Ana-Maria

Florentin

Nimic nu e imposibil.
Dacă îţi doreşti ceva cu adevărat,
vei găsi o cale de a obţine
ceea ce îţi doreşti!

Acest roman este o ficţiune şi trebuie tratat ca atare

Introducere

Obiceiurile şi tradiţiile Romani sunt la fel de diverse ca şi numărul naţiunilor Roma şi a ţărilor în care locuiesc. În general, rămâne întotdeauna o fină legătură culturală care ţine unit poporul Roma, indiferent de locul în care se află. Un lucru demn de reţinut este faptul că acel lucru care se aplică unei naţiuni Roma într-o parte a lumii poate fi foarte diferit pentru o altă naţiune ce locuieşte în altă parte a lumii.

Note importante

Atunci când se încearcă descrierea obiceiurilor şi tradiţiilor Romani, este necesar să fie explicate câteva puncte foarte importante, care pot clarifica rândurile ce urmează. Multe din obiceiurile şi tradiţiile prezentate aici se referă la cele observate în grupurile europene vechi.

Populaţia Romani a fost de la bun început una foarte fragmentată, în sensul că ea conţine diferite grupuri etnice unite în timpul primei lor migrări masive din India. Populaţia şi persoanele Romani au devenit în timp o populaţie exterioară Indiei, deşi diversele elemente etnice au început în interiorul acestei ţări. Acest argument este sprijinit din punct de vedere lingvistic şi de faptele istorice. Marea influenţă persană şi bizantină asupra limbii Romanes se datorează faptului că o parte din membrii primei migraţii au stat destul timp în aceste zone pentru a asimila această influenţă şi apoi au dus-o în mijlocul populaţiei Romani în plină dezvoltare.

Fragmentarea populaţiei Romani a avut loc la scară largă după sosirea acestora în Europa, în secolul XIV. Odată ajunşi în Europa, abilitatea lor de a se adapta celorlalte grupuri a continuat, iar în unele locuri elementul Romani a fost prea slab pentru a-şi menţine identitatea şi a fost pierdut în procesul său de asimilare de către grupul în care membrii Romanes au fost absorbiţi. Populaţia Romani s-a dezvoltat diferit în locuri diferite, ajungând chiar ca un grup să nu accepte identitatea altui grup. Dar toate grupurile menţin o barieră mai mult sau mai puţin fermă între cei care sunt Roma şi cei care nu sunt. Şi totuşi, există populaţii Romani care au încorporat un important element genetic străin din afara Indiei, dar care a rămas Roma din punctul lor de percepţie şi vorbesc Romanes. În pofida a ceea ce consideră unele grupuri, nu există nici un grup care să se poate numi singurul, adevăratul "Rom".

Numele Rom sau Roma (sau Rrom sau Rroma), vor fi folosite în locul cuvintelor Gypsy (ţigan) sau Gypsies (ţigani). Multe grupuri sau naţiuni Roma se referă la ei înşişi ca fiind Roma, sau Rom. Acestea includ naţiunile vechi europene, cum sunt Căldărarii şi Roma germani. În contrast, unele grupuri Roma folosesc acest termen pentru a se referi la alte grupuri. Pentru a mări confuzia, putem adăuga că toţi Roma sunt Gypsy, dar nu toţi Gypsy sunt Roma. Gypsy, deşi peiorativ pentru Roma, rămâne un nume, iar de aceea este necesar să fie scris ca nume propriu.

Marimé, codul poluării Roma, se referă atât la starea de "poluare" (murdărire), cât şi la sentinţa de expulzare impusă pentru violarea regulilor de puritate sau pentru un comportament distructiv. *Marimé* este un element de bază pentru societatea şi cultura Roma şi stăpâneşte fiecare parte din viaţa tradiţională Roma. Majoritatea Roma aderă la conceptul de *marimé* şi numeroasele sale denumiri, cum sunt *moxadó*, *melali*, *mageradó*, *mokadi*, *kulaló*, *limaló*, *prastló*, *palecidó*, *pekelimé*, *gonimé* sau *bolimé*.

În prezent, există caracteristici care se aplică multor grupuri şi comunităţi Roma din lume: Roma pot fi nomazi, semi-sedentari sau sedentari; Roma vorbesc mai multe dialecte Romanes iar unii membri nu vorbesc deloc Romanes; Roma pot trăi şi în mediu rural, şi în cel urban; unele grupuri Roma sunt în mare majoritate analfabete, în timp ce alte grupuri insistă pentru culturalizare în ţara care-i adăposteşte.

Integrarea şi asimilarea în societatea *gajikane* a ameninţat întotdeauna păstrarea obiceiurilor şi tradiţiilor Roma. Abilitatea Romilor de a se adapta unor regiuni noi pentru a supravieţui este singura răspunzătoare pentru pierderea unor obiceiuri uitate în timp. Prin înţelegerea acestor ameninţări se poate preveni pierderea viitoare a unei culturi unice, străvechi.

Naşterea

Naşterea unui copil într-o familie reprezintă un eveniment special. Un copil asigură continuitatea neamului şi adaugă un plus de respect familiei respective. Deşi familiile numeroase sunt des întâlnite la poporul Roma, nu toţi Roma au familii numeroase. Anunţul unei viitoare naşteri duce la practicarea unor obiceiuri care preced introducerea unui copil sănătos în familie.

Reguli stricte intră în vigoare pe perioada sarcinii, înainte de naşterea copilului rom. Majoritatea regulilor se întemeiază pe convingerea că o femeie este *marimé*, sau impură, pe perioada sarcinii cât şi pe perioada de timp imediat după naştere, până la botez. Când o femeie este sigură că este însărcinată, ea îşi anunţă soţul şi alte femei din comunitate. Graviditatea schimbă statutul viitoarei mame în cadrul grupului. Graviditatea înseamnă că femeia este "impură" şi trebuie izolată cât mai mult posibil de comunitate. Ea este îngrijită numai de celelalte femei din comunitate. Deşi continuă să locuiască acasă, soţul ei poate petrece puţin timp împreună cu ea pe perioada sarcinii. De cele mai multe ori, este sarcina soţului să preia activităţile domestice atâta timp cât ea nu se poate descurca singură.

De la naştere, Roma sunt supuşi legilor şi obiceiurilor instaurate de-a lungul secolelor de Romaniya. În timp ce severitatea multor legi tradiţionale a slăbit în timp, urme ale lor încă sunt prezente. Aceste legi variază ca stricteţe de la grup la grup şi de la ţară la ţară. Viaţa romilor a fost o viaţă chinuită, de expunere permanentă la elementele (naturii), de mutare dintr-un loc în altul. Din aceste considerente, severitatea a fost esenţială pentru a supravieţui iar anumite ritualuri stricte pot fi observate la momentul naşterii.

Prin tradiţie, naşterea nu poate avea loc în casa familiei respective, fie că este cort, rulotă sau casă, pentru că aceasta ar deveni "impură". Din această cauză, din ce în ce mai multe femei Roma preferă să-şi părăsească taberele şi casele şi să nască într-un spital, în ciuda dispreţului lor pentru obiceiurile non-Roma. Aleg spitalul nu deoarece cred că vor fi îngrijite mai bine, ci pentru că în acest fel nu-şi vor "murdări" casele. Dacă naşterea are loc în afara spitalului, numai moaşe de vârstă mijlocie, special numite, sau alte femei cu experienţă în moşit au dreptul să asiste la naştere.

Sunt multe ritualuri care pot precede naşterea. Unul dintre acestea, practicat printre anumite neamuri, implică tăierea unor noduri astfel încât cordonul ombilical nu va fi înnodat. Uneori, toate nodurile din hainele femeii însărcinate vor fi desfăcute sau tăiate. Alteori, părul femeii va fi despletit dacă el a fost prins cu ace de păr sau legat cu funde.

Unei noi mame îi este permis să atingă numai obiectele esenţiale pe durata acestei aşa-numite "carantine". Obiectele pe care le atinge, ca de exemplu obiectele de gătit şi de mâncat, devin impure şi ulterior trebuie distruse. Deşi în general toate acestea sfârşesc o dată cu botezarea copilului, unele grupuri (neamuri) sunt extrem de precaute. Pentru acestea, este nevoie să treacă 2-3 luni înainte ca proaspăta mamă să poată să se apropie de soţul ei sau să îndeplinească atribuţii gospodăreşti fără să utilizeze mănuşi.

Alte ritualuri simbolice implică recunoaşterea formală a nou-năs-

cutului de către tată. În unele neamuri, copilul este înfăşat în scutece în care se picură câţiva stropi din sângele tatălui. În altele, copilul este îmbrăcat într-o haină ce aparţine tatălui. În alte grupuri tradiţia cere ca mama să pună copilul pe pământ; tatăl îl ridică şi îi pune la gât o bucată de fundă roşie, dovedind astfel că acel copil este al lui.

În unele neamuri, proaspăta mamă nu poate fi văzută de alţi bărbaţi cu excepţia soţului, până la botez. Soţul se confruntă de asemenea cu unele restricţii. Cel mai adesea, acestuia i se interzice să iasă afară după ce apune soarele şi până la răsărit, astfel încât să fie ţinut departe de spiritele răului, numite *tsinivari*, care pot ataca nou-născutul pe timpul nopţii. Aceste spirite rele pot ataca şi mama. Doar celorlalte femei - niciodată soţului ei sau altor bărbaţi - le este permis să o apere, datorită faptului că ea este *marimé*.

Botezul poate avea loc oricând după naştere, la câteva săptămâni până la câteva luni, de obicei după 2-3 săptămâni. În timpul acestei perioade interimare, mama şi copilul sunt izolaţi de comunitate. Înainte de botez, numele copilului nu poate fi pronunţat, copilul nu poate fi fotografiat şi uneori nici faţa copilului nu poate fi arătată în public. Această perioadă nu se sfârşeşte până la botez, când impurităţile sunt înlăturate prin scufundarea copilului în apă. Acest ritual este cel mai frecvent practicat prin spălarea într-o apă curgătoare, act separat de botezul propriu-zis. După spălare, copilul poate fi masat cu ulei pentru a-l întări. În unele cazuri sunt folosite amulete şi talismane pentru a proteja copilul de spiritele răului.

După purificarea în apă, copilul devine formal o fiinţă umană şi poate fi strigat pe nume. Acest nume este unul din cele 3 pe care nou născutul le va purta de-a lungul vieţii. Primul nume pe care îl primeşte va rămâne secret pentru totdeauna. Tradiţia spune că acest nume este şoptit doar de mamă, singura care îl cunoaşte la momentul naşterii şi nu este folosit niciodată. Scopul acestui nume secret este de a înşela spiritele supranaturale, ţinând secretă identitatea reală. Al doilea este un nume Roma, folosit de membrii comunităţii. Cel de-al treilea nume este dat la cel de-al doilea botez care are loc conform religiei dominante a ţării în care s-a născut copilul. Este un nume de mică importanţă pentru romi şi re-prezintă numai o necesitate practică, folosit în special de persoanele de alte etnii decât romii.

Părinţii romi pot fi consideraţi neobişnuit de permisivi în creşterea copiilor lor, potrivit standardelor populaţiei non-rome. Acest lucru nu înseamnă că perioada de creştere este una uşoară. Rigorile şi dificultăţile din viaţa romilor servesc la întărirea rezistenţei copilului. El se joacă şi-şi improvizează singur "distracţiile". El ocupă un loc special în cadrul familiei, fiind adorat şi iubit de către părinţi. Este responsabilitatea întregii familii de a se ocupa de creşterea copilului. Acesta deprinde de la mamă sau tată abilităţile necesare, mai întâi imitându-i, apoi ajutându-i cât de mult posibil. De asemenea, învaţă regulile romilor prin observaţie şi mai apoi prin participare la ele.

Căsătoria

Logodnele şi căsătoriile sunt evenimente foarte importante, motive de mare bucurie pentru Roma, semnificând lărgirea şi continuitatea familiei. Din acest motiv, ele sunt însoţite de serbări mari. Căsătoria simbolizează schimbarea statutului cuplului în cadrul societăţii Roma, ei devenind astfel membri deplini, productivi ai comunităţii. Toţi Roma se vor căsători.

Logodna

În ciuda miturilor despre imoralitatea romilor, cei mai mulţi respectă reguli de comportament sexual foarte stricte. El/ea trebuie să se căsătorească cu cineva din neamul lor şi majoritatea se conformează acestei reguli. Chiar şi în ceea ce priveşte un rom dintr-un alt neam, uneori o posibilă căsătorie poate fi restricţionată. Acesta este un mod de a păstra o puritate socială şi de neam. Dacă un bărbat rom se căsătoreşte cu o femeie *gadji*, comunitatea lui o poate accepta în cazul în care ea adoptă regulile lor de viaţă. Dar este o gravă încălcare a codului *marimé* ca o femeie roma să se căsătorească cu un bărbat *gadjo*, deoarece femeile rome sunt o garanţie a supravieţuirii populaţiei. În cazul unei căsătorii mixte, copiii sunt consideraţi romi doar dacă tatăl este rom.

Roma cer ca femeile să fie virgine la căsătorie şi să rămână credincioase soţilor lor până la moarte. Posibilitatea unei pângăriri se măreşte la căsătorie deoarece este percepută de romi ca fiind sfârşitul inocenţei femeii. Prin tradiţie, căsătoriile sunt foarte timpurii, după vârsta de nouă ani, dar înainte de paisprezece. Influenţa *gajikane* a subminat însă această tradiţie în multe ţări.

Primul pas în contemplarea căsătoriei este alegerea miresei. În multe părţi ale lumii, acest lucru se întâmplă exact ca şi în celelalte societăţi. Baiatul curtează fata, iar atunci când cei doi hotărăsc să se căsătorească ei devin logodnici şi schimbă daruri modeste. Părinţii sunt consultaţi, dar decizia este luată de tânărul cuplu.

Multe grupuri Roma menţin încă obiceiul preţului miresei. Acesta este o plată a familiei mirelui pentru familia miresei; el îi compensează pentru pierderea unei fete şi le garantează că ea va fi bine tratată în noua ei familie.

La multe grupuri Roma se obişnuieşte ca părinţii să organizeze nunta, şi nu tânărul cuplu. Viitorii mire şi mireasă sunt consultaţi, dar rareori se ţine cont de părerile lor atunci când se ia decizia finală. În cadrul acestor grupuri, este o datorie esenţială, foarte importantă, a părinţilor să găsească o mireasă pe măsura fiului lor. Ei judecă cu multă atenţie toate tinerele necăsătorite din grup, evaluând calităţile fiecăreia.

Datorită integrării în societăţile non-Roma, mulţi tineri s-au opus logodnelor şi căsătoriilor aranjate şi au fugit cu persoana iubită. Aceasta constă în simpla plecare a cuplului pentru o anumită perioadă de timp. Atunci când se întorc, în general ei sunt acceptaţi ca şi cuplu după un timp.

Familia joacă un rol foarte activ în formalităţile nunţii, ceea ce poate părea elaborat şi de durată în ochii necunoscătorilor. Pentru început, au loc discuţii prelungite între părinţi, în mare parte pe tema preţului miresei, numit şi *darro*. Aceasta este o sumă menită să compenseze potenţiala capacitate de câştig a norei, numită *bori*, care va fi luată din familia ei pentru a fi inclusă în familia socrilor.

Fizionomia este puţin importantă în alegerea miresei. Posibilele mirese sunt judecate din punctul de vedere al meritelor lor, cum sunt sănătatea, vigoarea, puterea, înclinaţiile, purtarea şi îndemânarea la treburile casnice. Sunt luate în considerare şi caracterul familiei fetei, ca şi prestigiul ei în cadrul comunităţii.

În aceste cazuri, nu se face curtarea fetei. Se poate ca viitorul cuplu să nici nu se cunoască înainte de căsătorie. Probabil o a treia persoană, neutră, va fi trimisă să ceară acceptul părinţilor fetei. Refuzul unei propuneri formale este considerat o dizgraţie. Dar dacă totul merge bine, tatăl băiatului îl va invita pe tatăl miresei la o discuţie formală, politicoasă. Scopul ei este să se obţină consimţământul formal al tatălui miresei şi să se stabilească preţul care se va plăti pentru mireasă. Aceşti bani îl vor compensa pe tată pentru pierderea fiicei; ei nu reprezintă "cumpărarea" miresei.

Discuţia dintre familii poate fi de durată, centrată asupra valorii estimate a viitoarei mirese. Din punctul de vedere al tatălui mirelui, se iau în considerare toate calităţile care se doresc de la viitoarea noră, iar tatăl fetei calculează cât a cheltuit cu întreţinerea fetei încă de la naştere, dat fiind faptul că el practic o dă. Banii şi educaţia dată de el au ajutat-o pe fată să devină aşa cum este ea. La aceste întâlniri, discuţiile pot deveni foarte serioase. Uneori trebuie să fie chemaţi prieteni şi martori care să ateste bunele calităţi ale miresei. Ei se pot certa în sprijinul ei şi pot chema alţi prieteni pentru a media discuţia.

Pliashka

Atunci când s-a ajuns la o înţelegere iar preţul miresei a fost acceptat, întâlnirea se sfârşeşte prin gestul tatălui viitoarei mirese care, simbolic, bea un pahar cu vin. Aceasta înseamnă că băiatul a fost în mod formal acceptat ca soţ pentru fata lui, în condiţiile discutate. După această înţelegere, de obicei se ţine o petrecere cu muzică şi dans. Deseori viitoarea mireasă şi familia ei simulează o mare supărare pentru că sunt nevoiţi să se despartă. Familia mirelui poate continua să se plângă pentru că preţul miresei li se pare prea mare. Dar la sfârşit ei decid că preţul este bun iar fata va fi o soţie bună pentru fiul lor.

Deseori, la câteva zile după această înţelegere, se ţine o ceremonie numită *pliashka* sau *plotchka*. La această întâlnire vin prieteni şi rude ale cuplului. Simbolul acestei sărbători este o sticlă de vin sau coniac învelită într-o batistă de mătase viu colorată, adusă de către tatăl tânărului. Tradiţional, pe sticlă se pune şi un colier format din monede de aur (*salba*). Tatăl mirelui ia acest colier şi îl pune la gâtul viitoarei mirese, pe care o îmbrăţişează cu căldură. Colierul le dovedeşte tuturor că tânăra este acum logodită şi nu mai poate fi peţită de nici un alt tânăr. Tatăl mirelui bea din sticlă şi o dă apoi mai departe invitaţilor. Când sticla se goleşte, ea este reumplută pentru a fi folosită la ceremonia de căsătorie.

Căsătoria

Căsătoria în sine, numită *abiav*, este în mare un act simbolic, fără semnificaţie religioasă. Deşi Roma se conformează legilor şi obiceiurilor locale din ţările în care se căsătoresc, ceremoniile civile şi religioase non-Roma reprezintă pentru ei simple formalităţi. Simplul fapt că doi tineri au acceptat să trăiască împreună şi să-şi unească vieţile reprezintă căsătoria, fără a fi necesar vreun alt ritual. Asta nu înseamnă că ei nu iau căsătoria în serios; doar că nu cred în importanţa căsătoriei formale sub jurisdicţia unei biserici sau a unui stat. Căsătoriile civile şi religioase obişnuite devin tot mai frecvente, doar pentru a organiza o petrecere.

Unele grupuri Roma organizează ceremonii de nuntă simple, tradiţionale. În unele din aceste ceremonii, mirele şi mireasa se vor prinde de mână în faţa şefului grupului sau a unui bătrân din grup şi îşi promit unul altuia credinţă. Puţine ritualuri Roma sunt concentrate în jurul pâinii. În unul din ele, mirele şi mireasa iau fiecare câte o bucată de pâine şi picură câteva picături de sânge pe ea; apoi ei schimbă între ei bucăţile şi le mănâncă. În alt ritual, tânărul cuplu stă jos, înconjurat de rude şi prieteni. Pe genunchii mirelui se pune puţină pâine şi puţină sare. Mirele ia pâine, o dă prin sare şi o mănâncă, iar mireasa procedează la fel. Uniunea dintre pâine şi sare simbolizează un viitor armonios împreună.

Sărbătoarea nunţii poate dura câteva zile. La asemenea ocazie fericită se serveşte un adevărat festin. Uneori se face un foc mare pe care se frig porci întregi, bucăţi de vită, vânat, pui sau gâşte. Pot fi servite platouri mari cu cartofi prăjiţi şi varză umplută cu orez şi bucăţi de carne, cu verdeaţă şi usturoi. Şi băutura este servită cu generozitate. Muzicanţii cântă melodii ritmate tradiţionale iar invitaţii dansează.

Aproape întotdeauna, darurile de nuntă constau în bani. Unele familii vor da mare parte din banii lor la nuntă. Aceste daruri vor ajuta noul cuplu să-şi înceapă viaţa cu o oarecare siguranţă financiară.

Când petrecerea se încheie, vine timpul ca mirele să-şi ia mireasa acasă. Familia miresei o sărută şi plâng pe părul ei despletit, simbol al noului ei statut. Soacra ei o ajută apoi să-şi pună baticul, *diklo*, semn că ea este femeie măritată acum. Ea nu va mai fi văzută în public fără batic pe cap.

Sărbătoarea s-a terminat, o nouă viaţă începe pentru noul cuplu. Ei îşi iau acum în primire rolul de membri ai comunităţii. Marea schimbare pentru bărbat este faptul că el este acum social acceptat de către ceilalţi bărbaţi însuraţi. Pentru femeie, schimbările sunt mai radicale deoarece ea este cea care îşi strânge lucrurile, se desparte de familia ei şi se mută în familia soţului ei. Ea este ajutată de soacra ei, care se aşteaptă ca nora să o ajute activ la îngrijirea casei. Cuplul nu se va muta în propria casă până la naşterea primului lor copil. De asemenea, până nu vor deveni părinţi, tinerii nu se pot numi unul pe celălalt "soţ" şi "soţie". Înainte de asta, ei se vor apela în discuţiile lor personale sau în discuţia cu altcineva doar cu numele.

Căsătoriile între Roma reprezintă un angajament serios care aduce obligaţii stricte pentru ambele părţi. Dacă o fată este găsită vinovată de adulter, ea trebuie dusă înapoi la părinţii ei, care trebuie să returneze preţul primit pe fată. Istoric, infidelitatea în căsătorie a avut grave consecinţe pentru soţie, inclusiv pedeapsa corporală sau o sentinţă de *marimé*. Dacă tatăl fetei simte că fata lui a fost tratată rău de către soţul sau socrii ei, el are dreptul să o ia acasă. În multe cazuri, aceste plângeri trebuie prezentate în faţa kris-ului înainte de a se ajunge la o înţelegere finală.

Moartea

Toate grupurile Roma au obiceiuri şi ritualuri privind moartea. Credinţa în supranatural este fundamentală, aceeaşi la toţi Roma, iar tăria credinţei lor variază de la grup la grup. În permanenţă suntem înconjuraţi de spirite iar acestea trebuiesc ţinute în permanenţă la distanţă sau combătute prin vrăji şi ritualuri. Pentru Roma, moartea este o întâmplare fără sens, supranaturală, care ar trebui să-i înfurie pe muribunzi. La apropierea morţii, Roma sunt preocupaţi nu doar de durerea fizică şi sufletească a despărţirii de cel drag; ei sunt îngrijoraţi şi de posibila răzbunare pe care sufletul decedatului (sau *muló*) ar putea-o căuta împotriva celor rămaşi în lumea viilor.

Există multe semne prevestitoare ale morţii, dintre care cea mai cunoscută este plânsul bufniţei. Un semn mult mai sigur este o boală gravă. Când Roma simt că o persoană din grupul lor este pe cale de a muri, sunt înştiinţate urgent toate rudele, indiferent cât de departe ar fi ele. Prin puncte de contact fixe, numite vurma, Roma se pot găsi reciproc la nevoie, chiar şi fără adrese fixe. Când se iveşte o urgenţă, rudele şi prietenii sunt contactaţi; în special în cazul unui deces. La căpătâiul muribundului se strâng toate rudele care au posibilitatea să-i fie aproape la sfârşitul vieţii. Este necesar să se arate solidaritatea familiei şi să se obţină iertarea pentru toate greşelile şi răutăţile pe care aceştia le-au făcut faţă de muribund de-a lungul vieţii. Pentru cei care sunt gata să pornească în călătoria către lumea morţilor, nu trebuie să existe nici un secret, nici un resentiment sau vreo ură ascunsă faţă de cei care rămân în viaţă.

Muribundul Rom nu trebuie să fie lăsat singur nici o clipă, nu atât din compasiune pentru starea în care se află, cât şi de teama furiei sale. El nu trebuie să moară în locul în care a trăit. Prin tradiţie, nomazii Roma mută patul morţii în faţa cortului sau caravanei, de obicei sub un baldachin improvizat. Rudele şi prietenii se adună în jurul muribundului zi şi noapte. Ceilalţi Roma din tabără au grijă de cele necesare, cum ar fi mâncarea pentru musafiri şi găsirea rudelor şi prietenilor care au fost greu de contactat. Lacrimile şi jelania sunt exprimate liber.

Din momentul morţii, jelaniile cresc în intensitate. Din acel moment şi până la înmormântare, se observă câteva obiceiuri tradiţionale. Cel mai important este concentrarea completă a celor din jur asupra jelaniei, fără a fi distraşi sau întrerupţi de alte activităţi. Nu se spală, nu se bărbiereşte şi nu se piaptănă părul. Nu se prepară nici un fel de mâncare. Este permis doar băutul cafelei, coniacului şi a altor lichioruri. Oglinzile sunt acoperite iar vasele golite de apă.

Atingerea corpului decedatului este minimă, de frica contaminării - *marimé*. De aceea, decedatul este spălat şi îmbrăcat în cele mai bune haine imediat după moarte. Dacă moartea a survenit pe neaşteptate şi asta nu a fost posibil, un non-Rroma (cum ar fi un cioclu) este de obicei chemat să se ocupe de pregătirea decedatului imediat după moarte. Unele grupuri acoperă nările decedatului cu ceară de albine sau perle, pentru a preveni intrarea spiritelor rele în corpul acestuia.

Un alt pas important este strângerea tuturor lucrurilor care îi vor fi utile decedatului în drumul său de după viaţă, pentru a fi puse în sicriu. Acestea pot fi: haine, obiecte folositoare, tacâmuri, bijuterii, bani.

Uneori, o mică formaţie este angajată să cânte marşuri, mergând în faţa sicriului. Formaţia este urmată de văduv/văduvă, alte rude îndoliate şi, dacă obiceiurile religioase locale trebuiesc urmate, de un preot. Când procesiunea intră în cimitir, bocetul mulţimii se amplifică. Manifestarea în public a suferinţei atinge apogeul atunci când sicriul este coborât în mormânt. De obicei, persoanele îndoliate aruncă monezi, bancnote şi o mână de pământ în mormânt.

Până de curând, culorile purtate la înmormântările Rome au fost roşul şi albul. Astăzi, negrul este deseori ales ca şi culoare de doliu. Albul a fost considerat un simbol al purităţii, al protecţiei şi norocului. În unele grupuri est-europene, femeile se îmbracă complet în alb iar bărbaţii poartă cravate şi mănuşi albe şi îşi pun benzi albe la pălării. Şi roşul a simbolizat protecţia împotriva spiritelor rele ale morţii şi a fost deseori purtat la înmormântările Romani. Roma crede că roşul aduce noroc, probabil datorită credinţei din bătrâni că sângele este sursa vitalităţii şi vieţii. Femeile îmbrăcate cu bluze şi fuste roşii sunt o apariţie uzuală la înmormântări în unele grupuri, iar bărbaţii deseori poartă eşarfe roşii la gât. Roşul este de asemeni o culoare dominantă în decoraţiunea înmormântărilor Romani.

Inevitabil, la înmormântările Romani se strânge foarte multă lume. Este o ocazie pentru prieteni şi familie de a se uni, pentru a-i ura celui plecat dintre ei o călătorie plăcută către noua viaţă. Uneori ziarele descriu înmormântarea "elaborată" a unui Rom "important". Trebuie amintit că o înmormântare mare este regulă, nu excepţie în societatea Roma, şi toţi Roma au dreptul la funeralii mari.

După înmormântare, toate legăturile materiale cu cel decedat trebuie să fie distruse cu atenţie. Tot ceea ce poate fi ars, cum ar fi îmbrăcămintea şi pânzeturile, va fi transformat în cenuşă. Obiectele cum sunt farfurii, căni, pahare sau bijuterii care au aparţinut defunctului vor fi sparte sau distruse. Uneori, animalele care au aparţinut defunctului trebuiesc omorâte. Numai caii sunt de obicei excluşi de la această regulă. Autoturismul decedatului, fie el şi camion, trebuie ars sau distrus. Acest obicei înlătură posibilitatea ca rudele să devină *marimé* de pe urma defunctului. Unele grupuri distorsionează acest obicei, crezând că spiritul decedatului va avea nevoie de obiectele personale în viaţa de după moarte.

De vreme ce acest obicei implică mari eforturi financiare pentru familie, a devenit din ce în ce mai uzual ca aceste obiecte să fie vândute, nu distruse. Ele nu sunt niciodată vândute unui alt Roma şi nu trebuiesc vândute pentru a obţine un profit mare de pe urma morţii unui Rom. Nici un Roma nu va risca să devină *marimé* acceptând sau cumpărând aceste bunuri. În tabăra sau casa Romani nu trebuie să rămână nici o urmă a decedatului. Chiar şi rostirea numelui său este evitată, exceptând situaţiile când aceasta este absolut necesar.

O altă tradiţie în unele grupuri este ca după înmormântare să se ţină un prânz, numit *pomana*. Este o masă mare, de obicei prima pe care îndoliaţii o iau de la moartea rudei sau prietenului. În unele grupuri, decedatul poate fi reprezentat la aceste mese de o altă persoană, de aceeaşi vârstă şi îmbrăcată în acelaşi stil. Această *pomana* se ţine la diverse intervale de timp, tradiţional 9 zile, 6 săptămâni, 6 luni şi în final la un an după moarte. La fiecare dintre aceste pomana, câteva rude (începând cu cele mai îndepărtate), îşi anunţă intenţia de a pune capăt perioadei lor de doliu. Ultimii care fac asta, după un an, sunt membrii familiei decedatului.

Conform cu credinţa tradiţională Romani, pentru decedat, viaţa continuă la un alt nivel. Totuşi, există o teamă puternică printre cei rămaşi în viaţă că decedatul s-ar putea întoarce, sub o formă supranaturală, pentru a-i bântui pe cei vii. Din acest motiv, numele decedatului nu trebuie rostit, corpul său nu trebuie atins şi toate obiectele care i-au aparţinut trebuiesc distruse. Cei rămaşi în viaţă trebuie protejaţi pe toate căile de spiritele *marimé*, rele, pe care moartea le poate aduce. Pentru a evita asta, uneori se pun pietre sau tufişuri cu spini de jur împrejurul mormântului.

Roma cred că sufletul decedatului se poate reîncarna în alt om sau animal. Cea mai de temut este posibila reapariţie a decedatului ca *muló*, sau "strigoi". Dacă nu se iau precauţiile necesare, acest *muló* poate scăpa din corp, în căutarea răzbunării pe cei care l-au supărat în timpul vieţii sau care i-au cauzat moartea. Poporul Roma este terorizat de teama de a vedea un *muló*, care poate apare ca şi un lup. Acesta cu siguranţă este un semn de ghinion.

Evident, credinţa în supranatural poartă un rol deosebit în multe privinţe ale vieţii Romani. Totuşi, din toate credinţele lor, obiceiurile şi ritualurile referitoare la moarte sunt cele mai bogate în temeri şi superstiţii dintre toate.

Ocupaţii tradiţionale

Este imposibil să se treacă peste stadiul de generalizare referitor la ocupaţiile tradiţionale ale Roma pentru că ei s-au dovedit a fi extrem de adaptabili la condiţiile schimbătoare din diferite ţări. Roma sunt multilaterali şi îşi câştigă existenţa în multe moduri. În general, orice muncă trebuie să îndeplinească două condiţii pentru a fi interesantă pentru un Roma. În primul rând, ea trebuie să îngăduie călătorii libere. În al doilea rând, ea trebuie să dea cât mai puţine ocazii de a întâlni non-Roma. Roma preferă schimburile, caz în care pot minimiza contactul cu persoanele *gadje* şi îşi pot păzi independenţa. Serviciile care furnizează răspunsul la nevoile ocazionale şi o clientelă în continuă schimbare sunt foarte potrivite modului de viaţă Romani, care poate cere plecarea imediată în alt loc. Multe din numele diferitelor grupuri Romani se bazează pe ocupaţiile pe care le-au avut în timpul perioadei de sclavie în Europa de Est, dar ele nu mai reprezintă un ghid de încredere către activităţile anumitor familii.

Pentru un efort economic colectiv, Roma poate forma o asociere pur funcţională, numită *kumpaniya*, ai cărei membri nu aparţin neapărat aceluiaşi clan sau chiar aceluiaşi grup. Individual, mulţi Roma sunt vânzători ambulanţi, mai ales în Europa. Unii vând bunuri pe care le-au cumpărat ieftin. Alţii vând ceea ce au produs ei, deşi în secolul XX unele dintre meseriile Romani au avut de suferit datorită competiţiei cu obiectele produse în masă.

Există câteva ocupaţii Romani specifice, cum ar fi comerţul cu cai, prelucrarea metalelor, afaceri cu fier vechi şi - în unele ţări - cultivarea fructelor şi legumelor. Femeile sunt cele care se ocupă în principal cu câştigarea existenţei. Ele se ocupă deseori cu vânzarea "din uşă în uşă" şi cu ghicitul.

În general, ocupaţiile Roma se împart în funcţie de sex. Bărbaţii sunt meşteşugari în timp ce femeile oferă servicii ca ghicitul şi vânzarea bunurilor produse de bărbaţi. Deci femeile aduc banii şi în general femeile sunt responsabile pentru administrarea lor.

Roma au căutat întotdeauna o muncă ce poate fi făcută "pe drum", în mişcare, o muncă ce necesită puţin echipament şi nu necesită o atenţie sporită, îndelungată. Din această cauză, până nu demult nu i-a interesat agricultura, care ar fi necesitat o reşedinţă permanentă. Dar acum Roma au început să accepte slujbe temporare, de vară, în domeniul agricol.

Activităţile comerciale Romani cer în general un nivel minim de conformare la procedurile administrative locale şi de cunoaştere a anumitor îndeletniciri culturale. Este necesar, de exemplu, să vorbească limba celor cu care vor să facă afaceri şi trebuie să ştie obiceiurile locale.

Vânzătorii Roma au fost dintotdeauna văzuţi în apropierea taberelor Romani. Deoarece mişcarea şi călătoriile sunt deseori nesigure pentru nomazii Roma, este dificil de alcătuit o clientelă permanentă. De aceea, ei sunt obligaţi să încerce să-şi vândă produsele trecătorilor sau mergând din casă în casă. Articolele pe care le vând au de obicei valoare mică, cum ar fi coşuri, mături, greble şi ustensile pentru gătit.

Prelucrarea metalelor

O ocupaţie în care Roma au excelat prin tradiţie este prelucrarea metalelor. Ei au fost cunoscuţi pentru asta încă de la începutul istoriei lor. Arta fierăritului este una antică, iar Roma se pare că au deprins-o pe când erau în India. Au făcut cuie, unelte, arme şi produse pentru gătit. S-au specializat în cositorirea obiectelor sau crearea şi gravarea bijuteriilor. În Ungaria şi România, ei au căutat aur în albiile râurilor şi l-au prelucrat. Roma au fost experţi în toate formele de prelucrare a metalelor, indiferent dacă au fost spoitori, cuprari sau argintari.

Roma au fost nu numai pricepuţi fierari, dar au arătat şi o mare ingeniozitate în a-şi crea echipament relativ uşor, cum sunt forjele şi ciocanele. Aceste unelte sunt necesare în munca lor şi sunt astfel construite încât să fie uşor de transportat. Ascuţirea cuţitelor este o ocupaţie uzuală pentru mulţi Roma din Europa, iar Roma pot fi deseori văzuţi ascuţind foarfeci şi cuţite cu tocila, la colţ de stradă.

În ziua de azi, arta tradiţională a prelucrării metalelor s-a transformat în crearea bijuteriilor, repararea diverselor obiecte din metal, tinichigeria automobilelor şi sudura.

Dresori de animale

Aşa cum Roma au arătat dintotdeauna înclinaţie către lucrul metalelor, ei sunt renumiţi şi pentru comerţul cu cai. Calul a fost dintotdeauna un important factor economic în viaţa Roma. Deoarece caii erau esenţiali pentru transport în prima perioadă a migraţiei, îngrijirea lor era de o mare importanţă. Talentul Roma în îngrijirea şi vindecarea bolilor cailor le-a fost de ajutor pentru multe secole. Deseori, ei au vândut un cal bun pentru unul mai puţin sănătos, beneficiind astfel de bani drept diferenţă. Având grijă de caii bolnavi, readucându-i într-o condiţie bună, ei au putut să-i vândă mai târziu cu un preţ mult mai mare decât preţul plătit la început. În Spania, unele grupuri Gitano erau celebre pentru felul cum tundeau caii şi măgarii pentru a le îmbunătăţi aspectul. La un moment dat, devenise o obişnuinţă pentru ţăranii din estul Europei să nu mai meargă cu caii la veterinar, ci la un Rom.

Legenda spune că dresorii experimentaţi Roma sunt cei care au adus primii armăsari lipiţani din Spania în celebra şcoală de călărie spaniolă din Viena, în secolul XVI. Pentru Roma a devenit obişnuinţă prezenţa la târgurile şi expoziţiile hipice. Acestea erau evenimente majore din viaţa lor, ocazii şi pentru afaceri, şi pentru întruniri sociale. Erau adepţii scoaterii în evidenţă a avantajelor propriilor cai, de care se îngrijiseră cu atenţie înainte de târg, şi minimizării dezavantajelor lor. De asemenea, ei ştiau cum să scoată în evidenţă defectele cailor pe care doreau să-i cumpere, scăzându-le astfel preţul.

Alături de cal, ursul este un alt animal pentru care Roma au dovedit un mare interes. Din această cauză, Roma şi-au găsit de lucru ca dresori de urşi, oameni care puteau dresa urşii în scop de distracţie. Nu era un lucru neobişnuit să vezi un Rom conducând un urs dansator pe străzi şi adunând monede de la trecătorii amuzaţi. Unii dresori de urşi încă mai există azi în Europa de Est.

Muzicieni şi dansatori

Roma sunt de asemenea muzicieni şi dansatori. Ei şi-au adus o veritabilă contribuţie în lumea non-Roma. Soliştii şi orchestrele Roma au distrat non-Roma încă de la prima lor venire în Europa. Documentele arată că ei erau favoriţi ca muzicieni de curte în Ungaria în secolul XV, şi în toată Europa pentru multe secole de atunci.

Instrumentele tradiţional preferate de muzicienii Roma au fost chitara, lăuta, instrumentele de percuţie (cum sunt *cymbalom* - ţambalul şi tobele), violoncelul şi vioara. În cadrul orchestrelor lor, în ultimul timp au crescut şi numărul clarinetelor, alămurilor şi instrumentor de suflat.

Este binecunoscută uşurinţa pentru improvizare a cântăreţilor Roma. În Ungaria şi România, orchestrele Romani, cu virtuozii lor violonişti, au dezvoltat un stil care a ajuns să fie considerat modelul muzicii Romani. Mare parte din ceea ce necunoscătorii aud este de fapt muzică europeană cu interpretare Romani. Muzica "Gipsy unguresc" sau "Gipsy spaniol" nu este muzică "Gipsy". Amândouă genurile sunt adaptări strălucite, inventive ale muzicii locale, la care Roma şi-a adus unele contribuţii originale. În Rusia, trupele de cântăreţi Romani au câştigat popularitate sub regimurile ţariste pentru improvizarea cântecelor şi muzicii ruseşti.

Un alt tip de muzică este autentică Romani, un ritm alert de tonuri în care se folosesc puţine instrumente sau chiar deloc. Sunetul dominant este deseori bătaia din palme. Această muzică a influenţat major flamenco, un dans care-şi are originile în Andaluzia şi care a devenit faimos în toată lumea. Din Andaluzia, acest stil s-a răspândit de-a lungul Peninsulei Iberice şi apoi în America spaniolă, până când melodiile, dansul şi chitara flamenco au devenit o formă generală, unanim acceptată, de distracţie. Acest stil de muzică şi dans sunt interpretate de bărbaţi şi femei mândri, care bat din picioare şi din palme cu mare intensitate şi pasiune; el este general asociat cu Gitanos. Totuşi, ceea ce a făcut Roma a fost să adapteze şi să popularizeze o formă dramatică şi incitantă de dans care tradiţional este spaniol, nu Romani. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu muzica klezmer evreiască, care are ritmuri vii, neobişnuite.

Ghicitul

Ocupaţia pentru care Roma au fost întotdeauna faimoşi este activitatea femeii-ghicitoare. Într-adevăr, cea mai familiară, mai clasică imagine a Romni este cea de ghicitoare.

Trei motive principale explică de ce ghicitul a devenit o ocupaţie plăcută de Roma. În primul rând, le oferea o aură de mister şi magie. Deoarece ghicitul a fost un mod de a se apropia şi de a interacţiona cu lumea *gajikane*, ghicitul era de ajutor pentru descoperirea climatului social, politic şi economic al regiunii pe care o vizitau. Clienţii lor le-au luat deseori drept confidente, spunându-le astfel fapte şi evenimente referitoare la condiţiile locale pe care Roma nu le-ar fi putut afla altfel. În final, desigur, ghicitul a fost o modalitate relativ simplă de a câştiga bani.

Roma sunt cunoscuţi ca făcând mai multe feluri de preziceri. Ei au citit în frunze de ceai, au avut viziuni privind printr-un glob de cristal, au analizat viitorul citind cărţile de joc şi interpretând semnificaţia numerelor. Ei au practicat ghicitul în palmă, judecând soarta, caracterul şi aptitudinile unei persoane din forma palmei şi degetelor şi desenul liniilor mâinii. Deşi susţin că puterile lor de predicţie provin din surse supranaturale, adevăratul talent al ghicitoarelor stă în remarcabila lor abilitate de a descifra caracterul uman şi în manipularea dorinţelor umane. Ghicitoarea ştie întotdeauna că majoritatea oamenilor îşi aminteşte ceea ce se îndeplineşte şi uită ceea ce nu se îndeplineşte. Ea ştie, de asemenea, că e capabilă să adauge un element exotic, incitant în viaţa *gadje*. Pentru a le face plăcere clienţilor creduli, ele prezic deseori un viitor favorabil. Întotdeauna vor exista avertizări misterioase ale pericolelor care pot fi ocolite prin sfaturile şi îndemnurile oferite, desigur, de Romni. Ca regulă, Roma nu practică niciodată ghicitul pentru alţi Roma.

Roma cred în puterile lor, aşa cum exemplifică folosirea de către ei a blestemelor, numite *amria*, şi a ritualurilor de vindecare. Ghicitoarea este întotdeauna femeie, numită *drabardi*. Conceptul de ghicitoare cuprinde câteva elemente independente, puse în mod greşit laolaltă. Unul dintre elemente este ghicitul viitorului, numit *drabaripé* sau *drabarimos*. Alt element se referă la puterile de vindecare, pe care Roma le practică între ei. Elementele vindecătoare ale ghicitului se numesc "sfaturi". Ambele se bazează pe credinţa în supranatural.

Amuletele şi talismanele sunt uzuale pentru Roma. Ele sunt purtate pentru a preveni ghinionul sau pentru a vindeca boli. Vindecătoarea care "prescrie" aceste cure tradiţionale sau talismane se numeşte *drabarni* sau *drabengi*. Unii Roma ţin pâine în buzunare ca protecţie împotriva ghinionului (numit *bibaxt*) şi a spiritelor supranaturale sau fantomelor (numite *muló*).

Numeroase tipuri de ierburi (numite *drab*) sunt folosite pentru prevenirea sau vindecarea diverselor boli. Acest obicei poate fi practicat de ambele sexe. Unele din aceste ierburi, numite *sastarimaskodrabaró*, chiar au valoare medicinală în afara "calităţilor supranaturale".

Ţările-gazdă percep ghicitul ca fiind o excrocherie. Multe ţări au reacţionat în faţa acestei tradiţii Roma prin interzicerea ghicitului. În unele cazuri, cultura dominantă a recunoscut că propriile valori culturale nu sunt neapărat "absolute". Apărarea prin invocarea culturii a devenit din ce în ce mai întâlnită în procesele americane iar unele curţi, sub incidenţa legii *gajikano*, au pus problema dacă nu cumva o ghicitoare care crede sincer în puterile vechi, magice, are intenţia de încălcare a legii.

Credinţa roma

Romaniya

Romaniya stabileşte standarde şi întăreşte credinţele la care majoritatea Roma aderă. Acest sistem de comportament şi credinţă acceptate este centrul societăţii Roma. Credinţele Roma variază de la ţară la ţară şi de la grup la grup, dar multe credinţe sunt comune Roma de pretutindeni, variind doar în măsura în care sunt observate sau practicate. Roma au introdus întotdeauna o separaţie culturală şi socială faţă de societăţile *gajikane* pentru a-şi menţine forţa socială şi culturală. Ei nu vor să fie parte din societăţile care le cer să facă compromisuri în privinţa crezurilor lor. Romaniya este cea care face posibilă această separare.

Religie şi superstiţii

Nu se poate spune că Roma au o "religie" a lor. În general, au adoptat credinţele ţărilor în care trăiesc. Printre Roma se pot găsi romano-catolici, ortodocşi, protestanţi şi musulmani. Mulţi preferă să facă ritualurile religioase în propriile case sau în prezenţa altor Roma.

Cele mai cunoscute festivaluri religioase Romani sunt pelerinajele la Saintes Maries de la Mer pe coasta franceză a Mediteranei şi la Sainte Anne de Beaupre în Quebec. La Saintes Maries de la Mer, i se aduce omagiu lui Sara cea neagră pe 24-26 mai. În Quebec, Roma îi aduce omagiul Sfintei Ana pe 26 iulie. Aceste festivaluri religioase anuale sunt de asemenea folosite ca întâlniri sociale pentru Roma.

Deşi, din scopuri practice, Roma au adoptat religiile celor cu care au intrat în contact, religia formală este deseori suplimentată prin credinţa în supranatural, în vrăji şi blesteme. Acest nucleu de superstiţii variază între diferitele grupuri Roma, dar reprezintă un factor important în vieţile tuturor.

Roma crede în propriile puteri, aşa cum se poate exemplifica prin utilizarea blestemelor, numite *amria*, şi a ritualurilor de însănătoşire. Ei practică ghicitul doar în beneficiul *gadje* şi ca pe o sursă de venit, dar nu şi între ei. Ghicitorul este întotdeauna o femeie, numită *drabardi*. Conceptul ghicitului conţine câteva elemente independente care sunt în mod eronat grupate laolaltă. Unul dintre elemente este ghicitul viitorului, numit *drabaripé* sau *drabarimos*. Un alt element este legat de puterile tămăduitoare, pe care Roma le practică între ei. Elementele tămăduitoare ale ghicitului sunt numite "sfaturi". Amândouă însă se bazează pe credinţa în supranatural.

Obiectele care poartă noroc, amuletele şi talismanele sunt un lucru obişnuit printre Roma. Ele se poartă pentru a alunga nenorocul şi pentru a vindeca boli. Femeia vindecătoare care prescrie "medicaţia" tradiţională sau amuletele se numeşte *drabarni* sau *drabengi*. Unii Roma ţin pâine în buzunare ca protecţie împotriva ghinionului (*bibaxt*) şi spiritelor supranaturale sau fantomelor (*muló*). Potcoavele de cai sunt considerate norocoase atât de unii Roma ca şi de cei non-Roma.

Deoarece Roma crede că boala este o stare nenaturală (*prikaza*), există multe modalităţi supranaturale în care ei cred că boala poate fi prevenită sau vindecată. O metodă de a scădea febra era scuturarea unui copac tânăr. Astfel, febra era transferată din corpul bolnavului în copac. O altă metodă de a scădea febra era băutul unor pulberi obţinute din anumite animale, dizolvate în apă în timp ce se rosteşte un descântec. Unele credinţe includ de exemplu purtarea unui picior de cârtiţă ca remediu pentru reumatism şi purtarea unui picior de arici pentru a preveni durerea de măsea. Un număr foare mare de ierburi (numite *drab*) sunt folosite pentru prevenirea sau tratarea diverselor boli. Herbalismul poate fi practicat de ambele sexe. Unele din aceste ierburi, numite *sastarimaskodrabaró*, chiar au valoare medicinală ca adăugare la calităţile lor supranaturale.

Tabu-uri

Mare parte din societatea Roma se bazează în principal pe diferenţa dintre comportarea care este pură, *vujo* sau *wuzho*, şi murdară, adică *marimé*. *Marimé* are dublu înţeles pentru Roma. Se referă şi la starea de "murdărie" sau delăsare ca şi la decizia de refuz, de expulzare, impusă de încălcarea regulilor purităţii sau orice comportament nedemn de comunitatea Roma. Murdăria şi refuzarea sunt deci strâns asociate una cu cealaltă. Tabu-urile murdăriei şi denumirea lor variază de la grup la grup. Roma se auto-definesc parţial în funcţie de aderenţa la aceste ritualuri de curăţenie. Pot exista diferenţe de clasă între unii Roma, bazate pe cât de strict sunt păstrate diferenţele dintre puritate şi impuritate de către indivizi şi familii.

Conceptul de *marimé* aplicat igienei unei persoane înseamnă "murdar" sau "pătat". Mare parte din el se bazează pe împărţirea corpului femeii în două părţi: deasupra taliei şi sub talie. O femeie este curată de la talie în sus şi "pătată" de la talie în jos. Nu există nici o ruşine, *lashav*, legată de partea superioară a corpului. Partea inferioară este totuşi un motiv de ruşine, *baro lashav*, pentru că este asociată cu menstruaţia. Faptul că sângele curge fără a exista înainte o rană pare a fi dovada unei impurităţi corporale. Acest concept de *marimé* aplicat femeilor este în multe grupuri Roma o explicaţie pentru fustele lungi şi pentru faptul că poalele acestor fuste nu trebuie să atingă nici un alt bărbat în afară de soţul femeii.

Tradiţional, o femeie într-o casă nu are voie să păşească în faţa bărbatului sau printre doi bărbaţi. Ea trebuie să-i ocolească pentru a evita să-i "infecteze". La masă, bărbatul trebuie servit din spate din acelaşi motiv. Dacă o femeie Roma nu poartă fusta lungă tradiţională, ea trebuie să-şi acopere picioarele cu o pătură sau cu o haină atunci când stă jos.

Multe dintre legile tradiţionale ale igienei sunt legate de apă. De exemplu, Roma trebuie să se spele numai în apă curgătoare. Un duş este acceptat dar o baie nu, deoarece persoana ar sta în apă murdară, stătută. Vasele nu se pot spăla în aceeaşi chiuvetă sau acelaşi lighean care este folosit la spălatul hainelor personale. Chiuveta de bucătărie este folosită doar pentru spălarea vaselor, deci nu poate fi folosită la spălatul pe mâini. Ca urmare, hainele femeii nu pot fi spălate împreună cu ale bărbatului datorită impurităţilor corpului femeii.

Unele grupuri Roma au stabilit reguli foarte stricte, rigide pentru scoaterea apei dintr-un râu sau pârâu. Apa din cel mai îndepărtat punct în amonte, deci cea mai pură, este folosită pentru băut şi gătit. Coborând spre aval, apa este folosită pentru spălarea vaselor şi a corpului. Mai jos, apa se foloseşte pentru spălarea cailor. Şi mai jos se spală rufele iar în cel mai îndepărtat punct în aval se spală rufele femeilor însărcinate sau la menstruaţie. Pentru a se asigura că nu există nici un fel de impurităţi, întotdeauna se folosesc vase separate pentru utilizări separate ale apei.

Unele reguli tradiţionale ar putea avea sens şi pentru persoanele

non-Roma. Suprafaţa mesei folosită la mâncare este păstrată impecabilă. Batistele pentru suflat nasul sunt ocolite. Roma preferă să-şi sufle nasul în material de care se poate dispensa. Oricum, după ce şi-a suflat nasul sau a strănutat, persoana în cauză trebuie să se spele înainte de a mânca.

Unele persoane pot considera codul murdăriei ca fiind nedrept pentru femei. Şi totuşi, codul *marimé* dă femeii o mare putere printre Roma, dată fiind spaima lor faţă de murdărie. Fetele care nu au ajuns încă la adolescenţă şi femeile bătrâne sunt plasate în altă categorie, separat de celelalte femei, deoarece ele nu au menstruaţie. Acest lucru le dă mai multă libertate şi le permite să interacţioneze social cu bărbaţii impunându-li-se mai puţine restricţii.

Există şi soluţii sau pedepse pentru o persoană care a devenit murdară, sau *marimé*. Greşelile mici, făcute evident fără intenţie, pot fi trecute cu vederea de cei prezenţi. Dar greşelile mai mari trebuiesc discutate de către comunitate şi, în unele cazuri, de către kris.

Îmbrăcăminte

Stereotipul femeii Roma cu fustă lungă şi colorată, cercei grei şi deseori o floare în păr are o bază solidă. Tradiţional, picioarele unei femei nu trebuie să se vadă. Expunerea picioarelor este o ofensă gravă, aşa că trebuiesc purtate fuste lungi, pline. Probabil că fustele lungi au fost cândva considerate o protecţie faţă de avansurile sexuale, dar ele acoperă şi partea inferioară a corpului, care este considerată *marimé* sau impură. Aceste fuste au în general culori vii şi sunt deseori formate din mai multe straturi de material (conform tradiţiei, femeia Roma poartă şapte fuste).

Exceptând culoarea, femeia nu are o garderobă variată. Printre multe grupuri, dacă o femeie este măritată, ea trebuie să arate asta ţinându-şi capul acoperit cu un *diklo*, sau batic. De obicei, femeile îşi lasă părul lung. Atunci părul poate fi împletit sau rotit într-un coc la ceafă. Femeile Roma poartă bijuterii, dar nu pentru frumuseţea lor cât pentru valoarea intrinsecă. Mulţi dintre ei nu au conturi bancare sau seifuri, aşa că se simt mai în siguranţă cărând lucrurile de valoare cu ei. Tradiţional, bogăţia acumulată a fost transformată în monede de aur numite galbi, în piele purtată uneori peste haine ca podoabe, sau fâşii de stofă în păr, cum poartă femeile din neamul Căldărarilor.

În privinţa bărbaţilor, ei nu au o îmbrăcăminte caracteristică. Deoarece capul este considerat a fi punctul principal al corpului, mulţi bărbaţi Roma atrag atenţia asupra lui purtând pălării cu boruri largi şi mustăţi mari. Pentru ocazii festive, ei vor purta un costum bun şi-şi vor arăta preferinţa pentru culori vii, strălucitoare. Mulţi bărbaţi Roma nu au decât un costum, pe care îl poartă până la distrugere. În ocazii speciale se poate purta şi o eşarfă viu colorată. În general însă, îmbrăcămintea lor nu se deosebeşte de cea a *gadje* printre care ei trăiesc şi călătoresc.

Mâncare

Tradiţional, obiceiurile de nutriţie ale Roma au fost condiţionate de modul lor de viaţă nomad. Dieta a constat în mare măsură din ceea ce era la îndemână în acel moment. Aceasta include fructe sălbatice, stafide, plante stufoase, moluşte şi mici mamifere. Întrucât Roma au intrat din ce în ce mai mult în contact cu populaţia oraşelor, dieta lor s-a conformat din ce în ce mai mult celei a non-Roma.

Ziua începe în general cu o cafea foarte tare, îndulcită excesiv cu zahăr. Cafeaua e ingredientul principal în existenţa multor grupuri Roma şi multe căni cu cafea pot fi băute în cursul unei zile. De obicei nu există prânz, iar cina se serveşte la asfinţitul soarelui sau, întrucât mâncarea este în general pe cuptor toată după-amiaza, ori de câte ori cuiva îi este foame. Elementul de bază al cinei este fie o supă grasă, groasă, de verdeaţă, fie o friptură garinisită cu orice verdeţuri. De obicei, ea se serveşte cu cartofi, orez sau paste. Uneori carnea este friptă pe grătar sau gătită la frigare. Usturoiul este o mirodenie foarte des folosită. Unele grupuri servesc mămăligă în loc de pâine. Apa este cea mai des întâlnită băutură în timpul mesei.

Ceremoniile, cum sunt botezurile, căsătoriile şi festivalurile religioase, sunt ocazii pentru activitatea în comunitate şi împărţirea bunurilor cu ceilalţi. Cantităţi enorme de mâncare şi băutură se consumă în timpul acestor sărbători, iar pregătirile sunt vesele şi de durată. Tradiţional, un fel de mâncare al Roma din Europa a fost arici fript, deşi această delicatesă îşi pierde treptat locul din preferinţele multor Roma. Este o carne bogată şi suculentă, cu gust asemănător cărnii de porc, care este pe gustul unor europeni non-Roma. Animalul este aromat cu usturoi şi pus pe cărbuni încinşi. Astfel, se coace în propriul suc. Când este gata, ţepii şi pielea se scot iar carnea este servită uneori în frunze aromate. Şi puiul se poate găti la fel. La aceste ocazii speciale vinul, berea şi alte băuturi alcoolice înlocuiesc apa.

Tabu-urile *marimé* au efect şi asupra animalelor, de la gradul de comestibilitate a anumitor tipuri de carne până la animalele de pe lângă casă. Romanyia interzice cruzimea faţă de animale şi spune că ele nu pot fi ucise decât ca sursă de hrană. Sinti germani, ca şi alte grupuri, consideră o jignire serioasă consumarea cărnii de cal. Această regulă este justificată mai mult de respect decât de codul *marimé*, deoarece calul a fost dintotdeauna foarte important pentru mobilitatea şi supravieţuirea Roma în trecut.

Câinii şi pisicile sunt considerate murdare datorită obiceiurilor lor. Roma consideră pisicile în mod special murdare pentru că ele îşi ling labele după ce îşi îngroapă fecalele. Îngrijorarea principală, legată şi de câinii care se ling reciproc, este că murdăria lumii exterioare poate păta puritatea interiorului dacă i se permite să intre în corp prin gură. Pentru unele grupuri, pisicile reprezintă şi un semn de prevestire a morţii. De aceea, dacă o pisică intră într-o casă, rulotă sau automobil, poate fi necesară o ceremonie de purificare. Şi câinii sunt murdari, dar într-o mai mică măsură. Câinii sunt toleraţi în afara casei datorită faptului că ei sunt buni pentru pază.

Bufniţele sunt considerate purtătoare ale morţii, ca şi în multe grupuri non-Roma. În unele grupuri, ţipătul bufniţei este considerat ghinion foarte mare. Din această cauză, bufniţele sunt ocolite ca mâncare sau animale de casă.

Integrare şi asimilare

Alte minorităţi vor recunoaşterea culturii şi integrării lor în societatea *gajikane* fără discriminări. Dar Roma sunt suspicioşi şi se tem să nu fie corupţi de influenţele *gajikane*. Ei se tem pentru copiii lor, se tem că acest contact cu non-Roma va conduce la dezintegrarea familiilor tradiţionale şi ruperea legăturilor comunităţii. Ei cred că asta va duce la delicvenţă juvenilă. Mulţi Roma se tem şi că admiterea lor publică în societatea *gajikane* îi va înstrăina, expunându-i la discriminări şi persecuţii.

Printre Roma sunt unii activişti care văd câştigurile obţinute de alte grupuri minoritare şi vor să beneficieze şi ei. Cer respectul lumii non-Roma şi posibilităţi egale de angajare. Primul pas trebuie să fie educaţia. Unele autorităţi au credinţa că peste 95% din Roma din America sunt analfabeţi. Acest număr poate fi mai mare în Europa. Totuşi, înainte ca educarea prin şcolarizare să fie posibilă, *gadje* vor trebui să treacă peste lunga lor ostilitate şi greşita înţelegere a Roma, iar părinţii Roma vor trebui să treacă peste teama de a nu fi corupţi de non-Roma.

Deşi Roma s-au adaptat în general traiului în mijlocul culturilor străine, organizarea lor socială impune separarea dintre Roma şi non-Roma. Această separare plasează Roma într-un dezavantaj mai mare decât al altor minorităţi. În timp ce altor grupuri etnice li s-au refuzat drepturile egale în trecut, Roma au avut tendinţa de a alege să rămână deoparte. Mulţi Roma se integrează încet şi participă în fluxul culturii

europene şi americane fără să-şi compromită identitatea. Acţiunea mass-media a făcut ca populaţiei Roma să-i fie tot mai greu să-şi păstreze identitatea culturală separată. Televiziunea îi urmăreşte chiar şi dacă migrează. Strânsa legătură tradiţională dintre familii şi regulile stricte din cadrul familiei le oferă o oarecare imunitate faţă de influenţele *gadje*.

Este dificil să se identifice elemente comune printre Roma; lipsa culturii, care variază substanţial între diferitele grupuri, pare să fie principala cauză. Deşi incultura - după standardele *gajikane* - ar putea ajuta Roma să-şi păstreze identitatea etnică prin izolare, ea îi împiedică pe aceştia în societatea modernă *gajikane*. Incultura din cadrul multor grupuri împiedică valorile culturale şi intelectuale ale gadje să se infiltreze şi să submineze societatea tradiţională Roma, păstrând astfel mândria şi nevoia de autonomie a Romani. Lipsa cunoştinţelor *gajikane* în privinţa limbii Romani şi ignoranţa arătată de ei faţă de Romanyia contribuie la dificultăţile trăite de Roma şi *gadje*.

Deşi ei au nevoie şi depind de contactul cu ţările-gazdă ca sursă de existenţă, Roma nu vor să facă parte din această societate într-un mod care-i poate obliga să facă compromisuri legate de credinţele lor de bază. Dacă se iveşte nevoia unui compromis, depinde de voinţa Roma să se adapteze cererilor exteriorului. Mulţi Roma se tem că în timp, integrarea poate duce la asimilare şi posibila dispariţie a Romanyia.

Legea romani

Sistemul legal Roma nu doar protejează Roma de ameninţările externe şi interne, dar serveşte şi drept cod de organizare a societăţii Roma. În mod special, legea Roma s-a dezvoltat pentru a izola Roma de societatea-gazdă. Procedurile şi terminologia ce vor fi folosite sunt uzitate în principal de Roma din Centrul şi Estul Europei.

Introducere

Sursele Romani explică superioritatea sistemului lor legal notând trei elemente:

1. Legea Roma funcţionează ca o forţă unită ce serveşte pentru protecţia intereselor, drepturilor, tradiţiilor şi dinstincţiei etnice Roma;
2. Legea Roma este mai democrată decât orice altă lege deoarece ea nu face discriminări împotriva persoanelor fără influenţă financiară sau de orice alt tip;
3. Pentru că legea Roma şi-a păstrat forma de bază, chiar dacă metodele vechi de pedeapsă au cedat locul alungării sau renegării sociale, ea trebuie să fie aproape perfectă faţă de alte legi, care par să treacă prin schimbări constante.

Aceste atitudini au un puternic impact în modul cum Roma rezolvă conflictele cu sistemul legal *gajikano*. Romanyia nu are echivalent pentru conceptul de "conflict între legi". Legea Roma este compactă şi nu poate încorpora reguli ale unui sistem legal străin. Sistemul legal *gajikano* este la fel de închis în ceea ce priveşte Romaniya. Dar, spre deosebire de *gadje* care nu ştiu nimic despre Romaniya, Roma trebuie să cunoască legea *gajikano*.

Roma cred că trebuie să se apropie şi să răspundă *gadje* cu atenţie şi grijă, mai ales dacă *gadje* îşi exprimă intenţii bune sau spun că susţin interesul Roma. Roma sunt de asemenea grijulii cu noţiunile *gajikane* de proces, drepturi civile şi neutralitatea legii. Mai mult, nu numai că Roma consideră non-Roma ca fiind *marimé*, ei cred şi că numele şi ritualurile Roma îşi pierd efectele magice dacă sunt atinse de *gadje*. Pentru Roma, puritatea legii lor joacă un rol crucial în menţinerea identităţii şi integrităţii culturale.

Deşi persoanele Romani nu se unesc în mod special pentru a urmări un obiectiv, nevoia lor de a supravieţui ca entitate distinctă şi izolată le oferă un scop comun. Legea Roma îi asigură de minima influenţă a sistemului legal şi culturii ţării-gazdă asupra vieţii Roma. Deşi Romaniya are aspecte sacre după care Roma îşi conduc vieţile păstrând puritatea şi prevenind contaminarea, ea nu încearcă să-şi impună valorile asupra non-Roma. Scopul ei principal este să atingă un stadiu de echilibru, sau *kintala*, care mulţumeşte spiritele strămoşilor. Convertirea *gadje* n-ar avea mare sens, pentru că ei şi strămoşii lor sunt în afara lumii Roma.

Fiecare grup Roma poate determina propria formă de mediere. Deşi sunt multe cuvinte care exprimă termenul "grup" în limba Romanes, se pot face patru asocieri iniţiale: *natsia*, care înseamnă naţiune; *kumpania*, care este o alianţă de gospodării nu neapărat de aceeaşi *natsia* dar din aceeaşi zonă geografică, legate de motive şi interese socioeconomice; *vitsa*, sau clan; *familiya*, care este compusă din familia extinsă (completă) a unui individ. Fiecare persoană asociată într-un grup participă la administrarea dreptăţii, începând cu cea mai mică formă de asociere, *familiya*, care în general rezolvă informal probleme minore, extinzându-se apoi la forme mai largi, cu formalitate mai mare.

Fiecare comunitate este condusă de un şef, un bărbat care este ales pentru vârsta, experienţa şi înţelepciunea sa. Unele grupuri Roma numesc acest şef *Rom baro*, adică "mare om". Şeful unei comunităţi Roma este un bărbat care inspiră respect prin puterea şi inteligenţa sa, un bărbat care prin propria viaţă stă drept exemplu pentru alţi Roma. Deseori, şeful ştie să citească şi să scrie. El rezolvă probleme minore în baza judecăţii sale mature, iar deciziile sale sunt adoptate de ceilalţi membri ai comunităţii. Totuşi, dacă problema se dovedeşte a fi una serioasă, cum ar fi un furt, un adulter, un act de violenţă fizică sau dispute complicate între două părţi, se convoacă un tribunal. Acest tribunal se numeşte kris.

Divano

Fiecare şef se ocupă de conflictele de zi cu zi din cadrul grupului său. Când apar conflicte între Roma din *vitsi* sau *kumpaniyi* diferite, se poate convoca un *divano*. Acesta este o întâlnire informală în care şefii din grupuri diferite încearcă să medieze o dispută. Părţilor implicate nu li se cere să participe şi nu sunt legaţi "tehnic" de sugestiile şefului. Uneori contestatarii renunţă la divergenţe şi rezolvă singuri problema pe cale amiabilă. A face abstracţie de recomandările şefului lor îi poate costa respectul comunităţii.

Când Roma nu pot rezolva amiabil o controversă în *divano*, poate deveni necesar *kris Romani*. În timpurile trecute, kris-ul media de obicei trei tipuri de cazuri: pierderi de proprietate, probleme de onoare şi probleme morale sau religioase, inclusiv ignorarea tabu-urilor *marimé*. Dacă problema care trebuie rezolvată este serioasă, cum ar fi furtul, neplata datoriilor, adulterul, acte de violenţă fizică, încălcări grave *marimé* sau dispute complicate între două părţi, se reuneşte un tribunal. Acest tribunal este cea mai importantă forţă morală în viaţa Roma.

Krisnitorya

Bătrânii grupului vor ţine o întâlnire pentru a alege unul sau mai mulţi bărbaţi care să joace rolul de judecători, sau *krisnitorya*, pentru kris. Păgubitului i se permite să aleagă judecătorul care va prezida asupra cazului său, iar pârâtul are dreptul să se exprime asupra acestei alegeri. Judecătorul/judecătorii sunt înconjuraţi de membrii consiliului kris-ului, care joacă rolul de judecători asociaţi. În general, acest consiliu este format din cinci sau mai mulţi bărbaţi din ambele tabere, în general bătrâni. Membrii tribunalului sunt cei mai respectaţi şi cei mai înţelepţi bărbaţi disponibili în acel moment. Femeile nu sunt niciodată incluse. Din aceşti membri, cel mai vârstnic este de obicei ales să prezideze audierile.

În timp ce judecătorii au fost aleşi datorită autorităţii personale, de la ei se cere să accepte comportamente ce pot fi considerate prejudi-

cioase sau care distrag atenţia în procesele *gajikano*. Participarea activă a celor prezenţi este încurajată prin tradiţie. Membrii din public, deşi nu sunt numiţi formal martori, se pot simţi justificaţi în a-şi exprima punctul de vedere. Nu contează dacă contribuţia lor la proceduri se bazează pe observaţiile sau opiniile personale. În ultimă instanţă, judecătorul cântăreşte valoarea dovezilor cumulate atunci când ia decizia. Părţile sau publicul sunt consideraţi credibili dacă declaraţiilor lor au "inelul adevărului". Şi o persoană care poate demonstra în proces că el/ea s-a conformat standardelor comune poate fi considerată credibilă de către tribunal.

Şefii nu cunosc neapărat toate legile. Aceste legi nu au fost niciodată scrise. Ele s-au transmis verbal din generaţie în generaţie, dar acest amănunt nu afectează cu nimic tăria deciziilor. Roma interpretează legile în concordanţă cu obiceiurile contemporane. Interpretările din trecut pot fi revizuite gradual în funcţie de modul cum evoluează nevoile comunităţii. Bazarea exclusiv pe transmiterea orală a dus la un mare grad de flexibilitate a legilor. Şi totuşi, există un sentiment comun că legea este clar definită. Puţini atacă această noţiune. Aderenţa strictă la lege se datorează în parte coeziunii Roma în ciuda persecuţiilor şi migraţiilor forţate.

Kris Romani

Convocarea unui *kris* este un eveniment de maximă importanţă în viaţa Roma. În toate cazurile, partea vătămată este cea care trebuie să solicite *kris*-ul, care se va ţine într-o *kumpania* neutră. Păgubiţii şi pârâţii trebuie să se reprezinte singuri; avocaţii sunt interzişi. Dacă victima este bătrână, bolnavă sau foarte tânără, bărbatul care este cea mai apropiată rudă a sa îl va reprezenta în *kris*. Dacă binele comunităţii necesită o acţiune comună, întregul grup poate reprezenta păgubitul.

Audienţa *kris*-ului era cândva formată preponderent din bărbaţi. Femeile şi bărbaţii neînsuraţi sau fără copii puteau participa doar dacă erau solicitaţi ca martori. Acum se acceptă prezenţa întregii familii pentru sprijin. Martorii pot vorbi liber despre caz. Roma crede că nu poate exista dreptate fără a asculta o problemă în toate amănuntele ei. Sunt des întâlnite cererile exagerate şi descrierile referitoare la povestioare vechi şi mitologie. Când membrii audienţei cred că martorul nu este sincer sau nu cooperează, ei pot huidui sau face glume. În probleme delicate cum este adulterul, publicul şi martorii pot fi excluşi.

La *kris*, nu se vorbeşte decât Romanes. Mai mult, argumentele sunt deseori prezentate într-o oratorie specială ce diferă gramatical de Romanes obişnuită şi seamănă cu un jargon legal. Atunci când acuzaţii fac mărturii despre ei înşişi, se aşteaptă de la ei să fie sinceri. *Kris*-ul se poate asigura onestitatea lor invocând puterea magică a morţilor, sau *mulé*, cu un jurământ. Dacă martorii trebuie să facă un jurământ, se aduce un altar format din icoanele grupului prezent. În situaţii complexe, judecătorul poate cere opinia specializată a şefilor de grup sau a bătrânilor. Dar numai judecătorul decide vina şi pedeapsa.

Comportamentul antisocial poate duce la sancţiuni legale, inclusiv o sentinţă de *marimé*. Pe lângă tabu-urile puternice împotriva exploatării sau furtului de la un alt membru al comunităţii lor, Roma consideră vina de violenţă sau de asociere non-comercială cu *gadje* ca fiind vină faţă de societatea Romani ca un tot şi deci le consideră *marimé*. Marca *marimé* poate fi ridicată prin iertarea venită din partea părţii vătămate, trecerea timpului sau printr-un alt *kris* Romani. Readmiterea în societatea Roma după o sentinţă de *marimé* este motiv de sărbătoare.

Cazurile de divorţ sunt complexe. Chiar şi azi, multe mariaje Roma, care poate nu sunt legale după legea *gajikano*, sunt încă aranjate iar familia mirelui plăteşte preţul miresei. Dacă mariajul se termină cu divorţul, se poate convoca un *kris* pentru a determina cât de mult din preţul miresei trebuie returnat familiei mirelui.

Cazurile economice se referă la probleme de genul "cine are dreptul să practice ghicitul într-un teritoriu anume". Roma crede că orice Roma are dreptul la muncă. Astfel, grupurile împart teritoriul în unităţi economice. Pot rezulta deci controverse atunci când unii Roma intră pe teritoriul altora şi atunci este convocat *kris*-ul. Dacă acuzatul este la prima abatere, poate primi de la *kris* doar un avertisment. Dar încălcări repetate duc la o sentinţă de *marimé*.

Judecătorul declară verdictul în public, celor care sunt prezenţi. Dacă acuzatul este găsit nevinovat, se face o petrecere şi se face un legământ de pace între păgubit şi acuzat. Decizia *kris*-ului este definitivă şi inatacabilă. Chiar în ţări ca Spania şi Statele Unite, unde unii intelectuali *gajikane* consideră că Roma sunt semi-asimilaţi, verdictul unei judecăţi oficiale nu este final. Se va ţine un *kris*. Mai presus de funcţia sa judiciară, *kris*-ul joacă un rol important în menţinerea obiceiurilor Romani.

Dacă, la sfârşitul unei judecăţi, acuzatul este găsit nevinovat, comunitatea manifestă un sentiment de mare bucurie şi liniştire. Se poate ţine un banchet, iar fostul acuzat are dreptul de a face primul toast. Pe de altă parte, dacă acuzatul este găsit vinovat, pot fi numite multe pedepse. Acestea pot fi cuprinse de la cele simbolice, cum ar fi să plătească toate cheltuielile curţii, inclusiv mâncarea şi băutura, până la cea mai serioasă, alungarea definitivă din comunitatea Roma.

Pedeapsa

Kris-ul impune pedepse în funcţie de seriozitatea faptei. Pedeapsa cu moartea, o opţiune acceptabilă cândva, este acum efectiv necunoscută. Roma cred că spiritul furios al decedatului se poate răzbuna pe călău. În vremurile când pedeapsa cu moartea era încă folosită, întreaga comunitate participa la execuţie pentru a preveni răzbunarea spiritului pe o persoană anume. Azi, *kris*-ul se bazează în principal pe sancţiuni cum ar fi amenzi, pedeapsa corporală şi alungarea din comunitate. Responsabilitatea de a plăti o sancţiune impusă de *kris*, numită *glaba*, se răsfrânge colectiv asupra descendenţilor pedepsitului. Pedeapsa corporală, utilizată rareori azi, este folosită mai ales în cazul infidelităţii unei soţii.

Nu există puşcării sau călăi în comunitatea Roma. Poate cea mai severă pedeapsă pentru un Roma este decizia de *marimé* sau alungarea din propria comunitate. Această alungare se obţine prin declararea pârâtului *marimé*, termen ce înseamnă "exclus social" în sensul său legal. Aceasta este considerată o sentinţă de "moarte socială". *Marimé* îi stigmatizează pe toţi cei care au încălcat legea Roma ca fiind murdari şi justifică astfel alungarea lor din comunitate. Pârâtul nu poate avea contacte sociale cu nici un membru al grupului său. Plăcerile simple ale vieţii Romani, a mânca alături de ceilalţi şi camaraderia sunt interzise, iar partea vinovată este condamnată să trăiască în lumea non-Roma. Nu se poate aranja nuntă pentru cei stigmatizaţi ca fiind *marimé*, iar viaţa economică şi socială a unei persoane în societatea Roma este inexistentă fără căsătorie. Atunci când vor muri, nimeni nu-i va îngropa şi nu vor avea nici o ceremonie. În multe cazuri nu numai vinovatul, ci întreaga lui familie este declarată *marimé*. Această pedeapsă dură este echivalentă cu crima în comunitatea Roma. Ea poate dura de la câteva zile până la câţiva ani. Ea implică pierderea totală a statutului şi respectului chiar şi dacă partea vinovată a fost repusă în drepturi. Decizia de *marimé* permanentă este rară, fiind utilizată doar pentru fapte grave cum ar fi crima.

O sentinţă temporară *marimé* poate fi impusă pentru greşeli nu atât de serioase. Dacă un Rom fură de la alt Rom, hoţul este moralizat în faţa celorlalţi şi este alungat din comunitate până îi returnează victimei obiectul furat sau îl echivalează financiar. *Kris*-ul poate impune o formă de "muncă în folosul comunităţii" şi să-i ceară pedepsitului să muncească pe o perioadă nelimitată fără să primească nimic în schimb, pentru a compensa astfel societatea Roma pentru încălcarea tabu-ului referitor la furtul de la un alt Roma. Sentinţe temporare de *marimé* mai sunt impuse şi pentru ofense cum ar fi prietenie cu *gadje* sau nereuşita de a achita la timp o datorie.

În toate cazurile de sentinţe *marimé*, impunerea deciziilor se bazează în principal pe o teamă superstiţioasă de a viola regulile

marimé. Cel care nu respectă o interdicţie *marimé* a căzut în puterile răului şi distrugerii ce sunt atât de temute încât chiar şi familia pedepsitului îl alungă, de teama contaminării. Un asemenea individ devine pătat şi nu poate fi reintegrat decât plătind amenzile şi ispăşindu-şi pedeapsa.

Întreaga comunitate Roma este răspunzătoare pentru impunerea sancţiunilor. Roma nu au nici poliţie, nici închisori. Nu au "forţă de impunere a legii" în sensul *gajikano*. Presiunea alimentată de aducerea la cunoştinţa tuturor a sentinţei asigură conformarea pedepsitului. Comunitatea Roma poate pune un blestem asupra părţii vinovate pentru a se asigura că el/ea acceptă pedeapsa aleasă, şi se pare că această practică încă are succes. Doar în cazuri rare, când Roma au probleme în impunerea unei decizii a *kris*-ului, ei apelează la sistemul penal al *gajikano*. *Kris*-ul poate cere autorităţilor *gajikane* să-l aresteze pe vinovat. În acest moment, acuzatul va accepta în general pedeapsa iar acuzaţiile vor fi retrase. Dar dacă vinovatul recidivează, totuşi, el/ea poate fi forţat/ă să fie judecat într-un proces *gajikano*. În mintea Roma însă, răzbunarea adusă de un tribunal non-Roma nu şterge acuzarea şi pedeapsa precedente date de *kris*.

Autoarea mulţumeşte ***The Patrin web journal****,*
http://www.reocities.com/~patrin/tradition.htm

Ana-Maria

volumul I

7 septembrie 2002 - sâmbătă

Ana-Maria

- Deci va fi o nuntă mare...
- Cea mai mare!

Doamne, ce fericită era femeia din faţa ei! Dubios de fericită, dat fiind faptul că de obicei mama lui Evelin o privea cu o oarecare reţinere...

Dar uite că era fericită şi ea, şi soţul ei! Şi-atunci, de ce să se îngrijoreze? Avea motive de îngrijorare? Se va căsători sâmbăta viitoare...

Discuţia se încinsese pe tema culorii rochiilor domnişoarelor de onoare. Dificilă alegere, dat fiind faptul că cele patru tinere care-şi exprimaseră dorinţa de-a sta prin preajma ei în ziua nunţii erau foarte simandicoase şi fusese o adevărată luptă chiar şi să le convingă să accepte toate acelaşi model de rochie... Acum n-o mai interesau punctele de vedere care se expuneau de zor acolo. Organizarea fusese, oricum, făcută de familia Leoveanu! Aşa că ridică privirea spre vitrină; mai exact, spre oglinda vitrinei...

Se va căsători cu Evelin...

Soţul ei... adică logodnicul ei momentan, era un bărbat de 30 de ani, înalt de peste 1,90, solid, blond cu ochii albaştri, cu trăsături parcă împietrite, interesant... Un fel de Van Damme autohton cu trăsături de Brad Pitt şi încă vreo 20 de actori celebri. Atunci când îl vedea îmbrăcat în blugi şi-un tricou, avea impresia că Evelin era reclamă vivantă pentru o firmă de pază şi protecţie! Dar când era în costum, ca acum... Îi plăcea să creadă că sub înfăţişarea aceea dură şi prestanţa fantastică, stilul de-a vorbi tuturor uşor "de sus" şi sentimentul că el stătea întotdeauna cu o treaptă mai sus decât restul lumii se ascundea un suflet bun, cald, iubitor, o fire paşnică ce nu-şi dorea decât o căsnicie ca-n poveşti, copii deştepţi, cuminţi şi frumoşi şi-o bătrâneţe lipsită de griji şi probleme. Aşa i-ar fi plăcut ei să fie; nu reuşise încă "să spargă" barierele după care acel bărbat îşi ascundea clipă de clipă gândurile şi sentimentele. Dar va avea tot restul vieţii la dispoziţie pentru asta, nu? Probabil că nu reuşise încă "să-l descifreze" pentru că la servici avea de-a face cu Evelin-omul de fier iar acasă erau de ajuns cinci minute ca să sfârşească amândoi sub cearceaf, pătură sau plapumă...

La urma urmei, de ce se îngrijora? Dacă el o iubea măcar pe sfert faţă de cât îl iubea ea, lucrurile vor fi perfecte! Pentru că ea, de când îl cunoscuse pe el, uitase complet de toate problemele care-o chinuiseră în cei 19 ani de viaţă de până acum. Uitase şi de George...

Plecă privirea şi preferă să ia un ciorchine de struguri: de fiecare dată când îşi amintea de George, se indispunea. Pentru că zilele petrecute alături de acel tânăr o marcaseră mult.

Îl cunoscuse în clasa a IX-a, în prima oră de liceu. Întâmplător sau nu, la ora a doua el se mutase lângă ea în bancă, pe motiv că din pupitrul lui sar aşchii şi-şi rupe hainele. Şi acolo rămăsese: lângă ea. Înainte să serbeze 18 primăveri, în noaptea de Crăciun, fuseseră invitaţi la petrecerea unei colege - iar de atunci relaţia lor devenise cu totul alta... Îl iubise? Greu de spus. Poate doar se obişnuise cu el - tânărul veşnic atent la ea, veşnic glumeţ, veşnic pus pe şotii... sau poate doar îi plăcuseră mult strângerile de mână pe sub pupitru şi ocheadele pe sub sprâncene! Cert era însă că în acea noapte de Crăciun el o strânsese în braţe, mâinile lui propuseseră iar ale ei fuseseră de acord cu ideea... şi cam atât.

Nu spuseseră nimănui nimic despre cele întâmplate - nici el, nici ea. În ochii colegilor lor, ei erau doar vecini de bancă, buni amici şi cei mai buni sufleori din clasa a XII-a B. Cum ar fi putut ea să se ducă acasă şi să-i spună tatălui ei "Ştii, eu am un prieten care tocmai mi-a devenit şi amant şi se pare că după bacalaureat ne vom căsători"? La cât de stricţi erau părinţii ei, la cât de hotărâţi fuseseră pe-atunci s-o vadă plecând din Braşov şi făcând facultatea în Capitală, căsătorindu-se acolo cu un individ matur şi plin de bani şi umplându-se şi ea de bani... Cum să fie ei de acord cu George - care n-avea nici după ce bea apă, era orfan de tată şi avea grijă şi de mamă, şi de fratele mai mic?

Cu două săptămâni înainte de bacalaureat, George îi ceruse "oficial" mâna; ieşiseră în parc, la plimbare, părinţii ei ştiuseră că ea este la o colegă ca să facă schimb de sinteze la limba română iar el îi întinsese un inel şi-o întrebase pur şi simplu dacă voia să fie soţia lui! Anâmase răspunsul; dar abia atunci se speriase îndeajuns de mult ca să le spună şi părinţilor ei despre existenţa acelui prieten. Fără a menţiona, bineînţeles, noaptea de Crăciun... Evident, familia Cioroacă nu fusese de acord cu ideea logodnei ei cu George; ea se văzuse deci nevoită să-l refuze, prea bulversată şi prea speriată ca să se gândească unde ar putea ascunde inelul şi dacă pe viitor ar fi avut şanse să-şi convingă cumva părinţii... Dar îi spusese lui George şi refuzul, şi motivul, iar el o cunoştea îndeajuns de bine ca să înţeleagă situaţia. La insistenţele lui, inelul rămăsese al ei; îl ascunsese până la bac, iar după examene îi spusese tatălui ei că îi plăcuse foarte mult acel model, aşa că strânsese banii zilnici de pachet pentru şcoală şi şi-l cumpărase. Nimeni nu-şi dăduse seama de minciuna ei - sau poate că părinţii ei înţeleseseră mica minciună, dar nu se îngrijoraseră pentru că George nu apărea aproape niciodată în frazele rostite de ea. Iar ea rămăsese astfel logodită cu George...

Imediat după bacalaureat, el se mutase în Bucureşti - pur şi simplu, fără să-i spună nici măcar că pleacă din Braşov pentru o zi sau o viaţă. Plânsese multe lacrimi amare, încuiată în camera ei, cu faţa ascunsă în pernă... Iar după două săptămâni, se pomenise cu el în faţa blocului! George se angajase şofer la Bucureşti, închiriase un apartament şi venise s-o ia şi pe ea în Capitală. Nu avusese timp de gândire; nu se gândise de fapt niciodată că George, tânărul de 18 ani, era pe-atunci atât de hotărât să se însoare cu ea şi avea planuri atât de mari încât a plecat în alt oraş tocmai ca să-şi găsească servici şi-o casă unde s-o aducă şi pe ea! Până în clipa când el o fluierase la geam, ea fusese ferm convinsă că George o uitase şi plecase definitiv cine ştie pe unde! Nici nu avusese nevoie de timp de gândire: se lăsase pradă impulsului de moment. Îşi împachetase repede câteva haine, i le aruncase lui pe geam, lăsase un bilet pe biroul ei şi plecase, foarte senină, să arunce gunoiul. Se schimbase în maşină, în drum spre Bucureşti, râzând şi sărutându-l pe fericitul şofer...

Stătuseră în gazdă, cu chirie. Salariul lui nu era formidabil, dar patronul îi lăsa maşina acasă - aşa că George pleca în toiul nopţii să transporte tot felul de "afacerişti" şi "afacerile" lor, curate sau nu. În weekend, mai muta un pat, un frigider... Iar în septembrie trecut, ea îşi găsise, în sfârşit, serviciu: secretară. La firma familiei Leoveanu. Chipul ăla angelic, zâmbetul "de milioane" şi limba franceză o ajutaseră mult să fie selecţionată secretară la cabinetul de avocatură. În general, avea sarcini destul de uşoare: răspundea la telefoane, făcea legături, trimitea faxuri, chema curierul, făcea cafea... Făcea şi traduceri, dar alea nu prea intrau la "uşoare" - pentru că nu terminase Filologia, ci doar liceul. Dar se descurca onorabil, în sensul că nu o "urecheau" decât rareori şi pentru termeni tehnici...

O dată cu acel servici, apăruseră şi primele discuţii. George era o fire foarte geloasă; sau poate o iubise prea mult, ca să nu se îngrijoreze la gândul "concurenţei" elegante care intra şi ieşea din birourile firmei! Poate îl văzuse şi pe Evelin, în una din multele seri când ora opt o găsise tot la servici, iar el o aşteptase în maşină în faţa firmei! Poate că şi hainele scorţoase şi coafurile "office" avuseseră partea lor de vină - cine ştie! Că doar nu se putea duce în blugi şi-un tricou în birourile alea pline de costume; iar atunci când veneau împreună acasă, ea şi George nu se prea mai potriveau... Cert este însă că începuseră să se certe destul de des. Nu era ceva serios; dar, la un moment dat, suspiciunile lui şi "glumele" pe acea temă începuseră s-o deranjeze. La început ripostase, pe urmă glumise şi ea şi sfârşise prin a nu mai da atenţie la asemenea remarci. El însă nu renunţase la ele nici

măcar în ultima lor clipă împreună...

Ultima clipă împreună? N-o va uita poate niciodată! În urmă cu fix trei luni, Evelin Leoveanu terminase facultatea cu medie peste opt - angajaţii ştiau de "peste nouă", dar acela era secretul lor. Iar dl Leoveanu senior decisese să-l numească director general, lăsându-i astfel pe mână întreaga afacere. Ea scrisese, după dictare, decizia de numire; iar în prima lui zi în acel post, Evelin intrase în firmă şi nu se mai dusese glonţ la biroul lui; venise la ea şi o anunţase că are nevoie de o secretară personală; iar el speră că ea va accepta şi numirea, şi mărirea corespunzătoare de salariu. Cum ar fi putut să refuze acea propunere? Când ştia prea bine că erau în biroul ăla secretare absolvente de facultate, nu doar de bac, aşa ca ea! Iar când îl văzuse puţin aplecat peste biroul ei, privind-o drept, spunându-i acele cuvinte cu tonul calm, coborât... Pur şi simplu acceptase "din prima"! Când ajunsese seara acasă, îi fusese teamă să-l anunţe şi pe George despre acea schimbare. Dar a venit ziua de salariu, ei aveau obiceiul să-şi arate reciproc fluturaşii de plată iar logodnicul ei văzuse mărirea de salariu şi citise funcţia. Se certaseră cam un sfert de oră; în următorul sfert de oră, el îşi împachetase absolut toate lucrurile şi-i lăsase cheia lui pe masă. După ce el plecase, căutase cu încăpăţânare măcar o pereche de şosete sau un aparat de bărbierit - şi nu găsise. Asta îi întărise convingerea că George plecase definitiv...

Nu-i fusese deloc uşor să treacă peste acea despărţire. Primul ei bărbat, prima ei iubire, plecase; iar toate planurile frumoase despre cum se vor căsători, cum va fi, ce nume îi vor da fetiţei lor, unde vor aşeza pătuţul - totul se năruise în nici jumătate de oră! Plânsese toată noaptea; a doua zi, la opt fix, Evelin intrase în anticameră şi o întrebase de ce era supărată şi de ce plânsese. Ea îi spusese că avea probleme personale; el zâmbise ciudat şi întrebase: "Părinţii sau logodnicul?" "Logodnicul.", răspunsese ea. "De vreme ce încă mai porţi inelul de logodnă, presupun că lucrurile se pot remedia." În acea clipă îşi dăduse seama ce uitase George... şi remediase situaţia: sub ochii lui Evelin, scosese inelul de pe deget şi-l lăsase să cadă în coş: "Pacientul e decedat; orice măsură de resuscitare e inutilă". Râseseră amândoi; el intrase în biroul lui, ea îi dusese cafeaua iar discuţia despre problema ei personală se încheiase acolo. Sigur, aceea fusese impresia ei...

Pentru un "vânător" experimentat ca Evelin, cele 10 ore de abţinere de la subiectele personale fuseseră doar o modalitate de-a adormi vigilenţa "prăzii"! O ţinuse la servici până la opt seara; insistase apoi s-o ducă el acasă cu maşina. Iar în faţa blocului o întrebase dacă intenţionează să se ducă sus, în apartamentul închiriat de fostul ei logodnic, şi să vadă umeraşele şi rafturile goale. Evident, ea negase şi-l asigurase că va intra, va lua un somnifer şi va adormi îmbrăcată pe canapeaua din sufragerie. Şi-atunci el începuse să râdă: "Nu te cred. Oricum, nu te las să mănânci singură!" Demarase în trombă; ei îi fusese pur şi simplu frică să-l întrebe unde o ducea sau ce voise să spună cu acele cuvinte! O dusese la restaurant; mâncarea fusese bună, vinul şi mai bun iar el se preocupase intens de paharul ei. Pe la două dimineaţa, amândoi erau destul de ameţiţi ca să ajungă şi la discuţii despre problemele ei personale... Evelin îi spusese atunci, privindu-şi cu maximă atenţie paharul, că dacă el ar fi avut o logodnică aşa cum era ea, ar fi ţinut-o pe palme ca pe-o prinţesă şi n-ar fi supărat-o nici măcar în privinţa programului TV! Şi mai spusese multe alte lucruri... la care ea nu răspunsese în nici un fel... Plecaseră din restaurant la 4 dimineaţa; el chiar concluzionase că, dacă n-ar fi fost sâmbătă deja, cele opt ore care ar fi urmat la birou ar fi fost un dezastru! Chemase un taxi, ferm hotărât s-o conducă acasă; dar nici nu se aşezaseră bine pe banchetă, că el se răsucise şi-o sărutase... Primul ei gând? "Haai, ce mai aşteptai?" Acele câteva ore petrecute în restaurant, în doi, schimbaseră pur şi simplu totul! Îl "expulzaseră" pe George din mintea ei! O făcuseră să-l privească pe Evelin cu alţi ochi, mai atenţi poate... Iar el luase, în sfârşit, iniţiativa!

Şi-apoi ajunseseră în faţa blocului ei, coborâse şi el din taxi... Descuiase el uşa, pentru că ea era sărutată în continuare... Şi uite-aşa trăsese ea concluzia, sâmbătă pe la prânz, că singurul lucru bun pe care-l făcuse George era că o adusese în Bucureşti, într-un apartament cu chirie. Că o adusese în locul şi stadiul necesare pentru ca ea să se ducă la acel interviu, să accepte condiţiile oferite de firma dlui Leoveanu...

Ce nebunie! Fusese o dragoste atât de fulgerătoare, încât după numai o săptămână începuse să-şi mute din lucruri în apartamentul lui Evelin! Pentru că se săturase să tot treacă de dimineaţă pe la ea, să se schimbe! Iar relaţia lor era atât de intensă încât...

Ridică din nou privirea spre vitrină: ei poftim! Roşise violent! Aşa păţea ori de câte ori îşi amintea ce se întâmpla sub cearceaf, pătură sau plapumă...

Era conştientă că sentimentele ei... sau poate graba şi farmecul lucrurilor care i se întâmplau o zăpăceau şi nu-i permiteau să gândească drept, obiectiv. Viaţa ei alături de Evelin era demnă de-o telenovelă de succes! Era un perpetuu film de dragoste! Totul o uimea, totul o zăpăcea, când voia să se gândească la ei doi nu reuşea pentru că el mai făcea un gest sau mai rostea o frază care-o dădea gata... Dar ce putea să facă? Era îndrăgostită!

Avea uneori momente de luciditate - mai ales la birou, în clipele când era singură în anticameră şi n-avea nimic de făcut - şi se întreba dacă el era cu adevărat îndrăgostit de ea; dacă nu cumva comportamentul lui era unul fals. Dacă firea ei deschisă şi sinceră va putea trece vreodată peste masca lui rece şi distantă uneori. Dacă ar fi putut trăi până la moarte alături de un om atât de introvertit, atât de atent la propria imagine chiar şi în mijlocul bucătăriei, între patru ochi... Dar nu se putea gândi serios la asta - pentru că era fascinată, îndrăgostită până peste urechi...

În urmă cu două săptămâni, adică exact în ziua când se împliniseră două luni de la prima lor cină împreună, Evelin Leoveanu o invitase din nou la restaurant. Şi, în mijlocul acelei încăperi imense plină de străini, se ridicase în picioare şi-i ceruse mâna...

Şi se căsătoreau! Repede-repede, pentru că aşa voia el, se căsătoreau! Cine ştie - poate avea şi el momentele lui de gelozie, pe care nu le exterioriza încă; sau poate se gândea că 30 de ani este vârsta ideală pentru a deveni tătic... Poate că tocmai graba asta îi făcea pe părinţii lui să fie puţin reţinuţi faţă de ea. Se gândeau poate că ea stabilise de fapt data nunţii? Că le ameţise băiatul doar ca să pună mâna pe el şi pe câştigurile firmei? Dl Leoveanu o cunoştea de-un an deja; ştia că nu era genul de tânără care să viseze la asemenea căi de îmbogăţire! Dna Leoveanu însă o cunoscuse abia în urmă cu două luni - şi nu credea decât ceea ce vedea cu ochii ei. Trebuia deci s-o lase să se convingă singură. Important era că mama lui Evelin nu se împotrivise mariajului lor! Chiar dacă le simţea uneori reţinerea, părinţii lui o primiseră cu braţele deschise în familia lor!

Eh - timpul va rezolva totul! Peste exact 7 zile, ea se va numi Leoveanu Ana-Maria...

Şi uite-aşa se mărita ea cu Evelin! Cu acel afacerist de succes, cu tipul distant şi mândru prin definiţie, calm şi imposibil de clintit din voinţa lui, acea personalitate fascinantă prin simpla ei prezenţă...

Întoarse capul spre Evelin şi-l privi cu atenţie: ce avea omul ăsta în el de-o fascinase în asemenea hal? Pur şi simplu îi luase minţile...

Evelin

Mda... Foarte plictisitoare ultima jumătate de oră; prea plictisitoare! Era obosit; nu-şi dorea decât să ajungă odată acasă, în apartamentul lui cu trei camere, să se schimbe, să i se gătească mâncarea preferată şi să stingă odată lumina...

Îşi amintise - şi se încruntase. Îşi amintise de Oana...

Se cunoscuseră în primul an de facultate; dar abia în ultimul semestru al ultimului an îşi dăduse şi el seama că îi acorda acelei femei mult mai multă atenţie decât celorlalte colege. În aceeaşi zi, descoperise că şi comportamentul ei se schimbase uşor - semn că şi ea îi acordase lui atenţie şi observase schimbarea bruscă a colegului de grupă... Lucrurile nu fuseseră tocmai perfecte între ei; dar el unul nici nu visase că vor fi aşa cum fuseseră! În orice cuplu existau probleme

inerente, certuri, neplăceri...

Oana nu-i împărtăşise însă gândirea. Oana visase la căsnicia ideală, la bărbatul ideal - la jumătatea ei perfectă. Acum patru luni, îi spusese şi lui asta - şi adăugase: "Te apropii foarte mult de jumătatea mea perfectă - dar nu eşti jumătatea mea perfectă". Nu se lăsase înduioşată de lacrimile lui - insistase să rămână singură, iar el plecase într-un final... Timp de două săptămâni, ea îl ocolise cu grijă şi nu-i mai răspunsese la telefoane; apoi acceptase să se întâlnească în oraş şi să discute, dar calculele din mintea lui se schimbaseră... Iar el îşi dăduse îndeajuns de mult de lucru la birou ca să nu se ducă la întâlnirea aia. Poate că înţelesese în sfârşit cuvintele ei? Poate că încercase, involuntar, să o aşeze pe Oana lângă el şi văzuse că cele două piese nu se prea îmbinau?...

Oricum, nu fusese vorba despre Ana-Maria! Ea venise ca un fel de duş rece; o văzuse tristă în dimineaţa aceea şi încercase să facă conversaţie - şi s-o înveselească. Îl şocase gestul ei - şi mai ales rapiditatea cu care aruncase inelul la coş! O ţinuse la serviciu până târziu ca să-i ia mintea de la problemele personale iar seara, când oprise în faţa blocului ei, pur şi simplu nu avusese inimă s-o lase să urce în apartamentul gol ştiind că ea va plânge din nou! Iar în timpul cinei...

În timpul cinei, observase că secretara lui era fascinantă când râdea; observase spiritul iute, vesel, glumele inteligente... şi observase şi fâstâceala care făcuse uneori ca mâinile ei să mute şerveţelul din dreapta-n stânga doar ca să-l mute... Dimineaţa, obosit şi de orele de nesomn, şi de vinul bun, se gândise că poate zicala din bătrâni cu cuiul era adevărată. Şi încercase.

"Cui pe cui se scoate"? La ea funcţionase de minune zicala aia! El însă... Cine putea şti! Un singur lucru era cert: Ana-Maria părea să se potrivească mai bine alături de el. Îmbinarea bucăţilor era parcă mai reuşită acum. Se simţea adorat, răsfăţat, i se dădea toată atenţia posibilă, dorinţa lui era întotdeauna lege...

Oare lucrurile se vor schimba după nuntă? Oare acel comportament al ei era doar o plasă fină menită să-l prindă şi să-l lege de ea? Asta doar timpul putea spune. El nu o uitase pe Oana. I se întâmplase chiar de câteva ori ca în loc de "Ana" să şoptească "Oana" - şi se felicitase că noua lui prietenă nu-i cunoştea trecutul amoros. Viitorul era însă foarte clar.

Nu o iubea pe Ana-Maria. Se căsătorea cu ea pentru că era foarte frumoasă, foarte inteligentă şi manierată... şi îl iubea cu încăpăţânare, se topea parcă atunci când el o privea serios... Şi mai avea un motiv pentru care se însura tocmai cu secretara lui - Oana. Sora ei lucra la banca la care firma părinţilor lui avea două conturi; iar el reuşise să tragă sforile şi să se mute cu operaţiunile la ghişeul ei. De când apăruse Ana în viaţa lui, se înmulţiseră telefoanele Oanei despre "ce mai faci". Da, de-asta se însura - şi de-asta. Ţinea musai să-i demonstreze Oanei că el, pământeanul pe care ea insistase timp de două ore să-l dea afară din apartamentul ei, îi răspundea acum la telefoane doar din bun-simţ. Că nu mai suferea după ea. Că nu mai ţinea la ea. Chiar dacă adevărul din sufletul lui părea să fie altul.

Şi mai avea un motiv - poate cel mai puternic motiv care-l determinase să pună punct burlăciei. Niciodată - dar niciodată! - el nu se va căsători cu Oana. Se vor revedea, cu siguranţă, prin tribunale; şi poate că relaţia lor se va relua la un moment dat... Dar mai mult decât o simplă relaţie sexuală nu-i va mai oferi femeii pentru care el nu era jumătatea ei perfectă. Căsătoria era un fel de asigurare că nu se va răzgândi niciodată...

Îşi aprinse o ţigară, zâmbind şi luând-o înaintea mamei lui:

- Da, ştiu, fumez prea mult şi-ar fi mult mai bine să nu fumez deloc. Ce model spuneai că vor avea coşurile?

O îndemna din priviri să-şi continue povestirea despre coşurile domnişoarelor de onoare; după câteva secunde, mama lui începu să-şi arate nemulţumirea la adresa voalului sidefiu care în realitate era albăstrui...

Viaţa cu Ana-Maria? Atâta timp cât el va şti să mimeze extazul suprem şi nu va rosti numele Oanei îndeajuns de inteligibil pentru urechile ei, totul va fi bine. Prietenii lui, fără nici o excepţie, îl asigurau că era invidiat pentru tipa aceea "dinamită" care era ahtiată după el şi-l mai lua şi de bărbat, cu toate defectele lui enorme! Probabil că, la cei 19 ani ai ei, el reprezenta soţul ideal, partida perfectă... Iar tinerele de 19 ani nu ştiau încă să înţeleagă subtilităţi, să interpreteze gesturi, semne... Da; cu puţină atenţie din partea lui, Oana va rămâne secretul lui. Iar în timp, pe măsură ce sufletul lui se va apropia de tânăra care-l privea acum cu atâta atenţie, bruneta aceea cu standarde prea ridicate pentru el i se va şterge din minte. Aşa cum ar fi trebuit să se şteargă în clipa în care o auzise poftindu-l afară din casa ei.

Stinse ţigara şi se ridică:

- Mergem şi noi?

Doamne, îi venea să râdă! Cu câtă grabă se ridicase logodnica lui! Ce frumos îl scuza ea, ce frumos le spunea că e obosit, că a muncit mult la birou, că probabil îl dor ochii de la monitorul calculatorului... Peste vreo cinci ani, s-ar putea ca Oana să rămână doar un episod eşuat în viaţa lui. Iar sufletul lui poate că o va primi înăuntru pe Ana-Maria.

Şi-acum să-şi sărute părinţii şi să discute tot drumul despre coşurile alea şi buchetul de mireasă - trebuia să ascundă cât mai bine gândul acela călător...

Ana-Maria

Da, Evelin avea dreptate: mama lui o cam luase razna cu pregătirile - şi cu cheltuielile. Viitoarea ei soacră se îngrijora pentru orice fundiţă, pentru modelul şerveţelelor... Părinţii lui le organizau o nuntă mai ceva ca-n telenovele şi seriale! Atâtea cheltuieli, atâtea amănunte costisitoare şi chinuitoare care probabil abia se vor observa în ziua aceea...

Se apropiau de capătul blocului. Ah, abia aştepta! Vedea găleţile cu flori în faţa chioşcului; deci era deschis! Murea de curiozitate să vadă dacă concluzia ei era adevărată, iar acel tânăr...

Zâmbi, grăbindu-se să-şi sprijine capul în palmă şi să-şi acopere cumva buzele: se ţicnise! Ce naiba era în capul ei? Sâmbăta asta se mărita cu Evelin, iar mintea ei se întreba în ce măsură...

Tânărul acela o observase probabil încă de când se mutase acolo cu George; ea îl sesizase cam după două săptămâni... când se întorsese de la serviciu într-o seară iar George îi făcuse o adevărată scenă de gelozie din cauza florarului care se grăbise să se ascundă după chioşc şi întorsese lung capul după ea! Pe-atunci, se gândise că George avea oricum vedenii şi obsesii chinuitoare; dar devenise atentă la acel chioşc. Şi nu putuse să nu observe cum chipul tresărea, ochii negri se asigurau că nu-i observă nimeni şi apoi o urmăreau lung... Îi dădea cam 20-22 de ani; de înălţime medie, cam slăbuţ din câte observase ea, extrem de grijuliu ca ocheadele lui să nu fie observate şi de femeile din chioşc... Dacă stătea să se gândească mai bine, George îşi revenise repede din acel subiect de scandal; şi asta doar pentru că acel tânăr se ascundea extrem de bine! Avea experienţă, de vreme ce se ferea cu aceeaşi grijă şi de mama şi tânăra cu care vindea flori. Să fie oare sora lui? Trăsăturile erau asemănătoare, dar... Oricum, el se ascunsese, iar ea spusese cu vehemenţă "ţi se pare". Aşa că George găsise repede un alt personaj masculin pe care să fie foarte gelos...

Adevărul însă era că florarul se cam uita după ea. Trecea prin faţa acelui chioşc de cel puţin 2 ori pe zi: când pleca şi când venea de la serviciu. Mergea apoi la cumpărături, se ducea să plătească telefonul şi lumina, cablul... Uneori, privirea lui o iritase; alteori, o binedispusese. Uneori, îşi dorise să aibă destul curaj şi să ţipe la el să nu se mai holbeze aşa după ea; alteori, fusese tentată să se oprească, să-şi cumpere o garoafă şi să-l privească şi ea puţin mai bine pe admiratorul ei din umbră...

Şi totuşi, nu voise să rişte - mai ales acum, în apropierea nunţii! Aşa că săptămâna trecută îşi luase inima-n dinţi; venise de la serviciu atât de obosită, încât nu mai suportase privirea aceea apăsătoare ce parcă încerca s-o oprească şi s-o întoarcă din drum! Se schimbase, coborâse şi se dusese glonţ la el. "Bună seara. Aş dori să ştiu cât costă două lumânări pentru nuntă". Tăcere, uimire şi apoi vocea neutră o întrebase din ce flori. Arătase spre trandafiri; preţul era exorbitant, firesc, dar ştia deja asta pentru că sora dlui Leoveanu, care le era naşă

de cununie, comandase lumânări din trandafiri. Ea nu pusese acea întrebare ca să afle preţul, ci ca să poată pune întrebarea următoare: "Mă căsătoresc peste două săptămâni; când să vin să dau comanda?" Şi-apoi îl privise drept, atentă...

Tăcere. Uimire... Tristeţe; dar o tristeţe atât de mare, încât o ţintuise în uşa chioşcului! El se întorsese spre găleţile pline cu flori; vocea ştearsă, devenită brusc guturală, îi spusese că lumânările pot fi gata în 24 de ore. Şi apoi i se întorsese spatele. Ea rămăsese în uşa chioşcului, privindu-l lung şi... Şi gândindu-se - ciudat, nu? - cum să-l împace! De parcă ea era de vină pentru tristeţea lui! Privirea şi reacţia lui o făcuseră să regrete acele cuvinte, să se simtă o mojică fără suflet şi să se gândească să-i spună că glumise cu nunta! Ce fel de reacţie fusese aceea? De unde până unde o asemenea furtună pe chipul şi în comportarea lui? Şi în mintea ei? Se vedeau zilnic pe stradă şi-atât! Ea habar n-avea cum îl chema pe el, iar el probabil că nu era mai bine informat decât ea! Şi-atunci?

Două zile după acea "discuţie", ochii negri n-o mai băgaseră în seamă. Ori de câte ori ea ieşea din bloc, privirea i se ridica spre chioşc; ca la un semnal, tânărul se întorcea cu spatele... şi rămânea cu spatele la ea, indiferent unde se ducea ea, pe ce parte a chioşcului alegea să treacă în drum spre staţia de autobuz. Două zile doar; apoi el devenise indiferent... Iar ieri dimineaţă, când ea trecuse pe-acasă ca să-şi ia alţi pantofi, ochii negri o conduseseră din nou până la scară...

Ce fel de om era el? Ce fel de om era ea? De unde până unde acele reacţii la ei? Nu se cunoşteau, nu-şi vorbiseră decât o singură dată, atunci când ea insistase să-l anunţe că se mărită - şi totuşi, ea ridica privirea spre chioşc, iar el o conducea cu privirea! De ce? Ea una nu se putea abţine! Ca orice tânără, îi plăcea să descopere că are un admirator - numai că era logodită cu Evelin, sâmbăta viitoare se vor căsători iar mintea tocmai îi amintise de el. Iar ochii ei se ridicaseră spre geamurile pline cu flori... chiar dacă îşi iubea logodnicul iar pe florar nu-l cunoştea decât din vedere! De ce se întâmpla aşa? De ce nu-şi mai amintea atât de bine chipul lui George? De ce nu-l căuta pe el cu privirea? La urma urmei, fugise cu el de-acasă! Fusese primul ei logodnic! Mintea ei să fie oare de vină pentru acea situaţie anapoda? Simţea ceva pentru acel florar? Era oare prea fermecată de Evelin ca să-şi dea seama că...

Păi ia să încerce să-şi dea seama - nu? Momentul era ideal! Evelin apăsă încet frâna; întoarse capul spre el - implicit şi spre chioşc - şi întrebă, privind cu atenţie geamurile pline de flori:

- Ţi-e foame?

- Sunt lihnit.

- Şi-atunci de ce n-ai mâncat la mămica ta? Doar era masa plină!

- Pentru că nu mi-au plăcut platourile alea sofisticate. Aveam poftă de macaroane cu brânză, iar dacă-i spuneam asta se necăjea pentru că nu s-a gândit dinainte să-mi facă.

Aşteptau să vireze la stânga. Aşteptau, pentru că pe contrasens venea o coloană de maşini iar ea privea drept, cu calm, ochii negri care-o fixau serioşi, din chioşc. Calculele le va face acasă, când rămânea singură - se grăbi să continue discuţia:

- Şi-ai preferat să-i spui că nu ţi-e foame?

- Ştiind că tu mă vei întreba dacă mi-e foame, eu voi fi sincer iar tu îmi vei pregăti cel mai mare şi mai gustos castron cu macaroane cu brânză şi zahăr care a existat vreodată în România... Da!

Bun! Viraj în trombă la stânga, intrare în gang, viraj stânga, a treia scară... Zâmbea - pentru că ochii negri îl măsuraseră cu atenţie pe Evelin şi apoi reveniseră întrebători la ea. Iar ea intrase în trombă în gang, purtată de maşina al cărei şofer

- Dacă nu spui nimic, înseamnă că eşti prea obosită pentru asta.

Ah, ce prostie! Uitase complet de discuţia cu Evelin! Se grăbi să răspundă:

- Nu, stai liniştit! Imediat cum ajungem, îţi pregătesc "macarale cu brânză şi extract din sfeclă de zahăr".

- Nu, o să-mi fac un sandwich.

Aşteptă răbdătoare oprirea maşinii; se aplecă apoi şi-l sărută pe obraz:

- Fugi tu sus, cât mă duc să cumpăr macaralele.

Nu mai aşteptă răspuns; coborî şi alergă spre capătul celălalt al blocului - dar prin spate! Nu-şi făcuse calculele, aşa că nu intenţiona să mai treacă azi prin faţa chioşcului!

Florentin

Intră în chioşc şi trânti, înciudat, uşa: afurisită treabă!

Ce avea femeia aceea atât de special? Încercase de multe ori să-şi răspundă la întrebarea asta, dar nu reuşise. De când o văzuse prima oară scoţând valiza şi sacoşele din Dacia papuc cu număr de Bucureşti, se întrebase ce căuta o femeie atât de frumoasă alături de acel individ nu foarte special care coborâse de la volan atât de fericit... Iar în fiecare seară, tot de-atunci, se întrebase ce ar fi căutat o femeie atât de frumoasă alături de el! Sigur, observase de la început că cei doi tineri erau mult prea fericiţi ca să poată el interveni între ei. Erau îndeajuns de fericiţi ca să presupună că locuiau singuri, oricum! Şi cum văzuse imediat că nici unul dintre ei nu purta verighetă, nu se impacientase prea mult la gândul că...

Lucrurile se schimbaseră însă. Deşi ea îi observase ocheadele probabil din a doua săptămână, îl văzuse într-o seară pe individ plecând în trombă cu Dacia papuc şi valizele. O văzuse pe ea a doua zi plecând la serviciu cu ochii roşii... Se întrebase atunci dacă nu cumva venise vremea să discute cu tatăl lui despre mica lui problemă... de suflet. Ezitase; încă de-acum şase ani, părinţii îl tot îndemnau să deschidă bine ochii dimineaţa, să se uite cu atenţie prin piaţa de flori şi să-şi găsească soţie pe măsură. Iar el o văzuse tocmai pe acea tânără... Nu; nu-i va putea convinge să fie de acord cu o asemenea căsătorie! Chiar dacă tatăl lui, după câteva luni de bătăi susţinute, o să fie de acord să o vadă de la distanţă, din chioşc, mama lui nu va accepta niciodată asta! Niciodată!

Nici măcar nu ştia cum o cheamă! Ce prostie! Habar n-avea cum o chema pe zâna pe care-o visa în fiecare noapte, fără excepţie! Zâna pe care adineauri o văzuse în Jeep-ul acela cât un porc, alături de un personaj care-l indispunea la culme... Da; spre deosebire de şoferul Daciei papuc, el chiar era o problemă. Maşină străină, costum elegant, fizic plăcut, o matahală de om de 1,90 cel puţin, cu tunsoare blondă şi ochi albaştri - ăsta da, "concurenţă"! Doamne, ce-i venea să lase chiar acum totul baltă, să se ducă la ea şi să-i spună el vreo două chestii! Numai că mezinii lucrau împreună cu mama; el şi sora lui cea mai mică erau deci surghiuniţi în fiecare zi în chioşcul acela, alături de femeia intransigentă ce nu se sfia să-i aplice palme după ceafă nici chiar lui Roberto, fiul ei cel mare, ce trecuse anul acesta pragul celor 30 de primăveri şi avea un prichindel de patru anişori. Putea spune că se descurcase onorabil până acum; se ascunsese îndeajuns de bine pentru ca nimeni să nu-i observe ocheadele, schimbările de paloare şi mimică. De-acum încolo însă se îndoia că va mai reuşi aceeaşi performanţă.

Dacă ar fi avut curaj atunci, în dimineaţa când o văzuse plecând singură la serviciu, cu ochii roşii şi chip trist... Hm; dacă ar fi avut curaj, probabil că nici acum n-ar fi putut spune că-i trecuseră vânătăile provocate de furia mamei lui! Cum să se uite el, băiat de florari din tată-n fiu, la o romăncă? Ce însemna asta? Aşa îl educaseră ei? Şi gata - plici peste ochi. Marcel "o păţise" primul; fuseseră "convocaţi" toţi cei cinci copii la corecţia aceea - şi noroc că intervenise Roberto la un moment dat să-l scape pe bietul lor frate! După 6 luni, Marcel fusese "însurat" urgent cu o florăreasă de 16 ani; primul băieţel li se născuse prompt după nouă luni, dar abia anul trecut se căsătoriseră legal iar acum fratele lui avea un aer uşor indiferent, parcă resemnat, zâmbea ciudat la vederea soţiei lui şi-a viitorului lui băieţel...

De ce tocmai acea tânără? De unde până unde îi acorda el atâta atenţie? De ce, nici după ce aflase că zâna se va căsători peste fix 7 zile cu matahala aia blondă, tot nu renunţa? De ce, indiferent de gân-

durile şi calculele lui, indiferent de opiniile familiei şi de data căsătoriei ei, zâna îi apărea în continuare în vise cu aceeaşi intensitate, cu acelaşi zâmbet pe buze? De ce ochii lui o căutau zilnic cu privirea? De ce nici o altă prietenă din trecutul lui nu meritase o asemenea atenţie? Prietene adevărate, cu relaţii strânse şi vizite reciproce la părinţi, i se şterseseră din minte cu iuţeala vântului! Iar zâna logodită cu matahala...

La urma urmei, de ce-i spunea zână? Da, era frumoasă; dar părul şaten şi ochii căprui nu erau bucle brunete şi ochi albaştri ca seninul cerului! De multe ori fusese invidiat în cartier pentru prietenele lui brunete cu ochi albaştri; şi totuşi, amintirea lor se ştersese imediat cum între ei intervenise ceva... Ce se întâmpla cu el?

Nu; chiar dacă le va spune adevărul gol-goluţ, nu va câştiga absolut nimic. Poate doar palme peste ochi şi-o nevastă pe care s-o cunoască atunci când îi va face loc să-şi mute hainele în şifonierul lui. Deci o să tacă...

Uşa se deschise din nou:

- Mămicule, ce-i cu tine?
- Nimic.
- Cum, nimic? Eu nu te văd ce încruntat eşti?
- N-am nimic.
- Spune: te-a supărat Ileana?

Categoric, mamei lui nu-i putea spune nimic! Aşa că se grăbi să iasă din chioşc:

- Nu. Lasă-mă.

Bun! Scăpase măcar pentru moment! Ocoli găleţile cu trandafiri şi se prefăcu a fi foarte atent la petalele roşii... Adică la Jeep-ul din parcare.

Zâna lui nu era în maşină; nu vedea decât capul şoferului. Unde era zâna lui?... La cumpărături? Trecuse oare pe lângă el cât timp stătuse supărat în chioşc? Greu de spus; dar tare mult i-ar fi plăcut ca individul să coboare de la volan! Aşa, ca să-l vadă şi el puţin mai bine! Chiar dacă îşi făcuse deja o părere despre el, curiozitatea...

Ridică găleata şi-o mută mai în stânga, lângă naveta care-i folosea deseori drept scaun. De-acolo, ascuns după petalele roşii, putea să-i observe fără grijă. Îşi aprinse o ţigară şi începu să aştepte...

Ştia că se comporta ciudat. El era dealtfel cel mai uimit de propriile gânduri şi fapte! Când o auzise anunţând că "se mărită peste două săptămâni", căzuse cerul pe el! Dar după două zile, o privise şi constatase că toţi anii de educaţie strictă, toate principiile frumoase şi sănătoase învăţate de la părinţi erau reduse la zero. Se gândise atunci că, la urma urmei, ea nu va fi unica soţie care-şi înşeală soţul iar el nu va fi singurul burlac îndrăgostit de-o femeie măritată. Se întrebase imediat: cât dura, în general, un divorţ? Nu foarte mult, probabil, dar îndeajuns de mult pentru ca el să aibă timp să-şi convingă părinţii... Şi gata! Cât de simplu i se păruse totul... Cât de simplu era totul! Îl privea pe individ şi zâmbea, imaginându-şi-l la tribunal! Iar el habar n-avea nici cum o cheamă pe zână - darămite opinia ei despre căsătorie, adulter şi divorţ! Se ţicnise!

... Aha! Zâna lui fusese la cumpărături! Ocolise, evident, blocul prin spate... după ce-şi intersectaseră acum cinci-zece minute privirile! Zâna lui era foarte ruşinoasă - chiar şi atunci când avea "accese" de curaj, ataca din priviri şi apoi se retrăgea cu o viteză uimitoare, fără să mai aştepte rezultatul atacului ei sau reacţia victimei...

Acum cobora şi el... Mda - arătos "animal"! Înalt şi solid, tuns corect, blond cu ochi albaştri... Măgar sau cel puţin neatent, de vreme ce "se descocoţase" din maşină, o încuiase cu gesturi majestuoase şi-o lăsase pe ea să care sacoşele... Cum îşi putuse el închipui că zâna lui va vedea ceva în ţiganul care vindea flori în colţ? Fie el şi manierat, grijuliu şi foarte îndrăgostit de ea? Când ea îl luase de braţ pe blondul acela cu nasul pe sus şi-şi căra conştiincioasă geanta şi sacoşele?

Azvârli ţigara şi anunţă, încruntat:

- Mă duc până acasă.
- De ce?
- Uite-aşa.
- Mă, tu ceri palme!

Nu avea dispoziţia necesară unei asemenea discuţii cu mama lui; se grăbi deci să se îndepărteze cât mai repede de "vulcanul de întrebări". Voia să se gândească la zâna lui. Adică la problema lui. Tocmai trecea printr-un moment de luciditate - aşa că voia să găsească o cale s-o uite.

Evelin

Bun! Ana se retrăsese în bucătărie, alături de toate ingredientele necesare macaroanelor cu brânză şi zahăr. Nu, nu-i era foame; adevărul era că auzise atât de multă "nuntă" astăzi încât simţise nevoia să-şi limpezească mintea. Se simţea obosit, îmbătrânit parcă de atâtea polemici despre rochiţe, fundiţe şi aperitive... Era doar o nuntă, nu serbarea pentru instaurarea păcii mondiale! Dar era plăcerea mamei lui; aşa că...

Oof...

Se lăsă pe spătarul canapelei şi preferă să închidă ochii: poate că ideea lui nu fusese extrem de bună. Da, voia s-o uite pe Oana; voia să treacă peste acea deziluzie, peste momentul nefericit al refuzului, al izgonirii... Dar era oare necesară acea nuntă?

Hei - ce naiba era cu el? Sigur că era necesară! Avea 30 de ani; avea diploma, iar firma era ca şi a lui! Ce mai aştepta? Mai ales acum, când îşi găsise o tânără care nu-şi punea problema "procentajului de potrivire" reciprocă - o tânără atât de frumoasă, inteligentă şi manierată! Şi îndrăgostită de el pe deasupra! Da, se va însura - nu doar pentru a-i demonstra ceva fostei lui colege de facultate, cât pentru el. Pentru siguranţa zilei de mâine. Pentru a rămâne pe vecie departe de bruneta cu ochi negri. Pentru bebeluşul pe care i-l va dărui Ana. La urma urmei, pentru el şi pentru ea!

Relaţia lui cu Oana... Gata cu Oana! Gata cu trecutul! Oana nu-l dorea; în ochii ei, el avea anumite lacune şi lipsuri care-l făceau incompatibil şi indezirabil la nivelul ei - aşa că totul se terminase între ei. Şi trebuia să rămână aşa. La sfârşitul săptămânii viitoare, se va căsători cu Ana. Şi gata.

Paşii se apropiară grăbiţi; nu se clinti însă de pe canapea, anticipând sosirea ei specială...

Camera mirosea a macaroane cu brânză; sărutul ei avea însă gust de ciocolată iar parfumul îl făcu să caute cu înfrigurare cheiţa fermoarului fustei drepte, impecabile.

Ana-Maria

I se închideau ochii de somn. Foarte obositoare plimbarea asta, de la el acasă până la părinţii lui, apoi la ea acasă şi apoi la el acasă. Abia aştepta să treacă odată nunta, ca să-şi mute şi ea hainele şi să termine cu chinul! Şi cu chiria!

Se aşeză pe marginea patului; mâinile lui o traseră pe pernă iar Evelin reîncepu s-o sărute:

- Ce bine că se ocupă părinţii mei de nuntă! Îţi dai seama cred, din discuţii, ce calvar ar fi fost să rezolvăm noi problemele fundiţelor, feţelor de masă, paharelor de apă, florilor...

Aproba încet cu capul, ameţită de atingerea uşoară...

- O să fie o nuntă gigantică; probabil că jumătate din invitaţi o să-i cunosc abia la local...

Aproba din nou... şi zâmbi:

- În cazul meu, o să trebuiască să mi-i prezinţi pe toţi...
- O să facem împreună turul restaurantului şi-o să-i cunoaştem împreună...

Da, aşa era cel mai bine. Tocmai rămăsese fără bluza de pijama. Dar ea una nu avea nimic împotrivă...

9 septembrie 2002 - luni

Ana-Maria

Doamne, ce târziu se făcuse! Ar fi trebuit să stea mai mult azi la birou - dar se grăbise să termine totul ca să dea o fugă la ea acasă şi să-şi ia fusta bej. Abia aştepta să se termine cu nunta - ca să renunţe şi ea la principiul locuinţei personale şi să nu se mai tot plimbe prin cartierul acela! Îi plăcea să creadă că voia să se ascundă de George; că problema ei era ca nu cumva fostul iubit să fie cuprins de drag şi dor. Dar, din clipa când plecase cu valizele, George fusese practic inexistent; iar mintea ei "îl apela" uneori doar sub formă de scuză pentru acţiunile ei mai mult decât ciudate. Deci, poate era vorba doar despre tânărul de la chioşcul cu flori, care-o privise atât de ciudat sâmbătă seara...

Oftă greu şi coborî din autobuz: ochii lui negri îi dădeau fiori. Nu se putea abţine să nu-i caute cu privirea; şi acum, din autobuz, întorsese capul şi-l văzuse preocupat cu aşezarea florilor în buchet. Nu se putea abţine să nu treacă prin faţa chioşcului plin cu floril mintea ei nu se putea abţine să nu se gândească... Ce avea acel tânăr atât de special? Ce se întâmpla cu ea, de fapt? Nu era îndrăgostită de Evelin? De ce-i mai acorda atenţie florarului?

Ei, poftim; se apropia de chioşc, iar paşii îi încetineau - în ciuda ordinului minţii de-a o rupe la fugă în direcţia opusă!

Florentin

Bun! Gata şi buchetul ăsta! Tii, ce bine-i mersese încă de luni! Dacă o s-o ţină aşa toată săptămâna...

De fapt, azi era ziua lui! Iar dacă-i va merge la fel de bine tot anul... Uau!

Întinse buchetul spre client, luă bancnota, dădu să intre în chioşc... Dar simţi brusc nevoia de-a întoarce capul spre dreapta. Aşa că întoarse capul spre dreapta.

... Ptiu, că frumoasă mai era! O adevărată zână!

... Acum era momentul! Acum putea să acţioneze! Mama lui plecase spre casă de cinci minute deja; sora lui se dusese la complex să ia "materia primă" pentru câteva sandwich-uri. Vânzătorul de ziare plecase încă de la prânz, nu erau alţi cunoscuţi prin preajmă... Acum sau niciodată!

Intră în chioşc, alese un trandafir roşu şi-i rupse coada la jumătate. Trebuia să plătească trandafirul, ca să nu aibă discuţii cu mama lui sau - Doamne fereşte! - să-i trezească suspiciuni! Dar nu asta conta - ci planul lui! Presimţea că o să-i reuşească întocmai! Reveni în cadrul uşii şi începu să aştepte, zâmbind asfaltului deformat...

Ana-Maria

Ei, poftim! O şi văzuse! Gata! Bărbia în piept, privirea în pământ, pas grăbit şi tăcere "cât cuprinde"!

Mai avea cam doi metri şi intra pe alee, când vocea o făcu să tresară:

- Domnişoară, aveţi un minut?

Negă scurt cu capul şi fu cât pe ce să răsufle uşurată. Paşii o făcură însă să roşească violent, pentru că îi ieşiră în cale:

- Jumătate de minut atunci.

Negă din nou. Blugii se opriră în faţa ei iar vocea amuzată o făcu să ridice privirea:

- Zece secunde?

Zece secunde? De la 60, scăzuse atât de mult, atât de repede? Măi, să fie!... La urma urmei, de ce să fie chiar atât de nepoliticoasă? Ce, o s-o mănânce chiar acolo, în mijlocul străzii? O să-i acorde zece secunde - după care o să-şi vadă de drum!

Ochii negri o priveau lung, zâmbitori şi parcă miraţi... Ea înlemnise pur şi simplu, privind ochii negri...

- Vă rog să primiţi acest trandafir.

Poftim? Nu-nu! Exclus! Făcu un pas spre dreapta, încercând să-l ocolească:

- Mulţumesc, dar nu se poate.

De parcă putea fi atât de simplu! Evident, indiferent prin ce parte încerca ea să-l ocolească, tânărul acela parcă-i anticipa mişcările! Îngrozitor! Iar ochii negri o priveau deja cu mii de subînţelesuri, ea transpirase încă din clipa când îi auzise vocea...

- Vă rog! Insist să primiţi acest trandafir!

Aa, insista? Ia să-l ia "tare", că poate reuşea să scape totuşi de el!

- Cărui fapt se datorează insistenţa dvs.?

Limbaj "de lemn", persoana a doua plural, privirea uşor bătăioasă - toate ar fi trebuit să-l uimească măcar o secundă, cât să-şi facă ea un culoar de scăpare! Când colo, răspunsul veni prompt:

- Faptului că o domnişoară atât de frumoasă trebuie să aibă o floare. Pe măsură.

Poftim! Acum ea era cea pusă în dificultate! Ce nebunie!

Oare de când pregătea el discuţia asta? Tânărul stătea tot în faţa ei, cu mâna întinsă spre ea... La urma urmei... Zâmbi slab:

- Acesta este unicul motiv al insistenţei dvs?

Tânărul aproba... de parcă îşi închipuia că o să-l şi creadă! Evident, el zâmbea! Iar ea începu să râdă:

- Dacă nu mai sunt şi alte motive ascunse...

El negă; floarea se mai apropie cu câţiva centimetri. Păi...

Roşind violent, plecă privirea şi luă trandafirul:

- Mulţumesc.

- Este plăcerea mea.

Bun! Acum să treacă odată de el şi să alerge acasă! Ce naiba făcea - flirta cu el chiar în mijlocul trotuarului? Dădu să facă încă un pas în dreapta... dar avu surpriza să constate că tânărul făcu primul pasul spre stânga... îi prinse "din zbor" mâna cu trandafirul şi i-o sărută. Ţipă scurt, speriată de-a binelea de acel gest:

- Ai!

Întoarse capul, pregătită să-l pocnească-n cap şi cu floarea, şi cu ţipetele... dar florarul se îndepărta spre chioşc, cu faţa la ea, privind-o lung şi râzând:

- Iertaţi-mă, domnişoară, dar nu m-am putut abţine! Sunteţi atât de frumoasă!

Începu şi ea să râdă: cum să mai fie supărată pe un asemenea cuceritor? Îi făcu cu mâna şi-şi reluă paşii grăbiţi spre bloc. Privea când asfaltul, când floarea - şi râdea...

Doamne, o luase razna! Luase trandafirul! Nu-i spărsese capul pentru acel gest! Iar cuvintele fuseseră... Ce era cu ea?

Descuie uşa, intră în scară şi clătină încet capul: cum era şi natura asta umană! Femeilor le plăceau să fie privite, admirate şi uneori surprinse cu asemenea gesturi şi cuvinte neaşteptate. Da, îi făcea plăcere faptul că era privită aşa de către străinii de pe stradă. Avea 19 ani; cât va mai ţine fermitatea pielii, subţirimea siluetei, luciul părului, albeaţa dinţilor... Libertatea inelarului o va pierde sâmbătă; o dată cu ea, şi trei sferturi din privirile care-o urmăreau acum discret prin autobuze. Peste vreo doi ani, va pierde şi silueta - pentru că abia aştepta să devină mămică! Şi deci ocheadele... şi eventualele flori se vor termina repede. Nu se gândise la toate astea atunci când luase trandafirul; acum însă, când se gândea din nou la pasul pe care-l va face sâmbătă, nu regreta că se oprise şi-i acordase 10 secunde. Şi mai era ceva...

Intră în apartament, încuie uşa, lăsă geanta pe măsuţă şi alergă în faţa oglinzii din sufragerie. Se privi lung, râzând... Făcu o piruetă fericită: afurisit om! Şi afurisit trandafir roşu, perfect! Afurisită ea şi imaginea ei din oglindă! Era frumoasă!

Hei, o să întârzie la cină! Iar Evelin, deşi încerca să se controleze

faţă de ea, era totuşi o fire posesivă şi foarte atentă la àcele ceasornicului atunci când venea vorba despre ea. Tot din cauza imaginii ei, probabil...

Intră în sufragerie şi puse trandafirul în vază: floarea aceea va rămâne în apartamentul ei. Dacă logodnicul ei va afla vreodată ce se întâmplase azi... Uau! Acela era motiv de divorţ, după părerea lui Evelin! Sigur, nici ea n-ar fi fost mai fericită să afle că cine ştie ce domnişoară sexy îl oprise pe Evelin pe stradă şi-i făcuse cadou... un stilou! Sau ochelari de soare - fie ei şi mostre! Avea şi ea momentele ei de gelozie; dar parcă ale lui erau cam dese! Şi cele de gelozie, şi cele distante. Logodnicul ei părea atât de interesant... prin simplul fapt că era uneori atât de rece şi "vertical", atât de superior, intangibil... Momentele acelea o întristau; o făceau să se simtă mică şi neimportantă. Şi realiza că aşa şi era, comparativ cu el. Micuţa secretară se va căsători cu patronul educat, studiat mai peste tot şi doldora de bani; de aici rezulta şi cruda realitate, ilustrată atât de bine de aerul lui rece, preocupat, regesc, de tronul de care ea nu se va putea niciodată apropia... Tocmai asemenea momente alimentau aceste momente, când ea privea trandafirul primit de la admiratorul secret! Evelin nu va afla nimic despre ziua de azi; istoria cu florarul nu se va mai repeta în următoarele cinci zile. După care verigheta şi noua ei adresă îl vor ţine la distanţă pe pretendent, determinându-l la un moment dat să renunţe. Şi cam atât.

Ridică receptorul şi chemă un taxi; se grăbi apoi să-şi schimbe fusta şi să iasă. Ea va păstra secretul florii. Florarul nu părea să fie îndeajuns de nebun să se laude cu succesul de azi... Deci lucrurile erau rezolvate.

Florentin

Doamne, mai avea puţin şi se repezea berbeceşte cu capu'-n geam - atât de fericit era! Ar fi vrut să ţipe, să râdă, să-şi urle bucuria; stătea însă sprijinit de geam, îşi căuta cu privirea sora prin mulţime şi zâmbea doar. Zâmbea larg... de parcă ar fi aflat cine ştie ce adevăr cutremurător, iar asta i-ar fi mângâiat ego-ul...

Riscase, ştiind că avea şanse fifty-fifty. Zâna luase trandafirul; el făcuse un pas în plus şi-i sărutase mâna, iar ea nu reacţionase aşa cum ar fi făcut-o o tânără căreia gestul i-a displăcut. Deci zânei lui îi plăcuse jocul... dovedind poate că şi ea se gândise la varianta lui, cu femeia măritată şi burlacul îndrăgostit de ea...

Iar el, de ziua lui, îşi oferise un cadou superb: prima discuţie cu zâna lui, primul trandafir, sărutul mâinii ei...

Era fericit; înnebunit chiar! Ştia că aşa o schimbare mare, aşa un gest mare nu putea rămâne închis în el, ca un secret de o valoare capitală - mai ales azi! Simţea nevoia să vorbească cu cineva, să povestească cuiva, să afle şi altă opinie, să audă alte idei, să i se insufle şi alte posibilităţi viitoare de-a intra în vorbă cu ea. N-avea însă cu cine vorbi despre asta. Zâna lui chiar trebuia să rămână secret. Familia lui n-o va accepta niciodată; în plus, sâmbăta asta...

Da; făcuse un mare pas astăzi. Intrase în vorbă cu ea, îi oferise un trandafir şi-i sărutase mâna. Avea însă senzaţia că o făcuse prea târziu: zâna lui, tânăra aceea al cărei nume îşi amintea acum că nu-l ştia, urma să se căsătorească sâmbătă cu un individ plin de bani, maniere şi prieteni în cercuri sus-puse. Nu avea nici cea mai mică dovadă că ea ar putea fi tentată, la un moment dat, să-şi înşele soţul. Iar el...

El, ce? El era unicul vinovat pentru asta! Dacă el, Florentin florarul, ar fi putut avea chiar şi 1% şansa de-a fi alesul ei, el şi numai el era vinovat că pierduse acea şansă! O urmărise cu privirea un an de zile, zilnic, dimineaţa şi seara - şi aşteptase... O aşteptase probabil pe ea, să vină să se sprijine de stâlp, să-şi aprindă şmechereşte o ţigară şi să-i insinueze printre dinţi: "Pîs-pîs, puişoru'! N-ai vrea să fii tu Zorro-al meu?"

Gata. Se întristase. Îşi revenise. Chiar la timp, pentru că sora lui ieşise cu sacoşele din magazin. Se întoarse spre flori...

Şansa o pierduse. Se îndoia că mai câştigase vreo miime de procent azi, cu acel avânt nebun care-l cuprinsese deodată. Însă dacă era un mare norocos şi câştigase totuşi ceva azi, se îndoia că zâna lui va anula nunta de sâmbătă, va accepta ideea că familia lui nici nu voia să ştie de existenţa ei şi va pleca alături de el în lumea largă! Ea, a cărei căsătorie

- Vino să mănânci.

Ea, a cărei căsătorie dovedea o dorinţă puternică pentru normalitate, stabilitate sentimentală şi materială... Iar ginerică blond se conforma tuturor standardelor ei de normalitate şi stabilitate financiară! Cum să rişte ea să-l înşele pe individul ăla cu florarul? De fapt, cum ar fi putut zâna lui să aibă un asemenea caracter încât să-şi înşele logodnicul?

- Hai - că e şuncă, nu parizer!

Şi totuşi, el îşi dorea ca zâna să vină sâmbătă la el la chioşc, îmbrăcată în rochie de mireasă. Ar fi luat-o de mână şi-ar fi plecat amândoi cât mai departe...

- Hei! Nu ţi-e foame?

Poftim?... Nu; nu-i era foame. Era foarte nesigur, zăpăcit un pic de cele întâmplate... Oare el mai ştia ce voia? Mai ştia unde voia să ajungă, ce voia să obţină, ce voia de la femeia aceea? El unul mai ştia pe ce lume trăia?

11 septembrie 2002 - miercuri

Ana-Maria

Hm; era cinci jumate iar florarul ei era "la datorie", alert şi la flori, şi la stradă. Ea însă nu-şi permitea să-l privească acum, pentru că Evelin o rugase să-i spună cum mergea aranjamentul localului iar ea nu trebuia să-l lase să întrevadă celelalte gânduri...

- Şi de ce spui că nu eşti mulţumită cu aranjamentele florale?

- Mama ta a spus că vrea câte un aranjament micuţ, un coşuleţ cât un pumn în faţa fiecărei farfurii. Şeful de sală ne pune acum un singur castron cu flori în mijlocul mesei. De parcă memoria lui a fost teleportată când am fost să discutăm cu el!

- Ţi-a spus şi de ce face asta?

- Cică nu are loc pe mese.

- Înseamnă că nu are loc pe mese.

- Cum să n-aibă, când încap şase oameni la fiecare masă?!

Evelin viră elegant şi opri motorul:

- Gândeşte-te că pe acea masă trebuie să pună şase tacâmuri, şase farfurii, 18 pahare, 3 sticle cel puţin, 2 farfurii cu struguri, 2 cu saleuri, farfuriuţa cu alune, plicurile şi acele flori pentru care insistaţi voi atât de mult. Omul trebuie să mănânce la masă, pe masă - nu în poală, cu ochii la aranjamentele care stau pe masă!

Bufni în râs şi intră în lift:

- Ai dreptate. Dar dacă el nu ne-a explicat ce şi cum, ci "a decretat" doar că va face un singur aranjament...

Descuie uşa şi se simţi imediat strânsă în braţe; reuşi să se eschiveze de data asta:

- Te rog, lasă-mă să împachetez repede bluzele!

- Cu cât le împachetezi mai repede, cu atât mai mult timp ne rămâne... înainte de-a pleca spre casă!

Negă scurt, râzând:

- Cu atât mai repede ajungem acasă!

Şi gata: intră în dormitor, hotărâtă să nu-l lase să facă altceva decât cel mult s-o ajute la împachetat.

Evelin

OK! Fie cum vrea ea! Observase că logodnica lui era un pic mai pudică atunci când afară era încă lumină; şi cum atunci când Ana voia ceva, nu exista cale de-a o răzgândi...

Intră în sufragerie, se trânti în fotoliu şi porni televizorul: ia să vadă el ştirile...

... Încet-încet, simţi că se încruntă. Şi se înfurie. Pe măsură ce rememora ultima săptămână şi nu-şi amintea de vreun trandafir roşu pentru logodnica lui, se înfuria...

Nu; el unul nu cumpărase nici un trandafir roşu pentru ea. Iar floarea era încă proaspătă, ceea ce-l făcea să creadă că înflorise cu nu mai mult de 24 de ore în urmă. Deci cineva, probabil chiar Ana, adusese trandafirul acolo. Logodnica lui trecuse pe-aici... luni, când insistase să-şi ia fusta bej. Lucrurile începeau să se lege: ea insistase să plece mai devreme de la birou, singură, şi să dea o fugă "prin cartier". Floarea rămăsese în apartamentul ei - iar el nu auzise nici un fel de minciunică drăguţă de genul "am primit-o de la administratoră, ca mulţumire că i-am făcut copii xerox după formulare"... Gata. Era îndeajuns de furios ca să afle adevărul. Păi s-o întrebe atunci, nu? Ridică puţin tonul, ca să-l audă:

- ... Ai primit flori?

Ana-Maria

Înlemni; cât pe ce să scape teancul de bluze! Evelin văzuse trandafirul şi voia să ştie acum de unde-l are! Iar ea, care se gândise 48 de ore la acel moment, tocmai înlemnise şi-şi pierduse graiul...

- Ana?

Acum o să tacă, pentru ca el să ridice vocea iar ea

- Mă auzi şi mă ignori?

Bun! Lăsă teancul şi porni spre uşă:

- Scuză-mă, nu te-am auzit. Ce s-a întâmplat?

Doamne, numai să nu schimbe acum feţe-feţe! Drepţi, în faţa bărbatului care fierbea la propriu de furie... Ochii lui o săgetară, căutând parcă până-n adâncul sufletului ei adevărul:

- Ai primit flori?

Răspunsul firesc ce trebuia să urmeze era... o întrebare:

- Ce flori?

Mâna lui arătă spre trandafir; tresări şi începu să râdă, aşa cum se gândise de la bun început să facă:

- Aa, nu. L-am cumpărat luni.

Da, era uimit preţ de câteva secunde. Va urma însă cearta; iar argumentele ei nu erau prea solide!

- ... Şi l-ai lăsat aici?

- Da.

- De ce?

- Ca să nu-l vezi tu.

- L-ai lăsat aici, unde nu-l vezi nici tu! La ce l-ai mai cumpărat atunci?!

OK! Evelin era furios, de vreme ce ridicase tonul vocii! Ia să ţipe şi ea puţin!

- Pentru că mi-a plăcut! Pentru că era şi este foarte frumos! Şi n-am vrut să-l vezi tu, ca să nu-mi faci o criză de gelozie - aşa ca asta!

Televizorul tăcu; telecomanda zbură cam jumătate de metru şi glisă "ca-n filme" pe luciul mesei. Evelin se ridică:

- Gata, mergem!

Bun! Mergeau! N-avea nimic împotrivă! Şi cum, de obicei, atunci când ea motiva un subiect de ceartă iar el îi punea punct prin "metode specifice" însemna că logodnicul ei se dăduse bătut iar logica ei rămăsese valabilă, mai-mai că era tentată să răsufle uşurată...

Evelin

Mare şmecheră puştoaica! Mică, dar şmecheră! "Îl încuiase" la cearta asta; numai că subiectul nu era încă închis. Tot nu era lămurit în privinţa trandafirului; de ce nu-l adusese la el acasă, adică acolo unde locuia ea acum? De ce nu-i spusese măcar despre el? De vreme ce şi-l cumpărase, simţea nevoia să aibă flori! Nu să-şi cumpere - logic! -, ci să le primească! De la cine altcineva să primească Ana flori, cu câteva zile înainte de nuntă, dacă nu de la logodnicul ei? Adică de la el? Dacă Ana voise să-i amintească să-i cumpere flori, de ce nu adusese trandafirul acasă? De ce nu-i spusese? Ea, care-i spunea şi de câte ori băuse apă în timpul zilei, omisese o asemenea problemă de sentimentalism-romantism? Greu de crezut; foarte greu...

Şi cum Ana-Maria fusese cea care insistase să vină azi aici, să-şi mai ia din lucruri, era tentat să devină foarte atent la persoanele din jurul lor. Trandafirul încuiat singur în apartamentul gol preţ de 48 de ore, păstrat secret...

Urcă la volan şi porni motorul. Aştepta; o lăsa să-şi aşeze singură sacoşele pe bancheta din spate... Pentru că era furios! Extrem de furios! Pe ea! Avea asemenea secrete faţă de el? Se simţea neglijată? Sau era vorba despre un alt bărbat?

Portiera se închise corect; mai că-i venea să râdă! Atunci când el era furios iar ea simţea că avea dreptate, Ana se comporta impecabil! Tocmai ca să nu-i dea lui motiv de ripostă! Afurisită femeie...

Aştepta să vireze la stânga, iar traficul era infernal... Ea îşi privea foarte atentă unghiile... Da, vedea breşa din coloana de maşini din

stânga; dacă ar fi avut acum şi-o breşă în cea din dreap...

... Nu-i venea să creadă! Individul ăla trăgea cu coada ochiului la logodnica lui!

... Şi ce-o mai măsura! O s-o deoache!

... Trebuia să ştie - pentru că ea îşi privea foarte atentă manichiura iar individul mai că n-o răpea "din priviri"! Aşa că... întrebă, scurt:

- De la el ai luat floarea?

Ana tresări şi-l privi mirată; arătă spre chioşc iar ea aprobă după câteva clipe, revenind la manichiură.

Gata. Acum totul era clar. Întrebarea normală, firească ar fi trebuit să fie "de aici ai luat floarea?" Dar el întrebase cu totul altceva. Iar informaţia "îi scăpase" Anei cu uşurinţa cu care firescul, normalul le scapă oamenilor sinceri în faţa anchetatorilor. Da, de la "el" luase floarea. Deci îl cunoştea pe "el", florarul foarte atent la ea. De unde? De când? Reveni şi el spre traficul din stânga:

- Ce se petrece între voi?

- Poftim?

- Între tine şi ţiganul ăsta: ce se petrece?

- Nimic, evident!

O privi din nou, mirat: cum, folosise ea un ton chiar atât de indignat? Ana nici măcar nu-şi aruncase privirea spre chioşcul cu flori; trecuse de la admiratul manichiurii direct la scotocitul prin geantă. Şi era atât de absorbită de acea nouă îndeletnicire...

Gata: el unul înţelesese totul. Ana îl cunoştea pe florar. Întrebarea era acum cât de bine îl cunoştea... sau cât de bine o cunoştea florarul pe ea! Viră dreapta şi opri motorul:

- Vin repede.

Coborî, închise portiera şi se apropie de chioşc.

Ana-Maria

Doamne, ce se întâmplase! Doamne, numai asta n-ar fi trebuit să se întâmple! Evelin înţelesese totul! Acum o să-şi închipuie că ea şi florarul erau amanţi, sau flirtau de ceva vreme, şi-o să-şi imagineze probabil la un moment dat că ea trebuia să se mărite cu el, cu patronul, doar ca să pună gheara pe bani - pentru ca apoi să divorţeze şi să se căsătorească cu amantul ei specializat în ikebane! Sau cine mai ştia ce alt gând năstruşnic putea concepe mintea de rege atotputernic şi mega-gelos a logodnicului ei! Doamne, în ce încurcătură se băgase!

Nu, n-o să-i caute cu privirea: nici pe Evelin, nici pe afurisitul acela care-i acaparase mintea, imaginaţia şi mai nou şi drumul spre casă! Dacă voia să iasă basma curată din tărăşenia asta, trebuia să fie cel puţin indignată de gândurile care se formau acum în mintea lui Evelin!

Florentin

Ei, hai - doar nu reuşise să-i facă să se certe! Chiar atât de inteligent nu se ştia! Şi totuşi, zâna lui îşi privea degetele probabil, individul comentase ce comentase după care parcase maşina în faţa chioşcului, pornise cu paşi hotărâţi spre el... numai că intrase în cofetăria de lângă chioşc. Ea îşi privea în continuare mâinile...

Doamne, dacă s-ar certa cu el în seara asta! Dacă s-ar întoarce la ea acasă mâine! I-ar umple casa cu flori! Şi casa, şi palierul, şi tot blocul!

Oare dacă se apuca mâine să dea sfoară-n ţară că el şi ea... Sau să-i pună ei în cutia de scrisori o scrisorică de amor despre cât de mult o iubea, cât de dor îi era de nopţile lor fierbinţi şi cât de disperat era la gândul căsătoriei ei din interes... Oare cât de furioşi ar fi fost părinţii lui? El şi-ar fi atins scopul - la cum îl privise adineauri, matahala n-ar fi rupt logodna, ci ar fi sfâşiat-o cu o bombă nucleară! Dar se întreba în ce măsură zâna lui ar fi înţeles motivele unui asemenea gest şi-ar fi fugit în lume cu un ţigan renegat de familie...

Momentan, trebuia să fie foarte atent la individ; matahala intrase în cofetăria din spatele lui. Şi n-ar fi vrut totuşi să-i facă zânei probleme prea mari lăsându-se văzut aşa, cu ochii holbaţi la ea! Gândul scrisorii de-amor era o prostie! Şi mai era şi "mica problemă" foarte urgentă care făcea cât zece, pe nume "mama"... Ia mai bine să se întoarcă cu spatele la Jeep şi să numere petale de gerbera! Tii, ia uite ce treabă avea!

Ana-Maria

Oare se dusese să discute cu florarul? Oare se dusese să-i cumpere flori? Sau intrase în cofetărie, în căutare de amandine? Cine putea şti! Ea una n-avea curaj să întoarcă privirea spre dreapta! Nu-nu! Evident, Evelin plecase "în recunoaştere"! După ce-o interogase pe ea, coborâse să evalueze mimica florarului la vederea încruntării logodnicului! Cine ştie ce scandal o mai aştepta, dacă i se părea lui Evelin că ea făcea acum schimb de priviri cu florarul!

Doamne, în ce nebunie se băgase cu bună ştiinţă! Şi bănuise că aşa va fi! Bănuise că nu va putea ascunde trandafirul de ochii lui Evelin, bănuise că logodnicul ei va fi gelos...

Portiera se deschise, se închise iar ea primi pachetul cu prăjituri. Evelin demară destul de ţâfnos:

- Te mai întreb o dată: ce se petrece între tine şi ţiganul ăla, de se holbează aşa la tine? Şi te sfătuiesc să fii sinceră.

Aa, gata! Acum era momentul! "Erupse" prompt, pe un ton extrem de indignat:

- Nu ţi-e chiar nici un pic ruşine să-mi spui aşa ceva, nu? Tu mă sfătuieşti pe mine să fiu sinceră?

- Da; pentru că varianta aia cu "am cumpărat-o eu" se clatină serios acum.

Zău? Ia să fie ea şi mai fermă şi să pună lucrurile la punct:

- Uite ce-i! Trandafirul eu l-am luat, luni seara, de la unicul florar din drumul meu, evident! Că doar nu era să ocolesc juma de kilometru până la piaţă doar pentru că ai tu impresii stupide! Nu se întâmplă absolut nimic între mine şi florar, iar el cred că are dreptul să se holbeze la oricine trece pe stradă! Că aşa fac toţi bărbaţii atunci când nu-i văd nevestele, nu? Ce vrei - să mă apuc să-i păruiesc pe toţi pe care-i prind privindu-mă mai mult de-o secundă?

Gata! Ţipase, se calmase, probabil că acum se calmase şi el...

- ... Am sesizat o umbră de indignare în tonul tău.

Tot ce se poate! Bravo lui!

- ... Şi-ar fi fost mai bine să fii sinceră.

Asta era! Până aici!

- Gata, e clar: te-ai ţicnit!

- Ai grijă cum vorbeşti!

- Zău? De ce n-ai tu grijă cum vorbeşti şi cum te comporţi? Cum îţi permiţi să mă bănuieşti că am o aventură cu florarul din colţ? Ce mai urmează - nopţi fierbinţi cu măcelarul, duş cu patronul de la supermarket şi eventual cina cu grădinarul blocului, nu? Şi-o excursie cu sectoristul!

- Încerci să-mi dai de înţeles anumite lucruri?

- Încerc să te fac să te asculţi singur şi să raţionezi! Dacă eram o femeie atât de neserioasă încât să împrăştii relaţii amoroase în dreapta şi-n stânga cartierului, mai insistai să te-nsori cu mine?

- Nu, evident.

- Şi-atunci ce-ţi veni să-mi dai sfaturi despre sinceritate? În mintea ta, mă consideri deja vinovată de cine ştie ce chestie capitală! De cine ştie câte filme porno, de vreo patru mii de amanţi, de

- Încetează cu vorbăria goală. Individul mai avea puţin şi te răpea din maşină azi.

- A venit la maşină? A ţipat după mine? A încercat să mă scoată din maşină?

- Nu.

- Doar s-a uitat la mine, nu?

- Exact. Dar felul cum

- E treaba lui! N-are decât să se holbeze până-i pică ochii din

orbite! Nu cred însă că ăsta-i motiv să-mi faci mie aşa o scenă de gelozie.

Gata, "marele bărbat" parcase maşina, încuiase portiera şoferului şi plecase acasă! Lăsând-o pe ea pe post de husă pentru scaunul din dreapta! Ah, cât ura momentele astea de furie şi mai ales modul cum se manifestau ele la Evelin! Coborî şi ea şi-şi luă sacoşele. Evident, el aştepta în uşa blocului, nervos şi iritat... Intră în lift şi decise să privească cu demnitate butoanele în timp ce-i dovedea că, deşi era tânără, nu era nici gâscă şi nici proastă:

- Ce mai face Oana?

Măi, să fie! Ce reacţie rapidă! Cât pe ce s-o răstoarne cu pirueta aceea! Evelin ridică şi el tonul:

- Ce vrei să insinuezi?

- Absolut nimic. Te-a sunat azi de vreo douăzeci de ori pe mobil şi eram curioasă să ştiu cine-a murit, cine-a luat foc, pe unde s-au mai perindat cataclismele naturale...

- Aciditatea asta nu te avantajează deloc.

- Nici pe tine nu te prea avantajează criza de

Se simţi prinsă de braţ şi scuturată zdravăn:

- Eu nu sunt prostul tău; auzi? Nici al tău, nici al lui! Voi vă închipuiţi că sunt orb! Retardat eventual! Am văzut cum se uita azi la tine şi ce privire mi-a aruncat mie. Ţi-e mai mult decât admirator din umbră! Aşa că nu mai insista aiurea luându-l pe "Nu" în braţe, pentru că ştiu exact ce se petrece între tine şi ţiganul ăla! Şi n-am să accept să fiu fraierul vostru!

Poftim?

Până să se dezmeticească ea, el îi întorsese spatele şi ieşise. Uşa liftului se trântise sonor... Pe ea o podidise plânsul...

După câteva secunde de linişte, paşii reveniră lângă lift; uşa se deschise, ea fu trasă afară din cabină, i se luară sacoşele din mâini... Ce folos, dacă nu se putea stăpâni? Dacă plângea în continuare ca o proastă, dându-i lui satisfacţia bărbatului "învingător la puncte"?

Fu îndrumată uşurel în apartament; îi smulse sacoşele din mâini şi intră în dormitor. Şi se grăbi să închidă uşa: o să-şi aranjeze hainele, după care o să se culce. Fără să mai discute ceva cu el.

Evelin

Mda; o crezuse un pic prostuţă - dar în realitate Ana "mirosise" repede relaţia lui cu Oana. Firma nu ştia nimic din trecutul lui amoros; "oficial", Oana îi era doar colegă de breaslă. Ana îl iubea - o interesau deci persoanele de sex feminin din jurul lui...

Îşi trecu nervos mâna prin păr: măi, da' prost mai era şi el! În loc să investigheze în tăcere problema ţiganului, să nu-i alerteze pe iubiţei cu suspiciunea lui, el făcea crize de gelozie şi zbiera la ea! Trebuia s-o împace acum, să încerce să-i adoarmă vigilenţa apropo de telefoanele Oanei şi să afle ceea ce mai rămăsese de aflat! Nu de la ea, fireşte!

Ana-Maria

Uşa se deschise imediat:

- De ce nu vrei să înţelegi? Serios vorbind acum, de ce nu faci nici cel mai mic efort să mă înţelegi şi pe mine? Când ştiu că eşti atât de frumoasă şi de tânără, iar eu am vârsta pe care-o am, nu crezi că mă îngrijorez şi eu uneori? Puştiul ăla e mai tânăr decât mine; şi chiar dacă n-o fi el elegant şi foarte dandy, are pe vino-ncoa. El e idealul femeilor de vârsta ta, nu eu. Iar atunci când el te priveşte aşa cum te-a privit azi, iar pe mine parcă m-a ciuruit cu ochii ăia furioşi, am simţit că... Eşti prea frumoasă, Ana; prea frumoasă pentru mine. Iar eu, atunci când un tânăr de vârsta ta te priveşte admirativ, sunt prea bătrân pentru tine. Acuză-mă că gândesc aşa; reproşează-mi faptul că sunt gelos, că încerc să-mi apăr poziţia pe care-o am în faţa ta, în viaţa ta! Reproşează-mi faptul că sunt prea grijuliu! Că sunt prea posesiv! Reproşează-mi faptul că te iubesc chiar atât de mult! Hai, fă-o!

Nu; o să tacă chitic, ca să-l lase să-şi termine pledoaria şi să rămână singură. Doar era avocat, nu? Ştia atât de multe cuvinte... Că doar terminase Facultatea de Drept! Iar ea chiar n-avea de gând să se pună la mintea lui! Dacă Evelin îi vorbea acum atât de calm şi înfocat totodată despre vina lui, o făcea pentru că ea plângea iar el voia s-o împace. Fondul problemei era acelaşi şi nu dispărea aşa, cu una-cu două. Aşa că...

Logodnicul ei o strânse în braţe; îl împinse uşor. Evelin insistă:

- De ce plângi?

- Dacă acum, când am vrut şi eu să-mi cumpăr o floare şi am preferat s-o ascund tocmai ca să evit scandalul ăsta, tu mă scuturi şi răcneşti în halul ăsta, mă gândesc cu groază cum vei reacţiona după nuntă!

Îmbrăţişarea deveni şi mai explicită:

- Am fost şi eu nervos. Ştii bine că nu-mi stă în fire să fac crize de-astea! Hai, te rog să nu mai plângi.

- Nu mai plâng. Despachetez şi încălzesc mâncarea.

Nu; ea îl împingea, el o strângea mai puternic! N-avea însă de gând să facă acum dragoste cu el; numai "făcut dragoste" nu s-ar fi numit! Îl împinse deci mai ferm şi ieşi din dormitor:

- Atunci încălzesc întâi mâncarea.

Bun! Intră în bucătărie şi tresări la auzul vocii lui serioase:

- Mie să nu-mi pregăteşti nimic. Noapte bună.

Prea bine! Ei îi convenea acel final!

- Noapte bună.

Închise uşa, deschise frigiderul şi decise să-şi facă două sandwich-uri. Şi să se gândească puţin la ziua de azi...

Evident, chiar dacă îi ţinuse acel mega-monolog, convingerea rămăsese bine întipărită în mintea lui. Iar ea nu avea cum să-i mai scoată din cap ideea aceea cu florarul care-o privise într-un fel sau altul. Dacă Evelin îşi făcea o opinie, nici două batalioane de analişti şi specialişti nu-l mai răzgândeau! Iar ea, la urma urmei, se aşteptase ca şi el, la fel ca şi George, să aibă doza lui de gelozie. Probabil că această primă criză fusese mult amplificată şi teatralizată... preventiv. Ca să afle şi ea ce se întâmpla, în caz că-i veneau pe viitor idei să-l înşele! Şi chiar se gândea cu groază cum va reacţiona soţul ei după nuntă, atunci când vreun străin de pe stradă îndrăznea să-i privească nevasta! Dacă acum fusese luată de braţ şi zguduită, ce mai urmau? Palmele după ceafă? Chiar dacă urma să renunţe la acel apartament, mutându-se la Evelin, la distanţă de florarul care iscase tot balamucul acela, se va găsi întotdeauna o pereche de ochi care s-o urmărească de la distanţă; iar soţul ei era, într-adevăr, gelos...

Gravitatea problemei era însă alta. Se părea că ea era de o delăsare fantastică! Incredibil de nesimţită, neatentă şi copilăroasă! Şi George îi făcuse o scenă monstruoasă de gelozie pe tema "florarul de la colţ". Îl contrase vehement pe-atunci iar el renunţase; dar, de vreme ce auzise din nou cuvinte grele... "Am văzut cum se uita azi la tine şi ce privire mi-a aruncat mie" era o frază care arăta cât de neatentă fusese ea până acum! Florarul o urmărea cu privirea încă de când se mutase în Bucureşti, cu George - şi nu încetase nici chiar acum, după ce-l anunţase că se mărită! Ba mai mult! Ca un fel de pedeapsă parcă, îi dăduse trandafirul - "plantând" astfel sămânţa scandalului în apartamentul ei - şi apoi îl privise pe Evelin în aşa fel încât să işte scandalul acela... "Ţi-e mai mult decât admirator din umbră" - Doamne, oare cum îl privise florarul pe Evelin, de-l determinase să spună acele cuvinte?

La urma urmei, ce se petrecea cu acel tânăr de-şi permisese să-i "săgeteze" logodnicul cu o asemenea privire?

Ea greşea. Ea nu fusese în stare să vadă ce se întâmpla cu el, să pună punct nebuniei acelui om, să facă ceva să-l oprească! Ea mersese bine mersi înainte, ca o oarbă surdă... Luase şi trandafirul, râsese atunci când el îi sărutase mâna...

Ciudat; foarte ciudat. Ce văzuse omul acela la ea? Doar frumuseţea? Absurd! Ce bărbat era atât de nebun încât să tot ofteze în tăcere după o femeie frumoasă dar neinteresată de el, care apăruse în cartier cu

prietenul, se despărţise de el, îşi găsise alt prieten şi se căsătorea sâmbăta asta? Cine n-ar fi renunţat până acum? Era ceva foarte ciudat...

Evelin

Hm; parcă s-ar fi dus s-o împace! Ştia că exagerase; dar felul cum o privea ţiganul acela pe logodnica lui şi mai ales felul cum fusese el privit, mimica aceea plină de subînţelesuri îl scosese din sărite! Trebuise să reacţioneze! Trebuise să se descarce! Altfel ar fi înnebunit! Se descărcase pe pielea ei - a ţintei privirilor pofticioase... care poate că nu-l încurajase pe curtezanul nedorit. Poate că Ana-Maria era nevinovată! Iar el era nebun!

Acum era însă prea târziu şi pentru regrete, şi pentru iertare: răul era făcut. Se certaseră, ea îl respinsese grosolan iar el n-avea de gând să mai insiste cu împăcarea după ce fusese refuzat! Erau unele lucruri şi principii peste care nu trecea. Sexul era unul dintre ele. Ana-Maria se dusese să mănânce? Perfect; poftă bună! Dar el unul n-o să se mai apropie azi de ea! O singură dată făcuse acel compromis; în seara aceea, Oana îl poftise să iasă afară. Îl poftise timp de două ore! El se rugase de ea să se împace, să mai încerce, să se gândească la clipele lor frumoase... Două ore! Inadmisibil!

Şi totuşi, mai avea momente când se gândea la ea. Mai existau clipe când se întreba unde era Oana, ce făcea Oana, cu cine era Oana... Dacă nu cumva Oana ar fi vrut... Mă rog, dacă ar fi fost dispusă să se gândească la acea posibilitate...

La naiba cu Oana! Se însura sâmbătă cu Ana-Maria! Gata cu vechile poveşti de-amor! Mâine îşi va împăca logodnica - şi gata şi cu acel curtezan! La urma urmei, s-ar fi uitat logodnica lui la un florar? Când ea se mărita cu ditamai patronul licenţiat, elegant, parfumat şi manierat?

Şi totuşi, va mai trebui să treacă ceva vreme până să uite vechile poveşti...

Florentin

Doamne, ce bucurie! Ce bucurie!

Se lungise în pat; dar nu-i era somn. Îşi auzea părinţii discutând în sufragerie despre preţurile trandafirilor în acea perioadă; fratele lui era foarte atent, pentru că trebuia să facă două lumânări de nuntă sâmbăta asta... Sigur, nu ale zânei lui! Asta ar mai fi lipsit! Stătea deci în pat, vedea cerul limpede prin fereastră şi se gândea la ea...

Azi o revăzuse... O revăzuse întâi când veniseră; ea pe scaunul din dreapta, foarte vorbăreaţă, explicându-i lui ceva. După un sfert de oră... sau poate chiar mai puţin, Jeep-ul apăruse din nou în colţul străduţei. Studiase maşina pe sub sprâncene şi nu i-a trebuit decât o secundă ca să înţeleagă că se certaseră - şi-ncă se certaseră serios! La început, nu bănuise motivul; dar când maşina oprise chiar în faţa lui, în dreptul lui, când matahala coborâse de la volan şi venise drept spre el, privindu-l scrutător, acuzator, întrebător... O mie de subînţelesuri trecuseră prin ochii ăia albaştri! Şi o singură certitudine transmisese el în privirea aia cu care-i răspunsese! Zâna aceea îi era sortită lui! Indiferent al cui inel îl purta acum, indiferent ce matahală o plimba cu Jeep-ul azi: soarta acelei femei...

Era prea complicat să încerce să-şi explice de ce simţea aşa. Pur şi simplu ştia, în adâncul inimii lui, că femeia aceea îi era sortită. Şi gata.

Se făcuse destul de târziu. Din sufragerie nu se mai auzea nimic; luminile erau stinse în toată casa. Doar el stătea treaz la ora aceea, huhurez cu ochii aţintiţi spre stele, visând la cât de bine-ar fi fost dacă zâna lui s-ar fi certat azi rău cu matahala! Dacă ea ar fi trecut mâine dimineaţă prin faţa chioşcului... Ar fi oprit-o şi-ar fi privit-o; ochii ei i-ar fi răspuns. Şi-atunci ar fi strâns uşor mâna ei şi-ar fi fugit amândoi departe de toţi şi toate...

13 septembrie 2002 - vineri

Evelin

Doamne, încă o zi! Încă puţină răbdare! Încă două ore! Azi două ore; mâine jumătate de oră - şi gata: nu va mai călca vreodată în cartierul ăla! Numai când se gândise că Ana-Maria insistase să doarmă acasă la ea şi-şi amintise că ţiganul acela avea cel mai bun punct de observaţie care putea exista, simţea că-i creşte tensiunea! Şi acum, că se apropiau de intersecţie, de chioşcul cu flori, simţea cum sprâncenele îi pornesc vertiginos în jos...

Ana-Maria

Oof, bine că nu se mai certaseră şi azi! Chiar dacă nu se împăcaseră ei aseară chiar 100%, le mai trecuse supărarea! Se bucura mult că Evelin îi înţelesese dorinţa de-a respecta tradiţia care spunea că mirele şi mireasa nu trebuie să se vadă decât atunci când mirele vine cu naşii s-o ia şi să meargă la biserică. Sigur, în cazul lor mai intervenea şi cununia înainte de toate astea - dar era foarte important pentru ea...

Pur şi simplu aşa voise ea. Era superstiţioasă şi gata!

Se grăbi să coboare şi să ia sacoşele; Evelin urma să ia rochia, care era destul de largă şi incomodă chiar şi aşa, "surghiunită" în sacul ei de plastic!

Florentin

Nu! Nu se putea! Asta nu!

Se ridică încet, se întoarse cu spatele la fereastră şi se reaşeză. Îşi prinse apoi capul în palme: asta nu!

Uşa se deschise scurt iar paşii se apropiară grăbiţi:

- Ce faci, Florentine? Dormi pe tine? Hai, mămicule, că-mi aţipesc clienţii la rând!

Nu putea decât să clatine neputincios capul. De unde atâta forţă să se ridice, s-o ajute? Când el... Când tocmai...

Zâna lui căra multe sacoşe voluminoase; matahala purta cu grijă pe braţe...

Dumnezeule, ce se întâmpla cu el? Începea să plângă?

Nu! În orice caz, nu acum! Era disperat! Era pur şi simplu o legumă nefolositoare - iar dacă mama lui l-ar fi întrebat acum ce avea, ce se întâmplase, i-ar fi spus tot adevărul fără să clipească! Dezastru! Dar ce mai putea face? Zâna lui se căsătorea mâine cu matahala...

Palma îl bătu uşor pe umăr:

- Când vrei să-mi spui ce s-a întâmplat, eu sunt afară.

Aprobă, doar de dragul de-a aproba...

- ... Ştii bine că nimeni nu te înţelege mai bine ca mama!

Da-da! Mai ales în problema aceea! Mai ales dacă afla că el iubea cu disperare o romăncă ce se va căsători mâine cu un român blond, deştept şi bogat...

Ana-Maria

Uşa bucătăriei se deschise încet:

- Nu vrei să te ajut?
- Nu; aproape am terminat cina.
- ... Te superi că mai stau puţin?
- Bineînţeles că nu mă supăr! Dar tu te superi dacă te rog să fii

tu atent la cratiţe, până dau eu fuga jos să fac cumpărături pentru musafirii mei de mâine?

Evelin nega, zâmbind slab. Se grăbi deci să se încalţe şi să iasă: fursecuri, sucuri, un vin bun, poate şi prăjituri, biscuiţi, covrigei...

Florentin

Hm; trecuse prin faţa chioşcului, îngândurată... Poate şi puţin încruntată; îngândurată însă era parcă peste măsură! Ce, iar se certaseră?

Zâna lui nu părea prea fericită în preziua nunţii ei. Adusese rochia aici, la ea acasă; Jeep-ul era încă în faţa blocului, semn că matahala blondă era sus, în apartament. Iar ea era preocupată. Încruntată. De ce oare? Ce se întâmplase? Ce se întâmpla între cei doi? Trebuia să ştie! Trebuia să-şi acorde afurisita aceea de şansă pe care nu fusese în stare să şi-o acorde trei luni de zile! Un an şi trei luni chiar!

O şansă. O ultimă şansă! Trebuia să se asigure că zâna ştia de existenţa lui - şi că ştia ce simţea pentru ea! Abia după aceea va putea el accepta alegerea ei!

Ieşi din chioşc şi închise uşa:

- Vezi, că mă duc până aici.

Mămica lui ridică imediat tonul vocii:

- Aoleu, Florentine! Când te-oi spune lu' taică-tu, să vezi ce mi te-ncinge! Păi tu mă ajuţi, sau mă încurci?

- Mă duc până aici.

Şi gata: dacă şi după morala mamei el spunea acelaşi lucru, însemna că era ceva serios şi el făcea ce voia. Fără să fie pârât capului familiei. Porni spre magazine, căutând-o cu privirea.

Aha, intrase în supermarket! Ia să intre şi el, să o privească mai de-aproape!... Încet, să nu fie observat...

Încă doi paşi... Încă unul...

... Stop! Era chiar în spatele ei! O privea, simţea adierea de parfum uşor acrişor...

Zâna lui se căsătorea sâmbăta asta? Adică peste nici 24 de ore? Îşi adusese deja rochia de mireasă, făcuse deja toate pregătirile şi-acum mai cumpăra dulciurile pentru invitaţi? Nu; asta chiar nu putea rămâne aşa!

Trebuia să-i vorbească. Trebuia să ştie şi ea ce era în mintea lui! De-un an şi trei luni o pândea! În ultimul timp începuseră să schimbe ocheade, iar ea fusese prima care venise şi-i vorbise... Îl informase, de fapt, în privinţa evenimentului de mâine, dându-i de înţeles că, oricare i-ar fi intenţiile, ele veneau prea târziu... Apoi, el îi dăruise trandafirul; iar lucrurile, întâmplările parcă se "aprinseseră" pur şi simplu de la acel moment! Ea se certase cu matahala, care devenise foarte gelos, iar el îşi regăsise parcă curajul de demult şi-i aruncase individului vreo două priviri - de-alea de să nu le poată duce! Iar acum avea mai puţin de 24 de ore la dispoziţie ca să-şi răzgândească zâna. Trebuia neapărat să-i vorbească în seara asta; pentru ca ea să aibă timp să se gândească până mâine, când ajungea cu matahala la Primărie.

Se întoarse şi se îndepărtă puţin: era prea aproape de ea. Amândoi erau cunoscuţi în cartier; iar el bănuia că parfumul şi emoţia apropierii de ea îi "implantaseră" pe chip o expresie satisfăcut-visătoare... Nici n-avea curaj să-i vorbească în supermarket...

Luă o pungă de zahăr şi-o îndesă în coş: gata, prezenţa lui în magazin era justificată. Nu-i mai rămânea acum decât s-o urmărească, să găsească un moment prielnic şi să-i spună ce simţea pentru ea, cum plănuia să se căsătorească şi să aibă împreună un băiat şi-o fată, cum se gândea că vor fi amândoi...

Ana-Maria

Doamne, ce-i venise să cumpere atât de multe? Parcă invitase un întreg regiment de infanterie, nu câteva colege de serviciu! Sacoşele grele îi cam tăiau degetele...

Brusc, se simţi privită. Insistent. Întoarse capul spre vitrina magazinului de carne şi aproape scăpă sacoşele din mâini: curtezanul ei o urma calm, atent la ea, legănând agale sacoşa din mâna stângă... Reveni imediat spre trotuar: Doamne fereşte, să-şi dea seama că fusese descoperit!

Azi o urmărea; grav! Foarte grav, dacă stătea să se gândească puţin la evoluţia lucrurilor în ultima săptămână! Trandafirul, privirile înţepătoare adresate lui Evelin, urmărirea de azi...

Hei - ce se mai speria aiurea! Doar se apropiau amândoi de chioşcul plin cu flori, nu? Fusese şi el la cumpărături! Doar atât!

Florentin

Bun! Deschise uşa chioşcului şi puse sacoşa pe scăunel:

- Lipsesc juma de oră.

Mama lui se întoarse, hotărâtă să-l plesnească din toate puterile. Dar ştia că avea iar privirea aceea... care oprea orice discuţie, orice replică, şi-i permitea lui să facă exact ceea ce voia el să facă. Mama lui se întoarse deci spre el, trase aer în piept... iar după câteva secunde bune, luă sacoşa şi-i întoarse spatele. Perfect! Închise uşa şi-şi urmă drumul, în spatele zânei lui.

Evelin

Îşi aprinse o ţigară şi se sprijini de balustrada balconului: deci mâine era ziua cea mare...

Nu putea spune că era pregătit pentru ceea ce va urma; nici nu era prea sigur ce anume va urma! Evident, se vor căsători, iar Ana se va muta la el. Vor purta amândoi câte-o verighetă. Va afla o lume întreagă că el terminase cu burlăcia. Sigur, vor merge împreună peste tot: şi la serviciu, şi la petreceri, şi la cumpărături... De ce oare ideea aceea îl deranja cel mai mult? Ideea că vor fi nedespărţiţi, că acolo unde se ducea el o să meargă şi ea... De ce?

Stătea singur pe balcon, fuma, se uita prin lucrurile înghesuite în balcoanele vecinilor din blocul de vizavi şi-şi amintea nopţile de demult - când stătuse tot aşa pe balcon, alături de Oana, dezbrăcaţi amândoi, fumând şi bârfindu-i vecinii... Nopţile când aceiaşi vecini auziseră cât de frumoasă era viaţa lor... Zilele alături de ea fuseseră atât de frumoase! Dacă i s-ar mai fi împlinit o singură dorinţă, una singură pentru tot restul vieţii lui, el şi-ar fi dorit...

Ana tocmai intrase pe străduţă, încărcată cu atâtea sacoşe grele. Trecuse probabil pe lângă chioşcul acelui tânăr... Azi, când veniseră, întorsese capul spre el - iar ochii negri îl întâmpinaseră cu furie. Iar asta nu era bine deloc!

Se temea de acel individ. Nu pentru că era mai tânăr, sau mai interesant, sau... Se temea de el pentru că era îndrăgostit. De Ana. O văzuse în ochii lui, o simţise în tăria privirii lui...

Oftă greu, plecând capul: diseară o să-i facă o vizită. O ultimă vizită, înaintea zilei de mâine. Ultima vizită din viaţa lui de holtei. Pentru că, dacă i s-ar mai fi împlinit o singură dorinţă pentru tot restul vieţii, acea dorinţă ar fi fost ca Oana să-l iubească. Atât.

Aruncă ţigara şi dădu să revină în apartament: Ana va ajunge în curând acasă. Trebuia să-şi revină, să-şi pună o mimică veselă pe chip... Dar un mic amănunt îi atrase totuşi atenţia acolo jos, în stradă; îl privi mai bine pe tânărul care păşea calm în urma logodnicei lui, reducând din distanţă la fiecare pas...

Poate că n-o să intre chiar acum în sufragerie. Poate o să-şi mai aprindă o ţigară. O să mai stea puţin la aer. Totul depindea de Ana...

Ana-Maria

Aoleu, se îngroşa gluma! Curtezanul ei nu se oprise la chioşc;

mai mult, mai avea doi metri şi-o ajungea din urmă! Şi tocmai acum, ea trebuia să se oprească în faţa uşii cu interfon şi să descuie!

... Asta e! Se va descurca ea cumva! La o adică, în tinereţe avusese un ţipăt isteric... mamă-mamă! În plus, ce putea face tânărul acela fără consimţământul ei? Lăsă deci sacoşele jos şi scotoci în buzunar după cheie. Paşii se opriră în spatele ei...

Acum el o să spună ceva! De-asta o urmărise! Ca să-i mai spună ceva! După care o să plece! O s-o lase pe ea să plece, de fapt! Şi gata! Era mult mai liniştită acum!

Abţinându-se cu greu să nu zâmbească, descuie uşa. Mâna lui se grăbi să tragă mânerul metalic; ea ridică tacticos sacoşele... Haai, nu-i spunea o dată?!

... Într-o fracţiune de secundă, realiză că nu fusese urmărită doar pentru a i se spune ceva. Nu acela fusese planul florarului! Altceva era în mintea lui! Şi tare se temea că nebunul ăla o să urce cu ea, să se certe eventual cu Evelin!

Urcă cele opt trepte şi ajunse în faţa liftului. Tâmplele îi zvâcneau cu putere, genunchii începuseră să-i tremure... Îi era frică; era îngrozită de prezenţa acelui tânăr în spatele ei! Era îngrozită pentru că n-avea nici cea mai mică idee despre ceea ce voia el să facă! Despre ceea ce va face el! Sperase că voise să-i vorbească; dar ar fi spus ceva până acum, dacă asta ar fi vrut să facă! Şi-atunci...

Trebui să lase sacoşele şi să apese butonul. Cabina era la etajul 9. Iar ea... Tăcerea aceea o înnebunea. N-avea curaj să-l privească, aşa cum n-avea curaj nici să-l întrebe ce voia de la ea! Palierul era cufundat în linişte şi semiîntuneric. Ea se simţea privită. Tâmplele îi zvâcneau îngrozitor. Transpirase încă din clipa când realizase că vor intra amândoi în scară. Cum să facă? Ce să facă? Iar dacă va afla răspunsul la acele întrebări, oare ce trebuia să facă ea acum? Oare intervenţia ei va fi de vreun folos? Al cui folos?

Îşi drese scurt vocea, dar nu spuse nimic - şi nici nu se clinti de lângă ea. Liftul ajunsese la trei, iar el tăcea... Ea se simţea privită, iar sentimentul acela o scotea din minţi! Întrebă în şoaptă:

- Ce vrei de la mine?

Florentin

O întrebare? Ea îl întrebase ce voia de la ea?

Ar fi putut să-i răspundă; o urmărise până aici şi intrase după ea tocmai ca să-i spună ce voia de la ea! Dar parcă nu i-ar fi vorbit acum; nu în condiţiile astea. Dacă ieşea vreun vecin şi-o vedea stând de vorbă cu el, nunta de mâine era ca şi anulată. Or, decizia asta trebuia să-i aparţină ei şi numai ei. Matahala nu trebuia să deschidă gura...

O să tacă deci. Încă puţin. Încă două etaje. Două etaje şi zece secunde. Puţin. Oricum, tot încercase să-şi găsească cuvintele pentru discuţia cu ea - şi nu reuşise. Mai avea un răgaz de două etaje şi zece secunde ca să compună acele fraze care-i vor convinge zâna să rupă logodna cu matahala.

Ana-Maria

Doamne, de ce tăcea omul ăla? De ce nu răspundea? Ce voia omul ăla de la ea?

Cabina opri la parter. Mâna lui se întinse şi deschise uşa metalică. Oftă uşor, ridicând iar sacoşele: ce va fi, va fi. Dacă nebunul insista să discute cu Evelin, o să-i lase să discute şi gata! Problema era că Evelin o să vrea după aceea să discute cu ea! Iar asta nu era deloc îmbucurător, mai ales cu 24 de ore înaintea nunţii! Nici chiar acum, la două zile după ce lui i se păruse că florarul îi privise într-un anume fel, nu putea spune că se împăcaseră!

Intră în cabină iar paşii o urmară imediat. Închise uşa din partea ei şi întrebă tăios:

- La ce etaj?

- La nouă.

Ah, cât de fraieră fusese! Îl întrebase pe el, în loc să apese direct 6 - etajul ei! Discuţia pe palier era mult mai tentantă decât cea din cutia de placaj! Apăsă butonul şi se încruntă: acum, dacă individul va face vreun gest necugetat, o să-i spargă toate sticlele în cap! Fie ele şi din plastic! Ridică privirea spre el, pregătită să-l răzgândească oricare i-ar fi fost intenţiile.

Florarul părea foarte atent la spaţiul de câţiva centimetri dintre uşi. Dar de ce?

Mâna lui trase una din uşile cabinei. Iar liftul se opri.

Florentin

Gata: obţinuse ceea ce voise. Erau doar ei doi, într-un spaţiu închis, feriţi de ochii şi urechile vecinilor. Acum putea să-i spună tot ceea ce voia să-i spună. Doar să-şi găsească cuvintele...

Ana-Maria

Dacă acum, în acest moment, ar fi căzut un ac, zgomotul ar fi făcut-o să ţipe panicată şi-ar fi adus-o probabil în pragul nebuniei! Ea se refugiase în colţul opus lui şi-l privea atât de speriată, pregătită să se apere din toate puterile... În timp ce el privea în continuare deschizătura aceea dintre uşi...

- ... Nu te mărita.

Poftim?

... Ciudat! Parcă abia acum observa şi ea ce trăsături frumoase avea tânărul din faţa ei! Închisese ochii, sprijinise fruntea de uşa încă închisă... Era linişte acum; dar ceea ce auzise ea...

Tresări, speriată de iuţeala cu care bărbatul ajunsese în faţa ei!

- Nu mai am viaţă, de când am aflat ce-o să se întâmple mâine! Şi vreau să-ţi spun că...

Acum era mai clar ca niciodată: chiar nu ştiuse să vadă! Nu putuse să vadă ceea ce-i arătau ochii lui acum! Ea era o fire statornică; George plecase seara târziu, a doua zi apăruse Evelin şi zilele rupte parcă din basme iar ea nu mai privise în jur - şi nu văzuse. Partea aceea cu "nu mai am viaţă" părea teatrală - păreau cuvinte auzite prin telenovele siropoase. Dar îl privea acum şi putea jura că tânărul din faţa ei fusese sincer atunci când îi spusese să nu se mărite...

Iar ea ce să mai facă? Ce să mai spună acum? Prinsă între colţul cabinei şi el, ţintuită acolo de ochii negri plini de subînţelesuri, mirată de parfumul acela ce parcă cuprindea în el toate florile pământului, somată să-şi schimbe radical viaţa şi deciziile, ea...

- ... Nu te mărita.

Să nu se mărite? Ha! Plecă privirea, gândindu-se cât de nerealiste erau cuvintele lui! Cum îşi închipuia omul ăsta că ea o să renunţe la tot ceea ce clădise până acum, doar pentru promisiunea că el o să încerce să fie bărbatul ideal pentru ea?!

Sesiză imediat intenţia lui; întoarse deci capul şi-l împinse uşor. Fiu! Ce şmecher! Cum încercase s-o sărute!

- Te rog, nu te mărita!

De data asta chiar intenţiona să-i răspundă! Să-l pună la punct! Ridică capul, dădu să...

... Prea târziu. Acum, el fusese îndeajuns de iute ca să reuşească s-o ia în braţe! Nu apucase decât să ridice privirea; tânărul ciudat, temător şi încrezător totodată în el însuşi, anticipase fiecare milimetru din reacţia ei - şi o sărută...

După câteva secunde de uimire, îl împinse ferm; dar braţele lui erau imposibil de desfăcut! Sărutul era imposibil de oprit! Totul era ireal! Imposibil! Incredibil!

Intenţiile erau foarte clare: şi ale lui, şi ale ei. Ochii negri o priveau cu atâta ardoare, cu atâta forţă, parfumul florilor o ameţise deja, el o sărută şi îi şoptea ceva ce ea una nu era în stare să priceapă... De

ce oare se părea că el îşi ducea intenţiile la bun sfârşit, iar ea nu era în stare nici să clipească?

Încercă să-l mai împingă o dată: totuşi, nu vedea logica! Nu mai înţelegea nimic!

Florentin

Nu! N-o s-o lase să plece! N-avea voie să facă asta! Ea era ursita lui! Şi încă nu-i spusese tot ce voise să-i spună! Ştia că nu fusese deloc convingător cu smiorcăiala lui, ştia că fraza aceea păruse falsă, ştia că...

Ştia că exagera - dar nu se mai putea opri acum. Zâna lui era mult prea frumoasă! Iar acel amănunt, mic şi totuşi atât de mare, va conta destul de mult în decizia ei!

În plus, cum s-o lase să plece?! Tocmai acum, când acele clipe puteau fi ultimele...

Plecă încet capul şi-o sărută pe gât, şoptind înfiorat:

- Să nu te măriţi!

Ana-Maria

Dacă n-ar fi auzit cuvintele acelea...

Dar le auzise. Tot cerul se răsturnase, timpul se oprise-n loc iar ea luă brusc o decizie. Nici ea nu ştia prea bine de ce; dar închise ochii şi-l strânse în braţe.

Evelin

Nici o problemă; o să-şi mai aprindă o ţigară. Se mutase în bucătărie... după a treia ţigară fumată pe balcon. Acum o stingea pe-a doua fumată în acea cameră. Oprise demult aragazul. Privea uşa de la intrare şi se gândea...

Se gândea la Ana, fireşte! Şi la ţiganul ăla care-o urmărise! Se gândea că probabil se cunoşteau de ceva timp... fie din vedere, fie erau amici...

Bine, bine! Putea accepta ideea că fuseseră amanţi, la un anumit moment în trecut! Dar era sigur că acum erau amândoi în scara blocului, discutând. Era sigur că Ana-Maria îi explica acum acelui individ că ea era logodită cu un bărbat pe care-l iubea la nebunie şi cu care urma să se căsătorească peste vreo 16 ore. Era sigur că el încerca s-o răzgândească, dar ea era de neclintit... Şi îndrăznea să spere că, în următoarele cinci minute, Ana chiar va reuşi să-l convingă să plece şi să uite de existenţa ei. Dacă nu, intenţiona să se încalţe şi să coboare după ea! Dacă individul nu pricepea cu frumosul, o să-l lămurească el cu pumnul! Momentan însă, o lăsa pe ea să rezolve paşnic problema...

Ana-Maria

Doamne!

O îmbrăcase; bănuia după foşnete că acum se îmbrăca şi el. Dar nu era prea sigură - pentru că tânărul şoptea în permanenţă cuvintele acelea obsedante şi-o săruta din când în când. Iar ea...

Ea strângea tare-tare pleoapele şi nu se clintea din colţul acela. Ea una era foarte uimită de cele întâmplate. În urmă cu vreun sfert de oră, se gândise că omul ăla era nebun iar ea o să-i spargă toate sticlele-n cap. Iar acum se sprijinea de pereţii liftului, cu ochii închişi, şi se întreba care erau şansele...

Nu; se întreba de ce cedase. De ce nu-i spărsese sticlele-n cap. De ce nu ţipase. De ce se împotrivise doar preţ de 10-15 secunde. De ce simţise că-şi va pierde cunoştinţa, la un moment dat.

De ce trebuise să fie aşa? Ce-i făcuse omul ăla? De unde până unde atracţia imensă pe care-o simţise faţă de el în clipele acelea? Mai bine spus, cum fusese posibil să fie chiar aşa?

Palmele reci îi prinseră obrajii; deschise imediat ochii, speriată de gestul lui, la care nu se aşteptase. Ochii negri o somau să-i asculte cuvintele:

- Să nu te măriţi! Auzi? Nu cu el! Nu mâine! Nu te mărita!

Tânărul îi dădu drumul, închise uşa liftului şi apăsă un buton; cabina se puse în mişcare. Îl privea lung...

- Să nu cumva să te măriţi - că e prăpăd!

Uşile se deschiseră; îl văzu ieşind grăbit, puţin tupilat...

Gata. Plecase. Rămăsese singură în lift; iar acum era sigură că nu-l va mai vedea azi - cel puţin, nu din iniţiativa lui! Dacă ea voia să coboare mai târziu, să se ducă la chioşc şi să discute cu el, era alegerea ei. El însă spusese ce avusese de spus şi acum o lăsa să se gândească la ce se întâmplase. Iar ea se gândea că...

Ea se gândea că, momentan, trebuia să ajungă repede acasă - iar după aia mai vedea ea la ce se gândea!

Închise uşile şi apăsă butonul. Se privi atentă în oglindă... Nu: nu era ciufulită. El îi închisese corect cămaşa, iar...

Stop! Nici măcar nu ştia cum îl cheamă! Îngrozitor! Cum naiba... Tocmai făcuse dragoste în lift cu un bărbat al cărui nume nu-l ştia! Doamne, ce era cu ea?

Nu! Stop! Trebuia să-şi ordoneze priorităţile! Trebuia să salveze aparenţele! Trebuia... Trebuia să scape de Evelin! Repede! Dacă se mai gândea mult - şi era evident că nu se putea gândi decât la cele întâmplate în lift - logodnicul ei chiar o să-şi dea seama că se întâmplase ceva!

Liftul se opri la etajul 6; deschise uşile, ridică sacoşele şi ieşi din cabină. Chiar şi ea simţea că se întâmpla ceva ciudat cu ea; era anormal de calmă. Miercuri, când îl auzise pe Evelin întrebând-o dacă primise flori, i se tăiaseră picioarele - deşi se pregătise temeinic pentru clipele alea! Şi-acum? Acum cum de era atât de calmă? Dacă vreodată şi-ar fi imaginat că va trăi o asemenea zi, ar fi fost cel puţin distrusă! Panicată! Ar fi tremurat din toate încheieturile, ar fi plâns, nu s-ar fi putut controla, i-ar fi spus lui Evelin totul dintr-o suflare... Ea însă păşea drept, cu expresia aceea de calm parcă împietrită pe chip, cu o privire rece probabil...

Deschise uşa şi intră direct în bucătărie. Focul era oprit; dar nu se grăbi să verifice dacă mâncarea era gata sau nu. Lăsă sacoşele pe masă: acum o să despacheteze cumpărăturile. Pungile foşneau... Ştia că el auzea foşnetul ăla...

După nici un minut, paşii apăsaţi se apropiară de ea:

- Dar ai stat ceva!

- Da, a fost coadă.

Aranja pateurile şi saleurile pe platouri. Era atentă doar la ele - la platouri. De altfel, de când intrase şi el, evitase să-şi privească logodnicul. Sigur, încă avea scuza "discuţiei" de miercuri, despre gelozie şi geloşi; dar nu putea fi chiar atât de supărată...

- Nu vii la masă?

Zâmbi slab:

- Mă crezi că sunt atât de emoţionată încât nu-mi este foame?

Evelin o strânse uşor în braţe:

- Serios? Şi de ce eşti atât de emoţionată?

- Păi mă gândesc şi eu... Tu o să te duci la tine, eu o să rămân să fac curat, să pregătesc totul, să aranjez totul, să fac un duş... Mâine dimineaţă vine coafeza, mă îmbrac, te aştept... Îţi dai seama? Tu o să vii cu buchetul de flori - şi-o să mergem la Primărie...

Zâmbea; îşi auzea vocea calmă şi caldă, cuvintele ce parcă spuneau micuţilor o poveste frumoasă, aranja în continuare pateurile şi încerca să nu se gândească decât la bărbatul din spatele ei, care-o strângea tandru în braţe... Ciudat - foarte ciudat! Dădea dovadă de atâta sânge rece, că...

- Să înţeleg că azi o să mănânci pe la 1 noaptea, nu?

- Ce te face să crezi asta?

- Eşti foarte ocupată cu toate pregătirile; şi cred că abia aştepţi

să desfaci rochia, s-o aşezi, s-o întorci pe toate părţile, să scoţi şi voalul, şi toate bijuteriile, şi toate parfumurile pe care ţi le-ai adus...

Aprobă încet cu capul: da, azi nu vor mânca împreună. Ea va mânca foarte târziu. Aşa că el ar fi fost bine să se ducă acasă, sau la un restaurant...

- ... Şi nu vrei să te ajut şi eu?
- La ce să mă ajuţi?
- La pregătiri.
- Nu; mă descurc singură.
- ... Bine. Atunci eu te las să aranjezi tot ce-i de aranjat. În caz că mi se face dor de tine, cred că nu încalc vreo regulă sau cutumă din străMoşi dacă pun mâna pe telefon...

Negă, zâmbind în continuare...

- ... Atunci o să te sun diseară. Am auzit că o să adormi după miezul nopţii.

Aprobă de data asta. Şi cum ar fi trebuit să se întoarcă, să-l strângă şi ea în braţe şi să-l sărute, ea desfăcu un nou pachet cu fursecuri şi continuă aranjarea platoului... După câteva secunde, fu sărutată pe gât:

- Pa. Vorbim mai târziu.
- Pa.

Nu-l sărută, nu-l conducea la uşă... Braţele îi dădură drumul; Evelin se îndepărtă. După câteva secunde îl auzi luându-şi haina, revenind la uşa de la intrare... Bun; să plece acum.

- ... Eşti supărată pe mine?
- De ce întrebi?
- Pentru că pari supărată pe mine.
- Sunt doar preocupată.
- ... Deci nu mai eşti supărată pe mine?

Gata cu şaradele! Simţea nevoia să-i vorbească deschis despre cearta de miercuri, şi-o va face! Se întoarse şi-l privi drept:

- Dacă te referi la cearta de miercuri, mi-a trecut doar 90%.
- ... Şi crezi că în seara asta îţi trece toată supărarea?
- Dacă nu în seara asta, mâine dimineaţă cu siguranţă.
- Bun; sunt mult mai liniştit acum. Vorbim.
- Vorbim.

Uşa se deschise, se închise... Nu; n-o să se grăbească să încuie yala. Mai întâi, să se asigure că Evelin plecase! Şi-aşa, îi lăsase impresia că era supărată; dacă i-o lăsa şi pe cea că era "expediat" urgent acasă...

Totuşi, ce-o apucase azi în lift? De ce nu-l lovise pe florar cu sacoşele în cap? De ce nu ţipase? De ce nu se luptase cu el? Cum naiba ajunsese să-l strângă în braţe pe acel străin căruia nu-i cunoştea nici măcar numele mic? Şi totuşi, simţise o atracţie incredibilă pentru tânărul acela ciudat, care-o spionase pe sub sprâncene atâta amar de timp, care îndrăznise luni să-i dea un trandafir, care îndrăznise miercuri să-l înfrunte pe Evelin cu privirea iar astăzi... Iar astăzi îi spusese de mii de ori poate să nu se mărite mâine cu Evelin! Insistenţa lui era îngrozitoare, pentru că ilustra determinarea acelui tânăr... Iar ea acceptase, după numai câteva secunde...

Propriul calm o speria: de unde în alte condiţii probabil nici n-ar mai fi avut curaj să se întoarcă acasă, ea intrase, zâmbise, îşi tratase logodnicul cu o răceală şi-o distanţă incredibile...

Florentin

Coborî în fugă treptele şi se repezi la uşa scării. Bâjbâi câteva secunde după buton, reuşi s-o deschidă şi aproape că alergă afară, în stradă! Doamne, ce făcuse!

Nu! Nu trebuia să pară speriat sau panicat! Trebuia să fie calm - de parcă tocmai plecase de la un amic. Foarte-foarte calm, chiar dacă era speriat de-a binelea. Ce făcuse?! El, Florentin, prevăzătorul cartierului, omul care măsura de 14 ori înainte să taie un centimetru...

Îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor şi porni spre colţul străduţei, spre chioşc, încercând să-şi controleze respiraţia şi bătăile inimii.

Ei bine, îi dăduse zânei lui toate informaţiile de care avea nevoie pentru a se hotărî. Şi primise şi el răspunsuri la întrebările lui. Femeia aceea era ursita lui; n-avea voie s-o lase să-i scape aşa printre degete!

Încă de când dădu colţul străduţei, întâlni ochii furioşi ai mamei lui. Nu-i privi; reveni spre asfalt, dar iuţi pasul.

- Pe unde-mi umbli?

Nu răspunse; intră în chioşc doar ca să-şi pună cămaşa pe deasupra tricoului. Reveni afară, lângă sora lui, care pregătea scheletul pentru o lumânare de botez - şi nu mai auzi nici un cuvânt. Bun! O s-o ajute pe Ileana! Dacă scăpa...

Lega sârmele, mulţumit că nimeni nu-l mai întreba nimic, iar isprava lui rămăsese un mister... Încerca să nu se gândească la nimic; număra în gând de câte ori trecea sârma peste codiţele florilor, ca să nu se gândească la ea...

Trecuseră mai bine de cinci minute; atent la beţe şi la sârme, aproape că uitase de unde venise şi ce se întâmplase. Brusc, mâna mamei lui îi aplecă scurt capul spre stânga - şi-i altoi apoi o palmă uşoară după ceafă. Se întoarse, pregătit să-i zică el vreo două, dar femeia mârâi în romanes:

- Dacă o singură dată ne mai laşi singure la vânzare ca să te duci la femei, te spun lu' tac-tu! Şi-ţi zice el când să împleteşti plăcerile cu munca!

Ah, îl prinsese! Dar cum? Ridică involuntar mâna spre gât... Zâmbi, roşind uşor, şi reveni grăbit spre lumânare: abia acum simţise durerea slabă a muşcăturii...

Iar zâna era ursita lui.

Slavă Cerului că mămica lui n-avea obiceiul să-l întrebe de la cine căpăta anumite semne! Că dacă l-ar fi întrebat iar el ar fi tăcut...

Evelin

Intră în apartament şi azvârli cheile pe masă: nu, asta nu va rămâne aşa! Era ceva în neregulă cu Ana-Maria şi ţiganul acela! Şi nu voia sub nici o formă să se mai chinuie cu întrebarea "Nu era mai bine să cobor după ea şi să mă lămuresc unde-a stat atâta?". Senzaţia aceea că fusese din nou "prostul secolului" îl scotea din sărite! Prima oară, o simţise când îl dăduse Oana afară; a doua oară, când întâlnise privirea ţiganului din colţ. Acum era deja prea mult! Ridică receptorul şi formă numărul lui Alin, amicul lui cu mulţi prieteni în Poliţie. Aştepta, scoţând pachetul cu ţigări...

- Da.
- Salut.
- Ei, salut! Cum merg ultimele pregătiri de nuntă?
- Bine. Am o problemă cu Ana.
- ... Probleme cu Ana? Acum?
- Da.
- ... S-a speriat şi s-a răzgândit!
- Nu. Are un curtezan de care se pare că nu vrea să scape.
- ... Haai, fii serios! Ana? Logodnica ta?
- Da.
- Poate Oana, mă!
- Luni, a trecut pe la ea pe-acasă ca să-şi ia o fustă. Miercuri, am dus-o eu ca să-şi mai ia câteva bluze. Atunci am văzut că avea un trandafir roşu în glastră. Mi-a spus că şi l-a cumpărat singură, dar n-am crezut-o aşa că ne-am certat urât pe tema lui. Iar când am plecat, am observat cum ne privea florarul din colţ. Pe amândoi.
- ... Mă, eşti sigur? Ceea ce începi tu să formulezi aici e o acuzaţie serioasă!
- Azi am dus-o la ea: ştii că vrea să vin mâine s-o iau de-acasă, aşa cum cere tradiţia. M-a lăsat în apartament şi-a plecat la cumpărături - activitate care i-a luat 40 de minute.
- ... Şi a cumpărat multe lucruri?
- Da, a luat destule.
- Păi vezi? Care e problema?
- Problema este că eu m-am gândit să fumez o ţigară pe balcon, aşa că am văzut-o intrând în bloc după vreo 20 de minute. Individul o urmărea; şi a intrat şi el în scară! Iar ea a ajuns acasă după alte 20

de minute! Care-o fi deci problema?

- ... Crezi că s-a culcat cu el?

- Aa, să fii sigur că a fost ceva între ei! Azi, probabil că Ana i-a spus s-o lase în pace iar el s-a plâns că nu poate; dar presimt că undeva, cândva a fost ceva între ei.

- ... Ea nu ţi-a vorbit niciodată despre el?

- Nu mi-a spus absolut nimic despre el, nu l-a menţionat niciodată şi - sincer să fiu - nici măcar nu ştiu cum îl cheamă! Vreau însă să aflu totul despre el înainte de nuntă.

- ... Am un unchi la Primărie; spune-mi unde e chioşcul.

- Unde să fie - în faţa blocului ei!

- În faţa blocului ei e un alt bloc.

- ... La colţ, cum ieşi de pe străduţă.

- ... Bun şi-atât; mă interesez eu de adresa exactă. Dar, sincer vorbind acum - eu nu cred că Ana te înşeală.

- De ce?

- Pentru că e îndrăgostită lulea de tine! Şi pentru că nu e deloc fraieră! O puştoaică de 19 ani care prinde o asemenea "cursă spre fericire" nu prea face imprudenţe de-astea!

- Dragostea e oarbă iar nebunia merge pretutindeni cu ea.

- Sugerezi că ar fi îndrăgostită de individul ăsta?

- El e tot ceea ce eu nu sunt. E tânăr, exuberant, deschis şi mai ales îndrăgostit lulea de ea.

- Hei, aici greşeşti! Tu eşti îndrăgostit lulea de ea!

- Aici greşeşti tu. Trebuie să închid; vorbim mâine. Dar aştept să mă suni, imediat cum afli cine e individul.

- Bine. Salut.

- Salut.

Închise şi se grăbi spre dormitor: să facă repede un duş, să se schimbe şi să se grăbească odată spre Oana! Femeia aceea, dacă apuca să intre în dormitor cu intenţia de-a se odihni, nu mai deschidea uşa nici la procuratură, salvare şi pompieri la un loc!

Ana-Maria

Pregătise totul: şi mâncarea, şi dulciurile. Vinul era pus la rece, la fel ca şi o bună parte din sucuri, iar casa sclipea de curăţenie. Nu avea foarte multe "ornamente", dar asta n-o deranja: era curăţenie...

Desfăcuse rochia de mireasă şi-o atârnase de uşa şifonierului. Era atât de frumoasă! Nu reuşiseră să şifoneze voalul de deasupra mătăsii, iar asfinţitul acela roşcat o făcea să lucească ciudat...

Se întinse pe pat şi oftă greu: mâine dimineaţă va îmbrăca rochia albă de mireasă. Exista vreun motiv pentru care n-ar fi trebuit s-o facă?

Nu-i ieşea din cap întâmplarea cu florarul! Cum fusese posibil? De ce el făcuse aşa ceva? De ce ea nu-l refuzase? Doar nu era o femeie uşuratică! Se simţea îndrăgostită lulea de Evelin, peste 24 de ore va fi căsătorită cu el, iar ea... Iar ea îi cedase acelui bărbat aşa, în lift! Fără să ştie măcar cum îl cheamă! Sau ce hram poartă! Fără să ştie dacă nu era cumva căsătorit! Dacă nu cumva avea şi copii! Dacă nu cumva florarii ăia încercaseră - şi reuşiseră - să-şi bată joc de ea...

Totuşi, nu putea fi o farsă - din simplul motiv că nu-i cunoştea! Ce să aibă cu ea? De ce să vrea să-i facă aşa un rău? Se gândea...

... Nu, nu era asta. Privirile pe sub sprâncene, zâmbetele "palmate", reacţia lui la auzul veştii despre nuntă, trandafirul roşu, privirea de miercuri, urmărirea de azi, cuvintele lui, determinarea lui... Bărbatul acela fusese sincer; foarte sincer chiar. Iar ea, dacă se gândea la el, începea să înţeleagă de ce nu ţipase astăzi în lift. Acel bărbat era o fire ciudată; o prezenţă ciudată. Era puţin mai înalt decât ea, dar cam prea slab pentru înălţimea lui. Era brunet, avea ochi negri şi gene dese, răsucite cât să ameţească toate mândruţele din jur... Avea izul acela de garofiţe înrourate şi privirea care... Şi apoi sărutul care...

Se zgribuli scurt şi închise ochii, încruntându-se: o trecuseră toţi fiorii! Trăise un vis, o nebunie acolo, în lift; trăise clipe despre care nu bănuise că existau în realitate. Trăise senzaţii pe care ştia că nu le va mai trăi vreodată. Şoaptele, pasiunea, îmbrăţişarea tandră, grijulie şi totuşi îndeajuns de fermă pentru ca ea să nu se mai împotrivească...

Şi totuşi, se terminase. Totul se terminase.

Se ridică şi despachetă voalul: pentru ea şi viitorul ei, cele întâmplate nu puteau avea prea mare influenţă. Ea se va mărita mâine cu Evelin. După care se va muta definitiv la el. Totul se va sfârşi acolo. Florarul - şi tot ceea ce reprezentase el astăzi - va dispare pentru totdeauna.

Evelin

Apăsă soneria, aranjându-şi cu un gest scurt cravata: dacă Oana intrase în dormitor...

- Cine e?

- De ce m-ai sunat azi?

Uau, cu ce grabă se deschideau yalele! Nu-şi amintea ca d-ra Oana Tomescu să se mai fi grăbit vreodată aşa să-i deschidă lui uşa! Într-adevăr, deschiderea uşii fu largă; ochii negri îl priviră lung, cu subînţeles, accentuând zâmbetul superior... Tocmai zâmbetul superior îl determină să întrebe tăios:

- De ce m-ai sunat azi?

- Ca să te întreb ce mai faci! Că doar rămăsesem amici, nu?

- Totuşi, eşti o amică parcă prea grijulie atunci când mă suni de şase ori ca să te interesezi ce mai fac.

- ... OK; să spunem atunci că voiam să discut ceva cu tine.

- Ascult.

Nu fusese poftit să intre; dacă se gândea mai bine acum, n-avea chef de jocurile ei, aşa că n-ar fi intrat nici dacă l-ar fi invitat! Evident, Oana continuă discuţia în stilul ăla superior care-o caracteriza deja:

- Discuţia era pentru dimineaţă; acum e seară.

- OK.

Se întoarse şi reveni la uşa liftului: o să se ducă pur şi simplu acasă şi-o să se odihnească! Că doar se însura mâine, nu? Trebuia să fie fresh, bine odihnit... Cuvintele ei îl opriră:

- De fapt, voiam să discut ceva cu tine; ceva foarte important. Iar faptul că m-ai tot amânat azi m-a rănit mult.

Ridică din umeri: asta e! Trebuia să cheme iar liftul, pentru că vecinii Oanei erau foarte plimbăreţi...

- Nu vrei să intri?

- De ce? Discuţia era pentru dimineaţă, nu?

- Te rog, intră.

Se întoarse doar ca s-o privească, să-i vadă expresia atunci când el va rosti acele cuvinte:

- ... Aş intra degeaba: a fost o greşeală să vin azi aici.

- Nu spune asta!

- Mâine e o zi foarte încărcată pentru mine; aşa că mai bine

- Stai!

Sigur că se repezise să-l oprească! Iar el se lăsa acum tras în apartament, străduindu-se din greu să nu zâmbească - pentru că ştiuse cum vor decurge lucrurile şi nu se înşelase... Fu aşezat pe canapea, în sufragerie, iar Oana se grăbi să se aşeze lângă el:

- Voiam să vorbim despre noi.

- Oano, am tot vorbit despre noi. De când mi-ai arătat uşa iar eu am ieşit, ai tot insistat să discutăm pe tema asta. Sincer să fiu, am cam obosit; altă temă n-ai?

- Am vorbit despre trecut; cred că l-am studiat destul, aşa că e momentul să trecem la prezent. Şi mai ales la viitor.

Bufni în râs:

- Viitor? Prezent? Tu nu ştiai că mâine mă însor cu Ana-Maria?

- Ba da; tocmai de-asta, trebuie să discutăm despre viitorul nostru. Pentru că ea o să fie o grijă în plus în planurile noastre.

Se ridică imediat, dându-şi seama că Oana stăpânea practic discuţia aia, aşa că gluma se îngroşa neplăcut de mult:

- Oano, Ana-Maria nu este o grijă pentru noi din simplul motiv

că noi doi nu avem planuri comune! Eu mă însor cu ea; tu rămâi liberă şi neliniştită, faci ce vrei, îţi cauţi pe cine vrei...

- Te rog, Evy, nu vorbi aşa! Ştiu, am făcut o greşeală enormă atunci! Dar cât ai de gând să mă mai pedepseşti pentru ea?

- Pentru ceea ce mi-ai făcut tu? Nu s-a inventat încă pedeapsă atât de crudă încât să fie pe măsura cuvintelor şi gesturilor tale!

- Dar de câte ori

- Am venit azi aici doar ca să te rog să nu mă mai suni.

Oana tăcuse mâlc; îl privea cu o îngrijorare nedisimulată... Hm; abia acum îşi dăduse şi ea seama că vorbea serios când spunea că se terminase? Şi chiar vorbise serios? Dar...

Dar o privea lung, privea ochii aceia negri speriaţi, buclele brunete, mâinile care se tot răsuceau în poală... Oftă greu:

- Mâine mă căsătoresc cu altă femeie. Evident, începând de mâine, ea va fi clipă de clipă alături de mine. Va fi o perioadă de tatonări, de acomodare, va fi şi agitaţia lunii de miere... N-aş vrea ca telefoanele tale să sporească inutil tensiunea dintre mine şi soţia mea. Te rog deci să nu mă mai suni.

- ... Nu mă aşteptam la asta din partea ta.

Nu? Adică ea îşi închipuise că "ameţeala aia" va dura la nesfârşit? Tânăra se ridică şi ea:

- Cum poţi spune asta? Cum poţi să-mi ceri asta, ştiind cât de mult ţin la tine? Chiar nu ţi-ai dat seama ce s-a întâmplat atunci? M-am speriat! M-ai speriat! Erai atât de îndrăgostit, atât de hotărât încât am crezut...

Ce crezuse? De ce se oprise acolo? Pentru prima oară, putea obţine răspunsul la obsedanta întrebare "de ce"! Iar ea tăcuse? Decise să tacă şi el; iar liniştea aceea apăsătoare o determină să continue totuşi:

- ... Nu eram pregătită pentru un pas atât de mare. Nici acum nu sunt pregătită pentru el. Te-am lăsat să fugi în braţele secretarei tale, te-am lăsat să-ţi faci de cap, să mă ponegreşti la urechea amicilor tăi, să mă ocoleşti... Mariajul însă e prea mult pentru mine; mult prea mult. Să te ştiu încarcerat acolo cu ea, zi şi noapte... Plecând împreună la serviciu, lucrând împreună, venind împreună acasă, stând împreună, dormind împreună... La naiba, Eveline! Tu chiar nu înţelegi? Nu pot trăi fără tine! Şi nici nu vreau s-o fac! Nu sunt dispusă să te pierd!

- Eşti dispusă atunci să vii mâine cu mine la Primărie şi să spui "Da"?

- Da.

- Deşi tocmai ai spus că nici acum nu eşti pregă

- Ştiu ce-am spus! Şi, da - aş merge oriunde cu tine dacă m-ai lua pe mine în locul ei!

- Deci pentru tine totul este de fapt o competiţie. Un concurs între tine şi ea. Iar eu sunt premiul.

- Tu eşti miza unei confruntări pe viaţă şi pe moarte! N-am să te las să fugi de mine! Nu şi acum!

Uau! Femeia aia chiar vorbea serios! Porni grăbit spre uşă, speriat de hotărârea cu care Oana se apropia chiar acum de el:

- E prea târziu.

Ah, acum nu mai voise să fie prins de mânecă! Acum nu mai voia să fie tras înapoi în sufragerie! Acum chiar nu trebuia s-o lase să-i alimenteze gândurile alea cu care se lupta zilnic! Dar ce şanse avea în faţa acelei nebune? Fu trântit pe canapea; ridică scurt din umeri, privind-o cu toată seriozitatea de care era capabil:

- Totul s-a terminat între noi. Chiar dacă încă te mai iubesc, voi face tot ce-mi stă în puteri să te uit. Mâine mă însor cu Ana-Maria şi gata: acela va fi punctul final.

Uau! Tresări şi se repezi la femeia care căzuse la propriu pe parchet:

- Oana!

Doamne, ce căzătură! Ori era nebună, ori îl iubea într-adevăr foarte mult! Parcă i se îndoiseră picioarele... Oana căzuse ca şi secerată; se lovise zdravăn, dacă era să se ia după bubuitura care-i însoţise căderea! Iar acum tânăra plângea în hohote în braţele lui... Dădu s-o ridice:

- Hai, hai să

Se simţi tras cu putere spre ea; se dezechilibră şi reuşi cu greu să o evite în cădere. Oana scutura ferm reverele sacoului lui, ţipând printre hohotele de plâns:

- Nu! Te rog! Te implor, nu te însura cu ea! O să vezi că lucrurile or să se schimbe! Nu face greşeala asta! Ştii bine că te iubesc şi ştii că nu pot trăi fără tine! Nu te însura cu ea! E o eroare fantastică! Ai să vezi cum se vor schimba lucrurile! Ai să vezi că e o greşeală! Evy, nu pot crede că ai uitat ce-am trăit împreună! Evy, nu ţi-am oferit nici un sfert din ceea ce-aş fi vrut să-ţi ofer şi mi-a fost teamă s-o fac! Ai să vezi, lucrurile se vor schimba! Mai dă-mi o şansă! Nu te însura mâine cu ea! Mai aşteaptă! Nu te grăbi! Mai aşteaptă! Mai stai!

Oana reuşise să-l zăpăcească îndeajuns de mult încât să-l tragă pe parchet, lângă ea. Acum îl săruta şi-l ruga să mai aştepte cu însurătoarea... Braţele ei îl îmbrăţişau tandru, degetele subţiri îi redescopereau parcă trăsăturile, amintindu-i de ei doi...

Brusc, un gând rece şi ascuţit ca un ţurţure îi străpunse mintea: nu cumva...

Nu cumva nu era singurul care era rugat să nu facă mâine marele pas? Nu cumva chiar acum, chiar în aceste momente, florarul ăla... sau George, sau orice alt iubit din trecutul ei, era în apartamentul ei, azvârlit la picioarele ei, plângând şi suferind şi rostind acelaşi discurs pe care-l auzise el adineauri? Nu cumva Ana-Maria era şi ea acum pe covor, în braţele florarului?

Dar nu cumva erau chiar în pat? În dormitor, tolăniţi comod în pat? Fără discurs, fără timp pierdut cu pălăvrăgeala?

Sau poate... Nu cumva discutau totuşi şi ei? După frumuseţe de clipe pasionale petrecute unul în braţele celuilalt, oare nu discutau despre ziua de mâine? Oare nu-şi băteau chiar acum joc de el - şi cu vorba, şi cu faptele? O bătaie de joc completă...

O împinse pe Oana fără menajamente şi se ridică:

- Trebuie să plec - trebuie să verific ceva. Dar ai mare grijă: mă voi întoarce şi vom termina discuţia asta.

Era rugat să promită că se va întoarce; nu mai avea însă timp de asta. Se grăbea spre uşă, spre scări, spre parcare, spre Ana...

Când ajunse, în sfârşit, la volanul Jeep-ului, porni motorul şi demară în trombă. Se grăbea îngrozitor de rău! În orice clipă, florarul se putea ridica din pat iar în maximum trei minute putea să iasă pe uşă şi să-l piardă! Să piardă poate unica şansă de a afla adevărul!

Adevărul - o problemă atât de sensibilă! O minciună bine rostită putea îmbrăca haina adevărului, iar adevărul răstălmăcit putea deveni minciună. Ştia că Ana-Maria îl iubea; ştia că, spre deosebire de Oana, logodnica lui îi spunea mai multe adevăruri decât minciuni. Ştia că logodnica lui era extrem de sinceră cu el. Ştia că deseori mintea lui era umbrită de gânduri obsesive, de teama de-a nu mai suferi niciodată aşa cum suferise în ziua când Oana îi arătase uşa... Poate că şi istoria aceea cu florarul era în realitate simplă; poate fuseseră cândva prieteni, colegi de şcoală sau cine mai ştia ce - vecini poate! Iar el exagerase ca întotdeauna cu imaginaţia lui bolnavă şi-o acuzase că...

Aha! Chioşcul era încă deschis! Femeile strângeau florile - dar individul nu se vedea prin preajmă! Iar constatarea aia parcă-i luă minţile!

Vină la dreapta şi frână în parcarea blocului: trebuia să ştie. Trebuia să afle unde era linia subţire dintre adevăr şi imaginaţie - pentru că el trebuia să rămână de-acum încolo doar pe partea adevărului. Să nu o mai necăjească vreodată pe Ana, aşa cum făcuse atunci când văzuse trandafirul din glastră. Pentru că trebuia neapărat să se căsătorească cu ea. Bruneta cu ochi negri şi cuvinte atât de iscusite nu avea voie să-i devină vreodată soţie!

Opri motorul şi privi lung ferestrele apartamentului. Şi realiză că planurile i se schimbau cu o viteză năucitoare! Dacă o va prinde cu alt bărbat, fie el ţiganul, braşoveanul sau oricare altul de pe Pământ sau din spaţiu, nunta se va anula pentru că el personal îi va arunca pe amândoi de la balcon!

Lumina era aprinsă doar în sufragerie; perdelele nu se clinteau. Şi totuşi, prefera să fie suspicios. Trebuia să se grăbească să intre odată, ca să afle adevărul şi să se termine cu bănuielile!

Doamne, uitase complet de interfon! Acum o să stea pe-afară până mâine dimineaţă! Asta doar dacă...

Fiu! Trăiască toţi căţeii de apartament din lume, alături de stăpânii lor iubitori care-i scoteau seara la plimbare! Intră în bloc, zâmbind: la urma urmei, lucrurile merseseră bine până aici! Iar el exagerase totuşi cu balamucul pe care i-l făcuse pentru trandafirul acela! Că doar şi firma lor dăruia flori angajatelor cu ocazia zilei femeii, de zilele onomastice, de fiecare sărbătoare a firmei, uneori chiar şi atunci când câştigau un proces important... Iar asta nu însemna că soţii le făceau tămbălău acasă pentru că ele acceptaseră florile! Numai el fusese îndeajuns de "inteligent" încât să fie certat cu ea 48 de ore din cauza unui trandafir roşu!

Liftul era la parter; deschise uşa şi ridică rotiţa. Şi începu să urce voinicește scările, mai hotărât ca niciodată. Dacă, printr-o minune, îi auziseră Jeep-ul sau îl văzuseră în parcare iar Ana reuşise să-l dea pe individ afară din apartament la timp, n-aveau cum să nu se întâlnească pe scări! N-avea cum să nu-l audă, în caz că urca scările la etajul şapte! Era o linişte mormântală în tot blocul! Iar dacă individul era încă în apartament, o să-i prindă...

De ce era atât de negativist? De ce se gândea numai la rău? Se obişnuise oare să pună răul înainte, ca să nu mai fie vreodată luat prin surprindere? Începuse oare să creadă că lucrurile bune îl ocoleau? Strângea involuntar pumnii şi sărea câte două trepte deodată, neputând să nu-şi imagineze că va intra, îl va lua pe mușteriu de guler şi-l va împinge peste balustrada balconului! Nu putea să nu-şi închipuie privirea ei îngrozită, speriată, vocea tremurândă care-l ruga s-o ierte, care-i promitea...

Ajunsese. Era în faţa uşii ei. Era singur pe scară; amantul nu se salvase deci. Acum, o să intre şi-o să lămurească odată pentru totdeauna lucrurile! Apăsă, nervos, butonul soneriei.

Ana-Maria

Măi, să fie! Musafiri la ora asta?

Dar dacă era tot el?

Doamne, în ce hal se speriase! Cum o speriase gândul acela! Chiar dacă simţise că florarul o lăsase să se gândească la ceea ce se întâmplase azi, primul gând fusese că poate se răzgândise şi venise s-o întrebe ce decizie luase! Suna insistent, nervos, de parcă...

Alergă la uşă şi privi prin vizor; se grăbi apoi să descuie uşa:

- Ce s-a întâmplat?

Evelin intră ca vijelia; fără să-i dea vreun semn că auzise întrebarea ei, sau că măcar o văzuse şi pe ea pe-acolo, trase uşa după el, o încuie şi se repezi în bucătărie. Aprinse lumina, privi lung în jur...

- Ce s-a întâmplat?

Nu primi răspuns - acum se grăbea spre dormitor. Ce naiba făcea?

... Aa! Nu cumva avea iar vedenii! Nu cumva i se părea că ea era cu amantul în casă!

Ba da; zgomotele care răzbăteau din dormitor tocmai asta arătau. Logodnicul ei scotocea prin şifonier, în căutarea amantului. Iar asta o punea pe gânduri...

Oare Evelin înţelesese ce se întâmplase azi? Oare înţelesese de ce nu mai serviseră cina împreună, de ce nu-i mai răspunsese prompt la întrebări, de ce nu-l mai condusese la uşă, de ce nu-l sărutase... De ce nu-i dăduse nici o atenţie după ce se întorsese de la cumpărături?... Oare aflase?

Gândul o făcu să se cutremure; văzându-l pe el intrând vijelios în sufragerie, orice idee de a-l urma "murise" în stare incipientă. Simţise cum şira spinării îi îngheţase în clipa când îşi amintise de momentele din lift! Evelin intrase deja în sufragerie; preţ de-o clipă, privirea ei speriată se întâlni cu privirea lui furioasă, de-a lungul holului. Doamne, dacă va afla vreodată ce se întâmplase, omul ăla o s-o omoare! Chiar o s-o omoare!

Mai bine să se ducă şi ea în sufragerie; cine ştie - poate va fi acuzată că rămăsese la uşa de la intrare tocmai ca să-şi strecoare amantul afară! Păşea cu grijă pe hol, ştiind ce se putea întâmpla atunci când Evelin era furios... Se opri în cadrul uşii; uşa de la balcon era deschisă, logodnicul ei cotrobăia pe-acolo... Se grăbi să plece privirea şi să-i facă loc; Evelin trecu pe lângă ea şi aprinse lumina la cămară. Evident, acolo nu va scotoci mult: doar rafturi şi oale, nu? Paşii se apropiară grăbiţi de ea; fu prinsă de braţ şi trasă în sufragerie. Acum era acum: îi trecuse nebunia, sau abia îl apucase?

Evelin

Se înşelase. Amantul era doar în imaginaţia lui. Ana-Maria îl iubea pe el, iar el nu greşea căsătorindu-se mâine cu acel înger. Cu acea splendoare de femeie! Se răsuci şi-o strânse cu putere în braţe:

- Tot n-ai înţeles că sunt extrem de gelos? Că tu eşti o femeie extrem de frumoasă iar eu te iubesc extrem de mult?

Cam atât avusese de spus: restul nu se putea exprima prin cuvinte. Restul venea de la sine, privind-o pe ea.

Ana-Maria

Ar fi vrut să nu se gândească la nimic; să se lase pradă acelui moment şi atât. Numai că Evelin găsise de cuviinţă să fie "inovativ" azi; testau deci sexul "la verticală", pe care el îl considera a fi o premieră. Iar ea nu putea să nu se gândească la ceea ce se întâmplase deja azi; pentru că nimic din ceea ce se întâmpla acum nu avea vreun impact asupra ei...

Momentele de astăzi... nu cele de acum - cele petrecute în compania misteriosului hotărât s-o determine să spună "Nu" la primărie... fuseseră speciale. Privirea lui era specială, atingerea lui, sărutul, parfumul... Prezenţa lui era aparte. El era aparte. El reuşise s-o convingă, în câteva secunde, că voia să facă dragoste cu un străin într-un lift, în timp ce logodnicul ei o aştepta la nici 20 de metri distanţă, iar posibilitatea ca vreun vecin să-şi dorească să ştie cauza blocajului liftului era extrem de mare. El o fascinase... Acele momente fuseseră aparte. El era aparte. Iar după tot ce se întâmplase în lift, Evelin venise să caute amanţi în cămara ei şi să-i demonstreze că era la curent cu ultimele poziţii "la modă"?

Evident, nu va reuşi să se transpună în rolul femeii fericite, mulţumită de logodnicul ei. Ar fi trebuit deci să mimeze extazul suprem, pentru ca Evelin să termine odată cu iubitul şi să se ducă acasă. Încercă deci să geamă, închise ochii...

Tresări, speriată, şi se grăbi să redeschidă ochii: nu-nu! Revăzuse doar preţ de-o clipă ochii negri - şi-o trecuse un val de căldură fantastic! Şi nu voia... Nu trebuia să amestece cele două momente: cel din lift şi cel din sufragerie! În nici un caz!

... Tentaţia era prea mare. Ciudat - parcă i se făcuse dor de...

Pentru Dumnezeu! Nu ştia nici măcar cum îl cheamă! Acum, când încercase să-şi recunoască slăbiciunea, îşi amintise că habar n-avea cum îl cheamă! Iar el avea o atât de puternică influenţă asupra ei încât o fascina chiar şi aşa, "în absenţă"!

Poate că aşa era cel mai bine: să nu-i ştie numele. Să nu i-l cunoască niciodată. Să rămână totul aşa cum era acum: doar o amintire, un secret uriaş şi chibritul care putea aprinde totul. Mâine se va căsători cu Evelin; luni, poate şi marţi, o să-şi mute lucrurile la el. Iar cu florarul nu se va revedea probabil niciodată. Va rămâne doar secretul lor; o amintire aparte, un gând căruia să-i zâmbească tainic uneori. Închise ochii.

Nu!

Îi redeschise imediat: lucrurile nu trebuiau amestecate. Evelin era Evelin iar florarul n-avea ce căuta în relaţiile ei cu logodnicul ei! Aşa că...

Aşa că trecea prin sentimente contradictorii. Pe de-o parte, nu voia să amestece lucrurile; dar, pe de altă parte, era tentată să-şi amintească de florar. Să aprindă chibritul. Să încerce să retrăiască măcar

un strop din senzaţia din lift...

Plecă grăbită privirea: era din ce în ce mai mirată de propria comportare! Mirată şi ruşinată...

- Doamne, Ana - dac'ai şti cât de mult te iubesc!

El era foarte hotărât să-şi demonstreze puterile şi cunoştinţele în materie, iar ea îl ţinea de gât şi se gândea la cu totul altceva. Fără să facă nimic, fără să spună nimic... Comportarea ei era deci ciudată. Şi cum nu voia totuşi să amestece lucrurile, ar fi fost mai bine dacă-şi înnăbuşea tentaţia şi-şi trimitea logodnicul acasă.

Încercă deci să-l împingă uşor.

Avusese impresia că Evelin era foarte atent la ceea ce făcea; când colo, gestul ei îl opri imediat. Ochii albaştri o priviră atenţi, scrutători:

- Ce s-a întâmplat? Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat?

- Nimic; doar că mă doare îngrozitor capul.

Era privită sfredelitor, de parcă ochii lui căutau adevăratul răspuns undeva în creierul ei... Oftă greu:

- Sunt obosită. N-am dormit bine azi-noapte şi cred că m-a ajuns din urmă oboseala. Voiam să iau un antinevralgic, înainte să vii tu...

Fu imediat lăsată jos; vocea lui i se păru doar descumpănită:

- Vrei să plec? Vrei să te las să dormi?

Ce întrebări directe punea logodnicul ei! Sigur, n-avea de ce să fie suspicios; controlul prin apartament tocmai îl convinsese că "vedea amanţi verzi pe pereţi". Încercă deci să nu-l rănească prea tare:

- Sigur, acum o să te superi!

Evelin începu să râdă, dezmierdându-i obrazul şi privind-o cu ochi amuzaţi:

- Sigur că mă supăr! Foc şi pară mă fac! Ia să vezi tu acum...

Logodnicul ei îşi ridică pantalonii... şi-o luă pe ea "pe sus"! Începu să râdă, privindu-l mirată... Fu dusă în dormitor şi aşezată în pat:

- Hai, odihneşte-te: mâine avem o zi foarte grea.

Aprobă şi închise ochii: cel mai bine era să doarmă. Ca să nu-şi amintească de tânărul fără nume care iscase un adevărat taifun în viaţa ei. Evelin foşnea şi pocnea prin casă - mai avea ceva de căutat pe-acolo, sau doar de strâns...

Poate-i căzuseră iar pantalonii! Gândul ăla năstruşnic o făcu să râdă: auzi, îi căzuseră...

Ce era cu ea? Era prima oară când râdea aşa de el! Se obişnuise să-l idolatrizeze! El era stăpânul atotputernic, bărbatul perfect... căruia-i căzuseră acum pantalonii în reluare?

Paşii se reapropiară de ea; Evelin o sărută şi se îndepărtă. Probabil că-şi ridicase pantalonii şi reuşise să-şi închidă cureaua!

Uşa de la intrare se închise scurt. Apoi se încuie - semn că Evelin plecase. Ea rămăsese singură, să se odihnească...

Deschise ochii.

Nu cumva subestimase puterea acelui bărbat asupra ei? Totuşi, trecuseră cam 3 ore de când se lăsase "sedusă" în lift, şi începuse deja să facă asemenea glume despre soţul ei! Cam repede, nu? Cam ciudată, oricum, rapiditatea cu care se produsese acea schimbare enormă...

Şi dacă nu va reuşi să uite? Dacă nu va putea trece peste acele câteva minute? Dacă, de fiecare dată când va închide ochii, îşi va aminti de el? Nu putea trăi în asemenea infern nici măcar trei zile! Şi-atunci...

N-ar fi vrut să-şi pună întrebarea aceea; o ura din tot sufletul, ştia că e inutilă, că totul e pregătit... Dar, totuşi, n-ar fi fost oare bine să se mai gândească referitor la ziua de mâine?

Evelin

Urcă la volan, porni motorul şi dădu să demareze în trombă. Îşi aminti însă că nu trebuia să facă gesturi suspecte; Jeep-ul porni deci calm, liniştit...

Fusese atât de hotărât să afle adevărul! Îl aflase oare? Da, nu găsise nici un amant în apartamentul Anei. Dar o strânsese în braţe, încercase s-o ţină trează până târziu iar ea îl refuzase. Mai mult - fusese "expediat". A doua oară, pe ziua de azi. Şi-atunci, să nu se întrebe oare în ce măsură era totuşi un fraier, încornorat cu multă artă? Să nu se întrebe dacă nu cumva florarul fusese la Ana ceva mai devreme şi-apoi plecase acasă? La urma urmei, individul nu putea să se ducă la amanta lui de parcă ea ar fi fost "pauza de masă", sau "pauza de ţigară"! Ana n-ar fi acceptat aşa ceva! Şi cum ea era net superioară ţiganului în multe privinţe, nu putea lua el asemenea decizii. Aşa că...

Aşa că întrebarea rămăsese aceeaşi: de ce-l respinsese Ana adineauri? De ce-i spusese că era obosită? De ce încercase să scape de el?

Alin era un tip descurcăreţ şi uns cu toate alifiile - şi cunoştea foarte multă lume. În plus, ţinea musai să rămână prietenul lui! Aşa că Alin o să-l sune mâine şi-o să-i spună tot ce se putea spune despre ţigan. O să fie şi el foarte atent - mai ales că va veni s-o ia pe Ana de la ea de-acasă şi avea deja un plan în minte... apropo de ţiganul ăla...

Momentan, se ducea la Oana. Măcar trei-patru ore! Da, va fi obosit mâine - dar nu asta conta. Până nu se va convinge că în viaţa soţiei lui nu existau amanţi - trecuţi, prezenţi sau viitori -, nu va renunţa la amanta lui! Că doar nu era prost!

Oricum, îi era dor de ea, îi promisese că se întoarce să termine discuţia iar Ana "îl expediase" fără regrete! Doar n-o să se ducă acasă şi să facă duşuri reci! Nu era chiar atât de... îndrăgostit!

14 septembrie 2002 - sâmbătă

Florentin

Stătea pe marginea patului, privea lung gardul şi se întreba în ce măsură ar fi trebuit să procedeze altfel ieri. Poate că o speriase atacând-o aşa... şi, cu siguranţă, nu făcuse o impresie bună cu ideea lui stupidă cu liftul! Sigur, atunci când intrase şi el în cutia de PFL, nu intenţionase să meargă mai departe de-un sărut; dar o privise, îşi dăduse seama că mâine avea toate şansele s-o piardă definitiv şi simţise nevoia să-i demonstreze practic ceea ce încercase să-i transmită prin cuvinte. Şi anume, că o iubeşte de-adevăratelea. Se lăsase furat de ea, de chipul ei, de dorinţă, şi...

Ce mai - se întâmplase şi gata! Timpul înapoi nu se mai întorcea, aşa că acum el stătea pe marginea patului şi se gândea că ar fi trebuit să pândească plecarea matahalei ca să se ducă la ea şi să-i explice ce se întâmplase, de ce se întâmplase aşa, ce va urma dacă ea va renunţa la căsătoria de mâine...

Fusese însă fraier; stătuse în chioşc, făcuse lumânarea de botez şi plecase acasă. Acum era trecut de miezul nopţii; şi-aşa mama lui ştia "încotro" dispăruse el atât de vijelios şi mai ales de ce, iar o eventuală evadare descoperită ar fi iscat un scandal... N-avea nici o minciună pregătită pentru întrebarea "Cum o cheamă?" - aşa că trebuia să evite întrebarea! Mămica lui nu se va jena niciodată să-l întrebe cine era "pretendenta" la titlul de noră a lor! Deci va aştepta cuminte trecerea orelor, a zilei...

Simţea că eşuase; că, după ce rămăsese singură în lift şi reuşise să ajungă acasă, zâna lui îşi jurase să nu mai aibă niciodată de-a face cu el. Simţea că diseară o va pierde pentru totdeauna. Simţea acum că nu avusese niciodată nici cea mai mică şansă! Că totul fusese pierdut încă din prima clipă! Îşi dorise imposibilul; va suferi deci, începând de diseară, pentru nesăbuinţa de a-şi dori aşa ceva...

Evelin

Soneria începu să piuie. Traversă holul, deschise şi începu să râdă:

- Ce, mă - ai venit să mă bărbiereşti?

Alin se strâmbă la el:

- Nici gând! O să te las să te faci de râs cu plasturii pe faţă!

Da-da! Închise uşa şi arătă spre canapea:

- Stai jos: e prea devreme pentru cutume, aşa că bem întâi o cafea.

Puse cafeaua, se aşeză lângă el şi-l privi lung, pătrunzător... Alin tresări şi începu să se buzunărească; scoase, în cele din urmă, o hârtie:

- Stai, că-ţi spun acum... Aşa. Chioşcul e pe numele Manolache Ioan; am presupus că e tatăl şi-am discutat cu un amic de la circa lor de poliţie. Mânzul se numeşte Florentin şi are 20 de ani. Nu ştiu însă de ce spui că-ţi face probleme: din dosarul lui nu reiese că ar avea vreo tangenţă cât de mică cu Ana-Maria!

- Are dosar?

- Vorba vine, are! Nu e nimic scris - dar am înţeles că e destul de cunoscut în zona aia. Amicul meu a discutat cu el chiar acum două săptămâni, când a fost scandal în ţigănie. Băiatul e paşnic, a sărit doar ca să-şi scoată un prieten din încăierare. N-o are cu băutura sau cu femeile; el munceşte cinstit la afacerea părinţilor, îşi vede de treaba lui, nu-i plac durerile de cap... Înţelegi ce vreau să spun.

- Nu, nu înţeleg.

- Adică nu s-a băgat până acum cu femeile măritate. N-are reclamaţii de-astea la poliţie, iar amicii vorbesc despre el ca despre un ţicnit îndrăgostit de muncă.

- Ăştia muţi sunt periculoşi!

- Mă, hai să fim serioşi! Ana-Maria e îndrăgostită de tine! Crezi că e genul ăla care se-aruncă în aventuri "extra" doar de dragul adrenalinei? E fată cuminte, mă - că altfel n-o luai de nevastă!

Aprobă şi se ridică. Întrebă, intrând în dormitor:

- Cu cine-ai mai discutat despre asta?

- Cu Matei şi Paul, dar numai posibilitatea ca Ana să te înşele - fără amănunte. Şi, dacă vrei să ştii, amândoi au spus acelaşi lucru: exclus!

Îşi luă haina şi reveni în sufragerie:

- Sunt sigur că Ana nu şi-ar prezenta amanţii în cercul meu de prieteni. Hai - mergem la ai mei.

- Cu alte cuvinte, nu ai încredere în cuvintele mele!

- E cam devreme să-mi spună că are migrene, nu crezi? Nici n-am spus "Da" şi a şi început cu d-astea?

Alin începu să râdă:

- Iar tu te-ai panicat din chestia asta?

Închise uşa şi se grăbi s-o încuie:

- Eu îmi cunosc logodnica: n-ar fi spus aşa ceva dacă nu s-ar fi întâmplat ceva.

Acum cobora treptele foarte repede - ca să "moară" odată discuţia aia! Abia după ce ieşi din parcare, Alin păru că înţelege dorinţa lui:

- Şi acum unde mergem?

- La ai mei, să-i luăm şi pe ei. De-acolo o să conduci tu Jeep-ul, pentru că eu o să încălzesc bancheta limuzinei...

- Aha...

- Mergem apoi la naşi, stăm un pic şi mergem la ea.

- Apoi la Primărie şi de-acolo înapoi la ea, ca să se schimbe?

- Nu; de la Primărie mergem direct la biserică şi local.

- Cam grăbită treaba...

- Criza de timp. Mândra ta nu vine?

- Ea se duce direct la Ana, să-i scoată bigudiurile.

Începu să râdă: corect! Aveau şi femeile astea nişte instrumente de tortură... Deşi se îndoia că migrena logodnicei lui fusese îndeajuns de îngăduitoare încât s-o lase aseară să-şi mai pună şi moaţe...

Şi uite-aşa se înfuriase el din nou...

Ceva era putred cu Ana-Maria; cu ea şi florarul ăla. Iar el nu se va lăsa până nu va afla adevărul!

Ana-Maria

Intră în dormitor şi închise uşa: oof, ce femeie! Avea o mare problemă: Marcela, prietena lui Alin, voia să ştie totul despre noul cuplu care întemeia azi o familie. De faţă cu celelalte fete, cu colegele ei de serviciu, ea voia să ştie cum se scurgeau nopţile ei cu Evelin! Sigur, în altă conjunctură poate i-ar fi dat câteva indicii; dar cu toate fetele alea acolo... În plus, prea insista fata asta! Prea voia să ştie intimităţi din viaţa ei sentimentală! De parcă erau surori, sau confidente!

Şi mai era şi amintirea zilei de ieri... Se gândise toată noaptea, dar tot nu reuşise să înţeleagă de ce tânărul acela îi spusese să nu se mărite azi cu Evelin. Ce motive avea să-i ceară asta? Da, o plăcea; dar de la asta până la a se bloca în lift cu ea şi...

Eh... Nu va şti niciodată adevărul. Oricum, era evident deja că nu-i va urma sfatul nici pentru explicaţii şi motive mult mai puternice decât cele pe care le avea acum! Iar mâine, sau poimâine, va renunţa definitiv la apartamentul acela şi va pune astfel punct oricăror relaţiilor cu florarul. Nu se vor revedea niciodată. Nu vor mai discuta niciodată. Şi, cu atât mai puţin, el n-o va mai atinge vreodată!

Aşa că deschise uşa şi reveni în sufragerie, zâmbind: era gata. Îmbrăcată în rochia de mireasă, coafată, fardată, parfumată, era pregătită pentru întâmpinarea ginerelui... şi poveştile sexy despre ei doi.

Evelin

Bun; ajunseseră şi aici! Atâţia invitaţi, atâtea maşini, limuzina...

Blocaseră strada; dar se îndoia că îi va admonesta cineva pentru asta!

Era puţin necăjit. Sau iritat. Sau nervos. Nu-i ieşise pasienţa aşa cum o programase el. Pregătise pentru Ana un buchet lung şi se gândise să vină s-o ia de-acasă aşa cum o luase Richard Gere pe frumoasa lui prinţesă din turn. Logodnica lui iubea filmul "Pretty Woman", plângea cu lacrimi de crocodil de fiecare dată când îl vedea, aşa că se gândise să-i facă o surpriză. Numai că intraseră cu maşinile pe străduţă, el îi căutase chipul nerăbdător la ferestre... Şi nu-l văzuse. Nici pe-al ei, nici pe-al altei tinere. De parcă nici măcar nu-l aşteptau! Renunţase deci la idee, cu mintea plină de gânduri sumbre...

Adevărul era că se înfuriase încă de când deschisese ochii de dimineaţă. Îl irita existenţa acelui bărbat! Da, Ana-Maria se va căsători cu el azi; dar simpla existenţă a lui... Florentin îl scotea din sărite! Ţiganul acela cu tupeu infinit şi privire acuzatoare îl călca pe nervi!

Apropo de ţiganul cu privire acuzatoare - ia să-i facă el o vizită, dacă tot îşi schimbase planul de dimineaţă! Coborî din maşină şi se apropie de naşi:

- Vă rog, mergeţi dvs sus şi aranjaţi ce mai e de aranjat.
- Păi tu unde te duci?
- Să cumpăr alt buchet pentru mireasă.

Evident, naşa îl privea ciudat:

- ... Păi ăla din mâna ta ce-i?
- Circumstanţele s-au schimbat un pic; am nevoie de alt buchet.

Îi făcu lui Alin semn să-l urmeze; porni apoi cu paşi grăbiţi spre capătul blocului.

Se apropia de chioşc, zâmbind slab... Ţiganul îl văzuse; dealtfel putea jura că stătuse cu ochii pe ei încă de când apăruse coloana de maşini în capătul bulevardului! Alin venea în spatele lui, ajutor de nădejde în caz că individul încerca "să-l fardeze" chiar înainte de nuntă...

Nee - era prea laş ţiganul ca să ridice mâna la el!

Se opri în faţa chioşcului şi privi lung trandafirii roşii. Erau frumoşi; foarte frumoşi. Aproape la fel de frumoşi ca floarea pe care-o văzuse în glastra Anei... Femeia aceea nu putea fi decât mama ţiganului; tânăra din spatele ei să fie oare sora, sau...? Ce importanţă mai avea cine era puştoaica? Individul tocmai se întorsese spre ei!

Păcat că nu se uitase la el! Florentin părea a fi foarte ocupat cu reaşezarea fundei albastre pe mosor. Vocea uşor cam prea groasă pentru înălţime şi statură întrebă, absentă:

- Cu ce vă servesc?
- Cu un buchet de flori.

Capul tânărului se ridică imediat; la vederea lui, ţiganul pălise instantateu! Se întoarse spre Alin, continuând să zâmbească cu subînţeles. "Vezi? Ţi-am spus că e ceva între ei! Uite cum s-a schimbat la faţă! Tot mai crezi că e inocentă? Ce se întâmplă între ei?" Prietenul lui rânjea, în timp ce ochii îl rugau din tot sufletul să lase discuţiile astea pentru după ce luau buchetul şi plecau de-acolo! Reveni spre florar; tânărul întrebă, parcă şi mai palid:

- Ce flori doriţi?
- Un buchet de mireasă.

Evident, el zâmbea în continuare; ţiganul părea însă siderat de ceea ce auzise! Fie nu ştiuse nimic despre nuntă, fie i se părea o aberaţie ceea ce auzise! Într-adevăr, după câteva secunde bune, mama lui începu să râdă. Dădu să-i arunce femeii o privire edificatoare, dar tânărul îi re-captă atenţia:

- Cumpăraţi buchetul miresei în ziua nunţii?!
- Nu, dar lucrurile s-au schimbat între timp - aşa că buchetul trebuie schimbat şi el. Vreau deci... un trandafir alb.

Femeia bombănea ceva, pe limba ei; pe chipul individului apăruse un rânjet larg... Scoase portofelul din buzunar şi-şi continuă "comanda":

- Înconjurat de 20 de trandafiri roşii. 20, 30, 50... Nu contează câţi - important e să arate bine.

Gata; îi amuţise pe amândoi. El continua să zâmbească cu subînţeles, Florentin schimbase îndeajuns de multe feţe ca să-l lămurească definitiv în privinţa gândurilor care umblau acum prin mintea lui... Tot femeia păru să se dezmeticească prima: îşi îmbrânci fiul, spunând ceva în ţigăneşte. Iar individul se puse pe treabă.

Îl privea "de sus", cu portofelul pregătit, şi-i venea să-i spună şi lui concluzia pe care-o trăgea în acele momente. Ei doi vor rămâne aşa toată viaţa: el cu banii, ţiganul cu munca. El cu fata, ţiganul cu buza umflată. El sus, ţiganul jos. După părerea lui, Ana îl cunoştea bine pe florar şi avusese de ales; şi cum astăzi ea se căsătorea cu el, nu era oare clară decizia ei? Ei doi vor merge mai departe, mai sus; individul va rămâne în chioşcul tatălui lui, să vândă flori până la pensionare.

Concluzia îl calmase ca prin minune. Nu mai zâmbea cu subînţeles, ci doar simplu. Cu înţelegere. Chiar cu puţină milă la adresa muncitorului care nu va reuşi niciodată să devină altceva decât muncitor...

Florentin

Nemernic soi de om! Venise în mod special la chioşc ca să-i facă în ciudă! Ca să-l anunţe ce decizie luase zâna lui! Ca să-i demonstreze că tot românul cu bani câştigase până la urmă. Că el rămânea un vierme cu pretenţii mult prea înalte pentru propria condiţie. Individul nu era deloc prost - pricepuse ce se întâmplase şi venise azi la el special ca să-şi bată joc de el. Iar el nu putea decât să tacă şi să-i pregătească buchetul pe care zâna lui o să-l ţină în mâini atunci când va spune "Da"...

Îi venea să plângă. Se abţinea însă, ştiind că era supravegheat de duşman acum, iar mămica lui avea un fler teribil când venea vorba despre boacănele băiatului ei. O să-şi ascundă durerea până ajungea acasă. O să încerce să nu privească azi mireasa. O să încerce să fugă cât mai repede, cât mai departe de ei. De toţi.

Zâna lui se mărita azi cu românaşul ăsta blond, plin de zâmbete false şi bancnote cu valoare mare. Era decizia ei; ştiuse ce pierdea şi ce câştiga. Ştiuse, oricum, şi de existenţa lui! Iar dacă ea alesese aşa, ce mai putea face el? Buchetul acela, evident! Şi cam atât...

Aproape terminase, când mama lui i-l luă din mână, bombănind în romanes:

- Du-te de-aici.

Corect; să se ducă de-acolo. Nu putea pleca, fireşte; dar putea să-i trateze cu spatele! Să încerce să-şi salveze măcar o parte din imaginea foarte şifonată...

Evelin

Mda; el unul era lămurit acum. Ţiganul acela, Florentin florarul... Ţiganul dădea să plângă. Mai presus de orice aventură din trecut, existau sentimente. Şi nu exista nimic mai periculos decât sentimentele şi gândurile care-l aduseseră în stadiul acela!

Luă buchetul din mâna femeii, îl plăti şi se grăbi să se îndepărteze de chioşc. Alin îl urma îndeaproape... Prietenul lui bombăni:

- Mă, eu ce să zic acum...
- Să-mi răspunzi la întrebări. A pălit când m-a văzut?
- Da.
- S-a schimbat la faţă când i-am cerut un buchet de mireasă?
- Da.
- Dădea să plângă când lucra la el?
- Da.
- Care-i concluzia atunci? Ce poţi să zici în încheiere?
- Că asta nu înseamnă că Ana te înşeală cu el!
- Nu; asta nu înseamnă că-mi pun coarne. Dar înseamnă că el e îndrăgostit de ea; iar partea asta e foarte periculoasă.
- În condiţiile în care voi spuneţi "Da", vă mutaţi la tine acasă iar asta va face revederile dintre ei practic imposibile...
- Nimic nu e imposibil pe lumea asta. O să-i vină nebunia şi-o s-o caute el.
- Iar atunci o să luăm măsuri, nu? Stai liniştit: nu s-a aruncat pe ea şi nici ea nu l-a ademenit în dormitor. Restul sunt doar priviri

goale. Hai odată la însurătoare; sau te-ai răzgândit?

Se răzgândise?... Nu. Dar voia totuşi să fie sigur că nu i se puneau coarne. Că nu i se puseseră niciodată coarne! Până nu avea certitudinea asta, nu va avea zile bune cu Ana.

Ana-Maria

Ah, înnebunea de nerăbdare! O încuiaseră în dormitor iar ei discutau şi serbau în sufragerie! Auzea vocea lui Evelin... Iar ea nu mai avea răbdare! Abia aştepta să iasă odată de-acolo, să vină în faţa lui, să-i vadă expresia de pe chip, să-l uimească... Să-i uimească pe toţi cu coafura şi rochia, cu pantofii, cu machiajul... Cu toată mireasa, ce mai! Se tot admirase în oglindă: era afurisit de frumoasă! O să-şi ameţească definitiv soţul!

Paşii se tot perindau prin faţa uşii, dar nu i se dădea semnalul. Aştepta deci. Îi venea să-şi roadă unghiile, dar i se spusese să nu cumva să-şi strice manichiura - aşa că-şi muşca buzele, chiar dacă i se spusese să nu-şi strice nici machiajul. Trebuia să facă ceva! Aşteptarea aceea era insuportabilă! Voia să roadă, să rupă, să zgârie, să facă ceva cu mâinile, să-şi ocupe mintea cu altceva...

Gata! Auzise semnalul! Se ridică şi răspunse cu ciocănitul ei. Imediat, Marcela întrebă:

- De ce nu mergeţi voi în sufragerie? Haideţi, să nu blocăm holul...

Îi ducea în sufragerie; semn că urma să iasă şi ea de-acolo şi să-i uimească. Apăsă clanţa, deschise uşa doar cât să zărească siluetele prin crăpătură...

Alin era foarte vesel; agăţat de gâtul Marcelei, comenta de zor evenimentul împreună cu Paul. Lângă ei, cu spatele la uşă - şi deci şi la ea -, Evelin îl asculta probabil atent. Sau îl privea şi se gândea la cu totul altceva. În orice caz, avea senzaţia că nu-l mai văzuse niciodată atât de corect pieptănat; costumul nu mai fusese niciodată atât de lucios, atât de bine călcat... Evelin fusese întotdeauna foarte corect pieptănat, foarte bine bărbierit şi îngrozitor de bine îmbrăcat; numai că până acum ea considerase acea imagine naturală, iar acum avea senzaţia că omul ăla era un manechin din plastic pe care 20 de specialişti îl "ornaseră" cum ştiuseră ei mai bine...

Oare se schimbase ceva la el? Agitaţia şi nerăbdarea cauzate de eveniment îl arătau într-o postură diferită de cea a bărbatului pe care-l ştia ea? Sau era vorba doar despre cele câteva minute petrecute în lift? Azi-dimineaţă, pe la trei, trăsese concluzia că şi el, şi florarul erau naturali; numai că unul era făcut din grâu, iar celălalt din porumb. Sau că unul era felul I iar celălalt felul II. Nu aveau aceleaşi ingrediente; dar nici unul nu era mai prejos...

Chiar voia să se mărite cu el? Cu bărbatul aranjat la patru ace, înalt, blond şi cu ochi albaştri? Cu acel om extrem de gelos şi posesiv, care năvălise ieri în apartamentul ei ca să-l caute pe amantul închipuit pe balcon şi prin cămară? Cu omul pe care-l crezuse pasional, până la un anumit moment? Dacă se mărita cu el, îşi va petrece tot restul zilelor alături de el! Să se gândească bine deci - pentru că, o dată semnate actele...

Oof, ce tâmpenie! Numai ce-şi amintise de florar şi gata - o şi luase razna! Sigur că voia să se mărite cu Evelin! Era un bărbat bun şi iubitor, ţinea la ea, avea o situaţie materială bună, îşi dorea - ca şi ea - o căsnicie trainică înveselită de râsetele copiilor lor... Ce altceva îşi mai putea dori ea, braşoveanca lefteră venită la Bucureşti ca să se facă secretară?

Ia să lase ea prostiile! Bine că se muta mâine la soţul ei, adică foarte departe de florar şi nebunia lui molipsitoare!

Ieşi încet din cameră şi se opri în uşa sufrageriei. Muzica se auzea destul de tare; invitaţii discutau în grupuri mici, ea aştepta în spatele lui Evelin...

Prima care-o văzu fu chiar mama lui Evelin; îi făcu cu mâna şi reveni spre viitorul ei soţ. El părea în continuare preocupat de discuţie... sau de gândul care-l ţinea departe de pălăvrăgeala lui Alin! Numai el putea şti adevărul.

Nuntaşii începeau să-şi facă semne! Începuseră să şuşotească, cu ochii la ea şi la rochia aia care costase o mică avere! Aştepta în continuare, zâmbind şi privind cu nerăbdare deja spatele costumului Armani! Ce tot făcea? De ce nu observa schimbarea tuturor?

Aha! Spatele cu pricina tresări, iar Evelin se întoarse spre ea.

Uau, ce uimit era! Ceea ce însemna că ea chiar era extrem de frumoasă!

Ciudat; se simţea puţin dezamăgită acum. Nu o nemulţumea reacţia lui - Doamne fereşte! Îşi imaginase însă cu totul altfel revederea de azi. Se gândise că o să-i privească bucuroasă trăsăturile şi-o să realizeze cât de norocoasă era! Când colo, îi privea trăsăturile şi se întreba din nou dacă ea chiar voia...

Evelin întinse mâna spre ea; evident, alungă imediat din minte acea întrebare enervantă şi-l luă de mână! Iar invitaţii se repeziră s-o îmbrăţişeze. Auzea multe întrebări; nu prea reuşea să şi răspundă la ele. Aşteptarea aceea o iritase; în plus, Evelin nu spusese absolut nimic! Nici un cuvinţel! Ce naiba era cu el? De obicei, îşi exprima uimirea cu voce tare! Acum de ce tăcea? Încerca să râdă în continuare, să fie veselă, să le zâmbească invitaţilor... chiar dacă gândul acela o apăsa serios! Îşi cunoştea logodnicul; dacă tăcea, "cocea" ceva. Şi-asta nu era bine deloc, după ce îl văzuse controlându-i cămara şi-l expediase ieri de două ori!

- Haideţi să mergem, că întârziem!

Corect! Hai să meargă... ca să iasă din învălmăşeala aia, să urce doar ei doi în limuzină şi să aibă măcar zece minute la dispoziţie să-l întrebe ce se întâmplase! Tăcerea lui era îngrijorătoare...

Florentin

Hm; se părea că ieşea mireasa. Din scara ei apăreau mulţi tineri şi tinere foarte eleganţi, îmbrăcaţi cu costume simandicoase şi rochii de seară...

Nu putea să vadă asta; aşa că se ridică tacticos şi se întoarse cu spatele la geam... Mama şi sora lui erau foarte agitate pe tema miresei; comentau de zor rochia. Abia acum sora lui catadixi să spună ceea ce ştia:

- Da' eu o ştiu pe fata asta!
- Ei, da! De unde s-o ştii tu?!
- Ba o ştiu! O cheamă Ana şi e secretară la bărba-su la firmă!

Aha! Deci de-asta venise azi alaiul de nuntă la ea acasă! Pentru că ea avea de ales: ori se mărita cu sacul de bani care-i dădea salariu, ori lăsa sacul şi-şi căuta şi alt servici, şi alt bărbat! Sigur, el unul ştia ce-ar fi ales dac-ar fi fost în locul ei; ea însă era româncă, nu avea aceeaşi educaţie "dintr-o bucată", era tentată să îmbrace lucrurile în metafore şi minciunele... Şi să se sacrifice, fireşte, pentru binele personal! De ce să-şi facă ea probleme inutile? Pentru că o iubea el? Cine era el, ca să ridice pretenţii şi să aibă drepturi în viaţa ei? Avea el vreo importanţă în ochii ei? Trăiau cumva vreo iubire fantastică, o chestie aşa... "ca-n filme"? Nu. Şi-atunci, nu era firesc ca ea să-şi vadă de planul ei şi să se mărite? Prost el, că aşteptase întâi un an, apoi trei luni şi deschisese gura abia ieri!

- Hai, maică, să vezi şi tu mireasa!
- La ce-mi trebuie?!
- Uite-aşa, să-ţi meargă şi ţie bine!

Se ridică, încercând să zâmbească pe cât de natural se putea:

- Las' că-mi merge şi mai bine dacă-l servesc pe domnul. Duceţi-vă voi să vedeţi mireasa.
- Unde să ne ducem? Stăm aici!
- Atunci staţi aici.

Domnul voia garoafe. Îi mergea formidabil... Mai ales că din trei garoafe, o ferigă şi-un celofan nu se făcea sfertul de oră, până terminau românii cu balamucul şi pleca mireasa!

Deci o chema Ana şi era secretară... Adică era frumoasă şi deşteaptă şi îndeajuns de citită şi şcolită ca să stea la un nivel superior lui, care nu terminase decât liceul! Luminiţa tocmai repeta clasa a

XII-a, mult prea preocupată cu florile şi planurile de măritiş ca să-şi mai spună că, de vreme ce făcuse 11 ani de şcoală, ar fi fost normal să-l termine şi pe-al 12-lea... Nu; ea voia să se mărite cât mai urgent. Îşi găsise un florar în piaţa 13 Septembrie; unul cu mult mai mulţi bani decât ei, care importa flori şi vindea cu camionul, nu cu buchetul... Poate că băiatul era îndeajuns de hotărât să se însoare; poate că nu! Oricum, cel mai mare impediment în calea logodnei şi nunţii ei era chiar el, fratele ei mai mare, care nu se-apuca odată să se-nsoare! Ca să nu-i moară surioara nemăritată!

El s-ar fi însurat chiar acum, chiar aşa, în blugi şi tricou, dacă zâna lui ar fi ieşit din bloc, ar fi venit la el şi i-ar fi spus să fugă-n lume cu ea! Ar fi luat-o de mână şi duşi ar fi fost!

Ha! Mai nou, o aplaudau vecinii! Asta era chiar culmea răutăţii!

... Nu; culmea răutăţii era aprecierea mamei lui. Care tocmai o catalogase ca fiind "o regină". Adică de-acum înainte el o să se chinuie cu îndoiala că, dacă i-ar fi spus şi ei despre zâna lui şi i-ar fi arătat-o, poate ar fi fost de acord cu aşa o noră - româncă, dar regină...

- Uite, măi mămicule! Uite şi tu ce frumoasă e!

Ce frumoasă e? Îi venea să urle: "Putea fi nora ta, dacă nu mă tot băteai la cap cu florăresele tale!" Strângea din dinţi şi-i mulţumea lui Dumnezeu că avea clienţi, că era prea ocupat ca să cedeze curiozităţii şi să o vadă...

Ana-Maria

Fiu, în sfârşit! Afurisiţi oameni! Chiar dacă nu aveau acordeonist, parcă o pândiseră pe geam! Ieşiseră mai toţi vecinii s-o vadă! O aplaudaseră, aşa că trebuise să le facă tuturor cu mâna pentru că toţi o strigaseră şi ţinuseră musai s-o felicite de la balcoane...

Gata: urcase în limuzină. Aştepta, privind lung costumul ce se încăpăţâna să stea în picioare lângă cealaltă portieră; hai odată, că parcă se grăbeau! Ce mai avea de discutat?

Evelin

Hei! Uitase complet de individ! Ce reacţie avusese la vederea miresei? Privea lung spre chioşc, de parcă aştepta un invitat anume; nu le vedea însă decât pe cele două femei privind spre el şi comentând de zor între ele. El voia să-l vadă pe individ...

Aha! El stătea la vânzare! Probabil nu se uitase absolut deloc la ei! Iar gândul acela îi întărea bănuiala...

Gata; îşi făcuse damblaua. Să plece acum spre Primărie. Oricum vor ieşi de pe străduţă pe lângă chioşcul cu flori! Va fi foarte atent la logodnica lui; o singură uitătură spre individ, şi-o s-o "re-fardeze" atât de frumos! În culori naturale!

Deschise portiera şi-i făcu semn lui Alin să-i ia pe naşi în Jeep. Mai bine să fie doar ei doi în maşină, în caz că-şi ieşea din fire...

Coloana de maşini se pusese în mişcare. Aştepta, privind în continuare capătul străzii, bucuros că geamurile fumurii ale limuzinei îi ascundeau curiozitatea...

Ana-Maria

Da, Evelin era furios. Avea el ceva în minte... Cam bănuia despre ce era vorba - dar prefera să nu facă presupuneri pe tema aceea. O să aştepte până ajungeau în capătul străzii; acolo, în faţa chioşcului cu flori, o să-l întrebe de ce era bosumflat. Evitând, fireşte, să privească spre chioşc! Încercase să stea mereu cu spatele spre florar, să nu işte bănuielile cuiva, şi n-o să-şi dea în petec tocmai acum! Mai ales că, dacă-l va vedea şi va observa tristeţea pe chipul lui, o să-şi pună şi mai multe întrebări stupide de genul "Te măriţi cu Evelin, sau te mai gândeşti?".

Se apropiau de capătul străduţei...

Evelin

Îl privea lung... Până la urmă, trebuia să fie sincer şi să recunoască faptul că individul ăla avea trăsături frumoase! Gesturile erau "din topor", ca şi accentul specific, deranjant pentru urechea unei persoane citite cum era Ana. Dar trăsăturile erau aparte. Oare ea le observase?

Şoferul aştepta să dea peste un alt coleg de trafic milos şi să intre pe bulevard cu ditamai maşina de 9 metri lungime. El îl privea pe ţiganul încruntat şi se întreba în ce măsură femeia de lângă el era tentată să-l aleagă...

Mda... Păi să-i vadă reacţia, nu? Întoarse capul spre ea:

- Ai dormit bine?

- Da. Tu?

Ana-Maria se uita pe fereastra opusă lui. Şi ţiganului. Iar felul cum insista să se uite în partea cealaltă era cam ostentativ, după părerea lui. Aşa că răspunse, revenind spre buchetele din găleţi:

- Şi eu.

Discuţia se va opri acolo. El trebuia să se gândească acum, să găsească un moment în care s-o sune pe Oana... şi o oră în care să scape de balamucul din local şi să-i facă o vizită - pentru că apariţia Anei, în rochia de mireasă, îmbujorată şi emoţionată, nu i se păruse mare lucru. Deşi fusese. Deşi femeia de lângă el era obscen de frumoasă! Mintea lui rămăsese la bruneta care-i luminase zilele în facultate... şi încă i le mai lumina. Mariajul lui nu putea schimba prea mult datele problemei; el era şeful, aşa că avea multe şedinţe care se prelungeau peste program. Iar Ana va fi ocupată cu facerea primului lor copil, apoi cu creşterea lui... Îşi lua nevastă isteaţă şi mai ales înţelegătoare! Va înţelege deci mica lui nebunie şi se va complace în situaţia pe care i-o va crea el! Doar nu era proastă, să renunţe la el şi banii lui!

Oof, ce de gânduri! În loc să zâmbească, mulţumit că-şi rezolvase problema şi-şi făcuse şi planul pentru diseară, el stătea botos şi tăcut în colţul lui! De parcă era nemulţumit de mireasa de lângă el! Nici nu-i prea venea să zâmbească, pentru că îl chinuiau în continuare întrebările legate de "onoarea lui de familist"...

Oare Ana avusese vreodată de-a face cu ţiganul acela? Ce fusese între ei? Ce se întâmplase?

Ana-Maria

Tocmai începuse slujba: cununia şi căsătoria lor religioasă. Acum putea să se gândească puţin şi la jumătatea de oră petrecută la Primărie, şi la sfertul de oră petrecut în maşină, alături de proaspătul ei soţ care se învrednicise doar cu vorbitul la telefon.

Mda; ceremonia de la Primărie fusese superbă. Ea primise un maldăr de flori în adevăratul sens al cuvântului iar sala fusese plină...

Se plimbaseră încet, prea încet cu limuzina de la Primărie până la biserică; aşteptaseră plecarea celeilalte nunţi, iar Evelin vorbise nonstop la mobil. Nu ştia cu cine; nu rostise nume. Vorbise însă doar cu acea persoană, îi povestise în câteva cuvinte ce se întâmplase la Primărie şi apoi avusese impresia că trecuseră la probleme de serviciu. Asta în timp ce ea, din clipa când auzise despre existenţa limuzinei, îşi imaginase că se vor plimba cu chepengul deschis şi muzica la maximum, că vor petrece şi vor ciocni împreună cu naşii şi domnişoarele şi cavalerii de onoare... Mă rog - măcar că îşi vor zâmbi! El însă era foarte ocupat cu telefonul, iar ea... Ea parcă nu simţea nevoia să discute cu el. Parcă nu voia să-l aducă cumva "pe calea cea bună", spre normalitate. Ea prefera să nu comenteze purtarea lui; tăcuse din gură, se amuzase privind uimirea şi curiozitatea trecătorilor la vederea maşinii şi-a geamurilor fumurii...

Evelin era morocănos. Zâmbise şi el la Primărie, făcuse conver-

saţie dar ea îi simţise reţinerea: ca un om obligat să rânjească atunci când are crampe. Se întâmpla ceva cu soţul ei; îi displăcea ceva! Problema era că ea nu ştia ce anume-i displăcea! Era ceva serios, bineînţeles, dacă nu se bucura îndeajuns de mult pentru mariajul lor ca să nu fie nevoit să joace teatru! Iar ea nu ştia ce se întâmplase, cine spusese sau făcuse ceva nepotrivit. Se bucura acum că părinţii ei nici nu voiseră să audă de venitul la nuntă: măcar nu era vorba despre cineva din partea ei!

Îi aruncă o privire scurtă, cu coada ochiului, şi tresări: soţul ei era foarte încruntat! Preţ de-o clipă, se întrebă dacă nu cumva Evelin voia să dea înapoi - dacă nu cumva se răzgândise. Îşi dădu însă imediat seama că asta nu mai era posibil acum: spuseseră "Da", semnaseră, aşa că probabil era vorba de vreo chestiune organizatorică, de probleme cu localul sau cu surprizele...

Uau, ce repede se mişca preotul! Deşi corul ţinea musai să-i uimească, preotul ţinea musai să termine repede cu ei! Redeveni atentă la slujbă şi ceea ce avea ea de făcut.

Evelin

Gata: se terminase. Balamucul se sfârşise. Acum mergeau la local, unde o să fie şi el ceva mai destins. O să toasteze, or să ciocnească după care fetele or s-o ia pe Ana la dans iar el o să se retragă la masa prietenilor lui - unde-or să discute diverse iar el o să aştepte telefonul Oanei.

O sunase, imediat cum ieşiseră din clădirea Primăriei: îmbinase "utilul cu plăcutul". Scăpase de discuţia cu Ana, în timp ce-şi aranjase vizita de diseară. Îi povestise şi ei cum decurseseră lucrurile la Primărie; evident, micuţa lui prietenă plânsese şi râsese, îl felicitase şi-l blestemase totodată, într-un amalgam de sentimente şi stări contradictorii. Stabiliseră ca ea să-l sune cândva după opt, pentru că el voia să-i facă o vizită ca să stabilească de comun acord modul cum va decurge viitoarea lor relaţie de amiciţie. Oana nu era fraieră deloc: pricepuse instantaneu ce însemna asta şi-l asigurase că o să-i dea doar un apel, să nu cumva să-l deranjeze într-un moment nepotrivit. El era deci mult mai liniştit acum, că-şi aranjase lucrurile...

Mergeau spre restaurant - în tăcere. Dacă ea nu spusese nimic, el de ce-ar face-o?! Era oricum foarte ocupat cu compunerea discursului pentru Oana! Să se gândească şi ea la un discurs pentru florar - şi gata!

- ... S-a întâmplat ceva?

Negă scurt cu capul: na, că "prinsese glas" acum!

- ... N-ai scos un cuvânt, de când ai venit de dimineaţă la mine. Ţi-am făcut eu ceva?

Zâmbi, lăsând capul pe spate, închise ochii şi se grăbi să strângă mâna din mănuşa de mătase şi să-i alunge orice bănuială:

- Nu, Doamne fereşte. Doar că am o migrenă nenorocită care nu-mi dă pace încă de când am aprins prima ţigară, pe la opt. Imediat cum ajungem la restaurant, o să-i cer şefului de sală un antinevralgic şi-o să-mi revin.

După câteva secunde, foşnetul îl convinse că reuşise s-o mintă - sau poate doar că tonul cu care rostise acel răspuns gogonat fusese multumitor. Soţia lui privea din nou trecătorii...

Încă puţin şi ajungeau la local, unde-o să poată să se strecoare cu amicii şi să se substituie rolului de soţ fericit.

Alin

Ei poftim, problemă! De la biserică, părinţii lui Evelin voiseră să-i ducă el cu maşina! Sigur, nu-i putuse refuza; îi era însă îngrozitor de teamă de mama amicului lui, care vorbea în general foarte deschis, care-l cunoştea încă de la grădiniţă, în casa căreia crescuse practic şi căreia nu-i putea spune minciuni din simplul motiv că-i era ruşine să facă aşa ceva! Îşi punea deci speranţa în Marcela, care stătea pe scaunul din dreapta şi-l mai scosese şi altădată din situaţii jenante...

- Ce spuneţi - ce frumos a fost la biserică...

Marcela se grăbi să răspundă:

- Superb! Cu corul şi preoţii aceia bătrâni, a fost superb! Dar să ştiţi că şi la Primărie mi-a plăcut! O fi fost ceremonia scurtă şi aşteptarea iritantă, dar a fost frumos! Când au intrat ei, ştiţi ce-a spus ofiţereasa?

- Nu; ce-a spus?

- I-a spus fotografului să-i facă şi ei o fotografie, pentru că sunt atât de frumoşi încât vrea să-i pună la avizierul Oficiului de Stare Civilă!

- Într-adevăr, sunt amândoi foarte frumoşi.

Acum îşi permise să comenteze şi el:

- Sunt o pereche perfectă.

Mama lui Evelin oftă greu:

- Da, Aline, ştim. Şi să ştii că suntem mândri cu aşa noră frumoasă şi inteligentă! Dar eu am o bănuială...

Oopaa! Aici i se înfunda lui şi trebuia să mintă ca să salveze pielea prietenului lui... Sau să spună adevărul, adică să-i anunţe şi pe ei că Evelin discutase cu Oana şi urmau să se vadă chiar în seara asta?

- Eu bănuiesc că băiatul meu încă n-a uitat-o pe fata aia, Oana.

Disperare - dl Leoveanu îi împărtăşi şi el opinia:

- Şi eu cred la fel. N-o fi fost fata aia foarte frumoasă sau sclipitor de deşteaptă; dar ştiu că Evelin a ţinut mult la ea. Nici cine ştie ce diplomată nu era: îţi aduci aminte cum a răcnit la el în seara când au venit împreună la cină?

- Da. Ei, ce vrei - dragostea e oarbă!

"Iar fata era campioană la chestii care zăpăcesc bărbaţii!" Comentariul lui mental n-ar fi fost deloc maliţios, pentru că toţi patru gândeau în acel moment exact acelaşi lucru - cu sau fără amănunte!

- Bine măcar că a scăpat de ea! Bine că s-a căsătorit cu o fată serioasă! Asta ne-ar mai fi trebuit!

- Problema însă rămâne. Întrucât el nu şi-a uitat fosta prietenă iar Ana-Maria e mult prea fină şi prea ruşinoasă ca să-i dea peste mâini atunci când face prostii, nu cred că mariajul lor o să fie unul foarte fericit - cel puţin nu în prima lui parte!

Dna Leoveanu atinsese subiectul extrem de sensibil. Ciudat - primi lovitura de graţie chiar din partea Marcelei:

- Tu ce crezi, dragule? Evelin se mai gândeşte la Oana?

Acum o să mintă grandios, "de Oscar":

- Am discutat aseară cu el pe tema asta, pentru că şi eu eram îngrijorat apropo de Oana. De gândit, se mai gândeşte uneori la ea. Dar ştie că acum este bărbat în toată regula, om însurat la casa lui şi ţine foarte mult la Ana-Maria. Mie unul mi-a spus să nu-mi fac griji în privinţa asta, pentru că mariajul lui cu Ana a început în urmă cu trei luni şi este unul foarte frumos. Foarte trainic.

Bun; îi liniştise, măcar pentru moment! Imediat cum va ajunge la local, îi va reproduce lui Evelin toată discuţia, cuvânt cu cuvânt. Şi-l va pune să jure că relaţia lui cu amanta va fi una extrem de discretă!

Evelin

Piuitul îl făcu să tresară. Balamucul din jurul lui era îngrozitor: nunta era în toi, DJ-ul dăduse boxele la volum de discotecă, invitaţii dansau şi comentau în ţipete, dar el auzise piuitul slab din buzunarul interior al hainei. Ieşi imediat din local, privi afişajul şi începu să râdă: domnişoara Oana încercase să facă pe supărata şi stătuse două ore în faţa telefonului, aşteptând să fie sunată... Constatând, în schimb, că făcuse o mare greşeală prin a nu-l suna la opt fix! Aştepta să sune din nou; să-i mai dea un apel. Şi încă unul, şi încă unul... timp de zece minute. Ca s-o înveţe el ce însemna să facă pe supărata cu el!

Telefonul ei venise la fix: era zece seara, ei tocmai serviseră peştele, aşa că până la friptură mai avea cam o oră jumate. Nuntaşii erau înfocaţi cu dansul şi petrecerea - dispariţia lui n-o să fie deci obser-

vată prea uşor.

Iar suna! De data asta nu mai dădea apeluri: suna lung, bănuind probabil că mobilul era fie în maşină, fie sub un maldăr de haine!

... Să-i răspundă totuşi!

- Da.
- Spune-mi că nu te-ai supărat!
- Ba m-am supărat chiar foarte rău.
- Evy, iartă-mă!
- Asta rămâne de văzut. Vin până la tine, să discutăm.
- Te aştept.

Închise şi reveni în local. Îşi reperă repede soţia în cercul marilor dansatoare; se apropie de ea şi-o trase deoparte:

- Iubito, eu trebuie să lipsesc puţin.

Evident, Ana era mirată:

- S-a întâmplat ceva?
- Da, Alin m-a rugat să-l duc până undeva.

Era privit cu ochi curioşi; se aplecă la urechea ei, râzând:

- Mai bine să nu ştii unde: că eşti prietenă cu Marcela...
- Să nu-mi spui c-o înşeală!
- Nu chiar. Are şi el afacerile lui! Nu lipsesc mai mult de-o oră, promit!

Acum primi o aprobare. O sărută pe frunte şi se grăbi să iasă: pe Alin o să-l sune din maşină, să-l anunţe şi pe el că avea o chestiune de afaceri de rezolvat.

Florentin

Linişte; incredibil de linişte pe străduţa lor! Sigur, auzea manelele vecinului; îşi cumpărase o casetă acum 2 zile şi de-atunci o tot asculta non-stop. Dar în rest era linişte. Nimeni nu se certa cu nimeni. Nimeni nu-l deranja de-acolo, de pe scări. Unsprezece suflete în casa aceea: părinţii lui, doi fraţi mai mari cu soţiile şi băieţeii lor, el şi două surori mai mici. Familiile lui Roberto şi Marcel se pregăteau de culcare: cinaseră pe la opt şi-acum prichindeii dormeau duşi. Mama lui deretica prin bucătărie, supărată că băiatul ei favorit, adică el, nu voise să mănânce nimic. Din nou. Dar ce să facă, dacă nu putea mânca? Dacă nu mai putea nici să se odihnească...

Deci o chema Ana... O fiinţă fantastică! Îl fermecase chiar din prima clipă când o văzuse! Rămăsese cu ochii la ea şi gura întredeschisă, ca un sărăntoc în faţa comorii... Primul ei prieten fusese un fâs; probabil nu se înţeleseseră bine şi de-aia se despărţiseră. Apăruse însă imediat alt individ: matahala cu care ea se măritase astăzi, ignorând practic cuvintele lui şi ceea ce se întâmplase între ei. Ignorându-l şi pe el ca posibilitate! Din păcate, el nu putea s-o ignore: el o iubea sincer. El stătea acum pe scări şi se gândea...

De ieri după-amiază, nu mai era el însuşi. Viaţa lui parcă nu mai era viaţă! Nu mai putea să doarmă decât cu somnifere, nu putea să mănânce decât îndopat cu de-a sila de mama lui, nu se mai putea gândi la altceva decât la ea... Avusese speranţa: azi-noapte, existase şansa ca ea să se răzgândească. Dar cum astăzi individul venise cu alaiul şi limuzina şi cumpărase o găleată de trandafiri roşii pentru mireasă, n-avea rost să se mai amăgească! Zâna lui se măritase astăzi - şi nu cu el...

Uşa scârţâi uşor în spatele lui:

- Hai, mămicule, la masă!
- Nu mi-e foame.

Paşii se apropiară de el:

- Măi Florentine, n-are cum să nu-ţi fie foame! Azi n-ai mâncat decât un pacheţel de biscuiţi!

El unul insista să privească stelele, blocul de la bulevard şi s-o ţină pe-a lui:

- Dacă-ţi spun că nu mi-e foame!
- ... Ce s-a întâmplat cu tine? Eu te simt; ştiu că eşti supărat. Cine te-a supărat?
- Nimeni.
- Atunci ce te-a supărat?
- Nimic.

Palma mamei lui i se lipi de gât; apoi papucii urcară treptele înapoi, spre casă:

- În cazul ăsta, dacă nu eşti supărat şi nici temperatură văd că nu ai, pofteşte în casă, la masă.

Uşa se deschise din nou:

- Lasă-l, că vorbesc eu cu el.

Formidabil! Roberto voia să vorbească cu el! Tocmai el! Fratele cu cea mai mare trecere în faţa tatălui... Sigur, el ca băiat mezin era cel mai iubit; dar Roberto chiar avea un cuvânt de spus în problemele casei!

Fratele lui se aşeză lângă el. Îl privea lung, în timp ce el privea în continuare stelele...

- ... Tot la romînca aia te gândeşti?

Uau! Mii de clopoţei clincăneau isteric în creierii lui! Romînca? Roberto ştia despre Ana? Ce ştia?

Stop! Să facă pe niznaiul! Repede!

- Poftim?
- Te gândeşti la ea, nu? La fata aia înaltă şi slabă, căreia i-ai dăruit un trandafir roşu zilele trecute.

Aflase nemernicul! De unde naiba aflase?

- Cum o cheamă?

Ce să facă? Să-i spună? Să recunoască?...

La urma urmei, Roberto era om de înţeles. Adică în copilăria lor se înţeleseseră destul de bine. Nu era nici exagerat, ca mama lor, şi nici o fire radicală, ca tatăl. Să încerce deci să ajungă la un compromis cu el:

- ... De unde ştii de ea?
- De la o vânzătoare de la supermarket. A ieşit să dea un telefon exact când ai oprit-o tu pe fată şi a văzut toată scena. Cum o cheamă?
- ... Ana.
- E romîncă?
- ... Da.
- Măi Florentine, fii sincer: mai e cazul să-ţi aduc aminte de cerinţele familiei? Să-ţi repet ce ţi-au spus până acum? Să-ţi spun şi eu să-ţi găseşti florărească cu stare?
- Nu.
- Şi-atunci ce te-a apucat?
- ... Am înnebunit pur şi simplu! Îmi mai faci multă morală?
- Nu; o să-ţi dau doar un sfat. Ia-ţi gândul de la romîncă: indiferent cât de frumoasă e, e doar un vis. Nu sunteţi pe picior de egalitate, iar ea nu-ţi va permite niciodată să fii bărbat în familie. Asta, firește, dacă se va uita vreodată la florarul care vinde trandafiri în colţ! În plus, dacă află tata, îţi dai seama ce iese...

Îşi acoperi faţa cu palmele, oftând greu:

- De uitat, n-o mai pot uita.

O secundă... două... şi "erupţia", în şoaptă:

- ... Eşti nebun! Te-ai culcat cu ea!
- Da.

Încasă, evident, o palmă după ceafă; fratele lui se ridică imediat şi porni spre uşă:

- Eşti chiar dobitoc!

Trebuia să-l lămurească acum, înainte să se ducă să-i anunţe pe toţi că Florentin iubea o romîncă:

- Stai liniştit: s-a măritat azi cu un român.

Aa, acum se întorcea!

- Ce-ai spus?
- Că ştiam de nunta ei şi am vrut să am măcar o şansă cât de mică. Mi-am jucat cartea; am pierdut. Fă-mi plăcerea şi nu te duce să baţi toba mare în sufragerie...

Mai încasă un set de palme peste ceafă:

- Prost! Foarte prost! Încuiat! Dacă ai probleme cu bărba-su acum, crezi că o să te-ajut eu? Sau tata? Te înşeli! Eşti de capul tău, ţigane - că după capul tău ai făcut-o! Dacă vine românu' să-ţi ia gâtu', te descurci!

Aşa, bravo! Mai tare nu putea să ţipe bolovanul ăla fără cap? Uşa casei pocni cu sete... Bine măcar că era iarăşi linişte! Bine că se putea gândi la noua conjunctură...

Roberto reacţionase destul de bine la aflarea veştii că răsfăţatul cel mic iubea o româncă. Probabil că la fel de bine ar fi reacţionat şi tatăl lui - asta în condiţiile în care ar fi avut o discuţie foarte lungă, foarte calmă cu el. Era sigur că l-ar fi convins, până la urmă, să accepte o noră română dacă ea era dispusă să adopte regulile lor, firește! Nu ştia de vreun motiv pentru care Ana să nu vrea să păstreze curăţenia, să nu-şi îngrijească soţul, să nu vadă de casă... Iar dacă tatăl lui spunea ceva, era lege - indiferent de replica mamei!

Numai că Ana, zâna lui, se măritase azi cu matahala blondă. Pe lângă planurile foarte clare pe care şi le făcuse atunci când decisese să se mărite de la bunul început, mai fusese poate şi gândul că o fi visat ea să se mărite anul ăsta neapărat - dar chiar cu florarul din colţ...

Nu mai putea face nimic acum. Ana era măritată, fratele lui aflase adevărul... El nu putea dormi, nu putea mânca, nu putea...

Evelin

Împinse uşa liftului şi începu să râdă: măi, să fie! Oana îl aşteptase probabil la geam, de vreme ce ţinea acum uşa larg deschisă! Intră în apartament; uşa se închise iar el fu prins de braţ:

- Te rog, spune-mi că totul a fost o farsă! Că floarea aia din piept e o farsă!

Floarea? Ridică mâna cu verigheta:

- Nu, Oana. Căsătoria e reală. Dacă vrei, îţi fac şi ţie o casetă cu ceremoniile şi toată petrecerea!

Tânăra se apropie de canapea, cu paşi descumpăniţi:

- Cum poţi fi atât de crud?

- Cum poţi crede că eu sunt ca tine? Că ţelul meu în viaţă este să mint pe toată lumea, în orice moment, cu orice ocazie? Dacă ţi-am spus azi la telefon că m-am însurat, atunci să ştii că m-am însurat!

Ochii negri tot nu-l credeau! Scoase certificatul de căsătorie din buzunar şi i-l arătă, preţ de-o secundă. Acum ce mai avea de spus?

Aa, se aşezase pe canapea şi începuse să suspine! Semn că tâmpita realizase, în sfârşit, ce făcuse alungându-l şi călcându-i sentimentele în picioare! Acum poate se dezmeticea şi ea şi nu-şi repeta greşeala!

- ... Şi totuşi, aseară m-ai vizitat pe mine. De două ori.

- Iar asta te miră...

- ... Puţin - dat fiind faptul că te-ai însurat azi cu altă femeie...

- Ce-are a face însurătoarea cu vizitele?

- ... Încerci să-mi spui că relaţia noastră nu s-a terminat o dată cu însurătoarea ta?

- Eu nu încerc nimic; doar constat că m-am însurat azi pe la trei, iar acum e zece noaptea. Iar eu nu sunt la propria-mi nuntă, ci în vizită la tine.

Tânăra se ridică imediat, se apropie de el şi îi desfăcu nasturii costumului:

- Atunci să scoatem cu grijă costumul, ca să nu se şifoneze... Şi cămaşa...

Braţele subţiri îl cuprinseră uşor; capul brunet se aşeză pe umărul lui iar Oana oftă greu:

- De ce te-ai însurat, iubirea mea? De ce?

- ... Pentru că m-ai alungat, fără să-ţi pese nici cât negru sub unghie de sentimentele mele. Şi pentru că părinţii mei îşi doreau o noră frumoasă, cuminte şi deşteaptă - iar Ana este pe placul lor.

- Nu şi pe placul tău?

- O plac, firește! Chiar foarte mult!

- Iar aşa, după gustul tău... E destul de frumoasă şi pentru tine?

Prinse şuviţele brunete şi le trase spre spate, căutând ochii negri:

- Numai tu eşti îndeajuns de frumoasă pentru mine.

Şi-acum furtuna se va dezlănţui asupra lui...

Ana-Maria

Doamne, ce petrecere! Ce nebunie! Fusese "arestată" la masa amicilor lui Evelin, unde Marcela spunea bancuri iar Matei şi Paul se întreceau să ciocnească cu ea. Pe rând. Se cam ameţise... Dar, la naiba, n-o vedea nimeni! Toţi erau ocupaţi cu dansul şi "jocurile de societate" iar masa lor era în spatele sălii! Vinul era foarte bun...

Nu! O să roage un ospătar să-i aducă o cafea. Nu putea să se facă de râs la propria nuntă! Şi nici nu voia să fie îndeajuns de obosită încât să aţipească înainte să se întoarcă soţul ei... şi să afle pe unde umblase în seara nunţii! Dispăruse din sală acum o jumătate de oră, împreună cu Alin! Şi nici el, nici amicul lui nu mai răspundeau la telefon! Paul tot insista să dea de ei, dar nu reuşea...

Va bea o cafea şi va aştepta până-l va vedea intrând în restaurant. Îl va întreba unde fusese - iar dacă nu va fi mulţumită cu răspunsul pe care-l va primi, o va întreba pe mama lui unde-i plecase băiatul în noaptea nunţii! Şi se ocupa soacra ei şi de mimica lui posacă, şi de tăcerea lui de azi, şi de alte fiţe şi figuri pe care Evelin se gândise să i le servească azi! Avea ea ac de cojocul lui!

Evelin

Afurisită femeie! Rea şi afurisită! Bineînţeles că nici costumul, nici cămaşa nu se şifonaseră; el în schimb se simţea extrem de "şifonat"... Alin tăcuse mâlc; acum însă, prietenul lui "încercă marea cu degetul":

- ... Mă, ai mare grijă ce faci: că şi maică-ta, şi taică-tu te-au simţit că încă mai suspini după Oana.

Da? Ce bine! Frână şi trase pe dreapta:

- OK. Uite care-i înţelegerea. Tu nu spui nimănui nimic despre Oana... iar eu o să am grijă să mă recompensez faţă de tine.

- Ei, hai! Doar ştii că n-aş putea face o mişelie de-asta!

- Bun. Asta înseamnă c-o suni pe Marcela şi-i spui că mai durează jumătate de oră.

- ... De ce?

- Pentru că vreau să merg undeva, să văd ceva. Iar cât mergem până acolo, cât mă conving eu că lucrurile sunt în ordine, plus zece minute pe drum înseamnă jumătate de oră.

- Bine. Dar unde mergem?

- O să vezi.

- ... Zău aşa, Eveline - spune-mi unde mergem! Că tot o să aflu în următoarea jumătate de oră!

- ... Mergem la Ana acasă.

- De ce? A uitat ceva?

- ... Dacă avem puţină baftă, da. Amantul.

- Ha! Fii serios!

- Sunt foarte serios. E practic unica noapte când individul ar fi acolo, ştiind că noi suntem la nuntă.

- Asta-i o prostie gigantică... Mă, tu tot mai crezi că Ana te înşeală?

- Simt că mă înşeală. Iar dacă n-ar fi aşa, aş ajuta-o eu să mă înşele.

- De ce? Pentru că o înşeli tu? Ca să fiţi chit? Ca să-ţi uşurezi conştiinţa? De ce?

Poate câte puţin din toate. Avea el nevoie să se ştie înşelat! Avea nevoie să o transforme pe Ana-Maria într-o mică mişelă. Că el era un mare mişel... Tocmai de-asta, nu-i mai răspunse.

Florentin

Gata, capul familiei ajunsese şi el acasă! Însoţit de Luminiţa şi Ileana, mezinele familiei, tatăl lui verificase toate cele patru chioşcuri şi acum ajunsese şi el acasă. Obosit, firește, nemâncat încă de pe la două, bătrânul n-avea nevoie de veştile lui Roberto. Dacă aveau

amândoi noroc, poate că fratele cel mare o să-şi ţină gura măcar jumătate de oră!

Paşii se apropiară de el:

- Ce faci, mă, aici?

Nu mai apucă să răspundă - uşa casei se deschise imediat:

- Ia să ţi-l spun, Ioane, că nu mănâncă nimic! Azi n-a mâncat decât un pacheţel mic de biscuiţi!

Bravos! Nu se urnise pârâciosul, ci jăndariul! Foarte frumos! Bineînţeles că tatăl lui încercă să-şi folosească autoritatea părintească:

- Vino, mă, şi mănâncă!

- Nu mi-e foame.

Bătrânul intrase deja în casă când Luminiţa începu să chicotească:

- Cine ştie - o fi îndrăgostit!

Ptiu! Încă una cu gura spartă! Partea proastă fu însă că tatăl lui reveni în cadrul uşii:

- Aşa-i, mă? Eşti îndrăgostit?

Ridică din umeri... Roberto parcă-l pocni în moalele capului cu fraza aceea:

- Îndrăgostitul s-a culcat cu una care azi s-a măritat cu un român de-al ei! Patron, nu vânzător de flori! Şi-acum ăsta stă în cur pe scări şi suspină după ea!

Ce să mai reacţioneze? Ce să mai încerce să se salveze? Paşii se apropiară în fugă; fu apucat de cămaşă şi ridicat ca un fulg:

- Ce-mi aud urechile? Romăncă, mă? Măritată?

- Tată, stai să-ţi

- Ce să-mi spui, mă? Că-ţi pare rău? Că o poţi da cu cremă de ghete pe faţă? Că o să divorţeze şi-o să vândă flori cot la cot cu sor-ta? Ce să-mi spui? Că vine bărba-su acuşi să te căpăcească, iar eu trebuie să scot vecinii din casă, să-ţi apere pielea?

Aoleu, era mult mai furios decât anticipase el! Se lăsă îmbrâncit spre poartă, moment în care mama lui începu să ţipe:

- Nemernicule! Mişelule! După tot ce-am făcut pentru tine, tu ne faci aşa o nenorocire?

Bine că scăpase din mâna lui! Alergă "de bunăvoie" la poartă şi ieşi în stradă, ţipând:

- Ce vă pasă vouă de mine? Şi de ce vreau eu? Numai voi contaţi! Numai ca voi trebuie să fie întotdeauna!

Tatăl lui coborî imediat tonul vocii:

- Florentine, treci în curte!

- Nici nu mă gândesc!

- Florentine, vin după tine - şi tu ştii ce-nseamnă asta!

Simţi că-i dau lacrimile; strângând din dinţi, făcu un gest larg şi le întoarse spatele:

- Lăsaţi-mă-n durerea mea în pace!

Se va duce la ea! La blocul ei! Poate, cine ştie, zâna îşi uitase portofelul acasă! Sau vreo agrafă, sau parfumul...

Gata - făcu stânga-mprejur şi porni grăbit spre capătul străzii.

- Măi băiatule...

Gata, discuţia se terminase! El plecase de la ea! Dealtfel vocea tatălui lui părea mult mai calmă acum, la final; dar asta rămânea de văzut atunci când vor relua discuţia - adică după ce se întorcea el acasă! Momentan mergea grăbit pe stradă, ştiind că după ce ajungea în bulevard mai mergea două minute şi ajungea la chioşc. Implicit, şi la ea acasă.

O să stea acolo, pe scările de la bloc, şi-o să se gândească la ea. Până dimineaţa, sau până când îl găseau ai lui şi-l duceau acasă de urechi. O să facă toate calculele. O să se auto-convingă că relaţia lor n-ar fi mers. Pentru că ea se măritase; şi cum el visase o căsnicie, nu o aventură, orice "scăpare" de-acum încolo era exclusă. O să încerce deci să-şi scoată din inimă sentimentul că ea era ursita lui, o să încerce să-şi ia adio de la ea...

Evelin

Râdea şi parcă-i venea şi să plângă. Era fericit, dar parcă şi foarte nefericit. Nu era nimeni în apartamentul Anei. Nici un bărbat. Nici o urmă de bărbat. Nici în şifoniere, nici în dulapuri, nici sub pat, nici în maşina de spălat, nici în spatele farfuriilor din bufet, nici pe balcon...

Se bucura şi se întrista. Ana îi era fidelă... iar conştiinţa lui devenise apăsătoare. O fi fost el nemernic; dar era unul cu conştiinţă. Aşa că trebuia să găsească urgent un amant... sau să-l fabrice. Pentru conştiinţa lui.

Stinse toate luminile şi se grăbi să iasă: să se întoarcă repede înapoi la nuntă, până nu se ajungea la tort! Sigur se servise deja friptura! Nebunii or să vrea să fure mireasa, iar ăsta era un moment controlat şi comandat de el şi amicii lui! În plus, cum să lipsească atât de mult de la propria nuntă?! Şi-aşa, era sigur că mama lui aflase de mica lor escapadă şi-o să-i facă morală! Ce naiba, ginerică avea drumuri de făcut în timpul propriei nunţi?

Mai bine cobora pe scări. Cel mai bine. Şi-aşa liftul era la parter! Până venea, până se urca el, până coborau... Era grăbit; începuse să sară peste ultimele trepte...

Împinse uşa scării, mirat că la ora aia un individ stătea pe trepte, chiar pe mijlocul lor, şi-şi ţinea capul în palme. Dar deh, fiecare avea socoteala lui sâmbătă seara! Era unsprezece fără ceva, el se grăbea la nuntă iar tipul probabil îşi aştepta mândruţa s-o ducă la dans!

Dacă nu cumva...

Involuntar, paşii i se opriră. Parcă-i era teamă să se întoarcă...

Florentin

Măi, să fie! Parfumul acela îl putea recunoaşte dintr-o mie! Iar costumul era prea elegant! Iar freza era blondă! Ăla matahala era!

Sări în picioare, pregătit să-l sugrume pe românaşul ăla care-i furase zâna!

Evelin

Foşnetul îl convinse că era cazul să se întoarcă urgent spre bloc. Amant sau nu, individul tocmai sărise de-acolo! Iar Alin îl aştepta în Jeep-ul parcat în bulevard, fără nici o posibilitate de a-l vedea şi a-i sări în ajutor!

Se întoarse.

Florarul! Florentin ăla! El era! Drept, înfoiat ca un cocoş tânăr cu ADHD, parcă se pregătea să-l ia la bătaie!

Florarul, acolo? Stând pe trepte, ca un câine bătut? La unşpe fără ceva? Hm... Venise oare la o vecină a Anei? Mergea pe stradă şi, obosit fiind, simţise nevoia să se aşeze? Ei, pe dracu!

Deci era adevărat! Amantul exista! El era amantul!

Alergă la el şi-l prinse de gulere:

- Deci nu mi s-a părut! Tu erai! M-aţi luat de prost, nu? Credeaţi că nu mi-am dat seama! Ce se-ntâmplă între voi?

Florentin

Voia să ştie ce se întâmpla între ei? Între el şi zână? Păi să-i spună el ce-avea de spus şi să-l lase să tragă singur concluziile! Se smuci, eliberându-se din strânsoare, şi fu rândul lui să ia matahala de gulere:

- Ce e între noi? O iubesc, mă! O iubesc mult mai mult decât te lauzi tu c-o iubeşti! Vrei să ştii ce-i între noi? Nimic, mă! Nu mai e nimic! Tu ai câştigat! Da, e a ta! A spus "Da", nu-i aşa? Foarte fericită şi emoţionată! Atunci ai câştigat! Dar îţi spun un secret!

Ah, ce uimit era! Crezuse probabil că imaginea de prostănac tăcut la chioşcul lui era reală! Îl smuci şi-l trase extrem de aproape de el; mârâi, privindu-l de la distanţa minimă posibilă şi delectându-se cu stupoarea de pe chipul blondului:

- Am urmărit-o vineri şi-am oprit-o. În lift. N-am forţat-o să

facă dragoste cu mine; a vrut şi ea. Şi-a fost perfect! Eu şi Ana suntem victimele unei atracţii căreia nu ne putem împotrivi! Aşa că, dacă tot ai spus "Da" azi la Primărie, ar fi bine să te obişnuieşti cu prezenţa mea: s-ar putea ca soţia ta să nu vrea să se îndepărteze prea mult de mine. S-ar putea să nu poată să renunţe la mica noastră idilă plină de pasiune...

Se simţi îmbrâncit; şi cum spusese tot ce voise să spună şi-şi demonstrase punctul de vedere, îi dădu drumul. Bărbatul în costum elegant îi întorsese spatele şi acum aproape că alerga spre bulevard. Deci învinsul spăla putina iar el câştigase...

Se reaşeză pe scări: se calmase. Dăduse ochii cu matahala, îl luase de gulere şi-i spusese tot ce avusese de spus. Dar câştigase oare? Dacă făcuse totuşi o greşeală? Dacă ar fi fost mai bine pentru ea ca el să-şi înghită furia şi să tacă? Să plece acasă?

Era sigur că tatăl lui îl va trimite pe Roberto să-l aducă acasă. Cearta pe tema romăncei se încheiase momentan; nu i se va mai reproşa nimic azi, va auzi doar discuţii despre flori şi probabil că nici mâine nu vor reveni la subiectul "romînca măritată". Pentru asta, el trebuia să ajungă acasă; şi nu prea voia să ajungă acasă...

Dar dacă matahala se ducea acum la local şi se certa cu Ana? Dacă ea fugea de la nuntă? Va veni, evident, acasă!... Şi-l va acuza pe el că nu ştiuse să-şi ţină gura; aşa că nu era o idee bună să rămână în faţa blocului. Dacă Roberto venea după el şi-l găsea acolo, afla şi el adresa Anei - dar dacă venea acolo, era evident că mămica lor făcuse unele conexiuni... Matahala, rănită în orgoliu, se putea întoarce cu întăriri. Sau chiar cu Ana - pentru confruntare...

Buba se spărsese; Cel de Sus îi îndrumase paşii spre blocul ei şi tot Cel de Sus îndemnase paşii matahalei spre adresa Anei. Cel de Sus avusese grijă ca ei doi să se întâlnească, să se recunoască şi să-şi vorbească. Adevărul ieşise la iveală. Şi-acum or să vadă amândoi dacă Ana era ursita lui, sau a matahalei!

Se va duce acasă şi va aştepta un semn de la ea. Orice semn! La urma urmei, mâine era duminică; la şase dimineaţa el va fi drepţi în chioşc, la vânzare! Deci Ana avea cum să dea de el, în caz că voia să-l acuze că-i ruinase viaţa!

Evelin

Urcă la volan şi demară; se grăbea spre local. Trebuia să ajungă cât mai repede şi

- Ce s-a întâmplat?

Poftim - acum Alin căuta de vorbă!

- Nimic.

- ... Hai, mă, că tu nu taci aşa decât când ai gânduri negre! Ce s-a întâmplat?

- Nimic.

- ... Ai găsit pe cineva în apartament?

Negă cu capul: chiar n-avea de gând să-i spună acum toată tărăşenia! Tocmai decisese că trebuia să ajungă cât mai repede la restaurant şi să-şi întrebe soţia dacă era adevărat ceea ce aflase el azi: dacă se culcase vineri cu florarul, în lift. Dacă fusese minţit cu neruşinare.

- Ai găsit vreun articol vestimentar masculin care nu-ţi aparţine?

Negă din nou. Cumpărăturile de vineri duraseră 20 de minute, ea intrase în scara blocului, intrase şi ţiganul şi apoi...

- Şi-atunci de ce eşti atât de încruntat şi tăcut?

Ridică din umeri şi frână cu sete la semafor: era încruntat şi tăcut? Bineînţeles! După cele 20 de minute la magazin urmaseră alte 20 de minute în scara blocului! Doamne, unde-i fusese capul? Stătuse ca prostul pe scaun în bucătărie, fumând ţigară de la ţigară şi păzindu-i oalele, ştiindu-i pe amândoi în scară şi imaginându-şi că discutau "academic"! Iar în timpul ăla ţiganul "îi călărise" logodnica! Iar ea - culmea! - nu se împotrivise! Ea venise un pic zâmbitoare, neciufulită, neşifonată, ne-învineţită... Dumnezeule mare! Ţiganul vorbise azi despre idile şi pasiune!

- Ce-ai, mă?

... Dar dacă în scara blocului avusese loc doar o discuţie, iar Florentin se lăudase gratuit tocmai ca să-l scoată din sărite? Şi asta era posibil...

Întâi să-l facă pe curiosul ăla să tacă! Îl informă scurt, tăios:

- Am primit o informaţie; dacă se adevereşte, va fi vai şi-amar de nevastă-mea. Lasă-mă să mă gândesc, te rog.

Bun - se făcuse linişte în maşină. Mai avea cam 200 de metri până la parcarea restaurantului...

După tărăşenia cu trandafirul roşu şi cele 40 de minute petrecute undeva "pe drum" vineri seara, Ana-Maria îl refuzase pentru prima oară în 3 luni de relaţie pasională. În refuzase de două ori. I se păruse absentă, gânditoare...

Opri motorul, oftând greu: cât de mult ţinea la femeia aceea? Cât de mult putea ierta? Dacă va descoperi că fusese înşelat, ar putea... Ar putea să treacă peste asta? Nu-şi iubea soţia; era însă o femeie foarte frumoasă şi foarte iubită de părinţii lui. Era sigur că nu era genul de femeie uşuratică, iar ţiganul ar fi fost o greşeală regretabilă datorată numai nemernicului care-o ameţise cu flori şi cuvinte meşteşugite. În condiţiile astea, putea s-o ierte? După ce-i administra o binemeritată pedeapsă, fireşte, ar fi iertat-o? Cum ar fi fost el privit, după ce s-ar fi aflat despre tărăşenie? Nici un secret nu rezista la infinit; iar când se va afla, el va fi prostul care-o luase de nevastă chiar şi după ce ea...

Era prea obosit pentru asemenea calcule; nici nu era sigur că voia să le facă acum! Sau mai târziu!

- Hai, mergem?

Aprobă şi coborî de la volan: să afle întâi adevărul şi abia după aceea să se gândească la ce va face în viitor. Încuie maşina, intră în restaurant şi, fără să privească în jur, se aşeză pe scaunul lui. Îşi aprinse o ţigară şi ridică privirea spre ea.

Ana stătea la masa amicilor lui, în compania lui Matei, Paul şi Marcela. Încerca poate să câştige aliaţi în confruntarea care va urma?

Alin va ajunge la masă, ea se va grăbi să se ridice şi să-şi caute soţul... Clipa adevărului se apropia cu o iuţeală îngrozitoare! Nu era în stare să primească acum o confirmare a celor auzite; nu era pregătit să-i pună asemenea întrebări, nu ştia ce cuvinte să folosească, nu ştia dacă o putea privi în ochi, dacă era destul de puternic să afle acum dacă ea...

Ana-Maria se ridică; se întoarse apoi spre el. Plecă privirea spre friptura călduţă încă din farfurie... Stinse scurt ţigara - o să încerce s-o îndese pe gât. Să rânjească la invitaţi. Să mai câştige măcar jumătate de oră, până la furatul miresei, să se gândească...

- Dragule, ce-i cu tine?

Ce-i cu el? Ea venea şi-l întreba ce-i cu el?

- Nimic; mănânc.

Scaunul de lângă el se trase, iar rochia albă se grăbi să se aşeze:

- ... Eşti supărat! Ce-i cu tine?

Mai bine nu răspundea la întrebarea aia. Era nervos - şi cine ştie cum reacţiona! Doamne fereşte, să pălmuiască mireasa înainte de tort, în mijlocul restaurantului plin de invitaţi!

- ... Te rog! Ştii că mie poţi să-mi

- Du-te şi ţopăie şi lasă-mă să mănânc!

Ţipase la ea; dar cum altfel ar fi trebuit să reacţioneze? Cum să mai descarce din furia aceea care-l copleşea? Cum să evite o confruntare chiar acum, chiar acolo? Ar fi luat-o de ciuf şi-ar fi izbit-o de toţi pereţii, răcnindu-şi oful pentru toată lumea!

Gata: Ana se ridicase. Abia acum ridică privirea spre ea... Şi cum soţia lui se grăbea să se apropie de Alin, şi cum amicul lui îl privea cu ochi îngrijoraţi, îi făcu semn să tacă şi reveni la friptură.

Ana-Maria

Gata! Până aici! Se apropie de Alin şi-l bătu pe umăr:

- Vino puţin.

Tânărul se ridică; îl trase mai spre perete şi-l întrebă, cât mai încet

şi discret cu putinţă:

- Unde-aţi fost?
- Am avut o treabă.
- De ce-i aşa supărat?
- Nu ştiu.
- Hai, te rog, spune-mi ce-are!
- Ţi-am spus că nu ştiu!
- Aline, tu ştii cum mi-a vorbit?
- Nu, dar mă uit la mutra lui şi-mi imaginez.
- S-a întâmplat ceva neplăcut pe unde-aţi fost?
- Nu mi-a spus. Dar, dacă aş fi în locul tău, n-aş sta în preajma lui până nu-i trece.

Deci aşa... Alin nu voia să spună unde fuseseră, Evelin era un car de nervi iar amicul binevoitor tocmai o sfătuise să nu stea prin preajma soţului ei...

Ia uite, dom'le, câte griji îşi făcea ea din cauza răsfăţatului! Poate se dusese la vreo muiere - şi fusese refuzat! Ia să-l lase să-şi fornăie botul şi nervii până dădea în clocot de unul singur!

- Marcela, mergi la dans?
- Merg!

Aşa! O să ţopăie până o să catadixească soţul ei să-i ceară scuze!

Intrară în grupul tinerelor asistente şi secretare de avocaţi... şi se dezlănţui la dans - tocmai ca să-i facă lui în ciudă! Aşa...

Dansau deja de zece minute; ea îşi urmărea consortul cu coada ochiului... Evelin îndesa mâncarea pe gât în ciudă parcă. Era la fel de furios. La fel de încruntat. Evident, metoda aceea cu "lasă-l să fiarbă singur" nu va da roade! Îl cunoştea deja binişor; ar fi trebuit să încerce să-l împace. Să insiste să afle ce se întâmplase şi să găsească ceva ce l-ar fi binedispus. Dar el o izgonise...

Gata! Îşi terminase friptura! Acum se putea duce din nou lângă el, pe motiv că terminase de mâncat! Se apropie de Evelin şi se opri chiar lângă el:

- Să-ţi fie de bine. Acum pot să ştiu şi eu de ce mi-ai vorbit aşa? Şi de ce eşti furios? Pot să ştiu şi eu unde-ai fost cu Alin?

Evelin

Îndesase mâncarea pe gât, gândindu-se dacă era cazul să o întrebe acum... Ei bine, venise ea la el; avea ea nişte întrebări. Să-i răspundă? Să deschidă discuţia? Să pună şi el întrebările lui?

- Ai de gând să-mi răspunzi?

Nu, n-o să-i răspundă. Ana venise hotărâtă să se certe cu el; iar asta nu-i convenea. Era prea vigilentă acum; iar el voia s-o ia prin surprindere, ca să-i observe mimica şi să afle adevărul înainte ca ea să rostească vreo variantă de răspuns. Aşa că o să tacă în continuare. O s-o lase să plece - pentru ca el să se ducă apoi la ea şi să afle adevărul.

Rochia albă stătea lângă el... Probabil că soţia lui bătea din vârful pantofului, nervoasă că nu era băgată în seamă! Îşi luă paharul şi se ridică; merse în partea opusă ei, se apropie de naş şi încercă să zâmbească:

- Îmi cer scuze pentru... dispariţie.
- Nu-i nimic, Eveline! Stai liniştit, am avut noi grijă de mireasă!

"Numai să n-o fi făcut aşa ca Florentin vineri! Că ea-i damă bună..." Doamne, cât de greu îi căzuse gândul acela! Întoarse capul, o privi lung...

Ana se întorsese pe ringul de dans, lângă Marcela şi colegele de serviciu. Era superbă! O femeie superbă! Rochia îi venea ca turnată iar ea toată părea ruptă dintr-un catalog plin cu fotomodele de succes! Iar dacă n-o întreba acum, îi lua practic şansa de-a fi iertată pe motiv de frumuseţe excesivă!

Lăsă paharul pe masă, urcă pe ring şi se opri în faţa ei; se aplecă la urechea ei şi rosti calm, fără să ridice vocea:

- E adevărat că ieri seară te-ai culcat cu florarul? În lift, când eu te aşteptam să vii de la cumpărături?

Ana-Maria

Nenorocire! Aflase totul!

Costumul negru se trase iar ochii albaştri începură să scormonească prin mintea ei în căutarea adevărului...

De unde naiba aflase? Lipsise de la local cam o oră şi aflase asta? Şi momentul, şi locul, şi omul? Unde fusese? Cine-i spusese? Cine mai ştia despre tărăşenia aia?

Nu! Nu era momentul să disece asta acum! Era panicată; cu siguranţă tremura din toate încheieturile şi-o să se dădea de gol! Avusese o aventură de câteva minute, care nu se va repeta niciodată! N-avea sens să spună adevărul, să-i dea lui motiv să o acuze zilnic pentru tot restul zilelor! O să nege, fireşte! Repede şi cu indignare!

Puse mâna dreaptă-n şold, se încruntă şi răspunse un pic ţâfnoasă:

- Te rog să încetezi cu prostiile! Gelozia asta o să te omoare într-o zi!
- Vreau să ştiu dacă te-ai culcat cu florarul.

Era îngrozitor de calm soţul ei! Ştia că roşise toată, că tremura ca varga, dar altă soluţie nu avea acum!

- Nu, nu m-am culcat cu florarul! Obsedatule!

Şi-acum să plece repede din faţa lui! Repede, până nu era anunţată cine-l pusese la curent cu ultimele bârfe din cartierul ei!

Evelin

Elegantă! Impecabilă! Dacă n-ar fi ştiut adevărul, dacă nu l-ar fi aflat chiar în clipa când rostise cuvintele "te-ai culcat cu florarul", ar fi jurat că ţiganul era un mincinos, el era un obsedat iar biata lui soţie o victimă a impresiilor lui! Numai că ochii ei se panicaseră; bărbia ei începuse să tremure uşor. Ţâfna nu-i reuşise, iar gestul mâinii puse-n şold fusese prea teatral. Iar ea se grăbise să intre în toaleta doamnelor, unde el n-o putea urma decât dacă voia neapărat să se facă de râs.

Ana-Maria minţise.

Cu ţiganul acela...

Încercă să-i zâmbească tinerei care voia să-l ia la dans; ridică mâna, refuzând galant invitaţia, şi ieşi în uşa restaurantului. Îşi aprinse o ţigară, suflă lung fumul...

O femeie îngrozitor de frumoasă, la braţul lui. Putea ieşi oriunde cu ea; ar fi fost invidiat de toată lumea. Copiii lor ar fi fost superbi, "de revistă"...

O femeie pe care n-o iubea. La care ţinea, da, dar pe care n-o iubea.

Ce va spune Oana despre asta? Dacă va afla ce se întâmplase, ce va spune? Că el era un pămpălău, fireşte, pe care nici măcar provincialele nu dădeau multe parale. Dar era oare vorba despre opinia Oanei? Până la asta, era opinia lui.

Mâine dimineaţă va trebui să plece cu femeia îngrozitor de frumoasă. Să o ducă la el acasă, să-i scoată rochia, să facă dragoste cu ea... Nu; peste cinci minute, va trebui să se întoarcă în restaurant. Şi s-o privească. Oare ea va fi soţia lui, care făcuse o greşeală regretabilă dar nu capitală? Sau va fi doar femeia frumoasă pe care-o iubeau părinţii lui, dar pe care el n-o mai putea atinge nici măcar c-un deget?

Cerul era mult prea senin în noaptea asta. Nu se putea gândi, cu atâta lumină...

Aruncă ţigara şi-o călcă ferm, zâmbind: după ce-i va plăti fiecare secundă din acele 20 de minute petrecute în lift, o va ierta. Poate! Să revină acum la masă şi să se gândească la o pedeapsă îndeajuns de dură ca să se simtă el obligat s-o ierte!

Ana-Maria

Doamne, ce veste! Ce cuvinte! Cine naiba-i spusese despre vineri seara? Da, stătuse cam mult la cumpărături; dar de la asta până la a

rosti exact momentul, locul şi persoana...

Se mai liniştise puţin. Negase cu vehemenţă acuzaţia şi se simţea atât de speriată acum încât s-ar fi putut contrazice într-o confruntare cu orice turnător! Inclusiv cu tânărul care fusese cu ea în lift! Aşa că...

Aşa că putea să iasă din toaletă. O să nege totul, o să se certe cu el, o să-l acuze că o bănuia în permanenţă de infidelitate, o să-l întrebe pe Alin numărul de telefon al Oanei şi chiar era în stare s-o sune şi s-o întrebe dacă ginerică o vizitase acum jumătate de oră! Era în stare de orice!

Deschise uşa, reveni pe ring dar decise să-l traverseze şi să se aşeze la masă. Nu mai era în stare să ţopăie şi să rânjească...

Ridică un fursec şi-l îndesă pe tot în gură. Îşi impunea să privească ringul, dansatorii... Pentru că stătea lângă Evelin, se simţea privită cu insistenţă şi vedea cum mâna lui răsucea ritmic bricheta pe masă...

Evelin

Deci aşa... Îşi pregătise probabil pledoaria şi venise "să i-o administreze". Nu-i va oferi plăcerea asta; n-avea nevoie de injecţiile ei ca să ia o decizie. Voia doar s-o privească puţin, să-şi dea seama dacă pedeapsa pe care-o gândise el era îndeajuns de dură. Să afle dacă, după ce frumoasa de lângă el va fi pedepsită, el va putea să stea exact ca acum lângă ea, să-i privească chipul plâns şi ochii plini de lacrimi, să-i asculte văicărelile şi părerile de rău... Iar după toate astea, dacă o putea duce acasă dimineaţa. Dacă mai putea convieţui cu ea. Dacă putea găsi motive îndeajuns de puternice...

... Probabil că da! Fusese înşelat chiar în noaptea dinaintea nunţii. Probabil că fusese înşelat şi de multe alte ori până atunci! Dar ceea ce-i pregătea el soţiei lui era o lecţie pe care Ana-Maria n-o va uita în veci!

Se apropie de masa prietenilor lui şi o bătu pe umăr pe Marcela:

- Te rog, scuză-ne câteva secunde.

Fusese bădăran, dar obţinuse ceea ce voise: discreţie. Se aplecă spre amicii lui:

- Imediat cum o invit pe mama la dans, vreau să furaţi mireasa.

- S-a făcut!

- O duceţi pe cea mai dură stradă din Ferentari, în capătul ei cel mai îndepărtat, şi o lăsaţi singură acolo 20 de minute.

Amicii lui băuseră destul de mult vin; totuşi, când el le expusese planul lui, parcă-i trezise la realitate! Alin pălise; Paul nu ştia dacă să râdă sau să-l compătimească pentru momentul de nebunie prin care trecea, iar Matei catadixi să articuleze:

- ... Măi Eveline, ce te-a apucat?

- Am eu o chestie de rezolvat cu ea. Ca între soţi... Ca să lăsăm şi noi în urmă anumite chestii din trecut.

Alin îşi aprinse o ţigară şi aruncă bricheta pe masă. Uau, cum îi tremurau amicului lui mâinile!

- ... Mă, eu nu pot să conduc.

- Serios?

- Foarte serios. Nu numai că am băut: sunt beat criţă!

- Ştii bine că asta nu contează atunci când dau eu telefoane acolo unde trebuie. În plus, o să vă întoarceţi aici cu pantoful şi-o să vin eu cu voi s-o luăm.

- ... Da' ce-ţi căşună, mă?

- Uite, vreau s-o ţin 20 de minute în creierii Ferentariului! Şi apoi să am o discuţie între patru ochi cu ea. Mă ajutaţi, sau nu?

- Bineînţeles că te ajutăm!

Tot Alin era baza lui! Întinse mâna spre el; amicul lui îi strânse mâna. Verifică astfel dacă şi ceilalţi doi prieteni îl ajutau...

Şi-acum să danseze cu mama lui, nu?

Alin

Matei ridică privirea spre el:

- Mă, eu cred că ăsta a prins-o cu unul!

Se grăbi să răspundă, înainte ca tema să devină discuţie amplă:

- A aflat de unul care-a trecut fugitiv prin viaţa ei. Mă duc s-o duc la maşină. Beţi şi voi o Cola, ceva, că mergeţi pe trei cărări! Băi, şi aveţi grijă ce vorbiţi în maşină!

- Da, băi!

Bun. Putea să spere că va avea un minim control asupra lucrurilor...

Ana-Maria

Foarte frumos! Ginerică se ridicase şi-şi invitase mămica la dans! Sigur - de ce s-ar fi obosit oare acelaşi ginerică să-şi amintească şi de soţia lui, de faptul că nu dansase cu ea nici măcar o melodie? Asta nu conta, desigur, când venea vorba despre familia lui...

Ridică paharul şi dădu şpriţul peste cap: la urma urmei, pentru ce se străduia să rămână trează? Pentru cine? Da, se culcase cu florarul! O dată! Evelin de câte ori "avusese şedinţă" cu Oana în ultimele trei luni? Iar în seara asta unde fusese? Cine mai pomenise ginerică atât de amabil încât s-o şteargă de la nuntă ca să-şi ducă un amic să încheie o afacere? Nu mai existau taxiuri în Bucureşti? Şi-apoi, ce soi de afaceri se încheiau în toiul nopţii, sâmbătă?

Alin se apropie de ea şi-i făcu semn să-l urmeze. Ridică privirea spre ceasul de deasupra barului şi aproape că oftă uşurată: în sfârşit! Furatul miresei, returnatul miresei, tortul şi acasă! Şi gata!

Se ridică şi ieşi; Alin o prinse imediat de mână:

- Hai repede - că e frig şi răceşti!

Bine! Unde-o duceau? Se grăbi să întrebe:

- Evelin ştie?

- N-ai văzut că el ne-a dat startul?

Ba da, văzuse... Ce, mergeau cu maşina lui Evelin? I se deschise portiera din spate, dar ezită. Alin se grăbi să urce la volan:

- A fost tot ideea lui: dacă dăm de vreun filtru, să nu-mi ia tablagii carnetul pe motiv de zeamă de struguri.

Da, adevărul era că Evelin avea multe relaţii mai peste tot... Urcă pe bancheta din spate şi trase portiera: brr, chiar era frig! Tânărul porni motorul, dar maşina nu se clintea...

- Unde mergem?

- Păi întâi la Mac la Unirea, să luăm nişte cartofi prăjiţi ca lumea. După care mergem la locul stabilit şi-l sunăm pe ginerică. Stai liniştită, că n-or să taie tortul fără tine!

Evident! Dar de ce nu plecau odată?!... Aha, veneau şi ei! De ce erau necesari trei indivizi, când unul singur furase foarte elegant mireasa?... Mă rog; decizia lor! Cine ştie ce socoteli aveau indivizii! Poate plănuiau "să-l scalpeze" pe ginerică de niscai bani sau vin pentru acasă! Cei trei "muschetari" erau maeştri în "scalpat Evelinul de bani" - cum râdeau fetele de jos, de la recepţie... Matei urcă în faţă, Paul lângă ea; Alin porni radio-ul şi de data asta Jeep-ul demară cam pe două roţi.

- Gata, mireaso! Eşti furată!

Ce trăzniţi! Cam ameţiţi curajoşii holtei - dar cine mai stătea să numere paharele de şpriţ golite de fiecare?! Doar era nuntă!

Evelin

Bun! Dansase cu mămica lui, o liniştise zâmbindu-i galant şi asigurând-o că nu era deloc supărat... Îşi conduse mama la locul ei şi privi lung spre masa amicilor lui: doar nu aveau de gând să-l pună să mai danseze o melodie cu mama lui! Nu că nu i-ar fi făcut plăcere; dar gustul răzbunării era dulce. Iar el abia aştepta să-l simtă!

Marcela era singură la masă, îl privea şi chicotea cu subînţeles iar el putea să stea liniştit acum. Îşi privi ceasul: 11,45. Peste vreun sfert de oră or să-l sune, să-l anunţe că furaseră mireasa... Ia să caute el de discuţie cu naşul! Ca să-i treacă timpul mai repede şi să nu dea de bănuit.

15 septembrie 2002 - duminică

Ana-Maria

Mm, foarte buni cartofii prăjiţi de la McDonald's! Sigur, ar fi fost curioasă să ştie pe unde naibii ajunseseră, dar nu voia să întrerupă povestirea lui Paul, care era îngrozitor de haioasă! Se amuzaseră pe cinste tot drumul: n-avea de gând să fie ea "spărgătoarea de distracţie"!

- Mă, nu-l suni pe Evelin?

Corect: nu-l suna pe Evelin? Nu de alta, dar mergeau pe o stradă neiluminată, cu blocuri destul de "gri", şi se îndepărtau de strada principală. Alin devenise însă foarte serios; nu răspundea, dar accelera... Şi totuşi, unde-o duceau?

Aa, voise să meargă până la capătul străzii! Alin întoarse Jeep-ul şi opri motorul. Îl văzu scoţând telefonul, formând numărul... Chiar era curioasă să audă opinia soţului ei la auzul veştii că avea de mulţumit trei hoţi de mirese, nu unul!

- ... Salutare, ginerică!

Alin răbufnise vesel şi apoi apăsase un buton; vocea lui Evelin se auzi acum în toată maşina:

- Salut.
- Ia să vedem dacă ghiceşti de ce te-am sunat...
- N-am timp de şarade. Aţi ajuns?

Măi, să fie?! Ce acritură! Încă se mai gândea la întrebarea şi răspunsul de pe ring! Sigur, dacă ea ar fi fost în locul lui, s-ar fi gândit cam 5 ani la aşa ceva; el însă ar fi trebuit să fie "mai scurt"! Oricum, răspunsese pe tonul acela dur, cu cuvinte tăioase...

- Da, şi vreau să ştii că ţi-am furat mireasa şi-am ascuns-o într-un punct al Bucureştiului unde tu nu ai găsi-o. Fiind trei, îţi dai seama ce gând diabolic am avut când am ales locaţia...
- Sunteţi toţi în maşină?
- Da.
- Atunci deschide portiera, dă-i curvei vânt afară şi veniţi încoace, că se încălzeşte vinul.

Cee?

Scăpase punga cu cartofi când auzise concluzia soţului ei! Cum adică? Stop; să repete fraza aceea, să înţeleagă şi ea ce

Matei coborî de pe scaunul din faţă; ea ridică imediat privirea spre Alin, sperând ca măcar el, care era ceva mai treaz decât ceilalţi, să spună ceva, sau să

Portiera se deschise; Matei întinse mâna spre ea iar Paul bombăni, rânjind:

- L-ai auzit ce-a spus: coboară din maşină.

Se trase spre spătarul banchetei, şoptind:

- ... Voi sunteţi nebuni!

Paul se aplecă şi-o prinse de picior; dădu să şi-l tragă înapoi, dar nu reuşi decât să se lovească pe ea însăşi cu genunchiul! Se simţi prinsă de mână; se smuci înapoi, dar nimeri în braţele lui Paul. Care-o împinse înapoi, spre Matei. Care-o prinse de data asta de umeri şi-o smuci spre el. Fără să mai poată riposta, fără să se poată agăţa de ceva, se pomeni trasă afară din maşină. Tânărul o îmbrânci; căzu pe asfalt.

- Bă, i-a luat careva pantoful?
- Da, bă!
- Atunci hai - că se încălzeşte vinul!

Se grăbi să se ridice şi se repezi la maşină: doar n-o lăsau acolo! Se ciocni tot de Matei; de data asta însă încasă un cot în stomac şi căzu "de bunăvoie" de jos. Portierele pocniră; motorul se ambală. Din Jeep auzea hohote de râs... Întoarse capul spre unicul om care-ar fi putut-o ajuta acum; dar privirea lui Alin îi păru a fi atât de goală, pustiită de orice sentiment sau opinie, încât renunţă să-l mai strige...

Plecaseră.

Evelin nu-i crezuse explicaţiile. Aceea era răzbunarea soţului înşelat în preziua nunţii. "Deschide portiera, dă-i curvei vânt afară şi veniţi încoace"...

Hei, gata cu gândurile! Mai mult decât îngrijorarea pentru ridurile soţului ei era panica pentru propria siguranţă! Unde naiba o lăsaseră?

Dumnezeule, ce beznă! Unde era? Auzea un amalgam de melodii cu manelişti celebri; luminile blocurilor erau sumbre, iar vocile parcă se certau... sau participau la o petrecere foarte veselă...

Îmbrăcată într-o rochie de mireasă obscen de valoroasă, la miezul nopţii, în capătul unei străzi rău-famate din Bucureşti, în beznă aceea infernală... N-avea nici măcar o monedă la ea, să sune la o companie de taximetre! Se îndoia că va găsi vreun telefon public acolo - dar orice idee pozitivă era binevenită în situaţia ei!

Trebuia să pornească spre partea cealaltă a străzii! După Jeep! Şi să nu schimbe traseul - că habar n-avea pe unde era, iar la un moment dat strada aia se bifurca. Trebuia să iasă într-un loc mai luminat, mai populat, unde nu-i era frică să ceară ajutor! Strada asta îi inspira frică...

Alin

Conducea încruntat, atent la drum. Accelera cât se putea accelera fără să facă un accident şi tăcea...

- Băi, da' ce i-a făcut Evelin!
- Ai chef de comentarii?

Paul tăcuse acum... Perfect! Se grăbea înapoi la restaurant, unde ştia că-şi va găsi amicul rânjind satisfăcut. Se grăbea să-l ia pe sus în Jeep, să-l ducă cu viteza luminii pe strada Vâltoarei şi s-o ia şi pe Ana. Şi să se încheie odată porcăria asta!

Ana-Maria

Deci Evelin aflase... Evelin avea o certitudine; era absolut sigur că ea şi florarul făcuseră dragoste în lift, vineri seara. Altfel nu şi-ar fi permis să facă nemernicia aia! Ceea ce trăia ea acum se numea "lecţie" şi "răzbunare"; era sigură că Jeep-ul se va întoarce, numai că nu-şi permitea să-l aştepte acolo! Găsea mult prea periculos locul acela! Se descălţase; mergea pe mijlocul străzii, grăbită şi atentă să facă cât mai puţin zgomot, şi se întreba cât aflase Evelin şi mai ales de la cine...

... Cine ştia despre istoria cu liftul? Ea, florarul... Vreo vecină poate? Exclus: nu bătuse nimeni în lift, nu auzise nici un zgomot pe palier... Ea nu-i spusese, oricum! Şi-atunci...

Evelin plecase de la nuntă motivând o afacere de-a lui Alin. Nu cumva aflaseră adresa florarului şi-i făcuseră o vizită?

... Să se fi lăudat el? Ca să se răzbune pe ea, pe decizia ei de-a se mărita totuşi cu Evelin?

Nu! N-avea cum! Ideea aceea era chiar de domeniul SF-ului!

Ajunsese la o intersecţie. Habar n-avea unde era, dar ştia că Jeep-ul mersese drept înainte. Şi cum în faţa ei vedea o zonă cu blocuri, aia trebuia să fie direcţia bună...

Străzile păreau pustii; asta era bine. Mergea printr-o zonă cu case destul de sărăcăcioase... Traversa din nou o intersecţie - şi tot înainte mergea...

Presimţea că în curând va avea probleme...

În faţa unuia dintre blocuri vedea un grup numeros. Bărbaţi şi femei; vorbeau în romanes, râdeau şi plimbau o sticlă de-un litru din mână în mână. Muzica se revărsa cu dărnicie prin geamurile deschise ale apartamentului de la parter, unicul luminat feeric. Iar ea presimţea că acolo va avea probleme. Chiar dacă va merge repede, chiar dacă nu-i va privi, ei vor găsi un comentariu pe tema miresei care se plimba noaptea singură pe strada lor - şi se vor lua de ea.

Lăsă bărbia în piept, ridică puţin poalele rochiei cât să poată să fugă la nevoie şi grăbi pasul.

- ... Tii, ia uite ce miresică! Ce-ai păţit, prinţeso?

Nu le va da atenţie. Va trece foarte repede de ei şi gata! Paşii se

apropiau de ea:

- Ce-i cu tine? Te-ai rătăcit?

Negă cu capul, pregătindu-se s-o rupă la fugă din toate puterile.

- Te-a pierdut ginerică? Da? Păi şi tu ce faci: te duci la el? După ce te-a pierdut pe-aici, prin Ferentari? Dă-l dracu de mameluc! Stai aici, cu noi! Uite ce petrecere mişto...

Ete, na! Cum să nu!

La naiba! Călcase pe-o piatră şi-şi pierduse ritmul!

La naiba! Fusese de-ajuns un singur pas greşit - şi se pomenise înconjurată de indivizi! Şi toţi erau cu un cap mai înalţi decât ea!

- Hai, prinţeso, rămâi la petrecerea noastră!

Mai făcu doi paşi; găsi apoi de cuviinţă să-i răspundă curajosului:

- Nu, mulţumesc.

Mare greşeală! Individul din stânga ei o prinse de braţ:

- De ce, drăguţă? Nu petreci cu ţiganii?

Oo, nu! Nu pe tema asta! Dacă indivizii invocau acel motiv, nu mai scăpa de ei!

- Mă grăbesc la nunta mea.
- De ce? Eşti aşteptată?
- Am o vorbă cu ginerică; după aia, poate mă-ntorc.
- Păi la ce să mai pleci atunci?!

Prea multe discuţii! Se smuci, îl îmbrânci cu umărul pe cel care încerca să meargă în faţa ei cu spatele, apucă poalele rochiei şi-o rupse la fugă! Trebuia să scape de-acolo! Trebuia să scape de ei!

Mai reuşi să înainteze cam zece metri, în zbieretele femeilor de lângă bloc, când unul dintre ei se repezi şi-o prinse de rochie. Doamne, dacă n-ar fi avut chestia aia pe ea! Nu apucă să se dezmeticească: se pomeni "umflată" şi cărată pe sus de patru matahale ce duhneau a tărie. Încercă să-i convingă s-o lase să plece:

- Vă rog, daţi-mi drumul!
- Lasă, că nu-ţi facem nimic rău!
- ... Lăsaţi-mă să plec! Vă rog!
- De ce? Şi-aşa voiai să stai la petrecerea noastră!

Afurisiţii, îi răsuceau cuvintele ca să pice cum voiau ei! Evident, n-o duceau nici la dans, nici la bumbăceală; bănuiala o făcu să bufnească în plâns:

- Vreau să plec!
- O să pleci tu - da' mai târziu!

Reuşi să vadă doar intrarea în bloc; o voce de femeie râse, pe-un ton uşor isteric:

- Chiorule, să te porţi frumos cu fata, mă! Că-i mireasă!
- Sigur, strâmbo! Aşa cum ne purtăm noi cu miresele noastre! Numa' să fie fată mare, ca ale noastre; că dacă nu, foc mă fac!

Asta nu! Începu să ţipe şi să se zbată din toate puterile; bărbaţii schimbară câteva replici în romanes. I se dădu drumul; căzu pe ciment, primi câteva lovituri zdravene de picior în stomac şi se simţi târâtă spre o sursă de căldură.

- Fa, dacă mai deschizi clonţu', te tai!

Apucă să vadă tocul unei uşi; lovitura pe care-o încasă în moalele capului îi tăie însă respiraţia şi leşină.

Evelin

Aoleu! Halal şofer! Acum venea? Păi nu acum; peste vreo juma' de oră, aşa! Doar vorbea cu Oana la telefon! Adineauri reuşise s-o trezească din somn şi voia să-i povestească şi ei ce-i făcuse Anei!

- Hai!

Se opri, privindu-şi amuzat amicul:

- Unde, mă?
- S-o luăm de-acolo.
- Du-te, mă! Plimbă ursu'!

Alin îl prinse de braţ şi-i mârâi la ureche:

- Te-ai făcut criţă, fraiere! Vai de capul şi filmarea ta de nuntă! Hai s-o luăm de-acolo!

Paul flutura amuzat pantoful Anei, râzând şi privindu-l pătrunzător... Alin şopti, alb ca varul la faţă:

- Dacă nu te trezeşti acum, nu te urci în maşină şi nu pui capăt tâmpeniei ăsteia, mă duc eu după ea! Şi-o duc direct la poliţie, să depună plângere împotriva ta!

Dacă bunul lui amic din copilărie vorbea aşa cu el, era clar că exagerase! La urma urmei, vedea şi el că era mult mai ameţit de băutură decât Alin! Închise telefonul în nasul Oanei şi-l băgă în buzunar:

- Hai.

Ieşi din restaurant şi trase adânc aer în piept: tii, frigul ăla era de patru ori mai bun decât cafeaua!

- Ia spuneţi, mă: unde e?
- Unde dracu să fie? Unde-ai vrut tu! Pe Vâltoarei!

Alin descuie Jeep-ul şi urcă la volan; el unul se sprijini de zidul localului, zâmbind şi luând brusc decizia de a-i lămuri şi pe ei:

- Las-o, dă-o dracului de curvă! Că aşa-i place - cu ţiganii!

Paul se grăbi să întrebe:

- Cum adică, mă?
- Adică mi-a tras clapa cu un ţigan. Unu' care vinde flori. Ieri seară, când am dus-o la ea acasă, eu o aşteptam în bucătărie să vină cu cumpărăturile, iar ea "şi-o punea" cu ţiganul în lift.

Două-trei secunde de tăcere...

- ... Eşti sigur, mă? Ana nu e genul ăsta! E prea cuminte şi prea ahtiată după tine ca să facă aşa o porcărie!

Matei îşi secondă amicul:

- În plus, dacă făcea aşa ceva, una dintre prietenele ei ar fi trebuit să ştie! Să schimbe feţe-feţe azi, să şuşotească amândouă "ca fetele"...

Ia să le spună el adevărul! Ca să n-o mai tot plângă pe Ana şi - mai ales! - să nu-l mai acuze pe el:

- Azi, când am plecat cu Alin... Aline, vrei să ştii ce-am găsit la ea acasă? Absolut nimic. Fata era curată ca lacrima în tot apartamentul. Dar când am plecat, pe scările blocului, aştepta ţiganul. Ce căuta la unşpe în faţa scării ei, să-l întrebaţi pe el. Fiind însă un tânăr orgolios, mi-a spus chiar el când, unde, ce şi cum au făcut...

Acum se simţea mult mai bine. Se eliberase de secretul acela, ştia că va fi compătimit de toţi cunoscuţii lui, o făcuse pe Ana de râs... Probabil că nici n-o să se mai ia de ea! N-o să-i mai zică nimic!

- ... Mă, orice-ai zice tu, eu n-o văd pe Ana capabilă să facă aşa ceva. Şi să mai ştii o chestie! Tu habar n-ai; dar mulţi oameni văd cu ochi răi căsătoria asta a voastră! Mulţi oameni sunt geloşi pe voi şi pe norocul pe care-l aveţi că v-aţi găsit şi v-aţi unit drumurile. Mulţi întorc capul după ea şi multe după tine. Şi să ştii că lumea vorbeşte vrute şi nevrute. Pe ea ai întrebat-o? Ea ce-a spus?

Lumea vorbea, într-adevăr, multe răutăţi. Şi-acum venea şi el şi se întreba: chiar era adevărat? Logodnica lui chiar făcuse ceea ce spusese individul că făcuse? Sau ea fusese prietenă cu ţiganul până la un punct, vineri seara discutaseră în holul blocului preţ de 20 de minute iar ţiganul voise azi doar să-l învenineze, să se răzbune că-i suflase aşa femeie frumoasă de sub nas? Iar Ana nu tremurase oare ca varga pentru că el reuşise de mai multe ori s-o şocheze cu gelozia lui? Nu cumva ea se panicase pentru că el era bolnav de nervi şi se manifesta zgomotos?

Şi, la urma urmei, dacă era vinovată, ce? El nu era vinovat? El nu plecase azi de la propria nuntă ca să se culce cu Oana?

Porni spre Jeep:

- Hai s-o luăm de-acolo.

O s-o caute, o să se certe cu ea, poate-o s-o şi lovească - şi apoi o s-o ierte. O s-o aducă înapoi la nuntă, or să taie tortul şi-or să uite pentru totdeauna acel incident.

Ana-Maria

Dumnezeule, de ce? De ce i se întâmpla tocmai ei? De ce nu putea riposta? De ce trebuiseră s-o lovească atât de tare încât s-o ameţească în halul acela? De ce nu avusese dreptul de-a se apăra? De

a-i lovi, de a-i zgâria, de-a ţipa...

De bine-de rău, avea încă dreptul de a respira. Palma grea, mirosind a vaselină şi alcool, îi lua uneori şi acel drept...

Individul se ridică, gâfâind:

- Hai, Chiorule, vino-ncoa!

Cee?

Palma care-i acoperea gura îşi slăbi presiunea preţ de-o clipă; smuci capul spre dreapta şi ţipă din toate puterile:

- Ajutoor! Viool!

- Scroafa dracului!

Primi o palmă care-i zbură practic capul într-o parte! Şi o nouă lovitură care-o făcu să-şi piardă cunoştinţa...

Evelin

Haai, unde naiba o duseseră? Alin puse frână şi ridică din umeri; Paul şi Matei tăceau... Decise să-i întrebe totuşi:

- Unde-aţi dus-o?

- Exact aici! Aici am lăsat-o!

Acolo? În pustietatea aia?... Adevărul era că amicii lui erau ţicniţi, dar el era şeful lor incontestabil!

- Şi unde-i?

Răcnise acea întrebare stupidă - semn că era şeful lor! Alin bâjbâi cu răspunsul timid:

- ... Cine ştie, s-o fi gândit să se întoarcă cu un taxi, sau

- Un taxi pe Vâltoarei! Te-ai ţicnit?

- S-o fi dus pe jos până în Calea Ferentari!

- Şi nu ne-am fi întâlnit cu ea până acum?

Doamne, ce proşti!

- Întoarce!

Alin se căznea să nu bruscheze maşina... fapt care-l irita la culme acum, când se grăbeau!

- Dă-te jos! Coboară de la volan!

Bun! Sări pe scaunul şoferului, întoarse el maşina şi porni încet spre Calea Ferentari:

- Privirea-n toate părţile. Şi pe sus - să nu fie la cineva în casă, să cheme un taxi!

Conducea încet - când ar fi accelerat până la podea... Unde naiba dispăruse Ana? Idioţii susţineau că o lăsaseră în capătul străzii ăleia acum 20 de minute, nu? Aproape jumătate de oră, mă rog; dar o lăsaseră acolo! Sigur, probabil că ea se speriase de întuneric şi casele din jur şi încercase să se întoarcă singură într-o zonă mai circulată, mai sigură pentru ea. Dar unde era? Unde ajunsese acum? Trebuia neapărat s-o găsească! Neapărat!

Gata: ajunseseră în capătul străzii, în Calea Ferentari. De-aici...

Întoarse şi reveni pe Vâltoarei. De data asta se cam grăbea. Observase la una dintre scări un grup numeros de petrecăreţi. Cu siguranţă ei o văzuseră!

- Sper că n-ai de gând să opreşti lângă ăia!

Poftim? Alin era de-a dreptul speriat:

- N-ai văzut ce arme au? Săbii adevărate! Cine ştie dacă nu s-au dotat şi cu pistoale!

Mda; aveau arme, ce-i drept! Doi dintre ei chiar "se jucau ca-n filme" cu ele! Categoric, nu-i putea întreba... Ridică din nou tonul vocii:

- Şi-atunci unde-i nevastă-mea? Ai? Dacă nu pot să-i întreb pe-ăia, vă-ntreb pe voi: unde-i nevastă-mea?

Nici un răspuns de data asta...

Ajunsese în dreptul petrecerii; încetinise puţin, privindu-i cu maximă atenţie... Da, erau înarmaţi serios şi nici unul dintre bărbaţi nu părea mai scund de 1,90. Să se oprească să întrebe dacă o văzuse cineva?... Hm; ar fi fost jefuiţi şi linşaţi - şi tot nu ar fi primit un răspuns!

Să se întoarcă în capătul străzii şi s-o caute metodic! Trebuia să existe pe-acolo o urmă cât de mică! O floricică, o bucăţică de voal, un toc de pantof, o agrafă, ceva! Orice!

Întoarse maşina în capătul străzii, aprinse faza lungă şi coborî de la volan. Scruta asfaltul, trotuarele, în căutarea unei urme a trecerii Anei...

Se dezmeticise din băutură: tocmai îşi pierduse soţia în fundul Ferentariului! Iar dacă se opreau să întrebe de ea, patru români blonduţi într-o maşină de câteva zeci de mii de dolari erau mană cerească pentru indivizii de la bloc! Trebuiau să plece de-acolo, să cheme poliţia... Şi ce să spună la poliţie? Că ginerică a încercat să scape de nevastă-sa lăsând-o la ţigani, după care s-a răzgândit şi-o voia acum înapoi? Doamne fereşte!

Nu, nici gând de anunţat poliţia! Era avocat, ce naiba! Toţi patru erau avocaţi - iar ceea ce făcuseră ei era "cu agravantă"! Îi făcu lui Alin semn să-l urmeze cu maşina; el căuta în continuare floricele albe, bucăţele de voal, agrafe cu sclipici...

- Fa, ce dracu caută albii ăştia aicea?

Aoleu, fuseseră reperaţi! Asta le mai lipsea!

- Nu ştiu, fa, da' eu cred că-l chem pe Chioru să le zică vro două. Ce dreacu, n-are parale să-şi cumpere dansatoare şi crapă ochiu' la muierile la alţii?

- Chiar aşa, fa! Ce stă ăştia acilea şi le curge balele la noi? Ia zi-i să vină Chioru!

Gata, căutarea pe cont propriu se încheiase acolo! Alergă la Jeep, urcă la volan şi demară spre Calea Ferentari. Era linişte... Paul şopti:

- ... Băi, eu zic să chemăm poliţia.

- Chemi pe dracu, bă! Ce le spui? Că erai beat şi-ai lăsat-o la ţigani? Ai? Sau vrei să le spui că aşa ţi-am zis eu să faci?

Paul ăsta era chiar bătut în cap! Se grăbi să continue:

- Continuăm s-o căutăm. Sigur a ieşit în bulevard şi-a luat un taxi! Sigur a văzut-o cineva intrând în vreun bloc, pe la vreo babă amabilă!

Ei nu spuneau nimic; ei priveau lung pe geamurile maşinii. Iar el... El oftă greu - dacă măcar el ar fi crezut ceea ce spusese...

Ana-Maria

Ar fi vrut să deschidă ochii; simţea că era singură, dar nu avea curaj să creadă că fusese abandonată undeva pe-un maldăr de gunoi! Ar fi fost mult prea frumos...

Nu; nu era abandonată. Auzea voci de bărbaţi. Nu înţelegea ce spun, dar erau oricum la o oarecare distanţă de ea. Nu se certau; discutau.

Poate reuşea să fugă acum!

Deschise ochii, sări în picioare dar căzu imediat înapoi pe canapea. Camera se învârtise cu ea iar durerea din dreptul stomacului o năucise pur şi simplu! Privi scurt în jurul ei...

Nu mai era în apartamentul în care-o duseseră prima oară; era într-o casă. Mai exact, într-o cameră de doi pe doi, în care era clar că seara dormeau patru persoane: întinse, cele două canapele ar fi ocupat tot spaţiul. În dreapta era uşa prin al cărei geam intra lumina; în stânga era o ferestruică mică, de casă comunistă, care-i arăta că încă era noapte. Vedea bărbaţii prin geamul uşii; pe unul dintre ei îl recunoştea ca fiind cel ce-i lăsase dreptul de-a respira - Chioru. Celălalt era cu spatele la ea; nu-i vedea chipul. Îi plăcea să creadă că nu-l cunoştea. Că îl cunoştea doar pe Chioru.

La naiba! Tocmai îşi amintise cum îl cunoscuse pe Chioru...

Nu - n-o să plângă acum! N-o să facă gălăgie, s-o audă şi cine ştie ce să-i mai facă!

Ce naiba pălăvrăgeau indivizii? Nu înţelegea ce spuneau: vorbeau romanes. Dar un singur cuvânt se repeta obsedant, lucru care-o irita pentru că-i părea cunoscut...

Bărbatul se ridică şi ieşi; aproape imediat, în camera alăturată îşi făcu apariţia o femeie. Cei doi se apropiară de uşa ei; se trânti pe canapea şi închise ochii! Numai să nu intre... Numai să nu intre...

- ... ăia cu maşina... Dacă vin... aduc gaborii...

- ... Dar... prea puţin!

- Dă-o dracului... numai probleme... 300 sunt buni...

Auzise doar crâmpeie de şoapte; se lămurise însă repede. Chioru

voia s-o vîndă acelui individ, dar nu era dispus să lase la preţ. Nevasta - sau amanta - lui îi amintea că "marfa", adică ea, fusese căutată de către ăia cu maşina, că probabil va veni şi poliţia şi că, la urma urmei, 300 picaţi aşa, din cer, nu erau de aruncat!

Se dezmeticise complet; acum se panicase! Profita de faptul că ţinea capul pe mânerul canapelei şi-i privea pe cei doi printre gene: femeia turuia de zor, bărbatul o privea pe ea lung şi prin geamul ăla şi se gândea... Iar ea aştepta cuminte să revină necunoscutul, pentru ca individa aia să iasă, Chioru să se îndepărteze de uşă iar ea s-o şteargă pe geam! Că n-aveau gratii la geam!

O uşă scârţâi, făcând-o să tresară; femeia alergă de lângă Chioru, în timp ce vocea necunoscutului spuse ceva. Chioru se întoarse şi se grăbi să se îndepărteze de geam; se ridică uşor de tot, să nu foşnească... Gata: se aşezaseră la masă! Ridică poala rochiei şi trase uşor de voalul cu crinolină. Sârmele căzură pe preşuri fără să facă zgomot. Deschise apoi uşor de tot geamul... Ridică rochia, păşi peste pervaz, escaladă fereastra şi căzu în verdeaţă. Se ridică imediat şi-o rupse la fugă spre poartă!

Doamne, ce departe era poarta aia! Cu cât alerga mai repede, cu atât i se părea că se mişca mai încet! Distanţa creştea parcă!

Ţipătul o sperie de-a binelea:

- Chiorule, vezi că fuge!

La naiba! Tot muierea aia! Se opri lovindu-se de poartă; trase zăvorul, ieşi în stradă, văzu imediat că partea din dreapta era mai luminată şi-o rupse la fugă spre capătul străzii!

- Puneţi mâna pe ea!

Oo, nu! N-or s-o prindă din nou!

Ca la un semnal, portierele maşinii din faţa ei se deschiseră; se confrunta cu trei zdrahoni acum! Nenorociţii ăia ţâşniseră din maşină şi ocupaseră toată strada! Poate erau cu necunoscutul! Sau poate erau vecini cu Chioru! Oricum, păreau hotărâţi s-o oprească!

Trebuia să-şi încerce norocul! În faţa ei, zdrahonii; în spatele ei, Chioru şi cumpărătorul! "Ţară-ţară, vrem ostaşi!" Bărbia în piept, mâinile în faţă în formă de X, acceleraţia la maximum şi mult ajutor de sus: pentru că la Chioru nu se întorcea!

Lovitura fu atât de puternică încât scăpă involuntar un ţipăt! Şi cel care-i ţinuse piept avu o reacţie "spontană":

- Ptiu, drace! Asta a halit spanac!

A halit spanac? Şi mult piper, din cauza căruia o să dea din mâini şi din picioare până o să-i nimerească! Paşii se apropiau în fugă din spatele ei - iar panica ei creştea exponenţial... pentru că piperul n-o ajuta cu nimic, ea îi lovea cu toată forţa dar ei nu păreau să simtă ceva...

- Vino-ncoa, vierme!

Fu luată de păr, răsucită şi lovită în stomac; imediat apoi, pumnul o lovi în coşul pieptului.

- Bă, o omori!

- Dă-o-n Doamne iartă-mă! Are loc în groapă la Glina, lângă alelalte! Îi fac aşa o gropiţă frumoasă!

Ar fi putut să-i roage s-o lase să plece! Ar fi putut să le spună că soţul ei era foarte bogat şi-i putea plăti ca s-o lase să plece! Ar fi putut să încerce să-l lovească pe Chioru şi să fugă din nou! Asta, fireşte, dacă ar fi reuşit să inspire!

Fu din nou dusă în casă; era mulţumită că reţinuse numărul coşmeliei şi-o să aibă ce să declare la poliţie... Chioru o trânti pe canapea, de data asta în camera în care se duceau negocierile, şi-o lovi cu palma peste faţă. Forţa loviturii o trânti practic pe perna canapelei! Necunoscutul spuse ceva tot în romanes; Chioru îi răspunse bombănind şi ieşi.

Dacă ar fi putut să respire ca lumea şi-ar fi putut "să se adune" de unde-o împrăştiase palma malacului, probabil că i-ar fi altoit necunoscutului un şut între picioare şi-ar fi fugit în stânga străzii! Ar fi fugit, indiferent în ce direcţie, până o omorau cu bătaia sau o lăsau să plece! Dar ea încerca momentan doar să respire, căzută pe canapeaua aia, şi se încăpăţâna să nu-l privească pe individ...

- ... O să mergi cu mine.

Lacrimile ţâşniră involuntar din ochii ei! Ştiuse că era victima unei tranzacţii, dar nu se aşteptase ca negocierile să se sfârşească atât de repede! Plecarea cu necunoscutul însemna ruperea ei de locul în care-o lăsaseră amicii lui Evelin; practic, va fi imposibil de urmărit, de găsit... Încerca să nege cu capul - dar nu era prea sigură că-i şi reuşea: încă încerca să scape de efectul pumnului primit în coşul pieptului şi să inspire cantitatea necesară de oxigen...

- Sau rămâi la Chioru! Dar dacă-ţi închipui că rămâi aici şi o să te găsească gaborii, ai imaginaţie, să ştii!

Bărbatul o ajută să se ridice. Ochii mici, ca de viezure, o priveau scrutător... Iar concluzia veni repede, printre dinţi:

- Nu; mergi cu mine.

- Mai bine moartă!

- Drăguţă, te asigur că n-ai să mori înainte să-mi recuperez banii! Te sfătuiesc să nu mai încerci să fugi, să nu mă înfurii şi să n-ai idei, dacă vrei să ne înţelegem cu frumosul.

Bărbatul deschise larg uşa:

- Ai cinci secunde să alegi: cu Chioru sau cu mine.

Cinci secunde? Cu Chioru sau cu el? La cimitir mai bine! Va rămâne la Chioru, relativ aproape de locul unde bunii amici îi dăduseră curvei vânt din maşină, şi va spera că individul n-o s-o omoare înainte s-o salveze poliţia! Aşa că făcu un pas în spate - şi se depărtă de uşă.

În clipa imediat următoare, femeia intră, bombănind ceva; fu ridicată şi smucită afară din cameră, afară din casă, în braţele lui Chioru. Care-o săltă pur şi simplu pe-un umăr:

- Ba o să te duci cu el!

Era cărată ca un sac de cartofi; ar fi vrut să ţipe din nou după ajutor, să urle... dar avea strania senzaţie că n-o va ajuta nimeni. Că toţi ştiau, că toţi tăceau, că n-avea cum să scape de-acolo altfel decât plecând cu individul acela...

Fu îndesată pe bancheta din spate a maşinii negre; indivizii pe care încercase ea să-i răstoarne urcară unul în dreapta, celălalt în stânga. Un tânăr la volan, necunoscutul în dreapta lui. Maşina demară în trombă.

Dacă n-ar fi fost atât de întuneric... Aha! La capătul străzii era un felinar! Dacă ar fi existat acolo şi-o plăcuţă cu numele străzii...

Maşina încetini; se aplecă să citească tăbliţa, moment în care fu lovită cu palma peste ceafă:

- Ia uite, şefu' - asta are idei!

Bărbatul se întoarse spre ea... şi mârâi printre dinţi:

- Ce-am vorbit noi?

Privirea de gheaţă o speriase; înlemnise cu ochii la el... Bărbatul întinse mâna şi-i împinse capul spre rochie, spre proprii genunchi:

- Să nu mi te clinteşti tot drumul!

Categoric! Privirea aceea o speria - pentru că nu mai avea de-a face cu Chioru şi pumnii lui. Individul ăsta era mult mai periculos! Chioru voise să profite; pe ăsta, silueta ei n-o încânta cu nimic - că n-o cumpărase ca să-i facă poze!

- Ia zi-i: cum te cheamă?

- ... Ana.

- Şi cum dracu ai ajuns în Ferentari?

Cum ajunsese acolo?... Îi era ruşine să le spună. Mai bine tăcea.

- ... Chiar te-ai măritat ieri, ai?

Aprobă cu capul, scăpând un suspin.

- Şi te-au furat amantele lu' bărbată-tu de la nuntă?

Nemernicii aveau chef de glume; râdeau. Ea plângea... Ei discutau în romanes şi râdeau. La un moment dat, unul dintre ei o înghionti şi-i adresă o întrebare; neînţelegând o iotă, ridică din umeri. Ei continuară discuţia - şi abia acum pricepu şi ea că tocmai le dăduse privilegiul de-a vorbi în voie în limba aceea pe care ea n-o înţelegea... nefiind astfel în stare să-şi dea seama ce i se va întâmpla decât poate când va fi prea târziu. Dar dacă aşa fusese să fie...

Ieri la ora asta visase în patul ei, în apartamentul cu două camere, la rochia de mireasă şi ziua de vis care va urma. În numai 24 de ore, situaţia se schimbase radical. De data asta nu voia să viseze la ziua de mâine. De data asta nici nu voia să mai apuce ziua de mâine!

- Mă fată, ţi-a dat bou' ăla să mănânci ceva? Altceva decât bătaie?

Bărbatul din dreapta ei completă, bufnind în râs:

- Şi p..ă?

Îşi acoperi capul cu braţele, plângând în hohote: Doamne, pe ce mâini încăpuse! Vocea care-i oferise cinci secunde de gândire şi-i spusese să n-aibă idei interveni imediat:

- Dă-te, bă-n p..a mea! Vorbeşte frumos, obsedatule! Zi-i, fată! Ai mâncat ceva haleală?

Să-i răspundă? De ce-ar fi făcut-o?! Ca să le dea apă la moară, să râdă din nou de ea? Ca să-i vorbească aşa? Ca să-i amintească motivele pentru care, în urmă cu vreo zece minute, decisese să rămână la Chioru şi să-l convingă repede să o îngroape la Glina?

- Alo, fata! Eu vreau să-ţi iau de mâncare şi tu mă tratezi cu curu'?

Poftim? Individul voia să-i ia de mâncare? De ce oare nu-l credea?

- Uite, bă, ce ţăran eşti! Tu nu te uiţi la ea? Asta nu-i centuristă, bă! Asta-i boboc! Ce dracu - mai taci dracu din gură şi crapă ochiu' la peisaj! Spune, fată: ţi-a dat ţiganul ăla mâncare şi apă?

Negă cu capul.

- Bine. Oprim la prima benzinărie.

Deci îi lua ceva de mâncare şi-o sticlă cu apă... Încerca oare să-i câştige încrederea? Sau doar "s-o ducă cu zăhărelul"? De ce-ar fi făcut-o, de vreme ce avea trei malaci acolo pe post de "forţă de convingere"?

După vreo cinci minute, maşina încetini; întoarse capul spre dreapta şi văzu stâlpii benzinăriei. În jurul lor însă, doar şoseaua, panourile publicitare şi-atât. Beznă, nici o lumină, nimic... Portiera pocni; paşii se îndepărtară. Îndrăzni să ridice puţin capul...

Se opriseră în şosea, departe de camerele de supraveghere ale benzinăriei... Probabil că ieşiseră deja din Bucureşti... Gândul îi readuse lacrimile în ochi; începu deci să suspine şi se simţi bătută pe umărul drept:

- Lasă, nu plânge, că ajungem şi scapi de el. Ştiu sigur că te vinde unuia cu maniere; când o vedea ăla aşa boboc, vorba lui, o să-ţi pună Dumnezeu mâna-n cap!

Din stânga auzi un comentariu în romanes; apoi hohotele zdravene de râs acoperiră hohotele ei de plâns.

Evelin

Gata! Gluma nu mai era glumă, ci situaţie de urgenţă! Se dezmeticise complet, trecuse prin teamă, spaimă, speranţă şi deznădejde şi acum trebuia să recunoască...

Trase pe dreapta şi opri motorul, oftând:

- Asta e. O căutăm de-o oră deja şi nici urmă de ea. E evident că am pierdut-o.

Acum, dacă unul dintre ei spunea "Vezi? Ţi-am zis eu!", o să-l dea jos din maşină şi-o să joace cu picioarele pe el! Din fericire, nu auzi nici o replică; porni deci motorul şi demară spre restaurant:

- Dacă nu cumva o găsim dansând şi petrecând, imediat cum ajungem eu îmi anunţ părinţii iar voi chemaţi poliţia.

- Şi ce le spunem? Ce motiv am avut s-o ducem în Ferentari şi s-o lăsăm acolo? Ai? Că noi am dus-o!

Accelera nebuneşte, gonea pe străzile pustii şi se întreba ce motiv... Ce motiv ar fi putut invoca, pentru că varianta cu "am dus-o la prietenii ei" nu mergea...

Zâmbi, aprobându-şi cu capul propriul gând:

- Aţi furat mireasa iar ea v-a rugat s-o duceţi la o prietenă care locuieşte în Ferentari şi n-a avut bani să vină la nuntă. Aşa că s-a gândit să se ducă la ea, pentru că erau prietene bune şi ţinea cu tot dinadinsul să o vadă mireasă. Aţi dus-o acolo, unde v-a spus că are de vorbit picanterii feminine cu respectiva aşa că voi puteţi să vă întoarceţi la restaurant cu pantoful miresei. Aşa aţi şi făcut - aţi lăsat-o în stradă, cu respectiva, şi v-aţi întors la restaurant. Eu am plecat cu voi să-mi iau mireasa, ne-am întors în zona unde-aţi lăsat-o şi-am claxonat pe la casele pe unde vi s-a părut vouă că a putut ea intra. Dar n-a răspuns nimeni. Atunci ne-am dat seama că acea casă era părăsită. Ne-am gândit că poate greşisem strada; am tot căutat-o vreo oră, dar nici urmă de ea. Şi atunci ne-am întors la local, sperând ca ea să se fi întors cu un taxi. Apoi am chemat poliţia. Şi aşa le lăsăm impresia că ea a fugit, nu că noi am pierdut-o. Asta spunem toţi, tuturor. E clar?

Nu primea nici un răspuns...

- Băi, v-aţi trezit din băutură? Aţi auzit ce-am vorbit până acum?

- Da, bă!

- Aţi priceput ce-aveţi de spus din clipa asta?

- Da. E o chestie plauzibilă.

Alin se grăbi să completeze:

- Mult mai plauzibilă, oricum, decât varianta ei cu "ginerică le-a spus să mă ducă pe Vâltoarei şi să mă lase acolo".

Asta cam aşa era! Sigur, totul era să o găsească pe Ana-Maria la local! Totul era să se fi întors ea cumva din creierii ţigăniei şi s-o găsească acolo - furioasă, plânsă dar teafără! Dumnezeule, ce n-ar fi dat s-o găsească la local!

Dacă însă Ana era într-adevăr dispărută... Dacă soţia lui era dispărută, ştia ce-avea de făcut. Chema poliţia, îşi suna amicii şi purica Ferentariul de sus până jos şi invers pân-o găsea! Problema era atunci când o găsea! Prietenii lui vor spune varianta stabilită de el; Ana însă va spune adevărul. Şi-l va spune cu atâta înverşunare şi pornire împotriva lui... Şi mai erau şi petrecăreţii ăia cu săbii, care puteau confirma apariţia şi plecarea Jeep-ului, apoi re-apariţia şi foiala aceleiaşi maşini...

De ce-i spunea tot "Ana"? De ce n-o numea direct "soţie"? N-o considera soţia lui? N-o iubea, ce-i drept - dar ţinea la ea! După trei luni de gândire, se însurase cu ea! Mintea lui era încă confuză; nu ştia ce să creadă, ce să facă, era îngrijorat şi cu dispariţia ei, şi cu necesitatea de-a implica poliţia în calculele lui...

Oof, Doamne! Grupul de oameni ieşit în faţa restaurantului arăta că Ana nu era la local! Nu se întorsese cu taxiul! Unde naiba era Ana?

Parcă maşina, opri motorul iar mama lui îi deschise portiera:

- Eveline, mamă, unde-aţi fost?

- Unde-i Ana?

- ... Nu ştiu! N-ai plecat tu după ea?

- Nu s-a întors în lipsa mea?

- Nu. Eveline, unde-i fata?

- Nu ştiu! La dracu s-o ia! Chemaţi poliţia!

Nu se putuse abţine să nu urle! Dar răspunsul care-i trecuse prin minte, primul impuls la auzul întrebării ei, fusese "după florar" - şi se pierduse cu firea. Nu luase în calcul acea variantă, iar când îi venise ideea, reacţionase după primul impuls - urlând în faţa invitaţilor...

Florarul... Bună idee! Acela era asul lui din mânecă! Trebuia însă să se gândească bine la ceea ce va spune poliţiei: pentru că Ana-Maria fugise la florar. Cu florarul.

Intră în local şi se apropie de bar:

- Unde-i telefonul? Chemaţi poliţia. Daţi-mi o cafea.

Ana-Maria

Trecuse aproape o oră; o durea spatele, gâtul, mijlocul, o usturau ochii, nu se putea opri din plâns...

Trebuia să încerce! Era destul de târziu, dar trebuia s-o facă şi pe-asta!

Ridică încet capul şi dădu de ochii de viezure. Cu riscul de a i se atrage atenţia că iar avea idei, şopti:

- Uite ce-i; nu-s proastă. Ştiu că i-ai dat bani lui Chioru. Soţul meu e bogat; o să-ţi dea oricât îi ceri.

Zâmbind, bărbatul se aşeză puţin mai comod şi-i răspunse tot în şoaptă:

- Nu, draga mea; te-am cumpărat, într-adevăr, de la Chioru, dar nu ca să mă duc la soţul tău să-i sugerez să-mi ofere vreo recompensă. Gaborii or fi ei neatenţi cu anumite cazuri, da' proşti nu sunt! În plus, eşti deja vândută mai departe! Iar pămpălău' ăla mare şi blond abia te-a luat de nevastă - cât crezi că valorezi pentru el?

Doamne, cât de calm îi vorbise! Ce frumos în răspunsese! Ce simplu şi uşor îi dovedise că aflase totul, că ştia ce se întâmplase...

Adică se întorseseră după ea? Că omul ăsta ştia cum arată Evelin! Adică...

Adică tocmai fusese luată cu japca de un grup pe care poliţia îl ancheta doar de faţadă?

Adică chiar nu putea să scape?

Gândurile acelea o făcură să urle! Se repezi să-l apuce de gât, să strângă cu toată puterea pe care i-o dădeau acum ura şi spaima...

Încasă o lovitură în ceafă; doar atât.

Evelin

Totul mergea cum nu se putea mai bine! Dăduse o declaraţie atât de frumoasă! Era o victimă atât de îndurerată! Musafirii plecaseră, un echipaj al poliţiei era deja în Ferentari, el era pregătit să urce la o adică la volan şi să gonească acolo, să o împace pe Ana înainte ca ea să apuce să dea vreo declaraţie...

Dar, mai întâi să-şi pună în aplicare planul!

Îşi aprinse o ţigară şi se apropie de anchetator:

- Mă scuzaţi, dar cred că trebuie să mai ştiţi ceva.

Se îndepărtă apoi de agitaţia din faţa restaurantului; când consideră că nu-l mai auzea nimeni altcineva, se opri şi oftă greu:

- Înainte de toate, vă cer maximă discreţie - pentru că este vorba despre onoarea soţiei mele.

- Sigur. Vă ascult.

- ... Aseară, am plecat de la petrecere câteva minute, ca să aduc filmele foto care rămăseseră la ea acasă. Acolo m-am întâlnit cu un individ despre care Ana-Maria nu mi-a vorbit niciodată, dar pe care îl cunoşteam din vedere şi care ştiam că e îndrăgostit de ea.

- Poftim?

- Soţia mea are ceea ce eu am numit un admirator. După ce l-am văzut şi mi-a sărit ţandăra, am ţipat la el şi l-am întărâtat. Am aflat astfel că vineri seara acest individ a urmărit-o pe soţia mea, s-a blocat cu ea în lift şi a făcut ce-a făcut să se culce cu ea.

Poliţistul avea ochii incredibil de măriţi de aşa povestire!

- Vă daţi seama că n-am putut să cred aşa ceva! Dar acum, stând şi gândindu-mă puţin, mă întreb dacă nu cumva Ana-Maria mi-a ascuns relaţia cu acest individ şi dacă nu cumva el a contactat-o aseară. Dacă nu cumva ea s-a dus azi la el.

Gata: lansase bomba. Acum aştepta opinia anchetatorului...

- ... Adică soţia dvs v-a înşelat chiar înainte de nuntă, iar dvs îmi spuneţi că s-ar putea ca ea să fi fugit cu altul chiar în noaptea nunţii?

Ridică din umeri, zâmbind jenat:

- Nu mi-e deloc uşor să trag concluziile astea - pentru că e soţia mea şi o iubesc foarte mult. Dar e tânără, individul e versat şi orice variantă care-o scoate din Ferentari mă încântă la ora asta. Pentru mine, cel mai important este s-o găsim; lămuririle din viaţa privată vin după asta.

- Vă înţeleg. Ştiţi măcar cum îl cheamă pe tânărul cu pricina?

- Bineînţeles. Săptămâna trecută, când am observat cum o privea, m-am interesat cine e. Vinde flori la chioşcul tatălui lui, vizavi de blocul în care a locuit soţia mea. Îl cheamă Manolache Florentin.

- Şi nu ştiţi, din întâmplare, unde locuieşte...

- Am sursele mele de informare - dar nici chiar aşa! Ştiu adresa exactă a blocului soţiei mele; probabil că acolo e înregistrat şi chioşcul...

- Bine; o să-mi contactez colegii şi-o să văd ce pot să fac.

- În cazul în care decideţi să-i puneţi individului câteva întrebări, m-aş bucura mult să merg cu dvs. Nu de alta, dar dacă Ana e acolo, e mai bine pentru ea să afle din prima clipă că sunt dispus s-o înţeleg şi s-o iert.

- Bine, dle Leoveanu.

Gata cu insistenţele - devenea pisălog şi trezea suspiciuni! În plus, aruncase grenada, dar nu se gândise la schijele pe care florarul le va arunca spre el! Ştia că va fi acuzat de diverse chestii, reale şi închipuite; trebuia să găsească o cale să se apere cât mai credibil! Trebuia să anticipeze acuzele ţiganului şi să-şi pregătească răspunsurile! Grenadele trebuiau să explodeze în curtea individului, nu în Jeep-ul lui!

Florentin

Pocnetul uşii îl făcu să deschidă ochii; dar numai ordinul mamei lui reuşi să-l trezească cu adevărat:

- Florentine, scoală! Scoală, mămicule, că a venit poliţia!

Cee? Se grăbi să se ridice şi se prinse în ultimul moment cu mâna de tăblia patului, să nu cadă:

- Cee? Poliţia?

- Nu ţi-am spus să nu te încurci cu romance? Nu ţi-a spus tac-tu să nu te bagi cu muieri măritate? Ete, bărba-su a adus poliţia! Ieşi şi lămureşte problema! Şi să n-aştepţi ajutor de la mine - că n-ai să-l vezi!

Mama lui îi întoarse spatele, ieşi şi trânti uşa. Se repezi la geam: cum-cum? Matahala adusese poliţia?

Da, era toată "trupa" acolo: poliţia, matahala şi nişte pişpirei la fel de blonzi şi de cocheţi ca individul cu floare-n piept. Pe unul din ei parcă-l ştia - dar, la ora asta, nu-şi mai amintea de unde...

Îşi luă pantalonii şi cămaşa. Se îmbrăca grăbit... Ce dracu făcuse românaşul ăla? Ce căuta la el acasă? Ce voia să demonstreze? Ce acuzaţie îi aducea? Că-i "probase" nevasta înainte de nuntă? Sau scornise el ceva mai serios, ca să se răzbune?

Ce-i era atât de greu individului să priceapă că Ana, femeia pe care o luase ieri de nevastă, se simţise alaltăieri atrasă de ţiganul din colţ? Chiar atât de încuiat era?

Deschise uşa, dădu să iasă, dar tatăl lui îl prinse de braţ:

- Să spui adevărul, mă! Să nu minţi; auzi?

Aprobă cu capul şi fu lăsat să iasă în curte. Se apropie de poliţistul din dreptul porţii, încruntându-se: scutierii şi SPIR-ul mai lipseau de acolo! Vecinii fuseseră primii în stradă - pentru că aşa era întotdeauna în cartierul lui - şi toţi aşteptau spectacolul sau semnalul. Vecinii lui erau foarte săritori, atunci când venea vorba despre Ioan Manolache!

- Bună dimineaţa. Manolache Florentin?

Aprobă cu capul.

- Un act de identitate aveţi?

- Nu mă credeţi că eu sunt?

Matahala dădu teatral ochii peste cap şi se întoarse cu spatele, chicotind şi bombănind cu celălalt blond. Scoase cartea de identitate şi i-o întinse; bărbatul îşi aruncă privirea peste ea şi i-o înapoie:

- O cunoaşteţi pe Leoveanu Ana-Maria?

- Pe cine?

- Leoveanu Ana-Maria, fostă Cioroacă. Soţia domnului.

Se încruntă:

- Da, o cunosc pe soţia domnului.

- Îmi puteţi spune în ce împrejurare aţi cunoscut-o şi care sunt relaţiile dvs cu ea?

- După ce îmi spuneţi pentru ce anume mă anchetaţi peste poartă la şase jumate dimineaţa.

- Încercăm să stabilim ce legătură există între dvs şi dna Leoveanu, pentru că dna a dispărut aseară şi

Cee? Se repezi la poartă, cu degetul ferm întins spre matahală:

- Ce i-ai făcut, nenorocitule? Tu ai alungat-o! Ai gonit-o!

Poliţistul se grăbi să-l prindă de braţ:

- Calmează-te, domnul

- Domnul i-a făcut Anei ceva rău! Nu se poate! Dacă Ana s-a măritat cu el, a vrut să rămână măritată cu el! I-a făcut el ceva, dacă a dispărut! El a alungat-o!

Matahala nu mai bombănea, vecinii începuseră să mormăie aşa că îşi expuse grăbit explicaţiile:

- Păi uitaţi-vă la el: ăsta e hal de soţ disperat că i-a dispărut soţia-n toiul nopţii? Uite-l cum rânjeşte şi-şi freacă mâinile! Spuneţi că ea a dispărut? Iar individul ăsta a avut timp să se ducă să-şi schimbe costumul? Ca să nu-l şifoneze pe-ăla bun, probabil!

- Stai potolit, ca să rămânem la capitolul discuţie.

... La urma urmei, poliţaiul avea dreptate! Ce rost avea să răcnească la matahală? Oricum individul avea destui bani să-şi cumpere nevinovăţia în justiţie, indiferent ce mişelie săvârşise! Iar poliţistul se grăbi să-şi reia întrebările:

- Când ai văzut-o ultima oară pe dna Leoveanu?

- Vineri seara, pe la şase jumate.

- N-ai văzut-o şi ieri?

- Nu.

- N-ai văzut-o când a plecat alaiul de nuntă? Totuşi, de la chioşcul tatălui tău se vede bine scara blocului unde locuieşte ea.

- Nu, n-am văzut-o. Oamenii mai au şi alte treburi, în loc să se holbeze la nunţi pe stradă.

- ... Şi când ai vorbit ultima oară cu ea?

- Vineri la şase jumate.

- Nu te-a mai căutat de-atunci.

- Nu.

- Şi nici tu pe ea.

- Nu. Sunt acuzat că am răpit-o?

- Întrucât ea a dispărut azi-noapte, vrem să aflăm cu cine a intrat în contact ieri şi unde ar putea fi acum.

- Cu mine n-a intrat în contact; iar aici nu e.

- Tu unde-ai fost azi-noapte?

- După ce-am dat ochii cu gorila aia în faţa blocului ei şi i-am spus ce şi cum, am venit acasă.

- Singur?

- Singur.

- Şi-ai rămas acasă? Sau te-ai mai tupilat aşa, juma' de oră, să dai o fugă şi s-o vezi?

- Nu-mi stă în obicei să mă tupilez.

Paşii se apropiară în spatele lui iar tăticul lui se grăbi să lămurească lucrurile - adică să-i demonstreze lui că "veniseră întăririle":

- Băiatul meu nu se tupilează: iese cu fruntea sus pe uşă.

Poliţistul reveni şi la tonul, şi la exprimarea protocolare:

- Dle Manolache, ne permiteţi să intrăm, să ne asigurăm că Ana-Maria nu este la dvs?

Percheziţie la familia Manolache? Poate după Apocalipsă! Ha-ha!

De-aici încolo, se mai pregăteau de-o trântă pe cinste cu forţele de ordine şi-apoi se aranjau puţin pentru interviurile de la jurnalul de dimineaţă... Tatăl lui ridică privirea peste poliţist şi ridică tonul vocii:

- Dle Leoveanu, nevasta ta nu e la mine-n casă.

Ei, poftim! Tatăl lui i se adresase direct matahalei, care rămăsese cu gura căscată! Mai mult; bătrânul pusese palma pe umărul lui, dându-i astfel o încredere nebănuită în el însuşi! Tăticul lui îl sprijinea şi-l ajuta chiar acum, deşi azi-noapte plănuise probabil să-l omoare în chinuri...

Matahala se holba în continuare la bărbatul înalt şi solid, care era de un calm fantastic şi-i spusese acele cuvinte de parcă ar fi discutat despre pâinea de la supermarket. Evident, tatăl lui aştepta şi un răspuns de la blond! Care tăcea! Şi cum blondul tăcea, tot tăticul lui continuă discuţia:

- ... Ei bine? E cazul să-l pui pe omul ăsta să ceară mandat de percheziţie?

Ca dezmeticit dintr-o vrajă, matahala aruncă ţigara şi negă, plecând privirea aia albastră spre asfalt:

- Nu.

- Bine. Eu o să-l invit oricum pe domnul înăuntru - ca să nu ne auzim vorbe.

Ptiu - că deştept mai era tăticul ăsta al lui! Umilise matahala, după care se pusese bine cu poliţaiul care se ocupa de caz! Extrem de diplomat! Poliţistul intră în curte, iar tatăl lui îl pofti să-l urmeze; el rămase lângă poartă, privindu-l lung pe "domnul Leoveanu". Care, apropo! - nu se prea grăbea să-i întoarcă interesul! Părea foarte preocupat de celălalt blond! Aa, acum îl recunoştea! Era individul cu care venise matahala să schimbe buchetul miresei! Puse o mână-n şold: să se ia acum de el? Să-l aţâţe să spună ce-i făcuse Anei şi unde-o gonise?...

Să încerce măcar! Ridică o sprânceană:

- ... Nu ştii să pierzi.

Ochii albaştri îl priviră preţ de-o clipă; matahala bombăni, zâmbind zeflemitor:

- Asta e grija ta acum? Ana e cine ştie pe unde, poate are nevoie de ajutor iar ţie nu-ţi pasă decât de cine a câştigat?

- Ana e bine-mersi unde-ai trimis-o tu. Pe la vreo mânăstire probabil, ca să se-nveţe minte - nu?

- Nu ştiu unde e Ana. Poate ştii tu?!

Deschise poarta şi porni ameninţător spre blond:

- După ce ţi-am spus adevărul azi-noapte, ai fugit mâncând pământul. Te-ai dus la ea şi ce i-ai făcut? Spune: ai bătut-o?

- Eşti atât de pueril!

- I-ai reproşat tot felul de chestii, i-ai dat câteva palme după care ai gonit-o. Şi-acum te-ai panicat, pentru că ea a zis săru' mâna să scape de aşa bărbat şi dusă a fost!

- Nu vezi că aberezi?

- Punem pariu că în 24 de ore vrei să divorţezi? Iar ea nu va avea nimic împotrivă, atunci când va avea curaj să se întoarcă?

Aha! Îl iritase! Matahala porni spre el cu paşi mari:

- Ia să am eu o vorbă cu tine, mă! Că văd că nu te potoleşti! Ai de comentat!

Ia să-i iasă în întâmpinare! Că nu-i era frică de el!

Şi bineînţeles că amicul blond sărise să-şi oprească "donatorul", iar el fusese luat pe sus de nişte băieţi în uniforme! Nici o problemă: să renunţe matahala şi renunţa şi el! O secundă, două... Gata: matahala se urcase în super-maşina lui, cu lingău cu tot. Acum se lăsă şi el tras spre poartă; de cum i se dădu drumul, intră în curte şi se grăbi spre cămăruţa din capătul curţii, care servea drept cămară şi intrare-n beci. Va aştepta acolo încheierea controlului şi plecarea fandositului.

Intră în cămăruţa mică şi închise uşa.

Doamne, oare ce-i făcuse Anei? Cum zisese că o chema? Leoveanu Ana? Nu: Leoveanu Ana-Maria. Oare unde era zâna lui? Ieri la prânz plecase veselă să se mărite cu matahala, iar azi la şase dimineaţa poliţia o căuta la el acasă... Poate se certaseră; poate că el ţipase şi ea plânsese, vinovată. Dar dacă el o gonise iar ea fugise atât de departe încât acum o căuta cu poliţia, era clar că matahala o speriase de moarte! Era evident că individul îi făcuse nişte scene fantastice şi-i spusese cuvinte îngrozitoare! Şi toate astea din cauza lui - pentru că el nu putuse să-şi ţină gura aseară, să păstreze secretul, să se retragă din viaţa ei pe nesimţite... El pierduse. El nu ştia să piardă - şi-i făcuse ei atât de mult rău...

Uşa se deschise scurt; Roberto întrebă, fără să-l privească:

- Când te-ai întâlnit tu cu ăsta? Că aseară n-ai lipsit decât 20 de minute - şi nu-i destul ca să fi ajuns la crâşma unde serbau ei!

- ... M-am dus la blocul ei.

- Hai, că eşti cretin!

- Nu ştiu ce căuta el la ea acasă la ora aia! Oricum, când a ieşit, s-a repezit la mine; şi i-am spus eu ce s-a întâmplat cu mine şi nevasta lui şi de ce. N-a avut curaj să mă înfrunte; a fugit mâncând pământul.

- Se pare că i-a făcut un tămbălău de-a fugit fata cât mai departe de el!

- Sau i-a făcut ceva rău. E în stare!

- Matahala a plecat iar tata vorbeşte cu poliţaiul; sunt prieteni buni deja, aşa că ai grijă cum te porţi cu ăl bătrân, dacă vrei să ştii ce s-a întâmplat la nuntă.

Aprobă, zâmbind: frăţiorul lui îl înţelesese. Roberto fusese supărat atunci când aflase că Ana era şi romăncă, şi măritată - dar îl înţelesese şi-i trecuse supărarea. Iar acum îl ajuta. Să se poarte deci foarte frumos cu tatăl lui şi fratele mai mare...

Evelin

Foarte clar acum! Ţiganul avea un tupeu fantastic! Dacă Ana n-a vrut să se culce cu el, cu siguranţă o convinsese el! Dar era deja prea

mult; el era obosit, ţiganul profitase de asta şi-i aruncase vorbe grele, absenţa Anei îl îngrijora, părinţii lui îl aşteptau la ei acasă, îngrijoraţi şi ei... Întâi să-l ducă pe Alin acasă şi după aceea să se odihnească câteva ore.

Nu vorbeau; el conducea, Alin părea foarte preocupat de magazinele din dreapta... Ce-şi mai puteau spune? El se înfuriase, îşi pusese amicul să-l ajute s-o pedepsească pe Ana şi acum ea dispăruse. Ce mai era de spus? Piuitul mobilului îl făcu să tresară; scoase aparatul şi înjură zdravăn:

- Mama dracului de curvă! Asta ce vrea?

Apăsă butonul, încruntat:

- Da.
- Neaţa.
- Fii scurtă: ce vrei?
- E prin preajmă? OK! Când vii pe la mine?
- Altă dată.

Închise şi oftă greu:

- În ce rahaturi mă bag şi eu...
- Şi-n ce rahaturi monumentale îi bagi pe ceilalţi! Imediat cum se întoarce, ştii ce va spune Ana? Exact ce i-am făcut noi, toţi, minut cu minut.
- Mai tacă-ţi fleanca! N-o să spună nimic! Unde crezi că e Ana acum?
- Nu ştiu! Că doar de-aia am chemat poliţia!
- E la ţigani!
- Eveline, mă sperii!
- Serios acum! L-ai văzut pe ţigan cât de calm era? Păi aşa reacţionează un om îngrijorat pentru iubirea vieţii lui? O ascunseseră pe la vreun vecin! Dacă nu cumva o fi chiar la apartamentul ei, făcând un duş şi pregătind şampania pentru iubiţel!
- Nu te mai prosti! Ştii bine că sunt poliţişti la apartamentul ei!
- Oricum, Aline, stai liniştit: mă duc glonţ la ai mei, iau actele din costum şi mă duc să anulez căsătoria.
- ... Băi, tu eşti chiar ţicnit!
- Nu-nu! M-am săturat de istoria asta! M-am săturat de Ana şi toate problemele care mi se trag de la ea!

Trase pe dreapta în faţa blocului. Întoarse capul spre Alin: hai, ce aştepta? Brânci? Prietenul lui era doar foarte trist...

- ... Nu face aşa o porcărie! Ai răbdare măcar până o găseşte poliţia, sau până se întoarce ea de bunăvoie! S-o laşi acum cu fundu-n baltă, după ce i-ai făcut ce-ai făcut...
- Şi să stau după curul ei un an de zile? Iar ea să-l viziteze pe ţigan, eventual periodic? Nu, mersi! Desfacem aranjamentul, ea se duce unde vede cu ochii, eu îmi văd de viaţa mea şi gata! Şi-aşa, nunta asta a fost un fiasco!
- Te-ai ţicnit!
- Probabil!
- ... Când o să se întoarcă, cum ai să poţi s-o mai priveşti în ochi?
- Întreabă-te dacă o să mai aibă ea curajul să ridice privirea din pământ! Noapte bună.
- ... Noapte bună, Eveline. Sper ca orele de odihnă să-ţi limpezească mintea.

Daa, sigur! Portiera pocni; demară spre casă.

La urma urmei, aşa era cel mai bine! Prea multe chestii merseseră pe dos la mariajul ăsta! O nevastă prea frumoasă era întotdeauna o belea foarte mare. O mai avea pe cap şi pe Oana... În cap, mă rog! Ana parcă intrase în pământ, ţiganul era mai sigur pe el ca oricând... Gata! Prea multe şarade! Prea mult timp pierdut doar pentru învârtirea în jurul cozii! Se însurase din cauza Oanei! Voise s-o facă să sufere; cu siguranţă, asta îi reuşise din plin! Ana îşi permisese, în situaţia ei şi aşa incertă, să-l înşele înaintea nunţii cu florarul! Era prea de tot! Putea suporta multe, dar avea şi el limitele lui! Tocmai îşi atinsese limitele...

Acum avea ocazia de-a rupe căsătoria. Nu va pierde ocazia asta. Va îndrepta greşeala pe care-o făcuse atunci când decisese să-i acorde încredere tinerei secretare de 19 ani. Trei luni fuseseră de-ajuns ca să o cunoască, să se culce cu ea, să plănuiască toată nunta şi s-o şi facă! Inadmisibil! Femeia aia îl dusese de nas!

Frână şi opri motorul. Alergă în scara blocului, urcă treptele în fugă şi apăsă butonul soneriei. Uşa se deschise imediat:

- Aoleu, dac'ai şti câte griji ne-am făcut! Unde-ai fost?
- Cu poliţia, s-o caut.
- Şi?
- Şi nimic: nu e nicăieri.
- ... Păi unde-ar putea fi, mămicule?
- Un singur lucru e cert: la mine nu-i. Aşa că eu o termin cu ea.

Intră în dormitor şi aruncă sacoul pe scaun: dacă îşi lua iar haina de costum, era mai credibil la Primărie! Ţiganul ăla avusese dreptate - nevasta lui era de negăsit iar el se găsea să se schimbe şi să se aranjeze?! Luă şi hârtiile scrise de poliţişti... Mama lui şopti, din cadrul uşii:

- Eveline, ce vrei să faci?
- Anulez căsătoria, fireşte!
- Fii serios! Cum să faci aşa ceva?!
- Mamă, fii realistă: Ana-Maria a plecat în timpul nunţii şi dusă a fost! Nu s-a întors în opt ore: am înţeles "mesajul".
- Eveline, te rog să nu faci asta!
- Mamă, Ana-Maria a fugit cu altul. În noaptea asta, ea a decis să se ducă cu altu-n lume.
- Fii serios! Cine ţi-a spus asta? Fătuca aia, Oana?

Aa, stop! Se grăbi s-o lămurească cu ţipete cât mai tari:

- Ştii de unde vin? De la ţiganul cu care s-a culcat noră-ta vineri seara!

Na, că reacţionase la nervi şi acum îi necăjise serios! Îl priveau amândoi perplecşi, mama lui dăduse să-şi acopere gura cu palma dar mâna îi înlemnise undeva pe drum...

- Nu mă faceţi să spun tot ce s-a întâmplat în noaptea asta: rămâneţi supăraţi doar pentru ruinarea nunţii şi anularea căsătoriei.

Ieşi şi trânti uşa: gata! Să-l lase în pace! El se ducea la Primărie, să scape odată de belea, şi-apoi trecea pe la Oana! Că tot îi amintise tăticul lui de ea...

Florentin

Stătea la masă, dar nu mânca. Ar fi trebuit să plece la chioşc, cu mama lui; numai că ea îi nominalizase pe Ileana şi Marcel. El nu se auzise strigat; de parcă era pedepsit... sau menajat! Dar mai degrabă pedepsit: să stea singur în casă, fără să aibă cu cine discuta, ştiind că tatăl lui avea toate informaţiile după care tânjea el dar le ţinea cu el la vânzare, în Piaţa Dorobanţi, în loc să-i spună şi lui ce şi cum? Pedeapsă!

Ciudat; parcă auzise poarta scârţâind! Se aplecă puţin spre fereastră...

Sări în picioare: tatăl lui! Venise să-i aplice binemeritata corecţie!

Îl aştepta în picioare. N-avea rost să facă şi acum pe supăratul şi să fugă de-acasă! Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să discute cu el; întotdeauna era mai bine mai devreme, ca să n-aibă timp bătrânul să se enerveze prea tare! Stătea deci în picioare, lângă masă, privea uşa şi aştepta, cu inima bătând să-i spargă pieptul...

Uşa se deschise ferm; ochii negri îl priviră preţ de trei secunde lungi, interminabile... Tatăl lui intră, închise uşa, îşi lăsă geaca pe scaun şi se aşeză la masă. El unul nu-şi permitea să se clintească de-acolo!

Era linişte...

- O să-ţi spun ce-am aflat; dar asta numai ca să-ţi dai şi tu seama că femeia aia nu e pentru tine. Blondul e avocat; e patronul cabinetului de avocatură la care lucrează ea. Bănuia de ceva vreme că ai pus ochii pe femeia lui; te-a lăsat în pace, dar s-a interesat subtil cine şi-al cui eşti. Nu ştiu ce i-ai spus aseară, când v-aţi întâlnit; dar după ce-a vorbit cu tine, individul s-a dus la restaurant şi a întrebat-o dacă e adevărat că voi doi aţi avut o aventură. Ea a negat. Apoi prietenii lui au furat mireasa; ea i-a rugat s-o ducă la McDonald's la Unirea şi apoi în Ferentari, la o prietenă care nu a avut bani să vină la nuntă. Au lăsat-o acolo şi s-au întors cu pantoful la restaurant. Blondul s-a

dus cu ei în Ferentari ca s-o ia, dar n-au mai găsit-o. Casa respectivă era părăsită, nimeni n-o văzuse pe ea pe-acolo iar ea nu era nicăieri. Au căutat-o cam o oră, până s-au hotărât să cheme poliţia; după care blondul şi-a călcat pe mândrie şi i-a spus poliţaiului de tine. Au venit aici, te-ai dat în spectacol...

- Doar nu era să

- Florentine, stai jos.

Se grăbi să se aşeze şi să tacă mâlc...

- Am vorbit şi cu maică-ta. Ştii bine părerea noastră; ştii unde te-am îndrumat să-ţi arunci privirea şi să-ţi găseşti mireasă. Maică-ta a văzut-o când a plecat cu nunta. A înţeles şi ea de ce n-ai putut să asculţi de noi şi te-ai încurcat cu romînca asta. Cert este însă că ea este acum măritată cu altul. În concluzie, nu vreau să mai aud de ea. Nu vreau să te mai gândeşti la ea.

- Până nu aflu că e bine sănătoasă, o s-o caut eu.

- Florentine, ne certăm!

- Tată, tu l-ai văzut pe bărba-su? Crezi că ăla se mai interesează de ea? Ăla caută avocaţi acum, nu pe ea!

- Dar ea l-a ales pe el, aşa că este treaba lor acum.

- Ăla e un nemernic care cine ştie pe unde-a trimis-o!

- Nu te interesează pe tine asta.

- Ba da! Pentru că, dacă nu eram eu, ea îşi vedea de logodna ei şi acum era bine mersi acasă la căldură, numărând darul!

Se înfuriase şi cam ridicase tonul. Ochii negri îl priveau lung, serioşi; el se calma instantaneu şi revenea la atitudinea "paşnică"...

- ... Tu nu-ţi dai seama cât de departe ai mers cu fata asta! În privinţa noastră!

- Ba da, îmi dau seama - şi ştiu că acum ar fi trebuit să-mi înveneţeşti ochii pentru că nu te-am ascultat. Te rog, tată, lasă-mă s-o găsesc! Imediat cum aflu că ea e bine, îmi iau mintea de la ea!

- ... Bine. Cu condiţia să nu faci nimic fără ştirea lui Roberto.

- Sigur!

- Şi-acum du-te la maică-ta la chioşc şi stai acolo cuminte; că poliţia sigur o să-ţi dea târcoale zilele astea! Doar eşti ţigan, nu? La noi se poartă chestii de-astea cu răpiri şi fugi...

Aprobă fericit, abţinându-se cu greu să nu se arunce de gâtul lui!

- Du-te, mă! N-auzi că te-aşteaptă maică-ta?

Alergă la uşă, se încălţă, îşi luă geaca şi se grăbi să iasă: acum trebuia să fie copilul impecabil şi fratele ascultător, dacă voia ajutorul lui Roberto! Şi cum fără Roberto nu putea face nimic...

Trebuia să o găsească! Nu ştia cum să facă asta - dar tocmai primise "aprobare" să investigheze dispariţia ei! Ei bine, las' că o găsea el! Dacă matahala aia blondă căuta acum un avocat de divorţuri, las' că o găsea el pe Ana!

Evelin

Alergă la maşină, urcă la volan şi demară în trombă: nemernica! Nu voise nici măcar să-i ia în considerare o cerere de desfacere a căsătoriei! Trebuia să fie şi Ana-Maria acolo! Cea mai mare prostie! Cea mai tâmpită regulă care putea exista! Îi putea divorţa pe loc, dar numai dacă erau amândoi! Şi cum el prezentase deja hârtiile poliţiei, anunţând astfel toată primăria că soţia lui dispăruse, respectiva funcţionară îi refuzase toate demersurile: şi pe cele cu frumosul, şi pe cele financiare, şi răcnetele...

Oare soţia lui ştia regulile astea? Oare se interesase înainte de nuntă? Oare ştiuse că putea "s-o şteargă" de la nuntă şi-apoi să rămână căsătorită cu fabrica de bani cel puţin două luni - adică perioada minimă până la pronunţarea divorţului?

Frână, opri motorul şi intră în scară: la dracu cu Jeep-ul! Să i-l fure, dacă altă treabă n-aveau! Intră în lift, închise uşile, apăsă butonul...

Trase de uşă. Ascultătoare, cabina se opri între etaje. Deci aşa...

Închise uşa şi apăsă din nou pe buton. Lucrurile erau mai clare acum. Probabil că Ana se speriase de ţigan, probabil că-l respinsese un timp, după care el o ameninţase cu ceva, sau...

La naiba! N-o ameninţase chiar deloc! Ana fugise cu individul! Iar dacă nu fugise cu el, fugise de soţul ei - şi-asta era şi mai grav! Trebuia deci să scape de ea! Partea proastă era că trebuia să aştepte să fie găsită şi-abia după aceea putea începe formalităţile! Dar tot răul era spre bine, la urma urmei. De ce să se simtă Oana stăpână pe situaţie? O speriase bine; acum s-o mai ţină-n şah o perioadă, ca să-şi înveţe bine lecţia!

Apăsă soneria; paşii se apropiară în fugă iar uşa se deschise larg. Intră fără s-o privească, merse glonţ în sufragerie şi se trânti pe canapea:

- Nu-mi vine să cred! Nu pot anula căsătoria fără să fie şi ea de acord! Adică acolo, cu mine! Incredibil!

Oana se aşeză lângă el:

- Când am văzut cum mi-ai vorbit de dimineaţă, mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva. Aşa că l-am tot sunat pe Alin, până mi-a răspuns. Şi-am aflat...

- Ai aflat! Bravo! Eşti foarte mulţumită, nu-i aşa? Eşti foarte fericită! A dispărut marea ta rivală!

- Nu sunt deloc fericită, dacă vrei să ştii! Aventuri cu tine pot avea la orice oră; eu speram însă la o relaţie serioasă, de durată... Sperasem să fiu eu în locul ei.

- Tu în locul ei? Nu spuneai mai deunăzi că te-ai speriat de determinarea mea? Şi că nu eşti pregătită pentru decizii majore? Te-ai răzgândit?

- M-am dezmeticit.

- Cam târziu: sunt însurat cu ea, iar ca să iau măsuri legale trebuie să fie şi ea de faţă!

- Şi la divorţ?

- Tu nu ştii cât durează un divorţ în care se prezintă o singură parte?

- Ba da... Stai liniştit: Ana o să se întoarcă. Fie se va plictisi de individul cu care-a fugit, fie va rămâne fără bani. Dar tot va trebui să-ţi sune la uşă într-o zi. Cred că mai mult de-o lună nu-i ia!

Aşa credea ea? Oana se ridică şi stinse lumina:

- În timpul ăsta, cred că-mi permiţi să încerc să trec peste îngrijorare şi să mă pregătesc pentru o eventuală decizie majoră...

Ia uite-o! Ridică din umeri, râzând:

- Dacă tu crezi că-mi mai arde de însurătoare în următorii 10 ani...

- Ştiu în schimb că ai înţeles, în sfârşit, ce fel de om este soţia ta. Ştiu că ţi-ai dat seama de ce plângeam şi te rugam să nu te însori, să te mai gândeşti, să mai aştepţi... Nu dispera: nimic nu e imposibil. Ţi-am spus: o să se întoarcă - şi-atunci o să înaintezi divorţul...

Oana voia să facă dragoste cu el. Nici dacă-i spunea că e o broască râioasă, n-ar fi răzgândit-o! Aşa că, de ce să se mai împotrivească?!

Ana-Maria

Scăpă un ţipăt şi dădu să se ridice - dar nu reuşi. Deschise în schimb ochii, speriată de apa rece care-o lovise în plină faţă. Necunoscutul din faţa ei lăsă un pahar pe covor şi reveni la ea. O privea lung, zâmbind amabil...

Se trase spre spătarul fotoliului; zări cu coada ochiului rochia de mireasă şi realiză că ratase cea de-a doua negociere. Strânse pumnii, amintindu-şi de noaptea trecută şi de ultimele cuvinte pe care le auzise de la Evelin... Individul folosi o voce calmă, caldă şi plină de miere:

- Câţi ani ai?

Evident, nu avea de gând să răspundă!

- Cum te cheamă?

Nu, nici întrebarea asta nu fusese cea corectă!

- Ai paşaport?

Ia să-i dea ea o întrebare potrivită:

- Unde sunt?

- Ai sau n-ai paşaport?

- Sunt în Timişoara? Sau în Arad? Ce vrei de la mine?

- Ai paşaport valabil?

- Nu răspund la nici o întrebare până nu mi se spune unde sunt.

Bărbatul se ridică şi-şi aprinse o ţigară... şi-i vorbi normal acum:

- Eşti la noul tău proprietar. Eşti încă în România; dar în 24 de ore te muţi în Serbia.

Îl văzu ieşind, luând ceva şi apoi revenind spre ea:

- Iar dacă-mi faci probleme la graniţă, n-o să-ţi mai vezi rudele şi cunoscuţii decât de sus, din cer.

I se azvârli o rochie şi-o pereche de balerini; rămase singură.

Deci aşa... Era încă în România: asta da, veste bună! Voiau s-o ducă în Serbia, - şi-asta era o veste groaznică! Deci era undeva în vestul ţării... Dacă putea să ajungă la poliţie sau la primul telefon public, era salvată! Trebuia să se descurce cumva să fugă de-acolo! Dar cum?

Era într-o cameră destul de mare: o canapea extensibilă, două fotolii şi-o masă. Într-o parte uşa, în cealaltă geamul. Cu gratii. Se ridică şi se apropie de fereastră. Casă la curte, într-o zonă plină de case la curte. Fără etaj. În partea aceea gratiile, în partea cealaltă "noul ei proprietar". Cum să fugă?

... Evident, ăsta era "profesionist". Ăsta trafica femei ca principală "meserie" şi avea o vastă experienţă în materie. Deci, până nu ieşea din casă, n-avea nici o şansă să fugă de-acolo. Şi chiar dacă nu va reuşi să fugă, chiar dacă îi vor face acte false, n-o vor trece graniţa fără voia ei! O să ţipe, o să urle, o să facă un tămbălău îndeajuns de mare încât s-o audă toţi poliţiştii din oraş! Nu era încă panicată; era doar speriată. Căuta în continuare o soluţie de ieşire din criză, o cale de a-l contacta pe Evelin, de a-i spune unde era... Sau pe părinţii lui! Sau pur şi simplu pe cucoana care va răspunde la 955!

Uşa se deschise brusc, speriind-o îngrozitor; bărbatul se încruntă:

- Schimbă-te odată!

Aa, să se schimbe! În sfârşit! Scăpa de rochia aia infernală, lungă şi largă, care-o încurcase la tentativa de fugă de la Chioru! O aruncă cât colo; îşi puse rochia albastră, încheie fermoarul şi oftă uşurată: gata: Rochie până la genunchi, călduroasă, şi balerini - adică evadare de succes. Se simţea slăbită şi îi era o foame îngrozitoare - dar, cu puţin noroc, asta nu va transforma reuşita într-un eşec!

- Hai, vino-ncoa!

Aruncă o ultimă privire rochiei albe: Doamne, când va ajunge înapoi la Bucureşti, Evelin Leoveanu va avea multe explicaţii de dat!

Ieşi din cameră; fu prinsă de braţ, condusă prin trei camere-vagon, scoasă din casă şi îndesată pe bancheta din spate a unei Dacii, lângă un bărbat solid. Maşina se puse imediat în mişcare.

... Zece secunde. De când ieşise din cameră până când maşina se pusese în mişcare, trecuseră zece secunde. Iar ea nu fusese în stare nici să se dezmeticească, darămite să încropească un plan de evadare! Sau să ţipe! Ăsta era "profesionist"...

Şi-abia acum îşi dădea ea seama că pierduse un atu important: rochia! Toată lumea observa şi întorcea capul după o mireasă! Era sigură că tot cartierul lui Chioru aflase de existenţa ei şi afacerea vecinului lor! Iar ea fusese acum îndeajuns de toantă să se schimbe de bunăvoie... şi să se mai şi bucure pentru asta! Dar...

Bărbatul de pe scaunul din faţă se întoarse şi-o privi pătrunzător:

- El e Gigi: cu el pleci. Cu el şi încă patru fete. Ai paşaport?

Prefera să tacă: Gigi, individul de lângă ea o privea insistent. Încasă o palmă după ceafă de la el:

- Tu n-auzi? Ai paşaport?

Negă cu capul; mai încasă o palmă:

- Adică n-auzi! Faci mişto de noi!

Bufni în plâns şi-şi acoperi încet capul cu palmele...

Bărbatul din faţa ei, cel care îi adusese rochia şi-o scosese din casă, îşi exprimă nemulţumirea în romanes. Gigi tăcea mâlc acum, ea plângea, şoferul încerca probabil să nu-şi facă simţită prezenţa... "Profesionistul" tot bombănea acolo, pe limba lor... Brusc, insul "o coti" în română:

- Iar tu nu mai plânge. Să înţeleg că n-ai paşaport? Şi de data asta vorbeşte - că Gigi n-o are cu limbajul semnelor.

Încercă să-şi înăbuşe plânsul:

- N-am.

- Sârbeşte rupi?

- Nu.

- Ce rupi?

- Engleză şi franceză.

- Bine. Cum te cheamă chiar n-are importanţă; să nu uiţi că dacă faci probleme, îţi faci probleme.

Preferă să nu mai răspundă; maşina încetini, opri, portiera pocni... Şi se puseră din nou în mişcare. Cumpărătorul ei coborâse "la prima" şi dispăruse în mulţime. Rămăsese cu "şeful direct"... Avu impresia că Gigi zâmbea:

- ... Calmează-te - că mi s-a interzis să te mai căpăcesc.

Da? Iar asta trebuia s-o liniştească?

- ... Ajungem. Cobori şi intri glonţ în casă; fără alte iniţiative...

Maşina opri din nou; coborî, constată că de la portieră până la gard nu erau decât 30 de centimetri şi concluzionă că acela nu era momentul ideal pentru o nouă tentativă de fugă. Intră deci în curte; Gigi o ajunse din urmă, o împinse în casă, o conduse într-o cameră şi închise uşa în urma ei. Păi...

Ce dracu mai era de făcut? Mai avea ceva de făcut? Se părea că nu...

Se aşeză pe canapea, fără să le dea atenţie celorlalte patru tinere.

- ... Salut.

Nici nu se gândea să vorbească cu individele alea! Cu siguranţă, ele plecau de bunăvoie - crezând că se vor îmbogăţi din cea mai veche meserie din lume...

- ... Hei, nu mai fii supărată! O să fie bine; ai să vezi!

Daa, foarte bine! Se ridică şi se mută lângă geam: poate acolo or s-o lase în pace!

- ... Cum te cheamă?

Cum o cheamă? Avea senzaţia că nu-şi cunoştea numele... cel nou. Categoric, nu mai era Cioroacă Ana-Maria, cea din trecut. Nici Leoveanu Ana-Maria. Era altcineva; o fiinţă opusă celei pe care-o cunoscuse până acum. Ştia că nu va mai fi niciodată acea Ana-Maria...

Ceea ce se întâmplase... După ce o târâseră în apartamentul ăla, ceea ce se întâmplase... Ceea ce i se întâmplase...

Nu! Să nu se gândească la asta acum! Evadarea trebuia să fie principala ei preocupare! Evadarea... sau salvarea!

Avea senzaţia că nu se îngrijora nimeni pentru absenţa ei. Că n-o căuta nimeni. Şi cine s-o caute? Părinţii ei, care se opuseseră nunţii şi-i spuseseră câteva vorbe de duh înainte să-i închidă telefonul în nas? Părinţii lui Evelin? Evelin poate? Absurd! Se gândea acum că îşi luase deja o săptămână de concediu, după nuntă; deci abia peste şapte zile putea spera că una dintre colege se va alarma văzându-i biroul tot gol...

O săptămână; cine ştie dacă va mai trăi până mâine?! Dacă le aduceau tacâmuri la masa de seară, probabil că nu!

Cele patru tinere şuşoteau... Nu încerca să le înţeleagă; încerca să înţeleagă ce era acum în mintea ei! Încerca să înţeleagă ce vrea - să scape, sau să moară? Oare...

- Las-o, fată - e "mută"!

- O să-i pară ei rău, când o să ajungem!

Dacă o să ajungă şi ea acolo unde ajungeau "paraşutele" alea patru! Avea gânduri ciudate...

Bine măcar că o lăsaseră în pace! Se aşeză pe jos, între zid şi canapea, şi lăsă capul pe genunchi: trebuia să existe o cale să scape de Gigi! Trebuia să fugă! Trebuia!

Florentin

Mâine dimineaţă, trebuia să meargă cu ai lui în piaţa de flori. Era aproape miezul nopţii dar el nu se ducea la culcare - chiar dacă mâine plecau la patru dimineaţa. Stătea, ca de obicei, pe scările casei şi privea cerul...

Nu se simţea obosit; era doar foarte îngrijorat. Nu aflase nimic despre Ana-Maria; nici nu putuse să investigheze el, de vreme ce stătuse la chioşc cu mama lui iar "romînca" nu era un subiect de discuţie

cu ea! În orice caz, n-o mai căutase nimeni la ei acasă. Nici poliţia nu le dădea târcoale... De parcă matahala iscase tot balamucul acela doar aşa, de ochii nuntaşilor şi-ai naşilor! De parcă n-ar fi căutat-o cu adevărat! Iar asta îl îngrijora serios!

Poate că o găsiseră! Poate se întorsese ea! Poate fusese la o prietenă! Totuşi, să fii femeie şi să rămâi singură în Ferentari, în noaptea nunţii...

Zâna lui avea prietene care locuiau în Ferentari? Ha! Era chiar prost, dacă-şi închipuia aşa ceva!

Uşa se deschise, se închise, paşii se apropiară iar Roberto se aşeză lângă el:

- Ceva-mi spune că n-ai de gând să dormi noaptea asta.

- N-am să pot să dorm.

- Aştepţi să se stingă luminile, ca să sari gardul şi s-o cauţi?

Negă, oftând greu:

- Nu: problema e mult mai gravă.

- ... I-ai spus azi tatei că vrei s-o cauţi tu.

- Bineînţeles că vreau s-o caut eu! Că doar din cauza mea s-au întâmplat toate astea!

- Din cauza ta?

- Da - din cauza mea. Eu m-am băgat în viaţa ei, eu i-am spus matahalei că m-am culcat cu ea, aşa că de la mine a pornit totul. Matahala nu ştiuse nimic; au plecat la nuntă, s-au luat, s-au dus la petrecere... iar dacă eu îmi ţineam gura, ea nu păţea nimic. Acum, mă gândesc...

La naiba! Îşi amintise toate astea şi-i venea să plângă! Dar era OK, fratele lui ştia adevărul şi-ar fi putut să-l ajute... Nu-şi mai mască vocea plângăcioasă:

- Sunt sigur că nemernicii ăia au dus-o acolo cu de-a sila şi-au lăsat-o pe mâna ţiganilor!

- Băi, calmează-te! Nu-mi boci aici, că mă înfurii! Eşti bărbat, ce dracu! Las-o încolo de supărare, că o găsim noi! Ştii, eu unul nu cred că au făcut aşa ceva. Doar nu erau nebuni, să ducă mireasa pe Vâltoarei şi s-o lase acolo! Indiferent ce-a făcut!

- Şi totuşi, eu cred că tocmai aşa s-a întâmplat. Matahala era mult prea calm: se dusese acasă, îşi schimbase sacoul...

- Ştii, şi mie mi s-a părut că e cam prea îngâmfat ca să accepte o înfrângere. Iar ceea ce i-aţi făcut tu şi nevastă-sa chiar se poate numi înfrângere majoră!

- Tocmai de-asta: eu sunt sigur că aici e mâna lor! Sunt sigur că ei au lăsat-o acolo! Frate, trebuie să mă ajuţi s-o găsesc!

- Tu eşti nebun? Vrei s-o căutăm în Ferentari?

- Mă îndoiesc că mai e acolo; poate doar să aflăm încotro a luat-o! Că poliţia nu cred să depună vreun efort!

Fratele lui se cam codea:

- ... Băi Florentine... Ăl bătrân e şi-aşa iritat, că te-ai încurcat cu romînca...

- Mi-a spus că pot s-o caut, cu condiţia să nu fac nimic fără ştirea ta iar în clipa când aflu că ea e bine, să-mi iau mintea de la ea.

- Acelaşi lucru mi l-a spus şi mie... Băi, ne rupe tata!

- Nu ne rupe: aşa ne-am înţeles. Fii de treabă şi ajută-mă! Ştii bine că şi eu te-aş ajuta, dacă ai avea vreodată o problemă!

- Ştiu; numai că eu n-am probleme. Şi-asta ar trebui să te cam pună pe gânduri. Nu?

Poftim, acum făcea pe lupul moralist! Că ştia el foarte bine ce şi cum făcea Roberto! Dar tăcea, pentru că avea nevoie de ajutorul lui...

- ... Bine, mă; uite cum facem. Mâine dau câteva telefoane, strâng câţiva tovarăşi şi mergem în Ferentari, să încercăm să aflăm unde e.

- Promiţi?

- Promit, mă.

- La ce oră mergem?

- De unde vrei să-ţi spun acum la ce oră mergem mâine? Să vorbesc întâi cu băieţii, nu?

- Bă, da' merg şi eu!

- Bineînţeles că mergi şi tu! Eu merg cu tine, nu invers!

Aha! Ei, acum era mulţumit. Reuşise să obţină promisiunea unei mici anchete ceva mai inspirată decât cea a poliţiei!

- E bine aşa, mă?

- E bine.

- Acum vrei să intri în casă, să mănânci ceva şi să te odihneşti?

Acum da! Aprobă, ridicându-se, iar Roberto îl prinse de braţ:

- Ia stai aşa, mă!

Se întoarse, curios să afle ce se mai întâmplase acum... Încasă o pălmiţă peste bărbie:

- Nemernicule, ce-ţi mai lucesc ochii! Am auzit că-i frumoasă de pică!

- Mama a numit-o "regină".

- Iar regina asta joacă sârba pe sufletul tău, prostule! Hai, treci şi mănâncă ceva!

Categoric! Abia acum îşi dădea seama cât de foame îi era după ce supravieţuise toată ziua cu un pachet de biscuiţi!

16 septembrie 2002 - luni

Ana-Maria

Fu trezită de o bătaie fermă pe umăr. Foarte fermă; dar simţea şi ea că se trezea mai greu, că era ameţită, că nu putea deschide ochii...

- Tu de ce-ai dormit pe jos? Scoală de-acolo!

Dădu să se ridice, dar nu reuşi; fu săltată de braţ şi aşezată pe canapea.

- Ce dracu-i cu tine? Ţi-e rău?

Negă cu capul: chiar dacă se învârtea toată lumea înconjurătoare, nu va spune nimic. Ca să poată să moară mai repede.

- Ai mâncat aseară?

Acum nu mai răspunse.

- A mâncat ceva aseară?

Tăcere; după câteva secunde, una dintre tinere decise să răspundă cu timiditate:

- ... Păi dormea - şi am zis că se-mpute naibii mânca

Auzi un foşnet scurt; apoi, bufnituri şi icnete. Răcnetele lui Gigi o speriară de-a binelea:

- Curvele dracului! Voi ştiţi cine-i asta? Asta face de patru ori mai mult decât voi patru, cu mamele voastre la un loc cu tot! Dacă ea mănâncă, voi vă uitaţi la ea şi-i cântaţi ca să-i priască! Iar tu - treci şi pune mâna şi mănâncă! Să mănânci tot, dacă nu te saturi cu o farfurie! Auzi, sau ai adormit din nou?

Se văzu nevoită să deschidă ochii; Gigi arăta spre masă şi cele cinci farfurii cu sandwich-uri. În colţul opus, lângă cealaltă canapea, cele patru tinere zăceau îngrămădite parcă cu lopata. Una dintre ele avea obrajii foarte roşii... Se ridică şi se clătină până la masă; reuşi să se aşeze şi decise să mestece încet de tot, să nu facă vreo complicaţie...

- Aşa. Să mănânci să te saturi, auzi? Că astea au băgat destul în ele!

Aprobă din nou... Gigi ieşi şi trânti uşa... Nici una nu scotea un sunet...

Le făcu tinerelor semn să vină şi ele la masă - dar nici una nu se grăbi să se aşeze lângă ea! Treaba lor; dacă nu le era foame, să nu mănânce!

... Şi totuşi, îi stătea mâncarea-n gât! Şopti:

- Vă rog, veniţi şi mâncaţi... Dacă se întoarce, îi spun că eu v-am chemat.

În sfârşit - tânăra "îmbujorată" de corecţia lui Gigi se aşează lângă ea:

- Mersi. Eu sunt Geta.

- Ana.

Celelalte se grăbiră să se aşeze şi ele iar Geta făcu prezentările:

- Flori, Oana şi Luci.

Le salută cu capul: chiar îi era foame!

- Cred că ţi-e clar cum am ajuns noi aici; tu am auzit că nu ţi-ai depus CV-ul... Ce-ai făcut? Cum te-au "săltat"?

- ... Soţul meu a vrut să mă înveţe o lecţie. Şi-a pus prietenii să fure mireasa la nuntă, s-o ducă în Ferentari şi s-o lase singură acolo, ca să se-nveţe minte. Aşa au făcut; şi m-a găsit un peşte, înainte să găsesc eu un taxi.

- Aoleu! Da' ce i-ai făcut, făi fată?

- ... A aflat de o aventură; şi-a aflat de la altcineva.

- Da' nu eraţi luaţi pe-atunci, nu? Când l-ai înşelat - nu eraţi luaţi!

- Nu.

- În cazul ăsta, scuză-mă, da' te-ai măritat cu un dobitoc!

- Ştiu. Chestia e că Gigi ăsta plănuieşte să mă treacă graniţa, dar nu prea are cum s-o facă fără acordul meu. Mă gândesc deci că

- Ba să ştii că are! Şefu' lu' Gigi are relaţii mari peste tot, aşa că probabil nici n-or să ne oprească să ne întrebe de paşapoarte! Toţi gaborii îl ştiu, din Bucureşti până-n Novi Sad.

Novi Sad?

- Acolo mergem? În Novi Sad?

- Da. Facem parte dintr-o reţea mare de curve. Atât de mare, că am putea pune de-un sindicat!

Flori chicotea, mândră de intervenţia ei în discuţie...

Doamne, cum să scape de-acolo? Şi casa asta avea gratii la ferestre! Gigi părea mult mai violent şi pus pe rele decât Chioru sau cel care-o plimbase cu maşina prin ţară; iar ea trebuia să scape, să fugă de ei, să ajungă cumva în Bucureşti sau - şi mai bine - în Braşov... Dar cum? Dacă fetele alea spuneau adevărul, ar fi avut nevoie de-un miracol ca să fugă şi să scape cu viaţă din încurcătura în care era! Probabil că, dacă ar fi fugit, Gigi şi oamenii lui ar fi urmărit-o mult timp după aceea... Cum să scape? Ce să le spună? Încă era în România; mai avea deci o şansă.

Ridică privirea spre fereastră: să încerce să vorbească cu vecinii, sau să ţipe la oamenii de pe stradă...

La naiba! Acum vedea ea... Geamul era încuiat cu ditamai lacătul! Se gândiseră la toate... că doar cum altfel ar fi putut atinge nivelul acela de dezvoltare? O să caute cu privirea cablul de telefon, deşi se îndoia că Gigi nu avea relaţii tocmai la secţia de poliţie la care era arondată casa...

Trebuia să scape de-acolo. Ea nu era ca ele! Ea nu putea supravieţui în Serbia! Ea voia doar să se întoarcă acasă!

Florentin

Ce porcărie! Nici nu ştia ce să spună! De fapt, avea ceva de spus?

La 12 fix, el, Roberto şi amicii lui coborâseră din maşini. Începuseră să întrebe discret de Ana... Întrebaseră cam două ore, dar nimeni nu ştia nimic, nimeni nu văzuse nimic, sâmbătă seara toţi locatarii de pe strada Vâltoarei luaseră somnifere şi sforăiseră pe cinste. Evident, nu putea crede asemenea minciuni! Dar dacă nimeni nu vorbea, însemna că Ana avea probleme mari. Oamenii tăceau pentru că era vorba de afacerea cuiva influent. Astea erau veşti proaste...

Aşa că se întorceau cu mâna goală. Nu obţinuseră nimic... Roberto sparse primul tăcerea din maşină:

- Băi, eu cred că ăştia protejează pe cineva. După părerea mea, cel puţin patru persoane cu care am vorbit personal azi ştiu ceva, dar au refuzat să spună ce anume. Cu siguranţă, fata asta a fost în Ferentari sâmbătă seara.

Se abţinea să vorbească: ar fi făcut-o oricum degeaba! El era "ăla micu'", urnise o grămadă de "oameni mari" care să-i rezolve problema, iar acum trebuia să-i lase să gândească matur. Iar unul dintre amicii lui Roberto chiar o făcu:

- Aici cu siguranţă e ceva putred.

- Iar poliţia luptă să rezolve cazul de-şi rupe cocoaşa.

- Bă, eu am un gând. Nu cumva a vândut-o nemernicul?

- Nu; el a fost la nuntă. A lipsit o oră, dar a fost cu prietenii în aceeaşi maşină.

- Şi n-ai auzit că tocmai prietenii ăia au dus fata în Ferentari?

- Ba da, bă. Nu ştiu; e o acuzaţie foarte serioasă, iar dacă nu avem probe eu zic să nici n-o rostim!

Corect! Era mult prea serioasă acea acuzaţie ca să se joace cu cuvintele. Mai ales că ei erau doar nişte florari care-l acuzau pe blondul cu bani, relaţii şi diplomă de avocat de sechestrare şi trafic de persoane!

- Mă, aici e clar: trebuie să ne mai interesăm, să mai venim, să mai întrebăm.

- Ba o să stăm cuminţi acasă. Eu am lăsat numărul meu de mobil celor cu care am vorbit; dacă îşi dezleagă gura, ştiu unde mă găsesc.

Da, dar fratele lui vorbise doar cu câţiva. Dacă acel cineva se număra printre ceilalţi, care nu-i ştiau lui telefonul?

- Băi, ştii ceva? Una şi cu una fac numai două! Banii au dezlegat întotdeauna gurile şi-au rezolvat problemele! Am pus întrebări aiurea şi-am pierdut timpul, în loc să venim "bazaţi" şi să aflăm ce ne interesează!

- Unele lucruri nu se rezolvă cu bani.

Asta aşa era; dar marea majoritate a lucrurilor se rezolvau cu bani! Numai că el n-avea bani, pentru că tot ce câştiga era păstrat de tatăl lui... O să facă rost de undeva de nişte parale şi-o să se întoarcă în Ferentari. O să afle el adevărul. Tocmai se convinsese că nu era chiar atât de greu.

Ana-Maria

Li se aduseseră alte haine, mai călduroase. Ea primise şi-o pereche de ghete. În casă îşi făcuseră apariţia încă doi bărbaţi; auzise motoare de maşini pornind şi oprindu-se în apropiere. Agitaţia era foarte mare; în plus, i se spusese deja că azi ajungea în Serbia. Deci plecau... Plecau, iar ea nu avea nici un fel de plan de evadare!

- Gata, ieşiţi de-acolo!

Acela fusese răcnetul pentru ele...

Ah, şi ea nu ştia nimic despre casa asta! Nici cel mai mic lucru! Se repezi la geam, încercă să vadă ceva din curte, dar era deja întuneric. În plus, o chestie mare şi albă îi bloca vederea.

- Hai, că iar ţipă! Şi nu-i bine să-l înfurii!

Din câte discutaseră fetele azi, dedusese că Gigi era un tip de treabă atâta timp cât nu-l călca nimeni pe bătături. Şi cum ea voia să fugă, Gigi trebuia să fie calm, relaxat, să-şi lase gândurile şi atenţia să zburde brambura... Le urmă.

Fură conduse în curte, unde le aştepta o dubiţă cu şapte locuri. Deci asta văzuse ea de la fereastră! Urcă în maşină, se aşeză pe primul scaun dar Gigi răcni:

- Nu acolo! Treci în spate!

Bine, gata! Ce răcnea aşa?... Sigur, băiat deştept! Uşa era în faţă! Gigi ăsta îi citea oare gândurile?

... Nu. Dar avea experienţă. Nu era primul lui transport, iar ea nu era prima femeie "săltată" împotriva voinţei ei. Nici o problemă! O să rămână trează, aşa că atunci când vor ajunge în vamă, ştia ea câtă gălăgie să facă şi ce să spună ca să rămână în România!

- Geto, stai lângă ea! Aveţi grijă: ea e responsabilitatea voastră. Dacă ea îmi face probleme, voi o păţiţi rău de tot!

Ciudat; nu se aşteptase la acea reacţie din partea Oanei:

- De ce, Gigi? Nici măcar nu ştim cum o cheamă! De ce nu-i dai ceva să doarmă? Ce vină am eu dacă nebuna se-apucă să zbiere? Nu vezi ce tupeu are? Asta are curaj cu carul!

Hm - tocmai ele spuseseră asta! Se purtase frumos cu ele, le vorbise, le compătimise, la un moment dat trecuseră şi la schimbat sfaturi... Iar celelalte o secondau acum pe Oana pe diverse tonalităţi. Toate erau la fel, "funcţionau" pe acelaşi principiu: autoconservarea. Autoapărarea. Iar ea, crescută şi ţinută departe de asemenea caractere, căzuse în plasa lor. Cum va supravieţui ea lângă creaturile alea?

Lângă ea se aşezase un bărbat; acum Gigi se apropia de ea. Şi avea pe faţă un chip mulţumit, ceea ce-o cam speria... Bărbatul de lângă ea îi luă mâna dreaptă; se grăbi s-o tragă înapoi. Bănuia despre ce era vorba şi nu - nu era deloc de acord! Cel de lângă ea insistă; îl îmbrânci, trase genunchii la piept şi-l lovi cu picioarele. Se ridică apoi şi se repezi cu toată forţa spre Gigi. Acum fugea!

Fu de-ajuns o singură palmă; primi acea lovitură în momentul ideal pentru a fi azvârlită înapoi, pe scaun. Bărbatul pe care-l îmbrâncise o prinse de păr şi-o culcă pe scaunele din spate; se aşeză apoi fără menajamente pe burta ei.

- Dă-te jos, boule!

Aşa da urlet! Dădu să se ridice, dar Gigi o pălmui din nou:

- Tu unde dracu pleci?

Nu-nu! O să plece! O să se ridice şi-o să fugă chiar acum! Bărbatul o luă iar de păr; începu să ţipe, încercând să dea din picioare în spaţiul acela strâmt, dar fu din nou lovită cu putere:

- Iar dacă nu stai locului, îţi zbor creierii!

Cuvintele acelea o făcură să înlemnească: îi zbura creierii? Cu ochii măriţi de spaimă, văzu ditamai pistolul apropiindu-se de faţa ei... Gigi îi zâmbea; şi-i vorbi pe un ton atât de calm, că părea ireal:

- Uite ce-i, păpuşico: nu ştiu de ce te place şefu' atât de mult. Dar dacă nu asculţi de mine şi-mi faci probleme, o să ai o gaură în frunte. Una foarte nesănătoasă. Clar?

Pentru Dumnezeu, nu-şi mai permitea nici să clipească! Gigi îi întinse pistolul bărbatului de lângă ea:

- Fă-te util. Tu fă bine şi nici nu răsufla!

Nu! Nu răsufla! Dacă n-ar fi fost de-a dreptul şocată la vederea pistolului, poate ar fi observat dacă acul era nou; în cazul acela însă acel amănunt nu mai conta. Nu conta nici substanţa pe care Gigi i-o injectase în venă: ei îi era atât de frică de pistol încât...

- Acum stai la locul tău şi dormi! Să nu-mi scoţi un sunet!

Gigi şi pistolul reveniră în faţa maşinii; fu ridicată şi îmbrâncită pe scaunul ei. Se lăsă în jos pe scaun şi-şi ascunse faţa între tapiţeria maşinii şi bancheta din spate: cum naiba mai reuşea să iasă din încurcătura asta?

Drogată în toiul nopţii, îndesată în spatele dubei lângă ditamai paznicul, cu acte false şi relaţii la vamă...

Nu se va mai întoarce niciodată acasă. Pentru ea, "acasă" va fi bordelul şefului lui Gigi, "familie" vor fi cele patru curve cu multe feţe iar "servici", sau "ocupaţie" va fi...

Hohotele de plâns o înnecară pur şi simplu; Gigi răcni ceva iar bărbatul din spatele ei foşni câteva clipe. Lovitura pe care-o primi în ceafă o reduse practic la tăcere: totul se înnegri în jur şi-şi pierdu cunoştinţa.

17 septembrie 2002 - marţi

Florentin

Ah, ce târziu se făcuse! Acuşi-acuşi se lumina de ziuă şi se trezea toată casa! Îşi trase grăbit blugii, o cămaşă şi se strecură afară din cameră. Mergea pe vârfuri, să nu care cumva să scârţâie parchetul... Ciocăni în uşa fratelui lui.

- Cine-i?

- Florentin.

Patul scârţâi, semn că el era primit "în audienţă" la orice oră; uşa se deschise cu zgârcenie:

- Ce-ai, mă? Vrei pastilă de somn?

- Vreau 1.000 de euro împrumut.

Ochii fratelui lui erau foarte bănuitori când auzeau asemenea cerere, la asemenea oră! Mai ales după drumul pe care-l făcuseră împreună ieri! Se grăbi să turuie:

- ... Nu mă trimite la tata, că ştii că nu-mi dă! Dă-mi tu, şi ţi-i dau eu înapoi... Nici măcar nu ştiu dacă-i cheltui pe toţi! Ce-mi rămâne, îţi aduc înapoi!

Uşa i se închise în nas:

- Stai aşa.

Stătea - că altă soluţie de creditare n-avea! Cumnata lui şuşotea ceva, dar Roberto nu-i răspundea; uşa se redeschise şi i se întinse un teanc de bancnote:

- Cu cine te duci?

- Singur: sunt sigur că ieri n-am avut noroc fiindcă ne-am dus mulţi şi curioşi, ca potera.

- Bă, poate-ţi dă careva-n cap!

- Nu, bă, că mă duce a lu' Meşteru cu maşina.

- ... Aşa da. Ai grijă de tine, mă!

- OK.

- Şi să nu te pună necuratu' să nu-mi spui ce afli!

- Îţi spun, bă!

Reveni în camera lui, închise uşa şi-o şi încuie: peste jumătate de oră, când o să se dea trezirea, el o să aibă temperatură mare. O să se simtă atât de rău, încât or să trebuiască să-l lase acasă. Ca să poată să plece după aceea cu al lu' Meşteru, tinichigiul, în Ferentari.

Ana-Maria

Doamne, ce durere de cap! Simţea că-i vine să vomite!

- Şefu', asta face ochi.

Poftim? Deveni foarte atentă, pentru că "asta" era cu siguranţă ea!

- Şi ce? Dă-i să mănânce şi fii cu ochii pe ea!

Fu înghiontită cu cotul; încercă să se întoarcă spre el, dar durerea din ceafă n-o lăsă să se clintească. I se puse în poală o pungă...

În acele clipe, simţi că intră în pământ de ruşine. Intrase pe mâinile proxeneţilor, fusese violată, bătută şi drogată, mergeau spre bordelul în care-i vor putrezi oasele iar ea era atât de înfometată încât trebuia să accepte mâncarea lui...

- Nu mai boci, că mă înfurii!

Corect! Să nu-l înfurie! Trebuia să se liniştească! Oricum, era evident că nu se întorceau în Bucureşti!

I se strecură în palmă gâtul unei sticle. Cum trebuia neapărat să se liniştească, decise să bea puţină apă. Şi cum Gigi se va enerva oricum, întrebă în şoaptă:

- Unde suntem?

Nu primi răspuns; mare miracol deci că n-o luaseră la bătaie! Decise să se întoarcă, să stea normal pe scaun: amorţise în poziţia aceea ghemuită. Afară parcă mijeau zorii; în maşină domnea liniştea. Desfăcu punga şi încercă să mănânce sandwich-ul fără să se mai gândească la cele întâmplate. Unde era? Pe drum. Încotro se îndreptau? Spre sârbi. Mai mult de-atât nu va şti niciodată.

Ajunsese la al treilea sandwich, când bărbatul de lângă ea o înghionti cu cotul. Îl privi mirată; el părea foarte atent la geamul din dreapta. Aha: se apropiau de nişte lumini colorate. Deveneau din ce în ce mai aprinse...

... Tocmai intraseră în Novi Sad.

Eşuase în tentativa ei de a fugi. Acum, şansele de-a se mai întoarce acasă erau infime. Ele fuseseră infime încă de când i se dăduse vânt din maşină! Lucrurile se schimbaseră radical; opinia ei despre viitor se schimbase radical! Trebuia să se gândească la ceea ce va face de-acum încolo; pentru că toate planurile ei porniseră de la evadare. Şi era exclus să mai evadeze acum.

Deci de-acum încolo... De-acum încolo, trebuia să se gândească la ea însăşi ca fiind proprietatea lui Gigi - indiferent cât de greu şi de dureros va fi asta. Aşa era adevărul! Gigi va dispune de ea după bunul lui plac! O va trimite unde va voi el, o va obliga să facă ceea ce voia el, îi va interzice tot ce nu-i convenea lui. Gigi va hotărî de-acum pentru ea. Cum o să trăiască deci sub ordinele lui Gigi?

Ştia la ce să se aştepte; se îndoia că va putea trăi acel gen de viaţă. Oare merita să încerce? Să-şi bată joc de ea însăşi, în speranţa că mai devreme sau mai târziu i se va permite să plece? Că o va găsi poliţia? Că va muri Gigi? Că i se vor aprecia calităţile şi isteţimea şi va fi "avansată" contabil sau uşier?

Maşina înainta acum pe străduţe întortocheate; ea descoperise foarte multe întrebări la care nu avea răspuns, întrebări urgente de care depindea supravieţuirea ei dar la care era prea panicată ca să-şi răspundă acum...

Ce ciudat! Niciodată nu se mai confruntase cu asemenea probleme, cu asemenea miză! Chiar şi atunci când se gândise la căsătoria cu Evelin, luase în calcul varianta divorţului ca ultimă cale de scăpare! Acum, ce variantă să mai ia în calcul? Sinuciderea? Crima? Un client milos, care să anunţe poliţia?

Maşina opri în faţa unei vile cu etaj.

- Hai: toată lumea jos.

Se grăbi să se ridice: n-avea de gând să-l înfurie iar! Până nu-şi va răspunde la întrebări, până nu va hotărî dacă voia să trăiască acolo sau să moară, nu-l va mai provoca să scoată arma. Coborî deci din maşină, văzu că toate ferestrele aveau gratii şi oftă greu: de-aici chiar că era imposibil de fugit! Fu împinsă în casă, spre scări şi apoi spre una dintre uşi. Intră într-o cameră cu şase paturi; îl alese grăbită pe cel de lângă uşă... gândindu-se tot la un pas mai aproape de evadare!

- Spălarea, mâncarea şi culcarea!

Mai clar de-atât nu se putea. Geta părea obişnuită cu asemenea situaţii; făcuse într-o secundă "planificarea" şi decisese că ea era prima la duş, după care urmau Flori, Luci şi Oana. Şi muta. Nu ţinea musai să fie primadona: le lăsa pe ele să joace rolul ăsta. Ea voia să fie lăsată-n pace, dacă eliberată nu se putea...

Se apropie de fereastră şi privi lung cerul: avea o singură întrebare acum. Evelin dormea la ora asta? Ce făcea soţul ei acum? Oare alerga, înnebunit, s-o caute pe la spitale sau pe la IML, sau dormea liniştit în braţele fostei lui prietene? Auzise că soţul ei trăise o adevărată furtună alături de acea Oana, că o iubise la nebunie iar ea fusese cea care îi dăduse papucii fără să clipească. Ce făcea deci soţul ei acum?... Anulase oare căsătoria? Ştia că se putea anula, dar nu ştia în cât timp şi ce condiţii punea legea. Dacă o anulase, era evident că în momentul acela n-o căuta nimeni! Şi nici n-o va căuta cineva prea curând!

Florentin

Bun! Urcă pe scaunul din dreapta şi mârâi printre dinţi:

- Dă-i 'nainte, că aici nu merge!

Al treilea bloc la care încerca şi nu reuşea!

- Băi, eu parcă mi-aduc aminte de unu' care se uita ciudat la mine ieri; stă pe Vâltoarei, în capăt de tot.

Pe Vâltoarei? Taman acolo? Vai de capul lui, dacă-l miroseau ăia că are bani mulţi la el!

- ... Bine; hai la el.

Hai pe Vâltoarei! La urma urmei, trebuia să afle unde-i Ana! Iar dacă acel individ era unicul care ştia răspunsul la întrebarea asta, la el mergeau! Dacia tinichigiului se potrivea mănuşă "peisajului mirific" din jur: era ruginită, respectând zicala cu frizerul netuns şi cizmarul desculţ. Oamenii le aruncau câte-o uitătură scurtă, dar nimeni nu întorcea capul după ei. Adevărul era că amândoi purtau azi şepci, ca să nu fie recunoscuţi uşor. Ancheta făcută de Roberto ieri fusese atât de prost organizată încât mare miracol să nu-l fi întrebat unde-i Ana chiar pe individul care-o făcuse să dispară!

- Aici e; la gardul ăsta.

Coborî şi se apropie de poartă; maidanezul lătra de mama focului, sărea să rupă lanţul, dar era atât de slab încât o pală de vânt mai serioasă l-ar fi rostogolit prin curte...

- Care-i acolo?

- Eu sunt, bre!

Formula de recunoaştere general valabilă: scopul era să-l aducă la poartă, nu să-şi spună numele şi funcţia! Bărbatul ieşi în curte, îl privi preţ de-o secundă şi se grăbi să se apropie de poartă. Nu apucă să spună ceea ce voise să spună, pentru că fu repede lămurit:

- Bă, tu încerci să mă omori? Ce dracu cauţi la poarta mea? Du-te dracului de-aci!

Bombăni în romanes:

- Bre, mata ştii unde-i fata!

- Du-te de-aci, că pun potaia pe tine!

- Nu mă duc până nu-mi spui unde e!

- Ete, na! Atunci stai acolo până te vede cine nu trebuie!

- Bre, spune, bre, unde-i fata! Care-a luat-o şi unde-a dus-o?

Aa, acum se oprise! Îl crezuse prost probabil; la fel de prost ca matahala blondă care venise cu Poliţia după el, să bată toba mare pe stradă! Scoase din mânecă o bancnotă de 50 de euro şi-o strecură printre ulucile porţii:

- Îmi zici şi mă car. Şi nu mă mai întorc niciodată.

- ... Mă, tu nu cumva eşti de la poliţie!

- Nu, şi nu sunt nici de-ai lu' bărba-su.

Individul începu să râdă:

- Oi fi vreun detectiv particular, bă!

- Sunt amantul ei.

Aa, ce uimit era! Mai flutură de câteva ori bancnota:

- Îmi zici şi mă car. Şi nu mai zic la nimeni. Eu vreau s-o găsesc, nu să fac treaba gaborilor.

Hai, se hotăra odată? Nu de alta, dar îl vedea cine nu trebuia şi după aia degeaba mai promitea el că rămânea secret!... Ah, venea spre el! Deveni foarte atent!

- A venit o maşină de-aia mare şi luxoasă; au trântit-o pe jos, ea a ţipat ceva dar ăia au plecat. Pe urmă ea a pornit pe jos după ei, a oprit-o un peşte şi-a luat-o şi-o violat-o. Şi cică a vândut-o mai departe cu juma de oră înainte să vină gaborii s-o caute.

- Cui a vândut-o?

- De unde să ştiu eu?!

- Zi-mi măcar unde s-o caut mai departe! Aici, în Ferentari?

- Nu ştiu! N-auzi că a vândut-o?

Bărbatul luă bancnota din mâna lui şi se grăbi spre casă. Era evident că altceva nu va mai afla de la el; pentru că atâta ştiuse omul! El văzuse cum o dăduseră jos din maşină; dar după ce ea plecase "pe jos după ei", toată informaţia era şuşoteală pe la ulucile vecinilor...

Alergă la maşină şi abia reuşi să se aşeze, că tinichigiul demară. Prefera să tacă, pentru că nu avea ce mare lucru să spună...

- Ia zi, vere: aflaşi?

- Aflai.

- Şi unde e? Mergem s-o luăm?

- Nu; mergem să vorbim cu Roberto. Că e groasă: lucrurile ne-au depăşit deja.

Amicul lui ştia că acum trebuia să tacă, pentru că altceva nu va mai afla de la el - aşa că tăcea. Trebuia să se gândească bine: tocmai dăduse o grămadă de bănet pe-o informaţie care nu-i spunea multe. Sau îi spunea?

"N-auzi că a vândut-o?" Asta însemna că nu mai era în Ferentari. Dar, dacă era isteţ sau darnic, afla cine-o vânduse; cine era peştele care-o luase şi-o violase. Şi-apoi firul era uşor de urmărit. Numai că el era cam mic pentru aşa un fir şi aşa o investigaţie. Din păcate, era tot la mâna fratelui lui...

O violaseră... pe zâna lui...

Evelin

Piuitul îl făcu să tresară: ah, nenorocit telefon! Ajunsese să-i fie frică de el! Ridică receptorul:

- Da.

"Doamne, orice - numai nu Ana sau Poliţia!"

- Dra Tomescu este în secretariat; ar dori să discute cu dvs în particular.

Oana! Asta era mai rău ca râia!

- Să intre.

Trebuia să rezolve cumva problema telefoanelor! De fapt, trebuia să rezolve problema Anei! Pe unde naiba umbla femeia aia? Uşa se deschise, se închise, dar el nu ridică privirea spre paşii care se apropiau.

- Bună.

- Bună. Ce-i aşa urgent de nu putea aştepta până la cinci?

- ... Sigur, enervează-te ca întotdeauna!

- Stai jos şi lasă vociferările. De parcă n-ai şti că soţia mea a dispărut şi poliţia e cu ochii pe toţi posibilii suspecţi! Inclusiv pe noi doi!

- Ceea ce înseamnă că vizita ta de la şase este una cordială: vii la mine să împrumuţi zahăr!

Aici avea ea dreptate! Se ridică deci şi-şi anunţă secretara, fără s-o privească pe brunetă:

- Să nu fim deranjaţi.

Închise uşa, o încuie şi de data asta o privi pătrunzător. Oana se ridică şi-şi scoase sacoul:

- Chiar nu ştii nimic de ea?

- Absolut nimic. Acum jumătate de oră am vorbit cu poliţistul care se ocupă de cazul ei - n-au aflat nimic. Parcă a intrat în pământ, afurisita!

- O fi la individul ăla - vânzătorul de flori!

- Au căutat acolo şi nu-i. Îi ţin casa sub observaţie, dar ei îşi văd de programul zilnic iar ea nu-i de găsit! Nici vecinii nu ştiu mai multe!

- ... Ştii, Evy, eu cred că au luat-o proxeneţii.

- Şi tu crezi că poliţia n-are informatori în Ferentari? Crezi că nu ştiu deja care-s proxeneţi şi pe unde-şi ţin femeile?

Oana îi descheia nasturii cămăşii, zâmbind:

- Uneori, poliţia română este mai interesată de investiţiile pe termen lung; cele care aduc venituri mici un timp îndelungat. Te-ai încuiat în birou, cu contractele comerciale, şi-ai pierdut "firul străzii"...

Adică uneori poliţia română era îndeajuns de coruptă încât să păzească bordelurile. Ştia asta, dar... O privi cu ochi miraţi:

- Vrei să mă duc să-i mituiesc şi s-o găsească?

Oana aprobă cu capul. Măi, să fie! De unde până unde?!

- Când o vor găsi, tu vei înainta divorţul...

Mda; şi ea privea către investiţiile pe termen lung. Şi, într-adevăr, dacă o va găsi pe Ana, o va duce la tribunal şi-apoi la ea acasă. Şi cam atât.

Florentin

Coborî din maşină şi-i întinse tânărului de la volan o bancnotă de

50 de euro:

- Mersi, mă. Dacă nu erai tu, mă mâncau ciorile pe-acolo!

- Du-te de-aici, că-ţi îndes banii pe gât! Să-ţi fie ruşine!

Dacia demară în trombă; abia avu timp să-şi tragă mâna! Ei, ăsta da prieten! Îi rămăsese dator - şi ştia deja cum să se recompenseze faţă de el! Alergă în piaţă.

De la prima privire, înţelese că Roberto îşi rupsese oasele muncind iar tatăl lor îşi scrântise maxilarul dând indicaţii. Se apropie de ei, zâmbitor.

- Ete cine făcu ochi! Nu mai ai febră, mă?

- Nu mai am!

- Şi ce cauţi aci? De ce nu eşti la maică-ta, s-o ajuţi?

- Am o vorbă cu frati-miu şi mă duc.

Privirea bătrânului deveni imediat bănuitoare; Roberto îl prinse de braţ şi-l trase spre uşa pieţei, mormăind:

- Bravos, monument de diplomaţie! Acum ştie despre ce vorbim şi-o să mă descoasă!

- Şi ce? Oricum te-ar fi descusut diseară - pentru că nu te-a întrebat încă ce-am făcut ieri în Ferentari! Băi, uite ce-am aflat! Am avut dreptate: ei au dus-o pe Vâltoarei şi-au abandonat-o acolo; ea a ţipat, dar indivizii au plecat. A pornit după ei, a văzut-o un peşte şi-a luat-o cu japca. Cică a violat-o...

- La masă n-a invitat-o, oricum!

Îi aruncă o uitătură câşă, iar Roberto renunţă la zâmbet. Continuă:

- Şi cică ăla a vândut-o cu juma de oră înainte să vină gaborii. Ăla de mi-a zis ce şi cum nu ştie cui a dat-o peştele şi nici unde s-o caut mai departe; dar eu ştiu cum s-o găsim! Trebuie să intrăm pe filieră cu băieţii din zonă, să aflăm care dintre ei a pus gheara pe-o mireasă sâmbătă, să aflăm cu cine face individul afaceri de obicei şi tot aşa, să mergem pe filieră până la proxenetul final. Şi până la ea.

- Bă, ia fii tu om serios şi lasă-te de anchete de-astea. Că Ferentariul nu e joacă, iar oamenii de-acolo îşi iau munca foarte în serios!

- Bă, ştii ce? Acum, că văd că pot s-o găsesc, să ştii c-o să întreb toţi peştii de pe Vâltoarei şi din Ferentari, dacă e nevoie! Numai să dau de ea şi s-o scap din mâna lor!

Mâna care-l prinse de gulerul cămăşii îl sperie de-a binelea; constată imediat că tatăl lui nu auzise probabil decât finalul discuţiei, dar dedusese restul şi venise să-şi repună mezinul pe drumul cel bun. Fu deci tras spre dreapta şi încasă trei şuturi în fund:

- Ce să faci, mă? Ce vorbă am avut noi? Ţi-am spus să uiţi de romînca aia? Ţi-am spus că e măritată?

Se smuci din mâna lui şi fugi câţiva metri mai încolo:

- Am vorbit s-o uit după ce mă asigur că e bine!

- Şi vrei acum să te duci s-o iei de la peşti? Ca s-o duci după aia înapoi la bărba-su, eventual?

- Nu!

- Că doar nu te gândeşti să mi-o faci noră!

Dacă începea să plângă, n-ar fi reuşit să-l înduplece! Şi nici dacă-şi tăia venele! Cuvinte care să-l facă să fie de acord cu ideea aceea nu se inventaseră încă... Tăcu deci. Că tăcerea ţinea loc de "Da" în cazul ăsta.

- ... Mă, fir-ar pielea ta a dracu să fie! Nu care cumva să-mi aduci belea în bătătură, că ăla eşti!

Ete, na! Îi întoarse spatele şi o rupse la fugă spre staţia de autobuz: tocmai îi venise o idee fantastică!

Ana-Maria

Mâna care-o scutura părea mult prea hotărâtă, ca să-şi permită să nu deschidă ochii. Gigi îi întinse o rochie; se ridică imediat. Celelalte fete dormeau; deduse deci că nu trebuia să le trezească. Dădu să se dezbrace, dar bărbatul stătea lângă uşă şi-o privea cu ochi curioşi. Se încruntă la el; Gigi începu să râdă şi ieşi... Râsul acela nu-i prea mirosea bine! Dar trebuia să-şi amintească în permanenţă că Gigi decidea ce făcea ea şi ce nu; dovadă era graba cu care se schimba acum! Lumina era aprinsă în holul vilei; vedea silueta lui lângă uşă şi-şi dădea seama că, oricât s-ar fi căznit să-şi imagineze că nu i se va întâmpla lucrul acela...

La naiba! O bufnea plânsul! Încercă să se liniştească; ieşi din cameră. Gigi o luă de braţ şi-o conduse spre cealaltă uşă de la etaj. Când o deschise...

Cum naiba să nu plângă? Bufni în plâns şi-şi acoperi faţa cu palmele. Fu îmbrâncită înăuntru:

- Ce dracu ai acum?

Cum să-i explice acelui bărbat ce avea? Lui oricum nu-i păsa; şi atunci de ce s-ar mai fi obosit?!

- Hai, dezbracă-te.

Cum să facă asta?!

- ... Tu n-auzi?

Aproba că da, dar nu se putea clinti... Fu îmbrâncită din nou:

- Dacă nu te dezbraci, mă înfurii...

Să se înfurie! Ea aşa ceva nu făcea! Paşii se apropiară de ea; deveni foarte atentă la toate zgomotele care veneau dinspre el! Fu apucată de cordon:

- Hai, dă-o jos!

Se întoarse imediat spre el şi-l lovi peste mână. Făcu şi-un pas în spate, preventiv. Gigi nu părea uimit; o urmă şi-o luă la palme:

- De ce vrei tu să ridici probleme? Nu ştiai că aici o să ajungi? Credeai că te scot în stradă înainte să ştiu ce poţi să faci şi ce nu? Pune mâna şi scoate cârpa aia de pe tine, că încep să-mi pierd răbdarea!

Doamne, ce palmă grea avea omul ăla! Acum, că se oprise, îşi dădea seama în ce hal vor arăta obrajii ei peste jumătate de oră! Nu se îngrijora însă pentru aspectul fizic: cu cât mai oribil, cu atât mai bine! Se grăbi să refuze din nou invitaţia; Gigi porni spre ea, dar ea ocoli fotoliul şi dădu să alerge la uşă. Fu, bineînţeles, ajunsă din urmă, prinsă şi azvârlită pe pat. Dădu să se ridice, dar Gigi se aplecă şi scoase de la gleznă...

Nu; nu se va ridica. Momentan se retrăgea spre perete, privind cu groază pistolul...

- Sus de-acolo!... Vino încoace!

Ajunse în faţa lui, cam la un metru. Pistolul se ridică; ţeava i se lipi de frunte:

- Scoate rochia.

Tremura ca o piftie, plângea... dar ştia că, dacă nu o făcea, în jumătate de oră va fi sub doi metri de pământ sârbesc. Nu era pregătită pentru asta; nu voia să moară. Prefera să asculte de el şi să se roage să sune telefonul, să înceapă un cutremur, să se prăbuşească vila...

Florentin

Ieşi din clădire, coborî grăbit treptele şi întinse mâna spre taxiul care se apropia de el. Urcă în spate, despături foaia şi rosti adresa. Se întoarse apoi spre geam.

Ce nemernici! Nici măcar nu se oboseau s-o caute! Da, "aruncaseră" o întrebare-două duminică în Ferentari; veniseră şi o căutaseră la el acasă. Trimiseseră un agent la ea acasă, să sune la sonerie şi să se asigure că nu era acolo. Şi-atât. Tocmai ieşise din biroul individului care se ocupa de cazul ei şi care-i spusese că acum aşteptau, pentru că "nu mai aveau alte piste"... Doamne, ce poftă avusese să ţipe la el tot ce aflase azi pe Vâltoarei! Îşi dăduse însă seama că ar fi făcut-o degeaba: în cel mai fericit caz, poliţiştii s-ar fi dus pe Vâltoarei, ar fi luat două-trei declaraţii şi-atât. Că li se termina pista.

Şi nenorocitul ăla, matahala care-o luase de nevastă doar ca s-o ducă la "peşti"! Dacă tot n-avusese gânduri cinstite cu ea, de ce dracu n-a lăsat-o să-şi vadă de viaţa ei? De ce n-a părăsit-o pur şi simplu? Să fi fost Ana nevasta lui şi să afle că îl înşelase cu matahala... Ar fi luat-o la o discuţie între patru ochi, ar fi ascultat-o cu calm şi-ar fi pus-o să jure că niciodată în viaţa ei nu se va mai întâmpla aşa ceva. Şi-ar fi iertat-o. Dar, sigur, el o iubea pe Ana; spre deosebire de matahală, care-o luase de nevastă probabil doar ca să dea bine-n public cu aşa femeie frumoasă!

Se ducea la matahală acum, pentru că avea un plan. Dacă îl punea în practică, va pierde orice şansă de-a primi cândva ajutorul blondului şi-al banilor lui; dar cum aceste două variabile nu "produseseră" până acum decât un dosar cu patru file şi-atât, era de preferat acea pierdere... faţă de micile avantaje pe care spera să le primească azi.

Taxiul opri în faţa unei scări; achită cursa, coborî şi zâmbi:

- Vă rog, mă aşteptaţi cinci minute?

- Vă aştept.

Perfect! Alergă în scară, intră în lift, închise uşile şi oftă greu: deşi era în alt lift, îi venea să se întoarcă spre dreapta şi să încerce măcar să-şi amintească chipul ei...

Nu; n-avea voie să facă asta acum. Îi era de-ajuns că o visa în fiecare noapte! Îi era de-ajuns vinovăţia din suflet! Ieşi din lift şi apăsă soneria. Puse şi-o mână-n şold, ca să pară mai hotărât...

Evelin

Cine naiba era la ora aceea? Doar nu Oana: stabiliseră deja că ea n-avea ce căuta la el acasă până nu se termina divorţul! Trase căpăcelul, privi prin vizor...

Ce dracu căuta ăsta la el acasă? Nu - în primul rând, cum aflase unde stătea? În al doilea rând, de unde atâta tupeu pe ţiganul ăsta să-i sune la uşă? Ce, o căuta-o pe Ana?!

Descuie yala şi deschise ameninţător uşa.

Îl privea cu silă. Cu ură. Cu dispreţ. Cu furie. Cu un amalgam de sentimente greu de descris prin cuvinte! Ar fi sărit să-l lovească! Să-l omoare! Să-l calce în picioare pe cel din cauza căruia se întâmplaseră toate astea!

Florentin

Doamne, cum s-ar fi repezit acum să-l strângă de gât! Nemernicul acela care-şi lăsase nevasta pe mâna proxeneţilor stătea în faţa lui, în casa călduroasă şi plină de mâncare, şi-l privea "de sus"! Ia să-i scuture poziţia aia de superioritate:

- Dă-mi cheia de la Ana, că are nevoie de hainele de-acolo. Şi de nişte mărgele, din câte mi-a zis...

Ei bine? Îi dădea cheia? Tocmai "îi faultase" serios orgoliul, anunţându-l că nevastă-sa avea nevoie de haine şi biju-uri şi îl trimisese pe el să rezolve problema! Matahala pălise, oricum; obrajii lui căpătaseră nuanţa părului, ochii deveniseră mari cât ai Loredanei Groza şi probabil că mâinile îi cam tremurau...

- ... Imediat.

Perfect! Îi dădea cheia! Problema era acum să nu-l întrebe ce mai făcea Ana, unde era şi mai ales să nu se pomenească cu el la ea acasă în jumătate de oră! Asta ar fi fost o greşeală colosală din partea insului - pentru că l-ar fi bătut de i-ar fi sunat apa-n cap, cât era el de matahală!

Evelin

I-auzi! Ana îl trimisese pe individul ăsta să ia cheia, pentru că avea nevoie de haine şi bijuterii! Cât tupeu!

Deci avusese dreptate: Ana era la ţigan! Prea bine: în acest moment, ştia exact ce avea de făcut! O să-şi rezolve toate probleme în cel mult trei luni! Luă geanta Anei din cuier şi redeschise uşa. I-o întinse scurt, fără să-l privească; imediat cum ţiganul o luă, reveni în apartament, trânti uşa şi-o încuie.

Deci Ana era la ţigan... Probabil că acolo fusese tot timpul; iar el se agitase ca un prost, speriat de soneria telefonului, şi se întrebase dacă nu era cazul să sune la poliţie şi să încerce să mai "anime" puţin lucrurile! Cât tupeu pe ei! Dar, deh: cine se aseamănă, se adună! El unul fusese doar vaca lor de muls, fabrica de făcut bani... Şi dacă ţiganul nu s-ar fi înfuriat şi nu l-ar fi luat gura pe dinainte, probabil că ar fi rămas vaca lor de muls şi în ziua de azi!

Intră în sufragerie şi formă numărul lui Alin. Amicul lui răspunse imediat:

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Sună-l pe avocatul tău şi spune-i că-l rog frumos să treacă mâine pe la mine pe la birou.

- ... S-a întâmplat ceva?

- Tocmai mi-a sunat ţiganul ăla la uşă, să-mi ceară cheia Anei. Că are nevoie de nişte haine şi nişte mărgele de-acolo.

- ... Băi, ăsta e tupeu ambulant! A sunat la uşa ta fără bodyguarzi?

- Ana e la el: exact cum am presupus. Iar eu vreau să înaintez divorţul.

- ... Ştii ceva? Stai puţin jos, bea nişte apă rece şi gândeşte-te la o chestie. Ana e de negăsit; poliţia a căutat-o la individ acasă şi a postat "ochi" în zonă, dar n-a văzut-o. Iar eu ţi-am dat dreptate sâmbătă la prânz: individul e îndrăgostit de ea. El i-a dat târcoale, el a agitat-o, el ţi-a spus ce s-a întâmplat între ei. Sunt sigur că e apăsat de vinovăţie şi a început s-o caute pe cont propriu. Iar pentru asta are nevoie de nişte date: actele ei, agenda telefonică...

- Ştii ceva, Aline? Am obosit să mă mai gândesc la asta. Pur şi simplu am ajuns la concluzia că nu merită!

- Nu vorbi aşa! Ana-Maria merită - chiar şi numai prin faptul că e soţia ta! Du-te la ea acasă şi pândeşte-l; să vezi că intră singur în bloc şi iese doar cu agenda şi trei foi!

- Nu, Aline; n-are rost. Oricum voiam să pun capăt mariajului cu ea. Spune-i avocatului tău că-l rog să-mi facă o vizită. Şi că va fi un divorţ îndeajuns de întortocheat ca să-i revină un onorariu gras.

- Ce vrei să faci?

- Eu, nimic; dar ea sunt sigur că o să vină cu toată şatra la înfăţişări. Vorbim.

Închise şi se trânti pe canapea: şi-acum, să se îmbete. Pentru că se gândea s-o invite pe Oana acolo, iar asta însemna sfârşitul libertăţii lui. O libertate extrem de scurtă...

Florentin

Descuie uşa, se strecură înăuntru şi se grăbi să se încuie în casă: fiu! Nu-l urmărise nimeni, nu-l văzuse nimeni intrând... Până aici era perfect! Întâi să coboare toate jaluzelele, să nu-l vadă vecinii şi să-l creadă vreun hoţ. Apoi, să aprindă o veioză - pentru că voia să fie foarte precaut în acele momente...

Bun. Din câte vedea el, apartamentul cu două camere fusese scotocit cu atenţie. Probabil de către matahală, nu? Probabil sâmbătă seara, când dăduse nas în nas cu el în faţa blocului. Dar ce căutase individul cu atâta îndârjire? Vreo pereche de ciorapi bărbăteşti? Sau nişte acte, nişte bijuterii mai de valoare...

Deschise geanta primită de la matahală şi scoase buletinul Anei. Îl îndesă în buzunar: o să-i facă o copie xerox, că nu se ştia când avea nevoie de vreo informaţie notată pe el!

Piuitul îl făcu să tresară: aoleu, ce târziu se făcuse! Intră în dormitor, văzu casetele cu bijuterii deschise şi-şi dădu seama că zăpăceala din apartament nu se datora unui jaf. Ridică rama căzută de pe noptieră şi tresări: Dumnezeule, cât de frumoasă era zâna lui! Ca o regină!

Gândul îl făcu să râdă: luă fotografia şi se grăbi să stingă lumina şi să iasă.

Ana-Maria

Fu îmbrâncită înapoi, în camera cu şase paturi. Uşa se închise în

urma ei; se repezi la geam şi se ascunse practic după draperia grea. Încă nu se înnoptase; nici lumina din cameră nu era aprinsă. Iar ea se ascunsese între zid şi draperie, speriată...

Se aşteptase ca Gigi să fie nebun, ca şi Chioru; constata însă acum că se purtase foarte frumos cu ea. Şi nici n-o lovise. Nu mai fusese nevoie s-o amenințe cu pistolul... Dar, indiferent cum se întâmpla, se întâmpla acelaşi lucru. Nu era prostituată; nu era de acord cu acea meserie iar acum era obligată s-o practice...

- Hei, ce-i cu tine?

Refuza să răspundă...

- Hai, spune! E mai bine să spui, să te descarci şi tu! Să-ţi iei asta de pe suflet!

N-avea ce să-şi ia de pe suflet, mai ales în prezenţa lor.

- ... Măcar s-a purtat frumos cu tine?

Cu frumosul, cu bătaia sau cu pistolul la cap, din punctul ei de vedere, toate erau violuri. Diferea doar cantitatea de durere fizică; cea psihică creştea puţin câte puţin de fiecare dată. Creştea direct proporţional cu scăderea speranţei, a dorinţei de-a mai trăi.

Ajunsese să facă teoria violului...

Florentin

Intră în camera lui şi închise uşa: fiu! Tatăl lui era la televizor, în sufragerie, dar nu-i adresase nici un cuvânt! Ia să se schimbe el repede şi să nu întârzie la cină!

Na, că cineva voia ceva de la el! După bătaia din lemnul uşii, deducea că nu era tatăl pornit să-şi continue corecţia. Mai degrabă mama lui, sau soţia lui Roberto! Deschise uşa.

- Vreau să discut ceva cu tine.

Uau, ce hotărâtă era mămica lui! Îi făcu loc să intre şi închise uşa. Iar ea turui, în şoaptă:

- Uite ce-i, Florentine maică! Taică-tu a venit foc şi pară azi; cică i-ai întors spatele la Dorobanţi, la piaţă, în văzul tuturor. S-a înfuriat şi mai şi când a auzit că azi ai umblat brambura toată ziua şi că n-ai trecut pe la chioşc! I-am spus eu că ai venit de dimineaţă, dar erai atât de îngrijorat şi încruntat încât te-am trimis să te odihneşti şi să-ţi rezolvi problemele. Asta l-a calmat; n-a vrut însă să-mi spună de ce te-a luat la bătaie.

- ... Nici Roberto n-a spus?

- Nici. Parcă ar fi o conspiraţie, maică!

Atunci era mai bine să nu-i spună nici el! Era deci mut...

- Uite cum stă treaba. Tu văd că ţii neapărat să-l enervezi zilnic pe taică-tu, iar sarcina mea ca femeie e să sting conflictele pe care le işti tu şi le ţipă el. Dacă tot fac chestia asta, măcar pune-mă la curent cu toată nebunia, ca să ştiu ce să spun!

Oftă greu: asta aşa era. Şi-ar fi trebuit să-i spună şi ei, dar nu avea curaj să povestească totul. Mai ales pentru că mama lui era cea mai îndârjită împotriva romăncelor care voiau să-i devină nore!

- ... Ştiu că o cauţi pe fata aia; în mare, am înţeles şi de ce. Şi vreau să ştii că în privinţa asta nu pot spune că te contrazic, dar nici că te aprob. Dacă n-are pe nimeni iar bărbatul ei e o pramatie, cineva trebuie să se intereseze de ea; dar acel cineva, după părerea mea, e poliţia. Lasă-te, maică, de făcut investigaţii. Are cine s-o caute. Bine?

- Am fost în Ferentari şi am aflat că prietenii matahalei au adus-o şi-au lăsat-o acolo. Am aflat că a luat-o unul cu japca, a violat-o şi-a vândut-o unui peşte cu jumătate de oră înainte să apară poliţia. Nu înţelegi că poliţaii n-au cum s-o găsească pentru că ciugulesc de pe urma ei?

- Florentine, eu încercam să-ţi atrag atenţia asupra altui aspect. Taică-tu ţi-a spus azi ceva; nu pot decât să-i dau dreptate şi să-ţi repet şi eu. E romăncă, maică. Ştii bine ce vrem de la tine, ştii cum se cade, iar ea pur şi simplu nu e bună pentru tine!

Se apropie de pat, luă geaca şi scoase fotografia din buzunar. I-o arătă apoi mamei lui, zâmbind:

- Vrei să spui că ea nu e bună? Cea pe care te-am auzit cu urechile mele numind-o "regină" nu e bună? Ce fel de noră vreţi? Mai sus de "regină", ce poate fi?

- Ţigancă.

Acel cuvânt îl lovi parcă în moalele capului. Ochii i se umeziră; bărbia începu să-i tremure. Dacă erau chiar atât de încăpăţânaţi...

- Nu spun că nu-i frumoasă; e foarte frumoasă. Este, într-adevăr, o regină. Dar are un defect; şi nimeni nu-i de vină pentru asta. Taică-tu nu va renunţa niciodată la legea noastră. Te văd cât ţii la fata asta, ştiu cât ai să suferi, aşa că-ţi mai spun o dată: e frumoasă, e tot ce vrei, dar nu-i de-a noastră. Iar aici se vor încheia întotdeauna toate negocierile. Te rog, să nu afle taică-tu că ai adus aici o poză cu ea. Doamne, nici nu vreau să ştiu de unde-o ai! Ascunde-o şi vino la masă.

Mama lui ieşi grăbită. Ascunse fotografia sub pernă, ştiind că doar ea avea motiv să umble acolo - iar ea ştia acum...

De bine-de rău, mama lui îi explicase cu frumosul care era problema. Recunoscuse că zâna lui era foarte frumoasă... O să lase poza acolo; poate-i venea mamei lui inspiraţia să o admire de două-trei ori şi se răzgândea!

Urma o oră grea: cina. Împuns de privirile tatălui, îi va fi greu să reziste, să nu spună exact ce gândea... Se va abţine totuşi. Trebuia să înveţe să se abţină. Nu o făcuse sâmbătă seara, iar zâna lui suferea din cauza asta! Doamne, câte mai avea de învăţat! Şi, Doamne - prin ce trecea zâna lui din cauza lui!

Ana-Maria

Lumina se aprinse violent, trezind-o din somn; Gigi îi făcu semn să se ridice. Observă abia acum că era singură în cameră, că afară era întuneric beznă... Aa, deci fetele erau "la treabă"! Dar pe ea cum de-o lăsase să doarmă?

Nu, n-o lăsase să doarmă; îi fusese probabil teamă s-o scoată din vilă. Tocmai fusese îmbrâncită în aceeaşi cameră de la etaj, unde de data asta aştepta un necunoscut. Iar uşa se închise în spatele ei.

Dintr-o singură privire, se lămuri. Decise să nu se lase învinsă de beţivanul acela; îi făcu deci semn să nici nu se gândească! Individul începu să râdă, îi spuse ceva "pe limba lui" şi se apropie de ea. Ocoli fotoliul, reuşind să-l fenteze, şi strigă:

- Nici să nu te gândeşti!

Daa, de parcă ea pricepea ceva din ce spunea el şi viceversa! De data asta străinul fu mai iute; reuşi s-o prindă de braţ. Încercă să se elibereze din mâinile lui, dar nu reuşi. Atunci când simţi că i se desfăcuse cordonul rochiei, reîncepu să ţipe cât de tare putea!

Uşa se deschise din nou; Gigi o apucă de păr, o lovi cu capul de uşă şi începu să-i care pumni şi palme pe tăcute, cu o rapiditate care n-o lăsa nici măcar să încerce să apere! Simţea că devenise practic sacul lui de box! Şi se întreba de ce?! De ce n-o lăsa să plece?! De ce n-o omora?!

Brusc, fu aruncată pe pat; dădu să se ridice, dar Gigi fu cel care-o prinse de mâini. Străinul se apropie de ea; Gigi îi spuse câteva cuvinte, el îşi desfăcu cureaua...

Îşi privea şeful, plângea în hohote şi-ar fi vrut să ştie ce trebuia să facă să merite un glonte în frunte!

18 septembrie 2002 - miercuri

Evelin

Două noaptea, iar el nu putea pune geană pe geană! Incredibil! Nu-i ieşea din minte chipul ţiganului atunci când îi ceruse cheia! De unde atâta curaj pe sfrijitul ăla?

Se ridică şi-şi făcu un sandwich. Ajuns însă înapoi în dormitor, constată că nu-l putea mânca. Nu-i era foame; în plus, văzuse cu coada ochiului uşa de la intrare!

La naiba!

Ridică receptorul şi formă numărul; nu i se răspunse, aşa că luă mobilul, iar de data asta Oana răspunse imediat:

- Da.
- Ce faci?
- Uite, mă întreb dacă nu cumva ar trebui să vin până la tine, să mă asigur că eşti bine!
- De ce?
- Păi nu dormi la ora asta? De dimineaţă te duci la birou!
- Nu pot să dorm.
- De ce? Ce s-a întâmplat?

Poftim; îi era greu să-i spună că fusese din nou făcut de râs de individul acela!

- ... A sunat Ana?
- Nu; mi-a sunat florarul la uşă.
- ... Cee?
- A sunat la sonerie şi mi-a spus că Ana vrea cheile de la ea, pentru că mai are acolo nişte haine şi nişte mărgele care-i trebuiesc.

Gata; se răcorise. Parcă-şi luase o piatră de pe suflet! Muşcă cu poftă din sandwich... Oana exclamă, indignată:

- Doamne, ce oameni! Deci este la el! A fost întotdeauna la el!
- Nu; cred că abia azi "s-a cules" de pe drumuri şi şi-a amintit că-i trebuie un bărbat măcar aşa... de baston pe stradă.
- Şi ce-ai de gând să faci? Sper că nu i-ai dat cheia!
- Ba da.
- De ce? Ar fi trebuit să te duci tu acolo şi să-i ceri socoteală nesimţitei!
- Nu, Oana: asta n-ar folosi nimănui. Am descoperit brusc că nu mai vreau să ştiu de ce; vreau doar să se termine totul cât mai repede.
- Da, Evy. Acum e clar. Trebuie să divorţezi cât mai repede. Cine ştie ce s-o mai ivi în capul ei şi-ţi toarnă şi-un copil "bronzat"!
- Stai liniştită: nu se va ajunge până acolo. L-am anunţat pe Alin că vreau să vorbesc azi cu amicul lui avocat. Cred că până la sfârşitul săptămânii înaintez divorţul.
- Exact; şi-o să ai grijă să fie unul scurt şi fără complicaţii.
- Exact. Eei, păi îţi mulţumesc că ai avut răbdare şi m-ai ascultat la ora asta nebună...
- Vai, Evy, te rog! Dacă nu ţi-ai dat seama, chiar acum sunt în faţa uşii!
- De ce?
- Pentru că vin la tine!
- Te rog să nu faci asta.
- Nu poţi sta singur acum!
- Nu vreau să stau cu cineva acum. Nu veni - că nu-ţi deschid!
- ... Cum vrei tu! Vorbim mâine atunci?
- După ce discut cu avocatul, te sun şi pe tine.
- Bine.
- Noapte bună.
- Noapte bună, Evy.

Închise, se întinse cu poftă şi se lungi pe pat. Închise ochii: acum o să doarmă pe cinste...

Ana-Maria

Gata! Trebuia să se termine acolo! Trebuia să-l determine cumva s-o omoare!

O adusese înapoi în cameră în urmă cu un sfert de oră; dar nu se putuse nici măcar ridica de pe covor, din locul în care fusese zvârlită!

- Termină cu bocitul! Vreau să dorm!

Nu-şi dorea decât să moară! De ce să le lase pe ele să doarmă? Mai bine să-l înfurie pe Gigi îndeajuns de tare ca s-o împuşte în următoarele cinci minute!

Sau mai bine să se ridice, să caute ceva cu care se putea sinucide! Acum nu avea putere pentru asta; dar dacă Gigi nu venea prea curând, o să caute un şurub, un cui...

Florentin

Privea lung fotografia. Nu putea să doarmă; nu mai putea. Se întreba unde era zâna lui... Se întreba dacă plângea... Dacă o bătuseră... Dacă...

Nu; la asta nu se gândea. Nici la asta, nici la întrebarea "Mai trăieşte oare?" Refuza acele două teme de gândire! Privea lung fotografia ei şi nu ştia cum să facă...

Ana-Maria

Se trezise; auzea foşnete, dar îi era frică să deschidă ochii. Îi era frică să nu descopere că era în camera lui Gigi.

... Dar dacă era într-adevăr acolo şi Gigi observa că se trezise?

Deschise speriată ochii; o văzu pe Geta, care-o privea atentă... Uau, ce cearcăne avea! Tânăra se ridică, îi făcu semn să nu facă gălăgie şi ieşi. Mă rog; bănuia că fetele care "cooperau" puteau umbla brambura prin casă. Nu se aşteptă însă s-o vadă revenind aproape imediat. Când văzu şi cine-o urmează, decise să închidă imediat ochii! Să-i ţină strâns închişi - că poate o împuşca acum!

- Hei! Vino un pic cu mine.

Nu-şi permitea să refuze invitaţia; dar nu se putea clinti. În plus, bărbia începuse să-i tremure. Era a doua oară când fetele îi făceau surprize neplăcute. Dacă vreodată le va întâlni pe stradă... Bătea câmpii!

- Vino dincolo. Promit că nu-ţi fac nimic: trebuie doar să stăm de vorbă.

Cum să creadă aşa cuvinte, venite din partea acelui bărbat?

- Ana-Maria?

Îi ştia numele! Cum naiba îl aflase? Ea le spusese fetelor doar despre Ana! Deschise îngrozită ochii; văzu mâna întinsă spre ea. Se ridică, fără să atingă sprijinul oferit; îl urmă privind doar covoarele. Fu condusă în aceeaşi cameră în care, în urmă cu câteva ore...

Ochii i se umplură de lacrimi; Gigi închise uşa, o privi atent dar nu-i luă în seamă plânsul:

- Te rog, stai pe fotoliu.

OK! Deşi presupunea că era o şmecherie menită s-o înveţe cine ştie ce perversiune pentru străinul din seara asta!

- ... Ce mă fac eu cu tine?

Clătină capul, ridicând din umeri şi ascunzându-şi plânsul în spatele palmelor...

- A venit şeful azi aici. Înainte să mă salute, a cerut să te vadă; a intrat în cameră şi te-a găsit dormind pe covor, cu ochii umflaţi şi învineţiţi. Îţi dai seama ce mi-a făcut, de la opt dimineaţa până acum vreo oră?

Ei, na! Ce-i făcuse?!

- El are alte planuri cu tine; ultima oară când l-am întâlnit, am stat doar cinci minute, cât să te iau pe tine - iar asemenea chestii nu se discută prin telefon. Ei bine, azi am vorbit cu el despre tine. În amănunt. Şeful meu aşteaptă bani frumoşi de la tine, tocmai pentru

că eşti altfel decât Geta, Veta şi Saveta. Mi-a atras deci atenţia că eşti o fire mai dificilă şi trebuie să am mai multă răbdare cu tine.

Serios? Deci varianta uciderii tocmai se spulberase. Rămăsese sinuciderea; nu găsise încă şurubul ideal, dar îl va căuta şi diseară...

- Am să-ţi spun exact ce opţiuni am eu, ca să te gândeşti la opţiunile tale. Şeful mi-a impus un câştig minim în privinţa ta; o sumă mare. Acest câştig şi ceea ce mi-a spus astăzi mă împiedică practic să te omor după scena pe care mi-ai făcut-o azi-noapte. Aş putea să te vând mai departe; dar ca să obţin câştigul minim impus de şeful nostru, trebuie să te laud ca fiind specialista specialistelor. Eu sunt cunoscut în Serbia; aş putea reuşi să fac asta. Problema este că în 6 ore or să mi te-aducă înapoi şi-o să le plătesc şi despăgubiri pentru insultă! Ştiu că vrei să pleci, dar n-am cum să-ţi dau drumul. Iar dacă mă înfurii rău de tot, aş putea să mă interesez de nişte suferinzi cu bani care au mare nevoie de-o inimă sau de-un rinichi. Dar să nu devenim morbizi: nu mă înfurii chiar aşa de repede, iar tu eşti o fată cu bun-simţ care ştie când să se oprească. Hai să încercăm să ajungem la un compromis; bine?

Aprobă cu capul, dar asta doar ca să nu-l înfurie! Tocmai aflase că vie valora un pic mai puţin decât moartă!

- Te rog frumos să nu mai plângi. Uită-te la mine.

OK! Nici o problemă! Erau atâtea şuruburi într-o casă! Gigi era mai mult decât serios:

- Eu îţi aduc numai clienţi spălaţi şi bărbieriţi, nu tirişti jegoşi ca beţivul de aseară. Tu eşti cuminte şi-i faci fericiţi. Ei sunt fericiţi, şeful e fericit, tu eşti vie şi nevătămată şi fericită. Acum o să rămâi singură aici şi-o să te gândeşti foarte bine la oferta asta; că nu te vei mai întâlni cu a doua negociere. Înţelegi ce vreau să spun, nu?

Aprobă din nou; Gigi se încruntă:

- Nu, nu înţelegi, aşa că sunt şi mai explicit. Stai aici şi te gândeşti dacă vrei să fii o prostituată spălată sau o curvă de cinci minute în maşina clientului.

Acum era limpede precum cristalul! Gigi strigă ceva în romanes; paşii se apropiară iar bărbatul care călătorise lângă ea intră cu o farfurie cu sandwich-uri. Şeful ei se ridică:

- Gândeşte-te bine şi repede - că diseară te duci la muncă. Ori colo, ori dincolo.

Rămase singură; cheia se răsuci în broască, paşii se îndepărtară grăbiţi...

Clar: nu mai putea ieşi din caruselul acela. Evelin n-o căuta, poliţia poate nici nu ştia că trebuie s-o caute, Gigi îi vorbise despre donarea de organe... Tocmai i se oferise şansa de-a pune condiţii - şi-ar fi trebuit să fie toantă să n-o facă! Şi-ar fi trebuit să fie alienată să nu accepte târgul ăla! Ce femeie era atât de cretină încât să aleagă o duzină de tirişti în schimbul unui singur străin cu un oarecare bun-simţ? În condiţiile în care varianta glontelui dispăruse, cel puţin pentru moment?

Ioan

Oof, Doamne, începuse să îmbătrânească! Intră în casă şi-i zâmbi nevestei lui:

- Ce face mânzul?

- Are un bot de zile mari. Am vorbit ieri cu el, i-am explicat din nou ce şi cum iar azi mi-a stat îmbufnat toată dimineaţa. Bineînţeles că nu mănâncă, nu vorbeşte decât dacă e neapărată nevoie şi preferă să stea singur!

- Asta nu e bine.

- Totuşi, să ştii că eu sunt mândră de el! A făcut o prostie că s-a amestecat cu fata aia, a mai făcut una sâmbătă când s-a dus să-i dea târcoale, dar şi-a dat seama de asta şi acum încearcă să îndrepte lucrurile.

- Şi mie îmi place că e om serios şi se chinuie să dezlege lucrurile pe care le-a încurcat. Întrebarea este cât îl lăsăm să dezlege din tărăşenia asta.

Primi farfuria cu ciorbă; Lăcrămioara se aşeză lângă el:

- Este evident că nu ne putem înrudi cu o româncă!

- Exclus!

- La fel cum este evident că, dacă ea nu s-a întors până acum la bărba-su, slabă speranţă s-o mai primească el de mâine-ncolo!

- Eu cred că înfumuratul ăla nici nu se mai gândeşte la nevastă-sa. Sigur are el alte femei...

- Nu ştiu ce să zic. Eu am văzut-o, când a coborât cu alaiul. E mai frumoasă decât Alexandra Mutu în revista aia din iulie!

Zâmbi slab: ce sesiza el acolo? O umbră de "trădare"? Nevasta lui, cea mai înverşunată apărătoare a regulilor, încerca să-i strecoare amănuntul frumuseţii româncei printre aburii de ciorbă delicioasă?

Da; i-l strecurase. În plus, el îşi amintise cum străluciseră ochii fiului lui după ce discutaseră şi-şi dăduse acordul s-o caute pe românca. Roberto îi vorbise despre aceeaşi strălucire, pe care-o văzuse când stabilise cu mezinul când şi cum plecau amândoi s-o caute. Răul era deci făcut. Să-i răspundă la partea cu "mai frumoasă decât Alexandra Mutu":

- Nu mă îndoiesc de asta: doar ştiu ce mânz am în bătătură! E frumoasă, da' nu-i ţigancă.

Ridică privirea spre ea: o replică?... Nu; Lăcrămioara lui mânca grăbită, atentă doar în farfuria ei. Era puţin încruntată, o vedea "rumegând" câteva cuvinte, încercând să împace dragostea de mamă cu propriile convingeri... Dar simţea că discuţia se oprise acolo.

El ar mai fi spus ceva pe tema asta. Şi anume: "Dacă în privinţa tenului o duci la mare, ce te faci cu gândirea? Îi transplantezi alt creier?"

De fapt, asta era marea problemă: modul de a gândi. Regulile din casa lor. Fătuca aia, indiferent cât de frumoasă şi mai ales cât de deşteaptă ar fi fost, indiferent câtă bunăvoinţă ar fi avut, tot n-ar fi putut înţelege anumite lucruri, anumite rânduieli ale casei, anumite decizii pe care le luau ei. Dacă o primea în familie, deschidea practic o lungă ceartă... una lungă până la sfârşitul zilelor ei!

Aşa că mai bine n-o primea! Florentin va fi pus la punct şi ţinut din scurt, fătuca o să se întoarcă de pe unde umbla şi-o să-şi găsească alt blond cu care să se mărite... Şi-atât. Fără diferenţe culturale şi de principii, fără "de ce trebuie să fie altfel decât ştiam eu", fără "de ce n-am voie să comentez şi eu", fără probleme, fără certuri. Florentin o s-o uite pe românca aia; dacă nu de bunăvoie, dacă nu în urma deciziei fetei, dacă nu din cauza trecerii timpului, atunci în urma bătăilor pe care i le va administra toată familia! Şi-aşa, o fată atât de frumoasă era periculoasă pentru un florar sărac şi îndrăgostit lulea!

Probabil că şi nevasta lui voia să spună exact acelaşi lucru; tăceau amândoi, mâncau şi se gândeau la acelaşi lucru. Românca n-ar fi înţeles asta; pentru ea era foarte important să vorbească, să-şi discute problemele, să disece totul în cât mai multe părţi...

Mm, delicioasă ciorbă! Nevasta lui era o diplomată desăvârşită!

Ana-Maria

Se întunecase afară; paşii se apropiară iar uşa se deschise. Ea privea covorul; simţea că Gigi o privea pe ea. Şi mai simţea ceva: un miros îmbietor de mâncare gătită...

- ... Ţi-am adus prânzul.

Prânzul, la ora opt?... Da, prânzul. Micul dejun îl servise la două. Şi probabil că cina va fi cândva după miezul nopţii şi clientul spălat şi bărbierit. Apropo de clientul ăsta... Gigi nu-şi primise răspunsul; tocmai de aceea pusese farfuria pe noptieră, se aşezase pe pat şi-o privea cu ochi curioşi! Ea una era în continuare atentă la covor; şi cum avea unele întrebări "tehnice", decise să le rostească:

- Cum m-ai trecut graniţa fără paşaport?

- Paşaport? Ai paşaport! Nu pe numele tău, desigur, dar fotografia e foarte drăguţă. Încep să te intereseze problemele de organizare?

Se grăbi să nege: mai bine să nu-l înfurie totuşi. Nu fără motiv, oricum! Neagă deci din nou, cu capul.

- Ce hotărâre ai luat? Mergi cu cele patru fufe în stradă, sau mergi cu limuzina la treburi serioase?

- Varianta a doua.

- Bun; îmi place cum gândeşti. Poftă bună.

Gigi ieşi; se grăbi să se mute pe marginea patului şi să înfulece mâncarea! Mâncare gătită!

Deschiderea uşii o surprinse molfăind cu gura plină; lăsă imediat furculiţa din mână, de parcă i-ar fi interzis cineva să mănânce în prezenţa lui Gigi... Bărbatul îi puse o rochie pe pat:

- O să mergi cu şoferul. Îl ştii pe Mitică: a stat lângă tine tot drumul. Vezi ce faci: cu clienţi din ăştia nu-i de joacă. Deci, dacă ai rude prin România şi speri să le revezi cândva, ar fi bine pentru tine să te adaptezi repede. Dacă aflu că şi de data asta ţipi şi urli şi fugi de client, îţi zbor creierii. Ai înţeles, cred...

Se grăbi să aprobe şi fu bătută părinteşte pe umăr:

- Aşa te vreau. Ai un sfert de oră.

Rămase din nou singură. Înghiţi cu greu mâncarea din gură... Decise să se ridice.

Îi pierise pofta de mâncare. Probabil că nici la cină nu va fi mai înfometată... Să se schimbe şi să se aranjeze: mai avea 14 minute. Îşi schimbă rochia, încercă să-şi aranjeze cât de cât părul şi se reaşeză pe pat. Să aştepte acum!

Îi era din ce în ce mai frică. Bănuia ce-o aştepta; bănuia deci că de data asta va fi mai puţin dureros decât aseară. Măcar din punct de vedere fizic! Gigi n-o va împuşca, ea va încerca să îndese cina pe gât... Şi va adormi, rugându-se să facă o complicată chestie internă şi să nu se mai trezească mâine.

Uşa se deschise; Gigi îi întinse un pahar. Dădu să-l ia, dar simţi mirosul de votcă şi-l refuză. Fu ridicată şi poftită să iasă; coborî treptele, urcă în maşină, portiera se închise şi se încuie... Ca ultim salut, Gigi îi făcu semn să aibă grijă ce face; Mitică acceleră, maşina porni...

Nu voia să se gândească la nimic; dacă ar fi încercat să-şi imagineze ce-o aştepta, ceda nervos şi chiar nu mai prindea ziua de mâine! Aşa că mai bine privea tetiera scaunului din faţă şi nu se gândea la nimic.

Lăcrămioara

Mm, pe zi ce trecea, mâncarea îi ieşea tot mai bună! Ori îmbătrânise ea şi găina bătrână chiar făcea ciorba bună, ori era doar o impresie de-a ei. Oricum, bucătăria mirosea fantastic!

- Mămicule, ce-ai vorbit cu Florentin?

Roberto avea asemenea curiozităţi? Hm... Decise "să-l atace":

- Nu-ţi zic! Că nici tu nu mi-ai zis ce-a vorbit el cu tine!

- Haai, mămicule, că mi-e că iar vine la mine să mergem nu ştiu unde s-o căutăm pe individa aia!

Se încruntă puţin, dar reuşi să mascheze asta:

- Unde-i Florentin?

- Discută cu tata în sufragerie.

- Aha. Du-te la el în cameră şi uită-te sub pernă. Să fii atent, să n-aibă semne puse. Şi să nu te pună necuratul s-o iei de-acolo, că strici pacea cu mine!

Măi, ce grăbit era! Fiul ei mai mare presimţea că-l trimisese la o fotografie! Mesteca în mâncare şi aştepta, mulţumită de lecţia pe care tocmai i-o dădea fiului cel mare...

- ... Pe ea o căutăm?

Aprobă cu capul.

- Măi mămicule, aia nu se uită la Florentin al nostru!

- Ba se uită - că altfel n-o convingea Prâslea să facă amândoi aceeaşi prostie.

- ... Şi ce facem? O primim aici?

Negă ferm:

- Nici gând. O găsiţi şi atât. Nu vreau să mai aud de ea după aia: nici eu, nici taică-tu. Asta i-am spus lui Florentin, asta am discutat şi cu taică-tu. Frati-tu nu crede; dar o să-i îndoaie ăl bătrân spinarea şi-o să prindă el ideea...

- Acu', dacă e să-mi spun şi eu părerea... Dacă-mi răspundea aşa o fată la "semnale", o duceam direct la Primărie şi gata!

- Şi gata, te duceai învârtindu-te după ea!

- Daa...

Da-da! Dacă Florentin se gândea la varianta aia, treaba lui! Dar familia româncei va trebui să adopte ţiganul rămas fără familie! Nu exista negociere în privinţa asta, iar tentativa lui Roberto îi displăcea profund. Îl lămurise repede, ca să nu-i vină ideea să-şi sfătuiască fratele mai mic în direcţia unei rebeliuni chiar atât de mari. Acum mesteca în mâncare, mulţumită de discuţie...

Ana-Maria

- ... Ce-i cu tine? Nu te simţi bine?

- Nu prea. Cred că e din cauza vinului: nu beau de obicei, dar acesta a fost foarte bun...

Nu voia să se ridice; ar fi trebuit să deschidă ochii, iar dacă-l vedea acum pe acel bărbat, începea să urle şi să plângă! Şi murea! Aşa că stătea întinsă pe pat, cu pleoapele bine închise! Ştia că acum individul o să-l cheme pe Mitică; el o s-o ducă la maşină. Acolo putea deschide ochii, putea urla, putea plânge cât voia! De la vila clientului până la cea a peştelui, la sfârşitul "programului", putea să facă ce vrea ea!

Casa în care fusese dusă era frumoasă: nu foarte opulentă, dar extrem de armonioasă. Individul era tânăr: nu-i dădea 30 de ani. Făcuseră cunoştinţă, ea spusese că o cheamă Flori, stabiliseră să vorbească în engleză şi fusese condusă la masă. Bună mâncarea; televizorul făcuse atmosfera mai uşoară şi urnise discuţia. După ce mâncaseră, băuseră un pahar de vin iar el o invitase să viziteze restul vilei. Se opriseră în dormitor. Şi, Dumnezeu îi era martor - se gândise numai la Gigi! În mintea ei, auzise numai cuvintele lui! Din nou, şi din nou... De câte ori fusese nevoie, ca să nu urle, să nu-l lovească pe acel străin, să nu caute un cuţit sau un balcon înalt...

Paşii se apropiară în grabă; îl linişti repede pe Mitică:

- E de la vin.

Tii, ce bine vorbea Mitică sârbeşte! Parcă făcuse facultatea acolo! Fu luată "pe sus"; era cărată chiar acum la maşină... Se întinse pe bancheta din spate; aşteptă, strângând cu disperare ochii... Îi auzea vorbind, dar nu pricepea o iotă...

Imediat cum maşina se puse în mişcare, se întoarse cu faţa în sus şi privi cerul, prin lunetă... Bufni în hohote de plâns: durerea era mult mai mare! Tocmai făcuse primul pas spre acceptarea acelui rol! Pentru că nu se mai împotrivise, de data asta! De frica peştelui, curva zâmbise...

- Făi femeie, să nu-mi leşini p'-acolo! Că eu nu ştiu multe şi te plesnesc de-ţi zbor dinţii din gură!

Hohotea şi lovea bancheta cu pumnii; îi era ciudă! Nu era decât o femeie slabă, uşor influenţabilă, o persoană de nimic care renunţa repede la principii şi morală doar ca să-şi salveze pielea! Mai avea o piele care să merite să fie salvată? Dacă Gigi îşi zbura creierii săptămâna viitoare iar pe ea o trimitea poliţia acasă, se va întoarce în Bucureşti? Îşi va suna prietenele? Părinţii? Nu; şi-atunci, ce încerca să salveze, acceptând acea viaţă? Mai avea ce salva? Nu era mai bună moartea?

Maşina opri brusc; paşii se apropiară de portieră. Îl văzu pe Gigi - şi-şi acoperi imediat gura cu palmele! Nu trebuia să ţipe! O să-l înfurie!

Dar parcă voise să moară! Ce, îi pierise curajul între timp?

Ochii albaştri o priviră lung... Bărbatul îi întoarse spatele; scoase telefonul şi formă un număr. Te pomeni că îi era frică s-o împuşte el, ca să nu-l supere pe şeful cel mare?! Până acum, nu se sfiise să agite pistolul ca haiducul! Sau suna după bolnavii cu bani?

Portiera se deschise:

- Ce-i cu tine?

Nu-i putea răspunde; pur şi simplu nu putea! Ar fi vrut ca Gigi să presupună singur ce era cu ea şi s-o împuşte; numai că fu luată pe braţe şi dusă în vilă, în camera în care se gândise la propunerea lui Gigi.

- Ţi-a făcut ceva? A dat în tine?

Negă cu capul. Nu se putea opri din plâns! Nici nu voia să se oprească din plâns! Gigi ieşi; din cadrul uşii, Mitică o privea speriat... I se aduse o pastilă; cu gândul că poate era otravă, o înghiţi!

Gigi stinse lumina, ieşi şi încuie uşa.

Deci n-o omora azi! Acum! O omora ceva mai târziu, după ce-şi făcea planul cu ea! Pricepuse... Şi poate că treaba aia cu organele nu funcţiona la adulţi! Deşi şi adulţii se îmbolnăveau! Sau n-avea Gigi formulare pentru transplant? Spitalele cereau acte, analize...

O luase razna. Chestia asta n-o mira...

Evelin

Capul care se odihnea pe umărul lui tresări şi se ridică; închise ochii, dar nu îndeajuns de repede - iar Oana întrebă:

- Ce s-a întâmplat?

Ridică din umeri; urmă un tir de întrebări:

- Te simţi rău? Ai febră? Te doare capul? Stomacul? Vrei să-ţi dau o pastilă?

- Nu.

Trebuia s-o oprească undeva!

- Atunci cum de nu dormi la ora asta?

Mai bine să nu-i spună, ca să nu deschidă o discuţie interminabilă...

- ... Te gândeşti la ea, nu? Eşti îngrijorat pentru ea.

Uau, dar ce repede ghicise! Acum trebuia să lămurească lucrurile, ca să nu lungească pălăvrăgeala până dimineaţa:

- Mă gândesc că, dacă eu înaintez acţiunea de divorţ iar ea nu se prezintă la înfăţişări, chestia asta poate dura ani întregi...

- Hei, fruntea sus! Ştii bine că ai destule modalităţi să scurtezi divorţul. În ultimă instanţă, te duci la ea şi staţi de vorbă ca doi oameni maturi! Iar dacă vrei să ştii părerea mea, ca persoană neimplicată direct în asta... Sincer: mă uit la tine şi-mi dau seama că e mai bine ca divorţul să aibă o oarecare durată. Şi-aşa nu intenţionezi să te recăsătoreşti prea curând, nu?

Ce bine se gândise! Chiar aşa era! Ce perspicace... El tăcea; Oana mai avea de vorbit:

- Ştii, uneori mă surprind uitându-mă pe tavan şi gândindu-mă la ea! Mi-e extrem de greu să-mi explic mie însămi de ce, cum a putut femeiuşca asta de 19 de ani să facă aşa o porcărie! Totuşi, ce-şi dorea şi tu nu-i puteai oferi? Nu era tratată ca o prinţesă? Nu avea de toate? Nu era plimbată cu maşina şi umplută de cadouri? Nu vedea ce viitor i se deschidea în faţă? Cum a putut să înşele un bărbat ca tine... cu un florar?!

Se încruntă: trebuise să răsucească ea cuţitul în rană! Decise să-i răspundă:

- Nici eu n-am explicaţie la chestia asta; sincer să fiu, am renunţat s-o mai caut, pentru că nu-mi foloseşte la nimic acum. Dacă a crezut că m-am jucat, se înşeală; am vorbit azi cu avocatul şi-am stabilit să depunem dosarul de divorţ până la sfârşitul săptămânii. Mi-a promis că-mi obţine un termen bun, dat fiind faptul că mireasa a fugit cu amantul direct de la nuntă...

- Şi-atunci de ce te mai chinui aşa? De ce te mai gândeşti la ea? O să vină singurică, spăsită, când o să găsească citaţia în cutia de scrisori! Crede-mă, mă pricep la femei iar intuiţia nu m-a înşelat niciodată: soţioara ta caută un motiv să-ţi iasă-n cale şi să te roage s-o ierţi.

Negă şi se întoarse cu spatele: decât discuţia aia, mai bine un coşmar cu ţiganul ăla tupeist!

- ... Te rog, nu mai fii supărat! Lucrurile or să se rezolve... Noapte bună.

- Noapte bună.

Bine că tăcuse!... Dar, la urma urmei, îi prinsese bine discuţia. Moralul lui se mai ridicase un pic, după discuţia sinceră cu avocatul! Închise ochii: şi-acum, să-l viseze pe nemernic!

19 septembrie 2002 - joi

Florentin

Grele cutii! Parcă erau flori de mină înăuntru! Bufni în râs: ţicnit mai era şi el! Auzi: flori de mină... Se simţi bătut pe umăr; se întoarse şi-l privi mirat pe bărbatul din faţa lui:

- Da?

- Tu eşti Florentin?

- ... Da.

- Tu te-ai interesat zilele trecute de o mireasă care-a dispărut în Ferentari?

Se apucă repede cu mâna de Dacie: Doamne, cât pe ce să leşine! Paşii se apropiau în spatele lui, dar asta nu mai conta acum:

- Sigur că eu sunt! Ce s-a întâmplat cu ea? Unde e fata?

- În Serbia.

În Serbia... S-ar fi aşteptat la altfel de răspuns: "la cămătari", "la peşti"... Dar "în Serbia"?

- În Serbia, zici! Cum dracu să fi ajuns în Serbia?

- Ete, ca multe altele! A fost vândută unui peşte care are afaceri mari în Serbia!

Aha! Deci se confirma informaţia lui de 50 de euro: o luaseră peştii cu japca. Sumbră veste! O voce subţire răcni:

- Hai, bărbate, că moare puradelu' de plictiseală!

- Băi, trebuie să plec. Mai vorbim.

- Stai aşa! Unde anume, în Serbia?

- Ei, na! Ăla are afaceri în toate oraşele mari! De unde să ştiu eu adresa exactă?!

- Da' cine ştie?

Bărbatul chicoti cu tâlc:

- Păi, ea şi peştele - nu?

- Bre, nu face mişto de mine!

- Nu fac, bă! Te duci tu în Serbia şi-l cauţi pe Gigi Virginu'. Când l-ai găsit pe el, ai găsit-o şi pe ea.

Discuţia aceea i se părea ireală! Auzea cuvintele exact ca într-un vis! Parcă aveau ecou! Iar dacă era un vis, nu voia să se sfârşească acum! Exclus! Poate nu auzise el bine! Alergă şi-l prinse de braţ pe bărbatul care se grăbea deja spre puradelul adormit:

- Stai aşa, bre! Cum ai zis că-l cheamă?

- Gigi Virginu'. Şefu' lui are o adevărată industrie acolo. Da' lui îi place să ia de-astea începătoare, pe câteva sute de parai; le bagă în circuit, le şcoleşte şi le vinde mai departe pe bani grei. Circulă zvonul că nu discută sub 5.000 de euroi bucata şi nu vinde decât momeli pentru bogătaşi. De-alea de le iei de nevastă şi te-omoară pentru avere.

- Cum?

- Băi, mă cheamă muierea. Eu mai trec pe-acilea; dacă aud ceva nou, îţi zic.

Se văzu nevoit să-i dea drumul; bărbatul se îndepărtă, bombănindu-şi nevasta şi copilul. Reveni lângă Dacie...

Deci aşa! Doamne, ce binecuvântare! Aflase unde era Ana! Chiar dacă aceea era printre cele mai proaste veşti pe care le putea primi! Sigur, era de rău dacă zâna lui ajunsese pe mâna ăluia; era însă de bine că nu zăcea moartă într-un şanţ! Avea măcar speranţa că se putea duce s-o cumpere el! Sigur, Ana n-ar fi acceptat niciodată aşa ceva - iar dacă ea ar fi aflat că el a făcut asta, drumurile lor s-ar fi despărţit pentru totdeauna! Era însă mult mai important s-o scape cu viaţă de-acolo!

- Hai, Florentine, taică! Hai, că degeră maică-ta lângă chioşc!

Da! Cutiile! Bine că nu-l auzise tatăl lui discutând tot despre "românca aia"! Cu el trebuia să facă o altfel de discuţie, mult mai amplă, ca să-l pună la curent cu noutăţile!

Ana fusese vândută acelui peşte; avea strania senzaţie că însuşi matahala o vânduse! Pe-un dolar! De faţă cu ea eventual, ca să ştie

fata ce faptă gravă comisese! N-avea dovezi, fireşte; în plus, omul ăla de pe Vâltoarei îi spusese că Ana fusese luată cu japca de-un peşte, violată şi vândută mai departe! Dar văzuse ochii aceia albaştri plini de ură şi-şi dăduse seama ce-i putea pielea blondului! Doamne, chiar acum s-ar fi dus la matahală şi i-ar fi dat foc în casă! Ba nu! Ar fi spart uşa şi l-ar fi omorât în bătaie!

- Florentine, tu vrei să-ţi altoiesc nişte cărbuni?

"Ia pune cârca la cărat, dacă vrei să meargă repede!" Comentarii mentale pentru momentele tensionate... şi-un răspuns adecvat pentru oră şi interlocutor:

- Stai aşa, că termin acuşi!

Gata cu gândurile, până termina de încărcat cutiile cu flori! Pe drum, putea "să rumege" liniştit fiecare cuvinţel pe care-l auzise! Dar acum, sub privirea tăticului lui, mai bine se concentra la florile alea de mină!

Ana-Maria

Simţea cumva o atingere pe frunte?

... Aoleu! Cineva chiar o atingea pe frunte! Şi numai Gigi avea cheia!

Deschise ochii şi sări în spate: Gigi era! Îl văzu şi pe el sărind cât colo şi-apoi ridicându-se:

- Ptiu! M-ai speriat, fă!

"Zău?! Dar ce m-ai speriat tu pe mine!"

- Hai, că e două! Pune mâna şi mănâncă.

Micul dejun: sandwich-uri. Mm, îi era o foame de urs!

- Ia zi-i, cum a fost aseară?

Mare nenorocit... O văzuse cu câtă poftă muşcase şi se gândise s-o facă să mestece îndelung, să nu facă indigestie! Începu deci să mestece îndelung... şi ridică din umeri: asta aşa, fiindcă aştepta un răspuns! Gigi începu să râdă:

- Am vorbit cu omul şi-am aflat că a fost foarte bine. Momentan, ai scăpat de găurica aia din frunte: ştii tu, am mai discutat despre ea...

Aprobă cu capul şi lăsă sandwich-ul pe farfurie: tocmai îi pierise şi cheful de masticaţie. Gigi se ridică şi-o bătu bărbăteşte pe umăr:

- Hei, fruntea sus! Te descurci bine! Doar că ar trebui să fii puţin mai atentă la omul ăla! Ştii ce vreau să spun!

La naiba! Iar îi venea să plângă! Aprobă, doar ca să-l vadă odată plecat de-acolo!

- Mănâncă repejor, că avem treabă; când termini, să baţi de trei ori în uşă.

Rămase din nou singură...

Îşi şterse lacrimile şi luă din nou felia: ce nenorocire! Scăpase de găurica din frunte! Ce porcărie! Şi cât se străduise să merite găurica aia! Era evident acum că Gigi o să răsucească fiecare situaţie până-i va pica lui bine, iar toate eforturile ei de-a fi ucisă vor eşua lamentabil! Slabă speranţă, să reuşească să-l înfurie chiar atât de rău încât s-o omoare! Poate doar dacă-i omora un client!

N-o să mai scape vreodată de-acolo...

La naiba cu mâncarea aia! N-avea rost s-o îndese pe gât, ca s-o vomite peste cinci minute! Se ridică şi bătu în uşă; Geta răcni după Gigi, semn că ea ajunsese mâna dreaptă a peştelui... Bun; venise s-o ia de-acolo. Coborî scările şi fu împinsă într-o sală de baie.

Uau! Dar ce baie! Nici prin reviste nu văzuse aşa ceva! Baia lui Gigi, probabil!

- Cu calm şi răbdare - că altă treabă n-ai azi.

Cada era plină; deasupra plutea un strat gros de spumă. Încăperea mirosea frumos... Deci era lăsată să lenevească în apă. Ura lenevitul în apă, dar... Dar decât să stea singură cuc în camera aceea, mai bine încerca să-şi facă destul curaj să se înece! Dădu să-şi desfacă rochia, dar se opri: uşa se deschise şi Geta intră. O privea cu ochi miraţi: ce, făceau baie "la comun" acum? Gigi o anunţă, râzând:

- Credeai că te las singură? Nu, drăguţă! Cada e adâncă; dacă te îneci?! Doamne fereşte!

Nemernicul o ştia şi pe-asta! Nemernicul avea multă experienţă, ea nu era prima... Bine că măcar el ieşise! Geta se aşeză pe capacul de WC:

- Hai, că nu mă uit. Doamne, ce ţi-e şi cu cucoanele astea! Atâtea fiţe!

Se dezbrăcă şi intră în apă... Ah, ce bine era! Simţise că se sufocă, de la cât praf şi mizerie se strânsese peste porii pielii ei! Oftă greu şi închise ochii...

- Fă, fii atentă aicea! Să nu-mi faci vreun pocinog, că te scot de-acolo, te-nviu şi te omor cu mâna mea!

Îi făcu semn să stea liniştită; nu voia decât să ţină ochii închişi şi să se gândească acasă...

Voia să se gândească acasă? Unde anume, acasă? La Evelin acasă? La ea acasă? La părinţii ei acasă?

Oare cât putea dura supărarea unor părinţi? Cât timp va mai trece până-i va năpădi dorul şi curiozitatea şi-o vor căuta măcar cu un telefon? Fata lor, unicul lor copil, se căsătorise cu un avocat tânăr şi bogat. Ei chiar nu se bucurau pentru asta?

Îşi acoperi nasul şi se lăsă să alunece la fund: şi chiar dacă ar fi încercat să se înece, n-ar fi avut nici o şansă. Geta era cu ochii pe ea, iar înecul era o moarte violentă! N-ar fi reuşit - şi-ar fi mâncat bătaie şi de la Gigi, şi de la curva-şefă!

Tocmai îi pierise cheful de baie. Nici acolo nu mai era bine! Să se spele mai repede şi să se ducă să admire tavanul! Sau să caute cuie şi şuruburi: că nu se ştie niciodată când îi vor trebui!

Ieşi din cadă iar Geta zâmbi:

- Nu ştiu de ce, dar cred că ar trebui să iei halatul ăla.

Care? Halatul albastru marin din cuier? O privi cu neîncredere:

- Halatul lui Gigi?

- Da; cred că i-ar face plăcere să-şi vadă protejata integrându-se ceva mai repede în "peisaj".

Nu-i prea înţelesese cuvintele - dar, în ultimele zile, învăţase să afle repede informaţia şi s-o disece mai târziu. Deci:

- ... Şi dacă te înşeli?

- Dacă mă înşel, mănânci bătaie! Priveşte însă partea pozitivă a lucrurilor: dacă am dreptate, o să-ţi meargă foarte bine azi! Şi mâine!

Îşi puse halatul albastru şi începu să-şi şteargă părul. Geta oftă greu... şi coborî mult tonul vocii:

- Te-am cunoscut când încă nu plecasem din România; am văzut ce-ai făcut pe drum şi te-am auzit de câteva ori bocind dincolo. Ascultă sfatul unei curve bătrâne: zâmbeşte frumos, spune ca ei, îmbată-i şi fă-i cu mâna dacă nu poţi altfel! Şi pupă-i picioarele lu' Gigi, că nu te scoate pe stradă!

Femeia se ridică şi deschise uşa:

- Hai, că pic de somn!

Ceea ce însemna că de fiecare dată când apărea prin preajma ei, Geta era trezită din somn pentru asta. Nu era de mirare deci că o ura! Sau n-o ura? Îi dăduse un sfat...

Oricum, n-ar fi reuşit să supravieţuiască pe stradă, ca ele! Şi, într-adevăr, dacă l-ar fi îmbătat pe individul de aseară, poate că ar fi scăpat! Deşi nu i se păruse genul care să se lase dus de nas aşa pe banii lui...

Ei, se va descurca ea cumva! Problema rămânea însă Gigi: nu degeaba fusese povăţuită "să-l aprecieze la adevărata lui valoare", imediat după ce i se "sugerase" să ia halatul bleo!

Intră în cameră; deşi se aşteptase să-l găsească acolo, tresări la vederea lui. Ochii albaştri o măsurară lung... iar bărbatul zâmbi:

- Îţi vine bine.

- Rochia era transpirată, n-am putut s-o

- N-am spus că nu trebuia să iei halatul; am spus doar că-ţi vine bine.

Adică îi făcea un compliment, înainte să se urce pe ea! Ce drăguţ! Nu trebuia să uite însă că, datorită acelui individ, ea nu era trimisă în stradă - unde cu siguranţă n-ar fi supravieţuit, dar unde cu siguranţă ar fi găsit un drogat care s-o strângă de gât pe gratis! Gigi se ridică:

- Ţi-am adus un casetofon. Şi nişte casete.

Ce drăguţ din partea lui! Iar! Dacă i-ar fi adus şi paşaportul şi-un

bilet dus până pe Otopeni... Sau măcar cheia de la poartă! Se descurca ea, să găsească o ambasadă sau un consulat! Nici nu prea conta a cui ţară - poliţişti să aibă! Bărbatul se apropie de casetofon; se aşează pe pat, ştiind că tot acolo va sfârşi şi deci n-avea rost să tărăgăneze lucrurile... Îl văzu încuind uşa şi lăsând cheia pe noptieră. Fu ridicată de pe pat; el se aşeză, o trase în faţa lui şi-i desfăcu halatul.

Oo, biet nebun! Credea că o partidă de sex pasional cu el va îndrepta lucrurile? De fapt, de ce venea omul ăsta mereu la ea?

N-avea timp să se gândească la asta! Când o trezise, Gigi îi atrăsese atenţia asupra unui amănunt; puse deci mâinile pe umerii lui. Ochii albaştri o sfredeleau - căutau adevăratele ei intenţii, adevăratele ei gânduri... Iar ea nu putea, în momentele alea, să se gândească altfel la el. Aşa că...

Când Gigi îi înţelese opinia, fu smucită şi trântită pe pat. Oof - de ce oare îşi imaginase că el era altfel? Era mai rău! Iar dacă s-ar fi aşteptat la asta, ar fi fost pregătită. N-ar mai fi plâns! Nu că Gigi se sinchisea de asta...

Florentin

În sfârşit, pleca şi Roberto înapoi la treabă! Doamne, că mult îl mai ţinea tatăl lor la Dorobanţi! Abia avea timp bietul om să vină să mănânce ceva pe fugă! Ieşi din camera lui şi-şi luă jacheta; alergă apoi şi-şi ajunse fratele din urmă în stradă:

- Şi cum merge treaba?
- ... Ce-ai, mă? Că m-ai mai întrebat chestia asta de patru ori azi!
- Băi, am auzit nişte chestii...

Fratele lui zâmbi:

- Despre fata aia frumoasă?
- De unde ştii tu că e frumoasă?
- Ei, aşa vorbeşte lumea!

Dacă aşa vorbea lumea, era clar că mama lui le spusese! Îşi drese vocea şi grăbi pasul, ca să poată să vorbească încet:

- Băi, azi la piaţa de flori a venit unu' la mine şi mi-a zis că Ana e în Serbia.
- ... Ce ţi-a zis?
- Că au luat-o într-adevăr peştii şi-au vândut-o; şi a ajuns la unul care are afaceri numai în Serbia. Cică-i zice Gigi Virginu'; tu ai auzit de el?
- Băi, obrăznicătură! Eu sunt om însurat!
- Hai, mă, lasă mişţoul - că-mi ia capu' foc!
- Păi nu mai zice de mine că-l ştiu pe Gigi Virginu'!

Roberto încerca să schimbe discuţia! Nu marşă la planul lui:

- Ăsta cică ia fete tinere şi neexperimentate, le duce în Serbia, le şcoleşte şi le vinde cu bani mulţi.
- Ciudat; de obicei, chestia asta se face fără şcolire.
- De unde ştii?
- Băi, te plesnesc!

Ei, na! Se grăbi să continue:

- Tipu' de la piaţă mi-a zis că Gigi ăsta vinde femeile şcolite de el la şmecheraşi care le plasează pe la boşorogi bătrâni, să-i mănânce de bani. Şi că o astfel de femeie costă 5.000 de euro.

Ei bine? Ce părere avea? Roberto îşi trecu mâinile prin păr... oftă şi ridică din umeri:

- Băi, păi ce să zic - păcat de fată! Că am auzit că era frumoasă!
- Cum adică, băi?
- Acum poţi s-o uiţi liniştit: că n-ai şanse s-o mai întâlneşti vreodată.

Nu! Asta era inacceptabil! Făcu un pas spre dreapta, ştiind cât de iute era mâna fratelui lui la mânie:

- Mă gândeam să fac rost de bani şi să mă duc s-o răscumpăr.

Apreciase corect: pară deci lovitura lui Roberto, iar fratele lui ridică vocea la el:

- Dobitocule! Eşti nebun? Vrei să dai 5.000 de euro pe-o curvă?
- Nu-i curvă!
- Lucrează la Gigi Virginu', bă! Şi mă îndoiesc că e portăriţă sau bucătăreasă!

Aa, până aici! Nimeni nu-i numea zâna "curvă"! Dădu să se apropie de Roberto, cu intenţia clară de a-l lovi, dar fu prins de jachetă şi începu să încaseze şuturi în fund:

- Băi pişpirică, ce-a spus tata? A spus să ţi-o ştergi din minte? De unde dracu vrei tu să dai 5.000 de euro, mă? Şi pentru ce? Pentru o muieruşcă uşuratică care, imediat cum o să se vadă în Bucureşti, o să fugă în braţele lu' bărbată-su ăla cu bani? Bă boule, tu nu vezi cât de prost eşti? Atâtea ţigănci ochioase îţi aţin calea, şi tu te gândeşti tot la albitura aia!

Îşi smuci mâna şi se eliberă din strânsoare. Roberto îşi aranjă scurt părul, gâfâind:

- Du-te imediat la mama şi ajut-o la treabă! Şi să nu te mai aud vorbind despre albitura aia! Că iau eu legătura cu Virginu' ăla şi-l plătesc să-i facă felu': ca să te potoleşti odată!

Cum putea vorbi aşa? Cum putea spune aşa ceva?

Îi întoarse spatele şi-o rupse la fugă înapoi, spre casă. Doamne, ce-i auziseră urechile! Îl ştia pe Roberto: era calm şi seren, păinea lui Dumnezeu, dar când se înfuria era nebun! Dacă se înfuria, chiar era în stare să-l caute pe peştele ăla! Sigur, şi-ar fi pierdut aplombul pe drum şi n-ar fi ajuns chiar până la el; dar tot l-ar fi speriat pe el de moarte!

Intră în curte, în casă, se grăbi să încuie uşa şi oftă uşurat: era singur. Se aşeză pe jos şi-şi prinse capul în palme: cum naiba să facă s-o scape? Peştele nu se va lăsa înduplecat de lacrimile lui îndrăgostite; dacă o voia pe Ana, trebuia să plătească! S-o cumpere! Şi cu ce? Când el avea o grămadă de bani la "fondul" pe care-l strângea tatăl lui, dar numai bacşişul în buzunare?

Cui să ceară atâta bănet? Părinţilor? Matahalei?... Amici putrezi de bogaţi n-avea... La neamuri nu putea să ceară, că-l pârau imediat... Îi rămâneau doar cămătarii. Dar ei erau ultima soluţie.

Diseară, se va duce la Ana acasă şi va căuta şi alte persoane dispuse să-l creadă şi s-o salveze.

Evelin

Mda; acţiunea de divorţ, aşa cum o scrisese avocatul, era perfectă. Cuprindea în ea şi nemulţumirea lui la adresa dispariţiei soţiei chiar în noaptea nunţii, şi suspiciunea că îi era infidelă, adăugaseră şi o copie după raportul poliţiei... Era bine.

Uşa se dădu de perete; tresări şi aproape scăpă pixul din mână la auzul pocnetului! Doamne, ce-i mai plăcea lui Leoveanu senior să-şi facă apariţii de-astea "bombă"!

- Bine te-am găsit.

Încercă să zâmbească:

- Bine-ai venit. S-a întâmplat ceva?
- Nu; trebuia să se întâmple?
- Nu; dar n-ai mai venit de multişor la birou...
- Am venit acum!

Bărbatul se apropia de ei. Nefericită situaţie! Bănuia deja ce-i vor auzi urechile; fiind însă atât de hotărât să pună punct afacerilor lui cu Ana, arătă spre tânărul din faţa lui:

- Dl. avocat Bunoiu Viorel; tatăl

Nu-şi termină fraza; bătrânul se încruntă:

- Avocat? Ce faci?
- Ce să fac; unicul lucru pe care-l poate face un bărbat aflat în situaţia mea!
- Vrei să divorţezi!
- O să divorţez.
- Nemernicule! Eşti un nemernic! Asta eşti! Maică-ta şi cu mine nu avem somn noaptea de grija ei, iar tu, în loc să te dai cu capul de pereţi şi să angajezi detectivi particulari ca s-o găseşti, te grăbeşti să te dezbari de ea? Înainte măcar să afli unde-a dispărut în noaptea aia?

Se enervase deja; ridică şi el vocea:

- Vrei să ştii unde-i noră-ta? Unde-a fugit în timpul nunţii? Vrei să ştii unde e? Ei bine, şi-a trimis alaltăieri amantul la mine la uşă, să-i dau cheile de la apartamentul ei! Că avea nevoie de nişte haine de-acolo! Şi de nişte mărgele! Ai auzit? Amantul! Ăla care mi-a povestit sâmbătă noaptea cum s-a culcat cu ea!

O secundă de tăcere... de gândire... Tatăl lui îşi mai temperă tonul vocii:

- Chiar şi aşa! Îţi interzic cu desăvârşire să înaintezi divorţul înainte să apară şi ea şi să se încheie ancheta poliţiei! Întâi îţi rezolvi lucrurile; nu tai craca cu ele nerezolvate, ca un laş!

Laş şi nemernic - dar burlac! Perfect! Semnă furios tot ce era de semnat şi-i întinse avocatului dosarul:

- În privinţa vieţii mele particulare, e treaba mea ce fac.

Se ridică, îşi luă haina şi dădu să-şi urmeze avocatul. Tatăl lui răcni în spate:

- A ta, sau a Oanei?

- A mea, fii fără grijă!

Auzi; a Oanei! Ha!

Florentin

Doamne, ce femeie! Se aşează pe fotoliu şi zâmbi lung trandafirului ofilit din glastră.

Nu suportase să stea singur acasă, iar să se ducă la chioşc chiar nu putea! Ar fi însemnat să se ia la harţă cu mama lui şi să strice şi ultimele relaţii bune, diplomatice, cu ea! Şi-aşa, o să-i povestească Roberto totul diseară şi-o s-o vadă venind ca vijelia, urlând la el că-l trimitea val-vârtej după romăncă! Aşa că venise la Ana acasă. Căutase o agendă de telefon, ceva care să conţină nişte nume şi nişte cifre. Poate că, dacă va vorbi cu toţi cunoscuţii ei, or să facă un soi de chetă şi-or să strângă banii ăia! Banii de-o Dacie nouă... Brr!

Nu găsise agenda; se apucase deci să facă ordine. Strânsese hainele, hârtiile, găsise până la urmă şi agenda iar acum stătea pe fotoliu şi se gândea că zâna lui era atât de specială, atât de sensibilă încât... Încât era exclus să fie aşa cum spusese Roberto! Zâna lui nu era prostituată! Tocmai de aceea trebuia să o ajute, s-o scape de ei: pentru că, dacă mai aştepta mult, s-ar putea ca indivizii să-şi piardă răbdarea şi...

Se ridică şi luă agenda: nu voia să-şi termine gândul. Dădea încet paginile, citea numele şi se întreba...

Oare unde erau părinţii Anei? Nu-i văzuse niciodată, nu auzise de ei... Iar dacă era după gândirea lui, părinţii ei ar fi trebuit să fie mai aproape de poliţişti decât proaspătul soţ! Ei trebuiau să se dea de ceasul morţii, să-şi caute fetiţa şi să-i demaşte pe matahală şi pe amicii lui! Nu-i văzuse, nu auzise de ei...

L. ***Leoveanu Evelin***. Ăla era numărul matahalei! Ia să şi-l scrie şi el pe ceva, că poate-i venea noaptea chef să-l înjure! Sigur, n-o să facă niciodată aşa ceva; dar era bine să-l aibă, pentru orice eventualitate.

Aha! Litera M! "***Mama***": ce frumos! Tocmai dezlegase misterul părinţilor ei: nu locuiau în Bucureşti. Ia să vadă ce prefix era... Braşov. Aşa se explicau măcar o parte din lucruri - pentru că, dacă el nu-i văzuse şi nu auzise de ei, era posibil ca părinţii zânei să nu-l fi "aprobat" pe matahală. Şi-aici ar fi avut el un plus! Sau poate că nici nu ştiau de nuntă...

Se aşează pe fotoliu, ridică receptorul... şi-l aşează înapoi în furcă: nu, n-avea curaj! Cum să-i sune, cum să se prezinte, cum să le explice ce se întâmplase şi mai ales cum să le ceară prin telefon 5.000 de euro? El, un străin care se prezenta ca fiind "amantul de-o noapte"...

Dădu foile, furios: ce prostie! Trebuise să se gândească la asta! Trebuise să caute el o formulă de prezentare! Da, el era "amantul de 15 minute-n lift"! Era, în orice caz, mai interesat de soarta ei decât matahala-soţ cu acte!

"***Zorilă - proprietar***". Aici chiar trebuia să sune! Formă numărul...

- Alo?

Aha! O femeie! Se grăbi să fie politicos:

- Bună seara. Dna Zorilă?

- Da.

- Sunt un amic al Anei, chiriaşa dvs. Mă iertaţi că vă deranjez, dar am o mică problemă...

- ... Să auzim.

- Ea s-a căsătorit şi e plecată din Bucureşti; m-a rugat să am eu grijă de casă, până se întoarce. Mi-am luat deci rolul în serios şi v-am sunat ca să vă întreb... cum stă Ana cu chiria!

- Stă bine; dar până la 1 trebuie să achite luna octombrie.

- Cât anume?

- 100 de dolari.

- Bun; cum procedaţi de obicei? Ca să nu vă deranjez din nou cu chestiile astea...

- Ana are notat în agendă un număr de cont. La sfârşit, cred. De obicei, depune banii în contul ăla.

Răsfoi repede şi găsi şi înşiruirea de cifre; zâmbi:

- Bun: am găsit-o. Zilele astea depun banii.

- Bine.

- Vă mulţumesc şi-mi cer scuze de deranj.

- Nici o problemă. La revedere.

- La revedere.

Închise şi se ridică: n-avea voie să piardă apartamentul acela! Dacă printr-un miracol Ana va scăpa de la Gigi, nu se va duce nici la părinţi, nici la matahală - ci va veni glonţ la ea acasă! Tocmai de aceea el se va împrumuta de bani şi va plăti chiria.

Ia să ascundă el agenda aia, că poate matahala avea şi el o cheie şi-i "creşteau" idei! S-o ascundă... În cămară, în oala de la fund! Acolo sigur n-o va căuta nimeni niciodată! Stinse luminile şi plecă spre casă: şi-acum, să se certe cu toată lumea pentru zâna lui!

Ana-Maria

Deschiderea uşii n-o mai făcu să tresară: doar era întuneric afară! Gigi îi întinse rochia; o puse pe pat. Şi-acum îi întindea un pahar... Votcă. Poate că avea totuşi nevoie de puţină detaşare; de-un "anestezic"...

Dădu paharul peste cap şi se ridică; se schimbă, fără să-i pese de prezenţa lui la mai puţin de-un metru... El nu spunea nimic... Era gata; fu prinsă de braţ şi se lăsă condusă la maşină. Acelaşi ritual ca aseară - deci acelaşi gen de gazdă. O să încerce să asculte de sfatul Getei şi să-l îmbete! La urma urmei, orice încercare de-a scăpa era binevenită!

Florentin

Doamne, ce fraier era! Ar fi trebuit să tacă mâlc şi să ţină totul în el! Ah, ce prost fusese să-i spună lui Roberto totul! Acum stătea pe marginea patului, pe întuneric, şi-l auzea răcnind toată discuţia lor îndeajuns de tare ca să-l audă toată strada! Mama lor era foarte nervoasă! O auzea şi pe ea azvârlind uneori cuvinte indignate, trântind şi bufnind cu oalele şi farfuriile în toate părţile...

Ei bine, se îngroşa gluma - dacă-i putea spune glumă! Fratele lui mai mare îl trădase; acum se iscase un scandal monstru în casă, seara aceea sigur se va încheia cu o bătaie pe cinste şi-o pedeapsă de n-o s-o poată duce... Şi ce dacă?

Ce ciudat! Până acum, fusese atât de atent, atât de grijuliu cu familia lui! Nu care cumva să-i supere! Nu care cumva să facă ceva greşit! Imediat cum apăruse însă zâna lui, uitase complet de ei! Şi de ei, şi de reguli! Nu le uitase, fireşte; dar le ignora. Atunci când trebuia să facă un lucru ce contravenea învăţăturilor de-acasă, conştientiza problema şi-l făcea totuşi, pregătit sufleteşte să plătească oalele sparte. Oare asta făcea parte din marea panoplie a "simptomelor dragostei"? Ar fi fost interesant să ştie, să-şi pregătească din timp pledoaria...

Roberto îl trădase; de-acum încolo, trebuia să se descurce singu-

r, cum putea. Trebuia să se strecoare de lângă mama lui şi să fugă-n Ferentari, pe la cunoştinţe, prin Baicului...

Ana-Maria

Plângea din nou. Ce să facă, dacă nu se putea abţine? Dacă nenorocitul ăla nu se lăsase îmbătat? Iar celălalt nenorocit nu voia s-o împuşte? Ea ce altceva să facă? Îşi jucase conştiincioasă rolul; Mitică avea banii în buzunar. Acum, s-o lase şi pe ea să-şi bocească nefericirea şi soarta!

Maşina se opri, portiera se deschise, de data asta Mitică fu cel care-o luă pe braţe şi-o duse în casă... La vederea ei, Gigi se ridică şi-i urmă la etaj. Bombănea ceva în romanes... Fu aşezată pe pat; Mitică ieşi iar Gigi se opri lângă ea:

- Uită-te bine la mine, fato! Chestia asta nu se va întâmpla şi-a treia oară! Auzi? Fă, mă auzi?

N-o să-i răspundă, ca să-l înfurie şi să-l facă s-o împuşte!

- Fă, tu vrei să te trimit acu' la altu'? Vrei s-o ţii aşa toată noaptea, fără pauză?

Na, că nu-i răspundea nici acum! Ea hohotea în pumni, avea cu totul alte treburi...

- ... Fă bine şi revino-ţi înainte să ajungi jos, în stradă, cu colegele de cameră!

Uşa se trânti cu furie. Mai bine în stradă! Acolo sigur o omora cineva! Doamne, chiar nu găsea pe cineva care să vrea s-o scape de chinul ăla?

Florentin

Bufnitura uşii îl făcu să sară din somn: venise tatăl lui! Lumina se aprinse aproape imediat; mai apucă doar să se întoarcă spre el - fu luat de gulerul pijamalei şi tras fără menajamente din pat:

- Nemernicule, ce-am vorbit cu tine? Ce ne-am înţeles noi, mă?

Doamne, era atât de furios încât nu era bine nici măcar să se apere! Ridică totuşi mâinile deasupra capului:

- Stai, tată, să-ţi zic!

Ploaia de lovituri se abătu imediat asupra lui:

- Ce să-mi zici, mă? Că vrei să te duci să-ţi cumperi curvă din Serbia? Că vrei să pătezi numele nostru cu o curvă româncă? Te dau cu capul de toţi pereţii până te scoli din visarea asta, mă! Şi nu mai ai voie nici să te gândeşti la ea! Auzi, mă?

Se grăbi să răspundă:

- Da!

Gata; nu-l mai lovea. Pedeapsa fu însă mult mai dureroasă decât pumnii şi şuturile tatălui lui:

- De mâine, Roberto se duce cu maică-ta la chioşc iar tu mergi cu mine-n Dorobanţi. Să te pună necuratul să te văd eu botos sau gânditor! Să vezi atunci discuţie ce-o să avem noi doi!

Mai încasă un şut în fund; paşii se îndepărtară, lumina se stinse iar uşa se închise o dată cu bombăneala lui:

- Nemernicule!

Doamne, ce prostie monumentală făcuse! Ăsta era marele lui defect: nu ştia cât să se încreadă în oameni, cât să spună şi cât să ascundă...

Roberto era de vină! El avusese grijă să anunţe tot neamul apropo de ultimele noutăţi! Şi-o făcuse pe un ton atât de răstit şi furios, încât numai ascultându-l cum zbiară, te apuca fandaxia pe nebunu' ăla mic! Ce spusese aproape că nici nu mai conta, în condiţiile alea...

Se ridică greu şi-şi îndreptă bluza: era distrus! Să muncească în Dorobanţi, sub stricta supraveghere a tatălui lui, era... Era ca la carceră! Toleranţă zero! Adio investigaţii, adio vizite prin Ferentari, adio posibilitatea să afle oraşul în care-şi făcea veacul Gigi... Adio zână!

Îşi şterse înciudat lacrimile şi se aşeză pe marginea patului: dacă Ana va păţi ceva rău - Doamne fereşte! -, era numai vina lui! El voia, şi chiar ar fi putut s-o scape; dar fusese îndeajuns de prost să-şi rostească planurile cu voce tare. Şi pierduse totul! Tot din cauza lui, soţul ei o vânduse...

Până la urmă, poate că familia lui avea dreptate: nu era pentru ea. Îi aducea numai nenorociri bietei fete. Atunci când apărea el, ea dădea de necaz. Nici nu mai ştia ce să creadă, ce să zică, ce să facă...

26 septembrie 2002 - joi

Ana-Maria

Întinsă pe bancheta din spate, suspina şi privea lung cerul. Era înnorat azi; era urât... Urât ca-n inima ei...

O să moară încruntată! Asta e! Bine că o să moară!

Aşa cum bănuise încă de-atunci, Gigi n-o scosese "cu fetele", chiar dacă ea continuase să plângă pe bancheta din spate. Pe doi fraieri îi dusese de nas; pe alţi şapte, nu. De două zile, era dusă la câte două cine. Probabil că săptămâna viitoare vor fi trei cine, apoi patru...

Nu; nu va exista mâine. Doar luase o hotărâre, nu? Ciudat; pentru acea hotărâre ar fi trebuit să-i mulţumească... Tocmai plecase de la un individ care nu ştiuse că noua protejată a lui Gigi nu făcea decât sex normal. Ţinuse musai s-o înveţe totul în seara asta...

Dar se terminase. Culcată pe bancheta din spate, suportând cu stoicism durerea, îşi muşcase încheieturile mâinilor. Picăturile de sânge alunecau iuţi pe palmă, pe deget şi căzeau pe covoraş... Dacă ar fi putut să-şi facă o rană mai mare! Dar, la vederea victoriei de la mâna stângă, durerea devenise insuportabilă; cam ca atunci când, urcată pe ultima treaptă a autobuzului, nu lupta să urce pe următoarea ci doar încerca să lase uşa să se închidă. Aşa că n-o putuse muşca şi pe dreapta. Aştepta să moară.

Maşina trase pe dreapta. La naiba! Ajunsese înainte să moară! Mitică deschise uşa oftând:

- Hai, că te duc eu! Cred că te-ai învăţat cu nărav!

Şopti, ca pentru ea:

- Stai liniştit: e ultima oară...

Portiera se deschise; fu smucită de pe banchetă:

- Te-ai ţicnit! Doamne, să vezi ce-mi face Gigi! Fă, tu mă bagi în mormânt înainte de vreme!

Fu luată, ca de obicei, pe braţe; de data asta nu mai ajunse la etaj, pentru că ajunse pe braţele lui Gigi. Iar Mitică ţipă:

- Băi omule, uite ce-a făcut nebuna! Băi, asta-i dusă cu ursu'! Las-o să plece, vinde-o sau omoar-o: că nu faci treabă cu ea!

Braţele care-o ţineau dispărură brusc; căzătura fu una pe cinste! Bătaia începuse; o bătaie cruntă... Dar orice durere era suportabilă acum, când ştia că nu va mai dura mult şi se va sfârşi totul! Tocmai de-asta nici nu încerca să se apere! Spera într-o lovitură letală... Dar, după doar câteva lovituri "bine plasate", Gigi urcă scările şi răcni:

- Făi, Geto! Dacă vreţi s-o salvaţi pe curva asta proastă, salvaţi-o voi; că eu m-am săturat s-o fac!

Auzi uşa deschizându-se; după câteva secunde, parcă o întreagă turmă de oi năvăli în living! Fetele se agitară în jurul ei preţ de câteva secunde. Nu le înţelese şoaptele; dar îi lăsau impresia unor furnicuţe grăbite s-o salveze... La naiba! De ce voiau s-o salveze?

Fu luată pe sus, dusă pe scări şi aşezată pe vechiul ei pat; Geta dădea ordine în şoaptă, agitaţia din jurul ei era mare... De ce n-o lăsau să moară?

- Ascultă aici! Mă auzi? Fato, mă auzi? Ana!

Aa, cu ea vorbea acum? De ce vorbea cu ea? De ce nu se supăra, ca s-o lase să moară? Geta şopti, scuturând-o zdravăn de umeri:

- Strânge din dinţi şi rabdă, fato! După tine s-ar putea să vină cineva, să te caute! Dacă crăpi acum, ce rezolvi?

Ce rezolva? Ha! Şopti:

- Scap!

- Şi ăla de-o veni după tine?

- Cine să vină? Moartea?

Fu împinsă pe pat:

- Hai, că eşti toantă!

O fi fost - că prea o spunea cu foc... Şi gata; o lăsaseră în pace. Se duseseră... undeva! Ridică mâna... Observă că îi spălaseră şi-i legaseră încheieturile cu o cârpă; se dezlegă şi... Şi începu să aştepte moartea. Era gălăgie şi agitaţie mare în jur! Da' ce, se pregăteau deja de înmormântare?

Brusc, se lăsă liniştea; şters, ca prin ceaţă, îl văzu pe Gigi aplecându-se asupra ei. Îl privea cu ochi rugători. De dragul... De dragul... De dragul omeniei şi din frică de Dumnezeu, s-o lase să moară!

Florentin

Tatăl lui discuta de zor cu vânzătorul; el, ca de obicei, încărca florile de mină în portbagaj. Chiar se simţea ca un ocnaş pus să tragă la jug, obligat să tacă şi să înghită tot ce i se punea în faţă, obligat să zâmbească la comandă, să nu gândească...

- Bă, mai eşti interesat de mireasa aia?

Cee? Tot omul ăla era! Lăsă cutiile să cadă şi-l prinse de braţ:

- Nene, vino mai încoa, să nu te audă taică-miu! Sigur că da!

Ajunşi după o tarabă plină cu flori, îl privi cu ochi măriţi, curioşi, îngrijoraţi...

- ... Bă, un amic de-al meu a vorbit cu un amic de-al lui care e şuţ în Novi Sad şi-l ştie pe unu' din oamenii lui Gigi. Nu e normal, dar să ştii că mireasa ta e pe buzele tuturor - toţi vor să ştie ce face şi cum o duce. Aşa că individu' nu s-a mirat când a auzit întrebarea, când au fost amândoi la băută. Şi-a spus multe. Cică fata încă e bine, da' mai mult de-o săptămână nu mai rezistă.

Aoleu!

- Nu vrea să facă ce-i spune Gigi, el o bate şi-o droghează şi-o ţine nemâncată şi pe urmă o bombăne şi-şi ia înjurături de la şefu' lui. Şi cică umblă vorba, printre curvele lui, că în curând o să-şi piardă răbdarea şi-o s-o omoare. N-ar fi nici prima, nici ultima - îţi dai seama...

Doamne, ce aflase! Doamne, ce grozăvie aflase! Trebuia să intervină acum! Aşteptase nepermis de mult! O săptămână, plus aproape încă una, de când Ana dispăruse de la nuntă! Uau! Unde naiba îi fusese mintea?

Bărbatul îl privea lung, mirat probabil de obrajii lui albi ca varul... Se grăbi să-i strângă mâna:

- Mersi, vere! Să-ţi dea Dumnezeu sănătate!

Şi gata, că n-avea timp să-i dea explicaţii! Se repezi la tatăl lui şi-l atenţionă violent cu degetul pe umăr:

- Tată, eu trebuie să plec!

- Un' te duci, mă?

N-avea timp de explicaţii nici cu el! Îşi luă geaca din maşină şi-o rupse la fugă spre capătul pieţei: trebuia să ajungă la Ana acasă! Trebuia să facă rost de bani azi! Mâine trebuia să plece, ca să ajungă poimâine în Novi Sad, şi-apoi să afle adresa, să discute cu acel Gigi, să o ia de-acolo, să o urce repede în autocar, să se întoarcă în România... Iar după aceea, să se descurce cumva cu familia lui! Întinse mâna şi se repezi la maşina galbenă:

- În Tei, la Parcul Circului! Repede!

Taximetristul accelera, drumul era liber...

Ce să le spună el părinţilor Anei? Cum să le spună că, din cauza lui, fiica lor ajunsese prostituată în Serbia? Şi că tot el le cerea 5.000 de euro ca să se ducă s-o aducă înapoi?... Cum-necum, trebuia să le spună! Iar dacă ei n-aveau, ar fi putut...

Nu! La matahală nu va apela nici mort! Probabil că el o vânduse pe-un dolar! Şi probabil că înrămase dolarul, ca să-şi aducă mereu aminte de nunta de pomină pe care-o avusese! Şi-o făcuse fără să-i mai pese de soţia lui!

Plăti cursa şi coborî: foarte frumos! Nu mai avea un chior! Bine măcar că era aproape de casă! Uşa blocului era deschisă; nu mai aşteptă liftul ci se repezi pe scări...

Intră în apartament, aprinse lumina, scoase agenda din oală... Era prea devreme, dar nu mai putea aştepta! Formă numărul.

Suna! Bine că era numărul corect! Bine că nu-şi schimbaseră numărul! Sau îşi schimbaseră numărul?

- ... Mda...

- Sunteţi familia Cioroacă?
- ... Mda.
- Mă iertaţi că vă sun atât de devreme, dar este vorba de Ana.

Vocea de femeie se dezmetici imediat:

- Transmite-i fiicei mele să nu mă mai deranjeze!
- Doamnă, fata dvs e prizonieră în Serbia!

Se speriase că-i va închide telefonul în nas - şi-o anunţase repede că avea probleme serioase! Şi-acum nu mai ştia cum să-i zică... După câteva secunde de gândire, femeia păru că zâmbeşte:

- ... Fii, domnule, serios! Ce să caute acolo? Acum două săptămâni, s-a măritat în Bucureşti!
- Da, iar soţul ei a vândut-o chiar în noaptea nunţii la nişte proxeneţi. Acum este în Serbia, la un individ periculos, care poate cere şi 5.000 de euro pentru eliberarea ei!
- Uite ce-i, tinere! În primul rând, tu cine eşti?
- Florentin, un prieten de-al ei.
- Tinere, minciuna asta e incredibil de grosolană! Uite ce se-ntâmplă! Noi n-am fost de acord cu plecarea ei de-acasă de la bunul început, de când s-a găsit să fugă cu golanul ăla care i-a umplut capul cu prostii. Nici după ce s-a certat cu el, n-a catadixit să asculte de noi şi să vină înapoi! Acum s-a măritat, fără măcar să ne prezinte şi nouă individul. Chestia asta a pus capacul.
- Doamnă, dar
- Spune-i Anei că, dacă are nevoie de bani, poate să se întoarcă la Braşov. Şi să înceteze cu asemenea telefoane.
- Doamnă, nu ea m-a pus să vă sun!
- Atunci cine te-a pus?
- Nu înţelegeţi că dvs şi noi, prietenii ei, trebuie să strângem urgent 5.000 de euro ca s-o eliberăm?
- Şi de ce suni la mine? De ce nu suni la soţul ei? De ce-mi ceri mie bani? Aşa s-a gândit nesimţita să facă rost de parale? Punând pe unul şi altul să dea telefon la noi? Măcar de-ar avea bunul simţ să sune ea, nu să te pună pe tine să spui gogoşi la telefon!

Şi cam atât: i se închisese-n nas... Nici el nu spusese totul, dar nici ei nu erau dispuşi să accepte anumite lucruri! Deci n-ar fi trebuit să-i sune...

Să-l sune pe matahală?

... Nu! Ăla era în stare să spună că el, Florentin, o vânduse pe Ana la peşti! Doar aşa, ca să-l înfunde, să se răzbune şi pe el! Sau, şi mai rău, ăla putea să se urce în avion, să ajungă primul şi s-o ia el pe Ana! Sau, mult mai rău, putea să-l împiedice pe el să ajungă la ea în timp util...

Stinse lumina şi decise să coboare: evident, agenda Anei nu-i era de nici un folos acum! Tot cu ai lui trebuia să se descurce: fie cu familia, fie cu cămătarii.

Coborî pe scări, ieşi din bloc şi se apropie de chioşc. Hm; Roberto decisese până la urmă să stea acasă cu Mirela, care era răcită cobză, iar Ileana nu-i era mamei lor de mare ajutor la ora aceea! Intră deci în chioşc, închise uşa şi luă cutia din mâna mamei lui. Femeia o luă înapoi:

- Lasă, mămicule, că nu mor! Singură am muncit până acum, singură oi munci şi de-acum încolo!

Ete, na! Îi smulse cutia din mână, mârâind nici el nu ştia prea bine ce anume, şi începu să aşeze florile în găleată. O auzea pe mămica lui bufnind, pe Ileana foşnind în colţişorul ei... Chioşcul era mult prea mic pentru două persoane aflate-n război, plus una neutră; nici să stea afară nu era o soluţie, pentru că aşa răcise Mirela... Mama lui bombăni:

- ... Pot să ştiu şi eu unde-ai fost?
- Când?
- Când l-ai lăsat pe taică-tu să se chinuie cu cutiile şi-ai fugit de parcă aveai rachetă-n cur.

Aa, aflase deja cum "evadase" din piaţa de flori! Drăguţ! Se grăbi să-i răspundă:

- Nu, nu poţi să ştii.

Folosise tonul acela... ştia el care. Mama lui bombănea acum pentru urechile Ilenei, care ţinea ochii închişi şi număra celofanele doar aşa, ca să creadă lumea că ea muncea - nu dormea...

Deci tăticul lui se gândise că mezinul o să tragă spre blocul românchei - şi-o să apeleze la înţelegerea mamei! Probabil că îl sunase pe vânzătorul de la chioşcul de ziare...

Trebuia s-o salveze urgent pe Ana! Doamne, zâna lui era atât de finuţă, atât de timidă şi fragilă încât era o minune că rezistase atâtea zile acolo! Putea doar să-şi închipuie ce i se întâmplase... Oricum, mai mult de încă o săptămână nu va rezista!

Luă un celofan şi începu să pregătească buchetele pe care le expuneau de obicei în faţa chioşcului. Trebuia să se gândească bine...

Ana era o femeie curajoasă, încrezătoare în ea însăşi, în viitor şi în viaţă; dar cât de puternic trebuia să fie psihicul acelei tinere, care fusese răpită practic, dusă în altă ţară şi pusă să facă un lucru pe care cu siguranţă îl detesta? Iar dacă nimeni nu se îngrijora de soarta ei, dacă el era singura ei şansă, el stătea şi făcea buchete în loc să facă rost de bani? Ştiind că în maximum 4-5 zile zâna lui va claca, iar viaţa ei va rămâne la latitudinea unui nenorocit de peşte?

Gata - îşi făcuse destul curaj! Puse buchetul în găleată şi se întoarse spre mama lui:

- Dă-mi 5.000 de euro împrumut.
- ... Poftim?
- Am nevoie de 5.000 de euro împrumut.

Femeia îl privea ca pe-un extraterestru... Încet-încet, părând că înţelege pentru ce are nevoie de acea sumă, mama lui începu să râdă:

- Nu, mămicule! Eu nu fac aşa ceva!

Dar asta era o luptă pe care n-o va pierde uşor! Se grăbi să insiste:

- Dacă voi, părinţii, nu mă ajutaţi atunci când sunt la ananghie, nu ştiu cine-ar putea să mă ajute!
- Tu eşti la ananghie, mămicule?
- Da.
- Ba eu cred că o duci prea bine şi-ai luat-o razna! Crec că ţi-ai pierdut minţile după fusta aia!
- Mamă,

Mămica lui puse mâinile-n sân şi se grăbi să-l întrerupă, privindu-l cu ochi amuzaţi:

- Prâsleo maică, nici eu şi nici taică-tu n-o să-ţi cumpărăm curvă româncă! N-o să ne pătăm aşa neamul nici dacă te tăvăleşti pe jos pe-aici, cu spume la gură!

Da? Bine! Apucă cutia cu flori şi-o azvârli cât colo, răcnind:

- Perfect! Las' că nu sunteţi unicii oameni cu bani din oraş! Cămătarii îmi dau şi escortă până la autocar, la aşa sumă!

Şi-atât mai avusese de spus! Ieşi din chioşc şi se grăbi să traverseze bulevardul fix pe unde era mai interzis s-o facă! Mama lui răcnea de zor, undeva în spate:

- Florentine, stai aşa! Stai, mămicule, să vorbim!... Mă!... Stai, mă!

Nu mai stătea deloc! Cine pornea de dimineaţă, ajungea mai departe şi mai repede! Întinse mâna spre taxiul oprit pe dreapta, şoferul îi deschise portiera, aşa că urcă în spate şi mârâi:

- La capătul Ferentari-ului.
- Care capăt?
- Oricare.

Maşina se punea încetişor în mişcare... Ignoră ţipetele şi gesturile femeii de la geam: acum nimeni şi nimic nu-l va putea opri să se ducă în Ferentari, să sune la uşa fiecărui cămătar care exista acolo şi să facă rost de banii care-i vor salva zâna!

Ioan

Ce naiba se întâmplase? De ce-l sunase vânzătorul de ziare pe mobil, să-l cheme urgent acasă? Era oare ceva legat de Florentin? Presimţea că era legat de el! Plecase în goana mare de la piaţă, fără să-i dea vreo explicaţie; iar dacă vânzătorul de ziare de lângă chioşcul Lăcrămioarei îi spusese să se ducă urgent acasă... Oof! Numai probleme făcea băiatul ăsta în ultimul timp!

Iar ploaia asta nenorocită, măruntă, care-i distrugea o zi întreagă de vânzare, nu se mai oprea odată! Viră dreapta şi intră pe străduţă.

Se încruntă şi acceleră: ce naiba făcea nevasta lui în mijlocul străzii, în ploaie? Ce naiba se întâmplase? Parcă maşina şi coborî de la volan:

- Ce s-a întâmplat?

Na, că acum tăcea şi se ducea spre poartă! Mă rog; neamul lor nu-şi spăla niciodată rufele în public! Să intre amândoi în casă şi pe urmă să lămurească problema! O urmă în sufragerie şi închise uşa:

- Ce s-a întâmplat? Ce te-a speriat în halul ăsta?

- Florentin al nostru a luat-o razna, să ştii!

Aoleu, se înfuria rău de tot! Ridică scurt tonul:

- Tot nu se lasă cu femeia aia?

- Nu, Ioane. A apărut netam-nesam la chioşc şi mi-a cerut 5.000 de euro împrumut; ştiind pentru ce-i trebuie, i-am spus că neamul nostru n-o să-i cumpere în veci curvă româncă. A plecat cu un taxi, ameninţând că se duce să ia bani de la cămătari. Şi dus a fost, indiferent cât de tare am răcnit ca să-l opresc!

Aoleu! Florentin se dusese la cămătari? Adică se gândise şi plănuise deja să se ducă să se-mprumute la cămătari? Păi asta însemna că băiatul lui... Lăcrămioara ieşi în fugă din cameră; o urmă, dădu să intre şi el în camera fiului lui, dar ea ieşi şi-l împinse înapoi. O văzu aprinzând lumina şi întinzându-i o fotografie. O luă.

- Uite, asta-i românca. Eu să ştii că înţeleg de ce a înnebunit Florentin în halul ăsta! Să mor dacă nu-l înţeleg!

Ptiu, drace! Şi el tocmai pricepuse ce se întâmpla cu Florentin! Fiu-său era îndrăgostit de-un manechin! Un fotomodel! O zeiţă! Hohotul de plâns al nevestei lui îl readuse imediat la realitate:

- Ne-a făcut farmece, netrebnica! Nu se poate! Băiatul meu, să înebunească după o româncă plecată în Serbia "la produs"? I-a făcut farmece românca! Ne-a blestemat careva, de avem aşa nenorocire pe cap!

Lăsă fotografia pe masă şi încercă s-o liniştească; numai că vaietele se transformară în ţipete:

- Aoleu, copilul ăsta o să ne bage-n mormânt! O să plece după muierea asta şi-or să vină cămătarii să ne taie! Or să-mi omoare peştii băiatul prin ţări străine!

Îşi drese vocea, încruntându-se:

- Nu se va întâmpla nimic din toate astea.

Porni spre uşă; ca un făcut, Lăcrămioara îl prinse de braţ cu un cu totul altfel de vaiet:

- Aoleu, să nu-l omori! Să nu-l baţi, auzi?

- L-aş bate degeaba. Du-te la chioşc şi stai liniştită: mă duc eu după el.

Ieşi şi porni spre capătul străzii: să ia un taxi acum şi să se întrebe în ce parte a Bucureştiului plecase nebunul! Dacă încerca să gândească ca el, s-ar fi dus în Ferentari; acolo găsea şi cămătari, şi - cu puţin noroc - şi alte informaţii despre dispariţia româncei.

Florentin

Îngrozitor! Şase tentative, dintre care doar trei indivizi acceptaseră să stea de vorbă cu el - şi toţi trei îl refuzaseră fără să clipească! Vorba ultimului dintre ei: "cum să dau atâţia bani unui florar de 20 de ani de care n-am mai auzit până acu' şi care n-are nici un fel de garanţie?" El însă nu se lăsa! Trebuia să facă rost de bani! El era unica salvare a zânei... şi n-o va dezamăgi, pentru nimic în lume!

Claxonul îl făcu să tresară; grăbi pasul şi traversă strada. Taximetristul îl claxonă din nou! Se întoarse, pregătit să-i zică vreo două, dar înlemni... Portiera din spate se deschise; de pe banchetă, tatăl lui îi făcu semn să urce.

Păi... Păi să fie destul de bărbat şi să nu se lase! Bombăni scurt:

- Nu pot; am treabă acum.

- Urcă să discutăm; după aia te las la treaba ta.

... Mă rog; tăticul lui părea calm! Iar dacă era calm, era de preferat să discute cu el acum, nu mai târziu! Urcă deci pe bancheta din spate; tatăl lui spuse adresa de acasă... Îl privi lung, mirat:

- Mergem acasă?

- Discuţiile despre casă se fac acasă.

Corect! Iar dacă el fusese îndeajuns de fraier să urce în maşină, aşa-i trebuia! O să mai plătească o cursă taxi până în Ferentari!

Momentan tăceau... Tăceau, iar el se îngrijora din ce în ce mai tare pentru că-şi urmărea tatăl cu coada ochiului şi nu-l vedea nici bătând darabana cu degetele, nici "accelerând" cu pantoful drept, nici încruntându-se, nici scrâşnind din dinţi... Era exagerat de calm! Tatăl lui întrebă, fără să-l privească:

- ... Ai reuşit?

- Poftim?

- Ai găsit ceea ce căutai p-aici?

- Nu.

Ar fi fost mai corect un "încă nu" - dar i-ar fi atras pumni şi palme chiar acolo, în maşină! Şi l-ar fi înfuriat degeaba pe bărbatul de lângă el! Aşa că mai bine tăcea...

Indiferent ce va fi acasă, indiferent ce vor discuta şi ce decizie va lua tatăl lui, el ştia ce avea de făcut: se întorcea în Ferentari şi făcea rost de bani. Pleca în Serbia, îşi salva zâna şi-apoi puteau să-l omoare cămătarii - că nu-l mai interesa! Oricum, după ce va fi cumpărată încă o dată, Ana va fugi de el! Şi de matahală, dar şi de el! Şi de părinţii ei, şi de prieteni, şi de colegi, de vecini, de cunoscuţi... Va fugi în altă ţară! Dacă avea cu ce...

Şi gata - ajunseseră acasă. Foarte frumos, foarte elegant, nu comentaseră nimic de-ale casei pe drum... Îşi urmă tatăl şi-l văzu scoţându-şi cheile din buzunar - iar gestul ăsta îl miră:

- Mama nu-i acasă?

- E la chioşc.

- ... Păi tu de unde-ai aflat unde sunt?

- De la maică-ta.

- ... Te-ai dus tu acolo?

- Nu, ne-am întâlnit aici.

Îşi urmă tatăl în casă:

- Şi s-a dus înapoi la chioşc?

Bătrânul îşi scoase geaca şi se întoarse spre el:

- Da; s-a dus înapoi la chioşc, pentru că aşa i-am spus eu să facă. Chiar dacă uneori nu se vede, să ştii că eu sunt bărbatul acestei familii. Iar nevasta şi copiii mei mă ascultă. Din respect, dacă nu din prea multă bună-creştere.

Auu - două lovituri dure! Preferă să tacă: la urma urmei, fusese măgar când fugise aşa din chioşc, răcnind că el se duce să caute nişte cămătari!

- Ia vino încoace la masă şi spune-mi nişte chestii...

Se aşeză lângă el: că dacă tăticul lui voia să-l pocnească peste ochi, o făcea şi dacă se aşeza la masa vecinului!

- Ce-ai căutat tu azi în Ferentari? De fapt, hai să lăsăm chestia asta cu psihologia copilului: că doar eşti bărbat, nu ţânc! Pentru ce-ţi trebuiesc 5.000 de euro?

- Ştii bine pentru ce.

- Ştiu ce vrei să faci; nu ştiu însă pentru cine vrei să faci chestia asta.

Aa, pentru cine... Păi s-o ia cu începutul, nu? Mai ales că tatăl lui tocmai îşi aprindea o ţigară, semn că discuţia se putea lungi oricât era nevoie... Oftă greu şi începu să povestească, hotărât să vorbească deschis şi să fie 100% sincer:

- Am văzut-o prima oară acum un an, când s-a mutat cu prietenul ei în blocul din spatele chioşcului nostru. Un timp, a stat mai mult acasă; pe urmă probabil că s-a angajat, pentru că pleca dimineaţa şi venea seara. La scurtă vreme după asta, s-a despărţit de individ. Mă pregăteam să intru în vorbă cu ea, dar matahala aia blondă a fost mai iute. Ea lucrează la firma matahalei, aşa că ăluia i-a fost uşor... Ştiu sigur că a observat cum mă uitam după ea, dar nu mi-a răspuns niciodată la priviri; nu sub formă de invitaţie la discuţie... Cu două săptămâni înainte să se mărite, a venit la chioşc şi m-a întrebat cât costă

două lumânări de nuntă din trandafiri... După care a adăugat că se mărită peste două săptămâni şi vrea să ştie cât costă şi când sunt gata... Ea încerca de fapt să-mi spună că se mărită şi că ar vrea s-o las în pace, înainte să vadă matahala cum îmi suceam eu gâtul după ea! De-atunci am început să am coşmaruri... De unde păream pregătit s-o lungesc cu ocheadele încă zece ani, săptămâna aia a fost groaznică! Trebuia să fac ceva ca să intru şi eu în calculele ei! Adică trebuia să ştie că are de ales! Trebuia să-mi joc cartea cumva! Luni, am văzut-o venind singură şi i-am oferit un trandafir; ciudat a fost că ea voia să plece, să se îndepărteze de mine, dar se comporta exact pe dos! Roşise violent, zâmbea... Miercuri, când au venit amândoi la apartamentul ei, matahala s-a uitat la mine ca la cel mai mare duşman! Sigur văzuse floarea! Iar ea era atât de îmbufnată!

- Au venit la chioşc?

- Au trecut cu maşina prin faţa chioşcului.

- Hm; stai bine cu observaţia!

Zâmbi slab: iar acum, dacă va recunoaşte că se gândea numai la ea, zi şi noapte, va mânca o bătaie soră cu moartea! Se grăbi să-şi continue povestirea, ştiind că dacă începea tatăl lui să vorbească, el pierdea şansa de-a se face ascultat măcar cu derularea "brută" a evenimentelor:

- Vineri, înainte de nuntă, au venit tot amândoi. L-am văzut pe el cărând sacul cu rochia de mireasă şi-am înebunit! Nu se putea mărita cu el! Tată, dacă ai vorbi faţă-n faţă cu ea cinci minute, m-ai înţelege de ce spun asta!

- Momentan, vreau să ştiu doar ce s-a întâmplat.

Corect! Nu încercase să-l ducă de nas, să-i strecoare şi informaţii de care trebuia să se convingă singur - dar "îi scăpase"! Se grăbi să-şi tempereze entuziasmul, înainte să încaseze vreo scatoalcă "corectoare":

- A trecut singură spre magazine; am plecat după ea. A cumpărat tot felul de nimicuri pentru a doua zi, pentru invitaţi cred. M-am ţinut după ea, am intrat cu ea în bloc, în lift şi-am blocat liftul între etaje. Voiam doar să vorbesc cu ea, să-i spun să nu se mărite cu matahala, să mai aştepte... Pur şi simplu n-am putut să mă abţin. Eram amândoi acolo şi...

Cum naiba să discute aşa ceva cu tatăl lui? Cum să-i povestească şi chestia asta? Din fericire, bătrânul nu-i ceru să facă analiza momentului:

- Ea ce părere a avut?

- Iniţial, cred că ar fi ţipat dacă nu i-ar fi fost chiar atât de frică de mine. Apoi m-a împins... Şi-apoi cred că a fost de acord. Mă rog; cert este că nu mi-a spart capul. Nici nu mi-a dat palme. Nici nu mi-a adresat vreun cuvânt... Iar după aia i-am interzis pur şi simplu să se mărite şi-am plecat - tocmai ca să nu-i las timp să-mi zică ceva!

- Asta se întâmpla cumva în ziua în care maică-ta îmi şoptea la ureche cât de fericită era că i-a venit băiatul la chioşc muşcat pe gât?

Roşi violent şi bufni în râs:

- Da, atunci a fost. Iar sâmbătă s-a măritat... Eu n-am putut să mă uit la alai, s-o văd mireasa altuia; mama şi Ileana în schimb erau spectatoarele principale... Abia atunci am aflat că o cheamă Ana.

- ... Adică nu ştiai cum o cheamă!

- Habar n-aveam.

- Te-ai ţicnit!

- Iar mama, neştiind nimic din ce se întâmplase, a spus despre ea că este ca o regină... Am stat cuminte la treabă, am ajuns acasă, am avut discuţia aia cu voi şi-am plecat la ea. M-am aşezat pe scări, în faţa blocului; şi nici n-am ajuns bine, că matahala a ieşit ca vijelia din bloc - se dusese să caute şosete bărbăteşti, sau cine ştie ce altceva, că apartamentul ei era răscolit ca la percheziţie! Atunci mi-am ieşit din fire şi i-am spus ce se întâmplase vineri în lift. Şi tare rău mi-a părut după aia, când mi-am dat seama că el nu ştiuse nimic, că eu îi spusesem ceea ce n-ar fi trebuit să afle niciodată şi că, practic din cauza mea, Ana a păţit ceea ce-a păţit. Dar nu mai aveam cum să îndrept greşeala; el a fugit ca din puşcă iar eu m-am întors acasă. De dimineaţă, ăla a venit cu poliţia şi ştii ce s-a întâmplat... Luni, am fost cu Roberto în Ferentari, să întrebăm de ea; marţi m-am dus singur şi am aflat, în schimbul unei bancnote de 50 de euro, că Ana fusese azvârlită în stradă de amicii matahalei, iar de-acolo a luat-o unu cu japca, a violat-o şi-a vândut-o unor peşti. Atunci m-am dus la matahală şi i-am cerut cheia de la apartamentul ei; şi mi-a dat-o fără să clipească şi fără să-mi ceară amănunte, să ştii! Şi cheia, şi buletinul ei! Am fost la ea, am văzut balamucul din casă, mi-am dat seama că matahala n-o s-o caute niciodată pe ea ci doar un avocat bun pentru divorţ... Abia joi am aflat, de la un tip din piaţa de flori, că Ana este în Serbia, la unul Gigi Virginu', care are bordel mare şi se ocupă şi cu tinere neexperimentate. Le ia pe nimic, le îmblânzeşte, le şcoleşte şi le vinde cu sume în jurul a 5.000 de euro la alţii care

- Iar tu te gândeşti să te duci şi s-o cumperi.

- E evident că bărba-su nu face nici un efort s-o găsească! Eu am sunat de dimineaţă la părinţii ei, dar n-am făcut mare brânză. Ei cred că Ana are nevoie de nişte bani şi a pus pe cineva să-i sune şi să-i stoarcă de niscai parale. Iar Ana nu are pe nimeni altcineva.

Şi-acum, dacă spusese vreo prostie sau...

- Ce fel de cunoştinţă eşti tu pentru ea? Eşti rudă cu ea?

- Nu.

- Aha... Şi-atunci de ce vrei tu musai s-o salvezi? Să dai 5.000 de euro doar ca s-o iei de acolo, s-o aduci aici şi s-o laşi să se ducă unde vede cu ochii?

De ce voia s-o ia şi s-o aducă aici... Îi trebuia o chestie magistrală! Şi tocmai când tatăl lui se săturase de pauza prelungită şi se pregătea să mai pună un snop de întrebări, ideea magistrală îi umplu practic mintea! Se grăbi s-o turuie:

- Pentru că Ana este doar o tânără cuminte, ruşinoasă şi sensibilă, care îşi orânduise foarte frumos viaţa înainte să intru eu cu galoşii în ea. Dacă eu aş fi avut mai multă minte şi i-aş fi ieşit în cale mai din vreme, nu am mai fi trecut prin săptămâna aia zorită. Matahala n-ar mai fi suspectat nimic, ea n-ar fi avut nimic pe conştiinţă... Mă apasă mult faptul că am făcut pe viteazul şi i-am spus matahalei ce-am făcut cu nevastă-sa. Eu am pus paiele, am stropit cu benzină, am aprins chibritul şi l-am aruncat deasupra. Şi tot eu am făcut vânt, să se-nteţească focul.

O pauză micuţă, şi-apoi marele final! Ridică privirea spre tatăl lui:

- Eu am băgat-o în încurcătura asta. Din cauza mea a dus-o bărba-su în Ferentari, din cauza mea e ea acum în Serbia pe mâna unui nenorocit... Mă simt obligat să îndrept răul pe care l-am făcut.

Ei bine? Cât de dură era bătaia care i se pregătea? Îşi văzu tatăl aprinzând o altă ţigară... Aştepta...

- ... În afară de banii voştri, ai fiecăruia, mai sunt şi banii familiei: profitul. 5.000 de euro reprezintă cam tot ce e în fondul ăsta, tot ce sprijină practic neamul nostru. Ai mare grijă: dacă ţi-i dau, mă aştept să-mi aduci noră serioasă-n bătătură!

Poftim? Ce-i auziseră urechile? Cum? Noră? Dacă tatăl lui nu l-ar fi privit drept, serios, ar fi crezut că visează! Că-l pocnise deja în moalele capului şi trăieşte o comă foarte plăcută pentru el!

- Deci! Dacă eşti om serios şi ai gânduri serioase cu romînca asta, gândeşte-te bine! Pentru că, dacă dai atâţia bani pe ea, o să trăieşti cu ea toată viaţa ta. Iar ea ştii bine că trebuie să se adapteze la regulile şi cerinţele noastre.

Ideal! Perfect! Nici o problemă! Se grăbi să-l lămurească:

- Sunt sigur că nu vor fi probleme în privinţa adaptării ei; iar eu unul abia aştept să-mi petrec toată viaţa cu ea!

- Ei, eu îţi dau totuşi 24 de ore, ca să te gândeşti foarte serios la asta. Nu uita: o cunoşti doar din vedere, între voi a fost o nebunie până acum iar dacă ea nu se va ridica la aşteptările noastre, probabil o vom izgoni din familie iar pe tine te vom trimite în lumea largă, să te bucuri de ce-ai obţinut. În plus, peste toate astea, după ce-a trecut prin ce-a trecut, trebuie să te vrea şi ea, nu? Că doar nu-ţi cumperi sclavă, sau roabă! Va fi liberă să-şi aleagă singură drumu-n viaţă! Ea te vrea, oare?

Hm - deci aici voise de fapt să ajungă cu discuţia... Tatăl lui se ridică:

- Nu te grăbi: gândeşte-te bine. Deschide ochii, închide inima şi

află dacă fata asta este tot ce-ţi doreşti tu şi ne putem dori noi. Nu mai eşti un ţânc; ai destulă minte să hotărăşti şi singur. Vorbim mâine.

Îl văzu ieşind din cameră, apoi din casă...

Uau! Ce fusese aia? Discuţie între bărbaţi? Era total bulversat...

Dacă Ana era femeia visurilor lui? Sigur că era! El era însă bărbatul visurilor ei?...

Matahala era ditamai ursul; el era slăbănog şi cam mărunţel. Matahala era blond, frezat la cine ştie ce saloane de lux, iar el avea cârlionţi negri scurtaţi de frizerul de cartier atunci când mămica lui era prea ocupată ca să-l ciopârţească ea. Matahala scria pledoarii savante la birou; el vindea flori în stradă. Ana se măritase cu matahala...

Ah, ce prostie! De ce se gândea acum la asta? Bineînţeles că tot matahala aia nu-i lăsase Anei timp să se gândească la toate astea! Ce, erau de-ajuns 24 de ore pentru ca ea să-şi schimbe toată viaţa, toată rânduiala?

Ana era făcută pentru el! Iar el ştia exact cum s-o facă să fie cea mai fericită femeie din lume! Aşa că gata cu întrebările! Ana era ursita lui!

Ana-Maria

Vedea pe ceasul de la mâna lui Gigi că era opt seara. Se trezise pe la două, descoperise că era tot în camera ei şi presupusese că lui Gigi îi mai trecuse supărarea. Mitică îi adusese o carafă cu apă, dar "uitase" mâncarea - semn că Gigi era mult mai supărat decât bănuia ea... Acum Gigi intrase, pusese o rochie pe pernă şi mărşăluia de zor prin cameră. Ştia că îl înfuriase destul de rău; aştepta deci răbufnirea verbală... sau glontele.

- Deci? Ce s-a întâmplat azi-noapte?

- ... M-ai trimis la un ţicnit.

- Adică "a vrut tacâm complet".

Ridică din umeri, simţind gustul amar din gură:

- Dacă aşa se numeşte în termeni specifici...

Se aştepta la o reacţie de dispreţ, de dezaprobare; când colo, Gigi începu să râdă:

- Chiar că eşti frumoasă! Adică proastă! Cine ţi-a spus să accepţi aşa ceva?

Cine-i spusese? Păi...

- ... Dacă n-ai spus nimic...

- Da: eşti frumoasă! Uite care-i treaba: dacă o singură dată mai faci ceea ce-ai făcut azi în maşină, te împuşc fără regrete şi te-arunc în Dunăre! Aşa, ca să am şi eu o satisfacţie - că prea mi-ai frecat ridichea atâtea zile! Iar ca pedeapsă pentru ce-ai făcut, ca să vezi cât de rău m-ai supărat... până la sfârşitul săptămânii, nu mai primeşti nimic de mâncare. Nici o coajă de pâine măcar!

Perfect! Cum de nu se gândise ea la asta? Dacă era îndeajuns de laşă încât să renunţe la toate ideile şi tentativele de suicid de până acum, o să asculte de Gigi şi-o să moară de inaniţie! Pentru ea era perfect! Gigi arătă spre rochia de pe pat:

- Pune-o pe tine.

Negă scurt cu capul: ba nu! Mai bine să moară de glonte! Era mai iute, mai eficient - şi tot în Dunăre sfârşea!

- Pune rochia pe tine, că n-am timp de pierdut! Ai întârziat deja!

- Nu.

Primi două palme; uşa se trânti cu furie. Îşi şterse şuviţa de sânge din colţul gurii, zâmbind: se dusese după gloanţe...

Uşa se deschise vijelios... La naiba! Se dusese după siringă! Iar ea nu era dispusă să accepte aşa ceva!

... Ha! De parcă era după ea! Doar ce zărise pistolul la cureaua blugilor, şi înlemnise! Era o toantă fără pic de curaj, fără atitudine, fără principii, fără morală, fără Dumnezeu! Era doar o curvă frumoasă - adică proastă!

Se lăsase drogată; Gigi ieşise, fără să-i mai amintească de rochie...

Încet, lucrurile începeau să se depene la o viteză redusă în jurul ei. Zgomotele erau tot mai înfundate; când îşi muta privirea dintr-un loc în altul, avea impresia că ochii transmiteau imaginea în timp real dar creierul le percepea înceţoşate şi cu întârziere.

Uşa se redeschise; Geta se apropie şi începu s-o dezbrace. Încercă să o prindă de mână, dar constată repede că acolo unde vedea ea mâna Getei, nu era nimic. Şopti, închizând ochii:

- Spune-i să mă omoare.

- O să mă omoare pe mine pentru aşa idee!

- ... Vreau să mor!

- El vrea să stai în camera ta şi să-l aştepţi în fiecare după-amiază! Nu toată lumea obţine ceea ce vrea - deşi în privinţa asta voi doi v-aţi putea înţelege!

Zâmbi slab, amintindu-şi cât de drăguţe şi serviabile fuseseră fetele alea, cât de feministe se dovediseră de-a lungul lungilor zile petrecute acolo:

- Oricum vine şi se serveşte...

- Dar nu-i destul. Gândeşte-te puţin şi-ai să înţelegi. Hai, trebuie să te ridici.

Încercă să se conformeze, dar nu reuşi decât cu ajutorul Getei. Fu condusă la scări, le coborî şi fu aşezată pe scaunul din dreapta şoferului. Asta probabil ca să se evite pe viitor incidente precum cel de azi-noapte... Portiera se închise iar Mitică demară.

- ... O să te omoare, să ştii! Nu glumeşte!

- ... Ar face bine să se grăbească...

- Treaba ta! Eşti fraieră, să ştii!

- ... Când ajungem, du-te tu...

- Ştii bine la ce mă refer! Când ieşi din circuitul ăsta, ai şanse mari să te întorci acasă!

Lăsă capul pe tetieră şi închise ochii:

- Nu mă aşteaptă nimeni...

Gata, îi tăiase cheful de vorbă! Mitică era încruntat: probabil că Gigi îl pusese s-o convingă să-şi readucă mintea la cap, iar ea îi stricase socotelile!

Maşina trase pe dreapta; dădu să coboare, dar nu reuşi. Mitică trebui deci să coboare şi s-o sprijine până la poartă:

- Aoleu, în ce hal eşti! Ţi-a dat să mănânci?

- ... Sunt pedepsită!

- Şi mai eşti şi slabă ca o aşchie! Hai, te duc până la casă!

Bună idee! Dacă pierdea sprijinul lui, cădea în fund şi acolo rămânea! Uşa vilei se deschise, bărbatul le ieşi în întâmpinare... Cam cu zece metri înainte să se întâlnească, individul începu să ţipe ceva. Nu pricepea o iotă din răcnetele lui! Important era însă că Mitică le pricepea şi încerca să-l calmeze! Ce bine-ar fi fost să nu reuşească!

... Iar după cinci minute "înregistră" prima ei victorie: individul se întoarse singur în casă iar Mitică o ridică pe braţe:

- Acu' să vezi ce spume-o să facă Gigi!

Deci fusese refuzată! Foarte bine! Să se-nfurie şi s-o omoare odată! Fu aşezată pe scaun...

Hm; ciudat individ! De fapt, nu chiar atât de ciudat! După comportamentul lui, putea deduce cam cât ar fi trebuit să plătească... sau plătise deja! Bani mulţi - că se certaseră cinci minute! Fusese îndeajuns de neatentă să nu numere zilele, să nu ţină socoteala plimbărilor ei cu Mitică... Oare câţi bani câştigase Gigi de pe urma ei? Vreo mie tot strânsese!

Maşina se opri; Gigi ieşi din casă, auzi ce se întâmplase... şi-o trase din maşină:

- OK! Nu ai grijă să te vrea oamenii cu bani, nici o problemă! Mergem la sărăntocii mai puţin interesaţi de halu-n care te afli!

Mergeau la sărăntoci?... Aa, pricepuse! Mergeau la sărăntoci! Poate găsea unul îndeajuns de nebun s-o omoare! Şi-aşa nu se mai putea suporta! Nu-şi mai suporta nici trupul, obligat să asculte de ordinele creierului, şi nici creierul - care asculta de ordinele acelui individ! Vor urma ore grele pentru ea; dar speranţa într-o moarte cât mai apropiată o făcea să zâmbească mulţumită. Ar fi scăpat de toate problemele...

27 septembrie 2002 - vineri

Florentin

Privea lung bulevardul... Mult prea linişte - era mult prea linişte pe stradă! Şi era îngrozitor de linişte dinspre matahală! Omul ăla nu-l căutase nici măcar o dată? Nu-l pândise, nu făcuse rost de numărul de telefon să-l sune doar aşa, ca să audă vocea care-i răspunde şi să afle dacă Ana stătea sau nu la el? Pur şi simplu nimic?

Dar dacă-i întinsese o cursă şi lui, şi Anei? Dacă îi dăduse cheia şi apoi chemase poliţia să amprenteze apartamentul, pe motiv că i se furase cheia şi bănuia că apartamentul soţiei lui fusese prădat?

Se răsuci pe-un călcâi şi-şi sărută în fugă mama:

- Lipsesc cinci minute!

Şi-atât: de ce să mai aştepte şi întrebarea "Unde te duci"? Alergă spre bloc, intră în scară şi se repezi în lift. Acelaşi lift - dar nu avea acum timp de asta! Ajuns în faţa uşii, tresări: ce era cu hârtia aia?... Fantastic! Omul ăla era fantastic! Îi şi trimisese nevesti-sii citaţia de divorţ! Cum naiba se mişcase atât de iute? Câte pile şi sfori se trăseseră pentru ca hârtia aia să ajungă la ea acasă după doar 13 zile de la nuntă?

Descuie uşa şi intră încet, cu maximă atenţie... Apartamentul era neatins: exact cum îl lăsase el. Pe viitor, trebuia să lase câteva semne, să fie mai mult ca sigur că matahala nu voia decât să se dezbare de soţia lui.

Era mai mult decât evident acum că matahala încerca să scape din mariajul cu Ana. Chemase poliţia doar pentru că trebuise s-o cheme, ca să nu fie el însuşi acuzat! Ca să deturneze deci atenţia poliţiştilor de la adevăratul vinovat - ginerele! În rest, nu făcea nici cel mai mic efort ca să-şi găsească soţia! Ba, mai mult - îşi chemase avocatul, făcuse dosarul de divorţ şi-şi sunase şi cunoştinţele mai vechi, ca să grăbească lucrurile!

Perfect! Totul era perfect pentru el! Ieri, tatăl lui îi spusese să se gândească bine dacă o voia pe Ana de soţie - pentru că nu i se dădea decât o singură şansă în privinţa însurătorii. Azi, găsea citaţia ei de divorţ în uşă! Doamne, ce se va întâmpla oare mâine?

Aoleu, spusese că lipseşte doar cinci minute! Lăsă citaţia pe masa din bucătărie şi se grăbi să iasă: trebuia să ajungă urgent în chioşc, lângă mama lui! Doamne fereşte, s-o necăjească tocmai acum... în vremurile astea... nesigure!

Ioan

Stătea la masă, răsucea felia de pâine şi aştepta ciorba. Sigur, Lăcrămioara lungea foarte mult acel moment pentru că abia aştepta o anumită discuţie! Numai că el voia întâi ciorba.

... În sfârşit! I se puse farfuria în faţă, nevasta lui se aşeză şi întrebă direct:

- L-ai ajuns ieri din urmă?
- Da.
- ... Deci n-a apucat să ia bani cu camătă.
- Nu.

El voia să mănânce, ea să vorbească! Fiecare cu treaba lui atunci!

- ... Şi-ai vorbit şi tu cu el?
- Da.
- ... Şi cum a rămas?

Evident, nu va reuşi să mănânce până nu-i spunea tot! Aşa că lăsă lingura şi-şi drese vocea:

- E calm? Stă la muncă şi-şi vede de-ale lui?
- Da.
- Asta e bine. I-am spus să se gândească la unele lucruri; după-amiază o să-l chem să-mi spună dacă s-a gândit şi ce decizie a luat.

O vedea străduindu-se să pună acea întrebare şi temându-se practic s-o rostească! Dar nu putea s-o ajute; aşteptă deci.

- ... I-a trecut nebunia?
- Nu; i-am dat de înţeles că e bărbat acum. Că e dreptul lui să-şi aleagă nevasta. Şi că e dreptul nostru să-l dăm afară, dacă face după capul lui şi eşuează.
- ... Şi chiar dacă o vrea pe ea - de unde-o să ia atâta amar de bănet? 5.000 de euro e o maşină nouă!
- M-am decis să-i dau eu banii.

Presimţea că discuţia se sfârşise acolo. La auzul acelor cuvinte, nevasta lui devenise foarte interesată de propria ciorbă! Ceea ce-i amintea că şi lui îi era foame...

- ... Dacă tu crezi că e bine aşa, atunci dă-i.
- Da; cred că e bine aşa.

Lăcrămioara ridică din umeri şi se grăbi să mestece în crăticioara de pe aragaz. Hm; probabil ca să nu-i vadă el chipul încruntat! Adevărul era că ea se ocupa de condusul familiei zi de zi, dar el decidea calea pe care o conducea ea! Deci era ca el!

Se întreba acum în ce măsură el luase decizia corectă; dar cum decizia era luată deja, întrebarea aceea era pur retorică.

Florentin

Mama lui traversa încruntată strada; se vedea că venise într-un suflet! De ce se grăbise aşa? Doar îi spusese că el şi Ileana se descurcau foarte bine la vânzare! Femeia se apropie de el şi-i luă celofanul din mână, gâfâind:

- Du-te imediat acasă, că te aşteaptă taică-tu!

Măi, să fie! Ea alergase până acolo, îi luase totul din mâini şi-l trimisese "imediat" acasă! Păi... Ieşi şi-o rupse la fugă spre casă!

Ce se întâmplase? De ce fusese chemat aşa, val-vârtej? Oare mai aflase tatăl lui ceva despre Ana?... Nu; el nu-şi pierdea timpul gândindu-se la romănce de prin Serbia! Mai degrabă fusese chemat ca să i se interzică să se mai gândească la Ana! Mama lui venise destul de încruntată; sigur, asta se putea datora şi goanei pe care-o trăsese de acasă până la chioşc! Dar ştia că părinţii lui fuseseră singuri la masă; cu siguranţă, discutaseră despre el şi Ana. Şi despre bani. Dacă tatăl lui se răzgândise iar?

De fapt, luase vreo hotărâre? Greu de spus... Poate îl chema ca să-i mai pună o grămadă de întrebări "încuietoare", să-i mai dea vreo 40 de teme de gândire şi să lungească porcăria aia la nesfârşit! Sau până repatriau părinţii Anei corpul neînsufleţit din Serbia! Orice era posibil, când venea vorba despre tatăl lui şi ceea ce-i contrazicea hotărârile!

Intră în curte, năvăli în casă, îşi văzu tatăl stând la masă în sufragerie şi încercă să-şi tragă sufletul - şi "să pună frână". Îşi scoase meticulos geaca, observă că bătrânul fuma şi se îngrijoră şi mai şi acum: tatăl lui fuma atunci când era foarte calm şi atunci când era foarte furios! Oare în ce dispoziţie era acum?

Intră în sufragerie:

- Săru' mâna.
- Să trăieşti. Stai jos: ce-ai fugit aşa?
- Mama a zis să vin imediat acasă, că mă aştepţi.
- Şi te-ai gândit să nu mă plictisesc aşteptând prea mult!

Fraza aceea fusese rostită pe-un ton vesel şi însoţită de-un ghiont; ochii negri însă îl asigurau că tentativa de a-l îmbuna fusese subtilă, finuţă dar "parată" fără probleme!

- Ia spune-mi tu mie... Te-ai gândit la ce-am vorbit ieri?
- Da.
- Romănca asta ţine cu adevărat la tine?
- Da.
- ... Eşti tu sigur?
- Da.

Răspundea fără să clipească, cu o voce atât de fermă că şi el se

mira! Chiar dacă fermitatea şi siguranţa erau o prostie acum, pentru că petrecuse alături de Ana 25 de minute maximum... Tatăl lui bombăni, ca pentru el:

- La urma urmei, asta nici nu contează. Dacă e cât de cât deşteaptă, pricepe şi ea că decât să moară prin Serbia de boli venerice şi bătăile peştelui, mai bine se mărită în România cu un florar. Mai ales cu unul îndrăgostit de ea până peste urechi!

Aa, păi ce făcea? Începea să-i demonteze convingerile una câte una? Se încruntă şi decise să riposteze:

- Tată, eu ştiu că

- Auzi? Hai să te-ntreb alte chestii, mai serioase. De câte ori ai discutat cu ea? De câte ori aţi stat amândoi jos şi-aţi vorbit serios despre voi doi, despre viitor, despre planurile voastre pe termen lung? De câte ori aţi făcut dragoste aşa cum se face dragoste?

Tocmai fusese lăsat fără replică. Bătrânul avea dreptate: nu discutase niciodată cu Ana mai mult decât un flirt nevinovat pe marginea unui trandafir roşu şi trei cuvinte în lift! Şi alea, rostite doar de el!

- Să presupunem că ajungi acolo, vorbeşti cu peştele şi-o iei. Ce siguranţă ai că, după ce se vede în Bucureşti, n-o să dea fuga la bărba-su? Sau la altul? La părinţii ei, la mănăstire, în Franţa sau aiurea?

- La el nu se mai întoarce - că el a vândut-o de la început! Cu părinţii nu se înţelege, aşa că

- Cum ai de gând să te descurci înainte de-a termina ea cu divorţul? Unde-o să stea, din ce-o să trăiască, cu ce-o ajuţi tu care mai mult chiuleşti decât vinzi flori?

Aici avea dreptate...

La naiba! Avea dreptate în tot ce spusese până acum! El era un puşti fără minte, a cărui singură certitudine era sentimentul că ea îi era ursită şi a cărui singură preocupare era iubirea din propriul suflet! Nu se gândise nici o clipă la toate aspectele ridicate de tatăl lui! Atâţia "dacă", atâtea chestii care puteau merge rău...

Se ducea după ea, o aducea înapoi şi-o punea să stea în apartamentul ei. Putea s-o întreţină acolo, dacă punea serios cârca la muncă! Dar dacă matahala scornea o poveste lungă şi plină de "floricele", dacă retrăgea repede divorţul şi-o convingea să se întoarcă lângă seiful cu bani? Dacă în maximum o săptămână descopereau că erau complet nepotriviţi? Dacă descopereau că stăteau unul lângă altul şi n-aveau ce-şi spune? Că doar nu puteau trăi toată viaţa "la orizontală"!

- Ei bine? Mai insişti acum să te duci s-o salvezi tu, ca să te însori cu ea, să puneţi amândoi cârca la muncă, să aveţi copii, să deveniţi bunici şi să muriţi de bătrâneţe? Mai rişti?

- Da: risc.

Tii, ce uimiţi erau ochii lui! Decise să privească bricheta, decât să fie sub tirul ochilor negri:

- Pe lângă faptul că o iubesc, pe lângă ceea ce s-a întâmplat între noi, sunt sigur că există ceva şi în sufletul ei. Iar mai presus de orice, trebuie să-mi îndrept greşeala. Chiar dacă asta înseamnă că va trebui să muncesc toată viaţa doar ca să acopăr suma asta.

Şi-acum ce urma? Alte întrebări? Palmele după ceafă? Un hohot sănătos de râs - care-ar fi fost mai dureros decât toate celelalte la un loc?

Scaunul de lângă el se trase scurt iar tatăl lui porni spre uşă:

- ... Sună-l pe văr-tu de la Paşapoarte, să-ţi facă actele la urgenţă. Şi interesează-te în ce oraş e Gigi ăla şi unde-a dus-o pe romăncă.

Uşa pocni sec. Ridică mirat sprâncenele...

Poftim?

Să-şi sune vărul şi să-şi facă actele. Pe urmă, să se intereseze...

Îi venea să urle de bucurie! Se rezolvase! Tatăl lui nu spusese toate astea degeaba! O să-i dea el banii!

Doamne, abia acum îşi dădea seama ce făcuse! Ce făcea! Ce voia să facă! Miza totul pe-o femeie pe care-o cunoştea din vedere, alături de care stătuse nici jumătate de oră şi care se măritase cu altul! Dar era nebun! Ce mai contau toate astea? Ea era în plin divorţ! Iar dacă ceea ce auzise în piaţă era adevărat, era de-ajuns ca el să se ducă s-o salveze: ea nu se va mai îndepărta vreodată de lângă el!

Să sune la văr-su! Şi la al lu' Meşteru'! Aoleu, câte telefoane avea de dat! Ştia că acel om care lucra pentru Gigi era în Novi Sad; se îndoia, fireşte, că oamenii lui Gigi discutau la telefon despre ce mai face mireasa, aşa că Ana ar fi trebuit să fie în acelaşi oraş! Dar, pentru mai multă siguranţă, trebuia să se intereseze ca lumea! N-avea timp de pierdut: salvarea Anei devenise brusc foarte urgentă! Se repezi la telefon.

Ana-Maria

Aproape ora opt...

Stătea lungită pe covor şi aştepta moartea. Îi era o foame îngrozitoare, dar nu pomenea nimic despre asta. Refuzase sandwich-ul la care Geta voise să renunţe, din milă, în favoarea ei; acum aştepta sfârşitul.

Dormise în camera fetelor. Întrucât ea locuise un timp în cealaltă cameră, Gigi avusese grijă să ocupe toate paturile. Acum fusese "detronată"; neavând pat, dormise pe jos. Asta n-o deranjase chiar deloc! Dacă mai şi răcea, sau făcea un TBC pe lângă ulcer, era perfect! Ori o omora, adică o scăpa de chin, ori o ducea la spital, unde medicii ar fi alertat poliţia. Şi-ar fi scăpat. Întrebarea era: dacă ar fi scăpat-o poliţia, nu şi-ar fi dorit să fie moartă? Ar mai fi putut să se întoarcă acasă?

Unde era casa ei?

Uşa se deschise scurt; Gigi schimbă câteva fraze cu Geta, după care fetele se grăbiră să iasă. Bărbatul se aşeză pe marginea unui pat:

- Geta mi-a spus că ţi-a oferit jumătate din patul ei, dar ai refuzat-o.

Aşa; şi?

- Şi-un sandwich. Unul din două! L-ai refuzat şi pe-ăsta.

Era pedepsită, nu? Păi ăsta ce voia - să asculte de el, sau să nu asculte de el? Să se hotărască odată ce vrea!

- ... Tu n-ai avut niciodată prietene; nu-i aşa? Nu te-a ajutat nimeni niciodată, nu? Sau eşti prea mândră ca să accepţi ajutorul cuiva?

Nu făcuse niciodată acel calcul, iar acum chiar nu era momentul pentru el. Un foşnet - şi se pomeni cu Gigi aşezat pe covor, lângă ea!

- De ce nu te poţi adapta, aşa ca toate celelalte? De ce trebuie să ţii cu dinţii de refuzul ăsta? Chiar nu ţi-ai dat seama ce se întâmplă?

Ei, nu! El nu-şi dădea seama ce se întâmpla cu fetele lui! Să se ducă el la vilă, sau în parcare, să "producă" el - şi să se dezmeticească odată!

- Noi doi putem face atât de multe lucruri! Ştii câte afaceri ni se deschid? Ştii câţi bani am putea câştiga? Tu ai putea să te răscumperi, iar din acel moment ai câştiga şi tu bani frumoşi!

Ce frumos din partea lui! Venise să-i propună să facă bani! Să-i vorbească şi ea despre marele ei vis - glontele?

- Hai; nu-mi place că stai aici.

Gigi se ridică şi-o ridică şi pe ea. Nu mică-i fu uimirea să descopere că de data asta n-o ducea în camera de alături, ci jos, la parter...

Hei! O dusese în dormitorul lui! Măăi, să fie! Cât de mult ţinea Gigi s-o aibă lângă el! Aproape-aproape, cât mai aproape - pentru că era tânără, frumoasă şi pe gratis! Nu?

- Mă duc să-ţi aduc ceva de mâncare. Să stai aici cuminte!

Aprobă cu capul, zâmbind: doar să iasă el din cameră... şi vedea ea dacă stătea cuminte sau...

Imediat cum îl văzu ieşind, se ridică greu în picioare; dădu să pornească spre uşă, dar îşi pierdu echilibrul şi fu cât pe ce să facă un zgomot infernal! Dacă n-ar fi întâlnit tăblia patului... Şi ce durere groaznică îi provocase căderea pe acea bucată de metal! Dar asta nu mai conta acum: ea pleca. Ori la poliţie, ori la Dunăre.

Se lăsă încet pe covor; porni apoi de-a buşilea spre uşă. Intră în living, văzu uşa de la intrare şi se îndreptă spre ea.

La naiba! O lăsau puterile! Dac'ar fi mâncat ea sandwich-ul ăla! Piciorul îi alunecă pe gresie; căzu. Aproape imediat, Mitică răcni:

- Hei!

Aoleu, o văzuse! Repede, spre uşă! Reuşi să se mai târască jumătate de metru; unul dintre ei o prinse de mijloc şi-o ridică de parcă ar

fi fost un fulg! Gigi răcnea ceva în romanes, urmându-i...

Aşa era mult mai bine! Înapoi în camera ei de la etaj! Fu trântită pe covor; după câteva secunde de scotoceală, Mitică scoase o pereche de cătuşe. Asta era o chestie nouă! Se părea că nu-i era dat să moară înainte să le vadă pe toate...

Fu legată de calorifer; Mitică ieşi. Gigi mărşăluia prin cameră şi vorbea la telefon. Era nervos; vorbea romanes. Probabil că reuşise să-l înfurie îndeajuns de tare, ca să-l sune pe "protectorul" ei şi să obţină permisiunea s-o scoată la Dunăre!

- Gata! Aşa! Să vedem ce mai faci acum!

Uau, ce furios era! Dar pe ea o bucura asta; aşa că zâmbi "dulce"...

- Râzi, ai? Să vedem dacă-ţi mai dă mâna să râzi! Pe 4 vine şefu'. A spus că dacă nu-ţi vine mintea la cap până atunci, te împuşcă el: ca să fie lucrurile clare.

- Că-i el sau tu... Totuna!

- Cu mica diferenţă că eu nu te pot împuşca.

Zău?

- Pentru el, în schimb, nu contează că mie-mi place să-ţi fac vizite după-amiaza. El te-mpuşcă fără să clipească!

- Tot n-ai înţeles că asta vreau?

Uau, ce uimit era! Da' ce-şi închipuise individul - că ea jucase teatru acolo? Că-şi muşcase mâinile doar aşa, ca să dea bine în ochii lui? Sărman nebun! Îşi închipuise poate că se ataşase de musafirul de după-amiază! Curat sclerozat! Repetă, încercând să fie foarte clară:

- Vreau să mă omorâţi cât mai repede; sau credeai că mă visam măritată cu tine?!

- ... Nici o problemă; o să-ţi vină rândul. Dar până atunci, mă voi asigura că vei vedea şi vei trăi de toate. Îţi promit solemn asta!

Hm; acum îl rănise în orgoliu!... Ei, poftim! Trântise uşa după el, ca o cuconiţă căreia nu-i ieşeau pasienţele cu grădinarul! Dar, deh! Viaţa era grea pentru toată lumea!

Deci pe 4 venea şeful cel mare; cel care-i spusese lui Gigi în maşină să nu mai dea în ea. Cel care-o întrebase dacă avea paşaport şi cum o cheamă. Într-adevăr, un tip care nu făcea compromisuri. Îi spusese încă de-atunci: dacă făcea necazuri, îşi făcea sie însăşi necazuri. Iar ea făcuse destul de multe necazuri tuturor - iar dacă ar fi încercat să găsească motivaţia lor, n-ar fi fost oricum ascultată...

Să vină şeful cel mare şi s-o omoare: ea abia aştepta! Habar n-avea în ce zi erau, când era 4... Partea proastă era că Gigi îi promisese să i le arate pe toate până venea şeful. Iar asta era o ameninţare serioasă, pentru că Gigi era uşor bolnav cu capul şi tocmai îl rănise-n orgoliu...

Ioan

Privea lung tavanul... Nevasta lui aştepta o explicaţie; ea exista, însă îi era extrem de greu să o formuleze. Lăcrămioara nu înţelegea de ce el, Ioan Manolache, îi dădea bani lui Florentin să-şi cumpere curvă. Româncă. Lucrurile stăteau însă un pic altfel decât le gândea ea acum...

Se întoarse spre ea. Sprâncenele femeii de lângă el erau extrem de încruntate! Aşa că oftă greu, în şoaptă:

- ... Am trecut de trei ori pe strada aia, înainte să-l văd ieşind dintr-o casă. Dacă l-aş fi văzut mergând pe trotuar, nu m-ar fi convins... Tu îl ştii cum e el şi cum face atunci când vrea ceva şi nu obţine. Chiar se dusese să obţină banii ăştia! Înţelegi? Chiar intrase în casele cămătarilor! În una cel puţin! Şi-atunci am făcut o socoteală...

Lăcrămioara tăcea; totuşi, vestea că Florentin chiar se dusese să-şi pună pielea la saramură pentru românca aia care acum "lucra" în Serbia o lăsase ţuţ! Încercă să fie cât mai explicit, ca să nu dureze extrem de mult discuţia lor:

- Decât să-l caute cămătarii cu cuţitele peste trei luni, prefer să-i dau eu banii acum. Oricum, şi dacă ar apărea cămătarii într-o zi, tot eu o să-i achit datoriile; nu? Că el e veşnic lefter! Decât să plătesc dobândă la prostia lui, mai bine aşa! Apoi; ştiind că pleacă cu aprobarea mea, nu ne va ascunde nimic din ceea ce se întâmplă şi se va întâmpla de-acum încolo în viaţa lui. El consideră că mi-am dat acordul nu numai pentru cumpărarea ei, ci şi pentru căsătoria lor! E dealtfel euforic, are mâncărici, abia aşteaptă să urce-n autocar... Habar n-are pe ce lume trăieşte! Şi-o să-l las să se bucure, să-şi facă planuri, să viseze... Am discutat azi cu Roberto; am discutat preţ de vreo trei ore, aşa, ca să fiu sigur că a priceput tot ce i-am spus. Or să plece împreună. Banii or să fie la el; adresa îţi dai seama că Florentin n-o s-o dea nici mort din mână! Iar Roberto are dispoziţii clare... Ştiu că socoteala asta te înfurie; dar i-am spus ca, dacă se convinge cu ochii lui că românca aia nu lucrează de bunăvoie la Gigi Virginu', să facă tot ce-i stă în puteri s-o cumpere şi s-o aducă în România.

Lăcrămioara întoarse imediat capul spre el. Încercă să nu zâmbească:

- Am eu o socoteală... Florentin o să vadă că frati-su, pe care îl ştie "montat" şi "instruit" de mine, îl ajută să-şi împlinească visul. O să aibă încredere în noi: în noi toţi, dacă şi tu vei înceta să-l mai înţepi şi să-l dezaprobi. O să aflăm astfel totul, "la prima mână"; o să ne spună adevărul, imediat cum se întâmplă. Şi ştii bine cât de important este să aflăm totul la timp. Acum; românca asta...

Aici nu mai ştia ce să spună; pentru că socotelile lui se loveau de o mare necunoaştere a acelei individe şi-a modului în care gândea ea! Decise s-o ia metodic, pe variante:

- S-ar putea ca românca să se fi dus acolo de bunăvoie. Imediat cum Florentin descoperă asta, îl vom avea acasă, îmbufnat dar cu mintea limpezită de orice idei referitoare la ea. Evident, Roberto n-o să aibă pe cine să cumpere; banii sunt salvaţi, copilul este "recuperat", Marcel are un exemplu de "româncă"... Dacă românca a fost într-adevăr luată cu japca şi acum face curvărie de frică să nu-i zboare ăla creierii, problema e un pic mai încurcată... Roberto o s-o cumpere; or să se întoarcă aici. Ce va face ea? Dacă rămâne cu românaşul ei, îi voi demonstra lui Florentin că s-a înşelat şi în privinţa ei, şi în privinţa a tot ce mai vrem noi să-i spunem că n-a avut dreptate; evident, el şi-o va scoate din minte mintenaş! Aşa că eu îl voi lăsa să-şi jelească necazul două-trei zile, după care îl voi pune să stea cuminţel la chioşc, pentru că are de plătit 5.000 de euro. Şi-atunci se va potoli. Şi-atunci îi vom găsi nevastă de-a noastră, cuminte şi frumoasă, şi ne rezolvăm toate problemele. Iar Marcel îşi primeşte exemplul!

- Şi rămâi cu o "gaură" de 5.000 de euro.

- Între 5.000 ai mei şi cât m-ar scoate cămătarii dator, prefer varianta asta.

- Bate-l!

- L-am bătut.

- Bate-l până-l ducem cu taxiu' la Urgenţă!

- Se va externa şi va fugi înapoi, la cămătari. Numai că atunci ne va ocoli cu grijă. Vrei să nu mai ştii pe unde e şi ce face? Vrei să nu-l mai poţi nici măcar apăra, dacă despre influenţare e greu de vorbit chiar şi în condiţiile actuale?

Lăcrămioara tăcea... Reveni la calculul lui:

- Dacă românca divorţează... Din câte mi s-a spus mie, e o femeie stilată şi citită. Chiar dacă va decide să păstreze relaţia cu el, chiar dacă va încerca să încropească o relaţie serioasă cu el, chiar dacă el va juca un teatru fantastic ca să pară ceea ce nu e, noi vom fi aceiaşi. Nu vreau să ne schimbăm comportamentul în relaţia cu ea; vreau să fim aşa cum suntem cu Gabriela, cu Vlad sau cu Bucur. Dacă n-o va alunga el, o va alunga felul de-a fi al neamului lui şi diferenţele culturale dintre noi toţi şi ea. Şi revin la socoteala cu el suferind, şi-apoi muncind pe brânci pentru datoria de 5.000 de euro. Însurat cu cine vrem noi, firește!

- N-ai să poţi să-l însori cu de-a sila.

- Evident; dar îl las să-şi facă speranţe cu românca, tocmai pentru ca dezamăgirea să fie imensă! Tristeţea trebuie să fie îndeajuns de mare ca să-l determine să-şi aleagă prima florăreasă nemăritată şi să-i ceară mâna! Iar Marcel va vedea toate astea! Acum ai înţeles?

- ... Omiţi un lucru. S-ar putea ca ea să divorţeze, relaţia lor să meargă bine iar tu să ai o foarte mare problemă cu Florentin!

- Nu, n-o omit. Dar dacă se dovedeşte că fata asta vrea cu ade-

vărat să se întoarcă în România, că ţine cu adevărat la Florentin şi-l vrea pe el, dacă ne acceptă aşa cum suntem şi se simte în largul ei aici, iar dacă noi ne simţim în largul nostru cu ea sub acoperişul acestei case... Atunci îl însor cu ea şi gata!

- Te-ai ţicnit!

- Nu; m-am gândit la toate variantele.

- Cum să-l laşi să se însoare cu romînca asta?! Şi Marcel?

- Dacă el va voi să se însoare cu ea, atunci să fii sigură că nu-l vei răzgândi sub nici o formă! Că doar vorbim despre Florentin, nu despre Marcel!

- ... Ioane, te rog eu mult de tot! Nu-l lăsa să ia romîncă! O să aibă probleme imense!

- Eu nu pot decât să-i spun din gură sfatul meu. Dacă la vârsta lui decide să nu-i pese de părerile şi sfaturile noastre, îl priveşte. Ştii, la urma urmei, e îndeajuns de mare ca să mai gândească şi singur! Marcel e şi mai mare - şi-o să facă o comparaţie între romînca lui de-atunci şi-asta a lui Florentin! Crezi că au vreo şansă să fie la fel, romîncele astea?

Lăcrămioara tăcu şi reveni spre tavan. Decise să-i dea tot acum şi indicaţiile care-o priveau:

- Te rog să încetezi cu toate aluziile la ea. Te rog să cumperi o rochie frumoasă, cât mai normală, pe care să i-o ducă fi-tu; că bănuiesc că Gigi n-o să-i dea şi-o valiză cu haine, să se schimbe, şi nici n-o ţine îmbrăcată-n lucruri bune. Să cumperi şi-o trusă de farduri, că sunt sigur că au bătut-o metodic zi de zi. Şi să nu-i mai spui nimic lui Florentin. Să nu te mai încrunţi când îl auzi vorbind despre ea. Să nu-l mai bombăni. Îţi cunoaşte foarte bine opinia, te asigur!... Să nu discuţi cu nimeni ceea ce-am vorbit noi azi. Să rămână secretul nostru; planul nostru. Ai să vezi: în problema asta, există doar două variante! Ori nu-i bună pentru el - şi-atunci se despart -, ori e perfectă pentru el - şi-atunci vom ajunge cu toţii să chiuim fericiţi la nunta lor.

- Bine.

Se întoarse şi el spre tavan, oftând greu...

Una peste alta, existau foarte multe şanse ca romînca să fugă de Florentin, iar băiatul lor cel mic şi extrem de independent să se potolească. Şi să-i asculte, în sfârşit! Dacă îşi amintea că băiatul lui vorbise cu ea fix 30 de secunde până acum, constata că şansa asta depăşea 99%! Numai că nu era chiar 100! Nu; exista o şansă mică... infimă ca acea femeie să-l placă totuşi pe Florentin, să divorţeze mintenaş de soţul ei, să se apropie sufleteşte de cel care-o salvase din Serbia... Şi-aici mai exista o şansă mare-mare ca apropierea să fie cauzată de recunoştinţă! În detrimentul şansei mici ca romînca să-l placă pe Florentin pentru el însuşi... Existau şanse mari ca, după această apropiere, să se certe! Şi să se despartă! Şi-atunci el le va spune tuturor că, da - Florentin umblase cu o romîncă. Asta e! Important era că-şi revenise şi se despărţiseră!

Ehei! Dac'ar fi ştiut băiatul lui cât de mici îi erau în realitate şansele...

Îl necăjea mult să constate că încăpăţânarea fiului lui, pe care o adora în 99% din cazuri, se concentra acum asupra acelei femei - ignorând astfel dorinţa familiei, cuvântul lui ca tată, lacrimile maicăsii... Aşa era fiul lui! Calm, răbdător, tăcut... O bijuterie! Până i se punea lui roşu înaintea ochilor. Atunci, numai el şi autoritatea lui de tată îl puteau convinge să nu mai azvârle cu lucrurile din jur, să nu mai sară cu picioarele pe capul nefericitului care-l înfuriase...

Nu voia ca fiul lor să ajungă din nou la disperare; nu voia să aibă conflicte cu familia romîncei sau cu familia românului ei. Florentin trebuia calmat urgent. Şi ce altă metodă de convingere ar fi avut mai mult succes, decât propriile descoperiri? Ce cuvinte ar fi avut mai multă greutate pentru Florentin, dacă nu cuvintele romîncei? Aşa că, începând de mâine, el îi va oferi toate ocaziile să se convingă cu ochii lui...

30 septembrie 2002 - luni

Gata! Avea la el tot ce-i trebuia: adresa lui Gigi, valiza cu haine, sacoşa cu mâncare, paşaportul, biletul... Acum, mai rămâneau doar banii pentru Ana şi mărunţişul pentru mâncare. Dar tatăl lui era foarte preocupat de discuţia cu Roberto, iar el nu-şi permitea să deschidă gura şi să-i ceară. Se trase deci mai aproape de autocar, lăsă valiza jos şi începu să aştepte...

O să se ducă la individ şi-o să-i spună direct că venise s-o cumpere pe Ana. Preţul o să-l negocieze doar în măsura în care Gigi va cere mai mult de 5.000 de euro! Altfel, va plăti fără să comenteze, va lua fata şi se va întoarce imediat în România!

- Florentine, ai grijă ce faci acolo! Să asculţi de frati-tu!

Poftim? Partea a doua i se părea ciudată, pentru că trebuia să asculte de... Ptiu, drace! Roberto tocmai urcase în autocar! Tatăl lui îl bătu prietenește pe umăr:

- Ce, mă - credeai că te las să te duci singur?

Fu cât pe ce să răbufnească, dar calculă repede avantajele şi dezavantajele acelei reacţii şi zâmbi:

- Nu, tată.

- Aşa; vezi? Ţi s-a aşezat capul pe umeri! Vezi, că n-am glumit: să asculţi de el. Să nu-i ieşi din cuvânt; auzi?

"Cum să-i ies din cuvânt, dacă banii sunt la el?!" Va depinde deci de el; dar asta conta prea puţin acum, când Roberto pleca în Serbia cu ordinul de-a o elibera pe Ana! Îşi îmbrăţişă tatăl, care-l bătu pe umăr râzând:

- Hai, că ne vede vreun cunoscut şi crede că te trimit la căpşuni! Ai grijă ce faci!

- Da, tată!

- Drum bun. Să fii cuminte!

- Da, tată! Pa!

De parcă bătrânul mai aşteptase răspunsul! Bineînţeles că se ducea grăbit spre Dacie...

Urcă şi el în autocar şi se aşeză lângă fratele lui. Nici unul dintre ei nu se grăbea să deschidă discuţia... Dar ce mai era de discutat? El ştia că trebuia s-o salveze pe Ana din mâinile nenorociţilor, Roberto ştia că trebuia să-l ajute s-o salveze pe Ana şi să se-ntoarcă toţi trei la Bucureşti... Şi cam atât!

Uşile se închiseră, motorul porni... Gata: plecaseră spre Ana.

Ana-Maria

Vedea lumea prin ceaţă. Stomacul... Nu; nu mai avea stomac. Tocmai de-asta refuzase sandwich-ul pe care i-l dăduse Gigi azi; fetele se bătuseră pe el, semn că nici ele n-o duceau mai bine... Apa pe care-o bea din când în când aluneca pe gât, ajungea direct în intestine şi-i asigura încă puţină viaţă... Apa? Sau injecţiile pe care i le făcea Gigi în fiecare seară? Ce anume îi alimenta organismul cu combustibil, ca să nu se oprească?

De trei zile deja, mergea cu fetele în stradă; iar şeful ei n-o menaja deloc! Doar aşa-i promisese, nu? În plus, în curând va veni şeful cel mare ca s-o omoare! Trebuiau să-şi scoată banii pe ea!

Îl vedea ca prin ceaţă; ştia că Gigi era în stânga ei, pentru că mâna lui o ţinea practic în picioare. În faţa ei era un bărbat; vorbea ceva cu Gigi. Vorbeau de câteva minute deja...

Au! De ce-o smucise aşa? Murdărise peretele - sau ce?

- Auzi, ce zice ăsta! Mucea ăsta! Că nu te vrea pe tine pentru că, la halul în care te clatini, sigur ai SIDA sau altceva!

Aprobă, zâmbind ca prin vis...

- Mitică, vino-ncoa!

Fu "transferată", o dată cu nişte ordine în romanes. Fu apoi dusă la maşină, urcată pe scaunul din faţă iar Mitică demară.

- ... Şefu' mi-a zis să te duc acasă şi să-ţi dau de mâncare. Cică n-ai mâncat sandwich-ul pe care ţi l-a dat la prânz.

Negă cu capul: nu, nu-l mâncase.

- Păi de ce nu mănânci, dacă tot i-a trecut supărarea şi ţi l-a dat?

- ... Pentru că aştept să mor?

- Nu ştiu ce aştepţi tu, dar şefu' a spus să te duc şi să te hrănesc cumva. Că altfel îşi găseşte alt om de încredere şi altă curvă de lux.

Adică îi omora pe amândoi? Hm! Lăsă capul pe tetieră:

- Mie-mi convine!

- Mie nu - aşa că o să mănânci.

Dacă aşa-şi închipuia el...

Gata; ajunseseră. Bineînţeles că nu se putea ridica singură; bineînţeles că Mitică nu plănuia să facă hernie, aşa că o luase tot de-un braţ... Fu dusă în casă, în camera ei, şi legată cu cătuşa de calorifer. După câteva minute, Mitică reveni cu un castron; mirosea a griş cu lapte! Hm!

- Altceva n-am găsit. Hai, deschide gura.

Nu-nu! N-o să-i fie chiar atât de uşor!

- Uite ce-i! Mai sunt trei zile şi vine şefu' ăl mare şi te-mpuşcă! Eu nu ţi-am făcut nici un rău; pune mâna şi mănâncă!

La urma urmei, omul avea dreptate! El chiar se purtase frumos cu ea, atunci când ordinele nu-l obligaseră să se poarte urât! O cărase încoace şi încolo din proprie iniţiativă... Aşa că o să mănânce, ca să-i scape lui pielea... într-o tentativă de-a face o ultimă faptă bună. Şi-aşa, stătea săracul şi-i dădea cu linguriţa...

Gustul era bun; "îl nimerise". Grişul cu lapte fusese preferatul ei încă din copilărie; ar fi putut imagina în acele momente milioane de reclame la griş cu lapte, care de care mai apetisante...

Gata; terminase de mâncat. Mitică ieşi; se întoarse apoi cu o farfurie:

- Te rog eu frumos să mănânci, dacă simţi că ţi-e foame!

Ce rost mai avea să-i explice că nu va mânca sandwich-ul ăla nici bătută, nici rugată? Evident, nici unul! Bărbatul îi puse perna pe jos, lângă calorifer, o înveli cu pătura, puse sandwich-ul lângă ea şi ieşi:

- Să fii cuminte, că vila are sistem de alarmă şi încuietori zdravene.

N-avea de gând să fugă - n-avea unde să se ducă. Acum voia doar să moară. Şi, oricum, era prea obosită pentru asta; de la grişul cald, o cuprinsese moleşeala. Ar fi dormit un pic...

1 octombrie 2002 - marţi

Florentin

Gata: în sfârşit, ajunseseră!

... Numai să nu-i lase prea departe de adresa lui Gigi!

... Până unde naiba-i ducea? Începea să se îngrijoreze!

... Haai, că ăsta-i scotea din oraş acum!

- Calmează-te.

Mda - să se calmeze! Nu trebuia să-l enerveze pe Roberto; bănuia că fratele lui era deja un car de nervi pentru că trebuise să plece la sârbi în loc să stea acasă, să-şi vadă de familie şi afaceri. Şi-avea nevoie de toată bunăvoinţa lui!

În sfârşit, coborau!... Şi gata: autocarul plecase. Erau în Novi Sad. Abia acum avu curajul să întrebe:

- Banii sunt la tine?

- Da. Adresa e la tine?

- Da.

Bun! Tăticul lor avusese grijă ca nu cumva să se certe şi să se despartă: unul avea locaţia, celălalt rezolvarea...

- Să luăm un taxi.

Corect! Doar n-or să caute singuri strada aia! Roberto opri o maşină, el spuse adresa... Şi-acum să aibă puţină răbdare, ca să ajungă la vilă.

Doamne, în ce hal îi bătea inima! I se făcuse brusc frică! Ce va spune Ana când îl va vedea? Cum va reacţiona? Oare nu fusese minţit? Ana reuşise oare să se integreze printre fetele acelui peşte? Era genul acela de femeie? Pe de altă parte, stătuse acolo atâtea zile! Cât îşi permitea o tânără ca ea să spună "Nu" în faţa metodelor pe care le aveau oamenii ăia?

Oare se înşelase în vreuna din aprecierile legate de ea? Oare zâna Ana chiar era aşa cum şi-o închipuise el? Cum o "construise" el în mintea lui? I-ar fi trebuit ani întregi ca să răspundă la întrebarea asta; va avea însă atâta timp la dispoziţie? I-l va acorda ea?

- Când ajungem, să mă laşi pe mine să vorbesc.

- OK.

- Ştiu unele lucruri pe care tu nu le ştii; lasă-mă pe mine să vorbesc.

- Bine.

Roberto îl privea lung, încercând să se convingă că vorbea serios; el era prea speriat de gândul revederii ca să se străduiască să pară atent...

Maşina opri pe dreapta iar şoferul arătă spre casa de vizavi. Cum, acolo era? O ditamai vila... Da; evident, acolo era. Dacă la asemenea gard înalt, ferestrele aveau totuşi gratii... Inclusiv cele de la etaj, care chiar n-ar fi avut nevoie de atâta "protecţie"...

- ... Hai.

Îşi urmă fratele. Se apropia de gard, de casă şi simţea că-i pocnesc tâmplele! Tensiunea aceea era îngrozitoare! Îi era frică!

Ocoliră întâi casa; s-o vadă bine, să vadă câte ieşiri erau, dacă apăreau feţe pe la geamuri... Roberto lăsă apoi valiza lângă poartă şi apăsă butonul interfonului. O dată, de două ori... O voce de bărbat adormit întrebă în română:

- Cine e?

Roberto îşi îngroşă puţin vocea:

- Îl caut pe Gigi.

- Doarme; vino după patru.

Clanc... Cam aici i se scufundase şi ultima corabie. Nici o perdea nu se clintea, nici o lumină nu se aprindea în casă... Roberto bombăni printre dinţi:

- Mergem să căutăm un hotel.

- Pentru?

- Doar n-o să stai aici până la patru!

- Ba da.

- Florentine, astfel de oameni nu fac afaceri cu români. Nu deschid uşa la români, în general, tocmai pentru că lucrează cu femei luate cu japca din România! În plus, e opt dimineaţa. Luăm o cameră la hotel, ne spălăm, ne schimbăm, mâncăm, ne odihnim puţin iar la patru fix suntem aici.

Nu-i prea convenea lui chestia asta... numai că primise "dispoziţie" să fie cuminte:

- Bine; dar dacă nici la patru nu vorbeşte cu noi, nu mai plecăm din faţa casei! Că poate-o duce în altă parte - şi-i pierdem urma!

- Dacă nici la patru nu vorbeşte cu noi, o să dăm târcoale casei până vedem dacă fata e aici. Iar dacă e, stăm de pază cu rândul: tocmai ca să n-o pierdem. Ai văzut şi tu că n-au ieşire prin spate!

Da; era mulţumit cu ideea aceea. Arătă spre capătul străzii:

- Uite un motel acolo.

Porniră amândoi spre clădire, fără să mai comenteze cele întâmplate.

Ana-Maria

Au! Ploaia de lovituri care se abătuse peste visul ei o făcu să ţipe! Gigi răcni totuşi mai tare decât ea:

- Sunt foarte dezamăgit! Foarte dezamăgit! Întâi mi-ai făcut figura cu mâinile şi mi-am pierdut curva de lux! Azi-noapte mi-ai făcut figura cu tiristu', adică mi-am pierdut şi curva de stradă! Sunt foc şi pară!

Încă două-trei şuturi, că poate nu pricepuse aluzia! Paşii grei, încălţaţi în bocanci, se plimbau de colo-colo...

- Ce-i aia?

Aia, ce?

- Am aflat că ai mâncat azi-noapte - dar sandwich-ul îl văd tot acolo! Ce-nseamnă asta?

Nu mai apucă să-i explice că mâncase griş azi-noapte, iar dacă s-ar fi trezit între timp ar fi mâncat şi sandwich-ul! Gigi părea hotărât să se antreneze pentru o luptă corp la corp cu duşmanul lui de moarte! Şi se părea că-i făcea o plăcere fantastică s-o lovească acum, când nu se putea apăra cu mâinile! Iar ea încasa cu stoicism...

- Uite ce-i! Perfuzie n-am de gând să-ţi fac; iar dacă îţi închipui că o să mori înainte să vezi tot ce vreau eu să-ţi arăt şi înainte să vină şefu', chiar te înşeli!

Fu apucată de picioare şi trasă cu forţă; ţipă, simţind durerea cauzată de tentativa de a-i smulge mâna din cătuşe... Îl văzu scoţând din buzunar o altă siringă... şi reîncepu să plângă...

- Dacă ceea ce cred eu e adevărat, eşti o muiere moartă!

Ce credea? Ce anume? Să-i spună ce, ca să spună că e adevărat şi să scape odată de toţi şi toate!

Florentin

Aha! Se deschisese uşa!... Nu era Gigi! După ce se cazaseră şi mâncaseră, Roberto îi spusese că se interesase subtil apropo de Gigi ăla şi aflase că avea cam 1,70, în jur de 30 de ani, burtă de băutor de bere şi început de chelie. Tipul care ieşise era mult mai tânăr. Şi-apoi, cum să iasă şefu' să dea de mâncare la dulăul din curte? Exclus!

La ora patru, când sunaseră din nou la interfon, li se spusese că Gigi era ocupat şi fuseseră sfătuiţi să revină mâine la ora patru. Cu alte cuvinte, Roberto avusese dreptate. Gigi nu voia să aibă de-a face cu români pentru că fetele lui erau romînce. De-aici ar fi putut ieşi o grămadă de încurcături cu iubiţi care veneau să-şi răpească iubitele, părinţi care veneau cu poliţia să-şi recupereze fiicele, femei care transmiteau familiilor mesaje prin intermediul clienţilor... şi multe altele. Aşa că ei rămăseseră pe trotuarul de vizavi şi se prefăcuseră că aştep-

tau pe cineva. Bineînţeles că în tot acest timp el se gândise la situaţia în care erau şi începuse să se îngrijoreze, dându-şi seama cât de greu le va fi să o salveze pe Ana...

Era opt seara iar uşa se deschisese pentru prima oară. Îi era atât de frică! Îşi prinse fratele de braţ:

- Băi, mie mi-e frică!

- Păi să-ţi fie - că ăsta are pistol, şi n-ai fi primul în care trage!

Ete, na! De parcă-i era frică pentru el! Îşi lămuri repede fratele:

- I-am adus fetei ăsteia numai belele! Mi-e frică să n-o omoare nebunul!

- Nu-şi permite să piardă casa şi să-şi mute afacerea din cauza ei. Iar dacă...

Nu mai stătea să-l asculte; prin uşa deschisă începuseră să iasă câteva tinere... Un tânăr... Individul care hrănise câinele... Cheliosul!... Ana!

O rupse la fugă spre poartă, răcnind din toate puterile:

- Ana!

Ana-Maria

Cee? Auzise ceva?... O strigase cineva?... Mişcarea din faţa porţii îi atrase atenţia; văzu un tânăr brunet apropiindu-se în fugă...

... Florarul?... Florarul!

Urlând din toate puterile, se smuci din mâna lui Gigi şi dădu să alerge spre el; numai că îşi pierdu echilibrul iar Gigi o prinse imediat de braţ şi-o trase înapoi spre uşă! Încerca să-l îmbrâncească, să scape şi să alerge la poartă - dar era prea puternic şi-o trăgea prea tare...

- Mitică!

Atât înţelesese; restul fusese în romanes. Pistolul ajunse la Mitică; ea fu aruncată spre living, Gigi încuie uşa pe dinăuntru... Doamne, numai să nu-i facă lui vreun rău! Ce-i spusese lui Mitică atunci când îi dăduse pistolul?

Florentin

Văzu cum Ana este îmbrâncită înapoi în casă; cheliosul îi dădu iubitorului de animale un pistol. Abia acum îşi dădu seama că ar fi trebuit să asculte de Roberto, să se abţină... Reveni lângă fratele lui - şi nu mică-i fu uimirea să se audă felicitat!

- Bravo! Ne-am asigurat că fata e bine şi l-am anunţat şi pe el că am venit. Acum stă şi-şi stoarce creierii cine suntem şi ce vrem. În curând o să ne poftească să discutăm cu el.

- Pistolul a ajuns la ăla slăbănogu'.

- Ştiu; lasă-mă să vorbesc eu cu el.

El stătea cu spatele la vilă; paşii se apropiau grăbiţi. Individul întrebă, în romanes:

- Cine sunteţi şi ce vreţi?

- Suntem doi români şi vrem să discutăm cu Gigi despre mireasă. Am venit şi la opt, şi la patru; dacă e cazul, mai aşteptăm...

- Gigi nu vrea să vorbească cu voi.

- Asta o spune el, sau tu?

Tânărul îi măsură lung şi se îndepărtă:

- O să-i spun că vreţi să vorbiţi cu el. De dimineaţă, când vin de la muncă.

Muncă? Ce muncă "presta" ăsta? Lui îi venea să tabere cu pumnii pe individ, dar Roberto îşi păstră calmul:

- Aşteptăm aici.

- Ba cred că aşteptaţi în altă parte!

- Aşteptăm unde vrem noi.

- Aşteptare plăcută!

Roberto rânji la individ - care se îndepărtă, grăbit să-şi ajungă din urmă colegul şi fetele... Fratele lui şopti:

- Acum se duce să-l sune pe Gigi şi să-i spună că suntem nebuni.

Şi-asta era "de bine" sau "de rău"? Greu de spus; probabil că nici Roberto nu ştia răspunsul, iar el era atât de emoţionat de revedere că nu mai gândea coerent...

Ana-Maria

Rămăsese pe covor, acolo unde-o azvârlise Gigi; când încercase să se ridice, el ţipase la ea să nici nu sufle şi-şi dăduse şi ea seama că, dacă stătea în picioare, putea fi văzută din stradă! Acum ar fi putut totuşi să se ridice: şeful ei trăsese toate jaluzelele. Dar de ce şi-ar fi irosit puterile pentru asta?

Doamne, tocmai el! Tocmai tânărul care-i spusese să nu cumva să se mărite cu Evelin! Tocmai el - şi tocmai după ce ea se măritase cu Evelin! Dar cum era posibil? Soţul ei, părinţii ei, părinţii lui, prietenele, colegele de serviciu, detectivii particulari, poliţia... Din atâtea persoane care-ar fi trebuit s-o caute, tocmai florarul o găsise! Ce căuta, de fapt, tânărul acela acolo?

Venise oare după ea? ... Nu; nu putea să creadă asta! Mai degrabă, făcea un tur al Europei şi, trecând pe stradă, o recunoscuse! Şi atât!

Paşii se apropiară de ea iar bocancul o lovi de două ori:

- Ei, poftim! Ăsta sigur nu-i un client nemulţumit! Cine-i?

- Nu ştiu.

Şi o serie nouă de lovituri se abătu asupra ei! De data asta se putea apăra cu mâinile; de data asta chiar voia să se apere! Ca întotdeauna, apariţia acelui bărbat avusese asupra ei un efect ciudat! Acum zece minute tânjise după glonte - acum încerca să se apere! Acum zece minute voise să moară - acum se lupta să supravieţuiască...

Telefonul îl întrerupse pe Gigi din acea activitate; îl auzea vorbind în romanes. Şi chiar dacă nu pricepea o iotă, înţelegea brusc tot ce se întâmpla! Lucrurile se schimbaseră atât de radical! Îşi dăduse seama că, indiferent de motivul pentru care florarul venise acolo, lucrurile se vor schimba! Chiar el, dacă se va duce să anunţe poliţia sârbă sau se va întoarce în România ca s-o anunţe pe cea română, măcar va anunţa pe cineva! Categoric! Deci cineva va veni după ea, mai devreme sau mai târziu!

Receptorul ajunse în furcă, trântit de mâna furioasă:

- Deci nu vrei să spui cine e, nu?

Fără să mai aştepte răspunsul, tirul loviturilor reîncepu, o dată cu un set de înjurături pe cinste. Dar nu voise să răspundă de la bun început! Se ghemui cu genunchii la piept şi-şi acoperi capul cu braţele: dacă stătea să se gândească mai bine, după ce i se întâmplase ceea ce i se întâmplase, nu era totuşi prea sigură că voia să mai trăiască...

Florentin

Fir'ar să fie! Era miezul nopţii şi ei erau tot acolo! Roberto nu avusese dreptate: nu fuseseră chemaţi la discuţia cu Gigi, lucru care-l îngrijora şi mai şi! Era frig, fratele lui era obosit, simţea cum lui îi creştea tensiunea şi se acumula dorinţa de-a ţipa, de-a învineţi nişte ochi...

- ... Băi, din câte-am văzut eu, ai avut dreptate.

Serios? Cu ce anume?

- Romînca ta abia aşteaptă să scape de-acolo!

Aprobă trist cu capul:

- Arată jalnic; cred că nu-i dau nici măcar mâncare...

- Ar fi stilul lor, să ştii!... Mă îndoiesc că o putem salva aşa uşor.

- Ei, important e să o salvăm! Sunt sigur că în 24 de ore se rezolvă!

Nu era sigur deloc; dar dacă vor rămâne acolo 24 de ore, Gigi va trebui să discute cu ei! Pierdea azi o noapte de muncă a Anei; să piardă şi noaptea de mâine?... Sau mâine o să-şi invite clienţii în vilă?

- Băi, du-te la motel să te culci.

Negă ferm:

- Du-te tu primul. Se vede că eşti mai obosit decât mine. Eu o să mă aşez pe marginea gardului, aici, iar dacă se întâmplă ceva vin şi te trezesc.

- ... Dacă te cheamă Gigi înăuntru, nu intri singur! Vii şi mă iei! Mă strigi la geam, că te aud!

- Bineînţeles! Aş intra oricum degeaba-n casă, pentru că banii sunt la tine iar altceva nu-l interesează...

Roberto începu să râdă:

- Aşa! Şi să nu te iei la harţă cu nimeni!

Aprobă, ştiind că nu se va lua la harţă cu nimeni...

- Peste patru ore, vin şi facem schimb.

Aprobă din nou: i se părea corect aşa, în ture de câte patru ore. O să fie greu, dar nu imposibil...

4 octombrie 2002 - vineri

Ana-Maria

Uşa camerei se deschise larg; la vederea lui Gigi, lăsă capul pe pernă şi bufni în plâns:

- Te rog, omoară-mă!

Ştia cât de mult îl deranjau acele cuvinte, dar nu se mai putea abţine! Paşii trecură însă pe lângă ea, mâinile verificară frânghia cu care-o legase de pat şi îl auzi ieşind. Imediat, Geta intră cu un castron. Femeia se aşeză pe marginea patului, lângă ea, îi îndesă încă o pernă sub cap şi ridică lingura cu supă:

- Ai văzut, fraiero? Ţi-am spus că există întotdeauna cineva care te caută! Dacă nu-l înfuriai, nu ţi-era mai bine?

Adevărul era că, dacă nu l-ar fi înfuriat pe Gigi, probabil că n-ar mai fi fost violată de toţi trei în ultimele 48 de ore! Dar, pe de altă parte, dacă s-ar fi înţeles prea bine cu Gigi probabil că bietul tânăr ar fi fost mort acum, aruncat în Dunăre în locul ei... Înghiţi greu şi şopti:

- ... Ce zi e azi?

- Vineri. Azi vine şefu' ăl mare; şi se aude că o să ai probleme mari cu el.

Să mănânce totuşi supa: să nu-i facă probleme Getei. Chiar dacă femeia aceea nu-i făcuse întotdeauna numai bine, ea va fi împuşcată astăzi. De ce să tragă după ea şi alţi oameni?

Florentin

Roberto îşi privea ceasul... Ştia că era opt dimineaţa, că Gigi se culcase din nou, că stătuseră degeaba în faţa casei lui două zile şi două nopţi... Dar poate nu stătuseră degeaba acolo! Poate că, dacă ei ar fi renunţat la pânda aceea, Gigi ar fi dus-o pe Ana în alt loc! Categoric, individul ăla făcea parte dintr-o reţea mult mai vastă, cu mult mai mult decât o vilă şi şase fete!

Brusc, fratele lui porni spre capătul străzii! Se grăbi să-l prindă de braţ:

- Stai! Unde pleci?

- Să dau un telefon.

- Cui? Tatei?

- Nu te priveşte pe tine pe cine sun eu! Stai cu ochii pe casă!

OK! Să nu-l înfurie acum, când era obosit şi nemâncat, că poate se sătura de păzit casele proxeneţilor şi pleca acasă, cu tot cu bani! Şi se termina totul!

Privea casa şi se întreba cât va mai dura! Pe cine suna fratele lui? Evident, trebuia să-l sune pe tatăl lor, să-i spună dacă nu cum decurgeau lucrurile, măcar unde stăteau atâtea zile! Iar tatăl lor se va grăbi să-i cheme acasă...

Una peste alta, se părea că acolo i se termina norocul. Se părea că nu va reuşi s-o salveze pe Ana şi că toată strădania lui fusese în zadar. Se părea că alaltăieri îi dăduse speranţe false, făcându-i astfel şi mai mult rău...

Na, că se şi întorcea fratele lui! Convorbire destul de scurtă... Şi imensă teama din sufletul lui! Roberto îşi aprinse o ţigară:

- Şi-acum, să vedem ce se întâmplă!

Curiozitatea învinse teama:

- ... Pe cine-ai sunat?

- Ţi-am spus că nu te interesează!

Aa, da? Prea bine! Să tacă şi să aştepte atunci! Aşa spusese fratele lui: să vadă ce se întâmplă! Momentan, aşteptau ca proştii pe trotuar...

Roberto stinse ţigara; în acelaşi timp, minune! Uşa vilei se deschise, iubitorul de animale coborî treptele, se apropie de poartă... o deschise şi le făcu semn să intre! Cee?

... Doamne, pe cine sunase fratele lui? Ce cuvinte magice spusese? Roberto îl împingea să traverseze mai repede spre casă:

- Să nu vorbeşti dacă nu-ţi spun eu să vorbeşti, că strici totul!

Aprobă cu capul: Doamne, dar nu va vorbi deloc! Nici dacă va fi poftit s-o facă! Fratele lui era un adevărat vrăjitor! Ajunseră în faţa iubitorului de animale:

- Ceva arme, albe sau de foc?

- Nimic.

Fură totuşi controlaţi şi apoi conduşi în casă. Îl recunoscu imediat pe Gigi: stătea tolănit pe ditamai canapeaua, în porţiunea de living ascunsă cumva vederii sub scara interioară. Se apropiară de el; rămase în spatele lui Roberto, prevăzător...

- Ce vreţi de la mine?

Discutau în romanes? Perfect! Roberto răspunse simplu:

- Pe Ana-Maria.

- Cine-i asta? N-am curvă cu numele ăsta.

- Mireasa o vrem.

- Aa, mireasa...

Televizorul se stinse:

- Şi de ce-o vreţi tocmai pe ea?

- Pentru că tocmai pe ea o vrem!

Hm; cei doi negociatori se sfidau cu priviri încruntate...

- Mireasa face 4.000 de euro.

Cât? Doar 4.000? "Hai, Roberto, bate palma!" Ceea ce auzi îl dezmetici ca prin minune din scenariul telenovelistic în care părea că se încurcase mintea lui:

- Ajungem şi la asta. Vrem întâi s-o vedem; ca să nu iasă vreo încurcătură.

- ... Bine, mă! Adu, bă, mireasa.

O aducea pe Ana?... Dacă o mai avea pe Ana! Oricum, chiar dacă individul învineţise bine altă femeie şi se pregătea acum să le-o dea lor, nu avea şanse: pe Ana lui o recunoştea dintr-o mie! Indiferent cât de nenorocit era Gigi ăsta!

Ana-Maria

Uşa se deschise larg. Nu mai conta acum...

Mitică îi dezlegă mâinile, o ridică şi-o trase spre ieşire. Ce rost mai avea să se opună? Probabil era ora de duş, sau cea de mâncare, sau doar ora glontelui... Pentru că auzise o voce nouă în living, iar vocea aia păruse că discută cu Gigi... tot pe limba lor...

Coborâră treptele; fu trasă şi dusă "pe sus" spre canapeaua din spatele scărilor. Îi era greu şi să urmărească locul unde păşea, darămite... În plus, n-avea nici o intenţie să-şi privească în ochi călăul!

Florentin

Doamne, ea era!

... Săraca! În ce hal o bătuseră nenorociţii! Şi cât de mult slăbise! Părul încâlcit, vânătăile de pe braţe, rochia aceea şifonată, atitudinea umilă ce parcă aştepta moartea...

Fratele lui scoase tacticos din buzunarul interior al gecii... Cee? Fotografia ei! Fotografia pe care-o dusese acasă şi-o ascunsese sub pernă! Ah, mama lui era fantastică! După doar o secundă, Roberto decretă cu voce gravă, în română:

- Ea e.

Ana-Maria

Cee? Cine era?

La vederea bărbatului din faţa ei, făcu un pas în spate; îl recunoscu

însă repede pe florar, lângă el. Iar în clipa aceea...

În clipa aceea, cerul păru că se prăvale peste pământ. Totul păru să se schimbe radical. Situaţia era total schimbată! Avea o şansă - una reală!

Închise deci ochii şi se repezi cu braţele întinse spre el, urlând:

- Ia-mă de aici! Scoate-mă de aici! Te implor!

Atât apucase să spună: încasă o palmă peste faţă şi se pomeni în dormitorul lui Gigi! Fu azvârlită pe pat...

Doamne, era atât de ameţită şi de slăbită încât nu-şi dădea seama nici măcar dacă reuşise să scoată vreun sunet! Oare o auzise? Îi auzise rugămintea? Apucase să spună vreun cuvânt acolo, în living? Sau urlase acele cuvinte doar în gând?

Totul în jurul ei era relativ, sunetele erau înfundate, imaginile înceţoşate şi nu ştia... Mitică încerca să-i spună ceva; ea însă urla din tot sufletul, în gura mare, şi plângea. Urla fără să aibă vreun mesaj de transmis: urla ca să se facă auzită măcar acum! Ca să-i amintească acelui tânăr de ea! Ca să scape odată de acolo, într-un fel sau altul!

Florentin

Doamne, ce-i făcuseră?! De ce avea bandajul acela la încheietura mâinii? Gigi răcni şi el, arătând spre sertarele bibliotecii:

- Du-te şi spune-i s-o potolească!

Cu coada ochiului îl văzu pe celălalt individ trăgând sertarul şi scoţând... Începea să înţeleagă de ce slăbise Ana, de ce era bătută, de ce urlase aşa atunci când îl recunoscuse...

- Tot nu mi-aţi spus de ce-o vreţi tocmai pe ea. E chiar atât de important s-o mutilaţi pentru că a fugit de la nuntă?

"Hai, Roberto, lămureşte-l repede! Că nemernicii sunt în stare să-i facă o supradoză!"

- N-a fugit de la nunta noastră; a fost alungată de la altă nuntă.

- ... Păi atunci voi de ce-o vreţi?! Ca s-o vindeţi nunţii celeilalte? S-a pus vreo recompensă pe capul ei? Nu pricep o iotă!

Fratele lui îşi drese vocea şi răspunse răspicat:

- Vrem să-i organizăm o nuntă la noi.

Acum putea spune că Gigi era perplex...

- ... Să-i organizaţi o nuntă?

- Da; mezinul vrea să se însoare cu ea.

Se abţinea greu să nu roşească - pentru că ambii indivizi reveniseră în living şi acum trei perechi de ochi îl măsurau lung ca pe-un nebun incurabil... Gigi părea că mai are puţin şi cedează nervos de la veştile alea:

- ... Păi de unde-o cunoaşte el?

Scoase port-actul din buzunar şi le arătă buletinul Anei:

- Ne-am cunoscut în timp.

Şi-atât: băgă buletinul înapoi în buzunar. Doamne fereşte, să-l piardă pe-acolo! Ochii cheliosului rămâneseră pironiţi asupra lor; acum îşi amintise şi el că n-ar fi trebuit să vorbească înainte să fie poftit s-o facă, iar asta îi putea atrage supărarea fratelui mai mare...

- ... Sunteţi "răsăriţi" bine. Ce ocupaţie aveţi: lăutari, aurari...?

- Florari. De-adevăratelea, nu reprofilaţi o dată cu privatizarea.

Gigi începu să râdă:

- Atunci se schimbă treaba! Am crezut că vreţi s-o cumpăraţi ca s-o puneţi la treabă sau să încasaţi vreo recompensă! Băi, adu-o încoa!

Bine că o aduceau înapoi! Măcar acolo, în faţa lor, nu îndrăzneau s-o omoare! Doamne, dacă Ana păţise ceva de la conţinutul acelei seringi, îi călca în picioare la propriu! Pe toţi, cu pistoalele lor cu tot!

Ana-Maria

Uşa se redeschise; era însă un zgomot mult prea îndepărtat ca să-i mai dea atenţie. Aşa reacţiona după fiecare înţepătură... Probabil că musafirii plecaseră iar ea era dusă sus, în camera ei. Cel care venise s-o ia încercă s-o ridice, dar nu reuşi; o aşeză în picioare, dar simţi că alunecă în toate direcţiile. Se lăsă deci semi-târâtă: nu era prima oară când se întâmpla asta...

Ciudat; n-o ducea spre scări! Ocolea scările! Oare Gigi mai avea ceva să-i spună înainte să-i zboare creierii?

Ah, tot ei erau! Nu plecaseră! Fu aşezată în fotoliu; încercă să distingă umbrele şi lumina... Avea impresia că admiratorul ei o privea; nu era prea sigură, dar ceaţa aceea albă nu putea fi părul de la ceafă! El era brunet! Gigi tot spunea ceva în romanes...

Ridică încet mâinile şi-şi ascunse chipul în spatele palmelor: nu voia să fie văzută aşa şi nu avea curaj să-l privească acum! Doamne, atâtea lucruri nerostite! Nefăcute! Atâtea întrebări nepuse şi răspunsuri nedate... După toate acele ciudăţenii şi coincidenţe... Iar el era acum în livingul lui Gigi, cu bărbatul acela... Nu; nu-l putea privi.

Florentin

Nici pe picioare nu se mai putea ţine biata lui zână! Fata asta ajunsese pe mâna unor câini!

- Cât i-ai dat?

- Jumate.

Jumate de ce? De siringă? De doză? De milion de parai? Ura jumătăţile de răspunsuri!

- În juma' de oră îi trece. Măi băieţi, am primit telefonul pe care v-aţi aşteptat să-l primesc. Vă felicit pentru perspicacitate: eu unul nu v-aş fi primit nici de Revelion, cu pluguşorul!

- Ştim.

- Iar voi, fără acest telefon, n-aţi fi reuşit să mă faceţi să vă dau fata. Spre bucuria voastră şi calmarea mea bruscă, şeful meu are anumite treburi urgente şi nu poate să vină azi, cum se anunţase. Este de acord, oricum, cu afacerea. Stabilisem s-o împuşte diseară, când ajungea aici; dar nu-i convine să se implice în de-astea. Dacă lucrurile s-au aranjat aşa, el se bucură sincer. Şi se pare că mireasa voastră a scăpat! Ca să încheiem discuţia...

Bărbatul se ridică, traversă livingul şi-şi luă pachetul de ţigări; reveni apoi în faţa lor:

- Şefu' a luat-o cu 600 de euro şi şi-a scos de mult investiţia în ea. Avea de gând s-o omoare azi, pentru că muiere mai căpoasă şi mai anti-compromis decât asta nu există decât pe alte planete. Când m-a sunat, mi-a spus că l-au contactat oameni de cuvânt, aşa că voi n-o să bateţi toba despre plimbarea voastră prin Serbia. Fata v-o dau pe gratis, că şi-aşa v-a costat drumul şi-o să vă coste şi întoarcerea. Nu vă cer decât 500 de dolari pe paşaport. O să aveţi nevoie de el la vamă; în plus, băieţii mei recunosc actele făcute de mine - aşa că n-o să aveţi probleme. Şi vă avertizez de-o chestie, înainte să bateţi palma cu mine: nebuna n-a mâncat mai nimic zilele astea, iar părerea mea este că nu mai prinde zorii zilei de mâine. Deci: batem palma?

Roberto se întoarse spre el. Ce voia? Ce, se ţicnise? Nu voia s-o scoată de-acolo? Hai - de ce nu bătea palma?

Îl văzu apropiindu-se de fotoliu, aplecându-se şi şoptindu-i Anei ceva la ureche! Doamne, numai să nu-i spună vreuna neaoşă! După două-trei secunde, îl văzu ridicându-se:

- Batem palma.

Fiu! Îl văzu dându-i banii iar Gigi se ridică, scotoci câteva secunde într-un sertar al bibliotecii şi le întinse paşaportul:

- Drum bun.

Acum, totul era să-i lase să plece! Chiar dacă le dăduse de înţeles că întoarcerea lor în România era asigurată, Gigi era totuşi pus pe câştig. Roberto fusese destul de isteţ să ţină banii în fişicuri de-o mie, dar era evident că aveau mult mai mulţi bani la ei!

Fratele lui îl rupse din gânduri:

- Ia-o de-acolo. Ridic-o şi bagă umărul sub ea, s-o sprijini!

Dădu s-o ridice pe braţe, dar Roberto îl plesni peste mână:

- Aşa, ca să ne ia poliţia pe stradă!

Aoleu, avea dreptate! O ridică, o prinse bine de mijloc şi porniră încet spre uşă. Roberto îi urma calm, fără să-i grăbească...

Ana-Maria

Nu-i venea să creadă! Păşea spre uşă, iar Mitică o ţinea larg deschisă? Doamne! - apucase să trăiască ziua în care era salvată! Încă nu-i venise sfârşitul! Tânărul acela... Nici acum nu ştia cum îl cheamă! Nici măcar acum! O salvase un om al cărui nume nu-l ştia...

Trecu peste pragul casei; aerul rece care-o învălui o dezmetici parcă din toropeala care-o cuprinsese. Ridică mâna şi încercă să-şi acopere faţa... Tânărul care-o susţinea îi şopti la ureche:

- Încet, nu te grăbi.

Cum să nu se grăbească? Doamne, ce-ar fi alergat spre poartă dacă ar fi avut îndeajuns de multă putere! Ea însă abia se ţinea pe picioare! Bărbatul trecu pe lângă ei, deschise larg poarta... Ieşiră din curte.

- Gata: ai scăpat.

La auzul acelor cuvinte, bufni în plâns; fu luată imediat de braţ din partea cealaltă:

- Stai dreaptă şi încearcă să mergi; de plâns, plângi când ajungem la motel.

Corect! Să nu aibă probleme pe drum! Privea asfaltul, încerca să păşească, să-i ajute şi ea, dar ştia că ei doi făceau cel puţin jumătate din treabă! Intrară într-o clădire; văzu recepţia şi se linişti - Doamne, era obsedată! Gigi şi oamenii lui o speriaseră într-un hal... Intrară pe holul din dreapta, într-o cameră, iar cel care vorbise tot timpul închise uşa:

- Repede, ea face un duş iar tu îi pregăteşti ceva de mâncare. Eu am grijă să nu apară indivizii. Dacă n-am plecat de-aici într-un sfert de oră, există posibilitatea să nu mai plecăm decât între patru scânduri.

Corect! Gigi era un nemernic şi era foarte posibil să se răzgândească! Deci ea trebuia să facă un duş... Fu condusă în baie; tânărul întrebă în şoaptă:

- Crezi că poţi să faci asta?

Aprobă grăbită cu capul; vocea din cameră îi dădu în sfârşit răspunsul fără de care s-ar fi făcut monumental de râs:

- Florentine, vino-ncoa!

Deci îl chema Florentin...

De ce oare avea impresia că ar fi trebuit să presupună acel nume - şi totuşi i se părea a fi unul neobişnuit? Foşneau în cameră şi şuşoteau...

Florentin

De ce-l chemase? Ce se mai întâmplase? Apăruseră nenorociţii? Păi să vină, că el era pregătit!

- Uite, du-i astea.

O sacoşă plină! Ce era acolo?

- Ce-i aici?

- Ei, i-a pus mama o rochie curată, nişte farduri... că a bănuit că au bătut-o.

Ah, mămica lui! Bijuterie de femeie! Luă sacoşa şi-şi pupă zgomotos fratele acolo unde apucă: adică în creştet!

- Băi!

Nici un "băi"! O merita din plin!

Ana-Maria

Nu; nu va reuşi să facă duş! Se învârtea camera cu ea! Se aşeză pe capacul WC-ului şi porni apa la chiuvetă. Încercă să se spele pe faţă, să-şi revină... Paşii se apropiară din nou iar Florentin ciocăni în tocul uşii:

- Pot să intru?

- ... Da...

Primi o pungă:

- Uite, ţi-a trimis mama nişte chestii. Mă duc să fac ceva de mâncare.

Iar uşa se închise...

Îi trimisese mama lui nişte chestii...

Cum să se îmbrace acum cu lucrurile femeii? Era prăfuită, nespălată, mirosea îngrozitor... Iar în privinţa duşului, nu era în stare nici să se ridice!

Lăsă punga pe gresie, se ridică greu şi băgă capul sub jetul de apă rece: trebuia să-şi revină! Trebuia să meargă pe picioarele ei! Trebuia să pară un om normal măcar până ajungeau la mijlocul de transport! Altfel îi băga şi pe ei în încurcături mari!

Simţea că-i îngheţase practic capul - dar nu reuşise să se mai dezmeticească! Pur şi simplu îi era imposibil să-şi revină! Vocea bărbatului răsună clar din cameră:

- Schimbă-te, ca să aruncăm rochia aia. Te descurci singură?

Deci aruncau rochia... Logic; doar era uşor de recunoscut în aceeaşi rochie! Totuşi, nu putea murdări hainele femeii... Dar dacă altele nu avea...

Desfăcu sacoşa, scoase bluza şi răsuflă uşurată: fiu! Nu erau ale mamei lui Florentin! Erau noi-nouţe - aveau eticheta pe ele! Îşi scoase rochia, se spălă la subraţ şi se schimbă. Cât despre farduri, chiar era exclus! Aşa că luă sacoşa şi, sprijinindu-se de perete, intră în cameră...

La vederea ei, Florentin se grăbi să se ridice; celălalt bărbat fu mai practic:

- Tot nu te-ai fardat?

Dădu să răspundă, dar Florentin se grăbi să reacţioneze primul:

- Încetează! Nu vezi că abia se ţine pe picioare?

Fu aşezată pe fotoliu şi i se întinse o farfurie... probabil! Întinse mâna, descoperi ceva ce semăna a fi mâncare, dădu să apuce acel ceva dar nu reuşi... Florentin îi puse sandwich-ul în mână şi-o împinse spre spătarul fotoliului. Ce voia să facă? După câteva secunde, celălalt bărbat bombăni:

- ... Băi, dacă nu te pricepi, mai bine renunţă! Şi-aşa, facem câteva ore până la vamă: poate să-şi revină până acolo şi se fardează singură în autocar.

Da! Cea mai bună idee! Aprobă cu capul şi fu lăsată în pace...

Mânca în tăcere; bărbatul stătea la geam, Florentin pe marginea patului. Ea privea tavanul - pentru că dacă ar fi coborât privirea, ar fi întâlnit pata albă a feţei lui şi-ar fi bufnit-o plânsul. El probabil încerca să-şi privească mâinile... pentru că nu se simţea privită...

- Văd agitaţie la geamurile lui Gigi. Mai bine plecăm.

Da; să plece! Acum, repede!

Se ridică singură, dar trebui să se sprijine de zid ca să nu cadă înapoi în fotoliu! Cei doi strângeau grăbiţi masa... Poate le mai rămăsese un sandwich; dar îi era ruşine să întrebe asta. În plus, nu voia să exagereze cu mâncarea, după atâtea zile de post negru! Aştepta...

Florentin o prinse de mijloc; sprijinită de el, ieşi din cameră, urmă coridorul, ajunse în recepţie unde aşteptă sprijinindu-se de un fotoliu... Tocmai îl auzise solicitând un taxi! Ştia engleză binişor; cât să se descurce. Îşi dorea să-şi revină mai repede, să-i vadă bine pe amândoi, să le cunoască chipurile, să-l revadă pe cel care...

Nu; mai bine nu acum. Revederea ar fi fost mult prea dureroasă pentru ea - şi chiar nu era momentul să reînceapă să plângă! Nu trebuiau să atragă atenţia pe stradă; iar dacă faţa ei era bătută în asemenea hal încât avea nevoie de farduri, măcar comportarea să pară normală!

Florentin se apropie de ea:

- Te simţi bine? Poţi să stai în picioare?

Aprobă cu capul, grăbindu-se să privească podeaua.

- Te-aş aşeza pe fotoliu, dar mi-e frică să nu dăm de bănuit.

Aprobă din nou: înţelesese asta!

- Haideţi: a venit taxiul.

Bun! Ieşiră împreună din motel, urcă prima pe bancheta din spate, auzi adresa...

Era foarte atentă la trotuarul din dreapta; nu avea curaj să se întoarcă spre Florentin, de teamă ca nu cumva el să deschidă din nou discuţia! Încă era şocată de ceea ce i se întâmplase în ultima jumătate de oră; în plus, era sub efectul drogurilor. Nu putea să se gândească la ceea ce era de spus, la lucrurile pe care ar fi trebuit să le lămurească acum, înainte de orice altceva. Trebuia să-i explice acelui tânăr de ce se măritase totuşi cu Evelin. De ce acceptase acum ajutorul lui. Ce credea ea că se va întâmpla mai departe între ei. Şi nu ştia ce să spună!

Nu ştia de ce se măritase cu Evelin! Probabil pentru că pornise pe ideea aceea şi "o luase valul" dincolo de geamandură! De ce acceptase ajutorul lui? Evident, ca să scape de la Gigi! Dar fraza asta era o dovadă clară de materialism, aşa că trebuia să se gândească la una mult schimbată! Ce credea ea că se va întâmpla mai departe cu ei? Pentru Dumnezeu, dar până acum vreo jumătate de oră nici nu conştientizase că mai exista un "ei"! Era măritată cu Evelin! Semnaseră, fuseseră la biserică! Ea fusese proprietatea lui Gigi! Acum o oră, nu se gândise decât la glonte!

Doamne, numai să ajungă ea în Bucureşti...

Florentin

Părea atent la buzunarul valizei: scormonea de zor acolo unde nu era nimic... Şi se întreba de ce tăcea zâna lui! De ce nu spunea nimic? De ce-i trata aşa, "cu spatele"? Făcuseră ei ceva rău? O supăraseră cu ceva?

Mai degrabă, era tentat să creadă că îi era ruşine de ei. Zâna pe care-o cunoscuse el, cea după care i se aprinseseră călcâiele, nici n-ar fi acceptat să mai fie salvată după aşa o experienţă! Probabil că Ana fusese îndeajuns de speriată în acele momente ca să nu se gândească la ceea ce va urma; văzuse portiţa de scăpare şi se agăţase cu toată puterea de ea...

Mai întâi, să ajungă la autocar; o s-o aşeze la fereastră, dar o să tragă perdeluţa ca să poată să doarmă liniştită. Cu ajutorul lui Dumnezeu, or să treacă şi de graniţă. Iar atunci când se va vedea în Timişoara, Ana va reveni la viaţă... şi se vor lămuri. Îi era teamă de acel moment; îi era teamă că ea va conştientiza ce se întâmplase, că el nu era matahala blondă ci doar florarul slăbănog... Îi era foarte teamă că se va confrunta cu un refuz violent chiar şi la rugămintea de a-l asculta măcar...

Ei! Să ajungă cu bine în Timişoara - şi după aceea mai vedeau ei! Odihna era cel mai bun sfetnic; trecea şi efectul drogurilor, se mai întrema şi ea...

Ana-Maria

Tresări la vederea autocarelor: plecau? Unde plecau?... Recunoscu numărul de înmatriculare de România şi începu să zâmbească: o duceau acasă... Mai bine zis, încercau s-o ducă acasă; dacă Gigi se răzgândea pe parcurs, în Serbia or să-i putrezească oasele!

Coborâră din taxi; bărbatul se grăbi spre una dintre maşini. Florentin o sprijinea cu hotărâre... Urcă în autocar; văzu ca prin ceaţă silueta din mijlocul culoarului şi porni spre ea. I se arătă scaunul de la fereastră; se aşeză, iar Florentin se aşeză lângă ea. Mâna lui trase grijulie perdeluţa; şoapta i se păru extrem de aproape de ureche:

- Îţi las scaunul mai pe spate?
- Puţin.
- ... Mai vrei un sandwich?
- Nu, mulţumesc.

Se simţea atât de prost! Îi venea să plângă - dar îşi amintea clipă de clipă că trebuiau să păstreze aparenţele şi se abţinea!

- Eşti sigură că

Vocea bărbatului interveni, fermă, de pe scaunul de lângă culoar:

- Eşti sigur că nu vrei s-o laşi să se odihnească?

Doamne, chiar şi ea tresărise, speriată de timbrul acela dur al vocii! Tânărul de lângă ea luă poziţia corectă pe scaun; la fel şi ea. Ceilalţi călători vorbeau încet... În maşină era cald, era semiîntuneric... Căscă uşor.

Florentin

În sfârşit, adormise şi ea! Biata lui zână - cât de "şifonată" se întorcea acasă! Roberto îl bătu pe umăr; se apropie de el şi i se şopti la ureche, în romanes:

- Am luat bilet doar până la Timişoara; acolo ne oprim, ca să se odihnească cum trebuie şi să se întremeze. N-o poţi duce aşa în Bucureşti: rişti să fii tu arestat, la ce-o fi povestit bărba-su la poliţie.

Aprobă cu capul: corect!

- În plus, trebuie să-i treacă efectul drogurilor.

Aprobă din nou.

- În Timişoara, cred că e cazul să staţi serios de vorbă. Despre chestii serioase.

Aprobă din nou: abia aştepta acel moment! Aştepta următoarele indicaţii...

- Ai avut dreptate.

Poftim? Roberto revenise pe scaunul lui; se aplecă şi mai mult spre el:

- Cu ce?
- Cu ea. Nu a venit aici de bunăvoie.

Tare-ar fi vrut să afle opiniile fratelui mai mare, la mai multe alte probleme! Dar Roberto îi tăie orice chef de analiză pe marginea subiectului "Ana":

- Iar tata abia aşteaptă să afle de unde, când, cum şi cu ce tupeu ai adus poza ei acasă.

Deci o văzuse tot neamul! Tii... Acum îşi explica schimbarea bruscă de decizie şi sprijinul părintesc... Într-un fel, era bine cum se aşezaseră lucrurile: aşa zână frumoasă merita măcar o şansă! Problema erau urechile lui; dar ele se vor lungi oricum, de la atâtea discuţii şi mustrări câte-or să tot audă de-acum încolo!

Mămica lui îi pregătise haine de schimb şi nişte farduri...

Zâmbi şi închise ochii: să treacă şi de vamă, să se odihnească şi el omeneşte şi pe urmă să poarte prima lor discuţie serioasă.

Ana-Maria

Deschise încet ochii: mm, de mult nu mai dormise atât de adânc! Atât de bine! Apunea soarele; deci dormise... aproape 10 ore! Fusese, oricum, sfârşită... Vedea scaunul din faţă şi zâmbea, fericită că amintirile vagi despre ieri dimineaţă nu fuseseră doar un vis frumos...

Întoarse puţin capul spre locul din stânga: mai era lângă ea? Sau dispăruse, ca un vis prea frumos ca să fie adevărat?

Era lângă ea. Dormea dus, puţin încruntat, cu capul întors spre stânga... Tresări şi fu cât pe ce să ţipe atunci când capul celuilalt bărbat îşi făcu apariţia, de pe locul de lângă culoar!

- Sst!

Corect - să nu-l trezească pe Florentin! Mâna se întinse spre ea:

- Roberto, fratele mai mare.

Deci era fratele... Florentin apelase la fratele mai mare ca să-l ajute s-o elibereze! Roşi violent, plecă grăbită capul şi până-i strânse ea mâna, simţi că roşul obrajilor devine galben:

- Ana-Maria.

Şi-atât: ar fi fost mult mai bine să revină pe scaunul ei şi să nu se mai revadă vreodată cu el! Acum, că se dezmeticise bine şi era conştientă de ceea ce se întâmplase, plănuia ca, imediat cum se oprea autocarul, să coboare din el, să sape o groapă foarte adâncă şi să-şi petreacă acolo restul zilelor, departe de ochii lumii! Îi era ruşine; simţea că moare ori de câte ori avea senzaţia că cineva, oricine, o privea...

cu atât mai mult cu cât acel cineva ştia de unde se întorcea ea acum!

- Pst!

Ei, poftim! Cum să nu se aplece iar spre el? Îl privi pe sub sprâncene; bărbatul o întrebă prin semne dacă se simţea bine, dacă îşi revenise, dacă se mai întremase... Răspunse afirmativ la toate; refuză punga cu mâncare şi înţelese de la el că erau deja în România. Aprobă, îl văzu revenind pe scaunul lui... Fiu! Se lăsă şi ea pe spătarul scaunului şi închise ochii: deci erau în România...

Gigi o lăsase să plece probabil pentru că, după atâtea droguri şi bătăi pe stomacul gol, nu-i mai dăduse şase ore de viaţă; însă atunci când necunoscutul se apropiase de ea şi-o întrebase la ureche dacă voia să trăiască, răspunsese afirmativ. El o scosese din casa lui Gigi; ca dovadă ea mâncase, îşi revenise şi acum trăia bine-mersi. Cu siguranţă, Gigi nu ratase ocazia de-a mai stoarce ceva bănuţi aşa, "pe ultima sută de metri". Dar partea cu banii o vor rezolva când ajungeau la destinaţie. Nu avea nici un venit, pentru că la firma lui Evelin nu se întorcea nici moartă; dar, imediat cum îşi găsea alt loc de muncă, o să-i dea banii înapoi.

Evelin... Ea se întorcea în Bucureşti. Poate că nu acum, imediat, dar mâine sau poimâine se va duce la el la birou... Măcar anunţase pe cineva că era dispărută? Sau îi minţise pe toţi, spunându-le că el trebuise să rămână în Bucureşti cu afacerile iar ea plecase singură în luna de miere?

Nu voia să se gândească la asta. În orice caz, imediat cum făcea rost de bani, înainta divorţul! Nu avea nevoie de asemenea soţ nebun! Se convinsese acum cât de mult o iubea acel bărbat; era mai bine deci să se despartă cât mai repede...

Închise ochii şi oftă greu: erau atâtea lucruri la care trebuia să se gândească, pe care trebuia să le rezolve, şi nu avea mai mult de 24 de ore la dispoziţie ca s-o facă. Era şi discuţia cu Florentin - cea mai grea discuţie din viaţa ei...

Roberto

Mda... Ce mai putea spune? Acum, după ce văzuse cu ochii lui că Florentin nu minţise, iar fata asta fusese luată cu japca şi chinuită în ultimul hal, ce mai putea spune?

Tatăl lor discutase pe larg problema asta cu el. Ştia ce era în mintea bătrânului, chiar dacă nu i se explicaseră acele decizii ci i se dăduseră doar indicaţiile. Rolul lui fusese să se convingă de faptul că Florentin nu minţea atunci când spunea că fata asta era doar extrem de ghinionistă; şi se convinsese de asta în clipa în care o auzise ţipând şi-o văzuse aruncându-se la propriu spre poartă! Din prima clipă când o văzuse, înţelesese că trebuia s-o salveze. Dar...

Dar oare cât de bine era pentru Florentin că o salvaseră? Oare cât de potrivită era fata asta pentru fratele lui mai mic? Nu ştia ce să spună...

Îi lăsase impresia unei tinere manierate, binecrescute... Îi lăsase impresia unei victime care nu ştia ce-ar fi fost mai bine pentru ea - să fie salvată, sau să fie ucisă de Gigi Virginu'. În clipa când el se prezentase ca fiind "fratele mai mare", ea plecase capul; dar văzuse cum chipul ei se înroşeşte şi-apoi se îngălbeneşte "ca la hepatită"...

Exista riscul ca fata asta să-l placă pe Florentin prin prisma faptului că o salvase. Ştia că bărbatul ei era prea mişel ca să se obosească s-o caute; iar ea îi lăsase impresia că avea simţul măsurii şi ştia să cântărească şi oamenii, şi faptele. Din punctul ăsta de vedere, Florentin câştigase cam 90% din tot războiul. Ea va spune aşa cum spunea Florentin - că doar el o salvase de la calvarul din Serbia, nu? Iar asta nu era bine chiar deloc! Între ei nu trebuia să existe nici recunoştinţa ei, nici obligaţia lui! În jurul lor tocmai începuse ditamai cataclismul; cam aşa se putea "măsura" prezenţa şi influenţa lor, a rudelor lui, asupra relaţiei dintre Florentin şi Ana. Nici rudele ei nu se vor lăsa mai prejos, pentru că o fi fost Florentin tânăr şi frumuşel şi îndrăgostit lulea de ea - dar era ţigan florar! Iar cele două neamuri reunite "făceau de-un cataclism"...

O să-i lase în Timişoara şi-o să se întoarcă acasă, unde-l aştepta un interogatoriu dur la cină şi unul şi mai dur, cu mămica lui între patru ochi. Intenţiona să fie sincer şi să le spună tuturor purul adevăr - că dacă-i minţea cu ceva, n-avea nimic de câştigat! Florentin o să sentoarcă şi el şi-o să fie atât de fericit, încât o să "toarne" conştiincios totul! O să încerce să împace cumva visurile şi speranţele fratelui mai mic cu dorinţele părinţilor lor. N-o să reuşească - dar o să încerce...

Ana-Maria

Tresări imediat cum se simţi atinsă; Florentin se grăbi să plece privirea:

- Am ajuns.

OK, ajunseseră. Unde anume, nu ştia; că nu recunoştea nimic în jur - nici o clădire, nici denumirile străzilor... Se înserase bine, ceea ce însemna că înaintaseră ceva-ceva în România...

Hei - nu asta conta acum! Autocarul se oprise; oamenii coborau... Se ridică şi luă ea punga cu mâncare. Era în continuare foarte atentă pe unde călca; de data asta se simţea privită de amândoi însoţitorii ei. Cum nu putea să-i privească, evita momentul reîntâlnirii privirilor. Întâi să discute cu Florentin... deşi ştia că asta îi va fi aproape imposibil...

- Luăm o cameră la hotel.

Asta stabilise Roberto; deci nu se discuta decizia lui...

Toate maşinile din jurul ei aveau număr care începea cu TM. Bănuia deci că stătuseră mai mult în vamă, opriseră prin mai multe popasuri şi merseseră doar până la primul oraş din România, probabil Timişoara. Aici urmau să se cazeze... ca să-şi pună toţi gândurile în ordine, să se întremeze şi ea, să-i mai treacă vânătăile, să stabilească ce vor face în următoarele 48 de ore... Adică să discute cu Florentin. Totuşi, tânărul acela făcuse pentru ea ceea ce-ar fi trebuit dar nu făcuse soţul. Şi poate că nici chiar soţul n-ar fi trebuit să facă un asemenea gest; poate doar o rudă extrem de apropiată, frate sau tată, s-ar fi simţit obligat să o caute, să sacrifice nişte bani şi să se ducă în Serbia s-o salveze!

Intrară în hotel; îl auzi pe Roberto luând o singură cameră cu două paturi... Nu prea înţelegea de ce; pentru ei? Care "ei"? Pe ea o trimiteau în Bucureşti cu trenul? Nu avea absolut nimic împotriva ideii; în varianta aceasta însă, regreta că nu va reuşi să discute cu Florentin acum, când aveau în sfârşit un sfert de oră pentru ei. Dar dacă aşa era să fie... Vor vorbi mâine, sau poimâine, sau în prima zi când el va veni la chioşcul cu flori. Era mai mult ca sigur va locui la ea acasă, cât mai departe de Evelin!

Bun; fratele lui Florentin luă cheia şi arătă spre scări. Etajul unu, a treia uşă pe dreapta. Fu împinsă în cameră; Roberto lăsă una dintre valize chiar în holişorul de la intrare:

- Pe noi ne scuzi zece minute, te rog. Uite cheia: încuie-te în cameră şi fă un duş.

Aprobă, luă cheia iar uşa se închise în urma lor... Să încuie şi să facă duş! De vreme ce una dintre valize era cu ea în cameră, se lămurise că n-o vor lăsa singură acolo! Şi-n plus, de ce-ar fi luat-o de la Gigi, dacă urmau s-o abandoneze într-un hotel din Timişoara?! Nu?

Oof, în sfârşit făcea duş! Avea nişte amintiri extrem de neplăcute pe tema asta; va încerca deci să se grăbească şi să-şi amintească în fiecare clipă că era într-o baie de hotel din Timişoara, extrem de departe de Gigi şi foarte aproape de casă!

Florentin

Bun! Şi-acum ce urma?

- Vino-ncoa.

Îşi urmă fratele în holul hotelului; Roberto se întoarse brusc spre el, speriindu-l de-a binelea!

- Eu mă întorc în Bucureşti: tata încă nu ştie nimic de noi şi cred că mi-a pregătit deja o căpăceală zdravănă pe chestia asta. Tu rămâi aici cu ea până mâine. Să discutaţi şi să vă lămuriţi, auzi? Când te întorci şi tu acasă, îţi dai seama ce set de întrebări te aşteaptă!

Aprobă şi răsuflă uşurat: ce bine că avea frate mai mare! El nu se gândise nici o clipă la discuţia pe care-o avusese cu tatăl lui şi la multele întrebări pe care-ar fi trebuit să le rostească în prezenţa ei! Primi paşaportul Anei şi un set nou de indicaţii:

- Ai grijă ce-i spui: acum, că ne-am întors cu bine şi n-am cheltuit o avere, cred că nu mai e o problemă atât de mare dacă ea nu vrea totuşi să se mărite cu tine... sau tu constaţi că nu e ea "fata din vis"!

- Da, frumoasă poantă!

- Vorbesc serios. Nu o cunoşti decât din vedere; poate să nu fie chiar aşa cum ţi-ai imaginat-o. Dacă simţi că nu vă potriviţi, că nu sunteţi unul pentru celălalt şi "vorbiţi limbi străine", mai bine pune punct aici.

- Da, mă.

- Dacă te întorci în Bucureşti şi-i spui tatei că vă înţelegeţi bine, o să vrea s-o cunoască. Iar dacă a intrat la noi în casă, să fii sigur că te însori cu ea! Aşa că lasă iubirea deoparte şi cască bine ochii şi urechile; staţi de vorbă azi, vedeţi care încotro vrea s-o apuce, dacă ea simte ceva pentru tine, dacă are gânduri serioase... Nu uita că tocmai ai luat-o de la un individ care n-a pus-o să vândă pantofi! Spune-i acum câteva cuvinte nepotrivite şi să vezi cum nu se mai mărită-n veci!

Aprobă scurt: gata, pricepuse!

- Uite aici.

I se întindeau două bancnote a câte 50 de dolari. Roberto zâmbi:

- Vezi, că e plătită camera. Când ajungi acasă, să-i spui tatei că a fost foarte scumpă mâncarea în Serbia. Că doar n-o s-o refuzi, dacă vrea o ciocolată sau un suc!

Aprobă din nou, râzând de data asta...

- Eu mă duc la gară; tu fă bine şi ia-i ceva de mâncare, că abia s-a pus şi ea pe picioare!

- OK!

- Iar la noapte, sau mâine dimineaţă, dă şi tu un telefon acasă. Ştii tu - că totul e bine, că ea se simte bine şi le mulţumeşte pentru ajutor... Chestii drăguţe pentru urechile lor.

- S-a făcut. Auzi, am şi eu o întrebare.

- Spune repede.

- Pe cine-ai sunat?

"Haai! Atunci, în Serbia - pe cine-ai sunat?" Fratele lui începu să râdă:

- Pe cineva cu care şeful lui Gigi nu-şi permite să strice afacerile. Sau credeai că nu mă pregătisem şi pentru "situaţii de urgenţă"? Hai, succes - şi cască bine ochii!

Roberto ridică valiza şi se grăbi să iasă. Îl urmă, amintindu-şi că zâna lui abia reuşise să se mai întremeze puţin iar el o ţinea nemâncată!

Ana-Maria

Ieşi din baie, oftând greu: făcuse un duş excelent, hainele trimise de mama lui Florentin erau foarte comode, se simţea mult mai bine acum... Şi era singură. Era momentul ideal să-şi pună şi ea gândurile în ordine, să conştientizeze ce se întâmplase, să se gândească la consecinţe... Intră deci în cameră, aprecie că paturile lipite unul de celălalt nu erau aşa în mod special ci fuseseră puse în acel mod ca să încapă şi masa de la fereastră... Se aşeză pe unul dintre fotolii.

Ei, poftim! Tocmai el! Tocmai florarul! Atunci când se gândise la salvare, se gândise întâi la Evelin; apoi la colegi, apoi la părinţi... Apoi la vecinii curioşi... La poliţie şi norocul prostului... Dar nici o clipă nu-şi imaginase că tocmai el, tânărul care-i dăruise un trandafir şi-apoi o urmărise până la lift...

Doamne, cât de puţine cuvinte! Auzise de la Evelin ore întregi de monolog despre cât de mult o iubea, cât de importantă era ea pentru el, cât de frumos va fi viitorul lor, cât de isteţi şi reuşiţi vor fi copiii lor... Până şi ordinul de-a o părăsi undeva în Ferentari fusese unul cam lung! În timp ce Florentin îi spusese doar să nu se mărite. Ochii lui îi transmiseseră atunci gândurile şi sentimentele din mintea lui; regreta acum enorm că nu le tratase la momentul acela cu atenţia cuvenită! Ar fi putut evita ceea ce se întâmplase cu ea. Iar dacă el va intra acum şi-i va spune ceea ce presimţea ea că va auzi, ştia că relaţiile dintre ei vor fi distorsionate de ceea ce se întâmplase. Florentin nu va uita niciodată că ea făcuse abstracţie de sentimentele lui şi se măritase cu altul. Nu va ierta neatenţia şi nepăsarea ei. Şi chiar dacă o va înţelege - într-o zi, cândva, îi va spune asta. Iar ea merita orice ocară; nu ştia să cunoască oamenii, nu ştia să le vadă faţa ascunsă, se lăsa păcălită de aparenţe...

Ei bine, era în România, într-o cameră de hotel, iar el va intra în curând şi-i va spune...

Pentru Dumnezeu! Habar n-avea ce-i va spune Florentin! Habar n-avea de ce venise până în Novi Sad după ea! De ce tocmai el! De ce-l luase şi pe fratele mai mare! De ce nu trimisese un detectiv particular să facă treaba asta! De ce nu se mulţumise să anunţe poliţia!... De ce nu se mulţumise s-o urce în autocar şi să-i spună: "Maşina asta te duce-n Bucureşti, de-acolo ştii cum să ajungi la bărbată-tu, drum bun!"? Nu ştia deci ce va auzi în curând; ştia în schimb foarte bine ce-ar fi vrut ea să-i spună şi nu va avea niciodată putere să spună! Ştia că o să plângă, că o să-i fie ruşine de el, că va trece prin momente când va voi ca pământul să se crape sub ea şi s-o înghită pentru totdeauna! Ştia că va rosti anumite fraze doar în gând...

Ciocănitul ferm o făcu să tresară; se repezi la uşă:

- Cine e?

- Florentin.

Venise! Se grăbi să descuie; tânărul intră şi închise imediat uşa. Ea nu putea ridica privirea din covor; văzu deci cum pantofii dădură să facă stânga-mprejur:

- Aoleu, mă duc să-ţi iau nişte haine mai de Doamne-ajută!

Se grăbi să refuze:

- Astea sunt foarte bune.

- Fii serioasă! Nu se poate! Mama asta a mea e tare cu capu-n nori în ultimul timp!

- Te rog să nu-mi iei nimic: mă simt foarte bine în astea.

- ... Sigur?

Aprobă şi încuie uşa: presimţea că va rămâne cu acea teamă în suflet mult timp de-acum încolo! El era chiar acolo, lângă ea, în holişorul ăla îngust - şi... Mâna lui o împinse uşurel spre cele două paturi:

- Frati-miu a plecat acasă, că tata nu ştie nimic de noi de câteva zile deja şi-a zis să ajungă el primul - să nu-l văd eu când mănâncă bătaie. Că cică asta i-ar şterbi autoritatea.

Zâmbi slab: încerca s-o ajute să se destindă, să detensioneze puţin atmosfera...

- Am luat ceva de mâncare; ţi-e foame, nu?

Aprobă cu capul şi dădu să ia sacoşa din mâna lui; dar nu reuşi.

- Nu-nu! Eu le fac! Tu o să ai tot timpul, data viitoare.

Şi uite-aşa fusese "expediată" spre patul dinspre fereastră! Cel dinspre perete se umplu cu pungi şi hârtii, care se mutară apoi pe masă... Nu-l putea privi; se rezuma la a-i zări mâinile, cu coada ochiului...

Mintea îi îngheţase practic în momentul în care el intrase în cameră. Nu mai ştia ce să-i spună, la ce să se aştepte, nu-şi mai amintea dacă găsise o motivaţie pentru măritişul cu acel nemernic... Nu mai ştia absolut nimic. Îl vedea pregătind sandwich-uri cu viteza unui bucătar cu experienţă; simţea că momentul discuţiei se apropia vertiginos... Iar ea nu ştia ce să spună! Nu putea să spună, oricum, ceea ce-ar fi vrut să spună! Intrase într-un blocaj afurisit, iar gândul ăsta o făcea să plângă!

Gata? Nu se poate! Terminase atât de repede! Mâinile ridicară furia; pantofii se răsuciră pe mochetă. Într-o singură secundă, Florentin ajunse lângă ea:

- Poftim.

Bufni în plâns şi se grăbi să-şi acopere faţa cu palmele. Aproape imediat auzi farfuria sfârşind pe masă şi se simţi luată uşor în braţe:

- Hei, ce-am spus?

Negă violent cu capul şi turui acum, cât simţea că are putere să facă asta:

- Îţi mulţumesc că m-ai scos din mâinile lui Gigi!

Tăcere, preţ de câteva secunde; Florentin îi dădu drumul şi i se păru că tânărul se întorsese, ca şi ea, cu faţa spre fereastră:

- Nu trebuie să-mi mulţumeşti: eu am fost de vină că ai ajuns acolo.

- Nu, n-ai fost tu de vină!

- Sunt multe lucruri pe care nu le ştii. Sâmbătă seara, m-am întâlnit cu soţul tău; tu ai dispărut imediat după momentul ăsta.

- Crede-mă că ştiu ce spun! Nu e vina ta!

- Ba da!

- Nu; eu am plecat urechea la minciuni, iar el n-a meritat niciodată atenţia mea!

- Când l-am văzut, am înnebunit; i-am spus ce s-a întâmplat, iar el a fugit ca din puşcă! A fost vina mea!

La naiba! Se înşela! Tot el se autoacuza, când de fapt vina era a ei! Ţipă, apucându-se cu mâinile de păr:

- L-au sunat din maşină şi l-au pus pe speaker! L-am auzit cu urechile mele când le-a spus să azvârle curva din maşină şi să se întoarcă la nuntă, că se încălzea vinul!

La naiba - cedase şi răcnise la el! Dar o bucura faptul că reuşise să-i spună măcar o parte din cele întâmplate, evitând astfel o eventuală întrebare a lui... Acum Florentin tăcea. Ridică privirea plină de lacrimi spre el:

- A ştiut încă de vineri seara. S-a întors la mine, a cotrobăit prin toată casa şi, fericit că n-a găsit nici un amant sub pat, a vrut să se culce cu mine. I-am spus că am o migrenă - şi-a plecat. A doua zi, de când a apărut la uşă, s-a purtat ciudat. A tăcut mai tot timpul, m-a privit ciudat, m-a stârnit la tot felul de discuţii, a lipsit o oră din mijlocul nunţii...

Era atât de uimit! De parcă-i spusese o grozăvie fantastică... Plecă din nou capul:

- Oricum, toate astea nu mai contează. Imediat cum ajung la Bucureşti, îmi fac lichidarea de la firma lui, cu banii ăia înaintez divorţul, mă angajez cât mai repede şi-ţi dau banii înapoi.

Tânărul se ridică; paşii se apropiară de fereastră:

- Sperasem că îmi vei oferi altceva.

Deci şi el voia ceva de la ea. Prea bine! Ce anume?

- Ce anume?

- Sperasem să te măriţi cu mine.

Cee?

Ridică, mirată, capul spre el: se ţicnise? Era nebun?

Nu; cu mâinile îndesate adânc în buzunarele pantalonilor, privind lung pe fereastră, Florentin era extrem de serios:

- Da; m-am îndrăgostit de tine. Şi acum, la fel ca şi atunci când ţi-am spus să nu te măriţi cu el, vreau să te iau de nevastă. Dar nu te grăbi să spui "Da", că avem multe de lămurit - şi tu, şi eu. În primul rând, trebuie să mă asigur că nu te vei mărita cu mine din obligaţie, dată fiind conjunctura actuală. Apoi, trebuie să te pun la curent cu cerinţele alor mei, înainte să te întreb dacă vrei să faci pasul ăsta.

Tânărul se răsuci pe-un călcâi şi-o privi întrebător; ea nu putea decât să-l privească uimită, să-l întrebe şi pe calea aceea dacă nu cumva se ţicnise... Dacă chiar voia s-o ia de nevastă sau făcea mişto de ea... Că se ştiau doar din vedere, iar de vorbit nu vorbiseră nici măcar despre prognoza meteo... Florentin deveni atent la sandwich-uri, pe care începu să le învârtă între ele pe farfurie:

- Dacă ne căsătorim, vom locui la părinţii mei; ei ţin foarte mult la regulile rămase din moşi-strămoşi, la care tu va trebui să te aliniezi şi pe care trebuie să le respecţi. Nu sunt absurde, cred că ele n-ar fi o problemă pentru tine. Dar, dacă nu vrei să trăieşti aşa cum trăiesc florarii, sau pur şi simplu nu vrei să te măriţi cu mine, mai bine mergem amândoi în Bucureşti, te duc acasă la tine şi rămânem amici. Ne salutăm pe stradă, schimbăm două vorbe şi-apoi fiecare cu drumul lui. Cum vrei tu!

Doamne, era nebun! Ţicnit! Florentin chiar voia să se însoare cu ea! De-asta îi spusese-n lift să nu se mărite cu Evelin! De-asta venise după ea în Serbia şi-o răscumpărase! Tocmai o anunţase că avea planuri serioase, după care o informase apropo de cerinţele familiei lui - de parcă chiar era "chitit" să se-nsoare cu ea! Avea dealtfel senzaţia că în secunda imediat următoare va auzi şi "marea întrebare"!

- Doar să-mi spui de la început cum stă treaba şi cam care ar fi opţiunea ta. Ca să nu sper aiurea.

Se întoarse spre ea, hotărât să-i afle părerea... Ea îl privea în continuare, fără să-şi poată stăpâni şuvoiul lacrimilor... Cum era posibil? Se cunoşteau din vedere, avuseseră un... "moment ciudat de nebun" în lift, ea fusese dusă în Serbia iar el venise după ea, o răscumpărase şi-o întreba acum dacă voia "să ia calea florarilor" şi să se mărite cu el? Şi totuşi... Decise să rostească acea întrebare, ca să fie sigură că înţelesese ea corect ceea ce-i spusese el:

- ... Mă întrebi dacă vreau să mă mărit cu tine?

- Nu; ţi-am spus doar ce se va întâmpla şi ce se va cere de la tine, în cazul în care mă placi şi vrei să clădim o relaţie de durată, sfârşită mai devreme sau mai târziu cu căsătoria. Te-am întrebat doar dacă acum consideri că, pe undeva prin planurile tale de viitor, sunt inclus şi eu.

Da; se ţicnise! Clar! Deşi spusese că ăla era un plan pentru viitorul mai îndepărtat, vedea pe chipul lui că planificase în minte totul, inclusiv meniul de la nuntă! Era evident! Tocmai o întrebase "Nu-i aşa că vrei?" cu cuvinte mai meşteşugite! Şi aştepta un răspuns... O privea şi aştepta... Îşi trecu mâinile prin păr, speriată de privirea lui pătrunzătoare:

- Nu ştiu; totul e prea repede! Acum 24 de ore mă gândeam cum să mă omor mai repede, iar azi tu îmi spui ce se va întâmpla dacă voi decide să mă mărit cu tine! Şi nu ştiu! Trebuie să ajung în Bucureşti, să mă liniştesc, să mă asigur că am scăpat de Gigi, să înaintez divorţul...

- Nu te-am întrebat dacă vrei să te măriţi cu mine; te-am întrebat doar dacă ai fi dispusă măcar să încerci să iei în calcul şi varianta asta.

El vorbea atât de deschis... o privea atât de drept, de direct... Plecă privirea şi încercă să formuleze fraze cât mai clare, cât mai explicite:

- ... Spre ruşinea mea, am aflat cum te cheamă abia după ce-am ieşit din vila lui Gigi. Dar, cu toate astea, în vinerea când i-am spus lui Evelin că am o migrenă, am minţit. Pur şi simplu începusem să văd adevărul. Mă întrebi care sunt planurile mele de viitor? Momentan, ele se rezumă la a ajunge acasă şi apoi la poliţie. Mai departe de-atât nu mă pot gândi; în nici un caz, nu mă pot gândi la căsătorie şi făcut copii!

Simţea că putea avea încredere în el; simţea că putea să-i ceară un favor. Trebuia, oricum, să-şi explice decizia de-a amâna un răspuns clar la întrebarea lui:

- Te rog - mi-e al naibii de greu să mă dezmeticesc! Mi-e greu să vorbesc acum despre asta! Oricum, ceea ce s-a întâmplat atunci, vineri, a avut efectul unui taifun asupra mea! Am spus "Da" a doua zi doar în virtutea inerţiei! Ai răbdare cu mine! Trebuie să-mi pun întâi ordine în lucrurile pe care le-am început; abia după aceea mă pot gândi dacă mai am o viaţă, după ceea ce-am trăit în ultima lună. Mintea mea e practic blocată; am senzaţia că nici acum nu conştientizez faptul că sunt în România, departe de monstrul ăla...

Oare o va înţelege? Oare greşise călcându-şi pe inimă şi spunându-i cu sinceritate ceea ce gândea? Nu găsi în răspunsul lui indiciul pe care şi l-ar fi dorit:

- Sunt un om răbdător; mai ales că mi-ai răspuns la întrebare.

Şi cum nu prea înţelesese în ce măsură îl rănise cu cuvintele lui, ea privea mocheta... Brusc, farfuria cu sandwich-uri ajunse în faţa ei:

- O parte din lucrurile pe care vrei să le lămureşti la Bucureşti s-au lămurit deja. Ai primit citaţia de divorţ.

Ridică imediat capul:

- Poftim?

Fu îndemnată să mănânce; luă farfuria, dar numai atât...

- Ai primit citaţia de divorţ. S-a mişcat foarte repede, după ce... Mă rog; zici că te gândeşti deja să te duci la poliţie, aşa că ar fi bine să ştii ce s-a întâmplat în lipsa ta şi cum am ajuns eu la vila lui Gigi.

Aprobă grăbită, iar Florentin îşi începu povestirea:

- Duminica aceea, dimineaţa, a venit cu poliţia la ai mei, să te caute. Am avut un schimb de replici care l-a înfuriat pe cinste - şi mi-am dat seama că ţi-a făcut el ceva. Am pornit propria investigaţie şi-am aflat, de la un individ din Ferentari, că ai fost vândută. Un altul, din piaţa de flori, mi-a spus că eşti în Serbia. Mi-am dat seama că poliţia nu te caută iar el nu face presiuni asupra poliţiei ca să te găsească. M-am dus atunci la el şi i-am cerut cheia de la apartamentul tău; i-am spus că ai nevoie de nişte haine şi nişte mărgele, iar el mi-a dat imediat cheia şi buletinul, fără să comenteze. Am găsit în apartament o dezordine de nedescris: scotocise ca nebunul după ceva anume - nu ştiu ce, pentru că am făcut curăţenie şi nu părea să lipsească ceva... Am dat de numărul proprietăresei, am vorbit cu ea şi am plătit eu chiria pe octombrie.

Poftim? Îl privi lung, uimită de acel gest! Florentin zâmbi:

- Ştiam că, dacă vei reuşi cumva să scapi de-acolo, te vei întoarce la tine acasă.

Se ridică şi lăsă farfuria pe masă. Fu rândul ei să se apropie de fereastră; numai că sprijini capul pe sticla rece şi simţi că va reîncepe să plângă... pentru că omul ăsta o căutase, investigase, scotocise...

- ... Ce-ai păţit la mână?

Poftim?... Ah, ce proastă era! Involuntar, pipăia cu degetele legătura de cârpe de la mână! Se grăbi să caute buzunarele inexistente ale rochiei:

- Nimic.
- Atunci de ce ai încheietura legată cu cârpe?
- Nu contează.
- Pentru mine contează. Ce-ai păţit la mână?

Gata! Scăpă primul suspin, încercând fără mari şanse de succes să-şi acopere încheietura aia cu mâneca:

- Nimic. S-au întâmplat mult prea multe lucruri, sunt ameţită de toate şi n-aş vrea să stăm acum de vorbă. Te rog, hai să ne odihnim.
- OK; ne odihnim.

Îl auzi îndepărtându-se, deschizând valiza...

- Poftim: schimbă-te.

Luă pijamaua şi intră în baie: slavă Cerului, nu mai discutau acum! Mintea ei era atât de apăsată de toate veştile alea! I se pusese şi întrebarea aceea cu mâna, care-i amintise calvarul prin care trecuse şi care-o aruncase într-un veritabil blocaj! Şi nu voia să facă greşeli de exprimare: nu acum! Nu în discuţiile cu el! Florentin îi demonstrase că nu-i scăpa nici o şoaptă şi era extrem de iute în gândire! Poate băuse el o cafea sau dormise mai bine; ştiuse oricum să asculte şi reţinuse imediat mica ei scăpare care-o dăduse adineauri de gol, scăpare pe baza căreia el îşi răspunsese la întrebare...

Zâmbi, încheindu-şi nasturii bluzei: în vinerea când spusese că avea migrene, minţise. Da, era adevărat. Încercase să scape de Evelin şi reuşise. Florentin îşi pusese amprenta asupra ei; o amprentă atât de puternică încât o ameţise, o vrăjise parcă...

Trebuia să se odihnească. Şi să se liniştească. Mâine, pe drumul de întoarcere, ştia că nu vor discuta despre ei doi din simplul motiv că tema aceea de discuţie era mult prea importantă ca să fie pălăvrăgită în prezenţa unor străini! Seara vor ajunge probabil la ea acasă, unde el va refuza să rămână din motive lesne de înţeles - iar aceea va fi a doua noapte de gândire pentru ea...

Da; aprecia că 24 de ore îi erau de-ajuns ca să aranjeze puţin lucrurile, să-şi limpezească mintea, să analizeze "la rece" propria situaţie şi să stabilească ce vrea cu adevărat de la viitor. În orice caz, ştia încă de-acum că voia foarte mult ca Florentin să aibă răbdare cu ea! Ştia că amintirile oribile din mintea ei se vor estompa încetul cu încetul, ştia că va scăpa de Evelin şi de imaginea lui Gigi şi bănuia că regulile părinţilor lui nu puteau fi foarte greu de respectat!

Doamne, se ţicnise! Plănuise deja să se mărite cu tânărul acela nu prea înalt dar cam slab, brunet cu păr cârlionţat şi gene lungi, care vorbea puţin dar concentrat şi era întotdeauna foarte atent la cuvintele şi gesturile ei!

Tocmai îşi demonstrase ei însăşi că, în subconştient, îl studiase şi aflase multe despre el!

Era prea târziu să facă acum calcule; dacă se mai gândea jumătate de oră la Florentin, probabil va ajunge să-l ceară ea de bărbat! Mai bine trecea deci la culcare, înainte să ia şi alte decizii negândite şi necântărite referitoare la propriul viitor. Da, o să continue să se vadă cu Florentin; dar mai mult de-atât nu era bine să decidă azi.

Ieşi din baie; Florentin arătă spre masă, trecând pe lângă ea:

- Te rog să mănânci ca lumea: jumi-juma!

Poftim? Dar acolo era mâncare pentru patru inşi, nu pentru doi! Numai că el intrase deja în baie; aşa că... Se aşeză pe fotoliu şi începu să mănânce. Trebuia să nu se mai gândească la nimic; la absolut nimic. Trebuia să mănânce şi să se odihnească.

Auzea duşul; ea se spălase în timp ce el cumpărase mâncarea. Drumul fusese lung şi greu; urma o noapte de odihnă. Întrebarea ei era...

Se ridică şi se întinse în patul de la perete: nu va fi de acord ca el să doarmă pe fotoliile alea! În nici un caz! Nu avea amintiri din timpul orelor cât dormise; pentru că dormise întotdeauna singură.

Uşa băii se deschise; îl văzu intrând, aşezându-şi hainele... Nu putu să nu constate, în gând bineînţeles, că Florentin avusese în bagaje două pijamale; se feri însă să tragă concluzii. Îl văzu stingând lumina şi apoi îndreptându-se spre fotolii:

- Noapte bună.

Se întinse peste patul de la margine şi aprinse veioza:

- Ai spus jumi-juma.

Tânărul o privi lung, amuzat... şi se aşeză, zâmbind, la masă. Acum el mânca, ea încerca să nu-l privească...

Florentin

Hm; deci nu se înşelase...

Doamne, ce veste minunată primise azi! Cât de fericit era! El, florarul slăbănog şi fără un chior în buzunare, chiar însemna ceva pentru ea! Nu ştia prea bine ce anume, dar... Dar era ceva!

Până la urmă, se dovedea că Ana se măritase totuşi cu matahala doar pentru că nu avusese destul timp să se gândească la ceea ce-i spusese şi-i dovedise el! Tentativa lui de-a fi observat stârnise totuşi ceva în sufletul ei. Chiar ea i-o spusese, azi! În plus, după acea mică nebunie, el se interesase de ea, se dusese în Serbia după ea, o adusese înapoi în România, voia în continuare să se însoare cu ea... O dovadă mai puternică a hotărârii şi sentimentelor lui nu exista, după părerea lui. Aşa că o să mănânce şi el, or să se odihnească amândoi, mâine se vor întoarce în Bucureşti, ea o să înceapă să-şi pună ordine în lucruri şi gânduri, pe el îl aşteptau întrebările familiei...

Da; va fi foarte răbdător. Stând pe fotoliul acela şi mâncând sandwich-uri, îşi dăduse seama că timp de un an el o studiase pe sub sprâncene iar ea probabil nici atâta! Iar în ultimele 24 de ore fuseseră practic nedespărţiţi - şi mai şi discutaseră despre ei doi! Zâna lui făcuse cu siguranţă un efort uriaş să treacă şi peste căsătorie, şi peste ceea ce se întâmplase în Serbia, şi să vorbească cu el despre viitorul lor! După ce-o va duce la ea acasă, după ce Ana va petrece 8 ore singură cu gândurile ei, va realiza şi ea prin ce grozăvie trecuse, ce întorsături incredibile luase viaţa ei în ultimele 30 de zile şi va fi de-a dreptul şocată de ceea ce va descoperi! Abia de mâine încolo o să conştientizeze episodul "nunta", episodul "Serbia", episodul "evadarea", cuvintele lui despre căsătorie...

Va trebui să fie foarte atent la ea. Presimţea că înţelesese corect modul cum apăruseră cârpele la încheietura mâinii ei stângi; va trebui deci să fie foarte atent la tot ce era ascuţit şi tăios în apartamentul ei şi să vâneze cu mare atenţie orice gânduri depresive din mintea ei.

Dar până atunci mai era seara de azi... şi continuarea discuţiei.

Ana-Maria

Bun; terminase de mâncat. Îl văzu aşezându-se comod şi făcându-i cu mâna, zâmbitor:

- Noapte bună.
- Te rog să vii în pat.
- Prefer să dorm aici.
- Dacă tu dormi acolo, eu dorm pe jos.

Îl văzu încruntându-se:

- Ştii bine că nu vreau să dorm în pat ca să nu-ţi amintesc anumite lucruri.
- Dar eu insist să vii în pat.

Florentin se ridică şi "decretă", evitându-i privirea:

- Atunci tu dormi la margine. Sper că n-ai obiceiul să cazi din pat!

Negă şi se mută în patul de la margine. El se aşeză la perete şi se înveli cu pătura. Şi gata!

... Stinse lumina, se întoarse cu faţa în sus şi oftă greu...

O apăsa mult răspunsul la întrebarea lui - răspuns pe care ea refuzase să i-l dea. O apăsa - pentru că nu voia să aibă secrete de-astea tocmai faţă de el! Şi-ar fi vrut să-i spună... Îşi dădea seama că şi acum, în acele momente, îşi pipăia involuntar rana de la mână...

Vindecarea ei va fi una de durată: vindecarea psihică. Rănile din suflet nu se vor vindeca poate niciodată. Iar tânărul de lângă ea venise ieri la Gigi hotărât s-o ajute să uite...

Da; o să-i spună. Acum, cât avea curaj să spună aşa ceva!

Dar de unde să înceapă?... Nu voia să adoarmă în seara asta înainte să-i spună; pentru că între ei nu trebuiau să existe secrete, taine... El fusese sincer cu ea; chiar dacă şi lui îi fusese greu să-şi rostească planurile, o făcuse totuşi - cu o simplitate fantastică, după părerea ei. Aşa că ea...

Ridică încet mâinile, îşi acoperi faţa... Acum parcă era mai uşor. Acum nu mai vedea lumina lunii prin fereastră. Şopti deci, încercând să nu plângă:

- ... M-am muşcat de mână până mi-am secţionat o venă.
- ... Te-ai muşcat de mână?
- Toată săptămâna căutasem un şurub, un cui ieşit din mobilă, ceva... Am improvizat.

Nu voia să ia mâinile de pe faţă; el parcă-i înţelesese dorinţa şi părea că se mulţumea cu dialogul... Vocea lui Florentin i se păru puţin îngrijorată:

- ... Când ajungem în Bucureşti, vrei să dispar?

Se grăbi să nege.

- Adică vrei să mă fac nevăzut un timp, ca să te las să-ţi rezolvi problemele?

Ea nega în continuare; el îşi continua însă imperturbabil frazele:

- ... Dacă, după ce ajungem în Bucureşti, lucrurile nu se aşează aşa cum îţi doreai tu...
- Se vor aşeza aşa cum trebuie să se aşeze.
- Eşti sigură?
- Da.
- ... Oricum, voiam să te întreb dacă crezi că, după ce ajungem în Bucureşti... Mă rog; dacă crezi că o să mai ai vreodată tendinţa să improvizezi aşa.

Cum să-i explice... El încerca s-o întrebe dacă se va reface complet, mai ales psihic, după acea "aventură" în Serbia; ea nu ştia cum să-i spună că habar n-avea... Florentin oftă scurt şi răspunse în locul ei:

- ... Sunt sigur că nu; pentru că lucrurile se vor aşeza aşa cum îţi doreşti tu.

Şi uite că găsise răspunsul ideal...

- ... Ai spus că vrei să te odihneşti.

Aprobă cu capul.

- Şi poţi să dormi aşa, cu mâinile-n sus şi palmele pe faţă?

Bufni în râs şi-şi şterse grăbită lacrimile:

- Nu, nu pot.

Se înveli bine şi închise ochii:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Florentin

Deci aşa... Stătea lângă ea, îi privea profilul şi nu-i venea să creadă! Zâna lui încercase să-şi rupă venele cu dinţii? Reuşise, de fapt, chestia asta? Fusese atât de hotărâtă să-şi pună capăt zilelor - când era o femeie atât de curajoasă şi plină de viaţă? Asta însemna că nici în coşmarurile lui cele mai urâte nu-şi va putea imagina vreodată prin ce trecuse femeia de lângă el! Iar el trebuia să se dezmeticească, să se gândească bine cum o va ajuta să uite - pentru că traumele alea o vor urmări toată viaţa! Adică exact perioada pe care el plănuia s-o petreacă alături de ea!

Era atât de frumoasă! Tentaţia de-a o atinge chiar şi numai pentru a se asigura că nu era victima unui vis era imensă! Dacă făcea însă asta, trezeau tot hotelul în ţipete isterice; trebuia deci să se abţină... Sau s-o întrebe dacă putea s-o ţină de mână! Ar fi fost o prostie, o exagerare; ştia că trebuia să dea dovadă de mai multă minte şi să înceteze cu copilăriile! Dar dacă zâna lui visa urât la noapte? Dacă el se va răsuci prin somn şi-o va atinge? Dacă o va speria? Dacă Ana decidea să fugă de el?

Trebuia să riste. Ca să nu o atingă, era de-ajuns să se întoarcă cu faţa spre perete. Dar dacă ea voia să fugă de el...

Hm; nu-i făcuse până acum impresia că asta voia Ana! Mai ales că ea nu voia ca el să fie nevăzut pentru ea câteva zile, ca să-şi rezolve singură problemele! Aşa că...

Oftă greu, privind-o lung... şi se întoarse cu faţa spre perete.

5 octombrie 2002 - sâmbătă

Ioan

Uşa chioşcului se deschise larg; fiul lui intră, lăsă valiza lângă geam şi se aşeză, zâmbind...

- ... Neaţa, mă!
- Bine te-am găsit.

Îl privea lung, dar Roberto se ambiţiona să privească prin geam, prin taraba din faţă... Prin zidul pieţei...

- ... Mă!
- Da?
- Ce taci? Spune!
- Păi nu ţi-am spus aseară, la telefon?

Deci fiul lui avea ceva important de rostit! Se aşeză lângă el şi decise să-i uşureze mult sarcina:

- Ba mi-ai spus ce s-a întâmplat pe-acolo - şi ştiu că i-ai spus şi maică-tii. Eu vreau să-mi spui acum părerea ta. Nu ce s-a întâmplat; ce crezi tu că o să se întâmple. Şi de ce.

Şi-acum îi privea încruntarea... Într-un târziu, Roberto îşi aprinse o ţigară şi suflă lung fumul:

- ... Ştiu ce părere aveţi despre căsătoriile mixte. Şi, nu ştiu de ce, ceva în adâncul sufletului meu îmi spune că asta va fi una reuşită.

Aoleu! Văleleu! Românca aia chiar i se potrivea lui Florentin?

- Are ceva, nu ştiu ce... Ţi-am spus şi aseară şi-ţi spun şi acum: categoric, n-a plecat acolo de bunăvoie. Şi nu stătea acolo de bunăvoie. Avea nişte bandaje la încheieturile mâinilor; tind să cred că a încercat să se sinucidă şi n-a reuşit.

Aha...

- De când am luat-o noi şi până i-am lăsat pe ei la hotel în Timişoara, cu greu a ridicat ochii din pământ. Se vedea de la o poştă că ar fi preferat s-o înghită pământul, decât să se uite-n ochii mei, ştiind ce-am făcut pentru ea şi mai ales cine sunt. Când m-am prezentat, s-a făcut roşie şi-apoi galbenă ca gutuia... Florentin, evident, era euforic; o sorbea din priviri şi-aşa, slabă ţâr, bătută măr şi drogată zdravăn...

Drogată, bătută, înfometată... violată...

- ... Sub tot aspectul ăsta de tânără bătută, drogată, răpită, violată şi dornică de sinucidere, care vorbeşte foarte puţin şi se uită numai în pământ, stă totuşi o personalitate aparte. Iar Prâslea ştie asta. A simţit-o, că nu-i prost! Iar dacă ştie cum şi ce să-i spună azi, până s-o aducă la ea acasă, or să intre împreună-n biserică.

Zâmbi slab:

- Asta, firește, dacă şi ea are ceva sentimente pentru el! Că nu cred c-o să se mărite cu el din recunoştinţă!
- Dacă vrei părerea mea, ca privitor din afară, cred că are. Nu e disperată, aşa ca el; dar e ceva-ceva...

Aprobă şi se ridică:

- Bine. Vezi ce-i spui maică-tii acum; că dacă tot aşa o anunţi şi pe ea că poate să se-apuce să facă lista soacrei mari, rămâne nevastă-ta văduvă!

Se grăbea spre clientul din uşă. Trebuia să se gândească...

Deci şi românca avea ceva-ceva în suflet pentru Florentin... Ciudat! Doar se căsătorise cu românul ăla blond! Totuşi, între ea şi Florentin fusese... mai nimic! O fi fost băiatul lui mare crai, mare maestru; dar...

Sigur, după aproape o lună de înfometare, bătăi şi droguri, toate astea presărate printre "şedinţele" de sex, sigur că săraca fată se dezmeticise din visare şi recalculase toate rubedeniile şi cunoştinţele! Îşi recalculase mai ales soţul! Dar, de la asta, până la a socoti cine era Florentin pentru ea, ce reprezenta şi ce şanse avea...

Dar Roberto nu era nici nebun, nici sinucigaş! Şi era ditamai omul în toată firea! Dacă-i spusese tocmai lui verde-n faţă că Florentin şi românca au şanse mari să intre într-o zi împreună în biserică...

... Mă rog; să discute şi cu Florentin, să afle ce va face ea după ce fusese salvată din ghearele lui Gigi, eventual chiar şi s-o cunoască... Şi mai vedeau ei unde intrau şi mai ales când! Momentan, trebuia să redevină calm şi zâmbitor - pentru că discuţia cu Roberto se sfârşise acolo. Acel 1% "pro" se dovedea a fi mai puternic decât cele 99% "contra". Şi nu putea spune că-i convenea foarte tare asta.

Ana-Maria

Deschise încet ochii... Era linişte. Întoarse imediat capul spre stânga: doar nu plecase!... Nu; dormea dus, încruntat de parcă tocmai purta discuţii aprinse cu Evelin...

Se încruntă şi ea: foarte inteligentă "mişcarea"! Îşi amintise de cine nu trebuia, chiar când nu trebuia: adică dimineaţa! Împinse încet pătura, se ridică şi duse rând pe rând toate pungile în baie. Închise uşa... Păi să facă sandwich-uri, că altceva n-aveau iar ea una simţea c-o ia cu leşin din cauza foamei!

Termină repede; reveni cu farfuria plină în cameră, se aşeză pe unul dintre fotolii şi începu să mănânce. Mesteca repede, cu poftă, şi-l privea lung...

Ce ciudat! El se îngrijorase pentru ea, se interesase unde era, se împrumutase probabil de bani, se dusese în Serbia ca s-o scape pe ea de la Gigi şi acum voia să se însoare cu ea! Viaţa ei se schimbase radical de mai multe ori în ultimele 20 de zile: atât de radical, încât încă nu era în stare să se dezmeticească! Ştia că nu trăia un vis, ştia că acum nu realiza prin ce trecuse şi cât de mult o marcase acel episod. Se va dezmetici probabil diseară târziu, când se va încuia în apartamentul ei şi va încerca să adoarmă. Când o să revadă totul cu ochii minţii. Florentin spusese că găsise apartamentul ei răscolit şi făcuse el curat; din punctul ăsta de vedere, îi era recunoscătoare - pentru că, dacă s-ar fi întors acolo şi-ar fi văzut totul întins aşa cum fusese când plecaseră ei spre Primărie...

Nu voia să se gândească acum la Florentin, pentru că trebuia să termine întâi nebunia cu Evelin. Trebuia să se ducă şi la poliţie, să vadă dacă era într-adevăr dată dispărută, să lămurească problemele acolo...

Cum să dovedească faptul că fusese dusă în Serbia? Oare Florentin avea vreo dovadă? Oare Roberto avea biletele de autocar?

Multe întrebări, nici un răspuns...

Ochii negri se deschiseră brusc; roşi violent, dându-şi seama că fusese surprinsă holbându-se la el, şi se ridică imediat:

- Neaţa.
- Neaţa.
- Am făcut eu sandwich-urile azi.
- ... OK!

Ea se grăbea să facă un duş şi să se schimbe. Să evite, oricum, o continuare a discuţiei de ieri! Pentru că se întreba în ce măsură un bărbat atât de special va fi dispus să-şi petreacă restul vieţii alături de ea - care trecuse prin experienţe greu de imaginat...

Florentin

Hm; o surprinsese privindu-l lung, "măsurându-l şi cântărindu-l", iar acum Ana se încuiase în baie. Poate profitase de acele câteva minute de singurătate ca să-l aprecieze "din priviri" şi să se gândească dacă intenţiona să se lege la cap cu el sau nu! Îi era frică de acea posibilitate; îşi dăduse seama că avea de-a face cu o femeie şcolită, foarte specială... adică o femeie care în mod normal nu s-ar uita la unul ca el, ci la o matahală blondă, licenţiată şi plină de bani. Şi lichea, ce-i drept - dar, deh, nimeni nu-i perfect! Aşa că s-ar putea s-o fi pierdut deja, fără să ştie, iar ea să-l împingă pe viitor cât mai departe de ea. Cine putea şti?!

Se aşează în locul ei şi luă o felie de pâine: acum, răul era făcut. Se trezise după ea - şi poate că asta semnase sfârşitul poveştii frumoase din planurile lui. Rămânea de văzut. Era sigur că vor face drumul Timişoara-Bucureşti într-o tăcere deplină, cel mult schimbând impresii despre flori şi peisaje! Ana trebuia întâi să termine ceea ce începuse cu matahala; până nu încheia conturile cu trecutul, femeia aia îl va ţine departe de ea. Dureroasă comportare... Dar o înţelegea. O să încerce să-i respecte dorinţa...

Ana-Maria

Gata: erau în faţa blocului ei. Trecuseră pe lângă chioşcul cu flori: era însă închis. Sigur, era opt seara; dar puteau exista şi alte explicaţii, iar ea nu se grăbea să i le ceară. Merseseră atâtea sute de kilometri vorbind despre flori şi peisaj; şi chiar nu era momentul să-l întrebe unde era mama lui! Se întoarse spre el, dar nu avu curaj să-l privească:

- Te rog, vii sus cu mine? Mi-e frică să urc singură.

- Sigur că vin.

Fiu! Chiar îi era frică să nu cumva să descuie uşa şi să dea nas în nas cu Evelin! Intrară în scară; liftul era la etajul 9. Apăsă butonul, încruntându-se: şi atunci fusese tot la 9... Doamne, dacă ar fi avut atunci îndeajuns de mult curaj să se gândească cu adevărat la ceea ce se întâmplase şi să-i spună lui Evelin că nunta "picase"! Acum era legată cu ditamai bolovanul de gât... şi cine ştie ce idee o să-i vină soţului ei - să renunţe la divorţ, sau cine mai ştia ce altceva!

Liftul pocni; deschise imediat uşa şi intră în cabină. Nu avu timp să se dezmeticească; involuntar, alese partea din stânga. Aceeaşi parte pe care-o alesese şi atunci...

Ridică încet privirea spre el: cum fusese posibil? Câteva zeci de ocheade, un trandafir şi liftul acela; îl revăzuse apoi în Serbia, hotărât s-o cumpere ca s-o scape... Discutase cu el în Timişoara, unde aflase că era hotărât să se însoare cu ea... Şi acum, ca şi atunci, Florentin era foarte serios; privea uşile liftului şi nu spunea nimic. Iar ea era extrem de nepoliticoasă pentru că-l privea aşa fix! Dar...

Gata, ajunseseră la etajul 6. El se grăbi să iasă; ajunşi în faţa uşii, tot el scoase cheia din buzunar şi i-o întinse... De ce nu descuia el? Mă rog; descuie şi deschise larg uşa. Intră încet în semiîntunericul din hol...

Florentin intră pe lângă ea şi se grăbi să aprindă toate luminile din apartament. Era o ordine perfectă în jurul ei; o curăţenie impecabilă! Dacă el făcuse asta, era un adevărat vrăjitor!

Deci era acasă... în sfârşit...

Se aşeză la masă, în bucătărie, şi privi lung aragazul: venise aici acum mai bine de un an, însoţită de George. După un an şi ceva... Acum un an şi ceva, de fapt, fusese răsfăţata mamei, ţinută în camera ei cu cărţile-n poală şi rugată să dea la facultate. După un an şi ceva, se întorcea din Serbia... Cât de dor îi fusese de bucătăria asta! Bufni în plâns:

- Doamne, n-am crezut că voi mai intra vreodată aici!

- Hei, nu mai plânge! Important e că eşti acum aici!

Da, ştia că aşa era! Dar ce vină avea dacă nu se putea opri din plâns?!

- Dacă vrei, rămân aici cu tine în seara asta.

Nu-nu! Îşi şterse lacrimile şi se grăbi să se ridice:

- Nu, e prea mult! Ai făcut şi-aşa prea multe pentru mine, părinţii tăi nu ştiu nimic de tine de-atâtea zile...

Mâna lui îi ridică încet capul; ochii negri o întrebau dacă putea într-adevăr să rămână singură...

- Eşti sigură? Aici sunt o grămadă de cuie şi şuruburi; Doamne fereşte, să nu se întâmple vreun accident!

Negă ferm, încercând să zâmbească:

- N-are ce accident să se întâmple.

Florentin zâmbea... şi adăuga:

- ... Iar dacă nu te cred pe cuvânt, pot să le iau pe toate cu mine, nu?

Începu şi ea să râdă: trăznită variantă!

- Bine, te cred. Dar numai după ce mănânci şi te linişteşti.

OK, perfect aşa! Îl văzu buzunărindu-şi geaca:

- Uite aici paşaportul de la Gigi: poate o să ţi-l ceară la poliţie. Şi buletinul tău. Mă duc să iau ceva de mâncare.

Nu! Să nu ia de mâncare!... Dar cine-l mai putea opri pe Florentin, atunci când voia el ceva? Bineînţeles că se aruncase practic pe uşă afară, ca să nu fie refuzat! Era un om...

... Măcar să se schimbe şi să pună hainele la spălat, să fie gata până mâine! Dădu să iasă, dar observă plicul de pe masă...

Îl desfăcu şi scoase hârtia. Tocmai găsise citaţia de divorţ.

Dragul de Evelin, îndrăgostitul lulea care nu putea trăi fără ea, a cărui viaţă devenea insignifiantă fără zâmbetele ei fericite, ai cărui copii născuţi de ea vor fi cel puţin "einsteini", fantastica partidă blondă cu bani după care tânjeau toate tinerele din Bucureşti, Van Damme-ul autohton cu aer superior şi uşor absent - soţul ei adică, nu pierduse nici o secundă. Plătise probabil o mică avere ca să obţină un termen atât de scurt; luni se vor întâlni deci la tribunal. Probabil că Evelin abia aştepta revederea cu ea; dacă la opt ore de la dispariţia ei se dusese cu poliţia la Florentin acasă, era clar ce bănuia mintea lui bolnavă!

Sau fusese doar isteţ şi-şi "încropise" un mic alibi, aruncând impresia de vinovăţie asupra altuia?

Lăsă hârtia pe masă şi intră în sufragerie. Şi aici era o curăţenie exemplară...

De ce se ducea spre telefon? De ce va ridica receptorul şi va forma numărul soţului ei? Ţinea atât de mult să-l anunţe că era în Bucureşti? Că-l căuta - mă rog? Chiar voia să-l caute?

Nu; avea o bănuială. Presupunea acum că momentele lui de absenţă uşor încruntată, clipele când lua poziţia maiestuoasă şi visa brambura cu ochii deschişi se datorau gândurilor plecate acasă la fosta amantă. Trecerea prin Serbia o dezmeticise bine; o învăţase să gândească pragmatic, practic, îi arătase unghiul gândirii majorităţii bărbaţilor...

Ridică receptorul, formă numărul şi aşteptă. Pericolul ca Evelin să-şi fi cumpărat telefon cu afişaj era extrem de mic; aştepta deci...

- Da?

Zâmbi amar: avusese dreptate. Îşi îngroşă vocea:

- Bună seara.

- Bună seara.

- Familia Ionescu?

- Nu, aţi greşit numărul.

- Mă scuzaţi.

- Nu face nimic.

Lăsă receptorul în furcă, stinse lumina şi reveni în bucătărie: probabil că Evelin înaintase divorţul, iar dra avocat Oana trăsese sforile pentru aşa urgenţă majoră! De vreme ce el îi mulţumea luând împreună cina la el acasă, în cadru restrâns... Ştia ce însemna "cină în cadru restrâns"; i se oferiseră şi ei vreo două-trei, când el nu fusese prea îngândurat-absent cu mintea după "fosta". Fusese însă sub farmecul acela fals, menit doar să-i ameţească ei minţile, şi nu înţelesese atunci...

Acum îşi dădea seama ce omisese înainte de nuntă. Şi atunci, ameţită şi zăpăcită de farmecul lui Evelin, îşi dăduse uneori seama că trebuia să fie şi ceva putred la mijloc - că râul nu putea fi 100% miere. După duşul rece pe care-l trăise în ultimele 20 de zile, aflase şi ce anume omisese. Ce anume nu putuse calcula pe-atunci. Evelin insistase să se însoare cu ea ca să-i plătească o poliţă mai veche Oanei. Şi ca să-şi vadă părinţii mulţumiţi şi fericiţi. Doamne, câte femei frumoase şi cuminţi stăteau acasă şi creşteau copii, în timp ce soţii lor, personaje "de succes" în plan profesional, le înşelau pe rupte! Câte femei statornice, căsătorite ca să trăiască o viaţă alături de cel ales, duceau o viaţă de complezenţă de dragul copilului şi-al compromisului! Câte asemenea femei nu aveau şansa unei citaţii! Câte nefericite credule - şi cât de aproape fusese ea de a deveni una din ele! Ea însă avea citaţia pe masa din bucătărie...

Greşise foarte mult atunci când nu ascultase de Florentin şi se

măritase cu acel individ. Dar se va duce poimâine la tribunal şi va aproba imediat divorţul, aşa că greşeala aceea va fi scurtată cât de mult posibil. Deci asta era uşor de rezolvat; mai rămânea problema buletinului, pe care Starea Civilă i-l anulase iar ea nu-l putea schimba până nu era gata divorţul - pentru că n-avea rost să-l schimbe ca să-l schimbe iar... Trebuia oricum să treacă pe la poliţie, să fie sigură că o scoteau de pe lista cu persoane dispărute şi evita astfel cine mai ştie ce bulibăşeală legală cu propria identitate! Mai avea apoi problema lichidării cu firma lui Evelin şi găsirea unui nou serviciu; problema banilor...

Soneria piui scurt de două ori. Se apropie de uşă, realizând abia acum că poate Evelin înţelesese cine greşise numărul... Descuie uşa, hotărâtă să-i spargă capul! Florentin intră, zâmbind slab:

- Gata.

Ciudat; doar îi zâmbise şi trecuse pe lângă ea - iar mintea ei se blocase total. De parcă era din nou victima unei vrăji!

- M-am gândit că e mai bine să nu ieşi din casă până nu te întremezi şi-ţi trec vânătăile; aşa că ai aici provizii până mâine seară.

Aprobă şi se apropie de el:

- Nici nu ştiu... Nu ştiu cum aş putea să-ţi mulţu

- Atunci nu-mi mulţumi, te rog! Mă superi! Hai, că am fugit şi eu!

Şi uite-aşa trecuse iar pe lângă ea ca vijelia! Se grăbi să-l ajungă din urmă măcar la uşă; Florentin luă valiza şi zâmbi:

- Sigur laşi cuiele în pace?

Aprobă, iar el deschise uşa:

- Ţi-am scris numărul meu de telefon în agendă. Mă găseşti acasă seara; ziua cred că ştii unde sunt...

Aprobă din nou...

- Dacă ai nevoie de ajutor, sună-mă!

Aprobă...

- Dacă ai chef de-o plimbare sau o discuţie...

Da, ştia: să-l sune. Asta şi intenţiona să facă - doar că n-or să-i vină prea curând chefurile astea!

- Iar dacă-ţi face probleme, să ştii că de mult mi-am propus să-i sparg nasul. Mi-ai face deci o mare plăcere să mă anunţi când vrea şi el!

- Bine.

- Pa.

Ridică privirea spre el; Florentin stătea în mijlocul palierului, cu valiza în mână, şi-o privea cu ochi un pic rugători...

- Pa. Vorbim.

- Vorbim.

Îl văzu apropiindu-se de lift; închise şi ea uşa, o încuie bine, puse siguranţa...

Uneori, se comporta ca un adevărat soţ; de exemplu acum, când umpluse masa cu sacoşe. Alteori, avea veleităţi de frate mai mare: să aibă grijă de ea, să nu se gândească iar să se sinucidă... Iar printre acele două imagini se ivea uneori imaginea îndrăgostitului care-i spunea că se notase singur în agendă şi-i amintea că ştia deja programul lui de lucru, că era o fire căreia îi plăceau plimbările şi discuţiile...

Să-şi facă ceva de mâncare şi să încerce să se uite la televizor. Sau să se culce. Să evite, oricum, să ţină lumina aprinsă: jaluzelele nu erau formidabile, iar Evelin era un bun psiholog.

Florentin

Hm; era lumină în toată casa. Probabil că Roberto le spusese ce stabiliseră de comun acord, şi deci îl aşteptau toţi cu veşti! Iar el ar fi preferat să se întoarcă la Ana, pentru că ştia care va fi prima întrebare, cea dinaintea lui "Bine ai venit". Ea se va referi la Ana şi răspunsul ei la propunerea lui. Tot neamul lui fierbea acum de nerăbdare să afle dacă romînca se mărita cu el sau nu! Iar el ce putea să le spună? Orice era diferit de "Da" va isca hohote de râs: adică "Nu"! Prostălăul se făcuse de râs salvând-o şi aducându-i-o înapoi matahalei pe propria cheltuială! Cât ura momentele alea!

Împinse poarta şi intră; uşa casei se deschise iar Roberto îi făcu semn, din prag... Ah, aşa era! Uitase s-o sune pe mama lui! Deci pe lângă discuţia despre "se însoară, nu se însoară", va mai fi şi cea despre "nu mai ţii la noi, ai uitat de noi, nu mai valorăm nici două parale în ochii tăi"! Intră în casă.

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

Îl întreba din priviri cum era atmosfera, la ce să se aştepte, dar Roberto ridică din umeri şi-i întoarse spatele. Adică nu ştia, sau nu voia să-i spună? Greu de apreciat!

Păi... Păi, să descopere singur asta, nu? Îşi duse valiza în cameră, se apropie de uşa bucătăriei... Evident, tăticul lui ajunsese târziu acasă şi servea abia acum cina! Iar toată lumea stătea frumos pe lângă el, discutau de zor... Intră în bucătărie:

- Bună seara.

- Bine-ai venit! Băi, că mult ai mai ocolit!

Se strâmbă la Marcel şi dădu să se aşeze la masă; mama lui se ridică şi se apropie de aragaz:

- Ei bine, ce-a zis? Se mărită cu tine, sau nu?

Înlemni, privind-o lung... Chiar se ţicnise? Deschidea discuţia în faţa tatălui lui? Tocmai ea, care timp de 20 de ani - adică până în acel moment - îl învăţase că discuţiile se ţineau întâi între patru ochi, "se şlefuiau", se cenzurau şi abia după aceea "i se serveau" capului familiei?

- Ia lasă, fă, băiatul în pace! Ete, nici seara bună nu i-ai zis - şi l-ai şi luat la rost!

Alta acum! Tatăl lui îi lua apărarea! Întoarse capul, aşteptându-se la orice de-acum încolo...

- Ia vino încoa, Florentine!

... Şeful casei, capul familiei se ridica de la cină ca să discute cu el despre romînca pe care-o salvase din Serbia! Pământul se învârtea în sens invers!

Intrară în camera lui; abia acum, când se aprinse lumina, văzu fotografia Anei sprijinită pe noptieră, la loc central! Aoleu - Roberto chiar voia să-l vadă bătut măr! Se grăbi să se apropie de pat; sub pretextul pernei strâmbe, răsturnă fotografia cu cotul... şi abia acum răsuflă uşurat: să discute deci! Tatăl lui se aşeză pe pat:

- Ia spune-mi cum a mers recuperarea fetei. Că Roberto mi-a zis câte ceva, dar n-am prea priceput.

Se aşeză imediat lângă el:

- Păi am ajuns acolo, am găsit casa lui Gigi şi am sunat la interfon. Ni s-a spus că doarme, să revenim după patru; am revenit, dar ni s-a spus că e ocupat şi putem să revenim a doua zi la patru. Am rămas în faţa casei şi-am stat la pândă cu rândul. La opt a încercat să plece cu fetele la treabă - şi-am strigat-o...

- Ştiu, mi-a spus Roberto. Şi-ai stat în faţa casei două zile?

- Da, cu schimbul: patru ore eu, patru ore Roberto.

- De dragul ei?

Plecă grăbit capul - acum ce să-i mai răspundă?

- ... Înseamnă că, după ce-a plecat Roberto, ai vrut să afli şi tu unele lucruri. Ce-ai vorbit cu ea?

- I-am spus totul.

- ... Cum adică?

- I-am spus că eu am fost de vină pentru tot ce i s-a întâmplat ei, iar ea m-a contrazis.

- Normal.

- I-am spus ce planuri am cu ea, ce vreau de la ea şi ce se cere de la ea; mi-a cerut să o înţeleg, să n-o grăbesc, să-i las puţin timp să-şi pună treburile în ordine. I-a venit deja citaţia de divorţ, aşa că

- Tu de unde ştii chestia asta?

Aoleu! Se grăbi să improvizeze:

- Păi am dus-o până acasă şi a găsit-o în cutia de scrisori. Îi era frică să nu dea de bărba-su şi m-a rugat să urc cu ea...

- Deci, în concluzie, nu ţi-a spus dacă e dispusă să se gândească la planurile tale.

- Ba da.

- Şi ce-a spus?

- ... Mă rog, a folosit un context şi-un joc de cuvinte; dar mi-a dat de înţeles că, imediat cum îşi aranjează piesele principale din viaţă, planurile mele vor fi primul lucru la care se va gândi.

- Aşa ţi-a dat de înţeles.

- Da.

- ... Asta înseamnă că mâine n-o să te caute, dar poimâine o să treacă pe la chioşc. E firesc, să ştii!

Da, ştia că era firesc să fie aşa; doar că trebuia să-l lase pe tatăl lui să spună asta şi să-i ţină apoi o lungă prelegere despre cât de marcată era ea şi cât de grijuliu şi răbdător trebuia să fie el...

- Roberto mi-a spus în ce hal aţi găsit-o. Maică-ta parcă a înnebunit; are o aversiune extremă faţă de ea. Ea nu l-a crezut deci; e ferm convinsă că te-ai vorbit cu frati-tu să minţiţi ca s-o înduioşaţi pe ea şi să o convingeţi s-o accepte. Eu însă am vorbit azi cu nişte cunoscuţi de-ai mei, care mi-au spus câteva lucruri despre peştele la care-a fost şi mai ales despre capul afacerii. Se practică folosirea drogurilor ca mod de a le constrânge pe fete să facă treabă. Cum se simte acum: şi-a revenit, sau e cazul să te gândeşti s-o duci la dezintoxicare?

- Se simte bine; nu i s-a făcut rău, nu a făcut temperatură, a început să mănânce bine... Cred că-i bine.

- Aha. Bun! Tu ce ştii - o mai avea ceva bănuţi în casă, sau noi stăm şi ospătăm iar ea moare de foame-n casă?

Încercă să nu se fălească precum un cocoş:

- I-am făcut eu cumpărăturile, ca să fiu sigur că are.

- Păi ai avut bani?

Improviză din nou:

- Mi-a lăsat Roberto, când ne-am despărţit în Timişoara. Ca să am măcar de drum şi de-un suc.

- Ei, bravo! Aşa da! Acum, ar trebui să-ţi bagi minţile-n cap şi să te temperezi. Ştiu că abia aştepţi să te vezi cu ea; dar te rog să nu-i dai târcoale prea curând. Las-o să-şi aranjeze treburile; trebuie să se ducă la poliţie să dea declaraţii, să dea ochii cu bărba-su, să vorbească cu părinţii ei, să-şi caute un serviciu, să se ducă la tribunal când o fi momentul... Şi s-ar putea să aibă o aversiune pentru bărbaţi în general, după ce-a păţit pe-acolo. Dacă ea simte nevoia să te vadă, ştie unde te găseşte.

Aprobă imediat: corect!

- Aşa că tu o să stai cuminte cu maică-ta la vânzare şi n-o să-i dai târcoale. Şi-aşa, sunt sigur că o să treacă zilnic prin faţa ta!

Na, că-l făcuse să roşească!

- Hai, schimbă-te acum şi fă şi tu un duş; că dacă n-ai mâncat nimic toată ziua, mai poţi să rabzi un sfert de oră. Eu mă duc s-o potolesc pe maică-ta, să nu-ţi sară la gât când te-o vedea iar în bucătărie.

Bine! Rămase singur...

Ce mai: tatăl lui avea dreptate! Trebuia să-şi vadă de treaba lui acum. La urma urmei, făcuse foarte multe lucruri pentru ea! Poate că venise timpul să se oprească şi să aştepte un răspuns cât de mic din partea ei! Nu?

Hm; deci mama lui n-o putea suferi pe Ana, pe când tatăl lui îi dădea sfaturi bune despre cum trebuia să se comporte ca să n-o sperie... Ce mai; în curând, toată familia lui o s-o adore! Aşa noră, mai rar!

6 octombrie 2002 - duminică

Ana-Maria

Intră în secţia de poliţie; ofiţerul se grăbi să se ridice:

- Bună dimineaţa. Căutaţi pe cineva?

Bună întrebare! Căuta pe cineva?

Se trezise ţipând la patru dimineaţa; şi cum nu avusese rost să încerce să mai doarmă după asemenea vis, înghiţise un Distonocalm. Şi îşi scrisese declaraţia pe îndelete, apoi o rescrisese cu modificările de rigoare, mâncase, se fardase, venise până acolo... Dar nu-şi făcuse încă un plan! Zâmbi, fâstâcită:

- Aş dori să ştiu dacă o persoană este dată dispărută.

- ... Aţi putea să reveniţi mâine? Azi nu lucrează nimeni sus...

- Iar dvs nu-mi puteţi spune? Nu aveţi nici măcar o listă cu nume undeva, la vreun avizier?

Bărbatul se încruntă, vizibil deranjat de modul în care i se sugerase că era "inutil":

- ... Cunoaşteţi datele de identitate?

Îi întinse buletinul; bărbatul o privi lung, privi şi fotografia... Şi-i înapoie actul:

- Dvs glumiţi?

- Nu; aş dori să ştiu dacă am fost dată dispărută.

- ... Staţi o clipă, să verific.

Bun; ea aştepta, tânărul intrase într-o cameră... După câteva secunde, îl văzu revenind foarte grăbit:

- Vă rog să mă urmaţi.

Bine! Deşi îi spusese că nu lucra nimeni la birouri... Fu invitată într-o cameră şi i se oferi un zâmbet mult mai amabil:

- Dl căpitan vă roagă să-l aşteptaţi aici: abia se trezise când l-am sunat eu. Vă servesc cu o cafea?

Negă scurt.

- Apă?

Negă din nou.

- Vă deranjează dacă vă las singură? Colegul meu lipseşte câteva minute şi sunt singur...

Hm; ce să mai spună!? Negă din nou; rămase deci singură...

Bun! Venise la poliţie. Mai mult - căpitanul care se ocupa de cazul ei aflase că ea îl aştepta acolo, aşa că venea în mare viteză s-o interogheze! Vor urma o grămadă de întrebări, repetiţii ale acelor întrebări, verificări ale răspunsurilor ei... Le bănuia cam pe toate; aşa că se ridică şi ieşi din birou - dacă mai stătea pe scaunul ăla, gândindu-se la discuţia cu dl căpitan, înebunea! Începu să citească hârtiile de pe pereţi: diverse cereri, formulare... Îşi petrecu deci douăzeci de minute punându-se la curent cu toate cerinţele legale referitoare la buletin, paşaport, schimbarea domiciliului şi alte chestii asemănătoare; auzi apoi paşi pe coridor.

- Bună dimineaţa. Sunteţi dna Leoveanu?

- Cioroacă: Leoveanu e un "accident" ce se va repara curând.

Bărbatul o invită înapoi în birou şi închise uşa:

- Sunt căpitanul Noica; eu m-am ocupat de dosarul dvs.

Zâmbi slab, aşezându-se pe scaun:

- Deci a avut bunul simţ să-mi anunţe dispariţia...

- Da. Unde-aţi fost până acum, dnă Leoveanu?

- Cioroacă.

- Mă scuzaţi, dar ăsta vă este numele de după căsătorie...

- Nici o problemă. Am fost în Serbia.

- ... Cu o prietenă?

Negă.

- ... Aţi vrut să plecaţi un timp, ca să-i plătiţi dlui Leoveanu o poliţă mai veche?

Negă din nou şi decise să desluşească misterul:

- Înainte de a vă spune unde-am fost şi de ce, vă rog să păstraţi discreţia maximă în cazul meu.

- Sigur, dnă!

- Veţi înţelege de ce spun asta atunci când veţi afla unde-am fost şi de ce. Şi vă mai rog să nu-l anunţaţi pe dl Leoveanu de întoarcerea mea. Ne vom întâlni oricum mâine, la prima înfăţişare de divorţ, şi n-aş vrea să discut azi cu el. Că nu prea mai am ce.

- ... Înţeleg. O să vă rog să daţi o declaraţie scrisă, ca să...

Scoase hârtiile din geantă, dar nu i le întinse:

- Aş dori, dacă se poate, să închideţi azi dosarul meu, fără nici un fel de repercusiuni asupra celor menţionaţi în declaraţia mea.

- Vă rog să lăsaţi asta la latitudinea mea.

- Dle căpitan, dacă decideţi să luaţi măsuri împotriva anumitor persoane din declaraţia mea, eu voi avea de suferit.

- Fiţi sigură că poliţia vă va asigura protecţia de care veţi avea nevoie.

Aruncă foile în faţa lui şi se ridică, ţipând pur şi simplu:

- Peştelui n-o să-i ia mai mult de cinci minute ca să-mi facă felul! Are pistol şi planuri pe termen scurt!

Acum individul tăcuse; ea simţea că-i tremură genunchii, că o să reînceapă să plângă... Preferă să se apropie de fereastră şi "să-l trateze" pe căpitan cu spatele. Foile foşniră imediat în spatele ei...

Prefera să privească pe fereastră. Curtea secţiei de poliţie era îmbrăcată în verdeaţă arămie; copacii multicolori zâmbeau parcă în razele soarelui, amintindu-i că era duminică, era cald, ar fi putut să iasă la o plimbare... Auzea uneori foşnet de hârtie; nu auzea însă nici o întrebare, nici o nelămurire, nici o intenţie de-a afla numele întreg al lui "G." sau "M."... Nici măcar o exclamaţie simplă!

Deci Evelin avusese bunul simţ să-i anunţe dispariţia... Sau, mai degrabă, fusese silit de disperarea mamei lui să sune la poliţie! Poate sunase chiar ea! Soţii Leoveanu erau oameni de treabă, chiar o plăcuseră... Poate se sesizaseră ceilalţi nuntaşi, poate colegele ei de serviciu... Poate că altfel nu putuse el să înainteze divorţul! Sau aceea fusese măsura de precauţie a Oanei! Cine putea şti?!

- ... Da. Vă promit că declaraţia dvs nu va avea repercusiuni asupra celor notaţi în ea. Mai ales că în unele cazuri aţi folosit doar iniţiala numelui mic.

Asta era bine; aşa-i plăcea şi ei.

- Aveţi însă vreo dovadă că ceea ce aţi scris aici e adevărat?

Se apropie de el şi-i întinse paşaportul fals:

- Aşa m-au scos din ţară. M-au fotografiat în rochia de mireasă; puteţi compara poza cu imaginile de la nuntă.

Se reaşeză pe scaun şi aşteptă... pentru că vor urma cu siguranţă foarte multe întrebări!

- Mda; e un fals bunicel. Dacă n-aş şti cum vă cheamă în realitate şi de ce sunteţi aici, chiar nu mi-aş da seama... Bănuiesc că vreţi să ştiţi ce s-a întâmplat aici cât aţi lipsit!

- Prin prisma înfăţişării de divorţ de mâine, m-ar interesa unele amănunte...

- Bineînţeles. Am fost chemaţi de către mama dlui Leoveanu; dânsa a telefonat la 955. Ne-am prezentat la restaurant; soţul dvs era negru de supărare. Acum îmi dau seama şi de ce; probabil că acţiunea pe care-o plănuise s-a vrut a fi o pedeapsă de câteva minute, şi tocmai descoperise că făcuse o prostie foarte mare.

Ridică din umeri: n-o interesa partea asta.

- Tot el ne-a sugerat că aţi putea fi la dl Manolache; evident, a încercat să se disculpe... Am verificat şi acea pistă, spre nemulţumirea dlui Manolache. S-au cam... "împuns" în stradă. Dl Manolache l-a acuzat imediat că v-a făcut ceva rău, că v-a alungat; evident, dl Leoveanu n-a recunoscut. După acea zi, am ţinut sub observaţie ambele personaje: erau amândoi principalele persoane implicate în caz. Dl Manolache s-a dus în Ferentari, însoţit de o armată de amici şi niscai sume de bani, ca să pună întrebări, să afle unde sunteţi. Dl Leoveanu s-a dus zilnic la serviciu şi apoi a ieşit în oraş cu o persoană de sex feminin. Zilnic, aceeaşi persoană...

- Am înţeles. E de-ajuns. Deci: închideţi dosarul meu?

- Bineînţeles. Chiar acum.

Se ridică şi luă paşaportul de pe birou:

- Am rugămintea să mi-l lăsaţi până mâine: sigur mi-l vor cere la tribunal.

- Vi-l las; dar să mi-l aduceţi, să-l pun la dosar.

- Vi-l aduc mâine. Mai aveţi nevoie de prezenţa mea?

- Nu. Acum locuiţi în vechiul dvs apartament?

- Da; în Tei, unde am mutaţia în buletin.

- Deci am numărul dvs de telefon, în caz că mai am nevoie de informaţii. Uitaţi fotografiile pe care le-am primit de la dl Leoveanu şi certificatul dvs de naştere. Iar pe mine mă găsiţi la numerele astea de telefon. Oricând aveţi nevoie de ajutor sau de vreo informaţie, nu ezitaţi să mă sunaţi.

Luă cartea de vizită şi se grăbi să iasă:

- Vă mulţumesc. La revedere.

Alergă pe coridor, coborî treptele şi-şi dădu seama că trebuia să meargă liniştită, dacă voia să treacă de tânărul de la intrare! Aşa că păşi calmă, ieşi din secţie...

Deci dna Leoveanu sunase practic la poliţie; Evelin fusese prea îngrijorat ca s-o facă. Îngrijorat că va da de naiba! Că va fi acuzat de trafic de persoane! Nemernicul ştiuse din prima clipă ce i se întâmplase - că doar terminase Facultatea de Drept, nu Agronomia! Şi ştiuse şi cât de mult conta faptul că ştiuse pedepsele legale şi totuşi făcuse ceea ce făcuse! Fusese însă prea laş ca s-o caute cu adevărat. Florentin se dusese în Ferentari şi făcuse investigaţii, în timp ce Evelin se grăbise să se consoleze în braţele Oanei...

Mâine se vor întâlni la tribunal... Mâine o să dea ochii cu el. O să-l aibă în faţa ei... şi poate c-o să-l audă acuzând-o că îl înşelase cu florarul... Mâine, o să trebuiască să spună... Judecătorul o s-o întrebe, iar ea... Iar el poate că o s-o acuze că minte - şi că în realitate fusese acasă la Florentin. Iar ea...

Hei! Ce era cu ea? Plângea pe stradă? Din cauza lui Evelin? Nici gând! Îşi şterse lacrimile şi grăbi pasul: să se întoarcă mai repede acasă.

Evelin

Aşa deci! Era prânzul, Oana pregătise un mic festin şi luase şi-o sticlă cu şampanie - dar bineînţeles că nu avuseseră timp decât pentru primul pahar! Acum îi era foame; aşa că o împinse fără menajamente şi trase masa lângă pat.

- ... Evy, ţi-am spus că aseară a sunat cineva şi a cerut cu familia Ionescu?

- Mi-ai spus.

- ... Dacă a fost ea?

Bufni în hohote de râs:

- Ea? Crezi că mai are timp de de-astea, de când e cu florarul?

- Serios; cu cât stau şi mă gândesc mai mult, îmi dau seama că era vocea ei...

- Şi dacă a fost ea, ce? Te sperii de ea?

- Mă sperii de influenţa ei asupra ta.

- Ana nu are nici un fel de influenţă asupra mea. Nici tu n-ai, dacă te gândeai cumva la chestia asta atunci când găteai puiul.

Tăcea; şi Oana tăcuse. El mânca, ea probabil că se holba la el şi se întreba când devenise "Evy" un om lipsit de suflet şi sentimente! Puţin îi păsa lui acum de întrebările ei; decisese, în seara când florarul îi sunase la uşă, să nu mai iubească niciodată. N-o iubise pe Ana, dar instinctul de conservare acţionase probabil şi asupra minţii lui. Parcă şi de Oana se distanţase... O privea acum ca pe-o femeie oarecare - una din multele femei care-i dădeau târcoale zi de zi. Era mult mai simplu aşa. Şi mai convenabil, firește, de vreme ce în clipele astea el mânca iar ea se îngrijora pentru el! De atâtea ori fusese invers...

Mâna ei trase cearceaful; se încruntă şi se înveli din nou. Şi fu din nou dezvelit! Aa, asta voia...

Mâncare şi sex; între ele, şampanie. De ce-ar fi trebuit să se în-

grijoreze acum pentru Ana? Doar drăguţei lui foste secretare îi era foarte bine acolo unde decisese să se ducă! Şi nici nu se va prezenta mâine la tribunal, din simplul motiv că plecase de mult timp din apartamentul ăla şi nu primise citaţia! Doar îşi trimisese amantul să ia cheia, nu? Evident, îşi recuperase lucrurile şi predase apartamentul... că "coate-goale" n-avea bani de chirie...

Ana-Maria

Mărşăluia nervoasă prin casă. Se plimba grăbită pe holul ăla lung, între uşa sufrageriei şi uşa bucătăriei, şi nu ştia ce să facă. S-ar fi dus până jos...

S-ar fi dus măcar să-şi ia o pâine; avea trei, erau proaspete, dar ar fi coborât la complex. Evident, chioşcul era chiar în capăt, chiar înaintea primului magazin. Evident, ar fi trecut pe-acolo măcar să-l vadă, să schimbe câteva cuvinte. Ce să-i spună însă?... Să-l anunţe şi pe el că fusese la poliţie? Sau să-l întrebe doar ce mai face, cum merge treaba...

... Să se ducă să-i ducă hainele! Se repezi în balcon... Nu; nu se uscaseră şi nu le putea călca. Şi-atunci, cum să se ducă la chioşc dacă n-avea hainele gata? Cum să dea ochii cu mama lui fără haine? Fără câteva fraze bine gândite?

Se trânti pe scaun: o să stea acasă. Mai bine! Şi-aşa, încă nu rezolvase problema cu Evelin! Nu începuse să-şi caute serviciu! Florentin era în stare să-i umple zilnic frigiderul - iar asta era inacceptabil. Mai bine aştepta până mâine. După înfăţişarea de mâine dimineaţă, în drum spre casă, se va opri la chioşc. Hainele se vor usca până atunci; va mai prinde şi ea puţin curaj...

Ia să caute ceva frumos de îmbrăcat! Să verifice hainele pe care le mai avea acolo, să se asigure că avea ce purta mâine la tribunal! Voia să fie impecabilă; voia să arate bine... Voia să ascundă faptul că, pe la ora două, se ghemuise pe canapea şi plânsese în hohote amintindu-şi cum îi adusese Gigi micul dejun...

Florentin

Nouă fix; era deja prea târziu să mai ia iniţiativa şi s-o sune el! O aşteptase azi la chioşc - dar nu venise. Nici măcar nu trecuse spre magazine! Se pricepea deci la cumpărături, nu?... Nu; mai degrabă, ocolise ea blocul; sau se dusese cu autobuzul la piaţă. Deci îl evita, exact aşa cum spusese tatăl lui că se va întâmpla...

Îşi dădea seama că era exagerat. Ştia că trebuia să aibă multă răbdare cu ea, să n-o grăbească în luarea deciziilor, s-o lase să-şi pună singură ordine în viaţă şi să nu intervină decât atunci când îi cerea ea asta. Ştia că trebuia să aştepte să-i treacă spaima. Trebuia s-o lase să se liniştească, trebuia să lase lucrurile să se rezolve în ordinea lor firească...

Era greu; incredibil de greu! Îi fusese dor de ea azi; îi era şi acum, când privea lung prin ecranul televizorului... Şi era mulţumit că stătea lângă telefon. El încă mai aştepta. Poate o suna matahala - şi-atunci el fugea repede la ea ca să-i asigure liniştea şi siguranţa!

Ana-Maria

Abia mai vedea imaginile; era extrem de obosită şi-ar fi preferat să se ducă la culcare... Dar stătea în fotoliu, la jumătate de metru distanţă de telefon. Se asigurase că funcţiona, iar soneria era la maximum...

Era zece jumate; mult prea târziu pentru vreo iniţiativă din partea lui. Ea nu-l putea suna pentru că-i era ruşine... Şi-n plus, ce să-i spună? Dacă-i spunea despre vizita la poliţie, părea că-i făcea informarea ca unui cunoscut pe care-l ţine la curent într-o problemă comună. Aşa că...

Aşa că, de fapt, nu voia să meargă în dormitor. Camera aceea îi amintea multe lucruri; în patul acela, azi-noapte, visase un coşmar groaznic. Mai bine moţăia în fotoliu toată noaptea: ca să nu adoarmă prea adânc. Să nu viseze.

7 octombrie 2002 - luni

Ana-Maria

Mm, era prea de dimineaţă! Ar mai fi dormit un pic! Numai că la tribunal trebuia să fie la opt fix; se trezise deci la şase jumate, se îmbrăcase şi acum se pregătea să se fardeze. Dar să deschidă întâi geamul, să aerisească un pic!

Înlemni, cu mâna pe foraiber şi ochii asupra Jeep-ului din parcare. Doamne, era Jeep-ul lui Evelin!

Nu trebuia să fie văzută!

Se îndepărtă imediat de fereastră; coborî jaluzelele, stinse luminile, verifică siguranţa yalei şi se lipi de perete: tăcere totală! Linişte totală! Nici măcar un bâzâit nu trebuia să se audă!

Piuitul telefonului sparse violent liniştea. Alta acum! Cine o suna la ora aia "isterică"? Florentin oare? Sau Evelin?... Evelin avea mobil; poate era în maşină! Poate era jos, în Jeep, şi voia să se ofere s-o ducă el la tribunal! Ca să mai discute şi ei pe drum - că doar erau oameni inteligenţi şi n-avea rost să-şi scoată ochii... Să-l fi anunţat căpitanul? S-o fi văzut ieri vreun amic de-al lui? Orice era posibil!

Telefonul tăcu. Nu era însă prea târziu să-l audă sunând din nou! Aştepta, prevăzătoare şi temătoare totodată...

Asculta îngrozită zgomotele de pe palier... Liftul se tot plimba sus-jos; dar doar atât. Nu oprea la şase. Nu aducea paşii lui Evelin. Era oarecum liniştită ştiind că, atâta timp cât yala avea siguranţa pusă, acel bărbat nu putea intra peste ea decât dacă spărgea uşa! Asta era bine...

Partea proastă era că întârzia la tribunal! El avea ditamai Jeep-ul, putea să se grăbească; dar ea n-avea bani de aruncat pe taxiuri! Făcuse un control drastic ieri prin haine şi genţi şi mai găsise ceva mărunţiş. Avea însă un plan - pentru că ieri îşi schimbase bandajul de la încheietură şi-şi privise mai atentă mâinile, degetele...

Intră în dormitor şi se apropie precaută de fereastră. Jeep-ul nu mai era în parcare; ceea ce putea însemna că fusese păcălită de una din multele maşini ce aveau aceeaşi culoare şi acelaşi model cu a lui. La fel de bine însă, se putea ca Evelin să fi mutat maşina în bulevard şi s-o aştepte în scară! Îngrozitoare perspectivă!

Gata! Era şapte şi zece! Pleca acum cu tramvaiul sau în următoarele douăzeci de minute cu taxiul!

Îşi luă haina şi geanta, descuie şi ieşi. Coborî pe scări, se asigură că nu era nimeni în scara blocului... Se repezi practic afară, în stradă; şi cum nu văzu chiar pe nimeni, îşi reveni din spaima aceea care-i tăia răsuflarea şi porni grăbită spre chioşc.

Evelin

Puse receptorul în furcă, zâmbind slab: bineînţeles că nu primise citaţia! Doar se mutase la florar, nu? Îi era foarte clar acum ce se întâmplase! Avocatul ştia ce să facă, el ştia ce să spună, ştia şi pe cine să plătească pentru urgentarea divorţului... Perfect! Oana îl privea cu teamă; zâmbi şi se ridică de pe canapea:

- Te-ai îngrijorat degeaba. Hai să mergem.

Ana-Maria

Se apropia de chioşc. Ştia că era palidă, că era panicată... Nu voia să trăiască aşa; nu putea să supravieţuiască în teroarea aceea. Fusese de ajuns să vadă o maşină care semăna cu a lui Evelin, şi îngheţase toată! Fusese de ajuns să sune telefonul, şi se panicase! Era o fată inteligentă; se gândise bine în ultimele ore şi se aşteptase să aibă asemenea atacuri de frică, de panică uneori. Şi totuşi, se speriase atât de rău! Dacă fusese doar poliţistul cu care discutase ieri? Sau Florentin? Dacă era vreo colegă de serviciu? Categoric, totul trebuia să înceteze! Divorţul nu va rezolva teama asta - dar o va mai atenua; iar acum păşea cu fermitate spre chioşc, pentru că nu-i fusese niciodată frică atunci când îl ştiuse pe el aproape.

Erau toţi trei înăuntru; uşa era închisă. Parcă ţineau şedinţă! Oricum, indiferent ce făceau, ea nu renunţa la planul ei! Florentin îi spusese să-l caute ori de câte ori avea nevoie de ajutorul lui! Iar acum avea nevoie disperată de el!

Apăsă clanţa şi deschise uşa; toţi trei se întoarseră spre ea... Încercă să zâmbească, chiar dacă vocea îi tremura îngrozitor:

- Bună dimineaţa. Mă iertaţi că dau buzna aşa: eu sunt Ana-Maria.

Observă imediat că tânăra de 14-15 ani începe să zâmbească, iar chipul lui Florentin parcă înflorise la propriu. Mama lui tresări doar:

- Bună dimineaţa.

Tocmai cu ea voia să înceapă discuţia; decise imediat "să uite" lipsa de reacţie şi să spună ce avea de spus:

- Vă rog să mă iertaţi, dar n-am apucat să calc hainele aşa că nu vi le-am adus.

- Nu-i nimic.

- Vă mulţumesc din suflet pentru ajutorul pe care mi l-aţi dat.

- Cu plăcere. Să ai grijă de tine pe viitor!

Dădu să răspundă, dar descoperi brusc că nu avea răspuns... Florentin o scoase din încurcătură - se apropie de ea:

- Ce s-a întâmplat? Cine te-a speriat aşa?

Plecă grăbită capul şi şopti:

- E luni şi trebuie să mă duc la tribunal.

- Şi a venit după tine?

Negă:

- Nu, dar mi s-a părut că i-am văzut maşina în faţa blocului. Ai sunat tu la mine acum cinci minute?

- Nu.

Deci nu fusese el... Rămăseseră doar poliţistul, vreo colegă şi - evident! - un matinal care greşise numărul. Şi Evelin. Tocmai acea ultimă posibilitate o determină să-şi şoptească gândul:

- ... Mi-e frică de el.

- Vrei să vin cu tine?

- Te rog să vii cu mine.

- ... Cred că prezenţa mea la divorţul tău este în defavoarea ta.

- Iar eu cred că prezenţa ta va scurta mult procesul. Te rog să vii cu mine; n-am curaj să mă duc singură.

Auzi un bombănit în spatele lui, în aceeaşi limbă pe care-o folosea Gigi în discuţiile cu subalternii lui; realiză în secunda imediat următoare că exagerase, că nu trebuia să-l implice pe Florentin şi în divorţul ei, că relaţia lor era şi-aşa prea pătată de amintirea nunţii ei şi-a perioadei petrecute în Serbia... Realiză că trebuia să plece de acolo.

Florentin

Hei! Zâna lui tremura toată, tocmai îi spusese că îi este frică de matahală iar mama lui atâta ştiuse să spună? "Lasă prostiile; stai aici la vânzare!"? Hm! Dădu să se întoarcă spre mama lui şi să-i răspundă, dar Ana se întoarse spre uşă:

- ... Nu; mai bine merg singură.

Serios? Ba el avea impresia că, dacă o lăsa să iasă singură din chioşc, o va vedea dând fuga acasă şi baricadându-se trei zile acolo! În plus, îl iritase la culme remarca mamei lui! Adică problemele Anei erau prostii? Ha! O prinse de braţ:

- Merg cu tine.

Îşi luă geaca de pe navetă şi se întoarse spre mama lui:

- Plec două ore cu Ana.

- Pleacă, maică!

Evident, ea încercase să pară detaşată şi nepăsătoare; dar el o cu-

noştea bine, ştia că fierbea de furie şi nemulţumire... Şi cum "i se aprobase" deja tentativa de relaţie cu Ana, zâmbi:

- Vin repede.

Ieşiră împreună; se îmbrăcă şi grăbi pasul:

- Mergem cu tramvaiul, da?

Ea aprobă cu capul; era probabil jenată de bombănitul mamei lui... Nu trebuia să fie geniu sau mare cunoscător de romanes ca să-şi dea seama că tonul fusese unul dezaprobator! Aşa că...

Aşa că păşeau grăbiţi spre staţia de tramvai. Şi tăceau. Momentan, nu prea avea ce spune... Ah - venea tramvaiul! Începură amândoi să alerge şi reuşiră să urce; o trase spre spatele vagonului... Şi-atât: acum gâfâiau şi tăceau mâlc...

- ... Deci nu tu m-ai sunat.

Negă: nu, n-o sunase el.

- ... A vrut să se asigure că nu mai locuiesc acolo.
- A vrut să se asigure că n-ai primit citaţia.
- Probabil!
- Ţi-e frică de el?

Ana-Maria

Bună întrebare! Îi era frică de el?

- ... Mi-e frică de revedere. În rest, cred că pot să-i sparg capul fără probleme.
- S-ar putea să n-ajungi aşa de sus; îmi spui deci dacă vrei să te iau în cârcă.

Începu să râdă şi aprobă... Dar zâmbetul îi dispăru repede de pe chip:

- ... Cred că mama ta s-a supărat.
- Îi trece. Şi ea pleacă de la chioşc atunci când are treabă.

Mă rog; era treaba lui dacă decidea să-şi enerveze părinţii! El îi cunoştea mult mai bine decât îi cunoştea ea, aşa că ştia el ce făcea! Nu?

Nu voia să se gândească la tribunal; cu atât mai puţin, la discuţiile care se vor purta acolo. Va încerca să nu spună prea multe; va încerca să nu-i dea soţului ei motiv să lungească polemica şi se va strădui din toate puterile să evite să-l facă pe Florentin să se simtă folosit ca un fel de armă împotriva lui Evelin. Mai ales că-l vedea cu coada ochiului, încruntat şi gânditor...

Nu mai fusese niciodată la tribunal; habar n-avea unde trebuia să ajungă, la ce sală şi ce se va întâmpla înăuntru! Spera doar să reuşească să treacă cu bine de ziua asta, de momentul ăsta... Era foarte important modul cum se va descurca azi - pentru că mâine ar fi trebuit să se ducă să-şi dea oficial demisia de la firma lui, să-şi facă lichidarea... Adică să stea faţă în faţă doar cu el. Cu bărbatul de care avusese cândva convingerea că era îndrăgostită lulea, dar de care descoperise că ar fi trebuit să fugă cât mai repede şi mai departe. Ar fi fost tare bine dacă Evelin s-ar repezi azi la ea, s-o lovească sau s-o atace verbal. Îi era frică de el, dar prezenţa lui Florentin îi dădea îndeajuns de mult curaj ca să-şi pălmuiască soţul. Dacă reuşea să facă asta azi, ştia că teama de el va dispare iar mâine, când vor fi doar ei doi în biroul lui, n-o să se sperie.

- Hai.

Gata? Coborau deja?... Da; se grăbi să-l urmeze şi se văzu nevoită să alerge din nou: Florentin se grăbea la tribunal!

- ... Hai să mergem mai încet.
- Credeam că vrei să ajungi acolo la opt. Mai avem cinci minute şi ceva distanţă de parcurs.

Aoleu! Să alerge atunci! Clădirea aia era extrem de departe iar graba cu care apăruse citaţia arăta că dosarul lor va fi chiar primul!

Evelin

Oana era extrem de agitată! Îşi muta greutatea formelor armonioase când pe-un picior, când pe celălalt, şi scruta coridoarele în lung şi-n lat de parcă ea o aştepta pe Ana mai mult decât o aştepta el! Îşi aprinse o ţigară, zâmbind:

- Ţi-am spus că nu vine.
- Eşti chiar atât de sigur că nu e vorba de-o întârziere?
- Auzi? Ţi-e frică de Ana-Maria?
- Am mai discutat despre asta.
- Tocmai, că am discutat despre asta. Dacă te mai holbezi mult după ea, trag concluzia că ai pus-o la inimă şi mă retrag! Că nu-mi plac relaţiile "pe invers"!

Oana prefera să tacă: ei nu-i plăceau asemenea glume. El era ferm convins că Ana nu va veni azi; că nu va avea curaj să se prezinte la tribunal, să dea ochii cu el, de vreme ce nu venise nici măcar la firmă, să-şi facă lichidarea! Totuşi, ar fi avut un rest de salariu de încasat, nu? Probabil că florarul nu avea de gând să-i plătească şi ei cartea de muncă, dar în compensaţie câştiga îndeajuns de mult pentru ca bănuţii ei să devină neimportanţi!

Ridică privirea, măsură lung holul... Întoarse capul spre holul celălalt... Aruncă ţigara şi porni spre sala de judecată:

- ... Hai: e opt.

Florentin

Doamne, bine că ajunseseră! După aşa o goană, Ana părea că-şi revenise complet... sau că-şi ura foarte mult soţul şi nu voia sub nici o formă să piardă înfăţişarea aceea! O trase spre scări:

- Hai: e la subsol.

Noroc că unul din amicii lui fusese martor într-un divorţ cu multe valori de împărţit, iar el fusese rugat să-l însoţească la un moment dat, să spună ce anume îi aparţinea lui şi ce nu! Ştia deci unde era sala la care trebuiau să ajungă. Coborî treptele şi văzu imediat capul blond, mai înalt decât toate celelalte din jurul lui.

- Uite-l.

Matahala voia să intre într-una dintre săli; tot acolo vor intra şi ei. Iar el va fi foarte atent la individa care-l însoţea pe matahală azi. Cine ştie: dacă el era capabil de asemenea fapte, oare cât rău i-ar fi putut face Anei individa aceea?

Ana-Maria

Da; îl văzuse şi ea. Evelin mergea pe coridor; după viteza cu care se deplasa, îşi dăduse seama că tânăra de lângă el era în realitate cu el. Probabil tânăra despre care vorbise şi căpitanul ieri. Oana pe care-o cunoştea şi ea, dar cu altă coafură. În acele momente, mulţumea Cerului pentru curajul pe care-l avusese atunci când intrase în chioşc şi-l rugase pe Florentin să meargă cu ea! Dacă ar fi fost singură, n-ar fi intrat acum în sală! Pe Evelin poate s-ar fi simţit în stare să-l înfrunte; dar pe Evelin şi amanta lui, ambii absolvenţi de Drept...

- Dacă va fi impertinent, îl altoiesc de ţi-l fac preş!
- Eu te rog să fii calm şi să nu-l bagi în seamă; pentru că impertinenţa lui n-ar fi o dovadă de isteţime. Oricum, după ce voi vorbi şi eu, nu va mai trebui să spargi nasul nimănui.

Ajunseseră în faţa uşii; Florentin apăsă clanţa şi intră primul. Dădu să ridice sprâncenele, mirată de lipsa bruscă de maniere, dar mâna lui se întinse şi-o prinse de mânecă. Aa, voise să se asigure că Evelin era îndeajuns de departe de ea ca să nu-i poată face nici un rău! Intră în sală.

Sală? Poate sală de clasă sărăcăcioasă, fără pupitre - doar cu bănci! Se aşteptase, oricum, la ceva mai pompos - că era tribunal! Florentin o trase imediat spre spatele sălii; îl văzu pe Evelin aşezat pe prima bancă, aşa că ea se aşeză pe ultima, mascată de un tip foarte corpolent... Florentin şopti:

- O cunoşti pe individă? Ştii cine e?

- Nu. Dar bănuiesc că e aceeaşi amantă cu altă coafură.

În secunda imediat următoare, auzi vocea puternică anunţând dosarul Leoveanu contra Leoveanu! Strânse cu putere braţul lui Florentin... Evelin se ridicase în picioare; ea tocmai auzise o altă întrebare, legată de ea... Doamna Leoveanu era prezentă? I se păru că Evelin zâmbea:

- Nu.

Aa, păi până aici! Se ridică în picioare, dând dovadă de-un timbru al vocii foarte puternic:

- Ţi-ar place ţie! Sunt prezentă.

Uau, ce repede întorsese capul! Ce uimit era!

- Un act de identitate, vă rog.

Prea bine! Păşi cu fermitate spre judecător, scotocind prin geantă după buletin... Judecătorul confrunta fotografia cu chipul ei...

- Dnă Leoveanu, în dosarul depus de soţul dvs există o copie după dosarul dispariţiei dvs. din data de 14 septembrie. Întrucât întrega acţiune de divorţ se bazează pe această dispariţie, ne puteţi spune unde aţi fost, din 14 septembrie până acum?

Unde-a fost? Se întoarse încet spre Evelin... Doamne, era alb ca varul la faţă! Ochii îi fugiră spre ultima bancă; Florentin era foarte atent la propriile mâini. Sau pantofi. El nu se amesteca deci, nu-i dădea sfaturi... Regreta probabil că n-o întrebase în tramvai dacă intenţiona să spună adevărul despre dispariţia ei... Reveni spre Evelin:

- După ce şi-a pus amicii "să fure mireasa" la nuntă, mirele le-a spus s-o ducă în Prelungirea Ferentari şi să-i dea vânt din maşină acolo. Are amici ascultători; de pe strada Vâltoarei, m-au "recuperat" nişte tipi puşi pe făcut bani, care m-au violat şi m-au vândut unui proxenet cu afaceri în Serbia.

Soţul ei aproape că se repezi peste banca din faţa lui, ţipând:

- Minţi! Ai fost la florarul ăla cu care m-ai înşelat!

Doamne, cum putea fi atât de calmă? Nu-i venea să creadă! După sperietura de dimineaţă, se aşteptase să tremure toată şi să "miaune" nişte răspunsuri fără noimă, privindu-şi pantofii ca o şcolăriţă în pragul exmatriculării! Când colo, ea îl înfrunta pe Evelin fără să clipească! Scoase deci paşaportul şi hârtiile din geantă, fără să-şi scape soţul din privire:

- Acesta e paşaportul fals cu care indivizii m-au scos din ţară. Trebuie să-l duc înapoi la poliţie: e probă la dosar. Iar aceasta este copia declaraţiei pe care am dat-o ieri la poliţie.

I le înmână judecătorului... Şi uite-aşa îl redusese pe Evelin la tăcere! Toată sala tăcea, de fapt. Toţi o priveau; mai puţin Florentin, a cărui unică preocupare era în continuare manichiura...

- Din pură curiozitate, doamnă... cum aţi reuşit să vă întoarceţi din Serbia?

Îngustă ochii, zâmbindu-i blondului pentru care nu demult credea că e gata să-şi dea viaţa:

- Florarul cu care te-am înşelat a venit în Serbia şi m-a răscumpărat de la proxenet.

Gata: îi demonstrase tot ceea ce era de demonstrat. Se întoarse spre judecător:

- Drept pentru care sunt întru totul de acord cu divorţul şi aş dori ca desfacerea căsătoriei să se facă cu acordul ambelor părţi. Ca să nu lungim inutil lucrurile.

Evelin simţi probabil că pierde teren - şi decise să-şi exprime nemulţumirea pe un ton ridicat:

- Nu ţi-e ruşine să vorbeşti aşa? Nu tu m-ai înşelat cu ţiganul ăla?

- Ba da; şi se pare că am făcut bine, de vreme ce nu tu m-ai scos din Serbia!

- Nici n-ai habar cât te-am căutat!

- Am vorbit ieri cu dl căpitan; mi-a spus că în fiecare zi o luai pe dra de lângă tine şi mă căutai prin crâşmele din Bucureşti! Aşa au scris în rapoarte băieţii care te-au filat.

- ... Cum îţi permiţi?! Din cauza ţiganului ăluia am luat decizia să-ţi servesc o lecţie şi să te las singură în zona aia periculoasă!

- Evident! Dar ce lecţie extraordinară am primit eu de la Florentin!

- Nu mă îndoiesc!

Evelin râdea sarcastic; pantoful lui bătea însă nervos în parchet. Ridică din umeri, zâmbind:

- Mi-a arătat că nu trebuie să fiu alături de un om un an, doi sau patru, pentru ca acel om să meargă până la capătul lumii în căutarea mea.

Judecătorul o întrerupse exact în clipa când ea câştigase lupta verbală cu Evelin iar ochii negri din ultima bancă se ridicaseră miraţi spre ea:

- Aveţi dreptate. Vă dau o lună de zile termen de reconciliere.

Cee? Se întoarse spre el:

- Mă iertaţi, dar credeţi că poate exista o reconciliere în cazul ăsta?

- Doamnă dragă, eu aplic legea. Care vă acordă o lună de zile termen de reconciliere în cazul divorţului cu acordul ambelor părţi. Ne revedem pe 8 noiembrie.

Fantastic! Încă o lună petrecută ca soţie a nemerniculuiăluia! Dar... Îşi luă paşaportul şi buletinul şi se grăbi să revină lângă Florentin. El însă se ridică şi deschise uşa. Doar nu se supărase!

... Nu; plecau de-acolo. Ce să mai aştepte, la urma urmei?! Ieşi, văzându-l cu coada ochiului pe Evelin apropiindu-se de ea... Florentin ieşi şi el; întinse mâna spre el, dar descoperi că el întinsese primul mâna spre ea! Zâmbi uşor: adică nu-l supărase foarte rău cu ceea ce spusese. Asta era bine...

Se îndreptau spre ieşirea din clădire; abia aştepta să scape de-acolo şi să discute cu el! Se întâmplaseră atât de multe lucruri în sala aceea! Se rostiseră unele cuvinte grele...

Evelin

Ei, poftim! Ana apăruse la divorţ! Aşa tupeu, mai rar! Doamne, ce femeie! Venise cu ţiganul după ea! Şi cu ce tupeu răcnise la el! În ce hal o adusese individul! Nici urmă din femeia stilată şi citită pe care-o cunoscuse el! Oana mormăi, pe-un ton coborât:

- Vezi? De-asta mi-a fost frică!

O prinse de braţ şi mârâi şi el:

- Să-ţi fie frică şi de furia mea - că sunt furios, şi nu-i bine!

Îi întinse cheile de la Jeep:

- Tu conduci!

El era foarte grăbit să-l sune pe căpitan! Că doar discutaseră unele lucruri şi avuseseră o înţelegere, nu? Suna...

- Da.

- Bună ziua. Sunt Evelin Leoveanu.

- Bună ziua.

- Am avut azi surpriza să descopăr că soţia mea a reapărut!

- Da, a venit ieri la secţie şi a dat o declaraţie.

- Pot să ştiu de ce nu m-aţi anunţat şi pe mine?

- Pentru că ea m-a rugat să nu vă anunţ.

Cum-cum?

- ... Poftim?

- N-a vrut să ştiţi că vine la tribunal. Oricum, dacă vă gândiţi puţin, e prima oară când mă sunaţi să mă întrebaţi ceva referitor la anchetă. Şi nu e primul caz în care am tras concluzia că aş fi anunţat degeaba reclamantul...

- Aţi tras dvs concluzia asta!

- Da.

- ... Mă rog; concluzia dvs e discutabilă! Dar nu de-asta v-am sunat. Unde-a fost soţia mea?

- E o poveste prea lungă ca s-o spun prin telefon. Vă pot trimite declaraţia ei pe fax, la birou.

- Mulţumesc.

- Cu plăcere. Apropo, puteţi sta liniştit: n-a depus şi nici nu intenţionează să depună vreo plângere împotriva dvs. La revedere.

Na, că-i închisese telefonu-n nas! Închise şi el, încruntat... Lucrurile nu vor rămâne aşa! Nu se va lăsa până nu-i va face rău ţiganului

ăluia! El era de vină pentru toate! El stârnise totul! Din cauza lui se împăcase cu Oana! Din cauza lui nu avusese parte de Ana-Maria! Trebuia să se răzbune cumva!

Oare ce scria în declaraţia aia? Ce se întâmplase cu Ana? Era adevărat că fusese în Serbia? Sau toată povestea pe care-o auzise azi era o cacialma menită s-o răzbune? Oare paşaportul fals apăruse tocmai ca alibi în favoarea ei? Şi-a ţiganului?

Greu de spus! Era bulversat complet de apariţia Anei! Când auzise replica aceea, înnebunise! Iar când o şi văzuse... Da, el unul ar fi vrut ca ea să nu vină la tribunal. Să n-o mai vadă niciodată, dacă se putea! Pe de altă parte, fusese îngrijorat în privinţa ei. Era de la sine înţeles că Ana, atunci când îşi va face apariţia, va da o declaraţie la poliţie! Asta se întâmplase cu 24 de ore în urmă, iar el nu ştia nici acum ce conţinea declaraţia! Cu siguranţă, era şi el nominalizat; dar în ce conjunctură? Sub ce acuzaţii? Putea fi acuzat de ceva? Asta ar fi fost chiar culmea: el încercase s-o ridice din noroi şi s-o facă prinţesă, iar ea îl dădea acum în judecată!?

Jeep-ul trase pe dreapta:

- ... Te rog să conduci tu.
- De ce?
- N-ai văzut că am fost cât pe ce să fac un accident?

Nu, nu văzuse. Oana coborî şi trânti portiera. Coborî şi el, bombănind-o: nici măcar pe-asta nu era în stare s-o facă! Dar nu-i nimic; o să ajungă la birou şi-o s-o expedieze la serviciu cu un taxi! Apoi o să-şi sune avocatul şi-o să-i dea şi lui o copie a declaraţiei Anei. Doamne, numai să nu fie acuzaţii grave în hârtiile alea!

Ana-Maria

El tăcea, ea tăcea... Trecuseră pe la poliţie, unde depusese paşaportul la dosar; acum tramvaiul gonea spre casă. Iar ei tăceau. Şi totuşi, trebuiau să discute acum! În curând vor coborî în staţie, el se va duce la chioşc şi adio discuţie! Încercă să pară atentă la fereastră:

- ... Îţi mulţumesc că ai venit cu mine.
- Ar fi fost cele mai grele ore din viaţa mea, dacă n-aş fi venit.
- Şi-ţi mulţumesc că n-ai sărit să-i spargi nasul.

Florentin începu să râdă:

- Nici nu voiam să-i sparg nasul, să mă dea în judecată şi să-i plătesc operaţia estetică; am spus-o doar aşa, ca să-ţi faci tu curaj...

Ridică privirea spre el, râzând şi ea. El continuă:

- Serios acum - l-ai pălmuit tu destul din cuvinte. Se uita judecătorul la el...

Corect! Ce i-o mai zisese! Şi, Doamne - ce zâmbet avea omul ăsta! Şi cum o privea! O sorbea din ochi, ce mai! Plecă grăbită capul:

- Sper că discuţia de la tribunal nu te-a jignit...
- Nu.
- Iar ceea ce am spus acolo nu te-a supărat...
- Dacă mă supăra, îţi spuneam.

Bun! Asta era foarte bine! Pentru că... Pentru că... Scăpă un suspin; imediat, se simţi trasă în braţele lui:

- Ce s-a întâmplat? Te-am supărat eu acum?

Se grăbi să nege.

- Atunci te rog să nu mai plângi. Ai plâns destul zilele astea; gata, ajunge!

Aprobă şi-şi luă inima-n dinţi:

- ... Vrei să vii diseară la mine, să mâncăm amândoi?
- Te rog să nu te superi pe mine, dar cina este rezervată familiei. Fără posibilităţi de derogare de la regulă. O să râzi, dar pot spune că nu mă lasă tata...
- Nu-i nimic; înţeleg...

Sau se supărase totuşi pe ea?... Sau înţelesese greşit invitaţia ei? Un moment atât de sensibil, o problemă atât de delicată... Nu; n-o să rişte! O să-şi facă curaj, aşa cum îşi făcuse şi când plecase la tribunal, şi-o să-l întrebe asta!

- ... Vrei să ne mai vedem?
- Ţi-am mai spus ce vreau; nu s-a schimbat nimic între timp.

Doamne, cât de direct era! O făcuse să roşească! Noroc că încă îşi mai ascundea faţa în braţele lui!

- Aici coborâm.

Na, că era "expusă"! Împinse bărbia în piept şi coborî din tramvai. Florentin o luă de mână şi porni spre blocul ei:

- De obicei, trebuie să stau la chioşc de dimineaţă devreme şi până la patru. Deci de la patru şi cinci până la şapte jumate putem să ne vedem.

OK! Bine că lămuriseră şi asta! Trebuia să se obişnuiască cu stilul lui direct şi deschis de a răspunde la întrebări; chiar dacă-i era greu... Florentin continuă:

- Întrucât azi am chiulit două ore, trebuie să stau până la şase. Ar fi deci prea târziu ca să ne întâlnim, pentru că la şase strânge de obicei mama. Şi, dacă mă prinde la cărat, mă ţine până la şapte jumate. Dar dacă vei avea vreodată nevoie de mine, pot ajunge la tine în cinci minute. Locuiesc destul de aproape de chioşc.

O să ţină minte asta! Scoase cheile din geantă şi descuie uşa scării. Dădu să intre, dar Florentin n-o urmă. Îl privi lung, speriată... El zâmbi:

- Crezi că şi-a făcut cheie?

Negă...

- Atunci ne vedem mâine aici, la patru fix?

De data asta aprobă, zâmbind; Florentin zâmbi şi el:

- Trebuie să fug: uite ce-i la chioşc!

Într-adevăr, era îngrămădeală mare acolo...

- Dacă-ţi face probleme, mă chemi!
- OK.
- Pa.
- Pa.

Tânărul se îndepărta cu paşi grăbiţi...

Se simţea ca o puştoaică îndrăgostită! Privea lung după el şi nu se îndura să intre-n scară! Dar... Lăsă uşa să se închidă şi oftă greu: Doamne, şi dacă ar fi trebuit să insiste să nu urce singură? Dacă Evelin era deja sus? Dacă intrase totuşi în scară şi o aştepta la uşă? Dacă avea copie după cheile ei? Urcă în lift, apăsă butonul... Se opri în faţa uşii de la intrare... Descuie uşa, intră şi-o încuie imediat; şi puse şi siguranţa. Luă tigaia din cămară, verifică toată casa şi abia acum reuşi să răsufle uşurată: nu, Evelin nu avea copie după cheile ei!

Deci fusese la tribunal, rezolvase cu divorţul... Îşi anunţase revenirea "cu surle şi trâmbiţe", aşa că putea să se aştepte la orice din partea lui Evelin! Spre deosebire de Florentin, care...

Părerea ei era că va avea mult mai multe surprize din partea lui Florentin! Tindea să creadă că Evelin o va lăsa în pace, mulţumit că scăpase ieftin din acel mariaj nereuşit iar ea nu se încăierase azi la tribunal cu don'şoara de lângă el şi nu depunea plângere împotriva soţului care-o abandonase la propriu...

Se sprijini de zid: Doamne, fusese o zi plină! Se pregătise pentru ea, calculase cu sânge rece totul, îşi imaginase tot dialogul - într-un cuvânt, se dusese "cu lecţiile făcute". Aşa că nu se aşteptase să-l vadă repezindu-se îngrijorat la ea, întrebând-o unde fusese, ce se întâmplase, implorând-o să-l ierte! Se aşteptase să i se răcnească în faţă acuze despre ea şi Florentin. Numai că acele cuvinte duruseră mult; şi nu anticipase durerea asta aseară. Chiar dacă nu mai ţinea la omul ăla, chiar dacă se dezmeticise... Ajunseseră amândoi în faţa preotului. Semnaseră amândoi nişte documente. Mai presus de toate actele, aveau amintiri împreună. Se părea că numai ea îşi mai amintea acele amănunte. Evelin, stăpânul tuturor, cu siguranţă nu se lăsa rănit de atâta lucru! Doar erau femeile ciorchine la uşa lui, nu?

Se aşeză în fotoliu: gata cu gândurile despre nemernicul ăla! Să se gândească mai departe: ce mai avea de făcut?

... Aha! Planul ei! Îşi va goli încet-încet caseta cu bijuterii şi-şi va găsi serviciu! Azi va vinde două inele şi-o brăţară; când se vor termina banii, va scăpa şi de cerceii cadou de la Evelin. După care va goli complet cutia aia. Nu ţinea la absolut nimic de acolo: nici chiar la medalionul primit cadou de la părinţi când împlinise 18 ani. Avea

un sistem de valori nou şi foarte realist! Se ridică deci şi se grăbi să iasă. Să scape de cele două simboluri ale trădării şi să-şi cumpere un ziar. Pe urmă, să dea telefoane ca să-şi găsească serviciu.

Evelin

Parcă maşina şi coborî de la volan. Oana alergă după el:

- Stai! Doamne, ce te mai grăbeşti!

Se întoarse spre ea:

- Te rog să iei un taxi până la tine la birou.
- ... Adică "mă expediezi"?
- Nu; te rog să mă laşi să-mi rezolv problemele.
- ... Bine. Nu mă suna; te sun eu.

Perfect! Îi întoarse spatele şi intră în firmă. Urcă la etaj, deschise uşa... Cât pe ce să se sperie de tinerii din încăpere! Toţi îl priveau lung! Da' ce naiba văzuseră la el? Aflaseră ce se întâmplase la tribunal? Chiar atât de repede? De la cine aflaseră? Secretara lui se ridică imediat:

- Bună dimineaţa. Aţi primit un fax de la poliţie. Vi l-am pus pe birou...

Aa... Acum era foarte clar. Se opri în faţa ei, ridică degetul a avertizare... Faxul stătea lângă ea, pe biroul ei; o s-o concedieze deci la următoarea gafă! Intră în birou şi trânti uşa: nu era treaba lor ce făcea el cu nevasta lui! Sau cu amanta! Ia uite! Ajunsese să fie judecat de-o mână de puşti cărora tot el le dădea să mănânce!

Se trânti în scaun: important acum era nu imaginea, ci viitorul lui! Modul în care îşi va petrece următorii ani! Dacă Ana scrisese grozăvii în hârtiile alea... Ridică colile şi începu să citească.

... Îşi aprinse o ţigară...

... Îşi mai aprinse o ţigară...

Aruncă, într-un târziu, hârtiile pe birou: Ana fusese, într-adevăr, în Serbia. Oricât de incredibilă i se păruse varianta aceea, ea se dovedea acum reală. Deci ea era victima, iar el era... Ridică receptorul şi rosti sec:

- Laura, trimite declaraţia Anei la avocat; şi adu-mi o cafea.

Închise şi se ridică. Se simţea obosit, indispus...

Îşi amintea cu claritate noaptea de sâmbătă, 14 septembrie. Când plecase din apartamentul ei, fericit că nu găsise nici urmă de amant, "coborâse garda". Şi tocmai atunci dăduse peste ţiganul acela în faţa blocului - iar cuvintele lui şi mai ales tupeul cu care individul ăla îl luase de revere îl scoseseră din minţi! Se dusese la local şi-şi privise lung soţia... Constatase din nou că era o femeie extrem de frumoasă... Şi decisese...

Dar ei, de ce-o lăsaseră acolo? De ce-l ascultaseră pe el? Ei chiar nu gândeau? Nu văzuseră cât de supărat era şi cât vin băuse? Cum să lase mireasa pe Vâltoarei?! Cum s-o lase singură cuc, fără măcar să se gândească să rămână unul în preajma ei? Chiar atât de dobitoci erau?

... Chiar atât de dobitoc fusese el? Totuşi, chiar dacă Ana îl înşelase vineri cu florarul, sâmbătă se măritase tot cu el! Şi nu insistase pe la prietenele ei să fie "răpită" în jurul orei zece jumate şi dusă la ea acasă, să-şi ia pudra sau rujul! Dacă individul ăla avusese ceva speranţe sau îşi dăduse întâlnire cu ea în faţa blocului, răspunsul Anei fusese mai limpede decât cristalul! Iar el era un dobitoc!

Ar fi fost oare bine să se ducă acum la ea? Sigur, era riscant; tineretul din firmă cu siguranţă s-ar fi amuzat pe cinste dacă l-ar fi văzut mâine cu ochiul vânăt! Orgoliul lui însă putea să sufere un pic acum, după ce descoperise cât de mişel fusese! Ce să-i spună însă soţiei lui? "Iartă-mă că nu te-am căutat!"? Evident, florarul o găsise pentru că o căutase! "Ştii, nu e adevărat că am umblat cu Oana prin cârciumi!" De parcă Ana o să-l creadă pe el, nu pe poliţist! "Iartă-mă că i-am pus pe băieţi să te lase în Ferentari!"? Hm; nu era chiar atât de prost! N-ar fi obţinut nimic cu asemenea fraze! Şi-atunci, să-i ceară iertare pentru ieşirea de la tribunal şi să încerce s-o mai înmoaie un pic? Cum, în ce mod şi cu ce cuvinte putea fi înmuiată o femeie care, în noaptea nunţii ei, fusese răpită, violată, vândută, dusă în Serbia şi bătută, drogată, violată...

Mai bine rămânea la birou. Mai bine aştepta decizia avocatului şi se mai gândea la acea problemă. Oricum, Ana-Maria trebuia împăcată în cel mult o săptămână! Părinţii lui vor afla ce se întâmplase azi la tribunal şi vor obţine imediat declaraţia Anei de la poliţie - şi-atunci va fi vai de pielea lui! Poate va găsi, faţă de părinţii care-i iertaseră tot felul de prostii de-a lungul anilor, scuza beţiei şi-a furiei cauzată de întâlnirea cu amantul Anei; dar grosul supărării nu le va trece decât dacă el o va împăca pe Ana. Cu riscul de-a renunţa la divorţ, cu riscul de-a se vedea totuşi nevoit să trăiască alături de ea, cu ea...

Hei! Ana nu-l va ierta niciodată! Nu şi după ce trăise ceea ce scrisese în declaraţia aia! El va trebui deci să încerce s-o împace şi, după vreo două-trei încercări nereuşite, să se supere şi el. Şi cam atât.

Florentin

Ieşiseră bine la numărătoare. Vânduseră bine azi - mai ales de când se întorsese el şi făcuse probabil cele mai reuşite buchete din ultimele zile! Fusese atât de bine la tribunal! Ana lămurise problema cu matahala; spusese cinstit ce se întâmplase, îl sfidase pe faţă pe blond, despre el spusese... El îi arătase că nu trebuiau să fie împreună de-un an, doi sau nouă, pentru ca el să meargă până la capătul lumii după ea; fusese uimit de cuvintele ei şi, pentru câteva secunde bune, avusese impresia că Ana-Maria era prea "sus" pentru el. Se gândise însă imediat că Ana-Maria tocmai "se fripsese" cu un super-intelectual frumos şi bogat - aşa că...

De fapt, insistenţa privirilor lui de-a lungul ultimelor luni fusese obsedantă; realizase şi el asta, în lungile ore de drum spre şi mai ales dinspre Novi Sad. Dar perseverase; iar ea... Iar ea îi va răspunde acum la atenţie. Chiar dacă o va face întâi din obligaţie... El va trebui să fie atent la ea; să afle de ce i se acorda atenţie. Să afle dacă Ana-Maria se simţea datoare faţă de el, sau era condusă şi de sentimente. Era cam devreme pentru cea de-a doua variantă; însă, dacă va veni timpul ei, el trebuia să-şi dea seama de asta.

- ... A mers bine piaţa azi.

Încercă să-şi mascheze zâmbetul - de când venise de la tribunal, nu vorbise decât despre flori. Mai ales cu clienţii. Răbdarea mamei lui atinsese deci punctul culminant şi primele picături de nerăbdare începuseră să se reverse... Continuarea îl uimi:

- ... Şi ţie cred că ţi-a mers bine, craiule!

Oo, atac frontal! Răbdarea se revărsase toată-odată! Numai că el n-o să-i spună nimic, drept "răsplată" pentru bombănitura pe care i-o servise de dimineaţă! Ana-Maria se simţise probabil îngrozitor când venise să-i ceară ajutorul şi se ciocnise de opinia mamei lui! Aşa că tăcea...

- Ia spune, craiule! Cum merge divorţul?
- Bine.

Şi-acum era în pericol de-a încasa palme după ceafă pentru sărăcia la vorbă! Dar tot nu voia să spună nimic ce putea semăna a povestire!

- S-a văzut cu soţul ei?
- Da.
- ... Şi s-au certat?
- Nu prea.
- Adică nu s-a luat de el?
- Ba da.

Se apropia de pragul şuturilor în fund; mama lui puse mâinile-n şolduri şi trecu la romanes şi ton ridicat:

- Mă! Tu cât ai de gând să faci pe secretosu' cu mine?

Lăsă şi el cutiile şi puse mâinile-n şold:

- Până o să înţelegi că eu o voi ajuta întotdeauna pe Ana! Şi până o să te obişnuieşti cu ideea că şi Ana mă place, aşa că e foarte probabil să mă însor cu ea.

Ei bine? Contrar oricăror aşteptări, mămica lui ridică florile lăsate de el:

- Faci ce vrei, mămicule! E treaba ta, e viaţa ta... Dar stai, nu spune vorbe mari! Nu te culca pe-o ureche doar pentru că te-a ţinut

de mână azi! Fata e frumoasă şi deşteaptă! Ştie că are să-ţi dea nişte bani, iar acum n-are de unde! S-ar putea să stea cu tine din mulţumire, sau din obligaţie!

Uite, tocmai de-asta nu voise să-i răspundă la întrebări! Pentru că urma lecţia de rigoare!

- Să mai trăim noi deci şi să vedem dacă fata asta e aşa cum o visezi tu.

"Da, bine, mai lasă-mă!"

- Să-i treacă şi ei sperietura, să ieşi cu ea, să staţi de vorbă şi pe urmă vedeţi voi ce mai faceţi!

- Da, mămicule!

Gata? Se terminase? Îi dăduse toate sfaturile pe tema aia?

- Vezi, nu care cumva să primeşti bani de la bărba-su!

Se încruntă imediat:

- Numai să dau eu ochii cu ăla! Să-mi exprim şi eu dezacordu' apropo de comportamentu' lui!

- Mămicule, nu te lua la bătaie cu el!

Iar? În privinţa matahalei, sfaturile ar fi durat câteva săptămâni, iar el nu era chiar atât de răbdător! Se oţârî deci la mama lui:

- Noi strângem aici, sau facem şezătoare?

Acum o oprise din turuit, dar o făcuse să se încrunte!

- Gata, prinţule! Că văd că eşti atotştiutor, n-ai nevoie de sfaturile lu' maică-ta!

Mai bine supăraţi unul pe celălalt, decât ore întregi de sfaturi, care mai de care împotriva Anei! Ştia şi singurel "cine cu cine votează", iar mama lui făcea parte din tabăra adversă. Şi chiar dacă schimba tabăra, tot n-o s-o ierte prea uşor pentru ceea ce-i făcuse şi cum îi vorbise! Pentru părerea pe care-o avusese despre zâna lui!

Ana-Maria

Mm, o luase somnul! Şi totuşi, era abia opt seara! Când o să-i treacă starea aceea de semi-hibernare?

... Era oare bolnavă? Luase vreo boală din Serbia? Până nu făcea rost de bani serioşi, nu se putea duce să-şi facă analizele; trebuia deci să se intereseze altfel despre posibilele boli... Şi trebuia s-o facă repede - pentru că după îmbolnăvire urma tratamentul...

Telefonul începu să sune; sări cât colo, aruncând perna din braţe. Soneria aceea acoperea sonorul televizorului; ea privea receptorul şi se întreba dacă la celălalt capăt al firului era Florentin, o fostă colegă de serviciu sau cineva din familia Leoveanu...

Suna... Zbârnâitul era infernal! Trebuia să se oprească! Se repezi şi ridică receptorul:

- Da.

- Ana, te rog nu închide!

Evelin... Acoperi receptorul cu ambele palme, simţind că începuse deja să plângă!

- Ana, te rog, vorbeşte-mi! Ce s-a întâmplat cu tine? Aşteptam să mă suni! Unde-ai fost până acum?

Nu-i putea răspunde! Nu acum! Nu putea scoate o vorbă!

Lăsă receptorul lângă televizor şi alergă în bucătărie: trebuia totuşi să-i vorbească dacă voia să n-o mai sune azi, aşa că trebuia mai întâi să se calmeze! Avea lucruri foarte importante de transmis! Deschise frigiderul şi luă sticla cu apă: din televizor se revărsa o emisiune de divertisment cu cântăreţi celebri, aşa că îşi pusese soţul pe "hold", cu muzică - ca la centralele telefonice... Începu să râdă; îşi şterse lacrimile, bău apă şi reveni mult mai liniştită în sufragerie. Ridică din nou receptorul la ureche.

- ... să-mi spui ce s-a întâmplat! Atâtea zile ai

Gata! Să-l întrerupă!

- Eveline, ia-ţi amanta şi du-te dracului fără să te mai uiţi în spate! Să nu mai suni aici, dacă nu vrei să depun şi eu nişte hârtii la tribunal şi să ne tragem prin procese ani întregi.

Închise şi făcu un pas în spate: îl înjurase, îl şi amenințase... Cam de atâta fusese capabilă pe moment! Să aştepte deci rezultatul: mai suna, sau se lăsase păgubaş?

... Suna. Formase imediat numărul, de parcă avea de transmis lucruri cruciale... Ea simţea că nu mai e în stare să ridice iar receptorul, să găsească altă înjurătură, altă ameninţare, altă sticlă cu apă rece în frigider...

Piuitul se opri... dar reîncepu după zece secunde....

Se aşeză pe covor, sprijinită de perete, lăsă sticla pe jos şi bufni din nou în plâns: ce naiba mai voia de la ea? Nu fusese îndeajuns de crud atunci când le spusese... Când îi spusese...

Apucă firul şi-l trase cu putere: gata cu soneria aia! Să n-o mai audă! Să nu-l mai audă! Voia să plângă, ca să se descarce şi să uite! Iar a doua zi, când se va duce să-şi facă lichidarea de la firma lui, să aibă îndeajuns de mult curaj ca să-l pălmuiască dacă o ataca în vreun fel!

Florentin

Mm, delicioasă cina! Mămica lui fusese cu adevărat inspirată azi... sau era el îndrăgostit, iar lumea privită prin ochii lui era mult mai roz decât în realitate?

- Şi, ia spune: cum a fost la tribunal?

Uau - o întrebare rostită chiar de tatăl lui, chiar în timpul mesei? Cu toată familia prezentă? Mămica lui chiar voia să ştie în amănunt ce se întâmplase azi la tribunal! Nu mai putea să nu răspundă; decise deci să fie foarte sincer:

- Cum să fie; am ajuns imediat după ei, aşa că nu ne-au văzut.

- "Ei"?

- Bărba-su a venit cu amanta la braţ.

- Aha! Şi?

- Şi când el a spus că Ana n-a venit la înfăţişare, ea s-a ridicat şi i-a zis-o: "Ţi-ar place ţie! Sunt prezentă".

Tatăl lui începu să râdă:

- Pe un ton de-ăla afurisit, pus pe harţă!

- Exact. I-au cerut buletinul şi judecătorul a întrebat-o unde-a fost. Iar ea

- Păi de ce? De unde ştia judecătorul că ea a fost plecată?

- Bărba-su şi-a bazat dosarul de divorţ pe dispariţia ei, reclamată la poliţie.

- Aha. Şi ea ce-a zis?

- Că după ce individul şi-a pus amicii să fure mireasa şi s-o lase în Ferentari, au luat-o nişte tipi care au violat-o şi au vândut-o unui peşte din Serbia.

Îşi văzu tatăl lăsând furculiţa din mână:

- ... Aşa a zis, în gura mare?

- Da. Iar bărba-su a ţipat imediat că nu, ea a fost de fapt la mine!

Roberto avea şi el curiozităţile lui:

- Şi cum ţi-a spus individu'? Cum te-a numit?

- Florarul cu care ea l-a înşelat pe el.

- Deci n-a fost impertinent!

- Nu.

- Şi ea ce-a spus?

- A scos paşaportul şi copia după declaraţia ei de la poliţie şi i le-a dat judecătorului. Ăla a vrut să ştie cum s-a întors din Serbia; iar ea a spus că florarul cu care l-a înşelat pe soţul ei a venit şi a răscumpărat-o.

Gata; îi lăsase tablou! Era singurul care mânca; restul se uitau la el şi parcă încercau să ghicească continuarea! Era greu de ghicit iar el avea de câştigat simpatia lor, pentru Ana - aşa că le-o oferi tot el:

- Pe urmă i-a spus judecătorului că, din acel motiv, ea e întru totul de acord cu divorţul şi, ca să-l scurteze, cere ca divorţul să se facă cu acordul ambelor părţi.

- ... Şi? Hai, mă, spune odată!

Tatăl lui îşi pierduse răbdarea! Lăsă baltă mâncarea şi se grăbi să spună tot:

- Şi bărba-su a sărit în sus şi-a acuzat-o că l-a înşelat cu mine, iar ea i-a spus că a făcut foarte bine, de vreme ce nu el a adus-o din

Serbia; el i-a spus că nici nu-şi imaginează ea cât a căutat-o, şi atunci ea i-a zis că a aflat de la căpitanul de poliţie care-i anchetase dosarul că în fiecare zi el o lua pe amantă de braţ şi-o căuta prin cârciumile din Bucureşti.

Uau, ce hohot de râs ieşise din gâtul tatălui lui! Se zgâlţâise masa la propriu! Se grăbi să continue acum, cât era atmosfera destinsă:

- Şi-atunci el a zis că tocmai din cauza mea a decis să-i dea o lecţie şi s-o lase singură în Ferentari; atunci ea i-a spus că a primit o lecţie extraordinară de la mine.

Iar cele cinci secunde de glorie personală erau foarte dulci...

- ... Ete, na! Devenişi şi profesor acu'!

Sigur, mama lui trebuia să-i taie avântul şi să-l descurajeze! Tatăl lui fu însă ferm:

- Taci, femeie! Şi n-a zis şi ce lecţie i-ai dat tu?

- Ba da. A zis că i-am arătat că nu trebuie să fie alături de un om un an sau zece, pentru ca acel om să meargă oriunde în lume în căutarea ei.

Aa, acum nu mai râdea nici unul! Spuse repede şi finalul poveştii, ca să scurteze discuţia:

- Judecătorul le-a dat o lună pentru împăcare, ea a spus că nici nu intră în discuţie împăcarea... Dar aşa e legea, aşa că au termen pe 8 noiembrie. După care am plecat imediat, ca să nu dăm ochii cu matahala.

- Aha... Deci ea n-a mai vorbit cu bărba-su după proces.

- Nu.

- Atunci du-te şi dă-i un telefon. Sigur a sunat-o nemernicul, să afle ce-a declarat ea la poliţie. Sun-o şi liniştește-o.

Aprobă şi sări în picioare; se grăbi în sufragerie, formă numărul... Suna. Şi-atât.

... Suna... Ana nu răspundea...

... Suna, iar asta-l scotea din sărite...

Ah! La naiba! Fusese atât de atent la receptor, că nu-şi auzise tatăl apropiindu-se! Mâna care-l prinse de braţ îl sperie la culme!

- Ce-i? E ocupat?

- Sună şi nu răspunde.

Îl privea cu ochi speriaţi; aştepta o veste, o opinie, un cuvânt... Orice!

- ... Asta înseamnă că a sunat-o deja. Du-te la ea. Dacă individul e acolo, dă-l afară; dacă nu e, asigură-te că nu va intra mai târziu.

Aprobă şi alergă la uşă: ah, numai să-l prindă acolo! Chit că el ajungea la spital - dar matahala ajungea la morgă!

Evelin

Evident, Ana n-o să-i răspundă. Probabil oprise deja soneria telefonului, ori prea speriată de el, ori prea furioasă pe el! Numai că părinţii lui îl sunaseră azi de trei ori la birou, iar secretara "îl scăpase" spunând că era la o întâlnire în oraş, sau în şedinţă, sau în afara biroului din motive personale; se aştepta ca, din moment în moment, telefonul lui să înceapă să piuie. Era unicul lor copil şi avusese azi prima înfăţişare la divorţ! Iar el nu se învrednicise să-i sune după înfăţişarea asta! Oare câtă răbdare putea avea tatăl lui? Cât va mai dura până o va suna direct pe Ana, să verifice dacă nu cumva se întorsese la ea acasă? Sau pe căpitan - şi-atunci chiar că afla toată tărăşenia?

Trebuia să insiste. Trebuia s-o împace cumva, s-o convingă să nu depună plângere...

Poate că mâine seară o să-i dea târcoale... pentru că azi era prea speriată ca să mai iasă din casă la ora aia. Trebuia s-o convingă să nu-i spună tatălui lui ce se întâmplase; să scornească o minciună drăguţă pentru doi oameni bătrâni cu inima sensibilă, care-o plăcuseră dintotdeauna şi nu avuseseră niciodată nimic cu ea. Pentru liniştea lui, trebuia să obţină liniştea părinţilor lui. Numai Ana putea reuşi asta; Ana însă nu răspundea la telefon, scoţându-l astfel din sărite...

Florentin

Fiu! Alergase într-un suflet până acolo! Maşina individului nu era în faţa blocului - dar asta nu însemna neapărat că matahala era foarte departe de Ana! Şi uite că se ciocnea de uşa cu interfon... Ştia numărul apartamentului Anei; sună deci la vecina ei.

- Cine e?

Acoperi repede interfonul cu palma:

- Sunt vecinul, daţi-mi şi mie drumul, vă rog!

Şi gata! Intrase în scară! Liftul parcă îl aşteptase la parter; apăsă butonul cu cifra 5 şi-şi desfăcu geaca: dacă era să-l pocnească, măcar să-l apuce ca lumea! Urca... Coborî din lift, ascultă câteva secunde... Nu se auzea nimic; urcă deci cu grijă un etaj şi răsuflă uşurat: pericolul era doar la telefon... dacă nu cumva era deja în casă! Aoleu! Se repezi la uşă!

Ana-Maria

Alta acum! Suna şi la sonerie!

Doar nu venise după ea!

Era speriată - era îngrozită! Asculta...

- Ana, eu sunt: Florentin!

Sfântă eliberare! Se repezi la uşă şi, fără să se mai asigure uitându-se pe vizor, descuie yala!

Florentin

Uşa se deschise larg. Aoleu! Ce era cu ea? Plângea şi tremura în ultimul hal! Se grăbi să intre:

- Ce-i? E aici?

Nu; nega. Începu să zâmbească:

- Şi-atunci de ce plângi în halul ăsta?

Ana încercă să se liniştească:

- ... Fiindcă m-a sunat...

- Şi te-a speriat.

Evident, o speriase! La cât rău îi provocase bărbatul acela, sigur că până şi amintirea lui o speria pe biata lui zână! O prinse de mână şi-o trase în sufragerie:

- Nu mai plânge, te rog. Doar nu mai sună şi acum, nu?

Ea ridică din umeri... Se grăbi să adauge:

- Îţi dai seama în ce hal m-ai speriat pe mine, care-am sunat la tine şi nu mi-a răspuns nimeni?

Plânsul Anei se înteţi:

- Când l-am auzit... am tras firul... din priză! N-am vrut... să te sperii!

Aha! Îşi scoase geaca, râzând de-a binelea:

- Lasă; şi-aşa mă tot gândeam la un pretext ca să-ţi fac o vizită! Ia să ne ocupăm de reparaţie...

- Nu! Lasă-l aşa!

- Spui asta pentru că ţi-e frică să nu sune iar. Stai liniştită: dacă sună, răspund eu. De acord?

Primi o aprobare.

- Tu încuie uşa - ca să nu mă văd nevoit să-ţi rup bunătate de tigaie pe spinarea lui!

O auzi îndepărtându-se în fugă. Ia să vadă el ce ispravă făcuse zâna lui cu firul...

Ana-Maria

Doamne, venise la ea! O sunase, constatase că nu-i răspundea şi venise într-un suflet să se asigure că era bine! Ce fel de înger era omul ăsta? Ce fel de binecuvântare? Ce făcuse ea, să merite aşa un

om alături de ea?

Stop! Florentin nu era încă "alături de ea"! Mai erau câteva hopuri de trecut! Divorţul ei, analizele şi eventualul tratament, cunoştinţa cu familia lui, multe ore de pălăvrăgeală, hopul relaţiei fizice... şi-abia după aceea planurile de nuntă! Nunta...

Chiar şi ideea de nuntă devenise un hop greu de trecut pentru ea! Cât rău îi făcuse Evelin! Cât de mult bine îi făcuse atunci când o hotărâse să arunce inelul de la George şi cât de mult rău atunci când le spusese prietenilor...

Zbârnâitul o făcu să tresară; imediat, Florentin reîncepu să râdă:

- Hai să răspundem la telefon!

Nu; mai bine rămânea lângă uşa de la intrare!

- ... Sincer îţi spun - mi-ar părea tare rău să mă iau de tatăl tău sau cine ştie ce văr te sună să te-ntrebe de sănătate!

Corect! Dacă nu era Evelin, făceau o încurcătură fantastică! Deşi nu prea avea cine s-o sune... Se apropie de el şi-l văzu ridicând receptorul. Ascultau amândoi... Vocea lui Evelin o făcu să tresară:

- Ana, tu eşti? Ana, răspunde!

Florentin o privea întrebător; se grăbi să aprobe... şi să-şi acopere gura cu palma: Doamne, ce-i auzeau urechile!

- Nu, e floraru' lu' Ana! Auzi, tu n-ai maniere? N-ai bun simţ? Nu ştii să te opreşti? Ce dracu - suni încontinuu de juma' de oră! N-ai ce face? Citeşte o carte, vezi un film sau du-te la femei! Şi lasă-ne-n pace! Că noi avem treabă - nu ca tine!

Îi închisese... şi-acum se uita la receptor de parcă abia aştepta să-l ridice iar şi să schimbe tonul... Iar ea îl privea şi nu-i venea să creadă... În cinci minute Florentin venise, îi reparase telefonul şi-l calmase pe Evelin; o şi făcuse să râdă cu ceea ce spusese...

- ... Bun; l-am calmat. Tu ai mâncat ceva în seara asta?

Negă şi fu luată imediat de braţ:

- Atunci schimbă-te, cât am eu o discuţie cu frigiderul tău.

Fu împinsă uşor în dormitor, iar el trecu spre bucătărie. Închise încet uşa, zâmbind...

Ciudat om! După căsătoria ei, orice alt bărbat ar fi dat-o uitării! El însă o căutase, o adusese înapoi şi-acum avea grijă de ea... Avea atât de multă grijă de ea...

La naiba! Îi venea să plângă! Şi nu voia să plângă, pentru că o auzea Florentin şi cu siguranţă l-ar fi întristat şi pe el! Poate s-ar fi gândit că plângea după soţul ei! După nenorocitul ăla de Evelin! Dacă ar fi reuşit să-şi exprime sentimentele cu cuvinte, să-i spună şi lui cât de mult însemna el pentru ea, cât de mult făcuse el pentru ea, cât de mult ţinea ea la el, poate nu s-ar fi temut să plângă. Dar aşa, nu-şi permitea să rişte să-i lase impresii greşite!

Îşi şterse deci lacrimile şi se schimbă. Intră şi ea în bucătărie, dar Florentin îi puse farfuria în mâini şi-o întoarse din drum. O conduse înapoi în dormitor, unde puse farfuria pe noptieră şi-i aranjă patul: perna ridicată, pătura pregătită... Se lăsă aşezată şi înfofolită bine; primi şi farfuria, iar el se aşeză pe marginea patului, în faţa ei:

- Şi ce-ai mai făcut azi, după ce ne-am despărţit?

- Păi, ce să fac...

- Te rog să şi mănânci, bine?

Aprobă şi muşcă din sandwich: mm, era o nebunie! Ochii negri voiau să ştie ce făcuse ea azi; îl lămuri, cu riscul de a-l supăra rău:

- Păi, am coborât la amanet şi-am dat două inele şi-o brăţară. Cu ce-am mai găsit prin casă, am bani de mâncare, bilete de autobuz şi ziare până la sfârşitul lunii. Mi-am aranjat deja trei interviuri pentru mâine, iar de dimineaţă iau din nou ziarul şi mai sun pe la firme.

Mm, ce-l mai necăjise cu anunţul acela! Dar mesteca şi aştepta...

- ... De ce te-ai dus la amanet? De ce nu mi-ai spus că ai nevoie de bani?

- Pentru că sunt obişnuită să combin utilul cu plăcutul. Oricum, mâine dimineaţă mă duc să-mi depun demisia şi să-mi fac lichidarea, aşa că mai iau bani şi de-acolo. Iar dacă rămân fără lichidităţi înainte de sfârşitul lunii, intenţionez să amanetez şi cerceii.

Florentin dădu să se ridice; adăugă, zâmbind cu subînţeles:

- Deşi probabil că şi-ar face găuri doar ca să-i primească înapoi, nu intenţionez să fac gesturi de caritate.

Aa, acum înţelesese şi el!... Şi chiar îl păcălise, preţ de câteva secunde! Chipul lui Florentin se reîncruntă:

- Dar, în principiu, ai nevoie de bani.

- În principiu, am nevoie de serviciu; până îmi găsesc de muncă, prefer să-l şterg pe Evelin din memorie. Dacă din chestia asta câştig şi mijloace de subzistenţă, cu atât mai bine! Am o grămadă de bijuterii de valoare de la el, pe care ştiu cu siguranţă că nu le mai port! Doar n-o să i le trimit înapoi, cu poşta! Tu ce-ai făcut azi?

Ce decizie lua Florentin? Continuau discuţia pe tema "ce făcuse ea", sau treceau spre teme mai destinse?

- ... Păi, am stat cu mama la chioşc. Mare lucru nu e de spus; sigur, pe lângă vânzarea de flori şi discuţiile despre şcoala soră-mii, a fost şi discuţia despre "cum a fost la tribunal"...

Aha! Chiar voia să audă asta!

- N-am uitat cum a bombănit de dimineaţă, aşa că n-am vrut să-i spun. M-a tot descusut, a încercat tot felul de manevre, dar degeaba: nu i-am spus decât "Da" şi "Nu". Şi "mi-a copt-o": a vorbit cu tata şi l-a agitat. La cină, când eram toţi în jurul mesei, tata mă-ntreabă cum a fost la tribunal! Ce mai era să fac: a trebuit să spun tot!

Aoleu! Chiar tot?

- Întrucât tata n-a vrut să discutăm între patru ochi, le-am spus tuturor cum am ajuns acolo, ce s-a vorbit...

- Ce s-a vorbit?

- Da. Aşa, ca o poveste. Crezi că mai scăpam cu viaţă din mâinile lor, dacă nu le spuneam cum te-ai luat de matahală?

Matahală? Evelin era "matahala"... La urma urmei, era cât o matahală! Bufni în râs; Florentin se grăbi să salveze cana cu lapte de contactul cu pătura:

- Uşurel, că răstorni astea pe-aici!

Doamne, dac'ar şti domnul patron care-i era porecla... mamă-mamă!

- Iar după aia tata mi-a zis să te sun, pentru că n-ai vorbit azi cu matahala între patru ochi şi sigur te-a sunat. Bineînţeles că tu nu răspundeai, pentru că firul era în pauză de masă...

Oof, iar o certa!

- Şi-atunci tata mi-a spus să vin la tine, pentru că matahala putea să-ţi facă o vizită sau să te sperie serios apăsându-ţi soneria! Şi-am venit!

Da; şi venise! Terminase şi ea cu cina, băuse şi laptele şi avea aşa un chef de căscat... Florentin îi luă farfuria din braţe şi cana din mână. O privi apoi lung:

- Ţi-e somn, nu? La cât ai mâine interviuri?

- De la 11; dar întâi mă duc să-mi fac lichidarea.

- Te duci singură?

- Da; de data asta, da. E multă lume acolo, sunt multe fete care mă cunosc bine... Iar matahala e genul care pricepe repede şi se răneşte la fel de repede în orgoliu; după ce i-ai spus ceea ce i-ai spus azi la telefon, nu mai vrea să se ia de mine.

- Numai să nu devină violent.

- Dacă n-a fost în stare să-mi spună în faţă ce-l roade, ce concluzii se pot trage?

Florentin aprobă cu capul:

- Oricum, tu îl cunoşti mai bine; tu ştii dacă poţi să te duci singură acolo sau nu.

- Da, şi poţi să stai liniştit: nu se va lua de mine. Are o reputaţie de menţinut în faţa angajaţilor - nu?

El ridică din umeri şi începu să-i aşeze perna. Se lăsă mai jos, în pat: Doamne, ce somn o cuprinsese!

Ochii negri o priveau lung, atenţi, serioşi... Ochii negri îi memorau imaginea, ca s-o viseze... Ochii lui îi transmiteau multe lucruri acum; era însă prea speriată ca să le înţeleagă. Aşa că decise să nu ascundă acel lucru de el; îl văzu zâmbind, aplecându-se...

Hm!

De ce oare se gândise că Florentin o va săruta altundeva decât pe frunte? Pentru că era obsedată de asta? Din cauza celor întâmplate în

Serbia? Pentru că nimeni, niciodată nu se mai purtase aşa cu ea? Greu de spus...

- Hai, odihneşte-te. O să dau telefonul la minim şi-o să trag uşa după mine. Dacă crezi că e cazul, vino să pui siguranţa.

Nu-şi mai permitea să deschidă ochii; o să se ducă ea să pună siguranţa, dar mai târziu! Momentan, îi reţinuse chipul; încerca să-l memoreze aşa, ca să-l viseze...

Florentin

Gata! Stinse lumina în dormitor şi ieşi. Spălă farfuria şi cana, dădu soneria telefonului la minim, îl acoperi cu o pernă-fantezie, puse yala şi trase uşa în urma lui. Coborî grăbit pe scări, împinse uşa şi porni spre capătul străzii - spre casă.

Hm; ce era cu el? Nu-i stătea în obicei să facă aşa ceva! Nu era nicidecum vreun încuiat - dar să vrea să sărute o tânără şi să nu poată... Ha! Să nu vrea s-o lase să plece - ăsta da, test de voinţă! Dar un sărut?

Era prima oară când asculta de dorinţa ochilor ei; de fapt, Ana era prima femeie de care asculta cu sfinţenie încă de când o văzuse prima oară! N-ar fi ieşit din cuvântul ei o viaţă, dacă aşa i-ar fi cerut ea!

Era îndrăgostit. Normal că totul era nou, iar el se comporta cum nu-şi închipuise niciodată că se putea comporta... Normal că făcea lucruri care-l mirau chiar şi pe el! Doar sfidase regulile familiei, mâncase bătăi crunte, făcuse un neam întreg să-şi schimbe convingerile, se dusese-n Serbia după ea şi-acum se pregătea să-l gâtuie pe matahală la propriu pentru zâna lui!

Se ridicase şi-o privise lung... De ce-i fusese Anei teamă să-l privească? Oare avea multe amintiri urâte cu ea stând în pat şi privind un personaj oarecare apropiindu-se de ea? Nu putea decât să ghicească asta; în nici un caz, n-o va pune vreodată să-i povestească prin ce trecuse! Dacă ea va simţi nevoia să se descarce de amintirile alea, el o să asculte; dar altfel n-o să-i ceară să-i spună...

Din fericire pentru el, matahala era foarte plin de el şi se considera o valoare intergalactică. Fusese deci uşor să-l lovească în orgoliu şi să-l convingă să nu mai sune la Ana cel puţin 12 ore! Avea însă emoţii pentru ea şi vizita pe care i-o va face matahalei mâine, la birou. Dacă zâna lui plângea şi tremura aşa doar când îl auzea la telefon, oare ce reacţie va avea în faţa lui, când vor fi singuri în aceeaşi cameră? El n-o va putea ajuta; Ana va trebui să se descurce singură, să improvizeze, să se apere la o adică! Ah, acum îi părea rău că nu stabiliseră un "cod telefonic"! Ar fi vrut s-o sune şi s-o roage să treacă mâine pe la chioşc şi înainte, şi mai ales după vizita la biroul matahalei! Bănuia că zâna lui va evita contactul cu mama lui, după ce fusese bombănită azi!

Apăsă clanţa şi intră în curte; încuie poarta şi se apropie de silueta din pragul casei.

- Băi, da' mult ţi-a luat!

"Ehei, măi, Roberto - aşa-i dragostea! Nu te-ai mai da dus!" Preferă să zâmbească, în loc să vorbească!

- Hai, că tata te-aşteaptă să-i spui ce şi cum!

Ridică privirea spre ceasul de pe hol şi tresări:

- Nu doarme la ora asta?

- Nu - şi e foarte obosit. Hai odată; sau vrei să te urecheze?

Păi dacă tatăl lui nu dormea la ora aia, însemna că era foarte obosit şi foarte nervos! Intră în sufragerie şi se apropie de fotoliu. Bătrânul din faţa lui moţăia cu ochii întredeschişi... Se aşeză lângă el:

- Tată...

- ... Ha? Aa, tu eşti! Ia zi-i: ce-ai făcut?

- Ce să fac; am ajuns la ea şi am găsit-o foarte speriată. A sunat-o, într-adevăr; ea s-a speriat şi a tras firul de la telefon din priză. I-am reparat telefonul, l-am repezit pe individ, i-am făcut ei cina şi-am stat să mă asigur că mănâncă. După care am plecat.

Tatăl lui căscă cu poftă şi se ridică:

- Aha! La cât ai stat, credeam că puseşi de-un plod!

Cee? Nu se aşteptase la asemenea replică; dădu să riposteze măcar aşa, de formă, dar încasă o palmă pe spate:

- Hai, mă, că glumeam şi eu! Ete ce ofticos s-a făcut mucea!

- Credeam că vorbeşti serios!

- Băi, eu ştiu pe cine-am crescut în bătătură! Tu eşti crai de modă veche, nu te-arunci ca bobocii ăştia-n cap! Bravo, mă! Sunt mândru de tine! Du-te şi culcă-te acum, că mâine la patru jumate suntem în piaţă!

- Da, tată!

Ah, ce bucuros era! Practic primise aprobarea tatălui lui! În fine, poate nu chiar o aprobare - dar se simţea încurajat din plin! Iar asta chiar era un lucru mare-mare de tot, atunci când venea de la capul familiei!

Intră în camera lui şi încuie uşa: cu mama, nici o şoaptă! Nimic! Până nu-i trecea lui supărarea pe bombănitura de azi-dimineaţă, nici o veste! Şi-avea o mamă curioasă...

8 octombrie 2002 - marţi

Florentin

Doamne, ce emoţii avea! Era nouă şi cinci şi presimţea că în curând o s-o vadă trecând spre staţia de autobuz. Sigur, dacă nu cumva Ana decidea să evite revederea de dimineaţă ocolind blocul prin spatele lui! Deschise uşa şi ieşi din chioşc.

Brr - dimineţile deveneau tot mai friguroase! În curând, or să iasă la treabă mai târziu; or să cumpere florile la aceleaşi ore "nebune", dar or să treacă pe-acasă şi-or să aştepte o oră rezonabilă pentru deschiderea chioşcurilor. În decembrie, aprecia că Ana se va fi mutat deja la el acasă; deci el o să plece de dimineaţă să ia florile, după care o să se întoarcă, o să stea în fotoliu şi-o s-o privească dormind... şi-o s-o trezească cu un sărut atunci când va trebui să plece la muncă. Ea o să caşte, o să-i zâmbească, o să-i ureze baftă la treabă şi-o să încerce să se ridice...

Mda; foarte frumoase vise! Momentan, să revină în zilele noastre şi să găsească o soluţie la încăpăţânarea mamei lui! Dacă pe tată îl convinsese cât de cât, ce se va face oare cu "Cabinetul 2"?

Şi iat-o pe zâna lui cum se apropia de el... Era odihnită; era şi foarte calmă. Nu se fardase, nu se îmbrăcase extrem de elegant, dar zâmbea; ăsta era cel mai important lucru acum, când se ducea să dea ochii cu matahala pe terenul lui!

- Neaţa.
- Neaţa.
- Ce faci? Merge treaba?

Ridică din umeri:

- Merge, că au început facultăţile. Tu? Bine dispusă azi.
- Mi-am aranjat câteva interviuri şi sunt destul de "montată" ca să mă duc să-mi fac lichidarea. Mi-am scris deja demisia, am luat un calmant şi mi-am umplut geanta cu porcării grele: ca să doară, în caz c-o folosesc pe post de buzdugan!

Începu să râdă: ce bătăioasă se făcuse ea aşa, deodată!

- Cred că mama ta intenţionează să te pună la treabă.

Aa, deci "Cabinetul 2" încerca să-l atenţioneze nu care cumva s-o şteargă cu mândruţa! Nici nu intenţiona s-o facă; se prefăcu deci că nu auzise acele cuvinte:

- Deci te-ai hotărât să-i spargi capul, în caz că ripostează...
- Da. N-are de ce să-mi fie frică de el. Dacă nu reuşesc să-i sparg capul, îl pot oricând reclama la poliţie pentru ceea ce-a făcut!

Aprobă şi ridică din umeri:

- OK! Nu uita că te aştept să te întorci şi să-mi povesteşti!
- Dar de-acolo mă duc la câteva interviuri! Oof... Te sun de la un public.
- Unde? În chioşc?

Zâna lui se încruntase; vedea cum se gândea, cum căuta o soluţie... permiţându-i astfel lui s-o privească în voie, să-i admire ochii, nasul, buzele, mimica, pe ea toată şi "pe bucăţele"...

- ... Tu ai spus că termini treaba la patru, nu?
- Da.
- Şi nu vrei să ieşim la plimbare?

Tocmai fusese întrebat dacă voia să-şi dea întâlnire cu ea! Sigur, întrebarea Anei era bine-intenţionată, nevinovată; dar privită prin prisma logicii unui bărbat, cam aşa "se traduceau" cuvintele ei! Zâmbi, grăbindu-se să răspundă:

- Bineînţeles că vreau!
- Atunci la patru fix, aici!
- Mai bine la tine la scară.
- OK!

O prinse de umeri... şi nu putu s-o sărute nici măcar pe obraz - îi aranjă scurt geaca:

- Baftă cu matahala.

Ana-Maria bufni în râs:

- Mersi! Şi ţie, spor la treabă!
- Să fie. Pa.
- Pa.

Îi făcu loc să treacă; o urmări apoi lung cu privirea... iar vocea "Cabinetului 2" îl apostrofă cu blândeţe, în romanes:

- Hai, maică, c-o deochiaşi! Las-o, că se-mpiedică! Treci şi ţine-i soră-tii de celofanele alea!

Zâmbind, intră în chioşc: era, de fapt, prea frig ca să rişte să răcească acum! Doar avea întâlnire la patru, nu?

Ana-Maria

Bun! Ajunsese în faţa firmei... De fapt, se trezise cu noaptea-n cap, îşi luase ziarul şi însemnase anunţurile. La 8 fix se apucase de telefoane, iar până la 9 îşi şi programase câteva interviuri. Plecase apoi grăbită către fostul ei loc de muncă. Iar dacă n-ar fi fost cuvintele lui Florentin, cu siguranţă n-ar fi avut curaj să şi intre în acea clădire!

Urcă deci treptele, împinse uşa şi intră.

De la primul pas, toate privirile se întoarseră spre ea. Toate vocile tăcură. Toate siluetele înlemniră. Devenise brusc centru de interes pentru cel puţin 20 de inşi! Foarte apăsătoare atmosfera, foarte greu de purtat pe umeri asemenea atenţie...

Dar nu venise ca să se lase privită! Traversă holul, aruncă un "Bună" spre secretara din dreapta şi urcă treptele. Se simţea foarte calmă, foarte sigură pe ea; purta un costum haină-pantaloni şi ghete fără toc în picioare tocmai ca să poată fugi sau lovi - în funcţie de conjunctură! Calmantul îşi făcea cu prisosinţă efectul; se apropia de capătul scărilor, implicit şi de biroul lui matahală...

Ah, ce prostie! Acum îi venea să râdă! Şi-l amintise pe Florentin zâmbind şi rostind acel "matahală" care-o făcuse aseară să râdă! Spre deosebire de ea, el avea un stil aparte; punea şi un pic de ură în tonalitate, şi parcă şi un strop de zeflemea, o picătură de dispreţ... Poftim: acum făcea "reţeta lui matahală à la Florentin"! Se ţicnise!

Apăsă clanţa şi intră; Laura se ridică imediat, galbenă ca lămâia la faţă:

- Bună, Ana. Ce mai faci?

N-avea timp de curtoazii:

- E înăuntru?

La auzul scurtării discuţiei, tânăra se fâstâci - şi-şi uită "discursul":

- ... Ştii, voiam să-ţi spun... Noi, toţi din firmă, ne-am gândit atunci să

Se încruntă; nu se gândise nici o clipă la vina lor, a colegilor care după petrecerea de la restaurant se rezumaseră probabil la a clătina dezaprobator capul şi-a pleca pe la casele lor călduţe, sigure, pline de mâncare... Mormăi sec, întrerupând-o fără menajamente:

- E înăuntru?
- Da, şi ştie că ai venit. Te aşteaptă.

Aa, o aştepta! Deci cineva de la parter se grăbise să-şi sune şeful şi "să marcheze" puncte pentru promovare! Dar nu asta o interesa acum; traversă secretariatul şi apăsă clanţa. Intră în biroul lui Evelin.

Măi, să fie! O aştepta în picioare?... Şi ce mutră spăsită făcuse! Parcă nu tot el răcnise ieri în tribunal că-l înşelase cu florarul!

Închise uşa, impunându-şi să discute pe un ton atât de calm încât nici unul dintre curioşii care trăgeau acum cu urechea să nu audă vreun cuvânt. Se apropie cu paşi fermi de el... Înfrunta ochii albaştri; îi înfrunta cu puterea şi acuzele pe care i le dădeau declaraţia de la poliţie, bandajul de la încheietură la care tot nu putea să renunţe, datoria la Florentin, citaţia pe care-o găsise acasă... Totul, tot ce vedea şi se întâmpla în jurul ei îi dădea dreptul să-l privească aşa!

Se opri în faţa biroului. Ca dezmeticit brusc din visare, Evelin întinse braţele spre ea şi dădu să ocolească biroul:

- Ana!

Ridică palma: stop! Nici un pas spre ea! Gestul ei păru să fie de

ajuns; văzându-l oprit în colţul biroului, scoase din buzunar demisia, despachetă coala şi-o puse pe birou. Ochii albaştri se plecară spre literele nervoase...

- ... Ia loc, te rog.
- Stau foarte bine aşa.
- Uite, şi eu mă aşez!

Drept pentru care Evelin se grăbi să se aşeze. Ridică una dintre sprâncenele încruntate:

- S-o trage omul din maimuţă; da' asta s-a întâmplat demult...

Soţul ei plecă imediat privirea spre hârtie...

Îl privea lung, curioasă acum să-i citească sentimentele pe chip... Mda; îl înfuriase cu replica aceea. El încercase din răsputeri să fie amabil, să nu deschidă discuţia despre cele întâmplate, să fie împăciuitor... Cine ştie, poate că părinţii lui îl luaseră ieri la scuturat şi însăşi poziţia lui în firmă era ameninţată de atitudinea ei! Puţin îi păsa de asta; dacă era după ea, pur şi simplu şi-ar fi luat cartea de muncă, ultimii bani şi nu i-ar mai fi ieşit individului în cale decât o singură dată în viaţa asta: la ultima înfăţişare de divorţ, în noiembrie. Dar nu era numai după ea; trebuia deci să-l privească, să-l aştepte să scrie "se aprobă"...

- De ce vrei să pleci din firmă?

Cee? Era ţicnit?... Nu; fusese prins pe picior greşit. Iar atunci când avea nevoie de câteva secunde de gândire, Evelin arunca întrebări stupide şi nu mai urmărea răspunsurile... Îi răspunse neutru:

- Din motive personale.

Ochii albaştri se ridicară iar spre ea:

- Te rog, ia loc.
- Nu, mulţumesc; mă cam grăbesc...
- Uite ce e... Eu personal te asigur că poţi rămâne secretară aici, fără nici un fel de pică sau răzbunare. Dacă nu vrei la biroul meu, te muţi la alt birou - oricare vrei tu!
- Nu vreau decât să mi se facă lichidarea şi să plec mai repede de aici.

Era privită rugător; ea îl privea cu ură. Şi-ar fi vrut să-şi mai îndulcească "tonul" sau să privească în altă parte - dar nu putea!

... Gata! Slavă Cerului, mâzgălise demisia! Îl văzu ridicând receptorul, îl auzi dând dispoziţii la departamentul "personal" - pe-un ton foarte trist, desigur...

- Du-te la casierie; după cartea de muncă va trebui să vii cam peste-o lună.
- Bine. Mersi. Pe-asta o iau eu, ca s-o înregistrez la "intrări".

Ştia cum se făceau lucrurile, aşa că nu putea fi dusă de nas din punctul ăsta de vedere! Îi luă deci hârtia din mână, îi întoarse spatele şi porni spre uşă.

- ... Până la urmă, m-ai părăsit pentru florar!

Ce fusese asta? O constatare? O răbufnire? Ce puţin mai conta asta acum! Îl privi peste umăr:

- Da, iar asta arată cât de important este acum divorţul pentru toată lumea.
- Ana,
- Şi pentru noi doi, şi pentru florar, şi pentru vocea tânără şi caldă care mi-a răspuns la telefon sâmbătă seara.

Uau, ce repede se trăsese scaunul! Se opri lângă uşă şi decise să-i zâmbească măcar acum:

- Stai liniştit - nu e cazul! Când am ajuns în Bucureşti, primul telefon pe care l-am dat a fost la tine acasă. Dar greşeala asta nu se va repeta niciodată... spre bucuria vocii tinere şi calde care mi-a răspuns, nu?
- Stai! Trebuie să discutăm!

Zău? Mai aveau subiecte comune? Ia să le pună ea punct:

- O cheamă Oana şi vă cunoaşteţi de câţiva ani buni. Am ghicit, nu? Şi-o cunosc şi eu, de pe vremea când eram doar secretară aici; nu?... Pa.

Ieşi, închise uşa şi se apropie de biroul Laurei:

- Număr de intrare, te rog.

Uau, ce grăbită era fosta ei prietenă să mâzgălească în registru! Recuperă demisia şi ieşi:

- O duc eu la "personal". Pa şi mult succes în viaţă.

"Că n-o să ne revedem în viaţa asta, întrucât biroul cu cartea mea de muncă e la parter". Cobora veselă treptele: gata, rămăsese fără servici! Adică se îndepărtase cât putuse de mult de toată familia Leoveanu! Lăsase trecutul în spate; o aştepta un viitor foarte sensibil, asupra căruia trebuia să-şi concentreze întreaga atenţie! Nu-i va fi uşor să se obişnuiască cu Florentin, cu părinţii lui, cu traiul de acolo...

Hei, gata cu gândurile! Se apropie de biroul şefei de personal şi-i puse demisia-n faţă. Femeia anunţă casiera să-i facă lichidarea; aştepta răbdătoare, urmărind cu ochi atenţi cum şi mai ales ce i se scria în cartea de muncă... Sigur, n-o va lua acum - ci peste o lună, după ce obţineau ştampila statului pe ea! Dar îl cunoştea pe Evelin: îşi plătea taxele şi impozitele. Nu avea deci emoţii. Îşi luă restul de salariu şi ieşi din firmă.

Ah, ce bine se simţea! Azi, acum, în mod excepţional, o să facă o "cheltuială neprevăzută". O să-şi cumpere o mega-îngheţată! Păcat doar că o va înfuleca în grabă, în drum spre primul interviu de azi.

Evelin

Îşi aprinse o ţigară, suflă lung fumul... şi lovi cu pumnul în birou: nemernică femeie! Şi prost el, că luase atitudinea aia umilă şi aşteptase să fie călcat în picioare! Tocmai el! Tocmai de către ea - femeia care-l înşelase în seara dinaintea nunţii!

Da, dar el o înşelase în timpul nunţii; probabil că şi asta atârnase destul de greu în comportamentul lui de azi. Oricum, când auzise vocea secretarei, când aflase că Ana tocmai intrase în firmă şi urca la etaj, se ridicase în picioare. Nu se mai putuse reaşeza; de aceea, deschiderea uşii îl surprinsese în postura aceea de iepuraş înfrigurat... sau de caporal panicat de vizita generalului. Apoi tăcuse ca un prost, făcuse tot ce-i ceruse ea... în loc să-i refuze pur şi simplu demisia!

Dar de ce să-i refuze demisia? Doar aseară se dusese la părinţii lui şi se certaseră "la cuţite" pe tema Anei! Tatăl lui insistase să meargă amândoi la ea şi să discute; el insistase să o uite toţi pe Ana şi să-şi vadă înainte de viaţă. Până la urmă cedase nervos şi le răcnise-n faţă că el n-o iubea pe Ana-Maria, că ea fugise cu altul iar el era acum cu altă femeie, aşa că să-l lase-n pace! Şi plecase. Se certase cu părinţii tocmai din cauza ei; se aştepta ca în maximum o oră să primească vizita tatălui lui, îngrijorat pentru ceea ce auzise aseară şi mai ales pentru liniştea şi bunăstarea fiului lor. Deci...

Deci Oana avusese dreptate: în seara aceea, Ana îl sunase. Cerusе cu familia Ionescu, schimbase o grămadă de politeţuri cu Oana probabil în tentativa de a-i recunoaşte vocea...

Ana va reuşi în viaţă. Era îndeajuns de şmecheră şi isteaţă ca să-şi clădească drum pe orice tip de teren. El însă cine ştie dacă se va maturiza vreodată! Aseară, încă nervos după discuţia cu părinţii lui, cinase cu Oana şi-i servise îndeajuns de multe răutăţi şi tonalităţi răstite ca s-o facă să plece plângând la ea acasă! Ştia că amanta lui regreta acum toate răutăţile pe care i le făcuse în trecut şi era conştient că el n-o ajuta deloc cu comportamentul acela. Nici nu intenţiona s-o ajute; dar nu-i plăcea nici s-o încetinească, în tentativele ei de-a se reapropia sufleteşte de el. Doar o iubea! Cu cine urma să se căsătorească în primăvară, dacă nu cu ea? Şi cum s-o facă să ţină la el cu adevărat, dacă nu aşa?

Ana îi adusese azi demisia; se aşteptase la asta încă de ieri, când o văzuse în sala tribunalului. Iar cele petrecute acolo... Atitudinea ei, cuvintele pe care le rostise, modul cum îl arătase cu degetul şi-l acuzase îl făcuseră să înţeleagă că toate încercările lui de reconciliere sunt sortite eşecului încă dinainte de-a fi planificate. Dealtfel îi vorbise tăios şi azi; deci nici gând de-o eventuală împăcare! Observase azi că soţia lui nu mai purta verigheta şi inelul de logodnă. Dar poate i le luase proxenetul care-o dusese în Serbia!

Lucrurile nu puteau rămâne aşa cum erau acum. El trebuia să se ridice de pe locul acela umil pe care se aşezase azi. Şi n-avea voie s-o lase să fie furioasă pe el! Dacă Ana era furioasă, el se putea trezi cu o

reclamaţie la poliţie. Nu o ştia o fire răzbunătoare, dar florarul acela avea acum o mare influenţă asupra ei. Iar oamenii se schimbă în timp, influenţaţi de oamenii din jurul lor! Trebuia deci s-o stârnească la o discuţie! S-o provoace să urle la el, să-l lovească, să urle şi el la ea... Să scape odată de întrebările şi acuzele care-i apăsau pe amândoi!

Îşi privi ceasul şi se ridică: tocmai îi venise o idee. Ieşi din birou, răstindu-se la secretară:

- Mă duc până acasă.

Ana-Maria

Era patru fix; avea emoţii! Se schimbase, mâncase, era pregătită pentru plimbare... Şi totuşi, se privea în oglindă şi se întreba dacă nu cumva se fardase prea strident, dacă nu-şi prinsese părul prea "filosofic", dacă haina se potrivea cu blugii...

Hm; avea comportamentul unei liceene îndrăgostite!

Îşi luă cheile şi ieşi.

Oare unde-or să meargă azi? Probabil în parc; era unicul loc unde puteau sta pe-o bancă, în public, să discute vrute şi nevrute şi să nu se teamă că el o va lua brusc de mână sau de braţ!

Roşi violent: Doamne, chiar n-o să-i treacă niciodată? Trebuia să coboare cu liftul; locul acela îi trezea mereu amintirile - şi nici în ziua de azi nu reuşise să-şi explice cum fusese posibil să-i cedeze unui tânăr pe care-l cunoştea doar din vedere şi al cărui nume fusese atunci un mister total! Se privi lung în oglinda cabinei... Dacă nu făcea urgent ceva cu obrajii ăia "copţi", Florentin o să-şi închipuie cine ştie ce trăznăi! Şi chiar nu era momentul pentru romantisme!

Ieşi din lift, coborî scările... Na, că iar roşise! Cu mâinile adânc împinse în buzunare, puţin zgribulit în geaca aia subţire, Florentin privea foarte atent cele şase trepte din faţa scării. Tunsoarea era ciudată acum; era interesantă. Era rotundă ca un castron, buclată "isteric", iar bretonul se aranja atât de frumos atunci când el privea în jos!

Îşi acoperi grăbită gura cu palma: uau! Abia acum, când îl privise aşa, realizase că avea de-a face cu un bărbat în toată firea! Şi-ncă unul îndrăgostit de ea! Nu-l percepuse niciodată aşa; el fusese întotdeauna tânărul care vindea flori în colţ, cel care-i dăruise un trandafir... Nici când îşi amintise de lift, nu fusese atât de conştientă de realitate! Florentin tânărul care-o adusese din Serbia, care-i plătise chiria, care-o ajuta în continuare, care îi vorbise despre căsătorie, Florentin... era un bărbat îndrăgostit de ea! Cât de curând, va veni strângerea de mână; apoi sărutul. Apoi îmbrăţişarea.

Se zgribuli scurt: doar se gândise la asta şi...

Nu! Acum mergeau la plimbare în parc! Iar ea întârziase deja! Coborî treptele şi ieşi din bloc. Florentin întoarse capul, o văzu şi zâmbi:

- Salut.
- Salut.
- Ce faci?
- Binişor; tu ce faci?
- Binişor şi eu.

Şi cam atât: se priveau şi... Şi aşteptau ca unul dintre ei să fie inspirat! Până la urmă, tot el îşi trecu mâna prin păr, fâstâcit:

- ... Ce zici: mergem în parc?
- Mergem.

Bun; se urniseră. Să povestească el primul, până-şi făcea ea curaj:

- Şi cum a fost azi la treabă?

Încerca să-l privească prin prisma amiciţiei dintre ei. Pentru că, dacă se lăsa din nou purtată de gânduri şi ajungea iar la partea aceea cu studiatul trăsăturilor, ar fi roşit îngrozitor!

Lăcrămioara

Răsucea garoafa pe toate părţile. O răsucea, pentru că nu mai era atentă la ea, ci la geam. Îşi vedea băiatul aşteptând răbdător în faţa scării... Ei, poftim! De ce-i ţinea băiatul afară, în frig? Poate că nu-l iubea îndeajuns ca să-l invite în casă! Din câte înţelesese ea, şi atunci când se culcase cu el, o făcuse în lift! Păi şi-atunci ea cum s-o înţeleagă pe românca asta? Cum s-o accepte în preajma lui Florentin? Când ea habar n-avea să aibă grijă de el?

Na, că apăruse şi prinţesa!... Da; era frumoasă, nemernica! Foarte frumoasă! Dar ăsta nu era un motiv îndeajuns de puternic în ochii ei. Nici faptul că Florentin o iubea ca disperatul nu însemna mare lucru pentru mama care-şi cunoaşte băiatul, ştie ce-i trebuie şi de ce fel de femeie are nevoie... şi vede cu ochii ei că românca asta nu era bună pentru el! Sigur, râdeau unul la celălalt, se studiau pe sub sprâncene...

"Aoleu, Florentine, o să-ţi pună mintea pe moaţe şi-o să te lase cu ochii-n soare!" Numai la asta se gândea! La asta şi la zecile, sutele de românce pe care le cunoscuse de-a lungul vieţii şi care divorţaseră de bărbaţii lor, care împărţiseră mobila şi copiii... Ei nu făceau aşa ceva; de-asta ea şi Ioan insistaseră întotdeauna ca băieţii lor să se însoare cu fete din etnie. Altă mentalitate, altă creştere, altă viziune despre lume şi viaţă...

Tocmai Florentin îi făcea nenorocirea asta! Frumoasă femeie, nimic de zis; dar caracterul? Gândirea? Dacă lucra la birou, sigur era citită, trecută prin şcoli! Şi Florentin terminase liceul, luase bacalaureatul... Dar ea? Ce pretenţii avea românca? Ce planuri de viitor?

Îi văzu trecând prin faţa chioşcului. Ea îl privea şi-l asculta atentă; el îi tot povestea ceva, zâmbind şi el...

Şi gata - trecuseră. Oftă şi lăsă garoafa în găleată: Doamne, cât de diferite erau gândurile lor! Planurile lor! Vai de ei, când se vor trezi din visare şi vor înţelege asta!

Ca mamă, încerca zilnic să-i spună toate astea lui Florentin, să-i deschidă ochii, să-i explice - dar ştia ce băiat are-n bătătură. Până nu va da el cu capul, nu va înţelege că uşa aceea nu era pentru el. O să-l doară lovitura; cu cât era uşa mai nepotrivită, cu atât mai multe şi mai dureroase loviturile pe care le provoca...

Florentin

Foarte plăcută atmosfera. Foarte destinsă. El povestise tot felul de păţanii cu şi despre flori iar ea tocmai începuse să-i spună ce făcuse azi la interviuri. Dar el voia să ştie altceva. Ana începuse direct cu postul de secretară de la firma de comerţ exterior; nici un cuvânt însă despre demisie, revederea cu soţul ei... Iar asta-l irita la culme! De ce se ascundea de el? De ce nu-i spunea sincer ce se întâmplase? Doar era la curent cu toată păţania ei! Ce era de ascuns?

De fapt, altceva îl nemulţumea - un gând care-l chinuia încă de când îşi anunţase mama că la patru fix avea o treabă. Voia să primească un semn. O aprobare. Azi toată ziua îşi pusese o singură întrebare: se mai gândise Ana? Se calmase, se întorsese acasă, începuse să-şi pună ordine în lucruri... Dar la propunerea lui se mai gândise? Adică se mai gândise la el şi la varianta aceea cu "ei doi împreună"?

Se ridică şi întinse mâna spre mâna ei:

- Şi? Ţi-ai depus demisia?

Ana-Maria

... Doamne, cum de nu-şi dăduse seama? Cum de nu-i observase mimica gânditoare? Îşi depusese demisia? Adică renunţa la Evelin? Luase o decizie în privinţa cuvintelor pe care le auzise în camera de hotel din Timişoara? Mâna întinsă - primul semn că bărbatul din faţa ei nu spera în van. Doar un semn voia Florentin acum; un semn pe care ea se grăbi să i-l dea - roşi violent şi se grăbi să plece capul... Îl prinse de mână şi se ridică:

- Da, mi-am depus demisia.

Florentin

Doamne, ce privire speriată îi aruncase! Avusese impresia că, la început, Ana nu îi înţelesese gestul. Iar când îşi dăduse seama ce voia de la ea, roşise ca o şcolăriţă îndrăgostită şi-l prinsese imediat de mână! Şi cu ce forţă îi strânsese mâna! Uau!

Îi spusese că-şi depusese demisia şi acum tăcea; dar nu putea să mai rostească vreun cuvânt! Era prea emoţionat, roşeaţa obrajilor ei fusese prea intensă şi nu putea să reacţioneze acum!

... Ba trebuia să spună ceva chiar acum! Altfel strica totul!

... Şi ce altceva putea spune? Ce putea face, dacă nu "o şmecherie"? Dădu drumul mâinii, dar ca s-o cuprindă cu braţul:

- Ţi-e frig? Dacă vrei, mergem să bem o cafea...

Capul ei neagă; dar pe chipul ei observă o schimbare... Ana se încruntase puţin; colţurile gurii coborâseră, ochii se îngustaseră parcă... Luă mâna de pe spatele ei, mulţumindu-se s-o ţină de mână. Şi tăcu - pentru că el era un căpos repezit şi uita mereu că biata lui zână trecuse prin clipe îngrozitoare...

O să tacă şi-o să aştepte fie reacţia ei, fie povestirea despre demisie... Fie cuvintele care să-i amintească faptul că trebuia să aibă răbdare...

- ... Am ajuns pe la zece. Când am intrat, toţi se uitau la mine ca la o stafie. Toţi au fost la nuntă; şi abia când am ajuns sus, la noua lui secretară particulară, ea a încercat să scuze întreg colectivul pentru că n-au fost în stare nici măcar să se îngrijoreze cinci minute... Oricum, a fost informat de secretara de la parter, aşa că mă aştepta în picioare, la birou. Mi-a spus că pot să rămân secretară la firma lui, fără alte complicaţii; i-am spus că nu vreau decât lichidarea şi cartea de muncă, aşa că mi-a semnat hârtia. Mi-am luat banii de la financiar şi-am plecat la interviu. Iar pe drum m-am răsfăţat cu ditamai îngheţata...

Începu să râdă, fericit că aflase tot - şi-n plus ştia acum limita Anei:

- Deci o să răceşti în curând...
- Mai degrabă răceşti tu, cu geaca asta subţire pe tine!
- Ei, e cald în chioşc.
- Ştiu! Iar când stai cu uşa deschisă nu iese deloc căldura!

Ea râdea, el râdea... Doamne, ce-ar fi vrut acum s-o sărute! Dar dacă făcea asta, o culegeau medicii de la salvare de pe alee şi-o duceau la Urgenţă! Iar ea l-ar fi ocolit cu grijă...

Nu-i nimic! Acum ştia că măcar nu spera în zadar! Acum trebuia să aibă răbdare... şi să vorbească despre flori. Multe-multe flori, să-i ajungă până la şapte jumate...

Ana-Maria

Îi era frică; o frică de moarte! Ajunseseră în faţa blocului, ea descuiase uşa iar acum, la şapte jumate, Florentin ar fi trebuit să plece. Sigur, n-avea nimic împotriva planificării întâlnirii de mâine; partea cu "la revedere" o cam îngrijora...

- Vrei să urc cu tine, să te asiguri că nu te aşteaptă pe scări?

Aprobă: da! Mai bine aşa! Un "la revedere" pe palier, ferit de ochii lumii, era mai uşor de suportat - indiferent dacă va veni însoţit de-o îmbrăţişare sau de-un sărut! Ea va intra apoi imediat în casă şi va putea să plângă, să urle, să bea apă rece şi să ia calmante... Intrară în scară; liftul era la parter, aşa că...

Aşa că roşi şi intră prima. Evident, nu se mai ţineau de mână! Priveau amândoi uşile alea de parcă erau acoperite cu secrete neştiute de nimeni! Parcă erau nebuni!

Ea era nebună! Ea era panicată şi crispată toată! Şi ce dacă o sărută? După ce-l învârtise inutil prin tot parcul trei ore jumate, în frig, şi-l pusese să povestească despre flori până rămăsese bietul om fără glas, făcea atâta caz pentru un sărut! Şi ce dacă o sărută? Ce era aşa de grav în asta?

Convinsă acum de necesitatea sărutului de "la revedere", ieşi din lift şi scoase cheile din geantă. Dădu să descuie yala, dar cheia nu se răsucea...

Gândul o făcu să tresară; lăsă cheile, ca friptă, şi făcu un pas în spate şoptind:

- E descuiată!

Imediat, Florentin o trase în locul lui, lângă perete:

- Stai aici.

Îl văzu intrând, îl auzi îndepărtându-se... Auzea pocnetele comutatoarelor... Făcu un pas şi privi lung în hol.

Vedea multe sacoşe, câţiva saci... Evelin era cu siguranţă înăuntru!

Se repezi la lift, urcă în cabină, dădu să închidă uşile, dar uşa mare, verde, se redeschise şi fu trasă afară:

- Nu e aici! Pe cuvânt că am căutat în toată casa!

Doamne, în ce hal se speriase! Florentin o privea lung, un pic îngrijorat... OK - avea încredere în el! Aprobă şi intră acum în apartament. Degetul lui îi indică bucătăria:

- Eu mă duc să arunc o privire în balcon.

Bine. Intră în bucătărie... Doamne! Răsuflă uşurată şi ridică biletul de pe masă, de sub chei.

"Ţi-am adus hainele şi cheile - nu mai ai loc nici în viaţa mea, nici în şifoniere."

Paşii se apropiară grăbiţi:

- Nu - în casă nu e.
- Ştiu: doar mi-a adus hainele şi cheile.
- ... Şi-atunci de ce eşti aşa încruntată?

Ridică din umeri şi se aşeză pe scaun:

- Nu ştiu. Cred că mi-e frică de el...
- Ţi-e frică să nu-şi fi făcut şi alte chei?

Aprobă scurt:

- A fost prea calm azi; prea docil. N-a comentat, mi-a semnat demisia, nu s-a apropiat de mine deşi ar fi vrut s-o facă... Mă tem să nu fie o cursă.
- Vrei să rămân la tine?

Negă imediat:

- Se înfurie ai tăi.
- Ştii că, dacă pui siguranţa pe yală, nu poate intra decât după ce sparge uşa.

Aprobă acum - că avea dreptate!

- Iar dacă se-apucă să-ţi spargă uşa, ştii ce ai de făcut!
- Sun la tine şi la poliţie.
- Nu; întâi la poliţie şi apoi la mine. Ei sunt mai lenţi, merită un avans...

Începu să râdă: Doamne, cum ştia s-o înveselească şi s-o liniştească!

- Hai, că fug şi eu.

Aprobă şi-l conduse la uşă. Ridică privirea, pregătită pentru orice decizie din partea lui... Numai că Florentin ridică din umeri, privind-o cu seriozitate:

- Mâine la patru, în faţa scării?
- S-a făcut.
- Pa!
- Pa...

Închise uşa, mirată: doar atât? "Ne vedem mâine, pa" - şi plecase? Sau îşi dăduse şi el seama că-i era frică de partea asta şi renunţase?... Numai Florentin ştia adevărul; iar Florentin plecase acasă. N-ar fi putut, oricum, să-l întrebe aşa ceva! Va pune deci siguranţa, va ascunde cheile lăsate de Evelin şi se va gândi în singurătate la cum va decurge ziua de mâine...

Avea şi mâine câteva interviuri; poate reuşea să se angajeze! Trebuia să cumpere şi să monteze o yală nouă, pentru că Evelin era un pericol real... Apoi, trebuia să se intereseze unde putea să-şi vândă din lucruri - pentru că avea nevoie de bani, nu de parada modei... Şi-apoi urma întâlnirea cu Florentin, la patru fix în faţa scării. Lucrurile vor evolua şi mâine puţin, aşa cum evoluaseră azi puţin...

Se înţelegeau bine, momentan. Aveau multe teme de discuţie, se ajutau reciproc, azi se ţinuseră de mână, mâine el o va săruta, poimâine se vor îmbrăţişa... Iar ea, în ciuda tuturor descoperirilor pe care le făcuse de când Florentin o luase din Serbia, simţea că avea oroare de

însuşi conceptul de îmbrăţişare... Spera că Florentin va fi înţelegător, ca şi până acum, şi totul va fi bine. Pentru că toate aveau un sfârşit, iar ei o să-i treacă încet-încet teama aia. Doar să aibă el atâta răbdare.

Florentin

Îşi lăsă geaca în cuier; era întuneric pe hol, toată lumea se pregătea de cină iar el simţea că n-avea curaj să intre acum! Presimţea că i se va reproşa plecarea precipitată de la chioşc la patru fără cinci, fără prea multe explicaţii, în condiţiile în care avea o datorie de acoperit în "bugetul familiei". Ştia că o să audă tot felul de lucruri, mai ales din partea "Cabinetului 2" şi-a surorii lui, pentru că le lăsase cu florile nenumărate şi buchetele nefăcute...

Uşa dormitorului se deschise brusc, făcându-l să tresară:

- Aa, ai venit şi tu? Treci la masă!

Ordinul tatălui nu se discuta niciodată. Intră deci în bucătărie.

- Aa, ai apărut?

Mama era nervoasă; sora se grăbi să fie şi mai explicită:

- Ne-ai lăsat cu florile nenumărate, nesimţitule, şi te-ai dus să te distrezi!

Dădu să riposteze, dar tatăl lui i-o luă inainte:

- Ce vorbe-s astea?

Ileana nu-şi temperă nicicum tonul ridicat:

- A plecat cu gagica aia la plimbare şi ne-a lăsat baltă la ora patru!

Aoleu, vai de urechile lui acum! Prevedea o mamă de bătaie sănătoasă, "cu vitamine"... Când colo, fu împins spre masă:

- Şi ce te răţoieşti aşa? Frati-tu vrea să se-nsoare! O să pleci şi tu la întâlniri, când ţi-oi găsi ţiganu'!

Poftim? Cum-cum?

Se lăsase liniştea în bucătărie... El îşi simţea obrajii arzând ca plita încinsă văzând cum "Cabinetul 2" fusese redus la tăcere într-o clipită...

- Hai; mâncăm, sau postim?

Bun! "Se dăduse drumul" la mâncare, deci şi la discuţie - una simplă, legată de ziua de vânzare. Şi-i plăcea la nebunie, în momentele alea, să asculte asta! Se ridică, se spălă pe mâini şi luă el sticla cu bere din frigider: poate că mama lui va aprecia tentativa de-a o ajuta măcar un pic, măcar la opt seara...

Ana-Maria

Telefonul începu să piuie. Privi întâi ceasul; îndeajuns de furioasă acum pentru ora târzie la care era deranjată, temându-se totuşi să nu fie Florentin şi să-l sperie iar cu tăcerea, se ridică şi răspunse:

- Da.

- Bună seara, Ana.

Ridică mirată sprâncenele... şi decise să poarte totuşi acea conversaţie:

- Bună seara, dle Leoveanu.

- Iartă-mă că te sun la ora asta, dar unele lucruri s-au întâmplat ceva mai târziu şi

- Nu e nici o problemă.

- ... Ana, te-am sunat ca să încerc să-mi scuz

- Vă rog să nu faceţi asta.

- Ba da: familia mea ţi-a făcut foarte mult rău.

- Nu; dvs şi dna Leoveanu n-aţi făcut altceva decât să mă primiţi cu braţele deschise în casa şi în familia dvs.

- Ana, tu ştii cât de mult ne iubim băiatul. Am aflat adineauri ce s-a întâmplat şi cât rău ţi-a făcut cu gelozia care-l stăpâneşte. Aş vrea

- Vă rog să nu insistaţi cu cuvintele astea. În caz că Evelin nu v-a spus încă, mi-am dat demisia de la firmă. Nu intenţionez să mă mai văd cu el decât o singură dată, în noiembrie, la tribunal. Iar în ceea ce priveşte păţania pe care-am tras-o din cauza lui, nu intenţionez să depun plângere împotriva lui sau a cretinilor care-i sunt amici. Îmi permit să adaug un "poate", pentru că mai e o lună până la divorţ şi nu vreau să am surprize din partea fiului dvs. Deci, atâta timp cât el mă lasă în pace, îl las şi eu în pace.

- Îţi mulţumesc că gândeşti aşa.

- Dle Leoveanu, vă rog, aveţi grijă ca fiul dvs să mă lase în pace. Nu mi-ar face nici o plăcere să mă judec cu el câţiva ani buni; în plus, am probleme mult mai urgente de rezolvat.

- Eu voi face tot ce-mi stă în putinţă; dar ştii bine că nu mai avem mare influenţă asupra lui.

- Atunci discutaţi cu Oana, dacă-l ştiţi atât de înnebunit după ea.

- Nu voi discuta niciodată cu femeia aia!

- Sincer, nu cred că sunt persoana ideală să vă dea asemenea sfaturi. Faceţi ce ştiţi - dar ţineţi-vă băiatul departe de mine şi toată lumea va fi mulţumită. Noapte bună.

Închise şi reveni pe canapea: ei, poftim! Bătrânul Leoveanu citise declaraţia de la poliţie şi se îngrijorase că-i va târî băiatul prin tribunale! Nu, nu era cazul: n-avea nici o intenţie să-l ţină pe matahală în preajma ei! Ea voia să înceapă o viaţă nouă, alături de bărbatul care-o iubea cu adevărat, şi n-avea nevoie de imixtiunea falsetului blond în treburile ei. Aşa că-i anunţase limpede şi pe ei: atâta timp cât îşi ţineau odorul departe de ea, ea nu scria reclamaţii pe numele odorului! Simplu şi echitabil, nu? Şi-aşa, Evelin era foarte ocupat cu Oana...

Telefonul reîncepu să sune. Ei, poftim! Acum ce mai voiau? Răspunse din nou:

- Da.

- ... Ana-Maria?

Nu era dl Leoveanu; nici Evelin, dar nici Florentin. Ora era oricum prea înaintată ca să fie cineva din familia salvatorului ei! Aşa că decise să fie scurtă şi concisă:

- Da. Cine eşti şi ce vrei?

- ... Te rog să nu închizi. Alin sunt.

Cine? Cel care-o scosese atunci din local şi-o urcase în maşină? Nenorocitul pe care-l rugase atunci s-o salveze şi care întorsese capul şi apăsase acceleraţia? Amicul care ştiuse tot planul lui Evelin şi tăcuse mâlc - şi nu se îngrijorase nici o clipă pentru soarta ei? Tocmai Alin se învrednicea s-o sune la zece jumate noaptea?

- Am aflat că ai venit acasă şi voiam

- Cum îţi permiţi să dai telefon la mine acasă? Cine ţi-a dat voie, de fapt, să mă suni?

- Ana, ştiu că eşti

Daa? Ştia? Ba nu ştia nimic! Începu să ţipe - şi se grăbi să-şi descarce toate gândurile şi toată suferinţa în receptor:

- Ştii? Ba cred că nu ştii! N-o să ştii niciodată cum e să fii vândut ca o vită, bătut, violat şi obligat să te prostituezi pentru dreptul de-a trăi încă o zi neciuruit de gloanţe! Tu nu îţi vinzi hainele ca să ai ce mânca! Tu n-ai ajuns să te-ntrebi cât ai costat! Cât a valorat viaţa ta în ochii unui peşte nenorocit! Şi toate astea din cauza unei nemernice care ţi-a zâmbit amabil când te-a urcat într-o seară în maşină şi-apoi ţi-a dat vânt din ea şi s-a făcut că nu vede privirea ta speriată! Să nu mai suni niciodată aici! Şi să nu-mi ieşi niciodată în cale!

- Ana,

- Eşti la fel ca nenorocitul ăla! Sunteţi toţi la fel! Normal: altfel cum v-aţi mai fi iubit aşa mult?!

Trânti receptorul în furcă şi stinse televizorul: să se culce înainte să trebuiască să răspundă iar la telefon!

Se trânti în pat şi închise ochii. Aştepta ca Alin să se plictisească, să n-o mai sune... Trebuia să vorbească cu cineva de la Telefoane, să-i monteze o altă mufă la telefonul ăla! Florentin înnădise cumva firele; dar analizase îndeaproape mufa aia şi îşi dăduse seama că nu trebuia s-o mai atingă, dacă voia să aibă în continuare ton în telefon. Iar ea avea mare nevoie să poată "dezafecta" civilizat zbârnâitoarea aia oricând voia ea! Şi trebuia neapărat să stabilească un semnal cu Florentin, ca să ştie când o suna el!

... Ce voia ea să facă? Ea n-avea bani de mâncare, dar se gândea

să facă adaptări şi îmbunătăţiri prin casă? Poate că trebuia să se gândească la o altă locuinţă; o garsonieră semimobilată, într-o zonă mai puţin pretenţioasă...

Ah, al naibii el Alin! Ce-i mai plăcea să insiste cu telefonul! Se ridică, dădu soneria aparatului la minim şi-l acoperi cu perna. Reveni apoi în pat: mâine trebuia neapărat să se angajeze. Apoi, să caute dacă mai avea cumva în casă o declaraţie cum că era salariată la firma Leovenilor: dacă găsea aşa ceva, se putea duce la medic să-şi facă analizele pe gratis.

Bine că nu se mai auzea soneria aia ca de tramvai! Oftă greu şi se întinse lung: să-şi facă poftă de somn, ca să se odihnească.

Soneria piuia... Ea aştepta, cu ochii închişi... Chiar dacă piuitul era stins - ea îl auzea totuşi... şi ştia că Alin o suna în continuare... şi-şi amintea cum îl privise lung, cu spaimă şi rugăminte şi speranţă şi deznădejde - iar el ascultase de ordinul nenorocitului ăluia şi apăsase acceleraţia... Iar ea...

9 octombrie 2002 - miercuri

Ana-Maria

Ora patru fără cinci, iar ea era deja în faţa blocului! Florentin întârzia; nu se îngrijora însă în privinţa asta. Privea spre chioşc şi aştepta, răbdătoare, sfârşitul zilei lui de muncă. N-ar fi trebuit să se grăbească să coboare; ar fi trebuit să se perpelească singură în apartament, să nu-l lase să-i vadă nerăbdarea... Dar nu voia să ascundă nimic de el; aşa că-l aştepta în faţa scării, sprijinită de gard, cu ochii spre chioşcul plin cu flori. Da, era nerăbdătoare - şi nu ascundea asta nicicum! Şi era şi bucuroasă - pentru că azi, de ziua ei, toate lucrurile îi ieşiseră aşa cum şi le dorise! Şi mâncase şi-o îngheţată!

Paşii se apropiară din spatele ei; nu le dădu atenţie...

- Salut.

Poftim? Se întoarse, mirată... Şi începu să râdă:

- Salut.

- Am suferit un mic "accident" şi-am fost acasă să-mi schimb blugii. Mergem?

Aprobă şi se lăsă luată de mână, iar Florentin începu să râdă:

- Să nu-mi spui că vrei să ştii ce "accident"!

- Dacă nu vrei să-mi spui, nu-mi spune.

- Nu-ţi spun.

OK! În următoarea jumătate de oră, o să-i spună el, de bunăvoie, chiar dornic s-o anunţe şi pe ea ce se întâmplase cu blugii lui!

- Cum de te-am găsit în faţa blocului? S-a întâmplat ceva?

Ptiu, că uitase complet! "Explodă", râzând:

- Azi m-am angajat!

Era uimit! Se grăbi să-l lămurească:

- Am avut azi programate încă trei interviuri; la cel de-al doilea, o firmă care produce cosmetice, mi s-a spus că sunt acceptată pentru postul de secretară. De mâine mă duc la serviciu!

Florentin aproba cu capul... Dar ce se întâmplase? Adăugă, precaută:

- Sigur, nu e un post fantastic, iar salariul e exact cât chiria. Dar tot e bine că îmi permit să plătesc măcar asta!

Intrară în parc; nu auzi nici un răspuns, aşa că se opri. Florentin se opri şi el; se aplecă spre ochii lui:

- ... Nu spui nimic. Nu te bucuri?

- Ba da, sigur că mă bucur! Doar că nu prea avem aceleaşi opinii despre asta.

- Cum adică?

- Vrei să ştii opinia mea?

- Sigur că vreau s-o ştiu!

Ce întrebare era asta? Florentin o trase spre alee, decis probabil să-şi ascundă astfel chipul de ochii ei:

- În familia mea, se obişnuieşte ca femeia să fie parte din afacerea bărbatului sau să stea acasă. Sigur, părinţii tăi nu cred că au o afacere; iar dacă ar avea, aş prefera să nu pleci la Braşov ca să faci parte din ea! Nu te supăra pe mine: mă bucur că te-ai angajat, aşa cum îţi doreai tu. Poate am reacţionat ciudat pentru tine; dar aşa am fost crescut, asta am văzut acasă...

Nu-l învinuia, firește! Orice om avea dreptul la o opinie! Ba chiar îşi amintea foarte clar cum, cu câtva timp înainte, şi ea lucrase la firma părinţilor lui Evelin! Ba chiar se măritase cu el...

Îşi amintise de el; acum se întristase. Amintirea lui Evelin atrăgea după ea amintirea lui Chioru', a drumului, a lui Gigi...

- Bănuisem că o să te supere opinia mea.

Ridică imediat capul: evident, Florentin înţelesese cu totul altceva! Era foarte încruntat acum! Decise să pună punctul pe i şi să-l lămurească:

- Trebuie să muncesc pentru că trebuie să mănânc, să-mi plă-

tesc chiria şi datoria pe care-o am la tine. Şi-aşa, la firma asta nu câştig destul şi trebuie să-mi găsesc urgent un al doilea serviciu, sau alt loc de muncă, sau să găsesc oricum altă soluţie!

- Nu ai nici o datorie la mine.

Asta era acum! Hai, să fie serioşi amândoi! Zâmbi slab:

- Te rog, fii serios! Ştii bine cum merg lucrurile! Atâta timp cât am o datorie financiară la tine, vom fi priviţi prin prisma asta.

Florentin tăcea, semn că ea avusese dreptate şi tocmai pusese niscai sare pe rană...

Poate că acum îşi dădea şi el seama la ce se gândea ea noaptea, când avea insomnie! Oricum, nu discutaseră niciodată despre asta; îi părea bine că-l anunţase acum că nu uitase de episodul "Serbia" şi că urma să rezolve problema banilor cât mai repede cu putinţă!

Să mai adauge ceva? Ce folos? Chipul lui încruntat încerca parcă s-o asigure că, dacă va continua cu subiectul acela, el va păstra o tăcere perfectă... aşa că decise să vorbească tot ea. Să încerce să-i spună cu ce se va ocupa în firma aceea, cât va sta la birou, programul zilnic, câte ceva despre colegi şi colege - atât cât le văzuse când le fusese prezentată...

Florentin

Ciudată femeie! Îşi căutase serviciu până-şi găsise... Da; gândindu-se la lucruri prin prisma ei, îi dădea dreptate. Ea trebuia să plătească chiria şi întreţinerea, să-şi cumpere singură mâncarea şi hainele, să-şi achite reparaţiile în casă... Privită aşa, ideea serviciului era normală; necesară chiar. Numai că el avea altă viziune.

El privea lucrurile prin prisma bărbatului îndrăgostit lulea care voia să se însoare cu femeia pe care o iubea. Şi-asta repede, foarte repede, pentru că se temea să n-o piardă, să nu-i lase timp să se răzgândească...

Dacă Ana se muta la el, aşa cum era normal dealtfel, nu mai trebuia să plătească chirie. Mâncarea o cumpărau părinţii lui; hainele i le cumpăra el. Prin munca pe care o făcea zilnic la chioşc, plătea pentru întreţinerea lui şi a familiei lui. Era simplu; aşa procedau şi Roberto, şi Marcel, şi nimeni niciodată nu le reproşase că nu aduceau destul în casă! Nu-i auzise niciodată plângându-se că n-au bani pentru ceea ce-şi doreau. În fine - nu-şi doreau mult... Iar Roberto avea un băiat de 4 anişori, Marcel un băieţel de 5 ani şi încă unul care se va naşte în februarie, iar nepoţeii lui aveau tot ce-şi doreau! Cumnatele lui erau bine îmbrăcate, soţia lui Roberto muncea şi ea la unul dintre chioşcuri în timp ce soţia lui Marcel stătea acasă cu cei doi copii şi jumătate. Deci familia, aşa cum o vedea el, nu avea nevoie de postul de secretară pentru care se entuziasmase ea atât.

... Iar relaţia lui cu Ana-Maria nu avea nevoie de tensiunea pe care-o crease mutra lui. Aşa că încercă să zâmbească: la urma urmei, până la sfârşitul divorţului ei era clar că relaţia lor va stagna! Apoi, se vor muta împreună, părinţii lui o vor îndrăgi, se vor căsători, presimţea că Ana îşi dorea o fată - aşa cum îşi dorea şi el... Ana îşi va schimba mentalitatea; dacă va decide să rămână în Bucureşti, va rămâne cu el - şi se va muta la el. Iar mentalităţile lor se vor întâlni undeva la mijloc; fiind o fire deschisă, maleabilă, Ana se va obişnui repede cu părinţii şi fraţii lui şi totul va intra pe ceea ce el numea "făgaş normal".

Toate la timpul lor!

Iar acum venise timpul să-i zâmbească. Şi-aşa, o necăjise cu mutra lui lungă, îngrijorată că Ana nu va fi o "bună ţigancă"!

Ana-Maria

Intră în apartament şi aprinse lumina; semnele erau acolo unde le lăsase când plecase, aşa că se întoarse spre Florentin:

- E OK.
- Sigur?
- Sigur.
- Bine; atunci ne vedem mâine la cinci?
- Cinci jumate.
- OK. Pa.
- Pa.

Închise uşa, o încuie şi se apropie încet de fereastră. Îl aştepta...

Aha! Ieşise din scară!... Deci avusese dreptate! Era prea subţire geaca aceea pentru vremea de-afară! Iar ea nu se gândise la asta - şi-l chinuise plimbându-l zi de zi prin parc... El se chinuise zi de zi plimbându-se în ger, pentru ca nu cumva s-o sperie cu o eventuală auto-invitaţie la ea... Din punctul ăsta de vedere, lucrurile se vor schimba chiar mâine! Era destul de matură ca să priceapă că Florentin nu va sări pe ea imediat cum se va vedea în apartamentul ei! Aşa că va da o mică "spargere în bugetul de austeritate" şi va face gogoşi!

Se temea că făcuse o gafă azi...

Chiar dacă îi spusese deja că-şi va căuta serviciu, Florentin se necăjise pentru succesul ei - fiindcă era obişnuit cu familia lui, care lucra unită la afacerea care le aparţinea. Ea trebuia să lucreze la patron, pentru că avea multe datorii de plătit şi multe lucruri de pus la punct. Chiar dacă lui Florentin nu-i plăcea asta, era o necesitate. Făcuse azi doar gafa de a se arăta atât de încântată pentru acel post; dar nu se gândise nici o clipă că-l va supăra tocmai cu entuziasmul acela!

Nu se gândise niciodată că Florentin visa o prietenie scurtă şi-o căsătorie cât mai urgentă! I se spusese, într-adevăr, că el intenţiona s-o ia de nevastă; dar îi era atât de greu să se obişnuiască cu ideea aceea! Parcă nu putea să capteze informaţia aia! Parcă nu putea să conştientizeze realitatea înconjurătoare! Încă mai trăia un vis...

Mâine, la serviciu, se va interesa pe unde mai existau consignaţii în oraşul ăla. Avea atât de multe haine la care voia să renunţe contra câtorva bancnote! Va continua să-şi caute un serviciu mai bine plătit sau o slujbă pentru acasă. Chiar dacă observase nemulţumirea lui Florentin - până la momentele acelea la care se gândise el, adică până la integrarea ei în familia lui, mai era cel puţin o lună. O lună de chirie, de mâncare, de întreţinere, de telefon...

Florentin

Oof, ce prostie! O necăjise rău! După ce el se încruntase şi tăcuse, discuţiile păruseră mult mai "oficiale". Iar el, în loc să-i ceară să vorbească deschis despre problema ivită între ei, preferase să tacă minute întregi sau să pălăvrăgească despre economia de piaţă văzută prin ochii micului întreprinzător... Ce prostie!

Intră în casă, îşi lăsă geaca în cuier şi aruncă o privire prin geamul de la uşa bucătăriei. Tatăl lui nu era acolo; ciocăni deci la uşa dormitorului.

- Hai, intră!

Se conformă... şi probabil că avea o mutră foarte lungă, de vreme ce tatăl lui încercă să zâmbească şi-i arătă cu un gest larg canapeaua!

- Stai jos. Ce problemă ai?

Se aşeză şi oftă:

- Cred că în curând o să mă iei la căpăcit.

- Probabil că da, pentru că m-ai exasperat cu romînca ta. Dar spune acum, că sunt în toane bune şi căpăceala nu se va "produce" azi...

Zâmbi, dându-şi seama că ameninţarea era cu atât mai reală cu cât fusese exprimarea mai glumeaţă:

- Azi şi-a găsit de lucru.
- ... Şi?
- Şi era atât de fericită - iar eu mă gândeam...

Nu-nu! Nu-i va spune ce se gândise el! Ar fi mâncat cea mai cruntă bătaie din viaţa lui!

- Te gândeai că o s-o ţii acasă, cu burta la gură.

Ridică din umeri:

- Şii bine ce mi-ai spus şi ce-am văzut în jurul meu!

- Şi crezi că s-a angajat pentru că nu te mai vrea? Crezi că s-a răzgândit între timp şi încearcă să te facă să renunţi luându-şi servi-

ciul ăsta?

- Nu; asta nu.

- Crezi că te-ai înşelat, iar ea nu se va putea adapta la ceea ce-i vom cere noi?

- Nu.

- Atunci te-ai ţicnit, nu?

Aprobă:

- Probabil că da! Mi-a spus azi o chestie... Mi-a spus că s-a angajat pentru că are nevoie de bani de chirie, de mâncare şi ca să-şi plătească datoria la mine.

- Şi are dreptate. Fata asta îmi place din ce în ce mai mult! Când o aduci pe-aici?

Cee? Cuum?

- Tu trebuie să afli mai multe despre ea, să o cunoşti mai bine şi să nu te mai panichezi aşa pentru un lucru firesc. Adu-o într-o zi aici, să o cunoaştem şi noi.

Mda... Mare problemă, invitaţia aceea! Se grăbi să-i ofere tatălui lui o alternativă:

- Pot s-o aduc chiar mâine la chioşc, dacă

- Ba s-o aduci acasă, ţărane! Că n-o mâncăm! Sau romînca a prins frică de ţigani şi-acum ne bagă pe toţi în oala cu peştele ăla din Serbia?

Aoleu, ce prostie făcuse! Tatăl lui "îi răsucise cuvintele" şi adusese tema "Ana-Maria" pe un teren minat: cel al imaginii familiei. Dacă nu aplana repede conflictul, adio zâna lui! Turui, grăbit:

- Nu, tată, fii serios! O să-i spun că aţi invitat-o aici, şi sunt sigur că va accepta fără probleme! Doar că e şi acum şocată de ce i s-a întâmplat, mi-a spus că va trebui să caute în continuare un serviciu mai bine plătit sau o a doua slujbă, încă-i e frică de matahală, încă mai poartă bandajul ăla la mână şi nu cred... Eu o să-i spun, atunci când o să văd că e mai liniştită. Şi sunt sigur că nu va refuza invitaţia.

- Aha! Eu în schimb nu sunt prea sigur c-o să-i spui. Mă pui pe gânduri.

- Dacă am zis că-i spun, îi spun. Abia aştept să o cunoşti şi tu.

Tatăl lui se ridică:

- Bun.

Discuţia se încheiase; fusese o discuţie un pic cam ciudată, aşa că se grăbi să iasă şi să închidă uşa.

Tocmai fusese atenţionat că, dacă mai avea multe probleme cu romînca, o să aibă de-a face cu un tată foarte nervos - ceea ce era de evitat. De asemenea, aflase că răbdarea seniorului familiei ajunsese la limită; romînca trebuia introdusă în ceea ce voia să fie viitoarea ei familie. Lucru destul de greu de realizat acum, în opinia lui. Îi va spune însă Anei că era aşteptată în vizită zilele astea... după ce-o s-o vadă ceva mai liniştită şi după ce-o să-şi scoată bandajul de la mână. La cât de curios era "Cabinetul 2", ar fi chestionat-o mai rău decât la poliţie! Şi, categoric, o s-o aducă la cină la ai lui numai după ce-o s-o pună la curent cu ce-o va aştepta la acea cină! Tii, ce de treburi avea - şi el se crampona de cele cinci minute de fericire legate de găsirea soluţiei la problema chiriei!

12 octombrie 2002 - sâmbătă

Florentin

Ei bine, acum era acum! Se întâlniseră la cinci azi, pentru că sâmbăta era zi de vânzare mai bună. Ea îl invitase din nou la ea, el o refuzase din nou pe motiv că era mai frumos afară... De data asta, Ana se cam supărase; acceptase însă "veşnica" deja invitaţie la plimbare prin parc. Iar el o conducea acasă la şapte, pe motiv că era aşteptat acasă pentru un soi de şedinţă de familie. Un nou motiv de supărare pentru Ana. Numai că se grăbea; descoperise azi, când se întâlniseră, că trebuia să facă asta...

Ieşi din lift, o urmă la uşă, privi ca în fiecare seară mâna care descuia yala... Şi întrebă, ca în fiecare seară:

- E OK?

- Da.

Ridică privirea spre ea:

- Atunci ne vedem mâine, pe la cinci?

- Mâine la cinci.

Ana îi zâmbea. Era calmă, chiar veselă, şi-i zâmbea. Ştia că se va urî pe el însuşi dacă va face asta. Dar...

Păşi spre ea, îi prinse capul în palme şi-o sărută.

Ana-Maria

Nu!

... Prea târziu. Răbdarea lui Florentin se sfârşise acolo. Da, şi ea ţinea la el; dar de ce acum? De ce aşa? El nu ştia că avea nevoie de timp? Că rănile nu se închiseseră încă? Nu avusese timp să se gândească la ei doi! Ştia că ar fi trebuit să-şi facă timp, să facă din Florentin principala ei preocupare, urgenţa majoră... Ştia că rezolvase problema cu serviciul şi-ar fi trebuit să-şi facă analizele, să afle adevărul... Dar nu făcuse nimic din toate astea. Acum, el o luase prin surprindere. Îi venea să plângă şi nu ştia cum reuşea să se abţină...

Gata! Acum, totul era să se abţină! Să nu plângă! Ochii negri o priveau lung, sfredelitori:

- Mâine la cinci?

Aprobă cu capul - nu mai putea vorbi! Făcu însă un pas spre uşă; Florentin nu păru să-şi dea seama ce se întâmplase:

- Pa.

Îngăimă şi ea un fel de "Pa" şters, intră şi închise uşa. Şi-o încuie imediat cu yala, cu siguranţa, cu lanţul... Se trânti apoi pe jos, bufnind în hohote de plâns!

Florentin

Cee? Nu! Se repezi cu palmele în uşă:

- Ana!

Nu auzea decât plânsul ei. Cum naiba reuşise să fie chiar atât de prost? Ciocăni uşor:

- Ana, deschide.

Nici un răspuns... Apăsă insistent soneria, simţind că-i dau lacrimile de ciudă:

- Ana, nu face asta!

Cum s-o convingă să-i deschidă? Nu putea să plece şi s-o lase să plângă, aşa cum nu putea să-şi explice gestul prin uşă...

- ... Cred că m-ai înţeles greşit. Te rog, trebuie să lămurim lucrurile chiar acum; să nu existe neînţelegeri...

Ştia că-l auzea; îşi dădea seama că nu voia să-i deschidă... Poate

pentru că îl înţelesese într-adevăr greşit şi roşise violent; poate pentru că îi era frică de el... Oftă greu:

- ... Plec, dacă aşa vrei tu. Doar, te rog - nu te-apuca să cauţi cuie prin casă.

Atât: ştia că se făcuse înţeles şi că Ana, dacă se gândise vreo clipă la cuiele alea, tocmai renunţase la idee! Intră în lift şi apăsă butonul: îi făcuse destul rău pe ziua de azi - putea să plece.

Ana-Maria

Doamne, numai tâmpenii făcea! De ce se speriase de el? Doar îşi dorise şi ea acel sărut! Doar era de acord, cel puţin teoretic, cu toate planurile lui - până la copil inclusiv! Făcuse cea mai monumentală gafă din viaţa ei; mai monumentală poate decât cea din 14 septembrie! Trebuia să-l împace cumva...

Să-l oprească şi să-i spună totul!

Se ridică şi alergă la geam; numai că îl văzu apropiindu-se grăbit de colţ. Până deschise ea geamul, Florentin dispăruse după bloc. Oftă greu, încruntată...

Să-l sune atunci! Să aştepte zece minute, ca să ajungă şi el acasă, şi să-l sune!

... Mai bine nu. Florentin îi spusese cândva că făcea cinci minute de la el de-acasă până la ea acasă, dar nu ştia dacă nu cumva el va face azi un ocol, necesar pentru calmare şi luarea unei decizii. Decât să dea de Roberto şi să trebuiască să-i spună ce se întâmplase, mai bine stătea cuminte şi aştepta telefonul lui. Presimţea că Florentin o s-o sune azi imediat cum i se va oferi ocazia.

Florentin

Era bine; se descurcase bine. Reuşise să se calmeze până ajunsese acasă, reuşise să zâmbească ştiind că ar fi fost nevoie de-un rău mult mai mare pentru ca Ana să înceapă să caute cuie... Nu fusese întrebat nimic despre vizita ei la părinţii lui. Nu fusese întrebat ce făcuseră azi. Păruse calm, aşa că fusese lăsat în pace. Acum însă gândurile, şi mai ales temerile, începeau să iasă la iveală. Bătea darabana pe mânerul canapelei, vârful papucului îi tremura nervos... Toată lumea era la film, în sufragerie; mai puţin cumnatele lui, care culcau copiii. Era ora nouă; cam târziu pentru un telefon, dar... Dar era o oră scuzabilă.

Cu riscul de-a o speria din nou, se ridică şi ieşi din sufragerie. Apucă telefonul din hol cu un gest mascat, intră în bucătărie şi închise uşa după el.

Bun! Şi-acum s-o sune înainte să fie descoperit şi urecheat, sau luat la mişto! Formă numărul, sperând că zdrăngănitul aparatului la ora aceea târzie n-o va speria şi mai rău... Spre surprinderea lui, Ana răspunse imediat - de parcă stătuse cu mâna pe receptor!

- Da.
- Salut.
- Ah, salut! Bine că m-ai sunat!
- Voiam să-ţi cer iertare pentru că

Ana se grăbi să turuie peste cuvintele lui:

- Nu; eu îţi cer iertare pentru modul cum am reacţionat. Şi pe mine m-a uimit, dat fiind faptul că aşteptam o atare iniţiativă din partea ta şi mi se părea firească. Te rog, nu te supăra pe mine; mintea îmi joacă uneori feste, mă blochez...

Na, că o auzea suspinând acum! De unde o sunase ca să-i ceară iertare pentru graba de care dăduse dovadă, ea tocmai "îl bombardase" cu scuzele ei! Întrucât el avusese nevoie de o secundă de dezmeticire, tot ea întrebă:

- Te-ai supărat rău pe mine?
- Nu; doar că m-ai speriat de moarte...
- Crede-mă, te rog, că n-am vrut!
- Ştiu că n-ai vrut - şi nici eu n-am vrut să-ţi trezesc amintirile neplăcute. Ana, te rog ceva.
- ... OK.
- Te rog să nu-ţi fie niciodată frică să-mi spui atunci, pe loc, deschis, tot ceea ce crezi şi simţi.
- Nu mi-e frică să vorbesc cu tine! Eşti

Trebuia s-o întrerupă acum, înainte să audă şi alte scuze:

- N-ar fi sincer faţă de mine să mă amăgeşti, dacă simţi că între noi doi nu va fi nimic serios.

Gata: o făcuse să plângă! Îşi primi răspunsul, sughiţat, printre suspine:

- Bineînţeles că, dacă voi simţi vreodată aşa ceva, nu voi ezita s-o spun! Şi dacă tot ai deschis subiectul, să ştii că nu e vorba de banii pe care ţi-i datorez; e vorba de tine. Şi de mine. E vorba de ultimele zile, de planurile pe care mi le-ai spus în Timişoara...

Se bucura mult să descopere că Ana îi înţelesese intenţiile şi gândea exact la fel ca el...

- Eu nu mă joc; nu ştiu dacă ţi-am lăsat vreodată impresia asta, dar ar fi o impresie greşită. Sunt doar o fiinţă care acceptă schimbările, dar are nevoie de o mică perioadă ca să se obişnuiască cu ele.
- Ştiu. N-am vrut să te fac să plângi; dar aveam nevoie de răspunsul ăsta. Eşti supărată?
- Nu.

Îşi permise să zâmbească, ştiind că tocmai se lămuriseră şi se şi împăcaseră:

- Şi-atunci de ce plângi?

Gata: o auzise bufnind în râs! Adăugă:

- Te rog să nu mai plângi.
- OK.
- Şi să mă atenţionezi atunci când nu-ţi place ceva.
- OK.
- Să mă altoieşti când devin obraznic...
- Hei!

O împăcase, aşa că se grăbi să încheie convorbirea înainte de începerea reclamelor la televizor şi-a vânzolelii prin casă:

- Dar despre asta vorbim mai pe larg mâine la cinci, nu?
- Dacă vrei tu să vorbim despre asta...
- ... Noapte bună.
- Noapte bună.

Închise şi se ridică. Duse telefonul pe hol şi reveni în bucătărie. De data asta aprinse lumina, îşi puse un pahar cu apă... Tii, ce se liniştise acum! O speriase - atâta tot. Probabil că zâna lui fusese prea apăsată de problemele cotidiene şi nu prevăzuse gestul lui. Sau poate că-şi amintise de lucruri urâte... Din câte ştia el, Ana nu povestise nimănui prin ce trecuse în Serbia. Purta deci în minte şi suflet o povară grea...

Deci era vorba despre el şi planurile lui, iar ea nu se juca... Tii!

Şi-acum, că se lămurise şi se liniştise totodată, să se ducă la culcare! Doar se trezea în toiul nopţii ca să plece la serviciu!

Ana-Maria

Închise şi-şi şterse lacrimile, zâmbind: Doamne, bine c-o sunase! Ea una, după ce se liniştise puţin, mâncase şi se aşezase la televizor. La opt i se păruse deplasat să-l sune - că poate era cu părinţii la masă. La opt jumate îi cam pierise curajul, care-i revenise treptat - dar ora nouă nu era potrivită pentru dat telefoane, mai ales pentru o femeie care voia să sune un bărbat. Deci exact când ea renunţase la idee, o sunase el!

Doamne, cât de bine se simţea! Uşurată de toate grijile acelea, de teama că se certaseră serios, de gândul că răbdarea lui Florentin nu era îndeajuns de mare, vorbise deschis şi primise şi-o explicaţie pentru sărutul de azi. Într-un fel, i se transmisese şi promisiunea că lucrurile se vor întâmpla de-acum încolo atunci când le plănuia ea. Îi plăcea ideea aia; câtă vreme n-avea contract de muncă pe perioadă nedeterminată, nu putea să-şi facă analizele decât contra cost. Şi cum

să aibă Florentin chiar atât de multă răbdare, dacă ea va trebui să urmeze un tratament de durată?

Ei, ce prostie! Se simţea foarte bine! Nu avea nici un fel de simptom, nu observase nimic schimbat, nici o iritaţie sau infecţie... Îşi amintea, totuşi, că toţi cei de prin vile purtaseră prezervativ; dar fusese şi îmbătată, şi drogată, şi pe stradă... Voia să plece de la premisa că "era de rău", ca să se bucure pentru că "era de bine". Şi nu putea totuşi să rişte. Pentru 100% certitudine, va aştepta rezultatul analizelor medicale.

Să bea puţină apă rece şi să se odihnească: n-ar fi fost indicat să aibă mâine cearcăne la serviciu.

15 octombrie 2002 - marţi

Ana-Maria

Totul era atât de bine! Se înţelegeau atât de bine!

Discuţia aceea telefonică parcă-i "luminase"! Florentin nu mai încercase s-o sărute, ea nu mai făcuse crize de nervi şi nu mai avusese accese de plâns după ce el o cuprinsese pe după umeri şi se plimbaseră aşa... Discutau vrute şi nevrute cu o uşurinţă fantastică... Iar azi i se întâmplase un lucru minunat şi era fericită! Şeful ei aflase că ea încerca să-şi vândă din haine, aflase şi de ce şi îi propusese s-o avanseze asistenta directorului de producţie - un bătrânel simpatic foc, glumeţ şi foarte galant şi atent cu toate tinerele din firmă. Acceptase imediat, salariul fiind dublu! Iar Florentin zâmbise sincer atunci când aflase asta şi-o felicitase pentru modul cum îşi rezolvase problema financiară. Până la urmă, se părea că şi el se gândea la ea şi încerca s-o înţeleagă, să-i înţeleagă modul de-a vedea problemele, lumea înconjurătoare... Probabil că şi el se gândise la problema lor şi era dispus să facă unele compromisuri - măcar el, dacă familia lui va fi uneori de neînduplecat!

Iar azi-dimineaţă renunţase la bandajul de la mână - şi fusese extrem de fericită toată ziua pentru asta!

Se făcuse însă şapte; tocmai intraseră în scara blocului. Ea îşi căuta cu grijă cuvintele, pentru că urma să încerce din nou...

Bun; descuie uşa şi nu mai aprinse lumina - se întoarse spre Florentin:

- Nu ţi-am spus un mic amănunt.

El o privea atent, pregătit să afle ce anume îi scăpase. Simţi că roşeşte - dar îşi impuse să ascundă asta de ochii lui:

- După ce mi-a dat postul de asistentă, şefu' mi-a spus că pot să plec mai devreme azi. Am venit deci repede acasă şi, nefiind specialistă în torturi, am făcut o prăjitură cu care să serbăm transferul ăsta. Te invit deci să sărbătorim, dacă nu s-a făcut prea târziu...

Parcă-i era şi frică să-i indice uşa deschisă! Fusese refuzată de atâtea ori... De data asta însă Florentin zâmbi:

- Nu e chiar atât de târziu.

Perfect! Intră în apartament şi arătă spre sufragerie. El se grăbi însă s-o contrazică:

- Nu vrei să stăm în bucătărie? Sufrageria e aşa o chestie protocolară...

OK, dacă aşa voia el! Puse platoul pe masă şi-l dezveli. Zahărul pudră nu se topise; prăjitura arăta superb! De expoziţie! Parcă ştiuse, afurisita, că urma să-l invite pe Florentin la ea! Îşi scoase geaca şi-o lăsă pe scaun, peste a lui:

- Şi ce mai zici, ce mai faci?

- Ce să zic? Nu mai zic nimic, de vreme ce înfulec de zor deliciul ăsta de prăjitură...

Ah, ce stil avea să facă complimente! Roşi violent, se fâstâci şi se grăbi să se ascundă după uşa frigiderului, în căutarea sticlei cu apă minerală:

- Şi eu am observat că a ieşit mai... "altfel"! Parcă a presimţit că am musafiri azi!

Luă sticla, închise uşa şi observă că nici el nu era mai ferit de roşeaţa din obraji... Începu să râdă:

- Oricum, ai grijă: prefer să ţi-o împachetez, decât să primesc reclamaţii că n-ai mai mâncat cina.

- Apropo de cină...

"Apropo de cină"? Cum adică? Florentin lăsă bucata de prăjitură pe farfurioară:

- Ştiu că e destul de devreme pentru asta, dar trebuie să ştii că părinţii mei vor să te cunoască. Şi te invită la noi, în vizită. Când crezi tu că e momentul...

Redevenise serioasă. Tocmai auzise cuvintele de care se temuse

încă de când revenise în România! Pentru că nu era pregătită pentru asta! Nu reuşise să treacă nici măcar peste un milimetru din ruşinea "Serbia", nu reuşise să se intereseze câtuşi de puţin despre regulile de care îi vorbise Florentin în Timişoara... Răspunse repede şi ferm:

- Până nu se termină divorţul, n-am ce căuta în casa părinţilor tăi.

- Tu ştii! Tata mi-a spus să-ţi spun că te invită pe la noi. Acum, depinde de tine când anume se va întâmpla asta...

Preferă să nu ridice privirea spre el:

- Până pe 9 noiembrie, n-ar fi normal să-i accept invitaţia.

- Cum ai făcut prăjitura?

Poftim? Îl privi lung, mirată... Florentin încerca să schimbe subiectul de discuţie; încercă şi ea să zâmbească:

- Cocă de pandişpan şi fructe.

- E foarte bună.

Ştia că era foarte bună; discuţia însă nu ştia cum s-o continue. Florentin continua să mănânce, ea tăcea... Oare greşise amânând aşa, "din prima", invitaţia la cină? Oare fusese greşit înţeleasă?

Florentin

Se ridică, oftând: simţea că plesneşte! De teamă să nu-i amintească tatălui despre cina cu Ana-Maria, nu pomenise nimic despre prăjitura mâncată la ea. Mămica lui îl îndopase deci ca în fiecare seară iar el, ascultător şi prevăzător, îndesase mâncare-n stomac... Oare întrebarea despre niscai pilule de stomac o să le stârnească curiozitatea?

- Măi, Florentine, ia vino-ncoa!

Era chemat "la apel"; tatăl lui nu intră însă în dormitor, ci se sprijini de uşă şi-l întrebă mormăind încet:

- I-ai spus despre invitaţia noastră?

Panică! Trebuia să răspundă şi nu ştia ce! Căuta repede o portiţă de scăpare - iar "Am uitat" nu era o soluţie...

- După cât de stacojiu te-ai făcut, i-ai spus. A refuzat, nu?

Se grăbi să nege... şi spuse adevărul:

- Nu; mi-a spus că până nu se termină divorţul, n-are ce căuta în casa părinţilor mei. Că nu ar fi normal.

Ei bine? El înţelesese încă din prima clipă de ce Ana preferase să spună asta; oare va înţelege şi tatăl lui? Bătrânul îl privi lung... după care aprobă cu capul:

- Deci romînca ta e serioasă şi are gânduri serioase cu tine.

Aleluia! Nu se înşelase! Dacă şi tatăl lui îi confirma presupunerile, atunci avusese dreptate iar Ana era, într-adevăr, ursita lui!

- Spune-i, când te mai vezi cu ea, că sunt nerăbdător s-o cunosc - aşa că poate să vină zilele astea.

Nu-nu! N-o să funcţioneze! Atunci când era grăbită aşa, Ana plângea şi-şi pierdea controlul! Se grăbi să încerce să-şi răzgândească tatăl:

- Tată, nu cred că e atât de bine s-o grăbim!

- E mai bine să-mi pierd eu răbdarea?

Aici avea dreptate...

- Vine, stăm de vorbă despre una-alta, mâncăm şi-o duci acasă. E chiar atât de greu?

Sincer? Se grăbi să mintă:

- Nu.

- Bun. Spune-i atunci.

Să-i spună... O să-i spună. La urma urmei, tocmai i se demonstrase că Ana era potrivită pentru el! Că gândea ca şi tatăl lui, măcar din punctul de vedere al vizitei! De ce se îndoia acum că prietena lui nu va face faţă unei ore de discuţii despre diverse chestii neimportante? Îl îngrijora doar tendinţa familiei lui de-a se comporta natural în orice împrejurare... Pentru ei, cu musafiri sau fără era acelaşi lucru; iar cei care le treceau pragul erau "de-ai lor" - aşa că, ce folos să se poarte mai altfel? Să vorbească altfel?

De fapt, tăticul lui încerca s-o treacă pe Ana prin "proba de foc"; oricine putea trece prin acea primă oră "în sânul familiei lui", îşi putea petrece întreaga viaţă alături de ei! Şi cum Ana era o fire maleabilă...

Da; avea emoţii când se gândea nu la test - pe care ştia că zâna lui îl va trece fără probleme -, ci la ce se va întâmpla după ce-o va duce acasă! A face faţă unei discuţii deschise şi unor oameni foarte naturali era una; a dori să intri în familia aceea era cu totul altceva. Testul impus de tatăl lui era un test pentru toată lumea. Pentru ea, pentru el, pentru viitorii ei socri şi cumnaţi...

De ce se gândea la prostii? Bineînţeles că Ana era îndeajuns de înţeleaptă să ştie că în spatele comportamentului acela ciudat se ascundeau suflete de aur! Nu va refuza niciodată o asemenea familie! Cu siguranţă!

23 octombrie 2002 - miercuri

Ana-Maria

Doamne, ploua cu găleata! Evident, vremea ţinea cu ea! Îl tot invitase la ea, iar Florentin o amăgise şi-o refuzase de fiecare dată ba în favoarea unei cofetării, ba a parcului, ba a magazinelor! Poate îl deranjase modul în care ea refuzase pentru moment invitaţia părinţilor lui! Poate se temea să n-o sperie cu prezenţa lui prelungită în apartamentul ei! Cine putea şti!

Oricum, azi ploua cu găleata. Ea îl aştepta în scara blocului, ştiind că de data asta el nu se mai putea "sustrage" de la vizită decât dacă nu mai venea deloc! Şi cum nu era genul lui "să dea ţeapă"... ea îl aştepta în scară, în papuci, cu o jacheţică pe umeri, fără umbrelă fireşte şi cu toate cele pregătite sus.

Florentin

Azi ploua. Azi n-avea cum să evite vizita la ea. Presupunea că tatăl lui, care-l întreba în fiecare seară dacă Ana se hotărâse când vine la ei, nu se supăra pentru lipsa răspunsului tocmai deoarece, "teoretic", el nu se dusese niciodată în vizită la ea! Se dusese "pe la ea", dar nu într-o vizită "oficială". Azi presimţea că ajunsese la capătul norocului. Ştia că Ana îl aştepta; altfel ar fi venit la el la chioşc şi l-ar fi rugat să renunţe la plimbarea de azi! Când colo, el fusese foarte atent la geamurile chioşcului şi n-o văzuse nici măcar întorcându-se de la serviciu! Probabil că ocolise tot blocul prin spate, de teamă să nu fie el cel care anula întâlnirea!

... Păi să se ducă, nu? Era cinci şi cinci deja! Doar n-o să-şi lase zâna să-l aştepte în ploaie! Îşi luă geaca şi auzi imediat întrebarea:

- Ce faci, mămicule? Pleci?

Se întoarse spre mama lui, zâmbind:

- Nu ştiai că plec?
- Păi, dacă plouă aşa, credeam că nu te scoate iar în parc!
- Nu cred că mergem în parc.

Mama lui îi întoarse spatele; tonul vocii ei fu însă îndeajuns de îngrijorat ca să dea greutate cuvintelor:

- Ai grijă, mămicule.
- Stai liniştită, mămico.

Se grăbi s-o sărute pe obraz şi ieşi.

Tii, ce tare ploua! Ridică gulerul gecii şi porni grăbit spre scara blocului. O văzuse; acum o privea pe sub sprâncene, bombănind picăturile reci şi dese... Uşa scării se deschise; intră, zâmbind:

- Salut.
- Salut. Te rog, hai să rămânem în casă azi.
- OK!

De ce era atât de mirată? Se aşteptase s-o plimbe prin ploaie câteva ore?

- Stăm deci la mine?
- Da.

Aa, acum înţelesese! După graba cu care îl conducea la lift, deducea că zâna lui fusese speriată de un eventual refuz! N-o refuzase; era deci veselă. O urmă, ştiind că diseară, la cină, iar o să trebuiască să se îmbuibe. Pentru că, mai bine decât mama, n-avea voie să gătească nimeni.

Ana-Maria

Uau! Aproape că-i era frică să se uite la ceas! Se simţea atât de bine, atmosfera era atât de plăcută încât se temea de apropierea orei şapte. Nu voia ca Florentin să plece; dar, ca să lungească întâlnirea de azi, ar fi trebuit să plece o dată cu el şi să meargă la părinţii lui. Pentru că el, la ora şapte, trebuia să plece. Iar ea nu putea să meargă la ei; Florentin îi spusese despre "ultimatumul" rostit de tatăl lui şi acum parcă-i era şi un pic frică... Se jena să-l întrebe ce fel de oameni erau părinţii lui, cum decurgeau vizitele altora la ei, cum vorbeau, cum se purtau... Avea o mulţime de întrebări; nu putea însă să rostească nici una. Putea doar să-l privească pe Florentin şi să-l asculte. Şi să evite să privească ceasul.

Piuitul telefonului o făcu să tresară. Florentin tăcu; ridică grăbită ochii spre ceas şi se ridică: cine-o suna la ora şase?

- Alo?
- Ana, tu eşti?

Alta acum! Mama ei se hotărâse să-şi caute fata! Luă telefonul şi se aşeză pe canapea, lângă Florentin. Îi oferi şi lui jumătate de receptor şi răspunse:

- Da, mamă.
- Ţie nu ţi-e ruşine nici măcar un pic, acolo, de bun simţ? Ai ajuns acasă şi nu ne-ai dat nici un telefon! După ce ne-a sunat poliţia la uşă, să ne spună că ai dispărut, şi-am stat cu sufletul la gură până acum!

Începu să râdă:

- Mămico, te rog! Când te-ai mai îngrijorat tu de soarta mea?!
- Nesimţito! Cum îţi permiţi să vorbeşti aşa cu mine? După ce l-ai pus pe golanu' ăla cu care-ai fugit de la nuntă să mă sune şi să-mi ceară bani?

Întoarse privirea spre Florentin; el aprobă grăbit... Nu era momentul să pună acum întrebări; oricum, presimţea că ştia deja răspunsurile. Să încheie întâi convorbirea aceea de care îi era pur şi simplu ruşine:

- Eu m-am întors pe 5; tu m-ai sunat abia acum. De-acum încolo, nu mai suna: costă bani şi nu merită.

Închise şi duse telefonul la loc, pe măsuţă. Decise să renunţe la fotoliul pe care stătuse până acum; se aşeză tot lângă Florentin. Şi tăcu.

- ... Eu am sunat-o, atunci când am aflat unde eşti şi care erau preţurile lui Gigi. Iniţial, n-am îndrăznit să-i cer tatei, părinţii mei insistând de foarte mult timp să mă însor cu o florăreasă; am încercat deci să fac un fel de colectă, sau chetă... N-am reuşit însă decât să-i înfurii, după cum ai auzit. Apoi a aflat tata; m-a bătut, dar m-a urcat în autocar, cu Roberto cu tot.

Da, înţelegea acum... Şi tăcea. Tăcea şi el... Ea îşi răsucea mâneca bluzei, aşteptând întrebările... Dar ele nu veneau; prea bine! Să-i spună atunci mai multe despre păţaniile care stăteau la rădăcina acelui stil de discuţie între ea şi mama ei:

- În liceu, eram prietenă cu un coleg, George. El voia să vină în Bucureşti, să se realizeze; mama voia să mă trimită la Bucureşti ca să dau la facultate. A îndesat în mine meditaţii pentru ASE; nu pot spune că am excelat la ele, pentru că nu m-a atras niciodată matematica. Imediat cum am luat bacul, George a dispărut - fără să-mi spună că pleacă, sau că s-a terminat... După care m-a fluierat într-o seară la geam; se dusese la Bucureşti, se angajase şofer pe un papuc şi venise să mă fure. Ce crezi c-am făcut?

- Ai fugit, nu?

- Am aruncat nişte haine pe geam, le-am lăsat alor mei un bilet şi le-am zis că mă duc să duc gunoiul. Mi-am schimbat pijamaua în maşină... Am sunat-o, după câteva zile; n-a vrut să audă de mine şi până la urmă mi-a închis în nas. Le-am scris o scrisoare, le-am transmis adresa şi numărul meu de telefon, dar nu m-au sunat niciodată. I-am sunat eu, atunci când mi-am dat seama că din partea miresei vor fi fix zero invitaţi, inclusiv rudele. Nici n-au vrut să audă; cum îmi permit să mă mărit cu un bărbat pe care nu l-am dus la Braşov, să-l cunoască şi ei? Nu vin la nuntă; să-mi fie ruşine că mi-am permis să-i invit! Şi-acum ai auzit-o!

- Totuşi, nu e bine să fii certată cu părinţii. Nu ştiu; eu nu sunt obişnuit cu asta. N-am auzit niciodată asemenea cuvinte şi asemenea ton între copil şi părinte. La noi nu există asemenea probleme. Nu

spun că nu ne certăm; dar ţipăm, mai ales părinţii către copii, se aplică sănătoasa corecţie părintească cu palma după ceafă şi conflictul este închis. La noi, copiii nu ies din cuvântul părinţilor iar situaţii aşa ca a ta apar doar rar de tot, când părinţii îşi reneagă copiii. Şi chiar şi aşa, tot se interesează pe-ascuns unii de alţii, şi tot ştiu unde sunt şi ce fac.

- Aşa e bine să fie. Certurile de genul celei dintre mine şi mama mea nu sunt nimănui de folos.

- Ei, sunt sigur c-o să vă împăcaţi!

- Tot ce se poate; oricum, asta nu se va întâmpla la iniţiativa mea. Ah, am uitat covrigeii!

Se ridică şi ieşi grăbită: bine că încheiase discuţia!

Florentin

Deci aşa...

Regreta mult acum că nu găsise momentul potrivit ca să-i spună Anei că, în lipsa ei, avusese şi el o conversaţie cu părinţii ei - şi-ncă una pe tema financiară a salvării ei. Avea impresia că Ana înţelesese conjunctura în care se petrecuseră lucrurile şi-l iertase deja pentru că încercase să facă rost de bani aşa. Sigur, ea nu ştia care erau preţurile lui Gigi; nu ştia deci cât valorase în ochii acelui individ şi nu va afla niciodată acel amănunt. Ea era liberă acum: numai asta era important.

Zâmbea: zâna lui era o albinuţă vrednicuţă. Aranjase masa cu viteza luminii; avusese grijă să nu se termine nici apa minerală, nici cafeaua, nici alunele din bol. Îl tratase ca pe-un musafir special, făcându-l astfel să se simtă un nesimţit pentru că nu fusese-n stare să-i aducă nici măcar un trandafir ofilit. Iuţimea aceea o integra perfect în casa părinţilor lui! Îi plăcea la nebunie asta; o să-i placă şi "Cabinetului 2", imediat cum va observa că are noră vrednică şi pricepută la pandişpan cu fructe. În plus, Ana tocmai aprobase prima "regulă" pe care reuşise să i-o strecoare: cea a familiei unite şi-a respectului faţă de părinţi. O spusese într-un moment mult prea serios, mult prea tensionat ca să creadă că Ana încercase doar să-l aprobe ca să-i facă lui pe plac şi să-i dea lui dreptate.

Ana se reaşează lângă el. O noutate: de când cu telefonul acela, fotoliul rămăsese gol. De parcă ea aşteptase doar un pretext ca să se mute lângă el! Avea o presimţire; spera să nu se adeverească, pentru că Ana nu era pregătită pentru asta iar telefonul mamei ei picase cum era mai prost. Oricum, n-avea de gând s-o lase să se joace aşa; o să-i arate clar că el unul nu se mai grăbea!

Ana-Maria

La naiba, ce repede trecea timpul! Se făcuse şapte deja! Florentin ridică din umeri:

- Eu unul trebuie să plec...

Da; trebuia să plece. Ea trebuia să-l lase să plece, nu înainte însă de a încerca să-şi facă ceva curaj... Îl urmă pe hol; Florentin îşi luă geaca şi se apropie de uşă. Ea îl urma...

- Mâine, cinci jumate?

Aprobă cu capul şi păşi spre el: dacă-l săruta în fugă, poate

Mâna lui se ridică ferm, oprind-o.

... Ce voia să spună cu gestul ăla?

Florentin se apropia încet de ea, privind-o cu foarte multă atenţie. Ochii negri o întrebau dacă într-adevăr asta voia...

La naiba! Iar se grăbise! O dăduse-n bară! Roşi şi plecă grăbită capul; în secunda imediat următoare, Florentin o strânse în braţe şi-o sărută pe creştet, şoptind:

- Te rog să nu mai încerci să-mi faci mie pe plac. Fii tu însăţi; bine?

I se dădu drumul; se grăbi să-l prindă de braţ, speriată că el va pleca înainte ca ea să-şi explice "tentativa" şi mai ales eşecul:

- Mi-e greu să fiu eu însămi atunci când încerc să uit prin ce-am trecut acolo.

- Vii mâine la mine?

Ce naiba-i venise cu întrebarea aia? Iar? Parcă lămuriseră odată partea aia! Vizitele ei la familia lui, abia după divorţ! Plecă privirea, încercând să găsească fraze care să nu-l jignească...

- OK; atunci ne vedem mâine la cinci jumate, în faţa scării?

Aprobă cu capul: să-i fie ruşine pentru muţenia şi lipsa de inspiraţie de moment! Să-i fie ruşine că nu era în stare să treacă peste Gigi şi acele zile de coşmar! Să-i fie ruşine că nu era în stare să onoreze invitaţia acelor oameni "de aur"! Florentin ieşi, zâmbind şi făcându-i cu mâna; încercă să zâmbească şi ea... Închise uşa.

Gata - acum trebuia să-şi limpezească gândurile şi să ia o hotărâre!

Tot ceea ce se întâmplase aparţinea trecutului. Nunta ţinea de trecut, Chioru' ţinea de trecut, Gigi şi Serbia... Îşi scosese bandajul de la mână; gata! Trebuia să-şi amintească cum se zâmbea, cum se glumea... Trebuia să-şi amintească întrebarea ei de pe palier şi tăcerea lui... şi ceea ce urmase. Chiar dacă nu venise încă momentul pentru apropierea fizică, îşi dădea seama că nu făceau progrese! Se ţineau de mână, se întâlneau şi se plimbau zilnic, dar situaţia aceea stagna de ceva timp. Iar ei nu mai aveau 14 ani şi frică de părinţi sau de primul sărut! Ştia că întâlnise, în sfârşit, un bărbat bun şi iubitor şi ştia că n-avea voie să-l piardă. Că nu voia sub nici o formă să-l piardă! Răbdarea lui nu era veşnică... iar memoria ei trebuia să redevină scurtă: adică să uite mai repede amintirile din trecut. Să păstreze doar plimbările lor...

Florentin

Mda; se apropia de casă şi se întreba cum să-i dea tatălui lui vestea că nici mâine nu vor avea musafiri. Bătrânul era înţelegător - dar toate aveau o limită! Nu?

Se cam necăjise atunci când o văzuse repezindu-se să-l sărute. I se confirmaseră bănuielile şi reuşise s-o oprească la timp. Nu voia ca Ana să se chinuie să-i facă lui pe plac. Dacă ea nu voia să-l sărute, el va fi ultimul care va accepta ca ea să facă asta împotriva dorinţei ei! Sau a putinţei ei! O văzuse în casa lui Gigi; văzuse cum o aduseseră târâtă pe covoare, bătută şi drogată... Atâta timp cât gesturile ei nu vor porni din suflet, din propria dorinţă, din propria nevoie de a-şi exterioriza sentimentele, ei doi nu vor înainta nici un milimetru către o relaţie serioasă.

Păi să le dea vestea cea proastă, nu? Intră în casă.

27 octombrie 2002 - duminică

Ana-Maria

Tii, iar ploua! De data asta însă ar fi putut chiar să fie soare! Căldura lui Cuptor, vreme de ştrand, ei tot în casă ar fi stat! Îl invitase pe Florentin la prânz, iar el acceptase. După care el îi făcuse surpriza să nu se mai ducă la chioşc - să rămână cu ea la pălăvrăgeli. Acum era ora şapte, ei i se părea că trecuseră abia cinci minute de când el venise cu trandafirul roşu... şi se şi ridica să plece!

Se ridică şi ea; îl privea lung, pe sub sprâncene... Simţea parfumul acela subtil de flori...

- Mâine, la cinci jumate?

Aprobă, păşi spre el, îi prinse uşor capul în palme şi-l sărută.

Instantaneu, simţi că ia foc! Atunci când se gândise să facă asta, avusese unele îndoieli; numai că parfumul florilor o făcuse să-l priveas că pe sub sprâncene. Se pomenise studiindu-l din nou... Şi-şi spusese, în secunda imediat următoare, că dacă nu-l va săruta, va înnebuni - de ciudă, firește! Acum îi era frică să pună capăt sărutului; roşise violent... şi n-ar fi fost tocmai normal ca ea să se repeadă în sufragerie şi să se încuie acolo! Nu voia să-i arate şi lui obrajii roşii...

Şi totuşi, toate aveau un final! Mai ales acum, când îşi amintise cuvintele lui şi-şi dădea seama că poate Florentin nu va crede în sinceritatea şi spontaneitatea ei...

Se trase puţin înapoi şi deschise ochii. Spre marea ei uimire, el rămăsese cu ochii închişi... Şi era foarte serios... Întrebarea lui o făcu să tresară:

- ... Plângi?

Poftim? Ce-i venise?... Aa, acum înţelesese! Răspunse foarte serioasă:

- Nu.

Ochii negri se deschiseră, iar Florentin zâmbi:

- Ne vedem şi mâine? Sau...

Ah, ce rău era! Îl apostrofă cu degetul; se lăsă sărutată şi-l văzu ieşind, făcându-i cu mâna...

Închise uşa şi se sprijini de ea: sfântă uşurare! În sfârşit, râdeau şi ei sincer! Ea una era atât de bucuroasă că se găsiseră, că treceau împreună peste toate hopurile sorţii, că se ajutau unul pe celălalt şi se încurajau reciproc...

Era îndrăgostită lulea!

Îşi acoperi obrajii cu palmele şi alergă în sufragerie, râzând: era îndrăgostită lulea...

Abia aştepta ziua de salariu! Se grăbea să-şi facă odată analizele! Şi acela era un mic impediment care n-o prea îndemna să meargă în vizită la familia lui Florentin; că dacă o întreba mama sau tatăl lui cum se simţea, iar ea ridica din umeri... Lipsa de informaţii era o altă problemă, iar în privinţa asta chiar nu ştia de unde putea să afle câte ceva despre florari. În curând, va trebui "să întoarcă gestul" şi să meargă ea la el; nu voia să se ducă "cu lecţiile nefăcute"...

Mai întâi însă, avea în minte o întrebare care-o apăsa mult - îndeajuns de mult ca să formeze numărul părinţilor ei. Ridică deci receptorul şi formă numărul. Suna...

- Da.
- Bună seara.
- ... Bună seara.
- Vreau să ştiu ce sumă de bani v-a cerut tânărul care v-a sunat cât am lipsit eu.
- ... Ana?
- Da, şi te rog să nu închizi înainte să-mi spui.
- ... De ce m-ai sunat?
- Ca să-mi spui ce sumă de bani ţi-a cerut cel care te-a sunat.
- De ce mă întrebi pe mine? Nu tu l-ai pus să mă sune?
- Nu, şi te rog să-mi răspunzi.
- ... 5.000 de euro.

Poftiim? Nu mai avea voce... Nu mai avea nici forţă...

- Da' cine e tipul care-a îndrăznit să facă asta?
- Nu contează. Mulţumesc.

Închise şi se aşeză încet pe fotoliu...

Atât de mulţi bani? Florentin făcuse rost de chiar atât de mulţi bani ca s-o ia pe ea de la Gigi?... Atât ceruse Gigi pe ea? Atâta valora o mireasă căpoasă care mai degrabă se sinucidea, decât să plece la alt client? 5.000 de euro?

De unde-o să facă ea rost de 5.000 de euro? Câştiga 200 de dolari... teoretic, pentru că era în luna de probă... Toate hainele ei nu valorau mai mult de 1.000 de euro! Tot ceea ce era în apartament aparţinea proprietăresei! Restul de aur făcea cel mult 300... Doamne, când o să apuce să-şi plătească datoria? Şi cum să mai intre acum în casa părinţilor lui Florentin, ştiind câţi bani avea să le dea?

30 octombrie 2002 - miercuri

Ana-Maria

Ieşi din lift şi se grăbi să descuie uşa: dacă era destul de iute, reuşea să facă gogoşile înainte de cinci jumate! Împinse uşa şi observă căderea unui obiect alb - sări deci cât colo, speriată de hârtia care se desprinsese parcă din uşă... O ridică şi intră: bileţele în uşă? Părea să fie "opera" lui Evelin. Aprinse lumina...

"Dragă dră Cioroacă,

Întrucât în ultimele zile ai fost de negăsit la telefon, îţi las acest bilet prin care cu regret te anunţ că va trebui fie să achiţi chiria în avans pe 3 luni, fie să eliberezi apartamentul. Fiica mea are nevoie urgentă de bani, pentru o problemă medicală. Îmi pare sincer rău pentru vestea proastă şi sper că nu va trebui să ne despărţim.

Zorilă"

Restul era chiar neimportant! Tocmai aflase că va fi "evacuată"! Încuie uşa şi se grăbi să intre în sufragerie şi să formeze numărul proprietăresei.

- Da.
- Bună ziua. Ana Cioroacă sunt.
- Aa, bună ziua!
- Tocmai am venit de la servici şi am găsit biletul dvs.
- Da. Îmi pare sincer rău că trebuie să te anunţ asta, dar fiica mea are mare nevoie de bani şi m-a rugat să o ajut. Iar o dată cu începerea cursurilor, au reapărut studenţii. Am o domnişoară care e dispusă să-mi dea 125 de dolari pe lună. Eu însă sunt foarte mulţumită de tine, aşa că mi-ar place să rămâi chiriaşa mea. Nu cresc chiria, dar o să te rog să-mi plăteşti în avans pe trei luni.

Ce porcărie! Ea lua mâine doar 200 de dolari şi avea de plătit şi lumina, şi telefonul! Cum să facă? Se grăbi să câştige măcar o zi, sau două:

- Dnă, eu nu câştig atâţia bani. Dar, vă rog, daţi-mi un mic răgaz ca să caut să mă împrumut!
- Sigur! Credeam că nu e o problemă pentru tine şi soţul tău...
- Suntem în divorţ.
- ... Dar cum, Doamne iartă-mă! - că abia v-aţi căsătorit?! Iartă-mă, dar aşa o veste...
- Nici o problemă. Şi-a dat arama pe faţă chiar la petrecere, la local. Suntem în divorţ deci. Îmi mai lăsaţi câteva zile, să descurc cumva problema?
- Sigur, Ana! Aştept să mă suni.
- Mulţumesc. La revedere.
- La revedere.

Închise şi se grăbi să iasă: şeful ei lucra de obicei până pe la şase. Dacă se grăbea serios şi avea noroc să prindă tramvaiul, poate-l mai găsea la servici. Se îndoia că îi va da un salariu în avans; dar dacă nu va încerca, nu se va simţi cu inima împăcată că măcar încercase...

Florentin

Mda; trecuse sfertul academic. Putea acum să se îngrijoreze în privinţa absenţei ei. Ori era reţinută la serviciu de vreo urgenţă, ori venise puţin mai devreme şi păţise ceva în casă! Ori, cine ştie - reapăruse vreun nemernic din trecut... Şi-şi amintea că Gigi avea pistol...

Gândul îl făcu să se încrunte... Se repezi pe lângă locatarul blocului şi prinse uşa scării; intră în lift, închise uşile... Ajuns în faţa uşii, sună şi ciocăni, ascultă... şi sună din nou şi ciocăni...

Nu, Ana nu era acasă. Fie nu ajunsese de la serviciu, fie plecase imediat cum venise. Pe lângă el nu trecuse...

Se aşeză pe scări: n-avea rost să plece de-acolo. N-avea unde să se ducă, în primul rând! Unde să se ducă - acasă? La chioşc? Exclus! Ar fi fost bombardat de-un adevărat interogatoriu despre "de ce nu-ţi mai deschide uşa azi?"! Iar până nu lămurea misterul lipsei ei, nici n-avea rost să încerce să pară calm! În plus, dacă el pleca acum şi se întâmplase ceva rău? Un singur gând îi chinuia mintea: dacă matahala o sechestrase în apartament, n-ar fi fost o tragedie... Dar dacă lui Gigi i se făcuse brusc dor de mireasă... Iar Roberto era azi la chioşcul de la Spitalul de Urgenţă, departe de telefonul mobil al tatălui...

Ana-Maria

Descuie uşa scării, încercând să-şi înnăbuşe suspinele: eşuase, firește! Îl găsise la servici; şeful ei o ascultase răbdător dar îşi ceruse scuze: n-o putea ajuta, dându-i mâine şi salariul din luna de probă, şi un salariu în avans. La colege chiar n-avea rost să ceară... Bijuteriile, câte mai avea, erau pentru situaţia critică în care rămânea fără mâncare...

Aşa că se întorsese acasă hotărâtă să-şi sune proprietăreasa şi s-o anunţe că va elibera apartamentul. Ce altceva mai avea de făcut?!

Ieşi din lift; simţindu-se luată deodată "pe sus", ţipă isteric preţ de câteva secunde... adică până reuşi Florentin s-o întoarcă spre el...

Doamne, în ce hal o speriase! Florentin o prinse de umeri şi-o scutură uşor:

- Unde-ai fost? Şi de ce plângi?

Abia acum simţi că e în siguranţă; se grăbi însă să-i spună şi lui ce se întâmplase... Aşa că reuşi doar să tacă mâlc şi să bufnească în plâns. Florentin şopti:

- Hai înăuntru, că ăştia cheamă poliţia.

Corect! Descuie uşa, intră şi fu prinsă de braţ:

- De ce plângi? Ce s-a întâmplat?
- ... Trebuie să plătesc chiria pe trei luni în avans sau să eliberez casa.

Florentin o aşeză pe scaun, în bucătărie, şi se aşeză în faţa ei:

- Şi unde-ai fost până acum?
- ... M-am dus înapoi la serviciu, să cer un avans din salariu. Nu poate să-mi dea, aşa că nu ştiu...
- E simplu - îţi dau eu banii.
- Ştii bine că nu pot să accept asta.
- Atunci te muţi la mine.

Doamne, asta chiar nu se putea! Îşi prinse capul în palme:

- Cum să fac acum aşa ceva?!
- Ai ceva cu mine?

Gata - Florentin folosea un ton dur, supărat. Deci se certau! Se grăbi să răspundă cât mai calm, în încercarea de a evita orice discuţie în contradictoriu:

- ... Nu.
- Atunci de ce nu vrei nimic de la mine? De fapt, de ce nu vrei să vii la mine acasă, să-mi cunoşti familia? Ocoleşti de foarte mult timp invitaţia alor mei; mă cam pui pe gânduri.

Corect! Avea perfectă dreptate! La urma urmei, ce mai aştepta? Se ridică, ştergându-şi lacrimile:

- OK: mergem la tine! Nu contează că nu s-a sfârşit încă problema cu divorţul, iar dacă mă întreabă ceva despre asta nu ştiu ce să le spun! Nu contează nici că nu ştiu absolut nimic despre voi şi probabil mă voi face de râs, ca o gâscă proastă. Am amânat prea mult vizita la tine. Du-te, te rog, şi dă-i telefon mamei tale, să ştie că vin şi eu la cină.

Florentin tăcea mâlc, nu se grăbea să se ridice... Îşi şterse lacrimile, dându-şi seama că fusese mult prea dură şi folosise un ton nu tocmai potrivit cu el:

- Ai dreptate: că sunt necunoscătoare sau doctorandă în materie, tot mă voi face de râs. Iar cu părinţii tăi tot va trebui să discut deschis, mai devreme sau mai târziu. Nu-i frumos să-i las să mă aştepte atât - că nu-s prinţesă, sau neam de sânge-albastru. Cât îi suni tu, eu mă

schimb şi mergem.

Îi întoarse spatele şi intră în dormitor. Închise şi uşa, ca să fie foarte explicită, şi scoase o fustă din şifonier: o să se ducă în vizită la părinţii lui! Ce, nu mai fusese niciodată într-o casă străină? Nu ştia cum să se poarte? Atâta timp cât avea bun-simţ, n-avea ce mari greşeli să facă! Trebuia doar să evite conversaţia pe teme pe care nu le cunoştea, să zâmbească, să fie politicoasă şi cam atât! Tot oameni erau şi ei, nu?

Florentin

În altă conjunctură, s-ar fi supărat foarte rău pe ea! Cum adică, se va face de râs? Ce, nu ştia să se poarte când mergea în vizită? Nu mai cunoscuse niciodată oameni noi? Sau ei, ţiganii, erau mai altfel - un soi de marţieni în ochii ei?

Nu era momentul să facă comentarii. Ştia că Ana era supărată fiindcă trebuia să plece din apartamentul acela şi ştia că zâna lui n-avea unde să se ducă mâine, de exemplu. Din cauza asta, era irascibilă şi nu se prea îngrijora în privinţa exprimării. El unul pricepuse exact ce voise ea să spună; iar pentru fondul problemei ei nu avea de ce să se încrunte. Normal că Ana avea emoţii, ştiind cu cine urma să dea ochii în seara asta şi neavând cine ştie ce informaţii despre gazde! Pe mama lui o cunoştea din vedere; şi cum fusese deja mormăită de câteva ori, ştia că viitoarea ei soacră era "o bomboană"! Amară! Socrul cum o fi fost? Şi urma să dea ochii şi cu fratele mai mare, care plătise proxenetul ca s-o scape...

Normal că Ana era speriată. Iar el era un tip înţelegător şi răbdător... Cum spusese tatăl lui? El era crai de modă veche, nu se-arunca în cap ca "bobocii momentului"!

Aoleu, tatăl lui! Să-l sune repede! Formă numărul, dându-şi seama că exista posibilitatea ca însuşi tatăl lui să amâne vizita Anei...

- Da.
- Bună seara, tată.
- Salut.
- Uite, sunt la Ana.
- Şi m-ai sunat să-mi zici că nu vii azi acasă?
- Te-am sunat să-ţi zic că venim amândoi, cam în 20 de minute...

Tăcere... Avea emoţii... Cinci secunde...

- ... Bine, mă.
- Pa.
- Pa.

Închise şi oftă uşurat: în acele cinci secunde, tăticul lui se întrebase probabil cum să-şi convingă soţia să nu strâmbe din nas în prezenţa Anei! Reveni în bucătărie şi se apropie de fereastră: să se asigure că matahala nu era prin zonă...

Ana-Maria

Era îngrozită; sigur, asta nu prea mai conta acum, pentru că Florentin nu spusese un cuvinţel încă de când plecaseră! Merseseră pe bulevard; apoi intraseră pe o străduţă şi mai merseseră cam cinci minute. În tăcere. Se apropiau de capătul ei; habar n-avea care era poarta la care trebuiau să ajungă, dar era din ce în ce mai speriată! Emoţionată, speriată, era cam acelaşi lucru în momentele acelea. Oricum, ea va face tot ce ştia ca să iasă totul bine. Ştia că şi Florentin o va ajuta...

Aha! Acolo trebuiau să ajungă! Florentin deschise poarta şi abia acum îi zâmbi:

- Stai liniştită; dacă eşti tu însăţi, totul va fi perfect.

Aprobă cu neîncredere: daa, mare încurajare! Dar probabil c-o pedepsise pentru ceea ce spusese acasă, pentru tonul pe care-l folosise şi mai ales pentru proasta exprimare!

Acum... Doamne-ajută! Uşa se deschise larg.

Florentin

Măăi, să fie! Tăticul lui îi aşteptase în spatele uşii? Şi chiar atât de repede se strângeau fraţii şi cumnatele lui atunci când veneau musafirii?... Mămica lui zâmbea şi turuia, privind-o pe Ana cu ochi curioşi?

Nici nu ştia în ce parte să se uite mai întâi! La ei, să le vadă expresiile de pe chipuri şi să le afle părerea? Sau la Ana, ca să afle prima ei impresie? Momentan îşi privea tatăl - pentru că opinia lui era, totuşi, cea mai importantă pentru viitor! Şi-l vedea extrem de mulţumit - fapt ce-l făcea să-l privească în continuare, ca să mai verifice o dată, să nu cumva să se înşele asupra primei impresii...

Hei! Ce se uitau aşa la ea? I-o deochiau! Se întoarse spre Ana, în sfârşit... Şi se grăbi să arate spre ieşirea din hol:

- Intră.

Ochii ei îi mulţumeau pentru ieşirea din încurcătură şi parcă-i cereau iertare pentru discuţia de la ea de-acasă! Şi pentru orice alte trăznăi bănuia ea că mai făcuse în ultimul timp! Avea o privire atât de speriată...

Constată aproape imediat că întreaga lui familie o plăcea. Mult - pentru că rămase imediat singur lângă uşă... în timp ce zâna lui, încercuită de gazde, era condusă repejor în sufragerie. Dacă şi-ar fi aruncat acum hainele peste tot prin hol şi-ar fi dansat kazaciok cu cizmele pline de noroi în mijlocul covorului, ar fi scăpat fără dojană. Eei...

Se părea că, dacă lucrurile mergeau bine de-acum încolo, peste vreo lună lui nu i se va mai acorda atenţie decât atunci când o va supăra pe Ana! Dar, de ce nu-l necăjea asta? Tocmai el, răsfăţatul familiei, renunţa aşa repede la favoruri? Sigur, era îndrăgostit; dar...

Acum ar fi vrut să-i poată pune Anei o întrebare: "Te-au mâncat?" "Ai leşinat?" "Sunt marţieni?" Măcar una din trei! Dar...

Începu să râdă şi intră în bucătărie: ia s-o lase un pic singură cu marţienii, să verifice dacă o mâncau sau nu!

Ana-Maria

De ce oare se temuse să vină la ei? Oameni mai primitori şi mai deschişi decât ei chiar nu existau! De fapt, nu-i fusese frică, cât îi fusese ruşine. Ei ştiau totul despre ea şi Serbia; atunci când îşi amintea asta şi le întâlnea privirile, îşi dorea ca parchetul să se deschidă, canapeaua să se aplece iar ea să se ascundă undeva în adâncurile Pământului...

- De ce eşti aşa încruntată? Cine te-a supărat?

Poftim? Ah, la naiba! Tatăl lui Florentin stătuse cu ochii pe ea şi-i observase încruntarea! Nu apucă să răspundă la primele două întrebări.

- E ceva ce nu-ţi place? Roberto, schimbă postul! Dă pe ştiri!

Se grăbi să zâmbească şi să-l contrazică:

- Nu, Doamne fereşte! Nu e vorba de televizor, sau...
- Atunci ce s-a întâmplat? Am spus noi ceva ce te-a deranjat?
- Nu-nu!
- Şi-atunci?

La naiba, o încolţise! Se grăbi să spună adevărul, ca să nu mai audă încă o întrebare din soiul acela:

- Am probleme cu proprietăreasa. Îmi cere chiria în avans, iar şeful meu n-are cum să-mi dea un avans din salariu.
- Aşa-ţi cerea şi înainte?
- Nu, dar fata ei are nevoie de bani pentru nu ştiu ce problemă medicală. Iar ea are o ofertă mai bună, de la o studentă.
- Aha! Şi de ce nu te muţi, dacă-ţi face probleme?
- Asta aş vrea să fac; dar e greu. Pe lângă chiria care e totuşi rezonabilă aici, femeia mi-a cerut banii în avans pe trei luni. Acelaşi lucru îl fac toţi proprietarii, atunci când au de-a face cu un nou chiriaş. Iar eu nu am banii ăştia.
- Şi-atunci de ce nu te muţi la noi?!

Cum-cum? Poftim? Tocmai mama lui Florentin venise cu oferta asta? Femeia care cu câteva zile în urmă o bombănise începu acum să râdă:

- Avem o cameră liberă. În plus, eşti gagica lui Florentin; nu?

Aceea fu fraza care "produse declicul". Se lăsase tăcerea. Nimeni nu mai scotea o şoaptă, toţi ochii erau aţintiţi asupra ei... Plecă privirea spre degetele care începură să se răsucească reciproc în poala fustei:

- Nu pot să fac asta înainte de a încheia conturile cu trecutul.

Încercase din toate puterile să nu fie explicită, să nu rostească nume legate de trecutul ei - iar mai clar decât atâta nu se putea exprima! Acum...

Avea impresia că Florentin încerca s-o facă atentă, "să-i sufle" o nouă temă de discuţie sau o continuare onorabilă a temei existente. Se mira că dl Manolache nu mai spunea nimic... Încerca să nu plângă tocmai acum... Florentin înţelese până la urmă că ea nu putea nici măcar să ridice privirea din poală; încercă deci s-o scape el din clipele acelea apăsătoare:

- Mămico,

Nee, nici gând - mama lui păru că nici nu-i observase existenţa sub acelaşi acoperiş:

- Nu-ţi face tu probleme din chestia asta! Doar să apară fostul tău soţ pe-aici - şi-i arătăm noi ce-i de arătat!

Cuvintele ei stârniseră un murmur destul de puternic; vocile bărbăteşti din jurul mesei confirmau spusele ei...

De ce naiba ajunseseră să vorbească despre asta? Simţea cum în aer plutea o temă nouă de discuţie, referitoare la Serbia...

Îşi acoperi grăbită faţa cu palmele; scăpă un suspin. Acum se făcuse de râs. Vizita eşuase. Avusese dreptate.

- Femeie, ia vezi tu de cratiţele alea! Şi mai lasă vorbăria! Domnişoară, ia vino tu un pic cu mine.

Dl Manolache decisese totuşi să intervină; dar...

Se grăbi să se ridice şi să-l urmeze. Putea suporta doi ochi care-o priveau scrutător; dar douăzeci... Doamne, ce seară!

Florentin

Ah, afurisită femeie! Nu putea ea să accepte realitatea! Pentru că nu reuşise să-l facă pe el s-o uite pe Ana şi să renunţe la ea, încerca s-o determine pe Ana să fugă de el! Doamne! - şi câtă încredere avusese în ea! Chiar mama lui să-i facă una ca asta?

- Hai, maică, ce-ai făcut mutra asta? Am întrebat şi eu! Sau nu vrei să stea aici?

Evident, nici ţâncul lui Roberto n-o aproba! Iar el unul refuza să-i răspundă! Refuza s-o privească! Se gândea că Ana era cu tatăl lui în camera de oaspeţi, adică era cu un aliat al planurilor lui... Nu era însă prea sigur că Ana se va întoarce în sufragerie după terminarea discuţiei. Se îndoia că o va conduce el acasă... Bănuia că ea îi va cere tatălui lui s-o strecoare afară fără să mai dea ochii cu ei, cu ceilalţi. Îşi cunoştea zâna; ceea ce spusese mama lui ar fi fost potrivit cândva la vară, la anul! Cuvintele acelea se auziseră însă acum. Şi-o făcuseră să plângă.

Stătea deci la masă şi aştepta, îngrijorat ca în ziua în care îi vorbise prima oară tatălui lui despre Ana...

Ana-Maria

Bine c-o scosese de acolo! O dusese într-o cameră, închisese uşa şi arătase spre canapea. El se aşezase pe fotoliu; iar tatăl lui Florentin se aplecă spre ea şi spuse, pe un ton foarte coborât:

- Te rog să uiţi remarcile soţiei mele. Observ că tu eşti o excepţie de la regula care zice că femeile vorbesc mult şi prost; dar sunt sigur că le înţelegi şi le scuzi când fac aşa.

Se grăbi să aprobe, hotărâtă să înveţe pe de rost modelul covorului.

- Acum... Ai discutat cu Florentin despre problema chiriei?

Negă.

- De ce?

- Pentru că abia azi am aflat de ea. În plus, el s-ar oferi imediat să mă ajute.

- Iar tu nu eşti de acord cu asta.

- Exact.

- De ce? Doar sunteţi împreună, nu?

Era al naibii de greu de explicat asta! Dar trebuia măcar să încerce, nu?

- Florentin m-a ajutat deja prea mult, iar eu...

Gata: îşi compusese fraza în minte şi-o năpădise plânsul...

- Dacă plângi, eu nu mai vorbesc cu tine! Că nu-mi place să mă simt vinovat pentru că plângi!

OK! Îşi şterse grăbită lacrimile care alunecaseră deja din ochi şi reveni la modelul covorului. Iar dl Manolache rosti calm:

- Eu sunt un om dintr-o bucată şi mă exprim direct. Tu ţii la băiatul meu?

Uau! Ce întrebare deschisă şi directă! Se grăbi să răspundă la fel:

- Da.

- Eşti femeie de casă? Vrei să te măriţi, să faci copii şi mii de oale cu mâncare de-acum încolo?

Încercă să-şi ascundă zâmbetul de ochii iscoditori:

- Da.

- Atunci poţi să te muţi la noi, dacă vrei. Şi poţi să accepţi liniştită orice ajutor din partea lui Florentin.

Deci aşa! Tot acolo ajunseseră, dar într-un mod mult mai "lin"! Da, o să se mute la ei; nu chiar acum, dar în maximum o lună probabil că îşi va aduce lucrurile în camera în care era acum! Dl Manolache se ridică:

- Şi-acum, dacă-ţi spun că la masă nu se vorbeşte, eşti de acord să ne întoarcem în sufragerie?

Aprobă, zâmbind... şi simţi că acum era momentul ideal pentru acea întrebare:

- Dle Manolache, cât aţi cheltuit pentru recuperarea mea din Serbia?

Evident, îl oprise din drumul spre uşă! Numai că tatăl lui Florentin se gândise la posibilitatea de-a auzi acea întrebare şi avea şi răspunsul pregătit. Îl văzu repornind spre uşă:

- Asta e o discuţie între tine şi Florentin.

- El nu mi-ar spune niciodată adevărul. Iar eu am primit anumite informaţii cum că suma s-ar ridica la 5.000 de euro.

Aa, îl oprise din nou! Oare pentru că ghicise valoarea aproximativă? Sau pentru că o greşise grosolan? Cât valora, în ochii unui proxenet, o femeie căpoasă care nu voia să devină prostituată nici chiar sub ameninţarea morţii?

- De ce vrei neapărat să ştii?

- Pentru că, dacă n-ar exista şi problema banilor, aş fi intrat altfel în casa dvs. Şi acum, şi pe viitor. Iar discuţia ar fi fost alta.

- Discuţia ar fi fost aceeaşi. Hai să mâncăm.

Să mănânce! Dacă mai putea să înghită, ştiindu-se privită de 20 de ochi şi gândindu-se la 5.000 de euro!

De cum ieşi din cameră, dădu de privirea speriată a lui Florentin. Aoleu, parcă văzuse un tanc rusesc făcând manevre la 2 milimetri de florile din chioşc! Sau o avalanşă! Ce se întâmplase? Mama lui îi mai spusese câteva mici amănunte, ca să-l determine s-o uite? S-o părăsească?

- Ei, poftim! Acum se întreabă dacă o să fugi mâncând pământul! Stai să vezi ce mutră face când ţi-o vedea ochii roşii!

Aoleu, aşa era! Plecă privirea, zâmbind şi roşind uşor: de ce avea uneori impresia că dl Manolache încerca s-o apropie de Florentin, să le dea o mână de ajutor, în timp ce mama lui Florentin îi zâmbea de complezenţă şi căuta motive ca să spună "Nu"?

Intră în sufragerie; evident, acum toată lumea asculta ştirile la televizor! Se aşeză lângă Florentin... Preţ de câteva secunde bune, avu impresia că mama lui Florentin se va întoarce spre ea şi-o va întreba, râzând jovial, când se muta la Florentin! Numai că femeia punea masa, tăcută şi mult prea calmă ca să fie într-adevăr aşa! Ceea ce-o făcea să creadă că "şeful" era de partea lor... Iar ea nu trebuia să se necăjească chiar aşa pentru toate cuvintele pe care le rostea mama lui Florentin!

Florentin

Bine că se întorseseră amândoi! Doamne, în ce hal se speriase! Zâna lui avea ochii roşii, dar zâmbea: totul era în regulă, deci. Tăticul lui rezolvase problema, îi lămurise zâna şi-o adusese înapoi, la masă, unde se va vorbi despre flori sau nu se va vorbi deloc! Ana se aşează lângă el... Se grăbi să mute suportul cu şerveţele în faţa ei; luă apoi sticla cu apă minerală şi-i umplu atent paharul...

Ei bine? Ea ce părere avea? Se rezolvase problema? Se lămuriseră? Va mai intra vreodată în casa părinţilor lui? De mâine încolo, putea să readucă vorba despre căsătorie în discuţiile cu ea? Sau avusese mămica lui grijă să eşueze totul?

Mâna Anei luă paharul; zâna lui bău puţină apă... după care mâna reveni la locul ei, deasupra fustei. Întinse uşor mâna... Oare se supărase pe el? Pe familia lui?

Nu; Ana îi răspunsese la strângerea de mână, în timp ce Roberto deschise discuţia despre flori şi vânzarea de azi. Iar el îşi privea foarte atent fratele, strângea mâna zânei lui pe sub masă şi aştepta, calm, ca mama lui să ajungă cu farfuriile în dreptul lor şi să vadă că se ţineau de mână! Să ştie şi ea că eşuase în tentativa de a-i depărta unul de celălalt!

Ana-Maria

Plecaseră spre casă... Chiar dacă iniţial se speriase un pic atunci când discuţia ajunsese la "mută-te la Florentin, că doar sunteţi împreună!", trebuia să recunoască faptul că acum, la opt jumate, abia începuse să se obişnuiască şi să-şi dezlege gura la vorbă. Dar cinaseră, trecuse jumătate de oră iar ei erau oameni care la patru dimineaţa erau cu florile proaspete în chioşcuri. Plecase deci, nu înainte să accepte fără să clipească invitaţia de-a reveni la ei. Mama lui Florentin nu mai scosese multe cuvinte, după ce fusese "repezită"; oricum, se discutase despre flori şi planurile de vânzări de-a doua zi, iar ea ascultase cu maximă atenţie fiecare cuvânt! Îi plăceau florile; discuţia amplă şi complexă era deci fascinantă, privită prin ochii şi cunoştinţele unui începător în domeniu.

- ... Pot să te întreb ceva?

Adevărul era că ajunseseră cam la jumătatea străzii şi nu spuseseră nimic - când aveau atât de multe de discutat! Zâmbi, prefăcându-se extrem de atentă la pietrele pe care călca:

- Întreabă-mă.

"Ce-ai vorbit cu tata?" Aştepta, pregătită să-i spună că era secret...

- ... Te-ai mai gândit la o rezolvare în privinţa chiriei?

Florentin nu întreba ce discutaseră, ci care era concluzia ei. Bravo lui: bun negociator! Zâmbi în continuare:

- Nu.
- Dar trebuie să te gândeşti curând la asta, nu?
- Da.
- ... Ştii, cred că aş fi extrem de bucuros să-ţi pun la dispoziţie fie banii de chirie, fie întreaga mea cameră - după cum hotărăşti tu...

Mare şmecher! N-avea nici o şansă în faţa acelei gândiri, aşa că decise să vorbească deschis:

- Promit că mă gândesc şi în 24 de ore îţi dau răspunsul.

Dacă Florentin tăcea, însemna că era mulţumit de ceea ce auzise şi acum se gândea la altă temă de discuţie! Până o găsea însă, ia să-i ofere tema ei! Că şi ea se tot gândea la ceva - iar lipsa răspunsului o apăsa mult:

- ... Cât a costat recuperarea mea din Serbia?
- Chiar nu cred că te interesează asta.
- Ba cred că sunt persoana cea mai îndreptăţită să ştie asta!
- Te înşeli.

Trebuia să-l convingă să-i spună! Încercă să-i explice că acea informaţie era una crucială pentru viitorul lor:

- Îţi dai seama, cred, că unul dintre motivele pentru care au avut loc anumite discuţii în seara asta este şi suspiciunea că am acceptat relaţia cu tine doar pentru că mă simt datoare s-o fac.

Florentin tăcea mâlc... Nici măcar nu părea s-o fi auzit! Decise să ţină cu dinţii de subiectul acela de discuţie:

- A costat 5.000 de euro?
- Nu. Şi chiar dacă o iei pe ghicite din leu în leu, chiar dacă te aud că spui cifra corectă, eu tot "Nu" o să spun!

Clar: se înverşunase în încăpăţânarea aceea de a nu-i spune nici mort cifra reală! Evident, se gândea la ea şi binele ei; nimănui nu i-ar fi picat bine să afle cât valorează practic în valută forte! Că era 100 de euro sau 100.000, tot era neplăcut! O să încheie deci subiectul acolo şi o să-l redeschidă la următoarea vizită la părinţii lui...

La urma urmei, dacă voia neapărat să afle, o va întreba pe mama lui Florentin! Ea cu siguranţă abia aştepta să-i spună cifra exactă! Şi acum, că găsise o posibilă rezolvare la problema ei şi era ceva mai liniştită, îşi permitea să zâmbească uşor...

- ... Te-ai supărat pe mine?
- Nu. Mă supără în schimb foarte tare situaţia care s-a creat din cauza acestei sume. Pe lângă hotărârea ta de-a mă aduce înapoi, pe lângă planurile de viitor pe care le avem, eu am o datorie materială faţă de tine. Oricine aude ce s-a întâmplat, se gândeşte şi la posibilitatea ca
- Oricine aude ce s-a întâmplat, constată că vrem cu tot dinadinsul să fim împreună.
- Din motive discutabile, în cazul meu.
- De ce vrei neapărat să ai tu dreptate?
- Pentru că am. Tu de ce ţii morţiş să nu-mi spui suma?
- Pentru că nu trebuie să ştii tu asta!

Ridică din umeri, zâmbind slab:

- OK! Nu-mi spune, dacă aşa vrei tu! Dar să fii sigur că voi continua să pun întrebarea asta tuturor celor din familia ta. Se va găsi cineva care să-şi dea seama că, până nu-mi achit datoria faţă de tine, nu sunt
- Dacă faci chestia asta, ne certăm urât de tot.
- Florentine, mi se pare mie sau nu sunt încă nevasta ta?

Tii, se oprise ca ars! A naibii ea exprimare directă - alte cuvinte nu fusese în stare să găsească! Bănuia că era furios - aşa că nu-l privea. Ea privea atentă asfaltul, hotărâtă să nu tacă - să nu-l lase să înţeleagă ce voia el din asta:

- Eu nu mi-am încheiat încă divorţul; ne vedem zilnic, ne vizităm, dar nu locuim împreună. Până una-alta, din punct de vedere financiar, nu sunt dispusă să amestecăm lucrurile: nici cu mâncarea, nici cu chiria, nici cu Serbia.

Întinse mâna spre el; abia după câteva secunde bune, Florentin păşi spre ea... oferindu-i şi explicaţia pentru reacţia lui fermă:

- La ţigani, atunci când un bărbat şi-o femeie ajung în stadiul în care suntem noi, sunt consideraţi soţ şi soţie.

... Aoleu, ce gafă imensă făcuse! Ea spusese că nu era încă nevasta lui, în timp ce el... Adică... Oftă greu şi şopti ca pentru ea:

- Până la urmă, am reuşit să mă fac de râs.

Fu imediat răsucită şi strânsă în braţe!

- Nu, Ana! Eu sunt de vină pentru tot ce ţi s-a întâmplat neplăcut astăzi! Ar fi trebuit să-ţi spun mai multe şi despre ai mei, şi despre
- N-ai cum: pentru tine, ceea ce se întâmplă în familia ta e normal şi firesc. Nu poţi explica normalul pentru că nu-ţi trece prin minte necesitatea de a explica asemenea lucruri! Eu sunt de vină, pentru că nu m-am apucat încă de studiu.
- Ce studiu?
- ... Trebuie să existe un manual, ceva!

Florentin începu să râdă: îl împinse şi-l privi lung, curioasă:

- Să nu-mi spui că nu există nici măcar un manual!
- "Manual de comportament rrom"? Mă îndoiesc!
- Atunci ce cărţi să citesc?

Îl văzu încruntându-se, gânditor... şi apoi ridicând din umeri:

- Nu ştiu!
- Cum, nu ştii?!
- Crezi că eu am învăţat din cărţi?

Corect! Tii, ce gâscă era! Tocmai pe el îl întreba, care ştia totul

încă de pe la 3-4 anişori! Îl trase spre chioşc - implicit, spre blocul ei:

- Şi-atunci unde să mă interesez? Totuşi, trebuie să existe lucrări ştiinţifice sau literare! Un roman, o chestie explicativă...

Florentin râdea şi ridica din umeri; avea strania impresie că se amăgea singură, iar asemenea "materiale explicative" nu existau în realitate! Dar lungea discuţia aceea pentru a se depărta de gafa cu nevasta:

- Lasă, că mâine o să-mi fac timp să caut pe Internet. Trebuie să existe ceva scris!

Acum el aproba, râzând în continuare... Îl împinse în joacă, începând şi ea să râdă:

- Nu mai râde aşa!

Da' de unde! Abia se urniseră! Îl gâdilă şi alergă spre scara blocului; fu imediat ajunsă din urmă şi gâdilată! Îl prinse de geacă, reuşi să-l împungă la subţiori, îl fentă...

Florentin

Oof! Trăise cele mai apăsătoare ore din întreaga lui viaţă! Nici cu Gigi nu-i fusese atât de greu! Cum să-i explice Anei că greşea? Cum s-o convingă să nu mai întrebe niciodată, pe nimeni, cât încasase Gigi de la Roberto în schimbul eliberării ei? Iar cuvintele ei, acel "nu sunt nevasta ta"...

Va fi greu pentru Ana să se obişnuiască cu ei; le va fi greu lor, până când ea va învăţa lucrurile de bază şi le va face corect. Din fericire, ştia că o iubea atât de mult încât rareori o va lăsa singură; ea era înţelegătoare, nu se supărase atunci când el îi atrăsese atenţia asupra erorii de exprimare şi spera să nu se supere nici de-acum încolo. O s-o ajute el, "o să-i sufle" atunci când ceea ce făcea ea i se părea bizar...

Iar acum o s-o ajungă din urmă, o s-o strângă în braţe şi-o s-o sărute chiar în faţa scării! Şi-n faţa liftului! Şi-n lift! Şi-n faţa uşii de la intrare! Şi în spatele ei! Şi după ce-i va ura "Noapte bună"! Şi după ce va rechema liftul la etajul 6! Oof, cât de greu i se păruse de fiecare dată să o lase la ea acasă şi să se-ntoarcă singur acasă! Inconvenient de scurtă durată, era el sigur acum...

Lăcrămioara

Intră în dormitor şi se grăbi să închidă uşa: aoleu, se şi culcase! Puse cartonul între bec şi chipul soţului ei şi aprinse veioza; îl văzu mormăind nemulţumit... Ei, na! Trebuia să se schimbe şi ea! Dacă rămăsese ultima la spălatul vaselor şi strânsul mesei, asta nu însemna că o să doarmă îmbrăcată, în bucătărie! Îşi scoase deci cămaşa de noapte şi oftă greu: i-ar fi prins bine o frecţie cu spirt, mai ales pe spate şi la ceafă. Să nu uite mâine să-şi ia dopurile pentru urechi: chioşcul ăla devenise o adevărată "răscruce de vânturi"!

Soţul ei nu dormea... dar nici nu se pregătea să deschidă discuţia! Nici nu zâmbea, nici nu mustăcea încruntat. Cu alte cuvinte, dacă ea voia să comenteze cumva vizita de azi, bine; dacă nu, la fel de bine...

În realitate, soţul ei ştia că ea va deschide discuţia. Ea o cunoştea pe fata aia de mai demult; era familiarizată cu înfăţişarea ei. O luase deci gura pe dinainte azi, uitând că era prima ei vizită în casa lor, şi se grăbise să-i propună lucruri asupra cărora numai soţul ei putea decide. Iniţial, el tăcuse - probabil ca să nu facă discuţia de faţă cu musafira; ea însă simţise că putea vorbi deschis - şi vorbise. Şi fusese pusă la punct. Apoi soţul ei avusese o discuţie între patru ochi cu romînca; nu se îndoise nici o clipă măcar că Ioan o va împăca! După plecarea fetei, el făcuse un duş iar ea rămăsese să strângă masa, să spele vasele, să pună totul la loc... Şi-l găsise în pat, cu ochii închişi.

Să-i facă deci mulţumirea şi să-l întrebe!

- ... Ce zici?
- Poftim?
- Ce zici?
- Ce să zic?
- De fată: ce zici?
- E foarte simţită şi ruşinoasă.
- Asta la prima vedere. Stai să treacă un an-doi, să vedem atunci dacă mai vorbeşti aşa!
- Fata a fost sinceră: cuvintele tale au pus-o în încurcătură şi au făcut-o să plângă.
- Vai, n-am ştiut că e aşa sensibilă!
- Ba ai ştiut, şi-ai testat-o. Pe viitor, nu te mai grăbi aşa: o să stea aici şi-o să ai tot timpul să-i faci teste de-astea!

Deci o să stea la ei, aşa cum propusese ea, dar nu pentru că propusese ea asta... Se grăbi să-i ceară o certitudine:

- ... Asta aţi vorbit amândoi?
- Nu. Dar o să se mute la noi.

Aa, deci partea cu mutatul ei aici era doar părerea lui! Păi ia să i-o schimbe repejor, nu?

- Şi cu principiul nostru cum rămâne? De peste două sute de ani, de când îmi ştiu şi-ţi ştii neamu', n-a existat picior de român în neamu' nostru!
- Vrei să-l vezi pe fi-tu plecând după ea şi angajându-se şofer sau muncitor necalificat pe cine ştie ce şantier? Vrei să trăieşti cu gândul că stau departe de noi, cu chirie, şi să ai un nepot pe care-l vezi doar trei ore, duminică? Vrei să trăieşti cu gândul că muncesc amândoi pe brânci pentru alţii ca să strângă câteva parale de grădiniţă?... Fi-tu e prea îndrăgostit ca să-i treacă doar cu bătaia. Ai uitat ce te mai văicăreai când s-a dus în Ferentari? Voiai să-l las să se împrumute de la cămătari, ca să nu fiu nevoit să-i promit că-l las să facă ce vrea el în privinţa romîncei?

Acum avea dreptate. Florentin fusese mult prea hotărât să o salveze pe romînca aia, ca să mai poată fi readus "pe linia de plutire". Dar de la a o salva pe romîncă din Serbia, până la a o muta în casa lor şi-a face nuntă mare...

Nu prea ştia ce să mai spună; şi tăcea. Îl lăsa pe el să spună...

- ... Acum, că a venit şi ea la noi şi am văzut ce om e, chiar sunt hotărât să-i acord şansa de a demonstra că poate să fie nora mea. O să se mute aici şi-o să vedem cum se descurcă. Iar tu o să fii înţelegătoare şi calmă şi-o să-i arăţi tot ce-i de arătat. O să aibă şi Florentin timp s-o cunoască mai bine, s-o vadă cu ochii lui cum găteşte şi cum spală, cum se descurcă cu treburile casei, cum se adaptează... Poate se răzgândeşte el. Sau poate se răzgândeşte ea!
- În ambele variante, noi ne facem de râsul lumii!
- Dacă-i bagi ei beţe-n roate şi pleacă cu tot cu fi-tu, tot de râsul lumii ajungem!

Na, că-l înfuriase acum! Se grăbi să stingă veioza şi să se aşeze lângă el. Soţul ei se ridică însă şi porni spre uşă:

- ... Poartă-te frumos cu ea. Cine ştie - poate chiar e potrivită pentru mânzul nostru!

Zâmbi slab: romînca aia, potrivită pentru Florentin? Ha! Uşa se închise scurt...

Nu va mai spune nimic: îi va lăsa să se convingă cu ochii lor cât de bună era romînca aia pentru Florentin - ca să poată să le scoată ochii după aceea! În timpul ăsta, o va ajuta pe Ana să înveţe tot ce era de învăţat. Şi-o va corecta ori de câte ori va vedea o greşeală. La cât de plângăcioasă şi sensibilă era, sigur o va determina să refuze căsătoria şi să fugă cât mai departe de Florentin şi mama lui!

Ana-Maria

În sfârşit, singură în casă. Încuiată bine cu yala, siguranţa şi-un lanţ, ghemuită sub pătură, îşi permitea acum să zâmbească şi să se gândească la vizita pe care-o făcuse azi...

Fusese primită foarte bine la familia prietenului ei...

Stop! Acea titulatură îi aduse imediat aminte de gafa cu "nu sunt nevasta ta"... Se ridică şi se apropie de fereastră.

Noapte întunecată, înnorată; luna era de negăsit...

Părinţii lui Florentin erau diferiţi unul faţă de celălalt. Tatăl lui, un bărbat înalt şi solid, purta mustaţă şi probabil şi pălăria neagră, cu boruri largi, pe care-o văzuse în cuier. Părea dandy, elegant şi sobru în cămaşa albă şi pantalonii negri, la dungă. Tuns corect, bărbierit corect, cu mustaţa aceea sobră, era un adevărat model pentru fiii lui. Avea obiceiul să-şi privească în ochi partenerul de discuţie. Veşnic atent şi alert, nu-i plăceau parabolele, vorbea deschis şi scurt - genul care în 5 minute saluta, afla tot ce voia, încheia discuţia şi pleca. Un om cu adevărat dintr-o bucată! Se va înţelege bine cu el; atâta timp cât va putea vorbi deschis fără s-o apuce plânsul, totul era OK. Va fi şi ea sinceră, îi va cere ajutorul atunci când va simţi că nu se mai putea descurca singură... Nu-i câştigase încă încrederea; dar îi plăcea să creadă că primise măcar şansa de-a încerca! El era binevoitor, înţelegător şi dornic s-o ajute. Din punctul ăsta de vedere, era oarecum liniştită.

Mama lui Florentin... În privinţa ei, avea deja o problemă. Ea n-o plăcea. N-o plăcuse de la început, aşa că nu se mai îngrijora în privinţa gafelor pe care le făcuse probabil azi! Cine ştie; poate că ea se gândise deja şi alesese, în mintea ei, o tânără florăreasă care să se mărite cu mezinul! Nu ştia ce să creadă... Oricum, i se păruse o femeie de treabă. Culmea, nu? Cea "care-o luase la rost" şi-o făcuse azi să plângă, era "de treabă"! Dar, deh - dacă asta era impresia ei?! La cei 50-55 de ani şi probabil 1,60 înălţime, dna Manolache Lăcrămioara îşi vopsea părul cu negru *corbeaux* şi era iute ca un sfredel. Purta o fustă largă, din mătase probabil, de o culoare... atât de variată încât habar n-avea ce culoare să spună că era dominantă! Purta o cămaşă largă, tot din mătase, şi-un batic roşu. Vorbea şi ea foarte deschis... Cam prea deschis, dacă era să-şi spună părerea şi să se gândească şi la modul în care soţul ei îi oprise avântul retoric. Dar bănuia că totul se datora ocaziei nesperate pe care o avusese ca să o descurajeze pe ea, s-o determine să-i lase băiatul în pace...

Nu; nu era frumos să creadă asta despre mama lui Florentin! La urma urmei, femeia o invitase să se mute acolo, la ei! Ce era rău în asta? Era chiar bine, pentru că o apropia şi mai mult de Florentin...

Nici nu mai ştia ce să creadă! Mai bine să încheie acolo gândul despre ea. Să treacă la Roberto şi soţia lui.

Ei doi erau OK. N-avuseseră prea multe de spus în seara aceea, iar discuţia despre flori fusese o adevărată mană cerească pentru ea! Fratele lui Florentin tăcea şi făcea; evident acum, ţinea cu ei doi - adică şi cu ea. Păreau retraşi, tăcuţi şi încercau să se ascundă de privirile părinţilor, să nu fie observaţi tocmai ca să nu fie interpelaţi. Mirela purta acelaşi gen de haine ca şi soacra ei; asta nu părea însă s-o deranjeze. Iar puştiul lor, George, era un năzdrăvan fantastic! Şi prezenţa lui Ionuţ, băiatul lui Marcel, îl ajuta mult să facă numai trăznăi, deşi verişorul lui era mai mare şi mai cuminte...

Marcel i se păruse complet rupt de restul familiei. Soţia lui, a cărei burtică de gravidă era destul de vizibilă, încerca "să intre în graţiile lui" - dar el se concentrase numai asupra lucrurilor care-l interesaseră: televizorul, cina, întrebările adresate de tatăl lui şi-apoi iar televizorul. Părinţii lui Florentin, în schimb, erau atenţi cu ea. Îi cunoscuse azi; dar bănuia deja cam care fusese discuţia despre "Marcel, Ioana şi nunta lor" şi mai ales câte cuvinte rostise ginerică...

Surorile lui Florentin erau foarte vorbăreţe şi sociabile; iuţi, aşa ca mama lor, alergaseră toată seara de colo-colo, din sufragerie în bucătărie şi-n toate celelalte camere parcă, îşi ajutaseră mama la treabă, fuseseră drăguţe cu ea... Erau OK.

Toţi erau OK; aşa că, dacă va mai fi invitată la ei în vizită, o să accepte imediat. La urma urmei, dacă Florentin o voia pe ea, o va lua pe ea! Iar mama lui va sfârşi ajutând-o să înveţe şi să se obişnuiască... din simplul motiv că se înţelegea bine cu celelalte nurori! Deci era o femeie căreia îi plăcea armonia şi liniştea în familie. Ştia că Florentin va fi foarte fericit, începând cu clipa când ea îşi va duce bagajul în casa lor, iar asta era în avantajul planurilor lor de viitor - pentru că bucuria lui se va desfăşura sub ochii părinţilor lui... Aveau şi sprijinul dlui Manolache...

Oof, câte trăznăi şi câte prostii o să facă şi-o să spună! Cât de greu o să-i fie să se obişnuiască cu cuvintele, cu exprimarea, cu firea aceea atât de deschisă încât criticile şi laudele se făceau la masă, cu toată lumea prezentă, ca într-o şedinţă "comunistă"! Dar se bucura mult că va fi aşa. Se va obişnui şi se va integra. Nu de alta, dar participase de-a lungul timpului la câteva cine la care gazdele îi zâmbiseră amabile, o pupaseră pe amândoi obrajii, o flataseră şi-o îndopaseră cu bunătăţuri... pentru ca apoi să-i telefoneze şi s-o roage să nu-i facă odraslei dosar la poliţie! Decât asemenea oameni, mai bine critica sinceră a dnei Manolache!

Florentin

Descuie uşa şi năvăli în casă. Până să vadă el cât de târziu se făcuse, apucă să-şi arunce pantofii cât colo, să deschidă violent uşa sufrageriei... şi să-şi vadă tatăl tresărind, în fotoliu:

- Îu! Ce-ai, mă? Mâncaşi jăratec?

Tăticul lui aţipise singur la televizor; probabil că restul casei sforăia pe cinste... Dar cum să piardă ocazia de a-i afla impresia chiar acum, "la cald"? Se repezi cu întrebarea:

- Ce zici, tată? Cum e?

- Mă, tu chiar vrei s-o încasezi!

Poate că exagerase totuşi! Tatăl lui se ridicase, încruntat, somnoros, hotărât să se ducă imediat la culcare în patul confortabil din dormitor. Dar el pusese întrebarea; acum, avea nevoie de răspuns dacă voia să mai aţipească măcar o oră la noapte! Aşa că insistă:

- Hai, tată, spune-mi!

- Păi dacă n-am uşuit-o afară, tu ce zici?!

- Te rog!

Îl ajunse din urmă lângă uşă; ochii negri îl priviră lung...

- ... E serioasă şi vrea să facă casă bună cu tine. Dar ca să-i şi reuşească asta, pune mâna şi învaţ-o tot ce-i de învăţat! Spune-i tot ce-i de spus! Ştii că maică-ta are gură spartă şi limbă ascuţită; dacă se apucă ea s-o înveţe, fuge fata de mănâncă pământul! Şi treci odată la culcare! Tu nu vezi cât e ceasul?

Bun! Perfect! Aflase ce-l interesase, acum să-l lase să se odihnească! Intră în camera lui, închise uşa şi zâmbi larg...

Nu aflase ce discutaseră amândoi, tatăl şi zâna lui, între patru ochi; oricum, "era de bine"! Putea să fie liniştit deci. Ana era serioasă, voia să facă casă bună cu el...

Se aruncă pe pat, râzând: tii! Îşi găsise jumătatea! Nu se înşelase atunci când simţise că Ana era ursita lui!

Ciocănitul în uşă îl făcu să tresară; redeveni imediat serios:

- Ce-i?

- Ai treabă? Hai până la bucătărie.

Mămica lui, draga de ea, voia să discute! Despre Ana, firește! Să-l împace pentru "invitaţia" care-o făcuse pe Ana să plângă şi să-i vorbească iar despre diferenţele care bla-bla-bla! Nu-nu! Mâine, toată ziua, numai asta o să audă! Măcar o oră de fericire să aibă şi el! Se grăbi s-o refuze:

- M-am culcat deja.

- Nu vii să vorbeşti cu mine?

Aa, sesizase o voce ameninţătoare? Răspunse şi el tăios:

- Vorbim mâine.

"Iar dacă mai insişti, o să te-audă tata şi te trimite el la culcare!" După câteva secunde, mama lui răspunse pe un ton rece:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Perfect! Să se gândească la zâna lui acum...

Trebuia să aibă mare grijă de ea. Începând de mâine, trebuia să o observe foarte atent şi să-i spună absolut tot ce era altfel decât la el acasă! Spălatul vaselor, curăţenia, pusul mesei, gestul de-a şterge fărâmiturile, totul trebuia observat şi eventual corectat. Vor urma zile grele pentru amândoi. El va trebui s-o convingă pe Ana să-şi schimbe obiceiurile, comportarea, felul de-a se îmbrăca... După care va fi foarte atent la mama lui; în timp ce Ana va încerca să se obişnuiască

cu noua ei viaţă, el va trebui s-o apere de reacţiile mamei lui... care cu siguranţă va fi nemulţumită că are o noră atât de "nepriceputǎ"! Şi chiar dacă-i va aminti că totul era nou pentru nora ei şi trebuia să aibă răbdare, cu siguranţă o va auzi bombănind: "Bine-bine, dar câtă răbdare?" O să fie greu...

Poftim? Un alt ciocănit, de data asta mult mai... complice. Se ridică, se apropie de uşă şi întrebă în şoaptă:

- Cine e?

- Roberto.

A! Deschise imediat uşa; fratele lui intră şi începu să râdă uşurel:

- Na, că ai avut noroc!

Închise uşa, pregătindu-se să se încrunte:

- Cum adică?

- Adică ai avut noroc cu romînca asta. Cred că Marcel te invidiază la culme pentru că eşti mic şi răsfăţat!

- Mic şi răsfăţat? Credeam că Ileana-i mezina!

- În sufletul alor noştri, tu eşti mezinul. Şi-o să fii întotdeauna, indiferent câte prostioare faci.

- Adică Ana e o "prostioară"!

- Nu; refuzul de-a discuta cu mama acum, în unicul moment când era dispusă să recunoască că a greşit, e o prostioară. Iar euforia asta pe care-o afişezi pe-aici fără nici o reţinere o să ajungă să vă dezavantajeze.

- Am înţeles. Auzi? Acum, că ai văzut-o liniştită şi calmă... Ce zici?

- Băi, eu ţi-am zis încă din autocar că e OK!

- Nu, în autocar mi-ai zis că am avut dreptate când am zis că n-a ajuns de bunăvoie în Serbia.

- Ştii bine ce-am vrut să spun şi atunci, şi acum. Dar stai de vorbă cu ea, explică-i de ce vorbim şi ne comportăm aşa cum a văzut în seara asta şi roagă-te să fie îndeajuns de maleabilă să suporte şi-a doua vizită la mama acasă.

Aprobă cu capul: exact la asta se gândise şi el!

- Ce-a zis pe drum?

- Nimic.

- N-a zis nimic despre vizita aici?

- N-am avut curaj s-o întreb decât dacă a găsit o rezolvare la problema chiriei; mi-a spus că în 24 de ore îmi dă răspunsul apropo de mutarea ei aici. Apoi a vrut să ştie cât a costat recuperarea ei din Serbia.

- Şi i-ai spus?

- Cum să-i spun aşa ceva?!

- ... Într-un fel, să ştii că ar fi bine să afle.

- Fii serios! Cum să fac aşa ceva?! Cum să-i spun că Gigi n-a vrut bani decât pe paşaport?

- Am spus că ar trebui să afle, nu să-i spui tu. La cum am văzut-o şi-am auzit-o eu azi, să ştii că n-o să ai viaţă cu ea până nu se achită de datoria asta.

- Asta o să mai vedem noi!

- Treaba ta; eu ţi-am zis părerea mea! Hai - la culcare amândoi, că mâine ne ia gaia la vânzare!

Aprobă şi-şi conduse fratele la uşă. Încuie şi se încruntă...

Cum să-i spună Anei asta? Cum să accepte să primească banii ăştia de la ea? Banii fuseseră împrumutaţi de la tatăl lui; el muncea la afacerea lui, achitând astfel şi datoria şi cheltuielile lui din casă, aşa că nici nu voia să audă de banii Anei! Care bani, la urma urmei? Ea abia dacă câştiga destul ca să-şi asigure subzistenţa! Cu siguranţă însă că, dacă ar fi aflat suma, Ana ar fi făcut foamea şi-ar fi strâns monedă peste monedă ca să se achite faţă de el! Aşa că nu era dispus să negocieze asta: zâna lui nu va afla niciodată cât ceruse Gigi în schimbul libertăţii ei. Şi le va interzice şi lor să-i spună. Şi gata cu tărăşenia aia!

Ia să se bage el în pat - că mâine îl aştepta o zi lungă în chioşc... lângă mama lui...

31 octombrie 2002 - joi

Ana-Maria

Aruncă geanta pe canapea şi se grăbi să ridice receptorul: Florentin trebuia să apară din clipă-n clipă, iar ea trebuia să-i dea azi răspunsul! Cum să discute cu proprietăreasa în prezenţa lui? Suna...

- Da.

- Bună ziua. Ana sunt, chiriaşa dvs.

- Aa, bună, Ana! Ce mai faci tu?

- Binişor. Vă deranjez cu o rugăminte.

- Spune.

- M-aţi putea găzdui încă două săptămâni?

Nu primea răspuns... Se grăbi să explice:

- Sunt în plin proces de divorţ şi abia m-am angajat. Chiria este exact cât salariul meu - şi vă daţi seama că nu-mi permit s-o plătesc.

- Înţeleg. Dar chiar şi aşa, crezi că vei găsi un chilipir în două săptămâni?

- De fapt, în două săptămâni termin şi eu cu divorţul şi mă pot muta la părinţii logodnicului meu...

Iar o lăsase mută - de uimire de data asta...

- ... Felicitări! Sigur, Anuţa: nici o problemă! Poţi să stai acolo încă două săptămâni! Şi trebuie neapărat să treci pe la mine, să-mi povesteşti ce s-a întâmplat şi mai ales cum!

- E o istorie lungă, credeţi-mă. Nu sunt genul care să facă asemenea schimbări "pe genunchi", cum se spune...

- Ştiu, şi tocmai de-asta mor de nerăbdare să aflu ce anume te-a determinat să iei decizia asta!

- Doar să termin cu divorţul, să mă liniştesc şi vă fac o vizită.

- Te aştept.

- La revedere.

- La revedere.

Închise şi se încruntă uşor: bineînţeles că n-avea de gând să-şi discute problemele personale cu fosta proprietăreasă! Exclus! Dar de ce să-i fi răspuns tăios? Doar avea nevoie de încă două săptămâni de păsuire în apartament!

Se grăbi să intre în bucătărie: îi era o foame de lup!

Florentin

Bun! Se făcuse cinci şi-un sfert, deci putea să se ridice şi să anunţe că el pleca! Presimţea că discuţia răcnită va dura cam zece minute; plus încă cinci minute drumul până la uşa ei... Se ridică de pe navetă:

- Eu plec.

Parcă turnase o găleată cu benzină peste flacăra olimpică - mama lui răcni în romanes:

- Pleacă, maică! Pleacă după ea!

- Da, plec după ea! Şi ce ţipi aşa?

- Ce ţip aşa? Cu mine n-ai vrut să discuţi nimic azi! Te-ai făcut tare secretos, de când îţi caută taică-tu-n coarne!

- Ce să discut cu tine? Se poate discuta cu tine? Nu te auzi cum ţipi şi urli, de parcă eşti bolnavă cu nervii?

- Ia vino-ncoa, să-ţi plombez măselele! Bolnavă cu nervii, ai?

Mămica lui sărise să-l plesnească! Se grăbi să se apere:

- Io-te! Cine dracu se mai înţelege cu tine?! Te mai şi iei de oameni nevinovaţi!

O stârnise şi mai şi, reuşind totuşi s-o convingă să lase pumnii în jos, şi ieşise din chioşc - ceea ce dusese la o reducere considerabilă a tonului mamei lui:

- Ce vrei să spui, mă? Care-i mai nevinovat - tu sau ea?

- Ea cu siguranţă e nevinovată!

- Ce vorbeşti, mă?!

Vocea cristalină, puţin miorlăită, salută vesel în romanes:

- Săru' mâna, tanti Lăcrămioaro.

O secundă, două... iar mimica mamei lui suferi transformări uluitoare! Un zâmbet larg, o privire plăcută şi-o voce veselă:

- Să trăieşti, maică! Ce-i cu tine pe-aici?

Întoarse şi el capul, mirat: cine era posesoarea miorlăitului?

- Bună, Florentine.

Aaa...

- Bună, Gabi. Mamă, vezi că eu plec.

Nu mai era luat în seamă - mama lui o sorbea din privire pe Gabi:

- Cum de ne vedem aici?

- Păi tocmai ne-am mutat în capăt, la Măgura.

- Ei, bravo! La bloc, nu?

- La bloc... că se săturase mama să tot mătură curtea aia!

- Adevărul e că aveaţi ditamai moşia, maică! Ai tăi ce mai fac?

- Ce să facă - cu treburile.

- Mai au magazinul ăla în Obor?

- Nuu, că era chiria mare. Acum îşi cumpără un chioşc de-ăsta de termopan şi vor să deschidă magazin cu de toate: rujuri, jucării, cadouri, ţigări, biju-uri... De toate!

- Zău?! Şi unde-l fac?

- Ei voiau la Doamna Ghica, dar acolo e imposibil să primească aprobare; aşa că or să încerce "să se lipească" pe la vreun complex de-ăsta cu de toate.

- Aha! Păi ar fi tare bine să găsească loc chiar aici! Că de când n-am mai vorbit cu maică-ta!

- Tocmai asta spunea şi ea, săptămâna trecută: întreba pe unde-o fi tanti Lăcrămioara? Că tare bune mai erau cafelele alea de le făceai matale!

Aşa - linguşitoare ca maică-sa, lugu-lugu, ca să-i pună mamei lui creierii pe bigudiuri! De parcă el nu ştia ce gânduri de viitor "circulau" în căpşorul ăsta brunet încă de pe-acum şase anişori! Îndesă mâinile în buzunare:

- Eu am plecat.

Gabi se grăbi să se întoarcă spre el:

- Hai, mă, mai stai! O dată ne vedem şi noi după atâta timp - şi nu stai să vorbim!

Se prefăcu că nu aude miorlăitul devenit brusc timid. Mama lui "trâmbiţă" în schimb ca să audă tot cartierul:

- Se duce la gagica lui. Romîncă.

Nu mai contau răutăţile alea - el plecase deja. Şi oricum tânăra aceea nu-l impresiona cu nimic! Se apropia de blocul Anei...

Familiile lor locuiseră pe aceeaşi stradă; ei doi fuseseră colegi de şcoală. El o condusese pe-atunci până acasă în fiecare seară! Un timp, circulase zvonul că Găbiţa şi Florentin se potrivesc ca două picături; fata părea să se fi îndrăgostit de el, iar tatăl ei nu era genul care să-şi mărite fata cu de-a sila pentru avere sau renume. El însă nu fusese de aceeaşi părere; nu răspunsese la bătăile timide ale genelor lungi şi frumos arcuite, iar tatăl lui fusese preocupat cu însurătoarea celorlalţi doi băieţi. În urmă cu doi ani, tatăl ei vânduse casa şi-şi cumpărase două apartamente - unul pentru locuit, celălalt de închiriat. Acum, se părea că vânduse unul din ele şi se mutase într-o zonă mai activă, ca să-şi deschidă afacerea cu chioşcul. Foarte inteligent individ, întrezărea imediat posibilitatea de câştig, iar soţia lui şi Gabriela zbârnâiau de hărnicie. Nu exista domeniu, după părerea lui, în care acea familie să nu reuşească!

Şi-acum dăduse iar peste ei! Se mutaseră la restaurantul Măgura? Două staţii de autobuz de chioşcul lor! Uite cum se potcovea el cu ditamai problema de gelozie...

Ei, na! De parcă Gabriela stătuse cuminte la geam şi-l aşteptase pe el! Se făcuse o adevărată domnişoară! Şi ştia el ce ştia...

Gabriela era frumoasă, respectuoasă şi isteaţă, descurcăreaţă în orice împrejurare... Nora ideală! Cu siguranţă, şuviţa aceea roşcată din stânga bretonului brunet rupsese câteva inimi şi-i asigurase cel puţin doi pretendenţi zvârlugii cu gene lungi, talie subţirică şi râs cristalin! Şi cum tocmai fusese anunţată că el se ducea la gagica lui...

El, însă, ştia ce ştia. Şi nici nu era interesat! El era îndrăgostit lulea...

Apăsă soneria şi se încruntă: dacă Ana era supărată? Cu siguranţă, azi la serviciu rememorase vizita de aseară; dacă-şi schimbase opinia?

Uşa se deschise larg; citi imediat în ochii ei liniştea... şi secretul. Deci i se pregătea ceva...

- Bună.

- Bună.

Intră, înjurându-se bine în gând pentru omisiunea de a nu-i aduce nici astăzi măcar o garoafă ofilită. Îşi scoase geaca, pantofii, o urmă în sufragerie şi se aşeză, căutându-i privirea. Ana era calmă. Deci secretul, surpriza - orice-ar fi fost, era "de bine". Să aştepte deci.

- M-am gândit bine azi la serviciu şi am vorbit şi cu proprietăreasa. Te rog să nu te superi, dar o să mă mut la tine peste două săptămâni.

Începuse să-şi cunoască zâna. În alte condiţii, încă de la "m-am gândit bine azi" ar fi făcut infarct şi s-ar fi crezut părăsit fără drept de apel. Ana era însă calmă, iar ochii ei păreau să ascundă o bucurie. Aşteptase, auzise tot ce voise ea să-i spună, iar acum zâmbea şi el:

- Nu mă supăr.

- ... Crezi că ai tăi se supără?

- Nu; de ce?

- ... Să nu creadă că-i amân, că fac pe prinţesa, că aştept să fiu rugată...

- Nu cred că se gândesc ei la aşa ceva...

Iar îi vedea ca pe-un soi de marţieni? Ana se ridică, zâmbind mult mai natural:

- Ţi-am pregătit ceva.

Aoleu, o să se pătrăţească rău...

Aha! Acum îşi dădea el seama care era micul secret şi motivul zâmbetului misterios! Divorţul ei se încheia în interiorul acestui termen de două săptămâni, ceea ce-i permitea ei să-şi respecte principiul şi să nu amestece trecutul cu viitorul! Două săptămâni era, pe de altă parte, un termen rezonabil pentru ca ea să nu pară că se repede să profite de invitaţie, pentru ca părinţii lui să facă pregătirile de rigoare, pentru ca el să aibă timp s-o înveţe unele lucruri - măcar ceva "de bază", aşa... Ana se gândise cu folos azi, la serviciu. Probabil că nu-i luase mai mult de-o oră ca să găsească acel răspuns; restul de şapte fuseseră deci un termen îndeajuns de lung ca să se hotărască şi asupra gustării menite să-l pătrăţească rău pe el...

Lăcrămioara

Privi lung în urma lui... Afurisit copil! Căpos şi afurisit! Plecase la romînca lui! Lăsase frumuseţe de ţigancă să ofteze după el în uşa chioşcului şi plecase brambura la divorţata aia!

- Tanti Lăcrămioaro... Florentin, cu o romîncă?

- Da, făi Gabrielo! Se răsuci lumea, maică! Băiatul meu, cu o romîncă!

- Cum aşa? Şi nea Ioan ce zice?

- Io-te, să te cruceşti şi mai multe nu! Zice că dacă aşa a vrut el, aşa să fie!

- Tii... Trebuie că e şmecheră romînca asta, dacă l-a convins ea pe nea Ioan...

- E fi-miu prost şi încasează papara în locul ei! Ce, crezi că nu l-a bătut taică-su? L-a ascultat cu urechea!

- Şi pe urmă s-a lăsat convins.

- Da, făi fată! Auzi? Tu mai treci pe-aici?

- Păi cred că da, dacă îşi pun ai mei chioşcul în zonă...

- Aşa, fată. Să vii să avem o vorbă.

Ochii negri o priviră atenţi preţ de-o secundă... iar capul brunet negă:

- Nu, tanti Lăcrămioaro! Eu nu fac aşa ceva!

Na, că era prea deşteaptă drăcoaica! Se grăbi s-o prindă de mână

şi să se îndepărteze de uşa chioşcului - şi de urechile Ilenei:

- Stai, că nici nu ştii ce vreau să-ţi zic!

- Ba ştiu, şi dacă află tata ne bate pe amândouă: pe matale că mă înveţi, pe mine că stau şi te-ascult! Nu mă bag, tanti, la om însurat!

- Stai, măi fată, că nu-i însurat cu ea! Or vrea ei să se ia - dar de la vrut până la făcut e cale lungă! Tu te gândeai la el atunci când te aducea de la şcoală!

- Da, tanti - da' asta era acu' doi ani!

- Şi ce, ţi-ai făcut vreun mândruţ între timp?

- ... Mulţi ar zice că da; eu însă zic că nu.

- Ah, tot nebună ai rămas!

Râsul cristalin şi dinţii frumoşi, perlaţi, o făcură să tresară: frumoasă mai era fata asta! Gabriela chicoti în şoaptă:

- Numai să nu-i spui tatei!

- Nu-i spun. Auzi? Mai treci tu pe aici zilele astea. Pe la prânz, aşa, ca să-l găseşti aici.

- ... Bine, tanti. O să trec într-o zi - dar numai pentru că m-ai rugat matale. Şi numai o dată: că eu îl ştiu pe Florentin. Ştiu când e cazul să insist şi când nu.

Bine şi-aşa!

- Bine! Şi spune-i maică-tii că o aştept pe la mine, să bem o cafeluţă şi să mai povestim şi noi!

- Îi spun, tanti. Săru' mâna.

- Să trăieşti, Gabrielo.

Intră în chioşc şi începu să numere garoafele. Ileana tăcea mâlc...

Ah, îi venea să-şi strângă băiatul de gât! Frumoasă se mai făcuse fetiţa asta! Frumoasă şi deşteaptă! Ochii parcă-i erau de catifea! Iar şuviţa aia roşcată din frunte şi cele blonzii pierdute prin claia de păr lung, negru, erau... Faţă de românca aia scorţoasă, Gabriela era perfecţiunea întruchipată! Ea, oricum, o plăcea! I-ar fi plăcut ideea să-i devină noră. Frumoasă şi harnică, iute, isteaţă... Dar se putea înţelege cu nebunul? Nee, lui i se aprinsese beculeţul roşu pe românca aia! Oftă greu...

Dar poate că se mai putea salva ceva; poate că apariţiile Gabrielei or s-o sperie pe româncă, sau or să-i stârnească gelozia...

Ana-Maria

Hm, se întunecase de-a binelea afară. Dar lumina de la televizor era îndeajuns pentru ei: povesteau ce făcuse fiecare la serviciu, iar acum era rândul lui. Ea îl privea lung, serioasă, şi încerca să-şi dea seama ce s-ar fi întâmplat dacă el ar fi sărutat-o acum. Cum ar fi reacţionat ea. Singuri în apartament, ecranul emana o lumină palidă, din difuzor ieşea o melodie lentă, era de-abia ora şase jumate şi atât de multe gânduri confuze bântuiau prin mintea ei...

Telefonul zbârnâi strident. Ptiu, ce-o speriase! Se grăbi să răspundă:

- Da.

- Bună, Ana.

Calmă; trebuia să fie foarte calmă! Ea era cu Florentin, iar Evelin tocmai o salutase pe tonul acela miorlăit, de sinucigaş suferind. Trebuia să reacţioneze acum! Şi trebuia să-şi păstreze calmul!

Opri sonorul televizorului, luă telefonul şi se aşeză lângă Florentin. Şi puse receptorul între ei:

- Bună. Ce vrei?

Ah, câtă dreptate avusese! Miorlăitul se transformă în suspin:

- Te rog, rămâi soţia mea!

- Fii serios!

- Ana, te rog! Ştii bine că te iubesc!

- Tu nu te iubeşti decât pe tine şi banii tăi.

- Ba pe tine te iubesc!

Genul de discuţie interminabilă; ea nu putea ridica privirea spre Florentin de teamă să nu citească dezaprobare pentru decizia de a-l lăsa să asculte şi el discuţia... Încercă să fie cât mai tranşantă:

- Nu, nu mă iubeşti. Oricum, nu voi rămâne soţia ta.

- Te rog! Ana, tu eşti idolul meu! Eşti

- Oricum, eu nu te iubesc! Divorţul e unica soluţie!

- Nu! Cum poţi să

N-avea rost! Puse receptorul în furcă şi duse telefonul la locul lui. Reveni apoi pe fotoliu şi ridică privirea spre Florentin - de parcă-l întreba unde rămăsese cu povestea. Ochii negri o priveau lung, serioşi; după încă două secunde, telefonul reîncepu să sune... Oftă scurt:

- Lasă-l să-şi facă damblaua. E beat - probabil că n-a trecut amanta pe la el şi s-a gândit să-mi dea un telefon. Ce spuneai?

Florentin se ridică imediat. Îşi prinse capul în palme: ei, poftim! Uite ce-i făcea ei Evelin! Când o să scape de el? Oare pe 9, după pronunţarea divorţului, o să scape de el? O să se ducă învârtindu-se, cu amantă cu tot, şi-o s-o lase-n pace? Tare greu de presupus...

Telefonul suna mai încet acum. Se ocupase el de asta... Se lăsă ridicată şi luată în braţe; televizorul îşi recăpătase sonorul, telefonul se înăbuşea sub pernă...

Redevenise de actualitate problema ei: dacă Florentin o săruta acum, oare cum va reacţiona? Şi ce va urma, după acel sărut?

Bună întrebare; momentan nu se întâmpla nimic. Dansau acel blues şi atât. Nu-şi vorbeau; nici măcar nu se priveau, darămite să încerce să spargă tăcerea cu riscul de-a porni o discuţie tot despre soţul ei!

Nici nu era sigură de melodia de la televizor; îl lăsa pe el să conducă acel dans uşor bizar. Încă se mai întreba cum va reacţiona dacă Florentin o va săruta acum. Încă mai căuta răspuns. Trebuia neapărat să ştie...

De fapt, cât de simplu era să afle! Şi cât de riscant totodată! Dacă reacţia ei nu va fi cea aşteptată de amândoi, toate eforturile lor de până acum s-ar fi dus pe apa sâmbetei...

Mai bine să aştepte reacţia lui. De fapt, aşa era normal: el trebuia să facă primul pas, înainte să-i facă ea pe ceilalţi zece. Aştepta...

Ce gest ciudat! Uşor ca o adiere, tandru dar ferm. Florentin voia să-i vadă ochii; întoarse deci capul spre el.

... Atât de simplu! De ce-şi pusese oare întrebarea aceea? Nu ştiuse care va fi răspunsul? Nu simţise că logodnicul ei nu putea fi decât aşa? Tandru şi ferm? Determinat ca, indiferent de opţiunea ei, el s-o convingă că "era ca el"?

Florentin

Semiîntuneric, muzică lentă, ei doi dansau, el o săruta, ea nu se împotrivea nicicum... Sigur, el nu se va mulţumi cu sărutul; ea nu va mai fi de acord cu el. Aşa că el îi va spune câteva lucruri individului care continua să formeze numărul ei de telefon şi apoi se va duce acasă. Şi va aştepta. Vor mai trece câteva seri din astea "dansante", înainte de a reuşi să se apropie de nasturii cămăşii zânei lui...

Nu se grăbea. Simţea în acele momente că Ana-Maria era a lui, aşa că n-avea de ce să se grăbească. Avea tot timpul din lume la dispoziţie s-o privească, s-o admire, s-o asculte, s-o strângă în braţe, s-o sărute...

Ana-Maria

Îi era destul de uşor tânărului care-o strângea în braţe să o convingă de necesitatea acelei îmbrăţişări "cu subînţeles". Evident, ea se lăsase imediat convinsă că "era ca el"! Chiar dacă îmbrăţişarea se transforma încet din "nevinovată" în "vinovată"...

... Ei bine, în privinţa asta nu va fi "ca el". Nu de data asta. Lucrurile nu avansaseră îndeajuns de mult ca s-o sperie; ştia însă că Florentin se va opri atunci când îl va opri ea. Aşa că mai bine îl oprea mai devreme, decât prea târziu. Adică după ce scăpa primul suspin.

Îşi trase puţin capul şi plecă privirea. Bineînţeles că fusese înţeleasă! Florentin se aşteptase la reacţia ei! Fu condusă la fotoliu; îl văzu apoi luând perna şi ridicând receptorul:

- Ascultă: Ana e ocupată acum cu mine. Cu ţiganul ăla florar,

ştii tu care. Tocmai împletim lumânarea de botez, aşa că e mai bine să încetezi cu telefoanele. Pentru că ne deranjezi.

Cee? Ce-i auziseră urechile? Îşi acoperi grăbită gura, pentru că îi venea să râdă... Evelin nu va mai suna azi - cel puţin, nu la ea acasă! Iar Florentin îşi privi ceasul:

- Şapte şi-un pic. Plec şi eu spre casă...

Se ridică fără să aprobe, fără să nege. Îl urmă fără vreo replică... Acelaşi sărut, acelaşi "Pa" din fiecare seară...

Rămăsese singură. Încuie bine uşa şi se retrase în sufragerie.

Evident, se va muta la Florentin! Ce altceva putea face? Mai bine spus, ce altceva ar fi vrut să facă? Ce decizie i-ar fi plăcut să ia? Cea a mutării cât mai aproape de el... Iar dacă mama lui n-o putea suferi acum, peste o lună-două, când o s-o cunoască mai bine, cu siguranţă lucrurile se vor schimba în bine! Ştia că Florentin va fi extrem de fericit din clipa când ea îşi va lua valiza cu haine şi-l va urma - şi ce părinte nu s-ar fi bucurat din adâncul sufletului să-şi vadă copilul fericit?!

Deci se va muta la familia Manolache...

Mai bine să se gândească la divorţ! Dacă nu se termina la următoarea înfăţişare, chiar că avea o mare problemă! Evelin era în stare să vină în sufrageria familiei Manolache ca s-o implore să nu se despartă de el! Groaznică perspectivă...

Florentin

Descuie uşa, intră şi decise brusc să mai zăbovească puţin lângă cuier. Înainte ca mama lui să-l readucă la realitate, voia să mai "plutească" puţin cu gândul la blues-ul din sufrageria Anei. După ce se vor muta împreună în casa părinţilor lui, probabil că nu vor mai avea decât cel mult 4-5 ocazii de-a dansa amândoi...

- Gata, ai ajuns şi tu?

De data asta, tatăl lui decisese să-l rupă din visare. Şi când venea vorba despre tatăl lui, chiar n-avea voie să-şi arate partea romantică, visătoare. Aşa că intră în cameră:

- Am ajuns.

- Şi? Ce-aţi vorbit?

- Păi mi-a spus că s-a gândit bine azi, toată ziua, şi a vorbit deja cu proprietăreasa. O să se mute la noi peste două săptămâni.

Telecomanda "zbură" până la masă iar tonul îi confirmă bănuiala că tatăl lui era nemulţumit de acea decizie:

- De ce, mă? De ce mai lungeşte pelteaua încă două săptămâni?

Începu să râdă:

- Pentru că peste o săptămână are termenul de divorţ. Trebuie să recunoşti că a găsit modul ideal să nu renunţe nici la dorinţa ei, nici la a noastră.

La urma urmei, aşa era onorabil! Da, era divorţată; dar dacă familia lui închidea ochii în privinţa asta, apariţia soţului ei la poartă ar fi fost curat dezastru! Celebru deja pentru "spectacolele" pe care ştia să le organizeze, de când venise cu poliţia la poarta lor, matahala era în stare să işte un mic război civil în cartier...

Tatăl lui începu să râdă:

- Mă, a tunat şi v-a adunat! N-ajungea un şmecher în familie, ai?

Negă grăbit şi dădu să intre în camera lui... când îşi văzu brusc toate speranţele năruite într-o clipă:

- Nu vă frecaţi palmele aşa repede! O să-i pregătesc cameră separată!

Se grăbi să aprobe decizia "Cabinetului 2", realizând că blues-urile aveau de aşteptat până după nuntă... iar tatăl lui îi confirmă decizia mamei:

- Bineînţeles, nevastă! Dar ce-ţi închipuiai? Până la nuntă, fata e musafira noastră!

Mai aprobă o dată şi intră în camera lui:

- Mă schimb şi vin la masă.

- Grăbeşte-te, că se răceşte.

Da, ştia că se răcea... Închise uşa şi oftă greu: abia acum îşi dădea seama cât de greu va fi pentru toată lumea! Pentru el, pentru Ana, pentru familia lui... Părinţii lui doreau o logodnă şi o nuntă tradiţională. Şi un mariaj tradiţional pentru tânărul cuplu - cel puţin atâta timp cât el şi Ana vor locui sub acelaşi acoperiş cu părinţii lui! Iar el va fi unica persoană capabilă s-o înveţe pe Ana...

Cât de multe lucruri de spus! Cât de multe secrete de împărtăşit! Câte amănunte care pentru el erau fireşti, dar pentru ea atât de noi! Cât de dificilă va fi adaptarea micuţei lui zâne la marea familie plină de femei cu gură spartă şi simţ ascuţit al dojenii!

Mai întâi, trebuia să-i spună Anei despre planurile părinţilor lui. Sigur, ea îl va întreba care era părerea lui! Iar părerea lui... Ca să facă lucrurile cât mai complicate - sau poate doar ca să nu simtă că trebuia să se schimbe el din cauza ei -, părerea lui coincidea în mare măsură cu părerea părinţilor lui. Era obişnuit cu stilul acela, cu regulile - şi chiar dacă ar fi putut să se adapteze fără probleme la stilul ei, vor locui la părinţii lui cel puţin trei-patru ani! Aşa că, vrând-nevrând, Ana trebuia să-şi schimbe garderoba, vorbirea şi mai ales modul de-a privi lucrurile, modul de-a asculta şi-a înţelege cuvintele, modul de-a reacţiona...

O s-o ajute şi el. Numai să reuşească s-o convingă să vrea să înveţe! Dacă zâna lui voia cu adevărat să facă ceva...

La naiba! Ana-Maria ţinea la el! Altfel, chiar dacă el o salvase, chiar dacă o ceruse practic de nevastă în Timişoara, l-ar fi refuzat chiar acolo, chiar la prima lor discuţie! S-ar fi depărtat de el, ar fi fugit la părinţi sau chiar la fostul soţ - orice, numai să scape de el! Ana îi spusese însă azi că se va muta la el imediat după pronunţarea divorţului...

Ana-Maria o să înveţe. El o s-o înveţe. O să-i arate şi-o să-i explice absolut tot, iar mama lui va fi super-mulţumită de nora pe care i-o aducea el! Nu se putea să fie altfel! Nu accepta altă variantă! Nu exista alt viitor! Cu riscul de-a o necăji câteva luni cu insistenţele şi cicălelile...

Cum să facă să-i explice tot? Cum să facă să nu omită nimic? Unele explicaţii nu le ştia nici el! Unele lucruri erau pentru el fireşti - nu avusese niciodată nevoie să le găsească un motiv logic! În plus, după cum îi spusese şi ei, nu se scrisese încă manualul de comportament rrom...

... Se vor descurca ei cumva! Să se schimbe urgent şi să alerge la masă! Faţă de tăticul lui, mai bine îşi ascundea privirea romantică şi comportarea împrăştiată şi zăpăcită!

7 noiembrie 2002 - joi

Ana-Maria

Era mai mult decât evident că Florentin nu se grăbea să plece. Dar ceasul îl grăbea. Deja, după aprecierile ei, el ar fi trebuit să facă drumul spre casă într-o fugă zdravănă dacă nu voia să întârzie la masă. Şi tare-ar fi vrut să-l invite să rămână la ea la cină... măcar până pe la opt!

Florentin se ridică:

- Pornesc spre casă, înainte să începă să mă caute cu poliţia.

Aprobă şi se ridică.

- Eşti sigură că totul va fi în regulă?

Poftim? Cum adică? Ochii negri erau îngrijoraţi:

- Eu ştiu... Mă gândesc să nu sune telefonul, sau soneria...

Aa, despre asta era vorba! Despre Evelin! Zâmbi cu subînţeles:

- Stai liniştit: ţi-am spus că probabil era beat şi nesupravegheat. Nu cred că individa va face de două ori greşeala de a-l lăsa singur, mai ales în ajunul înfăţişării la tribunal.

Parcă-l mai liniştise şi pe el. Se grăbi să-l urmeze pe palier: sărutul în cadrul uşii era prea... rece pentru ea.

- Mâine dimineaţă vin să te iau.

Aprobă cu capul.

- Să nu pleci singură! Să mă aştepţi!

Aprobă din nou; şi cum era necesar un nou sărut de "la revedere"...

Şi gata - plecase. Reveni în apartament, baricadă uşa... Oftă şi se trânti pe canapea: mâine se termina totul. Când stătea şi se gândea la fostul ei soţ de-o după-amiază...

Ce frumos începuse totul! Cât de fericită fusese pe-atunci! Şi ce urât se terminase! Doamne, cum se mai putea gândi la individul ăla? Când din cauza lui ajunsese să fie vândută din proxenet în proxenet? Când nici acum nu scăpase de coşmarurile din timpul nopţii?

Se tot întrebase ce anume ascundea Evelin după chipul acela preocupat şi gânditor. Se întrebase uneori de unde senzaţia că el îi ascundea adevăratele sentimente, că se ascundea de ea, că avea secrete şi nu era dispus să i le împărtăşească şi ei... Se gândise pe-atunci că, în timp, o să-l "descifreze". Înţelegea acum că nu era nimic de descifrat, iar marele secret al lui Evelin era... dragostea imensă pentru el însuşi! Atenţia pe care şi-o acorda! Concentrarea şi eforturile depuse pentru îndeplinirea propriilor dorinţe... Nu era loc, în inima lui Evelin, decât pentru Evelin. În viaţa lui era cam la fel; iar femeia care voia musai să-şi treacă numele lui în buletin trebuia să se mulţumească cu a fi un obiect la dispoziţia lui. Un câine credincios... care nu vrea plimbare, care se hrăneşte singură, se îngrijeşte singură şi, indiferent ce s-ar întâmpla, şi-ar da viaţa pentru stăpânul ei. Acesta era Evelin; păcat că nu fusese în stare să vadă toate astea înainte să ajungă să spună "Da". Se întâmplase însă - şi plătise...

Era sigură că între comportamentul lui Evelin şi ordinul de-a nu se mărita rostit de Florentin nu era nici o legătură. Actualul ei logodnic rostise acele cuvinte din motive lesne de înţeles; în plus, Evelin ţinea foarte mult la imaginea lui şi se comporta impecabil în public. Poate că Florentin avusese doar un presentiment...

Oare cât de bine îl cunoştea pe Florentin? Venise momentul să se mute la el? Ştia că, de la acel moment încolo, zilele ei de "libertate" erau numărate. Va urma o logodnă scurtă şi-o nuntă rapidă. Şi-atât. Dacă lucrurile nu vor merge bine, va trebui să se descurce: fie să încerce să-şi facă soţul să se schimbe, fie să se adapteze ea cerinţelor lui. Nu va mai exista cale de întoarcere. În cazul lor, nu va exista niciodată varianta despărţirii. Trebuia să fie nebună să se gândească la aşa ceva!

Era Florentin omul potrivit pentru ea? Vor depăşi dificultăţile inerente primelor zile, se vor acomoda unul cu celălalt, se vor obişnui unul cu celălalt, se vor căsători şi apoi...

Ce defecte avea Florentin? Ce defecte avea ea? Vor trece peste ele? Sau se vor împotmoli, fără şansă de rezolvare?

Nu. Nu-şi va mai pune nici o întrebare de genul ăsta. Decisese că se va căsători cu el? Da. Şi-atunci?

Mai bine să se culce. Probabil că şi Evelin făcea la fel... deşi el probabil că-şi folosea din plin obiectul numit "femeie" pentru a se abţine de la a o suna. După părerea ei, soţul ei avea două preocupări posibile - ori folosea femeia, ori folosise din greu sticla - şi-acum dormea, prăbuşit pe covorul persan...

Florentin

Privea lung uşa... Aah, abia aştepta! Nu mai avea răbdare! De ce naiba trebuia să aştepte? De ce nu se muta Ana la el chiar mâine seară? Dacă se pronunţa divorţul, ce rost mai avea să aştepte? De ce?

Se întoarse cu spatele la uşă: adevărul era că se temea. Dacă Ana se va răzgândi? Dacă se înşelase totuşi - şi nu era vorba decât despre mulţumirea pentru evadarea din Serbia?

Nu, exclus! Mai era şi altceva în sufletul ei! Altfel nu s-ar fi sfiit să-i ceară mamei ei bani, să-şi plătească datoria - fie ea şi de 5.000 de euro - şi să nu se complice inutil! Sau chiar să se împace cu Evelin - care o tot sunase ca să-i ceară împăcarea! Nemernicul ar fi plătit, cu siguranţă, o mică avere ca s-o primească înapoi! O zână tânără, credulă, nu foarte greu de împăcat, tocmai bună de înşelat cu o avocată versată... Deci nu era vorba de asta. Deci Ana...

De fapt, chiar ea îi dăduse, cu varii ocazii, indicii despre sentimentele şi planurile ei de viitor. N-avea dreptul să-i ceară acum declaraţii de dragoste. Relaţia lor fusese foarte... ciudată. Startul ei fusese anormal; desfăşurarea ei fusese bizară. Era oricum mult prea devreme să-i ceară să-şi întrebe sufletul ce simţea pentru el! Ana avea multe altele pe cap! Întâi divorţul, apoi mutarea la el acasă, acomodarea cu regulile şi noua ei familie, tentativele de a se îndepărta de amintirile din Serbia pentru a-l putea apropia pe el de ea... Şi abia după aceea Ana se putea întreba ce simţea, cu adevărat, pentru el. Dacă era dragoste sinceră sau doar nevoia de-a nu rămâne singură, lipsită de orice sprijin...

Micuţa lui zână nu avea chiar pe nimeni. Părinţii ei erau la Braşov - şi chiar i se păruseră uşor anormali, din punctul de vedere al relaţiilor părinţi-copil. Nu auzise nimic despre vreun frate sau vreo soră; prietenele erau inexistente în viaţa ei, aşa că Ana nu avea decât un serviciu şi pe el. Şi cam atât. Spera ca micuţa lui zână să accepte familia lui şi s-o transforme în familia lui şi-a ei. Chiar dacă "Cabinetul 2" o să-i facă zile fripte, spera că Ana o să treacă peste asta. Că o să înţeleagă intenţia şi o să ierte mijloacele. Mămica lui nu era absurdă: dacă-l va vedea pe el liniştit şi fericit, nu-i va face Anei probleme. Iar dacă în inima Anei nu era acum dragoste, va fi cu timpul şi asta. Ştia cum s-o facă să se îndrăgostească de el. Deci probabil că la început ea o să vrea să rămână cu el ca să nu rămână singură. Apoi, părinţii lui se vor grăbi să-i căsătorească. Şi apoi, în timp, Ana se va obişnui cu toate: şi cu regulile, şi cu el. Şi nu va mai pleca niciodată de lângă el. Pentru că el o iubea şi ştia cum s-o facă să se îndrăgostească de el.

La urma urmei, chiar el se gândise adineauri că era prea devreme pentru asemenea gânduri! Ziua de mâine era mai dificilă decât ziua de 31 decembrie, de exemplu - aşa că să se gândească la ziua de mâine...

Încă-i era dator matahalei cu un pumn bine ţintit în piramida nazală. Abia aştepta ocazia de mâine!

8 noiembrie 2002 - vineri

Ana-Maria

Bun! De data asta ei ajunseseră primii! Bineînţeles că Florentin venise s-o ia la 7 fix, bineînţeles că el oprise un taxi şi nu ascultase opiniile ei legate de transportul în comun... Acum ei stăteau pe prima bancă din faţă, chiar în spatele avocaţilor - lucru care nu-i prea convenea, dat fiind faptul că Evelin încă nu venise iar ei i-ar fi plăcut să-l surprindă cu prezenţa - aşa ca data trecută. Dar nu voia să-l supere pe Florentin. Şi-aşa, nu fusese prea vorbăreţ azi; acum îl vedea foarte serios, foarte hotărât să-i spargă matahalei nasul la cea mai mică "abatere"! Şi ar fi vrut să-l roage să nu se ia de el, să nu işte un conflict ce se putea lungi la infinit, conflict care-ar fi împiedicat-o pe ea să pună odată punctul final cu tot ceea ce era şi reprezenta neamul Leoveanu; dar cum să-i spună asta, dacă el era atât de serios şi hotărât să se ocupe personal de asta?

Nu prea avea curaj, dealtfel, să deschidă gura. Nu-i era frică de el: nu-i era frică de nimic în dimineaţa asta. Se temea doar să nu-l supere. Simţise, când se trezise, că azi va pune punct trecutului legat de căsătoria ei; fusese deci un pic neatentă, se gândise mai mult la plimbarea de după-amiază decât la divorţul de dimineaţă... şi simţea din plin "efectul Florentin": redevenise îndrăgostită.

Doamne, ce efect avea dragostea asta asupra ei! Cam ca efectul dinaintea nunţii cu Evelin: nu se putea gândi la Florentin, mintea ei plutea brambura, se gândea să nu-l necăjească, să nu spună vreo prostie... Al naibii el efect! Tocmai când voia să fie mai lucidă şi mai atentă ca niciodată, nu reuşea decât să

Uşa se deschise; completul de judecată intră şi se aşeză. Auzea în spate o grămadă de paşi intrând, multe foşnete... Oare venise şi Evelin?

Ha! Nu degeaba fusese el atât de şocat de apariţia ei din octombrie! N-avea curaj să se întoarcă, să-l caute cu privirea; avocatul lui era chiar în faţa ei, dar nu-şi permitea să-l întrebe pe el dacă-i venise clientul! Aşa că aştepta, întrebându-se dacă Evelin venise, sau decisese "să chiulească" şi să lungească astfel divorţul cu încă un termen, două, trei...

- Leoveanu!

Sfântă eliberare! Paşii din spate se apropiau de ea! Se ridică şi ea, ferm hotărâtă să urle şi - la o adică - să-l ia la bătaie chiar în sala de tribunal! Trebuia să termine divorţul azi!

Apropiindu-se de acea catedră, se simţea mai liniştită ca niciodată! Ciudat; de ce era atât de liniştită?

- Dle Leoveanu, aţi ajuns la o concluzie cu soţia?

Întrebarea fusese pentru el; îşi permise deci să ridice capul şi să-l privească drept. Şi tresări, pentru că Evelin părea o epavă...

- Domnule judecător, am încercat să iau legătura cu soţia mea, dar mi-a refuzat toate tentativele de-a purta o discuţie despre împăcare. Şi o înţeleg: la urma urmei, a trecut prin multe lucruri neplăcute din cauza mea. Dar în luna asta care a trecut, mi-am dat seama că nu pot trăi fără ea. Îmi doresc din tot sufletul să redevenim o familie. Îmi doresc ca această căsătorie să nu se încheie azi, aici: îmi doresc să îmbătrânesc alături de soţia mea, să ne creştem împreună copiii şi nepoţii.

Hm, deci aşa! Încercănat, nedormit, şifonat din cap până-n picioare, Evelin tocmai vorbise despre împăcare, bătrâneţi şi nepoţi. Începu să zâmbească: deci erau destul de rare gâsculiţele tinere care se îngropau în oalele cu mâncare şi creşterea copiilor şi-şi înţelegeau bărbaţii atunci când aveau "momente de rătăcire" pe la amante! Aştepta să fie întrebată apropo de opinia ei...

- Deci dvs vă doriţi împăcarea.

- Da, dle judecător. Mi-am dat seama... Ştiţi cum se spune: "Nu ştii ce-ai avut până n-ai pierdut". Am înţeles de ce-am cerut-o de soţie şi de ce am spus "Da" la starea civilă. O iubesc pe Ana-Maria.

Ce frumos! Reveni spre judecător, aşteptând cu calm să fie întrebată ce părere avea despre asta!

- Dnă Leoveanu?

Ei bine?

- Dle judecător, dl Leoveanu mi-a adus hainele şi cheile de la apartamentul în care locuiesc cu chirie în data de 8 octombrie, împreună cu acest bileţel. Tentativele lui de-a discuta despre împăcare s-au rezumat la două telefoane. El şi-a refăcut viaţa imediat cum eu am dispărut - adică a doua zi după nuntă. Şi sunt destule persoane care pot depune mărturie în privinţa asta, inclusiv părinţii lui. În ultima lună, am descoperit că nu am ce descoperi: din punctul meu de vedere, căsătoria cu dl Leoveanu a fost o mare greşeală.

Evelin se întoarse spre ea:

- Ana,

- Primul lucru pe care l-am făcut când am rămas fără bani a fost să vând bijuteriile de la el; au urmat cadourile lui, în ordinea valorii. Nu, dle judecător: între noi nu există cale de împăcare. Dealtfel el se grăbeşte să se recăsătorească, iar eu am venit astăzi cu viitorul meu logodnic.

- Ana,

- Vă rog deci să pronunţaţi divorţul, ca să pot să plec şi să nu mai stau vreodată la mai puţin de 100 de metri de el.

- Ana, te rog! Mai gândeşte-te!

Nu, n-o să vorbească cu el! N-o făcuse până acum, n-o va face nici de-acum încolo! Ea îl privea pe judecător şi aştepta să audă verdictul! Bărbatul ridică mirat sprâncenele:

- Dar cum vă explicaţi faptul că dânsul a înaintat acţiunea de divorţ şi tot dânsul vine acum şi-mi cere să n-o iau în seamă?

Începu să râdă:

- Îi este teamă să nu depun plângere împotriva lui.

- ... Aveţi vreun motiv să faceţi asta?

Aa, deci individul nici măcar nu răsfoise dosarul! Zâmbetul i se şterse de pe buze şi simţi că începe să se încrunte:

- În noaptea nunţii, le-a spus amicilor să mă ducă pe strada Vâltoarei, în cartierul Ferentari, şi să mă lase acolo. Ca să mă învăţ minte. Datorită ideii lui, am ajuns să fiu vândută prin Serbia. Dl Leoveanu a terminat Facultatea de Drept: ştie deci ce-l aşteaptă dacă depun plângere împotriva lui şi-a amicilor lui. Dealtfel m-au sunat să mă roage să nu-l reclam; şi el, şi amicul care i-a condus atunci maşina, şi părinţii lui...

Se întoarse spre Evelin:

- Nu, nu voi depune plângere împotriva nimănui. Dacă termini cu porcăriile astea, sunt dispusă să-mi văd de viaţa mea şi să nu te trag prin tribunale nici pe tine, nici pe mânjii ăia fără minte. Dar dacă insişti cu împăcarea, o să ai probleme. Mari, după cum m-a asigurat căpitanul care mi-a îndosariat declaraţia la poliţie.

- Dnă Leoveanu, nu cred că e cazul să faceţi ameninţări.

- Nu e cazul? N-am de gând să-mi mai pierd timpul cu el! Ştie la fel de bine ca mine că divorţul e iminent; să înceteze deci cu teatrul despre cât de mult mă iubeşte - că eu una m-am convins cum stă treaba!

Doamne, cu câtă ură îşi privea soţul! Mârâi printre dinţi:

- Termină cu prostiile! Refă-ţi viaţa: acelaşi lucru fac şi eu! Şi uită-mă: acelaşi lucru fac şi eu, în ceea ce te priveşte!

Tăcere: o tăcere mormântală! Evelin îşi privea paltonul de pe braţ şi tăcea, încruntat... Vocea judecătorului păru ireal de puternică:

- Dle Leoveanu?

- ... Evident, soţia mea nu e dispusă să accepte ideea împăcării! Chiar dacă nu pronunţaţi divorţul azi, îl veţi pronunţa probabil la următorul termen! Iar dacă printr-un miracol voi reuşi să-mi retrag acţiunea, probabil că va înainta ea alta.

- Deci sunteţi de acord cu divorţul?

- Am încotro?

- Vă rog să nu-mi răspundeţi cu o întrebare.

Evelin ridică privirea şi-l săgetă pe bărbatul de la masă cu ochi încruntaţi:

- Da, sunt de acord cu divorţul.

- Prea bine. În acest caz, declar desfăcută căsătoria încheiată între

Leoveanu Evelin şi Leoveanu Ana-Maria. Părţile revin la numele dinaintea căsătoriei, respectiv Leoveanu Evelin şi Cioroacă Ana-Maria. Din urma căsătoriei nu au rezultat bunuri comune. Încheiat azi, 8 noiembrie 2002, în şedinţă publică.

Şi gata: era divorţată. Se întoarse spre Florentin, iar gândul o făcu să zâmbească: hai, unde era inelul de logodnă? Florentin era însă la fel de serios: îl privea pe Evelin...

Fostul ei soţ trecu pe lângă ea cu paşi furioşi, smuci uşa sălii şi ieşi. Măi, să fie! Ce, nu-i reuşise şmecheria? Sau actorul principal, primadona, ieşise magistral din scenă şi aştepta aplauzele, florile şi bis-ul?

Sinceră să fie, n-o mai interesa! Porni spre Florentin, care se ridică şi întinse mâna spre ea; îl luă de mână şi ieşiră din sală.

Ah, la naiba! Evelin avea de vorbit cu ea! Îl văzu repezindu-se spre ea:

- Ana, stai!

Florentin o trăgea grăbit pe coridor; ea îl urma aproape fugind, neintenţionând să mai aibă de-a face cu matahala! Iar Evelin alerga după ei!

- Ana, trebuie să discutăm!

Nu-nu! Trebuiau să se grăbească să iasă, pentru ca fiecare s-o apuce în partea opusă celuilalt şi să nu se mai întâlnească vreodată!

- Ana, înţelege! Trebuie să discutăm!

Încă 10 metri şi ieşeau din tribunal! Florentin ştia asta - făcură acei ultimi metri în fugă. Şi ieşiră.

- Ana, te rog, opreşte-te!

Ciudat: Florentin se opri şi-o trase în faţa lui:

- Vrei să vorbeşti cu el?

Negă grăbită cu capul: ce naiba să mai vorbească cu el? Şi-aşa, la ce caracter avea matahala, vorbiseră deja mult prea mult! Florentin se întoarse spre Evelin:

- Nu vrea să vorbească cu tine. Şterge-o!

- Tu nu te amesteca! Ana, te implor, trebuie să vorbim!

Preferă să-i întoarcă spatele: bănuia ce va urma... Florentin ridică tonul vocii:

- Tu n-auzi să speli putina?

- Tu n-auzi să nu te-amesteci?

Aoleu! Acum răcneau unul la celălalt! Florentin îi şopti la ureche:

- S-a pronunţat divorţul?

- Da.

- Mai ai treburi neîncheiate cu ăsta?

- Nu.

Într-o clipă, silueta lui îi dispăru din faţa ochilor; auzi în schimb răcnetul războinic:

- Vino-ncoa, mă, să vorbesc eu cu tine!

Aoleu, se luau la bătaie! Se răsuci spre ei; văzu deci cum pumnul lui Florentin loveşte bărbia lui Evelin şi-l auzi răcnind în continuare:

- Pe Vâltoarei, ai? Vrei să te-mpaci cu ea? Vino-ncoa, nenorocitule!

Evelin făcea paşi mari în spate, Florentin paşi mari în faţă! Uau! Nu şi-l imaginase niciodată atât de... bătăios! Avea pumnii strânşi şi părea pregătit să-l lovească din nou, la fel de tare, imediat cum îl ajungea din urmă! Iar asta nu trebuia să se întâmple! Se repezi şi-l prinse de braţ:

- Opreşte-te!

Ciudat - fu împinsă în spate:

- Tu nu te băga. Vino-ncoa, matahală dobitoacă! Pe Vâltoarei, zici?

Avu nevoie de două secunde, să se dezmeticească; dădu apoi să-l prindă iar de braţ, dar Florentin o rupse la fugă spre Evelin:

- Hai să-ţi rup oasele, nenorocitule! Ştii câtă bătaie a mâncat Ana pe-acolo? Vino să-ţi primeşti porţia!

Aoleu! O rupse la fugă după ei - Doamne, dacă-l prindea, îl rupea din bătaie! Îl văzu pe Evelin luând-o la fugă spre parcare. Dar Florentin nu slăbea deloc pasul:

- Ştii că au drogat-o? Ştii că voiau s-o împuşte? Şi toate astea din cauza ta! Vino-ncoa, sau dispari pe vecie! Ca să nu-ţi arăt eu cum stă treaba!

Evident, fostul ei soţ fugea "să rupă asfaltul" şi mai multe nu! Şi cu Florentin după el!

Uau! Piciorul lui Florentin "zbură" fantastic şi se opri... în turul pantalonilor lui Evelin! Iar tonul lui Florentin păru că răzbate până dincolo de Dunăre - până-n Ruse:

- Nemernicul dracului! Să te duci dracului şi să nu te mai întorci! Şi să nu te mai apropii vreodată de ea, că-ţi fac felu'!

Şi-apoi o înşiruire lungă de cuvinte în romanes, menită să intimideze, evident! Evelin alerga în continuare, încurajat probabil şi de "şutul mobilizator"; Florentin însă se opri... aşa că se opri şi ea.

La naiba, obosise! N-avea "antrenamentul" lor! Ochii negri se întoarseră spre ea; îl văzu apropiindu-se extrem de repede! Instinctiv, făcu un pas în spate...

- Ia vino-ncoa!

Uau, ce supărat era! Doamne, chiar atât de mult contase pentru el faptul că încercase să-l oprească? Din doi paşi, Florentin ajunse în faţa ei; o prinse în braţe şi-o sărută...

... Nu, nu era supărat; doar încerca să pară nemulţumit, pentru că el trebuia să aibă grijă de ea iar pumnul şi şutul tocmai îi plătiseră o mică parte din poliţa pentru fostul soţ...

- ... Să nu mai faci asta. Niciodată!

Se grăbi să nege: nu, n-o să mai facă niciodată.

- Dacă tu nu mai ai poliţe cu el, eu am. Şi-am să i le plătesc.

- A terminat Dreptul şi are relaţii mai peste tot; poate să te dea în judecată pentru vătămare corporală.

- Fii serioasă! Crezi că riscă să-şi pună ţigănia în cap?

- Riscă, dacă e vorba de "onoarea lui nereperată"...

Degetele reci îi traseră uşor o şuviţă de pe obraz:

- Şi zi-i aşa... Eşti divorţată acum...

- Da. Urmează să iau hotărârea de divorţ, când vor catadixi indivizii s-o scrie, şi să-mi schimb buletinul.

- Iar eu urmează să iau măsuri.

- Ce măsuri?

- Ei, am şi eu nişte măsuri de luat! Doar eşti divorţată acum, nu?

- Da. Dar ce

- E secret. Acum trebuie să te duci la serviciu?

- Da.

- Te conduc?

- Să nu se supere mama ta...

Florentin îi fură un sărut şi-o prinse de mână:

- Mama poate să se supere cât poftеşte; important e să nu se supere tata...

Îl văzu întorcând capul şi arătând un deget ameninţător spre parcare... Aa, ce scenă frumoasă îi făcuse Florentin lui Evelin! Acum realiza ea ce se întâmplase... Deci el plătea în continuare poliţe! Nu fu lăsată să se gândească prea mult la asta - porniră spre bulevard:

- Şi unde spui că trebuie să ajungi?

- La Piaţa Romană.

- Rapid, urgent, sau...?

- M-am învoit până la ora 10.

- Deci putem să mergem pe jos?

Îşi privi ceasul şi zâmbi:

- Putem.

Şi dacă tot mergeau pe jos, ia să se mai informeze ea un pic:

- Ce măsuri?

- Secret. Cum îţi spuneam, atâta timp cât tata nu se supără, e OK.

- Te rog, spune-mi!

Ochii negri se întoarseră dojenitori spre ea:

- Despre tata?

... La urma urmei, avea şi el un secret! Oftă uşor şi decise să-i facă pe plac:

- Despre tatăl tău.

- Tata e şeful. De consultat, se consultă cu mama; deciziile de mai mică importanţă le ia ea şi le "parafează" el. Dar deciziile impor-

tante le ia el. Iar mama nu are nimic de spus.

- Sper că nu i-am făcut mamei tale probleme.
- Ce probleme?
- Ştii tu, cu discuţia de la cină...
- Aa, nu! Ea a ţinut musai să-şi exprime opinia. Şi-a aflat opinia tatei!
- ... Uneori... Nu, lasă.
- Spune.
- Lasă.
- Te rog să-mi spui. Sau nu vrei să auzi explicaţiile la ceea ce s-a întâmplat în seara aia la ai mei?

Sigur că voia să le audă! Numai că era... "în pană de exprimare"! Iar Florentin o înţelesese, de vreme ce continua tot el discuţia:

- ... La noi în casă n-au prea intrat mulţi români. În schimb, intră mulţi ţigani. Noi între noi suntem foarte deschişi. Părinţii şi fraţii mei, în general, sunt persoane deschise, care nu se ascund după vorbe mieroase şi nu-şi ascund opiniile. La noi, totul se discută cu cărţile pe faţă şi cu cuvinte simple: ca să nu existe neînţelegeri. Şi în seara aceea s-a vorbit deschis. Probabil ai avut momente când te-a mirat asta.
- Şi am fost uneori pusă în dificultate...
- Ce-ai vorbit cu tata?
- Poftim?
- Ce-ai vorbit cu tata?
- ... Nu ţi-a spus el?
- Nu.
- Ce să vorbim; m-a liniştit şi m-a asigurat că mă pot întoarce la masă fără să risc să plâng din nou.

Evident, nu era mulţumit cu acel răspuns! Dar nici ei nu-i plăcea că n-avea nici un indiciu despre acel lucru secret pe care trebuia să-l facă el! Mergeau deci în tăcere, destul de grăbiţi să ajungă la Piaţa Romană... Brusc, Florentin începu să povestească:

- Ai mei au patru chioşcuri: cel pe care-l ştii deja, unde stau eu cu mama şi Ileana; unul în Piaţa Dorobanţi, unde de obicei stau tata şi Roberto; unul la Piaţa Muncii, de care se ocupă fratele tatei, Mihai, împreună cu Luminiţa şi Marcel, şi unul lângă Spitalul de Urgenţă, de care se ocupă cele două surori ale tatei, Alina şi Violeta. Mai era unul la Obor, păstrat special pentru Marcel; dar de când Ioana stă acasă cu băiatul, tata l-a închis iar frati-miu îşi face veacul la Piaţa Muncii şi, rareori ce-i drept, şi la Dorobanţi. Mama are şase surori, dar toate locuiesc în Buzău şi se întâlnesc din an în paşte. Capul întregii afaceri cu flori e tata; în fiecare dimineaţă mergem toţi la Piaţa Coşbuc, cumpărăm flori, după care ne răspândim care-ncotro. Seara, după ce închidem vânzarea, numărăm totul, iar el vine şi-i dăm raportul. În privinţa noastră, a copiilor, Roberto şi Marcel îşi primesc banii de două ori pe lună; noi, cei mai mici, suntem prea "tineri şi neliniştiţi", aşa că ne pune tata banii deoparte. Noi păstrăm doar ciubucul, ce ne mai pică şi nouă. Şi, în funcţie de ce planuri zilnice avem şi cine se prezintă la uşa chioşcului, mai punem o sută-două la preţul florii...
- Iar el ştie?
- El ştie tot, inclusiv ce n-am vrea noi să ştie. Întrucât momentan se face că nu ştie, noi ne facem că suntem cuminţi. Când o să ne avertizeze, o să inventăm altă şmecherie...

Deci banii copiilor stăteau la dl Manolache... Iar Florentin o dusese astăzi cu taxiul din puţinii lui bani de buzunar! Doamne, cum ar fi putut accepta ca el să-i plătească chiria?!

- Suntem o familie unită; mai unită decât altele. Cina ţi-ai dat şi tu seama că începe la oră fixă şi e de fapt şedinţă...

Aprobă cu capul: abia acum realiza cât de calculat era tatăl lui Florentin şi cât de multă greutate avusese întrebarea pe care i-o pusese în seara aceea! Dacă era femeie de casă? Sigur că era femeie de casă! Sigur că visa să se mărite o singură dată şi să moară alături de soţul ei, foarte bătrâni şi foarte îndrăgostiţi şi fericiţi! Numai că acum se întreba în ce măsură planurile ei, firea ei vor fi pe placul tatălui lui! Acum era îngrozită la gândul că poate-l va dezamăgi...

- ... Ce s-a întâmplat?
- Nimic.
- Te-ai încruntat.
- Mă gândesc doar.
- La ce?
- La ce mi-ai spus.

Haai, o mai chestiona mult?

- La care parte din ce ţi-am spus?
- La toate.

Na, că acum se încruntase de-a binelea! Şi grăbise şi pasul, de parcă discuţia aceea nu-i mai făcea plăcere şi se zorea s-o ducă la serviciu! Se grăbi să-l ajungă din urmă şi plecă capul; şopti, cât de încet putea:

- Mă îngrozeşte gândul că nu mă voi ridica la aşteptările lui.
- Iar pe mine mă îngrozeşte gândul că nu mă voi ridica la aşteptările tale - nici eu, nici familia mea. Vrei să discutăm acum despre asta?

Poftim? Florentin îi răspunsese tot în şoaptă; era tot încruntat, mergea la fel de repede... Se grăbi să nege:

- Nu.
- OK. Se spune despre florari că sunt printre ţiganii cei mai libertini şi deschişi la minte. Tata este însă "de modă veche". Dacă nu şi-ar fi dat seama că nu va reuşi să mi te scoată din minte, n-ar fi acceptat în ruptul capului ideea că mă văd cu tine. Nici măcar că discut cu tine! Mama îi seamănă întru totul; ea însă se gândeşte că mie mi-ar prinde bine o florăreasă oacheşă şi iute. Aşa că încearcă să mă convingă că mi-ar fi mai bine cu o florăreasă, iar pe tine va încerca să te convingă că nu sunt de nasul tău. Amândoi însă sunt conştienţi că decizia ne aparţine: aşa că, dacă luăm o decizie, nu se vor amesteca în ea. Ştii, s-ar putea să ţi se pară duri şi intransigenţi, băgăcioşi şi veşnic dornici să se amestece în vieţile noastre. Sunt însă plini de intenţii bune. Dacă vreodată mama îţi va spune că ţi-ar sta mai bine brunetă, o va face pentru că aşa va simţi. Şi dacă se va grăbi să-ţi cumpere ea o bluză, o va face pentru că, în opinia ei, ţi-ar sta bine bluza aia! Ştiu că e greu, în condiţiile astea, să nu te gândeşti că te vrea brunetă doar ca să te urâţească şi-ţi cumpără bluza ca să te îndepărteze de mine; te-ai înşela însă amarnic. Ai fost invitată să te muţi la noi pentru că se doreşte să fii parte din familia noastră.

La naiba! De ce-i spunea toate astea acum, aşa? Acea discuţie era mult mai potrivită pe 15 noiembrie, în seara când ea îşi va duce lucrurile la el acasă! Se simţea atât de prost!

- Unde, la Piaţa Romană?

Tii, ajunseseră deja! Arătă blocul iar el se grăbi s-o tragă spre trecerea de pietoni. Tăceau... Traversară şi se opriră la intrarea în scară; el preferă să privească asfaltul:

- Am la dispoziţie doar câteva zile, înainte să te muţi la noi şi să constaţi pe pielea ta cât de diferită e viaţa în familia mea faţă de viaţa în familia ta. Poftim: ţi-am vorbit deschis despre noi, aşa cum vorbesc despre toate lucrurile despre care vorbesc de obicei, şi deja te-ai încruntat.
- Nu m-am încruntat. Ai dreptate: nu sunt obişnuită...
- ... Crezi că te vei putea obişnui?

Zâmbi uşor:

- Mă voi obişnui.
- Bine; pentru că, dacă vei simţi vreodată că nu reuşeşti să ne înţelegi şi să convieţuieşti alături de noi, te rog să-mi spui. Ne vom face bagajele şi ne vom muta din lumea mea, în lumea ta. Eu pot trăi în lumea ta fără probleme...

Dumnezeule mare! Roşi violent şi-şi privi cu maximă atenţie pantofii...

- Dar, te rog, hai să încercăm întâi în lumea mea...

Aprobă grăbită cu capul, se repezi şi-l strânse în braţe cu toată puterea! Doamne, de ce mai spusese "Da"? De ce se măritase atunci?... De unde era să ştie...

- ... Azi trebuie să stai mai mult la serviciu, nu?
- De ce?
- Pentru că ai venit mai târziu?
- Nu, n-am ce face aici după patru jumate.

Florentin tăcea... Păi să-i facă ea invitaţia, nu?

- Crezi că diseară, la cinci jumate, ai putea să-mi spui secretul?
- Aş putea să-ţi spun multe lucruri; numai secretul nu.
- ... Atunci ne vedem diseară, la cinci jumate? Sunt foarte curioasă ce-o să-mi spui...

Abia acum îi dădu drumul din îmbrăţişare: era curioasă să-i vadă expresia feţei. Şi voia să se asigure că el chiar voia să se mai întâlnească azi cu ea. Florentin zâmbea:

- La cinci jumate, la chioşc: că poate te ţine azi peste program...
- OK. Serviciu uşor.
- Şi ţie.

Un sărut - şi alergă în scara blocului: nu voia să întârzie prea mult, ca să nu audă cumva invitaţia de-a sta azi peste program! Îi va "stoarce" ea cumva secretul acela!

Florentin

În sfârşit! Doamne, ce fusese nevoit să facă! Nu mai vorbise niciodată despre familia lui; nu aşa, nu deschis şi senin de parcă ar fi comentat un film bun! Dar avea, într-adevăr, numai câteva zile ca s-o pregătească pe Ana pentru ceea ce se putea numi "marea nebunie"! O femeie atât de timidă, ruşinoasă şi tăcută, mutată sub acelaşi acoperiş cu mama lui? Dezastru! Se îndoia că Ana va reuşi s-o înţeleagă vreodată pe mama lui; uneori nici surorile lui nu erau mai breze, şocând prin francheţe! Mama lui ar fi spus: "Ştii, poate că ţi-ar sta mai bine brunetă"; Luminiţa ar fi spus: "Fă-te, fată, brunetă; nu vezi ce faţă ai cu pletele astea şatene?". Şi-atunci, cum să nu se îngrijoreze? Cum să nu se grăbească cu asemenea discuţii? Ştia că n-ar fi reuşit niciodată să-i spună ceea ce-i spusese azi dacă ar fi trebuit să stea în faţa ei, între patru pereţi, şi s-o şi privească! Cum să-i vorbească despre firesc şi normal? Cum putea şti ce-ar fi trebuit să-i spună? Când el semăna mult cu Marcel, mutul familiei? Când şi el avea deseori probleme de comunicare şi prefera să tacă decât să spună ceea ce nu voia să spună, aşa cum nu voia să spună? Când uneori nici el nu înţelegea de ce anumite lucruri se petreceau într-un anumit mod?

Va urma o perioadă grea... Dar va trece peste ea; vor trece împreună peste greutăţi, vor răzbi şi vor fi fericiţi. Nu auzise nici un "de ce" - nu acum, în timpul acestei discuţii. Deci Ana întâi se gândea şi după aceea punea întrebările. Un început bun. Părinţii lui o plăcuseră... De fapt, "Cabinetul 1" o plăcuse: şi asta era de-ajuns.

Ia să se grăbească el spre chioşc, dacă nu voia să fie el cel ţinut peste program!

Evelin

La naiba! Trânti diplomatul pe birou şi nu se mai obosi să ridice receptorul - răcni direct:

- Să nu fiu deranjat!

Bun; nu va fi deranjat nici măcar de-un telefon, dat fiind faptul că toată firma ştia unde fusese el de dimineaţă...

Cum să facă s-o împace?... Mai putea s-o împace?

Citise declaraţia ei - cea îndosariată la poliţie. O auzise vorbind şi la primul termen, şi la cel de-al doilea. Nu, nu o putea împăca. Nu acum, oricum! Trebuia s-o lase întâi să uite - şi abia după aceea să-i pomenească despre un nou început, neumbrit de primul început...

Ciudat; după ce ea dispăruse, se grăbise să înainteze divorţul şi s-o înlocuiască cu Oana. Acum însă, îi simţea lipsa. Acum, o voia înapoi. Acea femeie timidă, frumoasă şi tăcută, pe care-o avusese practic la picioare şi pe care-o pierduse atât de uşor, din vina lui...

Nu voia să se însoare cu Oana. Avea nevoie de Ana - ca s-o uite pe Oana. Ca să se îndepărteze de femeia aceea mai rea decât tutunul sau cocaina. Oana era pentru el un viciu. Îi făcea rău, îl cobora mult, îl dezavantaja... dar nu putea renunţa la ea fără antidot. Pentru că o iubea. Aşa că avea nevoie de Ana... fiindcă nu mai avea putere să caute alt antidot. Se îndoia, de fapt, că va găsi o altă femeie timidă şi frumoasă care l-ar fi putut convinge să se însoare! Ana reuşise să-l determine să se certe cu Oana, să n-o mai caute, să se îndepărteze de ea - şi nici măcar nu bănuise că făcuse toate astea! O alta ar fi reuşit cel mult să-l complice cu drumurile şi telefoanele la amândouă!

O va lăsa să se liniştească. O va mai lăsa un pic pe mâna florarului - pentru că nu putea exista între ea şi acel individ mai mult de-o atracţie fizică! Atunci când micuţa lui fostă soţie va da de neamul florarului, de obiceiurile lor scrântite şi se va ciocni de reticenţa lor la adresa faptului că era românică, relaţia lor va fi compromisă pe veci! Indiferent câte făcuse pişpirelul pentru ea! Va încerca deci s-o ţină sub supraveghere... şi să-şi facă uneori apariţia, atât cât să semene sămânţă de ceartă între ei! Şi se va rezolva şi asta.

În privinţa florarului... I-o va lua pe Ana - aceea era cea mai mare pedeapsă pentru un bărbat îndrăgostit! Iar după ce Ana va redeveni a lui, îl va ierta şi pentru pumn, şi pentru şutul în fund. Nu se supărase - la urma urmei, merita mult mai mult pentru ceea ce-i făcuse el Anei! Pentru ceea ce suferise ea din cauza lui! Aşa că...

Aşa că va mai aştepta câteva zile şi-o va căuta.

Florentin

Intră în chioşc, închise uşa şi găsi modul optim de-a opri orice întrebare încă "din faşă": îşi sărută mama pe obraz. Luă apoi celofanul, funda şi începu să facă buchetul de trandafiri. Mămica lui zâmbea tainic, văzându-l pe el zâmbind tainic...

Ana-Maria

În sfârşit! Doamne, da' nu mai ajungea odată?! Bineînţeles că şeful o ţinuse o oră în plus! Trebuia neapărat să discute cu dl Manolache, să pună un telefon în chioşc! Bufni în râs: trăznită idee! Asta-i mai lipsea, să înceapă să ceară favoruri! Mare miracol dacă omul acela îi va înghiţi gafele şi i le va ierta! De-astea va face o grămadă, imediat cum se va muta la ei!

Da, Florentin avusese dreptate să-i dea ca punct de întâlnire chioşcul - s-ar fi simţit tare prost să-l găsească în faţa scării, zgribulit tot, la ora şase! Ochii negri se întoarseră spre ea, o văzură iar el îşi luă geaca. Na, că acum chiulea el de la numărat şi socotit! Vai de urechiuşele ei, când va intra pe mâna mamei lui!

Ajunse în faţa chioşcului şi uşa se deschise larg:

- Salut.
- Salut. Bună seara.

Ileana "miorlăi" un "Bună"; mama lui Florentin se grăbi să răspundă complet:

- Bună seara, Ana.

Şi cam atât, pentru că Florentin ieşi şi-o trase din dreptul uşii:

- Ţi-am spus eu că te ţine peste program!
- Ai avut dreptate.
- Asta e; dacă n-ai "pile la patron", ca mine...

Ah, ce rău era! Râdeau amândoi, ea scotocea după chei în geantă... Intrară în scară; el o prinse de braţ, o întoarse şi-o sărută...

... Deci trebuia să tragă concluzia că, în prezenţa mamei lui, Florentin se ferea să facă unele gesturi. Nici o problemă - ea una ar fi devenit stacojie dacă el ar fi sărutat-o chiar în uşa chioşcului! Aşa că plecă grăbită capul, intrară în lift, închise uşa...

Din nou în lift... Oare vor lămuri vreodată întrebările legate de acel moment? Poate că da, poate că nu. La urma urmei, ar mai fi fost ceva de lămurit? Ar fi avut de pus vreo întrebare legată de vinerea aceea? Nu ştiau oare răspunsurile? Şi-atunci?

Bun! Intră în bucătărie, îşi lăsă geanta şi arătă spre sufragerie. Îl urmă, privindu-l lung, atentă... Gândul o făcu să roşească: Florentin era suplu, dar "bine". Evelin fusese, într-adevăr, "matahală" - ca un

soi de leu. Logodnicul ei aducea a ghepard... Bufni în râs: se ţicnise!

- Ce-i?

- Tocmai mă gândeam la secretul ăla, ştii tu care...

- Nu te mai gândi la el, că n-ai să-l afli!

- Ştiu; tocmai de-aia mă gândesc la el!

El ridică din umeri; ea se aşeză lângă el pe canapea şi-l privi lung, curioasă...

- Ce-i?

- Cum ţi-a mers azi?

Cu alte cuvinte, "te-a pus să-i povesteşti cum a fost la tribunal?"

- OK. Nu sunt mari variaţii în meseria mea...

- Nici în a mea. Dar să spunem că eu azi am trimis primul fax peste hotare; tu ce-ai făcut?

- Probabil al 5.000-lea buchet de trandafiri din 2002...

Bufni în râs: prea bine! Dacă el ştia alt mod de-a urni discuţia, s-o facă! Ea una tăcea!

- ... Şi, printre atâtea faxuri, te-ai gândit la ce ţi-am povestit azi?

Hm, o discuţie deschisă! Să încerce să vorbească la fel de deschis cum vorbea el:

- Da, m-am gândit.

- Şi cum ţi se pare viaţa din lumea mea?

- Nu foarte dificilă. Dar teoria e floare la ureche. Să mă văd întâi în lumea ta, să văd cum mă descurc în practică...

Florentin preferă să tacă - ea se grăbi să continue:

- Sincer vorbind, în lumea ta e o oarecare democraţie; în lumea mea de la Braşov, am trăit sub dictatură. Aşa că n-am să am probleme în democraţia ta.

Aa, acum îl vedea zâmbind! Mare şmecher! Ia să-l pună să povestească mai departe!

- Sigur, pentru reuşita înţelegerii democraţiei, ar fi bine să-mi mai povesteşti...

El ridică din umeri:

- Ce să-ţi mai povestesc? În general, femeile pun totul la cale; dar când vorbesc bărbaţii, ele tac. De fapt, ele nu prea participă la discuţiile importante - tata spune că femeile vorbesc mult şi prost.

- Iar mie mi-a spus că nu par să fac parte din marea lor majoritate, dar că probabil le înţeleg atunci când fac aşa.

Aa, era mirat! Nu, nu-i va spune mai mult din discuţia ei cu dl Manolache! Aştepta continuarea... iar Florentin continuă:

- Regula casei e simplă: femeia face tot ce-i de făcut, iar bărbatul face ce vrea el, când vrea el. O spun ca pe o regulă, pentru că se aplică în familiile care muncesc mult. În ceea ce mă priveşte, nu-mi place să trândăvesc: dacă văd ceva în neregulă, îndrept problema. Dar o să te convingi singură de asta. În lumea mea, gurile vorbesc mult şi deschis - ţi-am spus asta şi dimineaţă, dar prefer să mă repet pentru că aşa, în teorie, nu-ţi dai seama ce înseamnă asta! Cuvintele pe care le-a spus mama la masă sunt picătura din ocean. De multe ori, criticile se fac la masă, de faţă cu toată lumea, şi rareori te apără sau te scuză cineva - chiar dacă tu ai dreptate. Nu ştiu dacă asta se numeşte democraţie; în opinia mea, se numeşte... Nu ştiu; gură-spartă e prea puţin! Pedeapsă nu prea e... Iar ceea ce-mi place în lumea mea - atunci când ai un conflict cu cineva, îl rezolvi imediat, deschis, între patru ochi. E cel mai sănătos.

Aprobă cu capul:

- Asta e şi părerea mea. Chiar dacă uneori sunt mută şi nu pot vorbi despre unele lucruri. Spune-mi, în lumea ta ai voie să scrii pe bileţele ce nu poţi rosti?

Florentin bufni în râs:

- Asta ar fi o inovaţie trăznită şi nu ţi-o recomand, fiindcă bileţelele tale ar trece prin toate mâinile din casă. Nu ţi-ai dori asta, te asigur! Mai bine bei două cafele, te uiţi la ştirile politice şi-ţi faci curaj!

Aha!

- Ce zici? E o lume complicată?

Tii, ce îngrijorat era!

- Nu, nu e complicată. Se bazează pe respect şi ajutor. Fiecare are grijă de fiecare, problemele se rezolvă mai uşor dacă ai un ajutor... Nu; nu e deloc complicată.

- Cel puţin în teorie, nu?

- Nu cred că e complicată nici chiar în practică.

- Pentru obrajii tăi tentaţi mereu să roşească, n-aş prea crede...

Roşi violent:

- Întotdeauna am fost de părere că mai bine roşesc natural, decât să-mi omor porii pielii cu farduri.

Măi, ce mai râdea! Atmosfera era atât de plăcută! Bine că descoperiseră acel mod de-a se referi la "lumea lui" şi "lumea ei"! Îi era mult mai uşor să discute aşa, fără să fie nominalizaţi "mama", "tata", Marcel sau Roberto! Ea se simţea în largul ei, el vorbea mai uşor despre asta... Sigur, va fi dificil să discute aşa atunci când se va muta în "lumea lui": pentru că orice referire de genul acela le-ar fi demonstrat părinţilor şi fraţilor lui că ea se considera "altfel" - şi-ar fi fost prăpăd! Dar o discuţie şoptită, când era sigură că nu-i auzea nimeni...

- Apropo de o anumită persoană din lumea mea...

O anumită persoană? Cine oare? Îl vedea preocupat să-şi găsească cuvintele...

- ... În lumea mea, familia e sfântă. O dată făcut pasul, nu există cale de întoarcere. În lumea mea nu există divorţ - cel puţin nu în lumea alor mei! De aceea vezi la ştiri scandaluri de genul "a fugit cu altul", "s-a dus la alta"... Unii oameni din lumea mea preferă să-şi ascundă bine amanta sau amantul; mai mult amanta, pentru că femeile sunt prea ocupate cu treburile casei şi copiii ca să mai aibă timp de-aşa ceva. Dar, indiferent ce se întâmplă în viaţa lor, familia e familie. Totul până la familie.

Aprobă scurt cu capul: tocmai pricepuse de ce Marcel era gânditor şi visător în 50% din timpul petrecut alături de Ioana.

- În ciuda a ceea ce se vorbeşte despre lumea mea, suntem stricţi în privinţa relaţiilor cu persoane de sex opus. Să fii deci 99% sigură că, în ziua când te vei muta la mine, ţi se va repartiza camera de oaspeţi.

Aha! Abia acum pricepea unde voia să ajungă Florentin! Zâmbi:

- Asta până la cununia religioasă?

- Până în noaptea nunţii. Sigur, cine poate şti ce decizii ia tata?! Dar, în principiu, cam aşa stau lucrurile...

- Dacă aşa stau lucrurile, atunci aşa va fi; nu?

- Cine ştie?! Ne descurcăm noi cumva!

Daa, se tupilau pe la vreun prieten de-al lui eventual!

Aa...

Discuţia "derapase" de la reguli simple de comportament "în lumea lui" la problema apropierii fizice. Şi-ar fi vrut...

Florentin nu era genul de om care să grăbească lucrurile. Bănuia cam ce-şi închipuia el că se întâmplase în Serbia, aşa că-i înţelegea calmul. Şi totuşi, trebuia să grăbească puţin asta! Urma să intre în casa unor oameni care se exprimau deschis, fără reţineri, şi-o făceau în cadrul "şedinţelor" de la cină! Dacă se făcea vreo apreciere pe tema asta, ar fi bufnit în hohote de plâns! Şi presimţea că şi apropierea dintre ei va fi grea, de lungă durată, şi vor fi inevitabile mutra lui lungă, sau mutra ei lungă... Dar cum să-i spună că, aşa cum a ajutat-o cu întoarcerea din Serbia, aşa cum a ajutat-o la divorţ, ar fi vrut s-o ajute el un pic grăbind-o şi cu asta?

Se ridică şi alergă în dormitor. Scotoci până găsi o coală de hârtie şi scrise mic, într-un colţ, "Ajută-mă să trec peste Serbia". Împături coala şi reveni în sufragerie. Se reaşeză, aşteptă...

- ... Ce s-a întâmplat?

- Crezi că ideea cu bileţelele funcţionează în afara casei părinţilor tăi?

- Cu siguranţă.

Îi întinse hârtia şi întoarse privirea spre televizor. Trebuia să pară foarte atentă la ştiri... După câteva secunde, Florentin se aplecă şi-i fură un sărut, zâmbind:

- Toate la timpul lor. E şapte jumate deja.

Aprobă, încercând din greu să nu se încrunte: toate la timpul lor? Când? În noaptea nunţii? Ca să-i sperie pe toţi cu urletele ei îngrozite?

De fapt, Florentin avea dreptate: toate la timpul lor. Ea nu-şi fă-

cuse încă analizele! Ce naiba - uita un lucru atât de important? Gigi, de exemplu, nu folosise niciodată prezervativ; dar putea fi asta o garanţie? Mai ales după ce-o scosese în stradă? Exclus! Aşa că trebuia să-şi facă urgent analizele... şi abia după aceea să încerce să-l convingă s-o grăbească.

Îl conduse la uşă. Florentin se încălţă şi-o privi lung... De ce era atât de îngrijorat?

- ... Privită prin prisma ta, lumea mea e îngrozitoare!

Bufni în râs:

- Prin prisma mea, lumea ta e de preferat în faţa lumii mele.

Era mirat?

- Prefer să mi se spună deschis ce greşesc, decât să mi se zâmbească în faţă şi să fiu bârfită în spate. Prefer să fiu pusă repede "pe calea cea bună", pentru că nu-mi place să fac greşeli şi să le şi repet: nu faţă de familia ta.

Uau! Se repezise şi-o strânsese în braţe cu atâta putere! Iar sărutul...

- Pe mâine.

- Pe mâine.

El ieşi, ea încuie uşa...

Ce zi frumoasă fusese astăzi! Terminase pentru totdeauna cu Evelin, discutase cu Florentin despre familia lui, găsiseră în sfârşit un mod de-a vorbi despre asta fără a nominaliza pe cineva... Ce bine îi mersese azi! Presimţea că ziua de mâine va fi şi mai şi!

Florentin

OK! Datorită sărutului pe obraz, mămica lui nu întrebase nimic despre divorţ. Şi cum el stătuse la Ana o oră, mămica lui avusese destul timp să-şi "monteze" bine soţul. Era deci aşteptat cu explicaţiile. Să intre şi să le spună totul, nu?

- Bună seara.

- Bine-ai venit. Hai, stai jos şi spune-ne şi nouă cum a fost la tribunal!

Evident, tăticul lui arăta spre scaunul de lângă el! Se grăbi să se aşeze şi să înceapă să-şi pună multă-multă smântână în farfurie:

- Păi am ajuns primii şi-am stat în faţă. Matahala era nedormită şi şifonată; când a fost întrebat care e opinia lui despre divorţ, a declamat că nu poate trăi fără Ana, că vrea să se împace cu ea, că e femeia visurilor lui... Ştii tu: de-astea!

Vedea cu coada ochiului încruntarea de pe chipul tatălui lui. Nimeni nu mai mişca la masă, polonicul nu mai ieşise din oala cu ciorbă...

- Când a întrebat-o şi pe ea, Ana a spus că el i-a dat fix două telefoane, că i-a adus hainele încă de-acum o lună, că el şi-a refăcut viaţa chiar în dimineaţa de după nuntă şi că, din punctul ei de vedere, mariajul cu matahala a fost o mare greşeală. Că a vândut bijuteriile primite cadou de la el imediat cum a rămas fără bani, că nu au de ce să se împace... Şi-a mai spus că el se grăbeşte să se recăsătorească iar ea a venit la tribunal cu viitorul ei logodnic.

Uau! Ce hohot sănătos de râs! Evident, palma tatălui îl lovi în glumă după ceafă:

- Ete ce fudul e! Ţi s-o fi urcat la cap, mă!

Roberto râdea şi el, Marcel aproba, Ioana tot spunea ceva măgulitor despre Ana... Mămica lui nu fu însă la fel de entuziasmată:

- Şi după aia?

- După aia, i-a spus judecătorului să pronunţe odată divorţul ăla, ca să poată să plece şi să nu mai stea vreodată la mai puţin de 100 de metri de matahală.

- Aha!

- Judecătorul a întrebat-o cum de matahala a băgat divorţul şi apoi susţinea împăcarea; ea i-a spus că, întrucât poate să depună plângere la poliţie împotriva lui pentru chestia cu Serbia, matahala vrea să scape basma curată. Apoi i-a spus matahalei să termine cu teatrul, să-şi vadă de drumul lui şi l-a avertizat că, dacă-i face probleme, chiar o să depună plângere împotriva lui!

- Păi s-o şi depună! Că merită nemernicul!

- Stai să vezi! Judecătorul l-a întrebat ce părere are acum, iar el a întors-o: că vede că nu se putea împăca cu ea, aşa că treacă de la el - să-i divorţeze totuşi, dacă ea nu vrea şi nu vrea! Şi i-a divorţat!

- Bun! Păi dacă-i aşa,

- Stai, că nu s-a terminat! Cum am ieşit din sală, matahala o aştepta, să discute cu ea. Am scos-o din tribunal, am întrebat-o dacă mai vrea să vorbească cu el şi cum ea a spus că nu, am încercat să-l gonesc cu vorbă frumoasă.

Na, că iar se încrunta! Parcă presimţea tăticul lui că nu se putuse abţine şi-l luase la pumni!

- El tot insista; am întrebat-o dacă mai are treburi neîncheiate cu el, şi-a spus că nu. Aşa că i-am altoit un pumn la mansardă şi i-am răcnit eu tot ce-aveam de răcnit la prima discuţie ca între bărbaţi! Şi l-am fugărit prin parcare pe-acolo de i-au mers fulgii! El fugea de rupea asfaltul, iar eu după el! Şi i-am zis-o... Şi aşa, ca de despărţire, i-am tras şi-un şut în fund.

Tatăl lui se ridică:

- N-ar fi trebuit să te iei de el.

- Ba da. Pentru că ea n-ar putea să-i dea nici măcar un bobârnac în contul

Ciudat - Roberto îi sări în ajutor!

- Tu nu ştii, tată, cum arăta săraca fată când am ajuns noi acolo! Bătută, drogată, plină de vânătăi şi nemâncată! Ştii ce mi-a spus Gigi? Că, dacă vrem s-o luăm, să avem grijă - că, după părerea lui, fata nu mai prinde zorii! Ei?

Şi mai ciudat - vocea tatălui lor rămase la fel de calmă:

- Sunteţi amândoi tineri şi impulsivi. Ana a reuşit azi să încheie conturile cu el; tu, Florentine, ai reuşit să deschizi un lung conflict cu el. Ea a reuşit să-l îndepărteze de ea; după cinci minute, tu l-ai adus iar în preajma ei.

Ah, la naiba! Că prost mai era! Tatăl lui avea dreptate! Acum matahala avea motiv şi s-o sune, şi s-o caute! Şi, eventual, să-şi pună gealaţii să-l învinetească, să se ducă la IML şi după aia la poliţie şi să se lege astfel de ei doi pentru vreo 2-3 anişori! Dovleceii umpluţi, acoperiţi cu smântână delicioasă, îi rămăseseră în gât...

- Dacă nu o sună azi, să-i reproşeze comportarea ta, înseamnă că nu-i îndeajuns de deştept ca să vadă oportunitatea. Oricum, încearcă să-l eviţi pe viitor.

Aprobă grăbit cu capul iar tatăl lui se reaşeză:

- Ia spune, Roberto, că nu mi-ai spus: Gigi ăsta te-a întrebat din ce neam sunteţi?

- M-a întrebat dacă suntem aurari; i-am spus că suntem florari şi n-a lungit discuţia.

- Nu aţi făcut imprudenţa să vă spuneţi numele!

- Bineînţeles că nu! Ce, eu nu ştiu cine-i Gigi?

Dar individul pe care l-a sunat? Ăla sigur îl cunoştea - că altfel nu intervenea pe lângă Gigi! Imediat după masă, o să-l ia deoparte pe Roberto şi-o să-l descoasă zdravăn!

- Florentine, ce ţi-a zis Ana? I-a spus ăluia cum o cheamă? A aflat individul unde locuieşte?

- N-am vorbit niciodată cu ea despre partea dintre plecarea la nuntă şi revenirea în Bucureşti. Dar paşaportul ăla fals era pe numele Popescu Maria iar buletinul ei a fost în geanta care-a rămas la matahală.

- De unde ştii?

Hait - că se dăduse de gol! Dar, dacă tot se ajunsese la discuţia asta, să spună adevărul! Măcar să-l afle chiar de la el!

- Când am văzut că matahala n-are de gând s-o caute, m-am dus la uşa lui

- De unde aveai adresa lui?

- De la poliţistul care-a venit în dimineaţa aia la noi.

Aoleu, ce urecheală îl aştepta în curând! Tatăl lui strângea bob cu bob, până se făcea de-o bătăiţă zdravănă, cu cureaua! Cât era el de mare!

- Şi?

- Şi m-am dus la el şi i-am spus să-mi dea cheile de la aparta-

mentul ei, că Ana are nevoie de haine şi mărgele. Mi-a dat geanta ei, o chestie mică din voal alb cu floricele, în care erau cheile apartamentului, buletinul şi-un pachet de şerveţele.

- Aha... Iar azi ea a spus în gura mare că a venit la tribunal cu viitorul ei logodnic?

- Da: tare, frumos, s-o audă toată lumea...

Mămica lui se grăbi să-l întrerupă:

- Aoleu, maică, ce te mai fuduleşti! Ia vezi tu de mâncarea aia, că parcă eşti Aşchiuţă!

"Sărut mâna, mămicule, că ai schimbat subiectul!" Se grăbi să-l continue pe cel nou, ca să nu mai revină la Ana în seara aceea.

Roberto

Oof, ce fericit era frăţiorul lui! Mai că nu chiuia de bucurie! Românca lui divorţase şi-l numise "viitor logodnic" în faţa întregii lumi! Iar Florentin, dragul de el, se grăbise să povestească asta acasă!

Şi uite-aşa se potcovise el, fratele cel mare, cu încă o sarcină! Că n-avea destule! Trebuia să aibă grijă de Prâslea şi românca lui, pentru că Prâslea era complet aerian de când se plimba de mână cu ea prin parc!

Se ridică de pe canapea:

- Florentine, ia vino-ncoa - că am nişte treabă cu tine.

Bun; tatăl lui nu-l întrebase ce treabă, Florentin îl urma... După ce încuie uşa camerei lui, se întoarse şi şopti:

- Tu te-ai ţicnit? Îţi răcneşti bucuriile la cină?

- Nu mi s-a părut că tatei i-a displăcut asta! Ba chiar el m-a stârnit!

- Păi te-a stârnit - că n-ai binevoit să-i spui mamei cum fu la tribunal, ca să-l informeze ea cu tact! Băi, numai prostii faci! L-ai bumbăcit pe-ăla, de putem să-l aşteptăm cu furcile la poartă! Te-ai învrăjbit cu mama! Iar seara, la masă, vorbeşti despre viitorul logodnic!

- Lasă, că matahala n-are curaj să riposteze! Pe mama o împac chiar în seara asta, iar chestia cu fostul logodnic

Se repezi şi-i altoi o palmă după ceafă:

- Adică ea e gagica ta, peste 2 săptămâni se mută aici şi ţi-e viitoare logodnică?

Abia acum fratele lui păru să se dezmeticească! Abia acum! Bombăni, încruntat:

- Trezeşte-te - că văd că dragostea asta te-a aburit de tot şi-ai cam ruginit! Ai grijă când deschizi gura, să nu-ţi mai iasă "porumbei"! Noroc că tata e iute la minte şi-a înţeles că ea n-are cum să reţină şi să se obişnuiască în 24 de ore cu tot ce-i cerem noi! Că-ţi trăgea o mamă de bătaie de nu mai suflai şi-o muta pe ea în moţul Siberiei!

Florentin nu comenta... Răsuci cheia în broască:

- Dă-i zor şi spune-i fetei ce are voie să facă şi ce nu, cum să vorbească şi mai ales când să tacă! Dacă o aduci aici, în morişca mamei şi sub CTC-ul tatei, poţi să-ţi iei adio de la ea! O şterge peste gard şi n-o mai vezi! Başca scandaluri ce-o să ai cu ăi bătrâni!

Ieşi şi se grăbi să se refugieze în bucătărie: imediat cum Ana se va muta la ei, o va ruga pe Mirela să se încuie cu ea în cameră şi să-i spună ea tot ce era de spus! Că mutulică era îndrăgostit lulea, plutea pe norişori roz şi n-avea timp de chestii pragmatice!

Florentin

A naibii ea de treabă! Era zece deja, tatăl lui moţăia la televizor iar mămica lui insista să stea lângă el! Ca să nu poată să se ducă s-o împace! Doamne, "Cabinetul 2" era tare periculos pentru zâna lui! Mai ales că n-o putuse suferi încă dinainte s-o cunoască personal! Iar el stătea ca un fraier în camera lui, cu uşa întredeschisă, şi aştepta...

Aştepta degeaba. Dacă mama lui nu voia să discute cu el, putea dormi în fund pe canapea - şi tot degeaba! La urma urmei, şi el îi făcuse o figură de-asta, nu? Plus multe alte figuri...

O s-o împace mâine, de cum se trezea! De cum intra în bucătărie, o să se ducă s-o sărute pe obraz şi să-şi ceară iertare!

Şi-acum mai avea o problemă... Duşul rece făcut de Roberto îl dezmeticise parcă din visare! Teoria povestită aşa, teoretic, era nulă dacă lipsea practica! Măcar practica minimă! Ce mare lucru puteau "exersa" în acele câteva zile, până pe 15? Şi dacă tot ajunseseră cu discuţia la "viitorul logodnic", ia să lămurească lucrurile alea!

Ieşi pe hol, luă telefonul şi-l trase în camera lui. Şi încuie şi uşa: dacă mama lui nu voia să facă concesii, vor discuta mâine dimineaţă. Formă numărul, încruntat...

- Alo?

- Peste fix 7 zile, tu vei deveni soţia mea. Nora familiei Manolache.

Evident, era uimită! Nu putea spune nimic! Decise să continue tot el:

- Ţi-am mai spus asta o dată, dar probabil că n-ai înţeles.

Ah, Doamne - de ce-i făcea asta? Nu ştia cât de mult o va face să sufere? Ana încercă să-i răspundă, cât mai calmă cu putinţă:

- Am înţeles din prima. Dar n-avea rost să-i fac judecătorului "instructajul" despre cum vedeţi voi lucrurile.

- Nu, Ana; pur şi simplu aşa ai gândit, aşa ai rostit. Din punctul tău de vedere, noi suntem prieteni; viitori logodnici. Din punctul meu de vedere, suntem aproape căsătoriţi.

- Florentine,

- Nu cred că vei reuşi să-ţi schimbi vreodată mentalitatea. Te vei adapta, vei prefera să taci şi să plângi în pernă ca să nu spui prostii de faţă cu ai mei, dar nu te vei schimba niciodată.

- Ce vrei să spui?

- ... Mă tem că într-o zi o să te saturi să taci şi să faci lucruri pe care nu le poţi înţelege.

- Dar

- Mă tem că într-o zi o să te saturi şi-o să pleci. Iar asta e inacceptabil pentru mine.

- Flo

- Nu e vorba de ţigan sau român: e vorba de mine.

- Crezi că voi pleca la drum alături de tine cu gândul că dacă nu reuşim, ne despărţim şi gata?

- Ana, între noi doi nu va exista niciodată un divorţ. Nu voi permite eu asta.

Tresări: ce auzea? Ana plângea?

Ana-Maria

Pentru Dumnezeu! La asta se gândea Florentin? Bufni în plâns şi decise să-i spună exact ce gândeşte - exact ce voia să-i spună în clipa aceea! Şi să vorbească îndeajuns de repede ca el să n-o mai întrerupă:

- Adică tu pleci la drum cu gândul ăsta? Când te gândeşti la mine, te gândeşti că o să vreau să divorţez? Mă consideri o uşuratică, o fluşturatică de-aia care se mărită doar când are un interes şi se grăbeşte să abandoneze când nu-i mai convine? Dacă am decis atunci să mă mărit cu Evelin, nu înseamnă că sunt ca el! Nu sunt o profitoare, nu vreau nimic de la tine! Vreau doar să mă mărit cu un om bun şi sincer, să-i fac copii, să am grijă de el şi să mor prima - ca să nu trăiesc vreo clipă fără el! Dacă n-ai observat încă, acel om bun şi sincer eşti tu!

Florentin

Ah, ce prostie monumentală făcuse! Cum naiba s-o împace?

- Ana,

- Uite ce e. Nu ştiu la ce te gândeşti, dar bag seamă că te-a deranjat foarte mult faptul că te-am numit azi "viitor logodnic". Am impresia că prin discuţiile pe care le-ai făcut azi, ai încercat să mă sperii.

Să mă faci să cred că nu voi face faţă cerinţelor alor tăi. Am impresia că vrei să mă îndepărtezi de tine.

- Nu! Doamne fereşte, nu asta am vrut să fac! Nu asta am vrut să înţelegi!

Ana începu să ţipe:

- Asta ai făcut adineauri. De fapt, poate că tu însuţi mă consideri prea "romăncă" pentru a mă putea transforma vreodată într-o "ţigancă"! Poate ţi-ai dat seama că nu poţi trăi tu alături de mine! Dacă e aşa, spune-mi: pot să înţeleg, nu sunt vreo tută!

Se încruntă scurt:

- În cinci minute sunt la tine!

- Nu, te rog să nu vii. Discutăm mâine.

Puse receptorul în furcă, se grăbi să descuie uşa şi să lase telefonul pe măsuţa lui, în hol. Reveni în camera lui, încuie uşa, deschise geamul şi se grăbi să-l sară: ba vorbeau peste exact cinci minute!

Ioan

Deschise mirat ochii: ce naiba?! Zâmbi: da, nevasta lui stătea lângă el, pe canapea, şi îi picau ochii în gură de somn! Se ridică şi o ajută să se ridice:

- Hai la culcare.

Intră în dormitor şi nu aprinse lumina:

- Chiar atât de rău te-a supărat?

- Cine?

- Chiar atât de rău încât să nu-i laşi nici măcar speranţa că poate încerca să te împace azi?

Acum Lăcrămioara se încruntă:

- Da.

- ... Niciodată n-ai fost atât de supărată pe Roberto sau Marcel.

- Ei nu s-au ascuns de mine. Florentin mă crede duşmanca lui, de face toate alea pe furiş!

- Florentin te simte. Simte că nu-i aprobi alegerea şi se apără în consecinţă.

- Dacă s-ar strădui un pic, poate că m-ar putea convinge!

- Pe tine, numai ea te poate convinge. Iar ea vine peste şapte zile.

- Pe mine numai Florentin mă poate convinge. Dacă el e fericit cu ea, sunt şi eu fericită cu ea. Altfel, crede-mă, oricât te vei strădui tu să-i iei apărarea, va fi vai şi-amar de pielea ei!

- Trebuie să ai răbdare cu ea.

- N-am răbdare nici cu Mirela, nici cu Ioana; de ce-aş face o excepţie pentru ea?

- Pentru că Florentin este deja fericit cu ea. Chiar şi aşa, amici de plimbări prin parc, el este fericit. Îl văd uneori îngândurat, uneori absent, îl surprind zâmbind din nimic... O iubeşte.

- Şi va fi vai de ea, dacă n-are sentimente sincere şi curate pentru băiatul meu!

- Are, stai liniştită.

- Daa, ai văzut tu, în două ore de pălăvrăgit la cină!

- Am eu o senzaţie ciudată, sau tu încerci să mă determini să mă mai gândesc?

- Eu nu pot, Ioane... Ştiu cum gândesc romăncele astea de 20 de ani! Nu ne vor înţelege niciodată; iar ea nu mi s-a părut atât de înţeleaptă încât să facă excepţie!

- Lăcrămioaro, ia vino tu lângă mine, aici...

O trase lângă el, pe marginea patului, şi-i strânse mâna în mâinile lui:

- Eu te ştiu pe tine! Tu ai o inimă mare şi bună ca un cozonac! Dacă vrei tu, poţi să fii foarte înţelegătoare şi răbdătoare. Ştii bine că Florentin... Hai să încercăm s-o înţelegem pe fata asta. Hai să fim înţelegători. Sunt sigur că Florentin a început deja să-i povestească despre noi, despre felul nostru de-a fi şi despre ce se va întâmpla aici după mutarea ei. Orice-ai spune tu, fraieră nu e; şi nici prostuţă. O să facă unele greşeli, o să spună unele prostii. Dar hai întâi să încercăm s-o înţelegem şi s-o ajutăm, înainte să "decretăm" că nu se poate şi să frângem inima băieţelului nostru.

Nevasta lui zâmbea... Ridică din umeri, râzând:

- La urma urmei, chiar tu ai spus-o: n-ai răbdare nici cu Mirela, nici cu Ioana. Asta înseamnă că ai strâns deja două porţii de răbdare; plus porţia pentru Ana...

În sfârşit, o făcuse să râdă! O sărută pe frunte:

- Ce zici? Promiţi măcar să încerci?

- ... Bine: promit să încerc.

- Bun. Acum putem să ne odihnim şi noi... mai ales că fi-tu are să-mi dea o bere...

Începutul era făcut. Ştia că nevasta lui îi asculta opiniile şi încerca să-i facă pe plac. Acum, totul depindea de Ana - şi mai ales de Florentin, care se încăpăţâna să nu priceapă că principalul lui aliat trebuia să fie mama lui! Dar poate că va discuta mâine cu el despre asta: acum simţea că adoarme de-ampicioarelea!

Ana-Maria

La naiba! Venise! Şi-i spusese să stea acasă! Credea că o nouă discuţie "pe faţă" o va ajuta cu ceva? Se ridică şi apăsă butonul interfonului: chiar dacă ea nu i-ar fi dat drumul în scară, ar fi găsit el o modalitate să intre! Chiar şi la zece jumate noaptea! Descuie uşa, o deschise şi începu să aştepte...

Liftul pocni sec; paşii se apropiară în fugă. Fu prinsă de umeri, trasă de lângă uşă, uşa se închise cu un pocnet surd iar Florentin mârâi printre dinţi:

- Să nu mai îndrăzneşti vreodată să crezi aşa ceva! Să nu mai spui niciodată asta! Tot n-ai priceput că tot ceea ce-am făcut, fac şi voi face este menit să te ţină alături de mine câte zile mi-o da Dumnezeu? Tu crezi că vreau să te îndepărtez de mine? Atunci eu ce să cred că vrei să faci? Nu mi-ai spus niciodată planurile tale! Ce simţi pentru mine? O fi oare şi altceva, în afara gândului stupid că îmi datorezi nişte bani?

Cum naiba să-i răspundă? Ce să-i spună, cum să-i spună ce era în sufletul ei? Cum să rostească acele cuvinte? Când ea nu reuşea decât să plângă în hohote?

Mâinile lui o traseră spre dreapta; auzi apa, el îi puse în mâini un pahar... Da; trebuia să se liniştească. Pentru Dumnezeu, trebuiau să discute clar! Trebuia să-l determine să-i spună odată cât dăduse pe ea, ca să facă rost de bani, să-i dea înapoi şi să nu mai existe vreodată gândul ăla stupid în mintea lui! Bău tot paharul; fu apoi trasă în sufragerie, oprită undeva în mijlocul camerei, iar vocea lui i se păru mult mai calmă:

- Spune-mi, cât mai clar cu putinţă, ce planuri ai cu mine. Spune-mi dacă simţi ceva pentru mine.

Simţi fruntea lui lipindu-se de fruntea ei. Deschise încet ochii...

Singuri în sufragerie, în întuneric, Florentin închisese ochii şi aştepta, resemnat, verdictul...

Plânsese cu hohote, în cele cinci minute care trecuseră de când el îi închisese telefonul până când intrase şi-o trăsese din cadrul uşii. Tensiunea acumulată în acea zi se descărcase în lacrimi. Acum se liniştise. Iar întunericul acela o ajuta mult, pentru că - oricât s-ar fi străduit - n-ar fi reuşit să-i observe mimica. Iar ochii lui erau închişi. Închise şi ea ochii şi încercă să şoptească îndeajuns de tare ca să se facă auzită:

- ... Mă voi muta la tine peste o săptămână cu gândul şi speranţa că nu voi pleca niciodată de lângă voi. Pornesc pe drumul tău cu gândul că vom merge împreună pe el până la moarte. Ce simt pentru tine?... N-am mai vorbit niciodată despre sentimente: nici cu tine, nici cu altcineva. N-am rostit multe declaraţii de dragoste; sunt un om care nu poate spune uneori lucruri simple, care preferă să tacă şi să plângă-n pernă pentru că pur şi simplu cuvintele nu vor să iasă...

La naiba! Nu asta voia Florentin să audă! Nu asta voise ea să spună! Scăpă un suspin:

- Te asigur însă, aici şi acum, că dacă voi avea vreodată senti-

mentul că vei voi să pleci de lângă mine, voi căuta un cui bine ascuţit şi voi reuşi să nu mai fiu salvată. Şi asta nu din grija de-a nu rămâne singură.

Mâinile lui îi dădură drumul, dar Florentin îi prinse capul în palme. Ridică privirea spre el, grăbită să-i spună tot ce avea de spus:

- Da, ţin la tine. Ţin la tine atât de mult încât mă îngrozeşte gândul că poate necunoaşterea mea te va face să te depărtezi de mine. Că tentativa mea de-a te înţelege, de-a vă înţelege şi de-a fi ca voi va eşua, iar asta va stinge sentimentele din sufletul tău.

Florentin se grăbi s-o sărute. Acela era, de fapt, unicul mod de-a o face să tacă! Fusese rândul ei să vorbească, aşa că nu-l lăsase s-o întrerupă! Voise să fie sigură că apuca să-i spună tot ce avea de spus acum, înainte ca el să-i spună ceva ce-ar fi determinat-o să tacă!

- Ana, eu te iubesc mult prea mult ca să mai conteze diferenţa de gândire. Ai uitat ce ţi-am spus? Dacă ţie nu-ţi place în lumea mea, vin eu în lumea ta! Totul e să vii şi tu cu mine...

Da, îi spusese. Iar ea se pare că uitase...

Totuşi, erau doar doi tineri îndrăgostiţi, pentru care cinci minute în singurătate însemnau o mie de gânduri negre, o mie de calcule complicate, un milion de motive de îndoială...

- ... Oof, iar am reuşit să te fac să plângi...

Gândul o făcu să tresară, îngrijorată:

- Să nu-mi spui că părinţii tăi ştiu de ce-ai plecat aşa furtunos în toiul nopţii!

- Nu ştiu decât că m-am încuiat în camera mea şi dorm.

Slavă Cerului! Dar...

- ... Adică nu ştiu că eşti aici?

Capul lui nega uşor:

- Am încuiat uşa, am deschis geamul şi dus am fost!

Aoleu!

- Aşa se explică lipsa gecii...

Aoleu! Abia acum vedea că Florentin venise doar în cămaşă!

- Să-ţi dau un pulover!

- Şi să-l găsească mama prin casă? Lasă, că o rup la fugă şi ajung transpirat!

- Te rog, hai să-ţi dau un pulover! Îl piteşti tu pe undeva!

Florentin porni spre uşă, râzând:

- Ultimul lucru pe care l-am pitit cu mare grijă a fost fotografia ta. În 48 de ore, a văzut-o toată casa, fără ca eu să am idee despre asta.

Fotografia ei? La el acasă? Uau! Florentin deschise uşa şi-i fură un sărut:

- Vorbim mâine?

- Vorbim mâine.

- Somn uşor. Să nu mai plângi!

- Să nu te mai gândeşti la prostii!

El o admonesta cu degetul, ea îl admonesta cu degetul... Îl văzu intrând în lift şi închise uşa; o încuie bine...

Cum să-l facă să înţeleagă că, atâta timp cât ea avea o datorie financiară la el, la familia lui, asemenea gânduri stupide vor fi inerente? Cum să facă să afle despre ce sumă era vorba?

9 noiembrie 2002 - sâmbătă

Ana-Maria

Gătise azi toată ziua. Florentin venise încă de la patru; şi simţise în atmosfera aceea plăcută "roadele" discuţiei de azi-noapte. Erau mult mai destinşi acum, râdeau mult mai mult, ascultau cu plăcere emisiunea şi-o comentau de zor cât mai amuzant...

Na, că începuseră ştirile! Nefericit mesager al faptului că mai aveau jumătate de oră iar el trebuia să plece...

"Caz cutremurător în Oradea: o tânără de 18 ani a fost eliberată ieri de poliţiştii italieni şi s-a întors astăzi în ţară. Ea a fost răpită în urmă cu un an de către membrii unui cunoscut clan al lumii interlope şi obligată să se prostitueze în localurile din Milano".

Nu voia să mai audă continuarea! Nu voia să ştie ce se întâmplase! Ar fi vrut să poată să întindă mâna, să ia telecomanda şi să schimbe postul - sau să stingă televizorul! Dar nu se putea mişca; nu putea ridica nici măcar un deget... Probabil că, dacă ar fi reuşit totuşi să se controleze, să nu mai tremure în halul ăla, n-ar fi putut să ia telecomanda: lacrimile care-i înecaseră practic ochii i-ar fi îndemnat degetele într-o direcţie greşită...

În sfârşit! Mâna lui Florentin se grăbi să ia el telecomanda. Televizorul tăcu.

Linişte. O secundă... două secunde... trei...

Foşnetul o făcu să întoarcă grăbită capul spre el; văzu mâna care pornise spre mâna ei:

- Ana,

Ţipând scurt, se repezi în stânga - nu!

Florentin

Dezastru! De ce naiba trebuiseră să se uite la ştiri? Ana îşi amintise totul! Şi era evident că el n-o putea ajuta nicicum acum! Biata lui zână tremura ca piftia, ghemuită pe canapea, şi întinsese mâna dreaptă de parcă încerca să-l determine să nu se apropie de ea...

Ce naiba să facă? S-o oblige să povestească? S-o lase singură, să se liniştească? Ar fi obţinut ceva dacă o determina să-i împărtăşească acel secret? I-ar fi fost mai uşor Anei dacă prelua şi el o parte din greutatea acelor amintiri?

Păi putea măcar să încerce, nu? Dar cum să facă?

Ieri seară discutaseră pe întuneric; poate că va funcţiona şi azi!

Se ridică şi stinse lumina. Se întoarse apoi spre ea... O vedea destul de clar: vecinii din blocul de vizavi păreau hotărâţi să ardă ceva kilowaţi în seara asta! Unde să se aşeze acum, ca să n-o sperie?... Chiar în mijlocul covorului! Canapeaua era în faţa lui, iar între ei era măsuţa cu cafelele şi paharele. Ana ar fi trebuit să se simtă oarecum în siguranţă aşa, cu acei 2 metri între ei. Se aşeză deci pe covor şi rosti clar, calm:

- Spune-mi ce s-a întâmplat după ce ai rămas singură pe Vâltoarei.

Nu, nu se aşteptase ca ea să înceapă să turuie totul! Dar acela era doar începutul; aşteptă cinci secunde şi se grăbi să-i dea argumentele:

- Mi-ai scris pe bileţel să te ajut să treci peste ceea ce s-a întâmplat în Serbia. N-am cum să fac asta, dacă nu-mi dai nici măcar un indiciu! Te privesc zi de zi şi-mi dau seama cât de grele sunt amintirile, cât de dureroasă e rana din sufletul tău, cum te chinui în fiecare clipă să încui cât mai bine totul, să înăbuşi cât mai mult durerea... Nu te vei vindeca decât după ce vei descărca amintirile urâte din minte.

Ei bine? Sincer, avea cam... 35% şanse s-o convingă aşa! Aştepta totuşi un miracol...

Mâinile ei acoperiră încet chipul plâns, hohotele se înteţiră... Îşi trecu nervos mâinile prin păr:

- Peste câteva zile, te muţi la ai mei. Acolo e chiar imposibil să discutăm despre asta, din simplul motiv că nu putem şopti prin zid sau pe sub uşă. În lipsă de informaţii şi indicii, îmi va fi imposibil să nu fac greşeli; şi-ţi voi aminti, într-un fel sau altul, ceea ce s-a întâmplat acolo. Iar dacă vreodată părinţii mei te vor auzi plângând şi-ţi vor vedea ochii roşii, voi fi luat de ciuf şi azvârlit afară cu un tărăboi fantastic. Ei vor să ne vadă înţelegându-ne ca-n poveşti, nu pe mine botos şi pe tine cu ochii roşii.

Nu obţinuse nimic nici aşa; iar dacă nici "ameninţarea" părinţilor lui nu putea urni povestirea... Şopti acoperindu-şi faţa cu palmele:

- ... Tu eşti pentru mine un teren minat. Dacă vrei să supravieţuiesc până la gardul celălalt, dă-mi măcar o poveste, dacă harta minelor nu mi-o dai!

Ana-Maria

De fapt... Florentin trebuia să afle ce se întâmplase acolo. Trebuia să ştie totul, pentru că din clipa în care ea îşi va termina lungul şir al amintirilor, nu voia să-i mai vină vreodată în minte răcnetele lui Gigi, cuvintele Getei, chipul lui Mitică, imaginea pistolului...

Oftă greu şi începu să depene acele amintiri, cu voce ştearsă:

- A venit să mă ia de acasă, cu alaiul... N-a scos un cuvânt: nici aici, nici în maşină, nici la Primărie, nici la biserică... După Primărie, a vorbit non-stop pe mobil; cu un amic, am crezut eu atunci. Că-i povestea în amănunt cum fusese... În drum spre local, mi-a spus că are o migrenă şi-o să ia un antinevralgic... Pe la zece seara, a plecat cu Alin... A venit furios, ne-am repezit verbal, m-am dus pe ring şi-a venit după mine. Şi m-a întrebat dacă e adevărat că vineri am făcut dragoste cu tine în lift, când el mă aştepta să mă întorc de la magazin... Am încercat să mint... S-a dus să danseze cu maică-sa, iar amicul lui mi-a făcut semn să ies... Mi-au spus că mergem la Mac-ul de la Unirii...

Lacrimile îi înecară glasul: nu mai putea vorbi...

Florentin

Clar! Urma o noapte lungă, în care el va fi surghiunit pe covor, departe de ea. Şi n-o va putea strânge în braţe, n-o va putea linişti... N-o va putea ajuta cu nimic. Ana trebuia să depene singură acele amintiri - ca să scape de ele. Se ridică şi se grăbi să ridice receptorul; formă numărul...

- Da.

Se grăbi să răspundă în romanes:

- Salut. Dă-mi-l pe tata.

Nu voia s-o privească. Se încrunta la telefon...

- Da.

- Tată, sunt la Ana. Te rog, pot să întârzii azi? Tocmai a început să-mi povestească despre ce s-a întâmplat atunci...

Fusese cât pe ce să spună "Serbia" - care "suna" la fel în toate limbile pământului! Noroc că se controlase la timp! Tatăl lui oftă:

- V-aţi uitat şi voi la ştiri, nu?
- Exact.
- Bine. Stai atât cât trebuie să stai.
- Bine, tată. Pa.
- Pa.

Închise şi reveni pe covor. O privea lung...

Ana-Maria

Probabil că sunase acasă, să anunţe că întârzie... Limba aceea ciudată, din care nu înţelegea o iotă, îi amintea...

Trebuia să-i spună - pentru că trebuia să se termine cu amintirile alea. Trebuia să le rostească, ca să le scoată din minte! Încercă să-şi stăpânească plânsul:

- ... Nu ştiam unde eram. Au oprit maşina în capătul unei străzi, l-au sunat... L-au pus pe speaker... Le-a spus: "Deschide portiera, dă-i curvei vânt afară şi veniţi încoace, că se încălzeşte vinul"... M-au tras afară din maşină şi au plecat în trombă... Am încercat să mă întorc pe acelaşi drum; dar am trecut... N-am reuşit să fug de ei; am încercat să le vorbesc frumos, dar mi-au întors cuvintele... M-au dus într-un apartament... Am vrut să ţip, dar m-au lovit şi n-am mai ştiut... Îl strigau "Chioru"... M-am trezit într-o casă... I-am auzit vorbind... Negociau... N-am înţeles decât "300", "gaborii", "maşina"... Am ieşit pe geam, am fugit... M-au prins... M-a lăsat să aleg: mergeam cu el sau rămâneam la Chioru... Pe drum, am încercat să le spun că Evelin avea bani... Mi-a spus că fusesem deja vândută mai departe... Toţi au obiceiul să lovească aici, în moalele capului; şi... M-a trezit un străin, cu apă rece: eram în altă casă... Mi-a spus că în 24 de ore ajung în Serbia... Acolo erau gratii la ferestre; "m-a luat repede" şi am renunţat la rochia de mireasă. Abia după aceea mi-am dat seama că aşa, în rochia aia, aş fi avut şansa... M-a dat lui Gigi; am ajuns în altă casă, unde aşteptau patru fete... Ele mi-au spus că mergeam în Novi Sad... Când ne-au băgat în dubiţă, am încercat să fug; a scos un pistol... Mi-a făcut o doză; apoi...

Arătă spre moalele capului şi bufni în hohote de plâns: Doamne, oare înţelegea ceva din frânturile alea de fraze? Mai mult de-atât nu putea spune; oare el înţelegea înşiruirea evenimentelor? De ce nu spunea nimic? Măcar un "îmi pare rău", dacă întrebări ar fi preferat să nu audă azi...

Florentin

Deci biata lui zână fusese vândută de... două ori? Sau de trei ori? De fapt, mai conta numărul? Ana n-avusese nici o şansă de scăpare! Nemernicii ăia erau "aşi" în materie! Îi dăduseră veştile şi-o reduseseră la tăcere, ca să nu le facă probleme pe drum... Deci prima doză i-o făcuse chiar în România! Oare câte doze îi făcuse nenorocitul ăla?

Nu va întreba nimic; nu va spune nimic. Era atât de fragil echilibrul acela dintre a rosti crâmpeie de fraze şi-a plânge în hohote, ascunsă după canapea, încât nu va risca nici măcar să respire mai zgomotos! Trebuia să afle totul!

Ana-Maria

Va spune totul! Îşi va aminti totul! Se va căzni şi-şi va scormoni mintea după cele mai mici amănunte! Pentru că trebuia să se elibereze!

- Prima oară... Mi-a spus că nu riscă să mă scoată pe stradă înainte să ştie ce ştiu. A scos pistolul... Tot acolo a adus... După ce m-a bătut, m-a...

La naiba! Chiar nu putea spune nimic?

Se lăsă să alunece peste mânerul canapelei. Deschise încet ochii... Chiar dacă îl vedea pe Florentin aşezat pe covor, se simţea parcă protejată de mânerul acela. Reluă deci acel moment:

- A adus pe cineva. N-am vrut, m-a bătut, m-a prins de mâini... Voiam să mă omoare; dar el primise ordin să n-o facă. M-am gândit atunci să găsesc un cui; dar stăteam în aceeaşi cameră cu cele patru fete care "cooperau"... A doua zi, m-a luat la o discuţie. Mi-a spus că venise şeful şi mă văzuse dormind pe covor, cu ochii umflaţi şi vineţi, şi i-a făcut morală. I-a impus un venit minim... Fie mă vindea mai departe, dar eu nu cooperam şi-atunci îşi strica relaţiile de afaceri... Fie urma să caute un doritor de transplant... Am avut de ales...

Se chirci pe covor şi-şi ascunse capul sub braţe, rugându-se ca pământul să se deschidă şi s-o înghită înainte să-şi termine frazele:

- Am avut de ales între a fi o prostituată spălată şi una de cinci minute în maşina clientului... În seara aia m-a trimis cu Mitică... Mi-a spus că dacă află că ţip şi urlu, îmi zboară creierii...

... Şi tot degeaba: pământul nu se deschisese... Nu putea să ridice capul, măcar să-l caute cu privirea, să se asigure că Florentin nu plecase încă... Ce era oare în mintea lui acum? Ce decizie va lua după ce ea îşi va termina povestirea? O să fugă de ea mâncând pământul? Se gândise vreodată logodnicul ei la ceea ce se întâmplase în Serbia? Îşi dăduse seama că ei i-ar fi fost imposibil să refuze să facă ceea ce făcuse? Invitaţia lui mai era valabilă, în condiţiile în care va afla în seara asta ce s-a întâmplat, de câte ori, cum, în ce fel, de ce...

N-avea curaj să-l întrebe asta; iar el tăcea. Oricum, n-avea rost să-l întrebe acum, când abia începuse calvarul! Concluziile se trăgeau la sfârşit! Trebuia să povestească mai departe; iar după ce va termina, îl va întreba pur şi simplu dacă o mai voia şi după ce aflase grozăviile acelea!

- ... Ne-am înţeles în engleză. Am mâncat, am încercat să beau un pahar cu vin... Să-mi amintesc pistolul, ca să nu ţip... Durerea era mult mai mare... Făcusem primul pas spre acceptarea acelui rol... De frica peştelui, curva...

Nu, nu putea rosti acel gând până la capăt! Nu putea! Îi era ruşine faţă de acel bărbat care-o scosese din infern cu gândul că ea va fi de acord să se căsătorească cu el! Doamne, cum mai putea Florentin să-şi dorească acel mariaj?

Auzi un foşnet: ridică grăbită capul. Doar nu venea la ea! Nu; Lăsase capul pe genunchi şi oftase...

Trebuia să-i spună. Florentin trebuia să ştie totul - pentru că era un om mult prea bun, ca să-i ascundă ceva. Mult prea bun, ca să nu-i dea şansa de-a lua o decizie la sfârşitul povestirii.

Se trase în faţa canapelei şi se lungi pe covor. Îl privi lung... Închise ochii:

- Nu m-a omorât. Mi-a dat o pastilă, dar nu era otravă. N-a căutat un doritor de transplant... A doua zi m-a dus în baia lui, a pus-o pe Geta să mă păzească... Ea mi-a spus... Mi-a spus să zâmbesc frumos, să spun ca ei, să-i îmbăt şi să-i fac cu mâna. Şi să-i pup picioarele lui Gigi, că nu mă scoate-n stradă. M-a dus în dormitorul lui, mi-a spus că-mi adusese un casetofon şi nişte casete...

Era îngrozitor pentru ea să spună acele cuvinte; putea însă doar să bănuiască cât de greu era pentru Florentin să le asculte! El voia să se însoare cu ea! Îl privea lung şi nu vedea nici o tresărire, nici un oftat...

La naiba cu gândurile! Să vorbească mai repede! Nesiguranţa, gândul că el se va ridica şi va fugi cât mai departe de ea o scoteau din minţi! Să termine de vorbit şi să-l întrebe!

- Seara, mi-a adus o rochie şi un pahar de votcă. În fiecare seară de-atunci... Uneori planul Getei funcţiona, alteori nu... Într-o seară... Într-o seară am dat de unul cu idei. N-am ştiut... De fapt... N-am ştiut dacă să mă împotrivesc sau nu... Uneori aveam momente când voiam să fiu salvată. Să scap de acolo. Atunci am trecut printr-un astfel de moment. Cu gândul la pistol şi la salvare, n-am... În maşină, mi-am muşcat mâna: mai bine să nu mai scap. Cum să mă întorc aici, când... Mi-a făcut o doză... Nu puteam să mănânc; nu puteam să înghit... M-a pedepsit - nu mai aveam voie nici o cojiţă de pâine - şi m-a anunţat că mă aşteaptă un glonte cu prima ocazie când se mai întâmplă să am idei. N-am vrut să mă schimb; a mai adus o siringă... Geta mi-a spus să am grijă de el. Că Gigi nu duce pe oricine în dormitorul lui, iar asta ar trebui să mă pună pe gânduri. Eu speram să mor de inaniţie şi ea îmi povestea despre cum pot deveni amanta peştelui!... Mitică m-a dus la următoarea adresă, individul m-a refuzat, ca pedeapsă am mers cu fetele... La prânz, a vorbit frumos... M-a dojenit cu vorbă sfătoasă... M-a mutat în dormitorul lui; când a plecat să-mi aducă mâncare, am încercat să fug, dar nu m-au ţinut picioarele. Şi nu m-am târât îndeajuns de repede... M-a legat de calorifer şi mi-a spus că pe 4 vine şefu'. Care mi-a transmis că, dacă nu-mi vine mintea la cap până atunci, mă împuşcă el. Pentru mine era perfect... Atunci i-am spus că asta aşteptam: să mă omoare odată. El mi-a promis că n-apuc sfânta îngropăciune înainte să le trăiesc pe toate... Noaptea, m-a dus cu fetele... Un beţiv m-a refuzat pe motiv că arătam de parcă aveam SIDA... M-a trimis la vilă, cu Mitică; el mi-a dat să mănânc nişte griş cu lapte... Când s-au întors, m-a bătut: Mitică îmi lăsase şi un sandwich, el l-a văzut şi-a crezut... Mi-a mai făcut o doză şi mi-a spus: "Dacă ceea ce cred eu e adevărat, eşti o muiere moartă". Nu mi-a spus ce credea; m-a lăsat acolo... Seara, tu...

Nu mai putea vorbi: nu atât de calm! Seara venise el şi-o strigase!

... Dacă-l întreba acum, oare îşi primea răspunsul? Oare ce-ar fi răspuns Florentin?

... De ce tăcea? De ce nu spunea nimic?

... Nu - nu se terminase povestea. Se va termina în clipa când ea ieşise din casa lui Gigi, alături de el şi Roberto.

- ... M-a bătut, nemulţumit că nu-i spun cine eşti. Încă o doză, o frânghie în loc de cătuşe... A trimis-o pe Geta cu un castron cu mâncare; ea mi-a spus că venisei să mă salvezi, că în ziua aceea venea şefu'... Am auzit vocile din living şi-am crezut că venise să mă omoare. M-a dus Mitică jos...

Acela era sfârşitul: restul îl ştia el prea bine! Şi-acum ar trebui să-i spună concluzia ei. Închise ochii şi încercă să-şi imagineze că el nu era acolo - ca să poată rosti acele cuvinte:

- Toate au fost violuri; indiferent cum s-au întâmplat, dacă m-au lovit sau nu, dacă mi-a arătat pistolul sau doar mâncarea. Uneori voiam să scap, pentru că nu mai suportam umilinţa şi gândul că devenisem o prostituată. Alteori voiam să mor, conştientă că, dacă aş fi fost salvată, n-aş fi putut trăi cu gândul că se întâmplase ceea ce se întâmplase. Când te-am recunoscut, am uitat că voiam să mor. Nu ştiu de ce: şi acum, aş vrea să se deschidă pământul şi să mă înghită. Pentru că nu pot să te privesc. Nu pot să suport privirea ta. Acum, după ce-ai aflat ce s-a întâmplat, nu pot să-ţi aflu părerea. Şi decizia. Eu simt că totul a fost un viol prelungit, dar... De frica peştelui, curva a zâmbit. Iar asta...

Şi atât. Aflase totul. Care-i era decizia?

Florentin tăcea; ea nu putea deschide ochii, nu-l putea privi, pentru că el o dorise pe curva care zâmbise iar acum...

Şi totuşi, trebuia să ştie. Acum, înainte să fie prea târziu. Voia să afle părerea lui sinceră... sau nu voia să-i lase timp de gândire? Se ridică încet şi se apropie de-a buşilea de el. Nu ridicase capul; parcă o aştepta...

Nu voia s-o privească. Se aşeză lângă el, ca el, dar cu faţa spre fereastre şi lăsă şi ea fruntea pe genunchi:

- ... Mă mai vrei şi acum, după ce-ai aflat?

- Ce vorbă-i asta?!

Hm - un răspuns imediat, pe un ton supărat! Nu va mai scoate o vorbă!

- Credeai că nu bănuiam ce s-a întâmplat acolo? Erai probabil în drum spre Oradea sau Timişoara, când m-am dus cu amicii pe Vâltoarei şi-am aflat de Chioru! Şi nu mi-am închipuit nici o clipă că te-a luat ca să-i găteşti!

Ah, la naiba! Reizbucni în plâns... Un foşnet scurt - fu cuprinsă cu braţele, din spate, iar capul lui se lăsă uşor pe umărul ei:

- Bineînţeles că te vreau! Te-am vrut din clipa în care te-am văzut coborând din Dacia Papuc, cu sacoşele cu haine! Aş fi vrut doar... Aş fi vrut doar să aflu mai repede unde eşti, să vin mai repede să te iau de-acolo... Aş fi vrut...

Florentin

Cât pe ce să-i scape porumbelul! Cât pe ce! Asta ar mai fi lipsit - s-o acuze, voalat, că se măritase cu matahala! Chiar că n-ar mai fi oprit-o din plâns!

La naiba! Era bulversat de ceea ce aflase! Îşi închipuise cam ce se putuse întâmpla acolo, o văzuse bătută şi drogată, clătinându-se ca o frunză-n vânt...

Realiza că acum el ar fi trebuit să spună ceva inteligent, dar pur şi simplu nu-şi găsea cuvintele! Pentru că nu-l lăsase s-o ţină în braţe,

iar povestirea, ascultată de la distanţă, îi dăduse un puternic sentiment de neputinţă. În acele momente, ura că nu făcuse Facultatea de Psihologie. Că nu-i plăcuse să citească. Nu ştia ce să spună...

Oftă greu, închise ochii şi şopti:

- Te vreau mai mult ca niciodată... Nu contează ce s-a întâmplat acolo: nu mai contează. S-a terminat, asta e! Să avem grijă de viitor şi să dăm dracului trecutul, cu tot ce-a fost în el!

Capul ei aprobă grăbit:

- Să nu te superi dacă vreodată o să bufnesc în plâns, sau dacă o să mă sperii, sau dacă o să sar cât colo uneori. O să mă re-obişnuiesc încet-încet şi-o să trec peste tot ce s-a întâmplat.

- Bineînţeles că nu mă voi supăra! Când m-am mai supărat eu?

- Aseară?

Aa, o simţise zâmbind! Printre suspine, ce-i drept, dar zâmbind! Aşa că se ridică şi-o ridică şi pe ea:

- Vino-ncoace!

O strângea cu putere în braţe... Încet, legănându-se ca într-un blues imaginar, o trase lângă telefon şi ridică receptorul. O să-şi încerce norocul: poate că tatăl lui va înţelege...

- Da.

Aa, răspunsese în romanes! Deci aşteptase lângă telefon! Se grăbi să răspundă:

- Eu sunt. Mi-a spus tot.

- De-aia o aud plângând? Sau i-ai spus tu ceva?

- N-am spus nimic. A vorbit numai ea.

- Aha...

- Mi-e frică s-o las singură. Cât a fost acolo, a încercat să se sinucidă; iar ceea ce mi-a spus azi e

- Bine. Rămâi acolo. Ai grijă însă ce faci şi ce spui! Nu eşti psiholog, n-ai cine ştie ce studii. Să nu spui vreo prostie şi s-o dai peste cap.

- Stai liniştit.

- Vorbim mâine.

- Pa.

- Pa.

Închise şi trase încet capul: ce mai făcea zâna lui?... Sigur, plângea! Şi încerca să-şi ascundă chipul! O înţelegea; tocmai de-asta, nu va mai încerca s-o privească azi. Doar chiar ea îi spusese că nu-i putea suporta privirea...

Păi ce mai aveau de făcut în seara aia? Evident, nu vor mai porni televizorul! De discutat, discutaseră deja prea mult. Aşa că, la nani! Se aplecă brusc, o prinse de picioare şi-o ridică pe braţe. Ana ţipă scurt, speriată poate mai mult de gest, decât de vreo amintire sârbească! Zâmbi, încercând să-i insufle un pic de încredere de la el:

- Ştii că te iubesc?

Capul ei se ridică grăbit; ochii speriaţi îi căutau ochii... ca pe-o confirmare. Zâmbi uşor:

- Dacă mai aveai dubii, să ştii că eu te iubesc cel mai mult!

Zurlie declaraţie de dragoste făcuse şi el! Ana îl luă de gât şi-şi ascunse chipul. Reîncepuse să plângă; dar de data asta parcă o văzuse roşind... Bun! Intră în dormitor, hotărât să-şi ducă planul la bun sfârşit - pentru că nu o putea duce în casa părinţilor lui înainte să se asigure că n-o va auzi ţipând la primul gest menit să-i câştige încrederea! Iar momentul i se părea tocmai bun! O lăsă în picioare, lângă pat, şi închise uşa. Reveni apoi în faţa ei, o privi lung... Ea îşi privea şosetele şi suspina în continuare... Planul lui prindea contur... Când o ridicase pe braţe, simţise breteaua sutienului prin cămaşa subţire. Aşa că "nu va sări calul" cu acel gest! Ridică mâinile şi "atacă" primul nasture.

- Nu!

Evident, un răcnet, un salt în spate şi mâinile încrucişate ca un scut! Nici nu se încruntă, nici nu se clinti:

- Ai încredere în mine?

O întrebare grea în acele momente... De fapt, un răspuns greu de dat! După ce zâna lui aşteptase s-o înghită pământul ca să nu se mai simtă vreodată privită, era întrebată dacă avea încredere în el... Văzu mâinile coborând încet; capul şaten aprobă, iar Ana făcu un pas spre el. Şi încă unul. Revenise în faţa lui...

Poate ar fi trebuit să procedeze invers! Aşa că îşi scoase, tacticos, cămaşa, şi-o aruncă undeva în spate. Reveni apoi la nasturii ei...

Zâna lui plângea în continuare, cu capul plecat; parcă o simţea tremurând uşor... Încrederea aceea era doar 99%; panica n-o lăsa să mai adauge 1% şi să se liniştească. Dar toate vor veni la vremea lor. Îi scoase cămaşa, o aruncă undeva peste cămaşa lui...

Acum urma un moment mai dificil; întrucât nu puteau dormi în pantaloni şi fustă, va trebui să riste s-o sperie din nou. Dar avea încotro?

Îşi scoase pantalonii; probabil că ochii căprui erau închişi, pentru că Ana nu reacţionă nici pozitiv, nici negativ... Întinse mâinile, dar se opri la timp: ah, ce prostie! Cât pe ce să-i dea impresia că voia s-o strângă în braţe! Se grăbi deci s-o ocolească, desfăcu fermoarul fustei... Suspinele parcă se răriseră; semn bun, sau rău? Calm sau panică? Habar n-avea - dar înapoi nu mai dădea acum! O trase încet în spate şi-o aşeză pe pat; îi scoase şi şosetele, îşi scoase şosetele...

Şi-acum, problemă! Cum s-o mute pe locul de la perete? Dacă o lua iar "pe sus", risca s-o alerge jumătate de cartier până să reuşească s-o prindă şi să-i explice ce voise să facă! Dacă o trăgea iar spre spate, îi dădea impresii false. Şi-atunci...

Şi-atunci urcă el pe locul de la perete şi-o trase lângă el. O înveli atent cu plapuma... Acum, s-o privească şi să aştepte părerea ei!

Ana-Maria

Doamne, ce sperietură trăsese! Dar cum să n-aibă încredere în el? Îi făcuse el vreodată vreun rău? O rănise în vreun fel? Sigur, cu excepţia telefonului de aseară, care-o dusese în pragul disperării...

O ascultase fără să-i pună întrebări sau s-o completeze. Îi spusese că el o iubea cel mai mult...

Al naibii el, plâns! Când naiba se va opri? Pentru că reîncepuse să plângă! Şi nu voia să plângă!

De fapt, nu era prea sigură de răspunsul lui. O mai voia şi acum? Tindea să creadă că nu. Tindea să creadă că Florentin făcuse şi spusese acele lucruri doar ca s-o liniştească, s-o calmeze, s-o ajute să treacă peste amintiri... Pentru ca, începând de mâine, să se îndepărteze uşurel de ea... La urma urmei, ce bărbat voia să se însoare cu o curvă proaspăt întoarsă din Serbia?

Nu se va mai gândi la asta. Rememorarea acelor momente fusese a naibii de dureroasă; şi voia întâi să uite, să-i mai treacă supărarea, înainte ca răceala dintre ei să-i provoace o altă supărare!

Şi totuşi, dacă Florentin venise şi-o salvase de la Gigi... Vorba lui: înţelesese de la început că Gigi n-o luase pe post de bucătăreasă! Ştiuse deja ce şi pe cine va găsi în vila din Novi Sad. Părinţii lui ştiuseră pe cine invită la cină. Mama lui ştiuse pe cine invită să se mute în casa lor. Înţeleseseră cu toţii că acele zile fuseseră un lung viol... Că nu voise decât să scape de-acolo sau să moară repede, fără dureri...

Florentin

Plângea în continuare. Cum s-o facă să se oprească? Ce să facă? Lacrimile alea îi sfâşiau sufletul! Nu voise s-o facă să plângă! Atunci când o pusese să-i povestească totul, o făcuse tocmai ca să n-o mai vadă plângând! Şi ştiuse că asta va urma - dar pur şi simplu acum voia s-o oprească! Gata cu trecutul - să se concentreze asupra viitorului!

Şi cum ea se va muta în curând la el... în casa pe care ea o percepea ca fiind a celor ce plătiseră pentru libertatea ei, ia să lămurească el problema - ca să-i ia piatra aceea de pe suflet şi să fie şi ea mai liniştită!

- ... Gigi n-a vrut să ne primească; probabil nu primea români în casa aia, din motive lesne de înţeles. Roberto a sunat pe cineva. Nu ştiu pe cine, nu mi-a spus; dar după cinci minute eram conduşi în living...

Plânsul se oprise ca prin minune! Dar acum parcă nici nu mai res-

pira biata lui zână! Bine c-o oprise! Îi era şi lui mai uşor să vorbească!

- După ce i-am spus ce vrem de la el şi de ce, ne-a spus că şeful lui îşi acoperise deja investiţia făcută cu tine. Şi cum, după părerea lui, tu nu mai apucai a doua zi, nu ne-a cerut nimic altceva decât să te luăm mai repede de-acolo, să-l scutim de-un drum obositor la Dunăre, cu cadavrul în portbagaj.

Bun; nu mai plângea, părea că respiră normal... Să-şi întărească spusele dându-i indicii credibile!

- Cel de la care am aflat unde eşti mi-a spus ce preţuri avea Gigi. Roberto a avut în buzunar 5.000 de euro. Dar a avut şi un număr de telefon al unei persoane foarte influente, pe care l-a format atunci când a înţeles că nu ni se va deschide altfel uşa. Aşa că Gigi ne-a dat paşaportul şi ne-a arătat uşa.

Rostise suma pe care i-o spusese şi mama ei, aşa că mai credibil de-atât chiar nu putea fi! Rezultatul?... Ochii căprui se deschiseră; priveau lung tavanul... Vedea chipul ei destinzându-se încet... Colţurile gurii nu mai erau coborâte; Ana se gândea...

- ... Să nu blestemi niciodată. Chiar niciodată! Să spui întotdeauna "Dă-le, Doamne, după sufletul şi inima lor". Să ştii că le dă...

Gata!

- A fost o zi lungă; hai să ne odihnim, bine?

Nu primi nici aprobare, nici refuz. Doar închiderea ochilor.

Şi totuşi, Ana se gândea la Gigi, la eliberarea ei, "diseca" informaţia... Ia să-i dea el o altă temă de gândire! Scoase mâna şi-o lăsă între ei, pe plapumă; aşteptă câteva secunde şi şopti:

- Mă laşi să te ţin de mână?

Într-o secundă, mâna ei îi strângea cu disperare mâna! Şi-acum Ana se gândea la ei doi, la viitor... Pentru că trecutul trebuia dat uitării.

Ana-Maria

Sfântă eliberare! Nu avea datorii la el! Chiar dacă intra cu capul plecat în casa lui, măcar nu intra cu datorii financiare!

Deci Florentin fusese pregătit să dea o mică avere... fără măcar să ştie dacă el va fi alesul ei! Oricât de ciudat i se părea, în minte îi stăruiau cuvintele lui: "eu te iubesc cel mai mult"...

Să încerce să adoarmă. Discutaseră destul. Nu voia să mai vorbească azi; nu era sigură că voia să mai asculte ceva azi! O zi îngrozitoare, pentru că-şi amintise tot ce se întâmplase, încercase să aşeze tot amalgamul de oribilităţi într-o ordine cronologică, căutase în adâncul minţii amănuntele... Să-şi amintească acum doar seara. Din clipa când el se încruntase şi spusese acel "Ce vorbă-i asta?!"

Avea încredere în el. Azi i-o dovedise cam 50%; de mâine încolo însă, procentul va creşte. Gestul lui o convinsese să-l crească.

Strânse uşor mâna care-i strângea mâna: noapte bună, Florentin...

Florentin

Oof, Doamne! Prin ce peripeţii trecuse...

El avea doar 20 de ani; în ce măsură era îndeajuns de "copt" încât s-o înţeleagă şi să nu facă greşeli? Aşa cum făcuse atunci când se înfuriase şi-l altoise pe matahală?

Matahala... Atunci când îl avusese în faţa ochilor, ar fi trebuit să-l ia de guler, să-l ducă pe sus în plin trafic, să-l pună cu capul pe asfalt şi să-l ţină acolo până îl strivea un şofer! Pentru simplul fapt că-i împuiase Anei capul cu declaraţii de dragoste false, omul ăla merita strivit ca un gândac! De ce naiba o mai zăpăcise, dacă nu fusese niciodată hotărât să termine cu amanta? Din câte înţelesese el, acea amantă existase şi înainte, şi după Ana! Poate chiar şi în timpul! Astfel de oameni îi provocau scârbă! Matahala n-o iubise niciodată pe Ana - nici cât negru sub unghie. O folosise ca tortură pentru amanta neascultătoare. Iar Ana înţelesese asta în timp, poate chiar când era la Gigi... Îngrozitor!

Ana avea atât de multă încredere în el! Îl cunoştea de două luni, dacă era să calculeze începând din clipa când se opriseră în lift. Şi îi spusese... În loc să fugă la mama ei, cea care ar fi trebuit să-i fie cea mai bună prietenă şi confidentă, Ana îi spusese lui... După acea reacţie firească la apropierea mâinii lui de cămaşa ei, ea revenise în faţa lui... Doamne, să nu facă vreodată vreo gafă! Să nu greşească! Făptura aceea nu merita să mai plângă! Plânsese deja cât pentru 4 vieţi! Iar el... El o privea acum, ştia că Ana aţipise deja şi-i jura că nu-i va înşela niciodată încrederea...

Închise ochii, zâmbind slab: bănuia că se făcuse 11 noaptea, iar asta nu era bine. Dimineaţă trebuia să se trezească la 3, pentru că nu avea voie "să chiulească" de la căratul florilor. În plus, voia să fugă întâi la chioşc, să-i aducă Anei un trandafir roşu şi să i-l lase împreună cu un bilet îndeajuns de frumos ca să n-o panicheze absenţa lui! Zâna lui se îngrijorase rău la gândul că povestirea ei îl putea răzgândi... Trebuia deci să se odihnească şi el măcar două ore. Grea sarcină...

10 noiembrie 2002 - duminică

Florentin

Bun! Ajunseseră şi ei! El aştepta de-un sfert de oră deja şi-i cam intrase frigu-n oase! Se grăbi să se apropie de tatăl lui:

- Bună dimineaţa.

- Neaţa. Cum de eşti aici?

Ete, na! Asta se numea întrebare-capcană? Începu să râdă:

- Treaba-i treabă, amoru-i amor!

- Băi, aşa o fi, cum spui tu! Da' ce zice biata fată când s-o trezi singură?

- I-am lăsat un bilet...

Şi lovitura de graţie:

- ... şi-un trandafir.

Palma tatălui îl lovi în glumă, undeva pe umăr:

- Amorul, bată-l vina! Te-ai lămurit?

- Da.

- Şi?

- Şi nu m-am înşelat. A chinuit-o ca pe hoţii de cai, iar în ziua în care-am luat-o noi, plănuise s-o împuşte şi s-o arunce-n Dunăre.

Tăcea... Completă, ca pentru el:

- Pentru că, citez, "muiere mai căpoasă şi mai anti-compromis decât asta nu există decât pe alte planete". Mă duc s-o ajut pe mama.

Şi cu asta îi dăduse tăticului lui temă de gândire, până la cină! Se grăbi spre mama lui; o sărută pe obraz şi apucă cutia cu flori. Ea nu spunea nimic, el nu spunea nimic... Discuţia lor se va ţine la chioşc. Va fi circumspect, atent la mimica şi opinia ei; iar dacă va simţi chiar şi cea mai mică reţinere, nu-i va mai spune niciodată nimic! "Cabinetul 2" votase dintotdeauna contra!

Ioan

Deci aşa... Biata fată! Lasă, că se muta ea la ei, şi-o să se liniştească! Ştia că tânăra timidă, tăcută şi foarte ruşinoasă va trece uneori prin momente apăsătoare; dar se va obişnui cu ei, pentru că erau oameni deschişi şi tocmai hotărâseră să-i acorde o şansă. Îi vor oferi o familie normală, o casă normală iar ea se va obişnui repede. Dacă o va vedea că face eforturi să se integreze, chiar era dispus să facă el unele compromisuri! Tocmai el, Manolache Ioan, binecunoscut pentru stricteţea lui! Tocmai el se gândea la asta! Dar...

Dar dacă fata asta îi va face copilul fericit...

Florentin

În sfârşit! Doamne, cât de greu trecuse timpul! Scoase capacul cutiei şi se zgribuli sonor:

- Brr, ce rece-i azi! Ilenuco, nu dai tu o fugă până acasă, să-mi aduci şi mie un pulover?

Nu se îndoise de răspunsul prompt:

- Ete, dacă fugi tu, te şi-ncălzeşti până ajungi!

Nu se aşteptase însă la aşa aliat de nădejde - mama lui se grăbi să intervină:

- Du-te, măi fată! Tu nu-l vezi cum tremură?... Hai, că eu am treabă cu el aici! Să mă ajute să aşez astea!

Mămica lui era nerăbdătoare! Câştigau cel mult 10 minute de discuţie - dar le câştigau! Bombănind, Ileana coborî de pe masă şi ieşi. Închise atent uşa... Scoase din buzunar banii pentru trandafir şi-i puse în caseta de bani. Reveni apoi spre flori şi coborî mult tonul vocii:

- Mi-a spus tot ce s-a întâmplat: din dimineaţa nunţii, până am scos-o noi din casa ăluia... Când a venit s-o ia de-acasă, matahala bănuia ceva; n-a scos o vorbă până la local. Apoi ne-am întâlnit în faţa blocului şi i-am confirmat bănuiala. Şi-a pus amicii s-o fure, s-o ducă pe Vâltoarei... Când l-au sunat, ştii ce-a spus nenorocitul? Să-i dea curvei vânt afară din maşină şi să vină înapoi la cârciumă, că se încălzea vinul!

- Un nemernic!

- Ea a încercat să se întoarcă pe acelaşi drum pe care-o aduseseră cretinii ăia; au luat-o unii pe sus, au bătut-o, au violat-o... Mi-a spus că toţi au obiceiul să lovească în moalele capului.

- Ca să reducă la tăcere.

- Exact. Când s-a trezit, era în altă casă şi deja se negocia vânzarea ei. A auzit ceva de 300. A fugit pe geam, dar au prins-o. Pe drum, a încercat să-i convingă că matahala e plină de bani, dar ăla i-a zis c-o vânduse deja mai departe. Şi-a ajuns în casa şefului lui Gigi.

- Care Gigi?

- Ăla din Serbia. Mai erau patru fete acolo; cred că ele mergeau de bunăvoie, că n-a zis mare lucru despre ele. A urcat-o într-o dubă, ea a vrut să fugă dar Gigi a ameninţat-o cu pistolul şi-a drogat-o.

- Şi aşa a fost toată povestirea? Cu bătăi, droguri şi pistol?

- Aproape toată. La un moment dat, Gigi şi-a dat seama că n-o poate scoate aşa în stradă şi a schimbat abordarea. I-a spus că putea fie s-o vândă altuia cu metode mai convingătoare, fie să caute un doritor de transplant de organe. Şi apoi i-a dat de ales: ori era o prostituată spălată, ori una de cinci minute în maşina clientului. Asta a fost exprimarea ei.

- Săraca! A ales prima variantă, nu?

- Ce putea să facă?! Prima oară, a acceptat de frica pistolului; pe urmă Gigi îi dădea un pahar cu tărie când o trimitea cu şoferul...

Aruncă cutia goală şi deschise alta, încruntându-se:

- ... Când a dat peste un dezaxat, pe drumul de întoarcere la vilă şi-a muşcat mâna.

- Poftim?

- Mi-a spus că a căutat mult timp un cui sau un şurub. Cum n-a găsit, şi-a muşcat mâna până şi-a secţionat o venă.

Îşi vedea mama cu coada ochiului; o vedea privindu-l lung, acoperindu-şi gura cu mâna... Aprobă cu capul:

- Când am luat-o noi, avea un bandaj la încheietura mâinii stângi. Gigi a pedepsit-o ţinând-o pe apă cu apă. N-a vrut să plece la următorul client, el a drogat-o, clientul a refuzat-o iar el a dus-o cu celelalte fete în stradă. A doua zi, a încercat s-o împace; ea a încercat să fugă dar au prins-o... Apoi a ţinut-o legată de calorifer, şi-n ziua aia i-a spus că şeful se săturase de fiţele ei şi că, dacă nu se schimba nimic până pe 4, venea el s-o împuşte. Iar noaptea a scos-o iar în stradă, unde un client a refuzat-o pe motiv că la cum arată sigur are SIDA sau altceva mai grav... Dimineaţă, a bătut-o şi i-a spus "Dacă ceea ce cred eu e adevărat, eşti o muiere moartă". Era dimineaţa când eu şi Roberto i-am sunat la poartă şi-am fost poftiţi să revenim la ora patru.

- Doamne, mămicule! Dacă nu v-aţi fi dus voi...

- Ar fi sfârşit pe fundul Dunării, cu un glonte-n frunte. Seara, a încercat s-o scoată iar în stradă; dar atunci am văzut-o şi-am strigat-o, aşa că a încuiat-o în casă... Şi-a doua zi am luat-o noi.

- Ştii, mult timp am stat pe gânduri. N-am înţeles de ce ţi-ai bătut capul să salvezi nevasta altuia. Nu credeam că e o asemenea fire, un asemenea om blând...

- După ce mi-a povestit toate astea, mi-a spus... Mi-a spus că toate au fost violuri: indiferent cum şi unde, cu sau fără droguri sau pistol... Că uneori şi-a dorit să fie salvată din iadul ăla, alteori şi-a dorit să moară pentru că nu putea trăi cu gândul că devenise o prostituată. Când m-a văzut acolo, a spus că a uitat că voise să moară. Şi că în clipele alea când îmi spunea ce-mi spunea, ar fi vrut să se caşte pământul şi s-o înghită.

- Îi e ruşine, săraca fată! Dar ea nu ştie că tu ştii deja ce s-a întâmplat? Că ştii că s-a întâmplat fără voia ei?

- Ba da; ştie. Îi este frică însă să nu mă răzgândesc.
- Ţi-a spus ea asta?
- Da. M-a întrebat: "Mă mai vrei şi acum, după ce-ai aflat?"
- Săraca fată... Măcar ai reuşit s-o împaci aseară?
- Da. I-am spus că trecutul poate să se ducă dracului şi important e ce facem cu viitorul. Când am ajuns în dormitor, am vrut s-o dezbrac dar
- Vezi? Vezi cum faci tu? Nu ţi-a spus şi taică-tu aseară că nu eşti psiholog? Să nu te bagi acolo unde ştii că nu te pricepi?
- Ai răbdare. A sărit cât colo, dar am întrebat-o dacă are încredere în mine. Şi a aprobat, după care m-a lăsat să fac ce vreau eu.
- Şi ce-ai vrut tu să faci, mă rog?
- S-o dezbrac de hainele de birou, să mă dezbrac şi s-o bag în pat, la culcare! Ce să fac - s-o aduc la noi şi s-o auziţi răcnind ori de câte ori ne ciocnim accidental în cameră?

Mămica lui nu răspundea...

- Are încredere în mine; simte că n-aş putea să-i fac vreodată rău. Şi am preferat să-i spun... Sper să mă susţineţi. I-am spus că Roberto a avut la el 5.000 de euro - pentru că a vorbit cu mama ei şi ea i-a spus cifra asta. Şi i-am spus că Gigi era ferm convins că nu mai trăieşte 24 de ore, aşa că ne-a dat-o fără bani, ca să scape de grija de-a căra cadavrul la Dunăre.
- Foarte bine i-ai spus. Ştii că l-a întrebat şi pe taică-tu cât a costat recuperarea ei din Serbia?
- Când?
- Când a fost la noi. I-ai spus foarte bine. Hai, că acuşi pică soră-ta şi te ia la mişto dacă aude ce vorbim! S-a mai întâmplat şi altceva aseară?
- Absolut nimic.
- Atunci ascultă aici la mine. Tu însemni mult pentru fata asta. Nu numai pentru că ai luat-o de la sârbi. Dacă zici că matahala bănuia chiar în noaptea nunţii, să fii sigur că s-a dus vineri seara la ea şi s-a întâmplat ceva între ei, ceva ce l-a pus pe gânduri. Eu n-am stat prea mult cu voi, atunci când a venit la cină; dar am observat-o şi mi-am dat seama ce om e. E timidă şi ruşinoasă; o să ai mari bătăi de cap cu ea. E şi tăcută şi strânge în ea; asta e periculos pentru un om ca tine, care nu e obişnuit să-şi dea cu presupusul şi să se îngrijoreze prea mult pentru ce gândeşte altul. Trebuie să te porţi cu mănuşi - ceea ce nu cred că ai mai făcut cu vreo mândruţă. Ia-o uşor, ai răbdare şi, înainte să te-apuci să faci ceea ce vrei să faci, încearcă întâi să-ţi dai seama ce vrea ea să faci. Dacă nu ştii ce să faci, dacă ajungi în impas, mai bine întreabă-ne pe taică-tu sau pe mine înainte să iei iniţiativa. Ai vorbit cu ea despre noi? Despre cum suntem şi ce facem?
- Da, i-am spus unele lucruri.
- Dă-i zor şi spune-i-le pe toate! Pentru că, o dată ce-o aduci acasă, acasă rămâne! Pe mine mă ştii: sunt iute şi ce-am în guşă, şi-n căpuşă. Aşa cum mi-a scăpat atunci "porumbelul", o să-mi mai scape cuvinte care s-o facă să plângă. Nu vreau să crezi că am ceva cu ea, cu faptul că e romăncă sau că a fost în Serbia. Dacă eu am invitat-o să se mute la noi, înseamnă că o primesc în familia noastră "cu normă întreagă", cum se spune. Învaţ-o ce-i de învăţat; dacă intră în morişca mea, n-am să reuşesc întotdeauna să mă opresc şi să mă gândesc cum să-i spun că greşeşte.
- Bine, mămicule. Dar aşa... Tu ce părere ai despre ea?
- E un copil cuminte. Şi-o primesc în familia noastră "cu normă întreagă". Ete ce rânjeşte sor-ta! Să vezi ce-ţi face acum!

Uşa se deschise iar Ileana intră, râzând:

- Gata, aţi vorbit? Sau aduc şi bocancii?
- Am vorbit! Oof, curioasă mai eşti şi tu!
- Păi dacă voiam să aud şi eu?!
- Lasă, că se mută la noi şi-o s-o tot auzi!

Mm, ce bine era cu puloverul ăla gros!

- Ei, na! Nu mi s-a părut vorbăreaţă!
- E timidă; când ajunge să cunoască omul, n-o mai opreşti.
- Păi spune-i să nu mă depăşească! Că sunt ofticoasă!

Daa, era foarte ofticoasă mezina familiei!

Una peste alta, "Cabinetul 2" îi dăduse sfaturi sincere. Şi bune. Şi-i spusese de două ori deja că o primeşte pe Ana "cu normă întreagă". Asta era rău, pentru că o vor introduce direct în miezul problemelor şi n-o vor menaja deloc pe motiv că ea nu ştia unele lucruri. Dar era bine, pentru că o acceptau cu braţele deschise... Ah, ce-i mai venea să chiuie!

Oare ce va face Ana când se va trezi?

Ana-Maria

În sfârşit, împachetase totul! Florentin o ajutase; acum spusese ceva amuzant şi râdeau amândoi... Deschise uşa casei şi-l văzu pe Gigi!

Răcni şi sări în spate; se lovi serios de tăblia patului. Privi buimacă în jur, recunoscu geamurile, fotoliul, măsuţa... Era tot în apartamentul ei. Visase. Ascultă câteva secunde... Era singură.

Se lăsă încet pe pernă şi bufni în plâns.

La naiba! Câte nopţi o să-l mai viseze pe nenorocitul ăla? Câte?

Ar fi vrut să moară... la fel cum ar fi vrut să se mute la Florentin... Dacă va avea şi acolo asemenea coşmaruri? Dacă o vor auzi oamenii ăia răcnind şi sărind din pat? Dacă o vor auzi plângând?

Trebuia să facă cumva să uite. Deja se simţea mai bine după ce-i spusese lui Florentin ce se întâmplase. În coşmarul din noaptea asta, Gigi doar stătuse în faţa uşii; în celelalte de obicei o lua de braţ, sau flutura pistolul pe la ochii ei... Visase uneori scenele care se petrecuseră în vilă... Într-o noapte, avusese senzaţia că simţea în nări mirosul de vaselină de pe mâna lui Chioru...

Da; era mai bine. Va fi tot mai bine, zi de zi. Iar după ce se muta la Florentin, va fi cel mai bine! O să fie atât de preocupată de lucrurile noi pe care le va învăţa, încât nu va mai fi loc în visele ei decât pentru el şi familia lui! Aşa era perfect...

Şi să mai termine şi ea cu bocitul! Ete, na! Ce se întâmplase? Îl visase pe Gigi! Mare chestie! Dacă-i visa pe Alien, sau pe Terminator, venind cu tractorul după ea - atunci ce mai făcea?

Zâmbi şi-şi şterse lacrimile. Dădu să coboare din pat... dar se opri.

Un trandafir roşu şi-o hârtie împăturită corect. Nu era singură în apartament. Într-un fel, era şi el acolo...

Ridică floarea, o mirosi... Florentin se pricepea la flori! Alegea flori demne de sucit minţile! Acum biletul...

Neaţa. A trebuit să plec: azi e zi de lucru şi tata se încruntă ori de câte ori chiulim. Sper că nu te-ai speriat. Şi nu te-ai mai gândit la prostii. Abia aştept să se termine ziua de lucru, să te mai bat puţin la cap cu ai mei şi ideile lor creţe. Florentin.

Şi-o inimioară strâmbă, puţin tremurată... Bufni în râs şi se lăsă să cadă în pat: primul gând fusese să pună bine bileţelul acela, pentru că era primul dintr-un lung şir de bileţele de dragoste! Era îndrăgostită...

La naiba cu trecutul! Viitorul trebuia să-i intereseze pe ei! În viitorul ei se prefigurau mulţi trandafiri roşii... Şi-o familie serioasă, "sănătoasă" - nu cum fusese familia ei. Părinţii lui Florentin îşi ţineau copiii aproape şi aveau grijă de ei cu toată atenţia. Cât fusese la ei în vizită, observase că nurorile nu erau scutite nici de treabă, dar nici de atenţie şi dragoste. Deci în clipa când ea le va trece pragul, va primi aceeaşi "tratăţie". Nu-i era frică de muncă; nu se ştia vreo vrednicuţă maniacă, dar nici leneşă îngălată nu era! Va mai învăţa unele lucruri, se va obişnui cu exigenţele mamei lui Florentin şi totul va fi bine. Iar atenţia şi dragostea pe care le va simţi sub acoperişul lor o vor ajuta să iasă cu bine din "transformarea" prin care trebuia să treacă. Şi va fi şi ea, în sfârşit, fericită.

Florentin

Ana părea veselă. Din clipa când îi deschisese uşa, i se păruse că

vede în ochii ei o strălucire ciudată. Şi observase fardul slab. Să fie oare din cauza trandafirului? Sau a inimioarei? Oricum, era pe calea cea bună: deci, pe viitor va îmbina florile cu inimioarele...

Venise la ea la două: ziua de vânzare se terminase mai repede, pentru că nimeni nu se zorea să cumpere flori pe gerul ăla iar oamenii nu prea plecau în vizită dacă ploua aşa, mocăneşte. Când intrase, ea se scuzase: călcase până la ora aceea, iar canapeaua era plină cu haine. Şi încercase să le pună la loc; o prinsese de mână şi-i atrăsese atenţia, privind-o cu subînţeles, că duminica nu se făcea treabă. Aşa că se aşezase pe covor şi-o trăsese lângă el. Ştia că acea mică observaţie fusese imediat memorată, iar Ana nu va mai călca vreodată duminică! Şi era foarte liniştit. Nu venise vorba despre familia lui şi ce făcea ea de obicei; se uitau la televizor, emisiunea era plictisitoare dar ei o comentau hazliu...

Florin Piersic era tare amuzant! Şi totuşi... Lăsă capul pe umărul stâng: cuvintele mamei lui nu-i ieşeau din minte. "Cu normă întreagă"...

Ana-Maria

Ei bine, după-amiaza aceea era "de vis"! El era "de vis"! Se simţea atât de bine în prezenţa lui! Greşise atunci când nesocotise cuvintele de demult ale mamei ei şi călcase două balcoane de rufe; aceea era însă ultima oară când mai greşea. Cine ştie; poate că trecuse prin ceea ce trecuse pentru că nesocotise prea mult timp unele lucruri...

Îl privi uşor, cu coada ochiului... Părea atent la televizor; râdea, pentru că Florin Piersic povestea trăznăi de la filmări. Iar ea observa acum linia gurii, gropiţele mici-mici, genele lungi şi răsucite pentru care orice femeie ar fi fost invidioasă... Iar mirosea a flori... Ar fi vrut să-l sărute; dar n-avea curaj...

Florentin lăsă capul mult spre stânga. Adică spre ea. Buclele acelea brunete, violente, miroseau a flori... Se întinse uşor şi-l sărută undeva în creştet.

Florentin

Aa! El era atent la Florin Piersic? Mare greşeală! Nu se va mai repeta!

Se răsuci fulgerător, îi prinse ceafa cu palma şi-o sărută.

Ana-Maria

Uau! Un adevărat salt de ghepard! Iar sărutul...

O aşeza uşor pe covor, pe braţul lui. Nimic din ceea ce se întâmpla acum nu-i amintea lucruri urâte... Dar ştia că Florentin nu se va opri aici. Se gândea deci cum să-l facă să se oprească înainte ca ochii ei să se umple de lacrimi...

Florentin

Mâncarea bună, din belşug, îi ajutase zâna să revină la greutatea ideală. Iar acea greutate ideală îi dădea o talie perfectă...

Ana-Maria

Trebuia să-şi facă analizele. N-avea cu ce, dar trebuia să le facă. Urgent! Florentin mirosea a flori; nu-şi putea da seama ce flori...

... Acum ar fi fost ideal dacă s-ar fi oprit. Doar până acolo. Numai că el nu ştia asta; trebuia să-i spună ea. Şi n-ar fi vrut să rostească vreun cuvânt; n-ar fi vrut nici să-l prindă de mână. Ar fi vrut...

Aha! Idee!

Florentin

Uau! Trupul suplu îi fugi practic din mâini! Se simţi împins uşor... şi se pomeni el pe covor! Iar şuviţele şatene îi căzură uşor pe faţă. Rolurile se inversaseră...

Sărutul lui pasional devenise sărutul ei uşor... Iar Ana zâmbi:

- Mă duc să aduc cafeaua.

Hm; se ducea să aducă... Se ridicase destul de repede; iar el pricepuse imediat că pentru azi era perfect dacă se oprea acolo! Numai că el trebuia să pună punctul final; aşa că sări în picioare, făcu doi paşi în fugă, o ajunse din urmă şi-o gâdilă zdravăn. Pentru că nu voia să vadă ochii căprui înroşiţi de gânduri urâte.

Ana-Maria

Ai! Scăpă un ţipăt şi sări în faţă, râzând. Ia uite ce făcea! Fugi în bucătărie, dar îl auzea urmând-o grăbit... "Încolţită" între dulap şi geam, el o gâdila iar ea îl împungea uneori cu degetele, făcându-l să râdă...

Florentin nu se supărase. Nuu, nici gând! Tocmai descoperiseră modul ideal de-a opri ceva frumos ce promitea să se urâţească. Şi cum tocmai fusese luată de mijloc şi "mutată" natural de lângă geam lângă aragaz, se grăbi să scoată ceştile: să pună cafeaua, să revină pe covor şi să mai încerce o dată cascadoria! Deşi se îndoia că-i va mai reuşi saltul!

11 noiembrie 2002 - luni

Ana-Maria

Deschise larg uşa; Florentin intră zâmbind:

- Bună.

- Bună.

Închise uşa, atentă la yală... Fu imediat răsucită, lipită de perete iar chipul lui se opri foarte aproape de-al ei. Şoapta o făcu să roşească:

- Mi-a fost dor de tine...

Ea nu putea să rostească asemenea cuvinte - chiar dacă ar fi spus un adevăr. Şi cum ţinea foarte mult să afle şi el cât de dor îi fusese de el, îl cuprinse încet cu braţele şi-l sărută.

Mirosea a flori; parcă era mai pregnant mirosul de garoafe... Sau garofiţe? Doamne, trebuia să se obişnuiască să se uite în chioşc, să vadă ce predomina acolo!

... Ah, la naiba! Deschise imediat ochii şi înlemni, privindu-l speriată...

Îmbrăcase azi o cămăşuţă până-n talie. Fără să vrea, atunci când o strânsese în braţe, Florentin nimerise o mică porţiune neacoperită de bumbac. Iar ea "se blocase" instantaneu.

Ochii negri o priveau cu seriozitate. Ea îl privea puţin panicată... Doamne, parcă nici nu mai respirau! Se opriseră aşa, ca doi copii surprinşi la furat...

... Da, şi? La urma urmei, ce se întâmplase? Ce era aşa de dramatic de întrerupsese acel sărut?

Închise ochii şi decise să revină la ceea ce făcea înainte ca gândul rebel s-o oprească.

Florentin

Ana se vindeca. Repede! După ce vorbise despre nenorocirile pe care le trăise, rănile se închideau repede. Era de fapt uimit de acea rapiditate! Oare mica lui zână grăbea lucrurile, temându-se să nu se plictisească el de atâta aşteptare? Nu putea şti... Dar un lucru era cert: "aventura" prin care trecuse o maturizase mult. Nu era nicidecum o puştoaică fără minte, disperată că dacă n-o lua el, n-o mai lua nimeni! Concluziona deci că Ana se vindeca. Până la marele hop era drum lung - dar făceau paşi mari, oarecum grăbiţi...

Care era oare limita acelui pas?

Ana-Maria

Nu, nu se mai panica. Avea încredere în el. Ştia că nu-i putea face rău. Ştia că, indiferent cât de grăbită era ea, Florentin avea ritmul lui şi n-ar fi lăsat-o să facă doi paşi deodată dacă nu era cazul.

Nu voia să se mai gândească. Deloc! La nimic! Mirosea a garoafe...

Florentin

... Stop!

Ana-Maria

Sărutul se frânse brusc; deschise mirată ochii... Ochii negri erau serioşi:

- Mi se pare mie, sau ai gogoşi?

Ah, de unde scotea cuvintele alea? De unde ştia cum să pună puncte nedureroase? Îl împunse cu degetul în burtă, făcându-l să râdă, şi alergă în sufragerie:

- Jumătate de tonă! Cine ajunge primul, mănâncă tot!

Şi cum nu voia să se îmbuibe cu gogoşi, "vră artistic" stânga şi intră în baie, pierzând onorabil cursa... Îl urmă apoi în sufragerie, privindu-l lung: acum ea era cea grăbită? O oprea el?... Tot ce se poate!

Na, că Florentin se trântise pe canapea şi se pusese pe gogoşi! Începu să râdă:

- Nu te grăbi: ai ajuns primul!

- Ba mă grăbesc, pentru că azi plecăm mai devreme de şapte jumate.

"Azi plecăm mai devreme" însemna... Plecă uşor capul spre dreapta, privindu-l cu ochi amuzaţi:

- Frac sau blugi?

Îl "încuiase" cu întrebarea aceea; rectifică deci:

- Aşa, sau dau spargere la şifonier?

- ... O fustă lungă. Şi o cămaşă mai lungă, te rog...

Doamne! Roşi violent şi se grăbi să iasă: avea un stil de-a găsi cuvintele... Intră în dormitor şi auzi şi continuarea:

- Culori deschise.

Eei, acum îi dădea el "şah"! Se sprijini de şifonier şi decise să folosească tonul alintat:

- Nu vrei să mă ajuţi să aleg?

Paşii se apropiară calmi; mâna lui deschise uşile, degetul trecu peste cămăşile împachetate... Bun, deci cămaşă găsise. Fusta?... Cum? Fusta crem cu maron? Dar ce-i venise? Trecând pe lângă ea, Florentin îi fură un sărut:

- Şi fără tocuri, te rog.

Corect! Îi despărţeau cel mult zece centimetri; Doamne fereşte, să arate ca "girafa şi pechinezul"!

Închise uşa, privi lung combinaţia de pe pat... De ce alesese Florentin tocmai cămaşa aia? Şi fusta aia?

Cămaşă lărguţă, cu mâneci lungi, crem. Fustă lungă, în cloche, crem cu carouri maron. Începu să zâmbească, dându-şi seama că începea să înţeleagă ce se dorea de la acele haine...

Cămaşă largă - că doar ambele lui cumnate purtau haine largi! Fustă în cloche, pentru că ea n-avea fuste mai largi de-atât! Lungimea era "regulamentară". Iar culoarea... De ce să se îmbrace în negru? Jelea pe cineva? Sau se simţea obeză?

Începu să râdă: presimţea că azi, la părinţii lui, va auzi unele lucruri care cu siguranţă o vor face fie să roşească, fie să râdă cu lacrimi! Cu siguranţă, va auzi invitaţia de-a se muta la ei cât mai curând! Aşa că...

Trebuia să elibereze apartamentul: primise doar două săptămâni de păsuire. Nu voia să-i lase pe părinţii lui să creadă că ea le acceptase invitaţia doar aşa, ca să n-o refuze! Cât îi mai lăsa s-o aştepte?

Se schimbă grăbită şi se privi lung în oglindă...

Totul era perfect; cu excepţia părului. Parcă l-ar fi prins... Îl prinse repede în coadă de cal, dar strâmbă din nas: mai bine nu. Se strădui să-l împletească într-o coadă groasă...

În sfârşit! Coada îi reuşise! Prinse şi-o clemă în capăt şi se ridică. Ieşi din dormitor, dădu să intre în sufragerie...

Gândul o opri: stop! Ia mai bine să ia ea o pilulă, să fie calmă! Adică să nu mai roşească aşa, din toate trăznăile! Se strecură deci pe hol până în bucătărie, scoase Distonocalm-ul şi înghiţi pilula. Dădu să pună cutiuţa la loc...

Braţul care se repezi pe lângă ea o făcu să ţipe: Doamne, când ajunsese lângă ea? Că ea nu-l auzise! Florentin o săgetă cu ochi furioşi:

- Ce-s astea?

- Calmante.

- Şi de ce le iei?

Bună întrebare: de ce le lua? Roşi violent şi plecă privirea:

- ... Pentru că m-am săturat să tot roşesc aşa, ca o roşie.

Ei bine? Mai era furios? Tonul i se păru ceva mai calm:

- ... De când iei calmante?

Ăsta deja era interogatoriu - şi o indispusese. Trecu deci pe lângă el:

- De azi.

Nu făcu decât doi paşi; mâna lui o prinse de braţ:

- Să nu mai iei.

Aprobă, ferm convinsă că va mai înghiţi multe asemenea pastiluţe... Florentin o trase înapoi şi-o întoarse spre el:

- Să nu mai iei. Nici pastile, nici siropuri, nici...

Haai, doar nu-şi închipuia acum că se droga! Preferă să tacă: ea avea încredere în el. El avea încredere în ea? Îl văzu privind eticheta de pe tub... şi revenind spre ea:

- De când le iei?
- De azi.
- Te rog să fii sinceră.
- Te rog să le numeri.

O secundă, două, trei... Mâna lui lăsă cutiuţa pe masă; ea o ridică însă şi vărsă pastilele pe muşama:

- Ar trebui să fie 29.

Şi cam atât: era destul de necăjită, ca să nu asiste la "procesul de numărare". Insista să iasă din bucătărie; iar de data asta mâna lui îi respectă alegerea. Intră în sufragerie şi se opri în faţa televizorului. Privea lung ecranul...

Florentin

Da, reuşiseră să se certe! Dar la asta nu va renunţa niciodată! Nu voia s-o mai vadă luând vreodată altceva decât aspirină şi faringosept! Zâmbi: acolo cu siguranţă erau 29 de pastile! Iar el trebuia să se grăbească s-o împace!

Ana-Maria

Paşii se apropiară grăbiţi... dar foşnetul îi arătă că Florentin se aşezase pe canapea! Iar după câteva secunde, avu impresia că el vorbea cu gura plină:

- Ştii ce-ai făcut?

Ce făcuse? Vreo mare gafă? Vreo prostie incomensurabilă? Ce mai făcuse? Negă cu capul.

- Eşti sigură că vrei să mergi cu părul împletit?
- De ce?
- Dacă vii lângă mine, îţi spun.

Nu, n-o să se ducă lângă el! Era furioasă pe lipsa lui de încredere! Şi n-o să se ducă lângă el! N-o să se lase împăcată!

- ... Nu cred că vrei să mergi cu părul împletit.

Ah, deja o irita cu tema aia! Se răsuci pe-un călcâi:

- De ce?
- ... Pentru că nu va fi nimeni prezent din familia ta, să-ţi plângă pe părul despletit.

Poftim? Ridică mirată sprâncenele: ce voia să spună? Florentin se şterse tacticos pe mâini... şi evită s-o privească:

- Înainte ca tânăra mireasă să plece cu soţul ei, înainte ca soacra ei să-i pună baticul, rudele ei plâng pe părul ei despletit.

Aa... Ochii negri se ridicară spre ea:

- Iar pastilele alea n-au nici un efect, crede-mă. Aruncă-le.

De astea-i făcea? Păi îi arăta ea imediat! Ridică poala fustei şi sări spre el! Florentin sări pe canapea, apoi în fotoliu şi făcură practic schimb de locuri. Nu-nu! Asta nu va rămâne aşa!

- Stai acolo, că mă supăr!

Porni spre el, ameninţătoare... Da, o aştepta acolo. La urma urmei, ce putea să-i facă? Ajunse lângă el şi zâmbi:

- N-am să mai iau pastile.

Bun. El o sărută, bucuros că era ca el; ea zâmbea, bucuroasă că era ca el...

Florentin

Ajunseseră în urmă cu jumătate de oră - şi se simţise din nou "uitat" în clipa când ea intrase în casă. Asta nu-i displăcea chiar deloc! Stătea deoparte, reţinut, privea "per ansamblu" familia aceea mare şi fericită şi îi observa pe furiş...

Tăticul lui era foarte mulţumit de Ana. Foarte-foarte mulţumit! Ceea ce însemna că va trebui să se ocupe cât mai urgent de garderoba ei! Abia-abia găsise combinaţia aceea, printre tonele de haine negre din şifonier! Măcar nişte eşarfe mai deschise la culoare să-i ia - deşi chestia cu eşarfa aducea a batic şi nuntă mare şi-i va lăsa mamei lui impresia că Ana va fi prima ei noră care va purta batic după nuntă... Roberto era foarte grijuliu, atent să intervină imediat cum Ana ar fi scăpat vreo "perluţă". Marcel o privea mirat şi zâmbea uneori "şugubăţ"... Luminiţa şi Ileana o luaseră la admirat şi descusut încă de când văzuseră fusta, Ioana îi zâmbea lui aprobator chiar în acele clipe, Mirela era mult prea ocupată cu aranjatul mesei ca să-i arate impresia ei iar mama lui...

Mama lui zâmbea ciudat. Nu spusese mai mult de trei-patru fraze, încercase să-şi facă drumuri multe şi lungi prin bucătărie... Dar o vedea aruncând priviri pe sub sprâncene şi măsurându-i zâna cu coada ochiului. Vedea un zâmbet mulţumit... şi nu prea. Ce nu era pe placul mamei lui? Coada împletită? Exclus! Era ceva...

Ei, o s-o întrebe mâine, la chioşc! Momentan, trebuia să se integreze fuguţa în discuţie, dacă nu voia să i se fâstâcească zâna! O vedea mult mai destinsă, semn că acel calmant îşi făcea cu brio datoria; dar cât se putea baza pe ajutorul pastiluţei mici şi roz?

Ana-Maria

Ah, bine că deschisese şi el gura! Se simţise "părăsită", aruncată în iureşul de întrebări şi lăsată să se descurce singurică! Era oare un test? Florentin voia să ştie efectul calmantului? Sau număra cu maximă atenţie de câte ori roşiseră obrajii ei?

De când se deschisese uşa, simţise că fusese primită "acasă". Cu excepţia faptului că nu i se permisese să le ajute şi ea măcar cu aranjatul şerveţelelor şi roşise de vreo 200 de ori până acum, putea spune că se simţea deja membră a acelei familii. Şi hainele o integrau... Florentin avusese dreptate: dacă s-ar fi rezumat doar la strângerea părului, ar fi arătat ca Mirela şi Ioana. Ea însă se încăpăţânase să vină cu coada împletită! Dar nu era o tragedie...

Mama lui Florentin nu mai spusese decât trei fraze de complezenţă. Se temea acum că biata femeie "mâncase papară" pentru lacrimile ei de la vizita anterioară! O vedea, oricum, zâmbind; aşa că lucrurile erau "aproximativ" în regulă!

Dl Manolache se ridică, zâmbindu-i:

- Ştii ce urmează, nu?

Aprobă, roşind violent a 201-a oară, şi se ridică: urma discuţia din camera aceea... Nici o problemă! Calmantul îşi făcea efectul, fusese foarte destinsă şi vorbăreaţă toată seara, aşa că n-avea emoţii! Intră în cameră, se aşeză pe canapea iar tatăl lui Florentin se aşeză pe fotoliu:

- Ce zici? Îţi place?

Arăta spre pereţi, spre mobilă...

- Da.
- Atunci când te muţi?
- Când spuneţi dvs.

Cum, era uimit? De ce? Doar promisese că se muta în două săptămâni! După divorţ! Se terminase deja daravela cu Evelin, termenul aproape se încheiase... Ce-l mira?

- ... Mâine?
- Mâine. Cum vin de la servici, împachetez şi sosesc...

Bărbatul bufni în râs:

- Bun. Acum vreau să-ţi spun o chestie...

OK! Era numai ochi şi urechi!

- ... Eu îl ştiu pe Florentin; e zăpăcit şi uituc, pluteşte şi glu-

meşte - semn că e îndrăgostit. I-am spus să-ţi spună unele lucruri, să ştii la ce să te aştepţi să găseşti aici. Ţi-a spus ceva - sau trebuie să intervin şi să-l cobor cu picioarele pe pământ?

Uau! O discuţie foarte serioasă! Încă de când auzise că Florentin "trebuia să-i spună", devenise foarte atentă la modelul covorului. Se grăbi să răspundă:

- Mi-a spus.

- Dar cine ştie ce ţi-a spus, aşa că uite cum stă treaba. Ai locuit şi la părinţi, ai locuit şi singură. Ştii ce trebuie făcut într-o casă. Sunteţi şase femei; împărţiţi egal treburile, vă organizaţi pe echipe, vedeţi voi. În general, Lăcrămioara e şefă peste oale; dar nu refuză niciodată un ajutor, atâta timp cât nu există riscul să fie "detronată" din scaunul de bucătăreasă-şefă. Sunt sigur că te vei descurca: nu e mare filosofie. Şi-o să ai două exemple concludente pentru perioada de după nuntă.

Aprobă grăbită: ah, de ce nu se inventase şi o pilulă împotriva roşeţii din obraji?

- Iar dacă te supără cineva, îmi spui mie.

Aprobă din nou.

- Aici să ştii că se includ şi boacănele lui Florentin!

Începu să râdă:

- Am înţeles.

- Bravo. Ar mai fi o problemă... După cum vezi, familia noastră lucrează la afacerea familiei.

Se grăbi să-l întrerupă:

- Ştiu, mi-a spus şi Florentin, dar vă rog să mă credeţi că m-am gândit mult şi... Dle Manolache, mă cunosc bine: sunt un antitalent în tot ceea ce înseamnă simţul esteticului. Mă îmbrac cum văd la televizor; până şi combinaţia asta a făcut-o Florentin, răscolindu-mi şifonierul. Iar despre flori ştiu că se pun în vază, se schimbă apa în fiecare zi, se taie din codiţe şi se aruncă atunci când se ofilesc. Iar vaza stă pe masă. În soare sau la umbră, în funcţie de aşezarea mesei.

- Dar ai fi dispusă, la o adică, să încerci?

- Bineînţeles! Urăsc să fac notă discordantă şi, să fiu sinceră, nu sunt fericită cu răspunsul la telefoane şi coptul cafelei. Încerc doar să vă spun că, privind situaţia cu ochi obiectivi şi ştiind ce fată are mama, şansele de nereuşită sunt mari...

- Mda... Să vedem! Poate e profesorul de vină! Cine ştie - o descoperi Florentin o metodă nouă! La urma urmei, te-a scos din hainele alea scorţoase; nu?

Aprobă, zâmbind: ştia că se făcuse bine înţeleasă! Dl Manolache se ridică:

- Hai în sufragerie.

Păşi spre uşă, iar întrebarea o făcu să roşească violent:

- În lungile voastre discuţii, aţi stabilit ce vreţi? Băiat sau fată?

Doamne, Dumnezeule! Aştepta şi-un răspuns la întrebarea aia? Bătrânul se aplecă la urechea ei şi şopti, râzând:

- Nu puteai să ieşi fără bujori în obrăjori! Am şi eu o reputaţie de menţinut!

Ah, ce-i făcuse! Bufni în râs şi-şi acoperi gura cu palma. Simţi însă că i se taie picioarele, pentru că viitorul ei socru o cuprinsese cu braţul pe după umeri - iar gestul îi inspirase instantaneu adjectivul "favorit"...

Florentin

Ce-i vedeau ochii? Ana ieşise din cameră roşie ca racul? Tăticul lui îi şuşotea la ureche? O făcea să râdă?

Ochii negri se ridicară spre el. Apoi se ridică şi braţul, o cuprinse pe Ana într-un gest mândru şi protector... În acelaşi timp parcă, mama lui îl bătu uşor pe umeri şi trecu spre bucătărie de parcă făcuse acel gest doar ca să-l ocolească mai uşor...

Iar el trebuia să stea pironit pe scaun, când ar fi vrut să ţopăie şi să urle de fericire! O primiseră! O acceptaseră! Amândoi!

Stătea ca pe ace; ar fi vrut să se repeadă la ea, s-o sărute, să-i sară tatălui lui de gât, să-şi răcnească fericirea în gura mare...

Ana se aşeză lângă el. Întinse imediat mâna pe sub faţa de masă şi-i strânse cu putere mâna: Doamne, ce zi! Ce veste bună! Ce zână! Ursita lui!

Ana-Maria

Mergeau încet, ca într-o plimbare. Aştepta întrebările, pentru că ea una nu putea porni discuţia...

- ... Te-au supărat exprimările lor libere?

- Nu. Nu sunt obişnuită cu ele, dar o să mă obişnuiesc.

- Promiţi?

Începu să râdă:

- Promit. Şi mie mi-ar place să ştiu "din prima" ce şi cum şi să-mi exprim deschis opinia.

- Nu te-aş sfătui s-o faci, înainte să te obişnuieşti cu tata şi să-l "înveţi". Exprimarea deschisă a opiniei atrage uneori muştruluiala deschisă...

- Am observat...

- Atâta timp însă cât nu te superi pe el şi iei totul ca pe-o încercare de a te învăţa câte ceva din experienţa bătrânească, totul ar trebui să fie OK...

Aprobă din nou: aşa era. O să tacă - asta nu era greu! Şi-o să-i observe pe toţi, rând pe rând, o să înţeleagă cât se putea vorbi cu fiecare şi cum... şi-o să se descurce!

- Şi cum a rămas? Când te muţi?

- Mâine.

Florentin se opri. O privi lung, mirat... Ridică din umeri:

- M-a întrebat când mă mut: i-am spus că atunci când vrea el. A întrebat "mâine?" şi-am spus "mâine: cum vin de la servici, împachetez şi sosesc".

Florentin bufni în râs şi-i fură un sărut:

- Aşa i-ai spus?

- Da.

- Şi aşa, din curiozitate... Ce ţi-a spus de te-a făcut să roşeşti în halul ăla?

- M-a întrebat dacă, în timpul lungilor noastre discuţii, am stabilit dacă va fi fată sau băiat.

- Cee?

- Pe urmă mi-a spus că trebuia să ies cu bujori în obrăjori, pentru că are o reputaţie de menţinut.

Tăcea? De ce tăcea? Îl privi lung, mirată, amuzată de amintirea acelui moment... Ciudat - Florentin era serios! Redeveni şi ea serioasă:

- Ce s-a întâmplat?

- Nu a vorbit niciodată aşa cu Mirela sau Ioana.

- Probabil îl amuză prostul meu obicei de-a roşi - şi încearcă să-mi tăbăcească pielea...

- Eu cred că te place mai mult decât le place pe ele. Pentru că eşti altfel decât ele.

Ridică mirată sprâncenele... Evident, el tăcea: ajunseseră la uşa scării. Descuie, intrară în scară iar el îşi continuă ideea:

- Probabil că de-asta era mama azi şi veselă, şi îngrijorată.

Nu, nu înţelegea!

- Ce vrei să spui?

- Mirela şi Ioana vor simţi imediat că ţi se acordă o atenţie specială şi ai o relaţie specială cu el. La început, vor considera că ăsta e modul lui de-a te ajuta să te obişnuieşti cu noi; în timp, însă, ai putea deveni mărul discordiei.

- În timp, bujorii mei din obrăjori n-or să mai apară. Şi se vor ivi alte priorităţi care or să le distragă atenţia de la mine.

- Sau nu.

Ei, ce tot voia să spună? Descuie şi intrară în casă. Florentin continuă:

- Amândouă au trecut prin perioada asta; pe nici una însă n-a mai ţinut-o aşa de umeri. Şi cu nici una n-a mai râs cu atâta poftă.

- Sunt ceva nou. O să devin ceva firesc.

- N-ai să înţelegi...

Sigur, n-o să înţeleagă! Era ceva legat de "lumea lui" probabil! Prefera să tacă...

Florentin o trase spre sufragerie; nu se împotrivi. Voia poate să-i spună ce nu înţelegea?

Fu brusc răsucită spre el; ochii negri o ardeau parcă! Citea în ei...

De ce-o speria privirea lui? Poate pentru că îi spunea cât de mult era dorită în acele clipe? O privea lung...

Ar fi vrut să-l roage să renunţe la idee. S-o lase întâi să-şi facă analizele. Dar ştia că ochii ei erau speriaţi, iar el va înţelege... Florentin îi dădu drumul:

- ... Trebuie să plec şi eu.

Şi cam atât: i se întorsese spatele. Se îndepărta grăbit... Încercă să-l determine să discute despre asta:

- Nu e vorba de tine.

- Mă grăbesc. Şi nu vreau să mă grăbesc.

Auzi uşa deschizându-se - şi se sperie:

- Te rog să nu pleci!

- Te rog să nu mă opreşti.

Şi atât: ieşise. Alergă la uşă, o smuci şi ieşi pe palier. Doamne, ce linişte era! Auzea doar paşii lui alergând pe scări... Coborî mult tonul vocii, nemulţumită că făceau acea discuţie pentru urechile vecinilor:

- Vreau să merg la un medic, să-mi fac analizele.

Paşii se opriră ca prin minune! Şopti, ştiind că acum o auzea şi aşa:

- Întâi trebuie să-mi fac analizele. Şi un control. Totul pare OK, dar nu vreau să risc. Te rog, vino înapoi.

Nu va mai scoate nici un cuvânt în plus! Se grăbi să intre în apartament, alergă în sufragerie şi aşteptă, cu inima cât un purice... Într-un târziu, auzi uşa închizându-se iar paşii se apropiară; Florentin nu intră însă în sufragerie. Îl văzu apucând pragul de sus al uşii:

- Ana, lasă-mă să plec.

- Nu înainte de a discuta despre asta. Te simt supărat: nu te las să pleci aşa.

Se apropie de el şi-l luă în braţe; în secunda imediat următoare, îl auzi mârâind printre dinţi, privind-o de la extrem de mică distanţă:

- Mă scoţi din minţi! Ce-i atât de greu de înţeles? Trebuie să plec! Acum!

Şi-atât. I se dădu drumul, paşii se îndepărtară grăbiţi... Florentin adăugă pe un ton firesc, de undeva de lângă uşa de la intrare:

- Mâine, când vii de la serviciu, să vii să mă iei de la chioşc. Să te ajut să împachetezi şi să te muţi. Bine?

Îl scotea din minţi?... Într-adevăr: ce naiba era atât de greu de înţeles?! Şi chiar dacă

- Bine, Ana?

Se grăbi să-i răspundă, să nu-i lase impresia că ieşirea lui o speriase sau o supărase:

- Bine. Vin şi te iau.

- Pa.

- Pa.

Mai bine aşa, de la distanţă, decât să mai întâlnească o dată privirea aceea ciudată!

Florentin

Coborî din lift şi alergă afară din scară. Ridică gulerul gecii: Doamne, că frig mai era! Şi uita în fiecare dimineaţă să-şi ia geaca groasă din şifonier! Dar avea o scuză: era îndrăgostit...

Prea repede! Ana îl grăbea! Era poate curioasă să vadă cât anume din propria problemă rezolvase acea rememorare a chipului şi pistolului lui Gigi! El însă nu putea "funcţiona" la viteza aceea. El o dorea mult prea mult, ca să riste să facă doi paşi în aceeaşi zi! Dacă-şi pierdea acum controlul, femeia aia îi putea spune "Adio"!

Ana era foarte atentă la tot ce spunea şi făcea el. Încerca să înveţe cum să se comporte, în aşteptarea mutării la el acasă! Şi cum ştia că niciodată zâna lui nu va mai ridica un pai duminica, ştia şi că niciodată zâna lui nu va mai face doi paşi în aceeaşi zi! De fapt, nu va mai face nici unul măcar! Îl va lăsa pe el "să conducă dansul"... şi cel mult îl va opri, dacă pasul lui i se părea prea mare. Aşa cum se întâmplase pe covor.

Oftă greu... O supărase? Voia să creadă că nu.

Hm; ea se gândise să-şi facă analizele; lui pur şi simplu nu-i trecuse asta prin minte! Poate şi pentru că el dăduse deja trecutul deoparte, îl cam ştersese din minte şi se concentra asupra viitorului! Acum realiza că Ana avea dreptate. Chiar dacă el ştia deja că nu erau probleme... pentru că presimţea el asta, ea voia să fie sigură. Foarte bine - să-şi facă analizele! Pentru liniştea ei, şi mai ales a mamei lui, aceea era o idee excelentă! Numai că n-avea bani... şi ştia că dacă se oferea să le plătească el, îi va sparge capul cu tigaia! Deci o să tacă şi-o să aştepte. Oricum nu se grăbea să facă acum paşi mari...

Ana-Maria

Gata - plecase. Iar ea trebuia să încuie uşa şi...

Încuie uşa, puse şi lanţul şi reveni în sufragerie. Să reia acum gândurile alea! Deci... Deci, chiar dacă el nu se gândise, aşa ca ea, la necesitatea analizelor, îşi dăduse oricum seama că era prea devreme pentru asta. Că trecuseră prea puţine zile de la rememorarea episodului "Serbia" pentru ca rănile să se fi închis, pentru ca ea să nu mai tresară...

L-ar fi rănit prea mult "constatarea" că el voia şi ea nu. O dată, de două ori... A noua oară, ar fi fost extrem de dureros. Aşa că paşii lui Florentin erau mărunţei, unul câte unul, zi de zi... Ca să nu riste un eşec. Îl înţelegea: exact la fel ar fi făcut şi ea, dacă ar fi fost în locul lui!

Să spere deci că nu se supărase pe ea pentru mica ei "nebunie". Era însă atât de fericită că reuşise să împartă acele amintiri cu cineva, că apăsarea lor era acum mult mai uşoară! Era atât de fericită că el nu fugise mâncând pământul, încât se lăsase dusă de val şi...

Ei bine, era îndrăgostită. Dacă nu-i mai păsa ei de Serbia şi gândul că zâmbise... Era prea multă agitaţie în jurul ei ca să se poată opri să se gândească ce anume simţea pentru Florentin; dar ştia că era îndrăgostită de el. Iar problema mutării ei, a "ce ştiu şi cum o să fac să fie bine" se rezolva relativ simplu. Dacă îl voia pe Florentin - şi-l voia! -, îl voia aşa cum era el. Iar el nu putea fi decât aşa ca familia lui, nu? Deci îi va fi uşor să se obişnuiască cu ei - că doar se obişnuise extrem de repede cu Florentin! În plus, nu trebuia să-şi bată capul să-l schimbe aşa cum voia ea - se va schimba ea şi va fi ca el. Mutarea şi apoi convieţuirea vor decurge deci "şnur"!

Apropo de mutare: ia să se apuce ea de împachetat! La câte haine avea, o să-i ia ceva timp să le strângă pe toate! Se întreba dacă avea în ce să le pună; dar poate că va face o triere şi nu va căra tot camionul de fuste scorţoase.

Lăcrămioara

Privea lung tavanul...

Se părea că romînca făcea progrese. Azi venise îmbrăcată destul de "corespunzător", cu părul prins... Întoarse capul spre soţul ei:

- Ce-ai vorbit cu ea?

- I-am arătat camera, am întrebat-o ce părere are şi-a spus că-i place. Am convenit să se mute mâine.

Se ridică în capul oaselor, încruntându-se:

- Şi acuma-mi spui? Trebuie să strâng acolo!

- N-ai ce strânge: e "bec".

- "Bec", pe naiba! Trebuie măcar să-i golesc fetei şifonierul!

- Ai tot timpul, mâine seară.

- Ioane, ai ceva cu mine?

- Ce nu ţi-a convenit azi?

- ... Ce vrei să spui?

- Că ai tăcut mâlc şi-ai avut momente când ţi-au scăpat priviri încruntate.

- Am tăcut ca să n-o mai văd plângând! Ştii că nu-mi cenzurez cuvintele!

- Ştiu.

- Oricum, nu mi s-a părut foarte deranjată de tăcerea mea.

- Dar toţi ceilalţi şi-au dat seama de schimbare. De ce trebuie s-o tratezi altfel?

- Ca să nu se sperie şi să fugă de Florentin! Ştii cum face fi-tu prin chioşc pe-acolo? Ştii cât de fericit e, de când s-a întors ea?

- Ştiu... Dacă-l vrei fericit în continuare, cenzurează-te. Dar vorbeşte cu ea - că înţelege şi nu se supără cu una-cu două. E inteligentă şi respectuoasă, să ştii!

- Ştiu - şi-am observat că eşti fascinat...

- Sunt doar curios.

- Faci discriminări între ele.

Fu rândul lui să se ridice în capul oaselor:

- Cum adică?

- Cu Mirela şi Ioana vorbeşti despre pâine şi garoafe, patru fraze pe zi. Cu Ana ai pălăvrăgit toată cina.

- Şi n-am voie să pălăvrăgesc cu cineva care ştie să facă asta?

- Rişti să le înrăieşti împotriva ei.

- Nu cred. N-or fi ele prea citite, dar toante nu sunt. În plus, probabil că în maximum două săptămâni îmi satisfac curiozitatea şi n-o să mai am ce s-o întreb.

- Haai, Ioane, fii serios! Ia să taci cinci minute, aşa cum am tăcut eu azi, şi să asculţi discuţia! Fata asta foloseşte cuvinte elevate, nu face dezacorduri, nu se repetă şi nu se bâlbâie! E altfel decât noi toţi!

- E la fel ca Florentin.

- Şi-asta cu ce ne-ajută?

Nu mai primi răspuns - semn că soţul ei înţelesese deja ce voise să spună şi nu se mai încăpăţâna să nege evidentul şi miezul problemei. Ia să-i mai pună o întrebare:

- Am văzut că aţi vorbit în cameră. Ai întrebat-o ce-are de gând?

- Cu ce?

- Cu serviciul.

- Da, am întrebat-o.

Aştepta... degeaba. Se încruntă:

- Şi ce-a spus?

- Că se cunoaşte - şi e antitalent. Dar că va încerca, pentru că nu-i place ce face acum. Şi nu vrea nici să facă notă discordantă.

- Aha... Păi ar fi bine să reuşească! Dacă plecăm toţi de dimineaţă, noi mergem la Piaţa Coşbuc cu fuste largi iar ea la birou cu fustă strâmtă, o să arătăm ca dracu!

- O să-i spun lui Florentin s-o ia cu voi la chioşc sâmbătă sau duminică. Să vadă cum se face, cum se îngrijesc florile... Ştii ce mi-a spus?

Soţul ei zâmbea - deci urma o glumă bună! Zâmbi şi ea şi aşteptă...

- Mi-a spus că florile se pun în vază, se schimbă apa, se taie cozile şi se aruncă atunci când se usucă.

Bufni în râs: curat antitalent!

- Şi că glastra se aşează de obicei pe masă. La soare sau la umbră, depinde unde e aşezată masa.

De data asta hohotea de-a binelea! Doamne, ce fată! Nici nu era de mirare că Ioan o plăcea atât de mult! Avea un stil aparte de-a vorbi şi de-a refuza omul fără să-l supere!

- Hai să-ţi spun şi capacul! Să vedem dacă mi-l amintesc exact... A spus cam aşa: "Privind situaţia cu ochi obiectivi şi ştiind ce fată are mama, şansele de nereuşită sunt mari".

- Atunci poate-ar fi mai bine s-o lăsăm să fie secretară!

- Io-te cum mă-nfurii! Fata e dispusă să încerce - să încerce atunci! Să meargă cu voi, să vadă ce faceţi voi, să-i explice Florentin tot ce-i de explicat şi să exerseze. Iar dacă are două mâini stângi sau face alergie la polen, o să rămână secretară!

Mda, aceea era o bătălie pe care-o pierduse din start! Ia să readucă ea discuţia la tema iniţială:

- E sinceră, frumoasă şi citită - şi v-a ameţit pe toţi. Eu îţi spun, Ioane: din cauza ei or să iasă discuţii în casă. Fetele or să se simtă date deoparte. După ce le-am impus un stil de viaţă şi nişte reguli stricte, o să aducem o romîncă şi-o s-o punem mai sus de ele. Nu-i bine aşa.

- Dă-i una-n cap şi tâmpeşte-o atunci! Nu-i vina ei că o duce mintea! Să pună şi ele mâna să citească - că nu-mi amintesc să le fi interzis asta!

Îl înfuriase - dar trebuise să-i spună asta! Acum tăcea...

- ... Nu ştiu dacă Florentin i-a spus cum merg treburile. Aşa că i-am spus eu azi. O să fiţi şase femei în casă: şase, nu cinci.

- Să vedem ce ştie să facă mai întâi! Nu vreau să risc să ardă mâncarea sau hainele!

- Eşti răutăcioasă.

- Oare?

- Florentin a început să se îngraşe.

- O fi de la dragoste...

- Încetează! Crezi că-l invită la un pahar cu apă? Iar el o refuză atunci când pune mâncarea pe masă? L-ai văzut cum se chinuie să înghită şi mâncarea ta, ca să nu te supere?... Ana ştie ce-are de făcut: a locuit şi cu părinţii, şi singură. Hainele ei sunt curate şi n-au cute. Iar Florentin n-ar avea ochi pentru o îngălată. Sunt sigur că se descurcă.

- Eu dacă o văd că amestecă lucrurile, să ştii că-i spun!

- Chiar te rog să-i spui! Dar cu frumosul!

- Bineînţeles! Ce-s eu, balaurul neamului?

- Cam aşa ceva...

Cam aşa ceva... Oftă greu:

- Uite cum facem. Eu o să încerc să stau mai rezervată, ca să nu o fac să plângă, şi o să încerc să le arăt fetelor că ele sunt cel puţin la fel de importante ca Ana. Măcar să vină la mine să-şi spună nemulţumirile, decât să le aud spunându-i-le ei la masă! Dacă o prind că face ceva anapoda, îi spun eu; dacă văd că a făcut ceva anapoda, îi spun lui Florentin să-i atragă atenţia.

- Te-ai gândit foarte bine. Şi cum văd că te-ai gândit deja serios la asta, bag seama că nici ţie nu-ţi displace aşa noră...

La naiba! "O prinsese"! Ridică din umeri:

- Dacă băiatul meu e fericit, ce să am cu ea?!

- Ce-ai avut şi cu Mirela, în primele două luni?

Aa, dezgropa trecutul? Nu mai apucă să riposteze:

- Îţi faci griji aiurea. Vorbeşte cu Florentin mâine, la chioşc. Dacă vrei, o iau pe Ileana cu mine.

- Nu-i nevoie. O să vorbesc.

Şi cam aceea fusese discuţia, nu? Să se odihnească acum, dacă voia să se trezească cu jumătate de oră mai devreme ca să golească şifonierul! Când venea de la chioşc trebuia să dea cu aspiratorul, să şteargă praful, să-i pregătească fetei aşternuturi curate...

12 noiembrie 2002 - marţi

Florentin

- Ilenuco, nu iei tu ceva de mâncare?

Sora lui se grăbi să iasă; mămica lui închise uşa şi răsuci semnul din geam. Se întoarse apoi spre el:

- Chiar o vrei pe fata asta? Şi ai grijă ce spui - că e ultima oară când te-ntreb!

- Oof, mămicule, tot n-ai înţeles că da?

- Voiam să fiu sigură...

Ce gânduri negre îi chinuiau mămica?

- ... Ce nu-ţi place la ea?

- E prea deşteaptă şi prea ruşinoasă. N-ai văzut aseară? Taică-tu e fascinat, a vorbit numai cu ea, a glumit cu ea... Or să fie probleme.

- Ce probleme?

- Cu Ioana.

Aa, la asta se referea?! Se grăbi să-şi spună părerea:

- Lasă, că abia aştepta să scape de sub observaţia lui, să nu-l mai audă apostrofând-o!

- Ştii bine că nu-i aşa.

- Şi vrei să vorbesc cu Ana, să pară mai fraieră?

- Hai, că mă înfurii!

Da, şi asta nu era bine!

- Mămico, eu pe ea o vreau. Toantă sau geniu, ruşinoasă sau tupeistă, ea e. Trebuie să o integrăm cumva fără să se supere nimeni!

- Nu prea ştiu cum să facem asta...

- Nu mai vorbiţi atât de mult cu ea!

- Probabil că asta vom face. O să fie şi ea mulţumită că nu mai roşeşte atâta... Numai să nu se simtă marginalizată.

- Nu cred.

- ... Mă rog; ce-o fi, o fi! Întâi să o vedem mutată în camera de oaspeţi - şi ne-om descurca noi! Auzi? Ia fii tu atent, că-l ştii pe taică-tu. Fără vizite nocturne, fără chicoteli şi fără ruj pe cămăşi; auzi? Până la nuntă ai "interzis"!

- Lasă, că ştii că-l ştiu pe tata.

- Dar ea nu-l ştie; şi o să ai o problemă.

- Nu cred. Nu s-a întâmplat nimic notabil de când s-a întors, aşa că...

- Aşa că o s-o ai sub nasul tău seară de seară. Să nu te pună necuratul să-l înfurii pe taică-tu - că ştii ce urmează!

- Da, ştiu.

- Şi-ar fi păcat să se simtă ea prost din cauza bărzăunilor tăi.

- Am spus că ştiu!

- ... Ai vorbit cu ea? I-ai spus ce-o aşteaptă?

- I-am spus. Nu cred că a înţeles, pentru că nu sunt bun la dat explicaţii şi nu mi-a fost uşor să-i spun regulile. Dar le va respecta, şi-o să înţeleagă ea mai devreme sau mai târziu de ce se face într-un fel şi nu în alt fel.

- Nu te baza pe asta. Din păcate, erai singurul pe care l-ar fi crezut; dacă mă apuc să-i explic eu, n-o să mă creadă. Iar pe Mirela şi Ioana să nu te bazezi. Luminiţa e prea mică pentru discuţii savante, Ileana n-are nici o şansă să fie coerentă... Va fi vai de ea şi de noi.

- ... Ce să fac, dacă nu pot să vorbesc despre asta?!

- Găseşte pe cineva care poate. Şi în care are ea destul de multă încredere. Sau ia-i o carte, că presupun că-i place să citească!

- Ce să-i iau? Manual de comportament rrom? Nu s-a scris încă.

- Băi, nu mă enerva!

Dar ştia că n-avea dreptate! Mă rog - avea dreptate spunând că numai el ar fi avut oarecare sorţi de izbândă şi tocmai el era mutulică...

Ileana deschise uşa, mirată de semnul din geam.

- Ce-i, ce-ai văzut?

- Păi am închis?

- Păi nu vrei să mănânci liniştită?

Corect! Masa se golea repede de funde şi celofane...

Dacă mămica lui ar fi vrut totuşi să vorbească ea cu Ana, ce bine-ar fi fost! Dar...

Ana-Maria

Coborî din autobuz: să se grăbească acum să împacheteze, nu?

Oare cum o va privi azi viitoarea ei soacră? Ea se va duce la chioşc, va saluta politicos, iar Florentin se va grăbi să-şi ia geaca şi s-o urmeze. Va primi deci încă o privire-laser? Sau o va înţelege că nu putea căra singură tonele de haine pe care le văzuse aseară pe rafturi?

... Măi, să fie! Chiar atât de grăbit era? O aştepta în faţa chioşcului?

- Bună.

- Bună.

Un sărut pe cinste! Aoleu! Sub ochii mamei lui? Întoarse imediat capul spre chioşc; el începu să râdă:

- Am închis la prânz - că se grăbea să dea cu aspiratorul, să şteargă praful...

Aha! Oftă greu:

- Crede că n-aş fi dat eu?

- Ba da; dar rândul tău vine de mâine-ncolo. Hai.

Corect! La urma urmei, observase şi ea ce curăţenie exemplară era în casa soacrei ei! Doar nu se aştepta să găsească praf pe măsuţa din camera de oaspeţi! Descuie uşa scării şi fu imediat luată în braţe. Şi sărutată din nou.

Ei, poftim! El făcea paşi - şi tot el o certa că se grăbea! Cine să-l mai înţeleagă?!

Ajunseseră la lift... şi-o sărută... urcaseră în lift... şi-o sărută... Reuşi să descuie uşa şi intră; iar la vederea sacoşelor, Florentin se încruntă:

- Stabilisem că te ajut!

- Am lăsat şi pentru tine, nu te îngrijora!

Aveau o grămadă de strâns! Scoase sacoşele şi se grăbi spre lada cu pantofi: să înceapă "metodic"...

Florentin

Gata - vedea poarta. Iar el nu-şi putea scoate zâmbetul ăla de pe chip, pentru că Ana se muta azi la el acasă...

Culmea era că nu se îngrijora chiar deloc! Deşi discuţia cu mama lui îl pusese pe gânduri, ştia că se vor descurca ei cumva iar cumnatele lui nu se vor încrunta prea tare pentru atenţia pe care-o va primi zâna lui. La urma urmei, era sigur că Ana va prefera să stea mai mult în camera ei cel puţin în prima lună! Era prea timidă ca să "comenteze" cu voce tare lucrurile care nu-i vor conveni, dar i le va spune lui. Iar el va rezolva toate problemele, cu diplomaţia necesară fiecăruia...

Intră în casă:

- Bună seara.

- Bine-ai venit. Unde-i Ana?

- A rămas să împacheteze mai departe.

Arătă spre cele 6 sacoşe burduşite; mămca lui zâmbi:

- Şi nici n-are destule sacoşe, nu?

Aprobă, zâmbind - că avea o zână cochetă foc!

- Lasă-le în camera ei şi vino să-ţi dau alte sacoşe. Şi ia şi valiza ta, că poate-o fi de ajutor.

Corect! Ah, cum de nu se gândise la valiză? Şi cele două genţi de voiaj erau bune! Tăticul lui îl puse în dificultate:

- Mă, de ce n-ai spus că are multe haine? Veneam cu maşina!

- Lasă, că ştiu că ai băut.

În fiecare seară, când ajungea acasă, tatăl lui "servea" un pahar cu bere rece. Luă valiza, îndesă sacoşele înăuntru şi se grăbi să iasă.

- Mă, câte drumuri mai ai de făcut?

- Cred că vreo patru.
- Roberto, ia maşina şi du-te şi ajută-l pe frati-tu.

Da, Roberto mai era cum mai era; dacă ar fi apărut cu tatăl lui, Ana ar fi roşit violent şi-ar fi tăcut toată seara! Îi ascunsese calmantele, aşa că...

Ana-Maria

Uşa se deschise larg iar el zâmbi şugubăţ:
- M-am întors cu întăriri.

Ridică mirată sprâncenele...
- Roberto e jos, cu maşina.
- Şi de ce l-ai lăsat jos?!
- Acolo a vrut el să stea. Uite, am adus şi valiza şi nişte sacoşe.

Ea aprobă şi reveni spre dulap. Luă patru sacoşe şi se grăbi să iasă: dacă încărca Dacia îndeajuns de mult, poate reuşeau să se întoarcă doar ei doi, pe jos, ca într-o plimbare...

Lăcrămioara

Gata? Plecaseră?... Da; plecaseră amândoi. Intră în camera de oaspeţi, aprinse lumina...

Sacoşele erau aliniate frumos la perete... Vedea clar, conturate prin plastic, teancurile cu haine. Erau ca un fel de cărămizi - cămăşile, bluzele şi pantalonii erau ordonate frumos, "la linie". Asta era bine; era încurajator. Dacă era ordonată, se puteau înţelege bine. Făcu încă un pas spre sacoşe; privi lung gulerul cămăşii... Era alb, scrobit bine şi călcat "ca la carte".

Aşa că zâmbi şi ieşi - să se ducă să le pregătească şi lor cina. O să le facă o salată delicioasă...

Ana-Maria

Ei bine, împachetase tot. Făcuse de trei ori turul casei, privise totul cu ochi atenţi şi nu mai avea nimic de luat. Roberto plecase deja cu Dacia burduşită, Florentin fuma în bucătărie... Ridică receptorul şi formă numărul proprietăresei.
- Da.
- Bună seara. Ana sunt.
- Aa, bună, Ana.
- V-am sunat să vă mulţumesc că m-aţi păsuit până acum şi să vă spun că tocmai am terminat de împachetat. Mâine, dacă doriţi, vă fac o vizită să vă las restul de bani şi cheile.
- Ah, fir-ar să fie! Mâine dimineaţă plec la Reşiţa! Dar mi-ai promis că vii să-mi spui cum s-a întâmplat de-ai divorţat de băiatul ăla!
- Da, ştiu - dar am fost ocupată cu serviciul şi...
- ... Promite că-mi faci o vizită într-o zi!
- Promit!
- Lasă cheile şi banii la vecina de vizavi; o să le iau eu când trec pe-acolo.
- Bine. Încă o dată, vă mulţumesc din suflet că m-aţi înţeles şi m-aţi ajutat.
- A fost plăcerea mea!
- La revedere.
- La revedere.

Închise, zâmbind slab... Ehei, se întâlnea munte cu munte, darămite om cu om! Într-o zi o să se întâlnească cu proprietăreasa, care era o femeie fantastică, şi va încerca să-i spună măcar o parte din necazul pe care i-l adusese "băiatul ăla". Şi va păstra legătura cu ea; în fine, va încerca - deşi nu prea ştia la ce i-ar mai fi folosit...
- Gata?
- Gata.

Florentin ridică două sacoşe şi ieşi. Îl urmă, zâmbind slab...

Peste un sfert de oră, va începe o nouă viaţă. Spera din tot sufletul să-i facă faţă! Nu se ştia o fiinţă sensibilă, iar Serbia îi bătucise bine pielea! În plus, oamenii aceia o ajutaseră mult prea mult ca să se îngrijoreze că se puteau schimba acum! Şi ştia deja că nu puteau fi altfel decât băiatul lor! Deci o să-i fie şi ei, în sfârşit, bine...

Încuie uşa de două ori şi apăsă soneria vecinei de vizavi. Bătrâna descuie grăbită uşa...
- Sărut mâna. Am o rugăminte mare...
- Bună seara, vecină. Da, spune!
- Pot să las la dvs cheia de la apartament şi restul de chirie?

Şi-o ruga mult, din privire, să nu încerce să afle de ce pleca... Bătrâna aprobă şi zâmbi:
- Da. Sigur că da!

Bun; îi dădu plicul şi cheia... şi se grăbi să urce în lift:
- Sărut mâna.
- La revedere, Ana.

Bun! Coborau... Nu prea avea ce spune. Nici Florentin nu spunea nimic. Dar, ce-ar fi trebuit să spună? Oare el se întreba cât de greu îi era ei să plece de aici ca să se mute la el? Oare se întreba dacă regreta că se muta la el? Oare...

Îl privi pe sub sprâncene... Nu; nu se gândea la prostii, aşa ca ea. El zâmbea. Aşa că...

Ieşiră în faţa blocului şi luă ea una dintre sacoşe. Strânse apoi mâna rămasă liberă şi porni spre casă...

Florentin

Hm; Ana lăsase cheia la o vecină. O auzise vorbind cu proprietăreasa la telefon, o văzuse verificând fiecare colţişor al apartamentului... Zâna lui plecase definitiv din apartamentul cu două camere. Nu lăsase nimic în urmă, nu uitase nimic...

În sfârşit, va fi lângă el! O va avea lângă el, la distanţă de-un zid! Vor pălăvrăgi ore întregi pe fereastră, pentru că aveau camerele alăturate iar între geamuri erau doar 50 cm de zid! Anei îi va plăcea asta foarte mult. Întrucât era deja nouă seara, azi vor mânca singuri. Apoi ea o să înceapă să-şi aşeze lucrurile... Oare când îi va arăta mămica lui casa - azi sau mâine? De obicei, familia lui se ducea la culcare pe la 9,30. În cinci minute, ei ajungeau acasă. Deci? Ce vor discuta ei doi la cină, în şoaptă? Teorie sau practică?

Descuie uşa şi-i făcu semn să intre. Ana se conformă, salută şi fu salutată... Mămica lui se ridică imediat:
- Bine-ai venit! Hai să-ţi arăt ce-i pe-aici!

Deci întâi instructajul. Mai bine aşa: dacă Ana avea nelămuriri, îi putea explica el ce şi cum, iar mâine nu vor exista nici un fel de probleme! Le urmă în camera Anei şi lăsă sacoşa lângă celelalte. Mămica lui îl expedie scurt, în romanes:
- Du-te şi încălzeşte mâncarea.

Bine; să le lase să discute amândouă. La urma urmei, de ce se temea aşa? Ştia că mămica lui o primea pe Ana "cu normă întreagă", nu?

Ana-Maria

Ei bine, rămăsese singură cu viitoarea ei soacră... care începu să râdă:
- Aici cred că totu-i clar, nu? Şifonier, dulap, ladă, noptieră. Lucrurile lasă-le pentru mâine, că oi fi şi tu obosită şi mâine te duci la muncă! Hai să-ţi arăt restul.

Se grăbi să o urmeze... în baie.
- Foloseşte cu încredere tot ce găseşti pe-aici. Coşul roz e al nostru, coşul albastru e al lor. Nu le amesteca. De obicei rufele se spală atunci când sunt rufe de spălat şi se calcă atunci când sunt rufe de căl-

cat. Înţelegi, nu?

Aprobă: cine vedea maldărul de rufe, le băga în maşină! Nici o problemă! O să-l întrebe pe Florentin dacă putea să-şi facă o sacoşică cu rufele ei murdare - pentru că nu putea accepta ca soacra ei să-i spele rufele! Sau vreo cumnată eventual!

- Frânghiile funcţionează pe acelaşi principiu.

Aprobă din nou: adică acolo îşi va pune bluzele şi fustele la uscat. Tot separat, ei de ele. Nu se uitase dacă avea calorifer în cameră; bănuia că avea! Dacă nu, va improviza ea ceva pentru lenjeria intimă! Ieşiră în holul mare şi urmări degetul soacrei ei:

- Dormitorul lui Florentin, bucătăria, dormitorul nostru, livingul mare. Din living, dormitorul lui Roberto, dormitorul lui Marcel, camera lui George şi Ionuţ, a doua baie, camera Luminiţei şi-a Ilenei. În beci se intră prin spatele casei, unde e o cămară; dar mă îndoiesc că o să ai treabă pe-acolo! Mai intră câte-un şoarec, sunt păienjeni... Pe-acolo trece doar Ioan, din când în când.

Aprobă şi-o urmă în bucătărie.

- Aici e locul meu de muncă. Dar dacă ai poftă să găteşti ceva, oalele sunt în dulapul mare, farfuriile în dulapul mic, tacâmurile şi alte mărunţişuri prin sertare. Să le cauţi - că mereu li se schimbă locul, după cine le aşează. Frigiderul e al tuturor; să nu te prind că ţi-e ruşine să te apropii de ce-i înăuntru! Iar aprovizionarea o facem noi. Mâncaţi şi voi şi odihniţi-vă. Florentine, maică, la cât te scol mâine?

- Ca de obicei: trei jumate.

Cee? Trei jumate?

- Poftă bună.

- Mulţumim.

Şi cam atât: uşa se închise şi rămaseră singuri. Florentin o privea cu ochi curioşi... Mai bine să tacă acum: nu era prea sigură că mama lui Florentin chiar plecase la culcare.

Mm, ce bună era! Cum de rămăsese Florentin atât de slab până acum? Ea cu siguranţă se va rotunji simţitor! Dar el se trezea la trei jumate...

- ... Voi plecaţi la trei jumate?

- Da: la patru ajungem la piaţă, luăm florile şi ne răspândim pe la chioşcuri.

Aha! Se grăbi să-şi răspundă la întrebarea “cine încuie uşa după mine”:

- Eu plec la opt. Mai e cineva acasă la ora aia?

- Cel puţin Mirela. Sau Ioana. Sau amândouă.

Aa, aşa era! Doar nu lăsau copiii singuri acasă! Nu se gândise...

Era obosită, emoţionată, se întreba în ce categorie intra tonul soacrei ei... I se vorbise calm, o văzuse zâmbind neutru şi nu prea ştia...

- La ce te gândeşti?

- La nimic: sunt obosită.

Era obosită. În plus, nu voia să facă acum acea discuţie! Dacă mai era şi altcineva treaz la ora aia?

Deci se va duce în camera ei... În primul rând, să-şi facă patul. Apoi, să-şi scoată din sacoşe o cămaşă, o fustă şi-un pulover pentru mâine. Şi şosete, pentru că trecuse deja la cizme...

- Tu eşti supărată.

- Nu sunt! Îmi făceam planul pentru seara asta.

- Sper că nu te-apuci să-ţi aşezi hainele!

- Nu; mă gândeam ce să scot pentru mâine, să nu se şifoneze.

Nu era el prea convins, dar nu mai avea ea putere să-l convingă: era frântă de oboseală! Iar mâncarea era delicioasă... Televizorul nu se mai auzea; de fapt, nu auzea decât zgomotele lor. Şi cum uşa bucătăriei avea geam din sticlă mată, se întreba dacă nu cumva lumina îi ţinea pe ceilalţi treji...

Bun! Florentin tocmai scosese pachetul de ţigări. Ia să se facă ea utilă şi să strângă masa! Că doar nici acasă n-o lăsa întinsă! El fuma; ea spăla vasele, le punea în uscător, ştergea masa...

Şi-acum, că el terminase ţigara iar ea terminase de strâns, să meargă la culcare! Ieşiră din bucătărie, el o conduse la uşa ei şi-i fură un sărut:

- Sigur nu eşti supărată?

- Fii serios!

- Voiam să-ţi spun...

Florentin coborî mult vocea:

- Familia mea obişnuieşte să vorbească numai romanes. Ai văzut că sunt oameni deschişi şi spun ceea ce gândesc. Atunci când vorbesc romanes, te asigur că nu vorbesc despre tine. Dacă vor să vorbească despre tine, o vor face în română. Iar eu sunt garantul faptului că nu se vor folosi de limba asta ca să vorbească despre tine, în spatele tău.

Aprobă cu capul: era sigură că părinţii lui nu vor face aşa ceva!

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Intră în camera ei, închise uşa şi aprinse lumina. Alelei, ce de haine! Trebuia să facă urgent trierea şi să scape de ele, că nu încăpeau în şifonier! Poate-l convingea pe Florentin să-i lase valiza; şi poate mai aveau fraţii lui o valiză liberă, să îndese în ele lucrurile de vară şi să le pună pe şifonier! Sau să caute două-trei cutii de carton? Se gândea să nu facă molii, să-i umple soacrei ei casa cu mici zburătoare mâncăcioase!

Să tragă canapeaua?... Da’ ce, n-avea loc aşa? Sigur că avea! Şi nici nu mai făcea zgomot! Aşeză cearceaful şi perna, îşi alese din sacoşe ce-i pică la mână de la suprafaţă, stinse lumina şi se întinse pe canapea: îi era somn...

Florentin

I se păruse preocupată şi puţin încruntată. La ce se gândea Ana? Cu ce-şi chinuia mintea? Ea nu ştia că el era oricând la dispoziţia ei, cu răspunsuri la orice întrebări? De ce nu-i spunea? De ce nu-l întreba?

Trase cuvertura şi deschise geamul. Zâmbi slab:

- Ana...

Ana-Maria

Hei! Ce era asta?... Aa, o striga la geam! Corect! Aveau camerele alăturate! Perfect! Bufni în râs şi se grăbi să deschidă şi ea geamul. Îl privea mirată, amuzată... Florentin întinse mâna spre ea:

- Sigur nu eşti supărată pe ceva... sau cineva?

Se grăbi să-i strângă mâna, pe sub geamuri:

- Sigur-sigur.

- Cum ţi se pare camera?

- E perfectă. Şi poziţionarea e trăznet...

Florentin bufni în râs. Râdea şi ea, privindu-l lung... Unul dintre vecini asculta manele. Într-o curte ceva mai îndepărtată, un câine lătra leneş, “din principiu”... Ridică privirea spre cer: era limpede, plin de stele, şi prevestea un ger straşnic!

- Ei? Nu mi-ai spus: cum ţi se pare soacră-ta?

Ah, ce rău era! Roşi violent şi plecă imediat capul: ce, voia şi-un răspuns?

Florentin

Nuu, Ana nu era supărată. În orice caz, nu părea supărată pe mama lui! Pentru că acea întrebare ar fi trebuit s-o facă ori să se încrunte, ori să bălmăjească un răspuns în pripă - iar ea zâmbea şi roşise violent. Deci mămica lui nu se grăbise să-i ofere o mostră de înţepătură. Mai ales că n-avea de ce!

Ştia la ce se gândea Ana; mă rog, la ce se gândise azi, în timp ce împachetase. Plecând din acel apartament, nu mai aveau locul lor de drăgălăşenii şi săruturi nesupravegheate. Evident, nu va fi ea de acord cu vizitele nocturne în camera ei sau a lui. Era evident că nici nu putea fi vorba de giugiuleli de faţă cu părinţii sau fraţii lui! Poate

de-aici, umbra de tristeţe. Dar va rezolva el problema asta chiar mâine! Şi nu o problemă - va rezolva două! Mai avea un plan, strânsese bani cam de multişor iar mâine va rezolva şi problema secretului pe care-l ascundea încă din ziua divorţului ei! Dar mai întâi să-şi liniştească zâna!

Ana-Maria

- Ştiu la ce te gândeşti.

Zău? De unde ştia el, dacă nici ea nu prea ştia la ce se gândea acum? Dar să nu lungească discuţia: el ştia deja, aşa că era perfect!

- Mă voi ocupa mâine de asta.

Bine! Dacă aşa voia el...

- ... Noapte bună, Ana.
- Noapte bună.

Şi cam atât: să închidă repede geamurile, înainte să doarmă amândoi în iglu-uri! Coborî jaluzeaua, se schimbă şi se întinse în pat. Mm, ce pufoasă era plapuma! Se şi încălzise!

Şi-acum, ultimele socoteli, "la rece"...

Va folosi tot ce vedea în baie. Şampon avea; şi pastă de dinţi, şi periuţă, şi deodorant - adică soacra ei se referise la detergenţi, lighean eventual, maşina de spălat şi fierul de călcat. De spălat, îşi spăla singură hainele: că era mare, nu trebuia să i le spele cineva. Cu riscul de-a lăsa impresia că nu voia să-şi amestece hainele cu ale lor! Le va spune motivul, dar numai dacă o vor întreba. Poate vor înţelege şi fără să-i atragă atenţia... De fapt, era fată isteaţă; va strânge hainele într-o sacoşică, în camera ei, şi odată va spăla tot coşul din baie! Apoi, în bucătărie, va ajuta la absolut totul. Va face exact cum făcuse şi acasă, în Braşov. Şi cum "primise dezlegare" la folositul oalelor, o va face şi pe-asta atunci când va observa că soacra ei era prea obosită ca să mai gătească. Partea cu frigiderul o cam făcuse să roşească; dar va avea grijă să ia şi ea un mezel, o verdeaţă, un suc şi prăjituri. Chiar dacă "aprovizionarea o făceau ei". În rest...

Mai departe de sufragerie nu avea de ce să intre. Întrucât "stingerea" se dădea mai devreme de ora 10, va sta în camera ei şi-şi va face de treabă cu ale ei!

Tot mâine, va discuta cu Florentin problema aportului ei la cheltuielile casei. Chiar dacă se vor certa pe tema asta. Nu va sta ca nesimţita cu salariul în buzunar, aşteptând să facă părinţii lui aprovizionarea!

Şi-acum, la culcare!

13 noiembrie 2002 - miercuri

Lăcrămioara

Aprinse lumina, intră în bucătărie şi închise uşa. Privi apoi cu ochi critici masa, scrumiera, chiuveta, aragazul... Până aici, era bine. Fusese sigură că viitoarea ei noră nu va lăsa vasele nespălate chiar din prima seară - nu era deci mirată că găsea curăţenie. Se apropie de masă, trecu mâna peste muşama... Luă o farfurie din uscător... Şi le puse pe toate la loc. Era mulţumită: muşamaua fusese ştearsă cu cârpa udă iar farfuriile "scârţâiau". Aici vor avea o problemă - Ioana nu era "maestră" la spălat farfurii. Uneori, socrul ei o "prindea" cu marginile unsuroase şi-i atrăgea atenţia. Problema nu se repeta şi cu Ana. Ioana va avea deci în curând o nemulţumire...

Venirea acelei tinere acum, înainte ca Ioana să nască, era o mare problemă. Ioan era hotărât ca, imediat cum nora lui năştea al doilea băiat, să cumpere o casă cât mai aproape, de la unul dintre vecini, şi să-l mute acolo ori pe Roberto, ori pe Marcel. Iar balanţa înclina mai mult spre Marcel. O singură noră nemulţumită de "concurenţa" Anei mai era cum mai era; mai ales că Mirela era mai vârstnică decât Ioana, mai înţelegătoare şi nu se repezea berbeceşte să ridice vocea şi să spună lucrurilor pe nume. Dar până la naştere şi mutare, mai era ceva timp. Vor urma câteva luni "de foc"...

Se obişnuise cu gândul că Florentin se va însura cu Ana. La urma urmei, de ce să nu recunoască? Începuse s-o placă! Ştia însă că fata asta era prea citită ca să agreeze mult timp conversaţiile lor şi felul lor de-a fi. Florentin nu-i explicase nimic - îi trântise regulile şi-o lăsase să deducă singură de ce şi cum. Îi va fi greu să se obişnuiască cu ei... Iar un om atât de tăcut şi ruşinos acumula în el picătură cu picătură - iar când răbufnea, răsturna totul. Se temea de acea răbufnire. Ioan sigur n-ar fi înţeles-o! Iar dacă soţul ei o va lua de ciuf şi-o va azvârli pe uşă afară, Florentin o va urma fără să clipească - pentru că el terminase liceul, luase bacalaureatul "pe bune" şi se apropia cât de cât de nivelul ei. Şi-o înţelegea. Iar plecatul de la ei era inadmisibil...

Vor avea probleme. Mari.

Florentin

Mm, cât de dimineaţă era! De ce naiba vindeau oamenii ăia florile la orele astea nebune? Nu se puteau apuca şi ei pe la şapte-opt?

Pe la şapte-opt, mămica lui deja număra primele câştiguri şi punea "crema" la fustă. Aşa că trebuia să se schimbe, să-şi dea cu apă pe faţă şi să iasă înainte să-şi înfurie tatăl. Mai ales azi, în prima zi cu noua noră sub acoperişul lor!

Blugii, o cămaşă, puloverul şi gata! Dădu să iasă, dar îşi aminti de geacă; o scoase din şifonier şi porni spre cuier. Aruncă o privire complice uşii ei... Se simţea atât de ciudat ştiind-o acolo, în spatele uşii ăleia!

- Hai, că acuşi apare taică-tu!

Mămica lui "îl readusese la ordine" - alergă deci în baie.

Ana-Maria

Deschise încet ochii... Aoleu, întârzia la serviciu! Sări în picioare, văzu că era abia ora şapte şi zâmbi: trebuia neapărat să-şi cumpere un deşteptător! Se schimbă, îşi perie atentă părul... Şi-acum, să dea ochii cu cumnatele lui Florentin!

Ieşi din cameră şi se întoarse imediat înapoi: din bucătărie auzea o hărmălaie de nedescris! Aşa că mai bine îşi lua fardurile şi făcea o

"escală" la baie. Şi-şi va nota pe lista de cumpărături şi-o oglinjoară - ca să se fardeze în linişte în camera ei.

Când deschise uşa bucătăriei, începu să râdă: băieţii alergau în jurul mesei, Mirela punea farfuriile iar Ioana cotrobăia prin frigider.

- Bună dimineaţa.

- Neaţa. Bine-ai venit.

- Bine v-am găsit.

Ioana ţipa la copii, în romanes; Mirela nu-i băga în seamă, de parcă nici nu existau... Pe aragaz "trona" un ibric de-un litru, plin ochi cu cafea. Dar mai întâi trebuia să mănânce măcar un sandwich. Numără farfuriile, constată că nu se aşteptaseră să fie şi ea pe-acolo, aşa că-şi scoase singură o farfurie şi-o furculiţă - iar Mirela se repezi să se scuze:

- Ah, iartă-mă! Dar e dimineaţă, drăcuşorii ăştia fug pe-aici iar eu pur şi simplu am uitat că te-ai mutat aseară!

- Nu-i nimic!

Ioana terminase cu frigiderul; îl redeschise ea şi primul lucru pe care îl văzu fu dulceaţa. Va mânca deci dulceaţă. Se aşeză lângă ele la masă...

- Şi cum ţi se pare la noi?

Ioana căuta de vorbă? Nici o problemă! Chiar se întreba când o s-o observe! Ridică din umeri, zâmbind:

- Din punctul meu de vedere, e perfect.

- Stai să vină seara!

- Ştii tu ceva ce-ar trebui să mă îngrijoreze?

- Da: privirile socrilor tăi!

- Din câte mi-au spus, nu se aşteaptă să fiu perfecţiunea întruchipată.

- Iar tu să nu te aştepţi să nu-ţi atragă atenţia imediat cum văd ceva în neregulă. Ionuţe, treci la masă!

Nuu, piciul nu voia să mănânce! El avea de făcut ture! Ioana se ridică, bombănindu-l în romanes, şi-l prinse de mână. Două palme la fund, iar piciul "poposi" prompt pe scaun...

- Şi unde lucrezi?

Mirela abordase un ton mult mai paşnic decât Ioana. Se grăbi să-i răspundă:

- La o firmă care produce cosmetice.

- Aa, frumos! Şi ce lucrezi acolo?

- Sunt asistenta directorului de producţie.

- ... Sună complicat.

- Un soi de secretară care face şi calcule.

- Aha! Şi directorul ăsta cum arată? Că Florentin e gelos, să ştii, şi iute la mânie!

- E foarte prezentabil, veşnic elegant, vorbeşte frumos, îmi aduce zilnic fructe de sezon... Dar toate astea se explică la vârsta lui; că a cam împlinit 60 de ani...

Mirela bufni în râs; Ioana zâmbea doar. Râdea şi ea, atentă la întinsul dulceţii pe felia de pâine, întrebându-se ce anume ar convinge-o pe cumnata ei să nu mai fie atât de acră...

- Şi şeful cel mare?

- Şeful cel mare e de treabă. Nu se supără când amestec faxurile şi uit să-i duc corespondenţa...

- Aha! Bun! Şi ai multe colege?

- Păi am ceva colege - că e firmă de cosmetice! Dar la birou sunt doar patru fete.

Ioana se ridică şi ieşi; Ionuţ o urmă imediat. Uşa se închise corect; reveni la idee, ca şi când nimic nu se întâmplase:

- Sunt însă trecute de 25 de ani iar eu sunt foarte ocupată cu bătrânelul. Nu avem confidenţe sau mari prietenii...

Se ridică: ea una se săturase! O cafeluţă - şi fuga la serviciu! Îşi spăla conştiincioasă farfuria... Mirela se apropie şi scoase două ceşti; i se şopti conspirativ, la ureche:

- Să nu te superi pe ea: şi la prima sarcină a fost la fel. Cică aşa sunt gravidele: acre, nu le convine nimic, sunt ţâfnoase... Şi nea Ioan o ia la rost când o vede aşa; dar ea ce să facă, dacă nu simte nevoia să zâmbească?!

Aprobă scurt cu capul: deci aşa se explica...

Iar Mirela îl numea pe dl Manolache "nea Ioan"... Nu se gândise la asta! Ea cum îşi va striga viitorii socri?

"Tata" şi "mama" era exclus - pentru că, în ceea ce-o privea pe ea, acei oameni erau mult prea buni ca să-i strige aşa! Opinia ei despre "tata" şi "mama", varianta originală, nu era fantastică... Să-i strige pe numele mic era exclus - pentru Dumnezeu, ei aveau o vârstă iar ea nu era nesimţită! "Dl Manolache" suna prea protocolar... Păi, cu ajutorul lui Dumnezeu, nu va trebui să-i strige prea curând! Dacă va voi să le spună ceva, se va duce direct la ei, se va aşeza în faţa lor şi le va spune pur şi simplu! Ar fi trebuit să funcţioneze...

... Iar când nu va mai funcţiona, le va spune "dl Ioan" şi "dna Lăcrămioara". Le va explica şi de ce, dacă o vor întreba... Numai să fie şi ei de acord! La urma urmei, dacă tatăl lui începea să râdă şi spunea un "Fii serioasă! Spune-mi tata!", ea ce mai putea face?! Mm... Complicată problemă!

Luă şi farfuria Mirelei şi-o spălă; nu auzi nici un comentariu, semn că într-adevăr treaba se împărţea frăţeşte, şi reveni la masă, unde-o aştepta cafeaua. Mirela se aplecă spre ea şi coborî mult tonul vocii:

- Îţi spun un secret: să nu amesteci rufele! Să nu vezi în faţa ochilor decât coşul roz! Şi să-ţi iei fuste mai lungi. Crăpate, franjurate, negre sau albe, nu contează: lungi să fie! Pân' la călcâie!

Aprobă scurt:

- Ăsta era şi planul meu, dar aştept ziua de salariu.

- Aa... Dacă vrei, vorbesc cu Roberto şi te împrumutăm noi!

- Stai liniştită; la o adică, mă îmbrac în pantaloni. N-o fi o tragedie până pe 1, nu?

Ochii Mirelei îi arătau că era totuşi important...

- ... Şi-ţi trebuie şi vreo două fuste de casă. Mişcarea cu treningul funcţionează cel mult o săptămână, înainte să te ia nea Ioan la rost. Dacă vrei, pot să-ţi împrumut eu - că am o grămadă!

Se gândi câteva secunde... şi şopti, încruntându-se un pic:

- Mai bine nu; şi-aşa nu prea zâmbeşte...

Îşi privi ceasul şi se ridică: mai bine să plece acum, mai devreme, decât să continue discuţia aia! Îşi spălă ceşcuţa şi dădu să iasă; vocea Mirelei o opri însă:

- Poţi să fii liniştită: totul e OK. Chiar dacă uneori o să ţi se pară altfel. Iar dacă ai întrebări sau nelămuriri, aici sunt!

Începu să râdă:

- Pregăteşte-te! Am fugit la serviciu. Pa.

- Pa.

Ieşi, închise uşa... Deci avea deja un aliat. Foarte important, după părerea ei! Avea şi un membru al familiei neutru spre nemulţumit - explicaţia pe care-o primise pentru comportamentul Ioanei nu era foarte mulţumitoare şi nu justifica anumite ciudăţenii pe care le observase când venise în vizită. Importantă însă era opinia soacrei ei... şi mai ales a socrului ei. Pe care nu le va afla decât poate peste-o săptămână.

Să plece la serviciu deci! Bătrânelul ei era un dulce, dar nu suporta întârzieţii!

Florentin

Deschise uşa şi aruncă peste umăr:

- Vezi că mă duc la complex.

- Nu sta mult, că avem treabă.

Daa, sigur! O grămadă de treabă! Se uscau florile-n găleţi de câtă treabă aveau! Dar probabil că mămica lui bănuia ce voia să ia de la complex... În privinţa aceea, n-aveau ce să discute, ce să-l sfătuiască. Trebuia să împace şi lumea lui, şi lumea ei. Iar apropo de lumea ei, el avea o mare restanţă!

Oare ce model să aleagă?... Se va orienta la faţa locului.

Ana-Maria

Şi-acum, să se urnească morişca! Apăsă butonul. Paşii se apropiară în fugă, uşa se deschise iar Florentin se grăbi să iasă. Şi să-i fure un sărut. După care-i zâmbi:

- Bună.

- Bună.

Intră, constată că în sufragerie nu era nimeni, că nici pe hol nu era nimeni...

- Fug să mă schimb.

El aprobă şi intră în bucătărie. Păi să se grăbească, nu? Nu voia să fie nepoliticoasă şi să amâne prea mult salutul! Repede, pantalonii de trening, un tricou, un pulover, părul strâns, spălatul pe mâini şi deschise uşa bucătăriei:

- Bună seara.

- Bine-ai venit.

Fu măsurată scurt; mama lui zâmbi:

- Măi, ce te-ai mai grăbit! Adineauri am auzit soneria!

Ridică din umeri: dacă spunea ea...

- Florentine, ia vezi pe unde-i Roberto - că cică voia să verifice sticlele alea din beci. Ioano, ia-l fă pe Ionuţ de-aci, că trânteşte oalele! Anuţo, nu cureţi tu pătrunjelu'?

- Sigur.

Îşi apucă coada de pe spate şi-o împinse sub pulover; luă apoi legătura de verdeaţă, o spălă şi începu să aleagă frunzele. Asculta...

Asculta povestea Ilenei despre cât de plictisitoare era şcoala şi care dintre colegele ei venea fardată ca un papagal Ara... Doamne, îi venea să râdă! Sora cea mică a lui Florentin folosea cuvinte şi expresii tare "zurlii"! Dar dacă ar fi râs, Ileana şi-ar fi putut închipui că râdea de ea; se rezuma deci la a zâmbi şi-a toca mărunt-mărunt verdeaţa... Se ridică şi duse fundul lângă cratiţe; aşteptă decizia, indicaţia... Lingura mânuită de mâna grăbită împărţi repede grămăjoara de frunze; clăti fundul şi primi altă sarcină:

- Vezi, că e nişte usturoi sub chiuvetă.

Bun! I se dădeau sarcini uşoare - maestra era încă circumspectă apropo de cât de bine ştia să gătească dra secretară cu fuste scorţoase! Dar nici nu se grăbea să demonstreze ceva... pentru că nu era nici pe departe atât de talentată! Mai avea de învăţat; curăţa deci usturoiul, ca un ajutor-învăţăcel, şi-i urmărea mişcările cu coada ochiului. Ce punea în ciorbă, de unde lua mirodeniile... Ileana ajunsese la capitolul "ce profesoară părea mai zurlie", când simţi mâna cum o bate pe spate:

- Te-ai îmbrăcat anapoda.

Poftim? Ridică grăbită privirea spre soacra ei. Femeia zâmbea:

- Ţi-ai prins părul sub pulover.

Începu să râdă:

- L-am băgat dinadins.

- ... De ce?

- Am păr subţire şi se rupe destul de uşor; şi nu vreau să-l văd plutind prin mâncare.

- Păi prinde-l într-un coc, ceva!

- Nu suport să simt firicelele cum se smulg încet, aşa...

- Şi cine te-a învăţat chestia asta?

- Am inventat-o la viteză, când s-a apucat mama să mă ciufulească. După ce-a găsit un fir plutind.

Soacra ei începu să râdă:

- Opreşte-te, e de-ajuns. Îl şi pisezi?

Nu mai aşteptă răspunsul; arătă spre unul dintre dulapuri. Scoase piuliţa şi se apucă de zdrobit usturoiul... Discuţia deviase spre flori, ziua de vânzare şi cum nu trebuia să afle socrul ei că Ileana făcuse piruete periculoase şi rupsese doi trandafiri...

- Ia vezi, mai trebuie sare?

Oo, o avansare de proporţii! Se grăbi să guste şi negă:

- După părerea mea, nu.

Soacra ei nu se grăbi să verifice şi ea; reveni la discuţie. Şi auziră soneria... Mama lui Florentin aruncă o privire scurtă spre ceasul de pe perete şi începu să zâmbească... Auzea şi ea vocea socrului ei în hol... Apoi se auzi o uşă...

- ... Ia pune tu şorţul ăsta pe tine.

Să-şi pună şorţul? Acum, după ce terminase de tocat şi zdrobit?... Evident, nu va comenta! Trebuia să fie o şmecherie la mijloc, ceva ce ea nu ştia încă! Îşi puse şorţul şi, legându-l, ochii îi căzură pe marginea lui. Care acoperea genunchii îmbrăcaţi în trening... Îi venea s-o pupe! Se abţinea, fireşte; dar aceea fusese prima pornire... Şi nu era decât o soluţie de moment, pentru câteva zile! Fusta de casă devenea o urgenţă!

- Taie tu pâinea, până pun eu masa.

Se ridică şi auzi uşa din hol deschizându-se. Soacra ei ieşi - socrul ei intră.

- Bună seara.

- Bună seara.

Nici o întrebare, nici o constatare - se dusese direct la aragaz! Ea se prefăcea a fi foarte atentă la pâine... Ileana fu luată imediat la întrebări: cum fusese la şcoală? Ştia povestea; în plus, nu voia să pară că trage cu urechea. Umplu deci primul coş cu pâine şi-l duse în sufragerie. Reveni în bucătărie, continuă să taie... Dar Florentin ăsta mai număra multe sticle? Începea s-o ia cu transpiraţii! Presimţea că ea urma "la ascultat"!

... Fiu! Slavă Cerului! Tocmai intrase Ioana - şi fusese imediat luată la rost, pentru că-l căra pe Ionuţ în braţe! Era băiat mare, ştia să meargă! Ce, voia să păţească vreuna nepăţită şi să piardă copilul? Tonul socrului ei fusese necăjit, parcă şi puţin iritat... Ioana ieşi; după câteva secunde, socrul ei trecu spre uşă:

- Vezi - să nu-mi faci la fel, că avem conflicte!

Ah, Doamne! Roşi violent şi se grăbi să nege; el ieşi râzând... Sigur, Florentin o avertizase că obrajii ei roşii vor face deliciul întregii case! Dar ce să facă, dacă aşa era ea?... În plus, îi plăcea să-şi vadă socrul râzând sănătos; aşa că "se va sacrifica" bucuroasă! Uşa se deschise din nou şi Florentin o întrebă, în şoaptă:

- Ce faci?

- Tai pâinea; tu?

- Număr sticle şi rezolv problema la care te gândeai aseară.

Ah, care problemă? Nu se gândise la nici o problemă aseară! Dar cum el luă o cutie de bere şi se grăbi să iasă, renunţă la disecarea acelei fraze: avea de tăiat o grămadă de pâine! Soacra ei reveni în bucătărie şi începu să pună mâncarea în farfurii; Luminiţa şi Ileana le duceau în sufragerie... Ah, ce prostie! Ar fi trebuit să le vadă cum le puneau! Cine era servit al doilea! Primul cu siguranţă era dl Manolache! Dar o să vadă ea, poate mâine... Mirela făcea mujdeiul; Roberto intră cu sticlele de Coca-Cola, puse paharele pe-o tavă şi le duse în sufragerie... Da, "repartiţia muncii" se făcea în mod egal.

- Gata: la masă!

Bine! O urmă; ieşi ultima din bucătărie, aşa că stinse şi lumina şi închise uşa. Şi observă imediat scaunul liber de lângă Florentin. Gândul îi zbură la mirosul de garoafe - sau garofiţe, nici acum nu aflase cu certitudine - şi roşi... Dar se aşeză. Şi începură cu toţii să mănânce.

Se discuta în romanes. Toată lumea vorbea cu toată lumea; Florentin mânca, tăcut, ea nu scotea un cuvânt...

Limba aceea îi aducea aminte de vila lui Gigi; oricât de mult se străduia să n-o asculte, să nu-i acorde atenţie, nu putea s-o ignore. Oricât de mult se străduia să îndepărteze acea amintire, nu reuşea decât să se gândească şi mai mult la ea! Se chinuia acum să nu se încrunte...

- ... S-a întâmplat ceva?

Negă grăbită cu capul, profitând de faptul că avea gura plină. Florentin zâmbi:

- Bine; îmi spui după masă, când ieşim să ne plimbăm şi noi un pic?

Zâmbi şi ea şi aprobă: deci ieşeau la plimbare... Oare asta să fie problema la care ar fi trebuit să se gândească ea aseară? Se părea că da... Bine, se gândise la asta, iar Florentin rezolvase problema! De acord! După ce strângea masa şi lăsa lună bucătăria, ieşeau un sfert de oră la plimbare. Şi după aceea îşi aranja hainele şi se culca.

Nu putea să-şi păstreze zâmbetul pe buze: se vorbea romanes.

- ... Nu vrei totuşi să-mi spui acum?

Soacra ei interveni ferm:

- Florentine, maică, lasă fata să mănânce! Ce-i, ai mâncat sămânţă de vorbă?

- Ei, lasă, bre, să mai vorbim şi noi!

Na - că-i dăduse peste nas iar mama lui nu mai spunea nimic acum! Deci aşa "funcţiona" democraţia în familia Manolache! Evident, avea mult de studiat şi foarte multe de învăţat înainte să se-apuce să răspundă şi ea aşa! La cinci ani după nuntă, fireşte! Deşi...

Fusese o seară plăcută. O integraseră "de minune", ba chiar trecuse peste "proba de lucru" şi lucra deja "cu normă întreagă". Lucruri mărunte... dar fusese singura care-şi ajutase soacra la gătit. Celelalte nurori puseseră masa... În weekend probabil că o vor integra şi în "programul de curăţenie"...

Farfuriile adânci sfârşeau într-un colţ al mesei... Soacra ei se ridică, urmată de Mirela şi Ioana. Se grăbi să se ridice şi ea şi intră în bucătărie. Uau, ce îndemânare avea soacra ei la umplut farfurii! Evident, experienţa! Primi şi ea două farfurii şi explicaţia:

- Pentru voi doi.

Adică dl Manolache era ultimul de data asta?... Nuu, Mirela făcea două drumuri. Prea bine! Reveni la masă şi se încruntă: se vorbea romanes...

Hei! Trebuia să treacă peste asta! Chiar dacă nu pricepea o iotă, chiar dacă îşi amintea de cele mai negre clipe din viaţa ei, n-avea voie să se încrunte! Soacra ei stătea pe partea cealaltă a mesei, oarecum în faţa ei! Şi atât i-ar mai fi lipsit - o întrebare pe tema încruntării! Aşa că-şi destinse bine fiecare muşchi al feţei şi-şi aminti de plimbare. Oare unde mergeau? În parc? Sau prin cartier?

Cum să facă ea rost de-o fustă lungă şi largă? Ce model să aleagă? Ce culoare, ce imprimeu? Să-şi cumpere material şi s-o coasă ea? Ar fi fost mai ieftin aşa... I-ar fi luat vreo trei seri, pentru că nu era vreo maestră într-ale croitului, dar probabil că i-ar fi ajuns banii pe care-i avea acum. Să renunţe însă la porţia de sticks-uri de prânz până la sfârşitul lunii?... Bineînţeles! Avea nevoie disperată de fusta aia! La urma urmei, poate-şi făcea în fiecare dimineaţă un sandwich pentru prânz! Nu s-ar fi supărat nimeni, nu?

Mm, cina fusese delicioasă! Se simţea plină-ochi! Bine că nu aveau şi desert, că ar fi făcut infarct! Sau s-ar fi sufocat cu mâncare...

Presimţea că în maximum o săptămână va prinde proporţii îngrijorătoare... Şi nici nu era maestră în modificat fuste strâmte! Aici avea o problemă...

Se ridică şi-şi urmă soacra în bucătărie.

- Sărut mâna pentru masă.

- ... Să-ţi fie de bine.

De ce era mirată?... De fapt, de ce era singura care spusese asta?... Aa, nu! Ea una nu renunţa nici moartă la formulele de politeţe! N-aveau decât s-o certe pentru asta! Dar la asta nu renunţa!

Îşi suflecă mânecile şi hotărî mental că ea spăla vasele. Şi cum nu auzi nici un refuz, decise să nu se grăbească - să nu-i scape vreo picătură de sos.

Florentin

Se grăbi să-şi prindă tatăl de braţ:

- Vezi că mă duc în beci.

- La ora asta? Ce-ţi veni?

- Să iau un trandafir.

- ... Pentru?

- Ei, îmi trebuie mie!

Mai punea multe întrebări? Sau se ducea în parc, să jumule un rond? Primi cheia de la beci şi se grăbi să iasă.

Ana-Maria

Toată familia se reunise în bucătărie, la fumat. Se discuta în romanes, despre Ioana - cu Ioana de faţă. Nu pricepea nimic, dar îi auzea numele rostit de ei - şi-apoi imediat auzea tonul nemulţumit cu care ea li se adresa. Nu se băga - habar n-avea ce se discuta! Şi nici nu-şi permitea să răspundă, dacă printr-o minune va fi întrebată ceva. Ea spăla vasele şi atât.

- Mergem şi noi?

Florentin o întrebase pe ea, în română - iar mama lui îi răspundea chiar acum, tot în română, cu o întrebare:

- Unde să mergeţi?

- Să ne plimbăm şi noi.

- La ce să mai ieşiţi, că uite cât e ceasul!

- Să ieşim şi noi, aşa!

Aoleu, se oţărâse la ea acum!

- Doar să nu staţi mult, că mâine plecaţi la muncă.

Dl Manolache pusese punctul pe i. Acum îşi permise şi ea să răspundă:

- Termin şi mergem.

- Lasă, du-te, că termin eu.

Daa, cum să nu! Se făcu că nu aude iar Mirela nu insistă; ea avea de strâns pâinea, paharele...

Florentin

Ah, ce-o să-i facă el mâine, la chioşc! Când o să-i spună el vreo două, mamă-mamă! Ce-o repezea tăticul lui - dar ce-o să se înfurie el! Ce, îi băga beţe-n roate?

... Nu, făcea aşa cum făcuse de fiecare dată cu toţi fraţii şi surorile lui. Şi cu el, în varii ocazii. Era mama, trebuia să ştie tot şi să nu-i lase să piardă aiurea timpul de odihnă. Dar era abia ora nouă; iar dacă Ana se grăbea puţin mai aveau cam jumătate de oră la dispoziţie... Da' ce-i venise să spele ea vasele?... Sau o pusese "Cabinetul 2" la probă? Mm, simţea că se înfurie...

Ioan

Florentin "fumega" ţigara aia de mama focului, cu ochii la Ana. Care nu se grăbea deloc cu vasele alea! Iar el avea o presimţire...

Nu-i plăcea treningul; ideea cu şorţul atenuase însă din necaz. Şi-şi dăduse seama, la masă, că poate fata nu avea o fustă de casă! Poate obişnuise să stea în trening! Peste vreo săptămână, o să-i spună lui Florentin să-i ia o fustă frumoasă, modernă şi lungă.

Soţia lui zâmbise azi; semn că Ana se descurca momentan bine. Pe el îl înfuriase însă Ioana, care-l căra pe Ionuţ în braţe deşi era gravidă. Femeia asta o să-i scoată mulţi peri albi! Era veşnic ţâfnoasă, veşnic nemulţumită, comenta din orice, se încrunta, tuna şi fulgera... Iar el se pregătea să-i zică vreo două lui Marcel! Şi apoi şi ei! N-o să se mai înfurie multe seri de-acum încolo!

Ia să-şi potolească el nevasta! Ce-i venise să se ia aşa de Florentin şi ideea plimbării? Erau tineri! Când să iasă şi ei pe-afară - după pensionare?

Dacă tot intervenea, măcar să lămurească toate lucrurile dintr-un foc! Deci... Se gândea... Oare de cât timp avea nevoie băiatul lui în seara asta? Două ore îi erau de-ajuns?... Probabil că da. Ridică puţin tonul vocii, ca să se facă auzit peste discuţia cu Ioana, şi-l informă, în romanes:

- Florentine, nu mergi mâine dimineaţă cu noi la piaţă.

Era mirat? Se grăbi să adauge:

- Dar să veniţi până-n zece; că se duce mâine la servici. Şi nici nu şi-a aranjat hainele.

Tii, băiatul lui roşea! Se abţinu cu greu să nu zâmbească şi evită privirea Lăcrămioarei. Şi cum obrajii fiului tocmai îl înveseliseră, se întoarse spre Ioana:

- Ia mai lăsaţi fata-n pace! Că ştie ea ce face! Măi Mirelo, nu

faci tu mâine nişte clătite? Că mi-a venit aşa o idee-n minte azi, şi mă gândeam la dulceaţă de vişine...

Schimbase subiectul, o împăcase şi pe Ioana - putea acum să se delecteze cu mica scenă dintre Ana şi Florentin! Fiul lui fremăta de-a binelea: avea şi floarea, şi OK-ul, iar ea spăla vasele cu acelaşi calm serios, atent la detalii! Vai de băieţelul lui şi surprizele lui!

Ana-Maria

Gata! Terminase! Îşi şterse mâinile... Şi cum dl Manolache ieşise din bucătărie acum cinci minute, îşi scoase şi ea şorţul şi-l puse în cui, peste celelalte.

- Hai!

Măi, ce nerăbdător era! Privi în jurul ei... Altceva nu mai avea de făcut: nu mai avea loc de ele. Aşa că ieşi, împinsă uşurel de mâna lui Florentin.

- Să-mi iau blugii şi vin.

Nu, nu ţinea musai "s-o lungească"; dar trebuia să-şi ia blugii şi geaca! Paltonul era de serviciu, treningul era de casă! Se schimbă şi ieşi.

De cum păşi peste prag, Florentin trase uşa, o prinse de mână şi aproape că alergă la poartă! Întârziaseră undeva? Traversară strada şi acum el începu să râdă:

- Da' ştiu că te-ai grăbit, nu glumă!
- Te aşteptai să dau rasol ca s-o şterg la plimbare?
- Nu. Ce vrei, sunt nerăbdător!
- Unde mergem?
- Unde vrei tu.
- Unde vrei tu să mă duci - că tu ai avut ideea. Numai să nu întârziem mult, că mâine te scoli iar cu noaptea-n cap.
- Nu, mâine nu merg la piaţa de flori.
- ... De ce?
- Aşa a zis tata.
- ... Din cauza plimbării?
- Şi nu numai.
- Ce-mi ascunzi?
- E secret. O să afli peste vreun sfert de oră...

OK! Dacă aşa voia el... O voce salută, din întuneric:

- Hai noroc!
- Noroc, Mariane!

Aa, un tânăr lung şi slab sprijinea poarta, pe partea cealaltă a străzii!

- Ce faci?
- Uite, la plimbare cu nevastă-mea.

Ah, chiar trebuise să spună asta? Roşise şi-n vârful tălpilor!... Bine că nu continuau discuţia - cine ştie ce-i mai auzeau urechile!

- Şi ce-ai făcut azi?
- Ce să fac: ca de obicei. O tonă de cafele, vreo 600 de socoteli alambicate
- Cum ţi-a venit ideea cu şorţul?

Aa, ce făcuse azi! Abia acum înţelesese întrebarea!

- Mama ta a avut ideea.
- S-a gândit bine. Deci trebuie s-o iert pentru chestia cu plimbarea. Sau nu?

Florentin râdea; începu şi ea să râdă:

- N-ai avea de ce să fii supărat.
- Dar tu ai fost supărată, în timpul mesei. Ce s-a întâmplat?

Păi nu prea avea încotro, nu? Să încerce să mintă?

- ... N-am fost supărată. Doar atentă.
- Atentă? Ai înţeles ceva din ce s-a vorbit?
- Nu. În toate însă trebuie să existe un început.
- ... Adică vrei să înveţi romanes?
- E o problemă care trebuie rezolvată.
- Vrei să te-nvăţ eu?
- Nu cred că ai când. O să mă interesez pe la edituri: trebuie să existe un manual!
- Mă îndoiesc.
- Oricum, dacă există, îl voi găsi. Iar dacă nu există, va trebui să mă înveţi tu.
- Şi totuşi, ai fost supărată. Nu nega - te simt.

Mda... Oftă greu:

- ... Mi se pare o limbă destul de complicată. Şi cum nu înţeleg nimic, o să fie greu; o să-mi ia ceva timp...

"Haai, Florentine, las-o baltă!" Intrară în parc iar el se îndreptă spre prima bancă. OK! Se aşezară amândoi; el se ridică însă imediat şi începu să mărşăluiască nervos prin faţa ei... Oare ce se întâmplase?

Îl privea lung; el mărşălui prin faţa ei, preocupat, încruntat şi îngrijorat totodată... Oare... Nu; nu va face presupuneri. Florentin vorbea deschis; aşa că deschise ea discuţia:

- ... Ce s-a întâmplat?
- Nu ştiu dacă pentru tine e prea devreme sau prea târziu. Din punctul meu de vedere, acum este perfect.

Ce anume? Nu pricepea o iotă! Cu gesturi atente, Florentin îşi scoase geaca; îl văzu apoi trăgând de pe mânecă... Un trandafir! Roşu! Un trandafir perfect, ca şi ceilalţi trandafiri pe care-i primise de la el! Florentin se aşeză lângă ea; întinse floarea... Înlemni.

- Vrei să fii soţia mea?

Un inel! Scosese din buzunar o cutiuţă, pe care-o deschisese! Iar în ea era un inel!

Florentin

Ei bine? Până acum, totul îi reuşise ca la carte: exersase toată ziua, în buzunar fireşte, deschiderea cutiuţei cu două degete. Nu "ciufulise" floarea, îşi făcuse curaj şi-i pusese întrebarea... O privea lung şi-i vedea uimirea... Ştia deja răspunsul: ar fi vrut însă să-l audă de la ea.

... Dar se părea că nu-l va auzi; pentru că mâinile ei începură să tremure uşor... Să renunţe deci! Dar cum să mai renunţe acum? Să-i spună că era prea devreme şi să ascundă cutiuţa? Sau să-i spună că ştia deja răspunsul şi-şi lua libertatea de-a pune inelul pe degetul ei chiar acum?

Nu ştia ce să facă, nu se gândise la acea reacţie, la posibilitatea să nu audă nici "Da" dar nici "Nu"...

Ana-Maria

Hei! Da' ea se mai gândea mult? De ce tăcea ca toanta? Descleştă maxilarul... şi îngăimă:

- ... Da.

Tii, ce salt! Cu ce putere o strângea în braţe! Ridică mâinile şi-l strânse şi ea în braţe. Abia acum constată că tremura ca jeleul...

Florentin îi dădu încet drumul. Îl văzu scoţând inelul cu două degete... Doamne, în ce hal îi tremurau mâinile! Mare miracol dacă-i va nimeri degetul! Dar constata acum că Florentin făcea gesturi de prestidigitator...

Ei bine, tocmai se logodise! Şi tremura mult prea tare ca să rişte acum un sărut şi-un leşin! Aşa că mai bine îl strângea în braţe, până îşi revenea un pic!

Îl strângea în braţe, cu ochii închişi...

Florentin

Auzise "Da". Nu-i scăpase inelul, nu-i leşinase logodnica... Nu voia să rişte un sărut înainte să i-l ofere ea... O strângea în braţe şi aştepta încetarea tremurului - pentru că trandafirul era tot în mâna lui. Dar mai conta asta?

Mai conta şi altceva acum, în afara inelului şi-a răspunsului? Nu.

Ana-Maria

Se liniştise. Acum îşi dorea un sărut. Dar cum el tocmai îi dovedise că avea intenţii dintre cele mai serioase şi nu voia "să sară" nici un pas spre căsătorie, ea de ce-ar fi sărit anumiţi paşi? De ce-ar fi ascuns de el anumite lucruri?

Păi... Ţinea ochii închişi; aşa că... Zâmbi slab:

- Te iubesc.

Florentin

Benzină peste artificii!

Ioan

Închise uşa şi auzi imediat bombănitul nemulţumit:

- Aşa, aşa - dă-i spaţiu să-i crească corniţe!

Începu să râdă:

- Te referi la Florentin?

- Doar nu la Ana! Ea e cuminte, nu-i stă mintea la prostii ca lu' fi-tu!

- Da' lasă-i, dragă, să se plimbe!

- Sigur - şi să-mi moţăie mie mâine la chioşc!

- N-ai auzit că nu-l scoli la trei jumate?

- Păi da - scarmănă-l între corniţe!

- Auzi? Tu mă mai certi mult?

Se întorsese spre ea. Lăcrămioara nu mai bombănea: era doar încruntată. Să pună gaz pe foc... Zâmbi:

- ... Mi-a cerut cheia de la beci.

- Ete, vezi?

- Ce să văd? Că sunt tineri şi îndrăgostiţi? Că vor să se plimbe juma de oră? Că după nuntă n-or să mai iasă din casă decât până la serviciu şi-ndărăt?

Şi iar nu-l mai bombănea...

- Io-te-i cum vin agale pe stradă!

Aa, iar avea tonul ăla certăreţ! Stinse repede lumina şi-şi trase nevasta lângă geam:

- Dacă te uiţi mai atentă, o să constaţi că Ana are în mână un trandafir... Că sunt fericiţi...

Încerca să zărească... Da; îşi continuă ideea:

- Că sunt foarte tăcuţi iar băiatul tău tocmai s-a logodit aşa cum se cuvine: cu inel şi tot tacâmul.

Şi-o redusese la tăcere până mâine dimineaţă!

- Aşa că hai să ne odihnim.

Numai că n-o putea lua de lângă geam! Lăcrămioara lui îşi lungise gâtul ca girafa! Ce încerca să facă - să vadă modelul inelului? O trase în spate:

- Haai, lasă-i să se pupe şi ei în linişte!

De data asta Lăcrămioara renunţă la "postul de observaţie":

- Să vezi ce-i fac eu mâine!

- Ba n-ai să-i faci nimic.

- De ce?

- Pentru că nu te las eu să-i faci. Fă, ţie nu ţi-i somn?

- Io-te la el, cum se ia de mine!

- Păi mă iau - că eşti prea curioasă! Lasă-i să se pupe, n-auzi?

Bun. Amândoi în pat, la culcare! Trebuia să fie linişte... Bun! Auzi uşa de la intrare, paşii... Asculta atent... Câteva şoapte... şi ambele uşi. Bun! Acum era liniştit. Acum putea să se odihnească şi el. Lăcrămioara oftă greu:

- ... Să vezi ce sare Ioana mâine, când o vedea inelul!

- Şi să vezi ce ţi-o plesnesc peste ochi! Să-şi ţină pliscul!

- Marcel

- Marcel a peţit-o "ca la carte". Apropo de peţit: pe unde-or fi părinţii Anei?

- Am auzit ceva de Braşov.

- O să vorbesc cu ea, dar nu acum: peste câteva zile. Probabil vom merge noi acolo...

- Din câte mi-a spus Florentin, nu sunt în relaţii bune cu ea.

- Nu există aşa ceva. Copiii vor să se căsătorească - părinţilor ei trebuie să le treacă! Pot să se supere iar după nuntă, dacă vor să se mai supere!

- Orice-ai spune tu, asta e decizia lor; nu a ta.

- O să fie neplăcut cu o singură familie la nuntă.

- Asta e!

S-o mai contrazică?... Mai bine nu.

- Noapte bună, Lăcrămioaro.

- Noapte bună, Ioane.

Şi-acum să se odihnească... Era linişte... Brusc, degetele nevestei lui pocniră într-un gest înciudat:

- ... Deci de-asta a şters-o el azi la complex! Şi nu m-am prins!

Începu să râdă:

- Noapte bună, Lăcrămioaro!

Ana-Maria

Intră în cameră, închise uşa, oftă lung...

Alergă la fereastră şi privi lung inelul, în lumina becului stradal. Doamne, ce frumos era! Subţirel, crestat pe ici-pe colo, fără pietricele - dar atât de frumos! Era perfect!

Se logodise...

Deschise încet geamul... Auzi imediat şi geamul lui deschizându-se... Nu se aplecă spre el: nu voia să mai roşească azi! Roşise destul! Întinse doar mâna; el îi strânse mâna... Priveau amândoi stelele, casele...

Doamne, era atât de fericită! Florentin tocmai îi demonstrase că încerca să facă lucrurile "ca la carte". Habar n-avea dacă în "lumea lui" se practica logodna cu inel; dar cum în a ei cam aşa se făcea, el se conformase...

Oare la asta se referise aseară? La asta ar fi trebuit să se gândească ea?

... Aa, tocmai îşi amintise! Când plecaseră de la tribunal, el pomenise ceva despre un secret! Acela era secretul! Ea spusese că venise cu viitorul logodnic - el se grăbise să devină din "viitorul", "actualul"...

Ar fi trebuit să pună trandafirul în apă, să-şi aşeze hainele, să stea o oră în pat pe întuneric cu ochii aţintiţi asupra lunii, să se odihnească...

Lăsă braţul drept pe tocul geamului, puse capul pe braţ şi-şi privi lung logodnicul: la ce se gândea? Că ea una nu se mai gândea la nimic: plutea, îndrăgostită...

Florentin

Se simţea privit; însă el n-o s-o privească. El se gândea la seara aceea, la logodna lor, la ea...

Ana era perfectă pentru el. Şi tocmai acceptase să se logodească cu el. Totul era perfect! Instinctul nu-l înşelase atunci când îi spusese că ea era ursita lui!

Dacă totul va merge la fel de bine şi peste 30 de ani, se putea considera cel mai fericit bărbat de pe Terra. Iar instinctul îi spunea că era cel mai fericit...

14 noiembrie 2002 - joi

Ana-Maria

Din nou la servici! De data asta însă se plictisea: la nouă fix, bătrânelul ei simpatic sunase şi anunţase că întârzie din motive personale. Deci până pe la 11 "şoma"...

Se trezise la şase dimineaţa de data asta. Profitase de ora în plus şi-şi aranjase o parte din haine. Nu găsise nimic ce putea fi modificat - era foarte dificil să faci un lucru scurt să fie lung, şi extrem de dificil să-l transformi din strâmt, în larg! Deci, imediat cum lua salariul, trebuia să-şi completeze garderoba. Nici bluze de casă nu prea avea... dar, fiind iarnă, mergeau şi puloverele! Nu erau toate negre şi scorţoase! La pantaloni şi cămaşă negre asorta de obicei un pulover crem sau albastru; de-astea avea vreo patru. Tricourile nu erau încă o opţiune... Cu pijamalele

- Vaai, ce frumos e! De unde ţi l-ai luat?

Poftim? Nina, tânăra asistentă de la departamentul juridic, tocmai îi observase inelul. Şi-acum tânăra îi admira degetul iar ea se găsea într-o mare dilemă...

Ar fi putut să-i spună că îl cumpărase de la complexul de lângă casă. Ar fi inventat un preţ iar discuţia ar fi "murit" acolo. Simţea însă nevoia stringentă să discute cu cineva despre ceea ce i se întâmpla în ultimul timp! Poate că acel sentiment, acea nevoie reprezenta de fapt primul pas către o prietenă; sau poate-ar fi fost mai bine să se urce weekend-ul ăsta în tren şi să-şi viziteze mama?

Ochii căprui o priveau curioşi...

Nuu, mai bine să-şi facă o prietenă! Prea era "sălbatică" în ultimul timp! Aşa că-i făcu semn să intre în biroul bătrânelului şi închise uşa:

- L-am primit.

- ... Pot să întreb de la cine? Sigur, poţi să nu-mi răspunzi, dacă nu vrei! Dar am întrebat şi eu, aşa...

Nina era o tânără de 26 de ani, tăcută la fel ca ea, cu bun simţ, care nu punea întrebări anapoda. Aşa că se grăbi să o transforme din colegă în prietenă:

- M-am logodit aseară.

- ... Hei, felicitări! Să fie într-un ceas bun! Dar din câte se auzea pe-aici, abia ai divorţat...

Aici voise să ajungă! Să-i spună repede totul - cenzurat, firește!

- Îl cheamă Florentin şi l-am cunoscut înainte de căsătorie. Cum abia am terminat divorţul şi am plecat de la firma fostului soţ, m-am angajat aici. Salariul nu-mi ajungea de chirie, aşa că părinţii lui m-au invitat să mă mut la ei.

- ... Atât de repede?

- Da. Mă rog, s-au întâmplat nişte chestii despre care nu pot să vorbesc. Oricum, m-am mutat la el alaltăieri.

- Iar ieri te-ai logodit cu el! Uau!

- Da, ştiu că e destul de repede... Dar nu văd de ce-am pierde timpul aiurea.

- Pentru perioada aia frumoasă de curtare, plimbări, vizite...

- Gelozie, certuri şi împăcări, telefoane anapoda, nopţi nedormite de grija celuilalt...

- Perioada în care ar trebui să vă cunoaşteţi mai bine, să vă asiguraţi că sunteţi "pe aceeaşi lungime de undă"...

- Ne ştim cam de-un an.

- Şi mă laşi să bat câmpii aiurea la urechea ta!

Începu să râdă: despre Serbia nu va scoate nici un cuvinţel!

- Şi cum ţi se par părinţii lui? Stai: de fapt, el cum arată?

- E puţin mai înalt decât mine, brunet cu ochi negri şi are 20 de ani.

- Şi-a "sărit" peste armată.

- Tot ce se poate! Părinţii lui sunt tot ce-şi poate dori o tânără ca mine. Deşi e destul de dificil să mă adaptez...

- ... Sunt mai ciudaţi?

- Sunt florari.

Aa... Gura Ninei se căscase mare-mare, gata s-o înghită cu totul... Oftă greu şi-i explică şi ei ce era aşa de dificil:

- Sunt unele diferenţe pe care nu le pot înţelege. Dar aşa, în mare, 90% din ceea ce se întâmplă la ei în casă, se întâmpla şi la mama acasă.

- O să te obişnuieşti uşor! Tu te adaptezi repede şi ai destul bun-simţ să mai dai la vreo patru!

- Momentan, am o problemă de vestimentaţie. Toate fustele mele sunt drepte sau strâmte şi nu depăşesc genunchiul.

- Aa, asta e simplu! Dacă vrei, îţi fac eu tipar! Şi ştii ce zic? Ia-ţi un material cu dungi orizontale: la ce-am eu în minte, o să fii şi de-a lor, şi de-a noastră!

Îi făcea ea un tipar? Perfect! Bine că deschisese gura şi-şi spusese problema! Se grăbi... s-o grăbească:

- Şi când ai putea să mi-l faci?

- Chiar acum!

Nina se ridică, luă cutter-ul de pe birou şi începu să scotocească în teancul de ziare...

- ... Hai puţin mai târziu - că acum vine dl Lăzărescu şi ne strică bunătate de discuţie!

- Trebuie să-ţi iau măsura mai întâi! Sau crezi că te lasă să te măsori înainte să te pună la treabă?!

Corect! Dar cu ce s-o măsoare?... Tii, ce zăpăcită era! Cureaua de la pantaloni! Se lăsă măsurată, Nina îşi notă ceva pe ziar şi se reaşeză:

- Şi zici că socrii te plac?

- Cred că da. Dacă nu mă plăceau, nu mă primeau în casa lor!

- Exista şi posibilitatea să te primească doar ca să-i demonstreze lui că nu eşti femeia visurilor lui!

- Nu; la ei, din câte mi-a spus Florentin, o dată făcut pasul, cale de întoarcere nu mai e.

- Care pas? Mutarea, logodna sau Sfatul Popular?

- Atunci când doi oameni decid să locuiască sub acelaşi acoperiş, sunt consideraţi căsătoriţi.

Iar dădea s-o înghită...

- Are doi fraţi mai mari, amândoi căsătoriţi, şi două surori mai mici, necăsătorite. Ambii fraţi au câte-un băiat, iar unul dintre ei va fi din nou tătic după Anul nou.

- Şi cum te înţelegi cu ele? Adică, fiind tot nurori, sunt solidare?

- Soţia fratelui cel mare chiar mi-a spus unele mici secrete, să ştiu să nu fac gafe. Cealaltă însă e gravidă, iar asta-i induce o stare de nervozitate permanentă.

- Aşa e! O vecină de-a mea, cât a fost gravidă, a fost un mic tiran! Mama ei îi zicea zi de zi maică-mii, printre dinţi: "Doamne, da' nu mai naşte odată"!

- Problema e că la ei în familie se discută deschis absolut toate problemele. Ieri de pildă, după cină, s-au strâns toţi în bucătărie; şi deşi vorbeau romanes, am înţeles că o discutau de faţă cu ea! O cam certau...

- Un fel de şedinţă PCR! Asta-i nasol. La cum te ştiu eu, dacă vreodată o să fii "pe ordinea de zi", o să te-mbolnăveşti de supărare!

- Eu ştiu?! Poate o să-mi treacă! La urma urmei, discuţiile astea nu se fac aşa, doar pentru iritarea celuilalt. În familia lui, atunci când cineva are o problemă, se reped toţi să-l ajute. Deci, dacă au certat-o, au vrut s-o ajute.

- Dacă zici tu! Şi cum e limba asta, că n-am prea auzit-o...

- După părerea mea, e ciudată. Când spun o frază, auzi trei cuvinte străine şi unul românesc - de nu mai pricepi nimic! Iar dacă încerci să deduci ce s-a vorbit din ceea ce-ai înţeles, chiar nu pricepi nimic...

- Şi cum o să te descurci?

- O să mă apuc să caut manuale de romanes pe la edituri. Trebuie să existe măcar unul, "de sămânţă"! Trebuie să găsesc ceva destinat copiilor rromi! Mai rău e că nu s-a scris încă un "manual de comportament", iar acele 10% vor rămâne un mister...

- De ce nu-i întrebi pe ei?

- N-aş putea să întreb, de exemplu, de ce la baie sunt două coşuri de rufe: unul roz şi unul albastru. Şi de ce nici o femeie nu poartă fustă lungă şi dreaptă. De cele scurte, ce să mai spun...

- Cred că ţi-a fost tare greu să alegi o ţinută "de casă"!

- Ieri am purtat un pulover şi pantalonii de trening. Iar atunci când soacră-mea şi-a auzit soţul venind, mi-a dat un şorţ de bucătărie.

- Înseamnă că te place. Păi apucă-te şi fă-ţi câteva fuste de-astea lungi şi largi!

- Aştept cu interes ziua de salariu...

- Dacă vrei, pot să te împrumut eu.

- Nu, nu vreau să termin banii înainte să-i iau. Am păţit-o de vreo două ori şi e tare neplăcut!

- Cum crezi! Dacă ai nevoie, e de-ajuns să-mi spui!

Aprobă cu capul şi se ridică:

- A venit dl Lăzărescu.

- Am fugit să-ţi fac tiparul!

- Să nu te vadă juristul!

- Mă încui în toaletă!

- Te rog - să rămână secretul nostru...

Arătă spre inel; Nina aprobă şi se grăbi să iasă. Bătrânelul ei îşi făcu apariţia, palid şi încercănat.

- Nu întreba! Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Să se apuce de treabă, ca să nu fie nevoită să stea peste program! Mai ales dacă-i făcea Nina tiparul! Trebuia să dea fuga să-şi cumpere şi material azi, şi nu voia să întârzie, să-l îngrijoreze pe Florentin!

Până la urmă, trăgea concluzia că era mai bine pentru ea să aibă măcar o prietenă! Măcar una, "de sămânţă"...

Florentin

Vocea mamei lui îl făcu să tresară:

- Şi? Ce model ai ales?

Ce model alesese?

- Inelul: ce model ai ales?

Ileana mai că nu "explodă":

- I-ai luat inel?!

- Şi i l-a şi dat. Taci, lasă-l să spună!

- Un model simplu, fără pietricele. O să-l vezi diseară.

- Şi a răspuns "din prima"?

Deci făceau discuţia de faţă cu Ileana! Prea bine! Numai să înceapă picea să chicotească la urechea Anei, şi vedea ea ciufuleală frăţească:

- După ce s-a oprit din tremurat şi-a realizat că nu visează, a răspuns "din prima".

- Dar unde-ai dus-o?

- În parc.

- Aha... Să ai grijă ce faci de-acum încolo.

Aprobă cu capul: doar nu continua discuţia, de faţă cu Ileana!

- ... Dacă ea stă la noi, nu mai aveţi când să ieşiţi la plimbare. Dacă taică-tu "te-a învoit" azi, nu o va face şi mâine!

Aprobă din nou; mămica lui bombăni:

- Puteţi să vă întâlniţi în staţia de autobuz, sau la metrou, şi să veniţi spre casă ca într-o plimbare. Ca să nu simtă vreodată că ai scos-o de la crătiţile matahalei şi-ai îndesat-o repede în crătiţile tale.

Aa, la asta nu se gândise! Mama lui avea dreptate! Dar...

- ... Păi cine vă mai ajută aici?

- Lasă, că şi înainte plecai să te întâlneşti cu ea şi număram singure! Şi-aşa, cât mai e până la nuntă?!

Văleleu! Nuntă? Deja? Uau! Cum adică?

- Ai vorbit ceva cu tata despre asta?

- Deja se întreabă unde-s părinţii ei şi când mergem să ne cunoaştem cu ei.

- Răzgândeşte-l: părinţii ei stau la Braşov şi nu sunt oameni de înţeles.

- Pot să fie şi terorişti - eu nu-i spun aşa ceva lu' taică-tu. N-ai decât să-i spui tu, dacă nu-ţi sunt dragi urechile!

Bufni în râs:

- Atunci o las pe ea să rezolve problema.

- Io-te la el! Io-i zic să aibă grijă de ea, şi el o trimite la urecheat!

Râdeau toţi trei... El se întreba în ce măsură tăticul lui va suporta o discuţie cu mama Anei... Şi mai ales în ce măsură mama Anei va binevoi să uite supărarea pe fiica ei ca să vină măcar cinci minute la nuntă! Şi cum abia-şi amintise, mai întrebă o dată:

- S-a gândit cumva şi la data nunţii?

- Stai, mânzule, că abia s-a mutat fata la noi! Auzi? Tu ai ajutat-o la împachetat?

- Da.

- Şi n-are ceva mai potrivit decât treningul ăla?

- Are două duzini de fuste de secretară. Scurte şi drepte. Fusta aia crem era unicat!

- Aha... Să vedem cum rezolvăm problema. Dă-i unele idei când mai vorbeşti cu ea.

Daa, cum să nu?! O să-i cumpere el patru-cinci fuste! Chiar sâmbăta asta, pe la prânz, va pleca de la chioşc şi-o va duce la Bucur Obor. Sau în alt magazin. Dar fără fuste nu se întorceau acasă! Iar asta însemna că tocmai se scumpiseră florile, nu? Începu să râdă încetişor: dac-ar şti tăticul lui cum jucau şoriceii pe masă atunci când el era în alt chioşc...

Ana-Maria

În sfârşit, ajunsese acasă! Alergase ca apucata din staţia de autobuz până la poartă, dar nu întârziase mai mult de-un sfert de oră! Avea în sacoşă ziarul ciopârţit şi materialul în dungi alb-negre, avea toate "instrucţiunile" în minte şi nu mai avea răbdare! Dar trebuia să se abţină; să toace şi să cureţe mai întâi, apoi să mănânce, să strângă masa şi abia după aceea să-şi ia inima-n dinţi şi să taie bucata de pânză! Gândindu-se cât costase, mai că-i pierea curajul!

Uşa se deschise înainte să apese ea soneria; Florentin îi fură un sărut şi-şi exprimă îngrijorarea în şoaptă:

- Ai avut probleme?

- Nu; de ce?

- Ai venit mai târziu şi văd c-ai alergat ca la 100 m viteză!

- Ei, îţi pregătesc o surpriză!

Se grăbi să-şi salute cumnatele; intră apoi în camera ei, bucuroasă că Florentin nu mai avusese "loc de cerut lămuriri"... Repede, schimbarea, spălarea pe mâini şi la bucătărie cu ea!

Florentin

O surpriză? Ce surpriză? Ah, trebuiau să înceteze cu surprizele! Îi plăceau la nebunie atunci când i le făcea el; dar când se ştia "subiect", nu mai erau atât de plăcute!

Oare ce surpriză îi pregătea Ana? Să fie ceva legat de inelul de logodnă? Şi de ce alergase aşa? Nu cumva se luase careva de ea pe stradă? Dacă ar fi păţit aşa ceva, Ana nu i-ar fi spus nimic - ca să nu se ia el de tupeist. Că doar îl văzuse "în acţiune", pornit să-l reeduce pe matahală! Iar asta-i întărea convingerea că mâine o va aştepta în staţia de autobuz! Nu în cea din care cobora acum: în cea din care coborâse când locuise cu chirie. O să se urce şi el şi-o să-i spună "Bună". Şi de-acolo o conducea el acasă... Ca să-i vadă toţi vecinii împreună şi să nu-şi mai vadă vreodată zâna atât de alergată!

Ana-Maria

Gata! Terminase tot ce avusese de terminat! Intră în camera ei,

închise uşa şi-o încuie. Se repezi apoi la pungă şi scoase materialul.

Oare era bun? Dungi albe şi negre - cam neconvenţional... Dar, la urma urmei, făcea doar un pas - nu? Următorul va fi mai... multicolor! Foarfeca... Ah, n-avea foarfecă! Ieşi şi bătu la uşa lui Florentin. În sufragerie mergea televizorul...

- Ce-i? S-a întâmplat ceva?
- Nu. Am nevoie de o foarfecă.

Era uimit! Începu să râdă:

- Nu întreba, că nu-ţi spun!

Bun! Se dusese să-i aducă foarfeca! Vedea acum camera lui... Semăna foarte mult cu camera în care stătea ea acum. Tot o canapea, tot o noptieră; putea jura că după uşă era şifonierul, iar între ele era o măsuţă şi-un fotoliu...

- Poftim. Acum îmi spui?

Negă şi se grăbi să revină în camera ei. Şi să încuie uşa. Tiparul acum...

Da, îi ajungea materialul. Ba chiar îi mai rămânea un pic! Prea puţin însă pentru a încropi şi altceva din el! Dar...

Îl întinse pe jos, îşi făcu semnul crucii şi începu să taie.

Florentin

Închise uşa, încruntându-se: ăsta era defectul lui! N-avea răbdare! Ce surpriză?

Ciocănitul îl făcu să tresară; se repezi să deschidă uşa.

- Ce-i, maică? Ce s-a întâmplat?
- Nimic.

Mămica lui îl privea cu ochi pătrunzători:

- Eşti sigur?
- A vrut o foarfecă.

Femeia aprobă şi dădu să se îndepărteze. Ia să-şi încerce norocul - că poate îşi dădea ea seama ce-l aştepta:

- Zice că îmi pregăteşte o surpriză.

Mama lui începu să râdă:

- Şi ce, mânzule - n-ai răbdare?

Negă, râzând şi el... Tatăl lui scutura degetul a atenţionare, privind televizorul şi zâmbind... Da, ştia că nu trebuia să se arate chiar atât de îndrăgostit! Dar cum să-i reuşească asta?!

Ana-Maria

Doamne, Nina era o fată de aur! O croitoreasă desăvârşită, oricum! Fusta va fi superbă! Cosese deja două sferturi din ea, se apucase de-al treilea... Televizorul se opri în sufragerie; auzi paşii apropiindu-se şi îndepărtându-se... Păi să stingă şi ea lumina, dacă nu voia să-i vină soacra "în vizită"!

Dar să se oprească acum?... Da. Strânse tiparul şi materialul, stinse lumina, se strecură sub plapumă... Se ridică imediat, îşi puse paltonul şi deschise geamul. Aşteptă câteva secunde... Geamul lui Florentin se deschise; se aplecă spre el şi-i auzi imediat şoapta:

- Ce surpriză?
- Una plăcută, sper!
- Păi fă bine şi dă-mi măcar un indiciu, dacă nu vrei să plec mâine nedormit la treabă!
- Are dungi albe şi negre.
- Deci e din pânză.
- Oarecum.

Că doar nu era să-l lase să ghicească în 10 secunde! Florentin începu să râdă:

- Bine, nu mai întreb nimic! Deşi să ştii că o să visez numai zebre la noapte!
- Mi-am făcut azi o prietenă.

El tăcea şi-o privea curios...

- Nina, asistenta de la juridic. Ea mă ajută...

"Cu surpriza". Doar nu era să-i reamintească, nu?

- E fată de treabă?
- Eu zic că da.
- Pune multe întrebări?
- Nu mai mult de trei.
- Atunci e perfectă. Şi zici că te-ajută cu surpriza?

Începu să râdă; Florentin sâsâi, râzând şi el:

- Vezi, că dacă ne-aude, ne bate geamurile-n cuie! Ca să nu dormim în frig!

Aoleu, aşa era!

- Mâine pleci de dimineaţă, nu?
- Patru fără un sfert.

Afurisită treabă!

- Cum te înţelegi cu Ioana şi Mirela?
- Cu Mirela mă înţeleg de minune, mai ales dimineaţă: vorbim o grămadă de trăznăi. Ioana în schimb e mai rece...
- Da, nici tatei nu-i place cum se încruntă şi nu-i convine nimic.
- Poate să fie de la sarcină.
- Adică?
- Adică gravidele sunt mai ţâfnoase şi nemulţumite. Simt nevoia să fie iubite şi răsfăţate, iar dacă primesc doar aceeaşi cantitate de atenţie ca înainte, "se revoltă". Şi cum tăticul tău nu pare s-o menajeze verbal...
- ... Lasă că vorbesc eu cu Marcel. La urma urmei, sunt la al doilea copil deja! Cât o s-o mai ţină aşa?

Aşa cum?

- Deşi presimt c-o s-o pedepsească o viaţă...

Ah, nu mai înţelegea nimic!

- De ce?
- Pentru că nu cu ea voia să se însoare.

Aa... Da! Îşi amintea că-i spusese el ceva, la un moment dat... Deci Ioana nu era ţâfnoasă numai din cauza sarcinii... iar Marcel... Pe Marcel nu-l ţinuse sub observaţie; o va face însă de mâine seară. Întrucât ei erau foarte fericiţi, iar el nu prea.

- Hai, fugi la culcare.
- Noapte bună.
- Noapte bună.

Închise geamul şi reveni sub plapumă, îngândurată... Ioana nu purta decât verigheta. Iar Marcel nu o luase din dragoste. Ea, românca, era o intrusă printre ei. Socrii ei o plăceau pe intrusă. Intrusa era fericită. Tocmai calculase ingredientele perfecte pentru o nemulţumire serioasă...

Să vorbească mâine cu ea?... Exclus! Nu va încerca să joace rolul psihologului atent! O să se străduiască să fie cât mai nevăzută pentru Ioana - dar nu avea cum să ocolească revederea de dimineaţă. Poate ar fi îmbunat-o vreun pic, dacă-i făcea ea ceaiul?

... Mai bine să nu rişte. Dacă Ioana se urnea verbal, o afla toată casa! Şi poate-ar fi făcut o gafă!

La urma urmei, de ce se îngrijora ea pentru Ioana? Ea să-şi vadă de treaba ei, să înveţe ce era de învăţat şi să-şi anunţe socrul imediat cum o supăra cineva! Presimţea că prima asemenea "pârâ" va fi despre tânăra gravidă ce tânjea după atenţie...

Mâine dimineaţă o va întreba pe Mirela dacă era cazul să-i facă Ioanei un ceai, sau sandwich-uri, sau să încerce s-o ajute cu Ionuţ. Dacă Mirela spunea să stea cuminte, atunci va sta cuminte!

Şi, apropo de dimineaţă: ea n-avea de gând să se culce? Dacă reuşea să se trezească din nou la şase, câştiga încă o oră de cusut! Abia acum îşi dădea seama că, după ce unea sferturile, avea de terminat tivul, de cusut partea de sus... Şi nu luase elastic! Mâine să-şi amintească neapărat să ia elastic! Şi-un nasture! Şi s-o întrebe pe Nina cum se făcea gaica pentru nasture! Ah, ar fi trebuit să-şi noteze "lista de priorităţi", să nu uite ceva! Sâmbătă va purta fustă!

15 noiembrie 2002 - vineri

Ana-Maria

Era atât de bine dispusă! Cususe încă o oră de dimineaţă, diseară mai avea de făcut tivul, de pus nasturele şi de băgat elasticul şi gata! Mâine o va purta! Apropo: ce program avea ea mâine? Ei plecau cu florile; ea era liberă. Ce program îşi făcea deci mâine?

... Păi putea să spele nişte rufe. Din coşul roz, momentan. Dacă soacra ei nu-i atrăgea atenţia că pusese prea puţin detergent sau prea mult balsam, putea să-şi ia inima-n dinţi şi să treacă şi la coşul bleo. Şi cum rufele se cam spălau singure, ia să vadă ea dacă avea de lustruit ceva prin bucătărie! Că soacra ei numai de asemenea lucruri migăloase n-avea timp! Mirela era ocupată cu băieţelul ei, Ioana nu putea sta în patru labe ca să frece gresia, observase că Luminiţa şi Ileana "chiuleau cu poftă" ori de câte ori puteau...

O să-şi petreacă deci sâmbăta făcând curăţenie în bucătărie. Şi eventual şi în băi... dacă mai avea timp! Nu putea să facă o singură baie fără să lase impresia că se ocupase doar de baia pe care-o folosea şi ea!

Eei, o cam luase razna! De unde asemenea viziuni în capul ei? Socrii ei n-ar fi făcut niciodată asemenea asocieri între intenţii, acţiuni şi motive!

Ioana ieşi, urmată de Ionuţ. Ridică privirea spre Mirela şi decise să-şi şoptească întrebarea:

- Crezi că e cazul s-o ajut măcar cu sandwich-urile de dimineaţă?

Capul brunet negă scurt, ferm; nu mai deschise gura, să-şi explice intenţia. Mirela înţelegea imediat tot ce-i spunea şi presupunea bine ceea ce nu putea ea să spună; aşa că, dacă primise un asemenea refuz, nici n-avea rost să se mai străduiască să caute altceva! Nici măcar explicaţii!

Ah, cum o mâncau degeţelele! I-ar fi cerut părerea apropo de fustă! Dar cum nu era încă gata, şi cum ştia că seara la cină se discuta totul despre toţi, mai bine să lase surpriza să fie surpriză până la sfârşit. Deci: elastic, nasture şi instrucţiuni... Să-şi scormonească hainele, să vadă dacă mai găsea ceva mărunţiş. Dacă nu, lua o pereche de cercei din cutie şi-i ducea la amanet! Nici o problemă! Mai avea acolo aur pentru vreo patruzeci de fuste şi două duzini de cămăşi!

Florentin

Bun! Uite-o în autobuz! Se grăbi să urce şi să se apropie de ea... Şi-o sărută pe obraz.

Tii, drăcie! Se ferise la timp de palma speriată! Ana îl privi lung... îl recunoscu şi începu să râdă:

- O să fac infarct într-o zi!

O prinse de mijloc:

- De ce? Din cauza surprizelor mele?
- Că doar nu de la trafic! Dar ce s-a întâmplat?
- Ce să se întâmple?
- De obicei, la ora asta erai la chioşc!
- Ei, să zicem că am discutat cu "superiorii" şi, până la nuntă, sunt trecut pe program scurt. Ca să putem să ne plimbăm şi noi măcar din staţie până la poartă!

Văleleu, ce roşise! Din cauza ideii, sau a cuvântului "nuntă"? Habar n-avea; dar nu conta. Coborâră din autobuz, strânse mâna ei şi porniră încet, ca într-o plimbare, spre casă.

Ana-Maria

Ce seară frumoasă! Surpriza lui Florentin era perfectă! Şi planul acela de-a se plimba în fiecare seară din staţie până la poartă era perfect! Totul era perfect!

Şi totuşi, se întristă puţin după cină, când Mirela o rugă s-o ajute cu clătitele. Îşi ascunse însă cu grijă necazul şi zâmbi toată seara, ungând dulceaţa peste clătitele pe care cumnata ei le făcea "artistic" la trei tigăi în simultan. Socrul ei era pus pe glume, nu se dădea dus de lângă ea... şi farfuria cu clătite şi, spre marea ei bucurie, spuse toată seara povestiri glumeţe în limba română. Aşa că...

Aşa că seara aceea se dovedi a fi una plăcută. Şi zău că nu regretă lipsa ieşirii la plimbare, sau amânarea finisării fustei! Florentin stătea la masă, în faţa ei, şi nu pierdea nici o ocazie de-a o privi - lung sau scurt, direct sau pe furiş...

La fustă o să coasă mâine dimineaţă. Se va trezi tot la şase, dacă era nevoie... Deşi ştia că nu va fi nevoie. Mai avea doar tivurile, deci cam o oră, nasturele şi elasticul; încă un sfert de oră. Şi gata.

16 noiembrie 2002 - sâmbătă

Ana-Maria

Încă un pic... Vreo cinci minute. Apoi va tăia aţa, se va ridica şi va proba, în sfârşit, fusta.

Se bucurase mult când Nina îi luase măsurile; privise cu ochi curioşi şi nerăbdători ziarele împăturite. Ascultase cu atenţie indicaţiile colegei ei. Se gândise mult şi-şi storsese mintea să aleagă din zecile de imprimeuri din magazin. Avusese emoţii îngrozitoare atunci când văzuse materialul întins pe jos şi trebuise să-l taie. Trecuse prin clipe de fericire şi nefericire când se apucase de cusut: uneori i se păruse că mergea repede, alteori că mersese greu; uneori constatase că ştia să coasă, alteori se gândise că aţele alea arătau oribil... Trecuse prin momente de nefericire teribilă aseară, când constatase că lumina se stinsese în living iar ea nu putea să termine fusta înainte să se culce! Dar toate astea trecuseră. Mai avea trei împunsături şi termina. Şi-o proba.

Una... Două... Trei. Gata.

Se ridică, îşi scoase treningul... şi şi-l trase la loc: cum s-o îmbrace aşa, şifonată? Ascultă un pic la uşă... Nu era nimeni pe hol. Ieşi, luă fierul de călcat şi se ascunse din nou în camera ei. Întinse pătura pe masă şi începu să-şi calce "capodopera"...

Şi din nou îşi scoase treningul. Şi-şi puse fusta. Închise nasturele şi se privi lung... I se vedeau doar gleznele. Nu putea spune dacă-i stă bine sau rău: nu avea oglindă în cameră. Va trebui să se ducă în hol, la cuier. Ascultă din nou... Măi, să fie! Ce linişte era sâmbătă în casă! Ieşi, alergă în hol şi se privi lung...

Doamne, era perfectă! Nina merita un carton mare cu prăjituri, pentru tiparul acela! Chiar dacă i se părea că pe ici-pe colo fusta făcea colţuri, asta chiar nu mai conta! Avea fustă! Şi era perfectă! Efectul dungilor diagonale era trăznet, mai ales acolo unde se întâlneau - la cele patru cusături verticale...

Alergă în camera ei şi-şi perie bine părul: na, că se trezise de acum o oră şi nu se spălase! Îşi luă fardurile, intră în baie...

... Şi-acum să afle părerea cumnatelor ei, nu? Duse fardurile în camera ei şi intră în bucătărie:

- Neaţa.
- Neaţa.

Nici una nu întorsese capul spre ea. Ioana căuta ceva în frigider iar Mirela era ocupată cu George. Dar aveau ele tot timpul s-o vadă! Până pe la două-trei, când veneau şi socrii ei... Ia să-şi pună şi ea o farfurie şi să verifice dacă mai era dulceaţă!

- ... Măi, să fie! S-o porţi sănătoasă!

Sigur, tot Mirela! Începu să râdă, privindu-i ochii sincer admirativi:

- Mersi. Nu e prea bicoloră-monotonă?
- Nu; e foarte frumoasă. Ţi-ai cumpărat-o?
- Am făcut-o.
- ... Păi te pricepi la croitorie?
- Nu. Tiparul mi l-a făcut o colegă; eu doar am tăiat şi-am cusut.
- Păi să ştii că te pricepi! Ia vino să te văd!

Mirela examina fusta pe toate părţile, întorcând-o şi răsucind-o...

- Şi mai ai tiparul?
- Sigur.
- Probabil că nu s-ar potrivi măsura...

Ioana se grăbi să intervină:

- Stai să jucăm la nuntă - şi să vezi ce balonaş o să crească pe talia ei de viespe!

Roşi violent; profită de asta ca să-şi mascheze încruntarea. Sesizase şi-o mică răutate, iar asta îi confirma ei bănuielile şi-i întărea lui Florentin spusele. Se abţinu totuşi să rostească primul gând care-i trecuse prin minte - "Şi balonaşul va fi graţios, nu numai eu şi fusta". Mai bine deci să tacă... Mirela sesiză lipsa răspunsului ei şi arătă spre masă:

- Hai, nu mănânci?
- Ba da. Voi staţi acasă?

Ioana se întoarse imediat spre ea:

- Păi unde să plecăm?
- Eu ştiu? Prin parc, sau... Nu ştiu! Staţi mereu acasă?
- Ce să căutăm în parc?!

Ridică din umeri: dacă ele nu se mai întâlniseră cu mămici care duceau copiii în parc, ea una nu se grăbea să le arate direcţia! Poate că aşa era în "lumea lor"! Ioana insistă:

- Nu, serios acum: ce să căutăm în parc?
- Să ieşiţi cu băieţii la joacă.
- Aa, păi numai să le punem galoşii! Şi să vezi ce joacă încing în nămolul din curte! La ce să mai batem drumul până acolo?!

Aprobă şi se aplecă mult spre frigider, ca să încheie discuţia. Mm, mai era gem de vişine! Ionuţ începuse din nou să alerge de colo-colo; Ioana îl luă în braţe şi ieşi, răcnind nemulţumită în romanes... Se aşeză la masă fără să facă vreo remarcă...

- Fata asta nu se lasă până n-o încasează de la nea Ioan! Ce dracu vrea, să piardă copilul?
- Trebuie să se descurce singură cu toţi trei. Şi face ce poate.
- Trei?
- Ea, Ionuţ şi bebe. Dacă Marcel l-ar lua pe Ionuţ o zi cu el, ar respira şi ea mai normal! Şi-ar mai sta locului, şi-ar trage sufletul, ar găsi resurse să zâmbească...
- Nu prea funcţionează aşa.

"Nu funcţiona aşa" în lumea lor. Pricepuse.

- La noi, femeia vede de copil. E alegerea bărbatului dacă acceptă să pice de fraier trei zile, până se lămureşte şi restul lumii. Mă rog - aşa gândesc majoritatea!
- După părerea mea, copilul are nevoie de doi părinţi, nu de unul. Iar fiecare părinte are rolul lui în viaţa copilului.

Mirela nu mai răspunse - aşa că se grăbi să schimbe subiectul:

- Eu n-am ce face azi. Mă gândeam să spăl nişte rufe şi să fac curat.
- Aici?
- Aici şi în băi, dacă am timp.
- O să-l ţin pe George mai mult la jucării. Ei de obicei vin de la treabă pe la 1, ca să mănânce şi să decidă dacă mai are vreun rost să se întoarcă la treabă. Şi de obicei sâmbătă n-are rost. Deci, dacă ai nevoie de ajutor, să-mi spui.

Aprobă şi se ridică: terminase cu micul dejun. Strângea în urma ei, întrebându-se dacă şi Florentin gândea că doar femeia trebuia să se ocupe de copil pentru că el era prea bărbat s-o ajute... Nu, exclus! Nu-l văzuse înnebunit după cei doi pici din casă, dar nu-l văzuse niciodată să-i "expedieze" sau să-i "repeadă"! Ba chiar glumea cu ei, le făcea jucării din şerveţelele de pe masă... Florentin nu putea fi aşa! Ar fi fost o diferenţă prea mare între cum era acum şi acea variantă! Dar 1% din posibilitate tot rămânea. Până nu năştea, n-avea de unde să ştie...

Ia să lase ea prostiile şi să se-apuce de treabă! Se făcuse aproape zece! Acuşi apărea soacra ei, iar ea nu termina treaba!

Florentin

Ora unu fix iar el fremăta, în spatele tatălui lui. Haai, ce tot făcea? Deşuruba yala aia?

Ana-Maria

Bun! Tocmai clătea faianţa din cea de-a doua baie şi zâmbea, auzind vocile din hol. Spălase două maşini de rufe, făcuse bucătăria să strălucească, una dintre băi era gata iar în maximum cinci minute va fi gata şi asta. La partea cu gătitul nu se băgase: nu ştia încă meniurile favorite şi nu voise să rişte. Dar Ioana se apucase de pregătit

masa pe la 12, probabil că era gata deja...

Lăcrămioara

Deschise larg uşa bucătăriei şi se opri. Privea faianţa... O privea lung - pentru că acolo se întâmplase un miracol! Ea frecase în fiecare săptămână faianţa de deasupra aragazului, dar niciodată nu mai strălucise aşa!

Mirela o privea lung, veselă, în timp ce Ioana mesteca de zor în oale, încruntată... În spatele ei, Ioan părea că voia să intre şi el; ea însă nu se putea mişca de acolo, descoperind că şi dulapurile redeveniseră albe, că geamurile erau impecabile...

Mâna soţului ei o împinse până la urmă cu fermitate. Intră deci şi-şi privi nora cea mare cu ochi scrutători:

- Ce s-a întâmplat aici?

Ioana se grăbi să bombăne:

- A trecut acceleratu'.

Aa! Avea chef de harţă picea! Ioan trecu spre ea, ameninţător:

- Adică!

- Adică s-a apucat de curăţenie generală!

Mm, ce scandal o să iasă! Doamne, cât de proastă era! Ce-o mai căuta cu lumânarea! Îşi văzu soţul oprindu-se lângă aragaz, "inspectând" oalele ca în fiecare zi... şi-l auzi ridicând vocea:

- De-aia ai decis să azvârli cu sos peste munca ei?

- Nu trebuia să lustruiască înainte să gătesc!

Aah!... Of, a naibii ea de treabă! Palma soţului ei altoise "sporнic" ceafa Ioanei - care sări un metru în spate şi începu să ţipe de-a binelea:

- De ce dai, nea Ioane? Ce credeai, că nu curge din oale şi din linguri?

Uşa se redeschise imediat iar vocea lui Marcel "tună":

- Ce-i, tată?

Ah - şi ştiuse de la început că vor avea probleme! Nu bănuise că vor fi asemenea probleme - dar bănuise că vor avea legătură cu Ana!

- Nu vezi ce face nevastă-ta? Trânteşte cu mizerie peste munca altuia!

Marcel se apropie şi el de aragaz, constată sosul şi-şi luă consoarta de braţ:

- Du-te la băiat.

Bun, bine c-o scosese de-acolo! C-o pândeau alte perechi de pălmi! Şi ea i-ar fi altoit câteva - dar trebuia să joace rolul soacrei iubitoare de nurori! De toate nurorile! Aşa că tăcea... şi asista la discuţia dintre bărbaţi.

- Ce-ai, mă tată, cu ea? Că mereu te iei de ea! Ce nu-ţi place?

- Că e acră ca o lămâie! Şi are ceva cu Ana! Ce i-a făcut ei Ana?

Uşa se deschise din nou iar Florentin se opri lângă ea. Băiatul ei auzise "Ana", intrase şi, neştiind despre ce discutaseră, era circumspect şi prefera să asculte înainte să se-ncaiere cu frati-su...

- Nu ştiu! Ce vrei, nu ştii că aşa face când e borţoasă?

- Păi ia măsuri! Că dacă mai are asemenea ieşiri, o plesnesc de-o răsucesc în loc! Când i-o face ei Ana asemenea rahaturi, atunci să le facă şi ea! Fata nu i-a făcut nimic, n-are nimic cu nimeni, îşi vede de treaba ei şi ajută în casă! Nevastă-ta parcă s-a tâmpit! Ia-i dracu vitamine şi pune-o pe şine - că-mi căşună şi pe tine acuşi! Tu ce dracu păzeşti? De ce n-ai grijă de ea? Pune mâna, ia-i un inel şi-o fustă, scoate-o în parc şi mângâi-o pe burtă! Ce dracu - a mai fost gravidă! N-ai priceput nimic?

Marcel dădu să iasă - dar Ioan adăugă, pe un ton atât de serios c-o îngrijoră până şi pe ea:

- I-am spus Anei să mă anunţe imediat cum o supără cineva. Nu mi-a spus nimic, dar am descoperit singur cum se poartă nevastă-ta cu ea. Îţi spun ţie, iar tu spune-i ei: dacă vă luaţi în vreun fel de Ana după discuţia asta, o să mâncaţi jăratec. La propriu.

Soţul ei avea dreptate: dacă aragazul fusese proaspăt frecat şi albit, lingura cu sos se putea pune pe o farfurie! Iar focul putea fi mai mic, să nu curgă sos din oală! Din câte vedea ea pe aragaz, Ioana exagerase rău şi-şi primise corecţia; Marcel aflase ce se întâmplase şi nu comentase - dar el nu era gravid, încă mai judeca drept. Iar Ana... Se apropie de Mirela şi-o luă de braţ; o trase lângă geam şi şopti:

- Ce altceva a mai făcut?

- Două maşini de rufe şi băile.

Deci muncise, nu glumă! Nora ei arătă spre aragaz:

- Şi-o surpriză. Mă duc să termin ce-a început zevzeaca.

Surpriză? Nici n-apucă să se întoarcă spre soţul ei, să încerce să-l calmeze şi să-l informeze apropo de băi şi rufe, că uşa se deschise.

Ana-Maria

Bun! Intraseră, constataseră, ea tocmai terminase baia, aşa că duse detergenţii de unde-i luase şi intră în bucătărie:

- Bună ziua.

Cinci secunde de uimire; apoi soacra ei uită de salut:

- ... Tii, ce frumoasă e! Ce model frumos! A fost scumpă?

Negă cu capul, continuând să zâmbească...

- Ieftină? De unde-ai luat-o?

- Am făcut-o.

Şi-acum n-avea rost să mai stea în uşă, "să pozeze". Scoase pâinea din dulap şi începu s-o taie, s-o pună în coşuri. Că doar veniseră să mănânce, nu?

- ... Te pricepi la croitorie?

- Nu. O colegă de serviciu mi-a făcut tiparul, iar eu am cusut-o.

Şi cam atât. Soacra ei deschisese frigiderul - şi-acum scotocea de zor prin nişte pungi... Îşi vedea socrul cu coada ochiului; o privea drept, fumând, şi nu spunea nimic. Iar Florentin... Pe el nu-l vedea; dar, după foşnete, deducea că logodnicul ei s-ar fi repezit bucuros s-o strângă de gât - de bucurie, fireşte! Ea însă tăia pâinea iar el se abţinea - sub privirea tatălui lui...

Florentin

Ah, ce-i venea s-o strângă acum în braţe! Şi s-o sărute! Era... Era... Ana era ursita lui!

Iar aşa surpriză... Ce frumoasă era fusta! O privea cu coada ochiului... Şi ce dacă era alb-negru? Amestecul era perfect! Jumi-juma! Modelul avantaja jocul desenului în V, iar ceea ce vedea îi întărea convingerea că decât s-o plimbe prin magazine şi să-i arate fuste "de-a gata", mai bine o ducea să-şi aleagă material şi scotea "de la naftalină" maşina de cusut a mamei lui! Biata Ana - se străduise să coasă totul de mână...

Nuu, asta nu putea rămâne aşa! Dacă ea îi făcuse aşa o surpriză, el nu va rămâne mai prejos!

Oare va avea o problemă cu Ioana? Cearta la care fusese azi martor îi dovedea că Ana nu-i va spune niciodată problemele pe care le va avea cu cumnatele sau cumnaţii ei. Trebuia deci s-o supraveghieze cu foarte mare atenţie, dacă pe viitor voia să afle când şi cum o va supăra Ioana. Cu siguranţă, logodnica lui văzuse sosul de pe aragaz; cu siguranţă, înţepăturile Ioanei o necăjiseră într-o mai mică sau mai mare măsură. Şi cu siguranţă, el va interveni prompt şi-şi va "penaliza" şi cumnata, şi fratele, dacă-i vor necăji logodnica! Vorba tatălui lor: ce-i făcuse ea Ioanei, de-i purta aşa o pică?

Al naibii el Marcel! Se însurase cu ea de atâţia ani - şi tot degeaba! Nu putea el să priceapă că, de vreme ce-o luase şi mai aveau şi doi copii, era cazul să se resemneze cu gândul şi s-o trateze ca pe o nevastă! Ioana nu mai era demult o obligaţie pentru el! De ce se încăpăţâna să nu vadă că fata aia îl iubea şi încerca să-i facă pe plac?

Sau avea pe alta?

... Cu amantă, fără amantă, fratele lui se pregătise pentru doi copii. Momentan! Iar dacă se gândise că-i face doar ca s-o ţină pe Ioana ocu-

pată iar el să joace ţonţoroiul prin alte părţi, se înşelase amarnic! Ioana nu era diplomată, nu putea să tacă şi să sufere "pe interior", iar tăticul lui, dacă va afla vreodată de vreo amantă, o să-l bată de-o să-l asculte cu urechea şi-o să-l scoale din leşin cu apă rece! Că după câte trăseseră părinţii lui cu el, ar fi trebuit să-l încuie-n beci pe vecie!

Ana ieşi; se grăbi s-o urmeze, încercând să fie cât mai concludent:

- Ana, ai cinci minute? Vreau să te întreb o chestie. Am o dilemă şi nu ştiu cum s-o rezolv.

Bun! O lăsă să pună coşul pe masă, o prinse de mână şi-o trase în camera ei. Închise uşa, o strânse în braţe şi-o sărută: în sfârşit!

Ana-Maria

Mm, deci de-astea făcea Florentin! Cu toată familia reunită în sufragerie, lui îi ardea de-a jocul cu cărbuni încinşi!... Dar, de ce nu?!

... Simţea cum începe să-i crească tensiunea, pe măsură ce sărutul se transforma încet într-unul pasional iar Florentin se apropia de alt fel de îmbrăţişare...

- ... Îţi mulţumesc...

Plecă grăbită capul, roşind uşor:

- Eu îi mulţumesc tatălui tău că nu m-a ciufulit încă pentru treningul ăla.

- Hei! De unde până unde vezi tu reacţii violente la tata?

- Ar fi trebuit să mă gândesc la fusta asta înainte să mă mut la tine. Că am avut timp berechet!

- Apropo de fustă; îţi stă foarte bine şi-o scoate pe Ioana din minţi. Spune-mi sincer: ţi-a spus unele răutăţi?

- Nu. Doar că îşi pierde zâmbetul când apar eu şi e tăcută în prezenţa mea.

- A făcut azi o răutate, iar tata a pocnit-o după ceafă.

Aa! Ridică grăbită privirea, încruntându-se, dar el i-o luă înainte:

- A fost decizia lui - şi i-o promitea de ceva timp. De ce nu mi-ai spus că îţi face probleme?

- Pentru că nu mi-a făcut probleme.

- Zău?! La cum a făcut azi, tind să cred că nu avem aceeaşi părere despre ce înseamnă probleme!

- Probabil! Nu mi-a spus nimic explicit, iar eu la înţepături nu răspund.

- Iar dacă ai vedea acum că a dat cu sos peste aragazul frecat de tine, cum ai vedea problema?

- Am făcut întâi bucătăria pentru că era prioritară şi mi-a fost mai uşor aşa. Dacă ea a avut de gătit după ce-am spălat eu, nu e vina ei. Nu era normal să pregătească prânzul la nouă dimineaţa - normal era să spăl eu aragazul după ce gătea ea.

- Uite, vezi cum îi iei apărarea?

- Aşa e logic!

- Logic era să pună o farfurie sub lingură, nu s-o trântească direct pe tabla albă! Ana, fii puţin mai pretenţioasă!

- Nu pot.

- Atunci pregăteşte-te să fii apostrofată.

Poftim?

- Din câte am înţeles, tata ţi-a spus să-l informezi atunci când te supără cineva. În maximum trei zile, va veni să te certe că n-ai făcut-o.

- Dar dacă nu m-a supărat nimeni?!

Începuse să râdă, aşa că Florentin îi fură un sărut şi se grăbi să iasă. Ea una rămase în cameră: să se gândească cinci minute la ceea ce vorbiseră...

Gândul că dl Manolache o va apostrofa o îngrijora teribil! Pe lângă discuţia deschisă, mai era şi "perluţa" de final menită s-o facă să roşească în faţa întregii familii! Presimţea însă că discuţia deschisă va fi altfel decât discuţiile de până acum. Pentru că între timp devenise membră a familiei... măcar pe jumătate! Dacă se integrase printre ei, va primi "trataţia" pe care-o primeau şi ceilalţi. Va urma deci o discuţie grea... pe care putea s-o pregătească, ştiind şi tema, şi iminenţa ei! Dar asta după masă! Momentan, presimţea că soacra ei avea nevoie de o ucenică dornică să toace pătrunjelul! Şi era şi curioasă, să vadă dacă sosul de roşii de pe aragaz chiar era un "dezastru" mare cât îl făcuse dl Manolache să pară!

Florentin

Hm! Fratele lui se întrecea cu gluma! Ajunseseră la desert - prăjiturile luate de tăticul lui - iar Marcel tocmai deschidea şi el gura:

- Ce ziceţi, facem un wist?

Deci aşa îşi pedepsea nevasta - consemnând-o cu Ionuţ în camera ei, să asculte prin uşă ce frumos se distrau ei jucând cărţi! Păi cum să nu-i sară femeiiăleia ţandăra? Dar de ce Ioana se răzbuna pe Ana? Ce, ea îi băga gărgăuni în cap lui Marcel? Roberto răspunse primul:

- Băi, eu zic că merge! Mirelo, te-nscrii?

Cumnata lui aprobă scurt şi se ridică să strângă masa. Sigur, Roberto era primul la distracţie! Dar şi muncea ca apucatul la chioşcul din Dorobanţi! O prinse pe Ana de mână:

- Ce zici?

Aprobase şi ea, zâmbind ciudat... Simţise pedeapsa pentru Ioana; dar zâmbea pentru că găsise, în sfârşit, o distracţie în casa aia unde fiecare stătea în camera lui şi-şi ocupa timpul liber cu caii verzi de pe pereţi!

- Ia hai, că jucăm şi noi!

Luminiţa, capra de ea! La plăcinte înainte! Iar Marcel începu să numere cu voce tare:

- Deci eu, Roberto cu Mirela, Florentin cu Ana şi Luminiţa. Ilenuco, la televizor!

- Io-te că nu vreau!

- Atunci ia hârtie şi pix! Să mai repeţi şi tu socotelile alea de la şcoală!

Şi bineînţeles că se alergau în jurul mesei, iar tatăl lui râdea... Se ridică şi intră în bucătărie, la ţigară.

Biata Ioana... La urma urmei, dacă ea ar fi făcut un compromis şi-ar fi fost mai dulce un pic, s-ar fi schimbat ceva? Slabă speranţă! Şi-atunci de ce să-l facă?! Exact la fel ar fi gândit şi el, dacă ar fi fost în situaţia ei. Îşi aprinse ţigara...

În maximum două săptămâni, Ioana se va lega de Ana. Atunci, el o să-şi suflece frumuşel mânecile şi-o s-o ciufulească bine-bine. Ca să-i iasă din cap ideea că Ana era vinovată pentru nefericirea ei.

Oare putea să trişeze la wist? Sau se supăra Ana? Pentru că mereu era prins trişând, dar nu ştia cum va reacţiona ea... Vor juca probabil pe perechi; aşa că mai bine stătea cuminte, pierdea la cărţi şi avea noroc în dragoste!

Lăcrămioara

Închise uşa, oftă şi se întinse lung: mm, prima sâmbătă când nu era frântă de oboseală! Probabil că Ana era acum cea care se ţinea de şale! Bufni în râs...

- Ce-i?

Soţul ei nu era supărat; era doar gânditor. Se grăbi să aducă discuţia la punctele care-o interesau:

- Mă gândeam că, întrucât nu mă doare spatele, Ana merge probabil aplecată aşa...

Ioan începu să râdă:

- Nu cred; e tânără şi se vede c-a mai făcut asta. Ai văzut cum luceşte baia?

- Băile: le-a lustruit pe amândouă. Iar asta mă duce cu gândul la nesimţita aia...

- A spălat aragazul după ea?

- Da.

- Atunci a scăpat de următoarea palmă.

Sigur, îl spălase în timp ce ceilalţi jucaseră wist şi se distraseră de

mama focului! Iar asta nu-i plăcea...

- O să vorbesc cu Marcel. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să priceapă că, deşi a fost însurat cu ea mai mult cu de-a sila, e cazul să lase prostiile şi să se uite mai bine ce nevastă are-n bătătură.

- Să vorbeşti cu el. Ştii că Ioana spune vrute şi nevrute; o să se-apuce să se ia de ea deschis.

- Dacă nu s-o fi luat deja! O să vorbesc şi cu Ana.

- Crezi că ea nu simte cum vine furtuna?

- Simte, că-i isteaţă foc! Dar sunt sigur că până acum a mai primit înţepături de la Ioana. Şi nu mi-a spus. I-am spus să-mi spună.

- Şi te aşteptai să vină repede cu pâra?

- Cunoscând-o, mă aşteptam să-i spună lui Florentin. Sau măcar să observe el!

- Când vine el seara, ei probabil i-a trecut deja supărarea. Şi nu-i mai spune, că-l ştie iute la mânie.

- Atunci o să vorbesc cu ea. Şi-o să-i dau voie, la o adică, să se ia şi ea de Ioana. Să se descurce singure, dacă aşa-i place ei.

- Eu ştiu? Să nu le vedem ciufulindu-se pe-aici...

- La cum o ştiu eu pe Ana, o calmează din vorbe. Iar Ioana ştie că, dacă se atinge de Ana, zboară pe uşă afară cu tot cu bărbat şi copil. Şi bătută. Şi nu vrea asta... Dacă e nevoie, o să-l pocnesc pe Marcel şi-o să-i gonesc sticleţii din cap.

Aşa mai mergea! De fapt, de la el pornise totul! Se lungi în pat:

- Ce zici, ce frumos s-au distrat azi!

- Foarte frumos... Vezi că te-ai îngrijorat degeaba? Ana se integrează repede şi face tot posibilul să nu facă notă discordantă. Eu unul, dacă mă plimbam prin tot Bucureştiul, nu-i găseam fustă aşa frumoasă!

Aha!

- Iar Florentin e fericit. Totul merge spre foarte bine între ei.

Corect! Şi-n concluzie:

- Te-ai gândit şi când se iau cu acte-n regulă?

- Nu înainte de Anul nou. Probabil prin februarie, încolo. Nu-i nici devreme, nici târziu; vedem cum merg treburile, dacă nu cumva imaginea asta pe care ne-o oferă nouă e doar de faţadă...

- ... Deci abia din februarie încolo ar putea să-i zică Ioanei de la obraz ce

- Nici o vorbă! Dacă mai deschizi subiectul despre nesimţita aia, acu' mă scol de-aci şi-o ciufulesc! Gata!

Văleu! Se înfuriase rău! Mai bine să tacă...

20 noiembrie 2002 - miercuri

Ana-Maria

Mm, ce bună fusese mâncarea! Iar se umflase la propriu! Dar atâta timp cât fustele de servici n-o strângeau, "dezastrul" era sub control. Ca în fiecare seară, ea spăla vasele. Oricum n-ar fi ştiut pe unde să le pună pe celelalte! Iar ei îi plăcea să se bălăcească în apă cu detergent...

- Măi Anuţo, am observat că a început să-ţi cadă părul.

Poftim? O privi mirată... Soacra ei era atentă la frigider:

- Eu ştiu un leac, te freci cu usturoi la rădăcină. Dar dacă vrei, ia-ţi un tratament de-ăla din comerţ.

- ... O să încerc cu usturoi: am mai auzit de asta.

Deci începuse să-i cadă părul... Aoleu! Nu cumva "plutise" ceva prin mâncare? Coada şi-o ţinea când împletită, când sub pulover; dar de pe pulover...

Va fi foarte atentă de-acum încolo să nu aibă păr pe ea. Se va pieptăna numai la baie, deasupra chiuvetei, pentru că dacă-i cădea serios părul se va freca zilnic cu usturoi! Soacra ei discuta acum cu Ioana în romanes... Florentin fuma turceşte şi-o privea cu ochi atenţi, puţin îngrijoraţi... Eei, acum se supăra ea! Ce naiba - i se părea lui că se necăjise pe observaţia mamei lui? Haai!

Puse şi ultima farfurie în uscător iar mama lui Florentin zâmbi:

- Du-te şi tu şi odihneşte-te.

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Ieşi din bucătărie, mirată... Până acum nu se mai întâmplase să fie trimisă la culcare!... Aah, iar o luase razna! Iar se gândea la prostii! Intră în cameră, aprinse lumina, trase sertarul...

Îl împinse, încruntându-se: cum naiba nu observase? Covorul maron închis trăda şi cel mai mic firicel de păr! Iar acum "trăda" o grămadă de fire lungi! La naiba!

Atentă să fie de ajutor în casă, neglijase tocmai camera ei! Tocmai acolo erau moaţe de păr! Repede, un lighean cu apă, peria de covor iar sâmbătă avea program BioCarpet în toată casa!

Ascultă puţin la uşă... Mă rog; se auzeau două voci. Dar nu era soacra ei; aşa că ieşi, se strecură în baie, scoase ligheanul şi peria şi reveni în camera ei. Unde încuie uşa şi se apucă de treabă.

Florentin

Mm, deci avusese dreptate! Mămica lui găsise de cuviinţă nu să se îngrijoreze pentru podoaba capilară a nurorii ei, ci pentru covorul plin de păr! Doamne, bine că se gândise să-şi pândească logodnica, de pe scaunul lui din sufragerie!

Simţise el că era ceva în neregulă cu aprecierea aceea! De unde să observe mama lui că Anei îi cădea părul? Peria ei nu era în baie! Deci mama lui tocmai îi făcuse Anei observaţie...

Prea bine! O să continue el războiul pe care logodnica lui îl încheiase capitulând fără să se încrunte măcar! Mâine, la chioşc! Dar mai întâi va răcori din nou camera în seara asta! Pentru că voia să stea cu capul pe pervaz, să-i strângă mâna şi s-o privească...

În astfel de momente, regreta că Ana nu mai locuia în apartamentul cu două camere. Ar fi vrut să o poată strânge în braţe, să-i poată vorbi fără să se teamă că-i asculta cineva...

Ana-Maria

Gata. Acum era perfect. Ia să verifice ea dacă nu erau firicele şi

pe parchet! Dacă tot se apucase, s-o ducă până la capăt! Şi când ducea peria şi ligheanul la baie, să nu uite să-şi ducă şi peria! Nu se va mai pieptăna în camera ei. Motivele erau evidente...

Nu, nu se supărase. I se atrăsese atenţia într-un mod atât de subtil încât nici măcar nu-l pricepuse din prima! Faţă de ce-i auziseră urechile la adresa Ioanei sau Ilenei...

21 noiembrie 2002 - joi

Florentin

Mm, ce-i venea să deschidă discuţia! Se rezuma însă la a face buchetele, încruntat...

- Tu ce-ai, maică? Încerci să le convingi să nu se ofilească?
- De ce te-ai luat ieri de Ana?
- ... M-am luat de ea?
- Cu părul de pe covor. Sau credeai că n-am priceput?
- Ce, s-a plâns că i-am
- Te-am auzit în bucătărie şi am văzut-o cu peria de covoare. De ce te-ai luat de ea?

Mama lui începu să râdă:

- Sunt sigură că n-a făcut "turul de forţă" de sâmbătă doar ca să demonstreze ceva. Dar trebuie să înveţe că mai întâi trebuie examinată propria cameră şi abia după aceea restul casei.
- De ce? Fiindcă a ieşit bucătăria prea bine?
- Nu fii tâmpit! Pentru că dragostea trece prin stomac - şi nu numai stomacul e important!
- Şi te-ai luat de ea!
- Uite ce-i! Ana e o fată isteaţă şi vrednică. Nu are însă experienţă în "atacarea" metodică a problemelor casei. Nu m-am luat de ea; i-am atras atenţia că a omis ceva, şi-am făcut-o cât mai diplomatic cu putinţă.
- Mamă,
- Florentine, aburii ăştia ai iubirii sunt trecători. Căderea părului este, orice-ai zice tu, o problemă serioasă! Iar un bărbat simandicos şi atent cu propria înfăţişare, aşa cum eşti tu, nu va mai iubi cu aceeaşi intensitate o femeie cheală!

Ei, deja îl lua la mişto! El fierbea de furie iar ei îi ardea de glumă! Ridică un deget ameninţător:

- Să discuţi diseară cu ea, să-i explici exact la ce te-ai referit aseară.

Mama lui se încruntă:

- Vezi să nu!
- În cazul ăsta, nu mai avem ce discuta.
- Nu mai discutăm atunci!

Şi gata! El unul era de neînduplecat!

Ana-Maria

Apăsă soneria, aşteptă... Într-un târziu, paşii se apropiară iar uşa se deschise larg.

- Bună seara.
- Bună seara.

Îi deschisese Marcel? Dar ce se întâmplase? Florentin n-o mai aşteptase în staţia de autobuz, nu-i deschisese uşa... Îl supărase ea cu ceva? Sau avea probleme la chioşc?

Intră în camera ei, aprinse lumina şi auzi imediat bătaia din geam. Aa, deci era supărat! Dar pe cine? Şi de ce? Se grăbi să deschidă geamul.

- Salut.
- Salut. Ce s-a întâmplat?
- M-am certat cu mama.

Poftim? De ce? Rupsese nişte trandafiri?

- Tu poţi să stai liniştită; am discutat azi cu ea şi m-am asigurat că pe viitor nu ţi se vor mai spune asemenea înţepături verbale.

Cum? Ce înţepături?

- Ce înţepături?
- Ca aia de ieri, cu părul.

Aa... Păi putea să-l "felicite": tocmai făcuse prima prostioară! Oftă greu şi-i strânse mâna:

- Nu m-am supărat pentru ce mi-a spus aseară. Nici un om nu e perfect iar eu am omis, într-adevăr, părul de pe covor. E firesc să mi se atragă atenţia, dacă nu din punctul de vedere al chelirii măcar din cel al curăţeniei! N-ar fi trebuit să te duci glonţ s-o cerţi pe ea; de ce n-ai vorbit întâi cu mine?

Florentin nu răspunse; se încrunta la becul din stradă...

- Te rog să nu mai faci asta. Nici măcar nu m-a "înţepat", cum spui tu! Mi-a atras atenţia într-un mod atât de voalat şi atent că iniţial nici n-am priceput de ce-a spus chestia cu chelirea şi usturoiul!

- Da' de ce-a spus-o? Ce, e aşa o greşeală capitală să-ţi scape aspectul ăsta?

- E o greşeală şi trebuie corectată. Te rog, lasă-mă să rezolv singură problemele care mă privesc, atunci când se ivesc. Şi cum încă n-a apărut nici o problemă, îţi dai seama sper că intervenţia ta n-a fost tocmai binevenită...

Florentin nu mai apucă să răspundă; vocea tatălui lui "tună", din sufragerie:

- Florentine, ia vino-ncoa!

De când se mutase la ei, ascultând atâta romanes, începuse "să prindă" unele expresii. Mâna lui îi dădu drumul:

- Mai stai aici cinci minute.

Bineînţeles! Doar n-o să rişte să fie văzută tocmai acum "prin zonă" şi invitată la discuţii! Socrul ei bănuia probabil că ea se plânsese la Florentin, sau...

Închise geamul, se schimbă şi se aşeză pe canapea. Auzea vocile în sufragerie, dar tonul era coborât; nu pricepea o iotă, nu auzea decât un murmur... La naiba! Trebuia să-şi facă abonament la o bibliotecă! Nu avea nici măcar un radio în camera ei, la televizor n-avea chef să se ducă aşa că în fiecare seară, după cină, se plictisea de moarte!

Şi să se intereseze odată de manualul ăla de romanes! Trebuia să existe în toată România măcar unul singur nevândut!

Florentin

Aha! Avea o mimică certăreaţă! Bun! Să se certe, dacă aşa voia el!

- Pe viitor, să nu te mai amesteci în discuţiile dintre maică-ta şi Ana. Sunt femei în toată firea şi sunt capabile să se descurce şi singure.

Aa... Şi cum erau singuri în sufragerie, îşi permise să-şi rostească gândurile:

- Ce, s-a grăbit să-ţi ceară ajutorul? A văzut că eu nu-i împărtăşesc ideile şi s-a gândit să mă convingi tu?

Tatăl lui se aplecă peste masă, spre el:

- Nu - te-am văzut tunând şi fulgerând şi-am ascultat la uşă. Ai făcut din ţânţar armăsar, ai tunat şi-ai fulgerat pe-aici şi te-ai amestecat într-o problemă care nu te priveşte. Maică-ta nu i-a spus direct să-şi strângă moaţele de pe covor, iar ea le-a strâns imediat: deci maică-ta a avut dreptate. În altă ordine de idei, mi-ajung doi rebeli sub acoperişul ăsta. Dacă vei continua să te amesteci şi să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, să faci pe avocatul ei fără să te roage nimeni şi s-o faci pe maică-ta să bocească-n basma, o trimit să stea cu chirie şi mă mai gândesc dacă faceţi sau nu nuntă. Ai priceput?

Aprobă cu capul: gata, terminase? Bătrânul îi făcu semn să dispară din câmpul lui vizual; reveni în camera lui, închise uşa şi-o şi încuie.

Ce naiba mai voia mama lui? Da, Ana nu observase părul de pe covor! Până ieri! Poate l-ar fi observat azi, sau mâine, fără să primească imbolduri de-astea! Nu-i plăcea deloc că mama lui ajunsese la asemenea observaţii - mai ales după ce se întâmplase sâmbătă în bucătărie şi băi! Ana făcea ce putea! Când venea de la serviciu, nu se încuia în camera ei, ca o prinţesă atentă la manichiură! Era mai iute şi mai dornică să ajute decât Luminiţa şi Ileana la un loc! Ce voia să obţină de la ea? O super-gospodină - aşa cum fusese şi ea în tinereţe, pe vremea când o ţineau puterile să răstoarne casa invers şi s-o reaşeze într-o singură zi?

... De fapt, el se panicase la gândul că poate Ana nu va primi bine asemenea imbolduri. Că poate va simţi cum eforturile ei nu sunt observate, că i se cerea prea mult... Se temea ca ea să nu se sature şi să fugă de femeia prea exigentă uneori. Să fugă implicit şi de el.

Ana-Maria

Trecuseră cele cinci minute. Nu mai auzea voci în sufragerie... Să se ducă şi ea la bucătărie: putea jura că Luminiţa era ocupată cu manualele iar Ileana era de negăsit!

Intră, zâmbind:

- Bună seara.

Soacra ei o privi preţ de-o clipă - iar chipul i se destinse:

- Bună, Anuţo. Credeam că eşti supărată.

Ridică mirată sprâncenele, zâmbind cu subînţeles:

- De ce să fiu supărată?

- Nu ştiu; aşa am avut impresia.

- Nu sunt supărată.

Şi se grăbi să ia fundul de lemn:

- Tot o legătură?

Mama lui Florentin începu să râdă:

- Tot. Ştii, mă gândeam ca de mâine să te "avansez" la curăţat cartofii! Glumeam!

- Păi vă rog să mă avansaţi, să nu uit cum se face! La pătrunjel am acumulat deja ceva experienţă...

Râdeau amândouă. Uşa se deschise... şi se închise imediat. Întoarse capul, dar nu apucă să vadă decât cârlionţii bruneţi îndepărtându-se grăbiţi... Aşa că se grăbi să termine cu verdeaţa: auzise că va fi avansată la cartofi - şi poate începea lucrul chiar de azi! Iar dacă Florentin voia să fumeze pe geam, singur, şi să se gândească la urecheala pe care-o primise în sufragerie, putea ea să se împotrivească?

23 noiembrie 2002 - sâmbătă

Ana-Maria

Încă o zi perfectă! În fine, aproape perfectă! De dimineaţă "avusese o vorbă" cu covoarele, lustruise toată mobila din sufragerie, cele două holuri, camera ei şi-a lui Florentin şi spălase straşnic parchetul. Observase din nou uimire pe chipul mamei lui Florentin, fusese din nou privită cu seriozitate de către tatăl lui, iar Ioana se abţinuse să calce pe parchetul ud până nu se uscase bine: ca să nu lase urme. Mai dăduse "o mână" prin bucătărie: pentru întreţinerea curăţeniei şi luciului mobilei. Şi fusese foarte mulţumită de ceea ce obţinuse!

Găsise în camera lui Florentin o fotografie de-a ei. Pe noptieră. Lucru care-o mirase şi nu prea...

După-amiază ieşiseră în parc. Numai că Florentin îşi invitase şi fraţii, cu familiile; calculând acum, seara târziu după cină, parcă nu primise toate săruturile pe care le aşteptase de la el! Aici vor avea întotdeauna o problemă: diferenţa dintre ei doi în apartamentul cu două camere şi ei doi în prezenţa unui membru al familiei lui era izbitoare. Şi nu-i plăcea. Poate că nici chiar după nuntă nu se va obişnui cu asta... Îi era dor de clipele acelea când se gâdilaseră temeinic, îi era dor de clipele de pe covorul din sufragerie...

Nu se va obişnui uşor cu acele "restricţii". Impuse în principal de el.

Deschise cartea şi se aşeză comod în fotoliu: ia să vadă ea despre ce era vorba! Vineri, o alesese la nimereală de pe raftul bibliotecii; fusese încântată că-şi făcuse abonament şi nu se mai uitase ce lua. Începuse ieri s-o citească şi i se părea interesantă. Acum era curioasă cum continua acţiunea.

Era linişte în casă; probabil că toată lumea dormea dusă la ora aceea. Ei mâine plecau dimineaţă la treabă...

După nici cinci minute, paşii se apropiară iar ciocănitul o făcu să tresară:

- Anuţo, dormi?

Soacra ei? Ce se întâmplase?

- Nu; intraţi.

Uşa se deschise iar femeia o privi mirată, cu ochii mici de somn:

- Tu nu te culci?

Nu se culca?... Ora 11, toată lumea dormea - doar soacra ei venise s-o întrebe dacă... Aoleu! Închise imediat cartea şi se ridică:

- Ba da. Tii, ce târziu e!
- Noapte bună.
- Noapte bună.

Uşa se închise; stinse lumina şi se strecură sub plapumă, încruntată: să se culce, nu? Era sâmbătă, era 11 noaptea - ea ce mai aştepta?! La culcare!

Ah!

Bineînţeles că nu-i era somn! Bineînţeles că stinsese imediat lumina şi se prefăcuse foarte obosită! Şi bineînţeles că va rămâne în pat, cu ochii închişi, ca să nu mai aprindă lumina!

... Şi bineînţeles că se întreba ce făceau celelalte tinere de 20 de ani în acea sâmbătă, la ora 11 noaptea! Foarte puţine probabil mai stăteau în pat la ora aceea, aşteptându-l pe Moş Ene! Erau prin cluburi, prin baruri, prin discoteci...

La naiba! Îi venea să plângă! La urma urmei, era probabil ultima gâscă din Bucureşti care nu era lângă prietenul ei!

Aşa arăta viaţa de familie în "lumea lui"?

... Dar, la urma urmei, ce-i putea cere lui Florentin? Peste patru ore jumate, el ieşea pe uşă, la muncă! Nu era om de scos la zbânţuială! El trebuia să se odihnească, pentru că mâine stătea la vânzare până la prânz! Şi probabil că tatăl lui nu ar fi fost de acord ca ei să-şi piardă noaptea pe-afară - fie că era vorba despre o discotecă, sau despre o plimbare prin parc, sau de vreo onomastică...

Nici măcar să citească nu putea! Îi ţinea pe ei treji dacă aprindea lumina!

La naiba! Ochii i se umpluseră de lacrimi! Şi nu voia să plângă, pentru că Florentin va observa imediat ochii ei roşii! Ştia că, dacă plângea azi iar el o va întreba mâine de ce era supărată, nu se va putea abţine şi va plânge şi mâine!

Dar nu putea să se abţină!

Păi să plângă! La urma urmei, era supărată! Numai să nu plângă prea sonor, să facă "şedinţă de împăciuire" la doişpe noaptea!

Ioan

Auzi uşa deschizându-se; întrebă în şoaptă:

- Ce-i - nu se simte bine?
- Ba da. Citea.

Poftim?

- Am întrebat-o dacă ea nu se culcă, şi-a stins imediat lumina.
- Se plictiseşte. Faţă de apartamentul ăla cu două camere, aici n-are televizor la dispoziţie iar "stingerea" se dă în timpul filmului de la opt. De fapt, ea n-a venit niciodată la film. Normal că se plictiseşte. Zici că citea?
- Da.
- Să nu te mai duci să-i dai stingerea. Şi-a găsit un mod de a-şi umple timpul liber. Deşi probabil că va stinge în fiecare seară lumina la nouă jumate şi-şi va ofta necazul până pe la unşpe...
- Şi ce să-i facem?
- N-avem ce-i face.

"N-ar fi trebuit să te duci s-o verifici! Dacă-i era rău, spunea şi singură!" Mai avea vreun rost s-o dojenească? Nevasta lui reveni în pat:

- E cuminte şi harnică. E deja a doua sâmbătă când face treaba "caprelor" noastre mai mici. Are şi unele mici scăpări, dar nu-i ceva dezastruos. Şi învaţă repede. Încearcă să ne facă pe plac, să nu ne supere... De fapt, încearcă să fie ca noi.
- Ne percepe ca fiind familia ei. Crezi că ea nu simte nevoia unei familii? A unui tată şi-a unei mame?

Tăcea, aşteptând informaţia...

- ... Nu m-a strigat niciodată. Nici "tanti", nici "mama".
- Nici pe mine. Probabil nici nu ştie cum să ne strige!
- Probabil...

Aştepta, pentru că discuţia era mult mai amplă şi atinseseră doar două dintre subiecte...

- ... Din câte am descusut-o pe Mirela, Ioana nu mai vorbeşte dimineaţă cu ea; încearcă să-şi facă de treabă cu Ionuţ. Deci între ele nu vor fi nici un fel de discuţii: nici frumoase, nici răstite.
- Şi-asta e bine. În perspectiva viitoarei lor mutări, Marcel şi Ioana nu vor mai fi o problemă.
- Ei sunt problema?
- Ana e problema?

Tăcere... Oftă greu:

- ... Ce să fac, dacă-mi place de ea? Şi dacă am ce discuta cu ea? Să n-o mai bag în seamă?
- Îi acordăm mai multă atenţie decât Ioanei şi Mirelei. De când a apărut ea, Ileana a scăpat de ascultatul la lecţii iar Luminiţa "zburdă" nesupravegheată...
- Deşi ea e totuşi retrasă faţă de celelalte!
- Practic, de când vine de la serviciu, mă ajută cu mâncarea, stăm la masă, apoi ne ajută să strângem şi se retrage în camera ei!
- Şi totuşi, stăm cu ochii pe ea. Şi-asta nu-i bine.

Într-adevăr, nu era bine. Se apropia vacanţa de iarnă, tezele, iar el nu-şi mai verificase fetele la teme de-o săptămână deja... Oftă scurt:

- ... O să încerc să o tratez cu mai multă răceală. La urma urmei, am tot weekend-ul la dispoziţie să discut cu ea.
- Eu fac deja chestia asta. Şi nu pare s-o deranjeze!

- Tu n-ai excelat niciodată la discuţia cu ea! Dacă eu o voi trata cu răceală, îşi va închipui că a făcut ceva, sau nu-mi place ceva la ea.

- Ai altă soluţie?

- ... Momentan nu.

- ... Florentin o să răbufnească repede...

- Asta e! O să discut cu el, să-i explic... Mirela se înţelege bine cu ea. Până nu dispare Ioana, nu ne putem permite să stricăm echilibrul.

- ... Iar Ana e isteaţă. E de-ajuns să vorbeşti cinci minute cu ea, să-i dai un singur indiciu, şi va înţelege imediat despre ce-i vorba.

Aprobă şi închise ochii: nu-i plăcea deloc acea idee! Dar şi el îşi dădea seama că le discrimina pe celelalte nurori şi-şi neglija fetele. Şi-şi promitea lui însuşi şi Anei că, imediat cum Marcel se va muta la casa lui, atenţia destinată Ioanei se va transfera integral asupra nevestei lui Florentin!

24 noiembrie 2002 - duminică

Florentin

Hm; Ana era supărată... De ce oare era supărată? O cunoştea de ceva timp şi-o studiase mult pe vremea când ea trecea prin faţa chioşcului fără să-l observe. Era cam 50% sigur că plânsese aseară; dar nu voia să rişte s-o întrebe ce se întâmplase! Mama lui nu-i mai spusese nimic, sâmbăta şi-o petrecuseră împreună într-un mod plăcut... Poate că se înşela!

Acum însă era necăjită. Ceva îi displăcea. Să fie tot legat de Ioana? Sau făcuse el ceva? Mai bine zis, omisese ceva?

- Florentine, ia vezi tu la caietul Ilenei; că zevzeaca a greşit problema.

Zevzeaca nu excelase niciodată la ştiinţele exacte. Nici el; dar... Ana în schimb făcea zilnic calcule! Ea ar fi fost cea mai indicată pentru caietul Ilenei. Fusese însă nominalizat el; aşa că trase manualul spre el şi încercă să se concentreze. Dacă acum, după masa de prânz, tăticul lui se grăbise să-l ţină ocupat, avea el un motiv! Presupusese probabil că se pregătea să iasă iar cu Ana la plimbare. Dar de ce să nu fie de acord cu acea idee?

- Mă, tu citeşti problema aia sau o pozezi?

Mda...

După cinci minute, se lămurise. Începu să-i arate Ilenei cum se rezolva problema; după încă zece minute, Ana ieşi din bucătărie şi se strecură în camera ei. Iar asta îi arătă exact motivul supărării ei - logodnica lui se plictisea de moarte! În sufragerie se făceau temele, televizorul era oprit... Cum să rezolve problema?

Ana-Maria

Ciocănitul în uşă o făcu să ridice involuntar privirea spre ceas. Zece jumate. Zâmbi slab:

- Da?

Uşa se deschise iar ochii mici, somnoroşi, o priviră miraţi:

- Nu dormi?

De data asta nu va funcţiona tot aşa! Zâmbi în continuare:

- Mi-am făcut abonament la o bibliotecă...

Şi arătă concludent cartea. Soacra ei zâmbi şi ea:

- Dă-o încolo de carte, că-ţi strici ochii! Ai citit toată ziua! Pune mâna şi odihneşte-te, că mâine te duci la serviciu!

Trase cu putere de obraji, ca să-şi păstreze zâmbetul; se ridică şi lăsă cartea pe noptieră. Soacra ei stinse lumina:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Uşa se închise.

Ei bine, de data asta nu va fi ca ieri! Nu-i era somn, nu era obişnuită să se culce o dată cu găinile iar cartea era interesantă! Aşa că...

La naiba! Nici n-apucase să-şi pună semn!

Zâmbi larg... luă cartea şi se aşeză pe pervaz. Iluminatul stradal era trăznet! Răsfoi paginile... şi-şi reluă lectura. Măcar din principiu, dacă nu din curiozitate!

Pe la unşpe jumate, când îşi va fi lămurit curiozitatea apropo de desfăşurarea acţiunii cărţii şi-şi va fi umplut inima cu mulţumirea că "rămăsese tot ca ea", se va culca.

Ioan

Uşa se deschise încet de tot... Ce, credea că doarme? Rosti grav:

- Nu te-ai lăsat! Te-ai dus să-i stingi lumina!

- Mâine se duce la serviciu. A citit toată ziua: să se odihnească, să-şi odihnească ochii, ca să nu-şi pună ochelari peste cinci ani.

Tonul fusese categoric. Decise să nu lungească discuţia: la urma urmei, nevasta lui avea partea ei de dreptate! Păcat însă că Ana se va necăji; şi cum azi nu vorbise deloc cu ea, în maximum o săptămână va trebui să-i explice tinerei plânse că nu avea nimic cu ea! Dificilă sarcină...

28 noiembrie 2002 - joi

Florentin

Paşii se apropiară de el; fu prins de geacă şi tras câţiva paşi mai încolo. Tatăl lui îl privi cu ochi pătrunzători:

- Ai vorbit cu Ana despre nuntă?

Poftim? Cum? Ce? Nuntă?... Nu.

- Nu.

- Păi fă bine şi vorbeşte. Că eu negociez cu vecinul, să-i cumpăr casa pentru Marcel. Voi ce-aveţi de gând?

Aa! Acum zâmbi larg, “cu toţi dinţii”:

- Să ne luăm, fireşte!

- Păi vorbeşte cu ea şi spune-mi la ce concluzie aţi ajuns! Dar dă-i zor, că săptămâna viitoare s-ar putea s-o cumpăr deja.

Atât de repede? Uau! Îl văzu îndepărtându-se...

Ce nu-i plăcea tatălui lui? Că nu vorbise încă cu Ana despre nuntă? De ce se grăbea aşa?

... O să vorbească cu Ana! Poate că discuţia cu ea o să-l “lumineze” şi-o să priceapă ce era în mintea tatălui lui! Dar nu azi; poate sâmbătă, când o va invita doar pe ea la plimbare.

30 noiembrie 2002 - sâmbătă

Florentin

Evident, pe Ana o nemulţumea ceva! Ieşiseră singuri la plimbare de data asta şi-o vedea mult mai în largul ei decât fusese sâmbăta trecută. Dar tot o apăsa ceva - pentru că tăcea mâlc, gânditoare...

- ... S-a întâmplat ceva?

- Nu; ce să se întâmple?!

- Eşti gânditoare.

Ridicase din umeri? Atunci era ceva grav! Decise "să atace problema" în forţă şi să afle adevărul:

- De ce eşti supărată? Şi de ce-ai plâns sâmbăta trecută?

Ana-Maria

Aa, voia să ştie? Prea bine! Să-i spună atunci!

- Nu sunt supărată. Îmi este greu să mă obişnuiesc cu programul de la voi - pentru că mă plictisesc seara. Ştii bine că de obicei eu mă uitam la ştiri, nu la film, şi nu vreau să schimb totul din casă după mine. Şi pentru că mi-am făcut abonament la o bibliotecă şi nu pot citi după ce sting ai tăi lumina. Şi pentru că-mi lipsesc momentele noastre: ştii tu care.

Se lămurise?

- Şi de ce-ai plâns?

Nu se lămurise!

- Pentru că era ora 11, eu am fost trimisă la culcare şi m-am întrebat ce fac alte tinere de 20 de ani sâmbătă seara, la 11.

Acum se lămurise?

Florentin

Problema era destul de dificilă. Iar el avea de ales: ori o necăjea pe ea, ori pe tatăl lui. Şi-o să-l necăjească, bineînţeles, pe el! Ridică scurt din umeri:

- O să vorbesc cu tata, să-mi dea liber duminica.

- Nu-i nevoie. Cred că, după ce ne mutăm în aceeaşi cameră, n-am să mă mai plictisesc deloc...

Aa, încerca să-l împace! O prinse de mijloc şi-o ridică "pe sus":

- Iar până atunci?

- Până atunci, o să citesc la lumina felinarului stradal.

O privi lung... şi zâmbi:

- Iar eu îţi promit că în fiecare sâmbătă seara o să plecăm brambura. Iar după nuntă n-ai să mai ai timp să te plictiseşti.

Roşise! Ia s-o sărute el "aşa cum se cuvine" - că primise reclamaţii!

Ana-Maria

Era evident acum că cu el putea discuta orice! Florentin o înţelegea şi încerca din toate puterile să-i facă pe plac! Mai vedeau ei cum rămânea cu ieşitul sâmbătă; problema cu "momentele noastre" tocmai se rezolvase... şi nu va mai apare vreodată...

- ... Hai să stăm jos: trebuie să vorbim ceva.

Să vorbească! Îl privea cu ochi curioşi...

- ... Tata discută de zor cu unul dintre vecinii de pe stradă ca să-i cumpere casa, pentru Marcel.

Aşa; şi?

- ... Întrucât Ioana va naşte în februarie al doilea copil, ei au nevoie de mai mult spaţiu. Aşa că li se va cumpăra o casă.

Şi?

- ... Şi?

- Întrucât se va elibera în curând camera lui, tata m-a luat joi deoparte şi m-a întrebat când am de gând să te iau de nevastă. Tehnic vorbind...

Roşi violent şi bufni în râs: "tehnic vorbind"?

- Tu ce zici? Când vrei să ne căsătorim?

- Păi, "tehnic vorbind", până nu sunt gata hotărârea de divorţ şi buletinul meu, nu ne primeşte dosarul la Sfatul Popular.

- Aha! Şi când e gata hotărârea de divorţ?

- La o lună după pronunţarea sentinţei. Peste vreo zece zile. După aceea, trebuie să-mi schimb buletinul - pentru că al meu este anulat în momentul de faţă.

- Ţi l-a anulat la tribunal?

- Nu, la Sfatul Popular. Nu l-am mai schimbat, pentru că n-avea rost să-l schimb ca să-l schimb iar după divorţ. Deci încă două săptămâni se pierd la poliţie. Plus zilele libere de sărbători. În total, peste vreo lună am avea dosarul întreg.

Îl privea lung, atentă să-i observe reacţiile. Florentin se gândea...

- ... Păi n-ar mai fi mult până scapi de stările de plictiseală!

Ah, ce i-o zisese! Se repezi să-l gâdile, dar el sări de pe bancă, râzând:

- Asta, sigur, dacă mai vrei să te măriţi cu mine! După ce-ai cunoscut "cazarma"...

Îl apostrofă cu un deget glumeţ - că spunea prostii mari! El întinse mâna... şi-şi reluară plimbarea.

Deci în lungile lor discuţii în romanes "atacaseră" şi problema căsătoriei lor. Ciudat: de obicei, Florentin nu rostea la masă decât cel mult trei fraze răzleţe. Dar poate că vorbiseră ziua, la chioşc! Sau seara târziu, după ce ea se apuca de citit! Oricum, în casa aia se discuta despre nuntă! Apropo: cu ea când vorbeau pe tema aia? Sau nu mai vorbeau?

Florentin

Încă o lună nu era un termen extrem de îndepărtat. Nici chiar tatăl lui nu se gândise că va face nunta înainte de sărbători! Aşa că n-ar fi trebuit să fie o problemă. Până-i cumpăra casa lui Marcel, până-l muta acolo cu tot cu nevastă, copil şi acareturi, până făceau pregătirile de nuntă...

Calculul lui ajungea pe undeva prin februarie. Iar data-i convenea. Asta însemna că fetiţa lui se va naşte în decembrie... Gândul îl făcu să râdă:

- Ştii ce mi-am dat eu seama chiar adineauri?

- Ce?

- Că fetiţa noastră se va naşte în decembrie.

Ia - roşise? Evident! Şi cum nu auzise o împotrivire, o strânse în braţe şi "pecetlui" înţelegerea cu un sărut.

Ana-Maria

În sfârşit, terminase cu vasele! Fusese foarte atentă în timpul cinei, ascultase tot ce se vorbise, pricepuse cam 2% dar nu se auzise nominalizată: nici ea, nici Florentin. Deci nu se vorbise despre nunta lor. Dar poate se va vorbi acum! Îşi şterse tacticos mâinile, ieşi şi se grăbi spre camera ei. Unde intră, închise uşa şi nu mai aprinse lumina - se opri la geam. Privea curtea, strada, casele...

Se recăsătorea. De data asta, în cu totul alte condiţii! Va avea o familie normală. Rude normale. Probleme normale.

Zilele astea, trebuia s-o prindă pe Mirela singură şi s-o întrebe cam "cu ce se mânca" mariajul în "lumea lor". Măcar să ştie ce-o

aştepta! Probabil că nu erau diferenţe mari; amănuntele erau însă importante!

Se recăsătorea... Dar chiar şi acum, în clipele acelea, dacă ar fi ştiut că locuia în aceeaşi cameră cu Florentin, ar fi simţit că se căsătorise deja. Iar secretul mariajului perfect erau plimbările în doi şi serile de după mutarea ei în camera lui. Dacă încuiau uşa, se puteau gâdila în voie!

Zâmbi slab: se recăsătorea... Cioroacă, Leoveanu, Cioroacă, Manolache... şi-atât. Fetiţa lor se va naşte în decembrie. Dacă nu chiar mai devreme - funcţie de data nunţii. Nu uitase cuvintele lui, rostite în apartament; nu uitase covorul din sufragerie. Nu uitase ziua de vineri care-i schimbase destinul! După ce se va muta...

2 decembrie 2002 - luni

Ioan

Deschise uşa şi se încruntă: Ioana tocmai bombănise ceva despre Ana. Nu auzise ce... şi nici n-avea chef s-o ciufulească acum. Numai că Florentin nu scosese un cuvânt despre problema pe care-o discutase cu el, se înfuriase pe tema asta şi intenţiona să facă acea discuţie chiar azi, chiar la cină! Cu Ana, nu cu el! Trebuia deci să fie calm...

Se aşeză la masă şi-şi aprinse o ţigară. Tăceau mâlc - semn că, înainte de intrarea lui, ei discutaseră despre Ana. Iar el se gândea acum cum să facă discuţia în aşa fel încât Ioanei să nu i se pară că o favoriza pe Ana! Iar Anei să nu i se pară tonul prea dur!

Ana-Maria

Se aşeză şi ridică lingura. O lăsă însă imediat în farfurie: pe un ton calm, în cea mai pură limbă română, dl Manolache decisese să i se adreseze:

- Ana, ai discutat cu Florentin?

Despre nuntă, firește! Dar asta era presupunerea ei! Ia să se asigure că nu înţelesese greşit întrebarea:

- Ce anume să discut cu el?

- Despre căsătorie.

Problema era discutată deschis, în toiul cinei! Nici o problemă - deşi nu se aşteptase, deci nu avusese inspiraţia să ia un calmant:

- Da, am discutat. Dar nu ne putem căsători până nu iau hotărârea de divorţ şi nu-mi schimb buletinul.

Soacra ei începu să râdă:

- Ei, na! Cum să nu se poată?! Doar ai terminat divorţul, nu? Ce naiba, nu te pot găsi în calculator?

- Trebuie să depunem un dosar cu toate actele.

Socrul ei interveni, parcă uşor iritat de insistenţa ei:

- Păi să-l facă ei! Au calculatoare: să se uite-n ele şi să se lămurească!

Prea bine! Dacă ei ştiau mai bine cum se făcea treaba aia, poate că era ea neinformată! Că doar nu lucrase la o casă de avocatură, ci la strung! Ia să-i lase să se ocupe ei! Ridică lingura şi deveni foarte atentă la supă. Pentru că discuţia continua în romanes...

Nu auzea nici “Ana”, nici “Florentin”. Vorbeau probabil despre flori! Cu coada ochiului vedea chipul preocupat al lui Florentin...

În acele momente, îşi amintise de prima ei căsătorie. De cina la familia Leoveanu, când discutaseră culoarea buchetelor şi-a voalului...

Limba aceea îi zgâria creierul! Parcă-l şi auzea pe Gigi bodogănind prin vila din Novi Sad!

La naiba! Toate amintirile alea oribile năvăliseră acum peste ea, o făcuseră să se încrunte...

Să se încrunte atunci! Doar n-o să stea o viaţă cu rânjetul pe buze! Dacă simţea că era supărată, să fie supărată!

Mânca fără tragere de inimă; felul doi parcă nu avea nici un gust... Goli doar jumătate din farfurie şi răsuflă uşurată atunci când putu să se ridice - să spele vasele şi să fugă în camera ei, să bată în geamul lui şi să-şi spună oful! Şi-apoi să se lase împăcată - ca să nu-l viseze din nou pe Gigi, vorbind romanes la uşa ei!

Ioan

Bun! Bine că Ana intrase în bucătărie! Ridică privirea şi vocea spre Florentin:

- Tu eşti prost? Te duce muierea de nas?
- Nu. Trebuie să depunem dosarul.
- Când ai vorbit cu ea?
- Sâmbătă.
- Şi-ai fost azi să te interesezi dacă are dreptate?

Evident, nu fusese! Se grăbi să continue:

- Când ştii că-i place să-şi impună termene, să termine cu trecutul şi aşa mai departe?
- Nu e vorba
- Bineînţeles! E vorba de aburii din creierul tău! Las' că o să mă interesez eu! Tu stai şi ajut-o pe maică-ta la chioşc!

Fusese sarcastic şi acid. Discutase cu Ana ca să-l "penalizeze" pe el, pentru că nu venise prompt să-i spună ce vorbise cu ea. Şi-l mai "penalizase" o dată pentru că urma să se însoare; iar un cap de familie se ocupa de rezolvarea problemelor, nu trăgea de timp şi inhala aburii dragostei! Ar fi trebuit să se intereseze el, chiar în ziua când se pronunţase divorţul Anei! Voia s-o ia de nevastă mai repede, sau voia şi el să tărăgăneze lucrurile? Că el unul avea impresia că Ana lungea fără rost problema. Poate nu era încă foarte hotărâtă, nu?

Se va interesa el. Şi tot el va stabili şi data nunţii. Că dacă-i lăsa pe ei să se hotărască, risca să-i fugă bunătate de noră din bătătură!

Florentin

Intră în cameră, încuie uşa şi deschise geamul. Luă crăcuţa şi bătu în geamul ei. Aşteptă... După timpul scurs până la deschiderea geamului îşi dădu seama că Ana era supărată. Dar cum s-o mai împace acum? Întinse mâna spre ea:

- Eşti foarte supărată, nu?
- Nu... foarte.
- Te-a supărat tonul?
- Neîncrederea.
- Aşa sunt ei: te ascultă, dar vor să verifice înainte să te creadă pe cuvânt. Te rog să nu mai fi supărată.
- Am să încerc...

O mai supărase ceva. N-o va întreba ce; o va ţine însă acolo până-i va spune singură ce se întâmplase!

- ... Când am fost cu el să depunem dosarul, mai era un cuplu în faţa noastră. El mai fusese căsătorit. Li s-au cerut certificatele de naştere, hotărârea lui de divorţ, buletinele valabile, analizele medicale şi cererile. Atunci am aflat ce ni se va cere.
- Şi ai făcut bine că n-ai lungit discuţia. Lasă-i să se convingă, dacă vor să bată drumul până acolo!
- ... Tatăl tău şi-a amintit de ce n-am vrut să mă mut imediat la tine. Crede deci că trag de timp.
- Tot ce se poate! Eu însă ştiu că abia aştepţi să nu te mai plictiseşti...

Aha, Ana zâmbise! Bun! Şi cum tocmai îşi amintise, dădu drumul mâinii ei:

- Mă duc să fumez o ţigară. Vin repede!

Închise geamul şi se grăbi să intre în bucătărie. Îşi aprinse o ţigară, aşteptând ca discuţia despre tezele Luminiţei să se încheie... Se apropie de tatăl lui şi-i şopti la ureche:

- Vezi, că eu duminică nu mai merg la treabă.

Ochii negri îl priviră lung, întrebători. Ce, voia şi explicaţia?

- ... Bine, mă! Dacă aşa vrei tu...

Bun! Stinse ţigara şi ieşi, fără să se îngrijoreze: dacă nu-şi va da seama până sâmbătă, o să afle sâmbătă seara! Plănuia o plimbare, un film şi-o a doua plimbare. Asta în prima seară de sâmbătă. După aia, mai vedeau ei pe unde se mai duceau şi ce făceau!

Ana-Maria

Geamul se redeschise; se grăbi să prindă mâna lui Florentin şi să zâmbească strâmb:

- Dacă o să mă auzi ţipând la noapte, să nu te sperii.
- ... Ţipând?

Plecă grăbită capul:

- S-ar putea să visez urât.

Mâna îi dădu drumul; foşnetul o făcu să întoarcă mirată capul. Florentin ajunsese însă în curte, în faţa ei:

- De ce să visezi urât?

La naiba! Va trebui să-i spună!

- ... Pentru că mi-am amintit de Gigi.
- Ce anume ţi-a amintit? Discuţia? Ideea căsătoriei?
- ... Discuţia de după. Nici atunci, nici acum nu pricep o boabă.
- Ştii bine că
- Trebuie să trec mâine pe la bibliotecă. Să întreb dacă au un dicţionar sau un manual...
- ... Dacă-ţi spun un secret, promiţi că uiţi de Gigi?

Ridică din umeri: de unde să ştie ea în cât timp va reuşi să uite de individul acela?!

- Sâmbătă vrei să mergem la un film?

Oof, uite ce probleme-i făcea cu tatăl lui!

- Am vorbit deja cu el; aşa că, dacă nu vrei să mergem la film, o să stăm în parc. Acasă ar fi prea periculos...

Zâmbi şi aprobă. Iar el o sărută...

- ... Noapte bună.
- Noapte bună.

Îl văzu escaladând geamul, privind-o cu ochi îngrijoraţi... Zâmbi şi intră şi ea în cameră.

Ia să mai citească un pic! Poate se lua cu acţiunea cărţii şi uita...

4 decembrie 2002 - miercuri

Ana-Maria

Atmosfera era destinsă... din punctul lor de vedere! Ea una o simţea foarte apăsătoare! De la discuţia de luni, de la cină, dl Manolache nu-i mai adresase nici măcar un cuvânt! Era deci supărat pe ea... Soacra ei în schimb era ca întotdeauna: nici prea amabilă dar nici arţăgoasă, nici vorbăreaţă dar nici tăcută...

Pe ea o apăsa însă tăcerea dlui Manolache. Nu voise să-l supere cu căsătoria. Nici n-avea curaj să discute cu el, să-i spună ceea ce-i spusese şi lui Florentin...

Tresări: socrul ei tocmai vorbea din nou română!

- Lăcrămioaro, să ştii că am fost azi la Sfatul Popular. Şi n-au calculatoare.

Poftim? Socrul ei începu să râdă:

- Ba au, dar cică asta nu le foloseşte la nimic. Trebuie să-şi facă copiii dosarul şi să-l depună. Cu certificatele de naştere, cu hotărârea de divorţ, analizele medicale, nişte cereri, să aibă buletine valabile...

Aha! "Ca să nu mai credeţi că evit să mă mărit cu Florentin"! Ce-i mai venea să răcnească cuvintele alea! Soacra ei se încruntă:

- La ce dracu le trebuie buletine valabile? Adică Ana trebuie să-şi facă buletinul ca să şi-l facă din nou după nuntă?

Dl Manolache aprobă cu capul şi puse punctul şi deasupra lui i, şi la sfârşitul acelei discuţii:

- Ce vrei - eu ţi-am spus în '90 să ne cărăm din ţara asta; da' ai zis că tu nu ştii să faci ikebane!

Evident, bufniseră toţi în râs! Îl privea mirată şi se întreba dacă o lăsase "să fiarbă" 48 de ore doar ca s-o împace acum, cu acel anunţ public care-i dădea practic ei dreptate. Se întreba care era rostul...

Dl Manolache îşi încheie hohotul de râs, mai luă o felie de pâine şi se întoarse spre Marcel. Şi-l întrebă ceva în romanes.

Cerul îi căzuse practic în creştet. Luni îl visase pe Gigi; marţi luase un somnifer şi dormise fără vise. În seara asta...

În seara asta nu-l va visa tot pe el. În seara asta, va încerca să riposteze. Aşa că se întoarse spre Florentin şi-l întrebă, în cea mai corectă engleză de care era capabilă:

- Şi ce-ai mai făcut azi la muncă?

Atunci când avusese ideea aceea, nu-şi dăduse seama că-l supăra chiar atât de rău! Chipul lui se încruntase instantaneu! Dar de ce se supărase? Îl întrebă în aceeaşi limbă de circulaţie internaţională:

- Ce te supără?

Să vadă şi el ce bine era să fie supărat şi celălalt să-l descoasă aşa!

- Ce secrete aveţi voi acolo, pezevenghilor?

Soacrei ei nu-i scăpa nimic! Pusese acea întrebare în română, special pentru ea! O privi cu chip senin:

- L-am întrebat ce-a făcut azi.

Femeia se integră imediat în discuţia pornită de soţul ei - de parcă nici n-o interesase răspunsul... Şi poate că n-o interesase; poate voise doar s-o oprească înainte s-o audă dl Manolache şi să-i rupă urechile!

Florentin mai avea puţin şi înfuleca farfuria - atât de încruntat şi pornit pe mâncare era! Ridică şi ea furculiţa: prea bine! O să mănânce şi ea farfuria ei şi-o să tacă!

Dacă până la Revelion nu vor renunţa la obiceiul acela, ea îşi va aduce cartea la masă! Ce naiba, se simţea a paişpea roată la tricicletă! Iar obiceiul acela o deranja la culme! O deranja faptul că, în timp ce ei discutau de zor "pe limba lor", pe ea n-o întreba nimeni de sănătate! N-o întreba nici măcar un "Ce mai faci"! Parcă era inexistentă la masa lor! N-aveau niciodată o temă de discuţie comună cu ea!

Sau aveau? Iar Florentin prefera să tacă, decât să işte un scandal şi să fie amândoi poftiţi să-şi caute altă locuinţă?

... Oricât de mult ura limba aceea, oricâte amintiri oribile îi aducea în minte, va trebui s-o înveţe cât mai repede. Dacă nu ca să se asigure că nu se discuta şi despre ea, măcar ca să-şi spună şi ea părerea despre ce se discuta! Pe modelul "Opinia serii"! Ce naiba, nu era perna de la scaun - era o fiinţă omenească! Ioana se plângea de lipsă de atenţie? Ha! Ia să fie în locul ei, să vadă ce însemna de fapt să nu fii luat în seamă!

Ajută la strângerea mesei şi decise să facă o mică schimbare; se apropie de soacra ei şi-i şopti la ureche:

- Vă rog să mă iertaţi, dar nu mă simt prea bine...

- Stai liniştită! Du-te şi întinde-te. Vrei o pilulă?

- Nu; o să-mi treacă în jumătate de oră.

Aşa că se întoarse şi ieşi din bucătărie. Intră în camera ei, închise uşa, se lungi încet pe canapea şi închise ochii: nu era perna de la scaun. Merita, după opinia ei, mai mult decât "Bună seara", cartofii, vasele şi "Noapte bună".

Florentin

Paşii se apropiară de el iar mama lui îi şopti la ureche:

- Spune-i să nu mai facă de-astea - că dacă o aude taică-tu, sar scântei!

Aa, da?

- Iar voi n-o mai trataţi ca pe-un cuier - că e şi ea om.

Dădu să stingă ţigara, dar mâna ei îl opri:

- Nu putem fi altfel. Din cauza Ioanei. Îţi zic eu, zilele astea. Spune-i că n-avem nimic cu ea şi sfătuieşte-o să încerce să înveţe măcar trei-patru cuvinte.

- Mă îndoiesc că poate: nemernicul din Serbia vorbea numai romanes.

După câteva secunde, mâna îi dădu drumul:

- Trecutul e pentru istorici; să privească spre viitor. Iar tu pune mâna şi ajut-o, dacă vrei să vă fie bine. Ori să înveţe, ori - la dracu! - vorbeşte tu cu ea pe româneşte! Voi vorbiţi şi altundeva decât la plimbările alea de sâmbătă?

Asta aşa era! Numai că el nu prea avea când s-o ajute! Sau uitase că era toată ziua la chioşc, seara făcea temele Ilenei iar noaptea locuiau în camere separate?

Oof, să se ducă acum să încerce s-o împace! Se îndoia că va reuşi, dar îşi va da toată silinţa.

Ana-Maria

Ciocănitul din geam o făcu să ofteze lung... Şi uite-aşa se năşteau certurile. Un necaz azi, o supărare mâine... O ceartă răstită peste-o lună, care le cuprindea pe toate... Ciocănitul se repetă; se ridică deci şi deschise geamul:

- Ştiu, n-ar fi trebuit să fac asta.

- Şi te rog să n-o mai faci. Îţi jur, nu are nimeni nimic cu tine! Şi nu se vorbeşte nici pe departe despre tine! Mama mi-a strecurat adineauri ceva despre Ioana - îmi spune mâine mai pe larg despre ce e vorba. Te rog, nu te mai necăji aşa! Nu vorbesc romanes ca să te irite pe tine! Aşa fac de când mă ştiu eu, plus ceva ani înainte să mă nasc!

Aprobă încet, dându-şi seama că greşise cu izbucnirea aceea de personalitate de la masă...

- ... Chiar nu înţelegi nimic din ce se vorbeşte?

- Nimic. Deşi vă aud vorbind de aproape o lună... Cred că subconştientul nu mă lasă să învăţ aşa, din ascultate. Atunci... Atunci nu voiam să înţeleg. Ca să nu aflu ce nenorociri mi se pregăteau. Acum...

Florentin sări din nou geamul şi se grăbi s-o strângă în braţe şi s-o întrebe, în şoaptă:

- Acum?

- ... Luni l-am visat... Azi-noapte am luat un somnifer şi am dormit dusă. Cred că mai iau unul azi.

Capul lui aproba grăbit... Iar logodnicul ei oftă greu:

- ... Te rog să ai răbdare cu mine.

Poftim? De ce?

- ... Tu ştii cum e să trăieşti alături de un om, sub formă de familie. Eşti prima fată pe care le-o prezint părinţilor mei. Ai putea să ai răbdare cu mine? Să nu te mai necăjeşti aşa din toate prostiile mele?

Se grăbi să aprobe:

- Nu m-am necăjit pe tine.

- Dar ar fi trebuit s-o faci. La urma urmei, nu mai sunt obligat să ascult toate balivernele lor. Mama m-a întrebat adineauri... Şi mi-a deschis capul. M-a întrebat dacă noi doi vorbim vreodată în afara plimbărilor de sâmbătă.

- Aş vrea să nu discutăm la masă.

- Dar povestea despre ce-am făcut amândoi la servici o

- O discutăm pe distanţa dintre autobuz şi poartă. Nu tu eşti de vină!

- Ba da!

- Dacă mai vorbeşti aşa, chiar mă supăr pe tine!

Na, că acum tăcea mâlc!

- ... Ar fi trebuit să trec peste ceea ce s-a întâmplat. Spre ruşinea mea, încă n-am reuşit. Iar acest trecut îmi afectează prezentul. Şi nu vreau să se întâmple asta. O să învăţ romanes: îţi promit solemn!

- Nu trebuie să promiţi nimic. La naiba cu regulile astea! Dacă am fi stat în aceeaşi cameră, aş fi apucat să te învăţ măcar un cuvânt pe zi! Măcar unul!

- Nu vreau să te necăjeşti. Nu vreau să ne mai necăjim. Am putea oare să nu ne mai necăjim niciodată?

- ... O să ai răbdare cu mine?

Se grăbi să aprobe. Iar Florentin se grăbi s-o sărute.

Ioan

Deschise uşa bucătăriei şi "prinse" ultimele cuvinte ale Ioanei:

- ... prinţesa şi figurile ei!

Hm... Toate capetele se întoarseră spre el. Îi aruncă nurorii lui o uitătură urâtă; tânăra prinse imediat o nuanţă stacojie în obraji şi-o viteză fantastică la spălat vasele! Îşi luă pachetul de ţigări:

- Vezi, că mă duc până la Bucur.

Se grăbi să iasă: azi, în seara asta, discuţiile vor înceta. Pentru totdeauna.

Ana-Maria

Privea lung tavanul... Nu-i mai ardea de citit. N-ar fi înţeles, oricum, nimic din subiectul cărţii! Mintea ei stătea la Gigi...

Ei bine, se întâmplase! N-o dusese mintea să se ascundă lângă un gard, în fundătura aia, şi să aştepte zorii zilei sau revenirea lui Alin. Plecase de nebună după ei, o prinsese Chioru şi ajunsese în Serbia. Cât o va mai afecta rahatul ăla? Cât? Şi de ce trebuia ca acel trecut pe care-l ura, pe care se chinuia să-l uite, să afecteze atât de mult prezentul şi viitorul? Vor locui acolo, cu părinţii şi fraţii şi surorile lui! Ce spera - că ei vor renunţa la a mai vorbi romanes de faţă cu ea? Ei trebuiau să facă schimbări? Sau ea?

Trebuia să înveţe. Ca să înţeleagă ce se vorbea. Ca să vorbească cu ei. Ca să nu facă notă discordantă - că ura să fie altfel decât ceilalţi! Mai ales altfel decât familia ei! Ei erau acum familia ei; ea ce mai aştepta? O lovitură în moalele capului, menită să-i producă o amnezie straşnică?

Mâine dimineaţă va începe să se intereseze de manualele minorităţilor. Trebuia să existe un text scris! Ce naiba, doar se ştia descurcăreaţă! Nu era ea în stare să găsească o metodă, un curs, un ghid de conversaţie, ceva cu care era obişnuită? Metoda aceea "vorbită" n-avea nici o şansă! Ea citise declinări, definiţii, transcrieri fonetice! Aşa învăţase engleza şi franceza, aşa tocise româna - deci aşa va reuşi să înveţe şi romanes! Ca tocilarii!

Iar ca să fie tacâmul complet... şi să treacă şi ea peste trecut, va învăţa limba aceea pentru ca, în viitorul foarte îndepărtat, când se va întâlni cu Gigi pe stradă, să-i poată spune exact ceea ce gândeşte despre el! Pe limba lui!

Ioan

Gata. Acum era liniştit. Conveniseră asupra preţului, Bucur începuse deja să împacheteze şi-i promisese că de poimâine putea să remobileze... Intră în casă şi ciocăni în uşa lui Marcel.

- Ce-i, tată?

- Vino-ncoa.

Intră în dormitor; Lăcrămioara îl privea cu ochi miraţi... Se trânti în fotoliu:

- Stai jos lângă maică-ta. Tocmai am vorbit cu Bucur şi-am căzut la învoială.

Ochii nevestei lui străluceau de fericire; cei ai fiului lui erau miraţi. Se grăbi să-l lămurească, pentru că se simţea prea obosit ca să lungească acea discuţie încă jumătate de oră:

- I-am cumpărat casa. Construcţie zdravănă din cărămidă, cu trei camere plus dependinţe, colea peste gard. Mâine se mută; poimâine dimineaţa mă apuc s-o mobilez. Am văzut zugrăveala: e proaspătă, iar geamurile sunt în stare bună. Nu necesită reparaţii pentru cel puţin cinci ani de-acum încolo.

Tot nu pricepuse? Oftă greu:

- Am luat-o pentru tine şi familia ta. Poimâine seara te muţi.

Aha! Marcel sări în picioare şi se grăbi spre el, ca să-l îmbrăţişeze. Dar întinse mâna şi-l opri - că era prea obosit pentru asta:

- E ultima oară când îţi spun: fii bărbat de casă. Adună-ţi mintea de pe unde umblă şi puneţi-o pe umeri. Ai văzut în casa mea o viaţă sănătoasă - vezi deci de familia ta aşa cum se cuvine. Pentru că, atâta timp cât ai locuit aici, am avut eu grijă de tine şi de ei, v-am luat de toate şi v-am rezolvat problemele. După ce te muţi, mi-am ridicat mâna de pe voi - şi te descurci doar tu cu nevasta şi copiii tăi. Ştii bine că sunteţi oricând bineveniţi la noi. Aici veţi găsi întotdeauna un sfat şi-un ajutor - doar să le cereţi. Să-i explici asta şi Ioanei; că în ultimul timp are impresii greşite despre mine. Şi mă aştept să nu vă înstrăinaţi de noi după ce vă vedeţi la casa voastră.

Fiul lui aproba de zor. Lăcrămioara îşi privea lung mâinile... Simţi nevoia să adauge şi acele cuvinte:

- Iar dacă vrei să faci casă bună cu femeia cu care ai un copil şi care în februarie ţi-l naşte pe-al doilea, trebuie să te dezmeticeşti. Repede. Istoria cu romînca a fost acum mai bine de şapte ani. Treci peste ea şi ocupă-te de fericirea femeii care te iubeşte, te îngrijeşte şi-ţi dăruieşte doi copii frumoşi şi deştepţi. Sau distruge totul şi împarte-ţi copiii cu ea. Sper să ai destulă minte să nu alegi a doua variantă. Şi-acum du-te la culcare.

Marcel se repezi, îl sărută apăsat pe ambii obraji, bâigui un "Sărut mâna" şi alergă afară din dormitor. Se ridică şi închise uşa; începu să se schimbe, încruntat...

- ... Sper că nu l-ai lăsat să te jecmănească!

- Nu; a fost om de înţeles, ca întotdeauna. Iar când i-am spus că nu mă mai înţeleg cu Marcel şi pentru el cumpăr casa, m-a asigurat că mâine eliberează totul şi-mi aduce şi cheia.

- Ar fi tare bine să meargă aşa de repede. Să ţi-l trimit mâine pe Florentin? Tu o să fii ocupat cu actele...

- Da, trimite-l la Dorobanţi şi mâine, şi poimâine. Nu: mai bine închidem chioşcul vostru poimâine, ca să mergi cu noi să alegem mobila şi toate celelalte.

- Mai bine... Ioana a devenit tot mai rea. Cred că

- Ioanei o să-i treacă atunci când o să se vadă singură în casă. Şi Marcel o să se poarte altfel cu ea, ştiind că nu-l mai vede nimeni iar Ionuţ doarme dus.

- ... Crezi că or să se despartă?
- Dacă e tâmpit, or să se despartă. Iar eu n-am copii tâmpiţi.

Se lungi în pat şi oftă greu:

- Abia aştept...

Începu să râdă:

- Abia aştept "să mă conversez" din nou cu ea!

Nevasta lui râse şi ea:

- Hai, că ai zis-o!
- Ăsta-i adevărul! Ai observat ce încruntată e în ultimul timp?
- Păi e! Că ţi-ai învăţat copiii să stea cu urechea ciulită la tine! N-ai văzut că de când s-a mutat ea aici, Florentin n-a schimbat o vorbă cu ea la masă?
- Ba da. Dar lucrurile se vor schimba.
- Bineînţeles! Tocmai i-am atras atenţia şi am avut impresia că abia acum a realizat ce-a făcut!
- E prea tânăr şi nu e obişnuit să stea cu nevasta la masă. Ce vrei - prima nevastă!
- Mai e şi renumele tău de zbir...
- Lasă, că nici tu n-ai fost mai vorbăreaţă cu ea! Ştii, dacă încă n-ai observat, soacrele ar trebui să fie prietenele nurorilor! Nu soacrele lor!
- Io-te la el, ce se ia de mine! Moş bătrân, mă-nvaţă pe mine!
- Băbuţo, recunoaşte că ai greşit!
- Recunosc...

Doar să se mute Marcel şi... Şi lucrurile se vor rezolva. Chiar dacă fiul lui va mai veni cu familia la cină, el unul nu va mai avea nici un motiv să nu discute cu Ana! Şi-o s-o vadă din nou râzând şi roşind!

5 decembrie 2002 - joi

Florentin

Intră în chioşc, aşteptă închiderea uşii şi întrebă sec:

- Ce-i cu Ioana?

Ei, poftim - mama lui făcea pe niznaiul acum:

- Ce-i cu ea?
- Ai zis că-mi spui ceva despre Ioana.
- Ei, nu mai e de actualitate.

Se întoarse, o privi lung... Ileana moţăia, "numărând" celofanele. Mama lui umplea găleţile cu apă. Şi era calmă, serenă...

- ... Ce-a făcut Ioana?
- Ceea ce-a făcut, n-o să mai facă mult timp. Poţi să fii liniştit: lucrurile se vor schimba foarte repede, apropo de ce-am vorbit aseară.

Aa, da?... Poate-i spunea la prânz, sau cât era Ileana la şcoală! Iar dacă nu-i spunea nimic, tot era bine - că lucrurile se vor schimba foarte repede. Aşa că reveni spre flori: să termine de aşezat şi să se apuce de făcut buchetele.

Ana-Maria

În sfârşit! Luase salariul şi ieşise în fugă din firmă! Privi lung în jurul ei, atentă, încercând să-şi amintească pe unde văzuse o firmă...

Aha! Uite-o! Ginecolog în Piaţa Romană? Probabil că era scump - dar nu avea răbdare să caute alt cabinet prin cartier şi nici nu voia să riste să afle lumea că nevasta lui Florentin voia să-şi facă analizele! Că doar o prezentase întregului cartier ca fiind "nevasta lui"! Intră în bloc şi apăsă soneria... O femeie îmbrăcată într-un halat alb îi deschise uşa:

- Bună seara. Poftiţi.
- Bună seara.

Intră în holul apartamentului iar femeia o privi cu ochi curioşi:

- Aveţi programare?
- Nu.
- Aţi venit pentru un control, sau o întrerupere de sarcină?
- Un control complex.

Era asistenta, sau doctoriţa - ca să ştie dacă intra în amănunte! I se indică un scaun. Se aşeză, ştiind că în cinci secunde se va ridica - era unica pacientă din acel hol şi era o linişte adâncă...

Într-adevăr, fu poftită în cabinet. Na, că nimerise un medic! Bărbatul se prezentă, zâmbind:

- Bună seara. Doctor Petrescu.
- Bună seara. Ana Cioroacă.
- Luaţi loc. Ce problemă nesuferită vă aduce azi la mine?

Ah, ce bine! Un medic glumeţ! Lucrurile vor fi mult mai simple şi uşoare aşa - mai ales după ce ieşea asistenta! Aşteptă închiderea uşii şi plecă privirea:

- În luna septembrie am fost răpită şi dusă în Serbia, unde am locuit timp de o lună. Vreau să ştiu în ce măsură m-a afectat asta - pentru că urmează să mă căsătoresc, şi vreau să am timp să urmez un eventual tratament.

Câteva secunde de gândire... şi verdictul:

- Facem un control ginecologic complet, o ecografie şi analize de sânge şi secreţie. Şi aflăm în două săptămâni dacă trebuie să urmaţi un tratament.

Aprobă şi se ridică:

- Aveţi timp acum, sau mă programaţi?
- Pentru aşa un caz special, vă programez azi, chiar acum.

Începu să râdă şi se grăbi să iasă:

- Mă scuzaţi cinci minute: vin de la servici.

- Desigur: uşa din capătul holului. Găsiţi acolo tot ce vă trebuie.

Bun! Perfect! Dacă ar fi programat-o pentru altă zi, probabil ar fi avut emoţii, s-ar fi speriat, s-ar fi gândit ore întregi la ce-ar putea descoperi medicul... Acum era mai simplu: se îngrijora doar cinci minute şi afla verdictul!

Ioan

Îi privea lung şi se simţea foarte mulţumit...

De când aflaseră că urmau să se mute, parcă înnebuniseră amândoi! Râdeau din te miri ce, erau vorbăreţi, "zburdau" prin casă... Chiar acum, Ioana o întreba pe Ana cu ce produs scosese petele de pe covor, ca să-şi cumpere şi ea! Nu era o temă de discuţie fantastică - dar măcar vorbeau fără să se înţepe! Ana o fi fost ea ruşinoasă şi timidă - dar, la o adică, probabil că i-ar fi spus Ioanei vreo trei-patru! Aşa, de "pe curând"!

Deci luase decizia corectă. Oricât de greu îi va fi să privească scaunele goale de la masă, decisese să-i lase să se mute - adică îi muta, cam "pe sus", în 48 de ore. Şi constata acum că erau fericiţi.

Temă de gândire: Roberto ar fi fost şi el mai fericit dacă-i lua o casă?

Ei, temă pentru discuţiile viitoare cu nevasta lui, în şoaptă, după "stingere"! Momentan, nu-şi permitea să-l lase şi pe el să plece - imediat după nuntă, Florentin ar fi cerut acelaşi tratament! Iar familia lui - cea mare şi frumoasă, invidiată de mai toată lumea - s-ar fi destrămat. Câţi vecini putea convinge să-şi vândă casele? Pe Bucur îl umpluse de bani pentru casa din dreapta casei lui. În stânga stăteau oameni nevoiaşi, probabil ar fi putut cumpăra ceva mai ieftin - dar erau şi reparaţii de făcut. Iar pentru Florentin... Casa de vizavi! Trăgea un gard mare-mare în jurul lor şi transforma numele străzii în fundătură! Sau le făcea Primăria o şosea suspendată...

Bufni într-un râs sănătos - şi abia acum realiză că la masă se discuta o problemă serioasă. Le făcu semn să nu-l ia în seamă şi se ridică: mai bine se retrăgea puţintel în bucătărie, până-i trecea accesul de râs!

Ana-Maria

Mm, era aproape 11 noaptea! Simţea cum se apropie oboseala, iar Moş Ene tocmai traversa strada spre fereastra ei! Dar cartea era teribilă! Abia aştepta s-o termine, pentru că făcea parte dintr-o colecţie şi intenţiona să le citească pe toate!

Era şi foarte bine dispusă! Medicul îi spusese azi că fizic era sănătoasă. Că, dacă ar fi avut niscai leziuni, ele se vindecaseră în cele două luni care trecuseră de la întoarcerea ei. Nici la ecografie nu văzuse ceva în neregulă... Hm; o întrebase când avusese ultimul contact sexual; îi spusese data exactă şi el se mirase: cum, ştia asta? Ea aprobase: cu o zi înainte ca logodnicul ei să o ia din Serbia. O întrebase dacă avusese contacte sexuale fără protecţie; evident, nu-i răspunsese iar el se gândise câteva secunde şi-şi ceruse scuze. Apoi îi pusese multe-multe întrebări despre nuntă - întrebări la care nu ştiuse ce să răspundă...

Chiar: ei când discutau despre nuntă? Că partea cu Sfatul Popular se grăbiseră s-o afle!

Gata cu cititul! I se închideau ochii de somn! Dădu să închidă cartea, dar întoarse capul spre stradă... şi înlemni.

În faţa casei, parcat pe trotuarul de vizavi, aşezat comod la volanul Jeep-ului, Evelin o privea drept, extrem de serios! Hm!

Deci venise după ea... Iar ea... Ea... Ea n-o să stea deloc pe gânduri!

Coborî încet mâna dreaptă, strânse pumnul şi bătu cu putere de câteva ori în zid. Aşteptă, privindu-l şi ea foarte serioasă...

Ce naiba căuta acolo? Iar se gândea la împăcare? De ce? Că de iubit, n-o iubea pe ea! Probabil că amanta era în concediu pe undeva pe la munte, iar dl Leoveanu senior îl ţinuse mai mult la birou, cu problemele firmei! Că altfel nu-şi explica prezenţa lui acolo la 11 noaptea!

Auzi geamul lui Florentin deschizându-se. O secundă, două... Ce decizie lua logodnicul ei? Îi ciocănea în geam... sau se ducea "să ciocăne" în ochii matahalei?

Saltul o făcu să tresară; îl văzu alergând spre poartă! Evelin porni imediat motorul şi demară în trombă.

Ah, cât pe ce să-l prindă! Şi cum sărise gardul! Uau! Florentin cu siguranţă mai făcuse asta şi înainte!... Şi ce-i mai venea logodnicului ei să răcnească unele lucruri în urma Jeep-ului! Dar se abţinea "eroic", pentru că era 11 noaptea şi-atât le-ar mai fi lipsit - să afle părinţii lui că matahala îi dădea ei târcoale! Uau!

Florentin reveni în curte normal de data asta, pe poartă, şi se apropie de geamul ei. Uau - arunca fulgere din priviri! Se grăbi să deschidă geamul.

- Tu de ce nu dormi la ora asta?

- Citeam.

- Şi cum de l-ai văzut? Te-a strigat? A aruncat cu pietricele?

- Mă pregăteam să mă duc la culcare; am închis cartea şi m-am uitat spre stradă... Imediat cum l-am văzut, am bătut în zid.

- ... Deci nu ştii de când stă acolo.

- Habar n-am.

- ... Nu l-ai auzit venind.

- Eram atentă la carte. Crezi că l-am chemat eu?

Că doar avea un ton acuzator! Florentin se grăbi s-o îmbrăţişeze:

- Doamne fereşte! Nu te supăra: sunt furios pentru că îţi dă târcoale!

- Să mai facă el chestia asta de vreo două-trei ori, să vezi cum mă duc la căpitan şi-i zic vreo două! Iar dacă o să încerce să vorbească cu mine, nu ţi-aş dori să auzi ceea ce-o să-i spun! Ai roşi, să ştii!

- Iar după ce i-ai spune ce-ai de spus, ai roşi şi tu...

Acum se înveselise! O privea "şugubăţ"! Zâmbi... şi roşi:

- Nu - aş fugi mâncând pământul de lângă oamenii care m-au auzit!

Florentin râdea... Pentru prima oară de când se mutase, îşi trecu încet degetele prin cârlionţii bruneţi. Zâmbetul lui dispăru încet:

- Noapte bună, Ana...

- ... Am fost azi la un cabinet. Fizic, n-am nimic; rezultatul analizelor îl aflu peste două săptămâni.

- Vor ieşi bine; ştii asta, nu?

Se grăbi să aprobe. Iar el se grăbi s-o sărute.

... Nu-şi imaginase că buclele brunete erau chiar atât de moi! Ce şampon folosea?

- Noapte bună, Ana.

Ah, ar fi trebuit să se abţină! Sărutul se încheiase prea repede! Oftă uşor:

- Noapte bună, Florentin.

Şi totuşi, logodnicul ei nu-i dădea drumul! Începu să râdă:

- Fugi în cameră, că răceşti!

El aprobă şi-i mai fură un sărut înainte să sară geamul. Închise şi ea fereastra şi se strecură sub plapumă...

Dacă Evelin îşi mai făcea apariţia pe-acolo, o să-i arate ea! Firesţe, dacă mai rămânea vreo bucăţică din el după ce discuta cu Florentin! Până ieşea ea pe poartă, el sărea gardul şi...

Trebuia să afle multe lucruri din trecutul lui Florentin... pentru că îl descoperea puţin câte puţin în fiecare zi şi era uimită! Evident, avea experienţă la sărit gardul! Şi-asta desculţ!

Probabil că el o cunoştea deja "pe de rost"! Sigur, mai avea secrete; unele care erau momentan bine ascunse, inhibate de amintirea Serbiei, aşteptarea analizelor, nuntă, prezenţa părinţilor lui...

Eei, păi se părea că nu se va plictisi deloc după nuntă! La câte secrete presupunea că mai ascundea acel bărbat, nu-i ajungeau 30 de ani să le afle pe toate! Oare câte secrete mai avea ea pentru el?

Evelin

La naiba! De ce-l trezise pe el? Stătuse jumătate de oră în faţa casei şi constatase că doar ea mai era trează la ora aceea! Ana stătuse pe întuneric, pe pervazul geamului, şi citise la lumina felinarului... Florarul apăruse la cealaltă fereastră; să fie deci o cameră mai mare? Sau aveau camere separate? Ar fi fost tare bine dacă ar fi ajuns ceva mai devreme; dacă s-ar fi aprins lumina, s-ar fi lămurit imediat! Dar mai devreme se certase cu Oana. Fusese deci foarte ocupat...

De ce naiba mai era ocupat cu acea femeie? Nu ştiuse oare de la început că el era foarte bun pentru ea, dar nu perfect? De ce-şi pierdea timpul tot cu ea? Tot la uşa ei? Tot în patul ei? Era oare singura femeie care-i putea suci minţile? Sau era el prea orb ca să le vadă pe celelalte?

Păcat că Ana nu mai locuia în apartament. Ar fi putut-o suna... deşi i s-ar fi închis imediat telefonul în nas. Dar ar fi putut să se ducă la uşa ei şi, dacă nu i s-ar fi deschis, ar fi putut să-i vorbească prin uşă! Ar fi putut să-i spună că ceea ce s-a întâmplat atunci fusese un accident nefericit şi că toate relele alea se întâmplaseră pentru că el fusese beat la nuntă; ar fi putut să-i spună că fusese foarte furios după ce florarul îi spusese ce se întâmplase între ei. I-ar fi spus că venise personal s-o ia de pe Vâltoarei - şi-o căutase apoi şi el, şi poliţia...

Poate n-ar fi obţinut nimic. Dar s-ar mai fi liniştit. Nimeni nu voise să-l asculte: părinţii lui erau foarte reci şi distanţi de când el se împăcase cu Oana, iar ea "i-o retezase" din prima - să nu-i vorbească ei despre fosta lui soţie! Lui Alin i-ar fi vorbit degeaba, pentru că amicul lui fusese parte din poveste şi-l dezaprobase încă de când auzise ideea de-a duce mireasa în Ferentari...

Dacă Ana ar mai fi locuit în apartament, probabil că i-ar fi deschis chiar florarul. Şi n-ar fi reuşit să discute cu ea.

Să încerce s-o aştepte mâine, s-o urmărească şi să afle unde lucra? S-o oprească undeva pe drumul spre serviciu?... Dar se angajase oare Ana? Sau o ţinea florarul încuiată-n casă? El lucra la afacerea tatălui lui, aşa că...

Se chinuia degeaba. Ana nu-l voia - şi-o înţelegea perfect. Oana nu-l voia - şi, fiind atât de ahtiat după ea, presupunea că ştia de ce era uneori respins...

O să cumpere alt inel de logodnă şi-o să încerce să discute cu Ana. Dacă ea îl va ierta, se va recăsători cu ea. Dacă însă va fugi de el, se va însura cu Oana. Şi-o va lovi, o va înjosi, o va ignora... ori de câte ori ea îl considera "imperfect". Aşa ar fi făcut orice imperfect din lumea asta mare! Ar fi greşit - pentru că era imperfect...

Păi să se întoarcă la Oana, nu? La urma urmei, de ce să nu se împace?

... Nu. Se va duce acasă. Revederea Anei, frumoasă şi serioasă la fereastră, îl răscolise. Şi saltul florarului...

Se va duce acasă, va lua un somnifer şi va dormi fără vise. Pentru că revederea chipului ei, rememorarea clipelor lor îi făcuse sufletul să se strângă, înfiorat.

Îşi plătea prostia. Singur.

6 decembrie 2002 - vineri

Ana-Maria

Ieşi de pe străduţă şi ridică mirată sprâncenele: ce vedea? Toată familia Manolache se opintea în nişte corpuri de mobilier? Se grăbi să traverseze:

- Bună seara.

- Bună! Vezi că e mâncare pe aragaz!

Zău? Păi unde era cina în familie? Florentin se grăbi s-o lămurească:

- Marcel se mută alături.

Aha! Începu să râdă:

- Mă schimb şi vin şi eu să v-ajut!

- Mănâncă măcar un sandwich!

- Nu mi-e foame.

Intră în casă şi se grăbi spre camera ei. Ascunse bine sacoşa cu materialul pentru noua fustă, de care se va apuca mâine seara...

Deci Marcel se muta... Cam devreme, după opinia ei. Ea se va căsători cu Florentin cândva după Anul nou. De ce se muta Marcel azi?... De fapt, de când se punea la cale acea mutare? Habar n-avea; Florentin îi pomenise de ea sâmbătă; după şase zile, gata - se şi rezolvase? Prea mare graba...

... Conflictul ei cu Ioana. Aceea era cauza iuţimii cu care se cumpăraseră casa şi mobila. Din cauza ei se grăbeau s-o mute pe Ioana înainte să zugrăvească, să aranjeze casa...

Iar după ce va naşte, Ioanei îi va fi foarte greu să fie nevasta lui Marcel, mama lui Ionuţ şi proaspăta mămică a celuilalt băieţel. Să mai facă şi curat, mâncare, să spele şi să calce, să lustruiască mobilă, să spele covoare... Practic, Ioana ar fi trebuit ţinută aproape de femeile care o puteau ajuta la treabă! Nu se îndoia că soacra ei o s-o viziteze zilnic, să-i facă curăţenie şi mâncare; dar ar fi fost mult mai simplu să-i mute pe Roberto, Mirela şi George!

Apariţia ei în familia lor iscase nemulţumirea Ioanei. Apariţia ei era cauza acelei mutări. Familia Manolache făcea "o mică revoluţie" de dragul zâmbetului lor - al ei şi-al lui Florentin.

Se simţea atât de vinovată...

Ah, la naiba cu gândurile alea! Îi văzuse pe toţi veseli! Ia să zâmbească şi ea, să se schimbe fuguţa şi să se ducă să-i ajute! Poate că acum, în al 12-lea ceas, Ioana va înţelege că tot ceea ce făcea cumnata româncă se baza pe intenţii bune! Chiar şi atunci când făcea prostioare!

Florentin

Deschise grăbit geamul şi ciocăni cu crăcuţa. Aştepta, vesel... Hei! De ce era aşa posomorâtă? Se grăbi să sară geamul:

- Ana, ce-i cu tine?

Imediat cum o strânse în braţe, o auzi şoptind printre suspine:

- A scos-o pe Ioana din casă ca să-mi facă mie loc!

- Haai, fii serioasă! N-ai văzut că e loc aici pentru toată lumea?

- Mai puţin pentru mine.

- Ano, mă superi!

- Aşa gândeşte Ioana. Iar tatăl tău a decis s-o mute, ca să ne vadă pe noi veseli.

- Asta a fost unul dintre motive. Dar principalul motiv pentru care i-a mutat nu eşti tu. Dacă ar fi fost numai conflictul vostru, v-ar fi pus faţă-n faţă sub supravegherea lui, să vă lămuriţi nelămuririle! Crezi că tatei i-e frică de ea? Sau jenă? A pocnit-o după ceafă fără regrete ori de câte ori l-a înfuriat rău!

Ana nu părea să-l audă, sau să-l ia în serios! Păi atunci să-i spună

totul, nu? Că altfel nu va fi crezut!

- ... Marcel a fost îndrăgostit de-o romîncă. Tata a aflat şi l-a însurat fuguţa cu Ioana - care, îndrăgostită fiind şi ştiind pe unde-i fugeau lui amintirile, l-a făcut repejor pe Ionuţ. Au avut apoi câţiva ani la dispoziţie, să se obişnuiască unul cu celălalt. Ea face deja al doilea băiat, iar el se pare că tot brambura se gândeşte. Casa asta nouă, "casa lor", e un duş rece pentru el: să-i vină mintea la cap, că e cap de familie şi nu mai ţine cu "ameţeala". Casa e un fel de macara, care îl pune pe şine şi îl obligă practic să ţină drumul drept. Marcel ştie ce se întâmplă dacă deraiază... Ştie, de fapt, că dacă-i e dragă viaţa, n-are voie să deraieze.

- Dar a mutat-o acum, în decembrie! Şi mai e şi gravidă! Naşte în februarie; în loc să stea aici, alături de atâtea persoane care-o pot ajuta şi cu copiii, şi cu casa, ea va sta singură!

- Nu va sta singură, te asigur! Iar tu o să ai viaţă grea după ce naşte ea. Crezi că mama te pune să guşti din oale aşa, ca să-ţi afle opinia?

O convinsese? O liniştise? Se îndoia; dar trebuia măcar să încerce! Oricum, îi distrăsese o parte din atenţie de la problemele Ioanei la viitoarele proprii probleme; asta ar fi trebuit s-o ţină ocupată vreo trei seri... Ana tăcea...

Mai bine să tacă. Iar el s-o sărute. Aşa...

Ioan

Aştepta opinia, părerea, concluzia... Lăcrămioara tăcea, aşa că începu el discuţia:

- ... A ieşit foarte frumoasă casa.

- E foarte frumos. Foarte plăcut. Sunt sigură că le place.

- Sunt foarte fericiţi. Practic, nu şi-au mai scos zâmbetele de pe buze când au văzut unde se mută!

- Am văzut. Ana în schimb

- Ana o să discute cu Florentin şi-o să se lămurească. Nu ea e principalul motiv pentru care am luat decizia să-l mut pe Marcel, iar Florentin ştie asta; o să-i spună şi ei şi-o să ştie şi ea.

- Îţi dai seama că mutarea asta o afectează strict în măsura în care n-o să se mai întâlnească cu Ioana de dimineaţă? Pentru că se vor reîntâlni la cină!

- Da; dar mutra Ioanei va fi mult mai plăcută. Şi conversaţia cu ea. Iar după ce va naşte, nu va mai ieşi din casă: te duci tu cu oala.

- După ce naşte ea, se căsătoresc copiii.

- Apropo de căsătorie... Trebuie să pregătim totul cu lux de amănunte. Trebuie să iasă perfect! Să fie cea mai mare şi mai frumoasă nuntă de până acum!

- Exact. Doar e nunta lui Florentin, nu?

- Trebuie pregătită din timp; trebuie să cumpărăm totul, să nu uităm ceva...

Se întoarse spre ea şi, zâmbind, începu să-i despletească părul:

- Mă gândeam că tocmai "ţi-ai făcut încălzirea" cu mobila pentru Marcel; ce-ar fi ca de luni după-amiază să pornim amândoi în lungi plimbări pe Lipscani...

Nevasta lui începu să râdă:

- Aoleu, Ioane, ce-mi faci tu mie!

- Ce-ţi fac?

- ... Mâine fi-tu o să-şi râdă de mine, că moţăi lângă Ileana cu capul pe celofane!

- Iar fi-tu o să mă apostrofeze că vorbesc prea mult şi muncesc prea puţin... Deşi, cine ştie dacă o să mai am energie să vorbesc...

- ... Ei, o să improvizezi... E oricum sâmbătă, program scurt...

Corect! De ce să nu "trişeze" un pic ora de culcare?

7 decembrie 2002 - sâmbătă

Ana-Maria

Ei bine, cu asta putea spune că terminase! Ciorbiţă de văcuţă cu borş, tocăniţă delicioasă, cartofii pentru piure erau curăţaţi şi tăiaţi... Era abia ora zece, Mirela era la Ioana să o ajute cu aranjatul lucrurilor prin dulapuri şi nu numai...

Se grăbi în camera ei, îi lăsă Mirelei un bileţel şi începu să se fardeze: ia să-i facă ea o vizită lui Florentin "la locul de muncă"! Se privea lung în oglindă... Să-şi prindă părul?... Numai şuviţele din faţă. Şi-acum, fuga la chioşc! Ieşi, trase uşa şi porni cu paşi grăbiţi pe străduţă.

Trebuia să se ducă şi la chioşc. Nu se dusese practic niciodată! Iar dl Manolache îi vorbise despre nurorile care lucrau la afacerea familiei! Fusese deja întrebată apropo de problema căsătoriei; în curând va fi invitată să încerce măcar să facă un buchet acceptabil! Şi-atunci, de ce să aştepte invitaţia? Să dea dovadă de bunăvoinţă şi promptitudine şi să se prezinte singură "să dea proba de lucru"! Soacra ei avea privire ageră şi opinie obiectivă - aşa că dl Manolache n-o va mai invita vreodată să înveţe acea meserie! Pentru că se ştia bine - şi era antitalent...

Bun! Florentin era în chioşc, mama lui ducea tratative cu un client, Ileana o văzuse deja şi începuse să râdă... Florentin îşi privi sora; apoi o privi pe ea. Şi, în numai cinci secunde, ajunse în faţa ei - speriat de parcă văzuse un bau-bau:

- Ce s-a întâmplat?

Începu să râdă:

- Nimic. Am venit să vă ajut... dacă aveţi nevoie de ajutor.

Soacra ei se grăbi să repete întrebarea:

- Ce s-a întâmplat?

Florentin o trase în chioşc; se aşeză pe naveta indicată şi răspunse din nou:

- Nimic. Am venit să vă ajut, dacă aveţi nevoie de ajutor.

El se grăbi să nege cu capul; mama lui spuse însă altceva:

- Aa, bine! Vezi şi tu că nu-i prea mare agitaţie; dar dacă vrei, uite, aranjează florile prin găleţi.

Îşi privi mirată logodnicul: ei bine? El ce mai spunea acum? Zâmbind, Florentin ridică din umeri - aşa că se ridică şi ieşi. Se apropie de garoafe şi începu să le tragă puţin în sus pe cele înflorite, ca să iasă în evidenţă...

Ia să le mute "pe culori"! Roşii pe-o parte, albe pe-o parte, roz pe-o parte, cele trei galbene răsfirate câte una prin fiecare culoare, cele amestecate la mijloc... Folosea acele momente de linişte ca să se gândească un pic...

Florentin se speriase când o văzuse - se întâmplase ceva? Cum de venise la chioşc? Dar soacra ei îi înţelesese imediat intenţiile - şi-o trimisese către A-ul meseriei de florar. Peste vreo cinci minute o să-l afle şi pe B... Ucenicia nu se făcea aşa cum se gândise ea înainte să plece de acasă. Nu se începea direct cu lucruri complicate. Ucenicul pornea de la pus apa-n găleţi şi aranjat florile, "avansa" apoi la observarea profesorului, urmau câteva ore de teorie şi abia după aceea venea "testul" primului buchet!

Garoafele erau gata. După părerea ei, arătau bine! Părerea lor însă n-o va afla poate niciodată - aşa că nici n-o să-i întrebe dacă arătau bine! Să treacă la frezii... deşi aici avea emoţii. Dacă rupea vreo codiţă? Freziile erau mult mai fragile decât garoafele! Şi mai scumpe!

Vocea o făcu să tresară:

- Bună ziua. Şapte garoafe roşii.

- Bună ziua. Înflorite, sau boboci?

- Înflorite.

Oare din cauza

- Anuţo, şapte garoafe roşii înflorite.

Văleleu, "o şi băgase-n pâine"! Păi şi B-ul şi C-ul? Se grăbi să le tragă, iar vocea se răzgândi:

- Puneţi opt roşii şi una galbenă.

Deci aranjamentul ei avusese succes! Ura! Îi tremurau mâinile de emoţie şi fericire! Se întoarse, îi dădu lui Florentin florile şi reveni la găleată. Să tragă altele în afară acum! Nu prea mai erau roşii înflorite...

Ah, gata cu garoafele! Şi cu A-ul! Se simţea "curajoasă", aşa că porni spre frezii! Acolo chiar că va avea de muncă! Voia să le facă "cerculeţe" pe culori - poate aveau succes! Ştia că freziile erau mai scumpe; trebuia deci ceva imaginaţie, răbdare... Să le scoată, să facă bucheţelul în mână şi să le pună apoi la loc gata aranjate?... Bună idee! Nici nu risca să le rupă, tot fâţâindu-le şi frecându-le între ele! Să pună câte...

Nu se putea hotărî; aşa că începu să lucreze la primul bucheţel.

... Cam 10-11 fire, ca să arate bine. Dădu să pună florile în găleată, dar vocea bărbătească o sperie, atât de aproape i se păru:

- Nu le mai puneţi la loc; le iau eu. Sau le alegeţi pentru dvs?

Poftim? Îl privi lung, mirată... Bărbatul zâmbi:

- Lucraţi aici, sau...?

Aha! C-ul! Sau "sărise" deja la M? Se grăbi să aprobe cu capul - că voce nu mai avea...

- Şi cât cereţi pe buchet?

Arăta spre florile din mâna ei... Bufni în râs:

- Mă scuzaţi - sunt ucenică în prima zi de lucru.

Întinse florile spre mama lui Florentin, care se înroşise deja de la atâta râs... Florentin râdea şi el din chioşc, Ileana îşi pusese la propriu celofanele-n cap şi hohotea pe sub ele... Clientul îi privea cu ochi tâmpi, nu prea pricepea de ce râdeau cu atâta foc... Se grăbi să repete, arătând spre ea şi-apoi spre râsetele din chioşc:

- Ucenică. În prima zi.

Şi reveni spre frezii; Florentin se apropia de ea. Începu să aleagă următorul buchet...

Doamne, dacă mai venea acum cineva să-i ia florile din mână, ea se ducea acasă! Şi-aşa o trecuseră toate transpiraţiile şi-i cam tremurau mâinile! Florentin terminase cu clientul, dar nu-i spunea nimic - stătea lângă ea şi tăcea mâlc...

Gata! Pe-ăsta îl punea în găleată orice-ar fi! Îl aşeză frumos într-o parte şi se întoarse spre el:

- Ce e?

- Nimic; învăţ.

Îl împunse în glumă, râzând:

- Nu mai râde de mine!

- Nu râd; văd că ştii o metodă - şi-o învăţ!

- Ei, ştiu! Le pun cum mi-ar place mie să le văd în glastră.

- Şi ai o viziune foarte interesantă. Nu m-am gândit niciodată la ea...

- Mi-e greu să cred că ai primit vreodată flori!

Hohote de râs din uşa chioşcului; se întoarse spre ele şi-i arătă soacrei ei o mutră plângăreaţă:

- Mă duc acasă, să ştiţi!

- Ba stai aici şi arunci vânzarea-n aer! Şi-l înveţi pe Florentin să pună flori în glastre!

Soacra ei râdea - dar tonul şi cuvintele fuseseră foarte serioase şi nu suportau un refuz... Aşa că reveni la alesul florilor. Se aplecă şi el şi începu să tragă firele din găleată. Logodnicul ei prindea repede; încă cinci minute, şi ea fugea acasă - pentru că, dacă reîncepeau să râdă, chiar că nu mai era bună de nimic!

Să facă şi unul "în stea" - mă rog, să încerce! Unul mare-mare, ca să nu-l cumpere nimeni! Şi-o să-l facă... plat!

... Nu era frumos "în stea". Să-l transforme în "degradé".

... Aşa arăta bine. Arăta... ciudat. Aparte faţă de ce mai văzuse şi ea pe stradă şi prin glastre. Şi era şi mare-mare!

Mâna soacrei ei îi prinse mâna cu buchetul chiar înainte să se aplece spre găleată! Fu imediat trasă spre chioşc:

- Ia vino încoace.

O trase înăuntru şi-i arătă celofanele şi fundele de pe masă:

- Ia prinde-le şi "îmbracă-le".

Ce să facă?

- ... Termină-l!

Să-l termine? Ochii negri o priveau cu încredere şi optimism, îi spuneau că buchetul era frumos, că trebuia acum "să inventeze" o împachetare pe măsură...

Păi să-l termine, nu? Ucenicia conţinea şi "teste", la urma urmei!

- Florentine, ia vino încoace! Ajut-o pe Anuţa, că se face coadă.

Ileana făcea un buchet iar lângă frezii mai aştepta o doamnă. Florentin se apropie de ea:

- La ce te-ai gândit?

Ridică din umeri: nu se gândise decât să fugă acasă înainte să i se solicite transferul cu carte de muncă cu tot! Luă un celofan... dar avea nevoie de ambele mâini!

- Cum vrei să-l pun?

Corect - doar venise s-o ajute, nu?

- La înălţimea florilor - poate cu 2-3 cm mai sus.

El ridică celofanul, zâmbind:

- Ai pus o grămadă de fire!

Aprobă cu capul... iar mâinile lui se opriră:

- Câte sunt?

- Nu ştiu.

- Regula numărul unu: numără-le întotdeauna. Ţine bine.

Ea ţinea buchetul, el trăgea cu ambele degete şi număra din 2 în 2...

- ... 31. O fi vreo onomastică în cartier azi? Că asta ar fi media de vârstă...

Acum râdea de ea!... Nu - culmea! Era foarte serios! Se încrunta rău la celofan!

- ... Mai sus puţin.

O tentativă... A doua... Florentin răbufni:

- Dă-mi-le mie înainte să le rup!

Aa, se înfuriase! Bine! O să pună ea celofanul! Întâi înălţimea... Distanţa până la mâna lui... Gata! Acolo ar fi fost mâna clientului! Să plieze celofanul ca pe perdele! Nu ca pe pliseuri - ca pe perdele, cu fanta înăuntru. Şi-acum plasticul se aşeza frumos pe petale... Chiar dacă unele pliuri nu erau chiar "artistice"... Gata! Mâna lui Florentin prinse plasticul iar el zâmbi:

- Funda! Repede, până nu-mi alunecă!

Se repezi şi luă funda albă, lată. Un metru de fundă! Legă buchetul la mijloc şi oftă uşurată: gata, acum aşa stăteau! Până se ofileau sau le lua cineva pentru onomastica unei doamne de 31 de ani! Urma o fundă artistică... Mă rog; semi-artistică, pentru că ei nu-i prea reuşea...

- Ţine-l tu.

Îl ţinea ea. Iar el se dovedi a fi un maestru în funde! Perfect! Îl privi cu ochi întrebători:

- Să-i mai pun fundă?

- Nu ştiu: tu eşti specialista...

Bufni în râs şi-l împunse în glumă. Luă apoi fundă albă subţire şi legă codiţa uneia dintre flori. Încreţi apoi funda, o rupse în firicele subţiri şi începu s-o strecoare discret printre petale...

Bun. Şi-acum să termine buchetul, nu? Luă foarfeca şi începu să taie celofanul "în valuri". Încet, să nu taie vreo floare...

- Te pricepi, să ştii!

Îl privi cu ochi miraţi. El zâmbea, privind buchetul:

- Deci asta ţi-ar place să vezi în glastra din camera ta. Să văd dacă reuşesc să-l "împletesc" singurel, sub formă de surpriză...

Se încruntă uşor:

- Nu-mi plac buchetele "grandioase". Le-am aranjat ca să le pun în găleată.

Florentin tăcea, semn că n-o credea... Ah, la naiba!

Mâna lui "prinse" imediat floarea tăiată; dintr-o singură mişcare, i-o strecură în păr. Şi-apoi scoase coada... şi mai trase o frezie din buchet:

- Predomină tineretul; 29 ar fi mai veridic...

Gata: atenţia la foarfecă! Înainte să-l transforme în buchetul

care-i plăcea ei, compus din "trei fire mari şi late"!

... Sus terminase; acum să-l taie şi jos - şi să fugă acasă, pe motiv că trebuia să pună cartofii la fiert!

- Anuţo, auzi ce zice domnul: buchetul e comandă?

Cee? Pălise instantaneu; Florentin se grăbi să răspundă:

- Nu e comandă; domnul doreşte să-l cumpere?

- Cred. Câte fire aţi pus în el?

- 29.

Soacra ei se încruntă scurt, o clipă doar; reveni imediat la zâmbetul "comercial" şi se întoarse spre client:

- 29 de fire.

- Mai scoateţi două şi îl iau.

Cee? Florentin se grăbi să se conformeze; îi luă apoi foarfeca din mână, tăie "dintr-o mişcare" celofanul în exces de la cozi şi-i întinse mamei lui "capodopera".

Se grăbi să se aşeze: gata pe ziua de azi! Încă două şocuri de-alea şi ajungea la cardiologie!

- Măi Anuţo, să vii mai des la noi la chioşc!

Mama lui Florentin râdea; ea zâmbea doar. Şi probabil că era atât de marcată de peripeţiile acelei ultime ore, că femeia se încruntă:

- Ce-i cu tine? Nu ţi-e bine?

- Ba da.

- Dar nu te aşteptai, nu?

Se grăbi să aprobe.

- Te pricepi, să ştii!

- Daa, am făcut un buchet la 4 mâini, în jumătate de oră.

- Dar l-ai făcut. Data viitoare o să-ţi ia doar 25 de minute.

Poftim! Tocmai de asta se ferise! Ochii obiectivi o invitau să vină şi mâine "în vizită" la chioşcul lor...

- Ileano, să nu-i sufli o vorbă lu' taică-tu - că ne-o ia şi-o duce la Dorobanţi!

Râdeau; Florentin îi făcu cu ochiul, semn că mama lui glumea, aşa că începu să râdă şi ea...

- Ia jucaţi-vă voi şi cu nişte trandafiri! Că or să degere în beci!

Să se joace! De frezii nu se mai apropia nici pişcată cu ceară! Poate doar dacă o punea dl Manolache personal; iar el era la Piaţa Dorobanţi acum...

Cinci trandafiri roşii într-un celofan pus sub formă de romb. Dar aşezaţi în "scara măgarului". Cel mare avea o fundiţă mică, simpatică; de la el, funda subţire, neîncreţită, se încolăcea timid printre cei-lalţi... Şi un decupaj în valuri - că abia-l "concepuse", trebuia să-l şi exerseze! Arăta ciudat - ăla cu siguranţă va degera în beci! Florentin o privea cu ochi neîncrezători... Prea bine! Modelul clasic atunci! Şi-un firicel de floarea miresei. Imediat cum i-l dădu lui, îl văzu trecând în mâna mamei lui, apoi în găleată iar peste cinci minute în mâna clientului...

Nu, nu se vindeau doar buchetele făcute de ea! Ileana şi dna Manolache nu "şomau" decât cel mult un minut-două! Multe sărbători în decembrie, se apropia perioada cadourilor, vizitele pe la cunoştinţe înainte de plecarea în concediu... Aşa că vânzare era.

Zâmbi slab: "se juca" cu trandafiri şi se gândea cum să-i vorbească dlui Manolache despre norocul începătorului. Pentru că-şi făcuse o anti-reclamă de zile mari, iar acum se părea că demonstra contrariul!

Un singur fir alb, floarea miresei, un celofan îngust iar în colţul dreapta sus, o fundiţă roşie. Care se prelungea, fireşte, pe lângă floare! Hm, să ţină minte: la următorul, întâi punea funda lângă floare şi abia după aceea celofanul şi funda în colţ! Ar fi fost mult mai simplu aşa!

Ah, idee! Se întoarse spre Florentin:

- Aţi făcut vreodată buchete cu dedicaţie?

Din privirea lui deducea că nu!

- Ai un marker negru?

El aprobă şi i-l întinse. Încercă să scrie cât mai frumos şi mititel, sub fundă "*With all my love*". Şi i-l întinse, râzând:

- Să vedem ce se întâmplă!

Ce va fi, va fi! Dacă i se spusese "să se joace"... Dacă i se spusese "să se joace", ar fi trebuit să se oprească! Se aşeză pe navetă şi o privi lung pe Ileana, care aranja de zor frezuile...

- Ştii ce mă gândeam?

Ce? Florentin zâmbi:

- Să mai facem un "mamut" din frezii. Dar să punem altfel celofanul. Dacă-l aşezăm puţin mai jos, putem să ridicăm ce rămâne sub cozi şi să-l facem în două straturi.

- În valuri. Nu m-am gândit la asta...

- Te-ai fi gândit, dacă nu venea urâciosul ăla şi te întrerupea. Auzi, tupeu! Să-l ia neterminat!

Bufni în râs şi se ridică:

- Ce culoare îl facem?

- Nu ştiu. Cred că alb sau roşu.

- Deci eşti dinamovist!

Florentin râdea - semn că mai aflase un mic secret despre el! Alegea freziile albe, numărându-le de data asta... Şi cinci frezii roşii. În total, 21. Nu va fi o "creaţie" chiar nevandabilă: făcuse ea unul de 27 şi n-apucase nici să-l termine! Iar freziile albe erau superbe! Cele roşii păreau rătăcite, neajutorate în "marea" aceea albă... Ia să le pună împreună! Sub formă de lacrimă eventual!... Dacă reuşea...

Bun! Intervenise el şi "le convinsese" să stea frumos înainte să se înfurie ea! La pusul perdelelor ea era specialista; numai că nu mai puteau să-l lege, trebuia să întoarcă acum celofanul... Nu era o tragedie! De la al treilea fald încolo îşi dăduse seama că trebuia aşezat şi din interior, şi din exterior. Şi reuşi să-l ridice pe tot. Acum să-l lege fără să-i scape vreo parte mai ridicată...

- Florentine, unde-ai pus carioca aia?

Întoarse imediat capul; Ileana făcea pe "măsuţa de scris" iar clientul râdea şi se semna pe celofan... Florentin râdea şi el, evitându-i privirea... Să revină la frezii înainte să alerge acasă, la oala cu cartofi! Ăla chiar era ultimul! Îl luă ea:

- Tu eşti maestrul cu foarfeca.

Da, el era maestru la tăiat celofanul. Ea tăiase şi-o frezie - şi nu voia să repete isprava!

Fundă? Să-i pună şi fundă?

- ... S-o punem pe partea de sus. Aici, la îmbinătură, ca să nu-l "ciufulească" vântul.

Corect! Tot el se pricepea la funde!

- Lungă sau scurtă?

- Scurtă.

Acolo chiar nu se potriveau creţuri de fundă printre flori! Funda, capsa şi gata! Ba nu! Luă foarfeca şi tăie partea mai scurtă a celofanului ca pe rever: în V, tot în valuri. Şi gata!

- Măi copii, eu zic să...

Fraza se curmă brusc; tonul femeii deveni extrem de fericit:

- Găbiţo! Ce mai faci tu, măi fată?

- Săru' mâna, tanti Lăcrămioaro! Am trecut şi eu pe-aici, să...

- Hai, intră înăuntru, s-o cunoşti pe nevasta lui Florentin.

Roşi violent şi se întoarse spre tânăra care tocmai intrase. Fu privită cu ochi veseli:

- Gabriela.

- Ana-Maria.

Şi gata, se cunoscuseră - iar mama lui Florentin avea o întrebare:

- Găbiţo, i-ai zis maică-tii să vină la mine, la cafea?

- I-am zis, dar n-are timp nici să mă ciufulească atunci când nu pun sare-n mâncare! Sunt toţi călare pe chioşcul ăla de care ţi-am zis. De dimineaţa până seara stau acolo sau prin angro-uri, după marfă.

- Aha! Păi au găsit loc?

- Da, chiar la prima staţie!

- Şi le merge bine?

- Foarte bine! Zicea mama să treci şi mata pe la ea, să vezi chioşcul. Şi cică-ţi pregăteşte nişte farduri frumoase...

- Mie, maică? M-ai văzut tu pe mine vreodată boită-n obraji?

- Nu; da' o ştii pe mama!

- Aha! Spune-i că trec săptămâna viitoare, după ce închid aici. Ca să avem timp să vorbim şi noi pe îndelete. Să-i zici că-i duc

cafeaua la termos!

- Îi zic!

Râdeau amândouă; Florentin era foarte ocupat cu număratul celofanelor... Chiar voia să le socotească pe toate?... Nu. Voia s-o trateze pe acea tânără cu spatele. Iar asta putea spune multe.

N-o mai auzise niciodată pe mama lui atât de încântată şi de vorbăreaţă în prezenţa unei domnişoare! Probabil că se cunoşteau de mult, de vreme ce mamele stăteau la cafele... Şi probabil că acea domnişoară frumuşică, dezinvoltă şi foarte respectuoasă figurase cândva pe lista cu potenţialele candidate la titlul de noră. Altfel, Florentin nu s-ar fi grăbit să-i arate spatele gecii!

Zâmbi slab: logodnicul ei făcea eforturi susţinute să-i arate că între el şi "Găbiţa" nu se petrecuse nimic; că nu-l interesa, că nici măcar nu încerca s-o privească drept ori cu coada ochiului, că n-avea deci motiv să fie geloasă... şi cine ştie la ce altceva se mai gândea logodnicul ei acum! Deşi soacra ei o prezentase de la început ca fiind "nevasta lui Florentin"!

Oof, ce zile! Joi, Evelin îi dăduse târcoale; vineri, Marcel se mutase "la viteză". Azi, buchetele ei nu voiau să iasă urâte! Iar "Găbiţa" îşi făcuse apariţia tocmai în ziua în care ea decisese să vină la chioşc!

- Uite, tanti, de ce-am venit. Luni fac 21 de ani, dar mă serbez azi. Veniţi la petrecere?

- La mulţi ani, Găbiţo! Să ne trăieşti şi să creşti mare şi sănătoasă! Şi cuminte!

- Săru' mâna!

- Dar pe noi, ăştia bătrânii, să nu contezi.

- Şi Ileana?

- Ea e consemnată la lecţii; că a prins-o Ioan cu temele nefăcute de-o săptămână.

- Florentine, voi veniţi?

El se întoarse imediat spre ea:

- Ce zici?

Aprobă scurt cu capul, iar el reveni la celofane:

- Venim.

Mama lui Florentin se grăbi să adauge:

- Bravo! Mai ieşiţi şi voi din casă - că parcă sunteţi pustnici!

Iar uşa chioşcului se deschise din nou:

- Ia uite pe cine prind eu aici!

Venise dl Manolache. Na, că o să vadă buchetul şi-o să afle toată tărăşenia! Tare-i era frică de decizia lui... Mai ales de cea de-a o invita să-şi aducă fuguţa cartea de muncă!

- Bună ziua, nea Ioane.

- Să trăieşti. Ne faci o vizită?

- Am venit să vă spun că ai mei şi-au deschis un chioşc la prima staţie.

- Zău? Bravo! Tot cu flori?

Aa, deci tot florari! "Găbiţa" sigur fusese prima pe lista cu potenţialele nurori!

- Nuu, cu de toate: jucării, farduri, bijuterii...

- Aha! Păi spune-le să bage şi-un rotisor de-ăla de shaorma, să fie tacâmul complet!

Tânăra râdea; şi ea zâmbea, chiar şi Florentin...

- Să nu le zici! Lasă, că trec eu pe la ei şi le zic! Că pe tine te ciufulesc...

Vocea se îndepărtă:

- Eu am plecat. Florentine, la cât să vă aştept?

Florentin răspunse imediat:

- Pe la 9 e bine?

- E bine. Pa. Săru' mâna, la revedere...

Ei bine, "Găbiţa" plecase. Acum urma povestea despre buchete...

- Văd că trişaţi: aduceţi "întăriri"...

Privirea în jos, bărbia în piept, preocupări cu mâinile-n poală...

- Aa, Ioane, stai să-ţi zic! A venit fata să ne ajute; şi nu era vânzare. I-am zis să aşeze florile-n găleţi; cum s-a pus pe garoafe, cum a apărut un client! Nouă bucăţi! S-a mutat ea la frezii - şi i-a luat unul buchetul din mână!

- Cum aşa? Păi ce buchet a făcut?

- Ete, a vrut să le aşeze în găleată pe bucheţele. Vezi cum le-a pus?

Îi arăta găleata, deşi aceea era "opera" Ilenei...

- Şi le scotea, le aranja în mână şi le punea înapoi. N-a mai apucat să le pună; a apărut un client şi i le-a luat. Ştii ce-am râs? Stai să-ţi zică Florentin cum a fost!

- Da, apare omul şi-i zice să nu le mai pună înapoi, că le ia el. Sau le alegea pentru ea? Ana n-a răspuns, aşa că tipul a întrebat "Lucraţi aici, sau...?"

Râdeau toţi! Dar şi ea râdea; acum, după ce-i trecuse emoţia, rememora întâmplarea şi era chiar amuzantă!

- Şi-a întrebat-o cât cere pe buchet! Iar ea i-a zis că e ucenică în prima zi de lucru.

Uau, ce hohot sănătos! Dl Manolache era foarte bine dispus! Florentin continua, grăbit să "speculeze" momentul vesel:

- Şi-i dă florile mamei! Care râdea cu lacrimi! Şi noi hohoteam în chioşc... Săracul om, făcuse o faţă...

- Şi le-a luat?

- Le-a luat!

Mama lui Florentin reluă discuţia:

- Da' ştii ce frumos le-a pus? A făcut cerculeţe din culori! După aia Florentin s-a dus lângă ea, să n-o lase să fugă acasă!

Ochii negri o priveau miraţi; ridică din umeri, mirată şi ea de "performanţa" de-a nu fi antitalent...

- Şi după aia a vrut să fugă acasă, da' am ţinut-o aici. Şi ştii ce-a făcut? Un buchet din 29 de frezii!

Acum era uimit de-a binelea!

- Le-a pus tot pe culori şi le-a aranjat aşa, rotund şi plat! Şi i-am zis să termine ea buchetul. Şi cu Florentin. Ştii ce frumos a ieşit? I-au tăiat celofanul în valuri aşa, i-au pus o fundă mare şi nişte fundiţe printre flori şi ştii ce s-a întâmplat? A apărut iar un client şi m-a întrebat dacă buchetul e comandă! Că el vrea să-l ia!

Îşi acoperi faţa cu palmele: Doamne, devenea din ce în ce mai ştiinţifico-fantastică povestirea aia! Abia acum îşi dădea seama cum îşi petrecuse, de fapt, ziua!

- Şi când a auzit că sunt 29 de fire, a zis să scot două şi-a achitat fără să comenteze - deşi am umflat niţel preţu'! Şi pe urmă am pus-o să se joace cu trandafirii. Primul a fost cu cinci trandafiri roşii, floarea miresei şi cu celofanul în valuri; a stat în găleată doar cinci minute. Următorul a fost un trandafir alb cu floarea miresei în celofan strâmt, cu fundă în colţ; şi ştii ce-a făcut? A scris cu carioca o drăcie sub fundă, iar muşteriul mi-a cerut carioca să se semneze!

După hohotul de râs, dl Manolache o privi curios:

- Ce-ai scris?

- "Cu toată dragostea mea", în engleză.

Soacra ei păru că-şi aminteşte un gând mai vechi:

- Da, măi Ioane! Auzi, Anuţo? Ia să scrii pe-o hârtie nişte drăcii de-astea; da' citeţ, că nu ştie baba engleză...

Roşi violent şi se grăbi să aprobe cu capul...

- Şi pe urmă uite ce-au făcut!

O văzu ieşind şi revenind cu buchetul de frezii.

- Sunt 27. Şi l-au făcut amândoi.

Bătrânul luă buchetul, îl examină pe toate părţile... şi concluzionă:

- Vă pricepeţi.

Evident, nu putea să nege!

- Cum ţi-au venit ideile astea?

- M-am întrebat cum ar arăta bine în glastră.

- ... Doar atât?

Se grăbi să aprobe. Bărbatul îi înapoie soţiei lui buchetul:

- Florentine, eu zic să mai faceţi câteva şi să le pozaţi: să le punem în album.

Album? Ce album? Florentin aproba; adică era "de bine"! Iar dna Manolache reveni în chioşc şi şopti, roşie ca focul în obraji:

- Auzi ce zice domnul: că dacă ţie nu-ţi place cum a ieşit comanda, o ia el.

Cum?

- Şi dacă-ţi place, el aşteaptă până facem altul.

Bătrânul luă buchetul şi se grăbi să iasă...

Se reaşeză pe navetă şi-şi privi lung mâinile: povestea ştiinţifico-fantastică tocmai devenise realitate şi pentru socrul ei. Deci o aştepta o discuţie grea... Îl auzea explicându-i clientului că el era patronul, nu un client, iar buchetul nu era comandă, ci de vânzare. Dna Manolache ieşi, dl Manolache intră:

- Cum îţi vin ideile astea?

Ridică din umeri, privindu-şi în continuare mâinile:

- Mi le închipui în glastră.

- Dar mai e ceva. Pentru că şi noi ni le închipuim în celofan şi-n glastră, dar nu ies aşa.

Corect: mai era ceva. Văzându-se în "imperiul" florilor, alegând culori şi aşezând celofane îşi dăduse seama că mai era un mic secret... Se grăbi să-l spună, ca să nu fie poftită să revină şi sâmbăta viitoare:

- Aveţi o meserie frumoasă; înveseliţi oameni, influenţaţi destine, schimbaţi vieţi...

Păi să-şi termine ideea - că dna Manolache intrase şi dânsa şi se lăsase o tăcere perfectă, care-o apăsa mult!

- Acela de adineauri era buchetul "Iartă-mă". Garoafele şi trandafirii au fost "Te iubesc", freziile în degrade erau "La mulţi ani", sau "Casă de piatră", sau "Însănătoşire grabnică"...

Ei bine? Acela era secretul; mai mult de-atât, ce să mai zică? Mama lui Florentin sparse tăcerea:

- ... Eu zic că Ana se pricepe. Chiar foarte bine!

Se grăbi s-o contrazică:

- A fost norocul începătorului, credeţi-mă! Iar dacă nu mă ajuta Florentin, probabil că le terminam mâine!

- Asta-i chestie de experienţă.

Dl Manolache interveni şi puse punct discuţiei:

- Ia lasă-mi fata în pace! Dacă o să vrea să facă buchete toată viaţa, o să spună ea singurică! Nu-i aşa, Ana?

Ea se grăbi să aprobe, iar el să zâmbească:

- Dar, între timp, poate faci două-trei şedinţe cu ei; să le mai spui câteva secrete, să-i inspiri...

Roşi violent şi nu mai apucă să răspundă - socrul ei o scoase din încurcătură:

- Hai, aţi numărat? Ce faceţi, staţi la palavre? Hai, că mi-e o foame de-mi vine să gust din garoafele astea!

Se grăbi să se ridice: să numere şi ea, nu? Socrii ei se retrăseseră lângă masă:

- Ce-mi pregăteşti pentru prânz?

Ridică timidă două degete, ca la şcoală; fu privită cu mirare. Zâmbi:

- Ciorbiţă acră de văcuţă cu smântână şi tocăniţă cu piure de cartofi.

Şi cum se părea că-i uimise din nou, ridică din umeri şi se grăbi spre garoafe:

- Mirela a fost ocupată cu Ioana şi hainele...

Să nu creadă că luase ea iniţiativa doar aşa, ca să braveze! Şi nici că ţinuse musai "să invadeze" imperiul dnei Manolache! Soacra ei zâmbi, demonstrându-i că nu se supărase:

- Şi gogoşi la desert.

- Aha! Păi să-mi sun diseară croitorul, să se pregătească să-mi modifice nădragii...

Socrul ei era foarte binedispus! Iar ea număra garoafele, atentă să nu greşească...

Tresări şi înlemni - Florentin trecuse pe lângă ea. Simţise sărutul undeva lângă frezie... Ah, uitase de frezie! Tatăl lui o văzuse cu floarea-n păr!... Era, oricum, prea târziu ca s-o scoată acum! Şi nici nu voia s-o piardă! O va pune într-o carte - amintire a acelei zile de pomină!

Na, că uitase unde rămăsese! Trebuia să numere din nou! De data asta însă le va scoate din găleată, câte zece: ca să nu o ia de la capăt a treia oară!

Florentin

Zâna lui, ursita lui era perfectă! Mai rar asemenea talent! Iar cuvintele ei îl uimiseră de-a binelea! Nu se gândise niciodată la meseria de florar prin prisma aceea!

Ana era o fire timidă şi romantică. Era şi extrem de deşteaptă - se gândise probabil mult la meseria lui, înainte să tragă asemenea concluzii! Iar el trebuia să recunoască din nou că mama lui avea dreptate: o asemenea femeie nu era de nasul lui. Dacă voia să facă casă bună cu ea, trebuia să se dezmeticească urgent şi să avanseze cumva spre ea - spre nivelul ei. Numai că nu prea ştia ce şi cum să facă! Să se-apuce poate de citit? Nu fusese niciodată un mare fan al cărţilor; dar o dorea pe Ana atât de mult, încât se întreba cât timp putea aloca zilnic lecturii! Iar dacă Ana ar fi vrut să-i recomande câteva titluri, de început... De fapt, de asta avea el nevoie, ca să avanseze? Oare ce i-ar mai fi trebuit lui, în ochii ei, pentru ca ea să spună "Da"? Şi să nu-i pară niciodată rău că o făcuse?

N-avea voie s-o piardă! Ana era ursita lui! O ursită pe care-o iubea cu disperare şi care se părea că îşi dorea foarte mult să rămână cu el. Ciorbiţă şi tocăniţă, buchete superbe, curăţenie, servici, fustă lungă, promisiunea de-a învăţa romanes...

Ana făcea foarte multe schimbări pentru el. Era momentul să se apuce fuguţa să facă şi el paşi către ea!

Ioan

Bun; cina se apropia, iar Ana era în bucătărie... Ia să vadă el cum se făceau buchetele acelea "minune"! Ridică privirea spre Florentin:

- La ce oră plecaţi la petrecere?

- Pe la nouă fără ceva.

- Atunci, înainte de cină, faceţi un buchet frumos pentru Gabi. Unul de "La mulţi ani"...

Fiul lui se grăbi să se ridice; rămase la masă, convins că atunci când vor apare florile va fi chemată şi Ana...

Ana-Maria

Uşa se deschise "furtunos":

- Ana, vii să-i facem un buchet Gabrielei?

Începu să râdă şi se ridică:

- Imediat.

Termină întâi discuţia cu mama lui - vorbeau despre buchetele făcute azi de ea! Şi-apoi intră în sufragerie... Aa! Dl Manolache voia să vadă care era logica ei cu buchetele pentru ocazii speciale! Florentin nu părea să observe asta, pentru că era foarte dezinvolt:

- Din ce-l facem?

Adusese din toate! Ea ce să aleagă acum?... Ia să adapteze ideea cu buchetul "Te iubesc"!

- Trandafiri albi?

El aprobă şi se grăbi să iasă - că tocmai de-ăia nu adusese! Reveni în bucătărie:

- Aveţi o carioca?

- Vezi prin sertarele alea...

Deschise pe rând trei sertare şi constată că nu găsise ceea ce căutase... Traversă deci sufrageria şi ciocăni la uşa Ilenei - care se deschise imediat:

- Da?

- Ai o hârtie şi nişte carioci?

Tânăra aprobă, privind-o cu ochi miraţi... I le dădea, sau se priveau şi-atât? În sfârşit! Zâmbi:

- Şi-o foarfecă...

O luă şi pe aceea şi reveni la masă. Se aşeză şi începu să taie hârtia: făcea o stea nici prea mare, dar nici prea mică... Bun! Luă cario-

ca roşie şi scrise cu majuscule "La mulţi ani!" Întinse apoi spre dl Manolache steaua şi carioca albastră:

- Vă semnaţi?

Bărbatul o privea mirat... Acceptă, după câteva secunde:

- ... Da, deşi nu înţeleg de ce vrei să mă semnez.

- Pentru că dvs nu mergeţi la petrecere.

Acum o înţelesese - dacă râdea aşa cu poftă! Primi hârtia, luă carioca roşie şi intră în bucătărie:

- Vă semnaţi pe buchetul pentru Gabi?

Soacra ei râdea şi scria de zor... Luă hârtia fără să citească şi reveni la uşa Ilenei:

- Te semnezi pe buchetul pentru Gabi?

Tânăra luă hârtia, citi şi începu să râdă. Şi să scrie. Evident, se trecuse de la semnături la texte amuzante! Dar era mult mai bine aşa! Ciocăni rând pe rând pe la toate uşile...

Să se ducă şi la Marcel?... Poate când plecau: să facă mai întâi buchetul, să termine de curăţat ceapa şi de tăiat roşiile şi pe urmă mai vedea ea ce făcea! Se reaşeză la masă.

- Ia dă-o încoa.

Socrul ei era curios să vadă ce scriseseră ceilalţi! După câteva secunde mâna se întinse spre ea; îi dădu carioca şi se întoarse spre Florentin. El aştepta, cu trandafirii în mână...

Luă celofanul, îl întoarse în colţ şi puse trandafirii. Şapte erau de-ajuns - logodnicul ei se obişnuise cu stilul "megaloman" şi adusese vreo douăzeci! În piramidă, unul mai scurt deasupra... Fără floarea miresei: o să le pună fundă. Dl Manolache scria de zor... Doar să nu ia "spaţiul" lui Marcel! Aştepta, gândindu-se la fundă...

Bun! Steluţa va sta sub trandafiri! Acum să închidă celofanul... Fundă subţire! Roşie! Multă!

- Tu eşti maestrul în fundiţe. Una mică, la mijloc.

Primi funda şi-o capsă în colţul celofanului, deasupra trandafirilor. Trase funda spre exteriorul celofanului... Ah, cum s-o facă să stea acolo? Dl Manolache se ridică, privi lung "problema" şi răcni:

- Ileano, ia adu perforatorul!

Tânăra se prezentă imediat la apel!

- Ia du-te tu cu asta la Marcel! Zi-le că e ziua Gabrielei; să-i scrie şi ei ceva.

Ileana alergă afară. Bătrânul perforă celofanul şi trecu funda prin gaură. Perfect! Ia să pună funda în spirală! Şi cum dl Manolache se reaşezase şi-şi aprinsese o ţigară, luă ea perforatorul. O gaură cam la cinci centimetri; Florentin trecu funda prin ea. Mergea repede! Şi-acum, stop! Un pliu în celofan şi-un zâmbet:

- Şi încă o fundiţă artistică...

Logodnicul ei bufni în râs. Aoleu, poate n-ajungea funda până jos! O capsă, ca să stea fundiţa exact unde trebuia să stea! Încă o gaură, un pliu şi-o fundiţă... Şi avea destulă fundă! În partea cealaltă acum...

Dl Manolache se ridică şi ieşi. Oare nu-i plăcea ideea ei? Privi cu ochi critici partea dreaptă... Arăta bine; deci, poate se dusese să-şi aducă un pahar cu bere! Oricum, dacă nu i-ar fi plăcut, era sigură că nu s-ar fi jenat să spună asta!

Se concentra asupra găurilor; Florentin se încrunta la fundiţe... Bun! Terminaseră de "însăilat" şi-i mai rămăsese ceva fundă şi pentru ornat florile! Ileana se întorsese; îi privea cu ochi uimiţi... Florentin se semnase doar; se semnă şi ea, aşeză steluţa sub flori, puţin spre dreapta... Vocea dlui Manolache o sperie de-a binelea:

- Ia scoate steluţa.

Se grăbi să se conformeze.

- Florentine, strânge celofanul. Şi aranjează funda.

Deci nu-i plăcea ideea. Nici o problemă! Buchetul arăta foarte bine şi fără acele mesaje! Logodnicul ei o trase uşor spre el; abia acum observă că dl Manolache...

Da, auzise azi ceva despre un album cu fotografii; dar nu se gândise că se apucau să-l completeze chiar în seara asta! Arăta bine, dar...

- Gata. Desfă-l.

Aproape că scăpă un oftat de uşurare: steluţa va sta acolo unde o "programase" ea! O aşeză din nou. Cum Florentin nu se grăbea să intervină, strânse ea celofanul şi zâmbi:

- Maestrul în fundiţe...

Ei bine, de ce-o privea aşa mirat? Chiar nu ghicea?

- Ce zici de-o fundă mare, albă?

Florentin aprobă şi făcu funda. Tăie colţurile în V, strecură capetele fundei roşii printre flori şi privi cu ochi critici rezultatul... Ridică scurt din umeri:

- Eu zic că e bine.

- Mult prea bine ca să nu-i fac altă poză.

Bine! Dacă asta era opinia lui... Se întoarse spre Florentin:

- Te ajut să strângi?

El negă grăbit; începu să râdă:

- Atunci am fugit la roşii!

Fiu! Scăpase de sub privirea aceea atentă! Poate nu-i spunea nimic despre transferul la noul loc de muncă! Intră în bucătărie iar mama lui Florentin întrebă:

- E gata?

- Da.

- Am fugit să-l văd!

Chiar că fugise! Oof! Ce revoluţie făcuse ea... fără măcar să vrea să facă o revoluţie!

Luă roşia şi-o tăie: problema transferului ei de la telefoanele firmei de cosmetice la chioşcul din faţa fostei ei adrese era una destul de îndepărtată! Deci, dacă va voi să se ducă şi sâmbăta viitoare să aşeze florile prin găleţi, va fi alegerea ei. Oricum, nu va transforma în cotidian ceea ce intenţionase să fie o surpriză.

- E superb! Să ştii că te pricepi la făcut buchete!

- Daa, la 6 mâini şi trei capete, în jumătate de oră!

- Dar te pricepi.

Ridică din umeri: dl Manolache îi anunţase deja că, dacă ea va decide să facă buchete o viaţă, va fi decizia ei. Şi tot ea va alege momentul când se va reprofila. Era deci oarecum liniştită... Iar dacă la cină se va deschide discuţia despre asta, le va spune că propunerea lor era tentantă, dar nu se gândise încă la asta - şi va amâna totul până după nuntă. Se gândise deja să meargă în fiecare sâmbătă la chioşc, după ce-şi termina treaba. Sau duminică, dacă sâmbătă avea de făcut curăţenie. Deci, până după Anul Nou se va mai gândi la acea idee.

Ioan

Marcel intră, cu Ioana şi Ionuţ, iar fiul lui începu să râdă:

- Ia uite ce frumos a ieşit buchetul pentru Gabi!

Aprobă scurt, circumspect:

- E foarte frumos.

- Opera lui Florentin, nu?

Ana discuta cu Florentin despre ziua petrecută împreună la chioşc, aşa că răspunse tot în romanes:

- A nevesti-sii.

Ioana privi lung buchetul... se încruntă şi exclamă, pe un ton sarcastic:

- Fantastic!

Florentin nu fusese atent la discuţia lor. El era fascinat de cuvintele Anei! Începu deci să râdă, ca să pară cât mai vesel:

- Foarte fantastic. Iar dacă mai aud un singur sarcasm, îţi scot dinţii fără cleşte.

Aa, nu mai venea spre masă! Rămăsese în picioare şi căpătase o tentă palidă-n obraji! Perfect!

- Fii simţită şi stai jos, înainte să-şi dea seama despre ce-a fost vorba.

Ioana se aşeză lângă Marcel, tăcută ca o fotografie recentă... Decise să ridice puţin tonul, în limba română:

- Atunci cred că ai auzit azi, la chioşc, despre albumul cu fotografii. Îţi imaginezi despre ce-i vorba, nu?

Ana se grăbi să aprobe.

- Vreau să facem unul mai mare şi mai complex, cu buchete de-astea. Ne ajuţi?

- Bineînţeles.

- Problema este că tu nu poţi să vii în Dorobanţi, pentru că Florentin e maestrul cu fundiţele iar Lăcrămioara nu face faţă singură acolo. Iar eu nu pot să plec de-acolo pentru că Roberto e unul singur.

Ileana se grăbi să-l contrazică:

- O ajut eu pe mama!

- Tu ai nişte teze, nişte teme de vacanţă şi nişte lecţii de recuperat. Şi vin şi sărbătorile. Tocmai pentru sărbători mă gândisem să ne grăbim cu albumul...

Ce părere avea? I se păru că Ana roşeşte uşor:

- Să nu râdeţi dacă spun o prostie. Florile rezistă în celofan peste noapte?

Aprobă, zâmbind: ştia deja rezolvarea...

- Atunci le facem seara, aici. Suntem toţi...

Un răspuns perfect! Impecabil! Roberto nu păru să priceapă nuanţa:

- Ne primiţi şi pe noi?

- Când am spus "toţi", m-am referit

Se grăbi s-o întrerupă, ca să o scoată din încurcătură:

- La toată lumea. Tu nu ştii ce-a făcut Ana azi! Lăcrămioaro! Ia spune-le şi lor ce-a făcut nor'ta azi!

Soţia lui "se urnise" - în română, fireşte! Iar o s-o vadă pe biata Ana roşind violent... Dar cum era deja opt şi-un sfert, ea mai avea de ascultat un sfert de oră şi-apoi se ducea să se aranjeze pentru petrecere. Spera să se încheie discuţia până atunci: nu apucase să se gândească la ceea ce văzuse la chioşc şi pe masa din sufragerie şi nu ştia cum să le spună că ei, copiii lui, florari de când se ştiau, vor trebui să stea cuminţi în spatele Anei şi să înveţe cum se fac buchetele "Te iubesc", "Iartă-mă" şi "Casă de piatră"! Tocmai se ivise o problemă mare-mare...

Ana-Maria

Florentin întoarse brusc capul spre ea. O privea atent... Aprobă scurt, iar el se ridică:

- Noi mergem să ne schimbăm.

Nici o obiecţie: perfect! Intră în camera ei, închise uşa... Fusta crem, o cămaşă, cizmele negre şi gentuţa neagră! Puţin ruj, dermatograf, rimel, parfum, fără pudră şi era gata! Părul rămânea desfăcut, dar îşi va lua un elastic - pentru orice eventualitate! Să se schimbe deci!

Nu se îndoise că la acea cină se vor discuta şi isprăvile ei de ucenică! Numai că se discutase mult mai mult - se discutase transformarea ei din ucenică, în profesoară-îndrumătoare. Acum şi-ar fi dorit să nu plece la petrecere; să se transforme într-o musculiţă discretă şi să asculte opiniile fraţilor mai mari. Dlui Manolache îi va fi greu să-i convingă să înveţe ceva de la ea din simplul motiv că, deşi era nevasta neoficială a lui Florentin, era romăncă şi-o cunoşteau doar de-o lună şi-un pic! Şi era secretară, nu maestră horticultoare! Şi nici absolventă de Agronomie, nici de Belearte nu era! Discuţiile cu siguranţă se vor încinge în sufrageria aia, după plecarea lor! Ştia însă că avea doi aliaţi puternici - socrii ei. Iar dl Manolache ştia să-şi impună voinţa. Roberto n-avea nimic cu ea, Mirela o plăcea, Luminiţa şi Ileana parcă-i erau prietene de-o veşnicie... Marcel şi Ioana puteau fi o problemă; dar Ioana stătea acasă cu copiii iar Marcel nu părea să pună mare preţ pe cuvintele soţiei lui!

Şi totuşi, ea era o intrusă! Vor accepta oare rolul de învăţăcei, pentru binele familiei?

Era gata. Se privi lung în oglinjoară...

Nu semăna deloc cu Gabriela. Ea era şatenă - Gabriela, brunetă. Ea avea părul aproape drept, tuns clasic - iar Gabriela îl avea ondulat, tuns în V şi în scară. Plus şuviţa aceea violent vişinie şi cele subţiri, blonde! Tânăra aceea avea ochi de catifea, gene lungi, talie de viespe... şi-un aliat puternic în mama lui Florentin. Cel puţin aşa-i spusese el: că mama lui îl visa însurat cu o florăreasă oacheşă! Gabriela se încadra perfect în şablon, iar mama lui mai că nu sărise s-o pupe când o văzuse azi la chioşc!

Oare mama lui Florentin pe cine-ar fi preferat acum? Ea fusese prezentată ca fiind "nevasta". Dar fuseseră amândoi de faţă: şi ea, şi Florentin...

I-ar fi plăcut să creadă că balanţa începuse să se încline spre ea. Că se clintise măcar un milimetru! Dar nu va afla niciodată adevărul - pentru că părinţii lui Florentin nu se amestecau în decizia fiului lor. Aşa că...

Aşa că se grăbea să iasă: să plece odată la petrecerea aia, să-i observe tinerei zâmbetul, privirea şi ocheadele şi să afle răspunsul la întrebarea "Ce părere avea bruneta cu ochi de catifea?".

Ioan

Bun! Florentin şi Ana plecaseră de-un sfert de oră deja. Terminaseră de mâncat, Ionuţ dădea semne că voia să se culce... Deveni foarte serios:

- Trebuie să discutăm ceva.

Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui... Îşi aprinse o ţigară - lucru rar, dat fiind faptul că de obicei se fuma în bucătărie - şi ridică privirea spre nevasta lui:

- Ana se pricepe la buchete. Nu ştie nimic despre flori, dar aţi văzut ce-a ieşit din mâna ei. Şi-aţi auzit ce-a făcut azi la chioşc.

- Poate că ştie, dar nu vrea să spună! Ca să n-o bagi în afacerea familiei!

Negă scurt:

- După gesturi şi felul cum se poartă cu florile, nu ştie o boabă. Am vorbit cu ea despre asta înainte să se mute aici şi mi-a spus că florile se pun în glastră, li se schimbă zilnic apa şi se aruncă atunci când s-au uscat. Are gesturi stângace, dar o duce mintea la chestii fantastice. Se ghidează după faptul că buchetul nu trebuie să fie doar frumos, ci trebuie să se adapteze situaţiei. Şi aranjează florile cum i-ar place ei să le vadă în glastră.

- Încerci să ne spui că ea va face buchete iar noi vom privi şi vom învăţa?

Roberto încerca să scurteze discuţia; se prefăcu că nici nu-l auzise:

- Mi-a spus azi la chioşc că meseria noastră influenţează destine şi schimbă vieţi. Că înveselim oameni. Că fiecare buchet are un nume: "Iartă-mă", "La mulţi ani", "Casă de piatră"... Îi ia cam jumătate de oră să termine unul; pentru că n-are experienţă şi cred că-i e frică să nu le rupă.

Întoarse capul spre Ioana, care-şi privea cu maximă atenţie mâinile din poală:

- Despre ceea ce s-a întâmplat azi la chioşc, a spus că a fost norocul începătorului iar dacă n-o ajuta Florentin, termina mâine.

- N-are experienţă.

Iar se băga Roberto!

- Ioano, nu te îngrijora; aşa cum i-am spus ei, îţi spun şi ţie. Dacă Ana va decide că vrea să facă buchete toată viaţa, e binevenită printre noi. Dar e decizia ei şi ne-o va comunica atunci când se va hotărî să-şi schimbe meseria. Dacă decide să şi-o schimbe. Iar dacă s-a priceput să facă cinci buchete şi să dea faţă comercială la găleată, nu înseamnă că o s-o fac şefă peste chioşcul vostru, atunci când o să-l redeschideţi.

Nora lui nu comenta; Marcel răsucea de zor bricheta şi tăcea...

- Problema este alta. Vin sărbătorile. Oamenii iau al 13-lea salariu, prima de Crăciun şi se duc mai des în vizită. Ceea ce punem noi la expunere sunt buchete de dus la doctor, la contabilă, la o cunoştinţă de la care se cere un serviciu sau favor. Ar fi păcat să pierdem ocazia şi să nu ne facem clienţi stabili şi renume printre florari... Aşa că Ana o să facă câteva buchete, ajutată de noi; o să le fotografiem, le punem într-un album şi ne căznim să ne ridicăm renumele şi încasările. Ceea ce face ea se va numi "buchet la comandă"; dar nu

putem să afişăm albumul în geam pentru că riscăm să dăm idei concurenţei. Nu ne-ar strica, pentru început, să mai renunţăm la buchetele frumoase pentru contabilă şi să facem şi câteva speciale - să stea în faţa chioşcului şi să îmbie clienţii. Sau să punem afişe cu "Buchete speciale pentru ocazii speciale": ceva de genul ăsta.

Lăcrămioara se grăbi să încheie explicaţia:

- La nuntă nu contează doar lumânările şi buchetul miresei.

Aprobă scurt cu capul şi trecu direct la ordinele ferme:

- Nu vreau deci să aud comentarii sau să vă văd nemulţumiţi de statutul de învăţăcei. Fiindcă nu sunteţi ucenicii ei. Acceptă orice idee, de la oricine. Am stat lângă ei când au pregătit buchetul pentru Gabriela, iar Lăcrămioara poate să vă spună care a fost atmosfera din chioşc.

- S-a sfătuit cu Florentin în tot ce-a făcut, iar el nu s-a jenat să-i ceară părerea. Iar ea nu i-a ignorat niciodată ideile.

- Deci: începând de mâine, probabil după prânz, să vă aşteptaţi s-o vedeţi meşterind la celofane şi trandafiri. Dacă vreţi s-o ajutaţi, vă ajutaţi pe voi înşivă - fiindcă sunt banii voştri. Eu n-o să mă îngrop cu averea lângă mine.

Bun! Se ridică şi intră în bucătărie. Îşi turnă tacticos un pahar cu bere... Auzea vocile coborâte discutând de zor, dar nu-l interesa ce spuneau. Lăcrămioara îi va povesti diseară totul cu lux de amănunte. Momentan degusta berea... şi victoria. Nici unul dintre copiii lui nu-i va ridica probleme Anei; iar Ioana va sta cu Ionuţ.

Ana-Maria

Bun! Etajul trei, uşa din capătul holului. Florentin apăsă butonul soneriei, zâmbind slab şi aranjând celofanul... Uşa se deschise larg:

- Bine-aţi venit!

- Bine te-am găsit! La mulţi ani!

Intră, atentă la tânăra lor gazdă... Evident, era îmbrăcată "ca de ziua ei"! Florentin îi întinse buchetul; tânăra îl luă şi se grăbi să citească... Tii, ce fâstâcită era!

- ... Vaai, e superb! Vă mulţumesc mult! E superb! Haideţi, intraţi! Pe mine mă scuzaţi, dar vreau să-i sun, să le mulţumesc! Florentine, ştii tu...

Evident! Se cunoşteau demult, aşa că ştia el unde-i sufrageria! Florentin îi prinse mâna şi intrară în sufragerie...

El părea să cunoască majoritatea invitaţilor; o prezenta tuturor şi o informa cine era cine. Dar ea una nu se prea căznea să le reţină numele. Se gândea la prima observaţie: reacţia Gabrielei. Tânăra fusese sincer uimită de acea steluţă; nu-l privise mai ciudat pe Florentin, nu-l sărutase pe obraz mai apăsat decât o sărutase pe ea pe obraz... El era total indiferent faţă de bruneta cu ochi de catifea...

În concluzie, mama lui Florentin ar fi fost singura care spera. Asta era prima ei impresie. Pe-a doua o va trage de dimineaţă, la întoarcerea acasă. "Momentul lent" al petrecerii era cheia... Ah, devenea uşor paranoică! Dar aşa era dragostea - isca gelozia şi ascuţea atenţia...

Se aşeză lângă Florentin. Privea lung petrecerea, tinerele care dansau deja, tinerii care le secondau de pe margine...

Ei bine, nu era film - ci onomastică la sufragerie. Dar era perfect. La ora 11, îşi va aminti ce prostuţă fusese sâmbăta trecută, când plânsese pe înfundate la gândul că alte tinere de vârsta ei...

Gabriela intră în sufragerie şi veni glonţ la ei:

- Florentine, vezi că mama vrea să vorbească ceva cu tine. Ano, nu vii să dansăm?

Aprobă şi se ridică. O urmă în grupul dansatoarelor... Ia să le arate cum se făcea treaba aia pe nume dans cu influenţe orientale! Dacă la flori considera că era "tufă", la manele era cel puţin "suplinitor şef"!

Florentin

Intră în bucătărie, zâmbind:

- Sărut mâna!

- Să creşti mare, Florentine! Încă vreo cinci centimetri - că ţi-ar prinde tare bine la aşa nevastă...

- Haai, tanti, de ce mă necăjeşti?!

- Nu te necăjesc deloc! E frumoasă foc şi aud de la maică-ta că e şi isteaţă! Şi îndrăgostită!

- Aşa a spus mama?

- Chiar acu' cinci minute am vorbit cu ea!

O privi cu ochi curioşi:

- Şi ce-a mai spus?

- Hai-hai!

Râdeau amândoi... Femeia se apropie şi se grăbi să-l sărute apăsat pe ambii obraji:

- Uite ce-i, maică! Eu te cunosc de când erai atâtica şi rupeai garoafele maică-tii cu ghiozdanul din spinare. Te-am chemat pentru că voiam să te felicit. Ai făcut o alegere inspirată!

Uau! Roşi violent:

- Hai, tanti, nu mai spune aşa!

- Ce vrei să spui, că mă înşel?

- Tanti!

- Hai, lasă asta! Să nu te prind că uiţi să ne inviţi la nuntă! Şi acum fugi la ea - n-o lăsa singură!

Se grăbi să iasă şi închise uşa: deci de-asta-l chemase...

Cândva, demult, pe vremea când rupea într-adevăr garoafele cu ghiozdanul din spinare, obişnuia s-o ducă pe Gabi acasă înainte să se ducă şi el acasă. Iar când schimbase ghiozdanul cu mapa, părinţii lor se vizitaseră mai des şi deveniseră brusc secretoşi... Se părea că mama lui pricepuse, până la urmă, că destinul lui nu era alături de o florăreasă iute şi oacheşă; iar mama Gabrielei tocmai îl felicitase pentru alegerea inspirată! Răsuflă deci uşurat: renunţaseră la idee! Ura!

Dădu să intre în sufragerie, dar se opri: uau! Ana dansa aşa?

Se sprijini de toc şi-o privi lung... Doamne, cum se putea mişca aşa? Habar n-avusese că zâna lui era maestră şi la dans! Dar, la urma urmei, nu-l uimise azi cu buchetele acelea? Ana era plină de surprize...

Şi era atât de frumoasă! Cum se făcea că o asemenea femeie frumoasă, deşteaptă, timidă, bine-crescută, diplomată, care excela în tot ceea ce făcea, îl alesese pe el - Florentin florarul, absolvent a 12 clase, nu prea diplomat, nu prea specialist în cuvinte meşteşugite, nu prea romantic, nu prea arătos, nu prea bogat... Cum de se întâlniseră? Cum de soarta îi alesese lui o asemenea femeie? Şi cum de aceeaşi soartă îi alesese ei un asemenea bărbat?

Dacă se mai gândea mult la acele întrebări filozofice, va ajunge la concluzia mamei lui: erau atât de diferiţi, încât Ana nu se va obişnui cu ei iar ei nu se vor obişnui cu Ana. Iar asta era exclus! Da - i-o spusese atunci şi i-o va mai spune de multe ori! Dacă ea nu se putea obişnui în lumea lui, el o va urma în lumea ei! O privea şi-şi dădea seama că, pentru ea, era dispus să renunţe la tot ceea ce era şi avea. Dacă vreodată Ana va voi să se rupă de familia lui, se va rupe şi el. Iar cale de întoarcere...

Spera să nu se ajungă la asta. Momentan, Ana făcea concesii. Încerca să se adapteze, să se schimbe pentru a le fi lor pe plac. Spera să nu fie prea mult pentru ea; se gândea cu groază ce se va întâmpla după nuntă, când ea va rămâne gravidă iar regulile se vor schimba drastic! O fiinţă atât de sensibilă va avea dificultăţi serioase în a accepta acel nou statut! Mai ales că Ana era adepta egalităţii perfecte...

Oftă greu: să ajungă ei acolo - şi vedeau ei ce făceau! Se vor descurca ei cumva! Iar dacă nu se vor descurca în lumea lui, se vor descurca de minune în lumea ei! Asta e!

Intră în cameră şi se reaşeză pe scaunul lui: s-o privească şi să încerce să nu se mai gândească la ce era mai rău...

Ioan

Ei bine? Lăcrămioara se cam lăsase aşteptată; dar Ana lipsise de la strânsul mesei, aşa că o scuzase deja. Aştepta impresiile copiilor lui... Uşa se deschise, se închise iar nevasta lui şopti:

- Luminiţa şi Ileana sunt încântate de idee. Mai ales că Ileana i-a auzit explicaţia şi la chioşc, şi zicea că a pus-o serios pe gânduri cu acele cuvinte. S-ar putea ca Ana s-o transforme într-o micuţă romantică!

- Şi-ţi displace ideea?

- Nu, deloc! Prea e zăbăucă! Prea îi zburdă mintea cine ştie pe unde! Dacă s-ar potoli un pic, ar fi extrem de bine! Iar dacă Ana îi insuflă şi plăcerea de-a citi, e perfect!

Începu să râdă:

- Ca s-o iei tu la zor că, în loc să moţăie pe celofane, citeşte versuri şi poartă ochelari!

- Habar n-ai tu cât de mult s-ar bucura sufletul meu! Florentin n-a vrut decât să termine onorabil liceul; poate că Ileana...

Nevasta lui nu "gustase" gluma, semn că se gândea serios la acea posibilitate... Aprobă cu capul:

- O să discut cu Ana despre asta. Dar nu acum - după nuntă. Încă e privită cu îndoială. În plus, riscăm să iscăm alt conflict!

- Ai dreptate.

- Roberto ce-a spus?

- Nu-i prea surâde ideea, dar o să încerce. Dacă iese ceva bun din asta, bravo ei. Dacă eşuează, măcar au încercat.

- Iar Marcel?

- Lui nu-i surâde deloc. O aprobă, pentru că e dispoziţia ta. Dar el unul nu e de acord cu ea. E ferm convins că Ana şi-o va lua în cap şi se va considera profesoara tuturor.

Hm! Tocmai se încruntase serios...

- ... Ştiu. Şi eu am aceeaşi impresie - nu sunt gândurile lui.

- Dar, atâta timp cât nu locuiesc aici, cu ea, Ioana poate să-l învenineze cât vrea. E major, are vaccinurile făcute, aşa că e în stare să judece şi singur. Iar dacă vreodată va deschide gura şi-i va spune Anei un neadevăr, ţi-l las ştirb fără să clipesc!

- După care eu îi voi rupe Ioanei pletele. Metodic. Şi înainte, şi după nuntă.

Hm... Se ridică şi-şi strânse nevasta în braţe:

- Mi se pare mie, sau chiar îţi place viitoarea noastră noră?

- O văd cum se străduieşte să se integreze printre noi, iar asta îmi place. Ceea ce nu-mi place e s-o văd acuzată pe nedrept. Am discutat azi cu Mirela; mi-a spus că a fost lângă Ana în fiecare dimineaţă. Fata nu i-a spus Ioanei nici du-te mai încolo. Mai mult; cică a întrebat-o pe ea dacă ar fi cazul s-o ajute pe Ioana măcar cu sandwich-urile lui Ionuţ.

- E prea bine-crescută pentru Ioana. Iar Marcel stă sub papucul nevestei.

- Iar eu o să-i pocnesc pe amândoi la prima abatere. După tine, fireşte: că tu eşti capul familiei.

Reveni sub plapumă:

- Ţi-a spus Florentin despre minciunica pe care i-a spus-o?

- ... Nu mi-a spus de nici o minciunică...

- ... Ca să n-o mai audă întrebând cât a "costat" viaţa ei, i-a spus că Gigi nu le-a cerut nici un ban; că le-a dat-o gratis ca să scape de ea, să nu-i moară-n casă şi să trebuiască să se ducă el s-o arunce-n Dunăre.

- Da, mi-a spus şi mie asta, chiar în dimineaţa când a dormit la ea. Aşa e cel mai bine!

- Aşa e cel mai bine. Şi bine că se aşează lucrurile şi cu noră-ta! Să sperăm că nu ies discuţii mâine!

- Să sperăm că nu se intimidează ea, când s-o vedea privită de atâţia oameni şi pusă "să conceapă"!

- Vedem noi cum facem. Noapte bună.

- Noapte bună.

8 decembrie 2002 - duminică

Ana-Maria

Foarte bune sandwich-urile; artistice, în adevăratul sens al cuvântului! Tocmai mânca o bărcuţă cu puntea din şuncă, cabină din brânză topită, balustradă din ardei verde şi catarg din roşie! Şi era delicios! Şi superb!

Primul blues îl dansase cu Florentin; la al doilea, n-avusese rost să se oprească. La al treilea însă el o adusese la masă şi ieşise. Revenise după două minute şi acum discuta de zor cu gazda, lângă cealaltă uşă a sufrageriei. Erau foarte serioşi amândoi, iar ea încerca acum să nu-i privească drept...

Dacă ar fi avut "ceva" de vorbit, ar fi dansat. La urma urmei, era evident că Florentin venise cu nevasta! Probabil că şi vecinii din blocul de vizavi observaseră asta! Aşa că vorbeau despre altceva - numai ei ştiau ce. Ea una era liniştită; se delecta cu bărcuţa şi-l aştepta să guste şi el. Doar să se grăbească - în următoarele zece minute rămânea fără! Nu era singură la masă!

Ia să-i pună şi lui în farfurie măcar două!

Florentin

Se apropie grăbit de Gabriela, o prinse de braţ şi-o trase lângă perete. O privi cu ochi serioşi:

- Ai tăi s-au culcat?

Gabriela îl privi mirată... şi clătină grăbită capul:

- Nu, Florentine! Mă omoară dacă află!

- N-or să afle.

- Tu n-o ştii pe mama?!

- Care tocmai m-a felicitat pentru aşa nevastă? Ba da, o ştiu.

- Una-ţi spune ţie şi alta-mi face mie! Dacă vă prinde, mă rupe cu bătaia!

- Nu ne prinde nimeni. Şi nu se va întâmpla nimic.

- ... Florentine, tu mă bagi în belea!

- Te rog! O ştii pe mama, îl ştii pe tata...

Ei bine?... Tot nu era convinsă. Hm!

- Jur că nu se întâmplă nimic! Şi n-or să afle!

- ... Stai să-ţi aduc cheia de la camera mea. Băi, ai jurat!

- Şi ştii că nu jur strâmb.

Bun! În sfârşit!

Ana-Maria

Observă cu coada ochiului mişcarea; redeveni foarte atentă. Gabriela tocmai ieşise; el nu se clintea de lângă perete şi-şi privea atent pantofii... Tânăra reveni şi trecu pe lângă el; îi dăduse însă ceva lui Florentin. Ceva ce el se grăbise să îndese în buzunar. Plecă grăbită capul: tocmai se întorsese spre ea!

Imediat cum el se aşeză, ea zâmbi:

- Flota e delicioasă. Maşinuţe încă n-am gustat, dar bănuiesc că sunt şi mai şi!

Maşinuţe din salam uscat! Doamne, probabil că munciseră câteva ore bune să facă platourile alea!

- Nu mi-e foame. Vino puţin.

Poftim? Ce naiba se întâmpla? Abia se aşezase, că voia să plece din nou? Dar de data asta o lua şi pe ea; aşa că se ridică şi-l urmă. Ieşiră din sufragerie; el păşea foarte sigur prin bezna din hol! Tii, ce grăbit era! Unde-o ducea?

Intrară într-o cameră; el închise uşa, scoase din buzunar... Hei! Ce voia să facă?

- Cred

Sărutul o întrerupsese. Şi îmbrăţişarea. Şi avea destulă încredere în el, ca să nu mai creadă nimic - chiar dacă uşa era încuiată.

Florentin

Prefera s-o privească. Dacă ar fi închis ochii, n-ar mai fi răspuns pentru propriile fapte.

Ana-Maria

Cinci dimineaţa. Mergeau încet spre casă, ţinându-se de mână... Tăceau; dar ar fi trebuit să spună ceva? De când ieşiseră din camera aceea, nu mai spuseseră nimic. Ea ieşise prima; el intrase în sufragerie după cinci minute...

Nu ştia cât stătuseră acolo; oricum, când ieşiseră, în sufragerie se dansau de zor manele. De destul de mult timp, dacă era după părerea ei. Dar tot după părerea ei, parcă ar mai fi stat un pic...

Îşi amintise de momentele lor din apartament. Nu-i fusese frică de el; nu se gândise la ceea ce putea urma, chiar dacă fusese cât pe ce să rămână fără cămaşă la un moment dat. Avea încredere în Florentin; iar el nu-i înşelase încrederea.

Se gândea acum că ar fi putut să-l sune pe dr. Petrescu, să-l întrebe dacă avea măcar o parte din rezultatele analizelor! Cine ştie ce petrecere se mai ivea... Ah, asta era o prostie! Nu se vor mai ivi petreceri prea curând; iar ea nu va risca. Simţea însă brusc nevoia de-a avea o mică certitudine: pentru orice eventualitate...

Florentin avea o influenţă ciudată asupra ei; reacţiona ciudat la îmbrăţişările lui. Era sigură că, după noaptea nunţii, va roşi violent de milioane de ori; pentru că "o electriza". Azi îi amintise de clipa când nu-i mai păsase de Evelin, de nuntă şi de vecinii care avuseseră nevoie de lift. Transpirase instantaneu, roşise violent şi se abţinuse cu greu să-i lase nasturii cămăşii în pace! Fusese conştientă că dacă ar fi făcut aşa ceva, el i-ar fi spus că trebuia s-o trimită urgent la dans, în mijlocul celorlalţi invitaţi! Nu luase iniţiative şi constata acum că nu greşise; dar după ce vor spune "Da", lucrurile se vor schimba...

Sau nu. Florentin era foarte reţinut cu ea atunci când erau părinţii sau fraţii lui de faţă. Aşa cum erau, de fapt, şi Roberto, şi Marcel atunci când venea vorba despre Mirela şi Ioana! Deci aceea era o regulă...

Îi displăcea la culme ideea că trebuia să fie reţinută chiar şi după nuntă! După părerea ei, dacă va voi să-l ţină pe Florentin de mână la masă, ar fi trebuit s-o facă! Dar va renunţa la asemenea intenţii - şi la strângerile de mână, şi la săruturile furate în drum spre aragaz, şi la un eventual apelativ de alint... Va renunţa la ele, dacă va constata că în clipa când intrau în camera lor şi închideau uşa, Florentin va uita de regulă. Dacă va fi el însuşi. Atunci, o să-l cheme în camera lor de 20 de mii de ori pe zi... şi gata!

Florentin

Ajunseseră acasă. Regreta la culme absenţa apartamentului închiriat... deşi, în asemenea condiţii, ea s-ar fi numit "amantă", nu "nevastă". O regreta, pentru că tocmai intraseră în "cazarmă". Alte reguli - iar pe sub uşa de la bucătărie vedea lumină...

O conduse la uşa ei şi decise să încalce totuşi regula: o cuprinse încet cu braţele...

Ana-Maria

Dumnezeule, ce sărut! Îi tremurau picioarele!

Înlemni la auzul uşii. Deschise ochii; îl privi panicată... Ochii lui erau calmi; păreau s-o întrebe de ce se speriase aşa... Uşa se închise încetişor... Ochii negri se închiseră; să reia deci de unde rămăseseră.

Din bucătărie începeau să se audă zgomote de vase... Din ce în ce mai sonore... Îi dădu drumul din îmbrăţişare, iar Florentin o împinse uşor în camera ei. Intră, închise uşa şi auzi imediat ciocănitul; aşa că se grăbi să deschidă uşa, zâmbind, iar el o privi curios şi şopti extrem de încet:

- ... Ştii că te iubesc?
- Dar tu ştii că te iubesc?
- Eu, da. Tu însă nu cred că ştii că eu te iubesc cel mai mult!

Ah! Trebuia să aibă el ultimul cuvânt! Florentin îi fură un sărut:

- Somn uşor.
- Somn uşor.

Aşteptă până îl văzu intrând în camera lui...

Închise uşa şi oftă uşor: era îndrăgostită lulea. Totul era perfect! Asta ar fi trebuit s-o îngrijoreze puţin, pentru că întotdeauna când lucrurile mergeau foarte bine, era o eroare pe undeva pe parcurs; dar nu era îngrijorată. Nu vedea nici o eroare. Nici măcar nu voia să se uite, de fapt! Nu voia să verifice, ca să n-o găsească! Îi plăcea să-şi spună că, uneori, lucrurile ieşeau perfect "din prima"!

Să facă un duş?... Era prea obosită. Se grăbi să se schimbe şi se lungi pe canapea.

Deci mama lui Florentin era mai înţelegătoare decât tatăl în privinţa săruturilor şi-a îmbrăţişărilor. Sau plusase Florentin, ca să vadă cine ce părere avea?... De fapt, cine fusese în bucătărie? Ea de obicei dormea la ora aceea; poate că Luminiţa se trezea să facă sandwich-uri...

Era duminică; zi de lucru pentru ei. La cinci dimineaţa, acasă ar fi trebuit să fie... Mirela.

Se ridică şi-şi luă halatul: să facă totuşi un duş. Dacă era doar Mirela trează la ora aia, putea să facă zgomot. Se strecură în baie...

... Şi-i veni o idee. Fu deci cel mai rapid duş din viaţa ei; încuie uşa camerei, deschise geamul şi-l escaladă fără probleme. Ciocăni apoi corect în geamul lui. Un foşnet, doi paşi iar geamul se deschise larg:

- Ce s-a întâmplat?

Măi - ce se speriase aşa? Zâmbi, privindu-l cu subînţeles:

- Uite, am făcut un duş şi-am venit să-ţi spun "Somn uşor".

Florentin începu să râdă:

- Şi nu ţi-e frică să nu te vadă vecinii?

Aoleu! Vecinii! Roşi violent iar el îi prinse capul în palme:

- Nu era corect să roşesc numai eu.

Şi sărutul de "Somn uşor"...

Ioan

Imediat după masa de prânz, îşi adusese caietul şi calculatorul. Nu era "maestru" în statistică; observase însă cu ochiul liber creşterea vânzării de ieri. Apreciase că, dacă totul mergea bine, folosind ideile nurorii lui şi "luna cadourilor", se asigurau că în ianuarie şi februarie nu vor fi probleme financiare. Ba chiar le putea face o nuntă ca-n poveşti la propriu! Trebuia deci să încerce. Lăcrămioara nu i-ar fi spus basme doar ca s-o placă el pe Ana - pentru că o plăcea deja, iar asta observaseră toţi. Şi fusese de faţă la vânzarea buchetului "Iartă-mă"; fusese confundat cu un client nemulţumit...

Se făcuse deja patru jumate. În trei ore jumate nu se putea face mare lucru... Dar dacă lucrau cu toţii, ghidaţi de ideile Anei, treaba ar fi mers mai repede. Totul era să-i facă să lucreze cu ea! Şi să-i ceară părerea, să-i accepte ideile!

Lângă el, la masă, erau doar Roberto şi Florentin. Filme foto avea două; pălmi de dat, vorba cântecului, "fără număr". Să se-apuce de treabă deci. Se ridică, fără să zâmbească:

- Ia hai jos, să mă ajutaţi să aducem florile. Ileano, cheamă-i pe

Marcel şi Ioana.

Nu auzise nici un refuz; putea jura că mezinul zâmbea pe sub mustăţi iar fiul cel mare se încrunta pe sub sprâncene. Dar asta e: viaţa mai era şi dificilă uneori!

Ana-Maria

Ciocănitul în uşă o făcu să sară în picioare:

- Da.

Uşa se deschise iar socrul ei zâmbi:

- Te plictiseşti, nu-i aşa?

Ascunse cartea la spate, zâmbind şi ea:

- Da.

- Hai!

Bun! Făceau buchete! De cum se trezise, se gândise numai la buchetele acelea "de album". Şi avea unele idei trăznet! Parcă le şi vedea cu ochii minţii... Ieşi şi tresări - aoleu, erau toţi acolo! Până şi Ionuţ şi George! Asta va fi o problemă... mai ales pentru obrajii ei roşii!

- Ia mai spune tu o dată cum ai făcut buchetele alea de mi-au aruncat vânzările în aer!

Roşi violent; soacra ei se grăbi să-i dea un indiciu preţios:

- Arată-i ce-ai făcut ieri.

O privi cu ochi miraţi:

- Tot?

- Tot - de când ai venit până ai plecat.

Ce făcuse?

- Păi întâi am aranjat garoafele...

Florentin se grăbi spre găleată:

- Cam aşa ceva.

Se grăbi şi ea să-l ajute... iar dl Manolache începu să râdă:

- Adevărul e că nu m-am străduit niciodată "să dau faţă" găleţilor!

- Nici n-ai avut timp pentru asta.

Roberto era serios. Evident, nu-i convenea rolul de elev-învăţăcel! Dar nu ea decisese modul în care-şi petreceau după-amiaza de duminică! Pentru ea era OK şi jocul de wist, şi lectura! Garoafele erau gata. Iar socrul ei se grăbi să-i lămurească şi verbal:

- Aşa au altă faţă; alt succes. Parcă te-mbie să le iei. Mai ales pe cele înflorite, care numai noi ştim că stau deschise-n găleată încă de ieri...

Soacra ei se grăbi să o ghideze spre următorul pas:

- Şi pe urmă ai aşezat freziile, nu?

Aprobă şi se apropie de cealaltă găleată:

- Am vrut să le pun pe culori. Să fac cerculeţe. Nu ştiu de ce; cred că

- Cred că fugeai de garoafe!

Ileana râdea; începu şi ea să râdă şi nu mai răspunse... Scotea freziile şi le aşeza, atentă să nu le rupă... Gata. 11 fire aşezate în cerculeţ. Soacra ei era toată un zâmbet:

- Pe-ăsta l-am împachetat eu. Personal, cred că l-am stricat. Ia puneţi-i voi celofan.

Ileana se repezi la ea:

- Lasă-mă să încerc eu! Te rog!

Cu multă plăcere! Nu ea terminase buchetul ăla şi habar n-avea ce să-i facă! Dl Manolache sparse tăcerea:

- Ia vezi, Marcele; cum arată găleata cu cerculeţe de-astea? Că dacă e, le facem de-acasă, le legăm şi le transportăm aşa de dimineaţă.

Bun - bine că-i implica şi pe ei! Nu-i plăcea să se simtă profesoară! Se grăbi să-l ajute şi ea; să meargă treaba mai repede.

- Io-te, făi, că l-ai stricat!

Soacra ei nu era mulţumită de rezultat. Ileana începu să smiorcăie:

- Ce vrei, dacă nu ştiu?!

- Anuţo, termină-l tu, maică!

Bine! Se apropie de masă... Nu; soluţia nu era celofanul clasic! Soluţia era... Refăcu cerculeţele şi puse celofanul în colţ. Freziile pe el... Nu; mai jos... Şi mai jos. Trase colţul peste flori... Aoleu, mai jos!

- Stai, că m-am prins!

Florentin înţelesese planul ei; îl lăsă deci pe el. Şi scuturăgrăbită capul:

- Mai bine petreci celofanul; ca la plic.

El voia să-l încreţească, ea voia să-l petreacă! Iar după câteva secunde, îl văzu zâmbind:

- La ce te-ai gândit?

- Să tragem partea de sus peste flori, să ne-ntâlnim cu partea de jos şi să-i punem o fundă mare, roşie. Să semene puţin cu orhideele alea care se vând în cutii.

Dl Manolache se ridică grăbit:

- Ia dă-te, mă!

Mm, bătrânul era maestru! În 30 de secunde îl închisese! Şi-l văzu bufnind în râs:

- Hai, maestrule în funde, treci "la aparat"!

Florentin făcu o fundă mare, albă... Socrul ei ridică degetul:

- Stai, nu-mi spune! "Te iubesc"?

Luminiţa şopti, cu ochii la buchet:

- "Vrei să fii soţia mea?"

Tânăra întoarse capul spre ea:

- Unde-ai pune inelul de logodnă?

- Cutiuţa? Înăuntru, ascunsă după fundă.

Soacra ei zâmbea:

- Că aşa-s bărbaţii, mai timizi. Luminiţo, taică-tu e în toane bune; dacă ai ceva de mărturisit, grăbeşte-te.

Toată lumea bufni în râs; Luminiţa nu răspundea, semn că gusta gluma bună...

- Găleata-i gata.

Marcel era mai vesel; întoarse capul şi înlemni: erau superbe... Roberto sparse tăcerea:

- ... Băi, arată foarte bine; dar dau impresia că sunt numai buchete. Iar asta goneşte clientul ăla cu bani pentru trei fire. Dacă le-am pune cum a pus Ana garoafele, cred că ar fi perfect.

- Cum, băi?

- Să împărţim freziile pe culori, şi-n fiecare culoare să băgăm câte-un cerc de-ăla.

- Asta-i muncă, frate, nu glumă!

- Ştiu; dar dacă le facem de-acasă, alta-i treaba.

Ei ştiau! Ea una ar fi cedat în fiecare seară o oră de lectură în favoarea aranjării freziilor! Miroseau atât de frumos! Dar ea le "cunoscuse" mai îndeaproape de numai două luni; ei le ştiau de mai bine de 18 ani şi probabil că li se cam acrise...

- Auzi? Am o idee!

Luminiţa luă o frunză de ferigă şi începu să scoată freziile una câte una. De la alb către vişiniu... Tii, ce idee superbă! Le punea una sub alta, le prindea cozile de ferigă... Şi-un celofan lung. Nu mai văzuse aşa ceva! Dl Manolache întrebă, foarte serios:

- Măi Luminiţo, chiar n-ai nimic de mărturisit?

- Dacă mă iei aşa, mă duc în bucătărie, să ştii!

Iar dna Manolache se grăbi să aplaneze conflictul în formare:

- Hai, fată, nu te supăra şi tu aşa! Nu-l ştii că glumeşte? Ioane, ia fă tu pozele alea şi nu-mi mai necăji fata!

Dl Manolache fotografia buchetele. Florentin o prinse de mână preţ de-o secundă şi-i şopti la ureche:

- Te-ncumeţi să-l facem pe-ăla mare?

Aprobă şi se apropie de frezii. Aşa, puse deja "pe culori", era mult mai simplu! Chiar dacă trebuia să le aşeze în degradé, găsea mai repede florile! Iar de data asta le numără! Îl auzea pe el foşnind, semn că pregătea celofanul şi fundele, şi zâmbea: mirosul de frezii o ameţise! Îi amintise de camera Gabrielei şi apartamentul închiriat. Începea să roşească...

Gata, le aşezase. Florentin i le luă din mâini:

- Tu eşti specialista în pliuri.

- Ştia mama ce ştia când mă punea să pun perdelele. Şi ce-o mai bombăneam, că n-ajungeam şi trebuia să stau pe vârfuri, mă dureau mâinile şi gâtul...

Gata. Metrul de fundă albă lată - şi-acum ţinu ea buchetul, cât făcu el funda. Iar ea strecură funda albă printre flori. Măi, să fie! Ieşea chiar mai bine decât primul! Dar, deh - acum aveau experienţă! El tăia celofanul; începu să râdă:

- Şi-acum a apărut domnul acela grăbit şi ni l-a luat neterminat!

- Păi ce mai voiaţi să-i faceţi?

- Să-i tăiem celofanul şi jos. Florentin l-a retezat la viteză...

El aproba şi decupa partea de jos... Roberto era circumspect:

- ... Chiar a luat cineva aşa ceva?

- Tu n-auzi că omul ăla l-a luat imediat? 27 de fire!

- Păi ăsta-i buchet de florărie!

Dl Manolache îi răspunse pe un ton uşor iritat:

- Da, dar în florărie nu pun aşa ceva la geam. Or şti ei să le facă frumoase; da' clientul nu ştie ce modele au ei în cap.

Soacra ei se apropie de trandafiri:

- Ia să văd dacă-mi mai aduc aminte cum făcea mamaie...

O văzu scoţând un trandafir şi tăindu-l foarte scurt! Dl Manolache începu să râdă:

- Crezi că o să comande cineva aşa ceva tocmai la noi? Astea se fac la firmele specializate...

- Adică la florării particulare. Iar dacă tot te-ai pus pe făcut poze, fă-le pe toate! Cine ştie; până la primăvară, poate ni se duce vestea!

Ce făcea soacra ei cu florile tăiate atât de scurt?

- ... Ah, fir-ar să fie! N-am fundă de pânză! Ilenuco, adu tu fundele tale.

- Daa, sigur, ca să mi le tai!

- Promit că nu le tai. Hai, fugi şi adu-le!

Aa, parcă începea să înţeleagă... Făcea flori de nuntă, de pus în piept! Într-adevăr, slabă speranţă să comande cineva aşa ceva la ei: majoritatea mirilor luau flori artificiale de pe Lipscani. Dar poate că se găseau unu-doi... Şi, dacă aveau destul film, ce însemnau trei-patru trandafiri în faţa posibilităţii unei comenzi de vreo 200 de flori de-alea?

Buchetul lor era gata. Să-l facă acum pe cel din trandafiri? Era destul de clasic; dar i se spusese să facă exact ceea ce făcuse ieri dimineaţă, aşa că stătea pe gânduri... În jurul ei, toată lumea făcea buchete; doar Ioana stătea la masă, cu Ionuţ în braţe, şi privea lung florile. Dar trebuia să stea cineva cu Ionuţ! Sigur, Ionuţ putea sta singur fără nici o problemă... Dar Ioana era gravidă; în curând, va fi din nou mămică. Deci ea nu va face prea curând buchete decât în măsura în care bebeluşul se va culca devreme iar ea îşi va ajuta soţul seara la făcut comenzile!

Să facă o "adaptare" a buchetului din trandafiri! Deci: cinci trandafiri roşii, cu multă fundă subţire. Fără floarea miresei. Celofanul pus invers: pe lat, nu pe înalt. Din acel celofan va face buclele unei funde; şi-l va închide cu o fundă din fundă lată, fireşte! Acela va fi de "La mulţi ani". Cum să strângă însă celofanul jos?

- Ce vrei să obţii?

- O fundă mare aici, închisă cu o fundă lată. Şi nu ştiu cum să-l strâng la cozi.

Florentin luă foarfeca, zâmbind:

- E riscant, să ştii. Plasticul ăsta se rupe imediat, iar în decembrie cam bate vântul.

- Atunci cum zici să-l facem?

El ridică scurt din umeri:

- Le facem pentru album, iar vara nu bate vântul. Şi n-am altă idee...

El tăie celofanul în ambele părţi. Strânse cozile şi-l lăsă pe el să facă funda. Şi-acum funda mare din celofan; cu grijă, să nu cedeze plasticul...

- ... Ia încearcă s-o faci mai jos.

Nu, nu mergea. Trăgea prea mult partea de sus, arăta ca un gogoşar! Dl Manolache luă foarfeca şi tăie colţurile de sus ale celofanului. Şi acum funda ieşea perfectă! Florentin făcuse deja funda roşie, acum se căznea s-o capseze...

- Păi vezi, dacă eşti grăbit? Desfă-o şi fă-o din nou!

Corect! Numai că tonul fusese dojenitor, iar el se încruntase... Ileana începu să râdă:

- Ia, că acum îmi iau nişte palme după ceafă...

Se întoarseră toţi spre ea; la vederea buchetului înfăşurat în hârtie creponată, tresări şi mări mult-mult ochii... Atenţia Luminiţei fu captată nu de buchet, ci de ambalaj:

- Păi de ce nu ziseşi, fă, că ai hârtie creponată?

- Ce, fă, că am doar foaia asta!

- Ia dă-o încoa!

Luminiţa se repezise să-i desfacă buchetul; Ileana o rupse la fugă în jurul mesei, cu buchet cu tot:

- Ete, mămică, ce face Luminiţa!

Cât pe ce să se încaiere pe foaia de hârtie! Dl Manolache "tună":

- Luminiţo!

Tânăra alergă în camera ei, ţipând:

- Ce, tată? A stricat degeaba hârtia! A şi şifonat-o!

Uşa se trânti; bărbatul rosti calm:

- Ăsta nu-i motiv să vă încăieraţi. Îi pozez buchetul şi pe urmă iei tu hârtia.

Ţipătul răbufni din spatele uşii:

- Sigur, gata şifonată!

Replica veni calm, în romanes; uşa se deschise imediat iar Luminiţa reveni în sufragerie, încruntată, aruncând fulgere către mezină. Dna Manolache răsuflă adânc:

- Ia, Ioane, vino şi fă-le poză.

Uitase complet de florile de piept!... Doamne, ce frumoase erau! Ea una, dacă ar fi trebuit să se căsătorească şi-ar fi avut mulţi-mulţi bani, numai flori de-astea ar fi comandat! Câteva sute! Să pună prin toată casa - atât de frumoase erau! Dl Manolache ridică aparatul la ochi şi spuse ceva în romanes; soacra ei se ridică imediat, roşie ca racul:

- Mă duc să aduc berea.

Deci şi mama lui Florentin roşea! Uau! Nu se gândise niciodată... Adică nu-şi imaginase că... În fine! Îşi privi mirată logodnicul - da' ce-i spusese? Florentin zâmbea misterios... Prea bine! Nu fusese pentru urechile ei! OK!

Să mai facă trandafirul alb? Ce folos? Găleţile se cam goliseră, buchetele erau aranjate frumos pe canapea... Făcuseră o grămadă de treabă! Şi se părea că acea "şedinţă de joacă" va fi unică - pentru că şi buchetele lor erau superbe! Le privea şi le găsea imediat numele...

- Unul singur lipseşte.

Poftim? Socrul ei zâmbea misterios:

- Buchetul "Iartă-mă".

Corect! Se apropie de frezii... Nu, n-aveau destule frezii albe. Roberto se grăbi s-o ajute:

- Din povestirea mamei, deduc că era alb cu roşu. Dacă-l facem roşu cu alb?

- S-ar numi altfel.

- Dar n-ar lipsi din album. Treceţi la treabă.

Dl Manolache voia ca ea să facă acel buchet cu Roberto - că prea se grăbise să-i îndemne să se-apuce de treabă! Avea probabil motivele lui, aşa că nu comentă. Auzi dealtfel şi o indicaţie în romanes, pentru Florentin; iar el se grăbi să iasă. Iar ea începu să scoată frezile roşii... Nu prea găsea înflorite; va trebui să pună mai multe fire. Dar va fi mai scump, nu se va vinde...

- Pune mai multe.

OK! Dacă şeful spunea să pună mai multe, atunci punea mai multe.

- Mirelo, ia fă şi tu unul din garoafe! Ano, ce model faci? Tot cu lacrimă?

Aprobă cu capul.

- Atunci tu fă-l cu inimioară. Sau fundă - cum îţi place.

Buchetul din garoafe va fi superb! Ea nu se gândise la asta ieri dimineaţă! Dar să se concentreze asupra buchetului ei. Mai ales că Roberto îi privea foarte serios mâinile...

Hârtia creponată făcuse ocolul mesei; acum gemea, sub tăişul foarfecii. Dna Manolache făcea alt model de flori de nuntă, din garoafe... Roberto începu să râdă:

- Ia să văd dacă ştiu să pun perdele!

Începu şi ea să râdă; constată că, după al treilea pliu, cumnatul ei devenise foarte îndematic...

- Acum trebuie să ridicăm partea de jos.
- Cum?
- Să vină peste partea de sus. Să facă două rânduri de valuri.

Roberto încerca să ridice celofanul, dar pliurile nu-i mai reuşeau. Dna Manolache se ridică:

- Ia dă-te, specialistule în perdele!

Sigur, ea îi văzuse ieri când făcuseră buchetul şi aranja repede plasticul! Experienţa, deh! Nu cum se chinuiseră ei! Şi-acum funda o făcea tot el! Îi oferi cu generozitate spaţiul necesar... Sigur, fratele mai mare era şi mai priceput decât fratele mai mic! Îi înmână foarfeca:

- Eu am tăiat ieri o frezie; n-am curaj...
- Jumi-juma!

De data asta aprobă; iar el se grăbi să înceapă cu partea de jos! Evident, îi vedea zâmbetul... Şi primi foarfeca:

- Ce şanse sunt să se întâmple din nou?

Începu să râdă:

- Jumi-juma.
- Ba cred că 1%; de data asta ştii ce se poate întâmpla!

Ridică un deget: avea perfectă dreptate! Şi cum el ţinea buchetul, ea depărtă celofanul de codiţele fragile şi începu să taie... Acum şi V-ul... Şi-i zâmbi rugător cumnatului ei:

- Şi-o fundiţă aici? Ca încheiere?

... Gata. Unde era clientul răbdător de ieri? Se întoarse spre dl Manolache şi tresări: ah, ce-i făcuse! O pozase cu buchetul în mâini! Toată lumea râdea; până şi Ioana! Roşi violent şi-l căută din priviri pe Florentin; dar el nu era în sufragerie... Oare unde-l trimisese?

- Gata şi ăsta! Ce ziceţi?

Daa, se cunoştea experienţa! Buchetul era bombat, aşa că inimioara era perfectă! Iar celofanul nu depăşea petalele! Era... "bestial", ca s-o citeze pe Nina!

- Roberto, du-te tu şi adu haina lui Florentin. Şi nişte bolduri.

Soacra ei terminase şi florile din garoafe. Şi-i venise şi ideea fotografiei cu fundalul de rigoare!

- De ce nu mi-ai zis, să nu mai fac pozele cu trandafiri pe masă?
- Fiindcă nu mi-a venit ideea!

Aşteptau întoarcerea lui Roberto; ea privea lung garoafele îmbrăcate în hârtie creponată... Doamne, cum reuşise să le facă atât de mici? Ea şi-ar fi legat şi degetele şi s-ar fi umplut de tăieturi şi înţepături, până ar fi fixat hârtia!

- Măi copii, vă daţi seama câtă treabă avem la primăvară? Când apar şi celelalte flori?

Întoarse capul spre canapea... Într-adevăr, lipseau multe flori de-acolo: crinii, gladiolele, margaretele... Şi garofiţele! Deşi la alea nu lucra ea - din motiv de miros, amintiri şi roşeaţa obrajilor...

- Să vezi ce-mi face fi-tu când şi-o vedea haina ciuruită!
- Oare?

Ileana începu să aplaude, râzând; Luminiţa râdea şi ea, dl Manolache evita s-o privească... În clipa când soacra ei ridică trandafirii la nivelul reverului, roşi violent şi se grăbi spre bucătărie: simţea nevoia imperioasă de-a bea un pahar cu apă!

Intră în bucătărie şi zâmbi:

- Ce faci?
- Pufăi o ţigară. Tu?
- Uite, eu roşesc şi mă substitui zâmbetelor din sufragerie.

Florentin se încruntă:

- De ce?
- Pentru că se fotografiază haina ta.
- ... Adică!

Ridică din umeri: voia să vadă şi obrajii lui roşii! El se ridică, ieşi... şi reveni imediat:

- Dacă mama s-a apucat să-şi scormonească prin amintiri, să te pregăteşti de multe buchete la comandă!

Aprobă cu capul: oricâte voiau ei! Lectura la lumina felinarului stradal nu era o opţiune prea plăcută, chiar dacă pervazul era comod. Florentin se apropie de ea şi-i şopti la ureche:

- Chestia aia o să readucă în actualitate o întrebare. Când e gata hotărârea de divorţ?
- Mâine trec pe la tribunal, că poate se grăbesc şi ei înainte de sărbători. Şi, dacă e gata, mă duc direct la poliţie să-mi schimb buletinul.

Florentin îi fură un sărut şi porni spre uşă:

- Oare ce prieten de-al meu e născut în decembrie? Să vedem, să ne interesăm când se serbează...

Hm! Se gândiseră la acelaşi lucru! Şi-anume, la o altă petrecere de apartament. Sau de casă. Florentin ieşi; acum avu curaj să-l urmeze. Oricum, momentul florii de la reverul hainei lui trecuse, probabil că se discutau buchetele de pe canapea...

Aoleu, era deja ora nouă! Cina! Alergă în bucătărie şi începu să taie pâinea: imediat cum dispăreau celofanele şi fundele de pe masă, se puneau farfuriile!

Lăcrămioara

Chicotea şi se întreba ce expresie avusese Ana pe chip când intrase în camera ei şi văzuse trandafirii de nuntă în păhăruţ, pe masă! Probabil că roşise violent! Stinse lumina la bucătărie, intră în dormitor şi reîncepu să râdă:

- Ai văzut cum a roşit când a înţeles cum e cu trandafirii şi haina?

Soţul ei nu râdea:

- Când facem nunta?
- ... Probabil prin februarie! Divorţul ei a fost luna trecută; până-şi ia hârtia de la tribunal, până-şi schimbă buletinul, intrăm în noul an. Şi nu poţi face nunta-n ianuarie! Numai până-i inviţi pe toţi şi rezolvi cu mâncarea, se face de februarie!
- Aşa calculasem şi eu. Să vedem cum aranjăm, să nu picăm în post...
- Nu e nici un post! Şi dac-ar fi, ce?!
- Nu-i bine.
- Ba e foarte bine! Lasă-i să se ia odată - să n-o mai văd citind toată duminica!
- După nuntă, n-o s-o mai vezi deloc! Nici pe ea, nici pe fi-tu!
- Aşa-i! Tii, la asta nu m-am gândit...
- ... Crezi că fac o fetiţă?
- Cred că fac vreo trei, la cum îmi ştiu eu băiatul!
- Una şi bună.
- Părerea ta!
- Nu cred că Florentin vrea s-o deformeze de tot! Una - şi cură de slăbire!
- Mâine mergem pe Lipscani?
- Nu aşa am stabilit?
- Ba da; credeam că te-ai răzgândit, dacă n-ai mai zis nimic...
- Iniţial renunţasem la idee pentru că voiam să meargă şi ea cu noi. Dar mi-a făcut aşa o surpriză plăcută cu buchetele alea, că trebuie să-i întorc surpriza!
- Ioane, cred că n-o să guste surpriza asta! Ştii că la români mireasa probează rochia înainte s-o cumpere!
- Nu-i cumpărăm rochia mâine! Dar la restul cred că avem destul bun-gust ca să luăm ceva frumos şi de calitate!
- E vorba de principiu, nu de calitate.
- E vorba de surpriza mea şi te rog să nu mă mai critici!
- Nu te critic; îţi spun doar că n-o să-i pice bine.
- Şi-o s-o împace Florentin. N-am să răsucesc toată regula casei, să ştii!

Tăceau... Trebuia să insiste! Pentru Ana!

- ... Încearcă să se adapteze; n-o "păli" cu aşa ceva.
- Fă, tu chiar vrei să-mi strici plăcerea!

Gata - insista degeaba de-acum. Aşa că... Aşa că zâmbi împăciuitor:

- ... Seara asta a fost tare plăcută! Copiii tăi nu s-au simţit elevi iar ea n-a făcut pe profesorul.

- Ştiam c-or să se înţeleagă bine. Nu ştiam ce va face Ioana; dar mi-a plăcut că a stat rezervată.

- Ea oricum nu se întoarce la treabă în următorii doi-trei ani!

- Auzi? Tu ai întrebat-o dacă s-a mai dus la doctor?

- Nu.

- Păi întreab-o şi du-te cu ea; Doamne fereşte, să nu fi păţit ceva după ce-a aranjat atâtea haine!

- O să mă duc mâine cu ea, să facă o ecografie.

Şi-atât. Ea tăcea, el tăcea...

---

9 decembrie 2002 - luni

Ioan

Privea lung tavanul; se întreba... Zâmbi slab:

- ... Ana are talent.

- Dar îi lipseşte experienţa, iar asta-i omoară curajul.

- Să vedem cum facem... Spune-i lui Florentin s-o cheme în fiecare sâmbătă la voi la chioşc.

- O să-i spun; mai ales că el nu mai vine duminică, iar sâmbătă seara ies în oraş.

- Dar ai grijă cum îi spui - să nu-i sară lui Prâslea ţandăra.

- Ştiu eu cum să-l iau. Iar Ana va veni oricum şi sâmbăta viitoare, pentru că se simte obligată să ne ajute.

- Eu vreau să vină pentru că vrea să vină.

- Şi eu; numai că nu-i după noi, ci după ea.

- Iar ea va veni întâi din obligaţie.

Nevasta lui aproba... Începu să râdă:

- Ştii ce nu înţeleg eu?

- Ce?

- De ce te mai oboseşti să-ţi împleteşti părul! Zău aşa! Sunt şi eu bătrân, mă paşte artrita, mă dor mâinile de la atâtea funde...

Ioan

Doamne, ce-l mai dureau picioarele! Umblaseră toată ziua pe străduţele alea din centru! Dar era bucuros: cumpărase o grămadă de lucruri! Invitaţiile, costum nou pentru Florentin... Rochia de mireasă...

Ce să facă, dacă nu se putuse abţine?! De cum o văzuse, îşi imaginase capul Anei deasupra voalului şi scosese portofelul! Era superbă! Ana va arăta ca o adevărată zână! “Ca o regină”, cum se exprimase Lăcrămioara! Ileana fusese de aceeaşi părere - deşi înainte să intre în magazin îşi exprimase nemulţumirea că trebuia să care singură toate cumpărăturile...

Ana nu se va supăra. Adică se va supăra un pic şi-i va trece, auzind că el alesese modelul acela. La urma urmei, era superb! Semăna cu fusta pe care şi-o făcuse ea! Că doar nu voia să poarte arcuri de-alea incomode o zi şi-o noapte! Şi mătasea, şi broderia - totul era superb...

Ia să ascundă el totul! Pentru că mai avea de cumpărat o grămadă de lucruri şi nu voia să i le arate înainte să ia totul! Mâine avea zi de vânzare; miercuri însă, se plimbau iar prin centru! Vânzătoarea îi promisese că mâine, când primea marfă nouă, îi punea deoparte câteva modele de voaluri şi mănuşi.

11 decembrie 2002 - miercuri

Ana-Maria

În sfârşit! Intră în secţia de poliţie şi scoase dosarul din sacoşă. Întâi să facă două-trei còpii după hotărârea de divorţ şi pe urmă să se ducă la ghişeu! Abia aştepta să "atace" problema buletinului! Pe-aia a divorţului o terminase azi - şi nu va mai intra vreodată în clădirea tribunalului! Nu va avea de ce!

Se învoise de la serviciu special pentru a se duce la tribunal şi poliţie. Şi cum tot avea drum prin oraş, după ce depunea dosarul se va duce glonţ la bibliotecă. Florentin ştia că va întârzia azi - îl anunţase încă de luni că miercuri va avea hârtia şi se va duce la poliţie. La firmă nu avea probleme restante de rezolvat, aşa că îşi permitea să mai întârzie un sfert de oră. Terminase cartea; se va duce la bibliotecă s-o returneze şi să caute un manual de romanes! Sau un ghid de conversaţie! Sau o lucrare despre rromi! Trebuia să înveţe limba aia!

Lăcrămioara

Îşi privi lung soţul... Ce-i, ce se întâmplase?

- Vino-ncoa.

Intră în dormitor şi începu să râdă:

- Te-ai dus fără mine!

- Doar nu voiai să-l pun pe fi-tu pe gânduri! Să-mi strice el bunătate de surpriză!

- Frumoase, ce mai! Dar se potrivesc cu rochia? Ia scoate şi rochia!

- Ana unde e?

- La vase.

Soţul ei scoase cu atenţie rochia. Bine că nu se şifonase! Agăţă umeraşul de şifonier şi puse voalul pe rochie. Şi mânuşile, diadema... Îl privi apoi cu ochi curioşi:

- Lor când le spui?

- Nu i-ai spus nimic lui Florentin?

- Nu mi-ai spus să nu-i spun?

Na, că se încruntase! Ce, se ramolise moşul ei? Începuse să uite?

- ... Ei îi arăt totul, după care pitim rochia şi-i arăt şi lui.

- Bine. Hai să le scoatem pe toate.

Ana se va încrunta; apoi i se vor înroşi ochii. Iar entuziasmul lui Ioan va muri instantaneu. Soţul ei ţinea mult la nevasta lui Florentin; dacă ea era dezamăgită de ceva de pe masa aia...

Va fi oricum dezamăgită că nu mersese cu ei! Că n-o întrebaseră nici măcar dacă voia rochie albă sau crem! Aşa că ea va boci, Ioan se va încrunta, Florentin va bufni şi va trosni...

Ar fi trebuit măcar să-i dea de înţeles! Dacă el ar fi bănuit măcar, ar fi pus-o şi pe Ana în gardă! Iar uimirea n-ar fi fost atât de mare! Şocul ar fi fost cumva atenuat!

Nu-i rămânea decât să spere că nora ei va şti să-şi ascundă dezamăgirea. Pentru că va fi dezamăgită, chiar dacă totul era superb.

Ana-Maria

Uşa bucătăriei se deschise; soacra ei o privi cu ochi curioşi:

- Ai treabă?

Negă cu capul.

- Atunci vino puţin. Florentine, să nu mi te clinteşti de-acolo! Vorbesc serios!

Nu? De ce? Voiau să-i facă o surpriză? Soacra ei o trăgea de mână... În sufragerie, o opri preţ de-o clipă; fu privită cu ochi îngrijoraţi iar şoapta i se păru mai mult ordin:

- Să nu te superi!

Poftim? Îşi reluaseră însă drumul; n-avea cum să

Cee?

Dl Manolache zâmbea, fericit, de lângă şifonier. De lângă rochia de mireasă.

"Să nu te superi!"

Ridică imediat mâinile şi-şi acoperi faţa cu palmele: repede, să-i treacă expresia aia de groază de pe chip! Să-şi pună masca veselă! N-avea voie să se supere! Nu acum! După ce intra în camera ei, putea să bocească până dimineaţa! Acum însă trebuia să râdă!

Trase încet palmele şi-şi descoperi ochii. Privea rochia... Era frumoasă. Era foarte frumoasă. N-avea sârme...

La naiba cu amintirile! La naiba cu trecutul! Viitorul conta! Dar trecutul tocmai năvălise violent în faţa ochilor ei, în minte... auzea parcă frânturi de discuţie... vocea lui Evelin... cuvintele de neînţeles ale lui Gigi... vedea parcă gratiile, feţele matahalelor care n-o lăsaseră să câştige la "ţară-ţară vrem ostaşi"...

- ... Nu-ţi place!

Întrevăzu imediat salvarea din acea situaţie stupidă; întoarse capul spre dl Manolache:

- Îmi place, e superbă! Vă rog însă să mă iertaţi, dar m-aţi luat prin surprindere şi... Ştiu că trecutul e pentru istorici; tocmai m-a "lovit" o porţie de amintiri neplăcute. Vă rog să mă iertaţi; a

Soacra ei se grăbi s-o liniştească:

- Tocmai de-asta am decis să nu te luăm la cumpărături: ca să nu-ţi aminteşti anumite lucruri.

Aprobă grăbită, simţind că acum zâmbea îndeajuns de credibil pentru a putea lua mâinile de pe faţă:

- Gata: a trecut la fel de repede cum a venit.

Intră în dormitorul lor şi se apropie de umeraş:

- ... Vaai...

N-avea curaj să-şi privească socrul; ar fi intrat în pământ de ruşine, dacă l-ar fi văzut încruntat sau, mai rău, dezamăgit... Rochia era superbă! Era sigură că, dacă ar fi dus-o pe Lipscani, tot modelul acela l-ar fi ales şi ea! Numai că n-o duseseră; nici măcar n-o întrebaseră aşa, "pe departe", dacă-i plăcea genul de rochie "Gingie Rogers" sau cel "în cloche", cu coadă sau fără coadă. N-o întrebaseră nimic; deciseseră ei...

La naiba! Simţea că i se umeziseră ochii!

Parcă simţindu-i plânsul iminent, dna Manolache sparse tăcerea:

- Uite şi pantofii.

- Sunt superbi!

- Ia probează-te! Ioane, valea!

Ieşiseră amândoi. Luă umeraşul... Doamne, numai să nu plângă! Nu acum! Să mai reziste un sfert de oră! După aia, putea să inunde tocul geamului!

Florentin

Uşa se deschise larg; tatăl lui intră, îngândurat... Mama lui închise uşa şi oftă:

- Ţi-am spus că se va întrista! Trebuia să-i dăm măcar un indiciu mic!

- Cred că nu-i place.

- Eu ştiu că-i place. Numai că şi-a adus aminte - iar asta i-a umbrit bucuria.

Se grăbi să intervină:

- Ce să nu-i placă? Ana s-a întristat?

- Calm, Prâsleo: o să vină şi rândul tău.

Tonul tatălui lui nu admitea refuz! Îşi aprinse o ţigară: ah, dacă îi necăjiseră logodnica, o să le facă un scandal monstruos!

- ... Ai găsit o explicaţie bună.

- Iar eu cred explicaţia ei.

- Şi eu. Nu m-am gândit la aspectul ăsta, iar reacţia ei a fost concludentă.

Ce aspect? Ce reacţie? Fierbea de furie! Vorbeau despre Ana! Îi făcuseră ceva Anei şi-o întristaseră! Dar ce?

- ... Du-te şi ajut-o.

Oof, tocmai el rămânea acolo! Dacă ar fi rămas mămica lui, ar fi aflat totul în cinci secunde! Dar aşa, avea de aşteptat!

Ana-Maria

Ciocănitul în uşă o făcu să zâmbească:

- Nu e Florentin, nu?

Soacra ei intră râzând:

- Nici o şansă: l-a "arestat" Ioan în bucătărie. Vino să-ţi închid fermoarul. Nu e prea strâmtă, nu?

- E perfectă.

O secundă, două... iar tonul soacrei ei scăzu mult în intensitate:

- ... Ioan a vrut să mergi şi tu cu noi, dar i-am spus că te vei întrista pentru că te-ai mai plimbat o dată pe Lipscani. De-aia am decis să mergem noi. Iar eu te-am văzut atunci, când ai plecat de-acasă; am ştiut deci ce să nu cumpăr.

- Aţi avut dreptate. Îmi pare rău doar că nu am putut să prevăd momentul ăsta. Şi l-am întristat.

- Nu s-a întristat. A crezut că nu-ţi place rochia; dar a înţeles situaţia şi şi-a revenit. Mă duc să-l chem.

Rămase din nou singură. Încălţă pantofii... Făcu o piruetă: tii, ce frumos se mişcau faldurile rochiei! Ce valuri frumoase făcea broderia spartă! Ce frumos se vedeau vârfurile pantofilor! Şi codiţa aceea, cu un centimetru mai lungă decât tocul! N-o incomoda deloc şi arăta splendid! Vocea soacrei ei o sperie de-a binelea:

- Vezi? Ţi-am spus că-i place!

Ochii! Repede! Mai era supărat?... Nu; era vesel! Se repezi deci şi-i sărută pe amândoi pe ambii obraji:

- Vă mulţumesc! E atât de frumoasă!

- Iar tu eşti frumoasă ca o regină! Vino-ncoa!

Soacra ei o trase spre masă:

- Ia spune: îţi plac?

Da. Totul îi plăcea - absolut totul!

Într-un fel, acum, după ce-i trecuse sperietura valului de amintiri şi supărarea generată de faptul că nu i se ceruse opinia, realiza că aşa era cel mai bine! N-ar fi rezistat unei noi discuţii despre invitaţii, buchete şi rochii ale domnişoarelor de onoare! Prea multe amintiri ar fi învins până la urmă masca fericită! Trebuia întâi să se gândească, să treacă peste decizia lor de-a nu o implica în pregătirile de nuntă, şi-abia după aceea să înţeleagă motivul pentru care acei oameni buni, viitorii ei socri, voiau să facă totul singuri. Să le ofere copiilor lor totul "pe tavă"...

- Modelul invitaţiilor îţi place?

Se grăbi să aprobe:

- E aparte. E foarte frumos.

- Atunci să vorbeşti cu Florentin, să stabiliţi ce scriem pe ele.

Aprobă din nou.

- Şi să stabiliţi şi data nunţii. Nu ştiu dacă aveţi pile la Meteorologie; dar găsiţi şi voi o vineri cu soare, pe la sfârşitul lui februarie...

Vineri? N-avu timp să se gândească la asta - soacra ei începu să râdă:

- Ia mai învârte-te o dată!

Corect! Nu era momentul "să pună bot"! Bufni în râs şi se conformă. Soacra ei decise s-o aplaude:

- Superb! Hai, schimbă-te - că acuşi îşi pierde Florentin răbdarea şi ne pomenim cu el aici!

Aprobă din nou iar dl Manolache ieşi; soacra ei îi desfăcu fermoarul şi ieşi şi ea. Îşi scoase grăbită rochia...

Deci soacra ei o văzuse când ieşise atunci din bloc - şi alesese o rochie fără sârme... Doamne, cumpăraseră chiar tot ce era de cumpărat! Stabiliseră oare şi data nunţii - iar acea întrebare fusese de fapt formală, pentru că Florentin fusese "informat"?

... Ciudat soi de om mai era şi ea! Pe de-o parte, se bucurase că n-o luaseră pe Lipscani, să-şi amintească vocea şi sfaturile dnei Leoveanu; pe de altă parte, era nefericită pentru că se ocupaseră ei de tot! Cine s-o înţeleagă şi pe ea?!

De fapt, exista compromis pentru familia Manolache? Pentru ea, compromis însemna "Cum ţi-ar place să fie rochia?" "Ce culoare ai vrea să fie invitaţiile?" Ei însă...

Ei nu întrebaseră niciodată pe nimeni "cum le-ar place"; ei rezolvaseră problema. Se bucura că avea certitudinea căsătoriei cu Florentin; se bucura să-i vadă grăbiţi să aibă totul pregătit. Îi venea să plângă simţindu-se pusă deoparte, departe de pregătiri, de dreptul de a-şi exprima opinia înainte de apariţia diverselor lucruri pe acea masă - nu după aceea. Aceea era unica ei problemă. Ştia că data nunţii tot ei o vor hotărî...

La urma urmei, ea ce voia? Ce aştepta? Cu ce ajuta familia ei la nunta asta? Nici măcar cu prezenţa! Şi-atunci, ea ce mai voia?

Ieşi şi închise uşa; se grăbi apoi spre bucătărie.

- Gata? Florentine, ia vino, maică, să vedem cum stai cu inima!

Dl Manolache ieşi primul, râzând; Florentin îi aruncă o privire îngrijorată; soacra ei îi făcu cu ochiul. Uşa se închise.

Florentin

Doamne, logodnica lui era tristă! Ce naiba-i făcuseră? Intră în dormitor... Oftă greu:

- De ce-aţi făcut asta?

- Ca să nu uităm ceva în ziua dinaintea nunţii.

Degeaba încerca tatăl lui să-l bombardeze cu tonul care nu admitea replică; era prea supărat, ca să se mai îngrijoreze din cauza asta:

- Ar fi trebuit să-mi spuneţi. Aş fi putut măcar s-o pun pe gânduri! Vă daţi seama prin ce-a trecut când a văzut toate astea?

- Ea a văzut şi rochia. Şi i-a plăcut, să ştii!

Luaseră şi rochia! Fără măcar s-o întrebe! Chestia cu cererea opiniei ar fi fost o noutate în familia lui, dar... Oftă greu:

- Şi n-aţi văzut ce privire tristă avea?

- Ba da. Ne-a spus că a revăzut unele amintiri, dar i-a trecut la fel de repede cum i-au revenit în minte. Iar rochia nu-i ca prima, te asigur!

Tatăl lui folosi acelaşi ton serios:

- I-am spus să discute cu tine, să alegeţi o vineri cu soare la sfârşitul lui februarie. Să nu tragi de timp; am nevoie de dată ca să scriu invitaţiile.

Îi spuseseră Anei că se va mărita vineri? Nu era de mirare că văzuse ochii ei atât de trişti! Doamne, de câtă prostie dădea şi el dovadă! Deşi ştiuse că se apropia data nunţii, deşi se făcuse în casă discuţia despre "când vă luaţi", el nu se grăbise să-i povestească Anei ce se întâmpla la o nuntă de florari! O scăpare inadmisibilă! Se grăbi să scoată invitaţia din plic, ca să nu i se vadă încruntarea:

- Sunt frumoase! Sunt foarte frumoase!

- Aşa a spus şi ea. Iar florile de nuntă ştii de ce nu le-am luat, nu?

Ştia; în ziua dinaintea nunţii, mama lui va împleti vreo 300 de trandafiri cu hârtie creponată şi kilometri de fundă! Cum să poarte ei la nuntă flori artificiale? Erau bijuteriile neamului Manolache! Aveau şi ei un renume!

- Ăsta-i costumul; îţi place?

Întoarse grăbit capul... şi zâmbi:

- E perfect.

- Bun. Cum mai luăm câte ceva, o să vă arătăm şi vouă. Du-te şi vorbeşte cu ea.

Tatăl lui "îl expediase" în camera Anei. Doamne, da' greu îi venise ideea aia! Se grăbi să iasă... şi să se întoarcă: să-i pupe apăsat pe ambii obraji! Că-i cam necăjise cu dojenile lui!

Ana-Maria

Închise uşa şi se grăbi să ascundă manualul de romanes: o să-l studieze numai după ce stingea lumina! Şi va învăţa pronunţia în şoaptă! Îl va răsfoi la serviciu, în autobuz, pe veceu - oricând avea 30 de secunde libere! Dacă ei îi făceau asemenea surprize, ia să le pregătească şi ea o surpriză pe măsură! Şi să-i lase după aceea să se întrebe de cât timp pricepea ce vorbeau între ei şi nu spusese nimic!

Se aşeză încet pe canapea... Realiza că avea gânduri răutăcioase, iar oamenii ăia nu meritau gânduri răutăcioase... Că făceau totul pentru binele lor - al amândurora, deşi doar unul dintre ei era copilul lor...

Deci se căsătoreau într-o vineri... Doamne, de ce naiba trăsese atâta de timp? De ce nu căutase până acum un "ghid de comportament rrom"? O carte despre tradiţii? Despre obiceiuri? Sigur se scriseseră măcar două rânduri despre asta! Iar ea nu realizase că, din clipa când Marcel se mutase şi se fotografiase haina lui Florentin cu flori la rever, în casă se discuta intens despre nunta lor! Şi se făceau paşi mari spre nunta lor! De ce era uneori chiar atât de gâscă? De ce, ori de câte ori era îndrăgostită, parcă nu mai gândea deloc?

Ciocănitul din uşă n-o miră; auzise ultimii paşi apropiindu-se în fugă. Încercă să zâmbească:

- Intră.

Florentin se aşeză lângă ea. Tăceau...

- ... Mă mai ierţi o dată?
- Ai făcut ceva?
- Am tărăgănat povestirea despre nuntă.
- Te aşteptai să vezi azi masa plină?
- Nu.
- Atunci
- Mi-au spus, înainte să te muţi la noi, să-ţi spun totul. Iar eu am început să-ţi spun; dar te-ai mutat şi...

Zâmbi şi-l invită din priviri să nu mai fie atât de dur cu el însuşi:

- Nu-i nimic; îmi spui acum!

Florentin aprobă... şi se încruntă un pic:

- Prin tradiţie, noi facem nunta vineri. Facem nuntă cu lăutari... La cum au decurs petrecerile fraţilor mei, o să am multe de povestit despre tradiţii...

Întinse încet mâna şi-i strânse mâna:

- Până în februarie, avem tot timpul.
- Ştiu că eşti tristă; simt asta... Ţi-au amintit de el.
- Mi-au amintit de greşeala pe care-am făcut-o atunci. Trebuia să te ascult.
- N-aveai cum să mă asculţi: ne cunoşteam de cinci-zece minute... Pe-atunci habar n-aveam cum te cheamă...
- ... Eu ţi-am aflat numele în hotelul din Timişoara.

Capul lui se întoarse grăbit; roşi violent şi începu să râdă:

- Da; iar până atunci m-am întrebat de miliarde de ori cum de nu te-am lovit cu geanta-n cap, în lift.
- Eu ţi-am aflat numele a doua zi, de la Ileana.

De la Ileana? Îl privi şi ea, mirată; Florentin îi privea lung mâna:

- Când ai ieşit din bloc, mama a spus că eşti frumoasă ca o regină iar Ileana a spus că te cunoaşte - că te cheamă Ana şi eşti secretară la firma logodnicului tău. Răspunsul fusese lângă mine, dar nu ştiusem să-l aflu.

Serios? Abia atunci aflase? Adică nici el nu ştiuse, vineri seara, cum o chema?

- ... Cât ţi-ai amintit?
- Nu ştiu; nici nu vreau să ştiu!

Chipul lui se încruntase din nou; îi strânse uşor mâna:

- Trecutul e pentru istorici; viitorul trebuie să ne preocupe acum. Începând de mâine, pe drumul dintre autobuz şi poartă, îmi spui totul despre nuntă. Iar eu, seara, mă las de citit şi exersez ce-i de exersat.

Florentin îi sărută mâna şi se ridică:

- N-am să-i mai las să te uimească aşa. Am să-ţi spun totul.

Se ridică şi ea şi se apropie de uşă; el se grăbise să iasă. Închise uşa: probabil că se ducea să discute cu părinţii lui, să le spună că nu mai era necăjită, că-i plăceau mult pregătirile...

La urma urmei, de ce să se supere? Gândindu-se mai bine, descoperise că îi plăcuse surpriza! Dacă n-ar fi existat imixtiunea trecutului în prezent, totul ar fi fost perfect! Dar revăzuse cu ochii minţii neamul Leoveanu; imediat, revăzuse gratiile de la ferestre, momentul când îşi scosese rochia de mireasă şi chipul lui Gigi luând mimica de "posesor de pistol". Acela era "cocktail-ul" care-i umplea întotdeauna ochii cu lacrimi! Probabil că şi la 60 de ani reacţia va fi aceeaşi...

Stinse lumina şi luă manualul; se aşeză pe pervaz şi-l deschise la prima lecţie - ea, dacă îşi punea ceva în cap, reuşea. Tocmai îşi pusese-n cap să înveţe limba aia cu iuţeala fulgerului! Să profite din plin de "lecţiile de pronunţie" de la cină şi să le arate tuturor că ea, româna cu amintiri urâte, putea face faţă la orice cerinţe avea noua ei familie. Chiar şi la nunta de vineri seara, cu lăutarii şi toate tradiţiile ei.

Florentin

Doamne, de unde să facă rost de-o nuntă tradiţională în decembrie? Dacă ar fi reuşit să se facă invitat la o nuntă, i-ar fi fost mult mai uşor să-i explice Anei ce se întâmpla! Dar aşa...

Să-i ceară lui Roberto caseta de la nuntă! Duminică el nu mai mergea la chioşc; o va trezi deci pe Ana imediat cum plecau părinţii lui la treabă şi vor vedea împreună caseta. Şi-i va explica tot ce se întâmpla pe ecran. Ea va fi mult mai liniştită când va afla ce-o aştepta! Probabil se gândea la tot felul de trăznăi, care de care mai complicată, de vreme ce-i spusese că va exersa ceea ce era de exersat...

Duminica viitoare aveau "vizionare"! Neapărat!

Oare Ana apucase să le spună şi părinţilor lui că azi luase hotărârea de divorţ şi-şi depusese actele pentru buletin? Probabil că o luaseră "pe sus" şi n-apucase săraca să spună decât "Mulţumesc, sunt foarte frumoase"! Tii - abia acum îşi dădea seama că tăticul lui era neinformat! O să-i spună el mamei lui, mâine dimineaţă la chioşc... Sau nu - mai bine acum!

Intră în bucătărie, se apropie de mama lui şi-i şopti la ureche, zâmbind:

- S-a rezolvat. Vezi, că azi s-a dus şi şi-a luat hotărârea de divorţ. Şi-a fost şi la poliţie, să-şi depună actele pentru buletin.
- Foarte bine. Să nu-i spui lu' taică-tu; lasă-l să fiarbă.
- Să înţeleg că n-ai fost de acord cu ideea surprizei?
- I-am spus că o să se supere, dar a vrut s-o uimească. Las-o să-l uimească şi ea pe el!

Aprobă, o sărută pe obraz şi reveni în camera lui: dacă mama lui spunea că aşa era bine... Deşi era tentat să-şi informeze tatăl, deoarece "Cabinetul 2" era foarte furios în acele momente şi probabil că avea câteva poliţe personale de plătit...

Lăcrămioara

Închise uşa şi oftă greu:

- Tocmai mi-a spus Florentin că Ana şi-a luat azi hotărârea de divorţ şi-a fost şi la poliţie, să rezolve cu buletinul.
- Şi de ce n-a spus nimic?
- Ea? Păi a avut când?
- A venit la cinci; acum e zece.

Aha! Nu-i convenea! El putea să aibă orice dispoziţie voia el - dar ei trebuiau să fie drepţi-veseli nevoie mare! Ete, na! Decise să spargă acum buba aia:

- De ce mai eşti supărat? Nu ţi-am spus că aşa se va întâmpla? Nu ţi-am spus c-o să-i treacă repede? I-a trecut; tu ce mai ai acum?
- Nimic.

Bine! Dacă nu voia să discute, nici o problemă! Şi-aşa era frântă de oboseală!

Ioan

Amintiri, pe naiba! Ştia el cum gândeau romăncele! Ana fusese dezamăgită nu de rochie, nu de invitaţii, nu de diademă; fusese dezamăgită pentru că nu o luaseră şi pe ea la cumpărături. Dar aşa era el; voise să-i facă o surpriză - şi i-o făcuse. Data viitoare, când mai aveau ceva de cumpărat, o să meargă şi ea! Şi cum îşi cunoştea prea bine nevasta şi fetele, ştia că aceea va fi ultima oară când Ana va mai dori să meargă cu ele la cumpărături! Aveau un stil de-a zăpăci omul şi a-l convinge să cumpere numai ce voiau ele...

Da, o crezuse atunci când o auzise vorbind despre amintiri. Totuşi, Ana mai trecuse printr-o nuntă în septembrie - adică în urmă cu nici trei luni. Şi trecuse şi printr-un lung chin, după aceea. Tocmai îşi luase hotărârea de divorţ - deci îşi amintise deja de matahala blondă cu Jeep şi nasul pe sus. Florentin n-o ajuta în nici un fel să uite odată ce se întâmplase... Ştia că şi el era exagerat, pentru că asemenea amintiri nu se ştergeau în două-trei luni...

Va trebui să discute cu el. Şi să discute şi cu ea. Fusese în Serbia; se gândise să-şi facă şi ea nişte analize? Nu ştia exact ce aflase Florentin despre luna aceea; presupunea însă că ei doi discutaseră nu numai despre păţania ei în general. Băiatul lui nu era prost; aflase el exact ce şi cum se întâmplase acolo...

O să vorbească cu ea; dar nu acum. Va aştepta să se mai estompeze supărările, să se apropie sărbătorile şi să fie şi ea puţin mai veselă. Şi-i va da de înţeles că ar fi fost bine să fie sigură că trecutul nu va afecta în nici un fel viitorul.

12 decembrie 2002 - joi

Ana-Maria

Să-şi facă puţin curaj şi să pună întrebarea, nu? La urma urmei, cu ruşinea murea de foame!

Se ridică, luă sacoşa şi ieşi. Ciocăni corect în uşa departamentului juridic; fu imediat poftită să intre. Băgă capul pe uşă şi-o privi cu subînţeles pe Nina; tânăra se grăbi să iasă şi s-o tragă... în toaletă!

- Ce-i? Arăţi de parcă l-ai văzut pe fostul tău soţ!

Bufni în râs:

- Mai rău; am văzut aseară noua rochie de mireasă...
- ... Ţi-au cumpărat rochie?
- Au cumpărat tot! Inclusiv ciorapii de mătase!
- Sunt fantastici!
- Sunt oameni extrem de buni. Nu mi-au spus ce vor să facă, tocmai ca să nu merg cu ei, să nu-mi amintesc...
- Şi ţi-ai amintit?
- Un pic. Ninuţo, am o problemă.
- Spune.
- ... Nici nu ştiu cum să-ţi spun... Vrei să mă ajuţi la o chestie?
- Sigur! Spune, că ne-a văzut secretara intrând împreună în toaletă şi-o să dăm de bănuit!

Bufni din nou în râs şi arătă spre sacoşă:

- Am fost ieri la bibliotecă şi-am găsit un manual de romanes. E excelent, pricep repede, dar n-am timp şi pentru asta. Ştii că mi-am luat nişte material...
- Şi cum tu înveţi limbi străine iar eu am maşină de cusut, ai pus şi tiparul acolo?

Aprobă scurt.

- Ţi le fac la fel ca pe prima, sau vrei şi una foarte creaţă?
- Fă-le aşa cum crezi tu că e mai bine.
- OK! Mâine le ai!
- Nu te grăbi, că nu dau turcii!
- Ba mă grăbesc, că mă plictisesc de moarte seara-n casă! Al meu e plecat în delegaţie, stă până spre sărbători iar eu mă urc pe pereţi! Deci mâine e gata cel puţin una.

Uau! Zâmbi cu subînţeles:

- Ce prăjituri îţi plac ţie?
- Vrei să te ciufulesc?
- Tu vrei să nu te mai rog?
- Savarine. Una singură, te rog - că sunt la cura de slăbire!

O sărută pe obraz şi se grăbi să iasă: rezolvase şi problema asta! Totul era să ceară; cu ruşinea, murea fără fuste!

15 decembrie 2002 - duminică

Florentin

Bun; avea caseta, făcuse nişte sandwich-uri, Mirela râsese şi promisese că nu vor ieşi din cameră nici ea, nici George... S-o trezească pe Ana acum!

Ana-Maria

Tresări şi sări cât colo: Doamne, ce-o speriase!

- Ana, trezeşte-te!

Florentin? În camera ei? Aoleu!

- Trezeşte-te. Au plecat ai mei şi vreau să vezi ceva.

Îl văzu ieşind... Se ridică, oftând greu. Bine că-l recunoscuse la timp: dacă ar fi tras un răcnet speriat...

Se schimbă şi ieşi. El o aştepta în sufragerie... Nu; întâi va trece pe la baie. Era atât de adormită! Cât naiba era ceasul? Apucase să doarmă patru ore? Probabil că nu...

... Gata. Intră în sufragerie şi fu invitată la masă, în faţa farfuriei cu sandwich-uri. Florentin se grăbi spre televizor:

- Nu ştiu cât stau azi la treabă - şi avem multe de vorbit!

OK! Ce moşmondea acolo?

... Aa! Începu să râdă şi se grăbi să-l sărute: pusese caseta video cu nunta lui Roberto! Doamne, cine-l învăţa toate astea? Iar dacă găsea singur acele rezolvări, cum de avusese tocmai ea norocul să-l întâlnească?

N-ar fi vrut să treacă printr-o nouă povestire "alergată" între Piaţa Unirii şi Piaţa Romană! Iar el o înţelesese perfect! Acum vedea imaginile, vedea oamenii, înţelegea atmosfera şi putea întreba ceea ce nu înţelegea! El îi putea explica lucruri pe care poate le-ar fi omis la o plimbare prin centru... Aşa era cel mai bine!

Ana-Maria

volumul II

19 decembrie 2002 - joi

Ana-Maria

Doamne, ce veselă era! Abia aştepta să termine de mâncat şi de spălat vasele! Azi-noapte, pe la două, terminase a treia lectură a acelui manual! Iar acum i se părea atât de uşoară limba lor! Avusese dreptate - ea învăţa limbile străine numai "cu creionul pe hârtie". Iar repetiţia era, evident, mama învăţăturii! Manualul de clasa I era bine scris, bine gândit, avea un dicţionar generos la final, iar Nina îi scosese de pe internet şi alte mini-dicţionare cu cuvintele uzuale... Îi ascultase cu atenţie în seara asta şi realizase că numai câteva cuvinte rămăseseră un mister! Ecuaţiile erau simple aşa; deducţia funcţiona bine la ea, aşa că ea ascultase azi cu mare interes discuţia despre mega-buchetele care se vindeau acum la chioşcuri. Vânzările mergeau mult mai bine, după spusele dlui Manolache. Roberto era vesel; povestea cum făcuseră azi şase mega-roţi de frezii... Ciudate nume le dăduseră buchetelor la care ea îşi storsese creierii şi-şi împletise degetele! Dar îi era şi ei mai uşor să le vizualizeze aşa; dacă ar fi auzit ceva despre buchetul "La mulţi ani", ar fi întrebat "Care din ele?"

Aa, acum observa că nu mai erau gogoşari muraţi! Se ridică, luă castronelul şi se grăbi spre bucătărie. Reuşi să desfacă celofanul fără să-l rupă; scotea gogoşarii zâmbind, ascultând frânturi de fraze care povesteau despre aranjamentele florale care vor fi la nunta ei cu Florentin...

Paşii se apropiară; sărutul uşor pe păr o făcu să zâmbească...

- Pot să te întreb ceva fără să te superi?

Aprobă cu capul.

- Ai ciclu regulat?

Scăpă furculiţa din mână! Da' ce-i venise?

- Ai promis că nu te superi!

Aprobă şi reveni la gogoşari:

- Da.
- Când e prima zi?
- Şapte.

Încă un sărut pe păr - iar uşa se închise scurt. Şi-acum, să se gândească de ce-o întrebase tocmai asta, tocmai acum! Deci, ei discutau în sufragerie despre nuntă; iar Florentin o întrebase...

Gata - înţelesese. Îşi văzuse soacra pe casetă dansând şi chiuind, fluturând cearceaful pătat de sânge, aşa că pricepea rostul întrebării lui. Dar la sfârşitul lui februarie era prea târziu pentru acel avantaj. Cel puţin aşa credea Florentin! Ea rezolvase demult acea problemă - mental, firește!

Ei bine, nu-i va spune lui Florentin nici un cuvinţel despre decizia ei de a redeveni virgină! Dacă el voia să poarte plasturi pe degete în noaptea nunţii, o să-l lase să creadă că aşa se va întâmpla! Iar după ce el va descoperi cum rezolvase ea problema, ea îi va atrage atenţia că, aşa cum ea avea încredere în el, ar fi trebuit să aibă şi el încredere în ea. Când vreodată îl făcuse ea de ruşine? Când vreodată omisese un lucru legat de el şi imaginea lui?

Luă castronelul şi reveni în sufragerie. Îl puse pe masă, se aşeză lângă Florentin... Socrul ei tocmai spunea ceva despre florile de nuntă. Soacra ei "îl contră" imediat: ori le făcea din trandafiri, ori din orhidee. Nuu, orhideele se topeau în trei ore. Ba nu se topeau, că nu erau crini! Aproape începuseră să se certe pe tema aia! Ea mânca, aparent atentă la propria farfurie, ascultându-i însă curioasă... şi puţin necăjită...

Cum - trebuiau să spele iar geamurile? Dar le spălase ea, săptămâna trecută! Cât praf să se pună pe ele în toiul iernii?... Aa, o să le spele Luminiţa! Nici o problemă! Dacă ea se pricepea mai bine, să le spele ea! Păcat însă că găsise acel manual atât de târziu; probabil că, de când spălase ea geamurile şi până acum se mai discutase despre asta! Cu ce cuvinte şi ce aprecieri, nu putea decât să presupună...

O voce feminină şopti ceva; Marcel începu să râdă. Hm; oare ce-i spusese Ioana? Că încă se discuta despre geamuri!

- Auzi, Florentine? Te-ai gândit cum rămâne cu onoarea? Pe unde te tai în noaptea nunţii?

Înlemni; întoarse capul spre cumnatul ei...

Sufrageria se cufundase într-o liniște mormântală...

Dl Manolache trânti la propriu lingura în farfurie şi se ridică scurt.

Nu-nu! De data asta era prea mult! Dacă socrul ei sărise în picioare iar Florentin nici măcar nu lăsase lingura jos, o să se ridice ea!

Sări deci în picioare, azvârlind scaunul în spate, şi-l privi drept pe impertinentul amuzat de propria gândire. Şi încercă să rostească cât mai corect acele cuvinte în romanes:

- Nu sunt proastă, să ştii. Onoarea lui va rămâne neatinsă.

Şi-atât; se răsuci, traversă cu paşi mari şi grăbiţi sufrageria şi holul, intră în camera ei, închise frumos uşa şi răsuci de două ori cheia. Şi bufni în plâns: să-l ia naiba şi pe el, şi pe nevasta aia a lui! Dacă n-o puteau înghiţi, de ce mai stăteau cu ea la masă? De ce-i mai zâmbeau?

Ioan

Impardonabil! Incredibil! Copilul lui îl făcuse de ruşine!

Din doi paşi ajunse lângă el; îl prinse de ciuf, îl ridică şi-i altoi două palme:

- Nesimţitule! Ieşi afară din casa mea, nesimţitule!

Nevasta lui se repezi la Ioana; întinse un deget autoritar:

- Ai grijă; e gravidă!
- Asta nu mă împiedică s-o dau afară-n şuturi!

Lăcrămioara ţipa în halul ăsta? Ea o smucea aşa pe Ioana? Tocmai Lăcrămioara, care se plânsese întotdeauna că nora lui nu se odihnea îndeajuns, că voia să facă treabă prin casă, că nu se proteja şi nu se menaja? Ea o trăgea de păr spre uşă?... Ea îi dăduse şutul ăla în fund? Şi mai ales ea îi răcnise acel lung şir de invective şi acuze?

... De fapt, îi spusese tot ce voise să-i spună. Totul. Despre ea, despre copil, despre Ana, despre familie, despre venin... Toate câte se strânseseră în ultimele şase luni, se revărsaseră acum...

Şi-acum îşi vedea nevasta răzgândindu-se şi ieşind în fugă; se ducea să-i spună şi lui Marcel unele lucruri, că după el ţipa aşa! Întoarse capul spre Florentin; fiul lui îşi acoperise faţa cu palmele...

- ... Tu ce mai cauţi aici? Du-te la ea!

Se reaşeză la masă... Ba, pe naiba! Azvârli scaunul cât colo:

- Să nu te văd în faţa ochilor, Mirelo! Să nu te văd!

Pentru că Mirela ar fi trebuit să ştie ce era în capul Ioanei şi s-o tempereze. Ea trebuia să aibă grijă de nurorile mai mici. Şi de cumnatele ei. Ea avea zilnic grijă de Ioana; ea o ajuta, ea se ducea tot timpul pe la ea... Evident, n-o făcuse, dacă se ajunsese la asta! Iar dacă pe Ana nu se putea supăra pentru intervenţia furtunoasă, pentru că Ana nu putea învăţa atât de repede că el avea primul cuvânt pentru că era capul familiei, de la Mirela avea pretenţii! Ea era fată de florari! Ea ştia lucrurile astea! Trăise cu ele de când se născuse - şi încă mai trăia cu ele!

Intră în bucătărie şi trânti uşa: afurisită femeie, Ioana aia! Cum îi înveninase copilul! Ce rău îi făcuse ei Ana? Cum de reuşise el să aibă un copil aşa tâmpit, să se lase condus de muiere? Şi cum de se transformase Marcel în aşa un nesimţit? Când ştiuseră cu toţii prea bine că nu accepta să bârfească aşa o persoană? Când le spusese şi-i bătuse "din plin" ca să priceapă că nu accepta să se folosească de limba lor pentru a-l bârfi pe omul alături de care mâncau sau stăteau? De unde apăruse acea nesimţire la copilul lui?

Ana-Maria

La naiba! Plângea cu sughiţuri! Plângea de ciudă! Locuia cu ei de atâta timp... şi se părea că de atâta amar de timp fusese subiectul lor

de amuzament! De câte ori o vorbiseră aşa? Iar ea, toanta, le zâmbise amabil? De când râdeau de ea pe faţă, la masă?

Ciocănitul în uşă îi înteţi plânsul: de când naiba râdeau ei de ea, iar el nu le spunea nimic? De când? Oare zâmbise şi el la acele "glume"?

- Ana, deschide, te rog.

Daa, cum să nu?! Lui să-i deschidă? Nu anul ăsta; poate la anul!

- Ana, trebuie să vorbim.
- Nu cred.
- Eu vreau să vorbim!
- Eu nu!
- Ana, deschide uşa!
- Du-te şi vorbeşte cu altcineva.

Florentin

Zâna lui vorbea romanes?

Zâna lui înţelegea acum ce vorbeau?

... De cât timp îi înţelegea? Câte discuţii înţelesese? Încerca să-şi amintească câte glume se făcuseră pe seama lui şi-a faptului că se însura în curând; încerca să şi le amintească, să-şi dea seama de câte ori Anei i se păruseră prea deschise discuţiile, prea libere...

Doamne, ce-şi închipuia acum zâna lui! Şi-l închipuia pe el râzând alături de Marcel şi Ioana, gustând eventual glumele pe seama ei! Aşa cum le gustase şi râsese la glumele pe seama lui! Ea nu ştia că ei între ei glumeau şi se luau peste picior doar pentru a înveseli atmosfera aia de "şedinţă" de la cină!

Trebuia să vorbească acum cu ea! Era unica şansă s-o facă să înţeleagă că se înşela! Că aceea fusese prima şi cu siguranţă ultima oară când se vorbise despre ea! Şi în asemenea termeni!

Paşii se apropiară; mama lui îl îmbrânci cât colo şi ordonă, autoritară:

- Ano, deschide uşa.

Bun; Ana va vorbi cu mama lui! Se încruntă... şi alergă la uşă: ia să ia şi el măsuri! Ce era el, păpuşă? Ornament? Ba era ditamai hăndrălăul! Şi avea şi ea onoarea ei!

Ana-Maria

Dna Manolache? Preferă să nu răspundă: era prea ocupată cu plânsul! Doamne, ce gâscă fusese!

- Vreau să stăm de vorbă; deschide uşa.

Nu era politicos să tacă, nu? Încercă să nu mai suspine atât de violent:

- Aş prefera să vorbim mâine.

Femeia schimbă şi tonul, şi limba:

- Iar eu aş prefera să nu-mi ţii uşa închisă-n nas în casa mea!

Aa, da? Perfect! Smulse sacoşa, aruncă înăuntru cartea, treningul şi geanta şi se grăbi să descuie: ia să se ducă ea să-şi caute o casă! Că nu era obligată să stea acolo şi să-i audă râzând pe seama ei!

Florentin

Smuci poarta, alergă la uşă şi-o izbi cu piciorul:

- Deschide!

Auzea zgomote dinăuntru, dar nu şi paşi apropiindu-se! Mai dădu câteva şuturi în uşă:

- Deschide, sau intru peste tine-n casă!

Nu deschidea? Păi rezolva el imediat problema! Se repezi la primul geam din dreapta şi-l lovi în foraibăr, cu podul palmei. Şi înc-o dată! Şi înc-o dată!

Da' de ce naiba se îngrijora pentru geam? Ce, era al lui? Răcni din toţi rărunchii:

- Deschide - că intru peste tine şi vă joc în picioare pe-amândoi!

Nu aşteptă reacţia celor dinăuntru; luă un bolovan şi-l azvârli cu putere în geam.

Ioan

Uşa bucătăriei se deschise violent iar Ileana exclamă, speriată:

- Tată, Florentin sparge geamurile lu' Marcel!

Ridică din umeri: şi? Ar fi trebuit să intervină el? Roberto îşi aprinse o ţigară:

- Lasă-l să le spargă. Dacă-i sparge şi botul, e perfect!

Ce, fiul lui cel mare venise să discute cu el? Să nici nu îndrăznească! Avea şi el vina lui, perfect egală cu vina Mirelei! Stinse ţigara şi se retrase în dormitor: acolo nu va veni nimeni să-l îmbie la discuţie.

Florentin

Doi pumni bine plasaţi - iar cioburile căzură mai peste tot. Escaladă fereastra dintr-un salt:

- Unde eşti, mă? Vino-ncoa, mă! Ce, te doare de onoarea mea? Vino-ncoa!

Intrase prin fereastra bucătăriei; alergă spre uşă. O văzu pe Ioana intrând într-o cameră - şi se repezi după ea! Cumnata lui urlă:

- Marcele, sări că mă omoară!
- Te omor, fă! Te joc în picioare!

Fratele lui îl prinse de braţ; se smuci, ajunse lângă cumnata lui şi-i altoi o palmă pornită de undeva din spate:

- Nemernico!

Marcel îl răsuci spre el:

- De ce dai, nenorocitule?

De ce dădea? Păi să dea, dacă tot îl îmbia la dat! Să dea în el - că-i era mai la-ndemână!

... Şi-i dădea!... Şi-i mai dădea! Îi căra pumni pe tăcute, deşi ştia că fratele lui încasa cu stoicism bătaia pentru a-şi salva nevasta de furia lui...

Umbra fugi pe lângă el; dar nu-i mai dădu atenţie. Nu voia s-o bată pe ea - deşi de la ea pornise totul. Voia să-l bată pe el. Pentru că gura ei vorbise, dar creierul lui nu judecase. Iar Ioana era gravidă.

Ioan

Auzi clar răcnetul Ioanei, din stradă:

- Sări, nea Ioane, că-l omoară!

Se repezi la fereastră şi răcni şi el:

- Iar ţie ce-ţi pasă? Fugi la tac'tu, să te scape el!

Închise fereastra şi se lungi pe pat.

Să-l omoare, dacă atâta-l ducea mintea! Ea să plece la taică-su, s-o scape el! Vecinii să vadă şi să audă ceea ce era de văzut şi auzit! Totul se dusese de râpă! Căruţa intrase cu oiştea-n gard, iar el nu mai era dispus s-o scoată de-acolo!

Nu mai voia să ştie nimic. Nu mai voia să audă nimic. Voia să-i lase să se spele singuri pe cap cu toate. Obosise...

Ana-Maria

Dădu să iasă; mâna fermă o împinse însă înapoi. Femeia îi luă sacoşa, îşi aruncă privirea înăuntru şi-o azvârli cât colo, pe-un ton bătăios:

- Să nu-mi faci mie aşa ruşine, că te târnuiesc de nu te vezi!

La naiba! Ce voiau de la ea? S-o ţină acolo pe post de măscărici?

De temă de amuzament? Dna Manolache încuie uşa:

- Eu nu-s Florentin; cu mine stai de vorbă azi.

Prea bine! O să tacă toată discuţia! Puse mâinile-n sân şi începu să studieze intens covorul...

- ... De ce-ai vrut să pleci?

La o întrebare în română se grăbi să răspundă tot în română:

- Pentru că nu sunt temă de amuzament pentru nimeni.

- Asta crezi tu că eşti? Crezi că te-am vorbit şi-am râs de tine? De faţă cu tine? Aşa familie crezi tu că suntem?

- Oi fi eu începătoare la romanes; dar surdă nu-s.

- Atunci ai auzit şi ce-am făcut după ce-ai plecat de la masă! Ascultă; copiii mei nu sunt impertinenţi şi nesimţiţi. Iar atunci când uită buna-creştere, o încasează. Marcel e înveninat de Ioana, care nu te poate suferi. Pentru că Marcel a iubit o româncă iar noi l-am însurat cu de-a sila cu Ioana. Iar lui nu-i iese individa aia din cap şi-şi tratează muierea cu fundul. El vă vede pe voi, vede că vă înţelegeţi bine şi ne vede pe noi că aprobăm însurătoarea lui Florentin cu o româncă. Are ciudă pe bafta lui Florentin pentru că lui i s-a interzis atunci iar frati-su e încurajat acum; e însă prima oară când întrece măsura în halul ăsta. Şi va plăti, crede-mă, pentru ceea ce-a făcut şi-a spus! Iar Ioana nu te poate suferi şi pace! Nici să nu cauţi de vorbă cu ea, că n-ai cu cine! A terminat patru clase şi mai mult de-atât nu ştie. Tu eşti frumoasă, deşteaptă şi iubită de noi toţi; ea e nevasta unuia care n-o bagă-n seamă - şi-i mai şi toarnă al doilea plod! Ai priceput imaginea?

Se mai liniştise; auzind tonul nervos al dnei Manolache, renunţase la poziţia aceea sfidătoare. Şi ascultând-o, se mai calmase - că i se spuseseră acum răspicat unele lucruri care explicau şi comportarea Ioanei, şi pe-a lui Marcel. Nu era nesimţită; nici nu voia să plece de la ei. Îşi dădea seama că exagerase, că se gândise la toate prostiile... Îşi amintise cum se lăsase liniştea la masă, cum sărise dl Manolache în picioare, ce auzise din sufragerie după ce se încuiase în camera ei... Soacra ei îşi temperă şi ea tonul vocii:

- Ai înţeles de ce le stai în gât ca un măr frumos? Şi-i sufoci?

Aprobă cu capul, studiind în continuare covorul şi încercând să nu mai plângă...

- Uită-te la mine.

Ridică încet privirea; femeia din faţa ei era foarte serioasă:

- Am 55 de ani şi păr alb în cap. Eu îţi spun că niciodată - dar niciodată! - când ai fost de faţă, nu s-a vorbit în romanes despre tine. Şi nici când n-ai fost de faţă! Eu îţi spun că întotdeauna când s-a vorbit în casa mea, s-a vorbit deschis. Iar acum, când s-a întâmplat ca unu' să fie nesimţit, Ioan a luat măsuri.

Se grăbi s-o întrerupă:

- De ce nu mi-aţi spus că nu v-a plăcut cum am spălat geamurile?

- Pentru că mi-a plăcut. Dar înainte de orice nuntă se face curăţenie generală, de la beci până la coşul casei. Aşa se face. Iar Luminiţa o să spele geamurile pentru că tu o să ai alte treburi. Iar ea s-a lenevit în ultimul timp.

Oo, Doamne! Îşi acoperi faţa cu palmele: iar făcuse una nefăcută!

- O să-l pocnesc bine pe Florentin, să-l trezesc din visare. I-am spus să-ţi spună tot iar el tace ca peştele. Şi-o să-l spun şi lu' taică-su, că el are întotdeauna succes când îl altoieşte!

Nu mai putea spune nimic. Făcuse aşa o scenă, se gândise la prostii, îi jignise cu acel comportament...

- ... Tu de când înţelegi romanes?

- De câteva zile.

- Mai exact?

Răsturnă sacoşa şi-i întinse cartea:

- Miercurea trecută am luat-o de la bibliotecă.

Bătrâna răsfoi scurt manualul... Şi-l lăsă deoparte:

- Deci acum înţelegi ce spunem.

- Un pic; le mai potrivesc, mai presupun...

- Bine şi-atât. Nici mie nu-mi plăcea că nu pricepeai o iotă şi-am ştiut că undeva în mintea ta se năştea ideea că te vorbim. Te rog să intervii în discuţiile noastre, indiferent de temă. Iar după nuntă o să poţi să te iei şi tu de ei frumos, deschis, în toiul cinei - că unii chiar merită.

Nici nu aprobă, nici nu neagă; nu prea ştia ce să răspundă... Femeia bătu scurt în canapea şi o invită în romanes:

- Ia vino tu încoa, lângă baba, să avem şi altfel de discuţie...

Zâmbi şi se aşeză pe canapea; femeia îşi scoase baticul şi începu să-i şteargă lacrimile şi rimelul scurs pe obraji:

- Ne place mult de tine, că eşti cuminte şi vrei să înveţi şi să te adaptezi la viaţa noastră. Tot n-ai înţeles asta?

- Ba da.

- Şi-atunci de ce te-ai panicat aşa? Auzi; să-şi pună ea lucrurile-n sacoşă...

Da, ştia că greşise! Dar în momentul în care făcuse asta fusese extrem de supărată! Şi chiar voise să plece!

- Ce-ai vrut să spui cu "onoarea lui va rămâne neatinsă"?

Nuu, pe-asta nu le-o spunea! Răspunse, serioasă:

- Partea asta a pregătirii nunţii mă priveşte doar pe mine.

Soacra ei începu să râdă:

- Acu' să nu-mi spui că te-ai supărat pe noi că am pregătit totul!

- Nu m-am supărat; dar nu mi-ar fi displăcut să mă întrebaţi măcar dacă-mi plac pantofii cu fundă sau fără!

Bătrâna se ridică:

- Astea sunt prostioare!

Prostioare? Ia să se informeze acum, cât vorbeau între patru ochi:

- Şi invitarea părinţilor mei la nuntă tot prostioară e? Invitarea colegelor şi prietenelor, câte-or fi, două-trei?

- Nici nu ne-am gândit la lista cu invitaţi; cred că Ioan aşteaptă să afle data nunţii şi textul invitaţiilor. Nici la naşi nu ne-am gândit; şi cred că nici voi nu v-aţi gândit la asta. Oricum, referitor la părinţii tăi, Ioan plănuieşte să se ducă la Braşov, să discute cu ei.

- Eu zic să nu se obosească degeaba până acolo, că nu sunt oameni de înţeles.

- Draga mea, eu astfel de lucruri nu-i spun - că se înfurie. El ştie cel mai bine ce-are de făcut - lasă-l deci să se ducă la Braşov! Oricum, nu ne-ar crede nici pe tine, nici pe mine doar aşa, din cuvinte!

Aha...

- Tu apucă-te şi fă-ţi lista cu invitaţii, să fie făcută când te-o întreba moşul la cină. Ca să nu roşeşti...

Uşa se închise corect. Oftă greu...

Nu va mai ieşi azi din "fortăreaţă". Nu voia să vorbească cu nimeni - nici măcar cu Florentin! Nu voia să reînceapă să plângă! Discuţia cu soacra ei o liniştise şi-i oferise multe răspunsuri; prefera să stea singură acum şi să se gândească la ele. Să-i lase şi pe ei să discute, să se calmeze...

Evident, nu-şi va invita părinţii la nuntă! Din principiu! Nu catadixiseră să vină la prima nuntă - ce să caute la a doua?! Şi cum a treia şansă nu va mai exista... Colegii îi va invita doar la Sfatul Popular. Din ceea ce văzuse pe casetă înţelesese că era mult mai bine să nu amestece serviciul cu familia. Deşi nunta pe care-o văzuse ea fusese superbă, se îndoia că existau în firmă persoane care să înţeleagă de ce se făceau anumite lucruri. Şi, la urma urmei, nu voia să aibă o listă de invitaţi. De ce să se lege la cap, dacă n-o durea?

Decise să nu mai încuie uşa. Se lungi pe canapea şi închise ochii: să se gândească... sau "să vegeteze" aşa. Sau să adoarmă.

Ioan

Uşa se deschise scurt:

- Unde-i Florentin?

Ridică din umeri; nevasta lui ieşi. Dacă ea voia să se bage între ei, treaba ei! El unul se întreba cum va decurge prima lui discuţie cu Ana; cea de mâine seară! Ce chip va vedea mâine seară! Se întreba acum ce discuţie vor avea Ana şi Florentin pe tema "Marcel". Tonul Lăcrămioarei fusese calm adineauri - semn că vorbise cu Ana şi se liniştiseră amândouă. Dar asta n-avea nimic în comun cu discuţia dintre logodnici...

La urma urmei, chiar şi el se aşteptase ca Florentin să-i toarne ciorba-n cap fratelui lui! Când colo, stătuse ca o momâie - nu spuse-

se nici măcar "Du-te mai încolo". Dacă Ana va fi supărată pe el, el unul îi dădea dreptate.

Lăcrămioara

Intră pe poartă iar Ioana reîncepu să ţipe:

- Tanti Lăcrămioaro, vino repede, că-l omoară!

Trecu pe lângă ea, scrâşnind:

- Mai bine să-l omoare el, decât tu cu veninul tău!

Urmări răcnetele şi bufniturile şi intră în cameră. Îl privi lung pe Florentin:

- Cred că ai mai multe treburi pe-acasă.
- Momentan am treabă aici.

Era prea furios ca să încerce să-l oprească. Îl mai văzuse aşa de două ori... în 20 de ani. Aşa că-i întoarse spatele:

- ... Faci ce vrei; dar uşa e descuiată acum.

Ieşi, fără să le dea vreo atenţie vecinilor adunaţi pe la garduri, şi reintră în casă. Începu să strângă masa, încruntată...

Haai, cât îi lua ca să priceapă? Era la fel de tont ca Marcel? Nu; paşii trecură pe lângă ea, auzi uşa deschizându-se, închizându-se... Şi acum se vor împăca! Aşa cum le şedea bine logodnicilor îndrăgostiţi!

Florentin

Intră, închise uşa şi-o privi lung... Se apropie de pat:

- A plătit pentru impertinenţă.

Ana nu răspunse.

- ... Ai vorbit cu mama?

Nici un răspuns... Nu spunea nimic, nu se clintea... Nici măcar nu deschidea ochii! Prea bine! Ieşi şi trânti uşa; se refugie apoi în camera lui... şi trânti şi uşa aia: ca să înţeleagă şi ea că la supărare ar fi trebuit să discute, nu să fiarbă-n sine 24 de ore!

Lăcrămioara

Aa, avea draci? Ia să-l calmeze ea mintenaş! Intră după el şi-l luă la palme fără altă introducere:

- Aşa, ai? I-ai spus tot ce trebuia să ştie? Cum de m-a întrebat ce-a greşit la spălatul geamurilor? De ce eşti, mă, mut? Faci şi tu ca ăla? O iei pe numele tău şi-o laşi să se descurce? Învaţă ţigăneşte după carte, mă? Te-ai tâmpit, mă? Ai aşa o femeie şi-o tratezi cu curu'? În loc să staţi bot în bot clipă de clipă, vă şoptiţi nimicuri prin zid?

Şi-o palmă după ceafă, de încheiere:

- Prostule! Şi stai aşa, să vezi ce discuţie o să am cu Mirela!

Acum ieşi ea şi trânti uşa! Şi luă teancul de farfurii: discuţiile pe ziua de azi se încheiaseră!

Florentin

Doamne, câtă dreptate avea! Dar unde să stea "bot în bot"? Sub nasul tatălui lui? Sub ochii fraţilor sarcastici? Câte asemenea remarci ar fi auzit dacă i-ar fi urmat sfatul?

Se repezi la geam, îl deschise şi ciocăni cu crenguţa. Nu se aştepta să primească răspuns, dar el insista...

... Sări geamul şi ciocăni cu degetul. O zărea întinsă pe canapea; numai că n-o vedea bătând darabana cu degetele, sau mişcând piciorul... Greu de crezut că adormise! Aşa că...

Aşa că Ana nu voia să vorbească cu el. Reveni în camera lui şi abia acum văzu sângele de pe pervaz. Na, că se tăiase în geamul cretinului! Dar nu putea să iasă; îşi auzea mama trebăluind în bucătărie şi sufragerie. Aşa că scoase un tricou şi-şi legă rana. Şi se întinse şi el pe canapea: trebuia să se gândească la cuvintele mamei lui.

Ioan

Totul se terminase. Nu mai auzea răcnete, nu auzea ţipete... După uşile trântite, nu mai auzise decât zgomotul vaselor şi paşii Lăcrămioarei. Se ridică deci greu şi traversă sufrageria. Intră în camera lui Florentin. Îl privi lung...

Ete, nebunu', se tăiase la mână! Dar se gândea cum arăta Marcel acum şi-şi dădea seama că rana lui Prâslea nu era gravă... Fiul lui era încruntat. Privea tavanul. Nici nu clipise când îl auzise intrând! Nu vorbise încă cu Ana... Mai avea vreun rost să se ia de el pe motiv de "ciorbă-n cap"? Se părea că nu.

Ieşi şi se grăbi să-şi aprindă o ţigară, în bucătărie. Lăcrămioara spăla vasele cu un calm ce prevestea taifunul...

- S-a tăiat la mână.
- Şi nu ştie unde-i spirtu'?
- ... Ai vorbit cu ea?
- Tu ce crezi?
- ... Îşi imagina c-am vorbit-o până acum pe la spate, nu?
- Şi multe altele. Fi-tu nu străluceşte de inteligenţă, să ştii!
- S-a trezit deodată însurat şi nu ştie ce să facă.
- Să înveţe! Că a văzut trei căsnicii în casa asta!
- Dar mă ştie pe mine, ştie că sunt strict în anumite privinţe...
- Asta nu înseamnă că Ana trebuie să înveţe ţigăneşte din manualele de şcoală!
- Aşa a învăţat?
- Cum altfel?! Că Florentin n-a deschis gura nici să-i zică două saluturi! Iar Mirela s-a gândit probabil să mai exerseze româna literară!

Clătină încet capul... Şi oftă greu:

- ... Să nu te bagi între ei. Lasă-i să se descurce singuri.
- Bineînţeles că-i las să se descurce singuri! Ce crezi, că nu m-a supărat faptul că ne-a crezut nesimţiţi?
- Nu ne-a crezut
- Ştiu, dar sunt furioasă! Lasă-mă să mă descarc!

Lăcrămioara zâmbise; semn că nu mai era supărată, ci doar foarte vorbăreaţă. Se ridică:

- Te aştept în dormitor.

Deci Ana învăţase romanes după manuale... De ce avea uneori impresia că Florentin nu-l înţelegea? Că nu-i înţelegea de fapt dispoziţiile?

20 decembrie 2002 - vineri

Florentin

Coborî din maşină şi privi lung spre piaţă: venise şi el? Ca să ştie dacă se-ncăierau acum, sau pe la cinci-şase!

... Nu, nu venise. Să se ocupe atunci de flori; tatăl lui era încruntat, ştia prea bine de ce şi nu voia să-l supere şi mai mult. Iar în timp ce căra florile, se va gândi la o modalitate de-a o împăca pe Ana.

Ana-Maria

Oftă greu şi-o privi întrebător; Nina mai avea puţin şi cădea de pe scaun, atât de mult se întinsese spre ea, să-i soarbă parcă povestirea! Tânăra se trase în spate... şi şopti:

- Ai probleme mari! În casa aia se întâmplă lucruri de care tu habar n-ai! Iar logodnicul tău e mutulică. Să vedem ce se poate face...

- ... Crezi că se poate face ceva?

- Nu ştiu; am o idee, dar nu vreau să-ţi dau speranţe înainte să văd dacă reuşesc să fac ceva! Uite, am terminat fustele!

Fustele?

- Au mai ieşit două. Una tot în cloche şi una care nu ştiu dacă îţi place... Hai la baie!

Doamne, toate lucrurile importante se petreceau în baie! Chiar că dădeau de bănuit! Intră şi rămase uimită, cu ochii la fustă...

- ... Nu s-a pretat volan tot din material colorat; am pus eu chestia asta. Sper că-ţi place; adică sper că "am nimerit-o"...

Daa, şi mai pusese şi danteluţă de la ea, nasturi... Muncă... Se repezi şi-o sărută apăsat pe obraz:

- Eşti o zână bună!

- Ba-s un drăcuşor simpatic! Hai, că dăm de bănuit! Şi-ţi promit că încerc să rezolv şi problema cu informarea!

Dacă Nina spusese asta, atunci chiar îi va rezolva problema! Când îşi punea ea ceva în cap...

Florentin

Vocea mamei lui întrebă sec:

- Aţi vorbit ieri?

Se aşteptase ca Ileana să chicotească; când colo, sora lui se ridică şi ieşi din chioşc. Deci problema era gravă...

- N-a vrut să vorbească cu mine.

- Vorbiţi azi, puneţi-vă la punct problemele, pentru că Ioan vrea să vă vadă împăcaţi şi fericiţi.

Aprobă scurt cu capul.

- Nu ştiu când să faci asta, pentru că eşti "consemnat" la lecţii cu Ileana. Şi mi-a dat dispoziţii precise să mă duc să pregătesc cina iar pe tine să te las aici, la numărat.

Aa! Se încruntă scurt... Tatăl lui încerca să-l trezească din visare. Să-i dezmorţească mintea. Să-l pună să caute rezolvare la propriile probleme. Şi-i punea piedici - ca să-l determine să le depăşească...

Când să vorbească cu Ana? Şi mai ales cum? Dacă ea tăcea mâlc... Dacă ea tăcea mâlc, va vorbi el! Măcar să reuşească s-o împace aşa, dintr-un monolog! Iar pentru asta, trebuia să ştie ce se întâmplase ieri în camera ei, în timp ce el îl umpluse pe Marcel de sânge:

- Ce-ai vorbit ieri cu ea?

- A vrut să plece.

Întoarse imediat capul: poftim? Mama lui era foarte concentrată asupra buchetului:

- Îndesase într-o pungă manualul, treningul şi geanta. De ce nu vorbeşti cu ea? De ce nu-i explici anumite lucruri? A crezut că nu mi-a plăcut cum a spălat geamurile!

- Pentru că nu pot!

- Atunci plăteşte-o pe Gabi, să-i spună ea! Că ea poate!

Daa, sigur!

- Vrei s-o ia Ioan deoparte şi să-i spună el?... Bănuiam eu! Deschide gura şi vorbeşte! Nu înţelegi că e timidă şi strânge necazu-n ea? Iar atunci când răbufneşte, ia două boarfe şi dă să plece fără să spună de ce? Mă, Ana asta a ta e deşteaptă foc! Ea rezolvă ecuaţia - da' dacă nu ştie regula, îi dă un rezultat aiurea! Şi stă şi-şi stoarce mintea cu rezultatul ăla, pentru că-l crede bun! După regula ei e bun, după regula ta e nasol! Spune-i odată care-s regulile!

Aprobă scurt. Şi ridică mirat sprâncenele:

- Mi-a spus că o să caute un manual, un ghid de conversaţie, o carte, orice... Nu mi-a spus că a şi găsit.

- Probabil s-a gândit să-ţi facă o surpriză. Şi-a intervenit Marcel.

Despre fratele lui mai mare, nici o vorbă! Că iar se înfuria!

- Taică-tu a spus să nu-i mai prindă la noi, înainte să-i audă pe amândoi cerându-i iertare Anei.

I se părea normal să fie aşa! El unul înţelesese intenţia fratelui lui. Marcel voise să facă o glumă. Iar el ar fi râs şi i-ar fi răspuns obraznic, dacă n-ar fi fost şi Ana la masă. Ori Marcel n-o văzuse revenind cu gogoşarii, ori se obişnuise prea mult cu cina în familie... Ori îl stârnise Ioana. Parcă-şi amintea c-o auzise miorlăind ceva, chiar înainte să-şi audă fratele spunând prostii, dar nu era prea sigur - aşa că nu voia să presupună... Gluma se transformase în jignire. Asemenea cuvinte, de faţă cu Ana, o făceau neserioasă. Ca să nu mai pomenească şi de amintirea locului de unde-o luase, în octombrie! Aşa că răbufnise...

Îl bătuse serios aseară! Metodic! Şi-i spusese o grămadă de lucruri nu prea... drăguţe şi despre el, şi despre nevastă-sa! Se vor împăca; nu asta era problema. Ce se făcea el cu Ana? De vorbit despre firesc, nu putea vorbi; iar dacă-i spunea că toate femeile sunt *marimé*, încasa două palme peste ochi şi-o vedea plecând cu bocceluţele în secunda doi!

Cum naiba să facă?

Ana-Maria

Privi lung tinerii din staţie... Florentin nu era printre ei. Deci era în continuare supărat pe hotărârea ei de-a nu discuta aseară. Nici o problemă! Ea una o să fie amabilă şi drăguţă, va vorbi cu ei strictul necesar şi-atât! Iar cu el tot nu va schimba mai mult de-o politeţe şi-o informare scurtă! Pentru că el ar fi trebuit s-o apere, nu dl Manolache! Prima reacţie ar fi trebuit să fie a lui, nu a ei!

Coborî din autobuz şi porni grăbită pe străduţă: să se ducă să probeze fustele! Abia aştepta să vadă cum îi stătea cu volan la poale! Presupunea că va fi cel puţin "pitorească"!

Într-un fel, era tristă; într-un fel, era veselă. Trecuse azi pe la medic şi primise rezultatul analizelor. Era sănătoasă tun! N-avea nevoie nici măcar de-o cură de aspirină - iar asta fusese exprimarea lui! Deci avusese marele noroc să nu ia vreo boală din Serbia! Se programase pentru operaţie, pentru că onoarea lui Florentin va rămâne neatinsă iar soacra ei va juca cearceaful "pe bune". Era deci veselă şi tristă...

Lui Florentin nu-i va spune rezultatul analizelor. Nici el nu-i spusese multe lucruri! Şi nu-i luase apărarea în discuţiile de la cină! Chiar dacă fusese vorba doar despre pătrunjel!

Apăsă soneria şi trase adânc aer în piept; oare cine-i deschidea?... Mirela. Se grăbi să zâmbească:

- Bună seara.

- Bună seara.

Intră, se descălţă încet... Mirela se grăbise să intre în bucătărie... Nu-şi spuseseră nimic; nu se întâlniseră de dimineaţă, semn că nici cumnata ei nu ştia cum s-o abordeze după asemenea întâmplare şi preferase să nu fie ea prima! Mirela fusese dintotdeauna diplomată şi

circumspectă; încerca să n-o supere, să n-o deranjeze cu ceva...

Vor discuta mâine dimineaţă! Intră în camera ei, probă fusta... Asta era pentru sâmbătă, la chioşc! Cu fusta asta, nu va mai fi confundată cu vreo clientă! Tii, ce frumos se aşeza volanul! Două cartoane de savarine ale Ninuţei ei erau! Ba nu - trei! Trei fuste - trei cartoane! Plus un tort pentru tipar! Probă şi fusta creaţă; îi stătea atât de frumos, încât crescu numărul cartoanelor la patru. Nina se pricepea al naibii de bine la croitorie! Rămase cu fusta creaţă; se spălă pe mâini şi intră în bucătărie:

- Bună seara.

- Bine-ai venit.

Soacra ei n-o privise. Oare era supărată pe ea?... Probabil că da; după scena pe care-o făcuse aseară... O mai şi ţinuse-n faţa uşii! Se grăbi să ia legăturile de pătrunjel şi să le spele. Trebuia să-şi facă curaj ca să-şi ceară iertare pentru comportamentul de aseară...

- ... Asta-i o fustă nouă?

Curiozitatea învinsese circumspecţia, sau Mirela chiar era o diplomată desăvârşită? Se grăbi să aprobe:

- Da. Mi-a adus-o azi colega specialistă în tipare.

- Ţi-a făcut-o ea?

- Am rugat-o să le coasă ea la maşină, pentru că eu eram ocupată cu manualul.

Şi iar adusese vorba despre tărăşenia de aseară! Aah! Numai că dna Manolache se apropie de ea:

- Ia să văd!... Se pricepe!

Mirela devenise curioasă:

- Şi-acum câte fuste ai?

- Patru.

- Una făcută de tine, aia de ieri, asta...

- Şi mai e una.

- Şi nu ne-o arăţi şi nouă?

Aprobă şi ieşi. Reveni cu umeraşul... Dna Manolache privea lung fusta şi nu zâmbea... Aoleu! Nu se potrivea? Făcuse Nina vreo gafă? Mirela parcă-i sorbea fusta din priviri! Deci nu era asta...

- ... Aşa să-mi vii sâmbătă la chioşc! Că altfel te trimit să te schimbi, să ştii!

Fiu! "Se aprobase"! Aprobă râzând şi duse fusta în şifonier. Reveni apoi în bucătărie, la pătrunjel... Mirela "izbucni" imediat, în romanes:

- Tanti, ştii cât am frecat azi la covor? Ce naiba s-a întâmplat aseară în sufragerie?

- A trecut Florentin pe-acolo.

- Aa...

Da' ce se întâmplase?

- Şi eu, termin aici şi mă duc să văd ce prăpăd o fi în camera lui.

- M-aş fi dus eu azi, că am avut timp. Dar ştii că nu intru la el...

Soacra ei nu comenta...

- Am fost azi la Ioana.

Normal - Mirela era prietenă cu toată lumea! Era o diplomată desăvârşită!

- Marcel se încuiase în camera băiatului, dar ea a stat de vorbă cu mine. Cică a bătut-o Marcel de-a ascultat-o cu urechea, după ce-a plecat Florentin.

- Ei, poftim! Ce vină are nevastă-sa, dacă el e tâmpit?

- Are! Că a recunoscut şi ea unele chestii! Şi pe-acolo era plin de sânge. N-am lăsat-o să frece ea covorul - l-am curăţat eu.

Aoleu! Sânge? Păi...

- Bravo. Şi ce-a zis dobitoaca?

- Că-i pare rău că s-a întâmplat aşa. Că Marcel i-a spus aseară că a vrut doar să facă o glumă.

- Aia numeşte el glumă? Ana cum să numească remarca lui?

- El ştia că Ana e la bucătărie; n-a văzut-o când s-a întors, şi zicea că ştia că Florentin nu se supără când îl împunge aşa la mişto.

- Astea-s glume pentru între patru ochi, la o bere. Bine i-au făcut şi taică-su, şi Florentin! Să mai lase glumele şi să-şi vadă de treabă! Că acum are familie de întreţinut, nu mai e brambura în cârca lu' taică-su!

- ... Zicea că vrea să vină azi, să-i ceară Anei iertare.

- Păi să vină, dacă vrea să-i mai calce picioarele-n casa asta! S-a lămurit cu Florentin?

- Nu.

- Să se lămurească şi cu el! Că dacă-i prind că se-ncaieră aici, dau cu găleata cu apă rece pe ei!

Toca pătrunjelul mărunt-mărunt şi nu-i venea să creadă că acea discuţie se ţinea cu ea de faţă! În romanes, faţă de ea, după ce aflaseră şi ele că ea le înţelegea cuvintele! Doamne, vorbeau atât de direct! Atât de deschis! Dacă vreodată va fi implicată într-o asemenea discuţie, se îndoia că-i va face faţă! Cuvinte deschise...

Pentru Dumnezeu, nici cu mama ei nu discutase vreodată aşa! Şi avuseseră un timp când discutase cu ea şi-i ceruse părerea ca unei confidente de încredere!

Florentin îi spusese de la început că în casa lor se discuta deschis; nu se aşteptase însă...

Soacra ei îi luă fundul din faţă; acea discuţie o bulversase, şi tocase mecanic frunzuliţele. Le transformase probabil într-o pulbere fină...

- Anuţo, vii să mă ajuţi?

Aprobă, se ridică imediat şi-o urmă. Primi o perie de covoare şi-o cârpă; privi cu ochi atenţi amestecul de detergenţi... Intrară în camera lui Florentin. Aoleu, ce era acolo! Prăpăd!

- Cred că mă paşte un drum la Niro, cât de curând.

Niro? Oraş sau magazin?

- Şi canapeaua ar trebui schimbată... Mă îndoiesc că mai iese sângele ăsta; dar hai să încercăm. Începem de la geam.

Se aşeză în genunchi, înmuie cârpa şi umezi pata de sânge de pe covor. Începu apoi să-l frece "cu furie"...

Florentin

Roberto ducea florile în beci. El nu fusese nominalizat la sarcina asta; aşa că intră în casă în spatele tatălui lui, fără să ridice privirea. Dădu să intre în camera lui, dar se opri; le privi lung... Se grăbi spre bucătărie. Şi-şi aprinse o ţigară, încruntat...

- ... Am fost azi la ei. Or să vină diseară, să-i ceară iertare.

Şi ce era cu asta?

- ... L-ai bătut de i-a sunat apa-n cap.

- Dacă asta are-n cap, asta i-a sunat.

Se ridică, hotărât să se ducă să le ajute; vocea Mirelei îl opri însă:

- Să ştii că-i pare rău. N-a văzut-o că se întorsese cu gogoşarii; a vrut doar să glumească cu tine.

Daa! Ieşi... şi decise să se aşeze în sufragerie. Aşa, privea televizorul şi se gândea...

Trecuseră cinci minute, sau zece? Scaunul de lângă el se trase scurt iar Roberto bombăni:

- Te paşte o corecţie părintească.

- Şi-asta nu mă miră: o merit.

- Şi eu ţi-aş trage vreo două, să ştii - că nu ne-ai spus că a învăţat ţigăneşte!

- Tot ieri am aflat şi eu.

- ... Păi cine-a învăţat-o?

- A tocit manualul pentru minorităţi.

Fratele lui tăcea... Oftă greu:

- Nu ştiu ce-i cu mine. Parcă plutesc! Nu mai judec, nu sunt în stare să am grijă de ea, s-o fac să zâmbească...

- Ce vrei - n-ai mai fost însurat până acum! Te obişnuieşti repede, imediat după nuntă. Totul se schimbă; şi statutul, şi viaţa în general... Nu mai stai să oftezi pe la geamul ei...

Ridică mirat sprâncenele: pe-asta de unde-o aflase? De la vreun vecin vorbăreţ?

- Ce te miri aşa? Ce, n-ai ditamai bandajul la mână? N-ai văzut cum arată geamul ei? Vezi, că tata nu cred că a observat; fă cumva să nu se prindă că sari noaptea geamul şi treci peste cuvântul lui!

- Nu trec; discutăm peste pervaz.

Era privit cu ochi uimiţi! Ridică din umeri, zâmbind:

- Ce vrei - ea a mai fost măritată! Nu mă lasă să mă ating de ea până nu-i ies rezultatele analizelor. Vrea să fie sigură că s-a întors cu bine din Serbia.

Fratele lui se ridică şi-l bătu apăsat pe umăr:

- E o fată de aur; dezmeticeşte-te şi n-o lăsa să-ţi scape.

Aprobă cu capul: se tot străduia să se dezmeticească şi nu reuşea, iar asta îl ducea în pragul disperării! Dacă vreodată Ana îşi va îndesa într-o sacoşă treningul şi geanta... şi chiar va pleca...

Foşnetul îl făcu să tresară; întoarse imediat capul şi-şi văzu tatăl scoţând celofanul unui buchet de garoafe. Un buchet imens! Alb! Impecabil! Îl văzu intrând în camera Anei...

Poftim! Ce altă dovadă îi mai trebuia? Nu-l ducea capul, şi pace! Nu fusese în stare să se gândească să-i aducă flori! El, care nu era nici strungar, nici inginer!

Îşi prinse capul în palme: ce naiba se petrecea cu el?

Ana-Maria

Se ridică şi privi lung "capodopera"; canapeaua era ca nouă iar petele de pe covor ieşiseră, cât de cât. Iar partea frecată de ea arăta exact ca partea de care se ocupase soacra ei. Asta o bucura, pentru că nu vor exista discuţii pe tema asta. De când le auzise vorbind cu lejeritate, fără să se jeneze de prezenţa ei acolo, devenise uşor paranoică...

- Uite ce-i pe fusta ta!

Ce era? Aa, apă şi detergent de sus până jos! Şi-o constatare în romanes! Începu să râdă şi răspunse tot în romanes:

- Nu-i nimic: am de schimb!

Soacra ei bufni în râs:

- Fugi şi schimbă-te, cât pun eu masa.

De ce râdea? De acceptul de-a exersa? Sau pronunţase ea ceva aiurea şi ieşise alt soi de răspuns? Alergă în camera ei şi înlemni, văzând în glastră... Închise uşa şi se aşeză la masă. Privea lung buchetul...

Florentin i l-ar fi dat personal, nerăbdător să discute problema de ieri. Marcel va veni personal să-i ceară iertare. Roberto n-avea motiv. Deci dl Manolache... Acelaşi dl Manolache pe care ea îl întristase cu mutra pe care-o făcuse când văzuse rochia. Acelaşi dl Manolache care îşi dăduse băiatul şi nora afară din casă, atunci când ei o supăraseră.

Se grăbi să-şi schimbe fusta şi să intre în bucătărie. Socrul ei fuma, la masă, ascultând ultimele veşti despre buchetele-roţi din frezii. Îl ocoli, se apropie şi-l sărută pe obraz. Şopti, zâmbind, în romanes:

- Mulţumesc.

Şi se grăbi să taie pâinea: rămăsese "codaşă" la pregătirea cinei!

Uşa se deschise aproape imediat; Roberto îi zâmbi cu subînţeles:

- Ana, te caută Marcel.

Lăsă cuţitul şi se grăbi să iasă; auzea paşii apăsaţi în spate...

Tresări la vederea chipului umflat şi plin de vânătăi! Doamne, atunci când îi spusese că Marcel a plătit pentru impertinenţă, Florentin făcuse o glumă! Cu ce-l bătuse - cu tot regimentul de vânători de munte?

- Ano, eu

Se grăbi să-l întrerupă, zâmbind:

- Promiţi că nu mai faci?

Marcel o privea cu neîncredere... Într-un târziu, păru că-i înţelege intenţia şi zâmbi şi el:

- Promit.

Să destindă atmosfera atunci! Ridică mâinile şi se făcu că-şi trage supărarea de pe cap, din cap, că o mototoleşte şi-o aruncă. Dl Manolache începu să râdă iar Marcel îi întinse florile; le luă şi fu trasă într-o parte de mâinile socrului ei:

- Hai, intraţi.

Ah, bine că se terminase! Mai avea un singur hop: discuţia cu Florentin. Cel mai dificil hop...

Ioan

Deci de-astea îi făcea Prâslea! Tot nu pricepuse ce-avea de făcut - şi cum şi ce se făcea în asemenea momente! Oftă şi se ridică greu:

- N-a înţeles nimic Prâslea! Da' nimic-nimic-nimic! Eu nu înţeleg ce-i cu el! La ce-i stă oare mintea? Că la ea nu-i stă!

Lăcrămioara tăcea...

- Vezi că mă duc până-n beci.

- Să-l loveşti îndeajuns de tare ca să-l trezeşti din visare.

Aprobă şi ieşi: o să-l lovească cu toată puterea! Trebuia să-l dezmeticească cumva! Băiatul lui văzuse două buchete de flori intrând azi în camera ei, iar el moţăia liniştit în camera lui? Hm!

Florentin

Două fraze; doar două fraze îi adresase Ana la masă. El o întrebase ce făcuse azi; ea răspunsese, evaziv, că nu mare lucru: telefoane, faxuri şi calcule. După câteva secunde, ea îl întrebase ce făcuse el; fusese îndeajuns de "inteligent" să-i răspundă tot pe scurt, tot evaziv...

Vânătăile lui Marcel nu mai contau acum; Ana îl iertase. Cinaseră din nou împreună. Sigur, ei doi, fraţii, nu-şi vorbeau! Iar Ioana n-avea curaj nici să stea la mai puţin de cinci metri de el, darămite să deschidă vreo discuţie! Dealtfel, imediat după cină, ei se scuzaseră şi ieşiseră grăbiţi. Ana strânsese masa, spălase vasele şi intrase în camera ei...

El n-avea curaj să iasă din camera lui şi să-i spună... Ce să-i mai spună? S-o roage să-l ierte din nou? S-o roage să aibă răbdare cu el? Din nou? S-o roage să încerce măcar să-l înţeleagă? Nici el nu se putea înţelege; ea, săraca, ce putea să priceapă din amalgamul ăla neşlefuit?

Uşa se deschise scurt; tatăl lui intră, se apropie de pat...

Sări în picioare: Doamne, chiar că era cretin! Nu era prea târziu pentru acel buchet! Atâta timp cât nu se făcuse încă 12 noaptea, nu era prea târziu! I se întinse buchetul de trandafiri; dădu să-l ia.

Forţa palmei îl răsuci pe călcâie; fu azvârlit înapoi pe canapea. Mâna care-l lovise aruncă buchetul peste el; paşii se îndepărtară şi ieşiră.

Se ridică încet... Privi lung buchetul rotund, trandafirii impecabili, floarea miresei, funda... Se grăbi să iasă. Să intre în camera ei. Să se apropie de patul ei. Să...

N-o va trezi. Avea ochii plini de lacrimi, nu putea vorbi, abia îşi putea înăbuşi suspinele... Pentru că ea ştia să-l facă fericit; ca mulţumire, el o întrista. El nu era în stare să aibă grijă de ea. Iar dacă o va trezi acum şi-o va auzi oftând...

Lăsă florile pe covor, lângă canapea. Reveni în camera lui şi încuie uşa. Se aşeză pe pervaz, privi lung luna...

Întâi o va împăca. Şi apoi va redeveni acel Florentin care-i aţinuse cândva calea cu un trandafir roşu. Dacă voia să mai salveze ceva, dacă voia să rămână a lui, trebuia să fie el însuşi. Să se trezească din visare, să-şi amintească... Să facă, la o adică, abstracţie de regulile tatălui lui! Să rişte din nou s-o sărute pe hol! Să nu mai uite vreodată să-i facă, în "lumea lui", o mică părticică din "lumea ei".

21 decembrie 2002 - sâmbătă

Ana-Maria

Îşi încheie fusta şi privi lung buchetul... De data asta nu va "funcţiona" tot aşa. De data asta, trebuiau să discute. Simţea că nu putea "să-i treacă" doar privind trandafirii.

Păi să se ducă să facă buchete, nu? Poate discutau în timp ce puneau celofanul!

Florentin

Ana avea o fustă nouă; o văzuse imediat cum traversase strada spre chioşc. Îi stătea bine... Cum de-şi făcuse asemenea fustă? Sau cum de-o cumpărase? Modelul acela semăna izbitor cu cel al mamei lui - şi nici Mirela nu mai purta aşa ceva! Dar fusta aceea exista - şi-i stătea extrem de bine! Ea intrase zâmbind în chioşc, se salutaseră...

Şi cam atât. Deşi Ana vorbea cu toată lumea, el nu găsea subiect de discuţie cu ea. O întrebase doar dacă aşeza ea garoafele, şi primise o aprobare. După un sfert de oră, o întrebase dacă voia să facă un buchet special; ea aprobase şi făcuseră buchetul. Apoi mama lui îi dăduse caietul şi pregătiseră împreună cele trei comenzi. Ana lucra cu el, vorbea cu el... dar nu era Ana lui. Nu-i zâmbea "special", nu-l privea "mai special"... Nu era ea! iar până nu discutau deschis, răspicat, nu va redeveni Ana lui. Buchetul de trandafiri îi câştigase dialogul; restul trebuia să facă el însuşi.

Logodnica lui părea îngândurată... Profită de faptul că erau lângă chioşc; se aplecă şi privi lung ochii căprui... Ana şopti:

- Am fost ieri la medic. Analizele au ieşit foarte bine.

O sărută pe păr: ce mai putea să spună? "Iartă-mă" nu era de ajuns; şi cum mama lui tocmai ieşise şi ea din chioşc, erau prea multe urechi în jurul lor pentru o discuţie.

23 decembrie 2002 - luni

Ana-Maria

Privea lung tavanul. N-avea chef să mai citească, şi nici să repete în şoaptă pronunţia. Sâmbătă nu discutaseră; imediat cum se întorseseră de la chioşc, Florentin fusese chemat la lecţiile Ilenei iar seara ea picase frântă de oboseală. Aşteptase invitaţia la film, sau la plimbare - o aşteptase degeaba. Ieri, Florentin se dusese la treabă - că doar nu ieşiseră nicăieri sâmbătă, nu? Când veniseră, mâncaseră iar Roberto propusese un joc de wist. Care se prelungise cu al doilea joc de wist, cu cina şi "stingerea".

O apăsa mult tăcerea lui. Îl simţea preocupat; ştia că Florentin ar fi vrut să fie doar ei doi într-o cameră şi să discute... Dar asta nu se prea putea. Părinţii lui păreau că fac toate eforturile să nu-i lase singuri o clipă! Să fie oare vorba de vreun test? Da, pregătirile pentru masa de Crăciun erau multe şi grele; ea una tocase şi amestecase, prăjise şi copsese până ameţise... Mâine va face acelaşi lucru, pentru că intrase deja în mini-concediul de sărbători iar ei plecau la treabă - iar de Crăciun masa va fi plină cu bunătăţuri... Mâine, ei vor veni şi mai târziu; dl Manolache îi anunţase azi că, date fiind sărbătorile, vor avea mai mult de treabă, aşa că vor sta până la opt la chioşcuri iar cina se muta la ora nouă. Deci ea şi Florentin vor discuta probabil după Crăciun...

Azi se dusese la poliţie şi îşi luase buletinul...

Vineri, la serviciu, fusese întrebată - mai în glumă mai în serios - când era nunta. Bătrânelul ei simpatic şi veşnic atent cu ea voise să ştie când şi unde se prezenta cu soţia, florile şi urările de bine. Îi spusese că nu ştia încă, dar probabil în februarie. Nu era sigură că fusese crezută, deşi spusese adevărul. Şi-acum privea tavanul şi se întreba...

Când şi unde va fi nunta? În februarie, în casa socrilor ei - în curte, dacă era frumos afară! Le va spune asta şi colegilor ei? Se îndoia serios - iar motive erau o grămadă.

În primul rând, nu voia să amestece serviciul cu personalul. Aşa era cel mai bine - la urma urmei, la serviciu nu discuta decât probleme de serviciu! Iar Nina o anunţase deja că nu vine din motive financiare! Insistase degeaba; i se spusese în faţă, în limba română, că ea era una singură iar salariul nu-i permitea asemenea petreceri. Să nu se supere; dar decât să vină cu un cadou sau cu un plic relativ subţirel, Nina decisese să nu vină deloc. Deci din punctul ăsta de vedere...

În al doilea rând, nu-şi permitea ea să invite pe cineva la nuntă. Probabil că invitaţii ei nu s-ar fi simţit bine mai mult de 3-4 ore... Poate că nici nu erau doriţi la nunta familiei lui Florentin! Ei pregătiseră totul, nu se pusese niciodată problema banilor iar ea n-avea cu ce să participe la acele pregătiri - pentru că avea părinţi inexistenţi. Tocmai de aceea, nu vor exista invitaţii pentru părinţii ei. Nu va exista nici măcar un telefon care să-i anunţe ce şi cum! Nu veniseră la prima nuntă - nu vor fi invitaţi la a doua. Nici nu voia să se gândească ce i-ar fi auzit urechile dlui Manolache dacă i-ar fi sunat!

Cum să-i facă pe colegii ei să renunţe la ideea participării la nunta ei? Să-l prezinte pe Florentin? Privindu-l, nu şi-ar fi dat seama că era rrom. Dar aflaseră deja că era florar - şi era uşor de presupus mai departe. Erau genul ăla care presupuneau... Ea una prefera să nu-i invite; cum să-i convingă însă să n-o mai întrebe amănunte despre nuntă? Cum să le povestească ce văzuse pe caseta nunţii lui Roberto?

Avea o mare problemă; n-avea cu cine să se sfătuiască, pe cine să întrebe, nimeni nu se grăbea să deschidă discuţia sau să-i dea un sfat...

Închise ochii, oftând: nici măcar Florentin nu se grăbea să discute cu ea! Nici măcar el...

Era tristă, dar nu se grăbea să se auto-înveselească. Pentru că era tristă!

25 decembrie 2002 - miercuri

Ana-Maria

Privea lung televizorul. Florentin îi strângea mâna pe sub masă...

Ieri stătuse numai în bucătărie; la prânz, când se întorsese de la chioşc, soacra ei o întrebase de ce nu venise şi ea. Îi arătase cârnaţii şi piftia, oalele cu prânzul, şniţelele, iar femeia râsese: "Da, ai fost foarte ocupată! Cum au ieşit cârnaţii, picanţi?" Discuţia deviase spre pregătiri iar dl Manolache "comandase" urgent o porţie de cârnaţi - ca să-i "verifice". Ieşiseră buni; o anunţase asta chiar la masă, iar Ileana "furase" un cârnat din farfuria lui. După cină făcuseră bradul, puseseră ghirlande... Intrase în camera ei şi oftase, tristă: acolo nu avea nici măcar o crenguţă de brad. La Crăciunul trecut, în apartament, avusese brad în sufragerie şi crenguţe ornate în fiecare cameră. Inclusiv în bucătărie. Acum însă...

Nu, nu discutaseră. Nu încă. Presimţea că azi vor ieşi la plimbare - dacă nu se isca vreun viscol, fireşte! Sau jucau cărţi, sau remi... Sau se uitau la televizor şi-atât.

Nu voia să se încrunte; la urma urmei, ce altceva puteau face de Crăciun?

Oare acum, la ora 4, părinţii ei se gândiseră să-i dea şi ei un telefon? Oare sunaseră la apartament? Se îndoia; în general, părinţii ei considerau că totul li se cuvine, iar copilul era obligat să le mângâie zilnic orgoliul. Deci nu suna telefonul în apartament. Noua chiriaşă putea fi liniştită - nu va fi deranjată de vreo "greşeală". Probabil că nici nu-i mai interesa dacă fata lor mai era în viaţă! Nu s-ar fi obosit, oricum, cu florile până la cimitir - nici chiar până la cimitirul din Braşov!

Avea gânduri morbide! Zâmbi slab şi ridică privirea spre brad: era superb! Era perfect ca-n reclame! Doar erau florari, nu? Avuseseră brazi la vânzare! Îşi aleseseră deci cel mai frumos exemplar...

Trecuseră şase zile de când Florentin n-o mai sărutase. Sărutul pe păr "nu se punea"! Şase zile de când nu-i mai bătuse în geam. Cât va mai dura supărarea aceea?

Era în concediu, până după sărbători. Ea da - ei nu. Va sta mai mult pe-acasă... sau se va duce la chioşc, să-i ajute. Dar probabil că va sta mai mult pe-acasă. Îşi făcuse o provizie consistentă de cărţi de la bibliotecă; avea şi televizorul, şi cărţile din biblioteca de pe hol...

Avea impresia că, deşi se împăcase cu toată lumea chiar a doua zi după incident, părinţii lui Florentin erau mai distanţi cu ea. Nu încercau nici s-o antreneze în discuţie, nici s-o evite. Pur şi simplu avea momente când se simţea ca şi inexistentă! Discuţiile, deschise acum şi pentru urechile ei, îi dădeau acea impresie. Nu era obişnuită să se discute aşa, "cu cărţile pe faţă". Şi i-ar fi spus asta lui Florentin, dacă ar fi discutat cu el problema asta. El însă tăcea şi prefera să-i strângă mâna pe sub masă...

- Facem un wist?

Roberto se ridică să aducă cărţile. Prea bine - vor juca wist! Speranţa plimbării murise timid, înăbuşită...

Florentin

Ce naiba-i venise şi ăstuia cu wist-ul? El voia să iasă cu Ana!

- Nu vrei să ieşim?

Ana ridică din umeri... Prea bine! Or să stea în casă! Decât să iasă şi să se certe, mai bine-şi pierdeau vremea fără să discute! Dacă ea era în continuare supărată pe el...

Ioan

Gata - puteau stinge lumina. Dar... Oftă greu şi se răsuci spre nevasta lui:

- Ce naiba se întâmplă cu copiii ăştia doi - cu Ana şi Florentin?

- Florentin n-are curaj să discute cu ea, iar ea "îl penalizează".

- Îi văd botoşi şi mă indispun.

- Mai pocneşte-l o dată!

- Nu e numai vina lui. Ana nu-l ajută deloc!

- Nu crezi că Ana a făcut deja prea multe ca să-i fie lui bine?

Asta aşa era! Ce să mai zică... Lăcrămioara şopti:

- Lor când le dai concediu?

- După sărbători.

- Poate-l laşi măcar pe el o zi acasă: să discute şi ei, să fie şi ea mai liniştită...

- Să vedem!

Să-l lase pe Florentin să stea acasă? Şi la chioşc cine stătea? S-o trimită pe Ioana, nu?

- Ţi se pare că Ioanei i-au trecut dracii?

- Nu ştiu.

- M-am săturat s-o ţin pe Ana-n "carantină".

- Şi eu. După nuntă, totul o să se rezolve.

- Fără îndoială! Apropo - ce crezi că se va întâmpla mai întâi? Nunta sau naşterea Ioanei?

- Cred că naşterea.

- Eu ştiu? Se zice că băieţii sunt mai leneşi, se cer mai târziu afară...

- Atunci nunta! Nu contează: Ioana va sta cu bebeluşul, Marcel va sta mai mult la ei acasă cu Ionuţ iar Ana iese din "carantină".

- Şi până atunci? Nu suntem şi noi un factor care contribuie la mutrele lor lungi?

- Te aştepţi să cred că scena de-acum o săptămână nu se poate repeta?

- Sincer, da.

- Se poate repeta. Nu scena aceea - dar Ioana are imaginaţie. Şi nu vreau să risc.

Nu ştia ce să mai spună, ce să mai facă...

- Ana a intrat în concediu?

- Cred că da.

- Crezi?

- Firmele s-au cam închis pentru sărbători.

Deci nu se ştia dacă nora lui era liberă acum.

- Poate vine pe la chioşc; le-ar fi mai uşor să se împace aşa.

- Poate.

Închise ochii, nemulţumit: Lăcrămioara nu era de acord cu lecţia pe care el i-o dădea lui Florentin - pentru că nu vedea rezultatul. Fiul lor nu se grăbea deloc să-şi regăsească inventivitatea şi iuţimea gândirii; iar el nu renunţa la acea stricteţe şi la piedicile pe care i le tot punea. Anei cu siguranţă îi displăcea modul cum decurgea relaţia lor; Florentin trebuia să redevină el însuşi. Adică tânăr, inventiv, hotărât să-i sucească definitiv minţile.

Băiatul lui "se văzuse cu sacii-n căruţă" şi logodnica în casa părintească şi-şi spusese că, gata - vânătoarea se încheiase! Avea trofeul asigurat, cumpărăturile pentru nuntă erau făcute... Aşa că, la ce bun să-şi mai bată capul! Ioc flori, ioc plimbări, ioc adrenalină pe la geamul Anei... Şi cum ei nu erau căsătoriţi, iar ea nu era totuşi îndrăgostită nebuneşte de el - cu pasiune împinsă la extrem, cu fugă din bătătura părintească, crize de gelozie, investigaţii pe la fostele mândruţe şi toate celelalte -, normal că se îngrijora! Florentin uita că "trofeul" lui era acolo, în camera de oaspeţi, pentru că Ana n-avea bani de chirie şi nu uita cine o salvase din Serbia! Că altfel, cine ştie cum ar fi stat lucrurile!

O vedea cum se indispunea, se necăjea, se întrista... şi-l penaliza şi ea! Florentin trebuia să se dezmeticească - şi să-şi joace rolul de vânător al dragostei ei. Altfel...

26 decembrie 2002 - joi

Ioan

Gata! Azi va lua măsuri! Îşi chemă scurt fiul cu un gest al mâinii; îl prinse de braţ şi-l trase spre capătul chioşcului:

- Ştii ce-o să faci tu acum?
- Nu.
- O să te duci acasă, să mănânci de prânz.

Asta da noutate pentru Roberto! Continuă:

- O să discuţi cu Ana despre nuntă; şi-o să-i spui ceea ce nici frati-tu, nici nevastă-ta nu-s în stare să-i spună.
- I-a spus Florentin. Mi-a cerut caseta de la nuntă şi i-a arătat-o deja.

Îi arătase caseta aia? Atunci rectifica dispoziţia de mai devreme:

- Deci te duci acasă şi-i spui, printre altele, că nu facem nuntă 100% tradiţională - din varii motive pe care cred că le bănuieşti deja, dar pe care nu-i musai să i le spui. Vom menţine obiceiurile fireşti de nuntă, pe care cu siguranţă le-a văzut şi la români. Şi spune-i să discute cu Florentin, să-şi facă listele cu invitaţii şi să se gândească la o pereche de naşi.
- Bine, tată.
- Şi spune-i că l-am întrebat pe Florentin când o să-mi cunosc viitorii cuscri.
- Bine.
- După care te întorci fuguţa şi-mi spui ce-a spus.

Roberto aprobă şi se îndepărtă grăbit spre staţia de autobuz...

Şi-acum să-şi facă buchetele pentru cele şapte comenzi de azi, să mai vândă la trecători şi să-şi înăbuşe nerăbdarea!

Ana-Maria

Uşa se deschise scurt:

- Bună, Ana.

Întoarse capul şi zâmbi slab:

- Bună.
- Mirela pe unde e?
- Cred că-l culcă pe George.
- Aha...

Roberto se aşeză la masă. Îi vorbise în română; el probabil nu-şi dăduse seama că încerca să vorbească şi romanes, chiar dacă stâlcea cuvintele şi mai "boteza" uneori unele lucruri, ca să-şi formeze pronunţia şi fluenţa în exprimare. Dar poate că aşa era mai bine! Oricum, aşa înţelegea mult mai bine ce i se spunea! Or să vorbească română, nici o problemă! Scoase oala cu ciorbă:

- Şi cum merge treaba?
- Mult mai bine decât în alţi ani! Buchetele tale şi ideea tatei au succes: pentru azi avem şapte comenzi cât roata, numai la Dorobanţi! Ce-o fi la ceilalţi...

Aşeză farfuria cu pâine pe masă şi trase sertarul cu tacâmuri.

- Stai! Ce faci?
- Îţi pun masa.
- Lasă, că o pune Mirela!
- Mirela e ocupată. Zici că e treabă multă?
- La noi, abia facem faţă...
- Atunci o să mă duc şi eu la Florentin, mai târziu.
- Du-te înainte de două: cam de la trei încep să vină muşterii după comenzi.

Aprobă şi-i puse şi ciorba în faţă:

- Poftă bună.
- Mulţumesc. Ei? Ce părere ai despre ce-ai văzut pe casetă?

Aa... Caseta lui de la nuntă! Hm!

- A fost o nuntă frumoasă; unele lucruri, fireşte, nu le-am priceput; dar mai am două luni de gândire, nu?
- Din discuţiile mele cu tata, mi-am dat seama că nu face nuntă 100% tradiţională. Deci să nu te gândeşti la chestia cu pâinea, că "nu se ţine".

Zâmbi slab:

- Dar voi aţi făcut-o.
- Noi am făcut-o "ca la carte". Începând cu peţirea. Nu ţi-a spus Florentin cum facem noi?

Negă şi se grăbi să se aşeze: în sfârşit, dăduse peste un cumnat vorbăreţ! În sensul bun al cuvântului, fireşte!

- Mai întâi, ai mei s-au uitat bine prin piaţa de flori şi-au văzut-o pe Mirela. Eu o văzusem primul - dar am preferat să-i las să creadă că ei au fost factorul de decizie...

Bufni în râs: Doamne, o discuţie cum ştia ea! Roberto râdea, mesteca, înghiţea şi-apoi turuia câteva fraze:

- Mi-au vorbit despre ea; eu am invitat-o "oficial" la plimbare şi le-am spus alor mei că ne înţelegem foarte bine şi-mi place de ea. Treaba cu *darro*, cumpăratul miresei, a funcţionat şi la mine. Dar a fost foarte discretă, în sensul că ai mei s-au dus la ai ei, au discutat, au stabilit că formăm un cuplu frumos şi-au băut un pahar cu vin; eu i-am făcut ei cadou lănţişorul pe care-l poartă acum, am trecut la rachiu şi uite-aşa m-am logodit! Şi nici acum nu ştiu cum a fost negocierea şi la ce sumă s-a ajuns...

Încă o înghiţitură. Se ridică şi puse crăticioara cu mâncare pe foc, iar Roberto continuă:

- Dacă e s-o luăm tradiţional, discuţiile dintre familii sunt de durată şi se pot complica. Tatăl fetei calculează cât l-a costat creşterea şi educarea fetei, se târguiesc, mai lasă unul, mai dă celălalt, mai vin vecini sau cunoscuţi care să povestească cât de gospodină e fata, cât de bine găteşte, că e cuminte şi tăcută sau mai ştiu eu ce altceva pălăvrăgesc - că m-a ferit Dumnezeu de asemenea chestii!

Aha!

- Când cad la învoială, tatăl fetei bea un pahar cu vin. Fac o petrecere, părinţii ei o bocesc că pleacă, părinţii lui comentează că e preţul prea mare, dar în realitate toţi sunt mulţumiţi. Şi, indiferent de discuţiile care se poartă după paharul cu vin, de dimineaţă lucrurile rămân aşa cum s-au discutat. După câteva zile, se face *pliashka*: o întâlnire între familii şi prieteni. Tatăl lui aduce o sticlă de vin sau coniac, învelită într-o batistă colorată, din mătase. Pe el pune şi-o salbă. La petrecere, tot el ia salba, o pune la gâtul fetei şi ea se numeşte logodită; adică orice alt pretendent poate să-şi pună pofta-n cui.

Aprobă şi-i puse în faţă farfuria cu mâncare.

- Căsătoria asta e foarte importantă; atât de importantă încât e mai importantă decât căsătoria legală. Unii nici nu vor să audă de preot... Unii pur şi simplu se iau de mână în faţa bătrânului satului sau al comunităţii şi-şi promit credinţă unul altuia. La noi, ai văzut ce-am făcut cu pâinea. Alţii stau pe jos, pe genunchii ginerelui se pun pâine şi sare, şi mănâncă amândoi pâine cu sare. În rest, masă mare, muzică şi dans...

Era mult mai bine aşa! Când mai venea Roberto să ia prânzul acasă? Că avea vreo 40 de pagini de întrebări de pus!

- Când se termină petrecerea, soacra despleteşte cozile miresei; iar familia ei o sărută şi plâng toţi pe părul ei despletit.

Bufni în râs; el ridică mirat sprâncenele, aşa că se grăbi să-i explice:

- Când am venit la voi în vizită, mi-am împletit părul. Florentin mi-a spus că ar fi bine să mă aranjez altfel, pentru că n-o să fie nimeni la masă să-mi plângă pe părul despletit; iar eu n-am înţeles...

Aoleu, se îneca! Râdea cu hohote! Să-i aducă un pahar cu apă!

- ... Zurliu mai e şi frati-miu ăsta! Oricum, să revenim: soacra îi pune pe cap *diklo*, semn că e femeie măritată. Şi ea se mută la el. El are alt statut, pentru că e însurat; ea este ajutată de soacra ei, care aşteaptă la rândul ei să fie ajutată la cele ale casei. De obicei, tinerii nu se mută singuri până la naşterea primului lor copil. Iar până nu

devin părinţi, nu se pot numi reciproc “soţ” şi “soţie”, ci se strigă pe nume. Dar asta ţi-a spus Florentin...

Negă grăbită: nu, nu-i spusese!

- Adică nu ţi-a spus ce-o să urmeze după nuntă?

Negă din nou.

- ... Măcar despre nuntă aţi discutat? Despre a voastră, nu a mea?

Negă din nou.

- Asta-i rău... Partea bună e că tata vă face nuntă fără tradiţii... prea multe! Deci ştii deja ce-o să se întâmple, iar dacă te-ncurci îţi dă el indicii. Două ţi le dau eu de-acum, fiindcă îmi cunosc mama: *diklo* la sfârşitul nunţii şi jucatul cearceafului în toiul ei. Lista cu invitaţi v-aţi făcut-o? De fapt, s-o luăm cronologic: cu ai tăi ai vorbit?

- Nu, şi nici nu intenţionez să vorbesc.

- De ce?

- Pentru că sunt genul de oameni care se consideră buricul Universului. Dacă ceva nu gravitează în jurul lor, devin isterici. Şi nu

- Fă bine şi sună-i, pentru că tata o să vrea să discute cu ei!

- Nu-i sun. Dacă dânsul vrea să audă istericalele lor... Oricum, să nu-şi pună bază în ei: că n-or să vină la nuntă.

- Nu fii atât de sigură! Tata poate fi foarte convingător atunci când vrea el!

- N-au fost nici la prima mea nuntă. Pentru ei, eu exist în măsura în care mă întorc la Braşov, mă călugăresc şi termin vreo şapte facultăţi. Ceea ce nu se va întâmpla.

- Şi totuşi

- Şi totuşi, au aflat ce mi s-a întâmplat de la poliţişti în uniformă regulamentară, dar n-au catadixit nici măcar să spună “Vai, săraca de tine!”

- ... Oricum, să ştii că tata l-a întrebat pe Florentin când îţi va cunoaşte părinţii, iar el n-a ştiut ce să-i spună - aşa că a tăcut.

Oftă greu:

- N-am ştiut...

- Pregăteşte-te să fii luată la întrebări pe tema asta. Lista cu invitaţi aţi făcut-o?

- Eu n-am listă; el, nu ştiu...

- Băi, frati-miu ăsta e chiar enervant! Mai are rost să te întreb dacă aţi stabilit naşii?

Negă: nu, n-avea rost...

- O să mănânce papară, cu certitudine! Nu ştiu ce-i cu el; parcă l-a lovit acceleratu-n cap!

Ridică din umeri şi se ridică:

- E încă supărat

- Supărat, pe naiba! Eşti tu supărată, iar el nu ştie cum să te împace. Şi aşteaptă să-ţi treacă de la sine, sau să-i vină vreo idee salvatoare!

- De la sine, nu-mi trece. Mă aşteptam să reacţioneze primul la cuvintele lui Marcel.

Roberto se ridică:

- La cuvintele lui Marcel, n-a reacţionat iniţial nimeni; pentru că nu ne aşteptam să auzim porcăria aia. Când ne-am dezmeticit, a reacţionat tata. Să ţii minte: tata împarte primul dreptatea. După el, dacă e nevoie, intervenim şi noi. Tu i-ai luat-o înainte, dar n-ai ştiut regula - aşa că “nu se pune”. Mama a intervenit imediat după tata, iar după ce “l-a vizitat” Florentin nu mai avea rost să-l căpăcim şi noi. L-ai văzut în ce hal arăta...

Aprobă cu capul: discuţia aceea o indispunea rău!

- Eu am plecat înapoi la treabă - că se-ncruntă tata dacă lipsesc mai mult de două ore. Mulţumesc pentru masă.

- Să-ţi fie de bine.

- Pa.

- Pa. Baftă!

- Să fie.

Rămăsese singură...

Păi tocmai i se limpezise o părticică din ceaţa densă care-i stăpânea mintea! Lămurise problema nunţii! Baticul nu era o problemă; nici jucatul cearceafului nu va fi o problemă, dar asta o ştia doar ea! Restul de tradiţii, după părerea ei, nu se vor ţine. Deci nuntă normală... Şi să se pregătească să sune la Braşov! Observase că, atunci când voia el ceva, dl Manolache nu se lăsa până nu se convingea personal cum era treaba! Deci o să audă din nou istericalele mamei ei...

Ioan

Deci aşa stăteau lucrurile! Bine că-l trimisese pe Roberto să-i spună la ce să se aştepte! Că dacă se lăsa în baza lui Florentin, ar fi avut la nuntă o mireasă tare panicată!

Ana nu voia să-şi cheme părinţii la nuntă? Ce vorbă era asta? Cum să nu-i cheme? Nunta, naşterea şi decesul - trei evenimente de la care nimeni n-avea voie să lipsească! Cum să nu vină tocmai părinţii ei? Chiar azi o va pune să telefoneze la Braşov! Cum să nu vină părinţii ei?!

Ana-Maria

Ei bine, să deschidă discuţia! Dacă Florentin nu catadixea să discute între patru ochi cu ea despre nuntă, o să-l informeze aşa - la cină! Ridică privirea spre soacra ei şi aşteptă... În sfârşit, era privită!

- M-am gândit bine la discuţia noastră cu invitaţii şi-am făcut lista.

- Bravo! Câţi invitaţi ai?

- Nici unul.

Soacra ei ridică mirată sprâncenele... Socrul ei parcă tună din capul mesei:

- Cum adică? Asta nu se poate! Prietenele tale!

- Nu am prietene.

Îl văzu încruntându-se...

- Colegii de serviciu atunci!

- Lucrez de puţin timp la ei; nu sunt atât de apropiaţi încât să-i invit la evenimentele din viaţa mea personală.

- Prietenii din Braşov!

- N-am prieteni nici în Braşov.

- Adică n-ai copilărit?

- Ba da, dar numai în casă, cu manualele.

- Apropo de casă; ai vorbit cu părinţii tăi?

- Nu.

- Foarte rău. Să-i suni după masă. Şi să le spui că vreau să-i cunosc şi să discut cu ei detaliile nunţii.

Tii, ce pornit era! Decise să zâmbească:

- Îi sun imediat după cină.

Dl Manolache o privi lung preţ de-o secundă... şi zâmbi şi el:

- Să-i suni. Lăcrămioaro, ce-ai pus în mâncarea asta? Vreo frunză nouă?

- Daa, sămânţă de vorbă! Iaca, Ioane, ce te iei de mine aşa?

- Da’ nu mă iau de tine! Voiam să ştiu ce-ai pus, că a ieşit foarte bună!

Un adevărat diplomat! El râdea, soacra ei bombănea zâmbind... Marcel decise să povestească ziua de vânzare de la chioşcul din Piaţa Muncii; ea decise să nu asculte. Se întreba ce-i vor auzi urechile după cină, când va suna la Braşov...

- Chiar vrei să-i suni diseară?

Florentin îi şoptise acea întrebare la ureche; zâmbi, răspunzându-i la fel:

- Am încotro?

El tăcea... Se aplecă iar spre el:

- Trebuie să discutăm despre naşi.

- Ai vreo idee?

Nega cu capul...

- Nici eu. Îl lăsăm pe tata să se ocupe?

Ridică din umeri.

- Eu aşa zic.

- Atunci aşa facem.

Şi-atât! Privirea în farfurie! Dna Manolache se pregătea să-i întrebe ce tot şuşoteau ei acolo!

Florentin

Doamne, ce-or să audă urechile tatălui lui! El fusese martor la o discuţie între Ana şi mama ei şi avusese chiar el o discuţie cu ea; tatăl lui era prea calm şi prea vesel ca să pară că-şi închipuia măcar cum va decurge discuţia cu viitorii cuscri! În stilul care-l caracteriza, credea că, la auzul veştii despre căsătorie, părinţii ei "vor cădea pe spate"! Iar diferenţa dintre plan şi realitate era mare-mare!

Ce putea să facă? Mai nimic. Ana era lângă el; şi chiar dacă ar fi vrut să-şi pună tatăl în gardă, n-avea curaj să-i spună că se înşela în privinţa părinţilor Anei. Manolache Ioan avea momente şi probleme în care voia să se convingă singur de adevăr; orice tentativă de a-i povesti că se înşela se sfârşea cu pălmi după ceafă. O să-l lase deci să se convingă singur că Ana nu avea invitaţi.

Dar chiar nici o colegă? Nici chiar cea care-i făcuse tiparele pentru fuste? Chiar nimeni?

Trebuia s-o împace urgent! Bănuia că starea ei de spirit era direct răspunzătoare de goliciunea jumătăţii ei de listă!

Ana se ridică şi începu să strângă masa. Aştepta discuţia cu tatăl lui... pentru că urma o discuţie despre nuntă! Într-adevăr - imediat cum rămăseseră doar ei trei la masă, bătrânul întrebă grav:

- Ai discutat cu Ana despre naşi?

Aa, o întrebare simplă!

- Da, şi am decis să vă lăsăm pe voi să alegeţi pe cineva.

- De ce? Crezi că nu vrem să vă implicăm în nunta asta?

- Ea n-are pe cine să întrebe; eu ştii bine că nu cunosc decât tineret. De-aia am decis să te lăsăm pe tine să alegi o familie aşa cum trebuie.

- ... Bine, mă! Să ştii că nu-mi place ce face Ana.

Se încruntă scurt: ce nu-i mai plăcea acum?

- Copilul n-are voie să fie supărat pe părinţi.

- În cazul ei, părinţii sunt supăraţi pe copil. Nu ea vrea să fie aşa; ei răcnesc şi-i spun să nu-i mai deranjeze. O să te convingi şi tu, diseară!

- Părinţii "or să se înmoaie" când vor auzi că fata lor se mărită.

Ridică din umeri - prea bine! Acela era unul din momentele când "şeful are întotdeauna dreptate". Să-l lase în pace atunci! Se întreba doar cum va reacţiona "şeful" când va constata pe propria piele că se înşelase.

Ana-Maria

Spălase vasele, terminase treaba, se împăcase mental cu gândul că va auzi azi răcnetele părinteşti - deci, era gata să sune la Braşov! Intră în hol, privi ceasul de pe perete şi ridică receptorul. Formă numărul, resemnată: şi-acum să se indispună din nou! Suna...

- Alo?

- Bună seara, mami.

O secundă, două...

- ... Ce vrei?

- Te-am deranjat? Te culcasei?

- Nu. De ce te-ai obosit să ne suni?

Paşii se apropiară grăbiţi; nu o deranja deloc prezenţa dlui Manolache lângă ea aşa că încercă să zâmbească, ştiind că astfel va avea un ton mult mai plăcut:

- Te-am sunat ca să-ţi spun că m-am logodit.

- ... Ce-ai făcut?

- M-am logodit cu un băiat bun, pe care vreau să-l cunoaşteţi şi voi.

Tăcere... Tăcere... Decise să continue ea discuţia:

- ... Nu ştiu dacă aţi sunat dincolo, la apartament; oricum, m-am mutat la el la începutul lui noiembrie, pentru că în curând o să ne căsătorim. Şi trebuie să stăm de vorbă: părinţii lui vor să vă cunoască.

Era al naibii de greu să-şi găsească cuvintele în aşa fel încât să nu supere nici Braşovul, nici Bucureştiul! Acum tăcea, pentru că urma replica mamei ei... Mai dura puţin: la ora aceea mămica ei era obosită şi "procesa" mai greu ceea ce aflase...

- ... Încerci să-mi spui că prima nuntă a fost "la mişto"?

- Nu. A fost o greşeală şi am divorţat.

Tresări, speriată de ţipătul isteric:

- Nesimţito! Să nu îndrăzneşti să mă mai cauţi! Niciodată, auzi? Curvă nesimţită!

Şi cam atât; auzea ton de ocupat... Ei bine, ce zicea socrul ei acum? Se lămurise? Ea îi satisfăcuse curiozitatea şi se lăsase înjurată zdravăn. Cu siguranţă, la asemenea răcnete, auzise şi el opinia "cuscrei"; era mulţumit acum?

Lăsă receptorul în furcă; întoarse capul spre el şi, deşi simţea că-i tremură glasul, încercă să fie cât mai calmă:

- Mi-a spus să n-o mai caut niciodată.

Dl Manolache era încruntat; deci auzise toată discuţia! El ridică receptorul:

- Nu se poate! Vorbesc eu cu ea!

Prea bine! Formă numărul şi dădu să intre în camera ei; fu însă prinsă de braţ şi trasă înapoi. Decise să privească aparatul: probabil că va auzi şi ea răcnetele isterice... Mai ales că acum mama ei aflase veştile şi reacţiona în cunoştinţă de cauză! Suna din nou...

- Nu ţi-am spus să nu mă mai cauţi niciodată?

- Bună seara, dnă. Mă numesc Manolache Ioan, sunt

- Ginerică, presupun!

- Sunt tatăl lui Florentin, logodnicul Anei.

- Aha! Uite cum stă treaba! Nu vreau să ne cunoaştem şi nu avem ce discuta! Dacă dumneata vrei aşa noră-n casă, e treaba dumitale! Dar ea nu mai e fata mea, aşa că dumneata nu eşti cuscrul meu! Şi nu mai sunaţi aici: nici ea, nici dumneata!

Şi iar se auzea tonul... Ei bine? Voia să insiste? Spera să obţină şi altceva? Receptorul ajunse iar în furcă; rosti clar, pentru toate urechile din hol şi sufragerie:

- Din partea mea nu vine nimeni. Noapte bună.

Cam atât avusese de spus; intră în camera ei, închise uşa şi se aşeză pe canapea. Florentin va veni curând s-o împace - că nu erau chiar atât de certaţi...

Ioan

Hm... N-avea rost să insiste. O făcuse în seara asta şi simţise tremurul vocii ei. Deci Ana... Deci, deşi părinţii ei aflaseră prin ce trecuse fata lor şi cum fusese salvată... De fapt - aflaseră prin ce trecuse, pentru că poliţia o căutase şi la Braşov! Oare aflaseră şi cum fusese salvată? Se îndoia că le povestise ea ceva; deci ar fi trebuit ca ei să se intereseze la poliţie... Oare se interesaseră?

Nu se putea concentra ca să-şi răspundă la întrebarea aia! Acea relaţie dintre Ana şi părinţii ei i se părea de domeniul fantasticului! Doamne! Să dispară Ileana de acasă, iar el s-o renege şi să se întoarcă pe partea ailaltă? Şi să nu-i mai pese, pe motiv că o renegase?

Îi făcu semn lui Florentin să-l urmeze şi intră în dormitor. Uşa se închise scurt... Oftă, clătinând încet capul:

- Din partea Anei nu vine nimeni.

- Ştiam: eu o cred pe cuvânt, n-o verific, pentru că ştiu că nu minte.

- Prâsleo!

Îl redusese la tăcere... Continuă:

- ... Azi am înţeles şi eu de ce face toate schimbările astea cu viteza luminii. A descoperit o familie normală şi e disperată să intre în

ea. Şi să rămână în ea. Pentru că n-a avut până acum o familie normală.

- Tonuri reci şi indiferenţă a avut, după cum ai auzit. De ce sunteţi aşa cu ea? Când v-am adus-o în casă, nu mai puteaţi de dragul ei! Acum, parcă vânaţi motive "să-i frecaţi ridichea" cu sârguinţă! N-o întrebaţi pe ea cum a fost la chioşc; mă întrebaţi pe mine, chiar dacă a fost şi ea acolo! N-o întrebi pe ea ce iarbă a pus în mâncare, chiar dacă ea a tocat iarba! O trataţi cu indiferenţă.

- Am avut o înţelegere cu maică-ta. Din cauza Ioanei. Am încercat s-o protejăm pe Ana de explozia verbală a cumnatei ei. Am reuşit, în bună măsură; măcar am limitat-o la a-i împuia capul lui Marcel! Dacă Ioana se ridica la masă şi-i spunea cine ştie ce, crezi că Ana mai locuia azi la noi? Fugea pe geam în pijama, da' aici nu mai stătea!

Florentin îi demonstră că mintea lui încă mai plutea:

- Ce înţelegere?

- Ai uitat? Să fim mai reci cu Ana, până la nuntă. Ioana nu s-ar fi simţit trădată de proprii socri, Marcel ar fi rămas indiferent, totul ar fi fost perfect. Iar după nuntă putea şi Ana să se ia de ea. Numai că tensiunea crescuse prea mult; aşa că le-am luat casa. Ioana a trecut la "ambalarea" lui Marcel, care-a deschis gura. Conflictul s-a stins acum...

Fiul lui era tot încruntat; se plimba de zor prin faţa lui...

- Încă vin aici, la cină. Cu cât îi acordăm Anei mai multă atenţie, cu atât mai mult se înfurie Ioana "şi-i bate urechea" lui Marcel. După ce-o să nască, n-o să mai iasă din casă. Iar voi o să fiţi căsătoriţi. Până trec anii şi revin ei la cina noastră, se schimbă şi statutul Anei. Iar Ioana îşi pierde teritoriul. Poate-i mai creşte şi mintea...

Ei bine?... Nici o reacţie, iar asta însemna că pricepuse. Să schimbe subiectul acum:

- Faptul că lista ei e goală arată că e tristă. De când s-a mutat la noi, Ana nu prea mai râde. Nu prea mai vorbeşte. Aminteşte-ţi prima ei vizită, pe urmă pe-a doua şi cina de azi - şi-ai să vezi diferenţa. Iar asta se petrece nu numai din cauza noastră.

Acum, Florentin nu se mai plimba; stătea în faţa lui, cu mâinile în buzunare, şi-l asculta. Se grăbi să continue:

- Trebuie să fii atent la ea. Să ai grijă să nu o vezi încruntată, să-i afli supărările şi s-o împaci. Nu cred că ai văzut-o pe Mirela tristă vreodată; şi ştii bine că, atunci când maică-ta se întristează, o iau imediat la o discuţie. Imediat înseamnă în primele cinci minute. Noi am discutat deja patru.

Florentin aprobă cu capul şi ieşi. Se grăbi să-l urmeze, dar intră în bucătărie: putea jura că şi nevasta lui era tristă acum. Curiozitatea nesatisfăcută era motiv de mare tristeţe pentru Lăcrămioara, iar el cam o lăsase să aştepte!

Ana-Maria

Uşa se deschise, se închise iar Florentin se aşeză lângă ea. Şi-o trase în braţele lui. Doamne, îi fusese atât de dor de acea îmbrăţişare! De prezenţa lui! De discuţiile lor! Începu să plângă şi decise să-i spună totul în şoaptă:

- Părinţii tăi au devenit mai reci şi distanţi cu mine - şi nu pricep unde greşesc! Mai mult se iau de mine, decât îmi zâmbesc! Şi nu înţeleg ce vor de la mine, ce nu le place, ce-ar trebui să fac şi ce nu ca să-i văd ca atunci când am venit prima oară la voi! Nu mi-e uşor, să ştii, să citesc la pervaz, sau să-i aud discutând în romanes probleme pe care în "lumea mea" nu le-aş fi auzit poate niciodată! Nu mi-e uşor să le ascult discuţiile şi să mă simt ca şi inexistentă! Nu pot să înţeleg cum pot vorbi atât de deschis despre Marcel sau Mirela cu mine de faţă... Nu mă pot obişnui cu gândul că sunt nevasta ta înainte de nuntă, că fac deja parte din familia ta iar "rufele" care se spală în familie mă fac să roşesc chiar dacă nu sunt "rufele" mele pentru că sunt intimităţi ale familiilor fraţilor tăi iar eu nu sunt obişnuită să gândesc aşa cum gândesc părinţii tăi... Dacă m-ar fi luat cu ei pe Lipscani, mi-aş fi amintit de neamul matahalei; m-au lăsat acasă, n-au spus nimic şi m-am simţit ca o farfurie pusă faţă-n faţă cu faptul consumat - mâncarea gata gătită. Măcar să mă fi întrebat ceva, oricât de simplu! Oricât de nesemnificativ! Dacă pantofii ar trebui să aibă floricică! Sau dacă să fie coroniţă din plastic sau din flori!

Se descărcase; îşi descărcase micile necazuri care se adunaseră şi formaseră un necaz mare-mare. Oare se supărase pe ea?

- ... Toate astea nu justifică supărarea ta. Mai e ceva.

Da, mai era ceva! Să descarce şi cealaltă jumătate!

- Şi tu te-ai schimbat. Şi tu eşti mai rece cu mine... Ştii bine, ţi-am mai spus: mi-e dor de momentele noastre de veselie, de săruturile furate "din mers", de îmbrăţişări, de discuţii neauzite decât de noi doi, de râsetele noastre... De tot ce s-a întâmplat în apartamentul ăla. Acum suntem ca doi vecini...

- Nici părinţii şi nici fraţii mei nu obişnuiesc să alerge şi să se gâdile prin casă. În prezenţa tatei, nu se întâmplă absolut nimic; atunci când nu e el prezent, lucrurile se schimbă un pic. Nu radical; doar un pic...

- Şi ce vină am eu că e aşa? După ce-a fost altfel?

Florentin nu-i mai răspunse; dar ar fi avut ce să-i răspundă? Acolo era un mic "conflict" între lumea lui şi lumea ei, care nu se va rezolva niciodată. Şi cum locuiau la părinţii lui, cu tatăl lui sub acelaşi acoperiş, lumea ei trebuia să se schimbe. Să cedeze ea. Să renunţe. Să găsească altceva, altă soluţie... Oftă greu:

- O să-mi treacă! Probabil după nuntă, când vom sta în aceeaşi cameră, lucrurile se vor schimba.

- Îţi garantez că se vor schimba! Ana, nu mai fii aşa! Nu te mai necăji din toate nimicurile! Părinţii mei ţin mult la tine, să ştii! Foarte mult! Ar vrea să fie aşa cum i-ai cunoscut tu la prima vizită! Numai că trebuie să pară reci şi distanţi. Altfel, Mirela şi mai ales Ioana ar simţi cât de mult te plac ei în realitate - şi-ar apărea probleme. Ele nu s-ar lua niciodată de tata sau de mama; cu mine nu le merge, că ştiu de ce sunt capabil când mă supăr. Dar tu ai fi ţinta ideală. Aşa că ai mei te protejează şi aşteaptă ca Ioana să nască. Să stea mai mult la ea acasă decât aici. Mirela e fată de înţeles, n-are nevoie de dovezi de iubire din partea socrilor; de fapt, cred că pentru ea contează doar faptul că ai mei te plac şi e armonie în casă. Între voi două am văzut că e o relaţie de prietenie... Nu glumesc, să ştii! În realitate, tu eşti mai iubită decât celelalte nurori!

"Daa, vezi să nu!" Scăpase un zâmbet sarcastic; noroc că el n-avea cum să-l vadă!

- Chiar tata mi-a spus asta, acum un sfert de oră, când m-a chemat şi m-a "urecheat" pentru că n-am grijă de zâmbetul tău.

Oare? Florentin aplecă grăbit capul şi-i fură un sărut:

- Te-a necăjit foarte tare? Spune repede - că poate mai prind acceleratul de Braşov!

Bufni în râs: acolo problemele nu se rezolvau cum ştia el, pentru că nu se rezolvau şi gata!

- Ce ţi-a spus?

- M-a întrebat dacă prima nuntă a fost "la mişto". Când a auzit de divorţ, m-a înjurat, mi-a interzis să mai sun la ei şi mi-a închis. Ce i-o fi spus tatălui tău, nu vreau să ştiu: de ruşine.

- I-a spus ceva ce l-a răzgândit să mai insiste să-i aducă la nuntă. Dar cred că aşa e mai bine: mi-ar fi frică să-ţi cunosc mama.

Bufni din nou în râs:

- Oricum, dacă vrei s-o vezi, pot să-ţi arăt două-trei fotografii.

- Aşa ar fi cel mai bine. Colega ta nu vrea să vină la nuntă?

- Mi-a spus franc că nu are bani de aşa ceva. Şi să nu insist, că nu se răzgândeşte. M-a somat în schimb să-i aduc fotografii.

- Aha. Şi ceilalţi colegi?

- Mă cunosc şi-i cunosc de câteva luni; chiar nu e cazul să-i implic în viaţa mea particulară.

- Şi alte prietene n-ai...

- Nici nu-mi trebuie.

Florentin îi ridică uşor capul:

- La urma urmei, important e că vii tu...

Mm... Ce sărut...

- ... Mă duc în sufragerie: cred că tata a terminat informarea

mamei şi se-ncruntă...

Aprobă şi rămase singură. Se grăbi să se schimbe şi să se învelească bine. Se întreba...

Oare chiar era mai iubită decât celelalte două nurori? Florentin aşa-i spusese; ea însă nu simţea pe nicăieri iubirea aceea. Dar poate că era din cauza Ioanei şi-a incidentului cu Marcel. Într-adevăr, după ce va naşte, Ioana va sta la ea acasă; iar cu Mirela se înţelegea de minune. Atunci, poate că şi socrii ei se vor purta altfel cu ea. Poate! Roberto îi spusese că, după nuntă, tinerii au alt statut; soacra ei îi spusese că, după nuntă, va putea să răspundă pe măsură cuvintelor tuturor. Bănuia deja despre ce era vorba; faţă de dl şi dna Manolache nu se va schimba nimic, dar va putea să-i răspundă lui Roberto, Luminiţei, Ilenei... Şi, categoric, şi Ioanei! Aşa că poate era într-adevăr supusă unui embargo, pentru că era prea devreme să răspundă! Nici nu ştia când trebuia să tacă şi când să vorbească! Şi demonstrase de câteva ori că se pierdea cu firea şi avea momente când "se răcorea" scoţând perle verbale...

Păi să încerce să se descurce cumva până la nuntă, nu? Mai erau sărbătorile - după care va reveni fuguţa la serviciu şi nu va mai avea atâta timp liber de umplut cu gânduri brambura şi plictiseală!

Florentin

Închise uşa şi se aşeză pe canapea: ei bine, el unul ştiuse de la început că părinţii Anei nu vor voi să audă nici de ea, nici de el, nici de nuntă, nici de nepoţi... Poate nici de vreo formă de viaţă de pe Marte! Acum avea şi certitudinea. Nu va trebui s-o cunoască pe "bălăuriţa" din Braşov; cel puţin, nu momentan.

Părinţii lui îi ţineau logodnica "în carantină". Aflând asta de la tatăl lui, ascultându-i explicaţia, îşi dădea seama că aveau dreptate să fie rezervaţi faţă de Ana. O protejau de eventualele înţepături verbale la care ea nici nu ştia, nici nu putea răspunde acum. După nuntă, dacă ar fi fost să se încreadă în flerul lui, Ioana îşi va schimba des pieptănătura. Sub calmul şi tăcerea Anei se ascundea un vulcan care putea erupe cu violenţă! Ana tăcea şi acumula, se înfuria... Brr! Numai să nu erupă înainte de nuntă! Ar fi fost prăpăd!

Doamne, dar mult mai era până-n februarie! Se urca pe pereţi ştiind-o la nici zece metri de el şi fiind nevoit să-i spună frumos "Noapte bună" şi să se uite pe pereţi! Dar avea de ales?

Trebuia să mai găsească soluţii salvatoare, cum fusese camera Gabrielei. Dacă Ana ţipa, speriată, în timp ce invitaţii aşteptau cearceaful, era prăpăd! Dar găsise deja rezolvarea: dacă ea nu se simţea destul de puternică, amânau momentul! La urma urmei, din februarie încolo vor avea vreo 60 de ani la dispoziţie, ca să se tot iubească!

29 decembrie 2002 - duminică

Ana-Maria

Telefonul începu să piuie; dl Manolache privi ceasul şi ridică mirat sprâncenele:

- Măi, să fie! Cine-o fi la ora asta?

La ora aceea? Bună întrebare! Pentru că acel aparat nu suna mai deloc după ora şapte! Şi colegele Ilenei cunoşteau programul de masă... Soacra ei se ridică, răspunse şi zâmbi:

- Anuţo, la telefon. E Nina.

Sări în picioare şi se grăbi să ia receptorul: Nina? Dar ce se întâmplase?

- Alo?
- Bună. Te-am deranjat?
- Bună. Nu.
- Erai în sufragerie, la masă, nu?
- Da.
- Bun, lasă să afle şi ei că ai o prietenă, nu eşti vreo pustnică! Auzi, hai că te-am sunat să-ţi dau o veste bună!
- Spune.
- Mâine ai treabă?
- Doar ştii răspunsul, nu?

"Mă duc la chioşc! Iar ei ascultă!"

- OK. Crezi că poţi să chiuleşti?
- ... Cred că da.
- Bun! E musai să vii la mine!
- Dar ce s-a întâmplat?
- Ţi-am rezolvat problema aia spinoasă!

Problema aia spinoasă? Care dintre ele? Că ea avea trei kile jumate de probleme spinoase!

- Aia cu tradiţia. Să nu-mi spui că nu poţi să vii, că fac infarct!
- ... Bine, vin.
- Aşa! Îţi zic adresa?
- Te sun mâine.
- La prima oră! La nouă fix trebuie să fii la mine, auzi?
- Aşa devreme?
- Aşa devreme! La nouă fix, dacă nu-mi suni la sonerie, iese prăpăd!
- Bine; dacă zici tu...
- Sună-mă mâine cât de devreme, că mă trezesc la şase.
- Bine. Pa.
- Pa.

Închise, zâmbind mirată: prăpăd dacă întârzia să ia cărţile? Cum altfel i-ar fi rezolvat Nina problema aflării tradiţiilor şi obiceiurilor florarilor, dacă nu făcându-i rost de vreo carte veche şi foarte rară?! Reveni la masă, iar dl Manolache zâmbi:

- Prietena ta?

Aprobă cu capul:

- Da. Pleacă mâine seară la munte şi m-a invitat de dimineaţă să ne urăm "La mulţi ani".
- Bravo! Te duci, nu?
- Eu aşa aş fi vrut...
- Păi să te duci! Poate-o convingi să vină la nuntă!

Socrul ei râdea, ea râdea... Florentin zâmbea doar, pentru că el ştia deja că orice tentativă va fi sortită eşecului...

Cum naiba îi rezolvase Nina problema? Şi de unde până unde atâta grabă? La nouă fix să fie la ea...

30 decembrie 2002 - luni

Ana-Maria

Ei bine, era nouă fără cinci; avea prăjituri, o sticlă cu Coca-Cola şi o atât de mare curiozitate încât decise să apese butonul soneriei înainte de termenul impus de colega ei. Paşii se apropiară în fugă şi uşa parcă zbură din balamale:

- Salut! Da' nu mai veneai odată?!
- E fără cinci, să ştii!
- Ştiu, dar noi te aşteptăm de-un sfert de oră.

"Noi"?... Doar nu-l invitase şi pe Florentin, ca să le asigure câteva ore de discuţie între patru ochi! Îi dădu sacoşele şi fu împinsă ferm spre sufragerie. Intră şi abia acum înţelese care era rezolvarea găsită de Nina:

- Bună dimineaţa.
- Să trăieşti, maică.

Se apropie de bătrâna aşezată comod în fotoliu:

- Ana-Maria Cioroacă.
- Spune-mi ţaţa Dida.

Daa? Chiar din primele cinci secunde? Se aşeză pe canapea iar bătrâna începu să râdă:

- Ştiu că Nina nu fumează, dar va trebui să mă suporte! Tu fumezi, Ana?

Negă şi privi cu ochi miraţi satisfacţia de pe chipul femeii când îşi aprinse o ţigară. Se ridică şi-i aduse scrumiera de pe măsuţa televizorului. Femeia râdea de-a binelea acum:

- Poftim, că are şi scrumieră! Ştiam eu că mai pufăie uneori - că am nasul "antrenat"!

Începu şi ea să râdă: Nina mai pufăia, când era nervoasă sau extaziată de vreo veste formidabilă. Colega ei intră, moşmondi ceva pe lângă corpul mare de mobilă şi se aşeză lângă ea:

- Ţaţa Dida e vecina mea de la etajul şase.

Aha, deci vecina!

- M-am tot gândit cu cine-ai putea vorbi despre problema ta; iar ieri, când am venit de la cumpărături, am dat nas în nas cu ţaţa Dida jos, în scara blocului. Şi mi-a venit ideea...

Femeia aprobă şi-o privi cu ochi miraţi:

- Exact. Ia spune-mi, ce probleme ai tu de vrei să ştii totul despre viaţa ţiganilor?
- În februarie, mă voi căsători cu un florar. Şi am unele probleme de înţelegere...
- Florar?
- Da.
- Cum îl cheamă?
- Florentin.
- Logic că nu-l cheamă Lăcătuş! Numele de familie, drăguţă!
- Manolache.

Pe chipul femeii se instală o uimire mare-mare... De ce? Ce spusese?

- ... Manolache din Tei?
- Da.
- ... Adică tu o să te măriţi cu Florentin în februarie?

Aa, stop! Se grăbi să-şi arate şi ea uimirea:

- Îl cunoaşteţi?
- Mă trag tot din neam de florari, iar noi ne cunoaştem între noi. Am avut unele relaţii cu neamul lor şi-i ştiu destul de bine. Iar familia Manolache este printre cele mai respectate neamuri din Bucureşti. Deci tu eşti nevasta lui Florentin...

Acum era măsurată şi examinată pe toate părţile. Direct. Habar n-avusese care fusese rezolvarea găsită de Nina; fusese uimită s-o găsească pe ţaţa Dida acolo. Şi nu se aşteptase să dea tocmai peste o cunoştinţă de-a socrilor ei! Aici avea o problemă... Şi mai avea o problemă cu acel "printre cele mai respectate neamuri"; încerca să-şi amintească de câte ori îi supărase, câte cioace făcuse, câte gafe verbale...

- Stai liniştită, că n-am gura spartă. Ia spune-mi: ce problemă ai tu cu familia asta?
- Cu familia, n-am nici o problemă. Nici ei nu par să aibă probleme cu mine. Doar că m-am mutat la ei, Florentin nu s-a grăbit să-mi explice diferenţele de comportament şi de ce anumite lucruri din casa lor se întâmplă altfel decât în casa părinţilor mei...

Femeia stinse ţigara, zâmbind:

- Bine. O să-ţi spun eu tot ce e de spus. Zici că stai deja la ei?
- Da, din noiembrie.
- Aha! Te-ai certat până acum cu ei?
- Nu.
- Ai purtat fuste scurte în casă?
- În casă, nu. La serviciu am fuste la nivelul genunchiului, iar pe stradă port un palton lung. În casă, am stat în trening, până mi-a făcut Nina câteva fuste lungi şi largi.
- Bravo. Ce culoare?
- Păi... Una e cu dungi albe şi negre...

Femeia se ridică şi se opri în mijlocul sufrageriei. Şi începu să exemplifice cu propria îmbrăcăminte:

- Batic de caşmir, cu mult galben şi verde. Adică bunăstarea şi lumina soarelui, cu sănătatea şi vigoarea naturii. Şi cu flori mari, roşii; că doar nu mă cheamă Semafoarea...

Bufni în râs: teribilă!

- Baticul e semnul femeii măritate; pe sub batic, părul se piaptănă cu cărare la mijloc şi se face coc la ceafă. Cerceii trebuie să fie mari, eventual cu formă florală, ca să atragă privirea spre cap.

Aha!

- Cămaşă din mătase înflorată, croită larg şi ornată pe la gât, mâneci şi manşete cu dantelă făcută de mână. Se poartă încreţită şi înfoiată. Îţi dai seama cum ai arăta tu cu aşa ceva, în condiţiile în care ai şi talie, şi decolteu?

Roşi violent; femeia continuă descrierea:

- Jerseul e în cuier; teoretic, ar trebui să fie verde, din lână şi să se lege pe şold, ca să ferească spatele de frig.

Aha!

- Fusta e din mătase grea, înflorată, plisată mărunt, tivită cu dantelă. La alte neamuri sunt câte şapte foi; la noi, e una singură, care se leagă cu nojiţe. Cam ca sari-urile indiene. Şorţul e tot din mătase, e şi el terminat cu dantelă pe la margine, şi va avea întotdeauna în faţă un buzunar mare şi încăpător.

Daa, ştia cât de încăpător! Dna Manolache ţinea în buzunarul ăla inclusiv rujul Ilenei şi un snop de hârtii şi hârtiuţe!

- Vara, sandale sau şlapi; iarna, pantofi stil bărbătesc, negri, cu şosete de culoare închisă.

Femeia se reaşeză:

- Cred că ţi-am răspuns la câteva întrebări, nu?

Aprobă grăbită cu capul.

- Şi ai mai avea vreo patru sacoşe de întrebări, nu?

Aprobă din nou...

- Păi atunci ia s-o iau eu de la început... Ai auzit până acum de *marimé*?
- Da.
- În ce context?
- Păi am început să învăţ romanes, pentru că la ei în casă se vorbeşte numai romanes şi n-am vrut să rămân pe dinafară. Adică mi s-a părut normal să învăţ limba, de vreme ce vreau să rămân acolo; nu?

Bătrâna aprobă:

- Şi când ai auzit tu de *marimé*?
- Păi... Nu ştiu, nu-mi amintesc acum. Am auzit, oricum, de câteva ori cuvântul ăsta.
- *Marimé* e un cuvânt de bază pentru societatea şi cultura ţiganilor. Înseamnă două lucruri: murdărire şi expulzare. Te vei ciocni de el la fiecare pas şi-l vei auzi sub diverse forme: *moxadó, melali,*

mageradó, mokadi, kulaló, limaló, prastló, palecidó, pekelimé, gonimé sau *bolimé*.

Aoleu, o durea deja capul!

- Mare parte din conceptul *marimé* se bazează pe împărţirea corpului femeii în două părţi: deasupra taliei şi sub talie. O femeie este curată de la talie în sus şi "pătată" de la talie în jos. Nu există nici o ruşine legată de partea superioară a corpului. Partea inferioară este un motiv de ruşine, care se zice *baro lashav*, pentru că femeia are ciclu. Faptul că sângele curge fără ca femeia să aibă o rană pare a fi dovada unei murdăriri pe interior a corpului. *Marimé* este deseori o explicaţie pentru fustele lungi şi pentru că poalele fustelor nu trebuie să atingă nici un alt bărbat în afară de soţul femeii.

Aa... Parcă-parcă începea să i se mai lumineze mintea... Iar bătrâna începu să râdă:

- Văd că ai rămas fără cuvinte!

- Vă ascult cu cea mai mare atenţie!

- Şi cu gura căscată, după cum observ! Uite cum facem: eu o să-ţi spun cum se poartă cea mai tradiţională familie de ţigani pe care-o poţi întâlni; tu, după aia, te gândeşti cât din tradiţie se respectă la neamul ăsta şi cât nu.

Aprobă grăbită cu capul: presimţea că azi se va face lumină prin nelămuririle ei!

- Păi de unde să încep... Să vedem! Eu îţi spun, după care tu mă întrebi pe unde-am uitat eu să-ţi spun: bine?

Aprobă din nou şi femeia îşi mai aprinse o ţigară:

- Într-o casă, o femeie nu are voie să păşească în faţa bărbatului sau printre doi bărbaţi. Trebuie să-i ocolească. La masă, bărbatul trebuie servit din spate. Dacă o ţigancă nu poartă fusta lungă, trebuie să-şi acopere picioarele cu o pătură sau cu o haină atunci când stă jos... Multe dintre legile tradiţionale ale igienei sunt legate de apă. De exemplu, ţiganul trebuie să se spele numai în apă curgătoare. Un duş este OK, dar o baie nu, pentru că ţiganul ar sta în apă murdară, stătută. Vasele nu se spală în aceeaşi chiuvetă sau în acelaşi lighean în care se spală hainele. Chiuveta de la bucătărie este doar pentru spălarea vaselor, deci nu se foloseşte la spălatul mâinilor! Iar hainele femeii nu se spală împreună cu ale bărbatului, datorită faptului că pot fi *marimé*...

Simţea că explodează dacă n-o spune! Aşa că exclamă, uimită:

- De-aia sunt două coşuri de rufe! Iar Mirela mi-a spus - nu care cumva să amestec rufele!

Aoleu, ce mai râdea! Râdea de ea, evident! Roşise; dar şi ea râdea...

- Unele reguli au sens şi pentru *gadji*. Masa pe care se mănâncă este întotdeauna "lacrimă" de curată. Nu există batiste, la ţigani. Ei preferă să-şi sufle nasul în şerveţele - pentru că le pot arunca, nu trebuie să le îndese prin buzunare după ce le-au murdărit. Oricum, după ce şi-a suflat nasul sau a strănutat, respectivul se spală pe mâini înainte să mănânce.

Na, că pe-asta o observase dar n-o conştientizase decât acum, când auzise că era de fapt o regulă!

- Unii *gadji* spun că codul murdăriei e nedrept pentru femei. Şi totuşi, codul *marimé* dă femeii o mare putere printre ţigani, pentru că ei au o adevărată spaima faţă de murdărie... Nu toate femeile sunt la fel de *marimé*. Fetele care nu au ajuns încă la adolescenţă şi femeile bătrâne intră în altă categorie, separat de celelalte femei, deoarece ele nu au ciclu. Iar asta le dă mai multă libertate şi le permite să se apropie de grupul bărbaţilor pentru că au mai puţine restricţii... Ei; şi ţi-am spus despre înţelesul direct al cuvântului *marimé*; să-ţi zic şi despre celălalt înţeles... Ştii la ce mă refer - da?

Aprobă, grăbită - bineînţeles!

- Este vorba despre greşelile care se fac la comportamentul normal, corect. Şi, ca să nu te sperii, să ştii că există şi soluţii sau pedepse pentru o persoană care a devenit *marimé*. Greşelile mici, făcute fără intenţie, pot fi trecute cu vederea de cei care sunt martori la ele. Dar greşelile mai mari trebuiesc discutate de către comunitate şi, în unele cazuri, chiar de către *kris*. Ăla ştii ce e, nu?

Negă cu capul: nu! Ce era?

- Nu cred că e cazul să-ţi spun acum despre asta. Presimt, după ochişorii tăi, că ne vom mai întâlni aşa, frumos, la o cafea şi-o vorbă pe tema asta!

Aprobă din nou iar Nina se grăbi să se ridice:

- Aoleu, cafeaua!

Rămăseseră singure... Ţaţa Dida se aplecă spre ea:

- Să-ţi mai spun câte ceva despre haine acum... Eu mă îmbrac aşa pentru că astea-s hainele "de serviciu". Am nădragi şi-mi place să stau cu ei prin casă. Iar fustele mele sunt normale, nu "ţipă" pe stradă, aşa ca asta. Acum... Imaginea ţigăncii STAS, cu fustă lungă şi colorată, cercei grei şi deseori o floare în păr are o bază solidă. Tradiţional, picioarele femeii nu trebuie să se vadă. Expunerea picioarelor este o ofensă gravă; de-aia trebuiesc purtate fuste lungi, din materiale netransparente. Probabil că fustele astea au fost cândva un fel de protecţie faţă de avansurile sexuale; demult, de pe vremea când ţiganii erau robi la boieri. Dar ele acoperă şi partea de jos a corpului, care este *marimé*. Ca regulă, fustele astea au culori vii şi sunt formate din mai multe straturi de material. Conform cu tradiţia, ţiganca poartă şapte fuste. Mai puţin noi: ţi-am spus, e în funcţie de neam. Exceptând culoarea, femeia nu are o garderobă foarte variată... Printre multe neamuri, dacă o femeie este măritată, ea arată asta ţinându-şi capul acoperit cu baticul - *diklo*. De obicei, femeile îşi lasă părul lung şi şi-l împletesc sau îşi fac un coc la ceafă. Poartă bijuterii, dar nu ca să fie frumoase, ci pentru că sunt valoroase. Mulţi ţigani nu au conturi sau seifuri, unii nu au nici măcar clanţă la casă, aşa că se simt mai în siguranţă cărând lucrurile de valoare cu ei. Tradiţional, bogăţia strânsă în timp se transformă în monede de aur numite *galbi* sau în piele. În privinţa bărbaţilor, ei nu au o îmbrăcăminte anume. Capul este considerat punctul principal al corpului, iar mulţi ţigani atrag atenţia asupra lui purtând pălării cu boruri largi şi mustăţi mari. La ocazii speciale, ei poartă un costum bun şi-şi arată preferinţa pentru culori vii şi strălucitoare. Tot la ocazii speciale, se poate purta şi o eşarfă viu colorată. Dar, în realitate, îmbrăcămintea bărbaţilor nu se deosebeşte de cea a *gadje*.

Aha! Da, recunoştea acum multe lucruri! Conştientiza multe nimicuri pe care le observase, dar cărora nu le acordase prea multă atenţie!

- Aşa că ai să vezi în casa socrului tău multe pălării din fetru moale, cu boruri largi şi panglică lată, cu curbura borului cu deschidere la ceafă şi înclinaţie în faţă şi ridicată la ureche. Nu ştiu când o să-i şi vezi purtându-le; dar de ele o să te tot ciocneşti. Mustaţa "pe oală" e nelipsită, cel puţin la capul familiei! Cămăşi albe de calitate, din poplin, caşmir sau mătase, simple. Pantaloni din stofă neagră, cu croiala largă, lejeră, fără manşetă, cu o măsură mai mari - ca să acopere şosetele întotdeauna albe, impecabile. Florarii nu poartă brâu, ci o curea neagră, din piele, lată de vreo 5-6 cm, cu cataramă mare. Haina de costum sau sacoul trebuie să fie tot negre, cu croială simplă, largă, cu nasturi şi cu buzunar interior. Iar pantofii sunt negri, simpli, din piele. Sau sandale. Sau şlapi. Niciodată însă fără şosetele albe... Când o să mergeţi pe la petreceri, o să vezi şi vestele; mie alea-mi plac cel mai mult! Sunt tot negre, din stofă, cu nasturi din os; şi-şi pun un lănţişor de argint prins într-o gaică şi ascuns în buzunarul vestei. Sunt moartă după vestele alea!

Se vedea "cu ochiul liber" că ţaţa Dida visa undeva departe... Brusc, femeia se întoarse spre ea:

- Hai, că ţi-am făcut capul calendar cu ţiganii STAS, şi pe tine te interesa neamul socrilor tăi!

- Nu-nu! Mai spuneţi!

- Păi spun, spun - dar îţi spun ce te interesează, nu?

Zâmbi cu subînţeles:

- Spuneţi tot...

Ţaţa Dida râdea... şi continua:

- Din câte-mi amintesc, neamul Manolache e credincios doar cu sufletul; nu i-ai văzut plecând "în masă" spre biserică, nu?

Negă.

- Dar de crezut în Dumnezeu, să ştii că cred! Şi-i ştiu şi superstiţioşi. Ia să-ţi zic câte ceva despre superstiţii... Ţiganii cred în propri-

ile puteri şi de-aia spun blesteme, numite *amria*, şi au tot felul de ritualuri de însănătoşire... Ţiganii practică ghicitul doar în beneficiul *gadje* şi ca pe o sursă de venit - nu şi între ei. Ghicitorul este întotdeauna o femeie, *drabardi*. Iar ghicitul are câteva elemente separate. Unul dintre ele este ghicitul viitorului: *drabaripé* sau *drabarimos*. Altul este legat de puterile tămăduitoare pe care ţiganii le practică între ei şi care se numesc "sfaturi". Dar amândouă se bazează pe credinţa în supranatural. Obiectele care poartă noroc, amuletele şi talismanele sunt un lucru obişnuit la ţigani. Ele se poartă pentru a alunga ghinionul şi pentru a vindeca boli. Unii ţigani ţin pâine în buzunare ca să se apere de ghinion, spirite sau fantome. Şi potcoavele de cai sunt norocoase.

Da, pe-asta o ştia şi ea. Ţaţa Dida "coti" subiectul povestirii:

- Despre nuntă ştii ceva?

- Da, am discutat cu Roberto, fratele mai mare al lui Florentin. Dar am aflat că nu va fi o nuntă 100% tradiţională, aşa că sunt mai liniştită...

- Şi s-au apucat deja de pregătiri, nu?

- Au cumpărat aproape totul.

- Mă aşteptam. Să nu te necăjeşti: copilul rămâne copil toată viaţa lui. Aşa-i şi la tine-n familie, nu?

Aprobă: n-avea rost să-i explice acum că familia ei nu mai avea copii!

- Dar de neîncredere te-ai ciocnit, nu?

Aprobă din nou, zâmbind: da, de câteva ori...

- Nu trebuie să te superi: dacă te-au primit în casă, eşti şi tu copilul lor acum. Aşa sunt bătrânii; vor să ştie tot, să ajute, să-i înveţe pe copii din înţelepciunea lor de-o viaţă... Să-i ferească pe copii de probleme, să le uşureze trecerea peste greutăţi... Nu te-ai necăjit, nu?

- Ei, un pic, în camera mea...

- Deci ai camera ta!

- Da, şi mi s-a spus că după nuntă lucrurile se vor schimba...

Na, că iar râdea de ea! Nina intră cu tava cu cafele:

- Ce-am pierdut?

- Ce era mai interesant.

Bufni în râs: ah, ce-i făcuse ţaţa Dida! Colega ei se întristase deadevăratelea:

- Haai, ţaţă Dido - de ce faci aşa?

- Ete, pentru că-s bătrână şi nu poţi să te iei de mine! Şi pentru că nu mi-ai spus că fumezi.

Nina se aşează, fără să mai spună vreun cuvânt...

- ... Bine, atunci mai spun câte ceva, că nu-mi place să-mi supăr vecinii! Ia să-ţi zic eu cum e cu legea; pentru că, dacă afli legea şi regulile, o să-ţi fie mai uşor să înţelegi cum gândesc... Sistemul legal nu doar îi protejează pe ţigani de ameninţările independente de ei, dar serveşte şi ca "lege de organizare şi funcţionare". În mod special, legea s-a dezvoltat pentru a-i izola de *gadje*. Legea asta se numeşte Romanyia şi protejează interesele, drepturile, tradiţiile şi distincţia etnică. E mai democratică decât orice altă lege, pentru că nu face discriminări. Şi nu s-a schimbat prea mult de-a lungul timpului, decât pe la pedepse pe-acolo...

Râdeau toate trei. Ah, îi venea s-o pupe pe Nina! Numai idei bune avea fata asta!

- Ţiganii cred că trebuie să se apropie de *gadje* şi să le răspundă cu atenţie şi grijă, mai ales dacă *gadje* au intenţii bune sau spun că susţin interesul ţigănesc. Sunt grijulii şi cu noţiunile *gajikane* de proces, drepturi civile şi neutralitatea legii. Mai mult - nu numai că consideră *gadje* ca fiind *marimé*, dar cred şi că numele şi ritualurile lor îşi pierd efectele magice dacă sunt atinse de *gadje*! Pentru ţigani, puritatea legii lor joacă un rol crucial în menţinerea identităţii lor.

Aha! Deci primirea ei în familie chiar fusese un pas major!

- Oricum, să ştii că s-au mai întâlnit cazuri de căsătorie între un ţigan şi-o *gadjie*. Dar ţigăncile nu prea au voie să se mărite cu *gadjii*, pentru că ele asigură continuitatea neamului şi sunt o siguranţă a menţinerii purităţii lui. Înţelegi tu - ele fac copiii, în burta lor... Deşi sunt multe cuvinte care înseamnă "grup" în romanes, de obice se fac patru asocieri: *natsia*, care înseamnă naţiune; *kumpania*, care este o alianţă de gospodării nu neapărat de aceeaşi *natsia* dar din aceeaşi zonă geografică, legate de interese deseori economice; *vitsa*, sau clan; şi *familiya*, care este compusă din familia extinsă, completă a unui ţigan. Fiecare ţigan asociat într-un grup participă la administrarea dreptăţii, începând cu cea mai mică formă de asociere, *familiya*, care rezolvă "din cuvinte" probleme minore, şi extinzându-se la forme mai largi, cu formalitate mai mare.

Daa, deci de-asta se ţineau şedinţele la cină, iar absenţele trebuiau să fie bine motivate ca să fie scuzate! De-asta se discuta atât de deschis în casa socrilor ei!

- Ceea ce-ţi voi spune acum se practică pe la sate şi prin comunităţile strict închise, dar cred că poţi să tragi unele concluzii. Fiecare comunitate este condusă de un bărbat, care este ales pentru vârsta, experienţa şi înţelepciunea lui. Unele grupuri îl numesc *Rom baro*, adică "mare om". Şeful unei comunităţi este un bărbat care inspiră respect prin puterea şi inteligenţa lui, un bărbat care prin propria viaţă este un exemplu pentru alţi ţigani. Deseori, şeful ştie să citească şi să scrie. El rezolvă problemele mici în baza judecăţii lui mature, iar deciziile lui sunt adoptate imediat de ceilalţi membri ai comunităţii. Totuşi, dacă problema este serioasă, cum ar fi furtul, adulterul, violenţa fizică sau disputele mai complicate între două părţi, se convoacă un tribunal. Care se numeşte *kris*.

Aha!

- Fiecare şef se ocupă de conflictele de zi cu zi din cadrul grupului lui. Când apar conflicte între ţigani din *vitsi* sau *kumpaniyi* diferite, se poate cere *divano*, adică o întâlnire în care şefii grupurilor încearcă să rezolve amiabil problema. Cei implicaţi nu trebuie să participe personal şi nu sunt legaţi "tehnic" de sugestiile şefului. Uneori ei renunţă la certuri şi rezolvă singuri problema, pe cale amiabilă. Că, dacă fac abstracţie de decizia şefului lor, pot pierde respectul celorlalţi ţigani din comunitate. Mergând mai departe, când ţiganii nu-şi pot rezolva problema în *divano*, pot organiza *kris romani*. În timpurile de demult, *kris*-ul se ocupa de trei feluri de probleme: pierderi de proprietate, probleme de onoare şi probleme morale şi religioase. Inclusiv ignorarea regulii *marimé*. *Kris*-ul este un fel de tribunal, şi este cea mai importantă forţă morală în viaţa ţiganilor. Bătrânii grupului se întâlnesc şi aleg unul sau mai mulţi bărbaţi, care vor juca rolul de judecători pentru *kris*. Judecătorul sau judecătorii sunt înconjuraţi de membrii consiliului *kris*-ului, care sunt un fel de judecători asociaţi. De obicei sunt cinci sau mai mulţi bărbaţi bătrâni din ambele tabere. Membrii tribunalului sunt cei mai respectaţi şi cei mai înţelepţi bărbaţi care se pot aduna în acel moment. Bănuiai, cred, că femeile nu sunt niciodată incluse...

Aprobă cu capul, râzând: da, ştia deja asta, pentru că şi în casa socrilor ei problemele se discutau la masă dar deciziile se luau după, când femeile erau la bucătărie iar bărbaţii discutau pe ton coborât în sufragerie!

- Din aceşti membri, cel mai vârstnic este de obicei cel care conduce audierile. Judecătorii ăstia sunt aleşi pentru că au o autoritate asupra celorlalţi. Ei vor trebui să accepte unele lucruri care nu se întâmplă în procesele *gajikano*. Prin tradiţie, toţi cei prezenţi pot participa din plin. Adică ţiganii din public, chiar dacă nu se numesc oficial martori, pot să-şi spună părerea apropo de problema care se judecă. Nu contează dacă cuvintele lor se bazează pe ceea ce au observat sau pe ceea ce cred. În ultimă instanţă, judecătorul cântăreşte dovezile aduse de fiecare atunci când ia hotărârea. Părţile sau publicul sunt consideraţi credibili dacă declaraţiile lor au "inelul adevărului".

Aprobă din nou: nu voia să audă explicaţii ale explicaţiilor, pentru că n-aveau timp de aşa ceva! Deja vedea cu ochii minţii imagini văzute la ştiri şi era tare curioasă să le audă şi motivele!

- Şefii nu cunosc neapărat toate legile. Ele nu au fost niciodată scrise, ci s-au transmis verbal din generaţie în generaţie. Dar decizia lor are greutate. Ţiganii interpretează legile străvechi şi le adaptează, ca să se potrivească cu realitatea modernă. Fiind transmise verbal, sunt mai maleabile; dar ele sunt foarte clare iar principiile lor nu se schimbă. Deci, convocarea unui *kris* este un eveniment de maximă

importanţă în viaţa ţiganilor. Întotdeauna partea vătămată este cea care cere *kris*-ul, iar procesul se ţine într-o *kumpania* neutră. Păgubiţii şi pârâţii se reprezintă singuri; nu există avocaţi. Dacă victima este bătrână, bolnavă sau foarte tânără, o reprezintă cea mai apropiată rudă. Bărbat, fireşte. Audienţa *kris*-ului era cândva formată mai ales din bărbaţi. Femeile şi bărbaţii necăsătoriţi sau care nu aveau copii participau doar dacă erau martori. Acum poate veni toată familia, ca să-şi apere rubedenia. Ţiganii cred că nu se poate face dreptate dacă nu se ştiu toate amănuntele problemei. Când publicul crede că martorul nu este sincer sau nu cooperează, îl huiduie sau fac glume. În probleme delicate, ca de exemplu adulterul, publicul şi martorii pot fi excluşi.

- Ţaţă Didă, ai fost vreodată la un *kris* de-ăsta?

Na, că Nina avea curiozităţi!

- Demult, când eram copil. Am stat ascunsă şi-am tras cu urechea. Era vorba de un furt; şi trebuie să recunosc că am râs până n-am mai putut, deşi chestiunea era gravă!

Femeia râdea, amintindu-şi probabil întâmplarea! Se grăbi s-o readucă la povestire:

- Bănuiesc că la *kris* se vorbeşte numai romanes.

- Exact. Atunci când acuzaţii vorbesc despre ei înşişi, se presupune că sunt sinceri. *Kris*-ul poate să-i pună să se jure pe morţi; că sunt superstiţioşi, le e frică de spirite şi morţi iar ăsta e cel mai puternic jurământ. În situaţii complicate, judecătorul poate cere opinia şefilor de grup sau a bătrânilor. Dar numai judecătorul decide vina şi pedeapsa. Şi violenţa poate duce la sancţiuni legale, inclusiv o sentinţă de *marimé*. Pe lângă exploatare sau furt de la alt ţigan, violenţa sau asocierea cu *gadje* fără un motiv financiar sunt o vină faţă de societatea lor - şi deci le consideră *marimé*. Decizia de *marimé* poate fi ridicată dacă partea vătămată iartă vinovatul, sau dacă trece un timp îndeajuns de lung, sau printr-un alt *kris*... Iar reprimirea în societatea lor după o sentinţă de *marimé* este motiv de sărbătoare.

Femeia făcu o pauză, doar cât să-şi aprindă o altă ţigară:

- Cazurile de divorţ sunt complicate. Ştiţi că şi azi multe căsătorii tradiţionale sunt aranjate iar familia mirelui plăteşte preţul miresei. Aoleu, nu v-am spus despre nuntă!

- Lasă, că ştim! Spune-ne cum e cu divorţul!

De data asta Nina dăduse răspunsul corect! Ţaţa Dida începu să râdă:

- Eu ştiu dacă-i bine să audă Ana cum e cu divorţul?

Roşi violent; femeia redeveni serioasă:

- Ei, glumeam! Oricum, astea-s reguli de pe la sate şi de prin caravane! Deci, dacă mariajul se termină cu divorţul, se poate convoca un *kris* care să stabilească cât de mult din preţul miresei trebuie dat înapoi familiei mirelui.

Adică mirele o aducea pe mireasă înapoi... Da' ce, era "în garanţie"?

- Cazurile economice sunt de genul "cine are dreptul să practice ghicitul într-o anume zonă". Ţiganii cred că oricare dintre ei are dreptul la muncă. Iar grupurile împart teritoriul în zone economice. Deci pot apare probleme atunci când unii intră pe teritoriul altora - şi atunci este convocat *kris*-ul. Dacă acuzatul este la prima abatere, poate primi doar un avertisment. Dar dacă recidivează, va primi sentinţa de *marimé*. Judecătorul anunţă public verdictul. Dacă acuzatul este nevinovat, se face o petrecere şi se face un legământ de pace între păgubit şi acuzat. Decizia *kris*-ului este definitivă şi inatacabilă - la ţigani nu există recurs, apel, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie...

Râdeau toate trei...

- Kris-ul e foarte important pentru păstrarea obiceiurilor. Dacă, la sfârşitul unei judecăţi, acuzatul este găsit nevinovat, comunitatea se bucură şi se linişteşte - şi se ţine o petrecere. Dacă acuzatul este găsit vinovat, va primi o pedeapsă. Care poate fi simbolică, de genul să plătească toate cheltuielile *kris*-ului, inclusiv mâncarea şi băutura... Şi poate să ajungă până la alungarea definitivă din comunitate.

Ţăcănitul metalic le atrase atenţia. Nina se grăbi spre casetofon:

- Stai puţin, ţaţă Dido, să întorc caseta!

Femeia puse mâna-n şold, încruntându-se:

- Ete, că nebuna m-a înregistrat!

- Păi dacă uită Ana unele lucruri? E îndrăgostită, acum îi stă mintea la fundiţe şi voaluri de nuntă!

Nina reveni pe fotoliu şi începu să se miorlăie:

- Haai, ţaţă Dido, nu te supăra! Mai spune-ne!

Ei bine? Reuşise s-o indispună cu decizia de-a înregistra acea discuţie? Nina şopti:

- ... Ştii bine că rămâne între noi!

- ... *Kris*-ul dă pedepse în funcţie de seriozitatea faptei. Pedeapsa cu moartea a existat cândva... Ţiganii cred că spiritul furios al mortului se poate răzbuna pe călău. În vremurile când se mai folosea pedeapsa cu moartea, toată comunitatea participa la execuţie ca să nu ştie spiritul cine l-a omorât şi să nu se poată răzbuna. Azi, *kris*-ul dă amenzi, pedepse corporale şi alungarea din comunitate. Pedeapsa corporală se utilizează rareori azi şi mai ales în cazul infidelităţii soţiei.

Nina se prinse imediat cu mâinile de nas:

- Am ghicit?

- Ai cam ghicit! La ţigani nu există puşcării, sau călăi. Poate cea mai severă pedeapsă este cea de *marimé*, alungarea din comunitate. Pârâtul se declară *marimé*, care înseamnă "exclus social". Sau "mort social". Respectivul nu poate avea contacte cu nici un membru al grupului său. Plăcerile simple ale vieţii, a mânca alături de ceilalţi şi prietenia sunt interzise. Nu se poate aranja nuntă pentru cei *marimé*. Atunci când vor muri, nimeni nu-i va îngropa şi nu vor avea nici o ceremonie. Iar până la moarte, respectivul nu mai poate face afaceri cu ai lui; nu se poate asocia cu ei! Nu se pot sprijini unul pe altul! Sunt cazuri când toată familia vinovatului este declarată *marimé*. Pedeapsa poate dura de la câteva zile, până la câţiva ani. Decizia permanentă este rară şi se foloseşte doar pentru crime.

- Chiar aşa de dur?

- Chiar aşa. Un ţigan n-are voie să facă rău altui ţigan. Dar pe la oraşe nu se mai păstrează asemenea tradiţii şi asemenea respect. Uite, de exemplu, dacă un ţigan fură de la alt ţigan, hoţul este certat în faţa celorlalţi şi este alungat până îi returnează victimei obiectul furat sau contravaloarea lui. *Kris*-ul poate să-i ceară pedepsitului să muncească o anumită perioadă fără să primească nimic în schimb, pentru a compensa grupul. Sentinţe de-astea se mai dau pentru prietenia cu *gadje* sau neachitarea la timp a unei datorii.

- Şi cine are grijă să se respecte decizia *kris*-ului?

- Toată lumea; toată comunitatea. Ţiganii n-au poliţie, sau închisori. Aud cu toţii sentinţa, iar pedepsitul se conformează. Comunitatea poate să blesteme vinovatul, ca să se asigure că acceptă pedeapsa, şi uneori asta încă are succes. Doar rareori, când ţiganii nu pot impune o decizie a *kris*-ului, apelează la sistemul penal al *gajikano*. De exemplu, pot să se ducă la poliţie şi să ceară arestarea vinovatului - moment în care de obicei acuzatul acceptă pedeapsa tradiţională, iar acuzaţiile oficiale sunt retrase.

Păi putea spune că se cam lămurise... Ţaţa Dida savura cafeaua şi le privea cu ochi curioşi. Nina era "în extaz" - iar dădea impresia că se aplecase îndeajuns de mult ca să cadă peste masă... Brusc, colega ei decise să readucă discuţia strict la cazul ei:

- Şi zici că-i cunoşti pe socrii Anei?

- Da.

- Şi-acum, că o cunoşti şi pe Ana, ce crezi: or s-o placă?

- Ţi-am mai spus: dacă au primit-o în casă, o consideră copilul lor. Nora lor, mă rog, ca să înţelegi şi tu. Îi oferă ceea ce le oferă copiilor lor, dar îi cer lucrurile pe care le cer de la copiii lor. Aici avea Ana o problemă: nu ştia ce i se cere. Acum cred că s-a lămurit...

Se grăbi să aprobe:

- Acum chiar că m-am lămurit!

Femeia se ridică:

- Asta e foarte bine. Ar mai fi multe-multe de spus, dar uite cât e ceasul şi-mi vin clientele! Fetelor, v-am pupat! Ninuţo, ai mare grijă de caseta aia! E numai pentru urechile voastre!

Nina se grăbi să se ridice... şi să-i dea ei caseta:

- Ana e mult mai cuminte decât mine şi vorbeşte mult mai puţin.

- Am observat, iar acum sunt mai liniştită. Oricând vrei să vorbim despre graviditate şi copii, sun-o pe Nina!

Aprobă şi se ridică şi ea:

- Vă mulţumesc din suflet că mi-aţi spus atâtea lucruri!

- N-ai de ce să-mi mulţumeşti. Îl ştiu pe Florentin - e băiat bun şi sufletist. Dacă vrea să te ia pe tine, să fii sigură că vrea să te ia pentru totdeauna. Conflicte o să tot ai cu soacră-ta; ea e obişnuită cu sacrificiile femeii şi se va aştepta să o imiţi şi să te sacrifici şi tu pe altarul binelui din familie. Ceea ce tu nu vei face niciodată, pentru că n-ai în spate 20 de ani de sacrificiu de-ăsta. Are suflet bun; dar e căpoasă şi pornită pe legea veche, pentru că sarcina ei e să crească şi să educe copiii - şi are cinci. Nu-şi permite să fie libertină şi să facă excepţii de la regulă. Socră-tu e om de înţeles; dacă ai grijă să nu-l superi şi-i faci băiatul fericit, o să-ţi treacă cu vederea toate greşelile inerente necunoaşterii de parcă nici nu le-ai făcut. Iar de fraţii lui Florentin în majoritatea timpului poţi să faci abstracţie: şi el face. Dar "cu perdea": înţelegi tu...

Aprobă grăbită: sigur, "cu perdea"! Femeia ieşi:

- Aştept să mă suni, să-ţi zic şi de nuntă şi de bebeluşi.

Tii... Păi părea să-i cunoască bine pe socrii ei! Acelea erau sfaturi "de aur"; oricând va avea o decizie de luat, va reasculta caseta, îşi va aminti sfaturile ei şi se va lămuri! Auzi uşa de la intrare... Nina reveni în fugă în sufragerie:

- Ei? Ce zici de ţaţa Dida?

- Că-mi cunoaşte bine viitoarea familie, iar asta mă sperie rău.

- De ce? Crezi că o să le spună ce s-a întâmplat azi?

- Adevărul iese întotdeauna la iveală.

- Şi crezi c-or să se supere?

- Da. Pentru că nu i-am întrebat pe ei, ci am apelat la altcineva.

Ridică ceşcuţa încruntându-se...

- ... Ce e? Ce te-a supărat?

- Faptul că a trebuit să apelezi tu la o vecină pentru ca eu să aflu lucruri pe care ar fi trebuit să mi le spună Florentin.

- Aoleu, apropo de Florentin: ai de gând să-i spui de ţaţa Dida?

- Nu.

- Şi dacă se întâlnesc pe stradă şi-i spune ea?

- Voi avea întotdeauna scuza că el n-a fost în stare să deschidă gura, aşa că a trebuit să mă descurc singură.

- Şi caseta unde-o ascunzi?

- Într-o carcasă cu copertă cu muzică.

- Să nu-i vină într-o zi chef să asculte nişte hituri!

- Nu-i vine niciodată chef să asculte muzică. Hai, că plec şi eu.

- ... Nu mai stai?

- Presimt că azi au zi scurtă la chioşc, aşa că mă grăbesc să mă cert cu el.

- Uite, vezi? De-asta mi-a fost frică atunci când am convenit cu ţaţa Dida să stea de vorbă cu tine!

- De certat cu el, oricum mă cert! Să fie şi el supărat, aşa cum am fost şi sunt eu!

Se ridică şi porni spre uşa de la intrare.

- Ce faceţi de Revelion?

- Dormim, fiecare în camera noastră.

- Aoleu! Şi ăsta se cheamă Revelion?

- Uiţi că locuim "la cazarmă"? Îţi mulţumesc mult pentru ajutor. Pa!

- Cu multă plăcere! Pa!

Ieşi şi coborî treptele în fugă. Simţea că se înfurie...

Ce era atât de greu de spus? De ce femeia aceea îi turuise totul cu dezinvoltură, iar el promisese că vor discuta şi-şi călcase promisiunea? De ce anume se temuse Florentin? Crezuse că era o încuiată, că nu putea pricepe conceptul *marimé*? Pe care-l aplica deja, conformându-se regulilor din casa părinţilor lui? Crezuse că n-o să-l mai iubească după ce va afla că femeile nu asistau la luarea deciziilor? După ce ea se retrăsese conştiincioasă în bucătărie în fiecare seară şi-i lăsase să discute fără să se supere? Ce anume îl oprise pe Florentin de la a discuta deschis despre regulile din lumea lui?

Imediat cum va ajunge acasă, va pregăti masa şi va face curat în camera ei. Şi va avea grijă să se înfurie şi mai şi! Doamne, să-l ferească Cel de Sus de-o discuţie cu ea între patru ochi!

Florentin

Ce naiba se întâmplase de dimineaţă la fata aia, la Nina? Ana era serioasă. Parcă era şi puţin încruntată - dar asta ştia doar el, care-o studiase pe-ndelete mai mult de-un an! Chipul ei era extrem de destins, şi tocmai asta îl punea pe gânduri! Ioana şi Marcel nu veniseră la prânz, pe motiv că stăteau să facă curat la ei; părinţii lui fuseseră deci extrem de drăguţi cu ea. Iar răspunsurile ei prevesteau furtuna. Nu cu părinţii lui, ci cu el - pentru că Ana nu-i oferise mai mult de zece cuvinte în trei ore!

Era deja ora patru. Decise să se ridice:

- Mergem pe-afară?

O văzu aprobând cu capul şi ridicându-se... Ce naiba se întâmplase? Ce-i spusese femeia aia?... Ei bine, încă un sfert de oră şi va afla! Iar dacă individa îi supărase nevasta, va fi vai de pielea ei!

Ana-Maria

Doamne, acum nu mai era furioasă! Era supărată de-a binelea! Cum de azi o trataseră cu atâta blândeţe şi atenţie? Să fie din cauza sărbătorilor? Din cauza lipsei Ioanei de la masă? Din cauza supărării ei, pe care era sigură că o observaseră toţi?

De când plecase de la Nina, rememorase toată discuţia cu ţaţa Dida. Acum, în mintea ei se făcuse brusc lumină. Pricepuse tot ce văzuse şi nu înţelesese la acel moment! Era deci bulversată; nu-şi dădea seama dacă făcuse vreo prostioară de când se mutase la ei, pentru că nu-i stătea mintea la propriile acţiuni! Îşi amintea doar că-şi supărase soacra de două ori; dacă or fi fost două sau nouă, n-avea stare să se întrebe şi să socotească acum. Era oricum sigură că soacra ei "le contabilizase" pe toate, aşa că va afla şi ea numărul exact într-o zi...

Da, azi fuseseră foarte drăguţi cu ea; numai că tocmai azi era ea supărată pe ei. De ce nu-i spuseseră ei? De ce nu văzuseră că Florentin tăcea mâlc şi că ei nu discutau aproape niciodată? De ce nu se gândiseră că, de vreme ce ea încerca să se integreze în familia lor, s-ar putea să aibă nevoie şi de nişel ajutor din partea lor? Nu ajutorul pe care-l primea zilnic, ci o porţie zdravănă de "teorie", de explicaţii clare, logice? De ce nu-i dăduseră lui Florentin o derogare de la regula care spunea că picioarele lui n-au ce căuta în camera ei decât cu aprobare expresă şi numai pentru motive foarte întemeiate? De ce nu-l lăsaseră să vină la ea, în fiecare seară, preţ de-un sfert de oră? Ce-şi închipuiseră - că or să se repeadă "să calce pe de lături" aşa, cu ei toţi pe partea cealaltă a uşii? De ce trebuise ca Nina să găsească o ţigancă vorbăreaţă? Ce naiba - de ce nimeni nu vorbea despre asta? Nici chiar mama lui, care respecta tradiţiile şi le adapta la modul de viaţă ceva mai libertin impus de soţul ei? Ce era atât de greu? Ţaţa Dida îi vorbise cu o uşurinţă fantastică, de parcă ar fi spus poveşti la nepoţei!

Ieşi din camera ei şi-l văzu pe Florentin aşteptând în sufragerie. Se grăbi să se încalţe; şi el îşi trăgea cizmele, fără să spună un cuvânt... Foarte bine! Discutau în parc! Acolo, departe de celelalte urechi, va putea să-i spună tot ce avea pe suflet! Şi-o să-l pedepsească aşa cum ştia ea mai bine! O să-l necăjească atât cât era şi ea de necăjită acum pe el! Pe tăcerea lui! Pe delăsare! Dacă el nu se grăbise să-i vorbească despre tradiţii, o făcuse pentru că se delăsase! Îi spusese ceva-ceva înainte să se mute la el; văzându-se "cu sacii-n căruţă" şi logodnica adaptată gata, se făcuse că uită!

Bun! Plecau!... Plecaseră. Florentin îi strânse mâna şi întrebă, încercând să zâmbească:

- Mergem în parc?

Aprobă cu capul: trebuia să se mai calmeze, fiindcă iar se ener-

vase! Şi se cunoştea prea bine, ştia că la nervi spunea tot ce-avea pe suflet... Da, voia să-l necăjească; trebuia s-o facă însă cu diplomaţie! Şi el îi va răspunde la fel!

Mergeau prin zăpadă, tăceau mâlc, evitau să se privească...

În sfârşit, intraseră în parc! Iar acum el o trase sub braţul lui:

- Simt că eşti supărată şi te dor muşchii feţei de cât de întinşi vrei să-i ţii. Presupun că te-a supărat ceva ce s-a întâmplat în casă... fiindcă n-aş vrea să fiu în pielea prietenei tale când voi afla că te-a supărat ea. Aşa că uite cum facem... Nu vreau să fii supărată, aşa că-ţi cer scuze în numele lor.

- Pentru ce?

- Pentru ceea ce presupun că ai auzit sau ai văzut şi te-a supărat.

Ia să-nceapă cearta! Că prea era sigur pe el!

- N-am înţeles eu ce-au vorbit chiar de la prima discuţie, dar nu mi s-a părut că ai deschis vreodată gura să-mi iei apărarea în timp ce probabil eram făcută în fel şi chip iar fraţii şi surorile tale se amuzau pe tema asta.

Mâna lui căzuse, descumpănită, de pe umărul ei; nici ea nu insistase să-l mai ţină de talie. Ridică privirea şi-l văzu încruntat... Florentin răspunse prompt:

- În familia mea, a vorbi deschis e un lucru normal. Aşa se rezolvă 99% din probleme. Nu eşti singura despre care se vorbeşte la masă, nu eşti singura discutată prin casă, nu eşti nici pe departe subiect zilnic iar majoritatea discuţiilor se fac despre cât de bine te descurci la gătit şi făcut buchete. Iar după nuntă nu vei mai fi singura care tace la auzul unor eventuale comentarii.

- Iar tu de ce nu mi-ai luat niciodată apărarea?

- Pentru că nu s-a

- Şi tu mă crezi o proastă îngălată care nu ştie nici măcar să spele geamurile ca lumea?

Florentin se oprise şi-o privea cu furie deja! Puse punctul pe i, simţind că dacă va spune şi-a doua frază, va ţipa de-or să se scuture crăcile de zăpadă:

- Nu mi-ai luat apărarea, înţeleg; dar nu te-am auzit nici măcar să-i contrazici.

El o privea cu furie, ea îl privea cu furie... Brusc, el îi întoarse spatele:

- Ai venit "montată" de la fătuca aia; s-o ferească Sfântul să aflu ce ţi-a zis! Iar discuţia se opreşte aici, pentru că nu vreau să mă cert cu tine pe teme pe care nu le ştii, nu le înţelegi şi nu le vei înţelege niciodată! Mergem acasă!

Şi uite-aşa el se înfuriase, ea se calmase! De fapt, era atât de liniştită acum încât nici n-o deranja faptul că el mergea înainte, bombănind de zor în romanes, iar ea îl urma la doi metri în spate!

Mergea în spatele lui, îl privea lung şi zâmbea... Pentru că ea ştia deja răspunsul, iar mare parte din supărarea lui era cauzată de imposibilitatea de a-i vorbi despre statutul copilului şi cel al adultului! Sigur că înţelesese "din prima" că nu fusese vorbită la masă; doar avea cuvântul soacrei ei! Sigur că el nu-i luase apărarea - pentru că, neînsurat fiind, nu avea nici un cuvânt de spus şi ar fi încasat probabil nişte palme după ceafă dacă deschidea gura ca să "emită" cuvinte de bărbat! Dar voise să-l înfurie. Să se răcorească, să-l vadă încruntat, furios, supărat...

Florentin nu-i mai povestise nimic după ce se mutase la ei. Acum trebuia să plătească pentru că promisese şi nu se ţinuse de cuvânt.

Ajunseseră în capătul străzii iar el se oprise. O aştepta. Prea bine: nici ea nu voia să discute cu socrul ei despre "de ce v-aţi certat"! Florentin o luă de mână fără să mai bombăne. Îl privi cu coada ochiului şi observă cum chipul lui... Doamne, îi venea să râdă! Acum îl dureau pe el muşchii feţei de la atâta întins!

Florentin descuie uşa; îl lăsă pe el să intre, amintindu-şi de câte ori considerase că Roberto nu era uneori gentleman, dar ştiind acum şi motivul... Îl văzu intrând glonţ în camera lui; intră şi ea în camera ei, dar doar ca să se schimbe. Voia să se aşeze în bucătărie... Să nu rămână, oricum, singură! După acel acces de furie, Florentin va încerca să discute cu ea, iar ea nu era dispusă să discute acum nimic rostit de el!

Florentin

Linişte. Întuneric. Stătea în pat şi se uita pe tavan... Ah, îi venea să se ducă s-o scuture zdravăn! Ce cuvinte erau alea? El nu-i luase apărarea? Păi nu tot el îşi convinsese părinţii s-o accepte? Ca noră, nu ca o chiriaşă oarecare?! Chiar îşi închipuia că părinţii lui se aşezau la masă cu ea, o priveau şi-o discutau în romanes?

Nu; Ana căutase în mod special subiect de ceartă. Dar de ce? Ce-i făcuse?... Mai bine spus, ce nu-i făcuse?

... La urma urmei, nici până în ziua de azi nu merseseră la film! Iar urechile lui auziseră de multe ori nemulţumirea legată de timpul prea scurt petrecut împreună, de absenţa momentelor de tandreţe, de muţenia lui, de ciudăţeniile pe care Ana nu le înţelegea pentru că nu ştia regulile...

Îşi privi ceasul şi se ridică: era fix 11 noaptea. Deschise larg geamul, după care se strecură pe uşă. Era o beznă compactă în hol; o linişte perfectă. El însă ştia casa aceea pe de rost; ştia exact unde să calce, unde scârţâia parchetul, câţi paşi erau până la uşa Anei, înălţimea la care va găsi clanţa...

Zâmbi slab: gata. Era în camera ei. La 11 noaptea, în casa părinţilor lui. Dacă ar fi fost prins acum acolo, zburau amândoi pe geam, plus bagajele aferente, înainte de miezul nopţii! Numai că nu vor fi prinşi...

Se apropie de canapea şi-o privi lung... Doamne, câte zile mai erau până la nuntă? Că el unul se cam săturase să tot aştepte!

Păi să-i amintească Anei că era iubită! Şopti, încet-încet:

- Ana... Ana...

Ar fi vrut s-o surprindă cu acel sărut, dar nu putea risca să audă un răcnet speriat! Tăticul lui ar fi năvălit prin zid! Ochii căprui se deschiseră buimaci; o dojeni cu degetul pentru cearta de azi... Şi-o sărută.

Ana-Maria

Mm... Abia aştepta nunta!

Sigur, asta nu însemna că-l şi iertase şi se şi împăcaseră! Asta însemna că va juca rolul nevestei fericite cât să nu le dea de gândit celor din casă! De împăcat, se vor împăca după a doua surpriză plăcută... Sau poate a treia! De ce nu?! La urma urmei, logodnicului ei îi luase ceva timp ca să se strecoare în camera ei şi s-o împace! Ia să-l "penalizeze": zece surprize şi se împăcau!

... Daa! Se împăcaseră deja!

Florentin

Auzi comutatorul, dar nici nu clipi: era ora la care tăticul lui "dădea spargere la frigider". Iar el nu lăsase nici un semn cum că n-ar fi în camera lui, dormind dus la ora aceea!

Şi totuşi, Ana era speriată - pentru că auzise paşii traversând holul... şi se speriase. Prea bine: la urma urmei, dacă mai stătea mult în camera ei, era luat la o discuţie despre cearta de azi! Aşa că încheie cu un sărut... Şi-o certă din nou cu degetul, înainte să sară geamul.

Ana-Maria

Se repezi să închidă geamul: aoleu, Doamne, bine că plecase! Bine că nu-l prinsese acolo, în camera ei! Nu ştia cine avea chef de plimbări nocturne, dar nu era dispusă să rişte să fie descoperiţi!

Aştepta, ghemuită în pat, învelită bine-bine, să vadă lumina stingându-se. Aştepta, ascultând, tânjind parcă după un indiciu...

... Aha! Uşa de la bucătărie!... Şi tusea dlui Manolache! Dacă i-ar fi prins, le-ar fi mers fulgii de mama focului!

Numai că nu-i prinsese. Iar ei se împăcaseră... cam pe jumătate.

1 ianuarie 2003 - miercuri

Ana-Maria

Tocmai intraseră în noul an. De vreo două ore, aşa...

Nimic de zis; se aşezaseră la masă pe la opt, mâncaseră, discutaseră programul de la televizor, la 12 noaptea ciocniseră şampania, se felicitaseră şi ieşiseră în curte să vadă artificiile... La urma urmei, ce altceva ar fi putut face în noaptea de Revelion?

Ce altceva? Acum regreta poate cel mai mult absenţa acelui apartament! Da, intraseră împreună în noul an! Da, Florentin o sărutase chiar la 12 noaptea, chiar sub privirile tuturor! Dar nimic nu s-ar fi comparat cu un revelion în doi! Chiar şi aşa, "privat" de contactul fizic! Altfel ar fi stat doar ei doi, altfel ar fi privit televizorul...

Începuse să recunoască acele stări. Erau momentele în care ea devenea melancolică şi-i era dor de îmbrăţişările lui. În maximum cinci minute, îşi va aminti cum petreceau alte tinere de 20 de ani începutul noului an şi i se vor umezi ochii. Aşa că mai bine se ducea acum la culcare: la urma urmei, îi era somn! Marcel şi Ioana nu mai intraseră în casa părintească după artificii, Roberto şi Mirela se retrăseseră de-o oră deja; ei cât mai stăteau "ca popândăii"?

Căscă cu poftă şi se ridică:

- Mă duc şi eu la culcare.
- Noapte bună, Anuţo.
- Noapte bună.

Intră în camera ei şi nu mai aprinse lumina; se schimbă, privi lung felinarul... Las' că venea ea nunta! Căscă din nou: Doamne, simţea că pică! Se lungi greu peste plapumă şi avu impresia că aţipise instantaneu!

Florentin

Oof, de ce nu-şi mai permiseseră ei chiria la apartamentul ăla? Ce Revelion frumos ar fi petrecut acolo! Până acum, ar fi reuşit s-o facă să uite părţile negre din trecut; acum ar fi stat împreună în dormitor şi-ar fi profitat de faptul că televizoarele vecinilor funcţionau la volum mare...

Numai la prostii îi stătea mintea! Dar la ce altceva să se gândească, cu aşa nevastă lângă el?... Las' că venea ea, nunta!

Să mai reziste eroic vreo cinci minute... I se închideau ochii de somn; dar la sărutul de noapte bună nu va renunţa nici mort!

Căscă cu poftă iar mama lui începu să râdă:

- Ete, că l-a luat şi pe el somnul!
- L-a luat, că a fost la chioşc azi! Auzi? Mai are vreun rost să mă iau de tine?

Poftim? La ce se referea tăticul lui?... Aa! Începu să râdă:

- Ştii cum e ea: nu-i place să roşească de faţă cu voi! Am lăsat-o pe dimineaţă!
- Păi vezi, să pui ceasul să sune! Să nu-mi văd nora îmbufnată, că-ţi rup urechile!

Negă şi se ridică:

- Mă duc şi
- Auzi? Ia vino tu încoa!

OK! Se apropie de tatăl lui şi fu întrebat la ureche:

- N-ar fi mai bine să-i spui s-o sune pe maică-sa, să-i zică "La mulţi ani"?
- De ce?
- Fiindcă-i maică-sa, mă! Dacă tu erai plecat de-acasă şi n-o sunai pe maică-ta, veneam după tine şi "te puneam mintenaş pe şine"!
- Cred că n-a vrut să se indispună. Ştii, am constatat că la relaţiile cu părinţii ei, ea e specialista. Îi cunoaşte, ştie când să-i sune şi

când nu. Şi de ce să stea îmbufnată de Revelion?

- ... Bine, măi Prâsleo! Dar ar fi fost bine să-i sune. Aşa le trece părinţilor, să ştii: din insistenţele copiilor. Da' de ce-i maică-sa aşa supărată pe ea?

Trase scaunul şi se aşeză:

- Păi ai ei au ţinut-o încuiată în casă, cu manualele, ca să dea la facultate. Ea s-a cunoscut cu un coleg de liceu, care i-a cerut mâna, dar n-a avut curaj să vorbească cu ai ei. Când el i-a dat inelul de logodnă, ea i-a spus maică-sii, care n-a fost de acord pentru că tipul era falit. După ce-a terminat a XII-a, el a plecat la Bucureşti, s-a angajat şofer şi a închiriat apartamentul; după care s-a dus s-o ia şi pe ea. Iar ea a zis că pleacă să ducă gunoiul - şi dusă a fost! Şi de-asta n-a mai vrut maică-sa s-o ierte.

- Păi să ştii că nici eu n-o iertam cu una, cu două!

- Când i-a sunat să le spună că se certase cu tipul, au chemat-o înapoi ca să-i rupă picioarele. Nu s-a dus, că nu-i fraieră. Avea serviciu mişto şi tot confortul. Iar matahala se grăbise să ia locul braşoveanului ăluia. Iar când au auzit de nunta cu matahala, au renegat-o de tot.

Tatăl lui mesteca încruntat o felie de şuncă... Mama lui se aşeză în faţa lui, zâmbind:

- ... Apoi să mă ierţi, Ioane, dar ştii vorba ta: la nunţi, botezuri şi înmormântări n-are voie să lipsească nimeni! Dacă i-au făcut ei aşa nefăcută, foarte bine le face că nu-i sună! Ce să le ureze? Adică ce să-i ureze ei? Ce ţi-au urat ţie, când i-ai sunat ca să le spui să vă cunoaşteţi?

- Florentine, eu ştiu o treabă. Copilul va fi supărat atunci când e certat cu părinţii. Spune-i Anei că ar fi bine să le scrie. Dacă la telefon nu se poate înţelege cu ei, să le scrie o scrisoare lungă, să le povestească totul şi să le dea numărul de telefon şi adresa de-aici. Or să citească tot, or să discute între ei şi-or să se împace cu ea.

- Ioane, iartă-mă că mă bag; dar mie fata asta îmi pare tare fericită că nu e şi maică-sa prin preajmă! Dacă i-ar fi fost dor de ei, aş fi observat. I-ar fi spus Mireluţei - că ele două se au foarte bine şi şuşotesc în fiecare dimineaţă de una şi de alta! Iar Mireluţa mi-ar fi spus! Măi Ioane, hai s-o lăsăm aşa cum vrea ea! La urma urmei, tu ce vrei? Să-i împaci cu de-a sila?

- Vreau să-i văd părinţii la masă, la nuntă!

- Las' că tocmesc eu o familie frumoasă, să dea bine pe bandă - şi-o să ai nişte cuscri care să mai şi zâmbească! Tu te-ai gândit că poate Ana le-a zis deja că suntem florari?

Scutură scurt capul şi-şi contrazise ferm mama:

- Nu le-a spus.

- Tu de unde ştii? Poate i-a sunat de la serviciu, tocmai ca să n-o auzi tu! Sau i-a sunat chiar de-aici, când Mirela era ocupată cu George!

- Dacă-i suna, îmi spunea. Ana nu-mi ascunde nici ce-a mâncat la serviciu; darămite aşa o veste!

- Măi Lăcrămioaro, ideea cu tocmitul unei familii chiar nu merge! Dacă părinţii Anei ne-or călca vreodată pragul, să vezi ce iese!

- Ştiu ce iese şi-am zis şi eu aşa, la plesneală! Ca să văd ce mutră faci!

Tatăl lui începu să râdă şi-şi ciupi soţia de braţ:

- Ete cum îmi căşună!

- Ce-ţi căşună? Vrei să-mi căşune şi mie acuşi?

Se ridică şi mama lui; el unul se grăbi spre uşa propriei camere:

- Noapte bună.

- Treci încoace!

Evident, nu-l mai auzeau; dar nici nu mai conta asta. Părinţii lui tocmai petreceau "momentul de nebunie al lunii". Cam o dată pe lună, lăsau deoparte regula cu sobrietatea şi se alergau prin casă în văzul tuturor, gâdilându-se şi ciupindu-se şi aruncând în glumă cu miez de pâine unul în celălalt! Intră şi se grăbi să deschidă geamul şi să ia crenguţa. Bătu de câteva ori...

Ana adormise. O văzuse căscând, ştia că era obosită... Să se odihnească şi el puţin: de dimineaţă, mai avea jumătate de oră de petrecut în beci!

Ana-Maria

Mm, ce bine dormise! Oare cât era ceasul? La cât de odihnită se simţea, presupunea că prânzul trecuse demult!

Dădu să se ridice, dar se opri... şi începu să râdă. Lângă ea, pe pernă, un buchet de garofiţe. Toate însă miroseau puternic - şi era tentată să creadă că descoperise de unde venea parfumul lui Florentin! Ridică buchetul...

Şi sări în picioare, şoptind speriată:

- Aoleu, dacă te găsesc aici?

Florentin stătea comod, tolănit în fotoliu, şi zâmbea privind-o lung. Acum el se ridică şi se grăbi s-o strângă în braţe... Deci venise "cu permisiune"; acum era şi ea mai liniştită! Îl strângea şi ea în braţe, simţea mirosul garofiţelor...

- Regret din tot sufletul că nu suntem căsătoriţi, că nu am încă voie să mă iau de toată lumea... Dar să ştii că nimeni, niciodată nu şi-a permis să râdă de tine. Pentru că tata are şi dreptul, şi forţa decizională necesară să-i mute gura la spate şi să-i "penalizeze" pe toţi ceilalţi. Şi să-ţi ia apărarea.

Da, ştia asta. Nu era însă momentul s-o afle şi el, nu? Doar se certaseră pe tema asta!

- Hai să stăm jos şi să-ţi povestesc cum o să fim priviţi după nuntă...

Aa, discuţia despre statut? OK! Se aşeză şi zâmbi:

- Nu e cazul să-mi povesteşti nimic. Am discutat cu o persoană foarte bine informată şi acum ştiu totul. Şi despre statut, şi despre coşurile cu rufe, despre *marimé*, despre *diklo*, despre duş şi baie, despre *rom baro*, despre şerveţele şi batiste, despre şedinţele de la cină, despre motivul pentru care acceptarea mea aici este atât de importantă...

Evident, era uimit! Dar nu-l putea priva de plăcerea de-a pune el acea întrebare! Tăcea deci...

- ... Cu cine-ai vorbit?

- Cu o femeie în vârstă, foarte vorbăreaţă, care mi-a spus cam tot ce era de spus. Mai mult însă să nu mă-ntrebi, că n-ai să afli: e secret!

Îi fură un sărut şi se ridică. Na, că trebuia să pună apă în glastră! Şi nu putea să se schimbe cu el de faţă... dacă nu voia să fie amândoi azvârliţi în stradă pentru aşa ruşine!

Ochii negri o priveau lung... Dintr-un salt, Florentin o strânse în braţe şi-i mârâi la ureche:

- Lasă florile pe masă, dacă nu vrei să se rupă...

Se grăbi să se conformeze; fu luată "pe sus", dusă în colţul dintre perete şi şifonier - adică în locul pe care orice "musafir nepoftit" l-ar fi văzut ultimul - şi simţi că i se taie răsuflarea! Doamne, chiar avea de gând "să treacă la fapte"?

... Ea avea de gând "să treacă la fapte"?

... Ea, da. El însă nu se grăbea să treacă la următorul nasture al cămăşii de noapte. Nici nu prea avea de ce s-o facă: desfăcuse doi, şi era de-ajuns...

Roşi violent şi se grăbi să-l împingă: al naibii el gând! Al naibii el obicei prost cu roşeala! Florentin îi prinse capul în palme:

- Ne căsătorim mâine?

- Nu cred că e deschis...

Fu privită câteva secunde bune... De ce-o privea aşa? Nu ştia deja că roşise toată ca o roşie roşie? Florentin îi fură un sărut:

- Am fugit: nu cred că vrei să intre şi să vadă nasturii...

Aoleu, nasturii! Ea se grăbea să-i închidă, el se grăbea să iasă! Era sigură că graba lui nu se datora doar discreţiei, cât tentaţiei de-a desface toţi nasturii, de-a încuia uşa, de-a risca "expulzarea" prin geam...

Şi dacă totuşi era deschis mâine?

Bufni în râs şi se grăbi să se schimbe: ar fi trebuit să dea un telefon, să fie siguri! Şi-aşa, dacă era deschis mâine, parcă-şi amintea că dosarul se depunea cu o săptămână înainte de data programată a nunţii!

Ah, bine că-şi amintise! Luni la prima oră, să meargă amândoi să vadă dacă nu cumva mai inventaseră guvernanţii o hârtie absolut ne-

cesară la dosarul pentru căsătorie! Şi poate-l şi depuneau... dacă se gândiseră guvernanţii să scoată regula aia stupidă cu săptămâna!

Ieşi, cu glastra în mână.

- Neaţa, Anuţo.
- Bună dimineaţa.

Soacra ei se grăbi s-o sărute pe obraz!

- Ce mai faci tu? Cum ai dormit?
- Perfect! Chiar mă întreb dacă e ora zece sau trei!
- E zece fără cinci. Nu eşti obosită?
- Nu; chiar deloc.
- Sper că nu te-apuci de citit!

Începu să râdă:

- Exclus! Pun florile şi vin la bucătărie.
- Hai, că e cafeluţa caldă!

Aa, era cafeluţa caldă! Adică Ioana nu era prin zonă! Pricepuse...

6 ianuarie 2003 - luni

Ana-Maria

Bun! Acum să intre în chioşc şi să-i spună planul ei! Deschise uşa:

- Bună dimineaţa.
- Neaţa. Atât de devreme?

Ridică mirată sprâncenele; soacra ei scotea freziile cu o viteză incredibilă şi mai şi turuia:

- Azi te duci la serviciu, nu? Ai rămas în urmă cu treaba?
- Nu; m-am gândit să merg cu Florentin la Sfatul Popular, să mai vedem o dată lista ca să nu uităm vreo hârtie.
- Aha! Păi hai, că termin buchetul ăsta şi vin şi eu!

Florentin se grăbi să refuze:

- Şi-o laşi pe Ileana singură? N-are rost.
- Atunci rămâi tu aici şi merg eu cu Ana.
- Atunci rămâi tu aici şi merg eu cu Ana!

Femeia se încruntă scurt:

- Bine, maică: duceţi-vă voi.

Ah, ce prostie! O supărase cu tonul acela certăreţ! La urma urmei, să vină şi ea! Sau să vină numai ea - doar să n-o vadă supărată! Florentin îşi luă geaca şi-o împinse spre uşă: gata, plecaseră.

- Ai supărat-o.
- Îi trece.
- Nu-i bine aşa, să ştii.
- Unele lucruri le face ea; alte lucruri le fac eu. Ăsta-i lucrul pe care-l fac eu; sau vrei să spună ea "Da" când o fi să fie?

Negă grăbită, râzând...

- Păi vezi? Las' că-i trece! Tu nu întârzii la serviciu?
- Dacă ne grăbim puţin, nu. Oricum, şeful e pe undeva prin Austria săptămâna asta. Iar bătrânelul meu m-a anunţat înainte de sărbători că el nu vine luni, fiindcă ar veni degeaba.
- Păi nu începeţi treaba?
- Ba da; dar oamenii sunt încă sub aburii sărbătorilor, aşa că vor munci de se vor speti... la nişte prăjituri, la toba rămasă de la sărbători, la butelcuţa cu vin... Ce vrei, să se oţeţească vinu-n damigeană? Trebuie să-l termine!

Râdeau amândoi; ea nu putea uita chipul încruntat al soacrei ei, iar asta o indispunea... Florentin se opri; se opri şi ea şi-l privi mirată... Aa, asta era! Îl luă uşor în braţe şi-l sărută: sărutul de "bună dimineaţa"! Şi imediat cum îşi reluară drumul, reluă şi el discuţia:

- Şi cum ziceai că o cheamă pe femeia aia bătrână şi vorbăreaţă?
- O cheamă "vecina Ninei".
- Iar în buletin îi zice...
- Îi zice numai de bine. Ţi-am spus să nu mă-ntrebi, că n-ai să afli!
- Şi ce ţi-a spus?
- Tot ce era de spus!
- Adică?!
- Adică mi-a spus ce se întâmplă în cea mai înverşunată familie, ca să ştiu tot şi să aplic cât e de aplicat.
- Şi despre ce ţi-a spus? Despre nuntă?
- Nuu, n-avea rost: despre nuntă am vorbit cu Roberto.
- Zău? Când?

Şi uite ce frumos deviase subiectul de la "secretul ţaţa Dida" la discuţia despre nuntă! Ia să continue ea repejor, să nu fugă tema de discuţie înapoi la bătrâna vorbăreaţă!

Florentin

Intră în chioşc, zâmbind:

- Gata, am venit!

- Văd.

Evident, era tot supărată! Dar o împăca el mintenaş! Se grăbi s-o sărute pe obraz, iar mama lui "explodă":

- Bine, maică, da' de ce-ai ţipat aşa?

- Da' n-am ţipat!

- Văd eu că ţi-e dor de nişte pălmi!

- Ba să vezi că am şi eu 20 de ani şi mâine-poimâine mă-nsor! Cât o să mai vrei să mergi cu mine de mână?

- Ete, până spui "Da"! Ai ceva împotrivă?

- Acum, după ce m-am dus singur cu ea, nu. O să mai am câte ceva împotrivă cât de curând, că o să mai avem ceva drumuri de făcut...

Încasă palma după ceafă cu zâmbetul pe buze - mai mult îi ciufulise părul!

- Ia zi: care-i treaba? Vă mai trebuiesc acte?

- Nu; doar analizele, pe care le facem atunci. Iar dosarul se depune cu o săptămână înainte de ziua cununiei civile: nici mai devreme, nici mai târziu. Aşa că să vedem când vorbesc cu tata, să stabilească ziua când

- Cum, Prâsleo - nu vrei s-o stabileşti tu?

- De ce? Ca să mă contraziceţi voi? Mai bine o stabiliţi voi de la început şi gata!

De data asta se feri din faţa palmei, pentru că mama lui râdea:

- Io-te la el, prinse voce!

- Apropo de dată: ai vorbit ceva cu tata?

- Mă, taică-tu se întreabă când naşte Ioana; că ar fi anapoda să fugim toţi de la nuntă la maternitate, nu? Aşa că eu mă duc poimâine cu ea la doctoriţă, s-o consulte şi să stabilească când naşte. Deci, nu ştiu: ori la începutul lui februarie, ori la sfârşit. Cred că pe-asta o să vă pună s-o stabiliţi voi.

Aha!

- Şi tu cum zici că e mai bine?

- Da' ce-s eu, nevastă-ta? Vorbeşte cu Ana, întreab-o pe ea! Ete la el, vrea acum să-i fac eu toată treaba!

Ileana râdea cu lacrimi, el zâmbea, mama lui cică aranja fundele... Deci la începutul lui februarie! Perfect! Să consulte calendarul, cu prima ocazie când nu-l vedea surioara lui mai mică, să nu ajungă subiect de amuzament!

Ana-Maria

Apăsă soneria, zâmbind: probabil că Florentin fusese deja descusut, aşa că ştiau tot ce trebuiau să ştie despre depunerea dosarului. Se întreba acum dacă dna Manolache va insista să meargă cu ei, să-i ajute eventual să care sacoşa cu acte! Uşa se deschise larg:

- Bună, Ana.

- Bună seara.

Dl Manolache? Probabil se nimerise să treacă chiar atunci pe lângă uşă! Deşi se îndoia că va scăpa de discuţia despre nuntă! Intră, iar el se grăbi să întrebe:

- Cum a fost la serviciu?

- Plictisitor, fără şefi. Ne-am distrat de minune! Avem şi un radio...

Bătrânul râdea; râdea şi ea...

- Ai treabă acum?

- Nu; de ce?

- Mă gândeam să stăm puţin de vorbă.

- Sigur!

Intră în camera ei cu intenţia vădită de a se schimba şi-a merge apoi la discuţie! Numai că dl Manolache intră şi el şi închise uşa. Problema părea deci mult prea importantă ca să mai suporte o amânare de cinci minute; aşa că se aşeză şi-l privi atentă, serioasă. Bătrânul se aşeză pe canapea, în faţa ei:

- Cred că ai înţeles până acum că ne place de tine. Ştim, te-am observat şi ştim acum că vei fi o noră bună. Ştim că Florentin ţine foarte mult la tine... Să nu uităm însă că trebuie să ai grijă de sănătatea ta.

Aha! Chiar se întrebase unde voia să ajungă cu discuţia aceea! Evident, la mica ei "plimbare" prin Serbia ţintea socrul ei! Se apropia data nunţii iar ea - presupuneau ei - nu se gândise să-şi verifice sănătatea! Privea lung chipul preocupat şi se întreba peste câţi ani vor înţelege că avea şi ea o minte, că gândea, că îl iubea pe Florentin îndeajuns de mult ca să aibă grijă ca el să nu păţească nimic... O să-l lase să spună ceea ce voia să spună; după care îi va demonstra încă o dată că "o ducea mintea".

- ... N-am vorbit cu Florentin despre luna ta de absenţă. Am înţeles însă că ţi s-au întâmplat multe lucruri rele... Şi cred că ar fi mai bine să afli cu siguranţă ce s-a întâmplat. Înainte de nuntă.

OK! Îl auzise spunând ceea ce voise să spună! Dl Manolache îşi căutase mult cuvintele; ceea ce-i arăta cât de importantă era ea pentru socrul ei. Da, era nora favorită; ei îi vorbea foarte frumos, se purta foarte frumos cu ea, încerca s-o ajute să se simtă "ca acasă" permiţându-i lui Florentin să păşească uneori pe de lături... Tocmai el, şeful familiei! Aşa că...

Aşa că se ridică şi încuie uşa. Şopti apoi, evitându-i privirea:

- Am fost la un cabinet particular şi m-am asigurat că sunt sănătoasă tun. Şi vreau să vă spun un secret... M-am programat pentru o himenoplastie.

Şi cum bărbatul din faţa ei nu părea să cunoască acel termen medical, îl lămuri:

- O intervenţie chirurgicală simplă, de câteva minute. Aşa că, la nuntă, soţia dvs va juca cearceaful "pe bune".

Socrul ei o privea lung, cu ochi tâmpi; scoase rezultatul analizelor, programarea şi i le întinse:

- Onoarea lui Florentin va rămâne neatinsă.

Abia acum dl Manolache îi înţelesese cuvintele! Acum se grăbise să-i ia hârtiile din mâini! Era foarte atent la analize; ea aştepta reacţia la vederea programării, pentru că aceea era adevărata surpriză - nu faptul că-şi făcuse deja un control medical! Pe chipul lui se instala încet un zâmbet mulţumit, mândru...

- ... Iar Florentin ştie de planul tău?

- Nu.

- Atunci ăsta o să fie secretul nostru: al tău şi-al meu.

I se întinseră hârtiile:

- Florentin e băiatul la care ţin cel mai mult şi pe care vreau să-l văd musai fericit. Şi să ştii că sunt fericit să constat că şi tu vei avea grijă ca Florentin să fie fericit şi liniştit alături de tine.

Aoleu! Roşi violent, iar socrul ei se ridică:

- Deci rămâne secretul nostru.

- Strict secret.

Bărbatul ieşi; aproape imediat, auzi ciocănitul crenguţei în geam! Închise uşa, zâmbind, şi deschise geamul. Ei bine? Ce se întâmplase de era atât de panicat? La vederea zâmbetului ei, Florentin începu să râdă:

- Să deduc că discuţia cu tata a mers repede şi bine?

- Da, poţi să deduci asta.

- Şi nu m-aş înşela, nu?

- Nu.

- Sigur?

- Sigur.

- Nu cred.

De ce? Ce se întâmplase? Îl văzu sărind geamul; numai că Florentin nu se rezumă la a o săruta peste pervaz. Aşa că fu împinsă uşor în spate... şi se pomeni cu el în cameră!

- Ai înnebunit? Dacă vine cineva?

- Dacă vine cineva, va fi vai de noi!

Evident! Iar lui nici că-i păsa de asta!

În acele momente, avea impresia că Florentin se grăbea. Rău! Că voia să treacă peste toate interdicţiile şi să facă dragoste înainte de nuntă. Îl înţelegea; de când nu mai aveau apartamentul pentru discuţii cu lumina stinsă, nu se mai încumetase s-o întrebe cât din Novi Sad îşi mai amintea. Şi se temea probabil să n-o audă ţipând în noaptea nunţii, în toiul petrecerii. Voia poate să se asigure că totul era în

regulă... Sau, pur şi simplu, nu mai avea răbdare!

Adevărul era că şi răbdarea ei era pe sfârşite. Novi Sad-ul rămăsese în urmă - îl zărea rareori prin ceaţă... Iar Florentin mirosea a garoafe "de expoziţie" şi-o strângea în braţe cu atâta pasiune, că...

Nu. Nu voia să se întâmple înaintea nunţii! În orice caz, nu acum! Poate la noapte, pe la 1, iniţiativa lui ar fi avut ceva şanse de succes; acum însă, nu! Îşi auzea socrii şi cumnatele trecând pe hol, vorbind despre flori şi roşii-n salată, uşa era neîncuiată, el era în camera ei "din proprie iniţiativă"...

Mai bine nu. Îi dădu drumul din îmbrăţişare; el o strânse însă mai tare, şoptind:

- Mi-e dor de tine!

- Şi mie mi-e dor de tine. Dar mai bine aşteptăm până după

Ciocănitul în uşă o făcu să tresară! Deschise imediat ochii: cine era?

Florentin îi fură un sărut şi se aruncă la propriu pe fereastră! Închise uşor geamul iar ciocănitul se repetă:

- Anuţa, eşti înăuntru?

Aa, soacra ei!

- Da; intraţi!

Uşa se deschise larg:

- Nu m-ai auzit când am bătut?

- ... Aţi bătut de mai multe ori?

- De două ori.

- Mă iertaţi, dar eram concentrată la hârtiile astea de la serviciu...

Şi uite-aşa improvizase ceva simpatic ca să ascundă analizele!

- Nu-i nimic. Uite, ţi-am luat ceva! Îţi place?

Puţintică răbdare! Întâi să vadă ce era!... Aa, o fustă! Superbă! Dreaptă însă! Nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse până acum! Cum, adică "avea voie"?

- Îţi place?

- Sigur că-mi place! E superbă! Dar...

Ei bine? Era OK? Soacra ei o privea cu ochi veseli şi se făcea că nu înţelege... Prea bine! O să-i facă plăcerea! Întrebă cu subînţeles:

- Adică "se aprobă"?

Femeia începu să râdă şi-o strânse scurt în braţe:

- Sigur că "se aprobă"! Altfel nu ţi-o mai luam?!

- Sărut mâna!

- S-o porţi sănătoasă! Mă duc să termin cina!

- Vin şi eu imediat.

- Stai liniştită, că am pus-o pe Ileana la treabă şi-a "bărbierit" ea cartofii. Vezi, că Florentin face ture pe-aici; cred că vrea să discute ceva cu tine.

Aprobă şi rămase din nou singură... Alergă la geam: Doamne, doar nu-şi scrântise vreun picior în saltul ăla!

- Ei bine? Ce-a vrut?

- Mi-a cumpărat o fustă. Lungă şi dreaptă.

- ... Serios? Mama?

- Da.

- ... Eşti sigură că mama?

- Da... De fapt, cred că încearcă să-mi atragă atenţia asupra pantalonilor cu care plec la serviciu.

- Probabil! Şi altceva ce-a mai spus?

- Că faci ture pe-aici, aşa că probabil vrei să discuţi cu mine. Şi că Ileana a "bărbierit" deja cartofii, aşa că putem să discutăm...

- OK! Descuie uşa, că sosesc!

Bine! Închise geamul şi deschise uşa; Florentin intră şi dădu s-o strângă din nou în braţe. Numai că de data asta nu mai risca; aşa că se aşeză pe fotoliu, iar el nu protestă:

- Cred că încearcă şi ei să te ajute un pic la treaba asta cu integrarea în familie. Văd şi ei câte eforturi faci, văd că încerci să adopţi regulile şi tradiţiile noastre, ştiu că înveţi romanes...

- Şi încearcă să mă ajute.

- Fiindcă nu s-a scris încă un manual de comportament rrom.

Corect! Florentin o privea lung, zâmbind... Sări în picioare - la naiba! Să-i prindă! Ce, o îmbrăţişare era chiar aşa un mare păcat?

Ioan

Uşa se închise încet, melancolic poate... Se grăbi s-o întrebe:

- Cum a fost fusta?

- Perfectă. I-a plăcut. Nu ştiu însă dacă a înţeles aluzia.

- O să te convingi mâine seară. Adică dimineaţa, dacă mai trece şi azi pe la chioşc.

Nevasta lui se aşeză lângă el:

- Ai stabilit data nunţii?

- Când mergi cu Ioana la doctoriţă?

- Mâine.

- Şi-atunci de ce-mi pui întrebarea asta azi?

- Aşa... că poate ai uitat să m-anunţi şi pe mine!

Începu să râdă:

- Stai liniştită: tu afli prima ziua în care vei fi iar soacră mare!

- Azi, când am intrat în camera ei, am avut impresia că a aerisit.

Serios?

- O fi aerisit fata!

- După ce-am aerisit eu la patru?

- Poate a avut nevoie de mai mult aer?

Pricepea azi, sau o lăsa pe mâine?

- ... Aa, deci de-aia făcea el paşi nervoşi prin hol!

- Ai văzut? Iar tu, indiscretă, i-ai întrerupt chiar când nu trebuia!

- Păi dacă-mi face Florentin aşa o chestie, stricăm prietenia! Să discuţi cu el!

- Nu am de ce s-o fac. Ştie ce păţeşte dacă-mi calcă cuvântul şi-l prind, aşa că nu riscă să-l calce. Şi chiar dacă ar risca - l-ar tempera ea, care chiar nu-mi calcă cuvântul nici cu pistolul la cap! Lasă-i în pace.

- Cum să-i las în pace? Dacă sare nebunul geamul într-o noapte?

- Nu-l sare - că vrea neapărat să se însoare cu ea!

- O vrea; dar tentaţia-i mare şi foarte aproape de el!

- Iar eu am urechi bune. Încerci să-mi spui ceva?

- Te rog să discuţi cu el!

- Pricepe că n-am s-o fac! Tu nu-i vezi că nu schimbă o vorbă de faţă cu noi? Lasă-i să vorbească şi ei măcar cinci minute pe zi! Îţi place să-i ştii plecaţi brambura la plimbare pe frigul ăsta?

Ei bine? Îi lăsa în pace sau nu? Decise să completeze:

- ... Dacă s-ar întâmpla ceva, Ana n-ar mai avea curaj să iasă vreodată din camera ei. Ca să nu dea ochii cu noi. Nu se-ntâmplă nimic; stau şi ei de vorbă, se pupă ca doi logodnici ce sunt şi gata!

- ... Bine, Ioane! Pe răspunderea ta!

- Pe răspunderea mea! Iar dacă o să te duci acum special să baţi la uşă ca să-ţi fugă băiatul pe fereastră, chiar ne certăm!

- Nu mă duc!

- Biinee!

Gata, o convinsese! Acum simţea o mâncărime teribilă pe limbă. Ar fi vrut să-i spună că el şi Ana aveau un secret; ca s-o vadă perpelindu-se până la nuntă! Numai că i-ar fi pus-o Anei în cap; aşa că se abţinea, imaginându-şi expresia de uimire pe care-o va vedea pe chipul nevestei lui în noaptea nunţii.

Deci Ana îşi făcuse deja analizele... Se şi programase să se opereze, să redevină domnişoară...

Nu era obişnuit cu asemenea noră. Categoric, Ana era mult mai isteaţă decât Mirela şi Ioana la un loc; iar el uita deseori asta. Ea însă nu părea să se supere; se necăjea pe moment, dar în cinci minute îi trecea.

Până la urmă, se părea că Florentin ştiuse ce ştiuse când încasase bătăile alea crunte fără măcar să crâcnească, doar ca să se ducă s-o salveze din Serbia! Şi ştiuse ce ştiuse atunci când, în ziua aceea, răspunsese fără să clipească "Eu unul abia aştept să-mi petrec toată viaţa cu ea!" Îl şocase siguranţa cu care spusese acele cuvinte, fraza i se întipărise în minte iar acum înţelegea...

Nu era vorba despre recunoştinţă. Ana nu se căsătorea cu Florentin doar ca să-i mulţumească pentru că o adusese înapoi, în Bucureşti. Nu-l lua nici "din interes" - că ar fi renunţat la serviciu şi-ar fi stat acasă, să facă oale cu mâncare şi să-şi croiască milioane de fuste din

kilometri de material cumpărat de logodnicul ei! Ana se îndrăgostise de Florentin; Florentin era îndrăgostit de Ana. Iar el, socrul ei, uita mereu că viitoarea lui noră era isteaţă şi descurcăreaţă, timidă şi foarte bine-crescută. Imediat după nuntă, îşi va petrece mai mult timp la discuţii cu ea. Trebuia să se obişnuiască să aibă încredere în capacitatea ei de-a lua decizii şi de a gândi situaţiile - pentru că, după nuntă, s-ar fi făcut de râs dacă ar fi continuat "s-o verifice" aşa.

8 ianuarie 2003 - miercuri

Ana-Maria

Doamne, i se făcuse frică! Se învoise de la servici, plecase cu jumătate de oră mai devreme şi-acum, în sala de aşteptare, îi era frică!

Dar va trece peste asta. Nu-i fusese ei frică de glonte, promisiunea transplantului şi ameninţarea Dunării - şi-i era frică de câteva împunsături, sub anestezie? Tocmai pentru ca onoarea lui Florentin...

Zâmbi şi se ridică: ia să se uite ea la fotografiile bebeluşilor de pe panou! Erau câţiva foarte simpatici şi vreo doi numai buni de făcut reclamă la primii dinţişori!

Ioan

Marcel îi povestea cum decursese ziua de vânzare. El venise mai devreme; Ioana era singură acasă, călca. Pe el unul nu-l interesa povestea aceea; el altceva voia să afle. Lăcrămioara fusese azi cu Ioana la spital, la control. Şi se întreba cât îl mai lăsa nevestica lui să fiarbă! Când ştia că îi plăcea să ştie totul de la început şi-apoi să pară neinformat?

- Ioane, hai să probezi cămaşa aia de ţi-am luat-o alaltăieri.

În sfârşit! Intră în dormitor iar Lăcrămioara închise uşa:

- Cel mai târziu pe 10 februarie.

- ... Adică?

- Adică pleacă doctoriţa în concediu pe 12, aşa că dacă nu naşte de la sine până-n 10, se internează şi-i provoacă naşterea.

Se încruntă scurt: ce nemernică! Cum naiba o găsiseră pe doctoriţa aia?... Dar probabil că aşa procedau toţi medicii; decât să cedeze "caşcavalul" unui coleg de breaslă, chinuiau gravidele şi bebeluşii! Nevasta lui ieşi, râzând:

- Haai, nu te mai admira atâta, că-ţi stă foarte bine! Eşti sexy!

Bufni în râs: evident, îi observase supărarea şi spusese exact ceea ce trebuise să spună ca să-l facă să râdă şi să-şi destindă chipul!

Se apropie de calendar: 10 februarie pica într-o luni. Nunta n-o puteau face decât ori pe 31 ianuarie, ori începând cu 21 februarie. Ioana trebuia protejată de munca titanică necesară la pregătirea nunţii... indiferent că era gravidă sau lăuză. Se întreba acum când să organizeze... Erau deja în 8, iar din cauza primăriei nunta se putea face începând cu 17. Dar voiau oare copiii să se căsătorească atât de repede? N-aveau şi ei calculele lor?

Copiii?... Ei abia aşteptau să scape de partea aia cu săritul geamului! Nu s-or căsători ei chiar în 17 ianuarie; dar putea spune că 24 era o dată aproape sigură.

Ieşi şi închise uşa: ia să-l pună pe Marcel să mai povestească o dată cum mersese vânzarea! Că nu pricepuse nimic din turuiala de până acum!

Ana-Maria

Doamne, ce i-ar mai fi spus! Chiar acum, la cină, i-ar fi şoptit la ureche! Ca să-l vadă înlemnind, cu furculiţa în drum spre gură! Dar nu voia să strice surpriza; mai mult, nu simţea nevoia să-i anunţe pe toţi că tocmai redevenise domnişoară! Aşa că tăcea şi bea apă rece: ca să-i treacă nerăbdarea!

- Ia zi, Ioano: ai mai fost şi tu pe la doctoriţa aia? Când naşti?

Chiar! Când năştea Ioana? Se obişnuise cu ea aşa, gravidă, şi parcă şi uitase de "marele eveniment"!

- Am fost chiar azi. Zice că la începutul lui februarie, cel mai

târziu pe 12. Că după aia pleacă ea în concediu.

Aoleu! Chiar trebuise să spună şi partea aia cu concediul? Dl Manolache se încruntă:

- Ce-a ajuns respectul în ziua de azi! Dacă mamele nasc în funcţie de concediile medicilor...

- Şi unii mai şi cer bani aşa, de la obraz!

Soacra ei avea dreptate; ea una era super-fericită cu aşa un medic!

- Păi atunci uite cum stau lucrurile... Dacă Ioana naşte pe 12 februarie, trebuie fie să amânăm nunta, fie s-o grăbim. Voi cum vreţi? Faceţi nunta în ianuarie? Sau la sfârşitul lui februarie, adică mai mult în martie? Dacă o faceţi în ianuarie, poate să vină şi Ioana; după ce naşte, 40 de zile înseamnă... cam pe 28-29 martie.

Florentin întoarse capul spre ea; îi văzu ochii veseli, nerăbdători... Şi zâmbi şi ea; iar el anunţă, ţanţoş ca un cocoş:

- Atunci o facem în ianuarie.

- Bine. Cât ianuarie?

Un calendar! Un regat pentru un calendar! Florentin scoase portactul şi puse calendarul "la mijloc". Priveau amândoi cifrele... Păi, evident, n-o vor face pe 17! Aşa că arătă cifra 31: să aibă şi ei timp să termine pregătirile, să ia mâncarea, băutura... Mâna lui Florentin îi prinse încheietura mâinii şi-o împinse un pic în sus. Se grăbea?...

La urma urmei, Ioana putea să nască natural, înainte de 12! Că doar acuşi-acuşi intra în luna a noua, nu? Deci 24 era o dată mai realistă: să nu fugă cu toată nunta la maternitate! Aprobă cu capul iar logodnicul ei făcu anunţul cu voce tare:

- 24 ianuarie.

- Ana, tu ce zici? Că văd că fi-miu e zorit nevoie-mare!

Ridică privirea spre el:

- E perfect pe 24. Am rezolvat şi problema aceea despre care v-am vorbit...

Bătrânul zâmbi cu subînţeles:

- Bine. Atunci 24 nu-i nici prea devreme, nici cam târziu. M-am gândit să vă năşească familia Moraru. Tu, Ana, nu-i ştii, dar Florentin le-a golit câţiva ani la rând cireşul din curte...

Bătrânul râdea, Florentin zâmbea fâstâcit... Eh - amintiri năstrušnice din copilărie!

- Sunt florari vestiţi, sunt foarte bogaţi şi, cel mai important, s-au oferit să vă năşească ei în clipa când au auzit că specialistul în escaladat cireşi se-nsoară...

Acum râdea şi ea! Îl vedea cu ochii minţii, pici ciufulit cocoţat în cireş...

- Ce ziceţi?

Aprobă iar cu capul.

- Bine. Când trebuie să depuneţi dosarul la Sfatul Popular?

- Pe... 20.

- Las asta în grija voastră. Eu o să caut un popă destul de nebun să vă căsătorească în ianuarie, vineri...

Deja se râdea în hohote! Aceea fusese, evident, fraza de încheiere! Şi tocmai constata cât de comodă era tradiţia care spunea că deciziile le rostea bărbatul, după consultarea cu femeia! Dacă ar fi trebuit să vorbească ea, în liniştea mormântală în care se derulase discuţia aia, ar fi roşit până-n vârful papucilor!

Florentin

Ah, Doamne, ce bine-i mergea! Se însura chiar luna asta! Chiar peste două săptămâni! Bestial!

Aoleu, se însura peste două săptămâni! Nu mai avea timp să găsească o nouă petrecere "ca la Gabriela"! Şi nici nu-şi permitea să tot sară geamul aşa, ştiind cât de curioşi erau vecinii de vizavi! Dacă vreunul îl vedea şi-l pâra, era vai de pielea lui! Cum să facă?

... Asta e! Trebuia să sară geamul - şi-o să-l sară! La 12 noaptea, la 2 - se descurca el cumva! Numai că Anei îi era frică de tatăl lui; deci, probabil că nu va reuşi s-o convingă. Nici nu voia să treacă peste dorinţa ei...

Mare problemă! Foarte mare! Trebuia să găsească urgent o rezolvare...

Ioan

Uşa se închise scurt iar nevasta lui întrebă, în şoaptă:

- Ce problemă a rezolvat Ana?

Hm! Zâmbi slab, ştiind că partea aceea nu era un secret:

- Mi-a spus luni că se duce să-şi facă analizele. Care vor fi gata până la nuntă.

- Şi dacă are nevoie de vreun tratament?

- O să urmeze tratamentul şi-or să amâne puţin noaptea nunţii.

- Adică nu joc cearceaful?

- Ba o să-l joci, calmează-te!

- Deci tot la degetele lui apelezi?

- Nu, o să-i pregătesc o cană cu vopsea de ouă!

Folosise un ton tăios, aşa că discuţia se sfârşise...

14 ianuarie 2003 - marţi

Ana-Maria

Era extrem de supărată! Dezamăgită chiar! Fusese anunţată că azi vor merge la cumpărături pentru nuntă, aşa că se învoise de la serviciu. Şi se plimbaseră, ea împreună cu soacra şi cumnatele, prin vreo 1001 magazine diverse. La cumpărături pentru nuntă. Adică nimicuri pentru nuntă, câte ceva pentru fiecare...

Şi n-o lăsaseră să-şi ia nimic! Mă rog - nu că n-o lăsaseră ele! Dar de fiecare dată când scosese un umeraş şi se uitase la un articol vestimentar, fie el cămaşă, rochie sau chiloţi, năvăliseră toate trei pe ea: ba că era prea colorată, ba că era prea uni! Ba că era prea strâmtă, ba că era prea largă! Ba nu se potriveau mâneci lungi, ba erau urâte mânecile scurte! Ba era incomodă la purtat, ba era prea lălâie şi o încurca la mişcări! Sigur, toate sfaturile se încheiau cu "Dar dacă-ţi place, ia-o!" Cum naiba să-i mai placă, după ce i se făcea "teoria urâtului"? I se acrea să se mai atingă de umeraşe, după atâta sporovăială! Dealtfel, după vreo trei ore de calvar, renunţase să se mai uite la haine; se rezumase la a căra două sacoşe şi la a ridica din umeri, resemnată şi dezamăgită.

Văzuse o rochie crem superbă! Dreaptă, lungă până-n pământ, ar fi fost perfectă pentru ceremonia de la Primărie. Dar nu fusese culoarea ideală - aşa că rochia era acum în magazin, ea mergea spre casă cu gândul la rochia crem...

Toate pregătirile de nuntă se întâmplau cam la fel cu pregătirile anterioare. Se discutase despre muzică, meniu, tort, biserică, lumânări, aranjamente - iar tot ceea ce spusese ea era fie prea sărăcăcios, fie prea opulent. Fie prea greu de gătit "la repezeală", fie prea complicat, fie nu arăta bine în farfurie... Toate acele discuţii se făceau la bucătărie, între soacra ei şi - prin rotaţie - Mirela, Luminiţa şi Ileana. Uneori, şi Ioana. Probabil că se doreau a fi informări mascate, nu discuţii! Oricum, la cină nu se mai discutaseră aspecte ale nunţii. Probabil că, într-adevăr, nu era nimic de negociat, iar ceea ce auzise ea în bucătărie erau informările ei. Probabil că acelaşi gen de discuţii se purtau şi la chioşc, pentru urechile lui Florentin. Iar el nu-i povestise nimic pentru că părinţii lui organizau nunta cap-coadă şi n-avea rost să se enerveze amândoi comentând decizii gata luate!

Acum ajunseseră acasă. Iar ea, la gândul revederii cu Florentin, a discuţiei care va urma, a momentului când el o va strânge uşor în braţe şi-i va asculta oful, simţea că i se umezeau ochii...

Intră în casă, îşi lăsă paltonul în cuier şi se grăbi spre camera ei. Deschise larg uşile şifonierului... Rafturile pline de teancuri înghesuite, strivite aproape, o făcură să zâmbească puţin: la ce-i mai trebuiau alte haine? N-avea o tonă jumate deja? N-o avea pe Nina şi talentul ei în ale croitoriei? La o adică, de ce se necăjise chiar atât de tare?

- Anuţo, nu vii la masă?
- Nu, sărut mâna; nu mi-e foame.

Pentru că, deşi avea tona aia de haine, nu putea să nu-şi arate nemulţumirea! Nu putea să nu riposteze! Cu toate eforturile ei, nu putea trece chiar peste toate obiceiurile lor şi tabieturile proprii! Şi nici nu-i prea era foame! Florentin era cu siguranţă la chioşc la Dorobanţi, cu Roberto...

Ioan

Cum adică, nu-i era foame? Şi cum adică, nevasta lui nu insista? Se grăbi să intre în bucătărie şi "să le expedieze" din priviri pe Mirela şi Luminiţa. Lăcrămioara intră; întrebă, pe un ton coborât:

- Ce i-aţi făcut?
- Absolut nimic.

Uşa se deschise iar Florentin se grăbi să intre:

- Unde-i Ana?
- În camera ei.
- Mirela mi-a spus că era supărată! Ce s-a întâmplat?

Se grăbea să-şi reia discuţia cu nevasta, aşa că arătă spre uşă:

- O să-ţi spună ea diseară; du-te în sufragerie.

Fiul lui îl privi preţ de-o secundă şi se grăbi să iasă. El reveni spre chipul suspect de calm al Lăcrămioarei:

- Atunci de ce avea mutra aia de sinucigaşă tristă?
- Ce mă-ntrebi pe mine?!

Îşi prinse soţia de braţ, mârâind:

- Spune tu; că dacă mă duc să-mi spună ea, se termină nasol!
- Ce vrei, dom'le?! Voia să-şi cumpere nişte porcării! Ce vină avem noi că ne-a întrebat? Trebuia să tăcem?

Deci Ana voise să-şi cumpere ceva, le întrebase şi pe ele iar ele... Daa, ele erau maestre în a tăia cheful oricui de-a cumpăra ceva ce nu era pe gustul lor! Porni spre uşă:

- Mâine merg cu voi la cumpărături. Şi să te ferească Cel de Sus să nu-ţi mai aminteşti ce-a vrut să-şi cumpere!

Ieşi şi se aşeză la masa din sufragerie. Copiii lui presimţeau furtuna; stăteau frumos pe scaune, ca preşcolarii temători în apropierea corecţiei, şi nu spuneau nimic! Fiicele lui aranjau masa cu viteza fulgerului... Roberto fusese probabil informat, pentru că tăcea şi "cocea" ceva...

Bun; şi-acum s-o cheme şi pe Ana la masă! Se ridică şi se apropie de uşa ei.

Ana-Maria

Paşii se apropiară; vocea socrului ei rosti, cu un calm desăvârşit:

- Ana, te rog frumos să vii la masă.

Aa, păi invitaţia asta nu putea s-o refuze! Mai ales că, dacă cinau acum, însemna că se întorsese Florentin! Paşii se îndepărtau; se grăbi să deschidă uşa şi să-l urmeze.

Se simţea privită; ea una privea covorul. Se întreba acum în ce măsură soacra ei îi va atrage atenţia că plimbarea era plimbare iar cina era cină! Se aştepta acum la o reacţie dură, după ce îşi arătase supărarea şi-i refuzase invitaţia la cină. Dar se va descurca ea cumva!

Se apropie de scaunul ei; mai avea de făcut doar doi paşi, când auzi mormăitul lui Roberto, în romanes:

- Hop şi prinţesa, cu figurile de rigoare!

Îl văzu pe Florentin ridicând imediat capul; în clipa imediat următoare, logodnicul ei lăsă furculiţa jos - şi îi lăsă impresia că era foarte hotărât să se arunce peste masă, cu mâna întinsă spre gâtul fratelui mai mare! Şi cum nu era momentul unei încăierări pentru o prostioară de-a ei, decise să-i răspundă ea lui Roberto - tot în romanes:

- Nu eu m-am făcut prinţesă; voi mă ţineţi ca pe-un bibelou fără voinţă, voce şi opţiune.

Se aşeză pe scaun şi păru foarte atentă la şerveţel... De ce să fie atentă la şerveţel? Nu-i spusese ei ţaţa Dida cum să trateze problemele cu fraţii lui Florentin? Ridică privirea veselă spre Roberto şi acum zâmbi în română:

- Uitasei, nu? Nu-i nimic; o să te obişnuieşti şi cu... anormalitatea prinţesei!

Nici nu termină bine fraza, că dl Manolache bufni într-un râs sănătos, din toată inima! Ileana începu şi ea să chicotească; Mirela râdea de-a binelea, Marcel mai avea puţin şi aluneca sub masă... Ia uite, că şi soacra ei râdea! Roberto era roşu ca focul, căuta cu îndârjire ceva pe fundul farfuriei, pe sub mâncare... Soacra ei fu prima care decise să-şi scoată fiul din încurcătură:

- Florentine maică, ia spune cum a fost la Dorobanţi! Ai fost de dimineaţă să dai comenzile?
- Da, până la 9 am stat la chioşcul nostru. Şi-au fost mulţumiţi oamenii, n-am avut retururi.
- Bun! Ţi-a plăcut bucheţelul ăla mic din trandafiri?

- Daa, era superb!

- De-alea m-am gândit să facem, să punem pe mese. Ceea ce înseamnă că şi florile de nuntă, şi buchetele vor fi tot din trandafiri.

Bun, discutau despre flori şi nuntă! Ea îl oprise pe Florentin să sară la Roberto, soacra ei îl oprise pe Roberto să-şi găsească cuvintele şi să riposteze la replica prinţesei... Poftă bună!

Florentin

Oof, ce zână avea şi el! Iar se repezise să-şi rezolve singură problema! Nu-i nimic; avea acum un pretext să intre în camera ei! Mai ales că în ultimele zile nu mai intrase acolo! Ciocăni la uşă şi fu poftit să intre; se conformă şi-o strânse în braţe. Ana îl privi lung... şi-o auzi oftând. Începu să râdă:

- Îţi dai seama că ar trebui să mă supăr pentru că nu m-ai lăsat pe mine să ripostez?

- Şi te superi?

- Nu. Răspunsul tău a fost atât de potrivit, încât nu mai pot decât să râd!

Gata, o liniştise. Mă rog; Ana mai avea o mică problemă, legată de părinţii lui. Dar ştia că nu erau supăraţi pe ea, aşa că-şi permitea s-o strângă în braţe şi să se întrebe în ce măsură va reuşi azi s-o convingă...

Ioan

Intră în dormitor, închise uşa şi se apropie de pijama:

- Mâine mergem la cumpărături.

- Bine.

- Iar azi a fost ultima oară când te-ai mai dus cu Ana la cumpărături.

- Bine.

Aha, deci pricepuse şi ea ce-i făcuseră bietei fete! Se lungi în pat şi-i întoarse spatele:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Aşa; să ştie şi ea cât de supărat era pentru ce-i făcuseră ele trei Anei! Dacă pe Ileana o ciufulise puţin iar pe Luminiţa o făcuse cu ou şi cu oţet, aceea era pedeapsa supremă pentru nevasta lui. Nu vorbea cu ea; Lăcrămioara putea plânge de-adevăratelea, sincer, o săptămână întreagă din cauza asta! Iar mâine vor merge la cumpărături. Şi va avea el grijă ca nimeni să nu se mai amestece în gusturile Anei!

15 ianuarie 2003 - miercuri

Ana-Maria

Oof, Doamne! Ce-o să mai fie şi azi? Că zilele astea dinaintea nunţii îi aduseseră atâtea lucruri noi, încât... Apăsă soneria... Uşa se deschise larg:

- Salut.

Ileana? Tocmai ea răspundea, care era în permanenţă "ocupată cu temele"? Îndeletnicire care-o salva de la mai toate treburile casei?

- Salut.

Intră şi-şi scoase haina. Întrebă apoi, tot mai mirată de liniştea suspectă din casă:

- Eşti singură?

- Da; Mirela e cu George la Marcel, Ioana e în oraş cu Luminiţa, mama şi tata iar Florentin e cu Roberto la Dorobanţi. Trebuie să vină şi ei, că e târziu deja.

Aha!... Deci plecaseră din nou la cumpărături! Bine că n-o invitaseră şi pe ea! Noroc că avea serviciul acela! Dacă mai trecea o dată printr-o zi cum a fost cea de ieri, îşi zbura creierii fără regrete! Sau ignora toate sfaturile şi-şi lua ceea ce voia ea şi gata! Fără să mai întrebe pe nimeni dacă mânecile erau sau nu frumoase şi fără să se mai sinchisească de faptul că lor nu le plăcea! Se grăbi să se schimbe şi intră în bucătărie: să pregătească ea cina.

Florentin

- Şi zi-i aşa, frăţioare - te-nsori!

Aha, Roberto nu mai avea stare şi deschisese totuşi discuţia! Începu să râdă:

- Trebuia să mă-nsor şi eu, nu?

- Corect! Auzi? Noi suntem oameni zdraveni la cap, nu vorbim în parabole! Ia spune-mi tu mie... Ai făcut dragoste cu ea, de când s-a întors din Novi Sad?

O întrebare directă, care-l făcu să roşească violent! Se grăbi însă să răspundă:

- Nu.

- Şi nu te-ai întrebat ce-or să zică nuntaşii dacă o aud ţipând din toate puterile?

- S-a inventat şi "a doua zi".

- Şi cu mama ce faci? Ai uitat care-i marea ei plăcere la nuntă?

- Mama nu trebuie să ştie dacă se-ntâmplă sau nu. Şi ştii bine cum se rezolvă chestiile astea.

- Şi crezi c-o mai scoţi pe Ana din casă, după ce vede şi ea improvizaţia?

- Uiţi că vom improviza oricum?

- ... Băi, eu cred că ar fi bine s-o faceţi înainte de nuntă. Pe bune; din toate punctele de vedere! Că dacă nu ţipă la nuntă, ţipă a doua, a noua sau a nouăşnoua zi după!

- Şi ce-ai vrea să fac, sub ochii jandarmului?

- Cine-a spus că trebuie să staţi sub ochii lui?!

- Aa, crezi că pot s-o conving să mergem la un hotel!

- Cine-a pomenit ceva de vreun hotel?!

- Lumineză-mă, te rog: ce soluţie întrevezi tu?

- ... Băi, mie nu-mi place când ascunzi unele lucruri de mine. Tu ştii că eu îţi sunt cel mai mare aliat, când vine vorba de tata!

- Da' ce-am făcut?

- Păi, uite, ai omis să-mi spui cum vă jucaţi voi de-a Romeo şi Julieta.

Pe-asta cum naiba o mai aflase? Evident, de la un vecin! Dar care dintre ei? De ochii cui trebuia să se ferească?

- V-a văzut cam tot cartierul cum discutaţi de la fereastră la fereastră. Nasol e că acu' vreo lună a venit nea Doru la chioşc şi i-a zis tatei, clipind şmechereşte, că eşti mare cuceritor şi foarte îndemânatic la sărit geamul.

Nea Doru! Tocmai nea Doru, care nici nu-l băga în seamă când îl vedea pe stradă!

- Acu', tu faci cum vrei; dar dac'aş fi în locul tău, m-aş gândi că dacă tot o să le trag, măcar să le fac - ca să ştiu de ce le trag.

- Ete, acum îmi dai citate de prin şlagăre celebre!

- Improvizez şi eu! Îmi mai amintesc una-alta, că vine nunta şi trebuie să ştiu versurile!

Acela fusese finalul discuţiei. Deci aşa...

Tăticul lui ştia de micile lui escapade! Sigur, ştia că nu se întâmpla nimic atunci când el sărea geamul în camera ei; altfel l-ar fi stâlcit cu bătaia până acum! Iar el era totuşi prostuţ că nu profita de neatenţia jandarmului care se baza pe propria intuiţie!

În seara asta, o să sară din nou geamul. În seara asta, va forţa lucrurile. Trecuse parcă o veşnicie de când oprise liftul între etaje!

Ana-Maria

Bun! Masa era aranjată frumos, mâncarea era caldă pe aragaz, se făcuse opt jumate iar ea se uita lung când la televizor, când la ceas, când la uşă! Roberto discuta de zor despre ştirile sportive, Florentin făcea un duş iar ea se întreba pe unde umblau socrii ei! Iar se decalase ora de masă?

În sfârşit! Cheia ronţăi în broască, îi văzu intrând... Se ridică, salută şi intră în bucătărie: să mai verifice o dată "de sare-n bucate" şi să aştepte "startul" la umplut farfurii!

- Ce faci tu aici, singurică?

Zâmbi slab:

- Aştept startul la umplut farfurii.

- Aa, ai făcut tu de mâncare!

Aprobă cu capul, iar soacra ei o sărută apăsat pe obraz:

- Bravo! Ia să văd ce-ai făcut!

Probabil că era înfometată - atât de înfometată, după orele de cumpărături, că "dădea spargere" la oale! Uşa se deschise scurt:

- Ana, vino puţin.

OK! Îl urmă în sufragerie iar socrul ei arătă spre sacoşe:

- Ia hai să mă ajuţi să le desfacem.

Prea bine! Desfăcea rând pe rând pungile... Şi constata, din ce în ce mai uimită, că acolo era cam tot ce-i plăcuse ei ieri dar avusese "mâneci prea lungi", "culoare prea uni", "toc prea toc"...

- Asta-i pentru cununia civilă, nu?

Aprobă cu capul: nu prea mai putea rosti cuvinte inteligibile...

- Îţi plac?

Acum trebuia să răspundă!

- ... Sunt foarte frumoase...

- Ştiam că-ţi plac: doar le-am luat pe amândouă cu mine, nu? Să le porţi sănătoasă.

Aa! Se grăbi să-l strângă în braţe şi să-l sărute pe obraz, emoţionată şi îmbujorată:

- Vă mulţumesc!

- Nu-mi mulţumi: ia-le, du-le la tine în cameră şi fugi imediat la bucătărie. Că nu se cade să mă vadă celelalte nurori fâstâcit!

Bufni în râs şi încercă să strângă "dintr-o lovitură" toate hainele. Alergă în camera ei... Presimţea că seara de azi va fi "super"!

Ioan

Ei bine? Ce părere avea fiul lui cel mic? Mulţumit?

Da; Florentin era foarte mulţumit de rezolvarea problemei. Mai mult; înfuleca de zor şi zâmbea cu subînţeles. Şmechereşte. Iar asta îl cam punea pe gânduri...

Păi să-i trimită pe toţi la culcare ceva mai devreme azi. Şi să-şi lase soţia să doarmă, să se odihnească! Lăcrămioara avea un auz tare fin...

Ana-Maria

Cee? Parcă... Ah, da! Bătea în geam! Se grăbi să se ridice şi se clătină scurt: mm, ce obosită era! Cât naiba era ceasul, de se simţea atât de obosită?

Nici nu deschise bine fereastra, că se pomeni cu Florentin peste pervaz, în camera ei! Întrebă în şoaptă, îngrijorată:

- Ce s-a întâmplat?

El nu răspunse; îl văzu închizând fereastra uşurel, să nu facă zgomot... şi fu luată în braţe:

- Mi-e dor de tine.

Aoleu, era "de rău"! Imediat când reuşi să se desprindă din sărut, încercă să zâmbească:

- Şi mie mi-e dor de tine; dar cât mai e până pe 24?

- Prea mult, după părerea mea.

Na, că-i desfăcuse deja bluza de pijama! Avea senzaţia că de data asta Florentin chiar era hotărât să nu se mai lase oprit!

- Te rog! Dacă ne aud ai tăi?

- Toată casa doarme dusă.

Era pe cale să-şi piardă şi pantalonii! Încercă să-l împingă uşor; fu însă luată "pe sus" şi dusă direct pe canapea! Doamne, oare o primea doctorul mâine, să refacă operaţia?

... Nu! Exclus! N-o să rişte să se afle vreodată aşa ceva! Când i se interzisese ceva, atunci interzis rămânea! Câte zile mai erau până la nuntă, la urma urmei?

În vreo 30 de secunde, surpriza ei se ducea pe apa Sâmbetei! Rosti, foarte serioasă:

- Te rog să nu-mi strici surpriza.

Florentin se grăbi să-i acopere gura cu palma:

- Sst!

Aoleu - adevărul era că vorbise cam tare! Ascultau amândoi atenţi... Ea încerca să nu înceapă să tremure, să nu facă o asociere între palma care-i acoperea gura acum şi cea care...

- Nu mai vorbi aşa tare!

Dacă capul ei n-ar fi fost în conul de umbră format de mânerul canapelei, cu siguranţă el i-ar fi observat spaima! Ştia că era în casa lui Florentin, că nu i se va întâmpla nimic rău, înţelegea intenţia care cauzase gestul şi totuşi nu putea...

- ... Nu te-au auzit. Ce surpriză?

Îl vedea zâmbind; ea una nu putea fi altfel decât serioasă:

- Ţi-am pregătit o surpriză. O vei afla pe 24.

Încercase să şoptească cât mai încet; îşi dădea totuşi seama că tonul vocii ei fusese unul dur. Iar Florentin simţise asta, pentru că deveni şi el serios:

- Vrei să aşteptăm până la nuntă?

Aprobă grăbită cu capul... Într-un târziu, el se ridică:

- Prea bine. Va fi cum vrei tu.

Şi-atât; geamul se deschise, el ieşi... Trase încet perna şi-şi ascunse faţa în ea.

De ce naiba trebuise să treacă prin toate alea? Întâi experienţa eşuată cu George; apoi nenorocirea cu Evelin. De ce? Ce mare rău făcuse, de fusese supusă la toate astea? Cât or s-o mai urmărească amintirile acelea îngrozitoare? Oare de câte ori viitorul frumos care i se deschidea în faţă va fi umbrit de mici amănunte despre care nu putea vorbi, pe care nu voia să şi le amintească - dar de care se cioc-nea involuntar?

Trebuia să se ridice, să închidă geamul... Trebuia să se întrebe cât de mult se supărase Florentin pentru acel refuz. Pentru că se supărase. Trecuse mult de când se întorsese din Serbia; trecuse destul de mult de când viaţa ei se schimbase, depărtându-se radical de trecutul

dureros. Ce mai lipsea din tabloul acela frumos cu ei doi împreună? Ei doi împreună. Dacă n-ar fi fost interdicţia tatălui lui şi surpriza...

Şi mai era ceva. Avea emoţii. Îi era un pic frică. Şi din cauza posibilităţii ca amintirile s-o sperie, şi pentru că momentele din lift erau total diferite de ceea ce se va întâmpla acum... Şi din cauza lui, a percepţiei pe care o avea despre el. Atunci când el o strângea în braţe, imaginea aceea de tânăr adolescent ciufulit şi uşor neatent se ridica, iar ea realiza că Florentin era un bărbat în toată firea - şi i se făcea un pic frică... Era uneori inhibată de acele îmbrăţişări. Îi era greu...

Poate că nu-l iubise niciodată pe George. Alături de el, se simţise mai mult prietena lui decât iubita lui. Şi poate că nu-l iubise cu adevărat nici pe Evelin. Alături de el se simţise cel mult prinţesa de lângă rege, iar în momentele lor de intimitate fusese... Tot prinţesa, leşinată în braţele unui rege deseori plictisit, uneori absent.

Cu Florentin era însă altfel. În braţele lui se simţea... Se simţea iubită. Se simţea femeie. Pentru prima oară. Iar asta o speria.

Se ridică, oftând greu, îşi puse cămaşa şi închise geamul. Să încerce să doarmă, să se odihnească... De fapt, să nu se mai gândească la noaptea nunţii, la sentimentul acela de teamă în faţa lui...

Florentin

Închise geamul şi se aşeză încet pe pat: aceea fusese ultima vizită în camera ei - ultima vizită făcută pe fereastră, în toiul nopţii! Dacă Ana nu se gândise la momentul în care ei doi vor fi în camera lui, în curte vor fi vreo 200 de nuntaşi iar mama lui va aştepta cearceaful lângă uşă, atunci asta va fi problema ei!

Da, se supărase. Pentru că-şi făcuse planuri, socotise, se gândise, se pregătise - şi fusese refuzat. Nu luase în calcul refuzul... Şi ce refuz! Ana aproape că vorbise cu voce tare, ca să-l convingă să nu mai insiste! Ca să-l determine să se întoarcă în camera lui!

Oare din cauza amintirilor?

Oftă greu şi-şi acoperi faţa cu palmele: era un cretin! N-ar fi putut s-o sărute, ca s-o determine să tacă! Trebuise să-i acopere gura cu palma! Cu siguranţă, cel puţin un nenorocit făcuse acelaşi lucru nu cu mult timp în urmă! Iar ea nu-i spusese nimic - doar devenise foarte serioasă...

Nu; n-o va mai grăbi niciodată. Uitase de spaima care-o stăpânea acum, de teama reîntâlnirii cu momentele din lift...

În noaptea nunţii, se vor descurca ei cumva. Dacă Ana nu va putea trece peste amintiri - sau va fi el din nou cretin! -, o vor lăsa pe-a doua zi. Sau pe-a treia: decizia ei.

18 ianuarie 2003 - sâmbătă

Ana-Maria

Mm, ce bine era la plimbare! Se ţineau de mână şi mergeau încet pe bulevard, spre parc... Mâna lui Florentin o trase uşor în faţa lui. Fu luată în braţe, sărutată...

... Mm, ce sărut...

- Salut!

Poftim?... Nu; sărutul nu se întrerupse decât după fix două secunde, iar Florentin zâmbi:

- Salut.

Aa, Gabriela!... Gabriela?

- Salut.

- Ce mai faceţi?

- Am ieşit şi noi la plimbare.

- Aha! Vă pregătiţi de nuntă şi încercaţi "să vă subtilizaţi" de la discuţii?

- Cam aşa ceva...

Ciudat; Florentin părea iar crispat, apăsat de prezenţa acelei tinere. Gabriela, în schimb, era veselă, detaşată... Naturală. Oare se întâmplase ceva între ei, cândva în trecut?... Oare va afla vreodată răspunsul la întrebarea asta?

Tânăra din faţa ei aplaudă scurt:

- Abia aştept vinerea viitoare!

Acum Florentin începu să râdă:

- Şi noi!

El evita s-o privească; Gabriela îi privea pe amândoi cam în aceeaşi măsură. Iar ea nu putea să nu se mire de comportarea lui! Evident, Gabriela se întorsese spre ea acum:

- Ţi-ai luat rochia?

- Da, cam de-o lună deja.

- Şi cum e?

- Păi... o s-o vezi vineri...

Tânăra păli:

- Ah, scuză-mă! Nu mi-am dat seama!

- Nu-i nimic.

- Eu am plecat, ca să nu mai pun întrebări aiurea! Că sunt prea curioasă ca să mă pot abţine! Pa!

- Pa!

Răspunseseră amândoi, la unison, iar Florentin se cam grăbise s-o tragă spre parc. Şi iar mergeau în tăcere... De data asta însă erau îngânduraţi. Ea se pregătea să-l întrebe de ce era atât de crispat în prezenţa Gabrielei... Intrară în parc iar Florentin o trase spre el:

- Ştiu la ce te gândeşti. Ne ştim de mici; de foarte mici. Părinţii ei locuiau pe strada noastră, iar eu o duceam şi-o aduceam pe Gabi de la şcoală. Cam prin liceu, părinţii noştri au început să şuşotească despre nuntă. Nu ştiu de ce, pentru că o aduceam întotdeauna acasă fără măcar s-o ţin de mână sau să-i ofer braţul. Planurile de nuntă ale părinţilor ei n-au avut cine ştie ce sorţi de izbândă, tata fiind prea ocupat cu nepoţii ca să se mai concentreze şi asupra mea. Doar m-a întrebat, la un moment dat, dacă intenţionam să mă însor cu Gabi; i-am spus că nu nici atunci şi nici altădată, şi n-a insistat. După care părinţii ei au vândut casa şi s-au mutat, noi terminasem deja liceul... Şi nu ne-am mai văzut decât în sâmbăta aia, la chioşc.

- Şi-atunci de ce încerci să-i demonstrezi unele lucruri?

- Pentru că n-am nevoie de complicaţii. O fi ea fată isteaţă; dar, la vârsta ei, ceea ce zboară poate părea a fi făcut din turtă dulce.

Bufni în râs: interesant mod de exprimare! Florentin o trase spre locul de joacă pentru copii:

- Hai să ne dăm uţa!

Hai!

21 ianuarie 2003 - marţi

Ana-Maria

Oof, în sfârşit! Parcă niciodată nu mai fusese atâta îngrămădeală în autobuz! Bine că ajunsese! Porni grăbită spre sediul firmei.

În seara asta avea programare la coafeză. Mergeau ele la ea acasă: ele însemnând ea şi soacra ei, fireşte! Bănuia că se va înfuria zdravăn, pentru că în materie de gusturi nu aveau aceeaşi optică; dar va încerca din toate puterile să fie împăciuitoare, să nu răspundă tăios, să-şi sugereze intenţiile şi opiniile şi să nu se întoarcă acasă certate. La urma urmei, soacra ei era o femeie "de aur"! Şi, tot la urma urmei, ce însemna acea nuntă? Tehnic vorbind, era doar o zi; cam 16 ore. Timp în care coafura putea "să se lase" atunci când ea va merge la toaletă să-şi pudreze nasul... După care părul se întindea cu peria şi gata. De ce să facă ditamai discuţia despre un lucru atât

Gândul i se sfârşi brusc. La fel, şi curajul. Din fericire, picioarele continuau să păşească, nepăsătoare la reacţia creierului. Iar asta o cam îngrijora...

În faţa blocului, în faţa scării în care ea intenţiona să intre, "trona" Jeep-ul. Ştia că acea maşină nu era unicat; ştia că mai existau câteva sute de persoane care aveau aşa ceva în garaj. Dar intuiţia şi mai ales spaima care-i cuprinsese sufletul îi spuneau că la volanul maşinii stătea Evelin.

... Ei bine, el era. Cap blond, rever de costum negru... numărul de înmatriculare pe care-l cunoştea foarte bine...

Ce să facă? Cum să facă să-l evite?

... Păi, în primul rând să nu mai meargă pe lângă bordură! Dacă el se uita în oglinda din stânga, ar fi văzut-o!

... Bun; mergea pe lângă vitrine, grăbită, privind asfaltul dar observându-l pe sub sprâncene. Dacă va avea chiar şi cea mai mică impresie că o văzuse şi voia să vină la ea, ştia ce-avea de făcut: fugea la poliţistul din intersecţie şi-i spunea că era urmărită de un psihopat!

Încă 10 metri; doar 10 metri, şi era salvată! Capul blond era neclintit, Evelin privea undeva în faţă... Slavă Cerului! Se aplecase să ia ceva! Făcu ultimii paşi în fugă; trase uşa scării şi intră în bloc. Alergă pe scări, se repezi în lift şi apăsă butonul. Uşile alea metalice erau acum un adevărat blestem...

Evelin

Da, ea era. Fusese bine informat, ceea ce însemna că trebuia să se ocupe de-un cadou frumos pentru Alin şi-un plic pentru relaţia lui de la Camera de Muncă Bucureşti. Numai că fusese recunoscut - ceea ce-i amintea că uneori era incredibil de prost. Abia acum, văzându-i spaima din privire şi paşii grăbiţi, îşi dădea seama că ar fi trebuit fie să ia un taxi, fie să parcheze pe altă stradă şi să spioneze dintr-un magazin! N-o făcuse, aşa că Ana ştia acum că era privită...

O va lăsa să intre în scara blocului. Îi va lăsa timp până la cinci, când probabil termina şi ea programul, ca să se obişnuiască cu gândul că el o căuta în continuare. Iar la cinci fix el va coborî de la volan şi va încerca să discute cu ea.

Se aplecă şi căută îndelung pachetul cu ţigări - ca să-i lase timp să intre în scara blocului, s-o lase să creadă că n-o văzuse, să-i dea puţină încredere în sine...

Ana-Maria

Gata. Scăpase. Se trânti la birou şi oftă lung... Paşii se apropiară veseli:

- Neaţa! Te pregăteşti de coafor?

Aprobă cu capul: nu prea mai avea energie pentru cuvinte...

- Hei, ce-i cu tine? Nu te simţi bine?

Negă scurt.

- Hai la şeful tău în audienţă.

Corect, biroul era gol! O urmă pe Nina şi se văzu pusă în faţa unei întrebări destul de grele:

- Ce e? Ce s-a întâmplat?

- ... Acum, când am venit, am descoperit că fostul meu soţ mă aştepta în faţa scării.

- Fostul soţ?

- Da; Evelin, fostul meu soţ.

- ... Şi asta e de bine, sau de rău?

- Păi mă mărit vinerea asta, şi nu cu el; tu ce zici, o fi de bine?

- Da, aşa e... Şi de-asta eşti tu speriată în halul ăsta?

- Nu vreau să mai am nici un fel de contact cu el; nici măcar vizual.

- De ce? Nu v-aţi despărţit în condiţii amiabile?

La naiba! Ajunsese iar la povestirea aia! Tare-ar fi vrut să n-o mai spună o dată...

- ... Îţi jur că nu suflu o vorbă! Tot nu te-ai convins că sunt mai tăcută decât altele?

Da, Nina era o bună păstrătoare de secrete. Şi totuşi... Oftă greu şi şopti:

- Să nu spui niciodată nimic... În noaptea nunţii, şi-a pus prietenii să mă fure de la nuntă şi să mă ducă în Ferentari. Să mă lase acolo. Aşa am ajuns să fiu luată cu japca şi vândută şi să vizitez ţări străine. Florentin a venit după mine şi m-a adus în România. După divorţ, Evelin a descoperit brusc că nu poate trăi fără mine. Pe 5 decembrie, m-am pomenit cu el parcat în faţa curţii; acum stă în faţa blocului. Şi se pare că nu pot să scap de el!

- ... Păi spune-i lui Florentin!

- I-am spus pe 5 şi-a fugit peste gard după el, să-i înveţească ochii. Nu vreau să isc un mic război între ei.

Câteva secunde de tăcere... Nina şopti:

- ... Îţi jur că n-am să spun nimic, nimănui, niciodată!

- Dacă n-aş fi ştiut deja asta, aş fi inventat ceva.

- ... Nu-mi vine să cred! Ce mi-ai zis tu... nu-mi vine să cred!

- Uneori, nici mie. Întrebarea e ce mă fac dacă mai apare prin faţa casei! Aici aş putea să-l pocnesc cu geanta-n cap în mijlocul trotuarului; acolo, nu ştiu ce să zic...

- Da, cred că ar fi bine să nu afle nimeni nimic. Ar sări probabil cu toţii la bătaie; iar dacă zici că el a redevenit brusc îndrăgostit, e-n stare să se lase bătut doar ca să ajungă la IML, să-şi scoată hârtie şi să-i dea în judecată. Ca să mai apară câţiva ani buni prin viaţa ta. Apropo: de unde-o fi aflat unde lucrezi?

- Probabil de pe la prietenii lui cu relaţii! E plin de bani, poate să plătească orice informaţie... Da; n-o să spun nimănui. Mai ales că vineri e nunta!

- Iar diseară plecăm împreună; şi să vezi tu ce metodă mişto am ca să-l fac să dispară două luni!

Nina râdea; încercă să zâmbească şi ea:

- Hai la birourile noastre - că acuşi vine bătrânelul meu şi-mi spune că încerc să-i iau locul!

Că doar stătea pe scaunul lui, la biroul lui - nu? Şi uite-aşa încheiase discuţia...

Doamne, doar nu se repeta istoria! La prima ei nuntă, apăruse Florentin şi schimbase totul. Acum, la cea de-a doua, nu-i va permite lui Evelin să-şi facă apariţia! Pentru nimic în lume! Istoria cu Evelin se terminase, iar el va trebui să priceapă asta mai devreme sau mai târziu!

Ia să-şi pună ea ordine în hârtii - ca să-şi şteargă din minte problema aceea! Diseară la cinci, când va ieşi pe uşă, se putea re-îngrijora cât voia; acum trebuia să aibă mintea limpede, concentrată asupra problemelor de serviciu!

Evelin

Doamne, era cinci şi cinci. Avea emoţii; îşi privea ceasul şi observa tremurul uşor al mâinii...

Ana nu putea dormi în firmă în seara asta; oricum, dacă ar fi făcut-o, l-ar fi găsit tot aici mâine dimineaţă! Sau mâine seară! Aşa cum aşteptase toată ziua acolo, în faţa scării, va mai aştepta. O oră, două... 24 de ore, 48... Dacă după nouă ore nu simţea că-i era nici foame, nici sete, nici dor de Oana, putea sta acolo o veşnicie! Sau până îşi făcea îndeajuns de mult curaj să coboare de la volan, să intre în bloc, să urce în firmă şi să vorbească cu ea! Fiindcă trebuia să vorbească cu ea! Trebuia să-i spună...

Doamne, cum mai putea acum să-i obţină iertarea? Cum să-i spună că fusese extrem de furios atunci, iar o parte din vină o avusese şi vinul, şi întâlnirea cu florarul, şi minciuna ei... Cum s-o convingă să-l asculte chiar şi numai 30 de secunde?

Cum ar fi putut să dea timpul înapoi până în dimineaţa nunţii?

Ana va ieşi în curând. Trebuia să se ducă la ea...

Mai bine să coboare de la volan acum, cât avea curaj! Dacă o va vedea, dacă ochii căprui îi vor ordona să păstreze distanţa, va mai avea oare curaj să se apropie azi de ea?

Coborî şi se sprijini de portieră: acum era chiar în faţa scării. Va fi în faţa ei, atunci când ea va ieşi din bloc. Ana trebuia să-i vorbească; măcar să-l asculte! Iar el trebuia s-o convingă să vină chiar acum cu el! Să nu se mai întoarcă la florarul ăla! Să-l uite! Să se întoarcă la viaţa frumoasă, lipsită de griji... La cel care descoperise abia acum cât de mult însemna ea pentru el!

Ana-Maria

La naiba! O aşteptase! Strânse scurt braţul Ninei, iar tânăra se opri pe prima treaptă:

- Care e?

Nu, aşa nu obţinea nimic. Ba, mai mult - o implica şi pe Nina în problemele ei! Ceea ce chiar nu voia să facă! Aşa că zâmbi:

- Lasă, că am eu ac de cojocul lui. Du-te acasă.

- Şi să te las cu ditamai matahala pe cap?

- Da. Dacă mi se pare ceva ciudat, mă duc glonţ la poliţaiul din intersecţie şi-i spun că sunt urmărită de un psihopat periculos.

- ... Ano, eşti sigură?

- Da. Sunt sigură că, dacă ieşim amândouă, va veni şi mâine pe motiv că n-a reuşit azi să vorbească cu mine între patru ochi. Te rog, du-te acasă.

- ... Uite cum facem. Ies prima şi mă duc în staţia de unde iei tu autobuzul. Dacă nu scapi de el până acolo, intervin eu.

Aprobă cu capul iar Nina ieşi. Îl privea lung...

Nu; nu-i era frică de el. Nu se temea de discuţia care va urma. Aştepta ca Nina să se îndepărteze îndeajuns de mult încât să nu le audă răcnetele. Îi era jenă faţă de ea - pentru că azi îl va pune la punct... Doamne, ce frumos i se aşezau ideile în minte! Ce ordonate erau replicile pe care i le va "servi"! Doamne, abia aştepta să iasă din scară!

Îl privea lung... Câte vise îi distrusese acel om! Câte speranţe! Câte planuri! Prin câte trecuse, din cauza lui! Dacă el n-ar fi existat... Dacă ea n-ar fi acceptat invitaţia de-a fi condusă acasă... Câte nu s-ar mai fi întâmplat dacă în seara aceea ar fi luat un taxi! Câte ar fi evitat dacă n-ar fi acceptat invitaţia la cină! Ce viaţă liniştită ar fi avut dacă l-ar fi privit mai atentă atunci şi şi-ar fi dat seama ce se ascundea sub costumul impecabil, zâmbetul şarmant, atitudinea de absolvent de studii superioare şi cuvintele meşteşugite!

Oftă greu şi ieşi din scară: să se certe cu el acum!

De cum ieşi, închise uşa blocului şi porni spre staţia de autobuz. Nici nu se grăbea, nici nu-l aştepta; mergea normal, aşa că el o ajunse imediat din urmă:

- Ana, stai!

- Nici gând.

- Ana, trebuie să vorbim!

- Am vorbit prea mult deja.

- De ce nu vrei să înţelegi că te implor să te întorci la mine?

- Pentru că nici tu nu vrei să înţelegi că te implor să mă uiţi!

- Ce să înţeleg? Că m-ai lăsat baltă pentru ţiganul ăla?

- Exact. Şi sunt fericită acum, alături de el. Înţelege asta.

- Nu pot să înţeleg aşa ceva! Ana, nu e de nasul tău! Asemenea om îţi trebuie ţie?

- Că mi-o trebui unul ca tine!

- Da! Dacă ţi s-ar risipi aburii pe care ţi i-a băgat el în minte, ai vedea că exact unul ca mine

- M-a aruncat în Ferentari ca pe-o curvă şi s-a ocupat cu mare interes de amantă. N-am aburi în minte; mai degrabă tu trăieşti în ceaţă. După tot ce-am tras alături de tine, m-am lămurit: nu tu eşti omul potrivit pentru mine. Aşa că du-te la maşină, urcă-te la volan şi du-te acasă. La tine, la ai tăi sau la ea.

- Ana, nu există "ea".

- Şi-ai vrea să-ţi prezint eu pe cineva? Nu mă ocup de matrimoniale!

Evelin o prinse de mână:

- De ce vorbeşti aşa?

Se opri imediat; duse mâna cu geanta spre spate şi mârâi, privindu-l cu toată ura pe care-o simţea în acele clipe:

- Ia mâna de pe mine - că-ţi întind creierii pe asfalt!

Uau, chiar îl speriase? Nu putea crede că reuşise să-l sperie aşa! I se dăduse imediat drumul; îşi reluă drumul spre autobuz.

- Te rog, Ana, măcar ascultă-mă cinci secunde!

- Te ascult de două minute deja - şi-mi ajunge. De câte ori trebuie să-ţi mai spun să mă laşi în pace?

- Ştii bine că n-am să te las niciodată în pace! Te iubesc, nebuno!

Bufni într-un râs sănătos, oprindu-se în staţie chiar lângă Nina:

- Habar n-ai tu ce-i iubirea!

- Adică tu ai descoperit iubirea cu ţiganul ăla!

Nu-i mai răspunse; făcu doar un gest de "Lasă, că oricum n-ai să pricepi niciodată"...

- ... Lasă-mă să te duc acasă! Şi ascultă-mă măcar cinci secunde!

- Nu cred că vrei să intri cu maşina-n ţigănie.

- Ana,

- N-ai intrat nici măcar atunci - ţi-ai trimis sluga. Vezi-ţi de drum şi lasă-mă-n pace.

Evelin dădu s-o prindă iar de braţ; îl fentă, observând autobuzul apropiindu-se, şi ridică puţin tonul vocii:

- Încă n-am renunţat la ideea de a-ţi vedea creierii pe asfalt!

Oof, în sfârşit! Uşile se deschiseră chiar în faţa ei - iar Evelin o prinse zdravăn de braţ:

- Stai!

Din prima clipă când îl văzuse în faţa firmei, ştiuse că se va ajunge la asta. Şi se gândise deja cum să reacţioneze. Avea dealtfel o mare dorinţă neîndeplinită... care se va îndeplini acum! Se întoarse pe-un călcâi şi-i altoi ditamai geanta chiar în creştet, ţipând din toate puterile:

- Ia mâna de pe mine, obsedatule!

Şi bineînţeles că reuşise să scape din mâna lui! Urcă în autobuz printre primele persoane; întoarse imediat capul, să se asigure că Evelin n-o urma... Ah, Ninuţa ei! Tot ea îi rezolva problema! Colega ei se tot agita în faţa lui, iar el ţinea musai să urce în autobuz după ea, iar ea îi tot bloca drumul spre uşile deschise... Şi cum el era obişnuit cu portiera Jeep-ului, nu cu îmbulzeala din staţiile RATB, Nina izbândea - în detrimentul planurilor lui!

În sfârşit! Uşile se închiseră; îl privea drept, serioasă... Atunci când ochii albaştri se ridicară spre ea, formă clar cu buzele "Adio" şi se mută în partea cealaltă a autobuzului. Şi gata: plecase spre casă.

Iar dacă o va aştepta în staţie... Atunci va merge cu autobuzul încă o staţie şi-o va lua pe străduţele lăturalnice, ocolind drumul pe care-l bloca el. De discutat, chiar nu mai aveau ce discuta! După tot ceea ce se întâmplase, după "duşul rece"...

Asemenea "duş rece" nu dorea la nimeni - nici chiar lui! Îl privise

foarte obiectiv, de când revenise în ţară. Nu mai avea ochi pentru el, nu mai avea sentimente în suflet pentru el, aşa că insistenţele lui chiar erau inutile şi de-a dreptul deranjante! Nu voia să mai aibă de-a face cu el. Iar Florentin era de nasul ei - pentru că nasul ei nu era chiar atât de sus cum îl vedea Evelin! Iar Florentin era exact la înălţimea nasului ei!

Dacă o va aştepta în staţie, la urma urmei, putea să coboare şi să-şi vadă de drum! Iar dacă el insista s-o urmeze "în ţigănie", o făcea pe riscul lui! Ei una îi era de-ajuns să iasă un vecin la poartă, s-o vadă fugind de blondul în costum şi s-o întrebe ce se întâmplase! O să-i spună că era un obsedat care nu-i dădea pace şi-o urmărea încă de la servici; şi-apoi, să aibă medicii de la Urgenţă îndeajuns de multe copci, destul ghips şi-un pat liber în următoarele două săptămâni! Că toată strada ştia a cui nevastă era ea!

Problema era că, dacă făcea asta, aflau şi socrii ei. Şi nu voia să-i vadă încruntaţi, îngânduraţi... Nu voia să ştie că pe undeva prin gândurile lor figura şi matahala. Prefera să creadă că îl uitaseră şi pe el, şi trecutul ei. Mai ales că se apropia data nunţii - şi numai de Evelin n-aveau ei nevoie!

Dacă o va aştepta în staţie, îl va ocoli cu grijă. Dacă avea noroc ca el să n-aibă curaj să se apropie de poartă, era perfect!

Evelin

Urcă la volan, îşi aprinse o ţigară şi înjură zdravăn: al dracului el ţigan, cu ziua când îi ieşise-n cale! Ar fi putut trăi o viaţă cu bănuiala că fusese încornorat; dar certitudinea fusese prea mult...

Ana era a lui. Trebuia să fie a lui! Nu exista o altă cale pentru ei! O iubea prea mult, ca să accepte faptul că ea îl alesese pe florar! Cum naiba să-i placă unei asemenea femei de un asemenea bărbat? Un puşti care nici româneşte nu ştia prea bine, trăia pe spezele lui tati şi se pricepea de minune doar la sucit minţile tinerelor mai sensibile? Cum să fie îndrăgostită de asemenea caracter?... De fapt, individul arăta bine, era probabil plin de bani şi-şi petrecuse mare parte din viaţă prin paturile drăguţelor! Avea deci o experienţă vastă "în domeniu"! Şi până să înţeleagă Ana care era adevărul despre individ, te pomeneşti că nenorocitul îi şi turna un copil şi-i dădea vânt pe uşă afară! Că-l bănuia capabil de orice!

Se re-îndrăgostise de ea. De data asta, de-adevăratelea. Şi poate că o iubise sincer şi atunci, înainte de nuntă - dar fusese orbit de Oana, de propria poziţie şi atitudine... Acum nu mai era vorba de Oana; acum erau sentimente reale. Puternice. O dorea pe Ana. Şi va rămâne cu ea.

Porni motorul şi demară în trombă: trebuia s-o urmărească. Să vadă ce făcea. Pentru că Ana i se păruse mult prea sigură pe ea, ca să creadă că apariţia lui n-o speriase! Atâta curaj, atâta putere în mâna care îl lovise... Anei îi era frică de el; văzuse asta de dimineaţă, iar frica aia justifica şi forţa cu care fusese lovit. Trebuia deci să-i lase timp să se gândească la cele întâmplate, să cântărească toate insistenţele lui, să-i cântărească cuvintele... N-avea o problemă cu timpul: nu se grăbea. Oana era foarte ascultătoare, nu-i cerea niciodată nimic, nu încerca să-l grăbească nici măcar să mănânce mâncarea cât era caldă, aşa că...

Aşa că avea tot timpul din lume! Ana nu va rămâne cu florarul! Pur şi simplu nu erau făcuţi unul pentru celălalt! Iar el va aştepta, o va urmări, îi va ţine pe amândoi sub observaţie şi imediat cum individul se va despărţi de ea, va apare el: ca şi data trecută.

Ana-Maria

Tresări şi zâmbi; se grăbi să-şi facă loc spre uşă şi reuşi să coboare, în corul nemulţumit al celor pe care-i îmbrâncise! Florentin o strânse în braţe, râzând:

- Bună.
- Bună.
- Nu te aşteptai, nu?

Negă cu capul: nu, nu se aşteptase să-l vadă iar în vechea lor staţie, aşteptând-o cu un trandafir alb în mână!

- Păi ştiam că azi ai probă de coafură. Şi-am zis să ne plimbăm agale spre casă, ca să te pun în temă apropo de cum şi ce se poartă pe la nunţile semi-tradiţionale...

Aprobă cu capul şi se grăbi să-l sărute: vorbea prea mult!

Evelin

Deci aşa... Ce frumos! Ca doi porumbei îndrăgostiţi! Ea îmbujorată, el cu floarea-n mână - mai să-i creadă pe cuvânt!

Îl privea lung pe bărbatul care-i distrusese acel moment unic, frumos al vieţii şi se întreba...

N-avea rost să insiste azi; îl ştia pe florar, ştia că era iute la mânie şi fugea îndeajuns de repede ca să-i altoiască un pumn chiar şi prin geamul maşinii! Sărutul acela îl durea atât de mult... Florarul acela...

... Păi dacă ea nu voia să-l asculte, nici o problemă! La urma urmei, dacă ea îl voia pe florar îndeajuns de mult încât să uite că era o doamnă stilată şi să recurgă la pocnit în cap cu poşeta şi răcnit asemenea cuvinte în plină stradă, poate că nu "atacase" la cine trebuia! Ia să se ocupe puţin şi de florar; că-l ştia iute la mânie! Poate se sătura el de insistenţele fostului soţ şi renunţa la acea femeie complicată, plină de probleme! I-ar fi plăcut tare mult să se răzbune...

Ana-Maria

Începutul era "promiţător" - în sensul că probase trei coafuri, şi toate îi stăteau bine. Şi soacrei ei îi plăcuseră; măcar aici aveau acelaşi gusturi. Presupunea, de fapt, că socrul ei se supărase când aflase cum decursese "şedinţa de cumpărături" şi se asigurase că acea experienţă nu se va mai repeta. Aşa că la capitolul coafură nu vor avea probleme. Rochia era deja cumpărată, probată şi aprobată, aşa că în ziua nunţii vor fi amândouă mulţumite măcar din punctul ăsta de vedere.

Oare ce făcea Florentin în camera lui? Mai era supărat pe refuzul ei? Ea una tindea să creadă că da; dar nu putea strica surpriza! Vineri se căsătoreau; vineri noaptea, se rezolva şi asta! Iar ea mai avea o surpriză pentru el... O surpriză de care se va ocupa mâine.

Doar să nu apară iar Evelin - că mâine se descălţa şi îl pocnea în cap cu tocul cizmei! Individul ăla trebuia să priceapă până la urmă că era momentul să-şi vadă de drum şi s-o lase-n pace!

22 ianuarie 2003 - miercuri

Florentin

Privea lung ramele, cioburile... Ciudat; în minte îi stăruia o singură întrebare: oare ce mai făcea matahala? O întrebare enervantă; dar cum alţi duşmani n-aveau nici el, nici familia lui, nici Ana, la cine altcineva se putea gândi când privea acel dezastru?

Oare matahala aflase despre nuntă?... De la cine să afle? De la vreun florar?... Nuu, nici o şansă! O fi fost matahala plină de bani - dar se îndoia serios că vreun florar ar fi vândut aşa asemenea informaţie! Şi se îndoia că matahala avea un prieten florar care să fi primit o invitaţie!... Poate-i urmărise şi dedusese! Sau poate că avea "spioni" în poliţie şi urmărise CNP-ul ei! Oare avea un spion şi la Primărie?

Imediat după nuntă, o să-i facă o vizită - ca să lămurească problemele o dată pentru totdeauna!

Ana-Maria

Deschise uşa şi-i zâmbi Ninei:

- Neaţa.

Tânăra se ridică imediat şi-o urmă în baie. Încuie uşa şi oftă uşor:

- Ce-a făcut după ce-am plecat?

- A fost cât pe ce să-mi tragă una: că era furios. Dar am ţipat la el, ca o duduie nervoasă şi îmbrâncită ce eram, aşa că a spălat putina. L-am văzut trecând în trombă pe bulevard; mai mult de-atât...

- Iar eu nu l-am zărit când am ajuns în staţie. Florentin mă aştepta cu un trandafir, aşa că nu prea mi-a mai stat mintea la matahală...

- ... Dacă mai apare pe-aici, eu zic să-i spui lui Florentin. Că dacă află de la altcineva, iese nasol. Ştii, e de preferat să afle veştile proaste de la nevastă, nu de pe la vecini. L-ai pune pe gânduri: că de ce nu i-ai spus? Ce, ai ceva de ascuns? Te vezi cu fostul soţ pe ascuns?

- Să fii sigură că-i spun! Poate chiar în seara asta: să vedem în ce toane e, dacă-l prind cinci minute între patru ochi...

- Iar dacă pe viitor nu vrei să vorbeşti cu fostul, lasă-mă să-l lămuresc eu: am o metodă, de te unge pe suflet!

Bine, fie! Nina era o fată atât de bună, încât o să-i facă plăcerea asta! Nici nu-i surâdea ideea să-l audă iar milogindu-se de ea!

Evelin

Ei bine? Cum era? Alin îl privea cu subînţeles:

- Am rezolvat în trei locaţii. La Obor şi la Dorobanţi a fost imposibil, că erau gardienii publici şi n-am putut să ne apropiem.

- Nu-i nimic.

Aştepta restul "raportului", chiar dacă ştia deja ce se întâmplase. De dimineaţă, la cinci, când constatase că încerca în zadar să adoarmă, făcuse personal un tur pe la chioşcurile familiei Manolache. Îi văzuse pe toţi strânşi la chioşcul de la Piaţa Muncii; îl privise pe individul ăla şi se simţise răzbunat...

Acum aştepta restul povestirii. Ana pomenise ieri de slugă; la urma urmei, atunci când nu-i era prieten, Alin era un fel de sluguliţă! Pentru câţiva bănuţi, făcea tot ce i se spunea să facă!

- Eu ştiu ce să zic? Chioşcurile erau aproape goale; n-avea rost să ne băgăm să spargem găleţile sau să rupem mesele alea...

Aprobă şi se ridică:

- V-a văzut cineva?

- Păi să fii sigur că am fost văzuţi, la ce zgomot au făcut geamurile! Erau nişte taximetrişti; mă îndoiesc însă că vor fi de găsit sau că vor vorbi. Iar băieţii au avut cagule...

Se ridică, aprobând cu capul, şi-i întinse plicul. Alin îl luă:

- Ce faci diseară? Te duci să vezi reacţiile după "dezastru"?

Negă cu capul.

- Ieşim la o bere atunci?

Negă din nou. Alin ieşi, fără să-l mai salute, fără să închidă uşa... Se reaşeză şi zâmbi: peste vreo două săptămâni, o să treacă pe la Ana, să vadă ce se mai întâmplase. Momentan, la dimensiunile "dezastrului", nu era indicat să-şi facă simţită prezenţa. Cei care trebuiau să ştie "de unde li se trage" erau florarul şi Ana; iar ei îi înţeleseseră deja gestul.

Ana-Maria

Oof, că nu mai ajungea odată! Intră în magazin şi se grăbi spre vitrine. Căuta... Căuta...

- Bună ziua. Vă pot servi cu ceva?

- Bună ziua. Caut un medalion: o inimioară din aur. Ştiţi, din acelea care se desprind pe mijloc...

- ... Da. Imediat.

Abia aştepta! Nu mai avea stare!... În sfârşit! Primi inimioara... Doamne, ce frumoasă era! Perfectă! Şi preţul era bun...

- Şi două lănţişoare.

- Sigur, imediat. Doriţi un model anume?

Aşa e, aveau lănţişoare în vitrină! Ia să se uite după unele subţirele... că avea bani la ea, dar nu extrem de mulţi! Arătă modelul şi aşteptă, privind inimioara de pe tejghea...

Abia aştepta ziua nunţii! Noaptea, de fapt! Abia aştepta să vadă reacţia lui Florentin!

Ioan

Intră în bucătărie iar Lăcrămioara se grăbi să-l întâmpine:

- Cum s-a rezolvat?

- Cum să se rezolve? Le-am pus şi gata!

Luminiţa şi Ileana se grăbiră să iasă. Rămaseseră deci singuri - urma discuţia aceea neplăcută...

- ... Numai de cheltuiala asta n-aveam nevoie acum!

- Eu nu mă gândesc la bani; mă gândesc la altceva...

- ... Crezi că o să ne facă probleme?

- Nu ştiu. Mă îndoiesc că vom afla vreodată dacă el e sursa devastării. Dar alţi duşmani n-avem. Aşa că mă tot gândesc...

- Vrei să-i spui şi ei?

- Problema se va discuta la cină. Rămâne de văzut; poate a omis ea să ne spună de vreo întâlnire cu individul, de vreun telefon...

- Oricum, dacă apare la nuntă să ştii că eu arunc cu sarmalele după el!

- N-o să apară la nuntă: nu cred că are chiar asemenea tupeu. Iar eu l-am invitat azi la nuntă şi pe poliţistul nostru - aşa că va media el un eventual conflict...

- Tu n-ai decât să faci ce vrei; eu una îl iau cu sarmalele şi rup mătura pe el!

- Ba tu să stai potolită!

- Ba nici nu mă gândesc! Să strice ăla nunta lui Florentin? Îi rup oasele!

Corect! Şi el ar fi procedat la fel, dacă n-ar fi fost afurisita de artrită...

- ... Ia zi-i: ai aranjat cu cortul?

- De parcă nu ştii deja răspunsul...

- Şi ce-ai vrea - să vorbim tot de ăla?

Uşa se deschise larg:

- Sărut mâna.

- Bine-ai venit. Stai jos.

Roberto se aşeză lângă el... Oftă scurt, pe un ton coborât:

- ... Cred că a fost mâna fostului.

- Şi eu cred la fel. Dar n-avem dovezi; iar dacă ne ducem peste el n-am obţine nimic.

- De-aia nici nu ne ducem peste el. Cică la Urgenţă erau nişte taximetrişti în staţie şi i-au văzut. Au venit cu două maşini; erau ditamai malacii şi aveau cagule. În 30 de secunde au spart geamurile şi-au plecat.

- Deci au vrut doar să transmită un mesaj...

- Exact. Tocmai de-aia mă gândesc acum ce duşmani avem...

- Ştii bine că ne înţelegem perfect cu toată lumea.

- Da; dar ce florari ne invidiază îndeajuns de mult ca să ne facă aşa pagubă înainte de nuntă?

- Tată, fii serios!

Roberto se ridicase, nemulţumit de acel calcul; se grăbi să răspundă:

- Sunt foarte serios. Chestia asta "miroase" a reglare de conturi. Cu cine avem conturi nereglate?

Nu-i mai răspundeau. Ştia şi el că n-aveau conturi neîncheiate cu nimeni; dar încerca să le şteargă din minte posibilitatea ca fostul soţ al Anei să se fi răzbunat aşa. Şi vedea că nu reuşea decât să-i facă să tacă şi să se gândească şi mai mult la blondul ăla! Asta-i displăcea; discuţia va continua la masă, de faţă cu ea, şi nu voia s-o dea aşa peste cap tocmai acum, când şi-aşa era îngrijorată şi emoţionată pentru toate tradiţiile de care probabil auzise şi la care se gândea că se vor petrece vineri. Nu voia s-o vadă crispată la nuntă, cu ochii-n paişpe, urmărind mereu poarta, strada şi tresărind la fiecare telefon care va suna. Aşa că, la masă, nu se va pomeni numele matahalei.

Ana-Maria

Intră în bucătărie, zâmbind veselă:

- Bună seara.

Soacra ei se întoarse şi începu să turuie, privind-o cu ochi atenţi:

- Bine-ai venit. Auzi tu, ce s-a întâmplat azi! Ajungem cu florile la chioşc şi găsim toate geamurile sparte! Ce să fac - iau mobilul vânzătorului de ziare şi-l sun pe Ioan! Care-mi spune că şi geamurile din Piaţa Muncii sunt sparte, iar surorile lui de la Spitalul de Urgenţă au găsit aceeaşi devastare! Doamne, bine că luăm seara florile acasă! Îţi dai seama ce pagubă ar fi fost să dispară şi florile? Enorm!

Cum, chiar toate geamurile?

- De chioşcurile din Dorobanţi şi Obor nu s-au atins; ăla din Dorobanţi e chiar în piaţă şi e păzit, iar ăla de la Obor e în văzul lumii! Cine ştie ce huligani au făcut asta! Deşi nu ştiu ce să cred; huligani poate la un chioşc; hai, şi la două. Dar dacă au spart în aceeaşi noapte trei chioşcuri, toate trei ale noastre, încep să cred că e o răzbunare la mijloc...

Ileana tăcea mâlc; Mirela toca de zor ceapa. Soacra ei o privea serios, scrutător. Iar ea nu se putea clinti de lângă uşă, şocată de acea veste... Femeia o prinse de braţ şi-i şopti încet, la ureche:

- Crezi că fostul tău soţ ar fi capabil de aşa ceva?

Se grăbi să nege ferm: cum naiba să le mai spună azi ce se întâmplase ieri? Cum să le explice de ce nu le spusese ieri ce se întâmplase ieri? Nina avusese dreptate: dacă le spunea acum, ar fi crezut că are ea ceva de vorbit pe-ascuns cu Evelin! Şi-ar fi iscat un carusel din care nu va scăpa niciodată!

- Eşti sigură?

La naiba! Iar n-avea încredere în ea! Evident, acum avea şi de ce - dar asta ştia numai ea! Negă din nou, încruntându-se, iar femeia reveni lângă aragaz:

- Oricum, a chemat Ioan geamgiul şi-a rezolvat problema. Dar cine naiba să facă aşa ceva?!

Ridică din umeri şi începu să taie ea roşiile: probabil că vor discuta şi la masă acea problemă. Deci va mai auzi de câteva ori întrebările legate de Evelin. Şi va trebui să nege în continuare. Dacă intrase în joc, nu se putea opri acum.

Să vorbească cu dl Manolache? Dânsul era rezonabil; ar fi înţeles de ce nu fuseseră informaţi prompt ieri şi ar fi fost pus în gardă, în caz că Evelin şi-ar fi făcut apariţia vineri în faţa porţii!

Aoleu! Dacă Evelin aflase de nuntă? Şi tocmai de-asta venise ieri la ea la birou? Şi tocmai de-asta îşi trimisese malacii să distrugă chioşcurile? Dacă se vor revedea, într-adevăr, vineri seara?

Doamne, dacă ar fi locuit tot în apartamentul acela, acum ar fi fost într-un taxi, în drum spre apartamentul Oanei! Ca să fie şi ea informată apropo de preocupările amantului ei! Să ştie şi ea pe unde se plimbau picioruşele lui Evelin şi cam cine "circula" prin capul lui! Chiar dacă Oana "i-ar fi dat papucii" imediat iar Evelin ar fi avut astfel mult mai mult timp s-o urmărească pe ea pe la serviciu, pe-acasă...

Evident, lucrurile nu se vor sfârşi aici. Evelin nu va pricepe aşa, cu una-cu două. O să-i mai iasă-n cale de cel puţin trei ori în următoarele trei luni! Ceea ce nu era o veste îmbucurătoare: dacă-l vedeau socrii ei... Dar dacă-l vedeau cumnaţii ei? Şi Florentin? O să iasă o încăierare pe cinste!

Oof, şi-acum se duceau la masă... Termină de dus farfuriile, se aşeză lângă Florentin şi încercă să-şi destindă puţin chipul: dacă stătea aşa încruntată, aruncând fulgere din priviri, vor înţelege imediat care era adevărul! Socrul ei deschise discuţia pe un ton grav:

- Măi, nu ştiu ce să zic. M-am tot gândit, dar tot nu-mi pot da seama cine-a fost capabil de aşa ceva!

Soacra ei se grăbi să completeze:

- Este, evident, o răzbunare! Dar cine să vrea să se răzbune pe noi?!

- Nu ştiu. Cu Vasileştii am încheiat conturile acum patru luni şi ne-am despărţit prieteni. Cu ai lu' Badea nici nu ne-am certat, doar am răcit relaţia. Altcineva...

Roberto întrebă, mormăind îndeajuns de încet ca să pară că nu voia să fie auzit:

- Să fie vreunul gelos pe succesul buchetelor noastre?

- Cine, mă? Că mai toţi au de la şapte chioşcuri în sus! Şi compensează calitatea cu cantitatea! Ia spune: tu ai vreun amic care să-ţi joace feste?

- Nu, tată.

- Marcele?

- De unde până unde?! Chioşc şi-acasă: nici nu mai am amici!

- Florentin?

Capul brunet negă încet... când de fapt pe chipul lui vedea aprobarea şi promisiunea că lui Evelin i se vor întâmpla în curând "lucruri măreţe"...

- Ana? Tu ai conturi neîncheiate cu cineva?

- Nu.

Tăcere. Ridică privirea spre el; era privită pătrunzător, serios... Repetă, privindu-l lung:

- N-am.

- Bine. Oricum, am pus geamurile şi incidentul e încheiat. Încă ceva, Roberto: dacă erau invidioşi, luau albumele cu buchete din sertare. Nici nu s-au atins de mese sau de găleţi.

- A fost mai mult un avertisment.

Soacra ei încerca să aducă discuţia spre Evelin, socrul ei încerca s-o depărteze de Evelin! Soacra ei ţinea musai s-o audă vorbind despre matahală, socrul ei era determinat să-i ofere privilegiul de a-i spune lui totul în şoaptă, între patru ochi, imediat după cină! Doamne, dacă socrii ei se vor certa azi din cauza matahalei, o să-i devasteze personal Jeep-ul!

Apropo de Jeep: tocmai îi venise o idee! Alin se ocupase de "operaţiunea chioşcurile de flori" - că Evelin era prea domn ca să se coboare în postul de executant. Aşa că mâine dimineaţă îl va suna de la servici şi-l va întreba, graţios, dacă putea s-o ajute într-o problemă. Plătea, că mascaţii nu munceau pe gratis! Ah, abia aştepta să ajungă la birou! Aşa idee, mai rar!

Se discuta tot despre geamuri; normal! Până nu se vor găsi vinovaţii, subiectul va rămâne deschis! Şi nu se vor găsi niciodată gealaţii care, pentru niscai mărunţiş, aruncaseră câteva cărămizi în geamuri!

Alin nu era niciodată neatent atunci când executa mârşăviile avocatului Evelin! Poate doar o dată, când o duseseră pe ea pe Vâltoarei, făcuse imprudenţa să aibă martori. La o eventuală reclamaţie din partea ei, când vor fi luaţi toţi trei la interogat, Alin va ajunge cu siguranţă prin tribunale. Norocul lui că ea nu voia să-i mai vadă vreodată mutra de slugă-sugativă! Şi nici bani pe avocaţi nu voia să dea!

Aşa că nu-l vor descoperi niciodată. Cu atât mai mult, nu vor face legătura dintre Evelin şi acel incident! Alin nu şi-ar fi turnat protectorul... tocmai pe acel protector care avea relaţii şi bani ca să-l scoată din orice porcărie şi să distrugă orice dosar! Evelin era bine ascuns în spatele amicului... Şi, o dată cu el, ascundea şi ea întâlnirea şi discuţia de ieri. Deci nu vor afla niciodată...

Oof, Doamne! Ar fi trebuit să le spună! Adevărul ieşea întotdeauna la iveală! Iar Nina avea dreptate: decât să afle de pe la vreun vecin, peste jumătate de an, că ea se văzuse cu fostul soţ înainte de nuntă şi preferase să ţină asta secret...

Părinţii lui Florentin erau oameni buni. Foarte sufletişti şi înţelegători. Pe mama lui însă "o cam strica" gura rea care spunea vrute şi nevrute. În schimb, tatăl lui se vedea de la o poştă că era mai tolerant şi mai înţelegător. De când ea le arătase că începuse să înţeleagă romanes, observase că tatăl lui încerca să fie mai rezervat, mai atent la ce spune... Da; cu tatăl lui Florentin îi era mai uşor să vorbească. Dacă-i spunea ceva lui Florentin, îl vedea plecând pe geam să se bată cu Evelin. Dacă-i spunea mamei lui Florentin, afla tot Bucureştiul. Dacă afla Roberto... Roberto i-ar fi spus lui Florentin - nu înainte să facă rost de două bâte de baseball. Cu Marcel n-avea rost să vorbească - el era ocupat cu ale lui... Fetelor le-ar fi spus degeaba, pentru că n-aveau nici o putere şi s-ar fi grăbit amândouă să-şi informeze mama...

Azi, după cină, va vorbi cu dl Manolache. Trebuia să-l pândească până rămânea singur în sufragerie pentru că, dacă o vedea Florentin şuşotind cu tatăl lui, era ca şi cum i-ar fi spus direct: "Da, Evelin a fost, iar eu n-aş fi vrut să afli şi tu asta".

Florentin

Intră în camera lui, zâmbind slab: daa, matahala spărsese geamurile! Gealaţii matahalei! Doamne, ce-ar mai fi vrut să se ducă acum la uşa lui şi să-i modifice niţeluş piramida nazală! Că ştia unde locuia şi chiar avea chef de scandal! Numai că, dacă ar fi răspuns la acea provocare, l-ar fi stârnit să facă altceva! Să mâzgălească geamurile cu vopsea, sau să le scrie pe gardul curţii diverse invective... Ar fi găsit el ceva - că era isteţ! Şi-apoi s-ar fi dus iar peste el... Şi tot aşa, până se sesiza poliţia. Ajungeau la tribunal. Adică se vor revedea încă 5-6 ani fie la judecată, fie prin spitale...

O să stea cuminte. Era sigur că matahala nu lăsase nici o urmă care să-l lege de acel vandalism! Aşa că trebuia să aştepte următoarea ieşire nervoasă a matahalei. Şi-o va aştepta, timp în care se va gândi la o modalitate de a-l îndepărta definitiv de Ana.

Ana-Maria

În sfârşit! Roberto tocmai intrase în camera lui şi închisese uşa! Mare noroc cu aşezarea camerei de oaspeţi şi cu gaura cheii! Se grăbi să iasă şi ea din camera ei. Închise uşa, simţind că-i pierise curajul...

Ei bine, o privea. Dl Manolache ştia că intenţionase să vină să-i vorbească... şi, după părerea ei, ştia şi subiectul! Aşa că o aştepta. Iar înapoi nu mai putea da! Aşa că intră în sufragerie, încercând să zâmbească. El arătă spre scaunul de lângă el... Se aşeză şi oftă greu, încercând să vorbească extrem de încet:

- Vă rog să mă iertaţi că vin azi să vă spun ceea ce ar fi trebuit să vă spun ieri.

- El a fost, nu?

- Cred că nişte gealaţi, tocmiţi de un prieten-sugativă de-al lui.

- Era singura posibilitate. Despre ce trebuia să vorbim noi ieri? Păi să-i spună, nu?

- Ieri dimineaţă m-a aşteptat în faţa blocului în care funcţionează firma. Nu m-a văzut, aşa că n-am vorbit de dimineaţă. Dar după-amiază era cu ochii pe uşă - şi m-a ajuns imediat din urmă.

- Şi ce voia?

- Să vorbim; să-l ascult cum mă imploră să mă întorc la el, cât de mult mă iubeşte, cât de nepotrivit e Florentin pentru mine şi altele. Am încercat să scurtez discuţia, să-l lămuresc cu cuvinte puţine şi să-l pocnesc bine cu geanta-n cap. Din fericire, prietena mea Nina ia autobuzul din aceeaşi staţie cu mine; aşa că eu m-am urcat în autobuz, el nu.

- A pomenit ceva despre nuntă?

- Nu, şi asta mă face să cred că nu ştie nimic despre asta. N-am vrut să se afle pentru că Florentin s-ar fi dus la el, să-i mute faţa la spate, iar dvs v-aţi fi indispus rău. Iar atmosfera, şi aşa agitată în preajma nunţii, ar fi devenit tensionată.

- Atmosfera va fi oricum tensionată, pentru că ştie unde locuieşti acum. Iar după ce mi-ai spus ce s-a întâmplat şi ştii ce-am descoperit azi, îţi dai seama că în ziua nunţii voi avea grijă să am observatori în toate capetele străzilor pe care se poate ajunge aici. Acum mă gândesc cât de indicat ar fi să-l sun pe poliţistul care se ocupă de cazul de vandalism şi să-i spun ce ştiu.

- Cred că intervenţia poliţiei l-ar înrăi şi mai mult şi l-ar agita. Are relaţii peste tot şi are bani să închidă gura oricărui poliţist din ţara asta. De spart geamurile, nu le-a spart el; şi-a plătit un amic să tocmească nişte puşti dornici de-un câştig rapid şi fără riscuri. Iar amprente nu se vor găsi niciodată, dacă s-a ocupat amicul ăsta. Îi cunosc bine pe amândoi; vă asigur că am eu ac de cojocul amândurora.

Era privită cu ochi miraţi; rămase la fel de serioasă, concentrată asupra propriilor mâini:

- Îl cunosc şi ştiu cum să-l potolesc.

- ... Atunci uite cum facem. Rămâne secretul nostru, cu condiţia ca data viitoare, când te vei mai ciocni de individ, să mă anunţi imediat.

Aprobă grăbită cu capul.

- Vrei să-i spun lui Florentin să te ducă şi să te aducă de la serviciu?

De data asta negă.

- ... Vreau să-mi promiţi că, dacă vreodată o să simţi că nu te descurci cu el, sau că ţi-e teamă de el, să-mi spui.

- Promit.

- Şi că o să ne laşi pe noi să ne ocupăm mai departe de el.

- Promit.

- ... Bine, Ana.

Bărbatul se ridică; se grăbi să se ridice şi ea şi nu reuşi să ridice privirea din pământ:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Se grăbi să intre în camera ei şi oftă greu: abia acum îşi dăduse şi ea seama că, din cauza ei şi-a matahalei, părinţii lui Florentin avuseseră probleme. Tocmai din cauza ei, care nu voia să ridice probleme! Care făcea tot ce-i stătea în puteri să nu creeze nimănui probleme!

Mâine, imediat cum ajungea la serviciu, o să-l sune pe Alin. El era sluga; tot el va fi şi mesagerul. Şi tot el îi va spune de unde ştia Evelin adresa firmei la care lucra ea! Şi ce altceva mai ştia! Trebuia să se gândească serios la acea discuţie - pentru că nu trebuia să-i lase lacheului impresia că se pregătea să facă ceva anume şi voia să evite prezenţa lui Evelin de la acel "ceva"! Dacă Alin "mirosea" nunta...

Ioan

Intră în dormitor şi închise uşa:

- Discuţia asta rămâne între noi. Matahala a fost.

- Deci a recunoscut.

- Mi-a spus că ieri individul a aşteptat-o la serviciu. Că a încer-

cat s-o convingă să se întoarcă la el iar ea l-a refuzat ferm şi "i-a fript" o geantă-n cap. Ceea ce cred că l-a înfuriat serios şi l-a determinat să se răzbune aşa.

- Să se răzbune pe noi?

- Nu; pe bărbatul care "i-a suflat" fosta nevastă.

- ... Şi ai de gând să intervii?

- Ana m-a rugat s-o las pe ea să-l potolească.

- Şi tu o laşi!

- Da. Ea îl cunoaşte, ştie cum să-l ia şi ce să-i spună, ce să-i facă, unde şi cu cine să vorbească să-l determine să înceteze. Dacă ea nu se mai descurcă, intervin eu.

- Şi crezi că tu ai mai mulţi sorţi de izbândă?

- Eu am, la o adică, mai mulţi gealaţi decât toţi amicii lui la un loc. Şi am şi cel mai important lucru: metode de intimidare. Dacă mă duc cu băieţii peste el, să vezi ce-şi vede el de drum de ridică praf din călcâie...

Lăcrămioara începu să râdă:

- Aşa-i! Auzi? Dar de ce nu ţi-a spus ieri că s-a revăzut cu el? Că doar n-am fi sărit cu gura pe ea, că se vede cu fostul!

- Ca să nu afle Florentin şi să nu ne necăjim.

- Oricum ne-am indispus...

- Asta e! El a venit, nu ea l-a chemat!

- Dar ce - Doamne iartă-mă! - mai vrea de la ea? După ce i-a făcut ce i-a făcut?

- E probabil genul ăla de "rege" care nu greşeşte niciodată, ci doar are slugi nepricepute. Pot să jur că, în mintea lui, gealaţii sunt de vină pentru că s-au luat după el şi-au dus-o în Ferentari! Altfel, nici chiar el n-ar mai fi avut tărie să-şi facă apariţia în faţa ei!

- Măi Ioane, şi dacă nu reuşeşte să scape de el?

- O scap eu de el.

Se întinse în pat şi căscă lung...

- ... Şi dacă apare la nuntă?

- O să am iscoade pe toate străzile care duc aici. Dar nu cred că o să apară prea curând: ştie ce-a făcut şi ştie că nu suntem fraieri. N-o să rişte să se ofere singur la caftit...

Lăcrămioara râdea, el zâmbea...

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Iar dacă Ana nu se descurca singură cu matahala... Era sigur că vigilenţa lui Florentin va spori după nuntă, aşa că se va întâlni repede cu matahala; iar pumnii fiului lui de obicei nu prea aveau stare. Matahala se va simţi jignită şi va încerca să se răzbune; şi-atunci va fi vai de el, când "o să-l viziteze" cu băieţii pe care-i cunoştea el...

Ana avea încredere în el. Simţise asta de mai multe ori până acum, dar azi devenise evident că nora lui îl respecta şi avea încredere în el. Acum, el trebuia să aibă mare grijă, să n-o dezamăgească - pentru că, prin ea, putea afla multe lucruri pe care fiul lui va încerca să i le ascundă după nuntă. Ori de câte ori va avea o problemă, Ana îi va cere lui sfatul şi ajutorul. Şi era foarte importantă legătura asta între el şi familia care se va forma poimâine...

23 ianuarie 2003 - joi

Ana-Maria

Şi gata povestirea! Nina "se adună" de pe birou şi începu să râdă:

- Bine că le-ai spus! Ai luat cea mai bună decizie, să ştii! Bătrânul a fost dintotdeauna aliatul tău! Şi e şi capul familiei! Cred că dacă-i spuneai soacrei tale...

Aprobă şi ridică receptorul:

- Acum să te ţii! Îl sun pe amicul-slugă!

Suna... "Haai, Aline, «crapă ochii»!"

- ... Mda.

- Bună dimineaţa.

- ... Bună dimineaţa.

- Te deranjez pentru că am o problemă. Ştiu că tu te ocupi de treburile murdare ale lui Evelin şi am şi eu o trebuşoară *dirty* la care vreau să mă ajuţi. Mă tot supără un individ; vreau "să-i aranjezi" maşina. Să-i scrii mare, cu vopsea, pe capotă şi pe portbagaj, sus "*ass*" şi jos "*hole*". Cât mă costă?

- ... Cine-i la telefon?

- Cine te-ar putea suna la opt jumate, indignată după ceea ce-a aflat că s-a întâmplat acu' două nopţi cu proprietăţile familiei ei?

Alin tăcea mâlc...

- Spune: cât mă costă afacerea?

- Măi Ana, nu ştiu ce să zic... Ştii că nu mă ocup cu aşa ceva...

- Zău? Nu tu angajezi golănaşi să-i rezolve lui problemele? De ce n-ai putea să angajezi doi golani şi pentru problema mea? Ţi-e frică de "patron"?

- ... Te rog să nu vorbeşti aşa! E prietenul meu; iar dacă-l ajut uneori, asta nu înseamnă

- Decât că ţi-e patron. El plăteşte, tu "prestezi". Ia spune: de unde

- Ai grijă cum vorbeşti, dacă nu vrei să-ţi închid!

- Lasă figurile, că ai fost la volan atunci iar eu am martori. Paul e un tip sensibil la metodele specifice ale Poliţiei; nu ţi-ar place să-i dau ocazia să povestească ce-a văzut şi-a auzit!

Alin tăcea mâlc...

- ... De unde-a aflat unde lucrez? Şi cum de şi-a permis să-mi iasă-n cale cu declaraţii de dragoste?

- M-a pus pe mine să aflu, dar n-am avut de unde. Paul a avut o relaţie la Camera de Muncă.

- Şi ce altceva a mai aflat despre mine? În afara locaţiilor unde mă poate găsi?

- De unde vrei să ştiu eu?!

- Ştii - că-i eşti confident de încredere!

- ... Doar atât l-a interesat: unde te poate găsi singură, fără florar. Îţi dă târcoale cam o dată pe lună ca să-şi facă curaj într-o altă zi să te oprească şi să-ţi vorbească despre împăcare.

- Nu, zău!? Păi s-o sun pe Oana, să afle şi ea ce preocupări are mândrul ei!

- Dacă o suni, îi dă papucii. Iar el va avea mai mult timp liber să te urmărească şi să te oprească pe stradă.

Corect! Se grăbi să turuie, ca să nu-i lase timp să se dezmeticească:

- Daa, că lui nu-i pasă deloc de opiniile amantei!

- Nu prea-i mai pasă, să ştii!

Zău? Alin era serios când spunea asta? Grav! Foarte grav! O lăsase el fără replică!... Şi cum vorbiseră cam mult, ia să facă ea o încheiere frumoasă:

- Te rog să-i transmiţi lui *asshole* că asemenea gesturi şi răzbunări prosteşti mă conving tot mai mult că n-am greşit când am divorţat de el şi l-am expediat la mama dracului. Şi să nu se mai apropie de familia mea nici cu gândul, dacă nu vrea să i se întâmple ceva cu adevărat rău! Că nu eşti singurul care cunoaşe băieţi bine-făcuţi care

"prestează servicii" pentru nişte bănuţi! Mersi. Şi la revedere.

Închise şi oftă greu: Doamne, bine că nu se bâlbâise! Bine că nu-l lăsase să observe cât de speriată fusese de fapt în timpul acelei discuţii!

- Draga mea, dă-mi voie să te felicit: ai fost magistrală! Nici şeful meu nu pledează atât de credibil!

- Lasă-mă, că mor!

Dădu peste cap paharul cu apă şi-şi trecu degetele prin păr:

- ... Acu' e acu'. Individul o să-i transmită mesajul şi-o să-i povestească toată convorbirea. Dacă matahala nu apare azi, înseamnă că mi-am câştigat măcar o lună de linişte.

- N-o să te sune. Tu nu-ţi dai seama ce voce furioasă ai avut! Şi ce bine ţi-ai ales cuvintele!

- Păi m-am gândit azi-noapte la ele până pe la două!

- Individul n-o să mai apară prea curând în preajma ta. O să te lase să te calmezi. Deci nunta e salvată...

Aprobă şi se ridică: tocmai intrase bătrânelul ei simpatic, "înarmat" cu un zâmbet şarmant şi un măr superb...

Florentin

Încerca să fie atent la flori. Încerca să le aranjeze. Le mai aranjase şi acum un sfert de oră - şi, deşi nimeni nu le deranjase, le mai aranja o dată. Mămica lui nu spunea nimic, semn că îi înţelegea nevoia de-a se gândi câteva minute la ale lui...

Mâine se însura cu zâna lui. Cu ursita lui. Ori de câte ori se gândea la asta, stomacul i se făcea ghem şi simţea nevoia de-a căuta repede alt gând care să-i preocupe mintea. Avea emoţii...

Nici acum nu-şi explica cum reuşise să pună mâna pe ea! Cum de tocmai el, Florentin florarul, era alesul ei! În urmă cu patru luni... Nu-şi explica cum de "mirosise" el că ea era ursita lui! Pur şi simplu nu putea să-şi dea seama cum de reuşise! Nimic nu prevestise, în urmă cu patru luni... Păruseră atât de diferiţi; atât de... nepotriviţi! El, florarul din colţ. Ea, tânăra elegantă, stilată, cochetă, care păruse "ruptă" din Jeep-ul matahalei! Zeci de tinere stilate, elegante şi cochete treceau zilnic prin faţa ochilor lui; dar el o văzuse pe ea şi... Şi simţise că ea era ursita lui! Cum reuşise să simtă asta, habar n-avea; mai ales că nu se ştia un bun psiholog...

Ştia că nu era vorba despre recunoştinţă. Îi simţea dragostea. Ana îl iubea. Şi nu înţelegea cum reuşise el s-o facă să se îndrăgostească de el! Adică, tocmai de el! Era...

Privi lung petalele... Erau roşii; roşii ca dragostea. Făcu un pas în spate şi observă imediat şi petalele albe din cealaltă găleată. Şi realiză, într-o clipă, că pe-alea nu le aranjase nici măcar o dată azi!

Bufni în râs: era îndrăgostit, ce mai!

Ia să intre el în chioşc, înainte să-l vadă Ileana şi să-l ia la mişto! Îşi ştia el surioara mai mică - abia aştepta să aibă motiv de amuzament! Iar privirea lui îndrăgostită era un subiect "numa' bun" pentru ea!

Ana-Maria

Încerca să nu ridice privirea din farfurie: se discuta despre ziua de mâine. Şi avea emoţii mari, pe care încerca din greu să le ascundă...

- Anuţo, după cină te muţi la Marcel.

Aprobă cu capul: da, soacra ei o informase deja asupra acelui aspect.

- Şi lasă, Florentine, nu te îngrijora; că discutăm noi cu ea despre nuntă...

Marcel avea chef de glume. De data asta însă erau glume bune, aşa că râdeau cu toţii...

- Dar înainte de toate, Ana iese cu mine la plimbare.

În sfârşit! Nu-i mai venea odată ideea aceea? Avea cam un milion de întrebări şi-o tonă de emoţii pe cap! Soacra ei interveni imediat:

- Măi mămicule, de ce nu vă culcaţi voi devreme? Că mâine ne trezim cu noaptea-n cap şi-avem o grămadă de treabă!

- Lasă, că nu stăm mult. Iar mâine bem cafea. Ce zici, Ana: mergem?

Îl privi cu ochi recunoscători:

- Mergem.

Şi-acum să hăpăie repede mâncarea şi să iasă odată! Nu mai avea răbdare! Dacă Florentin avea o surpriză pentru ea? Dacă trebuiau să discute ceva serios? Dacă-şi mai amintise el de vreun obicei şi trebuia să i-l explice pe larg? Şi-aşa nu puteau sta mult, pentru că la zece fix ea trebuia să fie gata mutată, instruită şi adormită!

Florentin

Trase adânc aer în piept şi închise uşa. Îşi luă apoi logodnica de mână:

- Mergem în parc?

- Mergem unde vrei tu.

- ... Eşti sigură că vrei să mergem unde vreau eu?

Ana îl privi lung... şi şopti:

- Da. Mergem unde vrei tu.

Prea bine! Porni spre poartă, spre capătul străzii...

- ... Ai emoţii?

- Mult prea multe ca să pot vorbi despre ele.

Ana-Maria

Răspunsese cel puţin neinspirat. De fapt, din clipa în care ieşiseră din casă, îşi pierduse complet tot curajul şi uitase întrebările pregătite pentru el. Nici Florentin nu prea mai avea ce spune, şi mergeau în tăcere... Evident, mergeau spre parc...

Tăcerea aia o scotea din minţi! Dar nu putea să deschidă gura, să spună ceva! Pe lângă emoţiile legate de nuntă, se gândea acum că mâine se va căsători cu el... Şi avea emoţii! Îi pierise tot curajul! Nici să-l privească nu mai putea! Simţea că, dacă ridica acum privirea spre Florentin, o apuca tremuratul! Trecea din nou prin momentele acelea stupide când realiza că alături de ea nu stătea nici amicul, nici cel care-o salvase din Serbia! Că nu trăia într-o poveste, iar lângă ea păşea acum un bărbat... Alături de care îşi va petrece tot restul vieţii. Iar toate eforturile de a-l face fericit, de a-i face sufletul fericit...

Simţea un gol în stomac. I se uscase gâtul. Parcă-i era un pic teamă de el...

Nu. N-ar fi dat înapoi pentru nimic în lume! Dar pur şi simplu nu era momentul unei discuţii! De fapt, cât de puţin discutaseră! Avea senzaţia că nu-l cunoştea mai deloc! Că fusese atât de concentrată asupra integrării în familia lui, asupra mulţumirii tuturor, că uitase să-l privească mai des aşa. Uitase să fie atentă la dorinţele şi plăcerile lui, uitase să-l răsfeţe, să-i zâmbească pe sub gene... Uitase de fapt miezul problemei. Pe Florentin. Acum, însă, nu prea-i venea să ia măsuri în privinţa asta...

- ... Pregătirile sunt pe placul tău? Au uitat ceva ce-ţi doreai?

Dacă uitaseră ceva? Păi uitaseră s-o întrebe măcar aşa, din principiu, dacă erau OK organizarea, hainele, masa, naşii, muzica şi altele. Apropo, încă nu-i cunoscuse pe cei care le vor fi naşi! Numai că nu ea finanţa nunta; deci nu ea o organiza. Iar din mâinile părinţilor lui nu putea ieşi decât o nuntă perfectă. Naşii erau cu siguranţă oameni de treabă, cei mai buni naşi pentru ei... Aşa că negă:

- Nu, n-au uitat nimic.

- E ceva ce-ţi displace? Eu ştiu, aranjarea meselor, sau buchetele din trandafiri...?

- Îmi place totul. Te îngrijorezi degeaba.

Numai că el o privise iar ea spusese acele cuvinte privind lung asfaltul. Pentru că, dacă l-ar fi privit...

- ... Ce-i cu tine? De ce taci?

- Ce să fie - sunt obosită. Mama ta a avut dreptate: ar fi trebuit să plec mai devreme azi de la servici, dacă nu chiar să-mi iau liber...

Iar fraza se sfârşi într-un căscat. Real. Chiar i se făcuse nıţeluş somn! Aerul rece şi determinarea de-a privi asfaltul o cam obosiseră! Şi efortul mental de a-şi imagina ziua de mâine, de-a identifica punctele problematice ale ceremoniilor şi de-a găsi soluţie pentru fiecare variantă de rezolvare...

Florentin

Ana lui avea ceva. Era gânditoare. În opinia lui, era şi puţin supărată; dar nu-i plăcea să creadă că zâna lui era supărată în preziua nunţii - aşa că-şi spunea că era vorba doar despre oboseală...

Păi atunci să meargă în tăcere! Să se gândească fiecare la ale lui...

Mâine se căsătorea cu zâna lui... Privite prin prisma asta, lucrurile nu prea mai erau aşa cum le văzuse el de dimineaţă. Zâna lui nu era de fapt o zână; era în primul rând o femeie.

Toate eforturile de-a o face fericită, de a-i face sufletul fericit...

Îi era greu s-o privească altfel decât pe Ana, tânăra pe care-o scosese din ghearele matahalei şi ale lui Gigi, pe care-o adusese în casă, alături de care trăise... o copilărie, un joc de-a strânsul mâinii pe fereastră, de-a escaladatul geamului în miez de noapte, de-a plimbatul prin parc... Ana era în primul rând o femeie. Va fi soţia lui. Iar el nu era foarte familiarizat cu "desfăşurarea" unei familii. În casa părinţilor lui, toate cele trei familii îşi desfăşurau "viaţa de familie" în spatele uşilor închise. În sufragerie erau doar mama, tata, Roberto, Mirela, Marcel, Ioana şi surioarele lui. Şi nepoţeii. Dar restul...

Ştia ce voia Ana. Ştia ce aştepta de la viaţă, de la el, de la căsnicie în general. Încă de-acum şase luni începuse să se gândească, puţin câte puţin, cum ar fi convieţuit împreună. Cum ar fi decurs zilele alături de ea. N-avea emoţii în privinţa asta. Se temea doar să nu se fi înşelat. Să nu-şi fi imaginat lucruri pe care Ana nu le dorea de fapt. Nu petrecuseră mult timp împreună; se temea să n-o rănească, să n-o întristeze...

Apăsătoare gânduri. Noroc cu mămica lui, care-i spusese cândva ca atunci când avea dileme apropo de viaţa pe termen lung să privească viaţa pe termen scurt şi, odată ajuns la momentul-problemă, să improvizeze. Va improviza. Ana nu mai era un mister pentru el; dacă va da de greu, o va strânge în braţe şi-i va şopti cât de mult o iubeşte... Iar ea îi va spune, în următoarele cinci minute, la ce se gândea, ce-şi dorea, ce-i displăcea, ce-o întrista...

Păi să se întoarcă acasă, nu? Trebuiau să se odihnească, iar ea va mai pierde jumătate de oră cu mutatul... Şi cum nu putea face pur şi simplu o piruetă în mijlocul aleii, se opri şi-o trase în faţa lui. O strânse uşor în braţe, zâmbind:

- Ştii cât de mult te iubesc?

Aa, roşise - semn că nu era nimic în neregulă! Poate era prea emoţionată, prea speriată la gândul desfăşurării zilei de mâine...

Ana-Maria

Gata: era din nou în camera ei. Nu erau supăraţi; doar îngânduraţi. Poate se gândea şi el la ziua de mâine? Sau se gândea la ziua de poimâine? La seara de după nuntă? La cina la care se vor discuta aspectele nunţii? Poate era îngrijorat de "schimbările de imagine" pe care le vor suferi amândoi! Sau poate era doar obosit, dat fiind faptul că nici el nu-şi luase liber azi?

Paşii se apropiară de uşa ei:

- Ana, eşti ocupată?

- Nu, intraţi.

Dl Manolache intră, zâmbind:

- Am venit să discutăm despre mâine.

Uşa se închise; ea zâmbea uşor, pentru că nu ştia ce anume din ziua de mâine aveau de discutat...

- Ai emoţii?

Aprobă cu capul.

- Mari?

Începu să râdă şi aprobă din nou, studiind covorul...

- N-ai de ce: o să fie o nuntă normală. Oricum, n-o să difere cu mult de ceea ce ştii tu. Nu e ceva tradiţional, deci nu-ţi face griji din cauza asta. Totuşi, ştii că am luat vin bun; s-ar putea ca unii invitaţi să se binedispună peste măsură şi să pomenească despre cine ştie ce drăcii. Aşa că uite cum facem. Dacă vezi sau auzi lucruri pe care nu le ştii, întreabă-mă despre ce e vorba. Şi cum s-ar putea ca situaţia de moment să nu-ţi permită să spui: "Mă scuzaţi, mă duc să-l întreb pe tata socru ce şi cum", nu reacţiona decât cu scuze de genul "Nu pot, acum stau la masă", sau "Nu pot, abia m-am aşezat să-mi trag sufletul"... sau frige-i lui Florentin un şut pe sub masă şi rezolvă el problema!

Ea râdea, el râdea... Ridică privirea şi întâlni ochii negri, veseli. Dl Manolache continuă:

- În orice caz, n-o spune pe-aia cu "Mă strâng pantofii". Ai văzut că am făcut podea de lemn şi mochetă în toată curtea; îţi garantez că la ora opt seara toate doamnele îşi vor pune pantofii-n cui şi se vor deplasa desculţe. Aşa că...

- Am înţeles.

- Dacă se iscă toată mulţimea la cine ştie ce le-o trece prin minte şi te pun să faci ceva, aruncă-mi o privire; dacă eu spun că e în regulă, poţi să participi liniştită la ideile lor creţe...

Doamne, ce stil de exprimare!

- Şi în nici un caz să nu te laşi furată.

- Categoric!

Socrul ei îşi continuă zâmbind ideea:

- La noi, mireasa dispare de la nuntă doar din două motive.

Se grăbi să-l întrerupă:

- Fuge acasă sau fuge la altul acasă.

Bărbatul se ridică râzând:

- Exact. Încă ceva... Mi-ar fi plăcut să vă căsătoriţi în iunie; e însă prea târziu. V-aş fi dat încă o lună, dar naşterea Ioanei mă grăbeşte. Nu-mi rămâne decât să sper că nu te voi surprinde mâine tristă.

Tristă? De ce?

- Nu trebuie să dovedeşti nimănui nimic, în afara soţului tău. Deci, dacă se întorc unele amintiri neplăcute, ai o migrenă. Iar dacă eşti de părere că e mai bine să vă căsătoriţi în iunie, nu cred că Florentin s-ar împotrivi. Te las să strângi câteva lucruri: pijamaua, fardurile... ştii tu!

Rămăsese din nou singură; obrajii îi ardeau, nu se putea clinti din locul acela... De ce naiba mai spusese asta?...

Evident, pentru că ştia de mica ei surpriză! Şi se gândise deja că, dacă o vor năpădi amintirile din Serbia, va tace mâlc şi va încerca să treacă peste ele. Aşa că o anunţase, într-un mod elegant şi voalat, că Florentin nu era genul care ţinea musai să-şi primească surpriza în noaptea nunţii. Stupidă discuţie - pentru că acele cuvinte i le spusese socrul ei!

Amintiri de la prima ei nuntă? Hm... Ar fi trebuit să-şi stoarcă serios memoria ca să-şi amintească ce bucheţele fuseseră pe masă şi cum arătaseră naşii! Aşa că nu se va întrista: nu va avea de ce. Ştia în ce va consta ziua de mâine: îmbrăcarea, coafatul şi fardatul, sosirea invitaţilor, căsătoria la Primărie, căsătoria la biserică, venirea acasă şi petrecerea. Nimic complicat, nimic ieşit din comun. Dacă nu va fi prea sigură de ideile nuntaşilor, îşi va privi socrul şi se va lămuri repede dacă să se ridice sau să se scuze.

Iar în privinţa căsătoriei din iunie... cea cu subînţeles, nu va avea migrene mâine. Cel puţin aşa simţea acum! Iar surpriza...

Aici avea o sământă de îndoială. Una mică-mică, de vreo 2 procente, legată de clipa când vor fi doar ei doi în camera lui iar prin mintea ei vor trece tot felul de prostii, care mai de care mai trăznită şi panicată. Dar Florentin n-o va lăsa să gândească prea mult în acele momente: avea el o metodă infailibilă... care-o făcuse KO în lift, care fusese cât pe ce să-i strice surpriza de vreo două ori...

Totul va fi în regulă mâine.

Îndesă într-o sacoşă pijamaua, fardurile, gelul, spuma, fixativul şi

peria şi ieşi din cameră: dacă va constata mâine că ar fi trebuit să mai ia ceva, Ileana va face cu plăcere oficiul de curier.

- Mă, să nu ţineţi fata la palavre: treceţi la culcare, că mâine la şase tu tragi de mese şi scaune iar nevastă-ta împachetează la mâncare!

- Sigur, mămico!

Spuse frumos "noapte bună" şi-şi urmă cumnatul şi cumnata. Brr, era frig afară! Noroc că stăteau aproape! Fu condusă în camera pregătită pentru ea... unde văzu imediat umeraşele cu rochiile agăţate de şifonier, voalul şi pantofii. Deci socrul ei se ocupase de mutarea rochiilor, când ei doi fuseseră la plimbare! Foarte bine!

- Hai în sufragerie, să-ţi arăt ceva.

OK! Se grăbi să-l urmeze şi-o văzu pe Ioana intrând şi ea:

- S-a culcat.

Marcel se aşează la masă şi se întoarse spre ea:

- Bun. Sunt sigur că ţi s-a tot povestit cum o să fie mâine, ce-o să facem, ce-o să dregem şi altele. Dar pun pariu că nimeni nu ţi-a arătat cum să dansezi.

- Am văzut caseta de la nunta lui Roberto.

- Şi poţi să dansezi aşa fără repetiţie?

Aha! Începu să râdă:

- Mâine la şase

- O să cărăm mese, nici o grijă! Acum însă trebuie să exersezi!

Şi-l văzu scoţând... caseta cu nunta lui Roberto! Prea bine! Marcel derula; căuta ceva... În sfârşit, păru că-l găsise. Ioana începu să râdă:

- Crezi tu c-o să jucăm cingheriţa?

- Ce te face să crezi că n-o s-o jucăm?

Adică? Ioana nu mai continuă discuţia - începu să exemplifice:

- Dansezi într-un cerc imaginar de 20 de centimetri, pe vârfuri, fără să laşi să se vadă că-ţi plac şi manelele. E un dans serios; fără mişcări din buric.

- Cu siguranţă or să se danseze mâine şi manele; dar dacă le vine ideea să te pună să joci cingheriţa, ar trebui s-o ştii! Ia să te văd!

Brr, că greu mai era aşa! Ioana dansa de zor... şi dansa atât de frumos! Păcat însă că o privea şi nu prea "se lipeau" paşii de ea...

- Saltă, dragă, poala fustei! Ce vrei să vadă fata, covorul?

Ce-o mai admonesta Marcel!

Îl simţise tensionat toată seara; parcă stătea pe ace, vorbea pe un ton ridicat iar la fiecare cinci fraze îi adresa Ioanei o dojană, un reproş sau o admonestare. Nu era el cel mai solicitat: Roberto chiar putea fi asemănat cu un cal de povară! Bănuia care era sursa nervozităţii: tânăra pe care-o iubise cândva şi cu care nu i se permisese că se căsătorească. Florentin se însura acum cu cine voia el, iar rudele lui nu că nu se împotriveau - făceau tot posibilul să n-o supere pe ea, intrusa! Cum să nu fie Marcel necăjit? Cum să nu-şi amintească?... După atâţia ani, îşi mai amintea oare de acea tânără şi acel refuz?

- Ei, ce zici? Ia încearcă şi tu!

Să înveţe cingheriţa şi să lase gândurile pentru când va fixa tavanul cu ochii, înainte de-a adormi. Ia să încerce, că nu mai părea atât de greu...

Ioan

Uşa se închise violent:

- Ai dus tu rochia la Marcel?

Încercă să fie calm, să compenseze cumva agitaţia aproape isterică a Lăcrămioarei:

- Rochiile, voalul şi pantofii.

- Ea şi-o fi luat tot ce-i trebuie?

- Dacă a uitat ceva, i le duce Ileana.

- Şi Ileana de unde să ştie ce şi-a uitat Ana?

- Îi spune Ana mâine dimineaţă. De ce eşti atât de agitată?

- Cum adică, Ioane? Tu nu ştii ce zi e mâine?

- Ba da - şi-ai mai trecut prin asta de două ori. Relaxează-te.

- Cum să mă relaxez, când

- Uite-aşa frumos, relaxează-te. Că dacă nu, te trimit să refaci florile de piept. Şi bucheţelele pentru mese. Şi să vezi ce-ţi consumi energia...

Gata: acum ea tăcea, încruntată, iar el zâmbea cu ochii închişi...

- ... Eşti sigur că avem destule maşini?

- Da.

- Sigur-sigur?

- Iar începi? Ştii bine că am pus totul pe hârtie şi chiar au mai rămas locuri!

- ... Mama Găbiţei a trecut zilele trecute pe la chioşc, să-mi spună că vin şi ei la nuntă. Şi se tot minuna, cum de-l lăsăm pe Florentin să ia româncă...

- Florentin e major, e isteţ şi încăpăţânat. Dacă voia să se însoare cu Gabriela, o făcea acum mulţi-mulţi ani. O cerea încă din liceu. Că a avut tot timpul, cât a plimbat-o pe tura casă-şcoală-casă şi petreceri pe la colegi.

- N-a adus vorba despre asta, să ştii! Ea se mira doar

- Ea bătea apropo-uri. Iar subiectul e închis încă de când am stat de vorbă cu bărba-su, acu' şase ani.

- Serios acum; şi Florentin ăsta, putea să stea de vorbă cu ea! Să-i spună despre ce era vorba!

- Ce să-i spună? Că e frumoasă, deşteaptă dar nu-i ea aleasa? Că degeaba-i clipeşte ea mărunt şi se fâstâceşte când îl vede, pentru că mintea lui umbla pe-atunci pe la prieteni, baruri şi discoteci? Tu ştii ce-a fost între ei?

- Da.

- Şi părinţii ei ştiu. Iar dacă vrei să ştii opinia mea, eu cred că maică-sa încă-şi bagă unghia-n gât că n-a pus mâna pe băiatul nostru.

Patul se lăsă uşor iar Lăcrămioara începu să râdă:

- Adevărul e că-şi cam bagă unghia-n gât...

- Vezi că am dreptate?

- Tu ai mereu dreptate... Sper doar să nu te înşeli în privinţa Anei.

- Tu crezi că mă înşel?

- Nu. Cred doar că o să avem probleme cu ea. O fi totul bun şi frumos acum; dar în maximum trei luni or să apară nemulţumirile ei, care vor genera nemulţumirile noastre... Armonia asta o să se strice repede, să ştii.

- Tot n-ai încredere în ea?

- Nu gândeşte ca noi. Face ca noi, spune ca noi, poate că ne şi înţelege; dar de gândit ca noi, nu poate să gândească. De-aici or să se ivească problemele.

- Ba eu cred că Ana-Maria poate să-şi schimbe modul de gândire. Pentru că vrea s-o facă.

- Mă rog; o să mai trăim, o să mai vedem...

- Iar timpul o să rezolve totul. Hai, treci la culcare: sau vrei să-ţi consumi toată energia stând la palavre?

- Măi Ioane, ai tu un stil de-a trimite omul la culcare, ce n-am văzut!

Asta aşa era! Ia să se odihnească şi el, că mâine va fi o zi lungă!

Florentin

Deci aşa; mâine se-nsura...

Tii, cât aşteptase ziua asta! Acum îl cuprinseseră emoţiile! Se însura cu Ana - emoţiile erau deci duble. Habar n-avea cum era rochia, cum va fi ea coafată... N-o văzuse cum arătase la nunta cu matahala; dar dacă mămica lui spusese atunci că era "ca o regină", îşi închipuia ce-i pregătise lui "Cabinetul 2". O zână.

Se însura cu zâna lui...

Doamne, cum o să reuşească să închidă ochii în noaptea asta? Probase ieri costumul pentru ultima oară, după retuşurile croitoresei, şi-i stătea perfect. Ana nu ştia asta; Ana văzuse costumul aşa, pe umeraş...

Oare cum era rochia?

Din câte-i povestise Ana, la nunta cu matahala avusese o rochie largă, pe sârmă; mămica lui cu siguranţă cumpărase ceva total opus!

Să fie deci o rochie dreaptă?... Nuu, după părerea lui, nu. Pentru că rochia de mireasă trebuia să semene puţin cu fustele cele noi ale Anei. Deci o rochie largă, dar fără sârmă. Cu puţină coadă? Sau cu trenă în toată regula?... Poate puţină coadă - mămica lui n-ar risca să se împiedice mireasa la "Isaia dănţuieşte"! Coafura va fi probabil ceva ondulat: acela era gustul mamei lui, iar Ana nu comentase nimic după ce merseseră amândouă la coafeză, la "repetiţie".

Doamne, cum va reuşi oare să adoarmă?

... Îi pierise zâmbetul. Îşi simţea ochii umeziţi de lacrimi...

Oare cum se va descurca mâine noapte? Oare va încerca să se descurce în vreun fel? Sau o va lua în camera lui şi-i va arăta colecţia de CD-uri? Ana nu va fi de acord cu aşa ceva; Ana va încerca să uite şi să depăşească amintirile. Dar dacă o să-i vadă ochii înroşiţi, dacă o să simtă lacrimi pe obrajii ei...

Oftă greu şi se ridică: trebuia să se odihnească. Şi cum trecuse deja de la nerăbdarea şi curiozitatea zilei de mâine la îngrijorările nopţii viitoare, se strecură în bucătărie şi găsi, la lumina brichetei, un Diazepam. Trebuia să doarmă.

Evelin

Ţinea ochii strâns închişi. Nu voia s-o vadă. Nu-i făcea nici o plăcere s-o vadă. Oana îşi dădea toată silinţa să-l facă fericit - nu prea reuşea. O împinse deci uşurel şi se ridică:

- Iartă-mă, sunt foarte obosit. Mă duc acasă.

Se îmbrăca "cu viteza luminii"...

- ... Te-am supărat cu ceva?
- Nu. Sunt obosit.
- ... Ba eşti supărat.
- Nu.

OK! Oana îi întorsese spatele. Miza probabil pe faptul că el se va grăbi s-o împace! Îşi luă diplomatul şi ieşi:

- Degeaba te superi: cred că mă paşte o răceală. Sunt obosit, mă simt sfârşit... Vorbim mâine, bine?

Se opri lângă uşa de la intrare - pentru că nu voia totuşi ca Oana să se supere. Ca să nu aibă şi mâine o discuţie pe tema asta. Tăcere...

- Vorbim mâine, bine?

Auzi paşii apropiindu-se:

- Vorbim mâine.

O sărută scurt, pe fugă, şi se grăbi să coboare pe scări. Nu mai avea răbdare să iasă odată de-acolo, să se îndepărteze de ea...

Descuie Jeep-ul, urcă la volan şi demară.

Se aşteptase ca Ana să-l sune; n-o făcuse însă. Aşteptase un telefon isteric, ţipete furioase, ameninţări... Sperase la o reacţie cât de mică; reacţia nu venise...

Făcuse o greşeală. Pentru el, o greşeală nu era un capăt de lume. Însă greşeala lui, vina de-a nu se gândi de două ori atunci, îl costase enorm. O pierduse pe Ana; şi chiar dacă nu-i plăcea gândul acela, chiar dacă încerca din răsputeri să se auto-contrazică, simţea în sufletul lui depărtarea, simţea durerea din sufletul ei...

Nu vor mai fi niciodată împreună.

Trase puternic de volan şi vira la stânga: nu se ducea acasă. Nu acum. Nu în casa în care locuise cândva alături de ea...

Unde să se ducă? Apăsa acceleraţia şi se întreba încotro se grăbea aşa.

Drumul îl ducea spre ieşirea din Bucureşti. Urmă deci drumul...

... Stop! Unde se ducea totuşi? Că dacă ţinea drumul aşa, ieşea din ţară! Încetini şi vira dreapta. Pădurea Băneasa...

Să-şi pună un CD, nu? Deschise torpedoul şi scoase o carcasă, la nimereală...

Oof, pe ce pusese mâna! CD-ul Anei! Jean Michel Jarre! Ei îi plăcea la nebunie a şaptea melodie, "*Rendez-vous à Paris*"... Într-o seară foarte specială, ea se grăbise să plece mai devreme de la servici ca să înşire de-a lungul pereţilor apartamentului ei câteva pungi de lumânări-pastilă, să le aprindă pe toate şi să-l aştepte în sufragerie, cu şampanie...

N-o să schimbe discul. Plecase de la Oana tocmai ca să se gândească la ea. Îi era dor de micuţa lui prietenă; voia să încerce s-o revadă măcar aşa, cu ochii minţii, să şi-o amintească...

Telefonul începu să piuie. Apăsă frâna, opri pe dreapta şi începu să răcnească şi să lovească cu furie volanul:

- De ce dracu nu mă lăsaţi în pace? Ce vreţi de la mine? Lăsaţi-mă! Nu mă mai sunaţi! Vă urăsc!

Scoase telefonul, pregătit să-l azvârle pe geam... Apăsă însă butonul, amintindu-şi că Alin îl sunase cu disperare toată ziua iar el nu-i răspunsese:

- Da.
- Ce faci? De ce nu-mi răspunzi?
- Am avut treabă.
- M-ai speriat!
- Dac-o mierleam, te anunţau şi pe tine.
- ... De ce-mi vorbeşti aşa? Ai ceva cu mine?

Dacă avea ceva cu el? Şopti, lăsând capul pe tetieră:

- Doamne, câte am cu tine...
- ... Băi, eu
- Câte am şi cu mine...

Acum Alin tăcea... pentru că îl cunoştea foarte bine şi înţelesese...

- De ce, Aline? De ce m-ai lăsat să fac ceea ce-am făcut? De ce nu mi-ai atras atenţia? De ce nu m-ai despărţit de Oana? Te lauzi că eşti prietenul meu! De ce m-ai lăsat să mă nenorocesc aşa? Nu ştiai că Ana era cea mai potrivită femeie pentru mine?
- M-a sunat azi, de dimineaţă.

Deschise ochii, speriat de acele cuvinte...

- Era foarte furioasă. Mi-a spus că, ştiind cum te ajut pe tine, vrea să o ajut şi pe ea. Să tocmesc doi băieţi să scrie mare, cu vopsea, pe capota şi portbagajul unei maşini, "*ass*" şi "*hole*".

Deci aşa...

- Ştia că a fost ordinul tău iar eu am fost executantul. A mai vrut să ştie de unde ai aflat unde lucrează - şi i-am spus că de la Paul. S-ar putea să te înfurii - dar eu i-am spus că-i dai târcoale cam o dată pe lună şi încerci să-i vorbeşti despre împăcare.

Alin tăcea; aştepta probabil ca el să se înfurie... Nu, nu se înfuria. Voia doar să-l asculte, să încerce să-şi imagineze chipul furios şi tonul răstit...

- Spunea că, dacă nu te potoleşti, o sună pe Oana şi-i spune cu ce te ocupi. I-am spus că asta e o idee proastă, dat fiind faptul că nu te prea interesează de opiniile amantei.

"Opiniile amantei"? Ce efect avea acea informaţie asupra Anei? Probabil nici unul, date fiind şmecheria şi experienţa florarului într-ale sucitului minţilor...

- ... Mi-a spus să-ţi transmit că asemenea gesturi şi răzbunări o conving tot mai mult că n-a greşit când a divorţat de tine. Să nu te mai apropii de familia ei nici cu gândul, dacă nu vrei să ţi se întâmple ceva rău. Pe parcursul discuţiei, a avut grijă să-mi amintească de poliţie şi posibilitatea ei de-a depune plângere împotriva noastră, iar la final m-a avertizat că nu sunt singurul care cunoaşte băieţi buni la toate. Şi mi-a închis în nas.

Pe Ana o enervase foarte-foarte tare spargerea geamurilor. El unul ar fi vrut să creadă că enervarea ei provenea de la enervarea florarului - pentru că, dacă-l enerva pe băieţaşul ăla îndeajuns de tare, poate-l convingea să renunţe el la ea...

- ... Băi, te simţi bine?
- Da, Aline. Mă simt bine. Nu sunt răcit, nu mă doare capul... Nu sunt băut...
- Şi-atunci de ce taci? De ce nu spui nimic? N-ai auzit nimic din ce ţi-am spus?
- Am auzit totul.
- Şi ce părere ai? Ce-ai de gând?

Ce-avea de gând? Oftă greu:

- O s-o mai las o săptămână-două, să se liniştească...

Alin oftă şi el. Şi tăceau amândoi... Şopti, ca pentru el:

- ... De fiecare dată când mă vede, vede monstrul care te-a trimis s-o laşi în Ferentari...

- Băi, ştii cum e viaţa: timpul trece, mintea uită... O să uite!

- Omul uită ceea ce vrea să uite. Iar ceea ce vrea să-şi amintească, îşi aminteşte chiar şi zilnic, de grijă să nu cumva să uite...

Iar tăcerea prietenului lui era în realitate o aprobare mută...

- ... Stai liniştit - n-o să se ducă cu reclamaţii la poliţie. O las să se liniştească, înainte să-i apar iar în cale. Între timp, o să mă gândesc cum să-mi schimb tunsoarea, hainele... Să modific cumva mutra monstrului.

Închise şi-şi opri telefonul. Porni încet spre grădina zoologică... Aa, restaurantul! Putea să se oprească, să bea ceva! Poate aşa mai uita un pic din supărarea aia!

... Şi să conducă băut până acasă? Pentru că, dacă voia să uite, trebuia să bea extrem de mult!

Mai bine nu. Făcu stânga pe a doua alee - o şosea îngustă.

Întuneric beznă; doar farurile lui luminau câţiva metri de asfalt... Mergea încet, cu 20 km/h, pentru că se gândea...

Indiferent cum şi-ar fi schimbat fizionomia, Ana îl va privi şi-şi va aminti imediat: monstrul! Aşa că...

... Ideal ar fi fost s-o uite. Dar nu o putea uita. Pentru că o iubea.

... Melodia a şaptea. Ochii i se umeziră; îşi amintea uimirea cu care privise uşa întredeschisă, lumânările de pe hol... Intrase, circumspect, aşteptându-se ca tânăra glumeaţă şi plină de energie să-i sară-n cârcă! Şi totuşi, se descălţase pe îndelete, îşi lăsase haina în cuier, intrase în sufragerie... Nici n-o observase, la început! Îi atrăsese atenţia biletul mare, lipit pe combina audio: "***Apasă tu Play***". Se conformase; iar ea se desprinsese parcă din umbra peretelui, de lângă perdea, şi se apropiase de el dansând lent...

Apăsă uşor frâna: tocmai bufnise în hohote de plâns. De ce?

De ce fusese atât de prost? De ce o sâcâise mereu cu gelozia lui? De ce-o tratase mereu ca pe o fiinţă inferioară lui? De ce avusese mereu aerul acela de rege atotdeţinător? De ce-o tratase ca pe-o proprietate? De ce nu fusese în stare să se rupă de Oana? De ce-i permisese acelei femei să-i strice căsnicia? De ce nu înţelesese mai devreme că o iubea pe Ana? Că sentimentele lui pentru Oana scăzuseră încet-încet în intensitate? De ce nu văzuse toate astea decât atunci când Ana nu mai fusese a lui?

Ar fi putut s-o ierte chiar atunci, la nuntă. Pentru că el era departe de perfecţiune! El o înşelase metodic, cu încăpăţânare, cu dăruire chiar! Şi ar fi putut s-o ierte fără să-i dea vreo lecţie! Ar fi fost de-ajuns să-i spună: "Ştiu ce s-a întâmplat aseară". El o întrebase dacă era adevărat - de parcă ar fi auzit un zvon şi voise să se asigure că nu fusese dezinformat. Ar fi trebuit s-o scoată afară din local, eventual s-o ducă în Jeep, să se încuie amândoi înăuntru şi să-i spună pur şi simplu: "Ştiu că m-ai înşelat cu florarul. Şi eu te-am înşelat cu Oana. Iar dacă tu mă ierţi, eu te iert. Şi uităm amândoi totul." Iar Ana l-ar fi iertat imediat...

Aleea aceea era perfect dreaptă. Vioara îi sfâşia practic sufletul, pentru că ştiuse ce trebuia să facă atunci şi reuşise totuşi s-o piardă...

Monstrul regreta; prea târziu însă pentru a mai putea fi iertat. Aşa că puse melodia de la început şi dădu volumul la maximum - monstrul trebuia fie să uite şi să treacă peste trecut, fie să-şi petreacă toată viaţa gândindu-se la adevărata lui soţie. Şi trebuia să se hotărască acum.

Sirena maşinii de poliţie îl sperie de-a binelea. Trase imediat pe dreapta şi-şi şterse lacrimile: asta-i mai lipsea acum! Scotoci după acte... Deschise portiera.

- Bună seara.

Poliţistul dădu să mai spună ceva, dar se opri, mirat de suspinele lui. Încercă să zâmbească:

- Bună seara. Nu sunt nici băut, nici drogat. Probleme în dragoste...

Bărbatul păru că se fâstâceşte; luă actele şi le privi cu extrem de mare interes...

- ... Aşteptaţi puţin.

Bun, se ducea să-l verifice prin staţie. Opri motorul şi muzica: sigur se va întoarce cu etilotestul!

Erau doi. Îi privea lung prin oglinda retrovizoare... Zâmbea slab, ştiind că-i dăduse acelui bărbat port-actul cu carnetul, talonul, revizia, buletinul şi legitimaţia de membru al Baroului...

Da: venea cu etilotestul. Începu să râdă, clătinând încet capul: acel poliţist, îngrijorat pentru siguranţa lui şi-a traficului, îl făcuse să râdă.

Să sufle-n aparat şi să se ducă acasă. Să-şi facă o cafea extrem de tare şi să se concentreze asupra dosarelor din geantă.

Nu venise încă vremea unui total. A unei decizii. Fusese întrerupt întâi de telefonul lui Alin, apoi de poliţie. Iar "cauza lui" nu era în totalitate pierdută!

Va aştepta încă o săptămână sau două şi-o va căuta din nou. Va încerca din nou să-i vorbească. Trebuia să facă ceva şi cu fizionomia: să-şi schimbe pieptănătura sau tunsoarea, eventual să-şi lase părul mai lung... Ana va ceda, mai devreme sau mai târziu - florarul va ceda cu siguranţă! Şi-atunci ea va fi din nou liberă. Părăsită de salvatorul ei, Ana-Maria Cioroacă va plânge, va suferi, şi-apoi îşi va aminti că monstrul o hărţuia zilnic şi-o soma practic să se-mpace...

Până acolo însă era drumul lung. Să sufle-n drăcia aia şi să ajungă odată acasă!

24 ianuarie 2003 - vineri

Florentin

Tresări şi sări în picioare. Apucă să se prindă de pervaz: ameţise instantaneu şi fusese cât pe ce să cadă! Auzea paşii, vocile coborâte...

Era cinci dimineaţa; fraţii lui scoteau florile din beci, surorile scoteau vesela şi tacâmurile, tatăl lui bombănea bidoanele cu vin... Mămica lui probabil că pregătea şerveţelele, sau ştergea paharele, sau... Mămica lui era în bucătărie. Paşii treceau grăbiţi prin hol, prin faţa uşii lui...

Se apropie de fereastră şi zâmbi: cu ochii cârpiţi de somn, Roberto şi Marcel prindeau poarta de flori peste poarta de metal. Deci ei montau ornamentele...

Păi să se schimbe şi el şi să-i ajute, nu? Deşi cu siguranţă nu va fi lăsat să facă nimic şi probabil va fi trimis înapoi la culcare! Măcar să se ofere! Atâta agitaţie pentru nunta lui...

Ana-Maria

Se întinse lung, căscă... şi sări în picioare: aoleu, cât e ceasul?... Aa, şapte. Iar geamurile zornăiau din cauza bașilor!

Aşa-i plăcea! Aşa, da! Asta da, nuntă! Muzică, dans, mâncare... că doar era petrecere, nu lansare de carte! Se schimbă şi ieşi din cameră.

- Neaţa! Repede, hai să mănânci şi să te îmbraci!
- Neaţa. Păi e şapte dimineaţa...
- Şi nu vrei să stai toată ziua-n rochiile alea superbe?

Ioana râdea; începu să râdă şi-o urmă în bucătărie. Cumnata ei scoase un platou cu mezeluri şi pâinea; îi luă cuţitul din mână:

- Lasă, că mă descurc.

Nu fu refuzată. Se aşeză şi începu să mănânce, zâmbind slab...

Se căsătorea. Din nou. De fapt, se căsătorea acum pentru prima oară! Ce, cealaltă fusese nuntă? Caricatura aia de lansare de carte fusese o nuntă? Individul ăla fusese hal de mire? Hal de soţ? Ha!

Ah, nu mai putea sta jos! Se ridică deci şi profită de faptul că era singură: începu să danseze cu sandwich-ul în mână, fredonându-l de zor pe Adrian Minune.

Florentin

Puse coşuleţul pe masă şi se pomeni luat pe sus:

- Gata! Hai, treci la îmbrăcat!
- Păi acum? Nu vin băieţii?
- Ah, aşa e! Dar oricum, nu mai ridici un ac! Du-te la bucătărie şi mănâncă!
- Păi am mâncat de dimineaţă...
- Daa, o felie de pâine! Treci!

Mămica lui era incorigibilă... şi mai ales de neclintit! Nici nu voia s-o supere azi - aşa că porni spre bucătărie.

Va fi o nuntă de pomină! Soarele strălucea cu putere; toată curtea fusese acoperită cu o podea de lemn, peste care tăticul lui pusese mochetă în dreptul "ringului de dans". Diseară, când va începe să bată vântul, vor trage folia de cort şi vor transforma totul într-un salon ad-hoc. Părinţii lui făcuseră rost de mese şi bănci, probabil de la vreun salon; le primiseră cu tot cu husele, care arătau superb: albe cu funde bleo. Surorile lui puseseră voalul peste tot pe unde se putuse pune şi legaseră funde "de expoziţie", tot bleo! Dacă n-ar fi fost vorba despre curtea casei părinteşti, totul era aranjat ca la un restaurant "de fiţe". Lipseau baloanele - dar chiar nu s-ar fi potrivit în aranjarea aceea! Iar totul mirosea grozav, pentru că florile erau pretutindeni în jur...

Uşa se dădu de perete:

- Ai mâncat?

Aprobă cu capul, iar mămica lui începu să râdă:

- Mare pezevenghi eşti! Să vină băieţii să te-mbrace, ai? Nu mergem întâi la Primărie?

Aoleu, uitase complet de Primărie! Mintea lui stătuse numai la rochia de mireasă!

- Treci şi te-mbracă! Dacă te vede taică-tu în pijamale, pe mine mă ia la rost!

Alergă spre camera lui!

- Şi fă ceva cu claia aia de păr! Ana e ca o zână, tu ca un urs!

Sigur că îşi va aranja părul! Dar ce-şi închipuia? Intră în camera lui, dădu să închidă uşa dar fu urmat de-o pereche de paşi apăsaţi:

- Lăcrămioaro, ia vino-ncoa.

OK, şedinţă scurtă în trei. Tatăl lui scoase din buzunar un plic:

- Poftim: fă-i praf.

Adică? Dădu să deschidă plicul, dar mama lui se răţoi în glumă:

- Pentru găleţi şi lăutari! Ce credeai - că vine taică-tu în urma ta şi te face de râs?

Aha! Bani pentru găleţi şi lăutari! Se grăbi să-l bage în buzunar: după grosime, deducea că i se vor şifona pantalonii... Tată lui era foarte serios:

- Vezi doar să nu te faci tu de râs cu cât dai. Că ştii: cât dai, atât primeşti. Acum, a doua problemă. La întrebarea "Unde sunt părinţii Anei?", răspunsul este următorul: datorită agitaţiei cauzate de nuntă, tatăl ei a făcut un preinfarct aseară. Sunt amândoi la spitalul din Braşov; mama ei va încerca să ajungă măcar la biserică, dar nu e nimic sigur. S-a înţeles?

- Da.
- Lăcrămioaro, să-i spui tu Anei.
- Sigur că-i spun.
- Bine.

Tăticul lui ieşise; mămica lui îl urmase şi-o rupsese la fugă spre uşa de la intrare - să transmită repede mesajul, înainte să se ia cu altele şi să uite! Păi... Închise uşa şi-şi scoase cămaşa: să se schimbe repede şi să-şi întâmpine invitaţii! Părinţii lui erau prea ocupaţi ca să o facă şi pe-asta!

Dar înainte de asta, să vadă câţi bani avea la el!

... Număra şi-şi simţea sprâncenele tot mai ridicate... Uau!

În total, 5.000 de euro. În bancnote de 50 şi 100. Deci el, ca ginere, avea la dispoziţie 5.000 de euro... Doamne, cât costa nunta asta? Dacă numai el putea să arunce spre cer 5.000 de euro?

Adevărul era că lista lui de invitaţi se oprise undeva la cifra 20. Iar cea a părinţilor lui se înşirase pe 6 pagini faţă-verso, pe două coloane. Maşinile pe care le văzuse azi parcate în faţa porţii îl făceau să creadă că, în ciuda cheltuielilor consistente, vor ieşi în profit. La urma urmei, neamul Manolache era cunoscut în tot Bucureştiul! Nici nu se puteau face de râs, dar nici nu ieşeau în pierdere!

La nunta lui Roberto profitul fusese în jur de 40.000 de euro; cea a lui Marcel, organizată "pe genunchi" într-o lună şi fără prea mare fast, adusese vreo 30.000. La a lui... Privind "desfăşurarea de forţe" de afară, aprecia că se vor strânge cam cât la celelalte două la un loc...

Ah, să nu facă socoteala dinainte! Să se schimbe, să-şi aranjeze banii prin buzunare şi să se integreze în nuntă! Erau atâtea de făcut!

Ana-Maria

Uşa se deschise larg:

- Bună dimineaţa.

Aoleu, soacra ei! Oare o văzuse dansând?

- Bună dimineaţa.
- Ai mâncat?
- Da.
- Uite ce-a zis Ioan. S-a gândit că dacă întreabă cineva unde

sunt părinţii tăi, să le spunem că din cauza stresului şi-a agitaţiei nunţii, tatăl tău a făcut aseară un preinfarct. Că sunt amândoi la spital, mama ta va încerca să ajungă măcar la biserică dar nu-i nimic sigur. E bine aşa, sau te-ai gândit deja la altă scuză?

- Nu m-am gândit deloc la problema asta!

- Atunci le spunem aşa?

- Da, e perfect aşa.

- Bine. Fugi şi schimbă-te, că trebuie să apară coafeza şi intrăm în criză de timp.

Soacra ei avea dreptate; se grăbi să intre în camera ei şi închise uşa.

Tatăl ei avusese un preinfarct? Ar fi preferat să-l facă mama; măcar aşa, teoretic, "s-o pedepsească" un pic! Deşi şi el merita pedepsit...

Gata cu gândul acela! Problema părinţilor ei era inexistentă! Va spune acea minciună pentru că o vor auzi invitaţii socrilor ei - şi nu voia să-i supere pe ei. Din punctul ei de vedere, le-ar fi spus tuturor că părinţii ei muriseră anul trecut. Pentru că, în ceea ce-o privea pe ea, nu avea părinţi. Nu mai avea părinţi. Adică nu mai avea decât părinţi adoptivi.

Păi să se schimbe, nu? Să se îmbrace în rochia crem...

Aşeză atentă gulerul de dantelă şi se privi lung în oglindă: arăta perfect. Ciorapii de mătase, pantofii...

Cât se schimbase ea, începuseră să apară invitaţii; Ioana făcea cu greu faţă cerinţelor organizatorice, Ionuţ n-o ajuta deloc cu fuga lui de colo-colo, Marcel era probabil la aranjat curtea... Să se ducă să ajute şi ea! Ieşi din cameră, iar soacra ei se grăbi s-o prindă de braţ:

- Gata? Hai să te prezint.

Să o prezinte! Nu va reţine probabil nici un nume; cu puţin noroc însă, va veni şi Gabriela - şi poate-o va ajuta ea...

Florentin

Văleu, veneau invitaţii! Tot mai mulţi! Şi toţi voiau să ştie cine era mireasa, cum era mireasa, cum de se hotărâse el atât de repede să se însoare, unde erau părinţii ei... "Păi de ce n-au venit?" "Tatăl ei a făcut un preinfarct aseară." "Aoleu!" "Nu e nimic grav, se simte bine acum, doar că o să rămână internat azi." "Vai, săracul, transmite-i multă sănătate!" Şi din nou întrebările despre cine era mireasa, cum era mireasa, cum de era tocmai ea mireasa... Când se hotărâse el, cum o cunoscuse...

Încerca să le răspundă, să inventeze ceva pe moment, şi-i venea să-şi dea palme: aseară, în loc să se gândească tocmai la răspunsurile alea, el visase cai verzi pe pereţi cu ochii pironiţi în tavan!

Lăcrămioara

Uşa se deschise larg iar vocea tânără, veselă, începu să râdă:

- Sărut mâna!

Aa, în sfârşit!

- Găbiţo! Vino-ncoa, să te pup!

Ah, frumoasă ca întotdeauna! Şi elegantă de-i lua ochii! Îi venea s-o mănânce, nu alta!

- Spune, tanti: cu ce te-ajut?

O prinse de braţ şi-o trase spre fereastră, şoptind:

- Am o mare rugăminte la tine...

- Spune, tanti.

- ... Ana e dincolo, la Marcel. Ioana se ocupă cu servitul, Marcel are treabă cu taică-su iar noră-mea e cam... pierdută printre invitaţi.

- Stai liniştită: mă duc s-o sprijin.

- Şi s-o salvezi - că nu-l cunoaşte pe nici unul!

- Păi să mă grăbesc atunci!

Gabriela ieşi. Ah, straşnică fată! Nu ştia ce să mai creadă, ce să gândească...

Pe de-o parte, era mulţumită de Ana. Era o noră bună, vrednică, tăcută şi ascultătoare. Şi plină de intenţii bune. Iar Florentin era îndrăgostit de ea. Îl vedea radiind de fericire atunci când era lângă ea şi credea că nu-i observa nimeni mimica! Pe de altă parte, ea o adora pe Gabriela! Să-i pară rău pentru alegerea făcută de fiul ei? Să-i pară bine? Ce să creadă? Cum să gândească acum, când tânăra pe care-o prefera ea nu era tânăra preferată de el?

Avea încredere în Ioan. Dacă el spunea că Ana e nevasta perfectă pentru Florentin, atunci aşa era. Poate că ştia el ceva despre Gabriela, ceva ce nu voise să-i spună şi ei... La urma urmei, el vorbise cu tatăl Gabrielei acum câţiva ani buni, când se pusese problema unei eventuale căsătorii a copiilor lor. Ea aflase doar ceea ce i se spusese - şi nici mama Gabrielei nu fusese mai informată. Sau poate că flerul soţului ei îi spusese să nu insiste să-şi însoare băiatul cu Gabriela! Numai Ioan ştia adevărul...

Hei, ce gânduri erau alea? Azi câştiga o noră frumoasă şi deşteaptă! Şi-un băiat fericit! Dacă el n-o voise pe Gabriela, n-o voise şi gata!

Ana-Maria

Bine că venise şi Gabriela! Avea senzaţia că tânăra fostă candidată la postul de "mireasa lui Florentin" fusese trimisă "s-o salveze"; perfectă ideea celui sau celei care-o trimisese s-o ajute! Tânăra o felicitase pentru eveniment - şi apoi nu se mai clintise de lângă ea! Majoritatea răspunsurilor ea le dădea, după care se grăbea să pună ea întrebări ca să n-audă alte întrebări! Bună tactica Gabrielei, mai ales că-i cunoştea pe invitaţi destul de bine de vreme ce le punea întrebări despre rude, afaceri, bebeluşi şi bunicuţe...

Aha, venise şi coafeza! Marcel o ducea într-o cameră... Dar cum să se ducă acum la ea, când tocmai era întrebată unde erau părinţii ei?! Gabriela nu răspunsese niciodată la întrebarea asta; şi cum trebuia s-o informeze şi pe ea, rămase pe loc, lângă masă, şi începu să le spună mica minciună menită să salveze aparenţele...

Ioan

Hai, nu erau gata? Întârziau! Îşi prinse fiica de braţ:

- Ileano, du-te dincolo şi vezi dacă Ana e gata.

Îi plăcea cum decurgeau lucrurile până acum. Terminaseră aranjamentele în timp util, mini-salonul ieşise exact aşa cum îl visase el, florile erau superbe, cele patru femei angajate la bucătărie pregăteau delicatesele, invitaţii cinsteau de zor şi comentau mândreţea de ginerică... Florentin era impecabil: costum impecabil, ţinută impecabilă, privire extrem de fericită... Tii - parcă dansa băiatul lui atunci când păşea! De mult nu-l mai văzuse atât de fericit! Parcă-şi lipise cu pap zâmbetul acela pe buze! Râdea, fremăta, răspundea grăbit şi-şi trecea privirea când peste oameni, când spre ceasul de pe perete...

"Eei, răbdare, Prâsleo - că plecăm acuşi! Iar de însurătoare oricum nu scapi!"

Zâmbea... Îşi amintea cum îl bătuse când auzise prima oară de românca măritată... Şi-apoi cum îl căutase cu taxiul prin Ferentari... Cum îl dusese la autocar, cum oftase când văzuse măgăoaia aia îndepărtându-se... Câte griji şi gânduri îşi făcuse în seara când el îl sunase şi-l anunţase că veneau împreună la cină...

Îşi amintea ziua aceea, la maternitate. Se aşteptaseră amândoi să fie fetiţă; când aflase că aveau tot un băiat, parcă se întristase puţin. Dar după aceea văzuse mogâldeaţa înfăşurată în scutece, întrevăzuse trăsăturile finuţe, auzise plânsetul slab ca un miorlăit şi-şi dăduse seama că aveau un băiat frumos şi "special" ca o fată... Chiar şi acum zărea pe chipul lui unele trăsături mai aparte; genele lungi, zâmbetul şarmant... Mâini ca de pianist...

Păi, i se însura băiatul! Ia să-şi pună şi el un şpriţ şi să petreacă cu amicii, până plecau s-o ia pe frumuseţea de noră pe care i-o adusese Florentin în bătătură!

Ana-Maria

Ileana se apropie, roşie ca racul la faţă, şi-o trase fără menajamente deoparte:

- Aoleu, tu nu te-ai aranjat?!

Cum, nu se aranjase?!

- Eşti necoafată, nefardată, iar tata m-a trimis să văd dacă eşti gata!

- Hai la coafeză.

Intră în cameră... văzu coada care se formase deja în spatele femeii şi se răsuci pe-un călcâi:

- Nu mai avem timp. Vino să mă ajuţi un pic.

Ia să-şi facă ea cocul ăla care-i reuşea întotdeauna! Îşi perie bine părul, dădu deoparte două şuviţe subţirele şi-şi prinse coada.

- Dă-mi eşarfa crem.

Ileana stătea în spatele ei şi-o privea cu ochi îngrijoraţi... Din coadă, alese trei şuviţe:

- Împleteşte-le lejer.

- ... Cum adică?

- Adică nu strâns!

- Ah, mi-e o frică de mor! Dacă vine tata şi mă prinde că mă joc de-a coafeza în loc să le dau pe-alea la o parte de pe scaun, mă aranjează stilul smuls!

"Înşurubă" o şuviţă pe deget şi-o îmbâcsi bine cu fixativ. Vor ieşi doi cârlionţi reuşiţi dacă nu se va grăbi prea tare...

- ... Nu-mi iese. Uite ce-mi tremură mâinile! O chem pe Gabi!

Da, bună idee! Gabriela avea părul lung; sigur ştia câteva coafuri metoda "*do it yourself*"!

- Du-te şi cheam-o.

Primul cârlionţ era gata. Să-l facă şi pe-al doilea şi-apoi să-i mai apropie de cap: că prea stăteau ca antenele!

- Aoleu - tu te coafezi singură?

- Ai văzut ce coadă e la coafeză?

Tânăra închise uşa:

- Dacă ne prinde nea Ioan, ne ia gaia pe amândouă!

Şi-i simţi mâinile apucându-se de treabă prin părul ei! Bun!

Nu ştia ce-o să iasă, nici n-avea stare să privească şi să se întrebe ce voia să creeze Gabriela acolo; începuse să se fardeze. Pudră, puţin fard rozé în obraji, nuanţe de bej pe pleoape, dermatograf, rimel... şi un pic de ruj, cu contur. Un pic - că mergeau la Primărie şi lui Florentin nu-i stătea bine rujat!

- Gata!

Gata? Deja?... Tii, ce coc frumos! Şi eşarfa era aranjată artistic! Gabriela era o fată pe cinste!

- Mulţumesc - mie nu mi-ar fi reuşit niciodată!

- Să-ţi fie de bine. Hai în sufragerie, că presimt că vine nea Ioan şi-şi dă seama că te-am coafat eu!

Hai în sufragerie!

Ioan

Măi, da' ce tot făceau fetele acolo? Ia să se ducă să vadă - că avea o bănuială! Se strecură printre invitaţi, ieşi din curte şi se grăbi spre uşa larg deschisă: dacă toate babele îşi făceau bucle iar Ana era necoafată, o să aibă el o discuţie şi cu ele, şi cu coafeza!

Daa, sufrageria era plină de invitate! Oare unde era nora lui?... Sigur, cu Gabriela! Aha - erau împreună! Era mulţumit s-o vadă pe acea tânără ajutând-o pe Ana să se descurce printre atâţia străini, aşa că începu să zâmbească. Ele erau gata. Ana era şi coafată dealtfel...

Se încruntă: da, era coafată. De Gabriela poate! Intră în dormitor, dar coafeza nu era acolo. Intră în camera lui Ionuţ, dar acolo era doar piciul, cu jucăriile întinse pe covor. În camera de oaspeţi... Aha! Ia uite ce era acolo! Ce de cucoane stăteau la coadă la aranjat părul! Încercă să-şi compună un ton vesel, neştiutor:

- Mireasa e gata? Mergem la Primărie?

Coafeza ridică spre el o privire obosită spre extenuată:

- Mireasa?

Răspunse tot zâmbind, dar aruncând fulgere din priviri:

- Domnişoara pe care-ar fi trebuit s-o coafaţi prima.

Femeia opri foenul, dădu de două ori cu peria prin părul jumătate ondulat, jumătate drept, şi ieşi din cameră. Femeile începură să protesteze:

- Unde pleci? Vino-napoi!

Ridică tonul în romanes, reducându-le la tăcere:

- Voi sunteţi miresele, nu? O adunătură de ofilituri pensionare! V-aţi repezit ca ulii să vă aranjaţi, să vă înfrumuseţaţi, de parcă se mai uită dracu la voi! S-o plătiţi voi! Că eu nu plătesc ca să vă văd pe voi cochete şi pe noră-mea aranjată de-o prietenă!

Şi-acum trânti uşa şi se apropie de Ana:

- Vezi, că într-un sfert de oră plecăm la Primărie.

Nora lui aproba, încercând să pară veselă. O trădau însă ochii un pic îngrijoraţi... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Sper că ţii la picioarele coafezei şi-o să te duci să te aranjeze ea pentru biserică.

Capul şaten aproba de zor:

- Bineînţeles! Am făcut şi probe, nu?

Bun! Ca de obicei, Ana aplanase conflictul şi-l făcuse să râdă. Să se ducă acum să-l mobilizeze pe ginerică, nu? Că într-un sfert de oră plecau! Şi să cheme limuzina! Şi să anunţe alaiul! Oare Lăcrămioara apucase să se pieptene măcar?

Iar se încruntase! Toate babele erau coafate şi unse cu sclipici, iar nevastă-sa umbla probabil cu baticul pe cap! Doamne, să mai prindă el vreun picioruş de invitată că se ducea să-şi retuşeze moţul! Le făcea el un tapaj... Moţ vertical le făcea! Fără pieptene!

Florentin

Aoleu, gata! Plecau! Buletinele lui şi-al Anei erau în buzunarul de la piept, bucheţelul ei aştepta în glastră, în mijlocul mesei... O ultimă privire în oglindă... Arăta bine.

Aoleu, se însura cu Ana!

Şi-uite cum se emoţionase din nou! Uite cum o lua iar razna, cum îi pierea curajul, cum îi bătea inima mai repede...

Uite cum întârzia el la propria căsătorie! Luă bucheţelul şi ieşi. În spatele lui, socrul mare "suna mobilizarea generală"...

Ana-Maria

Gata: veneau să le ia la Sfatul Popular! Aoleu!

Îşi verifică scurt coafura şi machiajul. Erau bine. Rochia cum stătea?... Stătea foarte bine. Cerceii erau bine închişi... Gata! Păi să meargă, nu? Ieşi din cameră, închise uşa şi începu să aştepte, cu ochii la uşa de la intrare...

- Vino un pic.

Gabriela o trase lângă geam, şoptind:

- Mi-e că, dacă leşini, n-o să pot să te prind şi murdăreşti rochia. Mai bine vezi de-acum unele surprize... ca să n-ai surprize, nu?

Aprobă şi-şi aruncă privirea spre fereastră...

Bună idee avusese Gabriela! O limuzină mare, albă şi şase limuzine negre, impecabile, aşteptau aliniate în faţa porţilor şi-a gardurilor... mai multor vecini! Tii, umpluseră toată strada! Pe lângă limuzine, mai erau vreo 30 de maşini, care mai de care... Şi ce de flori! Doamne, ce de flori!

- Ia să vezi tu acum ce ginerică emoţionat apare!

Ia! Unde era Florentin?

... Măi-măi! Aşa ginerică chipeş! Într-o clipă, "făcu inventarul" ţaţei Dida: pălărie neagră din fetru moale, care-i venea bestial! Costum negru, cu pantaloni fără manşetă dar îndeajuns de lungi ca să-i ascundă şosetele "zăpadă"! Cămaşa impecabilă, cravata cu nod

"de expoziţie", vesta care...

Evident, trebuia să poarte costumul descheiat! Ca să i se vadă vesta croită pe măsură şi lănţişorul acela... Pălărie, zâmbet, vestă, pantaloni! Un tablou care... Mrr!

Roşi violent şi se grăbi să se îndepărteze de geam. Mai bine să n-o vadă că-i "spionase"! Mai ales dacă-i vedea mimica!

Doamne! Se mărita cu Florentin!

Doamne, ce-i mai bătea inima! Acuşi-acuşi or să intre...

Florentin

Hai! Da' nu mai veneau odată? Stătea ca un papagal în faţa porţii şi-i aştepta pe ei! Ce tot făceau?

... Aoleu, mămica lui abia acum se aranja! Aşa, din mers!... Biata lui mămică! Muncise ca o apucată din toiul nopţii şi până acum - şi tot se mai găsea câte-o invitată să-i ceară un pahar cu şpriţ! Ce-i mai venea să le zică el vreo două caţelor ălora! De ce n-o lăsau în pace? Ridică puţin vocea:

- Luminiţo!

Surioara lui cea mare, gătită şi împopoţonată, îl privi lung. Îi aruncă două fulgere scurte din privire şi nu fu nevoie şi de-al treilea: o văzu alergând la mama lor şi rezolvând, din trei mişcări, problema coafurii. Ar mai fi trebuit şi-un pic de fard... Nu; mama lui n-avea stare să se aşeze pe-un scaun şi să-şi lase fiica "să-i umble cu boieli pe faţă"! Aşa că veneau şi ele! Oof - acum îi părea rău că se grăbise aşa! Poate că, dacă n-ar fi ieşit el primul din curte, zorit nevoie-mare să se-nsoare...

- Hai, mă - intri sau ce faci?

Tăticul lui nu mai avea stare - şi-şi primi şi înţepătura, la ureche:

- Sau ţi-e dragă burlăcia?

Negă cu capul, râzând, şi intră în sufragerie. Şi se trase frumos lângă uşă, privind-o lung...

Zâna lui era gata. Emoţionată, îmbujorată, aranjată dumnezeieşte după părerea lui, Ana primea felicitări, făcea cunoştinţă cu invitaţii şi-l privea ori de câte ori avea o clipă liberă între două persoane...

Da, era emoţionat. Era mut de uimire. O privea şi nu-şi putea ascunde bucuria, fericirea, nerăbdarea... Teama...

Ana-Maria

În sfârşit! Dar el de ce stătea acolo? De ce nu venise primul s-o strângă în braţe?... Ah, da; uitase. Emoţiile şi sentimentele nu se exteriorizau decât între patru ochi. Ah, nu venea ea ziua de mâine?! Numai în camera lor or să stea! Nici de mâncare n-or să aibă nevoie!

Şi uite cum făcea ea cunoştinţă şi cu naşii! Familia Moraru, Viorel şi Florica, aveau nume alese "pe sprânceană". Doar erau florari, nu? Se vedea de la o poştă că, pentru ei, 1.000 de euro erau aşa... o sumă potrivită pentru câteva ceasuri la Mall!

Erau oameni de treabă! Din clipa când îi văzuse, îşi dăduse seama că erau naşii ideali! Un singur lucru ar fi avut să le reproşeze: că nu veniseră nici măcar o dată, să o cunoască şi pe ea. Că nu-i invitaseră să o cunoască, sau să discute măcar despre cum va fi, dacă nu să pună nunta la cale... Aşa că le zâmbi, încercând să se facă perfect înţeleasă:

- Mă bucur să vă cunosc, în sfârşit.

- Şi noi ne bucurăm mult să vedem că Ioan n-a exagerat deloc când ne-a vorbit despre tine!

Bun! Nu se supăraseră! Perfect! Socrul ei ridică tonul vocii:

- Ia haideţi, oameni buni, că închid ăştia la Primărie şi rămân copii necăsătoriţi până săptămâna viitoare!

Camera se golea cu repeziciune... Naşii ieşiseră... Invitaţii ieşeau... Roberto se grăbea şi el să organizeze transportul nuntaşilor...

Rămăseseră ei doi. El lângă uşă, ea lângă masă. Îl privea şi simţea că i se umpluseră ochii cu lacrimi...

Florentin

Ei bine?... Păi dacă tot rămăseseră singuri, ia să se ducă să aibă o vorbă cu logodnica lui! Acum, înainte să-i devină soţie!

Se apropie de ea şi-i întinse buchetul. Ana roşise violent, plecase privirea... Mai avea vreun rost s-o întrebe din nou?... Nu. Aşa că...

Aşa că, s-o întrebe totuşi! Îi ridică uşor capul, zâmbind:

- Mergem, sau...?

Ochii căprui îl priviră lung... iar Ana zâmbi şi-l luă în braţe, făcându-l să roşească violent:

- ... Mai stăm un minut.

Avea dreptate! Unde plecau aşa... nesărutaţi?

Lăcrămioara

Oof, băiatul ei...

Mai trecuse de două ori prin asta; dar ştiuse că "proba de foc" urma să fie nunta lui Florentin - nu a lui Roberto şi nici a lui Marcel. Se gândise mult, se pregătise sufleteşte în ultimii doi ani, dar tot o copleşiseră emoţiile!

Şi uite cum stătea ea din nou în sala de ceremonii de la Primăria sectorului 2 şi-şi privea lung unul dintre fii...

Ce atenţi erau amândoi! Şi cum zâmbeau! Se bucura mult s-o vadă pe Ana zâmbind la această a doua căsătorie din viaţa ei! Era o femeie puternică; trecuse nesperat de bine peste acel eşec cu matahala şi acum zâmbea. Acritura de ofiţereasă nu învăţase încă să zâmbească; ea se încrunta la hârtia cu Codul Familiei şi folosea tonul de difuzor din Gara de Nord. Copiii ei erau însă fericiţi şi aşa; restul nu mai conta!

Ana era o fată de treabă. Era nora ei doar!

... Gata, era oficial acum! Se sărutau!

... Tii, ce se mai potriveau! Acum, că îi privea cu alţi ochi, parcă-i venea să creadă că Gabriela nu s-ar fi potrivit chiar atât de bine în acea postură! Nu alături de Florentin! Avea Ana ceva... Avea acel ceva care-i făcea fiul să vibreze parcă! Iar Florentin avea asupra ei un efect teribil! Şi erau amândoi atât de frumoşi!

Păi să se ducă şi ea să-i felicite, nu? Era soacră mare, cuscrii nu veniseră iar mirii erau deja înconjuraţi de prieteni şi vecini!

Ioan

Evident, pe Lăcrămioara o apucase melancolia. El era ocupat cu felicitările, Roberto şi Marcel turnau şampania, Luminiţa şi Ileana împărţeau bomboane, Ioana era "inutilizabilă" din motiv de sarcină... Iar nevestica lui stătea acolo, lângă perete, se uita la fi-su de parcă acum îl studia prima oară şi zâmbea aşa... "într-o dungă"!

Adevărul era că şi pe el "îl cam furase peisajul" când îi văzuse pe amândoi aliniindu-se grăbiţi în faţa ofiţeresei!

Tii, şi cu ce ton grav îl anunţase pe Florentin că, dacă i-o va aduce pe Ana-n casă, o va lua de nevastă! Acum îşi dădea seama că fiul lui tocmai acele cuvinte le aşteptase! Că nici nu se mai gândise atunci când îi dăduse termen de gândire şi se chinuise cu nerăbdarea 24 de ore... şi-apoi până fusese gata paşaportul, până luaseră biletele la autocar, până ajunseseră în Serbia... Până le deschisese Gigi...

Gata; Lăcrămioara îşi strângea în braţe nora şi-i tot spunea ceva la ureche... Oare ce-i tot spunea nevasta lui? Că dacă-i necăjea nora tocmai acum...

Ana-Maria

Nu mai putea spune nimic. Limuzina era superbă; nu voia să facă acum comparaţii, dar nu se putea abţine! Atmosfera, cel puţin, nu suporta comparaţie! Florentin o privea fix - atent, dar zâmbitor. O

sfredelea cu privirea aceea, încercând parcă să afle dacă totul era OK, dacă îşi amintise de nunta cu matahala, dacă o supărase ceva, dacă o strângeau pantofii, dacă ceremonia fusese pe placul ei, dacă bucheţelul de mireasă era OK... Dacă n-ar fi stat naşii chiar acolo, în faţa lor, i-ar fi răspuns cu un sărut care-ar fi lămurit toate nelămuririle; aşa însă, stătea cuminte pe locul ei, îl privea când pe el, când pe naşul foarte vorbăreţ şi strângea uşor mâna soţului ei...

Ioan

Intraseră pe stradă. Încă două minute şi ajungeau. Ia să dea el un telefon foarte important...

- Da, nea Ioane.
- Venim în două minute. A apărut?
- Nu, nici ţipenie de mutră blondă pe stradă.
- Bine. Ai vorbit cu oamenii, nu?
- Încă de aseară. Stai liniştit: n-o să strice nimeni nunta lui Florentin! Avem noi grijă!
- Bine.

Închise şi răsuflă uşurat: deci blondul cu tupeu şi relaţii aproape peste tot nu-şi făcuse apariţia. Nici de dimineaţă, nici la primărie, nici nu dădea târcoale petrecerii. Mai să creadă că Ana avusese dreptate să-l lase în pace! Ce mai, îl cunoştea! Mai ales după "duşul rece" pe care-l trăise în Serbia! Înainte de asta, nu-l cunoscuse mai deloc...

Nu, nu se va încrunta acum! Ajungeau acasă - şi mai erau multe de făcut! Copiii trebuiau să se schimbe, ei mai aveau de lucru cu pregătirile, invitaţii trebuiau omeniţi... Iar strada trebuia supravegheată în continuare, chiar dacă amicul lui poliţistul îl asigurase că un singur telefon din partea lui va aduce trei fadrome cu mascaţi pentru musculoşii matahalei. Iar el trebuia să zâmbească.

Ana-Maria

Limuzina opri în faţa porţii... lui Marcel! De ce? Iar o închideau în camera aceea? Roberto deschise larg portiera şi-o invită din priviri să coboare. Fu condusă în casă... iar fetele o urmară. Slavă Cerului, n-o lăsau singură acolo! Discuta cineva şi cu ea!

De ce naiba-i venise gândul acela? În septembrie trecut, la ea veniseră fix trei prietene; acum casa se umplea de tineret. Atunci, ascultaseră televizorul la sonor mic; acum strada trepida de la băşii manelelor. De ce făcea mintea ei asemenea comparaţii? De ce acum? Chiar nu mai avea răbdare până mâine? Chiar trebuia să se întristeze înainte de începerea petrecerii?

- Ia, Mireluţo - pune şi tu o cântare, ceva!

Şi uite cum începea ea să facă bătături! Văleleu!

Florentin

Ei bine, să se schimbe şi să se pregătească pentru al doilea drum: cel la biserică. O să cam cinstească, pentru că nu va scăpa de ciocnitul paharului cu fiecare invitat; aşa că trebuia să şi mănânce ceva, dacă voia să stea drept în faţa preoţilor. Se gândea chiar să bea o duşcă de ulei...

Ciocănitul în uşă îl făcu să zâmbească:

- Da, tată.

Uşa se deschise larg:

- Ce faci?
- Mă schimb.
- Nu încă. Oamenii se distrează! Au început să ciocnească! Dacă-ţi toarnă vreunul vin pe haină, ce faci?

Corect! Tăticul lui ascundea atâta agitaţie sub masca aceea de calm perfect, că se întreba cu îngrijorare când o să răbufnească! Şi dacă i-ar fi spus că nu face nimic, tot ar fi găsit el ceva de contrazis! Aşa că discutau acum...

- ... Văd că mai ai niţel şi-ţi dai drumul în nădragi de bucurie.

Cam aşa ceva! Zâmbi şi se grăbi să-şi pună haina pe umeraş. Adică să-şi ascundă obrajii uşor roşii.

- E o fată pe cinste, să ştii. Ai grijă ce faci, să rămână aşa! Liniştită şi fericită!

Aprobă grăbit cu capul:

- Stai fără grijă.
- Ba stau cu ochii pe voi. Nu vreau s-o văd supărată. Pentru că tu n-o să fii niciodată supărat.
- Ştiu, tată!

Păi până unde mergea lipsa aia de încredere? "Placa" aceea o mai auzise de-un milion de ori! Gata! Era nunta lui! Să-l lase să se distreze şi să-l bată la cap de mâine-ncolo!

Tatăl lui se apropie şi întinse, scurt, mâna.

După câteva clipe de uimire, roşi violent şi-i strânse mâna. Şi rămase singur.

... Cu alte cuvinte, "bun venit în rândul bărbaţilor serioşi". Se căsătorise, avea alt statut! Şi bănuia că-i va fi al naibii de greu să se adapteze la el! Obişnuia deseori să scape din încurcături jucând rolul "băiatului tatei şi mamei" şi lăsându-i pe ei să deznoade nodurile făcute de el. Eei... De-acum încolo, va trebui să se descurce şi singur. Ei îl vor ajuta... cu tot sprijinul unui sfat bun şi-al prezenţei în spatele lui, pentru intimidarea adversarului. Şi-atât. O să trebuiască "să pună osul la muncă"; adică să gândească o rezolvare şi s-o şi pună în practică. O să-i fie greu...

Oare ce făcea Ana acum? Putea jura că fetele se distrau în sufrageria lui Marcel iar ea stătea singură, încuiată într-o cameră! Dar după ce mergeau la biserică...

Avea emoţii. Îl treceau toate apele numai când se gândea la privirea mamei lui şi la ordinul "din priviri" pe care-l va primi mâine dimineaţă! Oare Ana...

Nu; nici măcar nu va încerca! Şi nu se va lăsa înduplecat pentru nimic în lume! Va veni el şi momentul acela! Dar nu diseară! Erau amândoi emoţionaţi, vor fi amândoi obosiţi, va exista presiunea invitaţilor, gândul că toată lumea ştie unde au dispărut mirii şi aşteaptă apariţia cearceafului... Nu. O să-l roage pe Roberto să-i spună Mirelei să-i aducă o zeamă roşie de la bucătărie: bulion, vopsea sau sânge de la fripturi. Şi gata. Fără degete tăiate, fără mireasă îmbufnată, fără musafiri dezamăgiţi. Iar de mâine-ncolo, mai vedeau ei!

Ana-Maria

Stătea singură la geam şi privea lung curtea alăturată. Mesele erau impecabile, nuntaşii dansau de zor, lăutarii parcă băuseră Red Bull cu carafa... Socrul ei stătea în pragul casei şi privea lung peste oameni, zâmbind... Florentin nu se vedea nicăieri; se schimba probabil!

Ar fi putut să se ducă şi ea în sufragerie, să danseze cu fetele. Ele aveau CD-urile - ştia deci versurile, nu putea fi luată prin surprindere de vreo improvizaţie... Dar prefera să stea acolo măcar cinci minute. Să se gândească bine...

Va fi o nuntă frumoasă. Adică era o nuntă frumoasă - şi aşa va fi până la sfârşit. Nu avea emoţii - n-avea de ce. Ştia ce va urma, era sigură pe ea, învăţase să danseze aşa cum trebuie, surprizele erau pregătite... Doamne, ce luptă de convingere o să ducă cu Florentin la noapte! Dar tot ca ea va fi, chit că-şi va strica machiajul cu o porţie zdravănă de lacrimi! Ţinea foarte mult la asta - şi-i era şi dor de el! Aşa că, la noapte, soacra ei va juca cearceaful "pe bune"!

Socrul ei întoarse brusc capul şi-o privi lung, atent. Roşi şi se grăbi să se îndepărteze de lângă geam. Îl văzu apropiindu-se de soţia lui, spunându-i ceva la ureche... Femeia intră în casă; ea reveni la studierea invitaţilor... Şi văzu cum platourile cu mâncare încep "să migreze" spre casa lui Marcel. Ei, poftim! De parcă n-aveau destulă mân-

care acolo! Dar dacă aşa spusese capul familiei...

O să-i fie greu la început să se obişnuiască cu acel stil de hotărâri. Aşa va face şi Florentin - îi va spune, de exemplu, să-i ducă Ioanei punga cu Pampers. Ea va fi tentată să-i spună că Ioana are deja patru pungi cu Pampers; va trebui însă să se abţină şi să ducă punga - pentru ca seara târziu să-l vadă pe Florentin aducând punga înapoi şi spunând, pe acelaşi ton grav de "cap de familie", că se înşelase, iar Ioana n-avea nevoie de Pampers. Ca o mică alinare pentru necazul ei de-a nu avea un cuvânt de spus atunci, pe loc. Dar se va obişnui. Dealtfel, se îndoia că Florentin va da asemenea ordine; nu şi atunci când părinţii lui nu vor fi de faţă! El îi cerea ei părerea în 99% din cazuri! Aşa că se vor descurca ei cumva!

Uşa se deschise larg:

- Anuţo, hai şi mănâncă şi tu ceva.

Se grăbi să iasă din cameră, iar soacra ei o prinse scurt de braţ:

- Ce-i? Te-a supărat cineva?
- Nu.
- Şi-atunci de ce stai singură acolo? Nu-ţi place muzica?
- Ba da.
- Nu-ţi place vreo fată?
- Pur şi simplu stăteam şi eu acolo şi-mi trăgeam sufletul.
- Da' ce s-a întâmplat? Ai dansat până acum?
- Nu; acumulez odihnă pentru diseară...

Femeia începu să râdă:

- Ia termină tu cu prostiile şi treci şi mănâncă. Şi după aia să-mi joci până rupi covorul, auzi? Vezi, c-o pun pe Ioana să te pârască!

Aprobă râzând şi se aşeză la masă: să mănânce. La urma urmei, cine ştie când mai apuca să îmbuce ceva! Dacă începea petrecerea...

Lăcrămioara

Bun! Evident, Ana se retrăsese în camera aia şi se gândise la prima ei nuntă! Putea băga mâna-n foc că asta era! Mintea ei de tânără necoaptă făcea comparaţii! Şi tare-ar fi vrut să-i audă gândurile! Încercase din răsputeri să nu existe comparaţie între nunta românaşului blond şi nunta lui Florentin; dar oare-i reuşise? Partea cu limuzina fusese un fiasco; dar rochia era complet diferită! Şi florile erau altfel, în loc de local aveau cort, în loc de boşorogi scorţoşi aveau oameni de distracţie şi dans, în loc de cha-cha-cha aveau lăutari pricepuţi... Ea avea multe fete tinere în jur, să-i ţină companie...

Intră în curte iar privirea serioasă o chemă imediat în pragul casei.

- Te duci imediat înăuntru, te schimbi şi te duci să-ţi faci păru'.

Un ordin care nu se discuta! La urma urmei, nu putea să meargă şi la biserică în halul în care mersese la cununie! Doar era soacră mare, nu?

Ana-Maria

Bun! Dansase, mâncase, discutase cu fetele în ambele limbi "de circulaţie internaţională" şi-acum Gabriela o poftea cu gesturi largi în cameră. Intră şi oftă greu: trebuia să se lase îmbrăcată. Chestie uşor neplăcută pentru ea, fiinţă pudică din fire - dar n-avea încotro! Din fericire, lenjeria era deja "montată" - aşa că...

Fetele se apucaseră de treabă; ea le lăsa să facă ce vor ele - s-o ajute să se îmbrace - dar nu era atentă la ele. De-acolo de unde stătea ea, vedea prin perdeaua geamului curtea de alături... Măi-măi-măi, ce soacră cochetă avea! Femeia mărunţică, de cel mult 1,60, purta acum o rochie de seară foarte elegantă şi avea o coafură extrem de potrivită şi cu ea, şi cu evenimentul! "O prindea" cocul; iar bijuteriile erau mici, puţine şi de bun-gust. Foarte frumoasă azi, soacra ei!

Abia acum descoperea că mama lui Florentin putea fi şi altfel decât cum o ştia ea. Altfel decât cu cocul acela simplu prins la ceafă, altfel decât cu baticul pe cap şi şorţul peste fustă, altfel decât... Altfel.

Fetele se grăbeau - şi se cam ciondăneau, care în ce direcţie să ţină de rochie; ea era cuminte şi se lăsa îmbrăcată... Florentin tocmai ieşise şi el din casă, îmbrăcat în celălalt costum, însoţit de-o mulţime de tineri, ţanţoş nevoie-mare...

Era fericit. Sincer fericit! Avea senzaţia că soţul ei plutea uşor pe deasupra solului! Toată lumea îl felicita - iar el îndesa un pişcot în gură, mai ciocnea cu doi-trei invitaţi, mai îndesa un fursec sau un sandwich, mai ciocnea... Încerca oare să nu bea pe stomacul gol? Sau dragostea imensă şi adrenalina în exces îi produseseră o imensă poftă de mâncare?

Fremăta soţul ei; fremăta de bucurie, de nerăbdare, uneori şi de îngrijorare; îl vedea întorcându-se mereu spre geamul camerei ei, în ciuda protestelor vehemente ale mamei lui. O căuta cu privirea; nu se putea abţine să n-o caute! Iar asta-i dădea fiori. Într-adevăr, el o iubea...

Gata - era gata. Tii! Ia uite - că o şi îmbrăcaseră! Păi... În fine! O "terminaseră! Era îmbrăcată cap-coadă - iar uşa se deschise scurt:

- Haideţi dincolo.

Poftim? Se întoarse mirată spre Ioana... care începu să râdă:

- Evident, nu şi tu! Fetele!

Prea bine! Rămânea iar singură... Gata. Se privi lung în oglindă...

Era frumoasă. Azi putea spune că era într-adevăr frumoasă! De obicei, simţul critic mai zărea cearcăne sau coşuri; azi însă nimic nu-i umbrea bucuria. Rochia parcă fusese croită special pentru ea; pantofii erau comozi. Dacă şi coafura ieşea la fel de bine ca restul...

Da; se ţineau unele discursuri. Fetele fuseseră chemate ca să servească invitaţii din curte şi să danseze. Cu alte cuvinte, lăsau impresia că nu se grăbeau deloc, că erau "în grafic"... Iar soacra ei venea chiar acum spre casă, împreună cu Gabriela.

Frumoasă femeie, Gabriela asta. Nu putea să nu observe asta! Şi frumoasă, şi dezgheţată, vorbăreaţă, bine-crescută, glumeaţă... Numai că asta n-o ajutase cu nimic, atunci când venise vorba de măritişul cu Florentin. Aşa că se aşeză şi aşteptă deschiderea uşii.

- Gata eşti? Hai să-ţi faci buclele.

Hai! "Buclele" o indispuseseră, amintindu-i de proba de coafură şi mai ales de coafura aleasă de soacra ei; dar încercă să zâmbească în oglindă...

Mâinile coafezei se mişcau repede, impulsionate parcă de "antrenamentul" făcut azi pe atâtea şi atâtea capete...

Soacra ei stătea lângă coafeză, cu o mână-n şold; şi chiar şi ea, care nu trebuia să facă nimic, se simţea apăsată de atitudinea aceea - darămite coafeza care-i bucla părul! Numai că soacra ei nu se clintea nici un milimetru măcar; privea buclele cu ochi încruntaţi, critici.

- ... Cred totuşi că ar fi mai bine să desfacem buclele astea.

Opinia coafezei era perfect îndreptăţită! Dar răspunsul veni prompt:

- Nu-nu!
- I-ar sta mai bine.
- ... Ia: cum vrei s-o faci?

Coafeza luă un pieptăn rar şi-i desfăcu una dintre bucle:

- Aşa, ca după un permanent.

Aşa era perfect! Şi-l strângea un pic la spate, cât să nu-i stea şuviţele alea pe faţă, şi gata!

- ... Nu: nu-mi place. Fă-o la loc.

... Se bosumflase. Şi se vedea asta. Dar n-avea nici un chef şi nici o intenţie să încerce să-şi mascheze nemulţumirea. Ştia că mama lui Florentin observase schimbările de pe faţa ei şi le ignora; iar acea atitudine o scotea din sărite! Nici măcar coafura nu şi-o putea alege singură?

- ... Uite, mai trebuie una aici.

Bine, fie şi una-n frunte!

- ... Asta s-a lăsat; fă-o din nou.

La naiba! O văzuse! Sperase ca măcar o şuviţă să-i stea cum îi plăcea ei; din nefericire, ochiul vigilent, obişnuit cu detaliile, văzuse mica scăpare. Iar coafeza n-avea încotro şi se conforma...

Nivelul nemulţumirii ei creştea cu fiecare buclă-sarma care-i apărea pe cap... Nivelul nervilor era direct proporţional cu nivelul nemulţumirii...

Bun. Avea sarmale, avea şi diademă, voalul era clar unde va fi

prins! Acum, machiajul! Un şerveţel pe decolteul rochiei şi unul în poală; unul în mâna ei, pentru orice eventualitate. Coafeza scoase cutia cu farduri şi-o deschise larg. După care o privi lung şi alese un tub cu fond de ten. Iar soacra ei folosi acelaşi ton de ordin milităresc:

- Dă-o cu o culoare mai închisă.

Poftiim?

- Poftim?
- Dă-o cu un fond de ten mai închis.
- ... Păi n-o să mai semene cu restul! Cu mâinile în special!
- Nu contează. Fă cum spun eu.

Aa...

După calculele ei, era deja căsătorită cu Florentin. Aşa că putea să riposteze. Se întoarse spre soacra ei şi-o privi drept:

- N-am să mă pot da cu fond de ten o viaţă!

O secundă de gândire; apoi mama lui Florentin se răsuci pe-un călcâi şi ieşi. Uşa se trânti scurt - protest sonor ce ilustra nemulţumirea faţă de replica ei. Dar asta e! Coafura era plină de sarmale, aşa că pielea va rămâne la nuanţa naturală. Că şi-aşa, toată lumea ştia de unde vine ea şi mai ales din ce neam nu se trăgea!

Reveni spre oglindă şi zâmbi: se calmase. Coafeza zâmbea şi ea:

- În sfârşit, te văd zâmbind. Desfacem şi sarmalele?
- Nu. Vom folosi o pudră bronzantă, dacă aveţi...
- Am. Te-ai gândit bine. Vrei să întindem şi părul?
- Nu; părul e bine aşa.
- Crezi? Ai uitat cum arăta la proba pe care-am făcut-o?
- Nu, dar un protest pe zi e mai mult decât îndeajuns...

Coafeza reîncepu să râdă:

- Eşti o tipă înţeleaptă; o să te descurci perfect...
- Ştiu.

Închise ochii, semn că venise momentul când ea tăcea iar coafeza o farda cu pudră bronzantă şi diverse culori pale, plăcute...

Lăcrămioara

Ieşi din casă şi se trânti, furioasă, pe scaun. Evident, soţul ei se apropia grăbit... Lasă că vedea ea!

- Ce s-a întâmplat? S-a întins fardul?
- Nu, dragă.
- ... S-a lăsat coafura? I-a ars părul?
- Nu.
- ... Spune ce ai, că mă înfurii!

Se înfuriase deja - aşa că putea să spună ce se întâmplase:

- Ce să se întâmple! Stăteam şi eu acolo cu ele şi mă uitam ce face coafeza, ca să nu ne facem dracu de râs, când
- Stai puţin! Deci "stăteai şi tu acolo", te uitai şi-ţi băgai nasul în ce făcea coafeza, nu?
- Şi ce voiai să fac? Să tac şi să mă uit cum o poceşte?
- E prea frumoasă ca să poată fi pocită. Deci stăteai acolo şi le cicăleai şi-i dădeai ordine coafezei; şi...?
- Şi i-am spus s-o dea cu un fond de ten mai închis!

Soţul ei se ridică, încruntat:

- Nu trebuia să-l laşi să se însoare cu ea, dacă nu-ţi plăcea culoarea tenului ei. Discuţia e închisă: n-ai dreptate.

Rămăsese singură pe scaun, la masă... Luă un fursec şi muşcă cu ciudă din el: ce dracu era cu oamenii ăia? Chiar nu pricepeau că se făceau de râs?

... Adică cum? Îi era ruşine cu nora ei? Cu tenul nurorii ei? Toată lumea, toţi invitaţii şi toată tagma florarilor din Bucureşti ştiau că Florentin al lu' Ioan Manolache se însoară cu o româncă; ea ce problemă avea cu asta? Toţi se aşteptau să vadă un chip "frumos de pică" - nu unul tuciuriu şi "frumos de pică"! Aşa că...

Aşa că trebuia să intre iar în casă şi "s-o dreagă" cumva. Dacă soţul ei, care aflase deja toată tărăşenia, o vedea pe Ana supărată, o băga pe mânecă!

Ana-Maria

Mm, aproape c-o luase somnul! Peria de machiaj era atât de moale, atât de plăcută încât simţea cum aţipeşte...

- Aoleu, se întoarce!

Cee? Coafeza şoptise acele cuvinte; dar le auzise al naibii de bine, cu toată hărmălaia din curte! Deschise ochii şi sări în picioare - aoleu! Dacă făcuse totuşi vreuna nefăcută? La urma urmei, nu vorbise tocmai frumos cu mama soţului ei!

- Stai, nu te duce la geam! Vino-napoi! Acum intră şi-şi închipuie că o spionăm!

Se repezi înapoi pe scaun; coafeza îi puse iar şerveţelul peste rochie. Închise ochii şi auzi uşa deschizându-se.

Era pregătită pentru orice fel de comentarii; era pregătită, de fapt, să-şi ceară scuze şi să primească binemeritatele palme verbale! N-ar fi trebuit să vorbească aşa - indiferent dacă avea sau nu dreptate. Numai că soacra ei nu scotea un cuvinţel...

- ... E bine aşa?

Uau! Coafeza se juca cu focul? Punea asemenea întrebări acum? Ciudat - soacra ei răspunse pe un ton normal:

- E bine. Ana, tu ce zici: îţi place?

Îi cerea şi ei părerea? Se grăbi să deschidă ochii şi să fixeze reflexia oglinzii... Machiajul era perfect! Ridică privirea spre ea, pregătită să-i vadă încruntarea:

- Da, îmi place.
- Bun. Dar ştii ce nu-mi place mie?

Ei bine? Ce nu-i plăcea?

- ... Acum, că mă uit mai bine, parcă nu-mi mai place cum a ieşit părul. Hai să-l întindem puţin, că nu i se potrivesc totuşi sarmalele astea. Să-l facem cum a fost atunci, la probă...

Se abţinea greu să nu zâmbească, imaginându-şi-l pe socrul ei încruntându-se la auzul povestirii şi apoi lămurind definitiv problema din trei cuvinte...

Bun! Deci se refăcea coafura! Numai să aibă timp... că acum, după ce se lămurise problema părului şi-a pudrei, îşi reamintise că erau în întârziere! Uşa se deschise din nou:

- În ce stadiu sunteţi?

Oups, socrul ei! Acum era acum! Oare aflase? Să nu-i zică şi ei câteva cuvinte de-alea şi s-o ducă la biserică juma' creaţă, juma' buclată!

- Uite, refacem coafura.

Paşii se apropiară; văzu în oglindă încruntarea şi se pregăti să sară în picioare şi să fugă la maşină...

- ... Păi de ce n-aţi făcut-o aşa "din prima"?
- Nu ţi-am spus? De ce, de ce! De-aia!

Acum era soacra ei furioasă! Bărbatul o privi lung... şi porni spre uşă:

- ... Bine. Când terminaţi, să mă anunţaţi, să-i mân pe toţi la maşini.

Uşa se închise; soacra ei îi făcu cu ochiul, râzând, şi-o înghionti în glumă pe coafeză:

- Hai, că a doua oară nu mai merge aşa!

Hai! Doamne, până la urmă avea o zi perfectă azi! Şi în fiecare zi ar fi putut avea o zi perfectă, dacă ar fi învăţat să nu mai fie ţâfnoasă, să vorbească mai calm, să-şi aleagă mai cu grijă cuvintele... Şi să mizeze, fireşte, pe stilul socrului ei de-a calma spiritele şi-a o domoli pe dna Manolache! Fără el...

Bun! Acum chiar îi plăcea cum ieşise coafura! Soacra ei îi observă zâmbetul şi ieşi:

- Mă duc să-i spun să-i mâne pe toţi la maşini...

Bufni în râs iar coafeza o apostrofă:

- Ai grijă cum mănânci şi cât scuturi capul la dans!
- Bineînţeles! Dar nu rămâneţi la nuntă?
- Draga mea, la ce-am văzut în curte, nu-mi permit! Mersi, oricum, de întrebare.
- Vă rog să rămâneţi! Îi spun socrului meu că am neapărată

nevoie de retuşuri din juma în juma de oră şi nu e nici o problemă!

- Ţi-am spus: prefer să mă duc acasă. Mă aşteaptă o ciorbiţă delicioasă! Oricum, mai stau pe-aici ca s-o asist pe naşă la pusul voalului! Iar în caz că te iau fuga-fuga pe sus, îţi urez de acum casă de piatră şi

Nu mai apucă să continue discuţia - uşa se deschise din nou:

- Hai să te vadă şi nuntaşii.

Hai s-o vadă nuntaşii! Ieşi din cameră şi fu copleşită la propriu de îngrămădeala din sufrageria lui Marcel!

Şi ce explozie de uimire! Toţi vorbeau unul peste altul, toţi îşi exprimau în gura mare admiraţia, mirarea, toţi comentau coafura şi rochia, frumuseţea miresei, ingeniozitatea machiajului... Soacra ei jubila, socrul ei jubila, Roberto zâmbea cu subînţeles... De ce zâmbea aşa?... Aa!

Mare şmecher, cumnatul ei cel mare! Dintr-o singură privire îi şi răspunsese la întrebare! Evident, Florentin va rămâne ţuţ! Şi, ceea ce-o făcuse să roşească în halul acela, îi transmisese şi ideea că ginerică va aştepta cu nerăbdare miezul nopţii...

Daa, gata! Gabriela o luase de mână şi-o trăsese în mijlocul camerei, printre invitaţi! Fu pusă să se răsucească, să se învârtească, avu senzaţia că părul i se va lăsa la următoarea duzină de pipăituri iar rochia devenise deja gri de la atâtea admirări palpate... Ce mai conta?! Toată lumea era fericită! Iar ideea aceea cu părul şi rochia i se trăgea de la prima nuntă, unde nimeni n-o atinsese de teamă să nu se lase cocul, să nu se rupă voalul... Să se rupă, ce naiba! Doar era nuntă, nu bal de caritate! Era mireasa, nu vreun VIP acru şi intangibil! Şi n-avea de gând să conserve rochia aia douăzeci de ani, pentru fetiţa ei!

Nu ştia cui să răspundă mai întâi; nu ştia de fapt cine i se adresa pentru că întrebările şi remarcile se suprapuneau din toate părţile, având darul s-o ameţească de tot!

Aoleu! Unde era Florentin? Se aplecă la urechea Gabrielei:

- Florentin nu-i pe-aici, nu?

- Nu, s-a dus să-i aducă pe naşi. Ştii tu, cu taraf şi acordeonist, cu filmarea...

Aha! Atunci putea să stea liniştită!

- Tu ai mâncat ceva?

Auzise o întrebare pe care n-o putea rata! Avea socrul ei un timbru al vocii... Inconfundabil! Se grăbi să aprobe cu capul şi-l văzu îndepărtându-se. Bun! Să revină la tona de întrebări...

Florentin

Oare ce făcea Ana? Terminase cu îmbrăcatul şi coafatul?

El unul era un car de nerăbdare! Doamne, cât de greu treceau secundele, minutele, orele! Când ajungeau şi ei la biserică? Pentru el, partea asta religioasă conta un pic mai mult decât partea de hârţogărie dinainte. Şi pentru el, şi pentru ai lui. Îi ştia el: de căsătorit, se căsătorea cu adevărat doar în faţa lui Dumnezeu. În rest - formalităţi inutile!

Ah, naşa asta îl irita la culme cu coafura ei! Voiau să întârzie?

- Lasă, Florentine, că o să ajungem la timp. Şi nu rămâi tu neînsurat, n-ai grijă!

Naşul părea că-l înţelege; se grăbi să-i şoptească la ureche:

- Da, bre, dar eu ştiu cât o sta popa la biserică?!

- La câţi bani aud că i-a dat taică-tu, să fii sigur că doarme în altar, dacă oboseşte de-atâta aşteptare!

Zău?

- Tu n-ai fost inclus în partea de organizare, nu?

Neagă cu capul, iar bărbatul începu să râdă:

- Păi taică-tu a dat, numai la biserică, 1.000 de euro! Şi i-a şi amenințat că, dacă nu iese totul perfect, aduce un bebeluş nebotezat la slujba de duminică şi le spurcă biserica.

Aoleu! Tăticul lui, atât de păgân?

- Îţi dai seama că nu vorbeşte serios! Dar popii nu ştiu asta; aşa că puteţi să întârziaţi liniştiţi - ei nu pleacă nicăieri.

OK!... Dar nerăbdarea? Cu nerăbdarea aia ce se făcea?

Oare ce făcea Ana acum?

... Păi să se intereseze, nu?

- Bre, dau şi eu un telefon.

- Dă, dacă nu mai poţi de dor!

Se repezi la aparat şi formă numărul de acasă: numai să nu răspundă tatăl lui!

Ioan

Măi, să fie! Cine se grăbea aşa cu urările? Adică cine-şi permitea să nu vină la nuntă? Să fie cuscra? Ridică receptorul, încruntându-se:

- Da.

Tăcere. O secundă, două... Insistă:

- Da!

- Ce faceţi?

Aa, mânzul! Bufni în hohote de râs:

- Noi facem bine! Tu văd că ai început să clocoteşti...

- Hai, măi tată măi!

- Ia zi-i ce vrei tu: vrei să vorbeşti cu Ana?

- Dacă-i pe-acolo.

- Vrei să te asiguri că n-am mâncat-o, n-am speriat-o, n-am electrocutat-o...

- Hai, măi tată măi!

- Bine, mânzule! Stai aşa!

Se întoarse spre Ana; ea îl privea mirată... şi-avea şi de ce: râdea cu lacrimi adevărate! Îi făcu semn să vină la telefon şi se apropie de Gabriela:

- Să ai grijă de noră-mea, să n-o supere careva.

Tânăra aprobă cu capul. Bun! Şi-acum să-şi privească nora şi să constate, a mia oară poate, cât de bine se înţelegea cu mânzul şi cât de bună era acea decizie...

Ana-Maria

Pentru ea? După râsul dlui Manolache deducea că acel telefon nu era interjudeţean! Aşa că începu şi ea să râdă:

- Alo?

- Ce face zâna mea mică?

Văleleu! Roşi până-n vârful pantofilor:

- Zâna face foarte bine. Prinţul ei ce face? Cum se simte?

Florentin nu se aşteptase la replică şi tăcea... După câteva secunde, bufniră amândoi în hohote de râs! Iar el exclamă:

- Ei, poftim! Cică m-am maturizat!

- Daa, şi eu sunt cu capul pe umeri...

- Ce faceţi voi acolo fără mine?

- Ce să facem?! Discutăm, vă aşteptăm...

- Păi n-o să ne aşteptaţi prea mult: văd că naşa a terminat cu coafatul. Cred că în cinci minute pornim spre voi.

- Să te-aştept în poartă?

- Dacă vrei să ai conflicte cu mama, aşteaptă-mă. Dar o să răceşti - mai bine stai în casă.

- Bine. Atunci stau în casă şi te spionez de după perdea...

- ... Mai bine nu-mi spuneai! Acum o să mă vadă toată nunta roşu-n obraji!

- Or să creadă că-i de la frig!

- Daa, cum să nu!

Glumeau: amândoi erau extrem de veseli! Şi de ce nu - doar se căsătoreau! Era nunta lor! Îi simţea nerăbdarea... şi parcă şi un pic de îngrijorare. De ce era oare îngrijorat?

- Hai, că ne pregătim de plecare.

- Mă duc fuga să ocup locul lângă geam!

- Trebuia să-mi aminteşti, nu?

- Evident!

- Biinee! Pa!
- Pa!

Închise şi privi lung telefonul, râzând în continuare... Se vor înţelege foarte bine. Atât de bine încât nu se vor despărţi niciodată! Nici măcar pentru 24 de ore! Vor fi un cuplu perfect!

- Ano, hai să ne spui de unde ai luat rochia!

OK! Gabriela voia s-o reintroducă în grupul de tinere vorbăreţe. Se apropie de ele: să le mai spună o dată, probabil a treia oară pe ziua de azi, că nu ea luase rochia.

Ioan

Paşii se apropiară grăbiţi iar nevasta lui începu să râdă:

- Mânzul nu mai are stare?

Aprobă cu capul, privind lung mireasa aceea superbă care râdea la telefon...

- ... Uite-o cât e de emoţionată!
- Mult prea emoţionată ca să cred că nu se vor înţelege.
- Ehei, Ioane, dragostea trece prin stomac!
- Iar începi?
- Nu! Spuneam doar că sunt îndrăgostiţi până peste urechi şi-asta se vede de la mare distanţă!

Da-da! Pricepuse foarte clar la ce se referise! Decise să intre în bucătărie:

- Am înţeles la ce te referi.

Trebuise să-i strice ea bucuria! Dar nu-i nimic! Copiii vor sta acolo, cu ei, şi-i vor demonstra zi de zi Lăcrămioarei că se înşelase!

Lăcrămioara

Na, că se şi supărase moşul ei! Sigur, se exprimase greşit; în orice caz, nu era momentul pentru acele cuvinte! Dar asta simţea, asta credea şi nu era genul care să se ascundă după minciunele. Da, copiii erau foarte frumoşi, se iubeau foarte mult şi se potriveau. Însă în ce măsură erau potriviţi unul pentru celălalt şi dincolo de fotografiile de la nuntă, asta rămânea de văzut.

Momentan, să se bucure de căsătoria mezinului şi să se îngrijoreze abia atunci când lucrurile nu vor mai merge bine între ei. Dacă va exista un astfel de moment. Şi va exista - i-o spunea experienţa de viaţă şi multele experienţe pe care le auzise povestite, de-a lungul atâtor ani...

Păcat: mare păcat! Ana era o fată cuminte şi de treabă; Florentin era extrem de înţelegător şi destupat la minte. Şi totuşi, riscul exista...

Ana-Maria

Aha, veneau! Deducea asta după agitaţia care se iscase în curte. Socrul ei se repezise practic la poartă, urmat de Roberto şi Marcel. Se trase şi ea lângă geam, ascunsă după perdea, şi căută cu ochi curioşi şi nerăbdători limuzina.

... Doamne, abia acum se emoţionase de-adevăratelea! Îi venea să fugă pur şi simplu de lângă geam! Florentin coborâse primul, ţintind cu privirea chiar geamul la care era ea! Făcu, instinctiv, un pas în spate - deşi ştia că el n-are cum s-o vadă. Îl privea lung, uimită...

Foarte elegant, soţul ei. Purta celălalt costum, floarea-n piept... şi parcă-şi mai făcuse ceva, de când plecase după naşi! Părul îi stătea parcă altfel! Şi expresia de pe chip era alta...

Florentin nu mai avea răbdare. Nici ea - până acum câteva secunde! Tocmai îi pierise curajul, ştiind că va trebui să iasă din casă sub tirul de foc al acelor ochi negri îndrăgostiţi, în chiuiturile şi ţipetele curţii şi străzii... Pentru că strada era plină. Copii, adulţi şi bătrâni se minunau de aşa limuzine mari, de aşa ginerică...

Naşii se îndreptau spre casă. Deci urmau să-i pună voalul şi plecau. Avea emoţii înfiorătoare!

Se aşeză pe scaun şi oftă greu: şi-acum, să-i aştepte...

Florentin

Fu prins de braţ:

- Ia vino-ncoa!

Se grăbi să-şi urmeze tatăl şi se văzu aşezat la masă.

- Stai aici şi mănânci.

... Şi-aşa, nu rezolva nimic dacă stătea moţ lângă casă şi se holba lung la geamuri! Ana n-o să se lase văzută până nu era gata şi plecau la biserică! În plus, sfatul era înţelept: slujba dura o oră, pupăturile şi pozele încă jumătate, imediat cum ajungeau înapoi acasă se încingeau la dans... Mai bine să mănânce acum. Şi să nu se mai gândească atât la cum era rochia, cum îi stătea, cum o coafaseră, dacă pantofii aveau toc îndeajuns de mare ca să-l facă pe el să pară "pitic"...

Ana-Maria

Uşa se deschise larg:

- Hai în sufragerie.

Hai! La urma urmei, unde să încapă în cămăruţa aia mică şi ea, şi naşa, şi acordeonistul, şi restul invitaţilor? Bineînţeles că apariţia ei stârni iar strigăte şi chiote, făcând-o să roşească îngrozitor! Acordeonistul "presta" de mama focului, cele două camere de luat vederi o fixau cu insistenţă... Ah, avea trac! Şi obrajii roşii! Fu poftită pe scaun iar Mirela aduse voalul.

Încerca să se gândească la expresia pe care-o va avea Florentin pe chip peste vreo cinci minute; ca să nu se gândească la camerele de filmat şi la faptul că ea era acum centrul atenţiei, că se căsătorea, că toate lucrurile mergeau incredibil de bine iar asta poate nu era un semn chiar atât de bun... Nu voia să fie pesimistă; dar viaţa o învăţase să se gândească bine la toate opţiunile, pentru că se puteau întâmpla şi lucruri rele pe lângă cele bune...

Ei bine? Era gata? Arăta bine? Din privirile lor, deducea că da!

- Gata, oameni buni: mergem să-i căsătorim pe copii!

Tii, cu ce grabă se golea camera! Se ridică şi-şi aranjă puţin rochia. Mai ales codiţa aceea subtilă... Rămăsese singură cu socrul ei. Aşteptau amândoi, ascultând acordeonistul şi vocile de sub geamuri...

- Hai să mergem. Pune-ţi chestia aia albă pe spate şi hai, că se plictisesc popii şi pleacă înainte să vă cunune.

Socrul ei, ca de obicei, o făcuse să râdă; îşi luă capa din hermină albă şi dădu să iasă.

- Nu te-mbraci?
- Până la maşină nu-ngheţ. Mă îmbrac la biserică.
- Sunteţi singurii pe lista de azi iar eu m-am asigurat că biserica e încălzită. Credeam doar că vrei să-ţi pui chestia aia albă! Dacă nu vrei, e OK.

S-o pună?... Mai bine nu: să nu strice efectul rochiei albe şi mai ales al voalului! Oricum o s-o poarte toată noaptea, aşa că... Socrul ei ieşi:

- Stai aici, după perdea, şi ieşi când îţi fac eu semn.

Aprobă, iar uşa se închise. De ce era îngândurat socrul ei? Se întâmplase ceva? Privi lung în curte...

... Doamne, ce făceau! Marcel şi Roberto aduceau cutiile mari de carton din beci iar Luminiţa şi Ioana, ajutate de încă vreo zece fete, acopereau practic aleea de ciment cu petale de trandafiri! Înnebuniseră? Atâţia trandafiri, doar ca să-i calce ea în picioare? Ridică privirea spre Florentin; îl văzu aruncând ţigara şi aranjându-şi scurt cravata... De ce mai aduceau cutii? Erau de-ajuns florile alea! Doamne, cât costa nunta asta?

Îi era foarte greu să se obişnuiască cu ideea că va călca în picioare atâţia bani, doar pentru zece secunde de filmare! Nu era obişnuită cu asemenea gândire; viaţa o învăţase să-şi drămuiască fiecare bănuţ. Crescuse într-o familie cu destule probleme financiare, ca să ştie valoarea banului. Cât locuise cu George, se ajunseseră cu salariul lui de şofer. Iar dna Leoveanu era o femeie foarte atentă cu banii şi-o inclusese în toate calculele care se făcuseră atunci... Ştiuse exact cât va costa limuzina - şi chiar avusese de ales între mai multe oferte, cu preţuri diferite! Ştiuse exact cât costau lumânările, deşi acelea fuseseră în sarcina naşilor. Acum nu ştia nici măcar cât costaseră pantofii ei - probabil că o avere, oricum! Sau vinul! Sau pâinea! Chiar! Nici măcar pâinea nu putea s-o calculeze... pentru că nu ştia câtă pâine se cumpărase! Iar ceea ce vedea acum, adăugându-se la ceea ce ştia deja că se pregătise, o ducea cu gândul la mai mult de 20.000 de euro. Şi probabil că aceea era o sumă mică pentru părinţii lui Florentin - probabil că ei voiseră ceva şi mai şi...

Gata: i se făcuse semn să iasă.

Păi să iasă, nu? Şi să nu se sfiască să calce pe flori, dacă nu voia să primească niscai pălmi după ceafă chiar înainte să urce în limuzină! Sau - şi mai rău! - să fie pusă să se întoarcă şi să mai iasă o dată! Că-şi ştia ea socrul...

Florentin

Gata! Se deschisese uşa!

... Uau! Nu-şi putea lua ochii de la ea!

Zâna lui, îmbrăcată în rochie de mireasă, cobora încet treptele şi se apropia de el... Niciodată, nici o clipă măcar, nici chiar după ce Ana se mutase la el, nu-şi permisese să viseze acea zi, acea imagine a ei apropiindu-se de el în rochie de mireasă şi zâmbind slab, cu subînţeles, transmiţându-i numai lui acel secret...

Ana ar fi alergat acum spre el, dacă n-ar fi fost mulţimea, camerele de luat vederi şi petalele alunecoase de pe jos. Dar acela era secretul lor. Aşa că-şi permise să zâmbească şi el misterios şi s-o admire în voie...

Ana-Maria

Ei bine, ieşise. Reuşise să nu cadă pe scări, dat fiind faptul că-i tremurau îngrozitor picioarele şi nu era prea sigură pe proprii genunchi. Acum se apropia de poartă.

Nu-şi permitea să ridice privirea din pământ: să nu cadă totuşi! Şi să nu roşească, fireşte! Simţea privirea lui Florentin aţintită asupra ei, mai puternică decât toate celelalte priviri la un loc; prefera deci să nu-l privească acum. Ca să nu leşine.

Ce de lume se strânsese pe stradă! Parcă era miting! Îi vedea cu coada ochiului: se înghesuiau să vadă mai bine, mai de aproape...

Niciodată nu i se acordase chiar atât de multă atenţie! Nici nu era obişnuită să i se acorde atenţie! Întotdeauna stătuse cuminte într-un colţ, îşi văzuse de treaba ei... Ei bine, acum era centrul atenţiei tuturor - şi nu se simţea deloc confortabil în acea postură!

Bun! Ajunsese la poartă. Acolo o aşteptau scaunul, naşa, turta...

Roberto

Măi-măi, ce cumnăţică aveau ei, fraţii mai mari! Şi ce îndrăgostiţi erau mirii... Şi ce probleme se prefigurau la orizont...

Ei doi se vor înţelege de minune; se vor iubi, nu vor pierde nici un moment propice giugiulelii... iar dacă miresica asta frumoasă de pică, cuminte şi deşteaptă foc se supăra la un moment dat şi voia să plece, Florentin va împacheta fără să clipească! Şi-aici aveau ei toţi probleme! Cum să plece Prâslea de-acasă?

Plecatul copiilor de-acasă nu se întâmpla ca la români, unde în dimineaţa de după nuntă îşi luau darul şi cadourile şi se mutau în casă nouă! Nu! La ei, un cuplu era pregătit să locuiască separat, ca o adevărată familie, numai după ce deveneau o adevărată familie şi mai şi demonstrau asta! De aceea el încă mai locuia cu părinţii. Marcel "n-ar fi pupat" casă nouă dacă n-ar fi apărut căsătoria lui Florentin cu Ana! Evident, Marcel nu era copt la minte. De fapt, nu se obişnuise încă complet cu gândul că era căsătorit cu Ioana, aveau doi copii iar lucrurile nu se vor schimba în următorii 100 de ani. Şi totuşi, tatăl lor nu putea să-l lase să plece pe el, cu Mirela şi George, din simplul motiv că ei vor servi drept model-exemplu pentru Ana. Şi că părinţii lui aveau încă nevoie de ei. Mirela era casnica perfectă, el era băiatul bun la toate pe la chioşcuri...

Deci va fi vai de ei - oricum s-ar fi întâmplat lucrurile. Dacă Ana şi Florentin rămâneau în casă, ei trebuiau să le fie exemplu. Iar asta era destul de greu, dar fiind faptul că se obişnuiseră să fie ei înşişi şi le mai scăpau amănunte... O să fie greu. Mai ales atunci când Ana nu va înţelege de ce Florentin o ocolea, de ce nu se puteau strânge în braţe oricând şi oriunde, de ce uneori soţul ei lua singur deciziile... Dar poate că tatăl lor va fi îndeajuns de chibzuit... iar mama lor îndeajuns de înţelegătoare, ca să-i lase pe ei, la un moment dat, să se mute în locul lui Marcel. Pentru că avea o presimţire sumbră în ceea ce-l privea pe fratele lor...

Eei, se cam rupsese turta. Gata - plecau spre biserică. Ia să se ocupe el de organizare... că de tinerii căsătoriţi avea tot timpul să se ocupe, de mâine-ncolo.

Ana-Maria

Bun! Gata! Mergeau la biserică!

Nu! Întâi primea buchetul de trandafiri, se sărutau în chiuiturile întregii străzi şi abia după aceea plecau! Ochii negri aşa-i promiteau că se vor întâmpla lucrurile...

Exact. Ajunse în faţa lui, roşie ca racul în obraji... Nici el nu era mai calm; şi totuşi, lui nu-i tremura mâna cu care întindea buchetul! Îl luă... Iar Florentin nu-i lăsă timp de reacţie: o prinse de mijloc şi-o răsuci scurt spre stânga! Şi-o prinse "artistic" pe braţ! Iar sărutul "ca-n filme" îi tăie răsuflarea...

Florentin

Ce mai răcneau cu toţii! Dar aşa şi trebuia! La nunta lui, trebuia să vuiască tot oraşul - sau măcar anumite zone ale lui!

Şi cum nu auzea comentariul tatălui, îşi permiteau să mai întârzie un pic la biserică!

Ana-Maria

Văleu! În următoarele cinci secunde va leşina!

Nu! Portiera se deschise, sărutul se sfârşi iar ea fu împinsă spre maşină destul de repede ca să scape de priviri şi chiuituri.

Mm, era cald în limuzină! Naşii se aşezară în faţa ei; Florentin lângă ea. Gata - plecaseră spre biserică.

... Şi totuşi, o indispunea puţin acea maşină. Îi amintea de cealaltă limuzină... Nu! Mare diferenţă între prima limuzină şi cea de-a doua! Aici, naşul spunea bancuri "pe bandă rulantă", naşa râdea cu lacrimi iar Florentin nu-şi lua ochii de la ea! Enormă diferenţă!

Ar fi vrut să-l roage să nu se mai uite aşa la ea. Dar nu putea. L-ar fi indispus - aşa că tăcea, asculta bancul şi, râzând, se întorcea spre Florentin. Care râdea şi el... dar ai cărui ochi îi transmiteau foarte-foarte multe mesaje... Şi-apoi începea un alt banc...

Lăcrămioara

Perfect. Totul decurgea perfect! Preoţii îi aşteptaseră pregătiţi, în biserică era căldură, corul nu era răguşit, nici un nuntaş nu făcuse imprudenţa să clatine lumânarea pe lângă părul celui din faţă... Ana se descurcase de minune cu codiţa aceea obraznică a rochiei...

Totul era perfect. În următoarele cinci minute slujba se termina şi se trecea la felicitări. Şi-apoi se întorceau acasă, la masă şi dans.

Tare frumoşi mai erau copiii ei! Se potriveau atât de bine!

... Lasă - că o să se ocupe personal de Ana şi nu vor avea probleme! Nu trebuia să fie prăpăstioasă şi să se gândească la toate relele din lume: trebuia să fie optimistă, să-şi amintească ce noră faină îi adusese Florentin în casă şi s-o ajute să nu se supere prea des. În rest, totul era perfect!

Da, avea inima strânsă. Nu putea uita cuvintele pe care le auzise cu mulţi ani în urmă, pe când Florentin avusese doar 14 ani. Dar, la urma urmei, soarta şi-o făcea fiecare cu mâna lui; indiferent ce spuneau unul şi altul. Sau una şi alta.

Copiii ei erau cuminţi: nu vor face prostioare. Şi se vor înţelege foarte bine.

Mm, abia aştepta să vadă nepoţica pe care i-o va aduce Ana! Aşa o noră sensibilă şi frumoasă nu putea aduce pe lume decât o fetiţă! Şi moşul ei îşi cam dorea să vadă rochiţe roz şi pantofiori cu fundiţe...

Gabriela

Frumoşi: erau foarte frumoşi amândoi. Ea una nu s-ar fi văzut acolo, în faţă, alături de Florentin. Chiar dacă, la un moment dat, îşi dorise asta. Chiar dacă mama ei îşi dorise asta din tot sufletul. Florentin îi fusese amic, prieten, ajutor şi chiar confident la un moment dat - dar doar atât. Niciodată nu-i lăsase impresia că s-ar gândi să treacă mai departe, la un alt fel de relaţie. Aşa că ea "se ambalase" şi-apoi "se dezambalase". Mămica ei însă continuase să tragă sforile, să se intereseze subtil, să "planteze" unele informaţii... Inutil: ea nu s-ar fi căsătorit niciodată cu un bărbat care n-o iubea - indiferent ce sau cine le-ar fi plăcut părinţilor ei. Iar dacă ea spunea "Nu", atunci aşa rămânea.

Erau foarte frumoşi. Ana era cuminte şi înţelegătoare, Florentin va încerca să-i facă pe plac în toate aşa că se vor înţelege bine. Ceea ce nu s-ar fi întâmplat, dacă ar fi fost ea acolo, în faţă, lângă el.

Ana era cuminte şi tăcută: calităţi care-o vor opri de la orice remarci acide "pe loc". Ea îşi va spune oful după ce se termina cearta; moment în care va fi împăcată cu mare grijă, tocmai pentru că tăcuse şi nu comentase atunci, pe loc. Deci ea nu-l va repezi niciodată pe nea Ioan, atrăgând asupra ei unele corecţii neplăcute! Apoi, vorbea încet, frumos, corect... Probabil c-o puseseră deja să facă lecţiile cu fetele - aşa că tot ea va fi un fel de educatoare pentru cei trei pici!

Trei? Patru! Nu era oare evident că Florentin abia aştepta să devină tătic?

Deci femeia aceea fusese în Serbia...

Nu! Nici un cuvânt! Nici măcar un gând! Nimeni nu trebuia să ştie ceea ce ştia ea - tocmai pentru că foarte puţină lume ştia secretul Anei. Nea Ioan le spusese tuturor că Ana plecase la muncă în străinătate, că lucrase secretară la un sârb iar patronul o păcălise cu banii şi-i luase şi paşaportul. Şi de-asta plecaseră Roberto şi Florentin s-o aducă acasă... Iar ceea ce ştia ea era incredibil!

Cum reuşise să supravieţuiască? Cum reuşise să treacă peste tot ce pătimise acolo? Ana era o fiinţă mult mai timidă, mai ruşinoasă şi mai tăcută decât ea! Cum reuşise să lase nenorocirea aia în urmă? Dacă i s-ar fi întâmplat ei... Ea s-ar fi sinucis. Ori acolo, ori aici. Şi poate că şi Ana se gândise la asta - dar avusese un sprijin foarte important, după ce se întorsese. Florentin n-o lăsase să se gândească bine la ea însăşi: îi spusese că o iubeşte şi-i oferise căsătoria chiar în ziua când reveniseră în ţară! Cel puţin aşa spusese nea Ioan! Tindea să creadă că un "stimulent" mai puternic decât ăsta n-ar fi putut exista...

Hei, gata cu gândurile alea! Ia să vadă ea ce mai făceau ceilalţi nuntaşi! Că deochia mireasa, dacă se mai holba mult la ea!

Oare la ce se gândea Marcel acum? Toţi florarii ştiau ce scandal fusese atunci şi câtă bătaie mâncase Marcel! Şi mai ales cum se căsătorise cu Ioana, în ce condiţii apăruse copilul, de ce apărea acum al doilea copil... Se întreba uneori dacă nu cumva acest al doilea copil apărea doar ca să adoarmă vigilenţa nevestei; se întreba dacă Marcel chiar devenise un om de casă, dacă în viaţa lui exista doar Ioana... Chiar acum, vedea privirea lui pierdută, gânditoare, zâmbetul amar şi mai ales distanţa la care stătea faţă de Ioana! Ea era undeva în spatele lui Florentin, el în dreapta bisericii, ascuns după un grup numeros de invitaţi. Iar dacă bănuielile ei erau adevărate... Bietul Marcel! Să trăiască zilnic cu o femeie pe care n-o iubea, gândindu-se la cele 5-10 minute de fericire când o revedea pe aleasa inimii lui... Dar biata Ioana? Ea îngrijea toată familia - casa, copiii, bărbatul... Cât mai putea dura situaţia aceea? Cât mai putea Marcel să-şi ascundă amanta? Atunci când va afla adevărul, Ioana...

Probabil că se vor despărţi. Păcat! Erau amândoi oameni buni. Numai că nu erau făcuţi unul pentru celălalt. El avea mintea şi sufletul departe, ea poate că renunţase la adevărata ei iubire pentru a se căsători cu el... Afurisită situaţie!

Şi privea acum celălalt exemplu: cel pozitiv. Roberto, Mirela şi George stăteau în stânga mirilor. Mirela îl ţinea pe George în faţa ei, lipit de ea; Roberto îi îmbrăţişase pe amândoi. O familie cu adevărat fericită...

Nea Ioan fremăta de bucurie! La propriu! Nu-şi găsea locul, răsucea cu insistenţă unul din nasturii de la costum, întorcea periodic capul să-i vadă pe invitaţii din spatele lui, să le citească părerea din priviri... Probabil că-i fusese greu să-şi lase copilul favorit să se însoare cu o românică. Dar poate nu-i fusese atât de greu, dat fiind faptul că Florentin era preferatul lui, răsfăţatul familiei, iar Ana era aşa cum era...

Iar tanti Lăcrămioara? Era foarte calmă; zâmbea şi asculta slujba privindu-i, pe rând, pe miri, pe soţul ei, pe copii... Da, îl văzuse şi pe Marcel; dar zâmbetul amar al fiului nu-i stârnise mamei nici o reacţie. De unde ea deducea că, indiferent ce voia Marcel să facă în viitor, putea să-şi ia gândul de la o a doua căsătorie. Destinul lui - ales de părinţi şi menţinut cu de-a sila tot de ei - era să moară bătrân şi "fericit" alături de Ioana şi copiii lor. Fără negocieri, fără derogări.

Oare tanti Lăcrămioara ştia ce se zvonea pe la Piaţa de Flori? După părerea ei, ştia - că doar era mama lui, nu? Indiferent cât de bine se ascundea copilul, mama "îl simţea". Se interesa despre el, ce face, unde se duce, cu cine vorbeşte... Deci ştia. Şi ştia şi cum se va termina aventura fiului ei - aşa că-l lăsa să stea unde vrea el, cum vrea el, să zâmbească amar şi-l supraveghea de la distanţă. Cum făcea un pas greşit, cum îl spunea lui nea Ioan! Şi avea nea Ioan ac de toate cojoacele lui Marcel!

Mm, Luminiţa nu mai putea! Făcuse ochii mari-mari şi mai avea puţin şi cădea peste naşă - aşa de mult se aplecase peste umărul femeii! Se pregătea de nuntă puştoaica! Oare pe cine-şi fixase ochişorii negri? Că nu se zvonea absolut nimic despre ea nici la Piaţa de Flori, nici prin cartier! Poate ştia nea Ioan! Sau tanti Lăcrămioara! Şi totul era păstrat în mare secret! Sau poate ştia doar puştoaica - şi se pregătea să fugă de-acasă pe la vreun mândruţ... Vai de pielea ei, dacă-i făcea una ca asta lui nea Ioan! Ce-o încasase Marcel, dar ce-o s-o încaseze ea! Mare minune dacă n-o alunga nea Ioan de-acasă pentru totdeauna! Cum să-i fugă fata de-acasă?! Ruşine mai mare decât asta nu exista în sufletul unui părinte...

Iar Ileana îşi privea lung manichiura şi aştepta, răbdătoare, să se termine slujba. Ca să pornească spre casă. Ca să înceapă să cânte lăutarii. Acolo era mintea, intenţia şi voinţa fetiţei de 15 ani care ştia pe de rost toate versurile lui Adrian Copilul Minune! Era cea mai detaşată şi calmă persoană din biserică! Şi preoţii erau "constipaţi"! Probabil că le promisese nea Ioan oareşce, dacă nu ieşea totul perfect...

Bufni în râs şi se grăbi spre Roberto: dacă nu era prima la felicitări, măcar printre primii să fie!

Florentin

Gata! Slujba se terminase! Pupaseră mâinile naşilor! Se putea considera "mie-n sută căsătorit"!

... Dar de ce se gândea la asta? Doar se considerase căsătorit încă din clipa când îi spusese că vrea să se însoare cu ea, iar ea îl privise cu ochi sideraţi! La Timişoara!

... Sau simţise asta chiar mai devreme - în ziua când o sprijinise să iasă din casa lui Gigi?

... De fapt, prima oară când simţise că putea exista o ieşire din impasul în care se aflase fusese atunci când el o strigase din stradă iar ea urlase şi dăduse să fugă spre el. Acela era momentul când

Hei! Gata cu gândurile! Urmau felicitările, masa şi dansul! Şi, desigur, acel moment dificil când mama lui va mărşălui, gânditoare, pe sub geamuri...

Marcel

Hm!

Bravo lui! Ştiuse să-şi impună punctul de vedere, să ceară ceea ce voia să obţină şi să învingă în lupta cu părinţii! Jos pălăria! Chiar dacă era mai mic decât el, fusese mai ferm şi mai hotărât. Şi reuşise, ce mai!

Da, sigur că-l invidia! Florentin reuşise - în timp ce el eşuase! Pe de altă parte însă, nu regreta. Avea o soţie cuminte, tânără şi veselă, un băieţel isteţ, al doilea băieţel pregătit să se integreze în familie... Nu: nu regreta. Chiar dacă-l invidia.

Istoria aceea nu se putea modifica; nu se mai putea întoarce timpul. El nu se mai putea întoarce...

Ei! La urma urmei, de ce să-l invidieze? Aveau cu totul alte vieţi! Florentin mergea acum pe calea lui, el unul păşea cu fermitate pe calea pe care şi-o alesese... Gata! Casă de piatră!

Ana-Maria

Şi din nou în limuzină...

Bine că mergeau şi naşii cu ei - altfel se alegea praful şi de coafură, şi de machiaj, şi de rochie şi mai ales de surpriza ei de diseară! Florentin mirosea a flori...

Trebuia neapărat să afle ce flori erau acelea! Dar neapărat!

Naşul le spunea impresiile de la biserică. Naşa intervenea des, spre vizibila iritare a soţului ei. Se bucura însă că discutau ei: ea una nu putea întreţine conversaţia. Era prea emoţionată! Şi asta nu-i trecea aşa, cu una-cu două, chiar dacă mâna lui Florentin îi strângea mâna...

Pentru ei, ce era mai greu trecuse. Pentru ea însă, greul abia începea! La Primărie, floare la ureche; la biserică, aşa şi-aşa. Dar la nunta propriu-zisă, unde toţi invitaţii se vor simţi în largul lor şi-o vor privi şi examina pe toate părţile... Acolo era "testul de foc"!

- Ce-i cu tine?

Întrebarea o făcu să tresară; începu să râdă:

- Ce să fie... Am emoţii!

- Acum ai tu emoţii?

Aprobă cu capul iar Florentin o trase în braţele lui:

- Stai fără grijă: sunt lângă tine! Să-ndrăznească vreunul să te invite la dans - şi vede el!

- Da-da! Şi noi! Iar dacă bursucul ăsta nu ştia încă, al doilea dans al meu e!

Naşului îi ardea de glume! Iar afurisitul ăla de şofer, parcă dormea la volan! Dar probabil că primise ordin să conducă încetişor, să nu zgâlţâie mirii şi naşii, să aibă "tot poporul" timp să vadă alaiul de nuntă... Păi la şase limuzine negre şi-una albă ceva mai mare, cum să nu întoarcă toţi capetele după ei?

- Tu, de fapt, nu te simţi bine? Vrei un Antinevralgic, un Algocalmin?

Negă cu fermitate. Dacă naşa punea întrebarea aia, însemna că era momentul să lase odată ruşinea deoparte, să se obişnuiască cu gândul că toată lumea va fi cu ochii pe ea azi şi să înceapă să mai vorbească şi ea! Nu numai ei! Ia să le spună cum i se păruse biserica!

Ioan

Privea lung oamenii opriţi la semafor... Măi-măi - mai să creadă că făcuse exces de limuzine! Ce stăteau aşa cu gurile căscate la dita-mai cârnatul? Ce, nu mai văzuseră maşini de-alea lungi şi negre?

- Auzi, Ioane? Tu le-ai zis muierilor ălora să aranjeze mesele?

- Sigur că le-am zis. Le-am lăsat şi programul, pe ore, ca să ştie când se strâng farfuriile şi se aduce felul următor!

- Aha! Da' după pâine ai sunat?

Nu, nu sunase încă după pâine. Aşa că tăcu iar Lăcrămioara răbufni:

- ... Şi nu suni?

- Stai, femeie, să ajungem întâi!

- Păi ce să stau, că ne mor nuntaşii de foame! Sună după pâine, că eu le zic muierilor să se-apuce să pună gustarea-n farfurii!

Se întoarse spre nevasta lui, zâmbind:

- Auzi? Ne-am gândit două săptămâni cum facem cu meniul, când punem una şi când alta. Nu vrei tu să te calmezi şi să laşi lucrurile să se mai rezolve şi singure?

Lăcrămioara lui era uluită...

- La urma urmei, eşti soacră mare! Distrează-te şi tu! Gândeşte-te la altele!

- Cum să mă gândesc la altele, Ioane, când ştiu câţi oameni importanţi am la masă? Mai ales că e nunta lui Florentin! Pentru mine, organizarea se termină mâine seară!

- Seară?

- Da, mâine seară. După ce numărăm farfuriile sparte şi plătim totul. Adică după ce se termină!

Reveni spre fereastră, mai destins şi mai calm decât o zi însorită de primăvară:

- ... Cum vrei tu! Dar eu să ştii că vreau să mă distrez azi!

- Distrează-te! Dă-mi telefonul!

I-l dădu, aşteptă ascultând piuitul... Şi decise s-o oprească totuşi înainte să aducă pâinea prea devreme:

- Ar fi păcat să nu serveşti pâine caldă la masă.

... Bun; i se înapoiase telefonul. Numai că Lăcrămioara lui nu se lăsa cu una-cu două!

- Alo? Mândiţo? Zi-le fetelor să pregătească gustările... Da, ştiu; să le pregătească de-acum... Nu se înnegreşte, dragă, nici un salam! Puneţi mâna şi pregătiţi, dacă aşa zic eu!

Şi le închisese-n nas... Lăcrămioara lui era extrem de agitată - de parcă totul fusese un dezastru până acum, iar ei nu mai organizaseră "la cheie" alte două nunţi de succes! Ştia că nu trebuia s-o oprească; ştia că, în vreo oră, soţia lui va începe să uite de dat ordine şi băgat nasul prin bucătărie şi se va încinge la dans. Trebuia însă să scape de excesul acela de energie, provenit de la prea multă cafea şi gândul că Prâslea intrase, în sfârşit, în rândul oamenilor căsătoriţi, al familiştilor...

Oare ce făceau copiii în limuzină? Râdeau probabil cu lacrimi şi se ţineau zdravăn de burţi! Naşul era mare mucalit, ştia multe bancuri şi indiferent ce-ar fi spus, transforma totul într-o glumă. Nici naşa nu era de lepădat...

El unul era foarte calm. Pentru că el, spre deosebire de Lăcrămioara, avusese inspiraţia să-l întrebe pe Marcel ce făcuseră ei cu mireasa seara trecută. Şi aflase că, mai nou, mireasa ştia să joace cingheriţa. Aşa că nu avea emoţii: Ana se va descurca impecabil din primul până în ultimul moment al nunţii ei!

Ana-Maria

Gata! În sfârşit, ajunseseră acasă! Numai că Florentin o ţinea în continuare în braţe - de unde deducea că ei vor coborî după ce se pregătea totul: filmarea, muzicanţii, şampania... Şi cine mai ştia ce altceva le pregătise socrul ei!

Şi, fireşte, aşteptau să coboare nuntaşii din maşini!

- Voi staţi aici cuminţi!

Deci naşii coborau... Portiera se închise. Abia acum ridică privirea spre el. La ce se gândea soţul ei?

- Cum te simţi?

- ... Foarte bine!

- Cum a fost? S-a întâmplat ceva ce nu trebuia să se întâmple? Sau trebuia să se întâmple ceva şi

- A fost perfect.

Florentin o privea lung, atent să descopere în spatele zâmbetului ei dacă fusese într-adevăr perfect... Bine, dacă aşa voia el! Se ridică şi "se căţără" pe cealaltă banchetă. Întrebă în şoaptă, zâmbind:

- Puteţi să încuiaţi un pic uşile?

Şoferul zâmbea şi aproba... Bun! Uşile erau încuiate. Reveni pe banchetă, lângă soţul ei, şi-l privi cu subînţeles:

- De ce să-i aşteptăm noi pe ei, când poate fi invers?

Florentin zâmbi slab şi se trase mai aproape de ea. Se mută şi ea mai aproape de el. Şi tot aşa, până obţinură amândoi ceea ce-şi doreau: un sărut ferit de privirile indiscrete...

Ioan

Gata! Totul era pregătit. Le făcu semn băieţilor să filmeze şi se apropie, impozant, de limuzină. Trase de portieră... Încă o dată... Na, că se încuiaseră înăuntru!

Mare pezevenghi, fiul lui! Cum să facă acum cu filmarea - că doar el dăduse "Motor"? Se întoarse zâmbind spre nuntaşi...

- Na, Ioane, că nu calculaşi bine!

- Nu calculai, bre! Că trecură ceva ani de la prima tinereţe...

Gata: "o dresese". Şi-acum să facă şi al doilea spirit de glumă, nu?

- Cunoscându-mi copiii, eu îmi aprind o ţigară!

Hohote de râs! Atmosfera se destinsese! Să aştepte acum, făcând abstracţie de camerele de luat vederi care filmau în continuare...

Florentin

Soţia lui era roşie ca focul în obraji: era sigur de asta! Când rugase şoferul să blocheze uşile, Ana nu se gândise la reacţia nuntaşilor: se gândise la ei doi. Iar acum o îngrozea probabil gândul că trebuiau să coboare totuşi din maşină şi să râdă, dezinvolţi, alături de ceilalţi...

Gata: încă cinci secunde şi tăticul lui "lua foc"! Puse deci punct sărutului şi-o privi cu ochi fericiţi:

- Ştii ce-ai făcut, nu?

Ana era extrem de îmbujorată, dar râdea:

- Acum ştiu!

- Şi cum facem? Ne întoarcem la biserică şi mai venim o dată?

- Nu.

- Coborâm?

- Eu zic că da.

Bine! Să coboare! Ciocăni în geamul negru dinspre şofer, iar portierele se descuiară. Coborî deci primul, iar mama lui îl întâmpină cu urecheala de rigoare:

- Florentine maică, se răceşte şampania!

- Lasă, că-i mai bună rece!

Şi întinse mâna spre Ana. Care, spre marea lui surprindere, coborî natural, fără să fixeze asfaltul cu privirea! Ce miracol! Ce se întâmplase cu ea?... Probabil încerca să scape de obiceiul de-a roşi tot timpul - şi se antrena cu fiecare ocazie!

Intraseră în curte. Un pahar cu şampanie şi-un pişcot; Roberto îl trase imediat pe el spre un grup numeros de bărbaţi, în timp ce Mirela o conducea pe Ana spre grupul soţiilor celor spre care se îndrepta el...

Ioan

În sfârşit! Cât pe ce să se ia de Roberto! Ce mai aştepta? De ce nu-l prezenta pe Florentin cui trebuia să-l prezinte?

Cât muncise el să strângă grupul ăla! Câtă muncă de convingere! Doi dintre ei acceptaseră cu greu să-şi amâne plecarea prin Europa ca să stea 2-3 ore la nunta lui Florentin! Şi câtă diplomaţie folosise ca să-i strângă la masa aia! Lăcrămioara avusese o sarcină foarte uşoară când trebuise să strângă nevestele la cealaltă masă; doar le făcuse cu mâna şi se adunaseră toate la pălăvrăgit! El însă...

În grupul ăla se discutau afaceri adevărate. Comerţ cu containerul. Bani cu transferul bancar, nu cu suta de mii. Dacă fiul lui mai mic ştia să impresioneze, în acel grup i s-ar fi putut oferi un viitor...

Intră în casă, închise uşa şi se apropie de geam. Îşi privea lung noua soră...

Ce naiba avea Lăcrămioara cu ea? N-o vedea cât de bine se descurca?... De fapt, şi Lăcrămioara era uimită de Ana! Stătea lângă ea şi-o privea cu ochi mari, miraţi, cu gura întredeschisă...

Nora lui, frumoasă şi distinsă ca întotdeauna, râdea şi zâmbea, făcea complimente, răspundea la întrebări şi punea întrebări, uneori mai "scăpa" câte-un cuvinţel în romanes iar ele o încurajau... Gabriela nu era lângă ea; chiar şi Lăcrămioara, stătea un pic mai în spate. Şi chiar şi aşa, lipsită de orice ajutor din partea lor, Ana părea deja o parte a "clubului femeilor cu bani"! Ştiuse avocăţelul ăla ce ştiuse când plănuise să se însoare cu ea!

Dacă fiul lui va eşua în grupul bărbaţilor, Ana va da câteva telefoane şi-i va asigura reuşita.

Bun! Ieşi din casă şi se apropie de lăutari: trebuia să-şi salveze nora. Crease o primă impresie foarte frumoasă - să nu forţeze nota acum. Cine ştie ce se putea întâmpla, ce subiect de discuţie se putea atinge şi ce-ar fi putut spune ea! Ana habar n-avea cu cine discuta!

Ana-Maria

Chiuiturile o făcură să tresară; întoarse mirată capul... Gata, se şi apucaseră de dans?... Da. Invitaţii se hotărâseră "să rupă" şi mochetele, şi bârnele de lemn de sub ele! Florentin se apropia râzând... Fu luată de mijloc ca într-o îmbrăţişare:

- Vrei să dansăm?

Ca la un semn, grupul se destrămă. Îl privi mirată:

- Vrei să dansăm?

El negă cu capul:

- Nu; hai la masă.

Se aşezară iar Florentin se aplecă foarte mult spre ea, şoptind:

- Tocmai am fost introduşi în cercul oamenilor cu prea mulţi bani. Ne-am făcut apariţia, am creat prima impresie, acum ne retragem şi ne prefacem că nu ştim ce ni s-a pus la cale. O parte din ei vor pleca în maximum jumătate de oră; ceilalţi vor căuta subiect de discuţie după friptură. Chiar nu vrei să dansăm?

Îl privea cu ochi tâmpi. Adică totul fusese regizat?

- Înţeleg că nu vrei.

Florentin trase scaunul lângă scaunul ei, se aşeză comod şi-i strânse mâna pe sub faţa de masă. Şi arboră un zâmbet mulţumit... Bufni în râs şi-şi văzu socrul apropiindu-se de ei.

- Într-un sfert de oră vine gustarea rece. Asta ca să ştiţi, să nu vă încingeţi la dans de pe-acum...

Aprobă cu capul şi rămaseră singuri. Iar Florentin începu să-i povestească, pe un ton coborât, cine cu ce se ocupa, cine cât avea...

Ioan

Aha, gustarea! În sfârşit!

- Haideţi la masă.

- Măi Ioane, eu ar cam trebui să plec...

- Măcar gustarea rece! Te rog!

Bun, îl convinsese! Porni şi el spre masă, dar îşi aminti brusc un mic amănunt... Se grăbi spre poartă şi scoase mobilul. Formă numărul, încruntat...

- Să trăiţi!

- Salut, Nicuşoare. Ce se mai aude, ce se mai vede?

- Absolut nimic. Nu şi-a arătat moaca nici în Jeep, nici în vreun taxi. Nea Ioane, ar fi fost mai bine să ne dai adresa lui! Îl urmăream pe el şi-l împiedicam să apară, dacă constatam că vrea să apară!

- Ştiu, dar asta nu se poate. Fiţi atenţi în continuare - poate să apară mai spre seară.

- Suntem atenţi, stai fără grijă!

Închise şi se apropie de scaunul lui: acum era mai liniştit.

Ana-Maria

Oftă scurt şi lăsă furculiţa în farfurie: nu mai putea! Se îndopase la propriu cu de toate! Era sătulă acum!

Văzuse multe lucruri ciudate, de când se aşezase la masă. Ciocnise aproape non-stop şi trebuise să ridice paharul pentru fiecare toast. Obositoare ocupaţie, care se părea că n-o deranja decât pe ea... Soţul ei îi şopti la ureche, zâmbind:

- Mănâncă bine şi prefă-te că bei, dacă nu vrei să te simţi ameţită.

- Am mâncat de nu mai pot nici să răsuflu!

- Iar tata se va uita urât la mine dacă vede că te ţin cu paharul pe jumătate gol.

- Atunci o să-l păstrez plin în permanenţă!

- Vorbesc serios: mănâncă acum, pentru că uite ce ne aşteaptă la dans! Şi nu se ştie când ne vor lăsa să ne reaşezăm!

- Pe cuvânt că nu mai pot!

Ochii negri o priveau lung, veseli... Daa? Îi transmitea săgeţi de dragoste din priviri? OK! Se aplecă repede şi-i fură un sărut. Şi se ridică:

- Mergi la dans?

Chipul lui deveni îngrijorat:

- Ştii să dansezi aşa?

Aprobă grăbită cu capul. Acum Florentin era extrem de mirat:

- ... Eşti sigură? Ştii să dansezi cingheriţa?

- Da.

Prea bine! Soţul ei se ridicase şi-o trăsese lângă el. O văzu pe Gabriela aruncându-i o privire şi-apoi ridicându-se şi repezindu-se practic la dans şi ascultă, zâmbind, instrucţiunile şoptite:

- Presupun că te-a învăţat Ioana, cinci minute înainte de culcare. Încearcă să nu te dai în spectacol, dansează mai rezervat şi la nevoie motivează că te încurcă rochia.

- OK. Tu nu vii să-mi susţii moralul?

Era privită lung... Ce, nu-i înţelesese cuvintele? La ce se gândea?

- ... Nu; încă nu. Peste vreo cinci minute, aşa, o să-mi fac şi eu apariţia. Dar ar fi bine ca până atunci să devii maestră - pentru că vin să dansez cu tine!

Aprobă, râzând, şi se apropie de grupul care dansa. Gabriela părea uşor panicată... Nici o problemă! "Luă poziţia" învăţată de la Ioana şi începu să danseze.

Gabriela

Cee? Florentin era nebun? O lăsa să iasă singură să joace cingheriţa?

Lăsă baltă bunătate de salam şi se grăbi să-şi aleagă un loc "strategic" pe ringul improvizat, lângă o prietenă. Dansa potolit; o vedea cu coada ochiului pe Ana apropiindu-se...

Se îndoia că nea Ioan îi pusese aseară faţă-n faţă, în sufragerie, şi-o pusese pe tanti Lăcrămioara să joace un pic, să înveţe fata pasul! Ana era uşor sinucigaşă iar Florentin nu ţinea deloc la propriile urechi...

Bun! Venea spre ea! O privi drept, invitând-o să danseze lângă ea. Şi aşteptă să vadă ce se va întâmpla!

Ana ridică puţin mâinile... Ptiu! Ete drăcie! Romînca ştia cingheriţa! Bufni în râs şi nu se putu abţine - îi spuse, în engleză:

- Na, că te-au învăţat şi asta!

- Altfel crezi că mă mai prezentam azi?

Da, ştia cingheriţa. O ştia chiar bine, dacă stătea să se gândească niţel! Evident, făcuse ceva antrenamente! Oare cine-o învăţase? Reveni la romanes:

- De unde-ai învăţat?

- De la Ioana.

- Iar Florentin bag seama că nu ştia, după cum i-a căzut maxilarul...

- Ştia doar din povestite.

- Joci bine, să ştii!

- Ţi-am spus: dacă nu eram sigură, nu mă prezentam!

Teribilă fată! Foarte norocos Florentin ăsta cu aşa o nevastă! Acum pricepea ea cum de nea Ioan şi tanti Lăcrămioara o acceptaseră pe Ana atât de repede: era şi foarte precaută! Nu risca niciodată să se facă de râs, ea sau ai ei! Probabil că exersase zi şi noapte ca să fie sigură că nu va face nici o greşeală! Straşnică nevastă pentru Florentin! Straşnică, ce mai!

- Am totuşi o problemă.

- Spune!

- Florentin m-a ameninţat că în cinci minute vine şi el. Şi se-aşteaptă să devin expertă până atunci...

Aha! Să-i arate câteva figuri mai complicate atunci!

Florentin

... Păi dacă aşa dansa Ana cingheriţa după o seară de repetiţie cu o gravidă şi-un cumnat frustrat...

Se ridică, aranjându-şi preocupat cravata... Ciudat; se simţea nesigur. Gabriela îi arăta Anei mişcări complexe; Ana "le prindea" de la prima încercare. Iar el se simţea "uşor ruginit": ar fi trebuit să mai exerseze şi el!

Până la urmă, soţia lui avea dreptate când îi spunea că se lăsase pe tânjeală. N-o mai "bombardase" cu flori, n-o mai făcuse să râdă, n-o mai sărutase aşa cum voise şi trebuise s-o sărute şi s-o strângă în braţe... Nu o scosese la dans, nu o scosese decât la plimbare prin parc... Iar explicaţia cu "sunt obosit" nu ţinea: şi ea mergea zilnic la serviciu, dar putea jura că n-ar fi refuzat o invitaţie în oraş, indiferent de oră!

... Şi nici nu se gândise să exerseze pentru nuntă!

Lasă, că toate se vor schimba începând de mâine!

... Hm! Asta depindea de ce se va întâmpla la noapte! Şi cum el ştia că nu se va întâmpla nimic...

Să se ducă să-şi joace nevasta. Să râdă, să-şi trăiască bucuria de a fi reuşit să o cucerească pe ea şi să nu se mai gândească la prostii!

Ana-Maria

Aoleu, venea Florentin! Şi-i promitea, din priviri, că vor scăpăra scântei din pantofii ei!

Păi, să vină! Se simţea pregătită!

Venise. Mândru ca un adevărat Făt-Frumos la nunta cu Ileana Cosânzeana, venise. Şi-şi punea acum pălăria pe jos, aşa cum văzuse

că făcuse şi la nunta lui Roberto; numai că pe-atunci dansase cu trei-patru tinerele mari băutoare de ness; acum era doar ea - şi trebuia să facă cumva faţă maestrului...

Dansau amândoi.

După chiuituri şi ţipete, deducea că dansau foarte bine! Amândoi! Gabriela o învăţase exact cele două mişcări complexe de care avea nevoie...

Lăcrămioara

Uite-i ce frumos jucau! Ptiu, să nu-i deoache!

Frumoşi mai erau copiii ei!

Chiui din tot sufletul şi se grăbi spre ei: avea chef de dans!

Ioan

Bravo! Se urnise familia! Mirii dansau, soacra mare se-nvârtea pe lângă ei ca un cocoş ţanţoş, toţi invitaţii aplaudau şi chiuiau...

Era mândru. Îi privea şi era mândru. Familia lui creştea şi se întregea încet, zi după zi... Întâi Roberto, apoi Marcel. Avea doi nepoţei, al treilea se va naşte în februarie... Acum se căsătorise şi Florentin. Cât de curând, Luminiţa îi va vorbi Lăcrămioarei despre un tânăr de la liceu, sau de la piaţa de flori... Ana îi va dărui o nepoţică...

O privea lung şi zâmbea: Ana şi Florentin îi vor aduce-n bătătură o fetiţă frumoasă, deşteaptă şi cuminte. Că din aşa părinţi n-avea cum să iasă un năzdrăvan certat cu disciplina! Chiar dacă Florentin avea uneori tendinţa de-a se sustrage de la dispoziţiile lui...

Păi să dispară cât mai repede de-acolo! Nevasta lui dansa cu foc - şi presimţea că, dacă va fi văzut, va fi somat să li se alăture! El unul nu dansa azi: se ocupa de invitaţi, de organizare...

Poate va dansa mai spre dimineaţă. Acum avea de dat un telefon. Funcţie de ceea ce va urma după acel telefon, va şti şi el ce-avea de făcut! Formă numărul şi aşteptă...

- Să trăiţi!

Începu să râdă:

- Şi voi să-nfloriţi, mă! Cum e la colţul străzii?

- Nasol; că auzim chiuiturile şi ni se face aşa o poftă de joc...

- Păi jucaţi! Cine vă reţine?

- Maşinile astea care tot vin şi pleacă! Sunt la taximetrişti în Bucureşti... de-am ameţit de când mă tot holbez la banchetele din spate!

- Şi? Ceva veşti?

- Nimic. Bre, eu cred că nu mai apare.

- Ba tocmai acum, când se lasă întunericul, ar putea să treacă pe-aici aşa, ca din întâmplare...

- Oricum, bre, să nu te gândeşti că vrem să spălăm putina! Stăm fiecare la postul lui şi supraveghem străzile până mâine-n zori!

- Bine, Nicuşoare. O s-o trimit pe Luminiţa să vă aducă niscai bucate.

- Stai liniştit, nea Ioane!

- Stau foarte liniştit când vă ştiu mâncaţi.

Închise şi se apropie de fiica lui:

- Tu vrei să joci acum?

Fu privit preţ de-o secundă... iar zâmbetul deveni unul larg, semn că intenţia îi fusese înţeleasă:

- Nu, tată.

- Bine. Du-te la bucătărie şi pune şase porţii în şase castroane: gustarea, nişte pâine, acriturі - de toate. Şi pune într-o plasă şase sticle de Cola. Te duci aici, în colţul străzii, şi-o să dai peste Nicuşor al lu' Vlad. Aurarul. Îi laşi un castron şi-o sticlă şi-i spui că eu am zis să-ţi spună unde sunt ceilalţi cinci prieteni ai lui. Treci pe la fiecare şi le laşi

- Câte un castron şi-o sticlă.

- Exact. După care te întorci aici şi nu sufli o vorbă despre ei. Dacă te întreabă cineva, inclusiv maică-ta, spui că te-am trimis să cumperi ţigări de la colţ. Şi n-ai găsit, aşa că ai fost tocmai până la complex.

- Da, tată.

- Fugi!

Bun! Nici urmă de matahală, mâncarea pentru spionii lui de încredere era pe drum... O trimisese pe Luminiţa pentru că avea o bănuială - şi voia să afle dacă era întemeiată sau nu...

Oare pe unde-i umbla naşul? Că avea o vorbă de vorbit cu el!

Ana-Maria

În sfârşit, friptura! Emoţia şi efortul de-a face faţă unui maestru în ale dansului, cum era Florentin, o epuizaseră de-a binelea! Parcă înţelegându-i gândurile, el o prinse de mână şi-o trase spre masă, în protestele tinerelor lângă care dansaseră până acum...

Na, drăcie! Se oprise, o răsucise iar şi-o prinsese pe braţ! Ochii negri erau serioşi:

- Ţi-am mai spus până acum cât de mult te iubesc?

Roşi violent; Florentin nu mai aşteptă răspunsul şi-o sărută. Iar nuntaşii înghiţiră îmbucătura şi, cu mai multă forţă decât înainte, începură să chiuie şi să fluiere... Doamne, ce i se pregătea! Or să iasă scântei în bezna din camera lui!

Era trecut de 11 noaptea. Presimţea că, imediat după friptură, ea îşi va relua dansul, el se va ocupa puţin de "organizare" şi-apoi o va lua de mână, vor intra amândoi în casă... Roşi violent şi-l privi lung, întrebător: la asta se gândea şi el? Ciudat - după câteva clipe de gândire, Florentin zâmbi:

- Nu, nu cred. De fapt, sunt sigur că nu. Dar îmi face plăcere să te răsucesc aşa... şi-mi scot pârleala pentru ultimele luni.

Bufni în râs şi-şi reluară drumul spre masă. Se căznea din greu să nu se încrunte, să râdă cât mai natural... El era sigur că nu? Ba ea era sigură că da! Parcă mai deunăzi se pomenise cu el în cameră, cu planuri mari-mari de tot în minte! Acum de ce-şi schimbase opinia?

... Aaa, acum înţelegea! Se gândea că acea primă noapte împreună nu trebuia să se petreacă în timpul nunţii! Se gândea, cel mai probabil, tot la ea! Adică toţi nuntaşii aşteptau nerăbdători cămaşa - sau cearceaful - iar ea trebuia să uite ce se întâmplase în timpul primei ei nunţi, el trebuia s-o ajute şi probabil nu ştia cum...

Lasă, că n-avea rost să deschidă acum discuţia! Vor vorbi pe îndelete în cameră! Momentan trebuiau să mănânce repede... pentru că nuntaşii aflaseră ce mari dansatori erau mirii şi se vor grăbi să le solicite prezenţa pe ring!

Lăcrămioara

Tii! Ia uite-o ce îmbujorată era! Se grăbi să-şi prindă fiica de braţ:

- Stai! De unde vii aşa, într-un suflet?

Luminiţa i se păru un pic speriată:

- M-a trimis tata să-i iau ţigări.

- Moş ramolit! Da' ştie că am luat un cartuş de ţigări în casă, tocmai ca să avem!

Fata ei ridică din umeri şi dădu să-şi continue drumul spre masă. O ţinu însă bine şi reuşi să pună următoarea întrebare:

- Şi ce vii aşa, într-un suflet?

- Păi mi-a zis să vin repede!

- Daa?

Acum ochii Luminiţei erau de-a dreptul panicaţi! Şi abia acum observa că fata ei n-avea nici măcar o ţigară în mână! Deci flerul n-o înşelase! Coborî vocea şi folosi tonul complice:

- Şi cu cine te-ai întâlnit tu pe drum?

O secundă, două, trei, patru... Deci se întâlnise cu cineva... Cinci, şase... Se grăbi să adauge:

- Ştii că n-o să-i spun decât atunci când este cazul să ştie!

Şapte, opt...

- ... Cu Nicuşor.
- Nicuşor... şi mai cum?
- Nicuşor, aurarul din capătul străzii.
- Aha! El a mâncat rujul?
- Hai, mamă! Mi-a aţinut calea, dar atât!
- Bine. Du-te la masă şi spune-i lui taică-tu, dacă te-ntreabă, că rujul l-ai băut cu Cola. Rămâne între noi.

Luminiţa aprobă şi se grăbi să se aşeze. Se aşeză şi ea şi începu să taie, tacticoasă, felia de friptură din propria farfurie...

Marcela era o femeie cu capul pe umeri, teamă de Dumnezeu şi respect pentru tradiţie. Copilul ei era la fel - şi-l ştia bine pe Nicuşor, că doar ea îl urechease ani de zile atunci când maică-sa, ocupată cu serviciul, nu afla ce trăznăi făcea băiatul ei!

Nicuşor era un băiat straşnic! Ţigan aurar, 20 de ani, implicat serios în afacerea tatălui, frumuşel şi manierat, era partida ideală pentru Luminiţa lor! Nu bea, nu fuma, nu golănea, nu se auzise să fi lăsat vreo domniţă cu inima rănită... Numai să fie şi părinţii lui de acord! Şi să fie şi el serios! Că dacă-i oprise fata la colţ ca s-o sărute, s-o pipăie şi s-o lase să plece, foc şi pară se făcea!... Şi, mai ales, să fie Ioan de acord! Preocupaţi cu însurătoarea lui Prâslea, nu discutaseră mai deloc despre măritişul Luminiţei! Din câte se exprimase el, în urmă cu vreo şase ani, toţi copiii lui trebuiau să ia copii de florari. Dar acum, după ce Florentin se însurase cu o secretară românică...

Să mănânce şi-apoi să vorbească cu Marcela! Ele, femeile, aranjau ce era important - bărbaţii se ocupau de fineţuri şi nuanţe...

Gândul o făcu să râdă. Îşi privi lung viitoarea cuscră... Marcela o privea şi ea lung, mirată... Îi făcu semn că vorbeau ceva mai târziu şi se concentră asupra fripturii: să nu observe Ioan ceva, că-l punea pe gânduri! Şi vedea şi Luminiţa şuşotelile. Iar dacă fetiţa ei se supăra, n-o să-i mai povestească cum îi mânca Nicuşor rujul la adăpostul întunericului!

Ioan

Bun! Reîncepuse dansul, mirii erau din nou în centrul atenţiei... Bieţii lui copii! Mâine or să mănânce ca lupii, pentru că azi făcuseră practic foamea! Amândoi fuseseră ridicaţi de la masă aproape pe sus! Lăsaseră jumătate din porţie în farfurie!

Păi dacă tot nu o auzise pe Lăcrămioara chemându-l la dans, ia să se ducă să aranjeze el camera pentru copii...

Intră în casă şi se gândi câteva secunde... N-avea rost să aranjeze camera în care locuise Ana: aceea era camera de oaspeţi, iar ea era acum nora lui! Să pregătească atunci camera lui Florentin?... Cum se va simţi oare Ana "pe teritoriu străin"?

Era oare un "teritoriu străin"?

... Nuu, cu siguranţă Ana mai intrase în camera lui Florentin! Intrase cel puţin o dată, cu Lăcrămioara, când încercaseră să scoată sângele de pe covor! În plus, discuţia cu ea îi lăsase impresia că nora lui trecuse demult peste episodul "Serbia"! Iar ea, prin gestul pe care-l făcuse pentru Florentin şi familia lor, demonstra că voia ca lucrurile să fie aşa cum trebuiau să fie. Aşa că va aranja camera lui Florentin.

Intră şi aprinse lumina. Era cald în camera lui; era foarte plăcut. Mezinul făcuse curat aseară, dar între timp lucrurile se mai precipitaseră şi apăruse un mic deranj la capitolul haine. Să strângă el repede, să aducă florile, să facă patul... Chiar dacă partea cu patul era sarcina Lăcrămioarei, prefera să-l facă el: nevasta lui se va gândi şi la varianta de-a pune un cearceaf gata pătat! Că doar gemea bucătăria de carne de porc proaspătă! Iar Ana nu merita o asemenea jignire - nici chiar una făcută din necunoaşterea micului secret!

25 ianuarie 2003 - sâmbătă

Lăcrămioara

Se apropie, cu paharul cu vin într-o mână şi ţigara în cealaltă, şi se aşeză lângă Marcela:

- Şi ce mai faceţi voi, dragilor?
- Uite, îţi admirăm copiii! Straşnică fată ţi-a adus fi-tu!
- Straşnică, într-adevăr! Şi e cuminte, tăcută, e mereu atentă să nu ne supere, are mult bun-simţ, e harnică... Şi nu spun asta pentru că e noră-mea, să ştii!
- Îmi dau seama că n-ai motiv s-o ridici în slăvi aiurea pentru urechile mele! Se vede de fapt cu ochiul liber că e o fineţe de fată!
- Se vede...

Bun! Şi-acum, discuţia! Se întoarse şi-o privi drept:

- Dar Nicuşor al tău pe unde e?
- Mi-a spus că nu poate să vină, că are Ioan treabă cu el. Chiar voiam să te întreb: ce treabă are Ioan cu el?

Treabă?

- ... Nu ştiu, dar promit că mă interesez. Eu credeam că ştii pe unde e, pentru că mi-a spus Luminiţa un lucru acu' vreo oră - şi eram curioasă...
- Nu ştiu. Ce ţi-a spus Luminiţa?
- ... Păi a trimis-o taică-su să-i cumpere ţigări şi-a venit după vreo jumătate de oră, roşie ca focul şi nerujată. Şi mi-a spus că s-a întâlnit cu Nicuşor.

Ei bine? Îi studia cu mare atenţie trăsăturile chipului şi constata că noutatea nu era o noutate pentru Marcela!

- Aha! Şi pe unde umblă fi-miu? De ce n-a venit şi el?
- Pe unde umblă? Eu aş fi vrut să ştiu "cu ce umblă" Nicuşor!

Marcela părea că înţelege acum care era marea ei problemă, aşa că începu să râdă:

- Păi trec eu pe la tine mâine, să vorbim. Sau mai bine poimâine - că mâine numeri farfurii sparte şi plăteşti furnizorii.
- Crezi că am atâta răbdare? Mai ales când e vorba de Luminiţa?
- ... Hai la poartă.

Hai la poartă! O urma, încruntându-se...

Adică Nicuşor ştiuse să-şi informeze mama, iar Luminiţa se ascunsese de ea până acum! Ah, o să-i rupă cozile! Şi fiindcă nu purta cozi, o să-i rupă pletele! Sau urechile! O să găsească ea ceva dureros de rupt! Parcă erau prietene! Parcă se înţeleseseră să o informeze referitor la asemenea probleme, pentru ca ea să-l poată informa pe Ioan cât mai gentil cu putinţă! Ce era în capul fiicei ei? Marcela se opri lângă gard:

- Draga mea, lui Nicuşor i s-au aprins călcâiele.
- Eu vreau să ştiu dacă e serios. Că-l ştii pe Ioan! Şi, la urma urmei, mă ştii şi pe mine!
- Vă ştiu - şi-l opream dacă ştiam că nu e ceva serios. Bănuiesc că se văd pe-ascuns. Iar seara, când Luminiţa ta iese câte-un sfert de oră pe stradă, stau în acelaşi grup - că i-am văzut cu ochii mei şi pe-asta o garantez eu! Nu se ţin de mână şi nici nu stau unul lângă celălalt - probabil ca să nu-i pârască vreun vecin! Dar se sorb din priviri - iar pe-asta tot cu ochii mei am văzut-o...
- Deci cât de curând o să fii soacră mare...

Marcela o înghionti în glumă:

- Mai încet, soacră mică! Să vedem întâi cum ne convingem bărbaţii să lase copiii să se ia!
- Mai întâi, să vedem dacă or vrea să se ia! Că la cum gândesc copiii din ziua de azi...
- Lăcrămioaro, eu ţi-am spus: fi-miu e serios. Dacă şi fiică-ta e serioasă, nu uita că la nunta următoare eşti soacră mică, nu mare!
- Măi Marcelo! Stai întâi să ne informăm cocoşii, să grăiască

între ei... Stai să vorbesc şi eu cu fiică-mea mai pe-ndelete! Ce, te-ai şi gândit la costumul de ginerică?

- Eu, da. Şi-ar fi bine să te gândeşti şi tu la rochia de mireasă, dacă nu vrei să fii luată pe nepusă masă!

I-auzi! Păi cuvintele astea spuneau multe... Aoleu!

- ... Făi Marcelo! Nu cumva năbădăiosul de Nicuşor s-a gândit să-mi fure fata din bătătură?!

- El e cu ochii pe voi. Şi pe noi. Cum vede cea mai mică umbră de refuz, o ia pe sus, dispar o săptămână şi se căsătoresc.

Aoleu! Aoleu-aoleu-aoleu! Şopti, panicată de-a binelea:

- Spune-i să nu care cumva să facă asta, dacă vrea să aibă şanse cu Ioan! Că dacă-i ia fata de-acasă, la Ioan nu mai au ce căuta: nici el, nici ea!

- Nu, dragă, stai liniştită! El mi-a spus chestia asta într-o zi, când l-am luat la rost şi ne-am ciondănit niţeluş! Imediat cum am auzit care-i sunt planurile, l-am potolit! I-am spus că Ioan e om de înţeles şi nici cu Vlad nu mi-e ruşine! Aşa că ei aşteaptă acum "să ne întindem noi tentaculele", să ne convingem cumva bărbaţii să stea la masă, la un pahar de vorbă şi-o negociere...

- Eu o să-i spun lui Ioan zilele astea - probabil poimâine, după ce vii la mine. Tu în ce stadiu eşti cu al tău?

- I-am spus alaltăieri că lui Nicuşor îi place de-o ţigancă frumoasă, cuminte şi de familie bună. Mai mult de-atât n-am apucat, că l-a sunat un client şi s-a dus la treabă.

- Auzi? Ia spune-mi tu mie o chestie... Cât de departe a ajuns treaba asta între Nicuşor şi Luminiţa?

Marcela păli:

- Crezi că a ajuns prea departe?

- Îl ştiu pe fi-tu om serios şi pe fi-mea bine instruită. Totuşi, dacă tu zici că mie-n sută o să se lase cu nuntă mare, mă gândesc...

- Stai, dragă! Am zis de nuntă ca să înţelegi că fi-miu e foarte serios în ce-o priveşte pe fi-ta! N-am zis că s-au apucat deja de făcut copii!

- O s-o întreb şi pe Luminiţa... Bine; hai înăuntru, să nu le dăm bărbaţilor de bănuit. Vii poimâine la mine, da?

- Vin.

Reveniră în curte iar ea se grăbi spre casă: tii, ce târziu se făcuse! Să se ocupe puţin de camera lui Florentin, că acuşi-acuşi îi vedea strecurându-se înăuntru!

Deschise uşa, intră şi se grăbi să coboare jaluzelele: să nu vadă Ana cum îi pregătea camera! Apoi aprinse lumina. Şi rămase cu gura căscată la propriu...

Patul era făcut "ca la carte"! Sărea moneda pe cuvertura întinsă milităreşte! Pe peretele opus, în faţa şifonierului, era plin de glastre pline de garofiţe albe şi roşii! Mirosea ameţitor în camera aia! Mirosea superb! Toată atmosfera era, de fapt, superbă! Florile erau atât de frumoase...

Pocnetul uşii o făcu să tresare. Se întoarse pe-un călcâi... şi începu să râdă:

- Ioane, Ioane! Ce-ţi mai place de noră-ta!

- Acum am voie să-i arăt că-mi place de ea, nu?

Aprobă cu capul, înveselită şi de situaţie, şi de cuvintele lui...

- Am văzut că vorbeai cu Marcela. S-a întâmplat ceva?

Na, că o văzuse!

- Nu; ce să se întâmple?

- Aa, nimic! Credeam că ai văzut lipsa rujului de pe buzele Luminiţei şi-ai înţeles; dar dacă zici că nu s-a întâmplat nimic...

Moşul ei ştia... Păi să discute, nu?

- ... Tu de când ştii?

- De azi.

- Deci ţi-a spus Luminiţa.

- Nu.

- ... Atunci de unde ştii?

- Draga mea, am învăţat şi eu de la tineri că petrecerile sunt momentele ideale pentru a schimba în voie ocheade cu mândruţul. Cum Luminiţa n-a schimbat azi ocheade cu nimeni, am tras concluzia că mândruţul ei nu e în curte. Şi-am trimis-o pe ea cu mâncarea la băieţii care supraveghează străzile. Întâi la Nicuşor... După un sfert de oră, l-am sunat pe băiatul care era ultimul pe lista ei; iar ea nu ajunsese încă la el. L-am sunat pe Nicuşor şi mi s-a părut puţin fâstâcit. În plus, ea a apărut ca o tornadă grăbită şi nerujată... Ce vrei: de când am fată de măritat, am căpătat apucături de detectiv!

- Aha! Marcela zice că fi-su e hotărât s-o ia pe Luminiţa.

- Zău? Şi-atunci de ce nu vine într-o seară s-o invite la plimbare? Ce-aşteaptă, să-l invit eu?

- I-o fi frică să nu-l alungi!

- Să-l alung? De ce să-l alung? A făcut ceva rău, ca să-l alung?

- Ete cum eşti! Faci pe niznaiul - de parcă n-ai şti ce renume de zbir ai în tot cartierul!

- Şi uite ce bine prinde renumele mea de zbir! Fiică-ta nu se încumetă să-i dea mai mult de-un sărut, iar el ştie ce păţeşte dacă-i cere mai mult!

- Asta aşa-i! Şi ce planuri ai?

- Păi, în primul rând să aflu ce planuri au ei! Că nu i-am văzut nici măcar discutând despre vreme, dărămite plimbându-se frumos, la braţ, cum le şade frumos oamenilor hotărâţi să facă ceva serios!

- Ioane, ce-i cu tine? Prinzi apucături de român?

Păi chiar aşa! Cum să se plimbe copiii la braţ, dacă nu erau logodiţi? Mai corect era să se plimbe aşa... la un metru distanţă unul de celălalt! Soţul ei începu să râdă:

- ... Oi prinde! De când cu nora asta...

Aa! Începu să râdă:

- Ioane, Ioane, ia nu schimba tu subiectul, că mă supăr! Spune ce-ai de gând cu copiii ăştia!

- Tu când mai vorbeşti cu maică-sa?

- Vine poimâine la mine, să schimbăm impresii după nuntă.

- Aha. Spune-i să-i transmită lui Nicuşor că mă aştept să-l văd în faţa uşii, elegant, cu flori, să-mi invite fetiţa la plimbare. Şi să nu îndrăznească să-i şifoneze nici măcar manşeta cămăşii, că foc mă fac!

- Bine, îi zic.

Dădu să iasă, dar îşi aminti un mic amănunt:

- Să-i pun lu' fi-tu o sticluţă cu zeamă de carne sub pat?

- Nu. Lasă-l în pace.

- Mă Ioane, de ce să stea mâine cu plasturi?!

- N-o să stea cu plasturi.

Şi era atât de sigur... Nu cumva... Şopti, mirată:

- Ştii tu ceva ce eu nu ştiu?

- Da, şi-ţi spun să laşi copiii în pace pentru că au rezolvat deja problema asta. Hai, fugi la joc. Luminiţa te-aşteaptă cu veşti, nu?

Deci rezolvaseră copiii... Mă rog! Se grăbi să iasă şi să revină la dans: înainte să discute cu Luminiţa, trebuia să se gândească bine ce-i va spune şi mai ales cum! Ca să nu-şi ia fetiţa ei nasul la purtare şi să creadă că era gata măritată cu Nicuşor!

Ana-Maria

Două noaptea - şi nimeni nu căsca, deşi curtea era plină...

Teribilă nuntă! Chiar teribilă! Se simţea epuizată de-atâta dans şi tot nu s-ar fi oprit! Se trecuse la manele, unde se simţea foarte sigură pe ea, iar Gabriela o asigurase din priviri că dansa bine. Florentin era ocupat, de vreun sfert de oră, cu ceva foarte important la bucătărie; probabil urmau sarmalele - pentru că era abia ora două, nimeni nu pleca iar din câte auzise ea, tortul se servea pe la şase...

Gabriela o prinse de braţ:

- Du-te în casă.

Poftim? O privi lung, mirată... Ochii negri erau foarte serioşi:

- Te aşteaptă. Du-te.

Aa! Roşi violent şi se grăbi să-i întoarcă spatele: la naiba! Tăntăloaică mai era! Evident, Florentin o aştepta în casă! Pentru cearceaf!

Încerca să nu se grăbească, să nu le atragă atenţia... Numai un cor

de chiote-i mai lipsea acum!... Gata! Se strecurase! Închise uşa de la intrare şi fu prinsă de mână.

- Aa!

- Sst!

Evident, fără zgomot! Numai că o speriase! Ieşise aşa, brusc, din beznă... Îl urmă în camera lui iar Florentin închise uşa. Şi-o încuie.

Erau singuri. Îl privea lung... După câteva secunde de gândire, Florentin o trase spre fotoliu.

Nu-nu! Nu va accepta un refuz! Nu se va aşeza în altă parte decât pe canapea! Aşa că rămase în picioare, în mijlocul camerei. El o privea lung, serios... Da - şi ea era serioasă! Şi de neînduplecat! Dacă hotărâse să facă lucrurile atunci când trebuiau făcute, cum trebuiau făcute, nimeni şi nimic n-o va răzgândi!

- ... Chiar nu vrei să stai jos?

Negă scurt cu capul. Lumina discretă a veiozei îi ascundea zâmbetul misterios; îi arăta în schimb îngrijorarea de pe chipul lui... Florentin se apropie şi-i strânse mâinile:

- Nimeni n-o să plece de la nuntă înainte ca mama să iasă cu "verdictul". Dar ceea ce se întâmplă aici, rămâne aici. Iar eu prefer să nu se întâmple nimic din ceea ce nu-ţi doreşti să se întâmple acum.

Da, înţelesese: Florentin făcea un pas în spate. Se temea poate că nu ştia cum s-o împace? Se temea că ea îşi va aminti lucruri urâte din trecut? Se temea de o acceptare venită mai mult din ruşinea de-a reapare în curte cu o minciună pe buze?

- Nu ne grăbeşte nimeni. Va veni şi asta, atunci când îi va veni vremea.

OK! Ridică mâinile, zâmbind, şi desfăcu nasturii hainei:

- Vremea a venit.

- Ana, crede-mă că

Îi împinse haina de pe umeri; în acel moment, din curte se auzi un răcnet incredibil!

- Ah, lua-v-ar...

Florentin şoptise acea remarcă şi se repezise să stingă veioza! Se grăbi să-l urmeze şi, imediat cum el se întoarse spre ea, îl cuprinse cu braţele şoptind:

- Nimic din ceea ce se va întâmpla acum nu lipseşte de pe lista lucrurilor pe care vreau să le fac azi...

Şi totuşi el ezita... Desfăcu primul nasture al cămăşii; în acel moment, mâinile reci ca gheaţa îi prinseră capul:

- Jură!

Doamne, ce era cu el? Florentin era chiar atât de speriat, atât de îngrozit la gândul că vor face dragoste?

Florentin

Ce se întâmpla cu ea? Ce era în mintea ei? Chiar nu-şi dădea seama cât de uşor era să treacă de la râs la plâns? Chiar îl credea un maestru în a o împăca? De ce ţinea musai să facă dragoste acum, când toţi oamenii din curte ştiau ce făceau ei acolo şi aşteptau un cearceaf pătat de sânge?

Cum naiba se va descurca, dacă ea va începe să plângă?

Mâna ei îi atinse încet gâtul; Ana şopti, zâmbind:

- Jur.

Ana-Maria

Fu strânsă scurt în braţe; voalul dispăru într-o clipă - şi la fel şi diadema. Sărutul dureros de puternic îi transmitea nerăbdarea lui...

Rochia căzu lângă cămaşă.

Ioan

Scaunul se trase scurt:

- Auzi? Eu sunt tare îngrijorată!

Serios? Ce-o îngrijora pe nevestica lui?

- ... Ce-or să spună naşii şi invitaţii când o să ies cu cearceaful?

- Or să se bucure, evident!

- Ioane, uiţi că

- Nu uit nimic.

- Clar: nu se poate vorbi serios cu tine!

Se întoarse şi-o prinse de braţ; şopti, privind-o serios:

- Or să se bucure, pentru că nora mea e domnişoară.

Lăcrămioara îl privea cu ochi tâmpi... Îi dădu drumul:

- Lasă-i în pace. Sunt majori, ştiu ce se doreşte de la ei şi s-au pregătit. N-or să te facă de râs! Calmează-te!

Reveni spre invitaţii care dansau şi încercă să nu zâmbească: nevasta lui îşi dorea acum să-l strângă de gât...

Lăcrămioara

Cum adică? Se pregătiseră? Cum se pregătiseră? Se tăia Prâslea la un deget? Se ridică, încruntată, şi se mută pe scaunul de lângă Roberto. Îl trase spre ea şi-i şopti la ureche:

- Ioan zice că Florentin şi Ana s-au pregătit deja pentru jucatul cearceafului.

Fiul ei începu să râdă:

- Nu ţi-e clar că el o să-şi taie un deget şi-o să salveze onoarea ei şi-a noastră?

Deci asta era...

... OK! Dacă se gândiseră aşa, treaba lor! Ideea cu zeama de carne i se părea mult mai potrivită; dar cine era ea, să intervină în planurile lui Florentin? Nu era el atot-cunoscător, atot-ştiutor, nu lua el decizii pe bandă rulantă? Să se descurce! Că era major!

Ana-Maria

Chiar dacă în curte urlau manelele în difuzoare, ea asculta o melodie lentă, leneşă, caldă, sexy... Îmbrăţişarea era caldă...

Au!

Gata: trecuse.

Florentin

Înlemnise! Nu-i venea să creadă! Ana făcuse asta pentru el?

Ce minune, ce faptă atât de bună şi de importantă făcuse el pentru ca Dumnezeu să-i dea o asemenea femeie? O merita el oare pe Ana?

Ana-Maria

... Deschise grăbită ochii: ce se întâmplase?

Ah, la naiba! Florentin o privea lung! Şi avea ochii plini de lacrimi! Oof! Îşi trecu încet mâinile prin părul lui...

- ... Nu trebuia să faci asta.

- Ba da. A fost chiar necesar. Am vrut să dau timpul înapoi până într-un anumit moment al vieţii mele, dar mi-am dat seama că am nevoie de amintirile urâte pentru a nu mai face greşeli... Iar greşelile mele nu trebuie să te afecteze pe tine. Am vrut ca intrarea mea în familia ta să fie aşa cum trebuie să fie. Am eşuat uneori pe ici-pe colo, dar în privinţa asta nu aveam voie să greşesc.

- Ana,

- Vreau să fac parte din familia noastră. Şi vreau să nu-mi dezamăgesc niciodată bărbatul şi socrii.

- De ce crezi că i-ai fi dezamăgit?

Na, că Florentin avea chef de întors problema pe toate părţile acum! Zâmbi slab:

- Pentru că aşa cred. Tu mă crezi dacă-ţi spun acum, în mare secret şi cu obrajii foarte roşii, că te iubesc mult prea mult ca să nu dau timpul înapoi?

După câteva secunde observă zâmbetul pe chipul lui... Închise ochii şi-l sărută: îl iubea cu adevărat, sincer, puternic, pasional...

Lăcrămioara

Se apropie de Luminiţa şi-i şopti la ureche:

- Vino în spatele casei.

Se grăbea să discute cu fiica ei, pentru că trecuse deja un sfert de oră, lăutarii cântau muzică ritmată iar mirii erau mari amatori de dans! Să lămurească repede cu Luminiţa şi să se întoarcă la păzitul uşii casei!

- Fii atentă, că am vorbit cu Marcela unele lucruri şi am aflat unele lucruri. Cât de departe ai mers tu cu Nicuşor?

Luminiţa îşi privea pantofii, roşie ca racul, şi tăcea mâlc...

- Uite ce-i! N-am timp pentru tăcerea asta! Acuşi iese Florentin şi trebuie să joc ce mi-o da să joc! Vorbeşte! Te-ai culcat cu el?

Fiica ei ridică imediat capul:

- Doamne fereşte!

- Atunci ce-aţi făcut?

- Ei, ne zâmbim, mai discutăm de una-de alta... Mai fură el câte-un sărut...

- De-ăla de-ţi mănâncă tot rujul, nu?

Şi iar tăcea... Oof!

- Trebuie să ştiu în ce punct sunteţi! Dacă încă vă pupaţi sau aţi trecut la pipăit! Taică-tu a aflat deja de voi.

Avu impresia că Luminiţa se va prăbuşi pe ciment! Fiica ei se sprijini de casă, vizibil ameţită de asemenea veste... Se grăbi s-o lămurească înainte să se confrunte cu un leşin:

- Ioan e de acord să fiţi prieteni. Îi place de el. Vrea însă să-l vadă venind la uşă cu flori şi invitându-te frumos, civilizat şi onorabil la plimbare. Vrea o chestie "oficială", dacă vrei; ceva serios, pentru ochii lui şi-ai vecinilor. Fii deci sinceră: cât de departe aţi mers?

- Ţi-am spus: un sărut, atunci când nu ne vede nimeni!

- Spre binele tău, sper că spui adevărul. Vezi, că mâine seară trece Marcela pe la mine. Să te îmbraci frumos, să te aranjezi, să nu fii dezlânată şi nepieptănată. Să-ţi faci drum pe lângă noi, să fii politicoasă, s-o serveşti cu cafea şi ce-om avea: fructe, pişcoturi... Pricepi ce vreau să spun, nu?

- Sigur!

- ... Nu, nu pricepi. Ei sunt neam de aurari; comparativ cu ei, bunăstarea noastră se numeşte supravieţuire. Pentru ca taică-su să-l lase să te ia pe tine, trebuie să te comporţi ca atare - fiindcă n-ai zestre de peste 100.000 de euro, nu suntem aurari şi n-avem moşii şi palate să-ţi dăm. Trebuie să compensezi prin prezenţă, cuminţenie, isteţime şi bună-creştere. Trebuie să fii ca Ana! Să laşi capul jos şi să te zbaţi din toate puterile să fii aşa cum vor ei. Acum pricepi?

Luminiţa aprobă, mult mai gânditoare acum...

- Asta, firește, dacă vrei să te măriţi cu Nicuşor! Că să ştii că astea-i sunt planurile! I-a spus maică-sii că, dacă sesizează şi cea mai mică umbră de refuz din partea noastră, a părinţilor, te ia cu japca-n lume şi într-o săptămână vă căsătoriţi.

Asta da uimire! Fiica ei era siderată de ceea ce auzise...

- ... Ţie ţi-e drag? Dar sincer! Ţi-e drag aşa cum îi e Florentin drag Anei? Ai fi în stare să laşi totul în urmă şi să începi o viaţă complet schimbată doar pentru a putea fi alături de el? Ai putea să-ţi schimbi comportarea, gândirea, planurile - totul?

Luminiţa examina cimentul cu maximă atenţie...

- ... Ştii bine că acum, după ce-a aflat cum stă treaba, în maximum o lună Ioan se duce la Vlad şi discută serios despre încuscrire?

Acum fiica ei aproba cu capul.

- Şi ce răspuns îmi dai? Că lucrurile se precipită! Iar tu, la vârsta ta, ar fi trebuit să ştii că ţi se apropie măritişul!

Şi iar tăcea... Îi ridică bărbia cu degetul:

- Ai putea să te schimbi pentru el? Să-l iei şi să-l ţii aproape de tine toată viaţa? Să-i dăruieşti copii şi dragoste, să-i fii aproape în fiecare clipă, să-l asculţi şi să-l respecţi? Să-l ierţi, indiferent ce-ar face şi ce-ar spune?

O privea în ochi şi-i citea teama, nehotărârea... Îi dădu drumul:

- Du-te la nuntă şi distrează-te. Şi gândeşte-te bine până diseară: poimâine vreau să ştiu cum şi ce să vorbesc cu Marcela.

Tii, fugise ca din glonţ! O speriase de-a binelea cu întrebările alea; dar altfel cum să-i deschidă ochii? Cum să-i arate că partea cu măritişul nu era o joacă?

Preferă să rămână acolo, în spatele casei; îşi aprinse o ţigară şi zâmbi slab: să se gândească acum la ale ei...

Florentin

Zâmbea, cu ochii închişi, şi se juca încet cu şuviţele ondulate...

Doamne, că bleg mai fusese! Se temuse atât de mult de amintirile Anei, de propria neputinţă în faţa lacrimilor ei, că ajunsese s-o respingă! Din fericire, Ana îi demonstrase încă o dată că era soţia ideală pentru el. Nu insistase - îl convinsese dintr-o singură frază...

Doamne, cum se schimbase totul! Cât de liniştit era acum! Cât de calm! O strângea în braţe şi ştia că soţia lui nu va mai plânge vreodată...

Ana-Maria

Zâmbea, cu ochii închişi. Florentin o strângea în braţe şi se juca prin părul ei... Era cald în camera lui; era bine în braţele lui. Şopti:

- Mm, mă cam fură somnul...

- Iar asta nu-i bine deloc pentru pielea ta! Şi nici pentru a mea! Nişte oameni înfometaţi şi uşor piliţi aşteaptă cearceaful, tortul şi darul!

- Păi atunci hai să ne ridicăm şi să repunem nunta pe picioare!

OK! Se ridică şi începu să se îmbrace. Florentin nu se clintise însă de pe canapea; se simţea privită, iar asta o făcea să roşească îngrozitor! Faptul că acum erau căsătoriţi nu schimba cu nimic situaţia... Se răsuci brusc spre el:

- Tu nu te-mbraci? Să nu răceşti!

Tii, cum sărise în picioare! Se repezi la el şi începu să-l gâdile zdravăn; Florentin ripostă imediat iar ea bătu în retragere:

- Stai, te rog! Hai să ne îmbrăcăm!

Fu imediat strânsă în braţe:

- Ia uite la ea! Ea începe, ea dă bir cu fugiţii!

- Or să ne audă râzând şi-or să dea buzna peste noi!

Sărutul îi tăie răsuflarea...

- ... Ştii ce? Eu nu vreau să mă întorc la nuntă. Hai să rămânem aici.

- Ştii bine că nu se poate.

- De ce nu?! Dacă nu descui uşa...

Îl gâdilă din nou şi reuşi să se desprindă din îmbrăţişare:

- Hai să ne îmbrăcăm şi să urnim nunta. După tort şi dar, încuiem iar uşa şi ne prefacem că dormim duşi...

Bun! Acum se îmbrăcau! Îşi puse rochia iar Florentin îi închise fermoarul. Încercă să-şi aranjeze cât de cât părul...

- Lasă-mă să ţi-l aranjez eu!

OK! Se aşeză pe scaun iar Florentin începu lunga şi dificila acţiune de refacere a capodoperei coafezei...

- ... N-am să reuşesc. Te superi dacă o chem pe Gabi să te ajute? Ea se pricepe mai bine.

- Nu mă supăr. Înainte de asta, însă...

Se ridică şi-şi luă gentuţa. Scoase cutiuţa, o deschise şi se întoarse spre el:

- Chiar dacă vor sta pe lănţişoare separate, aş vrea să nu se despartă niciodată.

Florentin se apropie grăbit, privi inimioara... Şi o cuprinse cu braţele:

- Acum, că în sfârşit sunt al tău şi eşti a mea, îţi jur că nu se vor despărţi niciodată: nu le voi lăsa eu.

Rupse inimioara şi-i puse lănţişorul la gât. Mâinile lui Florentin îi trădau emoţia, pentru că nu prea reuşeau să închidă lănţişorul în jurul gâtului ei...

- Şi chiar dacă acum stau pe lănţişoare separate, sunt mai unite ca niciodată. Aşa vor rămâne pentru totdeauna.

Se repezi şi-l sărută: erau mai uniţi ca niciodată...

- ... O chem imediat pe Gabriela.

Florentin trase cearceaful de pe pat şi se grăbi spre uşă:

- Orice-ar fi, nu aprindeţi lumina. Iar când eşti gata, ieşi tu prima din casă.

OK! Uşa se închise scurt; se apropie de fereastră şi privi lung nuntaşii, lăutarii, strada, cerul...

Azi se căsătorise. Pentru prima şi ultima oară. Pentru totdeauna.

Florentin

Se apropie de geam, privi lung prin curte... Mama lui nu se vedea nicăieri. Perfect!

Apăsă clanţa, trase uşa şi ieşi din casă. Începu să râdă, ştiind ce va face şi cum vor reacţiona părinţii lui...

Ridică cearceaful şi începu să chiuie, jucând de mama focului. Iar nuntaşii se dezlănţuiră la propriu.

Lăcrămioara

Cu siguranţă, aşa percepuse Luminiţa tot ce se întâmplase în jurul ei, cu fraţii ei: ca pe o joacă. "Ne luăm, ne iubim de rupem patul şi pe urmă mai vedem noi ce-om face". Iar căsnicia părinţilor era mai neclară decât toate celelalte la un loc: "tata veşnic la servici, mama veşnic la chioşc, cratiţă şi crescut copii, ne vedem toţi la cină şi-apoi ne odihnim şi-o luăm de la început"... şi-atât.

Copiii lor fuseseră protejaţi de tot ceea ce se numea "problemele familiei". Nu li se arătase cum se rezolvau acele probleme, cum se aranjau priorităţile, cum se făceau intervenţiile la unul şi la altul... Cum se calcula meniul astfel încât să le ajungă banii zilnici stabiliţi pentru mâncare şi întreţinerea casei... Copiii nu trebuiau să înveţe asta pe de rost, ca pe-o lecţie de şcoală; trebuiau să înţeleagă ce se petrecea sub acoperişul acelei case, să observe şi să caute explicaţii, să ceară explicaţii, să se maturizeze ordonându-şi priorităţile şi viaţa... Iar atunci când copiii lor vor înţelege acel mecanism, când vor fi în stare să-l aplice în propria familie, vor fi liberi să plece şi să întreţină propria casă.

Eei... Îmbătrâneau, ea şi Ioan al ei. Copiii se căsătoreau, unul câte unul; în curând se va mărita Luminiţa, va pleca la casa soacrei ei... Vor apare băieţelul Ioanei, fetiţa Anei... Apoi, pe nesimţite, va veni măritişul Ilenei şi plecarea ei la soţ; Marcel locuia deja cu familia lui, Roberto devenise mai gânditor şi mai preocupat de când Marcel se mutase la casa lui... Presimţea că şi Ana îşi va dori să se mute cât mai repede cu Florentin - nu pentru că nu se va înţelege cu socrii ei, ci pentru că familia pe care-o ştia ea, singura familie pe care-o văzuse şi-o cunoscuse, locuise "la casa ei". Separat de părinţi şi socri.

În curând, vor rămâne singuri. Masa de seară se va rezuma la două tacâmuri şi ştirile de la televizor... Se vor revedea cu toţii în weekend, preţ de două-trei ore... Telefonul va suna tot mai rar... Îmbătrâneau.

... Hei, ce auzea? Aruncă ţigara şi alergă spre uşa casei.

Florentin

Dansa în mijlocul curţii: un dans vesel, fericit... Se simţea fericit. Era fericit. Viaţa lui devenise perfectă!

Paşii se apropiară în fugă - iar cearceaful îi zbură practic din mână! Mămica lui privi preţ de-o secundă pata timidă de pe pânza albă şi-l strânse în braţe, mârâind:

- Vai de urechile tale când termin aici!

Femeia dădu să se îndepărteze, să chiuie, să joace cearceaful; o mai reţinu preţ de-o secundă, cât să-i şoptească la ureche:

- Pata aia e reală şi autentică.

Ciudat; mămica lui nu păru că-i înţelesese cuvintele! Ea se îndepărta, jucând şi chiuind de mama focului...

OK! Rezolvase problema asta şi urnise nunta! Întoarse capul spre Gabriela. Ea nu dansa; ea se sprijinea de masă, îl privea lung şi zâmbea... Îi făcu semn că o roagă să se ducă s-o ajute pe Ana; tânăra aprobă cu capul şi porni spre uşa de la intrare. Mult mai liniştit acum, îşi aminti ce se întâmplase şi reîncepu să râdă; îşi căută tatăl din priviri... Aha! La masă! Şi el zâmbea! Se grăbi să se aşeze lângă el.

- Ei bine? Ea e la fel de veselă cum eşti tu?

- Bineînţeles! Tată, pata aia e cât se poate de reală!

- Normal! Şi tu ce părere ai de aşa o surpriză?

Poftim? Tatăl lui îi turui, în şoaptă, la ureche:

- Înainte de nuntă, m-am dus şi i-am dat de înţeles că ar fi bine să-şi facă nişte analize; iar ea avea deja rezultatul lor. Şi mi-a spus că-ţi pregăteşte o surpriză.

Adică el ştiuse! Complotaseră împreună!

- Şi eu am rămas ţuţ când mi-a spus că s-a programat pentru o operaţie simplă şi scurtă, aşa că la nuntă Lăcrămioara va juca cearceaful "pe bune".

- Când s-a întâmplat asta?

- La începutul lui ianuarie. Presupun că cealaltă jumătate e la gâtul ei, nu?

Poftim? Mâna tatălui lui examină scurt medalionul... Aprobă grăbit cu capul.

- Bravo. Să nu-l bagi pe sub cămaşă; nu azi.

Şi-atât: tatăl lui se ridicase şi se grăbea acum spre cercul prietenilor lui influenţi. Deci el ştiuse...

De-aia fusese tăticul lui atât de calm toată seara! Iar mămica lui de-aia fusese - şi era! - extrem de agitată! Evident, ea nu ştiuse!... Tii, şi nici acum nu ştia! Îi spusese el ceva - dar cu siguranţă ea nu-i înţelesese cuvintele!

"Onoarea lui Florentin va rămâne neatinsă"... Straşnică femeie! Probabil că se hotărâse să-i facă acea surpriză cu mult înainte de cearta cu Marcel! Încă de când plecase, într-o sâmbătă dimineaţă, la prietena ei - şi se întorsese de-acolo "tobă de tradiţie"!

Ah, abia aştepta s-o vadă în cadrul uşii! Doamne, ce-o să-i facă! Pentru surpriza aia, Ana o să primească o mega-surpriză!

Prinse medalionul în palmă şi-l sărută; se ridică şi se apropie de ringul de dans - ca să fie mai aproape de uşă...

Ana-Maria

Tii, ce făcuse zăpăcitul! Putea jura că întârziase câteva secunde la geam, să se asigure că mămica lui nu era prin preajmă! La cât de repede apăruse ea de după casă, era evident că fusese luată prin surprindere... Dl Manolache stătuse foarte serios la masă; fumase turceşte, gânditor şi preocupat... Când Florentin apăruse în faţa uşii, chiuind şi jucând cu foc, tatăl lui se destinsese brusc şi începuse să râdă. Şi-apoi îi spusese că surpriza aceea fusese un secret "în doi" - altfel nu se explicau expresiile schimbate de chipul soţului ei! Dl Manolache îşi învăţa fiul să privească cu atenţie în jur, să anticipeze reacţiile celorlalţi... Ciocănitul timid în uşă o făcu să râdă:

- Intră, Gabi.

Uşa se deschise, se închise iar tânăra se apropie râzând:

- Acum îl întindem puţin, nu?

- De buclat, n-avem cum să-l mai buclăm!

- Şi cum vrei să te aranjez?

- Cum ţi-e mai uşor.

- OK!

Stătea cuminte la pieptănat şi se întreba ce reacţie avusese Gabriela la apariţia lui Florentin cu cearceaful. Pe ea nu avusese timp să o caute cu privirea, s-o observe; presupunea însă că se bucurase. Dacă Gabriela l-ar fi dorit pe Florentin, ar fi luat măsuri. Ar fi încercat să împiedice nunta. Iar ea şi-ar fi dat seama. Gabriela însă se comportase natural, firesc, dezinteresat... Vocea tinerei o rupse din gânduri:

- Tanti Lăcrămioara e îngrijorată.

Poftim? De ce?

- De ce?

- Nu ştiu; cred că din cauza cearceafului.

Zău? Şi-i spunea asta Gabrielei?... Nu; mai degrabă, Gabriela încerca să afle cât de autentică era acea pată! Începu să râdă:

- Himenoplastie. N-are de ce să se îngrijoreze: pe cearceaful ăla e adevărul gol-goluţ şi uşor ruşinat...

Începu şi Gabriela să râdă...

- ... Gata. Voalul cum îl prind?

- Păi eu zic să-l prinzi cumva de coroniţă. Dar dacă crezi că o să cadă, mai bine pune-l cu agrafe.

- Cel mai bine! Sper doar să nu te înţep...

Aştepta prinderea voalului, zâmbind slab... Afară nu se mai chiuia, a doua melodie era pe sfârşite...

- Gata. Aveţi o nuntă superbă!

- Sunt sigură că a ta va fi şi mai şi! Florentin are patru fraţi; tu, nici unul...

- Nu se compară. Am fost şi la celelalte două nunţi care s-au ţinut în curtea asta: socrii tăi s-au întrecut azi pe ei înşişi.

Gabriela dădu să iasă; o opri:

- Florentin m-a somat să ies eu prima. Cred că mi se pregăteşte ceva...

Bun! Se apropie de uşa de la intrare... Ezită o clipă; apăsă totuşi clanţa şi ieşi.

Florentin

Aa, uite-o! În sfârşit! Azvârli ţigara şi-o rupse la fugă spre ea!

Spre femeia pe care-o iubea cu disperare!

Spre femeia alături de care îşi va petrece tot restul vieţii!

Făcu un salt care-l uimi chiar şi pe el şi trecu peste trei trepte deodată; o prinse în braţe, o ridică "pe sus" şi-o învârti de câteva ori, râzând:

- Te iubesc, drăcuşor mic şi adorabil şi teribil şi încăpăţânat şi deştept şi îndrăgostit de mine!

Contrar oricăror aşteptări, Ana nu roşi; îi prinse capul în palme şi-l sărută.

... Nuntaşii ăştia deveneau chiar agasanţi! Ce tot chiuiau atâta? Îi stricau frumuseţe de moment romantic! Un gând năstruşnic îl făcu să râdă:

- Vezi? Inimioara noastră e mai mereu intactă...

"..., atât de tare-o să te strâng mereu în braţe!"

Ana-Maria

Florentin era tare zăpăcit! Ceea ce-o făcea să râdă şi să roşească...

În sfârşit, atinse pământul cu picioarele; i se oferi braţul, pe care se grăbi să-şi odihnească mâna. Şi aşa, împreună, porniră spre masă...

Lăcrămioara

În sfârşit! Florentin ăsta nu ştia că aveau de discutat? Ce, îşi făcuse o rezervă de plasturi sub pernă? Dacă murdărea rochia de mireasă? Nu afla toată lumea adevărul-adevărat? Gata, intrase în casă!

Se grăbi să-şi urmeze băiatul şi-l opri chiar în uşa bucătăriei:

- Vino-ncoa.

Îl trase în camera lui şi închise uşa:

- Auzi? Tu ţi-ai pus un plasture, să nu-i murdăreşti rochia?

- N-am nevoie de plasture. Nu ţi-am spus că pata aia e reală şi autentică?

Poftim? Înţelegându-i nelămurirea, fiul ei începu să râdă:

- A fost la doctor şi s-a cusut! În noaptea asta, a fost domnişoară!

... Ete... Florentin o sărută pe frunte:

- Trebuie să recunoşti că alegerea mea e chiar foarte bună! Iar zâna mea e, într-adevăr, o zână! Şi mă iubeşte! Ai văzut ce cadou mi-a făcut?

Fiul ei arăta spre...

- Cealaltă jumătate e la ea. Iar inima asta o să fie în permanenţă întreagă: vom avea noi grijă de asta!

Florentin ieşi grăbit. Rămăsese singură...

De-asta fusese Ioan atât de calm! De-asta ieşise Ana din casă atât de serenă şi zâmbitoare! De-asta fiul ei nu se putuse abţine să nu joace şi el un pic cearceaful! Ana se ţinuse de cuvânt! Onoarea lui Florentin rămăsese neatinsă!

Începu să râdă, clătinând încet capul: din când în când, trebuia să-şi asculte soţul când îi spunea anumite lucruri. Evident, Ana împărţise secretul cu socrul ei. Şi-acum el o s-o tot "urecheze" blajin, pe-un ton zâmbitor şi înţelegător...

Îmbătrânise. Devenise prea... "bunică". Prinsese prostul obicei de-a da sfaturi indiferent de vârsta interlocutorului... Tii, era şi soacră, şi bunică în acelaşi timp! Bietele ei nurori!

Ana-Maria

Dna Manolache nu ştiuse - şi probabil nu crezuse, dacă vreunul dintre ei apucase s-o anunţe, printre atâtea dansuri şi chiuituri. Îl luase pe Florentin în casă. Aprinsese lumina în camera lui; le văzuse siluetele...

O întrista puţin neîncrederea soacrei ei; chiar dacă n-o acuza. I-ar fi plăcut să fie ea cea luată deoparte şi întrebată dacă-i pusese plasturi lui Florentin. Ar fi roşit îngrozitor, i-ar fi spus adevărul şi iar ar fi roşit îngrozitor când femeia ar fi sărutat-o pe obraz cu mândrie... Ar fi fost altceva; ea însă fusese lăsată la masă, într-un fel exclusă din discuţia mamă-fiu...

Trebuia să se obişnuiască cu asta. La urma urmei, erau fireşti discuţiile mamă-fiu, tată-fiu...

- ... Trebuie să recunosc că au fost minute îngrozitoare.

Poftim? Se întoarse mirată spre socrul ei... Ochii negri priveau lung ţigara; şi chiar dacă buzele zâmbeau, cuvintele erau extrem de serioase:

- Abia când o să fii şi tu soacră mare, o să înţelegi cât de greu au trecut minutele astea. Să nu te superi pe ea; e agitată încă de ieri, de la cinci dimineaţa. În plus, nu i-am spus secretul. Iar asta a iritat-o...

- De ce să mă supăr?

- Te aştepţi să-ţi rostesc eu gândurile?

Se grăbi să nege, zâmbind, şi decise să privească farfuria...

- Eşti mai înţeleaptă decât el; mai răbdătoare şi mai înţelegătoare. Ajută-l "să recupereze"; iar când o să fiţi amândoi la fel de înţelepţi, răbdători şi înţelegători, eu cu mâna mea vă mut la casa voastră.

Cee? Întoarse imediat capul, încruntându-se:

- Ce vă face să credeţi că asta ne dorim?

- Asta îşi doreşte orice tânăr. Asta mi-am dorit şi eu, în urmă cu mulţi ani, şi asta-şi va dori şi fetiţa ta când se va mărita. Să nu te laşi convinsă, dacă ştii că nu e îndeajuns de înţeleaptă, matură şi înţelegătoare. Ia uite-l ce ţanţoş vine! Mândru nevoie mare, c-a lăsat-o pe maică-sa cu gura căscată!

Discuţia se încheiase; zâmbi şi ridică privirea spre Florentin... Soţul ei se aşeză; tatăl lui se grăbi să-l facă să râdă în hohote:

- Ce ţi-e şi cu femeile astea! Unele dintre ele sunt chiar culmea!

Începu şi ea să râdă: dl Manolache ştia cum să schimbe dispoziţii şi atmosfere. Doar era înţelept, matur şi înţelegător...

- Florentine, cred că naşi-tu tânjeşte după o discuţie "ca între bărbaţi".

OK! Se ridică şi ea:

- Iar Gabriela tânjeşte după partenera de dans!

Naşa tocmai intrase în casă, "invitată" de ochii dnei Manolache...

Florentin

Se apropie de naşul lor, zâmbind. Bărbatul îi făcu semn să-l urmeze la poartă; ieşiră din curte şi-şi aprinseră amândoi o ţigară...

- Ei bine, Florentine, iată-te însurat...

- Şi când mă gândesc că, acum un an, starea asta de om însurat îmi provoca o spaimă teribilă...

- Daa, ştiu! Îmi tot spunea taică-tu că o să rămâi burlac!

- Şi uite cum "mi-a pus capac", cum se spune!

- Asta aşa-i! Dar ia spune... Cum se mai simte Ana?

Poftim?

- ... A reuşit să treacă peste experienţa aia nefericită?

Aşa e, ei ştiau ce se întâmplase! Se grăbi să aprobe:

- A trecut. Acum oscilează între a da timpul înapoi până în preziua primei ei nunţi şi-a ţine minte totul, ca un fel de "aşa nu se face".

- Şi tu ce părere ai? Te afectează asta?

- Nu. Ana e foarte atentă la tot ce se întâmplă în jurul ei, la noi, la familia mea... A învăţat romanes, s-a schimbat radical... A devenit o adevărată membră a familiei noastre. Iar eu sunt foarte fericit pentru modul cum decurg acum lucrurile.

- Bravo! Mă bucur să aud asta! Şi-acum, că eşti bărbat însurat, ce planuri de viitor ai?

Începu să râdă:

- Păi cel mai important plan de viitor este o fetiţă...

- Bravo! Nu faci însă o greşeală gândindu-te la copil înainte de a te gândi la o casă pentru voi doi?

- Avem casă!

- Aveţi o cameră în casa părinţilor tăi. V-ar prinde bine un apartament, doar al vostru.

- Nu, nu cred că e momentul pentru asta. Cred că e spre binele nostru că stăm aici. Ana mai are multe lucruri de învăţat de la mama, eu mai am multe de învăţat de la tata... Mai e, până să putem sta pe picioarele noastre, ca o familie de sine stătătoare.

- Ai discutat asta şi cu Ana? Asta îşi doreşte şi ea?

- N-am discutat, dar sunt sigur că şi ea vede realitatea aşa cum e. Nu suntem încă îndeajuns de "copţi" ca să ne lipsim de sfaturile şi ajutorul părinţilor mei. În plus, dacă vine bebeluşa, cine o va ajuta cu ea? Va sta acasă, evident, iar eu voi merge la muncă! Chiar nu cred că ar fi oportună plecarea de-aici... Nici n-avem unde să ne mutăm!

- Nu locaţia este problema. Sfatul meu este să discuţi şi cu Ana şi abia după aceea să iei decizii.

- Sigur că o să discut şi cu ea!

- Şi cum merg afacerile? Cum te descurci?

- Habar n-am - că tata e bancherul în familia noastră!

- Ştiu! O să vezi, lucrurile se vor mai schimba acum. Dar cu florile cum e? Aud că tu şi Ana faceţi nişte buchete de expoziţie!

Aa, avea o grămadă de povestit pe tema asta!

Ioan

Mai rămăsese o singură problemă de rezolvat: una foarte importantă însă, de care depindeau zâmbetele de la cina de diseară. Se apropie deci de fiii lui, se aplecă între ei şi-i luă pe amândoi de gât:

- Ca să nu faceţi vreo gafă, să-l întrebaţi pe Florentin unde-i plasturele, trebuie să ştiţi că Ana a făcut o mică operaţie iar în noaptea asta a fost cu adevărat domnişoară.

Bun! Şi-acum să meargă şi el la joc, nu?

... Nu; mai avea o mică problemă... Ha! Nici măcar nu era problema lui! Formă numărul, zâmbind...

- Să trăiţi!

- Dacă zici tu! Măi Nicuşoare, ia lasă tu postul ăla de observaţie şi veniţi cu toţii încoace!

- ... Şi ce facem dacă apare tocmai acum?

- Nu mai apare. La ora asta, sigur doarme dus. Veniţi încoace, că mai sunt vreo patru ore de nuntă. Să vă distraţi şi voi, să dansaţi, să mâncaţi...

- ... Eu aş mai sta!

- Ba nu mai stai deloc! Sau vrei s-o trimit pe fi-mea să te convingă?

Închise şi bufni în râs: replica aia de la final fusese foarte concludentă, după părerea lui! Nicuşor nu mai respira în momentele astea! Şi-acum, ia să meargă el la joc, ca un socru mare ce era!

Ana-Maria

În sfârşit, dăduse gata tortul! Primise o felie uriaşă, iar după ce-o îndesase din greu peste tona de mâncare deja îndesată în stomac, se simţea plină. Şi frântă de oboseală!

Nu se aşteptase la atâtea etaje de tort, deşi era evident că toţi oamenii din curte aveau câte-o felie cel puţin! Dar masa plină, tortul etajat în formă de casă, o lăsase cu gura căscată. Tăiaseră toţi patru fiecare tortuleţ, constatase că desertul era delicios şi-acum i se aducea oglinda. Naşa îşi pregătea baticul din mătase naturală, superb...

Să arunce buchetul şi să se retragă discret la culcare! Pica de somn!

Florentin

Era superbă! Baticul o aranja de minune, mai ales că nu era pus ca un batic normal, ci mai mult ca un fel de eşarfă! Iar soţia lui era... incredibilă!

Lăcrămioara

Ptiu, să n-o deoache! Frumoasă mai era nora ei!

Acum, Ana va arunca buchetul; şi chiar dacă Luminiţa nu-l va prinde, dat fiind faptul că erau peste 20 de tinere în grămada aceea, ea ştia că următoarea nuntă va fi a fiicei ei. Observase cum privirea lui Nicuşor o căutase pe Luminiţa încă de când intrase pe poartă; observase cum dansase el tocmai lângă ea, cum discutaseră nevinovat la masă...

Se bucura că Vlad şi Marcela o acceptau pe Luminiţa. Se bucura mult că şi Ioan îl acceptase pe Nicuşor. Erau doi copii buni. Dar nu putea şti ce le rezerva viitorul; aşa că nu încerca nici să-i apropie, nici să-i îndepărteze. Aştepta ca ei să-şi urmeze viitorul...

Ana-Maria

Perfect! Năşica ei se pricepea de minune la pus baticuri! Deşi, la urma urmei, ar fi putut să i-l lege sub bărbie, că nu s-ar fi supărat! Ochii dnei Manolache străluceau acum de bucurie...

Se ridică şi luă buchetul de pe masă. Tii, ce se îngrămădeau fetele lângă poartă! Gabriela era undeva în spate; i-ar fi plăcut să-l prindă ea. Chiar dacă nu era pentru cine se pregăteşte, ar fi vrut s-o vadă şi pe ea fericită, în rochie de mireasă, jucând cingherita... Chiar dacă ochii negri, obosiţi, îi transmiteau că nici nu se gândea să ridice

mâinile...

Bun! Se întoarse cu spatele şi aruncă buchetul cu toată puterea!

Ei bine? Cine-l prinsese?... Ptiu, drăcie! Luminiţa! Chiar Luminiţa!

Luminiţa

Văleu! Afurisită cumnăţica ei! Parcă aruncase buchetul ăla "cu dedicaţie"! Direct în braţele ei! Şi parcă presimţise ea ceva...

Nicuşor? Trebuia să se gândească la asta. Discuţia cu mama ei o pusese serios pe gânduri! Da, îi plăcea să fie curtată. Dar acum aflase că Nicuşor avea gânduri mari... iar ea n-avea nici un fel de gânduri! Îl voia pe el? Asta nu era o întrebare care venea prea repede?

Acum, Ana îi va pune voalul...

Trebuia să vorbească cu Ana între patru ochi. Dacă-l va alege pe Nicuşor, va fi cam în aceeaşi situaţie în care fusese şi Ana: va trebui să se adapteze noii case în care va locui. Chiar dacă erau din aceeaşi etnie, chiar dacă locuiau în capetele opuse ale aceleiaşi străzi, casa ei va fi acasă la el. Nu va mai face buchete la chioşc; probabil va sorta pietricele, sau va monta încuietori la lănţişoare...

Va vorbi cu Ana. Mâine! Acum, privirea "de foc" a lui Nicuşor îi gonea gândurile!

Ana-Maria

Abia mai ţinea ochii deschişi! Opt dimineaţa însemna 24 de ore de nuntă; cam mult pentru ea...

- Ce-i cu tine? Nu te simţi bine?

Soţul ei îi şoptise întrebarea la ureche. Zâmbi:

- Ba da. Dorm cu ochii deschişi...
- Hai la culcare.
- Nu, nu vreau să stric totul prin dispariţia miresei!
- Draga mea, nunta s-a terminat de vreo oră deja. N-au rămas decât rudele, care aşteaptă ciorba de potroace. Putem să ne retragem liniştiţi: o să vezi că nu se supără nimeni.

Florentin o ridică şi-şi privi lung tatăl. Apoi o conduse în camera lor... Tii, ce buchet frumos apăruse acolo! Simplu şi frumos!

- Roberto şi Marcel. N-au vrut să-mi spună care e ocazia. Probabil încearcă să se pună bine cu tine...

Bufni în râs şi dădu să-şi desfacă fermoarul; mâinile lui preluară însă imediat acea sarcină...

Evident, cu un scop!...

Şi, la urma urmei, puteau să adoarmă mai târziu!

Ioan

Intră în sufragerie şi începu să râdă:

- Ce faci, dragă?

Lăcrămioara îi făcu semn să tacă; arătă apoi spre uşa lui Florentin şi zâmbi larg...

- Păi ce credeai?
- Sst!

Fu invitat prin semne în bucătărie; intră, închise uşa şi auzi şi întrebarea:

- Cât au făcut?

Ridică din umeri:

- Crezi că am avut timp să număr?
- Ioane, mă dezamăgeşti!
- De ce? Pentru că m-am distrat, în loc să număr lângă seif?
- Auzi? Hai să numărăm amândoi!
- Şi musafirii cu cine-i laşi?
- Cu Roberto. Hai!

Prea bine! Deşi, dacă intra cineva acum, se făceau de tot râsul...

Intră în dormitor şi scoase cutiile de pantofi de sub pat; reveni în bucătărie şi începură amândoi să scoată banii din plicuri, să numere, să noteze pe listele cu invitaţii... Trecu mai bine de un sfert de oră; Lăcrămioara sări în picioare şi se repezi la uşă:

- Aoleu, Ioana!

Ce era cu Ioana? Nu se simţea bine? Nu mai rosti întrebarea, pentru că rămăsese singur... Să termine de numărat! Dacă tot se apucase... În plus, era şi el curios să ştie cum intrau copiii lui în noua lor viaţă!

... Bun. Puse capacele şi duse cutiile înapoi sub pat. Să adune acum tot ce notase şi să tragă o concluzie.

Lăcrămioara

Gata! Ioana se trezise, îşi luase vitaminele şi acum ieşise şi ea în curte, la ciorba de potroace. Ea se grăbea acum înapoi în bucătărie...

Ptiu, ce-o speriase! Ioan stătea la masă, în living, şi zâmbea. Puse mâinile-n şold, dar îşi şopti înţepătura:

- Io-te la el! Om bătrân, trage cu urechea!

Era invitată prin semne să se aşeze şi ea la masă. Se conformă, iar soţul ei zâmbi:

- Dorm duşi. Sunt obosiţi...
- Şi fericiţi. Pentru că s-au regăsit şi-au reuşit să învingă tot ce-a stat în calea planurilor lor de viitor. Acum sunt împreună şi nimic nu-i mai poate despărţi.
- Exact...

Era privit cu curiozitate. Şi ce-i mai plăcea s-o facă să aştepte suma, să-i amplifice curiozitatea, nerăbdarea... Reacţionă nervos:

- ... Ioane, bag seamă că vrei să mă superi!
- Nu, dragă! De ce să te supăr?
- ... Spune odată! Cât au câştigat?
- Peste 100.000 de euro.

Rămăsese fără cuvinte...

- Numai naşii le-au dat 10.000. Amicii mei, ştii tu care, au contribuit fiecare cu câte 5.000. Restul, între 200 şi 400.
- Păi înseamnă că au câştigat dublu decât a costat nunta!

Soţul ei aproba cu capul...

- ... Şi ce-ai de gând?
- Le pun banii într-un cont, pe numele lor. Dar mă fac foc dacă umblă la ei pentru cine ştie ce prostioare!
- Să discuţi cu Florentin, să fie şi el de acord!
- Îmi pare rău doar că nu pot discuta cu Florentin şi Ana.

Nu-nu! Nu se va lăsa angrenată într-o discuţie pe acea temă! Se grăbi să se ridice:

- Lucrurile sunt aşa cum sunt. Mă duc la ciorba de potroace; tu vii?

Soţul ei se ridică, zâmbind:

- Da. Ce era cu Ioana?
- Nimic; m-am dus să-l iau pe Ionuţ, să n-o trezească - dar o trezise deja. Şi-a luat vitaminele şi acum sunt amândoi în curte, la ciorbă.

Se grăbi să iasă; auzea paşii urmând-o...

Florentin

O privea lung, zâmbind... Ana adormise în braţele lui. Zâmbea micuţa lui zână...

Ar fi vrut s-o sărute; dar nu voia s-o trezească. Ar fi vrut să-i spună ce ascultase până acum. Să-i spună că nunta fusese un succes, că banii vor fi pe numele lor, că totul se schimbase radical... Dar n-o va trezi din somn. Ana era foarte obosită! Şi lui i se închideau ochii...

Deci câştigaseră o grămadă mare-mare de bani! Ce bine! Atunci când va veni vremea să plece la casa lor, vor avea cu ce să o aranjeze ca-n reviste!

Momentan, trebuia să se dezmeticească din visare, din euforia aceea cauzată de reuşita nunţii. Se vor trezi diseară, vor mânca şi se vor odihni; iar de luni el va pleca la 4 dimineaţa la piaţa de flori, Ana se va duce la serviciu... Viaţa va reveni pe făgaşul normal, firesc. Cu schimbările de rigoare, desigur! Ana era deja membră a familiei! Tii, câte se vor schimba acum!

Lăsă capul pe pernă şi închise ochii: să se odihnească amândoi, pentru că de mâine-ncolo aveau foarte multă treabă!

Ana-Maria

Mm, oare cât era ceasul? Deschise încet ochii... Na, că se înserase!

Aoleu, se înserase! Repede, să se schimbe şi să-şi ajute soacra la gătit! Dădu să se ridice, dar mâna lui Florentin o trase înapoi:

- Unde te grăbeşti aşa?
- Să pregătesc masa!
- Păi o pregăteşti degeaba, dacă nu ne facem niscai poftă de mâncare înainte...

Aa, de-ăsta era? De-astea spunea? Lasă că vedea el acum, câtă poftă de mâncare o să aibă!

Lăcrămioara

Ia să se ducă să aducă nişte murături!

Traversă sufrageria şi, instinctiv, paşii îi încetiniră câteva secunde. Auzise un foşnet...

... Zâmbi: cu siguranţă va fi fetiţă!

Să se ducă repede după gogoşari! Apoi îi va propune Anei o cină pe bază de cartofi, brânză, peşte şi ciocolată. Fără sare. Şi să-i ascundă lui Florentin sticlele de Coca-Cola! Că era plină bătătura de nepoţei!

Ana-Maria

- Hai; mergem şi noi în sufragerie?
- ... Du-te tu primul.

Florentin începu să râdă şi-i fură un sărut:

- Oricum, bine că n-ai roşit!

Poftim, acum roşise; era mai bine? Îl văzu ieşind...

... Dacă şi viaţa de dincolo de uşa camerei lor va fi aşa cum era viaţa aici, în camera lor, atunci era perfect! Chiar dacă ştia că în sufragerie vor lipsi săruturile şi îmbrăţişările; dacă era linişte şi înţelegere, va fi perfect! Dacă va fi şi ea luată în seamă câtuşi de puţin, dacă opiniile ei vor fi cât de cât ascultate... Nu cerea mult, după părerea ei; spera ca ţaţa Dida să fi avut dreptate şi în privinţa modificării anumitor comportamente...

Se ridică şi-şi aranjă scurt părul; ia să se ducă şi ea în bucătărie, la treabă, nu?

Dacă o să vadă chiar şi numai o privire cu subînţeles, o să reintre imediat acolo şi-o să încuie uşa! Şi n-o să mai iasă decât luni dimineaţă, pe geam, ca să plece la serviciu! Apăsă clanţa şi intră în sufragerie:

- Bună seara.
- Bună seara.

Nici o privire, nici un subînţeles; până aici era bine! Se grăbi spre bucătărie...

- Bună seara.
- Eei, te-ai trezit! Ai fost obosită: se vedea de la o poştă...
- Mai ales după tort...
- Vrei să mănânci un sandwich, până la cină?
- Nu, mulţumesc, nu mi-e foarte foame. Aştept cina.
- Bine.

Şi cam atât: soacra ei revenise spre oala cu sarmale...

- ... Eu cu ce vă ajut?
- Păi n-ai cu ce, că mâncarea e făcută. Du-te şi tu în sufragerie, sau mai rezolvă-ţi din treburi dacă ai. Şi eu, termin de mestecat aici şi sting lumina.

Aha! Să stea în sufragerie atunci! Chiar era curioasă să observe dacă se schimbase ceva în comportamentul lor faţă de ea! Luminiţa şi Ioana erau şi ele aşezate la masă. Se apropie şi se aşeză lângă Florentin. Fu imediat interpelată:

- Şi? Ţie cum ţi s-a părut nunta?
- A fost superbă!
- Mă rog, eu unul cred că putea fi şi mai şi.

Roberto începu să râdă:

- Daa, sigur!
- Da, muceo! Tu ce râzi?
- Nu râd, îţi dau dreptate!

Pe naiba! Roberto făcuse un spirit de glumă iar dl Manolache încerca să pară cât mai serios! Şi Marcel, şi Florentin chicoteau încetişor...

- Ştiţi la ce m-am gândit eu, Florentine?... O să sparg zidul dintre camera ta şi camera de oaspeţi, ca să aveţi două camere la dispoziţie.

Poftim? Îl privea lung şi nu-i venea să creadă...

- Ce ziceţi?

Ea să zică? Florentin era la fel de mirat...

- Ei, ce vă uitaţi aşa de parcă am zis vreo filosofie? Ana are toate hainele îndesate în şifonierul ăla, iar şifonierul lui Florentin e plin ochi! Şi ăsta-i doar unul dintre motivele pentru care am decis să pun o uşă acolo. Sau vreţi fără uşă? Doar cu gaura în zid?

Florentin continua să tacă... iar dl Manolache se va enerva până la urmă pentru tăcerea aceea! Răspunse ea deci:

- ... Cum e mai simplu!
- Ba cum e mai practic! Mi-e că dacă nu pun uşă, o să fie mai frig la voi pentru că e spaţiul mai mare. Şi nici nu puteţi aerisi într-o parte fără să aerisiţi totul. Deci m-am gândit să pun uşă.
- Da, e mai bine cu uşă.
- De care? Rotundă? Pătrată?

Florentin ridică privirea spre tatăl lui:

- De care vrei tu - numai să semene cu celelalte uşi din casă.
- Evident, piciule! Tu nu ştiai, desigur, că intenţionez să pun în toată casa uşi rotunde!

Soacra ei se grăbi să intre în sufragerie:

- Ce ziseşi, Ioane? Ce să faci?

Dl Manolache râdea; Roberto se grăbi să-şi lămurească mama:

- Să schimbe uşile din casă.
- Ce să faci? Da' ce-ţi căşună pe uşile astea?
- Ete, să le pună rotunde! De-alea, cu boltă.
- Ba să laşi uşile-n pace! Ete la el! Numai de şantier n-aveam eu nevoie acum, când Ioana mai are puţin şi naşte! Ce te-apucă cu uşile?

Dl Manolache îşi acoperise gura cu palma şi râdea cu lacrimi...

- Stai liniştită, că nu schimb nici o uşă. Le spuneam copiilor că o să sparg zidul din camera lor, ca să aibă două camere.
- Aha! Adică faci mişto de mine cu uşile! Bravo, Ioane!

Râdeau toţi în hohote, inclusiv dna Manolache! Care se întoarse apoi spre ea:

- Ce zici? Cum a fost nunta?

Decise să iasă din tiparul ei de duduie politicoasă şi să-şi exprime bucuria în cuvinte mai tinereşti şi joviale:

- Super!
- Bravo! Şi sarmalele au fost un deliciu!

Marcel se grăbi să-şi contrazică mama:

- Ba să ştii că mie mi s-a părut mai reuşit grătarul de purcel.
- Lasă, Marcele, mamă, că te ştiu ce mare fripturist eşti! Între calamar în sos şi porc la grătar, tu alegi porcul!
- Păi ce, sunt nebun să mănânc scaracratiţă?
- Şi vinul a fost bun. Te-a durut capul de la el?

Se grăbi să nege, iar discuţia continuă pe tema vinului: foarte bun, plin de aromă, nici prea tare dar nici prea slab, să păstreze numărul de telefon al viticultorului din Valea Călugărească şi pentru botez...

Atmosfera era atât de plăcută, încât nu se putea abţine să nu răspundă la fel de vesel şi jovial! Doamne, cum se schimbaseră toate! De parcă până alaltăieri seară avuseseră zi de zi un musafir la cină - şi se comportaseră şi vorbiseră ca atare...

Ei bine, ţaţa Dida avusese dreptate: i se schimbase statutul. Era membru al familiei cu drepturi depline; i se vorbea la fel cum li se vorbea Mirelei sau Luminiţei. Îşi rostea opinia drept şi răspicat, fără să rişte să vadă chipuri încruntate. I se cerea opinia! Era perfect! Parcă nici lui Florentin nu-i venea să creadă că vedea o asemenea schimbare!

Ioan

Intră în dormitor şi închise uşa:

- Ai văzut?

Nevasta lui se prefăcea că doarme...

- Ai văzut cât de fericită e?

- Da, am văzut. Şi te-am văzut şi pe tine, ce încântat erai de întorsătura lucrurilor.

Se aşeză pe marginea patului:

- Şi de ce n-aş fi?!

- Pentru că se încruntă Ioana?

- Auzi? Mai lasă-mă cu Ioana! Dacă nu-i face plăcere să mănânce la masa mea, să mănânce la masa ei! Că le-am dat casă! Să stea acolo, dacă nu mai suportă traiul de-aici!

El se întinse în pat, nevasta lui se ridică:

- Tu te auzi ce spui?

- Da, şi să ştii că m-am săturat de fiţele Ioanei! Ia să mă scutească! Ce-are cu Ana? Ce nu-i place? I-am luat Anei prăjitură şi ei nu? I-am dat Anei o floare şi ei nu?

- Păi flori i-ai mai dat...

- Dar ea se comportă ca Ana? E o bijuterie de noră, aşa ca Ana?

- Las-o, c-o deochi! Spuneam doar că ai fost foarte încântat când ai văzut-o în sfârşit destinsă.

- Normal că nu-mi place s-o văd pe nor-mea constipată pe scaun, grijulie să nu râdă prea tare sau să nu facă mişcări prea ample din coate! Ce naiba e aici, puşcărie? Nu încearcă nimeni s-o constrângă cu ceva; vreau s-o văd naturală, aşa cum a fost azi!

Patul se lăsă uşor... Completă, zâmbind:

- Şi vreau să-l văd pe Florentin jubilând. Aşa cum l-am văzut azi.

- Păi o să-l tot vezi de-acum încolo. Că doar a obţinut ce-a vrut!

Bun! Ia să se odihnească un pic - că se resimţea după atâta nuntă!

Ana-Maria

Mm, era... Era ceva nou. Îmbrăţişarea lui avea ceva aparte...

Parcă o învăluise în dragoste!

Se simţea ciudat. Era evident acum că Evelin n-o iubise, iar pentru George ea fusese doar o pasiune de moment. Adevărata dragoste era acolo, în jurul ei; trecea din braţele lui în pielea ei şi se simţea atât de bine, atât de ciudat încât nu putea să adoarmă... Florentin adormise. Ea însă n-avea somn. Şi nu voia să se răsucească - să nu-l trezească...

Acolo era adevărata dragoste: lângă el. Restul nu mai conta.

Era atât de ciudat! Totul era nou: şi el, şi părinţii lui, şi atmosfera...

În concluzie, totul era perfect. Dacă atmosfera aceea nu s-ar fi schimbat niciodată... Dar timpul şi problemele cotidiene o vor roda; oboseala, munca... Într-un târziu, şi obişnuinţa... Probabil că aşa se simţise şi Mirela în prima seară în familie; poate şi Ioana. Deşi...

Mai bine să închidă ochii. Să încerce să adoarmă. Mâine se ducea la serviciu - că dacă aveau mâncare iar în casă era curat, ea se va duce la chioşc, să-şi ajute soţul la treabă.

Parcă şi vedea zâmbetul misterios al soacrei ei, zâmbetul mirat al lui Florentin, chicotitul Ilenei...

Mâine, imediat cum se trezea, strângea prin camera lor, mânca şi ea ceva şi se ducea să facă mega-buchete! Chiar dacă bănuia că va fi mai ocupată cu povestitul, dat fiind faptul că toţi florarii din Bucureşti ştiau de nuntă iar florăresele vor face un adevărat pelerinaj la povestit şi discutat cu tanti Lăcrămioara...

27 ianuarie 2003 - luni

Ana-Maria

Intră în firmă şi tresări, speriată de-a binelea de corul colegilor:

- Casă de piatră!

Roşi violent şi începu să râdă: na, că o aşteptaseră cu fursecuri şi Coca-Cola! Ceea ce-o făcea să se simtă brusc foarte prost, pentru că ea ar fi trebuit să vină cu sacoşele doldora de bunătăţuri... Ei însă erau foarte naturali: râdeau, o îmbrăţişau şi-o felicitau...

- Ei bine? Cum a fost?

- Nunta?

Începu să râdă şi să mintă cât mai realist:

- N-a fost cine ştie ce. Au organizat o petrecere destul de restrânsă, fără mare fast.

- Şi totuşi!

- Au fost multe rude din partea lor. Adică numai invitaţi de-ai lor. Neştiind pe nimeni, am vorbit generalităţi despre starea vremii...

- ... Aha! Şi la biserică cum a fost?

- Extrem de emoţionant. Şi frumos.

- Bravo! Iar la Primărie?

- La Primărie... ca la Primărie. Nu cine ştie ce: am ajuns, am intrat, am semnat şi-am plecat.

- Întotdeauna e aşa la Primărie.

Se grăbi să aprobe: mai trecuse ea o dată pe-acolo, aşa că ştia...

- ... Şi?

- Şi?

- Aa, e clar: nu vrei să ne spui!

- Cum să nu vreau să vă spun! Dar nu prea am ce să vă spun! Am stat mai mult la masă, că nu ştiu să dansez ca ei şi-am zis să nu mă fac de râs. Au avut o formaţie, vreo trei cântăreţi... La trei, s-a adus tortul iar la patru fix dormeam cu toţii.

Şi uite-aşa scăpase de întrebări! Da, îi întristase un pic; dar pe ea o interesase în primul rând "să omoare" discuţia despre nuntă! Şi reuşise! Dacă le-ar fi spus că jucase cingherița până ameţise, ar fi pus-o să le arate cum e pasul! Pentru Dumnezeu!

De fapt, nu voia să se apropie prea mult de colectivul cu care lucra. Poate şi din cauza colectivului de la fostul loc de muncă? Colectiv care nu se întrebase unde dispăruse ea, deşi jucaseră şi ei la nuntă şi văzuseră cum dispăruse fără urmă? Colectiv care-o scârbise mult mai mult decât o dezamăgise? Acum sufla de zor în iaurt, amintindu-şi cum se opărise cu ciorbă...

Îşi lăsă paltonul şi geanta pe birou şi reveni în camera de protocol: era chemată acolo, la sărbătorit.

Florentin

Cee? Tatăl lui acolo? Ce se întâmplase? Ieşi din chioşc şi-i ieşi în întâmpinare:

- Ce s-a întâmplat?

- Am venit să am o vorbă cu tine. Hai la maşină.

La maşină? Dar ce se întâmplase atât de grav şi serios încât discutau strict între patru ochi, pe sub nasul mamei lui? Urcă pe scaunul din dreapta iar tatăl lui îşi aprinse o ţigară:

- Matahala n-a apărut la nuntă: am avut oameni pe toate străzile din jur şi nu şi-a arătat moaca nici în Jeep, nici în vreun taxi. Dacă o fi fost inteligent să ia maşina vreunui amic, ne-a păcălit; dar eu tind să cred că n-a ştiut de nunta voastră şi n-a trecut prin cartier. Acum, problema este următoarea. Ana a spus că rezolvă ea cu matahala. Sunt sigur că i-a dat un telefon, a ţipat la el şi i-a închis în nas. Iar lucrurile nu s-au rezolvat încă. Insul o să-şi mai arate mutra ori la ea la serviciu, ori prin faţa casei noastre.

- Iar eu abia aştept să dau ochii cu el!

- Tu trebuie să te gândeşti bine dacă să te bagi sau nu.

- ... Cum să nu mă bag? Nu-i nevastă-mea?

- Este, dar el nu ştie asta. Las-o pe ea să-l anunţe că v-aţi luat. Ce-a fost, a fost între ei. Iar Ana, dacă are probleme cu el, îţi va cere ajutorul.

- Mi-e frică doar să nu aibă nevoie de ajutorul meu, iar eu să nu fiu pe-aproape!

- Se va descurca foarte bine cu el. Tu ar fi bine să nu te bagi între ei. Lasă-i să se lămurească ei doi. Oricum, n-ai face altceva decât să-l agiţi şi mai mult şi să-l înrăieşti!

- ... Bine, tată.

Tatăl lui îl privi lung... şi zâmbi:

- De fapt, tu faci ce vrei! Părerea mea nu e ordin; e doar sfat, de când te-ai însurat! Nu-i aşa?

- Eei, hai, ştii bine că nu-i aşa!

- Daa, ştiu. Oricum... Gândeşte-te la ce ţi-am spus.

- Bineînţeles că mă gândesc!

- Şi fă cum crezi că e mai bine.

- Bineînţeles!

- Să nu discuţi cu Ana despre asta. Să nu-i aminteşti de el. La urma urmei, poate m-am înşelat eu şi individul a abandonat!

- Nu, nu cred că a abandonat.

- Mă rog... Vă descurcaţi voi! Iar dacă nu vă descurcaţi, trage un semnal şi-apar şi eu. Ştii că am "metode specifice"...

Ha-ha! Bufni în râs, iar tatăl lui zâmbi:

- Vezi, că am desfăcut plicurile. Aţi câştigat 100.000 de euro.

Ai? Rămăsese cu gura căscată...

- Din ăştia, 50.000 a costat nunta. Deci săptămâna viitoare o să mergi cu mine la o bancă, oricare vrei tu, să-ţi fac un cont şi să-ţi depun 60.000 de euro. Dar să nu te prind că-i scoţi ca să-ţi iei Maybach sau calculator de la NASA, că foc mă fac! Şi să nu te prind că nu-i spui şi Anei, că tot foc mă fac! Sunt banii voştri!

Aproba grăbit, uimit, siderat...

- Acum scoate-ţi zâmbetul ăsta de pe faţă, că n-ai aflat nimic de la mine. Du-te la maică-ta şi spune-i că am venit să vă anunţ să strângeţi mai devreme azi, pentru că avem comenzi mari de pregătit pentru mâine.

- Aha! Bine!

Coborî şi intră în chioşc.

- Ce-i, maică? Ce vru taică-tu?

- Să strângem mai devreme azi, fiindcă au primit comenzi mari pentru mâine şi să avem timp să le facem.

- Aha... Bine, maică!

Oare îşi dăduse seama că era mai mult de-atât? După părerea lui, da - fiindcă nu ştia să mintă. Dar răspunsul mamei lui promitea o documentare solidă diseară, după cină; el putea deci să stea liniştit...

Ana-Maria

Uşa se deschise scurt:

- Ana, te rog, poţi să vii puţin?

În sfârşit! Se ridică şi-şi urmă amica în toaletă... Nina şopti, privind-o lung:

- Spune tot, că nu mai pot!

- Au adus şase limuzine negre şi-una albă special pentru noi. Au distrus vreo 500 de trandafiri ca să calc eu pe ei când ies din casă. Am dansat de nici nu ştiu cum reuşesc să mai păşesc azi! Iar la dans am fost prima, nu ultima! A fost bestial! Nu cred că există nuntă mai "tare" decât ce-au organizat socrii mei pentru noi! Ştii cum a fost?... Ce mai, n-am cuvinte să-ţi povestesc aşa! O să-ţi aduc fotografii!

Prietena ei aproba şi-o privea lung... Haai, ce mai aştepta?

- ... Ce e?

- Cum a fost cu surpriza?

Aa, surpriza! Roşi violent, dar zâmbi:
- A fost aşa cum trebuia să fie.
- L-ai lăsat fără cuvinte, nu?
- Ba chiar dădea să scape două lacrimi. Şi lănţişorul l-a marcat mult... A pândit până a fost sigur că mama lui nu era prin zonă şi-a ieşit el cu cearceaful. Doamne, să-l fi văzut ce ţopăia şi cât de fericit era...
- Păi poate poţi să iei şi caseta, când o fi gata...
- O să le-o cer, dacă nu dau de ea când fac curăţenie. Trebuie să vezi şi tu imaginile!
- Abia aştept! Matahala a apărut?
- Nu. Ţi-am spus că "o să bage capul la cutie"!
- Sper să nu te întâlneşti vreodată cu el când eşti singură. Poţi să te superi; dar din câte am văzut eu, nu te descurci singură cu el. Te ştie, îţi ştie punctele slabe iar înălţimea aia de girafă îl avantajează. Îţi va fi greu să-l intimidezi...
- Nici o problemă! Lasă că am ac de cojocul lui! Dacă văd că nu-l pot goni, îl duc la chioşc! Atunci să vezi ştiri la PRO TV la ora 5!
- Nu despre asta e vorba... Din câte observ, străluceşti şi emani romantism amestecat cu dragoste. Apariţia matahalei va distruge asta.
- Ba nu va distruge nimic!
- Bine, cum crezi tu! Acum cum e în casă? Cum te tratează?
- E o schimbare radicală. Mă simt... Mă simt ca o fiică mai mică.
- Bravo! Asta e cel mai important!
- Hai la treabă, că dăm de bănuit!
- Când mai vii pe la mine?
- Nu ştiu; vorbim!

Se grăbi să iasă: Nina era în stare s-o ţină acolo până la cinci!

Ana-Maria

Gata! Bucătăria era lună! Mai privi o dată în jur...

Azi făcuseră o grămadă de treabă! Când ajunsese ea acasă, îi găsise cu florile pe masă. Contribuise şi ea la două buchete; apoi se mutase în bucătărie şi încălzise mâncarea. Ei terminaseră în timp util, strânseseră totul, mâncaseră... Şi-acum totul era aranjat, curat, spălat şi în bucătărie. Putea deci să se ducă şi ea la televizor.

Intră în sufragerie - imediat, Florentin se ridică:
- Mai ai treabă?

Negă, mirată: ce se întâmplase?
- Vreau să vorbim ceva.

OK! Intră în camera lor; el închise uşa, stinse lumina şi se repezi s-o strângă în braţe!

Uau! Roşi violent, amintindu-şi că sufrageria era plină...

... Asta e! Şi ce dacă ştiau deja ce-aveau ei de discutat? Doar erau tineri căsătoriţi, nu? Iar lui Florentin îi fusese foarte-foarte dor de ea...

Ioan

Întoarse capul şi-şi privi lung fiii... Ia uite-i, ce mai chicoteau şi zâmbeau pe sub mustăţi! Ridică un deget certăreţ... Marcel se ridică:
- Ioano, hai să vorbim cu ăla micu!

În fiecare seară, fiul lui vorbea cu bebeluşul încă nenăscut. Sau se uita la ştiri şi-i turna lui gogoşi, ca să pară tătic nerăbdător. Oricum, imediat după cină, ei se întorceau acasă. Roberto se ridică şi intră în bucătărie... Lăcrămioara îi zâmbea dulce televizorului... Luminiţa, roşie ca focul, răsucea bricheta pe toate părţile, în timp ce Ioana îşi acoperise gura cu mâinile şi râdea...
- Tu ţi-ai făcut temele?

Fiica mai mică aprobă. Na, că n-avea motiv s-o trimită în camera ei! Dacă se înşelaseră, iar Ana ieşea acum din cameră... O admonestă cu degetul certăreţ; Ilena se ridică imediat şi alergă în camera ei. Luminiţa se ridică şi ea:
- Mă duc să-mi pregătesc mapa.

Aha! Pricepuseră! Se ridică şi el şi intră în bucătărie.
- Mirela pe unde-i?
- Cred că la Ioana.

Roberto se grăbi să iasă. Măi-măi, dar el unde se grăbea aşa? Auzi uşa de la intrare deschizându-se, vocea Mirelei, vocea lui Roberto... Lăcrămioara intră şi ea în bucătărie:
- Sunt teribili copiii ăştia ai noştri.
- Care dintre ei?
- Toţi! Mirela zicea că Marcel se grăbea să se culce; a plecat, iar Roberto a luat-o încă din uşă cu "Noi nu mergem la culcare?"
- Nunta lui Florentin a schimbat multe...
- Sunt amândoi atât de fericiţi, încât îi molipsesc şi pe ceilalţi.
- Exact. Le amintesc cum au fost şi ei...
- De fapt, le amintesc că viaţa de cuplu nu înseamnă doar muncă, mâncare şi copii.
- Exact.
- Cred că şi Ana e fericită acum...
- Sigur că e fericită! Poate să comenteze oricând şi oricum vrea ea!

Poftim? Lăcrămioara se încruntase; ce se întâmplase?
- ... Adică?
- Adică nu ţi-am spus ce mi-a făcut la nuntă?
- Ce ţi-a făcut la nuntă?
- Păi m-a repezit cât colo când cu fardatul!

Aa, vechea poveste! Chiar se îngrijorase! Zâmbi slab:
- Spune-mi exact ce s-a întâmplat; că atunci am discutat pe fugă.
- Ce să se-ntâmple... I-am spus coafezei să o dea cu un fond de ten mai închis la culoare.
- Asta după ce i-ai spus coafezei să-i încreţească părul?
- Da.
- Şi după ce i l-a încreţit, nu?
- Exact.
- Şi ţi-au plăcut sarmalele alea ca o perucă de operă!
- Da. Lasă-mă să-ţi spun!
- Spune.
- Coafeza a zis că nu se va mai potrivi culoarea de pe faţă cu cea de pe mâini, dar eu am insistat, pentru că i-aş fi spus Anei să se îmbrace cu jacheţica aia albă şi lucrurile s-ar fi rezolvat. Şi auzi replică: "N-am să mă pot da cu fond de ten o viaţă!" Păi astea-s cuvinte pe care să le-aud de la noră-mea?
- Şi? De ce-ai fost de acord cu nunta dacă nu-ţi place culoarea pielii ei? De ce-ai mai invitat-o să se mute la noi? Că tu ai invitat-o; îţi aminteşti?
- Fata n-avea unde să stea!
- Şi te-ai gândit să-i faci un bine! Nu, nu ţine. Ştiai ce însemna mutarea ei aici; tu ai invitat-o, deci tu ai fost prima persoană care a aprobat căsătoria lui Florentin cu ea.
- N-am spus nimic despre căsătorie!
- Tot tu mi-ai arătat fotografia ei, când fi-tu căuta cămătari iar ea era în Serbia. Nu spuneai tu că e mai frumoasă decât Alexandra Mutu pe coperta revistei?

O redusese la tăcere...
- Să-ţi amintesc de ţigăncile autentice, din tată-n fiu, blonde şi cu ochi albaştri?

Lăcrămioara începuse să aşeze paharele în raft. Evident, nu-i convenea turnura pe care-o luase discuţia! Şi asta doar pentru că nevasta lui simţea uneori nevoia să fie răutăcioasă. Sau îşi testase nora... Decise să exagereze:
- De unde până unde ai devenit tu aşa şovină? Tocmai în ziua nunţii te-ai găsit să ţii cu dinţii de tradiţie?

Nevasta lui se întoarse fulgerător pe-un călcâi. Ştiind ce-ar fi urmat să audă, continuă:
- Dacă insişti pe tema culorii pielii ei, o voi ruga să se ducă la solar o dată pe lună, pentru tot restul vieţii. Ca să-şi mulţumească soacra nemulţumită. Şi s-ar duce, pentru că e fericită alături de Florentin şi nu vrea să-l piardă. Dar nu cred că vrei s-o vezi bronzată ca o divă. Cred

că nici tu nu ştii ce vrei.

Nevasta lui reveni spre pahare. Îşi permise acum să zâmbească pe sub mustaţă: aprigă noră! Şi foarte bine-crescută! Orice altă puştoaică s-ar fi ridicat şi-ar fi plecat acasă dacă auzea asemenea replici şi asemenea directive! Ar fi renunţat fără să clipească la asemenea soacră şi asemenea neamuri, indiferent cât de minunat ar fi fost băiatul lui! După ce se înfuriase cu sarmalele din păr, după ce-şi amintise cum nu fusese inclusă nici măcar în deciderea cantităţii de pâine sau a numărului de invitaţi, sub imperiul emoţiei cauzate de nunta propriu-zisă, Ana răbufnise; nu într-un mod extrem de elegant, dar nici foarte obraznic. El unul nu se supărase pentru ceea ce auzise. Lăcrămioara în schimb... Lăcrămioara era mai intransigentă. Şi nu obişnuia să-şi recunoască greşelile. Noroc cu el, că o tempera imediat!

Se ridică şi-o sărută pe obraz:

- Nu mai sta mult: mâine ne trezim de dimineaţă.

Capul nevestei lui aprobă scurt. Hm, era încruntată... Îi trecea ei! Ieşi şi se grăbi spre dormitor: era obosit.

Ana-Maria

Zâmbeau amândoi. Stăteau "în moţul" canapelei, Florentin o ţinea strâns în braţe, ea îi povestea în şoaptă, în romanes, ce făcuse azi la serviciu iar el îi corecta uneori accentul sau cuvintele. Cea mai frumoasă lecţie de romanes pe care-o putea trăi vreodată...

- Ştii ce-am auzit eu sâmbătă dimineaţă? După ce tu ai adormit atât de frumos în braţele mele?

- Nu; ce-ai auzit?

- Tata şi mama au desfăcut plicurile.

Poftim?

- Iar azi tata a trecut pe la chioşc. M-a luat să vorbim în maşină...

Aşa...

- ... Am câştigat 100.000 de euro.

Aşa...

- Din care 50.000 sunt costul nunţii.

I se părea normal să fie aşa - adică din dar să se scadă costul nunţii. La urma urmei, comportamentul Luminiţei se schimbase radical spre dimineaţă, când apăruseră încă şase băieţi-cucuieţi la petrecere. Dl Manolache se pregătea deja, mental firească, pentru altă nuntă...

- Iar săptămâna asta trebuie să mă gândesc la o bancă serioasă şi stabilă, pentru că tata va merge cu mine, să-mi deschidă un cont şi să pună 60.000 la bancă.

Aha...

- ... Te superi că vor fi pe numele meu?

Negă încet cu capul şi se cuibări mai bine în braţele lui:

- Nu. Şi să ştii că, din punctul de vedere al fericirii pe care-o simt acum, toate valorile astea mă lasă rece.

Ei bine? Florentin o întoarse spre el. Era mirat? Se grăbi să-l facă să roşească:

- Îmbrăţişarea ta e foarte specială şi nu mă pot concentra decât asupra ei...

... Şi sărutul era foarte special...

Lecţia de romanes se încheiase; reintraseră în luna de miere.

1 februarie 2003 - sâmbătă

Ana-Maria

Aoleu, cât era ceasul?... Şapte deja? Sări din pat: să se schimbe, să înfulece un sandwich în timp ce punea puii la cuptor şi să fugă apoi la chioşc! Era frumos afară, ieşise soarele şi cu siguranţă va avea multe buchete de făcut!

Ieşi şi sări înapoi, speriată: ptiu! Ce naiba era aia?... Aa, o uşă! Sprijinită de zid chiar lângă uşa lor! O privi lung şi începu să râdă: o uşă normală, dreptunghiulară - soacra ei putea deci răsufla uşurată!

- Neaţa.

Mirela râdea de uimirea de pe chipul ei!

- Neaţa. Dl Manolache a venit?

- Încă nu, dar presupun că s-a dus să aducă muncitorii.

Aha!

- Mă apuc de gătit, că după aia fug la chioşc.

- Lasă că gătesc eu.

- Nu, tu ai deja băieţii pe cap. Pun puii la tavă, la cuptor, pregătesc şi cartofii şi pe urmă o şterg!

Mirela nu mai comentă; intră în bucătărie şi-şi făcu un sandwich. Curăţa puiul şi se oprea uneori ca să mai muşte o dată din pâine...

- Hei, neaţa!

- Bună dimineaţa.

- De ce nu stai să mănânci ca omul, la masă?

- Ca să termin repede treaba şi să fug la chioşc.

Socrul ei o privi cu ochi admirativi, dar începu să râdă:

- Ia vezi! Că trebuie să iasă delicioşi puii ăia!

- Vor ieşi delicioşi!

- Bravo! Eu am venit cu muncitorii; ne apucăm să spargem zidul, să punem uşa.

Aprobă cu capul: trebuia să spună ceva?

- Eu nu pot să stau cu ei, iar Mirela bănuiesc că stă cu copiii la Ioana. Nu te duce acum la chioşc; stai cu oamenii şi cicăleşte-i, ca să iasă treaba aşa cum trebuie. Eu mai stau un pic, că ăştia sunt în stare să spargă alt zid! Pe urmă te las pe tine să supraveghezi lucrarea. Iar după ce ajung la Dorobanţi, ţi-l trimit pe Roberto - că el are o voce mai impunătoare.

Aprobă iar, râzând.

- Şi după ce vine Roberto, dacă vrei tu neapărat, du-te la chioşc.

Încă o aprobare şi rămase singură în bucătărie... Să termine de uns puii şi să se ducă fuguţa la supraveghere!

Ioan

Bun! Făcuse gaura în perete şi-acum muncitorii o lărgeau uşor, cu grijă, să nu lase cine ştie ce "cratere" pe lângă toc! Să fie cât mai puţin de reparat.

Cât mai avea Ana la bucătărie? Ia să se ducă, de fapt, să se asigure că puii ieşeau un deliciu! Intră în bucătărie şi zâmbi: nora lui tocmai îi ungea cu tot soiul de mirodenii.

- Mai ai aici?

- Un minut.

- Bine. Eu plec. După ce termini, du-te şi stai acolo, cu ei.

- Sigur.

Se grăbi să iasă: n-o prea vedea el pe Ana pe post de supraveghetor intransigent, aşa că se grăbea să ajungă la Dorobanţi şi să-l trimită pe Roberto acasă.

Ana-Maria

Intră în camera lor:

- Bună ziua.
- Sărut mâna.

Tii... Nu se putea obişnui cu statutul acela de femeie măritată! Nu în privinţa saluturilor, oricum!

Făcuseră o gaură nu prea mare; acum măsurau şi spărgeau cu dăltiţa... Bun! Ce motiv avea să stea pe capul lor?... Păi muncitorii nu făcuseră praf, iar geamurile erau larg deschise! Să calce un pic, că se strânseseră multe haine, iar mâine dimineaţă se ducea din nou la chioşc!

Roberto

Ah, tăticul lui cel zăpăcit! Cum s-o lase pe Ana singură cu muncitorii? Ce supraveghetor era Ana? La cât de tăcută şi ruşinoasă era ea, mare minune dacă nu găsea uşa gata montată în romb! De-aia şi fugea din tot sufletul, speriind un pic trecătorii: să ajungă mai repede şi să-i oprească din făcut prostii!

Descuie, intră şi se descălţă în două secunde. Se repezi apoi în camera lui Florentin, de unde auzea vocea cumnatei lui...

Intră şi începu să zâmbească; Ana călca. Cu dreapta transforma o cămaşă în operă de artă, iar cu stânga arăta spre uşă:

- Eu zic s-o punem cu deschiderea spre camera cealaltă.
- Păi atunci trebuie să inversăm tocurile!

Ana ridică din umeri, zâmbind. Corect: să le inverseze, asta nu era problema ei!

- Şi nu se mai potrivesc măsurătorile acum!
- Nu vă supăraţi, dar noi locuim în camera asta, iar uşa ar consuma din spaţiu.
- Nu ne supărăm, Doamne fer
- Iar uşa e dreptunghiulară, la urma urmei; de ce să nu se potrivească?
- Pentru că n-am săpat în zid pentru deschiderea spre partea cealaltă.
- Iar tocul nu e simetric?

Ba da, era simetric. Iar muncitorii încercaseră "să dea rasol". Iar Ana îi pusese la punct cu o graţie perfectă! Decise să intre:

- Bună.
- Bună. Bine-ai venit.
- Bine văd că te-am găsit!

Privirea lui spunea totul; şi ca să nu se simtă muncitorii lezaţi, se grăbi să continue:

- Mirela?
- La Ioana, cu copiii.
- Aha. Vezi că am vorbit cu Florentin; se întreba când treci pe la ei.
- Păi termin cămaşa asta şi plec.
- OK.

Se grăbi să iasă; abia după ce Ana termina cămaşa şi ieşea, el reintra şi dădea cu ei de toţi pereţii încă nesparţi!

Intră în bucătărie şi-şi făcu un sandwich: ah, strașnică cumnăţică! Avea marele avantaj că era femeie, era slabă şi etala un chip angelic. La prima vedere, indivizii ăia nu-şi imaginaseră că vor trebui să inverseze tocul! Numai că reacţia Anei îi prinsese nepregătiţi, aşa că acum se conformau...

Trăznet cumnată! Vai de bietul Florentin!

Ana-Maria

Intră în chioşc, zâmbind: soţul ei număra de zor garoafe...

- Neaţa.

Florentin se întoarse şi-i fură un sărut:

- Neaţa. Ai venit să ne ajuţi?
- Da.
- Hai să numărăm garoafele, că am senzaţia că ne-au furat iar ăia de la piaţă.

Aoleu! Ia să le numere!

- ... Şi ce mai e pe-acasă?
- Ce să fie; mai nimic. Am pus puii la cuptor... Am călcat vreo două cămăşi... I-am enervat bine pe muncitori...
- Ce muncitori?
- Ăia care ne montează uşa.

Florentin o privea lung, mirat... Începu să râdă:

- Ce te miră? Diseară avem uşă!

Aşa da! Fu luată imediat în braţe şi strânsă cu putere:

- Tii, ce surpriză! Am crezut că glumea! Chiar: tata ştie?
- Păi el ne-a adus uşa şi muncitorii.

Florentin se întoarse spre mama lui:

- Auzi, mămicule, tata ne montează azi uşa!
- Ştiu. Ceea ce-aş fi curioasă să aflu este dacă uşa aia are colţuri sau nu...

Reîncepu să râdă:

- Are patru colţuri.
- Atunci e OK. Credeam că mi s-a ramolit moşul!

Dădu să răspundă, dar se opri; un client se decisese să cumpere "o roată". Ceea ce însemna că ei doi, ea şi Florentin, trebuiau să facă repede altă "roată", pentru următorul potenţial client.

Florentin

Uşa era frumoasă! Superbă! Era, de fapt, o uşă normală, din lemn, ca toate celelalte uşi din casă - numai că era a lor. Asta o făcea specială...

Superbă zi! Deşi se trezise obosit, căratul florilor îi dăduse dureri de spate iar dimineaţa fusese destul de geroasă, în clipa când soţia lui se apropiase zâmbind de chioşc, toate astea dispăruseră. Făcuseră amândoi buchete; iar în clipa când terminase treaba, o prinsese în braţe şi-o ţinuse strâns... până venise următorul client. Mămica lui zâmbise toată ziua, îi privise cu coada ochiului...

Da, era fericit. Şi Ana era fericită, de când barierele căzuseră iar el se decisese să se comporte ca un tânăr însurăţel. Totul era perfect!

Lipsea însă ceva...

Deschise uşa, privi lung prin sufragerie... Ana nu era acolo. Aşa că intră în bucătărie şi-o văzu discutând cu Mirela şi mama lui. Nici nu voia să ştie despre ce era vorba: o prinse de mână şi-o trase afară din bucătărie. Traversară sufrageria şi intrară în camera lor. Unde se grăbi să încuie uşa...

Ioan

Deci aşa... Tinerii proaspăt căsătoriţi se duseseră să admire uşa cea nouă şi frumoasă... Se ridică, zâmbind uşor, şi intră în bucătărie. Unde nevasta lui începu să râdă:

- Ioane, să te pregăteşti cât de curând să auzi c-o să ai o nepoţică.

Poftim? Cum? Nepoţică? Deja? Se încruntă scurt:

- Ai aflat ceva ce eu nu ştiu încă?

"Pentru că, dacă ai aflat deja asta, înseamnă că interdicţia impusă de mine a fost încălcată. Şi foc mă fac dacă fi-miu a făcut asta!" Uşa se deschise şi Roberto intră şi el.

- Nuu, Ioane! Da' tu nu vezi ce se întâmplă? În maximum o lună, discuţiile astea prelungite din camera lor vor da roade!

Fiul lui începu să râdă:

- Eu unul bag mâna-n foc că Ana face fetiţă!

Mirela aproba de zor cu capul, nevasta lui râdea de-a binelea... Se părea că era singurul cu capul pe umeri! Aşa că se rezumă la a zâmbi:

- Ţine-i sub observaţie, să afli imediat cum e ceva sigur, ca s-o protejăm. Să n-o lăsăm să care greutăţi, să nu stea în curent la chioşc...

- Lasă, Ioane, nu te mai îngrijora tu, că am destulă experienţă în de-astea!

Ia s-o lase atunci să se ocupe ea! Se grăbi să intre în dormitor.

Simţea că era ceva în neregulă. Nu era prea sigur ce anume, dar avea un presentiment. Deşi îşi dorea mult o nepoţică, simţea că ea ar fi venit prea repede...

Era decizia copiilor. Dacă ei voiau să aibă copiii acum, repede, el nu se va împotrivi. Dar dacă Florentin sau Ana îi vor cere sfatul, le va aminti că erau amândoi tineri şi aveau la dispoziţie vreo 15 ani pentru urmaşi.

Hm; ce gânduri îl bântuiau azi! Cu Mirela şi Ioana nu gândise aşa; cu Ana însă...

Parcă erau prea tineri pentru un copil. Parcă i-ar fi plăcut să-i vadă distrându-se încă vreo doi ani... Dar totul depindea de ei.

3 februarie 2003 - luni

Evelin

Astăzi vor sta de vorbă. O va invita la o cafea, la orice bar, restaurant sau terasă voia ea şi va insista până va auzi un accept. Trebuiau să discute. Trebuia s-o facă să-l asculte, să-i înţeleagă cuvintele... Miza şi pe faptul că, după spargerea geamurilor, nu-i mai ieşise în cale - iar Ana nu era o fire care uita repede...

Ah, dacă micuţa lui ar fi uitat şi iertat repede! Dar nu; ea ţinea minte tot, contabiliza tot, socotea tot... Plătea tot... El încă nu plătise; Ana nu depusese plângere împotriva lui. Sau poate că divorţul fusese pedeapsa supremă...

Vor sta de vorbă azi.

Ana-Maria

Păi să pornească şi ea spre casă, nu? Îşi luă la revedere de la colegi, coborî grăbită pe scări, dădu să se apropie de uşa blocului... Se opri însă la timp: recunoscuse Jeep-ul. La volan, Evelin fuma tacticos...

Evident, o aştepta ca să discute din nou. Iar ea nu voia să discute cu el! Ce să mai discute - pentru Dumnezeu?! Să-i spună că se căsătorise? Încă nu-şi ridicase noul buletin; Evelin n-o s-o creadă aşa, doar din vorbe. Şi se temea şi de reacţia lui la vederea noului nume...

Reveni lângă uşa liftului şi începu să aştepte. Nina nu putea întârzia mai mult de cinci minute; iar dacă ieşea un coleg, era şi mai bine! De întors în firmă, nu se putea întoarce fără să işte întrebări... În sfârşit! Liftul pocni, uşa se deschise iar Nina o privi mirată:

- Ai uitat ceva?
- Da, pe tine. Iar mă aşteaptă în faţa blocului.
- ... Poftim?
- Matahala. E în faţa scării, mă aşteaptă.
- ... Bun! Perfect! Lasă-l pe seama mea!

Aşa să fie atunci! Nu se grăbea nici să se holbeze la el, nici să-i audă vocea, nici să-i răspundă la întrebări! Dacă Nina "îl reducea la tăcere", perfect! Ieşiră din bloc... iar prietena ei începu să râdă puternic, privindu-l drept pe şoferul Jeep-ului...

Ea una privea trotuarul şi râdea. Ca să-i lase impresia că râdeau de el. Ca să-l gonească. Era sigură că Nina tocmai îi transmitea lui Evelin, prin semne, că dacă el se va apropia iar ea n-ajungea să-l strangureze, îl va lovi la "punctul sensibil". Că n-avea rost să coboare de la volan, în concluzie. Important era că nu auzea nici portiera, nici vocea lui. Aşa că mergeau spre staţie, râzând ca două nebune pe stradă...

Evelin

Clar! Ana îl văzuse înainte s-o vadă el şi-şi luase bodyguardul după ea. Acum înţelegea de ce nu reuşise să urce în autobuz data trecută...

Nu-i nimic! O să pară că se dă bătut, ca s-o determine pe tupeistă să plece spre propria casă. Iar el o să gonească precum apucatul prin tot Bucureştiul ca să ajungă primul în staţie, s-o ia pe Ana prin surprindere şi să-i vorbească.

Porni motorul şi demară.

Ana-Maria

- Gata, draga mea: s-a cărat.
- Bun! Mersi.

- N-ai pentru ce.
- ... Iei şi tu autobuzul?
- Nu, dar mă asigur că tu îl iei iar el nu. Că e destul de parşiv individul...

Aha!... Bună idee! Iar ea va fi atentă la coborâre, să n-o aştepte în staţie... Şi scăpa de matahală pe ziua de azi! Oare ce va mai fi mâine?

Evelin

Bun! Ajunsese primul în staţie! Parcă maşina strâmb pe trotuar, coborî şi începu să aştepte, privind lung în zare. Poate nu va fi în primul autobuz; dar în al doilea o va vedea cu siguranţă! Atunci se va întoarce cu spatele, sau se va ascunde după panourile publicitare din staţie... Ar fi trebuit să ascundă cumva şi maşina; dar trotuarul din faţa parcului era unicul loc de parcare liber de pe tot bulevardul! Şi să rişte să-şi lase maşina pe o stradă lăturalnică nu putea, pentru că Ana nu se va lăsa niciodată convinsă să meargă cu el pe o străduţă adiacentă, eventual prost luminată...

... Şi dacă ea îşi anunţa florarul? Dacă în următoarele zece minute va da nas în nas cu individul furios? Tocmai de aceea trebuia să aibă maşina la îndemână.

... Poate că voia şi s-o testeze un pic. Să afle dacă Anei îi era teamă de el. Să afle dacă ea chiar nu-şi dorea să mai vorbească vreodată cu el. Pentru că, dacă Ana îl vedea şi decidea să coboare totuşi, să-l înfrunte sau să-l asculte...

Ana-Maria

Încă o staţie; doar una şi va trebui să coboare. Şi avea un presentiment; aşa că se răsuci pe partea dreaptă a autobuzului şi se aplecă spre geamuri. Privea lung spre parc...

Evident, o aştepta acolo. El era! Ditamai matahala elegantă, lângă Jeep-ul pe care-l cunoştea prea bine! Ia să ia ea măsuri să nu fie văzută!

Trecu pe partea stângă a autobuzului şi se înghesui spre mijlocul culoarului. Maşina încetinea; se lăsă pe vine şi aşteptă... Nu-l mai vedea acum; nu ştia ce făcea, dacă o văzuse sau nu, dacă va urca sau nu după ea... Uşile se închiseră. Autobuzul porni.

Se ridică încet, zâmbind slab: nu, nu o văzuse. Nu urcase nici să-i vorbească, nici s-o caute printre pasageri. Perfect!

Va merge până la prima staţie... Şi ca să nu rişte să se îndrepte spre casă şi să-l găsească în colţ! Că de-acolo nu mai avea nici autobuz, nici tramvai! Şi nici taxi probabil că nu va găsi aşa, în cinci secunde. Nici nu voia să işte o mini-revoluţie pe stradă... Se va întoarce deci la chioşc. Va pleca spre casă împreună cu Florentin. Iar dacă Evelin va avea proasta inspiraţie să insiste, treaba lui!

Coborî din autobuz, traversă şi alergă să prindă maşina în sens invers. Din fericire, staţia era înainte de parc; deci nici o şansă să fie văzută...

Coborî şi abia acum îşi aminti că nu avea nici o explicaţie pentru Florentin! Ce-i venise de se dusese să-l ia de la chioşc?... Îi venise, pur şi simplu! Şi gata! Îi fusese dor de el, ea scăpase prima de la program şi venise să-l ia de la servici!

Florentin

Tii! Ia te uită cine venea la chioşc! Se grăbi să iasă: dar ce se întâmplase?

- Bună.
- Bună.

O sărută lung, încercând să-şi dea seama dacă tonul soţiei lui era unul speriat, sau vesel, sau gânditor, sau... Şi cum nu-şi dădea seama, încercă să afle pe căi normale răspunsul la întrebarea "de ce?":

- Ce faci?
- Bine. Am venit să te iau.
- S-a întâmplat ceva?
- Nu; de ce?
- Pentru că ai venit să mă iei.
- Şi trebuia să se întâmple ceva în mod special ca să vin să te iau?

Ridică din umeri; tonul ei devenise uşor îngrijorat. Aşa că nu mai insistă: evident, nu va afla acum motivul acelei "vizite", dat fiind că era şi mama lui de faţă. Aşa că o trase spre chioşc:

- Mai stăm vreo jumătate de oră.
- Mai stăm.

Bun! Ca să se liniştească şi ea, în caz că se întâmplase într-adevăr ceva... Iar diseară o să-şi repete întrebarea. Şi-şi va primi şi răspunsul.

Evelin

Evident, n-o văzuse. Ea îl văzuse prima; sau se aşteptase ca el să fie în staţie şi coborâse fie mai devreme, fie mai târziu cu o staţie. De unde trăgea concluzia că, dacă el nu o prindea zdravăn de braţ, Ana nu se va opri să discute cu el. Fie îi era teamă de el, fie îi era greaţă...

Acum, avea două opţiuni: să se ducă la florar acasă sau să se ducă la el acasă. La Oana acasă nu se va duce oricum! Nu azi!

Ana-Maria

Gata. Mâncaseră, ea strânsese masa, terminase treaba din bucătărie... Să se ducă să discute acum!

Voia să-i spună. Florentin trebuia să afle totul: şi despre vizita lui Evelin de azi, şi despre cea de data trecută, şi despre spargerea geamurilor... Pentru că, dacă va afla din alte surse, de la Roberto sau tatăl lui, vor avea o mare problemă!

Intră în camera lor, iar Florentin se grăbi să se ridice. Şi să stingă lumina. După care fu luată în braţe... Se trase uşor în spate:

- Trebuie să-ţi spun ceva.

Mâinile lui nu-i dădură drumul:

- Spune.

Dar cu ce să înceapă?... Presimţea că Florentin se va înfuria, că se vor certa... Aşa că decise să se desprindă totuşi din îmbrăţişare şi să se aşeze în fotoliu:

- Pe 21, luna trecută, m-a căutat.

Florentin nu se clintea de lângă uşă...

- ... A încercat să vorbească cu mine. Când m-a înfuriat extrem de tare, l-am altoit cu geanta-n cap. În noaptea aia, l-a pus pe Alin să strângă o gaşcă şi să spargă geamurile...

Ei bine? Va tuna şi fulgera?... Momentan tăcea şi-o privea lung.

- ... N-am vrut să afle ai tăi, mai ales că se apropia nunta. I-am spus totuşi tatălui tău. L-am rugat să mă lase să rezolv eu problema şi a fost de acord. Un timp, a dispărut.
- Azi însă a reapărut, tu te-ai speriat şi ai venit la chioşc.
- M-am speriat de perspectiva de-a ridica toată strada-n picioare. De riscul de-a anunţa toţi vecinii că fostul soţ îmi dă târcoale.

Florentin tăcea...

- ... M-a aşteptat la serviciu, dar l-am văzut şi am ieşit cu Nina. Ea l-a determinat să plece... M-a aşteptat apoi în staţia de la parc; am mai mers o staţie şi m-am întors la chioşc. Te rog să nu le spui nimic alor tăi.

Doamne, ce încruntat era! Decise să insiste:

- Nu le spune. Sunt şi aşa destul de ocupaţi de viaţa de zi cu zi, de problemele de zi cu zi, ca s-o mai aibă şi pe asta pe cap. Îţi promit că voi rezolva eu problema matahalei.
- Şi cum intenţionezi să faci asta?
- Adu telefonul aici.

Florentin ieşi imediat; oftă greu, ştiind că nu va scăpa de niscai cuvinte acuzatoare... Dar dacă i-ar fi spus atunci despre sursa ciobu-rilor din chioşcuri, nunta ar fi avut o cu totul altă desfăşurare. Şi mai ales altă tensiune - nu emoţională, fireşte. Aşa că...

Primi telefonul iar uşa se închise. Ridică receptorul, formă numă-rul şi aşteptă, senină ca o zi de primăvară...

- Alo?

- Bună seara, dle Leoveanu. Ana-Maria sunt.

- Bună seara, Ana.

- Mă scuzaţi că vă deranjez, dar

- Nu mă deranjezi. Presupun că fi-miu te supără...

- Îmi tot dă târcoale, mă aşteaptă la serviciu, mă urmăreşte până acasă...

- Am vorbit cu el, dar se pare că discuţia aceea n-a dat roade. Voi vorbi din nou, pe un alt ton.

- Vă rog să mă înţelegeţi: ce a fost, s-a sfârşit demult. Iar eu sunt căsătorită acum.

- Am înţeles - şi-am să-i spun şi lui asta. Chiar acum îl sun.

- Vă mulţumesc.

Închise şi aşteptă verdictul...

- ... N-am să le spun. Te rog însă ca, pe viitor, să mă anunţi atunci când apare - nu peste două luni.

Evident, era nervos! Evident, avea dreptate! Dar şi ea avusese dreptatea ei atunci când decisese să nu-i spună, nu?

Discuţia se încheiase. Dl Leoveanu va discuta cu odrasla, Evelin va renunţa la acea cursă aflând că ea se recăsătorise, că nu mai avea nimic în comun cu el...

Florentin era tot încruntat. Se plimba încet, grav, prin cameră... Brusc, el se aplecă, luă telefonul şi-l duse înapoi pe hol. Reveni apoi şi închise uşa:

- Iar dacă taică-su nu-l convinge, îl conving eu!

Se ridică, zâmbind slab:

- OK.

Nici nu se îndoia de asta! Imediat cum Evelin o va mai deranja o dată, Florentin se va grăbi să-i administreze "una bucată caftea1ă de calitate"!

- O dată să se mai apropie de tine - şi-o să aibă de-a face cu mine!

Oof, ce furios era! Trebuia să-l împace, nu? Aşa că-şi aminti me-lodia ei preferată...

Nu! Nu "*Rendez-vous a Paris*"! Aceea trebuia ascultată în ori-ginal, nu hămăită afon! Altă melodie... Evident, Joe Cocker! Aceea se putea fredona în voie. Începu deci să fredoneze melodia şi-şi dădu jos jacheta. Îl privea lung, pe sub sprâncene...

Iar Florentin, după câteva secunde de uimire, păru că înţelege; îl văzu aşezându-se comod în fotoliu, îl auzi fredonând cu ea... Numai că acum soţul ei zâmbea; aşa că se împăcaseră deja. Matahala n-avea de ce să le umbrească acel moment special...

Evelin

Lăsă încet receptorul în furcă...

Ana se căsătorise cu florarul? Nee, pe-asta n-o putea crede! În primul rând, chiar din cauza florarului! Ţiganii nu obişnuiau să se că-sătorească cu romînce! Mai bine zis, asemenea ţigani cum se intere-sase şi aflase el că erau părinţii puştiului nu-l puteau lăsa să se-nsoare cu o romîncă proaspăt "pescuită" din Serbia! Exclus! Şi-apoi, nuntă în post?

Zâmbi slab, ca pentru el:

- Oof, Ana, chiar atât de mult îţi doreşti să scapi de mine? Altă minciunică n-ai putut inventa? Chiar nu poţi să mă ierţi?

Regreta că nu reţinuse numele străzii; ar fi putut suna câţiva amici, să facă rost de numărul ei de telefon. S-o deranjeze acasă la amant. Să vorbească la telefon, dacă altfel nu reuşeau să vorbească. Sigur, s-ar fi putut urca în maşină, s-ar fi putut duce să citească plăcuţa de pe gard - dar nu voia să rişte. Probabil că Ana îşi informase deja amantul, iar străzile alea adiacente erau supravegheate de peste gardurile multor vecini...

Ana, măritată cu florarul? Exclus!

Deci trebuia să dispară mai mult de-o săptămână-două. Trebuia să dispară vreo două luni. Ana trebuia să uite...

Ana o să uite, până la urmă. Grijile şi problemele din casa flo-rarului or să-i ocupe mintea iar amintirile urâte legate de el se vor estompa. Peste vreo două luni, când afară va fi primăvară iar pădurea Băneasa va înverzi, el îşi va face din nou apariţia fie la ea la serviciu, fie la florar acasă...

Iar până atunci trebuia să scape cumva de obsesia aceea bolnăvi-cioasă care se numea Oana! Trebuia s-o alunge din mintea lui! Tre-buia să gonească şi ultimele rămăşiţe de sentimente din suflet! Ana nu putea reveni acolo unde încă mai exista Oana; s-o uite deci pe amanta care produsese atâtea nenorociri în viaţa lui şi să pregătească revenirea Anei...

7 februarie 2003 - vineri

Ana-Maria

Începuse filmul; un subiect extrem de plictisitor, după părerea ei! SF-urile nu erau marea ei pasiune... Dar dacă Roberto şi dl Manolache priveau foarte atenţi ecranul, aşa făcea şi ea. Şi se gândea la ale ei. Se gândea că Nina o tot invita la ea acasă, iar ea o amâna... Luni dimineaţa va avea o grămadă de tabele de făcut, dat fiind faptul că trebuiau să închidă luna... Florentin îi tot făcea semne pe sub masă iar ea nega uşor cu capul... Ce naiba: în fiecare zi, imediat cum termina de spălat vasele, el o lua "pe sus" şi se încuiau în camera lor! Era deja prea mult şi pentru ea, şi pentru imaginea lor în ochii celorlalţi! Să stea măcar până la prima pauză de publicitate!

- Ana, poţi să vii puţin?

Poftim? Cum? Uşa se deschisese iar Luminiţa o privise cu ochi preocupaţi... Se ridică şi intră în camera ei. Cheia se răsuci în broască iar ea fu trasă cât mai departe de eventualele urechi curioase de pe partea cealaltă a uşii:

- Vreau să vorbim ceva.

OK! Despre ce era vorba?

- ... Tu îl ştii pe Nicuşor?

Nicuşor?... Nicuşor...

- Ăla de la nuntă.

Nicuşor de la nuntă... Păi cunoscuse vreo şapte-opt Nicuşori la nuntă! Care dintre ei?

- Hai, măi Ana măi! Nicuşor! Nicuşor al lu' nea Vlad! Aurarul!

A naibii ea de treabă, că nu şi-l amintea! Luminiţa mai avea puţin şi bufnea în plâns de ciudă... Aha! Ia să-l caute printre marii dansatori care îi dăduseră târcoale cumnatei ei...

- Stai puţin. Nicuşor e băiatul ăla care-a apărut la nuntă cândva pe la patru dimineaţa şi-a dansat non-stop?

- Exact! Ăla cu plete! Acum îl ştii?

- Sigur că-l ştiu! Aşa dansator n-am mai văzut niciodată! Dar să ştii că nu bănuiam că-l cheamă Nicuşor...

- Aşa e, n-ai făcut cunoştinţă cu el fiindcă a venit târziu. Uite ce voiam să vorbim...

Aşa! Ce voia să vorbească?... Na, că tocmai acum Luminiţa tăcea! Ia să încerce s-o ajute:

- Despre tine şi Nicuşor?

- Mai mult despre mine.

Aoleu! Doar n-o făcuse pe-aia nefăcută?!

- Sper că n-ai călcat pe de lături!

- Nu, Doamne fereşte!

- Atunci despre ce-i vorba? Despre Nicuşor şi dl Manolache?

- Ţi-am spus că e despre mine!

- OK; ascult.

Tânăra ei cumnată îşi cojea cu străşnicie o unghie şi tăcea...

- ... Vrei să încerc să ghicesc?

Aprobarea grăbită cu capul o făcu să zâmbească:

- Deci ai prins buchetul la nuntă, dar nu ştii dacă e cazul să te conformezi zicalei "cine prinde buchetul, se mărită prima".

- Exact.

Se aşeză pe canapea:

- De când îl ştii pe Nicuşor?

- Habar n-am. Probabil de când m-am născut - că e mai mare decât mine cu vreo doi ani, şi a trecut sigur să mă vadă când am venit de la maternitate.

Începu să râdă:

- Iar prietenia asta închegată pe-afară, cu fetele şi băieţii de pe stradă, începe să se transforme în ceva serios...

Luminiţa se aşeză şi ea:

- La nuntă, tata m-a trimis să le duc de mâncare. Bineînţeles c-am stat mai mult la el şi am ajuns în curte nerujată... S-au prins amândoi: şi mama, şi tata. Cu mama am vorbit; cu tata a vorbit ea şi mi-a transmis părerea lui...

- Şi care e părerea lor?

- Că Nicuşor e OK.

- Şi-atunci care-i problema?

- Eu! Nu ţi-am zis?

- Luminiţo, nu se poate discuta aşa. Bea nişte apă rece, calmează-te şi spune-mi pe îndelete care-i problema de fapt şi de drept! Că nu pot ghici!

Iar tăcea şi-şi cojea unghiile... Nu va mai spune nimic; dacă ea nu voia să vorbească, treaba ei!

- ... Tanti Marcela zice că Nicuşor e hotărât să mă ia de nevastă. Că, dacă vreodată va sesiza împotrivire din partea părinţilor noştri, mă fură de-acasă şi într-o săptămână suntem căsătoriţi legal, la Primărie.

- Asta-i bine. E un om serios care te vrea cu adevărat. Pe tine, nu favorurile tale sexuale. Iar asta e foarte important... Pentru că eşti tânără şi frumoasă; şi e greu să găseşti un tânăr care să te privească altfel decât ceilalţi. Înţelegi ce vreau să spun...

Primi o aprobare şi povestirea continuă:

- El e din neam de aurari. Tradiţiile sunt în mare aceleaşi, dar amănuntele pot diferi mult...

Mai concret, dacă se putea - că nu era chiar as în tradiţii!

- ... Tanti Marcela a trecut pe-aici şi a vorbit cu mama. Iar mama m-a luat deoparte, înainte să vină ea, şi m-a întrebat dacă-l vreau pe Nicuşor.

- Şi-l vrei?

- În principiu, da. Dar dacă stau să mă gândesc la amănunte... Mama mi-a spus că trebuie să fiu ca tine.

Poftim? Să fie ca ea? În ce sens?

- Că noi nu suntem aurari, că în comparaţie cu ce are familia lui noi suntem bieţi supravieţuitori, că tata n-are de unde să pună la nuntă 100.000 de euro la dar, că n-are moşii şi palate să-mi dea de zestre...

Doamne, cât ura chestiile alea...

- Şi că trebuie să compensez lipsurile astea financiare prin comportament. Să las capul jos şi să mă zbat din toate puterile să fiu aşa cum vor ei să fiu. Pentru că, dacă mă mărit cu el, mă mut la părinţii lui.

Acum ştia ce voia Luminiţa să afle - şi îi era aproape imposibil să explice ceea ce simţea, ceea ce făcea...

- ... Pentru mine, ar fi o viaţă complet diferită. De unde aici sunt uneori ca şi nevăzută, fac ce vreau când vreau, pot să mă fofilez de la treburi, pot să nu mă duc la chioşc dacă n-am chef, acolo...

- Vrei să-ţi spun eu dacă eşti pregătită să laşi în urmă distracţiile adolescenţei şi să te faci femeie de casă?

- Vreau să mă lămureşti... Nu ştiu ce să fac...

- În primul rând, trebuie să faci ceva foarte curând?

- Nu ştiu... Mama spunea că, într-o lună maximum, tata se duce la taică-su să discute serios despre încuscrire.

- Nu trebuie să te panichezi. Nu cred că tatăl tău va fi de acord să te măriţi şi să pleci de-acasă înainte să termini liceul şi să dai bacul. Deci nunta se va programa din august încolo.

În sfârşit, vedea o mică rază de speranţă licărind în ochii ei! Încercă să zâmbească:

- Iar în privinţa mutării la el... Ai văzut că şi noi, eu şi Florentin, mai ieşim seara la o plimbare. Din cauza serviciului lui şi-a faptului că la patru dimineaţa e în piaţa de flori, nu ne permitem să pierdem nopţile aiurea. Dar cred că Nicuşor nu trebuie să plece nicăieri înainte de şapte, să spunem; nu?

Capul brunet negă.

- Asta înseamnă că se duce la culcare pe la 12 noaptea. Deci între cina de la opt şi culcare mai sunt 4 ore - timp în care puteţi ieşi pe afară, puteţi merge la un film...

- Nu înţelegi... Nu ştiu dacă îl iubesc. Nu ştiu dacă nu cumva e doar aşa, ceva de moment. Nu ştiu ce vreau, de fapt!

- Păi asta înseamnă că trebuie să faci un test! Începând din clipa

asta, timp de fix o săptămână, nu mai ieşi din casă decât la şcoală şi la chioşc. Anunţă-ţi toate prietenele că ai mult de învăţat şi evită să te vezi cu el. Pune un creion pe pervaz; de câte ori te duci să te uiţi pe geam, să vezi dacă e şi el în grupul amicilor şi amicelor voastre, trage o liniuţă cu creionul. Iar vinerea viitoare numără liniuţele. După care du-te afară şi vezi ce reacţie are el. Poate te-ai îngrijorat degeaba...

Aha, o pusese pe gânduri! Începu să râdă:

- Cine ştie, poate până vineri te pomeneşti într-o seară cu el la uşă!

- Aoleu!

- De ce nu? Poate să vină cu o cană goală, să ceară nişte zahăr împrumut... Sau poate să vină cu un buchet de flori, să te invite la o petrecere. Sau la o plimbare. Sau poate să vină pur şi simplu ca să vorbească cu tine. În orice caz...

Se ridică:

- Până la data nunţii, indiferent când se va stabili ea, trebuie să-l treci prin nişte teste. Bea? Fumează? Are aventuri pasagere? S-a auzit ceva urât de el prin cartier?

- Nimic. Ce naiba, doar ne ştim de atâţia ani! Iar fetele mi-ar fi spus, dacă ar fi aflat ceva! Că noi îi comentăm zilnic pe toţi neînsuraţii cartierului...

- El trebuie totuşi să treacă anumite teste. Vom vorbi noi şi despre alea, dar nu chiar acum.

- Ana... Tu cum faci ca să-l păstrezi pe Florentin lângă tine?

Zâmbi slab:

- M-am schimbat pentru mine - pentru că nu mi-a mai plăcut să fiu cea dinainte să-l cunosc pe Florentin. Am făcut-o din plăcere, nu din necesitate, nu ca să-i intru lui în graţii. Iar acum sunt eu însumi. Florentin mă iubeşte aşa cum sunt; nu-mi cere să vorbesc altfel, să mă comport altfel, nu-mi cere să mă schimb... Iar eu îl iubesc aşa cum e. Amândoi ne comportăm aşa cum simţim nevoia să ne comportăm. Şi ne iubim aşa cum suntem. Nu eu îl ţin strâns alături de mine; el nu vrea să plece. Şi nu el mă ţine strâns alături de el; eu alerg mereu să-i fiu cât mai aproape.

Luminiţa zâmbi, etalând o privire extrem de romantică:

- Ce noroc pe voi...

Aprobă cu capul şi ieşi. Florentin nu mai era în sufragerie; dar nu voia să intre şi ea în camera lor. Voia să se mai uite puţin la televizor; adică să se gândească la problema Luminiţei cu Nicuşor. Trebuia să-şi cântărească bine cuvintele, dat fiind faptul că tocmai devenise sfătuitoarea Luminiţei...

Gestul soacrei ei îi atrase imediat atenţia. "Vorbim mâine la chioşc". Aprobă cu capul şi reveni spre ecran...

8 februarie 2003 - sâmbătă

Ana-Maria

În sfârşit, un moment mai liber! Lăsă celofanele pe masă şi se auzi imediat "convocată":

- Anuţa, hai până afară, la garoafele alea.

OK! Chiar era nerăbdătoare să afle opinia soacrei ei referitoare la Nicuşor şi Luminiţa!

- Luminiţa ţi-a spus aseară despre Nicuşor?

Aprobă scurt cu capul.

- Ce ţi-a spus?

- Nu e prea sigură ce vrea să obţină de la el.

- Şi tu ce i-ai spus?

- Să facă un test. O săptămână, să-şi anunţe prietenele că are foarte mult de învăţat şi să nu mai iasă seara din casă. Să tragă câte-o linie cu creionul pe pervaz de fiecare dată când se duce la geam să se uite după el... Şi să vadă şi reacţia lui, când o să iasă prima oară din "carantină". Asta o s-o ajute să se lămurească.

- Asta nu-i prea bine...

Poftim? De ce? Ce greşise?

- Dacă i se pare lui că ea minte şi de fapt noi n-o mai lăsăm să se vadă cu el, o fură şi fug în lume. Şi s-a dus naibii totul!

Deci nu se dovedise o foarte bună sfătuitoare...

- Lasă, vorbesc eu azi cu mama lui şi-i spun că fiică-mea e stresată cu şcoala. Îi spun să aducă ea vorba în casă despre asta... Ne descurcăm noi. Şi altceva ce-a mai spus?

- Nu mare lucru... De fapt, era zăpăcită de precipitarea evenimentelor. Când i-am spus că probabil nunta nu se va ţine înaintea bacalaureatului, s-a liniştit ca prin minune.

- Aha...

Soacra ei era foarte gânditoare...

- De fapt, n-am prea putut să discut cu ea fiindcă îi era greu să-mi spună care sunt problemele.

- Problema este următoarea: Nicuşor e din neam de aurari. Adică sunt doldora de bani. Pentru ei, nunta voastră a fost uşor sărăcăcioasă. Iar la masă taică-su o să dea vreo 100.000 de euro, plus efortul cu organizarea - că numai pe el îl are. Dacă o ia pe Luminiţa, noi n-avem de unde să dăm atâta; de fapt, nu prea avem nici pe jumate! Aşa că trebuie să compenseze ea ceea ce ne lipseşte nouă. Adică ioc zestre, palate şi maşini; ea trebuie să fie cuminţenia întruchipată. Iar ea te-a luat pe tine la întrebări fiindcă i-am spus că trebuie să fie aşa ca tine.

Aha...

- Trebuie să se gândească bine dacă-l vrea pe el; că, odată căsătoriţi, aşa rămân! Se mută la el şi nu mai e florăreasă! Se dă după bărbatul ei! Şi-aşa o s-o ducă pân' la moarte, cu el de gât! Bun sau rău, beţiv sau afemeiat, va fi al ei şi se va spăla cu el pe cap. Dacă el o supără, sau soacră-sa o supără, n-are ce face: înghite supărarea, plânge încuiată-n baie şi trebuie să-i treacă.

- Şi trebuie să-l iubească îndeajuns de mult ca să-i treacă, indiferent ce s-ar întâmpla.

- Exact.

- Acum ştiu ce mi se cere. Staţi liniştită - am eu grijă de ea.

- Să mă ţii la curent cu tot ce afli!

- Bineînţeles!

Soacra ei o privea lung, zâmbind... Şi-o goni înăuntru:

- Treci lângă radiator, că-i frig afară!

Corect! Mai ales că lângă radiator era şi soţul ei...

10 februarie 2003 - luni

Ana-Maria

Gata! Să-şi pună cizmele şi paltonul şi să plece spre serviciu!

Telefonul începu să sune. Şi cum tocmai trecea pe lângă el, ridică receptorul:

- Alo?

- Mirela, tu eşti?

Aoleu! De ce plângea Ioana?

- Nu, Ana sunt. Ce s-a întâmplat?

- ... Mirela nu-i acolo?

- E cu George în bucătărie. Ce s-a întâmplat?

- ... Am dureri mari. Cred că într-o oră nasc.

Aha! Să-şi păstreze calmul!

- Pune un palton pe tine, că vin să te iau şi mergem la maternitate. Să nu uiţi să-ţi iei buletinul. Şi mai ales linişteşte-te - pentru că treaba asta cu naşterea nu se-ntâmplă în zece minute. Ştii asta, nu?

Mirela intră ca vijelia:

- Cine e? Ioana?

Aprobă cu capul şi-o prinse de braţ: cumnata ei tocmai se repezise spre uşă! Reveni la discuţia cu Ioana:

- Tu ai mai născut o dată; ştii deja ce se-ntâmplă. Linişteşte-te. Ia-ţi paltonul, buletinul iar eu chem un taxi şi mergem la maternitate. OK?

- OK.

Închise şi-şi privi lung cumnata:

- Te rog, stai tu cu copiii.

- Şi te duci tu la maternitate? Nu cred că te descurci.

- Mă descurc mai bine cu maternitatea decât cu copiii! Doi la număr!

Acum era clar? Îi dădu drumul şi ridică receptorul. La naiba, uitase toate numerele companiilor de taxi! Cât avea Meridian-ul? Sau Leone?

- 9444.

Corect! Formă numărul, încercând să-şi păstreze calmul...

- Lasă că chem eu taxiul. Tu fugi la ea şi calmeaz-o! Pot să jur că e panicată toată!

Îşi luă cizmele şi alergă la uşă.

- Stai!

Ce se mai întâmplase? Mirela alergă la ea şi-i îndesă în pumn un şomoiog de bancnote:

- Ea pleacă fără bani iar tu ai cât de-un covrig. Doar nu te apuca să împarţi pe la doctori, că asta-i treaba tatei. Fugi! Dacă sună de la serviciu, le spun că eşti la maternitate! Ca să-i sperii!

OK! Ieşi şi alergă la poartă.

Deci o urca în taxi... O punea pe bancheta din spate, ca să stea întinsă. Oare la ce maternitate lucra doctoriţa Ioanei?

Cumnata ei o aştepta în pragul uşii, zâmbind strâmb:

- Te-am speriat, nu?

- Evident! Dacă tu, care ştii despre ce-i vorba, plângeai la telefon, eu ce puteam să cred?

- N-am vrut. Dar contracţiile astea sunt înfiorătoare!

Se grăbi s-o tragă înapoi în casă:

- Stai, că n-a venit taxiul. Nu ştiu, nu mă pricep şi te rog să nu râzi de mine: dar fă şi tu ca-n filme! Respiră adânc şi rar!

- Nu ţine!

O văzu aplecându-se încet în faţă, schimonosită de durere, ţinându-se cu ambele mâini de burtă... Deci aceea era o contracţie! OK! Ea ce trebuia să facă?... Habar n-avea! La naiba!

Gata, trecuse. Văzând lacrimile din ochii ei, nu se putu abţine:

- Încearcă totuşi şi ca-n filme; poate funcţionează mai bine!

Ioana bufni în râs:

- Eşti teribilă!

- Dacă zici tu! Auzi? Tu n-ai bagaj, tot ca-n filme?

- N-am apucat să-l fac.

Oof, ce cumnată împrăştiată! Scârţâitul roţilor o făcu să tresară; taxiul opri "pe două roţi" în faţa porţii... Începu să râdă:

- Hai, că tot dispeceratul taxi a aflat că naşti!

Ioana începu şi ea să râdă; ieşiră, primi cheile de la casă şi încuie ea. Taximetristul se repezise s-o ajute pe gravidă să urce în spate...

- Unde mergem?

- Ioano, unde mergem?

- La maternitatea Giuleşti.

Aha! Da! Acum îşi amintise! Şoferul gonea ca apucatul, aprinsese farurile, un soi de goarnă-alarmă şi mai şi claxona... Na, că acum erau pe contrasens! Dar adevărul era că, în traficul ăla de dimineaţă, numai aşa puteau ajunge în mai puţin de-o oră. Se întoarse şi-i strânse mâna. Cumnata ei era extrem de palidă...

- ... Bebe ce face?

- Dă din picioare ca un fotbalist!

- Să-l botezaţi Ronaldinho, doamnă!

- Sau Mutu, nu?

Ioana încerca să glumească; citea însă pe chipul ei durerea puternică, fermă... Cumnata ei o strânse de mână; evident, încă o contracţie. Taximetristul profită de semaforul roşu şi se întoarse spre Ioana:

- Trage adânc aer în piept... Hai, că am patru copii şi-s maestru în Lamaze! Trage!... Ţine-l acolo... Acum suflă-l cu putere. Trage iar aer... Ţine-l... Suflă!

Aha! Se părea că dădea rezultate! Bărbatul reveni spre volan şi claxon; la contracţia următoare, o să se ocupe ea...

Deci până la urmă figurile alea din filme funcţionau! Acum îşi urmărea cumnata cu maximă atenţie şi-i spunea ea când să inspire, când să sufle...

Maşina opri pe dreapta. Şoferul coborî... Aha, alergase în spital! Adică ajunseseră! Văzu suma de pe aparat şi-i lăsă dublu. Ioana fu urcată într-un scaun cu rotile iar ea alergă să-i ajungă din urmă...

La intrare era un bodyguard! Evident, Ioana trecu de el, dar ea rămăsese un pic în urmă...

- Nu puteţi intra decât în orele de vizită.

Dintr-o privire, aprecie că tenul individului o avantaja; îl trase de guler şi-i şopti la ureche, în romanes:

- Taci, că-i fată de florari şi-o să-ţi meargă bine!

O bancnotă şi lui şi se văzu împinsă pe coridor, pe urmele căruciorului... Intrară la camera de gardă. Bineînţeles, Ioana ştia ce-avea de făcut; răspundea la întrebări! Totuşi, se vedea clar că abia aştepta să termine! Urma controlul la internare, toaletarea...

După mai bine de-un sfert de oră, urcară cu liftul la etajul 2. În capătul holului scria, mare, "Sală de naşteri"...

- La ce doctoriţă sunteţi?

Ea una habar n-avea; dar Ioana descoperise binefacerile tehnicii Lamaze aşa că putu să răspundă ea:

- Nicula.

- Bine, o chem imediat. Dumneavoastră nu aveţi voie înăuntru.

Logic - doar nu era tatăl, să intre la naştere!

- Evident. Ce să-i aduc? Ce să-i cumpăr? Că am venit aşa, noi două şi bebe!

- Nimic: îi dăm noi tot ce-i trebuie.

- Dna doctor Nicula e înăuntru?

- Vine în cinci minute.

Doamne, acră asistentă! Se apropie şi-i băgă o bancnotă în buzunar:

- După ce-o consultă, poate-mi spuneţi şi mie ce şi cum. Că trebuie să-i dau vestea tăticului, bunicului...

Aa, deci individa ştia să zâmbească!

- Sigur că da!

Uşa se închise. Bun! Ioana era în sala de naşteri, doctoriţa apărea în cinci minute... Ce mai avea de făcut? Să se aşeze şi să aştepte, nu? Se aşeză pe primul scaun şi începu să aştepte, privind lung fiecare

halat care se perinda pe hol...

Din lift coborî o doctoriţă între două vârste. Femeia aproape alerga spre sala de naşteri... Se ridică, alergă la ea şi începu să alerge cu ea:

- Doamna doctor Nicula?

- Chiar ea.

- Bună ziua. Sunt cu Ioana Manolache. Vă aştept aici, la uşă!

Femeia aprobă şi intră în sala de naşteri. Iar ea reveni pe scaun...

Aşteptarea aceea era cea mai nesuferită! Oare ce făcea Ioana înăuntru? Ajunseseră în timp util? Bebe era bine? Ah, simţea că înnebuneşte!

S-ar fi dus să ia o cartelă telefonică, s-o sune pe Mirela, să-i spună că ajunseseră la spital... dar trebuia s-o aştepte pe doctoriţă! Of!

Era cald; extrem de cald! Îşi scoase paltonul şi se reaşeză. Să fie odihnită, dacă tot avea de alergat azi încoace şi încolo!

Uşile saloanelor se deschideau tot mai des, femeile în cămăşi de noapte se apropiau de ea şi intrau pe uşa din dreapta... Se aplecă mult, încercând să vadă cauza acelui "exod"... Aa, acolo erau prichindeii! Era ora de masă! Reveni pe scaun: nu era frumos să se holbeze aşa la ele.

Uşa sălii de naşteri se deschise. Sări în picioare şi, involuntar, luă poziţia de drepţi în faţa doctoriţei. Femeia începu să râdă:

- Liniştiţi-vă, totul e bine.

- Doamnă doctor, e prima oară când sunt aici. Vă rog să-mi daţi cât mai multe amănunte, că mă aşteaptă un socru şi-un cumnat foarte curioşi!

- OK. Ioana e bine; i s-a făcut toaleta, are dilataţie 4 şi am pus-o să se odihnească puţin. Copilul e şi el bine, nu se prea grăbeşte. Iar Ioana, fiind la a doua sarcină, o să aibă o naştere mai uşoară decât prima. N-aveţi de ce să staţi aici - în următoarele trei ore nu se întâmplă nimic. Mergeţi şi anunţaţi familia.

- Pentru ea ce să aduc?

- Bagajul ei de spital.

- Şi ce să pun în el?

Femeia o privi lung... Ah, Doamne, să ţină minte tot ce-o să audă acum!

- Un halat, papuci comozi, câteva şosete, şase perechi de chiloţi, un sutien cu burete, bureţei pentru sân de la orice farmacie, un snop de integrame, patru reviste pentru femei, un borcan cu supă de pui fără făinoase-n ea, 2-3 banane... Un strugurel de buze... Şi cele necesare oricărei mămici cochete: perie de păr şi elastice, periuţă şi pastă de dinţi, săpun, şampon, deodorant, o cremă de faţă... Să nu aduceţi haine pentru copil: recomand înfăşarea lui măcar două zile, cât stă aici.

Bun! Pricepuse!

- O cartelă telefonică sau un telefon mobil. Şi pe tati cu flori şi cameră de luat vederi.

- Vă mulţumesc! Într-o oră sunt înapoi!

- V-am spus: în următoarele trei ore nu se întâmplă nimic aici, aşa că nu vă grăbiţi.

Aprobă şi alergă spre scări: nu mai avea răbdare să aştepte liftul! Se ducea glonţ la Dorobanţi, să-şi anunţe socrul!

Ieşi din spital şi modifică puţin planul: întâi o cartelă telefonică! Acum căuta un telefon public... În sfârşit! Intră şi formă numărul de acasă.

- Da.

- Mirela, eu sunt.

- Slavă Cerului! Aţi ajuns bine?

- Foarte bine. Ioana e bine, are dilataţie 4 şi în următoarele trei ore doctoriţa zice că nu se întâmplă nimic.

- Bun! Tu unde eşti?

- La maternitate. Pornesc spre Dorobanţi. Pune tu şi fă o supă de pui fără făinoase-n ea.

- Am pus deja.

- OK. Vin şi eu, să-i fac bagajul!

- Bine. Nea Ioan are telefonul închis, aşa că ei nu ştiu nimic. Şi vezi că am găsit numărul tău de la serviciu şi i-am anunţat eu că nu vii azi. Au spus că e OK, dacă nu poţi să te duci nici mâine e de-ajuns să-i anunţi, dar i-am asigurat că mâine te duci la treabă.

- Bine, mersi. Pa!

- Pa!

Închise şi se grăbi să oprească un taxi. Spuse adresa şi revizui mental lista...

Deci, toate cele necesare şederii unei femei altundeva decât acasă. Apoi, halat şi papuci. Chiloţi şi sutien. Aici, la sutien, adăuga bureţei pentru sân. Supă şi banane. Hârtii pentru omorât timpul, adică reviste şi integrame. Şi pix. Şi atât.

Privea lung aglomeraţia, maşinile...

Una peste alta, se descurcase până acum. În opinia ei, ce fusese mai greu trecuse: şi anume, conducerea gravidei pe drumul dintre casă şi sala de naşteri. Acum Ioana era pe mâini bune, ea era învoită de la serviciu, avea lista, se ocupase de asistentă şi bodyguard... Câţi bani îi dăduse Mirela? Începu să numere... Din 2 milioane, cheltuise 300 de mii. Plus cursa asta cu taxiul, plus ce mai avea de cumpărat...

Chiar: pentru bebeluş nu trebuiau pampersi?... Probabil că-i dădeau ei din maternitate... Cine ştie! Oricum, dacă mai trebuia luat ceva, se ducea şi cumpăra!

Gata, ajunsese! Plăti, coborî şi alergă în farmacie: întâi bureţeii pentru sân, după aceea alertarea familiei! Bine că nu era coadă.

- Bună ziua. Bureţei pentru sân, vă rog.

- ... Poftim?

- Bureţei pentru sân. Pentru o gravidă.

- Aha! Avem în ambalaje de 30 de bucăţi şi 50 de bucăţi. De care vă dau?

Poate se gândise Ioana la asta şi avea, pe undeva prin casă, un alt pachet cu bureţei de-ăştia!

- ... De 30.

Plăti şi ieşi. Văzu Dacia parcată regulamentar, semn că dl Manolache nu aflase încă nimic... Intră în piaţă.

Tii, ce miting era la chioşcul lor! Roberto se răsucea printre găleţi ca o sfârleză şi-i mergeau mâinile ca la campionatul mondial de buchet-viteză, finala la individual! La naiba! Acum, dl Manolache o s-o ducă pe ea acasă, iar cumnatul ei o să rămână să se descurce singur! Poate-i convingea să mai stea un sfert de oră; dacă-i ajuta şi ea, poate mai descongestionau "situaţia"!

Dl Manolache o zări şi întrebă scurt, cu voce puternică:

- Ioana?

Aprobă cu capul. Bătrânul făcu un semn către cealaltă tarabă cu flori; imediat, doi tineri se apropiară de el. O discuţie de cinci secunde; bătrânul îşi luă borseta şi se apropie de ea:

- Hai - îmi spui pe drum.

OK! Ieşiră din piaţă şi se grăbi să turuie:

- Am dus-o la maternitate, am vorbit cu doctoriţa şi totul e în regulă. Naşte peste vreo trei ore, nici un minut mai devreme, aşa că m-a trimis să-i aduc bagajul, supă şi pe tati cu flori şi camera de luat vederi.

- Deci mergem acasă. Mirela a rămas cu copiii?

- Da. A vrut să meargă ea cu Ioana, dar eu nu mă descurc cu picii...

- Ba te-ai descurca foarte bine; numai că n-ai mai stat niciodată singură cu ei şi ţi-e frică să nu ţi se urce-n cap.

Urcă pe locul din dreapta şi bătrânul demară spre casă:

- Doctoriţa ce-a spus? Era la spital?

- Da, a apărut după nici cinci minute de la internare.

- Şi-a spus că totul e OK?

- Da. A spus că are dilataţie patru, copilul nu se prea grăbeşte aşa că în următoarele trei ore nu se întâmplă nimic.

- Bun. Ea şi-a făcut bagajul?

- A spus că n-a avut când.

- Să vezi ce-i fac! Cum adică, nu şi l-a făcut încă? Mirela avea sacoşa pregătită încă de la şapte luni!

- Poate e mai bine că nu l-a făcut. Doctoriţa mi-a spus ce să-i aduc - şi-i fac eu bagajul.

- ... O fi cumpărat şi ea un costumaş pentru copil?

- Doctoriţa mi-a spus că ea recomandă ca bebeluşul să stea înfă-

şat măcar două zile, cât stă în maternitate.

Bărbatul nu mai spuse nimic. Na, că-l supărase acum! Dar fusese de datoria ei să-l pună la curent cu tot ce spusese doctoriţa, nu? Privirea înainte spre parbriz, tare pe poziţie... şi cam atât!

- ... Are dreptate. Ca să i se îndrepte oasele şi să treacă de la poziţia încovoiată la cea dreaptă. Are dreptate.

Aha, deci de-aia... Corect! De-aia vedea ea bunicile mai bătrâne transformând copiii în sărmăluţe! Exista o explicaţie... Maşina opri în faţa porţii:

- Tu fugi şi fă-i bagajul. Eu dau câteva telefoane şi te-aştept, să te duc la maternitate.

Aprobă şi alergă la uşă. Descuie, intră, năvăli în dormitor... Revizui lista în minte şi începu să pregătească bagajul.

Ioan

Straşnică noră! Se ocupase de tot! Se descurcase şi cu gravida, şi cu transportul, şi cu doctoriţa, acum se descurca şi cu bagajul... Tot pe ea o trimitea la maternitate. Îi prindea bine acea experienţă, prin prisma viitoarei lui nepoţele! Bufni în râs şi intră în bucătărie:

- Bună.

Mirela sări în picioare:

- Bună ziua. Am tot sunat pe mobil, dar e închis.

Serios? Ridică mirat sprâncenele, scoase aparatul... Corect: rămăsese fără baterie. Ridică din umeri:

- Nu-i nimic. Ce-i acolo?
- Supă pentru Ioana.
- Păi de supă are ea nevoie acum?
- Aşa a spus Ana că i-a spus doctoriţa.

Aha... Clătină încet capul, zâmbind:

- Femeile astea - nu te lasă să fii şi tu cocoş măcar cinci minute!

Nora lui roşi violent şi deveni foarte preocupată de tocăniţa din cratiţă...

- Nevastă-mea a aflat?
- Nu, dar trebuie să vină la masă.
- Părinţii Ioanei au aflat?
- I-am sunat, dar nu răspunde nimeni. Sun din sfert în sfert de oră până-i prind!

Bun! Tii, ce târziu se făcuse! Cu toată emoţia aceea, uitase că i se făcuse foame!

- Copiii dorm?
- Se joacă în cameră.
- Bine. Tu te descurci cu ei, nu-i aşa?
- Da.
- Bun, fiindcă vreau s-o trimit tot pe Ana la maternitate. Să vadă şi ea cum e, cum decurg lucrurile... Să ştie.

Uşa se deschise larg:

- I-am făcut bagajul.

Mirela se repezi pe lângă el, cu borcanul:

- Uite aici supa. Şi lingura şi furculiţa. Să nu uiţi de banane!
- Nu uit!

Adică erau gata de plecare... Bun! Să meargă atunci!

- Hai, dacă eşti gata.
- Sunt gata.

Ana alergă la uşa de la intrare. Deci cu tot calmul afişat pe chip, nora lui era foarte agitată, îngrijorată şi nerăbdătoare să revină la maternitate! Ieşi şi el şi se apropie de poartă.

- Ioane, ce s-a întâmplat?

Ah, fir-ar să fie! Lăcrămioara! Acu' să te ţii răcnete şi îngrijorare!

- Nimic, dragă! Calmează-te! Naşte Ioana!
- ... Cum adică "nimic"? Naşte nor-ta şi tu zici că nimic? Hai, mergem la maternitate!
- Nu.

Şi o oprise cu tonul ăsta tăios... O privi cu ochi pătrunzători:

- Tu te duci la Dorobanţi, unde e omor la chioşcul nostru iar Roberto e ca şi singur. Eu o duc pe Ana la maternitate, după care mă duc să-l iau pe Marcel. Noră-ta naşte peste vreo două ore cel puţin, aşa că nu vă grăbiţi să daţi năvală; veniţi după ce închideţi chioşcurile. Se ocupă Ana de ea: ea a dus-o la spital, ea a vorbit cu doctoriţa...

Lăcrămioara tăcea mâlc...

- Mănâncă ceva şi du-te la Dorobanţi; bine?
- Bine.

I se întorsese spatele; deci se certau pe îndelete diseară. Nici o problemă! Urcă la volan şi demară:

- Sigur n-ai uitat nimic?
- Sigur. E un chioşc în faţa spitalului: o să iau de-acolo apă plată rece şi pahare de unică folosinţă.
- De ce n-ai luat pahar de acasă?!
- Pentru că e totuşi spital. O fi el renovat, o arăta el bine, dar... Decât să se ridice din pat să se ducă să-şi spele paharul, mai bine ia unul nou şi după aia îl aruncă.
- Eşti afurisit de isteaţă; ştiai asta?

Nora lui roşise rău...

- Stai tu azi cu ea? Eu trebuie să mă duc să-l anunţ pe Marcel, să mergem să iau camera de la un prieten, să-l aduc la maternitate, să închid chioşcurile...
- Stau eu cu ea.
- Iar diseară vine Lăcrămioara şi te schimbă: ca să nu creadă că am exclus-o din viaţa noului-născut...

Zâmbea; şi Ana zâmbea, semn că înţelesese...

- ... Ioana era speriată?
- Iniţial, da. Noroc că taximetristul ştia Lamaze.
- Ce ştia?
- Lamaze. Tehnica gravidelor de a-şi regla respiraţia, ca să treacă mai uşor peste contracţie.
- ... Şi-o ştia taximetristul?
- Da, că e tatăl a patru copii.

Aha! Fericit taximetrist!

- Tu te-ai învoit de la serviciu?
- A sunat Mirela şi i-a anunţat că nu pot să vin.
- Mâine însă te duci la program!
- Bineînţeles!

Frână în faţa maternităţii:

- Ajungem şi noi, peste vreo oră jumate-două.
- Ne găsiţi la etajul doi. Bodyguard-ul de la intrare e "uns", dacă vă face probleme puteţi să-i
- Lasă-l în seama mea. Ai grijă de ei!

Ana aprobă şi coborî. O văzu alergând spre chioşc, opintindu-se în sacoşe... Doamne, ce nurori avea! Numai una şi una! Iar Ana le întrecea pe toate!

Gata cu visarea! Să-l ia pe Marcel şi să gonească după camera video!

Ana-Maria

Se apropie de bodyguard, iar bărbatul se dădu singur deoparte din drum. Perfect! Urcă scările în fugă şi dădu de asistentă chiar în capătul holului!

- Staţi! Ce mai face Ioana Manolache, cum se simte?
- Cum să se simtă: ca orice gravidă care stă să nască! Mai are vreo două ore de tras; dar e bine că nu e la prima naştere, ştie ce se întâmplă şi e oarecum calmă.
- Are nevoie de ceva anume? Că i-am adus bagajul.
- Nişte apă rece; dar neacidulată.

Scoase din sacoşă sticla şi câteva pahare şi i le dădu asistentei. Femeia intră, închise uşa...

Şi-acum înapoi pe scaun, la zgâit pe pereţi!

Hei! Avea reviste! Să le răsfoiască, să treacă timpul mai repede!

Ioan

Opri pe dreapta şi claxonă; Marcel ridică imediat privirea... Deschise portiera, zâmbind:

- Hai, că e la maternitate.

Fiul lui nu părea că se grăbeşte... Când în sfârşit porni spre casa amicului lui, întrebă:

- Nu te bucuri?

- Bineînţeles că mă bucur! Dar, de vreme ce e deja la maternitate, cu mama, n-am motive să mă îngrijorez.

- Pe maică-ta am trimis-o la Dorobanţi, să-l ajute pe Roberto. La maternitate e Ana.

- Ana?

- Da. Află şi ea cum se fac copiii, care-i atmosfera, iar Ioana are ocazia să se mai gândească la relaţia ei cu cumnată-sa.

Marcel nu răspunse... Măi, ce calm era!

- Şi-acum unde mergem?

- La Paul, să luăm camera.

- Aşa e! Camera...

Totuşi, la ce naiba se gândea fi-su?

- ... Bă, pe unde-ţi virează mintea?

Fu privit cu ochi miraţi...

- Nu te holba aşa la mine! Ce dracu, astea sunt reacţiile unui proaspăt tătic? Florentin n-ar fi plecat de la chioşc fără două găleţi de flori; tu vii cu moaca asta de filosof şi mâinile-n fund!

Primi doar o ridicare de umeri... Trase dreapta de volan şi opri motorul:

- Tu stai aici. Şi gândeşte-te, până vin eu, dacă ţi-ar fi fost mai bine cu curviştina aia românca.

Coborî de la volan, trânti portiera şi intră în bloc: al dracului capul lui de prost! Tot la toanta aia se gândea! Tot după aia ofta! Doamne, s-o mai vadă el o dată pe stradă! Că-i schimba "ficsonomia" doar aşa, pentru că existase în viaţa lu' fi-su!

Oftă greu: Doamne, cine-l blestemase de avea o asemenea problemă în familie? De fapt, cine-i blestemase copilul? Nu cumva românca îi făcuse farmece? Că ajungea să vorbească şi el ca Lăcrămioara!

Oricum: dacă Marcel nu-şi schimba atitudinea până cobora el cu camera, vai de pielea lui! Îl bătea chiar acolo, în parcare, până-i trecea!

Ana-Maria

Uşa se deschise iar doctoriţa zâmbi:

- Are un băieţel de 3.200 de grame.

Azvârli revista, sări în picioare şi-o privi cu ochi curioşi... Şi? Mai departe?

- A născut uşor, cum mă aşteptam; dar cu episiotomie. Băiatul are 3.200 grame, 50 de centimetri şi a primit APGAR 10. Să vorbiţi cu asistentele, să vă spună ce trebuie să aduceţi pentru el.

Aprobă cu capul: vorbea cu asistentele!

- Ea e ameţită acum de la anestezie, aşa că vă spun dvs. Copilul va sta în salonul pentru copii, dacă Ioana nu decide să se mute într-un salon în care să aibă pătuţul lui lângă patul ei. E foarte obosită şi slăbită; sinceră să fiu, cred că în ultimele luni de sarcină a uitat să-şi ia vitaminele iar piciul "s-a servit" în voie din ce avea organismul ei. Deci prefer s-o ştiu în salon cu alte mămici, dormind atât cât are nevoie să doarmă. Copilul e cu asistentele, se ocupă ele de el: îi dau să mănânce dacă are nevoie să mănânce, îl spală, îl schimbă, îl înfaşă... M-aţi înţeles, da?

Aprobă scurt.

- Bun. Ioana nu are voie acum să mănânce nimic ce poate constipa. Pâine, făinoase, fulgi de porumb sunt interzise cel puţin până la controlul de mâine. Să nu-i aduceţi fructe care fermentează: struguri, prune şi altele asemănătoare. Şi fără lichide acidulate, pentru că strică laptele.

Bun! Reţinuse!

- Să nu poarte tampoane din comerţ; îi dau fetele feşe speciale. După fiecare drum la toaletă, să se ducă la asistente la toaletare şi pansat. Nu are voie să facă efort, să ridice, să se plimbe pe scări. Imediat cum ajunge în salon, vă sfătuiesc să-i daţi supa şi s-o lăsaţi să doarmă. Chiar dacă vrea să se ducă să alăpteze, e mai important să se odihnească acum. Începând de poimâine, după ce se externează, o să alăpteze până o să-i iasă ochii! Spun asta pentru că am impresia că suferă de o gravă depresie postpartum, şi va trebui "scuturată" din când în când. Este important să se odihnească, deci este important să fie ajutată. Şi cel mai important: trebuie să i se spună cât mai des că se descurcă exemplar, că e o mămică excelentă, trebuie să i se amintească mereu de celălalt copil, care necesită şi el multă atenţie... O să fie dificil; dar cred că va reuşi să treacă peste toate dacă primeşte sprijin şi încurajare.

Aprobă cu capul.

- Mergeţi la asistente şi vorbiţi cu ele. Ioana iese peste vreo jumătate de oră. Tatăl a venit?

Negă.

- Mai bine: vorbiţi cu ea, ajutaţi-o să mănânce şi apoi somn, fără alte discuţii.

Aprobă, iar femeia se îndepărtă. Luă revista de pe scaun, o îndesă în sacoşă...

Mare problemă: de la cine să primească Ioana sprijin şi încurajare? Dna Manolache era prea iute ca să se oprească şi să-i mângâie creştetul! Marcel era în permanenţă uşor aerian vizavi de soţia lui. Mirela va sta mai mult cu cei doi năzdrăvani. Luminiţa îl avea pe Nicuşor pe şi în cap iar Ileana învăţa pentru şcoală. Deci pe ea va pica partea asta; nu era prea sigură că va fi îndeajuns de credibilă, dat fiind faptul că nu fuseseră prietene la cataramă...

Ciocăni la uşa camerei cu bebeluşi; uşa se deschise cu zgârcenie:

- Da.

- Bună ziua. Sunt cu Ioana Manolache, care tocmai a născut.

- Aha. Ne trebuie pampersi si şerveţele umede. Puteţi să le luaţi de la farmacia spitalului: etajul unu, chiar sub noi.

Iar uşa se închise... Afurisită cotoroanţă! Babă cotoroanţă! Luă sacoşele şi coborî treptele: să cumpere ce era de cumpărat şi-apoi să o aştepte pe Ioana.

Lăcrămioara

Oare ce se întâmpla la maternitate? Născuse Ioana? Era bine? Copilul era bine?

Uite de-asta voia să meargă peste tot cu ele! Pentru că nu suporta lipsa aia de informaţie! Să stea cuminte la chioşc, fără să ştie dacă totul era aşa cum trebuia să fie?

În plus, ştia Ana să se descurce cu lăuza? Cu doctoriţa? Cu asistentele? Dacă aveau nevoie de ceva, acte sau pampersi? Ce făcea Ana la maternitate, fără telefon mobil?

... Ei, Ana se descurca! Avea ea grijă să iasă totul bine! Dar cum să mai stea ea la chioşc atâtea ore? S-ar fi dus la maternitate... Iar asta l-ar fi înfuriat pe Ioan...

Rămânea la chioşc - pentru că diseară va sta ea la maternitate cu Ioana. Aici nu mai încăpea derogare: Ioan putea să se dea cu capul de pereţi, că n-o mai convingea să facă aşa cum voia el!

Ana-Maria

Ciocăni din nou la uşă; de data asta îi deschise o tânără. Se grăbi s-o tragă afară din cameră şi-i îndesă o bancnotă în buzunar:

- Bine că aţi deschis dvs!

Asistenta bufni în râs:

- Am înţeles. Nici o grijă, doamna asistentă pleacă în concediu peste vreo cinci minute...

- Bun! Am adus pampersi si serveţele umede pentru piciul Manolache.

- Nu-mi daţi tot pachetul: să-l ţină mămica în sacoşă şi, la fiecare alăptat, să vină cu doi-trei pampersi. Că altfel se termină imediat...

Aha!

- Şerveţelele sunt bune: astea se consumă mai greu.

- Să mai aduc ceva?

- Nu. Vreţi să-l vedeţi?

Întrebarea o pusese în dificultate... Aprobă totuşi cu capul iar tânăra intră în cameră... Na, că era prima care-l vedea pe frăţiorul lui Ionuţ! Uşa se redeschise.

... Doamne, ce micuţ era! Atât de micuţă va fi şi fetiţa ei?

- E sănătos tun; are-o voce de-a trezit tot salonul şi a fost o problemă la înfăşat chiar şi pentru noi, care avem experienţă!

Începu să râdă:

- Taximetristul care ne-a adus i-a propus să-l boteze Ronaldinho.

- Acum încearcă să doarmă: e şi el obosit după naştere.

- Atunci duceţi-l înapoi, în pătuţ. Mulţumesc.

- N-aveţi pentru ce. O aşteptăm la alăptat din trei în trei ore. Dar dacă e obosită, să nu vină: îi dăm noi să pape. Mămica trebuie să se odihnească măcar aici, dacă acasă intră "în focuri"...

Aprobă şi-şi mai privi o dată, lung, nepoţelul... Uşa se închise. Se aşeză pe scaun, zâmbind...

Ce prichindel neastâmpărat! Ciudat: nu-şi amintea ca Ioana să fi băut multă Cola, multă cafea... Şi totuşi, asistenta de ce-ar fi minţit-o?

Cum să-i convingă ea pe socrii ei că era mai bine pentru Ioana să nu stea cu bebeluşul în salon? Or să dea năvală, cu flori şi revoluţie, şi-or s-o mute imediat pe Ioana într-o rezervă privată! Că-l ştia ea pe socrul ei! Iar dacă mai intervenea şi soacra ei... Dezastru!

Uşa sălii de naşteri se deschise, dar asistenta o blocă şi se întoarse din drum. Se ridică, zâmbind, şi-i ieşi în întâmpinare proaspetei mămici... Doamne, cât de palidă era! Şi sfârşită, sleită de puteri! Dar ce zâmbet mare, fericit, stăpânea chipul Ioanei! Începu să râdă:

- Felicitări, drăcuşor mic ce eşti! A fost greu?

- Nu atât de greu cum m-am aşteptat. Am avut o moaşă excelentă...

Asistenta năvăli brutal în discuţie:

- Şi-ai ascultat-o pe doamna doctor şi n-ai făcut peridurala aia! Că te chinuiai de mama focului! Ia zi-i: ai urlat tu pe masă, dar acum te mai doare?

Ea una s-ar fi supărat, dacă ar fi fost pe targă în locul Ioanei. Dar cumnata ei râdea şi nega...

- Aşa, vezi? Şi cum ne-ai mai muştruluit, că nu te-am împuns în spinare! Dar lasă, că aşa-s toate gravidele: când dau de durerea aia mare spun vrute şi nevrute, iar după aia le trece! Te bag într-un salon de tineret, ca să-ţi mai revină moralul!

Perfect! Deci şi doamna aştepta un cadou! I-l strecură în buzunar:

- Mulţumim.

- N-aveţi pentru ce. Deschideţi dumneavoastră uşa aici.

Se conformă şi apucă de capătul târgii: locul era destul de strâmt...

Bun! Un pat în mijlocul salonului, ferit de curent. Perfect! Lăsă sacoşele şi-o ajută şi ea pe Ioana să se lungească în pat...

- Vin imediat cu brâul. Să pregătiţi două sute.

OK! Doctoriţa nu-i spusese nimic de brâu, aşa că probabil ăsta era protocolul în spital! Asistenta ieşi; din patul alăturat, vocea tinerei o lămuri imediat:

- Brâu de 50 de mii din Obor. Toate sunt aşa. Plimbarea cu liftul, 50 de mii. Toaletarea, 30-40 de mii. Ofertă de hăinuţe de copii dimineaţa, la prânz şi seara. Plus japca de la farmacia spitalului, unde toate-s la preţ dublu...

Oftă greu:

- Asta e: dacă n-am ştiut... Eh! Voi şi prichindeii voştri să fiţi sănătoase!

Ioana o privea lung, serioasă...

- Ţi-am adus o supiţă delicioasă. Ia să vedem dacă mai e caldă!

Scoase borcanul şi turnă puţină supă într-un pahar de plastic:

- Abia acum îmi dau seama că trebuia să-ţi aduc o cană serioasă, sau un bol...

- Lasă, că e bine şi-aşa. Pune zeama în pahar, iar bucăţile le pescuiesc din borcan.

O privi lung, să se asigure că Ioana vorbise serios... Şi se conformă. Asistenta intră şi-i puse Ioanei un brâu, într-adevăr, din Obor - piaţă, nu magazin. Dar nu comentă: îl plăti şi gata. Apoi se aşeză pe marginea patului: ea ţinea borcanul, Ioana "pescuia" morcovul, apoi tot ea îi dădea să bea supă din pahar...

- Şi? Cum a fost?

- Ţi-am spus: nu mă aşteptam să nasc atât de repede. Şi uşor. După ce m-au urcat pe masă, la a cincea contracţie am şi terminat. Dar adevărul e că am ţinut musai să nu-l mai blochez cu capul afară şi restul înăuntru. Am vrut să-l împing din prima - şi-am reuşit!

Ioana zâmbea şi mânca...

- Iar moaşa a fost de nota zece! Ştii cum a ieşit bebe? Ca din praştie!

Aproba şi zâmbea... Obosită dar fericită. Extrem de fericită! Şopti, complice:

- L-am văzut şi eu.

O mira asta?

- M-am dus să le duc pampersi şi şerveţele umede iar asistenta l-a adus lângă uşă. E o bomboană! Ştii ce spunea de el?

Cinci secunde de suspans... Gata:

- Că a trezit tot salonul cu vocalizele lui şi a fost o problemă la înfăşat. Chiar şi pentru asistentele experimentate...

Ioana râdea de-a binelea:

- Doamne, şi mă doare dacă râd! Să vezi ce se oţărăşte mama pe-aici când o veni!

- De ce?

- Pentru că n-o să-i placă aranjamentul asistentelor. O să mă transfere imediat într-o rezervă privată şi-o să-l aducă pe bebe lângă mine. Aşa a făcut şi data trecută.

- Vrei să mă duc să le spun asistentelor că vrei rezervă?

- Nu. Lasă-i să vină şi "să aibă şi ei activitate"! Dacă nu-i laşi să schimbe lucrurile şi să răstoarne totul, or să fie foarte nefericiţi...

- Eu o să-i spun dlui Manolache ce mi-a spus doctoriţa. Dacă o să insiste să treacă peste opinia ei de specialist...

- Şi ce-a spus doctoriţa?

- Că e mai bine ca acum, cât eşti în spital, să stai să te odihneşti, să nu te ridici din juma în juma de oră ba cu alăptatul, ba cu schimbatul. Că o să tot faci chestia asta de poimâine încolo.

Ioana lăsă lingura în borcan:

- Adevărul este că paturile alea din rezerve sunt bestiale. Pe de altă parte, bănuiesc că n-ai mai înfăşat bebeluşi. Iar eu mă simt foarte obosită...

- Şi-a mai spus ca, după ce mănânci, să te întinzi şi să dormi buştean atât cât simţi nevoia să dormi. Să stai fără grijă, că bebe e pe mâini bune.

- ... Nu te superi?

- De ce să mă supăr?

- Că mă culc.

- Nu mă supăr deloc! Tu dormi iar eu stau pe hol şi-ţi citesc revistele!

Ioana se aşeză mai comod în pat; o înveli cu pătura, îi aranjă perna şi se grăbi să spele lingura. Supa sfârşi în frigiderul salonului, alături de banane. Îşi privi lung cumnata... Doamne, era o umbră de femeie! Acum, că nu mai avea ditamai burta, observa şi ea cât de slabă era Ioana! Se apropie şi zâmbi:

- Nu vrei să-ţi prind părul?

Ioana o trase mai aproape şi-i şopti la ureche:

- Aş vrea să mă ajuţi până la baie, că sigur am murdărit cămaşa de noapte...

- Şi eu nu ţi-am adus nici una...

Colega de salon ştia deja despre ce era vorba:

- Mergeţi la duduia cu brâul şi spuneţi-i să vă dea altă cămaşă

de noapte. Ea e garderobiera - şi e obligată să vă schimbe cămaşa.

Aha! Perfect! Îi făcu semn Ioanei să aştepte şi ieşi din salon. Se apropie de uşa deschisă... şi zâmbi:

- Pot să vă rog să-mi daţi altă cămaşă de noapte?

Femeia începu să bombăne... şi-i întinse o altă cămaşă de noapte:

- Să mi-o aduceţi pe-aia murdară!

- V-o aduc, că n-am ce face cu ea!

Dacă aşa vorbea, aşa i se vorbea! Fusese "unsă"! Ce naiba mai voia? O ajută pe Ioana să se ridice; mergeau încetişor spre baie... Mergea destul de bine cumnata ei!

- Cum e? Te doare rău?

- Nu, e doar o durere surdă. Şi mă simt slăbită. Dar dureri mari-mari nu mai am.

Asta era bine!

- Ţi-am adus de toate de-acasă: vrei să faci un duş?

Cumnata ei stătea pe gânduri...

- ... Hai, că fug să le aduc. Tu nu cazi dacă-ţi dau drumul?

- Nu cad. Du-te.

Alergă în salon şi se grăbi să-i aducă punga. Şi-acum aştepta la uşa cabinei, privind lung pe fereastră şi povestindu-i ce altceva mai avea prin sacoşe... La un moment dat, Ioana o întrerupse:

- Ţi-a spus asistenta când sunt orele de alăptare?

- Din trei în trei ore. Deci următoarea e la trei.

- Cât e ceasul?

- Nu ştiu. Mă duc să întreb.

Ieşi pe hol şi văzu ceasul pe perete... Reveni în toaletă:

- Trei fără un sfert.

Avea tot timpul să-şi termine duşul şi să ajungă la Manolache junior! Totuşi, Ioana se grăbea... Bun! Ieşise mult mai înviorată şi zâmbitoare!

- Hai să-ţi strâng părul.

Ioana aprobă; îi strânse deci părul într-o coadă simplă...

- Vrei să-l şi împletesc? Ca să nu se încurce?

- Da.

O coadă cât mai zdravănă, să reziste...

- Acum sunt gata să-l revăd pe pici.

Exact. Strânse repede totul şi-i oferi Ioanei braţul.

- Întâi mergem la toaletare: aşa mi-a spus doctoriţa. După fiecare vizită la toaletă, o vizită la toaletare. Hai!

Dacă era dispoziţie de la doctoriţă, atunci aşa rămânea! O conduse până la masa ginecologică şi, din pirueta de întoarcere, împinse bancnota în buzunarul asistentei. Ieşi şi bufni în râs: Doamne, prinsese o dexteritate...

... Gata? Hai! O conduse pe Ioana la uşa bebeluşilor, se asigură că mămica intrase şi se putea deplasa singură... Şi nu plecă totuşi de lângă uşa rămasă întredeschisă. O văzu intrând într-una dintre camere, privind lung bebeluşii... Tii, îl recunoscuse imediat! Abia după ce-l luase în braţe, Ioana se uitase la hârtia de deasupra patului! Iar uşa se închise...

Se grăbi să ducă punga în salon, lângă pat, să lege bine la gură toate plasele şi pungile, duse cămaşa de noapte la garderobă şi reveni lângă uşa sălii bebeluşilor. Aştepta, zâmbind slab...

În cel mult un an, se va plimba şi ea pe coridoarele alea. Se va duce la fetiţa lor...

Acum ştia de ce dl Manolache fusese atât de ferm în decizia de-a o trimite pe ea la maternitate. Primise extrem de multe informaţii pe care, începând de diseară, le va diseca şi răsuci pe toate părţile... Oare medicul ei la ce maternitate lucra? De fapt, lucra la vreo maternitate? Trebuia să se intereseze...

Uşa se deschise; tii, ce îmbujorată era! Îi oferi braţul:

- Se trezise? Că atunci când l-am văzut eu, voia să doarmă.

- Dormea, dar s-a trezit imediat. E un mâncăcios...

- Bravo, înseamnă că o să crească mare şi voinic! Acum te duci la nani, da?

- La nani, fără alte opriri!

Mergeau spre salon... Suspinul o făcu să se oprească:

- Hei! Ce-i? Ce s-a întâmplat?

- ... Te-am judecat greşit!

- Hai, te rog să fii serioasă!

- Sunt! N-am vrut să accept faptul că eşti o femeie bună!

- Oi fi, dacă zici tu! Te rog să nu mai plângi, că foc mă fac! Vrei să strici lăpticul piciului?

Ioana nega şi-şi şterse lacrimile:

- Am fost supărată pe Marcel pentru felul cum mă trata şi mi-am revărsat necazul asupra ta. De parcă tu i-ai fi făcut cunoştinţă cu femeia aia...

- Hei, gata cu plânsul! Te rog! Mie nu-mi place să trăiesc din amintiri. Trecutul e pentru istorici; să ne gândim la prezent şi viitor, bine?

Primi o aprobare.

- Hai să te odihneşti. Şi lasă încolo incidentul ăla, că l-am şi uitat! Despre ce fusese vorba?

N-o va face să zâmbească, aşa că schimbă imediat subiectul:

- Treci la nani, înainte să apară toată familia şi să te bată la cap! Doctoriţa a spus că trebuie să faci nani.

O aşeză pe pat, o înveli bine şi zâmbi:

- Eu sunt pe hol, îţi răsfoiesc revistele...

Ioana aprobă; luă o revistă şi ieşi.

Ia uite când se apucase cumnata ei să-şi exprime regretele! Ea nu ştia că n-avea voie să se necăjească?

Se aşeză pe unul dintre scaune şi deschise revista: ia să vadă ea ce mai recomandau aşa-zişii specialişti în cosmetică şi multe altele... Dar mai întâi s-o sune pe Mirela, să-i dea vestea! Cumnata ei era pe post de "radio": probabil că toată lumea aştepta veştile de la ea...

Ioan

Bun! Aşa da! Luase camera şi avusese ceva de aşteptat, pentru că bateria fusese descărcată. Îl lăsase pe Marcel să aştepte în maşină o oră. Coborând, constatase că fiul lui îşi mai revizuise din atitudine: măcar luase un buchet de flori! O să-l dea unei asistente: pentru nora lui, va aduce de la chioşc o găleată de trandafiri! Urcă la volan; Marcel aruncă ţigara şi urcă lângă el. Porni spre Dorobanţi.

Tăceau. Dar despre ce ar fi trebuit să vorbească? Despre Ioana? Despre copil? Despre româncă? Poate despre motivele pe care le avusese s-o primească acum pe Ana, după ce-o refuzase atunci pe individa aia?... Poate!

- ... Nu e vorba despre trecut.

Aa, prinsese glas!

- Atunci despre ce e vorba?

- Despre copil.

- Vrei să spui că nu l-ai vrut?

- Vreau să spun că a fost decizia ei. Am sentimentul că l-a făcut ca să mă lege de ea.

- Sau ca să te trezească din letargie!

- Oricum, opinia mea referitoare la al doilea copil a fost pur informativă pentru ea.

- În concluzie, tu nu doreşti acest al doilea copil.

- Îl doresc şi-l iubesc, că e al meu. Am însă convingerea că ar fi putut întârzia încă doi ani.

- De ce? Ce nu e în regulă dacă a apărut acum?

- Aveam alte planuri pentru acum.

Aşa; să continue, ca să priceapă şi el!

- ... Ca de exemplu, să plecăm în luna de miere. Să petrecem mai mult timp împreună. Să avem acum ceea ce n-am avut înainte de nuntă.

- O perioadă de giugiuleli şi plimbări prelungite. Cum are Florentin.

- Exact.

- Ei i-ai spus asta?

- Da. A spus că ne putem giugiuli şi printre pampersi. Iar după

ce bebe va face patru-cinci ani, ne vom giugiuli până ne vor ieşi ochii.

- Te simţi bătrân? Obosit? Sătul de viaţă?

- Nu.

- Înseamnă că te poţi giugiuli şi de-acum încolo. Până o să te simţi bătrân, obosit şi sătul de viaţă. Adică până o să devii pensionar, ca mine. Şi să ştii că şi aşa, pensionar, îmi mai iau la giugiulit nevasta din când în când!

Marcel zâmbea...

- ... Din nefericire noi, florarii, avem un program alandala. Ne trezim devreme, deci dăm stingerea la fel de devreme. Şi stăm toată ziua la muncă. Vei vedea că şi Florentin va avea probleme din cauza asta. Tocmai de aceea, când vrei să pleci cu nevasta la teatru sau la film, sau la mare, sau pe la vreo sindrofie cu masă şi dans, e de-ajuns să mă anunţi şi-ţi dau liber cât ai nevoie: o zi, două, trei... Chiar mă gândeam să institui şi la noi codul muncii cu concediu o lună pe an. Dar mi-e frică să nu vă luaţi toţi concediu în august...

Acum fiul lui râdea...

- Sau, şi mai rău, să cereţi toţi zilele libere de Crăciun! Plus întâi şi doi ianuarie!

Râdeau amândoi cu hohote! Aşa da! Opri pe dreapta:

- Stai aici, să aduc nişte flori.

Intră în piaţă şi se apropie de cea mai încruntată nevastă de florar din Bucureşti:

- Mai ai trandafiri?

Lăcrămioara îi răspunse cu o aprobare mută. Ia uite la ea, cică nu-l băga în seamă! Dar vor discuta despre asta diseară! Intră în chioşc şi luă găleata cu totul; Roberto îl urmă şi începu să râdă:

- Plecaţi la maternitate?

- Şi nu ne putem duce cu temele nefăcute. Dă-mi şi funda bleo, că se ocupă Ana de împachetare.

- Ana e la maşină?

- La maternitate.

Fiul lui începu să chicotească:

- Deci de-asta e mama vineţie...

- Las' că-i trece! Pregăteşte fuguţa zece buchete pentru asistente şi unul pentru doctoriţă. Te aştept aici.

- O să facă urât...

- Bine, mă, vin cu tine!

Reveni în piaţă şi-şi trase nevasta deoparte:

- N-o puteam aduce pe Ana aici pentru că nu are încă experienţă şi îndemânare demne de muşterii din Dorobanţi. Am trimis-o la maternitate pentru că trebuie să vadă ce-o aşteaptă. La cât de ruşinoasă e, pot să jur că nu le va pune întrebări medicilor şi va trăi din presupuneri. În plus, e momentul ideal pentru a calma situaţia dintre ele. Ioana va vedea ce fel de om e Ana şi-şi va schimba părerile. Iar diseară îţi preiei locul şi rolul. Acum m-ai înţeles?

- Te-am înţeles de la început, dar te-am dezaprobat. Şi te dezaprob. Ioana are nevoie de ajutor serios; sau crezi că e în stare să schimbe copilul imediat după ce s-a dat jos de pe masă?

- Dacă nu e în stare, Ana se va duce şi va aduce o asistentă care să-l schimbe. Poţi, te rog, să nu mai fii atât de pesimistă? Poţi să ai încredere în Ana?

- Pot, dar nu vreau. Pentru că aş presupune că se descurcă - iar când vine vorba de nepoţii mei, nu-mi place să fac presupuneri.

- Pentru Dumnezeu - sunt într-un spital!

Lăcrămioara îi întoarse scurt spatele şi se apropie de unul dintre clienţi. Ia s-o lase să se coacă, dacă aşa voia ea! Chiar nu putea să priceapă că nu avea dreptate?

... La urma urmei, nu aşa învăţase de la mama ei? El nu tot aşa văzuse la mama lui? Nu el o încurajase pe Lăcrămioara să se ocupe îndeaproape de tot ce se întâmpla în familia lor? Acum, tot el îi cerea să facă invers!

Intră în chioşc şi decise să-l ajute pe Roberto: cu cât terminau mai repede, cu atât mai repede ajungeau la maternitate.

Ana-Maria

Şlapii se apropiară de ea iar vocea o făcu atentă:

- Voiam să vă spun ceva.

Aa, colega de salon! Cea vorbăreaţă care le ştia pe toate!

- Vă ascult.

- Dacă aveţi cu ce să plătiţi rezervă separată, nu ezitaţi să-i mutaţi pe amândoi de aici. E îngrozitor tot etajul ăsta.

- ... Adică?

- Adică rezervele sunt pentru pacienţii cu bani şi n-au gândaci.

Cee? Femeia se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Se urcă gândacii peste noi în paturi. Şi ziua, nu numai noaptea. Iar la copii nu se stinge niciodată lumina, ca să nu iasă carcalacii din ascunzătoare.

Aha! Păi să vină dl Manolache cât mai repede şi să-i mute de acolo! Urgent!

- Mulţumesc că mi-aţi spus.

- Eu sunt aici de două săptămâni, că am născut înainte de termen şi fetiţa mea are sub două kilograme. Dar imediat cum pot să plec de aici, iau copilul şi nu mai vin câte zile oi avea!

Aha! Tânăra se ridică şi intră în salon. Deci aşa...

Reveni la revistă: o să discute cu dl Manolache. Pentru că sfatul doctoriţei prima în faţa sfatului unei paciente - deşi ideea de-a se urca gândacii... Brr!

Paşii se apropiară, dar nu mai trecură pe lângă ea. Iar când văzu şi găleata aşezându-se pe ciment, ridică privirea.

- Bună, Ana.

Lăsă revista şi se ridică:

- Bună! Felicitări!

Marcel îi ridică mâna şi i-o sărută:

- Mulţumesc. Şi-ţi mulţumesc că ai avut grijă de Ioana.

Ah, fără mulţumiri! Îl îmbrăţişă, îl pupă pe obraz şi-l trase spre uşa bebeluşilor:

- Hai să-l vezi!

- Stai să vină şi tata! Să vezi ce mă bombăne, că l-am lăsat să care singur atâtea flori!

- Alte flori?

- Da: astea sunt ale Ioanei. Te rog, pune-le tu funda.

- Acum! Stai jos, că Ioana doarme.

Acum, buchetul! Specialitatea ei! Păi... o fundă lejeră în jurul "buchetului" şi-o fundiţă simpatică gen cadou! Ce altceva mai trebuia?

- Aşa! Ştiam eu de ce m-am gândit să-l faci tu!

Socrul ei se opintea în "roţile" multicolore... Îi făcu loc să le pună pe scaune şi fu luată la întrebări:

- Cum e?

- E foarte bine. A spus că a născut din cinci contracţii şi a fost mai uşor decât la prima naştere. Bebeluşul s-a născut cu 3.200 de grame, 50 de centimetri şi a primit nota zece.

- Bravo!

- Asistenta spunea că a trezit tot salonul şi a avut dificultăţi la înfăşare, pentru că e un neastâmpărat.

Ce spusese, de se pleoştiseră amândoi?

- ... Vrei să spui că copilul nu stă cu Ioana?

Acum era acum! Marea bătălie! Trase aer în piept şi încercă să se exprime cât mai clar, cât mai calm:

- Doctoriţa mi-a spus că ea recomandă ca mama să stea în salon cu alte mame iar bebeluşul cu bebeluşii.

- Inadmisibil!

Marcel era chiar revoltat! Socrul ei se încruntase serios - dar, de bine-de rău, el voia să ştie şi explicaţia:

- Şi de ce recomandă ea aşa?

- Pentru că mama este obosită după naştere şi măcar două zile, cât stă aici, ar trebui să se odihnească. Să doarmă ca lumea, să se întremeze după atâta efort. Mi-a explicat că, dacă i-ar pune împreună, bebeluşul s-ar trezi din jumătate în jumătate de oră ba ca să mănânce, ba ca să fie schimbat. Că ea recomandă ca măcar în astea două zile

copilul să fie înfăşat. Şi că, după ce pleacă acasă amândoi, Ioana o să se tot trezească dimineaţa, ziua, seara şi noaptea, aşa că măcar

- Am înţeles. După ce vine şi Lăcrămioara, o să-i mutăm într-o rezervă şi-o să se ocupe mamaia de el.

Aşa da! Aşa era şi ea de acord!

- Pentru că acum stă cu încă 30-40 posibile surse de infecţie. Să nu-mi spui că au salon separat pentru copiii bolnavi!

Corect! La asta nu se gândise...

- Şi-o conving eu pe Lăcrămioara să-l înfeşe, cât stă aici. Că, din câte ştiu eu, a cumpărat vreo zece costumaşe numai pentru maternitate.

Atunci să-i spună repede şi restul, cât era în toane bune! Chestiile importante - că aia cu gândacii se rezolva o dată cu mutarea în rezervă! Îl trase deoparte:

- Doctoriţa mi-a mai spus ceva... Ioana e foarte obosită şi slăbită; doctoriţa mi-a spus că probabil nu şi-a mai luat vitaminele în ultimul timp iar bebeluşul "s-a servit" din rezerva ei. A mai spus că Ioana suferă de o gravă depresie postpartum.

- Poftim?

- Trece prin faza aia cu "nu sunt o mamă destul de bună", "nu sunt capabilă să am grijă de amândoi", "nu sunt în stare să mă trezesc să-l hrănesc" şi aşa mai departe.

- Şi să vezi ce şuturi în fund o să-i altoiesc dacă o prind cu asemenea texte!

Făcu abstracţie de remarca socrului ei:

- A spus că trebuie încurajată şi ajutată, trebuie să i se spună mereu că e o mămică formidabilă, că a pus perfect pampers-ul, că e cea mai bună mamă din tot Bucureştiul, că se descurcă perfect cu amândoi copiii...

Dl Manolache se gândea...

- A spus că trebuie ajutată.

- Asta nu e o problemă. Mai degrabă trebuie umblat la atitudinea Lăcrămioarei, care-l va lua pe pici şi se va ocupa ea de toate tocmai ca s-o ajute pe Ioana...

- Trebuie să fim atenţi cu mămica. Am senzaţia că am devenit foarte bune prietene; o să trec în fiecare seară pe la ea, să mă ocup de moralul ei. Sper să fac faţă sarcinii...

- O să faci faţă. Hai, tăticule, eşti pregătit cu camera?

- Stai s-o scot!

Dl Manolache o întrebă în şoaptă:

- Ai dat ceva cuiva pe-aici?

Îl privea mirată: cum adică?

- Ai "uns" pe cineva?

- Aa, serviciile mici: brâul, asistenta de la copii... Nu m-am băgat la doctoriţă şi moaşă.

- Bun. Foarte bine. Stai tu aici, să mergem să-l filmăm pe Narcis?

Aprobă cu capul: deci aşa îl va chema pe prichindelul mâncăcios, gălăgios şi fără stare... Frumos nume! Ea una nu s-ar fi gândit la el. Ea s-ar fi gândit la...

Chiar: cum o va chema oare pe fetiţa lor?... Garofiţa era exclus!... Nici Dalia n-o încânta... Prefera ceva neutru: Florentina. Semăna cu Florentin... Şi era şi foarte frumos! Rămânea de văzut care era opinia tăticului; dar ea una prefera s-o cheme Florentina.

Întoarse capul, zâmbind... Dl Manolache ţinea camera; era foarte serios, foarte atent... Iar Marcel parcă înflorise! Se aplecase la nivelul braţului asistentei şi studia prichindelul de foarte de-aproape... Mai exclama câte ceva, se mai minuna de altceva... Evident, nu-l lăsa să-l ia în braţe! Băga praful în salonul bebeluşilor! Dar după ce-i vor muta într-o rezervă, putea să se joace cu el cât voia! Pardon - cât voia piciul!

Scena aceea era atât de specială...

Na, că dl Manolache nu mai avea răbdare! Îi dăduse camera lui Marcel şi făcuseră schimb de locuri!... Măăi, ce bunic mândru vedea ea acolo!

Gândul o făcu să plece capul: atunci când se va naşte Florentina, nu vor veni decât un set de bunici. Ceilalţi erau prea "preţioşi"...

Se ridică: ia să mai îndrepte ea florile pe ici-pe colo, ca să uite acel gând şi să nu-nceapă să plângă!

Tocmai muta un trandafir-problemă, cu o coadă extrem de lungă, când socrul ei se aplecă lângă ea:

- Să-mi arăţi care e doctoriţa. Şi moaşa.

- Doctoriţa e mititică, între două vârste, roşcată tunsă scurt şi are pe halat un ecuson cu numele "Nicula". Moaşa nu ştiu cine-a fost, că n-am văzut-o...

- Şi doctoriţa pediatră?

Poftim?

- Doctoriţa pediatră.

Ei poftim, că nici pe-asta n-o ştia!

- Lasă, că mă interesez eu care-a fost tura de dimineaţă.

Şi-atât, pentru că părinţii Ioanei tocmai năvăliseră pe coridor. Doamne, în ce hal arătau! Roşii ca racul la faţă, transpiraţi, cu hainele anapoda, îngrijoraţi...

- Unde-i?

Socrul ei preluă "ostilităţile":

- Bine-aţi venit! Sunt foarte bine amândoi!

Un respiro larg, lung...

- Ioana doarme. Haideţi să-l vedeţi pe băiat. Eu mă duc să fac formele, s-o mutăm într-o rezervă privată.

Un alt respiro lung. Acum apăruse şi primul zâmbet. Din capătul coridorului, Marcel le făcea semne disperate...

Oof, ce fusese în capul ei? Nu se interesase cine era moaşa, cine era doctoriţa pediatră... Idee! Tocmai o văzuse pe garderobieră! Se ridică şi-o opri:

- Staţi puţin! Spuneţi-mi, vă rog, cine-a fost în tura de dimineaţă?

Femeia o privea lung şi nu părea că înţelege întrebarea...

- Numele moaşei şi-al pediatrei.

- Aa! Nedelcu a fost moaşa de dimineaţă. Iar la pediatrie... Doctoriţa Nane.

- Mulţumesc.

"Iar dacă aştepţi un Eminescu şi pentru asta, ai de aşteptat!" Nedelcu şi Nane; Nedelcu şi Nane; Nedelcu şi Nane... Să nu uite!

Florentin

Bun! Se făcuse ora patru, mămica lui nu mai apăruse, aşa că tocmai se hotărâse să ia atitudine!

- Vin imediat.

Ieşi şi se apropie de chioşcul de ziare:

- Ia dă, bre, mobilul matale - că ai mei ne-au uitat aici!

Primi telefonul şi formă numărul tatălui: ah, ce-o să-i zică!... Avea telefonul închis? Ciudat - foarte ciudat!

- Bre, pot să sun acasă?

- Sună!

OK! Numărul de acasă! Mirela răspunse imediat:

- Da.

- Bună. Ştii ceva de mama?

- Bună! Da' mult ţi-a mai luat!

Poftim?

- Ioana a născut un băieţel de trei kile două sute şi 50 de centimetri.

Aha... Începu să râdă:

- Bravo! Iar mama e la maternitate, nu?

- Din câte am înţeles eu, Ana e la maternitate.

Cee?

- Tanti Lăcrămioara e la Dorobanţi. Nea Ioan spunea că să veniţi şi voi, după ce închideţi chioşcurile.

- Şi cu florile ce facem? Le lăsăm înăuntru?

- Păi cred că da! Vorbeşte şi tu cu omul ăla de la ziare, să stea cu ochii pe el, până vine nea Ioan şi-l goleşte.

- Bine. Tu nu vii la maternitate?

- Ba cred că îmbrac copiii şi iau şi eu un taxi.

- Aşa! Vă pregătesc eu nişte buchete frumoase...

- Bine, Florentine. Ne vedem la Giuleşti peste jumătate de oră.

- La poarta spitalului.
- S-a făcut. Pa.
- Pa.

Închise şi începu să râdă:

- Bre, mata ştii cât eşti de important pentru noi toţi...
- Aşa! Spune: vrei să suni internaţional?

Îi înapoie telefonul:

- Nu, bre. A născut cumnată-mea.
- Bravo! Să vă trăiască şi să se facă mare şi şmecher, aşa ca voi!
- Să dea Domnul! Te rog frumos, te mai uiţi matale la chioşc? Că Mirela zice să încuiem totul înăuntru şi să mergem şi noi la spital.
- Mă uit, Florentine, că nu mă costă nimic. Doar să veniţi până la şapte, că după aia plec şi eu acasă.
- Bine, bre!

Reveni în chioşc:

- Hai să strângem pe-aici, că mergem la Ioana la maternitate.

Ileana începu să râdă:

- Gata, naşte?
- A născut deja.
- Bravo! Câte buchete luăm?
- Păi trei din partea Mirelei şi copiilor, două de la noi, unul de la Ana şi un trandafir special pentru soţia mea.

Fu, bineînţeles, îmbrâncit în glumă:

- Crai ai fost, crai ai rămas!
- Ia aminte, să-ţi iei bărbat galanton ca mine - nu vreun bădăran neşlefuit!
- Taci, că dacă te-aude careva şi-i spune tatei că discutăm deja despre bărbatul meu...

Deci zâna lui se ocupase de Ioana la maternitate... Uau! Pesemne că mămica lui era un car de draci la ora asta! Dar sigur exista o explicaţie!

Strânse florile, luă buchetele şi trandafirul, încuie bine uşa chioşcului şi opri un taxi. O explicaţie...

Abia când ajunse în faţa spitalului, îşi dădu seama că Ana fusese trimisă "în documentare". Iar descoperirea îl făcu să râdă: mare şugubăţ, tăticul lui! Cine ştie ce şuşoteau ei în sufragerie după ce-i vedeau intrând în camera lor "ca să discute"! Probabil puneau la cale rochiţe roz şi "votau" nume de fetiţe! Trebuia să se gândească şi el la un nume frumos...

Plăti cursa şi coborâră.

- Hai, nu vii?
- Stau s-o aştept pe Mirela şi copiii. De fapt, ar trebui să stai şi tu; sau ştii la ce salon trebuie să ajungi?

Ileana se încruntă, dar nu comentă. Aşteptau, privind lung taxiurile care se apropiau...

Îl îngrijora puţin perspectiva graviditătţii Anei. Trebuia să discute cu ea; probabil că o va face chiar diseară, după ce ea îi va povesti cum fusese la maternitate, ce se întâmplase, cum se descurcase... Trebuia să-i spună ce va urma, ca să nu riste s-o vadă tristă şi dezamăgită şapte luni de zile. Trebuia s-o ajute să înţeleagă... Şi-i va fi destul de greu - mai ales după ce va rămâne gravidă. Ştia că Ana se supăra greu şi-i trecea la fel de greu; mai fusese ea supărată pe el - şi nu se lăsase împăcată aşa, cu una-cu două! Va fi greu...

Mirela coborî din taxi, zâmbind:

- Ne aşteptaţi de mult?
- Nu. Haideţi.

Se apropiară de bodyguard, îi strecură "taxa de intrare" iar cumnata lui porni spre scări - dovadă că ea ştia exact unde trebuiau să ajungă.

Ana-Maria

Aşteptarea aceea era tot mai apăsătoare! Rezerva era gata, venise şi soacra ei cu Roberto şi aşteptau doar trezirea Ioanei! Numai că mămica dormea dusă... Dl Manolache mai deschidea uşa, mai arunca o privire şi revenea pe coridor, îngândurat...

Aa, ia uite cine ajunsese în sfârşit acolo! Soţul ei se apropia zâmbind... Măi, să fie! Un trandafir? Pentru ea? Socrul ei exclamă:

- Ete, că trebuia să mai aducem o găleată!
- Lasă - s-o vedem mutată în rezerva ei şi-i fac eu rost de tot ce-i trebuie!

Aciditatea soacrei ei n-o putea atinge acum; Florentin o prinse uşor de mijloc şi-i fură un sărut:

- Ce faci? Te joci de-a maternitatea?

Îi răspunse la ureche:

- Mă informez...

Primi trandafirul şi-un alt sărut, iar mama Ioanei "explodă":

- Gata! Hai să-i mutăm!

O privi mirată; nu mică-i fu uimirea s-o vadă arătând spre colţul mai întunecat, pe unde se plimba liniştit şi gânditor un gândac... Corect! Acum îi mutau pe-amândoi! Dar nu-i va lăsa să năvălească în salon, peste celelalte mămici! Nu în mod dezorganizat! Aşa că îl strigă pe Ionuţ:

- Ionuţ! Hai să mergem la mami!

Îi aranjă gulerul gecuţei şi-i explică, foarte serioasă:

- După ce intră tati şi porneşte camera de filmat, intri tu şi-i duci florile; bine? O trezeşti din somn şi-i dai florile. Ce zici?
- Bine.

Bun! Marcel intră încet cu camera, apoi intră şi Ionuţ... Auzi şi vocea Ioanei şi nu mai putu stăpâni mulţimea de oameni şi buchete. Aşa că se trase deoparte şi aşteptă... Florentin o privea lung... Din salon se auzeau diverse exclamaţii... Şi nu se mai putu abţine:

- Ce zici de Florentina?

Fu privită cu mirare; apoi el păru că înţelege, aşa că-i făcu cu ochiul:

- Discutăm pe îndelete diseară. Să vedem...

Ileana îi privea şi chicotea... Florentin se stropşi la sora mai mică:

- Tu ce te hlizeşti acolo? Intră în salon!
- Unde, că e super-full?!
- Atunci nu te mai hlizi!

Na, că se luase degeaba de ea! Dl Manolache ieşi şi se grăbi spre salonul bebeluşilor. Deci se pregăteau de mutare... Ei trei or să-i dea Ioanei florile când ajungeau în rezervă. Probabil că acolo va fi mai mult loc...

Evident, acum era exclusă din organizare! Dar nu se supăra ea din asta: doar fusese prima care-l văzuse pe băieţel, prima care vorbise cu Ioana după ce ieşise din sala de naşteri... Acum era rândul bunicilor să se ocupe mai departe. Sarcina ei se cam terminase.

Rămase deci lângă zid, lângă Florentin. Mama Ioanei intra şi ieşea de zor... Foarte stresantă "mişcarea", mai ales pentru bietele femei care încercau să se odihnească! Văzu asistenta ieşind împreună cu dl Manolache, văzu cum pătuţul trecea pe lângă ei... Tii, ce bine dormea prichindelul! Doar avea burtica plină, nu? Ioana ieşi şi ea, ajutată de soacra ei, şi se îndreptară spre lift. Ah, să nu uite!

- Supa!

Intră şi luă borcanul şi bananele din frigider. Roberto zâmbi:

- Haideţi: noi mergem pe scări.

Corect! Urcară două etaje şi apucă să vadă ultimele flori intrând pe o uşă în dreapta.

... Aa, aşa da! Ăsta da salon! Parcă era cameră de hotel occidental! Puse supa şi bananele la frigider şi rămase acolo, lângă geam. Toţi se agitau de colo-colo; Ioana stătea în fotoliu, aplecată într-o parte, şi zâmbea cu ochii la furnicarul din jurul ei... Socrul ei luă trei buchete şi ieşi. Se ducea probabil să afle cine fusese... Ah! Alergă după el şi-l opri pe hol:

- Vă duceţi după doctoriţă?
- Da.
- Pe moaşă o cheamă Nedelcu iar pe pediatră Nane.

Bătrânul zâmbi:

- OK. Du-te înăuntru, să vezi ce revoluţie iese!

Aprobă şi reveni în rezervă chiar la începutul "revoluţiei"! Soacra ei se grăbise să golească sacoşa; puse un cearceaf impecabil pe masa

de consultaţie, ridică bebeluşul din pătuţ şi bombăni:

- Cum să-mi ţină astea nepotul în jegurile lor de scutece?

Asistenta sări ca arsă:

- Cum vă permiteţi?

- Ete că-mi permit! Vino-ncoa, să-ţi arăt eu ce înseamnă scutec curat! Vino-ncoa!

Va asista la un scandal de toată frumuseţea! Evident, asistenta nu intenţiona să vadă diferenţa; se grăbea să pună cearceaful pe pătură ca s-o şteargă cât mai repede de-acolo! Iar bunicile parcă erau vorbite! Imediat cum scoase scutecul, dna Manolache se repezi la asistentă:

- Io-te, fa! Io-te cum arată scutecul vostru! Mai fă gât acu'! Inconştientelor! Ţineţi copiii în cârpe pline de microbi!

De lângă masa de consultaţie, cealaltă bunică înfăşa bebeluşul şi comenta la fel de tare:

- Şi după ce pui jegul ăla pe pătură, du-te şi omoară gândacu' de la etajul doi! Că strică fasonu' la termopane!

Alelei, se lăsa cu scandal mare! Asistenta dovedea însă tact şi nu contrazicea ceea ce se vedea cu ochiul liber: un scutec alb "ca-n reclame" versus unul gri-bej...

- Hai, cuscră, vino şi pune păturica.

Aa, aveau şi păturică! Ia uite câte lucruri ar fi putut aduce de acasă... De fapt, uite la câte lucruri nu se gândise! Scutece, păturică, şoseţele, căciuliţă... Sute de lucruri care se vor dovedi utile în următoarele 48 de ore...

Bebeluşul era gata: înfăşat, aşezat comod pe păturică... Uau, ce guriţă mare făcuse! Căscase din tot sufletul parcă! Acum plescăia uşor, pregătit să adoarmă... Marcel se apropie cu camera iar bunicile se mutară lângă patul mămicii:

- Tu ai mâncat ceva?

- Da, mi-a dat Ana supă.

Ah, ajunseseră la partea în care aflau ce făcuse ea! Repede, să se ocupe de aşezatul florilor în vaze! Că văzuse cel puţin şase vaze în rezerva aia de VIP!

- Numai supă? Să-ţi fac nişte fripturică de pui la cuptor!

- N-am voie nimic consistent până la controlul de mâine.

- De ce?

Observă imediat "mişcarea de trupe": copiii nu se mai dezlipeau de pătuţ iar bărbaţii se retraseseră lângă fereastră, cu camera. Vedeau înregistrarea intrării în salon şi comentau, râzând... Deci le lăsau pe femei să pălăvrăgească de-ale lor, iar ei pălăvrăgeau de-ale lor! Trăznet!

- Ca să nu mă constip.

- Aha... Da' ce, maică, te-a tăiat?

- Păi n-a avut încotro.

- Aha! Hai să faci un duş, să iei cămaşă de noapte curată şi să dormi şi tu liniştită!

- Am făcut deja duş.

- ... Când?

- Imediat după ce-am mâncat.

- ... Păi cum ai făcut duş? Ai avut cu ce?

- Da, mi-a adus Ana tot ce-mi trebuie.

Soacra ei tocmai terminase de despachetat restul de sacoşe:

- Dar cămaşă de noapte n-a adus!

- Mi-a adus în schimb două cămăşi cu nasturi. Le prefer pe-alea.

- Hai, mămică, fii serioasă!

- Sunt foarte serioasă. Sunt mari şi comode şi alăptez mai bine în ele.

- Da' tampoane nu ţi-a adus!

- Nu am voie să folosesc tampoane, pentru că sunt cusută. Îmi pun ele feşe.

- Cine ştie ce nenorociri or mai fi şi alea!

- Nu, alea sunt cum trebuie. Le-am văzut cum le fac şi sunt OK.

Hm; o tăcere nu prea convinsă din partea celor două "revoluţionare"...

- ... Ce să-ţi mai aducă Marcel de-acasă?

- Nimic: am de toate.

- Daa, văd că ai şi reviste, şi integrame...

- Doctoriţa i-a spus Anei să le cumpere. Ea nu ştia că mă mutaţi în salonul ăsta; credea că o să mă plictisesc...

Ioana îi ţinea cu încăpăţânare partea! Iar asta îi plăcea şi nu prea...

- Mămico, n-ai cumva nişte ruj la tine? Simt că mi-au crăpat buzele îngrozitor! Încep să mă usture..

Aoleu, strugurelul! Se repezi la palton:

- Stai, că am uitat!

Scotocea de zor prin buzunare şi nu-l găsea... Gata! I-l întinse, zâmbind:

- Ei poftim, că ţi-l duceam acasă!

Ioana zâmbea; ochii ei însă râdeau de-a binelea, confirmând mica lor complicitate...

- Atunci, cuscră, eu rămân aici la noapte.

- Iar eu vin de dimineaţă la prima oră.

- Bine. Îi spun eu lui Ioan să-l trimită pe Marcel cu niscai supă pentru diseară.

Păi mai era supă în frigider! Vocea Ioanei mai că o făcu să râdă:

- Na, că mi-aţi făcut poftă! O mai fi supă în frigider?

Aprobă şi se ridică; dar soacra ei se dovedi mai iute de picior, aşa că renunţă la intenţie...

Florile erau gata. Doamne, erau superbe!

Scâncetul o făcu să tresară. Soacra ei se grăbi să aducă băieţelul:

- Ei, bună ziua! Ia uite cine s-a trezit!

I-l puse Ioanei în braţe şi se întoarse către bărbaţi:

- Ia, partea masculină! La cumpărături cu voi! Marcele, tu nu trebuie să faci actele la copil? Florentine, lasă joaca la cameră, că o plătim de nouă! Roberto, tu eşti om serios: tu te duci după medicamente! Florentine, tu îi iei ceva de mâncare maică-tii! Hai!

Îi convocase afară din rezervă. Acum probabil că le dădea indicaţii de tot felul... Mama Ioanei luă şi ea atitudine:

- Florine, adu tu ce mai e la maşină!

Bun! Rămăseseră doar ele, femeile. Mama Ioanei se apropie de ea:

- Tu ai vorbit cu doctoriţa, nu?

- Da.

- Şi ce-a spus? Ce are voie să mănânce?

- Orice, numai nu făinoase. Că dacă se constipă, riscă să rupă firele. Deci supe fără făinoase, fără pâine, fără orez... Iar dintre fructe, a spus să evităm ceea ce fermentează: struguri,

- Prune, da: asta ştiu. Ce-a mai spus?

- Că e slăbită şi probabil în ultimul timp n-a mai luat vitamine.

- Am văzut că i-a scris pe reţetă şi Materna.

Şopti, privind-o cu subînţeles:

- În rest, odihnă şi multe laude. Ea trebuie să fie cea mai bună şi mai capabilă mămică din Univers.

Femeia zâmbi trist:

- Da, şi data trecută a fost la fel de rău... Dar acum măcar ştim cum s-o luăm! Bine. Mulţumesc că ai avut grijă de ea.

- N-aveţi pentru ce să-mi mulţumiţi.

Femeia reveni lângă pat. Iar ea se întoarse spre geam.

Una peste alta, lucrurile erau bine aici. Bunicile preluaseră controlul, se descurcau de minune, deci ea putea să plece acasă împreună cu soţul ei. Şi să meargă mâine cu el la cumpărături, pentru că nu luaseră încă nici un cadou mamei şi prichindelului. Să-i ia tot hăinuţe?... Presupunea că avea vreo două şifoniere de hăinuţe; deci or să-i cumpere o jucărie. Poate chiar un carusel cu cântecele! Iar asta însemna să cumpere o maşinuţă şi pentru Ionuţ. Carusel văzuse la librărie; o să se ducă însă în centru, ca să ia ceva de calitate.

Uşa se deschise iar Ioana reacţionă imediat:

- Tanti Lăcrămioaro, ia vezi, te rog; că mi-a luat Ana nişte bureţei pentru sân...

Afurisită pielea pe ea! Tot mai avea ceva de demonstrat!

- Poftim. Ia uite, dragă, ce minunăţii se găsesc acum! Ehei, pe vremea noastră...

- Pe vremea mea, îmi făcuse mama nişte chestii asemănătoare, din pungi de plastic. Puneam nişte cârpe, pe urmă plasticul şi sutienul.

- Eu nu suportam plasticul, că mă atingea şi mă apuca mâncă-

rimea. Numai eu ştiu cum m-am chinuit cu cinci copii!

- Şi-acum au feşe! Pe vremuri ne trânteau vata şi gata!

- Ce mai plângeam când nu se dezlipea...

Deci Ioana insistase până le dezarmase pe-amândouă...

- ... Gata: a adormit din nou.

Reveneau la discuţia despre naştere? Fu prinsă de umeri iar vocea soacrei ei o lăsă mască:

- Bravo, Anuţo! Te-ai descurcat perfect!

"Momentul de glorie" dură exact o secundă:

- Ia adu camera aia încoace şi arată-ne şi nouă la ce se hlizeau bărbaţii! Că tu sigur ştii să umbli cu ea!

Începu să râdă: să încerce să desluşească butoanele!

Ajunseseră la partea cu mutatul din salon în rezervă, când dl Manolache intră şi exclamă:

- Ete la ele!

- Sst, că scoli copilul! Vino-ncoa!

Şi-acum se uitau cu toţii la filmare...

- Ai rezolvat cu doctoriţa?

- Am rezolvat tot. Fii atentă, Ioano: doctoriţa o să treacă să te vadă de două ori pe zi. Moaşa o să vină şi ea cam tot aşa. Mi-a dat numărul de mobil, s-o chem când o fi cu botezul. Iar pediatra o să vină din trei în trei ore, să vadă copilul.

- Păi de ce? E ceva în neregulă?

- Cred că am exagerat şi e prea în regulă...

Adică le umpluse de bani!

- Tot spitalul ştie că s-a născut un băiat de florari; de jos până sus, toţi m-au felicitat de parcă-s apucaţi!

- Las' că aşa-i bine! Să ştie toţi ce mândreţe de nepoţel avem!

- Deci dacă aveţi nevoie de ceva, să cereţi. De fapt, cred că o să vi se ofere o grămadă de chestii de care n-o să aveţi nevoie...

Dl Manolache chicotea de zor...

- Stai liniştit, că ne descurcăm noi. Aoleu, Ioano, să vezi tu ce de vânzătoare de ocazie or să apară acum! Cu hăinuţe de copii, cu hăinuţe de lăuze, cu tot felul de drăcii...

- Să cumperi tot ce ai nevoie; auzi?

- O să cumpăr hăinuţe. Marcel o să se ducă să ia pătuţ şi cădiţă...

Adică nu le cumpăraseră deja? Trebuia să fie o superstiţie, ceva... Uşa se deschise din nou iar mama Ioanei începu să scoată alte pături, alte hăinuţe... Deci nu cumpăraseră chiar nimic! O să-l întrebe diseară pe Florentin de ce.

- Se spune că nu e bine să cumperi nimic înainte, că aduce ghinion. Dar dacă le cumperi să le faci cadou, e OK.

Adică bunicii luaseră cadouri - dar părinţii n-aveau voie să ia nimic... Aici vor avea o problemă! Că ea abia aştepta să cumpere rochiţe roz!

Florentin

Ieşi din magazin şi se ciocni de Roberto.

- Hai, frăţioare, că nu mai pot! Dacă nevastă-mea n-a pus încă masa, o fugăresc până o prind şi-i mănânc urechile!

Normal, fratele lui nu "se servise" din pâinea pentru mama!

- Ia de-aici un colţ de pâine.

- Ah, să-ţi dea Dumnezeu sănătate! Uite-aşa se face ulcerul!

Corect!

- Auzi? Soţioara ta se pregăteşte intens să viziteze aceeaşi maternitate!

- Adică?

- Adică de-asta a trimis-o tata azi pe ea: să vadă cum e şi de ce. Iar dacă tata s-a hotărât să rişte cearta cu mama numai pentru asta, să ştii că are o presimţire.

- Şi eu am o presimţire.

Roberto îl prinse de mânecă:

- Vorbeşti serios?

- Presimţire, nu certitudine! Tu n-ai văzut cât discut cu ea?

Fu îmbrâncit în glumă:

- Băi, eu vorbesc serios! Să stai de vorbă cu ea de data asta! Să nu mai ajungă tata să mă trimită la prânz acasă ca să vorbesc eu cu ea! Că n-am de gând să-i povestesc eu asemenea tradiţii! Tu ai fi, oricum, mult mai credibil decât mine!

- O să vorbim probabil chiar în seara asta.

- Dar să vorbiţi, nu să treceţi direct la practică!

- Să ştii că mai şi vorbim!

- Daa, sunt sigur că eşti as la declaraţii de dragoste!

- Vorbesc foarte serios. Vorbim în romanes iar eu o corectez când stâlceşte câte-un cuvânt.

- Aha! Bravo! Dar să vorbiţi şi despre asta.

- Vorbim. O să-i explic eu tot ce e de explicat.

- Bun! Vezi, că mama e un car de draci pentru că a fost trimisă la Dorobanţi la chioşc în loc să fie dusă val-vârtej la maternitate. Să nu-i căşune pe ea!

- Nu cred că riscă o ceartă cu ăl bătrân. Mai ales că rămâne în noaptea asta aici.

- Aşa-i... Vouă cum v-a mers azi?

- Ca într-o zi normală! Vouă?

- La noi a fost prăpăd! N-am avut timp nici să trag o ţigară!

- De-aia o aprinzi acum pe-a treia?

Roberto aprobă cu capul... şi continuă:

- ... Să vorbeşti cu Ana!

- Vorbesc, mă!

- E spre binele vostru!

- Ştiu - şi-am spus că o să vorbesc.

Deja se enervase. Iar Roberto renunţă la acel subiect.

Da, va vorbi cu Ana chiar diseară. Mai ales că ea va deschide subiectul, grăbită să-i povestească cum fusese la maternitate...

Ana-Maria

Dl Manolache se ridică:

- Haideţi s-o lăsăm pe Ioana să doarmă.

În sfârşit! Îi era o foame de lup! În plus, se făcuse şapte seara şi vedea cum Ioana moţăia practic în pat, tresărind uneori la câte-un râs mai zgomotos... Luă şi ea o sacoşă iar soacra ei îi povesti pe scurt "lista" cu ce mai trebuia adus. Ieşiră apoi cu toţii şi porniră pe scări.

Florentin îi luă sacoşa. Îl privi lung... Soţul ei era îngândurat. Oare la ce se gândea?... Poate tot la rochiţe roz, aşa ca ea!

Ieşiră din spital. Dl Manolache se apropie grăbit de Dacie... Roberto anunţă scurt:

- Mă duc să găsesc un taxi.

Portiera din spate se deschise. Ochii negri de la volan o pofteau să urce; se conformă, Florentin urcă lângă ea, Roberto se aşeză pe scaunul din faţă... Porniră spre casă, iar Roberto deschise imediat discuţia despre băieţel şi Ioana. Dl Manolache îi răspunse scurt; iar a doua frază fu una extrem de laudativă la adresa ei. Roşi violent: doar n-o spunea ca să-i hrănească ei ego-ul!... Nu; discutau pur şi simplu, iar socrul ei îşi spusese părerea. Deschis, aşa cum era obişnuit s-o facă...

- La ce te gândeşti?

Florentin îi şoptise întrebarea la ureche. Îi răspunse tot la ureche:

- La cum va fi când o să nasc eu.

- Atunci o să fie curată isterie - pentru că se va naşte prima nepoţică din familie.

Zâmbi şi-i fură un sărut.

- Mă, ce tot şuşotiţi voi acolo?

Florentin se grăbi să răspundă:

- Despre scutece roz.

- Aveţi grijă să nu faceţi o fixaţie şi să-mi înfăşaţi nepotu' în fundiţe!

Decise să spună şi ea ceva, ca să nu fie considerată vreo încuiată mută:

- Opţiunile sunt deschise; dar idealul rămâne roz...

Dl Manolache începu să râdă... Roberto chicotea de zor, Florentin îi strângea şi el mâna... Dacia opri în faţa casei:

- Voi rămâneţi acasă; puneţi şi mâncaţi. Eu mă duc să iau florile.

- Merg şi eu cu tine.

Roberto încercase probabil să fie galanton! Numai că dl Manolache bufni în râs:

- Vorbeam cu bancheta din spate!

Aa!

- Am glumit! Coborâţi toţi trei şi duceţi-vă să faceţi loc în beci. Ano, te rog, pregăteşte tu ce-a cerut Lăcrămioara să-i duc mâine. Şi fă ceva de mâncare: ceva mult şi bun.

Aprobă şi deschise portiera. Florentin decise să se revolte:

- Merg şi eu cu voi, ca să strângem mai repede.

- Am spus că mă duc singur.

- Eu merg oricum.

Roberto continua să refuze ideea tatălui... Care se întoarse spre ei:

- Dacă mă duc singur, am loc în maşină pentru florile de la două chioşcuri. Şi fac mai puţine drumuri. Duceţi-vă acasă.

Florentin fu primul care acceptă scuza aceea ca pe-o idee viabilă. După câteva secunde bune, Roberto coborî şi el şi porni spre casă, bombănind încruntat. Hm; era poate supărat pe gluma dlui Manolache? Nu era oare evident că, dacă s-ar fi grăbit cu oferta, Florentin ar fi fost cel interpelat cu acea glumiţă? Îşi luă soţul de braţ şi porniră spre uşa rămasă deschisă.

- Nu ştiu dacă ţi-am mai spus... Nu ştiu cum îţi găseşti cuvintele; dar dai răspunsuri perfecte!

Ridică scurt din umeri.

- Iar tata să ştii că e mândru de tine. Altfel nu s-ar fi sfiit să-ţi reproşeze ceea ce avea de reproşat.

- Ştiu.

Intră în casă şi se grăbi să se schimbe. Puse apoi masa şi-i puse pe copii să mănânce primii: era târziu, ei trebuiau să mai şi doarmă...

Florentin

Se cuibăriseră în pat; o strângea în braţe, pe întuneric, şi zâmbea: într-adevăr, experienţa primei vizite într-o maternitate îi marcase mult soţia. Ana se repezise să-i spună, să povestească, să-i explice... Gata! De-aici ştia şi el ce se întâmplase. O sărută uşor:

- Ai devenit maestră într-ale maternităţilor.

- Hai, acum de ce râzi de mine?

- Nu râd. Pur şi simplu ştii ce-i de făcut când intri acolo! Şi voiam să-ţi spun...

Ana îl privea atentă. Tocmai privirea aceea îi cam înăbuşea gândurile...

- ... Voiam să-ţi spun ce se întâmplă înainte de maternitate.

Bun. Îi captase atenţia, acum trebuia să vorbească... Şi iar nu ştia cum să se exprime...

- ... Ai observat, cred, cum a fost tratată Ioana. Când te-ai mutat aici, ea era gravidă; dar înainte de-a afla că urmează să mai aibă un copil, avea acelaşi statut ca şi Mirela. După ce-a rămas gravidă, a fost marginalizată.

- De ce?

- Gravida este considerată *marimé* până la botezul copilului. De fapt, cam până i se face molifta.

- ... Ce e aia?

- Practic, mămica se duce la biserică iar preotul îi citeşte ceva, preţ de câteva minute. Femeile fără molifta făcută nu au ce căuta în biserică.

- Aha!

- Deci gravida este îngrijită doar de către alte femei. De aceea Marcel ţi s-a părut mai distras, mai neatent cu ea, iar ea a fost ţâfnoasă din prima până-n ultima zi. Aşa că şi tu, când vei rămâne gravidă, o să fii uşor împinsă deoparte de lângă toţi şi toate. Şi din cauza tradiţiei, şi ca să te protejezi, tu şi copilul, de treburile de orice fel. Dealtfel - ai să râzi! - eu o să fac ceea ce faci tu acum în casă.

Capul ei se ridică imediat:

- Poftim?

- Exact. O s-o ajut pe mama să pună masa... Poate chiar o să mă pună să dau cu aspiratorul, dacă o supăr prea tare la chioşc! Dar în principiu o să mă trimită la cumpărături. Adică cât mai departe de tine.

Na, că o întristase! Se grăbi să continue:

- Chiar dacă o să locuim în continuare împreună, n-o să mi se permită să petrec prea mult timp în compania ta. Aşa că o să primesc tot soiul de însărcinări...

Ana nu mai spunea nimic... O sărută uşor:

- Dar lasă că-i păcălesc eu! Trebuie totuşi să ştii, să nu-ţi închipui că au ai mei ceva cu tine...

Acum capul ei aprobă. Se grăbi să continue:

- Deci, după ce rămâi gravidă, o să ai paharul tău, cana ta... Crăticioara ta în care-ţi încălzeşti mâncarea... N-o să-ţi mai prinzi părul, n-o să mai porţi curele sau cordoane fiindcă se zice că se naşte copilul cu cordonul ombilical înnodat... Nici adidaşi, pentru că au şireturi... Nici ceas sau brăţară...

Tăcuse. Era linişte. O strânse uşor în braţe:

- Nici mie nu-mi place. Cred că nici ai mei nu ştiu motivul pentru care trebuie să facă chestiile astea. Dar ţin mult la ele; iar botezul o să-l facem cât mai repede cu putinţă, probabil atunci când Florentina o să împlinească o lună, şi totul se va termina repede.

Ana aprobă scurt. Oof, o întristase! O pusese, oricum, pe gânduri! Ia să devieze el niţeluş discuţia:

- O să vezi, când vine Ioana acasă. Marcel n-o să mai aibă voie să ajungă acasă după apus şi n-o să mai meargă la piaţa de flori de dimineaţă. O să fie fericit: se trezeşte la opt, ca boierul, şi se duce direct la chioşc!

- De ce?

- Se spune că spiritele rele, *tsinivari*, pot intra cu el în casă şi pot face rău copilului. Băbisme de-astea... Când Ioana se va întoarce acasă, să nu-i spui copilului pe nume până după botez. Să nu încerci să-i faci fotografii: o să-i facă tata, atunci când o să se înfurie foarte tare pe ordinele mamei. Ştii, mama e cea care trebuie să transmită copiilor tradiţia; ea o să fie cea mai înverşunată.

Tăceau. Şi-i simţea supărarea, dezacordul... O întoarse cu faţa spre el şi o strânse în braţe:

- Iar după nu mai mult de zece luni, dacă suntem cuminţi şi facem cum vor ei, vom avea şi-o bebeluşă, şi nişte bunici fericiţi.

- Sunt sigură de asta. Nu ştiu însă cum voi supravieţui acestor zece luni.

- Ţi-am spus: o să am grijă să le fentez vigilenţa. Este totuşi important să-mi spui tot ce te supără. Dar absolut totul! Cred că ştii cât de important este ca gravida să fie liniştită, mulţumită şi bine-dispusă.

- Da, ştiu... Voi încerca să nu mă supăr foarte tare. Şi să nu-ţi supăr nici părinţii.

Ana îl strânse în braţe şi-l sărută...

- ... Ce zici: închidem şi noi ochii?

Aprobă, se aşează comod şi-o strânse în braţe. Închise ochii, zâmbind: cât de uşurat se simţea acum, după ce-i spusese deschis ceea ce voise să-i spună! Ana îl înţelesese "din prima"! Era cu siguranţă invidiat pentru asemenea soţie! Şi indiferent cât de stricţi vor fi părinţii lui, va găsi o cale de a discuta cu ea, de a fi cu ea...

Ana-Maria

Deci aşa... Urmau zile grele! Mai ales că amândoi îşi doreau un bebeluş şi "lucrau" de zor la asta...

Oof! Abia se obişnuise cu noul statut! Iar o vor "expulza" undeva spre marginea familiei? Iar n-o vor lua în seamă? Îi venea să-l trezească şi să-i pună acea întrebare: urmau s-o ignore din nou, sau doar s-o ţină la distanţă? După părerea ei, Ioana fusese ignorată în măsura în care nu-i înfuriase cu încruntările ei. Dar şi Mirela era ignorată

uneori...

O să vorbească cu Nina. Cu prima ocazie, probabil chiar sâmbătă, o s-o roage s-o cheme pe ţaţa Dida şi le va face o vizită. Simţise reticenţa din glasul lui. Ştia că lui Florentin îi venea greu să discute despre lucrurile normale din viaţa familiei lui ca despre chestii noi pentru altă persoană. Nici tăcerea ei nu-l ajutase prea mult... Sigur mai erau unele lucruri pe care ea ar fi trebuit să le ştie iar el nu le putea rosti! Ţaţa Dida sigur îi va răspunde la toate întrebările direct, cu francheţe şi "pe limba ei". Aşa că o să discute cu ea!

Totuşi, poate n-o va face chiar sâmbăta asta. Ioana va veni acasă cu bebeluşul poimâine. Va fi deci foarte ocupată cu ridicarea moralului cumnatei ei. Era femeie, se putea apropia de noua mămică măcar cât pentru o discuţie între pat şi fotoliu.

Foşnetul o făcu să tresară; sărutul o făcu să zâmbească:

- Dacă vom avea o fetiţă, să vezi iureş la maternitate! Ce-ai văzut azi a fost nimic în comparaţie cu ce-o să fie atunci!

Începu să râdă:

- Tu nu te-ai culcat?

- Nici tu nu te-ai culcat!

- Dar eu îmi permit să mă trezesc la şapte.

- Iar eu nu-mi permit să te las să te gândeşti singură la ce-am discutat. Mă rog - la ce-am monologat eu până acum.

OK! Să-i dea el răspunsurile atunci! Începu să-şi rostească nedumeririle:

- Deci, în momentul când anunţăm că sunt gravidă, o să fiu din nou marginalizată.

- Nu. O să fii tratată exact cum eşti acum. Doar că n-ai să mai intri în bucătărie cu una-cu două; când o să ai ditamai burtica, dacă nu va fi o femeie prin preajmă să te ajute să te încalţi, va trebui să te încalţi singură... N-o să prea pot să te ajut să cobori sau să urci în maşină... Nu vor exista îmbrăţişări de faţă cu ei şi nici săruturi... Probabil că tu vei dormi aici iar eu în camera cealaltă...

- Deci tot un fel de izolare, dar cu burtică.

- Cam aşa ceva. Partea bună este că nu va mai trebui să sar geamul - pentru că avem uşă...

Bufni în râs:

- Şi-ţi închipui că uşa asta nu se va încuia?

- Bineînţeles că nu se va încuia! Dacă ţi se face rău noaptea, nu trebuie să sar să te ajut?

- ... Păi ai voie?

- Până vin mama sau Mirela, da.

Zâmbi slab:

- Mai am o întrebare... Am auzit cândva că gravidele sunt mai "iubăreţe" când sunt gravide...

Florentin tăcea... Întoarse capul şi-l privi mirată:

- Ce ne facem dacă e adevărat?

- Ne descurcăm. Deşi, sincer îţi spun, gândul ăsta mă cam sperie.

- De ce?

- Mi-e frică încă de pe-acum să nu-i fac rău.

- O să fac rost de niscai cărţi, să ne lămurim...

- OK; dar nu te-apuca de mâine, că dăm de bănuit.

- Şi "mă bagă-n carantină" fără motiv!

Acum râdeau amândoi. Ei, poftim! Putea vorbi cu Florentin şi despre subiectul ăsta! Şi putea primi răspunsuri şi de la el! Lucru foarte important, dat fiind faptul că ţaţa Dida auzise despre neamul Manolache, îi cunoştea dar nu-şi petrecea 24 de ore pe zi cu ei! Florentin o sărută pe frunte:

- Nu te îngrijora: o să vezi că nu-i chiar aşa de rău. Iar după botez totul va reveni la normal.

Aprobă cu capul şi închise ochii: acum puteau să se culce. Mai discutau şi mâine, şi poimâine...

- ... La ce te gândeşti?

- La nimic.

- Pe cuvânt?

- Pe cuvânt. Mă voi gândi mâine, toată ziua, la serviciu: iar mâine seară te voi lua din nou la întrebări!

Florentin aprobă şi-o sărută...

- ... La urma urmei, tu eşti obosită?

Aha! Negă scurt cu capul, iar mâna lui trase plapuma peste capete, peste sărut...

11 februarie 2003 - marţi

Ioan

Bun! Închisese mai devreme chioşcurile, dusese toate pachetele la maternitate, Roberto şi Marcel rămăseseră cu Ioana şi bebeluşul, Lăcrămioara venise şi ea să se odihnească... Privi ceasul şi se ridică: era abia ora opt. Adică era ora perfectă pentru vizita la părinţii lui Nicuşor!

Da, fusese mare agitaţie cu naşterea nepoţelului lui; dar nu uitase nici o clipă de problema Luminiţei! Chiar se întreba dacă era o problemă serioasă! Evident, fiica lui nu mai ieşise seara pe stradă, obosită fiind după şcoală, vizita la maternitate, roboteala prin casă şi "tura de lecţii". Lăcrămioara era ocupată cu maternitatea; locul ei fusese luat de Mirela, locul Mirelei fusese luat de Ana iar Luminiţa luase locul Anei. Şi cum Nicuşor nu telefonase, nu-i vizitase şi nici nu fluierase pe la geamuri, se întreba...

Păi să afle răspunsurile, nu? Se ridică şi-şi anunţă nevasta prin uşă:

- Vezi, că mă duc până la Vlad.
- Care Vlad?
- Aurarul.

Duşul se opri şi, în cinci secunde, uşa se crăpă cu zgârcenie:

- Ce vrei să faci?

Doamne, ce speriată era! Plină de clăbuc, înfăşurată în fugă în capod, nevasta lui era pregătită să-l pălească în creştet ca să-l oprească, în caz că voia să facă vreo prostioară! Începu să râdă:

- Să discut şi eu cu el! Să vedem cum facem să-l determinăm pe Nicuşor ori să se retragă onorabil, ori să vină omeneşte la uşă şi s-o ia la plimbare.

- ... Ai grijă ce spui! Ţi-am zis ce-a zis maică-sa: ăsta e-n stare să ne fure fata!

- Stai liniştită. Oricum, te rog să nu-i suni. Vreau să văd dacă se aşteptau, într-un fel sau altul, la vizita mea.

- Bine, Ioane; o să aştept să mă sune Marcela, disperată că-i explodează băiatul de spaimă!

Se grăbi să iasă şi porni spre capătul străzii.

Tii, ce atmosferă plăcută! Seara era călduţă; cerul semi-senin lăsa uneori să se vadă câte-o stea...

Bineînţeles că Vlad îl aştepta! În plus, normal era să vină el la părinţii fetei, cu băiatul de mână - nu viceversa! Făcea însă rabat de la regulă din două motive: familia lui Nicuşor trebuia s-o accepte pe Luminiţa, nu invers. Şi-apoi, tocmai i se născuse un nepoţel! Nu trebuia să-i facă un cadou frumos mâine, când venea acasă?

- Să trăiţi!

Vocea îl făcu să tresară. Întoarse capul şi zâmbi:

- Hai noroc! La voi veneam!

Nicuşor se grăbi să-l urmeze:

- Dar ce s-a întâmplat?
- Păi mi-a născut nora un băiat şi
- Felicitări! Să vă trăiască!
- Mulţumesc. Vreau să vorbesc cu taică-tu, să-i facă o brăţară.
- Aha! Păi e acasă acum şi nu prea are treabă.
- Nu s-a culcat la ora asta?
- Nuu, că mâine deschidem mai târziu. A zis că azi are un film interesant pe care nu vrea să-l piardă.

Aha! Perfect! Tânărul se grăbi înaintea lui şi-i deschise poarta. Zâmbi slab: foarte politicos, viitorul lui ginere. Nu bea, nu fuma, nu golănea străzile noaptea... Nu se auzise nimic despre vreo domniţă sedusă şi abandonată... Tocmai de-asta venea el la tatăl lui Nicuşor: ca să vadă în ce măsură Vlad era dispus să-şi căsătorească unicul copil cu o fată de florari. Tânărul descuie uşa, intră şi-l pofti şi pe el să intre:

- Îl chem imediat. Intră, nea Ioane, ia loc!

Politicos - dar se vedea de la o poştă că Nicuşor pricepuse unde bătea el şaua ca să priceapă iapa! Era fâstâcit, emoţionat şi îngrijorat! Se aşeză pe scaunul oferit şi-l văzu alergând într-una din camere...

Nicuşor

Năvăli în micuţa cameră-atelier, iar tatăl lui se încruntă:

- Ptiu, că m-ai speriat!
- A venit nea Ioan: cică vrea să discute cu tine.

Tatăl lui se ridică, la fel de încruntat:

- Uite ce mi-ai făcut cu năvala ta! Na! Stai jos şi repară ce-ai stricat!

Fu împins spre scăunel; uşa se trânti în urma lui. Apropie urechea de uşă... Degeaba: de-acolo nu auzea nimic. Şi cum nu apucase să discute decât cu mama lui, cum tatăl lui se înfuria repede şi-i trecea greu, cum nici nea Ioan nu era mai înţelegător...

Ştia ce avea de făcut! Deschise încet uşa, ieşi, o închise şi se strecură în camera lui. Deschise geamul, încălecă pervazul şi-şi auzi mama strigându-l în şoaptă:

- Nicuşoare!

Nu, nu se va opri! Pentru nimic în lume!

Ioan

Paşii se apropiară calmi:

- Bună seara, Ioane.

Se grăbi să se ridice:

- Bună seara, Vlade.

Îşi strânseră mâinile şi se aşezară amândoi:

- Ce vânt te-aduce pe la mine?
- Păi, ar fi două probleme.
- Te ascult.

- Una este cadoul pe care vreau să i-l fac nepotului meu cu ocazia venirii acasă de la maternitate.

- Felicitări! Să fie sănătos şi să vă bucuraţi de el!
- Mulţumesc. A doua ar fi legată de Nicuşor şi Luminiţa.

Vlad începu să râdă:

- Să înţeleg că nevestele noastre nu mai au răbdare? Sau nora mea vrea să ştie "pe ce picior joacă"?

Poftim? Era atât de uimit încât gazda lui începu să râdă:

- Fi-miu i-a spus maică-sii cam cum stă treaba. Mă ştii că sunt mai dur din fire; având unul singur, am încercat să-l fac să fie "spirt". Aşa că cu mine încă n-a vorbit. Dar Marcela mi-a spus că el e hotărât să se însoare cu Luminiţa.

Aha! O discuţie deschisă! Adora discuţiile deschise! Vlad îi oferi o ţigară: n-o refuză. Şi decise să întrebe:

- Şi tu ce părere ai?

- Că a făcut o alegere foarte bună. Fireşte, dacă sunteţi şi voi de acord! Şi dacă vrea şi fata! Ştiu că încă n-a terminat liceul...

Aprobă scurt. Vlad continuă în acelaşi stil direct şi deschis:

- Ştiu că ai fost întotdeauna de părere că un florar nu se poate căsători decât cu un florar. Dar am jucat şi eu la nunta lui Florentin şi mi-am dat seama că uneori faci rabat de la regula asta.

- Am încercat să-mi îndrum copiii spre căsătorii în interiorul breslei. Ştii prea bine de ce.

- Ştiu.
- Dar dacă ei au vrut să fie altfel, a fost altfel.
- La urma urmei, fericirea şi bucuria lor contează.
- Bineînţeles.
- Şi ce părere ai despre ideea copiilor noştri?

- În principiu, e o idee foarte bună. Dar mă cam nemulţumeşte un lucru...

Vlad era foarte atent; acum trebuia să se exprime exemplar...

- ... Nu înţeleg de ce nu se comportă ca doi oameni serioşi! Fi-mea

îi zâmbeşte pe sub sprâncene, fi-tu aşijderea iar atunci când se întâlnesc, îşi aruncă ocheade. Şi cam atât.

- Mă gândisem să discut cu fi-miu zilele astea. Din câte mi-a spus Marcela, el s-a hotărât deja ce vrea. Mă îngrijorează însă relaţia tensionată dintre mine şi el. Dacă i se pare lui că n-aş fi de acord în vreo privinţă, ar fi în stare s-o şteargă de-acasă cu fată cu tot!

- Mi-a spus nevastă-mea... Iar eu am faimă de om afurisit şi intransigent; cred că şi asta contribuie la ocheadele astea fără de sfârşit... Păi cum facem?

- Uite cum facem. Eu discut serios cu el diseară. Îi spun că totul e aşa cum îşi doreşte el. Şi-i spun şi părerea ta; îl sfătuiesc să vină frumos la uşă, să invite fata la plimbare - că nu-l muşti.

- Ba chiar îl invit la o cafea, până se rujează ea!

Acum râdeau amândoi!

- Şi eu o să vorbesc cu fi-mea, să-i amintesc că nu e tocmai frumos să discute printre uluci de vreme ce s-a inventat telefonul! După care mă voi gândi, la modul cel mai serios, să-i pun un telefon în cameră.

- O să aibă nevoie! Aoleu, şi eu trebuie să cumpăr încă un telefon!

Râdeau pe cinste, sub ochii fericiţi ai Marcelei, care intrase cu cafelele...

- Iar dacă totul merge bine, când zici să facem nunta?

- Păi prin august-septembrie, după ce-şi dă şi fi-mea examenele.

- Aha! Perfect! Aşa rămâne atunci. Vorbesc cu Nicuşor şi, peste vreo lună-două, o să vin cu băiatul, să discutăm amănuntele.

- Şi să bem rachiu!

Vlad se ridică:

- Ioane, Ioane, te-ai cam obişnuit s-o ţii din chef în chef!

Se ridică şi el, aprobând...

- Hai în atelier, să-ţi arăt câteva modele. Ce vrei să-i faci: brăţară sau lănţişor?

- Brăţară.

Fu luat de după umeri şi condus spre uşa pe care Nicuşor ieşise în fugă. Tii, ce bine se potriviseră toate! Luminiţa era o norocoasă dacă intra în familia asta!

Luminiţa

Dădu să iasă, să răspundă la telefon, dar lovitura din geam o sperie de-a binelea! Se întoarse şi-l recunoscu imediat! Aoleu! Închise uşa şi deschise geamul.

- Hai!

Poftim? Nicuşor îi întindea mâna... Doamne, ce voia să facă?

- Hai, că arde!

- Unde arde? Ce arde?

- A venit taică-tu la tata! Hai!

- ... Unde?

- Mergem la un văr de-al meu: dormim la el. Iar mâine închiriem o garso

Se grăbi să-l întrerupă:

- Ai înnebunit?

- Tu nu pricepi că nea Ioan discută chiar acum cu tata?

- Şi crezi că discută despre noi?

- Evident! Sunt sigur că se vor certa! Tata nu-i în toane prea bune! Şi nu vreau să te pierd pentru nimic în lume! Hai!

Doamne, ce să facă? Să fugă-n lume cu el?

La naiba! Nicuşor se repezise s-o apuce de mână! Făcu un salt în spate; ochii negri se încruntară imediat... Clătină scurt capul:

- ... Nu! Nu se poate! Nu vor fi împotrivă!

- Eşti dispusă să rişti? Şansele sunt jumi-juma!

Ce să facă? Să sară fereastra şi să fugă-n lume cu el? Doamne, ce decizie să ia?

Lăcrămioara

Măi, să fie! De ce nu răspundeau la telefon? Ieşi din baie şi-o văzu pe Ana ridicând receptorul.

Ana-Maria

Probabil că Luminiţa era ocupată cu temele! Ieşi din bucătărie şi ridică receptorul:

- Alo?

Vocea de femeie şopti, panicată de parcă mai avea zece secunde şi venea Apocalipsa:

- Ioan e în atelier, cu Vlad: vorbesc despre nuntă.

Pe Ioan îl ştia; pe Vlad, nici vorbă. Habar n-avea despre ce atelier era vorba; dar despre nuntă ştia multe! Aşa că întinse receptorul spre soacra ei:

- Dl Manolache vorbeşte despre nuntă.

Femeia se repezi la receptor, ordonând ferm:

- Du-te la Luminiţa şi nu te clinti de lângă ea!

OK! Pentru că Nicuşor putea apare din clipă-n clipă! Pricepuse! Alergă spre uşă, o deschise... Şi se repezi nu la Luminiţa, ci la tânărul din cadrul ferestrei:

- Stai!

Nicuşor se îndepărtă câţiva paşi... Se grăbi să turuie totul:

- La tine se discută despre nuntă. Ei ştiu că eşti aici?

Era privită cu ochi tâmpi... Reformulă:

- Ei te-au trimis aici, sau ai sărit geamul?

Nicuşor decise să n-o bage în seamă:

- Hai, Luminiţo!

Se trase un pas în spate, ca să le vorbească amândurora:

- Nu plecaţi înainte să ştiţi ce se discută dincolo. Dacă sunt împotrivă, plecaţi mâine.

- Nu-nu! Mâine e prea târziu!

Îl săgetă cu ochi furioşi:

- Mâine Luminiţa se duce la liceu preţ de şase ore. Iar tu poţi ieşi din atelier ca să iei o pâine şi să nu te mai întorci. Nu distrugeţi aşa o eventuală victorie "la masa verde": aşteptaţi verdictul lor. Pe urmă vedeţi voi ce-aveţi de făcut!

Acum era acum! Tocmai le dăduse idei despre cum se fuge de acasă "organizat"; dar cum altfel să-l determine pe Nicuşor să se întoarcă acasă cu viteza vântului? Cum s-o determine pe Luminiţa să nu fugă cu el?

Lăcrămioara

Luă receptorul şi şopti:

- Ioan a venit la voi ca să discute despre copii. Al tău ce părere are?

- Al meu ţi-am spus că este de acord! Chiar dacă nu sunteţi aurari multimiliardari! Lăcrămioaro, fi-miu a sărit geamul şi-a fugit spre voi, hotărât să-ţi ia fata de-acasă!

Aoleu! Închise şi se repezi în camera Luminiţei. Scena o lămuri imediat: Nicuşor aproape o convinsese pe Luminiţa să plece cu el, iar Ana tocmai îi cam răzgândise pe-amândoi! Rosti sec:

- Totul e bine: am vorbit cu maică-ta, iar taţii sunt de acord. Du-te acasă înainte să-şi dea seama ce prostie voiai să faci!

Nicuşor nici nu clipea! Se încruntă:

- Mă jur pe copiii mei că nu te mint! Fugi, înainte să te cheme la discuţii şi să descopere că nu mai eşti!

Acum tânărul răcni un "săru' mâna" şi sări gardul dintr-o singură mişcare! Răsuflă uşurată: fiu! Prin ce dezastru fuseseră gata-gata să treacă!

Ana-Maria

Soacra ei închise geamul, trase jaluzeaua... Luminiţa şopti:

- ... Ai vorbit serios? Au fost de acord?

- Ţi-am spus că sunt de acord! Şi nu s-au răzgândit! Hai să vorbeşti cu Marcela, dacă nu mă crezi!

Cumnata ei nega violent cu capul...

- Iar tu voiai să fugi cu el în lume!

Se grăbi să intervină:

- Nu; când am intrat eu, el mai avea puţin şi cădea în casă de cât se întinsese după ea, iar ea se ţinea la distanţă.

Soacra ei n-o privi:

- E adevărat?

Luminiţa aprobă cu capul.

- Atunci e bine: înseamnă că încă mai judeci cu capul. Ia spune: te-ai mai gândit?

- Da.

- Şi tot el e primul pe listă?

- Da.

- Bine. Presimt că taică-tu o să-ţi dea diseară "dezlegare" la telefoane şi plimbări de mână. Vezi cum te porţi, să nu-l superi - că ţi le taie imediat!

Primise o aprobare şi-un zâmbet fericit...

- Iar peste vreo lună aşa, să te gândeşti din nou dacă tot el e pe primul loc. Adică după ce începeţi să discutaţi între patru ochi chestii care vă privesc direct şi personal. Abia atunci o să fie "proba de foc"...

Luminiţa mai avea puţin şi-i sărea mamei ei de gât! Femeia porni spre uşă, zâmbind:

- Şi ai grijă ce faci; că dacă soacră-ta nu joacă cearceafu' la nuntă pe bune, eu cu mâna mea te omor şi-apoi mă duc la puşcărie!

Şi cam atât avusese de spus dna Manolache: uşa se închise. O privi lung... şi oftă, în şoaptă:

- ... Are dreptate. Rezolvarea pe care-am găsit-o eu nu e valabilă şi în cazul vostru.

Luminiţa o privea cu ochi mari...

- Nu ştiai, nu? Pata aia de pe cearceaf a fost reală. Am trecut printr-o mică intervenţie ginecologică înainte de nuntă - şi a fost reală.

Acum cumnata ei roşise violent. Şi parcă nu voia să afle amănunte... I le spuse totuşi:

- Numai că, în cazul meu, părinţii soţului meu au ştiut adevărul şi m-au acceptat aşa cum eram: cu trecut cu tot. În cazul tău, asta nu se mai aplică. Pentru că el va şti adevărul, chiar dacă poate nu le va spune părinţilor lui. Într-un fel sau altul, vor afla şi ei până la urmă: pentru că adevărul iese întotdeauna la iveală. Tocmai de aceea, e mai bine să aveţi răbdare până după nuntă.

Luminiţa aprobă grăbită. Ieşi şi reveni în bucătărie: Florentin şi Roberto puteau apare din clipă-n clipă. Ar fi fost foarte neplăcut să afle şi ei despre mica gafă a lui Nicuşor...

Ioan

Intră în casă; se descălţă tacticos, traversă calm sufrageria şi intră în bucătărie. Nevasta lui se grăbi să se întoarcă spre el:

- Ei? Cum a fost? Ce-a spus?

- Nunta va fi după bac.

Începu să râdă: amândouă râdeau de mama focului!

- Nu ne povesteşti şi nouă ce-aţi vorbit?

- Numai după ce-o chemi şi pe Luminiţa. Dar fără frăţiori...

Ana se grăbi să iasă. Lăcrămioara mesteca în oală şi râdea...

- Na, că te faci şi soacră mică!

- Măcar a fost fericit de veste?

- Foarte fericit. Dealtfel se aştepta la vizita mea; a vorbit mai mult el.

- Şi Nicuşor ce-a zis?

- Nu ştiu. Când m-am dus, l-am întâlnit pe stradă. Când a auzit că mă duc la ai lui, m-a condus, m-a invitat în sufragerie şi s-a dus după taică-su. Şi n-a mai apărut după aia.

Uşa se deschise scurt. Îşi privi fiica... Începu să râdă:

- Tu ce stai aşa spăsită?

Umerii tinerei se ridicară scurt... Se aşeză la masă şi-i făcu semn să se aşeze lângă el. Începu să-i povestească:

- Am fost azi la părinţii lui Nicuşor. Pot spune că mă aşteptau, ştiau despre ce era vorba şi se sfătuiseră deja. Marcela nu s-a băgat în nici un fel, nici n-a stat cu noi, aşa că ea cu siguranţă ştia ce-aveam de vorbit cu bărba-su... Una peste alta, am convenit să vă facem "instructajul", fiindcă "neinstructaţi" sunteţi puţin cam stângaci. Tu începetezi cu discuţiile noaptea la geam sau, şi mai rău, prin uluca gardului, şi-ţi aminteşti că s-a inventat telefonul. Iar el începează cu ocheadele şi vine frumos, cu flori, la uşă. Şi te invită, frumos, la plimbare. Pentru că acolo voiaţi să ajungeţi, dar vă era frică de noi. Apropo: ţi-e frică de mine?

Fiica lui nici nu mai respira...

- Păi într-un fel e bine dacă ţi-e frică: înseamnă că maică-ta te-a crescut aşa cum trebuie. Dar ţi se pare că sunt vreun încuiat, vreun satrap care nu te poate înţelege?

Acum Luminiţa nega de mama focului!

- Atunci comportă-te normal cu mine. Ca să revin: o să vă dăm un soi de "brânci", să nu mai trebuiască să vă priviţi pe sub sprâncene şi să ieşiţi singuri pe-afară. Ca să discutaţi de-ale voastre. Ca să te gândeşi la ce-aţi discutat şi să-mi spui, peste cel mult o lună, dacă Nicuşor ăsta este într-adevăr atât de formidabil cum îţi pare acum şi dacă, după ce-o să-l cunoşti mai bine şi-o să-i auzi părerea despre diverse lucruri, mai vrei să te măriţi cu el. Ştii ce implică asta: te muţi la ei, uiţi de flori şi te apuci de prelucrarea metalelor!

El zâmbea; fata lui mai avea puţin şi-şi vedea bărbia fără oglindă. Redeveni serios:

- Vlad a apreciat că peste vreo lună-două, dacă lucrurile merg bine în continuare, o să vină cu băiatul aici să te ceară. De aceea vreau să te gândeşti bine la ceea ce vrei să faci pe viitor şi să-mi spui care ţi-e hotărârea. M-ai înţeles, da?

- Da.

- Pregăteşte-te pentru poantele de la cină: fiindcă e un subiect pe care îl voi deschide chiar mâine seară. Iar fraţii tăi sunt bine-dispuşi.

Luminiţa aprobă din nou...

- Şi ai mare grijă ce faci: că dacă aud că vă bateţi joc de bunătatea noastră...

Îşi aprinse o ţigară:

- Pe mine nu mă interesează ce face Nicuşor; eu cu tine vorbesc. Ştiu că maică-ta ţi-a făcut instructajul, dar vreau să fiu sigur că ai priceput. Dacă te prind că o faci pe-aia nefăcută, te iau frumos de braţ, îţi fac bagajele, te duc în stradă şi încui poarta. Şi te duci unde vezi cu ochii. În nici un caz însă la Nicuşor - pentru că părinţii lui nu sunt fraieri. Şi să nu-ţi imaginezi că el va pleca cu tine şi vă veţi descurca singuri! Ca să muncească, are nevoie de atelier, scule şi materie primă. Şi mulţi bani. Iar tu ştii prea bine de ce-ai avea nevoie ca să rămâi florăreasă. Şi ştii că ţi-aş băga beţe-n roate. Fiţi deci cu capul pe umeri şi n-o face tocmai pe-aia nefăcută, dacă vrei ca finalul să fie unul fericit.

- Da, tată.

- Bun! Acum, că am lămurit problema şi am informat copilul, ce zici, nevastă: merit şi eu o cafeluţă?

- Sigur că meriţi, Ioane! Da' cafeluţă la ora asta?

- Da. Mi-a zis Vlad că e un film interesant azi.

Îşi privea lung fiica... Presimţea că discuţia nu se încheiase aici; că Luminiţa ar fi vrut să discute cu el. Numai că bucătăria... O privi lung pe Ana; tânăra îi înţelese imediat rugămintea şi zâmbi:

- Ah, am uitat complet!

O văzu ieşind, zâmbind... Aşa da! Lăcrămioara fu puţin mai neprotocolară: ieşi fără nici o explicaţie. Acum strânse mâna fiicei lui şi-o întrebă în şoaptă:

- Ce-i? Ce te frământă?

- ... Dacă până la urmă constat că Nicuşor nu e aşa cum îl cred eu acum...

- Ai văzut tu pe cineva scoţând rachiul din beci? Am avut doar o discuţie de principiu; şi am convenit să vă dăm o lună de gândire, în condiţii diferite de cele de acum, ca să vă lămuriţi dacă e dragoste sau o nebunie trecătoare.

- ... Cred că mi-e frică de ce m-ar aştepta acolo.

- De ce ţi-e frică? Nu-s neam de canibali!

Na, că n-o prea nimerise cu gluma aia! Redeveni serios:

- Ştii bine că Marcela e o bomboană de femeie. Ştii bine că Vlad e înţelegător. Ştii bine că nu-s căpoşi. Şi, spre deosebire de Ana, tu ştii ce-ai de făcut. Dacă Ana s-a integrat aici atât de bine, fii sigură că şi tu te poţi integra acolo. Numai să vrei.

- Nu prea ştiu ce vreau...

- Ai o lună la dispoziţie ca să afli. După care mai ai câteva luni bune să te răzgândeşti... Deşi ştii cam ce înseamnă răzgândeala, o dată ce bem rachiul.

- Tocmai, că ştiu!

- Draga mea, nu-ţi face tu griji în privinţa relaţiilor noastre cu ei! Se vor supăra şi le va trece! Aşa cum am face şi noi în cazul în care se răzgândeşte Nicuşor! E mult mai grav dacă te răzgândeşti după nuntă! Or să-mi trebuiască motive foarte serioase ca să te iau acasă! Aşa că, dacă vrei să te răzgândeşti, fă-o până-n august.

Şi-ar mai fi vrut fiica lui să discute ceva... numai că nu cu el! Partea aceea era destinată nevestei lui. Sau Anei. Sau oricărei alte prietene cu care Luminiţa putea discuta partea "intimă" a problemei. Decise deci să facă încheierea acelei discuţii:

- Dacă n-aş fi ştiut că e o familie bună, dacă n-aş fi ştiut că e un băiat de treabă, n-aş fi fost de acord. Nu ştiu însă dacă e şi pe placul tău; ţi-am câştigat deci un pic de timp, ca să-ţi dai seama de asta.

Se ridică: discuţia se încheiase.

- Du-te şi tu la film, ca să nu-nceapă Roberto cu glumele încă din seara asta.

Rămase singur. Stinse ţigara şi decise să-şi urmeze fiica: filmul acela chiar era interesant.

Ana-Maria

Să-i spună? Să nu-i spună?... Să-i spună!

- Tu-l ştii pe Nicuşor?

- Care Nicuşor?

- Aurarul din capătul celălalt al străzii.

- Îl ştiu.

- Şi e băiat de treabă?

Florentin se ridică într-un cot:

- De ce mă întrebi?

- Întâi răspunde tu.

- ... E un tip cuminţel, destul de retras... De ce m-ai întrebat?

- Pentru că, dacă totul merge bine, se va însura toamna asta.

- ... Aha! Păi şi ce treabă ai tu cu Nicuşor?

- Am - că o să fie cumnatul meu!

Fu imediat întoarsă spre el:

- Ce vrei să spui?

- Că tatăl tău a vorbit în seara asta cu tatăl lui şi au căzut de acord: copiii se plac, au gânduri serioase şi, dacă totul merge bine, se vor căsători după ce dă Luminiţa bacul.

- ... Tata a fost de acord cu asta?

- Da.

- ... Deci Luminiţa cu Nicuşor... Cum naiba de n-am observat?

- S-au ascuns cu grijă. De mâine însă au "dezlegare" să iasă împreună la plimbare, să-şi telefoneze, să se viziteze chiar...

- ... Ce ştii: au bătut deja palma?

- Au discutat de principiu. Peste vreo lună-două, Nicuşor o să vină să-i ceară "oficial" mâna.

Acum Florentin răsuflă uşurat:

- Fiu, ce m-ai speriat! Am crezut că i-au logodit deja!

- Şi asta ar fi fost un lucru rău?

- Nu; doar că eu aud asta acum pentru prima oară, iar asemenea lucruri se fac cu tam-tam. Am crezut că tata vrea să ţină totul secret!

- O să vă informeze mâine, la cină. Vezi, să nu uiţi că tu nu ştii nimic!

- Bineînţeles!

Auzi telefonul piuind strident... După câteva secunde, mama lui Florentin anunţă, pe un ton amuzat:

- Da, maică: stai niţel. Luminiţo, pentru tine e!

Florentin începu să râdă:

- Io-te la el - nu mai are stare!

Paşii trecură în fugă prin faţa uşii lor; soţul ei îşi înăbuşi râsul în pernă:

- Iar ea dă năvală mai ceva ca turcii!

- Sst, că te-aude!

El aprobă cu capul... În principiu, Luminiţa spunea doar "Da" şi "Bine". Se îndoia că Nicuşor era mai vorbăreţ... Aha! În sfârşit, o frază! "Pe la şapte, ca să-mi termin şi eu temele." Deci mâine, la şapte fix, Nicuşor era în faţa uşii, îmbujorat, înarmat cu florile de rigoare, pregătit să dea ochii cu toată familia şi să-şi ia prietena la plimbare!

- Să vezi ce-i fac mâine!

- Nu-i face nimic! Şi-aşa, Luminiţa are nervii întinşi la maximum! Şi nici el nu e mai calm!

- ... Şi ce altceva mai ştii şi nu mi-ai spus încă?

- Te rog să nu spui nimănui... Când tatăl tău s-a dus la tatăl lui, el a sărit fereastra şi-a venit s-o ia "pe sus".

- Cee? Cum-cum?

- Era ferm convins că taţii nu vor pica la înţelegere. Venise s-o ia "pe sus" şi să fugă amândoi în lume.

Florentin se încruntase de-a binelea!

- I-a jurat mamei lui că, dacă vreodată va sesiza vreo urmă de refuz în comportamentul celor direct implicaţi în decizie, o va lua pe Luminiţa şi într-o săptămână se vor căsători. De-aia te rog - nu tensiona şi mai mult atmosfera din jurul lor.

- Şi sor-mea ce-a zis când i-a auzit intenţia?

- Mi-a lăsat impresia că nu ştia cum să-l refuze fără să-l piardă. Dar de fugit cu el, nu era deloc grăbită să fugă.

- Asta-i bine. Pentru că, dacă-i face tatei aşa o porcărie, poţi să uiţi că e cumnata ta.

- Ştiu. I-a spus azi, de faţă cu mine şi mama ta, ce-o aşteaptă dacă-l dezamăgeşte în vreun fel...

- ... Deci Nicuşor! E bună alegerea: nu bea, nu fumează, nu e violent, îşi vede de treaba lui... Sunt şi plini de bani... S-a "lipit" foarte bine sor-mea!

Aprobă şi-şi trecu încet degetele printre bucle:

- Azi toată ziua m-am gândit numai la tine...

Simţise nevoia să încheie discuţia. Şi-o încheiase. Acum el deschidea altă discuţie...

12 februarie 2003 - miercuri

Ana-Maria

Se apropie de poartă şi-şi văzu soacra ieşind grăbită.

- Bună seara.

- Bine-ai venit. Eu sunt la Ioana, că au ajuns în sfârşit acasă. Vezi, că Mirela e cu ăia mici: George are roşu-n gât iar Ionuţ strănută de mama focului. Crezi că te descurci doar cu Luminiţa şi Ileana?

- Bineînţeles!

- Dacă te depăşesc lucrurile, vii şi mă chemi!

Aprobă cu capul şi intră în casă. Soacra ei alerga spre uşa rămasă deschisă... Azi va fi foarte ocupată cu treburile casei; dar mâine seară îşi va rezerva un sfert de oră pentru vizita la cumnata ei! Obligatoriu!

Se schimbă şi intră în bucătărie: cina era prioritară. După care se va apuca de călcat: avea trei maldăre mari-mari aranjate în baie! Întrucât soacra ei va fi în permanenţă ocupată cu cel mic, trebuia să-şi extindă "aria de activitate" asupra întregii case.

Bun! Cina era pe jumătate pregătită! Să aprindă aragazul, să termine mâncarea, să strângă dezastrul din bucătărie în timp ce fierbeau bunătăţurile de prin oale şi-apoi să-l convingă cumva pe Florentin să adoarmă primul, că venea şi ea când termina... Uşa se deschise scurt, se închise iar Luminiţa îşi luă o farfurie:

- Ce-avem bun de papa?

Nu mai apucă să răspundă: cumnata ei muta deja câteva sarmale în propria farfurie.

- Stai, că nu sunt bine fierte!

- N-are importanţă! Tata a spus că nu plec nicăieri nemâncată, aşa că le mănânc cum or fi!

Aa, corect! Luminiţa avea întâlnire azi! Îi scoase şi pâinea şi se concentră asupra vaselor din chiuvetă.

- ... Fir-ar să fie! Ai rămas singură în nebunia asta!

- Nu-i nimic: mă descurc.

- Mănânc repede şi te-ajut.

- Ba mănâncă încet, mestecă bine, să nu te-apuce durerea de stomac!

Vasele mergeau repede; dar dacă le va termina, nu putea să treacă la călcat pentru că mâncarea fierbea pe foc! Şi "parfuma" hainele!... Va strânge puţin în sufragerie, apoi şi în camera lor... Şi-apoi se făcea ora de masă!

... Gata! Dădu să iasă, dar vocea Luminiţei o opri:

- Pot să te întreb ceva?

Se grăbi să se aşeze, iar întrebarea îi fu şoptită la ureche:

- Sunt sigură că o să mergem prin parc. Şi afară e deja întuneric... Ce crezi, se supără tata dacă vin acasă nerujată?

- Te-a mai văzut nerujată şi nu s-a supărat. Cred însă că ar fi bine să iei rujul cu tine şi să nu-i dai lui Marcel satisfacţia de-a face poante...

- Bună idee!

Aştepta, pentru că Luminiţa mai avea o întrebare apăsătoare...

- ... Tu ai auzit discuţia de ieri, cu tata... Dacă încearcă şi-l refuz, mi-e să nu înţeleagă altceva.

- La vârsta lui, nu va înţelege decât ceea ce-i vei da tu de înţeles. Deci, dacă tu eşti rezervată, va fi şi el rezervat. Iar dacă el încearcă şi tu rămâi rezervată, teoretic, va redeveni şi el rezervat.

- ... Până acum, de fiecare dată când a avut ocazia, mi-a lăsat impresia că vrea mai mult, şi mai mult...

- Iar tu trebuie să-l refuzi. Întâi prin gesturi, apoi prin cuvinte.

- Şi dacă se supără?

- Dacă se supără, înseamnă că te place pentru fizic. Şi-atât.

Luminiţa terminase de mâncat; şi cum cumnata ei tăcea, se ridică, spălă farfuria, puse pâinea la loc... Reveni lângă ea:

- OK. Care e, de fapt, miezul problemei?

- Joaca. Unde se termină joaca şi începe treaba serioasă?

Se gândi câteva clipe... şi răspunse fără să clipească:

- Joaca se termină acolo unde tu vrei să-i refuzi continuarea gestului. Dacă insistă să te pipăie pe sub bluză şi tu nu vrei, atunci acolo se termină joaca.

- ... Şi cum să fac?

- Cum să-l opreşti? Îl iei de mână şi-l împingi frumos înapoi.

- Şi dacă se supără?

- Îl trimiţi pe centura Bucureştiului.

Luminiţa o privea cu ochi disperaţi...

- Uite ce cred eu! Nicuşor ăsta e ţinut din scurt acasă: că-i singur la părinţi. Trebuie "să dea raportul" când pleacă, unde se duce şi la ce oră vine. Iar la vârsta lui simte nevoia să scape uneori nesupravegheat - ştii la ce mă refer. Cred că încearcă să-şi creeze o imagine perfectă în ochii tăi - şi de-asta nu mai vrea să scape nesupravegheat după ce-a început să-ţi mănânce rujul. Numai că, până în august, tu eşti "interzisă la explorare". Iar el îşi pierde răbdarea. Aşa cum pe tine te trec toate căldurile în anumite momente, aşa-l apucă şi pe el. Cu diferenţa că pe el îl doare fizic, în timp ce tu bei un pahar cu apă rece şi-ţi trece bufeul. Dacă nu ai grijă cât de departe ajunge jocul vostru, îl răneşti. Fără să vrei. Iar el nu vrea - poate - să scape nesupravegheat şi să afli tu pe unde-a fost. De-aia eu zic să-l opreşti înainte să-l doară. Indiferent cât de bine şi frumos e atunci când sunteţi numai voi doi: să nu uiţi niciodată că, până în august, îl doare.

Se ridică: nici ei nu-i era chiar aşa uşor să discute despre intimităţi de-alea!

- Crezi că ar trebui să discut asta cu el?

- Nu. Ar fi mai bine să ţii pentru tine ceea ce ştii, iar el să creadă că-l eviţi fiindcă eşti pudică şi foarte cuminte.

Acum se lămurise? Tânăra se ridică zâmbind:

- Mă duc să pun masa: ca să fie pusă.

- Bine.

Se grăbea să strângă puţin prin casă, prin camera lor... Că acuşi venea cina peste ea, şi se descurca singurică!

Florentin

Îşi privea lung sora... Luminiţa se îmbrăcase incredibil de decent pentru o primă plimbare cu Nicuşor! Îl mira "cuminţenia" aceea la tânăra care altfel nu mai ştia cum să-şi mărească decolteul fără s-o vadă părinţii! Reveni spre televizor...

Aşteptau cu toţii sosirea lui Nicuşor. Doar Ana trebăluia de zor prin camera lor; şi-ar fi vrut să se ducă s-o ajute, dar fusese "consemnat" la masă. Acela era modul tatălui lui de a-i anunţa că aproba relaţia de prietenie dintre Luminiţa şi Nicuşor, discuţia propriu-zisă urmând să se facă în timpul cinei, departe de urechile adolescentei. Roberto nu ştia ce se întâmpla; era neatent, îngândurat... Probabil se aştepta la luarea unei hotărâri legată de Ioana şi Marcel? Sau la o discuţie "revoluţionară" despre chioşcurile cu flori?

Soneria piui scurt. Luminiţa nici nu clipi, fapt care-l uimi: cum, atâta stăpânire de sine la surioara lui? Tatăl lui se ridică, deschise larg uşa, îl salută pe Nicuşor... şi-l pofti să intre. Acum Roberto era uimit...

- Intră, nu sta la uşă! Bei o cafea?

- Nu, mulţumesc.

Evident, viitorul lui cumnat nu se simţea în largul lui la masă cu toţi bărbaţii familiei! Tatăl lui se întoarse spre ei:

- Luminiţo, gata eşti?

- Gata.

Sora lui zâmbise şi se ridicase. Şi-o văzu apropiindu-se de Nicuşor, luând trandafirul, încălţându-se... Evident, el îi ţinu paltonul... Şi ieşiră.

Şi gata. Familia fusese informată iar Luminiţa plecase la plimbare cu prietenul ei. Capul familiei se reaşeză în capul mesei şi zâmbi:

- Mai e nevoie de alte lămuriri?

- Da. Spune-mi şi mie câte credite crezi că poţi să iei, ca să susţii darul la nunta asta.

Roberto pusese punctul pe i!

- Nici unul. Am discutat cu Vlad, aşa, în mare, şi el e de acord cu căsătoria lor. Iar el ştie că tocmai am mai făcut o nuntă, că urmează un botez... Ştie că viitorul lor se va baza pe darul lui.

- Să nu te trezeşti cu fata pusă la muncă!

- Ba s-o pună la muncă!

- Ştii ce-am vrut să-ţi spun. Şi-ăştia nu se-ncurcă cu 10-20 de mii; ei vorbesc de sute de mii de euro.

- Tu crezi că am aterizat ieri cu MIG-ul? Bineînţeles că ştiu la ce nivel se discută în neamul lor! Şi ştiu şi ce-am vorbit cu Vlad! Îi ştiu bine şi pe el, şi pe Marcela. Iar Luminiţa nu va da-n brânci în casa lor, te asigur!

- Nicuşor e singur la părinţi. Faci cum crezi tu că e mai bine; da' mie nu-mi prea miroase a fericire în viitorul lor.

Fratele mai mare se folosea din plin de dreptul de a-şi contrazice tatăl. Şi, într-un fel, îi dădea dreptate lui Roberto: dacă părinţii nu aveau îndeajuns de mult să dea la nuntă, fata muncea ca să se răscumpere...

- Auzi, Roberto? Tu te-ai întrebat cât o să dea Vlad pentru Luminiţa când o veni s-o ceară?

- Da - şi fiind fată de florar să nu te-aştepţi la cine ştie ce.

Corect! Dacă ar fi fost fată de aurar, îi făcea rochie din aur! Lungă, cu trenă! Şi-o bătea şi-n diamante - că doar un singur băiat avea! Dar aşa...

- Numai că eu ştiu un mic secret... Nicuşor e hotărât s-o ia pe Luminiţa. Fie frumos, normal, cu nuntă mare şi tot tacâmul, fie frumuşel de mânuţă peste pervaz. Vlad nu agrează varianta a doua. Iar Nicuşor e singur la părinţi. Aşa că în familia lor se va face cam cum vrea Nicuşor.

- Probabil.

Acum, că Roberto aflase secretul, nu se mai împotrivea cu atâta înverşunare! Dar nici prea convins nu era... Tatăl lui se ridică şi se apropie de uşa camerei lor:

- Noră-mea pe unde-o fi?

- Acolo e!

Ana-Maria

Ciocănitul uşor o făcu să tresară. Se grăbi să-şi compună un zâmbet care să nu-i trădeze oboseala:

- Da.

Dl Manolache intră şi închise uşa, zâmbind:

- Luminiţa a plecat la plimbare.

Aha! Se grăbi să tragă concluzia:

- Pun imediat masa.

- Înainte să pui masa, spune-mi: tu ai stat de vorbă cu fiică-mea?

Aprobă scurt cu capul.

- Şi cam despre ce-aţi vorbit?

- Despre ce vrea ea de la Nicuşor şi ce se aşteaptă Nicuşor să găsească la ea.

- Şi s-a lămurit?

- Cred că da!

- Auzi? Eu am o mică problemă cu Luminiţa...

Să audă şi s-o rezolve ea! Dl Manolache şopti:

- Nu cred că maică-sa a avut timp să discute cu ea problema strictă "Luminiţa şi Nicuşor".

Aha! Zâmbi şi încercă să nu mai roşească:

- Am discutat-o eu cu ea, înainte să plece.

- Şi?

- Şi-am lămurit-o ce trebuie să primească şi ce nu, ce trebuie să dea şi ce nu.

- Sper c-ai lămurit-o bine; că nu e de joacă.

- I-am spus tot ce trebuia spus. Şi i-am reamintit că nici chiar Nicuşor n-are voie înainte de nuntă, chiar dacă ar rămâne secretul lor.

Dl Manolache aprobă scurt cu capul şi ieşi. Se grăbi să iasă şi ea: era ora cinei. Intră în bucătărie iar uşa se redeschise aproape imediat:

- Hai - cu ce te-ajut?

Marcel?

- Cât e Ioana ocupată, îi preiau eu sarcinile.

Aha! Da, aflase asta aseară, dar nu se aşteptase la atâta promptitudine!

- Păi duci tu farfuriile?

- Prefer să tai pâinea: data trecută, tata mi-a spus să-mi pun şi şorţul...

Marcel râdea; ea zâmbea doar:

- Atunci taie pâinea. Fă ce vrei tu: doar ştii ce trebuie pus pe masă, nu?

Începu să umple farfuriile. Cum intră cu primele două, Ileana se ridică şi alergă în bucătărie. Mezina uitase probabil de cină! Zâmbi: aşa, cu ajutorul lor, se putea descurca foarte bine.

Florentin

Tresări şi deschise ochii: era singur în pat. Casa era învăluită în linişte... Privi ceasul şi se ridică: nu, aşa nu se putea! Unde era Ana la miezul nopţii?

Deschise uşa şi abia acum văzu lumina slabă care răzbătea din baie. Zâmbi: soţia lui acoperise geamul uşii cu un prosop, ca să nu-i deranjeze lumina... Dar ce făcea Ana în baie?

Doar nu-i era rău! Se grăbi să intre... Aa, călca! Dar... La 12 noaptea, Ana călca? Soţia lui zâmbi slab:

- De ce te-ai trezit?

- Păi am simţit prin somn lipsa cuiva drag din braţele mele... şi am venit să remediez problema!

- Te rog, du-te şi odihneşte-te!

- Nu fără tine!

- Eu dorm cu trei ore mai mult decât tine.

- Ba cred că tot vreo şapte ore dormi; iar dacă tu calci, mie să ştii că mi-a plăcut întotdeauna să văd cum se calcă rufele.

Se aşeză pe marginea căzii şi-o trase în braţele lui. Acum Ana stătea pe genunchii lui şi călca, iar el o ţinea în braţe, lăsase capul pe umărul ei şi închisese ochii. Doamne, se simţea atât de obosit! Ea de unde avea atâta energie?

Ana-Maria

Florentin insista să moţăie cu capul pe umărul ei - ceea ce însemna că trebuia să termine odată de călcat şi să meargă amândoi la culcare! Dar mai avea de călcat doar un pantalon şi-o cămaşă. Şi nu va strânge acum totul, să le lase tocmai pe alea două şifonate. Şi din principiu, şi pentru că erau ale socrului ei...

Ei bine, aşa visa ea căsnicia ideală - şi i se oferea fără să o ceară, fără să-i dea soţului ei indicii despre cum ar fi mai bine, cum s-ar bucura ea să se întâmple lucrurile... Pur şi simplu, Florentin ştia. Sau poate aşa era el, aşa voise el să facă...

Şi iar îşi amintea că el avea grijă de ea, iar ea era uneori prea preocupată de serviciu şi socri ca să-i facă surprize plăcute. Gând care-o nemulţumea şi-o întrista...

Ce mai! Se număra printre puţinele soţii fericite de pe planetă! Nu avea avere, nu avea faimă, dar avea ceva mult mai de preţ: pe el.

Se simţea atât de bine în braţele lui! Era atât de calmă! Ştia că acum, în acest moment, zâmbea; înainte să vină şi el în baie, fusese serioasă. Atentă. Acum zâmbea şi era atentă la dunga pantalonilor socrului ei...

Îi aşeză deoparte pe masa de călcat şi trecu la cămaşă: nu voia să se ridice ca să nu-l trezească...

Oare îi călcase bine? Se ridica la nivelul soacrei ei?... Îi luase, oricum, considerabil mai mult timp; dar măcar din punct de vedere

calitativ, reuşise? După părerea ei, da; cearceafurile erau impecabile! Cămăşile erau impecabile! Şi spera acum ca soacra ei să doarmă la Ioana; să vadă isprava ei atunci când ea nu era de faţă. Ca să nu observe pe chipul ei vreo umbră de dezamăgire...

Nu, nu participa într-o competiţie. Nu se lua la întrecere cu Mirela sau Ioana. Îşi ştia limitele, ştia că nu mai călcase de multişor, că nici înainte de a-i cunoaşte pe ei nu făcuse o pasiune din suprafeţele perfect întinse... Ştia că nu i se cerea perfecţiunea... Dar căuta perfecţiunea. Voia să fie ca ele. Acum avea şansa de a face ea un lucru: ea singură. Nesupravegheată, nepovăţuită, nerugată de nimeni...

La naiba! De ce nu fusese atentă până acum? De ce nu observase cum erau călcaţi pantalonii bărbăteşti din casă?... Pentru că n-o pasiona călcatul?

... Şi gata. Terminase. Strânse uşor mâinile care-o ţineau de mijloc:

- Hai, fugi la culcare.

Florentin tresări şi mormăi, adormit:

- Gata? Mergem la culcare?

- Strâng aici şi mergem la culcare. Ia-o înainte şi încălzeşte patul.

Da' de unde! Bineînţeles că, în timp ce ea aşeză pe umeraş pantalonii şi cămaşa, el scoase fierul din priză şi plie masa de călcat! Nu era momentul să-i refuze ajutorul: oricum nu l-ar fi convins s-o lase să muncească singură! Aşa că se gândi câteva clipe... şi duse umeraşul în sufragerie. Îl aşeză pe spătarul scaunului dinspre dormitorul socrilor ei. Umeraşul lui Roberto sfârşi pe scaunul dinspre uşa lor... Îl auzi pe Ionuţ tuşind şi oftă greu: răciseră amândoi! Doar se jucau împreună, nu? Erau nedespărţiţi! Oof, copiii erau atât de sensibili! Dădu să ia şi teancurile de cearceafuri, să le aşeze la locul lor în dulapul din living, dar Florentin o luă de mână, îşi luă singur umeraşul şi o conduse în camera lor.

Se grăbi să se schimbe, zâmbind: soţul ei se trântise în pat şi moţăia, privind-o printre gene. Era probabil la graniţa dintre vis şi realitate... Şoapta lui o făcu să roşească:

- Ştii care-i partea neplăcută la naşterea Ioanei? Că ai treabă până târziu.

Evident, acele cuvinte fuseseră rostite exact între momentul scoaterii bluzei şi cel al punerii pijamalei! Aşa că aluzia era evidentă... Îşi scoase şi fusta, fără să-l privească... Şi renunţă la pijama: se aşeză lângă el iar soţul ei zâmbi slab.

- Iar eu nu pot accepta să te duci obosită la serviciu.

Se întoarse spre el, zâmbind:

- Există întotdeauna varianta unei ceşti cu cafea în plus...

Plapuma zbură cât colo, urmată imediat de pijamaua lui!

13 februarie 2003 - joi

Ioan

Auzi cheia răsucindu-se uşor în broască şi începu să zâmbească: "soţia rătăcitoare" se întorsese acasă. Văzuse pe fereastră sosirea cuscrei lui; Lăcrămioara trebuia să plece cu ei la piaţă, să meargă cu Florentin la chioşc, aşa că-i venise "schimbul"!

- Neaţa.

- Neaţa. Ce fac?

- Dorm duşi. Bebe abia a terminat de mâncat şi acum sforăie amândoi.

- Hai să mâncăm.

- Mă duc să fac şi eu un duş şi vin.

Aprobă cu capul şi intră în bucătărie. Zâmbea în continuare: deşi fusese practic singura gospodină din casă, dat fiind faptul că Mirela trebuise să-şi împartă toată atenţia între cei doi copii răciţi, Ana lăsase bucătăria într-o curăţenie perfectă. Aşa că mai bine ieşea acum şi intrau amândoi după aceea - ca să nu creadă Lăcrămioara că, de dragul nurorii, el se apucase să facă repede ordine dis-de-dimineaţă!

Uşa băii se redeschise imediat iar soţia lui ieşi, zâmbind, cu teancurile de rufe călcate:

- Io-te, Ioane, ce făcu nor'ta!

Întinse mâna spre ea:

- Io-te ce făcu nor'mea.

Ochii negri "scanară" mâneca iar degetul ei se coborî imediat spre pantaloni:

- Io-te ce făcu nor'mea...

Ce? Vreo cută?... Aa, dunga! Da, şi el se gândise că azi n-avea nevoie de cuţit, în caz că-l pocnea pofta de mere! Ana stătuse trează probabil până pe la două dimineaţa! Se grăbi să-şi lămurească nevasta:

- A acoperit geamul cu un prosop şi-a călcat probabil toată noaptea.

- Să vezi ce-i fac! De ce nu se odihneşte? Puteam să le calc eu!

- Tu eşti ocupată cu Ioana şi bebeluşul. Iar Florentin se pare că i-a explicat, totuşi, tot ce era de explicat.

Nevasta lui deschise dulapul şi începu să pună lucrurile la loc. O aştepta, zâmbind în continuare...

- Hai să mâncăm.

- Stai să fac un duş!

- Faci după! Hai, că mi-e o foame de lup!

- ... Bine, hai!

Intră ea în bucătărie... şi-o văzu încruntându-se:

- Ei, nu, că trebuie să vorbesc cu ea!

Chiuveta goală, aragazul impecabil, nici o scamă pe mochetă, nici o fărâmă pe masă... Şi ea voia să se ia de Ana! Da' de ce?

- De ce?

- Pentru că nu vreau să se epuizeze aşa în fiecare seară! Pun pariu că Luminiţa nici n-a ieşit din camera ei iar Ileana a invocat temele ca să scape de treburi!

- Luminiţa s-a întors la 9 fix, aşa cum i-am spus să facă.

- Aa, a fost la plimbare?

Aprobă şi zâmbetul, şi-i şi răspunse la întrebare:

- Da. Cu trandafir cu tot. Iar pe Ileana am trimis-o eu la culcare pe la zece jumate. Am trimis-o şi pe Ana, dar mi-a spus că spală aragazul şi gata, termină. Eu am adormit, ea a acoperit sursa de lumină... Nu s-a auzit nici cel mai mic zgomot...

Lăcrămioara deschise frigiderul şi scoase farfuria cu răcituri:

- Vezi? Trebuie să discut cu ea!

Da: acum îi dădea dreptate 100%! Ana se ocupase inclusiv de micul dejun! Iar aşa nu se putea! Nora lui nu va rezista în ritmul acela mai mult de-o săptămână!

- Da: să discuţi cu ea. Dar ai grijă cum îi spui!
- Bineînţeles! Chiar acum mă gândesc şi-mi formulez cuvintele în minte!
- Lasă, le formulezi la chioşc. Povesteşte-mi.

Lăcrămioara începu să-i povestească despre Ioana şi mai ales despre bebeluş. El se gândea...

Ana nu va rezista în ritmul acela; în plus, nu trebuia să le facă pe toate! Trebuia să facă doar o parte din ele. Că ei, bărbaţii din casă, nu erau atât de răsfăţaţi încât să aştepte totul servit pe tavă, cu şerveţel de mătase alături! Nevasta lui trebuia neapărat să discute cu ea! Iar dacă ea nu o lămurea, o s-o lămurească el!

Lăcrămioara

Da; avea o noră foarte harnică! Se gândea totuşi că ceea ce găsise azi acasă era rodul unei exagerări. Pentru că Ana se străduia clipă de clipă să le facă lor, bătrânilor, pe plac. Şi asta, într-un fel, nu era bine.

Ana călcase pantalonii ăia aşa? Îi călcase la fel şi pe-ai lui Florentin, şi pe-ai lui Roberto... iar dacă Marcel ar mai fi stat în casa părintească, la fel ar fi arătat şi pantalonii lui! Şi cămăşile... Aşa dungi la pantaloni îi reuşiseră numai în tinereţe, când avusese mai mult timp şi mai multă răbdare. După ce îl născuse pe Florentin, se mulţumise să facă "o dungă şi-atât"...

Va discuta cu ea diseară. O va învăţa o mică şmecherie... care-i va prinde bine toată viaţa! Până atunci însă trebuia să facă ceva cu privirea aceea pe care-o arbora Florentin! Băiatul ei se învârtea pe lângă chioşc ţanţoş ca un cocoş!

Ar fi fost tentată să-i dea Anei să calce una din fustele ei plisate: să vadă dacă se pricepea şi la ele. Dar cum acelea erau extrem de greu de călcat, cum ei îi luase mai bine de cinci ani de exerciţiu până-şi văzuse soacra fericită, va amâna acel moment cu o lună-două. Ca să nu creadă nora ei că testul fustei plisate era menit "să-i mai coboare nasul". Şi ca să fie şi ea în casă, să-i spună că puţine femei ştiau să calce fustele alea şi să-i arate cum se face. Aşa cum îi arătase şi ei mama şi apoi soacra. Dar asta peste vreo lună, dacă nu chiar două. Ana considera fiecare sarcină pe care-o primea un test. Şi nu era aşa. Trebuia să-i spună asta; trebuia să-i spună "s-o lase mai moale", să nu mai încerce să facă absolut totul în casă... Grea sarcină!

Ana-Maria

Bun! Terminase de mâncat, strânsese masa... Sufrageria era impecabilă. Ciocăni în uşa Luminiţei.

- Intră.

Se conformă şi zâmbi:

- Pot să te rog ceva?
- Sigur!
- Tu mai ieşi azi pe undeva?
- Nu: azi mă sună doar, că are treabă cu taică-su.
- Aha! Apropo: cum a fost la plimbare?
- A fost bine... Şi-a funcţionat.

Deci încă se mai pricepea la sfaturi! Şi-l "mirosise" pe Nicuşor! Perfect!

- Am stabilit deja că mâine seară vine să mă ia la şapte, iar poimâine vrea să mergem la o petrecere.
- Dl Manolache ştie?
- O să vorbească Nicuşor cu el diseară, când dă telefon. Ce voiai să mă rogi?
- Mă gândeam să trec un sfert de oră pe la Ioana; te ocupi tu de vase?
- Sigur!
- Iar când vin, fac eu restul.
- Bine.

Ieşi, îşi duse şorţul la bucătărie şi intră în camera lor.

- Ai terminat atât de repede?
- Oarecum. Mă duc până la Ioana.
- ... S-a întâmplat ceva?
- Nu; dar n-am mai văzut-o încă de la naştere.
- Aa, OK! Mă speriasem!
- Nu cred că stau mai mult de-un sfert de oră.
- Stai cât vrei tu!

Îi fură un sărut şi ieşi. Se încălţă, îşi puse paltonul pe ea şi alergă în curtea alăturată. Apăsă soneria... Soacra ei deschise larg uşa:

- Ei, bine-ai venit! Probleme?
- Nu.
- Şi-atunci?
- Am venit în vizită.

Femeia bufni în râs:

- Aşa-i! Nu te supăra, dar "sunt în priză"...
- Nu mă supăr.

Fu condusă în dormitor iar chipul Ioanei se destinse în clipa când o văzu!

- Bună.
- Bună! Bine-ai venit pe la noi!
- Bine v-am găsit!

Se aşeză pe marginea patului. Băieţelul dormea dus... Da, vorbeau încet - dar totuşi!

- Nu vrei să mergem dincolo? Să nu-l trezim...
- E bine să se obişnuiască să doarmă cu zgomot în jur. Altfel se învaţă rău. Şi-ţi dai seama cum o să fie când o să vină Ionuţ?

Corect!

- Cum e? Cum te simţi?
- Obosită. Aş dormi non-stop!
- Păi odihneşte-te!
- M-aş odihni, dar...

În sfârşit, soacra ei ieşi cu maldărul de hăinuţe călcate. Ioana şopti, privind-o lung:

- Dar de bebe cine are grijă?!
- Ioano... Tu ai mai trecut o dată prin asta, nu? Ştii că peste câteva luni, nu mai mult de două, soacra noastră va reveni la treburile zilnice iar mama ta o să te viziteze tot mai rar ca să stea cu tine. Şi-o să vă descurcaţi voi două, tu şi Mirela, cu trei copii. Sper că nu te îndoieşti de faptul că ştii ce-ai de făcut cu bebe, nu?

Ioana o privea mirată... Fu mai explicită:

- Pentru tine, spălatul, schimbatul şi legănatul nu mai sunt un mister.

Acum cumnata ei zâmbea şi aproba... Bun!

- Pune-te pe picioare, spune "săru' mâna" că are cine să te ajute şi nu te mai îngrijora aşa! Că o să ai, de-acum încolo, vreo şaizeci de ani la dispoziţie să te ocupi de copii! De amândoi, crede-mă!

Cumnata ei râdea de-a binelea. Şi abia acum auzi paşii apropiindu-se şi intrând:

- Măi Anuţo, de ce vrei tu să faci aşa?

Poftim? O privi mirată... Soacra ei râdea:

- Măi, au fost cei mai arătoşi din toată piaţa!

Nuu, tot nu pricepea! Femeia se aşeză lângă pătuţ:

- De fapt, uite ce vreau eu să-ţi spun. Fără să crezi că-ţi fac un reproş... Am avut o surpriză foarte plăcută azi-dimineaţă, când m-am întors acasă. Dar vreau să te rog să nu te mai ocupi de absolut totul. Suntem un batalion de femei în neamul ăsta, nu trebuie să-ţi iei toate responsabilităţile. Iar pe lângă noi mai e un pluton micuţ de bărbaţi. Uneori e bine să-i mai dai şi bărbatului însărcinări - ca să nu i se urce la cap.

Aha! Se abţinea să nu roşească; dar presimţea că nu va reuşi să rămână "la nuanţa naturală" până la sfârşitul acelei discuţii!

- Ca să nu ajungă să considere că totul i se cuvine de-a gata, în momente cum e ăsta, când Ioana e indisponibilă iar eu sunt ocupată

cu ea şi bebe, plutonul trebuie să-şi amintească cum se pregăteşte micul dejun: ca să nu uite. Să-şi amintească cum se spală o farfurie, cum se face patul... şi altele!

- Am înţeles.

- Iar dacă ai impresia că plutonul e leneş, pune-le la treabă pe alea mici. Trebuie să înveţe să aibă grijă de gospodărie. Să nu uite să pună sare în mâncare, să nu uite să bage fierul de călcat în priză şi să aspire scamele de pe covor. Mai ales Luminiţa, care se pregăteşte de măritiş.

Aprobă cu capul, râzând şi ea...

- Cum; Luminiţa se pregăteşte de măritiş?

Aa, Ioana nu ştia! Soacra ei îi expuse pe scurt situaţia şi tânăra zâmbi:

- Deci până la urmă nu mi s-a părut!

- Ce nu ţi s-a părut? Ce ştii şi nu mi-ai spus şi mie?

- Acum vreo trei luni, am ieşit seara să iau pâine: că Marcel uitase. Şi mi s-a părut că-i recunosc fusta. Pe Nicuşor l-am văzut bine, dar din ea n-am văzut decât un colţ de fustă.

- Aşa! Şi ce făcea fi-mea cu Nicuşor?

- Ei, ce să facă; şi ei acolo...

Adică?

- ... Erau în capătul străzii, lângă primul gard, într-o beznă teribilă. Dar erau cuminţi!

- Sigur?

- Foarte sigur! Pe-atunci nici nu bănuiam cine putea fi cu Nicuşor în umbră! Dar cum pe el l-am văzut bine, şi-am văzut şi bucata de fustă, şi am aflat acum că au şi "dezlegare"...

Soacra ei se întoarse spre ea şi-o privi lung:

- Ai mai vorbit cu ea?

- Da, discutăm aproape zilnic.

- Aha! Şi despre ce discutaţi?

- Păi despre ea şi Nicuşor!

- Anuţo, nu-i de glumă! Cum o simţi că vrea să calce strâmb, să-mi spui! Mie, nu lui Ioan!

- Bineînţeles că vă spun! Momentan îi e groază şi să se gândească la asta!

- Bun! Ies şi azi la plimbare?

- Azi doar vorbesc la telefon, că el e ocupat. Ies mâine la plimbare, iar sâmbătă el a invitat-o la o petrecere.

Femeia se încruntă...

- O să vorbesc cu Ioan, să-i dăm de lucru în casă.

OK! Decizia lor! Se ridică:

- Mă duc şi eu

Fu imediat întreruptă:

- La aragaz, dulapuri şi mochetă, nu?

Aprobă, zâmbind:

- Da, cred că Luminiţa a terminat deja vasele.

De data asta soacra ei aprobă. Ieşi...

La urma urmei, Nicuşor şi Luminiţa erau "prieteni oficiali" de numai două zile! Dar... Dar n-ar fi fost prima oară când conceptele ei nu se potriveau cu conceptele lor! Se convinsese că Luminiţa îşi învăţa bine lecţiile părinteşti şi nu ieşea din cuvântul lor. Dacă era să-şi amintească partea aceea din propriul trecut cu ducerea gunoiului la ghenă şi schimbarea pijamalei în Dacia papuc, în drum spre Bucureşti... Luminiţa nu se repezise să sară geamul, la Nicuşor; era sigură că n-ar fi făcut-o nici dacă nu intra ea peste ei! Aşa că...

Intră în bucătărie şi fu prinsă de braţ. O privi lung, mirată de acel gest...

- Da' nu mai veneai odată?! Am o problemă. Ţi-am zis că vrem să mergem la petrecere sâmbătă! Nu cred c-o să mă lase tata!

O trase lângă geam şi-i şopti încetişor la ureche:

- Sunt sigură că dl Manolache vrea să-l vadă pe el venind şi discutând despre petrecere şi vrea să-l audă pe el cerându-i voie să te lase să mergi cu el. Aici intervine problema: nu ştiu dacă e bine să-i spui tu azi "Ştii, tati, Nicuşor pomenea ceva despre o zi de naştere la care e invitat sâmbătă, şi zicea că o să vină să te roage să mă laşi să merg cu el. Am zis să ştii dinainte c-o să vină". Tu îl cunoşti mai bine: nu pot să-ţi spun eu dacă să-l anunţi dinainte sau nu.

Luminiţa se gândea... Nu era bine să fie văzute şuşotind la colţul perdelei; aşa că începu să spele aragazul. Într-un târziu, cumnata ei se apropie şi-i şopti la ureche:

- Nu-i spun nimic: ce-o fi, o fi. Că mi-e să nu se ia de mine: ce, îmi ard călcâiele după Nicuşor şi petreceri? Bacalaureatul ce mai face?

Aprobă scurt iar cumnata ei luă mătura. Vor termina repede curăţenia în seara asta; şi cum nu mai avea nici de călcat, nici de spălat, o să se odihnească... în braţele soţului ei.

14 februarie 2003 - vineri

Ana-Maria

Descuie uşa, intră şi tresări: ce se întâmplase?

- Bună seara.

- Bine-ai venit. Schimbă-te şi fugi şi mănâncă şi tu.

Aprobă doar aşa, ca să nu dezaprobe, şi se grăbi în camera lor. Închise uşa...

Erau toţi acolo: inclusiv Ioana. George şi Ionuţ erau într-una din camere; dar în rest, toată lumea stătea în jurul mesei pline de trandafiri. Imaginea îi amintea de propria nuntă... Oare ce mare bogătaş se căsătorea mâine? Că apreciase vreo 500 de flori de piept! Sufrageria era "un delir floral"; iar dacă renunţaseră ei la cina reunită...

Se schimbă şi reveni în sufragerie. Soacra ei nu ridică privirea; întinse doar degetul spre bucătărie. Aşa că mâncă singură, zâmbind farfuriilor din uscător... Ei mâncaseră deja, probabil unul câte unul, şi iată că soacra ei avusese dreptate! Efortul trebuia să fie colectiv, iar în neamul lor nu existau prinţi sau prinţese. Perfect!

Îşi spălă farfuria şi reveni în sufragerie. Trase scaunul lăsat liber de Ioana, care se retrăsese cu bebeluşul într-una din camere, şi privi lung mâinile soacrei ei. Tii...

Să încerce totuşi! Un trandafir, un firicel de floarea-miresei, o mărgică pe liţă, o bucăţică de voal... Cum naiba făcuse fundiţa la voal? Că nu "prinsese" nimic!... Şi Florentin era ocupat cu buchetele, Roberto cu lumânările... Socrul ei era atent la ceea ce făcea şi discuta în acelaşi timp cu Marcel, soacra ei meşterea de zor la flori şi-o descosea pe Ileana ce mai făcuse la şcoală... Cum naiba se lega voalul?! Socrul ei zâmbi:

- Uite-aşa.

Aa, aşa da! Aşa, cu încetinitorul, pricepea şi ea! Încercă să-l lege... şi reuşi. Dar arăta oribil. Îl desfăcu, îl mai făcu o dată... Şi-ncă o dată... Soacra ei zâmbi:

- Lasă, mămicule, nu te mai necăji. Eu şi după trei ani de exerciţiu încasam "capace" de la tata! Dă-le-ncolo! Uite, ajută-l pe Florentin.

OK! Aşa da! Se grăbi să se ridice şi se mută la buchete. Dar şi aici presimţea că va avea o problemă mare-mare... Florentin mai că nu muşca din buchet, aşa se încrunta la el! Dar ieşea o splendoare...

- ... Cu ce te-ajut?

Ochii negri o priviră scurt iar el zâmbi şi-i fură un sărut:

- Zâmbeşte-mi, ca să am inspiraţie!

Daa, sigur! Cum să nu!

- ... Vrei să-l ţin eu?

Capul lui negă scurt. Adevărul era că soţul ei dezvoltase o tehnică aparte în aşezarea codiţelor, în manevrarea florilor cu o singură mână, în răsucirea buchetului... Îşi dădea seama că, dacă insista şi primea totuşi o sarcină, l-ar fi încurcat. Aşa că se întoarse spre Roberto:

- Cu ce te-ajut?

- Ţine puţin lumânarea.

OK! În sfârşit, o sarcină pentru ea! O prinse bine cu ambele mâini, el se aplecă, mai puse un trandafir şi se ridică:

- Gata.

... Şi iar rămăsese "pe lângă"...

- Gata şi eu.

Florentin terminase buchetul alb. Roberto zâmbi:

- Nee, Prâsleo, eu sunt primul!

- Fiindcă te-a ajutat Ana! Ai trişat!

Ei râdeau; ea doar zâmbea. Era necăjită fiindcă nu ştia cum, cu ce să-i ajute... De mâncat, mâncaseră. De spălat rufe, nici nu încăpea vorba. De călcat... Ce mai: era surghiunită acolo, obligată să nu facă nimic! Îi venea să plângă...

- ... Aoleu, mi-au amorţit degetele!

Dl Manolache scutura de zor mâinile...

- Lasă-le, că le terminăm noi.

Toată masa aia? Doar soacra ei şi Mirela? Socrul ei o privi complice:

- Hai să facem aranjamentele pentru mese.

OK! Na, că scăpase un zâmbet! Care, bineînţeles, nu trecuse neobservat!

- Un voal, un castronel, un bureţel pe care-l tăiem în două... Ai grijă, că se sfărâmă... O fundă... Aşa. Şi de-aici, imaginaţie. Dar cu grijă - că uite cum e buretele...

Aha! Buretele se sfărâma uşor şi, o dată înţepat, aşa rămânea. Dar şi floarea stătea "băţ" în el! Perfect!

- Pune de toate, că merge.

Deci bucheţele "fantezie". Floarea-miresei la baza castronelului, câteva frezii sprijinite pe două gerbera şi soneria o întrerupse. Dl Manolache se ridică imediat; cu coada ochiului, văzu obrajii palizi ai Luminiţei, dar aprecie pozitiv calmul de care dădea dovadă cumnata ei. Evident, Nicuşor venise s-o ia la plimbare. Dar azi avea ea treabă...

Ioan

Aşa... Ia să vadă el ce băiat de ispravă era Nicuşor ăsta! Deschise larg uşa.

- Bună seara.

- Bună.

- O lăsaţi pe Luminiţa pe-afară?

- Eu o las, dar nu poate să vină. Intră.

Păşi în spate şi-l privi lung. Nicuşor intră, văzu "bătălia" din living şi zâmbi:

- Bună seara. Pot să vă ajut cu ceva?

- Nu, stai liniştit.

Aa, fetiţa lui cică nu ştiuse cine sunase la uşă! Abia acum ridicase privirea spre ei! Nicuşor îi făcu cu mâna, zâmbind; ea îi imită şi gestul, şi zâmbetul. Dar nu se ridică de la masă, semn că avea treabă... Tânărul se întoarse spre el; se grăbi să fie politicos şi să-l testeze din nou:

- Dacă vrei, stai cu noi! Mai povestim, mai glumim...

- Nu, nu vreau să vă încurc. Aş avea o rugăminte...

- S-o auzim.

- Mâine e ziua de naştere a unui prieten. O lăsaţi pe Luminiţa la petrecere?

Aha! Ia să vadă el ce fel de petrecere era aia!

- Păi unde se ţine?

- La el acasă, pe Ghica Tei. Părinţii lui stau într-o vilă de-acolo.

- Şi când începe şi când se termină petrecerea asta?

Folosise un ton normal, dar întrebarea fusese foarte serioasă. Şi văzu pe chipul lui prima urmă de îngrijorare:

- O să înceapă în jur de opt şi-o să se termine... nu ştiu, spre dimineaţă!

- Are mulţi invitaţi?

- Păi... Nu ştiu; or fi vreo douăzeci...

- Bine, o las. Noi ne întoarcem mâine pe la cinci; după ce mănâncă, poţi să vii s-o iei.

Aa, câtă bucurie pe el! Probabil se abţinea din greu să nu-i sară de gât!

- O sun eu mâine, la şase.

- Bine, Nicuşoare.

Întinse ferm mâna... Tânărul se grăbi să-i strângă mâna:

- Vă salut! Săru' mâna!

- Pa, Nicuşoare.

Închise uşa, zâmbind slab... Hei! Îşi recompuse chipul serios şi reveni la masă:

- Te sună el mâine la şase, să stabiliţi când vine să te ia la petrecere.

- Ce petrecere?

Cum, fetiţa lui nu ştia?... Ba bineînţeles că ştia! Doar făcea pe

neştiutoarea!

- Aia - ştii tu care.

- Aa...

Mai mult de-atât nu voia s-o pună în dificultate - că era copil cuminte şi ascultător! Aşa că privi "capodopera" norei lui şi zâmbi:

- E perfect.

Ana-Maria

Cum, perfect? Nu era perfect! Puse funda, o strânse puţin, aranjă colţurile voalului şi abia acum se ridică: aşa era perfect.

Fiu! Se temuse că uitase tot ce învăţase anul trecut!

Mută castronelul pe unul din dulapuri şi reveni la masă: un voal, o fundă, un castronel, bureţel, flori...

Florentin

Tii, ce târziu se făcuse! Aproape zece! Dar ar fi renunţat bucuros la încă o oră de odihnă... Pentru că avea o soţie foarte frumoasă...

O ţinea în braţe şi se gândea... După nuntă, toate problemele se rezolvaseră. Se liniştiseră amândoi. Erau fericiţi amândoi. Ana râdea din nou, era veselă, redevenise tânăra lipsită de griji... Fericită... Practic, soţia lui "plutea" prin bucătărie, prin sufragerie... şi mai ales, nu mai citea seara! Se ocupase el de asta... Şi părinţii lui erau fericiţi şi mulţumiţi, nu mai ştiau cum să aibă grijă de ea, să n-o supere... Ana se împăcase şi cu Ioana, iar acum se părea că deveniseră bune prietene... Ana devenise bună prietenă şi cu Luminiţa...

Iar el trăia un vis. Acel vis pe care şi-l dorise din tot sufletul, pe care-l visase cu ochii deschişi atâta amar de timp şi care acum devenise realitate. Ana era, într-adevăr, ursita lui. Iar de când se căsătoriseră, simţea că şi el "pluteşte" deseori prin chioşc, prin piaţa de flori, prin sufragerie, prin camera lor...

Totul era perfect. Nu le lipsea nimic. Erau fericiţi. Nu se certaseră nici măcar o dată. Nu fuseseră supăraţi nici măcar o dată.

... Ba da; o dată. Atunci când apăruse iarăşi matahala blondă. Numai că, de la discuţia Anei cu părinţii matahalei, acesta dispăruse. Şi se părea că va rămâne aşa, "dispărut" - Gând care-l mulţumea la culme...

Dacă o să dea vreodată ochii cu el... Dacă o să mai dea vreodată ochii cu el, o să-i spună, frumos şi civilizat, să-i lase în pace. Iar dacă matahala nu se va potoli nici după acea discuţie frumoasă şi civilizată, o să-l joace-n picioare!

De-ajuns cu matahala! Nu voia să se încrunte: pentru că n-avea somn, nu se simţea chiar atât de obosit... O sărută uşor pe păr:

- Ai adormit?

Ana clătina încet capul...

- ... Eşti obosită?

Ea negă din nou... La urma urmei, mâine era sâmbătă! Program "relativ scurt" la chioşc! Iar dacă Luminiţa avea o petrecere, el putea s-o invite pe Ana la plimbare prin centru... Sau puteau să se odihnească între prânz şi cină... Ana îl strânse în braţe:

- Presimt că fetiţa noastră se va naşte înainte de Revelion...

- Ai vreo bănuială?

- Nu; sunt doar realistă.

Bufni în râs: deci mai zăboveau câteva minute! Până pe la miezul nopţii, aşa...

24 februarie 2003 - luni

Ana-Maria

Era fericită! Extrem de fericită! Făcuse o grămadă de treabă azi!

Ioana o rugase ca, în drum spre servici sau în drum spre casă, să se oprească şi să ridice ea laptele praf prescris de doctoriţă. Evident, bebeluşul nu avea nevoie de lapte praf! Dar dacă i-l dădeau gratuit, de ce să nu-l ia, nu? Unul din foarte puţinele lucruri pe care statul îl dădea gratis!

Luase astăzi laptele. Stătuse ceva-ceva la coadă, dar nu fusese "strigător la cer". Şi cum mersese pe jos cam o staţie, şi cum mai avea bani din avansul de pe 15, văzuse un costumaş elegant de bebeluş şi nu se putuse abţine...

Descuie uşa, intră şi nu apucă decât să salute - soacra ei "o luă în primire":

- Bine-ai venit! Repede, la schimbat şi spălat pe mâini, te rog!

Ce se întâmplase?... Aa, acum înţelesese! Ioana venise din nou cu bebeluşul! Se grăbi să se conformeze şi apoi se apropie de ei, zâmbind:

- Ce faceţi voi? Aţi venit pe la noi?

- Da, că înnebuneam încuiată în camera aia!

Ioana zâmbea complice... Arătă spre pungă:

- Am luat laptele.

- Mulţumesc mult.

- Şi-am mai luat ceva.

Scoase punguţa. La vederea costumaşului, Ioana începu să râdă:

- Gata, te-ai molipsit?

Aprobă grăbită... Daa, vedea că-i plăcea mult! Şi lui bebe îi plăcea mult, pentru că întindea mânuţa în direcţia fundiţelor bleu şi gângurea şi el o opinie...

- Am fugit la bucătărie!

Gata! Repede, să-şi ajute soacra, că-i era o foame de lup!

Ioan

Foarte frumos costumaşul; mai frumos, în opinia lui, decât cel luat de Lăcrămioara cu ocazia ieşirii din spital! Nu mai văzuse modele asemănătoare - şi chiar cutreierase magazinele în ultima lună!

Se bucura mult să descopere că micul lui plan funcţionase. Ana şi Ioana erau bune prietene acum, îşi zâmbeau cu subînţeles, discutau, probabil şi şuşoteau uneori... Aşa da! Asta da relaţie între cumnate! Dacă Marcel era prost, nu era din vina Anei!

Ocupat cu casa, cu munca, cu naşterea Ioanei, îl cam scăpase din "supraveghere". Îl lăsase în chioşcul ăla cu unchi-su - dar Mihai avea şi el treburile lui! Plus că trebuia să vândă flori! Avea senzaţia că Marcel avusese un pic cam prea multă libertate. Trebuia deci să se intereseze discret ce mai făcea fiul lui; că dacă era la fel de aerian şi nepăsător faţă de Ioana, era clar de ce nora lui nu scosese decât două fraze de când venise azi la ei!

Lăcrămioara

Închise uşa şi se întoarse spre soţul ei:

- Ce zici, ce costumaş frumos i-a luat Ana lui bebe?!

- E superb! Eu n-am mai văzut aşa model!

- Eu am mai văzut. Şi, crede-mă, a costat o căruţă de bani!

Ioan tăcea. Evident, aştepta ca ea să-şi recunoască greşeala! Mai bine zis, să-i laude gândirea! Se schimbă şi se lungi lângă el:

- Ei bine, ai avut dreptate.

- Cu ce anume?
- Cu maternitatea. Sunt cele mai bune prietene acum.
- Am observat şi eu... Partea proastă e că Marcel nu mi se pare mai atent sau mai grijuliu cu nevastă-sa.
- Am văzut şi eu azi, la cină... Mă tot gândesc... Să nu-şi fi găsit pe vreuna...

Îşi rostise gândul; acum Ioan întrebă sec:

- Încerci să-mi spui ceva?
- Doar că mă gândesc ce-are de-i aşa de acru! Şi dus cu mintea aiurea!
- Lăcrămioaro, dacă ştii ceva, spune-mi!
- Dacă aş şti ceva, ţi-aş spune. Dar nu ştiu nimic despre asta. M-am tot gândit, de când a născut Ioana... şi singura explicaţie pentru absenţa lui de lângă ea este o altă femeie! Atunci când s-a născut Ionuţ, ştii bine că n-a fost aşa!
- Ştiu; a fost foarte grijuliu şi atent, nu mai ştia cum să încalce interdicţia de-a avea grijă de amândoi... Nu mai ştiu ce să cred.
- Întreabă-l şi tu pe frati-tu ce face Marcel la chioşc! Dacă a observat ceva în neregulă!
- O să-l întreb mâine. Să văd cum fac, să nu mă audă... Ştii care-i partea proastă? Am vorbit azi cu naşii lui Marcel: şi mai stau o lună în Franţa.
- Deci trebuie să amânăm botezul...
- Şi revenirea lui în dormitorul conjugal... Până pe la sfârşitul lui aprilie.

Tăceau din nou... Se întoarse spre el:

- Ei bine, trebuie să recunosc: ai avut dreptate şi în privinţa Anei.

Acum soţul ei "mustăcea":

- Ce vrei să spui?
- Că ai avut dreptate.

Mai mult de-atât nu va rosti! O făcu însă el:

- Vrei cumva să spui că am avut dreptate când am spus că se va descurca exemplar? Că va întrece orice aşteptări? Că va fi o soţie şi o noră perfectă? Că va trece peste diferenţe şi se va adapta cerinţelor din casa noastră? Că-l va face fericit pe Florentin şi va fi şi ea fericită alături de el?
- Da.
- Mulţumesc că-mi dai dreptate!

Aa, de-astea făcea? Se repezi şi începu să-l gâdile:

- Ei, stai aşa, că vezi tu acuşi!

În maximum cinci minute îşi va despleti cozile... numai că Ioan se grăbea să le desplletească chiar acum! Evident, n-avea nimic împotrivă...

1 martie 2003 - sâmbătă

Florentin

Doamne, parcă în nici un an nu mai fusese aşa! Amorţise, îl durea tot corpul şi nu era decât şapte dimineaţa! Parcă înnebuniseră toţi bărbaţii şi se repeziseră să ia flori înainte de micul dejun!

Chiar toate femeile din Bucureşti trebuiau să primească florile în clipa în care deschideau ochii?... Zâmbi: evident! Soţia lui avea chiar acum trandafirul pe pernă! Cu tot cu mărţişor! Şi-atunci de ce era aşa nemulţumit pe ceilalţi bărbaţi îndrăgostiţi din Bucureşti?

Păi dacă le mergea aşa şi pe 8, se mai adunau ceva bănuţi la căsuţa lor! Avea deja banii de la nuntă în cont; ştia că, după fiecare asemenea zi de vânzare, tatăl lor împărţea "prime" consistente - şi ştia deja ce va face cu prima lui... Cu fiecare asemenea zi de vânzare, erau cu un pas mai aproape de căsuţa lor din vis...

Chiar dacă ar fi avut acum toţi banii, tot nu s-ar fi mutat. Ana mai avea multe de aflat de la mama lui, mai avea multe de învăţat de la tatăl lui... El mai avea multe de învăţat despre viaţa de familie, despre răspundere şi responsabilitate... Şi-apoi, dacă vor avea o bebeluşă, cine o va ajuta pe Ana? Putea mama lui să vină în fiecare zi la ei acasă? Şi dacă - Doamne fereşte! - se întâmpla ceva cu bebeluşa, în cât timp ajungea mama lui la ei? Dacă nu găseau apartament în cartier...

Peste vreo doi ani, când fetiţa lor va începe să meargă pe picioruşele ei, când îşi va recunoaşte bunicii, unchii şi mătuşile, când o vor putea lăsa la ei ca să meargă la serviciu - abia atunci putea să se intereseze de un apartament. Dar până atunci...

Până atunci, mulţumea lui 1 Martie şi făcea buchete "pe bandă"! Chiar dacă aseară preferase să adoarmă iar după miezul nopţii. Punea funde şi celofane şi se gândea la căsuţa lor...

Ana-Maria

Deschise ochii, se întinse lung... Zâmbi şi se ridică: ia uite, era 1 martie! Uitase...

Aoleu, era 1 Martie! Se repezi la haine şi se îmbrăcă "cu viteza fulgerului": 1 Martie! Zi de vânzare serioasă! De fapt, zi de super-vânzare, de vreme ce socrul ei îi anunţase aseară că decisese să păstreze preţurile zilnice, să nu facă o mega-creştere aşa cum făceau alţi florari şi să afişeze preţuri clare la fiecare găleată! Probabil că chiar acum veneau clienţii "în valuri" spre chioşcurile lor!

Îşi prinse mărţişorul, zâmbind... Hei, gata cu visarea! Floarea în vază şi oasele la muncă!

Ieşi şi se grăbi să se încalţe... Şi alergă pe uşă-afară!

Alerga ca nebuna pe stradă, pentru că era aproape ora nouă...

Gata! Aoleu, ce coadă era acolo! Îşi făcu loc printre ei iar unul dintre bărbaţi bombăni:

- Unii oameni nu ştiu să stea la coadă!

Florentin îl auzise. Şi cum el se pregătea să-i zică vreo două clientului, preferă să-i dea ea replica:

- Dacă intru, merge vânzarea mai repede.

Gata, îl "admonestase" frumos. Îi fură soţului ei un sărut:

- Ce faci? Cum merge?
- E prăpăd spre rupere!

Intră în chioşc:

- Bună dimineaţa.
- Bine-ai venit!

Îşi lăsă paltonul pe scaun: presimţea că ea va sta mai mult înăuntru, la făcut buchete, iar puloverul era destul de gros pentru asta. Şi primi de la Florentin prima "comandă" pe ziua aceea.

Ioan

Frână, opri motorul şi se grăbi să coboare: trebuia să ajungă urgent înapoi la Dorobanţi! Roberto nu făcea faţă mitingului de la chioşcul lor, chiar dacă îl ajuta şi Mirela! Iar picii nu erau în stare decât cel mult să rupă florile - aşa că le spusese să stea cuminţi pe scaune şi să înveţe din priviri. Cei doi prichindei îl ascultau întotdeauna...

Deschise portiera şi începu să scoată florile. Le punea pe braţele lui Florentin, care nu spunea nimic...

- Cum merge?

- E nebunie - nu vezi?

- Văd! De-aia, în loc să măresc preţul, l-am afişat scris mare: ca să fie nebunie.

Florentin aprobă scurt cu capul. Nu, nu era încruntat fiul lui; era doar gânditor... Îl urmă la chioşc, intră şi se întoarse spre flori. Aparent, era ocupat cu număratul...

În sfârşit! Nevasta lui se aşeză lângă el, mascând unul din geamuri; Ileana se opri şi ea din făcutul buchetului şi veni în partea cealaltă. Primi banii, îi numără şi-i aranjă în buzunarul interior al gecii. Şi închise fermoarul: acum putea să plece liniştit.

Urcă la volan şi demară: o să le dea din nou "prime". Şi poate şi-o zi-două libere, după 8 Martie. Important însă era să vândă cât mai mult, pentru că nunta Luminiţei va fi costisitoare...

Ana-Maria

Soacra ei se apropie, zâmbind:

- Anuţo, am o rugăminte.

- Spuneţi.

- Du-te tu acasă şi fă nişte sandwich-uri. Pune pentru toţi.

Primi o grămadă de bani! O privi mirată...

- Presimt că o să stăm la treabă până mâine dimineaţă. Ioan o să treacă pe-acasă şi-o să le ia şi-o să le distribuie el. Vezi, poate vrea să mănânce ceva cald...

Aprobă şi se grăbi să iasă:

- Vezi, că dau fuga până acasă.

Florentin o prinse de braţ; îl privi mirată - ce se întâmplase? I se fură un sărut... Zâmbi şi-o rupse la fugă spre casă!

Să facă sandwich-uri... OK! Să cumpere şuncă şi caşcaval, că ce aveau acasă nu le ajungea!

Aveau bani, nimic de zis. Erau invidiaţi pentru asta. Nu le lipsea absolut nimic. Dar munceau şi 48 de ore, atunci când era de muncă! Partea asta o mai invidia cineva? Dar partea cu trezitul la trei jumate? Partea în care nu figura decât munca, mâncarea şi somnul? Partea în care fiecare bănuţ era drămuit şi investit cu grijă? Ehei...

Ioan

Opri motorul şi coborî de la volan: bine că ajunsese repede acasă! Poate avea timp să mănânce ceva cald! Dacă făcea vreo criză de gastrită tocmai de 1 Martie...

Încuie Dacia şi urcă treptele. Deschise uşa... Mm, ce bine mirosea din bucătărie! Oare cine era acasă? Intră şi zâmbi:

- Mm, ce bine miroase!

Ana se răsuci pe-un călcâi şi zâmbi:

- Poftiţi la masă.

Aprobă şi se aşeză, privind-o mirat:

- Ce zici, ce nebunie e azi!

- Curat nebunie!

- Am dus-o pe Luminiţa la Dorobanţi, că Roberto mai are puţin şi plânge! L-am cam lăsat singur, săracul...

- Aţi aprovizionat, nu?

- Da. Am golit deja jumătate din beci. Restul cred că-l băgăm diseară - că stăm până mâine dimineaţă, dacă nu chiar şi mâine toată ziua.

Nora lui aprobă şi-i puse în faţă farfuria cu ciorbă. Mm, ce bine mirosea! Gastrita nu-şi va face simţită prezenţa...

- ... Tu ce faci? Vrei să te întorci la chioşc?

- Nu ştiu; dacă e nevoie de mine acolo, mă întorc.

- Mai bine stai acasă şi faci comenzile pentru mâine. La chioşc sunt deja trei...

- Atunci stau acasă; doar să-mi spuneţi ce să fac.

- Îţi las caietul. Sau, uite, copiază-le cât mănânc eu.

Se ridică şi-i aduse caietul. Ana rupse o foaie de la mijloc, îşi aduse un pix şi se aşeză. Scria repede, de parcă o grăbea cineva... Avea un scris foarte frumos; foarte ordonat. Nici prea mare, nici prea mic; nici înclinat spre dreapta, nici spre stânga... Ptiu, că repede mai scria! Practic nici nu se uita la foaia ei; se uita doar în caiet!... Mai bine îşi vedea de farfuria lui; nu voia ca Ana să se simtă spionată în vreun fel...

Gata; ea terminase de copiat înainte să termine el ciorba. Iar nora lui se ridică şi-i puse şi felul doi. Apoi o văzu revenind la sandwich-uri...

- Ioana e dincolo?

- Da. Când am ajuns acasă, am găsit-o gătind. Am ţinut-o aici până a mâncat şi pe urmă s-a dus să se odihnească puţin.

- Aha. Şi bebe ce face?

- Păi dormea când am ajuns eu; iar după ce-a mâncat, într-un sfert de oră a adormit din nou.

- O să fie voinic, la cât doarme!

Ana aprobă din nou... Nora lui nu prea găsea subiecte de discuţie. De fapt, i se părea gânditoare. Şi un pic obosită. Asta va fi o problemă mâine... Ei, dar până mâine mai era noaptea! Şi cum Florentin va sta la vânzare, Ana va reuşi să se odihnească! Zâmbi gândului şi se ridică:

- Foarte bună. Mulţumesc pentru masă.

- Să vă fie de bine.

- Mă duc să-ţi aduc flori şi ce-ţi mai trebuie.

Ieşi: tocmai o văzuse punând pe masă o ceşcuţă cu cafea aburindă.

Ce mai: era o noră "pe cinste"! Nici în visele lui cele mai frumoase, pe vremea când Florentin plecase cu Roberto în Serbia, nu-şi imaginase că va fi aşa! Îşi imaginase o puştoaică foarte frumoasă, foarte "bine" şi fără pic de minte! Când colo...

De fapt, Ana i se părea puţin bătrânicioasă. Depăşise, în opinia lui, stadiul de înţelepciune specific vârstei ei. Iar comportarea ei, faptul că nu se supăra fiindcă era ţinută mai mereu în casă, îi arăta tocmai asta. Sigur, nu se îndoia că, la un moment dat, se va plictisi fiul lui - şi-o să cadă în cealaltă extremă, cea a "chefului de fiecare zi"! Iar Ana va fi, probabil, foarte bucuroasă, se va distra alături de el... pentru ca, după vreo lună, să-l roage să mai stea şi pe-acasă. De-aia o caracteriza aşa, cu acel cuvânt nu tocmai potrivit pentru vârsta ei...

Dacă n-ar fi trecut prin acea experienţă nenorocită în Serbia, Ana n-ar fi fost aşa. Ar fi avut 20 de ani şi în gândire, şi în comportament.

Oftă greu şi lăsă florile lângă masă. Nu voia să se mai gândească la asta; erau gânduri triste. Tot ce ţinea de acea perioadă din viaţa ei era extrem de trist! Aşa că aduse şi fundele, celofanele, hârtiile creponate şi intră în bucătărie. Îşi aprinse o ţigară...

- Ţi-am lăsat în sufragerie tot ce-ţi trebuie: flori, celofane, funde şi hârtii creponate. Nu te abate de la comandă: o fundă-n plus poate să determine clientul să renunţe la buchet. Şi-ar fi păcat! Nu că nu l-aş vinde oricum; dar pierd clientul.

Ana aprobă scurt. Evident, ştia toate astea; dar i le mai spunea şi el o dată, ca să fie sigur... Zâmbi:

- Dar ce-ţi spun eu toate astea! Le ştii doar!

- Spuneţi-mi-le oricum, că-mi prinde bine să mi le amintesc.

Nora lui nu se dezminţea...

- ... Păi ţi-am spus! Şi nu te grăbi cu ele, că nu sunt urgente. Până mâine dimineaţă... Ehe! Sigur, asta nu înseamnă să stai toată noaptea de ele! Dacă faci jumate e perfect!

Ana aprobă - şi văzu în ochii ei hotărârea de-a le face pe toate plus încă ceva... Nu va reuşi s-o răzgândească. Aşa că renunţă la intenţie:

- Sandwich-urile?

Ana îi puse în mână cele patru pungi.

- Am plecat. Pa!
- La revedere.

Ieşi, lăsă plasele pe bancheta din spate şi demară.

Ana-Maria

Tii, era singură acasă!

Se grăbi să-i telefoneze Ioanei, s-o anunţe că dacă avea nevoie de ceva, orice, ea era acasă şi era de-ajuns s-o sune. Şi apoi mâncă şi ea o farfurie de ciorbă. Atât: nu mai avea răbdare să se apuce de comenzi! Din ce citise, vor ieşi adevărate capodopere!

... Numai să le poată face singură! De obicei îi ţinea Florentin buchetul, sau punea ea celofanul... El era specialistul în funde... Măcar să încerce - nu?

Porni televizorul şi alese un post cu muzică de dans. Şi, dansând şi cântând, citi prima comandă şi se apropie de garoafe...

Ioan

Opri motorul, luă una dintre sacoşe şi coborî. Se apropie de chioşc... La vederea lui Florentin, se încruntă; ştia deja care era motivul acelei expresii şi-l va lămuri imediat...

- Ne-ai adus de mâncare? Hai, că nu mai pot!

Lăcrămioara scoase un sandwich, îl despachetă şi muşcă cu poftă din el. O trase deoparte:

- Cum merge?
- E ca la nebuni; nu vezi? Să nu pleci înainte să-ţi mai dau ceva.
- Bine.
- ... Cum e la alţii?
- Nu ca la noi. Ei au adăugat la preţ. Acolo, unul din trei "şomează"... şi probabil se gândeşte cum să mă "pedepsească" pentru decizie!

Se întoarse spre fiul lui:

- Vedeţi că pe Ana am lăsat-o să stea acasă. I-am dat comenzile pentru mâine. Dacă aveţi şi voi ceva, scrieţi-le pe-o hârtie, că poate mai trec să iau flori. Iar mâine, dacă e tot nebunie ca azi, o s-o iau pe ea. Facem prin rotaţie - că nu suntem supraoameni.

Acum chipul fiului lui redeveni destins... preţ de fix trei secunde. Evident, Prâslea îşi dorea soţia cât mai aproape de el! Numai că Ana avea treabă acasă, el avea treabă aici. Iar până mâine nu era aşa o tragedie!

- Când se mai liniştesc apele, mergeţi pe rând acasă şi mâncaţi şi voi o porţie de mâncare caldă.
- Chiar: ce mi-a pregătit nora mea?
- Ciorbă de perişoare şi tocăniţă cu piure.
- Mmm...

Lăcrămioara zâmbea gândului şi mesteca sandwich-ul...

- Hai, dă-mi ce-ai de dat, că trebuie să trec şi pe la ceilalţi.

Nevasta lui îndesă sârguincioasă restul de sandwich în gură şi se ridică. Ileana "îl flancă" din nou; luă banii, îi numără... Şi se grăbi să plece: nici Roberto nu era supraom, iar Mirela îşi cam pierduse ritmul de când stătea acasă cu copiii.

Ana-Maria

Mm, se făcuse deja opt seara... Veniseră, într-adevăr, pe rând la masă. Iar lui Florentin îi venise rândul pe la cinci; ea se oprise din treabă de fiecare dată şi-i servise. Când venise el, stătuse cu el la masă şi discutaseră... Iar soţul ei încercase s-o convingă că nu era chiar atât de obosit încât... Evident, nu se lăsase înduplecată! Dar nici el nu prea insistase! Că doar i se spusese să vină repede înapoi!

Terminase ultima comandă în urmă cu o oră; tot atunci, soacra ei venise să mănânce măcar cina caldă. Aşa că stătuseră amândouă la masă, aflase ce se mai întâmplase la chioşc, cât vânduseră, ce treabă bună făcea Ileana deşi îşi miorlăia oboseala la fiecare al treilea buchet...

Erau cu toţii obosiţi. Ea muncise doar câteva ore în balamucul acela, şi n-avusese de-a face cu clientul: stătuse în chioşc şi făcuse buchetele! Dar ofertarea, negocierea, banii şi restul n-o interesaseră. Soacra ei era bucuroasă, plină de viaţă, dar vedea pe chipul ei oboseala...

Acum rămăsese din nou singură. Îi dăduse telefon Ioanei şi aflase că cumnata ei se pregătea să-i facă o vizită; dar nu ştia când venea, aşa că... Aha! Soneria! Se grăbi să-i deschidă.

- Bună.
- Bună. Repede, să nu răciţi!

Îl luă ea pe bebe în braţe iar Ioana se descălţă:

- Ce ştii? Cum e la chioşcuri?
- Rupere. Cică n-au stat o clipă jos!
- Nea Ioan a ştiut în fiecare an cum să facă să-şi atragă clienţii.
- Am fost şi eu de dimineaţă: crede-mă, e nebunie!
- Ştiu!

Ioana îşi pusese singură mâncarea; se aşeză şi ea la masă:

- Oricum, nu cred că stau toată noaptea. Beciul e jumătate gol, iar la ce-am auzit eu azi după prânz, se pare că se goleşte de tot în seara asta.

Ioana ridică mirată sprâncenele:

- Serios? Chiar e gol?
- Va fi, peste vreo două ore. Cam aşa apreciez eu...

Decise să închidă discuţia: bebe se trezise. Şi-o privea cu ochi buimaci... De fapt, era prima oară când îl ţinea în braţe aşa. Era prima oară când stătea liniştită pe scaun şi avea timp să-i acorde toată atenţia pe care voia să i-o acorde! Ochişorii albăstrii erau foarte atenţi...

Cum era oare cântecul ăla?... Aa! Îşi drese uşor vocea şi decise să cânte încetişor, să nu-l sperie:

- *În pădurea cu alune / Aveau casa doi pitici / Vine pupăza şi spune / Vreau să stau şi eu aici.*

Măi, dar ce atent era! Şi cum se mai străduia să-i bage mâna-n gură! Evident, n-o vedea bine - dar îl sâcâia mişcarea buzelor!

- *Pu-pu-puu, pu-pu-puu / Vreau să stau şi eu aici*

Ia uite-l ce râdea! Cu toată guriţa lui cea ştirbă! Ioana începu şi ea să râdă:

- Te pricepi la bebeluşi!
- Mă pricep, pe naiba! Se pricepe el la "începătoare"!
- O fi şi el fustangiu, ca taică-su!

Râdea, dar mai mult ca să nu lungească discuţia! Se grăbi să reia cântecelul - şi de data asta insistă să-l ducă până la capăt. Când auzi şi părerea Ioanei:

- Io-te, că am rămas cu gura căscată la tine! Să mi-l scrii pe ceva!
- Ţi-l scriu.

Bebe era foarte cuminte... Mă rog, fusese; acum încerca s-o prindă de păr... Îl lăsă să prindă o şuviţă, iar Ioana spuse scurt:

- Nu!

Prea târziu! Mânuţa apucase şuviţa de păr - iar bebe avu o mare satisfacţie pentru asta: începu să dea repede-repede din mânuţă... Ioana se ridică imediat:

- Nuu, mami, nu e voie!

OK, dacă aşa voia ea! Oricum lăsase capul într-o parte, aşa că mişcarea n-o afecta nicicum! Dar dacă mami spunea că nu e voie, nu e voie!

- Gata, mersi pentru masă! Dă-l încoace, să-i fac educaţie!
- Lasă-l, că nu mi-a făcut nimic!
- Dacă-l las, o să-ţi facă şi mai târziu. Iar când s-o face de-un anişor, să vezi ce-o să-i placă să te audă ţipând!

Ridică din umeri şi începu să strângă masa.

- Crede-mă, mai am unul! O dată ce-au învăţat o prostie şi i-ai lăsat s-o facă, o repetă cu încântare!

Aha!

- Vrei să stau cu tine?
- Dacă te plictiseşti singură acasă, sigur! Mie-mi face plăcere!

Că eu mă plictisesc singură...

Ioana aprobă:

- Hai, să mănânce bebe şi-l pun să doarmă la voi în pat. Şi te ajut şi eu la buchete.

- Te rog, stai cu bebe!

- Nu vrei să te ajut?

- Nu vreau să vină cineva şi să-l vadă pe bebe dormind singur.

- Păi când aud paşi sau cheia-n uşă, fug la bebe!

- Nu, te rog!

- Bine!

Aşa era cel mai bine! Ioana stătea cu bebe în fotoliu şi-o ţinea de vorbă! Începu să scoată florile pentru un buchet de frezii.

Evelin

1 Martie. O zi care trebuia ştearsă din calendar! Anulată!

Acelea erau sentimentele lui acum, la zece noaptea, când stătea tolănit în fotoliu, ascultând muzică clasică, cu paharul cu coniac alături, cu ţigara aprinsă... şi se holba la tavan.

Era singur. Da, suna telefonul; dar oferta de la celălalt capăt al firului nu-l interesa. Nu azi.

Ar fi vrut să se ducă la ea. Chiar acum, chiar dacă trecuse deja de ora zece. Ar fi vrut să se ducă să-i spună că o iubea, că nu o uitase nici o clipă, că îi lipsea... că ar fi vrut s-o implore să se întoarcă măcar ca să-l pedepsească - dar să se întoarcă...

Îi era dor de Ana...

Săptămâna trecută se oprise în faţa firmei - dar nu intrase. Mersese pe jos aproape două staţii, până la bijutier...

Ar fi vrut să se ducă chiar acum să-i ducă mărţişorul. Inelul de logodnă. Fără flori! Putea jura că Ana lui ura acum florile din tot sufletul! Şi le va urî toată viaţa! Nemernicul ăla şi tot neamul lui nu se putea s-o fi ţinut acasă, ca pe-o bijuterie! Probabil că "o băgaseră în producţie" la unul dintre chioşcuri - că trebuia să-şi câştige mâncarea şi cazarea, nu?

Se încruntase; îşi amintise de individul ăla nu foarte aparte dar ţâfnos nevoie-mare...

Probabil că acum, în acest moment, Ana era acasă. În familia florarului. Cu florarul. I-ar fi fost deci imposibil să se apropie de ea. De aceea stătea liniştit în fotoliu, bea coniac de foarte bună calitate, fuma, asculta muzică şi privea tavanul. Pentru că, dacă s-ar fi dus în faţa casei lor, n-ar fi reuşit nici s-o zărească - darămite să-i vorbească!

Se gândea să se ducă pe la ea pe la firmă. Nu ca să vorbească cu ea; nu voia să se mai certe cu ea. Ana "contabiliza" cu grijă orice ceartă, orice cuvânt aiurea, şi punea totul pe masă la momentul-cheie. Şi câştiga bătălia. Nu era dispus să-i cedeze victoria: trebuia să fie ca el. Ca să se împace. Ca să se întoarcă la el. Ca să fie amândoi fericiţi. Se gândea să se ducă la firmă ca s-o spioneze. Să parcheze maşina undeva la distanţă, să intre într-un magazin de vizavi şi s-o vadă fie venind la serviciu, fie plecând de la serviciu... Pentru că voia s-o surprindă zâmbind. Poate chiar râzând! Îi era dor de ochii calmi, de zâmbetul frumos, de chipul impecabil...

Iar la uşa florarului se va duce o singură data. Cu tam-tam, cu bodyguarzi... O să umple strada de bătăuşi! Ca s-o scoată pe Ana lui din ghearele florarilor şi să-i ofere viaţa pe care i-o promisese: o viaţă de lux, bucurie şi bunăstare.

Doamne, nu se mai oprea odată?! Cu siguranţă, Oana era cea care insista să sune! Şi nu voia să vorbească cu ea!

Pe de altă parte, nu voia nici să stea în fotoliu, să se îmbete cu gândul la Ana şi să bocească! Voia să rămână calm...

Oftă şi se ridică greu: până la întoarcerea Anei, îi va duce Oanei trei garoafe şi-un trifoi de tablă. Şi-şi va vărsa nervii pe ea. Îşi amintise de florar, şi-l închipuise... Şi-o închipuise pe Ana vânzând la chioşc... îmbrăcată ca ei, în fustă lungă şi înflorată...

Azvârli telecomanda spre linia audio, îşi luă geaca şi ieşi.

2 martie 2003 - duminică

Ioan

Două dimineaţa - şi nu se simţea la fel de obosit cum se simţise la opt seara. Evident, depăşise punctul de oboseală maximă; încercase să nu mai caşte şi-i mai trecuse. Se umpluse dealtfel cu cafea...

Venise să ia comenzile pentru mâine. Deşi era riscant să le ţină în chioşc, dat fiind talentul norei lui... Dacă se vindeau, făcea Roberto altele! Oricum, le va da la preţ dublu pe-alea: uite-aşa, că meritau şi ei o primă mai consistentă! Şi le va vinde cu siguranţă, pentru că balamucul nu slăbise în intensitate nici la ora aia cel puţin "isterică". Bărbaţii fie îşi făceau provizii pentru mâine, fie ajunseseră seara în Bucureşti şi abia acum porneau spre casă... Nu mai exista scuza şcolarilor care mergeau cu flori la profesoare şi la colege... De fapt, anul ăsta 1 Martie picase excelent! O parte dintre şcolari duseseră florile de vineri, o altă parte le vor duce luni! Iar 8 Martie pica tot sâmbătă! Era perfect!

Descuie uşa şi intră. Se descălţă pe întuneric, să n-o trezească pe Ana, aprinse lumina la bucătărie şi privi lung găleţile...

Lângă masă erau aşezate frumos găleţile cu comenzile. Le ştia pe toate; aşa şi le închipuise, când le notase. Iar lângă zid erau înşirate patru găleţi pline de buchete...

Dacă n-ar fi fost două noaptea, ar fi trezit-o doar ca s-o pupe apăsat pe amândoi obrajii! Nora lui...

Nu mai avea chef nici de cafea, nici de ţigară. Nici oboseala fizică n-o mai simţea! Ana îi făcuse o bucurie atât de mare, încât se hotărî să renunţe la oprirea de-un sfert de oră. Se grăbi să încarce florile în maşină... Va împărţi buchetele alea "frăţeşte".

Trebuia să se gândească la un cadou frumos pentru Ana. Chiar dacă, în caz că Luminiţa ar fi făcut acel gest, nu s-ar fi gândit nici măcar la o vorbă bună... Pur şi simplu, Ana nu era, la urma urmei, obligată să le facă lor buchete! Ea avea alt serviciu! Unul la care câştiga de vreo 10 ori mai puţin decât câştiga, de exemplu, Roberto. De cinci ori mai puţin decât câştiga Florentin. Dar câştiga! Şi venea în fiecare zi cu prăjituri! Ea avea şi altă treabă, în afara buchetelor lor - că făcea ea ce făcea şi ţinea casa curată, hainele călcate şi oalele pline. Aşa că, dacă ea voise să ia iniţiativa şi să-i ajute...

Opri în faţa chioşcului şi făcu semn să fie ajutat. Florentin se apropie grăbit.

- Ia uite ce-a făcut nevastă-ta, cât s-a plictisit singură acasă!

Fiul lui începu să râdă:

- Păi nu prea cred că s-a plictisit... Tu i-ai spus să le facă?

- Eu am rugat-o să facă o parte din comenzi: câte poate şi are chef. Şi uite ce-a făcut ea după ce-a terminat toate comenzile. Du-le pe astea şi vino cu caietul, să vedem care-s ale tale.

Fiul lui traversă în fugă bulevardul. Lăcrămioara îl privea lung... Ridică din umeri, zâmbind; parcă înţelegându-i gândul, ridică şi ea din umeri... Iar Florentin îi spuse ce se întâmplase acasă. Acum Lăcrămioara râdea, clătina încet capul şi privea admirativ "opera" nurorii lor... Primi caietul şi deschise portbagajul.

După trei minute de scotocit, Florentin exclamă:

- Stai, că m-am prins! Uite, le-a pus câte-un capăt de fundă la cozi. Ăla de deasupra, cu fundă roşie, e comandă de la noi.

Cum? Fiul lui îl împinse fără menajamente şi începu să scoată... Aa, acum vedea şi el capetele de panglică! Corect! Cele roşii erau ale lor!

... Roşii!

Copiii lui erau fantastici. Şi aşa, de la distanţă, îşi făceau declaraţii de dragoste! Îşi îmbrânci în glumă fiul:

- Mă, voi doi sunteţi teribili!

- De ce?

- Păi nu vezi ce fundă ţi-a trimis?

Florentin privi lung buchetul...

- Ce fundă?
- Roşie, mă!

Abia acum, când îi arătă capătul de fundă, el roşi violent:

- Hai, măi, tată!

Şi rămase, evident, singur lângă maşină! Închise portbagajul, râzând, şi demară: mai avea de mers la încă două chioşcuri, înainte să se oprească la Dorobanţi.

Ana-Maria

Mm, ce sărut... Cum? Ce? Cât era ceasul? Deschise ochii, buimacă, şi-şi privi speriată soţul:

- Cât e ceasul?
- Şase.

Abia acum se trezi cu adevărat. Îl privi lung... Se grăbi să-l sărute şi ea:

- Doamne, până acum ai stat?

El aprobă scurt cu capul.

- Eşti frânt de somn! Hai să-ţi fac ceva de mâncare şi să te culci!

Se ridică, îşi puse halatul peste pijama şi-l trase în bucătărie. Privi mirată camera goală...

- Am venit singur: Ileana a venit pe la patru iar mama a rămas la chioşc.
- Şi toţi ceilalţi sunt tot la treabă?
- Mai puţin Mirela şi copiii. Ei au venit cândva la miezul nopţii. Cel puţin aşa mi-a spus tata, când a venit la chioşc şi m-a expediat acasă.
- Păi atunci îţi pun să papi, fac o cafea-dinamită şi-am fugit!
- La ora asta?
- La ora asta! Mama ta e singură acolo, şi ştii ce-nseamnă asta!

Îi tăie şi pâinea şi se grăbi să scoată o oală. O mirosi bine... S-o limpezească totuşi! Începu să toarne apa cu ceaşca, numărând...

- Au ieşit foarte frumoase.
- Poftim?
- Tata mi le-a pus în braţe, eu le-am dus în chioşc şi într-un sfert de oră am vândut jumătate.

Aa, buchetele!

- V-aţi descurcat cu comenzile? Eu am lăsat şi un bilet pe masă, dar tatăl tău nu l-a văzut.
- Mi-am dat seama că moaţele alea inestetice n-aveau ce căuta acolo.

Florentin se ridică şi o strânse uşor în braţe:

- Ştii cât de mult te iubesc?
- Bănuiesc, aşa că poţi să dezvolţi ideea dacă ai inspiraţie...
- Aş dezvolta-o, dar dacă ne aude cineva... Adică Ileana...
- În plus, te rog - trebuie să dormi şi tu! De când n-ai mai închis ochii?
- Ei, am mai moţăit câte-un sfert de oră cu capul pe masă...
- Asta nu se pune. Hai, stai la masă.
- Dacă stai şi tu cu mine.

... Oricum nu fierbea încă apa! Florentin o trase în braţele lui şi începu s-o hrănească... Aa, da? Bine!

Se hrăneau reciproc. Puţină şuncă, puţină pâine şi-un sărut; puţină brânzică, o felie de roşie, puţină pâine şi-un sărut. Lapte cald şi apoi un sărut...

Se ridică: gata, apa cu zahăr fierbea. Opri focul, puse cafeaua, o stropi cu apă rece să se lase zaţul şi puse oala în chiuvetă. Dădu drumul la apă rece, ca să se răcească mai repede...

- Mulţumesc pentru masă.
- Să-ţi fie de bine. Fă un duş şi fugi la nani!

Florentin o strânse iar în braţe:

- Sigur nu vrei să întârzii?

Se întoarse şi-l strânse şi ea în braţe:

- Foarte sigur. În schimb, azi voi fi foarte obosită şi mă voi retrage devreme în cameră... Poate chiar înainte de cină...

Evident, soţul ei nu intenţiona să aştepte până diseară. Aşa că porni cu el cu tot spre uşă... Îl "conduse" în baie şi ieşi, râzând:

- Vin să te învelesc când termini.

Reveni în bucătărie, găsi câteva PET-uri de jumătate de litru, le spălă bine... Ah, dacă s-ar răci mai repede cafeaua aia!

Mai bine să se schimbe! Maieul cu mânecă lungă, o cămaşă, puloverul gros pe deasupra... Dres gros şi fusta "de zile mari". Îşi perie bine părul şi-l prinse la spate. Puţin dermatograf, puţin luciu de buze...

Parcă se ducea cine ştie unde! Dar, la urma urmei, orice femeie măritată trebuia să se aranjeze zilnic, dacă voia să-şi păstreze soţul! Chiar dacă soţul rămânea acasă, să doarmă! Ea se ducea la chioşc la soacra ei; şi poate apărea şi Gabriela pe-acolo...

Ce-i venise cu Gabriela? Nu se convinsese deja că tânăra aceea nu mai avea nimic în comun cu Florentin?... Ba da, se convinsese; da' aşa, preventiv...

Începu să râdă şi reveni în bucătărie. Puse cafeaua în sticle, aranjă totul într-o sacoşă... Să facă un ocol până la cuptorul de pâine?... Şi ce să pună pe pâine? Că nu era deschis pe nicăieri duminică la şase dimineaţa!... De fapt, se făcuse aproape ora şapte. Aşa că va trece pe la cuptorul de pâine. Măcar nişte chifle, nişte cornuri să ia! Iar dacă în drum găsea deschis pe undeva, lua şi ceva de pus pe pâine şi gata.

Auzi uşa băii, paşii, uşa camerei lor... Numără încet până la zece şi-l urmă. Florentin era deja întins în pat. Dezvelit, evident! Se aplecă, îl înveli cu grijă... Şi-l sărută, încercând să-i transmită cât de mult îl iubea...

- ... Somn uşor.
- Să ai grijă cum mergi.
- Sigur.
- Şi să n-o contrazici: ştii cum e mama!
- Ştiu. Nu te mai îngrijora aiurea. Hai, închide ochii.

Un alt sărut... Se ridică şi ieşi.

Lăcrămioara

Încă un buchet. Încă unul. Şi era abia şapte dimineaţa! Abia se animau străzile!

Fusese oarecum acceptabil noaptea asta, Florentin o ajutase mult... Nu putuse să lase şi ea capul pe masă şi să moţăie: nici nu pleca bine unul, că apărea altul care cerea câte-o "invenţie" ca aia din găleată! Practic refăcuseră de două ori toată comanda! Ce mai, buchetele Anei arătau foarte bine! Buchetele pentru vânzare se dăduseră cât aşezase ea florile aduse din piaţă de Ioan; aşa că nu avusese timp să-şi tragă sufletul. Ileana nu crăcnise; muncise cot la cot cu fratele ei. Şi moţăise cu capul pe masă, cu schimbul, tot cât moţăise el. După ce mezina plecase la culcare, stătuse el în uşa chioşcului; aşa că ea stătuse pe scaun şi făcuse buchete...

După ce plecase şi Florentin, se ridicase - şi renunţase la cizme în favoarea şlapilor: i se umflaseră îngrozitor picioarele. De mult, de foarte mult timp nu mai stătuseră la chioşc peste 24 de ore! Acum promiteau să închidă abia după 36... Iar mâine dimineaţă, la patru fix, vor fi în piaţa de flori; pentru că era începutul lui martie, începutul săptămânii, copiii plecau la şcoală... Se apropia nunta Luminiţei...

Poftim? O privea şi nu-i venea să creadă că o vedea tocmai pe ea! Pe Ana! Parcă ar fi fost un miraj... Tânăra intră în chioşc şi zâmbi:

- Bună dimineaţa. Am adus mâncare şi cafea. Ce-am de făcut?

O privea şi nu-i putea răspunde... Ana deveni brusc îngrijorată:

- ... S-a întâmplat ceva?
- Nu. Scuză-mă, dar nu mă aşteptam să te văd atât de matinală.

Ana îşi scoase paltonul şi începu să tragă firele de gerbera din cutie:

- Păi imediat cum a venit Florentin, i-am dat să mănânce şi-am făcut cafeaua. Şi, în drum spre chioşc, am trecut pe la cuptorul de pâine. Am găsit şi-un butic deschis şi-am luat nişte pate de ficat, că altceva nu aveau. Nu staţi să mâncaţi?

Aha... O văzu ieşind din chioşc; nu apucă să lase buchetul în găleata goală, că un client se repezi la ea. Ana dădu florile, luă banii şi

reveni în chioşc. Imediat, bărbatul de lângă uşă se grăbi să dea comanda. Iar Ana îi spuse imediat cât îl costa şi începu să-i facă buchetul...

Păi, se părea că-i venise "schimbul"! Sigur, n-o va lăsa singură! Exclus! Dar măcar va sta jos cinci minute, va mânca, va bea o gură de cafea...

Ana ştia exact ce să facă, când să facă, cum să facă... fără să-i spună cineva ceva, fără să primească vreun indiciu sau vreo explicaţie. Era deşteaptă, afurisita! Şi frumoasă! Şi-i spunea "afurisită" pentru că îi venea s-o mănânce, de dragă ce-i era! De unde în urmă cu şase luni nici nu voise să audă de ea, acum constata că era singura noră la care n-ar fi renunţat nici în ruptul capului... Era nora perfectă!

Ce repede se mişca! O uimea graba cu care Ana se răsucea printre găleţi, îndemânarea cu care scotea florile... Totuşi, nu era florăreasă; "se jucase de-a florăreasa" de vreo 10-15 ori. Şi deja avea o dexteritate uimitoare! Ştia unde erau fundele, ştia cum se taie celofanul, cum se prinde ca să nu "fluture" în vânt, cum se aşează florile, cum se prind... Învăţa foarte repede; era foarte isteaţă! Avea un spirit de observaţie cum rar întâlnise şi-o memorie cât pentru o turmă de elefanţi! Şi vedea că-i place jocul acela "de-a florăreasa"...

Se simţea mai bine. N-o mai durea stomacul. Normal - doar începuse să mănânce! Scoase şi cafeaua, îşi puse o cană plină, o gustă... Delicioasă! Şi erau patru sticle, nu una! Sigur, nu era toată pentru ea! Iar Ioan va admira din nou perspicacitatea nurorii...

... Păi mai mânca o felie şi trecea la treabă. Că dacă mânca să se sature, sigur o va durea stomacul. După atâtea ore...

Ioan

Trase pe dreapta, opri motorul şi-şi privi ceasul: zece fix. Gata, închideau acolo: grosul clienţilor urmau să apară la Dorobanţi. Le privi lung... Nevasta lui era de-a dreptul epuizată. Stătea pe scaun, aşeza florile pe celofan... O făcea în virtutea inerţiei: ochii îi erau întredeschişi. Putea jura că ea nu aţipise deloc toată noaptea! Noroc cu Ana, care se învârtea ca un titirez şi din trei piruete făcea buchetul!

Hm; nora lui îşi aşezase celofanul şi fundele în aşa fel încât să meargă treaba şnur! Lua feriga din găleata din faţă şi florile din cele din dreapta; le punea pe celofan, trăgea funda din stânga şi lega celofanul. Apoi tăia funda, o încreţea şi gata! Dădea buchetul, lua banii, îi dădea în spate Lăcrămioarei şi întreba: "Cu ce vă servesc?"

Stop! Ana-Maria ştia deja să facă "buchete pe bandă"?

Coborî de la volan şi se apropie de ele. Intră în chioşc şi-şi sărută nevasta pe frunte:

- Spune sincer: mai poţi?

Capul cărunt negă încet... Ieşi şi se aşeză ultimul la coadă. Şi începu să anunţe fiecare nou-venit:

- Nu vă aşezaţi la rând, că închidem.

Vedea în mişcările Anei unele ezitări; se datorau prezenţei lui. Îi plăcea să descopere că era tratat cu respect... Că insufla respect, de fapt. Tot din cauza asta, Ana îi spunea "domnul Manolache" şi nu "nea Ioan", cum îl strigau celelalte nurori. Nu se supăra; dar se simţea într-un fel ţinut la distanţă de acea exprimare protocolară... Ei; peste vreo şase luni, Ana le va schimba singură apelativul!

Şi gata! Era rândul lui! O împinse în chioşc, închise uşa şi răsuci cartonul. Închiseseră.

- Ano, mergi cu mine la Dorobanţi, să-l schimbi pe Roberto?

- Da.

Lăcrămioara îl privi lung preţ de câteva secunde şi-i întinse sticla ei de cafea. Mm, ele mai aveau cafea! Nu refuză oferta; îşi aprinse o ţigară:

- Ei? Cum a fost?

Ana ridică scurt din umeri; nevasta lui zâmbi slab:

- Infernal.

- Să înţeleg că pe 8 Martie te îmbolnăveşti subit?

- Dacă reuşesc să mă vindec până pe 8 Martie, da.

Râdeau toţi trei; Lăcrămioara deschise borseta şi începu să aşeze banii. El muta florile, le strângea... Ana împacheta celofanele, strângea fundele... Nevasta lui îi povestea cum decursese noaptea şi dimineaţa de vânzare; el o auzea, dar parcă nu era atent. Se gândea la reacţia lui Roberto când va vedea că era înlocuit... Ei, n-o să spună nimic! Şi el era frânt de oboseală!

Bună cafea! Cum reuşea Ana să facă aşa un deliciu? Trebuia s-o întrebe; dar asta diseară, la cină, când vor discuta despre peripeţiile prin care trecuseră de 1 şi 2 Martie...

- Duc florile la maşină şi mergem.

- Vă ajut.

Aprobă şi rămase în urma Anei. Îşi privi întrebător nevasta; dar ea negă. Aşa că se linişti ca prin minune: Ana ar fi fost în stare să care şi snopul de flori, şi bebeluşa! Dar cum nu era nici urmă de bebeluşă... Încuie chioşcul şi urcă la volan:

- Te ducem pe tine acasă, de unde o luăm pe Mirela şi-o ducem la Piaţa Muncii. O luăm pe Luminiţa de acolo şi-o lăsăm la Dorobanţi, în staţia de autobuz.

Ana îl privea mirată; Lăcrămioara nu răspunse iar el zâmbi şi şopti, pornind încet:

- A aţipit.

Ana reveni spre parbriz...

- ... De unde-ai luat pâine dimineaţă? Că tare bună a fost!

- De la cuptorul de pâine de pe Glucozei.

- Foarte bună!

Discuţia "murise" acolo. Şi n-avea voie să se întâmple asta! Îi picau ochii în gură de somn!

- Cum ţi s-a părut dimineaţa asta?

- Uşor isterizată. Şi isterizantă. Dar, culmea! Mi-a plăcut!

- Să înţeleg că tu nu te îmbolnăveşti de 8 Martie?

- Nuu, nici gând!

- Am observat că ai deja experienţă!

- Dacă spuneţi dumneavoastră...

Ah, încă şase luni... Mai bine tăcea - şi discuta între patru ochi cu Florentin. Într-un fel ar fi vorbit el cu nora lui şi altfel ar fi vorbit soţul ei cu ea! Oricum, indiferent cine vorbea cu ea, trebuiau s-o scape de clişeul acela al persoanei a doua plural. Înainte de nuntă mai fusese cum mai fusese; dar după nuntă...

Opri în faţa porţii, coborî şi-şi trezi încetişor nevasta. Lăcrămioara era buimacă; o sprijini până în dormitor şi ieşi - Mirela era deja pe bancheta din spate.

Traficul era lejer; iar nora lui, cu mai multă experienţă decât Ana, turui tot drumul nimicuri, bârfe despre vecini, ştiri din ziare... Turui tot drumul cu voce puternică. O lăsă la Piaţa Muncii; Luminiţa urcă în maşină, se lungi pe banchetă şi închise ochii...

Fiica lui o să plece spre casă cu Roberto. În el avea încredere că nu va aţipi în autobuz; în ea, nu.

Ana-Maria

Intră în piaţă, se apropie de chioşc iar Roberto se grăbi să-i facă loc. Lăsă florile pe scaun; îşi văzu cumnatul îndepărtându-se grăbit şi decise să se apuce de buchete! Rămăsese singură - şi erau deja trei persoane la coadă!

- Cu ce vă servesc?

- Daţi-mi şapte garoafe roşii.

OK! Celofan, feriga

- Le puteţi pune în hârtie creponată?

Dorobanţi! Mofturi! Se întoarse, zâmbind galeş:

- Desigur!

Lăsă feriga, luă frunze. Aşeză totul în pumn, puse hârtia şi legă funda. Şi lăsă buchetul deoparte:

- Dumneavoastră?

- Un trandafir în ţiplă.

Spre marea ei satisfacţie, clientul cu garoafele aştepta fără să comenteze... Dl Manolache intră în chioşc:

- Ce faci?
- Comenzile pentru domnii.

Socrul ei părea că nu înţelege... Îi dădu buchetul de garoafe, iar clientul întinse banii. Bun, acum era clar! Reveni la frezii. Şi imediat cum le termină, constată că nu mai era nimeni în uşă... Se aplecă şi începu să taie sforile florilor aduse din Tei, să le pună fiecare în găleata ei... Dl Manolache se aşeză pe scaun; puse braţele pe masă şi fruntea pe braţe, mormăind:

- Stau puţin cu ochii închişi, cât nu e îmbulzeală.

Aprobă cu capul şi se apucă de buchete: găleţile din faţa uşii erau goale.

Ioan

Ce? Cum?

Ridică grăbit capul...

Ia uite ce codoi se făcuse! Sări în picioare şi se apropie de uşă. La vederea lui, Ana trecu în chioşc. Şi nu se putu abţine să n-o dojenească cu privirea: de ce nu-l trezise?

Ana-Maria

Sigur, acum se supărase pe ea! Dar îl văzuse cât de obosit era! Aţipise instantaneu! Cum să-l trezească?!

Făcuse faţă cu brio... un timp. Cam vreo oră. Cum prinsese un minut liber, cum făcuse un alt buchet pentru găleată! Dar totul se dezechilibrase când un grup de şase indivizi, amici desigur, nu se putuseră hotărî ce vor. Ba unul chiar se dusese la unul din ceilalţi florari! Iar ceilalţi cinci "îi frecaseră ridichea" cu sârg... Garoafe; ba nu, gerbera. Dar nu roşii, ci portocalii. Ba parcă erau mai frumoase roşii! Fiecare avusese "placa" lui, studiată şi pregătită parcă de-acasă. Se făcuse, evident, coadă! Iar ea nu-şi permisese să le spună decât "imediat"... Când de fapt ar fi vrut să-i uşuiască de-acolo...

De jumătate de oră, era coadă la uşa lor. Indiferent cât de repede se mişcase, indiferent că fusese vorba de-un fir sau de 25, coada nu reuşise s-o termine. Iar dacă n-ar fi venit băbuţele alea vorbăreţe şi cam surde, dl Manolache s-ar fi odihnit ca lumea. Pentru că, la urma urmei, dacă oamenii ăia voiau flori frumoase la preţuri normale, neumflate de "ziua femeii", aşteptau ordonat la coadă! Aceea era concluzia ei; iar dacă ar fi auzit vreun cârcotaş în rând, i-ar fi spus-o de la obraz! Cât ar fi fost el de "rezident în Dorobanţi"!

Făceau amândoi buchete; de vândut însă, vindea numai dl Manolache acum. Ei îi convenea aşa: partea aia cu calculul, banii şi restul era enervantă. Ei îi plăcea să aranjeze florile, nu să numere bancnote şi fise.

Treaba mergea mult mai repede în doi. Începea să se vadă capătul cozii... În sfârşit! Linişte! Lumină la geamuri! Dl Manolache se întoarse spre ea:

- De ce nu m-ai trezit?
- Ca să vă las să vă odihniţi.
- N-ai văzut ce coadă era?

Aa, o certa? Ia să riposteze un pic!

- Am văzut de câte ore staţi în picioare şi goniţi cu maşina prin Bucureşti. Toţi ăia de la coadă erau "proaspeţi": puteau să aştepte.

Bărbatul îşi privi ceasul şi zâmbi:

- Mie mi-ajunge jumătate de oră de somn.
- N-am vrut să vă trezesc când au venit cei şase mofturoşi; le-aţi fi pus găleţile-n cap.

Ei bine?

- Ce mofturoşi?
- Şase indivizi care voiau când galben, când roşu; şi dacă albastrul era cel mai frumos, nu voiau cinci, ci nouă.
- Şi nu i-ai uşuit?
- Aş fi făcut gălăgie, v-aţi fi trezit... Şi-am zis să vă odihniţi!

Dl Manolache râdea; începuse şi ea să râdă, pentru că nu-şi permitea să-şi admonesteze socrul...

- Ei, ce zici? Ce părere ai de bebeluş?
- Ce bebeluş?
- Bebeluşul Ioanei. Sau te gândeai la alt bebeluş?

Clătină grăbită capul:

- Mă gândeam la bobocii de trandafir! Cred că m-a afectat şi pe mine 1 Martie ăsta...

Acum dl Manolache hohotea de-a binelea! Se vedea de la o poştă că ora de somn îi făcuse bine! Reveni la subiect şi la buchetele care trebuiau să umple găleţile din faţa uşii:

- Bebeluşul Ioanei e frumuşel foc şi e mare meloman! Ieri l-am ţinut în braţe, i-am cântat cântecul cu pupăza şi l-a amuzat foarte tare!
- Serios?
- Serios. A sesizat că am falsat pe ici-pe colo: după cântec m-a tras de păr...
- I-auzi!

Evident, dl Manolache "tatona terenul"! După atâtea seri de lungi discuţii cu soţul ei, normal că voia să ştie şi el "cum stăteau"! Doar venea botezul bebeluşului Ioanei şi apoi nunta Luminiţei! Nu trebuia să ştie şi el cât de repede va veni următoarea naştere?

- Şi cum ţi se par bebeluşii, aşa, în general?
- Drăgălaşi foc. Dar şi mici şi fragili. Eu una, până la bebeluşul Ioanei, n-am mai ţinut copii mici în braţe; şi mi-am făcut cu greu curaj să-l iau pe el şi să-i cânt... N-aş avea curaj să-l schimb; nu cred că aş şti nici să-l ridic din pătuţ...
- De ce?
- Mi-e frică să nu-i fac ceva rău!

Dl Manolache începu să râdă:

- Stai liniştită. Când o să fii mămică, o să vezi că o să te obişnuieşti "din mers". Încă din maternitate. Şi-o să te convingi că, în realitate, lucrurile astea sunt chiar simple.
- Ştiu. Am văzut cum îl schimbă Ioana... O să citesc o tonă de manuale şi ghiduri practice cu ilustraţii...
- N-o să ai nevoie. Instinctul de mamă e cel mai bun "manual".

Aha! Dl Manolache se apropie de client; răsuflă uşurată - bine că încheiaseră discuţia! Să găsească repede altă temă de pălăvrăgeală!

Dl Manolache voia să ştie părerea ei apropo de bebeluşi în general, de bebeluşul ei cu Florentin în special. Iar ea nu-l prea lămurise; de fapt, nu făcuse decât să-i arate că îi era cam frică de asemenea responsabilitate acum. Îl informase, fără să vrea, că lungile discuţii nu dăduseră încă roade. Şi nu era vina nimănui!

Dacă până în aprilie nu se întâmpla nimic, se va duce din nou la medic. Îşi va face investigaţii complete. Analize complete, indiferent cât ar fi costat. Îl va duce şi pe el la analize, dacă ale ei ieşeau bine. La urma urmei, va urma un tratament! Dar bebeluşa n-avea cum să lipsească din viaţa lor!

Florentin

Ei bine? Care era concluzia? Tăticul lui calculase şi socotise vreo două ore, alături de Roberto şi Marcel. Încercaseră să-l coopteze şi pe el la acea activitate, dar refuzase. El avea treabă prin bucătărie. Adică îşi bătuse la cap splendida soţie, sperând că va fi exclus de la socotit.

Pur şi simplu, nu avusese chef să calculeze cu ei. Îşi ştia tatăl: dacă puneai virgula altfel decât îi plăcea lui, se supăra. Chiar dacă îţi era mult mai uşor să socoteşti "pe limba ta", trebuia să socoteşti "pe limba lui". Acela era punctul sensibil, terenul minat pe care călca Roberto la sfârşit de săptămână: calculele, grija de a nu-şi înfuria tatăl... Ştia că acel efort era spre binele lor; el însă nu voia să facă azi acele lecţii. Era prea fericit ca să se indispună...

Se auzi strigat; mama lui începu să râdă:

- Uite, vezi? Chiuleşti şi primeşti bani!

Aprobă şi intră în sufragerie. Tăticul lui îi întindea o hârtie... O

luă şi simţi şi banii în mijloc.

- Mulţumesc.

- Să creşti mare.

Aa, deci se prefăcea a fi supărat! De fapt, zâmbea!

- Am câştigat foarte bine zilele astea. Nu ştiu dacă vom repeta isprava şi peste-o săptămână, dar ne vom da silinţa.

- Cu siguranţă!

Şi cam atât avusese tăticul lui de discutat cu el. Duse banii în camera lor, reveni în bucătărie... Nu-şi găsea locul. Aşa că mai bine cobora în beci, să mai aranjeze florile... Adică să-şi piardă timpul până la cină.

Ana-Maria

Stătea pe întuneric, în braţele soţului ei. Îi era rău; nu foarte tare, dar avea o stare de rău... Şi nu voia să-i spună şi lui; aşa că stătea cuminte şi aştepta să-i treacă...

Şi totuşi, se simţea aşa de mai bine de jumătate de oră! Poate că era doar obosită; poate că cina delicioasă era de vină... Oricum, nu se va duce să vomite: ar fi pus toată casa pe jar! Era gravidă? Nu se putea să nu fie gravidă, dacă i se făcuse rău! Vai, şi făcuse atâta efort zilele astea! Tocmai de-aia nu se va duce la toaletă...

... Parcă-şi amintea că erau lămâi în frigider! Se ridică uşor.

- Unde te duci?

- Mi-e sete. Vrei şi tu apă?

Florentin negă. OK! Se grăbi să intre în bucătărie; deschise frigiderul şi le zâmbi celor trei lămâi... Repede, stoarse o lămâie, puse doar o linguriţă de zahăr şi umplu paharul cu apă rece ca gheaţa. Mm, ce bună era!

... Simţea că îi trece, uşor-uşor, că scapă de starea de greaţă... Bău tot paharul; răsuflă uşurată şi se grăbi să revină în dormitor, în braţele soţului ei...

Ei bine, poate că era, într-adevăr, bebeluşa! Mai avea de aşteptat un pic, până să ştie cu siguranţă dacă era sau nu gravidă. De-asta nu trebuia să afle nimeni, nici chiar Florentin, că ei îi era rău.

Ioan

Privea lung tavanul. Nevasta lui privea lung fereastra...

- ... E o fată tare bună la suflet.

- Este.

- Ştii, mă întrebam...

Lăcrămioara ştia deja ce se întreba el - se întoarse spre el:

- Nu cred că are ea ceva.

- S-au întâmplat multe grozăvii în Serbia.

- Iar când s-a întors, şi-a făcut analizele. Să fii sigur că doctorul ăla i-a făcut şi un control. Ana n-ar fi putut să ne ascundă tocmai asemenea veste!

- Poate se gândeşte că va urma un tratament...

- Nu, Ioane. Nu e musai să se-ntâmple în primele cinci zile. Ai şi tu răbdare!

- Am; dar nu pot să nu mă gândesc...

- Într-un fel, ai dreptate. Dar nu cred că e Ana noastră chiar atât de ghinionistă!

Aici nu mai era vorba de noroc; aici era vorba de răni...

- Uite cum facem. Săptămâna asta, cândva pe joi-vineri, o să vorbesc eu cu Florentin. O să-l pun şi pe el pe gânduri - şi-o să-l fac să-i spună să se ducă la un control serios.

- ... Mai bine nu. Cine ştie ce poate înţelege ea! Nu vezi că face tot ce e omeneşte posibil ca să ne intre-n graţii? Să nu creadă că-i reproşăm tocmai asta...

- Ştiu eu cum să-l iau, iar el ştie cum s-o ia. Ana n-o să creadă nimic. O să-l întreb pe el... Măi, până la urmă s-ar putea ca ei chiar să se odihnească atunci când se duc primii la culcare!

Daa, cum să nu?! Dar nu despre asta era vorba, aşa că nu lungea subiectul...

- Trebuie să aflăm imediat cum se întâmplă; că ea e în stare să nu ne spună, ca să ne poată ajuta şi pe-aici, şi la chioşc...

Lăcrămioara aproba. Deci nu se înşelase: Ana chiar ar fi riscat să piardă sarcina ca să se facă utilă în casă! Probabil că nora lui era apăsată de gândul că nu-i cerea nimeni salariul şi trebuia să-i ajute cumva ca să îşi acopere măcar cheltuielile curente din casă. Gândire tipică...

Uneori îl necăjea mult acel bun-simţ al Anei; alteori, îl aprecia. Nici el nu mai ştia...

3 martie 2003 - luni

Ana-Maria

Ah, afurisită situaţie! Îşi privi lung ceasul... Mda; era prânzul. Şi totuşi, parcă luna trecută pe vremea asta nu i se făcuse rău de foame! Se ivise ceva nou... Se ridică:

- Mă duc să cumpăr ceva de mâncare. Vă iau ceva?

- Nu, Ana; mulţumesc.

Bine! Bătrânelul ei nu voia să mănânce. Ieşi, coborî din bloc şi porni grăbită spre intersecţie: aveau acolo covrigi calzi - o nebunie!

Deci îi era din nou rău...

Nu, nu va face asemenea presupuneri! Nu înainte de a veni data de 8 martie! Şi nu înainte de a face un test de sarcină! Sau un control! Nu se va bucura şi nu-şi va face planuri pentru ca apoi să trăiască crunta dezamăgire...

Dacă era, într-adevăr, bebeluşa...

Ei bine, începând de azi nu va mai căra mai mult decât geanta şi o sacoşă de maximum 2 kilograme. Nu va mai alerga după autobuz. Nu va mai umbla cu capul gol. Se va îmbrăca îndeajuns de gros ca să nu răcească. Preventiv! Pentru că, dacă era într-adevăr bebeluşa...

Îşi cumpără cinci covrigi. Mm, erau fierbinţi! Rupse unul şi muşcă cu poftă...

Poate că nu era bebeluşa. Poate doar îi era foame. Poate se obişnuise să mănânce la prânz! Poate era doar obosită! La urma urmei, sâmbăta şi duminica asta fuseseră infernale! Iar Florentin nu o lăsase să adoarmă înainte de miezul nopţii. Poate o ajunsese oboseala...

... Daa, parcă simţea că-i trece...

Poate nu era, totuşi, bebeluşa.

7 martie 2003 - vineri

Florentin

Uşa chioşcului se închise iar mama lui întrebă scurt:

- Ai vorbit cu Ana despre copii?

Zâmbi slab:

- Da.

- Şi?

- Şi am hotărât să avem copii! Cât de repede se poate!

Femeia se întoarse imediat spre el:

- Ce vrei să spui?

Poftim?

- Ce vrei să spui cu “cât de repede se poate”?

- Adică atunci când se-ntâmplă să rămână gravidă.

- Florentine maică, eu nu vreau nici să te supăr, nici să te sperii. Da’ mă tot gândeam, şi eu şi taică-tu... Dacă i s-a întâmplat ceva în Serbia?

Începu să râdă:

- Nu i s-a întâmplat nimic: sau ai uitat că a fost la control după ce-a venit înapoi?

- O fi fost, maică; da’ eu ştiu ce doctor o fi consultat-o?

- Mi-a povestit că, înainte de control, i-a spus doctorului ce s-a întâmplat; tocmai ca să ştie ce să caute. Iar el i-a făcut şi control, şi ecografie - şi totul e perfect!

Mămica lui nu era prea convinsă... Hm; în maximum cinci minute Ileana se întorcea de la supermarket şi adio discuţie! Decise să insiste:

- Şi uiţi că a mai făcut un control înainte de nuntă? Când s-a dus iar la el?

- Când?

- Când a redevenit domnişoară!

Acum era şah-mat! Categoric! Se grăbi să continue:

- Dacă ar fi fost ceva în neregulă, Ana mi-ar fi spus - că îmi spune absolut tot ce se-ntâmplă în viaţa ei şi-n jurul ei. Cu siguranţă mi-ar fi spus după ce şi-a petrecut ziua aia la maternitate! Nici nu-ţi imaginezi cât de mult îşi doreşte o fetiţă!

Acum mama lui aprobă scurt. Iar el continuă, văzând-o pe Ileana apropiindu-se de chioşc:

- Iar dacă ea ar avea o problemă, v-aş fi cerut vouă ajutorul. Stai liniştită: va fi atunci când va fi. Presimt că va fi în curând...

Uşa chioşcului se deschise; mama lui începu să râdă:

- Bine, maică; aşa o fi, cum zici tu! Că prea o zici cu foc!

Deci discuţia se încheiase. Perfect! Ieşi, închise uşa şi începu să mute buchetele din găleţi...

Şi el se gândea uneori... Aseară, de exemplu, se gândise la Ana şi bebeluşa lor. Se întrebase cum de nu se întâmplase nimic până acum. Se întrebase dacă nu cumva Ana lua contraceptive; iar diseară plănuia s-o pândească şi, atunci când ea era la bucătărie, să-i scormonească prin geantă. Chiar dacă ar fi putut să le ţină şi la serviciu...

Nu; nu Ana era problema. N-avea cum să fie ea! N-avea de ce să se îndoiască de opinia medicului! Totuşi, după atâţia ani de facultate, practică şi profesare, omul ăla nu se putea înşela!

Dar dacă Ana omisese să-i spună o eventuală veste proastă? Ca să nu-l piardă?

Uite de-asta nu voia el să se gândească la tema copilului! Pentru că imaginaţia i-o lua razna pe câmpii şi înnebunea!

Nu! El credea cu tărie că Ana n-avea nimic! Făcuse consulturi, ecografii şi n-avea nimic! O să se întâmple atunci când le era scris să se întâmple! Ori mâine, ori luna viitoare, ori peste zece ani! Se va întâmpla, oricum; chiar dacă vor trebui să urmeze toate tratamentele existente pe planetă!

O credea din tot sufletul - pentru că altfel ar fi înnebunit...

8 martie 2003 - sâmbătă

Ana-Maria

O altă zi de vânzare; numai că azi era altfel. Azi, dl Manolache îi văzuse ochii obosiţi şi chipul palid şi-o întrebase ce avea; când auzise că o durea capul, o pusese să stea acasă şi să facă multe buchete - pe care el urma să treacă să le ia o dată la trei-patru ore. Oricum, vânzarea nu se compara cu nebunia de pe 1; aşa că nu era nevoie de prezenţa ei la chioşc.

De fapt, îi era rău. De când deschisese ochii şi până acum, la patru după-amiaza, îi fusese rău încontinuu. Nu-i trecuse nici cu suc de lămâie, nici cu ceai, nici cu ciorbă acră, nici cu cartofi prăjiţi... De fapt, îi trecuse un pic după ce "se delectase" cu o amandină. Deşi nu mânca dulciuri de obicei, deschisese frigiderul iar ochii îi căzuseră pe vasul frumos de sticlă cu capac, plin cu prăjituri...

Să fie totuşi bebeluşa?

Avea emoţii. Teoretic, azi ar fi trebuit să primească o confirmare. Adică o infirmare. Dar cum pe ea n-o durea nici burta, nici capul, ci doar avea starea aceea surdă de greaţă...

Spera să fie bebeluşa. Chiar dacă acel gând o speria serios...

Ei bine, dacă era bebeluşa, va merge la medicul ei şi-l va ruga să-i recomande o carte. Trebuia să afle cât mai multe despre starea aceea de graviditate prin care va trece... Despre naştere... Trebuia să înţeleagă schimbările, transformările, ca să nu se sperie de ele. Deja începuse s-o îngrijoreze greaţa aproape permanentă!

Tii, aşa era! De duminică seara, rareori scăpase de acea senzaţie nesuferită!... Oare era gravidă?

Zâmbi şi se ridică: gata cu gândurile! Acuşi venea socrul ei după buchete şi-o găsea cu o găleată goală!

Lăcrămioara

În sfârşit! Aah, că mult îi mai trebuise ca să ajungă la ei! Se grăbi să iasă din chioşc:

- Mă duc eu după flori.

Traversă grăbită bulevardul şi se opri în faţa soţului ei:

- Cum e? Cum se simte?
- Ea spune că bine; dar era la fel de palidă.
- Ioane, eu presimt că
- Te rog să nu presimţi nimic. Mai ales cu voce tare!

Coborî imediat vocea:

- Presimt că e gravidă!
- Numai că nu ne vom baza pe-o presimţire. Dacă e gravidă, îi va spune lui Florentin. Iar el ne va spune nouă. Abia după aceea ne vom comporta ca atare.

Aprobă grăbită cu capul... Ea una era fericită - pentru că Ana era gravidă. Ioan era însă îngrijorat: evident, când vedea chipul galben ca lămâia al nurorii lui favorite, sigur că se îngrijora! Decise să-i spună şi lui ce vorbise cu Prâslea:

- Florentin nu ne-ar ascunde o asemenea veste. Nici n-ar vrea s-o facă! Am vorbit cu el: au decis să aibă o bebeluşă cât de repede se poate. Adică la prima ei sarcină. Te asigur că, dacă Ana ar fi gravidă, Florentin mi-ar spune imediat.

Acum el aproba... Primi buchetele şi se încruntă - nici acum nu era 100% convins?

- Nici acum nu eşti convins că ne vor spune?
- Nu sunt convins că ea îi va spune lui Florentin imediat cum va afla.
- ... De ce?
- Pentru că-i e frică.
- ... De ce să-i fie frică?
- De ideea de-a fi gravidă! Şi mamă! Am discutat cu ea la chioşc la Dorobanţi; în opinia ei, nu ştie nimic despre bebeluşi şi-i e frică.

Începu să râdă:

- Păi asta înseamnă că Ioana are de discutat cu ea diseară!
- Exact. Iar dacă afli ceva, îmi spui imediat.
- Bineînţeles!

Soţul ei urcă la volan. Se grăbi să se întoarcă în chioşc: Florentin nu trebuia să bănuiască tema lor de discuţie.

Ana-Maria

Mm, iar se accentuase greaţa aia! Nesuferită greaţă! În plus, nici o schimbare: nici o durere, nici o pată, nimic! Şi totuşi, dacă era bebeluşa?

- Măi Anuţo, ce-i cu tine?

Poftim? Soacra ei era serioasă:

- Ce-ai? Nu ţi-e bine?

Ridică scurt din umeri:

- Nu prea. Cred că sunt obosită...
- Păi atunci fugi la culcare! Sau, auzi? Ia du-te tu până la Ioana, să-ţi descânte! Cine ştie - oi fi deochiată!

Negă scurt, zâmbind:

- Nu sunt deochiată. Noapte bună.
- Noapte bună.

Intră în camera lor, se schimbă... Uşa se deschise, se închise iar Florentin o strânse în braţe:

- Ce-i cu tine?
- Cred că m-a ajuns oboseala.
- Te simţi obosită?
- Foarte obosită.
- Hai, hai să te odihneşti.

Se aşeză pe pat; el o aplecă spre pernă, o înveli, o sărută uşor...

- ... Noapte bună, Ana.
- Noapte bună.

Rămăsese singură... Şi dacă era, totuşi, bebeluşa?

Mm, i se făcea din ce în ce mai rău... Se ridică uşor şi trase fotoliul lângă geam. Se înveli bine, deschise un pic fereastra... Mm, ce bine era acolo! Aerul curat o punea practic pe picioare! Închise ochii, zâmbind slab... cu gândul la bebeluşă...

Florentin

Intră încet, închise uşa... Brr! Ia uite ce făcuse soţia lui! Dormea cu geamul deschis!

... Deci îi fusese rău de-a binelea! Iar pe el îl lăsase să creadă că era doar o durere de cap cauzată de oboseală!

Dacă şi mâine i se va face rău, o va pune să-i promită că luni la prima oră se ducea la medic! De cap, de stomac sau de probleme feminiţi - orice fel de medic voia ea! Nu era în regulă cu starea aceea de rău! Că era bebeluşa sau doar oboseala, trebuiau să ştie sigur!

O ridică uşor pe braţe şi-o mută în pat. Închise geamul şi se grăbi să-şi strângă soţia în braţe: se făcuse foarte frig în cameră!

Dacă era bebeluşa... Coborî încet palma...

Nu! Nu se va amăgi aşa! Dacă nu era bebeluşa, va fi vai de el şi psihicul lui! Renunţă deci la ideea de a pune palma peste locul unde - teoretic - dormea acum bebeluşa lor. Mai bine să adoarmă înainte să-l năpădească altfel de gânduri!

10 martie 2003 - luni

Ana-Maria

Coborî din autobuz şi se grăbi să traverseze bulevardul.

Era în întârziere cu două zile deja. Iar azi de dimineaţă îşi promisese ei însăşi că va afla de ce-i era rău! De ce-i fusese rău şi ieri toată ziua! Cu greu reuşise să ascundă paloarea aceea gălbuie, să zâmbească, să glumească... Intră în farmacie şi se apropie de femeia în halat alb:

- Bună dimineaţa. Un test de sarcină, vă rog.
- Bună dimineaţa. Aveţi vreo preferinţă?
- Aveţi vreunul care se poate face în următoarele cinci minute?
- Sigur. Imediat.

Aştepta, încruntată... Mirosul ăla de detergent amestecat cu dezinfectant o indispunea teribil... Plăti, luă punguţa şi ieşi.

Mm, ce bine era la aer curat şi rece! Mai că nu ar mai fi intrat în bloc! Dar abia aştepta să facă testul; aşa că intră, urcă la etaj, îşi lăsă geanta pe birou...

Cum se făcea testul cu pricina?

Florentin

Ah, la naiba! De ce să mai aştepte până pleca Ileana la cumpărături? Îşi apucă mama de braţ şi-o trase afară din chioşc. O privi apoi cu ochi atenţi:

- Îi este rău în permanenţă.
- ... Mămicule, ştii bine că nici Mirela, nici Ioana n-au păţit aşa. Şi lor le-a fost rău, dar nu non-stop! Spune-i să se ducă la doctor! Să n-aibă lipsă de cine ştie ce vitamină!

Aprobă scurt; mama lui dădu să se întoarcă în chioşc, dar o opri:

- Dar, după părerea ta...
- ... După părerea mea, ce?
- Care-i părerea ta?
- Că ar trebui să discuţi cu ea despre stările astea de rău. Ioan mi-a zis că a vorbit cu ea duminica trecută, când au fost amândoi la Dorobanţi. Nevesti-tii îi e frică de ideea de-a deveni mamă pentru că nu ştie ce-are de făcut. Poate îi e frică să ne anunţe că va fi mamă! Tu i-ai spus ce se întâmplă la noi în casă atunci când o femeie
- I-am spus. Nici n-a ripostat, dar nici nu s-a minunat - de parcă ar fi ştiut deja ceva-ceva...
- Normal - a văzut ce s-a întâmplat cu Ioana! Mai vorbeşte o dată cu ea! Spune-i că vrei să ştii adevărul! Trimite-o la un medic!

Aprobă scurt; rămase singur...

Păi n-avea altceva de făcut decât s-o trimită la un doctor! Ginecolog, dermatolog sau neurolog: orice doctor. De-o săptămână încoace o vedea pe Ana cum se chinuia zilnic cu migrenele şi stările de vomă, cum încerca să se ascundă de ochii lor, cum se străduia să zâmbească şi să le inducă falsul sentiment că se simţea bine...

Ana-Maria

Zâmbi slab: ei bine, acea a doua liniuţă i se părea mai fermă decât liniuţa de control. Acela era primul semn trimis de bebeluşa lor...

Da: acum era 100% sigură. Şi abia acum, când primise acea certitudine bazată pe reacţii chimice de necontestat, îşi dădea seama cât de gâsculiţă fusese o săptămână întreagă! Cât de prostuţă fusese atunci când se întrebase dacă era bebeluşa sau doar foamea, sau vreo migrenă, sau vreun deochi...

Strânse repede ambalajul, ieşi din baie şi împachetă cu grijă testul: diseară i-l va arăta şi soţului ei. Intră apoi în biroul Ninei, zâmbind slab...

- Ei, ce-i cu tine?

Colega ei era singură; îşi permise deci să-i răspundă pe loc:

- Sunt gravidă.

Tii, cum se repezise Nina s-o îmbrăţişeze!

- Felicitări! În sfârşit! Cum ai aflat?
- Am făcut un test.
- Bravo! Dar să te duci şi la medic, să-ţi confirme şi el! Şi să-ţi facă analize, să-ţi dea vitamine...

Îşi trase prietena cât mai departe de uşa biroului:

- Ştii, mă tot întreb... Mă tot întreb în ce măsură mă voi descurca în postura de viitoare mămică.
- Haai, fii serioasă! Tu-ţi dai seama ce prostii spui?

Spunea o prostie?

- Gândeşte-te câte femei nasc pe pământul ăsta mare şi rotund în fiecare minut! Crezi că toate-s doxă într-ale creşterii copiilor? Unele nu ştiu nici pe ce lume trăiesc! Nu ca tine, care eşti deşteaptă! Şi mai ai şi-o soacră pricepută, şi două cumnate cu experienţă! Zău aşa: tocmai tu te îngrijorezi?

Aprobă încet cu capul:

- Înainte de problema naşterii şi alăptării, mă îngrijorează viitoarele opt luni.
- Adică?
- Din câte mi-a spus Florentin, statutul femeii se schimbă pe perioada graviditătii. Şi mi-a spus unele lucruri... Dar, sinceră să fiu, mai rău m-a zăpăcit...
- Vrei să vorbesc cu ţaţa Dida, să vă vedeţi?
- Te rog.
- Vorbesc chiar azi. Da' ce ţi-a spus Florentin de te-a zăpăcit aşa?
- Că o gravidă e *marimé* până îşi face molifta, după naştere. Adică este ocolită de toată lumea, are propriile tacâmuri şi farfurii, trebuie să se rezume la a atinge cât mai puţine lucruri...
- Un fel de izolare?
- Exact. Şi mai e ceva... Am văzut-o pe Ioana, cât de ţâfnoasă şi indispusă era. Şi i-am văzut pe ei cum o muştruluiau şi se încruntau la ea. Ioana era bine, n-avea stări de-astea nesuferite; eu însă... Eu cred că voi fi mult mai arţăgoasă decât ea, din simplul motiv că mă voi simţi mai rău decât s-a simţit ea!
- Numai că tu eşti nora favorită. Se vor purta mult mai frumos cu tine decât cu ea!
- ... Şi Florentin va trebui să păstreze distanţa...
- Asta-i rău. Abia vă găsiseră şi eraţi şi voi liniştiţi, fericiţi...
- Şi chiar dacă-l conving să nu se depărteze de mine, să nu mă lase singură, tot n-o va putea face. Vor sta toţi cu ochii pe noi...
- O să fie greu, mai ales pentru tine.
- O să fie greu şi pentru el: deşi încearcă să nu-mi arate, e exaltat la gândul că vom avea o bebeluşă!
- Şi în loc să stea cu tine non-stop, o să trebuiască să te privească de la trei metri! Scuză-mă, dar regula asta e tare sucită!

Ridică din umeri:

- Dar e regulă!

Uşa se deschise scurt:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.

Venise şi juristul. Iar ea simţea nevoia stringentă de a se întoarce la birou, de a găsi o altă temă de gândire...

- Deci vorbeşti tu cu ţaţa Dida?
- Bineînţeles! Iar dacă n-ai timp, sau nu te mai lasă să te epuizezi sâmbătă prin autobuze, îţi dau numărul de telefon şi vorbiţi aşa. Sunt sigură că nu se va supăra.

Aprobă şi zâmbi slab:

- Pot să te rog ceva?
- Sigur!

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- ... Te duci tu să-mi iei o Fanta lemon?

Nina aprobă, înveselită de ideea "acriturii"; se grăbi să iasă, să revină la biroul ei... Oare bebeluşei ei îi plăcea Fanta lemon? Va afla asta peste exact cinci minute...

Doamne, cât de rău îi era! Aşa va fi toată sarcina? Dacă da, nu ştia cum o s-o scoată la capăt!

Evelin

Ora cinci, iar el avea emoţii!

Nu se gândise nici o clipă la posibilitatea asta! Când plecase de la firmă, când se hotărâse să treacă azi pe la Ana, nu bănuise că va avea emoţii! Dar acum aştepta deschiderea uşii; cu fiecare minut care trecea peste ora cinci, cu fiecare deschidere a uşii acelei scări de bloc, inima lui bătea mai repede, mai necontrolat...

Intrase în singurul magazin care avea rafturi spre stradă: o bojdeucă cu confecţii. Luase o pereche de blugi şi-i răsucise pe toate părţile, supraveghiind pe sub sprâncene scara blocului. Găsise deci motivul prezenţei lui acolo. Fusese interpelat, o asigurase pe vânzătoare că atunci când va avea nevoie de ajutorul ei îl va solicita şi rămăsese singur. Acum privea lung scara...

Azi nu se va lăsa văzut. Azi o s-o privească în voie.

Uşa se deschise scurt. Înlemni, cu ochii la Ana...

Doamne, cât de palidă era! Parcă slăbise... Ce-i făcuseră oamenii ăia? Cum o puteau lăsa să arate aşa? Ana lui, monument de veselie şi sănătate, arăta ca o epavă!

Dacă era bolnavă?

... Dar o văzuse în februarie! Pe 3 februarie! Atunci, fusese exact cum o ştia el! Iar acum... Într-o lună, Ana slăbise cel puţin 5 kilograme!

O exploatau fără milă! Cu siguranţă, ţiganul îl plătise pe sârb ca s-o poată lua de-acolo! Şi-acum o puseseră la treabă ca să-şi scoată banii! Nenorociţii!

Ah, îi venea să iasă chiar acum din magazin, s-o ia de braţ şi "s-o răpească" pur şi simplu! Era însă prea devreme pentru asta; Ana nu voia să fie răpită - oricum, nu de către el! Încă nu voia asta...

Era tristă Ana lui... Cufundată în gânduri şi extrem de tristă.

Trebuia s-o scoată urgent din ghearele lor! Nu acum: nu era pregătit psihic pentru o asemenea "revoluţie"! Poate luna viitoare... Trebuia să-şi ia concediu o lună de zile; trebuia să pregătească toată casa, trebuia să-i pregătească multe surprize bine gândite, trebuia...

Trebuia să lase blugii înapoi în raft şi să se ducă acasă. Să-şi facă un plan, pe care să-l pună foarte bine la punct. Pentru că, dacă dădea greş...

Se va pregăti temeinic şi-şi va aduce soţia înapoi, acasă. Şi-o va pune el pe picioare!

Ieşi din magazin şi se grăbi să urce la volan. Demară, opri la primul semafor...

Gândul îl făcu să se încrunte: doar nu era bolnavă! Iar gândul imediat următor îl făcu să scrâşnească: de vreo boală venerică! Ah, dacă punea vreodată mâna pe individul ăla...

O să-şi readucă soţia acasă: cât mai repede cu putinţă!

Ana-Maria

Stătea cuminte pe scaun şi aştepta... Ultima pacientă din sala de aşteptare tocmai intrase în cabinet. Deci în următoarele cinci minute va veni rândul ei...

Da, avea emoţii. Şi-i era şi rău. Pe la patru jumate nu mai rezistase şi alergase la toaletă. Avea acum un stomac "nou-nouţ", gol-puşcă, şi-un gust amar în gură... Parcă şi mirosul acela o deranja...

La naiba, o deranjau toate mirosurile! Nu ştia dacă şi cel de garofiţă; dar restul... Mirosul de ulei prăjit, de parfum, mirosul gazelor de eşapament din oraş, mirosul de umed, de uscat, de mâncare... Toate! Absolut toate mirosurile îi întorceau stomacul pe dos!

Uşa se deschise brusc; femeia ieşi, medicul o conduse la uşă... Şi abia după aceea se întoarse spre ea:

- Bună seara.

Se grăbi să se ridice:

- Bună seara. Îmi cer scuze că nu mi-am făcut programare, dar e o urgenţă...

- Intraţi, vă rog.

Îl urmă în cabinet - dar ieşi imediat:

- Vă rog, putem discuta pe hol?

Nu primi răspuns... Se grăbi să se justifice:

- Nu suport nici un miros; aici tocmai s-a deschis uşa şi a

- Sigur, nici o problemă.

Bun. Deci îl pusese pe medic "să testeze" propria sală de aşteptare... Păi să-i spună de ce picase pe capul lui, nu? Încercă să zâmbească:

- De o săptămână, mi-e rău încontinuu. Am făcut azi dimineaţă un test de sarcină şi a ieşit pozitiv.

- Bun; vom face şi o ecografie, să vedem exact cum stăm. Poftiţi.

Acolo chiar trebuia să intre! Intră pe uşa indicată şi-l auzi pe medic cerându-i asistentei să deschidă toate geamurile cabinetului... Of! Bine că nu dura decât trei luni!

Îşi scoase paltonul, se lungi pe pat şi aşteptă... Medicul era foarte concentrat la micul ecran al ecografului...

- Uitaţi-l.

Ce să vadă? Aa... Zâmbi... şi-şi aminti:

- Vă rog să-i faceţi o fotografie!

- Să înţeleg că tocmai consult o viitoare mămică?

- Da.

Bărbatul zâmbea... Ea simţea că i se întorcea stomacul pe dos. Deşi în acea încăpere chiar nu mirosea a nimic - şi nici gelul nu mirosea...

- Are şase săptămâni şi e exact aşa cum trebuie să fie. Spuneţi că starea de rău s-a declanşat acum o săptămână?

- Pe 2 martie, seara.

Răspunsul acela exact părea să-l uimească; zâmbi slab:

- E primul...

- Ştiu, v-am recunoscut. Cum a fost la nuntă?

- Foarte frumos. Soţul meu a rămas uimit de aşa surpriză, soacra mea a fost în culmea încântării...

- Mă bucur. Am terminat aici; să mergem acum să discutăm la aer curat...

Bun! Avea şi certitudinea, şi fotografia... Intrară în cabinet; iar aerul rece, curat, o făcu să zâmbească:

- Acum e perfect! Mulţumesc!

- N-aveţi de ce. Ce Rh aveţi?

- Pozitiv.

- Şi soţul?

- Nu ştiu; o să-l întreb...

- Neapărat. Pentru că, dacă aveţi Rh diferit de al lui, trebuie să faceţi un vaccin. Revenind: dacă vă este într-adevăr atât de rău cum susţineţi că vă este, trebuie să staţi liniştită, să nu faceţi efort, să vă menajaţi cât mai mult. Încercaţi să mâncaţi bine, sănătos: multe fructe, multe legume mai ales sub formă de salată. Carnea e de preferat s-o faceţi la grătar; evitaţi, oricum, prăjelile. Beţi zilnic 2 litri de apă sau sucuri naturale. Şi mergeţi la medicul de familie, să vă dea trimitere şi să faceţi analizele de sânge. În funcţie de rezultatul lor, el vă va prescrie sau nu vitamine. Dar cred că vă va prescrie...

OK! El scria de zor ceva...

- Dacă vă e în continuare la fel de rău, vă aştept peste două săptămâni să discutăm, eventual cu analizele în faţă. Ştiţi ce este sarcina toxică?

Poftim? Negă grăbită...

- Practic, dacă aveţi

- Vă rog, spuneţi-mi Ana.

- Bine, Ana, atunci eu sunt Paul. Deci, dacă ai o sarcină toxică, ceea ce se întâmplă la 10 gravide din 1.000, vei scăpa de stările astea de greaţă permanentă după 16-18 săptămâni. Iar tu ai deja şase - teoretic, ţi-au mai rămas zece. Iar săptămâna a 10-a e cea mai afurisită.

Totuşi, unele gravide nu scapă de stările astea decât după naştere.

Aoleu! Chiar aşa?

- Stările de greaţă sunt normale la gravide; dar dacă ele sunt zilnice, permanente, cu mai multe episoade de vomă pe zi, da, atunci e *hiperemesis gravidarium*, adică sarcină toxică. Vomiţi tot ce mănânci, nu suporţi nici un miros şi în loc să te îngraşi, slăbeşti. Ai cântar acasă?

- Nu.

- Dacă săptămâna asta nu se potolesc greţurile chiar deloc, dacă vezi că mănânci şi verşi tot ce mănânci, cumpără-ţi un cântar. Măcar să te menţii la greutatea de acum! În cazul tău, se aplică varianta aia din bătrâni cu "dacă eşti gravidă, trebuie să mănânci cât doi".

Acum aprobă.

- Deoarece organismul nu reuşeşte să asimileze nimic din alimentaţie, se vor instala imediat semnele deshidratării: tahicardia, oliguria, oboseala fizică. Poţi avea dureri abdominale, tulburări psihice şi poţi chiar intra în insuficienţă hepato-renală.

Aoleu!

- Din chestia asta te poţi alege cu o naştere prematură, cu o greutate a copilului la naştere mai mică decât cea normală şi există chiar riscul ca viaţa ta sau a copilului să fie puse în pericol. De aceea, dacă ai sarcină toxică şi te simţi foarte rău, te voi interna din când în când pentru hidratare perfuzabilă, suplimentare vitaminică şi administrare de antivomitive.

Deci s-ar putea să stea prin spitale...

- Acum, întrebarea este următoarea: vrei să rămâi pacienta mea? Îţi place cum comunicăm? Eşti mulţumită de relaţia medic-pacientă pe care-o ai cu mine? Pentru că trebuie să vii destul de des la mine, dacă se dovedeşte că e toxică. Şi prefer să ştiu că vii cu plăcere, decât să bănuiesc că ai ratat consultaţia pentru că nu mă poţi suferi.

Bufni în râs:

- Dacă nu voiam să fiu pacienta dvs, nu mai veneam la dvs, nu?

- Te-ai gândit bine?

Acum râdea şi el... Aprobă iar el se ridică:

- O să-ţi dau o cărticică, s-o răsfoieşti împreună cu soţul tău. Faci azi un test?

- Da.

- Iei vreun medicament?

- Nimic.

- Nici măcar împotriva greţii?

- Nici. Să nu-l afecteze pe el... pe bebeluş.

- Bine. Vreau să determinăm progesteronul, şi-ţi explic imediat de ce. La femeie, progesteronul pregăteşte uterul pentru sarcină şi sânii pentru producţia de lapte. După ovulaţie, progesteronul blochează proliferarea endometrului şi stimulează uterul pentru implantul de ovule fertile. Nivelul progesteronului este crescut în primul trimestru al sarcinii. Dacă nivelul tău va fi mai mic decât normalul, este semn de amenoree, ameninţare de avort sau sarcină toxică.

OK! Să-l facă! Asistenta îi lua sânge; prefera să privească manualele şi cărţile de pe raft... Privirea ei parcă-i aminti medicului de cartea promisă; o primi şi auzi şi ceea ce-o interesa cel mai mult:

- Am mai avut gravide cu sarcină toxică; după naştere, le-am întrebat cum au supravieţuit nouă luni fără mâncare! Marea lor majoritate au mâncat sticks-uri, covrigei, biscuiţi săraţi şi pâine prăjită goală. Mâncau de dimineaţă, înainte să se ridice din pat. De băut, una dintre ele mi-a spus că a dezvoltat o adevărată tehnică: bea culcată, cu înghiţituri mici. Peste astea, eu îţi recomand dropsuri. Ia-ţi din toate, vezi care-ţi taie senzaţia de greaţă şi dă-i înainte cu bomboane zi-lumină. Să ai în permanenţă la tine o sticlă cu citronadă şi câteva pungi de plastic, în caz că ţi se face rău prin autobuze...

Aprobă şi încercă să zâmbească...

- Te aştept peste două săptămâni. Îţi fac programare?

Aprobă din nou şi bărbatul îşi deschise agenda.

- Pe 21 martie e bine?

- Da.

- Tot la cinci jumate?

- Da.

- OK. Ana-Maria...

- Manolache.

- Îmi laşi numărul de telefon, ca să-ţi spun cum iese testul?

Aprobă şi-i spuse numărul.

- ... Bun. În caz că ai dureri, îţi prescriu No-Spa. Iei o pastiluţă şi stai în pat. Dacă nu-ţi trece într-o oră, mai iei una. Şi dacă nici atunci nu-ţi trece într-o oră, te urci în taxi şi te prezinţi urgent la Spitalul dr. Panait Sârbu, adică maternitatea Giuleşti. Unde mă găseşti în fiecare zi, de obicei între între orele opt şi patru. Iar de la cinci, sunt aici. Dacă se întâmplă ceva noaptea, îţi scriu aici numărul de mobil... Şi-ţi scriu şi fixul: ca să-l ai. Orice probleme ai, te aştept ori să mă suni, ori să mă vizitezi. Chiar şi dacă sunt doar problemele cu tăticul panicat...

Aprobă, mulţumind Cerului că avea un asemenea medic!

- Nu glumesc, să ştii! În starea ta, e foarte important să fii calmă şi liniştită. Unii medici spun că sarcina toxică se manifestă atunci când corpul femeii se împotriveşte sarcinii. Gândeşte deci pozitiv, nu fii supărată din absolut nici o cauză, fă tot posibilul să-l implici şi pe el, să-l faci să strălucească tot la gândul bebeluşului vostru şi zâmbeşte şi tu! Chiar dacă ţi-e rău!

OK! Aşa va face!

- Dacă totul va merge bine, ne vedem peste două săptămâni, cu analizele de sânge. Dacă ceva va merge rău, ne vedem mai devreme.

Bine!

- Mă scuzi un minut.

Medicul ieşi. Îşi deschise geanta:

- Cât vă datorez?

- 350.000.

Achită ecografia şi privi lung reţeta, foaia cu indicaţiile... Medicul nu mai intră; doar deschise uşa. Vorbea cu cineva de pe sală - aşa că se ridică, zâmbind, şi se apropie de el:

- Vă mulţumesc.

- Eu îţi mulţumesc pentru încredere.

Acum ea era condusă până la ieşire... Tii, ce de paciente se strânseseră! Putea jura că 99% dintre ele aveau programare!

- La revedere.

- La revedere.

Ieşi şi continuă să zâmbească: să se ducă acasă, să-l facă pe tati să strălucească! Şi să-şi ia nişte lămâi în drum... Dropsuri "fără număr"...

Tii, ce bine se simţea acum! Sigur, greaţa era prezentă în continuare! Dar acum ştia sigur de ce-i era greaţă! Ştia ce se întâmpla cu ea, ştia ce trebuie să facă, ce pastile să ia... Avea toate numerele de telefon ale medicului Paul Petrescu de la maternitatea Giuleşti... Acum era bine. Mult mai bine decât ieri!

Avea şi-o fotografie cu bebeluşa lor...

Se grăbea spre casă. Tocmai de aceea renunţă la oprirea la magazin: o să-şi ia dropsuri de la complexul din staţie. Trebuia să ajungă cât mai repede acasă!

Florentin

Auzi cheia ronţăind în yală şi se ridică: în sfârşit, Ana ajunsese şi ea acasă. Întârziase mai bine de-o oră! Ce se întâmplase?

Aoleu, ce palidă era! Şi ce fericită! O strânse uşor în braţe, şoptind:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

- Unde-ai stat atâta? Nu ştii cât de repede mi se face dor de tine?

Soţia lui începu să chicotească:

- Mă schimb şi vin să-ţi spun pe unde-am hoinărit.

OK! Îi luă el geanta şi sacoşa; Ana se descălţă, îşi lăsă paltonul în cuier, salută frumos pe toată lumea şi intră în camera lor. O urmă, închise uşa şi-o încuie. Privirea ei era mirată; a lui decise să devină şarmantă... Soţia lui începu să râdă; iar cuvintele acelea, rostite cu un ton coborât, complice, îl făcură să înlemnească lângă uşă!

Ana-Maria

- Am fost la doctor.

O secundă de uimire, două, trei... Soţul ei stinse lumina; se apropie apoi de ea şi îngenunche în faţa ei! Aoleu! Roşi violent... Mâinile lui îi strânseră uşor mâinile:

- Ce fel de doctor?

- ... De dimineaţă m-am trezit tot cu starea asta de rău. Aşa că, în drum spre serviciu, mi-am luat un test de sarcină. Şi l-am făcut.

Scotoci grăbită în geantă şi scoase şerveţelul. Îl despachetă, aprinse veioza şi-i arătă, amuzată, liniuţele:

- Uite, vezi? Ultima este controlul; prima este bebeluşa noastră...

Aoleu!

Florentin

Cee? Bebeluşa lor! Aleluia!

Se repezi şi-o strânse în braţe. Şi-o potopi cu săruturi fericite: Doamne, bebeluşa lor! Minunea se întâmplase! Vor avea o bebeluşă!

- Stai, stai să ţi-o arăt!

Cee? Mai avea? Ce mai avea? Ia, să vadă el!

- Stai, că rupi geanta! Stai! Uite, o scot de bunăvoie!

Da, Ana avea dreptate: cât de curând va rupe geanta, dacă mai trăgea aşa de ea! Dar nu mai avea răbdare! Ce-i mai arăta?

- ... Uite, o vezi?

... Nu pricepea nimic din negrelile alea! Care era capul? Unde erau picioarele? Unde începea şi unde se sfârşea?

- Uite, aici e capul... Nu are încă formă de bebeluş; sarcina are doar 6 săptămâni. Dar începe să se cunoască...

Aha! Parcă... Parcă-parcă!

- Doctorul mi-a dat şi o carte; o răsfoim împreună după cină?

Se grăbi să aprobe, fără să-şi poată lua ochii de la hârtia plină de lumini şi umbre...

Ana-Maria

Doamne, ce fericit era! Îşi imaginase multe variante ale acelei scene; dar nici una nu se potrivea cu realitatea! Florentin mai avea puţin şi făcea un infarct de bucurie! Îl simţea grăbit, exaltat de vestea bună, parcă vibra... Păi să-i spună şi restul, nu?

- Medicul a spus că cel mai probabil am o sarcină toxică.

Oo, nu! Nu-l va lăsa să se întristeze!

- În principiu, copilul n-are nimic. Eu însă voi trăi următoarele nouă luni într-o greaţă permanentă. Mi-a spus... Tu ai Rh negativ sau pozitiv?

- Pozitiv.

- OK. Mi-a spus că zece mame din o mie au sarcină toxică. Nu e nimic dramatic, doar că nu pot mânca fără să vomit ce mănânc. Uneori, starea asta se termină atunci când începe să se simtă bebeluşa dând cu şutul. Alteori, greţurile dispar abia după naştere. Trebuie să fac analizele de sânge, ca să vedem dacă am nevoie de vitamine... Iar el a zis că, după cum mă prezint, o să am nevoie... Şi-a zis că în cazul meu se aplică vorba aia din bătrâni cu "gravidele mănâncă cât pentru doi"...

Şi-ar mai fi fost atât de multe de spus! Dar cu ce să înceapă? Nu ştia ce să mai spună...

- ... Nu-ţi poate da nimic contra greţurilor?

- Mi-a dat deja ceva pentru dureri, în caz că o să am şi de-astea. Dacă putea să-mi prescrie ceva şi contra greţurilor, o făcea.

- E un medic bun?

- În opinia mea, da. Oricum, nu vreau să merg la alt medic. Şi el m-a întrebat dacă îmi place de el, dacă găsesc dialogul nostru "constructiv", pentru că s-ar putea să mă tot cheme la controale şi să mă tot interneze, aşa că dacă

- Să te interneze?

- Dacă nu voi reuşi să ţin mâncarea în mine, mă va interna ca să mă hrănească intravenos, să mă rehidrateze...

Florentin mai avea puţin şi începea să plângă...

- Iar eu am încredere în el. Mi-a luat sânge pentru primele teste, mi-a dat toate numerele de telefon unde-ar putea fi găsit, mi-a cerut numărul de telefon, m-a invitat să-l vizitez ori de câte ori am probleme sau întrebări... Apropo: te-a invitat şi pe tine!

- Pe mine? De ce?

- A presimţit probabil că o să faci faţa asta...

Fu imediat strânsă în braţe; Florentin oftă:

- Oof, zâna mea mică! Să nu crezi că nu mă bucur! Numai Dumnezeu ştie de câte ori l-am rugat să ne dea o bebeluşă! Dar... Dar m-ai întristat cu veştile astea! Dacă se întâmplă ceva cu tine?

- N-are ce să se întâmple. Sunt bine, sănătoasă, încă nu-mi vărs maţele... Există posibilitatea ca starea asta să treacă peste vreo două luni...

Degeaba: Florentin era trist acum. Iar ea nu prea ştia ce să mai spună ca să-l facă din nou să strălucească...

Florentin

De ce? De ce naiba trebuia să fie aşa? De ce nu putea fi totul normal, cum era cu atâtea alte femei? De ce tocmai Ana trebuia să fie una din acele zece femei dintr-o mie care să se chinuie aşa? Şi să nu-i spună lui că copilul nu va avea de suferit! Dacă ea nu putea asimila mâncarea, copilul din ce creştea? Din aer? Din apă?

Stop! Stop gânduri! Stop!

Ana tocmai se încruntase! Tocmai o posomorâse şi pe ea! Şi asta nu trebuia să se întâmple! Trebuia să-i repună fericirea pe chip! Aşa că o privi lung, serios...

- ... Lasă că mă ocup eu de tine! Să vezi ce repede te scot din starea asta!

Soţia lui bufni în râs, iar ciocănitul o făcu să tresară şi să roşească violent:

- Hai, lăsaţi giugiuleala şi veniţi la masă!

Mămica lui merita un Nobel... uneori!

- Hai să nu le spunem azi; o lăsăm pe mâine?

Ana aprobă...

- Că trebuie să mă gândesc toată noaptea cum să-i spun tatei, ca să-l fac "să sară din papuci"!

O trase spre uşă; şi cum ştia că soţia lui râdea, cum şi el îşi mai ascunsese din supărare, deschise uşa şi-o împinse spre masă.

Mămica lui zâmbea "şugubăţ" farfuriilor; Roberto cică era foarte serios... Numai tatăl lui râdea şi-i privea drept, cu ochi veseli. Şi cum şi el era vesel de aşa o veste... Tii, numai când se gândea la ce-i va spune mâine, îi şi venea să râdă!

Ana-Maria

Evident, Florentin se speriase. Şi se întristase. Da, la început se întristase şi ea. Când atâtea şi atâtea femei rămâneau gravide şi se simţeau excelent, tocmai ea trebuia să aibă complicaţii!

Na, că nu-l întrebase pe medic dacă îi va fi la fel de rău şi la următoarea sarcină!

Tii! Ea se gândea deja la frăţiorul bebeluşei? Se ţicnise, evident!

Florentin

Trebuia să fie calm! Chiar dacă asta era extrem de greu acum, după asemenea veşti...

Amintindu-şi că vor avea o bebeluşă, îi venea să râdă şi să chiuie. Amintindu-şi că era o sarcină toxică, îi venea să plângă! La propriu! Abia aştepta să se termine odată cina aia, ca să se încuie în camera lor şi să se gândească la tot ce auzise! Şi să-şi ia din nou soţia la între-

bări - pentru că, cu siguranţă, mai erau multe lucruri şi sfaturi rostite de medicul ăla!

---

11 martie 2003 - marţi

Ana-Maria

Bun! În sfârşit, în camera lor! Ia "să-şi asigure tot confortul"!

Scoase punguţele cu dropsuri şi le desfăcu pe toate. Florentin se schimbase deja; acum o privea cu ochi miraţi... Gustă prima bomboană şi-o scuipă imediat: aceea cu siguranţă ieşea din discuţie! Următoarea era cu lapte... Nuu, prea dulce! Alta!... Mm, astea cu mentă erau tocmai bune! Erau tari; după nici cinci secunde, simţea că e toată o mentă! Nici urmă de izul de greaţă, de simţitul mirosurilor... fiindcă în jurul ei nu mai mirosea, în opinia ei, decât a mentă!

Bun! Se va umple cu bomboane cu mentă! Întinse şi biscuiţii pe noptieră şi se lungi lângă soţul ei: citronada o s-o facă mâine dimineaţă, când n-o vedea nimeni... Florentin o strânse în braţe:

- Şi ce-a mai spus medicul ăla minune?

- Ce să spună... Mi-a spus foarte multe lucruri; şi medicale, şi mai băbeşti...

- Şi cam care-ar fi alea băbeşti?

- Păi toată "expoziţia" asta este rodul sfaturilor lui. Spunea că gravidele care-au avut sarcină toxică i-au împărtăşit din secrete. Cică lor le-a priit când au mâncat de dimineaţă, imediat cum s-au trezit, fără să se ridice din pat.

- Ana... Te rog, dacă simţi că îţi este foarte rău, să-mi spui!

- Bineînţeles că-ţi spun!

- Pentru că trebuie să mergi la spital, dacă ţi-e foarte rău!

- O să-ţi spun. Momentan însă e bine cu bomboana asta...

Altceva nu mai voia să spună; el în schimb găsi imediat un subiect pe care ea una, fericită că nu-i mai era rău, îl uitase:

- Spuneai ceva de o carte...

Exact! Se ridică şi simţi imediat cum i se întoarce stomacul pe dos. Nu-l lăsă însă şi pe el să observe asta; aduse cartea, o deschise şi începu să citească cu voce tare în şoaptă...

Florentin

Bun! Patru dimineaţa, florile erau deja achitate şi aşezate în maşină... Toată lumea era prezentă... Ia să scoată el fotografia fetiţei lui, să le-o arate! Desfăcu geaca, zâmbind:

- Auzi, tată? Ştii de ce-a întârziat Ana aseară?

- De ce?

- S-a dus să-şi facă o fotografie nouă. Ia uite!

Tatăl lui era foarte ocupat: calcula şi socotea banii. Mămica lui scotocea ceva printre florile din portbagaj. Roberto în schimb fusese foarte atent la el; aşa că văzu primul ecografia... şi bufni în râs:

- Ia uite-o!

Marcel se apropie şi el şi zâmbi:

- E foarte frumoasă...

Luminiţa şi Ileana sparseră practic misterul:

- Tii, ia uite! În câte luni e?

În imediat următoarea fracţiune de secundă, ecografia ajunse în mâna tatălui lui. Care-o privi lung... şi începu să râdă:

- În câte luni e?

- Şase săptămâni.

- Şi mie abia acum îmi spuneţi?

Evident, tatăl lui nu mai aşteptă răspunsul, motivaţia sau scuza: se îndepărtă, răcnind către toţi cunoscuţii şi fluturând ecografia! Începu şi el să râdă: că doar toată familia lui râdea! Iar palma încasată după ceafă îi reordonă imediat priorităţile:

- Bravos, mă! Acum mai apuc să văd şi eu poza aia peste vreo şase ore!

Îşi prinse mama de braţ, redevenind serios:

- Important e că o vezi. A fost la medic. Are sarcină toxică.

Mămica lui îl privea probabil cu aceiaşi ochi "inteligenţi" cu care-o privise el aseară pe Ana când auzise diagnosticul!

- Îi este rău încontinuu. Momentan nu vomită; dar cât de curând o să înceapă să verse tot ce înghite. Medicul i-a dat nişte pastile pentru dureri de burtă, i-a dat toate telefoanele la care poate fi găsit, i-a spus

- Auzi? Dar tu îl ştii pe medicul ăsta?

- Nu prea merg la ginecolog...

- Lasă mişto-ul! Că dacă nu-i un doctor renumit, nu mă interesează ce i-a zis!

- Mamă, te rog să nu te bagi în chestia asta.

- Ba mă bag acolo unde vreau eu! Tu nu te gândeşti? Dacă ajunge pe mâinile vreunui ageamiu începător? Mai ales că zici că are probleme! O să meargă la doctoriţa Ioanei! Că ştim că e o doctoriţă bună!

N-avea rost să încerce s-o convingă acum; îşi urmă tatăl şi-l prinse de braţ:

- Vreau să te rog ceva.

- Zi-i!

- Spune-i mamei să nu se mai bage în treburile Anei.

- Mă, bag seamă că tu vrei nişte pălmi!

- Ana are o sarcină complicată, cu probleme.

Acum tăticul lui era foarte serios!

- E foarte important să fie fericită şi liniştită. Iar mama s-a pus deja să-i revoluţioneze toată viaţa! Te rog!

- Da' ce vrea maică-ta să facă?

- S-o ducă la doctoriţa Ioanei.

- E o doctoriţă bună.

- Şi poate că doctorul Anei e şi mai bun!

- Aa, asta vrei tu de fapt! Bine, mă! O să discut cu maică-ta, s-o mai înfrânez!

I se întorsese spatele. OK! Reveni la maşină şi se trânti pe bancheta din spate: da' nu mai plecau odată?!

- ... Bine. Cum îl cheamă pe medicul ăsta minune?
- Habar n-am.
- Păi vezi?!
- Tu-ţi închipui că aseară, după ce mi-a spus că s-ar putea s-o interneze ca s-o hrănească cu seringa, îmi mai ardea de celebritatea medicului?
- ... Aşa e. Şi ce i-a mai spus?
- Că trebuie să fie foarte calmă, să se odihnească mult, să mănânce cât doi...
- Oof, în sfârşit o gravidă pe care pot s-o îndop!

Acum începu să râdă:

- Dar nu prea mult - că i se face rău!
- Vezi, acum vorbeşte cu ea. Spune-i ce-are voie şi ce nu; adică anunţ-o că, începând de diseară, va sta degeaba!
- Am anunţat-o deja.
- Bun. Ia uite-l pe taică-tu, ce face!

Ce făcea? Tii!

Ajunsese la nişte florari care aveau casetofon. Şi-acum respectivii dăduseră volumul la maximum iar el juca de mama focului, fluturând ecografia...

Ciudat: niciodată tatăl lui nu mai răcnise şi nu mai ţopăise aşa la auzul faptului că va avea un nepot în plus. Dar chiar niciodată - nici chiar când aflase de Ionuţ, care fusese şi primul nepot, şi principalul liant al căsniciei lui Marcel cu Ioana!

Poate bănuia şi el că va fi fetiţă?

Nuu, nu se putea să nu fie fetiţă! El îşi dorea fetiţă, Ana îşi dorea fetiţă... Toată familia lui îşi dorea să fie fetiţă! Aşa că trebuia să fie fetiţă!

La urma urmei, ce-i sărea şi lui ţandăra aşa? Imediat cum se va ivi un conflict între soacră şi noră, îl va dezamorsa cu viteza sunetului! În plus, avea azi la dispoziţie atâtea ore să-i explice mamei lui că sarcina Anei trebuia tratată în cu totul alt mod decât sarcina Mirelei şi sarcinile Ioanei! Până la patru...

Ana-Maria

Uşa se deschise uşor, Nina se strecură înăuntru şi-i puse în faţă paharul cu limonadă. O privi cu ochi recunoscători; colega ei zâmbi:

- Hai, fă-te bine, că-ţi mai fac!
- Mai bine nu: nu vreau să se afle...
- De ce, draga mea?
- Ca să nu mă trezesc concediată şi trimisă acasă.
- Nu cred că e cazul să te îngrijorezi în privinţa asta. Şi-aşa, cred că mai toţi pe-aici au priceput care-i realitatea.

Aoleu! Oftă greu: iar îi venea să vomite...

- Auzi? Ia spune: ce ţi-e ţie poftă să mănânci acum? Da' sincer! Dacă e să închizi ochii şi să-ţi imaginezi un soi de mâncare, care-ar fi el?

Închise ochii, zâmbind... Mmm... Aoleu, că fraieră mai era! Scoase covrigeii din sacoşă şi se grăbi să-i desfacă: covrigei voia! Nina reîncepu să râdă:

- Păi vezi? Mănâncă doar ceea ce pofteşti!

Nu prea funcţiona! Aşa făcuse şi de dimineaţă - şi nu reuşise altceva decât să transporte şunca şi caşcavalul de acasă până la serviciu, unde le aruncase-n veceu fără mari regrete, împreună cu zeama de la bomboană şi limonada de dimineaţă! Dar n-ar fi fost frumos din partea ei să-i strice Ninei bucuria; aşa că aprobă şi rămase singură în birou...

Dacă azi, de dimineaţă, funcţionase partea aceea cu covrigeii şi văzuse viaţa un pic mai roz, acum totul era cenuşiu...

Azi pleca mai devreme de la serviciu: se învoise deja. Se ducea la medicul de familie, să-i ceară trimiterea pentru analize. Abia aştepta să fie gata analizele, ca să înceapă să ia vitamine! Din ce să crească mare fetiţa ei - din sticks-uri şi covrigi?

Cartea de la medic era extrem de interesantă; totuşi, voia să se documenteze mai bine. Aşa că, imediat după vizita la medic, se va duce la bibliotecă şi se va dota singurică cu cele mai groase şi mai complete tomuri de medicină în care se trata problematica sarcinii toxice!... Şi poate găsea şi vreo carte de bucate specială pentru gravidele suferinde, aşa ca ea...

Florentin

Măi, să fie! Ce revoluţie era în toată casa! Cât fumase la bucătărie, văzuse cum mămica lui scosese una din farfuriile de la serviciul de 12 persoane. Şi după ce se asigurase că avea lipită pe spate hârtia cu specificaţiile producătorului, o pusese în bufet, peste celelalte farfurii. Tăticul lui trăsese cel de-al doilea fotoliu lângă fotoliul lui, chiar în faţa televizorului, şi aranjase taburetul acolo unde calculase el că vor fi picioarele Anei. Mirela scosese - nici el nu ştia de unde - un pahar roşu ca focul şi-l aşezase pe masă. Luminiţa şi Ileana îşi terminaseră temele cu viteza sunetului, ca să fie şi ele prezente... Roberto făcuse rost de un catalog cu produse pentru bebeluşi... În cealaltă cameră a lor apăruse un aşternut, o pernă şi-o plapumă: alea erau pentru el, în caz că Ana voia să beneficieze de tot spaţiul oferit de canapeaua extensibilă. Tii, curată revoluţie! Când o să vadă Ana...

Îi spusese ce se va întâmpla; îi spusese că va fi marginalizată chiar şi numai aşa, un pic, "de ochii lumii". Acolo, în camera lor, intenţiona să fie tot el, acelaşi soţ care-o iubea şi-şi dorea s-o ţină seara în braţele lui, s-o sărute, să îi asculte povestirea despre serviciu, gravide şi bebeluşi... Dar în restul casei nu va putea face la fel. Pentru că în restul casei se aplica regula. Iar pe-asta n-o putea ridica decât tăticul lui. Nu prea părea dispus s-o facă... Cel puţin nu acum! Dacă însă Ana va fi tristă - şi el bănuia că va fi -, lucrurile probabil că se vor mai schimba...

Mm, a ce mirosea în bucătărie?... Că mirosea tare bine! Aa, Ioana îi pregătea Anei ceva cu mămăliguţă! Perfect! Ioana ştia o grămadă de mâncăruri gustoase şi hrănitoare pentru gravide!

Ceea ce vedea el era un efort colectiv menit să-i ofere Anei o graviditate cât mai uşor de suportat. Iar el stătea la masă şi se întreba ce făcuse soţia lui azi la serviciu. Dacă mâncase, dacă i se făcuse rău...

Nu putea să înţeleagă cum de bebeluşa lor nu era afectată de starea mamei ei. Totuşi, dacă Ana nu mânca nimic, bebeluşa ce mânca? Sigur, Ana încă mai putea mânca; dar atunci când n-o să mai poată? Dacă n-o să mai poată, pentru că medicul spusese...

Ar fi vrut să-l cunoască şi el pe medicul ăsta. Şi să-l întrebe tot ce era de întrebat! Avea pentru el vreo trei ore de întrebări noi-nouţe! Dar amâna întrevederea asta până la primul control al Anei. Uitase s-o întrebe când era următorul control...

Ana-Maria

Scoase cheile din geantă, dar paşii se apropiară grăbiţi şi uşa se deschise larg. Evident, socrul ei râdea! Deci aflaseră. Toţi. Iar opinia lor...

Fu îmbrăţişată şi sărutată apăsat pe amândoi obrajii. Nu intră bine, că soacra ei se grăbi s-o felicite şi ea. Şi uite-aşa, din îmbrăţişare în îmbrăţişare, că ameţise de-a binelea... În sfârşit, reuşi să răsufle şi ea:

- Bună seara.
- Bine-ai venit. Hai, schimbă-te şi hai în sufragerie!

Prea bine! Aşa să fie! Intră în camera lor iar Florentin se grăbi s-o urmeze. Un sărut şi-o întrebare:

- Cum te simţi?
- Acum mă simt bine.
- ... Vrei să spui că acum nu mai ai nimic?
- Momentan nu mai am nimic.

Fu imediat strânsă în braţe... Iar el începu să râdă:

- Mai ştii?! Poate că ţi-a trecut!

Se îndoia sincer de acea posibilitate:

- Mai ştii?!
- La serviciu cum a fost?

- Foarte rău. Am rugat-o pe Nina să-mi facă o limonadă, că nu mai rezistam.
- Şi colegii ce zic?
- Momentan nimic.
- ... Adică te văd cum stai să-ţi verşi maţele şi nu zic nimic?
- Exact. Pentru că, "oficial", eu am doar o migrenă, sau o indigestie...
- Deci nu vrei să le spui.
- Momentan nu. Am tot timpul...

Fu trasă pe canapea:
- Voiam să te întreb... Medicul ţi-a spus cumva unde lucrează?
- La maternitatea Giuleşti.
- Tot la Giuleşti?
- Tot.
- I-auzi! Şi cum îl cheamă?
- Paul Petrescu.
- Parcă am auzit de el de undeva...

Începu să râdă:
- De bine, sau de rău?
- Dacă auzeam de rău, îmi aminteam imediat ce şi cum! Dar ţi-a spus cumva... Bebeluşa noastră nu va fi afectată de stările astea de rău?
- Tocmai de-aia trebuie să mănânc cât mai puţin şi cât mai des: ca să diger cât mai mult din ce mănânc. Şi tot de-aia trebuie să dorm cât mai mult, să nu mă supăr... Adică să nu mă superi...
- OK! Promit că nu te supăr!

Florentin îi dădu drumul din îmbrăţişare. Se grăbi să-şi scoată fusta şi cămaşa de casă.
- Voiam să-ţi spun... Au apărut deja primele schimbări în casă.
- Adică?
- Adică ai un fotoliu rezervat lângă fotoliul tatei, dacă vrei să stai la televizor... Ai o farfurie foarte specială, un pahar roşu ca focul şi interdicţia de-a te mai apuca de făcut ceva prin casă.

Aha!
- N-am voie nici măcar să tai pâinea?
- Nici. Ai voie doar să stai în fotoliu şi să nu te necăjeşti pentru nimic în lume.
- Bine. Atunci mă schimb şi vin să stau în fotoliu.

Rămase singură în cameră şi se încruntă uşor...

Adică Ioana avusese voie să ajute cum voia ea la treburile casei, iar ea trebuia să stea jos şi să fie servită! Daa, cum să nu! Lasă, că le spunea ea tot ce avea de spus! O să facă şi ea treabă-n casă! Că nu era handicapată, ci doar gravidă! Iar gravidelor le pria mişcarea!

Apropo de mişcare: ei când mai ieşeau la plimbare? Că nu mai fuseseră în parc de atâta amar de vreme! O să discute asta diseară, cu Florentin...

Se schimbă şi intră în sufragerie. Socrul ei arătă spre fotoliu... OK! Ochii negri erau mult prea fericiţi ca să-i dezamăgească cu un refuz! Ridică şi picioarele pe taburet, spre marea lui satisfacţie... Iar discuţia reveni la ziua de muncă de la chioşcuri.

Florentin

Ana intrase în camera lor în urmă cu cinci minute. Văzuse pe chipul ei oboseala... şi evitase s-o urmeze imediat: tăticul lui nu făcuse încă nici o derogare de la reguli! Deşi putea jura că bătrânul se gândea chiar acum să-l trimită să stea cu ea, să aibă grijă să nu i se facă rău!

Trecuseră cinci minute; acum se putea ridica. Intră în bucătărie şi se apropie de mama lui:
- Medicul ei lucrează la maternitatea Giuleşti. Îl cheamă Paul Petrescu.
- Aha! Bine; o să mă interesez eu ce e cu el.

Aprobă şi ieşi; traversă sufrageria fără să-i privească:
- Noapte bună.
- Noapte bună. Dacă e ceva, ne trezeşti.

Aprobă şi intră şi el în camera lor. Brr, iar deschisese geamul! Dar îi plăcea şi lui aerul curat, rece; iar azi-noapte se odihnise pe cinste! Se schimbă şi se lungi în pat lângă ea.

Cinci secunde... Zece secunde... Mâna ei aprinse veioza:
- Ţi-e somn?

O privi lung, atent... Ana lui nu se simţea formidabil; dar era fericită. Aşa că zâmbi şi el:
- Nu îndeajuns de mult ca să adorm în următoarea jumătate de oră...

Soţia lui arătă spre carte. Să mai citească?... Da; la urma urmei, aflase aseară o grămadă de lucruri noi! Aşa că-i dădu cartea; ea o deschise grăbită...

Aa, ajunseseră la săptămânile de sarcină! Şi avea şi poze! Ia să vadă el cum creşteau bebeluşii în burticile mămicilor lor!

Ioan

Intră şi el în dormitor, închise uşa şi nu aprinse lumina:
- Sunt îngrijorat pentru Ana.
- Eu mai am puţin şi mă urc pe pereţi! Trebuie dusă la un medic serios!
- Ce ştii despre medicul ei, de afirmi că e neserios?
- Lucrează tot la Giuleşti; îl cheamă Petrescu Paul şi n-am mai auzit de el. Ceea ce-l face să pară începător.
- Dacă ea se simte în largul ei cu medicul ăsta, las-o în pace. La urma urmei, de unde ştii că nu-i un doctor tânăr şi talentat? Te-ai cam obişnuit să te duci pe la babe!
- Ioane, te joci cu nepoţica ta?
- Nu; încerc să-ţi amintesc că orice om e nevinovat până la proba contrarie! Aşa şi cu medicul ăsta! Lasă-l să demonstreze dacă e incapabil; nu-l potcovi tu cu "renumele" ăsta doar aşa, pentru că nu-l cheamă Nicula şi nu-i roşcovan!
- Bine, dragă. Îmi dai voie să mă interesez câte parale face?
- Da, şi-o să mă interesez şi eu. Iar dacă e un medic bun, Ana rămâne la el.

Nici un comentariu suplimentar; perfect! Se lungi şi el în pat iar nevasta lui oftă greu:
- Oof, de ce tocmai la ea trebuia să se întâmple asta?
- Sarcina toxică?
- Da. Am vorbit azi cu florăresele prin piaţă. O să se chinuie mititica...
- ... Da' ce ţi-au zis?
- Că o să-i fie rău tot timpul: de la 12 noaptea până la 12 noaptea. O să înceapă să vomite la 5 minute după ce mănâncă. O să slăbească în loc să se îngraşe. O florăreasă din piaţă a avut sarcina aşa; cică în fiecare lună se interna câteva zile şi-i dădeau vitamine cu siringa.
- Sper să nu afecteze copilul...
- De-aia voiam s-o duc la o doctoriţă care le-a văzut pe toate! Tocmai ca să nu aibă copilul de suferit! Nici copilul şi nici ea!
- Ai răbdare, să vedem...

Nici el nu ştia cum era mai bine: pe de-o parte, îi dădea dreptate Lăcrămioarei. Pe de altă parte, voia s-o vadă pe Ana liniştită şi mulţumită în următoarele 8 luni. Nu mai ştia...

Oricum o s-o vadă nefericită şi tristă! Dacă acum cele câteva schimbări din casă păreau floare la ureche, peste vreo trei luni o să locuiască sub acelaşi acoperiş cu un balaur! Accentuată şi de greţuri, şi de dispoziţia schimbătoare caracteristică tuturor gravidelor, nefericirea Anei va atinge culmi nebănuite! Atunci o să încerce...

Ana-Maria

Stop! Încleştă gura, închise ochii, aşteptă să-i treacă...
- ... Ce-i? Ţi-e rău?

Aprobă scurt cu capul.

Ah, mare greşeală! Se grăbi să se ridice: adio cină!

Ioan

Auzi uşa camerei, apoi paşii grăbiţi, apoi uşa băii... Lăcrămioara se ridică imediat, oftând:

- Vezi? Exact cum ţi-am spus! Mă duc să-i fac o limonadă.

Oof, biata Ana! Încă opt luni de chin! Iar el nu ştia cum s-o ajute...

Lăcrămioara

Aprinse lumina, scoase lămâile şi se grăbi să le stoarcă. Şi luă o sticlă de doi litri. Zahăr, apă, suc de lămâie... Şi-o portocală, ca să nu fie prea acră! Amestecă bine, stinse lumina şi începu să aştepte... Într-un târziu, uşa se deschise încet. Ana era albă ca varul... Îi întinse sticla:

- Ţi-am făcut mai multă, să ai peste noapte.
- Sărut mâna.
- Vrei şi-o feliuţă de pâine prăjită?
- Nu, mulţumesc.
- Ca să nu ţi se facă rău de foame, nu te culca nemâncată.
- Am biscuiţi şi covrigei în cameră.
- Bine; cum ştii tu.

O prinse de braţ şi-o conduse încetişor până la uşa camerei; de acolo, mâna lui Florentin îi luă locul... Oftă greu şi reveni în dormitor:

- Ţi-am spus: vomită tot ce mănâncă.
- Şi nu există nici un tratament pentru asta?
- Din câte mi s-a spus mie, nu.
- ... Ce e ea slabă; o să ajungă ca o umbră!
- Să sperăm că-i trece din luna a patra. Ştii ce mă gândeam?
- ... Ce?
- Să luăm un mixer de-ăla şmecher, cu storcător de fructe, şi să-i fac eu sucuri naturale. Că ea nu cred că o să fie de fiecare dată în stare să-şi stoarcă lămâi şi portocale. Şi decât să bea chimicale...
- O să luăm mâine unul.

Se înveli bine... Săraca Ana! Încă trei luni! Cum o să reziste?

Se gândea să-i ceară Ioanei numărul doctoriţei şi s-o sune. S-o întrebe şi pe ea cum era cu sarcina asta toxică. Şi "să-l prindă" pe doctorul Anei cu lipsuri în tratament. Ca să-şi convingă nora să renunţe la el. Se temea însă de furia lui Ioan... Soţul ei nu mai mutase fotoliul acela pentru nici una dintre nurori; păşea deci pe teren minat când venea vorba despre ce voia Ana, despre ce primea Ana...

Aşa că nu va da nici un telefon. Se va interesa discret despre medicul ăla... Şi cam atât, momentan.

Ea n-avea somn, Ioan n-avea somn... De ce tocmai Anei trebuia să i se întâmple asta? De fapt, de ce Anei i se întâmplau tot felul de lucruri rele? Că nu făcea rău nimănui! Era cea mai blândă, calmă, paşnică şi împăciuitoare fiinţă pe care-o cunoştea! De ce toate relele păreau să tragă la ea? Grea întrebare, nici o şansă de răspuns...

16 martie 2003 - duminică

Ana-Maria

Azi se simţea mult mai bine! Avea o mega-dispoziţie! Ieri dis-de-dimineaţă, cu stomacul gol, se dusese să-şi facă analizele; toată noaptea se visase luând vitamine. Iar acum, de dimineaţă, se trezise în parfum de garofiţe - Florentin îi lăsase o floare pe pernă, foarte aproape de nas... Mâncase încet, pe îndelete, o pungă întreagă de covrigei - dacă-i fusese foame! Toată săptămâna, nu reuşise să ţină cina-n stomac! Nici chiar limonada n-o ajuta uneori! Noroc că avea un soţ înţelegător, care-o lăsa să doarmă cu geamul deschis, şi măcar se putea odihni ca lumea! Dacă sistemul ăsta cu mâncatul de dimineaţă "la orizontal" funcţiona, atunci va reuşi să asimileze şi vitaminele. Pentru că nu i se mai făcea rău de la covrigeii matinali...

Se ridică încet, se îmbrăcă la fel de încet... Marele ei duşman era mişcarea grăbită a capului; probabil că slăbise îndeajuns de mult pentru ca mişcările acelea să-i provoace ameţeală! Implicit, şi greaţă. Aşa că se mişca uşurel, "cu încetinitorul"...

Avea poftă de omletă. Ou cu brânză, cu bucăţele de şuncă... Cu un gogoşar murat... Mm, abia aştepta să ajungă la bucătărie!

Când se văzu, în sfârşit, în faţa frigiderului, scoase două ouă: îi era extrem de foame! Şi extrem de poftă! Şi abia aştepta să mănânce! Chiar dacă nu va reuşi să ţină bunătatea aceea în stomac mai mult de jumătate de oră, merita sacrificiul! Omletă cu brânză şi şuncă...

Bătea ouăle, când uşa se deschise.

- Stai!

Ce? Sări, speriată, în spate; Mirela se repezi şi-i luă furculiţa din mână:

- Stai!

Ce se întâmplase?

- Nu mai atinge nimic din bucătărie!

Poftim?

- Nu mai pune mâna pe nimic! Stai jos, că-ţi fac eu!

Era din ce în ce mai uimită: ce se întâmplase? Că doar n-o să se extenueze din făcutul unei omlete! Mirela mesteca de zor ouăle...

- ... De ce nu mă laşi s-o fac eu?
- Pentru că nu e bine.
- Doar n-o să obosesc dintr-o omletă!
- Nu e vorba de oboseala ta. Iar dacă te gândeai să-ţi speli farfuria sau şosetele, renunţă: altfel iese prăpăd cu socrii noştri! Nici la chioşc să nu te duci decât aşa... ca să te plimbi până acolo şi-napoi!

Aa... Se încruntă încet... Deci asta era! Interdicţia! N-avea voie nici să mute un fir de praf de colo-colo! Mai bine spus, nu avea voie să atingă nimic! Se ridică scurt şi ieşi. Ridică receptorul, formă numărul Ninei...

- Alo?
- Bună, Nina.
- Aa, bună, Ana!
- Ai vorbit cu amica noastră?
- ... Aa, da! Zicea să vii tu aici, că ea e toată săptămâna acasă şi e de-ajuns să-i sun la uşă şi vine la mine.
- Într-o oră sunt la tine.
- ... S-a întâmplat ceva?
- Da.
- ... Bine. Te aştept.

Închise, reveni în bucătărie şi se aşeză la masă. Mirela îi puse în faţă farfuria, tacâmurile, paharul roşu...

Doamne, răsucite reguli! Demne de perioada boierilor şi fanarioţilor! Şi se aplicau în casa socrilor ei - oameni moderni, cu maşină de spălat automată-n baie şi autoturism la poartă, cu mobil în buzunar... Ridică sinucigaş furculiţa:

- Mănânc şi plec.

- OK.
- Mă duc la o colegă de serviciu.
- OK.

Şi-atât: tăcea şi mesteca încet... Mm, ce bună era!

- Şi zici că nu vrei să mergi la doctoriţa Ioanei?
- Nu.
- Bravo! Nici eu, dacă aş fi în locul tău, nu m-aş duce la individa aia! Numai când îi văd ochii ăia şmecheri, mă apucă bâţul!

Aprobă încet cu capul şi tăie gogoşarul cât mai mărunt...

- Chiar ţi-e rău în permanenţă?
- Da.
- Groaznic! Îmi amintesc de tinereţe, când am fost şi eu gravidă... Mă încuiam în baie şi plângeam cu faţa-n prosop, să nu mă audă Roberto! Voiam să se termine odată, să iau un Emetiral şi să-mi treacă! Iar când a trecut, a fost extraordinar! George începuse să se mişte, eu stăteam non-stop cu mâinile pe burtă ca să-i prind orice împinsătură... Număram zilele până la următoarea ecografie - iar când plecam de la doctor mi se făcea un dor teribil de el! După ce-l vedeam cinci minute pe ecran, trebuia să plec şi să nu-l mai văd o lună-ntreagă! Îţi dai seama?... Voiam să-ţi spun... Să nu te superi pe tanti Lăcrămioara; nu e rea. Vrea doar să te ajute! Vrea să fie ea sigură că ţi se oferă toată atenţia şi toată grija de care ai nevoie. De-aia insistă mereu să mănânci, să dormi, să bei sucuri naturale, să schimbi medicul, să renunţi la cizmele alea cu toc de 3... Să nu ridici un ac în casă...
- Lasă, că treaba asta cu acul ţine şi de tradiţie.
- Da, ţine şi de tradiţie. Dar ţine şi de tine. Trebuie să ai mare grijă de tine - mai ales că ai o sarcină cu probleme.
- Încerc să am maximă grijă de mine. După cum vezi, mănânc numai bunătăţuri...

Mirela râdea...

- Păcat doar că nu le pot păstra în stomac! Deşi beau limonadă non-stop, am o provizie imensă de dropsuri de mentă şi fac tot posibilul să stau la aer curat, şmecheria nu-mi reuşeşte mereu...
- Păi hai să deschid geamul!
- Stai liniştită! Imediat cum mănânc, mă îmbrac şi plec.
- Dar până pleci, ţi se poate face rău. Şi vreau să te bucuri de omleta aia: probabil că ai visat-o toată noaptea...

Mirela deschise larg geamul şi se grăbi să iasă. După 30 de secunde fu înfofolită cu o pătură groasă...

- Ai grijă, să nu răceşti. N-ai voie.
- Ştiu, am citit...
- Ai citit?
- Da; medicul meu mi-a dat o carte foarte interesantă. Pe lângă ea, am mai găsit câteva la bibliotecă...
- Bun! Bravo! Nu te lăsa niciodată la cheremul medicilor! Trebuie să ştii ce se întâmplă!
- Şi mai ales ce se poate întâmpla pe viitor, nu?
- Exact.

Se ridică, oftând greu:

- Mulţumesc pentru masă. Simt că m-am umflat...
- Doamne-ajută, să nu ţi se aplece de la atâta omletă! Să-ţi fie de bine.
- Mă schimb şi plec.

Intră în camera ei şi închise uşa. Cumnata ei avea un suflet de aur! Chiar dacă o speriase azi cu răcnetul acela, nu se supărase pe ea. Mirela îi voia binele; iar dacă n-avea voie să facă altceva decât "să stea statuie" în mijlocul sufrageriei, exact asta ar fi trebuit să facă! De când locuia acolo observase că, atunci când se conforma regulilor, totul era perfect! Iar ea avea nevoie de linişte, socrii ei aveau nevoie de o noră cuminte şi ascultătoare...

O să fie "statuie"! La urma urmei, mai avea şapte luni jumate şi năştea, nu? Încă o lună după aceea şi gata - revenea la gătit, spălat, călcat, aspirat covoare, făcut buchete...

De fact, nu revenea la nimic! Va fi foarte ocupată cu bebeluşa! Va mai dura ceva-ceva până se va ocupa din nou de cămăşile soţului ei!

Florentin

Celofanul ăla parcă mâncase fasole mexicană - aşa-i juca în mână! De fapt, era gânditor... Şi mama lui era gânditoare... Sigur, el se întreba dacă garofiţa şi geamul puţin deschis îşi făcuseră efectul; mămica lui se gândea la lucruri mult mai serioase, mai profunde. Se gândea cum s-o ajute pe Ana să digere ceea ce mânca. Se gândea probabil să-i dea ea, cu de la ea putere, nişte vitamine...

- Florentine, maică, eu mă tot gândesc la nevastă-ta...

Aprobă încet cu capul: da, ştia...

- Ea când se duce să-şi facă analizele?
- A fost ieri dimineaţă şi i-a luat sânge.
- Ete, vezi? Vezi cum sunteţi voi amândoi? Eu nu mai am somn nopţile, iar voi nu-mi spuneţi când şi ce faceţi! Nu-i bine aşa, să ştii!
- Ştiu. Şi voiam să-ţi spun. Dar uit... Nici măcar celofanul ăsta nu mai pot să-l pun!
- Văd!

Ileana "intrase cu bocancii" în discuţie; amândoi o priviră urât, încruntaţi, iar mezina se grăbi să se concentreze asupra florilor - şi să tacă mâlc.

- Mămicule, să-mi spuneţi tot ce faceţi! Dacă ea nu poate, să-mi spui tu! Nu mă mai lăsaţi să mă frământ ca proasta! Trebuie să am ce să-i spun lu' taică-tu, care şi-a pierdut şi el somnul...
- Da, mămicule. Iartă-mă!

Se grăbi s-o sărute pe obraz şi reveni la buchet. Celofanul nu ştia, în continuare, că trebuia să se îndoaie frumos, uniform, peste florile alea!

- Auzi? Da' dacă-i dau eu vitamine?
- Nu mai ai răbdare două-trei zile, până ies analizele?
- Nu prea am! Ştii câte rele pot să se-ntâmple în două-trei zile?
- Lasă, că nu s-or întâmpla toate relele tocmai la noi! Şi-aşa, dacă-i zici de vitamine, mi-e să nu se panicheze şi mai şi!
- Păi de ce?
- Păi pentru că ai o vârstă, ai experienţă de viaţă iar dacă tu îi spui să ia urgent vitamine, o să-şi închipuie că e aşa de rău încât mai are 48 de ore şi moare!
- Hai, fii serios! Ana e o fată deşteaptă!
- O fi; dar e şi uşor influenţabilă... Şi pune mare preţ pe sfaturile voastre. Chiar dacă uneori nu vă arată asta.
- ... Mă, eu îi iau un tub cu multivitamine de-alea de se topesc în apă!
- Efervescente.
- Aşa cum zici tu.
- Presimt că arunci banii pe fereastră. Au gust de medicament. Mai bine-i faci suc de fructe natural, la robot, decât s-o vezi că vomită şi pe nas, şi pe gură!
- Apropo de vomitat... Câte mese reuşeşte să ţină-n ea zilnic?

Poftim?... Nu se gândise la asta...

- Digeră măcar una cap-coadă?
- Eu am văzut că nu reuşeşte să digere cina; ce-o face de dimineaţă şi la prânz la serviciu... Asta nu mai ştiu.
- Mirela zicea că a auzit-o într-o dimineaţă.
- Deci nici covrigeii ăia nu sunt de prea mare ajutor...
- ... Ce ne facem noi cu Ana?
- Ce să ne facem?! O ajutăm cum putem, îi ridicăm moralul şi-o ducem la spital o dată pe lună! Asta e! O internează, îi bagă vitamine intravenos şi gata!

Evident, mama lui nu considera varianta aceea o opţiune viabilă; dar cum alta n-avea, tăcea şi înşira fundele, încruntată... Încercă să o liniştească un pic:

- Să sperăm că-i trece în luna a patra.
- Cum adică?
- Doctorul ei i-a spus că în luna a patra, când începe să se simtă bebeluşa mişcându-se, e posibil să scape de greţuri. Unele gravide cu sarcină toxică aşa au scăpat.
- Iar eu am auzit în piaţă că majoritatea gravidelor cu sarcină

de-asta au scăpat de-abia după ce-au născut.

- Veste nu tocmai îmbucurătoare...

- ... Lasă, Florentine. Să-i iasă analizele, să-i prescrie medicul vitamine, să le ia şi mai vedem noi! Lasă, nu te panica! Cu toate femeile cu care-am vorbit, toate au dus sarcina până la sfârşit şi copilul n-a avut nimic!

Aprobă: aşa-i spusese şi Ana. Dar nu putea să nu se gândească... Pentru că, logic vorbind, copilul nu putea creşte doar din aerul inspirat de mamă!

Ana-Maria

Apăsă soneria, oftând greu: uite cum traversa ea tot Bucureştiul ca să-şi lămurească nelămuririle! Păi era frumos aşa? În loc să le discute în casă, ea venea să le discute cu o străină? Cu vecina Ninei? Chestia asta, coroborată cu interdicţiile, o dădea peste cap... Uşa se deschise larg:

- Bună! Intră! Cum te simţi?

- Bună. Aşa cum se simte o gravidă cu probleme: rău.

- Ţi-am pregătit limonada!

- Bravo! Mi-ai pregătit-o şi pe ţaţa Dida?

- Da, e în sufragerie! Te-aşteaptă!

- Bun! Pentru că n-o să pot să stau mult.

- De ce?

- Pentru că mi-e rău!

Ah, fata asta nu înţelegea odată? Îi venea să plângă! Chiar nimeni nu putea înţelege cât de rău se simţea? Intră în sufragerie şi încercă să zâmbească:

- Bună ziua.

- Să trăieşti, maică! Ia vino-ncoa!

Se apropie, iar ţaţa Dida o aşeză pe canapea. "La orizontală". Îi puse şi-o pernuţă-fantezie sub picioare, una sub cap... Se aşeză apoi lângă ea şi ordonă scurt:

- Închide ochii.

OK! O şti ea ceva băbesc - că avea gesturi ferme! Palmele femeii îi prinseră capul într-un mod complet nou pentru ea; degetele începură să se mişte încet, într-un masaj ameţitor...

- Deci eşti gravidă! Bravo! Felicitări! Totul se schimbă în viaţa ta: şi corpul, şi rudele. Brusc, ai devenit *marimé*; evident, nu-ţi place! Dar n-ai ce-i face. Încearcă să fii obiectivă şi să vezi lucrurile aşa cum sunt.

OK! Aşa le va vedea!

- Toată lumea te pune să stai degeaba. N-ai voie să speli, n-ai voie să calci, n-ai voie să găteşti, n-ai voie să ştergi fărâmiturile de pe masă. Nu le şterge! Nu spăla, nu călca! Nu găti! Lasă-te servită! Chiar nu vezi cât de fericiţi sunt atunci când te servesc?

- Nu pot să fiu nesimţită.

- Nu eşti nesimţită, ci doar cuminte. Ascultă de ei, aşa cum ai ascultat şi până acum. Lasă-i să facă ei tot ce e de făcut. Dacă te pun să stai, stai şi odihneşte-te. Tu nu te simţi mult mai obosită decât înainte?

- Ba chiar şi acum mă ia cu somn...

- Mă bucur. Asta înseamnă că chestia asta îşi face efectul. Soacra ta nu ţi-a făcut niciodată aşa?

- Nu; încă nu.

- Nu-şi dă probabil seama cât de rău îţi e. Bănuiesc că preferi să suferi cu mâncarea-n stomac, decât să te vadă ei fugind la baie.

- Exact.

- Foarte rău. Dacă tu nu te simţi bine, nici bebeluşul nu se simte bine. Să nu mai faci. Să verşi, dacă-ţi vine să verşi.

Poate că ţaţa Dida avea totuşi dreptate...

- Ia spune, cum e acasă? Ai farfuria şi paharul tău?

- Da. M-au aşteptat cu ele pregătite în ziua când le-a spus Florentin că sunt gravidă.

- Ai prosopul tău?

- Da.

- Bun. Nino, fă-i un sac mare cam cât o faţă de pernă. Ano, nu-ţi mai pune rufele la spălat în coş, ci în sacul din coş.

Aha! Nina ei "erupse" pe un ton încântat:

- Sigur, ţaţă Dido! Uite-acum îl fac, cât stăm de vorbă!

Rămăseseră singure...

- Pe perioada graviditătii, femeia este *marimé*. În concluzie, nu are voie să atingă absolut nimic din jurul ei, pentru că "murdăreşte", ca să spun aşa, ceea ce atinge. De-aia ai primit o farfurie şi-un pahar - şi probabil primeai şi-un set de prosoape dacă nu aveai deja unul. Eşti într-un fel izolată faţă de restul familiei. Numai celelalte femei au voie să te îngrijească; pe de-o parte, ele sunt deja "un pic *marimé*", şi-am discutat asta data trecută. Pe de altă parte, ele ştiu ce să facă! Stai în aceeaşi cameră cu soţul tău?

- Da. Dar am văzut că... După nuntă, socrul meu a spart zidul dintre camera noastră şi camera de oaspeţi, ca să ne facă două camere. Iar pe canapeaua din camera cealaltă a apărut deja un aşternut, o pernă şi-o plapumă.

- Exact cum mă aşteptam. Sunt sigură că soţul tău stă acum în cumpănă. Pe de-o parte, ar rămâne lângă tine, să te ajute să treci peste lunile astea de chin. Pe de altă parte, se gândeşte să stea cu tine până adormi şi să se ducă în camera cealaltă. Nu din cauza interdicţiei, ci de teamă să nu te lovească prin somn. Şi din grija de a-ţi oferi tot spaţiul din pat. Toţi bărbaţii au socoteli de-astea, atunci când nevestele lor rămân gravide. De obicei, în capul lor "circulă" zilnic gânduri despre bani, filmul de diseară, planetara de la maşină, uneori şi vecinica de vizavi; iar când află brusc că în nevasta lor creşte copilaşul lor, au tendinţa de-a sta un pic mai departe de "ansamblul" ăsta. Că vor un copil - şi nu prea ştiu unde, când şi cum să pună mâna pe "purtătoarea" lui ca să nu provoace vreo "defecţiune"! Iar dacă n-au nişte minime cunoştinţe de anatomie, preferă să bea bromură, ca-n armată, şi să nu-şi mai strângă nevestele-n braţe. Că dacă păţeşte copilu' ceva? Ştiu că sună ciudat - dar sunt ghicitoare, iar urechile mele au auzit foarte multe poveşti de viaţă...

Aha! OK, înţelesese! Dar avea nevoie de ceva mai mult de-atât:

- Ţaţă Didă, am fost la medic. Am un medic extraordinar! Mi-a dat o carte şi-am citit-o deja din scoarţă-n scoarţă. Şi mi-am mai luat nişte cărţi de la bibliotecă. Peste tot scrie că soţul joacă un rol extrem de important în viaţa gravidei. Că femeia e mai sensibilă în perioada asta, că are nevoie de sprijin, de prezenţa lui, că are nevoie să-l vadă implicându-se în toate schimbările astea prin care trece ea. Aşa sunt şi eu. Aşa simt şi eu. Şi nu înţeleg de ce şi Ioana a fost marginalizată, şi eu voi fi marginalizată...

- Din cauza strâ-strămoşilor lui. Şi din cauza încăpăţânării bărbaţilor, care nu pot pricepe că simplul contact sexual nu poate face nici un rău copilului. Şi dacă-i arăţi scheme medicale, şi dacă-i desenezi aparatul reproducător pe-un şerveţel, tot n-o să "treacă la acţiune"! Ca să nu rişte să-i facă rău copilului! Că, dacă el e dispus să se sacrifice nouă luni, atunci o să faci şi tu acelaşi sacrificiu. Că şi tu vrei un copil!

Oof... Nina intră grăbită:

- Gata! Am terminat sacul!

Palmele se ridicară de pe capul ei. Doamne, ce bine se simţea! Acum ar fi mâncat un urs la proţap - şi cu siguranţă nu i s-ar fi făcut rău! Ţaţa Dida luă sacul, îl măsură scurt... Şi se declară semi-mulţumită:

- E bun, dar îi trebuie un cordon aici, la gură.

Femeia îi întinse Ninei sacul şi se întoarse spre ea:

- După ce pui sacul ăsta în coşul de rufe, ia-ţi soacra deoparte şi întreab-o pur şi simplu ce te lasă să faci în casă! Întreab-o pe şleau, că din câte-o ştiu eu, are obiceiul să presupună că oamenii îi ghicesc gândurile. Spune: "Mamă soacră, am voie să-mi spăl singură farfuria?" Va spune că da, te asigur. "Am voie să-mi spăl singură rufele?" Va spune că nu, socotind că ţi-a dat destulă treabă de făcut cu spălatul farfuriei.

Covrigeii de pe masă! Repede, cât se simţea binişor! Îndesă câţiva în gură şi-şi mormăi următoarea nelămurire:

- Mirela, cumnata mea, mi-a spus că dacă mă duc la chioşc, mă duc doar ca să mă plimb; că n-or să mă lase să-i ajut la treabă.

- N-or să te lase.

- Ţaţă Didă, ştii ce nu înţeleg eu?... Cât a fost Ioana gravidă, o lăsau să facă treabă-n casă! O luau la rost din cinci în cinci minute, dar nu-i interziceau să spele vase sau rufe. De ce ea a avut voie iar eu n-am?

- Cine-i Ioana şi ce-a făcut ca să merite asemenea trataţie?

- Ioana e nevasta lui Marcel. Mai au un copil... Şi nu-mi amintesc să fi făcut ceva în mod special!

- Marcel... Aa, băiatul mijlociu! Ăla care era cât pe ce să se însoare cu o româncă!

- Da.

- Nu ştiu răspunsul la întrebarea asta. Repet: întreab-o pe soacră-ta. Întreab-o deschis, frumos, aşa cum m-ai întrebat şi pe mine. Să vezi că o să-ţi explice. Sau, dacă n-ai curaj, întreabă-l pe soţul tău: şi el trebuie să ştie răspunsul.

Aprobă scurt şi mai îndesă câţiva covrigei în gură...

- Nino, ai în casă smântână? Sau iaurt?

- Cred că am smântână!

- Adu-o încoa; da' repede, cât poate să mănânce!

Colega ei alergă spre bucătărie... Doamne, nu-i mai era rău! Incredibil!

- Uşurel, nu te grăbi aşa, că-ţi cade ca un bolovan în stomac. Mănâncă încet; iar dacă simţi că-ţi revine greaţa, îmi spui şi-ţi mai fac.

Bineînţeles! Trebuia să înveţe şi ea metoda asta, ca să-l înveţe la rândul ei pe Florentin...

Poftim; altă problemă acum! A ei, de data asta. De ce nu se gândise să-şi înveţe soacra, ci soţul? De ce încerca, involuntar, să-şi excludă soacra din viaţa privată? Poate pentru că, atunci când o lăsa să intre în ea, mama soacră "făcea ravagii"? Ţaţa Dida zâmbea:

- Am auzit că a fost curată nebunie la nuntă!

- Curată nebunie!

- Şi-am mai auzit că te-ai descurcat admirabil...

Auzise bine! Oare de la cine auzise ţaţa Dida cum fusese la nunta lor? O privi mirată iar femeia începu să râdă:

- Nu ţi se părea normal să mă interesez cum a fost?

Aa, deci aşa!

- În plus, toată breasla a discutat nunta voastră timp de vreo două săptămâni. Şi-au mai discutat şi "revoluţia" pe care-a făcut-o socră-tu de 1 Martie.

- Aa, atunci chiar a fost o nebunie necontrolată!

- Ba a fost foarte controlată. Nebunie, într-adevăr, pentru că a păstrat preţurile de fiecare zi, dar a fost foarte controlată.

- Au stat 36 de ore la vânzare, non-stop.

- Aşa se stă. Sunt unele familii care se împart în două ture a câte 12 ore. Şi au deschis non-stop, 365 de zile pe an.

- N-am ştiut...

- Normal! Dacă ai fi fost vreun crai tinerel, ai fi ştiut - că ţi-ar fi trebuit flori la 2 noaptea!

Începu să râdă: tare "de gaşcă" ţaţa Dida! Îşi aminti brusc subiectul şi tresări:

- Ţaţă Didă, mai am o întrebare!

- Ia spune.

- ... Cumnata mea se place cu un aurar.

Femeia făcu ochii mici-mici... Aoleu! Parcă-i era şi frică să-i mai spună! Realiza brusc că putea face o greşeală spunându-i chiar tot ce se întâmpla în casă...

- ... Aia mică?

- Nu, aia mare, care termină liceul în vară.

- Şi taică-su ce zice?

- E de acord.

- Zău? Deci s-a dat pe brazdă Manolache... Şi tatăl lui ce zice?

- Ce să zică: la fel!

- Aha! Şi ce voiai să mă întrebi?

- Păi soacra mea i-a spus că, dacă vrea să se mărite cu el, trebuie să fie ca mine. Să se schimbe radical, să fie, cum să spun eu...

- Să se adapteze viitoarei ei locuinţe.

- Exact.

- Şi?

- Şi ea a venit la mine, s-o sfătuiesc eu! Iar mie mi-e frică să nu-i spun vreo prostie!

- Spune-i să-şi ţină poalele fustei până la pământ şi toţi nasturii cămăşii încheiaţi. Să nu calce pe de lături până la nuntă!

Asta-i spusese deja; altceva?

- Că, în rest, dacă e cuminte şi lasă capul jos, dacă nu comentează şi-şi vede de treaba ei, dacă-şi ajută soacra în casă şi-şi ţine bărbatul impecabil şi fericit, i-a pus Dumnezeu mâna-n cap.

Clar! Acum totul era clar! Lăsă pe masă cutiuţa goală de smântână şi zâmbi slab:

- Ţaţă Didă, te rog frumos... Cât îmi povesteşti despre cum e cu logodna şi nunta cumnatei mele, mai vrei să-mi faci aşa?

Femeia zâmbi slab, prefăcându-se că nu ştia despre ce-i vorba:

- Aşa, cum?

- Aşa...

Ridică mâinile şi făcu un gest concludent la cap... Femeia bufni în râs:

- Doamne, eşti teribilă! Hai, treci!

Se aşeză imediat pe canapea şi închise ochii, râzând. Masajul acela era extrem de plăcut...

- Aşa-i că-i bine să mănânci?

- Abia acum apreciez cu adevărat o masă bună...

- Şi mai lasă limonada aia - că şi de la ea îţi vine să vomiţi. Sucul gastric e acid; tu torni peste el acid citric de zece ori pe zi şi te întrebi ce nu-i în regulă! Mai bea şi alte sucuri: unele care au şi pulpă, nu numai zeamă chioară!

Uite că la asta nu se gândise...

- Deci să-ţi povestesc... Ia spune, mai întâi: taţii lor au discutat?

- Da, şi s-au înţeles ca nunta să fie prin august-septembrie, după ce dă ea bacul.

- Şi-aşa se explică şi preţurile de 1 Martie...

- Poftim?

- Vânzarea mare cu preţuri acceptabile e mai rentabilă decât vânzarea moderată cu preţuri mari. Iar Manolache a câştigat şi-o mică avere, şi niscai clienţi. Deci taţii au discutat deja... Ei ies la plimbare? El vine şi-o ia de acasă?

- Da, aproape în fiecare seară.

- Deci tatăl lui nu e un încuiat. Bravo lui!

- Adică?

- Adică nu intenţionează "s-o cumpere", cum spun românii. Asta însă nu-l scuteşte pe socrul tău de obligaţia de-a da la nuntă un maldăr de bani la fel de mare ca maldărul cuscrilor lui. Băiatul ăsta câţi fraţi are?

- E singur la părinţi.

- Deci cumnata ta a fost "filată" de mult timp, de vreme ce tatăl lui a fost imediat de acord...

Nu se gândise nici la asta... Tii, abia acum, când o asculta pe ţaţa Dida, îşi amintea că parcă-i povestise şi Roberto ceva asemănător...

- Cât de curând, tatăl lui o să-l invite pe socrul tău la o discuţie formală. Sau o să vină el cu băiatul în vizită: nu prea se mai respectă chestia asta, aşa că fac cum le e mai simplu în ziua respectivă. S-au înţeles deja, copiii se vor căsători, aşa că la discuţia asta vor stabili doar cum se face nunta şi unde, câte persoane vor invita... şi, mai ales, cât vor da ca dar de nuntă. Iar ca să pecetluiască înţelegerea, socrul tău va bea un pahar cu vin. Abia atunci puştiul poate să răsufle uşurat: asta înseamnă că a fost acceptat ca viitor soţ al cumnatei tale. Şi, evident, se face o petrecere!

Evident!

- La cum îl ştiu eu pe Manolache, în prima sâmbătă după paharul cu vin o să organizeze el o petrecere, doar cu rudele şi prietenii strict apropiaţi. O să pună pe masă ditamai damigeana cu vin, sau cu coniac, pe care-o s-o lege cu o batistă de mătase. Viitorul mire presimt că chiar acum, când noi discutăm despre el, sughiţe şi munceşte de zor la un colier splendid pe care-o să-l pună în sâmbăta aia peste batista de pe damigeană. Iar tatăl lui o să-l ia la un moment dat de

acolo, o să i-l pună cumnatei tale la gât şi-o s-o îmbrăţişeze. Iar cumnata ta se va plimba zi-lumină cu el la gât, pentru că ţine loc de inel de logodnă...

Aa...

- Sigur, asta nu-l împiedică pe puşti să-i ceară mâna şi aşa, ca-n filme, cu inel! Dar strict tradiţional e colierul, sau salba.

Aa, salba! Da, acum era clar!

- Iar damigeana aia o să facă turul mesei, o să fie reumplută şi-o să stea pe masă şi la nuntă... S-ar putea ca nunta să fie una modernă; dar din ea nu vor lipsi anumite tradiţionalisme. Aşa cum nici din nunta ta am auzit că n-au lipsit.

Aprobă încet cu capul: era sigură că Luminiţa va avea o nuntă chiar ca-n poveşti! Şi tradiţională, şi opulentă... Vai de spinarea ei, câte kile de bijuterii o să trebuiască să poarte! Ca o platoşă!

- Soacra ta s-a lăudat în lung şi-n lat că ai fost domnişoară în noaptea nunţii.

- Am fost.

- ... Asta mă miră...

Zâmbi slab:

- V-am spus că am un medic ginecolog extraordinar!

După câteva secunde, gestul femeii o uimi de-a binelea; pentru că fu sărutată pe frunte! Iar ţaţa Dida se grăbi să se ridice:

- Eu mă duc acasă, că trebuie să mă sune un nepot şi nu vreau să creadă că mi s-a făcut rău, sau - şi mai şi! - că am păţit ceva!

Dar ce grozăvie spusese, de-o pupase pe frunte? Şi de ce voia brusc să plece? De fapt, ţaţa Dida încheiase şi subiectul, şi discuţia, şi vizita într-un mod extrem de neaşteptat! Imediat după ce îi spusese despre ginecolog! Se ridică încet, mirată...

- Pa, fetelor! Să mă mai chemaţi la voi!

- Te mai chemăm, ţaţă Didă!

Mai apucă doar să salute şi auzi uşa închizându-se... Nina se apropie, zâmbind:

- Hai că-ţi fac eu aşa, că m-am prins cum se face.

- Nu, lasă, că mi-e bine. Plec şi eu spre casă...

- De ce? Mai stai puţin! Uite, mai stai jumătate de oră, ca să-ţi priască smântâna!

- Mi-a priit. Mă simt foarte bine. În plus, mai trebuie să ajung şi acasă, nu? E aproape ora prânzului!

Nina o privea cu ochi trişti...

- Promit că mai vin! De fapt, ştii bine că mai vin! Şi cât de curând o să vă invit la mine!

- Ştii bine că ţaţa Dida n-o să vină la tine.

- Dar tu o să vii!

- Eu o să vin...

Se indispuseseră amândouă. La naiba! Se grăbi să se încalţe iar Nina îi întinse sacoşica cu sacul:

- Să mergi încet, bine? Să nu ţi se facă din nou rău!

- Bineînţeles.

- Şi să mă suni imediat cum ajungi, ca să ştiu că totul e bine!

- Bine.

O sărută pe ambii obraji şi ieşi:

- Tu o să ai un loc special în testamentul meu...

- Şi viceversa! Care-o "păţeşte" prima, are grijă de cealaltă!

- Hai, că devenim morbide! Pa!

- Pa.

Intră în lift, ajunse repede în staţie, autobuzul nu se lăsă mult aşteptat...

Până la urmă, se părea că n-avea nici o şansă să-şi determine rudele s-o trateze ca pe orice altă femeie din casă. Era *marimé*, avea şi-o sarcină cu probleme, aşa că va trebui să stea ca nesimţita în fotoliu şi să le vadă pe ele robotind de zor... În condiţiile în care Ioana stătea mai mult cu bebeluşul, Mirela stătea mai mult cu băieţii, soacra ei avea multe pe cap, Luminiţa ar fi trebuit să se pregătească pentru bac... Afurisită problemă! Afurisită situaţie! Ea ce putea să facă? Nimic, nu?

Simţea că-i zvâcnesc tâmplele. Abia acum, după ce mâncase, îşi dădea seama cât de slăbită era! Îşi încercă norocul:

- Vă rog frumos, deschideţi unul din geamuri.

Bărbatul se conformă, nu fără să-şi compună un chip vizibil nemulţumit pentru asemenea solicitare... Acum era un pic mai bine...

... Daa, sigur! Îi era frig la chelie! Individul de pe scaunul din faţa ei se ridicase şi închisese geamul! Şi-o şi bombănise bine! Dar ce să-i mai spună...

În acele momente regreta că-i era bine! Că nu-i era greaţă! Pentru că ar fi vomat cu mare plăcere în poala lui! Ca să-şi aducă şi ea "prinosul" de miros la izul de haine stătute şi transpiraţie care domnea în autobuz!

... Daa, cât de curând i se va întoarce stomacul pe dos... Măcar să reziste până la chioşc! Măcar atât! De-acolo o ducea Florentin acasă! Pentru că-i tremurau îngrozitor genunchii...

- Da' ridică-te, dom-le, odată! Nu vezi că-i e rău femeii?

Sfântă eliberare! Bătrâna aia era un înger! Cheliosul ridică privirea; era probabil îndeajuns de albă la faţă ca să-l determine să se ridice "cu viteza luminii"! Iar bătrâna puse şi punctul pe i:

- Bărbaţii din ziua de azi sunt atât de mitocani! Se mai miră că-i lasă nevestele cu ochii-n soare! Că-i scuipă tineretul pe stradă! Cine să-i mai respecte, dacă ei nu respectă pe nimeni?!

Se aşeză pe scaun şi lăsă capul puţin pe spate. Acolo i se părea ei că ajungea curentul de aer... Pentru că geamul mai era deschis preţ de-un centimetru...

- Ce-ai, duduiţă? Vrei să te duc la un spital?

Tot bătrânica! Se grăbi să nege:

- Sunt gravidă.

Şi-acum se lăsase tăcerea...

Toată lumea din jurul ei se învârtea. Fără ea. Încetişor, abia sesizabil, dar se învârtea... Picioarele îi tremurau în continuare... Tâmplele îi zvâcneau ritmic... Scoase din buzunar punga goală, pregătită pentru "momentul nefericit" al vomei... Evident, era anemică. Ar fi trebuit să guste puţină cafea la Nina; dar se temuse să nu strice echilibrul fragil dintre a digera covrigei cu smântână şi-a nu digera nimic...

În sfârşit! La prima staţie cobora! Îndesă punguţa în buzunar şi decise să mai stea puţin jos, că poate-i mai trecea... Deschise ochii. Acum nu se mai învârtea nimic. Vedea cum toată lumea o privea cu îngrijorare... Reuşi să se ridice. Sprijinită de aglomeraţie, ajunse la uşă. Aşteptă, bucuroasă că uşa autobuzului nu se închidea bine...

Traversarea acelei mulţimi îi provocase mai mult rău decât bine; se reîntâlnise cu amestecul de mirosuri... În sfârşit! Uşile se deschiseră; coborî încet, strângând bine bara de metal a uşii...

Ce porcărie! Acum lumea înconjurătoare se învârtea din nou! Numai că acum avea ochii deschişi; iar asta nu era deloc bine! Dădu drumul uşii; din inerţie, mai făcu doi paşi. Complexul comercial porni cu viteză spre stânga; copacii porniră spre dreapta.

La naiba! O mână puternică o prinse de braţ chiar în clipa când genunchii îi cedară.

Florentin

Răcnetul îl făcu să tresară:

- Florentine!

Cee? Cine răcnea aşa? Ridică grăbit capul. Vânzătorul de la chioşcul de ziare arătă spre staţia de autobuz:

- Nevastă-ta!

Cee? Ana? Azvârli florile cât colo şi-o rupse la fugă spre staţie: ce era cu Ana? Îmbrânci două femei încărcate cu sacoşe şi-o văzu. Era albă ca varul la faţă, tremura toată... Bărbatul care-o ţinea de braţ era şi el panicat... Se repezi şi-o prinse în braţe:

- Ce-i cu tine? Ce ai? Ce simţi?

Ana şopti slab:

- Am ameţit...

Aşa nu se mai putea! O ridică pe braţe şi porni grăbit spre chioşc:

- Ţi-e rău?

- Culmea e că nu mi-e rău! Dar totul se învârte în jurul meu şi

nu mă mai ţin picioarele...

Ia uite-o! Mai şi râdea! Ce naiba se întâmplase? Şi cum de-o "pescuise" din staţia autobuzului?

- Da' unde-ai fost?

- La Nina.

Aah! Văzu negru-vişiniu în faţa ochilor şi nu putu să nu ridice puţin tonul vocii:

- De ce? Ce era atât de urgent ca să faci un asemenea drum? Când ştii că ţi se face rău în trei secunde?

- Am învăţat o chestie nouă, ca să nu-mi mai fie rău.

Ei, pe naiba! Îşi văzu mama scoţându-şi şorţul, îndesând bani în buzunarele fustei, lăsând borseta în mâinile Ilenei şi ieşind din chioşc. Deşteaptă mămica lui: căuta un taxi! Evident, vor merge la spital! Chiar acum!

Ajunse în faţa chioşcului şi văzu maşina galbenă oprind la trotuar. Perfect! El stătea în spate, cu Ana! Mămica lui urcă în dreapta şi ordonă scurt:

- La Urgenţă.

Soţia lui se încruntă imediat:

- Vă rog, haideţi să mergem la medicul meu, la maternitatea Giuleşti.

Se grăbi s-o contrazică:

- El nu e medic de ameţeli pe stradă şi leşinuri, aşa că mergem la Urgenţă.

Mama lui se întoarse spre ea:

- Te doare burta? Curge sânge?

Ana negă cu capul.

- Atunci mergem la Urgenţă.

Se lăsase liniştea... Erau destul de aproape de spital; în plus, taximetristul înţelesese că erau o urgenţă medicală şi chiar se grăbea. O privi lung, încruntat:

- Ce simţi?

- Că totul se învârte în jurul meu.

Mămica lui interveni brutal în discuţie:

- Normal, dacă n-ai mâncat nimic!

- Am mâncat un borcănaş de 250 g de smântână şi două pungi de covrigei.

Ei! Serios? Ochii căprui se întoarseră spre el:

- Ţi-am spus că am învăţat o chestie nouă, ca să nu-mi mai fie rău.

- Deci nu ţi-e rău!

- Nu. Absolut deloc. Am doar o cădere de tensiune.

- Asta rămâne de văzut.

Mămica lui, draga de ea, simţise nevoia să se bage în discuţie! Chiar voia s-o vadă plângând? Ana zâmbi, privindu-l cu ochi serioşi:

- Am o cădere de tensiune, pe fondul unui început de anemie.

- I-auzi! Eşti anemică!

- Ce-am fost eu grisină; acum sunt sticks...

Mama lui începu să râdă:

- Aici ai nimerit-o!

El nu-şi permitea să râdă; el era extrem de îngrijorat, pentru că o privea şi-şi dădea seama că nu-i trecuse mai deloc tremurul acela uşor şi paloarea albă...

În sfârşit, spitalul! Coborî şi-o luă din nou pe braţe. De cum intră, una dintre femeile în halat alb îi făcu semn să o urmeze - şi se pomeni într-una din sălile de urgenţe... O aşeză cu grijă pe brancardă.

- Ce are?

Culmea! El tăcea, mama lui tăcea şi ea! Tocmai acum!

Ana-Maria

Măi, să fie! Gata? Se opriseră? Nu mai spuneau nimic? O priveau lung şi tăceau mâlc? Păi să spună ea atunci:

- Sarcină toxică, 7 săptămâni, în evoluţie. Nu iau vitamine, nu iau antivomitive, nu am încă rezultatul analizelor de sânge. Azi am mâncat doar un borcănaş de smântână şi două pungi de covrigei. Nu mi-e rău; mă simt de parcă am o cădere de tensiune.

Femeia începu să râdă:

- Studentă la Medicină?

- Pacienta unui ginecolog bun.

Bun; i se lua tensiunea:

- La ce medic eşti?

- Paul Petrescu, de la maternitatea Giuleşti.

Văzu pe chipul doctoriţei instalarea unei imense stări de respect:

- Uau! Ai avut relaţii mari!

- Nu, m-am prezentat la cabinet.

- ... Şi te-a primit?

- Da.

- Ciudat; e atât de ocupat încât nu primeşte gravide decât cu intervenţii şi relaţii mari!

Tăceau; femeia asculta şi număra...

- Da, e clar; aşteaptă aici. Deci nu-ţi vine să vomiţi!

- Ca printr-un miracol, nu.

Parcă se încruntase un pic doctoriţa; dar nu apucase să-i vadă prea bine chipul pentru că femeia se îndepărtase grăbită... Soacra ei se apropie de ea:

- Ce-a spus?

- Momentan, nimic. Probabil cheamă un ginecolog, nu ştiu...

Da' de unde! Venea înapoi, trăgând după ea ditamai ecograful! Florentin se repezi s-o ajute - şi-apoi "se instalară" amândoi în spatele ei...

- Ai mai făcut ecografie?

- Da, pe 10, luna asta.

Se grăbi să se dezbrace. Şi abia acum înţelese de ce femeia era atât de serioasă: dispariţia stării de greaţă putea însemna dispariţia sarcinii... Aştepta verdictul; ea nu vedea monitorul, ea vedea trei chipuri îngrijorate şi începea să se îngrijoreze, la rândul ei...

- ... Da. Şapte săptămâni, în evoluţie. M-ai speriat!

Răsuflă uşurată... şi zâmbi: doctoriţa se gândise să-i liniştească şi pe ei. Aşa că le arăta bebeluşa, le explica...

- Încă de săptămâna trecută, a început să-i bată inimioara. Ea s-a divizat deja în două camere şi bate cam cu 150 de bătăi pe minut. De două ori mai repede decât inima ta, mămico.

Zâmbea slab, revăzând cu ochii minţii prima poză a fetiţei ei...

- Acum e cât bob de mazăre. Are capul supradimensionat în proporţie cu corpul. Încep să i se formeze trăsăturile feţei. În locul ochilor, are două pete întunecate; în locul nărilor, are nişte gropiţe; în locul urechilor, are doi muguraşi... Lopăţelele care vor deveni mâini şi picioare sunt mai evidenţiate acum...

Florentin era de-a dreptul fascinat... Soacra ei se încrunta la monitor...

- ... E bine. Dar, pentru mai multă siguranţă, o să chem un ginecolog de pe secţie.

Bine. Aşteptau ginecologul. Ea prefera să tacă... Florentin îi strânse uşor mâna:

- Cum îţi e?

- La fel. O să-mi treacă după ce-mi pun perfuziile.

- ... Nu ţi-e rău?

- Nu; sunt doar ameţită.

- Am văzut-o şi eu... E atât de mică!

- Şi ce face?

- Stă cuminte, de parcă face nani. Mai tresare, din când în când...

Florentin se calmase. Văzuse bebeluşa, doctoriţa îi asigurase că era bine, ea îi spusese că nu-i era rău, aşa că ochii lui străluceau acum, fericiţi că o văzuseră pe bebeluşa lor...

- ... Da' ce-ţi veni să te duci la Nina?

- M-am dus să mă informez.

- Despre ce?

- Despre gravide şi bebeluşi. Am învăţat cum să fac să nu-mi mai fie rău; va trebui însă să mă ajuţi tu...

- Te ajut; doar să-mi arăţi ce să fac...

Aprobă cu capul iar draperia albă se trase scurt:

- Bună ziua.

- Bună ziua.
- Vă rog să aşteptaţi pe sală.

Aa, un medic mai intransigent! Florentin şi soacra ei ieşiră; bărbatul întrebă:

- Deci, despre ce-i vorba?

Oof! Să-i spună şi lui "placa", să vadă şi el bebeluşa şi să-i pună odată perfuziile alea! Că abia aştepta să ajungă acasă!

Florentin

Ei bine? Îşi privi lung mama:

- Acum te-ai liniştit?
- Câtă vreme suntem într-un spital, nu.
- Dar în privinţa medicului, te-ai liniştit?

Mama lui tăcea...

- Plin de paciente, nu primeşte gravide decât prin intervenţii mari. La asemenea "carte de vizită", trebuie să recunoşti că e bun!
- O fi; dar până nu-l cunosc şi eu, până nu văd câte parale face, poate să fie şi tatăl medicilor!

Mama lui era extrem de îngrijorată, chiar dacă îşi impunea să arate calm şi detaşare!

- Mă duc să-l sun pe taică-tu.

OK! Se aşeză pe unul din scaune şi oftă greu...

În sfârşit, Ana reuşise să nu mai vomite ceea ce mâncase! În schimb, cât pe ce să pice de-ampicioarelea pe stradă. Poate era doar o cădere de tensiune; poate era mai mult. Poate era deja anemică...

Imediat cum venea tăticul lui, o să-l sune pe medicul Petrescu! Că fusese destul de inspirat să-şi copieze şi el numerele de telefon, şi le-avea în port-act!

Lăcrămioara

Formă numărul şi oftă greu: acum moşul ei o să vină "pe două roţi", panicat...

- Da.
- Ioane, eu sunt.
- Ce s-a întâmplat?
- Suntem cu Ana, la Urgenţă.
- Ce-a păţit?
- Cât pe ce să pice pe stradă.
- Medicii ce spun?
- Momentan nimic. I-au făcut o ecografie şi copilul e bine. Acum o consultă un ginecolog.
- Vin şi eu. Imediat cum afli ceva, mă suni.

I se închisese. Deci Ioan al ei venea în goană, "pe două roţi", panicat şi îngrijorat... Reveni pe sală şi se apropie de Florentin:

- A ieşit medicul?
- Încă nu. Dar am senzaţia că-i aud râzând.
- Ţi se năzare: nu prea se râde aici.
- Cunoscând-o pe Ana, ştiu eu ce ştiu.

Mămica lui se aşeză lângă el:

- Ce-o avea, maică?
- Ce să aibă?! E anemică! Din slabă, a devenit mai slabă. Tot ce înghite, varsă! Normal că copilul "se serveşte" din rezervele ei, iar ea pică pe stradă!
- Ete, că te făcuşi şi medic acum!
- Pe dracu! Stăm în fiecare seară în pat şi-mi citeşte din cărţi. Am aflat o grămadă de lucruri noi...
- Deci asta faceţi voi în fiecare seară, cu veioza aprinsă...
- Da; asta facem. Stăm în pat, eu o ţin în braţe iar ea îmi citeşte cu voce tare.
- Şi cât crezi că va mai dura asta?
- Până naşte. După ce naşte, o să stăm în pat, eu o s-o ţin în braţe iar ea o s-o ţină pe bebeluşă în braţe.

Mămica lui zâmbea şi prefera să tacă... În sfârşit! Medicul ieşi, iar mama lui sări în picioare şi se repezi la el:

- Ce-are, dom' doctor?

Se grăbi să se apropie şi el, ca să nu piardă nici un cuvinţel!

- Ce să aibă - e anemică! Dacă nu reuşeşte să asimileze mâncarea, a devenit anemică. Iar azi a avut o cădere de tensiune.
- Şi copilul?
- Copilul e foarte bine; se înscrie în limitele normale, evoluează normal... I-am pus perfuzii, ca s-o ajutăm să se hrănească; sfatul meu este să-şi ia chiar azi Materna şi să înghită câte-o pilulă pe zi.
- Ce-i "Materna" asta?
- Vitamine speciale pentru gravide. O să vă scriu o reţetă. Imediat cum are rezultatul analizelor de sânge, să meargă la medic ca să stabilească dozajul corect pentru vitamine. Într-o oră puteţi s-o luaţi acasă.

Clar! Ana avusese dreptate de data asta. Se adeveriseră opiniile autorilor cărţilor pe care ea i le citea în fiecare seară. Mama lui prinse mâneca halatului şi coborî vocea:

- Dom' doctor, matale trebuie să ştii! Doctorul ăsta, Petrescu, de la Giuleşti; e un doctor bun?

"Oof, mămicule - nu poţi tu s-o crezi măcar o dată!" Bărbatul începu să zâmbească:

- Paul Petrescu?
- Da, Paul Petrescu. Că nor-mea s-a dus şi s-a înscris la el.
- Neoficial, e considerat al treilea din Bucureşti - pentru că nu s-a inventat încă un top oficial. E cel mai bun de la Giuleşti.

Gata! Mămica lui era KO! El ar fi vrut să întrebe şi de doctoriţa Ioanei, dar medicul se grăbea înapoi la pacientele de la etaj... Îşi trase mama spre scaune.

- Stai, să-l sun şi pe taică-tu!
- Nu mă mai suna, că am ajuns.

Tii, ia uite că ajunsese şi el! Cu siguranţă gonise ca apucatul!

- Ce-au spus medicii?
- Că a făcut o anemie şi de-asta a dat să cadă pe jos azi. Că copilul e bine, se înscrie în limitele normale şi e normal. Iar ei trebuie să-i luăm vitamine: o să-mi dea el o reţetă.
- Şi ea unde-i?
- A rămas să stea cu perfuziile; că o hrănesc cu perfuzii.

Tăticul lui mai avea puţin şi pornea o mini-revoluţie:

- I-au dat o rezervă?
- Ce rezervă, Ioane - că cică într-o oră putem să o luăm acasă!
- Cum să-i dea drumul acasă?!

Decise să intervină:

- Mai mult de-o perfuzie n-au ce-i face. Şi decât s-o ţină aici, în tot felul de boli şi viruşi, mai bine stă frumos acasă şi ia vitamine.

Era privit cu ochi neatenţi... Mămica lui coborî mult tonul vocii:

- Am întrebat de doctorul ei. Cică e al treilea cel mai tare din Bucureşti.

Aa, acum îi captase chiar toată atenţia! Mama lui adăugă:

- Cel mai tare de la Giuleşti.
- Bun. La următorul control, te duci cu ea şi te asiguri că n-ai fost dezinformată. Mă duc să mut maşina, că blochez intrarea.

Da de unde! Se ducea să fumeze o ţigară, să se liniştească... Se grăbi să-l urmeze.

- ... Ce-i, Prâsleo? Îţi veni de-un fum?
- Îţi imaginezi cum m-am speriat!
- Da' cum s-a întâmplat, mă?
- Păi s-a dus la colega ei de serviciu.
- Ce-a căutat acolo? Ce-i veni să plece singură brambura prin oraş?
- Cică a aflat cum să facă să nu-i mai fie rău. A mâncat la ea nişte smântână cu covrigei şi nu i s-a făcut rău de la ei. Eu eram cu mama la chioşc, când a ţipat vânzătorul de ziare după mine. Am fugit în staţie; dacă n-o ţinea un individ de braţ, pica pe jos. Şi-am venit aici într-un suflet...

- ... Spune-i să nu mai plece singură.

Aprobă cu capul şi zâmbi:

- Azi am văzut-o şi eu.

Era privit cu ochi miraţi...

- Bebeluşa. Am văzut-o şi eu.

- Cum, mă?

- I-au făcut ecografie, ca să fie siguri că copilul e în regulă. Iar doctoriţa a fost drăguţă şi ni l-a arătat, ne-a explicat... A văzut-o şi mama.

Pe chipul tatălui lui apăruse un zâmbet:

- Şi ce mai face fi-ta?

- Ce să facă; parcă dormea. Tresărea uneori prin somn... E atât de mică! Cică e cât un bob de mazăre!

- Iar nevastă-ta trebuie să reuşească să mănânce, dacă vrei ca bebeluşa ta să se facă de trei kile şi ceva!

- Auzi, tată? Ia hai să-l sunăm pe medicul ei!

- Păi ai numărul lui?

Zâmbi şi-şi scoase port-actul:

- Am toate numerele lui.

Primi mobilul, formă numărul iar urechea tatălui lui se apropie cât de mult putu de aparat... Sună o singură dată; medicul răspunse:

- Petrescu.

- Bună ziua. Sunt Manolache Florentin. Soţia mea e pacienta dvs.

- Manolache şi mai cum?

- Florentin.

- Asta am înţeles. Soţia: Manolache şi mai cum?

Ah, că fraier mai era!

- Ana-Maria. Are sarcină toxică.

- Da. Are probleme?

- Păi suntem cu ea la Urgenţă.

- Ce medic se ocupă de ea acolo?

Asta era o întrebare-capcană?

- Nu ştiu.

- Ştiţi atunci ce-a spus medicul care s-a ocupat de ea?

- A spus că e anemică.

- Deci a ameţit şi-a căzut pe stradă. I-a pus perfuzii?

- Da.

- Sarcina cum se prezintă?

- Medicul a spus că copilul e bine, se dezvoltă normal...

- Bun. De mâncat, Ana reuşeşte să mănânce?

- Da, dar vomită după cel mult zece minute.

- Şi-a făcut analizele?

- Da, dar încă n-are rezultatele.

- Luaţi-i Materna. Să ia câte una pe zi. Iar dacă o vomită, să mai ia una. Să ia îndeajuns de multe pastile ca să fie sigură că a asimilat una pe zi. Să n-o mai lăsaţi să plece nicăieri singură. Să nu mai facă mişcare; să stea zi-lumină jos şi să se uite pe pereţi. Imediat cum primeşte rezultatul analizelor, veniţi la cabinet sau la Giuleşti şi lăsaţi-mi o copie dacă nu mă găsiţi acolo; după ce mă uit pe ele, vă sun dacă e cazul să-i prescriu şi altceva în afară de Materna. Indiferent ce problemă se iveşte, vă rog să mă sunaţi. Ana v-a spus când şi unde mă găsiţi?

Se grăbi să mintă:

- Da, mi-a spus. Dar locuim la cinci minute de Spitalul de Urgenţă, şi când am văzut-o cum se clatină am

- Important este că aţi dus-o la un spital. Să-i faceţi un dosar, pe care să-l care cu ea peste tot. Copie după buletin, copie după analize, copie după toate reţetele.

Ideea i se părea logică...

- Ce perfuzii i-au pus?

- Nu ştiu; dar mi-au spus că într-o oră pot s-o iau acasă.

Încasă o palmă scurtă după ceafă, dar nu se supără: nu ştia cam multe lucruri...

- E pe mâini bune, oricum: medicii de-acolo ştiu ce-au de făcut. O să dau câteva telefoane, să vorbesc cu medicul care s-a ocupat de ea. Dacă mai intervine ceva, mă sunaţi sau vă sun.

- Da. Vă mulţumesc şi vă rog să mă iertaţi că v-am

- Nici un deranj. La revedere.

- La revedere.

Închise şi-i întinse telefonul. Tăticul lui zâmbea admirativ:

- Păi se pare că Lăcrămioara n-a fost dezinformată...

- Încearcă să-i spui şi ei asta, să vezi ce zice!

- Încearcă tu! Io-te la el!

Evident, discuţia cu medicul îl calmase pe tăticul lui! Care era vesel acum! Aruncă ţigara şi se grăbi să revină în sala de aşteptare: nu mai avea chef de discuţii.

Lăcrămioara

Deci aşa! Păi dacă Ioan ascultase toată convorbirea şi tocmai îi spusese că medicul ăla era as în domeniu, n-avea de ce să se mai îngrijoreze. Ana putea să rămână la el...

Îi plăcuse cum vorbise nora ei cu doctoriţa. Ea una nu fusese în stare nici măcar să deschidă gura, darămite să spună în câteva secunde atâtea informaţii "la subiect"! Avea o soră... jos pălăria! Evident, nu-i va spune şi ei asta! Îşi va păstra opiniile pentru ea. Altfel risca să fie ţinută în continuare în afara evenimentelor - şi ura să nu ştie ce se-ntâmplă! Ura să nu fie acolo, să nu afle printre primii tot ce era de aflat! Dacă nu ar ajuta-o ea pe Ana, cine s-o ajute? Cine altcineva avea experienţa a cinci copii şi trei nepoţi?

De ce oare tinerii din zilele astea nu voiau să înţeleagă realitatea? De ce se fereau s-o implice în viaţa lor? Credeau poate că le voia răul? Sau, mai degrabă, îşi imaginau că le va strica socotelile!

Eh, gata cu gândurile! O să încerce să-i arate Anei că avea încredere în ea; cu siguranţă, nora ei îi va răspunde pe măsură.

Ana-Maria

Acum se simţea mult mai bine! Tocmai i se scoseseră ăcele. Nu se ridica totuşi, ca să n-o supere pe doctoriţa aceea extrem de drăguţă şi înţelegătoare care le-o arătase azi pe fetiţa lor...

- Cum te simţi?

- Mult mai bine.

- Hai: te ajut să te ridici.

Nu-i refuză ajutorul. Se ridică deci în picioare...

- A dispărut ameţeala?

- A dispărut de-acum jumătate de oră.

- Bun. Hai.

Se sprijinea în continuare de ea; ceea ce însemna că Florentin îi va oferi imediat braţul... iar ea nu-l va refuza...

Poate că socrii ei înţelegeau ceva din "aventura" aceea. Altceva decât necesitatea de-a o ţine legată de pat, în casă. Poate înţelegeau şi că avea nevoie de Florentin... Poate înţelegea chiar Florentin lucrul ăsta şi încerca să fie puţin mai prezent în preajma ei!

De cum intră în sala de aşteptare, Florentin se repezi la ea. Evident, ca s-o sprijine!

- Să încerci să mănânci de-acum încolo.

- Încerc zilnic, insist zilnic şi...

- Şi-ai ajuns aici! Să nu te mai întorci! Să fii cuminte!

Aprobă, râzând şi ea, iar doctoriţa se grăbi să revină în sala de urgenţe. Dl Manolache ieşi, râzând:

- Aduc imediat maşina.

Şopti spre Florentin:

- Hai să ieşim: aici miroase a dezinfectant.

- ... Mie-mi miroase a Mr. Propper.

- Sub care e dezinfectant, crede-mă! Hai!

Începea să i se facă rău. Şi chiar mirosea a dezinfectant! Nu era o autosugestie! Simţea izul înţepător de spital! Din fericire, soacra ei o înţelesese şi acum îl împingea pe Florentin spre uşi. Implicit, şi pe ea.

Mm, ce aer curat era afară! Şi ce dacă puţea a gaze de eşapament?

Decât dezinfectantul acela...

Aşezată confortabil pe bancheta din spate, îmbrăţişată, era dusă acasă...

Florentin

Gata: mergeau acasă! Iar Ana nu mai avea voie să iasă din casă neînsoţită! Avea aprobarea medicului ei - şi-o va invoca ori de câte ori va fi nevoit s-o convingă să-l asculte!

Ridică privirea spre parbriz; observă imediat ochii negri serioşi, care-l priveau nici prea supăraţi, nici prea bucuroşi... La naiba cu regulile alea! Se simţea rău! Ce voia, s-o sprijine de portieră şi să se tragă deoparte? Ce naiba?!

Tatăl lui parcă-i înţelesese gândul; nu era însă mustrat pentru că o ţinea pe Ana în braţele lui. Era mustrat pentru că nu se urcase pe scaunul din faţă. Pentru că nu o lăsase pe mămica lui să-şi ţină nora în braţe. Dar ştia ce voia Ana în acel moment; iar mămica lui, indiferent cât de bine intenţionată ar fi fost, nu-i putea oferi soţiei lui liniştea pe care i-o oferea îmbrăţişarea viitorului tătic...

Ana-Maria

În sfârşit, acasă! Deschise portiera şi se văzu nevoită să se sprijine de braţul soacrei ei. Dar nu va protesta; doar stătuse tot drumul în braţele lui Florentin! Iar ţaţa Dida fusese categorică azi. Regula era regulă; obţinuse deja o derogare... Tocmai de-asta se sprijinea uşor de braţul soacrei ei şi zâmbea slab, fără să caute cu privirea chipul soţului ei... Va sta în fotoliu! Dacă acolo voiau ei s-o pună, acolo va sta!

- Florentine, dă fuga la farmacie şi ia vitaminele alea.

Dădu să protesteze, dar continuarea o făcu să-şi înghită la propriu cuvintele:

- Uite reţeta.

Deci trebuia să ia vitamine... Ha! Bineînţeles că trebuia să ia vitamine! Dar nu orice vitamine, ci pe cele prescrise de medici! Iar Florentin avea acum reţeta, se ducea să cumpere...

Socrul ei se aşeză lângă ea, în celălalt fotoliu, şi porni televizorul. Bun! Să se uite la ceva interesant! Observase că aveau aceleaşi "centre de interes", aceleaşi emisiuni favorite... Soacra ei îi aduse un pahar de citronadă. Amintindu-şi cuvintele ţaţei Dida, bău o înghiţitură şi-l lăsă lângă ea, pe măsuţă. Va mai aştepta cinci minute; apoi se va duce la toaletă, aparent "cu treburi", iar la întoarcere va trece prin camera ei, după covrigei...

... Daa, cum să nu?! Tocmai primise o farfurie cu trei sandwich-uri: pâine prăjită cu brânză. Bune şi-alea! Mai ales că avea o soacră specialistă în brânzeturi!... Mesteca încet, mult, înghiţea greu... Simţea că i se va face rău cât de curând... Un singur sandwich era de-ajuns; lăsă farfuria pe măsuţă şi se ridică:

- Mă duc să mă întind, că mă apucă iar.
- Ce? Iar ai ameţit?
- Nu; greaţa.

Nu-i lăsă socrului ei timp să reacţioneze; merse deci singură până la uşă, intră, se lungi pe canapea... Ridică mâinile şi încercă să se aşeze cât mai comod, să-şi facă singură masajul pe care i-l făcuse ţaţa Dida...

Lăcrămioara

Intră în sufragerie şi se încruntă:

- Unde-a fugit?
- I s-a făcut din nou rău. S-a dus să stea puţin întinsă.

Of... Se aşeză pe fotoliul rămas liber şi şopti, privindu-l îngrijorată:

- Crezi că e cazul s-o ducem înapoi la spital?
- Nu; a spus că-i e greaţă şi s-a dus singură în camera lor.
- Ce ne facem noi cu ea? Poftim: a mâncat un singur sandwich!
- Atât a putut să mănânce. Las-o să-şi revină. O să discutăm cu ea la cină.
- Eu mă iau de ea, să ştii! Că prea e calmă! Mă scoate din minţi!
- Şi ce-ai vrea să facă? Să se urce pe pereţi? Să tropăie pe-aici din stânga-n dreapta, îngrijorată pentru toate cele?
- Să fie mai atentă cu ea însăşi! Să-l sune pe doctorul ăla minune şi să-i ceară o pastilă, ceva!
- L-a sunat Florentin; ai uitat?
- Nu; mă aşteptasem să-l sune ea!
- Cred că acum exagerezi.
- Uite, şi acum! În loc să vină la bucătărie şi să mă întrebe: "Mamă soacră, ştii matale vreun medicament sau vreun descântec pentru greaţa mea?", ea s-a dus să stea singură-cuc! Fata asta are ceva cu mine!
- N-are nimic, crede-mă. Doar nu-i mai repeta placa aia cu "du-te la doctoriţa Ioanei" - că de la aia ţi se trage.
- Ba să vezi ce-i spun la cină!

Se ridică şi reveni în bucătărie. Mm, ce se înfuriase! În loc să-i ceară ajutorul, în loc să-şi amintească de cei cinci copii şi trei nepoţi, Ana se ducea pe coclauri ca să primească sfaturi de la cine ştie ce străină! Că doar o auzise cu propriile urechi cum spusese că se dusese la colega ei ca să afle cum putea să scape de greţuri!

În seara asta o să se certe cu ea. Dacă nora ei voia s-o excludă din viaţa ei, bine! Dar nu va aştepta să fie îmbrâncită - va pleca singurică!

Ana-Maria

Mâncarea mirosea foarte bine; şi chiar îi era foame! După două ore de masaj, ajunsese la concluzia că nu era atât de pricepută ca ţaţa Dida, dar nici un antitalent nu era. Îi fusese în continuare greaţă, dar nu i se făcuse atât de rău încât să verse sandwich-ul! Simţise deci cum, încet-încet, fărâmele de pâine şi brânză dispăreau, topite de sucul gastric... Îl auzise pe Florentin discutând câteva minute cu tatăl lui; nu înţelesese însă nici un cuvinţel. Apoi el intrase, cu pastilele şi limonada, şi-i spusese că vorbise azi cu medicul ei. Deci trebuia să ia îndeajuns de multe pastile roz ca să asimileze echivalentul uneia singure. OK! Luase o pastilă, el o sărutase pe frunte şi ieşise, zâmbind: "Să fii cuminte". Şi-apoi nu-l mai auzise... Probabil că se întorsese la chioşc! Pentru că pe la ea mai trecuse abia la cinci jumate. Şi-acum fusese chemată la masă. Tochitură cu mămăliguţă; mm...

- Hai, Ileano, pune mâna şi mănâncă!

Soacra ei era încruntată. De ce, habar n-avea! Spera doar să n-o fi supărat ea cu ceva; pentru că supărarea aceea era foarte serioasă! Vedea asta pe chipul ei!

Se discuta tot despre flori. Tot despre vânzarea de astăzi. Discuţia zilnică...

- Luminiţo, tu ce-aştepţi? Să se răcească?
- Păi am mâncat!
- Ai gustat nişte sos! Asta nu se cheamă "mâncat"!
- Ba m-am săturat!
- Pune mâna şi mănâncă! Ce vrei, să cazi şi tu pe stradă?

Ba da; pe ea era supărată. Voia să-i informeze pe toţi asupra celor întâmplate azi. Iar tonul acela iritat, sprâncenele încruntate îi promiteau o discuţie serioasă!

- ... Da' cine-a căzut pe stradă?
- Ete, cumnată-ta a căzut.

Florentin se grăbi să-şi corecteze mama:

- N-a căzut, a ameţit.
- Dacă n-o ţinea omu' ăla, o culegeai de pe jos!

Era deja privită cu insistenţă. Devenise subiectul discuţiei; dar ştia ce trebuia să facă, aşa că îşi vedea de farfuria ei şi tăcea mâlc. Socrul ei păru că-i aprobă comportamentul, pentru că interveni:

- Da' mai termină, femeie, odată! A ameţit fata! Ce vrei acu', să-i iei gâtu'? Iar tu, Ano, de ce-ai ieşit singură din casă?

Îi răspunse socrului ei cât mai calm cu putinţă:

- Când am plecat, mă simţeam perfect. Şi aş fi reuşit să ajung până la chioşc, dacă n-aş fi nimerit autobuzul în care se urcaseră toţi nespălaţii Bucureştiului.

- Totuşi, n-ar fi trebuit să pleci de-acasă.

Ridică privirea spre el, simţind cum stomacul i se întoarce, încet de tot, cu susu-n jos:

- Nici nu pot să stau nouă luni în pat.

Soacra ei se grăbi să intervină:

- Ştii ce cred eu? Cred că ar trebui să te consulte şi alt medic! Ia, Ioano, să-mi dai numărul de telefon al doctoriţei tale! Să vedem ce zice şi ea!

În acest punct al discuţiei, nu va ceda nici un milimetru:

- Eu am deja doctor şi nu merg decât la el.

Soacra ei se încruntă scurt:

- Doctor! Nu doctoriţă! Doctor!

Ridică scurt din umeri: da, era doctor! Şi? Era vreo tradiţie care-i interzicea să meargă la medici de sex masculin?

- Da' de ce nu vrei să te vadă şi doctoriţa Ioanei? Că ştii bine că Ioana a născut doi copii cu ea! E o doctoriţă bună!

- Am cunoscut-o şi eu pe doctoriţa Ioanei. O fi ea o doctoriţă bună, o fi născut Ioana doi copii cu ea; dar din punctul meu de vedere, e o doctoriţă avidă de bani şi cam atât. Nu i-a supravegheat sarcina decât aşa, din an în Paşte, când şi-a adus aminte Ioana să se ducă să-şi facă ecografie. Nu s-a interesat ce-i mai face pacienta şi n-a interesat-o decât când pleacă în concediu, ca să-şi cheme gravidele şi să le provoace naşterile. Ca să încaseze ea ciubucul, nu medicul care-i ţinea locul. Eu am încredere în medicul meu, care mi-a făcut analizele şi nu numai.

Tonul soacrei ei fu sensibil iritat:

- Şi ce te zbârleşti aşa acum?! Am zis şi eu!

Lăsă furculiţa în farfurie, hotărâtă să răspundă pe măsură, dar avu grijă să folosească acelaşi ton calm pe care-l avusese şi până acum:

- Nu mă zbârlesc. V-am rugat azi să mă duceţi la maternitatea Giuleşti, la medicul meu, dar m-aţi dus la Urgenţă. Unde cine ştie ce bacili şi streptococi umblă-n voie prin instrumentar.

Soacra ei era deja furioasă; iar gestul o făcu să ridice, mirată, privirea spre ea. Femeia se ridicase în picioare şi acum ţipa la ea:

- Pentru că ai picat pe stradă! De unde era să ştim noi ce ai? Nu crezi că ne-ai speriat de moarte?

- Ba da. Dar vă spusesem deja ce am. Medicul meu mi-a pus un diagnostic clar şi mi-a explicat că aşa o să se întâmple. Că o să slăbesc în loc să mă îngraş şi că o să mi se facă rău pe stradă. De-aia umblu cu pungi după mine. Pentru că mi se face rău de 20 de ori pe zi. Aşa cum mi s-a făcut rău şi azi, înainte să mă apuce ameţeala.

Dl Manolache se grăbi să intervină înainte ca mama lui Florentin s-o apuce de ciuf şi să mătură sufrageria cu ea:

- Lăcrămioaro, stai jos.

Uau, ce-o liniştise! Ca prin minune!

- Ana...

Ridică privirea spre el...

Instantaneu, obrajii îi luară foc şi simţi cum ochii i se umplu de lacrimi: degetul arătător o dojenea şi-i amintea totodată că era copilul lor, iar copiii nu vorbeau aşa, nu răspundeau aşa, nu le reproşau părinţilor că deciseseră într-un fel şi nu în altul...

Greşise. A mia oară poate, greşise din nou faţă de oamenii care o scoseseră din infern şi-i oferiseră toată dragostea lor...

- O să te duci la medicul tău, dacă spui că ai încredere în el. Să te duci cât mai urgent; pentru că mai sunt gravide cu sarcină toxică în Bucureşti, dar nici una nu cred că pică aşa pe stradă.

Aprobă grăbită cu capul: aşa şi voia să facă. Voia însă să tacă mâlc acum; vorbise deja mult prea mult şi mult prea prost...

- Florentine, în fiecare zi o duci şi-o aduci de la servici.

- Da, tată.

- Ca urmare, Mirela vine la chioşc cu copiii în locul tău. De dimineaţă. După-amiază o să fie Ileana la chioşc. Şi-şi face temele seara.

Cumnata ei se grăbi să aprobe. Discuţia reveni imediat la flori şi vânzarea de azi...

Niciodată Florentin nu mai răspunsese aşa "milităreşte". Scurt, prompt, ferm... Ileana folosise acelaşi ton, deşi de obicei ea şuşotea un "Bine" şi băga nasul în farfurie ca să nu fie chestionată mai departe...

Făcuse o mare greşeală vorbind chiar atât de deschis. Din fericire, nu ridicase tonul nici măcar o secundă. Fusese deci apostrofată doar pentru debitul verbal...

Imediat cum terminau de mâncat, se va duce în bucătărie şi-i va cere iertare mamei lui Florentin. Se comportase execrabil!

Roberto

Uau! Ce-a fost asta? Cumnăţica lui prinsese glas? Se certase cu mama lui?

... Nu; Ana o contrazisese pe un ton normal, calm. Prea calm însă; şi prea multă contrazicere. El unul, care abia acum aflase prin ce peripeţii trecuseră ei azi, simţise o undă de reproş în cuvintele Anei. Mămica lui o simţise bine de tot; altfel nu s-ar fi ridicat şi n-ar fi ţipat aşa!

Şi uite cum echilibrul fragil se rupsese! Uite cum Ana călca repejor pe urmele Ioanei! Că şi cealaltă cumnată a lui avusese obiceiul să le reproşeze şi să le scoată ochii pentru toate prostiile!

Şi la Urgenţă, şi la Giuleşti umblau aceiaşi streptococi; ba la Giuleşti mai umblau şi gândaci! Dar mămica lui insistase cu vechea poveste: doctoriţa Ioanei. Iar Ana ripostase. Ăsta fusese declanşatorul; asta era, de fapt, sământa de ceartă. Ana nu se mai putuse abţine...

Florentin se încruntase; mânca, atent la propria farfurie, iar privirea lui îi promitea soţiei o discuţie pe cinste între patru ochi, imediat după cină! Doamne, numai să nu se certe! Că şi-aşa erau toţi îmbufnaţi! Şi-aşa tăticul lui îi dăduse Anei un mic avertisment azi! Dacă-i va auzi şi pe ei răcnind unul la celălalt...

Supărarea asta o să se stingă peste vreo trei zile. Din păcate, cumnata lui se simţea destul de rău ca să nu se mai concentreze cu maximă atenţie asupra aspectelor diplomatice din conversaţiile cu socrii ei. Şi-o s-o mai dea în bară de câteva ori, în astea trei zile. Spera doar să nu trebuiască să intervină, ca frate mai mare, şi să tempereze lucrurile.

Ioan

Amândouă aveau dreptate; dar soţia lui avea dreptate "din principiu". Adică din simplul motiv că avea cu 35 de ani mai mult decât Ana. Iar cuvintele acelea... Hm; nora îşi dojenea soacra că o dusese la Urgenţă? O dojenea?

Nora lui roşise instantaneu când o avertizase că "sărea calul"; devenise stacojie şi-i venise să plângă. Se ferise să mai lungească discuţia, ca să n-o stârnească iar pe Lăcrămioara şi să n-o vadă pe Ana plângând de-a binelea la cină! Ea nu suporta prea bine discuţiile acelea deschise, mai ales când se discuta despre ea...

Una peste alta, în sufragerie domnea o atmosferă tare tensionată! Iar el nu putea face nimic în privinţa asta. Nimeni nu putea face nimic acum; poate doar mai târziu, când prea multele urechi din jurul mesei vor pleca la culcare...

Ana-Maria

Intră în camera lor şi închise uşa. Imediat, vocea lui Florentin rosti calmă:

- De ce te-ai înfuriat aşa la masă?

- Nu m-am înfuriat.

- Ba te-ai înfuriat. Crezi că e bine să te iei aşa de mama?

- Nu m-am luat de mama ta.
- Ba da. I-ai reproşat că te-a dus la Urgenţă şi nu la Giuleşti.
- Nu i-am
- I-ai spus că, în loc să te ducă la Giuleşti, unde - apropo! - circulă şi gândaci, nu numai streptococi, te-a dus la Urgenţă. Ăsta se numeşte reproş.
- N-am vrut să-i reproşez nimic.
- Dar ai făcut-o.

Evident, se certau! Pe un ton extrem de calm, dar se certau! Iar ea era, la urma urmei, principala vinovată pentru asta. Aşa că se aşează pe fotoliu, simţind că i se va face din nou rău:

- Am făcut-o. Fără intenţie, dar am făcut-o. O să-mi cer scuze.
- Şi să nu mai vorbeşti aşa cu ea.

Aa, păi dacă o lungea la infinit, o s-o lungească şi ea! Florentin nu voia să oprească cearta? S-o ducă înainte atunci! Sprijini capul pe spătarul fotoliului, încercă să găsească mai bine punctele acelea în jurul tâmplelor şi frunţii şi rosti sec:

- Atunci mama ta să nu se mai amestece în problemele mele personale.
- Adică să te lase-n pace să cazi pe jos pe stradă!
- Să nu mai insiste cu doctoriţa Ioanei. Că la măcelăriţa aia eu nu mă duc.
- Ia uite!
- Da, "ia uite"! Ce-are medicul meu mai aparte decât doctoriţa Ioanei? Faptul că e bărbat? Asta deranjează? Să nu uităm că cei mai buni bucătari din lume sunt bărbaţi! Cei mai faimoşi şi talentaţi frizeri şi coafori sunt bărbaţi!
- Şi de-aici rezultă că cei mai buni ginecologi sunt bărbaţi?
- De-aici rezultă că s-a cam dus mitul cu femeia perfectă la cratiţă şi bărbatul perfect pe şantier.
- Uite ce e! Te rog să nu mai vorbeşti aşa cu mama.
- Repet: am greşit şi o să-i cer iertare. De aici rezultă că nu se va mai întâmpla! Sau mă crezi vreo tupeistă nesimţită?

Paşii se apropiară de ea; decise să schimbe acum subiectul, cât era 1-0 pentru ea:

- Mergi cu mine la medic, la următorul control?

Tăcere...

- Să-l cunoşti şi tu, să-l auzi, să vezi cum decurg lucrurile şi de ce insist să merg în continuare la el.

Florentin

Să meargă şi el la control?

Era prea supărat ca să se gândească la asta acum. Chiar dacă la spital se hotărâse brusc să nu mai lipsească de la vreun control, discuţia din timpul cinei îl răzgândise. Nu-i plăcuse cum vorbise Ana cu mama lui; mai ales că, de data asta, mămica lui intervenise în ajutorul ei. Iar ea îi reproşase că o dusese la Urgenţă! Cu tot regretul din lume în suflet, nu-i dădea dreptate Anei...

Până şi tatăl lui o admonestase! Şi poate că abia atunci Ana realizase ce făcuse...

Dacă mergea la control?

Ana-Maria

- Nu, nu merg.

Deschise ochii şi-l privi lung...

- ... De ce?
- Pentru că bărbaţii nu trebuie să stea în preajma soţiilor lor atunci când sunt însărcinate.

Prea bine! Se ridică şi luă cartea. Începu s-o răsfoiască... La naiba! Nu găsea pasajul ăla!

- Ce încerci să-mi demonstrezi?

Lăsă cartea pe măsuţă:

- Că un pogon de cercetători au ajuns la o concluzie! E bine ca tatăl să se implice în sarcina mamei! Gravidele sunt mai sensibile decât atunci când nu sunt gravide!

Ah, ce proastă exprimare! Dar dacă nu găsea pasajul ăla nenorocit?!

- Mă voi implica; dar numai între pereţii acestei camere.

Aa, deci aşa?! Se îmbufnă; ridică din nou cartea şi începu să caute pasajul ăla... Pentru că voia să tacă amândoi acum. Auzea cum în sufragerie se spunea "noapte bună", cum se deschideau uşile... Imediat cum se lăsă tăcerea, se ridică. Abandonă cartea şi mormăi, ca pentru ea:

- Vin imediat.

Bun! Sufrageria era goală! Apăsă clanţa bucătăriei şi intră. Soacra ei era singură; spăla aragazul. Probabil că o aşteptase, pentru că nu se întorsese spre ea când intrase. O privi lung...

La urma urmei, ce-i venise să se ia aşa de ea? Tocmai de femeia care-i voia tot binele din lume?

Acum trebuia să-i spună... Dar cum să-i spună? Dacă nici n-o băga în seamă?

Ioan

Cee? Parcă auzise...

Da! Auzise uşa camerei copiilor! Şi uşa de la bucătărie! Sări în picioare, îşi puse halatul peste pijama şi deschise uşa. Vedea lumina aprinsă la bucătărie; nu auzea însă nici o voce. Dar nici din camera copiilor nu se auzea nimic!

Intră în baie, fără să aprindă lumina. Lăsă uşa întredeschisă: trebuia să audă tot ce vor vorbi! Şi să intervină imediat, dacă Lăcrămioara îşi pierdea controlul! Deşi îşi cunoştea nora, ştia că se dusese să aplaneze cearta, nu s-o amplifice...

Ana-Maria

Da; va trebui să găsească o cale să-i spună... Brusc, femeia întoarse capul spre ea. Doamne, ce supărată era! Dar nu voise s-o supere!

Decise să vorbească totuşi înainte să înceapă să plângă şi să nu mai poată scoate un sunet!

- Vă rog să mă iertaţi pentru ceea ce am spus azi la cină.

Evident, nu primi nici un răspuns! Dar nici nu aştepta vreunul; se grăbi să continue:

- N-am vrut să insinuez nimic, n-am vrut să sune ca un reproş... M-am lăsat purtată de discuţie; şi-mi pare rău acum că n-am tăcut pur şi simplu... Ştiu că îmi vreţi binele...

Acum de ce tăcea? Acum de ce nu-i spunea nimic? Chiar şi un simplu "Ieşi afară" ar fi fost perfect! Nu se aştepta să audă "te-am iertat"; dar se aştepta să audă ceva... În schimb, soacra ei o privea la fel de încruntată, la fel de tăcută...

Trebuia s-o împace cumva. Aşa că făcu un pas spre ea. Iar femeia se răsuci scurt pe-un călcâi şi-i întoarse spatele! Şi reveni la frecatul aragazului! La naiba! Ochii i se umplură de lacrimi; decise deci să încheie discuţia. Reveni lângă uşă şi apăsă clanţa, fără s-o mai privească:

- Vă rog să mă iertaţi.

Şi atât! Acum chiar n-ar mai fi suportat o discuţie! Se grăbi să intre în camera ei, să închidă uşa, să se lungească în pat...

- ... O să merg şi eu la un control la care nu merge mama. Poate ne strecurăm la un moment dat şi le spunem că ieşim la plimbare... Te rog, nu mai vorbi aşa cu mama!

Înghiţi greu şi încercă să nu-i arate că începuse să plângă:

- Bine. Te rog, hai să încheiem discuţia: mi-e rău.

Florentin tăcu. Ea încerca să nu scape vreun suspin... Îl simţi urcându-se în pat, luând-o în braţe, învelind-o... Bine că stătea cu faţa la uşă! Lacrimile alunecaseră deja peste nas; fu sărutată pe obraz, îi

răspunse la "noapte bună"...

În cinci minute, Florentin o să doarmă dus. Era deja târziu, el era obosit... Deci peste zece minute o să se poată ridica, să se ducă la baie, să se spele pe faţă, să bea puţină apă... Să facă cumva să nu mai plângă. Pentru că, dacă el o auzea plângând, n-o mai scotea la cap cu ei! Cu nici unul!

Va fi iertată până la urmă. Va lăsa capul plecat, nu va mai scoate un cuvinţel, va răspunde numai cu "Da" şi "Bine" şi va fi iertată. Dar până vor reveni la relaţia aceea specială dinainte...

Uitase complet de săculeţul de rufe. Uitase de sfaturile ţaţei Dida. Iar Nina trecuse, probabil, prin toate stările posibile şi imposibile aşteptând telefonul ei! Mâine la serviciu va trebui să-i spună... Nu; o să-i arate că nu voia să discute despre asta, iar colega ei o va înţelege şi nu va insista. Acum, să se oprească cumva din plâns, să aştepte să adoarmă Florentin, să se ducă să rezolve cumva problema ochilor roşii şi umflaţi de mâine.

Florentin

Ana era supărată... Şi mama lui era supărată acum. Şi tatăl lui. Şi el. Şi-ar fi vrut s-o împace măcar pe Ana! Pentru că nu putea fi supărat pe ea... Ştia că soţia lui regreta acum incidentul de la masă. Ştia că nu voise nici o clipă "să se ia" de mama lui. Dar Ana se simţea rău; mai bine o lăsa să doarmă acum...

Mămica lui o va ierta - dacă nu cumva o şi iertase! Iar de mâine încolo... De mâine încolo, mai vedea el ce făcea!

Problema mersului la control... Ar fi mers cu ea peste tot. Nu tradiţia îl îngrijora: el unul putea trăi foarte bine "în lumea ei"! Problema erau părinţii lui, pentru care tradiţia era sfântă... El nu voia să audă asemenea certuri la masă, el nu voia să-i vadă încruntaţi... Nu voia s-o vadă nici pe Ana încruntată; de aceea se gândise imediat la varianta acelui control neştiut decât de ei doi. Şi cum începând de mâine dimineaţă o va duce la serviciu şi-o va aduce acasă, rezolva şi un pic din problema timpului şi atenţiei acordate soţiei gravide. Aşa că...

Aşa că ar fi trebuit să se odihnească un pic. Era obosit, întristat de acel incident, mâine pleca de dimineaţă la piaţa de flori...

Ioan

Da. Acum era liniştit. El unul o iertase pe Ana. Întrebarea era ce decizie va lua Lăcrămioara, care nu scosese o vorbă în timpul discuţiei...

Ieşi din baie şi încercă să nu mai zâmbească chiar aşa! Apăsă clanţa, o privi lung... Se apropie şi-o strânse uşor în braţe:

- Ei bine? Cât de supărată mai eşti acum?
- Tu ai trimis-o?
- Nu; nici eu şi nici Florentin.
- Ei bine, sunt destul de supărată ca s-o las să fie şi ea supărată până mâine dimineaţă. Ca să nu mai facă şi-a doua oară. Aşa învaţă oamenii: din greşeli.

Oof, fir-ar să fie de treabă! Şi în timp ce nevasta lui îşi primea cele 12 ore de mulţumire sufletească, Ana plângea în pernă, în cameră! Dar nu mai putea face nimic. Lăcrămioara era încruntată, freca parcă în duşmănie tabla aia albă...

- ... Dă-l încolo de aragaz. Lasă, că-l speli mâine.
- Până mâine se întăreşte grăsimea pe el.
- O să-l spele Luminiţa. Sau Mirela. Hai la culcare.
- N-o să mor încă cinci minute.

Prea bine! Dacă aşa voia ea, aşa va fi! Probabil că Lăcrămioara lui evita discuţia lor între patru ochi pentru că nu se gândise la cele întâmplate cu Ana, la ceea ce auzise... Şi nu voia să anticipeze. Dar, de iertat, îşi iertase nora. Trăsese băbuţa lui mult mai multe şi mai grele de pe urma Ioanei; aşa că... Aşa că o sărută pe obraz şi reveni în dormitor. Şi se întinse greu în pat: era frânt de oboseală.

Lăcrămioara

Deci aşa! Îi părea rău!

... Normal că-i părea rău! Normal că nu voise să spună prostioarele alea! Normal că nu voise să se ia de ea! Îi plăcea faptul că Ana nu invocase starea de greaţă permanentă şi schimbările hormonale prin care trecea. Ea ştia de unde avusese nora ei atâta curaj s-o dojenească la cină! Avea cinci copii şi trei nepoţi, nu? Ana era gravidă; asta o scuza 50%. Iar faptul că venise singură să-i ceară iertare o scuzase 49%. Restul era intenţia de-a o lăsa să adoarmă supărată. Pentru ca niciodată de-acum încolo să nu i se mai vorbească aşa.

Puse capacul, limpezi bureţelul şi îşi îndreptă încet spatele: Doamne, cât de obosită era! Abia aştepta să închidă ochii!

17 martie 2003 - luni

Ana-Maria

Mesteca încet mâncarea...

Aştepta. Ioana nu va sta în bucătărie o veşnicie! Şi cum nici Mirela nu se grăbea să iasă, presimţea discuţia lămuritoare cu cumnata ei. Ea însă voia să facă o altă discuţie; pentru că ţaţa Dida nu-i răspunsese ieri la o întrebare.

În sfârşit! Ioana ieşi, închise corect uşa... Paşii se îndepărtară; se ridică, ocoli masa şi se aplecă la urechea Mirelei. Şopti, cât mai încet cu putinţă:

- Pot să te întreb ceva?

Capul brunet aprobă scurt.

- De ce interdicţiile astea nu i s-au aplicat şi Ioanei, cât a fost gravidă?

Mirela se grăbi să se ridice:

- Vorbeşte cu Florentin. Fug să îmbrac copiii şi-am plecat!

Rămăsese singură în bucătărie... Se reaşeză în faţa farfuriei: tocmai păşise pe un teren minat. Ioana făcuse ceva foarte grav... O să-l întrebe pe Florentin. După ce se împăcau, fireşte! Soţul ei era supărat pe ea...

Să mănânce şi să-şi pună pijamaua în săculeţ iar săculeţul în coşul de rufe. Şi să-l aştepte să vină s-o ia!

Florentin

Îşi privi din nou ceasul şi-şi luă geaca de pe taburet:

- Nu lipsesc mult.

Mămica lui îl privi mirată:

- Da' unde te duci?

- S-o duc la serviciu.

- Da, ştiu. Unde te duci fără garofiţă?

Se încruntă şi mai şi:

- S-o duc la serviciu.

- ... Treaba ta! Dar când ajungi, să nu uiţi să-i spui că nu mai sunt supărată pe ea. Că mi-a trecut aseară târziu.

Poftim? Mă rog, nu mai conta; ieşi, traversă, porni grăbit spre casă... Şi se opri: deci îi trecuse supărarea aseară târziu...

Se grăbi să revină în chioşc; închise uşa în nasul potenţialului client şi-şi privi mama cu ochi serioşi:

- Aţi vorbit aseară!

- A venit şi mi-a cerut iertare.

- Iar tu ai iertat-o, zici...

- Da, maică: eu am iertat-o încă de când am văzut cât de stacojie s-a făcut după ce-a atenţionat-o taică-tu. Florentine, eu ştiu ce noră mi-ai adus în casă. Ştiu că ştii şi tu asta. Ştim amândoi ce-am păţit cu Ioana şi ştim că discuţia de ieri, de la cină, a fost "parfum" faţă de discuţiile cu Ioana... Ana trece prin stări dificile acum. Eu am trecut de atâtea ori prin ele, că le ştiu pe de rost! Mă mir că, deşi îi e rău în permanenţă, găseşte resurse să se stăpânească, să fie calmă, să mai şi zâmbească uneori, să fie ascultătoare, să se schimbe aşa cum îi cere noul statut din casă... Mare parte din discuţia de ieri se datorează stării neplăcute prin care trece. Soţia ta este acum ca un Hopa-Mitică: într-o clipă începe să râdă, peste zece secunde o vezi plângând - fără să poată explica nici de ce râde, nici de ce plânge. Ea mai mult plânge, fiindcă îi e rău; dar dacă o ajută Dumnezeu să-i mai treacă greţurile după luna a patra, o să distingi mai bine când râde şi când plânge.

Nu; el unul nu era lămurit:

- Şi ce ţi-a spus?

- Că mă roagă să o iert. Că n-a vrut să insinueze nimic, că n-a vrut să-mi facă un reproş, că s-a lăsat purtată de discuţie şi îi pare rău că n-a tăcut pur şi simplu. Tu ai vorbit cu ea?

- Da. I-am spus să nu mai vorbească aşa cu tine.

- Şi ea ce-a spus?

- Că n-a vrut să vorbească aşa cu tine, că n-a vrut să-ţi reproşeze ceva... A spus că nu se va mai întâmpla.

- Şi nu se va mai întâmpla, te asigur! După pedeapsa asta de 12 ore, Ana ta va prefera să vină de la serviciu şi să se culce direct, decât să rişte să mai răspundă la vreo întrebare în timpul cinei!

- Da' şi tu, zău aşa! Ce-ţi veni iar cu doctoriţa Ioanei? Nu ţi-e clar că medicul Anei e printre cei mai buni din Bucureşti?

- Ba da. Dar în cazul ei, consider că o a doua opinie este întotdeauna binevenită. Medicul ăsta o fi el bun, dar nu e Dumnezeu; iar oamenii mai greşesc uneori.

- Atunci du-o la oricare alt doctor! Sau doctoriţă! Numai, pentru Dumnezeu, încetează odată cu individa aia!

Ieşi, trântind uşa, şi se grăbi să traverseze din nou. Şi mămica lui era căpoasă! Avea şi ea partea ei de vină! Iar el tocmai o anunţase că nu era prost şi ştia asta - şi deci ştia prea bine ce făcuseră fiecare dintre ele!

Deci Ana îi ceruse mamei lui iertare aseară, imediat cum avusese ocazia de-a vorbi cu ea între patru ochi. Într-adevăr, zâna lui făcuse o greşeală; dar o îndreptase cât putuse ea de repede. Iar el tocmai se hotărâse să nu mai fie supărat pe ea! Şi cum astăzi o va conduce până la serviciu, va avea grijă să uite de regulile stricte de acasă. Acelea vor fi minutele lor...

Ana-Maria

Se îmbrăcase. Mâncase. Îşi spălase farfuria şi tacâmul, dar numai atât. Pusese pijamaua în săculeţ iar săculeţul în coşul cu rufe. Era pregătită de plecare. Dar nu va ieşi pe uşă nici chiar dacă Florentin va uita că trebuia s-o ducă la serviciu! Nu va ieşi pe uşa aia neînsoţită! Indiferent cât de târziu s-ar fi făcut! Dacă fusese destul de toantă să vorbească aşa cu soacra ei, nu va fi toantă şi în ceea ce priveau dispoziţiile dlui Manolache! Pentru că dispoziţiile lui erau literă de lege! Iar ea nu era dispusă să mai facă vreo greşeală! Şi-aşa, asta a fost a doua! Pe prima o făcuse chiar la nuntă, cu fondul de ten!

Oare o va ierta vreodată?... Sigur, soacra ei îi va zâmbi chiar din seara asta; iar dacă azi nu-şi vor vorbi, mâine cu siguranţă lucrurile se vor schimba! Dar de iertat cu adevărat, cine ştie...

Se părea că prostia era direct proporţională cu frumuseţea; iar ei i se spusese mereu că era extrem de frumoasă...

Îşi amintise ziua aceea; îşi amintise cum intrase în baia de hotel iar Florentin îi adusese punga şi-i spusese că îi trimisese mama lui câte ceva... Doamne, nici n-o cunoşteau pe atunci! Şi totuşi, îi dăduseră lui Florentin 5.000 de euro, conştienţi că romînca aceea va fi răscumpărată de la peşte pentru a se căsători cu băiatul lor! Iar ea...

Îşi acoperi faţa cu palmele şi nu-şi mai putu stăpâni plânsul!

Florentin

Descuie uşa, intră şi se încruntă: ce era cu ea?

Aoleu! Ana plângea în hohote! Ce se întâmplase? Se repezi s-o strângă în braţe:

- Ano, ce-i cu tine?

Nu primea răspuns... Dar cum să-i răspundă acum, când ea abia mai reuşea să respire printre hohotele alea de plâns?!

- Te rog, nu mai plânge! Indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu mai plânge!

Capul aproba, dar hohotele nu scădeau în intensitate... Răcni scurt:

- Ioano!

Uşa se deschise imediat, iar cumnata lui făcu o faţă lungă... O săgetă cu ochi furioşi:

- Ce s-a întâmplat aici azi-dimineaţă?
- ... Nu s-a întâmplat nimic!
- Şi-atunci de ce plânge? Ce i-aţi făcut?
- Florentine, fii serios! Nu i-am făcut absolut nimic! Când a plecat Mirela cu copiii, totul era bine!

Aha! Şi-atunci, de ce plângea aşa?... Nu cumva tot tema de aseară era de vină? Îi şopti încet, la ureche:

- Când am plecat de la chioşc, mi-a spus să nu uit să-ţi transmit că nu mai e supărată pe tine. Că i-a trecut aseară târziu.

Sperase într-un miracol; dar el nu se producea. Aşa că rosti întrebarea de care se temea cel mai mult:

- ... Ai pierdut sarcina?

Uau, ce repede nega! Şi-atunci ce naiba se întâmplase? De ce plângea în halul ăla? Ioana şopti slab:

- N-o mai lăsa să plângă aşa - că nu-i bine! Dă-i cu apă pe faţă, să se liniştească puţin!

Bună idee! O ridică cu de-a sila şi-o duse-n baie. Închise uşa, o încuie şi se aşeză pe marginea căzii. Îşi trase soţia în faţa lui şi-i trase pur şi simplu palmele de pe faţă:

- De ce plângi?

Doamne, dar Ana nu plângea de cinci minute! Ana plânsese şi aseară! Ochii aceia extrem de umflaţi erau cea mai clară dovadă că aseară el adormise ca un prost iar ea plânsese! Îi dădu cu apă rece pe faţă. Avea senzaţia că fruntea soţiei lui frigea - iar asta îl speria...

- Nu plecăm de aici până nu-mi spui de ce plângi! Şi nici telefon la birou nu te las să dai! Spune de ce plângi!

Şi-acum aştepta, pentru că apa rece îşi făcea efectul... Încet, Ana se aşeză lângă el. O privea atent, speriat... Mâna tremurândă trecu încet prin şuviţele şatene; şoapta îl făcu să se încrunte serios:

- ... Ea m-a primit aici... ştiind că mă aduci din Serbia...
- Încetează cu prostiile!
- Mi-a trimis şi haine, farduri... Nici nu mă cunoştea!
- Ana, încetează!
- ... Iar eu am

Sări în picioare, o prinse de umeri şi-o scuturâ scurt cu putere:

- Încetează, femeie! Îţi faci rău! Îi faci rău! Vrei s-o pierdem?

Uau, ce "duş rece" fuseseră acele cuvinte! Soţia lui se grăbi să nege şi să apeleze iar la apa rece! Dar de data asta suspinele se stingeau mult mai repede! Preferă deci să n-o mai atingă; după aşa zguduială fermă...

... În sfârşit! Ana se liniştise; acum ochii umflaţi de plâns priveau gresia albastră... Ridică încet bărbia ce încă mai tremura uşor:

- Ce-ţi veni?
- ... Mi-am dat seama că sunt o tâmpită.
- Nu eşti tâmpită; eşti doar gravidă. Iar asta mi-a spus-o chiar ea, chiar azi, după ce mi-a spus că nu mai e supărată pe tine.

Ana făcu un gest scurt şi întinse mâna spre cheia din broască:

- Lasă...

Nu-nu! O trase în braţele lui şi oftă greu:

- Mi-a spus că şi ea e mirată de cât de bine treci prin nebunia asta de sarcină. Că o miră cum găseşti resurse să zâmbeşti, să te adaptezi şi sarcinii, şi noilor reguli... Mama te-a iertat. Şi a uitat deja.
- Nu va uita niciodată. La fel cum nu va uita nici rochia şi fardurile, nici discuţia despre fondul de ten...
- Ano, tu te auzi ce spui?
- Da - şi-mi dau seama că nu mă înşel. În timp ce ea şi-a încălcat toate principiile şi toate regulile şi ţi-a dat bani să mă cumperi din Serbia şi să te însori cu mine, eu
- Dacă mai scoţi un singur cuvânt, uit că eşti soţia mea şi te pocnesc! Ce vorbe-s astea?

Chiar îl înfuriase rău acum! Parcă îngropaseră trecutul, nu? Ce naiba! Abia reuşiseră să-l uite pe Gigi - şi uite cum soţia lui făcea teoria răscumpărării din Serbia!

- Ano, uită-te la mine!

Evident, ea era atentă la gresie! Ridică tonul:

- Uită-te la mine!

Aşteptă câteva secunde bune înainte să vadă ochii căprui plânşi.

- Trecutul nostru începe în camera de hotel din Timişoara, cu fix trei secunde înainte să te anunţ că eram amândoi acolo pentru că speram să te măriţi cu mine. Tot ceea ce a fost înainte nu mai există. Iar dacă-mi mai dovedeşti vreodată că-ţi aminteşti partea aia care pentru mine nu mai există, îţi dau una-n cap de uiţi şi cum te cheamă! Şi am eu grijă după aia să-ţi filtrez amintirile! Ai înţeles?

Preferase s-o sperie cu cuvinte dure şi ton răstit, decât s-o mai audă vorbind despre Gigi şi 5.000 de euro! Sau 500 de euro! Sau bandajul de la mână! Trebuise s-o scoată din starea aia! Nu ştiuse cum altcumva s-o facă; vedea în ochii ei că o cam speriase... O trase uşor spre el:

- Vino-ncoace.

Doamne... O strângea uşor în braţe... De ce trebuise să-şi amintească iar porcăria aia? De ce trebuise să rememoreze tot calvarul din Serbia? Pentru că mama lui îi trimisese o rochie şi farduri? Pentru că o primise în casa lor cu braţele deschise? Pentru că uitase de tradiţie şi le făcuse o nuntă de vis? Pentru că se certaseră pe tema doctoriţei Ioanei?

- Să nu mai spui... Să nu mai gândeşti niciodată aşa! Te rog! Să nu-ţi mai aminteşti niciodată nimic din trecut! Să uiţi tot ce-i mai vechi de-o săptămână! Ano, să nu mai faci niciodată ce-ai făcut azi! Te rog!

Capul ei aproba grăbit... în timp ce mintea ei încerca probabil să găsească fraze menite să-l liniştească, să-l determine să uite de lovitura în cap şi filtrarea ulterioară a amintirilor...

Ana-Maria

Da, ştia că soţul ei avea dreptate. Ştia că n-ar fi trebuit să-şi mai amintească vreodată acele clipe. Dar preferase să fie sinceră... Pentru că îl speriase serios gândul că bebeluşa lor păţise ceva... Ştia că Florentin nu o va putea lovi vreodată; ştia că nu văzuse niciodată bătăi în casa părinţilor lui şi nu se va hotărî brusc să improvizeze...

- Nu vrei să te învoieşti azi? Dau eu telefon; vorbesc eu cu ei...

Se grăbi să nege:

- Nu; azi le spun că sunt gravidă. Oricum, cred că au înţeles deja adevărul.
- ... Şi vrei să mergi la birou cu ochii ăştia umflaţi?

Se grăbi să aprobe. Auzi cheia răsucindu-se, uşa deschizându-se... Intră în bucătărie şi bău un pahar întreg de limonadă: trebuia să se liniştească. Reveni apoi pe hol, se încălţă, îşi luă paltonul... Simţea cum ochii negri o privesc lung, stăruitor... Dar nu lungi discuţia.

Porniseră spre staţia de autobuz. Mergeau în tăcere... Mâna lui îi strânse cu putere mâna:

- Ştii că n-aş putea să te lovesc vreodată.

Se grăbi să aprobe cu capul:

- Nici chiar pentru a-mi şterge unele amintiri.
- Nici chiar.

Şi iar tăceau...

- ... Chiar vrei să le spui azi?
- Trebuie să ştie şi ei că vor plăti un om care nu va fi acolo.
- Cum adică?
- Adică am contract de muncă cu ei. Ceea ce înseamnă că, pe perioada prenatal şi postnatal or să-mi dea 80% din salariu. Fără să mă vadă pe-acolo.
- ... Adică cum?
- Din moment ce am rămas gravidă în timpul contractului de muncă, nu mai pot să mă dea afară. Sunt deci obligaţi prin lege să-mi dea un procent din salariu, cât sunt în concediu: 50% sau 80%, nu sunt sigură...
- ... Ca un fel de ajutor pentru creşterea copilului?
- Da. Şi sunt obligaţi să mă primească înapoi după aceea.
- ... N-am ştiut...
- Este unul dintre motivele pentru care nu mi-am dat demisia de la ei în favoarea chioşcului. Chiar dacă familia mea are o afacere iar eu ar trebui să fiu parte din ea.

Fu imediat trasă spre el şi strânsă în braţe:

- Doamne, habar n-ai tu cât te iubesc!

Iar sărutul o făcu să zâmbească pentru prima oară în acea dimineaţă de martie...

Florentin

Deci de-asta nu venea Ana la chioşc! De-asta voia să-şi păstreze serviciul! Pe de-o parte, va primi bani pe perioada cât va sta acasă cu fetiţa lor. Pe de altă parte, nu voia să stea acasă aşa cum stătea acum Ioana. Şi chiar dacă va rămâne angajată la firma de cosmetice, chiar dacă va sta acasă cu fetiţa lor şi va primi mai mult de jumătate din salariu, ştia că Ana va profita de somnul micuţei şi va face repede 30 de buchete, 20 de comenzi, curăţenie şi mâncare!

Nu i-ar mai fi dat drumul! Începu să râdă:

- Dacă n-aş şti că ai întârziat deja, te-aş mai ţine aici vreo patru ore!

Ana zâmbea; doar zâmbea. Deci era drum lung până la adevărata împăcare, până la adevărata uitare... Îi strânse cu putere mâna şi-şi reluă drumul spre staţie.

Ana-Maria

Acum ar fi fost momentul potrivit pentru acea întrebare - chiar dacă subiectul i se păruse un pic tabu. O rosti deci:

- De ce Ioanei nu i s-au impus aceleaşi reguli?

- Poftim?

- Cât a fost gravidă, Ioana a avut voie să facă tot ce-a vrut ea în casă. Şi-a fost apostrofată în măsura în care ceea ce făcea ea putea dăuna bebeluşului. De ce?

Florentin evita să răspundă... Mai bine să tacă!

- ... Uite că vine autobuzul! Sper să nu fie îngrămădeală...

Da; acel subiect era tabu. Nu va mai întreba niciodată de el!

Maşina opri în staţie; reuşi să se urce printre primii, îşi găsi loc lângă geam iar Florentin o ridică imediat, se aşeză el şi-o aşeză cu grijă pe genunchii lui. Şi-o cuprinse grijuliu cu braţele...

Să se bucure pentru clipele acelea. Să nu mai spună nimic. Să fie fericită pentru că azi, în mod special, soţul ei încălca toate regulile şi-o ţinea în braţe, o săruta...

Lăcrămioara

Copiii erau cuminţi; stăteau pe navetă şi le priveau miraţi. Iar ele făceau buchete, mai vindeau din când în când din ele şi se delectau cu cafeluţa de dimineaţă...

- Tanti, Ana mi-a pus de dimineaţă o întrebare. La care nu i-am răspuns.

- Ce întrebare?

- De ce Ioanei i s-a permis să facă în timpul sarcinii tot ce-a vrut ea să facă prin casă.

Ridică mirată sprâncenele:

- A vrut Ana să afle asta?

- Da.

- ... Înseamnă că s-a sfătuit cu cineva. Altcineva decât fi-miu, pe care-l ştiu mutulică. Cineva i-a spus regulile... Tu ştii ceva despre asta?

- Nu. Dar când să se fi sfătuit cu cineva, dacă ea nu întârzie niciodată? Iar când întârzie, fie se duce la medic, fie la bibliotecă?

Ideea îi săgetă mintea; începu să râdă:

- Păi nu s-a dus la colega aia? S-o fi sfătuit cu ea!

- Cine ştie?! Oricum, i-am spus să vorbească cu Florentin şi-am plecat fuguţa de-acolo.

- Iar el o să tacă, n-o să-i spună nimic... Spune-i tu.

Mirela o privi cu neîncredere:

- Tanti, eşti sigură?

- Foarte sigură. Spune-i chiar diseară. Vorbiţi voi între patru ochi, pe îndelete... Că oricum ar fi aflat, la un moment dat! Şi e mai bine să-i spui tu - că te consideră prietenă şi ştii să te exprimi mai pe limba ei. Decât să afle zvonuri şi vorbe...

Ana-Maria

Nina n-o mai certase pentru că nu o sunase aseară. Nu-i spusese de fapt nimic, când îi văzuse ochii ăia roşii şi umflaţi! Iar acum prietena ei o privea lung, îngrijorată... Nu-i va spune nimic acum. Nu voia să o apuce alt acces de plâns tocmai acum, înainte să ajungă şi bătrânelul ei la birou! Şi-aşa, îi era de-ajuns porţia aia de suspine incontrolabile! Bebeluşa lor avea acelaşi circuit sanguin cu al ei; cu siguranţă, creşterea tensiunii o speriase şi pe ea! În carte scria clar că nu avea voie să se supere, să se sperie...

Poate-o să-i scrie un e-mail mai târziu, s-o lămurească aşa. Momentan însă îşi aduna gândurile pentru marea discuţie cu şeful ei. Ştia că totul va fi în regulă, că toată firma se va bucura pentru ea, că n-o va da nimeni afară...

Lăcrămioara

Uşa chioşcului se deschise scurt. Îşi privi lung băiatul... şi începu să râdă:

- Ce-i, maică? Descoperişi brusc beneficiile sarcinii toxice?

Florentin o privi lung preţ de-o secundă... înţelese substratul întrebării şi zâmbi:

- Da.

- Se vede: ai mâncat ruj.

Fiul ei se grăbi să ia un şerveţel; bufni în râs:

- Lasă, stai liniştit, că nu se vede nimic. Am vrut să ştiu cum mai stai cu dragostea - şi stai bine.

Acum Florentin se încruntase...

- Ia spune: i-ai transmis?

- Da.

- Şi?

- Şi a plâns în hohote.

Îşi pierdu imediat zâmbetul: cum adică? Păi de ce?

- De ce?

- Pentru că tu ai făcut atâtea pentru ea, m-ai trimis cu bani în Serbia ca s-o cumpăr, ai trecut peste reguli ca s-o primeşti în casa noastră, ne-ai făcut aşa o nuntă frumoasă iar ea a vorbit cum a vorbit. Plângea de abia mai putea respira.

La naiba! Deci exagerase pedepsind-o aşa! Noaptea nu fusese un sfetnic bun pentru nora ei...

- Am crezut că se întâmplase ceva rău! Că se simţea rău! Mămico, plângea mai rău decât în hotelul din Novi Sad! Ce naiba se întâmplă cu ea?

Mirela se grăbi să se ridice:

- E gravidă. Toate stările prin care trece sunt amplificate de hormonii în exces. Dacă îi vine să râdă, face o criză de râs; dacă plânge, poate să şi leşine de-atâta plâns!

- Mirelo, nu glumi!

- Nu glumesc. Sau n-ai observat încă ce soţie sensibilă ai? Atentă mereu să nu deranjeze, să nu strice ceva, să nu-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala... Toate astea amplificate de zece ori duc la crize de plâns în hohote. Eu am plecat, tanti.

- Bine, Mirelo. Mersi frumos de ajutor.

- Abia aştept cafeluţa de mâine dimineaţă!

- Până la cafeluţa aia, nu uita ce ţi-am spus!

- Nu uit! Rezolv totul în seara asta.

- Bine. Pa.

- Sărut mâna.

Copiii se îmbrăcaseră deja, bucuroşi că nu mai trebuiau să se plictisească acolo, printre flori. Mirela ieşi cu ei, uşa se închise... Se încruntă scurt:

- La naiba! Chiar aşa de rău a plâns?

- Chiar aşa. M-a speriat îndeajuns de tare ca s-o ameninţ cu bătaia!

Poftim? Florentin al ei îşi ameninţase soţia c-o pocneşte?

- I-am spus că dacă vreodată îşi mai aminteşte ceva din porcăria aia, îi dau una-n cap de n-o să mai ştie nici cum o cheamă! Şi-i rearanjez eu amintirile după aia!

- Maică, sper că glumeşti!

- Ştii bine că n-aş putea nici s-o împing un milimetru mai încolo! Dar m-a speriat! Am crezut, vorba Mirelei, că o să leşine!

- Maică, nu-i bine să plângă şi să se consume în halul ăsta! Îşi face singură rău! Şi ei, şi copilului!

- I-am spus şi eu asta... Îmi place să sper că am împăcat-o.

- Iar mie îmi place să cred că ai reuşit! Mirela n-a glumit, să ştii!

Fiul ei ştia prea bine când glumea Mirela şi când nu. Se ridică, oftând scurt: n-ar fi trebuit s-o lase să adoarmă supărată. Chiar plânsă, de vreme ce aseară se despărţiseră oarecum certate...

Diseară o s-o pupe apăsat pe ambii obraji şi-o să îngroape orice discuţie despre cele întâmplate. Ioan era în stare să-i bată pe toţi capcoadă dacă-şi vedea nora favorită făcând un asemenea acces de plâns!

- Şi mi-a mai spus ceva... Dacă rămâne angajată la firma aia, pe perioada concediului postnatal primeşte un procent din salariu.

- Ştiu.

- Şi de-aia nu vrea să-şi dea demisia şi să vină să lucreze cu noi. Chiar dacă ar fi firesc ca ea să lucreze la afacerea familiei ei. Aşa a zis.

Zâmbi slab: nora ei nu ridicase niciodată problema banilor pe care ar fi trebuit să-i aducă ea în casă. Se rezuma la a-şi cheltui probabil tot salariul pe prăjiturile care apăreau mai mereu în frigider, pe câte-o pulpă de porc, pe câte-un bax de ulei sau zahăr... Chiar dacă venise în fiecare weekend la chioşc, Ana considerase că nu era de-ajuns; şi cum nu ştia cum să facă discuţia despre "unde vă las salariul meu?", îl cheltuia în casă. Teribilă femeie!

Ana-Maria

Ah, fir-ar să fie! Iar urcase într-un autobuz de nespălaţi! Aglomerat, aşa că stătea în picioare, în braţele lui Florentin, şi lăsase capul pe pieptul lui... Şopti uşor:

- Mi-e rău.

- Încă o staţie şi coborâm.

- ... Nu ştiu dacă mai rezist atât...

Trecea printr-o stare îngrozitoare! Dacă nu i-ar fi fost pur şi simplu ruşine şi de el, şi de ceilalţi pasageri, ar fi scos imediat punga din geantă şi-ar fi rezolvat problema! Dar aşa, încerca să reziste...

Florentin îşi desfăcu geaca şi-o acoperi cu ea! Tii, ea nu se gândise la asta! Cămaşa lui mirosea a detergent bun şi buchete înrourate...

Mm, starea de rău nu se estompa; dar nici nu mai creştea în intensitate! Ştia că, atunci când vor voborî, aerul rece şi curat va rezolva jumătate din problemă; iar plimbarea spre casă şi mersul agale ţinându-se de mână vor rezolva încă un sfert. Pentru sfertul rămas, se va aşeza pe canapea, în camera lor, şi va căuta din nou acele puncte pe care ţaţa Dida i le masase, dar ea nu le prea regăsise de-atunci...

- Gata, coborâm.

Coborau! Brusc, regreta că ajungeau acasă. Pentru că era tare bine aşa, ascunsă în geaca lui şi îmbrăţişată... OK! Aerul curat o făcu să inspire adânc... şi să zâmbească:

- Acum începe să-mi treacă.

Fu prinsă de mână şi trasă uşor spre străduţă:

- Şi cum ţi-ai anunţat şeful?

- M-am dus la el şi i-am spus că sunt însărcinată în două luni.

- Şi el ce-a spus?

- M-a felicitat, m-a asigurat că nu se gândea să mă dea afară şi mi-a spus că, ori de câte ori nu mă simt bine dimineaţa, pot să dau telefon şi să anunţ că nu vin. Că nu e nici o problemă. M-a întrebat dacă vreau să-mi facă program scurt; că ştia că sunt gravidă şi ştia deja că am sarcină toxică.

- ... Crezi că i-a spus colega ta?

- Nu; ea nu suflă o vorbă dacă nu-i dau eu "dezlegare". Dar în firma aia mai lucrează şi alte femei, iar majoritatea sunt soţii şi mame. Cu siguranţă şi-au dat seama de ce beam kilograme de limonadă zilnic şi eram palidă ca lămâia.

- Deci cu serviciul s-a rezolvat.

- Da, s-a rezolvat.

- Au spus ceva despre ochii tăi umflaţi de plâns?

- Nu. În schimb, Nina mi-a făcut o super-morală pentru că am promis c-o sun când ajung acasă şi n-am sunat.

- Şi nu i-ai spus ce s-a întâmplat?

- Ba da. Mi-a spus şi ea să nu mai ies singură din casă... Şi ne-a spionat, când am plecat - că voia să te vadă.

- Să mă vadă?

- Da. La ce discuţii i-au auzit urechile...

- Ce discuţii i-au auzit urechile?

- Nu ţi-am spus că la ea în casă am aflat răspunsurile la întrebările mele?

- Aa... Şi? Nu-mi spui şi mie ce discuţii i-au auzit urechile?

- Nu.

- De ce?

- Pentru că vei voi să şti cu cine am vorbit. Iar asta nu am voie să-ţi spun.

- De ce?

- Pentru că mi-a interzis persoana în cauză.

- De ce să-ţi interzică? Crede că mă duc "s-o ciufulesc"?

Ridică din umeri şi intră pe poartă: discuţia aceea tocmai se încheiase, iar secretul ţaţei Dida supravieţuise încă o zi... Florentin deschise uşa; la vederea ei, Mirela se grăbi să se ridice:

- Aoleu, iar ţi-e rău!

Aprobă încet cu capul: da, iar îi era rău! Cumnata ei o luă de braţ şi-o conduse în cameră; îi scoase paltonul, o aşeză pe canapea, îi scoase şi cizmele...

- Lasă, că pot să le scot singură!

- Daa, cum să nu! Ia apleacă-te acum, să vezi cum spui adio limonadei din stomac! Ce-ai mâncat azi?

- Un sandwich cu brânză şi o punguţă de covrigei cu smântână.

- Ai băut şi lichide?

- Cam un litru de limonadă. Chiar mă întreb cum de nu-mi dau stomacul peste cap de la acreala aia!

- Ar fi perfect dacă ai reuşi să bei doi litri de lichid pe zi.

Ştia... Mirela se aşeză lângă ea şi-i făcu semn să pună capul pe perna pe care şi-o aşezase pe genunchi:

- Ia vino-ncoa, să vedem dacă-mi mai amintesc...

Ce să-şi amintească?... Mă rog, nu asta conta! Se conformă, iar mâinile cumnatei ei se aşezară exact pe locul unde se aşezaseră şi degetele ţaţei Dida! O privi lung, mirată... Mirela zâmbi:

- Ia să văd dacă-mi mai amintesc cum îmi făcea mie cândva o băbuţă simpatică...

- Aşa mi-a făcut şi mie o băbuţă simpatică, de curând.

- ... Deci noi, care ştim deja "mişcarea", ne numim băbuţe, nu? Pentru că mi-e greu să cred că e vorba despre aceeaşi băbuţă şi-n cazul tău, şi-n cazul meu!

Evident, nu se putea ca ţaţa Dida să-i fi făcut Mirelei masaj contra greţurilor în urmă cu... 5 ani!

- Mi-ai pus azi-dimineaţă o întrebare...

Da; cea legată de Ioana.

- Te-a lămurit Florentin?

- Nu; a lăsat întrebarea în suspans şi-a deschis discuţia despre altceva.

- Ei bine, acum pot să-ţi răspund eu.

Serios? Dar ce era atât de secret încât Mirela avea nevoie de aprobare ca să povestească?

- Mai vrei să ştii?

- Bineînţeles!

Mirela se aşează comod şi se aplecă spre ea. Îi masa uşor tâmplele şi-i povestea în şoaptă:

- ... Ştii că Marcel s-a căsătorit cu Ioana pentru că aşa au vrut nea Ioan şi tanti Lăcrămioara. Adică, mă rog, ştii că Marcel s-a iubit cu o româncă.

- Da, ştiu.

- Când au aflat, nea Ioan şi tanti Lăcrămioara s-au dus glonţ la ea. I-au făcut un scandal cum nu-ţi poţi imagina; nesimţita nesimţitelor să fi fost femeia aceea, şi tot ar fi renunţat la Marcel! Şi-apoi l-au adus pe el acasă... L-a bătut nea Ioan de l-a trezit cu apă rece la propriu! L-a scos Roberto din mâinile lui; că era atât de furios încât aveam senzaţia că o să-l omoare în seara aia! Marcel avea 18 ani; i se spusese, cu o zi în urmă, în timpul cinei, că trebuia să se gândească serios la însurătoare - iar el le vorbise despre romînca aia... Iar nea Ioan n-a zis nimic atunci; dar, a doua zi, el şi tanti Lăcrămioara au picat la uşa individei exact înainte să se ducă Marcel la ea, au "rezolvat-o" şi-apoi l-au adus pe el acasă... Timp de o săptămână, nea Ioan n-a vorbit cu nimeni; nici măcar cu mine, care chiar n-aveam nimic de-a face cu toată tărăşenia aia! După care am avut invitaţi la cină - Ioana şi părinţii ei. Ea avea 16 ani atunci. Într-o lună s-a organizat toată nunta; s-au căsătorit, iar ea a rămas imediat gravidă... Marcel a tăcut mâlc până după nuntă. Prin tăcut mâlc se înţelege că mai mult decât "Da" la Primărie nu a rostit pur şi simplu! A fost supărare mare atunci... Şi a redeschis gura într-o seară, la cină, când ne-a anunţat sec pe toţi că Ioana aşteaptă un copil. Exact aşa: "Nevasta mea, Ioana, aşteaptă un copil". Abia atunci nea Ioan a încercat să-l ierte; şi nu ştiu dacă a reuşit. Întotdeauna am avut senzaţia că, după episodul cu romînca aia, relaţia lor a fost uşor falsă...

Adevărul era că Marcel era ca şi inexistent în ochii tatălui lui. Observase deseori asta: şi la cină, şi în timpul duminicilor... Chiar şi la maternitate!

- O vreme, lucrurile au mers bine. Ea era gravidă, el păstra distanţa... Ea a născut, el a continuat să păstreze distanţa... Ce mai: se vede uneori că Marcel nu prea l-a dorit pe Ionuţ! Şi sigur nu a dorit-o pe Ioana! Ea simte asta din plin chiar şi acum...

Aprobă scurt cu capul: aşa era.

- În urmă cu vreo doi ani şi ceva, când George a făcut doi anişori şi Ionuţ trei, nea Ioan i-a anunţat la cină că vrea să redeschidă chioşcul de la Obor. Vad avea destul, de Ionuţ îmi era uşor să am grijă, George era destul de măricel ca să mă înţeleg cu el... Marcel a spus că lui îi e indiferent dacă vinde la Piaţa Muncii sau la Obor; Ioana, în schimb, a insistat să rămână acasă cu Ionuţ. S-au ciondănit pe tema asta vreo trei luni. După care nea Ioan i-a trimis pe Luminiţa şi Marcel la Obor, iar Ioana a fost repartizată la chioşcul din Tei, cu Florentin şi tanti Lăcrămioara. Unde au izbucnit repejor certurile... Ioana a fost crescută "în puf"; mama ei n-a lăsat-o să facă nimic în casă, a protejat-o şi-a răsfăţat-o întotdeauna, a învăţat-o că rolul nevestei e să stea acasă cu copiii iar rolul soţului e să se ducă la muncă şi să se întoarcă cu bani... Mama ei a fost casnică mai toată viaţa, iar tatăl ei a lucrat în fabrică. Îţi dai seama că le-a convenit să-şi vadă fata măritată cu un florar de familie bună! Aşa că Ioana nu era ca tine; nu venea sâmbătă la chioşc ca să înveţe şi să ajute. Ea stătea acasă, iar pe la chioşcuri trecea doar când o chema nea Ioan. Buchete făcea doar când o punea nea Ioan. Era şi tânără atunci, n-avea minte; era şi foarte încăpăţânată...

Aha! Deci Ioana fusese un fel de anti-Ana. Aşa se explica dragostea şi atenţia care i se acordau ei; după anii petrecuţi lângă nora Ioana, apariţia ei fusese ca un vis devenit realitate! Chiar dacă era romîncă!

- S-a ajuns şi la bătăi în toată regula în chioşcul ăla.

Deschise ochii şi-o privi uimită: bătăi?!

- Aveau clienţi mulţi, într-o zi; tanti Lăcrămioara i-a spus Ioanei să ia şi ea comenzi, să servească clienţii. Ioana a spus că ea nu-i florăreasă. A spus exact aşa: "Eu nu-s florăreasă, ca matale." Lui Florentin i-a sărit imediat ţandăra şi-a luat-o la înjurături. Ioana i-a răspuns pe acelaşi ton şi cu aceleaşi cuvinte. Tanti Lăcrămioara le-a spus să se potolească, să nu facă o asemenea scenă în faţa clienţilor şi-a cunoscuţilor. Şi-atunci Ioana a apucat două găleţi cu flori şi le-a trântit de pământ. Iar Florentin a luat-o la bătaie. Tanti Lăcrămioara i-a despărţit; Ioana a fugit acasă la părinţii ei... Seara, părinţii ei au adus-o înapoi - cu altă atitudine şi altă comportare. Nea Ioan a discutat între patru ochi cu ei, după care a iertat-o pe Ioana de faţă cu noi toţi. Era felul lui de-a spune că incidentul era încheiat iar noi nu aveam voie să continuăm ceea ce începuse Florentin. Că o bătuse zdravăn, să ştii! Florentin al tău, când e nervos, nu se poate controla! Iar un timp, adică vreo două luni, Ioana a fost cuminte; se ducea la chioşc, făcea buchete... Dar într-o silă şi-o scârbă evidente. Nea Ioan a trimis-o la Obor; s-a gândit că, alături de Marcel, lucrurile se vor schimba. N-a fost însă aşa. În două luni, au falimentat activitatea de acolo. Luminiţa ne-a povestit că, atunci când a fost ea la Obor, Marcel era mai mereu plecat: ba prin piaţă, ba la un amic, ba văzuse un cunoscut şi aveau de discutat ceva... Iar nea Mihai n-avea ce-i face; la început, l-a pârât lui nea Ioan. După un timp însă, a lăsat-o baltă...

Deci aşa! Fiul îşi pedepsea familia pentru viaţa care i se oferise. Mai ales că în lumea lor nu exista divorţ...

- Şi după venirea Ioanei la Obor, Marcel a chiulit în continuare. Ea făcea buchete în scârbă - şi normal că nu se apropia nici naiba de chioşcul lor! Nea Ioan s-a văzut nevoit să-l închidă! Apoi Ioana mi-a spus că mai vrea un bebeluş. Că Ionuţ era deja mare, iar ei îi era dor de scutece şi botoşei. Ea îşi dorea mult să redevină mămică... I-am spus să discute cu Marcel; discutase deja, iar el fusese total împotriva ideii. N-am ştiut ce să-i mai spun; pe ascuns, i-am spus lui tanti Lăcrămioara ce aflasem. Bătrânii n-au luat nici o măsură, nici o decizie, nu le-au spus nici un cuvânt măcar... Totuşi, copilul nu e decizia bunicilor, ci a părinţilor! Iar când Marcel ne-a anunţat că vor mai avea un copil... Ea era extrem de fericită; parcă plutea prin casă! El în schimb era extrem de posac. Întotdeauna a fost posac şi absent în prezenţa ei... Ne-a spus că Ioana aşteaptă un copil şi-a revenit la farfuria cu mâncare; ca şi cum ar fi anunţat că or să-şi cumpere blugi noi. Atunci, nea Ioan a întrebat-o pe Ioana dacă e sigură că vrea să-l păstreze. Şi a început o lungă discuţie despre responsabilitate, atitudine, venitul familiei lor, vârsta lor... Ioana a fost de neînduplecat: ea vrea copilul ăla şi gata! Iar când nea Ioan l-a întrebat pe Marcel ce părere are despre al doilea copil, Marcel i-a răspuns că nu-l interesează. Că e decizia Ioanei. Nea Ioan a râs ameninţător: "Bag seamă că, în familia voastră, tu eşti nevasta!" Ioana s-a ofuscat şi s-a înfuriat, în timp ce Marcel a zâmbit şi-atât.

- Ca un fel de răzbunare a fiului pe căsătoria cu de-a sila.

- Exact. Din acel moment, Ioana a făcut tot ce i-a stat în putinţă să ne înfurie pe toţi. Nu se clintea de pe canapea şi se vedea că încerca să ne facă să ne simţim slugile ei. Mie îmi revenea sarcina de-a avea grijă de Ionuţ; dar când rămâneam doar noi acasă, începea: "Dă-mi şi mie un pahar cu apă". "Dă-mi apă mai rece". "E prea rece, mai pune apă caldă". "Nu mai vreau, mersi". Îşi bătea joc de mine! Şi-şi bătea joc de toţi din casa asta! Mai ales de tanti Lăcrămioara... Într-o zi, ne-am strâns toate în bucătărie: eu, tanti Lăcrămioara, Luminiţa şi Ileana. Am discutat şi am decis să nu-i spunem totuşi lui nea Ioan ce ne făcea Ioana. Pentru că era deja furios pe ea, iar o bătaie zdravănă n-ar fi rezolvat lucrurile, ci i-ar fi creat probleme bebeluşului. Îi făceam deci Ioanei toate toanele şi aşteptam trecerea timpului. Nu putea să facă aşa mai mult de un an cap-coadă! După moliftă, îi puneam noi osul la muncă!

Corect! Ioana asta chiar era proastă! Sau extrem de nesimţită!... Sau, de fapt, căsătoria aceea se făcuse fără să se ţină seama de opinia lui, dar nici de a ei...

- Într-o seară, cu vreo lună înainte să auzim noi că Florentin e disperat pentru că marea lui iubire s-a căsătorit cu o matahală blondă,

nea Ioan a venit mai devreme acasă. Pe vremea aceea el, Luminiţa şi Ileana veneau pe la zece seara - că mai făceau o tură pe la chioşcuri, să verifice dacă uşile erau închise, dacă nu rămăsese ceva de valoare înăuntru... Eu n-am ştiut că venise, pentru că culcam copiii la prânz; el a intrat, s-a încuiat în dormitor... Şi-a stat acolo până seara târziu. Şi-a ascultat toate toanele Ioanei. Nici Luminiţa, nici Ileana n-au ştiut că tatăl lor era acasă. Uneori tind să cred că tanti Lăcrămioara îi propusese să vină mai devreme, să se odihnească, să-i treacă starea de rău... Cred că ea a vrut să-l ajute să descopere el însuşi ce tiran devenise nora lui. Ei bine, ne-am aşezat la cină; imediat, Ioana a început cu mofturile. Noi îi făceam pe plac; Roberto scrâşnea printre dinţi, Florentin îşi pregătea pumnii pentru o corecţie pe cinste iar Marcel mânca fără să ne bage-n seamă pe vreunul dintre noi... La un moment dat, Roberto a răbufnit: ete prinţesa, n-ajungea la coşul de pâine! Trebuia să fie servită la nas! Ea a ridicat tonul la el; tanti Lăcrămioara, care era frântă de oboseală, a făcut-o cu ou şi cu oţet. Şi atunci Ioana s-a ridicat şi-a aruncat farfuria cu ciorbă pe masă. Uite-aşa: a apucat-o cu o mână şi-a răsturnat-o de-a "ornat" cu zeamă şi bucăţi un metru pătrat de faţă de masă albă ca neaua!

Deschise ochii, uimită... Ciocănitul în uşă o făcu să tresară; întoarse imediat capul:

- Da.

Soacra ei intră şi-i zâmbi ca în fiecare zi:

- Anuţo, tu ai pus în coşul cu rufe un săculeţ din pânză alb cu floricele?

Roşi instantaneu şi se ridică:

- Da, eu l-am pus.

- ... Şi ce-i în el?

- Rufele mele. Chiar voiam să vă întreb... Nu vreau să fac vreo gafă; de aceea, vă rog să-mi spuneţi ce am voie să fac şi ce nu. Ştiţi la ce mă refer...

Soacra ei nu părea să ştie la ce se referea ea. Arătă spre bebeluşă iar femeia începu să râdă:

- Aa, la asta te refereai! Păi faci tot ce vrei tu! Mai puţin treabă-n casă. Citeşti, scrii poezii, o asculţi pe Ileana la lecţii... Dar nu te ocupi de absolut nimic din casă. Şi nu te culci târziu: chiar dacă am aflat că ai multe cărţi interesante despre bebeluşi.

Zâmbi, simţind că obrajii îi luaseră foc din nou... Paşii se apropiară grăbiţi; palmele aspre, muncite, îi prinseră bine capul iar soacra ei o sărută pe frunte. După care femeia ieşi; rămăseseră singure...

Nu mai ştia ce să spună, ce să facă... Vocea Mirelei i se păru amuzată de mica întâmplare:

- Ţi-a mai trecut?

Se grăbi să aprobe cu capul. Iar cumnata ei o trase înapoi pe canapea, se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Nea Ioan a ieşit atunci din dormitor. I-a spus Ioanei că familia lui nu era compusă din slugile ei. Că el personal le interzicea tuturor s-o mai ajute cu ceva, să-i mai aducă vreun pahar cu apă sau vreo vorbă bună. Că se putea descurca şi singură, de vreme ce avea atâta energie şi forţă să se ia de toţi şi să răstoarne farfuria cu ciorbă pe masă. Şi că, dacă de-acum încolo mai voia o bucată de pâine, n-avea decât să şi-o ia singură. S-a aşezat în capul mesei; Marcel a lăsat lingura în farfurie şi a aplaudat apăsat de câteva ori... Şi aşa a rămas, chiar şi după ce atitudinea ei s-a schimbat radical. N-a mai avut curaj să ne mai roage ceva; iar tanti Lăcrămioara s-a purtat cu ea de parcă uitase că era gravidă.

Acum pricepuse. Mirela se ridică:

- Mă duc să mă ocup de pătrunjel.

- Pot să vin şi eu? Promit că stau cuminte pe scaun, cu mâinile în poală!

Mirela începu să râdă:

- Bineînţeles! Atâta timp cât stai cuminte cu mâinile în poală...

Rămăsese singură. Se grăbi să se schimbe...

Da: acum se făcuse lumină! Faţă de Ioana, ea era "parfum"! Iar mica ei prostioară de aseară fusese trecută cu vederea cu viteza sunetului, după ce-i ceruse iertare dnei Manolache! Totuşi, Ioana falimentase un chioşc, refuzase cu încăpăţânare să ajute la bunăstarea familiei, îi tratase pe toţi execrabil... Chiar dacă intrase "pe uşa din faţă" în familia Manolache! Iar ea fusese într-un fel strecurată "pe uşa din spate"; pe urmă fusese aşezată la masă, lângă ei, şi fusese scoasă pe geam pentru a fi invitată să intre "pe uşa din faţă"...

Nu va mai vorbi niciodată aşa cu soacra ei! Nu va mai vorbi aşa cu nimeni! Indiferent cât de supărată, sau ameţită de foame, sau nemulţumită ar fi fost pentru deciziile lor!

Gata: acum putea să se ducă în bucătărie. Ca să stea degeaba. Dar măcar va contribui şi ea la pregătirea cinei! O să le spună bancuri...

Florentin

Ziua de azi începuse rău şi se sfârşise bine. Mămica lui îşi iertase, într-adevăr, nora. Iar Ana făcuse unele schimbări radicale în comportament. Stătuse la bucătărie, pe-un scaun, şi le ţinuse de vorbă cât pregătiseră ele cina. Hm; tăticul lui se încruntase când o văzuse intrând în bucătărie; după cinci minute, se ridicase şi se dusese după ea, hotărât probabil s-o scoată de ciuf de-acolo! Numai că se întorsese zâmbitor şi-i anunţase că în bucătărie se spuneau bancuri bune. Înţelesese imediat mesajul şi se liniştise...

Nu auzise nici o întrebare despre cum fusese azi drumul spre şi dinspre serviciul Anei; chiar dacă tăticul lui bănuia că nu merseseră la distanţă şi nu evitaseră să se sărute! Ceea ce însemna că "beneficiile sarcinii toxice" descoperite de el azi erau acceptate... momentan. Cu siguranţă, părinţii lui discutaseră când se întâlniseră acasă la prânz; poate că înţeleseseră şi ei că nici chiar Ana nu se putea adapta atât de repede la un embargou de 100%! Mămica lui îşi pierduse azi zâmbetul când aflase că Ana plânsese în hohote...

Stăteau iar în pat; el sprijinit de cele două perne, ea în braţele lui... Capul şaten se ridică încet:

- Pot să-ţi spun ceva?

- Spune.

Ana se ridică puţin şi-l sărută...

- ... Mi-e dor de tine...

Stop! Înlemnise acolo, pe perne, privind-o speriat... La asta nu se gândise! Ce naiba să facă?

Încă un sărut... Nu îndrăznea să se clintească, sperând că ea va înţelege motivele lipsei de reacţie...

... În sfârşit! Abandonase ideea! Capul şaten se odihnea din nou pe umărul lui... Şi totuşi, acum nu mai mergea aşa. Acum trebuia să-i explice acea decizie. Ca să n-o mai vadă plângând! O strânse uşor în braţe, oftând:

- Mi-e frică să nu vă fac vreun rău.

Ana nu răspundea. Nici nu ofta. Nici nu-l privea. Ana aştepta...

- Mai ales că ai o sarcină cu probleme. Aş vrea... Aş vrea să te rog să fim cuminţi până la următorul control. După ce medicul o să vadă rezultatul analizelor, după ce ne vom asigura că bebeluşa noastră e bine, o să-l întreb în ce măsură avem voie să nu mai fim cuminţi. Te rog să nu te superi...

Capul şaten se ridică imediat:

- Nu mă supăr. Pe cuvânt!

Aa, Ana zâmbea! Ceea ce însemna că-l înţelesese şi-l aproba! O sărută uşor pe frunte:

- Hai să facem nani: mâine plecăm amândoi la serviciu...

Îi aranjă atent perna şi-o sărută "de noapte bună". Iar Ana începu să râdă:

- Nu mă tenta!

Ştia ce urma: cinci minute de gâdilat şi îmbrăţişarea. Şi apoi nani.

18 martie 2003 - marţi

Ana-Maria

De cum ajunseseră acasă, se grăbise să se întindă pe canapea; îşi făcuse masaj şi se pregătise "sufleteşte" pentru cină. Nu voia să mai adoarmă cu burta goală; trebuia să convingă cina să rămână în stomac! Mai ales că totul era delicios...

- Ana, ai fost la medic?

Poftim? Cum? Ce spusese dl Manolache?

- Ai fost la medic?

La naiba! Uitase să discute cu el despre asta! Uitase să-i spună de programarea de vineri! Acum or să iasă iar discuţii! Sprâncenele socrului ei se ridicară, nerăbdătoare... Decise să răspundă:

- Nu.

- De ce? Nu ţi-am spus să te duci cât mai urgent la medic?

- Ba da. Dar medicul mi-a spus să aştept două săptămâni şi să "contabilizez" stările de rău, ca să-şi dea seama cât este de gravă sarcina toxică. Am programare pentru vineri.

- Te-ai programat deja?

- M-a programat el, când am fost la control data trecută.

Soacra ei se grăbi să intervină:

- Stai liniştit, Ioane, că merg eu cu ea.

Here we go again! Frumoasă situaţie! Parcă mai ieri se ciondăniseră pe motiv că soacra ei se băga în treburile în care nu era poftită să se bage! Dar nu va spune nimic! Nu şi acum!

Ştia că se încruntase involuntar când auzise intenţia femeii. Tăcea şi se concentra asupra cartofilor înăbuşiţi...

- La ce oră e programarea? Şi unde ne întâlnim?

- La cinci şi-un sfert. Cabinetul este la Piaţa Romană, lângă blocul OTV.

La naiba! Reuşise să aibă un ton tăios! Soacra ei n-o luă însă în seamă:

- Bun! Deci vineri te iau eu de la serviciu. Unde lucrezi?

Daa, n-o luase în seamă... Ba "o penalizase" imediat! Se grăbi să-şi îndulcească tonul:

- Chiar în blocul OTV.

- Bine. Ioane, cum facem? Vine Luminiţa şi-mi ţine locul la chioşc?

Mirela se grăbi să răspundă:

- Vin eu cu băieţii, că nu mi-e greu! Oricum veneam...

- Bine, maică! Auzi, Ioane? Ştii ce mă întrebam eu? Cât o mai lălăie băiatul ăla cu Luminiţa? Când staţi şi voi de vorbă pe îndelete, aşa cum se cuvine?

- Ce-i, nevastă - te mâncă călcâiele să joci iar la nuntă?

- Poate m-or mânca! Mai ştii?!

Cumnaţii ei începuseră să râdă, profitând din plin de faptul că Luminiţa era "la întâlnire"...

Discuţia fusese deviată de la subiectul controlului ei. Iar ea înghiţea cu noduri bunătate de mâncare şi simţea că i se face rău...

Da; se necăjise. Da; o deranja la culme acea intruziune în momentele care erau, de drept, ale ei şi-ale lui Florentin! Dar dl Manolache nu scosese un cuvânt. Soacra ei decisese; tăcerea lui fusese aprobatoare...

Asta e! Se va duce cu soacra la control! Dar asta nu însemna că nu-şi va rosti nemulţumirile în camera lor! Întotdeauna discutase deschis cu Florentin; nu-şi va schimba brusc obiceiul de a-i spune tot ceea ce-i plăcea şi displăcea! De fiecare dată când vorbiseră deschis, lămuriseră problemele şi le rezolvaseră. Va încerca să facă la fel diseară...

Nu mai putea mânca. Se simţea rău.

Aoleu! Se grăbi să se ridice; făcu un singur pas, după care mâna o prinse cu putere de braţ. Mergea spre baie... sau era condusă în grabă spre baie... Mai apucă doar să vadă poala fustei bleo; intră în camera micuţă iar uşa se închise. Apucă să ridice colacul toaletei; închise ochii.

Florentin

Lăsă încet furculiţa în farfurie: la naiba! Iar i se făcuse rău! Mămica lui şopti:

- Afurisită treabă! Aşa o s-o ţină toată sarcina!

- Măi femeie, chiar nu putem s-o ajutăm cu nimic?

Şi tăticul lui era îngrijorat; iar mama lui nega... Mirela se apropie de masă, ca să-i fie auzită şoapta:

- Organismul ei e mai slăbit seara, după activitatea de peste zi. De-aia nu reuşeşte să mănânce cina.

- Auzi, Mirelo? Da' ea o înghiţi ceva peste zi? Sau trăieşte doar cu limonadă?

- Eu o întreb în fiecare seară, când mă duc să-i fac masaj; mănâncă câte-un sandwich cu brânză şi covrigei cu smântână.

Masaj? Ce masaj? Nu putea să i-l facă şi el? O privi curios:

- Ce masaj?

Privirea cumnatei lui îl săgetă scurt; nu-şi primi răspunsul:

- E bine că mănâncă măcar nişte calciu. Covrigeii îi ţin de foame. Limonada are multă vitamina C. Să sperăm

- Ce masaj, maică?

Na, că mama lui voia acum să ştie ce masaj! Mirela răspunse imediat, încercând să dea un aer de neimportanţă subiectului:

- La tâmple. După ce trece de pragul celor trei luni, să sperăm că stările de rău se mai estompează.

Mama lui pălise şi se încruntase, când auzise de masajul la tâmple; revenise la mâncarea din propria farfurie... O văzu mestecând cu stoicism, bătând nervoasă cu dintele furculiţei în farfurie... Ce naiba era în neregulă la masajul ăla? Mirela se grăbi să revină lângă uşa băii. Se lăsase tăcerea la masă... Brusc, tatăl lui întrebă, ferm:

- Ce-ai, femeie?

- Nimic.

Tot un răspuns dur...

- ... Spune ce ai! Ce-ţi căşună acu'?

- Mi-am amintit de cumnată-ta.

Aoleu! Îndesă repede cartoful în gură şi privi lung sosul...

Familia lor rupsese violent relaţia cu soţia fratelui tatălui lui din motive numai de ei ştiute. Mai bine spus, mămica lui rupsese orice relaţie cu ea! Lor nu li se spusese de ce... Până într-o zi, când el o întâlnise pe stradă şi-o întrebase de ce nu mai venise pe la ei. Atunci aflase că mama lui o alungase din casă. Iar Roberto îi lămurise, seara, misterul: mămica lui îşi bătuse cumnata la cap să-i dea în cărţi despre el - despre mezin. Iar ceea ce aflase o nemulţumise la culme! Evident, Roberto nu ştia ce arătaseră cărţile; nimeni în afară de ele două nu ştia! Dar simplul fapt că se certaseră "la cuţite" din aşa ceva i se păruse o prostie, o copilărie... Şi acum i se părea tot o copilărie inutilă; dar dacă ei, adulţii, deciseseră aşa...

Ana-Maria

Îşi dădu cu apă rece pe faţă şi ridică încet privirea spre reflexia oglinzii... Doamne, arăta ca o stafie! Era albă la faţă: parcă-şi băgase chipul în var! Adevărul era că cina şi limonada ieşiseră "ca din puşcă" - şi nu se putuse opri din vomat cu una-cu două...

Şi-acum trebuia să treacă prin sufragerie... După ce le gonise toată pofta de mâncare... La naiba!

Trebui să se sprijine de maşina de spălat ca să ajungă la clanţă. Deschise uşa, iar mâna Mirelei o prinse imediat de braţ. Privea covorul, întrebându-se cum, cu ce cuvinte îşi putea cere iertare pentru scena şi sunetele pe care le văzuseră şi le auziseră... Mergeau încet

spre camera ei; în sufragerie domnea o linişte mormântală... Se opri lângă uşa camerei şi nu avu putere să ridice privirea spre ei:

- Vă rog să mă iertaţi că

- Stai, Ano, liniştită! Du-te şi întinde-te! Vrei să-ţi facă Lăcrămioara un ceai?

Dl Manolache folosise un ton compătimitor-dojenitor. Negă cu capul iar Mirela o trase în cameră. Fu aşezată pe canapea; masajul reîncepu...

- ... Te-ai necăjit, nu?

Oftă greu şi decise să nu aprobe: la urma urmei, ştia că Mirela îi spunea soacrei lor cam tot ce-afla prin casă. Şi nici nu era greu de înţeles că se necăjise!

- Nu mai fii aşa: să ştii că tanti Lăcrămioara nu vrea decât să te ajute!

Acum aprobă cu capul...

- E mai bine?

Aprobă din nou.

- Şi cu mine a făcut la fel. M-a dus pe la doctori, pe la spitale, ea a ales pătuţul, trusoul, medicul, moaşa, salonul, ziua naşterii... George a contrazis-o şi s-a născut cu o zi mai devreme; asta a fost aşa, ca un fel de răzvrătire... Într-o zi, când eram în luna a opta, Roberto n-a mai rezistat. M-a luat de la chioşc, pe motiv că avea ceva urgent de discutat cu mine, şi m-a dus la primul cabinet ginecologic. Ecografia a durat mai mult decât durează de obicei o ecografie; iar el a pisălogit-o pe doctoriţa aia cu întrebările şi "s-a delectat" din plin cu imaginile lui George...

- ... Florentin mi-a propus acelaşi lucru...

- Pe care-o să-l şi faceţi, probabil mai des decât l-am făcut noi. Acum găseşti pisăloagă şi enervantă insistenţa lui tanti Lăcrămioara; dar după ce-o să naşti, după ce fetiţa voastră o să împlinească şase luni, o să calculezi şi-o să descoperi de ce face asta. A născut şi-a crescut cinci copii; ne-a ajutat şi pe mine, şi pe Ioana cu copiii noştri. Mai bine decât ea, nu se pricepe nimeni: nici chiar asistenta, sau doctoriţa pediatră. Iar dacă se amestecă şi ia iniţiativa, o face întotdeauna spre binele nostru: al nurorilor şi-al nepoţilor.

Zâmbi, dându-şi seama că Mirela avea dreptate:

- Şi-al nepoatelor.

Acum cumnata ei începu să râdă:

- Ştii ceva ce noi nu ştim?

- Ştiu ce ştiţi şi voi: că trebuie să fie fetiţă...

- S-ar putea ca ăsta să fie unul dintre motivele greţurilor tale violente. Fetiţele sunt mai mofturoase, mai răsfăţate... Mai ca pisicile, aşa: şmechere şi atot-deţinătoare.

Zâmbea, cu ochii închişi: Doamne, de unde învăţase Mirela să apese aşa tâmplele? Se simţea mult mai bine! Mirosea iar aroma cartofilor înăbuşiţi... Sigur, nu va mai risca încă un drum la toaletă! Dar nişte covrigei nu-i puteau face chiar atât de rău...

Ioan

Auzi la ea! Îşi cerea iertare pentru că i se făcuse rău! Îşi privi lung nevasta; dar ea mânca, încruntată... Ete, că tot la cumnată-sa se gândea! Treaba ei! Îl privi şi pe Florentin; fiul lui învârtea fără poftă cartoful prin sos şi se gândea probabil să-l strângă de gât pe doctor până inventa un remediu pentru greţurile Anei. Marcel era la fel de nepăsător ca întotdeauna... Roberto mânca şi se gândea cine mai ştia la ce...

- Florentine!

Fiul lui îi oferi o privire de sinucigaş! Zâmbi slab:

- Ia ia tu cheile de la beci şi adu nişte garofiţe! Că prea miroase a usturoi aici!

Când îl rostise pe "aici", uşa casei se închisese în urma fiului lui. Deci stările prin care trecea Ana îl afectau serios... Îndeajuns de serios încât să-şi piardă sângele rece şi autocontrolul. Era îndrăgostit mezinul - dar rău de tot! Aştepta...

O să vorbească cu Lăcrămioara, să nu plece de la medicul Anei până nu obţinea un tratament pentru greţuri. Nora lor trebuia să mănânce! Din ce creştea nepoţica lor? Iar după ce se năştea nepoţica lor, ce mai rămânea din aşchiuţa aia de noră?

În sfârşit! Fiul lui dădu să-i ducă Anei garofiţele; se ridică sonor şi-l opri... Luă florile şi ciocăni corect în uşă.

Ana-Maria

Ciocănitul o făcu să tresară: cine era? Dl sau dna Manolache? Mirela răspunse neutru:

- Da.

Aa, dl Manolache!

- Ia, Anuţo, ţine-o la nas. Măi fată, tu reuşeşti să mănânci ceva toată ziua? Că eşti albă ca hârtia!

- Da; de dimineaţă mănânc binişor, la serviciu mănânc un sandwich şi covrigei cu smântână...

- Cina e problema, nu?

Se grăbi să aprobe.

- Păi poate nu-ţi priesc mâncărurile astea cu sos! Încearcă cu salate, sau cu fructe! Ai nevoie şi de verdeaţă, nu?

Aprobă din nou:

- Mâine seară o să încerc cu salată.

Bărbatul dădu să iasă; decise să-l oprească acum, să facă acea discuţie departe de celelalte urechi din casă:

- Am o rugăminte.

Din privirea lui trăgea concluzia că-l putea ruga orice în acele momente...

- ... Aş putea mânca la bucătărie, când ajung acasă? Iar pe timpul cinei, pot sta pe canapea?

- Anuţo, mănânci când vrei tu şi unde vrei tu! Nu-i musai să vii la cină, dacă nu poţi!

Aprobă: daa, cum să nu! Să lipsească tocmai ea de la "şedinţe"? Exclus!

- Hai - fă-te bine!

Uşa se închise. Ridică imediat privirea spre Mirela:

- Te rog, du-te şi tu să mănânci.

- Stai liniştită.

- Stau foarte liniştită. Şi nu-mi mai e rău deloc. Te rog, du-te şi mănâncă. De fapt, du-te să-i linişteşti şi să mănânci şi tu.

- ... Sigur ţi-ai revenit?

- Sigur.

Mirela se ridică şi ieşi. Privi lung tavanul, auzind vocea cumnatei ei cum liniştea pe toată lumea... Mm, ce frumos miroseau garofiţele! Se întoarse spre uşă şi le lăsă pe pernă, lângă ea. Închise ochii: nu trebuia să se mai necăjească. Îi fusese foarte bine până în momentul intervenţiei soacrei ei. Mirela avea dreptate: dna Manolache era "doxă" în materie de gravide şi copii! Era mama soţilor lor, bunică a trei nepoţei sănătoşi tun...

Se întreba dacă aşa va face şi ea cu fetiţa lor. Dacă o va sufoca la un moment dat cu sfaturile şi intervenţiile, dacă va voi să ştie tot ce se întâmpla în viaţa ei, toate secretele mici şi mari...

Tii! Ea va fi de două ori mai rău decât era dna Manolache acum!

Şi totuşi, la unele lucruri nu putea renunţa. Pur şi simplu, nu putea să priceapă de ce nu mergea şi Florentin cu ele la control! Aşa cum mersese la Urgenţă! Ce, n-avuseseră amândoi loc în spatele doctoriţei, la ecograf? Ba da. Acum ce-i mai împiedica să nu meargă toţi trei? Pe Roberto ce-l împiedicase să-şi rostească sus şi tare dorinţa şi s-o şi pună în practică? Totuşi, familia Manolache i se păruse destupată la minte! Partea aia cu "muierile se ocupă de muieri, casă şi copii iar bărbaţii de afacere" nu prea mai funcţiona, de vreme ce "muierile" făceau zilnic buchete cot la cot cu bărbaţii! Şi-atunci? Care era misterul?

... Poate că aşa trebuia să fie. Pur şi simplu! Fără o explicaţie logică: aşa era şi gata. *End of story.*

Florentin

Gata: cina aceea de coşmar se încheiase. Şi chiar dacă Mirela ieşise zâmbind din cameră şi le spusese că Ana se simţea foarte bine, el n-o credea. El abia aştepta să intre în camera aia! Să vorbească cu Ana! Să se aşeze pe perne şi s-o ţină în braţe! Se ridică şi se auzi imediat strigat:

- Florentine, ia vino-ncoa!

Se apropie de tatăl lui; se aplecă şi auzi clar întrebarea şoptită:

- Vrei să vorbesc cu maică-ta, să mergi cu ele?

O întrebare dificilă; un răspuns greu de găsit... Dacă aproba, dădea peste cap tot echilibrul. Nu-şi amintea ca Roberto sau Marcel să meargă vreodată cu mama şi soţia lor la control; şi-i amintea mărşăluind nervoşi prin sufragerie, împachetând anapoda buchetele cu gândul aiurea... În plus, mămica lor era un car de nervi, după ce îşi amintise de tuşica lor. Şi cum presimţea că Mirela va intra de multe ori pe zi în camera lor, ca să-i maseze Anei tâmplele...

- ... Mă anunţi, când vrei să mergi cu ele.

Aprobă cu capul:

- Da. Noapte bună.

Aşa era cel mai bine. Chiar dacă era conştient că după primele patru luni Ana se putea simţi mai bine, iar tatăl lui rostise acea întrebare tocmai pentru că Ana se simţea rău... La urma urmei, avea exemplul lui Roberto! Or s-o şteargă pe furiş, or să găsească un ecograf şi gata!

Apăsă clanţa şi intră. Ochii căprui îl priveau lung... Se grăbi să se schimbe şi se aşeză pe marginea canapelei:

- De ce te-ai necăjit azi?

- Nu ştii deja răspunsul?

- Ba da; sperasem doar să nu-l fi ghicit...

- ... De ce trebuie să fie aşa? De ce nu avem voie să facem ceea ce dorim să facem?

Ridică scurt din umeri: întrebarea aceea îl depăşea. Nici el nu mai pricepea care era rostul acelor interdicţii. Şi el era dat peste cap de imaginea chipului alb ca hârtia...

- ... Nu vreau să mă necăjesc; dar mă necăjesc fără să vreau.

O sărută, serios:

- N-o mai face. Poate nu ţi se mai face rău dacă nu te necăjeşti...

- N-am cum. Îmi pare rău, dar nu pot să nu mă necăjesc când aflu că, în loc să merg la control cu soţul meu, să stăm amândoi în sala de aşteptare, să zâmbim amândoi la monitorul ăla, să auzim amândoi explicaţiile medicului, să discutăm pe drum ceea ce-am aflat, să ne facem planuri, să... Nu ştiu; nu mai ştiu...

Nici el nu ştia ce să mai spună, ce să mai creadă... Nu ştia cum să facă s-o împace... Încercă să zâmbească:

- Lasă, că după ce mergi la controlul ăsta, îl sunăm pe medic şi facem o programare numai pentru noi doi.

Ana zâmbi slab:

- Am citit că nu se recomandă mai mult de-o ecografie pe lună.

Şi cu vestea asta putea spune că era KO. Nu ştiuse acel mic amănunt. Toate planurile lui zburaseră pe fereastră... Se grăbi să se ridice, ca să-şi ascundă încruntarea:

- Hai să fac patul.

Ana se ridică; întinse canapea, puse aşternutul, umflă bine ambele perne... Sărutul ei îi aminti că ar fi trebuit să zâmbească:

- Hai la culcare.

Aprobă şi-şi luă soţia în braţe: încă puţin. Câteva zile. La control, vor afla dacă aveau voie să nu mai fie cuminţi. Şi-apoi, la urma urmei, Ana va mai face... şase controale, în afara celui de vineri. Avea tot timpul să-şi convingă mama să o lase mai uşor cu regulile.

De fapt, poate că era de-ajuns să se încrunte la chioşc, să-şi ia geaca, să oprească taxiul şi s-o aştepte în maşină. Încruntat. Exista şansa să-şi păcălească astfel mămica şi "să trişeze" măcar o dată!

21 martie 2003 - vineri

Florentin

Vocea mamei lui îl făcu să tresară:

- Vezi, că am plecat.

Aprobă scurt cu capul.

- Dacă Mirela nu apare într-un sfert de oră, închide chioşcul.

- Lasă, că mă descurc. Şi-aşa nu e mare activitate.

- E vineri, aşa că o să ai o activitate... mamă-mamă! Aa, uite-o că vine! Pa!

- Pa.

Îşi ascunsese cu grijă încruntarea. Mirela intră în chioşc, băieţii se repeziră să ocupe naveta pe care-o foloseau de obicei drept scaun... El era încruntat ca la balamuc acum...

- ... Ştii bine că aşa trebuie să fie!

- Ştiu; dar acum sunt eu în pielea lor - şi nu înţeleg cum au reuşit să reziste!

- Cu greu, crede-mă! Eu am făcut un control de care tanti Lăcrămioara nu ştie nici acum! Dar când o să înceapă să se simtă bebeluşa, o să fie floare la ureche. Ana n-o să mai vină cu o singură poză neclară... Lucrurile or să se schimbe. Totul e să ai răbdare. Şi să fiţi cuminţi.

Aprobă şi se grăbi să iasă: bine că venise insul ăla! În acele momente, ar fi strâns-o pe Mirela de gât pentru uşurinţa cu care vorbea despre asta!

Ana-Maria

Păi să se cam ducă, nu? Nu voia să întârzie...

- Haai, te rog, nu face mutriţa asta! Important e că are grijă de tine!

- Daa, o grijă excesivă!

- Şi-ai fi vrut să fi tratată cu indiferenţă? Nu cred! Hai: zâmbeşte! Doar azi o revezi pe prinţesă, nu?

Zâmbi slab: Nina asta se pricepea foarte bine la cuvinte meşteşugite! Şi-i adusese zâmbetul pe buze! Parcă mai uitase din necaz...

- Să-mi aduci poze!

Aprobă, râzând de data asta. Îşi luă geanta şi ieşi. Liftul o aştepta la palier...

Păi să se ducă la control, nu? Spera din tot sufletul ca soacra ei să nu înceapă cu comentariile la medic. Sau, cine mai ştia - chiar cu reproşurile! Uneori, atunci când voia să impresioneze, soacra ei trecea la vorbitul cu accent, cu cuvinte specifice etniei... Şi-ar fi fost păcat să-şi ascundă nerăbdarea sau nemulţumirea după acel limbaj! Ar fi vrut ca ea să vorbească normal, să-şi exprime deschis mulţumirile sau nemulţumirile... Dar cum putea să-i ceară asta? Cu ce cuvinte? Cum să-şi permită să-i facă asemenea propunere? Cum să-şi permită să rişte să fie iar greşit înţeleasă? Împinse uşa blocului iar dna Manolache se apropie, zâmbind:

- Gata eşti?

- Gata.

- Atunci hai!

Bun! I se oferise braţul; nu-l refuză. Mergeau spre firma luminoasă, spre ecograf, spre medic...

- Ia spune: ce-ai mâncat la serviciu?

- Aa, azi am făcut progrese! Un sandwich cu brânză, obişnuita smântână cu covrigei şi-un măr!

- Bravo! Înseamnă că ţi-e mai bine, nu?

- Mai degrabă, am început să îndes în mine şi să refuz cu încăpăţânare să mai vomit.

- Aoleu! Păi nici aşa nu-i bine!

- Ştiu; dar decât să trebuiască să stau prin spitale, cu perfuzii, mai bine aşa!

- Păi să-i spui medicului cum te simţi, ce mănânci, cum mănânci... Iar dacă el spune că e mai bine să vomiţi şi să te internezi, să fii sigură că aşa o să faci!

Aprobă cu capul şi formă numărul apartamentului. Uşa blocului se deschise imediat... La fel şi uşa cabinetului... Na, că iar era singura pacientă! Vocea medicului rosti calm:

- Dna Manolache?

Zâmbi şi răspunse chiar de acolo, de lângă uşa apartamentului:

- Prezent!

Medicul începu să râdă; asistenta râdea deja. Râdea şi ea... Soacra ei zâmbea doar - numai ea ştia de ce! Iar bărbatul îşi făcu apariţia:

- Bună seara.

- Bună seara. Dl doctor Paul Petrescu; dna Manolache, soacra mea...

Citi pe chipul lui umbra de mirare; dar după nici o secundă, expresia medicului reveni la normal:

- Poftiţi.

OK! Intrară în cabinet iar medicul arătă spre cuier. Îşi scoase paltonul... şi văzu, cu coada ochiului, zâmbetul care apăru pe chipul lui la vederea fustei soacrei ei! Ce voia să însemne acel zâmbet?

- Luaţi loc. Deci, cum ne simţim? Am mai vizitat Spitalul de Urgenţă?

Îl privi lung, mirată: dar el de unde ştia de asta?

- M-a sunat soţul tău. Sper că iei vitaminele!
- Da. Atâtea câte trebuie ca să asimilez una pe zi.
- Bun. Au mai apărut ameţeli?
- Nu.
- Stările de greaţă cât de dese sunt?
- Aproape permanente.
- Cam în ce constă mâncarea pe care-o asimilezi zilnic?
- Păi dimineaţă servesc covrigei la orizontală...

Bărbatul începu să râdă:

- Bun!

Aoleu, ce spusese! "Covrigei la orizontală"! Se grăbi să continue înainte să roşească:

- La servici mănâncu un sandwich cu brânză, o punguţă de covrigei şi un borcănaş de 100 g de smântână. Azi, în mod excepţional, am mâncat şi-un măr şi mi-am impus să-l asimilez. Am reuşit; dar cine ştie ce se întâmplă mâine... Iar seara mănânc normal, după care vărs tot ce mănânc şi mă îndop cu covrigei.

- Schimbă meniul de seară. "Normal" ar trebui să însemne mâncare gătită?

Aprobă cu capul.

- Treci pe salate şi pe fructe. Iar în weekend, încearcă să mănânci normal la prânz. Dar întâi în cantităţi mici - trei-patru linguri de ciorbă, trei-patru linguri de mâncare şi-atât. Cu dropsurile cum merge?

- Perfect. Le-am ales pe cele de mentă: rezolvă şi gustul, şi toate mirosurile...

- Bun. Ia să vedem analizele...

Îi întinse dosarul; bărbatul privea cu maximă atenţie rândurile... În cabinet domnea o linişte mormântală... Tii, parcă nici asistenta nu mai respira! Dosarul se închise brusc; ochii medicului o priviră lung, extrem de serioşi:

- De mâine, pe lângă borcanul cu smântână şi sandwich-ul cu brânză, mănânci şi două pastile de Materna, două mere, două banane, o salată pe zi şi două pungi de covrigei. Dacă nu, în maximum o lună îţi garantez eu că ne întâlnim la Giuleşti - că acolo ţin perfuziile.

Aoleu! Chiar aşa de grav era? Tonul vocii şi privirea serioasă îi spuneau că da!

- Nu ştiu cum o să faci; dar trebuie să le înghiţi şi să le şi digeri. Combină-le cu ce vrei tu: cu şunculiţă afumată, cu cartofi prăjiţi, cu Cola, cu prăjituri, cu orice. Ia urcă-te pe cântar!

Se ridică şi se conformă.

- Fără un kilogram hainele, rezultă că în două săptămâni "ai scăpat" de trei kilograme. Şi asta nu-i bine. Până la sfârşitul sarcinii, trebuie să acumulezi 13. Mă rog, cel puţin 10 - ca să nu stricăm prietenia.

- Am înţeles.

- În cazul tău, nu se aplică nici o regulă. Mănânci tot ce vrei, tot ce poţi să înghiţi, şi cât mai mult! Dacă vrei mezeluri, mănânci mezeluri. Nu te abţii de la nimic.

Aprobă din nou: bun!

- Şi nu pui medicamente în gură nici pişcată cu ceară. Acum haideţi să pozăm bebeluşul...

În sfârşit! Chiar se întreba cât mai stăteau acolo, s-o certe! Intră în cameră şi-l văzu trăgând un scaun în dreapta lui:

- Luaţi loc.

Aa, deci intra şi soacra ei! Perfect! Nu voia ca acel bărbat să scoată vreun cuvânt pe care dna Manolache să nu-l audă! Ridică bluza, coborî fusta şi privi cu nerăbdare ecranul... Uite-o!

Tii, ce mare se făcuse! Şi ce de treabă avea! Medicul se căznea să rotească biluţa aparatului mai repede decât se răsucea năzdrăvana, să măsoare...

- Măi piceo, stai un pic, să vadă nenea ceva! După aia fugi cât vrei tu!

Ia uite, că dna Manolache începuse să râdă! Perfect!

- Stai!... Mai stai un pic! Stai!

Râdeau toţi trei acum... Bebeluşa nu stătea locului o clipă!

- Ai băut cafea azi?
- O singură cănuţă, de dimineaţă.

- Bun; când bei cănuţa dimineaţa, încerci să nu mai bei Cola toată ziua. Dar dacă pofteşti Cola, serveşte-te.

- Cu măsură.
- Cu măsură. Ah, te-am prins!

Da, o prinsese...

- Uite căpşorul... Asta-i o mânuţă... Asta nu e ce crezi tu, ci doar cordonul ombilical...

Doamne, trăznit medic! Cordonul ăla chiar semăna cu "o prostie"! Dar soacra ei râdea să-i dea lacrimile şi mai multe nu! Aşa că domn' doctor putea să spună glume "pe bandă"! Era perfect aşa!

- Bun. Să vedem ce zice maşinăria... Zice că e perfect! Opt săptămâni în evoluţie... şi mare agitaţie. Dezvoltare normală spre grăsuţă, spre deosebire de mămică...

Dna Manolache îi aminti un mic aspect pe care ea, din cauza euforiei revederii cu micuţa lor, îl uitase:

- Vă rog să ne scoateţi câteva imagini: două, trei, patru...

- Cât mai fotogenice. Ia să vedem dacă o conving să se întoarcă cu faţa... Bebeluşa voastră are acum aproape 2 cm; e cam cât un bob de strugure. Chiar dacă nu le vezi pe ecran, are deja degeţele şi picioruşe distincte. După cum vezi, este plină de energie... Bravo, bebeluşa!

Aşa! Hârtia ieşea, ascultătoare, imortalizând pentru totdeauna trăsăturile mici, îmbufnate după părerea ei...

- Ficatul ei produce mari cantităţi de celule roşii, până când şira spinării se va forma şi îşi va prelua rolul. Haai, şi profilul! Arată profilul la nenea doctoru'!... Săptămâna a 8-a marchează începutul unei perioade pline de schimbări în dezvoltarea ei. Începând de acum până împlineşte 20 de săptămâni va creşte rapid, dezvoltându-şi părţi ale corpului, cum sunt inima si creierul, care devin tot mai specializate şi mai complicate. Gata şi profilul! Ia să vedem mai departe...

Eei, acum câte-i făcea? Că voise să se ducă acasă cu o singură poză, ca să-l "ambaleze" rău pe Florentin şi să nu facă al doilea control fără el!

- Chiar acum se formează dinţii şi cerul gurii, în timp ce urechile îşi continuă dezvoltarea. Pielea ei e subţire ca o foaie de hârtie iar venişoarele sunt clar vizibile.

... Aa, şi una aşa, semi-profil! OK! Acum erau de-ajuns! O cam încerca o stare de greaţă - şi tare-ar fi vrut să ia o bomboană din geantă... Parcă înţelegându-i gândurile, medicul zâmbi:

- Gata; aici am terminat. Ne îmbrăcăm şi mergem să mai discutăm, să scriem reţete...

Soacra ei se ridică imediat; primi fotografiile şi ieşi, privindu-le lung... Medicul se aplecă la urechea ei:

- După mirosul pregnant de garofiţe, sunt florari; nu?

Se grăbi să aprobe: na, că se pricepea şi la asta!

- Nici o problemă, am mai avut o duzină de mămici florărese şi toate-au venit cu soacrele. Te asigur deci că "am metodă"!

Începu să râdă, roşind uşor...

- Nu te mai indispune aşa. Stările tale se transmit copilului, iar supărările îţi accentuează starea de disconfort.

Aprobă din nou şi se ridică. Bărbatul ridică scurt din umeri, şoptind amuzat:

- Gândeşte-te că mai ai doar şase luni şi nu mai vii cu soacra la control!

Afurisit medic! O făcuse să râdă! Şi-acum deschidea uşa camerei, continuând tot pe un ton glumeţ, dar cu voce tare:

- Iar data viitoare pune capul pe birou şi trage un pui de somn înainte de control: că poate-o prindem dormind, şi-o măsurăm cum trebuie, o pozăm în linişte...

Aprobă şi ieşi. Fu condusă în cabinet, se aşeză şi-şi aminti de carte; o scoase din sacoşă şi i-o întinse:

- Am terminat-o. Mulţumesc.

- Ţine-o până după naştere; sigur o să vrei să reciteşti odiseea sarcinii în 40 de săptămâni...

Aa, era o bomboană de medic! Împinse cartea înapoi în sacoşă iar el redeveni serios:

- Ca să continuăm discuţia noastră... E evident acum că ai sarcină toxică. Nu există remediu la asta; gândeşte optimist - încă şase luni şi se termină. N-ai voie să te superi, n-ai voie să te necăjeşti. Fereşte-te cât poţi de sperieturi; ca exemplu, evită să mergi pe lângă case la curte, pentru că un "ham" poate fi mai periculos decât crezi. Trebuie să bei multe sucuri naturale, nu neapărat de lămâie; orice suc pe care-l suporţi ca gust. Două Materna pe zi obligatoriu. Dacă ai contracţii, iei o pastiluţă de No-Spa şi stai cuminte o oră. Dacă nu-ţi trece într-o oră, mai iei una şi începi să cauţi un taxi. Ştii unde mă găseşti, da?

Aprobă, iar bărbatul termină de scris reţeta şi luă o coală albă:

- Ai citit cartea, deci ştii că n-ai voie să răceşti. Şi-ai mai citit cu siguranţă că orice sângerare, oricât de mică, poate fi semn de avort spontan. Cum observi ceva, iei taxiul şi ne vedem la spital. Nu cred că trebuie să-ţi amintesc să eviţi somnul pe burtă...

Negă scurt: nu, nu trebuia.

- Acum reiau meniul, ca să nu spui că l-ai uitat din cauza emoţiei revederii cu bebeluşa. Covrigei, sticks-uri sau pâine prăjită: ce-ţi place. Un borcănel cu smântână ai spus că poţi să mănânci. Un sandwich cu brânză. Două mere, două banane, o salată seara - eventual cu brânză rasă în loc de sare. Asta e obligatoriu. Pe lângă el, mai ales în weekend, la prânz, încearcă să renunţi la mâncărurile clasice gen tocăniţă. Pentru că sunt două zile pe săptămână când poţi mânca ceva gătit, în rest fiind la serviciu, îţi recomand o porţie de peşte, o porţie de spanac... În loc de supă cu găluşti, ciorbă de legume; eventual fără adaos de Delikat. Dimineaţa ţi-ar prinde bine un ou, prăjit sau fiert... Încearcă să mănânci nuci; conţin vitamina A, tot complexul B, fier şi zinc. Îţi place friptura de porc?

Zâmbi: sigur că-i plăcea!

- Puţin împănată?

Zâmbi şi mai şi!

- Bun. Pentru că grăsimile animale ajută la absorbţia vitaminelor A, D, E şi K. Liber deci la cotlete şi jumări!

Începu să râdă: şi soacra ei râdea. O simţea pe dna Manolache atât de liniştită, atât de atentă încât nu putea acum să nu se bucure pentru prezenţa ei la control!

- Ştii tu, cu măsură...

Aprobă.

- În primele 12 săptămâni ai nevoie de acid folic. Nu-mi place să-l prescriu pe reţetă, sub formă de pastile. Aşa că o să scriu aici conopidă, varză, fasole verde, mazăre, cartofi, salată, roşii, morcovi... Ah, şi să nu uit! Mare parte din ele sunt foarte gustoase şi nefierte. Uite, fă un experiment. Ia-ţi un kilogram de carote subţirele şi roade-le ca pe bomboane. Mănânci morcovi de obicei?

- Da.

- Bun. Vezi cum îţi e după două-trei carote. Nu morcovi, carote: sunt mai dulci. Şi evită să mănânci cimbru şi ardei iute. Dacă vrei un ceai, alege-l cu grijă; să fie de fructe - măr, cireşe, piersici, vişine... Dar sunt sigur că doamna Manolache ştie foarte bine ce să nu-ţi dea.

Soacra ei aprobă scurt. Sigur, ea ştia! Iar medicul ei avea o metodă... "trăznet"!

- Dacă ţi se face rău, te duci la primul spital şi mă suni. Am relaţii mai peste tot prin Bucureşti, aşa că vei fi tratată cu maximum de atenţie. Iar într-o oră cel mult ajung şi eu acolo.

OK! Gata? Terminaseră? Nu - soacra ei oftă greu:

- Domnule doctor, chiar nu poate să ia ceva pentru greaţă?

- Nu, doamnă. E deja anemică, iar sarcina asta toxică n-o ajută prea mult să se pună pe picioare. Trebuie să fim atenţi cu dezvoltarea fătului. De aceea, prefer să nu vă vorbesc despre antivomitive, mai ales în primul trimestru. Dacă vom ajunge în situaţia neplăcută de-a o interna, i le voi administra intravenos, după ce voi stabili dozajul în urma unui set de analize mai speciale. Am înţeles că bomboanele o ajută, momentan.

Se grăbi să aprobe.

- Bun. Bomboane şi aer curat. Cum simţi că ţi se face rău, ţuşti afară! Ştii, partea asta cu ieşitul la plimbare e foarte sănătoasă pentru gravide. Din fericire, n-ai complicaţii care să te oblige să stai în pat 24 din 24. Ieşi deci în parc, unde oxigenarea aerului e mai puternică, dar nu uita că n-ai voie să ieşi singură... Iar parcul îţi oferă şi destule bănci pe care să te aşezi şi să te odihneşti, dacă simţi că ai obosit.

Aprobă din nou...

- Începând din săptămâna a noua, o să înceapă să se vadă sarcina. Poartă haine largi, care nu te strâng; evită orice haine strâmte. Chiar dacă tu vei rămâne slabă, să vezi ce burtică o să faci! Ar fi păcat ca bebeluşa să simtă încă de-acum chinurile modei!

Evident!

- Încă un aspect. De-a lungul timpului, am constatat că, în ciuda tuturor opiniilor specialiştilor şi sfaturilor medicilor, tăticii se încăpăţânează şi se feresc să se mai apropie de mămicile gravide. Viaţa sexuală nu trebuie întreruptă pe perioada sarcinii decât în cazuri speciale, în sarcini cu probleme mult mai grave decât a ta; ea trebuie continuată cu măsură şi atenţie.

Pricepuse tot! Era sigură că şi soacra ei pricepuse exact ce voise medicul să le transmită...

- Iar dacă tati nu te crede, să-mi dea un telefon: că nu mă supăr. Deci, dacă totul merge bine, ne vedem luna viitoare, pe... 21 aprilie. Tot la cinci şi-un sfert. E bine?

Era perfect! Să nu uite! Scormoni în geantă şi-şi notă data în carneţel. Medicul se ridică, zâmbind:

- În rest, Materna şi multe zâmbete! Dacă tu zâmbeşti, şi fetiţa ta va fi veselă! Sau băieţelul: că nu se ştie încă cine-o să-mi zâmbească în fiecare zi de la avizier...

Începu să râdă: da, citise cartea aia din scoarţă-n scoarţă şi ştia că aşa arătau studiile medicale... Deci urma să-i aducă o fotografie cu bebeluşa! Pe care el o va pune la avizierul din hol! Perfect! Bărbatul ieşi; soacra ei se apropie de asistentă, scormonind în geantă... Îşi luă reţeta şi "meniul" şi-şi puse paltonul: după părerea ei, controlul mersese perfect! Sigur, conta foarte mult şi opinia soacrei ei despre acel control!

Oare ce impresie îi făcuse medicul? Oare o să renunţe la ideea opiniilor altor "specialişti"? Sau o să-i interzică să mai vină la medicul ei? Bărbatul reveni în cabinet, însoţit de o tânără; după ce-i arătă scaunul din faţa biroului, le conduse la uşă:

- Mămico, ce-am vorbit eu cu tine?

Ce? Ce făcuse? Ce greşise? Aa, corect - uitase să zâmbească! Bufni în râs: teribil soi de om!

- Aşa da! La revedere.

- La revedere.

Ieşiră, uşa se închise... Soacra ei îi oferi braţul; ieşiră deci şi fu trasă spre stradă. Luau un taxi... OK! Luau un taxi! La urma urmei, abia aştepta să ajungă acasă, cu fotografiile bebeluşei! Ştia că şi Florentin fierbea şi mărşăluia acum prin sufragerie...

Era cald în maşină; iar mirosul brăduţului de vanilie îi aminti de bomboanele de mentă. Aşa că-şi servi soacra, se servi şi scoase "meniul" din geantă.

Deci aşa... Da; trebuia să pună ordine în propria alimentaţie. Trebuia să-şi facă un plan clar: aia la micul dejun, cealaltă la prânz, salata la cină! Cu fructe între ele, pe post de gustări! Dar o va face diseară, în camera ei, împreună cu Florentin. Sau ceva mai devreme, în bucătărie, cu soacra ei! Depinde de decizia dnei Manolache! Dacă-i interzicea să mai meargă la medicul ei, o s-o excludă în forţă din tot ceea ce însemna viaţa şi sarcina Anei-Maria Manolache!

- ... Cum te simţi?
- Bine. Sunt veselă, că am revăzut-o...
- ... Bomboanele astea chiar au efect?
- Da.
- Ciudat; bomboane de mentă...
- Cred că din cauza sensibilităţii la gusturi şi mirosuri, eu le găsesc extrem de tari. Acum, de pildă, în opinia mea, domnul are un brăduţ de mentă la oglindă...

Taximetristul se grăbi să exclame:

- Dacă nu vă simţiţi bine, deschideţi geamul!
- Nu, nu-i nevoie: mă simt perfect.

Dna Manolache o privi mirată... Ridică scurt din umeri: se simţea perfect!

Şi gata: ajunseseră acasă. Tot soacra ei plăti; coborî, intrară amândouă pe poartă... Uşa casei de deschise larg; Florentin o privea cu ochi de sinucigaş! Începu să râdă, iar dna Manolache se stropşi la fiul ei, zâmbind:

- Ete-l! Aşa-i că făcuşi cărare-n covor?

Florentin nu-i răspunse; fu prinsă pur şi simplu de braţ şi trasă prin toată sufrageria până în camera lor! Uşa se închise scurt:

- Cum e?
- Foarte bine. Aleargă de colo-colo şi se tot răsuceşte, de abia a reuşit medicul s-o măsoare! Opt săptămâni în evoluţie. Mi-a spus "dezvoltare normală spre grăsuţă, spre deosebire de mămică"...

Reuşi să-şi scoată abia acum paltonul şi se aşeză în fotoliu; el se grăbi s-o descalţe:

- Şi ce-a mai spus?
- Că sunt anemică, evident! Mi-a făcut un meniu obligatoriu, mi-a spus să iau câte două pastile de Materna...

Tubul cu vitamine se întinse prompt spre ea; îl luă, zâmbind - cu siguranţă, soţul ei nu va lipsi de la nici un control de-acum încolo!

- Şi poze? N-ai făcut poze?
- Trei; sunt la mămica ta.

Florentin se repezi afară; se întoarse însă imediat, îi fură un sărut şi-o trase grăbit în bucătărie. Unde avea loc o "şedinţă ad-hoc": dl Manolache stătea la masă, fuma şi privea ecografiile. Iar toţi ceilalţi se îmbulzeau în spatele lui... Zâmbi:

- Bună seara.
- Bine-ai venit. Stai jos.

Se aşeză pe scaunul indicat, lângă el. Iar Florentin primi pozele. Dl Manolache se întoarse spre soţia lui:

- Şi cum a fost?
- Foarte bine. Mi-a plăcut că e aproape de serviciul ei: la vreo 50 de metri. E un cabinet modern, e "bec"...

Aşa, şi? Dl Manolache o privea curios; femeia zâmbea şi verifica oalele... Şi se întoarse spre ei:

- Medicul Anei e foarte bun; e un adevărat profesionist. Eu n-am mai pomenit medic ca el. Felul lui de-a vorbi, de-a da sfaturi şi indicaţii, modul cum vorbeşte cu pacienta... Ar trebui să se facă profesor!

Fiu! Acum răsufla şi ea uşurată...

- Şi avea, pe sală, mii de fotografii cu copii. De la bebeluşi, la ţânci de 2-3 ani. I-a spus Anei că şi ea îi va aduce o fotografie. Cred că sunt toţi copiii pe care i-a asistat la naştere. Şi erau mii, Ioane! Ştii ce era acolo? Cred că şi Ioana, dacă intră mâine în cabinetul ăla, îi vine pofta să mai facă unul!
- E şi asta o metodă de-a le aminti tinerelor care-i cea mai importantă reuşită din viaţă. Deci zici că e mai bun decât doctoriţa Ioanei.
- Dă-o încolo pe-aia! Dacă ştiam de existenţa lui, o luam pe noră-mea pe sus şi-o duceam la el! Aia nu-i doctoriţă, mă!

I-auzi! Socrul ei o privi pătrunzător preţ de-o secundă; ochii negri se ridicară spre Florentin:

- Ia zi-i: cum e?

Soţul ei rămăsese fără cuvinte...

- Ia zi-i tu, Anuţo: ce mai face bebeluşa voastră?

Toată bucătăria răsuna de râsete; roşi, dar răspunse:

- Aa, face alergări şi tumbe! Abia a prins-o s-o măsoare! Că n-avea stare deloc!

Râsul se transformase în hohote!

- Şi de tine ce-a spus? Ţi-a dat ceva contra greţurilor?
- Nu, a spus că nu vrea să-mi prescrie antivomitive mai ales în primul trimestru. Să-i dau înainte cu bomboanele de mentă şi, imediat cum simt că mi se face rău, să ies la aer curat. Mi-a spus să fac plimbări prin parc...
- Păi să faceţi! Auzişi, Florentine? Să mai ieşiţi şi voi la plimbare! Că prea staţi în casă!

Soţul ei aproba, încruntându-se la fotografii... Aa, acum înţelesese! Nu le desluşea! Îi făcu semn să se aşeze şi începu să-i arate ea capul, mânuţa... Chipul lui se destindea încet-încet...

- Ia, copii! Ia mergeţi voi într-o plimbare până la piaţă!

Se ridică imediat: abia aştepta să meargă la plimbare! Dl Manolache păru uşor îngrijorat:

- Anuţo, nu eşti obosită?

Nu! Nega grăbită cu capul... Florentin se ridică şi el şi îndesă banii în buzunar:

- Păi ce să luăm?
- Are Ana lista.

Deci ceva pentru salată, mere şi banane...

- Să iei şi pentru prânzul de mâine.

Corect! Mâine era sâmbătă! Se grăbi să iasă. Florentin nu spunea nimic; era gânditor...

În sfârşit! Soţul ei trase poarta, o prinse de mijloc şi porniră amândoi spre piaţă...

- ... Şi cum a fost la control?
- Aa, a fost super! Trebuie să vii şi tu la unul! Să vezi ce medic am! Cum explică, cum ştie să glumească atunci când e de glumit! Mămica ta a vorbit serios, să ştii! E bun profesionist!
- O să merg la următorul. Mama cum a fost? Ce-a făcut? A făcut spectacol pe-acolo?

Aa, deci de-asta era el îngrijorat? Zâmbi slab:

- N-a scos o vorbă, până spre final. În schimb, pot spune că a râs cot la cot cu noi: cu mine şi cu medicul.
- Şi ce-a spus la final?
- L-a întrebat dacă nu-mi poate da ceva pentru greaţă. A, şi la ecograf, ea i-a amintit să scoată câteva fotografii: că eu mă uitam pe ecran şi pluteam...

Soţul ei o privea mirat. Cum, mămica lui tăcuse mâlc? Se grăbi să aprobe din nou, iar el chicoti, zâmbind:

- Probabil că medicul-bărbat a complexat-o...

Bufni în râs: uite că-i venise inima la loc! De-asta se îngrijorase el? Se grăbi să-i mai spună un amănunt:

- După ecografie, medicul i-a dat fotografiile şi-a spus că mergem să mai discutăm şi să scriem reţete. Ea a ieşit; el m-a întrebat dacă suntem florari şi m-a asigurat că a mai avut o duzină de mămici florărese. Şi toate au venit cu soacrele.

Era privită cu uimire; decise să continue:

- Mi-a spus să gândesc pozitiv: încă şase luni, şi nu mai vin cu soacra la control!

Acum Florentin râdea şi aproba... Îl prinse şi ea de mijloc şi zâmbi cu subînţeles:

- A mai spus că, de-a lungul timpului, a constatat cum tăticii nesocotesc toate studiile şi sfaturile medicilor şi nu se mai apropie de soţiile gravide...

Tii, ce repede redevenise serios!

- L-ai întrebat tu?

- A spus singur.

- ... Şi ce-a spus despre asta?

- Că viaţa sexuală nu trebuie întreruptă decât în cazuri mult mai grave decât al meu. A recomandat măsură şi atenţie...

Florentin se oprise; acum o trase în faţa lui şi-o îmbrăţişă uşor:

- Deci aşa... Măsură şi atenţie...

Aprobă cu capul.

- ... Păi să vedem ce se poate face; nu?

Zâmbea cu subînţeles; zâmbetul lui i se părea însă un pic îngrijorat... Ei, o să-i treacă lui şi îngrijorarea asta! Începând de diseară, or să tot lucreze la asta! Îşi reluară drumul spre piaţă:

- Şi-a spus că, dacă nu mă crezi, să-l suni; că nu se supără.

- Aşa a spus?

- Pe cuvânt de onoare! S-o întrebi pe mămica ta, că a fost de faţă la discuţie!

- Ei, te cred! Când te-a programat?

- 21 aprilie.

- Bun. Tot la cinci şi-un pic?

- Da.

Florentin îşi îngroşă vocea:

- *I'll be there!*

Râdeau amândoi...

În sfârşit, erau veseli! În sfârşit, părinţii lui erau şi ei liniştiţi! În sfârşit, problemele lor păreau că începuseră să se rezolve! Acum putea să fie veselă; acum zâmbea. Şi ştia că şi bebeluşa lor zâmbea...

Ioan

Intră în dormitor; nevasta lui se grăbi să-l urmeze şi să închidă uşa.

- Serios acum: cum e medicul?

- Nu mi-am imaginat că există asemenea medici.

- În ce sens?

- E atent cu pacienta, vorbeşte frumos, explică pe înţelesul tuturor... Nu ştiu care ginecolog mai stă la birou şi scrie meniuri pentru gravide! La cabinet, nu la spital!

- Şi e scump?

- Nu mi s-a părut scump. Adică la spital ştii cât îi dădeam doctoriţei Ioanei. La fel a costat şi aici, numai că i-a bătut pe casă şi mi-a dat bon.

- Aha! Atunci e bine, nu?

- E perfect.

- Şi, ia spune: ce făcea nepoţica mea?

- Aoleu, Ioane, nu-i stătea poponeţul! Uite-aşa se învârtea şi se zăpăcea şi se dădea peste cap... Că ameţisem eu, darămite medicul!

- Aha! Da' medicul ce-a spus? Se dezvoltă bine?

- Foarte bine. A spus "normal spre grăsuţă".

- Iar Ana se ofileşte pe picioare...

- Cică a pierdut două kilograme de la ultimul control. Să-i luăm un cântar, s-o punem să se cântărească zilnic! I-a spus că trebuie să se îngraşe măcar 10 kilograme până la sfârşitul sarcinii.

- Cum Doamne iartă-mă să se îngraşe, când vomită tot ce înghite?!

- Nici el nu ştie cum, dar trebuie să se îngraşe. A spus că dacă nu urmează meniul dat de el, într-o lună cel mult sigur se întâlnesc la Giuleşti - că acolo ţine perfuziile.

- Asta înseamnă că e grav...

- E destul de grav; nu foarte, că altfel ne trimitea val-vârtej la spital! Dar e grav. Iar Ana nu cred că conştientizează asta.

- I-a spus cât de gravă e situaţia ei?

- Nu; s-a ferit de asemenea aprecieri. S-a uitat la ea foarte serios şi i-a spus ce să mănânce neapărat în fiecare zi.

- Probabil ca să n-o panicheze, să n-o sperie...

- Probabil. Când am plecat de la el, i-a spus să zâmbească, dacă vrea să aibă o bebeluşă veselă.

- Deci s-a ocupat şi de psihic...

- S-a ocupat de tot. Vezi, că a mai zis o chestie... Să vorbeşti cu fi-tu: că ea sigur nu vorbeşte. Să-i spui că au dezlegare la făcut prostii. Dar cu moderaţie.

- Credeai că-i nebun, să ţină orgii toată noaptea?

- Nu, dar sunt sigură c-o pupă pe frunte şi-o leagănă până adoarme. Iar Ana nu are voie să se supere, nu are voie să se sperie...

- O să încerc să-i spun. Deşi presimt că voi vorbi cu pereţii!

- Medicul spunea că n-ar fi o excepţie: toţi fac la fel.

- Şi la fel am făcut şi eu; ai uitat?

- Cum să uit? Tu mai ţii minte când m-am supărat şi m-am dus la mama, să te spun?

Râdea, amuzat de amintirea vizitei la soacră...

- Ce ţi-au auzit atunci urechile...

- Şi tot degeaba. O să vorbesc cu el. Ana s-a dus să-şi cumpere ce i-a prescris medicul?

- Da. Fructe multe, salate, peşte, spanac... I-a spus ca seara să nu mai mănânce mâncăruri cu sos, că sunt prea grele; să se îndoape cu salate. Iar în weekend, când nu se duce la serviciu, să mănânce la prânz peşte şi spanac în loc de tocăniţă şi mâncare de cartofi.

- Bun! Asta da!

- I-a spus să mănânce de toate; chiar dacă ştii că nu se recomandă mezelurile. A spus să mănânce orice vrea ea. Chiar şi să bea Cola, dar cu moderaţie.

Aproba cu capul, simţind că începuse să-l adore pe medicul ăla...

- Deci, per total, eşti mulţumită.

- Foarte! Dacă o văd că începe să se îngraşe, măcar cu un kilogram pe lună, nu-mi mai doresc absolut nimic!

- În afara controalelor, nu?

- Ce-i cu controalele?

- O să te duci cu ea la controale?

- Da. Pentru că vreau să ştiu opinia medicului chiar de la el. Ea ar fi în stare să-mi toarne gogoşele ca să nu mă îngrijoreze.

- Îl luaţi şi pe Prâslea, sper...

- Îl luăm, dacă vrea să meargă.

- Păi îţi spun eu de-acum că vrea! Că mărşăluia pe-aici ca leu-n cuşcă, până să veniţi!

- Atunci îl luăm.

- O să-i spun şi eu chestia asta... imediat după ce-i spun că are voie să facă prostii!

Lăcrămioara începu să râdă:

- Ete, că te-ai ramolit! Mă duc să mestec în oale.

Aprobă şi rămase singur...

Bine că se lămuriseră lucrurile! Bine că se liniştiseră cu toţii! Dacă Lăcrămioara era calmă, atunci toată casa era calmă! Iar Ana avea nevoie de atmosfera aceea de linişte, ca să poată să zâmbească. Nu voia să aibă o nepoţică botoasă...

Ana-Maria

Se aşeză pe pat şi ridică mâinile: mm, ce bine era! Se întindea de-i trosneau oasele! Prima cină pe care nu alergase s-o dea afară...

- ... Cum te simţi?

- Foarte bine.

- Salata aia stă cuminte în burtică?

- Eu zic că da!

Braţele o cuprinseră uşor, încolăcindu-i-se pe talie; închise ochii, zâmbind...

Cu măsură şi atenţie.

22 martie 2003 - sâmbătă

Ana-Maria

Mâncase tot ce avea notat în meniu şi se simţea bine. Ba chiar se simţea sătulă! Merele acrişoare îşi făcuseră datoria; oul promitea să stea cuminte în stomac, cu brânzica, roşia şi pastilele de Materna... Ia să se ducă ea "în vizită" la chioşc! Se încălţă, îşi luă paltonul şi ieşi.

Tii, ce frumos era afară! Perfectă vreme pentru o plimbare! Poate îl convingea pe Florentin să meargă puţin prin parc! Soarele ardea cu atâta putere, că o şi mira! Dar, la urma urmei, se apropia sfârşitul lunii martie; era normal să înceapă vremea frumoasă...

Când îşi aducea aminte ce se întâmplase aseară, începea să roşească! Tocmai de-aia nu-şi va aminti acum; poate mai târziu. Poate când se vor aşeza pe banca din parc! Doamne, ce frumos curgea acum căsnicia lor!

De fapt, căsnicia cursese întotdeauna frumos - partea aceea din afara casei şi partea din camera lor. În restul casei avuseseră ei probleme de obicei. Dar se părea că lucrurile se rezolvaseră...

Azi, după ce mâncase, simţise prima oară că nasturele fustei ar fi trebuit mutat cam un centimetru mai spre margine. Trebuia să discute cu Nina, să vadă cum se puteau modifica fustele ei. Sau să-şi facă altele, cu elastic! Decizia nu-i aparţinea, din simplul motiv că nu se pricepea la croitorie! În rest...

Aoleu, să-şi modifice şi pantalonii! Că nu voia să răcească, dacă se strica vremea! În caz că ploua afară, nici nu voia să audă de fustă! Nu avea voie să răcească: dispoziţia medicului!

Se apropia de chioşc. Buchetele acelea erau atât de frumoase! Începea să tragă unele concluzii apropo de directa legătură între frumuseţea buchetelor din găleţi şi nivelul moralului lui. Şi cum aseară...

Deschise uşa şi nu mai apucă să spună bună dimineaţa - soacra ei o luă la rost:

- Aoleu! De ce-ai venit?

De ce venise? Îi pierise brusc toată buna dispoziţie...

- Tu n-ai auzit ce-a spus medicul? Trebuie să te odihneşti!

Se grăbi să răspundă - mai bine zis, răspunsul îi zbură pur şi simplu de pe buze:

- Când merg în parc!

- Şi-ai venit şi singură! Dacă păţeai ceva? Dacă picai iar pe stradă? Nu ţi-a spus socră-tu să nu ieşi singură din casă?

Ba da, îi spusese. Acum se enervase de-a binelea! Ce voiau de la ea, să vină la chioşc cu Ioana de braţ?

- Florentine maică, du-o acasă!

Soţul ei se grăbi să se conformeze - îşi luă geaca şi-o scoase din chioşc. Paşii lui erau grăbiţi... Decise să-şi rostească acum nemulţumirea, ca să nu facă acea discuţie în casă:

- Deci n-am voie să mă plimb!

- Nu singură.

- Ei, uite că am venit ca să ne plimbăm amândoi!

- Ne plimbăm până acasă.

- OK! Atunci tu mă duci acasă, eu aştept cinci minute şi vin iar la chioşc. Ca să mă duci iar acasă. Şi uite-aşa putem să ne plimbăm cât e ziua de lungă!

- Da' ce-ţi veni? Ce te-ai înfuriat aşa?

- Uite că m-am înfuriat! E frumos afară, eu mă simt excelent, am mâncat tot ce trebuia să mănânc şi nu mi s-a făcut rău şi-am vrut să ies un pic din casă! Unde voiai să mă duc, brambura pe străzi? Să mă plimb cât e strada de lungă?

- De ce n-ai stat în curte?!

Aa...

- În concluzie, trebuie să spun că mi-e rău, ca să mă scoţi afară din casă. Şi chiar şi-aşa, mă scoţi cu scăunelul în curte! Bun; bine că ştiu!

- Sâmbăta e zi de lucru pentru mine.

Şi cu replica aia chiar că-i închisese gura...

OK! Mergeau grăbiţi, de parcă venea taifunul şi n-aveau umbrelă! Nu-i nimic! O să stea în curte, ca un căţel conştiincios, iar cu prima ocazie când el o va invita la plimbare, o să iasă cu scăunelul, o să se aşeze pe alee între uşă şi poartă şi-o să-i spună că gata, se plimbaseră destul iar ea era obosită şi se aşezase! Aşa o să-i facă!

Ajunseseră acasă; fu condusă în sufragerie şi aşezată pe scaun:

- Te rog, nu mai face de-astea.

- De-astea, de care?

- Ano, nu vreau să ne certăm. Te rog, nu mai ieşi singură. Ai răbdare până la patru, când vin şi eu, şi după aia ne plimbăm până la Brăila şi-napoi!

Îl văzu ieşind... Se ridică, bombănind:

- Asta s-o crezi tu!

Simţea un gust amar în gură; şi cum nu voia să vomite bunătate de mâncare, plus pastilele, îşi luă un scaun, cărţile şi ieşi în curte. Ia să stea ea la soare şi să mai citească despre gravide şi bebeluşi! Poate se mai bronza un pic! Că avea program de florăreasă, dar ten ba! Să-şi mulţumească soacra arătându-i nişte obraji negrii ca tuciul! Ca să nu se mai gândească şi-altă dată la fondul de ten cu nuanţă închisă! Mm...

Florentin

Intră în chioşc, îşi lăsă geaca pe navetă şi luă celofanul. Mama lui întrebă sec:

- Ai dus-o acasă?

Se răsuci fulgerător pe-un călcâi şi-o săgetă cu privirea furioasă:

- Uite ce-i! Nu ştiu ce vrei să obţii, dar nu faci bine!

Mămica lui părea uimită acum:

- ... Cum adică, maică?

- Adică ce te stropşeşti aşa la ea? N-a mai avut ameţeli, a mâncat tot de dimineaţă şi nu i s-a făcut rău! A vrut să ieşim la plimbare; iar dacă n-o luai aşa, în balon, probabil că nu i se făcea rău până acasă! Sau dau clienţii năvală peste noi? Nu te puteai dispensa de mine juma de oră, cât o învârteam o dată-n parc şi-o duceam acasă!

Acum i se întoarse spatele:

- Du-te, maică! Du-te şi învârte-o-n parc!

- Prea târziu! Probabil că-şi vomită maţele - că nu cred să-i mai fi priit mâncarea!

- Auzi? Tu încerci să-mi spui că din cauza mea îi e ei rău?

- Da! Din cauza ta! Ce dracu vrei să scoţi din ea, ţigancă model? Faci experimente pe pielea ei? Vrei să vezi cum reacţionează romîncele la regulile tale de la Krishna-ncoace?

- Auzi? Ţie nu ţi-e ruşine să vorbeşti aşa cu mine?

- Nu! Când văd cum te porţi cu ea, nu! Ce ţi-a făcut? Ce nu-ţi convine? Că atunci când râde, o faci să plângă; iar când plânge, nu-ţi convine că varsă lacrimi! Ce naiba vrei de la ea? Ce vrei de la noi? Ce nu-ţi convine? Că-i romîncă? Ete, e romîncă! Şi e nor'ta! Aşa că de ea nu mai scapi, câte zile oi avea! Împacă-te cu ideea, că altă soluţie nu-i!

- N-am nimic cu ea.

- Atunci mai las-o dracu-n pace! Ce, trebuie să-ţi ceară voie să iasă din casă, mai nou?

- Nu, maică.

- Bun! Vezi că după masă ieşim la plimbare. Poate te gândeşti şi ne dai o oră de întoarcere, ca la şcolarii de clasa întâi!

Ileana nu scotea un sunet; mămica lui, nici atât! Ştia că avea dreptate; îşi permitea deci să spună exact ce gândeşte şi să fie supărat. Pentru că zâna lui era supărată acum. Iar el nu voia totuşi să plece de la vânzare ca s-o împace... pentru ca mama lui să n-aibă motiv să-l spună tatălui. După masă, imediat cum ajungea acasă, o s-o scoată pe Ana la plimbare prin parc. Şi-or să se întoarcă acasă numai după ce-o vedea cu ochii scoşi din orbite de foame! Cât mai târziu, adică! O s-o împace repede; nu asta era grija lui acum. El se întreba dacă nu

cumva soţiei lui i se făcuse rău, din cauza supărării. Observase că ori de câte ori ea se supăra, stările de greaţă deveneau mai puternice...

Ana-Maria

Poarta scârţâi scurt iar Ioana începu să râdă:

- Ia uite-o cum face băi de soare!

Zâmbi amar: daa, băi de soare! Obraji tuciurii!

- Cine te-a supărat?

- Păi cine putea să mă supere sâmbătă dimineaţă?

- Dacă n-aş şti că e la chioşc, aş spune că soacra...

- Păi poţi să spui; că am vrut să fac o plimbare până la ei şi "m-a luat pe sus"!

- Ce ţi-a zis?

- Că de ce nu stau acasă, să mă odihnesc. Uită-te şi tu ce frumos e afară! Iar soţul meu, în loc să-mi ia apărarea sau, mă rog, măcar să încerce să medieze conflictul, m-a luat frumuşel de braţ şi m-a adus acasă cu viteza sunetului!

- Măi Ano, de ce-ţi place ţie să te enervezi aşa?

- Păi cum să nu mă enervez, când tocmai ţi-am spus ce s-a întâmplat? Ţi se pare normal să n-am voie să ies din casă fără escortă?

- După ce-ai căzut pe stradă, da.

- Asta a fost demult! Iau vitamine, mănânc mai bine şi nu mai am ameţeli! Lucrurile s-au mai schimbat de atunci!

- S-or fi schimbat; dar nu şi în mintea lor. Au tras o spaimă zdravănă când te-au dus la Urgenţă!

Evident, Ioana încerca să încline balanţa spre soacra lor. Iar ea nu va marşa la asta. Reveni deci spre carte... Fu bătută uşor pe umăr:

- Nu te mai necăji în halul ăsta, că aşa sunt toate soacrele din etnie! Dacă asta ţi se pare a fi intruziune în problemele tale, aşteaptă până după naştere - şi atunci să te ţii!

- Încerci să-mi spui că poate fi mai rău?

- Mult mai rău... din punctul tău de vedere, care eşti la prima sarcină. Eu una am antrenament deja... Ţine-l puţin pe bebe, să-mi aduc şi eu un scaun.

- Păi stai cu el la soare?

- Nu chiar la soare; ne ascundem în umbra casei. Îi prinde bine aerul curat...

A, OK! Îl privea lung... Aşa o să fie şi bebeluşa lor la o lună jumate? Piciul o privea lung, atent... Acum o vedea bine! Aşa că reîncepu să cânte uşurel:

- *În pădurea cu alune / Aveau casa trei pitici / Vine pupăza şi spune / Vreau să stau şi eu aici!*

Nici un zâmbet, nici o reacţie...

- *Pu-pu-puu*,

Gata! Chiote clare, cu toată guriţa ştirbă larg deschisă! Râdea şi ea, privindu-i bucuria... Cam ca un om mare care-şi aminteşte brusc una din marile plăceri ale vieţii! Piciul încerca parcă să-i sară din braţe!

- Ce, i-ai cântat cu pupăza?

- Da.

- I-am cântat şi eu aseară şi după aia mi-a luat juma de oră ca să-l culc. Parcă intră-n priză cu pupăza asta!

Aprobă şi-o ajută să-l ia în braţe. Îi privea lung... Ioana se aşeză pe scaun, îl aşeză şi pe pici comod şi-o privi lung:

- Am auzit că nea Ioan vrea să facem botezul luna viitoare.

- ... Şi asta-i bine?

- E foarte bine, după părerea mea. El e mult mai puternic decât a fost Ionuţ. Uite cum îşi ţine capul la o lună jumate! Şi să vezi ce forţă are! Până luna viitoare, o să fie numai bun de băgat în cristelniţă!

Aprobă încet cu capul...

- Şi-aşa m-am săturat să-l strig "bebe". I-am pus un nume atât de frumos şi nu-l pot folosi! E enervant!

Aprobă din nou, râzând de data asta. Ioana îşi privi lung băieţelul... şi oftă uşor:

- A adormit. L-a doborât aerul curat...

Aha! Coborî mult tonul vocii:

- Vrei ceva din casă? Că mă duc să-mi fac o limonadă.

- Nu, mersi. A, nu-i spune lui Ionuţ că am venit şi noi: că dă năvală şi mi-l scoală.

Aprobă şi intră în casă: îi trecuse supărarea. O împăcase bebeluşul cu nume frumos...

Florentin

Intră în casă, se descălţă şi se grăbi spre camera lor: s-o ia odată de-acolo şi s-o împace!

Ei poftim! Ana dormea dusă! Dezvelită, fireşte!

Până la urmă, tot ea avusese dreptate. Ar fi trebuit să iasă dimineaţa la plimbare. Probabil ştiuse că în jurul orei patru i se face somn... O înveli uşor cu o pătură şi ieşi. Unde să se ducă el acum... Păi la bucătărie, unde era toată lumea! Deschise uşa iar mama lui îl întrebă, pe un ton aparent calm:

- Nu plecaţi la plimbare?

- Nu.

- ... Nu se simte bine?

- Ba cred că se simte foarte bine, de vreme ce doarme dusă.

El era supărat; îşi permitea să folosească tonul ăla. Mămica lui rosti, serioasă:

- Poate ieşiţi după cină atunci. Că dacă a dormit la prânz, la noapte o să aibă insomnie.

Gata! Punct discuţie! Tăticul lui îl privea lung, mirat şi gânditor... semn că sesizase tensiunea din schimbul de replici şi se întreba ce avea fiul cu mama şi viceversa! Şi cum n-avea chef să reia istoria aia cu voce tare... Se aşeză în faţa televizorului: ce să facă acum? Se plictisea de moarte! La bucătărie se purtau discuţii, Ana dormea...

Trecea şi el prin starea prin care trecuse ea de dimineaţă. Îi venea să se urce pe pereţi! Sau să facă o plimbare până la chioşc... Da, o înţelegea. Dar nu putuse pleca de dimineaţă de la vânzare. Tot din cauza mamei lui, fireşte! Şi-a serviciului pe care-l avea! Dacă voia să le meargă tuturor alor lui bine, inclusiv lor, trebuia să stea la chioşc şi să vândă flori! Dacă ar fi fost director, ar fi fost probabil în şedinţe...

Ha! El şi director! Alt exemplu mai acătării nu găsise? Se ridică şi coborî în beci. La vederea lui, Roberto zâmbi:

- Iar îi e rău?

- Nu, ne-am contrat puţin de dimineaţă. Acum doarme, aşa că iau măsuri.

Trei fire de garofiţe albe erau de-ajuns: un miros prea puternic îi putea declanşa starea de greaţă! Observase că soţia lui avea nevoie de de toate, dar în cantităţi moderate; iar la capitolul garofiţe trei însemna moderat, cinci însemna exces. Intră în camera lor, puse florile în glastră şi glastra pe noptieră. Ieşi apoi, zâmbind slab... Şi-şi făcu de treabă cu celofanele. Să le mai numere o dată. Ca să treacă timpul.

Ioan

Închise uşa dormitorului şi se întoarse spre nevasta lui:

- Care-a fost treaba azi cu Florentin?

- Care să fie?! A venit Ana la chioşc, de dimineaţă, ca să se plimbe. Şi-am trimis-o imediat înapoi!

- Poftim?

- L-am pus pe Florentin să o ducă fuguţa acasă! Şi-aşa, a venit singură până acolo!

- Cred că e destul de întremată

- Şi eu am crezut că e destul de întremată până l-am văzut pe medic cum a închis dosarul şi cum i-a spus să dubleze porţia de vitamine! Şi eu credeam că e bine, înainte să-mi spună el că e anemică!

Aici avea ea dreptate...

- Iar ea a rămas acasă?

- Da. Mi-a spus Ioana că au stat amândouă pe scaun, în curte: Ana la soare, ea cu băiatul la umbră.

- Foarte bine.

- Iar după cină au ieşit amândoi la plimbare! Nu puteau face aşa de la bunul început? De ce n-a aşteptat până venea Florentin? Ce era atât de urgent la plimbarea aia?

- Vremea frumoasă de-afară. Şi plictiseala din casă.

- Şi totuşi, nu pot să fiu de acord cu ea!

- De fapt, eşti supărată pe ea.

- Un pic.

- De ce?

- Păi uite, că face prostioare de-astea! Pleacă singură de acasă! De parcă tu ai vorbit cu pereţii când i-ai spus lu' fi-tu ce i-ai spus!

- Şi ce altceva te mai deranjează?

- Că încearcă în continuare să se descurce singură, în loc să-mi ceară ajutorul. Cu toate. N-are stare până nu-şi spală farfuria; n-are stare până nu puricã covorul de păr; n-are stare până nu-şi face singură cizmele! Am aflat că de dimineaţă şi-a făcut singură de mâncare.

- Şi asta-i rău?

- E rău, când eu vreau să o ajut cu toate iar ea îmi evită ajutorul!

Aa, deci fusese o problemă de orgoliu! OK!

- Las-o mai moale; n-o mai face să plângă. Dacă nu vrea să o ajuţi, nu vrea şi pace! Şi n-ai să-i schimbi tu opiniile cu asemenea reacţii. Să ştii că Ana nu e nici fraieră, nici foarte căpoasă; atunci când n-o să mai poată face un lucru, o să-ţi spună singură s-o ajuţi. Mă duc să vorbesc cu fi-tu.

Ieşi, închise uşa şi-l privi lung pe Florentin. El se ridică imediat şi se apropie de el. Coborî mult tonul vocii:

- I-a trecut?

- Ce să-i treacă?

- Supărarea de dimineaţă.

- A, da! I-a trecut!

- Bun. Nu uita că tu trebuie s-o scoţi din casă. Dacă vezi mâine că e frumos afară, pleacă de la chioşc juma' de oră şi plimb-o prin cartier. Că nu e foc dacă lipseşti juma' de oră de la vânzare! Ai chiulit tu şi mai mult - şi n-a picat cerul!

Florentin aproba grăbit...

- Încearcă să stabileşti dinainte cu ea: mâine dimineaţă mergem la plimbare. Sau mâine după cină. Ca să nu mai fie tentată să-ţi facă surprize de-astea. Iar în timpul săptămânii, nu uita că tu te ocupi de dusul şi adusul de la serviciu.

- Da, tată.

- Chiar dacă ea va spune că se simte cel puţin Superman.

Florentin începuse să râdă; porni spre bucătărie:

- Şi vezi cum o împaci pe maică-ta, că mai are puţin şi plânge de ciudă că n-are dreptate!

Închise uşa, zâmbind: era normal ca Ana să se comporte aşa. Era o fire romantică, visătoare... iar Lăcrămioara lui nu era obişnuită decât cu nurori-tanc. Relaţia lor trebuia strunită din când în când, ca să meargă pe drumul comun...

24 martie 2003 - luni

Ana-Maria

Un e-mail de la Nina? Chiar era curioasă să vadă ce părere avea colega ei despre cele întâmplate sâmbătă! Şi mai ales ce rezolvare îi propunea ea!

> ***"Transformaţi drumurile casă-servici şi servici-casă în plimbări. Mai ales drumul servici-casă. Opriţi-vă la o cofetărie, învârtiţi-vă prin parc, vizitaţi magazine. Mă rog, pupaţi-vă pe stradă! Aia da plimbare!"***

Începu să râdă şi reveni la tabel: Nina avea dreptate, ca întotdeauna. Evident că aşa vor face! Iar dacă-l va vedea păşind grăbit, o să-i spună să meargă mai încet, ca să nu obosească. Florentin va înţelege imediat "mesajul"...

Încă un e-mail? Dar ce uitase să-i spună?

> ***"Dacă după trei-patru plimbări constaţi că ai lui nu prea sunt de acord cu întârzierile astea, ţineţi-le secrete. Spuneţi că a fost traficul infernal, că a avut tramvaiul pană, că a trecut coloana lui Iliescu şi multe alte asemenea gogoşele. Dar la plimbări să nu renunţaţi: că sunt romantice! Mai ales când o să faci o burtică mare-mare..."***

Corect! Şi-acum trebuia să termine urgent tabelul! Că pierduse deja un sfert de oră cu scrisul acelui e-mail cât o mega-scrisoare!

Florentin

Era foarte curios ce reacţie va avea Ana. Când plecase de la chioşc, îi spusese mamei lui că nu ştia când ajungeau acasă. Iar ea îi alesese o garofiţă roşie şi-l atenţionase să aibă la el bani de taxi, dacă vedea că plimbarea prelungită o obosise pe Ana. Ceea ce însemna că ideea lui fusese "aprobată" de Cabinetul 2. După părerea lui, ideea era a Cabinetului 1; doar semnătura de pe aprobare venea de la mămica lui...

La urma urmei, important era că "se aprobase"! Iar el o aştepta în faţa scării, zâmbind cu subînţeles, cu floarea ascunsă la spate...

Ştia că floarea aceea va face diferenţa dintre întâlnirea romantică şi simplul "am venit să te iau, să mergem acasă". Ana va observa imediat floarea care făcea diferenţa. Se pregătea deci de un salt fericit; plănuia deja să pună un picior în spate, ca să nu facă amândoi buf...

Uşa scării se deschise; Ana ieşi, îl privi preţ de-o secundă... Scoase floarea de la spate. Şi puse un picior în spate, pentru că soţia lui fugea acum spre el...

Şi totuşi, avea o nelămurire. De ce trebuiau să se certe înainte să priceapă şi el ce i se cerea? De ce nu-l ducea capul să presupună, să ghicească...

Ia să citească şi el cărţile alea despre gravide! Poate aveau un capitol distinct pentru taţi! 1001 sfaturi pentru soţii de gravide! Ha! La fel de popular ca manualul de comportament rrom! Dar un capitol, sau câteva rânduri, tot va găsi! Aşa că strânse cu putere mânuţa fâstâcită şi porniră ca într-o plimbare spre autobuz... Plănuind să coboare cu două staţii mai devreme, ca să treacă prin parc...

Ana-Maria

Stătea singură pe întuneric, lungită pe canapea, şi privea tavanul. Da, îi era iar rău. Până la urmă, ca o concluzie după două luni de sarcină, nu i se făcea rău după un tipic anume. Pur şi simplu i se făcea

rău... când voia să i se facă rău! Chestia cu supărarea era doar un adaos; pe lângă cele şapte-opt ori pe zi când îi era rău "din oficiu", i se mai făcea rău o dată când se supăra. Şi, inevitabil, i se făcea rău după mâncărurile cu sos. Foarte ciudat, pentru că salata de roşii era perfect digerabilă, dar roşiile transformate în sos o puneau imediat "la orizontală", cu stomacul dând să se reverse înapoi pe gât. Foarte ciudat...

Ciocănitul timid o făcu să zâmbească: oare cine voia să-i facă o vizită la nouă seara?

- Intră.

Luminiţa se grăbi să se strecoare în cameră şi să închidă uşa. Dându-şi seama că era într-o vizită incognito, şopti:

- Probleme în Paradis?

- Oarecum.

Îi făcu semn să se apropie:

- Stai jos, aici, la capul meu, şi dă-mi mâinile.

Cumnata ei ezita...

- Îmi e extrem de rău; dacă nu-mi faci masaj, rişti să n-ai cu cine discuta.

Acum Luminiţa se aşeză:

- Da' nu ştiu cum!

- Te învăţ eu. Hai.

Îi luă mâinile şi le aşeză... Tânăra înţelese repede ce se cerea de la ea; aşa că începu şi masajul, şi povestirea:

- Cred că m-am îndrăgostit.

- ... De Nicuşor, sper!

- Păi de cine altcineva?! Acum, problema e că am început să am pretendenţi serioşi la piaţa de flori. Iar tata a început să-i studieze de parcă-mi pregăteşte ceva.

- Zău? Şi cam cum e cu pretendenţii ăştia? Cine sunt, ce-nvârt şi mai ales cât de serioşi sunt?

- Păi ar fi unul care are părinţii importatori de flori din Olanda... E tot ţigan de-al nostru; are vreo 25-26 de ani, arată bine, e frumuşel... Şi-mi zâmbeşte de vreo trei anişori!

Aoleu!

- De trei ani?

- Da.

- Iar dl Manolache ce zice?

- Nu zice nimic; mă rog, n-a zis nimic până acum! Numai că de vreo săptămână încoace se duce glonţ la ei de dimineaţă; şi discută cu voci coborâte vreo 10-15 minute.

- După care?

- După care cumpără florile şi discută cu celălalt pretendent.

- Care este...?

- Un puşti de vârsta mea; trebuie să dea şi el bacul anul ăsta. Şi are bani cu TIR-ul...

- Şi care te priveşte şi el pe sub sprâncene şi suspină în secret!

- Exact.

- Iar problema este?

- Problema este că nu ştiu ce-are tata de s-a apucat brusc să stea la discuţii cu ei! Şi cu părinţii lor! De unde până acum o săptămână nici nu-i lua în seamă, au devenit brusc buni prieteni! Mi-e să nu-mi joace vreo festă tăticul meu...

- Adică să te promită altuia?

- Exact.

- Şi dacă te-ar promite, ce?

Mâinile se opriră, mirate...

- Dacă nu bea rachiul cu ei, gura lui poate să spună câte-n lună şi-n stele! Dar mă îndoiesc că dl Manolache îşi va călca cuvântul dat.

- ... Cum adică?

- Adică a fost la tatăl lui Nicuşor, au stabilit inclusiv data aproximativă a nunţii, v-au dat dezlegare la întâlniri şi vizite iar tu te îngrijorezi pentru că dl Manolache stă de vorbă cu florarii din piaţă!

- Of, nu înţelegi! Dacă tata... Dacă tatăl lui Nicuşor stabileşte un dar foarte mare pentru nuntă, tata n-are de unde să dea! Şi atunci s-ar putea ca tot aranjamentul să pice!

- N-am mai discutat o dată despre asta? Nu mi-ai spus că Nicuşor e singur la părinţi? Crezi că părinţii lui sunt îndeajuns de absurzi să strice aşa nunta şi iubirea fiului lor? Unicul? Să fim serioase!

- Suntem! Mă rog, eu sunt!... Nu, nu înţelegi. Lasă, că văd eu cum mă descurc!

Luminiţa se ridică; deschise ochii şi începu să-i spună ce-ar face ea în asemenea situaţie:

- Du-te la dna Manolache şi spune-i, între patru ochi, că referitor la discuţia voastră, te-ai gândit, ai socotit şi te-ai hotărât: îl iubeşti pe Nicuşor ca pe ochii din cap. Şi-apoi aşteaptă 24 de ore, să vezi ce se întâmplă. Sau spune-i lui Nicuşor că vrei să vă logodiţi; ca să dormi şi tu liniştită. O să râdă, pentru că o să-i gâdili orgoliul, dar în 24 de ore primeşti inelul şi s-a rezolvat problema. Iar dacă nu vrei să-i spui asta, îţi dau eu inelul meu de logodnă; du-te de dimineaţă la piaţă cu el pe deget, du-te glonţ la fiecare dintre cei doi şi arată-le mâna, zâmbind: "M-am logodit aseară; vă place?"

- Mă omoară tata!

- Nu te omoară, că-i spun eu adevărul înainte să fie prea târziu. Doar te bate bine-bine; iar după ce te trezeşte cu apă rece, te duce la Nicuşor şi bea rachiu.

- ... O să vorbesc cu mama: chiar în seara asta.

- Bun. Întreab-o, printre altele, dacă a mai vorbit cu tatăl tău despre oficializarea logodnei. Cu inel sau salbă: cum ştiţi voi că-i mai bine.

- OK! Mersi de consultaţie!

- N-ai pentru ce. Primeşti şi sfaturi pe care nu le-ai cerut?

- ... Sigur!

- Oricât ai fi de îndrăgostită de Nicuşor, nu-i arăta 100% din dragostea ta. Poate să i se urce la cap.

Luminiţa tăcea... Ridică scurt din umeri:

- Încearcă să fii temperată; să nu te topeşti pe picioare când apare el. Femeia trebuie să fie ca o cetate; să nu se lase niciodată cucerită în întregime. Pentru că bărbatul, după ce-o cucereşte, poate fi tentat să treacă la cucerirea altei cetăţi.

Acum tânăra aprobă cu capul şi dădu să iasă... dar se opri:

- După ce vorbesc cu mama, pot să vin să-ţi spun ce-a zis?

- Te aştept.

Uşa se închise... Zâmbi slab: oof, ale tinereţii valuri! Şi ea suferise când părinţii ei refuzaseră să accepte chiar şi existenţa lui George prin preajma ei; şi ea plânsese cu faţa-n pernă când el dispăruse din Braşov... Voia să creadă că Luminiţa nu va trebui să iasă ca să arunce gunoiul şi să se schimbe apoi într-o Dacie, gonind pe şosea spre alt oraş; dar, la urma urmei, cine putea şti?!

Dl Manolache nu era absurd. În plus, îşi respecta cuvântul dat - ea cel puţin aşa ştia! Spusese c-o mărită cu Nicuşor - apoi cu Nicuşor o mărita! Luminiţa însă nu mai avea răbdare. Poate că se ivise "concurenţa" ei, sub forma vreunei tinere mai frumoase şi mai bogate! Luminiţa nu pomenise mai nimic despre relaţia ei cu Nicuşor, despre cum mergeau lucrurile şi cum decurgeau plimbările pe-nserat...

Doamne, cât de rău îi era! Şi nu gustase decât o bucăţică de pâine muiată în sos!

Dacă Luminiţa era cuminte şi se temea de concurenţa de orice fel, totul era OK. Dar dacă nu fusese cuminte şi se temea că tatăl ei va schimba ginerele, făcând astfel - fără să ştie - un pas imens spre aflarea adevărului...

Păi dacă Luminiţa făcuse aşa o trăznaie, unica soluţie era s-o programeze la medicul Petrescu într-o dimineaţă, în timpul orelor de liceu. Deşi gândul acela o îngrijora la culme, ştiind cât de repede înţelegea dl Manolache cum mergeau secretele în casă... Mai ales că ea apelase prima la acea metodă! Prin simplă deducţie, ea va rezolva şi problema Luminiţei. Va fi, deci, vai de ea!

Spera ca Luminiţa să fi fost cuminte, spera să se fi speriat degeaba... O va întreba, când se întorcea să-i spună opinia dnei Manolache...

Se ridică, oftând: asta e! Din cauza acelei bucăţele de pâine, va renunţa la salată. Dar măcar va dormi liniştită. Ori de câte ori se culca cu stomacul în gât, visa urât...

Luminiţa

Ana era un mic înger! Bineînţeles că o sfătuise perfect! Vorbise adineauri cu mămica ei iar ea începuse să râdă auzind care-i era îngrijorarea. Tatăl ei vorbea cu respectivii pentru că tatona terenul. Voia să cumpere şi câteva flori la ghiveci, dar nu ştia cum or să meargă la vânzare - dacă or să meargă. Aşa că-i chestiona de zor pe ambii specialişti în flori la ghiveci: aveau vânzare la ele? Cine le lua? Cam la câte zile veneau florăriile să se aprovizioneze? Şi cum nimeni nu făcuse un studiu de piaţă şi-o statistică, o făcea el acum. Ceea ce necesita lungi discuţii cu amândoi vânzătorii de ghivece. Se liniştise ca prin minune...

Iar în privinţa lui Nicuşor, nu - tatăl ei nu se răzgândise. Nici o şansă să se răzgândească! Pentru că-l plăcea pe aurarul cu plete şi ştia că, alături de el, viaţa ei va fi un mic paradis. Aştepta doar trecerea timpului; intenţiona să oficializeze logodna după botezul bebeluşului lui Marcel. Adică la sfârşitul lunii aprilie. Totul era stabilit, bine ordonat în mintea tăticului ei...

Ciocăni uşor în uşă; nu primi răspuns. Apăsă clanţa, şoptind:

- Ana, eşti în cameră?

Nici un răspuns... O văzu lungită în pat, învelită... Adormise. Or să discute mâine despre asta... sau îi va face un semn discret, la cină. Ca să stea şi ea liniştită. Putea jura că Ana se întrebase azi dacă nu cumva disperarea aceea se datora încălcării interdicţiei părinteşti...

28 martie 2003 - vineri

Evelin

Gata! Ajunsese în faţa firmei!

De data asta îi va vorbi! De data asta nu mai voia să stea ascuns şi s-o privească de la distanţă! Gata! Trebuia să intervină! Putea jura că Ana era în continuare slăbită, albă ca hârtia la faţă...

Nu putea s-o lase să se chinuie aşa! N-o putea lăsa în ghearele acelor nemernici! Ce naiba - data trecută, când o văzuse, avusese impresia că ajunsese ca o stafie! Că era bolnavă! Că era extenuată! Trebuia s-o scape de ei! S-o ajute să se pună pe picioare, să-i ofere din nou tot ce-şi dorea... Acolo o să stea! Chiar acolo! Chiar în faţa scării! N-avea decât să iasă din nou cu jandarmeriţa aia prichindică şi băgăcioasă - că-i arăta el ei!

Florentin

Ia uite cine venise-n vizită la Ana! Ce matahală mare şi elegantă se postase în faţa scării! Bombăni, ca pentru el:

- Ah, Doamne, îţi mulţumesc că mi-ai răspuns rugăminţilor! De-aici încolo mă ocup eu!

Păşea spre el, pe mijlocul trotuarului, dar matahala "nu se sesiza"; el părea foarte concentrat la uşa scării! Oare coborâse Ana, şi-acum schimbau priviri?

Ia să-i arate el Anei un chip vânăt! O privire lila! Mai avea trei metri... Doi metri... Un metru... Şi-un pumn, "din fundul satului"! Aşa!

Matahala se răsucise-n loc! Tii, ce bine-i mergea lui azi! Îşi înfipse degetele în freza spilcuită şi, ţinându-l aplecat, îi mai altoi doi pumni în figură răcnind:

- Venişi în vizită, ai? *Welcome!* De când te-aştept!

Îl smuci spre asfalt şi începu să-l lovească cu picioarele:

- Nu ne-am văzut de multişor! Ai lipsit la măturatul cioburilor!

Îl va lovi cu picioarele până-l va vedea cum scuipă sânge! Până-i va înnoda maţele-n el! Ah, Doamne, ce mare bucurie avea el azi!

Ana-Maria

Coborî grăbită treptele şi împinse uşa: unde era Florentin?... Aoleu! Aoleu, ce-i vedeau ochii! Să-l oprească, repede!

Alerga spre ei şi-şi vedea soţul înfigând cu sete piciorul în stomacul lui Evelin! Care zăcea chircit pe asfalt, printre stropi de sânge! Doamne, numai să nu-l omoare! Ajunse lângă el şi dădu să-l prindă pe Florentin de braţ:

- Stai!

Soţul ei se smuci violent şi-l mai lovi o dată pe bărbatul chircit pe asfalt! Ridică vocea:

- Lasă-l, că-l omori!

- Dă-te de-aici!

Trebuia să-l oprească cumva! Soţul ei avea o viteză incredibilă la altoit şuturi şi nu prea mai ţinea cont în ce parte a corpului dădea! Iar Evelin era deja plin de sânge! Aşa că se repezi la propriu în braţele lui Florentin! El o prinse în braţe; dădu apoi s-o împingă într-o parte... Şi cum se părea că el avea toate şansele să-şi reia "bombardamentul de şuturi", răcni spre spate:

- Fugi, nenorocitule! Fugi odată!

Se agăţase cu degetele de geaca soţului ei; strângea cu disperare materialul gros, îl împingea cât putea de tare în direcţia opusă locului unde zăcea Evelin şi nu putea rosti decât acele trei cuvinte:

- Lasă-l, că-l omori!
- Dă-te, că nu ştiu ce-ţi fac!
- Lasă-l, că-l omori!
- N-auzi să te dai? Dă-te!
- Lasă-l, că-l omori!
- Ano, dă-mi drumul odată!
- Lasă-l, că-l omori!

În sfârşit! Portiera pocnise chiar la timp; în următoarele două-trei secunde va ceda, obosită de lupta inegală cu Florentin! Motorul porni; geaca se smuci din mâinile ei cu o forţă incredibilă!

- Vino-ncoa, mă! Sau eşti laş?

"Fugi, Eveline! Fugi, că te omoară!" Striga în gând, conştientă că trebuia să-l ajungă pe Florentin din urmă şi să-l apuce din nou de geacă. Pentru ca Evelin să poată pleca. Pentru ca bătaia să se termine. Pentru ca scandalul să se stingă.

Gata! Un scârţâit de roţi - şi Jeep-ul ţâşni în trafic. Din doi paşi, Florentin ajunse la ea şi-o prinse cu o forţă teribilă de braţe:

- Tu ce faci? Îi ţii partea?
- În ritmul ăla îl băgai la Bellu!
- Şi te-ai gândit să-l salvezi tu! Bravo; un gest de omenie! Meriţi o medalie!
- Tu nu meriţi nimic pentru ce-ai făcut!
- Zău! Deci te-ai băgat pentru el! În loc să-i altoieşti şi tu câteva acum, că-l aveai la îndemână, tu erai ocupată să mă ţii pe mine!

Stop! Chiar acolo, chiar acum, stop!

O mişcare amplă a braţelor - şi se eliberase din strânsoare. Se apropie de trotuar, întinse mâna iar taxiul opri prompt. Urcă în spate, rosti adresa socrilor ei şi refuză să întoarcă privirea spre trotuar.

Ea una plecase acasă.

Florentin

La dracu cu toate alea! Şi dacă-l omora, ce?

... Şi dacă-l omora, ce mare scofală? 30 de ani de puşcărie treceau cât ai clipi! Nu va asista la naşterea fiicei lui; dar, cu puţin noroc, ieşea condiţionat la timp pentru nuntă! Sau botezul nepoţelului!

A dracului ea de treabă! Ce naiba fusese în capul ei când se băgase să-l oprească? Ea chiar n-avea niscai scatoalce datorie la matahală? Dacă ea l-ar fi pocnit pe blond cu geanta-n cap, el unul s-ar fi oprit! Dar nu; Ana se băgase ca să scape matahala!

Alergă şi el în stradă, găsi şi el un taxi, spuse adresa de acasă... Numai s-o ajungă din urmă! Pentru că trebuiau să se certe acum, repede, să se împace şi să zâmbească atunci când vor descuia uşa de la intrare!

Evelin

Lovi, furios, cu pumnul în volan: al dracului el, ţiganul ăla! Îl luase prin surprindere! Altfel n-apuca pişpirelul ăla să se atingă de el!

Bănuia că arăta ca după război; tot corpul îl durea îngrozitor, din buză simţea cum se prelingeau uneori picături de sânge... Las' că avea el ac de cojocul florarului!

Opri la semafor, scoase un snop de şerveţele din cutie şi-şi şterse sângele de pe faţă. Privi lung dârele roşii... Şi zâmbi: sau poate că nu-i va face nimic; absolut nimic. Poate că nu-l va reclama, nu-şi va scoate certificat medico-legal, nu va chema poliţia, nu-l va da în judecată... Poate că nici măcar nu-l va pune pe Alin să se ducă cu băieţii peste el! Poate se va rezuma la a-i lua femeia; pentru că rănile de pe faţă se vindecau, coastele rupte se sudau şi durerea trecea; dar zilele scurse după plecarea ei... Alea nu vor fi uitate niciodată. Aia da pedeapsă! Ana nu era obişnuită cu asemenea scene; ea îşi rezolva problemele la telefon, sau ţipând personal de la minimum un metru distanţă...

Azi, ţiganul pierduse puncte importante în ochii ei tocmai pentru că-l bătuse în halul ăla! Din fericire, nu avea nimic rupt...

Trebuia să se gândească bine la punctele câştigate azi; se va duce deci acasă şi va încropi un plan. Azi, Ana încercase să-l scape pe el din şuturile ţiganului. Exista în sufletul ei ceva... Ceva înăbuşit de durere şi de amintiri urâte; dar existenţa acelui "ceva" era un punct de plecare foarte valoros pentru el!

Semnaliză dreapta: mai bine evita centrul. Dacă-l vedea vreun poliţist bătut în halul ăla, îl oprea, îl ducea la prima secţie de poliţie şi-l punea să dea o declaraţie. Şi pierdea războiul supremă! Nu voia să piardă tocmai acel moment când în sufletul ţiganului va începe să crească, nemiloasă, durerea...

Ana-Maria

Maşina opri în faţa porţii; achită cursa şi coborî. Nu reuşi însă decât să deschidă poarta; scârţâit de roţi, paşi în fugă - şi vocea indignată a soţului ei:

- Ce faci? Mă laşi acolo şi pleci?
- Te-am lăsat să te certi! Că ai chef de ceartă! Cine ştie, poate îţi venea să baţi în continuare pe cineva!
- Şi-ai zis, nu care cumva să te văd înaintea ochilor!
- Normal! De vreme ce consideri că m-am băgat să-i scap lui pielea, mă aştept la orice reacţie din partea ta!

Intrase în casă; Florentin trânti uşa şi continuă să ţipe:

- Uite ce-i! Dacă o singură dată mai faci asemenea porcărie, ne certăm rău de tot!
- Iar dacă tu mai faci vreodată asemenea porcărie, să vezi ce-o să ne certăm!

Uşa bucătăriei se deschise scurt şi ieşi... tocmai socrul ei:

- Hei, ce-i cu voi?

Nu voia să răspundă ea; să povestească Florentin, că avea energie-n exces şi voia s-o consume!... Aa, acum tăcea şi el! Bravo! Cocoşul se metamorfozase în mieluşel!

- Ano, te aştept în bucătărie.

OK! O să-i spună ea atunci! Ca să se răcorească şi să-i treacă şi ei spaima! Doamne, când îl văzuse cărându-i lui Evelin pumni şi şuturi ca la ştiri, îi stătuse inima! Se descălţă şi intră în bucătărie:

- Bună seara.

Dna Manolache era mai calmă ca niciodată:

- Bine-ai venit.

Dl Manolache reveni imediat la subiectul discuţiei:

- Ce s-a întâmplat?
- Ce să se întâmple; când să ies de la serviciu, pe cine văd în faţa scării, pe ditamai bulevardul central, cărând şuturi unei matahale mari şi blonde? Pe soţul meu! Am sărit să-i despart! Şi după ce matahala a spălat putina pe trei cărări, soţul meu m-a acuzat că i-am ţinut partea individului! Că m-am băgat eu să scap matahala! Că nu l-am lăsat să-l omoare în bătaie! Asta s-a întâmplat!
- Vrei un pahar cu apă?

Trebuia să se calmeze. Tonul acela calm îi ordona parcă să vorbească la fel! Plus calmul soacrei ei... Aprobă cu capul, primi paharul şi-l bău pe nerăsuflate: gata cu supărarea! Gata cu nervii! Voia să-i facă rău bebeluşei?

- ... În general, la noi se bat femeile. Cred că ai văzut asemenea scene: ţipete, păruială, fugăriri pe stradă şi multe altele. Dar atunci când intervin şi bărbaţii, femeile sar întotdeauna în echipă cu soţii lor.

Îl privea siderată: nu-i venea să creadă ce auzea! Adică ar fi trebuit să se repeadă să dea şi ea cu şutul? Se grăbi să-şi exprime mirarea:

- Dacă aţi fi fost în situaţia mea, să plecaţi de la serviciu şi să vă ciocniţi de asemenea scenă, v-aţi fi grăbit să săriţi cu picioarele pe matahală?
- Nu; m-aş fi grăbit să stau la o distanţă care să-mi asigure certitudinea că nu încasez şi eu vreuna şi-aş fi ţipat extrem de tare până apărea un poliţist sau scăpa matahala.

Ei bine, nu mai putea spune nimic. Acel răspuns o bulversase

complet! Dl Manolache tocmai îi dăduse dreptate lui Florentin; şi avea nevoie de timp ca să-şi dea seama de ce...

- ... L-a bătut rău?

- ... Trotuarul era plin de stropi de sânge. Când i-am văzut, primul gând a fost că îl va lovi aşa până-l va omorî...

- Acum te-ai calmat?

Aprobă cu capul:

- Dar, dar migrenele abia de-acum încolo încep. Individul e în stare să vină cu poliţia!

- Nici o problemă! Ce căuta în faţa firmei unde lucrezi? Te aştepta cumva? Chiar dacă tu i-ai spus să te lase-n pace? Asta se cheamă hărţuire; şi cum e avocat, o să renunţe repede la orice planuri legale. Te rog, du-te şi întinde-te puţin; încercaţi să vă liniştiţi amândouă.

Aprobă şi dădu să iasă.

- Spune-i lui Florentin că-l aştept aici.

OK! Ieşi din bucătărie iar soţul ei se ridică imediat. Şi cum se părea că ştia deja că-i venise rândul "la ascultat", îl auzi intrând în bucătărie şi închizând uşa. Se refugie în camera lor; o dureau braţele, acolo unde el o strânsese cu furie. Spera să nu se fi învineţit, pentru ca incidentul să fie cât mai repede dat uitării...

Florentin

Intră în bucătărie, închise uşa şi scrâşni:

- Ah, dacă nu m-ar fi oprit!

- Dacă nu te-ar fi oprit, probabil că individul ajungea la Urgenţă. Şi-ar fi fost o inaugurare; că ăia pe care i-ai mai trimis acolo s-au abţinut, dar el e fostul ei soţ şi e avocat. Ceea ce te trimitea pe tine la poliţie, cu cătuşele la mâini.

Tăcea, pentru că tatăl lui avea totuşi dreptate... Nici mămica lui nu spunea nimic...

- Spune-mi, te rog: ţii tu neapărat să reintroduci matahala asta în viaţa nevesti-tii, angrenându-l într-un lung proces civil de vătămare corporală?

Mai discutaseră despre asta! Ştia şi el că n-ar fi trebuit să se atingă de matahală nici cu un deget măcar! Dar se lăsase condus de furie şi...

- Dacă vrei, nici o problemă! Şi-aşa insul o să vină cu poliţia imediat după ce-o să-şi scoată certificatul medico-legal! Că e avocat, ştie ce trebuie să facă să obţină ce vrea! Şi-ar vrea să i se asigure revederi periodice cu ea! Mergeţi la proces, vă judecaţi, te duci la puşcărie şi după aia o să vii iar cu noi la piaţa de flori!

La naiba! Avea dreptate tatăl lui! Răbufni, încruntat:

- Ce să fac, dacă mi-a crescut tensiunea când l-am văzut?! Se postase în faţa scării şi-o aştepta să iasă! Şi mi s-a înnegrit imaginea!

- Repet: vrei să vă revedeţi cu el prin tribunale?

- Nu.

- Eşti conştient de faptul că, dacă încasai azi o palmă sub ochii ei, erai mult mai iubit şi mai apreciat decât eşti în momentele astea?

Aprobă cu capul: o să încaseze el palme de la matahală când o cânta garoafa-n găleată!

- Bine. Pe viitor, să-ţi aminteşti discuţia asta înainte să te repezi cu pumnii. Du-te şi împac-o.

Se grăbi să iasă: bineînţeles că-şi va aminti că garoafa nu cânta niciodată-n găleată!

Ioan

Oftă greu şi se ridică:

- Presimt că avem musafiri diseară.

- Eu presimt că nu vom avea musafiri nici aici, nici la chioşcuri.

Zău? Nevasta lui era extrem de calmă!

- ... Mă duc oricum să aduc din beci nişte "ajutoare".

- Du-te; numai să nu le vadă şi Ana. Că e destul de speriată pe ziua de azi.

Aprobă cu capul şi ieşi.

Şi el, dacă ar fi fost în locul lui Florentin, l-ar fi snopit din bătaie. Pentru că, deşi avea o vârstă şi înţelepciune sporită, ar fi reacţionat după primul impuls. Iar dacă n-ar fi fost în locul lui Florentin ci ar fi fost doar un simplu spectator la acea scenă, tot l-ar fi snopit din bătaie! Pentru că era socrul Anei; iar matahala îi făcuse prea mult rău norei lui ca să scape doar cu divorţul! Oricum, dacă-şi va face apariţia diseară, o să-i lipească două perechi de palme: ca să se răcorească şi el!

Florentin

Intră în camera lor, închise uşa... Ana îşi scosese cămaşa, cu intenţia vădită de-a se schimba; tresări la vederea urmelor de pe braţele ei. Îşi amintea perfect cum o apucase zdravăn şi-i răcnise atâtea lucruri...

Stinse lumina, oftând greu. O cuprinse apoi uşor cu braţele şi sărută urma de pe braţul drept:

- Iartă-mă. Te doare?

Capul ei negă scurt. Daa, cum să nu! Iar el o credea imediat! Ştia prea bine că braţele or să i se învineţească!

- ... Te-am supărat rău, nu?

Ciudat - Ana negă din nou! Cum, n-o supărase? Soţia lui se întoarse şi-l privi lung:

- Aveai tot dreptul să-l cafteşti bine; dar n-aveai voie să-l bagi în spital.

- Din fericire, m-ai oprit la timp...

Pentru că ea-l oprise! Nu aşa cum şi-ar fi dorit el, dar o făcuse!

- ... Dacă apare pe-aici, lasă-mă să vorbesc eu cu el.

- Dacă-l văd pe-aici, o să încerc să mă abţin...

- Orice-ai spune tu, ţi-ai făcut plăcerea pe ziua de azi!

Zâmbi slab, pentru că şi ea zâmbea:

- Da; dar dacă apare mâine...

Palmele se ridicară uşor... Mm, cum ştia Ana să-şi strecoare degetele prin părul lui!

- ... Mi-e dor de tine...

La naiba!

Ana-Maria

Florentin oftă scurt... Dar nu se mira: ştia că aşa va reacţiona soţul ei! La urma urmei, fuseseră precauţi aseară! A fi precaut şi azi însemna deja răsfăţ! Orgie curată!

- ... Şi dacă-i facem rău bebeluşei?

Încerca să nu se clintească, să nu-şi schimbe expresia feţei... Să continue jocul cu buclele brunete...

- Şi-aşa sarcina e toxică, medicul ţi-a spus să ai grijă de tine, să te menajezi... În plus, sunt sigur că te-ai speriat zdravăn când ai văzut azi scena aia.

OK! Partea cu scena o convinsese. Îi fură deci un sărut şi se desprinse din îmbrăţişare:

- Bine.

Să-şi ia cămaşa pe ea şi să se ducă la bucătărie. Era sigură că socrii ei erau îngrijoraţi! Doar asistaseră la prima ceartă a proaspătului cuplu! Iar soacra ei ştia cât de tare se speriase... Bun; se îmbrăcase, schimbase şi fusta... Deschise uşa:

- Mă duc la bucătărie.

- Vin şi eu imediat.

Florentin

Uşa se închise corect...

Comportarea lui o întrista pe Ana. Nu partea cu bătaia; acum,

după ce se calmase, soţia lui îi dăduse dreptate. O întristau însă refuzurile de-a se apropia uneori de ea. Azi nu mai era vorba doar despre sarcina toxică; azi intervenise şi acea revedere mai mult decât neplăcută pentru ea. Şi gestul lui, şi răcnetele... Azi, nu!

Şi el era zăpăcit, bulversat de situaţia în care se afla. Pe de-o parte, exista stricteţea din casă. Şi-aşa, i se făcuseră unele concesii! Se plimbau şi dimineaţa, şi seara; dormeau împreună; Ana era primită oriunde în casă, pe când Mirelei i se atrăsese atunci atenţia că anumite camere erau încuiate pentru ea. La capitolul *marimé* nu existau derogări - nu mari, aşa cum şi-ar fi dorit Ana. Problema aceea era mult prea serioasă pentru ca el să-şi permită să ceară tratament special, şi mai permisiv decât era acum. Din fericire, Ana se sfătuia cu cineva - habar n-avea cine - şi înţelegea rigorile părinţilor lui. Din fericire, reuşise să se adapteze la mare parte din ele. Din fericire, nu mai avusese ieşiri nervoase la cină. Din fericire, lucrurile se puteau târâgăna aşa încă şapte luni...

Dar, pe de altă parte, era şi sarcina asta toxică! De fapt, era sarcina în sine! Toxică sau nu, cu probleme sau nu, el nu putea să treacă peste gândul că-i putea face rău bebeluşei! Soţia lui se schimbase puţin; chipul ei era parcă mai destins, ochii străluceau ciudat... Putea jura că sutienele o strângeau deja! În orice alte condiţii, s-ar fi încuiat cu ea zile în şir în camera lor! Dar Ana era gravidă...

Cum să facă să fie bine? Să treacă peste gând şi teamă? Şi să rişte ca Ana să piardă sarcina? Dacă s-ar fi întâmplat aşa, el unul nu şi-ar fi iertat-o niciodată! Şi n-ar fi putut-o ierta nici pe ea, pentru că insista...

Mai bine să nu rişte. Mai bine s-o ţină în braţe în fiecare seară, s-o sărute şi s-o ajute să adoarmă zâmbind. Să nu cedeze ochilor căprui decât atunci când simţea că-i vine să se urce pe pereţi. Şi să se gândească că toate astea se vor sfârşi peste şapte luni.

Evelin

Privea lung ochii negri, îngrijoraţi...

- Tot nu înţeleg ce-ai căutat acolo!

- Ţi-am mai spus de enşpe ori: m-am oprit la magazinul cu cărţi de specialitate.

- Şi-ai reuşit să dai nas în nas cu el!

- Exact. Auzi? Da' tu ce cauţi în fiecare zi prin oraş? De ce mergi pe trotuarul drept şi nu pe cel stâng? De ce nu stai acasă, la urma urmei? Încuiată bine, cu laptopul pe genunchi?

Oana tăcea. Şi el prefera să tacă; dar dacă ea deschisese discuţia, de ce să nu-şi verse nervii? Pentru că-l ustura al naibii de tare zeama aia cu care-l ungea pe faţă; şi era nervos!

Hm; îi venea să zâmbească! Ana sărise să-şi oprească ţiganul şi-i strigase lui să fugă... Ha! Ca un fel de mică trădare la adresa amantului! Se încruntă imediat: Doamne, numai să n-o lovească şi pe ea acum! Fiindcă îl salvase! Că dacă auzea de aşa mişelie...

Nu; nu se va duce din nou la ea. Nu acum! Dacă o vedea bătută...

Evident, Ana stătea acolo cu de-a sila. Ţiganul voia să-şi recupereze banii şi-o pusese la muncă. Probabil nu fusese mulţumit de modul cum făcea ea buchete; nu ştia. Sau căzuseră la învoială ca ea să lucreze la o altă companie?... Poate că el o angajase acolo - ca să n-o etaleze pe la chioşc, să nu-l creadă lumea însurat cu ea! Cine naiba putea şti... Nu voia să-l sune pe Alin, să-l pună să se intereseze; nu voia să alerteze pe nimeni. Atunci când va veni momentul...

Da; ştia ce avea de făcut. Se va mai duce la ea doar o dată; şi nu la serviciu, ci la ţigan acasă. Se va duce seara, când erau toţi acolo. Şi nu va mai face imprudenţa să se ducă singur! Va avea un mic batalion de bodyguarzi alături! Se va duce blindat cu valută; şi se va înţelege cu ei cu frumosul. La urma urmei, ţiganul trebuia să fie nebun să nu-i convină să-şi primească toţi banii o dată! Şi-o va elibera. Iar după asta...

După asta, ce va face Ana? Unde va locui? El se va oferi să-i plătească chirie undeva, unde voia ea... Pentru că nu voia s-o ştie întoarsă la Braşov, la părinţi. Şi chiar dacă pleca la Braşov - se va duce după ea, cu flori şi bomboane, şi-i va cere mâna chiar în sufrageria părinţilor ei! Ana trebuia să fie soţia lui! Nu în condiţiile de atunci, când mintea lui bolnavă stătuse doar la Oana, ci în condiţiile actuale - când Oana îi oblojea rănile iar el se gândea la Ana...

1 aprilie 2003 - marţi

Ana-Maria

Telefonul piui scurt; bătrânelul ei cel simpatic se grăbi să răspundă. Zâmbea şi ea, atentă la cifrele pe care le introducea: de când se aflase că era gravidă - adică de când îi anunţase ea "oficial" că era gravidă, şeful ei direct îi aducea două mere zilnic! Iar porţia aceea de fructe acrişoare îi prindea bine; cum simţea că îi revine greaţa, cum ronţăia un sfert de măr! Aşa reuşea să supravieţuiască opt ore în fiecare zi...

- Ana!

Poftim? Îl privi mirată...

- Te aşteaptă domnul director.

Aoleu! Ce se întâmplase? Se ridică şi se grăbi să iasă.

Era a treia oară, de când se angajase, când era chemată în biroul domnului director. Prima oară o invitase la interviu; a doua oară o chemase când îi semnase contractul. Toate tabelele i le cerea dimineaţa prin telefon, iar ea i le ducea după-amiaza, când el era deja plecat cu treburi. Oricum, i le lăsa pe tastatură! Directorul nu stătea mai mult de-o oră în firmă; aşa că nu prea dădea ochii cu el...

Oare greşise situaţia pe care i-o lăsase ieri? Uitase poate să o linieze pe toată? Exclus - doar verificase! Aşa că poate o voia listată pe imprimanta color, ca să iasă în evidenţă sublinierile! Ciocăni corect în uşă, fu poftită să intre şi i se arătă scaunul din faţa biroului:

- Ia loc, te rog.

Se conformă: ce se întâmplase?

- Spune-mi: când urmează să naşti? Cu aproximaţie, desigur!

Aa, râdea! Perfect! Îşi permise şi ea să zâmbească:

- La sfârşitul lui octombrie sau începutul lui noiembrie.

- Deci Scorpion! Bună zodie! Înţeapă bine! În primul rând, vreau să-ţi reamintesc că nu te voi concedia şi nici nu te voi determina să demisionezi: asta ca să nu te sperie invitaţia în biroul meu...

Fiu! Deci aşa! Atunci de ce-o chemase?

- În principiu, cât vrei să stai la serviciu? Până în luna a şaptea?

- Dacă reuşesc, aş vrea să vin până în octombrie.

- Iar eu spun septembrie: o să vezi, o să-ţi fie tot mai greu să te deplasezi cu mijloacele de transport în comun şi să stai pe scaun opt ore. Aşa că începând cu 1 septembrie, vreau să treci pe-aici doar aşa, în vizită...

Aprobă cu capul: OK! Şi ea bănuise că, dacă va lua proporţii, va avea o problemă cu venitul la serviciu. Dar spusese octombrie pentru că nu voia să-şi piardă postul...

- Atunci în iulie o să încep să caut un om care să-ţi preia temporar postul. Cel mai probabil, îl voi angaja la începutul lui august, ca să-l înveţi ce-i de învăţat şi să se obişnuiască cu activitatea şi personalul. Şi-o să-ţi arăt şi ţie contractul, să vezi cu ochii tăi că va fi pe perioadă determinată.

- Nu-i nevoie: vă cred.

- Iar eu vreau să te asiguri cu ochii tăi.

OK! Dacă aşa voia el!

- Pentru că vreau să te întorci aici, printre noi, să ne aduci poze cu bebeluşa, s-o cunoaştem şi noi...

Aprobă şi roşi uşor:

- Voiam să vă întreb... Toată lumea se referă la bebeluşul ăsta ca fiind o ea. Când nici medicul nu ştie încă ce e. Voiam să vă întreb de ce-i spuneţi bebeluşă şi nu bebeluş.

Şeful ei reîncepu să râdă:

- Păi mă uit la tine şi nu te văd cu scutece bleo pe braţe!

Începu şi ea să râdă: deci aşa...

- Sincer: nu te văd mămică de băiat. Adică nu cred că tu poţi să faci altceva decât fetiţe frumoase şi cuminţi. Asta e!

Aprobă şi se ridică:

- Vă mulţumesc.

- N-ai pentru ce. A, Ana!

Da? Ce mai era?

- Dacă medicul îţi spune să intri în concediu mai devreme, aşa să faci. Şi nu duce tu grija postului - că atâţia amici de-ai mei vor să-şi strecoare relaţiile într-un post bun, încât n-o să rămân eu fără angajat temporar!

OK! Aprobă şi ieşi din birou. Tii, ce veselă era!

Deci aşa! El n-o vedea cu scutece bleo pe braţe... Poate că era într-adevăr bebeluşă! Ciocăni la uşa biroului juridic, iar Nina o invită să intre. Îi şopti la ureche:

- Spune sincer: de ce spui mereu "bebeluşă" şi nu "bebeluş"?

- ... Da' ce-ţi veni?

- Vreau să ştiu!

- ... Nu ştiu; aşa-mi vine!

Deci şi Nina! OK! O ciufuli scurt şi ieşi: atunci cu siguranţă era bebeluşă!

Florentin

Stăteau din nou în pat; el o ţinea iar în braţe. Dar de data asta pijamalele zăceau pe covor - pentru că soţia lui era îngrozitor de frumoasă...

- ... M-a chemat azi şeful la el. Şeful cel mare!

- Aha! Şi?

- Şi m-a întrebat cât mai vin la serviciu.

- Deşi n-ai nici măcar trei luni de sarcină.

- Omul a vrut să ştie. O să angajeze un alt om pe post, cu contract pe perioadă determinată, şi-a spus că îmi va arăta contractul, ca să stau liniştită... M-a asigurat că nu-mi voi pierde postul, că tot acolo mă voi întoarce...

- Şi cât te mai duci la serviciu?

- Până în septembrie.

- Crezi că o să reuşeşti?

- Sper. Dacă vreau să-mi păstrez postul, trebuie!

Începu să râdă:

- Iar dacă nu vrei să ţi-l păstrezi, sau nu ţi-l păstrează ei, ştii că eşti ca şi angajată lângă mine, printre flori...

Ana râdea şi aproba...

- Oricum, mi-a spus că, dacă doctorul îmi recomandă să stau acasă, pot să stau liniştită acasă...

Se juca uşor cu părul ei şi-i mai fura din când în când câte-un sărut: era îndrăgostit lulea...

- ... Azi n-am mai reuşit să mă abţin şi l-am întrebat.

- Ce l-ai întrebat?

- De ce spune mereu "bebeluşă" şi nu "bebeluş". De ce are el senzaţia că e fetiţă, dacă nici medicul nu poate spune ce e.

- Şi ce-a spus?

- Că se uită la mine şi nu mă vede cu scutece bleo pe braţe. Şi la fel mi-a spus şi Nina.

- Asta înseamnă că e fetiţă!

- Nu ştiu ce înseamnă... Dar mi-ar place să fie fetiţă. Nu ştiu - uneori stau aşa şi mă gândesc cum va fi, ce vom face... Iar din imaginile astea nu lipsesc eu, cu aţa, acul, materialul roz şi diverse fundiţe şi clămiţe! Şi abia aştept să fac rochiţe... De fapt, am început să mi le imaginez, să fac tiparul în minte, să calculez cum trebuiesc cusute, ce nuanţă de fundă se potriveşte, câte pliuri trebuiesc făcute la spate...

O sărută, zâmbind:

- Atunci va fi fetiţă...

Ana zâmbea şi ea; putea jura că soţia lui roşise, dar era prea întuneric în camera lor ca să şi vadă asta...

- ... Te-ai gândit ce nume îi vom pune?

- Da, dar nu m-am hotărât.

- ... Un nume de floare, nu?

- Nu neapărat. Ce, ai făcut tu vreodată buchete din ionuţe? Sau

georgete?

- Totuşi, sunt tentată să-i punem nume de floare.

- Păi să ne gândim... Garofiţa nu-mi place... Dalia pică din prima... Să nu te-aud cu Gladiola, Frezia sau Gardenia...

Ana bufni în râs:

- Viena, Veneţia, Strălucirea, Semafoarea

Se grăbi s-o gâdile:

- Hei, eu vorbesc serios!

OK! Să revină la nume acum... Se gândea...

- ... Mi-ar place s-o cheme Florentina.

Se gândise şi el la asta; dar păstra acea opţiune ca ultimă soluţie, în caz că nu le venea altă idee...

- În timp ce pe mine mă cheamă Florenţin.

- Şi ce-are? Ştii ce înseamnă Florentina? În latină, înseamnă "înfloritoare".

Ridică mirat capul de pe pernă:

- De unde ştii?

- M-am uitat pe internet...

Aa, păi trişase! O sărută, zâmbind:

- Atunci Florentina o să fie...

Discuţia se sfârşise... Sau nu? Ia să încerce s-o continue:

- Îi punem un singur nume?

Acum capul ei se ridică de pe umărul lui:

- La asta nu m-am gândit...

- Cum tu ai ales Florentina, eu aleg... Cristiana. Că bănuiesc că ăsta vine de la Hristos.

Ana aproba, cu ochii închişi... Îi era somn micuţei lui zâne! S-o lase să adoarmă! Şoapta ei îi dădu fiori:

- ... Deci va înflori în fiecare zi, sub ocrotirea lui Hristos...

Aproba şi-o strângea în braţe...

5 aprilie 2003 - sâmbătă

Ana-Maria

Azi ploua. Azi, în mod excepţional, nici nu se mai duseseră la chioşc! Dar, din nefericire, ploua; aşa că ei nu putuseră ieşi la plimbare. În schimb, stătuseră în camera lor şi citiseră a mia oară poate "odiseea sarcinii în 40 de săptămâni"... Şi-apoi se oprise ploaia; prea târziu, pentru că venise ora prânzului...

Mm, peştele era delicios! Soacra ei i-l făcuse în folie de aluminiu; şi-acum storcea cu îndârjire lămâie peste a doua jumătate de macrou!

- Măi Anuţo, ştii ce nu înţeleg eu?

Îşi privi mirată soacra: ce nu înţelegea?

- Cum de nu te îngraşi! Te văd că mănânci bine seara, în weekend nu refuzi mâncarea, dar nici un semn pe cântar! Ţi-a mai fost rău?

- Săptămâna asta, mi-a fost extrem de rău doar de două ori.

- Şi-atunci cum de nu te-ngraşi?!

Ridică scurt din umeri: de unde să ştie ea! Brusc, privirea dnei Manolache deveni îngustată şi ascuţită:

- Nu cumva ţii vreo cură secretă de slăbire!

Doamne, de unde-o mai scosese şi pe-asta?! Cum să ţină cură de slăbire?! Ce, o credea nebună? Dl Manolache se grăbi să pună semnul întrebării la finalul exclamaţiei soţiei lui:

- Ţii vreo cură de slăbire?

Negă scurt cu capul:

- Doamne fereşte! Doar că mănânc puţin, pentru că

- Pentru că trebuie să te încadrezi în alea 13 kile, nu?

Iar intervenise soacra ei, bănuiala întruchipată...

- Mănânc puţin pentru că atâta pot, fără să mi se facă rău. În schimb, mănânc des. La serviciu, cel puţin, mai scriu două cifre, mai ronţăi un covrig sau un morcov...

Dl Manolache se grăbi să ceară lămuriri:

- Care-i treaba cu alea 13 kile?

- Medicul mi-a spus că până la sfârşitul sarcinii trebuie să mă îngraş cam 13 kile. Iar dacă văd că iau proporţii, trebuie să încerc să mă încadrez cumva în astea 13 kile: să mănânc mai multe verdeţuri şi fructe şi mai puţină pâine.

Dna Manolache se stropşi la ea:

- Când ţi-a spus ţie medicul asta?

- La primul control, când nu eram siguri că e sarcină toxică. La al doilea, aţi auzit ce-a zis. Şi nu ţin cură de slăbire: mănânc atât cât pot, când pot. Vitaminele le iau... Nu ştiu de ce nu mă îngraş. Poate că treaba asta cu îngrăşatul porneşte uşurel şi se amplifică atunci când bebeluşa devine mai mare! Nu ştiu!

- Să-l întrebi pe medic, la următorul control. Apoi, Lăcrămioaro, dacă peştele ăla a ieşit la fel de bun ca tochitura asta, stai fără grijă: că se rotunjeşte ea! Uite-aşa, ca mine!

Dl Manolache se bătu scurt pe burtă; toată lumea începu să râdă. Râdea şi ea, deşi simţise tentativa soacrei ei de-a căuta nod în papură...

De fapt, adevărul era că nu se îngrăşase absolut deloc! Cântarul "staţiona" cu încăpăţânare! Dacă n-ar fi fost nou-nouţ, ar fi crezut că era defect! Dar... Dar îşi amintea cum slăbise de la începutul sarcinii până la apariţia acelui meniu şi-şi dădea seama că, faţă de perioada când ea vizita Urgenţa, acum era foarte bine!

- Păi cam asta a fost tot...

Dl Manolache înghiţise ultima bucăţică de mămăligă cu sos şi se sprijinise de spătarul scaunului... Evident, el era sătul! Ea însă mai avea jumătate din jumătate şi nu avea de gând să renunţe la ea! Pentru că era un deliciu! Îşi vedea deci de farfuria ei şi simţea privirea socrului ei admirând pofta cu care înghiţea... Ileana se aşeză lângă Florentin:

- Auzi? Ia spune-mi ce pricepi tu din chestia asta!

Ce-i arăta?... Aa, cartea de română! Habar n-avea despre ce era

vorba; era oricum prea ocupată cu culesul oaselor ca să rişte să le arate că avusese zece în liceu la limba română!

- ... Aşa; şi?

- Şi nu pricep! Despre ce-i vorba, la urma urmei? Că povesteşte despre Mircea şi despre Baiazid, cafteala şi gata!

Mezina dădea să plângă; decise s-o ajute măcar un pic:

- Despre ce-i vorba?

- Despre "Scrisoarea III". Trebuie să fac un referat - şi a naibii să fiu dacă ştiu ce să scriu în el!

Aa, "scrisorile"! Preferatele ei, după "Luceafărul"! Zâmbi slab:

- Draga mea, toate cele cinci scrisori au în centru motivul geniului.

- ... Ce geniu?

- De toate felurile. "Scrisoarea I" dezbate geniul savant, "Scrisoarea II" dezbate geniul artist, iar "Scrisoarea III" îl dezbate pe geniul conducător de popoare. Eminescu s-a apucat s-o scrie pentru că l-a mişcat entuziasmul colectivităţii române în momentul declarării independenţei de stat din 1877.

Dl Manolache o întrerupse:

- Ia adu hârtie şi pix şi scrie: că eşti uitucă din fire.

Ileana o rupse la fugă spre camera ei. Bun; avea zece secunde să mănânce! Mezina reveni în sufragerie şi trase scaunul lui Florentin:

- Dă-te-aşa!

Ei poftim! Dar soţul ei preferă să se mute, ca să nu-şi vadă surioara plângând... Ileana scria de zor ceea ce-i spusese până acum; ea se grăbea să termine peştele... şi-şi amintea, încet-încet, referatul pe care-l scrisese cu enorm de multă plăcere, la care se documentase temeinic, pentru care primise zece cu felicitări şi pe care fusese apoi pusă să-l citească cu voce tare în faţa întregii clase...

- ... Aşa! Gata! Mai spune!

- Compoziţia se realizează pe principiul antitezei romantice trecut-prezent. Poemul are două părţi: în prima se celebrează iubirea de patrie şi de neam, iar partea a doua este o satiră adusă prezentului decăzut. Eminescu foloseşte tehnica savantă a proporţiilor. În prima parte poetul nu abordează direct subiectul bătăliei de la Rovine, ci îl încadrează cu momente legendare. Plasată în perioada de creştere a Imperiului Otoman, bătălia de la Rovine a constituit un zid care a oprit expansiunea tucească. Poemul cuprinde două momente epico-lirice: trecut şi prezent, încadrate de un prolog şi un epilog.

Dl Manolache o întrerupse:

- Bun; acum tu mai mănânci un pic iar fi-mea scrie ce-a auzit...

Aa, făcea pe "temporizatorul"! Chiar se întreba cum de nu-i cerea direct referatul! Sigur, ăla rămăsese la Braşov, şi se îndoia că mămica ei îl păstrase amintire; dar cum dl Manolache nu i-ar fi cerut niciodată să-i facă Ilenei referatele... Să-şi reia povestea:

- Prologul prezintă vertiginoasa creştere a Imperiului Otoman, care este explicată simbolic printr-un copac uriaş a cărei umbră întunecă întreaga lume. Eminescu prezintă această legendă înfăţişînd un sultan. Luna se preschimbă în fecioară şi sultanul simte cum din inima lui creşte un copac al cărei umbră cuprinde întreg pământul. Cutremurat, sultanul se trezeşte şi interpretează visul ca fiind trimis de profet. Este prezentată o sinteză poetică a câtorva epoci de creştere, realizată sugestiv prin repetiţii şi enumerări ce crează impresia puternică de furtună: "an cu an", "neam cu neam". Se face apoi trecerea la realitate şi urmează momentul evocării poporului nostru. Ia dă cartea, că am mai uitat şi eu!

Lăsă manualul lângă farfurie şi căută partea care-o interesa, simultan cu următoarea bucăţică de peşte...

- Aşa. Prima secvenţă cuprinde 6 versuri şi redă aşezarea celor două oştiri pe cîmpul de la Rovine, urmărind desfăşurarea orgolioasă a turcilor având o armată de 100.000 de oşteni şi pe cei 30.000 de români. Eminescu abia prezintă prezenţa românilor. Se sugerează disproporţia dintre armate, nu numai numerică, ci şi sub aspectul tehnicii de război.

Încă o bucată de peşte... Bun!

- Următorul episod este dramatic şi se defineşte prin cuvintele rostite şi din atitudinea celor doi conducători. Întâlnirea lor este redată pe baza dialogului. Eminescu îl descrie pe Mircea ca pe un moşneag. În acest dialog se înfruntă îngâmfarea cotropitorului care n-a cunoscut decât victorii, cu demnitatea şi înţelepciunea adevăratului conducător care îşi apără "sărăcia şi nevoile şi neamul". Mircea este simbolul datinei, al ospitalităţii şi bunei credinţe, dar dârz prevenitor şi demn. La şirul victoriilor enumerate de Baiazid, Mircea prezintă istoria de apărare a ţării începând cu acel oaspe până la orgolioşii romani. Toţi conducătorii sunt simbolizaţi prin numele lui Darius, numit Ispaste. Toţi au cerut în numele stăpânirii "pământ şi apă" şi printr-un joc de cuvinte, poetul desemnează ironic înfrângerea acestor cotropitori: se făcură "toţi o apă şi un pământ". În dialogul lui Mircea este prezent şi gânditorul, care face distincţie între războaiele de cucerire şi cele de apărare şi se clarifică ideea de solidaritate a neamului în apărarea teritoriului ţării. De cealaltă parte se defineşte orgoliul cumplit al lui Baiazid. Trufia celui care n-a cunoscut niciodată înfrângerea se exprimă printr-o cascadă de cuvinte mari.

- Pauză de masă...

Îl privi mirată; dar dl Manolache zâmbea şi-o privea vesel, curios, ciudat... Nu se aşteptase probabil să descopere în ea o enciclopedie eminesciană! De fapt, dacă stătea să se gândească puţin, poate că o consideraseră o altă secretară care-şi păstra postul ieşind cu şeful la cafea, la el acasă! Că aceea fusese "imaginea iniţială" - romînca secretară se măritase cu şeful ei cel blond, nu? Sau, cine ştie... Nici ea nu ştia ce să creadă; nu se gândise niciodată cum fusese privită în familia lui, prin prisma căsătoriei cu matahala. Se gândise doar la partea cu întoarcerea din Serbia...

- Aşa! Mai zi-i!

- Bătălia de la Rovine este un tablou plin de dinamism în care se reliefează vitejia, iubirea de patrie, dar şi virtuţile ostăşeşti. Cei doi conducători trec în planul al doilea, în prim plan fiind oştile. Printr-o aliterare de imagini vizuale şi auditive dinamice, într-un ritm fulgerător, poetul evidenţiază tactica de luptă a românilor; ei ies, surprinzându-şi duşmanii.

Florentin începu să râdă:

- Vezi, Ileano - să nu scrii cuvinte pe care nu le înţelegi! Că dacă te-ntreabă ce-nseamnă "aliterare", ai băgat-o pe mânecă!

- Tu scrie-l; după aia, dacă ai cuvinte pe care nu le ştii, discutăm şi despre ele. Călăreţii realizează deschiderea bătăliei, a căror desfăşurare constituie o surpriză. Loviturile lor vin din toate părţile, cuprinzând oastea turcească. Ele sunt însoţite de zgomotul scărilor de lemn, ritmul este într-o creştere continuă. Procedeele stilistice subliniază ideea de furtună, de cataclism. Totul este într-un clocot uriaş ce se reflectă în peisaje şi imagini: grindină, ploaie, cerul se dezlănţuie pe pământ. Centrul acestui cataclism este Mircea. Ţinta acestui cataclism este împăratul peste a cărui armată se întinde umbra morţii.

Încă o bucată de peşte, că mezina se străduia să scrie foarte repede şi mai mult mâzgălea! Dacă după aia nu mai înţelegea ce scrisese, dl Manolache se făcea foc şi pară!

- Partea a doua poate fi considerată un veritabil pamflet politic cu ecouri din perioada publicistică de la "Timpul" - a lui Eminescu, fireşte -, avându-şi izvorul în sentimentul de profundă deziluzie faţă de falsul patriotism şi demagogia patriotală. În această parte lipseşte introducerea; ea începe cu o antiteză, "veacuri de aur". Despărţindu-se de trecut, Eminescu mai lasă să se audă încă o dată acorduri de neuitat adresându-se eroilor trecutului ajunşi la modă în prezent. El sesizează cu sarcasm că marile glorii au devenit un prilej nou prin care o altă persoană, folosindu-i pe eroii de altădată, să-şi acopere nuditatea. Imaginea prezentului este un tablou, fiind rezultatul unei selecţii critice în care Eminescu esenţializează, satirizând conştient imaginea prezentului, şi începe cu o serie de întrebări retorice cărora nu li se întrevede nici un răspuns.

Ultima bucată de peşte. Mm, se săturase! Fusese "o mică nebunie" în farfuria ei! Culese cu grijă toate picăturile de zeamă pe bucata de miez şi bău puţin suc: păi să-i fie de bine!

- Imaginea Bucureştiului este văzută ca un nou Sybaris. Glo-

riile se nasc pe stradă şi la uşa cafenelelor, politicienii sunt adevăraţi panglicari demagogi. Portretele negative în care Eminescu exagerează conştient sunt prezentate în mod gradat şi exprimă furia lui crescândă. Poetul se opreşte asupra portretului liberalului, văzut ca o expresie a demagogiei, un portret al micimii care are toate dovezile de decădere fizică şi morală. Portretul Parlamentului este o adunătură de nebuni din zidirea sfintei boli, o imagine caricaturală. Este prezentă şi imaginea tineretului decăzut. Toţi aceştia nu vânează decât câştigul fără muncă; în această lume, virtutea este "o nerozie" iar geniul "o nefericire". Partea a doua se încheie cu invocarea lui Ţepeş, domnitorul justiţiar chemat să-i adune pe toţi, să-i împartă în smintiţi şi în mişei, să-i bage în două temniţi şi să dea foc la puşcărie şi la casa de nebuni. Punct.

- Cu cât ai terminat liceul?

Dl Manolache era curios... Zâmbi:

- Media din liceu, opt şi ceva. La bac am luat 9,33.

- Şi-ţi dai seama că tocmai te-ai potcovit cu o altă problemă...

Arăta spre mezină şi zâmbea! Aprobă: OK, o s-o ajute la învăţat! Dl Manolache îl privi lung pe Florentin:

- De ce nu ieşiţi voi la plimbare? Uite, nu mai plouă. E un aer curat după ploile astea... Iar gravidele trebuie să facă mişcare dacă vor să nască uşor!

Soţul ei se ridică:

- Ce zici: ieşim?

Se ridică şi ea:

- Ieşim.

Dl Manolache începu fraza aceea cu mult aplomb:

- Îmi amintesc

Vocea soacrei ei se auzi clar din bucătărie:

- Îţi aminteşti când te duceai la telefonul cu fise şi mă chemai cu un sandwich!

- Exact! Erai atât de frumoasă când te apropiai de chioşc, cu baticul strâmb, gâfâind, bombănind şi bodogănindu-mă...

Râdeau cu toţii; îşi imagina scena şi era teribilă! Deci mergeau la plimbare... Perfect! Doar să se îmbrace gros, să nu răcească! Că plouase toată dimineaţa!

Ioan

Bun! Uşa se închisese încet, frumos... Ana şi Florentin ieşiseră la plimbare; se ridică şi el şi intră în bucătărie:

- Uite ce-i! O singură dată să te mai iei de ea fără motiv, şi-o să ai de-a face cu mine!

- Da' ce naiba i-am mai făcut acum?

- Cum ai putut chiar şi numai să te gândeşti că ţine o cură de slăbire?!

- Ioane, uită-te la ea! E slabă ca un ţâr!

- Şi-ai tras tu concluzia că ţine cură de slăbire!

- Da!

- Ai văzut cu ce poftă a mâncat peştele azi? Ai văzut-o cum a înfulecat micul dejun?

- Nu contează ce face două zile, dacă în celelalte cinci face foamea!

- Lăcrămioaro, începi să mă calci pe nervi!

Răcnise acele cuvinte; acum nevasta lui tăcea mâlc, încruntată...

- Să nu te mai iei aiurea de ea! Că nu-i jucăria ta, s-o testezi cum vrei tu!

- Tu crezi că mie-mi place să mă iau de ea?

- Da! Cred că-ţi face o plăcere diabolică să-i impuţi diverse chestii! Cred că-ţi place s-o vezi cum i se taie orice chef de viaţă!

- Cum poţi să spui asta?!

- Simplu! De ce n-ai luat-o deoparte, să vorbeşti cu ea? De ce n-ai întrebat-o rahatul ăla cu slăbitul la bucătărie? Că aţi stat toată ziua amândouă la bucătărie! Nuu, tu trebuia să faci o scenă la masă!

- Nu tu spui mereu că problemele se discută la masă?

- Nu mă face s-o chem pe Mirela şi s-o întreb cum vă rezolvaţi voi două problemele fără martori! Sau credeai că nu ştiu?

- Bine, dom'le! O s-o iau deoparte de-acum!

- Să nu uiţi! Ştii doar să-i ceri; de dat, nu dai nimic!

- Auzi? Hai, că acum m-ai înfuriat tu pe mine! Ce i-am cerut eu ei?

- Să fie prietena ta! Să vină să-ţi ceară ajutorul! Să-ţi şoptească sonete la ureche, eventual! Tu ce-i oferi ei? În loc să discuţi cu ea frumos, între patru ochi, cum ai ştiut s-o faci atunci când s-a mutat aici, tu-i trânteşti pleaşca la masă! Fii tu prietena ei, dacă vrei să fie prietena ta!

Ieşi şi trânti uşa; Lăcrămioara se grăbi să-l urmeze:

- Tu te-ai ţicnit!

- M-oi fi ţicnit! Dar asta înseamnă că tu te-ai ramolit!

Nu mai avea ce altceva să-i spună; porni spre televizor.

- Să-ţi zic şi eu una, să n-o poţi duce! Tu o pui pe Ana pe drumuri acum, când are nevoie de odihnă? Bănuieşti măcar cât mă chinuiam eu să vin cu sandwich-ul la chioşc de şase ori pe zi? Ştii cât mă obosea şi mă chinuia porcăria pe care-o făceai?

- Şi cum ai născut? Ai? Cum a fost la naşterea lui Roberto? La naşterea lui Marcel? Cât a avut Florentin la naştere, aproape 4 kile? Roberto, trei jumate? Cât au ţinut durerile? Cum te-ai ridicat pe picioare la zece minute după ce l-ai născut?

Îi pusese capacul! Se trânti în fotoliu:

- Mai vezi-ţi şi de treburile tale - că vezi numai de-ale Anei, şi-o sufoci dracului pe biata fată! Mai scuteşte-o! Că văd că se îngrijeşte de ea, citeşte, se interesează, află! O să se-ngraşe! Are tot timpul! Zi-i mersi că nu mai pică pe stradă! Zi-i mersi că nu stă în pat, cu perfuzii! Şi zi-i mersi că-i fată simţită şi nu ţi-a zis vreo două!

Lăcrămioara îl privea lung, încruntată... O privi cu seriozitate:

- Că ar fi putut să-ţi zică! Auzi: ţine vreo cură de slăbire secretă! Asta-i întrebare de femeie la 55 de ani!

Acum i se întoarse spatele. OK! Spusese tot ce voise să-i spună! Acum era calm: Lăcrămioara n-o va mai supăra pe Ana în următoarele două luni! Perfect!

... Nimic interesant la televizor. Şi parcă ar fi vrut să pună punct acelei discuţii, s-o încheie amiabil... Pentru că Lăcrămioara se putea răzbuna pe Ana. Aşa că se ridică, oftând greu... Intră în bucătărie şi-şi aprinse o ţigară. O privea lung...

- După ce-am bombardat-o cu regulile noastre şi-am ţinut-o izolată ca s-o ferim de Ioana, a venit nunta. Şi-o lună de zile a fost visparadis. Acum o bombardăm cu alte reguli, cu interdicţii - şi toate astea pe fondul greţurilor ei. Cred că putem să închidem ochii o dată sau de două ori pe săptămână şi să-i facem o plăcere! N-am văzut încă gravidă pe care s-o omoare plimbările. Şi n-am văzut nici gravidă care să ţină cură de slăbire când ştie că e anemică. Poate-or fi şi de-astea - da' prin ospicii.

Aşteptă un răspuns... OK! Dacă ea voia să tacă, n-avea decât să tacă! Ieşi şi reveni în faţa televizorului: să caute un film plictisitor şi să adoarmă - că altă "tentaţie" de sâmbătă n-avea.

Ana-Maria

Mm, ce frumos se făcuse! Tocmai trecuse un nor hoinar şi dezvelise soarele! Atmosfera era ca după o ploaie torenţială de vară; aerul rece, razele fierbinţi... Frig la umbră, foarte cald la soare...

Îi venea să chiuie de fericire! Să râdă, să danseze, să-l îmbrăţişeze... Acea plimbare era perfectă! Ideală! Parcă nici atunci când ieşiseră prima oară la plimbare, în octombrie, nu fusese atât de fericită şi emoţionată! Sigur, pe-atunci nici nu se ţineau de mână! Acum Florentin o ţinea în braţe trei secunde din cinci... Şi-i fura trei săruturi pe minut...

Se simţea atât de bine...

Ioan

Vocile vesele se apropiau de uşă... Yala se deschise; îi văzu intrând amândoi, râzând şi comentând în acelaşi timp... Ana îl văzu prima:

- Bună seara.
- Bine-aţi venit.

Aşa da! Obraji îmbujoraţi şi ochi fericiţi! Aşa da noră, gravidă şi soţie! Să nu uite să-i spună Mirelei să facă porţie dublă de salată diseară: presimţea că cina va avea un succes mai mare decât avusese masa de prânz.

Ah, îi venea să se ducă acum în bucătărie şi să-i spună nevestei lui că aşa se va îngrăşa Ana: ieşind la aer curat, râzând, trăindu-şi de fapt tinereţea! Făcându-şi poftă de mâncare! Adora s-o vadă "cu bujori în obrăjori"! Paşii ei parcă pluteau acum spre bucătărie...

Lasă, că avea el grijă de ei! Îi trimitea el la plimbare! Să scoată Lăcrămioara vreun "miau" - că vedea ea scandal!

18 aprilie 2003 - vineri

Ana-Maria

Îşi privi ceasul şi se ridică: acum cu siguranţă juristul era la director, în "şedinţă"! Luă sacoşa şi se grăbi să ciocăne în uşa departamentului juridic.

- Da.

Intră şi-şi privi rugător prietena:

- Îmi faci şi mie un mare favor?
- Sigur!
- ... Le modifici tu cumva?

Nina nu înţelegea... Îi întinse sacoşa:

- Mai adaugă vreo zece centimetri, să fie!

Prietena ei bufni în râs:

- Oof, în sfârşit! Chiar începusem să mă îngrijorez!

Fustele fură aşezate pe birou:

- Chiar zece centimetri?
- Păi eu aşa ziceam! Peste vreo trei luni, o să le ridic peste burtică şi gata!
- ... Lasă, că ştiu eu cum facem! Uite, îţi pun câte-un triunghi în părţi şi-ţi lungesc betelia. Când e cazul, muţi nasturele.
- E perfect!
- Ţi le aduc luni, bine?
- Când ai timp, că nu e o urgenţă.
- Bine.

OK! Reveni în birou şi se reaşeză în faţa calculatorului: şi-acum să termine calculele, să scoată totul la imprimantă şi să se înfrupte din al doilea borcan cu smântână!

19 aprilie 2003 - sâmbătă

Ana-Maria

Azi avea, după ciorba de legume de la masa de prânz, spanac cu ou ochi: un alt mare favorit al ei! Se obişnuise să le alterneze în weekend, peştele cu spanacul. Azi era "ziua verde"; şi-abia aştepta să se repeadă cu furculiţa-n farfurie!

Se îngrăşase un kilogram. Era foarte bine, după părerea ei! În două săptămâni, un kilogram? Mai avea de tras şapte luni; două kilograme pe lună... Ar fi fost perfect! Dar socotelile nu se potriveau de obicei cu rezultatul final, aşa că se mulţumea să mănânce din ce i se punea în faţă fix atât cât să nu atingă limita greţurilor. Putea spune că devenise expertă în a se opri la timp... Soneria începu să piuie... şi nu se mai opri. Mirela se grăbi să se ridice:

- Cine-o fi?

- Cred că Ioana.

Marcel era mai mult decât indiferent; era ca şi absent! Când venea vorba despre soţia lui în absenţa ei, vorbea despre ea cu importanţa cu care povestea despre cuierul de-acasă. Tare se temea că dl Manolache îi va pregăti cât de curând "o bătaie corectoare"... Ioana năvăli în sufragerie, speriată:

- Tanti, nu ştiu ce-are băiatul!

Soacra ei se ridică imediat şi luă bebeluşul în braţe:

- Ce-are?

- Plânge tot timpul! Nici suzeta n-o vrea!

Ioana se întoarse spre dl Manolache:

- Să mergem la spital?

Bătrânul se ridică imediat:

- Îmi iau actele şi mergem.

Dna Manolache sâsâi nemulţumită; se grăbi să intre în dormitor. Şi cum Ioana, Mirela, Luminiţa şi Ileana se repeziseră s-o urmeze, se ridică şi alergă după ele. Soacra ei dezbrăcase bebeluşul; acum îi palpa mâinile şi picioarele. O auzi bombănind:

- Ăsta nu-i plâns de durere.

Continuă totuşi să-l palpeze întâi pe piept, apoi pe spate...

- L-ai descântat?

- De trei ori!

- ... Aa, ia uite care-i problema!

Care? Că ea nu văzuse! Se ridică pe vârfuri şi-o văzu bătând uşor cu degetul buza bebeluşului. Promptă, guriţa se deschise larg...

- Când i-ai dat să sugă ultima oară?

- Acum nici un sfert de oră!

- Mirelo, îmbracă-l tu. Ia, Ioano, ridică bluza.

Cumnata ei se conformă. Iar după nici cinci secunde, soacra ei ridică din umeri:

- Ai pierdut laptele. Copilul n-are nimic; e lihnit de foame. Fugi şi fă-i un biberon plin ochi.

Ioana îşi trase bluza şi alergă afară din cameră. Dl Manolache intră imediat:

- Ce-are? Pornesc maşina?

- Nu. A pierdut laptele, iar mâncăciosului i-e foame. Îi face acum un biberon de lapte praf.

Mirela zâmbea şi legăna bebeluşul, fără prea mare succes - piciul plângea din toate puterile. Decise să încerce ea să-l liniştească:

- Ia dă-mi să încerc şi eu.

Evident, făcu abstracţie de privirile uimite de aşa idee; îl luă în braţe, se aşeză pe marginea patului, îl aşeză comod pe braţul stâng şi începu să-i cânte, zâmbind:

- *În pădurea cu alune / Aveau casa trei pitici / Vine pupăza şi spune / Vreau să stau şi eu aici / Pu-pu-puu*

Da! Yes! Victorie! Bebeluşul râdea! Cam fără chef, dar râdea! Îşi trase o şuviţă de păr; mânuţa o prinse prompt şi începu să tragă straşnic, în timp ce ea cânta în continuare refrenul...

Florentin

Doamne, ce-i vedeau ochii! Ana lui stătea pe pat, cu bebeluşul în braţe, îi cânta iar piciul râdea! O trăgea de păr şi râdea! Ceea ce nu reuşise Mirela, care crescuse un băiat şi ajutase activ la creşterea altor doi, reuşise zâna lui!

O privea lung...

Nu şi-o imaginase niciodată aşa. N-o văzuse niciodată cu ochii minţii în postura mămicii. Nu ştia ce să creadă, ce să mai spună...

Nici la Mirela, nici la Ioana nu mai observase asemenea privire! Ochii Anei erau complet schimbaţi! Ochii căprui îl sorbeau din priviri pe Narcis! Străluceau de fericire! Toată soţia lui parcă radia! Iar imaginea ei aşa, cu capul întors spre bebeluş, puţin plecat spre stânga, era...

Dacă ar fi avut talent, ar fi pictat scena aceea. Ar fi imortalizat pentru totdeauna făptura aceea ce părea ruptă dintr-un tablou renascentist! Era... Era incredibil!

Doamne, parcă ar fi fost o icoană!

Trecerea Ioanei îi goni violent gândurile; se grăbi să se aşeze înapoi, la masă. Trebuia să se gândească... Trebuia să înceapă să conştientizeze evidentul: Ana lui va fi mămică. De la începutul lui noiembrie, o va vedea zilnic stând aşa pe marginea patului şi cântând "În pădurea cu alune". Se va obişnui greu cu realitatea: tânăra lui zână va deveni tânăra mămică... Ciudate sentimente! O să discute cu Roberto; să afle cum realizase el că devenise tătic, că mogâldeaţa era o bucăţică din el, că soţia lui devenise mămică...

Ana-Maria

Paşii se apropiară în fugă iar Ioana îi întinse biberonul:

- Ia!

Ce? De ce i-l dădea ei?

- Ia, până nu se prinde că l-ai păcălit! Că iar începe să ţipe!

OK! Luă biberonul şi încercă să ridice copilul cu tot cu braţ, umăr şi jumătate din făptura ei... De cum simţi tetina caldă, guriţa se deschise prompt. Şi-acum păpau... Ochişorii se închiseseră pe jumătate. Presimţea că piciul îi va adormi în braţe, iar ea va rămâne acolo până se va trezi... Ridică privirea speriată spre Ioana:

- Nu mă lăsa cu el aici!

- De ce? Uite ce bine vă-nţelegeţi!

- Ioano, nu te juca! M-au trecut toate alea!

- Bine, uite, stau cu tine!

Cumnata ei se aşeză pe covor, lângă ea. Dl Manolache zâmbi:

- Haideţi la masă. Ioano, culcă-l aici.

- Da, nea Ioane.

Uşa se închise... Îşi aminti cuvintele doctoriţei; realiză imediat că nimeni nu-i spusese Ioanei nimic şi decise să încerce s-o împace cât de cât cu gândul:

- ... Bine că n-a păţit nimic! Dă-l încolo de lapte! Că e bun şi ăsta praf! Atâţia copii cresc cât brazii cu lapte praf şi nu mai suferă de carenţe imunologice!

- Nu laptele e problema... Lasă, o să înţelegi în curând.

Ioana nu era nici tristă, nici supărată; părea doar resemnată. Iar asta o punea serios pe gânduri... Tresări:

- Nu mai bea!

Tânăra se ridică în genunchi şi apucă biberonul:

- Ţine-l ca pe stilou.

OK! Şi acum?

- Acum întinde degetul mic şi fă-i masaj la gropiţă. Uite-aşa.

Aha! Nici nu-l atinse bine, că guriţa pofticioasă îşi reluă suptul cu

şi mai mare aplomb... Ioana zâmbi:

- Aţipise. E reflexul suptului, care-l linişteşte. Şi cum era obosit după atâta urlat... Aşa se trezesc bebeluşii când adorm la masă: cu masaj în obraz, tras de nas sau ciupit uşor de călcâi.

Aha... Ea una nu va "practica" decât masajul la gropiţe - cum să-şi tragă bebeluşa de nas?!

- ... Nu mai e mult; toate or să treacă, mai devreme sau mai târziu.

Aoleu! Acum cumnata ei devenise pesimistă!

- Dar ce s-a întâmplat?

- ... Nu vreau să-ţi spun, pentru că ştiu cât de mult îl iubeşti pe Florentin. Dar vei afla săptămâna viitoare, la botez. Nu te supăra pe mine; e mai bine aşa.

Se încruntă uşor:

- E legat de Florentin?

- Nu; e legat de familia mea. De mine, Marcel şi copii. Te rog, nu mă face să spun mai mult!

OK! Reveni cu privirea spre bebeluş, care molfăia tetina prin somn...

- ... Cred că nu mai poate.

- A băut 120 de mililitri: e plin ochi! Hai, pune-l să râgâie.

- Serios?! Bag seama că tu te-ai apucat să-mi predai "zece lecţii uşoare despre îngrijirea copiilor mici"!

- Exact. Bagă palma dreaptă sub cap şi ridică-l uşor de pe braţ, în timp ce cu stânga îi susţii mijlocul şi poponeţul. Hai, că nu e greu. Încearcă!

- ... Mi-e frică.

- Nu te speria, că nu-i din porţelan! Nu se strică aşa uşor!

Nu mai avea încotro; aşa că se conformă şi reuşi... să se blocheze, cu bebeluşul un pic în aer! Se panică:

- Şi-acum ce fac?

- Dacă n-ai curaj să mişti mâinile spre tine, te apleci puţin în faţă, ca să-l lipeşti de tine. Hai!

OK!... Aa, şi acum ştia! Se ridică uşor, iar căpşorul se aşează comod pe umărul ei. Narcis dormea dus...

- Şi-acum aştepţi să râgâie.

- ... După fiecare masă?

- După fiecare masă.

- Aoleu, trebuie să-l învăţ pe Florentin să gătească! În ritmul ăsta, o să-i prindă tare bine să ştie să-şi facă singur de mâncare!

- Înţelegi repede şi eşti îndemânatică; după trei zile, să vezi cum îl învârţi cu o singură mână!

- ... Sincer vorbind: în afară de îngrijirea copilului, mai ai timp şi pentru altceva?

- Doar să mănânc, din când în când. Acum, că a trecut pe biberon, o să doarmă mai mult; n-o să se mai trezească din oră-n oră. Şi-o să apuc să mai trăiesc şi eu...

Tii, ce râgâit! Ca de om mare! Ioana începu să râdă:

- Şi celelalte aere sunt la fel de "violente". Hai, pune-l pe pat.

- Ia să vedem dacă-mi dau seama cum...

Se ridică şi se aplecă uşor peste pat. Lăsă bebeluşul pe cearceaf, se ridică şi răsuflă uşurată: gata! Îşi făcu cruce, şoptind:

- Slavă Cerului, nu l-am scăpat!

- N-ai cum să-l scapi. O dată ce devii mamă, simţurile ţi se ascut. Ai altă viteză de reacţie, găseşti alte soluţii, ai alt curaj. O să vezi tu, în noiembrie!

Ioana puse perne de jur împrejurul bebeluşului şi-o prinse de braţ:

- Hai la masă.

Da! Deşi nu-i mai era foame, pentru că emoţia şi frica o stăpâneau în continuare...

Ioan

Se aşează în capul mesei, oftând:

- Bine că n-a fost decât asta!

Nevasta lui se aşează şi ea:

- Marcele, spune sincer: s-a supărat Ioana rău zilele astea?

- Nu mi s-a părut că s-ar fi supărat nici măcar aşa, un pic.

- S-a speriat de ceva? De vreun câine, de vreun claxon?

- Nu ştiu; nu cred.

- Da, e clar: eşti inutil la faza asta.

Fiul lui nu se supăra; nici măcar nu se obosea să ridice privirea din farfurie! Mânca tacticos... Îşi redirecţiona atenţia spre mezin; Florentin privea lung farfuria şi se gândea departe...

- Florentine, ce-i cu tine?

Ca trezit brusc din visare, fiul lui ridică grăbit furculiţa:

- A, nimic! Poftă bună.

- Mersi.

Deci şi el observase schimbarea Anei! Parcă se topise pe picioare nora lui când îl luase în braţe pe Narcis! Iar piciul fusese vrăjit de ea... Imaginea aceea fusese demnă de imortalizat şi pus în ramă!

Ana va fi o mămică bună. O mămică foarte atentă cu fetiţa ei, foarte grijulie şi foarte frumoasă. Fiul lui tocmai descoperise asta; avea nevoie de timp ca să se obişnuiască cu ideea, cu imaginea, cu tot ce implica apariţia bebeluşei...

Se vor descurca foarte bine amândoi! Ana învăţa repede şi era obişnuită să improvizeze, să se descurce ea cumva; Florentin rezolva problemele şi-abia după aceea se panica şi-i trecea. Împreună, vor fi doi părinţi perfecţi.

Şi totuşi, de ce pierduse Ioana laptele? Habar n-avea care-ar putea fi motivul! Pregătirile de botez aproape se terminaseră, totul era aranjat pentru săptămâna viitoare iar atmosfera cumpărăturilor şi aranjamentelor fusese mult mai destinsă decât la nunta lui Florentin. Ioana adusese câteva observaţii la planificarea lor; observaţiile ei fuseseră literă de lege, aşa că nu se putea supăra din asta...

Nu va reuşi să ghicească; va trebui să aştepte ca Narcis să adoarmă iar Ioana să vină la masă. Abia atunci îşi va primi răspunsurile.

Ana-Maria

Intrarea lor în sufragerie fu întâmpinată cu o întrebare:

- Doarme?

- Buştean.

- Lasă uşa deschisă, să-l vedem dacă se trezeşte. Fă Ioano, ce-ai făcut zilele astea? Te-ai supărat din ceva? Te-a supărat careva?

Se aşează la masă şi "atacă" spanacul în forţă.

- Nu, tanti. Chiar pot spune că nu m-am necăjit deloc! Nici chiar cu "tristeţile" alea de perişoare din ciorbă!

- Ai ieşit din casă? Te-a speriat vreun câine, vreo maşină?

- Nu, tanti.

- Atunci de la ce ai pierdut laptele, maică?

- Nu ştiu, tanti! Habar n-am! De dimineaţă cred că mai aveam ceva-ceva, că după ce l-am pus la piept avea chef de joacă!

- ... Ai mâncat ceva ce nu ţi-a priit? Ai băut ceva acidulat?

- Nu.

- De fapt, din astea n-ai cum să pierzi... Marcele, gândeşte-te bine: s-a întâmplat ceva îndeajuns de grav ca să rămână Ioana fără lapte?

- Nu, mamă.

Dl Manolache ridică degetul:

- Gândeşte-te bine!

- M-am gândit! Nu s-a întâmplat absolut nimic!

Ea nu ştia ce să creadă. Pe de-o parte discuţia aceea de-un calm fantastic şi negările hotărâte; pe de altă parte, cuvintele Ioanei... "Toate or să treacă, mai devreme sau mai târziu"; ascultând întrebările soacrei ei, tindea să creadă că se întâmplase ceva grav... Vocea dlui Manolache o rupse violent din gânduri:

- Anuţo, ce zici: îţi mai e frică de bebeluşi?

Zâmbi şi-l privi lung:

- Mă gândesc să cumpăr zilele astea o păpuşă, să am timp să exersez!

Râdeau cu toţii. Ea se bucura că schimbaseră subiectul; secretul acela o apăsa extrem de tare! Iar până la botez mai erau atâtea zile...

---

21 aprilie 2003 - luni

Marcel

Hm; oare ce se întâmplase cu soţia lui? Pierduse laptele...

Nu, nu o supărase cu nimic. Nu făcuse nimic ciudat, nimic nou faţă de ceea ce făcea zi de zi. Nu se certaseră, nu o văzuse încruntată... Nici nu câştigaseră la Loto, nici nu pierduse casa la cărţi... Copiii erau bine... Ana şi ea erau cele mai bune prietene... Tatăl lui nu se mai luase de ea încă dinainte să nască... Pregătirile de botez păruseră să-i fie pe plac; o văzuse veselă atunci când discutaseră aranjamentul la cină. Şi atunci? Ce naiba se întâmplase?

Ridică privirea spre mama lui; dar ea mânca, gânditoare... Nu; nu era supărată, nu era îngrijorată... Deci nu era ceva grav. Putea să stea şi el liniştit.

Ana-Maria

Intră grăbită în camera ei şi luă cartea. Răsfoia, răsfoia... Na, că pe-asta n-o citise încă! Nu ştia unde să caute! Ce să caute!... Aha!

Deschise uşa şi-i făcu semn Ioanei să intre. Îi dădu cartea şi-o privi lung, îngrijorată... Cumnata ei citea. Şi zâmbea; era un zâmbet trist însă. Primi cartea aproape imediat:

- Ştiu că naşterile nu seamănă între ele şi nici reacţiile organismului nu sunt aceleaşi. O să înţelegi, la botez. Şi mai ales după. Mersi.

O văzu ieşind grăbită... Ce naiba o să vadă la botez? Ce să înţeleagă? Că nu mai înţelegea nimic!

... Probabil era un secret îndeajuns de grav pentru ca Ioana să nu rişte să-l spună nici chiar ei! La urma urmei, îi spusese "ştiu cât de mult îl iubeşti pe Florentin". Deci se temea să nu-i spună soţului ei... Asta e! O să afle la botez! Luă cartea, o redeschise la pagina pe care Ioana îşi aruncase privirea... Ia să încerce să găsească un răspuns "intermediar"!

Florentin

Mămica lui se pregătea de plecare. Îşi aranjase cămaşa, fusta, îşi schimbase baticul...

- Ia fă, maică, un buchet frumos - ca pentru asistenta medicului nevesti-tii!

OK! N-avea stare să facă acum buchete; aşa că-l luă pe cel mai frumos din găleată şi i-l întinse. Mămica lui începu să râdă:

- Deci o pui pe sor-ta la treabă! Bine, fie ca tine! Eşti gata?

Adică?

- Ce te uiţi aşa la mine? Nu mergi şi tu?

Victorie! Aleluia! Îşi luă geaca şi abia acum întrevăzu capcana:

- Şi Ileana rămâne singură aici?

- O să vină Mirela la patru jumate.

- Păi să mai stăm până la patru jumate! Doar n-o s-o lăsăm singură!

- N-am răbdare! Hai, că se descurcă ea!

Bine! Luă el florile şi-şi privi întrebător surioara: se descurca? Ileana îi făcea cu ochiul, zâmbind... Deci ea ştiuse! Mămica lui îi făcuse o surpriză! Superbă surpriză! Se grăbi s-o urmeze şi să tacă mâlc: n-avea rost s-o întrebe cum îi venise ideea să-l ia şi pe el...

Ana-Maria

Împinse uşa scării, zâmbind slab: azi se revedea cu bebeluşa lor. Comparativ cu acea bucurie, nemulţumirea că va fi însoţită de soacra ei era infimă! Aşa că zâmbea...

Aa... Începu să râdă; Florentin o privea lung, râzând şi el... Deci până la urmă venise şi el! Mirela avusese dreptate! Oare făcuse tămbălău ca să poată să fie prezent lângă ecograf?... Nu; zâmbetul soacrei ei era concludent! Ajunse lângă ei iar el se grăbi să-i fure un sărut:

- Bună. Gata?

- Gata.

- Hai atunci!

Evident, soţul ei nu mai avea răbdare! Se apropiau de cabinetul medical... Îl privi lung şi şopti:

- Ai emoţii?

Capul lui aprobă cu fermitate. Formă numărul apartamentului, li se deschise uşa blocului... Iar atunci când medicul întrebă din nou "Dna Manolache?", răspunse prompt:

- Prezent!

Şi râdeau toţi... Intrară în cabinet, Florentin făcu cunoştinţă cu medicul, asistenta mulţumi pentru buchetul superb şi se aşezară.

- Cum îţi merge?

- Foarte bine, în opinia mea.

- Greţurile ce mai fac?

- Fac ca de obicei.

- Da?

- Da. Dar le combat cu sucuri de fructe şi mere verzi şi le ţin sub control.

- De mâncat, mănânci?

- Cu poftă chiar!

- Ia urcă-te pe cântar, să vedem ce zice şi el.

OK! Se urcă pe cântar, ştiind deja care va fi concluzia...

- Bravo! Două kilograme într-o lună! Dacă o ţii în ritmul ăsta, la naştere vei avea greutatea ideală.

Aprobă şi se reaşeză pe scaun: acum soacra ei putea sta liniştită - "nora cu probleme" nu ţinea cură de slăbire pe-ascuns.

- Deci meniul funcţionează.

- Eu aşa zic.
- Greţurile nu s-au mai accentuat?

Negă scurt cu capul.

- Bun. De obicei, în săptămâna a zecea greţurile sunt mai violente. Mă bucur că nu s-a întâmplat aşa şi în cazul tău. Vă rog frumos, să luăm tensiunea mămicii...

OK! Suflecă mâneca şi aşteptă ca asistenta să-i ia tensiunea, încercând să-şi mai tempereze emoţiile...

- ... Normală.
- OK. Ameţeli?
- Nu.
- Răceală de la vremea schimbătoare?
- Nu.
- Emoţii?

Aa, zâmbea! Zâmbi şi ea:

- Acum, da.
- Atunci să mergem să vedem ce face bebeluşa. Poftiţi...

Mergeau la ecograf! În sfârşit! Intră, se aşeză şi ridică imediat bluza! Se asigură că Florentin vedea bine de-acolo...

- Bună seara, domnişoară! Azi nu mai eşti aşa de agitată! Probabil te pregăteşti de nani...

Da, aşa da! Fetiţa lor era mult mai cuminte azi! Medicul nu avea probleme în a o măsura...

- Tot trei poze?
- Vă rugăm.

Soacra ei se gândise deja la viitorul bunic de-acasă; trei fotografii erau deci "comandă specială"!

- Capul... De fapt, ce vă mai spun eu, că se vede clar. Sau să vă spun?
- Spuneţi-ne cum e!
- Imediat; să termin măsurătorile şi să-i cer maşinăriei totalul...

Încerca să nu râdă - să nu se mişte, ca să nu iasă măsurătorile greşite!

- ... Ia să vedem... 12 săptămâni în evoluţie foarte bună. Acum s-o fotografiem... Bebeluşa voastră are aproape 7 centimetri lungime şi vreo 20 de grame. Este în continuare foarte "ocupată" cu mişcarea de colo-colo şi cu "lovirea" de pereţii uterului - iar aceste mişcări sunt atât de fluide încât par un balet în apă. Degetele de la mâini şi picioare sunt complet separate. Începe să exerseze mişcări simple: închide şi deschide guriţa, înghite lichid amniotic, pe care îl elimină apoi ca urină. Uterul curăţă permanent lichidul amniotic, înlocuindu-l la fiecare 24 de ore, aşa că nu vă speriaţi. Faţa bebeluşei e complet formată. Şi iată faţa bebeluşei... Gata. Inima ei bate în aceste momente foarte repede: am măsurat 163 de bătăi pe minut. Între timp, începe deja să aibă "apucături" de copilaş năzdrăvan... Dacă ai sta la ecograf câteva ore bune, ai putea s-o surprinzi cu degeţelul în gură sau apucând din când în când cordonul ombilical şi muşcându-l. Nu vă alarmaţi: cordonul ombilical este protejat cu o substanţă gelatinoasă aşa că nu-l poate "defecta".

Perfect!

- Şi-un profil, ca să o comparaţi cu luna trecută. Oricum, partea critică din dezvoltarea ei va trece în următoarele două săptămâni iar ciudăţeniile sarcinii vor deveni din ce în ce mai blânde. Uite şi-un bust reuşit.

A treia poză! Gata! Iar i se făcea rău! Primi şerveţelul şi se ridică.

- Uterul a depăşit marginea superioară a simfizei pubiene. Pentru a putea pompa volumul suplimentar de sânge, inima ta este mai solicitată. Vei transpira mai mult iar temperatura corpului va creşte uşor. Hai în cabinet.

OK! Ieşi şi, imediat cum îşi văzu geanta, scoase o bomboană de mentă.

- Să vorbim puţin despre neplăcerile sarcinii. Cu unele te-ai confruntat deja, şi te vei mai confrunta, după părerea mea. Eu ţi le voi enumera pe toate. Cum stai cu dentiţia?
- Foarte bine.
- Pe perioada sarcinii, gingiile devin mai moi şi se rănesc mai uşor. Chiar se pot umfla. Aşa că atenţie la cotlete...

Râdeau toţi cinci...

- Pe măsură ce creşte, bebeluşa crează o presiune asupra diafragmei şi îţi va fi tot mai greu să respiri. În luna a opta, după ce se întoarce cu capul în jos, se mai reglementează situaţia. Până atunci odihneşte-te cât mai mult, mai pune o pernă sub cap noaptea iar dacă asta nu dă rezultat, dă-mi un telefon. Să bei multe lichide, mai ales apă, pentru că există riscul să te constipi. Şi evită laxativele. O să începi să faci cârcei, mai ales la picioare. Masează-le şi trece; dacă e cazul, o să-ţi dau un supliment de calciu şi vitamina D. O să ai o stare de slăbiciune sau de ameţeală şi-o să simţi nevoia să te aşezi sau să te lungeşti. Dacă mănânci în continuare cum am stabilit şi vezi că iei în greutate, nu e anemia de vină, ci tensiunea arterială, care e mai scăzută pe perioada sarcinii. Deci nu sta mult în picioare, nu te ridica brusc de pe scaun sau din pat, că o să ameţeşti. O să-ţi faci abonament la toaletă, pentru că uterul o să apese pe vezica urinară. Dacă simţi şi durere, să vii la control: să nu fie vorba de vreo infecţie urinară.

OK!

- Dacă simţi arsuri în abdomenul superior, evită condimentele şi prăjelile şi bea lapte cald seara. Faci exerciţii pentru perineu?

Tii, cum ştia el să folosească termenii aceia "savanţi" exact când trebuia să-i folosească! Se grăbi să aprobe:

- Da.
- Bun; or să-ţi prindă bine. Dacă faci erupţii pe piele, spală-le des cu un săpun neparfumat şi ia-ţi de la farmacie o loţiune de oxid de zinc şi oxid feric. Pe măsură ce vei lua proporţii, o să ai neplăceri cu somnul. Ba se joacă de-a balerina, ba nu stai comod... Citeşte seara sau fă o baie călduţă. Şi invadează patul cu perne: aşează-le cum te simţi mai comod. Unele mămici mi-au spus că dormeau pe o parte şi puneau ditamai perna sub piciorul de deasupra: pentru stabilitate.

OK! Înţelesese şi asta.

- Dacă visezi urât, nu te speria. Nimic din ceea ce visezi noaptea nu se va întâmpla ziua. Şi nici la naştere. Sunt schimbările organismului, poziţia incomodă în somn, greaţa în cazul tău... Şi să ştii că, din câte am discutat cu mămicile pe care le-am asistat la naştere, am tras concluzia că toate zicalele din bătrâni sunt mai mult sperietori decât realităţi. Dacă vrei să cumperi mâine pătuţul, cumpără-l. N-are rost să te necăjeşti o lună întreagă că ai pierdut oferta de la hypermarket; în plus, atunci când se apropie naşterea, o să începi să-ţi baţi capul cu probleme de genul: "Aoleu, n-am pat! N-am cădiţă! N-am hăinuţe! N-am pompiţă de nas! N-am nici biberoane! Nici Pampers! Aoleu!"

Râdea; şi soacra ei râdea. Dar ştia că peste acele "zicale din bătrâni" nu se va trece sub nici o formă! Sigur, el încerca; ea una se îndoia că va avea succes.

- Te programez luna viitoare, pe... 19 mai. Cinci şi-un sfert. OK?
- S-a notat.
- Iar dacă se întâmplă ceva până atunci, vorbim la telefon. Mă anunţi dacă nu te simţi bine.
- Sigur.

Bărbatul se ridică şi ieşi. Deci vizita se încheiase. Se ridică şi ea, îşi luă paltonul... Ca de obicei, soacra ei achita ecografia şi pozele... Florentin o privea lung şi zâmbea...

- Ai grijă de tine. Luna viitoare vreau să mai văd două kilograme la cântar!

Aprobă şi ieşi. Ei bine?

Ei bine, totul era bine! Trecea cu bine prin sarcina aceea dificilă... Şi chiar putea spune că se obişnuise şi cu greţurile alea nesuferite! Învăţase să le combată... Adică găsise principalele ingrediente care-o ajutau să treacă peste ele: merele şi bomboanele de mentă. Uneori, şi limonada - deşi îi provoca foame şi arsuri la stomac...

Îşi luă soţul de braţ şi ieşiră din bloc, iar soacra ei deschise imediat discuţia:

- Ce zici, Florentine? Îţi place de medic?

Soţul ei aprobă cu capul.

- Mie-mi place la nebunie! Ştii, Anuţo, că azi am stat ca pe jar? Nu mai aveam răbdare! Măi, cum l-ai găsit?

- După firmă.
- Ei, na! Nu te-a recomandat nimeni?
- Nu; pur şi simplu am văzut firma şi am intrat. Habar n-aveam cum îl cheamă, cine e, la ce spital lucrează...
- Aha! Florentine maică, ia vezi dacă găseşti tu un taxi!

Îi dădu drumul; soacra ei se grăbi să continue discuţia:

- Deci te-ai îngrăşat, până la urmă! Nu mi-am dat seama! Nu se vede nimic!
- Nu se vede, dar se simte. Mi-am modificat deja fustele...
- Şi de ce nu mi-ai spus?

Ridică scurt din umeri: trebuia să-i spună că-şi modifica fustele?

- Păi mai spuneţi-mi, maică, şi mie din ce se-ntâmplă! Tu nu ştii că sunt curioasă din fire?

Începu să râdă:

- Nu mi s-a părut important. Adică, mă rog, mi s-a părut normal să-mi modific fustele! Dar o să vă spun totul de-acum încolo: şi importante, şi neimportante!
- Aşa, maică! Nu se ştie niciodată ce întrebări ai şi ce răspunsuri aş putea avea eu!

Corect! Urcă pe bancheta din spate; soacra ei se grăbi să se aşeze lângă ea. Rămas brusc fără "locul preferat", Florentin se aşeză în faţă, lângă şofer, şi privi lung blocul... Porniseră spre casă.

- Azi a fost mult mai cuminte! A măsurat-o ca lumea, am văzut-o şi noi cum trebuie...
- Probabil că alergase toată ziua şi se odihnea...
- Cine poate şti!
- Medicul a spus că se pregăteşte de nani!
- Daa... Deci are deja faţa formată! Ia să vedem!

Chiar; ia să vadă şi ea fotografiile!... Nu se vedeau foarte clar trăsăturile; oricum, i se părea o bebeluşă foarte serioasă!

- Auzi? Da' dacă vorbesc eu cu el să te duci la spital, să faci una 4D?
- Nu ştiu. Cred că n-ar trebui să exagerăm cu ecografiile. Din câte ştiu eu, se face una pe lună.
- Păi luna viitoare, în loc să vii aici, mergi la spital!
- ... N-aş prea vrea.
- De ce?
- Pentru că nu e încă bine formată - şi cred că m-aş speria să constat că n-are degeţele, de exemplu!
- A, bine! Dar prin luna a opta faci una 4D?
- Şi să stric surpriza mutriţei?

Zâmbea; soacra ei râdea. Dna Manolache era veselă, se distra pe cinste! În timp ce ea voia doar să privească trecătorii şi magazinele iar Florentin fierbea pe scaunul din faţă...

Poate erau amândoi obosiţi după munca şi emoţiile de azi. Ea una se simţea obosită... Vor ajunge acasă, se vor retrage în camera lor şi vor vorbi despre control. Despre bebeluşă. Despre ei doi. Ea avea răbdare încă un sfert de oră; şi cum nici el n-avea de ales...

Florentin

Era atât de mică! Cum, nici şapte centimetri? Cam 20 de grame? Dimensiunile astea îl speriau rău! Dar, deh - avea 7 luni la dispoziţie să se facă mare... Ştia că Ana luase în greutate 2 kilograme; ştia că nu mai vomitase decât de două ori. El era liniştit în privinţa asta. O vedea cum mânca, cu ce poftă privea farfuria plină...

O vedea zâmbind; asta era cel mai important! Pentru că dacă ea era fericită, şi fetiţa lor era fericită. El o făcea fericită - cu plimbările, cu florile, cu îmbrăţişările... Cu venirea la acel control... Până la urmă, se părea că ajunsese la un compromis cu părinţii lui. Mai lăsaseră şi ei, mai lăsase şi el... Iar Ana era fericită.

Îl obosea turuiala mamei lui; putea jura că şi Ana era obosită, că făcea acea discuţie doar ca să nu-şi supere soacra... Nu-i nimic; vor ajunge acasă, se vor încuia în camera lor şi vor discuta şi ei. De-ale lor. Lucruri pe care urechile soacrei prea curioase nu aveau voie să le audă. Ca de exemplu declaraţia de dragoste pe care i-o pregătea...

Ah, să nu uite! Se întoarse şi-şi privi mama drept:

- ... Vezi, că am discutat şi am hotărât s-o botezăm Florentina Cristiana.

Mămica lui se gândi câteva secunde... şi zâmbi:

- Bine, maică!

Şi-acum, că fusese de acord, putea să fie şi el un pic gentil:

- Ce zici: îţi place?
- Îmi place. Dar ce te faci dacă-i băiat?!
- Florentin Cristian.
- Păi tot Florentin, ca pe tine?

Va pune punct discuţiei chiar acolo:

- Doar nu vrei Gladiol sau Garofel!
- Doamne fereşte! Da' de ce trebuie să-i puneţi nume de floare?

Aia era întrebarea-capcană! Zâmbi:

- Pentru că aşa vrem.
- Bine, maică! Cum vreţi voi!

Iar mămica lui reveni la discuţia extrem de interesantă despre Ioana şi dispariţia laptelui. Ana o asculta... sau n-o asculta...

Reveni spre parbriz: abia aştepta să ajungă acasă! Tocmai îşi compusese declaraţia de dragoste! Nu va rosti nici un cuvânt...

25 aprilie 2003 - vineri

Evelin

Gata! Avea banii, avea "trupa" alături şi tocmai intrase cu maşina pe străduţă! Avea şi discursul pregătit... Acum era acum! Venise după Ana; nu va pleca deci fără ea!

Florentin

Tresări şi ridică imediat capul: parcă auzise ceva afară! Asculta... Nu se mai auzea nimic... Şi totuşi, intuiţia îi spunea să se ridice din pat! Încet, ca să n-o trezească pe Ana!

Se ridică uşor şi se apropie de fereastră... Ptiu, drace! Ăsta o căuta cu lumânarea! Era chiar atât de greu de cap?

Ieşi uşor şi alergă la uşa dormitorului părinţilor lui, pe care-o deschise fără deranjamente:

- Tată! Scoală-te, că a venit matahala cu gealaţii!

Reveni în camera lor şi-şi trase grăbit pantalonii: nu voia să piardă nici o secundă din bătaia generală care va urma! Se reapropie de geam... Erau vreo 20-25 de inşi, toţi "reclamă vivantă" la firme de pază şi protecţie. Apoi va curge ceva sânge... că, la asemenea dimensiuni, ăia sigur aveau mai multă "zeamă"-n ei!

Gândul îl făcu să zâmbească. Se aplecă, scoase bâta de baseball de sub pat şi ieşi.

Evelin

OK! Se opriseră, coborâseră, se repliaseră fără să-şi trezească gazdele... Acum să-şi anunţe prezenţa, nu? Se apropie de poartă şi rosti cu voce tare, fără însă să strige:

- Manolache, ieşi să avem o vorbă!

Florentin

Io-te, că-l striga! Zâmbi, privind ochii adormiţi ai fratelui lui:

- Na, că n-are răbdare!

Tăticul lui era mai treaz decât dimineaţă, când achita florile:

- Roberto, tu stai aici; scoli muierile şi-l suni pe Marcel. Spune-i să-şi încuie nevasta-n casă cu copiii şi să iasă cu toporul - da' să stea deoparte. Ioana să sune la al lu' Meşteru şi să-i spună că avem nevoie de ajutor. Ştie el ce-are de făcut. Florentine, încui-o pe Ana în cameră şi hai la poartă.

Alergă şi răsuci cheia în broască. Reveni apoi lângă tatăl lui, iar bătrânul descuie uşa:

- Chiar vrei să "defilezi" cu bâta aia?

- Ăia nu "defilează" cu tomfele?

Nu primi răspuns; dar nici nu i se spuse să lase bâta-n casă! Aşa că îşi urmă tatăl. "Mm, matahală, matahală - ce de piatră cubică o să papi tu azi!" Blondul se apropia de poartă; la fel făceau şi ei...

- Ce-ai, mă? Insomnie?

Tatăl lui decisese să-şi scoată mănuşile şi să pună picioru-n prag. El unul nu voia să vorbească - n-avea ce vorbi cu matahala! El avea de pocnit la matahală: se pregătea deci sufleteşte să-şi păteze cămaşa şi pantalonii cu sânge proaspăt...

- Am venit s-o luăm pe Ana.

- I-auzi, Florentine! Au venit s-o ia pe Ana!

Stop!

Deci tăticul lui se amesteca în porcăria aia doar sub formă de "supraveghetor de discuţie". Poate! În nici un caz, nu vorbea în locul lui! Şi de ce-ar fi făcut-o, la urma urmei? Ce, el n-avea gură? Nu era mare, vaccinat, însurat şi viitor tătic? Să se descurce, nu?

Mai făcu deci un pas, îi dădu tatălui lui bâta şi privi drept ochii albaştri:

- Ana n-are nici un motiv să plece de la noi.

- Ba are un motiv foarte serios! Că o ţineţi cu de-a sila aici!

Ah, ce-i venea să-i spargă botul! Şi trebuia să fie calm... Fu, deci, calm:

- N-o ţine nimeni cu de-a sila.

- Daa, cum să nu! N-aţi răscumpărat-o anul trecut? O ţineţi cu forţa aici ca să vă recuperaţi banii! Ce crezi, că-s adus cu pluta?

Cu un gest scurt, matahala scoase ditamai portmoneul din geacă:

- Am venit s-o iau. Cât vă datorează?

... Nu-i venea să creadă! Individul întrecea orice măsură! Îi arăta de la distanţă teancul considerabil de euro din portmoneu!

- Spune - că-ţi dau acum cash şi terminăm balamucul. Cât?

Îşi impuse să fie calm - din simplul motiv că voia să vadă cât de accentuată era tâmpenia în mintea acelui individ:

- Ana nu ne datorează nimic. Stă aici de bunăvoie. Chiar îi face plăcere, să ştii!

- Poftim? Încerci să mă convingi că o femeie ca ea stă cu plăcere în ţigănie?

Se încruntă scurt; dar nu mai avu timp să reacţioneze.

Ioan

Până aici!

Florentin

Dintr-un singur pas, tatăl lui se întinsese peste gard şi-i altoise matahalei frumuseţe de pumn în falcă!

Era siderat de acel gest! Cum, tăticul lui?

Matahala se redresă imediat şi făcu un pas spre clanţa porţii; avu senzaţia că tonul tatălui lui fu un pic cinic:

- Hai, domn' avocat - violează domiciliu' lu' băiatu'!

Lăcrămioara

Gata! Acela era semnalul! Rosti sec, dregându-şi vocea:

- Ileano, aprinde lumina!

Florentin

N-avu timp să se dezmeticească; lumina se aprinse în spatele lui, iar mămica lui răcni de se cutremurară ulucile gardului:

- Săriiţi! Săriiţi, că-mi omoară băiatu'! Sări, Mariane! Ieşi, Vasile, că ăştia intră peste noi în casă! Săriiţi, oameni buni!

Asistase la multe asemenea "întâlniri de gradul 3"; niciodată însă nu mai văzuse asemenea organizare!

La auzul strigătelor, toată strada se luminase feeric! Doamne, îi treziseră pe toţi! Al lu' Meşteru îi sunase pe toţi! Toţi bărbaţii ieşeau chiar acum din curţi! Unul cu bâta, altul cu cuţitul, câţiva cu cozile de mătură... Doamne, ce era acolo?

Ana-Maria

Tresări şi sări în picioare: ce?

Ameţi instantaneu şi căzu înapoi în pat. Scuturǎ scurt capul: ce se întâmpla? De afarǎ se auzeau ţipete şi răcnete. Ce naiba se întâmpla?

Aoleu! Unde era Florentin? Se ridică din nou, cu grijă de data asta, şi se grăbi spre geam... Aah!

- Al dracului să fii tu, cu tot neamul tău! Ce dracu cauţi aici, mă? Moartea?

Îşi scrâşnise indignarea; nu avea însă timp să se gândească la ce căuta Evelin acolo! Pentru că-şi vedea soţul sărind peste poartă chiar în mijlocul gorilelor! Florentin nu era zdravăn?

Florentin

Aha, se strângeau rândurile! Malacii erau înconjuraţi deja de vecinii lor! De la celelalte case ieşeau femeile, ţipând din toate puterile!

Păi se părea că matahala nu-şi învăţase lecţia! Iar el tocmai se hotărâse să-i mai servească una! Aşa că porni spre casă... dar după cinci paşi, se întoarse, sări scurt poarta şi se repezi la matahală:

- Vino-ncoa!

Reuşi să-l îmbrâncească; fu imediat prins de braţe. Ştiuse că aşa se va întâmpla - malacii nu erau proşti! Aveau probabil destulă experienţă în asemenea "intervenţii" nocturne! Cu un gest scurt, matahala închisese portmoneul; din fericire pentru freza blondă, şi el era ţinut bine... Poarta scârţâi scurt:

- Dă-i drumul, că-ţi crăp capu'!

Tatăl lui chiar voia să folosească bâta! Numai că matahala zâmbi:

- Daţi-i drumul: asta a fost încheierea conturilor. Ascultă! N-am venit ca să ne încăierăm; am venit să discutăm.

Zău!

- Ne putem înţelege şi cu vorbă bună; nu-i aşa, Florentine?

Aa, acum voia să discute! Aprecie dintr-o privire că de la ultima lor întâlnire în centru matahala nu făcuse rost de-un pistol, aşa că aprobă încet cu capul:

- Să auzim ce-ai de spus.

Bun! I se dăduse drumul. Şi matahala era liber acum... Ptiu, ce zarvă se făcuse! Vecinele lui "aveau plămâni", nu glumă! Blondul făcu un pas spre el; făcu şi el un pas spre blond. Acum discutau cam de la un metru distanţă... Hai; nu spunea ce-avea de spus? Că-l mâncau palmele!

Lăcrămioara

Îşi prinse fiica de mână şi-i şopti la ureche:

- Du-te repede şi trezeşte-o pe Ana! Spune-i ce se-ntâmplă! Dar vezi - că dacă o sperii, te joc în picioare!

Ileana se grăbi să intre în casă. Redeveni atentă la fiul ei: pentru că, dacă malacii ăia îi mişcau vreun fir de păr din cap, scotea tigaia din dulap! Şi-i învăţa ea alfabetul!

Florentin

Ochii albaştri îl priveau oarecum amuzaţi:

- Repet: n-am venit să ne încăierăm.

"Nici nu te-ar ţine bojocii să te încaieri cu mine!"

- Am venit doar s-o iau pe Ana.

- Crezi că Ana e bunul meu personal? Sau îţi închipui că o ţin aici cu de-a sila?

- Da. Aşa cred. Am văzut-o cât de palidă şi slăbită e. Mă îndoiesc că-i e bine cu tine.

- Îi e foarte bine cu mine. Chiar acum două ore mi-a spus cât de bine îi e alături de mine...

- Nu fi sarcastic. Serios vorbind: cât a costat recuperarea ei din Serbia?

- Chiar te interesează?

- Da; pentru că vreau să achit orice datorie ar avea la tine. Şi hai s-o lăsăm pe ea să aleagă unde vrea să stea! Ce zici?

- În primul rând, vreau să-ţi fie foarte clar: Ana nu are datorii nici la mine, nici la familia mea. Iar în ceea ce-o priveşte, cred că a ales deja la tribunal.

- Ce-ar fi să nu mai faci tu presupuneri? Ce-ar fi s-o chemi aici, să-i aflu părerea chiar de la ea?

S-o cheme pe Ana? Arătă, zâmbind, în jur:

- Adică s-o oblig să iasă din casă pentru ca băieţii ăştia s-o ia pe sus, s-o îndese într-o maşină şi s-o lase iar pe Vâltoarei?

Evelin păli; ridică scurt sprânceana:

- Ana stă acolo unde e acum: că-i e mai bine aşa! Discută cu mine; sunt vorbăreţ la ora asta. Îţi lămuresc nelămuririle...

Portmoneul se deschise din nou:

- 500?... 1.000?... 3.000?

Ana-Maria

Cheia se răsuci în broască: se repezi imediat la uşă! Ileana o împinse însă înapoi în cameră şi şopti cu voce răguşită:

- Aoleu, a venit iar ăla!

- Am văzut!

- Cică vrea să te cumpere, sau nu ştiu ce dracu vrea, că n-am priceput! Da' flutură de zor portmoneul prin aer şi cred că despre asta-i vorba! Anuţo, să nu te sperii! Că mă omoară mama dacă te sperii!

- Nu mă sperii, linişteşte-te!

Ileana alergă la fereastră şi se întoarse imediat spre ea:

- Anuţo, ăştia se iau iar la bătaie! Că prea sunt calmi! Io-l ştiu pe frati-miu: când zâmbeşte aşa, se pregăteşte să dea cu pumnu'!

- Nu se va lua nimeni la bătaie!

Se grăbi să scoată din sertar albumele cu fotografii: nu se vor lua la bătaie. Va opri totul chiar acum! În următoarele cinci minute, matahala va deveni pentru totdeauna "istorie"!

Florentin

Îşi privi lung tatăl... Şi decise ca, dacă tot erau acolo şi avea ocazia, să-şi răspundă la o întrebare mai veche. Reveni deci spre matahală:

- 5.000 de euro.

Evelin începu să râdă:

- Te răsfeţi, Florentine!

Plecă încet capul spre dreapta:

- Deci te-aş fi sunat degeaba: n-ai fi dat.

Blondul păli... Rânjetul îi îngheţase pe buze. Părea că se transformase într-o stană de piatră! Bun! Acum să-l trimită acasă şi să se grăbească să-şi liniştească soţia! Evident, balamucul şi zbieretele o trezi-seră iar ea n-avea voie să se sperie!

- ... Ba da. Îţi dau acum.

- Eu nu-s samsar de fete. Iar Ana nu-i de vânzare.

- Atunci o să rămâi şi fără bani, şi fără ea.

Matahala îi întoarse spatele, se apropie de unul dintre malaci şi-i spuse ceva. Bărbatul scoase tomfa de la curea.

- Băi!

Vocea tatălui lui fusese şi-o atenţionare, şi-un îndemn! Întinse deci mâna în spate şi primi bâta. Hai, să vină!

Ana-Maria

Apăsă clanţa şi ieşi în pragul casei. Văzu cu stupoare cum dl

Manolache pune mânerul bâtei în palma lui Florentin; de la înălţimea aceea, văzu şi tomfele. În secunda imediat următoare, urlă:

- Să nu se atingă vreunul de familia mea! Că fac moarte de om!

Na, că înlemniseră toţi! Evident, ieşise în cămaşa de noapte, desculţă, cu părul desfăcut, şi urlase cu toată puterea pe care i-o dădea acum spaima că-i va vedea bătându-se "ca la Rovine-n câmpii"!

Bine că se opriseră! Toţi! Coborî treptele, atentă să nu alunece, şi se apropie de dl Manolache - adică de poartă. Se opri lângă socrul ei şi ridică privirea spre Evelin:

- Vino-ncoace.

Fostul ei soţ nu se clintea din mijlocul străzii...

- E poate singura dată când vreau eu să vorbesc cu tine! Vino-ncoace!

Aa, acum îl dezmeticise! Evelin se grăbi să se apropie de ea:

- Ano, vino cu mine! Vino acum, când pot să te scot de-aici!

Privi lung prima fotografie... O ridică şi i-o arătă de la distanţă: fotografie de la Primărie. Ea în rochia aceea superbă, Florentin în costum, toată lumea cu flori, toată lumea fericită...

Evelin

Cee?... Dezastru!

Ana-Maria

Evident, visele lui se spulberaseră într-o singură clipă! Venise cu armata aia închipuindu-şi că o să dea cu bâta în stânga şi-n dreapta, o să năvălească în casă, o să descuie uşa turnului iar prinţesa i se va arunca de gât! Că el o va urca în Jeep iar ea se va cuibări la pieptul lui, recunoscătoare, bla-bla-bla...

Ridică şi a doua fotografie: de la nuntă. Tenul lui Evelin devenise stacojiu... Pentru că mintea lui Evelin realiza acum că ea era căsătorită cu florarul cu care-l înşelase vineri seara în lift... Căsătorită de bunăvoie şi nesilită de nimeni...

Şi finalul apoteotic! Ridică hârtia cu ultimele trei ecografii. Acela era capacul. Acela era finalul. Şi cum nu-i va scoate altfel din minte ideea că ea era sechestrată acolo împotriva voinţei ei, decise să-i vorbească în romanes:

- Sunt mai mult decât fericită că stau aici. Sunt mai mult decât fericită alături de soţul meu şi familia noastră. Sunt mai mult decât fericită că în curând vom avea un copil. Şi sunt mai mult decât nefericită că refuzi să te trezeşti la realitate.

Era albastru; "un albastru infinit"... Nu-şi luă ochii din ochii lui:

- Să-i spună cineva ce-am spus, că nu ştie ţigăneşte.

Unul dintre malaci îşi drese vocea şi începu să traducă...

Din albastru, tenul lui Evelin începuse să se înnegrească...

Şi-acum, că fostul ei soţ pricepuse tot ce fusese de priceput, se încruntă în română:

- Adio.

Ochii albaştri îi priviră lung talia... Evelin scrâşni printre dinţi:

- Îţi dai seama ce faci?

- Eu da; tu îţi dai seama ce faci?

Arătă larg spre stradă, spre vecini, spre malaci, spre situaţia în sine... Nu-şi lua ochii din ochii lui: chiar nu pricepuse? Chiar nu voia să accepte realitatea aceea mai mult decât evidentă?

Evelin se gândea... La ce naiba se mai gândea? Socotea oare cât va dura divorţul ei în condiţiile în care el îl va înainta împotriva voinţei ei iar ea va spune "Nu" la înfăţişări? Repetă, sec:

- Adio.

Scurt, concis; că începuse să i se facă frig. Evelin o privea lung... Într-un târziu, el îi întoarse spatele:

- Adio.

Bun! Acum îşi privi soţul şi întinse mâna spre el, zâmbind... Florentin se apropie în fugă şi sări peste poartă; începu să râdă:

- Nu mai face aşa, că-mi stă inima!

- Ia uite-o cum a ieşit desculţă!

Fu ridicată pe braţe; auzea motoarele pornind, maşinile îndepărtându-se, îl auzea pe dl Manolache vorbind cu unul dintre vecini... În urma lor se pornea discuţia; dar era sigură că socrul ei se gândise deja ce le va spune vecinilor apropo de apariţia lui Evelin acolo şi de discuţia care se făcuse chiar în mijlocul vecinilor. Aşa că ea mergea acum în camera lor, sub plapumă... Unde-şi va urechea serios soţul pentru că o încuiase acolo şi plecase "la luptă"...

Ioan

Vecinul lui îşi aprinse o ţigară:

- Bre, nea Ioane, dar ce vru boul ăla, bre?

Profită de faptul că mai erau doi-trei inşi aproape; folosi un ton ceva mai ridicat:

- Ştii, că ţi-am zis la nuntă: Ana noastră e din Braşov. Când s-a mutat la Bucureşti, unul din Braşov, care-i făcea ochi frumoşi, a venit după ea. Dar ea l-a plăcut pe Florentin al nostru... A plecat fata să lucreze ca secretară în Serbia, printr-o firmă de-asta de intermedieri, şi i-au confiscat nenorociţii paşaportul. Când a aflat, Florentin s-a dus şi a adus-o înapoi. Iar matahala avea acum impresia că dacă ne flutură nişte euro pe la nas, noi o să luăm banii şi-o s-o gonim! Ca să n-aibă unde se duce, unde dormi, şi să trebuiască să apeleze la el!

- Da' ăsta-i bou? Nu ştie că ea s-a măritat cu Florentin?

- Din câte am văzut şi eu azi, n-a ştiut. La urma urmei, de ce să-l informeze nor-mea pe el? Ce, are vreo datorie la el?

Bărbatul aproba cu capul iar el fuma şi zâmbea slab: drăguţă minciunică! Foarte drăguţă! Îi luase două luni ca s-o "compună" - dar ce frumos îi reuşise!

- Auzi? Da' ce-i veni să vină cu bătăuşii?

- Păi visa că or să intre peste noi în casă, s-o ia pe sus şi s-o elibereze, ca-n filme! Îşi închipuia că o ţinem sechestrată aici şi-o punem la muncă până ne recuperăm banii daţi de Florentin în Serbia!

- ... Şi cât aţi dat, bre, în Serbia?

- Nimic. A fost de-ajuns ca fi-miu şi Roberto să se ducă acolo la poliţie şi să dea o declaraţie; au făcut razie şi au găsit-o şi pe ea, şi paşaportul. Îţi dai seama în ce condiţii trăia biata fată! Într-o cămăruţă jegoasă, fără utilităţi...

- Păi şi ăluia ce-i trebuia secretară româncă?

- Ana ştie şi sârbeşte, şi englezeşte; ăla avea nişte sere şi vindea verdeţuri la export. După ce-a angajat-o, i-a luat paşaportul şi nu i-a dat nici un ban. Adică nor-mea muncea pe gratis la el.

- Aa, am înţeles! Oricum, nea Ioane, dacă mai vine vreodată aici, lasă-l pe mâna noastră!

- Băi, eu îl las; da' după ce-o ieşi din mâinile lu' Florentin, nu ştiu dac-o să puteţi strânge cinci centimetri pătraţi pe care să-i caftiţi!

Acum râdeau cu toţii; iar discuţia va devia de la "problemele tehnice" la "uite-aşa l-aş fi pocnit dacă se apropia de mine". Deci mai avea de stat un sfert de oră la poartă, după care le va aminti de botezul de dimineaţă şi se va duce şi el la culcare.

Ana-Maria

Florentin o aşează uşor pe pat şi-o sărută...

- ... Te-ai speriat?

- Iniţial, da! Când am auzit ţipetele şi mi-am dat seama că nu erai lângă mine, mi-a stat inima! Când am văzut cum sari poarta, iar mi-a stat inima! Când te-am văzut cu bâta, ce să mai zic! Dar, în rest, nu pot spune că m-am speriat...

- Nu foarte tare, nu?

Zâmbi cu subînţeles:

- Aşa cum spui tu...

- ... Acum sunt sigur că n-o să mai dăm vreodată ochii cu el.

- Să fii sigur că, dacă vreodată ne vom vedea pe stradă, va fugi mâncând pământul!

- Îmi pare rău doar că n-am apucat să-l altoiesc din nou. Aşa, de "rămâi cu bine"...

- Mie-mi pare bine. Ăsta-i genul care nu pricepe cu bătaia - şi te-ai fi obosit degeaba.

- Am avut senzaţia că el nu ştia de căsătoria noastră.

- Nu, nu ştia. Nu era treaba lui ce fac eu cu viaţa mea. În plus, am vrut să am un as în mânecă.

- L-ai avut - şi l-ai scos exact în momentul ideal!

Asta aşa era...

- Chiar eşti fericită că stăm aici?

- Bineînţeles! De ce aş fi nefericită?

- Din cauza mamei mele cea mică şi băgăcioasă în toate treburile tale?

Negă, zâmbind:

- Nu; vrea doar s-o implicăm puţin în ceea ce ni se întâmplă. Vrea să ştie tot; şi să ştii că asta nu mă mai deranjează. Chiar sunt hotărâtă să-i povestesc totul!

- ... Absolut totul?

- Totul despre sarcină!

Şi-acum n-or să mai discute, pentru că vor fi foarte ocupaţi... Brusc, Florentin îşi aminti ce zi era mâine:

- Tu ar trebui să te odihneşti, pentru că la noi botezul e lung şi anevoios...

- Mm, parcă mi-a pierit somnul! Mă simt odihnită! Şi ştii cum sunt eu: nu pot adormi decât când sunt obosită frântă!

Începu să râdă: Florentin aprinse lumina şi luă cartea de pe noptieră:

- Hai să mai citim puţin, ca să obosim şi să facem nani!

OK! La urma urmei, siguranţa bebeluşei lor era prioritară! Şi cum ea tocmai recunoscuse că se speriase zdravăn... Mai bine să nu exagereze cu emoţiile! Să citească despre travaliu şi naştere şi să adoarmă zâmbind, în braţele soţului ei...

Evelin

Scoase mobilul şi formă numărul. Suna...

- ... Mda...

- Scoală-te: într-un sfert de oră sunt la tine.

Închise şi aruncă aparatul undeva în dreapta: se grăbea spre Oana.

Deci Ana se căsătorise cu florarul! Bravo! Foarte frumos! Oare când se căsătoriseră? De câte ori oare el se dusese la ea, iar ea "omisese" să-i spună despre schimbarea de stare civilă? Lăsându-l astfel "să pice de papagal"?

Acum nu-l mai mira îndârjirea cu care fusese lovit; acum lucrurile erau foarte clare! El aţinuse calea nevestei altuia! Aşa că...

Aşa că va ajunge la Oana şi-o va informa asupra hotărârii pe care o luase în noaptea asta, privind ecografiile copilului Anei cu florarul.

Ioan

Intră în dormitor, închise uşa şi şopti, în culmea fericirii:

- Gata! Matahala e istorie acum!

- Ai auzit? Ne-a numit "familia noastră"!

- Bineînţeles! Nu te aşteptai ca Ana, care-a avut parte de părinţi scrântiţi la cap, să aprecieze nişte părinţi cum suntem noi?

- Am şi tratat-o ca pe fata noastră!

- Exact! Se percepe, în concluzie, ca fiind parte din familie!

- Oricum, îţi zic de-acum, ca să ştii! Stăteam pe pragul casei, mă uitam la el şi-i promiteam că la următoarea vizită o să-i prezint tigaia de clătite!

- Şi făcăleţul de foietaj!

- Nuu, că nu dau bine cu stânga! Iar la tigaie nu renunţ, orice-ar fi!

- Mă îndoiesc că va mai apare vreodată, după ce-a văzut ecografia şi-a auzit-o vorbind romanes!

- Din nefericire pentru mine şi planu' meu de a-mi schimba tigaia de clătite, cred că ai dreptate!

Începu să râdă şi se lungi în pat: Doamne, cât de obosit era! Ar fi trebuit să-şi asculte nevasta şi să nu mai deschidă chioşcurile azi; dar Luminiţa se va căsători în august, iar de banii celorlalţi copii n-avea de gând să se atingă! Va pune la bătaie fondul casei, banii lui şi-ai Lăcrămioarei, dar din restul nu se va atinge de-un sfanţ!

Deci mâine era botezul; săptămâna viitoare, probabil joi sau vineri, o să-şi ia fata de braţ şi-or să facă o vizită la Vlad, Marcela şi Nicuşor...

Evelin

Apsă scurt soneria; paşii se apropiară în fugă, uşa se deschise iar ochii negri îl priviră speriaţi:

- Ce s-a întâmplat? Ce-i cu...

O apucă de braţ şi-o trase în sufragerie, unde-o aşeză în fotoliu:

- Stai jos şi taci! Ascultă fără să mă întrerupi!

Oana îl privea extrem de atentă acum. Iar el... El... El îşi trecu mâna prin păr:

- Vin de la Ana. M-am dus cu nişte băieţi musculoşi, să-i dau ţiganului banii pe care Ana îi datorează şi s-o scot din casa lor. Am avut surpriza să descopăr că sunt căsătoriţi, iar ea aşteaptă un copil. Şi stă de bunăvoie acolo, de vreme ce-a învăţat şi limba. Aşa că ne-am spus adio.

Oana tăcea; dar nu din cauza interdicţiei lui, ci din cauza uimirii...

- Am încheiat cursa asta. Şi vreau să-mi refac viaţa. Dar o voi face în condiţiile mele.

Aha! Acum se dezmeticise - şi aştepta cu imensă nerăbdare condiţiile lui!

- Nu mă voi mai grăbi să mă însor. Nu mai vreau să iau ţeapă. O să-mi trăiesc viaţa alături de cea care-o să vrea să fie alături de mine şi fără hârtie. Iar atunci când voi constata că ea este jumătatea mea perfectă, o voi lua de nevastă. Adică după 1 an, după 5, 15 sau niciodată. Iar prin "alături de mine" înţeleg totul: locuinţă, copil, facturi, petreceri, crătiţi, zugrăveli, cumpărături, certuri, împăcări... Totul. O viaţă de familie. Dar fără hârtie. Aşa că stai acolo cuminte şi gândeşte-te: ţi-ai trăit tinereţea? Ai terminat cu petrecerile şi restaurantele? Ai terminat cu ieşirile cu fetele şi flirtul nevinovat? Te-apuci să găteşti, să speli, să calci, să întreţii o casă? Vrei să avem un copil? Dar gândeşte-te bine! Te cunosc, aşa că ai un avans de 24 de ore în faţa celorlalte 2 milioane de romance posibile pretendente.

Îi întoarse spatele şi ieşi. Alergă la maşină, porni spre casă... Îşi aprinse o ţigară.

O s-o uite şi gata! La urma urmei, Florentin ăla nu era florarul cu care Ana îl înşelase în preziua nunţii? Ba da! Şi-atunci nu era clar că fusese ceva între ei şi înainte de nuntă? Nici un străin n-ar fi plecat în Serbia, să dea 5.000 de euro din propriul buzunar, doar ca să recupereze o femeie pe care-o ştia aşa... din priviri! Nici chiar după o partidă de sex zdravăn în lift! Aşa că...

Aşa că el unul obosise s-o tot fugărească. Descoperise că era măritată acum... Că se integrase în ţigănie, alături de soţul ei...

Îşi spuseseră "Adio". Venise momentul să-şi urmeze şi el calea lui.

Dacă Oana îi va accepta condiţiile, o va muta la el şi-i va cere o viaţă de familie. Îi va cere un bebeluş. Îi va cere devotament şi fidelitate şi-i va răspunde cu aceeaşi monedă. Îi va cere să se comporte ca o soţie. Iar el se va comporta ca un soţ. Dacă se înţelegeau, dacă ei îi plăcea rolul acela, dacă îi dăruia un copil, dacă va vedea în ochii ei că devenise jumătatea ei perfectă, atunci se căsătoreau. Dacă nu, va

căuta pe altcineva. Opţiuni erau destule; numai în Barou avea vreo şase pretendente, "la alegere"! Darămite prin oraş, prin baruri... Foste colege de facultate, în prezent juriste...

Adio... Hm; el se dusese acolo pregătit să sfâşie inima ţiganului. Când colo, plecase ferfeniţă pe trei cărări, cu speranţele şi planurile zdrobite nemilos. Dar o s-o uite - aşa cum uitase multe persoane şi întâmplări, de-a lungul timpului...

Ana-Maria

volumul III

26 aprilie 2003 - sâmbătă

Florentin

Ei bine, plecau spre biserică. Aşa cum apreciase deja, părinţii lui se întrecuseră pe ei înşişi cu pregătirile, florile, masa şi dansul: din câte ştia el, în noaptea aceea vor "schimba" trei rânduri de lăutari. Momentan cânta prima echipă, cea venită dis-de-dimineaţă; cânta de zor, pentru că ei se pregăteau de plecare iar când veneau de la biserică apărea a doua formaţie. Moaşa fusese promptă, naşii veniseră încă de la 9...

Ana lui era veselă; foarte veselă. De parcă vizita nocturnă a matahalei şi mai ales sfârşitul acelei vizite o readuseseră la viaţă! Fredona melodiile şi se plimba de colo-colo dansând... pentru că nu putea ajuta la nimic, aşa că nu-şi găsea locul...

Ia să se ducă el s-o strângă în braţe, s-o sărute şi s-o mai tempereze! Că nu voia să-i obosească bebeluşa încă de-acum! O bebeluşă obosită însemna o mămică obosită; iar el voia să le ţină aproape de el toată ziua şi toată noaptea - adică atât cât se putea! Gravidă fiind, Ana o să obosească repede; o să aţipească o oră-două, pe la cinci-şase...

Era ceva în neregulă cu Marcel! Era mult prea calm! De fapt, era mult prea nepăsător! Toată activitatea aceea febrilă îl lăsa oarecum indiferent! Iar asta nu se întâmplase nici la botezul lui Ionuţ - unde fratele lui trebuise temperat cu Distonocalm -, nici la botezul lui George - unde fratele lui fusese principalul ajutor de nădejde pentru că Roberto fusese cel temperat cu Distonocalm...

Se întâmpla ceva - şi, pentru binele lor, al tuturor, ar fi trebuit să afle urgent ce se întâmpla! Un eventual "duş rece" ar fi fost prăpăd azi, tocmai la botez! Mămica lui avea nervii întinşi la maximum, împărţită între mâncare, tacâmuri, invitaţi şi alte probleme organizatorice; tăticul lui nu era nici el mai calm, ocupat fiind cu florile, maşinile, invitaţii, lăutarii, vinul... Ioana era calmă; îşi ţinea bebeluşul în braţe şi aştepta plecarea spre biserică. Şi atât. Roberto îşi ajuta tatăl, punând o oarecare ordine şi logică în toată debandada...

Să încerce să-l ajute şi el; poate afla ce se întâmpla! În aer plutea ceva ce-l îngrijora teribil...

Ana-Maria

Frumos; foarte frumos! Şi partea cu venitul invitaţilor, şi partea cu plecatul la biserică, şi biserica, şi slujba... Totul era superb! Era atât de mirată de tot ceea ce vedea...

De dimineaţă, soacra ei nu-i spusese nimic referitor la vizita lui Evelin; doar o întrebase cum se simte, dacă o durea stomacul, dacă avea ameţeli... Socrul ei o bătuse uşor pe spate şi-i spusese, zâmbind, că acum cu siguranţă scăpase de matahală! Aprobase... şi cam atât despre scandalul de aseară. Nici un cuvânt în plus, nici o altă apreciere... nici o dojană la adresa ei sau a lui Florentin. Ceea ce însemna că socrii ei erau mulţumiţi de modul cum stinseseră scandalul şi rezolvaseră problema. Aşa că încercase să se implice în organizare... dar nu fusese lăsată nici măcar să facă şi ea bucheţele pentru mese. Şi cum mâncase foarte bine de dimineaţă, fără să i se facă rău, se fâţâise de colo-colo şi fredonase melodiile, dansase un pic...

Azi se vor distra pe cinste! Era sigură de asta!

Frumoasă slujbă! Nu intraseră încă în biserică; preotul oficia prima parte a slujbei în holişorul strâmt. Iar ea stătea chiar lângă uşă, pentru că simţea foarte pregnant fumul lumânărilor...

Socrii ei erau extrem de emoţionaţi. Nu-şi mai luau ochii de la bebeluş! Sigur, el dormea: sătul după un biberon plin cu lapte, îmbrăcat destul de gros, aşezat comod în braţele naşei, îl luase somnul. Preotul vorbea tare, dar lui nu-i păsa... "Lasă, că te bagă acum în apă şi să vezi ce te trezeşti!" Zâmbea gândului hoinar...

Sărutul pe obraz o făcu să tresară; Florentin şopti:

- La ce te gândeşti?

- La guriţa mare care-o să protesteze în faţa băiţei neplanificate...

Şi el râdea; îi strânse uşor mâna, oftând:

- Ies puţin.

- Nu te simţi bine?

- Miroase prea tare a lumânări; ies cinci minute şi mă-ntorc.

Bun! Se grăbi să iasă şi constată că el n-o urmase... Dar, nu-i nimic! Se apropie de Ioana. Cumnata ei zâmbea:

- Lumânări plus tămâie egal greaţă, nu?

Aprobă:

- Exact. Nu ştiu cum reuşesc preoţii să stea zilnic în mirosul ăla!

- S-au obişnuit. În plus, de aici le vin banii; de ce nu s-ar sacrifica măcar pentru asta, nu?

Cumnata ei îşi aprinse o ţigară:

- Pot să fumez?

Aprobă: da, putea să fumeze.

- Straşnică noapte ai avut şi tu! Când l-am văzut cum venise cu malacii ăia, ţanţoş ca un cocoş, cu aerul de superioritate pe moacă...

- "L-am rezolvat" de i-au mers fulgii!

- Adevărul e că "l-ai rezolvat" bine de tot! Mă îndoiesc că o să mai dai vreodată ochii cu el!

- O să mai dau - că Bucureştiul nu-i chiar aşa de mare.

- Cine ştie! Oricum, nu cred că o să-i ardă de discuţii!

- Asta aşa-i!

- Tanti Lăcrămioara era extaziată azi-dimineaţă, înainte să apari şi tu în bucătărie. Numai despre asta vorbea: cum ai ieşit tu din casă, despletită şi desculţă, şi l-ai pus la punct în romanes!

- El n-a ştiut nimic nici despre nuntă, nici despre sarcină. Când i le-am spus, i le-am spus pe toate; iar vestea l-a lovit îndeajuns de tare încât să-l facă să fugă mâncând pământul.

- Adică până azi-noapte n-a ştiut că te-ai măritat cu Florentin?

- Nu.

- Aşa se explică... Venise să te răscumpere, draga mea!

Poftim?

- Era ferm convins că Florentin a dat bani ca să te aducă în ţară, iar el venise să-ţi plătească datoriile, ca să nu fii nevoită să stai sechestrată la noi şi să munceşti ca o sclavă ca să-ţi plăteşti datoria! A fost tare faza cu Florentin! Nu cred că ţi-a spus cum a fost negocierea...

- Nu mi-a spus nimic despre vreo negociere!

- Aa, matahala începuse cu "Cât îţi datorează?" Şi-a scos ditamai portmoneul plin cu euro. Şi-a început să ofere: 500, apoi 1.000, apoi 3.000. Florentin i-a spus: "5.000 de euro". Iar el a început să râdă: "Te răsfeţi, Florentine!"

Aa, deci aşa fusese! Iar Florentin nu-i spusese nimic, ca să n-o supere, să nu-i amintească... Ioana începu să râdă:

- Iar soţul tău ştii ce i-a spus? Foarte serios, aşa, l-a privit într-o dungă şi i-a spus "Deci te-aş fi sunat degeaba: n-ai fi dat." S-a făcut stacoju dobitocul! I-a picat faţa!

Aa...

- Tu nu ştii; dar pe când tu erai acolo iar Florentin încasa bătaie după bătaie ca să te uite, s-a dus la tine la apartament, a luat agenda telefonică şi i-a sunat pe ai tăi, să le propună să facă împreună un soi de colectă, să strângă 5.000 de euro ca să te salveze. Că atâta auzise el că ar fi putut să fie preţul lui Gigi. Bag mâna în foc că cumnată-miu, în disperare de cauză, se gândise să-l sune chiar şi pe el: la urma urmei, era soţul tău pe-atunci, nu? Şi pot să jur că nu l-a sunat temându-se să nu-l vadă urcându-se în avion şi grăbindu-se personal să-ţi recâştige inima!

Tot ce se poate! Ioana aruncă ţigara:

- Te rog: indiferent ce se va întâmpla azi, să nu te sperii. Totul e plănuit cu grijă; tu nu trebuie să te gândeşti decât la tine şi la bebeluşa ta. N-ai voie să te sperii, aşa că te rog să nu te sperii.

Ah, îşi amintise! O privi cu ochi serioşi:

- Te rog, spune-mi ce se va întâmpla azi.

- Nu pot să-ţi spun nimic. Doar atât de rog: să nu te sperii.

Uşa bisericii se deschise iar Florentin îi făcu semn să intre. Se conformă.

- Hai, că urmează băiţa!

Aa, băiţa neplanificată! Se grăbi să se apropie de masă: să vadă şi ea ce se întâmpla! Era prima oară când asista la un botez: nu voia deci să piardă nimic! Cât despre cuvintele Ioanei... Indiferent ce se va întâmpla azi, nu se va speria: nu avea voie s-o facă.

Ioan

Aoleu, câtă băutură! Câtă mâncare! Invitaţii lor se cam ameţiseră... Dar, la urma urmei, nu era botez? Nu era petrecere? Până mâine dimineaţă, la mir, tot aşa or s-o ţină!

Iar el, în calitate de bunic, era foarte mândru de tot ce se întâmplase azi. Slujbă frumoasă, muzică frumoasă, mâncare bună...

Ana-Maria

Roberto părea foarte amuzat de scălâmbăielile lui George: prichindelul dansa cu mămica lui. Şi încerca să-l imite pe bărbatul de lângă el, care era un maestru în acea privinţă! Evident, la cei cinci anişori ai lui, piciului nu-i reuşeau săriturile; aşa că ţopăia, serios, preocupat de cum bătea nenea cu palmele-n pantofi...

- Auzi, cumnate? Da' tu ce i-ai adus lu' Narcis?
- Cum, n-ai văzut costumaşul ăla?
- Care?
- Ăla de mătase.
- Aa, ăla! Păi crezusem că-i iei o brăţară!

Fratele mai mare al Ioanei se ameţise bine; acum avea chef de vorbă cu Roberto, care nu era nici el mai treaz...

- Auzi? Da' tu ce i-ai adus?
- Eu i-am adus destule. Tu însă, ca unchi mai mare, crezusem că o să fii mai generos!
- Nu duce tu grija generozităţii mele!
- Mă doare-n cur de generozitatea ta! La urma urmei, e obrazul tău la mijloc! Dacă vrei să-i dai un rahat, dă-i-l! Ne-am lămurit ce soi de om eşti şi cum stai cu banii, cu inima...

Roberto se ridică scurt:

- Auzi, mă? Da' tu ce i-ai adus?
- Costumaşul ălălalt de mătase. Plus botoşi.
- Tu şi neamul tău să nu uitaţi niciodată că Ioana stă în casa cumpărată de tata!
- Normal! Când s-a mutat în ea, am fost cu toţii la biserică, să ştii, şi-am aprins lumânări! Că a scăpat săraca fată din balamuc!

Aoleu! Acum se încăierau! Cumnatul ei îl apucă de mânecă pe fratele Ioanei:

- Ce vorbe-s astea, mă?
- Ce, credeai că nu ne-a spus cum vă purtaţi cu ea? În ce hal vă bateţi joc de ea? Cum aţi bătut-o când era gravidă?
- Cine-a bătut-o, mă?
- Ete, mucea a bătut-o! După ce-a spurcat neamu' cu romînca!

Păli instantaneu! Dădu să-şi prindă soţul de braţ, dar nu apucă decât să vadă masa aplecându-se scurt şi pe Florentin aruncându-se la propriu peste fratele Ioanei! Scăpă un ţipăt şi sări în picioare; în secunda imediat următoare, Marcel se ridică, o prinse de braţ şi-o trase "ca vântul" până la prispa casei!

- Nu te clinti...

Sfârşitul nu-l mai auzi; cumnatul ei se grăbea să se-arunce şi el în bătaia care pornise chiar acolo, lângă masă!

Doamne, ce era acolo?!

Dl Manolache alerga spre ei; dna Manolache începu să ţipe:

- Potoliţi-vă! Ioane, dă cu apă pe ei!

Gata - curtea aia era un balamuc total! Şi chiar în faţa ei, într-o parte a curţii, bătaia generală se vedea ca un ghem de trupuri şi pumni şi şuturi şi... O văzu pe Ioana repezindu-se în patru labe, chiar în mijlocul încăierării! Doamne, ce era cu ea? Înnebunise?... Nu; se repezise să ia cuţitul! Cuţitul acela lung, ascuţit, cu care în urmă cu numai cinci minute soacra ei tăiase puii fripţi... Îl luase; acum venea într-o fugă nebună spre ea. Se grăbi s-o întâmpine:

- Doamne, ce
- Nu te speria! Totul e regizat! Aşa trebuia să se întâmple!

Cee? O privea cu ochi tâmpi... Ioana îi strânse dureros de tare braţul şi şopti:

- M-am săturat! Fug la ai mei!
- Ai înnebunit? Stai aici şi ajută-mă să-i despărţim!
- Nu, Ana. Acum o săptămână, am pierdut laptele pentru că a venit frati-miu la mine şi mi-a spus că l-a văzut cu ochii lui pe Marcel plecând de la chioşc, întâlnindu-se cu amanta şi intrând cu ea într-un bloc. I-a urmărit şi s-a lămurit. L-am pus să jure că nu se va da de gol; atunci am făcut planul ăsta. El face tămbălău pentru ca eu să pot să-mi iau copiii şi să plec la ai mei.

Ioana alergă în casă - ea nu se putu clinti de-acolo. Deci aşa...

De-aia era Marcel atât de nepăsător! De-aia nu-l mişcase cu nimic nici graviditatea, nici naşterea şi nici botezul! De-aia era veşnic posac, veşnic mut, veşnic visător...

Uşa se redeschise; Ioana ieşi, cu Narcis în braţe. O prinse de braţ:

- Nu pleca! Spune-i acum, în faţă, ce-ai aflat!
- Dacă spun acum totul, în aburii de alcool şi încăierare pe care-i vezi, se lasă cu mult mai mult sânge!

Ioana dădu să alerge spre poartă; o ajunse imediat din urmă şi-o opri din nou:

- Şi Ionuţ?

Unde era Ionuţ? El nu dansa atunci când izbucnise scandalul... Privi lung prin curte; îl văzu imediat în stânga, lângă gard, singur la una dintre mese. Plângea şi striga ceva, cu ochii la încăierare... Ioana oftă greu:

- ... Nu pot să-l iau acum; dacă mă duc la el şi mă văd cu Narcis în braţe, îşi dau seama ce vreau să fac. Îl las aici până diseară, când vine tata să lămurească problema şi să-l ia.
- Şi dacă n-or să-l lase
- Nea Ioan o să-l lase. Calmează-te! Vrei să pierzi copilul?

Ioana o rupse la fugă spre poartă.

Doamne! Lăsa copilul acolo? Speriat, panicat, privindu-şi tatăl plin de sânge cum căra şi încasa pumni în mijlocul curţii?

Cumnata ei ieşi pe poartă; imediat ieşi şi tatăl ei. Văzu în mâna lui lucirea unor chei...

Ionuţ stătea singur la masă. Plângea cu lacrimi uriaşe şi ţipa ceva! Se făcuse mic pe băncuţă; îi lăsa impresia că şi tremura un pic...

Nu! N-o să lase copilul ăla să se chinuie aşa! Alergă înapoi la casă, ocolind şi mesele, şi bătaia; junghiul o făcu să se oprească preţ de-o secundă... Ah, la naiba! Or să plece fără el! Strânse din dinţi şi alergă la Ionuţ; se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Fugi imediat la poartă! Imediat, auzi?

Copilul se ridică şi alergă spre poarta rămasă deschisă... Se urcă pe banca de lemn şi răsuflă uşurată - nu plecaseră! Îl văzu alergând la maşină... Bunicul lui îl luă în braţe, îl îndesă la propriu pe bancheta din spate...

Ioan

Ce dracu făcea Ana? De ce nu intra în casă? Ce aştepta, s-o pocnească vreunul din greşeală?

... Aa, fugea spre casă! Ioana ieşise cu Narcis, îngrijorată probabil că acea bătaie va lua amploare, şi cu siguranţă îi spusese Anei să se adăpostească în casă!

... Dar ea nu intra în casă! Unde se ducea femeia asta?

... Nu; nu-i venea să creadă! Se dusese la Ionuţ! Iar acum Ionuţ fugea spre poartă!

... Poate se gândise să-l scoată şi pe el de-acolo! Să nu mai vadă cum taică-su se umplea de sânge în mijlocul ogrăzii! Ioana se gândise să ducă copiii la ei acasă, până se calmau lucrurile! Dar pe George de ce nu-l luase? Că George era în curte...

... Ana alergă în casă; se întoarse spre fiii lui, pe care descoperise că-i era imposibil să-i despartă... Răcni scurt:

- Florentine! Vezi de Ana!

Ana-Maria

Plecaseră. Se grăbi să coboare de-acolo şi să intre în casă: junghiul acela n-o slăbise nici o clipă măcar!

Intră în camera lor şi închise uşa. Şi bufni în plâns:

- Al dracului să fii tu, Marcele, cu capul tău ăla prost!

Familia lui Marcel tocmai se destrămase...

Doamne, de ce nu fusese el capabil să priceapă că acea familie era cel mai bun lucru care i se putea întâmpla? De ce nu putea să-şi privească soţia şi să realizeze ce femeie îi dăduse Dumnezeu?

De fapt, mai aveau vreun rost toate astea acum? Ioana îşi luase copiii şi fugise. În mijlocul botezului. Toată strada va afla asta în următoarele minute... Iar cale de întors... Cine mai ştia!

Nu putea să se gândească la asta; nu acum. Durerea era tot mai puternică, o făcea să se aplece uşor... Se grăbi să ia o pastilă de No-Spa: cu puţin noroc, bătaia se va opri. Şi la fel şi durerea ei.

Lăcrămioara

Aoleu, tâmpiţii ăia speriau copiii! Iar Mirela era cine ştie pe unde! Zăbăucă femeie: o să-i rupă urechile! Îl luă pe George de braţ şi-l scuturâ scurt:

- Unde-i Ionuţ?
- A ieşit cu Ioana.
- ... Unde-a ieşit?
- Nu ştiu!

George smiorcăia de zor:

- Nene, nu mai da în tata!

Gata! Lua copilul de-acolo! Îl trase cu putere, îl împinse în casă şi-l trecu prin toată sufrageria:

- Stai aici, în camera ta, până îl găsesc eu pe Ionuţ!
- Mamaie, Ionuţ a plecat cu Ioana şi cu Narcis. Şi cu tata lu' Ioana.

Cee? Nepoţelul ei plângea în continuare...

- ... Nu te mişti de-aici!

Alergă în dormitor: acolo ar fi trebuit să-l găsească pe Narcis, dormind în pat, printre perne... Nu; patul era gol. Şi-atunci?

Alergă afară. Îşi căută cuscra din priviri... Cuscrul... Nici ei nu mai erau acolo! Ea una nu-i vedea!

Se grăbi să iasă. Se grăbi să se apropie de uşa lui Marcel. Uşa casei era încuiată; sună la sonerie... Sună din nou, lung... Bătu cu pumnii în uşă, răcnind:

- Ioano, deschide!

Nici un sunet...

... Ionuţ a plecat cu Ioana şi cu Narcis... Şi cu tata lu' Ioana... Dumnezeule mare!

Alerga din toate puterile... Năvăli în curte, închise ochii şi urlă:

- A fugit Ioana cu copiii!

Se lăsase brusc liniştea... Îşi trase încet baticul de pe cap, privindu-şi soţul cu ochi disperaţi:

- ... A fugit Ioana cu copiii...

Florentin

Cee? Ce-i auziseră urechile? Cumnata lui fugise cu copiii?

Bătaia se încheiase - toţi îngheţaseră la auzul urletului mamei lui! Iar el se grăbi să se ridice: aoleu, Ana! Unde era Ana?

- E în casă!

Tăticul lui îi înţelesese gândul; alergă deci în casă.

Doamne, ce zi! Ce veste! Cum, fugise Ioana? Nu-i venea să creadă! Tocmai aflase ce se întâmplase... Aflase ce plutise ameninţător în aer toată dimineaţa...

Păi putea spune că fusese un prost muşcând momeala întinsă de fratele Ioanei! Ar fi trebuit să-şi dea seama că toată discuţia aia fusese trasă de păr, "chinuită" bine ca să ajungă la bătaie! Iar el dăduse startul sărind la el; îi făcuse ăluia jocul, ca un prost...

Ana-Maria

Uşa se deschise; tresări, speriată de-a binelea de imaginea soţului ei! Se repezi la el:

- Doamne, ce-i cu tine?

Mâinile lui o prinseră de braţe:

- Eşti liniştită? Te doare ceva?

Se grăbi să mintă, îngrozită de sângele de pe faţa lui:

- N-am nimic! Stai, să aduc spirtul!

Florentin nu-i dădu drumul:

- Sunt doar zgârieturi; nu te speria!

Aprobă cu capul şi se grăbi să iasă. Repede, spirtul din baie... Unde naiba erau pansamentele? Era atât de speriată încât nu-şi putea aminti unde era locul pansamentelor!

Alergă înapoi în cameră, scoase un tricou la nimereală şi-l rupse dintr-o mişcare: gata! Florentin se aşeză pe canapea:

- A fugit nemernica. A luat copiii şi-a fugit.

Preferă să tacă mlc. Nu voia să spună ceea ce ştia; diseară, tatăl Ioanei va veni şi va lămuri lucrurile. Preocuparea ei era sângele ăla!

Alergă la baie şi udă jumătate de tricou; reveni apoi în cameră şi aprinse toate becurile. Privea cu atenţie dârele de sânge, încerca să-şi şteargă soţul pe faţă fără să-i provoace dureri suplimentare...

Ioan

Alergă şi-şi ridică fiul de pe ciment dintr-o singură mişcare:

- Unde-i nevastă-ta, bă?
- Ce mă-ntrebi pe mine?!

Alt dobitoc! Nu ştia unde plecase nevastă-sa, cu copii cu tot! Îi fripse o palmă peste ochi şi-l zări cu coada ochiului pe fratele Ioanei; ăla insista să-l gâtuie pe Roberto, care insista la rândul lui să-l gâtuie... Îşi trase fiul într-o parte:

- Ce-aveţi, bă? Ce v-a apucat?
- Ţicnitul ăsta o caută cu lumânarea!

Se aplecă şi-l ridică şi pe fratele Ioanei:

- Tu ce-ai, bă? Ţi-e de caftealâ?

Rânjetul îl miră:

- Băieţilor tăi le e de caftealâ! Mai ales lu' Marcel...

Deci Marcel pornise totul! Le dădu drumul şi se apropie de fiul lui:

- Ce-ai, mă? Te-ai tâmpit? De ce-ai sărit la bătaie?
- Ăla a pornit totul! Dobitocul ăla s-a făcut pulbere şi-a vrut bătaie! I-am dat bătaie!

Deci tot fratele Ioanei! Dădu să se întoarcă spre el; însă îl văzu ieşind în fugă pe poartă... Îl privi lung pe Roberto:

- Ana unde e?

Primi un ridicat din umeri; dar de unde era să ştie el unde era Ana! Roberto fusese ocupat cu bătaia! Se grăbi să se apropie de soţia lui:

- Lăcrămioaro, eşti sigură?

Femeia din faţa lui mai că nu plângea:

- Foarte sigură! A fugit cu copiii!
- Stai! Cum adică, a fugit?

- Adică a luat copiii şi-a fugit!
- Eşti sigură că nu s-a dus la ei acasă?
- Am căutat-o acolo şi nu-i! Ioane, trezeşte-te! Unde-ţi sunt cuscrii? Îi mai vezi pe-aici? Mai vezi picior de neam de-al Ioanei în curte?

Chiar! Unde erau părinţii Ioanei?

... Oricât se uita în jur, nu vedea decât invitaţi: de-ai lor, de-ai ei... Lăcrămioara începu să plângă:

- Chiar nu pricepi? Bătaia a fost regizată! Au făcut-o special ca să o ajute să fugă!

Îi întoarse spatele şi se grăbi să intre în casă: deci fusese regizată! Iar el o văzuse cu ochii lui pe Ana trimiţându-l pe Ionuţ la poartă! Apoi dacă aşa stăteau lucrurile, avea el ac de cojocul ei!

Ana-Maria

Nu era ceva serios; avea doar buza spartă şi-o zgârietură destul de inestetică deasupra sprâncenei. Reuşise să-l cureţe bine pe faţă; acum îl dădea cu spirt...

Uşa se dădu de perete; paşii se apropiară grăbiţi. Se întoarse, mirată: cine era?

Ochii negri scăpărau scântei! Mâna se ridică asupra ei; ridică instinctiv mâinile. Fu lovită cu putere peste umăr:

- De ce-ai ajutat-o pe Ioana să fugă?

Şi încă o palmă zdravănă, peste acelaşi umăr:

- Ce credeai că obţii dacă o ajuţi?

Se grăbi să răspundă, speriată mai mult de acuzaţie decât de ploaia de palme:

- N-am ajutat-o eu!

Au! Încă o palmă - şi mai puternică!

- Atunci cum de te-am văzut şuşotind cu ea?

Şi încă o palmă!

- Cum de te-am văzut trimiţându-l pe Ionuţ la poartă, după ea?

Într-adevăr; cum putea spune că n-o ajutase, când... Când ea ar fi putut să i-l ia pur şi simplu pe Narcis din braţe - şi-atunci poate că Ioana n-ar mai fi plecat...

Paşii se îndepărtară; uşa se trânti scurt.

Ioan

Ieşi în curte şi-şi aprinse o ţigară. Lăcrămioara se apropia încet, prevăzătoare... Ştia că era încruntat: dar încruntat, nu glumă! Nu se aşteptase ca tocmai Ana...

- ... Ce-i? I-e rău?

Ridică din umeri: uitase s-o întrebe asta.

- ... Florentin e bine?

Da, îşi amintea că el era bine. Aprobă deci... Şi decise s-o lămurească:

- ... Le-am văzut discutând de zor. Am văzut apoi cum Ioana a fugit pe poartă, cu Narcis în braţe. Am crezut că se duce la ei! Şi-am văzut-o pe Ana ducându-se la Ionuţ şi spunându-i să fugă la poartă după maică-sa.

Nevasta lui îl împinse fără menajamente şi intră în casă. Ştia unde se ducea; o va lăsa să schimbe câteva vorbe cu nora ei. După care va interveni: pentru că Ana trebuia pedepsită, dar cu măsură - că era gravidă!

Ana-Maria

Florentin se ridică:

- E adevărat?

Nu mai putea răspunde; suspinele îi înnecau practic glasul...

- Ai ajutat-o pe Ioana să fugă?

Totuşi, trebuia să-i spună! Măcar el era dispus s-o asculte! Se grăbi să nege:

- Nu. Ea m-a luat deoparte, când a început bătaia. Mi-a spus că fratele ei l-a văzut pe Marcel cu amanta în ziua când ea a pierdut laptele, iar bătaia voastră era planul ei de fugă. Şi-a vrut să plece doar cu Narcis, pentru că Ionuţ stătea la masă şi îi era frică să se ducă să-l ia, ca să nu fie văzută ieşind cu amândoi copiii...

- Şi-atunci te-ai dus tu la Ionuţ?

Aprobă cu capul.

- Şi i-ai spus să fugă cu maică-sa?

Aprobă din nou. Tricoul rupt zbură prin toată camera, însoţit de răcnetul lui:

- Ce dracu, mă Ana!

Şi-atât: ieşise şi el...

Chiar aşa: ce dracu o mâncase-n fund să se bage ea? De ce să i se rupă sufletul când îl văzuse pe Ionuţ plângând? De ce nu-l lăsase să urle acolo? De ce "nu-şi salvase pielea"? De ce se băgase ea?

Durerea n-o lăsase mai deloc. Durerea aceea... Poate era din cauza sperieturii? Sau a plânsului?

Uşa se deschise din nou. De data asta soacra ei se apropie în fugă şi-i dădu, fără menajamente, două palme peste faţă:

- De când te-ai apucat tu să-mi goneşti nepoţii din casă?

Nu! Nu asta voise să facă! Bufni în hohote de plâns şi-şi acoperi capul cu mâinile: nu asta voise să facă... Soacra ei o lovea în continuare peste umeri, pe spate, şi-şi repeta întrebarea...

Alţi paşi se apropiară; vocea dlui Manolache opri tirul palmelor:

- Ieşi afară.

Iar se trântise uşa...

N-o mai interesa nimic. Voia doar să stea acolo şi să plângă. Pur şi simplu să plângă şi atât!

... Tresări, speriată de mâna care-o atinse pe umăr:

- Hei, gata! Linişteşte-te!

Crezuse că rămăsese singură! Cum, dl Manolache încerca s-o liniştească?

- Ana, nu mai plânge!

Aprobă cu capul: măcar s-o lase singură! S-o lase acolo, cu problemele ei!

- ... Îmi pare rău că te-am lovit.

Hei, gata cu discuţia! Reuşi să îngaime:

- Nu-i nimic.

Ei bine? O lăsa în pace acum?

... Se pare că da; paşii se îndepărtară iar uşa se închise corect. În sfârşit! Se aplecă scurt, strângând cu putere braţele pe talie... Doamne, de ce-o durea aşa?

Păi, normal! Luase o pastilă, dar nu stătuse întinsă, relaxată, liniştită aşa cum îi spusese medicul! Adică o luase degeaba! Se grăbi să mai înghită o pilulă de No-Spa. Acum nu mai avea voie să plângă. Acum trebuia să fie cuminte, să se liniştească, dacă voia să-i treacă!

Auzea voci în sufragerie; voci de bărbaţi. Nu le înţelegea; nici nu se prea căznea să le asculte... Important era că o lăsau în pace!

Ioan

Şi Prâslea ce problemă avea acum?

- Tu ce dracu ai?

Nu primi răspuns. Era însă evident că, dacă l-ar fi atins acum, s-ar fi curentat la propriu!

Florentin avea toate motivele să fie supărat; dar pe Ioana, pe Marcel, pe Roberto, pe părinţi... Nu şi pe Ana. Pentru că el nu reuşise s-o liniştească. Iar Ana nu avea voie să fie supărată. Acum era supărată, aşa că trebuia împăcată de urgenţă.

- Du-te la ea!
- Nu vreau!

Răcni pur şi simplu:

- Lasă nasul jos şi du-te la ea! E gravidă, boule!

Al dracului el de prost! Fripse un şut în scaun şi intră în bucătărie. O să stea acolo câteva minute; iar după ce se liniştea puţin, o să iasă şi el în curte, să conducă invitaţii la poartă.

Ana-Maria

Aşa răcnet nu mai auzise ea demult din gura dlui Manolache! De fapt, poate că nu-l mai auzise niciodată răcnind chiar aşa... Uşa se deschise; se trânti aproape imediat. Soţul ei traversă camera şi se apropie de geam... Era extrem de încruntat. Ştia de ce era supărat; ştia că plecarea Ioanei era - din punctul lui de vedere - o problemă insignifiantă faţă de amestecul soţiei lui în fuga Ioanei...

Da; îi părea rău că se amestecase. Îi părea rău că se dusese să-i spună lui Ionuţ să fugă la poartă. Dacă ar fi putut să dea timpul înapoi, l-ar fi luat pe Narcis din braţele Ioanei şi l-ar fi pus în braţele soacrei ei. Şi-apoi s-ar fi urcat pe-o masă şi i-ar fi răcnit lui Marcel tot ce ar fi trebuit să i se răcnească cumnatului ei. Dar timpul nu putea fi dat înapoi...

Plângea în continuare. Nu se putea opri; iar durerea nici nu se intensifica, nici nu se atenua. Ar fi vrut... Ce naiba mai voia şi ea?

... Voia doar să-i treacă durerea aceea. Nu voia să fie iertată; pentru că nu o vor putea ierta decât dacă Ioana se întorcea, cu copii cu tot. Şi se îndoia că o s-o revadă vreodată pe fosta ei cumnată...

Florentin

Ce naiba fusese în mintea ei? Ce voise să facă? Ce voise să obţină? Ce rol avusese ea în planul Ioanei? Pentru că "evadarea" aia fusese foarte bine gândită! Oare "complotase" împreună cu cumnata ei şi fratele cumnatei ei? Eventual şi cu părinţii cumnatei? Ar fi vrut s-o întrebe asta; dar se temea că va auzi un "Da" - şi-atunci ar fi înnebunit. Şi-atunci, mai bine să tacă. Mai bine să nu ştie. Să nu afle acum. Nervii lui erau întinşi la maximum...

De ce naiba se băgase Ana în rahatul ăla? De ce îşi băgase ea nasul? De ce se grăbise ea să ajute? Ce naiba era în capul ei? Unde se trezea ea - printre românii ei? Ăia fără pic de respect pentru conceptul de căsătorie? Ăia fără respect faţă de familie? Ăia care-şi împărţeau prin tribunale casa, mobila şi copiii? Ce, trecuse printr-un divorţ şi credea că şi la Marcel era la fel de simplu cum fusese la ea? Îndrăznise să o ajute pe Ioana să fugă; asta depăşea orice imaginaţie... Când el îi spusese de la început ce însemna conceptul de căsătorie, cât de important era pentru el şi neamurile lui... Când îi spusese de la început că, o dată căsătoriţi, căsătoriţi rămâneau până la moarte? Ce-şi închipuise Ana: că asta se aplica doar în cazul lor?

Ana-Maria

Evident, nu va reuşi să discute acum cu el. Trebuia să se liniştească; pentru că durerea promitea să devină tot mai puternică. Şi nu voia să-i facă rău bebeluşei mai mult decât îi făcuse deja. Totuşi, luase a doua pastilă şi tot nu-i trecea! Ce naiba, îşi îndopa bebeluşa cu pilule?

Dar, ca să se liniştească, trebuia să se împace cumva măcar cu Florentin. Cum naiba să facă?

... De vorbit cu el, nu se putea vorbi acum. Să-l ia în braţe?... Luă tricoul şi spirtul şi se apropie de el: măcar dacă i-ar înţelege tentativa de împăcare! Măcar dacă nu s-ar împotrivi!

Îi privi lung profilul... Doamne, cât de supărat era!

Întinse mâna spre firişorul de sânge care se prelinsese din buză; mâna lui o prinse de braţ şi-o îmbrânci cu putere:

- Culcă-te!

Ah, la naiba! Era mult mai furios decât îşi închipuise ea! Iar dacă dl Manolache n-ar fi fost şi mai furios decât el, probabil că Florentin ar fi aruncat şi-ar fi spart acum tot ce i-ar fi picat în mâini!

Se simţea rău. Durerea promitea să devină insuportabilă. Bănuia că acele junghiuri care aproape că-i tăiau răsuflarea erau contracţii. Dar îi era frică şi să clipească! Nu voia să-l înfurie mai rău... Pentru că dacă şi el ridica palma la ea... Răcnetul o sperie de-a binelea:

- Ţi-am spus să te culci!

Se aşeză pe canapea, suspinând... Şopti slab:

- ... Nu mă simt bine deloc.

- Atunci culcă-te - şi-o să-ţi treacă!

Evident, nu se putea discuta cu el acum! Iar ea nu se simţea bine deloc! Se lungi pe canapea şi închise ochii. Să încerce să se liniştească, să încerce chiar să adoarmă şi să lase în sfârşit pastila să-şi facă efectul. De certat, se puteau certa şi mai târziu; deşi probabil că în curând va veni tatăl Ioanei şi va lămuri misterul fugii ei, iar supărarea se va muta dinspre ea spre Marcel... Supărarea celorlalţi, da; supărarea lui Florentin va rămâne asupra ei. Dar...

Florentin

Să se culce odată, dacă nu se simţea bine! Ce voia să-i facă el? S-o legene?

Începuse să se însereze...

A dracului ea de treabă! De ce dracu plecase muierea aia? Nu-i era bine la ei? Nu avea tot ce-şi dorea? Era neglijată? Era neîngrijită? Copiii ei n-o duceau bine? Nu primiseră ei cadou ditamai casa? Ce dracu voia muierea aia, vilă? Palat? Rolls Royce? Ce-i trebuia şi nu avea? Ce mare dezastru se întâmplase de se hotărâse să plece? Că numai el ştia cel puţin patru duzini de femei care, de când se măritaseră, mâncaseră bătăi pe bandă rulantă şi făcuseră copii "la normă"! Dintre ele, vreo zece scotoceau prin tomberoane şi cerşeau la colţ - aşa bărbaţi straşnici aveau! În timp ce ea fusese ţinută acasă, în puf! O prostise Dumnezeu! I se acrise cu binele!

Deci tăticul lui o văzuse pe Ana şuşotind cu Ioana, şi apoi trimiţându-l pe Ionuţ la poartă, după maică-sa... Era evident acum: Ana o ajutase pe Ioana să fugă cu copiii! Iar indiferent ce s-ar fi întâmplat între Marcel şi Ioana, indiferent care fuseseră motivele cumnatei lui să fugă aşa, Ana n-ar fi trebuit să intervină. Decât cel mult cu un răcnet! Ar fi trebut să urle aşa cum urlase mama lui - şi-atunci toate astea nu s-ar mai fi întâmplat. Părinţii lui ar fi oprit-o pe Ioana; iar palmele lor nu s-ar fi abătut asupra Anei...

La naiba! Tăticul lui o lovise peste umăr; dar văzuse din sufragerie că mama lui o pălmuise ca lumea...

... Şi Ana era foarte supărată. Iar el n-o ajutase cu nimic prin comportamentul acela.

Să încerce s-o împace, nu? Se apropie de canapea. O privi lung...

Adormise. Supărată, cu lacrimile uscate pe obraji, adormise...

Luă pătura şi o înveli. Nu mai avea de ce să stea acolo. Nu voia s-o trezească: trebuia s-o lase să se odihnească, să se liniştească. Ana îi spusese că se simţea rău... Se grăbi să intre în sufragerie.

- Ai liniştit-o?

Aprobă scurt:

- S-a culcat.

- Du-te în curte şi ajut-o pe maică-ta să strângă.

Evident, tăticul lui era supărat şi pe el. Că doar el sărise la bătaie, nu? El făcuse primul jocul Ioanei!

Ana-Maria

Deschise încet ochii: acum era singură.

Bineînţeles că nu adormise! Dar reuşise să nu mai plângă; reuşise să se liniştească. Poate-ar fi reuşit chiar să adoarmă... De fapt, poate

că acum, după ce el o învelise, va reuşi să adoarmă. Doar s-o lase odată durerea aceea nenorocită!

... Nu, nu va reuşi să adoarmă. De frică. De teamă ca nu cumva uşa să se deschidă din nou iar soacra ei, sau Marcel, să vină să-i mai aplice o corecţie. Nici unul nu venea să audă ce-avea ea de spus; toţi veneau să-i scoată ochii pentru gestul ei.

Îi era frică de Florentin...

Da. Azi i se făcuse frică de el. Citise pe chipul lui atâta furie... O apucase de braţ şi-o îmbrâncise cu atâta putere... Se temuse să nu ridice şi el mâna... Pentru prima oară de când îl cunoştea, îi fusese frică de omul care-o salvase...

Nu va putea dormi. O durea îngrozitor burta! Privi lung ceasul: încă trei sferturi de oră, şi avea voie să ia o altă pastilă. Medicul spusese că, dacă nu-i trecea după două pilule, ar fi trebuit să pornească spre primul spital. Ea însă va aştepta încă trei sferturi de oră. Va lua şi a treia pastilă. Iar dacă nici atunci nu-i va trece...

Dacă nici atunci nu-i va trece, nu-i va deranja cu problema ei; va sări geamul şi va lua un taxi până la cabinet. O să-l sune pe medic de la un telefon public - şi era sigură că, deşi era sâmbătă seara, el va ajunge la cabinet într-un sfert de oră. Iar familiei lui Florentin nu-i va spune nimic: pentru că ei trebuiau să stea acasă, să rezolve misterul fugii Ioanei şi problema amantei lui Marcel. Să decidă dacă salvau sau nu acel mariaj. Ea va fi în siguranţă în cabinetul medicului Petrescu.

Era linişte în cameră; auzea foarte clar vocile din sufragerie, discuţia. Dl Manolache îşi luase fiul la întrebări. Sigur că Marcel nu ştia nimic, era nevinovat, neprihănit, fecior îmbrăcat în alb... Asculta discuţia şi aştepta fie deschiderea uşii, fie sunetul soneriei. Dacă tatăl Ioanei mai întârzia mult, dl Manolache îşi va aminti că ea fusese ultima care vorbise cu Ioana - şi va veni s-o întrebe ce şuşotiseră...

Lăcrămioara

Ia - că ăştia o căutau cu lumânarea! Ce dracu voiau acum? Doar nu veniseră să le ceară banii! Ce bani să ceară? Că doar le plătise poama aia de fată cu vârf şi-ndesat!

Poarta se deschise larg; decise să rămână încruntată, dar să folosească un ton normal dacă o vor băga în seamă...

- Bună seara.
- Bună o fi, dacă zici dumneata!
- Lasă, cuscră, că discutăm acum şi ne lămurim cât de bună e!

Fratele Ioanei se grăbi s-o ia înaintea tatălui lui; Florentin se grăbi să-l imite, să se aşeze în faţa lui:

- Iaca, mamă! Ăsta mâncă ardei!

Ileana reacţionă şi ea:

- Mămică, să-l strig

Arătă scurt spre uşă, oprindu-şi astfel mezinul de la o nouă încăierare cu fratele Ioanei şi mezina de la rostitul unei gafe impardonabile:

- Mergi şi discută; eu am de aruncat mâncarea, de plătit paharele sparte...
- Păi poate te opreşti şi dumneata cinci minute şi vii să auzi ce avem de spus: că nu stăm mai mult de-atât.

Să se oprească şi ea? Adică să asiste la discuţia lor? De unde până unde asistau muierile la asemenea discuţii?

Privi lung în urma lor: de ce dracu mai veniseră? Nu putuseră să dea un telefon? Sau îi trimisese Ioana după haine şi acte?!

Ana-Maria

Cee? Auzea voci sub fereastră... Nu voia să se ridice; parcă îi era un pic mai bine. Încerca să-şi dea seama cine vorbea cu cine şi mai ales de ce vorbeau pe tonul acela ridicat... Şi identificase vocea soacrei ei, vocea lui Florentin şi-a Ilenei... Ceilalţi erau doi bărbaţi a căror identitate rămăsese un mister...

Soneria! În sfârşit, soneria! Venise tatăl Ioanei!

Ioan

Se ridică greu: de ce sunau la uşă? Nu aveau chei? Descuie şi ridică mirat sprâncenele. Cuscrul lui nu zâmbea:

- Bună seara, Ioane. Am venit să vorbim despre ce s-a întâmplat la botez.

Aşa deci! Le făcu semn să intre şi-şi privi lung nevasta:

- Tu tot n-ai terminat?
- Nu, Ioane! Că-s multe de numărat! Multă mâncare de aruncat! Şi mulţi oameni de plătit!

Asta fusese pentru anumite urechi; pentru ale lui, n-avea nevoie de nici un răspuns. Îi făcu semn să treacă de urgenţă în casă, în bucătărie, şi se aşeză la masă, lângă cuscrul lui:

- Ei bine?
- Ei bine, cred că te-ai gândit deja la cele întâmplate.
- M-am gândit.
- Ai înţeles deci ce s-a întâmplat.
- Oarecum. De ce nu-mi explici tu mai pe larg, ca să fiu dumirit de-a binelea?

Încercase să fie calm, drăguţ, atent... dar descoperise repede că asta îl obosea la culme. Aşa că cedase - şi redevenise ţâfnos. Cum, el era negru de supărare, iar piticotul ăla care începuse bătaia stătea tolănit pe scaun lângă taică-su şi-i zâmbea "superior"?

- Ioana şi Vasile au discutat mult săptămâna trecută şi au pus la punct planul ăsta.
- Iar Ana ce rol a avut în planul lor?
- Ana, din câte ştiu eu, n-a avut nici un rol. Vasile, tu ce ştii? Ce-a vorbit soră-ta cu Ana?

Piticotul deveni serios:

- Absolut nimic. Ioana nu i-a spus ce-o să se întâmple şi de ce; i-a spus doar să facă abstracţie de tot ce se va întâmpla la botez, ca să nu se sperie. Că e gravidă.

Aha! Îl prinsese cu minciuna:

- Iar prin "tot ce se va întâmpla la botez", Ana ce trebuia să înţeleagă?
- Tot ce vedea şi auzea la botez!
- Adică nu Ioana a pus-o s-o ajute să fugă cu copiii!
- Nu. Ana n-a ştiut nimic de planul ei până azi, când soră-mea a ieşit din casă cu Narcis în braţe.
- Aha. Şi cum spuneai că era planul ăla?

Cuscrul lui se grăbi să continue el discuţia:

- Vasile trebuia să pornească agitaţia, pentru ca ea să poată pleca.
- Dacă voia să plece, era de-ajuns să spună.
- După părerea ei, nu era deloc de-ajuns. Pentru că s-a gândit bine toată săptămâna, şi vrea să divorţeze de Marcel.

Cum? Pardon? Poftim?

- Marcel o înşeală; iar familia lui nu se poartă tocmai frumos cu ea. Aşa că fiica mea nu mai vrea să fie legată nici de soţul ei, nici de familia lui.

Ce auzise? Cum adică? Întoarse capul spre camera din spatele lui:

- Marcele, ia vino-ncoa! Lăcrămioaro, veniţi cu toţii! Ce dracu faceţi în bucătărie?

Îl irita la culme zâmbetul ăla nenorocit de pe mutra piticotului!

Sufrageria se umplu repede. Marcel fu singurul care nu se aşeză la masă; el se opri în faţa lui... şi-atât. Îi arătă scaunul din faţă şi-l întrebă direct:

- O înşeli pe Ioana?
- Nu.

Fratele Ioanei se amestecă brutal în discuţia pe care el intenţionase s-o poarte doar cu Marcel:

- E adevărat că pe data de 18 aprilie, la ora 12,25, ai plecat de la chioşc? E adevărat că la 12,30 te-ai întâlnit, la gura de metrou din Piaţa Muncii, cu o domnişoară blondă de vreo 18-20 de ani? E ade-

vărat că v-aţi pupat cu foc şi-aţi plecat îmbrăţişaţi spre Pantelimon? Aţi intrat în al treilea bloc din dreapta, scara din mijloc? Aţi stat acolo două ore? După care ai ieşit singur, ciufulit, şifonat şi cu zâmbetul larg pe buze?

Cee?... Ridică vocea, privindu-l lung pe Marcel:

- Aşa ai făcut?

Fiul lui plecase capul... Şi tăcea mâlc... Lovi cu pumnul în masă:

- Aşa ai făcut, mă?

- Da.

Io-te...

Deci Ioana aflase asta... De-aia trecuse Narcis de urgenţă la biberon! De-aia i se păruse nora lui mai posacă, mai gânditoare, mai detaşată de tot ce se întâmpla în jurul ei! Deci băiatul lui...

- Ai o amantă?

- Da.

- Nu e aventură!

- Nu.

- E amantă!

Tăcere... Deci Marcel avea o amantă... Adică o aventură stabilă, de zi cu zi probabil... Cuscrul lui se grăbi să continue discuţia:

- De-asta a pierdut Ioana laptele. Şi tot de-asta a decis că vrea să divorţeze.

- Şi nu putea să spună asta frumos, la masă? Aşa cum mi-o spui dumneata acum?

- Nu. Ne-a spus că familia voastră n-a înţeles-o niciodată. Că la fiecare sarcină pe care-a avut-o, v-aţi aşteptat să rânjească non-stop şi să ţopăie fericită - iar atunci când n-a făcut-o, aţi certat-o şi-aţi şi altoit-o din când în când. Iar dacă dumneata taci acum şi te gândeşti pe unde scoţi cămaşa şi cum îi împaci, eu te anunţ că după ce-am auzit ceea ce am auzit, în calitatea mea de tată, îi voi interzice Ioanei să se întoarcă aici. Şi-i voi interzice să se răzgândească în privinţa divorţului.

Normal! Nici el nu avea de gând s-o mai primească înapoi! Nici cu copii, nici fără! Ceea ce Ioana nu le povestise părinţilor ei era, în opinia lui, mult mai grav decât ceea ce le povestise. Falimentarea chioşcului de la Obor, interminabilele discuţii în contradictoriu despre muncă în general, certurile frecvente cu Lăcrămioara, felul cum îi tratase pe toţi când rămăsese gravidă cu Narcis... Modul cum o tratase şi pe Ana... Fuga de la botez...

El unul se hotărâse. Ridică privirea spre Marcel:

- Tu ce-ai de gând?

Fiul lui răspunse cu o simplitate înfiorătoare:

- Dacă Ioana vrea să divorţeze, eu ce mai pot să fac?!

... La urma urmei, de ce-l mai întrebase? Nu ştiuse că fiul lui abia aştepta să se vadă eliberat de povara nevestei?

... Prea bine! Să divorţeze atunci! Cuscrul lui sparse tăcerea:

- E evident, cred, că nici Marcel nu mai luptă pentru căsătoria lor. Probabil şi el se gândeşte tot la divorţ.

"Şi eu tot la asta mă gândesc..."

- Propun o despărţire amiabilă. Şi propun ca băieţii să rămână la Ioana.

Serios?!

- Eu personal voi veni să vi-i aduc, atunci când o să vreţi să vă viziteze. Asta, sigur, dacă nu vreţi să-i vizitaţi voi...

Prea bine! Să-şi spună şi el condiţiile şi "să pice la înţelegere" undeva la mijloc, nu?

- Copiii vin aici la patru fix şi servesc cina cu noi. În fiecare zi: inclusiv de ziua lor şi de Revelion. Iar voi îmi înapoiaţi banii.

Ei bine? Îi înapoia cocoşul ăla cei 30.000 de euro?

- În privinţa banilor, mai discutăm!

- Fata ta a falimentat cu bună ştiinţă un chioşc care aducea lunar 5.000 de euro profit. Fata ta şi-a bătut joc de conceptul de muncă. Şi-a bătut joc de fiecare persoană din casa asta, inclusiv de George.

- L-a crescut pe George ca pe copilul ei!

- Aşa cum şi Mirela a avut grijă de Ionuţ ca de copilul ei.

- ... 15.000.

- 20.000 în două tranşe.

- 10.000 mâine, 10.000 la sfârşitul lunii viitoare.

- Bine.

- Atunci eu aduc copiii la patru, iar tu îi aduci înapoi la opt.

- Până-n opt jumate.

- Bine.

Se ridică; cuscrul lui se grăbi să se ridice şi el. Şi să întindă mâna, ca să parafeze acea înţelegere. Îi întoarse spatele:

- Rezolvi tu cu divorţul: că eu nu fac aşa ceva. Şi vreau să văd toate hârtiile înainte să ajungă la dosar, nu după. Aşteaptă aici.

Se apropie de uşă, apăsă clanţa şi intră.

Ana-Maria

Doamne, ce-i auziseră urechile! Da, ştiuse ce se va discuta azi. Ştiuse tema, ştiuse conţinutul... Nu se aşteptase nici la precizia fratelui Ioanei, nici la răspunsurile sincere ale lui Marcel, nici la tăcerea soacrei ei... Nici la acele sume, care i se păruseră astronomice... Nici la negocierea în sine, care depăşise orice imaginaţie a ei...

Deci dl Manolache dăduse 30.000 de euro ca să-l convingă pe Marcel s-o uite pe romăncă! Şi nu reuşise mare brânză: după şapte ani şi doi copii, tot la divorţ ajunseseră...

Uşa se deschise larg; înlemni, cu ochii închişi, cu palma aşezată pe pernă... Paşii se apropiară iar scaunul se trase lângă pat. I se făcuse frică...

- Te rog să mă ajuţi. Spune-mi ce decizie ai lua tu.

Dl Manolache lăsase baltă ditamai negocierea şi venise să-i ceară ei sfatul?... Nu-nu! Nu va deschide gura pe acea temă! Dacă era o cursă...

- ... Ştiu că nu dormi. Chiar dacă nu mă crezi, eu îţi spun şi-ţi repet: îmi pare sincer rău că te-am lovit. Şi imediat cum pleacă indivizii ăia doi, o să-mi încing un pic nevasta pentru că te-a pălmuit.

Deschise grăbită ochii şi-l privi lung:

- Vă rog să nu-i faceţi nimic. N-a ştiut adevărul despre ce s-a întâmplat acolo.

Se grăbi să se ridice, să stea corect pe canapea... Acum trebuia să-i spună tot: pentru că acum dl Manolache o asculta şi pe ea. Aşa că... Aşa că reîncepu să plângă, privind lung covorul:

- Vă jur că Ioana m-a luat deoparte acolo, în curte, şi nu invers! Ea a vrut să mă anunţe că pleacă şi m-a rugat să nu mă necăjesc din cauza asta pentru că sunt gravidă şi n-am voie să mă supăr! Da, eu m-am dus la Ionuţ şi i-am spus să se ducă la poartă; era atât de speriat, plângea şi tremura şi-i striga când pe Ioana, când pe Marcel, iar singura idee care mi-a venit în minte a fost să-l trimit la maică-sa! Şi l-ar fi luat chiar ea, dacă nu i-ar fi fost frică să nu o vedeţi şi să-i înţelegeţi planul. Aşa mi-a spus!

- Nu mai plânge. Te cred.

În sfârşit! Acum era sigură că socrul ei o credea!

- Iartă-mă că mi-am pierdut cumpătul şi-am crezut în prima impresie. Ar fi trebuit să aud mai întâi şi explicaţia ta. Ar fi trebuit să te întreb mai întâi ce s-a întâmplat acolo - şi-atunci n-ai mai fi plâns atâta azi.

Ridică privirea spre el, ca să fie sigură că o credea:

- V-am iertat dinainte să mă loviţi. Sunteţi un om mult prea bun ca să pot să mă supăr vreodată pe dumneavoastră.

Dl Manolache era supărat... Socrul ei oftă greu:

- Ce să fac eu cu Ioana şi Marcel? Să-i las să divorţeze? Să-l oblig pe taică-su s-o aducă balot înapoi, cu copii cu tot? Să mă duc să-i iau copiii, ca s-o determin să se întoarcă?

- ... Cred că, dacă Marcel nu se grăbeşte acum să-şi împace soţia, toate strădaniile dvs ar fi zadarnice. Cum zadarnici s-au dovedit a fi şi cei şapte ani de căsătorie. Ioana vrea ca el să insiste pentru împăcare - nu dvs, nu tatăl ei, ci Marcel. Iar el, în loc să facă comandă la taxi, stă la masă şi se întreabă ce mai poate face el de vreme ce ea s-a hotărât deja...

Dl Manolache aproba încet cu capul...

- Eu una nu m-aş amesteca. I-aş lăsa să se despartă.

Bătrânul se ridică şi porni spre uşă. Şi totuşi, era atât de supărat încât decise să continue:

- Uneori, atunci când doi părinţi se despart şi unul primeşte drept de vizitare, proverbul cu "Nu ştii ce-ai avut până n-ai pierdut" este adevărat. Proverbul ăsta a făcut azi-noapte agitaţie pe stradă; poate se va aplica şi în cazul ăsta. Poate se vor gândi amândoi mai bine şi se vor împăca. Poate că Marcel o va privi mai bine pe blondă şi-şi va da seama că-i e dor de brunetă. Iar lucrurile s-ar rezolva cu bine, până la urmă.

Dl Manolache aprobă din nou cu capul şi ieşi.

Ioan

Închise corect uşa, se apropie de fostul lui cuscru şi întinse mâna. I se strânse imediat mâna. Intră în bucătărie şi închise uşa în urma lui: acum, să-i conducă la uşă cine-o vrea să-i conducă!

Şi Ana i-ar fi lăsat să se despartă... La urma urmei, ce mai putea face el? Încercase să-şi îndrepte băiatul pe calea pe care-o considerase bună pentru el. Îi adusese nevastă tânără, frumoasă şi cuminte, care-i dăruise doi copii frumoşi. Dacă nici după şapte ani de convieţuire alături de ea, el nu se căznea nici cât negru sub unghie s-o împace... După ce făcuse o asemenea porcărie...

De când avea Marcel amanta aia blondă de 18 ani? Trebuia să vorbească cu fratele lui, să se intereseze cam de cât timp îi pleca băiatul de la chioşc ca să se plimbe, sau ca să vadă un film... sau cine mai ştia ce scuze găsise Marcel zi de zi ca s-o şteargă de la vânzare!

Ce măsuri va lua în privinţa lui? În privinţa fiului care nici la 25 de ani, după două vizite la maternitate, nu părea să-şi fi adunat mintea de pe unde era plecată brambura? Trebuia să se gândească bine; pentru că nu voia să mai aibă asemenea surprize. Iar la vârsta lui, la boacăna pe care-o făcuse, bătaia era inutilă...

Ana-Maria

Privi lung uşa... Închise ochii: Marcel nu se va împăca niciodată cu Ioana. Din cauza ei. A mărului discordiei. A romăncei care, la urma urmei, spurcase totuşi neamul! Familia lui îi refuzase atunci mariajul cu o romăncă; acum, însă, aprobaseră mariajul lui Florentin cu o romăncă! De ce să nu încerce şi el, din nou? Tot cu o romăncă? Poate-i mergea acum!

Deci copiii vor creşte cu tată de duminică... Nu; vor creşte cu mamă de dimineaţă şi tată de seară. Un tată uşor absent, tăcut, retras din toate... Iar peste ceva timp, o să apară şi tatăl de dimineaţă - diferit de tatăl de seară. La urma urmei, Ioana era tânără, harnică şi frumuşică!

Deschiderea uşii o făcu să tresară. Soţul ei se apropie, grăbit...

- Te simţi mai bine?

Aprobă cu capul, evitându-i privirea - pentru că plânsese din nou, iar el nu trebuia să vadă asta. Pentru că nu-l voia acum în preajma ei. Se întâmplaseră mult prea multe...

- ... Sigur te simţi mai bine?
- Sigur.
- Te mai doare?
- Puţin de tot.

Fu sărutată pe frunte; Florentin se grăbi să iasă. Oftă uşor, uşurată: rămăsese din nou singură...

Azi, socrii ei o loviseră, Florentin o îmbrâncise serios iar ea simţise, pentru prima oară, că i se făcuse frică de el. Încă mai era sub imperiul acelui moment: adineauri se grăbise să-l liniştească ca să nu-l mai ştie lângă ea, atât de aproape de ea... Socrul ei îi spusese de două ori deja că regreta acele palme; Florentin încercase, într-un fel, s-o împace adineauri. Să-i arate că lui îi trecuse supărarea. Dar soacra ei...

Soacra ei, care întotdeauna voise să fie ţinută la curent, să ştie totul, să stea cât mai aproape de ei, nu venise nici măcar s-o întrebe dacă mai trăia sau nu. De când venise şi-o pălmuise, dna Manolache nu mai avusese nimic de spus, nimic de aflat. Deci echilibrul acela fragil se rupsese... Soacra ei acumulase, rând pe rând, toate cuvintele ei, toate dezaprobările, toate "ieşirile", nervoase sau nu. Şi-acum "paharul se vărsase". Nu mai era privită cu ochi buni.

O ştia deja destul de bine; o studiase îndeajuns de mult ca să înţeleagă cum gândea mama lui Florentin. În ochii acelei femei, ea era unica vinovată pentru plecarea Ioanei. Dacă Ionuţ ar fi rămas acolo, ei n-ar fi acceptat să-l lase să plece cu celălalt bunic la mamă. Şi poate că în asemenea condiţii Ioana s-ar fi întors - dacă nu pentru Marcel, atunci pentru copil! Aşa gândea acum dna Manolache; chiar dacă bănuia că se înşela, aşa-i plăcea să creadă şi aşa credea! Pentru că ea, romănca Ana, n-avusese ce să caute în neamul lor încă de la începutul începutului. Din discuţiile cu Florentin îşi dăduse seama de multe lucruri...

Florentin

Sufla lung fumul, întrebându-se dacă Marcel mânca bătaia pe post de aperitiv sau de desert...

- Nevastă-ta cum se simte?

Aa, mămica lui îşi amintise şi de existenţa Anei?

- Acum se simte mai bine.
- Tu ţi-ai dat cu spirt pe frunte?
- Mi-a dat Ana.

Şi-atât: alte întrebări nu mai avea... pentru că discuţia cu şi despre Marcel mai avea de aşteptat... Tatăl lui se grăbi să încheie subiectul:

- Oricum, spune-i că dacă nu se simte bine, să-l sune pe medic şi să-mi spună. Ca s-o duc la Giuleşti.

Aprobă cu capul: aa, la Giuleşti! Nu la Urgenţă! Azi, în mod special, făceau o excepţie!

Oare Ana se simţea într-adevăr atât de bine cum susţinea? Îi ocolise privirea, de parcă nu voise să-l vadă...

Ei bine, da! Fusese furios! Ea nu putea înţelege asta? Sau era încă speriată de ceea ce văzuse azi în curte? Şi de "corecţiile" părinţilor lui?

O să vorbească cu ea imediat după cină. O s-o tragă iar în braţele lui, o s-o învelească cu grijă şi-or să discute absolut tot ce se întâmplase azi. O să încerce s-o convingă că părinţii lui nu mai erau supăraţi pe ea, că aflaseră ce se întâmplase şi-i înţeleseseră gestul, decizia...

- Haideţi la masă. Florentine, cheam-o la masă.

Mama lui era supărată - un pic pe Ana, un pic mai mult pe tatăl lui, foarte mult pe Marcel... Enorm de mult pe Ioana... Se grăbi să iasă: momentan, să se asigure că Ana era bine şi s-o aducă la masă. Discuţia mai putea aştepta o jumătate de oră.

Apăsă clanţa şi intră. Oof, dar ce supărată era zâna lui! Stătea pe canapea şi-şi privea lung mâinile... Întinse mâna spre ea:

- Hai la masă.

Ana se ridică şi ieşi. De parcă nici nu-i observase gestul... O s-o împace imediat după cină! Neapărat! Zâna lui nu avea voie să stea supărată atâta timp!

Ana-Maria

Atmosfera era extrem de apăsătoare. Mâncau în tăcere; de parcă nu era nimic de spus... Mirela mânca în camera ei, cu George. Iar scaunele goale aminteau brutal de cele întâmplate. Roberto mesteca posac; Luminiţa şi Ileana înfulecau pe tăcute, grăbite să scape de corvoada cinei... Dna Manolache părea calmă; dar ochii îi trădau furia... Dl Manolache era doar supărat; dar parcă ar fi fost de preferat să fie furios - să spargă ceva, să ţipe, să urle, să-i bată pe toţi... decât să fie chiar atât de supărat. Florentin părea a fi cel mai calm; pentru că ea era mai supărată decât toţi ceilalţi la un loc. Privirea ei aluneca involuntar spre scaunele goale; în momentele alea, simţea că o umfla

plânsul. Aşa că mai mult bea apă decât mânca, în speranţa că va reuşi să se abţină până la finalul cinei...

Vocea puternică o făcu să tresară:

- Tu, Lăcrămioaro, de ce-ai mutra aia lungă?

- Fiindcă ştiu că, dacă am fi reuşit să ţinem unul dintre copii aici, Ioana s-ar fi întors după el!

La naiba! Fusese sigură că despre asta era vorba! Ea avusese ocazia să oprească amândoi copiii! Îi ajutase însă să fugă... dându-i Ioanei ultima mână de ajutor care-i lipsise... Lăsă lingura în farfurie şi scăpă un suspin. Dl Manolache trânti lingura în propria farfurie şi ridică tonul:

- Dacă unul dintre copii ar fi rămas aici, ar fi urlat după maică-sa non-stop! Şi-ar fi plecat acum, cu bunică-su!

Se certau din cauza ei! Din cauza prostiei monumentale pe care o făcuse! Doamne, şi se gândise atunci... Chiar se gândise serios ce va face Ionuţ singur acolo, despărţit de mama şi fratele lui! Şi decisese, de capul ei, să-l trimită la poartă! Florentin se ridică şi-o prinse uşor de umeri:

- Hai.

Nu mai conta unde-o ducea: important era că o lua de acolo! Intrară în camera lor, în timp ce soacra ei ridică şi ea tonul:

- Ba ar fi rămas aici! Când au mai urlat copiii Ioanei la mine în braţe? Ce crezi, că n-aş fi reuşit să-i liniştesc?

- N-ar fi avut nevoie de tine! Ar fi avut nevoie de maică-sa!

- Ar fi avut nevoie şi de taică-su! Ar fi stat cu Marcel!

- Zău? Nu te-ntrebi dacă Marcel ştie măcar cum îi cheamă?

La naiba! Plângea în hohote; simţea cum durerea revenea "în forţă"...

- Ano, nu mai plânge!

Nega grăbită, pentru că nu putea să-i spună... Şi nu putea nici să se liniştească... Nu putea nici să evite durerea... Nu putea să nu-i audă...

Florentin o strângea cu putere în braţe; îi şoptea să se liniştească, să nu mai plângă, că nu fusese vina ei, că Ioana luase hotărârea aia cu mult timp înaintea botezului, că ea doar fusese în locul nepotrivit la momentul nepotrivit... Îi auzea ţipând practic unul la celălalt. Şi se întreba în ce măsură ar fi răzgândit-o pe Ioana dacă atunci, când aflase ce se întâmplase, s-ar fi urcat totuşi pe masă şi i-ar fi spus lui Marcel ce era de spus... Dacă ar fi alergat la soacra ei şi i-ar fi spus ceea ce aflase, imediat cum aflase...

Nu le mai înţelegea cuvintele: cearta se mutase în bucătărie. Acum îl auzea mult mai clar pe Florentin...

- Te rog, te implor, Ana! Nu mai plânge! Îi faci rău bebeluşei! Nu mai plânge!

Aprobă scurt; încercă să se liniştească... La naiba! Nu putea să se oprească din hohotele alea de plâns!

Florentin

Hei! Ce naiba era cu ea? Chiar voia să-şi facă rău aşa? Voia să i se facă rău din nou?

Trebuia s-o oprească cumva din hohotele alea de plâns!

Ana-Maria

Mâinile lui o prinseră de braţe; Florentin începu s-o scuture cu putere:

- Încetează! Îi faci rău!

Avu senzaţia că în secunda imediat următoare soţul ei îi va da drumul, îmbrâncind-o astfel din nou.

- Gata! Auzi? Gata!

Ţipase la ea! O privea cu ochii aceia furioşi, o scutura zdravăn deja, ţipase la ea şi...

Ridică instinctiv mâinile, încercând să se apere de ceea ce bănuia că va urma: o palmă. Şi-l privi cu ochi speriaţi, panicaţi...

Florentin

Oo, nu! Asta nu! O speriase! O speriase de-a binelea! Plânsul încetase brusc; în locul lui apăruseră ochii panicaţi, mâinile ridicate...

Ana-Maria

Mâinile îi dădură imediat drumul; Florentin făcu un pas în spate... şi-apoi încă unul. Tonul lui fu mult mai calm:

- Iartă-mă: n-am vrut să te sperii.

Aprobă scurt cu capul; pentru că trebuia să tacă, dacă nu voia să reizbucnească în plâns!

- ... Te-am speriat?

Aprobă din nou.

- ... Vrei să ies? Vrei să te las să te linişteşti?

Se grăbi să aprobe şi să plece capul, să-şi acopere faţa cu palmele...

- ... Dar promiţi că te linişteşti?

Da! De ce naiba nu pricepea odată?!

Auzi un foşnet scurt; se repezi la fereastră, speriată... Nu, Florentin nu încercase să se apropie de ea; făcuse doar un pas spre uşă. Şi-l văzu acum plecând şi el capul... Soţul ei ieşi.

Florentin

A naibii ea de treabă! O speriase în ultimul hal! Anei îi fusese frică să n-o bată...

Cum naiba ajunseseră în situaţia aceea? De ce trebuiseră să ajungă acolo? Şi tocmai el, care...

Tocmai el, care-şi impusese să n-o mai lase vreodată să fie tristă! Tocmai el, care-şi jurase c-o va face fericită! Tocmai el o făcuse azi să ridice mâinile, să se apere de el, să fugă de el...

Cearta continua în bucătărie; nu-i mai păsa însă de asta. În minte îi stăruia imaginea Anei: speriată, cu lacrimile curgându-i pe obraji, ridicând mâinile să se apere... Involuntar, în imaginea aceea apărea şi un ins pe nume Gigi...

Oftă greu şi-şi aprinse o ţigară: trebuia s-o lase să se liniştească. S-o lase să se gândească, să-şi dea singură seama că el n-ar fi fost niciodată în stare s-o lovească... Abia după aceea se putea gândi să intre iar în aceeaşi cameră cu ea, să stea doar ei doi de vorbă. Până atunci...

Ana-Maria

Nu! Aşa nu se mai putea! Îi fusese frică de el! A doua oară pe ziua de azi!

Lucrurile scăpaseră de sub control. Greşise; ştia asta. Îşi merita pedeapsa: şi cea primită de la dl Manolache, şi cea primită de la soacra ei. Ştia că fiecare om din casa aia avea dreptul să fie supărat pe ea acum. Dar, din punctul ei de vedere...

Din punctul ei de vedere, greşise mult prea grav. O palmă peste umăr, o palmă peste faţă... în timp ce gestul ei ajutase crucial la destrămarea unei familii...

Soacra ei avea dreptate. Ioana nu putea trăi fără unul dintre copii. Dacă Ionuţ sau Narcis ar fi rămas acolo, Ioana s-ar fi întors. Tocmai de aceea, greşeala ei era de neiertat. Tocmai de aceea, lucrurile nu vor mai fi niciodată aşa cum au fost în privinţa ei. Simpla ei prezenţă va aminti...

Până la urmă, se părea că reuşise să strice totul. Prezenţa ei acolo

stricase totul... La naiba - ea "revoluţionase" toată casa! Toate regulile! Inclusiv buchetele! Inclusiv nunta lui Florentin, care-ar fi trebuit să fie la fel de tradiţională cum fuseseră primele două...

Mutarea ei acolo stricase totul. Înainte de venirea ei, existase un echilibru; amanta lui Marcel existase şi înainte de 12 noiembrie 2002. Ioana trăise în casa aceea atâţia ani... Şi deodată apăruse ea, romînca - şi dăduse totul peste cap!

Ei bine, încercase. După părerea ei, nu prea reuşise... De fapt, reuşise să se integreze. Reuşise să respecte regulile. Şi reuşise să o învrăjbească pe Ioana, să retrezească gărgăunii din capul lui Marcel...

Făcuse tot ceea ce i se ceruse. Nimeni nu se plânsese de ea. Dar chiar şi aşa, constatase azi că toate regulile alea n-o ajutaseră la nimic. Gândea tot ca o romîncă - drept dovadă, se dusese la Ionuţ...

Scoase o coală de hârtie şi se aşeză la masă. Îşi şterse lacrimile...

Îşi va scrie sentinţa. În ce măsură Florentin va voi "să se sinucidă" împreună cu ea, nu ştia. Oricum, acolo nu mai putea rămâne. Făcuse deja mult prea mult rău.

Îmi pare nespus de rău, dar nu mai pot locui aici. Vă rog să mă iertaţi pentru gestul acesta; ştiu ce înseamnă plecarea mea pentru dvs. Iar dacă aş fi găsit o altă cale, vă jur că n-aş fi plecat.

Principala vinovată pentru divorţul lui Marcel eu sunt; apariţia mea aici a pornit totul. Şi tot eu am făcut azi o greşeală impardonabilă. Chiar dacă dvs aţi putea să mă iertaţi, nu mi-o pot ierta eu; şi sper că înţelegeţi de ce spun asta. Chiar dacă dvs aţi încerca să uitaţi şi să iertaţi, eu nu voi uita niciodată nimic din ceea ce s-a întâmplat din cauza mea.

Spre deosebire de Ioana, pentru mine opţiunea divorţului nu există. Nu ştiu ce decizie va lua Florentin; ştiu însă ce decizie voi lua eu, dacă el se va întreba ce mai poate face în situaţia asta... Ştie prea bine ce gândesc şi ce simt pentru el. Dar nu-i pot cere să mă urmeze, oricât de mult mi-aş dori să o facă. Decizia îi aparţine întru totul. Mă voi conforma deciziei lui, indiferent care va fi ea.

Regret din tot sufletul că trebuie să fac asta; din păcate, am fost mărul discordiei. Iar gândul că eu am fost scânteia care a distrus căsnicia lui Marcel mă face să plec acum, înainte să creez şi mai multe probleme. Nu-mi rămâne decât să sper că, într-o zi, mă veţi ierta pentru gestul meu şi pentru toate neplăcerile cu care v-am răspuns la tot binele pe care mi l-aţi făcut.

Ana

Lăsă biletul pe masă...

La naiba! Ştia prea bine ce însemna plecarea ei! Ruşine mai mare nu exista...

Să rămână acolo? Să îndure în fiecare zi privirile lor? Ştiind că la ora patru veneau copiii iar la ora opt dl Manolache se ridica să-i ducă înapoi? Şi să-şi imagineze că fusese iertată pentru asta? Imposibil! Pentru că n-o vor ierta niciodată...

Îşi luă paltonul, scoase de sub şifonier o pereche de pantofi la nimereală şi mai luă o pastilă de No-Spa: durerea insista s-o oblige să stea aplecată! Lăsă folia pe canapea: nu va lua şi pastilele. Pentru că, dacă nu-i trecea nici după pastila asta, nu voia să fie tentată să mai ia una, şi încă una... Dacă nu-i trecea, se ducea la primul spital; pentru că problema ar fi fost gravă. Ce-i mai trebuia?... Buletinul. Şi nişte bani. Deschise uşor geamul, escaladă pervazul...

Privi lung hârtia de pe masă, uşa închisă...

Îşi părăsea familia, cu speranţa că măcar soţul ei o va înţelege... Dacă părinţii ei, romîni sadea, nu fuseseră capabili s-o ierte pentru fuga cu George, atunci socrii ei...

Dacă pleca, plecată rămânea! Cale de întoarcere nu va mai exista! Nu în familia Manolache! Iar dacă Florentin va decide că aşa era mai bine, ea... Ea nu va divorţa. Nu le va face o a doua ruşine. Florentin nu se va numi divorţat; se va numi văduv.

Se împinse scurt şi sări. Alergă la poartă, trase zăvorul...

Sigur voia să facă asta?

... Se grăbi să se îndepărteze de curte. Alergă încet spre colţul străzii şi întinse mâna. Taxiul opri imediat; urcă pe bancheta din spate şi rosti adresa Ninei.

- Vă deranjează dacă mergem întâi până aici, la Glucoza, ca să bag gaz?

Negă scurt: nu, n-o deranja. Avea oricum nevoie de ceva timp, ca să-i mai treacă durerea aceea nenorocită. Pentru că Nina ar fi dus-o imediat la spital, dacă ar fi văzut-o în halul în care era acum!

- Oricum, pun aparatul la întoarcere.

Să pună aparatul când voia el; numai să tacă, s-o lase să se gândească...

Ioan

Deschise uşa şi-şi văzu imediat fiul cel mic aşezat la masa din sufragerie. Florentin fuma turceşte; nu-l văzuse niciodată atât de supărat... Se aşeză lângă el:

- Ce s-a întâmplat?

Ochii negri priveau lung modelul feţei de masă; mâna stinse scurt ţigara iar fiul lui îi răspunse simplu:

- Anei îi e frică de soţul ei.

Ah, asta era o copilărie! Căpoşii ăştia doi erau în continuare certaţi! Se ridică şi apăsă clanţa: ia să-şi împace el nora! Că avea deja experienţă cu obrajii ei roşii! Intră, aprinse lumina...

... Nu voia să se gândească acum la asta. Nu voia să calculeze ce însemna pentru el a doua noră fugită din casa lui. Văzu imediat biletul; se grăbi să-l ridice şi să-l citească...

Ştia ce-i lipsea Anei: o mică doză de nesimţire. Şi-o mare cantitate de minte. Dar răul era făcut; el unul nu mai putea face nimic ca s-o ajute. Ana plecase.

- Florentine, vino-ncoa.

Fiul lui se grăbi să se apropie. Îl privi lung... Se uita prin cameră, după Ana; când ochii negri văzură uşa spre cealaltă cameră, avu senzaţia că mezinul se liniştise. Îşi închipuia probabil că Ana se încuiase dincolo, în camera de oaspeţi...

- Vino-ncoa.

Îi întinse hârtia; Florentin o luă. Şi văzu că fiul lui nu citi decât primele cuvinte - apoi dădu drumul hârtiei şi-şi acoperi faţa cu palmele...

Florentin

Nu! Asta nu!

"Nu, Ana! Nu! Nu!"

"Îmi pare nespus de rău, dar nu mai pot locui aici."

Soţia lui fugise... Fugise cât mai departe de el şi neamurile lui. Încercase poate să se salveze?

Aştepta reacţia tatălui lui. Pedeapsa. Ar fi vrut să-l roage să-l omoare acum, repede... Auzi doar un foşnet, încă unul...

- "Îmi pare nespus de rău, dar nu mai pot locui aici. Vă rog să mă iertaţi pentru gestul acesta; ştiu ce înseamnă plecarea mea pentru dvs. Iar dacă aş fi găsit o altă cale, vă jur că n-aş fi plecat."

Tatăl lui îi citea acele rânduri; el unul nu avea putere s-o facă. Şi-ar fi vrut să n-o facă nici el: doar să-l omoare repede...

- "Principala vinovată pentru divorţul lui Marcel eu sunt; apariţia mea aici a pornit totul. Şi tot eu am făcut azi o greşeală impardonabilă. Chiar dacă dvs aţi putea să mă iertaţi, nu mi-o pot ierta eu; şi sper că înţelegeţi de ce spun asta. Chiar dacă dvs aţi încerca să uitaţi şi să iertaţi, eu nu voi uita niciodată nimic din ceea ce s-a întâmplat din cauza mea."

Cum? Cum putea să gândească aşa? Ce vină avusese ea pentru că Marcel avea o amantă?

- "Spre deosebire de Ioana, pentru mine opţiunea divorţului nu există. Nu ştiu ce decizie va lua Florentin; ştiu însă ce decizie voi lua eu, dacă el se va întreba ce mai poate face în situaţia asta... Ştie prea bine ce gândesc şi ce simt pentru el. Dar nu-i pot cere să mă urmeze, oricât de mult mi-aş dori să o facă. Decizia îi aparţine întru totul. Mă voi conforma deciziei lui, indiferent care va fi ea."

Oo, Doamne! Se lăsă să alunece pe covor şi bufni în plâns: asta nu! Ana se gândea iar la cuie! Înainte ca el să afle că ea fugise, înainte ca el să ştie că i se cerea o decizie, soţia lui plănuise...

- "Regret din tot sufletul că trebuie să fac asta; din păcate, am fost mărul discordiei. Iar gândul că eu am fost scânteia care a distrus căsnicia lui Marcel mă face să plec acum, înainte să creez şi mai multe probleme. Nu-mi rămâne decât să sper că, într-o zi, mă veţi ierta pentru gestul meu şi pentru toate neplăcerile cu care v-am răspuns la tot binele pe care mi l-aţi făcut."

Clătină încet capul, şoptind printre suspine:

- Nu-mi mai citi!

- Nu mai am ce: asta-i tot.

Asta era tot. Ana plecase. Fugise de ei, fugind astfel şi de el; şi-i ceruse să ia o decizie...

Ana-Maria

Taximetristul alimentase. Acum o ducea la Nina.

Ajunseseră în colţul străzii; şoferul se asigură şi viră dreapta. Întoarse involuntar capul spre stânga, spre casă... şi oftă greu: cale de întoarcere nu mai era. Cel puţin, nu tot pe geam! Dl Manolache găsise biletul. Îl văzuse în picioare, în camera lor, cam în dreptul mesei...

Nu ştia ce să creadă. Nu ştia ce să facă. Spera că la Nina va găsi măcar un sfat, dacă nu o rezolvare la problema ei. Dacă mai exista vreo rezolvare...

Ioan

Oof!

Ana fugise. Din punctul lui de vedere, Ana era ca şi inexistentă pentru el - cam aşa cum era şi Ioana acum. După tot ce făcuse pentru ea, după tot ajutorul lor, după ce-o primise cu braţele deschise în casa lui şi-o considerase ca şi fiica lui, ea deschisese geamul şi fugise. Nu, n-o va ierta pentru asta; dar va avea tot timpul să se gândească şi la problema aia. Acum îşi privea fiul; căzut pe jos, Florentin plângea...

Oftă greu şi decise să se aşeze lângă el:

- Ce i-ai făcut?

Florentin

Ce-i făcuse? Doamne, abia acum realiza ce-i făcuse de fapt! O speriase? Nu; o îngrozise! Pentru că şi atunci când se uitase furios pe fereastră şi-o îmbrâncise, Ana se speriase de el! Iar el nu văzuse asta! De frică să n-o lovească, Ana se grăbise să se aşeze pe canapea şi să-şi ascundă chipul... Să se prefacă că doarme...

- ... Femeia asta nu-i nebună; i-ai făcut ceva. Ce?

Aprobă scurt cu capul şi încercă să se liniştească:

- Când m-ai trimis s-o liniştesc, am îmbrâncit-o. Mi-a spus că nu se simte bine; i-am spus să se culce ca să-i treacă.

Aştepta o palmă, o înjurătură zdravănă, ceva... Ele întârziau; decise să continue:

- Acum, când am văzut-o în ce hal plângea, când am văzut că nu se liniştește... Am prins-o de umeri şi-am ţipat la ea. Iar ea a ridicat mâinile, să se apere...

Tatăl lui nu spunea nimic... Suspinele se înteţiră, pe măsură ce-şi amintea scena aceea:

- Pe 17, a doua zi după ce s-a certat cu mama, am venit s-o duc la serviciu şi-am găsit-o plângând. Îşi amintise că voi aţi scăpat-o din Serbia... I-am spus că dacă-şi mai aminteşte vreodată partea aia, îi dau una în cap şi după aia îi aranjez eu amintirile. N-am ştiut...

Doamne, dacă ar fi ştiut atunci! Dacă şi-ar fi amintit azi de dimineaţa aia! Dacă ar fi reuşit să-şi păstreze calmul, să gândească coerent...

- ... Din cauza mea a plecat...

- Te rog să încetezi cu prostiile. Şi cu bocitul. Asta dacă vrei să ştii părerea mea!

Aoleu, aşa era! Îşi şterse grăbit lacrimile şi-l privi lung... Ciudat, dar tatăl lui părea calm! Iar asta însemna că n-o să-l omoare acum, repede... Tatăl lui oftă greu:

- Cu toţii suntem de vină pentru plecarea ei. Inclusiv ea. Aşa cum fiecare avem partea noastră de vină pentru fuga Ioanei. Partea bună este că Ana nu fuge de soţul ei, ci de casa socrilor ei. Ioana vrea să divorţeze; Ana ţi-a transmis aici că pentru ea opţiunea divorţului nu există.

- În schimb, există cuie şi şuruburi!

- Mă laşi să termin?

Aprobă şi plecă privirea spre bilet...

- Nu există cuie şi şuruburi până nu iei tu o hotărâre. Ea aşteaptă hotărârea ta. Dar până la ea...

Până la ea? Tatăl lui se ridică şi-i întinse mâna; se grăbi să se ridice şi el.

- Până la ea, mai e noaptea asta. N-are unde să se ducă: fostul ei apartament cu siguranţă e închiriat, iar pentru ea Braşovul e un oraş ca şi inexistent. Aşa că probabil se va plimba de colo-colo, gândindu-se la ce s-a întâmplat; după care se va întoarce.

Îl văzu lăsând biletul pe masă.

- Hai în sufragerie.

Se grăbi să-l urmeze; ideea i se părea logică... Iar Ana ştia prea bine ce însemna fuga aceea; doar cinci minute de gândire "la rece" ar fi trebuit să fie de-ajuns ca s-o convingă să alerge înapoi, să sară geamul, să rupă hârtia aia nenorocită...

Porni spre uşă; observă însă lucirea scurtă... Luă folia cu medicamente şi simţi că începe să tremure...

- ... Ce-i?

- Chiar i-a fost rău; iar eu am crezut că sunt tot greţurile...

Paşii se apropiară grăbiţi; tatăl lui luă folia şi întrebă scurt:

- Ce-s astea?

- Pastile pentru contracţii...

- Câte are voie să ia?

- Două.

Palma îl lovi concomitent cu răcnetul:

- Iar ea a luat deja patru!

Nu-l durea nici palma, nici răcnetul; ci gândul că Ana...

Ioan

A naibii ea de treabă! Că multă minte-i mai lipsea femeii ăleia! Cum: patru pastile? De ce naiba nu deschisese gura să spună "Mi-e rău"? Dacă nepoţica lui păţea ceva din cauza muţeniei ei, o s-o calce-n picioare!

- Hai odată!

Îşi îmbrânci scurt fiul, stinse lumina şi închise uşa: exista şansa ca Ana să vrea să se întoarcă şi să-i vadă în cameră! Iar femeia aia fără minte trebuia să creadă că nu-i observaseră fuga - ca să aibă îndeajuns de mult curaj să se cţere înapoi pe pervaz şi să rupă biletul ăla!

Se aşeză la masă; privi lung folia argintie, cele patru locaşuri goale... Ştia că înţeleseseră şi ei ce se întâmplase; de vreme ce erau toţi aşezaţi la masă şi n-auzea întrebări...

Tăceau; dar mai era ceva de zis? De vreme ce fiecare om din acea încăpere avea partea lui de vină pentru plecarea Anei? Lăcrămioara o pălmuise azi; Roberto nu-şi exercitase rolul de frate mai mare şi nu

încercase să intervină în vreun fel. Mirela se ocupase doar de moralul şi supărările Ioanei. Florentin făcuse pe zbirul şi-o speriase... El o considerase complicea Ioanei... Ana făcuse îndeajuns de multe schimbări şi demonstrase de mult prea multe ori că voia să facă parte din familia lor, ca să nu-i acorde nici măcar o şansă. Doar să fie îndeajuns de deşteaptă şi să întrevadă şansa asta!

Nevasta lui oftă scurt:

- Oof, Doamne - ce zi blestemată mai e şi asta?!

Ridică privirea spre ea:

- Tu de ce-ai pălmuit-o?

- Tu n-ai pălmuit-o!

- Eu am atins-o peste umăr! Tu te-ai dus chitită să-i smulgi dinţii din gură!

- Pentru că merita! Pentru că s-au strâns prea multe şi n-am mai putut răbda! De ce mi-a gonit nepoţii din casă?

- De ce n-ai avut grijă de nepoţi? Când a început scandalul, de ce n-ai văzut de copii? Erai prea ocupată cu bârfa pe la mese? Cu mama Gabrielei?

- Ce vrei să insinuezi?

- Că nu mai poţi de dragul ăleia! Vrei să-ţi zic eu una? Ştii de ce n-o mărită taică-su? Fiindcă o ştie tot cartierul că s-a culcat cu un patron de la Puzdrea! Cu un boşorog însurat! Na! Şi nici un ţigan onorabil n-o mai vrea de nevastă! Sau de noră! Ete, asta-i Gabriela aia de nu mai poţi tu după ea! Cu asta voiai să-ţi însori băiatul! Din cauza ăsteia n-ai avut tu ochi pentru Ana! La ea te gândeai când o făceai pe nor-ta să plângă, nu?

- Lasă, că Ana ta a devenit expertă în Serbia!

- Măcar n-a făcut-o de bunăvoie, ca Gabriela ta!

Florentin

Îi auzea certându-se; nu era atent la ei. Se întreba pe unde umbla Ana acum; se întreba dacă se simţea mai bine...

De ce nu se întorcea? De ce-i lua atât de mult să sară geamul, să rupă biletul, să se schimbe şi să intre în sufragerie? Sau să se culce? De ce? Unde era soţia lui?... Să se fi dus la Urgenţă? Sau la Giuleşti? Orice era posibil; dar, în cazul ăsta, l-ar fi sunat pe medic. Iar dacă ar fi avut cu adevărat probleme grave, medicul l-ar fi sunat pe el ori pe numărul de acasă, ori pe mobilul tatălui lui...

Era tentat să plece după ea, s-o caute - să-şi scoată amicii din case şi s-o caute. Dar asta ar fi însemnat că-i anunţa pe toţi de fuga ei - şi-atunci îi anula Anei orice şansă de întoarcere... Dacă tatăl lui decisese să-i acorde acea şansă, nu i-o va spulbera el. Pentru că mai exista o mică, infimă şansă de întoarcere pentru Ana.

Deci plecase... O femeie ca Ana, în starea în care era Ana acum, după ce fugea pe geam, se ducea... Tresări şi-şi rosti gândul cu voce tare:

- Ana are unde să se ducă în seara asta!

Se lăsase tăcerea. Tatăl lui îl privea lung... Se grăbi să continue:

- Poate să se ducă la colega ei; la Nina. Fata care i-a făcut fustele. Din discuţii, mi-am dat seama că sunt prietene bune deja.

Ochii negri nu se înfuriaseră; ochii negri îl priveau lung... semn că tatăl lui se gândea... Da; cu siguranţă se dusese la Nina! Acolo era probabil şi femeia aceea care-i spusese totul despre obiceiuri şi tradiţii, cu care se sfătuise de multe ori... Aştepta replica tatălui lui; pentru că, dacă Ana se dusese într-adevăr la Nina, îşi irosise şansa de-a se întoarce...

- ... Asta înseamnă că o să-i spună ce s-a întâmplat iar Nina, care teoretic judecă obiectiv la ora asta, o s-o ajute să se liniştească şi-o s-o pună să ne sune.

Tatăl lui se ridică şi aduse telefonul; i-l puse lui în faţă, după care se reaşeză şi-şi aprinse o ţigară...Era din nou linişte în sufragerie. Aştepta acum să audă ori deschiderea uşii, ori sunetul telefonului...

Mama lui se ridică şi intră în bucătărie. Roberto puse capul pe braţe... El privea lung telefonul şi aştepta să audă ori deschiderea uşii, ori soneria aceea seacă...

Ana-Maria

Ieşi din lift, privi lung uşa... Să apese soneria? Sau să se întoarcă, să fugă în stradă, să gonească înapoi... Cu siguranţă, dacă s-ar fi întos, ar fi găsit geamul închis şi uşa încuiată. Aşa că apăsă butonul soneriei.

- Cine e?

- Ana.

Uşa se deschise imediat; Nina tresări şi, după câteva clipe de uimire, se repezi şi-o trase în casă:

- Doamne, Ano, ce-i cu tine?

Ce era cu ea?

- De ce plângi? Doamne, ţi-e rău?

Aprobă cu capul. Nina îi scoase paltonul şi-o împinse în sufragerie:

- Stai acolo, pe canapea! Lungeşte-te! Ce te doare?

- Toată partea asta...

- Ai voie să iei pastile?

- Aveam voie să iau două; am luat patru şi...

- Să nu-mi spui că ai pierdut sarcina!

- Nu ştiu; nu cred.

- Dar ce s-a întâmplat? Te-au gonit?

- Am fugit eu.

- De ce? Ce ţi-au făcut?

- ... La botez, totul a fost perfect până la un punct. Fratele Ioanei a iscat un scandal care s-a lăsat cu bătaie. Iar Ioana şi-a luat copiii şi-a fugit la părinţii ei.

- Ete, altă nebună! Ce-i veni?

- Fratele ei l-a urmărit pe Marcel şi l-a văzut cu amanta...

- ... Nasol!

- Foarte. Când ea a vrut să fugă, Ionuţ era în partea cealaltă a curţii; şi-a vrut să-l ia doar pe Narcis. Iar eu, ca o deşteaptă ce sunt, m-am grăbit să mă duc la copil, să-l îndrum spre poartă!

- Să nu-mi spui că voiau să-l ţină acolo, ca obiect de şantaj!

- Ioana s-ar fi văzut nevoită să se întoarcă, dacă dl Manolache n-ar fi fost de acord să-i trimită copilul prin tatăl ei. Sau, mă rog... era şi asta o şansă de împăcare...

- Stai, că n-am priceput nimic!

- Tatăl ei a venit după vreo două ore, ca să lămurească misterul. Abia atunci l-a pus pe Marcel în faţa propriilor fapte, iar el a trebuit să spună adevărul. S-au înţeles să-i lase să divorţeze; iar copiii vor veni zilnic la ora patru şi vor pleca înapoi la opt, după cină... Şi toate astea din cauza mea - că eu am ajutat-o să fugă cu amândoi.

- Ia nu te mai prosti! Avea 1001 moduri de-a scoate copilul ăla din casă! De-aia plângi în halul ăsta?

- ... M-au acuzat că am complotat cu Ioana; până să le spun adevărul, m-au lovit... Nu serios; două palme peste spate. Dna Manolache mi-a dat şi două peste faţă; dar le meritam, la câte se strânseseră... Azi, pentru prima oară, mi-a fost frică de Florentin.

- Te-a lovit?

- Întâi m-a îmbrâncit. Cred că, la cât de furios era, n-a fost conştient de forţa cu care m-a împins... Seara, la cină, au reînceput discuţiile; am început să plâng, aşa că m-a dus în camera noastră. Şi cum nu mă puteam opri din plâns, m-a scuturat zdravăn. Atunci mi s-a făcut iar frică; am avut sentimentul că mă va pocni. Şi-am ridicat mâinile, să mă apăr... Mi-a dat drumul şi a preferat să iasă, să mă lase să mă liniştesc. Nino, ce să fac? Pentru Dumnezeu, e familia mea! Nu vreau să plec de acolo! Dar nici nu mai pot trăi acolo! Nu şi după ziua de azi! Spune-mi tu: ce pot să fac eu?

- Ei ştiu că ai plecat?

- Da.

- Ai vorbit cu ei?

- Le-am lăsat un bilet. Taximetristul s-a dus întâi să alimenteze; iar când ne-am întors, l-am văzut pe dl Manolache în cameră. Deci

au aflat.

- Şi ce le-ai scris?

- Că ştiu că a fost vina mea, că am fost mărul discordiei, că nu mai pot locui acolo... Că nu vreau să creez mai mult rău prin prezenţa mea.

- Da, ai bătut câmpii. Pentru Florentin n-ai scris nimic?

- ... I-am scris că, spre deosebire de Ioana, pentru mine nu există noţiunea de divorţ. Că nu ştiu ce decizie va lua el, dar o voi respecta oricare va fi ea. Şi ştiu ce decizie voi lua eu, dacă el nu vrea să salveze ce mai poate fi salvat. Că nu-i pot cere să mă urmeze, chiar dacă asta îmi doresc să facă. Şi că mă voi conforma deciziei lui, indiferent care va fi ea.

- Adică i-ai spus că ai plecat şi l-ai pus să decidă repejor: vine după tine, sau îţi duce coşciugul la cimitir!

- Exact.

- Te-ai ţicnit!

- Nu mai pot rămâne acolo! Nu aveam ce căuta acolo de la început!

- Te-ai ţicnit de-a binelea! Sună-l!

O privi lung, serioasă... Nina clătină încet capul:

- După bătaia de la botez, şocul veştii că a fugit Ioana cu copiii, şocul constatării că îl percepi ca pe-o ameninţare la adresa ta, şocul fugii tale, lunga discuţie care s-a purtat până acum în sufragerie, aluzia ta la cuie şi faptul că nu ştie unde eşti, îţi dai seama în ce hal e omu' ăla acum?

Aprobă şi reîncepu să suspine...

- Calmează-te, dacă vrei să-ţi treacă durerea! Cu bocitul nu mai obţii nimic acum: răul e făcut, biletul e citit, tu eşti aici şi nu în camera ta. Dacă vrei să-şi lase părinţii în urmă şi să vină după tine, sună-l.

- ... Dacă răspunde soacră-mea... Nu-ţi poţi închipui ce ruşine e să le fugă nora din casă! A doua noră pe ziua de azi!

- Da, dar Ioana a fugit în toiul botezului, cu martori şi tămbălău! Tu te-ai strecurat discret la adăpostul întunericului! Şi nici nu vrei să divorţezi de Florentin! Îi mai şi ameninţi cu suicidul! Oamenii ăia sunt ferfeniţă acum! Sună-i!

- ... Nu pot să vorbesc acum cu ei.

- Nu cred că-s atât de fraieri să nu-şi dea seama cine le-ar forma numărul de telefon după aşa o zi! Se aşteaptă să-i suni. Nu vor risca să răspundă ei, să te facă iar să plângi şi să pierzi copilul!

Negă scurt cu capul... Nina se aşeză lângă ea:

- Tu îl iubeşti pe omul ăsta? Vrei să rămâi cu el? Atunci dă-i explicaţii! Ceea ce i-ai scris acolo nu-i de-ajuns, crede-mă! Vrei s-o chem pe ţaţa Dida?

Se grăbi să nege:

- Nu, lasă. Oricum, nu mi-ar spune decât ce-mi spui şi tu: să-l sun!

- Sună-l. Iar dacă tatăl lui vrea să vorbească cu tine, vorbeşte cu el! Ano, le-ai demonstrat în toate felurile că vrei să faci parte din familia lor! Tu crezi că ei n-au observat asta? Ţi-ai făcut fuste, le-ai învăţat limba, i-ai ascultat fără să crâcneşti, le-ai respectat regulile... Crezi că au uitat deja toate astea?

Prietena ei se ridică:

- Tu cu gura ta mi-ai spus că sunt oameni buni. Nu le da cu piciorul.

Într-adevăr, unica rezolvare nu va veni nici prin ştirile PRO TV, nici prin poştă. Aşa că...

- Îţi aduc telefonul?

Se grăbi să aprobe. Formă numărul, suspinând uşor...

Florentin

Soneria aceea stridentă îl făcu să sară în picioare, ca ars! Îşi privi panicat tatăl; el rosti calm:

- Păstrează-ţi calmul.

Uşa bucătăriei se deschise imediat; paşii se apropiară în fugă. Iar tatăl lui oftă scurt:

- Toată lumea tace mâlc. Dacă Ana îşi dă seama că discuţia asta e auzită de mai mult de-o ureche, vă pun să împachetaţi şi să vă mutaţi. Toţi.

Degetul tatălui lui apăsă butonul; soneria se frânse brusc. Privi lung aparatul...

Va pleca după ea. Rosti scurt:

- Da.

Ana nu răspunse; o auzea însă suspinând... La dracu! Scăpă şi el un suspin:

- Pentru Dumnezeu, nu mai plânge! De dragul fetiţei noastre!

- ... Iartă-mă că am plecat aşa!

Ana plângea de-a binelea! Dar nici el nu era mai calm în acele momente! Şi trebuia măcar să încerce s-o aducă înapoi, deşi ştia prea bine ce sorţi de izbândă avea:

- Te rog să te întorci.

- Nu mă pot întoarce. Am... Am încercat să mă adaptez, am încercat să mă obişnuiesc, şi cred că lucrurile au mers chiar foarte bine după nuntă. Dar... Dar de când s-a aflat că sunt gravidă, a fost mult mai rău decât înainte. Chiar şi tu ai început să mă ocoleşti. Mama ta vrea să ştie totul până-n cele mai mici amănunte, iar eu am trăit 18 ani cu o mamă care nu voia să ştie decât notele de la şcoală. Şi nu sunt obişnuită să am părinţi - mai bine zis, nu sunt obişnuită să fiu copil, iar insistenţele părinţilor tăi mi se par anormale. Deşi sunt normale. Iar lipsa insistenţelor tale mi se pare iar anormală. Am încercat să te implic în sarcina asta, în rolul de viitor tătic, dar n-am reuşit: deşi ţi-am arătat ce scrie prin cărţi, deşi l-ai auzit şi tu pe medic, ai fost de neînduplecat.

- Ştii bine că tradiţia

- Ştiu ce-ţi cere şi ce-mi cere tradiţia. Am ştiut-o încă din martie, şi-am încercat să mă obişnuiesc, să mă gândesc că şi ţie ţi-e greu să respecţi distanţa asta... Am înţeles motivul; n-am reuşit însă să trec peste asta.

Din acest moment, nu-l mai interesa tradiţia. Şi nici interdicţiile. Şi nu-i păsa nici de prezenţa celorlaţi, nici de opiniile lor, nici de "corecţia părintească":

- Ano, te implor, întoarce-te!

- Pot să te rog şi eu ceva?

Soţia lui reîncepuse să plângă. Cât îşi enumerase nemulţumirile, avusese impresia că se liniştise; dar acum... Oftă greu:

- Da.

- Mi-ai spus de multe ori că o să mă înveţi tot ce trebuie să ştiu ca să mă comport ca o membră a familiei. Nu mi-ai spus însă decât strictul necesar. Îţi aminteşti plimbarea spre Piaţa Romană? În ziua pronunţării divorţului? Mi-ai spus atunci... Doamne, nu pot să fac asta! Nu pot să provoc mai mult rău decât am provocat deja!

Ana îşi pierdea autocontrolul! Se grăbi să o tragă înapoi, în tema de discuţie pe care ea o deschisese:

- Îmi amintesc foarte bine ziua aceea. Şi plimbarea. Te rog, spune-mi ce voiai să-mi spui.

Aştepta...

- ... Mi-ai spus că dacă vreodată voi simţi că nu reuşesc să vă înţeleg şi să conviețuiesc alături de voi... Mi-ai spus...

Acele cuvinte erau greu de rostit acum; mai ales că soţia lui plângea de-a binelea! Se grăbi s-o ajute:

- Ţi-am spus să-mi spui dacă se va întâmpla asta. Pentru că ne vom face bagajele şi ne vom muta din lumea mea, în lumea ta.

- Şi-apoi m-ai rugat să încercăm întâi în lumea ta. Îţi jur cu mâna pe inimă că am încercat din toate puterile! Dar nu mai pot... Acum, cu fetiţa, cu noile reguli... Iartă-mă, dar nu mai pot încerca; cel puţin nu acum...

Ce mai putea să spună? Dacă ar fi fost sincer, tatăl lui ar fi răcnit un "O să ieşi din casa asta doar cu picioarele înainte!" - şi-atunci totul se ducea naibii! Ce să spună? La telefon, Ana aştepta o decizie; pe scaunul de lângă el, tatăl lui aştepta... La naiba! Aştepta tot o decizie! Cum să-i împace pe-amândoi? Vocea Anei sparse brutal acea tăcere:

- Te iubesc. Nu vreau să ne despărţim. Când ne-am căsătorit, am

făcut-o cu gândul... Te rog, ţine-te de promisiune. Nu mă lăsa singură...

Ioan

Acum ştia ce avea de făcut. Acum ştia de ce plecase Ana. Acceptase toate schimbările; mai puţin pe cea legată de sarcină. Iar tăcerea fiului lui era mai mult decât concludentă. Ştia deci cum vor evolua lucrurile, indiferent de opiniile şi deciziile lui. Florentin se pregătise, încă dinaintea divorţului ei, să-şi facă bagajele şi să suporte toate consecinţele acelui gest - iar asta spunea totul.

Decise să intervină.

Florentin

Mâna tatălui lui îl făcu atent. Şi-l văzu făcându-i semn să aprobe.

Cee? Adică avea voie să plece de-acasă după Ana?

Nu! Nu era timp pentru gândurile alea! Tatăl lui îi făcea semn s-o întrebe dacă avea unde să doarmă în seara asta! Dar pe el îl chinuia o altă întrebare, mai urgentă:

- Cum te simţi? Îţi mai e rău?
- Acum nu.
- Am găsit folia de No-Spa. Ano, cât de rău ţi-a fost azi?
- Am avut dureri. Dar acum mă simt bine.
- Sigur?
- Sigur.
- Ai unde să dormi în seara asta?
- ... Da; o să dorm la Nina.

Descifră imediat următorul semn şi se grăbi să-l rostească:

- Bine; vin chiar acum acolo.
- Nu. Nu-i lăsa singuri. Mai bine stai acolo, vorbeşte cu tatăl tău, cu mama ta... Te rog, încearcă să-i împaci cumva. Ştiu că sunt supăraţi din cauza mea.
- Ana,
- Întâi Ioana şi copiii, apoi eu... Spune-le... Încearcă să le spui că eu... Că ei n-au...

Oof, iar plângea! Hai, ce să spună? De ce nu-i mai făcea nici un semn?... Aha! Corect! Îi spusese să aprobe, iar el n-o făcuse încă!

- Nu mai plânge. Va fi aşa cum vrei tu. Din acest moment, voi face doar aşa cum spui tu.

Se încruntă; dar spuse şi finalul acelui semn:

- Pentru că tu ai făcut cum am spus eu, şi nu ne-a fost tocmai bine...

Şi-acum? Ce mai însemna şi chestia aia? Tatăl lui se ridică şi începu să-i şoptească la ureche...

- Te aştept mâine dimineaţă la firmă; e bine aşa?
- Da.

Soţia lui suspina în continuare... El nu ştia ce să mai spună... O auzi oftând parcă din adâncul sufletului:

- ... Sunt foarte supăraţi, nu?
- Sunt foarte supăraţi.
- Oof, Doamne... Te rog, spune-le... Spune-le că-mi pare rău că am plecat. Că-i rog să încerce să mă ierte - chiar dacă ştiu că n-or să mă ierte niciodată... Doamne, Florentine, mă urăsc pe mine însămi pentru porcăria pe care-am făcut-o!
- Ana,
- Dar nici atunci când am oprit taxiul, şi nici acum, când pot să spun că m-am mai liniştit puţin, nu m-aş putea întoarce.
- Stai liniştită: le voi spune totul. Te rog, nu mai plânge! Să nu ţi se facă rău din nou! Să nu păţească fetiţa ceva!
- Nu mai plâng.
- Încearcă să te odihneşti, bine?
- Bine.
- ... Noapte bună, Ana.

Răspunsul întârzia... Iar atunci când acel răspuns veni, tonul soţiei lui fu unul extrem de serios:

- Ştiu ce-ţi cer - pentru că ştiu ce reprezintă plecarea ta de acolo. Până mâine dimineaţă mai sunt 12 ore. Iar eu nu mă voi putea întoarce acolo. Tocmai pentru că ştiu ce înseamnă plecarea de acolo. Dacă după aceste ore voi descoperi că ai decis să nu mă urmezi, dacă voi descoperi că sunt pentru tine doar o iubire de moment, o ambiţie sau o obligaţie, nu voi alerga la tribunal - voi căuta un cui bine ascuţit.

Tresări şi răcni, speriat:

- Ana!

Degeaba: soţia lui închisese. Doamne, ce gânduri morbide avea Ana acum!

Mama lui se ridică, dar vocea serioasă ordonă scurt:

- Stai jos. Toată lumea în sufragerie, acum!

Ioan

Decizia era luată. Întrebarea era cum îi va anunţa...

Lăcrămioara

Ştia ce făcea soţul ei. Îşi dăduse seama de asta în clipa când îi observase reacţia la citirea acelui bilet! Ioan o va ierta pe Ana - dacă n-o şi făcuse deja, în adâncul sufletului lui! Dar ea una...

Ea una îi oferise tot ce se putea oferi - şi fusese răsplătită cu fuga ruşinoasă pe fereastră. Pe ea n-o interesa ce simţise Ana, ce voise Ana, ce nu putuse Ana! Că şi ea, de-a lungul vieţii, avusese uneori momente mult mai grele când nu voise şi nu putuse - dar asta n-o determinase să escaladeze ferestre şi să-şi facă familia de ruşine! Aşa că, din punctul ei de vedere, Ioan greşea...

Florentin

Ei bine, întreaga familie se reunise în jurul mesei. Urma verdictul - iar pentru el nu conta cum pleca, de vreme ce se hotărâse să plece! Pe uşă sau pe fereastră, cu bagaje sau fără, el mâine dimineaţă va fi în faţa firmei!

- Ai numărul de telefon al Ninei?

Negă scurt.

- Nici adresa?

Mai negă o dată. Tatăl lui plecă încet capul... Iar după câteva secunde fu privit drept, cu seriozitate:

- Ştii ce-ar trebui să fac eu acum, nu? Ştii ce i-am făcut lui Marcel, nu? Ar trebui să te divorţez mintenaş, să-i dau o avere tatălui Gabrielei şi să te-nsor cu ea. Iar dacă ai fugi în noaptea asta după Ana, ar trebui să te caut şi-n gaură de şarpe, să te-aduc înapoi, să te bat bine, să te divorţez şi să te-nsor cu Gabriela. Şi tot aşa, până ţi-ar ieşi Ana din cap. După câte am făcut pentru ea, a decis să fugă; ruşine mai mare decât asta nu există. Iar ea aici nu mai calcă cel puţin 10 ani de-acum încolo.

Îl anunţase asta de-acum, ca să fie lucrurile cât mai clare! Şi cum nu spunea nimic, cum nici mămica lui nu se grăbea să aprobe, tatăl lui îngustă ochii şi-l măsură lung:

- Mă gândesc ce să fac cu tine; te-am căutat în coarne, te-am lăsat să te duci după ea, s-o aduci aici, să te-nsori cu ea. Maică-ta m-a avertizat că aşa se va întâmpla; dar am sperat că Ana e fată deşteaptă şi va pricepe că, o dată intrată în horă, va juca până la final. Nu mai vrea să joace-n horă cu noi, familia ta. Spune: hora voastră a ajuns la final?

Răspunse scurt:

- Nu.

Pentru că de data asta îl va privi în ochi şi-i va spune hotărârea lui. Şi nu-i va păsa de repercursiuni. Nu putea decât ce-l mult să-l omoare!

- Am spus că ea aici nu mai calcă.

- Iar eu nu mă însor cu Gabriela; sunt însurat cu Ana, iar asta nu se va schimba.

- Iar ăsta-i motivul pentru care eu nu voi face ceea ce-ar trebui să fac.

Se lăsă din nou tăcerea. Tatăl lui îşi aprinse o ţigară; se concentră apoi asupra scrumierei. Îl privea lung şi se întreba care va fi decizia - de vreme ce nu-l va divorţa mintenaş ca să i-o cumpere pe Gabriela! Îi spusese deja că Ana nu mai călca în casa lor... Cu el ce făcea? Îl dădea afară? Sau îl lega de calorifer?

La urma urmei, decizia aceea era neimportantă. El unul va fugi o viaţă după Ana! Şi cu, şi fără să târască un calorifer după el!

Ana-Maria

Lăsă receptorul în furcă şi oftă greu:

- Îţi mulţumesc că m-ai obligat să-l sun.

- Ce-a spus?

- Şi-a amintit imediat discuţia de atunci. A vrut să vină chiar acum aici; l-am rugat să stea acolo, să vorbească cu ei şi să-i împace cumva. Mi-a spus că mâine dimineaţă mă aşteaptă în faţa firmei. Şi-a mai spus că va fi aşa cum vreau eu. Că de-acum încolo va face numai cum spun eu. Pentru că până acum am făcut aşa cum a spus el, şi nu ne-a fost prea bine...

- Deci problema s-a rezolvat! Va pleca şi el!

- Poate.

- Cum adică, poate?

- Până mâine dimineaţă mai sunt 12 ore.

- Şi crezi că se va răzgândi?

- Contează mult discuţia care se face acum acolo...

- Eu cred că nu contează decât discuţia voastră. Mâine dimineaţă va ajunge primul la Romană - crede-mă!

- Da, Ninuţo; dar cu ce preţ...

- Dacă el va voi să fie "expulzat" din familie, n-o să-l prea intereseze preţul!

- O să-l intereseze, crede-mă! Nu e uşor...

- Niciodată nu e uşor! Nimic nu e uşor pe lumea asta! Şi totuşi, copiii pleacă de lângă părinţi şi-şi fac o familie de sine stătătoare. Aşa trebuie să fie!

- Nu e uşor atunci când plecarea asta e neplanificată - şi-n plus reprezintă şi ruperea definitivă de părinţi, de fraţi... Cu siguranţă l-au auzit; mă gândesc că acum îl dau afară la propriu...

- Ia gândeşte-te tu bine şi spune-mi dacă ţi-a trecut durerea.

Zâmbi slab:

- Mi-a trecut aproape toată.

- Adică?

- Adică încă mă ţine puţin aici; dar în rest e mult mai bine.

- Atunci ridică-te, să facem patul şi să te culci. Cine ştie - dacă te-o vedea mâine cu ochii umflaţi şi încercănaţi, mi-e că se ia de mine!

Se ridică; Nina se grăbi să intre în dormitor...

Nu era foarte sigură de decizia pe care-o va lua Florentin. În 12 ore se puteau întâmpla atâtea lucruri! Şi chiar dacă el venise după ea în Serbia... Pe-atunci o cunoştea din vedere; între timp, convieţuiseră o bună perioadă de vreme. Şi poate că opiniile lui suferiseră unele schimbări pe ici, pe colo, prin părţile esenţiale...

Indiferent de decizia lui, ea o va respecta. Dacă el nu va veni mâine, ea nu va insista. Nu-l va mai căuta. Nu va căuta decât cuiul.

Florentin

Ochii negri îl priveau lung; îi vedeau cu siguranţă determinarea...

- ... Florentine, îţi dau voie să pleci cu ea.

Mama lui sări în picioare; tatăl lui răcni la propriu:

- Da' stai jos odată!

Scaunul se trase imediat...

- Iar dacă nu vrei să pleci după ea, te gonesc eu de-acasă. Şi nici tu nu vei mai intra în casa mea prea curând.

Perfect! Când pleca?

Acel prim gând, primul impuls la aflarea deciziei, nu-i clintise nici un muşchi al feţei. Se îndoia însă că nu începuseră să-i strălucească ochii! Şi se temea acum de o eventuală corecţie sau - mult mai rău! - de schimbarea deciziei...

- ... Ai ales-o pe ea. Ai luptat pentru ea. Ai trecut peste faptul că a fost prostituată prin Serbia şi te-ai căsătorit cu ea. Aşteptaţi un copil. Mai mult: i-ai promis, înainte ca ea să se mute aici, că dacă nu va reuşi să se adapteze, vei pleca cu ea. Iar ea, când a decis azi să fugă, s-a bazat şi pe promisiunea ta. Şi-mi dau seama acum, când te privesc şi fac totalul, că eşti capabil ca, pentru ea, să renunţi la familie şi la tradiţie. Că poţi să ne laşi pe toţi în urmă şi să pleci cu ea în lumea mare. Ei bine, poţi să pleci liniştit - pentru că eu sunt cel care te trimite după ea.

Slavă Cerului! Putea să plece cu Ana! Puteau să locuiască oriunde voiau ei! Puteau să facă ce voiau ei! Şi-asta fără să fie renegat! Aleluia!

- Să ai mare grijă de ea! E soţia ta şi o să deveniţi părinţi în curând.

Se grăbi să aprobe cu capul.

- O iubeşti?

Asemenea întrebare directă necesita un răspuns direct! Se grăbi să i-l dea:

- Da.

- Atunci îţi dau voie să pleci cu sufletul împăcat. Toţi vecinii vor afla că matahala şi-a făcut din nou apariţia, imediat după ce ei au plecat de la botez. Că, din cauza acelui individ, am decis să vă mut de aici, ca să vă piardă urma. Că v-am mutat singuri - aşa cum l-am mutat şi pe Marcel.

Capul brunet se întoarse scurt:

- Apropo, Marcele: în 24 de ore te muţi în camera ta şi-mi laşi cheia de la casă. Pentru că sunt în continuare împotriva căsătoriei tale cu o româncă. Şi n-am să-ţi las casa pe mână, ca să-ţi dai liniştit întâlniri cu ea acolo. Dacă vrei să ai ţiitoare, te priveşte; dar picioarele ei n-or să calce vreodată în casa mea. Iar aia e casa mea - că aşa scrie în acte.

Tatăl lui reveni spre el:

- Dacă e şi Ana de acord, vă puteţi muta voi acolo. Dar dacă nu vrea, să n-o obligi. Să faci în aşa fel încât chipul ei să fie întotdeauna vesel iar ochii ei să fie fericiţi.

Bineînţeles! Dar ce-şi închipuise? Tatăl lui stinse ţigara şi reveni de la sfaturi, la dispoziţii:

- Să nu te fereşti niciodată să-mi ceri ajutorul, dacă eşti în impas. V-am dat drumul să plecaţi împreună - şi-asta ştii că nu înseamnă că v-am dat afară. Dacă îmi vei cere ajutorul, te voi ajuta. Iar dacă Ana nu va voi să fie ajutată de noi, să vii tu la mine - şi ăsta va fi cel mai bine păzit secret din lume. Eşti copilul meu, şi orice greşeală recunoscută îţi va fi din start pe jumătate iertată; decât să te duci să ceri ajutor la străini, mai bine vii la mine.

Evident! Dar ce-şi închipuia tăticul lui?... Sau îşi amintise cum venise cu taxiul să-l caute prin Ferentari, pe la cămătari?

- Mâine dimineaţă, la şase fix, să fii în faţa firmei ăleia. Şi să nu-ţi mai laşi vreodată nevasta să plângă. Să n-o mai sperii. Că nu te-ai dus s-o iei din Serbia ca să-i faci tu rău acum, fizic sau psihic.

Chiar îşi închipuia că-şi mai permitea să facă asemenea greşeli? Azi fusese extrem de nervos; dar chiar şi aşa, putea fi sigur că-şi învăţase lecţia! Şi că niciodată, în nici un moment şi sub nici o formă, nu va mai reacţiona înainte să gândească!

- ... Oriunde v-aţi găsi să locuiţi, oriunde aţi fi, mă aştept să mă suni cel puţin o dată pe săptămână.

Aprobă ferm: sigur că-l va suna! Zilnic!

- Lăcrămioaro, tu ce părere ai despre rezolvarea pe care-am găsit-o?

Aoleu! Mama lui o să-l răzgândească mintenaş!

Lăcrămioara

Aa, în sfârşit îi cerea şi ei părerea? Păi să i-o spună - că poate-i punea mintea înapoi pe umeri şi-l ajuta să se răzgândească!

- Eu nu sunt de acord să plece după Ana. Am primit-o cu braţele deschise, i-am pus la dispoziţie tot ceea ce avem, am ştiut să trecem peste prima ei căsătorie şi perioada aia din Serbia, am ştiut să uităm toate cuvintele şi răbufnirile ei, am numit-o şi-am considerat-o nora noastră, am ajutat-o şi-am sprijinit-o cât am putut şi cum am putut mai bine... Iar ea a fugit ca hoaţa, pe geam! Nu, Ioane! Văd că tu te pui la mintea ei şi vrei să treci cu vedea şi fuga de-acasă. Eu una n-o iert; şi n-am s-o iert niciodată. Iar tu, Florentine, dacă vei ieşi pe uşa aia cu valizele, nu te voi ierta niciodată!

Simţi că i se umplu ochii cu lacrimi! Se grăbi să continue:

- Pentru că-mi trădezi încrederea şi dragostea de mamă. Pentru că ai totul la picioare, iar tu decizi să ne laşi în urmă şi să pleci după ea. Ia bine aminte la cuvintele mele - că ştii că nu mă joc! Dacă ieşi pe uşa aia, ieşi şi din inima mea!

Şi-atât! Pentru că Florentin va alerga afară pe uşa aia, cu sau fără valize. Iar ea nu voia să plângă acum, de faţă cu ei.

Florentin

De ce trebuise să spună asta? Îşi închipuise că nu ştiuse toate astea? Că nu ştiuse cât de mult ţinea mămica lui la el? Că era cel mai răsfăţat şi mai libertin dintre toţi? Că i se iertau toate prostiile cu o uşurinţă inimaginabilă? De ce voise să-l învenineze aşa?

- Tu ce spui, Roberto?

Întoarse grăbit capul: la opinia fratelui mai mare nu se gândise nici o clipă măcar!

- Eu unul n-am nimic împotrivă: să se ducă după Ana. Să se mute în casa de alături sau în Australia - mie îmi e perfect indiferent, dacă acolo le e lor bine. Iar dacă vor pleca şi vor descoperi că s-au înşelat, ştiu ce vei face.

- S-ar putea să te înşeli. Luminiţa?

- ... Cred că Florentin se simte bine acolo unde e Ana. Iar Ana se simte bine acolo unde e Florentin.

- Florentin e aici; iar ea tocmai a plecat.

- Florentin a fost la câţiva metri de ea, zâmbindu-i de la distanţă - pentru că e gravidă.

- Uiţi plimbările zilnice.

- Nu uit că s-a mutat aici în noiembrie, iar în cinci luni a trecut prin acomodare, logodnă, nuntă şi graviditate. Cred că evenimentele au depăşit-o; nu s-a obişnuit bine cu un statut, că a trecut la altul. Şi asta

- Nu ţi-am spus să-mi faci teoria psihologică; ţi-am cerut o opinie. Ileana?

Mezina ridică scurt din umeri:

- Eu nu ştiu.

Normal - la vârsta ei, era destul de mare ca să ştie că exprimarea opiniei în asemenea momente îi putea fi dăunătoare!

- Mirela?

- Cred că Florentin poate să se ducă liniştit după Ana, în casa de alături sau în Australia; dar ar fi bine ca luna noiembrie să-i găsească aproape de familie. Pentru că Ana va fi mămică şi va avea nevoie de ajutor. Şi, cu tot ajutorul lui, în creşterea şi îngrijirea copilului nu se pot ghida după cărţi.

Tatăl lui aprobă scurt:

- Aşa e; dar asta va fi decizia lor. Aşa cum tot decizia lor a fost şi logodna, şi căsătoria, şi plecarea din seara asta. Dacă ne vor cere ajutorul, îi vom ajuta: şi cu ale casei, şi cu copilul.

Tatăl lui îşi întoarse scaunul spre el; acum stăteau faţă în faţă. Iar ochii negri încercară parcă să-l facă să conştientizeze cât de serioasă era de fapt problema:

- Din clipa când ieşi pe uşă, vei fi bărbat la casa ta. Va trebui să te descurci, să-ţi găseşti alt serviciu, să-ţi întreţii familia. Eşti în stare să faci asta?

- Da.

Tatăl lui se ridică:

- Atunci du-te şi fă bagajele. Atunci când vei cunoaşte adresa la care veţi locui, vă voi ajuta personal la cărat.

Şi-atât: îl văzu intrând în dormitor, închizând corect uşa... Mama lui se ridică şi ea:

- Dacă pleci, te scot de la inima mea! Vă scot de la inima mea pe-amândoi!

O văzu intrând în bucătărie; iar uşa se închise la fel de corect în urma ei... Oof, Doamne, de ce nu putea să-l înţeleagă? S-o înţeleagă pe Ana? Chiar nu văzuse câte schimbări făcuse Ana în alea cinci luni?

Roberto se ridică şi-l bătu scurt pe umăr:

- Ai luat o decizie înţeleaptă. Ana n-a fost fericită în casa asta; a încercat să se adapteze dar n-a reuşit decât să facă maşinaliceşte ce i s-a cerut şi să-şi ascundă nemulţumirile. Iar acum a cedat. E mai bine să pleci după ea: pentru că tu ai o soţie şi-o căsnicie pe care nu trebuie să le pierzi. Dacă vei avea vreodată nevoie de ajutor, de orice fel de ajutor, să nu eziţi să mi-l ceri: şi îl vei primi.

Aprobă scurt: ştia că fratele lui îl înţelesese perfect! Roberto se aplecă la urechea lui:

- Şi să nu te necăjeşti prea tare pentru cuvintele mamei. Ştim prea bine amândoi că la noi cearta se ţipă azi şi se uită mâine. Iar copiii sunt întotdeauna nevinovaţi în ochii părinţilor.

Aprobă din nou: da, dar asta însemna că, în ochii mamei lor, toată vina o purta Ana acum!

- Hai şi noi la culcare.

Mirela se grăbi să se ridice şi să-l urmeze. Marcel se ridică şi el şi porni spre uşa de la intrare. Se ducea oare să împacheteze? Greu de spus...

- Hai, Florentine, că te ajutăm să împachetezi.

- Aduc eu nişte sacoşe din cămară.

Surioarele lui îl vor ajuta să strângă tot - pentru că, dacă uita ceva, se îndoia că se va putea întoarce pentru un alt "transport"! O dată ieşit pe uşă, ieşit rămânea!

Se ridică, oftând greu: plecarea de-acasă se petrecea cu câţiva ani mai devreme decât o calculase el... Dar pleca împreună cu soţia lui! Şi-acum ştia ce avea de făcut! De vreme ce, atunci când Ana locuise în apartament, o făcuse să se îndrăgostească de el...

Deschise larg şifonierul: să strângă tot...

Făcuse prea multe greşeli, de când locuiau amândoi acolo. Făcuse prea multe promisiuni pe care nu le putuse ţine. Fie din cauza părinţilor, fie din cauza regulilor, fie din cauza stării de ameţeală îndrăgostită care pusese stăpânire pe el. Acum însă situaţia nu se va repeta! Va pleca alături de ea, acolo unde va voi ea, pentru că o iubea. Şi n-avea voie s-o piardă. O iubea atât de mult încât prefera să-şi piardă mama...

Da: dacă pleca, o pierdea. Indiferent ce credea Roberto, indiferent care fuseseră motivele care-i determinaseră fratele să-i şoptească acele cuvinte, el îşi cunoştea mama. Îl va ierta repede pe Marcel, chiar dacă fratele lui va continua să se vadă cu individa blondă de la Piaţa Muncii. Nu-l va ajuta niciodată să se căsătorească cu ea; dar îl va lăsa să se vadă cu ea, să trăiască cu ea...

Cazul lui va fi mult diferit. Deşi el pleca cu soţia lui, cu familia lui, mămica lui nu-l va înţelege. Pentru ea, familia lui era "acasă". Cu sau fără Ana - în funcţie de "casa" soţiei lui! Iar pentru că el avusese tot sprijinul ei, pentru că avusese încrederea ei iar el decisese să-i înşele încrederea, pentru toate "derogările" pe care mama lui le făcuse în cazul Anei, pedeapsa va fi lungă şi grea. Mămica lui se va depărta de ea, dezamăgită de comportamentul lui, de decizia lui, de faptul că nu va mai fi alături de ea la chioşc, de lipsa lui de la cină, de lipsa hainelor lui din coşul de rufe... Fusese răsfăţatul familiei; asta-l va costa scump de mâine-ncolo!

Ana era ursita lui...

Va pleca după ea. Împreună, vor fi fericiţi în lumea ei. Pentru că lui îi plăcea în lumea ei, ştia să trăiască foarte bine în ea, nu ţinea musai să aibă două coşuri de rufe şi-i plăcea cum arăta soţia lui în pantaloni negri călcaţi la dungă. Pentru că nu se omora după şedinţele de la cină. Pentru că-i plăcea să-şi strângă soţia în braţe în staţia de autobuz, în autobuz, pe drumul spre casă, pe palier, la petreceri, în parc... Pentru că femeia şi bărbatul trebuiau să fie egali, în opinia lui. Iar sentimentele puteau şi trebuiau să fie arătate.

Scotea pe rând teancurile de haine; Ileana ţinea sacoşele, Luminiţa le îndesa cu stoicism... Doamne, să nu uite! Se grăbi să se ridice şi să-şi pună ceasul să sune la cinci fix: asta ar mai fi lipsit! Să nu fie mâine dimineaţă în faţa firmei!

Lăcrămioara

Deci Florentin pleca...

Doamne, şi le spusese tuturor că fata aia le va aduce numai probleme! Îi spusese lui Ioan că mentalităţile nu se vor întâlni niciodată la mijloc! Că Ana, oricât de deşteaptă şi cuminte ar fi fost, nu va reuşi să-i înţeleagă! Iar ei n-o vor înţelege pe ea!

De ce naiba nu voise Florentin s-o vadă pe Gabriela? Fătuca aia ar fi fost cuminte şi înţelegătoare ca Mirela! Şi chiar dacă ceea ce aflase azi era adevărat... Aşa cum Ana fusese domnişoară la nuntă, aşa ar fi putut fi şi Gabriela! Şi aşa cum pentru Ana se inventase istoria frumoasă cu secretara-n Serbia, la fel se putea inventa o minciună şi pentru Gabriela!

La naiba! Florentin...

Florentin o voia pe romînca aia şi-atât. Nici măcar de ei nu mai avea nevoie! De părinţi! De fraţi! De sfaturile ei! Azi, ea îi spusese să nu plece; acum el împacheta grăbit, cu mintea la romîncuţa aia frumoasă care stricase totul în jurul ei...

Nu. Nu-l va ierta niciodată, dacă mâine va pleca după ea! Pentru că el...

Uşa se deschise, se închise... Nu voia să ştie cine venise. Dacă era Ioan, nu avea ce discuta cu el. Roberto n-avea nimic să-i spună. Nora ei cea mare era îndeajuns de diplomată ca să nu deschidă discuţia acum. Marcel ştia că orice discuţie ar fi fost inutilă... Aa, Florentin era! Venise după alte sacoşe!

Ei bine, n-o mai interesa! S-o lase în pace, să-şi plângă singură amarul spălând vasele! Braţele fiului ei o cuprinseră uşor; Florentin şopti:

- Te rog eu mult să nu mai plângi.

Se grăbi să se întoarcă şi să-l privească drept:

- Cine e copilul meu favorit? Pe cine iubesc eu cel mai mult? Pe cine ajut? De problemele cui mă îngrijorez? Pe cine ascult? Pe tine. Tu eşti copilul meu favorit. Dar dacă pleci, poţi să uiţi că eşti fiul meu!

Ochii fiului ei se umplură de lacrimi:

- Te rog, mămico, nu face asta...

Scutură scurt capul:

- Nu, mămicule! Dacă pleci, plecat rămâi! Şi tu, şi nevastă-ta, şi toţi copiii voştri! Până nu vă întoarceţi cu toţii în casa mea, nu mai vreau să ştiu nimic de voi! Şi n-o să vă întoarceţi - pentru că taică-tu vă lasă să ieşiţi, dar nu cred că vă lasă să mai intraţi!

- Mămico,

- Iar dacă lipsiţi prea mult, chiar dacă o să-l împaci cumva pe taică-tu şi vă primeşte înapoi, s-ar putea ca nici întoarcerea voastră să nu mă mai convingă să vă primesc eu.

Florentin plângea de-a binelea; dar şi ea plângea, iar asta n-o să-i determine fiul să se ducă mâine la întâlnire, s-o ia pe Ana de ciuf şi s-o aducă acasă! Adică acolo! La ei acasă! În familia Manolache! Aşa că...

- Du-te şi fă-ţi bagajele. Lasă-mă pe mine; că oricum nu-ţi pasă ce laşi în urmă!

Se întoarse şi reveni la vase:

- Hai, du-te! Nu mai sta aici, că stai degeaba!

Florentin

Mămica lui era mai mult decât supărată; era practic devastată de vestea că peste nici 10 ore fiul ei preferat pleca definitiv după nevastă! Iar el nu putea s-o împace din simplul motiv că nu va rămâne acolo, alături de ea! Orice altă opţiune era ca şi inexistentă pentru mama lui! Chiar şi opţiunea mutării lor în casa în care Marcel împacheta acum de zor!

Dar... Dar mămica lui nu ţinuse niciodată supărarea mai mult de-o zi. Sigur, o asemenea supărare va ţine mult mai mult! Nu va fi însă lungită aşa la infinit! Proverbiala ei curiozitate o va apropia încet de ei... Sfârşind probabil prin a se privi cu subînţeles şi-a spune: "Vine mama azi pe la noi"...

Orice altă discuţie cu ea era de prisos acum; aşa că luă sacoşele şi se grăbi să iasă.

Roberto

Îşi privea lung nevasta...

- La ce te gândeşti?
- La Marcel.
- La cât de prost e?
- La cât de orb am fost eu, să nu văd...
- Oi fi tu fratele mai mare - dar nu eşti supraom!
- Nici orb nu sunt...

Mirela se ridică uşor din pat:

- Marcel ştie să obţină ceea ce vrea. Cum romînca aia a fugit atunci mâncând pământul după ce-a făcut cunoştinţă cu ai tăi, cred că frati-tu a vrut să se răzbune.

- Iar tata se ambiţionează să-i interzică...

- Şi-l înţeleg, să ştii!

Serios? Ea îl înţelegea?

- Atunci luminează-mă şi pe mine - că eu nu-l înţeleg!

- Florentin e cuminte, ascultă de părinţi, le spune ce-i în mintea şi sufletul lui, face ceea ce i se spune că e bine să facă. Marcel e mut, se ascunde de toţi ceilalţi şi nu-i stă mintea la lucruri serioase.

- Încerci să-mi spui că frati-miu n-ar fi capabil să convieţuiască cu o romîncă?

- Oo, ba ar şterge-o în noaptea nunţii cu mireasa şi darul! El nu ascultă de părinţi; el e imprevizibil. Iar nea Ioan nu vrea să rişte.

- Adevărul e că frati-miu n-a fost niciodată 100% prezent în casa asta.

- Iar romînca, oricare dintre ele vrei tu, nu poate decât să-i semene - că altfel nu s-ar mai însoţi.

- ... Te rog, vorbeşte deschis. E prea târziu, sunt obosit iar mâine presimt că mă ia tata la întrebări pe tema asta!

- Cred că Marcel, dacă s-ar însura cu o romîncă, chiar ar fugi de la nuntă, cu dar cu tot. Ar "sparge" toţi banii pe nimicuri şi petreceri şi-apoi ar veni spăsit la nea Ioan: "M-am învăţat minte, tăticule, nu mai fac, nu-mi mai trebuie". Şi-ar fugi iar, în toiul nopţii, cu ciorapul plin de bani. Ar fi capabil să facă asta de infinit de multe ori...

Nevasta lui avea dreptate...

- Nu cred că nea Ioan o să te ia la întrebări. Ştie deja ce i-ai răspunde.

- Tot nu-mi vine să cred că-l lasă pe Florentin să plece după ea!

- Că-l sfătuieşte de fapt să plece! Şi-i dă drumul să plece cu inima împăcată! Că-i oferă ajutorul!

- Exact! E ca şi cum i-ar fi permis Anei să plece cu 24 de ore înainte, ca să caute o garsonieră cu chirie!

- Şi ce-ar putea să facă? Să-l divorţeze şi să-i cumpere nevastă?

- Sau s-o determine pe Ana să divorţeze! Ştii că "au metodă"!

- Dar de ce să facă asta?

O privi lung, mirat: cum adică, de ce?

- Ana a demonstrat că îl iubeşte îndeajuns de mult pentru ca, în numai cinci luni, să facă transformări uluitoare cu propria viaţă. I-a demonstrat tatei că face orice pentru Florentin. Orice-ai spune tu, orice altă româncă, tentată de bani sau recunoscătoare pentru recuperarea din Serbia, s-ar fi oprit undeva "pe parcurs"! Ea însă a învăţat limba, şi-a schimbat comportamentul şi stilul, a tăcut şi-a plâns în pernă doar ca să fie linişte în casă... Cred că şi Florentin i-a făcut ceva azi. Altfel nu pleca.

- Florentin? Îl cred în stare! La cât de furios a fost...

- Când a simţit că până şi el o acuză...

- Nu cred că a acuzat-o de ceva. Cred că a speriat-o cu felul lui de-a fi când e furios.

- Tot ce se poate. Acum, că e gravidă, toate stările se amplifică: şi bucuriile, şi supărările, şi sperieturile...

- Sper să mă sune mâine, sau să treacă pe-aici. Să vorbesc un pic cu el între patru ochi, să-mi spună ce i-a făcut.

- Cred că i-a spus deja lui nea Ioan; deci o să afli mâine la chioşc.

Aprobă şi oftă greu:

- Mă duc să-i duc şi valizele noastre.

- Du-te.

Trase valizele de sub pat şi clătină încet capul:

- Mama n-o să-l ierte niciodată.

- L-a iertat deja, pentru că a dat toată vina pe Ana.

- Iar asta nu va schimba cu nimic datele problemei.

- Singura care mai poate schimba ceva de-acum e Ana.

- Crezi că mai are vreo influenţă asupra lor?

- Da. Pentru că bărbatul e oglinda femeii.

Bărbatul e oglinda femeii... Zâmbi slab:

- Cine ştie; s-ar putea să ai dreptate!

Se grăbi să iasă: atunci când Florentin le va arăta că familia lui prosperă şi e fericită, Ana va fi iertată. Iar fuga lor, plecarea lui Florentin, viaţa departe de copilul favorit şi familia lui - totul va fi dat uitării.

Lăcrămioara

Oftă greu şi stinse lumina: mâine, la trei jumate, se va trezi şi va pleca la piaţă. Fără Florentin. Va ajunge la chioşc fără el, va sta toată ziua fără el, va veni seara acasă şi nu-l va găsi fumând în bucătărie... Se grăbi să intre în dormitor şi să închidă uşa:

- Nu sunt de acord cu decizia ta.

- Se va face aşa cum am spus eu. Fără comentarii suplimentare.

- ... Cum poţi să-l laşi să plece? Cum poţi să treci peste tot ce s-a întâmplat? Îţi dai seama că femeia aia a fugit pe geam? De parcă cine ştie ce mare grozăvie i-am făcut? Şi-asta după ce s-a găsit ea s-o ajute pe Ioana să fugă cu copiii!

- Lăcrămioaro, trebuie să înţelegi un lucru. Dacă Ioana a plecat cu copiii, a plecat hotărâtă să divorţeze de Marcel. Ana mi-a povestit ce s-a întâmplat, ce-a vorbit cu ea. Nu ea a încurajat-o să fugă. Eu cu ochii mei l-am văzut pe Ionuţ plângând la masă; am văzut-o cum a vorbit cu Ioana. Am văzut cum Ioana încerca să plece mai repede, iar Ana alerga după ea şi-o tot oprea. Ana n-a ştiut de planul Ioanei. Şi-am văzut-o când s-a dus şi i-a spus lui Ionuţ să se ducă la poartă.

- Ioane, nu mă interesează! Când o judec, eu mă uit în urmă de la punctul zero până în prezent! A fost o femeie uşoară? A fost! Că a supravieţuit în Serbia o lună de zile! Iar asta înseamnă că a acceptat să se prostitueze! Şi nu uita că a mai fost căsătorită şi-a divorţat! Nu uita că şi de la părinţii ei a plecat tot pe geam! Nu-ţi dai seama că s-a obişnuit deja cu asta? Cum nu-i place ceva, îşi ia bagajul şi pleacă! A devenit obişnuinţă!

Soţul ei nu răspunse. Se grăbi să-i ofere concluzia ei:

- De data asta, a plecat definitiv! Eu să n-o mai prind în casa mea, că-i rup picioarele şi-o dau afară în şuturi!

- Indiferent care-ţi sunt planurile, nu uita că eu îmi voi ajuta întotdeauna băiatul.

- Şi n-am nimic împotrivă! În ce mă priveşte, o să-l ajut şi eu! O s-o întreb pe Gabriela cum i-ar surâde ideea măritişului cu el.

- Faci ce vrei; sper doar să deschizi odată ochii şi să vezi că, indiferent cât de mult o iubeşti tu pe fata asta, Florentin nu are ochi pentru ea.

- De unde ştii tu că n-o să aibă peste vreo lună?

- Pentru că a avut-o la picioare atâţia ani şi-a ocolit-o cu grijă.

- Eu sunt sigură că în maximum o lună băiatul nostru o să vină înapoi, cu boccele cu tot!

- Faci ce vrei! Vorbeşte cu cine vrei, aranjează tu ce vrei... Dar stai strâmb şi judecă drept. Îţi cunoşti băiatul; n-are rost s-o nenorocească aşa pe Gabriela. E oricum nenorocită, după ce s-a aflat că s-a culcat cu ăla!

- Adică o nenorocesc măritând-o cu Florentin?!

- O nenoroceşti băgându-i astfel de planuri şi speranţe-n cap. Dacă Florentin va fi adus acasă împotriva voinţei lui, va fugi de îndeajuns de multe ori ca să obosim să-l tot aducem înapoi şi să ne lăsăm păgubaşi! Şi-ar fi păcat de Gabriela, s-o legi de gât cu aşa belea!

Se aşeză pe marginea patului şi nu-şi mai putu abţine plânsul:

- Oof, Ioane, şi ţi-am spus de atâtea ori! Ţi-am spus că româncă asta o să creeze numai probleme!

Soţul ei se ridică într-un cot:

- Dar tu unde erai atunci când fi-tu îşi scrântea gâtul după ea? N-ai fost în stare să-l supraveghezi nici măcar în chioşcul ăla de doi metri pătraţi! Tocmai tu te-ai apucat să-mi scoţi mie ochii?

- Da' cine i-a dat bani să se ducă-n Serbia? Nu tu?

- Cine m-a aşteptat în stradă, panicată, să mă trimită să nu-l las să ia bani cu camătă?

- Cine-ar fi trebuit "să-l pună pe şine"? Cine-ar fi trebuit să-l convingă să renunţe? Cine-ar fi trebuit să-i arate că româncă aia nu e bună pentru el?

- Româncă aia e perfectă pentru el!

- Zău? De-aia a fugit pe geam? De-aia ne pleacă copilul din casă?

- Copilul pleacă pentru că are mai multă nevoie de nevastă decât de părinţi! Acum ai priceput? Pune-o pe Ana-n dreapta, stai tu în stânga şi să vezi unde se duce fi-tu! Discuţia e încheiată! Eu vreau să dorm; du-te să vorbeşti în altă cameră, dacă nu te poţi opri!

Şi-atât: i se întorsese spatele...

- ... Cu Ioana ce-ai de gând? Îţi dai seama că tot cartierul vuieşte la ora asta? Toţi au aflat că ne-a fugit nora din bătătură, cu copii cu tot! Când vor afla că ne-au fugit două nurori...

- Ţi-am spus şi-ţi repet: Ana şi Florentin s-au mutat într-un apartament, din cauza matahalei. Iar dacă gura ta spartă va şti să se abţină, adevărul nu se va afla niciodată. Iar în privinţa Ioanei, ea e ţigancă. A ştiut foarte bine ce face atunci când a ieşit pe poartă. Să se ducă învârtindu-se: dacă asta a vrut, asta primeşte! Am picat la înţelegere cu taică-su: îmi dă înapoi 20.000 de euro - 10.000 mâine, 10.000 la sfârşitul lunii viitoare. Iar copiii îi aduce el zilnic la patru, iar eu îi duc înapoi după cină. Şi se ocupă neamul ei de divorţ.

- ... Oamenii or să vorbească.

- Asta fac oamenii de obicei.

- ... O să picăm de satrapi.

- Vei avea grijă să povesteşti cu lux de amănunte ce-a făcut Ioana în casa asta şi în chioşcul de la Obor: şi cu noi, şi cu florile. Oamenii nu-s tâmpiţi: or să priceapă.

- ... Îl pedepseşti?

- Îl va pedepsi soarta destul.

- ... Nu-i faci nimic? Chiar nimic?

- Când l-am bătut şi l-am însurat cu de-a sila, ce-am obţinut?... Până mâine seară, se mută înapoi în camera lui. O să-şi ducă în fiecare seară copiii la mama lor. Dacă asta nu-l trezeşte, nimic nu-l mai poate trezi. Să facă ce vrea el să facă.

- ... O să se grăbească să se însoare cu româncă.

- O să-i arăt uşa fără regrete.

- Şi rău o să-i pară lui!

- O să-i pară extrem de rău - că nu-i încă destul de copt să fie cap de familie. O să rămână şi fără romăncă, şi fără bani.

- Deci o să-l laşi să se facă de râs!

- E deja de râsul întregului cartier!

- ... Copilul ăsta o să-şi nenorocească viaţa!

- Atâta-l duce mintea, atâta face. Nici bătaia, nici vitaminele n-or să-i destupe creierii.

- ... Deci îl laşi în dorul lelii.

- Nu; îi arăt că viaţa nu-i doar lapte şi miere. Tu ai de gând să mă ţii de vorbă chiar până dimineaţă?

Renunţă să mai răspundă; se ridică şi începu să se schimbe: era şi ea obosită, întristată...

Ioan era de neînduplecat. Şi el era supărat - era poate mai supărat decât ei toţi la un loc! Mai bine să tacă, să-l lase să se odihnească...

Ioan

Privea lung fereastra. Nu putea dormi. Se gândea la fiii lui...

Ştia că Florentin şi Ana se vor descurca foarte bine. Într-un fel, se bucura pentru că se întâmplase aşa: Prâslea va avea o căsnicie fericită şi liniştită alături de femeia aceea cuminte, isteaţă, care nu-şi dorea decât să stea alături de el sau să se sinucidă. Dar îl şi întrista asta - pentru că se vor descurca foarte bine locuind singuri, luptând singuri cu neajunsurile şi problemele, evitând deseori să-i ceară lui ajutorul... Îi voia aproape de el; cât mai aproape de el. Îi iubea din tot sufletul şi-i voia acolo, lângă el... Dar nu-i putea ţine lângă el, pentru că asta i-ar fi despărţit... Va face tot ce va putea pentru ca fiului lui să-i fie bine; în schimb, va fi el supărat, întristat... Lăcrămioara era devastată de plecarea băiatului ei...

N-avea încotro: dacă Ana nu voia să se întoarcă, nici Florentin nu se va întoarce. Şi, oricât de dureros va fi pentru el, dacă copiii vor voi să se întoarcă iar el va descoperi că Ana nu învăţase nimic nici din şederea în casa lui, nici din perioada pe care-o vor trăi singuri, nu-i va reprimi pe amândoi. Nurorile lui nu fugeau pe fereastră. Nurorile lui nu-şi supărau soacra. Şi nu lucrau secretare pe la cine ştie ce patron. Dacă Ana voia să se întoarcă în casa socrilor ei, trebuia să ducă acea transformare până la capăt; dacă nu, el personal îi va închide uşa-n nas!

Iar în privinţa lui Marcel...

Spera ca plimbările zilnice cu copiii să-l dezmeticească. Să-i deschidă ochii. Orice femeie, fie ea romăncă, ţigancă, turcoaică sau somaleză, dădea dovadă de neseriozitate atunci când se amesteca în mariajul unui bărbat însurat. Iar unica explicaţie posibilă la "nu poţi să mă suni, nu poţi să vii la mine, nu pot să dorm la tine, nu pot să merg la picnic cu tine, nu pot să te prezint părinţilor mei" era nevasta acelui bărbat! Acea tânără blondă, de 18 ani, care locuia aproape de Piaţa Muncii, nu era serioasă; Marcel putea să se despartă liniştit de ea, pentru că părinţii lui nu voiau s-o cunoască nici acum, nici după divorţ, nici după următorul cutremur devastator. Dacă vreodată fiul lui va termina cu amanta iar Ioana îl va ierta... Nu; slabă speranţă! Îi căsătoriseră mai mult cu de-a sila; chiar dacă Ioana s-ar fi îndrăgostit în timp de el, acea amantă ar fi făcut-o să-l urască acum. Şi nici chiar el, tatăl lui, nu era prea sigur că Marcel nu-şi va găsi o altă amantă peste 1, 2 sau 10 ani...

Nu ştia ce se va alege de fiul lui; nu se putea gândi acum la asta. Nu mai discutase de mult cu el, de foarte multă vreme Marcel renunţase la a mai fi sincer cu tatăl lui... Se îndoia că va da fuga acum să-i facă confidenţe...

În privinţa lui Marcel, nu era sigur decât de două lucruri: primul, diseară fiul lui îşi va muta lucrurile înapoi în camera lui. Al doilea, divorţul va fi cât mai rapid şi cât mai scurt. În rest...

Închise ochii: trebuia să adoarmă măcar o oră. Să uite, măcar o oră, de plecarea lui Florentin şi-a Anei. Să uite de toate speranţele care i se năruiseră...

27 aprilie 2003 - duminică

Ioan

Achită florile şi-şi privi lung fratele:

- Vreau să vorbim ceva.

Aştepta, pentru că acea discuţie era doar pentru urechile lor... Gata - erau singuri. Oftă greu:

- Cum ai putut să-l scapi din ochi şi din mână?

- Ioane,

- Ştii de ce-a plecat Ioana, nu?

- Am aflat de la frati-su. Javra s-a grăbit să le servească tuturor opinia surorii lui...

- Când am făcut aranjarea cu chioşcurile, ştii bine ce te-am rugat! Florentin cu maică-sa, Roberto cu mine, Marcel şi Luminiţa cu tine!

- Ştiu! Şi crezi că nu l-am supravegheat? Crezi că nu ţi-aş fi spus, dacă aş fi observat ceva în neregulă? Nu mi-a dat niciodată de bănuit!

- Nu ţi-a dat de bănuit atunci când lipsea câte două-trei ore?

- Nu. Venea vânzătoarea de la pateuri şi spunea că ai sunat-o pe mobil şi l-ai chemat de urgenţă la Dorobanţi, că ai treabă cu el.

Poftim?

- Plus că nu pleca zilnic; de două ori pe săptămână, cel mult.

- ... Dispăreau flori atunci când pleca?

- Nu; niciodată. Şi niciodată n-a plecat el cu flori.

Aha... Fratele lui oftă şi el:

- Fiică-ta n-a observat nimic?

- Absolut nimic; că dacă observa ceva, mi-ar fi spus.

- Păi vezi? Eu ce să fac mai întâi? Să vând flori, să aranjez găleţile, să mă ocup de poliţai, să stau cu ochii pe fiică-ta sau cu ochii pe el?

- Fiică-mea e cuminte măcar?

- Fiică-ta nu se clinteşte din chioşc. Şi n-o vizitează nimeni. Nu primeşte telefoane pe mobilul vânzătoarei de la pateuri... E foarte cuminte.

Bun! Bine că măcar Luminiţa era cu capul pe umeri. Ceea ce-i amintea de vizita pe care trebuia să le-o facă părinţilor lui Nicuşor...

- Ţi-l las în continuare pe Marcel. L-am mutat înapoi în camera lui şi i-am luat cheia de la casă. Te rog să nu-i interzici nimic. Lasă-l să facă tot ce vrea, aşa cum a făcut şi până acum: de parcă nu s-a întâmplat absolut nimic. Doar să-mi spui când pleacă şi cât lipseşte.

- Vrei să-i faci un "flagrant"?

- Vreau să ştiu cât e de determinat. Ca să-l opresc înainte să lipsească sâmbătă două ore, cât să se-nsoare cu cine ştie ce neserioasă.

- Te anunţ. O să-mi iau mobil, că nu se mai poate.

Aprobă şi-l privi pătrunzător:

- Azi, Florentin şi Ana se mută de la noi.

Fratele lui era interzis de acea veste...

- Le iau un apartament sau îi mut în casa care-a fost a lui Marcel: cum vor ei. Iar Florentin nu va mai lucra la noi.

- ... Dar ce-au făcut?

- Nimic. Nu ne-am certat, nu i-am gonit... După botez, a reapărut fostul ei soţ. Şi-am hotărât de comun acord ca ei doi să plece, pentru ca blondul să le piardă urma. Iar Florentin o să-şi găsească serviciu, o să fie cap de familie aşa cum trebuie... Dacă o să vină vreodată să-ţi ceară ajutorul, te rog să-l ajuţi.

- Bineînţeles, Ioane! Dar eu cred că v-aţi certat. Cred că te-au supărat şi i-ai gonit.

- I-am lăsat să plece. Luminiţa poate să-ţi confirme asta; că a fost toată familia de faţă la discuţie.

Mihai îl privea lung... El aştepta întrebarea...

- Eşti sigur că Florentin va face faţă la aşa răspundere?

- Da.

Fratele lui tăcu. Păi, mai aveau şi altceva de discutat? Nu, după părerea lui - aşa că îi făcu semn spre maşină:

- Hai.

Deci Marcel îşi aranjase "ieşirile" pe spatele lui! Calculase bine, găsise şi-un complice în vânzătoarea aia...

Florentin

Piuitul ceasului îl făcu să tresară. Deschise grăbit ochii... Se ridică şi aprinse lumina.

Văzu imediat maldărul de sacoşe şi zâmbi: azi se muta cu Ana. De azi, totul se va schimba în bine. El ştia să trăiască în lumea ei: nu va avea deci nici o problemă în a-i îndeplini, începând de azi, orice dorinţă!

Se grăbi să se schimbe: n-avea timp de pierdut. Făcea cam jumătate de oră până la Piaţa Romană; dar trebuia să ajungă primul. Pentru că, dacă Ana se grăbea iar el nu era acolo, soţia lui s-ar fi gândit că hotărârea lui se schimbase. Va fi deci primul la locul de întâlnire. Şi-o va certa serios pentru lipsa de încredere! Auzi: iubire de moment! Ambiţie! Obligaţie! O s-o certe "ca la carte"!

Tresări şi se grăbi să se apropie de masă.

Un ajutor pentru chirie şi mâncare, până îţi găseşti serviciu.

Tatăl lui se gândise la toate; inclusiv la buzunarele lui goale, de care el unul abia acum îşi amintise! Luă plicul, privi lung bancnotele... Avea acolo bani cam pentru o lună: chirie, mâncare şi-atât. Dar era un ajutor nesperat! Mai era şi salariul Anei... Îndesă plicul în buzunarul interior al gecii şi se grăbi să iasă: să se spele şi să plece odată!

Ioan

Se aşeză pe navetă şi mormăi scurt:

- Închide uşa.

Roberto se grăbi să se conformeze.

- I-am lăsat lui frati-tu nişte bani, de chirie şi mâncare. Or să-i ajungă cam o lună. Dacă te roagă să-l ajuţi, te rog să-l ajuţi.

- Bineînţeles că-l ajut!

- Şi ţi-i dau eu.

- Stai liniştit.

- Stau foarte liniştit, pentru că ştiu că m-ai auzit. Azi, la piaţă, a întrebat cineva de el?

- Nu.

- Ştii ce să spui, când o să fii întrebat!

- Da: s-au mutat de la noi ca să scape de matahală, iar el nu mai lucrează la chioşcurile noastre din acelaşi motiv.

- Bine... Maică-ta a mai spus ceva?

- Nu.

Şi-acum o să-l întrebe... Voia să afle părerea lui, a fratelui mai apropiat ca vârstă de Florentin, care poate ştia unele amănunte şuşotite "ca între fraţi". Părerea sinceră; adică ceva ce poate Roberto nu voise să spună ieri, de faţă cu ceilalţi. Aşa că-l întrebă:

- ... Crezi că or să se descurce?

- Da. Când sunt împreună, pot realiza tot ce vor să realizeze.

- ... Vezi, că Ioana o să bage divorţul repede. Ai auzit ce-am vorbit cu taică-su: ştii care sunt condiţiile. Te duci cu frati-tu la tribunal, să te asiguri că totul merge strună.

- Bine. Iar dacă-i aud brusc că vor să se împace?

- Mă anunţi imediat. Lucrurile trebuiesc lămurite cât mai repede. Nu mai sunt dispus să le pun totul la picioare. Ioana n-are ce să mai caute în casa mea. Iar dacă frati-tu n-are bani să-şi ia casă, se mută la soacră-sa!

- ... Nu le mai dai casa?

- Am alte planuri cu ea.

Roberto zâmbea misterios... Decise să zâmbească şi el:

- Cine ştie; casa aia s-ar putea să se ocupe chiar în seara asta!

- Eu unul nu cred; dar, vorba ta - cine ştie...

Da, nici el nu credea; însă îi plăcea să spere că Florentin va locui cât mai aproape de el...

Florentin

Ei bine, era şase jumate iar el era în Piaţa Romană, în faţa scării în care funcţiona firma producătoare de cosmetice. Ajunsese încă de la şase; după cinci minute, îşi dăduse seama că era duminică... Avusese de ales: fie să plece, fie să stea. Dacă Ana nu va veni? Dacă îşi va aminti şi ea ce zi era azi şi-l va căuta acasă, la telefon?... Dar dacă el se va duce acasă, ea va veni, iar el nu va fi acolo? Dacă acea decizie a lui o va determina pe Ana să facă o prostie - aşa cum fusese avertizat la telefon că se va întâmpla? Cu siguranţă, dezamăgirea ei va fi imensă dacă nu-l va găsi acolo! Stabiliseră să se întâlnească în faţa firmei; poate Ana nu uitase, ca el, că azi era duminică, adică zi nelucrătoare. Aşa că se aşezase pe treptele scării şi rămăsese acolo, privind lung bulevardul când spre stânga, când spre dreapta...

Strada începuse să se anime. Tocmai de aceea, tânăra care se apropia grăbită de el nu-i atrăgea atenţia în mod special... Tresări atunci când ea i se adresă direct, de la câţiva metri distanţă:

- Tu eşti Florentin?

- Da.

- Nina. Îmi pare bine.

Slavă Cerului! Se grăbi să se ridice şi să-i strângă mâna:

- Şi mie.

Tânăra îi făcu semn cu capul să o urmeze. Se conformă şi primi şi explicaţia:

- Abia după ce-a adormit Ana, mi-am dat seama că azi e duminică şi nu luni! Şi n-am vrut s-o trezesc, să-i spun să te sune şi să stabiliţi o altă oră. Nu mi s-a părut normal să te sun eu, aşa că de dimineaţă am încuiat-o în casă şi am venit să te iau.

Aprobă scurt cu capul:

- Cum se simte?

- Acum cred că e bine, de vreme ce doarme dusă. Dar aseară, când a ajuns la mine, plângea şi se ţinea cu ambele mâini de burtă. Probabil a avut contracţii. Oricum, a plâns mai tot timpul.

Na, că fata aia o rupsese la fugă! Alergă după ea şi reuşi să urce şi el în autobuz. Nina îl privi cu ochi îngrijoraţi:

- Nu ştiu dacă o să mă crezi, de vreme ce ne cunoaştem de vreo cinci minute. Dar o să-ţi spun oricum! Am discutat aseară cu ea; şi să ştii că cea mai mare supărare a ei nu au fost nici palmele părinţilor tăi, nici amintirea momentului când ai fost furios pe ea şi-ai speriat-o. A plâns ieri, după ce-a vorbit cu tine, pentru că te-a pus în situaţia să alegi între ea şi părinţii tăi. Şi pentru că a plecat. Ştie ce înseamnă plecarea ei - mai ales că a ieşit pe fereastră, după ce-a lăsat un bilet pe masă. Ştia cât de rău s-au supărat, mai ales că a plecat în aceeaşi zi cu Ioana, pe fondul unei supărări deja existente. Mi-a spus că ţi-a dezamăgit părinţii, că nu s-a putut obişnui să fie izolată aşa pe perioada sarcinii, că după ce ei au făcut atâtea concesii pentru ea şi-au acceptat-o cu braţele deschise, ea a cedat şi-a fugit pe geam. Şi multe altele. Abia după ce şi-a spus toată supărarea, am reuşit s-o liniştesc, s-o fac să te sune şi apoi să se culce.

Tii, ce debit verbal avea fata asta! Dar tindea să o înţeleagă - pentru că i se făcuse semn că urmau să coboare la prima staţie. Deci Nina se grăbise să-l informeze asupra gândurilor soţiei lui, înainte să dea ochii cu ea - temându-se probabil că el venise să pună picioru-n prag: ori venea cu el acasă, ori îşi vedeau fiecare de drumul lui! Încerca probabil să n-o pună pe Ana să ia asemenea decizie; încerca poate să-l facă să înţeleagă că problema era gravă, iar decizia lui era hotărâtoare pentru viitorul căsniciei lui! Credea oare că el nu pricepuse fraza aceea cu cuiul bine ascuţit?

Coborâră în staţie iar tânăra arătă spre dreapta. Se grăbi s-o urmeze şi fu privit cu ochi speriaţi:

- Ce decizie ai luat? Pleci cu ea?

Încercă să nu zâmbească, să nu se arate amuzat de îngrijorarea aceea uşor panicată:

- Vei afla totul când ajungem.

Şi ia uite cum mergeau ei acum în tăcere, grăbiţi de parcă aveau oră fixă de intrat pe uşă... Păi dacă tot o oprise din turuială, ia să-şi primească răspunsul la o întrebare mai veche:

- De la cine a aflat Ana toate amănuntele despre rromi?
- De la o cunoştinţă de-a mea.
- Există vreo şansă să fie o cunoştinţă comună?
- Nu cred.
- Dar vreo şansă s-o cunosc şi eu?
- Nu cred.

Nu, nici ea nu-i va spune... Măi, ce secretoasă era persoana asta, dacă le interzisese amândurora să sufle vreo vorbă despre ea! Dar, mai devreme sau mai târziu tot va afla; presimţea că imediat după ce-şi găseau o locuinţă, vor începe s-o viziteze des pe tânăra aceea vorbăreaţă cu nume rusesc...

Bun: ajunseseră. Intraseră în scara unui bloc. Urcă în lift...

Avea emoţii. Abia aştepta s-o revadă, s-o strângă în braţe, să-i alunge toate gândurile negre... Să se asigure că Ana nu se va mai îndoi vreodată de dragostea lui. Nina se grăbi să descuie uşa; fu poftit să intre şi-apoi i se arătă holul:

- N-a vrut să doarmă în dormitor.

OK! Traversă practic tot apartamentul, intră uşor în sufragerie...

Ana dormea dusă. Plânsese îndeajuns de mult ieri ca să se simtă obosită, să nu-i simtă prezenţa... Se grăbi să iasă, să revină în hol, şi-o văzu pe Nina în bucătărie. Se apropie de ea:

- Trezeşte-o tu: nu vreau s-o sperii. Aştept aici.

Nina ieşi; trase scaunul în dreptul geamului şi se aşeză. Oftă greu...

Îşi amintise cum o îmbrâncise aseară, cum "lătrase" la ea să se culce... Putea jura că Ana se va repezi la el, suspinând şi rugându-l s-o ierte, când el era de fapt cel care trebuia iertat! Va încerca s-o oprească la timp; va încerca să redevină acel Florentin care-i vorbise deschis de atâtea ori...

Ana-Maria

Simţi imediat atingerea mâinii; deschise grăbită ochii. Nina zâmbea slab:

- E aici.

Poftim? Cine era acolo?

- M-am dus şi l-am adus aici. E super-sexy, să ştii! Da' ce zic eu - că ştii deja...

Cee? Florentin era acolo? Sări în picioare şi alergă în hol. Lumina puternică contura clar umbra pe gresia de pe hol; alerga spre el, grăbită să-i spună... Intră în bucătărie, iar soţul ei întinse mâinile spre ea. Se grăbi să-l strângă în braţe şi scăpă un suspin:

- Iartă-mă! Ştii că n-am minte!
- Ana, te rog să nu plângi.

Aprobă grăbită cu capul şi încercă să se liniştească. Braţele lui o împinseră uşor:

- Acum de ce plângi?

Nu putea să-l privească; aşa că se grăbi să-şi ascundă chipul şi să-i şoptească la ureche:

- Te rog să mă ierţi că n-am putut să mă obişnuiesc cu gândul că voi fi marginalizată doar şase luni! Te rog să mă ierţi că m-am amestecat în problemele lui Marcel şi-ale Ioanei! Te rog să mă ierţi că m-am pierdut cu firea de atâtea ori şi ţi-am supărat mama! Te rog să mă ierţi că am fugit pe geam ca o disperată! Te rog

Braţele lui o împinseră ferm, iar Florentin îi prinse capul în palme:

- Te-am înţeles deja. Şi te-am iertat.

Soţul ei era foarte serios. Acum îi ţinea capul în palme, o privea lung dar tăcea... Scăpă un nou suspin:

- Ai venit doar ca să mă împaci?
- Nu; am venit ca să rămân cu tine.

Poftim?

... De fapt, sperase că aceea va fi decizia lui; dar acum acea decizie o mira, pentru că ştia ce discuţii se purtaseră în sufragerie şi ce păţeau copiii care nu ascultau de părinţi, soţii cărora le fugeau soţiile... Florentin scoase şi celălalt scaun de sub masă, îl trase în faţa lui şi-o aşeză. Şi îi strânse apoi mâinile în mâinile lui, privind-o cu un calm înfiorător:

- Tu ai încercat să trăieşti în lumea mea; ţi-ai dat toată silinţa, ai făcut schimbări pe care nu-mi imaginam că le-ai putea face... Şi totuşi, s-a văzut de la o poştă că nu te-ai putut obişnui. Acum e rândul meu să vin în lumea ta.

Deci venise totuşi ca să rămână cu ea, ca să rămână o familie unită... Chiar dacă asta însemna că nici el nu mai avea acum părinţi, fraţi sau surori... Soţul ei continuă:

- Tata m-a trimis după tine.

Poftim?

- Da, ai înţeles bine. Tata ne-a strâns pe toţi în sufragerie şi mi-a spus: "Florentine, îţi dau voie să pleci cu ea." Mi-a spus că am permisiunea lui să plec de-acasă. Că, oricând am nevoie de ajutor, trebuie să i-l cer în primul rând lui. Că vrea să vorbim la telefon cel puţin o dată pe săptămână. Sunt, într-adevăr, foarte supăraţi amândoi; el însă mi-a spus că plec cu acordul lui. Mama e totuşi de neînduplecat; ea mi-a spus că, dacă plec după tine, rămânem buni plecaţi pentru mult timp.

Plecă privirea şi reîncepu să suspine: adică dl Manolache îl lăsase să plece fiindcă fusese prea obosit să-i mai dea brânci afară! Pricepuse repede cum se luau deciziile; dacă dl Manolache hotărâse aşa fără să se consulte cu soţia, dna Manolache "compensa" acel libertinaj cu o pedeapsă mare-mare...

- Am decis să mergem pe drumul nostru; iar eu să ştii că nu regret pasul ăsta. Sunt soţul tău, sunt cap de familie, voi fi şi tătic în curând... şi, aşa cum tu ai făcut tot ce ţi-a fost în putinţă ca să fim o familie adevărată, unită şi fericită, la fel voi face şi eu. Am împachetat totul aseară, iar acum trebuie să găsim o garsonieră cu chirie şi să ne mutăm lucrurile.

Se grăbi să aprobe:

- O s-o sun pe fosta mea proprietăreasă; pe lângă apartamentul ăla, ştiu că mai are vreo trei...
- Sun-o; dar pe la nouă. La ora asta probabil doarme dusă... Tata mi-a spus că ne pune la dispoziţie casa lui Marcel. Dacă vrem să ne mutăm acolo, fireşte!
- Iar Marcel?
- El se va întoarce chiar azi în camera lui. Tata nu vrea să-i lase casa pe mână, să-şi dea acolo întâlniri cu romăncele lui neserioase. Ano, părerea mea este să ne mutăm cu chirie. Să le demonstrăm că suntem o familie adevărată, că suntem capabili să ne susţinem şi să prosperăm pe propriile noastre puteri. În opinia mea, ar trebui să-i refuzăm oferta cu casa. Tu ce părere ai?
- Nu ştiu... Facem cum vrei tu.
- O să fie greu la început; dar ne vom obişnui. Eu o să-mi caut serviciu, pentru că începând de azi nu mai lucrez la afacerea familiei...

Doamne, dar "îl expulzase cu binişorul"! Îl privi lung...

- O să ne descurcăm, crede-mă!

Vedea în ochii lui determinarea de-a stoarce pietre pe balcon până scotea euro din ele! Ştia că pentru Florentin era de-ajuns să-şi pună ceva în cap ca să reuşească; aşa că aprobă:

- Ne mutăm cu chirie.

Mâinile lui îi strânseră cu putere mâinile:

- Iartă-mă; n-am ştiut să am grijă de tine. Am fost atât de furios... N-ar fi trebuit să te îmbrâncesc aşa; trebuia să văd că te-am speriat...
- Reacţia ta a fost firească; tocmai descoperisei că fratele Ioanei te-a folosit ca să pornească bătaia, ca s-o ajute pe Ioana să fugă...
- ... M-ai iertat?

Se grăbi să aprobe cu capul şi fu imediat strânsă cu putere în braţe! Florentin oftă greu:

- Cum te simţi?

- ... Acum mă simt bine.

- ... Ce înseamnă patru pastile? Sunt multe? Sunt puţine?

- Nu ştiu.

- Te rog, sună-l pe medic.

- N-are rost; mi-a trecut totul aseară. Iar acum mă simt foarte bine.

- Ana,

- Am avut contracţii ieri; am luat pastilele iar acum nu mai am nimic.

- Dar

- Nu e bine să strigi "lupul" de prea multe ori; nu vreau să risc ca, atunci când voi striga "lupul" pe bune, medicul să creadă că e din nou o alarmă falsă. Pe cuvânt că nu mai am nimic!

- Cum simţi vreo durere, te rog să-mi spui!

Aprobă.

- Îl sunăm şi luăm un taxi până la el la cabinet, sau la spital!

Aprobă din nou. Iar ciocănitul timid din tocul uşii o făcu să râdă:

- Hai, vino-ncoace.

Nina se grăbi să intre şi să turuie:

- Haideţi să facem nişte sandwich-uri, că sigur vi s-au lungit urechile de foame!

Îşi privi lung soţul... El o privea lung...

Florentin

Ei bine, îi spusese câte ceva din cele întâmplate aseară în sufrageria părinţilor lui. Şi parcă vedea în privirea ei că tot nu era 100% convinsă că el va pleca în lumea mare cu ea! Tot nu era ferm convinsă, sau nu realiza... Nu înţelegea poate uşurinţa cu care el "se excludea" de bunăvoie din familia lui pentru ea? Sau încerca să-şi dea seama ce fusese în mintea tatălui lui aseară, când îi dăduse voie să plece cu ea? Ar fi lămurit-o dacă i-ar fi povestit de-a fir a păr discuţia de aseară. Dar nu putea să facă asemenea discuţie de faţă cu Nina, care acum tăia pâinea...

O să-i spună totul diseară; sau mai devreme, poate chiar pe drum spre fosta ei proprietăreasă! Numai nu acum, când o persoană care-i cunoştea ar fi putut să afle...

Îi lăsa impresia că şi Nina ştia câte ceva despre rromi. De fapt, discuţia cu persoana foarte misterioasă se făcuse probabil în apartamentul acela, nu? În sufrageria unde dormise Ana! Aşa că...

Aşa că se hotărî brusc să-i spună partea cu Marcel - pentru că tăceau mâlc, iar tăcerea era apăsătoare:

- Deci Marcel se mută înapoi; şi-a fost avertizat că, indiferent ce-ar face şi oricât s-ar căzni, nu-l va convinge pe tata să-l lase să facă aşa cum vrea el. Nu ştiu; poate se gândesc că se va împăca până la urmă cu Ioana...

- Tatăl tău ştie deja că Marcel şi Ioana se despart definitiv. Se teme doar să nu-l vadă însurat cu o neserioasă.

Ridică mirat sprâncenele... Ana zâmbi slab:

- Cum se numeşte o femeie care are o relaţie cu un bărbat însurat?

Aa...

- Şi ce garanţie prezintă ea că, după nuntă, nu-şi va căuta un alt bărbat însurat doar aşa, ca să facă o variaţie?

Da: corect! Ana plecă încet capul:

- Cei mai dezavantajaţi sunt Ionuţ şi Narcis. Iar Ionuţ e mare, ştie deja ce se întâmplă, înţelege...

Exact! La asta nu se gândise... La urma urmei, poate că Ioana îşi refăcea viaţa; Marcel oricum se va grăbi s-o facă, într-un fel sau altul! Iar copiii, după cum înţelesese el, se vor plimba zilnic între mama şi tata, între bunicii 1 şi bunicii 2... Aprobă scurt cu capul iar Nina se grăbi să iasă:

- Poftă bună. Eu mă duc să-mi fac cumpărăturile. Nu plecaţi, OK?

- OK.

O trase pe Ana spre masă. Mâncau acum... Auzi uşa închizându-se şi decise să-i spună acum despre ce se discutase aseară:

- În primul rând, i-a chemat pe toţi în sufragerie. Mi-a spus ce-ar trebui să facă: să mă divorţeze urgent şi să dea o mică avere ca să mă însoare cu Gabriela. Iar dacă aş fugi, ar trebui să mă caute, să mă aducă înapoi, să mă bată bine şi să mă însoare cu Gabriela. Şi tot aşa, până mi-ar intra în cap cum stă treaba. Că mi-a căutat în coarne şi mi-a făcut damblaua, m-a lăsat să mă însor cu tine şi se întreabă ce să facă cu mine, de vreme ce tu nu vei mai intra în casa lor 10 ani de-acum încolo.

Ana plecă imediat capul; se încruntă, privind-o lung:

- Vrei să nu-ţi mai spun nimic?

Nu primi răspuns; acum zâmbi:

- Şi-atunci de ce te îngrijorezi? N-am stabilit deja că nu vom locui la ai mei?

Acum capul şaten negă. Reveni la povestire:

- M-a întrebat dacă hora noastră a ajuns la final; i-am spus că nu. Şi că n-am să mă însor cu Gabriela, pentru că sunt însurat cu tine iar asta nu se va schimba niciodată. Şi-atunci mi-a spus că-mi dă voie să plec cu tine.

Ana înlemnise, cu ochii la sandwich...

- Şi că, dacă nu vreau să plec după tine, o să mă gonească el. A găsit şi-o motivaţie pentru vecini şi cunoscuţi: imediat după botez, a reapărut matahala, aşa că am hotărât cu toţii ca noi doi să ne mutăm, ca să ne pierdem urma. O să le spună că ne-a luat un apartament undeva în oraş iar eu nu mai lucrez la chioşc ca să nu putem fi găsiţi de individ.

Soţia lui reîncepu să mănânce; acum trebuia să fie atent, pentru că în discuţia de aseară apăruse des cuvântul "Serbia" - iar el trebuia să-l scoată din povestire, cu toate trimiterile la el:

- Mi-a spus că decât să cer ajutor la străini, să i-l cer lui. El mi-a spus ca la şase fix să fiu în faţa firmei; probabil nu şi-a dat seama că e duminică...

Ana nu se grăbea nici să întrebe, nici să comenteze; în plus, evita să-l privească. Ştia la ce se gândea acum soţia lui; gândurile acelea negre nu i le putea alunga nici cu toate cuvintele din lume! Aşa că decise să continue cu povestirea:

- Şi-apoi mi-a spus că indiferent unde vom locui, se aşteaptă să-l sun cel puţin o dată pe săptămână. Apoi i-a întrebat pe fiecare ce părere au despre hotărârea lui.

Capul ei se întoarse imediat; era privit cu uimire. Zâmbi:

- Mama a fost, fireşte, împotriva plecării mele! Fiindcă e mama! A fost prima oară când m-a dezavantajat statutul de "băiat preferat"... Roberto a spus că el unul n-are nimic împotrivă şi că putem să stăm şi în casa lui Marcel, şi în Australia, atâta timp cât suntem fericiţi şi ne e bine. Luminiţa a fost de aceeaşi părere; dar s-a lungit la vorbă, a trecut la explicaţii şi-a oprit-o. Ileana a spus că ea nu ştie; că dacă-şi spunea sincer părerea, "o ciufulea" mama cu prima ocazie când rămâneau singure. La vârsta ei, nu e bine să aibă păreri... Iar Mirela a spus că pot să plec liniştit cu tine ori în casa lui Marcel, ori în Australia; dar că luna noiembrie ar fi bine să ne prindă aproape de familie, din cauza fetiţei. Tata i-a dat dreptate şi a spus că asta va fi decizia noastră, aşa cum tot noi am decis şi logodna, şi căsătoria, şi plecarea de la ei. Şi că, dacă le vom cere ajutorul, ne vor ajuta şi cu ale casei, şi cu fetiţa. Apoi m-a atenţionat: să fie sigur că mi-a spus şi asta, în caz că eu am uitat...

Tăcu şi aşteptă să fie privit. Într-un târziu, Ana ridică privirea din farfurie. O privi lung:

- Mi-a spus că...

Nu; asta nu-i va spune. Se grăbi "s-o dreagă":

- Dar o să afli ce mi-a spus numai după ce aflu cine e misterioasa specialistă într-ale rromilor. Deci: cine e?

Ana ridică scurt din umeri:

- Se pare că nu vom şti niciodată, nu? Tu nu vei şti cine e specialista, eu nu voi şti toată discuţia...

Şi totuşi, nu reuşise s-o convingă să-i spună... Se ridică şi întinse mâna spre ea; Ana se ridică imediat şi-l strânse în braţe. O sărută pe

păr, zâmbind: ce bine era în lumea ei! Voise s-o strângă în braţe, iar după două secunde o strângea în braţe! Fără să alerge în camera lor, sau să se ascundă în baia Ninei... Hei! Gata cu visarea! Acum trebuia să încerce să-i schimbe cumva gândurile pesimiste!

- Mirela a fost singura care a adus vorba despre fetiţa noastră. Ştie foarte bine că orice supărare, oricât de mare ar fi, n-are voie să afecteze copiii şi nepoţii.

- Ceea ce în cazul lui Marcel nu se aplică.

- În cazul lui Marcel, nu mai pot face nimic. N-o pot influenţa pe Ioana, de vreme ce Marcel a ridicat din umeri şi-a spus "Dacă ea vrea să divorţeze, eu ce mai pot să fac?". În cazul lor, cred că tata are un plan...

- În cazul lor, nu va funcţiona cu planuri.

- Cred că îl va trimite în fiecare zi să ia copiii şi să-i ducă seara înapoi. Poate-şi va schimba el opinia! Sau poate va renunţa Ioana la divorţ! Există şansa ca lucrurile să se îndrepte. Dar, chiar şi aşa, chiar dacă Ioana îl iartă pe Marcel şi vrea să se întoarcă, mă îndoiesc că le va da casa înapoi. Şi sunt aproape sigur că n-o va primi înapoi în casa părintească!

- Şi-atunci?

- Şi-atunci Marcel o să-şi ia un apartament! El şi Roberto îşi încasează lunar salariul! Ar trebui să aibă strânsă o sumă frumuşică... Sau, sigur, are opţiunea de-a se muta cu soacra! Dar nu cred că-i surâde...

Auzi liftul pocnind; îşi sărută soţia pe păr, zâmbind:

- Hai să ne reaşezăm, că nu vreau să mă vadă roşu-n obraji.

Ana începu să râdă; se aşezară, iar uşa se deschise:

- Neaţa.

Tare zurlie era fata asta cu nume rusesc! Într-o singură secundă reuşise s-o înveselească de-a binelea pe Ana! Sacoşele poposiră pe masă:

- Am luat amandine; vă plac amandinele?

Aprobă: nu se omora cu prăjiturile, dar n-o va refuza. Ana râdea de-a binelea:

- Şi-o savarină, nu?

- Două, că sunt în perioada de creştere!

Nina îi zâmbi lui cu subînţeles:

- Iar pentru fumători...

Aa, ţigări! Perfect! El îşi fumase ultima ţigară la şase şi-un sfert! Primi pachetul, bricheta şi scrumiera; Ana se ridică:

- Telefonul tău ajunge până aici?

- ... Da; ţi-l aduc imediat.

După seriozitatea acelui răspuns, deducea că Nina se gândea la ce discutaseră ei doi şi bănuia că îşi convinsese soţia să se întoarcă la părinţii lui! Îşi privi ceasul: opt şi-un sfert. Asta era o oră cât de cât acceptabilă...

Ana-Maria

Bun! Se aşeză şi formă numărul; numai să şi-l amintească corect...

- ... Alo.

- Bună dimineaţa. Mă scuzaţi că sun la ora asta. Sunt Ana-Maria Cioroacă, fosta dvs chiriaşă...

- Aa, Ana! Bună dimineaţa! Nici nu ştii cât mă bucur să-ţi aud vocea! Ce mai faci tu?

- Binişor, mulţumesc. Sunt în căutarea unui apartament de închiriat; sau o garsonieră - ce-o fi să găsesc mai ieftin. Dumneavoastră?

- Eu sunt într-o grabă fantastică, pentru că în trei ore plec la aeroport; aşa că te rog să te prezinţi urgent la mine, că vreau neapărat să discut cu tine!

- ... Păi dacă puteţi să

- Pot - şi te-aştept urgent la mine! Hai, ia un taxi! Îţi spun totul când ajungi!

- Bine; ajung în jumătate de oră.

- Te aştept. Pa.

Şi-i închisese... Tii, ciudată conversaţie! Îl privi lung pe Florentin, care n-auzise nimic din acea discuţie şi era extrem de curios...

- Cică mă poate ajuta şi mă aşteaptă urgent la ea. Să iau un taxi, că în trei ore pleacă la aeroport.

- Atunci mergem!

Se şi ridicase! Nina protestă în glumă:

- Hai, mă! Staţi măcar să mâncaţi prăjitura!

- Promit că ne întoarcem!

- Lasă - că dacă vă ajută, o să aveţi de mutat o grămadă de lucruri! Stai să ţi le împachetez!

OK! Dacă insista ea... Deşi nu-i prea ardea de prăjituri, nu voia să-şi refuze prietena. Nina reveni în bucătărie:

- Şi când mai veniţi pe la mine?

- Imediat cum terminăm de mutat, vii tu la noi. Că poţi zice că n-ai venit niciodată la noi!

- Bine!

Se grăbi să revină în sufragerie. Îşi luă actele, banii... Oof, ce fată bună era Nina! Sufletistă, şi bună prietenă... Poate că într-o zi va avea ocazia să-i întoarcă bunătatea. Reveni în bucătărie, luă pachetul şi se grăbi spre uşă:

- Pa. Te sun, să-ţi spun ce-am rezolvat!

- Să nu-ndrăzneşti să nu mă suni!

Florentin apăsa deja butonul liftului; o privi lung pe tânăra din cadrul uşii...

- ... Îţi mulţumesc, Ninuţo.

- Eu îţi mulţumesc că sunt prietena ta. Dacă n-ai observat încă, eşti singura...

- Şi tu eşti singura...

Ce ciudat! Era un fel de "*I got you babe*": Nina, singura ei prietenă - iar ea, singura prietenă a Ninei... Liftul pocni sec; îi făcu cu mâna:

- Pa.

- Pa.

Şi-atât. Florentin se grăbi să închidă uşile, să apese butonul şi să se întoarcă. Şi s-o sărute...

- ... Mmm, ce bine-i în lumea ta...

Bufni în râs: ce-i venise? Soţul ei râdea:

- Aproape că uitasem - de când nu ne-am mai plimbat cu liftul...

Au! Lovitură directă, în plin! Roşi violent şi-şi privi imediat vârful cizmelor. Iar liftul se opri la parter...

Mergeau la proprietăreasă; cu puţin noroc, reuşeau să obţină fostul ei apartament! Ar fi fost perfect...

Ioan

Intră în chioşc şi trase sertarul. Nu căuta nimic acolo; venise valvârtej de la Dorobanţi pentru că nu mai suportase s-o ştie supărată. Aştepta intrarea ei, ca să-i spună... Ca să încerce s-o împace cumva cu gândul că Florentin plecase. Într-adevăr, uşa se închise. Se întoarse şi-o privi lung, calm:

- Măcar ei au plecat discret. Am putut să dăm tuturor o explicaţie elegantă. Şi-i putem primi oricând înapoi, chiar şi diseară, fără să ştie tot Bucureştiul ce s-a întâmplat.

- Deşi nu se vor întoarce diseară. Nu se vor întoarce niciodată.

- Într-o zi, se vor întoarce.

- După ce vor trăi libertatea totală? Nu se mai întorc, Ioane.

- Eu cred că se întorc. Poate nu diseară, sau peste-o lună; dar peste doi-trei ani...

- Doi-trei ani, Ioane? Când ar fi fost atât de simplu să-l urmăreşti azi pe fi-tu, să-i surprinzi pe-amândoi şi să-i aduci acasă pe sus?

- Ana n-ar fi suportat asta.

- Ana! Mereu e vorba de Ana! Ce vrea Ana! Ce crede Ana! Ce gândeşte Ana! Dar ce vreau eu, Ioane? Ce gândesc eu? Ce gândeşte fi-tu, la urma urmei?

- Fi-miu o vrea pe ea. Şi vrea, în adâncul sufletului, să vină înapoi cu ea cu tot. Ştie însă că nu se pot întoarce acum: şi din cauza ei, şi din cauza noastră. Şi poate că-şi doreşte şi el "libertatea totală", cum îi zici tu! Sunt tineri, se iubesc... Poate că nici el nu poate să se

întoarcă acum. Aşa că o s-o ajute să uite în timp incidentul de ieri, de la botez; iar Ana o să accepte, la un moment dat, să mai încerce o dată să stea cu noi.

- La un moment dat peste doi-trei ani, nu?

- Lăcrămioaro... Ştii bine că nu l-am fi putut ţine pe Florentin departe de Ana.

- L-am fi putut despărţi de ea! Dacă îl legai de calorifer şi nu se ducea azi la ea, scăpam de ea! Iar el nu e porc, ca Marcel; el şi-ar fi respectat noua nevastă! Fie ea şi una îndesată pe gât cu de-a sila!

Se aşeză încet pe navetă:

- Dar ce folos dac-o înghite? Ce folos dacă tu eşti fericită cu noua noră iar el nu? L-ai văzut cum s-a schimbat, după ce s-a mutat Ana la noi? L-ai văzut cât de fericit a fost? L-ai văzut cum "plutea" la nuntă?

- Ar fi uitat-o, până la urmă!

- Da; ar fi uitat-o. Dar mă îndoiesc că ar mai fi "plutit".

- I-ar fi fost mai bine dacă-l despărţeai de ea!

- Şi să se ducă în fiecare duminică să-şi viziteze copilul două ore?

Lăcrămioara nu mai spunea nimic acum...

- Lui Florentin nu-i mai poate fi bine decât cu Ana. Şi-atunci, ce altceva am mai putea face noi?

- Cum, ce? Păi am putea să-l convingem

- Să-l convingem că ce? Că Ana nu-i bună? După ce-a văzut cu ochii lui câte a făcut Ana ca să rămână cu el? Cât de bine s-a descurcat, totuşi, cât a stat la noi? După ce şi-a dat seama că Ana îl iubeşte? După ce şi-a dat seama cât de mult o iubeşte el pe Ana? Chiar şi după ce noi, neamul lui, am acceptat-o şi ne-am minunat în gura mare de ea? Ce să-l mai convingem?

- Că nu se potrivesc! Că n-au aceeaşi mentalitate!

- Lăcrămioaro, pentru băiatul tău mentalitatea nu mai e importantă acum. S-a convins că se înţeleg bine. S-a convins că se pot face fericiţi unul pe celălalt. Ce vrei tu, Lăcrămioaro, să obţii de la băiatul tău? Nu vrei să-l vezi fericit? Nu vrei să-l vezi că "pluteşte"? Nu vrei să vezi că-i e bine? Nu vrei să-l vezi alături de o femeie care îl iubeşte cu adevărat? Ce îţi doreşti tu să aibă băiatul tău? Ce fel de viaţă îţi doreşti să aibă?

Lacrimile scăpară din ochii negri şi alunecară, grăbite, pe obraji; nevasta lui şopti:

- Nu vreau să plece...

- Ar fi plecat oricum. Nu acum; peste doi sau trei ani, chiar noi le-am fi luat casă şi i-am fi mutat. Pentru că aşa e legea firii: copiii, mai devreme sau mai târziu, pleacă de la părinţi.

- Dar nu acum! Nu chiar acum...

Nevasta lui plângea de-a binelea. Pentru că ştia şi ea toate astea, dar nu fusese şi nu era pregătită pentru plecarea lui Florentin...

- Te rog, nu plânge. Ai să te convingi chiar azi: sunt mai fericiţi aşa. Florentin va fi mai fericit aşa. O să-l vezi când o să vină să-şi ia lucrurile, cu ce patos o să vorbească despre apartamentul pe care l-au închiriat... Cine ştie; poate se mută în casa lui Marcel!

- Romînca aia n-o să fie de acord să locuiască atât de aproape de mine! O să-şi închipuie că o să stau toată ziua pe capul lor şi-o să-l convingă să stea undeva cu chirie!

- Chiar şi aşa; băiatul tău va fi fericit cu soluţia asta.

Se ridică:

- Hai să mergem acasă.

- Unde să mergem acasă? N-avem flori de vândut?

- Nu. Tocmai m-am hotărât să închidem. Hai, hai să strângem.

Făcu sul celofanele şi le prinse cu elasticul:

- Închidem şi la Dorobanţi şi mergem toţi acasă. Azi, în mod special, avem liber.

Lăcrămioara nu mai comenta; nici ea nu avea dispoziţia necesară zilei de muncă. Nici ea, nici Roberto... Marcel nu se dusese la chioşc; probabil că împacheta de zor şi-şi bombănea fosta nevastă...

Vor merge toţi acasă şi vor încerca să-şi facă de treabă până venea Florentin. Pentru că toţi se gândeau acum la Florentin şi Ana.

Ana-Maria

Apăsă soneria; paşii se apropiară în fugă iar uşa se deschise:

- Ana-Maria! Bine-aţi venit!

Intră şi făcu prezentările:

- Florentin Manolache, soţul meu. Doamna Zorilă.

- Îmi pare bine. Intraţi!

Li se arăta sufrageria:

- Scuzaţi debandada, dar în două ore jumate plec la aeroport şi încă n-am împachetat! Cafeluţele vă aşteaptă. Şi ce mai spui tu, Ano? Ai chef să-mi povesteşti?

Femeia revenise la împachetat; dar o înţelegea - de vreme ce pleca în două ore iar vizita lor nu fusese planificată... Se aşeză la masă şi strânse mâna lui Florentin:

- Vă povestesc. Chiar în noaptea nunţii am constatat, după o păţanie extrem de neplăcută, că matahala blondă era cel mai contraindicat soţ pe care-l puteam găsi.

- Păi cum aşa? Ce-a făcut?

Na, că acum trebuia să-i spună... Mâna lui Florentin îi strânse scurt mâna; îl privi şi înţelese imediat că el unul n-avea nimic împotriva povestirii... Dar cum aceea era decizia ei, încercă să fie foarte... ambiguă:

- ... Să spunem că din cauza lui am stat 20 de zile în Serbia, împotriva voinţei mele.

Capul se ridică imediat; ochii albaştri o priveau uimiţi... Zâmbi:

- Florentin m-a ajutat să mă întorc, să trec peste păţania asta şi peste divorţ... Şi ne-am căsătorit. Iar acum mergem lunar la medic şi luăm fotografii cu bebeluşa noastră...

Făcu semn spre burtă; femeia începu să râdă:

- Bravo! Felicitări!

Na, că dna Zorilă se ridicase şi venise la ea! Se lăsă sărutată "cu foc" şi îmbrăţişată zdravăn; acum femeia se aşeză la masă şi-o privi curioasă. Era atât de fericită fosta ei proprietăreasă...

- Mulţumim. Acum, avem o problemă. Până acum, am locuit la părinţii lui Florentin; dar cum fratele lui s-a întors cu familia din Italia iar sora lui se pregăteşte să se căsătorească, am hotărât să ne mutăm noi. Şi am venit să vă întrebăm dacă aveţi o garsonieră cu chirie cât mai mică...

- Draga mea, eu plec în Canada, la fetiţa mea. Plănuiesc să stau un an: că tocmai a născut şi...

- Felicitări!

- Mulţumesc. N-are cine s-o ajute cu copilul, aşa că împachetez şi abia aştept să ajung! Îţi dai seama că mai puţin de-un an nu stau, şi sunt şanse mari să stau chiar 3 ani, să am grijă de băieţel măcar până poate să-l ducă la grădiniţă! Şi cum am aflat că plec abia acum trei zile, îţi dai seama că nu mi-am aranjat nimic aici! Ştii că am două apartamente şi două garsoniere! Am contul ăla, unde-mi depun oamenii chiria, dar n-am pe cine să las să se ocupe fizic de ele. Ştii tu - cineva care să treacă în control, să mai repare pe ici-pe colo, să caute alţi chiriaşi... Uite ce-ţi propun, dacă sunteţi şi voi de acord.

Doamne-ajută! Acum era acum!

- Momentan, singurul apartament liber este cel în care ai stat tu.

Slavă Cerului!

- Studenta aia nenorocită care mi-a pus creierii pe moaţe şi m-a făcut să renunţ la tine a stat acolo o lună, a făcut casa zdrenţe şi-a şters-o înainte să plătească. Iar eu nu m-am mai ocupat de apartament - aşa că acolo e un mic dezastru. Dacă vreţi, vă puteţi muta acolo chiar azi.

Era perfect! Dar îşi aminti în ultima clipă că nu era ea "cocoşul familiei" - aşa că se întoarse spre Florentin; iar el răspunse practic "cu cuvintele ei":

- Ar fi perfect!

- Nu am pretenţia să-l renovaţi şi nu vă cer nici un fel de chirie.

Florentin continuă dialogul:

- Asta nu se poate.

- Vă rog doar să vă ocupaţi de dările curente: întreţinere, lumină, telefon, impozit... Şi să mergeţi voi în control la celelalte. Să

repari tu ce-o fi de reparat - un cui, un şurub, o cutie de vopsea pe toc... Na: ce se mai strică din când în când într-o casă! Iar dacă vrea vreunul să plece, să găsiţi pe altcineva serios.

- Adică să fim un fel de administratori?

- Exact: administratori. Vă dau şi numărul meu de mobil; dacă e ceva, îmi faceţi un apel şi vă sun eu. Voi vă ocupaţi de ce-am eu pe aici şi staţi liniştiţi în apartamentul ăla cât vreţi voi să staţi.

"Cât vreţi voi să staţi" însemna "cât stau eu în Canada"; că dacă hotărau să se mute de-acolo, ce făceau? Erau "administratori" pe gratis?

- Iar dacă o să vreţi să plecaţi de-acolo, mă anunţaţi şi văd eu cum fac: rog o prietenă, sau vreun vecin de palier să preia administrarea. Ce spuneţi?

Îl privi lung... Florentin nu răspundea pentru că nu-i venea să creadă că aveau parte de aşa o "pleaşcă"! Ultima chirie pe care-o plătise fusese de 100 de dolari. Studenta oferise 125... Acum probabil că piaţa mergea spre 150... Păi asta da, economie lunară! "Hai, Florentine, spune că vrem! Haai!"

- ... Spunem că e perfect aşa.

- Bravo! Aşa vă vreau! Să vă aduc cheile şi actele...

Rămăseseră singuri în sufragerie. Ea îl privea lung, el o privea lung... Amândoi se abţineau cu greu să nu chiuie... Paşii se apropiară în fugă:

- Uite, aveţi aici câte-o copie xerox după toate contractele: ca să ştiţi pe unde sunt proprietăţile mele şi să demonstraţi la o adică că voi sunteţi administratorii în lipsa mea. Nu fac acte notariale cu chiriaşii, ca să nu plătesc impozit; dacă vreunul capătă idei de-astea, îl evacuaţi şi găsiţi pe altcineva. Iar astea-s cheile. Ana ştie care-s ale voastre...

Na, că începuse să râdă! Începu şi ea să râdă, iar femeia îşi privi ceasul:

- Aoleu, ăia decolează fără mine!

Se grăbi să se ridice:

- Vă mulţumim din suflet!

- Eu vă mulţumesc că v-aţi hotărât ieri şi nu azi! Că mâine aş fi fost departe - şi-am fi rămas cu toţii cu problemele nerezolvate!

Florentin primi şi hârtiuţa mâzgălită.

- Numărul de mobil şi fixul fiică-mii. Tu ce faci: fetiţă sau băieţel?

- Fetiţă, sper...

- Bravo!

Iar uşa de la intrare se deschise larg. Se grăbi să iasă:

- Drum bun şi încă o dată mii de mulţumiri pentru ajutor!

- Vă mulţumim!

- Să creşteţi mari şi să fiţi cuminţi! Pa!

Femeia le făcu cu ochiul şi închise uşa...

Rămăseseră pe palier, cu gurile căscate. Florentin ţinea hârtiile şi cheile... El fu primul care se dezmetici:

- Hai!

Intrară în lift; şi imediat cum porniră spre parter, se repezi practic de gâtul lui:

- Am reuşit!

- Şi-am făcut o afacere excelentă! Sst, să nu ne-audă!

Corect! Să nu-i audă totuşi! Discutau pe drum! Abia aştepta să ajungă la parter, să pornească spre noua lor casă... Să afle şi părerea lui...

De cum ieşiră din scară, Florentin o prinse de mână şi-o trase spre stradă. Aa, iar o plimba cu taxiul! Trebuia să discute urgent cu el: economia era mama prosperităţii! Florentin urcă pe bancheta din spate şi spuse adresa. Şi-o strânse apoi în braţe:

- Îţi dai seama ce noroc am avut?

Aproba grăbită...

- Să nu plătim chirie în următoarele 12 luni? Asta-i minune!

Aproba în continuare...

- Nu ţi-am spus; un amic de-al meu are vreo 12-13 apartamente pe care le închiriază. Dacă nu izbândeam nimic aici, apelam la el. Dar aşa, o să-l sun şi-o să-l întreb cum se face administrarea asta. N-ar trebui să fie mare filosofie...

- Dna Zorilă venea o dată pe lună la mine; o invitam la o cafea, "vizita" tot apartamentul, îmi mulţumea că am grijă de casă, mă pupa apăsat pe obraz şi pleca.

- Chiar voiam să te întreb... Cum de femeia asta are atâta încredere în tine? Totuşi, în cinci minute ţi-a dat xeroxuri după contractele caselor ei, cheile de rezervă, mobilul şi te-a condus la uşă!

- Păi am stat la ea mai bine de-un an. Asta o fi normal în Occident; la noi, mai rar chiriaşi care să stea cu anul şi să nu fie studenţi...

- Iar dacă-s studenţi, pot să devasteze totul şi să dispară înainte să plătească...

- Exact cum a spus că a făcut studenta care mi-a luat locul. Chiar sunt foarte curioasă cum arată casa.

- Indiferent cât de mari ar fi distrugerile - dacă n-au căzut pereţii, e perfect. Gled şi var peste tot.

- Sau un fototapet peste găuri...

- Să ajungem acolo şi să vedem ce înseamnă în concepţia ei "a făcut casa zdrenţe". Dacă a ţinut să ne anunţe că nu are pretenţia să renovăm, asta poate însemna că nu-i chiar aşa de rău...

- Sau că renovarea ar costa o avere...

- Şi-atunci afacerea pe care-am făcut-o nu-i tocmai profitabilă...

Na, că începuse să se întristeze! Se grăbi să-l sărute:

- Orice-ar fi, dăm cu var peste. E cel mai sănătos. Nu face igrasie... Cadavrele ţânţarilor se pot acoperi cu cretă...

Florentin bufni în râs şi-o privi cu ochi miraţi.

- Nu ştiai? Cretă şcolară. Se acoperă imediat.

- N-am ştiut...

Iată şi vechiul ei cartier... Ochii îi alunecară imediat spre chioşc; nu mică-i fu uimirea să descopere că era închis... Decise să-i atragă şi lui atenţia:

- Au închis deja?

Florentin

Întoarse capul şi privi lung chioşcul. Da, era închis. Şi golit! Deci nu se întâmplase ceva grav; tăticul lui avusese timp să ia şi florile. Se grăbi să râdă şi să-şi liniştească soţia:

- Probabil n-au avut vânzare şi s-au grăbit spre casă, să se asigure că Marcel nu fuge cu sacoşele la blondină...

Evident, nu ăsta era motivul chioşcului închis! Mămica lui şi Ileana se descurcau de minune singure acolo. Prea mare vânzare nu era duminică până-n prânz...

Se duseseră acasă pentru că nu mai putuseră sta acolo. Mămica lui nu mai suportase lipsa lui. O cunoştea mai bine decât o cunoştea Roberto - pentru că o înţelegea altfel. Stătuse mereu aproape de ea, ştiuse întotdeauna mai multe secrete decât fratele mai mare, ştia cum gândeşte mămica lui, cum îşi ordonează priorităţile în minte, o văzuse consumându-se nervos de atâtea ori... Mama lui nu era bine acum - nu era bine deloc! Suferea mult pentru plecarea lui; şi ştia că nu va fi iertat cu una-cu două. Supărarea aceea va dura ani întregi...

Tăticul lui le dusese acasă pe amândouă. Probabil că acum stăteau la televizor şi aşteptau ca el să sune, să le spună noua adresă... Iar asta-i amintea că Anei nu-i spusese finalul discuţiei cu tatăl lui. Nu-i spusese că el le va aduce bagajele; şi deci, că ei se vor revedea chiar azi...

Mai bine nu-i spunea asta acum! Mai bine apărea pur şi simplu cu tatăl lui şi gata! Şi se descurcau ei cumva! Se îndoia că tatăl lui va voi să stea la discuţii cu ea... Mai ales după ce-şi petrecuse o bună parte din zi alături de mămica lui îmbufnată şi plânsă! Achită cursa şi coborâră. Şi-o împinse uşor spre scară:

- Am presimţirea că vom sfârşi cumpărând apartamentul ăsta. Că prea ne trage soarta spre el!

Ana roşi uşor; apăsă butonul liftului şi-o strânse în braţe... Zâmbi:

- Ce-i? Nu ţi-ar place să fie al nostru?

- Ba da. Mă întreb însă în ce măsură o să-l vândă ea. Şi în ce măsură o să ceară un preţ rezonabil. Totuşi, 150 de dolari pe lună

doar aşa, pentru că e al ei...

- O conving eu; ştii că, atunci când îmi pun ceva în minte...
- ... Te gândeşti să facem acum o asemenea investiţie?
- Cu cine?
- Cu dna Zorilă.
- Păi n-a plecat pentru următorii 3 ani?

Ana nu mai răspunse. Se grăbi să-i dea acea soluţie:

- Iar când o să vadă ce cald şi bine-i acolo, crezi că o să se întoarcă aici, în haznaua românească?

Soţia lui ridică scurt din umeri; se grăbi să descuie uşa:

- Oricum, astea-s planuri pe termen lung. Să vedem întâi din ce parte bate vântul, unde-o să mă angajez...

"Dacă pe viitor o să vrei să mai încerci să locuim la ai mei, sau măcar în casa lui Marcel"... Aprinse lumina.

Ana-Maria

Măi, să fie! Ce făcuse studenta aia acolo? Organizase "Carnavalul roşiilor"? Intră întâi în bucătărie. Acolo se lămuri repede: don'şoara fusese antitalent la cratiţă. Aragazul era "sub orice critică". Faianţa de deasupra aragazului era plină de grăsime şi stropi de sos. Gresia era şi ea îmbâcsită bine; se vedeau clar urmele de bocanci înnoroiţi... Deschise frigiderul şi-l închise imediat: ptiu! Se stricase mâncarea-n el! Dar măcar funcţiona? Văzu firul scos din priză... N-avea curaj să testeze asta acum; diseară vor mânca oricum mezeluri. Iar Florentin o să verifice, rând pe rând, toate prizele, toate electrocasnicele...

Îi va lua cam o zi să facă ordine acolo; aşa că nu era o tragedie. Să-şi urmeze acum soţul în dormitor... Doamne, ce era acolo! Florentin se întoarse şi-o privi lung:

- Nimic din ce se vede nu este imposibil de reparat.

Da, ştia şi ea asta. Dar, în opinia ei, numai un zugrav profesionist putea umple găurile alea din pereţi! Probabil că individa încercase să bată cuie în betonul armat şi renunţase doar după ce căzuse gledul! Şi, desigur, omorâse muştele cu aceiaşi bocanci înnoroiţi! Şifonierul o supărase rău, aşa că-i smulsese la propriu una dintre uşi... Şi zgâriase cu cheia uşile celelalte... Şi uşa camerei... Noptiera suspina după un picior... Se aşeză cu mare grijă pe pat - se aştepta la orice!

- Patul e OK. L-am testat eu!

Începu să râdă:

- Hai şi-n sufragerie.

Intră în camera aceea... Oare ce făcuse femeiuşca aia cu lustra? La ce-i trebuise? Florentin arătă spre fereastră:

- Probabil a supărat-o vreun vecin!

Probabil! Altfel de ce-ar fi aruncat-o aşa prin geamul de la balcon? Deci trebuiau să pună trei geamuri: două la cameră, unul la balcon...

- Mobilierul pot să-l repar, că nu e mare filosofie. Iar în privinţa zgârieturilor, putem să punem colant peste tot.
- Asta o să şi facem.
- Mâine la prima oră mă duc şi aduc geamgiul; să sperăm că frigul de aici nu va ajunge la noapte şi-n dormitor.
- Ne vom îmbrăca gros, oricum.
- Nu cred că va fi foarte frig la noapte. Trebuie să discutăm ceva.

OK! Îl privea lung...

- Reparaţiile or să coste destul de mult; numai zecile de metri de colant or să fie o mică avere! Tata s-a oferit să ne ajute.

Adică să-i ceară lui bani? Plecă imediat capul şi şopti:

- Eu nu-i pot cere nimic; mi-a oferit deja totul, iar eu i-am răspuns cu fuga.
- Dar pe mine m-a somat să-l sun cel puţin o dată pe săptămână. Şi să nu îndrăznesc să cer ajutorul străinilor înainte să apelez întâi la el. Aşa că uite ce zic eu... În primul rând, să nu ne atingem de banii de la nuntă.

Aprobă scurt cu capul:

- Sub nici o formă.
- Să încercăm să ne descurcăm singuri, cu cât avem.
- Iar dacă ne împotmolim foarte tare, o să-i cerem lui ajutorul.

Florentin zâmbi:

- Până ne vom împotmoli însă îndeajuns de tare, o să facem economie şi o să renovăm puţin câte puţin. Mai sunt totuşi aproape şase luni până vine şi Florentina, nu?

Aprobă, zâmbind şi ea... Iar el îşi continuă gândul:

- Şi aşa or să se convingă şi ei că suntem o familie serioasă, de sine stătătoare, că avem capul pe umeri... Că n-au de ce să se îngrijoreze din cauza noastră... Şi, bineînţeles, că sunt un adevărat cap de familie!

Aprobă şi bufni în râs. Simţi aproape instantaneu că ameţeşte, aşa că se apropie de canapea...

Canapeaua... Băgase cuţitul în canapea? Şi-n fotolii? Dar ce mari scandaluri avusese fata aia cu dna Zorilă, de se răzbunase în halul ăsta? Ridică scurt din umeri:

- Aici, în colţul ăsta, ştii ce zic să facem?
- Să aruncăm totul şi să adoptăm stilul Neoset?

Bufni în râs:

- Exact. Să aducem colţarul şi masa de la bucătărie. Şi să avem şi noi loc să dansăm în voie!

Florentin se repezi şi-o ridică "pe sus":

- Ştiam eu!

Junghiul o făcu să tresară. Ochii lui deveniră brusc îngrijoraţi:

- Ce s-a întâmplat?
- Mi-a dat un junghi.

Fu imediat dusă în dormitor şi aşezată pe pat:

- Stai aici cuminte! Mă duc să-l sun pe tata; pe urmă îl suni pe medic.

Se grăbi să aprobe - junghiul acela n-o slăbea deloc!

Florentin

Evident, Ana avea iar dureri. Aşa că, imediat cum îşi anunţa tatăl unde vor locui, îl va suna pe medic. Apoi va alerga la farmacie, să-i ia No-Spa. Sau va alerga să aducă bagajele, inclusiv folia rămasă acasă...

Formă numărul, zâmbind: oare cum vor reacţiona părinţii lui? Era aproape ora 12, iar ei găsiseră şi închiriaseră deja un apartament! Ce părere va avea tăticul lui de aşa cap de familie descurcăreţ?

- Da.

Răspunsese mămica lui; un ton rece, supărat...

- Sărut mâna.
- Ce faci, maică? Unde eşti?
- În apartamentul pe care l-am închiriat.

Două secunde de gândire; apoi o întrebare care cuprindea o mie de întrebări:

- ... Totul e în regulă?
- Da; totul e în regulă.
- Ţi-l dau pe taică-tu.

Şi-atât; acum aştepta... Apreciase corect: închiseseră chioşcurile pentru că erau mult prea supăraţi ca să le mai stea mintea la treabă. Şi trebuiau să salveze aparenţele... Trebuiseră să fie acasă, în caz că el suna la asemenea ore... Să-l supravegheze şi pe Marcel, să nu tărăgăneze mutarea lui înapoi în casa părintească...

- Da.
- Bună ziua, tată.
- Să trăieşti.
- Uite, te sun din fostul apartament al Anei.
- L-aţi închiriat?
- Într-un fel. Proprietăreasa pleacă azi în Canada pentru următorii 3 ani; şi ne-a lăsat să stăm aici fără să plătim chirie, dacă ne ocupăm de celelalte case ale ei.
- ... Ce înseamnă să vă ocupaţi de casele ei?
- Să trecem pe la fiecare chiriaş o dată pe lună, să ne asigurăm că nu sunt distrugeri, să avem grijă ca oamenii să depună chiria în contul ei, să mai bat un cui, să mai vopsesc un toc...
- Şi te descurci?

- Bineînţeles! Ce-i aşa filosofic în asta?!
- Dacă tu zici că te descurci, atunci e bine. Cum e apartamentul?
- E uşor devastat de fosta chiriaşă; dar nu sunt pagube extrem de mari. Dau o mână de var pe pereţi, lipesc colant pe mobilă şi e perfect.
- Dacă ai nevoie de ajutor, e de-ajuns să spui.
- O să-ţi spun tot ce fac. Iar dacă mă împotmolesc, o să-ţi cer ajutorul.
- Bine. Când vii să iei lucrurile?

Îşi privi ceasul şi calculă: cinci minute discuţia cu medicul, zece minute drumul la farmacie şi-napoi, zece minute până la ai lui...

- În jumătate de oră.
- OK. Încep să încarc maşina.
- Bine, tată.

Şi-atât; auzi tonul... Hm; să nu-i spună lui că el nu era supărat! Era foc! Mizase probabil pe chiriile mari şi ziua de duminică; sperase că ei se vor muta, de nevoie, în casa lui Marcel. Şi-acum tocmai îi spulberase orice speranţă de a-i avea aproape de el!

O să-i treacă însă! Nu mâine, nu poimâine - ci peste-o lună. Atunci când o să-l invite într-o zi la ei acasă, la o oră când Ana era la serviciu, şi-o să-i arate apartamentul renovat. Azi, tăticul lui o să vadă un mic dezastru care-o să-l îngrijoreze serios...

Bufnitura îl făcu să tresară; lăsă receptorul în furcă şi alergă în dormitor!

Ana-Maria

Îl auzea vorbind în romanes; tocmai spusese "Da, totul e în regulă" şi tăcuse. Ori răspunsese mama lui, şi-acum aştepta ca dl Manolache să ajungă lângă telefon, ori răspunsese chiar tatăl lui şi-acum Florentin asculta sfaturile...

Ar fi băut un ceai; nu se simţea tocmai bine. Ameţise din nou; se gândea cu groază că soţul ei va renova totul singur, în timp ce ea va sta în pat şi-i va zâmbi, tristă că nu putea să-l ajute...

Se ridică greu şi intră în bucătărie. Oare studenta aia uitase măcar un pliculeţ de ceai? Deschise dulapul... Nu; nici urmă de ceai!

Bucătăria se învârti scurt; în acelaşi timp, o durere surdă îi cuprinse parcă toată talia! Apucă marginea dulapului, dar nu reuşi să se redreseze. Şi căzu.

Paşii se apropiară în fugă:

- Ana!

Florentin

Ce naiba căutase la bucătărie? Voise să se-apuce de curăţenie? Se aplecă, dădu s-o ridice...

Păli la vederea petei! O întoarse imediat spre el:

- Ano, ce-i cu tine?
- Nu ştiu. Mă doare îngrozitor şi se învârte casa cu mine...
- Ano, ai fusta plină de sânge!

Soţia lui se albise instantaneu... O ridică pe braţe:

- Hai să vorbeşti cu medicul.

O duse în sufragerie, pe canapea, şi-i aduse telefonul. Scotoci apoi în portact şi găsi hârtiuţa cu numerele de telefon... Doamne, ce se întâmplase? Ştia că era ceva extrem de rău: doar i se citiseră cărţile alea din scoarţă-n scoarţă! Nu voia însă să se gândească la asta! Nu voia să caute cauzele acelei pete şi mai ales urmările ei! Pentru că ar fi înnebunit...

Ana-Maria

Suna... În sfârşit!

- Da.
- Bună ziua. Sunt Ana-Maria Manolache, pacienta dvs.
- Mămica cu sarcină toxică?
- Da.
- Ce s-a întâmplat?
- Mă simt foarte rău, am dureri şi se-nvârte casa cu mine. Iar soţul meu spune că am fusta plină de sânge.
- Unde locuieşti?
- ... În Tei.
- Luaţi un taxi şi veniţi urgent la cabinet; vă aştept acolo.

Şi-atât: îi închisese. Închise şi ea şi nu ridică privirea:

- A spus să luăm un taxi şi să mergem urgent la cabinet, că ne aşteaptă acolo.
- Hai!

Florentin o ajută să se ridice şi-i puse paltonul. Ieşiră.

Florentin

O chemase urgent la cabinet - deci era extrem de grav! Doamne, de ce trebuia să fie aşa?... Dar dacă le spusese să vină urgent, poate se mai putea face ceva! Poate nu era totul pierdut!

N-avea voie să-şi piardă speranţa! Nu acum! Ieşi din bloc, o prinse zdravăn de mijloc şi porni cu paşi grăbiţi spre bulevard. Din fericire, aveau staţie de taxi chiar în faţa complexului... Da! Era un taxi acolo! Îl fluieră, iar şoferul porni motorul şi începu să dea în marşarier. O urcă pe bancheta din spate, urcă lângă ea şi-o trase în braţele lui:

- Piaţa Romană, cât mai repede cu putinţă.

Privea lung parbrizul... Ana plângea. Ea conştientizase şi cauzele, şi urmările; el refuza s-o facă. El se gândea la ziua de ieri... Lovi cu pumnul scaunul din dreapta şoferului, scrâşnind:

- Marcele, Marcele - să nu te-ntâlneşti cu mine prea curând! Şi tu, mămico - stai doar să dau ochii cu tine!

Capul Anei negă grăbit:

- E doar vina mea!
- Pe dracu! E vina lor! Sunt toţi bolnavi de nervi! Sunt nişte tâmpiţi! Nişte dezaxaţi! Las' că am eu ac de cojoacele lor! Să nu-ndrăznească să se mai apropie de tine, că-i bat cap-coadă!
- ... Ar fi trebuit să mă duc în casă şi să nu-mi pese.
- Cum dracu să nu-ţi pese? Ce, eşti de tablă? N-ai suflet? N-ai minte să judeci? Ei sunt dobitoci, că nu s-au gândit la tine! Iar Ioana... Lasă, că ştiu ce fac!

Da-da! O să se ducă la părinţii ei acasă şi-o s-o joace în picioare! Scandalul ăla, fuga ei nenorocise pe toată lumea! Inclusiv pe Ana! Inclusiv pe el!

De bine-de rău, taximetristul se grăbea. Poate se mai putea salva ceva...

Al dracului el, Marcel! Îi trebuise ţiitoare! N-avea nevastă acasă! Numai el era de vină! De la el pornise totul! Iar pe fratele lui nu-l va ierta niciodată! Dacă fetiţa lor păţise ceva... Dacă fetiţa lor păţise ceva, el unul nu mai avea decât un frate şi două surori.

- Unde la Piaţa Romană?
- La scara cu cabinetul ginecologic.

Bărbatul de la volan apăsă claxonul şi "tăie" la propriu toată intersecţia pe contrasens! Maşina se repezi pe trotuar şi se opri strâmb în faţa scării... Scoase o bancnotă din buzunar şi se grăbi s-o tragă pe Ana afară din maşină...

Doamne, abia acum îşi dădea seama că soţia lui avea febră! Şi nu se mai putea ţine pe picioare! O luă deci "pe sus" şi alergă spre uşa deschisă. Chipul medicului părea destul de calm... Intră în apartament şi auzi şi indicaţia:

- La ecograf. Ana, ce s-a întâmplat în ultimele 48 de ore?

O aşeză pe pat; se retrase apoi un pas în spate...

- Spune, că te-aud.
- ... M-am speriat foarte rău ieri şi-am plâns destul de mult. Pe la 6 seara, am avut contracţii puternice. Am luat, rând pe rând, patru pastile de No-Spa. Pe ultima am luat-o pe la zece şi-am adormit. Azi

mi-a fost bine, până v-am sunat.

Medicul reveni cu un pahar cu apă:

- Poftim.

Ana bea apa; medicul constată şi el febra - pentru că se încruntă...

- Când ai avut ultima oară greţuri?

Soţia lui se lăsă înapoi pe pat şi-şi acoperi faţa cu palmele. Haai, de ce nu-i răspundea?

Ana-Maria

Doamne, abia acum îşi dădea seama... Dacă aseară şi-ar fi dat seama de asta, poate că n-ar fi fost totul pierdut! Dar acum... Şi doar citise de trei ori cartea aia! Inclusiv primele semne ale pierderii sarcinii!

- ... Deci? Ultimele greţuri?

Oftă greu:

- Ieri, cred că pe la două...

Florentin

La două! Deci cu puţin înainte de bătaia de la botez! Doamne, dacă punea mâna pe Marcel...

Medicul ridică bluza Anei; urmă gelul şi apoi ecografia... După doar cinci secunde, bărbatul se ridică:

- Urmează-mă.

Se ridică; şi cum Ana părea că voia să se ridice şi ea, dădu s-o ajute.

- Nu tu, Ana: n-am terminat controlul. Vreau să-ţi trimit soţul la farmacie şi mă-ntorc.

Aha! Îl urmă în cabinet; închise uşa şi se aşeză pe scaunul indicat. Medicul scoase din sertarul biroului un teanc de pliante; căută unul anume... Şi-l privi apoi lung, serios:

- Inima fătului nu mai bate.

...

- Ştii cum se declanşează avortul spontan? Care sunt cauzele? Cum se manifestă? Ce se întâmplă în asemenea cazuri?

Nu putea să judece. Acea primă informaţie îl oprise parcă de la a mai gândi... Ochii i se umpluseră de lacrimi; privea lung chipul medicului...

Sertarul se deschise din nou; apoi se închise. Medicul se ridică; căuta ceva prin celelalte sertare... Primi pastila şi paharul cu apă. O înghiţi maşinalicește; apoi bărbatul se reaşeză:

- Ţi-am dat un calmant, pentru că ştiu cum va reacţiona ea. Iar atunci când va afla ce s-a întâmplat, Ana va avea nevoie de tine calm. Va trebui să treci peste momentul ăsta în care îţi vine să mă strângi de gât pentru asemenea veste. Tu va trebui să o încurajezi. Să fii alături de ea.

Aprobă cu capul: într-adevăr, Ana va avea mare nevoie de el când va afla...

- Vreau să fiu clar de la început: nici o sarcină nu seamănă cu alta. Mi-am dat seama ce s-a întâmplat cu Ana; în general, femeile care pierd aşa o sarcină o duc la bun sfârşit pe cea de-a doua. Am examinat-o înainte de nuntă: e perfect sănătoasă. Iar eu să ştii că am fost cam sceptic în privinţa acestei sarcini. Ana a fost uşor anemică încă de la început; sarcina toxică este periculoasă şi greu de dus la final. Majoritatea gravidelor cu sarcină toxică nasc înainte de termen. E un adevărat chin pentru gravidă şi soţul ei şi orice nimic, orice supărare oricât de mică, cum ar fi de exemplu nereuşita fripturii, poate declanşa avortul spontan. Te asigur că nu e nici prima, nici ultima gravidă care pierde aşa o sarcină. Şi sunt sigur că organismul ei tânăr se va reface repede după intervenţia care va urma.

Aprobă din nou: se va ocupa şi el de asta.

- Trebuie s-o sprijini, s-o încurajezi, să-i fii aproape clipă de clipă - pentru că nici unei femei nu-i este uşor să treacă peste o asemenea experienţă.

Evident! Se liniştise acum - putea face faţă tuturor acelor cerinţe.

- Dacă simţi că nu poţi face faţă, spune-mi acum. Mergem toţi trei la Giuleşti, o internez şi-o ţin pe calmante şi somnifere trei zile. Şi am acolo destule asistente care s-o supravegheze să nu facă prostii. Deci, mergem la Giuleşti?

- Nu.

- Contez pe tine atunci?

- Da.

- Hai.

Se ridică şi-l urmă: mergeau să-i dea şi Anei vestea proastă.

Ana-Maria

Aha! Auzise uşa cabinetului deschizându-se! Acum era sigură că se întâmplase ceva! Ceva foarte rău! Îndeajuns de rău ca medicul să-l ia pe Florentin deoparte şi să discute cu el! Pentru că nu-l auzise pe Florentin ieşind grăbit, cu reţeta foşnind în mână! Nu se dusese la farmacie!

Pierduse sarcina!

Ridică grăbită privirea spre bărbatul care tocmai intrase:

- Ce s-a întâmplat? Ştiu că e grav, dar ce s-a întâmplat? Ce am?

Medicul se aşeză pe scaun, la ecograf. Florentin se aşeză pe marginea patului şi-i strânse uşor mâna... Soţul ei avea ochii roşii şi era palid. Şi-acum aflase şi ea... Întrebă totuşi - doar ca să audă acele cuvinte din gura medicului:

- Ce s-a întâmplat cu fetiţa?

- Ai pierdut sarcina.

Ochii i se umplură de lacrimi...

Lăsă capul pe pernuţă; privea lung tavanul. Pierduse fetiţa...

Bărbatul îşi continua examenul ecografic; cuvintele lui nu prea mai contau însă acum...

- Nu eşti nici prima, nici ultima care pierde o sarcină. Statistic, o sarcină din zece se pierde. Iar ceea ce s-a întâmplat azi nu va afecta următoarea ta sarcină. Tind să cred că evenimentul s-a întâmplat ieri, după ultima stare de greaţă; nu pot fi însă sigur de asta. Nu cred că poţi găsi un medic care să-ţi spună cu certitudine ora. Spui că te-ai speriat şi-ai plâns; organismul tău a secretat diverşi hormoni care-au dus la acest rezultat. Nu e vina ta; am avut o gravidă care s-a speriat de lătrătura unui câine, la piaţă, şi-a ajuns în situaţia în care eşti tu acum. Asemenea lucruri pur şi simplu se întâmplă - n-ai ce face. Nu poţi da timpul înapoi. Iar inima ei nu va reîncepe să bată, ca printr-un miracol, indiferent ce-ai face tu. Ştiu ce înseamnă pierderea ei; dar părerile de rău, acuzele şi gândurile negre sunt în zadar. Vă fac mai mult rău decât bine. Renunţaţi deci la ele - nu vor duce la un miracol.

Vâjâitul ecografului se opri.

- Acum, avem două opţiuni. Fie aşteptăm ca fătul să se elimine singur, fie te chiuretez. Eu unul te sfătuiesc spre a doua variantă, fiindcă nu-mi place deloc febra pe care-o ai. Şi e destul de neplăcut să constatăm, peste câteva ore, că avortul a fost incomplet şi tot va trebui să te curăţ.

Plecă privirea spre soţul ei; ochii negri o priveau lung. Era atât de trist... La naiba! De ce trebuise să se întâmple asta?

- Ana, m-ai auzit?

Nu-l putea totuşi ignora! Un medic atât de bun, care se deranjase duminică la prânz ca să vină la cabinet şi să se ocupe de ea, nu trebuia lăsat fără răspunsuri! Aşa că oftă greu:

- Faceţi aşa cum e mai bine.

- ... Haideţi în cabinet. Du-o întâi în ultima cameră din dreapta, să se schimbe.

Florentin o ajută să se ridice. Ea una nu-l mai putea privi; la urma urmei, rămânea principala vinovată pentru pierderea fetiţei lor! Ea se speriase, ea nu intrase în casă, ea pusese suflet, ea se necăjise şi plânsese... Dacă ar fi fost un pic mai nesimţită, mai ignorantă şi nepăsătoare...

- Hai să te schimbi. Hai!

Soţul ei închisese uşa. Se sprijini de dulap şi bufni în plâns:

- E numai vina mea!

- De ce faci asta? De ce faci mereu asta? De ce trebuie să te acuzi pe tine însăţi pentru tot răul care se întâmplă în jurul tău? Ce vină ai avut tu că porcul ăla şi-a găsit amantă? Ce vină ai tu că Ioana a ales să plece cu tărăboi? Ce vină ai tu că părinţii mei întâi împart palme şi abia după aia se interesează cum a fost? Ce vină ai tu că eu am fost destul de prost să nu pricep ce înseamnă "Nu mă simt bine deloc"?

N-avea rost să mai discute; se grăbi să şoptească:

- Acum totul e tardiv...

Florentin se grăbi s-o strângă în braţe:

- Da; acum totul e tardiv. Dar o să te schimbi şi-o să mergem amândoi dincolo, pentru că aşa e bine pentru tine. Iar după aceea o să mergem la noi acasă. Şi-o să renovăm apartamentul ăla. Şi-o să avem în sfârşit linişte. N-o să mai existe nici amanta lui Marcel, nici fratele Ioanei, nici logodnicul Luminiţei, nici mama cu întrebările ei enervante, nici tata cu dispoziţiile lui... Şi-apoi o să mă asigur că vom avea o fetiţă frumoasă şi veselă. Bine?

Se grăbi să aprobe: exact astea erau şi intenţiile ei. Dar înainte de fetiţă... Înainte de fetiţă, o să-şi amintească...

- Te ajut?

Negă şi scoase unul dintre halate. Se schimbă şi strânse cu putere mâna lui. Intrară în cabinet.

Şi medicul era încruntat; îşi pregătea tot felul de siringi, scotocea peste tot, înşira pe masa metalică obiecte al căror rost ea una nu-l înţelegea... Când îl văzu punându-şi mănuşile, se urcă pe masă. Florentin se grăbi să tragă taburetul lângă ea, lângă capul ei...

Regretele erau tardive. Tot ce putea face acum era să aibă grijă de ea - pentru ca fetiţa lor, pentru care vor pregăti apartamentul acela, să nu aibă de suferit din cauza greşelilor care-o aduseseră în această situaţie.

Florentin

Nu ştia ce făcea medicul acolo; nici nu era curios! Probabil ar fi leşinat dacă ar fi văzut... Cu mâna dreaptă, strângea mâna Anei; cu stânga, se juca prin părul ei. Şi-şi şoptea gândurile la urechea ei, cu ochii închişi:

- Te rog, nu mai fii supărată! Aşa a fost să fie! Nu e vina ta! E vina atâtor oameni... că nu mi-ar ajunge o hârtie întreagă să-i înşir! Iar dacă eşti supărată acum, asta nu face decât să-ţi întârzie şi să-ţi îngreuneze refacerea! Hai să ne gândim la viitor; bine? Hai să lăsăm trecutul pentru istorici, bine? Când m-a chemat în cabinet, mi-a spus că nici o sarcină nu seamănă cu alta; iar eu presimt că următoarea va fi perfectă! Şi ştii de ce? Pentru că de-acum încolo vom fi amândoi mai liniştiţi. Pentru că voi avea grijă să nu te mai necăjeşti din toate năzbâtiile. Ştii, mă gândesc... Mă gândesc că într-un fel e mai bine că s-a întâmplat acum. Că dacă se întâmpla peste trei luni... Probabil ar fi trebuit să te interneze, să te opereze cumva... Ştii bine că suntem tineri, că avem puterea să trecem peste asta... Ştii bine că o să te refaci repede; şi ştii că mă voi grăbi să mă ocup de problema fetiţei noastre imediat cum vom primi "dezlegare la făcut prostii"... Doamne, bat câmpii! Tu auzi ce spun?

Capul ei aprobă încet... Ridică şi el capul şi-o privi lung:

- Sper că nu te gândeşti la prostii!

Ana-Maria

Ei bine, pierduse sarcina. Timpul înapoi nu-l mai putea da... Poate că începutul acelui dezastru fusese vizita lui Evelin "la drum de seară", cu tot alaiul... Iar scandalul de la botez doar terminase ce începuse matahala...

Era tristă; extrem de tristă. Toate visele ei, toate speranţele şi planurile i se năruiseră. Dar nu era prima oară când trecea prin momente nefericite; spre deosebire de zilele petrecute în Serbia, pierderea copilului nu era un dezastru irecuperabil. Vor mai încerca; erau tineri, ea va lua în continuare vitamine... Îşi va face analizele înainte să rămână gravidă; va urma un tratament, dacă va avea nevoie de el. Şi va avea o sarcină mult mai "cuminte". Va fi mult mai liniştită. Vor fi doar ei doi, în casa pe care deja începuseră s-o perceapă ca fiind a lor. Lucrurile vor fi total diferite. Nu vor mai exista factori de stres; vor exista multe îmbrăţişări, multe cuvinte de dragoste, multe blues-uri, multe zgomote care vor oripila urechile vecinilor...

Florentin avea dreptate: regretele erau tardive. Iar pierderea unei sarcini, comparativ cu plimbarea prin Serbia...

Nu se gândea la prostii. Atâta timp cât el era acolo, lângă ea, n-avea la ce prostii să se gândească.

Florentin

Ana privea lung tavanul şi nega...

- Bun; pentru că am luat o hotărâre - iar eu nu mă răzgândesc niciodată. Nu vreau să mă întorc la părinţii mei, nu vreau să ne despărţim, nu vreau să mă însor cu Gabriela; aşa că, dacă te-ai gândit deja la prostioare de-astea, ar fi bine să le uiţi. Ţi-am spus planul meu: mergem acasă, renovăm apartamentul şi-ţi ofer o sarcină fără probleme. Şi-mi dăruieşti o fetiţă frumoasă şi veselă. Eşti de acord cu planul meu?

Capul şaten se întoarse spre el; şoapta Anei fu foarte serioasă:

- Da; sunt de acord.

Şi-atât; nu mai avea ce să spună. O privea lung... Brusc, mâna ei îi strânse mâna; buzele zâmbiră uşor iar Ana şopti extrem de încet:

- Îl întrebi tu?

Ce? Ce anume să-l întrebe?

- Când ne dă "dezlegare"?

Roşi violent: aoleu, dacă o auzise şi medicul?... Nu, nu încercase să glumească; încercase doar să nu reînceapă să plângă! Îi ridică mâna şi i-o sărută; şi-i răspunse la ureche:

- Cred că o să spună singur.

Acum Ana era cea îmbujorată...

- Gata; am terminat. Schimbă-te, cât scriu eu reţetele.

O ajută să se ridice; când ieşiră amândoi din cabinet, medicul continuă:

- Iar dacă te simţi slăbită, întinde-te într-un pat: că nu ne grăbim.

Închise uşa camerei şi-o privi lung:

- Vrei să stai puţin întinsă?

Ana negă.

- Eşti sigură?

- Vreau să plecăm cât mai repede. Vreau să ajungem acasă.

Acum înţelesese. Locul acela îi amintea...

Ei bine, o va duce acasă. Se va asigura că soţia lui nu se va hotărî brusc să facă vreo prostie, după care se va duce să aducă bagajele. Şi să le spună... Se grăbi să iasă:

- Mă duc să-l întreb despre "dezlegare".

Închise uşa şi reveni la mimica tristă - el nu reuşise încă să-şi revină. Era un foarte bun actor uneori, dar doar atât. Reveni în cabinet:

- Ce-am de făcut?

- I-am prescris nişte medicamente. În principiu, trebuie să se menajeze. Nu cară sacoşe cu cumpărături, nu face revoluţie-n casă. Când iese, o să-i dau două pastile: un antibiotic şi un somnifer. E mai bine să doarmă, să se odihnească, decât să se uite pe pereţi şi să plângă. Ar fi bine să aibă o activitate care să necesite concentrare - ca să nu se gândească la ce s-a întâmplat azi.

Luă reţetele şi aşteptă continuarea...

- Se va reface cam în două săptămâni; după aceea puteţi s-o luaţi de la capăt. De data asta însă vă sfătuiesc să-şi facă analizele înainte să rămână gravidă. Să fie într-o stare foarte bună, şi fizică şi psihică. Şi să o laşi să fie ea însăşi.

Ridică mirat sprâncenele...

- Am avut multe mămici florărese; ştiu despre ce vorbesc, crede-mă!

Zâmbi slab:

- Va fi ea însăşi. Şi îi voi urma exemplul.

- OK. Strâng pe-aici, îmi iau paltonul şi mergem.

Scoase portmoneul:

- Cât vă datorăm?

- Nu-mi datoraţi decât o nouă încercare şi-o revedere cu flori la etajul doi, la Giuleşti. Vezi de ce stă atât de mult: să nu i se fi făcut rău.

Deci aşa... Se grăbi să iasă: într-adevăr, de ce dura atât de mult? Intră şi-o văzu stând pe marginea patului...

- ... Nu te simţi bine?

- Mă simt slăbită.

- Vrei să mai stăm? L-ai auzit: întinde-te, dacă vrei!

- Vreau să mergem acasă.

Oof! Se grăbi s-o strângă în braţe, iar soţia lui începu să suspine:

- Vreau să mergem acasă, să te ţin în braţe şi să plâng. Doar atât.

Adevărul era că şi el simţea nevoia să se descarce cumva. N-o putea face acolo, în cabinet; dar acasă, după ce rămâneau doar ei doi... O trase uşor spre uşă:

- Hai acasă.

Medicul îi aştepta lângă uşa cabinetului:

- Poftim.

Cele două pastile! Bine că nu uitase! Şi-acum se apropiară de uşa de la intrare şi ieşiră.

- Vă duc eu cu maşina. Haideţi.

Asta era prea de tot!

- Lăsaţi, că luăm un taxi.

- Ce rost are, dacă merg tot în zona Tei? Haideţi.

Ana fu cea care-l trase spre maşina albastră! Prea bine! Urcă în spate, lângă ea, iar medicul demară:

- Dacă vrei să-ţi scriu un soi de recomandare pentru şefi, gen "odihnă la pat o săptămână", să-mi spui! Că nu-i nici o problemă!

- Nu, n-are rost. Trebuie oricum să-i anunţ...

- Se pregătiseră deja să angajeze pe altcineva?

- Plănuiseră să angajeze pe perioadă determinată, începând de la 1 septembrie.

- Aha! Păi spune-le că se decalează data cu vreo două luni!

Poftim? Ana zâmbi:

- Cine ştie...

- Cred că soţul tău ştie cel mai bine. Întreabă-l, să vezi!

Un medic extraordinar! Un om extraordinar! Reuşise s-o facă să râdă...

- Şi-acum ce faceţi: vă încuiaţi în casă, la televizor?

- Probabil că da.

- Păi de ce? Ieşiţi la plimbare! Mergeţi la un film! Faceţi shopping! La anul, pe vremea asta, o să vreţi să ieşiţi şi n-o să aveţi cu cine s-o lăsaţi pe-aia mică!

Ana zâmbea în continuare, aşa că-şi permitea şi el să zâmbească...

- Credeţi-mă că ştiu ce spun: am doi! Până nu fac şapte ani, nu mai există Revelion, onomastici, petreceri, plimbări în doi, piese de teatru, vizite peste opt seara sau "concerte" pentru urechile vecinilor. Iar concediul e de fapt cel mai greu serviciu din lume. Când sunt mici, acaparează tot. Nu-i interesează că se arde mâncarea sau nu-i apă caldă, că sună telefonul sau nu sunt bani şi pentru camioneta din vitrină. Pentru ei, cea mai interesantă aşezare a jucăriilor este peste tot unde există o suprafaţă plană - iar asta conduce la răni serioase în tălpile părinţilor... I-aţi văzut pe năzdrăvanii de la avizier? Aţi văzut cât de drăgălaşi şi dulci sunt? Fiecare în parte e un mic tiran. Mai vin mămicile cu varii probleme şi-mi povestesc... Şi-mi spun, încântate, că inventatorul Pampers-ului ar trebui canonizat...

Ana râdea; îşi permitea deci să râdă şi el... Aha! Tocmai o văzuse căscând! Somniferul îşi făcea efectul!

- Ba eu zic să renunţaţi la plimbare. Mergeţi acasă şi trageţi un pui de somn zdravăn. V-ar prinde bine amândurora.

O privi întrebător; ea aprobă şi mai căscă o dată... Tresări:

- Lăsaţi-ne aici.

Maşina opri pe dreapta.

- Vă mulţu

- Nu-mi mulţumiţi. Ştii ce-am vorbit amândoi în cabinet, nu? Să nu uiţi!

Cum să uite că în maximum 11 luni se întâlneau la Giuleşti, la etajul doi, el înarmat cu flori iar medicul cu veştile bune? Coborî şi-o ajută şi pe Ana să coboare.

- Dacă nu te simţi bine diseară, mergeţi la Urgenţă şi sunaţi-mă. La revedere.

Ana apucă să aprobe; el apucă să bălmăjească un "La revedere" răguşit iar maşina se puse în mişcare. Rămăseseră amândoi la marginea şoselei, privind lung după medic... O prinse de mână şi se grăbi să traverseze. Să ajungă odată acasă, ca să se odihnească şi ea!

Ana-Maria

În sfârşit, ajunseseră acasă! Se simţea frântă de oboseală, sfârşită...

- ... Mă duc să mă spăl.

Intră în baie, dar nu închise uşa: nu făcea duş. Doar curăţa sângele pierdut înainte de plecarea spre cabinet:

- Ţie nu ţi-e somn?

- Mie nu.

- Eu simt că pic de-ampicioarelea.

- Atunci tu te culci, iar eu fug repede să aduc bagajele de la ai mei. Şi-aşa, acum îmi dau seama că nici n-ai în ce să te schimbi!

- Dorm aşa - că nu mai pot!

În curând o să se aşeze în cadă şi-o să sforăie! Florentin se opri în uşa băii:

- Ano, vreau să fiu sigur de un lucru.

Ei bine? Despre ce lucru era vorba?

- ... Vreau să fiu sigur că nu te gândeşti la prostii.

Zâmbi slab:

- Nu mă gândesc la prostii.

- ... Nu, mai bine rămân aici, cu tine. Mâine dimineaţă, după ce te duc la serviciu, mă duc şi aduc bagajele.

- N-are rost să amâni până mâine. Du-te liniştit: n-am de gând să caut cuie.

Soţul ei intră în baie şi-i prinse uşor capul în palme:

- Jură.

- Jur.

Şi tot nu era sigură că-l convinsese...

- Hai să te culci.

Se lungi în pat; Florentin o înveli cu grijă, o privi lung...

- ... Să nu te sperii dacă întârzii; va trebui să stau să le spun ce s-a întâmplat.

- Stai atât cât trebuie să stai. Eu oricum o să adorm în următoarele zece minute!

- ... Iar eu o să stau cu tine, până adormi.

Florentin se aşeză pe marginea patului. Clătină încet capul:

- Le-ai spus că vii în jumătate de oră. Ai întârziat vreo trei...

- Atunci zece minute în plus nu-s o tragedie.

Prea bine! Dacă aşa voia el... Căscă lung, cu poftă, şi închise ochii: se simţea obosită...

Florentin

În sfârşit, adormise! De data asta nu-l mai păcălea; o auzea sforăind uşor... Se ridică şi se grăbi să iasă.

Să le spună alor lui... Cum să le spună asta? Când ştia prea bine cât de supăraţi erau deja pentru plecarea lor? Cum să le dea o asemenea veste? Ce-o să spună tatăl lui, care-i repetase obsedant să aibă grijă de ea? Presimţea că va încasa două palme zdravene de la el. Iar

mămica lui se va repezi să-l oprească acasă, să-l convingă să divorţeze şi s-o ia pe Gabriela. Iar discuţia de aseară se va repeta. Iar supărarea lor se va amplifica. Iar el nu ştia cum să facă să nu se amplifice...

Ajunsese în capătul străduţei. Vedea maldărul de sacoşe din curte... Oftă greu: ei nu ştiau ce se întâmplase. Probabil că tatăl lui îl aşteptase cu ochii pe ceas; după 31 de minute, îl pusese pe Roberto să-l ajute să scoată toate bagajele în curte, şi-apoi încuiase uşa şi pusese siguranţa. Deci supărarea plecării era amplificată de supărarea neseriozităţii lui. Vor urma minute grele... Cuvinte grele...

Orice-ar fi, trebuia să le spună. Şi apoi să mute maldărul de haine. Îşi dădea cam două ore; efectul somniferului nu putea fi mai puternic de-atât. Deci în două ore...

Intră în curte şi urcă treptele. Avea cheia în buzunar; decise însă să apese butonul soneriei - pentru că nu mai locuia acolo. Auzi paşii apropiindu-se... Şi auzi cum se pune siguranţa şi lanţul. Oftă greu... Coborî treptele şi porni spre spatele casei. Geamurile erau închise la toate camerele... Bătu cu degetul în geamul bucătăriei; tatăl lui rosti sec:

- N-ai venit în jumătate de oră, aşa că găseşti uşa încuiată şi bagajele în curte. Lasă cheile de la casă pe pervaz şi cară-te mai repede.

Ştiuse că erau supăraţi; bagajele azvârlite în curte îi arătaseră că erau furioşi. Dar acele cuvinte dureau... Acele cuvinte erau prea grele. Întâi fetiţa, apoi ei... Încercă să-şi înăbuşe plânsul:

- Am întârziat pentru că am fost cu Ana la medic.

Nici un răspuns. Ştia că era acolo, în spatele perdelei, şi-l auzea... Închise ochii: la naiba! De ce trebuia să fie aşa? De ce se întâmplau toate lucrurile astea? Lacrimile scăpară printre gene; se grăbi să le dea vestea proastă acum, cât mai putea vorbi:

- A pierdut sarcina.

Ioan

Aoleu! Cum, Ana pierduse sarcina?

... De fapt, ce-l mira atât de mult vestea asta? După ce fusese direct implicată în peripeţiile de la botez, după ce luase patru pastile şi se gândise la cuie ascuţite, cum naiba să mai poată ţine sarcina aia cu probleme?

Trase perdeaua şi-l privi lung. Băiatul lui era distrus... Se grăbi să iasă.

Florentin

Auzi inelele metalice ale perdelei zornăind; ar fi trebuit să deschidă ochii, să-i vadă ochii... Dar nu mai putea. Îşi amintise; acum plângea, pentru că nu mai putea ţine-n el durerea...

Paşii se apropiară fermi; fu luat de braţ şi tras spre poartă. Să facă ce voia el; acum chiar nu-i mai păsa dacă era poftit în casă sau îmbrâncit pe poartă-afară! Visul lui, planul lui, gândurile lui despre cum va fi, despre cum va zâmbi Florentina, despre rochiţe, despre bucuria din ochii părinţilor lui, imaginea Anei aşezată pe marginea patului, cântând acel cântecel şi privind scutecele roz... Totul se ruinase...

- Intră.

Aa, îl băga în casă! Voia să ştie cum se întâmplase! Voia să-l pălmuiască între patru pereţi, departe de privirile vecinilor! Deschise ochii şi urcă treptele; fu împins spre sufragerie. Tatăl lui ordonă scurt:

- Lăcrămioaro, adu un pahar cu apă.

Iar aceeaşi mână fermă îl trase şi-l aşeză la masă. Uşa bucătăriei se deschise, se închise... Îşi acoperi faţa cu palmele: de ce? De ce tocmai fetiţa lor? De ce tocmai lui i se întâmpla asta? Recunoscu scârţâitul uşii; Marcel se grăbi să se aşeze:

- Ce-ai, mă? Ce s-a întâmplat?

Şi-acum veneau cu toţii... Aştepta să se strângă toată familia în jurul mesei; pentru că avea câteva cuvinte pentru fiecare...

- ... Cum s-a întâmplat?

Se grăbi să-i răspundă tatălui lui:

- După ce-am vorbit cu tine, am auzit-o căzând în bucătărie. Avea din nou contracţii, făcuse febră iar fusta îi era plină de sânge. Medicul ne-a chemat urgent la cabinet; la ecografie, a văzut că inimioara...

Nu, nu mai putea continua!

- Ea cum se simte? Au fost complicaţii?

Se grăbi să nege cu capul.

- Ce-a spus medicul? O să mai poată face copii?

Aprobă... Strânse cu putere din dinţi, impunându-şi să rostească acele cuvinte:

- Ultimele greţuri le-a avut ieri, înainte de începerea bătăii. Mulţumesc, Marcele: ai reuşit s-o faci şi pe-asta.

Scaunul se trase scurt; paşii se îndepărtară iar uşa se trânti sonor. Fu luat de braţ, tras prin sufragerie... Tatăl lui insista să-i dea cu apă rece pe faţă; nu se împotrivea. Ştia că trebuia să se liniştească, să discute cu ei... Mama lui năvăli în baie, îşi împinse fără menajamente soţul şi-l prinse cu putere de umeri:

- Florentine, maică, nu mai pleca! Las-o să se ducă-n lumea largă! Rămâi acasă!

O privea lung şi se întreba când o să înţeleagă... Mama lui parcă înnebunise: tremura toată, îl scutura de mama focului cu speranţa strălucindu-i în privire... Şi-acum turuia:

- Probabil că ce-a pătimit în Serbia o împiedică să mai aibă copii!

Se grăbi să nege:

- Medicul ne-a garantat că următoarea sarcină va fi normală.

- Măi copile, de ce nu pricepi? Nu eşti de nasul ei!

Aa, păi până aici! O împinse fără menajamente şi reveni în sufragerie. Iar mama lui se grăbi să-l urmeze:

- Nu ne va înţelege niciodată! Şi nu va fi niciodată una de-a noastră! Fiindcă nu este una de-a noastră, indiferent câte fuste-şi face şi câte cărţi citeşte! Acum, că a pierdut sarcina, nu mai ai obligaţia copilului! Acum ai putea să te desparţi de ea fără dureri de cap!

- Nu, mamă. M-am însurat cu ea pentru că o iubesc. Şi o iubesc de-adevăratelea. Şi atunci când s-a măritat cu matahala, am iubit-o; şi când am plecat după ea în Serbia, am iubit-o. Şi când am adus-o aici, am iubit-o. Şi-o iubesc la fel de mult acum, când tu zici că nu mai am obligaţii faţă de ea. Şi-o s-o iubesc, orice s-ar mai întâmpla. Asta nu se va schimba niciodată.

Mama lui puse mâinile-n şolduri şi ridică vocea:

- Florentine! Pentru ultima oară, îţi spun să rămâi acasă şi s-o uiţi!

De ce naiba nu pricepea? Reîncepu să plângă:

- Ana e ursita mea! De ce nu poţi înţelege asta?

Din doi paşi mari, mama lui ajunse lângă el. Şi-l pălmui scurt, cu sete.

Ce folos?

... Gata; intrase în bucătărie şi trântise uşa. Deci cu ea nu va mai vorbi în următorii doi-trei ani...

- Ce-a spus medicul? E ceva în neregulă cu ea? De ce-a pierdut sarcina? De fapt, de ce-a avut o sarcină cu probleme?

Trebuia să se liniştească şi să-i răspundă clar. Pentru că tatăl lui nu comentase în nici un fel cuvintele mamei lui sau palmele. Adică nu-şi schimbase decizia. Aşa că-şi şterse lacrimile şi decise să golească paharul cu apă...

- Nu ştiu; nici el nu ştie. A fost, pur şi simplu, toxică. Prin cărţi scrie că fetiţele sunt una din cauze...

La naiba! Pusese sare pe rană! Se grăbi să continue:

- Când am ajuns, a consultat-o şi a văzut că inimioara nu mai bătea. M-a luat în cabinet, mi-a dat un calmant, mi-a spus că a pierdut sarcina şi mi-a explicat... Nici o sarcină nu seamănă cu alta; iar după părerea lui, Ana va duce următoarea sarcină la bun sfârşit. Doar să-şi facă analizele înainte să rămână iar gravidă, ca să fie într-o stare fizică şi psihică perfectă. A mai spus că a fost de la început sceptic, pentru că era anemică iar sarcina a fost problematică. Şi-a spus că e tânără, că se va reface repede... A spus că, după părerea lui, s-a întâmplat imediat după ultima greaţă; dar nimeni n-ar putea să spună exact ora...

- Acum e singură în casă?

- I-a dat un somnifer când am plecat de la cabinet; cum am ajuns, s-a spălat şi a adormit.

- Ai vorbit cu ea? Cum o să treacă peste nenorocirea asta?

- Medicul i-a spus că s-a întâmplat şi gata: timpul înapoi nu se întoarce, regretele şi lacrimile noastre nu vor face un miracol... Iar eu i-am spus... Bineînţeles că s-a învinovăţit şi pentru asta! Dar i-am înşirat lista adevăraţilor vinovaţi şi-a renunţat... I-am spus planurile mele. Cu care-a fost imediat de acord. Şi asta a liniştit-o. Era calmă, când am ajuns acasă.

Tatăl lui aştepta ori înşiruirea planurilor, ori răspunsul la întrebarea "Cum o să treacă peste"...

- O să renovăm apartamentul şi-o să aibă linişte. Departe de amanta lui Marcel, de plecarea Ioanei, de curiozităţile mamei... O să fie altfel. Voi avea eu grijă de asta.

- Apartamentul trebuie renovat?

- Da; studenta care-a stat acolo după Ana a făcut o mică criză de nervi. A azvârlit lustra prin geamuri, a zgâriat toată mobila, a aruncat cu noroi şi sosuri pe pereţi... A dat probabil cu ciocanul în pereţi, de-a făcut ditamai găurile-n tencuială! Dar important e că nu vom plăti chirie.

- Ţi-am spus: dacă ai nevoie de ajutor, te ajut. Dacă vrei bani de zugravi, îi ai; dacă vrei să-ţi prepar eu gledul, ţi-l prepar.

Aprobă scurt:

- Atunci când n-o să mă mai descurc, o să-ţi spun.

Ridică privirea spre ceasul de pe perete:

- Trebuie să plec: nu vreau să se trezească şi să creadă că m-am hotărât brusc să mă însor cu Gabriela.

- Roberto e la Dorobanţi, cu maşina, să aducă şi ultimele flori. Imediat cum apare, îl trimit cu bagajele. Ia acum doar lucrurile de strictă necesitate; o pijama, pastilele ei...

Aprobă şi se ridică. Luă agenda de sub telefon şi începu să scrie adresa, telefonul... Tatăl lui intrase în dormitor...

Păi să nu mai zăbovească nici el, nu? Lăsă agenda deschisă, pe masa din sufragerie; lăsă cheile de la casă peste noua lui adresă şi se grăbi să iasă. Să ia o sacoşă cu... Cine mai ştia pe unde erau pijamalele! Sau pastilele! Iar dacă-l vedeau vecinii scotocind prin sacoşe, îşi dădeau seama... Şi-aşa, Roberto va veni în curând acasă şi, când va afla ce se întâmplase, se va grăbi să-i aducă bagajele - ca să discute cu el! Aşa că decise să se grăbească spre casă cu mâinile goale.

Acum tăticul lui era extrem de supărat... Şi din cauza plecării lor, şi din cauza pierderii sarcinii... Poate şi el o învinuia tot pe Ana! Nu-i spusese nimic, nici un cuvânt măcar; îl ascultase şi intrase în dormitor. Dar ştia că nu are un tată absurd; în plus, o plăcuse pe Ana din prima clipă. Şi nici nu era atât de încăpăţânat ca mama lui...

Mama lui... Singura care-şi spusese părerea. Sigur, reacţia ei fusese violentă - doar îi spusese-n faţă că Ana era ursita lui! Iar ea nu se gândise încă la plecarea lui Prâslea, băiatul ei preferat! Toţi copiii plecau într-o zi de la părinţi! Înaintea lui însă ar fi trebuit să plece Roberto; iar Marcel plecase şi nu prea, de vreme ce se revedeau zilnic la cină... Pentru ea, Ana era vinovata: ea şi numai ea. Şi cum el îi spusese acele cuvinte... Cum o refuzase din nou...

O să fie iertat, mai devreme sau mai târziu. El va fi primul; apoi, pe măsură ce vor demonstra că erau o familie adevărată, unită şi fericită, Ana va fi şi ea iertată încet-încet...

Intră în scara blocului şi urcă în lift: acel lift... Cine ştie! Poate că următoarea lor fetiţă va avea o legătură secretă cu ascensorul! Deşi se îndoia că mai era capabil de asemenea nebunii! Atunci fusese disperat...

Descuie uşor uşa şi se strecură înăuntru. Era o linişte perfectă... Zâmbi slab, privindu-şi lung soţia. Ana dormea. Somniferul îşi făcea din plin efectul. Nici nu se clintise: aşa cum o învelise el, aşa o găsea... Se grăbi să iasă: trebuia să cumpere medicamentele de pe reţeta aia şi ceva de mâncare. Mezeluri, pentru că Ana trebuia să se menajeze măcar azi. Şi o cutie de ness, nişte zahăr, ulei, apă minerală... Bureţel de vase, detergenţi de toate felurile... Varul şi gledul le va lua mâine: avea tot timpul, după ce-o ducea pe Ana la servici.

Ioan

Auzi uşa descuindu-se şi se grăbi să iasă din dormitor: în sfârşit, venise Roberto! Văzu imediat agenda şi cheile; şi cum şi fiul lui le privea lung, îl lămuri:

- A fost frati-tu pe-aici. Hai.

Ieşi şi luă din portbagaj două legături de flori; porniră spre uşa beciului şi-l informă scurt:

- A întârziat fiindcă a dus-o la medic. A pierdut sarcina.

Paşii de lângă el se opriseră... Bombăni sec:

- Hai odată! Cică a fost un simplu accident, iar ea o să poată duce următoarea sarcină fără probleme. Eu unul mă îndoiesc.

- Medicul nu e consilier marital: ştie ce spune.

Aprobă şi descuie uşa beciului:

- Dar eu am rezervele mele. Maică-ta i-a spus din nou s-o lase şi să vină acasă.

- Iar el a refuzat-o din nou.

- I-a spus că e ursita lui.

- Iar mama l-a pocnit, nu?

- Da, şi mă îndoiesc că va mai vorbi cu el pe anul ăsta.

- Nu-i înţeleg... De fapt, pe el îl înţeleg: mama însă are gânduri şi reacţii imposibile pentru capacitatea mea de înţelegere!

- Plecarea lui de-acasă a intervenit cu vreo patru ani mai devreme decât era prevăzută.

- Dar mama a fost întotdeauna anti-divorţ. Mă mir cum de acceptă despărţirea lui Marcel, care mai are şi doi copii!

Corect! Pe-asta o omisese... aşa că decise să revină la un subiect pe care-l stăpânea bine:

- ... Le duci tu hainele?

- Da. Ştii ce nu pricep? De ce nu te duci peste ei, să-i iei de ciuf şi să-i aduci fuguţa înapoi! Ştii bine că, în faţa ta, Ana nu spune nici "miau"!

- Şi s-o văd iar îmbufnată şi plânsă? Vrei s-o sechestrez în casă? Maică-ta are dreptate în privinţa ei: nu gândeşte ca noi. Nu va gândi niciodată ca noi, oricât s-ar strădui ea!

- Ar fi perfect dacă s-ar muta în casa lui Marcel.

- Aşa am zis şi eu: într-o săptămână eram împăcaţi şi zâmbitori. Dar dacă au găsit afurisitul ăla de apartament...

- I-ai mai spus lui Florentin despre casa aia?

- N-avea rost.

- Ba avea! Tocmai acum, când s-a întâmplat nenorocirea, era cel mai bun moment!

- M-ar fi refuzat categoric.

- Deci fata nu mai vrea să se apropie de ţigănie...

- Nu-i vorba de ea. Sunt sigur că frati-tu mă refuză cel mai îndârjit.

- ... Crezi?

- Sunt sigur. Are de demonstrat.

- Ce naiba mai are şi ăsta de demonstrat?!

Roberto era bulversat complet... Se aşeză pe marginea mesei:

- Că nu-mi va înşela încrederea. Că i-a venit mintea la cap. Că e în stare să conducă o familie. Dacă ar fi locuit alături, ştia cum ar fi curs spre ei oalele cu mâncare, covoarele, gresia nouă, mobila nouă, banii... I-am spus aseară că, în clipa în care iese pe uşă, va fi bărbat la casa lui. Se comportă ca atare. Vreau să te rog...

Cum să-i spună asta? Cum să recunoască, de fapt, că ştia cum mezinul va fugi de el din toate puterile? Oftă greu:

- Tocmai pentru că are de demonstrat, o să mă sune o dată pe săptămână, cum i-am spus să facă, şi-o să-mi spună că totul e bine, că se descurcă bine, că se înţeleg bine, că Ana e bine, că el e bine... şi cam atât. Mai vorbeşte tu cu el, mai descoase-l... că în tine a mai avut uneori încredere. Trebuie să avem grijă de ei: sunt prea tineri totuşi ca să se descurce cu toate.

Roberto aprobă ferm:

- Mă ocup eu de asta.

- Şi să-mi spui tot ce afli; că dacă-i acoperi prostioarele, nu

câştigi nimic.

Se grăbi să iasă. Fiul lui încuia beciul...

- Şi încă ceva. Medicul i-a spus că Ana a pierdut sarcina ieri, cândva după ora două.

- Deci din cauza scandalului.

- Exact. Iar frati-tu i-a mulţumit deja lui Marcel pentru ce i-a făcut; acum cred că n-or să-şi mai vorbească vreo cinci ani.

- Bun, bine că mi-ai spus.

Intră în casă; fiul lui se grăbi spre poartă. Voia să ajungă cât mai repede cu bagajele la Florentin, ca să-l descoasă, să afle povestirea chiar din gura lui... Intră în bucătărie; nevasta lui mesteca în oale... Se aşeză şi-şi aprinse o ţigară. Şi aşteptă.

- ... Fi-tu mai stă mult în beci?

- Se duce să-i ducă bagajele.

- Io-te, romînca, are şi slugi acum!

- Încetează.

- Ce să încetez, Ioane? În loc să vină spăsită să ne ceară iertare, ea primeşte hainele acasă cu curier special?

- Dacă nu încetezi, s-ar putea să zugrăvesc cu ciorba aia!

Acum Lăcrămioara tăcuse. Acum se putea gândi...

Florentin nu-i va spune altceva decât că "e bine". Indiferent cât de rău va fi. Dar Roberto va sta cu ochii pe ei şi-l va anunţa imediat ce afla că era rău; iar el îi va ajuta prin Roberto.

Soneria îl făcu să ridice privirea spre ceas: era ora patru. Veniseră nepoţeii lui. Se ridică greu... şi se reaşeză: azi nu se vor juca. Ar fi încercat zadarnic să-şi pună un zâmbet pe faţă! Ana pierduse sarcina...

Ştia că Florentin va avea mare grijă de soţia lui de-acum încolo. Ştia şi că acolo, în apartamentul acela pe care în clipele alea el unul îl detesta din simplul motiv că exista, Florentin şi Ana vor fi mai fericiţi ca niciodată. Şi ştia că acea fericire era principalul ingredient pentru o fetiţă frumoasă şi veselă. Era trist, pentru că în casa lui nu exista ingredientul-minune; aşa că nu va mai fi primul care vedea ecografiile... De la maternitate, nepoţica lui nu va veni aici...

Se ridică şi decise totuşi să intre în sufragerie. Ionuţ îi sări de gât; Narcis stătea comod în braţele Luminiţei...

Ah, iar uitase de Vlad! Mâine se ducea la el! Şi imediat cum bătea palma, îşi ducea fata la o casă de modă să-şi facă rochia de mireasă! Tânjea după o veste bună, după o activitate veselă...

Florentin

Se făcuse patru deja; cumpărase tot ce-şi amintise să cumpere şi spălase el masa din bucătărie. La frigider nu se băga: niciodată nu se mai confruntase cu mirosul ăla pestilenţial! Luase şi pastilele, i le aranjase frumos pe noptiera şchioapă... Pusese un bec în sufragerie... Ar fi vrut să încerce să fixeze uşa şifonierului; nu voia însă s-o trezească. Aşa că testase maşina de spălat şi totul părea în regulă. Se trântise pe canapea, constatase că firma de cablu îi tăiase demult de pe lista abonaţilor cu plata la zi şi încropise o antenă dintr-o bucată de fir. Reprogramase televizorul; prinsese TVR 1, TVR 2, Antena 1 şi Pro TV - dar la ce le-ar fi trebuit MTV-ul? Acum aştepta ca Ana să se trezească...

Chiar că nu se mai puteau întoarce la părinţii lui! Obţinuse acea libertate deplină; trebuia să se dezmeticească repede din euforia victoriei şi să se pună pe treabă! Erau "pe picioarele lor", trebuiau să se descurce! Iar el era capul familiei!

De mâine, începea să-şi caute serviciu. Ce serviciu? Evident, nu tot florar! Cum să se ducă Florentin Manolache la chioşcurile altor familii, să ceară de muncă? Chiar dacă buchetelor făcute de el li se dusese vestea, un asemenea gest din partea lui ar fi fost o ruşine inimaginabilă pentru neamul Manolache! Inclusiv pentru el! Aşa că partea cu florarii nici nu se lua în discuţie... O să încerce în florării; acolo erau doar un patron şi o grămadă de angajaţi. Şi nici nu-l vedea toată lumea care trecea pe stradă. Putea sta în spate, în depozit, să facă acolo buchetele... Se îndoia că era loc, prin vreo florărie, şi pentru el; dar era dator să încerce. Şi va face tot ce putea să şi reuşească! Pentru că avea nevoie de serviciu!

Auzi slab claxonul; dar îl auzi. Sări în picioare, alergă pe balcon şi-i făcu semn lui Roberto să-l aştepte jos. Coborî imediat şi se apropie de fratele lui:

- Salut.

- Salut. Mi-a spus tata: îmi pare rău...

- Lasă, că trece şi asta. Două săptămâni "pe tuşă" - şi pe urmă am eu grijă să remediez problema...

Roberto deschise portbagajul. Maşina era burduşită cu valize, sacoşe, pungi... Doamne, păi numai până le aranjau o să le ia un mic secol!

- ... Băi, dar nu înţeleg: cum a fost totuşi posibil?

- Când a început scandalul, s-a speriat; şi-atunci organismul ei a produs tot felul de substanţe care-au oprit inima fetiţei.

- Eu ştiu dac-o fi bine să dai vina pe Marcel...

- Medicul a întrebat-o când a avut ultima stare de greaţă; ea a spus că pe la două. Aşa că asta e cauza.

- Concluzionată de tine?

- De medic! Eşti surd?

Roberto clătină scurt capul:

- Marcel ăsta le face "pe bandă"!

- De data asta, principalul vinovat e Ioana. Putea să ia copiii într-o dimineaţă şi să spună că-i scoate în parc - după care să-l trimită pe taică-su la tata, să se înţeleagă rezonabil, să decidă o minciună comună... Dar nu: ea a vrut să facă tărăboi, să ne afle tot oraşul... Oricum, medicul a spus că a avut o pacientă care-a pierdut sarcina pentru că s-a speriat de un câine, la piaţă! Aşa că... Şi-a mai spus şi că următoarea sarcină ar trebui să decurgă fără probleme. Aştept deci răbdător să treacă două săptămâni şi să remediez problema!

Descuie uşa şi intră. Roberto se miră cu voce tare:

- Ce-a fiert aia aici - dinamită?

- Sst, că doarme!

Închise uşa la dormitor şi arătă spre sufragerie. Roberto intră şi rămase perplex...

- O să dau cu gled şi cu var.

- Băi, dacă nu te pricepi, eu zic să chemi nişte zugravi. Îi ştii pe-ăia de la noi, de la nr. 44? Sunt zugravi cu experienţă. Vorbeşte cu ei - şi te împrumut eu cu bani.

- Nu: vreau să-l fac eu.

- Crezi că altfel n-ai cum să demonstrezi că eşti cap de familie?

- Nu e vorba de asta. Mi-ar face plăcere să-l fac eu - atâta tot.

- Păi ţi-o face ţie plăcere; da' am auzit că tu trebuie să-ţi găseşti serviciu mai întâi!

- De asta mă ocup dimineaţa, până-n prânz. După-amiaza, am tot timpul să refac pereţii.

- Şi mobila e zob! Băi, aia a fost bolnavă de nervi?

- Probabil! Canapeaua ai văzut-o?

Fratele lui începu să râdă:

- Clar, individa e "fără scăpare"!

- Canapeaua şi fotoliile le aruncăm. Aici o să aducem colţarul din bucătărie, cu masa. Pe mobilă punem colant, din Niro o să luăm două covoare şi-o traversă pentru hol, o aplică în loc de becul ăsta... Mâine dimineaţă pun geamurile...

- În dormitor e la fel ca aici?

- Tot în genul ăsta.

- ... O să vă ia cam o lună! Şi-o căruţă de bani!

- Îl facem singurei, în timp. Am hotărât să nu ne atingem de banii de la nuntă; aşa că, la fiecare salariu, mai facem câte ceva... Şi-o să iasă exact aşa cum ni-l dorim!

- Băi, tu mă ştii că nu sunt gură spartă. Tu ce planuri ai cu tata?

Arătă spre uşă:

- Hai să mai aducem o tură. Ce planuri?

- Bătrânul chiar nu te-a gonit! Ceea ce înseamnă că te va ajuta întotdeauna!

- O să-i cer ajutorul atunci când n-am să mai pot. Sau îţi închipuiai că mă duc iar în Ferentari, la cămătari?

- Îi e frică să nu intri în probleme şi să taci.

- Nu-mi permit să tac; mai ales că voi remedia problema fetiţei, iar până vine ea de la maternitate o să trebuiască pregătit totul aici.

Scotea sacoşele şi se gândea... Zâmbi:

- Ce? E îngrijorat că am ceva de demonstrat?

- Exact.

- Ai auzit de vorba aia, "hoţului de hoţ i-e frică"? Ce-a făcut când a avut probleme cu Vasileştii? A avut de demonstrat? Evident! Dacă nu se ducea mama la surorile lui şi nu venea ea cu bani, ce crezi că făcea tata?

- Vindea chioşcul de la Obor.

- Exact. Ca să nu ceară cu-mprumut. Să nu-l ştie lumea că are probleme. Bani de nuntă de unde crezi că a avut? Nu tot de la ele?

- Serios?

- Foarte serios! Când a fost cu mine la bancă, să ne facă contul, l-am văzut cum a depus 40.000 de euro pe numele lor. Punem pariu că tot mama a rezolvat-o şi pe-asta?

- Nu - că pierd!

Începu să râdă:

- Eu nu sunt ca el. În plus, am mai fost o dată-n Ferentari şi ştiu cum merg treburile acolo. N-ai garanţie imobiliară, nu-ţi dă nimeni altceva decât vânt pe uşă. Acolo numele şi renumele nu contează: băieţii sunt foarte... pragmatici!

Intră şi ascultă câteva secunde la uşa dormitorului... Coborî mult tonul vocii:

- Atunci când o să am probleme, o să-ţi spun ţie. Pentru că el o să se înglodeze iar în datorii pentru nunta Luminiţei.

- Exact. Presimt că nea Vlad o să dea 100.000 de euro - că Nicuşor e singur la părinţi, iar ei au invitaţi cu dare de mână!

Corect! Arătă spre sacoşe:

- Câte mai sunt în curte?

- Încă o maşină plină-ochi.

- Stai să ne tragem sufletul. Mă duc să fac o cafea.

Intră în bucătărie iar Roberto îl urmă şi închise uşa:

- S-a înţeles cu tatăl Ioanei să-i dea înapoi 20.000 de euro.

- Care vor intra la "fondul de nuntă".

- ... Deci ăsta-i "rulajul casei": 10.000.

- Da' cât credeai?

- De unde vrei să fi ştiut? Crezi că-mi împărtăşeşte toate secretele financiare ale casei? Despre bani n-a suflat niciodată o vorbă! Socoteala zilnică, salariul meu şi-atât!

- Când mi-a dat voie să plec în Serbia, mi-a spus că 5.000 de euro reprezintă tot ce are familia pus deoparte. De când cu roţile inventate de Ana, vânzările s-au dublat. S-o fi strâns până la 10.000, nu?

- Presupuneam că are mai mult!

- N-are: a dat o mică avere pe casa lui Marcel. Şi sunt sigur că mare parte din ea a plătit-o cu banii lor, puşi deoparte pentru bătrâneţe. Şi iar mi-aduc aminte de dobitocul ăla...

- Stau uneori şi mă-ntreb dacă mai are vreun ban în cont!

- Cine, tata?

- Marcel.

- Aa, sigur n-are decât vreo mie! Că e costisitor, în zilele noastre, să ai amantă!

- O să încerc să vorbesc zilele astea cu el. Să nu fi făcut vreo prostie cu banii!

- Te gândeşti să nu-i fi cumpărat romăncei casă?

- Orice-i posibil!

- Nu cred. Marcel e mână-spartă: cum are bani, cum îi cheltuie. Pe ce, nu ştiu - că nu-i înţolit, n-are maşină iar mâncarea o are asigurată.

- Pe romănce neserioase, evident!

- Tot ce se poate...

Puse ceştile pe masă, se aşeză şi-şi aprinse o ţigară. Roberto îl privea lung... Brusc, fratele lui bufni în râs:

- Auzi? Ştii ce-am observat eu chiar acum?

- Ce?

- Că ţi-a venit mintea la cap, Prâsleo!

Zâmbi slab:

- Abia acum ai observat?

- Da; acum, când mi-ai făcut socotelile. Eu habar n-aveam cum stă tata cu finanţele; tu văd că ai şi calculat!

- Am şi avut "informaţia"...

- Serios acum: te-ai dezmeticit bine. Ştii deja unde trebuie gled, ştii când să pui geamurile, cum să pui colantul, cum muţi mobila, ţi-ai aranjat ziua ca să-ţi cauţi de muncă şi să şi repari pe-aici... Nici urmă din frăţiorul meu cel zăpăcit care încasa palme după ceafă fiindcă pleca fără flori la întâlnire! Te-ai aşezat cu picioarele pe pământ, nu mai pluteşti cu capu-n nori!

- Dacă zici tu...

Fratele lui se aplecă mult spre el şi şopti:

- Acum aţi scăpat din rigorile de-acolo. Acum puteţi să faceţi ce vreţi voi să faceţi; inclusiv dragoste pe maşina de spălat.

Roşi violent:

- Patul mi se pare mult mai comod...

- Ştii bine ce vreau să spun. Lasă tradiţia deoparte şi ai grijă de ea! Că acum poţi s-o faci! Tu trebuie să fii principalul ei sprijin! Şi găseşte-ţi un serviciu 9-17, cu weekend-ul liber. Păstrează legătura cu prietenii; organizează petreceri şi duceţi-vă la petrecerile lor. Fă în aşa fel încât sâmbăta să fie rezervată petrecerilor, plimbărilor, beţiilor, discotecilor... Termină cu viaţa de pensionar; că sunteţi mult prea tineri ca să munciţi şi dormiţi şi-atât!

- Păi să ştii că intenţionez să fac schimbări serioase în sensul ăsta! Totul e să-mi găsesc un serviciu 9-17...

- Te-ai gândit ce ţi-ar place să te faci?

- Păi florar la alte neamuri e exclus. O să încerc pe la florăriile particulare: alea cu patron şi angajaţi.

- Băi, eu îţi zic de-acum că mari şanse n-ai!

- Ştiu, şi nu-s de acord să-mi împrumuţi albumul cu fotografii din chioşc ca să-l folosesc pe post de mapă de prezentare. Din păcate, nu ştiu să lucrez pe calculator; toată viaţa, am făcut buchete şi-atât.

- Încearcă şi pe la firmele care organizează diverse petreceri: că şi acolo se fac buchete, iar tu eşti maestru în funde de tot soiul...

Aprobă şi se ridică. Îşi aduse o foaie de hârtie şi începu să-şi facă lista:

- Florăriile. Firmele organizatoare de nunţi, botezuri, cununii. Ce-ar mai fi?

- ... Şofer nu poţi, că n-ai carnet iar şcoala durează destul de mult... Bodyguard nu te primeşte nimeni, că n-ai armata făcută...

- Şi nici n-arăt ca un sac burduşit... Secretar n-am nici o şansă...

- ... Băi, altceva nu mai ştiu!

- Ba eu ştiu: vânzător sau muncitor necalificat.

- Te omoară tata.

- Atunci să mă angajeze el undeva! Că el m-a concediat - nu?

- Îţi dai seama că nu puteai lucra toată ziua lângă mama?

- Putea să-mi dea chioşcul de la Obor!

- Nu, nu putea. Are de plătit la el toate daravelile pe doi ani. Iar tu ai fi murit de foame cel puţin un an de zile - că locaţia şi-a pierdut vadul. Vrei să vorbesc eu cu părinţii Gabrielei?

Îl privi lung... Începu să râdă:

- Tu te-ai prostit!

- De ce? Te-ar angaja imediat!

- Da, şi-aş primi acasă nu citaţia, ci direct hotărârea de divorţ! Mi-o aduce mama pe tavă de-argint!

- Aşa e...

Împături scurt coala:

- Cam astea sunt, pentru moment. În ordinea asta. În ultimă instanţă, o să-l rog să mă ajute să intru într-o florărie: că ştiu că are relaţii.

- N-ar fi mai scurt să începi direct cu asta?

- Nu. La vârsta mea, vreau măcar să încerc.

- Bine, mă.

- Iar după nunta Luminiţei, o să am uşa deschisă şi la Nicuşor.

- Uau! O reprofilare radicală!

- Şi-o meserie veşnic bănoasă!

- Şi degete veşnic pline de plasturi! Ochelari la 30 de ani! Cocoaşă începând cu 35!

- Un viitor superb pentru fetiţa mea! Şi-o pensionare foarte plăcută pentru noi!

- Începe tu cu lista aia. Şi-aşa, mai e ceva-ceva până se mărită surioara noastră!

Aprobă şi stinse ţigara:

- Mă duc să văd dacă s-a trezit.

- Băi, stai aşa!

Ce era? Îl văzu scoţând teancul de bancnote şi se încruntă:

- Termină cu prostiile!

Roberto număra de zor... Se grăbi să intre în sufragerie: n-avea de gând să accepte banii ăia! Desfăcu valiza şi primele sacoşe; paşii se apropiară grăbiţi:

- Tata mi-a spus că ţi-a dat cât să-ţi ajungă în prima lună. Reparaţiile de-aici te duc la 500 de euro cel puţin. Nu poţi să-ţi ţii nevasta cu casa-n halul ăsta! În afară de covoare, vă mai trebuiesc 1001 alte nimicuri! Perdele, farfurii, tacâmuri, pahare, solniţă şi nu mă scoate din sărite, că te plesnesc! Sau ridic vocea şi-i dau direct ei! Vrei s-o vezi cum plânge?

Negă scurt şi-i smulse banii din mână:

- Împrumut.

- Împrumut! Am plecat să aduc restul de bagaje.

Se ridică şi-l conduse la uşă. Reveni apoi în sufragerie şi începu să scoată hainele, să le aşeze pe canapea...

Lista aia era completă. Altceva nu ştia să facă! Cine angaja "o tufă de Veneţia", s-o şcolească şi să rişte s-o vadă apoi plecând la un salariu mai mare? Nimeni, evident!

Hm; cunoscuse atâţia oameni plini de bani la nuntă... şi-acum nu putea apela la ei... De fapt, ar fi putut să-şi calce pe inimă şi să încerce; dar nu voia să-şi vadă tatăl bolnav de supărare. Şi-aşa îmbătrânise în astea două zile cu câţiva ani buni...

Ar fi trebuit să facă o altă listă, cu ce aveau de cumpărat pentru casă. Făcuse doar un inventar sumar; Roberto îi amintise de unele lucruri după care nu se uitase, pe care nu le verificase... O s-o facă diseară, după ce mâncau; or s-o facă amândoi. Or să stabilească viitoarea culoare a mobilei, viitoarea culoare a pereţilor...

Se ridică şi intră în bucătărie. Deschise dulapul şi-i zâmbi singurei lor farfurii... Oare cum scăpase de furia fostei chiriaşe?... Poate-o rătăcise pe sub pat şi uitase de ea! Altfel nu-şi explica...

Ana ar cam fi trebuit să se trezească; aşa că el o să pregătească sandwich-urile.

Roberto

Intră pe poartă, iar uşa casei se deschise larg. Tatăl lui nu ieşi însă; aşa că se apropie de el:

- Am vorbit cu el.

- Cum e casa?

- Devastată, dar nu de nereparat.

- El cum e? S-a mai calmat?

- E mai calm şi mai lucid ca niciodată. Ştie deja cum e cu gledul şi varul, lustra şi covoarele le ia din Niro, pe mobilă o să pună colant, aruncă fotoliile şi canapeaua rupte şi aduce colţarul din bucătărie... E complet schimbat.

Pe chipul tatălui lui apăru un zâmbet:

- Şi ce altceva aţi mai vorbit? Că ai stat ceva!

- Despre angajarea lui. Şi-a făcut o listă cu locurile unde s-ar putea angaja: florării, firme de organizări nunţi-botezuri-cununii...

- Bun; bine că mi-ai spus. Poate pot să-l ajut şi eu, nu? Că am relaţii!

Îngustă ochii, zâmbind şi el:

- Dar o s-o faci după ce îţi cere ajutorul; nu?

- Bineînţeles. Credeai că o să-i ofer totul pe tavă? Ana ce face?

- Medicul i-a dat un somnifer şi acum doarme. Era în dormitor, oricum, şi nu s-a auzit nici un foşnet cât am fost eu acolo. Vezi, că i-am lăsat nişte bani pentru reparaţii.

- Bine. Când te duci acum, nu-i spune că ai vorbit cu mine. Dacă el nu-ţi spune să-mi spui, e mai bine să nu ştie că mă ţii la curent.

- Bineînţeles.

- Să nu stai mult. Şi să bagi tu benzină: că vreau să te trimit cu Marcel seara, cu copiii.

- Bine.

Reveni la sacoşe... Tatăl lui îi iertase deja fratele. Voia doar să-i dea o lecţie despre familie şi neamuri, despre ajutor, despre persoanele în care putea să aibă oricând încredere...

Să ducă şi sacoşele alea şi să stea şi el la masă! Şi-aşa, dacă Ana se trezea acum şi dădea ochii cu el, se temea să n-o întristeze. Pentru că, teoretic vorbind, el n-ar fi avut ce să caute acum în apartamentul lor.

Ana-Maria

Tresări şi ridică imediat capul: cine era acolo? Auzise soneria! Asculta... Cu cine vorbea Florentin? Foşnete şi-o singură voce bărbătească... Roberto! Roberto era acolo! Lăsă imediat capul pe pernă şi închise ochii: nu putea să dea ochii cu el acum! Nu putea să vorbească cu el! Nu acum!

De ce plecase? De ce făcuse acel gest? De ce se speriase în halul ăla? Chiar era imposibil pentru ea să se obişnuiască să trăiască într-o familie mare? Într-o casă unde nu se accepta şuşotitul pe la spate? Într-o familie în care fusese primită cu braţele deschise, dar pe care - involuntar - într-un fel le respinsese?

La urma urmei, în loc să-şi întrebe cumnata despre tradiţie, ea o descoperise pe ţaţa Dida! În loc să-şi întrebe soacra cum să scape de greţuri, ea apelase la sfaturile ţaţei Dida! În loc să-l roage pe Roberto să discute cu Florentin despre cum se "fentau" regulile graviditătii, ea alesese să stea îmbufnată... În loc să-şi întrebe socrul cum se spunea "Ce mai faci" în romanes, cumpărase un manual... Cât ajutor ar fi putut primi de la oamenii ăia! Iar ea le refuzase ajutorul! Stătuse în camera ei, cu cărţile; apoi stătuse în camera lor, cu soţul ei, şi dăduse fuga la ţaţa Dida ca să se lămurească...

Nu ştiuse să se poarte cu ei; şi-acum îi pierduse. Ea era principala vinovată pentru plecarea lui Florentin din casa părintească; iar socrii ei erau extrem de supăraţi acum nu pentru că ea pierduse sarcina, nu pentru că ea alesese să fugă pe fereastră, ci pentru că trebuiseră să-l lase pe Florentin să plece după ea!

Chiar şi în al 12-lea ceas, nu pricepuse de ce dl Manolache le oferise casa lui Marcel. Dacă ar fi înţeles asta mai repede, poate l-ar fi convins pe Florentin să n-o sune pe dna Zorilă - şi-acum ar fi fost pe jumătate iertaţi amândoi!

Câte lucruri se schimbaseră! Cât rău le făcuse simpla ei apariţie! Încercase cu toată fiinţa ei să se schimbe; nu reuşise decât să înveţe limba, să-şi facă fustele alea, să ajute în casă şi să zâmbească la nuntă. Şi-atât.

Nu putea fi ca ei; pentru că asta nu se putea învăţa din cărţi. După 20 de ani petrecuţi într-un stil de viaţă, i-ar fi trebuit alţi 20 ca să-şi poată schimba mentalitatea. Rezistase doar cinci luni...

Foşnetele încetaseră; îi auzea discutând în sufragerie. Roberto spunea că dna Manolache nu vorbea cu nimeni din casă, că era încruntată, că fetele intrau cu teamă în bucătărie... Şi că dl Manolache era calm. Că veniseră nepoţii în vizită... Nepoţii...

Bufni în plâns şi se grăbi să-şi tragă perna peste faţă: să n-o audă!

Florentin

Tresări; parcă auzise ceva... Roberto îl prinse de braţ:

- Cred că plânge.

Aprobă şi se grăbi să intre în dormitor:

- Ano, să nu plângi!

Trase perna de pe faţa ei, iar soţia lui şopti:

- Din cauza mea, copiii

- Nimic din ceea ce se întâmplă acum cu copiii lui Marcel nu se întâmplă din cauza ta! Te rog să te linişteşti! Medicul mi-a spus să nu te las să plângi, pentru că-ţi forţezi muşchii abdominali şi rişti să faci hemoragie! Gata: te rog!

Inventase la repezeală minciuna, dar constată că reuşise s-o liniştească: Ana îşi şterse lacrimile şi-l privi lung, speriată:

- Roberto e aici?

- Da, ne-a adus lucrurile. Hai şi tu în sufragerie.

- Nu pot...

- ... De ce?

- ... Nu pot să dau acum ochii cu el.

- Iar eu te rog să termini cu prostiile! Vrei să creadă că ai ceva cu el?

O altă minciună - tot reuşită, se pare, pentru că Ana se ridică... Se grăbi să-i aducă, din sufragerie, o fustă la nimereală. Reveni apoi lângă fratele lui şi şopti, încruntându-se:

- O să vină şi ea imediat.

- Nu trebuia s-o obligi aşa; nu m-aş fi supărat...

- Dar m-aş fi supărat eu! Aveţi ceva de împărţit?

- Nu; dar... Lasă; o să înţelegi, când o să te duci prima oară în vizită la Braşov.

Uşa dormitorului se deschise; decise să nu se întoarcă spre soţia lui.

Ana-Maria

Ei bine, să se ducă în sufragerie; nu? La urma urmei, Florentin avea dreptate: n-avea nimic de împărţit cu Roberto! Deschise uşa şi ieşi, privind foarte atentă linoleumul de pe jos. Şi intră în sufragerie:

- Bună.

- Bună, Ana. Băi, ţi-am zis: vecinii de la 44 sunt zugravi. Dacă vezi că pui gledul azi şi cade mâine, cheamă-i pe ei!

- Evident! Doar n-o să-mi petrec o viaţă dând cu gled, nu? Trebuie să ajung şi la var!

Foarte diplomat cumnatul ei; sau era vorba doar despre auzul fin? Se apropie de canapea; Florentin începuse să despacheteze... Şi cum nu voia să stea acolo, în picioare într-un colţ, decise să continue ea scosul hainelor.

- Şi vezi, gândiţi-vă bine, faceţi o listă cu ce vă trebuie. Că Niro e departe; dacă tot te duci până acolo, plăteşti o lisă şi-un papuc şi cumperi tot odată.

- Bineînţeles.

- Hai, că am plecat. Pa, Ana.

Ridică privirea spre el:

- Pa.

Roberto zâmbi cu subînţeles:

- Să fiţi cuminţi!

Na, că o făcuse să râdă! Reveni imediat spre haine iar Florentin îşi conduse fratele pe hol:

- Lasă, nu duce tu grija noastră - că ştim noi cât de cuminţi trebuie să fim!

- Io-te la el!

Ei râdeau; ea zâmbea doar... Roberto fusese întotdeauna... Fusese întotdeauna aşa: un bun prieten, înainte de bun frate. Şi-o plăcuse poate din prima clipă! Când fusese prima clipă?... Când Florentin o strigase din stradă iar ea dăduse să alerge spre el...

- A plecat. Hai să mâncăm.

Aprobă şi se ridică:

- Ai luat tu ceva?

- Am luat de toate. M-aş fi ocupat şi de frigider, dar mi-am dat seama că nu m-aş fi descurcat. Am aruncat ce era în el şi-atât.

- Să sperăm că mai găsesc pe-aici nişte oţet...

- ... Pentru frigider?

- Pentru mirosul din frigider.

Se aşeză la masă iar Florentin ieşi:

- Vin imediat.

OK. Uitase poate ceva?... La ce-i trebuiau hârtiile şi pixul?

- Hai să facem lista de cumpărături! Deci, mâine dimineaţă, după ce te duc la serviciu, pun geamurile la sufragerie.

- Nu trebuie să mă duci la serviciu: mă simt bine.

- Nu pot rata nesperata şansă de-a te plimba taman până la Romană!

Bufni în râs şi plecă privirea: păi dacă aşa voia el...

- Iar după aceea pornesc "în pelerinaj" pe la florăriile de cartier, să mă angajez. Iar prin drumurile astea mă opresc şi-mi fac abonament RATB. Şi-o să plătesc eu tot ce-i de plătit: cablul în primul rând. Apoi lumina şi telefonul, că nu cred că dna Zorilă e la zi cu ele. Acum, să facem lista de cumpărături... Pentru pereţi, o să iau un săculeţ de ciment, nişte gled, vreo zece kilograme de var... Un trafalet, un şpaclu... Şi-un castron în care să le amestec, nu?

- Scrie şi două pensule medii şi vreo două borcane de aracet.

- Aracet?

- Varul fără aracet se ia imediat pe tot ce-l atinge.

- ... N-am ştiut...

- Eu zic să nu dăm cu alb. Să amestecăm nişte culoare în var.

- ... Culoare?

- Da. Cerneală albastră în sufragerie, cerneală roşie în dormitor.

- Vrei pereţi roşii?

- Roz pal cred că ar merge...

Florentin o privi lung... şi zâmbi:

- Şi-o să facem rost de nişte fotografii cu flori mari, roşii, pe care să le jumulească Florentina...

Bufni în râs şi aprobă:

- OK! Şi poze cu păpuşi, cu zâne, cu norişori, un soare, câteva steluţe...

- Am luat-o razna amândoi...

Râdeau şi aprobau...

- Ce ne trebuie pentru remobilare? Două covoare şi-o traversă pentru hol... Şi-o ruletă! Că nu pot lua covoarele aşa, "din ochi"! Mă gândisem să nu punem tot lustră; să luăm o aplică mare cu cinci becuri.

- Ar fi perfectă în sufragerie.

- Apoi, perdele; câţi metri de perdele?

- Îţi spun după ce iei ruleta...

- Cât ai dormit tu, am constatat că avem fix un pahar, două ceşti, o farfurie, o linguriţă şi-un cuţit.

- Deci un set de farfurii, şase pahare şi-un set de tacâmuri. Şi un set de oale, te rog.

- S-a notat. Colantul pentru mobilă îl luăm împreună sâmbătă, bine?

- Bine. Tot din Niro ne-ar trebui două aşternuturi de pat şi o pătură.

- Bine că mi-ai amintit! Că nu mă gândisem... Ce altceva mai e urgent?

- Două prosoape mari, două medii şi vreo două pentru bucătărie. Bureţei şi detergenţi văd că ai luat deja... Trebuie să facem şi aprovizionarea cu mâncare.

- Mergem amândoi mâine la complex şi-mi spui ce să car.

- OK.

- Deci asta-i ordinea mâine: plimbarea până la Romană, geamurile şi serviciul. După aceea, ce se poate cumpăra de-aici din zonă.

- Voiam să te întreb...

Nu prea ştia cum să-i spună...

- Păi întreabă-mă!

- Avem planuri mari - dar salariul meu soseşte pe 1!

Soţul ei începu să se scotocească prin buzunare şi să scoată bani! Îl privea lung...

- O parte, mi-a lăsat tata de dimineaţă. O altă parte mi i-a dat cu de-a sila Roberto, împrumut, după ce-a văzut apartamentul.

Deci aşa... Florentin aranja banii şi-i număra... Ea una prefera să mănânce şi să tacă. Pentru că nu se aşteptase...

- Când ţi-am spus că mi-a dat voie să plec după tine, nu m-ai crezut! Şi probabil nu m-ai crezut nici când ţi-am spus că ne-a oferit tot ajutorul de care avem nevoie!

- Ba te-am crezut.

- Cam 50%. Într-un fel, ne-a mutat la casa noastră; şi se aşteaptă să întâmpinăm mici probleme, inerente oricărui început. Sunt ferm hotărât să nu-i cer ajutorul decât atunci când n-am altă soluţie. De-asta vreau să-mi găsesc singur serviciu, fără să apeleze el la relaţiile lui. De-asta vreau să renovez singur aici: pentru că vecinii de la nr. 44 sunt zugravi pe bani, iar noi suntem la început. Şi tot de-asta, te rog să nu te superi atunci când o să-i cer ajutorul ori lui, ori lui Roberto.

- N-aş avea de ce să mă supăr. Mai degrabă tu să nu te superi, pentru că eu nu am cui să cer ajutorul...

- Termină cu prostiile! O ai pe Nina, nu? O invităm sâmbătă la plimbare prin Niro: o să-i placă! Sunt de toate acolo! Şi-o să aibă de cărat - că lista-i mare!

Râdea, amuzată de idee... Ehei, habar n-avea el cu ce viteză supersonică ar fi venit Ninuţa să-i ajute! De fapt, o să descopere asta chiar sâmbătă! Numai să afle prietena ei că renovau, şi se prezenta imediat la datorie cu trafaletul de-acasă!

- Şi-ai putea s-o chemi şi pe misterioasa ta povăţuitoare într-ale rromilor!

- Nu cred că ţi-ar place să zugrăveşti cu şef!

- Da? Are apucături de şef?

- Nu; dar s-ar aşeza frumos pe scaun, şi-ar aprinde o ţigară şi-ar spune cam aşa: "Florentine, maică, de-aici mi se pare că partea aia e mai albă! Ia vezi tu, să nu iasă pereţii în dungi! Că ar fi păcat, maică, de atâta muncă!"

- Are peste 60 de ani, nu?

- Cam 55-60 - nu ştiu, nu-şi arată vârsta.

- Şi cum o cheamă?

- Iar începi?

- Dacă tot mi-aduci şef la zugrăvit, măcar să ştiu, s-o bombăn pe nume!

- Nu-ţi aduc şef la zugrăvit.

- Mda. Deci ăştia sunt: 20 de milioane.

Scăpă sandwich-ul din mână: cât?

- Din care cred că renovarea şi Niro "or să pape" vreo zece, dacă suntem înţelepţi şi cheltuim cu grijă. Încă vreo cinci pe nimicuri... În maximum două luni rămânem fără - deci luna viitoare, cel mai târziu, trebuie să mă angajez.

- Te-ai gândit deja pe unde-o să încerci?

- Întâi pe la florării - că nu-i fac nici mort tatei ruşinea să mă duc la alţi florari să caut de muncă! Pe urmă, firmele care organizează nunţi, botezuri şi cununii. Şi cum altceva decât buchete n-am făcut până acum, urmează vânzătorul şi muncitorul necalificat.

Se încruntă scurt:

- Rămâi la florării.

- Am şanse destul de mici. Şi n-am să-l rog pe tata să dea "telefonul salvator" decât când trecem pe minus.

- Faci cum crezi tu că e bine. E important să lucrezi acolo unde-ţi place şi să faci ceea ce-ţi place. Doar, te rog, nu mai pomeni vreodată de muncitorul necalificat!

- ... Bine; fără muncitor necalificat.

Se lăsă pe spătarul scaunului, zâmbind:

- Nu mai pot!

- Nici eu. Bei un nes?

Aprobă şi se grăbi să desfacă cutia. Văzu imediat lipsa foliei de aluminiu - deci discutaseră, înainte să se trezească ea. Florentin se ridică:

- Îl fac eu.

- Iar eu risc şi deschid frigiderul...

Să se-apuce de spălat măgăoaia, ca să poată pune mâncarea la loc. De fapt, ca să-l lase deschis şi să-l aerisească până mâine dimineaţă! Înainte să plece la serviciu, o să coboare şi-o să ia o lămâie - că aşa "dregea" mămica ei mirosurile neplăcute din frigiderul de la Braşov.

Deschise larg geamurile şi închise uşa. Şi-apoi îmbibă bureţelul în detergent... Deschise uşa şi se apucă temeinic de frecat.

Deci "se mutaseră la casa lor"... Cam ciudată mutare; plecarea ei le forţase serios mâna părinţilor lui. Dar se părea că-i înţeleseseră, de vreme ce le puseseră la dispoziţie 20 de milioane doar aşa, ca să aranjeze casa şi să aibă cu ce să ia ceva de mâncare! În plus, Roberto le adusese hainele cu maşina...

Bun! Era "la casa ei", chiar dacă nu era proprietară acolo dar nici nu plătea chirie! Cum voia să fie casa ei? Cum ar fi trebuit să fie casa ei?

Locuise 18 ani alături de părinţi. Apoi locuise un an aici, singură cu George... Apoi... Apoi cele 5 luni petrecute în casa familiei Manolache...

Supărarea aceea nu va dura la nesfârşit. Dacă fuseseră "mutaţi la casa lor", se aştepta de la ei întemeierea unei familii solide, bazate pe regulile văzute în casa socrilor ei! Măcar pe aceleaşi principii, dacă regulile se mai schimbau pe ici-pe colo! Şi-atunci...

Şi-atunci încercă să intre cu totul în frigider, pentru că ceea ce va rosti acum va porni o discuţie dificilă, pe care nu era sigură că o putea stăpâni. Anunţă deci clar, în romanes:

- Ai ceva împotrivă dacă aici vorbim romanes?

O secundă... Cinci secunde...

- ... Da' ce-ţi veni?

- La cât m-am chinuit s-o învăţ, nu vreau să uit nici un cuvinţel! Şi-apoi, aşa ar fi normal... Aşa mi se pare mie logic. Şi aşa mi-ar place. Dar dacă nu vrei, nu-i nimic.

Se simţi luată de mijloc şi trasă uşor afară din frigider... Ei bine? Florentin îşi trecu încet un deget prin părul ei, zâmbind... Şi-o întrebă, în romanes:

- Ţi-am mai spus vreodată cât de mult te iubesc?

Negă, zâmbind:

- Nu în romanes.

- Ţi-aş spune acum; dar aş strica munca medicului... Pentru că te iubesc prea mult ca să mă pot opri din a-ţi spune cât de mult te iubesc!

Na, că o luase razna! Dar sărutul...

Ioan

Azi cinau singuri. Marcel plecase cu Roberto cu maşina, să ducă băieţii; Mirela îl culca pe George. Luminiţa plecase cu Nicuşor la plimbare iar Ileana încă mai scria la temele pentru mâine. Aşa că ei mâncau în bucătărie, pentru că ura să vadă scaunele goale în sufragerie... Nevasta lui înghiţi şi aruncă întrebarea aceea aşa... pur informativ:

- ... Ai vorbit cu Roberto? Ţi-a spus ce-i acolo?

- Acolo, unde?

- Acolo unde şi-au găsit să stea!

- Da. S-au mutat în fostul ei apartament, aşa că o să-i vezi zilnic trecând prin faţa chioşcului.

- Şi-o s-o iau de ciuf cât ai clipi dacă-mi văd copilul slăbit sau şifonat!

- N-ai să-l vezi nici slăbit, nici şifonat.

- Crezi că e în stare să se ducă la serviciu, să gătească, să spele, să calce, să ţină casa curată şi să-şi facă bărbatul fericit? Mă îndoiesc!

- E în stare! Aşa cum şi tu ai fost în stare să faci toate astea, când ne-am mutat la casa noastră. Cu copil cu tot.

- Eu ştiam ce-am de făcut; ea cât crezi că a învăţat în cinci luni?

- Mi-a demonstrat că, atunci când s-a mutat la noi, ştia deja ce are de făcut. Iar fi-tu o să se-ngraşe, crede-mă!

- Să dea Dumnezeu să facă ea mâncare mai bună decât aici!

- De ce crezi că n-ar fi în stare să facă?

- Haai, Ioane, n-o mai lungi aiurea!

- Ea e vinovată pentru toate, nu?

- Exact.

- Atunci e clar: discuţia asta e moartă.

- Aa, adică în opinia ta, ea e neprihănită! Iar el e un biet îngeraş

nedreptăţit!

- Nu; ea e vinovată pentru că n-a avut grijă de ea şi de sarcină. El e vinovat pentru că a sărit ieri la bătaie. Şi discuţia e moartă din nou.

Voia să-i priască mâncarea. Voia să nu se mai gândească acum la plecarea lor, ca să poată să doarmă la noapte. Aşa că anunţă scurt:

- Zilele astea mă duc cu Luminiţa la Vlad.
- Chiar mă întrebam când ai de gând s-o faci şi pe-asta!
- Imediat după ce primesc prima tranşă de la tatăl Ioanei.
- ... Cât eşti dispus să dai?
- Fix cât dă şi el.
- Vinzi chioşcul de la Obor?
- Nu; te trimit pe tine la sor-mea.
- Vezi, că nici ele nu-s triliardare!
- Ştiu. Iar Vlad va fi rezonabil. La urma urmei, pot să le dau casa aia! Şi-aşa zace goală! Le-o renovez după ultimul răcnet şi gata!
- Tu ştii! Tu vorbeşti cu el! Doar ai grijă, să nu trecem prea mult pe minus.

Aprobă scurt cu capul... şi decise:

- Nu; casa iese din discuţie.
- ... De ce?
- Am alte planuri cu ea.

Nevasta lui îl privi lung... şi zâmbi cu neîncredere:

- Tot mai speri, Ioane?
- Da. Presimt că acolo or să sfârşească.
- Dacă aşa crezi tu...

Sigur că aşa credea el! La un moment dat, proprietăreasa o să se întoarcă şi o să le ceară chirie! Iar la acel moment era sigur că fiul lui va fi deja tătic! Le va propune atunci mutarea aproape de părinţi, în casa care se va trece pe numele lor; iar Florentin n-o să-l refuze. Şi-atunci se vor şterge cu buretele toate - pentru că erau copiii lui.

Ana-Maria

Stătea comod în braţele lui şi moţăia la televizor. Frigiderul se aerisea singurel, spălaseră împreună şifonierul, făcuse deja trierea hainelor şi le aşezase la locul lor... Tot în şifonier, pe raftul cel mai de sus, Florentin pusese banii şi-i spusese franc că era adeptul metodei "la oală"...

Renunţase la toate fustele de secretară: nu-i mai plăceau. Nu mai găsea rostul acelor petice scurte şi strâmte, după ce descoperise cât de comodă putea fi o fustă lungă şi largă... Le îndesase pe toate înapoi în sacoşi; le va scoate la vânzare pe bani puţini. Dacă obţinea pe ele contravaloarea perdelelor, era perfect! Pentru că voia perdele frumoase - cele mai frumoase care se găseau în Niro! Astăzi, Roberto văzuse un mic şantier; cu siguranţă, i-l va descrie cu lux de amănunte tatălui lui. Şi intenţiona ca, imediat cum terminau renovarea, să-l invite pe Roberto la o cafea. Pentru ca dl Manolache să fie liniştit.

Apoi, Florentin lipise cu scotch câteva sacoşe şi acoperise gaura din geamul de la sufragerie: ca să stea mezelurile la rece, pe balcon. Începuse să se încălzească puţin camera. Acum leneveau la televizor; nu era un film interesant, dar nu trebuiau să ajungă prea curând în dormitor. Din motive lesne de înţeles... Chiar dacă nu s-ar fi întâmplat nimic...

Tresări:

- Aoleu, n-am sunat-o pe Nina!
- Fugi şi sun-o! Cred că s-a supărat deja!

Se ridică şi se grăbi să formeze numărul. Prietena ei răspunse imediat:

- Da.
- Bună.
- Bună! Tu-ţi dai seama în ce hal m-ai speriat? Ai spus că suni!
- Iartă-mă, dar s-au întâmplat multe - şi n-am mai apucat.
- Unde sunteţi? Te-ai întors la socri?
- Nu, am închiriat fostul meu apartament.
- Şi cât e chiria?
- Zero. Îţi povestesc eu mâine!
- Şi până acum n-ai putut să-mi dai un telefon? Zău aşa, măi Ana!

Coborî mult tonul vocii:

- Imediat cum am ajuns aici, l-am sunat pe medic şi ne-am dus la cabinet. Am pierdut-o.

Nina tăcea... Oftă greu:

- Asta e! Ştii că au fost probleme de la început, ţi-am spus ce scrie prin cărţi... Oricum, medicul m-a asigurat că următoarea sarcină are şanse mici să semene cu prima; iar Florentin mi-a promis că, imediat cum primim "dezlegare", se va ocupa de problema asta...

Îşi privi lung soţul, zâmbind; era mirat, roşu ca racul în obraji... Da, avea asemenea confidenţe cu prietena ei! El n-avea confidenţe cu amicii lui? Inclusiv cu fraţii?

- Îmi pare rău, Ana.
- Şi mie; dar trecutul e trecut şi prezentul merge spre viitor, nu?
- Exact. Vezi, că m-a sunat ţaţa Dida.

Ridică mirată sprâncenele:

- Da?
- Da, şi-am rămas perplexă. Era foarte agitată, un pic indignată, şi mi-a spus răstit că vrea să vorbească urgent cu tine.
- ... Ţaţa Dida, indignată?
- Da. Vrea ca până la sfârşitul săptămânii, să staţi de vorbă. Mi-a spus, citez, "să-i rup urechile alea cu care n-a auzit ce i-am spus". Ce naiba s-o fi întâmplat?
- O fi aflat că am plecat.
- Tot ce se poate! Dar de la cine să afle?
- N-ai auzit că-mi cunoaşte familia? Crezi că asemenea veşti nu circulă "cu viteza vântului"?
- Şi asta e posibil. Şi eu ce să-i spun?
- Spune-i că o sun eu, zilele astea. Dacă nu mâine, atunci sigur poimâine. Şi spune-i c-o rog să nu fie chiar atât de supărată pe mine.
- Îi spun.
- Vorbim mâine, la serviciu.
- Păi vii mâine?
- Nu văd de ce n-aş veni! Trebuie să anunţ ce s-a întâmplat... Vorbim mâine, bine?
- Bine. Pa.
- Pa.

Închise şi reveni pe canapea. Florentin întrebă, serios:

- Cine-i ţaţa Dida şi de ce-i indignată?

Zâmbi slab:

- E şefa pe care nu ţi-o aduc la zugrăvit.

Ochii negri o priviră lung...

- Şi e indignată?
- Da. Cred că a aflat...
- Ce? Că ne-a mutat tata într-un apartament, din cauza matahalei? Că asta spun toţi ai mei!
- E extrem de isteaţă; sunt sigură că a înţeles adevărul din spatele minciunii... Când am cunoscut-o şi-a auzit că eu sunt cea care se mărită cu Florentin Manolache, mi-a spus că se trage tot din neam de florari, că a avut, tangenţial, relaţii cu neamul tău şi vă ştie destul de bine. Că familia Manolache este printre cele mai respectate familii de florari din Bucureşti. Şi pe urmă m-a privit uite-aşa, m-a măsurat lung şi-a spus "Deci tu eşti nevasta lui Florentin"...

Soţul ei o privea lung; "îşi scana" chiar acum memoria după femei de vreo 55-60 de ani, pe nume Dida, pe care le văzuse prin casă sau la piaţa de flori...

- ... A spus că a avut tangenţial relaţii cu ai mei?

Aprobă cu capul şi reveni spre televizor:

- Probabil mă caută ca să-mi dea un nou set de sfaturi. Acum, că sunt femeie măritată la casa mea, lucrurile se mai schimbă pe ici-pe colo, nu?

Fu sărutată pe păr:

- Evident! Să-mi spui când te vezi cu ea - să-i trimit un carton de prăjituri.

Poftim? Îl privi lung... şi zâmbi:

- O cunoşti, nu?
- O tot caut prin memorie, dar n-o găsesc. Ţaţa Dida... Nu-mi spune nimic numele.
- E vecină cu Nina. Stă la etajul şase.
- Nu cunosc pe nimeni în blocul ăla. Nici măcar în cartier!
- Ei, o s-o cunoşti şi-o să-ţi spună singură de unde vă ştie.

Florentin aprobă. Îi fură un sărut:

- Mergem la nani?
- Mergem.

Se ridică greu:

- Să probez şi duşul, nu? Dacă nu mă auzi cântând, să ştii că m-am înecat...

Florentin

Intră în dormitor, aprinse lumina şi se aşeză pe pat: oricât îşi storcea mintea, nu regăsea în ea nici o ţaţă Dida. Dar, vorba Anei: o s-o cunoască şi-o s-o ia la întrebări atunci. Şi se va lămuri atunci cine era şi de unde-i cunoştea familia.

28 aprilie 2003 - luni

Ana-Maria

Dimineaţa fusese foarte plăcută. Frigiderul "îşi revenise" şi fără coaja de lămâie, aşa că mutase mezelurile din balcon în bucătărie; mâncaseră şi-apoi el o adusese la serviciu... Tare scurtă plimbare! Numai jumătate de oră? Acum ea trebuia să intre-n scară... Florentin îi fură un sărut:

- Fug să pun geamurile şi pe urmă vizitez toate florăriile din Bucureşti! Să fii cuminte, bine?
- Bine.
- Te-aştept acasă, să mergem la cumpărături?

Se grăbi să aprobe, iar el îi mai fură un sărut. Şi-acum decise să ia măsuri: îi prinse capul în palme şi-l sărută... I se păru că soţul ei era un pic fâstâcit:

- ... M-am cam dezobişnuit, recunosc...

Bufni în râs:

- Te re-obişnuieşti tu repede!
- Daa, văd că ai tu grijă!

Aprobă şi-i făcu semn cu mâna:

- Pa! Baftă!
- Să fie! Pa!

Intră în scară, urcă în lift şi închise uşile: şi-acum trebuia să-i povestească Ninei... Să-i spună şefului ei...

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.

Uşa departamentului juridic se deschise imediat; Nina îi făcu semn să intre. Deci era singură în birou... Se aşeză şi oftă greu:

- Am pierdut-o. Asta e! Imediat cum o să fim siguri că m-am refăcut, o luăm de la capăt!
- Bravo! Aşa trebuie să gândeşti! Cum e apartamentul?
- Cum să fie: devastat... Nu înţeleg! Deşi am fugit pe fereastră, ei ne ajută în continuare!
- Pentru că v-aţi mutat împreună. Şi pentru că sunteţi căsătoriţi. Şi pentru că nu vă veţi despărţi niciodată. Şi pentru că vă potriviţi de minune. Pentru că aveţi un viitor...
- Mi-e greu să înţeleg cum gândesc. Când am plecat eu de-acasă, mama m-a renegat. Pe el însă văd că ai lui îl ajută în toate modurile posibile! Roberto ne-a adus bagajele cu maşina, tatăl lui i-a dat bani pentru primele luni... Şi Roberto a contribuit la "fondul de reparaţii"...
- Pentru că nu sunteţi izgoniţi: doar v-aţi mutat la casa voastră! E normal ca părinţii să-şi ajute copiii!
- În cazul meu, mi se pare anormal. Totuşi, am fugit pe fereastră!
- Dar n-ai fugit de soţul tău, ci de casa aia! Şi-au înţeles asta! Au înţeles, cred, şi motivele...
- Ne-a oferit casa în care a locuit Marcel; Florentin m-a anunţat asta şi mi-a spus că el unul preferă să căutăm un apartament cu chirie. Ieri am auzit discuţia dintre el şi Roberto; familia lui îi oferă ajutor şi sprijin, dar el vrea să rezolve totul singur. Să nu apeleze la ei decât în ultimul moment, ca ultimă soluţie...
- Şi nu ţi se pare normal?

Negă scurt:

- Ba da. Dar ei nu ştiu cine se înverşunează să-i ţină cât mai departe de familia noastră. Ei îşi închipuie că românca e capul răutăţilor.
- Iar el o să lămurească lucrurile mintenaş!
- Iar ei n-or să-l creadă... Dă-mi numărul ţaţei Dida.

Nina se grăbi să-l scrie pe-o bucată de hârtie.

- Mă duc în secretariat, să-l aştept pe dl director.
- Stai puţin! Mai stai... Ai spus că trebuie să renovaţi apartamentul, nu?
- Da.

- E ceva serios, sau...?

- Sunt nişte găuroaie mari în pereţi, iar bucătăria e "unsă" cu sos inclusiv pe tavan.

- Iar fratele lui a văzut tot dezastrul. Bag mâna-n foc că sâmbătă dimineaţă vine peste voi, să vă ajute la renovat! Vreau să vin şi eu.

O privi lung... şi ridică din umeri:

- Eşti invitata mea! Oricum trebuie să-mi afli adresa, nu? Să vii şi tu la noi!

Prietena ei aprobă grăbită, fericită că fusese inclusă în "planurile de zugrăvit"... Ieşi şi se aşeză în anticameră:

- A venit?

- Acum un minut.

- Spune-i că sunt aici; dacă are cinci minute libere...

Secretara se grăbi să ridice receptorul. Privea lung mocheta şi-şi amintea cât de îngrijorată fusese când o chemase el în biroul lui prima oară... Cât de bucuroasă fusese când aflase că nu-şi va pierde serviciul...

- Te aşteaptă.

Se ridică şi intră în birou:

- Bună dimineaţa.

- Neaţa, Ana. Stai jos. Ce s-a întâmplat?

La naiba! Îi venea să plângă! Se grăbi să-l anunţe sec:

- Am pierdut sarcina.

Pixul căzu pe birou; după câteva secunde de uimire, şeful ei întrebă, cu voce ştearsă:

- Cum, Ana? Ce s-a întâmplat?

- Sâmbătă a fost botezul nepoţelului meu. S-a terminat cu scandal; eu am plecat de-acolo, soţul meu ne-a făcut bagajele şi s-a mutat cu mine... Şi s-a întâmplat pur şi simplu.

- Şi-ai fost la medic?

- Da. Totul e în regulă. Am vrut doar să vă spun că nu trebuie să vă mai gândiţi la angajare... Cel puţin nu în următoarele 5-6 luni.

- Bine, Ana. Şi-acum unde staţi?

- Într-un apartament închiriat.

- Dacă cearta a fost sâmbătă, presupun că ieri v-aţi dus hainele, nu?

Aprobă cu capul.

- Atunci uite cum facem. Te duci acasă şi stai cuminte, să te refaci fizic.

- Nu, chiar nu e nevoie...

- E nevoie. Nu trebuie să faci act de prezenţă aici şi să stai cu mintea la sacii cu lucruri de-acasă. Mai ales după ce s-a întâmplat cu bebeluşul! Du-te şi odihneşte-te, iar mâine şi poimâine puneţi amândoi casa la punct. Ne vedem joi dimineaţă, bine?

Îl privi lung... Şeful ei era întristat pentru acea veste; pe lângă tristeţe, vedea pe chipul lui determinarea de-a o goni pur şi simplu de acolo până joi... Se ridică:

- Vă mulţumesc.

- Nu-mi mulţumi. Fă-te bine, aranjează lucrurile-n casă, ridică moralul... Pentru că joi dimineaţa vreau să te văd zâmbind. OK?

Zâmbi şi ea:

- OK.

- Pa.

- La revedere.

Ieşi şi ciocăni în uşa departamentului juridic; Nina ieşi imediat:

- Ce-a spus?

- Să mă duc acasă şi să nu mai vin până joi dimineaţa.

- Păi fugi! Dar promiţi c-o suni pe ţaţa Dida?

- Promit.

Îşi luă geanta şi pardesiul şi ieşi: în drum spre casă, trebuia să cumpere o găleată, un mop şi-o mătură. Se simţea bine; nu făcea hemoragie dacă dădea cu mătura, nu? Şi-apoi, dacă mai avea nevoie de ceva, cobora la complex. O să ocolească blocul prin spate, pentru că de dimineaţă plecaseră prin faţă iar ea, concentrată asupra discuţiei cu soţul ei, nu se uitase nici măcar dacă chioşcul era deschis.

Florentin

Începuse ziua bine şi-o continuase rău. Geamgiul fusese prompt şi iute de mână; aşa că acum era cald în sufragerie. El plecase să-şi caute serviciu... şi se părea că partea aceea cu florăriile va "pica". Tocmai ieşise după a zecea discuţie, cu al zecelea patron. Nimeni nu avea nevoie de personal. Le lăsase numărul de telefon; era 99% sigur că bileţelele alea sfârşiseră deja în coşul de gunoi...

Şi totuşi, va insista. Pentru că altceva nu ştia să facă. Şi avea nevoie de serviciu. Unul 9-17, pe cât posibil. Dacă era să fie în ture, n-ar fi refuzat: discotecile erau deschise doar noaptea, nu? Când florăriile erau închise!

Aseară, în euforia listelor de cumpărături, uitase un mic amănunt. Înainte de-a aduce covoarele şi perdelele, trebuiau să zugrăvească. Aşa că va face două drumuri la Niro. Asta nu-l deranja: oricum, i-ar fi plăcut să meargă şi ea...

Să nu capituleze! Pentru Dumnezeu, era abia în prima zi de căutări! Abia la a zecea florărie! Bucureştiul era atât de mare! Poate în Berceni, sau în Militari, unde sigur nu-l cunoştea nimeni, va avea şanse mai mari!

Ana-Maria

Intră în apartament şi încuie uşa. Lăsă toate cumpărăturile în bucătărie, se descălţă şi intră în sufragerie. Ridică receptorul şi formă numărul ţaţei Dida...

- Alo?

- Sărut mâna. Ana-Maria sunt, soţia lui Florentin.

- Aa, bine că m-ai sunat! Unde eşti?

- În apartamentul pe care l-am închiriat.

- Florentin unde e?

- Îşi caută serviciu.

- ... Nu mai munceşte la taică-su?

- Nu.

- Dă-mi adresa: vin să stăm de vorbă.

Ridică scurt din umeri şi-i spuse adresa: dacă voia ea să bată atâta amar de drum...

- Bun. Pe unde vine asta? Că mi se pare cunoscută strada. E vreun chioşc de-al lor pe-acolo?

- Da; chioşcul la care a lucrat Florentin e chiar în colţul blocului din faţa blocului meu.

- ... Gata, ştiu unde e. Nu pleca nicăieri, că iau un taxi.

Auzi tonul... Dar grăbită mai era!

Aoleu, casa era vraişte! Să mături, să spele pe jos, să aerisească... Să schimbe puţin aerul din casă! Că mirosea a stătut şi tutun!

Ţaţa Dida îi cunoştea bine familia; dacă ştia şi unde era chioşcul la care lucrase Florentin... N-o va întreba de unde până unde ştia ea atât de multe lucruri despre familia Manolache; se va mulţumi cu sfaturile ei. Şi nu va riposta atunci când va fi certată - pentru că va fi certată zdravăn. Fugise pe fereastră, de parcă nu s-ar fi putut înţelege cu ei cu vorbă frumoasă. Din punctul ăsta de vedere, îi tratase pe toţi aşa cum îi tratase şi Ioana. Şi chiar dacă ea îl somase pe Florentin să nici nu se gândească la despărţire, plecarea fusese totuşi aşa cum fusese...

Dar nici n-ar fi putut sta de vorbă cu socrul ei între patru ochi! Cum să-l cheme în camera lor şi să-i spună, cu voce tare, că ea voia să plece? Că ea nu mai putea locui acolo? Chiar şi numai simplul gând la acea discuţie îi dădea fiori! Aşa că mătura grăbită sufrageria şi se gândea...

Dacă s-ar fi dus acum jos, la chioşc, şi i-ar fi cerut iertare soacrei ei, n-ar fi obţinut nimic. Nu mai era vorba despre o discuţie în contradictoriu la cină. Şi n-ar fi mirat-o dacă dna Manolache ar fi răspuns iniţiativei ei cu câteva palme şi şuturi bine plasate! Era perfect îndreptăţită s-o facă... Iar Florentin s-ar fi făcut foc şi pară pentru aşa "întâlnire de gradul trei". Întâi s-ar fi certat zdravăn cu ea: ce căutase la chioşc?! Apoi ar fi alergat într-un suflet la părinţi, să se certe şi cu

mama lui: cum îndrăznise?!

O să discute cu el despre asta. O să-i spună planul ei şi-o să-i ceară părerea. Şi va face aşa cum spunea el.

Gata: măturase. Acum să pună apă în găleată... Mm, ce frumos mirosea Mr. Propper! O să fie "super"!

Cel mai greu de împăcat va fi dl Manolache. Soacra ei se supăra repede şi-i trecea la fel de repede. În plus, ea întotdeauna fusese sinceră şi directă. Şi nici n-o prea avusese la suflet, cel puţin în primele 2 luni! Dar dl Manolache... Principalul ei aliat, până sâmbătă la prânz... Îi ceruse părerea; la ultima lor discuţie, o întrebase ce să facă cu Marcel... El îi ceruse ei părerea! Ei, şi nu lui Roberto! Nici soţiei lui! Tocmai ei! Iar ea fugise pe fereastră, fără să-i dea măcar ocazia de a-şi exprima dezacordul pentru decizia ei! Cât de mult o plăcuse dl Manolache - şi cât de mult trebuia să-i displacă acum! Îi înşelase încrederea; lucrul cel mai greu de suportat... Cam cum făcuse Evelin cu ea - ea îşi pusese toate speranţele, toate visele în el, iar el îi dovedise, în cinci secunde, că avea alte priorităţi... Că nu era nici pe departe omul pe care-l crezuse a fi...

Dl Manolache o ura. Iar încăpăţânarea lui Florentin, determinarea de-a nu cere ajutor, de-a nu-i spune "Nu pot singur, ajută-mă", alimenta acea ură.

Familia Manolache o percepea ca pe-o româncă incapabilă să-i înţeleagă. O româncă rea şi nerecunoscătoare, care le luase băiatul de acasă şi nu-l lăsa să mai aibă vreo legătură cu ei. Un fel de "Ce-am fi păţit cu Marcel, dacă-i făceam atunci pe plac". Va fi greu; extrem de greu. Nu va reuşi să-i convingă, indiferent câte discuţii va încerca să facă cu ei, indiferent câte cuvinte va rosti... Acum, doar faptele mai puteau schimba ceva: faptele ei. Tocmai de-asta spăla pe jos şi abia aştepta să sune soneria. Ţaţa Dida, indiferent cine era ea şi ce relaţii avea cu familia Manolache, o va învăţa ce să facă şi cum să le arate socrilor ei că puteau avea în continuare încredere în ea.

Limpezi mopul şi scoase ceştile: să facă o cafea, nu? Altceva nu avea de pus pe masă; nu se aşteptase să aibă musafiri... Piuitul soneriei o făcu să tresară: cum trecuse de interfon? Se grăbi să descuie, iar ochii furioşi o săgetară scurt:

- Să trăieşti. Sunt foarte supărată pe tine!

Aprobă, bâigui un "sărut mâna" fără voce şi-o pofti să intre. Arătă spre sufragerie, dar femeia o împinse fără menajamente şi se minună cu voce tare:

- Te-ai certat cu Florentin?
- Poftim?
- V-aţi bătut cu ciorba?
- Nu, aşa l-am găsit. Toată casa e zob; o s-o renovăm...
- Ia să văd!

Prea bine! Dacă voia ea să vadă... O urmă, ca să nu-i lase impresia că o trata cu indiferenţă... iar bătrâna se întoarse pe-un călcâi:

- Stăm la bucătărie.

Stăteau unde voia ea! Se aşeză şi-o privi lung...

- Cât plătiţi chirie aici?

- Nimic; doar achităm dările casei şi supraveghem celelalte apartamente ale proprietăresei. Ea a plecat ieri în Canada, să aibă grijă de nepoţel, şi în următorii trei ani nu mai trece pe-aici. Ne-a lăsat să stăm aici fără chirie, dacă facem pe administratorii la celelalte case.

- Am aflat că ai fugit pe geam; e adevărat?

Aprobă scurt cu capul.

- Am aflat şi ce-ai păţit ieri, aşa că o să te urechez cu grijă. Ce-a fost în capul tău, de-ai fugit pe geam? Ce mare dezastru ţi s-a întâmplat? Te-au bătut? Te-au înjurat? Ce ţi-au făcut?

- ... La botez, a fugit Ioana cu

- Ştiu asta, soţul meu a fost printre invitaţi.

Cum-cum?... Hei, nu era momentul pentru asemenea socoteli! Se grăbi să continue:

- Nu ştiţi că, imediat înainte să fugă, Ioana m-a luat deoparte şi mi-a spus tot planul ei - ca să nu mă sperii, să nu am probleme cu sarcina. A vrut să fugă doar cu bebeluşul, ca să nu-i observe nimeni "retragerea". Şi cum Ionuţ plângea de mama focului la masă, m-am dus şi l-am trimis eu la poartă. Dl Manolache m-a văzut; imediat cum s-a terminat scandalul, a venit şi mi-a altoit câteva palme pe spinare: cum îmi permit să-i gonesc nepoţii din curte?! A venit şi dna Manolache, care mi-a dat două palme zdravene peste ochi, şi nu numai, pe aceeaşi temă... Florentin m-a îmbrâncit... Începusem să mă simt rău.

- Aveai contracţii?

- Aveam o durere continuă, puternică de-mi tăia răsuflarea.

- Şi cum ai ajuns să fugi pe geam?

- A venit tatăl Ioanei şi-a lămurit ce era de lămurit. Dl Manolache mi-a cerut scuze că m-a lovit înainte să-i răspund la întrebări; soacra mea însă... Întotdeauna am simţit-o mai retrasă, mai rezervată cu mine.

- Nici tu n-ai excelat la vorbărie cu ea! Tot ce ţi-am spus eu, ar fi putut să-ţi spună şi ea; numai că n-ai întrebat-o pe ea, ci ai dat fuga să întrebi o străină.

Aprobă, simţind că-i dau lacrimile...

- Şi? Cum ai plecat pe geam, până la urmă?

- ... La cină, a reînceput discuţia. Dna Manolache a spus că, dacă Ionuţ rămânea acolo, Ioana s-ar fi întors. Şi-atunci am început să plâng. Florentin m-a dus în camera noastră... Cred că s-a speriat, când a văzut că nu mă opresc din plâns. Că m-a luat de umeri şi m-a scuturat zdravăn, de-am văzut stele verzi. Şi-am avut senzaţia că în secunda imediat următoare o să ridice mâna şi-o să mă lovească. Am ridicat mâinile...

Femeia nu mai spunea nimic acum...

- Şi-a dat seama că m-a speriat şi mi-a dat drumul. M-a lăsat singură, să mă liniştesc; dar eram prea agitată, gândurile mele erau varză, mă durea îngrozitor... Orice-ar spune el, apariţia mea acolo a stricat totul. Marcel "a prins aripi" când a văzut cum sunt eu primită în familie. Din cauza mea, Ioana a fost irascibilă şi-a avut probleme cu socrii... Am dat toată casa peste cap. Şi mi-a fost frică să rămân acolo.

- De ce?

- În momentele alea, mă gândeam că am făcut destul rău; că dacă mai rămân acolo, cine ştie ce se mai poate întâmpla... Am lăsat un bilet şi-am plecat. Am luat un taxi; şoferul a alimentat la Glucoza şi, când am trecut din nou prin faţa casei, l-am văzut pe dl Manolache în camera noastră, în faţa mesei. Nu mă mai puteam răzgândi: găsise biletul. M-am dus la Nina, de-acolo l-am sunat pe Florentin...

- Iar el a decis să plece cu tine.

- N-a avut încotro. Ştia că, dacă decide că e mai bine să ne despărţim, m-aş fi sinucis.

Ţaţa Dida începu să râdă:

- Nu fii copil!

- Nu sunt. Înainte să fiu cu Florentin...

Nu voia să vorbească iar despre Serbia, Gigi şi cuie. Aşa că prefera să tacă şi să se gândească repede cât să "deruleze", cum să scurteze...

- Ştiu cum ai ajuns în casa lor. Ştiu că Florentin te-a luat din Serbia, de la patronul la care lucrai.

O privi lung, cu groază: o ştia şi pe-asta?

- Ştiu că ai fost secretară în Serbia; Manolache i-a spus soţului meu toată tărăşenia.

Oo, Doamne! Cât pe ce să facă infarct!

- Şi ştiu că acolo ai încercat să te sinucizi. Dar Florentin n-a plecat ieri după tine ca să te împiedice să încerci din nou: a plecat pentru că te iubeşte. Manolache ce-a spus, când i-a auzit intenţiile?

- L-a lăsat să plece. Adică i-a dat voie să plece. Şi i-a oferit tot sprijinul şi ajutorul lor - doar să-l ceară.

Ţaţa Dida tăcea... Ridică ceşcuţa şi-i oferi farfurioara ei; femeia îşi aprinse o ţigară... şi oftă greu:

- ... Ţi-am spus ce se întâmplă atunci când te muţi la ei. Te-au considerat copilul lor. Le-ai înşelat încrederea cu fuga ta.

- N-aş fi putut să-i spun dlui Manolache că vreau să mă mut de-acolo!

- Ai fi putut măcar să încerci!

- Nu sâmbătă seara, după fuga cu tămbălău a Ioanei!

- A doua zi ai fi avut tot timpul.

N-avea rost să insiste: ţaţa Dida n-o va înţelege...

- Dacă Florentin n-ar fi fost preferatul lor iar tu n-ai fi fost româncă, te-ar fi adus înapoi de ciuf, v-ar fi făcut un tămbălău fantastic şi v-ar fi bătut bine pe-amândoi înainte să vă dea ei afară. Pe lângă ruşinea pe care le-aţi făcut-o, le-aţi înşelat încrederea. Şi-asta doare cel mai tare. Manolache vorbeşte cu Florentin pentru că nu-l lasă inima să-şi piardă copilul favorit aşa; dacă Luminiţa i-ar fi făcut chestia asta, n-ar mai fi avut loc în inimă pentru ea. Ar fi uitat că are două fiice; ar fi calculat, simplu, că are doar patru copii. Iar Luminiţa putea să ajungă la Urgenţă în stare critică - Manolache nici n-ar fi clipit!

Poate că abia acum realiza ce făcuse de fapt...

- Manolache poate trăi bine-mersi cu un singur copil; dar numai cu ceilalţi patru, nu. Înţelegi ce spun?

- Da.

- Iar toată vina pentru pierderea copilului lui cel mai de preţ, tu o porţi. Tu ai fugit - din cauza ta, a trebuit să-l lase şi pe el să plece. Ca să nu constate că fuge şi el pe fereastră, ca tine. Nu te acuză nici pentru modul cum le-ai intrat în casă, nici pentru gărgăunii lui Marcel, nici pentru plecarea Ioanei, nici pentru trimiterea lui Ionuţ la poartă - te acuză pentru că diseară, la cină, scaunul băiatului lui va fi gol. Iar tu, dacă vrei să-ţi vezi bărbatul fericit, trebuie să schimbi percepţia asta.

Acum devenise extrem de atentă...

- Să nu încerci să pari supărată pe ei - ai face mult mai mult rău decât bine. Lasă nasul jos şi ruşinea-n casă, du-te la chioşc şi cere-i soacrei tale iertare pentru plecarea voastră. O să te gonească, ţipând; dar n-o să uite cuvântul "Iartă-mă". Şi-asta o să conteze, atunci când se vor face totalurile. Să nu le suni la uşă, să le spui asta - nu vei apuca nici să tragi aer în piept, că te vor goni cu pietre. Dar, cu prima ocazie când dai ochii cu Manolache, cere-i iertare. Soţul tău nu poate trăi fără familia lui; iar taică-su ştie asta - şi de-asta i-a dat el voie să plece. Că Florentin pleca oricum: şi cu, şi fără voia ălui bătrân! A preferat să-şi calce pe inimă şi să-i dea el voie să plece, ca să-l ştie cât de cât liniştit. Dacă i-a oferit ajutorul, chiar vrea să-l ajute. Să nu refuzi niciodată ajutorul lor!

Se grăbi să nege.

- Iar aici, în casa asta, trebuie să respecţi regulile lor. Să nu uiţi nici o clipă ce se făcea acolo, cum şi de ce: să faci la fel şi aici. Altfel, crede-mă, Florentin o să plece într-o zi de-aici fără tine.

- I-am spus deja, aseară, că vreau ca în casă să vorbim romanes.

- Şi chiar vrei asta?

- Da. Mi-a plăcut să locuiesc acolo! Mi-au plăcut regulile de acolo! N-am plecat nici ca să le fac lor un rău, nici pentru că nu mai suportam legile lor! Am plecat pentru că m-am perceput a fi sursa tuturor relelor care se întâmplaseră în ultimul timp. Ştiaţi că, înainte de nuntă, trei dintre chioşcuri au fost vandalizate?

- Da.

- Fostul meu soţ şi-a plătit un amic ca să spargă toate geamurile. Ca să se răzbune pentru că n-am vrut să discut cu el despre cât de mult mă iubeşte şi mă doreşte înapoi. Ştiţi că, vineri noaptea, tot el a venit cu mascaţii şi-a făcut scandal la poartă?

- Da.

- În casa aia a fost întotdeauna calm, linişte şi înţelegere. Cum am apărut eu, s-a răsucit totul cu susu-n jos. Inclusiv nunta: Roberto a făcut-o tradiţional, Marcel a făcut-o tradiţional, Florentin a făcut-o mai mult românеşte! Credeţi că Luminiţa nu va avea o nuntă tradiţională?

Ţaţa Dida nu mai răspundea...

- Aparţia mea a bramburit totul. A modificat reguli. A iscat certuri. Nu vreau să fiu mărul discordiei; nu vreau să fiu cuiul care iese din mobilă şi face răni. Vreau să revină şi ei la o viaţă normală. Şi voi avea grijă ca aici să se respecte toate regulile pe care le-am învăţat în ultimele cinci luni. Absolut toate.

- O să ai viaţă grea...

- Şi-o să vă rog să-mi spuneţi dvs ceea ce n-am apucat să învăţ în astea cinci luni.

O privea lung... Într-un târziu, femeia începu să-i răspundă la rugăminte:

- ... Dacă eşti vrednică - şi cred că eşti, de vreme ce te-ai înţeles bine cu ei până acum -, ai marele avantaj că soacră-ta lucrează la chioşcul din colţ. Şi că-l vede în fiecare zi pe Florentin trecând încoace şi încolo. Dacă soţul tău va fi zilnic bine îmbrăcat, bine hrănit şi proaspăt bărbierit, problemele tale se pot rezolva de la sine.

- Şi aşa va fi. Că pe-asta am văzut-o, ştiu cum se face şi-am şi exersat-o.

- Apoi, sunt veştile despre voi; mai mult despre el. I-a dat voie să plece, iar pe tine nu te-a gonit "oficial". Şi se oferă să vă ajute, dar nu vă bagă ajutorul ăsta pe gât. Adică sunteţi la casa voastră. E deci foarte important cum vă descurcaţi singuri.

Aprobă scurt:

- Am făcut deja lista de cumpărături, o să renovăm singuri aici iar Florentin umblă acum să-şi găsească serviciu.

- Ar fi bine să-şi găsească. Iar dacă nu-şi găseşte, să facă bine să lase nasul jos şi să apeleze la taică-su. Dacă ei văd că nu-i uitaţi, că vă descurcaţi bine, că vă rezolvaţi problemele cu zâmbetul pe buze şi bună înţelegere, dacă vă văd că sunteţi cumpătaţi, că vă stă mintea la ale casei şi mai şi puneţi câte-un bănuţ pe lună la puşculiţă, sunteţi ca şi iertaţi.

- Eu ştiu cum se face asta: am locuit aici un an întreg, fără ajutorul părinţilor.

- Apropo: cum se simte tatăl tău? Că am auzit că la nuntă n-a venit pentru că a fost în spital.

Plecă grăbită capul şi decise să spună adevărul:

- N-a păţit nimic. Sunt renegată.

- ... Adică părinţii tăi nu-l vor pe Florentin?

- Nu mă vor pe mine. Am fugit de-acasă la 18 ani, iar de atunci nu-mi transmit decât înjurături, când îi sun. Şi când am fost în Serbia, i-a durut în cot. Dl Manolache a sunat-o pe mama, înainte de nuntă, iar ea i-a spus că nu mai sunt fata ei; iar dacă el vrea să-şi aducă asemenea noră-n bătătură, îl priveşte - dar pe ei să nu-i mai deranjeze nici el, nici eu.

- ... Deci tu ştii să stai pe picioarele tale.

Aprobă scurt.

- Atunci o să-l înveţi şi pe el, iar problema banilor e ca şi rezolvată. Florentin caută acum de muncă pe la alţi florari?

- Nu. A spus că el nu-i face dlui Manolache aşa ruşine, chiar dacă ştie că alţi florari l-ar angaja în prima secundă. Se duce să încerce întâi pe la florării; pe urmă la firmele care organizează nunţi şi botezuri...

- O să-şi găsească el ceva; iar dacă nu găseşte, spune-i să vorbească cu taică-su. Chestia asta cu demonstrarea propriilor puteri are o limită; iar încăpăţânarea e dovadă de prostie.

Aprobă din nou.

- Mai rămâne problema lui: a lui Florentin. Nu poate trăi fără ai lui. Dacă taică-su îi spune o vorbă mai dură, va sta îmbufnat toată seara. Închipuie-ţi reacţia lui dacă i s-ar spune "Nu mai eşti copilul meu"! El vrea să fie toţi fericiţi: şi tu, şi-ai lui, şi el. Iar ai lui sunt nefericiţi acum. Tu, ca "magnet" al supărării lor, o să ai de tras; pentru că el va fi invitat într-o seară să le povestească cum vă merge. Nu va refuza invitaţia, iar tu vei sta aici şi-l vei aştepta să se întoarcă. Depinde numai de tine în ce măsură te vei face invitată. Dacă le demonstrezi că eşti un fel de "cum era Lăcrămioara acum 32 de ani", s-ar putea să vă cheme împreună - şi v-aţi împăcat fără măcar să discutaţi despre asta. Cu cât reuşeşti asta mai repede, cu atât mai fericit şi mai liniştit va fi soţul tău.

Ţaţa Dida stinse ţigara:

- Iar eu te voi ajuta să le demonstrezi asta. Pentru că ştiu că poţi. Ai vorbit cu Florentin despre copil?

- Da. Imediat cum medicul spune că m-am refăcut, încercăm din nou. Până reuşim.

- Să nu mizezi pe copil ca să te împaci cu Manolache: chiar dacă se rupe sufletu-n el, nu va veni aici să-l vadă atâta timp cât e supărat pe tine.

Aprobă: bănuise că aşa s-ar fi întâmplat... Ridică privirea şi-şi aminti o întrebare foarte importantă:

- De unde cunoaşteţi familia Manolache chiar atât de bine?

- Eei... Mă trag tot din neam de florari, soţul meu e florar... Familiile noastre se cunosc destul de bine; obişnuiam să ne vizităm, să ne ajutăm la nevoie. Dar de vreo 11 ani, eu una am răcit relaţiile cu ei. Soţul meu în schimb discută zilnic cu Ioan. Nu te îngrijora: secretul nostru rămâne secretul nostru.

Prea bine! Mai mult de-atât bănuia că nu va afla, oricât ar fi insistat ea! Aşa că alte întrebări nu avea...

- Ca să revenim... Faptul că ai pierdut sarcina e un minus. Pentru Manolache, nu contează scandalul de la botez, sperietura, plânsul, sentimentele tale de vină şi faptul că sarcina a fost toxică. Pentru el, ai pierdut sarcina din cauza ta. N-ai avut grijă de tine. Nu te-ai menajat îndeajuns. Nici un academician nu-l va convinge vreodată că n-are dreptate, aşa că să nici nu-ncerci! Nu-ţi mai rămâne decât să le demonstrezi că următoarea sarcină va fi perfectă cap-coadă iar fetiţa voastră va fi frumoasă şi sănătoasă tun. Doar atât.

Evident! N-o deranja să fie folosită drept "ţap ispăşitor" decât în măsura în care asta-l va atinge pe Florentin! Dacă-şi va vedea soţul îmbufnat... Şi-l va vedea, pentru că el va vorbi săptămânal cu tatăl lui, probabil zilnic cu Roberto...

- Să ai grijă de Florentin. Până apare fetiţa, să-l pui întotdeauna pe primul loc; iar după ce apare fetiţa, să-i pui pe picior de egalitate. Dacă tu faci asta, el te va pune pe tine pe primul loc. Să nu uiţi nici un moment ce-ai văzut în casa soacrei tale. O să-ţi fie greu, mai ales când el se va obişnui cu rolul de cocoş; dacă ştii cum s-o faci, îl vei convinge să facă aşa cum vrei tu. Să ai întotdeauna mâncare bună la masă, haine curate şi mirosind a detergent bun, cămăşile călcate "de expoziţie", să nu-ţi lipsească niciodată nimic din casă... Să nu faci investiţii pe cont propriu, aşa, de una singură: dacă vrei să schimbi chiuveta, spune-i lui şi-o vei găsi gata montată a doua zi. Ori de câte ori îl vezi supărat, împacă-l. Ori de câte ori e nervos, calmează-l. Ori de câte ori simţi că începe cearta, să taci. Să nu continui subiectul, oricât ar insista el, oricât ţi-ai dori să-i spui că n-are dreptate. După ce se va calma, te va împăca şi vă veţi împăca. Să nu ai niciodată alcool în casă; chiar dacă aveţi musafiri şi rămâne vin în sticlă, aruncă-l. Tu nu bei, Florentin ştiu că nu bea, dar e mai bine să n-ai, decât să descoperi în anumite momente că ai. Nu încerca niciodată "să-l ţii sub papuc"; dacă întârzie pe drumul dintre serviciu şi casă, nu-l aştepta la uşă cu chef de ceartă. Zi de zi, după ce te trezeşti, să nu treacă cinci minute şi să fii tot nefardată, nepieptănată şi neparfumată. Şi când baţi covoarele trebuie să fii cochetă! Fii în permanenţă cu ochii pe el; mai bine mergi un pic mai în spate şi observi cu atenţie femeile din jurul lui. Deşi mă îndoiesc că vei avea vreodată asemenea probleme, eu o cunosc bine pe Lăcrămioara. Ea a ales-o pe Ioana pentru Marcel; acum, că e supărată, se va gândi că "cui pe cui se scoate". Nu mă îndoiesc de Florentin; doar mă îngrijorează puţin o anumită tânără, frumoasă şi bine educată, din etnie, din breaslă, care ştiu că şi-ar dori foarte mult să "dispari" cumva de lângă el.

Aa, deci Gabriela... Aprobă şi tăcu.

- Nu-l lăsa niciodată să se plictisească; nu vă petreceţi niciodată sfârşitul de săptămână căscând la televizor. Aminteşte-ţi ce vârstă aveţi şi redeveniţi tineri.

Ţaţa Dida se ridică:

- Iar dacă tu vei face toate astea, Florentin ţi le va oferi dublu. Plec şi eu, că e destul de târziu.

Se ridică şi ea...

- Acum, când ies, o să trec pe la chioşc. O să încerc să reînnod o prietenie stinsă acum 11 ani. Pentru că voi sunteţi prea tineri iar ei prea căpoşi ca să reuşiţi să vă împăcaţi fără un mic imbold.

Aoleu! Doar nu-i spunea dnei Manolache că discutaseră o oră întreagă despre ei! Femeia începu să râdă:

- Stai liniştită, Ana! Nu ţi-am spus că secretul nostru e numai al nostru?

Aprobă cu capul: la câte auzise, nu prea mai putea vorbi... Ţaţa Dida o strânse în braţe:

- Şi nu mai fi aşa pleoştită! La urma urmei, toate se rezolvă, mai devreme sau mai târziu! Acum sunteţi la casa voastră! Vă iubiţi, aveţi tot viitorul înainte... iar lor o să le treacă. Pentru că vom "complota" împreună, o să-ţi dau câteva ponturi şi-o să le demonstrezi că nu meriţi trataţia asta. Am plecat: pa!

- Sărut mâna.

Ţaţa Dida ieşi. Închise uşa, o încuie...

Tocmai asemenea discuţie n-ar fi putut face cu soacra ei! Ţaţa Dida îi dăduse sfaturi de aur! Şi-o să-i mai dea - că doar îi promisese că "vor complota" împreună! Se apropie de fereastră, privi lung chioşcul... Nu prea era vânzare. Vedea spatele Ilenei: ca de obicei, cumnata ei se aşezase pe masă şi aştepta să treacă timpul...

Să nu uite să treacă pe listă şi jaluzele! Cândva, mult după renovare, trebuiau să ia şi de-alea! Ţaţa Dida se apropia de chioşc...

Mai bine să nu vadă întâlnirea cu soacra ei. La cât de întristată era, o eventuală ceartă între ele "i-ar fi pus capacul"! Aşa că reveni la găleata cu Mr. Propper: să mai dea o dată cu detergent pe linoleum şi să înainteze cu curăţenia! Erau atâtea de făcut! Bucătăria era "varză"!

Lăcrămioara

Nici urmă de clienţi. Şi-asta nu era bine! Putea jura că la Ioan era coadă acum... Ia să facă şi ea o "roată" de-aia! Că dacă nu mai era Florentin...

Iar îşi amintise! Iar se încruntase!

Ce-i venise femeii ăleia să fugă pe geam? Şi de ce nu se întorsese, când se auzise implorată chiar de către soţul ei? Da' şi Florentin ăsta - mare "mămăligă"! Se milogise de ea, în loc să-i spună ferm: "Vino acasă, ca să nu vin eu şi să te-aduc de ciuf!" Romînca aia îl juca pe degete...

Se întoarse spre găleţile de lângă geamuri: mai avea acolo gerbera roşii? Se simţi privită; aşa că întoarse capul...

... Hm! Şi-asta ce mai voia? Venise să pună sare pe rană? Făcu un pas mare-mare, închise uşa şi răsuci cartonul din geam: pentru ea, era închis! Reveni apoi la buchet: auzi! Ana era ursita lui! Ah, ce l-ar mai fi bătut ea...

Florentin

Ora unu, iar el se întorcea acasă cu coada-ntre picioare... Descuie uşa, o deschise larg şi simţi imediat mirosul de detergent. Se grăbi să intre, văzu farfuria plină cu sandwich-uri... Rosti, mai mult din uimire:

- Ana?

Soţia lui apăru imediat din sufragerie:

- Bine-ai venit!

Un mega-sărut...

- Bine te-am găsit! Cum de nu eşti la serviciu?

- Păi când am ajuns, m-am dus să-l anunţ pe director că am pierdut sarcina. Din discuţie a reieşit că tocmai ne-am mutat, aşa că mi-a spus să ies pe uşă şi să mă-ntorc joi.

Adică? Doamne, răsucită exprimare! Nu pricepuse nimic! Ana începu să râdă:

- Adică a fost atât de întristat că am pierdut sarcina, încât m-a trimis acasă cu dispoziţii clare. Azi mă odihnesc şi mă refac, mâine şi poimâine aranjez lucrurile în noul nostru apartament iar joi dimineaţă mă întorc la serviciu cu mintea limpede, concentrată la cifre...

Aa, acum înţelesese! Zâmbi:

- Şi te-ai odihnit cu mopul, nu?

- Şi cu mătura. M-am sprijinit bine în ele, aşa că acum sunt odihnită! Tu ce-ai făcut?

- Am tot împărţit bileţele cu numărul de telefon. Adică n-am nici o şansă.

- Nu vorbi aşa! Şansa există întotdeauna: totul e s-o găseşti... Iar eu ştiu c-o s-o găseşti. Hai să mâncăm. După aia mergem să-mi iei oale?

Ridică mirat sprâncenele...

- Doar n-o să te ţin pe sandwich-uri până sâmbătă!

- Păi la ora asta s-au cam închis standurile în Niro!

- Mergem la complex! Sau mai bine la Obor! Măcar o crăticioară! Una uite-atât de mică! Poate să nici n-aibă coadă: nu mă supăr! Şi-un prosop măcar! Şi dacă luăm crăticioară, luăm şi-o lingură de lemn?

Începu să râdă:

- OK, mergem la cumpărături. Ia vino să-ţi arăt ceva.

O trase în dormitor, unde o strânse uşor în braţe... Şi-o sărută...

- ... Camera asta mă duce cu gândul la prostii...

Ana şoptise acele cuvinte? Aa, sigur - roşise! Dar ea le şoptise; iar el le auzise bine! Zâmbi, privind lung chipul acela perfect:

- Indiferent pe unde te poartă gândul acum... *no way*! Mi-ajung două săptămâni de "interdicţie": nu vreau să lungesc termenul, aşa că suntem foarte cuminţi...

Ea aproba, zâmbind cu ochii închişi... Şi totuşi, camera aia îl cam tenta şi pe el! Aşa că începu să râdă:

- Hai să mâncăm!

- Hai! Ştii ce-a spus Nina când a auzit că ne-am mutat într-un apartament "bombardat"?

- Ce?

- Că să nu-ndrăznim s-o excludem din renovare, dacă vrem să scăpăm cu viaţă din mâinile ei!

- OK! Sper că ea nu are veleităţi de şefă?!

- Nici gând!

- Atunci invit-o pe la noi sâmbătă...

Mâncau şi se priveau "şugubăţ", amuzaţi de acea discuţie...

Lăcrămioara

Ieşise bună mâncarea. Mirela ştiuse dintotdeauna să gătească; puţină smântână în farfurie şi era perfectă! Uşa se deschise scurt:

- Şi cum a fost azi?

- Linişte şi pace - vânzare destul de proastă.

- La noi a fost la fel.

- Am primit o vizită azi.

Soţul ei tăcea...

- N-ai să ghiceşti, aşa că-ţi spun eu. Didonia.

Scaunul se trase scurt:

- Şi?

- Şi ce?

Evident, va trebui să-i povestească! Dar răfuiala ei cu acea femeie era doar a ei; Ioan îşi vedea imperturbabil de relaţia lui cu Mihai şi Didonia. Ei, bărbaţii, vorbeau şi se vedeau în fiecare zi! Ea însă avea un ghimpe mare-mare... Iar soţul ei nu se grăbea să intervină între ele. Aşa că-i spuse exact ce s-a întâmplat:

- Stătea pe trotuar şi se uita la mine. I-am închis uşa-n nas.

- Faci ce vrei! În ce mă priveşte, s-ar putea să apelez la ei după ce discut cu Vlad.

- N-am nimic împotrivă. Dar să nu te-aştepţi s-o iert cu ocazia asta - că n-am s-o fac.

- Am spus că faci ce vrei!

Iar discuţia se încheiase acolo... Perfect!

Ioan

Păcat că Lăcrămioara refuza să vorbească cu Didonia. Totuşi, se certaseră dintr-o prostie! Şi trecuseră 11 ani deja! Dar era treaba lor... Iar Florentin tocmai turnase gaz pe foc, cu "Ana e ursita mea". Deasta nu insista el acum; pentru că Lăcrămioara îşi amintise ultima ei discuţie cu Didonia...

Le va lăsa să se descurce singure - că erau destul de mari, nu?

Ana-Maria

Tii, ce de cumpărături făcuseră! Dar adevărul era că avuseseră nevoie de ele! Prosoapele, setul de oale şi cratiţe, paharele, ceştile de cafea şi tacâmurile... Şi, evident, lingurile de lemn! Şi trei sacoşe mari pline-ochi cu tot felul de mărunţişuri!

Se apropiau de chioşc; iar zâmbetul îi dispăru de pe buze. Ţaţa Dida spusese...

Ridică privirea doar pentru-o clipă. Fuseseră cu siguranţă văzuţi! Ileana îi privea lung, atentă să nu cumva să-i scape ceva; soacra ei se încrunta de zor la buchetul pe care-l făcea. Stătea cu spatele la uşă - ca nu cumva să le vină idei să se oprească şi s-o salute! Se îndoia că Florentin se gândea să deschidă discuţia; dar simpla lor prezenţă îi indispusese pe toţi. Ar fi trebuit să se întoarcă cu tramvaiul şi să meargă o staţie pe jos; nu se gândise însă la asta...

- Nu sunt prea grele?

- Nu, stai liniştit. Tu în schimb cred că nu-ţi mai simţi mâinile!

- Ei, nici chiar aşa! Ai avut dreptate.

Da? Cu ce?

- Nu puteam aştepta până sâmbătă cu cumpărăturile astea.

- Le ducem sus şi pe urmă coborâm la complex; bine?

- De ce? Ce mai trebuie?

- Păi acum am oale; dar ce pun în ele?

- Corect! Te-ai gândit la meniul de diseară?

Îl privi lung... şi zâmbi:

- Mm, ţi-e foame!

- Rău!

- Mai rezişti jumătate de oră?

- Depinde despre ce delicii culinare îmi vorbeşti!

Intraseră în scară; privi lung uşa liftului şi începu să râdă:

- Despre o pizza...

- Păi dacă e vorba de pizza, pot să aştept şi-o oră! Dar nici un minuţel mai mult!

Urcau spre etajul şase; Florentin se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Îţi privesc urechile şi mi se par foarte apetisante...

Mm, răsuflarea lui o gâdila! Îi fură un sărut şi se grăbi să iasă: o pungă cu blaturi de pizza, ketchup, cârnăciori picanţi, o rotiţă mică de caşcaval, nişte şuncă... Şi 20 de minute răbdare, cât se cocea la cuptor! Acum aveau două farfurii...

Ioan

Roberto ducea florile în beci; îl aştepta să termine, pentru că se apropia ora de plecare a copiilor. Şi nu putea să-i ducă el.

Îşi aprinse o ţigară; Lăcrămioara spăla vasele, tăcută ca întotdeauna... Discutaseră deja despre flori, despre vânzare, despre vecini, despre nepoţei... Marcel se juca acum cu Ionuţ şi George; Mirela stătea cu Narcis în braţe şi-i privea.,,

Dacă şi mâine, şi poimâine va vedea aceeaşi scenă, ştia ce avea de făcut. Pentru că vizitele alea zilnice erau anormale. Iar dacă într-o lună fiul lui nu se decidea brusc să lupte pentru familia lui, atunci anormalitatea aia trebuia să se sfârşească.

Decise să deschidă totuşi acea discuţie:

- Roberto a vorbit cu el aseară, când i-a dus lucrurile. Au vorbit despre multe lucruri...

Lăcrămioara nu spunea nimic...

- Mi-a spus că Florentin era schimbat mult.

- În ce sens?

- Ştia deja că trebuia să cumpere gled şi var, se hotărâse să

arunce canapeaua distrusă, să pună colant peste zgârieturi, să ia covoare şi lustră din Niro...

Nevasta lui tăcea...

- Îşi făcuse deja planul să-şi caute serviciu pe la florării şi pe la firmele care organizează petreceri.

- Nu-l va primi nimeni - astea sunt "cu circuit închis".

- Îl vedeai tu pe fiul tău venind direct la tati cu rugămintea?

- Întotdeauna fiul meu a venit la tati cu toate problemele pe care le-a avut. Acum tati l-a trimis "la casa lui": şi se comportă ca atare!

- Va evita să-mi ceară ajutorul, până va ajunge în pragul disperării.

- Tu nu faci la fel?

Ridică mirat sprâncenele: la asta nu se gândise...

- I-am văzut azi: au fost la cumpărături.

- Aha! Şi? Cum erau?

- Întreab-o pe fiică-ta aia mică. Ea i-a "examinat".

Aa, păi se supăra! Decise să se încrunte, ca să pară "mai impunător":

- După care ţi-a spus ţie ce-a examinat. Ascult.

- ... Erau încărcaţi cu sacoşe. A văzut forma unor oale, iar dintr-o sacoşă ieşea colţul unui prosop.

Oale, prosoape... Nora lui se grăbea să intre în normalitate. Iar asta-l bucura mult! Acum, să-i spună şi ei ce vorbise cu fiul mai mare:

- După părerea lui Roberto, Florentin e schimbat complet. De unde pe-aici era cu capu-n nori, acum e mai serios şi mai lucid ca niciodată.

- E cap de familie.

OK! Ia să-i spună şi ce aflase azi, la chioşc:

- Aseară, Anei i-a fost

- Partea asta nu mă interesează. Dacă vrei să vorbim, vorbim despre altceva; altfel mă duc şi mă culc şi las astea pe-aici aşa cum sunt.

- Bine, dragă; dacă aşa vrei tu...

- Da: aşa vreau eu.

Se abţinea să nu zâmbească: nevasta lui trecuse prin multe azi. Întâi vizita Didoniei, apoi revederea cu fiul ei... care cu siguranţă nu se oprise s-o salute... Revederea cu Ana, care acum era percepută ca fiind principalul motiv pentru răceala lui Florentin... O lăsa în pace; avea atâta timp la dispoziţie să-i vorbească şi despre Ana...

Ana-Maria

Mm, ce duş zdravăn făcuse! Abia acum simţea cu adevărat oboseala, după ce făcuse lună toată bucătăria! Florentin o ajutase şi mersese repede treaba. Puseseră toate cumpărăturile la locul lor, avusese timp să pregătească o cină delicioasă şi ciorbiţa pentru mâine...

Şi-acum, la 11 noaptea, lăsase curăţenie în bucătărie şi făcuse duşul acela...

Intră în dormitor, abţinându-se să nu zâmbească: Florentin cică se culcase... Dar când se apropie de pat, pătura se trase iar braţele lui se întinseră ferm... O să doarmă excelent la noapte! Pentru că întotdeauna dormea excelent în braţele soţului ei...

29 aprilie 2003 - marţi

Ana-Maria

Florentin tocmai plecase în căutare de serviciu. Încercase să n-o trezească; ea însă îl simţise atunci când se ridicase - şi rămăsese în pat, prefăcându-se că doarme. Îl privise printre gene... Şi-şi amintise că, atunci când despachetase, nu găsise nici un aparat de ras. El se pregătise de plecare, ea îl privise şi-şi completase lista din minte...

Se grăbi să se ridice: avea cinci minute ca să se aranjeze, să se parfumeze şi să iasă pe uşă. Lista era lungă - se temea să nu uite ceva! Iar când se întorcea, după ce punea totul la loc, îşi va continua treaba în casă.

Florentin

Descuie uşa, zâmbind: aseară dedusese, după mirosurile din bucătărie, că "se va face pătrat". Acum se va convinge de veridicitatea acelei bănuieli, pentru că era ora 11 şi va avea ocazia să guste şi ciorba...

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit! Iar te odihneşti, nu?

Ana aproba, râzând, cu bureţelul plin de spumă în mână...

- Păi ce mai faci acum?!

- Am spălat geamurile şi linoleumul.

- Iar?

- Iar. Apa a ieşit tot neagră, aşa că-l mai spăl şi diseară...

- Nu ştiu de ce, am impresia că linoleumul ăsta e de fapt roz, nu maro!

- E roz deschis pe sub calorifere.

- Nu e cazul să-ţi iroseşti toată energia pe el: nu-l vei scoate niciodată "ca nou", după atâţia ani. În plus, acum avem ruletă: măsurăm şi luăm covoare mari cât camerele.

Soţia lui aprobă din nou şi-i puse farfuria în faţă:

- Poftă bună.

- Tu nu mănânci?

- Nu mi-e foame.

- Dar ar fi bine să mănânci, pentru că zilele trec, iar săptămâna viitoare... Ştii tu!

Ana ridică un deget: îi dădea dreptate! Şi-acum mai punea o porţie de ciorbiţă delicioasă la încălzit...

- Ştii, cred că pierd timpul aiurea cu florăriile.

- De ce?

- Toţi mă ascultă, aprobă, mă pun să dau proba şi-mi spun că acum n-au nevoie, dar or să mă ţină minte. Am senzaţia că încerc degeaba.

- Dar trebuie să încerci, nu?

- Da; pentru liniştea mea sufletească.

- Lasă, că diseară o să-ţi faci un CV ca lumea şi-or să se schimbe lucrurile.

- Un CV? În care să scrie ce? Că sunt florar cu bac şi-atât?

- Crezi că dacă ai avea diplomă de Agronomie, specializarea Horticultură, ar fi altfel?

- Nu. Dar nu-mi surâde ideea să mă prezint peste tot cu o foaie pe jumătate albă.

- ... Cum crezi tu!

- Ce planuri ai pentru azi?

- Păi nu prea am; că nu mi-a mai rămas decât să curăţ pereţii!

- Te rog să nu te-apuci de pereţi. Mai lasă-mi şi mie!

Ana ridică scurt din umeri, zâmbind...

- ... Nuu, dacă rămâi singură acasă tu sigur te-apuci de pereţi!

Aşa că o să mergem în Niro.

- Păi nu e prea târziu? N-au închis?

- Ei, care-au închis au fost ghinionişti, că au ratat "vânzarea secolului"! Iar diseară promit că ne apucăm împreună de pereţi.

- OK! Cum vrei tu!

Stabiliseră programul pe ziua de azi; dar avea senzaţia că tot ea câştigase...

La urma urmei, de ce nu?! Doar făceau totul împreună! O s-o lase să ţină ea castronul cu gled! Iar azi o să dea un strat subţire prin găuri... Urmând ca mâine, după ce se usca, să mai dea un strat subţire... Şi tot aşa, până vineri. Pentru că sâmbătă aveau program de zugrăvit.

Îi plăcea noua lor viaţă. Îi plăcea s-o vadă zâmbind. Azi, de când intrase în casă şi până acum, îşi văzuse soţia zâmbind. Ana era fericită. Zâmbea - deşi pierduseră bebeluşa... Zâmbetul ei era un semn bun. Zâmbetul ei îi arăta că aşa, acolo, în "lumea ei", lucrurile mergeau bine. Nu putea spune că lui îi displăcea viaţa în "lumea ei"; aşa că...

3 mai 2003 - sâmbătă

Ana-Maria

Râdea şi încerca să facă dungi cât mai verticale cu pensula. Nu de alta, dar trebuia să iasă totul otova, nu?

Nina venise pe la 8 dimineaţa, plină de veselie şi chef de treabă. Acum era 11 şi terminaseră deja sufrageria şi holul. Se înghesuiau amândouă în baie, pentru că mai rămăsese var cu cerneală albastră iar Florentin era ocupat cu tavanul din sufragerie... Televizorul le oferea muzică la maximum, pentru că băieţii de la cablu veniseră aseară şi "remediaseră defecţiunea"...

Nina parcă înghiţise vitamine - aşa de repede "ungea" peretele! Şi lălăia, fericită că i se dăduse şi ei de treabă... Păi să afle ea că mâine aveau *relache*, şi se întrista imediat! Mai ales că mâna a doua de var o vor da ei seara, cât era săptămâna de lungă... Sâmbăta viitoare voia să pună perdelele şi să termine renovarea - pentru că duminică se vor împlini două săptămâni de la "mutarea la casa lor". Şi-şi stabilise în minte acel termen pentru vizita lui Roberto...

Florentin

Ei, drăcie! Cine ce voia de la ei? Coborî de pe scaun, opri televizorul şi ridică receptorul:

- Da.

- Salut.

Roberto?

- Salut. Ce faci?

- Uite, la chioşc, ca de obicei! Slabă mişcare, slabă vânzare. Voi?

Era la chioşc, deci suna de pe mobilul unui tătic foarte încruntat, foarte nemulţumit de lipsa de atenţie cu care era tratat! Răspunse, zâmbind:

- Noi văruim de zor.

- Băi, vezi ce neserios eşti? De ce nu m-ai sunat, să vin să vă ajut?

Ana dădu să intre în sufragerie; îi făcu semn să nu scoată un sunet:

- Păi dacă ne descurcăm singuri? Ştii bine că tu trebuie să-l ajuţi pe tata! Şi ştii că, dacă ne-am fi împotmolit, te-aş fi sunat!

- Băi, dacă vrei, vorbesc cu tata şi vin să te ajut.

- Nu, băi, stai liniştit! Ne descurcăm!

Şi totuşi, cât persevera în greşeală? Întâi uitase să sune acasă, acum refuza iar orice formă de ajutor... Se grăbi să continue:

- Dar dacă vrei şi n-ai treabă multă luni, poate treci să dai tu tavanele: că mie simt că-mi pică mâinile!

Roberto bufni în râs. Îi făcu semn că vorbea cu Roberto, aşa că Ana reveni în baie iar el continuă, ca să râdă şi tăticul lui:

- Şi n-am dat decât sufrageria!

- Găurile alea le-ai umplut?

- Da. Am băgat câte-un strat subţire de gled în fiecare zi, ca să nu crape, şi sunt gata.

- Băi, sper că n-ai lăsat-o să văruiască singură pereţii!

- Nu, mă! Jumi-juma! Iar tavanele le fac eu, că sunt mai înalt!

- Aşa, mă! Ea cum se simte?

Coborî mult vocea:

- E bine. A trecut cu bine peste toate şi acum se simte foarte bine.

- Băi, să ai grijă de ea!

- Am, mă, stai potolit!

- Luni la cât să vin?

- Păi când termini cu tata, nu?

- Pe la nouă sunt la tine: ca să n-o fac să se simtă iarăşi prost.

- Apropo de chestia asta; mi-a spus că

- Lasă, că ştiu că se simţea aiurea atunci, după ce abia plecase de

la noi. Spune-i să stea liniştită, că nu-s supărăcios şi n-am nimic cu ea.

- Îi spun, să ştii!

- OK!

Haai, numai să nu spui "Mai sună şi tu pe-acasă!" Se grăbi să încheie discuţia, ca să n-audă tocmai acel imbold pe care-l pricepuse "din prima":

- Bine, mă! Te las să fii pe faţă acolo! Pa!

- Spor la tavane. Pa!

Închise, încruntându-se uşor... Cum naiba uitase tocmai de asta? Când tăticul lui îi spusese să-l sune o dată pe săptămână? Din fericire, era sâmbătă... iar el putea invoca scuza că amânase telefonul fiindcă voia să-i dea veşti bune - ca de exemplu renovarea apartamentului! Intră în baie şi-o privi lung, amuzat - soţia lui avea un strop mic de var chiar în frunte:

- Roberto voia să ştie dacă avem nevoie de ajutoare.

Nina se grăbi să protesteze:

- Păi eu ce fac aici, organizez?

- Stai liniştită, că l-am refuzat! El e "convocat" pentru luni, când voi sunteţi la serviciu. Toţi pereţii îţi stau deci la dispoziţie!

Râdeau amândouă... Reveni în sufragerie, reporni televizorul şi se urcă pe scaun: bine că nu ieşea bleu! Puseseră doar puţină cerneală, iar varul ieşise "alb ca zăpada"! Începuse să se usuce pe lângă geamuri - şi arăta excelent!

Diseară, la şase fix, îşi va suna tăticul: ca să nu-l deranjeze de la cină. În plus, după cină era o oră nu tocmai potrivită pentru telefoane! Cât îl mai lăsa să aştepte? După ce că i se povestea zilnic cum treceau amândoi pe lângă chioşc, veseli nevoie-mare...

Cu prima ocazie când va mai trece pe lângă chioşc, o să încerce să discute cu mama lui. Măcar un "Sărut mâna, ce mai faci"! Nu era necioplit; iar supărarea mamei lui n-avea cum să treacă de la sine.

Ana-Maria

Deci aşa; Roberto sunase să-i întrebe dacă au nevoie de ajutoare... La ora asta, Roberto era la chioşcul din Dorobanţi; iar asta-i amintea că nu-l auzise şi nu-l văzuse niciodată pe Florentin sunând acasă. O să-i amintească asta diseară: că doar el nu era renegat, ca ea!

Păi, i se cam făcuse foame... Dar nu se putea desprinde de activitatea aceea extrem de plăcută! Mai ales când intrase în sufragerie şi văzuse cât de frumos va fi după ce se va usca varul!

Nu-l va întreba ce discutase cu Roberto; îi va povesti el totul diseară, la cină. Pentru că acum erau şi urechile Ninei prezente... şi nu era normal s-o includă pe ea în discuţiile lor de familie.

Florentin

Gata! Ultima mişcare amplă cu trafaletul! În sfârşit, terminase! Ah, Doamne, abia-l aştepta pe Roberto! Parcă era "bătut cu simţ de răspundere"! Îl dureau mâinile, ceafa, mijlocul... Coborî de pe scaun şi oftă greu:

- Gata! Acum să vină frati-miu şi să dea el tavanele!

Ana îl strânse cu putere în braţe:

- Ştii cum arată sufrageria?

Zâmbi:

- Ca un congelator?

- Ca un congelator alb impecabil! Cred că nici nu mai e nevoie să mai dăm o dată!

- Daa, spune-i tu asta lu' frati-miu, să vezi ce părere are!

Se lăsă tras în sufragerie, iar Ana aprinse becul. Într-adevăr, ieşise tare bine...

- Mâna a doua o prepar mai groasă.

- De ce? Nu-ţi place?

- Ba da. Dar la lumina asta chioară nu se văd petele; când o să montez aplica aia sexy, cine ştie...

- Dacă-l faci prea gros, s-ar putea să iasă cu dâre.

O prinse-n braţe:

- Da' tu de unde ştii atât de multe despre zugrăvit?

- Bucătăria din Braşov intra în sarcina mea.

Serios? Ana văruise bucătăria părinţilor? De mai multe ori chiar? Nu era obişnuit cu asemenea activităţi, mai ales când ele îi implicau pe copii! El învăţase să văruiască privindu-i de la distanţă pe zugravi...

- Fugi la duş, cât pregătesc eu masa?

Aprobă şi-i fură un sărut. Ana dansa în drum spre bucătărie...

Păi să-şi ia haine curate din şifonier şi să facă un duş! Şi după aia s-o invite pe-afară, nu? Avea un plan în minte, încă de la prânz; se abţinuse până acum să se dea de gol, aşa că se va mai abţine o jumătate de oră...

Ana-Maria

Zbârnâitul telefonului o făcu să tresară. Stinse imediat aragazul şi alergă în sufragerie. Şi înlemni, cu gândul că poate era dl Manolache...

... Hei! Trebuia să răspundă! Ce-o fi, o fi!

- Alo?

- Ana?

- Da.

- Bună! Luminiţa sunt!

- Aa, bună! Ce faci?

- Uite, am ieşit cu Nicuşor pe-afară şi m-am gândit că poate vă plictisiţi singuri în casă. Nu vreţi să ne arătaţi şi nouă tonele alea de cumpărături pe care le-aţi făcut?

- ... Ba da! Sigur! Doar să suportaţi mirosul de var proaspăt - că noi acum am terminat de zugrăvit.

- Ştiu, ne-a spus tata! Deci putem să venim? Da' fără să afle ai mei...

- Da, sigur! Vă aşteptăm!

- În jumătate de oră ajungem! Pa!

Şi-i şi închisese! Ei, poftim!... Păi să înfulece repede, cât făcea Florentin duş, că după aia trebuia să spele stropii de var de pe gresia din bucătărie şi să se spele şi ea, nu? Simţea cum o strângeau pistruii de var pe faţă!

Se aşeză la masă şi începu să mănânce. Ptiu, să nu se deoache! Că bună mâncare mai făcea! Pesemne "îi pria aerul"...

Adevărul era că, de când se mutaseră acolo, de când primise acele sfaturi de la ţaţa Dida, fusese extrem de veselă. Chiar dacă soţul ei nu reuşise încă să se angajeze - luase ea salariul, iar teancul de bancnote din şifonier îşi mai revenise. Regreta doar privirea aceea tristă cu care se întorcea zilnic soţul ei acasă... Din fericire, ştia acum cum să-l înveselească; iar acolo, între acei pereţi proaspăt zugrăviţi, Florentin nu fusese niciodată altfel decât vesel.

Va mai trece o săptămână - şi-apoi vor fi amândoi extrem de veseli, calmi... Îndrăgostiţi...

Auzi uşa băii deschizându-se; nu se grăbea să-i dea vestea, pentru că soţul ei va intra în bucătărie în trei... două... una... Ridică mirată sprâncenele, văzându-l atât de elegant îmbrăcat:

- Te duci undeva?

- Nu.

- ... Ai auzit telefonul?

- Da; cine a fost?

- Luminiţa. Vine cu Nicuşor, în vreo 20 de minute, fără să ştie părinţii tăi.

- Înseamnă că ori vor să fugă de-acasă, ori a trimis-o mama "în recunoaştere".

Se ridică:

- Fac şi eu un duş, cât mănânci tu?

- Fugi!

Intră în baie, zâmbind slab: cândva, nu foarte demult, soacra ei îi spusese că plutonul de bărbaţi din neam trebuia pus uneori la treabă, ca

să nu i se urce la cap. Florentin tocmai îşi încălzea singur mâncarea...

Florentin

Deci aşa! Luminiţa şi Nicuşor veneau incognito... Păi dacă fugiseră de-acasă şi se gândeau să doarmă la ei două-trei nopţi, nici nu se gândea să accepte! Şi-aşa era "pe marginea prăpastiei" cu mama lui, iar tăticul lui fierbea în suc propriu!

Aoleu! Ia să-l sune acum, ca să nu uite! Se grăbi să formeze numărul, întrebându-se în ce măsură

- Da.
- Bună seara, tată.
- Să trăieşti.
- Ce mai faceţi?
- Cum ne ştii; am ajuns şi noi acasă şi ne tragem sufletul, înainte de cină.

Nu urma un "Voi ce faceţi", semn că tăticul lui aştepta alte întrebări...

- ... Aha! Uite, şi noi tocmai am terminat de zugrăvit...
- Aa, aţi zugrăvit deja?
- Păi nu trebuia s-o facem şi pe-asta?
- Ba da! Ai umplut tu găurile din pereţi?
- Da. Şi-am dat cu var, că e mai sănătos şi pentru pereţi, şi pentru noi.
- Aşa e; te-ai gândit bine. Cu serviciul ai făcut ceva?
- Tot caut, tot încerc pe la florării, dar nu am şanse prea mari.
- Păi de ce nu încerci şi pe la florari?

Se încruntă: chiar atât de supărat era tatăl lui pe el? Se grăbi să răspundă, serios şi mai printre dinţi, aşa:

- N-a venit încă ziua când un Manolache lucrează la alte familii!
- ... Bine, mă! Dacă vrei să te ajut cu ceva, e de-ajuns să spui.
- Bine, tată.

El tăcea, tatăl lui tăcea... Decise să continue el discuţia:

- ... Şi-altfel ce-aţi mai făcut?
- Păi nu mare lucru. Cum ştii şi tu: cu munca.

Deci era "mut"! Prea bine! Puse un punct destul de grosolan, simţind că se înfurie şi mai şi:

- ... Atunci eu nu te mai ţin.
- Bine. Aştept să mă mai suni.
- Te sun. Pa.
- Pa.

Şi-atât. Convorbirea se încheiase... Lăsă receptorul în furcă şi reveni la bucătărie: să mănânce, înainte să vină sora lui.

Din ce motiv oare avuseseră o asemenea conversaţie rece şi distantă?... Oare mămica lui se apucase să-i umple capul cu prostii? Sau tatăl lui proceda cu el aşa cum procedase şi cu Marcel? Până nu auzea că Ana era iar însărcinată, îl ţinea la distanţă? Greu de spus: poate că în realitate se întâmplase şi altceva...

Va discuta cu Roberto despre asta: vor avea toată ziua de luni la dispoziţie. Momentan, trebuia să se gândească în ce măsură Luminiţa fusese trimisă pe post de spion... sau cedase răbdarea lui Nicuşor!

Ana-Maria

Cumnata ei era extrem de nerăbdătoare să vadă cumpărăturile! Care erau, fireşte, în dormitor! Aşa că se ridică:

- Hai să vezi ce-am cumpărat!
- Hai!

Că doar văzuse la maternitate cum bărbaţii disecau problemele între ei, iar femeile pălăvrăgeau între ele! O conduse în dormitor, iar Luminiţa şopti, fericită, imediat cum închise uşa:

- Ieri ne-am logodit!

Se grăbi s-o strângă în braţe:

- Bravo! Felicitări! Cum a fost?
- Aa, am zis că mor! Cum a venit de la chioşc, tata mi-a spus să fac un duş şi să mă îmbrac frumos, că mergem în vizită. Mi-am dat imediat seama că mergem la Nicuşor acasă! Îţi dai seama ce emoţii am avut!

Aprobă grăbită cu capul: aşa, şi?

- Şi-a sunat la uşă, iar nea Vlad i-a deschis zâmbind. Am intrat, a apărut imediat şi Nicuşor care mai că n-a chiuit când ne-a văzut pe amândoi acolo... Am stat în sufragerie vreo cinci minute, cât a povestit tata despre nu ştiu ce cunoştinţe comune, după care tanti Marcela ne-a invitat la bucătărie, să mâncăm gogoşi. Mi se tăiaseră picioarele! Îţi dai seama ce ieşea dacă nu se înţelegeau la bani?

Da, îşi dădea seama cum ar fi fugit amândoi pe fereastră, speriaţi, pe la 2-3 dimineaţa...

- După vreun sfert de oră, timp în care am înghiţit cu greu o gogoaşă, ea s-a dus să le ducă nişte cafele. Şi a intrat nea Vlad! Care m-a luat frumuşel de-acolo şi mi-a arătat casa...

Tii! Ia te uită, cum începuse să semene povestirea aia cu prima ei vizită la familia Manolache! Şi ei i se arătase camera de oaspeţi! Luminiţa se grăbi să se apropie, să-i şoptească la ureche:

- Ano, n-am văzut în viaţa mea atâta lux! Şi crede-mă că am intrat în nişte case "adevărate", de-ţi suceau minţile! Ştii cum e? Peafară, nu diferă cu nimic de celelalte; dar ce-i înăuntru...

Păi dacă erau aurari, putea să-şi imagineze... cam 5% din ce văzuseră ochii cumnatei ei!

- Şi după aia ne-am întors în sufragerie, iar nea Vlad a spus: "Ia hai, Nicuşoare, ia tu fata şi arată-i ce-ai mai lucrat zilele astea". Şi Nicuşor m-a dus în atelier, unde mi-a dat...

Ia: ce-i dăduse?... Aa, un ditamai lanţul de aur! Superb dealtfel: extrem de multe lănţişoare subţirele se uneau ca să sprijine o inimă mare-mare... Nu putu opri întrebarea înainte s-o rostească:

- Nu te doare gâtul?
- Nu, da' îmi cam tremură fundu' când vin singură de la liceu seara! Că tot cartierul a aflat că m-am logodit cu Nicuşor auraru'! Îţi dai seama că "mi-a căzut faţa" definitiv când am văzut superbitatea asta? Iar după ce mi l-a pus la gât, m-a întrebat dacă m-am mai gândit la noi doi, dacă mi-ar place ca după nuntă să locuim la părinţii lui...
- Şi ţi-ar place?
- Abia aştept!
- Sper că nu i-ai răspuns exact cu cuvintele astea!
- Nuu, că m-ai învăţat bine lecţia! I-am spus că m-am gândit, şi-o să locuim acolo unde vrea el să locuim.
- Bun! Cu "explorările" cum staţi?
- Cuminţi!
- A mai avut tentative?
- Una singură. Dar imediat cum am încercat să mă trag în spate, a renunţat.
- Asta-i bine. Acum trebuie să te învăţ partea a doua a "explorărilor"...

Luminiţa o sorbea practic din ochi şi aştepta "lecţia"...

- ... Orice-ar fi, nu te duce la el pe nepusă masă: dă-i un telefon mai întâi. Oricât de tentată ai fi să-i faci o surpriză, abţine-te.
- De ce?
- Pentru că n-ai vrea să faci descoperiri neplăcute. Ştii, am mai discutat noi despre asta...

Evident, Luminiţa uitase tot ce discutaseră - atât de euforică era! O prinse de braţ şi-i mârâi la ureche:

- Până la nuntă, sunteţi doar logodnici. Şi s-ar putea să descoperi că Nicuşor e cuminte în condiţiile în care se duce cu taxiul pe centura Bucureştiului.

Acum cumnata ei devenise uşor posacă...

- Indiferent ce-ţi aud urechile despre el, că a fost văzut cu una sau cu alta, că s-a auzit că s-a dus la una sau la alta, să nu crezi. Din ce mi-ai spus tu, sunt putrezi de bogaţi. Iar logodnicul tău e "bine", cuminte şi singur la părinţi. Cu siguranţă n-ai fost singura care-l privea pe sub sprâncene, iar fetele de 17-18 ani obişnuiesc să lanseze

asemenea zvonuri atunci când "ţinta" lor e "ocupată" - ca s-o "elibereze". Să te duci la el, să-l iei la plimbare şi să-i spui exact aşa: "Te rog să fii sincer. Te-ai culcat cu Ixuleasa? Că mie aşa mi-a spus Zetuleasa." Şi vezi ce-ţi spune şi ce măsuri ia. În orice caz... În asemenea probleme, e bine să nu crezi decât ceea ce vezi cu ochii tăi şi ceea ce-ţi spune el cu sinceritate. Restul sunt doar zvonuri.

Luminiţa aprobă şi-o privi lung, îngrijorată:

- ... Crezi că ar putea...

- Nu cred nimic. Te-am pus în gardă, ca să ştii. Aşa am trecut şi eu peste obsesia "Gabriela".

- Aa, Gabi! N-a fost nimic între ei!

- Ştiu. Dar chiar dacă ar fi fost ceva între ei, atâta timp cât nu l-am prins cu ea, Florentin şi-a bătut capul s-o ascundă foarte bine de mine. Ceea ce înseamnă că Gabriela ar fi fost o chestie de moment, în timp ce eu eram cea importantă în viaţa lui.

- Iar Marcel a făcut exact invers, pentru că era exact invers.

- Nu; lui Marcel i-a fost indiferent. Pe modelul "Dacă mă prinde, asta e!" Nu-şi dădea întâlniri chiar în uşa chioşcului, dar nici nu mergeau ca doi străini până intrau în scara blocului. Pur şi simplu nu i-a păsat ce se va întâmpla cu căsnicia lor. Deci: dacă lui Nicuşor îi pasă de tine şi vrea să se însoare cu tine, în caz că vrea să facă vizite pe centură, le va face într-o discreţie şi-o tăcere absolută. Fii atât de isteaţă să nu-l urmăreşti şi să nu te-ncrezi în toate zvonurile, bine?

- Bine.

- Iar după nuntă, ştii cum se schimbă lucrurile. N-are voie nici să clipească!

- Exact!

- Încă o dată felicitări, draga mea.

Şi-o strânse din nou în braţe - pentru că era foarte fericită de norocul Luminiţei!

- Ia să văd covoarele!

OK! Desfăcu cam un metru iar tânăra zâmbi:

- Superb. Şi perdelele?

Şi perdelele - cele din mătase roz. Acum Luminiţa râdea:

- Vă pregătiţi să ne daţi vestea cea mare, sau...?

- Ne pregătim să ne pregătim să vă dăm vestea cea mare. După ce-am pierdut sarcina, am primit două săptămâni de "interdicţie", pentru refacere.

- Aha! Să ştii că tata e supărat foc pe tine pentru că ai pierdut fetiţa!

- Şi pentru că am fugit aşa...

- Nuu, nu cred că supărarea aia se mai vede de după supărarea asta! Îţi spun: e foc şi pară! Grăbiţi-vă să daţi vestea cea mare, pentru că îl ştiu pe frati-miu cum "funcţionează": dacă trece pe la Dorobanţi, supărarea tatei o să-l întoarcă pe dos. Şi n-ai vrea să-l vezi întors pe dos...

Negă scurt:

- L-am văzut furios şi m-am lămurit. Cel puţin o săptămână, nu se poate face nimic. După aceea medicul mi-a spus să mergem să fac analize, să nu mai fiu anemică atunci când rămân din nou gravidă.

- Nu cred că mai eşti anemică; ai mai pus un pic pe tine, să ştii!

- Serios? Se vede?

- Draga mea, eu te-am tot studiat cu coada ochiului - că acu' ceva timp mă tot străduiam să ajung subţirică aşa cât erai tu. Şi mi-am dat seama de când am intrat pe uşă: ai cam două kile-n plus. Mai pune vreo patru - şi cred că "concediaţi" patul ăsta vechi şi şubred...

Aşa deci... Păi nici Gabriela nu era "fus"! Nici o problemă: de când se liniştise cât de cât, de când nu se mai gândise la toate problemele din casa socrilor ei, începuse să înfulece cu mare poftă! Patru kilograme nu erau o problemă...

- Hai la bucătărie, să nu-şi dea seama ce-am vorbit.

- Eu zic doar să deschidem uşa: ca să termine şi ei de vorbit...

Luminiţa bufni în râs şi deschise uşa. Ea mai avea o întrebare...

- ... Iar mama ta?

- Mama nu mai pomeneşte nimic nici de tine, nici de Florentin.

Aşa deci... Mâine se va opri în faţa chioşcului şi-o va privi insistent. Dacă va fi întrebată ce voia, îi va cere iertare; dacă nu, se va opri în acelaşi loc şi poimâine. Şi tot aşa, până va fi întrebată ce voia!

Florentin

Ei bine? Îl privea lung... Nicuşor zâmbea slab:

- Ne-am logodit. Au bătut palma.

- Bravo! Felicitări! Acum te-ai calmat şi tu?

- Acum da.

- Cum a fost?

- Ca un fel de coşmar foarte fericit. Abia după ce i-am pus lanţul la gât, au scos şi ei listele cu invitaţi.

- Aveau deja listele făcute?

- Da. Şi cu invitaţii, şi cu meniul, şi cu lăutarii... Numai tata are 300 de persoane. Mă întreb unde-i îndeasă pe toţi!

- Probabil la un local!

- Cu 600 de locuri?

- Da. Sau face nuntă pe toată strada.

- Mai repede aşa!

- Şi când e nunta?

- Pe 9 august.

- Băi, sper că nu-i faci soră-mii vreuna nefăcută până atunci!

- Nu-s nebun! Ce, crezi că-mi place să-mi fac singur probleme?

- Păi eu ştiu?!

- Tu poate nu ştii - da' ştiu eu! Cum să-i fac una ca asta?!

Bun; era mai liniştit...

- Mai ales când văd cum e susţinută căsătoria asta! Tu ştii de când oftez eu după ea?

Negă; de când?

- Nu-ţi spun, că-i spui nevesti-tii şi-i spune! Şi i se urcă la cap nevesti-mii!

Bufni în râs: tot ce se poate! Probabil că acum Ana admira lanţul de aur şi asculta turuiala grăbită a surorii lui!

- Băi, eu am observat că Luminiţa şi Ana sunt prietene bune...

Da? Tot ce se poate!

- Poate-i spui tu Anei să-i spună cumva... Băi, eu nu pot s-o înşel; nici chiar acum, înainte de nuntă. Să nu mai aplece urechea la toate zvonurile de pe stradă. Că sunt vreo patru fetişcane care-au început să inventeze porcării, doar-doar m-or despărţi de ea!

Eei, asta nu prea-i plăcea! Luminiţa asculta toate prostiile pe care le auzea pe stradă?

- Eu sunt sigur că nici ea nu le crede; dar mi-e că le pune la inimă la un moment dat şi face vreo prostioară!

- Ce prostioară?

- Eu ştiu? Mi-e să nu se răzgândească, şi să trebuiască totuşi s-o fur de-acasă...

- Să se răzgândească sor-mea? Mă îndoiesc!

- Tu nu ştii ce zvonuri circulă! Aia mică a lui Popică tot spune în dreapta şi-n stânga că am ţiitoare pe undeva prin Drumul Taberei.

- Ete, mucea! A făcut 14 ani?

- Habar n-am! Cred că nu!

- Şi care mai e cu clanţa mare acolo?

- Păi Paula Buburuza... Şi a lui Matei... Mă rog: nu contează. Fiecare inventează zilnic câte-o prostie nouă. Şi mi-e să nu o zăpăcească complet pe Luminiţa!

- Sor-mea e cu capul pe umeri. Oricum, o să-i spun Anei să vorbească cu ea.

- Iar dacă nu se potolesc, să vezi ce şuturi în fund le trag! Să vezi ce-or să fugă ele de mine!

- Păi trage-le, dacă fac rahaturi de-astea!

- Taică-tu mi s-a părut foarte calm, foarte detaşat... Pe voi chiar v-a mutat aici?

- Da. Mă rog: ne-a spus că, dacă vrem să plecăm, el n-are nimic împotrivă. Şi ne-a oferit casa în care-a stat Marcel. Dar n-am vrut să stau la 20 de metri de mama; aşa că am găsit aici, cu chirie.

- Aha! Bravo vouă! Da' de ce n-aţi chemat zugravii?

- Eei, e mai greu de explicat. O să-ţi dai seama de ce, atunci când tatăl tău vă va spune că vă lasă să plecaţi la casa voastră. Te cuprinde aşa un sentiment de cap de familie, că "nu mai ai frână"!

- Aa...

- Vrei să faci totul singur, să le demonstrezi alor tăi că ştii şi poţi să fii de sine stătător, că ştii să-ţi conduci familia, că iei decizii bune... O să vezi tu!

- Şi-acum unde lucrezi?

- Momentan, îmi caut de muncă pe la florării. Când o să-mi ajungă cuţitul la os, o să-i cer tatei ajutorul. Are o grămadă de relaţii; dacă vrea el să mă ajute, în 2 ore sunt angajat.

- Şi crezi că vrea?

- El a spus că mă va ajuta întotdeauna! Dar momentan sunt în euforia aia cu "pot face totul singur". Dacă zici că era calm şi detaşat, nu ştiu...

- Problematic mai e şi nea Ioan ăsta al vostru! Când e mai calm, atunci ţi-o coace mai cu foc!

Aprobă, râzând... Şi se ridică:

- Hai să vezi şi tu covoarele. Că or fi discutat destul pe ziua de azi, nu?

Nicuşor râdea şi el... Să le arate covoarele; în maximum jumătate de oră, vor rămâne din nou singuri. Şi va afla şi Ana, în sfârşit, de ce el se îmbrăcase aşa.

Roberto

Se ridică şi porni spre camera lui: pica de-ampicioarelea! Dar nu apucă să apese clanţa; tatăl lui rosti scurt, din bucătărie:

- Roberto, vino-ncoa.

Prea bine! Intră şi se aşeză.

- Stai şi tu jos.

Mama lui opri imediat apa şi se aşeză şi ea...

- Am stabilit ca nunta să aibă loc pe 9 august.

Aa, nunta Luminiţei! Era extrem de atent...

- Despre partea financiară, Vlad a spus că ştie cât ne-au costat nunta şi botezul, aşa că la masă o să dea doar 50.000 de euro. I-am spus că mie unul îmi convine. M-a întrebat apoi cât vreau pe fată.

Abia aici intervenea partea cea mai importantă! În funcţie de sumă, Luminiţa va lipi sau nu ştrasuri toată viaţa...

- I-am spus că nu-mi mărit fata ca să mă îmbogăţesc. Că vreau doar să ştiu cât vrea să dea pe fată. Iar banii ăia îi voi aduna peste cei 50.000 ai mei şi-i voi da pe toţi copiilor, la nuntă.

Cee?

- A rămas mască; nu se aşteptase.

Păi nici el nu se aşteptase! Mămica lui părea că făcuse infarct! Nici nu clipea!

- Pentru Luminiţa, îmi dă 100.000. La masă va da şi el 150.000, dacă mă ţin de cuvânt. Iar în prima zi lucrătoare de după nuntă, le va depune în cont tot ce vor câştiga la nuntă. Mi-a specificat în mod expres că titulari vor fi amândoi. Va aduna la nuntă cei mai vestiţi şi mai bogaţi aurari din ţară, iar copiii vor avea un viitor excelent în faţă. Şi-a adăugat că, dacă toate merg aşa cum le plănuim noi acum, şi dacă Luminiţa va dovedi că e în stare să se descurce singură, la anul le ia el casă.

Ptiu, drăcie! Soră-sa făcuse oareşce în scăldătoare? Îi pusese Dumnezeu mâna-n cap!

- Acum, mă întreb ce statut o să aibă Luminiţa acolo...

- De regină, evident!

- Sau de casnică la fundul lui?

Aici greşise; îl luase gura pe dinainte iar tatăl lui îl corectase prompt... Mama lui se ridică:

- Indiferent ce statut va avea, la anul se mută singurei. Iar lucrurile se schimbă atunci când sunt doar ei doi.

- Mi-e să nu-mi îngroape fata-n oale şi copii iar el să umble brambura cu prostii!

- Nicuşor? Nuu, e prea potolit ca să facă aşa ceva!

- Tu nu ştii ce face mutul?

- Exagerezi! E singur la părinţi! Crezi că n-au stat amândoi cu ochii pe el?

- Lăcrămioaro, ce aurar dă 100.000 de euro pe o fată de florari? Plus 150.000 de euro la nuntă? Nu ţi se pare puţin exagerat calculul financiar?

Ba era foarte exagerat! El se gândise la vreo 30-40.000... Mămica lui răspunse imediat, de parcă se gândea de câţiva ani buni la problema aceea:

- Crezi că or să sfârşească divorţând, ca dobitocul de Marcel? Nu, Ioane! În plus, tu nu te-ntrebi de ce tocmai Luminiţa? De ce i s-a pus pata lui Nicuşor tocmai pe fata noastră? Tu nu ştii, că nu ţi-am spus tocmai ca să nu-ţi schimbi decizia: prima oară când te-ai dus la Vlad să discutaţi, Nicuşor s-a speriat şi-a venit s-o ia de-acasă!

Aoleu! Tăticul lui va sugruma acum cel puţin două persoane...

- Ce-ai spus?

- Că atunci m-a sunat Marcela şi mi-a spus că fi-su a fugit pe geam şi vine spre noi! Am alergat la ea în cameră şi el era deja la fereastra ei, s-o convingă să fugă cu el! Că dacă nu vă-nţelegeţi?! Băiatul ăsta e îndrăgostit lulea de Luminiţa. Dacă o ia, o ia pentru că o iubeşte. Iar dacă-i vin gărgăunii, îl pune taică-su mintenaş pe roate! Dacă sunt amândoi titulari pe banii de la nuntă, la divorţ se face jumi-juma.

- Dacă nu goleşte contul mai întâi!

- Tot rămân extrasele de cont şi casa. Ioane, ce-ai?

- ... Nu ştiu. E, totuşi, prea mult! Simt că-mi ascunde ceva!

- Şi-avem timp până în august să aflăm ce anume! Hai să nu exagerăm - bine?

Mămica lui se ridicase şi revenise la spălatul vaselor... La urma urmei, să nu exagereze!

- Tu ce zici?

Ce zicea el?

- Zic că Nicuşor e singur la părinţi; iar nea Vlad plănuieşte să facă nuntă mare, aşa că trebuie să salte darul la nuntă. În plus, e om de modă veche. Dacă-l însoară, îl însoară pentru-o viaţă. Mie unul mi se pare normal să-i dea - că numai pe el îl are. N-o să se ducă-n mormânt cu banii după el, nu? Tot ai lui Nicuşor sunt!

Mămica lui îi ţinu isonul:

- În plus, poate că vrea să-l încurajeze să-şi deschidă propriul atelier! Propria afacere! Ştii cât costă chestia asta, nu?

Tatăl lui se gândea... Avu impresia că mama lui încerca să încheie discuţia:

- O să vorbesc cu Marcela, cu prima ocazie. O să mă minunez de cât de mult dă bărba-su la nuntă. Să văd ce-mi zice şi ea!

- Vezi, că poate faci vreuna nefăcută, de-mi fuge fata de-acasă!

- Nu fuge, că "are instructajul la zi"!

Acum mama lui râdea... Adevărul era că Luminiţa ştia "pe de rost" ce-are de făcut ca să-i meargă bine - şi se conforma! Aşa că... Aşa că o să devină şi el atent la Nicuşor ăsta; poate avea ceva de ascuns! Sau de rezolvat... Vreo pată prin trecutul lui? O să se intereseze discret...

Ana-Maria

Haai, unde-o ducea? Imediat cum Nicuşor şi Luminiţa plecaseră, Florentin îi spusese să se schimbe, că ieşeau pe-afară. Unde? O să vadă ea - era surpriză! Se îmbrăcase deci destul de elegant şi plecaseră. Părea a fi o plimbare; numai că mergeau repede - ceea ce însemna că urmau să ajungă undeva...

- Şi ce mai zicea sor-mea?

- Ce să zică: era fericită. De fapt, era uşor euforică...

Florentin râdea...

- I-am spus să nu încerce vreodată să-i facă lui Nicuşor vizite-

surpriză. Şi să nu creadă toate zvonurile care circulă acum pe stradă.

- Tu ai tras cu urechea la discuţia noastră!

- Pe cuvânt că nu!

- Ştiu că nu; dar exact asta mi-a spus şi mie Nicuşor. Era îngrijorat, pentru că nişte mucoase de pe strada noastră au început să scornească inventţii cu el şi diverse femei. Şi voia să te rog pe tine să-i spui soră-mii să aibă încredere în el. Îi e frică, nu care cumva Luminiţa să plece urechea la ce spun invidioasele. De exemplu, o puştoaică de nici 14 ani susţine că el are o amantă în Drumul Taberei.

- De parcă ea, la vârsta ei, se plimbă seara prin Drumul Taberei şi l-a văzut!

- Ehei, mintea soră-mii nu-i aşa lucidă ca a ta! În plus, când vine vorba de Nicuşor, sunt bani grei la mijloc! Toată capitala îi ştie că sunt "mină de aur"!

- Luminiţa spunea că i-a stat inima când i s-a arătat casa.

- Şi casa nu-i nimic! Întotdeauna nea Vlad a încercat să n-arate că are. Deci conturile sunt "greul"...

- Ei au o afacere, nu?

- Au atelier şi magazin! În centru!

Uau! Magazin? Super!

- Şi câteva case de amanet, ca să cumpere ieftin aurul...

Păi asta însemna că Luminiţa era printre primele 10 cele mai fericite tinere din România!

- Cred că au o avere fabuloasă! Sor-mea, dacă ştie să se poarte şi să se lipească de inima soacră-sii, e realizată pentru 10 generaţii de-acum încolo. Mai ales că Nicuşor e singur la părinţi! Am ajuns.

Gata? Au ajuns? Unde? Florentin deschise uşa; intră şi înlemni... O adusese la biliard?

- Surpriză!

- ... N-am mai jucat niciodată!

- În toate există un început, nu? Şi chiar eram curios dacă, în media aia de la bac, intra şi adevărul despre geometrie.

- Geometria a fost preferata mea!

- Ei, poftim! În jumătate de oră o să-ncep să nu mai câştig!

Florentin râdea; îl văzu achitând şi primind două tacuri, un triunghi şi nişte bile... Ia să fie ea atentă: că avea termen jumătate de oră ca să înceapă să-l bată la biliard!

Florentin

Se apropiau încet de bloc. Plimbarea aceea era extrem de plăcută, mai ales de când Ana se cuibărise în geaca lui...

- ... Azi, când am vorbit cu Roberto... Mi-a spus că vine pe la nouă şi ceva, ca să nu dai ochii cu el şi să te facă să te simţi prost.

- Spune-i să vină când vrea el. La urma urmei, dacă avea ceva cu mine, mi-ar fi spus chiar atunci, duminică!

- Să fii sigură! Deci nu eşti supărată pe el?

- Nu sunt supărată pe nimeni.

- Nici chiar pe Marcel?

- Nici.

- Nici chiar pe Ioana?

- Nici.

Ciudat; el unul se pregătea sufleteşte să le altoiască amândurora câte două palme pentru balamucul care ieşise la botez. Iar de iertat, nu-i va ierta decât poate după naşterea Florentinei...

- ... Te rog, mai sună-l şi pe tăticul tău.

- L-am sunat azi, cât ai făcut tu duş.

- Şi? Ce mai zicea?

- A fost foarte rezervat, s-a ferit să-mi spună ce se mai întâmplă acolo... El unul n-a suflat o vorbă despre logodna Luminiţei. Deci e supărat pe mine.

- Pe noi; mai ales pe mine.

- Nu; de data asta a fost supărat doar pe mine. Mi-a spus să-l sun o dată pe săptămână, iar azi l-a pus pe Roberto să-mi amintească.

- Ceea ce înseamnă că tu îl vei suna de-acum încolo în fiecare seară...

- Nu, nici chiar aşa.

- De ce?

- Pentru că nu vreau să am impresia că-i dau raportul.

- Aici ai o problemă.

Poftim?

- Dacă-l suni zilnic, te necăjeşti tu; dacă-l suni săptămânal, se necăjeşte el.

O sărută pe păr, zâmbind:

- Idealul e undeva la mijloc; o să-l sun o dată la două zile...

Ana aprobă... şi şopti:

- Mâine o să încerc să vorbesc cu mămica ta.

- Iar eu te rog să n-o faci.

- Nu mai pot să trec zilnic pe lângă ea şi să n-o salut!

- Lasă-mă să vorbesc eu cu ea mai întâi. Iar asta presimt că nu se va întâmpla prea curând.

- ... Te rog!

- O cunosc, crede-mă! N-ai obţine nimic altceva decât o uşă închisă-n nas! Cel mult trei cuvinte scrâşnite printre dinţi! Ştiu eu ce-am de făcut; bine?

- Bine.

Ajunseseră în faţa chioşcului. Privi lung masa, găleţile goale...

Trebuia să-şi găsească urgent serviciu! Nu mai avea stare! Nu trebuia să ajungă pe minus cu banii! Se distraseră atât de bine azi, încât se hotărâse să nu existe sâmbătă de la Dumnezeu fără să iasă amândoi să se distreze undeva! Şi-avea nevoie de bani...

Săptămâna viitoare termina cu florăriile. Trebuia să afle de undeva adresele firmelor organizatoare de varii evenimente. Poate că acolo lucrurile vor sta altfel.

5 mai 2003 - luni

Florentin

Încuie uşa, zâmbind slab: Roberto tocmai plecase, pe trei cărări, după ce zugrăvise la tavane de i se acrise. Dar apartamentul lor era gata acum. De mâine seară vor începe să aranjeze lucrurile-n el. De mâine seară, vor începe să locuiască şi ei omeneşte...

Fratele lui fusese uimit mai tot timpul - şi stătuse acolo vreo şapte ore! Discutaseră, zugrăviseră, mâncaseră... Îi povestise totul - absolut tot ce se întâmpla cu el şi Ana între acei pereţi. Iar Roberto îl privise cu neîncredere; şi-atunci îl luase de mânecă şi-l dusese în dormitor. Şi-i arătase şifonierul, cămăşile, aşternuturile, rufele de pe balcon... La prânz încălzise el mâncarea iar fratele lui nu lăsase nici urmă de sos în farfurie... Ştiuse că totul era "ca la mama acasă"; îi jurase că toate alea nu erau aşa doar pentru că Ana aflase de vizita lui de astăzi...

Acum Roberto ştia adevărul. Şi-i şi spusese părerea lui, la ultima ţigară înainte de plecare: într-adevăr, Ana ştia, putea şi voia să facă din casa aceea un fel de "copie a casei părinteşti". Totul era impecabil spălat, impecabil călcat, era ordine exemplară peste tot, avea mâncare delicioasă, era un soţ fericit şi liniştit... Dacă el şi-ar fi găsit serviciu, ar fi fost perfect! Dar aşa, nu putea decât să deschidă frigiderul, să facă lista de cumpărături şi să contribuie zilnic la scăderea teancului de bani...

Dacă va avea nevoie de bani, nu se va mai împrumuta. N-o putea ţine aşa o viaţă! Era musai să-şi ia serviciu! Aşa că mâine va relua "odiseea florăiilor" - după ele urmau cele trei firme organizatoare de evenimente. Şi perspectiva vânzătorului. Şi-atât.

Se grăbi să pună apă în găleată şi să ia mopul: să şteargă repede stropii de var, până nu se întăreau şi trebuia să-i răcâie cu cuţitul.

Tăticul lui era supărat în continuare. Ceea ce-i amintea că diseară îl suna să-i spună cum ieşise zugrăveala... şi cam atât. Dar poate că nu era decât preocupat de nunta Luminiţei! Roberto îi povestise discuţia cu el, iar "amănuntele financiare" îl lăsaseră şi pe el perplex. Atâta bănet? Atâta avere? Aşa un "şut în fund"? Chiar atât de mare era pasul acela înainte pentru surioara lui? Nu-i venea să creadă; şi el se gândea acum că poate exista prin trecutul lui Nicuşor o pată... O pată de 250.000 de euro! Plus nunta! Nea Vlad se angajase să se ocupe de absolut toate; deci mai "spărgea" şi acolo vreo 100.000 de euro - că la 600 de invitaţi din toată ţara...

Iar mama lui... Mama lui refuza în continuare să discute sau să asiste la discuţii legate de el şi Ana. Iar el începea să bănuiască despre ce era vorba. Îi era dor de el! Cum înainte îl avea alături de ea 14 ore din 24, acum îl vedea 3 minute pe zi... Şi nici nu-l mai asculta! Nici nu-i mai vorbea! Mămica lui era supărată foc pe el! Şi-i era îngrozitor de dor... Şi era şi înfiorător de curioasă să afle cum se descurcau, cum se înţelegeau, dacă erau fericiţi... Cum întreţinea Ana casa, dacă avea grijă de el, dacă făcea mâncare, dacă spăla şi călca, dacă era curat în apartamentul lor... Începu să râdă cu voce tare:

- Tii, mămico - dacă m-ai vedea acum...

Mămica lui, care întotdeauna îşi menajase băieţii şi-şi învăţase fetele şi nurorile să facă singure toată treaba-n casă, i-ar fi rupt mopul pe spinare! Ce, i se urâse cu binele? De-aia îşi luase nevastă - ca să-l pună la treabă? Aici opiniile lor difereau; atâta timp cât el stătea acasă iar Ana mergea la serviciu, el n-avea de ce să lenevească la televizor. Iar după ce îşi va lua şi el serviciu, tot nu va avea de ce să lenevească la televizor! Îi plăcea la nebunie "farmacia" pe care-o făcuse Ana în apartament; intenţiona s-o menţină aşa. Şi cum soţia lui era numai una, şi cum ea gătea, spăla şi călca, el trebuia s-o ajute măcar un pic! Doar nu se-nsurase ca să scape de toate treburile casei!

Aceea era armonia în familie; aşa o percepea el, aşa i se părea logică şi aşa o va menţine întotdeauna. Aşa, treaba se va termina de două ori mai repede - iar în timpul rămas vor ieşi la plimbare, vor sta împreună la film... Vor stinge lumina... Indiferent cât se va strădui Ana să impună şi acolo regulile văzute în casa socrilor ei, el nu va renunţa niciodată la acel ajutor pe care i-l va oferi zilnic. Pentru că aşa i se părea normal - să o ajute. Şi ea îl ajuta, atunci când el avea treabă; şi-atunci?

Iar când va veni şi Florentina acolo, în căsuţa lor... Ei bine, când va veni şi Florentina, el se va ocupa de băiţă şi joacă. Acelea vor fi sarcinile lui, indiferent cât va protesta Ana! Iar ocazional se va ocupa şi de pampers, şi de hăinuţe, şi de legănat...

Ioan

Îşi aprinse o ţigară şi-şi privi lung fiul. Roberto tăcea... Deci discuţia aceea nu era şi pentru urechile Lăcrămioarei; dar era prea obosit ca să-l asculte acum şi să repete totul pentru urechile nevestei lui! Aşa că întrebă:

- Deci?
- Deci?
- Cum au ieşit tavanele?
- Au ieşit foarte bine.

... Atât? Se încruntă:

- Şi cum e casa?
- E foarte bine acum.

Roberto se ridică şi ieşi. Îşi privi lung nevasta...

- ... I-ai spus tu ceva?
- Absolut nimic.

Ridică tonul:

- Roberto, vino-ncoa!

Uşa se deschise, dar fiul lui nu intră:

- Ca să ce? Să-ţi spun ce-am văzut acolo? Să crezi că vreau să te trombonesc? Să mă acuzi că ţin cu ei? Nu, mulţumesc!

Şi iar ieşise... Se grăbi să se ridice şi să-l urmeze: dar ce mare grozăvie văzuse azi? Intră în camera lui Roberto şi închise uşa:

- Nu cred şi nu te acuz de nimic. Vreau doar să ştiu în ce condiţii locuieşte fiul meu.
- Locuieşte exact ca aici.

Adică?! Fiul lui tăcea; îşi făcea de treabă prin şifonier... Decise să iasă totuşi:

- ... Bine; dacă aşa vrei tu...

Aproape închisese uşa, când auzi tocmai ceea ce voise să afle:

- Casa e "farmacie". La baie sunt două pungi cu haine. Am mâncat până am simţit că mă rostogolesc de pe scaun. Florentin e spălat, călcat, apretat, miroase a STR8 şi-i lucesc ochii de fericire. A ţinut musai să-mi arate şifonierul - e mai ordonat decât la cazarmă. Mi-a arătat balconul - rufele sunt ca-n reclame. Mi-a spus că în casă nu vorbesc decât romanes; că a fost propunerea ei, pentru că aşa i s-a părut ei normal. Ce vrei să-ţi spun? Că se descurcă exemplar? Că Florentin e fericit? Că unica lui problemă e serviciul? Uite, ţi-am spus; acum supără-te pe mine!
- Nu mă supăr.
- Mama sigur s-ar fi supărat!
- De ce crezi asta?
- Pentru că i-aş fi zdruncinat convingerile!
- O să i le zdruncin eu diseară. Asta dacă nu te ia ea la întrebări în timpul cinei!

Ieşi şi închise uşa. Şi văzu ochii nevestei lui privindu-l lung... Reveni în bucătărie, bombănind:

- Ai auzit şi tu. Mai mult de-atât n-am de spus.

Deci unica problemă a fiului lui era serviciul... Şi, bineînţeles, atitudinea! El unul nu se va oferi niciodată să-i pună o vorbă bună pe la florării! Florentin trebuia să priceapă, mai devreme sau mai târziu, că "a fi pe picioarele lui" nu însemna "a fi singur pe o insulă pustie".

Da: putea şi voia să-i ajute. Pe amândoi. Acum, că aflase cum se descurca Ana...

Ceea ce auzise azi îl uimise, chiar dacă se aşteptase ca Ana să se descurce cu treburile casei. O făcea însă perfect; iar dacă acele cuvinte veniseră tocmai de la Roberto, cel mai exigent copil al lui când venea vorba despre curăţenie şi reguli...

Va aştepta ca Prâslea să-l sune şi să-l roage să-l ajute. Îl va chema acolo, îl va aşeza la masă şi-l va ajuta. Până atunci însă, nici o vorbă despre asta!

7 mai 2003 - miercuri

Ana-Maria

Gata! Se hotărâse! De data asta nu va mai trece ca nesimţita pe lângă chioşc! Intră pe bulevard, mai făcu trei paşi şi se opri. Era în faţa uşii larg deschise, cam la un metru distanţă. Îşi privea lung soacra şi aştepta să fie văzută...

Lăcrămioara

Hm!

O văzuse încă de când ieşise din scara blocului. Trebuia să recunoască: era uimită de ceea ce vedea zilnic! Florentin părea "scos din cutie", Ana părea şi ea "ca nouă"... Contrar presupunerilor şi aşteptărilor ei, n-o mai văzuse niciodată în fustiţele alea de secretară... Ehei, era drum lung până departe! Abia peste jumătate de an putea să se gândească la asta! Momentan, opinia ei era că Ana încerca să imite ceea ce văzuse în casa lor; dacă şi peste şase luni lucrurile vor fi exact cum erau acum, abia atunci o să înceapă să creadă cu adevărat că nora ei nu mima totul!

O văzuse intrând pe străduţă, ridicând capul spre chioşc... Avusese o presimţire; tocmai de-asta decisese brusc să mai deschidă o cutie cu gerbera, deşi erau destule scoase la vânzare. Ca să-i ofere spatele şi să fie lăsată în pace. Acum, se simţea privită. Iar piciorul Ilenei, care nu se mai bălăngănea cam de-un minut, îi arăta că era într-adevăr privită... Îşi drese scurt vocea şi nu-şi ridică privirea de la flori:

- Du-te şi închide uşa.

Ileana se aplecă spre ea şi şopti:

- Dar

- Am spus să te duci şi să închizi uşa.

Mezina se grăbi să se conformeze. Întrebă în şoaptă, zâmbind slab:

- S-a cărat?

Nu primea răspuns - ceea ce însemna că Ana nu se aşteptase...

Ana-Maria

Ei bine, se aşteptase şi la asta. Ileana o privise atât de speriată... Probabil se temuse că va fi salutată şi nu ştiuse cum să reacţioneze! În spate, mama furioasă; în faţă, cumnata cu care n-avea nimic de împărţit şi care-o salutase! Ea ce să facă?

Tocmai de-asta tăcuse mâlc. Ca să n-o pună pe Ileana într-o situaţie dificilă. Iar cumnata ei închisese uşa şi se grăbise să revină pe navetă. Nu vorbeau, nu şuşoteau, nu schimbau priviri de vreme ce Ileana o privea în continuare lung, cu aceeaşi teamă... Nu voia să plângă; oricum, va ajunge la serviciu cu o dispoziţie nu tocmai de invidiat! Aşa că oftă greu...

Plecă încet capul şi decise să renunţe. Bătălia aceea fusese, într-adevăr, pierdută înainte să înceapă măcar.

Lăcrămioara

Aştepta, calmă, ca Ana să plece. Ca să redeschidă uşa. Asta ar mai fi lipsit: să piardă şi nişte clienţi! Şi cum Ileana "superviza" toată situaţia, aştepta...

- ... Gata. A plecat.

- Foarte bine. Acum deschide uşa.

Fiica ei se grăbi să se conformeze şi apoi şopti:
- ... Era foarte supărată. Mai că nu plângea!
- Lasă să plângă - că lacrimile curăţă ochiul!
- De ce, mămică?
- Să ştie că a greşit.
- Crezi că nu ştie?
- Ştie că a greşit, dar nu ştie cât de mult. Acum o să afle. Or să afle amândoi.

Acum punea florile înapoi în cutie!
- ... Şi n-o să-i ierţi niciodată?
- O să-i iert, atunci când o să vină vremea. Da' momentan nu vreau să-i văd: nici pe ea, nici pe el. Şi nici taică-tu nu se prea grăbeşte, aşa că să nu-i spui ce s-a întâmplat azi.
- Nu-i spun.
- Aşa: o să-i spun eu, atunci când o să vină vremea. Ia vezi cât e ceasul: nu pleci la şcoală?
- Aoleu, am întârziat deja! Pa!
- Pa.

Şi rămăsese iar singură la vânzare...

Dacă romînca ar fi acceptat să se mute în casa lui Marcel, toate astea nu s-ar mai fi întâmplat. Îşi cunoştea soţul; i-ar fi invitat la cină chiar în prima seară! Iar Florentin ar fi avut un loc de muncă sigur! Cel mai sigur şi mai bănos loc de muncă! Ar fi primit şi el profitul în contul lui, aşa cum îl primeau Roberto şi Marcel... Dar, deh! Le trebuise apartament cu chirie! Ete, aveau ce-şi doriseră! Ce-şi dorise ea, mai ales! Iar Ana va plăti pentru fiecare moment de supărare al ei, pentru fiecare moment de supărare al lui Ioan...

Poate că, la urma urmei, fiului ei îi fusese ursit să ia romîncă şi să plece definitiv de la părinţi! Dar cât de potrivită era Ana pentru el, asta rămânea de văzut. O să-i mai vadă trecând pe-acolo, o să afle tot felul de veşti... Şi-o să tragă ea concluzii, atunci când va trebui să tragă concluzii. Până atunci însă, n-avea ochi pentru nici unul din ei. Şi cu asta basta!

Florentin

Într-adevăr, umbla degeaba pe la florării. Acum se convinsese: aşa nu va obţine nimic altceva decât timp pierdut. Mâine dimineaţă se va duce la cele trei firme care organizau varii evenimente; după care va căuta anunţuri pentru vânzători. Altceva nu ştia ce să facă.

Deschise larg frigiderul şi începu să noteze... Nu; întâi va da un telefon. Formă numărul: la patru jumate, Mihăiţă ar fi trebuit să fie acasă, nu?
- Da.
- Sărut mâna. Florentin sunt.
- Aa, să trăieşti!
- Mihăiţă e acasă?
- Da; ţi-l dau imediat.

Aştepta...
- Hai salut!
- Salut! Ce faci?
- Uite, m-am trezit adineauri şi mă gândeam să mănânc şi să mă duc să fac o bilă cu ăştia de pe stradă. Tu?
- Eu m-am mutat cu nevastă-mea.
- Daa, ştiu! Tot Bucureştiul ştie! Şi cum e? Mai bine?
- Da. Auzi? Tu pe unde mai lucrezi?
- Păi tot în Niro. Da' nu mai sunt la ăla cu covoare, că nu-mi convenea. Sunt la un chinezoi cu blugi.
- Şi merge treaba?
- Merge ca unsă! Ştii cum? Când bag mâna-n buzunar, scot bani! Din toate buzunarele, mă!
- Băi, nu ştiu cum reuşeşti...
- Aa, e simplu! Când nu e chinezoiul la stand, mai bag 50 de mii la preţ. Iar o dată pe săptămână iau şi eu două-trei perechi de blugi. Nu se prinde prostu', că nu-i numără niciodată!
- Băi, să nu fii atât de sigur!
- Băi, tu eşti copil? Sunt alţii care fură cu sacii! Un amic de-al meu a furat de dimineaţă trei saci de papuci, iar când l-a dus chinezoiu' acasă cu maşina, a băgat mâna şi-n punga cu bani! Şi dus a fost! N-a zis chinezoiu' nimic, că nu-i convenea să vină poliţia să-i facă inventaru'! Ăştia aduc marfă fără factură!
- Băi, lasă-i tu pe-ăia care dau tunuri de-astea! Ai grijă de chinezoiul tău, nu de-al altora!
- Şi dacă se prinde, ce?! Mă mut la chinezoiu' cu jucării! Are balta peşte şi angrou' chinezoi!

Mihăiţă râdea; el doar zâmbea, pentru că se gândea...
- Băi, ştii care-i faza dură? Să vii într-o zi pe-acolo, să-ţi dau nişte blugi.
- Lasă, mă, fii serios!
- Sunt serios! Ştiai că în fiecare sac e câte-o pereche de blugi originali? Cică pentru comparaţie! Să vii să-ţi dau şi ţie o pereche!
- Bine, lasă! Cât câştigi la ăsta cu blugii?
- Băi, nici nu ştiu!

Mihăiţă chicotea; evident, nu se gândise niciodată să-şi contabilizeze furtişagul!
- Salariul cât e?
- Aa, nu cine ştie ce! 100 de euro. Da' iese pe lângă... Cred că ajung la vreo 500...

500 de euro? Uau!
- Bravo, mă! Eşti norocos! Hai, că săptămâna asta cred că ajung pe-acolo. Că am de cumpărat nişte chestii pentru casă. Vorbim, bine?
- Vorbim! Hai noroc!
- Salut!

Închise şi oftă greu: deci 500 de euro... În condiţiile în care nu se ştia ce reacţie va avea chinezul atunci când va descoperi lipsa din gestiune...

Locuiau destul de aproape de Niro; nu schimba decât două mijloace de transport până acolo. Iar tăticul lui avea maşină, într-un sfert de oră era şi parcat, şi ajuns la standuri...

Să termine el cu firmele alea şi pe urmă mai vedea ce era de făcut. Că nu se dusese decât pe la florăriile de cartier. La cele mari nici nu îndrăznise să viseze; dar erau şi acelea o şansă. Şi n-avea voie s-o irosească.

Momentan, să plece la cumpărături. Ca să-şi pună pe chip altă mimică. Dacă-l vedea Ana atât de încruntat...

Ana-Maria

Ridică încet privirea spre chioşc. Era închis - normal, doar era cinci jumate! Dar îşi amintise scena de dimineaţă. Oftă greu: ea nu va fi niciodată iertată. Dacă vreodată, printr-o minune, vor fi reprimiţi în casa socrilor ei, toată lumea se va purta frumos cu ea, îi vor vorbi frumos, poate-o vor reprimi şi la chioşc... Dar, în sufletul lor, ea nu va fi decât străina care le luase băiatul de-acasă şi-i trecuse pe toţi prin multe, foarte multe momente nefericite. Va plăti, tot restul vieţii ei, decizia de-a escalada geamul într-o seară de sâmbătă, speriată că soţul ei se pregătea s-o lovească...

Florentin

Soneria îl făcu să tresară; se grăbi să-i deschidă:
- Bine-ai venit.
- Bine te-am găsit.

Închise uşa, îi luă sacoşele din mâini şi le lăsă pe jos. Şi-o strânse în braţe cu putere...
- ... Mi-a fost dor de tine...
- Mm, toată ziua nu m-am gândit decât la tine!

Serios? Îi fură un sărut şi-o trase uşor spre sufragerie:

- Hai să vezi cum a ieşit. Cumnatul tău e specialist în tavane!

Ana privi lung sufrageria... Aplica pe care-o montase acum un sfert de oră... şi zâmbi:

- Iar soţul meu e specialist în pereţi! Şi în aplice!
- Vezi, că mi se urcă la cap!
- Nu-i nimic, îţi trece. Tii, nici nu se mai zăresc reparaţiile!
- Nu ţi se pare normal? Le-a făcut "specialistul"!

Soţia lui se repezi să-l gâdile; o fentă în ultimul moment şi-o ridică pe umăr:

- N-ai şanse. Mergem în dormitor!

Unde-o trânti pur şi simplu pe pat şi se grăbi să o sărute. Şi să-i desfacă nasturii cămăşii. Ana zâmbi:

- Chiar vrei s-o dai jos?
- Nu trebuie oricum să te schimbi?
- Ba da; depinde însă în ce condiţii... şi peste câte ore; nu?

Aprobă... şi-i fură un sărut:

- Hai, te las să te schimbi. Abia aştept să-ţi spun ce-am vorbit luni cu Roberto!

Puse el mâncarea la încălzit: la urma urmei, hotărâse să împartă "frăţeşte" treaba-n casă, nu? Ea gătea, el încălzea ce gătea ea! Aştepta... Şi aştepta... Aa, acum înţelesese! Ana îl aştepta să revină în dormitor! Începu să râdă:

- Cucu-bau, nu? OK; vezi că vin!

Intră, dar Ana nu era acolo... Unde era soţia lui?

... Ai! Se ascunsese după uşă şi-l îmbrâncise în pat! Şi-acum se urcase imediat peste el şi profitase de poziţia lui incomodă. Îl gâdila, iar el abia reuşea să mai respire...

Soţia lui se lăsă să cadă lângă el:

- Aoleu, ce-am obosit!
- Am auzit că ţi-e şi foame...
- Parcă nu-mi mai e chiar atât de foame...
- Păi am încălzit mâncarea!
- Iar Luminiţa mi-a spus că m-am îngrăşat vreo două kilograme. Şi că nu mi-ar strica încă vreo patru. Tu ce zici?

Ce zicea el? Păi să vadă întâi cum arăta, nu? Ana protestă ferm tentativei de-a o lăsa fără fustă:

- Hei!
- Nu voiai să-ţi răspund la întrebare?
- ... Lasă, că-mi răspunzi duminică! Hai!

O urmă la bucătărie şi decise să continue discuţia pe acel subiect:

- Nu vrei să mai faci un control?
- Ba da; chiar acum îl sun, să mă programeze.

Ana alergă în sufragerie. Se aşeză la masă: cât să-i povestească din discuţia cu Roberto? Chiar totul?... Totul legat de ei doi; despre părinţii lui, nici un cuvânt!

Ana-Maria

Gata! Se programase lunea viitoare, la cinci şi-un sfert. Şi-asta putea fi o problemă, dacă Florentin îşi găsea serviciu până atunci; ar fi însemnat să plece mai devreme de la program, la două-trei zile de la angajare. Dar... Dar rezolvau ei cumva! Eventual se ducea singură la control, şi-i povestea cu lux de amănunte ce-i spusese medicul! Intră în bucătărie şi se aşeză la masă:

- Luni, la cinci şi-un sfert.
- Perfect. Roberto a rămas ţuţ luni, când a fost pe-aici.
- ... De ce?
- Mi-a spus că tot ce-a văzut aici este exact ca la mama acasă. Şi m-a întrebat dacă tu eşti cea care ţine musai să aplice ceea ce-ai văzut la ai mei.
- Şi i-ai spus?
- Da; a fost mirat...
- Credea că schimbările mele din ultimele cinci luni au fost doar aşa, de faţadă?
- Nu; dar nu se aştepta.
- Mă gândeam "să-i dăm bătaie" cu aranjarea lucrurilor şi lipirea colantului. Şi să-i invităm sâmbătă sau duminică pe la noi.
- Pe cine?
- Roberto, Mirela şi George. Şi, dacă vrei, şi pe Luminiţa şi Nicuşor. Şi
- Roberto cu familia sunt de-ajuns. Îi invităm ca să aibă ce povesti, nu ca să le lăsăm alor mei impresia că nu mai vrem să avem de-a face decât cu fraţii şi cumnaţii.

Aprobă scurt şi se grăbi să-şi umple gura cu mâncare. Adevărul era că soţul ei se exprimase cam prea direct, iar ea se dezobişnuise...

- Şi cum a fost la serviciu?
- Ca de obicei: tabele, mărul "artistic"...
- Şeful tău direct chiar vrea să-i fac o vizită?
- Nu cred. Se gândeşte probabil la viitoarele mele stări de greaţă!
- Aa, atunci îi trimit un coş cu bomboane! Îi plac bomboanele?

Habar n-avea; aşa că ridică din umeri, râzând... Florentin se ridică şi scoase o altă pâine din sac. Redeveni serioasă:

- ... Am încercat azi să vorbesc cu mama ta.

Observă imediat încruntarea de pe chipul lui:

- Adică!
- Adică m-am oprit în faţa chioşcului şi-am aşteptat să se întoarcă spre mine. Ca să-i cer iertare.
- Aha. Şi?

Florentin se înfuria destul de repede şi nu ascundea asta...

- Şi-a trimis-o pe Ileana să închidă uşa.
- Aha! Păi bine ţi-a făcut!

Poftim? Îl privi lung...

- Nu ţi-am spus să nici nu-ncerci? Nu ţi-am spus că aşa se va întâmpla?
- N-am mai putut să trec prin faţa ei ca o nesimţită!
- Şi-acum te simţi mai bine?
- Da; mult mai bine. Pentru că măcar am încercat!
- Sper că nu intenţionezi să încerci şi mâine!
- Nu.
- Bun.

Soţul ei încerca să pară calm, deşi fierbea de furie...

Florentin

De ce naiba o mâncase-n fund să caute de vorbă cu mama lui? Dacă el, care era băiatul ei, nu se ducea să vorbească cu ea, Ana ce căutase? Sămânţă de ceartă? De ce nu-l ascultase? Chiar vorbise singur?

- ... Să nu mai încerci să vorbeşti cu ai mei înainte să vorbesc eu cu ei.
- Bine.
- Să nici nu te mai gândeşti la ei, dealtfel. Mă gândesc eu destul.
- Bine.

Răspunsurile acelea veneau "ca pe bandă"; ori se speriase din nou de el, ori încerca să nu continue discuţia ca să nu se certe...

Şi uite cum se va certa el cu mama lui! Bineînţeles că-i va reproşa gestul închiderii uşii în nasul norei! Ana era soţia lui, da? Da! Atunci era şi nora Lăcrămioarei Manolache! Dacă Lăcrămioara Manolache refuza să vorbească cu nora ei, atunci avea ceva de împărţit şi cu el, nu? Dacă Lăcrămioara Manolache nu mai avea ochi pentru Ana, atunci nu mai avea ochi nici pentru el! Şi cum el plănuise "s-o atace" cu o vizită la chioşc, tocmai descoperise că planul acela nu mai era bun de nimic!

Ah, trebuise să încerce ea să rezolve lucrurile! Dar aşa era ea; începuse să se obişnuiască cu stilul acela de-a se auto-învinovăţi, de-a încerca să rezolve toate problemele tuturor... Ana se ridică şi puse farfuria în chiuvetă. O văzu ieşind...

Se certaseră - prima lor ceartă de când erau "la casa lor". Tocmai pe tema "Lăcrămioara Manolache"! Doamne, cât încercase să evite acel moment şi acea temă! Câte lucruri evitase să-i spună soţiei lui tocmai ca să nu se deschidă vreodată acea discuţie! Şi tot acolo

sfârşiseră! Se ridică şi ieşi: trebuia s-o împace.

Ana era în baie; sorta rufele. Se aplecă şi-o sărută uşor pe obraz:

- Nu mai încerca să vorbeşti cu ei; că ei aşteaptă fapte, nu vorbe. Plănuisem să mă duc eu la ea, zilele astea. Plecarea mea a afectat-o mult, pentru că obişnuiam să ne petrecem toată ziua în chioşcul ăla, iar acum lucrurile sunt aşa cum sunt...

Ana se grăbi să aprobe. Ştia că era supărată; dar mai mult de-atât ce mai putea spune? Şi el era supărat... Reveni în bucătărie, dar ieşi imediat: se va duce la televizor. După zece minute de ştiri, gândurile i se vor amesteca îndeajuns de mult ca să găsească altă temă de discuţie.

Ana-Maria

Da, pricepuse acum de ce soţul ei se supărase pe ea! Dar chiar aşa? Chiar nu înţelegea câtuşi de puţin de ce făcuse asta? Îşi şterse lacrimile şi se ridică: să pună rufele la spălat şi să strângă masa. Să se mai liniştească şi ea, să se mai gândească... Să-i mai treacă şi lui...

Florentin

Se ridică şi formă numărul: la urma urmei, de ce să mai amâne acea discuţie?

- Da.
- Bună seara.
- Salut.
- Ce mai faceţi?
- Uite, acum am intrat pe uşă.

Adevărul era că-şi auzea tatăl gâfâind! Se grăbi să încheie discuţia:

- Atunci te sun mai târziu.
- Nu, lasă, că duc băieţii florile. Ce-i?
- Te-am sunat să te întreb ce mai faci. Şi să-ţi spun că varul s-a uscat şi că a ieşit trăznet.
- Aa, deci frati-tu se pricepe la tavane! Ia să-l pun să le facă şi pe astea - că s-au cam afumat!

Tatăl lui râdea; era binedispus, iar el nu ştia dacă la acea veselie contribuise şi tentativa Anei...

- Şi-acum ce mai aveţi de făcut?
- Lipim colantul pe mobilă, punem covoarele şi perdelele...
- Aha! Păi daţi-i bătaie! Cât mai staţi cu casa vraişte?
- Ne-apucăm chiar în seara asta.
- Bravo. Cu serviciul ai mai făcut ceva?
- Păi caut în continuare!
- Bine, mă! Să mă suni dacă ai nevoie de ceva!
- Te sun.
- Pa.
- Pa.

Închise, zăpăcit de buna-dispoziţie pe care-o auzise... Clar: ori îl bucura tentativa Anei, ori nici nu bănuia ce se întâmplase la chioşc. Ori vânduse toate florile din beci şi era euforic... Reveni în bucătărie şi-o cuprinse uşor cu braţele:

- Şi ce mai face micuţa mea rebelă?
- Spală vasele.

Mm, tot supărată era!

- Şi-o deranjează dacă stau cu ea?
- Nu.

OK! Stătea cu ea! Ana spăla tacticos farfuria... El nu renunţa "nici mort" la îmbrăţişarea aceea... Gata! Terminase! Acum să se-mpace şi să pună colantul!

Ana-Maria

Gata. Terminase. Iar el reuşise deja s-o împace. Nu-i va arăta şi lui asta; ridică mâinile şi se răsuci. Şi-l luă de gât:

- Pur şi simplu n-am mai reuşit să trec aşa prin faţa ei!
- Am înţeles. Şi-am să vorbesc cu ea săptămâna asta.
- Dar te rog să nu vorbeşti despre mine; bine?
- Vom discuta întâi despre mine; şi apoi vom discuta şi despre tine. Punem colantul?

Ana îl privea lung... Îi fură un sărut, şoptind:

- Punem colantul?
- Hai să punem colantul!

Fiu! Bine c-o împăcase! Şi-acum puneau colantul pe mobilă...

Apartamentul ăla va ieşi perfect! Iar când testul de sarcină va ieşi pozitiv, dormitorul se va umple cu mobilă! Pătuţul, un şifonier doar al ei... Căduţă roşie la baie, biberoane roz în dulap, pachete de Pampers în cămară...

10 mai 2003 - sâmbătă

Florentin

Ei bine, nu era tocmai vesel. Vorbise aseară cu Roberto, iar fratele lui se văzuse nevoit să le refuze invitaţia. Cică aveau multă treabă la chioşc, Mirela urma să muncească şi ea sâmbetele şi duminicile cu mămica lui... Cu alte cuvinte, nu era încă momentul acelei vizite. Stabiliseră însă să se vadă cât mai curând; rămăsese că discutau şi stabileau ei o dată...

Da; şi el se gândise la varianta aceea. Roberto şi familia lui erau invitaţi sâmbătă la Florentin şi Ana? Când mama lor nu vorbea cu nici unul din ei, iar tatăl era rezervat şi foarte protocolar? Când el, fiul lor, refuza cu încăpăţânare să spună "ajutor"? Părinţii lui s-ar fi simţit excluşi din viaţa celor doi "fugari". Şi-asta nu era bine. Mai ales că încă nu coborâse să discute cu cea mai supărată mămică din lume...

Apartamentul era gata. Covoarele erau superbe; perdelele erau superbe. Luase o aplică şi pentru dormitor - şi-acum era şi acolo superb. Nina le promisese o cuvertură frumoasă pentru pat... Doar canapeaua mai strica "fasonul"; dar n-o puteau arunca înainte să decidă ce vor pune acolo! Mai ales că, dacă n-ar mai fi existat acea canapea "înjunghiată", el n-ar mai fi putut sta acolo, în faţa televizorului, strângându-şi soţia în braţe! Aşa cum stătea acum!

Era nouă seara. Nu voia să caşte - nu-i era somn. Se întreba unde să meargă ei azi! Fiindcă era sâmbătă! Unicul lui plan fusese vizita lui Roberto; iar aceea "picase". De dimineaţă fuseseră iar în Niro, iar revederea acelui complex îi amintise discuţia cu Mihăiţă... Acasă, puseseră cumpărăturile la loc şi se plimbaseră prin parc. Apoi făcuseră curăţenie în balcon; el dăduse şi acolo o mână de var "la repezeală", Ana gătise, mâncaseră... Capul soţiei lui se ridică uşor:

- Pot să te rog ceva?
- Da.
- ... Orice?
- Cu o singură excepţie.

Ochii ei erau întrebători. Zâmbind, coborî încet mâna spre nasturele cămăşii... Ana bufni în râs:

- Nu, nu e asta.
- Atunci roagă-mă.
- ... Nu ştiu - cred că mi-e dor de flori!

Poftim?... Aa, flori! El era bădăran, nu-i mai adusese nici măcar "băşina porcului" din parc! Remedia imediat problema! Dădu să se ridice:

- Trandafiri, da?
- Stai, n-ai înţeles! Pe balcon sunt patru jardiniere; aş vrea să le umplu cu ceva.
- OK!
- ... Nu te superi?
- Nu.
- ... Nici nu te deranjează prezenţa unei mici "sere" în balcon?
- Doar să nu plantezi plopi! În rest, n-am nimic împotrivă.

Ana bufnise în râs la auzul ideii plopilor. Ridică scurt o sprânceană:

- Iar dacă pui brazi, peste vreo zece ani vom fi foarte bogaţi...
- Mă gândisem să pun panseluţe. Sau petunii. Ceva extrem de colorat... Pentru că mi-e dor de flori!
- Ţi-e dor de joaca de-a buchetele?
- N-a fost o joacă, să ştii!
- Ştiu; dar te priveam şi mi se părea că te joci cu ele! Că le inviţi să se aşeze pe celofan, că dojeneşti feriga atunci când aluneca într-o parte... Că duceai muncă de lămurire cu fundele... Că te jucai.
- ... Îmi lipsesc mult sâmbetele alea.
- Sst, să nu te-audă tata! Nu ştii că e în minus de personal?

Ana nu mai răspunse - reveni spre ecran. Se încruntă: deştept mai era! Tocmai spusese o mare prostie! Şi-acum Ana se întreba ce mari motive avea el să nu-şi ceară postul înapoi! Oftă greu:

- Dacă-i spun să mă primească înapoi, în trei zile se umple casa de rude. Şi nu vreau s-o văd pe mama băgându-şi nasul pe-aici. Are uneori apucături de jandarm, sau de gardian de puşcărie...
- Eu una aş prefera să mă certe zilnic; doar să nu mai fie situaţia asta stupidă...
- Îţi promit că luni mă duc să vorbesc cu ea.
- Nu trebuie să-mi promiţi nimic. Fă aşa cum ştii tu că e bine, ca să treacă odată supărarea asta!
- OK. Şi ce intenţionezi să faci cu 200 de petunii şi pansele?
- ... Cine-a spus că pun 200?
- Păi atâtea sunt: 100 de seminţe la punguţă.
- Crezi tu că ies toate?
- Ies, că nu-s românesti. Deci?
- ... Nu ştiu. Le înşir în tot balconul.
- Şi cumperi ghivece şi pământ de flori...
- Ghivece aş putea să improvizez din fundul sticlelor de 2 litri.
- Aha! Bună idee! Şi farfurioare sub ele?
- Farfurii de unică folosinţă - alea nu-s o avere.
- Şi unde-ţi încap 200 de sticle de 2 litri pe balcon?
- Nu ştiu; faci tu nişte rafturi?

Zâmbi slab:

- Pentru 200 de sticle? Nu-ncap. Florile au nevoie de lumină - cu alea din fundul raftului ce faci?
- ... Bine, ai dreptate: nu-ncap. Dar poate le scot pe palier... chiar dacă or să le fure din primele 5 minute... Sau poate găsesc în vilele de vizavi vreun doritor de grădină multicoloră... Şi le vând!
- Bag seamă că, de când cu buchetele alea cât roata carului, ai prins "spirit de comerciant"!
- Oi fi prins - dacă zici tu...

Ana aştepta "verdictul"; o privi lung, zâmbind în continuare... Şi dacă nu se vindeau, ce? Ghivecele erau gratis, că luau zilnic 2 litri de apă minerală, iar pământul de flori nu era o avere! Mai ales când venea vorba despre dorinţele soţiei lui!

- Măsor mâine şi-ţi promit că săptămâna viitoare ai rafturile. Hai!
- Unde?

Îi fură un sărut:

- Mergem să te dansez până dimineaţă!

Ana îl privea lung... Se grăbi s-o ridice:

- La discoteca! Hai!

Na, că-l sufoca acum! Atât de fericită era Ana pentru acea invitaţie răsucită...

12 mai 2003 - luni

Florentin

Coborî din autobuz şi se grăbi spre chioşc: azi va vorbi cu mama lui! Fiindcă trebuiau să se împace! Dacă până şi Ana resimţea tensiunea... În plus, avea nevoie disperată de serviciu. În şifonier mai erau fix 4 bancnote; le ajungea până pe 15, când lua Ana avansul, şi terminaseră deja de renovat şi cumpărat. Numai că erau doar 4 bancnote; 4, dintr-un teanc de 2 centimetri. Avea nevoie de ajutorul lor - pentru că la Niro îl putea recunoaşte oricine. Iar tatăl lui ar fi preferat să-l vadă lucrând pentru orice altă familie de florari, decât pentru un chinez din angroul ăla. Se opri în faţa uşii larg deschise şi rosti clar, cu putere:

- Sărut mâna.

Mama lui tresări; îl privi imediat, lung... Şi îi întoarse spatele:

- Bună ziua.

Tocmai partea asta îl enerva la culme! Dar trebuia să fie calm, ca să reuşească s-o împace - pentru că auzise "bună ziua", nu "la revedere":

- Te rog frumos, hai să vorbim câteva minute.
- Nu am ce vorbi cu tine.
- Te rog!

Nu mai primi răspuns. Îşi privi lung mama... Se sprijini de uşa chioşcului:

- De ce trebuie să fie aşa?

Nici un răspuns...

- De ce trebuie să fiţi aşa? Explică-mi şi mie: de ce te-ai înfuriat în halul ăsta? De ce este aşa o mare greşeală faptul că am ales să nu mă despart de soţia mea? Nu voi mi-aţi spus că, dacă o aduc în casă, o iau de nevastă şi rămân însurat cu ea până la adânci bătrâneţi? De ce încercaţi acum să vă răzgândiţi?

Linişte. Din nou. Continuă:

- ... Chiar nu vrei să ştii cum ne descurcăm? Chiar nu vrei să ştii cum a ieşit apartamentul? Chiar nu vrei să ştii cum ne înţelegem?

Mama lui era ocupată cu buchetul; o privi lung, simţind că i se umezesc ochii:

- Nu vrei să ştii cum se simte nora ta? Cum a trecut peste pierderea sarcinii?

Se dădu la o parte; ea ieşi, lăsă buchetul în găleată şi reintră în chioşc. Fără să-l bage în seamă. De data asta decise s-o urmeze; pentru că dacă reuşea s-o sărute pe obraz, împăcarea era pe trei sferturi făcută!

Intră în chioşc; iar acum mama lui sări ca arsă şi-i arătă uşa:

- Tu n-ai ce căuta în chioşc!

... Prea bine! Va fi aşa cum voia ea! Acum avea inima împăcată: încercase! O privi lung, căutând cuvinte cât mai grele... Aha! Gata!

- ... Hm; şi mi-ai spus, cu lacrimi în ochi, că sunt băiatul tău preferat! Dacă n-am trece pe-aici în fiecare dimineaţă, te-ai întreba oare dacă mai trăim? Mă îndoiesc!

Ieşi şi dădu să pornească spre bloc; dar vocea mamei lui fu tăioasă, în romanes:

- Cum îţi permiţi, muceo?!

Se grăbi să se întoarcă, să nu fie nevoit să vorbească îndeajuns de tare şi pentru urechile vânzătorului de ziare:

- Uite că-mi permit! Tu eşti supărată? Da' noi n-om fi supăraţi?
- Vezi, că
- Ce să văd? Aa, ţi-am trădat încrederea! Dar încrederea mea? Dar încrederea ei? Nu ne-ai trădat pe amândoi?

Se feri la timp de palma care pornise spre el şi continuă să turuie:

- Nu i-ai trădat încrederea? Ea te-a considerat ca şi mama ei! Nu - ce spun eu! Te-a considerat mult mai importantă decât mama ei! Ţi-a făcut toate toanele şi toate plăcerile! A plâns în pernă atunci când ai vrut tu s-o vezi plângând! Şi-asta nu mai contează, nu? Nu contează nici că s-a schimbat radical în cinci luni, doar-doar o să faci abstracţie de tenul de romîncă! Sau crezi că n-am aflat ce i-ai făcut la nuntă?

Acum mama lui nu mai spunea nimic; doar îl privea, furioasă...

- Tu i-ai trădat încrederea, atunci când mi-ai spus să divorţez ca să mă însori cu Gabriela! Atunci când i-ai zâmbit în faţă şi i-ai băgat beţe-n roate la tata!
- Pleacă de-aici, că zvârl cu ceva după tine!
- Cum, strici bunătate de găleată pe mine?

Gata, acum o încasa! Dar abia aştepta să-i dea un brânci! Cât de mic! Dus era pentru totdeauna! Aşa că se repezi şi-i mârâi la ureche:

- O să am grijă să nu-i mai faci nici un rău. Şi-o să ocolim blocul prin spate - că nu vrem să luăm flori! Şi nici să stăm la taclale cu tine şi Gabriela!

Şi-atât: îi întoarse spatele şi se grăbi spre bloc.

Mm, ce bine se simţea! Îi dăduse temă de gândire: cine pe cine înşelase la capitolul încredere! Evident, era furioasă acum; dar acasă, după ce-o să povestească cu indignare acea discuţie şi-o să primească muştruluiala de rigoare, o să se întrebe şi ea în ce măsură fusese logic planul acela legat de Gabriela! Pentru că Ana îi oferise, într-adevăr, toată încrederea ei! Dacă mama lui spusese "Stai în cap", Ana plânsese cinci minute-n baie şi apoi stătuse-n cap!

Intră în apartament, oftând greu... Ia să facă el rafturile alea: ca să nu se mai gândească la discuţia cu mămica lui! Cu care chiar nu mai avea ce discuta în următoarele şase luni! Aşa: că şi el era supărat din cauza ei!

Şi dacă tot era ţâfnos, ia să-şi amintească el că era administratorul apartamentelor dnei Zorilă! Să le facă o vizită chiriaşilor, să-i cunoască, să vadă chitanţele de la bancă, să examineze ţevi şi tocuri... că până la cinci şi-un sfert înnebunea în casă!

Ioan

Nu mai mânca; era siderat! Lăcrămioara îi povestea, indignată, discuţia cu Florentin - iar el întrevedea ruptura...

- Uite-aşa! Că ţi l-am spus!
- Cum ai putut să-l goneşti aşa?
- Sigur că l-am gonit! Ce-a căutat la chioşc? Scandaluri? Atunci scandaluri a primit!
- Tot nu ţi-a trecut?
- Nu! Şi nici n-o să-mi treacă!

Lăsă lingura în farfurie şi se ridică:

- Măcar dacă l-ai fi întrebat totuşi cum o duc!
- Eu să-l întreb? Să zică mersi că nu l-am plesnit peste ochi!

Îi pierise toată pofta de mâncare! Şi-avea un gust amar în gură... Deschise uşa şi-o privi lung:

- Faci ce vrei: că oricum, indiferent ce ţi-aş spune eu, tu tot ce vrei tu faci! Dar atât îţi spun: se înţeleg bine şi sunt fericiţi. Dacă te bagi între ei şi-i desparţi, o să regreţi toată viaţa ta! Pentru că o să-l pierzi - n-o să-i mai pese de nimeni şi nimic. Nici măcar de tine.

Intră în dormitor şi se aşeză în fotoliu. Lăcrămioara greşise azi...

Se căznea s-o înţeleagă şi nu reuşea! Ce credea ea, că el nu era supărat? Că lui nu-i era dor de el? Că lui nu-i era greu să-l audă vorbind fericit despre apartamentul ăla nenorocit? Ba da; îi era foarte greu. Dar îşi înghiţea supărarea şi se bucura pentru bucuria lui. Ea ce voia? Să-i despartă? Pentru ce? Dacă erau fericiţi aşa, dacă fiul lui nu-şi dorea altceva decât pe Ana, atunci de ce să-l despartă de ea? Ca să obţină un al doilea Marcel, dar de zece ori mai trist? Ea, ca mamă, era fericită acum, că Marcel se despărţea de Ioana? Uşa se deschise încet:

- Vino la masă.
- Nu mai pot să mănânc.
- Hai, te rog.
- Dacă mai înghit ceva, mi se întoarce stomacul pe dos. Lasă-mă în pace.
- ... O să-l iert, atunci când Ana va fi din nou gravidă.
- Poate că atunci n-o să mai conteze iertarea ta.

Ochii negri îl priveau lung... Întoarse capul spre fereastră: acum el trebuia să vorbească cumva cu Florentin, să-i explice că Lăcrămioarei îi căzuse o oală-n cap şi nu mai era ea însăşi în ultimul timp...

Încercase să-şi convingă fiul să nu se depărteze de ei; el încerca să-l ţină strâns legat de părinţi şi fraţi, iar ea încerca să-l îndepărteze...

- ... O să-l sun diseară. Te rog, vino la masă.

Decise să nu mai reacţioneze. Voia să se gândească...

Ce naiba mai era de făcut? Nu putea să-l sune el şi s-o scuze! Şi chiar dacă ar fi sunat el, Florentin era furios acum. Va fi furios încă vreo săptămână... Asta dacă nu se decidea Lăcrămioara să îndrepte lucrurile! Şi se îndoia că o va face...

... O să-l sune el; nu acum, desigur, ci peste vreo săptămână. Sau două. Când va simţi că Florentin era mai liniştit, că-i mai trecuse supărarea... Iar dacă va simţi că fiul lui se depărtase prea mult de familie, se va duce peste ei, cu Roberto şi Marcel. Îi va lua frumuşel de ciuf, îi va aduce-n sufragerie, îi va urechea bine şi-apoi le va aduce şi lucrurile. Şi va rezolva definitiv acea problemă.

Ana-Maria

Mergeau încet pe bulevard...

Florentin o aşteptase în faţa firmei. Iar medicul îl lăsase să stea în cabinet, lângă ea... Şi-i anunţase, bucuros nevoie-mare, că urmele acelei sarcini dispăruseră iar ea era complet refăcută. Deci aveau "dezlegare" la făcut prostii... Sigur, n-o spusese el; dedusese ea, din discuţie. Şi acum se întreba în ce măsură Florentin va invoca diseară tocmai lipsa acelei "dezlegări oficiale"! Îi era dor de el! Şi-abia aştepta să facă alte poze cu bebeluşa lor! Şi medicul le spusese că va ţine ecograful în priză şi va face stocuri considerabile de hârtie, ca să nu-l prindă nepregătit...

Îi sfătuise ca pe viitor să fie mult mai atenţi, mai calmi şi mai veseli, dacă voiau să aibă o fetiţă liniştită, cuminte şi veselă! Aşa că se întorceau încet, ca într-o plimbare; iar îmbrăţişarea lui "îi dădea idei"...

- Am vorbit azi cu mama.

Poftim? Îl privi lung... El îi fură un sărut, zâmbind:

- I-am dat temă de gândire. Acum se gândeşte!

- Sper că n-aţi continuat cearta!

- Păi ce, o începusem? Nuu, abia acum am început-o! Depinde de ea când se va sfârşi!

Na, că se certaseră iar!

- Nu te mai îngrijora atât! A venit momentul să priceapă că nu e "gheneralul regimentului". Şi-o să priceapă ea; o s-o ajute şi tata...

- Te rog să nu te mai certi cu ea. Spune şi tu "Da, mamă" şi fă ca tine! Şi gata! N-are rost să vă certaţi zilnic!

- Nu eu am vrut să mă cert cu ea; ea a început. Iar dacă seamănă vânt, culege furtună. Apropo: azi am trecut pe la proprietăţile proprietăresei noastre.

Aha! Bravo! Ea uitase complet!

- Toţi chiriaşii sunt de treabă. Dna Zorilă i-a anunţat că a plecat din ţară şi că a lăsat un administrator tânăr şi drăguţ foc să se ocupe de case. Aşa mi-a spus ultima chiriaşă, înainte să mă invite în casă.

Ia uite! Apăruseră deja pretendentele? Florentin începu să râdă:

- Toţi m-au invitat să intru şi mi-au servit o cafea. Au scos singurei chitanţele cu ultimele depuneri şi nu s-au plâns de nici o defecţiune. Aşa că am terminat repede partea asta cu administrarea. M-am întors acasă şi ce crezi că am făcut?

Ce făcuse?

- Am dat comandă pentru rafturi.

Cum? Ce făcuse?

- Pe fiecare raft, o să ai loc pentru trei rânduri de ghivece, pe vreo şase coloane - în funcţie de farfurioare. Le-am făcut înalte de 40 de cm, ca să intre lumina şi la florile din spate. Au ieşit 4 rafturi; m-am gândit că n-ai să ajungi şi la cele de sus de tot, aşa că n-avea rost să-l pun şi pe-al cincilea...

Aprobă şi-i fură un sărut...

- Seminţe ai luat?

- Nu încă.

- Hai să luăm seminţe!

Florentin o grăbea spre autobuz. Prea bine! Deci nu mai discutau despre părinţii lui; mergeau şi luau seminţe de panseluţe şi petunii... Şi două-trei pungi de pământ? Nu; ăla putea aştepta până lua avansul! N-avea rost să pună mica seră mai presus de mâncarea zilnică! N-avea încă comenzi ferme pentru grădini multicolore!... Nici nu era sigură că va reuşi să le vândă; va încerca, oricum. Iar până le va da, îşi va petrece câteva minute pe zi în acea grădină multicoloră...

Lăcrămioara

Mesteca atentă în oală. De fapt, se gândea la discuţia cu fiul ei...

Ei bine, nu se gândise niciodată la înţelesul cuvintelor ei. Da; privită prin prisma aceea, invitaţia pe care i-o făcuse de a divorţa şi-a se recăsători mintenaş cu Gabriela reprezenta o trădare faţă de Ana. După ce i se spusese...

Ea nu-i pomenise nimic de genul acela; deci Ioan... Ioan îi pusese în vedere că, dacă o aducea în casa lor, o va lua de nevastă şi va rămâne cu ea până la adânci bătrâneţi! Nici ea, nici soţul ei nu erau adepţii divorţului; Florentin ştia că Marcel era un caz cu totul aparte, o excepţie care confirma regula...

La urma urmei, îi vedea zilnic! El o ducea de dimineaţă fie până la autobuz, fie chiar până la serviciu! Apoi se întorcea singur... ori după vreo oră, semn că doar o dusese la serviciu, ori după ora unu - semn că o dusese la serviciu şi-apoi îşi căutase de lucru. Şi-apoi fiul ei ieşea din nou; se întorcea pe la cinci, cu sacoşele cu cumpărături. Deci în noua lor familie, el făcea cumpărăturile! N-avea nimic împotrivă; aşa făcuse şi Ioan, înainte să ajungă administrator la patru chioşcuri cu flori. Apoi, ea închidea chioşcul; nu ştia deci dacă mai ieşeau la plimbare după cină. Presupunea că da. Iar asta arăta că erau fericiţi. Mă rog - că se înţelegeau bine!

O uimise oprirea lui de azi; şi cuvintele lui. Ei discutaseră întotdeauna "de la egal la egal"; uneori îi dăduse câte-o palmă după ceafă, pentru că egalitatea aia era un pic comunistă iar ea era mama. Adică şefa. Dar îi permisese întotdeauna să fie sincer; şi-asta o ajutase mult să formeze un mic răsfăţat...

Şi ce dacă era răsfăţat? Nu era băiatul ei? Nu ţinea cel mai mult la el? Uneori se mira şi ea că Roberto, sau Ileana, nu protestau în faţa acelei diferenţieri; pesemne se mulţumeau să fie lăsaţi în pace, să nu se amestece mămica în vieţile lor...

Ioan avea dreptate. Dacă l-ar fi determinat pe Florentin să se depărteze şi mai mult de ei, n-ar fi avut decât de pierdut! Scopul lor era să-l readucă acolo, lângă ei! Sau cât mai aproape de ei! Scopul lor era să-l ajute şi să-l sprijine! Să-l încurajeze în cele bune şi să-l înveţe cum să iasă din cele rele! Scopul ei n-ar fi trebuit să fie divorţarea lui de Ana. La urma urmei, trebuia să recunoască: fata aia o lăsase mască! Atât de cuminte, atât de deşteaptă, bine-crescută... Atâtea schimbări, în numai cinci luni...

Lăsă lingura pe farfurioară şi ieşi. Ceasul din living arăta ora şapte. Dar cina mai putea să aştepte: ea avea de dat un telefon. Ia să vadă ea unde-i scrisese băiatul ei numărul...

Ana-Maria

Telefonul? Sigur era dl Manolache! Dar Florentin privea lung ecranul, de parcă situaţia din Irak era de primă importanţă pentru el... Se ridică ea. Presimţea că va auzi cuvinte grele - pentru că Nina n-avea motiv s-o sune, de vreme ce azi i se întorcea prietenul din delegaţie şi deci va fi extrem de ocupată. Ridică receptorul:

- Alo?

Auzi tonul. Zâmbi slab... Şi se întoarse pe canapea.

- Cine era?
- Nu ştiu; a închis.

Soţul ei se încruntă instantaneu. Deci părinţii lui... Oare care dintre ei? Tindea să creadă că mama! Dar nici tatăl nu avea de ce să-i vorbească; aşa că... Na, că suna din nou! Ei erau! Dar care dintre ei? Florentin se ridică şi răspunse sec:

- Da.

Florentin

Ce-o să le facă el... Smulse receptorul din furcă şi "lătră", supărat:

- Da.
- Bună seara, maică.

Aa, gata? Calculase? Se calmase? Ei, păi el abia se înfuriase! Pentru că avusese dreptate de dimineaţă! Decise să nu-şi ascundă supărarea:

- Sărut mâna.
- Ce mai faci tu?
- Bine.

O secundă, două...

- ... Eşti tot supărat?
- Da.
- Aha! Păi să ştii că eu nu mai sunt chiar atât de supărată...

Şi? Asta trebuia să schimbe ceva? Mămica lui decise să continue discuţia:

- Ana ce mai face?
- Bine.
- Se simte bine, nu?
- Da.
- ... Cum vă înţelegeţi?
- Bine.
- Cum vă descurcaţi, maică, singuri?
- Bine.

Şi din asta n-o s-o scoată! Ca să ştie şi ea ce se întâmpla dacă se supăra el! Că poate uitase!

- ... Mă bucur că sunteţi bine. Atunci te las să te duci la masă.
- Bine.
- Mai vorbim, bine?

Aa... Păi pentru asta merita o "derogare"! Se abţinu cu greu să nu zâmbească:

- Mai vorbim.
- Pa, maică.
- Sărut mâna.

Închise şi reveni pe canapea. Îşi trase soţia în braţele lui şi privi lung ecranul:

- Mama: voia să ştie ce mai facem, cum ne descurcăm, cum te simţi...

Ana nu răspundea...

Deci mămica lui se dezmeticise! Îşi dăduse seama că Ana avusese încredere în ea, iar ea, în loc să vorbească cu nora şi s-o cheme înapoi acasă, se grăbise "să-l pistoneze" pe el cu Gabriela! Şi-acum îşi dăduse seama că greşise!

Aşa! Acel "Mai vorbim" era un fel de "Dacă mă salutaţi, s-ar putea să vă răspund". N-o vor saluta; pentru că erau supăraţi în continuare. Se grăbi s-o anunţe şi pe Ana:

- Ţi-am spus că ne-am ciondănit azi un pic, la chioşc. I-am spus unele lucruri, care se pare că au dezmeticit-o. A fost împăciuitoare; dar acum sunt eu supărat pe ea.
- De ce eşti supărat pe ea?

De ce era supărat?... Păi erau atât de multe... Trecu peste explicaţii şi ajunse direct la hotărâre:

- Pe viitor, să nu mai încerci să vorbeşti cu ea. Nici să n-o mai bagi în seamă, dacă nu te bagă ea în seamă mai întâi!
- Eu ştiu ce să zic...

Păi ce făceau? O luau de la capăt? Se încruntă:

- Şi să nu te mai simţi atât de vinovată pentru plecarea noastră de la ei. Că ei ţi-au înşelat ţie încrederea - nu invers!

Soţia lui ridică grăbită capul de pe umărul lui; o privi lung, încruntat, şi nu-i lăsă timp să-l contrazică - ca să nu se certe din nou:

- Ba da, Ana; tu ai avut încredere în ei! Iar tata nu te-a apărat de regulile alea tâmpite! Nici nu te-a ajutat în vreun fel să trăieşti cu băbismele şi fixaţiile lor de la Pazvante-ncoa! Iar mama mi-a spus, când a aflat că ai pierdut sarcina, că e momentul ideal să te las baltă şi să mă însor cu Gabriela! Aşa că nu tu i-ai înşelat pe ei - ei te-au înşelat pe tine. Mai ales ea. Te rog, nu vreau să mai discutăm despre mama.

Gata! Acum ştia şi ea! La urma urmei, cum altfel o putea convinge că avea tot dreptul să fie şi ea un pic supărată? Măcar aşa, o săptămână-două!

Ana-Maria

Cum?... Deci aşa... Dna Manolache... Hm; iar ea "lăsase garda jos" după nuntă, ferm convinsă că noţiunea de "divorţ" era inexistentă...

Ochii negri o priveau atenţi, încruntaţi... Se grăbi să lase iar capul pe umărul lui:

- Bine.

Trebuia să se gândească...

Da: nu fusese o noră tocmai vorbăreaţă şi comunicativă. Mai ales cu soacra ei. Chiar dacă se descurcase acceptabil în casă, chiar dacă reuşise să se schimbe cel puţin 51%, chiar dacă le făcuse mai mereu pe plac, chiar dacă nu comentase deciziile lor... De fapt, le cam comentase, mai ales după ce rămăsese gravidă! Dar... Dar faptele rămâneau fapte, în mintea lui Florentin. Nu-i povestise decât o mică parte din discuţiile care se purtaseră în sufragerie după plecarea ei; acum afla a doua parte, cea la care el se gândea probabil zilnic...

Acum înţelegea de ce se certase azi cu mama lui. Şi de ce, atunci când răspunsese ea, i se închisese telefonul.

Nu avea voie să iasă din cuvântul ţaţei Dida! Ea îi spusese clar: să stea cu jumătate de metru mai în spate şi să fie atentă la femeile din jurul lui! N-o mai făcuse, după nuntă; se întreba acum dacă nu cumva dna Manolache continuase să şuşotească la urechea Gabrielei... Dacă nu cumva Gabriela ascultase, atentă...

Şi ce dacă ascultase? Şi ce dacă şuşotiseră? Cine era acum în braţele lui Florentin? Se ridică:

- Hai să mâncăm.
- Stai.

Ce se mai întâmplase? Ochii negri erau îngrijoraţi:

- Eşti conştientă, sper, că ea a vorbit - ea a auzit!

Începu să râdă:

- Păi de vreme ce eşti aici, pe canapeaua înjunghiată, eu ştiu ce să zic?!

Florentin se repezi la ea; îl fentă şi alergă în bucătărie: gata, supărarea trecuse!

Lăcrămioara

Reveni în bucătărie, zâmbind slab: primul pas era făcut. Să vadă acum cum se comportau, ca să ştie ce avea de făcut de-acum încolo!

Soţul ei pufăia de zor, încruntat... Stinse focul şi scoase farfuriile:

- Am vorbit cu Florentin.
- Aha. Şi ce mai zice?
- Că e bine.
- ... Ţi-a spus ceva despre serviciu?
- Nu l-am întrebat. Oricum, n-a spus decât "bine": se înţeleg bine, se descurcă bine, Ana se simte bine...

Aa, tresărise! Da! Rostise numele nurorii ei! Ce era atât de special în asta? Nu trebuia să vorbească şi despre ea? Nu era nora ei?

- ... Şi-altceva?
- Altceva nimic. A rămas că mai vorbim; că i-am lăsat să meargă

la masă.

Aştepta decizia...

- ... Păi să mănânce, că-s amândoi ca aşchiile! Auzi? Tu vrei să-ţi mănânc urechile? Mi-e o foame de lup iar ţie-ţi arde de telefoane?

Da; "se aprobase". Ioan îşi revenise ca prin minune. Se grăbi să-i ţină isonul:

- Ete la el, cum se ia de mine!

- Păi mă iau - că la prânz m-ai ţinut nemâncat!

Flutură războinic lingura: o să-l bombăne ea şi pentru scena de la prânz! Dar după ce mergeau la culcare... Paşii se apropiară iar soţul ei îi şopti la ureche:

- Să nu spui nimic. Marcel i-a cerut azi voie lui Mihai să lipsească două ore.

Aa! Se încruntă instantaneu!

- L-a lăsat, că aşa i-am spus eu să facă. Şi-a venit după o oră jumate, nici vesel dar nici trist, nici calm dar nici nervos, şi s-a apucat de treabă.

- Nu-mi place chestia asta.

- Nici mie. Dar îl vezi grăbit să-şi reîntregească familia?

Negă scurt: nu, nu-l vedea grăbit s-o caute pe Ioana. Nici ei nu-l încurajaseră într-o direcţie sau alta... Deci aceea era decizia fiului ei! La 25 de ani împliniţi! După ce mai primise o lecţie despre familie! Treaba lui!

Florentin

Gata şi vasele! Acum mergeau la televizor, la film! O prinse de mână şi-o trase în sufragerie. Porni televizorul, stinse lumina şi se aşezară comod pe canapea... Ah, îşi amintise!

- Ce vrei să facem cu canapeaua?

- S-o aruncăm, imediat cum ne dăm seama ce punem în loc.

Deci nu se gândiseră încă la asta... Prea bine! Oricum, era "înjunghiată" doar în stânga! Cum ei stăteau în dreapta, acea problemă mai putea aştepta...

Oare mai era supărată? Oare se mai gândea la ceea ce aflase? Îi ridică uşor capul, o privi lung...

Ana-Maria

Ce se întâmplase?... Aa, voia să ştie dacă mai era supărată! Nu, nu mai era supărată! Doar era lângă ea, nu? Decizia lui era evidentă acum! Aşa că zâmbi şi închise ochii; iar Florentin o sărută...

Televizorul fusese doar un pretext; intenţia se părea că era alta. Iar ea se ocupa, încet-încet, de nasturii cămăşii lui...

... Să nu uite: când lua salariul, să facă o provizie considerabilă de STR8 negru...

Florentin

... Nu. Mai bine nu. Îi strânse uşor mâna, şoptind:

- Nu ştiu; mi-e frică să nu păţeşti ceva.

Ana nu răspundea...

- ... Dacă n-am înţeles noi bine? Dacă ar trebui să mai aşteptăm?

Ana-Maria

Soţul ei se gândea că poate nu înţeleseseră ei bine...

La urma urmei, azi se întâmplaseră foarte multe lucruri. Iar ea, deşi încerca să fie calmă şi dezinvoltă, se gândea tot la acele cuvinte... Zâmbi slab:

- La urma urmei, n-a spus-o deschis. Nu ştiu...

Uau! Florentin se ridicase dintr-un salt şi-o şi luase pe sus! Mergeau spre dormitor; nu putea bănui care-i erau intenţiile...

- ... Facem nani?

Aprobă scurt cu capul: mai bine să facă nani. Nu intraseră zilele-n sac! Iar miza era imensă! Miza era Florentina lor...

15 mai 2003 - joi

Florentin

Era obosit, prăfuit, întristat...

Coborâse la Dorobanţi, după alte şase refuzuri mascate. Se dusese în staţie... şi văzuse tocmai florăria aia! Se întrebase imediat ce şanse ar fi avut... Din păcate, nu-şi răspunsese singur, pe loc; şi intrase. Iar patronul îl recunoscuse. Fusese extrem de ferm şi-i spusese deschis, în faţă: nici o şansă! Ce, el nu-l ştia că era băiatul lui Manolache, care avea chioşc în piaţă? N-o să-l angajeze-n veci! Că dacă se certase cu taică-su, se vor împăca la fel de repede! Aşa că n-o să-l angajeze doar ca să-şi pună contabila să-i scrie cartea de muncă şi să i-o şi închidă peste fix trei zile! "Că aşa-i la voi: vă certaţi şi vă-mpăcaţi în cinci minute!" Aşa că ieşise, mai obosit şi mai întristat...

Aştepta autobuzul: imediat cum ajungea acasă, va lua o pastilă şi se va culca! Nici de mâncare nu-i mai ardea! Azi lua Ana avansul din salariu; o s-o vadă punând banii peste ultima bancnotă din şifonier... Pe 28 trebuia să-şi facă alt abonament RATB... Ea punea, el lua...

Ioan

Înlemni, cu ochii la geamul pieţii! Băiatul lui...

Doamne, abia acum realiza cât de dor îi fusese de el! Lăcrămioara îl vedea zilnic; el îl văzuse doar când venise să ia bagajele. Şi-i fusese dor de el...

Da; foarte elegant! Foarte arătos! Chiar dacă pantofii erau prăfuiţi, se vedea clar că de dimineaţă fuseseră impecabili!

Dar de ce nu venea în piaţă? Nu ştia... Se încruntă scurt şi bombăni:

- Vezi, că ies cinci minute.
- Bine, tată.

Se grăbi să iasă: dacă venea autobuzul, pierdea acea ocazie nesperată de a-l aduce cu un milimetru mai aproape de el!

Florentin

Fu prins de umeri, întors şi pălmuit zdravăn! Strânse pumnul, pregătit să... Tatăl lui?

- Nu ţi-e ruşine, mă? Eşti la zece metri de mine şi nu vii să mă saluţi? Ai uitat de noi, ai? De ce n-ai mai sunat?

Tatăl lui! Se repezi şi-l strânse cu putere în braţe: Doamne, ce dor îi fusese de el! Palmele grele care-l loviseră îl băteau acum uşor pe spate... Oftă greu:

- Nu, mă, tată! Dar am intrat la ăsta-n florărie şi-am ieşit întors pe dos!
- Îmi dau seama - că doar te ştie, te-a văzut de atâtea ori pe-aici cu mine! Ia să te văd!

Era examinat cu ochi atenţi...

- Băi, tu te-ai mai îngrăşat!
- Am mai mutat o gaură la curea.
- Bravo, mă! Ia spune: de ce nu m-ai mai sunat?
- N-am vrut s-o supăr pe mama.

Mai încasă o palmă, dar după ceafă şi cam în glumă:

- Ba ai supărat-o mai rău cu tăcerea asta! Ştii ce mi-a spus? Că te-ai văzut cu sacii-n căruţă şi-ai uitat de noi!
- N-am uitat de voi.
- Vii până aici şi nu intri-n piaţă, să vorbim măcar cinci minute?

Tăcu: aici avea perfectă dreptate! Iar dacă la partea cu telefoanele găsise repede scuză, acum merita încă o palmă după ceafă...

- Ia spune, mă: ce-aţi mai făcut?
- Ce să facem: Ana cu serviciul, eu cu găsitul serviciului...
- Păi lasă, mă, florăriile! Du-te la florari!

Se încruntă scurt:

- Eu nu-ţi fac aşa o porcărie. Să te rădă tot Bucureştiul, că băiatul lui Manolache caută de muncă la alte neamuri? Niciodată!
- Dacă ai nevoie de ajutor, e de-ajuns să-l ceri.

Aprobă scurt: încă nu epuizase toate variantele. Şi nu-i surâdea să-i vadă invadând apartamentul cu comentarii şi dispoziţii. Aşa că ajutorul lor putea să mai aştepte.

- Hai, că îţi vine autobuzul. Să mai suni şi tu, mă!
- Te sun!
- Daa, am văzut!
- Dacă am spus că te sun, atunci te sun!

"Şi-o să te sun în fiecare seară: ca să fie un obicei, să nu mai uit!" I-o promitea solemn... Autobuzul opri în staţie. Abia după ce uşile se închiseră, îşi văzu tatăl făcând primul pas spre trecerea de pietoni...

Acum, când îl revăzuse, îşi dăduse seama cât de dor îi fusese de el! Palmele le meritase; că în loc să dea fuga întâi în piaţă, să vorbească cu el şi Roberto, se dusese la florărie. Şi-apoi aşteptase autobuzul... Dar pur şi simplu era prea preocupat de problema serviciului ca să se mai gândească şi la altceva! O va învăţa el şi pe-asta cu "gânditul distributiv": avea tot timpul...

Şi-apoi, cum să dea telefon? Când în fiecare dimineaţă mama lui încerca să stea cât mai cu spatele la ei? Când nici chiar atunci când el trecea singur pe lângă chioşc, nu-i acorda nici o atenţie? Probabil aşteptase s-o sune el, s-o întrebe dacă-i trecuse supărarea... Nu; nu va vorbi cu ea. Dacă tatăl lui se mulţumise doar să răcească puţin relaţiile, mama lui îl ameninţase că-l scoate de la suflet! Şi chiar avusese impresia c-o făcuse, la un moment dat! Acum îşi dădea seama că partea aia cu "scosul" era doar teoretică; acum simţea şi el dorul acela puternic...

Tăticul lui nu se schimbase deloc. Iar după ce-şi descărcase furia de-a nu fi băgat în seamă, revenise la stilul acela rece şi nu prea, distant şi nu prea... Nu scosese o vorbă despre logodna Luminiţei... Relaţiile dintre ei erau departe de-a fi "bune"; el le considera acum "mediocre". Adică puţin peste "proaste", care însemna certuri şi scandaluri în mijlocul străzii. Ştia prea bine ce puteau face părinţii lui atunci când se certau; fusese de faţă la alungarea romăncei lui Marcel şi ştia... Iar dacă Ana nu trecuse prin aceleaşi momente extrem de neplăcute, relaţiile erau doar "mediocre". Spre "bune".

Trebuia să vorbească cu Ana diseară. S-o întrebe ce părere avea despre ajutorul care i se oferea. El unul nu se putea hotărî; oscila între a-şi suna tatăl şi a-l suna pe Mihăiţă...

Ioan

Intră în chioşc şi se aşeză pe scaun; Roberto zâmbea...

- ... Da, mă. Frati-tu o duce bine, acolo unde e acum. E aranjat, călcat, frezat, parfumat...
- Doar serviciu îi mai trebuie.
- Iar dacă nu-l cere, nu-l obţine!

Fiului lui n-o să-i meargă aşa! Ce, Florentin avea nevoie de avocaţi şi translatori? Nu ştia să vină la el şi să deschidă gura?

- Am descusut-o un pic pe Ileana aseară, după cină... Mă rog; i-am promis că n-o spun că nu-şi făcuse încă temele, aşa că a spus tot. Ştiai că Ana a încercat să vorbească cu mama?
- Nu.
- Într-o dimineaţă, s-a oprit în faţa chioşcului şi-a aşteptat ca mama să se întoarcă şi s-o vadă. Dar mama o văzuse deja, şi-a trimis-o pe-aia mică să-i închidă uşa-n nas.

Ridică scurt din umeri: el degeaba-i spunea, dacă ea făcea doar ce voia ea!

- Iar Ana a plecat tristă, mai-mai să plângă...
- Şi ce-ai vrea să-i fac eu?

- Nimic; am considerat că trebuia s-o ştii şi pe-asta.
- Acum o ştiu.

Roberto tăcea, pentru că el îşi recăpătase tonul posac... Despre Ana nu voia să vorbească acum; pentru Ana avea o supărare mare-mare... Compusă din două supărări mai mici. Reveni la Florentin:

- Băi, cică frati-tu a schimbat gaica la curea!
- Ţi-am spus: când am fost la el, am mâncat până am simţit că mă rostogolesc de pe scaun!
- Ştiu că găteşte bine...

Şi tot la Ana ajunseseră... Trebuia să-l lămurească, să ştie şi el de ce era chiar atât de supărat pe nora lui!

- ... A plecat de la noi pe fereastră. Şi a pierdut sarcina. Şi n-a ştiut - sau n-a vrut! - să şi-o apropie pe Lăcrămioara, cât a stat la noi. N-am altceva cu ea.
- Îi inviţi la nunta Luminiţei?

Zâmbi slab:

- Eşti curierul lui Florentin?
- Nu; eram doar curios.
- Nu m-am hotărât încă.

Şi adevărul era că se hotărâse, dar în funcţie de evoluţia lucrurilor îşi va schimba hotărârea... sau nu...

Foarte cochet, fiul lui! Îl prindea bine şi mirosul acela puternic, bărbătesc! Deşi el îl prefera cu miros de garofiţe - aşa cum şi-l amintea de când era mic-mic şi rupea florile cu ghiozdanul din spate...

Copiii vor române întotdeauna copii. În ochii părinţilor, asta nu se va schimba niciodată.

Ana-Maria

Mm, chiar că gătea bine! Trebuia să vorbească cu Nicuşor, să-i facă o medalie! Florentin îi povestea discuţia de la florăria Dorobanţi; ea bănuia sfârşitul dialogului, dar nu-l întrerupea...

- M-am întâlnit cu tata azi.

Aha! Bravo!

- A venit la mine, în staţie, şi "m-a corectat" că nu l-am mai sunat.

Aa, nu-l mai sunase? Păi de ce? Parcă spusese

- Iar după aia am discutat despre una, despre alta...

Aşa! Despre ce discutaseră?

- Mi-a spus din nou că dacă am nevoie de ajutor, e de-ajuns să-l cer.
- Şi de ce nu-l ceri?
- Nu ştiu... Tu ce zici?
- Eu zic că, dacă ai nevoie de ajutor, e bine să-l ceri.
- Adică să acceptăm ajutorul lor?
- Eu n-am nimic împotrivă! Parcă ţi-am mai spus asta...
- Mi-ai spus-o; dar sunt sigur că nu te-ai gândit ce implică ajutorul lor. Azi mă ajută cu serviciul; mâine te pomeneşti cu mama la uşă - că poate vrei să te-ajute, să calce ea nişte rufe!
- Ţi-am spus: n-am nimic împotriva ajutorului lor. Dacă mama ta vrea să calce rufele, poate să le calce.

Florentin o privea lung... Zâmbi slab:

- Orice, numai nu trataţia asta, "cu spatele"!
- Iar eu nu vreau s-o readuc aproape de tine. Ne-am mutat aici şi nu în casa lui Marcel tocmai ca să avem linişte. Să fim noi înşine. Să avem libertatea de-a decide dacă azi zugrăvim din nou sau nu. Nu-i voi cere ajutorul; nu acum.

Bine; făcea cum credea el că era mai bine! Florentin redevenise atent la propria farfurie...

- Mâine mă duc să iau rafturile; şi le montez sâmbătă.
- Atunci mâine cumpăr două-trei pungi de pământ, pentru jardiniere.
- Şi sâmbătă te ocupi de grădinărit?

Bufni în râs: tonul lui fusese glumeţ. Răspunse pe măsură:

- Ne ocupăm de grădinărit.
- Iar seara...

Mm, seara... Aa, aştepta o sugestie din partea ei? Se grăbi să i-o ofere, ştiind că va roşi îngrozitor:

- Păi dacă eu plantez toată ziua, poate preiei tu partea asta seara...

Bufniră amândoi în râs. Se grăbi să se ridice: na, că se înnecase cu mâncarea! Intră în sufragerie: avea obrajii atât de roşii că nu-şi permitea să mai stea acolo!

Florentin

Lăsă receptorul în furcă, încruntat... Tocmai vorbise cu tatăl lui. Care-l salutase jovial şi apoi întrebase: "De ce m-ai sunat?" Iar asta-i tăiase tot avântul...

Nu putea vorbi cu el la telefon; nu-i putea spune: "Ştii, te rog să mă ajuţi tu cu serviciul, dar asta nu înseamnă că ne-am împăcat"! Într-un fel, prin absenţa telefoanelor, încerca să-i necăjească îndeajuns de mult ca să nu-i audă vreodată auto-invitându-se la ei! Ana le-ar fi făcut imediat toate toanele şi plăcerile - chiar şi pe-alea care erau împotriva voinţei ei! Şi nu plecase cu ea ca să-i ofere aceleaşi momente penibile, dar între alţi pereţi! Promisese că o va face fericită! Că o va ajuta să fie liniştită şi fericită! Prezenţa familiei lui era o sursă inepuizabilă de agitaţie şi probleme!

Poate că, dacă l-ar fi întrebat dacă avea nevoie de ajutor cu serviciul, ar fi răspuns afirmativ. Numai că tatăl lui nu mai adusese vorba despre asta. Doar o făcuse deja, când discutaseră între patru ochi! Şi-atunci el nu suflase o vorbă! Deci...

Paşii se apropiară uşor, iar Ana îl strânse în braţe:

- N-ai putut să-i spui, nu?

Negă scurt: nu, nu putuse.

- Poate n-a venit încă momentul pentru ajutorul lor. Nu ştiu. Nu vrei să facem nani? Eu sunt foarte-foarte obosită...

Soţia lui opri televizorul; se lăsă tras în dormitor, unde ea stinse imediat lumina aprinsă de el...

Ana-Maria

Păi dacă era atât de supărat, să-l ajute să-şi ia mintea de la probleme, nu? Îşi scoase cămaşa; fusta căzu pe podea. Şi-l cuprinse uşor cu braţele: se simţea mai refăcută ca niciodată!

Florentin

La naiba cu toate gândurile alea! Aşa nevastă frumoasă - iar el o lăsa să aştepte?

Dar dacă... Nu! Medicul spusese că se refăcuse complet! Aşa că acum se vor ocupa, la modul cel mai serios, de Florentina!

17 mai 2003 - sâmbătă

Ana-Maria

Florentin terminase de montat rafturile. Arătau foarte bine şi erau trainice. La câte kilograme de pământ o să pună pe ele... Iar ea gătise şi călcase, cât bocănise el pe balcon. Acum era aproape patru după-amiaza iar ea privea cu nerăbdare cele două pliculeţe cu seminţe...

Păi să se-apuce de grădinărit, nu? Ridică privirea spre el:

- Cum să fac?

Florentin se aşează pe prag:

- Păi eu zic să pui pământ în jardinieră, să pui seminţele şi să torni alt pământ peste.

- ... Şi crezi că mai încolţesc aşa, sufocate în pământ?

El ridică scurt din umeri... Zâmbi:

- ... Nu ştiu cum să fac! Toată săptămâna m-am gândit la asta, dar acum nu ştiu de unde să-ncep şi unde să termin!

Soţul ei se ridică şi întinse mâna:

- Hai să întrebăm un specialist.

Aa, pe tăticul lui! Hai! Alergară la telefon iar el formă numărul şi-o trase lângă el: să asculte şi ea conversaţia...

- Da.

- Bună seara.

- Să trăieşti!

- Ce faci? Ai treabă?

- Nu, nu chiar. Ce s-a întâmplat?

- Uite, am o mică problemă. Tu te pricepi la pansele şi petunii?

- ... Da' ce-ţi veni, mă?

- Păi avem patru jardiniere pe balcon, iar Ana vrea să planteze petunii şi pansele.

Acum era acum! Florentin rostise numele ei... Ciudat; bătrânul bufni într-un râs sănătos:

- V-aţi apucat de grădinărit?

- Cam aşa ceva!

- Înseamnă că-i e dor de făcut buchete!

Roşi violent: na, că "se prinsese"! Florentin începu şi el să râdă:

- Cam aşa ceva...

Ah! Îl dojeni în glumă, cu un deget certăreţ, şi redeveni atentă la discuţie.

- Păi fii atent. Ce are: seminţe sau frunze?

- Seminţe.

- Bun! Puneţi pământ în jardiniere cât să rămână un deget până la margine şi pe urmă faceţi gropiţe în el. În fiecare gropiţă se pune câte-o singură sămânţă. Să încercaţi să faceţi rânduri, să nu le azvârliţi pe toate la grămadă, că ies brambura şi se sufocă una pe cealaltă.

- Aha! Şi la ce distanţă să le punem?

- Păi la vreo doi-trei centimetri. Dar să ştii că atunci când o să înceapă să crească, trebuiesc scoase şi replantate câte una în ghiveci. Câte seminţe are?

Aoleu, acum o s-o certe!

- Vreo 200 cred...

- Poftim?

- Păi a luat câte-o punguţă din fiecare. Şi sunt de-alea mici. După părerea mea, sunt cam 100 la pachet.

- Băi, să nu le înghesuiţi ca să intre toate! Mai bine cumpăraţi jardiniere, decât să moară florile şi s-o vezi botoasă!

- Bine.

- Şi să-i iei stropitoare.

- O să-i iau.

- Sau să-i faci stropitoare, dacă nu mai are răbdare până mâine.

- Păi cum?

- Iei o sticlă de plastic şi-i faci găuri în dop: 4-5 găuri, câte ies.

- Aha! Gata, m-am prins!

- Bun! După ce le dă frunzele, să le stropească cu sticlă de-aia cu fâs, pentru geamuri. Să le facă ploaie.

- Aha!

- Şi dacă se fac mari şi-nfloresc, să-mi aduci şi mie câteva!

- Eşti primul pe listă!

- Pe care listă, mă?

- Păi ce crezi că facem cu ele?

- Seră, presupun!

- Le creştem şi pe urmă le-mpărţim!

"Nu-i spune că le vindem!" Duse repede degetul la buze, iar soţul ei îi făcu semn că înţelesese...

- Bine, mă! Să-mi împărţiţi şi mie vreo 2-3, auzi?

- Îţi împărţim.

- Aşa. Să nu le pună îngrăşământ, dacă vede că le merge bine. Că pe urmă mor imediat cum "le scoate de pe tratament".

- Am înţeles.

- Şi altceva ce mai faceţi?

- Păi ce să facem: mai nimic nou.

- Bine, mă! Să mă suni, să-mi spui cum cresc!

- Te sun.

- Hai, spor la plantat!

- Să fie! Pa!

- Pa.

Deci aşa! Florentin porni spre bucătărie:

- Mă duc să găuresc dopul.

- Te aştept.

Reveni pe balcon şi privi lung jardiniera...

Dl Manolache nu se încruntase la auzul numelui ei; ba chiar se distrase pe cinste, la gândul că nurorii lui îi era dor de florile din chioşc! El nu părea prea supărat pe ea... Sau fusese extrem de supărat, dar îl văzuse joi pe Florentin aranjat şi cochet şi-i mai trecuse... Oricum, socrul ei părea mai vesel decât soacra. Iar asta, în opinia ei, era bine.

- Gata: am venit!

Îi făcu loc lângă ea, rupse punga de pământ şi-o turnă pe toată în jardinieră. Şi-şi turnă câteva seminţe în palmă.

Să-şi pună o dorinţă?... Nu. Să spună doar că, dacă din toate cele 200 de seminţe pe care le va planta va creşte măcar una, asta însemna că anul ăsta va rămâne din nou gravidă. Şi că sarcina va fi una fără probleme. Şi că va fi fetiţă.

Ioan

Lăsă receptorul în furcă şi reîncepu să râdă...

- Ce-i, Ioane? Îţi spuse niscai bancuri bune?

Reveni în fotoliu, în faţa televizorului:

- S-au apucat de grădinărit.

- Ce zici?

- Nor-mea duce dorul florilor de la chioşc: s-a apucat să planteze 200 de petunii şi pansele.

- Câtee?

- Florentin spunea că sunt cam 100 de seminţe în punguţă. Deci 200 de fire.

- Aoleu! Şi alea ies toate, că nu-s româneşti!

- Ştiu! M-am înscris şi eu pe listă: cică sunt primul la care începe să le-mpartă...

Nevasta lui râdea; şi el râdea, imaginându-şi ce muncă migăloasă începuse acum în balconul acelui apartament afurisit...

La urma urmei, trebuia să recunoască evidentul: dacă fiul lui ar fi locuit în casa lui Marcel, i-ar fi spus azi: "Stai aşa, că vin la voi". Şi s-ar fi băgat să le arate el, să-i ajute... Fără să-şi dea seama că acel moment era doar al lor...

- Vezi, că ies şi eu vreo două ore.

Poftim? Zâmbetul îi îngheţase pe buze: Marcel voia să iasă?...

Nu; Marcel se ridicase deja şi-acum se încălţa! Decise să zâmbească în continuare - pentru că, dacă atunci îl calmase cu de-a sila, acum va trebui să-i demonstreze cu frumosul că greşea:

- Bine. Dacă vrei, mâine nu-i nevoie să mergi la chioşc.

- Nu, stai liniştit.

"Aa, deci nu vrei să dormi la ea..." Continuă pe acelaşi ton:

- Atunci vezi, să nu te prindă miezul nopţii pe străzi.

Fiul lui aprobă şi ieşi. Uşa se închise ferm. Zâmbetul dispăru imediat, făcând loc încruntării...

Lăcrămioara se ridică şi se apropie de geam. Îşi privea lung fiul... Presupunea că Marcel se grăbea spre capătul străzii, spre staţia de taxiuri! Şi cum avea destul de mers, şi cum probabil era nerăbdător să ajungă unde voia să ajungă, o rupsese la fugă!

- ... De ce l-ai lăsat să plece?

- Şi ce voiai să-i fac?

- Să-i lipeşti două peste ochi!

- Şi eventual să-l însor fuguţa! Ca data trecută! Ca să mai trântească doi copii şi să-mi mai fugă una din bătătură!

- Ba să-l laşi să moară burlac!

Reveni spre televizor:

- Că tu l-ai pocnit şi te-ai împotrivit de mama focului!

- Ioane, nu trebuia să-l laşi!

- Şi-oi fi vrut să mă culc eu cu el!

Acum pricepuse? Nevasta lui îi întoarse spatele şi intră în bucătărie. Şi trânti uşa după ea. Roberto mormăi tăios:

- ... Vrei să-l "filez"?

- Mai dă-l dracului de prost! N-a ştiut să întrebe de ce nu vin copiii azi; da' a ştiut să plece la curve!

- ... Îţi jur că habar n-am avut!

- Ştiu, mă; lasă...

Cum să-i deschidă băiatului lui ochii? Cum să facă să-i arate că amanta lui era neserioasă?... La urma urmei, o să-l lase în pace şi gata! Iar fiul lui o să-şi închipuie că nu-i rupea mutra pentru că-l aproba! Iar când o să vrea să le-o prezinte, o să-l refuze - şi-o să-i dea şi explicaţia! Şi dacă nici atunci nu pricepea...

La naiba! Marcel ăsta îi stricase toată buna dispoziţie!

Ana-Maria

Plantaseră azi cam jumătate din seminţe. Ea spera să iasă ceva după atâta muncă... Măcar una! O singură floricică - pe care i-o va trimite cu dragă inimă socrului ei! Da, i-ar fi plăcut să stea în balcon, printre florile multicolore; dar de fapt avea sentimentul că nu acela era principalul motiv al înfiinţării "serei". Voia, de fapt, să crească ceva. Să aibă un pui, oricât de mic, de ceva. Îşi dorea foarte mult un pui de om...

Nici Florentin nu dormea - deşi era aproape miezul nopţii! Imediat cum terminaseră de plantat, el se dusese să facă un duş. Iar ea decisese brusc să facă duş împreună. Şi nici acum nu adormiseră...

Ştia că se grăbeau. Trebuia să-şi facă analizele mai întâi, să se asigure că nu era din nou anemică. Dar sufletul ei nu mai avea răbdare - aşa că azi puseseră patul acela la grea încercare... Soţul ei şopti:

- Ai auzit?

Nu; ce să audă?

- ... Ana, ai adormit?

- Nu; ascultam doar. Ce să aud?

- Ia ascultă un pic.

Florentin se aplecă încet spre ea... Bufni în râs:

- Oo, Doamne!

- Cred că următorul va avea saltea, nu arcuri!

- Categoric!

- Dar ştii ce mi se pare ciudat?

- Ce?

- Că a "cedat" după numai două zile...

- Probabil că don'şoara studentă nu l-a prea folosit.

- Şi, după ce-a părăsit-o, s-a răzbunat pe canapea!

Râdeau amândoi... Na, că-i mai venise o idee străznită:

- Sau poate că m-am mai îngrăşat! Ţi-am spus ce-a zis Luminiţa!

- Aa, bine că mi-ai amintit! Ia să văd eu ce şi cum, ca să-ţi răspund la întrebare...

Da, îşi amintise că trebuia s-o examineze cu atenţie, să-i spună dacă trebuia să se mai îngraşe sau nu!... Mmm...

- ... Uite-aici.

Ce? Ce era pe stomacul ei?

- Aici o să începi să te îngraşi un pic...

Strecură încet degetele prin buclele brunete:

- Te iubesc...

20 mai 2003 - luni

Florentin

Descuie uşa, zâmbind slab: ei bine, azi putea spune că-i mersese foarte bine. Pentru că azi se angajase.

Nu apucase să întrebe decât la patru standuri; al patrulea chinez îl întrebase dacă mai fusese vânzător. Apoi voise să ştie cum îl cheamă. Şi apoi, întrucât chinezul ştia fix 200 de cuvinte în română, îl trăsese în stand, îi arătase pantofii şi-apoi clienţii. Deci se angajase...

În opinia lui, se descurca destul de bine cu pantofii, adidaşii şi papucii. La iarnă or să fie şi cizmele; dar vânduse el şi 14 sortimente deodată, aşa că nu-i era frică de memorarea preţurilor! Făcuse şi nişte şpăguţă, de la o domnişoară care se-nvârtise pe lângă pantofi jumătate de oră... La unu fix, chinezul îi spusese ceva; nu-l înţelesese, aşa că pişpirelul cu ochi oblici arătase "kaput" şi-apoi oblonul. Şi închiseseră. El predase toate încasările, adică îşi răsturnase cinstit buzunarele pe cutie luându-şi adio de la cei 20.000 şi salutând creşterea nivelului încrederii chinezului... Iar Hwang îi dăduse 100.000 şi-o pereche de adidaşi. Deci îl plăcuse "din prima", chiar dacă nu se prea înţeleseseră în româneşte. El vorbea normal; chinezul era piţigăiat şi ţâţâit. Mai toate erau "o ţută ţinzeţi"; adidaşii erau "too ţute", iar papucii "teizeţi". Se amuzase la culme când îl auzise negociind cu un detailist...

Hwang îl adusese acasă cu maşina - pentru că ţinea musai să-l ia el de dimineaţă! La cinci jumate trebuia să fie în faţa blocului, 7 zile din 7, fără alte negocieri, fără derogări. Şi aflase, în drum spre casă, care erau condiţiile angajării. Nu-i făcea nici un fel de act; dacă apărea poliţia, el lua o pereche de pantofi de pe raft, îi examina lung, îi punea la loc şi se îndepărta - şi aştepta să treacă controlul. La sfârşitul zilei, preda încasările - şi în acel moment înţelesese că Hwang apreciase mult gestul acela al răsucirii buzunarelor! Iar în maşină, în drum spre casă, primea 200.000 de lei. "Şi e cado la tine!" Adică va încălţa tot cartierul...

Lui îi convenea aşa! Dacă în fiecare zi urma să ajungă acasă la ora asta, mai avea la dispoziţie trei ore ca să-şi găsească alt serviciu! Şi chiar asta va face! Hwang îl angajase "cu ziua", fript probabil cu destui tovarăşi de-ai lui Mihăiţă ca să nu mai rişte şi-acum să discute despre perioade nedeterminate şi cărţi de muncă. Iar el nu putea rămâne prea mult timp vânzător în Niro. Pentru că tatăl lui avea maşină şi se apropia nunta Luminiţei. Şi se găseau în angroul ăla o grămadă de chestii numai bune pentru aşa eveniment!

Nu avusese altă soluţie. Pentru moment! Nu voia să-şi vadă părinţii "invadând-o" iar pe Ana! Sâmbătă seara, când ea rostise acea declaraţie de dragoste, îşi dăduse seama că totul era perfect exact cum era acum! Nimic în plus, nimic în minus! Aşa că-şi va păstra părinţii la distanţă, până va împlini Florentina 6-7 luni. Adică până trecea şi Ana peste depresia aia de după naştere.

Probă adidaşii, zâmbind - nu intenţiona să-i vândă tocmai pe ăştia. Primul "cado" de la primul lui patron...

Ana-Maria

Descuie uşa, iar Florentin se grăbi s-o strângă în braţe:

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit! Ia să te văd!

Îl privi lung... Mda: ochi fericiţi, zâmbet fericit, fiinţa lui radia la propriu... Zâmbi:

- Te-ai angajat!

- Da, şi te rog să asculţi până la capăt tot ce-o să-ţi povestesc! Şi abia după aia să-mi spui cum ţi se pare!

- Bine. Ascult.

- Nu te schimbi?

- Nu ştii că femeile sunt curioase din fire?

Fu trasă în bucătărie şi aşezată pe scaun. Acum văzu şi cutia de pantofi...

- M-am dus în Niro şi în zece minute am fost angajat.

Oo, nu! Asta nu! Dar încerca să zâmbească în continuare, să nu lase să i se citească dezamăgirea în ochi...

- Ai spus că asculţi până la capăt!

- Te ascult!

- E un stand de pantofi al unui chinez. Nimic filosofic: mai toate sunt "o ţută ţinzeţi".

- Măcar e un chinez mucalit?

- Are cam 45 de ani, aşa, şi vorbeşte prost româneşte. Crede-mă, am făcut eforturi mari să nu râd când îl auzeam!

Aha! Deci măcar atmosfera de lucru era veselă! Mai departe!

- La sfârşitul zilei, adică la ora unu, când a închis, am predat încasările. Adică am răsturnat buzunarele la cutie. Făcusem 20.000, de la o pereche de papuci, dar i-am pus şi pe-ăia acolo. Şi ştii ce-a făcut Hwang al meu? M-a adus acasă cu maşina. Pentru că o să mă ia în fiecare dimineaţă, la cinci jumate, din faţa scării.

Şi transportul asigurat! Acum începea să înţeleagă bucuria soţului ei...

- Mi-a dat 100.000 şi adidaşii "cado" şi-am convenit să mă plătească la zi. Fără acte, fără complicaţii, 200.000 pe zi şi uneori "cado la tine".

Adică îl umplea de pantofi? Ciudat chinez!

- Am vorbit cu un prieten, care lucrează în Niro de vreo trei ani. Ştii cum îi fură vânzătorii pe chinezi? Ca la balamuc! Cu sacii! Cred că Hwang al meu a apreciat mult figura aia cu buzunarele...

Evident! Şi-acum i se va cere părerea...

- O să lucrez în fiecare zi, de la şase până pe la unu-două. Asta e partea proastă. Dar partea bună e că, de la două jumate până la cinci, am timp să-mi caut un serviciu mai acătării!

Asta aşa era! Câştiga şi bani, îşi căuta şi serviciu!

- Ce zici?

- Că dacă tu eşti mulţumit cu chinezul ăsta şi pantofii lui...

Florentin se grăbi să se aşeze lângă ea:

- Iubire mică, e doar temporar! Nu mai suport să iau bani din şifonier când ştiu că nu pun la loc! Azi am pus la loc, înţelegi? Şi n-o să-i spun tatei nimic despre asta! Şi-ţi promit că o să caut mai departe, până o să găsesc ceva ca lumea!

Ochii negri erau fericiţi, dar îngrijoraţi. Iar ea aştepta să fie întrebată, ca să-l întrebe şi ea la rândul ei...

- ... Te-ai supărat?

- Nu. Cum mi-ai spus?

Soţul ei o privi lung... Şi-i prinse capul în palme:

- Iubire mică...

Discuţia se încheiase acolo. Florentin tocmai se dăduse de gol. Aşa o numea pe ea, în gândul lui - "iubire mică". Iar ea se bucura sincer pentru bucuria lui. Nu se gândea la cât de "sus" sau de "jos" era postul acela de vânzător la chinezul din angro. La urma urmei, mai erau tineri care lucrau acolo. Important era că, pentru prima oară de când se mutaseră în apartamentul acela, Florentin nu mai fusese un pic îngrijorat! Acum fusese fericit! Era fericit!

Iar acum vor amâna cina până pe la nouă seara. Pentru că fusese luată "pe sus" - semn că se vor ocupa de micuţa "seră" din burtica ei.

26 mai 2003 - luni

Florentin

Descuie uşa şi-o deschise larg. Se opinti apoi în cei şase saci care încăpuseră cu greu în maşina lui Hwang... Se grăbi să-i ducă în sufragerie şi să-i răstoarne pe covor. Zâmbi slab: înlocuia canapeaua.

Când văzuse pernele, şi le şi imaginase înghesuite în colţul sufrageriei! Şi le luase! Avea acolo 20 de perne mari, "fantezie" - pentru că i se făcuse reducere, la aşa cantitate! Pentru moment, astea erau de ajuns.

Se grăbi să tragă canapeaua şi aduse mopul. Spălă bine linoleumul... Ia să le aşeze acum!... Cum să le aşeze?

Le aruncă pur şi simplu una peste cealaltă. Grămada aceea necontrolată arăta ciudat... Să le probeze! Se aşeză cu grijă... Îşi puse o pernă în spate, se sprijini... şi zâmbi: Ana o să-l considere un pic nebun! Dar îi va arăta el la ce erau bune cele 20 de perne mari, multicolore şi atât de moi...

Se grăbi să se ridice: canapeaua şi fotoliile nu vor pleca singure către ghenă! Aveau mare nevoie de ajutorul lui!

Ana-Maria

Descuie uşa şi intră. Şi aşteptă două-trei secunde... Ciudat; Florentin era acasă, dar nu venea s-o întâmpine, aşa cum venise zi de zi! Ce se întâmplase? Auzea televizorul... Îşi lăsă geanta în cuier şi se grăbi să intre. Şi înlemni, privindu-l lung...

Canapeaua şi fotoliile erau "istorie". În locul lor, în colţul de după uşa sufrageriei, apăruse un mare maldăr de perne. Cocoţat pe ele, învelit cu pătura, Florentin o privea lung... Constata acum că soţul ei părea a fi dezbrăcat complet... Deci aşa! Muzică la televizor, poziţie comodă extrem de lejeră...

Zâmbind, începu să danseze: uşor, aşa, ca o idee! Şi-şi desfăcu încet nasturii cămăşii... El o privea lung, foarte serios...

Foarte originală ideea! La urma urmei, se părea că pernele alea erau comode! Şi-atunci, la ce le-ar mai fi folosit canapeaua aia "înjunghiată"? Ar fi fost, oricum, incomodă pentru ceea ce va urma! Pentru că tocmai renunţase şi la fustă, iar soţul ei se lăsase parcă mai jos... pe perne...

30 mai 2003 - vineri

Ana-Maria

Voia să facă acea discuţie. Pentru că trebuia făcută. Până acum, totul era perfect; voia să ştie dacă lucrurile vor merge la fel de bine şi de-acum încolo. Şi cum ştia deja care-i era planul, şi cum astăzi ieşise să ude mica seră şi văzuse o grămadă de firicele verzi ieşind din pământ, încercă să nu zâmbească:

- După cum decurg lucrurile în ultimul timp, deduc că Florentina e prima pe lista priorităţilor.

Florentin o privi lung... Aa, calcula zilele! Era prea devreme pentru vestea cea bună; îl lăsa totuşi să calculeze, ca să se liniştească şi să continue! Soţul ei continuă discuţia cu prudenţă:

- ... Credeam că este şi prioritatea ta.

- Este; tocmai de aceea vreau să vorbim despre asta. Îţi place medicul meu?

Acum înţelesese şi el - şi-şi permitea să zâmbească:

- Da; îmi place chiar foarte mult.

- Vreau să mă duc iar la el, să discutăm despre ce trebuie să fac pentru ca următoarea sarcină să se încheie la maternitate, cu APGAR 10.

- OK. Doar să te programezi după ora două, pentru că vreau să merg şi eu.

Aşa deci... Păi şi viitorul care se prefigura era perfect! Zâmbi:

- Luni dimineaţa îl sun imediat cum ajung la serviciu şi mă programez în prima "fereastră" din agenda lui.

- OK. Doar, te rog, după ora două.

Aprobă... Tii, ce nebunie! Dl Manolache o să înnebunească când va afla că ei aveau prima poză a nepoţelei lui iar el n-o vedea! Tresări: aoleu! Dl Manolache!

- Ai mai vorbit cu tăticul tău?

Florentin se încruntă uşor şi negă:

- Nu. Chiar acum îl sun.

Florentin

La naiba! Iar uitase! Nu era obişnuit cu telefoanele alea; când stătuse la ai lui, nu se apropiase de aparatul ăla cu lunile! Asta, fireşte, înainte să afle că zâna lui dispăruse de la nuntă! Forma numărul, îngrijorat: tăticul lui o să-i rupă urechile prin telefon! Nu-l mai sunase de hăt! Tocmai de când îl întrebase cum se plantau panselele! Şi era ceva vreme de-atunci!

- Da.

- Bună seara, tată.

- Să trăieşti.

- Ce mai faceţi?

- Binişor; voi?

- Noi facem foarte bine; am schimbat canapeaua...

- Da' aia veche ce avea?

- O "înjunghiase" fosta chiriaşă.

- Cum, mă?

- Uite-aşa; băgase cuţitul în ea. Şi-am înlocuit-o cu 20 de perne confortabile...

- Cum cu perne, mă?

- Cu perne! Am luat perne din Niro! Ana le-a cusut una de alta, că prea fugeau de sub noi... Şi sunt extrem de comode.

- Nu s-au lăsat încă?

- Nuu, că le batem bine când ne ridicăm...

- I-auzi!... Băi, eu tot nu-mi imaginez cum e cu pernele astea!

- Deci: Ana le-a cusut câte două. Şi le-am pliat: o parte sub noi,

o parte pe perete.

- Aha! Păi voi staţi pe jos, mă! Ca japonezii! O să răciţi!
- Nu răcim, că avem o pătură groasă...
- Chiar şi-aşa! Luaţi-vă o canapea ca lumea, că vă râd şi curcile!
- Ba pernele astea sunt perfecte! Uite, dacă nu mă crezi, spune-i lui Roberto să vină mâine pe-aici cu Mirela şi George şi s-o probeze!
- Stai aşa, că m-ai pus la ambiţ!

Tatăl lui striga acea invitaţie... Iar Roberto o accepta imediat! Evident, fratele lui abia aşteptase înnoirea invitaţiei! Probabil fierbea de nerăbdare să vadă rezultatul muncii de renovare... şi tavanele!

- Auzi, că vine la trei fix. Mă, să nu răciţi!
- Nu răcim. Voi ce mai faceţi?
- Noi? Tot cu munca.

Aoleu, să nu-l întrebe de serviciu! Se grăbi să continue el tema:

- Merge treaba, nu?
- Merge, că se apropie închiderea mediilor prin şcoli şi sunt înnebunite mamele...
- Aha! Nouă ne-au răsărit panselele.
- I-auzi! Cât de mari sunt?
- De vreo 5-6 centimetri.
- Bun! Le faceţi ploaie?
- Zilnic!
- Să nu exageraţi cu apa.
- Nu exagerăm, stai liniştit. Sunt tare firave: parcă sunt bebeluşi de flori...

Tatăl lui tăcea... Probabil se aştepta la vestea cea mare! Iar el o să-l dezamăgească acum...

- Ana ce mai face?
- E bine.

El rostise cuvântul "bebeluş", tatăl lui întrebase ce mai făcea Ana... Vocea deveni serioasă:

- ... Continuă, te rog.

OK!

- Am discutat amândoi şi-am hotărât că Ana se va programa pentru săptămâna viitoare să refacă analizele de sânge, să discute cu medicul ca să nu se repete prima sarcină...
- Bine. Hai, că trebuie să strâng astea pe-aici, că acuşi vine fostul meu cuscru!

Aha! Tatăl Ioanei! OK!

- Bine. Pa.
- Pa.

Şi-i închisese... De fapt, se îndoia că tatăl lui aştepta musafiri. Discuţia despre bebeluşi îl cam indispusese, pentru că-i amintise de prima sarcină a Anei şi modul cum o pierduse. Iar schimbarea subiectului pe tema "serviciu" nu fusese extrem de lină... Asta e! Credea ce voia el să creadă! Tatăl lui nu va afla în veci de Hwang! Iar el îşi amintise că promisese să-şi caute alt serviciu! Şi se lăsase pe tânjeală!

Roberto venea mâine la trei fix... Nu; nici lui nu-i va spune nimic. Pentru că fratele lui va fi aşteptat cu veştile şi deci va fi descusut cu minuţiozitate - iar el, dacă se înfuria, spunea şi ce nu voia să spună. Aşa că... Aşa că va trebui să inventeze ceva credibil despre bani şi investiţii.

Ioan

Hm!... Florentin nu scosese un cuvânt despre serviciu - iar atunci când adusese el discuţia acolo, "o sucise" prompt spre pansele şi evitase să atingă subiectul "loc de muncă-venit lunar". În schimb, se grăbise să-i povestească planurile despre o a doua sarcină. Planurile Anei de-a fi mult mai atentă de data asta. Şi se indispusese - pentru că acum ar fi trebuit să aibă ecografii mari, frumoase şi clare, iar ea ar fi trebuit să aibă burtica plină de bebeluşa jucăuşă. Dar pierduse totul. Din cauza ei. A neatenţiei şi-a slăbiciunii ei. Pe-asta n-o putea uita...

Discuţiile alea telefonice nu prea "funcţionau". Da, îi arătau că fiul lui e viu şi încă nu l-a uitat. Dar mai mult de-atât el unul nu afla. Trebuia să stea faţă în faţă cu el, să-l privească, să se convingă că nu era minţit... trebuia să vadă apartamentul ăla şi pernele care ţineau loc de canapea... Numai aşa putea să se lămurească dacă făceau cu adevărat bine. Dacă se înţelegeau bine. Pentru partea asta, trebuia să facă investigaţii serioase, să găsească nişte spioni care n-aveau interesul să-l mintă...

Dacă va descoperi vreodată că băiatul lui nu era fericit, îl va lua cu japca de-acolo! Îl va divorţa cu de-a sila şi-l va însura, tot cu de-a sila, cu Gabriela! Dacă nici aşa, doar ei doi, nu era bine, atunci nu va fi bine nicicum! El unul începuse să se îndoiască de veridicitatea acelor "Bine" pe care le tot auzea la telefon; pentru că Florentin evitase să-l sune de-o săptămână. Iar asta îi arăta că fiul lui avea multe pe cap şi uita...

Intră în bucătărie şi-şi aprinse o ţigară:

- Vreau să angajez un detectiv particular.

Lăcrămioara îl privea lung, perplexă...

- Am început să mă îndoiesc că lui Florentin îi merge atât de bine cum se laudă.
- Da' ce-ţi veni?
- Ştii de când n-a mai sunat?
- Da, de sâmbăta trecută. Asta te pune pe tine pe gânduri?
- Evident! Înseamnă că are probleme! Că are altele pe cap, mai urgente!
- N-are: că îl văd zilnic trecând pe lângă chioşc şi pot să-ţi garantez eu asta.

Lăcrămioara era foarte calmă. Ba chiar zâmbea! El se încruntă:

- ... Şi de ce nu mi-ai spus?
- N-ai întrebat.
- Ce trebuia să te-ntreb? Dacă-l vezi trecând pe lângă tine?
- Ştiai prea bine că stau toată ziua cu ochii pe geamuri, după el! N-ai întrebat niciodată cum îl văd!
- Te întreb acum: cum îl vezi?
- Liniştit, zâmbitor şi cochet ca un holtei pus pe sucit minţile femeilor. În fiecare zi e ca scos din cutie. Şi am senzaţia că s-a mai "rotunjit" un pic.
- ... Şi ţi s-a părut vesel?
- Mai vesel ca niciodată. Îi prinde bine libertatea asta deplină: în juma' de an uită tot ce-a învăţat în 20.

Aa, se încruntase!

- N-o să uite, că ştie că-l plesneşti! Pe Ana ai mai văzut-o?
- Zilnic, ţi-am spus.
- ... Şi?
- Şi?
- Şi ea cum e?
- Cum o ştii de-aici.
- Adică!
- Adică tot slabă şi frumoasă. Şi ea e prezentabilă, elegantă... Şi-a făcut fuste noi şi-i stau bine. Se asortează frumos. Se vede că are bun-gust.
- Ai încercat să vorbeşti cu ea?
- Nu.
- De ce?
- Pentru că nu vreau. Oricum, nu pare dispusă să discute cu mine.
- Cum adică?!
- Adică nu mai zâmbeşte când trece pe lângă chioşc, merge cu capul plecat şi se uită-n pământ.

Zâmbi slab:

- Îi e ruşine pentru că a fugit pe fereastră.
- Nu mă interesează: fuga rămâne fugă, fie ea pe uşă, pe geam sau pe coş ca Moş Crăciun.

Degeaba încerca ea să-l indispună - primise veşti bune! Aşa că continuă să zâmbească:

- Dacă lui Florentin îi merge bine, mama lui nu poate fi supărată pe nora ei. Fie ea şi fugară.
- Eu nu amestec fuga cu vrednicia şi atenţia pe care e datoare să le acorde bărbatului ei.

Bine, bine, nu mai insista! Şi-aşa, chiar trebuia să strângă un pic prin sufragerie. Tatăl Ioanei îl sunase şi-l anunţase că azi venea el să ia copiii, pentru că voia să-i aducă restul de bani şi dosarul de divorţ. Deci, de mâine încolo, Marcel aştepta citaţia...

Ştia ce avea de făcut; trebuia doar să-şi informeze nevasta şi fiul cel mare apropo de hotărârea pe care-o luase şi să strângă hârtiile din sufragerie. Aşa că ieşi:

- Ionuţ rămâne aici.
- Mi se pare normal.

Închise uşa: aşa era normal. Şi aşa va fi.

31 mai 2003 - sâmbătă

Ana-Maria

Soneria piui scurt. Se apropie de uşă, zâmbind... George nu mai avea răbdare! Decise să deschidă şi să-i lămurească din prima clipă asupra acelui aspect - răsuci yala şi rosti, veselă, în romanes:

- Bine-aţi venit!

O secundă de uimire; Mirela reacţionă prima:

- ... Bine v-am găsit! Ia uite la ea! A mai exersat!
- Exerciţiul e mama învăţăturii, nu? Intraţi!

Roberto mai avea puţin şi-o sugruma - aşa de tare o strângea în braţe! Se bucura mult cumnatul ei să descopere că Florentin nu-l minţise atunci când îi spusese că în acel apartament existau aceleaşi reguli ca în casa părintească! Luă florile şi-i conduse în sufragerie. Şi arătă, râzând, spre canapea:

- Invenţia asta n-o ştiai, nu?
- Aseară, când mi-a spus tata să probez pernele, n-am înţeles la ce se referă.
- La noua noastră canapea se referea.

Mirela păru a fi cea mai curajoasă; ocoli masa şi se aşeză uşor în colţ... Şi începu să râdă:

- Vreau şi eu una!

Na, că acum năvăliseră amândoi pe canapeaua lor! Lăsă florile pe masă, apucă o pernă şi-o trase în cealaltă parte a mesei:

- E ideală, mai ales la jocul de cărţi.
- Şi la bătaia cu perne, evident! Dar cum v-a venit ideea?
- E invenţia lui Florentin; eu, când am venit de la serviciu, l-am găsit cocoţat în vârful lor.
- Măi, dar sunt chiar comode!
- Da, iar masa joasă le avantajează. Eu nu suportam să mă aplec mereu ca să ajung la cană sau pahar! Aşa e mai... japonez!

Bufniră cu toţii în râs; auzi yala şi se ridică:

- A venit şi Florentin.

Luă florile şi alergă în bucătărie:

- Au venit! Probează canapeaua!

Primi sărutul şi punguţa cu alune:

- Să pui o linguriţă de zahăr în vază.

Poftim? Îl privea lung... Soţul ei zâmbi:

- Dacă sunt boboci, se desfac mai repede cu zahăr. Dacă sunt desfăcute, ţin mai mult cu aspirină.

Aa... Nu ştiuse! Se grăbi să pună florile în vază şi alunele în boluri şi reveni în sufragerie exact când Florentin se ridică:

- Haideţi să vedeţi renovarea!

Fu imediat luată în braţe, iar vizitarea începu chiar din bucătărie. Soţul ei era ghidul:

- Aici n-am schimbat mare lucru. Doar zugrăveala, care dă tot fasonul, hota şi aplica din tavan.
- Perdelele sunt superbe! De unde le-ai luat?
- Din Niro. Gata cusute.

Perdele în formă de fundiţă - cumnata ei era în extaz!

- Pe hol am pus traversa asta, că nu dădea bine linoleumul ăla roz.
- Şi de ce n-ai luat mochetă?
- Ca să n-o pun din cap în cap.
- ... Păi de ce?

Florentin îşi trase fratele şi-i şopti răspunsul la ureche. Roşi violent: acela era secretul lor! Roberto începu să râdă:

- Ete, că am ajuns să iau lecţii de la Prâslea...

Intrară în dormitor.

- Aici ştii cum era!
- Ia, mă: cum a ieşit colantul?

Ieşise foarte bine, mai ales după ce se chinuiseră câte-o oră la

fiecare uşă a şifonierului!

- ... Da, mă: e superb! Nici nu se vede că-i colant!

- La cât ne-am căznit la el, cred şi eu!

Mirela arătă spre perdele:

- Tot din Niro?

- Tot: astea au fost la metraj şi le-a făcut Nina tiv.

Perdeaua lor de mătase, cu falduri mari şi flori roz-pal... Ochii cumnatei ei o priveau ciudat; se apropie de ea şi-i şopti la ureche, arătând prin cameră:

- Patul nostru se mută pe mijloc; lângă perete va fi pătuţul ei. Şifonierul nostru se mută spre uşă; aici punem şifonierul ei. Lângă pătuţul ei o să fie un dulap de maximum un metru înălţime, cu trei rafturi, pentru jucării.

Mirela aproba, privind fermecată camera...

- Iar sufrageria e clară deja. Haideţi să mâncăm alune.

- Băi, eu am primit sarcină să mai verific ceva!

OK; ce? Roberto o privi lung, zâmbind:

- Panselele...

Bufni în râs şi arătă spre balcon. Iar cumnatul ei examină cu mare atenţie jardinierele...

- ... Da, mă! Sunt OK! Să mă treceţi şi pe mine pe listă!

- Eşti trecut!

Reveniră în sufragerie, se aşeză pe perna ei iar Florentin se grăbi să întrebe:

- Şi ce mai e acasă?

- Aa, e o nebunie controlată! Ionuţ s-a mutat aseară înapoi.

Înlemni; îl privea lung...

- A venit tatăl Ioanei, cu restul de bani şi dosarul de divorţ. Că aşa s-a înţeles cu tata: se ocupă el de divorţ, dar nu depune nici o hârtie la tribunal fără acordul tatei! Iar tăticul nostru a schimbat placa: în urma divorţului, Ionuţ rămâne la Marcel şi Narcis la Ioana. Fără drepturi de vizitare şi alte prostii! Că aşa era în interesul nepoţilor lor! Ionuţ îl are pe George, cu care se joacă toată ziua; în plus, el a fost copilul dorit de amândoi. Iar Narcis e prea mic ca să şi-l amintească pe Marcel. Aşa că e mai bine să taie buba - pentru că nu există tratament la asemenea bubă. Evident, s-au certat vreun sfert de oră pe tema asta! Până la urmă, tata a fost ferm: Ioana l-a născut pe Ionuţ la 15 ani. Iar pe Narcis la 22. Dacă-i păstra pe amândoi, putea să uite de orice tentativă de refacere a vieţii. În plus, Marcel nu va renunţa nici mort la ambii copii! Evident, Marcel n-a fost acasă în timpul discuţiei - că a avut treabă în oraş.

- ... A fost la panarama aia!

- Păi unde altundeva?! De la botez, de când s-a aflat cum îşi aranja plecările de la chioşc, nu i-a mai mers cu minciuni. Aşa că a stat cuminţel la vânzare zi-lumină. Iar aseară a fost a treia oară când s-a ridicat şi-a anunţat că el iese două-trei ore.

- Şi tata-l lasă?

- Da. Că dacă-l bate de-l usucă, nu obţine nimic. Aşa, îl lasă să facă ce vrea, ca să creadă că într-un fel îi aprobă ieşirile şi relaţia cu panarama. Urmând ca, atunci când frati-tu "prinde aripi" şi vrea s-o aducă acasă să ne-o prezinte, să-i ofere şi refuzul, şi explicaţia.

- Încearcă să-l convingă cu vorbă frumoasă, cu explicaţii clare...

- Da. Nu cred că o să reuşească; dar altceva nu i-a mai rămas de făcut decât să-l dea în şuturi afară. Şi nu vrea să facă asta.

- Aha! Şi cum s-a terminat istoria cu tatăl Ioanei?

- După ce s-au certat bine, tata s-a răţoit la el: Ionuţ rămâne la noi, punct! Asta dacă nu voia să-i facă probleme mari de tot lui, Ioanei şi neamului lor cap-coadă. Şi-atunci a intrat mama, l-a luat pe Ionuţ şi l-a adus la Mirela. Ea a încuiat uşa...

Mirela interveni în povestire:

- Că mi-era o frică teribilă să nu intre peste mine şi să se lase cu bătaie...

- Şi cum moşul venise singur, şi eram şi eu la masă, tata l-a calmat repede. I-a spus să scrie în hârtia de divorţ că Ionuţ rămâne la Marcel; iar dacă face asta, el se obligă să-i dea pentru Narcis 200 de euro lunar, până face piciul 14 ani. Şi plăteşte el tot ce ţine de divorţ: taxele de tribunal şi avocaţii. Iar moşul n-a avut încotro şi-a fost de acord. O să vină diseară cu hârtiile modificate; o să fie divorţ cu acordul ambelor părţi, aşa că eu o să merg luni cu Marcel la tribunal, că trebuie să fie amândoi prezenţi la înaintarea dosarului.

Florentin se întristase... Fratele lui aruncă la propriu cu aluna în el:

- Ete ce bot a pus! Băi, lasă că-i mai bine aşa! E spre binele lui! Şi să ştii că nici nu s-a bucurat, dar nici n-a făcut crize de nervi când s-a întors de la panaramă şi-a aflat modificarea!

Aha! Deci lui Marcel îi era indiferent ce se întâmpla cu copiii, pentru că el avea planul lui... Brr, ce plan! Se îngrozea numai când se gândea la el!

- Partea nasoală e că Mireluţa mea are acum doi pici de crescut.

- Lasă, dragă, că nu-i o tragedie! La toamnă merge la şcoală! Şi tot de la toamnă, am hotărât să-l ducem pe George la grădiniţă. Eu o să mă întorc la muncă...

Aha! Deci Mirela va veni dimineaţa la chioşc cu soacra ei! Iar la prânz ea pleca să ia copiii iar în locul ei venea Ileana... Doamne, ce-i venea să-i spună chiar acum cuvintele alea! "Uite, Florentine, ce sentâmplă dacă taci şi te încăpăţânezi! Vine Mirela în locul tău! Acum degeaba mai spui că vrei să fii ajutat: nu mai ai loc!" Se abţinea eroic, pentru că cumnata ei era veselă la gândul că reîncepea activitatea. Iar Florentin era şi-aşa destul de gânditor, ca să-l mai înveninеze şi ea!

- Băi, tu ştii de Luminiţa?

De Luminiţa, "oficial vorbind", nu ştiau nimic! Şi Florentin făcu pe niznaiul:

- Nu; mă. Nu mai ştiu nimic de ea. Că tata e tare secretos...

- Te ţine-n "carantină", ca să-ţi stârnească curiozitatea şi să te determine să ne vizitezi! Nici nu realizezi cât de dor îi e de tine!

Asta aşa era...

- Băi, sor-ta s-a logodit de-a binelea! Are uite-aşa un lanţ de aur la gât şi nu mai ştie cum să-l ascundă! Că-i e frică să nu-i dea careva-n cap când vine seara de la liceu!

- Aha! Şi cum îi merge cu Nicuşor?

- Aa, sunt nedespărţiţi! Să-i vezi seara cum se plimbă pe stradă, "ancoraţi" unul de celălalt ca doi beţivi, mai că-ţi vine să-i iei la bătaie! Se privesc aşa lung, scurşi de parcă-s piliţi sau drogaţi...

- Deci nea Vlad n-a vrut o avere...

- Stai să-ţi spun! Să-mi spui şi tu ce părere ai! Tata ne-a povestit, mie şi mamei, că atunci când a fost la nea Vlad, bătrânul i-a spus că îi cunoaşte situaţia, ştie că a avut cheltuieli mari cu nunta ta şi botezul lui Narcis şi că va avea alte cheltuieli cu nunta Luminiţei. Aşa că propune darul la masă 50.000 de euro. Tata a spus că îi convine. Apoi nea Vlad a vrut să ştie cât vrea tata pe Luminiţa...

Aha! Deci "o negociaseră"!

- Şi cât a dat moşul pe soră-mea?

- Ai, mă, răbdare! Tata a spus că n-a crescut-o şi n-o mărita ca să se umple de bani de pe urma ei. Că nu se gândise la asta şi că lăsa la latitudinea lui suma, pentru că acea sumă o va adăuga, în ziua nunţii, la cei 50.000 pe care-i stabiliseră ca dar de nuntă, şi le va da totul copiilor.

Stop, că nu pricepuse nimic!

- ... Cum adică?

- Adică tata va da la masă, dar de nuntă, cei 50.000 de euro ai lui plus cât voia să-i dea nea Vlad pe Luminiţa.

Aha! Da, acum era clar!

- Şi cât îi dă nea Vlad pe Luminiţa?

- Ţine-te bine de pernă, c-o s-o iei la vale. 100.000 de euro.

Uau! Cât pe ce să se înece cu aluna! Dar adevărul era că la asemenea lanţ de aur şi asemenea exclamaţii de uimire din partea Luminiţei, ar fi trebuit să se aştepte...

- Închide gura, că pică aluna!

Florentin se ridică:

- Nu-mi place. Tata se ruinează în ritmul ăsta!

- Stai, mă, liniştit! Stai să-ţi zic mai departe! Deci nea Vlad îi dă 100.000. Iar la masă va striga şi el tot 150.000 de euro de la socrul mare: ca să ridice darul.

Adică 300.000 de euro "din două mişcări"? Aoleu!

- Tot nea Vlad s-a angajat să aducă la nuntă cei mai vestiţi şi mai bogaţi aurari din ţară. Iar după nuntă o să-i ia pe copii la bancă, o să deschidă un cont pe numele amândurora şi le va depune absolut tot ce vor câştiga la nuntă. Iar dacă soră-ta dovedeşte că e îndeajuns de vrednică şi pricepută ca să-şi întreţină familia, la anul le ia şi casă! Îţi dai seama că nu va fi un chirpici-vagon...

Florentin era încruntat; se gândea...

- ... Tu ce zici? Tata e îngrijorat; la atâta bănet, să n-o ţină pe Luminiţa pe post de maşină de spălat, călcat şi îngrijit bărbatul!

- Şi dac-ar face-o, deşi îi cunosc şi n-ar fi capabili de aşa ceva, la anul surioara noastră se mută la casa ei şi scapă din "puşcărie". Pe mine mă îngrijorează sumele astea - că-s cam prea mari pentru asemenea nuntă şi asemenea noră.

- Aşa ziceam şi eu, şi tata. El a zis că probabil e ceva negru prin trecutul lui Nicuşor şi-o să încerce el să afle adevărul. Dar are atâtea pe cap, că mă îndoiesc că-şi mai aminteşte şi de-asta...

- Eu unul nu pot decât să-mi sun amicii şi să-i întreb ce ştiu de Nicuşor. Iar în 24 de ore mă trezesc cu el la uşă.

- Să angajăm un detectiv particular?

- ... Să stăm cuminţi. Dacă apare ceva până la nuntă, se despart amiabil şi gata. Dacă apare ceva după nuntă, contul se împarte la doi. Lasă-i să facă aşa cum vor ei.

- Oricum, ar fi foarte nasol să miroasă Nicuşor ceva! Că ştii ce-a spus: cum i se pare lui că li se pun beţe-n roate, o fură şi-o duce direct la primărie! Şi adio nuntă, adio aurari din ţară, adio dar!

- Exact. Sor'mea ştie cât valorează?

- Doamne fereşte!

- Să nici nu afle; că se sperie şi fuge singură!

Roberto aproba... Se ridică şi ea:

- Mă duc să fac cafelele.

- Vin şi eu!

OK! Fetele cu fetele, băieţii cu băieţii! N-avea nici o problemă în privinţa asta: diseară, ea îi va povesti lui Florentin discuţia cu Mirela iar el, discuţia cu Roberto! Mirela închise uşa şi zâmbi slab:

- Şi cum o duceţi?

- Cum s-o ducem: foarte bine!

- Asta văd. Voi doi: cum o duceţi?

Deci voia să ştie cum se înţelegeau, dacă erau fericiţi... Se grăbi să pună apă în ibric:

- Foarte bine. Inimaginabil de bine. Suntem... Suntem liniştiţi. Unica noastră preocupare, după serviciu, este să ne observăm reciproc şi să ne ocupăm unul de celălalt. Iar traiul ăsta în doi ne permite să ne uimim unul pe altul, să ne "desfăşurăm"... Ştii ce i-a spus Florentin lui Roberto ca motiv pentru linoleumul de pe hol?

- Nu.

Da, fusese secretul lor; dar dacă acum îl ştia Roberto, putea să-l ştie şi Mirela!

- Că acolo se pun lumânări mici - ştii, de-alea rotunde; şi se aprind toate. Şi se mută câteva perne din sufragerie pe hol - ca o barieră, dacă vrei...

Mirela începu să râdă:

- Aveţi şi voi, în sfârşit, o lună de miere!

- Nu ştiu dacă e chiar lună de miere; că luna a trecut, dar noi nu ne oprim...

- Cum te simţi?

- Bine; foarte bine. Medicul a spus că m-am refăcut complet şi sunt pregătită s-o iau de la capăt.

- Şi bag seama că "lucraţi de zor" la chestia asta...

- Da. Sper să fie fetiţă, ca s-o botezăm Florentina Cristiana...

- Un nume foarte frumos! Florentin ce zice?

- L-am ales împreună.

- Ştii, am auzit o chestie... Aseară, m-am dus la toaletă şi i-am auzit discutând, în dormitor. Apropo: despre voi nu se discută decât în dormitor! Niciodată la cină sau în prezenţa noastră. Să revin... Am tras cu urechea, că nu mai puteam de curiozitate!

OK! Era pregătită să audă orice...

- Tanti Lăcrămioara spunea că Florentin e foarte bine îngrijit. Şi că s-a îngrăşat. Iar nea Ioan râdea, binedispus... Apoi el a spus despre tine... Marea lui supărare e că ai pierdut sarcina. Cred că, în clipa când o să rămâi iar gravidă, o să-i mai treacă şi lui. Şi mai are o supărare... S-au întrebat unul pe celălalt de ce oare Florentin nu pomeneşte nimic despre serviciu. Se întrebau dacă s-a angajat; dacă da, unde s-a angajat. Dacă nu, de ce nu le cere ajutorul. Trebuie să ştii că, în opinia lor, tu eşti cea care nu-l lasă să apeleze la ajutorul părinţilor.

- Mă aşteptam la optica asta. La urma urmei, eu sunt de vină că nu mai locuim la ei! Dar îţi jur că toată încăpăţânarea asta e doar a lui! Când Florentin mi-a spus de oferta lor, cu casa lui Marcel, a adăugat că, în opinia lui, ar fi mai bine să căutăm un apartament cu chirie, pentru că suntem "pe picioarele noastre". Atunci când deschide discuţia despre serviciu, îi amintesc că i s-a oferit ajutorul; el spune că nu vrea să apeleze la ei, de teamă ca nu cumva să năvălească aici, peste noi, cu "revoluţia". Că nu a plecat după mine ca să-i tragă şi pe ei în preajma mea. Că stăm singuri tocmai ca să am linişte, ca să facem doar ce vrem noi, aşa cum vrem noi, atunci când vrem noi. Şi că o să le ceară ajutorul atunci când situaţia fianciară va deveni critică...

- Mă îndoiesc că nea Ioan o să dea fuga să-ţi vadă perdelele şi covoarele. Şi nici tanti Lăcrămioara nu cred că o să renunţe imediat la statutul de "supărată".

- Te rog, spune-i şi lui Florentin asta.

- Dar voi vă descurcaţi cu banii?

- Ne descurcăm. Aici nu plătim chirie, aşa că ne descurcăm.

- Tu cât mai ai salariul?

- 200 de euro.

- Nici formidabil, nici jalnic. Dar cum naiba reuşeşti să plăteşti şi facturile, şi mâncarea, şi parfumul ăla pe care-l foloseşte Florentin?

Zâmbi slab:

- Nu mai las bacşiş...

Mirela bufni în râs:

- Excelent! Cu răspunsul ăsta m-ai dat gata!

Luă ibricul de pe foc, puse cafeaua şi şopti:

- Presimt că Marcel o să fugă şi el pe fereastră.

- Cât de curând. Iar asta-i rău - că nu cred că i-o iartă şi pe-asta! Roberto se întreba, zilele trecute, dacă o mai avea zevzecul vreun ban în cont! Ştii că el îşi primea lunar profitul! Şi se gândea bărbată-miu: nu cumva să fi făcut prostul vreuna nefăcută, să-i fi cumpărat panaramei apartament...

- Nu ştiu; nu cred că a făcut asemenea prostie. Dar nici bani în cont nu cred să mai aibă...

- ... Voi aţi început să scoateţi din banii de la nuntă?

Negă scurt:

- Nu ne atingem de ei nici dacă ne calcă avionul!

- Asta-i bine. Să nu scoateţi din ei. Poate găsiţi o idee de afacere... Nu ştiu; gândiţi-vă şi voi! Uite ce bine-i merge lui nea Ioan! Făceţi-vă o florărie!

- Eu ştiu ce să zic? Mă uit la şeful meu - adică la cifrele lui! Nu prea mai au românii bani! Tot mai puţine cosmetice de calitate, tot mai mult şampon de urzică... Nu ştiu.

- Sunteţi deştepţi şi descurcăreţi amândoi! Găsiţi o idee de viitor! Gândiţi-vă la chestia asta, bine?

- Bine.

- Hai, te ajut cu tava.

Turna cafelele în ceşti şi se gândea... Sfatul Mirelei era bun... până la un punct. Dacă ea rămânea gravidă, în maximum şapte luni nu se va mai putea ocupa de acea afacere. Deci Florentin va munci singur la ea. Ea cel mult va sta acasă, cu fetiţa lor, şi-i va da sfaturi, se va ocupa de acte atât cât ştia şi putea... Tot infernal va fi.

O să discute cu el diseară... în măsura în care îl convingea să rămână acasă! Cum în fiecare sâmbătă seara soţul ei o scotea la distracţie, nu ştia ce i se pregătise azi. Dar, azi sau mâine, va discuta cu el despre sugestia Mirelei.

Florentin

Bun, bine că rămăseseră ei doi! George intrase în dormitor; era foarte ocupat prin şifonier... Se aplecă spre fratele lui:

- Am discutat cu Ana despre fetiţa noastră.
- Şi ce-a spus?
- Că fetiţa este prima prioritate acum.
- Bravo! Păi "daţi-i bătaie"!

Asta şi făceau... Îl privi lung:

- Ce se mai discută despre noi în casă?
- Absolut nimic. În prezenţa noastră, cel puţin, nu s-a discutat nimic. Nici nu vi se pomeneşte numele! Băi, să-l suni mai des!
- L-aş suna zilnic; dar uit!
- N-ai voie să uiţi! Ce mari treburi ai de uiţi să-l suni pe tata?
- Păi până la cinci e căutatul serviciului; după cinci, e cina şi bebeluşa. Sau bebeluşa, cina şi bebeluşa.
- Lasă prostiile! Scrie-ţi mare pe-o hârtie "tata" şi sprijin-o de ecranul televizorului. Şi nu mai uiţi! Şi încă ceva; mai treci pe la Dorobanţi, aşa, la săptămână. Că de când v-aţi întâlnit în staţie, îşi tot scrânteşte gâtul pe geamurile pieţei!
- Aş trece, dar... Dar evit să dau ochii cu el. Pentru că nu mi-am găsit încă serviciu. Şi nu vreau să mă ajute cu de-a sila.
- De ce, mă? Tu nu erai aşa mândru...
- Nu-i vorba de mândrie... Ştiu ce s-ar întâmpla dacă li se deschide uşa apartamentului. Ana ar fi din nou dată peste cap. Şi vreau s-o văd aşa cum e acum: calmă şi fericită. Zâmbitoare. Pentru că o să vină bebeluşa, şi nu vreau să se repete prima sarcină.
- Mă îndoiesc că or să dea năvală aici, peste voi.
- Uiţi că mama lucrează jos, în capătul blocului?
- Nu; tu uiţi că e supărată pe voi. Dacă ai grijă să rămână supărată pe voi...
- O să-i treacă instantaneu când o să afle că Ana e gravidă. O să vrea să meargă iar pe la controale...
- ... Îţi promit că o să-i spun tatei tot ce-am văzut şi tot ce-am vorbit acum. Ca să ştie şi el de ce îl ocoleşti.
- Băi, nu face asta!
- Ba o fac. Pentru că el se gândeşte zilnic la tine şi se întreabă cât de cutră poate să fie nevastă-ta de nu te lasă să mai ai contacte cu neamurile tale.
- Lasă-l să creadă ce vrea el! Mai devreme sau mai târziu, o să-şi dea seama că greşeşte.
- Sunt mai mare, muncesc zilnic alături de el şi ştiu mai bine decât tine cum gândeşte. Tu eşti "specialist" în mama; eu, în tata. Şi trebuie să ştie. Apropo: Anei i-ai spus că el ţi-a oferit ajutorul?
- Da, i-am spus. Şi-mi spune să-i cer ajutorul, chiar dacă o să-i vadă invadând casa cu vizite, sugestii, muştruluieli şi schimbări de mobilier. Ea crede că o să reuşească să nu-şi piardă zâmbetul; eu îi ştiu pe-ai mei. Şi nu le cer ajutorul.
- Uite cum facem... E clar, cred, că am fost trimis "în recunoaştere". Deci îţi dai seama că ne aşteaptă-n prag! Amândoi! Eu o să-i spun totul, pentru că trebuie să ştie şi el de ce îl ocoleşti. Iar tu să-l suni mâine, să-l întrebi ce mai face. În funcţie de tonul pe care-l auzi, vei şti dacă mai e cazul să apelezi la el, sau e destul de furios ca să-ţi spargă capul cu prima ocazie când vă vedeţi. Iar Mirela o să discute cu mama.
- Sunt sigur că mama abia aşteaptă opinia Mirelei. Soţia ta e, totuşi, o fire foarte calculată şi temperată. Iar mama are încredere în cuvintele ei.
- Şi-o să vă ajutăm noi să ieşiţi la liman cu bătrânii. Auzi? Tu n-ai nevoie de nişte bani?

Se grăbi să nege scurt:

- Nu, şi dacă încerci să-mi dai ceva, te poftesc afară pe uşă.

Roberto se cam încruntase...

- N-o să meargă aşa o veşnicie. Şi nu vreau să fac datorii pe care ştiu că nu le pot plăti prea curând. Atâta timp cât aici am terminat de renovat iar salariul ei e de-ajuns pentru supravieţuire, nu vreau banii nimănui. Vreau doar să mă angajez, ca să începem să prosperăm.
- ... Bine, mă. Acum, ia spune: facem şi noi un wist?
- Păi fi-tu ce părere are?
- Fi-miu se simte foarte bine la televizor.
- OK; aduc cărţile.

Or să joace cărţi şi-or să se distreze. Apoi, Roberto şi familia lui se vor întoarce acasă. Iar ei doi... Ei doi "vor lucra" un pic la principala prioritate din viaţa lor. După care vor merge iar la biliard - pentru că, mâine dimineaţă la cinci jumate, el va fi jos, în faţa blocului.

Ioan

Aprinse lumina şi intră în bucătărie: nu putea să doarmă. Îşi aprinse o ţigară: ceea ce aflase azi îl bulversase...

Deci nu Ana era cea care-l determina pe Florentin să nu-i ceară ajutor cu serviciul! De fapt, ea era - dar nu la modul la care se gândise el! Ea era de acord cu ajutorul lor; Florentin îl refuza, îngrijorat că părinţii lui se vor grăbi să-i ajute cu mai mult decât cerea el! Atunci când plecase de acasă, chiar el îi spusese fiului lui să aibă grijă de Ana, s-o vadă mereu liniştită şi fericită. Trăgea concluzia că acum nora lui era zâmbitoare; iar fiul lui prefera să păstreze o distanţă considerabilă faţă de ei doi, de mama şi tatăl lui, pentru ca soţia lui să zâmbească în continuare. Îl înţelegea; dar nu putea să accepte ideea...

Ce-şi închipuia Florentin? Că or să dea năvală peste ei?

... La urma urmei, cam asta va face Lăcrămioara dacă se vor împăca! Şi se vor împăca repede, după ce Ana va rămâne gravidă; deci...

O să discute chiar azi cu Lăcrămioara despre asta. O să-i explice frumos, "cu încetinitorul", de ce, indiferent ce se va întâmpla în viitor, ea trebuia să rămână "dna Manolache" pentru nora ei. Să nu se mai comporte ca o soacră, sau ca o mamă cu Ana; să fie cam aşa cum era cu Gabriela. Dacă nu i se cerea ajutorul, să nu dea năvală să ajute ea la toate! O noră atât de sensibilă cum era Ana va avea o ditamai depresia după naştere! Ce suferise şi plânsese Ioana, dar ce disperare o va cuprinde pe Ana! Mai ales că-i spusese cu gura ei: îi era frică de bebeluşi...

Cu prima ocazie când Florentin îl va suna, îi va oferi din nou ajutorul. Şi de data asta va adăuga: strict ajutorul pe care i-l va cere. Dacă va fi nevoie, îi va jura că nu-i va ierta niciodată pentru plecarea de-acasă; că relaţia dintre ei nu va mai fi niciodată cea de demult. Îi va spune exact acele cuvinte care-i vor determina fiul să prindă curaj şi să-i ceară ajutorul. Iar pe urmă, după ce Ana rămânea gravidă, el va juca rolul tatălui supărat în continuare. Doar să-şi joace şi Lăcrămioara rolul...

Lăcrămioara

Privea lung tavanul: nici ea nu putea să adoarmă. Discutase aproape o oră cu Mirela; aflase cum arăta casa, care era atmosfera acolo, ce gândeau fiul ei şi nora ei... O durea mult să constate că fiul ei fugea de ea. Că încerca să-şi ţină soţia la o distanţă cât mai mare de ea. De parcă le făcuse vreodată vreun rău...

Dacă stătea să se gândească obiectiv la zilele petrecute de Ana în casa ei, concluziona că uneori, fără să-şi dea seama, fără să aibă intenţia asta, îi făcuse rău. Cu un cuvânt, cu un gest... O făcuse să plângă. O iritase la culme cu doctoriţa Ioanei. O jignise la nuntă, cu fondul de ten. O întristase mergând la control cu ea. O demoralizase ţinând cu dinţii la o tradiţie şi la obiceiuri care ştia foarte bine că îi vor face rău Anei. Crezuse că nora ei se va adapta imediat - aşa cum făcuse întotdeauna, de când se mutase acolo. Şi greşise - Ana fugise pe fereastră...

Tot ceea ce făcuse, tot ceea ce spusese, fusese făcut şi spus spre binele lor. Din tot sufletul, pentru că erau copiii ei şi nu suporta să-i vadă trişti, supăraţi, împovăraţi de probleme...

Nici chiar Roberto, la cei aproape 31 de ani ai lui, nu-i ceruse o libertate deplină - când tocmai de la el se aşteptase să audă acele cuvinte!

De-asta Roberto, Mirela şi George încă locuiau cu ei: pentru că nu-şi exprimaseră dorinţa de-a se muta la casa lor, de-a fi independenţi, de-a fi lăsaţi să-şi spargă singuri capetele cu problemele de zi cu zi... Cererea asta venea acum de la Florentin. Şi-i era greu să se obişnuiască cu gândul ăsta. Ea nu se obişnuise bine nici cu gândul mutării lui de-acasă!

Ana era principala vinovată pentru amândouă: şi pentru plecarea, şi pentru înstrăinarea lui Florentin. Fără să vrea să fie aşa, fără să facă în mod special ceva să fie aşa, Ana se simţea foarte bine "la casa ei". Că era din vina părinţilor ei, că era din vina acelei perioade când locuise cu prietenul ei din Braşov - că era la urma urmei vina lor, nu ştia. Certitudinea însă era clară: Ana era fericită la casa ei. Aflase azi că şi Florentin era fericit la casa lui, alături de Ana. Că se înţelegeau bine. Că aveau un apartament frumos, elegant şi aranjat cu bun-gust. Că de-abia se ajungeau cu banii, dar nu asta era problema lor. Că se simţeau în largul lor, că adorau să se descopere unul pe celălalt, să se surprindă unul pe celălalt, că preferau să încuie uşa şi să uite de cină, de televizor, de Ioan... Că fetiţa era acum principala lor preocupare...

Uşa se deschise uşor; soţul ei intră şi-şi scoase halatul. Îl privea lung: el vorbise cu Roberto. Aflase deci informaţia "brută", cea a lui Florentin. Probabil că habar n-avea de cuvintele Anei, reproduse fidel de Mirela... Oftă greu:

- ... Nu Ana îl ţine departe de noi. Nu ea îi interzice să te sune, sau să-ţi ceară ajutorul.

- Ştiu: Florentin încearcă să ne ţină la distanţă, pentru că sunt fericiţi aşa cum sunt acum.

- Mă aşteptasem ca primul care-şi va cere independenţa să fie Roberto; când colo...

- Ţi-o aminteşti la prima vizită aici? Şi la a doua? Cât de veselă şi dezinvoltă era? Dacă stau să compar zilele alea cu ultimele zile petrecute de ea aici, tind să-l înţeleg.

- Ioane, eu ştiu una şi bună. Mie mi-a spus Mirela azi că Florentin e fericit. Şi-i merge bine. Chiar dacă n-are serviciu şi abia supravieţuiesc, el e fericit aşa! El se grăbeşte să aibă un copil cu ea. Ştiu din ce cocă mi-e plămădit băiatul; şi-am cunoscut-o şi pe ea... Dacă pentru el e mai bine aşa, atunci aşa să fie! Dacă el vrea să vină în vizită trei ore duminica, aşa să fie! Dacă nu vrea să calc acolo, n-am să calc acolo câte zile-oi avea!

- Sunt supărat pe el. Acum sunt mai supărat pe el, decât pe Ana. În loc să vină frumos şi să-mi spună "Uite, tată; eu vă rog frumos să mă lăsaţi să fiu independent", el se comportă aşa cum se comportă! Dacă nu-mi spunea Roberto ce şi cum, habar n-aveam ce-i în capul lui! Ce vrea să obţină de la noi! Ce fel de relaţie vrea să aibă cu părinţii lui! Iar pentru lipsa asta de diplomaţie şi bun simţ la urma urmei, n-o să-l iert! Ce dracu, suntem barbari? Satrapi? Nu eu l-am înţeles când voia 5.000 de euro? Nu eu i-am înţeles nevasta ori de câte ori a făcut prostioare? Nu eu am fost cel mai mare aliat al ei? Tocmai în mine se găseşte el să n-aibă încredere? Tocmai pe mine mă ocoleşte?

Se ridică într-un cot:

- Ioane, când te mai vezi cu el, te rog să-i spui aşa: că eu mă jur pe ce-am mai scump că în apartamentul ăla nu voi călca niciodată, nici moartă!

Ioan al ei era mult prea trist ca să nu-i transmită şi ei starea aia! Şi se enervase! Soţul ei îi strânse uşor mâna:

- Să nu mai încerci vreodată să fii "tanti Lăcrămioara", atâta timp cât eşti strigată "dna Manolache".

La naiba! Îi dăduseră lacrimile!

- Să-ţi muşti buzele şi să-ţi dai singură peste mâini! Dar să nu le oferi niciodată mai mult decât cer! Dacă Ana îţi spune să-i dai un Pampers, să nici nu te gândeşti s-o întrebi măcar dacă vrea să-l pui tu! Dacă vor independenţă, o vor avea! Şi vor învăţa ce înseamnă umilinţa...

- ... Unica ei vină este că există.

- Iar unica lui vină este muţenia.

- Ai fost întotdeauna un tată dur şi intransigent; tuturor le e frică de tine. Toţi sunt muţi atunci când vorbeşti tu...

- Dacă nu eram aşa, Marcel se însura cu romînca. Iar Florentin lua bani cu camătă anul trecut. Fiică-ta se uita la Nicuşor ca la strugurele din vârful viei. Afacerea se ducea naibii...

- Ai fost un soţ şi un tată adevărat. Ana n-a avut aşa ceva; nu ştie ce să facă, nu e obişnuită să asculte de altcineva decât de ea însăşi... De-asta a plecat. Şi de-asta e atât de fericită acolo unde poate să spele cum ştie ea, să calce cum i se pare ei mai uşor, să gătească ea totul cap-coadă...

- ... Din fericire pentru noi toţi, Ana e maturizată deja. Şi ştie cum e independenţa: ce implică, ce aduce pozitiv şi ce negativ... O să înveţe şi el; şi-o să priceapă repede, c-o să-i facă plăcere...

- ... Şi-or să se înţeleagă bine în continuare.

- Mi-ar place totuşi să nu mă excludă aşa din viaţa lor. Să-mi spună ce fac, fără teama că mă voi amesteca în treburile lor. Măcar să spună...

Îşi trase soţul spre pernă:

- Florentin a stat întotdeauna "după fusta mamei". Şi-a petrecut timpul mai mult cu mine, care-l căutam între corniţe... Nu ştie să vorbească cu tine; îi e frică de tine. Dacă mâine te sună şi ştii cum să-l iei şi ce să-i spui, nu te va mai ocoli niciodată.

- O să mă gândesc la o exprimare cât mai clară...

Iar ea se va gândi cum s-o abordeze pe Ana! După ce-i închisese uşa-n nas... Cu siguranţă, Florentin aflase despre acel incident! Şi asta contribuise la teama de-a nu se vedea "invadat"...

Nu intraseră zilele-n sac. După ce nora ei va rămâne gravidă, o să intre în vorbă cu ea. Pentru că şi ea era supărată, nu numai Ana. Şi Ana greşise faţă de ea. Iar fuga rămânea totuşi fugă.

Ana-Maria

Privea lung profilul soţului ei... Florentin nu dormea; se gândea poate la ultimele patru ore? Sau la cele patru ore dinaintea ultimelor patru ore? Era serios; nu-şi dădea deci seama dacă era vorba de discuţia între patru ochi cu Roberto sau nebunia care urmase după plecarea cumnatului ei. Decise să deschidă acum discuţia:

- Ştii ce mi-a spus Mirela?

- Ce?

- Mi-a spus să ne gândim la o idee de afacere şi să facem ceva pe cont propriu.

Capul brunet se întoarse încet; soţul ei o privea lung...

- Nu ştiu ce să spun; până să discut cu ea, nu m-am gândit decât la cei 200 de euro şi perspectiva procentului din salariu...

- Eu am mai stat pe lângă tata când făcea calculele... E destul de greu, să ştii.

- Ba eu zic că e infernal!

- Până te obişnuieşti. După aia e doar rutina...

- ... N-am nici o idee. Nu prea ştiu să fac nimic altceva decât relaţii cu publicul...

- Ştii să faci multe lucruri; doar că nu te-ai gândit încă la ele. Eu mă duc zilnic în angroul ăla; să ştii că ar merge bine un magazin cu preţ unic.

Aştepta continuarea: ce magazin? Cum adică, "preţ unic"?

- Să luăm nimicuri din Niro şi să le vindem cu preţ unic. Orice produs, un dolar. Am mai auzit de asemenea magazine; merg bine, să ştii.

- Să deschidem un magazin?

- Nu ştiu ce să zic... Ca să prosperăm, ar trebui să lucrăm doar noi la el. O să plătim chirie, pentru că n-avem locaţie; o să plătim impozite, taxe, facturi... Eu trebuie să fac aprovizionarea. Adică tu trebuie să stai zi-lumină la vânzare. Şi n-are rost să băgăm toţi banii de la nuntă în aşa ceva: până se crează vadul, până ne află lumea, tu rămâi acasă cu Florentina! Şi-ar trebui să angajăm o vânzătoare! Şi adio prosperitate, bun venit supravieţuire...

Aprobă scurt cu capul.

- Mai ales că încă n-am luat nimic pentru ea. Pătuţ, căruţ, premergător, hăinuţe, tot soiul de creme şi pudre... Pampersi, jucării...

Mai e şi naşterea...

Îi fură un sărut:

- Atunci deschidem o afacere peste vreo trei ani?

- Poate şi mai devreme. Dar anul ăsta eu cred că n-are rost...

Aprobă cu capul:

- La anul, o să fiu ocupată cu ea...

- Dar eu m-am gândit şi la Nicuşor şi Luminiţa.

Poftim? Asta era ceva nou...

- Dacă taică-su le ia casă la anul, vor fi şi ei pe picioarele lor. Şi mă gândeam să facem o chestie comună.

- Flori şi bijuterii?

- Am spus eu ceva despre flori?

- Nu; am spus eu.

Soţul ei începu să râdă:

- Nu ţin musai să rămân "în breaslă"!

- Dar eu vreau să intru în breaslă!

- ... Tu vorbeşti serios?

- Foarte serios. Mi-a plăcut la nebunie la chioşc; vreau să mă perfecţionez.

- ... OK. Avem tot timpul să ne gândim la asta, până la anul. Plus că, dacă Nicuşor nu vrea, ne gândim degeaba.

- Iar până la anul, tu te plimbi dis-de-dimineaţă cu Hwang...

- Să vedem! Luni după-amiază am un interviu; poate iese ceva!

Avea un interviu? În sfârşit! Poate reuşea să scape din angroul ăla! Soţul ei o sărută, zâmbind:

- Ţi-am promis că e doar temporar, nu?

- Da.

- Şi ce credea iubirea mea mică - că am uitat?

Mm, ce-i mai plăcea s-o alinte aşa! Adevărul era că se topea pe picioare când îl auzea spunându-i "iubire mică"...

1 iunie 2003 - duminică

Florentin

Păi să-şi sune tatăl, nu? Oricum, era prea târziu pentru a mai salva ceva: Roberto "dăduse raportul" ieri! Deci tăticul lui fie îl înţelesese, fie îl renegase de tot...

- Da.

- Bună seara, tată.

- Să trăieşti!

- Ce mai faceţi?

- Bine; voi?

- Uite, şi noi, prin casă. Mă pregătesc, că mâine am un interviu.

- Aha. Unde?

Varianta reală, cu supermarketul, nu era viabilă; se grăbi să mintă:

- La o florărie; m-au sunat aseară.

- Aha! Bun! Dacă ai nevoie de ajutor în problema asta, e de-ajuns să spui. Mi-a zis Roberto că panselele s-au făcut destul de măricele.

N-avea timp de gândire acum! Răspunse deci maşinaliceşte:

- Da, cresc destul de repede.

- Dacă vrei să te ajut cu ceva, vreun sfat sau vreun îngrăşământ-minune pentru ele, să-mi spui.

- Nu tu mi-ai spus că e mai bine să nu le punem îngrăşământ?

- Ba da; voiam doar să ştii că, dacă ai nevoie de ajutor într-o anumită problemă, e de-ajuns să-l ceri.

Aa... Îl înţelesese! După a treia repetiţie, pricepuse şi el că tăticul lui îl înţelesese! Îi înţelesese ideea şi o acceptase! Zâmbi slab:

- O să-ţi spun; dar momentan cred că sunt aşa cum ar trebui să fie. Azi au apărut şi câteva frunzuliţe...

- Bun. Ana ce mai face?

- Uite, la bucătărie, printre oale...

- Aha! Cum se simte: e bine?

- E foarte bine.

- E fericită?

- După părerea mea, da.

- Iar după părerea ei?

- ... Nu ştiu; trebuie s-o întreb pe Mirela...

- Ei, dacă e cum zice Mirela, atunci ai scăpat de urechează! Că am vorbit eu cu ea şi m-am lămurit.

- Am auzit că Ionuţ a rămas la voi.

- Da.

Oups, intrase pe un teren minat! Tonul fusese tăios! Se grăbi să schimbe tema:

- Iar Luminiţa s-a logodit.

- Da.

- Roberto spunea că sunt amândoi un pic aerieni...

- Ceea ce nu-i tocmai bine acum, în apropierea bacului.

- Aoleu, aşa e! Că ea dă bacul peste câteva zile...

- Spune-i Anei că, dacă cumnată-sa nu-l ia din prima, o s-o aibă elevă la meditaţii cât e vara de lungă!

- Îi spun.

- Deşi am ameninţat-o că n-o mai mărit dacă-l pică, şi-a ajuns să citească şi la cină...

Tăticul lui chicotea... El zâmbea...

- ... Hai, că te las să verifici oalele. Baftă la interviu.

- Să fie. Pa.

- Pa.

Închise, zâmbind... Ei bine, Roberto avusese dreptate: îl cunoştea mai bine pe tatăl lor. Îi spusese motivul încăpăţânării lui, iar tăticul lor înţelesese... Până la urmă, se convingea "pe pielea lui" că era aşa cum îi povestise cândva Anei: dacă copiii erau fericiţi, părinţii erau fericiţi. Şi-acum ajunsese cu gândul prin zona Braşovului... Intră în bucătărie:

- Am vorbit cu tata.

Ana nu răspundea, dar nici nu mai mesteca în cratiţă...

- Am senzaţia că a înţeles ce i-am transmis.
- Şi acum o să apelezi la el?
- Nu; încă nu. Îmi place mult de Hwang...

Soţia lui zâmbea... şi nu prea...

- Totuşi, şase milioane pe lună nu-s de aruncat. Plus cutiile alea cu pantofi!
- Dacă te vede vreun cunoscut, tăticul tău o să mă tundă fără foarfecă!
- Mă îndoiesc că te va tunde pe tine.
- Pe mine prima: că am ştiut şi nu i-am spus.
- Tu când suni la Braşov?

Ana-Maria

Când suna la Braşov? Zâmbi slab:

- Niciodată.
- De ce?
- Pentru că părinţii mei, emotivi din fire, au făcut un preinfarct în preziua nunţii. Şi-au făcut şi-un infarct în ziua nunţii şi-au crăpat. Dumnezeu să-i ierte, că eu nu-i iert. Mergem azi prin parc?

Florentin nu răspundea; îl privi lung:

- Mergem azi prin parc?
- Mergem.

Aşa! Nici un cuvânt despre oraşul ăla şi locuitorii lui! Ea una nu voia să mai audă de ei! Dacă ei o renegaseră, venise vremea să-i renege şi ea pe ei!

3 iunie 2003 - marţi

Florentin

Aşa! Aranjat, ferchezuit, cu minciunile pregătite încă de cu seară, deschise uşa şi intră în piaţă.

Tăticul lui discuta ceva cu Roberto; "şomau". Iar asta-i convenea de minune, pentru că venise "în vizită". Se apropie de chioşc, zâmbind, privindu-l lung... Fratele lui îl văzu şi începu să râdă; tăticul lui se întoarse şi el şi se grăbi să se ridice. Într-adevăr, îi era îngrozitor de dor de Prâslea al lui... Fu îmbrăţişat din toată inima:

- Hei, ia uite-l! Ce-i cu tine pe-aici?

Dădu mâna cu el, cu Roberto... Şi-l anunţă de ce venise:

- Uite, umblu ca apucatul din interviu în interviu; şi cum am avut drum pe la Perla, am zis să-ţi fac o vizită. Să te invit la o cafea, să mai discutăm şi noi...

Vedea în ochii negri că gestul lui era apreciat la maximum...

- Hai la o cafea!

Bun! Se apropiau de cafeneaua din piaţă... Dădură comanda şi se aşezară. Şi fu privit lung, scrutător... Privirea aceea deveni brusc admirativă:

- Păi văd că-ţi prieşte la casa ta! Frezat, elegant, parfumat... Parcă văd şi nişte fălcuţe...

Plecă grăbit privirea, simţind că roşeşte:

- Ei, mai e şi programul! Că acum nu mă mai trezesc înainte de şase dimineaţa.
- Da' te culci la miezul nopţii, nu?
- Nu chiar...
- Da' Ana ştie cum vorbeşti despre mâncarea ei?

Începu să râdă:

- Ana îmi ştie părerea; o vede în fiecare zi, în bucătărie.
- Tot la fel de bine găteşte?
- Parcă şi mai bine!
- Aha; deci mie n-a vrut să-mi facă...

Evident, glumea! Discuţia reveni imediat la persoana lui:

- Şi tu? Ce-ai făcut la interviu?
- Ce să fac - buchete, nu?
- Prâsleo!
- Am făcut trei buchete de-alea, pe gustul Anei, şi-a rămas că să le vadă şi patronul, care momentan nu-i în Bucureşti. Dacă e să mă primească, o să mă sune diseară.
- Adică tu ai dat testul cu o angajată?
- Da.
- Băi, dă-o încolo de treabă! Aia s-a grăbit să le desfacă şi să "compună" nişte oribilităţi, ca să nu-şi piardă slujba!
- Nu prea cred; au deschis şi un raion cu haine pentru copii acolo, iar ea nu poate face faţă la amândouă odată. Aşa că şi ea are nevoie de ajutor.
- Dacă zici tu... Să nu mai faci aşa! Dacă nu-i patronul, să nici nu te-apuci! Că-ţi vinzi secretul meseriei!
- Bine, tată.

Răspunsese tern cu o aprobare; era curios să-i vadă reacţia în faţa răspunsului STAS de-acasă. Iar tăticul lui îşi îndulci imediat glasul:

- Deci ai aflat de Marcel...
- Da. Mare dobitoc!
- Eu ştiu?!
- ... Ce vrei să spui?
- Că şi tu ai fi făcut la fel dacă, în loc să te trimit în Serbia, te-aş fi dus cu de-a sila la Gabriela. Te-ai fi însurat cu ea; după care te-ai fi răzbunat pe noi pentru că te-am obligat s-o iei şi pe ea pentru că a acceptat să te ia.

Tot ce se poate! Deşi el unul ar fi fugit pe fereastră înainte să fie

însurat... Da; tot ce se poate!

- Iar de Luminiţa nu mă plâng. Cred că e pregătită să treacă peste bacalaureat. Pe urmă vine nunta...

- Mi-a spus Roberto cum a decurs negocierea. Şi cred că e ceva în neregulă.

- Şi eu cred la fel; dar până la dovezi concrete, totul este alb ca varul! Este, totuşi, cea mai bună partidă pe care-o putea găsi soră-ta!

- Numai să nu se dovedească a fi vreun beţivan! Sau s-o lovească!

- Mă îndoiesc. M-am interesat în privinţa lui; e un copil cuminte, potolit. Şi cred că e îndrăgostit lulea de ea. Aşa că... Aşa că nu putem decât să sperăm că nu e vorba decât de Vlad, care vrea să salte darul la nuntă şi să-i dea băiatului lui o avere considerabilă.

- Să sperăm că aşa e! Şi să sperăm că nu vom afla niciodată de ce vrea să facă asta. La cum îl ştiu eu pe nea Vlad... Care n-arată niciodată că are...

- Băi, ce-o fi, o fi! Oricum, dacă le arăt acum şi cea mai mică urmă de neîncredere, mă pomenesc că fug în lume! Aşa că-i las în pace.

Se grăbi să "oficializeze" viitoarele vizite ale surorii lui:

- O să-i invit pe la noi, să stăm de vorbă. Că poate aflu eu ceva!

- Crezi?

- Sper!

- Bine, mă! Dar după bac! Că acum abia o las să iasă un sfert de oră la plimbare! A pus serios osul la învăţat!

- Bine, tată.

Şi cam atât despre Luminiţa... Îl privi lung, serios:

- Mama ce mai face?

- Ce să facă; e bine şi ea. E în continuare supărată pe voi... Şi să ştii că şi eu sunt supărat pe voi; dar mie-mi trece mai repede. Mai ales atunci când văd şi aud că sunteţi fericiţi. Că de-aia v-am lăsat să plecaţi: ca să fiţi fericiţi.

Trebuia să "deturneze" urgent tema discuţiei!

- Iar după ce-o să-mi găsesc serviciu, o să fim şi mai fericiţi!

- Vă descurcaţi cu cât câştigă ea?

- Da. Suntem puţin peste "limită". După ce mă angajez, o să prosperăm...

- De ce nu vă faceţi voi o firmă? Să aveţi afacerea voastră?

- Pentru că, dacă o deschidem acum, n-apucăm decât s-o urnim. Apoi ea o să intre în lunile mari de sarcină, o să stea acasă cu Florentina... Am discutat cu ea şi-am hotărât că o să facem ceva la anul.

- Bine, mă: cum ştiţi voi...

- Şi aia mică? Ileana? Ea ce face; e cuminte?

- Este. Ştii cum e ea: tace din gură şi "se fofilează".

Aprobă, zâmbind slab...

- ... Şi-acum când mai ai interviuri?

- Mai sunt mâine două.

- Tot la florării?

Na, că nu minţise credibil! Se grăbi "s-o dreagă":

- Unul e la o florărie; altul e la o firmă care organizează nunţi şi botezuri.

- Aha! Bun, bine că ai măcar şansa asta, cu interviurile. Dacă vrei să te ajut să-ţi găseşti serviciu, să-mi spui.

- Îţi spun.

Ochii negri îl priveau lung... Tocmai de-asta evitase să-l sune şi să-l întâlnească: pentru că era privit aşa, cu îngrijorare şi dezaprobare! Pentru că presimţea apropierea momentului când va fi sunat şi i se va spune "Mâine, la nouă fix, te prezinţi la servici la florăria X". Şi din acel moment... Din acel moment, nu mai controla el lucrurile. Tatăl lui se ridică:

- Mă duc şi eu la treabă - că frati-tu cred că fierbe singur în chioşc.

Se ridică şi el şi-i strânse mâna.

- Să mai treci pe-aici, când ai timp.

- Mai trec.

- Pa.

- Pa.

Fără îmbrăţişare de data asta; semn că despărţirea era totuşi dureroasă... Se grăbi să achite cafelele şi să iasă. Porni spre casă.

Una peste alta, vizita aceea ieşise bine. Chiar dacă fusese anunţat că amândoi erau supăraţi pe ei... O să le treacă, cât de curând; pentru că Ana o să rămână gravidă... Din fericire, ea o să fie departe de ai lui între 8 dimineaţa şi 6 seara; iar pentru intervalul 6-10 va găsi el scuze ca să refuze vizitele părinţilor lui. Deşi, dacă stătea să se gândească mai bine, realiza că nici Marcel nu fusese "invadat" după ce se mutase la casa lui! Mămica lui îi vizitase zilnic, dar nu mai mult de 30 de minute. Aşa că nu mai ştia...

Ioan

Intră în chioşc şi se aşeză pe scaun. Şi-şi mai aprinse o ţigară, deşi pe ultima o stinsese când se ridicase de la masă...

- Ce-i?

Roberto îi simţea supărarea - ridică deci scurt din umeri, ca să fie lăsat în pace:

- Nimic.

Florentin îi refuzase din nou ajutorul. Dacă stătea să se gândească mai bine, poate că acele interviuri nici nu existau! Iar fiul lui îi spunea ceea ce voia să audă, ca să stea cât de cât liniştit! Se îndoia, oricum, că se descurcau doar cu salariul Anei! Doar îl văzuse elegant, scrobit, mai rotunjor decât la ultima vizită... Rotunjeala aia era compusă din mâncare bună şi sedentarism - jumi-juma. Aşa că Florentin îl mînţea...

Prea bine! Dacă nu voia ajutorul lui, asta e! Cunoştea mai mult de jumătate din patronii de florării din Bucureşti! Iar jumătate din jumătatea aia îi erau datori cu un favor sau mai multe! Dar dacă fiul lui se încăpăţâna în halul ăsta...

Deci erau fericiţi! Bravo lor! O parte din el se bucura să afle că fiul lui avea o căsnicie fericită; cealaltă parte din el suferea cumplit, pentru că acea fericire se baza pe depărtarea de părinţi... O parte din el îi mulţumea Anei pentru fericirea fiului lui; cealaltă parte o ura, pentru că nu reuşea să fie ea fericită lângă socrii ei...

Florentin îi vorbise azi despre fetiţă... Se cam grăbea fiul lui! Se apuca de făcut copii în condiţiile în care nu avea un serviciu stabil? Iar atunci când Ana va intra în concediu, va primi un salariu serios diminuat? Dar îl înţelegea, într-un fel; fusese atât de fericit pentru prima sarcină, încât îl înţelegea...

Poate că sarcina asta îl va dezmetici pe Florentin; poate îi va arăta că aveau nevoie de bani serioşi. Şi poate că atunci fiul lor nu-i va mai refuza ajutorul.

Nu putea decât să aştepte. Mai devreme sau mai târziu, Prâslea o să spună "Te rog frumos, ajută-mă". O să-l ajute şi-apoi o să se retragă acolo, în carapacea lui, să-i observe cum se înţelegeau, cum le mergea... Iar imediat cum va sesiza o schimbare a acelei "stări de bine", va interveni în forţă. Dacă nici singuri nu le era bine...

10 iunie 2003 - marţi

Ana-Maria

Tii, ce fericită era! Fuseseră împreună la doctor; i se luase sânge pentru analize şi primiseră, cu împrumut fireşte, o carte pe care s-o citească împreună. Cartea era la Florentin: soţul ei n-o lăsa din mână! Şi dacă n-ar fi fost îngrămădeală în autobuz, probabil că el chiar s-ar fi apucat s-o răsfoiască...

- Ce planuri ai pentru azi?
- Să citesc!
- Citim amândoi!
- De data asta îţi citesc eu!

Aprobă grăbită: data trecută, avusese uneori senzaţia că ea îi citea iar el n-o mai asculta de la un punct... Chioşcul era gol, încuiat...

- Parcă te rugasem să nu te mai gândeşti la ei!
- Mă gândesc acum din alt punct de vedere.
- ... Prin prisma Florentinei?

Aprobă din nou, iar el zâmbi:

- Dacă le voi transmite să ne lase în pace, ne vor lăsa în pace. Sau crezi că mama se va grăbi să doarmă cu tine la maternitate şi să-şi aducă valiza la noi?

Ridică din umeri: habar n-avea!

- Vrei s-o aduc să stea cu tine? Să facă ea totul, să aibă grijă şi de copil şi de casă iar tu să te simţi inutilă?

De data asta negă.

- Tocmai de-asta, n-am s-o aduc. Am să te ajut eu; ai să vezi.
- Tu şi ţaţa Dida.
- Aa, în sfârşit! Deci atunci o s-o cunosc şi eu...
- Dacă vrei s-o cunoşti, o invit sâmbătă la noi!
- Nu; nu vreau să-ţi stric surpriza.

Descuie uşa râzând:

- Ia s-o sun, s-o întreb ce trebuie să mănânc ca să fac fetiţă!

Lăsă geanta în cui şi se grăbi spre telefon: o suna chiar acum! Presimţea că Florentin se va grăbi să-i scoată absolut toate hainele...

Florentin

Revederea cu medicul îi indusese o puternică stare de nervozitate şi nerăbdare. Abia aştepta să revadă testul cu două liniuţe! Şi ecografiile! Abia aştepta s-o simtă mişcându-se uşor...

Doamne, el se gândea la copil! N-avea serviciu, avea toate lucrurile alea pe lista de cumpărături iar el se grăbea să ajungă la maternitate! Ce era cu el? Orice om cu capul pe umeri s-ar fi gândit întâi la stabilitatea financiară. El se gândea doar la Florentina...

Să vorbească cu tatăl lui?... Încă nu. Momentan nota grăbit pe hârtiuţă, pentru că Ana râdea în sufragerie şi-i dicta lista rostită de acea femeie pe care n-o cunoştea, dar în care - paradoxal! - avea încredere...

Ana-Maria

Doamne, parcă înnebuniseră! Era două noaptea şi ei nu dormeau! Chiar atât de mult îşi doreau acel copil?

... Da; tânjea după ea! După fetiţa ei! O dorea din tot sufletul! Abia aştepta s-o ţină în braţe, s-o privească, să-i cânte cântecul cu pupăza... Chiar dacă ştia că viaţa lor se va schimba radical, chiar dacă ştia că vor avea tot mai puţin timp pentru celălalt, că poate nu trăiseră toată bucuria şi feeria acelei regăsiri, a căsătoriei, a surprizelor...

I se umpluseră ochii de lacrimi! Mai erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să i le ofere soţului ei, şi atât de puţin timp! Nouă luni nu erau de-ajuns... Întoarse încet capul spre el; Florentin o privea lung...

- ... De ce plângi?
- ... E greu de spus...
- Ano, de ce plângi?
- Pentru că simt... Simt că mai sunt atât de multe lucruri, şi atât de puţin timp...
- Adică?!
- Adică mai sunt doar nouă luni; şi voiam...

Pur şi simplu nu se putea exprima! Iar Florentin se îngrijora...

- ... Te rog să te linişteşti şi să-mi spui ce voiai.
- ... Sunt atât de multe momente pe care voiam să ţi le ofer, şi...
- Ano, ai înnebunit?

Negă grăbită şi turui:

- Nu-mi ajung nouă luni pentru toate; iar când o să apară Florentina, nu ştiu dacă o să mă pot concentra asupra voastră în mod egal. Şi simt că nu-ţi ofer îndeajuns de multă atenţie; nu reuşesc să-ţi arăt...

Florentin aprinse veioza:

- Îmi acorzi toată atenţia de care am nevoie. Şi-mi arăţi exact lucrurile pe care am nevoie să le văd. Totuşi, ce-i cu tine?
- ... Pur şi simplu mi-a venit să plâng!
- ... Dacă te-am supărat cu ceva, te rog să-mi spui!
- Nu m-ai supărat cu absolut nimic! Te rog, stinge lumina!

Florentin se conformă, iar ea şopti:

- ... Simt cum simpla ta prezenţă mă învăluie într-un fel de mantie din dragoste. Şi nu ştiu dacă îţi răspund la fel. Nu ştiu dacă grijile de zi cu zi, gândurile, treburile de prin casă nu estompează cumva mantia în care încerc eu să te învălui.

Soţul ei tăcea... Privea lung tavanul; la ce se gândea Florentin?

- ... Ştii când am simţit prima oară mantia asta, cum o numeşti tu?

Nu; când?

- ... În lift.

Roşi violent şi-şi acoperi grăbită faţa cu palmele: aoleu!

- Atunci când ai renunţat să mă mai împingi. Atunci când am pierdut contactul cu realitatea. Şi de-atunci o simt zilnic. Am simţit-o şi când mi-a citit tata biletul tău... O simt acum mai puternic ca niciodată... Şi eu mă gândesc uneori dacă nu cumva îmi doresc copilul ăsta atât de mult încât, atunci când va fi aici, nu mă voi mai dezlipi de el. Mă gândesc cum o să treci tu peste depresia de după naştere... şi cum te voi ajuta eu să treci peste ea, de vreme ce o să fiu nedezlipit de Florentina... Poate o să crezi atunci că nu te mai iubesc...
- Nu; pe-asta n-o voi crede niciodată!
- Mi-e frică uneori să nu te dezamăgesc. Uită-te la mine: nu-s bun decât de vânzător în Niro!
- Nu vorbi aşa!
- Ăsta-i adevărul! M-au ţinut în puf, m-au răsfăţat şi-au obţinut un vânzător de pantofi!
- Te rog, nu mai vorbi aşa!
- Cum altfel să vorbesc, dacă te văd cum plângi pentru că n-ai să-mi mai acorzi aceeaşi atenţie şi după naştere? Crezi că nu voi înţelege? Crezi că nu voi vedea cu ochii mei cât timp şi câtă atenţie îţi va răpi Florentina?
- Ba da, dar
- Dar?

Reuşise să-l supere; se ridică şi privi lung geamul:

- Întotdeauna am simţit că pot vorbi deschis cu tine. E prima oară când regret că ţi-am spus ceea ce-am simţit.

Florentin se ridică şi ieşi. Îl auzi intrând în bucătărie... El fuma o ţigară, ea se holba aiurea pe geam...

Parcă se certaseră... şi nu prea. Discutaseră... dar nu pricepuseră nimic, nici el, nici ea. Poate se exprimase ea greşit? Poate nu găsise cuvintele potrivite? Se ridică şi ea şi se apropie de uşă; rosti destul de tare pentru ca el s-o audă:

- Te iubesc mult prea mult ca să nu mă îngrozesc la gândul că poate într-o zi... Mă tem că toată rutina zilnică, serviciul, treaba-n casă, problemele, cumpărăturile, toate astea or să-mi ascundă dragostea. Mă

tem să nu crezi, într-o zi, că am devenit mai retrasă şi mai preocupată pentru că nu te mai iubesc... Nu ştiu cum să-ţi arăt ce simt; deşi eşti prima persoană cu care pot vorbi deschis despre absolut tot. Şi mi-e frică...

Florentin îi răspunse din bucătărie:

- Tu te auzi ce prostii spui?

- Da, mă aud; dar nu cred că sunt prostii.

- Ba sunt nişte prostii mari-mari; pentru că mă învălui clipă de clipă în mantia ta, şi altceva nu-mi trebuie. Iar când o să fie şi Florentina aici... Ai să vezi. Nu mai anticipa aşa; aşteaptă până după naştere, şi-ai să vezi că te-ai îngrijorat degeaba. Şi m-ai speriat de moarte cu lacrimile tale.

Zâmbi slab şi decise să intre totuşi în bucătărie. Florentin fuma... Îl cuprinse uşor cu braţele:

- Aşa te învăluie mantia mea?

Capul brunet aproba încet... Lăsă capul pe umărul lui: se simţea învăluită de mantia lui... Şi simţea şi mantia ei...

Florentin

Ciudată, reacţia soţiei lui! Foarte ciudată! Deşi şi el avusese uneori asemenea momente... Zâmbi slab, amintindu-şi cuvintele Mirelei:

- Nu cumva s-a întâmplat deja?

- Nu cred...

- Vrei să mergem la plimbare până la prima farmacie non-stop?

- ... Nu; decât să constat că te-ai înşelat...

Se întoarse uşor şi o strânse în braţe:

- De fapt, suntem amândoi extrem de stresaţi de problema Florentinei. Nu mai avem răbdare. Uităm că tocmai de răbdare e nevoie...

Ana aproba grăbită...

- Şi-atunci cum să facem?

Nu ştia; nici el nu prea ştia...

- ... N-aş vrea să fie aşa. N-aş vrea ca Florentina să fie o presiune asupra ta.

Capul şaten se ridică grăbit:

- Hai să cumpărăm ceva pentru ea! Orice! Botoşi! Sau oliţă! Sau un biberon!

Zâmbi slab:

- Hai să cumpărăm ceva pentru un bebeluş. Să zicem... Să zicem că pentru bebeluşul Luminiţei!

- OK! Ce cumpărăm?

- Ce vrei tu!

- ... Mergem mâine în Niro?

Bufni în râs:

- Eu unul sigur mă duc pe-acolo!

Şi ea râdea, amuzată de acel adevăr incontestabil...

- ... Tu când poţi să vii? Eşti toată ziua la serviciu!

- ... Înainte de serviciu! La opt fix, ne întâlnim la intrare!

- Bine. La opt fix.

Ana îl trase spre dormitor. Se lăsă aşezat, învelit, îmbrăţişat...

- Noapte bună.

- Noapte bună...

Se înţelegeau foarte bine. Se iubeau. Se adorau reciproc! Singurul lucru care le umbrea fericirea aceea era un tată supărat, o mamă supărată... Refuzul Anei de-a telefona la Braşov... Poate şi serviciul lui din Niro... Nimic din ceea ce exista în acel apartament nu era legat de motivele de nefericire. Acolo, între acei pereţi zugrăviţi cu var şi cerneală, erau fericiţi. Şi vor fi în continuare fericiţi.

19 iunie 2003 - joi

Ana-Maria

Florentin îi făcuse o surpriză extrem de plăcută azi: o aşteptase în faţa firmei. Şi se plimbaseră, îndrăgostiţi, până acasă... Pe drum, el "o ameninţase" că mâncau şi mergeau la biliard...

Se apropiau de chioşc - iar ea vedea clar agitaţia de la uşă. Şi vedea şi cămaşa bărbătească. Şi nu ştia... Ar fi trebuit să se gândească la acea revedere măcar acum, dacă până în acel moment nici nu-i trecuse prin cap posibilitatea de-a da nas în nas cu socrul ei! Creierul ei însă era blocat... Decise să nu rişte; se opri deci:

- Aoleu, am uitat să iau şampon! Fugi tu înainte şi încălzeşte mâncarea, OK?

Florentin o privi lung... şi-i fură un sărut:

- OK! Dar încălzesc şi patul...

Ah, ce obraznic era! Bineînţeles că încălzea şi patul! Se grăbi să se întoarcă şi să intre în magazin.

Florentin

Să încălzească şi patul? Exclus! Se hotărâse ca ieşirea de sâmbătă seara să se mute în timpul săptămânii; pentru că weekend-ul era infernal în Niro, pe aşa vreme frumoasă, şi nu putea face faţă puhoiului de oameni după doar 3 ore de somn. Aşa că mâncau şi mergeau glonţ la biliard!

Tresări la vederea ochilor negri; fusese văzut înainte să-l vadă pe tatăl lui. Dacă ar fi fost atent, s-ar fi grăbit să-şi ajute soţia să găsească şamponul pe raft! Acum va trebui să se oprească în uşa chioşcului, să vorbească cu el... Atât de aproape de mama lui, pe care era în continuare supărat, care era în continuare extrem de ocupată atunci când el trecea pe lângă chioşc...

Deci de-asta aveau brusc nevoie de şampon! Păi dacă aşa făcea, se supăra pe ea! De ce îi ocolea părinţii?... Poate pentru că erau supăraţi pe ea? Sau poate pentru că-i era ruşine faţă de tatăl lui pentru felul în care se mutase! Poate încerca să menţină relaţia părinţi-fiu în limite rezonabile, neinfluenţate de apariţiile ei... Zâmbi larg şi întinse mâna:

- Bună seara.

- Să trăieşti! Ia uite-l ce cochet e! De unde vii?

- De la un interviu.

- Şi?

- Şi o să mă sune, dacă mă angajează.

- La florăria aia n-ai avut nici un succes, nu?

Negă scurt:

- Nu, dar perseverez. Azi am fost la trei interviuri - şi mai am şi mâine două.

Tatăl lui aprobă scurt. Iar mama lui se decise să-i întrerupă totuşi:

- Ileano, ia vezi tu unde-i punga aia, să punem fundele.

Pe ele nu le salutase; nici măcar o privire nu le aruncase! Şi nici n-o va face! Se grăbi să facă un pas în faţă:

- Te las să strângi.

- Bine. Vorbim.

- Vorbim.

Porni spre scara blocului... Tăticul lui era tot supărat. Normal! Doar nu-şi găsise încă serviciu! Halal cap de familie - stătea pe munca soţiei lui! Şi nici nu voia să ceară ajutor! Se mira uneori că nu fusese încă urecheat...

Intră în scară şi oftă greu: va face chiar acum discuţia cu Ana. Chiar dacă ea îl ascultase şi evitase să aibă vreun contact cu părinţii lui! Acum, alături de el, ar fi fost momentul ideal pentru asta! Iar ea

nici măcar nu-l avertizase de prezenţa tatălui lui!

Ioan

Aşa! Venea de la un interviu! Asta să i-o spună Florentin cui l-o crede! Se trase spre geamul din spate şi începu să aştepte, încruntat...

Cum, nu-şi găsise încă serviciu?! Dar ce salariu voia băiatul lui, unul franţuzesc? Sau suedez? Pentru că interviurile alea nu le pica din lipsă de talent şi inspiraţie; le pica la negociere. Se gândea poate că veneau vremuri grele, pentru că fetiţei lor nu trebuia să-i lipsească nimic? Greu de spus...

Aha! Uite-o! Ocolise complexul prin spate! Şi se grăbea, ca să nu fie văzută!... Da; era aşa cum o ştia el. Poate doar un pic mai grăsuţă şi ea, deşi îmbrăcămintea îl putea induce în eroare...

Ana nu era pregătită să vorbească cu ei; habar n-avea probabil ce să spună! Mai ales când îi ştia pe amândoi supăraţi pe ea... Şi ştia şi cum plecase... Şi cum dovedise deja că era genul care se auto-învinovăţea pentru toate necazurile din lumea asta, Ana contabilizase, probabil, fiecare prostioară pe care-o făcuse, fiecare cuvinţel nepotrivit pe care-l rostise, fiecare mutră încruntată a Lăcrămioarei... Oricum, foarte urât din partea ei că evitase să treacă pe lângă ei! Un "Bună seara" ar fi fost de ajuns! Reveni spre flori:

- Hai, le-aţi numărat?

- Mai lasă pălăvrăgeala şi pune mâna!

Lăcrămioara lui spunea asemenea cuvinte? Uau! În alte condiţii s-ar fi iscat acolo o încăierare... Dar îşi dădea seama cât de supărată era mama pentru lipsa de atenţie a fiului, aşa că se prefăcea a nici nu auzi...

O să treacă şi asta! Toate treceau pe lumea asta! Totul era să nu se enerveze prea tare... Şi-acum îşi dădea seama că, dacă Ana ar fi spus "Bună seara", soacra ei i-ar fi trântit uşa-n nas. Că o mai făcuse o dată. El ar fi răspuns la salut...

Să discute cu ea? Ce să discute cu ea? Dacă simţea că tot n-o iertase, deşi fiul lui era mai fericit ca niciodată...

Ei, se vor mai vedea ei! După ce Florentin îşi va găsi serviciu, după ce ea va rămâne iar gravidă, or să se vadă din ce în ce mai des! Pentru că-şi cunoştea nevasta: să nu vadă Lăcrămioara ecografiile? Să nu ştie ea cum fusese la control? Ce spusese medicul? Să nu înceapă ea cu sfaturile despre legume şi fructe pline de vitamine? Exclus! Aşa că vor mai fi ocazii... Deşi, în ceea ce-l privea, doar o discuţie deschisă între patru ochi ar fi putut schimba lucrurile.

Ana-Maria

Ieşi din lift şi văzu uşa întredeschisă. Se grăbi să intre.

- De ce i-ai ocolit?

Aa, o discuţie directă! Preferata ei! Puse şamponul pe masă:

- Nu ştiu. Poate pentru că mi-ai spus să nu am contacte cu ei?

- Acum ar fi fost

- Şi pentru că nu ştiu ce le-aş putea spune acum, când sunt supăraţi pe mine pe bună dreptate?

- Ana,

- Şi pentru că nu vreau să intervin în relaţiile dintre voi?

- Până aici! Cum adică, să nu intervii în relaţiile dintre noi?

Îl privi lung, serioasă:

- Tot nu vrei să vezi că am fost mărul discordiei?

- Tot nu vrei să încetezi cu prostiile astea?

- Marcel "a prins aripi" când a văzut cum sunt primită în familia voastră. Ioana a încasat multe corecţii pentru că a observat cum soţul ei "se ambalează" pe modelul "dacă ei pot, eu de ce nu?".

- Marcel are 25 de ani şi-un creier cu care judecă! Istoria cu amantele nu a început o dată cu apariţia ta! Au mai avut episoade de-astea!

- Dar niciodată atât de puternice şi serioase cum au fost cele

- Ano, tu chiar vrei să ne certăm?

- Tu chiar nu vrei să accepţi realitatea?

- Nu.

- Atunci eu nu mai spun nimic. Pentru că nu vreau să ne certăm.

Dădu să iasă, dar fu prinsă de mână:

- Acum era momentul ideal să te revezi cu tata! Acum, când erai lângă mine!

- Momentul ideal pentru acea revedere va fi între patru ochi.

- O să te convingi că te înşeli.

Bine, o să se convingă...

- Crezi că nu te-a văzut? Crezi că nu ştie cât e ceasul?

- Iar dacă m-a văzut, a înţeles că nu pot să dau ochii cu el acum.

- Şi se-ntreabă de ce oare nora lui îl ocoleşte!

- Ştie deja de ce.

- Ana,

- Vrei să mă duc acum jos şi să-i spun "Bună seara"? Dacă vrei, mă duc! Spune: mă duc?

Florentin tăcea...

- Vrei să te convingi cu ochii tăi că nu m-ar băga în seamă? Că ar fi prea ocupat ca să discute cu mine? Mai ales când e şi mama ta de faţă? Crezi că n-a aflat cum am încercat să vorbesc cu ea şi ce s-a întâmplat atunci? Ce crezi că s-a schimbat într-o lună?

- Ar fi trebuit să rămâi lângă mine.

- Şi-atunci ce-ai fi făcut? Te-ai mai fi oprit, să vorbeşti cu el? Ar mai fi fost el dispus să vorbească cu tine? Sau s-ar fi închis toţi trei în chioşc, foarte ocupaţi cu număratul şi împachetatul? Ce te-a supărat mai mult, de fapt? Că nu ţi-am spus deschis "Nu vreau să dau ochii cu ei acum, aşa că eu mă ascund în magazin"?

- Da; şi asta.

- Şi ce-ai fi făcut, dacă-ţi spuneam asta? Încercai să mă convingi să n-o fac! Mă trăgeai spre chioşc! Iar eu mă trăgeam spre magazin! Şi le-am fi oferit o scenă de toată frumuseţea!

Soţul ei tăcea. Deci îi dădea dreptate! Înţelegea acum care fuseseră motivele gestului ei! Şi era normal să fie supărat - pentru că Florentin încerca să-i împace pe toţi cu toţi, să-i vadă pe toţi fericiţi... Îl strânse uşor în braţe:

- Vor mai fi ocazii. La urma urmei, mă pot duce la Dorobanţi să vorbesc cu el!

- N-are rost; or să mai fie ocazii, vorba ta...

Îl privea lung, rugător... În sfârşit! Florentin o strânse în braţe:

- Ai dreptate; nu era momentul acum să ne vadă împreună. Dar m-am supărat... Nu pot să fiu ca tine; tu gândeşti iute, într-o clipă ai şi găsit soluţia... Îţi aminteşti când te-am rugat să ai răbdare cu mine?

Aprobă, zâmbind...

- Şi mai ai răbdare cu mine un pic?

- Mai am vreo două tone de răbdare - toată doar pentru tine!

Îl sărută, zâmbind...

- Mâncăm şi mergem?

Aprobă şi se grăbi să scoată oala: abia aştepta să mai exerseze geometria aplicată!

Florentin

Aproape nouă seara; acum ajunseseră acasă. Ana făcea un duş; el se grăbea să formeze numărul... Deşi simţea că exagera cu acel telefon, că nu avea motiv să-şi sune tatăl...

- Da.

Aa, Marcel! Se încruntă:

- Dă-mi-l pe tata.

Cu fratele lui nu avea ce discuta! Din cauza lui se întâmplaseră toate! Din cauza lui pierduse Ana sarcina şi se mutaseră acolo! Din cauza lui erau acum certaţi cu părinţii lui!

- Da.

- Bună seara.

- Salut.

- Ce mai faceţi?
- Moţăiam la televizor.

Moţăia, pe naiba! Era supărat!

- Aha. Noi acum am ajuns acasă, că ne-am plimbat prin parc...

Nici un cuvânt despre biliard! Cum, ei abia supravieţuiau dar le ardea de petreceri?

- ... S-a întâmplat ceva?
- Nu; de ce?
- Pentru că mă suni la ora asta.
- Nu s-a întâmplat nimic. Acum am ajuns.
- Aha. Bine; du-te şi mănâncă.
- Bine, tată. Noapte bună.
- Noapte bună.

Închise şi oftă greu: era supărat - dar rău de tot! Cu siguranţă o văzuse pe Ana trecând prin spatele blocului! Şi cu siguranţă se considerase "tratat cu fundul"! Dar Ana avea dreptate: atunci când mămica lui era prin preajmă, ea nu se putea apropia de tăticul lui.

Fir-ar să fie de treabă! Abia reuşise să-i mai îmbuneze! Şi-acum totul se dusese pe apa sâmbetei! Dar nu mai avea ce face; nu acum, înainte să-şi găsească serviciu, nu înainte să-i anunţe că vor fi bunici...

21 iunie 2003 - sâmbătă

Ana-Maria

Măi, să fie! Cine-o suna la ora asta? Se grăbi să răspundă:

- Alo?
- Bună, Ana, Roberto sunt. Florentin e acasă?
- Bună. Nu e: umblă după serviciu. Dar se-ntoarce pe la două-trei. Vrei să-i transmit ceva?
- ... Nu, lasă că-l sun la trei.
- S-a întâmplat ceva?
- Într-un fel.
- Pot să te ajut eu?
- Nu ştiu...

Dar ce se întâmplase?

- Problema e că "am şters-o" de la chioşc ca să vorbesc cu el. Eu cică sunt acasă acum, mănânc! Iar după trei n-am cum să mai vorbesc cu el!
- Dacă nu e un secret, poţi să-mi spui mie! Şi-i spun eu!
- ... Da, ar fi mai bine aşa. Deşi eu ştiu ce să zic...

Măi, dar ce nehotărât era!

- Vino până la noi.
- Nu, lasă...
- Vorbesc foarte serios! Vino şi spune-mi ce să-i transmit.
- ... Hai, că ajung în zece minute.
- Te aştept.

Închise şi se grăbi să scoată ciorba şi musacaua: ce se întâmplase atât de dramatic, de-l zăpăcise aşa? Să fie ceva legat de întâlnirea de joi, de la chioşc? Oare chiar o văzuseră trecând grăbită prin spatele blocului? Greu de spus; probabil că da. Şi probabil că de-asta fusese Florentin gânditor joi seara...

Se apropie de fereastră; privea lung chioşcul, dându-şi seama abia acum că dacă soacra ei îl vedea pe Roberto venind, vor sări scântei serioase... Mai ales dacă era vorba despre ceea ce bănuia ea că era vorba! Adică despre decizia ei de-a nu da ochii cu părinţii lui!

Aha! Coborâse cu o staţie mai sus şi venea prin spatele blocurilor! Bravo! Bine gândit! Mai ales că nu vedea pe nimeni în chioşc, adică în acest moment se vindeau buchetele din găleţi... Alergă la interfon şi aşteptă. Imediat cum auzi piuitul, îi deschise; şi-apoi deschise uşa apartamentului şi începu să aştepte... Liftul pocni scurt; tresări văzându-şi cumnatul roşu ca racul la faţă, transpirat şi obosit...

- Bună.
- Bună.

Îl pofti în bucătărie şi scoase sticla cu apă minerală. Cumnatul ei se încruntă:

- Uite, vezi? Vezi cum mă superi?

Începu să râdă:

- Poftă bună.

Roberto se aşeză şi "atacă" ciorba:

- Nu pot să stau mult. Situaţia e gri spre neagră, iar tata insistă să mă ţină la 20 de centimetri de el!

Aoleu! Chiar atât de rău se supărase socrul ei pe ea? Sau se întâmplase ceva mult mai grav de-atât? Se aşeză şi-l privi lung, îngrijorată...

- Marcel a primit, acum două săptămâni, citaţia de divorţ. Lucru care-a tensionat atmosfera în casă. Are termen la tribunal săptămâna viitoare, şi-am fost somat să merg cu el, să mă asigur că totul merge şnur.
- Crezi că se va răzgândi?
- Nu; există însă posibilitatea ca Ioana să insiste să-l primească pe Ionuţ. Iar dacă face porcăria asta, mi-e că tata se duce peste ei cu toţi vecinii - şi ne vedem la ştiri. Alta e urgenţa acum. Ieri, la cină, Marcel "a prins glas". Ne-a anunţat, în gura mare, că vrea să ne prezinte pe cineva. Tata se aştepta la asta cam de două săptămâni; aşa că a fost calm. L-a întrebat pe cine, iar frati-miu a spus "Pe prietena

mea." Tata l-a întrebat cu ce ocazie vrea s-o aducă acolo, la părinţii lui. Cică aşa, "Ca s-o cunoaşteţi şi voi". Iar tata l-a luat cu uşurelul: să ne spună mai multe despre ea, ca să ştie şi el pe cine invită în casă. Dacă invită, fireşte! Ştii, ca să nu-i dea aripi din prima, aşa... L-a întrebat dacă e ţigancă; Marcel a răspuns: "E o româncă de 19 ani". "Şi de ce vrei tu s-o cunoaştem şi noi?" Ano, ştii cum se uita la el? Ca un tigru care cântăreşte iepuraşul, să ştie pe câte măsele-i ajunge şi de unde-l începe! Iar Marcel i-a răspuns: "Pentru că în curând se va termina divorţul." Nu şi-a dat seama, prostul, că face jocul tatei!

Gata, mâncase ciorba. Tii, dar grăbit mai era! Înţelegea acum că problema era gravă... Roberto continuă:

- "Aa, şi te gândeşti la Ionuţ! Te gândeşti că i-ar trebui o mamă!" Ridicase vocea la el, iar frati-miu "s-a prins" până la urmă. N-a mai spus "Da", ci "Cam aşa ceva". Şi-atunci a început tata: e aceeaşi persoană cu care-l văzuse fratele Ioanei? Da. Şi de când se vede el cu ea? De doi ani.

Cee? De doi ani?

- Iar tata a calculat cu voce tare: deci de pe vremea când ea avea 17 ani, iar el era însurat, iar Ioana tocmai rămăsese gravidă cu Narcis! Şi-acum frati-miu a înţeles tot planul tatei - şi-a tăcut...

Deci aceea fusese discuţia... Spre uimirea ei, Roberto continuă:

- Iar tata i-a spus, cu calm, părerea lui. Că de vreme ce n-a invitat-o niciodată la el acasă sau la părinţii lui, că de vreme ce n-a dormit niciodată la ea şi s-au văzut doar de două-trei ori pe săptămână, maximum două ore, puştoaica aia trebuia să fie tâmpită ca să nu priceapă că Marcel era însurat! Şi-atunci frati-miu i-a spus că puştoaica ştiuse; şi că ştia şi de copii. Şi-atunci tata a continuat: păi e şi mai rău! Pentru că prezenţa ei alături de frati-miu îi distrugea căsnicia! Iar ea ştiuse asta! Ştiuse că-i sparge lui casa; ştiuse foarte bine ce făcea! Şi prefera să iasă cu el şi nu cu vreun coleg de liceu tocmai pentru că era neserioasă şi voia să se distreze, nu să se mărite!

Gata şi felul doi! Scoase cutia cu ness: două cafele, pentru că urma finalul şi apoi Roberto îi va cere părerea...

- Frati-miu a ţinut-o pe-a lui: poate că fata intenţiona să se mărite cu el! Iar tata i-a retezat-o iar: atunci i-a spart căsnicia intenţionat! Şi-apoi i-a spus că nu are nimic cu el, pentru că e copilul lui şi-i ia apărarea "din oficiu"; dar că cu ea ar avea foarte multe de împărţit, pentru că nu e femeie serioasă. Şi-aici a început un fel de ceartă fără strigături...

Aoleu! Adică Marcel nu pricepuse nimic!

- Marcel s-a luat de el: că nici nu ştie cum arată fata asta şi a şi catalogat-o de neserioasă! Tata: a catalogat-o aşa pentru că ştie ce-a făcut, şi numai femeile neserioase se apucă să spargă căsnicii pentru că vor să se mărite cu bărbatul alteia. Frati-miu: poate a făcut-o pentru că îl iubeşte! Iar tata l-a anunţat că asta nu o scuză cu nimic... Ai avut dreptate.

Poftim? Îi puse ceşcuţa în faţă, iar Roberto îşi aprinse o ţigară:

- Am citit şi eu biletul. Ai avut dreptate - ai fost mărul discordiei.

Deci Marcel făcuse totuşi o paralelă... Îşi privi lung ceaşca, aşteptând continuarea...

- Marcel l-a acuzat că cu Florentin n-a vorbit aşa, deşi şi el spărsese o căsnicie. Tata l-a corectat: Florentin îşi jucase şansa şi se retrăsese la ora căsătoriei tale cu matahala. Marcel i-a amintit că frati-miu se amestecase din nou în căsnicia ta, chiar la nuntă; tata i-a spus că o făcuse tocmai ca să-l anunţe pe matahală că el se retrăsese... Iar Marcel a "explodat": să nu-i mai spună lui de-astea, că ştia şi singur cum era treaba! Pe scurt, el vrea să le prezinte o femeie: o primeau în casă sau nu? Iar tata i-a răspuns: nu, pentru că e o femeie neserioasă. Frati-miu a tăcut un pic, după care ne-a anunţat că el cinează în oraş. Tata a spus "Bine" şi s-a terminat discuţia. Acum, eu mă tot gândesc...

Da; şi ea se gândea...

- Dacă Marcel face vreo trăznaie diseară, mi-e că iese cu bătaie. Da' una de-aia generală, în stradă! Dacă se va ajunge până acolo, Florentin va fi convocat urgent, cu coada de mătură cu tot!

- Ştiu.

- Iar dacă luni Ioana face figuri, iar o să fie convocat... Să-i spui, să ştie; în caz că se întâmplă ceva apropo de Marcel, ia coada de mătură şi-o rupe la fugă până acasă!

- Îi spun. Şi-i pregătesc coada pentru diseară. Deşi cred că Marcel va veni frumos acasă după două ore, mai liniştit ca niciodată...

- ... Deci tu crezi că n-o şterge azi!

- Exclus. Abia a tatonat terenul "şi-a aruncat castana"; nu şi-a jucat încă toţi aşii. În plus, ştie că ar fugi degeaba înainte de divorţ; din ce mi-ai povestit, el visează să se însoare cu puştoaica. Iar asta e exclus până prin august.

- August?

- Săptămâna viitoare are prima înfăţişare; o să primească o lună termen de reconciliere.

- Ce reconciliere?

- Aşa am zis şi eu, atunci când am divorţat - dar asta-i legea. Abia după o lună îi divorţează; şi asta doar dacă le dă judecătorilor bani cu carul. Că, din câte ştiu eu, judecătorii intră în vacanţă pe perioada verii.

- Le-a dat tatăl Ioanei; aşa că îi judecă în toiul verii.

- Asta nu schimbă cu nimic termenii problemei: au o lună termen de reconciliere. La asta se adaugă două săptămâni termen pentru schimbarea buletinului şi încă o săptămână de aşteptare la Sfatul Popular. Deci sfârşitul lui august, începutul lui septembrie.

- Fiu! Mi-ai luat o piatră de pe inimă!

- Ştiu. N-o să fugă acum, nici chiar ca să se mute el la ea! Întâi trebuie să vadă "reacţiile după meci". Speră într-o reconciliere amiabilă, într-o răzgândire a tatălui lui...

- Să dea Domnul să fie aşa! Că oricum atmosfera e tensionată: cu divorţul lui, cu discuţia de aseară, cu bacul Luminiţei, cu nunta ei care se apropie, cu voi doi...

Trebuia să ştie! Aşa că se grăbi să-l întrebe:

- Ştii ce s-a întâmplat joi seara?

- Că i-ai ocolit? Da. Au discutat despre asta, în bucătărie. Mama spunea că ţi-ar fi închis uşa-n nas; el spunea că ţi-ar fi răspuns la salut, dar nimic mai mult. În rest, au vorbit despre Florentin: că trebuie să-şi ia urgent serviciu, pentru că sunteţi hotărâţi să aveţi un copil iar asta cere o grămadă mare-mare de bani. Vedeţi, să nu intraţi în banii de la nuntă! E foarte important - mai ales pentru el!

- Ştiu, şi nu ne atingem nici de dobândă!

- Tata se întreba aseară dacă Florentin chiar are toate interviurile alea despre care-i tot spune...

Minţi cu zâmbetul pe buze:

- Le are. Îl sună de dimineaţă, când plec eu la serviciu, sau seara până-n ora şase.

- Aha! Asta-i bine... Spune-i să accepte un salariu mai mic; tata zice că el nu pică interviurile la proba de lucru, ci la negociere.

- Nu le pică la negociere. Doar îi întreabă ce salariu îi oferă şi nu-l comentează niciodată. "Puţin" este mai bun decât "nimic"...

- Aşa! Foarte bine! Am fugit! De la tine se vede chioşcul?

- Doar o parte din spate.

Roberto se aplecă spre fereastră...

- Mda; mama s-a dus să mănânce. O şterg oricum prin partea ailaltă, că o ştiu eu pe Ileana... Mulţumesc pentru masă.

- Să-ţi fie de bine.

Roberto începu să râdă:

- Şi să mai micşorezi porţiile, că bărbatului tău nu-i stă bine cu guşă!

- O să încerc - deşi cred că s-ar uita urât...

- Îi spui tu toată istoria?

- Da.

- Spune-i să nu mă sune, că îl sun eu când pot să vorbesc.

- OK.

- Pa.

- Pa.

Închise uşa, zâmbind slab...

Într-adevăr, ea fusese mărul discordiei. Şi poate că o mică parte din supărarea dlui Manolache era menţinută la vedere tocmai pentru

ca Marcel să vadă ce păţea Florentin cu romînca lui...

Florentin

Deci aşa! Îşi privea lung soţia... Zâmbi slab:

- Deci în curând va fugi şi Marcel... Foarte bine!

Ana era siderată!

- Cum adică, "foarte bine"?

- Foarte bine! Când l-a însurat cu de-a sila, nu s-a potolit! Când l-a luat acum cu binişorul, nu i-a venit mintea la cap! E perfect dacă fuge de-acasă! Pentru că se mută la individă; şi cum el e învăţat cu viaţa dulce de la mama, se va lovi zdravăn şi va veni înapoi cu coada între picioare şi cu mintea înapoi pe umeri. Chiar dacă tata va face o criză de nervi şi-i va da pe toţi afară din casă; o să-i primească înapoi. Şi-apoi o să-l primească şi pe el înapoi, când va veni spăsit cu coada-ntre picioare. E foarte bine dacă fuge.

- Eşti tu atât de sigur că individa nu-l va face fericit?

- Mai mult ca sigur! Pentru că ea, la 19 ani de experienţă de viaţă "organizaţi" cu grijă de mămica ei, nu ştie să obţină aşa ceva.

Se ridică şi arătă propriile haine...

- Şi nici aşa ceva!

Arătă spre frigider...

- Şi cum el va fi bulversat de fugă, de răcnetele cu care-o să-l servească tata, de miorlăiturile ei şi de grija banilor pentru mâncarea de mâine, puştoaica o să cedeze. Două-trei scandaluri vor fi cu siguranţă de-ajuns ca să-l dezmeticească! Nu-i dau mai mult de două săptămâni departe de raiul de-acasă... Mergem?

Soţia lui nu ştia unde voia el să meargă! O privi pe sub sprâncene:

- ... Mergem până în Carrefour, să luăm un biberon pentru bebeluşul Luminiţei?

Ana se aruncă la propriu de gâtul lui! Aoleu, îl sufoca! O văzu alergând pe hol... şi revenind în bucătărie:

- Şi dacă sună după tine?

- ... La asta nu m-am gândit... Cât e ceasul?

- Aproape patru.

- Exclus să sune înainte de nouă-zece! Hai să mergem!

Şi iar rămăsese singur în bucătărie...

Ar fi fost perfect dacă Marcel fugea de-acasă! La urma urmei, aşa nu se mai putea! Şapte ani cu Ioana, irosiţi degeaba! Fratele lui era prea căpos ca să priceapă că el avusese un noroc fantastic cu Ana! Că el făcuse un gest incredibil pentru ea! Că nici romîncele, nici situaţiile nu erau deloc comparabile! Iar Ana, dacă ar fi refuzat atunci să se căsătorească cu matahala şi n-ar fi fost vândută şi dusă în Serbia, i-ar fi cunoscut familia şi s-ar fi retras în secunda doi... sau cel mult i-ar fi cerut să se mute el la ea. N-ar mai fi existat schimbările ei; n-ar fi învăţat romanes, n-ar fi renunţat la fustele scurte, n-ar fi acceptat regulile mamei lui... Şi poate că el n-ar mai fi fost acum atât de spălat, călcat, apretat, parfumat, bine hrănit, învăluit în mantia ei de dragoste... Poate că lucrurile ar fi fost altfel. Poate că nici n-ar mai fi fost aici, cu ea! Aici greşea Marcel...

Descuie uşa, zâmbind; Ana strigă din dormitor:

- Stai un pic!

Bine, fie; stătea un pic... Iar dacă se va isca vreun scandal, dacă va afla de el, se va prezenta prompt şi cu coada de mătură, şi cu ciocanul de şniţele! Va fi primul care apărea să împartă lovituri! Pentru că era vorba de familia lui!

Acum era gata. Soţia lui era foarte frumoasă, foarte fericită şi foarte nerăbdătoare... Îi fură un sărut:

- Doar un biberon, bine?

- Bine.

Încuie uşa şi zâmbi:

- ... Şi-o jucărie.

Ana râdea, el râdea... Era un om extrem de norocos, să aibă o asemenea ursită!

24 iunie 2003 - marţi

Ana-Maria

Intră în sala de aşteptare. Tii, ce de paciente! Şi toate aveau burtici! Se trase într-un colţ, pentru că ei nu aveau programare... Uşa cabinetului se deschise iar asistenta se apropie de ea:

- Bună seara.

- Bună seara. Ne scuzaţi că am venit fără programare, dar voiam doar să ştim rezultatul analizelor. Fără ecografie, fără control...

- Îl anunţ pe dl doctor.

OK! Acum aşteptau... Florentin o trase spre afişajul plin de fotografii. Se uita atentă peste chipuri... Doamne, ce de copii! Când o să vadă şi fotografia fetiţei ei acolo?

Uşa cabinetului se deschise din nou; pacienta ieşi, urmată de medic... Aştepta; pentru că nu avea programare. Nici prin gând nu-i trecuse că el se va opri tocmai în faţa lor!

- Bună seara.

- Bună seara.

- Control sau ecografie?

- Doar rezultatul analizelor. Şi v-am adus şi cartea. Dar aşteptăm...

Îl văzu scoţând hârtiile din buzunar:

- De ce să aşteptaţi, dacă sunt gata?

Aa, OK! Cum voia el! Deci? Îl privea lung, îngrijorată... Şi primi hârtiile:

- Sunt foarte bune. Atenţie însă la grăsimi. Cum o sarcină nu seamănă cu alta, de data asta s-ar putea să nu funcţioneze zicala "gravida mănâncă pentru doi"!

Aprobă grăbită, râzând, şi-i întinse cartea; medicul o luă şi ridică sprâncenele:

- Când vă programez pentru ecografie?

- Nu ştiu; o să sun eu, să mă programez... când o fi să mă programez; nu?

Florentin se grăbi să intervină:

- Cât mai curând, oricum!

- Aştept telefonul tău atunci.

- Mulţumim. La revedere.

- La revedere.

Ieşiseră; uşa se închisese... Florentin o trase spre uşa blocului:

- Deci? Când suni să te programezi?

- Imediat după ce fac un test de sarcină, nu?

- Şi când îl faci?

- Imediat cum începe să-mi fie greaţă.

- OK. Şi când începe să-ţi fie greaţă?

Ieşiseră deja în stradă; îl împunse cu degetul:

- Cred că ştii deja răspunsul!

- Ştiu - dar mă gândeam că te-ai luat cu treaba prin casă şi-ai uitat să-mi spui!

- De ce eşti rău? Cum să uit aşa ceva?!

- Ziceam şi eu, aşa... Ce mai cumpărăm azi?

- Ce să cumpărăm?

Ochii negri o priveau lung... Începu să râdă:

- Oliţa?

- Hai! Pe jos până la Perla, tramvaiul 34 şi într-un sfert de oră suntem la Obor!

Înnebunise? Chiar voia să cumpere azi oliţa?... Se părea că da! Aşa că îi strânse cu putere mâna şi se grăbi spre Perla:

- Cred că Luminiţa o să facă infarct când o să vadă atâtea cumpărături pentru bebeluşul ei!

- Îţi dai seama! Ce ne facem dacă face băiat?

- ... Le vopsim?

- Eventual!

O luaseră razna amândoi! Dar adevărul era că puseseră biberonul pe noptieră, în dormitor, şi în fiecare seară îl priveau lung, amândoi...

---

28 iunie 2003 - sâmbătă

Florentin

Deci analizele ieşiseră bune! Perfect! Doar să aibă grijă la grăsimi...

Abia aştepta să cumpere oliţa! Roz, evident! Şi apoi să ajungă acasă, să-şi sune tatăl şi să-i dea vestea cea bună! Îşi imagina ce atmosferă era în fiecare seară la cină; în plus, Marcel va fugi în curând, iar el nu era singurul care presimţea asta! Părinţii lui mai aveau nevoie şi de veşti bune...

Florentin

Ana călca; el se plictisea la televizor... Oare tăticul lui ajunsese deja acasă?... Şi chiar dacă nu ajunsese; când venise din Niro, văzuse chioşcul închis. Acum îşi dădea seama că nu mai vorbise de mult cu mama lui... Se ridică deci şi formă numărul.

- Da.
- Sărut mâna.
- Să trăieşti, maică.
- Ce mai faci tu, mămico? N-am mai vorbit de-un car de ani!
- Ce să fac; prin casă...
- N-ai fost azi la treabă?
- Nu.
- Sper că te simţi bine!
- Da, maică.

Mămica lui nu era nici supărată, nici veselă; nici bolnavă, dar nici bine. Totuşi, parcă dădea să plângă! Şi nu prea! Se întreba acum ce naiba se întâmplase...

- Stai, că ţi-l dau pe taică-tu.

OK!

- Sărut mâna.

Nu-i mai răspunsese... Ce se întâmplase?

- Da.
- Bună ziua, tată.
- Să trăieşti.
- Ce are mama? Nu se simte bine?
- Nu prea.

Şi el era supărat! Măi, să fie! Ce se întâmplase?

- Păi ce-are? O doare iar spatele?
- Nu.

Un răspuns scurt... Ei bine, o să întrebe - pentru că nu putea ghici aşa! Cum să întrebe... "Sunteţi supăraţi pe noi?" Aceea era întrebarea la care voia acum răspuns; se ferea însă să o formuleze aşa... Până la urmă tot tatăl lui continuă discuţia:

- Ai vorbit cu Roberto?
- Nu; n-am mai vorbit cu el de vreo trei săptămâni!
- Păi a pornit spre voi, acum vreun sfert de oră!
- Aha! N-am ştiut!
- Ştiu. Trebuie să cumpăr telefoane mobile la toată lumea; aşa nu se mai poate...

Aa, în sfârşit pricepuse şi el că aveau nevoie de mobile? Iar asta îi amintea că şi lui i-ar fi prins bine un telefon...

- Să mă suni după ce vorbeşti cu el.
- Bine, tată.
- Pa.

Şi-atât: îi închisese. De unde deducea că... Că nu ştia ce se întâmplase! Amândoi vorbeau ciudat! Ce naiba se întâmplase?

Pe ei nu erau supăraţi - că tăticul lui nu s-ar fi sfiit să-i spună-n faţă asta! Dar, la urma urmei, relaţia dintre ei era destul de şubredă de când el refuza sistematic ajutorul tatălui lui. Aşa că poate-l trimisese pe Roberto cu veştile proaste...

Piuitul interfonului îl făcu să tresară; se repezi şi deschise uşa. Şi intră în dormitor:

- Vine Roberto.

Ana scoase fierul de călcat din priză:

- Fac imediat cafelele.

O prinse de braţ:

- Am vorbit cu ai mei. Sunt întorşi pe dos - n-au vrut să-mi spună de ce. Te rog, nu sta cu noi la bucătărie.

Soţia lui zâmbi:

- Credeai că am uitat?

Da; uitase că ea ştia deja acel mic amănunt... Deschise larg uşa:

- Salut!

Roberto bombăni un "Salut" şters şi intră. Tii, ce supărat era! Negru de supărare! Îl urmă în bucătărie:

- Băi, ce s-a întâmplat? Că adineauri am închis cu tata! Amândoi sunt supăraţi!

- Sunt terminaţi, nu supăraţi! Ter-mi-naţi!

Ana amesteca de zor în căni. Încercă să lungească discuţia:

- Mama se simte bine? Că n-a fost azi la chioşc.

- Da; se simte bine. Azi am avut închis peste tot.

Aoleu! Şi mai rău! Ce naiba se întâmplase?... Gata. Primi cafeaua, iar uşa se închise şi paşii se îndepărtară în fugă... Fratele lui oftă greu:

- Ţi-a spus Ana despre Marcel?

- Ce-a făcut atunci la cină? Da, mi-a spus.

- Ei bine, de atunci a început să iasă în fiecare seară câte o oră-două. Invariabil, a plecat cu taxiul şi-a venit tot cu taxiul.

- Sparge bani frăţiorul meu - că are!

Roberto nu păru că-i auzise remarca:

- Ieri am fost cu el la tribunal. A venit şi Ioana cu frati-su, n-au ridicat probleme şi au primit termen final pe 1 august.

Aha! Nu ăla era motivul supărării, aşa că aştepta...

- Seara, a spus iar că iese două ore. Şi n-a mai venit. La două noaptea, tata s-a apucat să sune pe la spitale - că poate a avut un accident cu taxiul... Bileţel n-a lăsat, nimeni n-a ştiut nimic... Nici chiar Ionuţ! Nici lu' fi-su nu i-a zis nimic!

Îşi aprinse o ţigară:

- M-aş fi mirat să-l anunţe tocmai pe pici!

- Tata a decis să nu mai deschidem azi - absenţa lui Marcel ar fi bătut la ochi. Oricum, nu ne mai stătea mintea la muncă! El voia să stea acasă, în caz că sună telefonul... Mama găteşte şi mai scapă uneori câte-un suspin... Eu am stat toată dimineaţa pe Olari: tata m-a trimis să mă asigur că frati-miu nu se-nsoară azi.

- N-are cum; pe buletin scrie "căsătorit" iar el n-are încă hotărârea de divorţ.

- Ştiu, mi-a spus Ana; dar nu-mi permiteam să-l contrazic pe tata... Ce mai: suntem toţi vişinii-albaştri! Iar în casa aia pluteşte un aer de scandal monstruos, de vreme ce tata e în continuare foarte calm. Mă aştept din clipă-n clipă să trântească dulapurile la podea şi să ne dea pe toţi afară-n şuturi!... Am mituit-o zdravăn pe individa de la Starea Civilă; dacă frati-miu trece pe-acolo, aflăm imediat.

- Foarte bine. Deşi mă îndoiesc că o să-l poarte paşii tocmai la însurătoare! Are alte probleme acum.

- Ca de exemplu?

- De exemplu, relaţia cu individa! Sau crezi că ea se bucură de venirea lui acolo?!

- De ce nu s-ar bucura?! Nu asta a vrut?

- L-a vrut pe el în patul ei; numai că acum el e şi în bucătăria ei, şi în baie, şi în sufragerie, şi în dormitor... Şi nu cred că frati-miu o să stea mult pe-acolo.

Ochii negri se îngustară mult:

- Ştii mai multe decât ştiu eu?

Coborî mult vocea, în speranţa că Ana călca liniştită în dormitor:

- Ştiu doar că eu am fost o excepţie extraordinar de fericită, care confirmă regula! Nici o romăncă care n-a cunoscut-o pe mama nu poate să obţină aşa ceva.

Arătă spre propria cămaşă. Roberto tăcea...

- Marcel e obişnuit cu regulile din casa mamei. Când va da de chiloţii ei în cămăşile lui, o să-i stea inima! Iar ea se va ocupa intensiv de şifonarea patului; după care o să caşte veridic când vine vorba despre călcatul cu dungă, o să-l îndoape cu cartofi prăjiţi şi cam atât... O să-l chelească de bani, că o să vrea la Mall, la discotecă, la biliard, la bar, la munte şi la mare...

- Iar el, în maximum o săptămână, sună spăsit la sonerie.

- Maximum două: că ţine la ea.

- ... Nu mai ştiu. Lucrurile au scăpat de sub control cu omul ăsta.

- Lucrurile vor reveni repede sub controlul tatei. Nu-i aşa că a plecat doar cu hainele de pe el?

- Aşa e.

- Deci ori se duce azi la cumpărături, ori stă două zile-n aceeaşi cămaşă. Şi ştii cum îl ţinea Ioana: ziua şi cămaşa impecabilă... Abia după ce m-am mutat aici, cu Ana, mi-am dat seama ce implică gestul ăsta cu mutatul fuguţa. În prima seară, n-am avut aparate de ras; a doua zi mă mânca îngrozitor faţa...

- ... Pe mine mă îngrozeşte gândul că trebuie să mă duc acasă! Ştii cum e acolo?

- Ştiu, şi te înţeleg. Mama plânge-n batic, tata "butonează" televizorul şi se gândeşte la schingiuiri inimaginabile...

- Şi mai vine şi cina... Presimt că o să se ia de mine. O să mă întrebe ce-am făcut eu, ca frate mai mare, în ultimii doi ani: adică de când Marcel umblă cu pişpirica aia. Şi nu ştiu ce să-i spun! Într-un fel, ar avea dreptate; dar nici nea Mihai, care muncea zilnic cu el, nu şi-a dat seama că Marcel n-avea cum să fie chemat la Dorobanţi atât de des...

Se grăbi să-i dea un sentiment de siguranţă:

- Chiar dacă-ţi zice, n-o să te mustre prea tare. Şi nu cred că mai deschide chioşcurile, până nu se întoarce Marcel.

- De ce?

- Pentru că vrea să-l primească înapoi. Pe mine m-a dat afară şi-a găsit o minciună pentru urechile cunoscuţilor; pentru el nu mai merge aşa. Dacă a spus că azi nu lucraţi ca să păstreze aparenţele...

- Printre alte motive...

- Cred că la Piaţa Muncii nu mai deschide oricum! Şi ţi-l trimite pe nea Mihai la Dorobanţi, pentru că el stă acasă şi păzeşte telefonul...

- Eu nu cred că Marcel o să-l sune.

- Nici eu. Ştie că, dacă nu-l priveşte în ochi când îi cere iertare, nu va fi crezut că s-a potolit. Aşa că o să vă pomeniţi cu el direct la uşă...

- Iar eu abia aştept momentul, ca să-l plesnesc peste ochi...

- Ba să-l laşi în pace. Dacă vine spăsit, cu lacrimile în ochi, lasă-l în pace. Că nu mai "recidivează", crede-mă!

- Bine, mă! Că prea le zici bine în ultimul timp!

- Iar despre noi ce se mai aude?

- Despre voi, nimic nou. Ţi-am spus: până nu-ţi găseşti serviciu sau nu le dai vestea cea mare, situaţia stagnează.

- Iar asta e bine. Pe de-o parte, nu mai apar şi eu cu vreo problemă; pe de altă parte, nu-mi bagă ajutorul lui pe gât cu de-a sila...

Roberto aprobă şi se ridică:

- Am plecat. Să-i spui Anei ce-am vorbit! Să nu creadă cine ştie ce!

- Bineînţeles că-i spun! Ce, crezi că am şi uitat ce-am văzut la părinţi?

Na, că-l făcuse să râdă! Fratele lui ieşi:

- Să-l suni!

- Îl sun, stai fără grijă. Şi tu, să mă suni dacă ai nevoie de coada mea de mătură!

- Te sun.

Încuie uşa şi intră în dormitor. Ana călca, atentă la cutele cămăşii lui celei mai dificile...

- ... Te-ai supărat?

- De ce?

- Că n-ai stat cu noi?

- Nu. Uite cât am călcat! Dacă termin repede, avem mai mult timp să discutăm...

Se aşeză pe marginea patului:

- A fugit Marcel, aseară. Sunt terminaţi toţi...

Capul şaten nega încet, dezaprobator...

- Tata n-a mai deschis chioşcurile azi: n-au avut stare să stea calmi la vânzare. Se pare că n-a vrut nici să afle lumea; iar asta mă face să cred că o să-l ierte repede.

- Exact. Până-l va ierta însă, vor fi toţi îmbufnaţi şi supăraţi.

- Lucrurile au scăpat de sub controlul tatei. Iar nervozitatea lui se va transmite, cu siguranţă, şi asupra noastră. Chiar şi dacă e vorba

doar de un ton tăios la telefon...

- Nu mi-e frică de asta: ştiu cum să te fac să zâmbeşti din nou.

O sărută uşor şi ieşi:

- Mă duc să-l sun.

Formă numărul...

- Da.

- Roberto a plecat adineauri. Mi-a spus tot. Dacă Marcel se întoarce, îl primeşti înapoi?

- Nu ştiu; să vedem.

- ... Eu sunt sigur că se va întoarce în maximum 2 săptămâni.

- Şi eu; dar până atunci, mă înfurii. Şi s-ar putea să-i scurtez "vacanţa" asta.

- Dacă ai nevoie de "forţă de luptă", e de-ajuns să mă suni. Ştii că am o răfuială nerezolvată cu el...

- Ştiu. O să te anunţ.

- Vrei să mă duc pe la Muncii, să-l găsesc?

- Nu; vreau să-ţi vezi de treaba ta. Să-ţi găseşti serviciu.

- Şi eu vreau; dar nu vezi că

- Pa.

I se închisese... Da; iritarea aceea din casa părinţilor lui se răsfrângea şi asupra lor. Tăticul lui nu se mai gândea acum cum să fie diplomat în conversaţie; îi arătase, clar, că găsitul serviciului ăluia dura cam mult. Şi nu putea să-i spună de Hwang... În condiţiile în care, cât lucrase la chioşc, primise lunar peste 500 de euro... Reveni în dormitor, zâmbind:

- Exact cum îţi spuneam; mi-a dat de înţeles că găsitul serviciului durează cam mult şi mi-a închis.

- Are prea multe pe cap... Nu merge să-i spui că lucrezi la o florărie?

- În jumătate de oră ar fi acolo, să mă viziteze.

- Sau la o firmă cu nunţi?

- Ar veni în prima sâmbătă să vadă ce mai fac, cum mă descurc...

- Iar să-i spui de Hwang...

- Ar fi la uşă, în cinci minute, cu cureaua pregătită...

- ... Trebuie să-ţi găseşti altceva.

- Şi-o să-mi găsesc, până la urmă. Luni mai am unul...

- Unde?

- La o firmă de pază şi apărare. Dispecer.

- Ar fi perfect!

- Cu menţiunea că acolo se lucrează în ture...

- Decât la Hwang...

O privi lung... Cămaşa lui ieşea impecabilă - aşa că-i fură un sărut:

- Până reapare Marcel, te rog, nu mai veni prin faţa complexului. Când am sunat prima oară, mi-a răspuns mama. Parcă dădea să plângă, şi era atât de tristă...

- O să ocolesc. Oricum nu prea mai am curaj să dau ochii cu ea; ştiu că e supărată...

- Tu mai ai mult aici?

- Nu; de ce?

- Mă gândeam să te invit la plimbare.

- Iar eu mă gândisem...

Ce se gândise ea?

- ... Mă gândisem la ce-a spus doctorul; că ne aşteaptă la prima ecografie...

Se repezi spre teancurile de haine de pe pat:

- Le pun eu la loc, ca să termini mai repede!

Ana bufni în râs; şi el râdea. Şi se gândea la prostia din capul lui Marcel şi crunta realitate cu care se confrunta chiar acum fratele lui. Oftă greu:

- Cât de curând, o să trebuiască să-mi iau un mobil. Şi pentru asemenea cazuri, şi pentru viitoarele tale telefoane legate de Florentina.

- O să mă interesez ce şi cum. Deşi cred că pentru abonament vom avea nevoie de contractul casei şi de proprietară...

- Atunci îl iau cu cartelă. Şi n-am nevoie de nu ştiu ce aparat cu cameră foto; important e să sune şi să nu "moară" până termin de vorbit la el! Şi cum nu-s vorbăreţ din fire...

Soţia lui zâmbea şi aproba...

- Gata.

Cămaşa lui era frumoasă "ca-n prima zi"! Se repezi şi-şi cuprinse soţia cu braţele; şopti, zâmbind slab:

- Iubirea mea mică se înţelege atât de bine cu cămaşa mea cea capricioasă...

Rostise "cuvintele magice"; cămaşa ajunse imediat înapoi, pe masa de călcat. Iar el se văzu împins cu fermitate spre pat...

29 iunie 2003 - duminică

Ioan

Oftă greu şi achită florile: n-avea nici un chef de treabă azi. Ar fi vrut să rămână acasă, lângă telefon; băiatul lui va suna, mai devreme sau mai târziu! Dar cum Mirela îl asigurase că, imediat cum avea veşti, îl va suna pe mobil... Şi cum se apropia nunta Luminiţei...

Cine ştie; poate că Marcel va veni chiar acolo, la piaţa de flori! Trebuia să-şi câştige existenţa, nu? Poate reuşise să-i insufle ideea că nu se mai amesteca în viaţa lui; şi-atunci fiul lui se va apropia acum de el...

- Neaţa, Ioane!
- Aa, neaţa!
- Ce mai faci tu?
- Aşa şi-aşa; ne pregătim de nuntă.
- Daa, am aflat!
- De la 1 iulie încep să împart invitaţiile; o să afli şi "oficial"...
- Aoleu, tu mă ruinezi! O măriţi cu un aurar!
- Dacă se iubesc, eu ce să fac?!

Asta cam aşa era!

- Auzi? Da' cu Florentin ce-ai mai făcut? Tu l-ai angajat acolo?

Se strădui cu greu să nu se încrunte:

- Unde, mă?
- În Niro.

Cerul şi pământul se uniseră brusc, strivindu-l între ele...

- Mă rog; nevastă-mea a fost ieri pe-acolo, că şi-a luat nişte material pentru o rochie, şi i s-a părut că-l recunoaşte la un stand de pantofi. Trag acum concluzia că el era...

Nu ştia ce să spună... Dacă să mai spună ceva... Amicul lui coborî mult vocea:

- ... Deci nu tu l-ai băgat acolo - şi habar n-aveai că acolo şi-a găsit de lucru. Stai liniştit: rămâne între noi. Dar scoate-l urgent din angroul ăla, că ştii câţi cunoscuţi se îmbracă de-acolo!

Aprobă scurt şi întinse mâna:

- Îţi dai seama! Mulţumesc.
- N-ai pentru ce, Ioane! Hai noroc!
- Noroc.

Deci aşa... Băiatul lui îşi găsise serviciu! Vindea pantofi în Niro!

Începuse să-l doară capul. Ştia că tensiunea i-o luase razna... Îşi prinse soţia de braţ:

- Hai să mergem.

Urcă la volan şi trânti portiera; aştepta ca Roberto, Mirela şi Lăcrămioara să termine de încărcat florile... Gata: porniseră spre chioşcuri.

Deci aşa! Florentin cică îşi căuta de lucru pe la florării! Cum naiba de nu-şi dăduse seama? Când ştia cât de mare era întreţinerea la bloc, cât venea lumina, telefonul... Păi numai pentru mâncare cheltuiau 200.000 pe zi! Ori 30 de zile, rezulta aproape tot salariul ei! Cum de nu-şi dăduse seama? Cum de nu făcuse încă acel calcul?

Avea multe probleme. Nunta Luminiţei, bacalaureatul ei, sfârşitul anului şcolar pentru Ileana... Acum şi fuga lui Marcel... Pur şi simplu nu se gândise la asta! Îl văzuse rotunjor, elegant, parfumat şi nu se gândise...

Dar ce naiba fusese în capul lui Florentin? De ce nu-i ceruse ajutorul? Când i-l oferea zilnic, la telefon? În loc să plece capul şi să recunoască cinstit că se împotmolise la capitolul "serviciu", Florentin preferase să se facă vânzător de pantofi... Chiar atât de mult decăzuse? Ce naiba era în mintea copilului ăluia? Chiar voia cu tot dinadinsul să-i facă pe toţi de râs?

Trase pe dreapta şi aşteptă; Mihai şi Roberto descărcau florile, surorile lui le luau în primire... Urma chioşcul din Tei; acolo-i va spune Lăcrămioarei... De ce nu-i spunea acum? Ce era de ascuns? Roberto nu trebuia să afle, mai devreme sau mai târziu? Mihai nu era "de-al casei"? Ileana nu afla oricum de la mama ei? Anunţă sec:

- Tocmai am aflat că Florentin e vânzător de pantofi în Niro.

Linişte perfectă...

- Mi-a spus un amic că nevastă-sa l-a recunoscut ieri, la un stand.

Prima care reacţionă fu Lăcrămioara:

- ... Păi dacă chestia asta e adevărată, apoi să fii sigur că numai Ana e de vină! Ea l-a luat de-acasă! Ea l-a luat de la chioşc! Cât era partea lui, Ioane? Cât câştiga la chioşc?

- Niciodată mai puţin de 500 de euro.

- Aha! Iar din cauza ei, a pierdut şi postul şi şi-a pierdut şi părinţii! Şi vrei să-ţi mai zic eu una? Indiferent ce spui tu, Mirelo - să fii sigură că ea nu-l lasă să ne ceară ajutorul! Ea e împotriva noastră! Că aşa-s românii! Aşa gândesc românii!

Ridică privirea spre oglinda retrovizoare. Roberto îşi privea mâinile; Ileana privea tetiera... Lăcrămioara era doar răutăcioasă: nu Ana îi interzicea lui Florentin să le ceară lor ajutorul. Dar ea era mare parte din motivul pentru care fiul lui vindea acum pantofi... Păi să le spună ce hotărâre luase, nu?

- Nimeni nu face şi nu spune nimic. Nici un cuvinţel. Nici lui, nici străinilor care ne-ntreabă de el. Mâine dimineaţă, mă duc eu în Niro. Şi dacă-l găsesc vânzând pantofi, îl leşin cu bătaia!

Răcnise acele ultime cuvinte; acum se mai răcorise. Se făcuse înţeles, Lăcrămioara părea a fi de acord cu planul lui... Întâi Marcel; acum Florentin. Rosti pe un ton calm:

- Roberto; dacă ai făcut vreo prostie în ultimul timp, acum e momentul ideal să-mi spui. Că nu ştiu cum reacţionez dacă-mi zici peste cinci minute. Deci?

- Fii serios.

- ... Tu n-ai ştiut nimic de asta?

- Absolut nimic! Când l-am sunat înainte de ora două, Ana mi-a spus că e plecat pe la interviuri.

- Deci lucrează până la prânz... Bine; mâine la opt fix intru în angroul ăla. Şi să-l ferească Dumnezeu să dau de el! Şi să vă ferească Dumnezeu pe voi să-l avertizaţi!

Că altceva nu mai era de făcut!

Mâine va da de el, îl va bate bine şi-apoi îl va angaja la o florărie. Sau îl va aduce val-vârtej acasă. Supărarea aceea era mult prea mare... Se adunaseră mult prea multe...

Îl va aduce acasă şi-l va vedea trist... Poate că va fugi şi el...

Vestea asta venise în cel mai prost moment posibil. Se îndoia că mâine, când va da cu ochii de Florentin, se va mai putea controla după bătaie. Se îndoia că va reuşi să nu-şi îndeplinească acea dorinţă mare-mare de a-l vedea din nou în camera lui. Se îndoia...

30 iunie 2003 - luni

Florentin

Slabă mişcare; doar era luni! Se sprijinea de rafturi şi privea lung oamenii care intrau în angro, care se apropiau încet, atenţi la standuri...

Dumnezeule mare! Se grăbi să-l tragă pe Hwang în stand:

- Repede!

Chinezul nu pricepuse o iotă; dar, din fericire, îl ascultase. Trase oblonul metalic şi se trânti pe jos. Pe sub oblon, îşi privea lung tatăl...

Da: aflase. Habar n-avea de unde, de la cine, dar tatăl lui ştia exact ce căuta în angroul ăla - pe el! Mergea repede, nu se uita la marfă ci la vânzători...

Doamne, dacă nu l-ar fi văzut primul, ar fi fost vai de el! L-ar fi rupt cu bătaia! Le făcea neamul de râs! "Florentin al lui Manolache florarul" sfârşise vânzător de pantofi în Niro?

Cum naiba să facă acum? Să-şi schimbe fizionomia?... Degeaba; mămica lui îl vedea zilnic! Deci dacă se tundea, nu obţinea nimic.

Paşii se apropiau; ochii negri priviră standul, oblonul... Fiu! Trecuse mai departe! Se ridică şi se apropie de patronul lui:

- Nu mai pot lucra aici.

- Tu văzut aia Garda?

- Nu, l-am văzut pe tata. Mai rău! Nu mai pot să lucrez la tine.

Răsturnă din nou buzunarele în cutie şi reveni lângă oblon. Încerca să-şi zărească tatăl, să vadă dacă înainta în angro sau se întorcea la intrare...

- Tu merge vobeste tata. Vin mâine iau la tine sase fix.

- Nu mai vin aici. Tata nu ştie că lucrez la tine; dacă mă prinde, mă omoară.

Paşii se apropiară grăbiţi:

- Tu cumite. Asta cado la tine.

Un cadou de despărţire? OK! Primi banii şi cutia şi ridică oblonul.

- Dacă vobeste tata vii aici cauţi la mine!

Da-da! Aprobă, că nu-l costa nimic! Privi lung spatele care se îndepărta grăbit... O rupse la fugă spre ieşirea din angro.

Acum era acum! Dacă venise cu Roberto? Nici fratele lui n-ar fi fost de acord cu noua lui meserie; de fapt, bătaia tatălui ar fi fost nimic pe lângă bătaia fratelui... Oare unde-şi parcase maşina?

Stop! Asta nu mai conta acum! Ieşise din angro; avea la el 200 de mii şi-o pereche de... Deschise cutia şi privi lung pantofii: uau! Deci Hwang îl văzuse admirându-i! Erau superbi pentru Ana lui; nu se încumetase însă să-i cumpere pentru că erau scumpi. Iar ei trebuiau să supravieţuiască. Vânduse toate "cadourile" primite până acum; mai puţin prima pereche de adidaşi. Nu va vinde nici pantofii ăştia: erau perfecţi pentru iubirea lui mică...

Deci tocmai ieşise din angro; aparent, cumpărase o pereche de pantofi. Acum putea să se întâlnească cu ei - ştia să mintă cu chip senin şi zâmbetul pe buze.

Aa, uite şi Dacia! Goală - deci ori venise singur, ori veniseră amândoi şi se despărţiseră la intrare! Că dacă Roberto ar fi stat de pază pe unde tocmai ieşise el, l-ar fi văzut - iar fratele lui nu s-ar fi putut abţine să nu-l pocnească bine! Aşa că...

Urcă în tramvai şi se trânti pe scaun: micul lui "job" tocmai se încheiase. De mâine, reîncepea "în forţă" să-şi caute serviciu. Şi cum trebuia să muncească începând chiar de mâine, se întreba ce angro era îndeajuns de departe pentru ca părinţii şi cunoscuţii să nu-l viziteze niciodată...

Ioan

Porni motorul şi demară: ei bine, era mai calm. Nu dăduse de Florentin - şi luase toate standurile la verificat, de două ori! Aşa că nu existau decât două variante. Ori soţia acelui amic se înşelase, ori Florentin îl văzuse primul azi şi fugise. Ambele variante îi conveneau - pentru că fiul lui, începând de mâine, nu va mai intra în Niro decât cel mult sâmbăta, însoţit de nevastă şi câteva sacoşe goale. Iar asta era bine.

Se liniştise acum. Venise furios, iar absenţa lui Florentin îl calmase. Tindea să creadă totuşi că fusese văzut, furia de pe chip îi fusese corect înţeleasă iar fiul lui fugise. Voia să creadă că avea şi acum o influenţă puternică asupra lui. Că era şi acum ascultat. Că era şi acum respectat. Că Florentin avea capul pe umeri. Spre deosebire de Marcel...

Nici un telefon, nici un semn de viaţă... Nici urmă de el dimineaţa la piaţă, sau ziua pe la chioşcuri... Preferase să închidă chioşcul din Piaţa Muncii; Mihai lucra cu surorile lui, la Spitalul de Urgenţă. Aparenţele erau deci salvate măcar faţă de cunoscuţii din zonă! Dar situaţia aceea nu putea dura o veşnicie; chioşcul de la spital era aglomerat acum, câştigul se împărţea la trei iar clienţii nu ştiau asta, ca să dea năvală peste ei într-un acces de mărinimie. Deci în maximum o săptămână trebuia să redeschidă la Muncii şi să găsească o scuză pentru absenţa lui Marcel...

Dar măcar un telefon să-i fi dat! Măcar un bileţel să-i fi trimis! Măcar o singură propoziţie: "***Nu sunt mort, doar am fugit cu amanta-n lume***" ar fi fost de-ajuns! Chiar dacă ştia deja că Marcel fugise cu amanta-n lume...

O să vină el înapoi! Mâncare bună "ca la mama acasă" nu făcea nici una! Nici Ana n-ar fi făcut asemenea deliciuri culinare, dacă n-ar fi observat-o pe Lăcrămioara gătind. Aşa că o să se trezească cu el la uşă...

Florentin îl întrebase dacă-l va primi înapoi; păi ce altceva ar fi putut face cu el? Îl lăsase deja pe Ionuţ fără mamă; să-l lase şi fără tată? Şi acum, după atâta timp, nepoţelul lor nu adormea seara decât legănat de Lăcrămioara! Şi-acum le spunea că "îi e dor de mami"! Iar Marcel îi întorsese spatele şi plecase de lângă el...

Românca aia nu l-ar fi primit cu copil cu tot. Ea voia amant, nu bărbat cu obligaţii; iar într-o zi, fiul lui va pricepe şi asta. Doar să nu priceapă prea târziu...

Ana-Maria

Privea lung biberonul...

Se bucura mult că dl Manolache aflase unde-i lucra băiatul. Se bucura că venise după el, să-l usuce cu bătaia. Florentin n-avusese ce căuta în angroul ăla de la început! Chiar dacă câştigase bine! El nu trebuia să vândă pantofi! El trebuia să vândă flori într-o florărie! Şi-ar fi trebuit să ţină cu dinţii de planul iniţial, cu florăriile. Ar fi trebuit să le ia de la capăt încă o dată, şi-ncă o dată, până îl angaja cineva! Nu să cedeze tentaţiei banului câştigat cu uşurinţă la Hwang!

Deci soţul ei plecase din Niro... Bun! Mâine pornea iar pe la florării? Că nu-i spusese care era "planul de acţiune"! Probabil soţul ei se gândea abia acum la el... Închise ochii, zâmbind: prin angrouri nu se va mai duce oricum! Pentru că-l recunoştea lumea - şi ştiau amândoi că dl Manolache putea "înghiţi" o găluşcă, dar a doua ar fi iscat un taifun...

1 iulie 2003 - marţi

Florentin

Mâncau amândoi. Ana nu spunea nimic, pentru că el venise acasă pe la şase jumate şi nu-i spusese singurel unde fusese atâta amar de vreme. Ana îi zâmbise, încălzise mâncarea şi-i povestise nimicuri de la serviciu. Şi acum tăcea, aşteptând să povestească şi el...

Hm; se simţea exact ca tăticul lui! Şi el venea acasă gânditor, "mut", iar mama lui tăcea, îi zâmbea şi aştepta "să fie informată"! Ana crea în apartamentul lor atmosfera unei locuinţe perfecte, a unei familii de sine stătătoare... Păi să-i spună, nu?

- Am fost în Doraly; e destul de departe ca să nu mai dau nas în nas cu cunoscuţii. M-am angajat la un stand de casete. Îmi dă 4 milioane pe lună şi două weekend-uri libere, prin rotaţie cu cealaltă vânzătoare.

Nu-i va spune de partea cu căratul casetelor în spinare, cu geanta de voiaj... Ana tăcea; decise să continue:

- Ştiu că e o rezolvare de moment. Şi ştiu că acolo nu merg şmecheriile pe care le fac amicii mei în Niro. Ştiu că programul o să mă împiedice de la a căuta alte joburi...

Ochii căprui îl priviră lung, serioşi:

- Nu vrei totuşi să-i ceri ajutorul?

- Nu; dacă nu m-a găsit ieri, s-a gândit că poate a fost dezinformat. Dacă-l sun azi, îşi dă seama că cel sau cea care i-a spus de mine a avut dreptate. Ar ieşi un balamuc monstruos. În plus, cu toată agitaţia legată de Luminiţa şi Marcel, nu-i stă capul şi la mine; mi-ar oferi ceva temporar, la chioşc. Iar apariţiile şi dispariţiile mele de-acolo nasc întrebări şi presupuneri printre ceilalţi florari.

- Ai carnet de conducere?

- Nu.

- Păi eu zic să te-nscrii la o şcoală şi să-l iei! După aia poţi să cauţi un post de şofer! Aşa, la volan, ai fi mai greu de observat şi recunoscut; poţi spune oricând că ţi-ai luat maşină şi te plimbi cu ea prin Bucureşti... Poţi spune, la urma urmei, că ţi-ai deschis o firmă de... ce-o scrie pe reclama de pe maşină! Nu?

- Şi de unde bani pentru şcoală?

- Iau avansul pe 15; şcolile astea se plătesc şi în rate. Iar noi n-o ducem chiar atât de rău ca să te îngrijorezi pentru asta.

Ce să mai spună? Cum să-i spună că nu voia să intre în banii de mâncare ca să-şi ia carnetul?

- În plus, carnetul de şofer îţi creşte şansele de-a te angaja în orice alt post. Inclusiv ca agent imobiliar!

Nu voia să mai discute despre asta - pentru că nu era de acord cu acea cheltuială în plus! Aşa că puse punct discuţiei:

- O să mă mai gândesc la asta. Momentan, important e că m-am reangajat.

Ana aprobă şi preferă să-şi umple gura cu mâncare... Ştia că soţia lui nu agrea ideea vânzătorului în angro; dar ce altceva putea face? Dacă nimeni nu-l angaja în branşa lui?

Ana-Maria

Iar vânzător în angro? Florentin chiar voia să se certe definitiv cu dl Manolache? Şi mai avea şi-un program aiurea! De dimineaţă până seara! De la 9 până la 17! Exact când lucrau şi toate celelalte firme din Bucureşti! Când naiba să-şi mai caute alt serviciu?

O să-i ia România Liberă, care era plină de anunţuri, şi-şi vor petrece serile însemnându-le pe cele care aveau fax. Iar ea îi va face un CV şi-l va trimite dis-de-dimineaţă, când şefii nu erau încă la birou iar faxul era oarecum nesupravegheat... Să-l anunţe totuşi şi pe el, nu?

- Ştii ce m-am gândit? Luăm ziarul, însemnăm seara anunţurile iar eu îţi fac un CV. Şi ţi-l trimit eu pe fax, de la serviciu.

- Nu vreau să-ţi faci probleme sau datorii pe-acolo.

- Nu-mi fac. Că nici eu nu vreau să am probleme la serviciu. O să ţi le trimit de dimineaţă, când nu sunt nici şefii, nici secretara.

- ... Bine.

- Şi-o să căutăm şi-o şcoală de şoferi?

- Mai vedem. Prioritatea acum sunt cheltuielile casei şi mâncarea; când o să avem mai mult de-atât, o să fac şi şcoala de şoferi.

La urma urmei, soţul ei avea dreptate! Dar ea avea un plan...

Pusese în sacoşe toate fustele ei de secretară; vineri, atunci când el va fi la serviciu, îşi va lua o zi liberă. Va lua toate sacoşele cu ea, indiferent cât de grele şi incomod de cărat erau. Şi le va vinde pe toate. Va pune banii într-un plic, îi va strânge acolo şi-l va trimite să-şi ia carnetul de conducere.

5 iulie 2003 - sâmbătă

Ana-Maria

Mm, ce bine stătea! Se cuibărise în braţele lui şi privea televizorul printre gene. Era 9 seara, erau amândoi obosiţi...

Ieri se învoise de la servici şi umblase toată ziua să dea fustele. Abia pe la patru găsise un second-hand dispus să i le primească. Săptămâna viitoare se ducea să ia banii pe toate; ceruse 100.000 de fustă şi negociaseră 75.000. Deci 25 de fuste a 75.000 făcea 1.875.000 lei. Nu ştia dacă era mult sau puţin; pentru că trebuia mai întâi să se intereseze ce şcoală de şoferi avea cursuri până târziu în noapte. Soţul ei ajungea acasă la 6 seara...

Florentin

Tresări şi deschise grăbit ochii: cine-i suna la 11 noaptea? Se grăbi să se ridice şi să alerge la telefon:

- Da!
- Salut! Roberto sunt!

Aa, Roberto!

- Salut.
- Uite, te-am sunat să-ţi zic o fază super! M-a trimis Mirela aseară în Carrefour, să iau ulei şi zahăr; şi ghici pe cine-am văzut!

Îl auzea destul de slab, pentru că fratele lui şoptea. Evident, restul casei dormea demult!

- Pe cine?
- Pe iubitul nostru frăţior, Marcel!

Ia uite, ce mică era totuşi lumea!

- Şi l-ai pocnit bine?
- Nu, că era înarmat.

Adică?!

- S-a angajat bodyguard!

Aoleu!

- Nici măcar nu i-ai bătut obrazul?
- Nu; am avut grijă să nu mă vadă. Am făcut cumpărăturile şi m-am întors acasă. Când i-am spus tatei, a început să urle, să ţipe, a răsturnat masa din sufragerie şi pe urmă ne-a ordonat tuturor să ne îmbrăcăm frumos, că ne scoate în oraş. Şi ne-a dus pe toţi în Carrefour! Şi ne-a învârtit vreo oră prin faţa lui Marcel, eleganţi şi mândri ca nişte cocoşi. Nici nu l-a băgat în seamă! Iar el, care ne-a văzut imediat, a schimbat feţe-feţe. Se temea probabil că tata o să se repeadă la el, să-l bată bine şi să-l aducă de ciuf acasă! Ei, uite că tata nici nu s-a uitat la el! Eu în schimb l-am observat bine. Se întristase serios când a văzut că n-avem ochi pentru el...
- Mama ce-a spus?
- Mama? A fost foarte veselă şi guralivă, cât am fost în magazin; pe urmă, tot drumul, a răcnit, a ţipat şi-a plâns. Nici nu-ţi poţi imagina ce ne-au auzit urechile, mie şi Mirelei! Că Ionuţ, Luminiţa şi Ileana au mers cu un taxi.
- L-a luat şi pe Ionuţ?
- Tot n-ai înţeles că tata l-a oprit pe Ionuţ ca să-l ţină pe Marcel în familie?

Ete, că la asta nu se gândise...

- Şi Ionuţ ce-a zis, când l-a văzut?
- Nimic; cred că vorbise tata cu el, înainte să plecăm de-acasă, că n-a suflat o vorbă! S-a uitat copilul lung pe el o dată, când am intrat, şi pe urmă i-a întors spatele. A mers cu mama de mână...
- În două săptămâni, e acasă.
- Şi eu cred la fel: la ce mutră făcuse... Băi, vezi că mi-am luat mobil! Ia o hârtie şi scrie numărul!

Se grăbi să-şi ia o hârtie şi să-l noteze...

- OK, l-am scris. Săptămâna viitoare cred că-mi iau şi eu unul.
- Băi, mai uşor cu cheltuielile!
- Stai liniştit, că-mi iau un jaf de telefon şi-o cartelă. Oricum n-am contractul casei în care stăm, iar proprietăreasa e în Canada! N-am cum să-mi fac abonament!
- OK. Băi, ia spune tu sincer...

Acum era acum...

- Mi-au auzit urechile că te-ai angajat în Niro.

Zâmbi:

- Fii serios! Ce dracu să caut acolo?
- Bani?
- Calmează-te - nu m-am angajat nicăieri!
- Ciudat; că cică nevasta unuia de la piaţa de flori te-a văzut cum vindeai pantofi într-un stand!

Socoti repede în minte şi începu să râdă de-a binelea:

- Nu cumva asta se întâmpla sâmbătă? Că sâmbătă m-am dus să-i cumpăr Anei o pereche de pantofi. Aia pe care-i avea erau sub orice critică - aşa că sâmbătă am lăsat-o să doarmă şi i-am făcut o surpriză extrem de plăcută...
- ... Oricum, e bine să ştii că duminică tata s-a dus şi te-a căutat prin tot angroul. E foarte bine că nu te-a găsit acolo.

Deci nu minţise bine... Nu-l văzuse sâmbătă... Repetă, încruntându-se:

- Nu lucrez în Niro.
- Evident! Dacă nu te-a mai găsit acolo duminică...
- Hai, că ai luat-o razna!
- Tata a aflat asta sâmbătă dimineaţa; deci femeia a fost în Niro vineri.

La dracu! Nu minţise bine! Roberto se grăbi să pună punctul pe i:

- Eu n-o să-i spun că am vorbit cu tine despre asta. Dar să ştii că şi-a dat seama că n-a fost dezinformat. Să nici nu încerci minciunica asta cu el, că n-o să-ţi meargă. Hai, că mi-e că se trezeşte careva şi vede firul de la telefon întins prin toată casa.
- Bine. Noapte bună.
- Noapte bună.

Închise, încruntat... Deci tatăl lui ştia; de duminică până azi, mai vorbise cu el la telefon de patru ori - iar Niro lipsise cu desăvârşire din discuţie. Aşa că acela era un subiect de discutat între patru ochi... Poate că-l înţelesese; evident, nu-l aprobase! Dar măcar înţelesese nevoia lui de-a avea un serviciu, un venit oricât de mic! Nu înţelesese încăpăţânarea de-a nu-i cere ajutorul...

Or să discute ei şi despre asta. Acum se grăbea să revină în pat, lângă soţia lui, şi să adoarmă - că mâine, la 9 fix, trebuia să fie la servici.

11 iulie 2003 - joi

Ioan

Coborî de la volan şi-l recunoscu imediat pe bărbatul care se apropia grăbit de el. Tresări: doar nu-l văzuse pe Florentin vânzând chiloţi de damă!

- Neaţa, Ioane.

- Neaţa.

I se făcu scurt cu ochiul:

- Mi s-a spus că ai remediat problema. Foarte bine ai făcut că l-ai mutat de-acolo: cine ştie cine-l mai vedea...

Aprobă, zâmbind, şi întinse mâna:

- Mersi că mi-ai spus. Acum, scuză-mă te rog că nu stau să vorbim mai mult, dar suntem pe fugă.

- OK! Spor la treabă!

- Mersi la fel.

Deci Florentin nu mai lucra în Niro... Vestea îl bucura - măcar el mai avea un dram de respect pentru tatăl lui! Faţă de Marcel, care nici după ce "defilaseră" prin faţa lui o oră nu se obosise să-l sune! Lăcrămioara îl prinse de braţ:

- Ce voia?

- Să mă anunţe că Florentin nu mai e în Niro.

- Aha! Foarte bine! Sper că de data asta îşi găseşte un post mai de Doamne-ajută!

Aprobă şi se apropie de primul TIR: şi bine că amicul binevoitor nu se grăbise să-l întrebe unde-l angajase pe Florentin! Că habar n-avea ce să răspundă!

Ah, ce-i venea să-l sune chiar acum şi să-i zică vreo două! Ca să nu creadă că scăpase aşa, ca prin urechile acului! Ca să se perpelească şi el, aşa cum se perpelea el de-o săptămână-ncoa! Dar prefera să se abţină: dacă se abţinuse la fiecare telefon al fiului lui... Şi-n plus, tocmai aflase că Florentin îşi învăţase lecţia! Vorba Lăcrămioarei: măcar să-şi găsească un post ca lumea de data asta! Măcar să vină să-i ceară ajutorul! Dar la cât de mândru era băiatul lui, la câte avea de demonstrat, slabă speranţă...

Ei bine, ar fi putut să-l ajute. Şi voia să-l ajute. Numai că nu voia să dea câteva telefoane, să-i aranjeze totul şi apoi să-l anunţe, vesel, ca mâine la ora 9 să se prezinte la florăria de pe strada cutare, că începea lucrul. Voia ca fiul lui să-l roage să-l ajute. Pentru că avea şi el mândria lui. Şi pentru că oferirea unui ajutor nesolicitat însemna intruziune în viaţa lui. Chiar dacă ar fi făcut-o cu cele mai bune intenţii, spre binele lui, Florentin s-ar fi grăbit să se îndepărteze şi mai mult de ei - de frică să nu-i vadă "invadând-o" pe Ana. Stătea deci "în banca lui", rugându-se să nu mai audă vreodată că băiatul lui fusese văzut vânzând nişte produse la un stand dintr-un angro...

19 iulie 2003 - sâmbătă

Florentin

Aştepta, cu uşa deschisă. De dimineaţă, Roberto îl sunase şi se auto-invitase la el. Se gândise imediat că acel telefon picase "la fix", pentru că era weekend-ul lui liber şi n-ar fi avut motiv să-i refuze vizita... Tocmai îi deschisese uşa scării; acum aştepta să audă liftul...

Tii, venise iar cu Mirela şi cu George! Se grăbi să-i îmbrăţişeze:

- Bine-aţi venit! De când nu v-am văzut!

- Măi, dar ce mare te-ai făcut! Anuţo, mai redu-i porţiile, că se face cât un butoiaş!

Soţia lui râdea, înveselită de acea necesitate absolut îndreptăţită...

- Băi, haideţi să vă spun - că nu mai pot! S-a întors Marcel!

Iar Roberto se grăbi să intre în sufragerie... Repede, după el! Se întorsese Marcel?

- Una peste alta, să ştii că eu abia acum am deslusit gândirea tatei, apropo de tine şi de Ana! Îl avea acasă pe Marcel, însurat de şapte ani şi cu aproape doi copii, da' cu mintea brambura; iar tu înnebunisei - nu mai "reacţionai" nici la cafteală, nici la rugăminţi, nici la explicaţii, nici la lacrimile mamei... Când a luat hotărârea s-o primească pe Ana în casă, a plecat de la ideea că e tânără, e romăncă şi n-o să se descurce. Şi fie o să renunţe ea, fie o să renunţi tu. Tu ţi-ai fi scos-o din minte cu viteza sunetului; în plus, voi aţi fi fost o dovadă vie pentru ochii lui Marcel că trebuia să-şi bage minţile-n cap şi să-şi vadă de nevastă, înainte s-o păţească aşa cum ai fi păţit-o tu! Dar uite că Ana s-a descurcat excelent; şi ştii ce şi-a zis tata la aşa descoperire? Că Marcel o să facă o comparaţie între amanta lui şi cumnata lui; şi-o să se convingă cu ochii lui că numa' una-i Ana! Şi tot la despărţirea de amantă ar fi ajuns!

Zâmbea slab, privindu-şi soţia cu coada ochiului - că Roberto vorbea deschis şi cam neaoş! Şi nu voia s-o vadă necăjită... Fratele lui se aşează pe perne şi oftă greu:

- Da, mă! Hai să vă zic! Aseară, pe la zece, a sunat soneria; m-am ridicat, dar tata a spus să stau cuminte la masă. Şi-a deschis el. L-am văzut pe Marcel în prag, obosit şi trist... Iar tata l-a întrebat ce vrea. Când el a zis că s-a întors acasă, tata a ieşit pe prag şi a închis uşa după el. Am aşteptat vreo cinci minute... Tata mi-a povestit azi, la chioşc, ce-au vorbit. L-a întrebat de ce-a fugit; cică pentru că a fost destul de prost ca să nu priceapă ce i se spusese în seara aia la cină. Tata l-a întrebat ce-a făcut după ce-a plecat. Cică s-a mutat la individă; iar aia locuia în apartamentul maică-sii, cu maică-sa. A zis că erau două îngălate, că zăcea praful pe mobilă iar frigiderul era plin cu resturi de mâncare. L-au ţinut numai pe cartofi prăjiţi cu carne sau cârnaţi. El şi-a cumpărat două cămăşi şi-o pereche de pantaloni, gândindu-se că vor fi de-ajuns, că individa o să spele şi-o să calce zilnic; a sfârşit prin a pune el maşina de spălat. În prima săptămână, cică individa i-a călcat cămăşile şi pantalonii. După aia, şi le-a călcat singur. De fapt, a spus că în prima săptămână a fost oarecum bine; după aia şi-au dat amândouă arama pe faţă. Cică a văzut lucruri care nu-şi închipuia să existe şi gesturi pe care nu le crezuse niciodată posibile... Cică mama ăleia i-a zis să-şi ia serviciu - "că prea stătea toată ziua la televizor"! Şi l-a băgat bodyguard la firma la care era ea dispeceră. Zicea că în ultimele zile şi-a dorit foarte mult să lucreze non-stop, să nu se mai ducă acasă la ele. Că cică "i-au păpat" 2.000 de euro doar în prima săptămână! Şi că ieri seară şi-a luat pur şi simplu actele şi i-a spus fetei că se duce să ia Cola. Şi-a tăcut... Tata l-a întrebat dacă nu-i va mai veni vreodată nebunia să se ducă să le ducă sticla aia de Cola, iar Marcel s-a jurat pe viaţa lui Ionuţ că nu mai vrea să audă de romînce câte zile-o avea! Că s-a lecuit! Că şi-a dat seama ce nevastă a avut şi i-a dat cu piciorul. Tata l-a întrebat: acum s-a potolit? Acum are de gând să fie om serios? Acum intenţionează să se poarte ca un

tată responsabil cu amărâtul ăla de copil pe care-l lăsase cu ochii-n soare ca să se ducă după panarame? Acum vrea să se facă om de casă? Cică plângea Marcel în hohote şi se jura că nu-i mai trebuie, că s-a învăţat minte, că o să fie om serios, că o să aibă grijă de Ionuţ...

Aha! Şi? Roberto îşi aprinse o ţigară:

- Şi tata l-a băgat în casă. I-a spus: "Stai jos, să discutăm, să vedem dacă te las să stai aici sau te trimit de unde-ai venit." Băi, l-am văzut cu ochii mei cum a început iar să plângă cu hohote! Tata i-a zis că nu-l înduioşează cu nimic dacă boceşte aşa; el vrea să ştie ce planuri are Marcel pentru ziua de mâine! Adică pentru azi! Marcel a spus că vine la muncă de dimineaţă, iar după-amiază se va duce la Ioana, să încerce s-o împace şi s-o convingă să renunţe la divorţ. Tata n-a spus nimic... Mama s-a ridicat frumuşel de pe scaun şi l-a luat de păr. Şi ce i-a spus şi ce de palme şi pumni i-a cărat, nu-ţi poţi imagina! S-a oprit doar când a apărut şi Ionuţ - că piciul adormise pe la nouă. Băi, mi s-a rupt inima când l-am văzut cum fuge la ta-su-n braţe! Iar Marcel, ştii cum îl strângea în braţe şi plângea? Nu cred că o să mai plece vreodată de lângă el!

- Şi-a dat şi el seama cât de mult îl iubeşte copilul ăla! Şi cât l-a chinuit cu gărgăunii lui şi cu plecarea la panaramă!

- Exact! Mama l-a luat pe Ionuţ, l-a dus la culcare iar tata l-a întrebat pe Marcel câţi bani mai are. Cică vreo 5.000 de euro.

Făcu ochii mari: doar atât?

- Aşa a zis şi tata; iar el n-a răspuns, semn că i-a prăpădit cu panaramele...

- Câte-a avut, mă, până la urmă?

- Păi, asta-i a patra de care-a aflat şi Ioana! Şi de care-am aflat şi noi, de la ea! Cifra corectă, numai el o ştie!

- ... Oricum, a fost ultima!

- Asta i-a spus şi tata. Şi aşa s-a jurat şi el. Băi, arăta ca o epavă!

Aprobă încet: îşi imagina că arătase ca scăpat dintr-un război...

- Tata i-a spus că-l primeşte înapoi. Că, începând de luni, o să lucreze la chioşcul de-aici, de la voi, cu mama şi Ileana. Iar Mirela va lucra la Piaţa Muncii, cu nea Mihai.

- Şi copiii cu cine stau, dacă Mirela se întoarce la muncă?

Fratele lui zâmbi cu subînţeles:

- Copiii vor merge cu Marcel peste tot unde merge Marcel. Inclusiv la chioşc.

Bufni în râs:

- Ete, că-l făcu baby-sitter!

- Da' ştii că s-a bucurat când a auzit asta?

- Cred şi eu: i-a fost dor de Ionuţ!

- Şi-a dat seama că atâta mai are pe lume: neamurile şi copilul. Cred că şi-a dat seama şi că n-are nici o şansă s-o împace pe Ioana...

- Eu ştiu?! Poate că are!

- Eu i-am văzut pe amândoi la tribunal şi te asigur că n-are! Ioana e de neînduplecat! Iar tata ştie asta; pentru că, după ce l-a trimis să se spele din cap până-n picioare, ne-a luat pe amândoi la bucătărie şi ne-a spus... I-a spus lui Marcel că Ioana nu mai are ce căuta în casa lui. Că dacă se împacă cu ea, se mută la soacră-sa. Frati-miu a răspuns că, pentru familia lui, se mută şi-n ghetourile din Ferentari! Tata l-a întrebat: ce, şi-a dat brusc seama c-o iubea pe Ioana? Nu; şi-a dat seama că avea o familie pentru care voia şi trebuia să lupte! Pentru că Ioana era totuşi mama lui Ionuţ! Chiar dacă n-o iubise niciodată pe femeia aia, măcar pentru binele copiilor - şi tot ar fi trebuit să se împace cu ea! Tata i-a spus să încerce, dacă aşa vrea el; dar dacă până la pronunţarea divorţului nu reuşea nimic, după aceea îi va interzice el să se mai apropie de Ioana. Şi l-a avertizat că, după ce se termină divorţul şi Ioana refuză cu stoicism împăcarea, o să-i caute el o nevastă şi-o mamă la copil. Iar Marcel a oftat şi-a zâmbit aşa, în zeflemea: "Cine dracu mă mai vrea pe mine?! După ce s-a aflat tot ce-am făcut cu Ioana?!" "Lasă, că se găseşte una şi pentru tine! Ţi-o găsesc eu. Ce zici de asta?" Marcel a aprobat şi-atât. Deci cât de curând o să mai fie o nuntă...

Începu să râdă:

- Nu cred că-i găseşte femeie care să-l ia cu copil cu tot, după ce-a aflat tot Bucureştiul câte amante a avut pe vremea Ioanei!

- Îi găseşte - că-s destule tinere cu probleme! Ştii tu: de-astea care-au călcat pe de lături şi nu le mai vrea nici un ţigan serios. Îl "potcoveşte" cu una cuminte şi tăcută şi încheie bâlciul!

La urma urmei, Roberto avea dreptate: se găseau destule femei cu asemenea probleme în Bucureşti! Neamul Manolache era vestit, îi ştiau toţi de familie serioasă. Şi-apoi, Ionuţ era deja mare! La toamnă mergea la şcoală! Aşa că problemele legate de el se rezumau strict la lecţii, hăinuţe şi mâncare. Nu mai era de schimbat pampersul, de hrănit cu linguriţa, de supravegheat, de învăţat să meargă... Oricine din casa aia putea să se ocupe de Ionuţ; aşa că viitoarea soţie a lui Marcel putea sta liniştită în privinţa asta.

- Aşa. Şi i-a mai zis una! Că până nu se convinge cu ochii lui că s-a făcut om de casă şi i-a venit mintea la locul ei, nu mai vede un ban. Că tot profitul lui i-l strânge tata.

- Deci l-a readus la statutul de adolescent fără minte...

- Îţi dai seama? Numai 5.000 de euro? În prima săptămână, s-a lăsat jecmănit de 2.000 de euro? Cum să mai aibă tata încredere în el?!

Aprobă şi zâmbi:

- Deci de luni o să-l văd moşmondind cu mama la buchete... Cred că scoate untul din el!

- Şi nu-l lasă nici la veceu neînsoţit! Doar o ştii pe mama!

- O ştiu bine...

- Aşa; pe urmă a intrat mama: că nu reuşeşte să-l culce pe Ionuţ. Că e agitat, întreabă mereu dacă tati mai e acasă, dacă nu cumva tati o să plece iar... Marcel s-a dus şi l-a luat în camera lui. Au dormit împreună.

Aha! Bietul Ionuţ! Întâi îl părăsiseră Ioana şi frăţiorul lui, apoi şi taică-su... Oftă scurt:

- Lasă, mă! Bine că s-a întors!

- Şi bine că nu-i mai stă mintea la prostii!

Ana se grăbi să se ridice:

- Mă duc să fac o cafeluţă.

- Vin şi eu!

Mirela se grăbea s-o urmeze... Roberto îl privi lung:

- Te-ai angajat?

Negă ferm: despre Doraly, nici un cuvânt! Nici o şoaptă!

- De ce nu-l suni? De ce nu-i spui să te ajute? Ştii, a trecut o grămadă de timp de când v-aţi mutat la casa voastră! Situaţia asta cu ea salariată iar tu tăietor de frunză la câini a devenit jenantă! Şi anormală! Cât o mai laşi să se chinuie singură?

- Până la divorţul lui Marcel. Să se liniştească apele la voi, mai întâi. Stai liniştit, că tot la el apelez: aşa, fără intervenţii, nu mă vrea nici dracu!

- Eu zic să nu mai aştepţi. Să profiţi de starea euforică pe care o are tata azi.

Negă din nou:

- Nu e încă momentul.

- Bine, mă! Faci cum vrei! Ia: ce-ţi mai fac panselele?

Se ridică şi deschise uşa balconului: Roberto o să rămână ţuţ când o să vadă răsadurile!

- ... Ptiu, să nu ţi le deochi! Băi, eu zic că e cazul să le replantezi! Să le bagi câte una în ghiveci! Că or să înceapă să sufere aşa, înghesuite.

- Probabil că mâine iau pământ de flori şi ne-apucăm de dimineaţă...

- Da' ghivece ai?

Arătă sacoşele de sub scaune:

- Le-am improvizat din funduri de sticle de 2 litri.

- Aha! Bravo! Eu nu m-aş fi gândit!

- Tu nu supravieţuieşti cu 200 de euro pe lună!

- Şi-asta ar trebui să te facă să ridici receptorul!

Reveni în sufragerie:

- Facem un wist?

- Facem; adu cărţile.

Bun, nu mai discutau despre serviciul lui! Nu se mai indispunea!

Reveni la masă:
- Da' soră-mea a mare ce mai face?
- Face foarte bine! Până acum n-a luat la bac note mai mici de 7!
- ... Luminiţa? Capra de soră-mea?
- Da-da! Păi nu ţi-am spus că a amenințat-o tata? Că dacă nu ia bacul, n-o mai mărită deloc, nici cu Nicuşor, nici cu altul? Să vezi ce mai citeşte capra... "Rupe cartea", cum se zice!
- Bun! Bravo ei! Câte examene mai are?
- Unul singur. După aia încep plimbările pe Lipscani, pe la magazine...

Aha!
- Şi cu Nicuşor se înţelege bine?
- Eu zic că se înţeleg perfect. Aşa observ eu!
- Asta-i bine. Despre Nicuşor, nici o veste neplăcută; nu?
- Nimic.
- Bun. Şi la chioşcuri cum mai merge treaba?

Lungea discuţia şi-l stârnea pe Roberto să povestească, pentru că el se tot gândea la ajutorul tatălui lui...

Ana-Maria

Mirela intră în bucătărie şi închise uşa. O privi apoi cu ochi îngrijoraţi:
- Voi cum vă descurcaţi cu banii?
- Destul de rău. Supravieţuim; dar aş vrea să fac ceva, să vând ceva, pentru că mi-a intrat în cap să facă şcoala de şoferi. Ar avea atâtea alte posturi disponibile, dacă ar avea carnet de conducere!
- Mda, adevărul e că i-ar prinde bine plasticul ăla.
- Ar putea să se facă agent imobiliar...
- Ar putea să se facă multe lucruri. Vrei să te împrumut eu?
- Nu; cred că m-ar stâlci din bătaie dacă ar auzi că am făcut datorii pentru şcoala de şoferi!
- Florentin, să te stâlcească din bătaie?
- Ei, asta-i doar o formulă de exprimare! Aşa, care să ilustreze nivelul furiei care l-ar cuprinde...
- Aha! Auzi? Eu am o idee!

S-o audă! Punea apă în ibric...
- Am observat că eşti maestră la călcat.
- Oarecum.
- Dar îţi place să calci?
- Nu pot spune că-mi displace! Dacă am de călcat, calc! Nu sunt maniacă, să netezesc tot ce văd în cale...
- Lasă, că am văzut eu ce dungi scoţi din fier! Uite ce idee mi-a venit... Crezi că te-ai descurca să calci fustele alea plisate?

Fustele plisate?
- Fustele alea tradiţionale, plisate.

Aha! Ridică scurt din umeri:
- Nu ştiu; n-am încercat niciodată.
- O să-ţi aduc fusta mea. Dacă reuşeşti s-o calci, te umpli de bani!

Cum aşa? O privea lung, mirată...
- Tocmai pentru că sunt infernale şi nu oricine poate să calce aşa ceva, se plăteşte foarte bine. Am auzit că se ajunge şi la 100 de euro de fustă!

Serios? 100 de euro, doar ca să calce o fustă plisată? Păi asta însemna că era într-adevăr o filosofie să facă pliurile alea!
- Ce zici? O aduc?
- Adu-o.
- OK; luni sau marţi o ai. Să nu te grăbeşti cu ea: n-am mai purtat-o de vreo patru ani, şi nici nu cred c-o s-o port prea curând. Exersează pe ea atât cât trebuie ca să devii maestră! Şi după aia ţi-aduc eu cliente câte vrei!

Bine! Era de acord! De fapt, acum abia aştepta să vadă despre ce era vorba! Şi mai ales să descopere cum se călcau fustele alea! Dacă mai ieşeau şi bani din asta...

21 iulie 2003 - luni

Ana-Maria

Intră în apartament şi auzi imediat soneria. Se grăbi să deschidă, iar Mirela zâmbi slab:
- Bună. Poftim.

Aa, fusta! Se grăbi s-o invite în casă:
- Bună! Intră!
- Nu, n-am timp. Nea Ioan nu ştie că am şters-o de la chioşc! Şi trebuie să ajung urgent înapoi la Piaţa Muncii!

Aha!
- OK. Mersi mult!
- Vorbim! Pa!
- Pa!

Închise uşa, zâmbind... Da; când venise de la serviciu, îl văzuse pe Marcel în chioşc. Văzuse şi ochii roşii, umflaţi de plâns, şi presupusese că cumnatul ei depusese eforturi supraomeneşti, dar n-o convinsese pe Ioana să renunţe la divorţ. Ea ştiuse că nu va reuşi; el persevera totuşi, pentru că avea doi copii cu ea... Îi văzuse şi pe pici: erau tare cuminţi! "Împărţeau" frăţeşte naveta şi mâncau biscuiţi, când trecuse ea pe-acolo. Iar Marcel o văzuse şi plecase imediat capul; de parcă-şi amintise ce se întâmplase, cum o jignise atunci la masă, de parcă îşi dăduse seama că era direct implicat în fuga ei, în pierderea sarcinii... Şi da, era implicat. Tocmai de aceea ea trecuse din nou mută, cu capul plecat, pe lângă uşa deschisă. N-aveau ce să-şi spună. Nu acum.

Intră în dormitor şi scoase fusta din sacoşă. Uau! Trebuia să refacă pliseul! Dar dacă n-ar fi fost ceva infernal, nu s-ar mai fi plătit cu atâta bănet! Întinse masa de călcat, băgă fierul în priză...

Să încerce s-o aşeze cât mai corect. Să încerce să refacă un pliu...

... Da; reuşea să refacă un pliu - dar numai atât. Cum îl începea şi pe-al doilea, pierdea măsura materialului şi strica şi primul pliu. Trebuia totuşi să reuşească cumva - din simplul motiv că alte femei reuşeau! Deci era omeneşte posibil! Iar Florentin trebuia să facă şcoala de şoferi, ca să scape din angroul ăla. Aşa că...

Era aproape ora şase; îndeşă fusta înapoi în sacoşă şi-o ascunse după şifonier. Şi strânse totul: asta va fi o surpriză.

Florentin

Coborî din autobuz şi se încruntă: ia uite cine era la chioşc! Frăţiorul lui! Tâmpiţelul care-şi închipuise că o puştoaică de liceu se înamorase doar de fiinţa lui extraordinară! Păi să-i arate el ce însemna o adevărată gospodină! Îşi îndreptă gulerul cămăşii, îndreptă umerii şi-şi trecu degetele prin păr. Se apropia de ei...

Ah, ce prostie! Era şi tăticul lui acolo! Şi asta-i strica planurile... Dar, la urma urmei, acela era momentul ideal pentru un plan pe care-l gândise, dar nu-l aplicase încă! Se opri în faţa tatălui lui, cu mâna întinsă ferm:
- Bună seara.
- Să trăieşti! Mă, tu te mai rotunjeşti mult?
- Nu; chiar am început să slăbesc.

Se aplecă spre chioşc:
- Bună seara.

Copiii îi răspunseră în cor, veseli de revedere; Ileana îi făcu cu mâna, zâmbind. Marcel bombăni un fel de "salut" şters. Iar mămica lui îi întoarse spatele... Reveni la discuţia cu tatăl lui:
- Ce mai faceţi voi?
- Bine. Nu ştii? Cu munca!
- Aha! Şi eu am o promisiune, dar întâi trebuie să plece unul

dintre angajaţi ca să mă primească pe mine.

- Zău? Pe ce post?

- Agent imobiliar.

Tăticul lui se gândea... Dezvoltă minciuna cât mai mult şi cât mai credibil:

- M-ar fi angajat acum, dar n-am carnet. Aşa că o să mă repartizeze cu un agent care are şi carnet, şi maşină de serviciu; şi o să învăţ de la el ce-i de învăţat. Dar întâi trebuie să-l concedieze pe unul care n-are cine ştie ce rezultate. S-ar putea deci să mă sune săptămâna viitoare...

- Aha! Bine, mă! Să-mi spui dacă te-a angajat.

- Îţi spun. Hai, că te las să strângi aici.

- Bine. Pa.

- Pa.

Se grăbi să se îndepărteze, încruntat: într-o zi, o să se încurce în minciuni - şi-atunci o să fie vai de el! Nu-i plăcea deloc chestia asta; dar nu avea de ales. Trebuia să rămână la Doraly măcar până la 1, să-şi ia salariul! În plus, nu se ştia dacă nu cumva Ioana îl va ierta pe Marcel, până la următorul termen! Şi-atunci fratele lui va pleca din nou de acasă, provocând o nouă supărare în sufletul tatălui lor! Sau, cine ştie - poate că mâna de fier cu care-l ţinea acum mămica lui îl va determina să-şi ia câmpii! Orice era posibil! Oricum, până la 1 august ar fi trebuit să renunţe la Doraly.

Acum, avea altă problemă: cum să-i spună tatălui lui că avea nevoie de ajutor cu serviciul? Cum să-i spună "Tată, te rog să mă ajuţi să mă angajez la o florărie"? Cum să rişte să-l înfurie, pentru că nu-l ruga să-l primească înapoi la chioşc?

Descuie uşa, intră iar soţia lui se grăbi să-l îmbrăţişeze:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

- Cum a fost azi?

"Infernal, după patru drumuri cu sacoşa-n cârcă!" Zâmbi slab:

- Plictisitor.

- Aha! Înseamnă că eşti obosit...

- Foarte.

- Atunci mâncăm şi facem nani?

- Mâncăm şi ieşim prin parc.

- Sau ne ocupăm de replantare?

O activitate "în fund pe scaun"! Aleluia! Se grăbi s-o aprobe:

- Perfect! Replantăm!

Se grăbi să se schimbe şi reveni în bucătărie:

- Şi tu ce-ai făcut azi?

- Nimic notabil: tot aceleaşi cifre şi hârtii. Ţi-am trimis şase faxuri.

- Deci am ajuns la 20 de aplicări şi nici un telefon...

- Până nu ajungem la 200, nu capitulăm. Sau, dacă vrei, du-te şi dă un telefon!

- Nu, nu vreau. M-am întâlnit iar cu el.

Ana îl privea mirată...

- Strângeau când am ajuns eu aici. Am schimbat câteva cuvinte cu tata, dar doar atât. Marcel m-a salutat, mama nu. Aşa că nu e încă momentul să le cer ajutorul.

- Cum ştii tu!

Soţia lui punea mâncarea în farfurii...

- Abia aştept să le replantăm! Crezi că or să reziste?

- În primele 2-3 zile, or să se întristeze; pe urmă îşi revin!

- Să le punem îngrăşământ?

- Nu ştiu; o să-l sun pe tata, să-l întreb... Abia aştept să înflorească!

- Mie-mi spui?!

Soţia lui zâmbea şugubăţ... Începu să râdă:

- Ţi-am spus că ies toate!

- Mi-ai spus - şi n-am crezut...

- Câte funduri de sticlă avem?

- Vreo 50-60.

- Lasă, că văd eu de unde mai fac rost de vreo 10-20...

- Plus spaţiul care rămâne în jardinieră...

- Şi după ce le replantăm şi înfloresc, ce facem cu ele?

- Le vindem.

- Unde? Cum? Cui?

- Nu ştiu - dar te asigur că le vom vinde!

- Bine; te las pe tine să te ocupi de asta. Dar să nu uiţi de "lista de donaţii"...

Ana bufni în râs; şi el râdea, imaginându-şi-l pe tăticul lui făcând gropiţe prin curte cu coada de la lingură...

22 iulie 2003 - marţi

Ana-Maria

... Mm, ce era asta?!... O cuprinsese brusc o senzaţie de greaţă. Cunoştea prea bine acea senzaţie; tocmai de-asta înlemnise...

Luna asta nu folosise tampoane; se gândise şi-atunci, prima oară, că poate-poate... Dar nu voise să se amăgească aşa. Dar acum...

Era din nou gravidă! Ce bucurie imensă avea ea azi!

Dar dacă era tot sarcină toxică? Dacă va avea probleme? Nu va putea suporta o repetare a istoriei; nici nu voia să se gândească ce-ar fi însemnat pentru ea a doua sarcină pierdută! Asta o îngrijora serios!

Se ridică şi intră în mica bucătărie a firmei. Deschise larg dulapurile... Aha! O pungă cu bomboane! Se servi cu una, descoperi că era extrem de gustoasă şi se întoarse la birou. Încerca să fie atentă la cifre, să nu greşească tabelul, pentru că nu voia să se gândească la posibilitatea ca greaţa să n-o mai părăsească în următoarele 8-9 luni...

Se ridică: mai bine să facă un test de sarcină. Acum, imediat - ca să-şi răspundă măcar la una dintre întrebări! Dacă ieşea pozitiv, îşi făcea chiar azi programare la control!

Ioan

Se aşeză la masă şi-şi aprinse o ţigară. Tăceau amândoi; Lăcrămioara pregătea prânzul...

- ... Am vorbit cu el, azi. Spunea că nu-i mai trebuiesc romînce câte zile o avea!

- Şi mie mi-a spus la fel - că altfel nu-l primeam înapoi. Şi-l cred, de data asta.

- Şi eu. Am văzut cât jeg avea pe gulerul cămăşii şi cât a slăbit în astea trei săptămâni.

- Lasă, că i-a prins bine lecţia pe care i-a dat-o romînca asta. I-a venit mintea la cap.

- Exact. Auzi? Tu ce zici de ideea de-a se împăca cu Ioana?

Clătină scurt capul:

- Eu nu sunt de acord. Pentru că Ioana n-a ştiut să vină frumos la mine, cum a mai venit de atâtea ori, să-mi spună că iar o înşeală bărbatul. Iar de fugit, n-a fugit "diplomatic", în linişte, ca Ana; a făcut ditamai tămbălăul la botez, ca să afle toată lumea! Dar dacă el o vrea tot pe Ioana, treaba lui. Se mută frumuşel la ea şi se descurcă aşa cum îl taie capul!

- ... N-o mai pri

- Nu, n-o mai primesc. Nici pe ea, nici pe Ana!

- Nici măcar de dragul lui Florentin?

Negă scurt cu capul: nu! Nici chiar de dragul lui! Primi farfuria cu ciorbă iar Lăcrămioara se aşeză lângă el:

- Auzi? Tu ai mai zis o chestie, pe care mi-a zis Mirela că a aflat-o de la Roberto. Că cică i-ai luat pe amândoi în bucătărie şi

- I-am spus că dacă nu reuşeşte s-o împace pe Ioana până la divorţ, după divorţ îi interzic eu să mai încerce. Şi că vreau să se însoare cu o muiere ca lumea, care să se ocupe de el şi de Ionuţ aşa cum trebuie.

- ... Crezi tu că-şi va găsi aşa ceva?

- Îşi găseşte, stai fără grijă! Ştii câţi taţi disperaţi caută să-şi mărite fetele care-au călcat pe de lături? Ştii cât de greu cântăreşte numele Manolache în oraşul ăsta?

- Măi Ioane,

- Măi Lăcrămioaro, nu-mi dă nici dracu o fată-boboc la asemenea cazier de fustangiu cum are fi-miu! În ultimii şapte ani, a avut tot timpul să-şi facă renume!

- Asta aşa-i... Măcar să fie o fată cuminte!

- Păi nu i-o aleg eu? Am mai toate fetele nemăritate-n minte încă de-acum un an, de când căutam mireasă pentru Prâslea!

- Da, dar atunci căutai boboci...

- Şi identificam cu grijă ofiliturile, ca să nu fac vreo greşeală! Stai liniştită: o să fie frumoasă, cuminte şi vrednică.

Nu voia să-i spună că avea deja vreo două-trei fătuci "în vizor"; nu voia să-i lase impresia că însurătoarea lui Marcel era urgentă, ca să n-o vadă "intrată în priză"! Oricum, nici gând de nuntă pompoasă, cu lăutari şi sute de invitaţi! Strict rudele foarte apropiate! Cununia fără tam-tam, slujba religioasă fără tam-tam şi-apoi o cină la un restaurant. Sau chiar în sufragerie.

- Bine, Ioane. Am încredere în gustul tău. Că, la urma urmei, nici Ana n-a fost o alegere rea! L-am văzut pe fi-miu ce bine-o duce - şi să ştii că încep să cred că noră-mea n-a jucat teatru: chiar s-a schimbat! Şi chiar a învăţat ceva, cât a stat aici!

- O fi învăţat; asta o ajută să-şi ţină bărbatul şi casa. Dar el n-a priceput mare lucru; aşa că, până nu-i vine şi lui mintea la cap, n-o să le fie bine.

- De ce spui aşa, Ioane?

- Pentru că stă ca nesimţitul acasă, fără serviciu! De-aia s-a îngrăşat aşa: că nu face nimic zi-lumină! Şi n-o să le fie bine până n-o să înveţe el ce-i umilinţa! Asta-i cea mai grea lecţie! Iar el nu vrea să înveţe, să evolueze, să prospere! Se mulţumeşte cu ceea ce este şi are! O fi Ana nevasta perfectă; dar el, ca soţ, e departe de perfecţiune.

- O să înveţe. Dar îl ştii cum e el, căpos - până nu se loveşte, nu acceptă ideea.

Şi? De ce făcea discuţia asta acum? Voia poate să se împace cu ei?

- ... La nunta Luminiţei...

Ce-i cu nunta Luminiţei?

- ... Am văzut că sunt şi ei invitaţi.

- Şi?

- Şi eram curioasă ce planuri ai!

- Să păstrez aparenţele, fireşte! Sau credeai că-i invit ca să-i anunţ că i-am iertat?

- Nu ştiam ce să cred; tocmai de-asta te-am întrebat...

- O să le dau eu bani de dar, că ştiu că n-au şi nu vreau să intre în banii de la nuntă. O să fim cu toţii veseli, fericiţi şi vorbăreţi. Iar a doua zi lucrurile revin la situaţia actuală.

- ... Tot nu vrei s-o ierţi?

- Nu. Şi n-am s-o iert niciodată. Pentru că ne puteam înţelege cu vorbă frumoasă, la o discuţie omenească. Iar ea ştia asta atunci când a fugit pe fereastră. Aşa că n-o iert.

- Bine, Ioane.

Lăcrămioara îşi imagina că o să-i treacă! Nici gând! Ana ştiuse ce însemna fuga de la socri; o ştiuse chiar dinainte de ziua nunţii! Şi totuşi fugise! Aşa că va suporta consecinţele.

Ana-Maria

Ieşi din firmă, zâmbind: azi se programa la control...

Testul ieşise pozitiv. Era din nou însărcinată. Iar o veste mai bună decât asta nu exista! În plus, observase că după ce făcuse testul, adică după ce terminase bomboana, greaţa dispăruse. Şi nu se mai întorsese - cel puţin, nu până acum! Erau deci peste şase ore în care nu-i fusese rău! O schimbare radicală faţă de prima ei sarcină...

Nu voia să se amăgească aşa. Numai medicul îi putea spune dacă avea sau nu o nouă sarcină toxică. Aşa că alergă şi intră în scară; intră şi în holul cabinetului... şi începu să aştepte. Holul era plin-ochi cu paciente şi viitori tătici...

În sfârşit! Uşa cabinetului se deschise, dar nu ieşi asistenta, ci chiar medicul Petrescu - care-o recunoscu imediat şi începu să râdă... Nu vorbea acum cu ea; întâi îşi conducea pacienta la uşă! După care urmau programările... De ce oare comportamentul lui îi lăsa impresia că făcea parte din "clubul pacientelor favorite"? Poate pentru că îşi condusese pacienta şi venise glonţ la ea?

- Bună seara.

- Bună seara.

- Probleme?
- Am venit să mă programez pentru ecografie.
- Aha, pentru ecografie! Eşti sigură?

Aprobă cu capul:

- Două liniuţe ferme.

Iar dr. Paul Petrescu îi făcu cu ochiul:

- Abia aştept să te văd în sala de naşteri, iar pe soţul tău mărşăluind pe hol la Giuleşti!

Începu să râdă:

- Şi eu!
- Ceva stări de greaţă?
- Una singură, azi pe la zece; mi-a trecut în cinci minute.
- Aha! O mare schimbare faţă de prima sarcină, nu?
- Radicală chiar...
- Hai să vedem ce zice agenda.

Intră în cabinet; el răsfoia de zor...

- ... Poţi să vii şi de dimineaţă?

Asta însemna că se va învoi de la serviciu o jumătate de oră - nici o problemă! Întrebarea era ce se făcea cu Florentin... Ei, se va învoi şi el! Iar dacă-l dădea afară din Doraly, şi mai bine!

- Da.
- Te programez pe 29, la zece jumate. E bine?
- E perfect.
- OK. Veniţi amândoi, nu?
- Nici n-aş concepe altfel! Vă mulţumesc mult. La revedere.
- La revedere, Ana.

Ieşi din cabinet, un pic contrariată - îi reţinuse numele mic? Deci chiar făcea parte din clubul ăla extrem de restrâns al pacientelor favorite? Uau! Porni spre casă...

Dacă medicul nu comentase în nici un fel absenţa greţurilor, însemna că aşa era bine! Că aşa trebuia să fie! Iar asta o bucura la culme! Sarcina asta nu era toxică!

Nu; să nu anticipeze. Să aştepte controlul şi verdictul lui.

Tii, Nina fusese cât pe ce s-o dea de gol la birou! Când îi spusese despre test, chiuise şi-i sărise de gât! Bine că momentul se derulase în toaletă; şi-aşa, se gândea că secretara intrase la bănuieli după asemenea "scenă" şi asemenea vocalize răzbătând din veceu! Dar poate că era mai bine să se afle de-acum...

Ah, abia aştepta să-i spună şi lui Florentin! Biberonul şi oliţa dăduseră rezultate! Sigur, biberonul şi oliţa Luminiţei!

Fetiţa lor, micuţa lor Florentina Cristiana, va fi veselă. Sănătoasă tun, veselă... Nu-i va lipsi nimic... Şi-acum poate se-ndura şi el să priceapă că meseria de vânzător la Doraly nu era compatibilă cu cea de tată al Florentinei! Cea de florar, da; celelalte, nu! Şi poate acum îşi ruga tatăl să-l ajute cu serviciul...

Florentin

Soţia lui avea un secret... Oare despre ce era vorba? Că muguraşii care apăruseră la două dintre pansele nu intrau la categoria asta, de vreme ce el le udase azi când ajunsese acasă şi-i văzuse deja... Ei, o să spună ea singurică despre ce era vorba! Ana nu putea ţine un secret mai mult de cinci minute sub "tirul" privirii lui! Aşa că aştepta, calm, şi-o privea pe sub sprâncene...

Dar era foarte fericită Ana lui! Parcă radia toată! Ce se întâmplase? I se promisese vreo primă? Sau o luase deja?

- Ştiu cum să vindem florile.

Aha, deci asta era!

- Cum?
- Pun o hârtie jos, pe uşa liftului. "Vând petunii şi pansele, 20.000 lei/bucata. Relaţii la apt. 143." O să se facă coadă.
- Eşti tu sigură?
- Foarte, pentru că la florărie sunt 40.000. Iar vara de-abia începe. Trebuie să fie câţiva vecini care au case de vacanţă... Mai vine lumea în vizită, mai află, mai se sfătuieşte, mai ia două-trei... O să le dăm repede.
- Păi trebuie să facem urgent rost de funduri de sticle, nu? O să mai iau nişte pământ de flori şi-o să-l sun pe Roberto, să-i zic să strângă şi el PET-uri...
- Adevărul e că suntem în mare criză de ghivece.
- Iar în timp ce unele cresc mari şi frumoase, celelalte se chinuie...
- ... Lasă, că ne descurcăm noi. La urma urmei, adăugăm pe bilet: "Doritorii să aducă sticle goale de 2 litri".

Bufni în râs:

- Asta ar fi bestial!
- Mie-mi spui?!

Da, anunţul ăla era o idee bună. Aşa or să facă; dar nu acum, ci peste vreo două săptămâni. Când bobocii creşteau şi începeau să înflorească...

Nu; nu acela era secretul. Nu acela era motivul bucuriei Anei. Deci mai avea de aşteptat. Nici o problemă - va aştepta!

Ana-Maria

Gata: venise momentul acelei veşti. Nu mai putea de nerăbdare! Şi cum tocmai se aşezaseră comod la televizor... Se ridică şi-şi aduse geanta; o puse lângă ea şi nu se mai ghemui în braţele lui. Îl privi lung, serioasă:

- Pe 29, mă învoiesc de la serviciu. Tu poţi să te învoieşti pentru toată ziua?
- Dacă vrei să mă ai doar al tău pe 29, o să mă ai.

Tii, ce sucită aprobare! Dar soţul ei zâmbea şarmant şi ridica o sprânceană cu subînţeles...

- Azi, la serviciu, mi s-a făcut rău.

Florentin deveni foarte serios:

- Ţi-a fost rău?
- Da, mi-a venit să vomit. Am găsit o bomboană în bucătărie şi mi-a trecut repede...

Soţul ei se încruntă:

- Păi mai lasă şi tu sticks-urile şi mănâncă nişte fructe!

Se grăbi să aprobe şi să continue:

- Am avut o bănuială; aşa că m-am dus la farmacie...

Soţul ei păli; chipul lui deveni extrem de îngrijorat, poate chiar speriat de acea veste... Scotoci în geantă şi scoase cutia. Scoase şi testul şi i-l întinse, zâmbind:

- E pozitiv.

Florentin

Pozitiv? Adică era însărcinată?

Nu se putu abţine: trase un chiot din tot sufletul şi-o strânse în braţe! Şi-o potopi apoi cu săruturi...

Ana-Maria

Uau, ce chiot! Şi ce reacţie! Râdea şi-l strângea şi ea în braţe! Iar Florentin tremura tot... Se simţi brusc prinsă de umeri şi împinsă cu fermitate:

- Cum te simţi?
- Mai bine ca niciodată!
- ... Adică nu ţi-e rău?

Negă încet cu capul, zâmbind...

- ... Adică e normală de data asta?
- Am fost la cabinet şi m-am programat pentru ecografie. M-a întrebat dacă mi-e rău, i-am spus că nu şi-a râs: o mare schimbare faţă de prima sarcină! Aşa că eu una cred că e normală!

Un alt chiot, o altă îmbrăţişare! Şi-alte sute de săruturi!... Şi-ar fi

vrut ca acel moment să nu se sfârşească niciodată...

Şi totuşi, asta nu era posibil! Aşa că fu aşezată comod pe perne, iar soţul ei se ridică:

- Stai, să-i sun! Vai, nu-mi vine să cred!

Râdea şi-l privea lung, veselă; soţul ei era extrem de fericit şi fâstâcit. Se învârtea prin sufragerie, când spre telefon, când spre uşă... Na, că-l zăpăcise complet cu vestea aia!... În sfârşit, nimerise receptorul! Acum era acum!

De fapt, nimeni şi nimic nu-i putea strica acea bucurie. Aşa că putea să-i sune liniştit!

Florentin

Formă numărul, nerăbdător... Na, că greşise! Apăsă grăbit clapa iar râsul soţiei lui se înteţi... O admonestă cu degetul, în glumă; şi reuşi să-l formeze corect de data asta! Suna...

- Da.
- Bună, Roberto.
- Bună.

Fratele lui era calm, semn că atmosfera în casă era şi ea calmă. Lasă, că o isteriza el imediat!

- Mama e pe-acolo?
- E la bucătărie.
- Şi nu vrei tu s-o chemi, să-i spun ceva?
- ... Stai un pic.

Da, îl uimise cu acea cerere! Brusc, nu mai voia să vorbească cu tatăl, ci cu mama! Tii, ce gânduri "înfloreau" acum în mintea lui Roberto.

- Da.
- Sărut mâna.
- Să trăieşti, maică.
- Ce mai faceţi? Totul e bine?
- Da, maică; suntem bine.
- Aha! Bravo! Mă bucur să aud asta!

Ah, chicotelile Anei îl distrăgeau de la discuţie! Păi să-i spună odată, nu?

- Uite, te-am sunat ca să-ţi spun că Ana e din nou însărcinată.

O secundă, două... Mama lui începu să râdă:

- ... Felicitări, Prâsleo! Da' ştiu că nu te-ai grăbit deloc! În câte luni e?
- Nu ştiu, că abia azi a avut primele greţuri şi-a făcut un test. Suntem programaţi la control pe 29.
- Aha! Şi ea cum se simte?
- E mai bine ca niciodată! Zice că azi i s-a făcut rău, a mâncat o bomboană şi i-a trecut. Şi de-atunci, nici urmă de greţuri!
- ... Ce-a mâncat la cină?
- Păi piure cu friptură în sos.
- Şi nu e la toaletă, vărsându-şi maţele?
- Nu; stă pe canapea şi râde de mine!

Mama lui râdea de-a binelea:

- Păi şi tu o laşi?
- Păi ce să-i fac acum, când vorbesc la telefon? I-arăt eu, imediat după ce închid!
- Aha! Bine, maică! Mă bucur să aud aşa o veste bună!
- Mi-l dai şi pe tata, sau vrei să-i spui tu?
- Ia, că ţi-l dau.
- Sărut mâna.
- Să trăieşti.

Aştepta... Şi-o asculta cum turuia de zor pentru toate urechile din sufragerie... Tatăl lui răspunse râzând:

- Da, mă, Prâsleo!
- Bună seara.
- Să trăieşti.
- Trag concluzia că ai aflat deja vestea cea mare.
- Păi mi-o turui maică-ta la mitralieră, adineauri. Ia spune tu pe îndelete: îi mai e rău?
- Azi i-a fost rău de dimineaţă, dar i-a trecut cu o bomboană. Şi de-atunci se simte foarte bine.
- Bun! Înseamnă că sarcina asta e normală!
- Aşa zic şi eu. Suntem programaţi la control pe 29.
- Bine, mă! Aşa te vreau! Să nu-ţi repeţi greşelile!
- Nici gând!
- Să ai grijă de ea!
- Bineînţeles!
- ... I-auzi-o cum chicoteşte!

Deci o auzise şi el...

- Şi vezi ce faci, că de-acum încolo o să-i stea mintea numai la ciudăţenii: scoici marinate, ananas la două noaptea...
- Sunt pregătit s-o iau din loc în orice moment, în orice direcţie!
- Sigur! Ai noroc că supermarket-ul ăla de la voi e deschis non-stop!
- Mare noroc!

Râdeau amândoi... Iar tăticul lui decise să încheie discuţia:

- Ia vorbeşte şi cu frati-tu, să-ţi împărtăşească una-alta din experienţa lui! Salut!
- Pa, tată!

Aştepta, întrebându-se pe care frate i-l dădea la telefon... Roberto râdea în receptor:

- Aşa, mă! Ai vorbit cu mine primul şi n-ai spus nimic!
- Păi ce, tu eşti mama?
- Doamne fereşte! Şi zici că se simte bine?
- Perfect!
- Bravo! Băi, să vă ţineţi de controalele alea!
- Ne ţinem!
- Indiferent cât de bine se simte, să meargă la medic!
- Băi, tu ne crezi înapoiaţi?
- Nu, dar m-ai zăpăcit de tot cu vestea asta! Şi-ţi zic şi eu ce-mi amintesc!
- Aha! Bine: te ascult!
- ... Vezi, să nu mănânce ca sparta! Mai mult de 13 kile să nu ia toată sarcina!
- Corect! Iar asta-mi aminteşte că trebuie să iau un cântar...
- Neapărat! Că după ce naşte, o să vrea să revină fuguţa la silueta de-acum! La ce crai elegant eşti tu...
- Fii serios!
- Sunt foarte serios! Băi, să ai grijă de ea!
- Da, mă!
- Să n-o mai superi!
- Îţi dai seama!
- Şi să-i dai zor să te angajezi! Că ştii cât costă pătuţul şi căruţul?
- Într-o săptămână mă angajez: într-un fel sau altul.
- Aşa! Bravo! Hai, că o aud cum chicoteşte acolo şi-mi dau seama că aveţi de vorbit!
- Bine, mă! Ah, era să uit! Strânge-mi şi mie funduri de-alea de sticle de plastic!
- Ce, mă?
- Am rămas în pană de ghivece!
- ... Aha! Bine, mă, îţi strâng.
- Mersi. Salut!
- Salut!

Închise, râzând... şi se întoarse spre ea:

- Sunt toţi super-fericiţi. Le-am dat o veste pe cinste!

Ana nu mai chicotea; zâmbea doar. Aşa că se grăbi să pornească televizorul şi să găsească un post cu muzică. Cât mai lentă!... Gata! Se apropie şi întinse mâna, zâmbind:

- Dansezi?

Soţia lui se ridică imediat. Aşa că dansau...

- ... Cum crezi că o să arate?
- Păi de obicei fetiţele seamănă cu taţii!
- Eşti tu sigură că e fetiţa?
- Da.

O privi lung, mirat... Ana bufni în râs:

- Nu-mi pot imagina scena cu noi doi, oliţa şi vopseaua albastră!

- Deci şi Luminiţa face tot fetiţă!

- Evident!

Simţise nevoia să-i amintească acel mic amănunt, pentru că era superstiţios...

- Ştii, mă gândeam să mergem în Niro, să luăm nişte material şi să o rog pe Nina să mă înveţe cum se fac rochiţele.

- OK! Sâmbătă mergem în Niro!

- Cred că Luminiţa şi Nicuşor vor aprecia pozitiv gestul...

- Foarte pozitiv...

O privea lung; şi Ana îl privea lung... Decise să-i spună acel gând:

- Când m-ai invitat prima oară la gogoşi, nu-mi imaginam că tocmai aici voi afla vestea asta.

- Iar când erai atent la povestirea lui Florin Piersic, mi-am imaginat că o să aibă genele lungi şi întoarse, aşa ca tine...

- Hei!

- Serios! Şi-am roşit, pentru că gândul imediat următor era cu prostii...

Cu prostii? Ana încerca să-i spună ceva! Iar el ştia prea bine ce anume! Aşa că începu să conducă dansul spre dormitor... Iar când îşi trecu degetele prin părul ei, şopti:

- Cu atenţie şi măsură.

- Cu mare atenţie şi multă măsură.

Cu atenţie şi măsură... Şi toată tandreţea şi dragostea pe care putea şi voia să i le ofere...

Ioan

Intră în dormitor şi închise uşa:

- Ai văzut reacţia lui Marcel?

- Da; s-a ridicat şi a intrat în camera lui.

- Ori şi-a dat seama că amanta lui a fost baza pentru pierderea primei ei sarcini, ori şi-a amintit de Ioana şi Narcis...

- Cine ştie...

- Oricum, s-a întristat serios.

- Asta e!

- Îţi aminteşti când mă întrebai dacă or să se despartă? Iar eu îţi spuneam că, dacă e tâmpit, la despărţire or să ajungă? Ei bine, a înţeles şi el că a fost cu adevărat tâmpit; da' unu' profesionist, cu diplomă!

- Roberto mi-a spus că a vorbit aseară cu el. Ioana nici n-a vrut să audă de împăcare! Şi cică şi sâmbătă, şi duminică nu s-a dat dus de la ea! Când l-a primit în casă, a intrat şi a încercat să-i convingă pe toţi că s-a învăţat minte şi s-a schimbat; când l-a poftit să iasă, a ieşit şi-a aşteptat în faţa casei, sperând că o să fie reprimit înăuntru...

Se întinse lung şi căscă cu poftă:

- Asta e! De câte ori i-am spus? De câte ori i-am atras atenţia? Ce-şi închipuia, că după iertarea numărul trei o să urmeze iertarea numărul patru?

- Vrei să-ţi spun ceva? M-am mai gândit la discuţia noastră... şi-a început să-mi surâdă partea aia cu el recăsătorit cu o fetişcană cuminte şi vrednică!

- Ştiu că-ţi surâde; că, dacă n-am fi gândit la fel, nu m-ai mai fi luat de bărbat!

- Ete la el, ce se umflă-n pene! Parcă-i un cocoş!

Se lungi în pat şi decise să facă acea discuţie:

- Faptul că e din nou gravidă n-o scuză cu nimic pentru fuga pe fereastră. Aşa că, te rog din suflet, nu te împăca cu ea.

- Bineînţeles că nu mă-mpac cu ea! Dar de vorbit, putem să vorbim două-trei cuvinte! Ca să ştie şi ea că mi-a mai trecut, dar nu de tot!

- Da. Faci aşa cum ştii tu că e mai bine. Numai nu uita: trebuie să rămână liniştită, calmă şi veselă. Încearcă să nu-i mai închizi uşa chioşcului în nas!

- Nu i-o mai închid, stai liniştit! Şi-aşa, ştiu că nu-i pică bine revederea de fiecare dimineaţă; nici acum nu ridică privirea din pământ. Şi cum e gravidă şi n-are voie să se supere... Lasă, că ştiu eu ce-am de făcut! Şi-aşa, partea asta cu vorbitul o să apară peste vreo trei-patru luni. Ah, să nu uit! Când mai vorbeşti cu el, spune-i să ne aducă şi nouă ecografiile!

- Nu trebuie să-i spun; o să le aducă singur. Dacă îţi vor cere vreodată ajutorul, ştii ce să faci!

- Evident! Îi ajut strict la ce vor să-i ajut şi mă retrag cu viteza vântului.

- Fără să te oferi să-i ajuţi şi la altceva!

- Fără.

- Bun.

Se gândea... Se gândea la Ana. Probabil că era extrem de fericită acum, când aflase că era din nou gravidă. Îşi dorea mult-mult o fetiţă; se îngrozea la gândul că poate prima sarcină se va repeta... Sau că va pierde şi sarcina asta...

Ei, aveau un medic bun! Avea el grijă de ea! Şi cum locuiau doar ei doi, Florentin putea s-o ţină-n braţe zi-lumină, să-i facă toate poftele şi să-i îndeplinească toate dorinţele! De data asta va lipsi factorul acela stresant numit "litera tradiţiei"... şi factorul stresant numit "soacra".

De data asta, totul va fi bine. Cu excepţia celor două nunţi care vor urma înaintea naşterii ei. O să-l anunţe clar pe Florentin că pe 9 august vor păstra aparenţele unor familii care se înţelegeau foarte bine - dar că aceea era doar o aparenţă. Iar el se va ocupa cu "informarea" Anei în aşa fel încât supărarea lor s-o afecteze cât mai puţin. Şi-apoi Lăcrămioara o să înceapă să vorbească cu nora lor; asta va mai detensiona atmosfera, o va face pe Ana să zâmbească mai des dimineaţa...

Florentin

Era aproape unu noaptea, dar el nu putea adormi. El stătea cu capul sprijinit în cot şi-o privea lung...

Ana dormea dusă. Era probabil obosită, după atâtea evenimente extrem de fericite şi dansul acela de trei ore! În plus, citise că gravidele erau mai somnoroase, că aveau nevoie de mai multă odihnă. Iar ea dormea, el o privea...

Din acel moment, trebuia să uite tot ce văzuse că se întâmplase cu Roberto şi Marcel. Acum nu mai erau "surghiuniţi" în tradiţii; acum putea fi el însuşi. Trebuia să-şi amintească asta clipă de clipă; să-şi exteriorizeze emoţiile, sentimentele, s-o strângă în braţe atunci când voia s-o strângă în braţe... Trebuia să-şi ia mai multe sarcini ale casei, pentru că ea trebuia menajată...

Trase uşor cearceaful, se trase puţin în spate... Zâmbi slab: o luase razna! Pierderea primei sarcini îl marcase mult, dacă acum tocmai verificase a treia oară că nu apăruse nici o pată, cât de mică...

Deci acolo, sub palma lui, creştea Florentina Cristiana...

Nu se putea dezmetici din acea euforie. Pentru că era euforic. Se simţea agitat, avea o mie de întrebări în minte, ar fi vrut s-o trezească şi să mai citească o dată cartea de la medic... S-o trimită la bibliotecă, să aducă din nou celelalte cărţi...

Dacă în şapte zile nu-şi găsea alt serviciu, va cere ajutorul tatălui lui. Pătuţul şi căruţul erau scumpe; ştia asta. În plus, Ana îşi pusese în minte să-l trimită să-şi ia carnetul de şofer; asta costa o grămadă de bani... Cele 4 milioane ale lui nici nu se mai vedeau din spatele listei de cumpărături! Aşa că va spune, frumos, "ajutor" şi se va angaja la o florărie. Pe un salariu oricum mai mare decât cât câştiga acum în Doraly.

Zâmbi slab: fetiţa lor va fi extrem de frumoasă. Chiar dacă fetiţele semănau cu taţii, nu se putea să nu moştenească ceva şi de la mămica aceea atât de frumoasă! Lăsă capul pe braţ: oof, cât mai era până la control! De fapt, bine că acel control nu era mâine! Că n-ar fi avut bani să-l plătească...

O să-l roage pe Roberto să-l mai împrumute o dată. Şi se va angaja la o florărie. Şi gata!

25 iulie 2003 - vineri

Florentin

Interfonul începu să piuie lung. Se grăbi să se ridice:

- Mă duc eu.

Cine să fie, la opt seara? Ridică receptorul şi nu mai apucă să rostească întrebarea, că surioara lui începu să râdă:

- Hai, deschide, că suntem pe fugă!

Luminiţa? Îi deschise şi reveni în bucătărie:

- Luminiţa şi Nicuşor.

Ana se grăbi să se ridice:

- Să pun de-o cafea.

- Lasă, că sunt pe fugă.

- Ei sunt pe fugă!

- Aşa mi-a spus; iar dacă nu plănuieşte să discutaţi cinci minute despre ale nunţii şi nu numai, atunci chiar sunt pe fugă!

Ana deschise larg uşa; liftul pocni iar surioara lui se grăbi să intre:

- Bună! Felicitări pentru bebeluşă!

- Mulţumim! Hai, intraţi!

Se ridică şi arătă spre sufragerie; dar Nicuşor îşi trase logodnica în bucătărie:

- Stăm doar două-trei minute, că avem o grămadă de drumuri de făcut azi!

OK; dacă aşa voiau ei...

- Uite astea!

Ce anume? Aa, două sacoşe pline cu funduri de sticle! Perfect! Se aşezară cu toţii iar surioara lui îşi deschise geanta:

- Am venit să vă înmânăm personal un plic.

Ce plic?... Aa, invitaţia la nuntă! O privi lung: mda, foarte frumoasă! Fusese probabil cel mai scump model existent pe piaţă! O citi şi i-o întinse Anei. Şi-apoi decise să fie foarte direct în exprimare:

- Tata ştie că suntem şi noi invitaţi?

- Tata v-a trecut pe lista noastră. Sunteţi scrişi pe primul loc, la numărul 1.

Deci chiar tăticul lui îi notase acolo...

- Băi, sper că veniţi!

Îşi privi lung soţia; citea în ochii ei aceeaşi îngrijorare... Probabil că acea femeie drăguţă care-i povestise totul despre rromi uitase să menţioneze că cei invitaţi la nunţile familiei şi prietenilor n-aveau voie să lipsească. Şi, din pământ sau piatră seacă, trebuiau să dea tinerilor căsătoriţi un dar consistent. La nunta asta de aurari, darul trebuia să aibă proporţii extreme! Dar...

- Venim.

- Perfect! Vă sun eu joi sau vineri, să stabilim la ce oră să veniţi la tata!

- Bine.

- Acu' să-ţi zic de Marcel, că mi-a dat Roberto dispoziţie să-ţi dau raportul. Stă cuminţel la chioşc toată ziua, munceşte ca apucatul şi vorbeşte numai când e întrebat. Şi în fiecare seară dă fuga la Ioana, să-i vorbească despre împăcare. Dar ea o ţine pe-a ei: nu şi nu! Roberto zice că frati-miu n-o să aibă succes cu ea; că or să divorţeze la următorul termen. Şi auzi, cică să te pregăteşti de încă o nuntă - că tata i-a promis că îl însoară imediat cum îl divorţează!

- Din nou? Se bagă iar să-i ordoneze el viaţa?

- Lasă, că i-o ordonează cum trebuie! Şi e spre binele lui aşa! Oricum, am înţeles că a discutat cu el şi acum are aprobarea lui Marcel ca să-i caute el nevastă! Aoleu, cât e ceasul! Am fugit, că mai am 24 de invitaţii de dat şi e deja opt şi cinci!

Se ridică şi se grăbi să-i conducă la uşă. Şi-apoi reveni în bucătărie, încruntat...

- ... Eşti sigur că vrei să mergem?

- Da. Trebuie să mergem. Pentru asta, la noi nu există derogare sau scuză.

- Atunci mergem! Să vedem cum facem...

- ... Oare s-a strâns ceva dobândă la bancă?

- Cu siguranţă! Du-te zilele astea, să vedem cum stăm. Deşi mai mult de vreo 100 de euro nu cred că fie...

Doar atât? Luă invitaţia, o privi lung... şi-o lăsă pe masă:

- Pe 31, cel târziu, dacă nu găsesc singur alternativa la standul ăla din Doraly, îl sun pe tata. Şi-o să-l rog să-mi dea el bani de dar pentru nuntă.

- Crezi că mai are vreun sfanţ? Îţi dai seama cât trebuie să coste organizarea?

- Da, şi nu o plăteşte el, ci nea Vlad. Uneori, e bine să fii socru mic...

Ana nu mai spunea nimic...

- Sau îi cer iar lui Roberto; şi-o să-i dăm noi, după ce câştigăm la Loto...

Începuse să râdă; Ana zâmbea doar. Decise să schimbe placa:

- Dacă nu vrei să mergem, nu mergem.

- Ba da, vreau să mergem. Mă întrebam doar cât să scoatem din bancă...

- Nu vreau să luăm de-acolo. O să fac eu rost de banii de dar.

- Bine.

Voia să încheie acea discuţie pentru că voia să se gândească la prezenţa lor în curtea lui nea Vlad, atât de aproape de părinţii lui... Probabil că la asta se gândea acum şi tăticul lui - şi nu ştia ce decizie să ia: să nici nu se bage în seamă, sau să pălăvrăgească zâmbitori toată noaptea. Grea temă de gândire...

- Când te înscrii la şcoala de şoferi?

- Ana, te rog! Ştii bine că

- Am strânşi două milioane jumate pentru carnetul tău. Iar şcoala de şoferi de la prima staţie acceptă şi plata în rate, şi lecţiile târzii în noapte. Te rog!

Deci strânsese bani... Nici nu voia să ştie de unde! Că dacă auzea că erau împrumutaţi, făcea o criză de nervi! Aşa că... Aşa că va spune "Da" şi va uita să se-nscrie!

- Mă duc luni să vorbesc cu ei.

- Şi să te-nscrii şi să plăteşti măcar prima rată.

- Bine.

La urma urmei, o să-i prindă tare bine carnetul ăsta! Chiar şi aşa, fără maşină!

- ... De unde-ai reuşit să strângi două milioane jumate?

- Îţi aminteşti tonele alea de fuste de secretară?

Se încruntă:

- Da.

- Nu mai sunt. Le-am dat pe toate. Nu mai erau la modă; şi de ce să le arunc, dacă pot să scot un ban pe ele?!

Deci aşa...

- Aş fi vrut să ştiu şi eu despre asta.

- Am vrut să-ţi fac o surpriză...

Na, că o posomorâse! Se ridică şi luă pungile:

- Hai să plantăm panselele.

Ana îl urma fără tragere de inimă... Dar asta e! Ar fi trebuit să ştie şi el de vânzarea fustelor! Metoda aia de-a face bani nu-i plăcuse încă de pe vremea când o auzise vorbind despre vânzarea aurului cadou de la matahală! Acum erau căsătoriţi; de ce nu-i spusese? Aşa cum îi spusese despre pansele?

Mai aveau 3 pungi cu pământ de flori. De-ajuns pentru 9-10 ghivece. Iar mâine, în drum spre Doraly, o să mai ia el 4-5, să aibă... Soţia lui sparse tăcerea:

- ... Ce te supără cel mai mult?

- Faptul că îţi vinzi lucrurile ca să faci rost de bani.

- Ţi-am spus şi-ţi repet: nu mai suportam fustele alea. Parcă eram şefă de birou la Gestapo în ele! Chipiu îmi mai lipsea!

Începu să râdă: şefă de birou... Iar Ana zâmbi şi ea:

- După ce-am descoperit cât de comode sunt fustele astea lungi

şi largi, n-am mai avut ochi pentru "prezervativele" alea!

Acum râdea de-a binelea: auzi, prezervative! Ana îl sărută undeva pe creştet:

- Şi ce altceva te mai supără?
- Ideea asta cu şcoala de şoferi...
- Chiar nu vrei s-o faci?
- Nu e atât de urgentă acum.
- Eu cred că ţi-ar prinde bine să ai carnet. Chiar dacă nu avem maşină. O să te-ajute să te angajezi: ai să vezi!
- ... Pe 30, cel târziu, îl sun pe tata şi-l rog să mă ajute să intru într-o florărie.
- OK.
- ... Chiar nu te deranjează?
- Ce să mă deranjeze?

Ana încerca să evite subiectul? Atunci să-l evite şi el; tăcu, concentrat asupra panseluţei care se încăpăţâna să nu stea dreaptă...

- ... Ia uite ce de bobocei au făcut!

Ia! Aa...

- Dar vezi că numai rândul din faţă are bobocei? Cele din spate sunt mai micuţe...
- Totuşi, nu puteam face rafturile din sticlă!
- Or să aibă nevoie de multă lumină...
- ... Imediat cum încep să înflorească, pun afişul. Şi pe măsură ce dăm din cele din faţă, le mai tragem pe cele din spate...
- Cred că nu-i de-ajuns. Eu zic să începem să le înşirăm pe jos. Sau pe scândura aia din dormitor...
- ... Nu sunt prea jos? Nu prea bate soarele-n balcon...
- Punem scaunele la distanţă, scândura peste ele iar panselele pe scândură. Pe rafturi n-are rost să pui mai mult de-un rând de ghivece: că le omori.
- OK. Hai să terminăm aici şi să facem modificarea.

Exact. Iar după aceea să meargă şi ei la culcare - că mâine la şase el pleca de-acasă...

Acum înţelegea extrem de bine sfatul lui Roberto. Avea nevoie de-un servici 9-17, cu weekend-uri libere. Tocmai acum, când Ana era gravidă, n-o mai putea duce la biliard! Tocmai acum nu mai aveau timp să iasă la plimbare! El unul se simţea epuizat! Iar soţia lui nu comenta acea "schimbare de program"; încerca să pară calmă, detaşată de probleme, încerca să-i lase falsa impresie că era la fel de fericită şi cu, şi fără ieşirile lor nocturne...

Pe 30 iulie îşi va suna tatăl. Şi se va angaja la o florărie. Aşa nu se mai putea. Trebuiau să cumpere o grămadă de lucruri pentru fetiţa Luminiţei!

26 iulie 2003 - sâmbătă

Ana-Maria

Bun! Florentin era la servici, ea terminase de mâncat... Acum, să încerce să calce fusta! Îşi întinse tacticoasă masa de călcat, fierul, sticla cu apă, fusta... De unde s-o începă?... Păi de la cusătură! Ca să aibă măcar un punct de reper!

Un pliu... Nu; îl stricase. Privi lung materialul...

Se grăbi să ridice receptorul: oare prietena ei n-avea chef să-i facă o vizită?

- Da.
- Salut.
- Ei, salut! Ce mai faci?
- Uite, sunt singură şi mă întrebam dacă n-ai chef să-mi faci o vizită!
- Azi nu pot, că trebuie să pice al meu din delegaţie...
- Măi, dar al tău stă numai prin delegaţii?
- Cam aşa ceva...
- OK. Dacă aveţi chef să faceţi o plimbare, vă aştept pe la mine.
- Mulţumim de invitaţie, dar cred că punem lanţul pe uşă şi descentrăm patul...

Era foarte veselă Nina ei! Şi-asta era bine!

- Auzi? Eu am o mică problemă...
- Ia să auzim!
- Nu pot să calc o fustă plisată.
- Păi de obicei fustele plisate îşi păstrează cuta!
- Materialul plisat, da. Dar fusta asta e din material normal.
- ... Aoleu! Ţi-ai făcut fustă plisată?
- Nu, m-a rugat cumnată-mea să i-o calc, că ea n-are timp.
- Măi, am auzit că sunt infernale la călcat!
- Sunt, crede-mă! Mai mult de-un pliu n-am reuşit să-i fac!
- Eu cred că problema e lungimea fustei. Până ajungi cu fierul de la betelie la tiv, se duce naibii tot pliul. Încearcă s-o calci pe bucăţi! Zece centimetri de la betelie; pe urmă următorii zece centimetri, şi tot aşa!
- O să încerc...
- O chestie şi mai migăloasă, pe care-am încercat-o şi eu la o rochiţă-fantezie, e să formezi pliul cu coada de la furculiţă.
- Poftim?
- Îndoi materialul şi dai apăsat cu coada pe el. Teoretic, ar trebui să se îndoaie puţin. Şi pe urmă ar fi mai simplu.
- ... Bună idee!
- În ultimă instanţă, refă pliul la poale cu ace de gămălie. Dar cred că or să se vadă găurelele; plus lungimea fustei...
- OK! Le încerc pe toate - şi dacă nu-mi iese, mă dau bătută!
- Lasă, că te ştiu eu! Mai inventezi 20 de metode auxiliare, numai ca să nu spui "nu pot"!
- Probabil!
- Ah, am fugit, că sună la uşă!
- Să fii cuminte! Pa!
- Pa!

Închise, zâmbind... Ia să încerce ea cu nişte cărţi! Alese patru tomuri groase, "zdravene", şi aduse şi furculiţa. Şi opri fierul: consuma curent degeaba. Deci să refacă pliurile cu furculiţa, pe primii zece centimetri, şi să le fixeze sub carte. Era destul de greu... Dar peste vreo oră va prinde îndemânare şi va fi mai simplu! Acum se concentra, ca să nu greşească dimensiunea şi să iasă pliurile strâmbe...

Oof, migăloasă treabă! Îşi aduse un scaun de la bucătărie, se aşeză şi zâmbi: mult mai bine aşa! Deci: unde rămăsese?

Florentin

OK! Hai să se ducă totuşi să întrebe cum era cu şcoala de şoferi! Dacă Ana voia musai ca el să-şi ia carnetul... Şi cum el îi spusese, nu foarte demult, că după ce se mutau împreună, va face tot ce-i va spune ea...

Şi să şi plătească azi o parte din taxa de şcolarizare: că, la urma urmei, s-ar putea să-i folosească la ceva plasticul ăla roz!

Mm, roz! Trebuia neapărat să-l aibă! Bufni în râs şi intră în sediul şcolii de şoferi.

Ana-Maria

Auzi cheia ronţăind în broască; aşteptă închiderea uşii şi rosti, tare ca s-o audă bine:

- Bine-ai venit! Îţi mai pregătisem o surpriză; dar cum ştiu că nu-ţi plac surprizele financiare, o s-o vezi în exact trei secunde...

Unu, doi

- Ce faci?

Na, că năvălise peste ea în dormitor! Zâmbi slab:

- Calc fusta Mirelei.

Făcuse deja mai bine de trei sferturi din fustă; partea plisată ieşise bine, după părerea ei! Aşa că-l privi lung, curioasă de reacţie... Florentin privea fusta şi nu se putea dezmetici... Aa, în sfârşit!

- Doamne, Ana, tu ştii să calci aşa ceva?

- Am învăţat.

- Ştii cât de greu se găsesc femeile care ştiu să calce aşa ceva? Şi ştii cât se câştigă?

- Mi-a spus Mirela la ultima ei vizită, când mi-a propus să încerc măcar. Oricum, dacă vorbeşti zilele astea cu Roberto, spune-i să-i transmită că am reuşit.

Florentin zâmbi:

- Deci asta era surpriza financiară...

- Da; asta era.

- Păi asta înseamnă că trebuie să mă fac florar-şef! Că ştii cum se zice: bărbatul trebuie să câştige cu un leu mai mult decât femeia. Şi cum tocmai m-am înscris la şcoala de şoferi...

Lăsă fierul pe masă şi se grăbi să se ridice şi să-l îmbrăţişeze:

- Bravo! Când ai prima oră?

- Luni la şase fix.

- ... Şi ai timp să ajungi?

- Am.

- Dar n-ai timp să mănânci...

- Lasă, că mănânc după. Şi-aşa, o să am câte două ore pe zi, de trei ori pe săptămână: aşa că o să ajung repede la examinare...

- Aha... Hai să mâncăm.

- Hai.

Florentin

Putea jura că Ana lui călcase toată ziua la fusta aia! Aşa că o aşeză pe scaun şi scoase mâncarea din frigider.

- Lasă, că o pun eu.

- Stai acolo cuminte, că ştiu că ai călcat toată ziua.

- Dar bănuieşti măcar cum mă doare fundul după ce-am călcat toată ziua în poziţia "stând pe scaun"?

Bufni în râs şi se aşeză; Ana începu să umple crăticioarele...

Trebuia să înveţe de la ea; aşa cum bine observase de la început, ea avea experienţă în materie de "viaţă de familie". Întâi îşi vânduse fustele de secretară; apoi învăţase să calce fuste tradiţionale. Ana făcea orice ca să contribuie la prosperitatea familiei lor. Iar el trebuia să înveţe să facă la fel. Poate că începuse deja să priceapă cum stătea treaba - că doar se înscrisese azi la şcoala de şoferi! Dar nu ştia la ce-i va trebui asta, de vreme ce pe 30 îşi va suna tatăl şi-şi va schimba locul de muncă...

Doamne! Că frumoasă mai era! Parcă-parcă vedea un început de burtică... Un început mic-mic, de maximum un centimetru...

- Ce-i?

Îi văzuse privirea fixă! Îşi aprinse o ţigară şi o privi serios în ochi:

- Mă uit la tine şi nu-mi vine să cred că tocmai eu am parte de o femeie atât de frumoasă!

Tii, ce roşise! Se grăbi să continue:

- Şi frumoasă, şi cuminte, şi deşteaptă, şi harnică, şi talentată...

Deja începuseră să-i tremure mâinile... Plecă capul spre dreapta, fără să slăbească tirul privirii:

- Ţi-am mai spus vreodată cât de mult te iubesc?

Ana zâmbi slab:

- Nu; spune-mi acum.

Se ridică, îi luă cratiţa din mână şi-o lăsă pe aragaz. Şi-o trase până în dormitor - o să-i spună totul, imediat cum ajungeau sub cearceaf!

28 iulie 2003 - luni

Ana-Maria

Aşteptau cuminţi, aşezaţi pe scaune, privind lung avizierul cu mutriţe şarmante... Uşa cabinetului se deschise; medicul îşi conduse pacienta şi se opri în faţa lor:

- Bună seara.
- Bună seara.
- Pregătiţi pentru momentul adevărului?
- Foarte pregătiţi!

Li se făcu semn să-l urmeze în camera ecografului:

- Şi cum se simte viitoarea mămică?
- De parcă n-ar fi viitoare mămică!
- Cum aşa?
- Păi nu mi-a mai fost greaţă!
- Nu ţi s-a mai făcut deloc rău?
- Nu.
- Dacă ţi se face, ştii ce-ai de făcut!
- Da; vă sun şi mă duc la primul spital.
- Exact. Ia să vedem...

Ia să vadă şi ea pe ecran...

- Bună seara, domnişoară!

Tii... Întoarse imediat capul spre Florentin; el privea fascinat ecranul aparatului, zâmbind... Reveni şi ea spre imagine. Bebeluşa lor era cuminte azi; probabil că dormea... sau tocmai se trezea... sau tocmai se culca... Medicul o măsura de zor...

- ... Felicitări. Zece săptămâni în evoluţie.

Ridică mirată sprâncenele:

- Zece?
- Da, zece.
- ... Dar luna trecută
- Aşa au reacţionat şi ultimele patru paciente care nu plănuiau să aibă doi bebeluşi deodată-n casă! Se întâmplă, să ştii! Luna asta ai avut sângerări?
- Nu; nimic.
- Ţi-am spus: se mai întâmplă!

Îşi privi lung soţul; acum Florentin o privea mirat, intrigat... Reveni spre medic:

- Adică are deja două luni jumate iar mie mi-a fost greaţă o singură dată?

Bărbatul începu să râdă:

- La prima sarcină ţi-a fost greaţă cât pentru următoarele cinci!

Aprobă grăbită. Ce să-l mai întrebe? Ce mai trebuia să ştie?

- ... Să mai iau Materna?
- Judecând după ultimele analize, dacă mănânci zilnic o salată cât mai variată şi două fructe, nu. Iar de data asta ai grijă cât mănânci, mămico: că o să te îngraşi vertiginos! Încearcă să mănânci puţin şi sănătos; mai fără zahăr, mai fără sare, pentru că trebuie să bei multe lichide şi rişti să te umfli. Ştii ce scrie la carte: 13 kilograme. Ia să calculez eu...

Îl văzu scoţând un cerc, reglând ceva la el...

- Ce zodie e în februarie?
- La începutul lunii Vărsător, la sfârşitul lunii Peşti.
- Deci o să faci o mică practicantă a înotului sincron! Data probabilă a naşterii, 24 februarie. Ştii ce înseamnă probabilă...
- Adică data la care sunt cele mai puţine şanse să se nască?

El râdea şi aproba, revenind la ecograf... Ce mai trebuia să-i facă acum?... Na, că uitaseră amândoi! Fotografia! Florentin o luă grăbit...

- Gata, mămico: am terminat. Şi pot să te asigur că totul merge perfect acolo, în burtica ta. Să mergem să te programez.

Bun! Perfect! Îl urmă şi-l văzu răsfoind agenda...

- 29 august, ora 12?
- E perfect.
- Cred că şi dacă spuneam nouă jumate seara, tot perfect era; nu-i aşa?
- Aşa-i.
- Dacă vrei la altă oră, e de ajuns să spui.
- Nu vreau la altă oră.
- Bine, bine! Nu e cazul să te superi aşa! Nu ştii că n-ai voie?

Ia uite-l ce râdea de ea! Ah, era răutăcios! Medicul se ridică:

- Ştii ce ai de făcut: mişcare cu măsură, mâncare cu măsură... Mai toate cu măsură. Cum simţi că ai dureri, iei un No-Spa şi stai întinsă, fără să te panichezi. Dacă nu-ţi trece într-o oră, mă suni şi iei un taxi până la cel mai apropiat spital.

Aprobă: da, ştia. Ieşiră din cabinet:

- Nu uita: salată de diverse şi cel puţin două fructe pe zi!

Aprobă din nou şi ajunseră la uşă. Iar medicul se aplecă şi-o privi scurt; şi concluzionă:

- Da, e bine acum.

Sigur că era bine! Zâmbea cu gura până la urechi! Zece săptămâni şi-o singură greaţă! Deschise uşa:

- Mulţumim. La revedere.
- La revedere.

Ieşiră amândoi şi porniră grăbiţi spre autobuz...

- ... Ştii, tot nu-mi vine să cred!
- Nici mie! Ştii bine că luna asta n-a venit, dar luna trecută a fost ceva-ceva! Nu mai ştiu ce să cred!
- Eu l-am văzut cu ochii mei: a preferat să măsoare de două ori înainte să spună "zece săptămâni"! Aşa că zece sunt!
- Două luni jumate...
- Şi-o singură greaţă?
- Una singură, în ziua când am făcut testul. Pe cuvânt!
- Te cred, stai liniştită!

Soţul ei întinse mâna spre taxi; nu se răzvrăti în faţa acelui răsfăţ. Pentru că el o ţinea în braţe, pe bancheta din spate... Palma lui proteja bebeluşa... Îi şopti la ureche:

- Iar m-ai învăluit...
- Îmi place să cred că v-am învăluit...
- Cu siguranţă!

Privea lung semaforul... Tresări şi începu să râdă:

- Îţi dai seama ce greu o să-mi fie să mă obişnuiesc să nu mai "rad" tone de mâncare?
- Dacă mănânci puţin şi des, o să fie perfect.
- Puţin, des şi sănătos.
- Să ne oprim să luăm ceva pentru salată.

Aprobă... Ia uite, că nu se mai oprea din zâmbit! Dar şi el zâmbea, şi el simţea că pluteşte...

Florentin

Mm, ce bună era mâncarea! Mai ales aşa! O ţinea pe Ana în braţe; mâncau din aceeaşi farfurie şi, după fiecare "alimentare", îi fura un sărut... Când văzuse iar imaginea de pe ecran, înlemnise. Fetiţa lui dormise dusă tot controlul. Văzuse clar cum bătea inimioara micuţă...

- După ce mâncăm, recitim?
- Evident!

Încă o furculiţă cu salată; Ana oftă uşor:

- Ştii, mă gândisem...

La ce se gândise?

- ... Mă gândisem să... Nu, lasă.
- Spune, că m-ai făcut curios.
- Lasă, e o prostie!
- Te rog să-mi spui!

Ana stătea în cumpănă... Iar el aştepta: pentru că va afla, până la urmă, ce anume o făcuse să redevină serioasă.

- ... Mă gândisem să înrămăm ultima ecografie.

Oof! Micuţa lui soţie îşi amintise de prima lor fetiţă... Se grăbi s-o sărute:

- O să cumpăr mâine din Doraly o ramă micuţă, albă; şi-o punem pe perete, în dormitor. Bine?

- Bine. Te superi?

Se grăbi să nege, văzând ochii căprui plini de lacrimi:

- Nu; şi mie mi-era uneori dor de ea. Dar n-am vrut să scot ecografiile alea ca să nu-ţi amintesc...

Ana plângea uşor; iar el nu se mai enerva. Nu mai ţipa la ea să înceteze, n-o mai scutura ca un dement... El îi aşeză capul pe umărul lui şi lăsă capul pe capul ei. Se legănau amândoi uşor, amintindu-şi de prima lor fetiţă...

Îşi amintea perfect cuvintele Mirelei: "E gravidă. Toate stările prin care trece sunt amplificate de hormonii în exces. Dacă îi vine să râdă, face o criză de râs; dacă plânge, poate să şi leşine. Tu nu ai observat ce nevastă sensibilă ai?" Observase; de când locuiau singuri, o observase cu mare atenţie. Şi învăţase multe; schimbase multe în comportamentul lui şi în modul cum îşi trăiau viaţa. Tocmai de-asta nu încerca s-o oprească; pentru că se va opri singură, în maximum un minut...

Asta e! Atunci, nu fusese să fie! Dar de data asta lucrurile erau complet diferite! Ana era liniştită, fericită, îndrăgostită... Extrem de schimbătoare, pentru că acum două minute râseseră cu poftă amândoi... Ridică încet mâna şi-i şterse lacrima; Ana se grăbi să ridice capul:

- Ete, că mă pocni melancolia! Doamne, aşa făceam şi prima oară?

Zâmbi:

- Ai uitat cum plângeai în dimineaţa aia, când am venit să te duc la serviciu şi te-am ameninţat că-ţi filtrez amintirile?

Capul şaten se clătină încet a dezaprobare... Se grăbi să-i umple paharul cu suc; ea îşi şterse lacrimile şi zâmbi:

- Am luat-o razna!

- Nu, n-ai luat-o razna. Ţi-am spus: şi eu m-am gândit deseori la ea. Şi mie mi-a fost dor de ea. Dar acum o avem pe prichindica asta mică...

Oare prichindica simţea căldura palmei lui? Îi plăcea să creadă că da...

- Auzi? Am altă idee! Hai să lipim toate ecografiile de atunci pe un carton, iar pe alt carton să le lipim pe astea de acum. Şi să le punem aşa pe perete! Ştii, în ordinea în care le-am făcut. Ca un fel de "grafic de creştere"...

- ... OK! Sună bine! Le facem mâine?

- Mâine seară. Iau eu carton, în drum spre casă.

- Bine.

Gata: îi trecuse accesul de plâns. Ana zâmbea din nou! Doamne, ce simplu era! Ce simplu ar fi putut fi şi atunci, prima oară, când se speriase şi preferase s-o ameninţe cu bătaia...

- Eu nu mai pot!

- Nici eu.

Ana se ridică; se grăbi să se ridice şi el:

- Scoate tu ecografiile, cât strâng eu aici.

Mai bine s-o ştie aşezată pe covor, decât în picioare în faţa chiuvetei! Doar fusese la serviciu azi, nu? Trebuia s-o menajeze măcar un pic!

Nu-şi va anunţa azi tatăl referitor la control şi vârsta bebeluşei; va vorbi mâine cu el pe mai multe teme. Pentru că trebuia să se gândească foarte serios cum să facă să-i ceară ajutorul fără să-i apropie pe ei de Ana! Liniştea ei era extrem de importantă! Iar el avea la dispoziţie mai puţin de 24 de ore de gândire. Trebuia să-şi găsească cuvintele, să analizeze bine frazele...

29 iulie 2003 - marţi

Ana-Maria

Îl privea lung... Decise să deschidă discuţia cu o întrebare:

- Te-a supărat ideea mea cu ecografiile?

- Nu; ba chiar cred că o să iasă frumos şi-o să ne facă să zâmbim.

- ... Atunci de ce eşti supărat?

- Pentru că m-am gândit azi toată ziua... Gata: nu mai ţine treaba cu angroul. Eşti gravidă, naşti în februarie iar noi trebuie să cumpărăm o grămadă de lucruri şi să strângem bani şi pentru naştere, şi pentru medic, şi pentru moaşă, şi pentru doctoriţa pediatră... Şi pentru refacerea ta... Trebuie să-mi găsesc urgent un nou serviciu.

Florentin

Fusese sincer; Ana se încruntă scurt:

- De ce nu vrei să discuţi cu tatăl tău? De ce te încăpăţânezi să-l ocoleşti?

Din discuţie şi mimica ei deducea că Ana chiar îşi dorea să-l audă cerând ajutorul! Aşa că încercă să facă acel anunţ într-o formă care să n-o poată necăji nicicum:

- O să-l sun după masă; ca să tatonez terenul.

- Ba să-l suni şi să-i ceri deschis ajutorul, direct! Să nu-i laşi impresia că eşti prea mândru ca să apelezi la el! Sau, şi mai rău, că eu îţi interzic să primeşti ceva de la ei!

- Bine; mâncăm şi îl sun.

Ana aprobă; chipul ei se mai destinsese puţin...

- Mâine îmi iau banii şi-mi dau demisia de la Doraly.

Soţia lui aprobă din nou; chipul ei devenise zâmbitor! Deci o cunoştea destul de bine ca să ştie ce-i plăcea Anei şi ce nu, ce gândea despre anumite lucruri, cum vedea rezolvarea anumitor probleme...

Ana-Maria

Florentin insistase să spele el vasele; ea pusese mâncarea în frigider şi se aşezase pe canapea, în sufragerie. De acolo vedea perfect telefonul! Nu se va clinti din locul ăla până nu-l auzea pe Florentin rugându-şi tatăl să-l ajute să-şi găsească serviciu! Aşa nu se mai putea! Soţul ei se încăpăţâna aiurea încă din aprilie! Mai, iunie, iulie: trei luni irosite aiurea pentru încăpăţânarea lui!... Adevărul era însă că o făcuse gândindu-se să nu-i aducă ei toate neamurile pe cap! Iar ea nu putea să-i spună că, în mintea ei, în acele momente se va gândi că după o vizită de două-trei ore vor rămâne din nou singuri...

Îl aştepta să termine la bucătărie.

Florentin

Gata. Îşi şterse tacticos mâinile, simţind cum începe să i se formeze golul în stomac... Acum se ducea să-l sune şi să-i ceară deschis ajutorul. Intră în sufragerie şi aduse telefonul pe masă, în faţa ei. Se aşeză şi el; formă numărul şi o trase lângă el, lipită de el - ca să audă şi ea discuţia asta! Suna...

- Da.

- Bună seara, tată.

- Să trăieşti.

- Ce mai faceţi?

- Uite, tocmai am venit şi eu - că s-a stricat clanţa de la Muncii şi-am stat cu lăcătuşul s-o repare.
- Ai treabă?
- Nu; de ce?
- Pentru că voiam să discutăm unele lucruri.
- Te ascult.

Şi acum să-i spună...

- ... Spre ruşinea mea, n-am reuşit încă să-mi găsesc serviciu. Te rog; poţi să mă ajuţi tu?

O secundă de tăcere; apoi vocea calmă îl pălmui cu maximă atenţie, pentru maxim de eficienţă:

- De ce minţi? N-ai fost vânzător la un stand de pantofi, în Niro? Acum pe unde te-ai mai aciuat?

Deci ştia! Şi vorbea calm! Cum naiba îşi închipuise că îl va păcăli aşa uşor? Şi cum de-şi închipuise că va scăpa de acea discuţie?

OK! Răspunsul! Să gândească repede!

Ştia doar de Niro, că altfel nu-l mai întreba pe unde se aciuase! Dădu să răspundă, dar tatăl lui îşi continuă muştruluiala:

- Te-au văzut nişte florari de la piaţa Coşbuc.

Acum! Răspunsul!

- Îmi pare rău pentru acel episod. N-am avut încotro! Sunt cap de familie acum, trebuia să mă descurc cumva! Am avut multe lucruri de luat pentru apartament, multe cheltuieli. Am lucrat acolo mai puţin de-o lună, până am ieşit la liman cu banii. Acum nu mai lucrez nicăieri: de săptămâna trecută, am luat iar florăriile la rând. Dar cum aşteptăm din nou un copil, trebuie să-mi găsesc urgent serviciu! Urmează cheltuieli şi mai mari, pentru fetiţă! Te rog, poţi să mă ajuţi cu serviciul?

Tatăl lui tăcea... Ar fi vrut să-l roage să-l ierte; dar i s-ar fi închis telefonul în nas. Aşa că tăcea şi aştepta ca tăticul lui să se gândească la acele fraze şi să ia o hotărâre...

- ... Vino încoace, să discutăm.
- Ajung într-un sfert de oră.

Şi atât; îi închisese. Puse şi el receptorul în furcă, iar Ana îi fură un sărut:

- Hai să te schimbi!

Tii, ce grăbită era! Se ridică şi el şi-o urmă în dormitor. Şi-o opri pur şi simplu din scotocitul prin şifonier:

- Mă miră mult comportamentul tău. Chiar dacă ştii că risc să-i văd invadându-ne, tu n-ai nimic împotrivă!

- Nu cred c-or să vrea să se mute aici! Iar după ce ei "revoluţionează" două ore, îmi mai rămân vreo şase în care să "dez-revoluţionez". În plus, mă îndoiesc că ne vor ierta atât de repede; sincer, cred că or să ne sune la uşă abia după ce vine şi Florentina de la Giuleşti!

Ah! Deci aşa stăteau lucrurile! Ana se gândise deja la varianta vizitelor socrilor ei şi găsise repede şi rezolvarea problemelor inerente care se vor ivi! În plus, fusese realistă şi înţelesese imediat că supărarea aceea mare-mare n-avea cum să dispară într-o clipă! O sărută pe păr:

- Eu zic să iau cămaşa dificilă.
- M-am gândit şi eu la ea; dar e prea scorţoasă.
- Nu contează. La urma urmei, nu mă duc să mă angajez? Ca la un soi de interviu, aşa...

Ana bufni în râs şi scoase cămaşa dificilă... El alese pantalonii, iar ea ieşi:

- Mă duc să văd dacă am tot ce-mi trebuie pentru nişte clătite.

Mm, îi era poftă de clătite! OK! Oricum, el va lipsi cam o oră... Se grăbi să se schimbe şi să iasă:

- Cred că într-o oră sunt înapoi.
- Nu te grăbi; stai atât cât trebuie. Şi amestecul de clătite trebuie să stea cel puţin jumătate de oră la frigider...

O privi lung, zâmbind:

- Iubirea mea mică s-a gândit la toate...
- Inclusiv la clătite...

Mm... Îi fură un sărut şi ieşi:

- Am fugit!
- Baftă! Pa!

Liftul era la palier. Se grăbi să coboare: mai avea zece minute, iar dacă alerga îşi şifona pantalonii ăia impecabili!

Ioan

Închise şi intră în bucătărie:

- Vezi că vine fi-tu într-un sfert de oră.
- Bine.
- M-a rugat să-l ajut să se angajeze.

Lăcrămioara zâmbi:

- Şi-l ajuţi?
- Da. O să ţi-l dau din nou pe cap.

De data asta nevasta lui se grăbi să-l prindă de braţ:

- Ai înnebunit?
- Nu; o să afli tu amănunte, când vine.

Reveni în sufragerie şi luă caietul cu socoteli şi calculatorul: trebuia să se asigure că fiul lui va reuşi să câştige din nou peste 500 de euro lunar. Pentru că era cap de familie şi aştepta un copil. Avea multe cheltuieli, trebuia să strângă bani...

Florentin

Apăsă nerăbdător soneria; paşii se apropiară calmi iar uşa se deschise larg.

- Bună seara.
- Bine-ai venit.

Fu măsurat scurt de sus până jos; apoi tatăl lui păşi într-o parte:

- Intră.

Fu poftit în sufragerie. Erau singuri; probabil urma o discuţie între patru ochi...

- Ce mai face Ana? Cum e cu sarcina?
- E foarte bine. Am fost ieri la control.

Scoase ecografia şi i-o întinse:

- E în zece săptămâni.

Tatăl lui ridică mirat sprâncenele:

- Cum, zece?

Aa, mămica lui trăsese cu urechea! Iar acum se grăbise să intre, ca să audă mult mai bine!

- Sărut mâna.
- Să trăieşti.
- Zi-i, mă: cum zece? Două luni jumate?
- Da. Medicul a măsurat de două ori şi abia după aceea a dat verdictul. Spunea că la fel s-au minunat şi ultimele patru paciente ale lui care nu-şi imaginaseră că vor avea doi bebeluşi pe cap...
- Adică!
- Adică se mai întâmplă să nu-şi dea seama că e gravidă. Oricum, sarcina asta e normală; Ana mi-a spus că până acum i s-a făcut rău o singură dată. Medicul a spus că nu mai e cazul să ia Materna dacă mănâncă zilnic o salată şi câteva fructe. Şi că nu mai are voie să mănânce cât pentru doi, că o să se îngraşe simţitor. Şi-am observat că are deja un început de burtică...
- Aha! Deci se simte bine!
- Foarte bine.

Primi ecografia şi se grăbi să continue:

- M-am înscris la şcoala de şoferi.

Linişte...

- Ana m-a tot bătut la cap, aşa că m-am dus şi m-am înscris. Am făcut deja 4 ore; instructorul spune că furatul maşinii tale şi înţelegerea lui Roberto apropo de chestia asta mi-au prins bine. Iar când sunt acasă tocesc de zor Decretul... O să-mi fie de ajutor carnetul ăsta; să fie în buzunar, că nu se ştie când o să-mi trebuiască!

Tatăl lui aprobă scurt cu capul. Şi întrebă, ferm:

- De ce te-ai dus la Niro? Aşa te-a sfătuit ea?

Mama lui se grăbi să se ridice şi să revină în bucătărie... Prea bine! Oricum va avea de răspuns la multe "de ce"-uri azi!

- Nu; a fost decizia mea. După ce-am făcut de două ori turul florăriilor, mi-am dat seama că nu am nici o şansă. M-am dus unde am avut şanse. Şi-am plecat de acolo imediat cum ne-am redresat financiar.

- De ce n-ai venit atunci să ne ceri ajutorul?

- Au fost mai multe motive... În primul rând, chiar tu mi-ai spus să-mi caut serviciu! În al doilea rând, dacă eu aş tot apare şi dispare de la chioşcurile familiei, aş isca discuţii şi şuşoteli. Că ştii cum e concurenţa noastră: vorbeşte cât o ţine gura. Iar în al treilea rând, ştiu cum sunt aranjate lucrurile şi oamenii la chioşcuri. M-ai fi trimis tot în Tei. Ştiu că mama e încă supărată şi n-am vrut să vă isc discuţii în casă.

Era privit lung; el răsucea bricheta, foarte serios... Iar tăticul lui îl privea şi-i cântărea cuvintele... Şi lua decizii... Avea din nou un gol imens în stomac...

- ... Uite cu ce pot să te ajut acum. Îţi dau florile cu cât le iau din piaţa Coşbuc şi te las să vinzi în chioşcul maică-tii de la şase jumate seara, de când termină ea, până la cinci dimineaţa, când vine ea cu Ileana şi Marcel. Eu mă voi ocupa de aprovizionare. Treaba asta va dura fix trei luni; timp în care tu îţi vei căuta un serviciu serios. Dar să-l cauţi şi să-l şi găseşti; pentru că, după trei luni, chioşcul se închide pentru tine. Din cauza porcăriei pe care-ai făcut-o cu Niro. Accepţi?

Ridică imediat privirea spre el:

- Bineînţeles că accept!

Tatăl lui începu să râdă:

- Vezi că n-a fost greu? Şi că s-a rezolvat?

Aprobă grăbit cu capul, zâmbind şi el...

- Şi cum vă înţelegeţi voi?

- Foarte bine. Totul e foarte bine. Suntem amândoi fericiţi, o să fim şi liniştiţi după ce-o să crească teancul de bancnote din şifonier...

- Deci puneţi banii "la oală"...

- Da.

- Bun. Ana ce mai face? A revenit la fustele de secretară şi-un singur coş de rufe?

Începu să râdă:

- Poate n-ai să crezi, dar Ana e şi mai îndârjită acum în aplicarea regulilor pe care le-a văzut aici! A vândut toate fustele de secretară: că nu-i mai plăceau "prezervativele alea", ca s-o citez. Ţine casa impecabilă şi găteşte numai bunătăţuri. Este mereu atentă la ce face... Mi-a spus că s-a întâlnit din nou cu femeia aceea misterioasă care-o informează referitor la tradiţii şi reguli; cred că a primit alte 1001 sfaturi pe care le aplică. Pentru că altfel nu înţeleg cum a învăţat lucruri care aici nu i-au fost arătate şi despre care eu unul nu i-am vorbit.

- Adică?

- Adică, de exemplu, nu se spală pe mâini decât în chiuveta de la baie şi a aruncat toate batistele. Casa e plină de şerveţele. Are cârpe separate pentru fiecare lucru: una pentru praf, alta pentru mobilă, alta pentru geamuri, una aspră pentru gresie şi faianţă...

- Am înţeles.

- Şi cred că printre sfaturile astea sunt vreo 2-3 sute care se referă la cum se păstrează bărbatul cât mai aproape de soţie...

Tatăl lui se ridică, râzând:

- Oare cine-o fi femeia asta misterioasă?

- Nu ştiu; o vecină de-a Ninei, colega ei.

Paşii se apropiară şi primi cheile de la chioşc:

- Când te apuci de treabă?

- Poimâine.

- Bun. Ai grijă ce faci, că s-ar putea să trec în control din când în când. Să laşi curat după tine, ca să nu te urecheze maică-ta. Şi să-ţi cauţi serviciu de calitate: nu vânzător la Niro!

- Bineînţeles.

- Vezi, că la florării se vând numai buchete de florărie. De-asta n-ai făcut mare brânză până acum. Uite şi caietul. Ar fi bine să-ţi faci inventarul şi monetarul înainte să ajungem noi cu florile.

- Bineînţeles.

- Bun. Apropo de nunta Luminiţei: să nu-ţi faci griji, că-ţi dau eu bani de dar.

Preferă să tacă; nu prea era de acord cu asta, chiar dacă ştia că din altă parte n-avea de unde să ceară...

- ... Trebuie să păstrăm aparenţele la nuntă; să lăsăm impresia că eu v-am mutat, iar între voi doi şi neamul tău relaţia este una extrem de bună. După nuntă, lucrurile vor reveni la situaţia actuală - pentru că e drum lung până departe.

- Am înţeles. Aşa va fi.

- Să-i spui şi Anei asta; dar într-un mod care să n-o afecteze prea mult.

- O să-i explic şi-o să înţeleagă.

- Ştiu. Să-i spui că lucrurile vor reveni la situaţia actuală.

- Vorbesc chiar astăzi cu ea.

- Bine. Hai, fugi acasă: n-o lăsa prea mult singură, că se necăjeşte.

Se grăbi să se ridice:

- Mi-a spus să nu mă grăbesc, că aluatul pentru clătite trebuie să stea la frigider jumătate de oră. O să trec pe la Maica Domnului, să mă uit după un mobil ieftin.

- Adevărul e că ţi-ar prinde bine un telefon...

- Şi-ar sta şi ea mai liniştită nopţile, chiar dacă ştie că mă poate vedea pe geam.

Tatăl lui aprobă. Deschise uşa:

- Sărut mâna.

Nici un răspuns...

- Cred că a pornit hota şi nu te-a auzit.

Întinse ferm mâna spre el:

- Nu-i nimic. Mulţumesc.

- Să fie într-un ceas bun! Nu uita: trei luni!

- Nu uit. Pa.

- Pa.

Se grăbi să coboare treptele şi să iasă: tii, cum se aranjaseră lucrurile!

În trei luni, putea pune deoparte o mică avere. Dar avea din nou un serviciu care nu-i permitea să-şi scoată soţia la plimbare. Ba chiar putea spune că acel serviciu bănos îi diminua mult din timpul petrecut alături de Ana! Tocmai acum, când ea era din nou gravidă! Dar, deh! Nu le putea avea chiar pe toate! Atât cât vor petrece împreună, acele două-trei ore vor fi perfecte! O va lua de la serviciu, vor veni acasă ca într-o plimbare, vor mânca împreună şi-apoi el va coborî la chioşc. De dimineaţă, el va veni primul şi-o va trezi cu un sărut; vor mânca şi-apoi ea va pleca, el se va culca...

Numai trei luni; pentru că, după ce se trezea, citea Decretul, făcea chestionare şi-şi făcea orele de conducere. Iar după ce-şi va lua carnetul, acel timp va fi alocat găsirii unui loc de muncă cu program 9-17, de luni până vineri.

Ana-Maria

Cheia ronţăi în broască; trase tigaia de pe foc şi se grăbi să-l întâmpine:

- Cum a fost?

- Cum să fie; bine.

Îl privea lung... Ce hal de răspuns mai era şi ăla? Florentin începu să râdă:

- Mă schimb şi-ţi povestesc.

OK! Îi mai fură un sărut şi reveni la clătită. Aştepta...

- Gata. După ce s-a informat bine referitor la sarcina ta, la tine şi la noi doi, a vrut să ştie de ce m-am angajat în Niro. Şi de ce nu i-am cerut de-atunci ajutorul. Am răspuns corect la amândouă întrebările, aşa că mi-a oferit trei luni de lucru la chioşc, pe cont propriu: îmi vinde florile cu cât le ia din piaţă, iar eu îi dau banii pe ce-am vândut. Şi-acum o să te încrunţi.

Serios? De ce? Puse clătita pe farfurie:

- Mă îndoiesc; dar spune.

- O să lucrez noaptea.

Asta e! Ridică scurt din umeri:

- O să lucrezi noaptea!

- Ceea ce înseamnă că nu mai pot adormi cu tine-n braţe.

- Ai spus că e doar pentru trei luni!

- Da; dar sunt 92 de nopţi pe care le dormi singură.

- Da; dar nu te mai văd plecând cu noaptea-n cap la Doraly!

Florentin tăcea...

- Şi peste trei luni ce se-ntâmplă?

- Mi-a spus că, din cauza porcăriei cu Niro, după trei luni chioşcul se închide pentru mine. Deci să folosesc răstimpul ăsta ca să-mi găsesc ceva serios.

- OK!

- Întâi termin şcoala de şoferi; după care o iau din nou de la capăt cu căutările şi interviurile...

Rulă clătita şi-l privi drept, serioasă:

- Lasă prostiile! Trebuie neapărat să te angajezi la o florărie!

- Nu, Ana. Nu pot pătrunde în lumea florăriilor. Toată lumea mă ştie; sunt Florentin al lui Manolache. Iar ei nu angajează florari din principiu: inevitabil, mai devreme sau mai târziu, ei se vor întoarce în afacerea familiei lor. Aşa că patronii de florării evită să-şi bată singuri cuie-n talpă - angajează români studenţi la Horticultură.

Deci aşa... La urma urmei...

- O să mă gândesc la o rezolvare.

- S-a gândit el. Mi-a spus că n-am făcut mare brânză la interviurile mele pentru că fac buchete de chioşc, nu de florărie. Şi are dreptate. Indiferent cât de frumoase ies "roţile mele", nu au farmecul celorlalte...

Tot ce se poate! Ea una era subiectivă; i se păruse întotdeauna că buchetele lui sunt cele mai frumoase...

- O să dau mâine telefoane pe la oficiile de muncă şi la numerele din anunţuri, să văd dacă există vreun curs de florar...

- Mă îndoiesc; dar s-ar putea să greşesc! La urma urmei, ceilalţi de unde-au învăţat?!

- De la facultate? Din Agronomie?

- ... Nu ştiu. Oricum, mă gândesc şi la asta, să vedem dacă-mi vine vreo idee. Când începi treaba?

- Poimâine. Pe 31 iulie, la şase jumate.

OK! Deci mai aveau două nopţi...

- Mai e ceva.

Ce anume? De ce tăcea?

- ... Am discutat şi despre nunta Luminiţei.

Aha! Începu să râdă:

- Şi-a spus că vrea să păstrăm aparenţa unui neam unit şi fericit.

- Ştiai?

- Mi-am imaginat că aşa va fi.

- O să-mi dea el bani pentru dar.

Aprobă scurt: numai dl Manolache avea disponibili atâţia bani! Ninuţa ei era mai mereu lefteră, la Braşov nu avea rude...

- Vrea să părem cei mai fericiţi şi cei mai guralivi; între noi, numai lapte şi miere. Iar de-a doua zi lucrurile vor reveni la stadiul actual.

- OK.

- ... Să-mi spui dacă nu mai vrei să mergem.

- Ba vreau să mergem, şi-am vorbit deja cu Nina să-mi facă o rochie! Termină cu prostiile!

- Ţi se par prostii?

- Bineînţeles! Cum să lipsim de la nunta surorii tale?!

- ... Te rog, nu te supăra din cauza asta.

Începu să râdă şi-i strecură în gură o linguriţă de dulceaţă:

- N-am cum să mă supăr. Îi înţeleg. Şi cred că la fel aş face şi eu, dacă soţul Florentinei ar şterge-o pe fereastră.

Florentin o prinse imediat de mână şi-o îmbrăţişă; protestă, nu foarte convingător:

- Stai, că se arde!

- Astea sunt de-ajuns oricum!

Deci făcea o pauză... OK! Numai s-o lase să ia tigaia de pe foc înainte să afume pereţii proaspăt zugrăviţi!

Ioan

Lăcrămioara se aşează la masă, zâmbind:

- Deci?

- Deci?

- Nu mă informezi şi pe mine?

- Despre chioşc?

- Despre ce altceva?!

Sigur, despre Ana nici un cuvânt! Eh, o să-i treacă ei imediat cum începea să se vadă burtica de gravidă!

- Îi dau florile cu cât le iau din piaţa Coşbuc şi-l las să vândă noaptea. O să vină la şase jumate, să preia chioşcul; te rog să numeri florile până atunci şi să le treci în caiet. De dimineaţă, la cinci, când venim cu florile, el o să aibă inventarul şi monetarul făcute. Achită tot ce-a vândut şi se duce acasă. Asta timp de cel mult trei luni.

- ... De ce doar trei luni?

- Pentru că e prea mare şi prea isteţ ca să-l mai pocnesc peste ochi apropo de "aventura" din Niro. Dacă-l văd că, peste trei luni, şi-a luat carnetul şi-a mai progresat în materie de flori, am să-l ajut în continuare.

- Adică o să-i prelungeşti termenul-limită!

- Nu; o să-l bag într-o florărie în care să nu moară de foame. Dar mai întâi trebuie să demonstreze că poate deveni florar de florărie. Că poate şi vrea să înveţe. Altfel, îl las să se folosească de carnetul ăla şi va ajunge agent imobiliar sau şofer.

- ... Are talent, Ioane! Ar fi păcat să nu-l ajuţi!

- Ştiu. Şi tocmai de-asta i-am dat azi nişte indicii. Vreau să văd dacă le-a auzit şi le descifrează. Şi dacă se-apucă de învăţat. Are la dispoziţie 11 ore şi-un chioşc plin de flori, timp de 92 de nopţi; dacă-mi doarme cu capul pe masă, să fii sigură că-l las baltă!

- Evident! E numele tău la mijloc!

- Şi numele, şi ambiţia de a-mi vedea fiul prosperând. Ori prosperitate fără muncă nu se poate. Nici şcoală cu de-a sila nu se poate. Cu tot regretul îţi spun: dacă nu mă conving cu ochii mei că e capabil să facă faţă într-o florărie, eu unul nu-l ajut să intre acolo.

- Bine, Ioane. Cum ştii tu.

Acela era răspunsul STAS; Lăcrămioara lui ar fi pus acum mâna pe agendă şi, din trei telefoane, l-ar fi făcut direct manager de florărie! Dar ce folos, dacă ar fi fost concediat după primele cinci zile pe motiv de incompetenţă? Şi ea ştia asta; dar era mama lui, şi-ar fi sunat oricum...

Florentin îi înţelesese mesajul. Dacă într-adevăr voia să se angajeze într-o florărie, va învăţa.

30 iulie 2003 - miercuri

Ana-Maria

Intră în birou şi-şi lăsă geanta pe scaun; apoi se grăbi spre biroul juridic...

- Neaţa.

- Neaţa.

Bun, Nina era singură! Intră şi închise uşa:

- Dă-mi o idee! Florentin trebuie să facă nişte cursuri de florari. Sau să înveţe de undeva cum se fac buchetele de florărie.

Prietena ei o privea lung...

- Aseară l-a sunat pe tatăl lui şi i-a cerut ajutorul. Iar tatăl lui i-a oferit 3 luni de muncă la chioşc. El îi vinde florile cu cât le ia din piaţă, Florentin le dă cu cât vrea el.

- Perfect! Dar atunci mama şi sora lui ce fac?

- Ele îşi văd de treaba lor; Florentin o să muncească de noapte.

Acum Nina nu mai zâmbea...

- Da, e uşor neplăcut; dar e mult mai bine, mai liniştitor să-l ştiu treaz toată noaptea în chioşc, decât strângându-mă în braţe prin somn şi visând pantofi şi standuri.

- Asta în mod sigur!

- În astea trei luni, trebuie să-şi găsească serviciu ca lumea. Adică trebuie să înveţe

- Ce învaţă ăia de la Agronomie, specialitatea Horticultură.

- ... Încerci să-mi spui că există şi manuale?

- Destule! Şi mai există ceva, draga mea: internetul! Ia vino!

Ocoli biroul şi aşteptă; iar pe ecran îi apărură multe buchete, care de care mai "artistice", mai "occidentale"... Cum naiba de uitase tocmai de internet?!

- Acum nu vă mai lipseşte decât un calculator şi-o imprimantă color. Sau, fireşte, un laptop!

- Nu-i frumos să râzi de oameni la ananghie. Las' că-l duc la internet café!

- Sau i le printezi tu de-aici.

- Nu; trebuie să le vadă color ca să le înţeleagă. Eu, care nu-s obişnuită cu buchetele, le găsesc pe unele dintre ele chiar bizar-neplăcute; dar el sunt sigur că s-ar cruci de aşa artă...

- Treci azi pe la bibliotecă; eu o să mă duc prin Agronomie, să văd de unde-şi cumpără ăia manualele. Îţi fac eu rost de ele!

- OK. Mercic, zână bună!

- Să fiţi cuminţi - că vă rup şalele cu bagheta magică!

Ieşi, râzând: straşnică prietenă! Păcat că locuia atât de departe; în orice alte condiţii, ele două ar fi fost nedespărţite!

Florentin

Descuie uşa, zâmbind slab: patronul din Doraly fusese de înţeles. Mai ales că-l minţise! Îi spusese că Ana urma să nască săptămâna viitoare! Aşa că-i dăduse banii şi se despărţiseră amiabil. Mai avea 24 de ore de "şomaj"; apoi redevenea repejor un soi de "angajat-patron-liber întreprinzător"... Ana alergă pe hol şi i se aruncă de gât:

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit. Uşurel, că mă răstorni!

- Hai să vezi ce-am găsit!

Ia: ce găsise?

- Am fost azi la bibliotecă; ce zici?

Păi ce să mai zică?! Privea lung cărţile... O să le studieze cu atenţie!

- Iar Nina a zis că trece pe la Agronomie, să afle ce manuale circulă pe-acolo şi unde se găsesc.

- OK. Le iau cu mine, începând de mâine seară - şi trebuie să reuşesc!

- Ieşim azi pe-afară?

Ana mai avea o idee - că invitaţia aia venise foarte "legată" de cărţi şi manuale. Se grăbi să-şi spună el primul ideea, ca să nu rămână cu ea nespusă:

- Ieşim, pentru că vreau să mergem să-mi iau un mobil. Aş sta mult mai liniştit dacă aş şti că ai cum să dai de mine în toiul nopţii.

- În sfârşit! Crezi că mie mi-era uşor să trăiesc cu gândul că cine ştie ce dubioşi se plimbă noaptea pe străzi?

- Hei! Ai păreri proaste despre mine!

- Nu; ştiu că dubioşii umblă-n grup. Şi-ţi trebuia oricum mobil.

- Iar după aceea mergem unde voiai tu să mergem.

- Perfect! Hai!

- Stai! Întâi mâncăm. Sau se închide unde voiai tu să mergem?

Ana zâmbi larg, cu subînţeles:

- Nu; acolo e non-stop. Pun imediat mâncarea!

Se aşeză la masă şi deschise prima carte: ia să vadă el despre ce era vorba...

Ana-Maria

Gata! În sfârşit, ajunseseră! Arătă spre sala de internet; soţul ei începu să râdă:

- Vrei să jucăm Counter Strike?

- Nu; vreau să-ţi arăt ceva pe net.

El deschise uşa şi intră:

- Mm, trebuie să mă-nveţi!

- Te-nvăţ.

- Cât luăm: o oră sau mai multe?

- O oră momentan.

Bun; achita o oră... Se aşeză în faţa calculatorului:

- Deci; iconiţa "Internet Explorer". Sus, motorul de căutare: www.yahoo.com. La Search, scriem *bouquet*. Şi apoi apăsăm Photos...

Şi iată-le în toată splendoarea lor! Începu să-i arate pe ecran:

- Ţi-a găsit câteva milioane de pagini care conţin fotografii care au în denumire cuvântul *bouquet*. De obicei, sunt buchete. Ţi le arată câte 20 pe pagină. Ca să le vezi pe pagina lor, dai click pe ele; ca să revii la pagina cu rezultate, apeşi Back. Iar ca să treci la următoarele 20 de poze, dai Next. Cred că ăştia au imprimantă aici la sală, dar mă îndoiesc că e color. Şi e contra cost. Dar dacă vrei să le scoţi chiar şi alb-negru, vorbeşti cu băiatul de la casierie.

Şi apoi se ridică şi-l apăsă cu fermitate pe umeri. Florentin privea lung ecranul şi nu reacţiona...

- Hai, stai jos!

OK! Se aşezase. Îşi trase şi ea un scaun şi începu să aştepte acea primă reacţie...

Florentin

Na, că Ana îi rezolvase toate problemele! Îi adusese şi manuale, descoperise şi acea variantă a internetului... Nu-i venea să creadă!

- ... Ce zici?

Aoleu! Se dezmetici şi zâmbi, în romanes:

- Că tu, cu multe mii de ani în urmă, ai fost zâna bună.

- Nu eu; Nina.

O privi lung, mirat: cum, Nina avusese ideea aia? Soţia lui zâmbea:

- Eu mi-am stors mintea toată noaptea, dar nu mi-a picat fisa asta.

Aşa deci!

- Bag seamă că fata asta poate să-şi deschidă cofetărie - la câte cartoane de prăjituri îi sunt dator...

Ana râdea; şi el râdea şi-o privea lung...

- Ia; hai să le vedem!

Da; să le vadă. Să descifreze cum erau făcute. Să-şi facă o idee

despre cum trebuia "să atace" acea problemă. Avea nevoie de vreo trei caiete şi abonament la xerox, abonament la sala de internet...

De mâine începea să tocească manualele şi tastele; în următoarele trei luni, trebuia să acumuleze cunoştinţele pe care studenţii la Horticultură le căpătau după patru ani de studiu. Iar el avea marele avantaj că, în fiecare noapte, avea 11 ore de practică la dispoziţie şi-o dorinţă imensă de-a deveni un mic as în materie! Iar la sfârşitul acelor trei luni, el va fi capabil să se angajeze la orice florărie voia el.

Închise pagina şi reluă tot şirul de comenzi: ca să fie sigur că le memorase. Şi-acum să aleagă un buchet superb...

Ana-Maria

Tii, ce "revoluţie" făcuse ea cu internetul ăla! Ora parcă "zburase"; el alesese câteva buchete şi-i arătase cum erau tăiate, cum erau aşezate cozile trandafirilor ca să stea răsfiraţi... Foarte interesant; îl urmărise cu gura căscată! Şi-apoi veniseră acasă, unde soţul ei îşi băgase telefonul la încărcat şi activase cartela. Ea îşi notase numărul în agendă...

Stăteau întinşi în pat de mai bine de jumătate de oră; el însă nu se oprise din turuială. Îi privea lung mâinile; gesticulau, exemplificau... Se ridică uşor:

- Vin imediat.

- Oof, te-am plictisit cu turuiala mea!

- Nu; e foarte interesant ce spui, şi-mi place să te ascult. Mă duc să aduc ceva; vin foarte repede.

Intră în bucătărie şi aprinse o lumânare. Reveni apoi în dormitor şi o aşeză pe noptieră. Florentin o privea lung... Dintr-o singură mişcare, scăpă de cămaşa de noapte. Soţul ei tăcuse; iar acum era foarte ocupat.

31 iulie 2003 - joi

Ana-Maria

Nina intră în birou şi se aşeză în faţa ei:

- Ei bine? Ce-a zis?

- Că într-o viaţă anterioară am fost zâna bună. Apoi, a spus că ar trebui să-ţi deschizi cofetărie, la câte prăjituri are să-ţi dea. De dimineaţă am plecat amândoi: eu spre serviciu, el spre librărie. Îşi cumpără nişte caiete şi se apucă de învăţat.

- OK! Am fost la Agronomie, şi ăia nu dau manuale decât pe bază de legitimaţie de student.

- Nu-i nimic. Cred că-i ajunge ce are acasă.

Nina o privi lung, amuzată:

- Câte i-ai luat de la bibliotecă?

- Cinci.

- Uau!

- Să aibă de unde alege! Puţin din aia, puţin din ailaltă...

- Şi nu s-a speriat când le-a văzut? Că bănuiesc că sunt groase!

- Nu; ba chiar le-a zâmbit!

- Înseamnă că e hotărât să înveţe!

- Exact. După ce le-a văzut şi am mâncat, am mers cu el să-şi ia mobil şi pe urmă la net. Unde era cât pe ce să mai luăm o oră...

- Îmi dau seama că discuţia a fost foarte interesantă! Îţi dai seama că noi ne uitam ieri la ecran cu ochi îndrăgostiţi, în timp ce el se uita la ele prin prisma specialistului!

- Mi-a explicat cum e cu aranjarea, cu logica alăturării florilor în buchet... Ninuţo, nu cred că m-aş fi descurcat la chioşc.

- De ce? Ai fi învăţat!

- Nu cred; sunt atât de multe trucuri, atât de multe nimicuri care fac diferenţe enorme între ce trebuie să iasă şi ce iese la final... Nu e de ajuns să ai cunoştinţele teoretice; trebuie să te pasioneze...

- Iar pe el îl pasionează.

- Dacă a crescut printre flori?! Ştii, stau uneori şi mă gândesc... Tu eşti pasionată de croitorie; el, de flori. Eu n-am nici o pasiune!

- Ba ai; îţi creşte chiar acum în burtică!

Bufni în râs: Nina avea dreptate...

Florentin

Se ridică şi se întinse cu poftă: mm, amorţise pe scaun! Îşi umplu crăticioarele şi aprinse aragazul; parcă era şi obosit un pic...

Îşi luase trei caiete; de la 9.05 şi până acum, când era aproape ora 1, conspectase din prima carte. Era extrem de interesantă; partea cu fotografiile şi schiţele trebuia trasă la xerox, pentru că era antitalent la desen. Dar cu teoria mergea repede.

Îşi aduse telefonul şi agenda; mânca şi făcea setările, introducea numerele de telefon... Ia să testeze nervii lui Roberto! Îi făcu un apel şi închise. Şi aşteptă două-trei minute... Mai făcu un apel. Fratele lui nu se îndura să-l sune... OK! Al treilea apel! Nici nu apucă să lase telefonul pe masă, că aparatul începu să piuie. Apăsă butonul şi auzi răcnetul furios:

- Care eşti şi de ce nu suni, aşa ca oamenii serioşi?

- Sunt frati-tu şi am cartelă! De-aia nu sun!

Uimirea de rigoare... Roberto începu să râdă:

- Gata, ţi-ai luat mobil?

- Da, cu cartelă.

- OK! Lasă, că dacă e ceva îmi faci apel şi te sun eu.

- Îţi dai seama! Eşti la Dorobanţi?

- Nuu, pe Lună!

Sigur că era la Dorobanţi!

- E ocupat?
- Da, e coadă.
- Atunci nu te mai ţin. Spune-i tu că mi-am luat telefon. Diseară, când termină de numărat, să-mi facă un apel: ca să nu stau în uşa chioşcului, ca un supervizor, şi s-o înfurii pe mama.
- Bine, mă.
- Şi dă tu numărul meu la toată familia.
- Bine.
- Pa.
- Pa.

Închise, zâmbind... Păi să mănânce mai repede şi să aţipească măcar o oră; că de la 15 la 17 avea oră de condus! Iar după aceea o va aştepta pe Ana în staţie...

Ana-Maria

Coborî din autobuz şi începu să râdă: venise s-o ia. Sărutul acela îi dădea fiori...

- ... Bună.
- Bună.

Porniseră spre casă...

- Azi mi-a mers foarte bine. Am citit până la 1, am tras şi-un pui de somn şi-am şi ieşit cu instructorul în traseu.
- Bravo. Azi n-am avut mare activitate, aşa că m-am uitat la buchete şi ţi-am listat câteva mai interesante...

De ce oare avea sentimentul că Florentin se gândise deja la posibilitatea aceea?

- Abia aştept să ajungem.
- Şi eu.

Cu siguranţă, nu aveau aceleaşi planuri! Dar ea una renunţa bucuroasă la cina în doi pentru altfel de momente în doi... Pentru că vor ajunge ei şi la cină, mai devreme sau mai târziu... Intră în apartament, iar el tresări:

- Aoleu, am uitat de pansele!

Uitase să le ude? Nu-i nimic, le uda ea! Dar el se grăbise deja spre balcon. Iar caietul de pe masă îi atrase imediat atenţia. Şi cum era curioasă, şi cum el nu era acolo, se grăbi să-l răsfoiască...

Da; soţul ei se hotărâse să se facă "florar de florărie". Învăţa de zor pentru asta! Iar ea ştia că, dacă le reuşea acel plan, Florentin Manolache va fi cel mai apreciat florar din Bucureşti! După vreo şase luni de practică, fireşte...

Florentin

Piuitul îl întrerupse violent. Tăcu, privind lung aparatul...

- ... Ce-i?
- Tata: mă aşteaptă la chioşc.

Ana se ridică:

- OK. Mă duc să scot sandwich-urile.

Se ridică şi el, oftând uşor: gata, intra "la munca de noapte". Doar trei ore pe zi, alături de soţia lui, nu vor fi de-ajuns... Dar asta e! Trei luni, n-o muri! Iar după aceea va lucra doar ziua, va avea program fix... Probabil în ture, dacă dădea peste-o florărie deschisă din zori şi până-n noapte...

Luă o sacoşă şi îndesă cartea în ea: practica începea chiar de azi. Iar Ana se grăbi să-i pună punguţa cu cele trei sandwich-uri:

- Dacă ţi se face foame serioasă, vii şi papi!
- Da.

Ah, ce era să uite! Bani mărunţi! Pleca fără "deschidere"! Dar, deh - era prima zi, iar de chestiile astea se ocupase întotdeauna tatăl lui, nu el! O sărută şi deschise uşa:

- Am fugit.
- Baftă! Pa!
- Pa!

Gata: plecase la muncă. Cobora pe scări, grăbit...

Ia uite că mămica lui îi scria chiar acum inventarul în caiet! Se apropie de chioşc:

- Sărut mâna. Bună seara.

Ca de obicei, mămica lui era "mută"; dar tatăl lui se grăbi să-i strângă mâna:

- Să trăieşti. Eşti gata?

Aprobă cu capul. Primi caietul şi-i văzu ieşind... Bun; acum era "stăpân peste chioşc". Să se-apuce de treabă - că găleţile de afară erau goale. Şi-apoi să încerce să facă schiţele din carte...

Ana-Maria

Rămăsese singură acasă. Intră în sufragerie, se aşeză comod pe perne şi porni televizorul: o să se plictisească! Dar n-avea încotro: în sfârşit, Florentin făcea ceea ce-i plăcea! Chiar dacă era o slujbă de noapte, chiar dacă soţul ei va avea un program infernal, chiar dacă abia se vor vedea o oră-două pe zi, nu exista pe moment altă soluţie. Dl Manolache trebuia să fie foarte fericit în momentele astea! Doar îşi vedea din nou băiatul în chioşc! Iar pentru bucuria acelui om atât de bun şi înţelegător, orice sacrificiu era binevenit.

Numai trei luni; doar atât. O să-l roage pe Florentin ca luni seara să stea acasă; să-şi ia liber măcar o zi pe săptămână. Altfel nu va rezista ritmului alert. Şi-aşa, dacă stătea să se gândească la programul lui... De dimineaţă venea şi se culca; se trezea probabil pe la zece, mânca, mai citea, mai scria, se ducea la orele de şoferie, trăgea un pui de somn de-o oră-două şi iar pleca la muncă! În condiţiile în care n-aveau jaluzele, iar somnul de zi nu era nici pe departe la fel de odihnitor ca somnul de noapte! Dacă l-ar fi convins să-şi ia lunea liberă...

Aa, începeau ştirile! Mm, ce somn o apucase! Ia să se culce ea acum, ca să se trezească pe la cinci! Şi să mai stea şi ei de vorbă măcar o oră mâine dimineaţă!

1 august 2003 - vineri

Florentin

Mm, se făcuse aproape cinci! Terminase de numărat şi socotit; scrisese frumos în caiet tot ce vânduse, îşi numărase banii... Făcuse o curăţenie lună în chioşcul ăla... Ascunse cartea în sacoşă; se ridică şi se întinse cu poftă - se simţea atât de obosit...

Ştiuse că mulţi florari lucrau cu schimbul şi ţineau deschis non-stop; nu bănuise însă că va avea, într-adevăr, activitate! Şi ce activitate! Vânduse foarte bine! Iar banii din buzunarul stâng erau doar ai lui - nu-i mai împărţea cu nimeni, nu plătea impozit pe ei... Excelent!

Na, că era cât pe ce să uite! Alese un trandafir roşu şi mută contravaloarea din stânga, în dreapta. Îl lăsă peste sacoşă şi se sprijini de marginea uşii, zâmbind slab...

Noaptea asta fusese perfectă; îi plăcea să creadă că, dacă prima noapte fusese aşa, atunci toate nopţile care vor urma vor fi la fel. Vânzare avusese destulă, toate schiţele pe care le exersase îi reuşiseră, mai şi vânduse din ele... Mai şi rămăseseră vreo patru-cinci; le privea lung şi îşi imagina mimica mamei lui când o să le vadă...

Peste vreo trei săptămâni, când va avansa îndeajuns de mult cu cartea, o să-l roage pe tăticul lui să-i cumpere din piaţă două coşuri mari de răchită, castroane pentru ele şi burete. Şi va încerca să facă coşuri. Văzuse în carte şi schiţe de ikebane şi-şi amintise discuţia haioasă de acasă, cu mămica lui care nu ştiuse să facă ikebane în '90... El trebuia să le înveţe pe toate. Ca să le ştie. Ca să nu fie niciodată luat prin surprindere şi pus în dificultate. Ca să se poată angaja în orice florărie voia el!

Taxiul opri în faţa chioşcului; se grăbi să se apropie de portiera din spate şi-i deschise surioarei lui:

- Neaţa. Fugi înăuntru.
- Neaţa!

Mezina se trezise imediat, când dăduse cu ochii de el! Mama lui coborî şi ea.

- Sărut mâna.

Un salut rămas fără răspuns... OK! El o saluta, oricum! La un moment dat, i se va răspunde! Deschise portbagajul şi scoase primele legături de flori.

- Salut.

Aa, venise şi Marcel! Uitase complet de el!

- Salut.

Cam atât - că-şi amintea de cartonul cu ecografii şi se întrista aiurea! Căra florile în chioşc, Ileana le prelua, mama lui tăia legăturile... Gata; descărcaseră tot. Intră în chioşc şi-şi prinse sora de braţ. Şi aşa, flancat, scoase banii din buzunarul drept:

- Poftim.

Mama lui îi luă fără să comenteze şi-i îndesă în borsetă. Luă sacoşa şi floarea şi se grăbi să iasă:

- Spor la treabă.
- Mulţumim.

Aa, Marcel lungea vorba! Ocoli chioşcul şi se grăbi spre scara blocului: să pregătească micul dejun şi să facă şi el un duş. Azi nu avea ore de şoferie; va dormi deci cu două ore mai mult la prânz...

Lăcrămioara

Hm; Prâslea se apucase serios de treabă! Cele cinci buchete "o lăsaseră mască": Florentin nu mai făcuse niciodată aşa ceva! Ceea ce-o făcea să creadă că băiatul ei înţelesese perfect aluziile lui Ioan şi începuse să se perfecţioneze chiar din prima zi... Iar asta o bucura şi nu prea. Cu fiecare buchet reuşit, cu fiecare lecţie pe care-o învăţa, Florentin se îndepărta de ei...

Îl privise preţ de-o secundă; observase imediat oboseala de pe chipul lui... şi zâmbetul. Acel zâmbet nu se datora nici revederii de dimineaţă, nici revenirii lui în chioşc. Se datora poate banilor din buzunar... sau poate acelor buchete! Se datora Anei! Se datora, deci, depărtării lui de familie. Şi chiar dacă întotdeauna îşi dorise să-l vadă fericit, nu putea să nu se întristeze descoperind motivul acelei fericiri.

La urma urmei, şi el ar fi urmat să plece de-acasă, să devină cap de familie, să-şi deschidă poate o afacere sau să se angajeze; la urma urmei, chiar şi ea se va obişnui cu asta. Dar acum îi era extrem de greu...

Florentin

Se apropie uşor de pat: mm, zâna lui dormea. Era foarte serioasă; parcă visa despre naştere, aşa de concentrată părea! O privi lung...

Zâna lui... Acea femeie îi oferea clipă de clipă tot ce avea el nevoie. Îl făcea fericit. Îl înţelegea şi-l ierta atunci când greşea. Avea grijă de el, de casa lor... Îi dăruia o fetiţă frumoasă şi deşteaptă... Acea femeie îi fusese ursită lui; şi totul ar fi fost perfect, dacă...

Totul ar fi fost perfect dacă ar fi reuşit s-o facă pe mama lui să le vorbească. El unul ar fi fost extrem de fericit; pentru că tăticul lui era pe jumătate împăcat. Iar cuvintele pe care mămica lui i le spusese în seara când îşi împachetase lucrurile îi rămăseseră întipărite în minte... Ştia că, în realitate, nu-l putea scoate de la inimă! Pentru că el era Prâslea, băiatul preferat, copilul favorit... Ar fi vrut s-o vadă zâmbind; ar fi vrut măcar să-l salute! Ar fi fost perfect!

Aşează trandafirul pe perna lui şi se ridică uşor: să facă un duş...

Ioan

Ia să vadă el cum decursese "întâlnirea de gradul trei"! Trase pe dreapta şi opri motorul. Se grăbi să se apropie de chioşc; văzu imediat buchetele şi ridică mirat sprâncenele...

- Ce-i?

Da; ochii negri îi arătau că discutau acasă despre asta. Aşa că intră, iar Ileana se grăbi să-l flancheze. Primi cele două teancuri de bani şi întrebă scurt:

- A făcut inventatul?
- Da, şi monetarul.
- I-a mers şi lui bine?
- Destul de bine ca să vrea să vină şi-n seara asta.
- Bine.

Traversă, urcă la volan şi demară.

Recunoscuse într-o clipă stilul: Florentin începuse să se perfecţioneze. Poate se plimbase ieri prin florăriile "răsfăţate"; poate primise unele sfaturi de la vreun amic şi le testase azi-noapte. Oricum, buchetele acelea erau perfecte. Imediat cum le văzuse, îi trecuse prin minte să aducă aparatul şi să le fotografieze. Dar îşi dăduse seama că, dacă vreodată vor primi asemenea comandă, nu va avea cine s-o facă. Şi renunţase...

Florentin învăţa. Voia să se facă florar de florărie. Să facă coşuri şi buchete "de expoziţie". Iar asta-l întrista, pentru că băiatul lui se va pregăti noapte de noapte ca să iasă definitiv din afacerea familiei...

Asta e! Nu întotdeauna planurile părinţilor coincideau cu planurile copiilor! La urma urmei, a fi florar într-o florărie era mult mai convenabil decât a se trezi zilnic la trei jumate-patru dimineaţa! Florarului de florărie nu-i păsa de aprovizionare sau taxe şi impozite; avea contract de muncă, vechime şi asigurări sociale... Dacă se dovedea talentat şi inspirat, putea ajunge la un salariu măricel, la bonusuri... Poate şi la un procent din vânzări... Dacă Florentin era fericit la florărie, atunci acolo va sta. Chiar dacă familia Manolache îşi dorea altceva...

Simţea că se schimbase mult; poate bătrâneţea, poate apariţia Anei... Mai întâi, îl ajutase pe Florentin s-o aducă din Serbia. Apoi o

invitase să se mute la ei. Apoi îi căsătorise. Apoi acceptase divorţul lui Marcel. Acum se gândea să accepte ca fiul lui să fie vânzător într-o florărie. Dădea semne de bătrâneţe; sau începuse să întrevadă schimbările inerente, mult accentuate de democraţia bolnavă din ţara în care trăia, de nevoia de a-şi vedea copiii fericiţi... Poate obosise, pur şi simplu, să mai ţină cu dinţii de o tradiţie care pe ici-pe colo începuse să pară depăşită. Realitatea îl schimbase...

Ana-Maria

Mm... Deschise încet ochii: parcă zărise, printre gene, o rază de lumină! Şi zâmbi: pe perna ei, un trandafir roşu... Iar pe marginea patului, un soţ obosit - dar fericit... Se ridică şi-l îmbrăţişă uşor; lăsă capul pe umărul lui... Mm, ce bine mirosea!

Florentin

Mm, ce bine mirosea soţia lui! Becul de pe hol dădea camerei un aer misterios...

Micul dejun putea să mai aştepte: era abia cinci jumate.

Ana-Maria

Tăia pâinea, zâmbind slab: aşezat la masă, Florentin răsfoia de zor cartea. Căuta acel desen pe care-l transformase azi-noapte în buchet şi despre care-i povestise până acum. Iar ea pregătea micul dejun pentru ea şi cina pentru el şi se gândea...

Da; îi displăcea faptul că Florentin lucra de noapte. Dar era liniştită, ştiind că n-o va face mai mult de trei luni. În plus, îl vedea pe el fericit şi-şi dădea seama cât de mult îi lipsise chioşcul ăla! Şi florile din el! Îi vorbise atât de înflăcărat despre stiluri, despre cum ieşiseră buchetele de azi-noapte, despre cum îi reuşiseră aranjamentele... Florentin va fi un florar de succes; se va angaja într-o florărie. Şi nu va mai lucra de noapte. Va avea un program normal, omenesc, zilele de weekend se vor plăti dublu... Va avea timp şi pentru ea, şi pentru Florentina...

Puse pâinea pe masă şi reveni la crăticioare:

- Sper că după ce mănânci, te culci!
- Imediat cum pleci la serviciu.
- Promiţi?
- Promit. De ce?
- Prea eşti înflăcărat pe cartea aia...
- Apropo: când trebuie s-o duci înapoi?
- Teoretic, peste o lună. Dar pot vorbi cu bibliotecara, să o ţin mai mult.
- Bun. O să trebuiască să-i fac nişte xerox-uri la desene...
- Pune bileţele şi ţi le fac eu, la serviciu.
- Ano, nu vreau să-ţi faci probleme la firmă!
- Nu-mi fac. Dacă văd că nu merge, stau cuminte şi le facem în oraş! Dar dacă merge, merge!

El râdea... Puse farfuriile pe masă şi se aşeză şi ea:

- Poftă bună.
- Mersi la fel. Mâine dimineaţă mergem în Niro?
- ... N-o să fii obosit?
- Nu.
- Fă-mi o listă cu ce ne trebuie şi mă duc singură.
- Daa, cum să nu!
- Ce vrei să iei din Niro?
- În primul rând, jaluzele în toată casa.

Aha! OK, luau jaluzele!

- În al doilea rând, material pentru rochia ta.
- Ce rochie?
- Pe care ţi-o face Nina pentru nunta Luminiţei.
- Nuu, n-au aşa ceva în Niro.
- Dar putem trece şi pe la Obor, nu?

Lăsă sandwich-ul în farfurie şi-i strânse uşor mâna:

- Te rog, hai să amânăm vizita în Niro. Munca de noapte este obositoare şi extenuantă, iar somnul de zi nu e chiar atât de odihnitor. Nu vreau să sari peste orele de somn; şi-aşa, învăţatul şi şcoala de şoferi te ţin mai mult treaz...

Florentin o privea lung...

- În plus, trebuie să mă duc cu Nina să iau materialul! Că ea ştie ce-i trebuie, nu?

Soţul ei nu răspundea; o privea doar...

- ... Te rog să nu te superi. M-am gândit mult aseară şi-am ajuns la concluzia că ar fi perfect dacă luni seara ai avea liber. Să dormi şi tu ca lumea, să stăm şi noi seara pe canapea, la televizor... Să-ţi tragi şi tu sufletul. Ce zici?

Florentin

O privea lung... Zâna lui avea extrem de multă grijă de el! Se gândea să doarmă ca lumea, să aibă măcar o zi liberă... Îi ridică mâna şi i-o sărută:

- Cum zice iubirea mea mică.

Uau! Roşise violent! Şi cum presimţea că în ritmul ăla vor ajunge din nou sub cearceaf, preferă să revină la farfurie:

- Atunci când mergem în Niro?
- Nu ştiu. Eu marţi sunt la serviciu...
- O să le iau eu.
- Bine.

Şi-acum să-i spună şi ei cât câştigase, nu?

- Dacă mi-ar merge aşa în fiecare zi, ar fi perfect! Ştii cât am pus în şifonier?

Ana negă scurt.

- Cât puneam în cinci zile de vândut pantofi.

Soţia lui era siderată...

- Pentru că eu lucrez singur şi nu-i împart cu nimeni. Şi nici nu plătesc impozit pe ei. Pe mine, preţurile care se practică pe piaţă mă avantajează. Gândeşte-te că o garoafă în piaţa Coşbuc e 4.000... Un trandafir, 15.000... La cantităţi mari se fac şi reduceri, iar tata aprovizionează patru chioşcuri...

Ochii căprui îl priveau lung...

- Da. Şi nu cere factură decât o dată pe săptămână. Angrosistului îi convine, că el le ia pe mai nimic de la importator şi nici el nu se înnebuneşte după hârtii... Deci rulajul de pe hârtie este de şapte ori mai mic decât cel real. Şi tata tot iese pe plus! Chiar şi-aşa, după ce achită şi chiriile, şi taxele, şi apa, şi benzina, şi cărţile de muncă...

- Tu ai carte de muncă?

- Da; mi-a făcut-o imediat cum am împlinit 18 ani. Şi nu cred că mi-a închis-o...

Chiar; oare mai mergea vechimea lui? Tindea să creadă că da!

- Adică preţurile de vânzare sunt duble faţă de preţurile de achiziţie?

- Nu ştiai?

Ana nega încet...

- Ies bani frumoşi din comerţul cu flori. Dar mă aştept ca, în viitorul nu prea îndepărtat, să se strice şi asta. Se simte că nu prea mai aruncă românul cu banul. Nu mai ia 11 trandafiri; ia 21 de lalele, că iese mai ieftin.

- Şi la mine la firmă e cam la fel, să ştii. Se vând mai bine rujurile ieftine şi pudra de proastă calitate.

- Asta e; democraţie, liberă concurenţă...

- Lăcomie şi tendinţă către furtişag.

- Ce vrei să spui?

- Că salariaţii sunt din ce în ce mai prost plătiţi. Că patronii preferă să dea salarii mici şi să-şi ia banii prin tot felul de şmecherii contabile. Ştii cum face contabila de la firmă, când închide luna? Se

duce la patron şi-l întreabă: "Mi-a ieşit impozit 100 de milioane; îl las aşa, sau mai scad?"

Acum el era cel uimit...

- ... Păi mai poate să scadă?

- Şi tăticul tău poate să spună că i-au degerat florile-n beci! Un beci îngheţat, un beci ofilit; şi are pierdere, iar asta nu se impozitează.

- O face pe-aia cu ofilitul, o dată la trei luni.

- Da, că el depinde de contabilă. Mai fac şi astea fiţe: că nu vor să semneze pe aşa ceva, că e prea mult, că e prea des...

Terminase primul de mâncat; se ridică şi-şi spălă farfuriile. Şi apoi o cuprinse uşor cu mâinile şi aşeză palmele peste Florentina. Mm, ce bine era! Şi ce cald trebuia să-i fie acum fetiţei lui!

- Ce face fetiţa mea?

- Nu ştiu; cred că e pe cale să aţipească, pentru că a păpat numai bunătăţuri...

Îi şopti la ureche:

- Ştii că a început să se vadă?

Ana aprobă uşor, zâmbind:

- Am început să port fustele mai sus de talie. Trebuie să vorbesc cu Nina, să încerce să mi le modifice... Nu ştiu; mi-e jenă să tot apelez la ea aşa! Aş vrea să luăm şi noi o maşină de cusut.

- Luăm.

- Că lucruri de-astea mărunte ştiu şi eu să fac. În plus, mă gândeam la rochiţele roşii din comerţ; sunt prea STAS, nu-mi plac. Eu am altceva în minte...

- Săptămâna viitoare ai maşină de cusut.

- Ei, nici chiar aşa!

- Păi vrei să faci din fuste, rochii?

Ana bufni în râs şi se ridică:

- Bine; cât de curând atunci.

Îi luă farfuria din mână:

- Lasă, că o spăl eu. Fugi şi schimbă-te, că e târziu.

Rămase singur. Îşi aprinse o ţigară şi spălă repede farfuria. Îşi puse mobilul să sune la ora 14, pentru că avea de învăţat... Şi se apropie de geam.

Da; aveau ceva vânzare. Mămica lui stătea pe navetă; îi recunoştea fusta! Marcel nu se vedea, semn că era pus la treabă... Ciudat mai era şi frăţiorul ăsta al lui! Şapte ani de zile se concentrase numai asupra înşelării nevestei, iar acum umbla disperat s-o împace...

Oof, ce bine-ar fi fost dacă mămica lui i-ar fi vorbit! Ar fi avut măcar impresia că lucrurile mergeau bine! Dar aşa, ele doar stagnau, iar asta îl scotea din minţi...

Tăticul lui nu-i adusese în dimineaţa asta. Nici nu-l sunase, de la cinci până acum. Deci totul era în regulă. Făcuse bine inventarul; calculase bine banii. Lăsase curat în chioşc şi-şi ajutase mămica la descărcatul florilor. Adică nu-i dăduse motiv să-l sune ca să-l dojenească. Aşa că or să vorbească diseară, când el va coborî din nou "la serviciu"...

Un milion pe noapte nu era rău deloc! Aseară, când se apucase de umplut găleţile, nu se gândise decât la jumătate din suma aia. Dar mersese bine vânzarea; şi venea weekend-ul...

Oare se găseau maşini de cusut în Niro? Sau să ia ziarul, să caute la rubrica "Diverse"? Braţele îl cuprinseră uşor din spate:

- Hai la nani.

Mm, iar îşi dăduse cu parfumul ăla! Se lăsă tras spre dormitor: o să viseze frumos... Fu aşezat pe pat; se întinse comod, iar Ana îl înveli atentă... şi-l sărută...

- ... Somn uşor.

- Spor la treabă.

- Să fii cuminte!

- Cel mai cuminte!

O făcuse să râdă; era superbă zâna lui când râdea, fericită... Încă un sărut; soţia lui se ridică:

- Pa.

- Pa.

O auzi intrând în bucătărie, scotocind ceva pe hol... Gata; ieşise. Acum putea să închidă şi el ochii. Era obosit...

Ana-Maria

Se simţea aiurea. Anapoda. Niciodată nu-şi mai dusese soţul la culcare, înainte ca ea să plece la servici; şi era ciudat... Ba da! Îl mai dusese o dată aşa! Pe 2 martie! Iar după ce-l învelise şi-l sărutase, plecase la chioşc...

Ridică involuntar privirea spre geamurile pline de flori: ce momente frumoase! Acolo inventase ea "roţile"...

Mama lui Florentin era încruntată; tocmai se aşeza pe navetă. Tindea să creadă că o văzuse încă de când ieşise din scară...

Tot farmecul acela dispăruse. Se întristase acum. Toţi trei erau ocupaţi cu celofanele, deşi aveau clienţi la uşă... Toţi trei o ocoleau, nu-i dădeau motiv să caute un subiect de discuţie... Plecă privirea şi capul şi grăbi pasul: să treacă mai repede de chioşc. Ca să-i lase să se ocupe de clienţi.

N-avea rezolvare la acea problemă. Timpul înapoi nu-l putea da; şi nici n-ar fi vrut să-l dea, de vreme ce fuga ei pe fereastră se produsese cu o zi înainte să piardă prima sarcină! Şi totuşi, dacă ar fi ştiut că lucrurile ar fi fost diferite, ar fi suferit din nou şi-ar fi plâns... Şi-ar fi auzit multe cuvinte grele pentru lipsa de atenţie faţă de ea însăşi şi sarcina ei...

Hei! Ce era cu ea? De ce se necăjea aşa? Voia să nască o fetiţă pesimistă? Zâmbi, amintindu-şi discuţia de dimineaţă. Deci săptămâna viitoare Florentin îi va lua maşină de cusut...

Florentin

Mm, se făcuse aproape 12 noaptea! Iar el abia acum avea un pic de timp liber pentru schiţa aia! Clienţii ăştia nesuferiţi îl tot bătuseră la cap! Citea pasajul, zâmbind gândului "certăreţ" şi imaginându-şi ce superbitate de buchet va face în următoarele zece minute...

Paşii se apropiau în fugă; dar nu le dădea atenţie. Pe el îl intriga feriga; ce diferenţă de înălţime trebuia să aibă, faţă de garoafă? Că nu scria!

O mână apucă cu fermitate tocul uşii; avu timp doar să ridice privirea şi văzu cu coada ochiului o fustă lungă şi dreaptă năvălind în chioşc! Ei, drăcie! Se răsuci pe-un călcâi şi-o văzu închizând uşa, trăgându-se spre găleţi... Gabriela?

... Ce naiba era cu ea? La miezul nopţii, ea îi năvălise în chioşc atât de speriată? Şi plângea în hohote? Ce se întâmplase? Se grăbi să lase florile pe masă:

- Ce s-a întâmplat?

Tânăra turui, privind cu ochi îngroziţi bulevardul când spre dreapta, când spre stânga:

- Am venit în fugă tocmai de pe Ştefan cel Mare!

- Da' ce-ai căutat acolo? Singură, la miezul nopţii?

Ochii negri îl priviră preţ de-o secundă... şi apoi coborâră spre podea:

- ... În ciuda interdicţiei alor mei, m-am văzut azi cu Bogdan.

Cu Bogdan! Se încruntă instantaneu:

- Te rog, spune-mi că nu-i acelaşi Bogdan pe care-l ştiu eu!

- ... Ba el e...

Deci Bogdan, patronul din Puzdrea!

- ... Am fost la un restaurant; pe urmă m-a dus la el...

Suspinele se înteţiră:

- Şi-a bătut joc de mine...

- Nu ştiai că asta va face? Nu asta face, de fapt, de doi ani încoace? Credeai că l-a lovit meteoritu' aseară şi i-a dat alte idei?

Era momentul ideal pentru acea muştruluială; Gabriela era atât de speriată şi ruşinată totodată încât nu va uita niciodată cuvintele lui! Se grăbi să dezvolte subiectul ăla:

- Iar tu câtă minte ai în cap, să accepţi să te vezi cu el? Când ştiai că în ultimul timp te-a lăsat în pace? Ce, voiai la restaurant? Taică-tu îţi lua un restaurant întreg doar al tău, dacă-i spuneai că nu-ţi mai place ciorba maică-tii! La ce ţi-a fost mintea? Când ştii câte ai pătimit din cauza lui?

"Şi tot din cauza lui nu te mai vrea nici dracu de nevastă?" Aceea era o întrebare care va muri nerostită... Gabriela îşi privea lung mâinile şi tot răsucea colţul cămăşii... Abia auzi şoapta ei:

- ... Ajută-mă...

- Cu ce să te ajut?

Tocmai acum nu-i mai răspundea! Cu ce s-o ajute? S-o ascundă în chioşc? S-o scape de Bogdan? Ce voia Gabriela?

Ochii negri îl priviră lung, acuzator. Abia acum înţelegea...

Da; într-adevăr, ar fi ajutat-o mult acum un an, dacă nu l-ar fi interesat relaţia ei cu acel patron şi s-ar fi căsătorit cu ea. Mai ales că ştiuse întotdeauna ce sentimente avea acea tânără pentru el! Se topea toată când îl vedea! Şi de-aia şi încerca să stea cât mai departe de ea! Numai că în seara asta ea îi năvălise în chioşc, plânsă şi speriată, iar acum îl acuza pentru mariajul cu Ana... Îi întoarse spatele:

- Istoria e moartă demult.

- Ştiu. Dar nu pot să nu mă gândesc la ea.

- Te gândeşti degeaba.

- Nu pot să n-o fac.

Scârţâitul brutal al cauciucului pe asfalt îl făcu să întoarcă imediat capul spre geamuri. De la volanul unui superb Mercedes negru, Bogdan îi privea lung, încruntat nevoie-mare... Şopti în romanes:

- N-am să pricep niciodată cum un boşorog mic, gras şi chel a reuşit să pună gheara pe tine. Cum te-ai lăsat prinsă de asemenea arătare. Stai aici.

Ieşi şi încuie uşa chioşcului. Traversă apoi bulevardul şi se aplecă la geamul lateral:

- Uite ce-i; Gabriela nu te mai vrea. Aşa că n-o mai căuta, că n-ai de ce.

Ochii mici, ca de viezure, o priveau tot pe ea; întrebarea îi fu însă adresată lui:

- Iar tu eşti avocatul ei?

- Sunt un văr mai îndepărtat - şi tocmai m-am hotărât să am grijă de vară-mea. Aşa că, dacă vreodată te mai prind prin preajma ei, strâng o gaşcă de 50-60 de prieteni şi vin peste tine. Şi-ţi tai scula direct, fără alte negocieri.

Acea ultimă frază avusese efectul scontat: acum era privit chiar cu oarecare teamă!

- Te las eunuc. Vrei să nu mai regulezi în veci?... Uită că există Gabriela; caută-ţi alta. Fă-o pentru sănătatea ta.

Îi întoarse spatele şi reveni spre chioşc. La al treilea pas, auzi Mercedesul demarând în trombă... Bun; pe-asta o rezolvase. Acum mai avea o mare-mare problemă; o tânără, îndrăgostită lulea de el, care-l acuza că n-o voise şi care-i putea arunca toată liniştea în aer. De la geamul bucătăriei, Ana i-ar fi văzut spatele şi fusta - iar gândul ăsta îl îngrozea... Intră în chioşc şi încuie iar uşa:

- Te-am scăpat de el.

Luă feriga, o mută doi centimetri mai la stânga... Se simţea privit cu aceeaşi furie, cu aceleaşi acuze... La naiba cu toate alea! Acum vor discuta deschis! Se întoarse spre ea şi-o privi drept, calm:

- Te gândeşti degeaba la ce-ar fi putut să fie dacă n-ar fi fost ce-a fost să fie.

- Totul ar fi fost altfel...

- Da; totul ar fi fost altfel. Dar nu este altfel; este aşa cum e acum.

- ... De ce ea?

- Pentru că pe ea o iubesc. De ce Bogdan?

O redusese la tăcere; dar întrebarea lui era întemeiată! De ce broscoiul ăla bătrân şi necioplit? Îşi continuă raţionamentul:

- De ce nu un florar? De ce nu un căldărar, poftim! Sau un ursar! Ei măcar au bun-simţ; ţi-ar fi făcut felul, dar te-ar fi luat de nevastă!

Fusese dur; dar numai aşa putea fi dezmeticită Gabriela! O cunoştea bine, de mică; numai după ce cana se spărgea în cioburi foarte mici, se panica pentru că spărsese cana! Dacă ar fi rămas doar două bucăţi, Gabriela le-ar fi lipit cu scoci şi-ar fi păstrat secret "accidentul"...

Tăcea; aştepta răspunsul la "De ce". Iar ea reîncepuse să plângă în hohote... Brusc, o văzu păşind spre el; întrevăzu imediat intenţia de a-l lua în braţe! Aşa că făcu un pas la stânga, o prinse de umeri şi-o aşeză pe navetă:

- Stai jos. Pe cine vrei să sun?

Tânăra îşi acoperi imediat faţa cu palmele:

- Nu suna pe nimeni.

- Nu poţi sta aici până dimineaţă. Şi nu te las să pleci singură, că s-ar putea ca nenorocitul ăla să te urmărească sau să te-aştepte la bloc. Pe cine vrei să sun, să vină să te ia?

- ... Nu ştiu...

- Îl sun pe taică-tu.

- Nu!

Un strigăt hotărât! Evident, Gabriela ştia ce-o aştepta acasă...

- Atunci îl sun pe tata.

- ... Lasă-l să se odihnească. Nu e obligat să mă culeagă pe mine de pe străzi.

Nu, nu era obligat, dar i-ar fi făcut mare plăcere s-o ia de-acolo, s-o ducă la ei acasă, s-o liniştească şi să-i ofere un alibi pentru ora târzie şi ochii plânşi! Pentru că părinţii ei, după câte trăseseră de pe urma broscoiului şi cât sufereau zi de zi văzând frumuseţe de fată ocolită de toţi băieţii mai de Doamne-ajută, chiar o călcau în picioare dacă aflau ce se întâmplase azi!

- ... Unde le-ai spus că te duci?

- Pe-afară.

Deci Luminiţa ar fi putut să-i asigure alibiul! O invitase la ea, ca să discute despre nuntă şi să-i arate rochia! Selectă numărul lui Roberto; el măcar nu-i va face morală tot drumul!

- ... Da! Ce-ai păţit?

- Nimic. Îmbracă-te şi vino încoa cu maşina.

- Da' ce-ai păţit?

- Nimic. Gabriela e aici, cu mine; plânge şi e foarte speriată. Te rog, vino şi du-o tu acasă.

- ... Băi, urc-o într-un taxi.

- Nu se poate.

Haai, mai avea şi alte idei de-astea?

- ... Vin în zece minute.

Închise şi băgă telefonul în buzunar:

- Vine Roberto, în zece minute. Vezi că ai acolo o sticlă cu apă, o sticlă cu cafea...

Tânăra nu părea să vrea apă sau cafea; ea îl privi lung, scrutător:

- Şi eşti fericit acum? Eşti fericit aşa?

O privi drept, serios:

- N-aş fi putut fi mai fericit în nici o altă ipostază, cu nici o altă femeie. Nici chiar cu tine.

Gabriela plecă grăbită capul:

- ... Spui asta ca să mă vezi plângând?

- Spun asta ca să înţelegi că e prea târziu. Ceea ce-ar fi putut să fie, a rămas la stadiul de proiect. N-a început niciodată. Şi nici nu va putea începe. Dacă te gândeai că voi divorţa şi ne vom căsători, te-ai înşelat. Nimeni şi nimic nu mă va despărţi vreodată de Ana. Ea îmi oferă tot ceea ce-mi doresc - tot ceea ce-mi trebuie. De la felia de pâine de pe masă, până la fetiţa noastră. Ea este tot ce mi-aş fi putut dori vreodată. Şi n-am s-o pierd niciodată; pentru că vreau şi pot s-o ţin lângă mine. Nu te mai gândi la "ce-ar fi putut să fie"; nu mai calcula "ce-ar putea să fie dacă". Nu există "ce-ar putea să fie" pentru că nu există "dacă". Gândeşte-te că eu nu mai exist; că m-a călcat tramvaiul şi sunt oale şi ulcele. Sau că te-am înşelat; că, la urma urmelor, ţi-am înşelat speranţele şi aşteptările, nu? Unul neserios ca mine nu te merită! Deschide ochii, uită-te în jur şi aminteşte-ţi că ţi-ar prinde bine o familie.

Gabriela tăcea...

- Nu vreau să te înveninez; nu vreau să te fac să plângi. Vreau să înţelegi că te amăgeşti aiurea! Visul ăsta din capul tău nu va deveni

niciodată realitate! Goneşte-l!

Acum capul brunet aproba grăbit...

- ... Nu-i mai răspunde la telefoane; dacă te aşteaptă în faţa blocului, nu mai ieşi din casă. Dacă dai peste el pe stradă, urcă-te într-un taxi şi du-te glonţ acasă. Numai - pentru Dumnezeu! - nu mai ieşi la restaurant cu el! Te faci naibii de râs etalându-te cu broscoiul ăla!

Gabriela aproba din nou...

- ... Vezi, că i-am zis că sunt un văr de-al tău. Şi i-am pus în vedere că dacă se mai apropie de tine, vin cu băieţii şi-i tai scula. La cât de grăbit era, s-ar putea să fi priceput şi să te fi scăpat de el. Dar dacă n-a priceput, mă anunţi. Şi-l rezolv eu, cu "metode specifice".

Nu mai aproba; doar plângea...

La naiba! Îi era milă de micuţa lui prietenă de joacă din copilărie! Dar acum erau mari; trecuseră de copilărie, de adolescenţă şi deveniseră adulţi. Iar el luase o decizie, făcuse o alegere şi nu intenţiona să dea înapoi! Ea când îi va urma exemplul?

Roberto frână, buimac, în faţa chioşcului. Tresări la vederea mamei lui pe bancheta din spate; descuie uşa:

- Spune-le alor tăi că te-ai întâlnit cu Luminiţa şi te-a invitat la ea, să vezi rochia, să discutaţi despre nuntă şi să le bârfiţi pe fetele din cartier. Şi că, pe drum, ţi-a intrat mult praf în ochi. Hai: te aşteaptă mama.

Gabriela se grăbi să se ridice; pentru prima oară în noaptea aceea, o văzu zâmbind:

- Aşa o să le spun.

Se încruntă din nou - nenorocitul o lovise zdravăn peste faţă, aşa că minciuna aia n-o să ţină...

- Nu; spune-le că, în drum spre casă, te-au bumbăcit nişte români beţi turtă. Sau sună-i şi spune-le că dormi la Luminiţa. Fugi!

Tânăra se grăbi să iasă; o văzu urcând pe bancheta din spate iar mama lui o luă imediat în braţe. Roberto dădu în spate... Reveni la ferigă.

Bun: Gabriela plecase, aşa că era şi el mai liniştit. Acum: lungimea garoafei... Aa, gata! Nu-şi mai bătea capul cu cifra exactă! Aproximă din ochi proporţiile şi le trânti pe amândouă pe celofan. Oftă greu...

Ana va afla despre acea discuţie; îi va povesti totul. Pentru că trebuia să ştie. Şi va afla oricum, mai devreme sau mai târziu - aşa că el o va informa chiar mâine dimineaţă! Şi-o va asigura că, în ceea ce-l privea, n-o minţise pe Gabriela. Acea istorie era moartă demult. Nu se gândea la florăreasa brunetă decât în măsura în care apariţiile ei îi puteau tulbura lui căsnicia. Nu-şi dorea acele apariţii; dar nici să se mute nu voia...

Trebuia să se gândească bine cum îi va spune Anei... N-avea voie s-o necăjească; îşi va compune deci frazele în minte în aşa fel încât să n-o afecteze prea mult vestea că Gabriela, deşi ştia că n-avea nici o şansă, continua totuşi să spere într-un miracol...

Lăcrămioara

Aoleu! Ce păţise Găbiţa? Imediat cum tânăra trase portiera, se grăbi s-o ia în braţe:

- Ce-i cu tine, pui mic? Ce-ai păţit?

Gabriela reîncepu să plângă:

- ... M-a tot sunat zilele astea, mi-a tot ieşit în cale... M-am întâlnit azi cu el.

Se încruntă:

- Cu Florentin?

- Ei, cu Florentin! Cu ăla...

Aa, cu patronul de la Puzdrea! Acum se încruntase şi mai mult...

- M-a scos la un restaurant; pe urmă m-a dus la el. Şi m-a bătut... Am reuşit să fug. M-ar fi prins din nou, dacă n-ar fi fost Florentin...

Aha! Acum pricepuse ce căutase Gabriela în chioşcul lor la doişpe noaptea! Se grăbi să treacă la "vindecarea" ei:

- Măi fetiţă mică şi prostuţă; nu ţi-am spus eu să nu te mai apropii de nenorocitul ăla?

- Ba da, tanti, dar... Dar mi-a spus la telefon că vrea să discutăm ceva extrem de serios. Şi-am crezut...

Răbufni, indignată:

- Hai, că mă faci de te ciufulesc acuşi! Te gândeai să te măriţi cu pocitania aia! Tu, zâna cartierului!

- ... Ce să fac, tanti...

Oftatul acela îi rupea sufletul! Gabriela crescuse şi în casa ei; era ca şi fetiţa ei...

- ... Să nu te mai prind! Că te spun maică-tii! Ba nu: mai întâi te spun lui Ioan! Că ştiu că de el ţi-e frică!

Tânăra negă grăbită:

- Nu mai fac, tanti, asemenea prostii! Oricum, a vorbit Florentin cu el şi cred că l-a gonit definitiv...

- Dacă a vorbit Florentin, să fii sigură că pocitania împacheteză şi se mută-n Baia Mare!

Aşa! Reuşise s-o facă să râdă! ... Dar numai trei secunde; acum plângea din nou!

- Hei, linişteşte-te! O să treacă, ai să vezi! Te-a lovit rău?

Nu primi un răspuns, ci o întrebare şoptită la ureche:

- De ce, tanti? De ce nu m-a vrut? De ce-a ales-o pe românca aia? Ce are ea şi n-am eu?

- ... Nu ştiu, maică: nici eu n-am priceput. Dar ce să-i faci; aşa sunt căile Domnului. Când eraţi mititei, mă priveam pe sub sprâncene cu maică-ta şi zâmbeam amândouă, mulţumite. Când aţi intrat la liceu, au început şi taţii să mustăcească. Da' uite că aşa a vrut Dumnezeu! Ce să-i faci... Aşa e uneori în viaţă...

Gabriela tăcea şi aproba... Roberto frână în faţa blocului; se încruntă:

- Mergem la noi.

Tânăra se grăbi să ridice capul:

- Nu, tanti! Lasă, că mă duc acasă.

- Dacă te văd ai tăi aşa, te calcă-n picioare!

- Or s-o facă oricum mâine. Nu vreau să fii şi matale implicată în asta.

O văzu strângându-şi părul; abia acum observă începutul de vânătăi... Decretă, pe un ton care nu admitea refuz:

- Mergi la mine acasă; te dau cu ce ştiu eu pe faţă, iar mâine îţi dă Luminiţa nişte fond de ten. Şi-o sun eu pe maică-ta, să-i spun că ai venit la fi-mea să vezi rochia şi v-a prins doişpe noaptea bârfind.

Roberto demară grăbit; Gabriela plecă încet capul:

- Aşa a spus şi el...

- Normal; e fi-miu! Eu l-am învăţat să gândească!

- Dacă ar fi învăţat el chiar tot...

Fata asta era îndrăgostită lulea de Florentin! Afurisită problemă!

- Ce să-i faci, măi Gabi, măi; aşa sunt căile Domnului... Lasă, că o să treacă. O să uiţi şi-o să treacă.

- Nu pot să uit...

- Ba poţi; dar nu aşa, "dintr-o mişcare". Ai să vezi: o să ajungi să-l urăşti. Şi-atunci tot necazul ăsta se rezolvă de la sine.

Altceva nu ştia ce să-i spună; acum tăceau. Se apropiau de poartă... Coborî şi deschise poarta:

- Intrăm uşor, că poate a adormit Ioan...

O conduse în camera de oaspeţi şi se grăbi să încuie uşa care dădea în camera lui Florentin: asta i-ar mai fi lipsit! S-o găsească Ioan dincolo - şi s-o acuze că o adusese pe Gabriela acolo ca să alimenteze gândurile din mintea tinerei şi s-o determine să-i spargă căsnicia lui Florentin! Doamne fereşte de-aşa ceva!

- Uite, ai aşternut curat; întinde canapeaua, dacă vrei.

- Nu, tanti, e foarte bine aşa.

Şi-acum să-i aducă nişte comprese şi să-i felieze un castravete. Mâine, Gabriela trebuia să arate "ca nouă"!

2 august 2003 - sâmbătă

Ana-Maria

Florentin o ţinea în braţe; ea tăcea. Rămăsese mută auzind acea poveste de domeniul fantasticului...

Ţaţa Dida avusese dreptate; chiar dacă Florentin nu s-ar fi simţit niciodată tentat s-o înşele, ispitele roiau în jurul lui! Şi tocmai această roială ar fi putut strica armonia dintre ei! Din fericire, soţul ei fugea din toate puterile de ispita brunetă pe nume Gabriela...

- ... Te asigur că povestea mea cu Gabriela se planificase demult, între părinţi, şi aşa "a murit". Nici măcar n-a început, şi nici nu va începe vreodată!

Ia uite la ce prostii se gândea el! Se grăbi să-l liniştească:

- Sunt sigură de asta.
- Nu s-a întâmplat absolut nimic între noi.
- Ştiu.
- La naiba! Nici măcar nu ne-am ţinut vreodată de mână! Nu înţeleg de unde i-au intrat în cap asemenea planuri!
- Ştiu.

Problema aia îl chinuia serios, de insista aşa!

- ... Ano, nu m-am gândit niciodată la ea; nici măcar înainte să te cunosc pe tine!
- Te rog, încetează! Dacă o voiai pe ea, o luai pe ea! Crezi că nu ştiu asta?
- ... Nu vreau să te îngrijorezi din cauza ei.
- Mă îngrijorez din cauza ta! Eşti extrem de agitat şi te gândeşti numai la prostii!

Braţele lui o traseră mai aproape de el; Florentin oftă:

- Încă se mai gândeşte la mine. Iar asta nu-i bine.
- Se gândeşte la tine, dar o să-i treacă.
- Dar până-i trece, poate să încerce să ne despartă.

Ridică amuzată capul de pe umărul lui:

- Şi-ţi face impresia că are vreo şansă de reuşită?

Ochii negri o priveau lung... Îi fură un sărut:

- Păi vezi că te îngrijorezi degeaba?

Soţul ei decise să se ridice:

- În familia noastră, căsătoria e sfântă. Chiar dacă e supărată pe tine, mama nu va încerca niciodată să ne despartă ca să mi-o bage pe Gabriela pe gât.
- Ştiu.

Acum n-o mai credea - Florentin se ridicase şi ieşise. Că doar toată lumea ştia că ea ştie ce propunere i se făcuse, atunci când el îşi anunţase părinţii că ea pierduse sarcina! Numai că asta fusese imediat după fuga ei! Se întâmplaseră atât de multe între timp! În plus, dna Manolache nu încercase sub nici o formă să i-o bage pe gât; doar îi amintise că, dacă o lasă baltă pe româncă, premiul era frumos şi "consistent"...

Soţul ei moşmondea ceva în bucătărie... Se ridică şi ea şi decise să se schimbe.

Ei bine, era clar: fata aia trebuia supravegheată cu multă atenţie! Era totuşi o ameninţare pentru căsnicia lor! Dacă începea să răspândească zvonuri, sau să le lase bileţele mincinoase prin cutia de scrisori, vor avea mari probleme! Ea ştia că Florentin nu avea o amantă care-i scria declaraţii de dragoste; dar poate că el nu va gândi la fel. Poate că Gabriela se va semna "Evelin" la un moment dat - şi-atunci era prăpăd...

O s-o ţină sub observaţie. Iar la cea mai mică abatere, va vorbi direct cu părinţii ei.

... La urma urmei, se puteau muta de-acolo! Deşi îi plăcea mult acel apartament, era aproape de chioşc şi de părinţii lui...

Poate se îngrijora totuşi degeaba. La urma urmei, se mutaseră singuri în urmă cu aproape patru luni! Şi nu apăruse nici un bileţel! Nici un telefon anonim! Trebuia să-şi ascută atenţia...

Dna Manolache încercase atunci să-şi convingă băiatul s-o ia pe Gabriela... Îi plăcea să creadă că îşi cunoştea soacra. Pentru că acea femeie, aşa cum o cunoştea ea, n-ar mai fi vorbit la fel acum. Aflase că se înţelegeau bine, că ea avea grijă de bărbat şi de casă, că băiatul ei era fericit - şi n-ar fi încercat niciodată să-i strice lui fericirea doar pentru că ea o plăcea pe Gabriela! Aşa că aseară, când venise s-o ia, dna Manolache încercase s-o liniştească şi s-o convingă că lupta ei era zadarnică. Îi plăcea să creadă că fata aia pierduse un aliat preţios...

Intră în bucătărie; Florentin tăia pâinea, încruntat... Îi luă cuţitul din mână şi-l întoarse spre ea. Îl privi lung, serioasă:

- Dacă o voiai pe ea, o luai pe ea. Dar n-ai vrut-o. Dacă aseară te-ai fi răzgândit, acum n-ai mai fi aici. Aparţiile ei nu mă ating cu nimic; mă necăjesc doar în măsura în care aflu cum un "broscoi" îşi bate joc de ea şi scapă nepedepsit. Atât.
- Mama nu se amestecă în deciziile mele.
- Ştiu.
- Vreau să vorbeşti cu Roberto. Să-ţi spună ce s-a discutat în maşină, după ce-au plecat.
- Dacă ţii musai, o să vorbesc cu el. Deşi, crede-mă, ştiu deja ce s-a discutat. I s-a spus fetei că aşa e soarta, că n-a fost să fie iar ei o să-i treacă, mai devreme sau mai târziu. Şi atât.
- Vreau să vorbeşti cu el.
- Ţi-am spus: o să vorbesc.

Îl privea lung; el părea atent la bateria de la chiuvetă... Începu să zâmbească:

- Ştii ce mi se pare anapoda acum? Faptul că vorbim despre ea. Că tocmai noi o băgăm acolo unde nu-i fierbe oala.

Aa, era mirat? Nu-şi dăduse încă seama că discuţiile alea erau mai periculoase decât aparţiile brunetei?

- Hai să mâncăm şi să-mi povesteşti ce desen ai făcut aseară.

Florentin o aşeză pe băncuţă şi se aşeză lângă ea:

- O drăcie cu garoafe şi ferigă. M-am enervat la culme pentru că în carte nu scria cât din ferigă trebuie să iasă afară din aranjament...

Bun; îl "urnise". Schimbase subiectul şi-acum îl asculta, amuzată... Iar de Gabriela avea ea grijă.

Ioan

Ceea ce aflase de la Roberto, imediat cum intraseră în chioşcul din Dorobanţi, îl făcuse să se cutremure. Aşa că acum voia să afle explicaţia gestului nevestei lui. Intră în chioşc şi închise uşa:

- Care-i treaba cu Gabriela?

Nu-l interesa că-l auzeau copiii; el voia să ştie ce căutase Gabriela în casa lui în toiul nopţii! Lăcrămioara răspunse scurt:

- A ieşit iar cu patronul ăla şi-a bătut-o măr. A fugit şi s-a refugiat în chioşc. Florentin l-a sunat pe frati-su; bănuind ce s-a întâmplat, m-am dus şi eu cu el. N-o puteam duce acasă, că o omorau cu bătaia; am adus-o la noi, i-am spus maică-sii că fata doarme la Luminiţa şi i-am pus castraveţi pe obraji toată noaptea. Pleacă la şapte, cel mai târziu.
- Roberto mi-a spus că Gabriela oftează în continuare după Florentin.
- Asta e problema ei.
- Sper că n-o încurajezi!

I se aruncă o privire plină de dispreţ - cum se putea gândi la aşa ceva?! Iar nevasta lui îi întoarse spatele...

- ... E cazul să vorbesc eu cu ea?
- Nu; ar fugi de noi, şi asta nu-i bine. Are încredere în mine; mă ascultă. Cred că sunt singura căreia are încredere să-i spună ce i se întâmplă! Şi pot s-o răzgândesc cu vorbă frumoasă, în ce-l priveşte pe Florentin. Şi s-o determin să nu mai iasă vreodată cu patronul ăla. Lasă că rezolv eu problema.
- Nu vreau s-o prind vreodată prin preajma copiilor.

- N-ai s-o prinzi.
- Bine. Pe răspunderea ta!
- Pe răspunderea mea.

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci era bine. Primi încasările şi se grăbi să iasă. Dacă Gabriela îşi permitea să-şi bage coada în căsnicia lui Florentin, o bătea până o leşina! Şi-apoi o trezea cu apă rece, ca s-o bată din nou! Să nu-ndrăznească să bage ea zâzanie, că atâta-i trebuia!

Ana-Maria

Nina o ascultase cu maximă atenţie. Îi povestise ceea ce aflase de dimineaţă de la Florentin, îi povestise şi discuţia lor...

- ... Ce zici?
- Că n-ai de ce să te îngrijorezi: dacă o voia pe Gabriela, o lua pe Gabriela. Mai ales că era "aleasa" maică-sii! Eu una cred că fata asta nu e un pericol pentru tine.
- Şi eu tind să cred că pot sta liniştită. Dar ţaţa Dida mi-a spus să nu stau niciodată 100% liniştită; aşa că o s-o supraveghez, de la distanţă, ca să nu-i vină idei...
- Exact. Oricum, să fii sigură că o s-o supravegheze şi el! Şi-o să aibă el grijă de ideile ei!
- Sunt sigură!

Râdeau, pentru că Nina făcea semnul bătăiţei la fundul gol...

3 august 2003 - duminică

Florentin

Încă o noapte la muncă... Iar mâine avea liber! Se gândise foarte bine Ana atunci când îl rugase să nu mai iasă luni la treabă: se simţea atât de obosit, de parcă fusese bătut metodic!

Schiţa aceea era foarte interesantă; va ieşi un buchet superb!

... Piuitul îl întrerupse brutal din lectură. Se grăbi să răspundă:

- Da.
- Salut.

O şoaptă? Începu să râdă:

- Salut, Roberto.
- Eşti la treabă?
- Da.
- Bun. Două chestii! Una: am fost luni cu Marcel la tribunal. S-a milogit două ore de Ioana, înainte să le vină rândul, dar muierea nici n-a vrut să audă de împăcare. Aşa că l-am luat deoparte şi i-am spus câteva chestii la ureche. Iar când au intrat, a fost şi el de acord cu divorţul. Şi e divorţat acum. Toată ziua stă posac, în colţul lui, şi nu vorbeşte mai cu nimeni. Are o grijă excesivă de Ionuţ, iar asta mă face să cred că a realizat şi el cât de importanţi sunt copiii în viaţă. Este extrem de trist şi debusolat; te sfătuiesc ca de dimineaţă, când dai ochii cu el, să nu mai fi ca o acriturâ; să-i spui mai mult decât "Salut".
- Nici nu mă gândesc!
- Ăsta-i sfatul meu; tu faci ce vrei. Dar gândeşte-te că e frati-tu şi trece prin momente grele. Acum, doi: Gabriela boceşte după tine mai abitir decât boceşte când o bate amantul.
- Ştiu. De obicei strânge din dinţi şi pare indiferentă; da' în noaptea aia era deja bocită, după cafteala şi spaima pe care le-a tras cu ăla, aşa că a răbufnit.
- Mama încearcă să o consoleze cu gândul că n-a fost să fie şi că o să te uite, mai devreme sau mai târziu. Tu ce-ai vorbit cu ea?
- Acelaşi lucru. I-am spus să se gândească că i-am înşelat aşteptările însurându-mă cu Ana; ca să par neserios şi s-o fac să renunţe. Încă se mai gândeşte că poate mă despart de Ana şi-o iau pe ea.
- Ana ştie de tevatura asta?
- Da; i-am spus chiar atunci.
- Şi? E calmă, sau a agitat-o şi pe ea?
- E mai calmă decât noi doi la un loc!
- Bravo ei! E fată isteaţă! Vezi, că ăl bătrân e foc pe Gabriela! Mi-a spus că, dacă vreodată i se pare lui că se bagă între tine şi Ana, o bate de-o desfigurează! Dacă mai apare pe la tine pe la chioşc, fă-o să plece cât mai repede! Că tatei poate să-i căşune şi pe tine! Să i se pară că îţi place joaca!
- Băi, una şi cu una fac două! Muieruşca asta nu-mi trece deloc prin gânduri! Singura mea preocupare este Ana şi liniştea ei! Aşa că eu unul sunt hotărât ca, imediat cum observ că nebunia ei o împinge la anumite gesturi şi acţiuni, să-i mut faţa la spate şi s-o spun lu' ta-su!
- Aşa! Bravo! Aşa să faci! Şi vezi, fii şi tu mai mitocan cu ea! Că poate nu te-o mai place!

Roberto chicotea; începu şi el să râdă:

- Ce spui tu?! Mai mitocan decât am fost, nu pot să fiu decât dacă iau cursuri!
- Apropo! Am auzit că înveţi să te faci florar de florărie.
- Ai auzit bine.
- Şi cum merge?
- Pot spune că foarte bine. Dimineaţă învăţ teoria, seara exersez!
- Corect! Tu ai un chioşc întreg la dispoziţie!
- Vrei să-ţi trimit şi ţie schiţele?
- Nu; nu mă pasionează. Vezi, că mâine îţi trimit prin tata o sacoşă, pentru Ana.

- Pot să întreb despre ce-i vorba?
- Trei fuste.

Aa, trei fuste la călcat! OK!

- OK. Dar vezi, spune-i Mirelei că le face încetişor! Nu poate să stea mult pe scaun, că o doare spatele.
- Bine, mă! Nu-i nici o grabă! Hai, că te las la treabă.
- Bine. Salut!
- Salut.

Închise, băgă telefonul în buzunar şi tresări: tocmai văzuse o persoană foarte importantă în acele momente! Şi cum era privit lung, trăgea concluzia că nea Marin, tatăl Gabrielei, venea la el... Într-adevăr; bărbatul se opri în uşa chioşcului:

- Bună, Florentine.
- Să trăiţi! Şi să poftiţi la locul meu de muncă...

Bătrânul nu-i refuză invitaţia, aşa că îi arătă naveta şi se grăbi să închidă uşa. Pentru că urma o discuţie... I se întinse mâna:

- ... Uite, am venit să-ţi mulţumesc pentru aseară.

Deci fraiera spusese tot, ca la interogatoriu! Oof, sigur mâncase iar bătaie! Se grăbi să-i strângă mâna:

- Te rog, nea Marine!
- Nu-nu! Îţi mulţumesc că ai avut grijă de ea.
- Doar nu era s-o las să dea iar ochii cu broscoiul ăla! Apropo: i-am zis vreo două individului. Dacă-i mai aţine calea, te rog să-mi spui. Că vreau să mă ţin de promisiune!
- Ce promisiune, mă?
- Că-i tai scula cu prima ocazie când îl mai prind prin preajma ei.

Bărbatul începu să râdă; aprobă cu capul, râzând şi el:

- Nu glumesc, bre! Chiar i-o tai! Îl las cu jumate, ca să moară complexat!

Se aşteptase la un hohot zdravăn; când colo, nea Marin redeveni serios:

- Te rog să mă anunţi ori de câte ori fiică-mea îşi face apariţia pe-aici. Pentru că, dacă începe să-ţi strice căsnicia şi socotelile, o rup cu bătaia!

Aoleu! O ştia şi pe-asta! Repede, să-i salveze Gabrielei cei 2-3 centimetri de piele rămaşi încă nebătuţi:

- Stai liniştit, bre, că nu-i cazul!
- Tu crezi că eu nu ştiu la cine se gândeşte unicul meu copil?
- Iar matale crezi că are şanse? Am discutat aseară cu ea; i-am spus că e momentul ideal să treacă mai departe, la alte gânduri şi alţi tineri. Şi-am vorbit şi cu nevastă-mea; i-am spus tot ce s-a întâmplat aseară şi m-a asigurat că
- Băi, eu îţi zic una şi bună: dacă-ţi dă târcoale, să-mi spui!

Mm, începea să se înfurie bătrânul! Aşa că mai bine zicea ca el şi completa cu ale lui!

- Bine, nea Marine. Dar să ştii că pentru spargerea unei căsnicii, e nevoie de voinţa a două persoane din trei. Iar ea e una singură. Stai liniştit; căsnicia mea nu-i în pericol.
- ... Şi vreau să te rog... Dacă o vezi vreodată însoţită, să mă anunţi urgent.
- Bineînţeles.
- Indiferent cine-o însoţeşte.
- Am înţeles, bre! Că ştiu cum e să fii tată de fată!

Era privit cu uimire... Zâmbi, grăbit să schimbe subiectul:

- O să am tot fetiţă. Sper!
- Bravo, mă! Felicitări! N-am ştiut!
- Ei, ai mei au fost prea ocupaţi cu Marcel ca să mai deschidă discuţia şi despre asta!
- Aa, chiar! Ce mai face frati-tu?
- Ce să facă; nu prea bine. A vrut să se-mpace cu nevastă-sa, pentru binele copiilor, dar ea a ţinut-o pe-a ei. Iar pe 1, luna asta, s-a pronunţat divorţul.
- Păcat; erau un cuplu frumos. Şi aveau şi copii!
- Mare păcat... Dar, ştii matale vorba aia: n-a fost să fie! Încă de la căsătorie, totul a fost cu de-a sila. Iar lui frati-miu i-a venit mintea la cap abia acum...
- Crezi tu!
- Sunt sigur, nea Marine. E schimbat complet! E maturizat, nu-l mai scapă din ochi pe Ionuţ, îl cicăleşte şi-l dăscăleşte... Doarme seara cu el. Că ăla micu, săracu, a suferit mult când s-a mutat la tata.
- Cred şi eu! E destul de mare ca să-şi dea seama că maică-sa nu mai trece pe la el!
- Tocmai asta a înţeles Marcel. A devenit un tată foarte grijuliu şi foarte atent. Aa, dacă vrei să vorbeşti cu el, vino de dimineaţă! Că tata l-a băgat aici, cu mama şi Ileana.

Nea Marin începu să râdă:

- Aa, la "şcoala de corecţie", ai?
- Ba cred că la "batalionul disciplinar"...

Râdeau amândoi...

- Mă, da' ce faci tu acolo - buchete cu cartea?
- Da. Tata mi-a promis că îmi pune o vorbă bună să mă angajez la o florărie, aşa că învăţ zi-lumină!
- Ia să văd şi eu cum faci!

Prea bine! Reciti instrucţiunile şi începu să scoată florile...

- Gerbera aia e prea sus.

Nu, era chiar acolo unde trebuia să fie! Iar când va pune hârtia, bătrânul va înţelege şi de ce!

- ... Gata.
- Băi, după ce-o înveţi pe toată, te-apuci să dai meditaţii?

Negă, râzând, şi deschise uşa: va pune buchetul în găleată şi totodată şi punct acelei vizite.

- Eu am plecat. Te rog, nu uita ce ţi-am spus.
- Nu uit.
- Spor la treabă.

Îi strânse mâna, zâmbind amuzat:

- Să fie. Să trăiţi!

Îl văzu îndepărtându-se... Deci tatăl Gabrielei aflase ambele probleme ale fiicei lui! Şi pe cea cu broscoiul, şi pe cea "de suflet". Şi venise până acolo doar ca să-l anunţe că, dacă avea probleme cu ea, era de-ajuns să-i dea lui un telefon...

O să-i dea; dar numai atunci când nu se va mai putea înţelege cu fata lui! Şi cum o cunoştea bine pe Gabriela, ştia că nu vor ajunge niciodată la asemenea discuţii!

5 august 2003 - marţi

Florentin

Se grăbi să încuie uşa şi ieşi pe balcon, ca s-o vadă plecând. Şi... Tii...

Înfloriseră panselele! Cele care aveau multă lumină erau înflorite! Şi aveau la boboci...

Să pună deoparte câteva pentru "comenzile ferme", nu? Culori vii, optimiste, vesele... Ptiu! Că frumoase mai erau!

O să-l cheme diseară pe Roberto, cu maşina, să le ia; dacă le-ar fi dus la chioşc şi venea vreun control, tăticul lui o băga pe mânecă! Dar mai întâi o să i le arate şi Anei - că doar ale ei erau, nu? Ea avusese ideea, ea alesese seminţele, ea plantase răsadurile...

Tii, ce frumoasă era soţia lui! Părul îi lucea atât de frumos în lumina soarelui! Iar paşii ei parcă dansau pe stradă...

Soţia lui era fericită. Şi-şi putea imagina ce mutră visător-drogată avea el acum, privind-o lung cum se îndepărta! Se sprijini cu coatele pe marginea balconului: şi ce dacă? Era îndrăgostit...

Ana-Maria

Privea lung ghivecele... Da; rămăsese gravidă. Iar florile îi arătau că vor avea o fetiţă...

- ... Să-l sun pe Roberto, să vină să le ia?
- Sună-l.
- Sau le mai păstrăm o zi-două?
- Lasă, sună-l: să le ia acum, înainte să înflorească toţi bobocii. Şi-aşa, trebuie să tragem rândurile din spate, să înflorească şi ele...

Soţul ei se grăbi să intre în casă. Ea trase una dintre cutiile de carton şi începu să aşeze ghivecele... Ptiu, să nu le deoache! Că frumoase se făcuseră! Florile erau atât de mari!

- Ce zici: punem anunţul pe uşa liftului?
- ... Peste vreo săptămână: ca să înflorească şi celelalte. Nu le poţi vinde fără flori: nu te crede nimeni pe cuvânt că n-or să moară!
- ... Bine... Să punem două-trei şi în dormitor?
- Punem; dar trebuiesc aşezate lângă geam, la lumină.
- Şi n-avem nimic lângă geam...
- Dacă le punem pe calorifer, nu mai deschidem geamul!
- Aşa-i. Lasă, că se simt mai bine aici. De dimineaţă, când pleci tu la serviciu, e cald ca într-o seră.

Da, din cauza geamului închis...

- Gata! Le ajung astea!
- Mai e loc de încă trei.
- Şi ce dacă?!

Lui Florentin chiar îi plăceau panseluţele alea!

- Lasă, să aibă!
- Opreşte-te. Petunii nu punem?
- Păi n-au înflorit!
- Înfloresc la ei.

Şi-acum el se grăbea să scoată din pansele...

Mâine seară se apuca de călcat. Chiar dacă Mirela îi transmisese că fustele nu erau o urgenţă, ea avea alte planuri. Dacă nu folosea fiecare minut disponibil acum, după naştere nu va mai avea minute disponibile. Aşa că ea se grăbea teribil! Le trebuiau bani albi pentru zile negre...

6 august 2003 - miercuri

Florentin

Nu se simţea obosit: doar dormise dus toată noaptea! Ana avusese dreptate: noaptea de luni era rezervată somnului. Pentru el; pentru ea, era o ieşire serioasă din normal, de vreme ce adormiseră pe la două, zâmbitori şi obosiţi...

Tocmai acea noapte îi amintise de-un mic amănunt: de curiozitatea vecinilor. Pentru că nu puteau întinde lumânările prin toată casa fără să atârne pătura pe geam! Aşa că se grăbi spre dormitor: să ia bani, să măsoare geamurile şi să cumpere jaluzele! Până la prânz era şi întors, şi cu ele montate! Apoi se odihnea două ore, după care avea oră de condus... Şi poate că până la cinci reuşea să mai conspecteze câte ceva din carte! Ca să aibă ce exersa la noapte!

Programul acela părea obositor; în realitate, se obişnuise cu el. Toate activităţile zilnice îi făceau plăcere: şcoala de şoferi era un ideal pe care şi-l fixase demult, dar pe care-l realiza abia acum. Iar cartea aceea îi stârnea curiozitatea. Descoperea în ea arta de a aranja florile într-un mod nou, pe care nu-l mai făcuse niciodată, la care nu se gândise niciodată. Descoperise, duminică seara, că acel mod nou "prindea la public": recunoscuse un client care cumpărase de la el şi vineri. Şi-n buzunar se simţea o mică schimbare în bine...

Aa, şi să se uite şi după o maşină de cusut, nu? Gata: unde era ruleta?

Ana-Maria

Descuie uşa scării, zâmbind:

- Ai văzut?
- Da, am văzut.

Nina ştia deja unde să se uite; se uitase deci la chioşc, când trecuseră pe lângă el, şi-i văzuse şi soacra, şi seriozitatea soacrei!

- Şi ce zici?
- Că începe să-i treacă: te priveşte cu coada ochiului.
- Asta n-ar fi ceva nou...
- În timp ce tipul care era cu ele nu mai ştie cum să se ascundă de tine.
- E Marcel, cumnatul meu. Fostul soţ al Ioanei.
- Bănuiam... Ar trebui să vorbeşti cu el.
- Toate la timpul lor. Ştii, am tras concluzia că familia Manolache nu trebuie grăbită: are ritmul ei, din care nu poate ieşi...

Râdeau amândouă; coborî pe palier şi-i făcu semn să tacă. Şi descuie uşa...

- Bine-ai venit.

Florentin se grăbise s-o ia în braţe! Îi fură un sărut:

- Bine te-am găsit.
- Bună!
- Bună, Nino.

Se grăbi să-l lămurească:

- După ce pleci tu la treabă, ne facem de cap!

Soţul ei era mirat... Bufni în râs:

- Facem tiparul pentru rochie!
- Aha! OK! Schimbă-te, cât încălzesc eu mâncarea.

Se grăbi spre dormitor; asculta discuţia Ninei cu Florentin - vorbeau despre cum ar trebui să fie rochia...

Tii! Ia uite... Şi nu scosese un cuvinţel! Coborî jaluzelele şi se schimbă. Şi reveni în bucătărie; se apropie glonţ de el, îl strânse în braţe şi-l sărută:

- Sunt super!
- Bănuiam eu că voiai albe!

Nina era mirată; arătă spre jaluzele şi-apoi se grăbi să pună masa: mâncau toţi trei. După care Florentin pleca la treabă iar ele două făceau tiparul pentru rochie. Şi, bineînţeles, discutau despre copii, despre probleme... Poate discutau un pic şi despre prietenul Ninei, despre care nu ştia absolut nimic...

Florentin

Scotoci grăbit în şifonier, îşi luă "deschiderea" şi se apropie de uşă:
- Eu am plecat.
- Bine. Ai grijă de tine, OK?
- OK.
- Baftă!
- Să fie.
- Pa.
- Pa.

Ieşi, se apropie de lift şi zâmbi:
- Când ai timp, să te uiţi pe balcon. Vezi, că e o cutie acolo...
- Mă uit chiar acum.
- Nu acum, că nu-i urgent; după ce faceţi tiparul...
- Bine.

Se grăbi să intre în lift:
- Să fiţi cuminţi!
- Ca doi îngeraşi!

Deci aşa! Vor fi cuminţi ca doi îngeraşi! Două îngeraşe, mă rog!

Nina asta era o fată tare bună! Cu siguranţă, îi va arăta ea Anei cum funcţionau lucrurile şi cum se punea aţa-n ac fără să-şi coasă degetele...

Ana-Maria

Deci aşa! O cutie pe balcon! Încuie uşa şi alergă în balcon: ce era acolo? Rupse cartonul, nerăbdătoare... Începu să râdă:
- Ninuţo, vino repede!

Paşii se apropiară în fugă; prietena ei începu să râdă:
- Deci aşa! Te pregăteşti să mă "concediezi"!
- Nu vorbi aşa! Ştii bine că e pentru rochiţele Florentinei!
- Tot "concediere" se numeşte! Ia, dă-te la o parte, s-o aduc în casă.

Se grăbi să revină în sufragerie; Nina intră şi ea şi aşeză maşina de cusut pe masă:
- Mm, ce frumoasă e! Să-i facem şi-o probă, nu?

Aprobă şi alergă în baie: să aducă o cârpă şi să caute aţa de cusut... Se aşeză pe covor: ia să vadă ea cum se punea aţa pe suveică şi pe unde trebuia trecută, prin toate găurelele alea...
- ... Ai un soţ trăznet; ştiai?
- Ştiam...
- Dă meditaţii? Că-l înscriu şi eu pe Radu-al meu...
- Nu cred că are timp.
- Normal: îi captezi tu toată atenţia!
- Nu e vorba de asta. Se împarte între şcoala de şoferi, cartea cu flori, munca de noapte şi odihna de zi. Nici nu ştiu cum reuşeşte!
- Mai ales că, din când în când, îţi mai face câte-o surpriză de-asta... Dacă n-aş cunoaşte deja răspunsul, te-aş întreba dacă mai are fraţi!

Bufni în râs:
- Nu, n-are.
- Ştiu, ţi-am spus! Ai văzut cum am făcut, da?

Aprobă cu capul. Prietena ei puse cârpa şi-i arătă butonul:
- De aici reglezi pasul: cât de des să coasă. Iar de la pedală o porneşti. S-o apeşi uşor, că e ca acceleraţia de la maşini.

Aprobă din nou; maşina porni ascultătoare...
- Are şi-o mulţime de programe; dar alea le studiem mâine. Presupun că Florentin ar fi mult mai liniştit dacă te-ar şti acasă, lângă maşina asta de cusut, aşa că o să coasem la maşina ta...
- Nu vreau să-ţi fac probleme cu Radu.
- Nu-mi faci; e în delegaţie.
- Iar?
- 25 de zile pe lună, el e în delegaţie.

Chiar atât de mult?
- E agent de vânzări; cutreieră toată ţara. Abia dacă ne vedem 5-6 zile pe lună, nici alea una după alta.
- ... N-aş putea suporta un asemenea program.
- Nici eu nu-l suport; dar am de ales între el şi golănaşii din cartier.
- Nu mi s-a părut un cartier în care circulă numai golănaşi...

Nina nu mai răspunse; se grăbi să schimbe subiectul:
- Aduc ziarele?
- Şi centimetrul.

Aoleu!
- N-am centimetru.
- ... Centimetru de croitorie; n-ai?
- N--am decât o ruletă.

Prietena ei începu să râdă:
- Merge şi cu ruleta! Hai!

Să aducă ruleta şi să redeschidă discuţia despre familia Manolache: acel "Radu" părea să fie un subiect tabu...

7 august 2003 - joi

Florentin

Îşi privi ceasul şi se ridică: evident, Ana era cu Nina în Obor, să cumpere material pentru rochie. În următoarele cinci minute va fi chemat la chioşc...

Nu se supărase; la urma urmei, relaţia de prietenie dintre Ana şi Nina avea nevoie de timp ca să se menţină în parametri normali! Sesizase aseară un pic de reţinere din partea Ninei; era sigur că, după ce plecase el, tânăra aceea fusese mult mai destinsă! În plus, acele vizite erau momentele lor speciale, când discutau "ca între fete"...

Nu ţinea neapărat să fie anunţat: "Vezi că azi întârzii". Bănuise că, dacă aseară făcuseră tiparul, azi vor face rochia. Era sigur că în jur de ora şapte vor apare amândouă, grăbite, cu sacoşele pline... Va încerca să nu pară supărat; de fapt, nici nu era supărat! Era doar puţin întristat, pentru că se obişnuise să mănânce amândoi seara...

Ana-Maria

Coborî din autobuz şi-i dădu Ninei punga cu materialul:

- Aoleu, ce târziu s-a făcut!
- Ţi-am spus că o să ne ia destul de mult timp!
- Dar nu mă gândisem că o să ajungem la şapte...

Se apropiau de chioşc; Florentin părea calm, dar asta poate doar din cauza acelei cărţi... Se opri în uşa chioşcului:

- Bună.

Soţul ei zâmbi; se grăbi să se apropie de ea şi s-o strângă-n braţe:

- Bine-ai venit.
- Te-aş fi sunat, înainte să plecăm de la birou, dar nu bănuiam că o să ne ia chiar atât de mult timp!
- Nu-i nimic; am bănuit că, dacă mergi cu Nina, o să vă prindă noaptea.

Bufni în râs; prietena ei se stropşi, în glumă:

- Nu ne-ar fi prins noaptea, dacă nu era aşa nehotărâtă!

Iar soţul ei avea răspunsul pregătit:

- Nu specialista a ales materialul?
- Nu Ana a ales culoarea?

Se grăbi să-i întrerupă:

- Abia aştept să fie gata!

Florentin reveni spre ea:

- Îmi dau seama! Te rog totuşi ca mai întâi să mâncaţi ceva.
- Bineînţeles!

Soţul ei se aplecă şi-i şopti întrebarea la ureche:

- Ce face fetiţa mea?
- Cred că e nerăbdătoare, ca şi mămica ei. Ce face tăticul ei?
- Pregăteşte un buchet special pentru croitoreasa-şefă.

Ana îi fură un sărut:

- Am fugit! Spor la treabă!
- Să fie! Baftă la croit!
- Să fie!

Se îndepărtau amândouă, grăbite, râzând... Rochia va fi superbă! Ia să continue buchetul ăla! Azi plănuise să exerseze două schiţe!

Ana-Maria

Intră şi aprinse lumina; se sprijini de tocul uşii, uimită... Nina intră pe lângă ea:

- Ţi-am mai spus: ai un soţ de nota 10!

Privea lung masa, cele două farfurii, şi-şi dădea seama că Florentin ştiuse că vor întârzia...

- Nu voi mai uita niciodată să-l anunţ când întârzii.
- Iar el ştie asta; de-aia era aşa liniştit.

Aprobă cu capul: totuşi, gestul lui o uimise...

- Hai, mămico, treci la masă! Că nu stau mult!

Cuvintele Ninei o dezmeticiră; intră în bucătărie şi scoase cratiţa:

- Şi cum o să iasă rochia?
- Cea mai frumoasă, bineînţeles! Ai ales un model care te avantajează! Mai ales că nu ţi-a crescut prea mult burtica...

Plecă grăbită capul spre talie; Nina începu să râdă:

- Tu te-ai obişnuit deja cu ea; dar aminteşte-ţi că atunci când ţi-am făcut prima fustă, aveai 58 de centimetri; acum ai 65.
- M-am mai îngrăşat de-atunci.
- Şi creşte şi bebeluşa...

Aprobă şi puse mâncarea pe foc.

- ... Uneori, mă gândesc că poate a venit timpul să fac şi eu un copil. Nu ştiu...
- Dacă nu ştii, şi dacă te gândeşti uneori, încă nu a venit timpul.
- ... Poate! Oricum, Radu nu e grăbit să deschidă discuţia despre asta.
- Poate te aşteaptă s-o deschizi tu?
- Nu; mă întreabă de fiecare dată dacă mi-am luat pastila.

Aha; deci momentan acel Radu nu voia copii...

- Dar spune-i clar, deschis, într-o seară! Discutaţi deschis despre asemenea lucruri!
- Nu prea se poate. E un tip cu ciudăţenii; dacă nu-i place o temă de discuţie, face destul de urât.
- ... E violent?
- Doar cu lucrurile din jur. Ce-mi dai bun azi?
- Cartofi la cuptor, cu smântână.
- Mm, facem o înţelegere?

Făceau! Ce înţelegere?

- Eu te iniţiez în tainele croitoriei, tu mă iniţiezi în tainele bucătăriei...

Începu să râdă:

- OK!

Scoase cartea de bucate din sertar:

- Poftim: aici sunt toate tainele.

Nina răsfoia cartea...

- ... Adică tu găteşti după Sanda Marin?
- Doar n-o să mă căznesc să învăţ pe de rost 4-5 sute de reţete! Deschid cartea, respect cu sfinţenie tot ce scrie acolo şi iese ceea ce-ai mâncat aseară.

Îi puse farfuria în faţă:

- Şi ceea ce mănânci azi. Dar îţi spun un secret: Sanda Marin gătea foarte gras. Eu pun ulei "cu simţ de răspundere"...

Scoase şi smântâna din frigider şi-o văzu pe Nina mestecând grăbită...

- Stai, că n-ai pus smântână!
- Păi are smântână-n ea!
- E mai bună cu supliment!

Se aşeză şi ea: mm, mirosea atât de bine...

8 august 2003 - vineri

Ana-Maria

Era atât de bine în braţele lui! O trezise din nou cu un sărut şi un trandafir; când deschisese ochii, văzuse şi cele două lumânări de pe noptieră; aşa că se făcuse aproape şapte dimineaţa iar ea era tot în pat...

- ... Cum a ieşit rochia?

Îl sărută lung:

- ... Ţi-o arăt, dacă promiţi că o dai tu jos...

Ochii negri se deschiseră imediat; fu privită cu îngrijorare:

- Sesizez o undă de exces?

Negă încet, zâmbind...

- ... Ai noroc că sunt extrem de curios! Ştii ce-a spus medicul!

Se ridică, zâmbind:

- Şi ştii ce scriu cărţile: gravidele sunt iubăreţe!

Luă sacoşa şi intră în baie: va fi o surpriză!

Rochia ieşise superbă! Alesese, împreună cu Nina, un material greu, de culoare uşor nedefinită. Părea portocaliu pal; dar poate că era un roz, sau poate un roşu pal! În funcţie de luminozitate şi direcţia luminii, luciul schimba culoarea rochiei. Sus, prietena ei o sfătuise să opteze pentru decolteul roman; pe umeri avea deci două broşe mari, aurii, care vor asigura totodată şi stabilitatea rochiei, de vreme ce le va prinde de bretelele sutienului. Croiala se strângea uşor spre talie; avea un fermoar micuţ într-o parte, ca s-o poată îmbrăca. Iar partea de jos era un cloche foarte bogat, lung fix până la podea. Zece metri de material, în total. Acea superbitate de rochie, ca rezultat. Era perfectă, în opinia ei; dar în următoarele cinci secunde va afla şi părerea lui Florentin, care era cea mai importantă la urma urmei...

Ieşi din baie, stinse lumina şi intră în dormitor. Ei bine? Soţul ei o privea lung, o măsura lung... Poate că aşa nu era "concludentă"! Aseară târziu, ca să se lămurească dacă era "perfectă" sau doar "foarte frumoasă", încercase câteva mişcări de dans în oglindă. Aşa că începu să danseze o melodie ritmată...

Tot nu era de-ajuns? Apucă fusta cu mâna, o "flutură" de două ori şi făcu o piruetă. Şi se pomeni în braţele lui Florentin! Mm...

- ... E perfectă. Cu o singură obiecţie.

OK! Mai avea o zi la dispoziţie, s-o îmbunătăţească! Zâmbetul lui păru extrem de ciudat, la lumina lumânărilor:

- E dificil de dat jos...

Florentin

Privea lung profilul soţiei lui... Era momentul să discute despre nuntă. Aşa că începu cu partea cea mai importantă:

- Mâine, te rog, încearcă să nu dansezi în preajma bărbaţilor.

Ana zâmbea...

- ... Să nu riscăm ca vreun beţiv să se dezechilibreze şi să te lovească.

Acum înţelesese şi ea care-i era îngrijorarea. Şi da, era de acord cu asta. Acum, încă ceva...

- ... Va trebui să păstrăm aparenţele. Să nu te mire deci dacă mama se va repezi, chiuind, să te strângă-n braţe. Sau dacă tata va discuta cu tine două-trei ore.

Ana negă:

- Mă aşteptam la asta. Stai liniştit: dacă vom avea probleme, nu le voi cauza eu.

- Nu e vorba de probleme. E vorba de invitaţi. De imaginea noastră, la urma urmei.

- Ţi-am spus: voi avea mare grijă de asta.

Ea zâmbea în continuare; ştia însă că acel zâmbet era uşor forţat, pentru că soţia lui ar fi preferat să nu trebuiască să joace acel rol; i-ar fi plăcut ca îmbrăţişarea să fie sinceră, spontană - iar discuţia, dorită de amândoi. Ceea ce nu ştia Ana, ceea ce el bănuia doar, era că îmbrăţişarea va fi spontană şi discuţia sinceră. Poate doar Marcel să fie mai retras...

Dacă tăticul lui ar fi putut, ar fi aranjat mese de opt persoane. Iar pe ei i-ar fi aşezat cu Roberto, Mirela, George, Ionuţ, Ileana şi un alt copil. Dar nu tăticul lui făcuse aranjamentele; el se ocupase poate doar de flori, de lumânări...

Nu fusese convocat la făcut lumânările. Nici la conceput buchetele. Nici măcar la împletit sutele de flori de piept! Nu-l sunase nimeni să-i ceară ajutorul. Nici măcar Nicuşor... Se simţea aiurea aşa, "uitat pe dinafară". Se simţea exclus. La nunta lui cu Ana, Marcel şi Ioana fuseseră prezenţi în sufragerie. Acum el stătea lângă Ana... Poate-l vor chema diseară? Cine putea şti...

Să revină la prezent. Stătea în pat, lângă soţia lui, o privea lung...

- O să trec azi prin Niro.

- OK. Ce vrei să iei?

- Un şal.

Ochii căprui se deschiseră, miraţi...

- Un şal roşu ca focul, pe care să ţi-l legi în talie. Ar fi perfect unul cu bănuţi. Dar mă îndoiesc că voi găsi vreodată aşa ceva la chinezi; nici nu ştiu unde altundeva să caut... Poate găsesc unul cu franjuri, nu?

- Poate... Dacă nu găseşti, nu-i nimic. Cred că merge şi fără.

- Merge şi fără; dar ar merge mai bine cu. Aşa că, după ce pleci tu, plec şi eu...

Ana aprobă încet cu capul:

- Cu condiţia să dormi bine azi...

- Oricum voi dormi foarte bine la noapte...

Pentru că nu se mai ducea la chioşc, din motiv de nuntă...

- ... Ţi-am mai spus vreodată că eşti frumoasă ca o zână?

Ana îşi acoperi, grăbită, faţa cu palmele. Se grăbi să-i redescopere chipul:

- Lasă-mă să mă uit la tine; te rog!

Îl lăsa. Roşise violent, dar nu mai încerca să-şi ascundă faţa. Stătea cu capul pe braţ şi-o privea lung...

Ana-Maria

Terminase de călcat cămaşa lui Florentin şi rochia ei; dăduse puţin cu fierul şi pe costum, ca să fie impecabil... Şi-acum erau din nou împreună pe "canapea"; stătea comod, sprijinită de perne, iar de data asta Florentin ţinea capul în poala ei. Urmăreau filmul, sau doar se gândeau la ziua de mâine... Piuitul o sperie serios; Florentin se grăbi să se ridice:

- Ei, poftim! Cine-o fi la ora asta?

Probabil ai lui? Soţul ei reveni, privindu-şi telefonul:

- Roberto; mi-a dat un apel. Ciudat...

Roberto îi dăduse un apel... Întrebarea îi veni imediat în minte:

- Când ai vorbit ultima oară cu tatăl tău?

- Ieri seară.

- Poate-ar fi bine să-l suni?

- Şi ce să-i spun? Să-l întreb ce mai face? E prea ocupat acum pentru aşa ceva.

"E prea ocupat acum pentru aşa ceva"... Zâmbi slab:

- Sună-l şi spune-i că ştii că sunt ocupaţi; întreabă-l dacă vrea să te duci să-i ajuţi şi tu.

Ochii negri o priveau lung... De ce altceva să-l apeleze Roberto? Când de obicei fratele cu abonament îl suna pe frăţiorul mai mic, cu cartelă?

Florentin se apropie de telefon şi formă numărul. Privi ceasul de pe perete: opt jumate. Nici prea devreme, nici prea târziu pentru acea ofertă. Sau poate că era cu vreo două ore mai târziu, dat fiind faptul că atunci când avuseseră o comandă pentru o nuntă, ea venise la şase acasă şi-i găsise pe toţi muncind pe rupte? Iar atunci când se căsă-

toriseră ei, ea se retrăsese la Marcel şi Ioana imediat după cină - şi probabil că ei se apucaseră imediat de tăiat trandafirii?

- Bună seara, tată... Uite, acum am terminat de mâncat... Nu, a venit prietena Anei şi i-a adus rochia; şi-am mâncat după plecarea ei. Voi ce faceţi? Ocupaţi, nu?

Ascultase câteva secunde şi începuse să râdă; deci dl Manolache era bine dispus! Perfect!

- Vrei să vin să vă ajut?... Dacă aveţi nevoie de ajutor, ştii că în cinci minute sunt la tine... Bine. La cât să venim mâine?... Bine. Spor la treabă... Auzi? Dă-mi-l şi pe Roberto!... Pa...

Doar nu era nebun, să-i mulţumească acum pentru "impuls"! Soţul ei o privea în continuare şi aştepta...

- Salut... Bună treabă; mie nu-mi picase fisa. Auzi? Ia întreab-o pe Mirela dacă are vreun şal cu bănuţi... Aha! Ce culoare e?... Şi vrea să-l poarte mâine?... OK. Mersi mult, mă!... Pa.

Şi-atât; închisese. Şi-acum venea înapoi în braţele ei... Ei bine?

- Îţi împrumută Mirela şalul ei de mătase. Îl ştiu; e "criminal"...

Aprobă şi-i aşează capul pe perna pe care-o ţinea în braţe:

- Ce-a spus tăticul tău?

- Că au închis mai devreme azi, aşa că sunt aproape pe terminate cu treaba. E şi nea Mihai acolo, sunt şi surorile tatei... Ne aşteaptă pe la zece... Na, că n-am întrebat ce face zevzeaca de soră-mea! Cred că stă în moţul patului, cu perna-n braţe, şi tremură de frică!

- Tot ce se poate. N-a apucat să mă întrebe cum e noaptea nunţii; cu mămica ta am observat că evită să deschidă asemenea subiecte, cu Mirela nu prea discută...

- Iar Ileana habar n-are. Poate vorbeşti mâine cu ea.

- Poate.

"Deşi sunt sigură că nu voi avea nici un motiv să intru în casa alor tăi de dimineaţă - iar în casa lui Nicuşor chiar n-am motiv să intru." Zâmbind, se aplecă şi-i fură un sărut. Reveni apoi pe perne; se juca, neatentă, cu buclele lui...

Mâine, indiferent ce va vedea şi va auzi, va zâmbi non-stop. Şi va uita instantaneu orice răutate, orice observaţie. Pentru că trebuiau să păstreze aparenţele; iar pentru asta, n-aveau voie să plece de la nuntă înainte de tort - oricât de obosită ar fi fost ea. Va dansa mult mâine, ca să evite discuţia cu dl Manolache... Şi pe cea cu dna Manolache... Poate şi pe cea cu Marcel...

9 august 2003 - sâmbătă

Ana-Maria

Se mai privi o dată lung în oglindă şi ieşi: ea era gata. Rochia nu-i rămăsese mică între timp, nu suferise nici un "accident" iar aşa, călcată "ca la carte", era "şi mai şi"! Îşi prinsese părul într-un coc lejer; probabil că, imediat după miezul nopţii, acea invenţie se va desface - dar nu conta chiar atât de mult cum va arăta ea! Coafura Luminiţei să nu se lase! Se fardase uşor, slab, descoperise că mai avea un set de cercei şi lănţişor cu medalion din aur... Parfumul ei special, care ştia că-l înnebunea pe Florentin... Pantofii cu toc erau superbi... şi tocmai din cauza lor preferase cocul lăsat spre ceafă: nu-şi putea depăşi soţul în înălţime! Iar ceilalţi pantofi erau vizibil "jumuliţi"! Din fericire, cadoul de la Hwang era negru; avea şi-o gentuţă neagră, şi clamă neagră-n păr. Deci se asorta la capitolul ăsta.

Îşi puse folia de No-Spa şi buletinul în geantă. Mai avea nevoie de... Dermatograf şi ruj. Şi cheile de la casă. Gata: era gata de plecare. Unde era soţul ei?

Intră în bucătărie şi nu se putu abţine - fluieră admirativ. Florentin bufni în râs, roşind violent:

- Uite, vezi cum eşti tu? M-ai fardat natural!

Da, îl fardase natural! Şi ce dacă? Ce, n-avea voie să-şi exprime deschis opinia? Mai ales că soţul ei îşi dăduse cu briantină şi mirosea a STR8 de la trei poşte!

- Gata! Mergem! Că cine ştie ce-mi mai aud urechile, şi întârziem!

OK! Deşi ea una nu intenţionase să-i mai facă complimente...

Din clipa când ieşiră din scară, avu straniul sentiment că era privită. Când ieşiră în bulevard, sentimentul se transformă în certitudine. Erau priviţi - amândoi. Toată lumea întorcea capul după ei! Ceea ce-i confirma din nou bănuiala că se potriveau de minune şi arătau extrem de bine...

Florentin

Ia uite ce era pe stradă! Nea Vlad se ţicnise! Împodobise feeric toată uliţa! Şi-o umpluse de difuzoare, din care "se revărsa" acum Vali Vijelie! Adevărul era că toţi vecinii erau la porţi, "ancoraţi" zdravăn pe garduri... Spre deosebire de nunta lor, nea Vlad nu-şi invitase vecinii. El invitase aurari cu greutate - nu se-ncurca în trei sute de euro dar de nuntă! Iar vecinii erau extrem de curioşi acum!

Ana îi strânse uşor braţul:

- Nunta se ţine-n stradă?

- Parţial. Nea Vlad nu are curte mare, ca tata; mesele vor fi înăuntru, iar dansul şi pălăvrăgeala în stradă.

- Şi are nevoie de toată strada?

- Nu neapărat. Dar dacă-şi permite s-o orneze pe toată, de ce ar orna doar jumătate?!

Ghirlandele alea arătau ciudat aşa, înşirate între stâlpii de electricitate! Iar mai mult de-atât n-avu timp să se gândească - pentru că unul dintre vecini începu să-i facă semne disperate. OK: acum va vorbi cu fiecare în parte, în drum spre poarta părintească...

- Să trăieşti, nea Nae!

Femeia cocoţată pe gard răcni în romanes, s-o audă toată lumea:

- Ptiu, Florentine maică, să nu vă deoache baba! Că frumoşi mai sunteţi, maică! Ca doi prinţi!

Daa, negreşit! Îi făcu cu mâna a mulţumire şi reveni spre vecin: trei-patru fraze, nu mai multe, că avea mult de mers până la ai lui!

Ana-Maria

Acum era acum! Răcnetele alea îl atenţionaseră pe dl Manolache apropo de venirea lor. Pentru că-l vedea aşteptându-i în poartă, zâmbitor şi mândru... Momentul adevărului: oare ce-i vor auzi urechile?

- Bună ziua, tată.
- Bună ziua.
- Să trăiţi. Măi, că frumoşi mai sunteţi! Vorba ţaţei Niculina: ca doi prinţi!

Fu imediat îmbrăţişată şi sărutată pe amândoi obrajii; bătrânul o privi lung, amuzat:

- Nu te-ai supărat, nu?
- De ce să mă supăr?
- Că te-a făcut "prinţ"!
- Nu; a ales varianta scurtă a frazei...

Îl făcuse să râdă - exact ca pe vremuri...

- Haideţi, intraţi! Lăcrămioaro, ia uite cine-a venit!

Soacra ei se întoarse, îi măsură dintr-o privire şi se repezi la ei, râzând. O urma, fireşte, Mirela! Iar acea veselie de pe chipurile lor îi confirma încă o dată presupunerile: totul va fi perfect azi.

Nici nu ştia la ce întrebare să răspundă mai întâi! Până la urmă, reuşi să le spună că se simţea foarte bine iar rochia i-o făcuse Nina; soacra ei o prinse de braţ:

- Te rog, ai tu grijă de pici? Să nu tropăie pe-aici, să ne-ncurce?

Aprobă scurt şi porni spre masa copiilor. Se aşeză lângă Ionuţ:

- Ei, ia uite cine-i aici!

Puştiul se grăbi s-o îmbrăţişeze:

- Anaa!

George nu se lăsa mai prejos...

- De ce n-ai mai venit pe la noi?
- Pentru că am avut foarte multă treabă la serviciu.

Băiatul Mirelei se grăbi să completeze:

- Şi acasă, că s-au mutat într-o casă murdară şi-au făcut curat! Nu ţi-am spus că am fost eu la ei?

Aprobă; Ionuţ o privea mirat... George începu să turuie tot ce văzuse în apartamentul lor; ea îl aproba din când în când, mulţumind Cerului că avea un nepot atât de vorbăreţ şi credul...

Florentin

Gata: Ana era aşezată la masă, alături de copii. George vorbea non-stop, Ionuţ îl asculta mirat... Ea era bine. Acum, să se integreze şi el în efortul organizării, nu? Se apropie de Roberto:

- Ia spune: cu ce te-ajut?
- Du-te şi adu vin din beci.

Primi cheile şi se grăbi spre spatele casei: să revină cât mai repede în curte! Observase "mişcarea" mamei lui: Ana fusese trimisă să se aşeze în curte. Cu alte cuvinte, n-avea motiv să intre în casă - nici chiar pentru un alt platou cu sandwich-uri. Bănuia că soţia lui, isteaţă şi prevăzătoare din fire, ştia deja de ce trebuia să aibă grijă de copii; dar el unul nu voia să rişte. Aşa că va avea grijă ca Ana să nu intre în casă neinvitată de părinţii lui...

Aduse sticlele în uşa beciului şi încuie lacătul. Şi se auzi pâsâit insistent... Ia uite-o şi pe miresică! Încuiată în camera ei, Luminiţa avea mimica unui condamnat la moarte! Se apropie de geam, zâmbind:

- Ce-i? N-ai stare?
- Cheam-o pe Ana!

Observă şi petunia de la fereastra ei şi începu să râdă:

- Să uzi petunia aia - că alta nu mai primeşti!
- Florentine, cheam-o pe Ana!

Aoleu, dar speriată mai era! Deveni imediat serios:

- Aici, în curte!

Sora lui îl privea lung...

- Nu te face că n-ai priceput de ce!
- ... Bine, fie, numai cheam-o odată! Că trebuie să vină coafeza!

Luă sticlele şi le lăsă în bucătărie. Se apropie apoi de soţia lui... Ana discuta de zor cu Ionuţ; vorbeau despre cum e la ea la serviciu. Ia uite, piciul nu mai avea răbdare până la angajare! Se aşeză lângă George:

- Ia descoseţi-mă pe mine, că Ana are treabă! Te aşteaptă Luminiţa, să aveţi o vorbă peste pervaz.

Ana se ridică şi porni spre spatele casei. Ia să afle el părerea lui Ionuţ după cele două vizite la grădiniţă! Trebuia să-l încurajeze şi el un pic!

Ana-Maria

Ajunse în spatele casei iar fereastra se deschise imediat:

- Salut.

Îi zâmbi slab:

- Salut.

Luminiţa o privea lung, îngrijorată... Se sprijini de zidul casei:

- Care-i problema?
- Ştii tu.

"Ştii tu" însemna... Începu să râdă:

- Vrei să-ţi povestesc despre barză?
- Nu; despre flori şi albine.

Despre flori şi albine... OK!

- N-are de ce să-ţi fie frică: de chestia asta nu scapi oricum! Aşa că decât să stai cu frica-n sân, mai bine te linişteşti şi priveşti lucrurile obiectiv. Ştii bine ce se-ntâmplă când albina vizitează floarea!
- Ştiu! Şi mi-e frică!
- Draga mea, să fie clar: oricum o să te doară!

Ochii negri deveniră panicaţi de-a binelea! Nu mai putea vorbi pe un ton coborât, aşa că şopti:

- E vorba de-o membrană pe care trebuie s-o rupă; şi nimic nu se rupe fără durere! Dar după ce se rupe, e OK. Nu te aştepta la plăcerea supremă decât peste vreo săptămână. În seara asta, după friptură, bea nişte tărie: coniac, vermut, ţuică, ce vrei tu. Acţionează ca un soi de anestezic şi te şi ameţeşte... Iar dacă te doare, spune-i. Şi, orice-ar fi, nu ţipa! Altceva, ce să-ţi zic... Să ai un umeraş la îndemână, să nu şifonezi rochia. Şi să încerci să nu te ciufuleşti foarte tare, pentru că după ce se rupe ce trebuie rupt, el iese cu cearceaful şi trebuie să ieşi şi tu. Majoritatea nuntaşilor vor fi beţi la ora aia; s-ar putea să auzi şi remarci deochiate, aşa că ar fi bine să nu le dai motiv să-i laude potenţa şi talentul...

Luminiţa bufni în râs; acum zâmbi şi ea:

- Te-ai lămurit?
- Acum da. Încă ceva... Am auzit că vine şi Gabriela, cu părinţii. Poţi să stai liniştită: am vorbit în dimineaţa aia cu ea şi mi-a spus că nu se va băga niciodată să vă spargă căsnicia.
- Ştiu. Tocmai de-asta o s-o ţin sub observaţie cu coada ochiului. Pentru că de la vorbă la faptă e drumul lung, iar soţul meu arată extrem de bine azi...

Iar râdea! Porni spre petrecere:

- Mă duc să stau cu picii: sunt sarcina mea.
- Ana!

Ce mai era? Luminiţa o privea lung, zâmbind:

- Să ştii că eşti cea mai bună prietenă a mea!
- Mă bucur să aud asta. Mai presus de cumnate, trebuie să fim în primul rând prietene.

Îi făcu cu mâna şi ocoli grăbită casa. Observă imediat privirea dnei Manolache aţintită asupra ei; se apropie de Florentin şi-i fură un sărut:

- Gata: mireasa e calmă.

El se ridică, ea se aşeză:

- Aşa: unde rămăsesem?
- La perne! George a spus că nu mai ai canapea!

Ia să le spună ea cum era cu pernele alea!

Florentin

Se apropie zâmbind de mama lui şi-i şopti la ureche:

- Credeai că intră-n casă fără permisiunea voastră?

Ea aproba, zâmbind mulţumită...

- Ţi-am spus: a învăţat multe de la femeia aia. Ce zici, ce frumoasă e?

Mama lui începu să râdă şi-l apucă de ureche:

- Parcă-i o regină!

Îl scutura uşor, amintindu-i de ziua când ea făcuse acea apreciere iar el se căznise să nu înceapă să plângă de ciudă-n chioşc... Zâmbi:

- Îmi venea să urlu "Şi putea fi nora ta, dacă nu mă tot băteai la cap cu florăresele tale"!

- Ei las' că ai rezolvat problema!

- Şi ţi-am adus noră frumoasă ca o regină!

Ea aproba din nou... Tăticul lui le întrerupse brutal discuţia:

- Hai să mă ajuţi cu invitaţii.

Corect! Începuse să se strângă lumea! Aruncă o privire spre stradă: tocmai trecea o limuzină, claxonând de zor... Tii, ce noroc pe Luminiţa lor! Fu tras în casă; tatăl lui închise uşa şi-i întinse un plic:

- Poftim.

- Mulţumesc.

- Cu plăcere.

Şi-atât: deschisese uşa. Băgă plicul în buzunar şi-l urmă la poartă: acum să întâmpine invitaţii...

Ana-Maria

Gata: porniseră spre casa lui Nicuşor.

Rochia Luminiţei era superbă! Largă, pe sârmă, şi fără coadă; voalul avea însă trei metri, iar cele două domnişoare de onoare de numai şapte-opt anişori îl ţineau cu multă mândrie... Mirela îi şoptise la ureche că pietricelele de pe decolteul şi de la poalele rochiei erau cristale Swarovski... Şi cele din diademă... Şi cele de pe pantofi...

Ei doi mergeau în spatele alaiului; în faţă, după mica orchestră care-i însoţea, Luminiţa păşea la braţul tatălui ei, urmaţi de dna Manolache şi Roberto cu Mirela... Practic, ei doi erau ultimii din grupul familiei; copiii mergeau lângă ei. Copiii rămăseseră sarcina ei: erau cuminţi, nu avea probleme cu ei. Aşa că se apropiau de sursa melodiei de dans iar ea privea uneori rochia Luminiţei şi-şi dădea seama că dl Manolache tocmai se ruinase... Dar asta nu conta; importantă era fericirea copiilor lui. Luminiţa era fericită în acele momente; se apropia încet de casa lui Nicuşor, ştiind că era cea mai frumoasă mireasă din lume, iar după ce intra acolo va descoperi raiul pe Pământ...

Doamne, ce-i vedeau ochii?! Pe ambele părţi ale străzii, numai maşini de lux şi limuzine! Iar nuntaşii care ieşiseră în faţa casei lui Nicuşor erau rupţi parcă din ştirile televizate despre nunta fiului unui bulibaşă: fuste plisate ce abia se mai vedeau de după "perdeaua" de aur...

După părerea ei, văzând cum veniseră îmbrăcate tinerele alături de care va dansa azi, ea va fi cea mai elegantă. Oricum, era cea mai asortată! Iar Mirela se oferise să-i dea încă de pe-acum şalul, dar o rugase să amâne acel moment pentru după biserică - când se apucau de dans...

Şoapta lui Florentin o făcu să tresară:

- Suntem "acoperiţi".

Iar asta voia să însemne... Soţul ei zâmbea; ea încerca să-şi dea seama ce voia să spună şi nu reuşea... El îi ridică mâna şi i-o sărută; după care se bătu scurt pe piept cu mâna ei... Aa, gata! Pricepuse! Adică, mă rog, simţise umflătura din buzunarul interior al costumului! Începu să râdă şi-i şopti la ureche:

- Mă cam luase cu furnici...

Acum râdea şi el; se opriră, pentru că aşteptau ca oamenii firmei care asigurau filmarea şi fotografiile să-şi ocupe locurile, să-şi regleze obiectivele...

Nu vor sta mult acolo; vor pleca spre Primărie. Apoi direct la biserică. Şi apoi se întorceau la petrecere. Unde ea una era hotărâtă să danseze cât o ţineau puterile! La ce mimici serioase aveau invitatele mai tinere, presupunea că ringul "ar fi murit în singurătate"...

Florentin

Urcă şi el în maşină iar nea Marin închise uşa:

- Gata! Aici e full!

Bufni în râs: da, maşina era plină-ochi! Şi, spre marea lui bucurie, Gabriela stătea în locul cel mai îndepărtat de el şi de Ana! Şi se uita lung pe fereastră...

Când aflase că plecau spre Nicuşor, răsuflase uşurat: invitata-problemă nu-şi făcuse încă apariţia. Nici la Primărie n-o văzuse; dar când să coboare în faţa bisericii, o recunoscuse imediat: tocmai o felicitau toţi trei pe Luminiţa... În biserică, ei doi stătuseră în dreapta, înconjuraţi de copii; Gabriela şi părinţii ei fuseseră undeva mult spre uşă, în stânga, amestecaţi în mulţime. Evitase să privească într-acolo; se concentrase asupra Anei şi copiilor. Şi la pozele de grup evitase să apară amândoi în aceeaşi fotografie. Dar acum, când plecau de la biserică, fuseseră "repartizaţi" în aceeaşi maşină cu ei. Avusese deci grijă ca el să stea alături de Ana; nea Marin îşi aşezase "din priviri" fata în colţul opus, lângă geam. Între ei, aşezaţi frumos pe banchetă, toţi cei şase copii. Iar el privea lung biserica, forfota înghesuirii tuturor invitaţilor în puţinele maşini, graba de-a găsi taxiuri la acea oră...

- Foarte frumoasă slujba!

Nea Marin deschisese discuţia; acum el trebuia s-o continue, pentru că Ana va fi cu siguranţă "mută":

- Da: foarte frumoasă. Şi ăştia micii au fost înţelegători...

Bărbatul începu să râdă; se grăbi să completeze:

- Ce să fac: încerc să mă obişnuiesc, să-i înţeleg...

Ana bufni în râs; şi cum soţia lui era extrem de frumoasă când râdea, se întoarse fără menajamente şi-i fură un sărut:

- Tu eşti deja as în materie!

O făcuse să roşească! Iar nea Marin începu să le vorbească despre cât de scumpi şi dulci erau copiii când erau bebeluşi, când nu făceau altceva decât papă, nani şi caca...

Îl privea drept; îl asculta. Undeva în fundal, cu coada ochiului, o supraveghea pe Gabriela - care nu scotea un cuvânt şi privea lung pe fereastră... Nu; ea nu le va face probleme azi, la nuntă. Observase o umbră pe chipul ei, puţin mai jos de pometele obrazului stâng; tindea să creadă că "i se predase lecţia" şi primise şi o "mostră de corecţie" înainte de plecarea de-acasă...

Ana-Maria

Era extrem de binedispusă. Chiar dacă mergeau cu aceeaşi maşină - observase din prima secundă că Florentin nu o dezinformase nici cu povestirea acelei întâlniri şi nici cu cealaltă povestire, cea a discuţiei cu tatăl Gabrielei. Acel nea Marin îşi ţinea fata departe de Florentin; iar faptul că mergeau cu aceeaşi maşină făcea parte din "demonstraţie". I se arăta Gabrielei că ceea ce avea ea în minte acum se numeau "gărgăuni" şi-ar fi fost bine să dispară cât mai repede de-acolo. Şi i se arăta ei că mariajul ei era ferit bine, apărat de persoane foarte influente... Florentin îi furase un sărut şi-acum îi ţinea mâna în mâna lui, pe genunchiul lui...

- Şi tu, Ana? Ai un medic bun?

- Cel mai bun de la maternitatea Giuleşti. Se zvoneşte că e al treilea cel mai bun din Bucureşti.

- Lasă, ce se zvoneşte! Cum te înţelegi tu cu el?

- Perfect! Explică tot ce trebuie explicat, inspiră un aer optimist, e glumeţ, e un bun profesionist... E cel mai bun, după părerea mea.

- Şi ce-a spus când aţi fost la ultimul control?

Ia să-i povestească tot, ca să treacă timpul mai repede! Şi să-i lase lui Florentin timp să-şi facă un "plan de atac"! Îşi cunoştea

soţul: în seara asta, îi va demonstra Gabrielei că n-avea ce să mai aştepte de la el.

Florentin

Bănuise că va fi opulenţă. Bănuise că vor vedea multe bancnote plutind prin aer. Dar nu-şi putuse închipui că va fi chiar aşa! Tinerele din curte dansau pe bani la propriu; sau mai bine să spună "peste bani"?

Preferase să se aşeze amândoi la masă. Copiii primiseră "undă verde" şi se duseseră care-ncotro! Nea Vlad făcuse mese lungi cât curtea iar în capătul lor mese scurte, de 6 persoane; ei stăteau chiar la prima masă lungă, în faţa formaţiei şi-a dansatorilor, mult spre dreapta - în stânga stăteau rudele lui Nicuşor, iar la mijloc surioara şi cumnatul lui. Îi plăcea aranjamentul acela; în dreapta lor stăteau Roberto şi Mirela, aşa cum presupusese deja, iar în stânga vor sta Ileana, Marcel şi Ionuţ. Exact în acea ordine. Nu intenţiona să discute azi cu fratele lui: nu uitase nici o clipă momentele îngrozitoare pe care le trăise Ana din cauza lui! Întâi remarca de la cină, apoi pierderea primei lor fetiţe... Nu; nu va vorbi azi cu el.

Familia Gabrielei fusese aşezată la una din mesele perpendiculare, în rândul doi. Pentru că în faţă stăteau acele doamne plinuţe, vesele nevoie mare, care nu se mai oboseau să se ridice de pe scaun - aruncau bancnotele direct de la masă. Un soi de "asistent de lăutar" le culegea de zor de pe jos...

Gabriela era serioasă. Atunci când nu era nevoită să vorbească cu cineva, nu zâmbea. Cine ştie ce-i spusese nea Marin... Plecă privirea spre farfurie şi se simţi privit aproape instantaneu! Nu mai ridică capul spre ea; se întoarse spre Ana:

- Ce zici?
- Că sunt *speachless*...
- Nu te aşteptai să participi la aşa ceva, nu?

Ea nega grăbită...

- Ce te miră?
- Sincer? Strada, care arată ca parcarea unui dealer auto de lux. Şi uşurinţa cu care zboară bancnotele în toate părţile. Şi determinarea de a etala absolut toate bijuteriile din casă.
- Aşa înţeleg ei să demonstreze cât sunt de importanţi. Şi să ştii că toţi sunt rude, mai apropiate sau mai îndepărtate. Uite: doamna de acolo ar putea fi verişoară de gradul IV cu nea Vlad.
- ... De gradul IV?
- Da. Ştii tu vorba tatei: la nunţi, botezuri şi înmormântări trebuie să se strângă tot neamul.
- Hm; iar la nunta mea, socrii mici n-au catadixit nici măcar să trimită o felicitare ieftină! Vezi? Şi te mai întrebai de ce-am învăţat romanes şi-am vândut fustele de secretară!

O prinse uşor de umeri şi-o trase spre el. Şi cum se simţea în continuare privit, decise s-o sărute lung...

Ana-Maria

Deschise încet ochii: vraja aceea ar fi trebuit să dureze mai mult... Florentin zâmbi:

- Nu te arăta uimită de opulenţă. Poartă-te de parcă tot ceea ce se întâmplă aici e cât se poate de natural.

Observă, cu coada ochiului, chipul întors spre ei... şi zâmbi:

- E destul de greu, crede-mă!

Soţul ei îi şopti la ureche:

- Dacă-ţi spun cât avem în plic, te mai linişteşti?
- Nu cred; dar hai să facem un test...

Gabriela îi privea drept, serioasă. Încerca poate să se convingă că îl pierduse pe Florentin pentru totdeauna? Sau îşi compunea în minte planuri pentru a-i despărţi? Toată lumea o asigura că cea de-a doua variantă era o tâmpenie neadevărată; dar ţaţa Dida o sfătuise să fie mereu alertă!

- 5.000 de euro.

Aha! Începu să râdă, sărutându-l uşor pe obraz:

- Sunt ceva mai liniştită, oricum! Mergem la dans?

Florentin aprobă şi se ridică:

- Hai să luăm şalul.

Hai! Îl prinse de mână; ieşiră pe poartă şi se grăbiră spre celălalt capăt al străzii, pentru că Mirela dăduse o fugă până acasă...

Una peste alta, nunta va fi foarte frumoasă! Iar Florentin va dansa cu ea! Iar ea era atât de binedispusă încât era sigură că va dansa pe cinste! Şi cum şalul avea bănuţi, şi cum Gabriela va fi împinsă fuguţa la dans, şi cum ea ştia să facă bănuţii să zornăie în ritmul muzicii...

Astăzi, fata aia va afla cruntul adevăr: nu avea loc lângă Florentin. Iar ea o va supraveghea pe sub sprâncene şi se va bucura de reuşita demonstraţiei...

Ioan

Se apropie de masă şi se aşeză lângă Roberto:

- Unde-i Florentin?
- S-a dus cu Ana să ia şalul de la Mirela.
- Ce şal?
- Ăla cu bănuţi.

Aha! Deci Ana, care aflase acum gândurile Gabrielei, îi promitea o mică demonstraţie...

- Vezi, că la plecarea de la biserică "ai comis-o", domnule organizator.
- Da, mi-am dat seama destul de târziu... Lasă, tată: să se convingă şi ea că n-are loc!
- Pe viitor, fii mai atent. Sau n-ai văzut cum se uita la amândoi, la masă?
- Treaba ei: se face de râs!
- Azi, Florentin şi Ana îi vor servi purul adevăr. Stai cu ochii pe ea, să nu facă vreo porcărie.

Roberto aprobă. Se ridică: începuseră să apară farfuriile cu gustarea. Şi se apropie de Marin, zâmbind slab...

- Cum vi se pare?
- Până acum, e o nuntă "cuminte". Dar peste vreo două ore or să se dezlănţuie; atunci o să fie frumos!

Da; abia peste două ore veneau lăutarii şi maneliştii "cu greutate"! Nu-l putuse convinge pe Vlad să renunţe la manelişti; şalul cu bănuţi o să zornăie deci mult diseară...

- Ieşiţi şi voi la dans.
- Daa, că şi suntem într-o condiţie fizică excelentă!
- Gabriela ştiu că este!

Tânăra zâmbi slab, evitându-i privirea:

- O să ies la dans, dar mai târziu un pic.
- Când vrei tu! Nu e obligatoriu!

Primi o aprobare şi reveni spre Marin:

- Dacă mai aveţi nevoie de ceva, să le spuneţi băieţilor!
- Stai liniştit, Ioane! Ia uite-o pe fiică-ta, ce joacă!

Se întoarse spre ring; Luminiţa ieşise şi ea la dans... Marin oftă uşor:

- E o fată frumoasă şi deşteaptă. Şi bună la suflet. Iar Nicuşor i se potriveşte mănuşă!

Da, ştia asta. Şi ştia şi ce furtună isca acel "tablou" în sufletul lui Marin! Dar el ce să-i facă? Aprobă şi se grăbi să se aşeze pe locul lui: dacă nu mânca acum, nu mai apuca să mănânce în următoarele două ore. Şi va avea mult de ciocnit, că era ditamai socru' mic...

Ana-Maria

Mm, ce bună fusese gustarea! "Dăduse gata" jumătate de farfurie şi se simţea îmbuibată!

- Cum te simţi?
- Perfect.
- Dacă eşti obosită, putem să mergem!
- Nu sunt obosită deloc! Ba chiar mă cam mănâncă tălpile...

Florentin începu să râdă:

- Şi bănuţii, ştiu! Dar, te rog, nu face un efort prea mare.
- Stai liniştit: mă întind atât cât mi-e plapuma. Mergi cu mine?

El îi fură un sărut:

- Ştii cum îmi place mie; îţi las avans cinci minute, "de încălzire"...

Bufni în râs şi se ridică:

- Mirelo, vii?
- Puţin mai târziu.
- OK. Ileano, cum stai cu flecurile?
- Nu ştiu; hai să vedem!

Hai! Ieşiră de la masă, se apropiară de cele câteva tinere cu fuste plisate... Ia să testeze ea bănuţii!

Florentin

Ana lui dansa superb! Le eclipsase de departe pe toate! Iar el... Ştiuse el ce ştiuse, când se gândise la şalul ăla! Se potrivea cu rochia; bănuţii zornăiau chiar acum în ritmul muzicii...

Îi plăcea că soţia lui nu abuza; îi făcea să zornăie câteva măsuri, după care revenea la dansul potolit, fără efort... Îşi aprinse o ţigară. Toată curtea se uita la rochia Anei; şi el o privea lung, pentru că se simţea privit...

Începuse să-l enerveze acel sentiment stupid. De ce se holba la el? Chiar nu găsea nimic interesant la aurarii ăia tineri, veniţi de prin creierii munţilor, care habar n-aveau de mica ei idilă cu broscoiul? Chiar voia să moară fată bătrână? Ce era în capul ei? Nu putea fi lucidă cinci minute, cât să întrevadă posibilitatea de-a deveni miliardară?

Scaunul se trase scurt; mama lui zâmbi:

- E frumoasă ca o regină!

Bufni în râs:

- Ştiu. Cred că toată curtea a observat asta!
- Iar dacă mai stai singurel aici, nişte holtei or să creadă că e nemăritată!

Negă scurt:

- Uiţi că ne-ai ales nişte verighete groase, vizibile de pe Marte?

Fu îmbrâncit în glumă; mama lui se ridică:

- Ai grijă, să nu facă prea mult efort. Şi vezi şi de holteii ăia - că de admiratoarele tale am eu grijă!

Aha! Pricepuse ideea!

- Fumez ţigara şi mă duc să spulber speranţele holteilor.

Rămăsese din nou singur... Mămica lui se va ocupa de problema Gabrielei. El se va concentra asupra Anei. Şi se va rezuma la a supraveghea situaţia cu coada ochiului.

10 august 2003 - duminică

Lăcrămioara

Ete, că trecuse deja de miezul nopţii! Se ridică şi se apropie de cercul bărbaţilor. Aştepta ca soţul ei s-o observe... În sfârşit! Ioan se apropie, zâmbitor:

- Ce-i, muiere? Rămăseşi fără ţigări?
- Io-te la el, cum mă ia la mişto! Eu vin cu probleme serioase, iar tu
- Ce s-a întâmplat?
- Ana ar trebui să se oprească.
- ... Ţi se pare că a obosit?
- Nu; dar de la şapte o ţine numai într-un dans!
- Fii corectă: a stat frumos la masă, a mâncat, s-a odihnit...

Da, aşa era. Dar totuşi...

- Ana nu e nebună, să rişte să piardă şi-al doilea copil. Dacă dansează, înseamnă că se simte în stare s-o facă.

Aprobă cu capul şi reveni la masă. Îi privea lung...

Erau frumoşi; cei mai frumoşi dintre toţi invitaţii! Nici măcar fetişcanele alea pline de aur, coafate şi fardate la saloane de lux, venite în curtea lui Vlad cu intenţia fermă de a fura inimile holteilor, nu se puteau apropia ca imagine de copiii ei! Iar invitaţii îi priveau admirativ...

Deci aşa! Florentin ar fi vrut atunci să-i urle reproşuri! L-ar fi plesnit de l-ar fi întors în loc, iar Ioan l-ar fi bătut metodic... şi l-ar fi alungat probabil de-acasă! Fiul ei era un foarte bun psiholog; îi cunoştea bine, ştia cum să-i ia... pentru că făcuse el ce făcuse şi se-nsurase cu regina...

Gabriela se ridicase şi ea, pe la ora nouă. Dansase la o distanţă apreciabilă de ei... Nu; nu-i era teamă în privinţa ei. Discutase cu ea şi îşi dăduse seama că puştoaica îşi ştia limitele. În plus, aflase în seara aceea, în chioşc, şi părerea lui Florentin despre speranţele ei. Aşa că suferea în tăcere şi nu se putea abţine să nu-i privească... N-avea de ce să intervină acum; Gabriela era doar tristă. Şi nu puteau discuta sub ochii părinţilor ei! Gata! Se ridică şi se apropie de Ana. Şi-o prinse uşor de mijloc:

- Măi Anuţo, tu n-ai obosit, maică?

Nora ei o privea lung, zâmbind:

- Sincer, nu. Dar, gândindu-mă mai bine, ar fi cazul să mă aşez dacă vreau să nu aţipesc până la tort...

Isteaţă foc! Întotdeauna fusese isteaţă şi ascultătoare! Se şi aşezase lângă Florentin! Ia să se ducă şi ea lângă el, să mai afle câteva amănunte despre viaţa lor!

Ioan

Ah, fir-ar să fie! Afurisit moment îşi găsise şi el, să rămână fără ţigări - tocmai când se discuta despre bani! Aşa că se scuzase şi ieşise; se grăbea spre casă, spre provizia de pachete din sufragerie...

- Ioane, stai!

Se întoarse, mirat. Marin se grăbea să-l ajungă din urmă... Hm; de ce oare se grăbea aşa "să-l prindă" între patru ochi?

- Unde te grăbeşti aşa?
- Acasă: am rămas fără ţigări.
- Aha. Uite, eu voiam să stăm un pic de vorbă...

Încerca să-şi dea seama despre ce era vorba; dar, ca să afle măcar un indiciu, nu putea decât să arate spre propria poartă şi să-l asculte tot drumul! Aşa că arătă spre capătul străzii şi păşi ceva mai calm: ca să aibă timp să asculte tot...

- Ia spune, Ioane: Marcel divorţează de nevastă-sa?

Marcel? Asta-l interesa pe Marin azi, acum? Răspunse precaut:

- Au divorţat deja.
- Ce vorbeşti?! Aşa repede?
- Am împins banul unde trebuie şi-au primit termene scurte. Au divorţat pe 1, luna asta.
- Aha! Şi... Şi ce planuri ai cu el acum?
- Trebuie să am vreun plan cu el?

Începuse să bănuiască tema de discuţie, aşa că punea întrebări doar ca să fie sigur că nu înţelesese greşit...

- Păi ce faci acum? Îl însori din nou? Îl laşi burlac?

Se lămurise; decise totuşi să facă pe niznaiul:

- Nu; o să-l însor cu o fată cuminte şi vrednică. Am discutat cu el şi mi-a spus că pot să încep să mă interesez, pentru că nu vrea ca Ionuţ să stea prea mult timp fără mamă.
- ... Eşti tu sigur că de data asta va funcţiona?
- Va funcţiona, Marine. După ce s-a întors de la romînca aia
- Stai aşa! Cum adică, "s-a întors"?

Coborî mult tonul vocii:

- Rămâne între noi. Înainte să se pronunţe divorţul, Marcel a plecat într-o seară şi nu a mai venit. S-a mutat la romînca aia care i-a spart căsnicia. Şi ce-a văzut acolo l-a îngrozit. Ea şi mama ei erau nişte îngălate. L-au tocat de bani, după care l-au angajat bodyguard - că doar nu era să-l ţină casnic, nu? Când a venit înapoi, a venit cu mintea bine înfiptă pe umeri. S-a jurat că nu-i mai trebuie romînce câte zile o avea! Că nu-i mai trebuie amante de nici un fel! A încercat să se împace cu Ioana, pentru binele copiilor; dar n-a reuşit. După divorţ, mi-a spus să mă interesez eu de-o fată cuminte şi harnică - pentru că el, ori de câte ori a ales, a ales greşit. L-am crezut şi îl cred; altfel nu l-aş fi primit înapoi. Fata asta cu care se va însura acum va avea un bărbat fidel şi atent cu ea.

Marin se opri; îl văzu aprinzându-şi o ţigară... Urma oferta; să fie atent, ca să conducă el negocierile şi să fie aşa cum voia el!

- Nu ştiu, Ioane; tocmai mi-a trecut prin minte o idee...

Aşa... Ce idee?

- E adevărat că are un copil; dar pentru anumiţi taţi şi anumite fiice, asta nu e un impediment.

Fu rândul lui să se oprească "teatral":

- ... Încerci să-mi spui că te gândeşti la încuscrire?
- Trebuie să vorbesc şi cu Gabriela; dar cred că n-ar avea nimic împotrivă să-ţi fac o vizită zilele astea, să discutăm pe îndelete pe tema asta.

Şi cum urmau să aibă amândoi un timp de gândire de câteva zile, şi cum el îi spusese adevărul despre Marcel, şi cum ştia că nunta Luminiţei îi prelungise linia datoriilor financiare la limita suportabilităţii, intră în casă şi decise să mute discuţia spre Gabriela şi neajunsurile ei:

- Discutăm, dacă vrei tu şi vrea şi ea. Dar de ce n-o măriţi cu unul fără obligaţii?
- Păi nu ştii ce pocinog mi-a făcut cu boşorogul ăla din Puzdrea?
- Ba da, ştiu. Dar chiar nu ţi-a sunat nici unul la uşă? Ce Doamne iartă-mă - doar e frumoasă de pică!
- Nu, Ioane. Nici unul. Poate şi pentru că boşorogul era român pe deasupra... Poate şi pentru că încă-i dă târcoale, iar proasta iese cu el... Şi n-o s-o mărit în veci cu vreun golănaş neserios sau cu vreun românaş! Că de-ăştia îi dau târcoale acum! Şi una singură am... Uită-te şi tu: s-a nenorocit cu mâna ei! E frumoasă, e deşteaptă, e vrednică, e tot ce vrei! Dar nu mai e fată mare! Şi gata - i s-au închis uşile!

Porniseră deja înapoi, spre petrecere; acum mergeau grăbiţi, ştiind amândoi că urmau discuţiile cu copiii... Prea bine! Decise să rostească el acele cuvinte:

- Vorbeşte şi cu ea; pentru că n-am să-l mai însor pe Marcel cu de-a sila. Îi prezint fata înainte de logodna oficială, nu la Sfatul Popular, şi-o să ţin cont de părerea lui - că nu vreau să se repete istoria. Dacă se însoară, de data asta vreau s-o facă cu inima împăcată şi cu plăcere. Nu cred că fi-miu o să spună "Nu" la aşa fată; mai degrabă o să spună ea "Nu", la aşa cazier de fustangiu!

Îşi aprinse din mers ţigara:

- Tu ştii că mi-e tare dragă fiică-ta; că a copilărit şi-n casa mea şi e ca şi copilu' meu. Şi ştii că noi doi am mai discutat o dată despre ea. Atunci, n-a fost să fie; acum, dacă n-aş avea certitudinea că Marcel s-a potolit, n-aş fi lungit discuţia cu tine. Vorbeşte cu ea; expune-i situaţia şi las-o să se gândească vreo săptămână. După care, dacă ea spune că-l vrea, te aştept pe la mine.
- Bine, Ioane.
- Te rog însă să iei în considerare opinia ei. Că eu n-am ţinut cont de opinia lui atunci - şi vezi şi tu la ce-am ajuns! Neam de neamul meu n-a auzit de despărţire; darămite de divorţ! Iar acum...
- Bine, Ioane. Îţi mulţumesc mult pentru şansa asta!
- N-ai pentru ce, Marine.
- Mă duc să vorbesc cu ea.

OK! Iar el se ducea să vorbească cu Marcel! Intră şi el în curte, fără să-i pese că tocmai fuseseră văzuţi "complotând"; se apropie de Marcel şi se aplecă, zâmbind:

- Vino cu mine.

Ieşea din nou pe poartă... Nu puteau discuta acolo, în balamuc; voia să-i observe prima reacţie, să-i audă glasul, să-şi dea imediat seama care era adevărata opinie a fiului lui... Mergea grăbit spre casă; căuta, de fapt, un loc unde nu erau nici lume, nici boxe. Greu de găsit acel loc... Se opri şi se întoarse spre el:

- Tocmai m-a abordat Marin, tatăl Gabrielei. Ce zici?

Era privit cu ochi tâmpi... Acum îi va trânti pleaşca şi va observa prima reacţie!

- Ţi-ar place să te însori cu ea?

Ete, că-i picase ţigara din gură de uimire! Şi se holba la el cu ochi mari-mari... Hm; fiului lui îi luă câteva secunde bune să se dezmeticească şi să se asigure că auzise bine:

- ... Cu Gabriela?
- Da, cu Gabriela.
- ... Vrea ea, sau...?

Acum era lămurit - iar continuarea acelei discuţii avea sens! Decise să-l lămurească şi pe el:

- Vrea taică-su. I-am spus să vorbească cu ea; dacă şi ea e de acord, tu ce zici?

Fiul lui îşi aprinse o altă ţigară şi negă scurt, privind cu atenţie asfaltul:

- Nu cred că vrea. La cât de frumoasă e, mă îndoiesc că n-o curtează vreo două batalioane de băieţi tineri, care n-au trecutul meu.
- Gabriela a călcat pe de lături. Batalioanele alea au aflat asta şi s-au retras. N-are nici un pretendent de Doamne-ajută.

Marcel picase pe gânduri... Porni înapoi, spre petrecere:

- Te las să te gândeşti: pentru că, dacă tu nu vrei să te însori cu ea, îl refuz.

Fiul lui se grăbi să-l ajungă din urmă:

- Nu cred că Gabriela o să mă vrea pe mine!
- Are 21 de ani şi n-o ia nimeni; nu cred că vrea să rămână fată bătrână. La fel cum nu cred că-i surâde ideea să ia vreun golănaş pârlit sau vreun român care s-o plesnească ori de câte ori are ocazia! Nu cred nici că te iubeşte pe-ascuns; dacă o iei, o să trebuiască s-o faci să se îndrăgostească de tine. Şi-apoi s-o faci fericită. Aşa cum n-ai făcut-o pe Ioana.
- ... Eu unul n-am nimic împotrivă să mă-nsor cu ea. Iar în privinţa dragostei, las' pe mine!
- Nu spune asta acum. Gândeşte-te bine! Că dacă şi ea o să vină, peste vreun an, să-mi plângă pe umăr că te-a văzut cu cine ştie ce "albitură"...
- Tot nu crezi că mi-a ajuns cu vârf şi-ndesat?
- Nu; până nu te văd om serios, n-am să cred.
- Ei bine, o să mă vezi. Şi-ai să crezi.
- Deci îi spun lui Marin că tu vrei.
- Da.
- Sau îi spun că în principiu vrei, dar te mai gândeşti?

Fiul lui "erupse" de-a binelea:

- Vreau acum! La modul cel mai serios! Nici prin gând nu-mi

trecea că aş avea şansa să mă-nsor cu splendoarea aia! Crezi că eu nu m-am uitat în jur, după divorţ? Şi n-am văzut-o? Şi n-am oftat şi-am trecut mai departe?

- Bine, mă!

Discuţia trebuia să se sfârşească acolo, pentru că era deja balamuc în jurul lor iar Marcel răcnise acele cuvinte ca să se facă auzit! Îl împinse în curte şi se apropie de nevasta lui... care-l aştepta, cuminte, la masă - şi-i zâmbea tainic...

- M-a abordat Marin. Vrea s-o mărite pe Gabriela cu Marcel.
- Iar tu ce zici?
- Că ar fi perfect dacă ne-ar reuşi asta.
- Iar el ce spune?
- Că ar fi perfect dacă ne-ar reuşi asta.

Nevasta lui începu să râdă:

- Şi ete cum mă aleg eu şi cu nora mult-visată...
- Şi cu problema-n casă!
- Stai liniştit, Ioane!

Nevasta lui se aplecă mult spre el; şoapta ei nu-l convinse deloc că era, într-adevăr, aşa cum spunea ea:

- Mi-a spus că încearcă să-l uite.
- Şi să şi reuşească, dacă vrea să se mărite cu fi-miu! Cu ălălalt, nu cu ăla de-l visează ea!
- O să reuşească, ai să vezi!

Nu se îndoia că Lăcrămioara lui se va ocupa intens de asta! Fu informat prompt, în şoaptă:

- De cum a intrat, Marin a luat-o la discuţie în spatele casei. Cred că se pregătise să te abordeze încă de-acum câteva zile!
- De când a vorbit cu Florentin, probabil...
- Şi acum, tot acolo sunt. Nu ştiu ce să zic...
- Nu zice nimic atunci! Aşteaptă! Doamne, muiere, că zorită mai eşti!

Fu împins în glumă:

- Ce vrei: îmi place să fiu soacră mare!

Marcel se aşeză lângă el:

- Unde e?
- Vorbeşte cu taică-su.

Gata: discuţia "murise". Toţi trei aşteptau acum opinia Gabrielei: verdictul...

Într-un fel, ar fi fost perfect aşa! Din clipa în care ea se mărita cu Marcel, căsnicia lui Florentin era 100% salvată! În plus, Marcel ar fi avut, în sfârşit, o florăreasă frumoasă pe care-o dorea. Ionuţ ar fi avut o prietenă de joacă tânără şi glumeaţă pe care, în timp, mintea lui de copil s-o transforme într-o mamă. Lăcrămioara şi-ar fi primit, în sfârşit, nora după care ofta de mai bine de zece ani! Iar el ar fi fost mult mai liniştit, ştiind că o salvase din ghearele acelui individ care-şi bătuse joc de ea, că îi oferise un nume onorabil şi-un soţ iubitor, o familie care ţinea la ea ca la propriul copil... Şi-ar fi avut, în sfârşit, o noră isteaţă şi cuminte care nu va escalada geamurile seara şi cu care va avea ce discuta. Iar Gabriela...

Gabriela va avea un nume onorabil, în faţa căruia orice ţigan din Bucureşti scotea pălăria. Un soţ înnebunit după ea, un băieţel isteţ şi cuminte, o familie care-o dorea şi-o iubea, o casă liniştită, echilibrată, siguranţă financiară, propria afacere atunci când va veni timpul ei...

Toată lumea avea de câştigat dacă şi Gabriela spunea "Da". Numai că mintea ei nu judeca drept acum; iar urechile ascultau vocea inimii. Aştepta o decizie, din spatele casei; se abţinea să nu ofteze...

În sfârşit! Da' mult îi mai povestise! El vorbise cu Marcel, primise acceptul lui, îşi lămurise nevasta şi fumase şi-o ţigară! Gabriela venea singură; păşea grăbită spre masă, scrutând cu privirea oamenii de pe ring, de la mese...

Aha! Îl văzuse pe Marcel şi plecase imediat capul! Dar şi băiatul lui, halal diplomat! Se holba la ea atât de serios, de parcă voia s-o întrebe aşa, din priviri, dacă se mărita cu el! Tânăra se aşeză lângă mama ei; urmă un schimb scurt de replici, după care Dalia, soţia lui Marin, începu să râdă. Deci mintea "brici" învinsese nebunia inimii! Gabriela spusese "Da"... Telefonul lui începu să piuie; răspunse, ştiind deja cine-l suna:

- Da, Marine.
- Am discutat cu ea până acum. Tu ai vorbit cu Marcel?
- Da.
- Şi?
- E de acord.

Fiul lui roşi violent, dar tot nu întrerupse "tirul" privirii! Trebuia neapărat să discute cu el despre diplomaţie! Şi mai ales despre răbdare!

- Gabriela ce spune?
- I-am expus problema aşa cum e şi nu i-am ascuns absolut nimic. După care am asigurat-o că voi face aşa cum vrea ea. A spus că da, vrea să se mărite cu Marcel.
- Bine, Marine. Atunci te aştept zilele astea pe la mine, să discutăm.
- Seara, că ştiu cât eşti de ocupat...
- Când vrei tu, mă suni şi ne vedem.
- Bine.

Închise şi se întoarse, amuzat, spre fiul lui. Care-şi privea viitoarea soţie panicat deja...

- Dacă vrei, poţi să te duci s-o inviţi la dans. Şi s-o vezi mai de-aproape!

Nu putuse să nu-i atragă atenţia! Prea se holba! Iar asta nu era frumos, la urma urmei! Marcel plecă privirea spre brichetă:

- Aştept o melodie mai lentă.

Să aştepte, dacă aşa voia el! Dar pierdea timpul aiurea! Cât de curând, Luminiţa şi Nicuşor or să dispară în casă; iar ei vor sta ca pe jar - pentru că, deşi ştiau ce fetiţă crescuseră, întotdeauna exista un 1% factor de risc şi cel puţin un lucru care putea merge rău...

Ana-Maria

Petrecerea era superbă! Dar ea se simţea cam obosită; aşa că stătea comod pe scaun şi privea invitatele, care se zbânţuiau care mai de care... Mişcarea lui Florentin o miră; soţul ei se răsuci pe scaun şi-o privi lung, vesel:

- Tocmai au început pregătirile pentru nunta lui Marcel.

Serios? Când? Cum? Cu cine?

- Cu cine?
- Cu Gabriela.

Rămăsese ţuţ...

- ... De unde ştii?
- Tata a ieşit pe poartă, imediat după miezul nopţii; nea Marin a fugit la propriu după el. S-au întors amândoi; tata a ieşit cu Marcel, nea Marin a ocolit casa cu Gabriela. De când s-a întors, Marcel o priveşte insistent, ea stă cu ochii-n poală iar părinţii ei şi-ai mei jubilează.

Aha! Se lăsă puţin spre spate; cu coada ochiului, văzu capul lui Marcel întors spre masa Gabrielei. Şi-acum se aplecă, aparent ca să se servească cu un ciorchine de strugure; Gabriela studia cu maximă atenţie farfuria... Reveni pe spătarul scaunului:

- Gabriela nu se va mărita din dragoste.
- Nu; dar frati-miu o soarbe din ochi şi tocmai se îndrăgosteşte lulea cu viteze sonice. Iar asta e de-ajuns ca să-i sucească şi ei minţile. Are o tehnică foarte eficientă atunci când vrea el, să ştii!

Nu se îndoia de asta! Patru amante nu erau puţin...

Deci de-acum încolo Gabriela trebuia supravegheată cu şi mai multă atenţie! Marcel îşi va lua hotărârea de divorţ în septembrie; plus încă două săptămâni actele şi organizarea... Gabriela se va simţi grăbită de acea căsătorie pe care-o voia doar din motive logice; va acţiona deci în pripă, fără să se gândească prea mult la ce făcea. În aceste condiţii, se aştepta ca în următoarele două luni să primească vizite intempestive, sau poate bileţele... Cu siguranţă, îi va oferi lui Florentin şansa să fugă cu ea în lume! Şi cum va fi refuzată, cine ştie ce idei îi vor mai veni! Era isteaţă foc; se gândea ea la ceva... fiindcă era şi îndrăgostită...

Va sta cu ochii pe ea; iar după ce Luminiţa va reveni în curte,

ciufulită şi cu rochia şifonată zdravăn, o va ruga să supravegheze şi ea mişcările viitoarei lor cumnate. Ştia că pe Mirela n-avea rost s-o roage, că ea o supraveghea deja şi pe Gabriela, şi pe soacra lor...

O să fie greu; dar numai în următoarele două luni. Pentru că, după nuntă, pentru Gabriela nu va mai exista cale de întoarcere. După propria nuntă, Gabriela va renunţa la Florentin. Şi-şi vor regăsi şi ei, în sfârşit, liniştea.

Dna Manolache se ridică şi ieşi, zâmbind, pe poartă; se aplecă uşor spre soţul ei, îi fură un sărut... zări cu coada ochiului rochia care se grăbea şi ea să iasă şi zâmbi:

- În următoarele zece minute, Gabriela se va convinge că vrea să se mărite cu Marcel.

El aprobă scurt:

- Am o mămică-dinamită, nu?

- Eu aş spune "nucleară", dar mi-e că te superi.

Da' de unde! Îl făcuse să râdă! Îi mai fură un sărut:

- Am fugit la dans!

- Uşor, da?

- Cât de uşor se poate! Promit!

Nu era bine să fie văzuţi şuşotind, mai ales în conjunctura actuală! Deci ea va dansa potolit, aşa cum o rugase soacra ei, iar Florentin va discuta probabil cu Marcel, sau Roberto...

Lăcrămioara

Măi, să fie! Dar de ce stătea aşa serioasă acolo? Ce era atât de interesant în farfuria aia goală?... Ia să aibă ele două o discuţie aşa, ca între femei! Se ridică şi porni spre poartă. Ieşi şi se îndepărtă puţin de grupul guralivelor: să nu le-audă nimeni şuşotelile...

Da; bănuise că aşa va fi. Gabriela ieşise în fugă, speriată, căutând-o cu privirea... Întinse braţele spre ea; tânăra alergă în braţele ei! O strânse uşor, râzând:

- Ete, văzuşi că tot nora mea o să fii?

- Da, tanti, dar...

Acum o împinse şi-o privi lung, serioasă:

- Păi ce-am vorbit noi?!

- Nu e chiar atât de simplu... Şi tocmai de-asta, mi-e frică să mă mărit cu Marcel.

- Hai, fii serioasă! Tu nu ştii ce băieţi mi-au crescut în bătătură? Dacă Ioan, care te iubeşte ca pe copilul lui, ţi-l dă pe Marcel, să fii sigură că n-o face din disperare că-i rămâne copilul neînsurat! Marcel are acum mintea pe umeri; o să vezi că n-o să ai probleme cu el.

- Ştiu, tanti; întrebarea e pe unde zboară mintea mea...

Oof, mititica! O strânse din nou în braţe:

- Lasă, nu te mai gândi la asta. O să vezi: o să stăm amândouă la bucătărie, la cafeluţă, o să discutăm pe-ndelete şi-o să te-ajut eu să treci peste amintiri. Şi cum ştii că te ştiu de când erai atâtica, o să-l determin pe fi-miu să se schimbe şi să se transforme în soţul pe care ţi-l doreşti! Ce zici? Ai încredere în mine?

Capul brunet aproba grăbit.

- Şi-ţi dai seama că, atunci când îmi bag eu coada, nu se poate să nu iasă bine?

Gabriela aprobă din nou.

- Şi-ţi dai seama ce se-ntâmplă dacă ne prinde Ioan şuşotind tocmai acum?

Vocea tânără răspunse, zâmbind:

- Ne târnuieşte?

- Pe-amândouă în acelaşi timp. O să învârtă două măturoi deodată, ca un samurai...

Gata: o făcuse să râdă! Va fi floare la ureche s-o facă să-l uite pe Florentin! La câte peripeţii urma să-i povestească, 90% inventate cu grijă şi mult tâlc la final...

- Auzi? Eu am nevoie de ajutorul tău.

Ochii negri erau atenţi la comanda ei! Îi făcu cu ochiul:

- Vreau să te duci acum în curte şi să te opreşti în mijlocul ringului de dans. Şi să dansezi atât de frumos încât să-i suceşti minţile lui Marcel! Ce zici?

- Mă duc, tanti; da' parcă nu-mi vine să merg singură...

- Aa, mare hoţomancă mai eşti! Bine; atunci eu o să intru prima. Şi-o să mă duc să-mi ţopăi oasele bolnave - ca să nu zici că ai soacră afurisită. Iar la momentul ideal, chiui; atunci să-mi vii fuguţa la dans!

Gabriela aproba grăbită, zâmbind... În sfârşit, revedea licărirea aceea specială în ochii ei! O sărută apăsat pe amândoi obrajii şi intră în curte. Ia te uită cine dansa: nora ei! Se grăbi să se apropie de ea; şi cum Ana dansa încetişor, fără mişcări ample sau ţopături, îi zâmbi şi începu şi ea să joace.

Florentin se mutase la masa naşilor lui; stătea deci cu spatele la ringul de dans. Marcel însă era la locul lui şi se uita spre poartă; nu era încă momentul... "Haai, Marcele, nu te mai holba aşa!"... În sfârşit! Roberto îl întrebase ceva! Chiui cu putere iar Gabriela intră în fugă, râzând... Aşa o voia! Aşa îi plăcea s-o vadă! Veselă!

Ana-Maria

Hm; frumoasă revenire în curte! Organizată, cu siguranţă, pentru ochii lui Marcel! Era cu spatele la el; nu vedea efectul. Dar putea jura că cumnatul ei primise o lovitură "în plin"...

Dansa bine cumnăţica ei! Dansa de parcă avea ceva de demonstrat; ceva legat de zornăitul bănuţilor, imediat după gustarea rece. Evident, nu se va pune la mintea ei! Doar n-o să-şi obosească ea fetiţa pentru că Gabriela voia să se-ntreacă în dansuri tradiţionale şi nu numai! Stătea cuminte la locul ei, între Ileana şi Mirela, dansa potolit şi zâmbea; încerca să nu se holbeze la viitoarea ei cumnată...

Florentin

Când auzise chiuitura, întorsese capul - şi întrevăzuse imediat posibilitatea unui conflict! Mai ales că mămica lui se retrăsese către invitatele de la mese! Aşa că se mutase frumos cu scaunul; acum îşi privea când naşul, când soţia...

O singură mişcare greşită - şi-i sucea brunetei capul la spate! Să nu îndrăznească ea s-o supere pe Ana! Că schimba foaia! Uita de aparenţe şi schimba foaia aia zâmbăreaţă chiar acolo, în mijlocul nunţii!

Ana-Maria

Tresări: Gabriela venea spre ea. O privi lung, zâmbind: ea una era calmă. Aparent, firește! Pentru că ţinea ritmul din inerţie: în urechi auzea cuvintele ţaţei Dida...

- Vii puţin până la poartă?

Aprobă şi-o urmă: măi, să fie! Foarte importantă azi, poarta asta! Ieşiră; Gabriela mai făcu doi-trei paşi şi se întoarse:

- Nu cred că ai aflat, dar m-am hotărât.

OK; ce se hotărâse? Ochii negri se voiau a fi împăciuitori:

- Mă mărit cu Marcel.

Începu să râdă:

- Bravo! Felicitări! Deci o să fim cumnate, nu?

Capul brunet aprobă scurt:

- Da. Iar din momentul căsătoriei, poţi să fii liniştită. Nu se mai poate întâmpla nimic neprevăzut.

Aha! Deci o chemase la poartă ca s-o anunţe că, peste vreo două luni, va înceta să-i mai "pistoneze" soţul! Ce frumos! Zâmbi "ca la carte", decisă s-o pălmuiască zdravăn cu acele cuvinte:

- Sunt foarte liniştită. Pentru că, din momentul căsătoriei mele, am ştiut că nu se mai poate întâmpla nimic neprevăzut.

O lăsase mască! Dar, la urma urmei, cine-o pusese să rostească

acele cuvinte? Aşa înţelegea Gabriela "să facă pace"? Sau poate nu ştiuse că Florentin o ţinea la curent cu ultimele ei tentative şi încercase să fie acidă!

Orice-ar fi fost în capul acelei femei, reacţia ei la acele cuvinte fusese întemeiată: discuţia pe tema aia nu-şi avea rostul - era chiar contraindicată! Aşa că zâmbi şi-i făcu semn spre poartă:

- Hai înapoi, că pierdem frumuseţe de melodie!

Calmă, se răsuci pe-un călcâi şi reintră în curte. Mirela zâmbea; ochii ei însă scăpărau scântei! Se grăbi să le "stingă" tot din priviri şi se reintegră între ea şi Ileana: acolo se simţea în siguranţă. Gabriela intrase şi ea; zâmbea la fel de natural, dar ochii ei o evitau cu încăpăţânare...

Poate realizase că greşise; sau poate se exprimase greşit. Poate nu voise s-o înţepe aşa. Nu va şti niciodată motivul pentru care i se spusese ceea ce i se spusese. Dar acum relaţiile dintre ele se cam "şifonaseră". Îi demonstrase că ştia să înţepe, deşi chipul angelic şi calmul aproape indiferent o făceau să pară fraieră uneori...

Florentin

Ce naiba vorbiseră la poartă? În numai 10-15 secunde? Ana se întorsese la fel de calmă şi zâmbitoare; Gabriela era însă "şifonată" serios! Iar el trebuia să ia măsuri înainte ca tatăl lui să observe schimbarea şi să afle primul subiectul discuţiei! Se ridică deci şi profită de sfârşitul melodiei - se apropie de orchestră:

- Da' voi ştiţi doar de-astea săltăreţe? Că-mi oboseşte nevasta!

Bun! Obţinuse o melodie lentă! O strânse pe Ana în braţe; soţia lui lăsă capul pe umărul lui. Lăsă capul pe capul ei şi aşteptă: acum va afla ce discutaseră...

Aa, ia uite-l şi pe Marcel! Tocmai o oprea pe Gabriela şi-o aducea înapoi pe ring! Deci frăţiorul lui îşi pusese deja în cap să-i sucească minţile şi trecuse repejor la treabă...

Închise ochii: Ana se ghemuise în braţele lui. Dansau toţi trei... Se simţea privit...

... Privirea aceea stăruitoare devenea enervantă! Aşa că deschise brusc ochii. În braţele lui Marcel, de peste umărul lui, ochii negri plini de lacrimi îl priveau drept...

Ana îi spusese Gabrielei ceva care-o dăduse complet peste cap! Dar ce anume? Şopti la urechea soţiei lui, privind-o în continuare pe Gabriela:

- Pe tine cât te mai ţin bateriile?
- Nu prea mult; încă vreo oră cred.
- Atunci, după ce iese tanti Marcela cu cearceaful, le dăm plicul şi mergem?
- Chiar începusem să mă gândesc la momentul plecării...

Deci şi Ana era un pic indispusă! Ce naiba vorbiseră?

- ... Ţi-a spus ceva acid?
- A încercat; iar mie mi-a şi reuşit.

Adică Gabriela încercase să fie răutăcioasă iar Anei îi reuşise mai bine exprimarea! Acum era clar!

- Vorbim în drum spre casă; bine?
- Vorbim când vrei tu; dacă vrei acum, vorbim acum.

Dojenea ochii negri pentru acele lacrimi care dădeau să alunece pe obraji. De ce făcea aşa? De ce se învenina singură? Când ştia prea bine că se va căsători cu fratele lui? Chiar îşi închipuia că putea locui în casa părinţilor lui, alături de Marcel, şi să ofteze în continuare după marea ei iubire, devenită cumnatul ei? Făcu o mişcare scurtă de dezaprobare cu capul; ca trezită dintr-un vis ciudat, Gabriela lăsă capul pe mâna pe care-o ţinea pe umărul lui Marcel. Aşa: bravo! Îşi ştergea discret lacrimile şi "se punea pe picioare"! Pentru că doar trei perechi se bucurau de melodia lentă! Şi nu era nunta lor! Marcel nu trebuia să vadă ce gândea acum Gabriela; poate că Marcel nici nu aflase ce se întâmplase la chioşc, ce discutaseră amândoi, ce ştiau părinţii lui...

Melodia lentă devenise o corvoadă; şi n-ar fi rezolvat nimic dacă se întorcea cu spatele la Gabriela. I-ar fi oferit privirea Anei, care n-ar fi menajat-o deloc... În sfârşit! Îşi sărută soţia şi-o privi lung, zâmbind:

- Hai la masă, că mor de curiozitate!

Se aşezară amândoi, iar el se întoarse cu spatele la ring - pentru că observase celelalte perechi rămânând la dans:

- Ce-aţi vorbit?
- M-a anunţat că se va căsători cu Marcel. Am felicitat-o. După care mi-a spus că din momentul căsătoriei lor, pot să fiu liniştită, că nu se mai poate întâmpla nimic neprevăzut.

Aoleu! Chiar atât de prostuţă fusese Gabriela?

- Scuză-mă, dar în opinia mea asta se traduce prin "Peste două luni o să încetez să-ţi mai «pistonez» soţul". Am reacţionat în consecinţă.
- Adică?
- Adică i-am spus, citez: "Sunt foarte liniştită. Pentru că, din momentul căsătoriei mele, am ştiut că nu se mai poate întâmpla nimic neprevăzut."

Ana-Maria

Aşa! Şi-acum ce părere avea soţul ei de asemenea replică? Florentin clătină scurt capul:

- N-are minte!
- A căutat-o cu lumânarea şi-a găsit-o.
- Ceea ce-a făcut ea a fost deplasat - şi-a meritat "castana". Dar... Ana, te rog, pe viitor încearcă să nu mai fi atât de acidă cu ea. Eu o cunosc de când eram de-o şchioapă; deşi e atât de zbuciumată, zăpăcită şi glumeaţă, e o fire foarte sensibilă. Şi tatăl ei, şi mama "au lucrat intens" la moralul şi psihicul ei, ca s-o facă să accepte căsătoria şi să se concentreze asupra sucitului minţilor lui Marcel. Cuvintele tale i-au amintit de vechile planuri şi-au dat-o peste cap. Cât am dansat, m-a privit cu ochii plini de lacrimi...
- La asemenea cuvinte, asemenea răspuns!

Florentin trase scaunul lângă ea şi-o trase în braţele lui; lăsă capul pe umărul lui...

- Ţi-am spus; te înţeleg şi-ţi dau dreptate. Ai avut tot dreptul să-i vorbeşti aşa. Doar că... Marcel a fost foarte trist şi debusolat, de la divorţ încoace. Tocmai l-am văzut zâmbind şi privind-o lung; îşi face planuri cu ea. Iar mintea ei trebuie să treacă de la disecat problema lui "de ce n-a fost să fie", la "ce poate fi cu Marcel".
- OK. Promit că, pe viitor, o să încerc să trec cu ignoranţă peste "bufeurile" ei. La urma urmei, o să-mi fie cumnată - nu?
- Exact. Iar eu îţi jur că niciodată nu m-am gândit la ea. Şi, indiferent ce-a făcut şi ce-a spus, nu m-am simţit atras de ea.
- Nu trebuie să-mi juri nimic. Doar sunt în braţele tale, nu?

Florentin îi ridică uşor capul; îl văzu deci aprobând, zâmbind... Şi fu sărutată "ca la carte"! Revenir apoi spre desfăşurarea nunţii, iar el exclamă, râzând:

- Ia uite! Nu observi nimic schimbat?

Nu; ce anume era schimbat?

- ... Nu lipseşte nimeni din "măreaţa adunare"?

Aa! Începu să râdă:

- Şi-acum o să auzim nişte răcnete şi ţipete...
- Oare?
- Cu siguranţă! La cât de panicată era de dimineaţă...
- Şi la biserică a fost destul de timorată...
- Îţi mai aminteşti nunta noastră?

Bineînţeles că-şi amintea nunta lor! Mai ales momentul când ea îl uimise cu surpriza! Oof, ce momente...

Florentin

Privea lung uşa casei; de acolo va ieşi curând "verdictul". Nu mai vorbise demult cu sora lui; nici Ana n-o mai sfătuise, din cauza distanţei fizice între locuinţe şi-a omniprezentului Nicuşor...

Dacă surioara lui se grăbise să calce "pe de lături", era de rău! Iar

dacă Nicuşor o ajutase s-o facă şi nu se gândise la o rezolvare pentru noaptea nunţii, o să-l omoare cu mâna lui!

Uşa se deschise larg; tanti Marcela ieşi pe prag şi chiui din tot sufletul, întinzând cearceaful "să-l vadă toată adunarea"...

Fiu! Se simţea uşurat! Întoarse capul spre tatăl lui; ochii negri deveniseră mici, zâmbetul era unul foarte mulţumit... Tocmai începuse o frumoasă căsnicie, bazată pe dragostea reciprocă şi muntele de bani de după tăierea tortului...

Nicuşor se strecură afară din casă; mămica lui se ridică de pe scaun, privindu-şi lung ginerele. Numai că el se apropia de Ana! Şi veni glonţ la Ana:

- Du-te repede la ea!

Soţia lui se ridică imediat, îşi luă geanta şi-l urmă. Se întâmplase ceva... Doamne, cât de speriată era mămica lui! Oare ce se întâmplase?

Ana-Maria

Aoleu! Da' ce era aşa speriat? Se lăsă trasă în casă şi i se arătă o uşă:

- Plânge în hohote şi nu vrea să-mi spună de ce!

"Din cauza sperieturii, evident!" Rosti cu totul altceva:

- Du-te în curte, râzi şi chiuie; ţi-o aduc eu, veselă şi zâmbitoare, peste fix zece minute.

Apăsă clanţa şi intră:

- Luminiţa?

Foşnetul o convinse că nu greşise uşa; intră şi se aşeză pe marginea patului:

- Hei, ce-i cu plânsul ăsta isteric?

Nu primi răspuns; se încruntă, ca să dea un ton ceva mai dur propriei voci:

- A fost măgar? S-a purtat urât cu tine? Te-a lovit?

Se mai obişnuise cu întunericul, aşa că o văzu negând violent cu capul:

- Nu; dar m-a durut rău de tot...

Se ridică:

- Stai aici: mă duc să-ţi aduc nişte apă. Discutăm când mă întorc.

Pe masa din sufragerie zăceau, îngrămădite, sticle şi pahare. Găsi puţină apă minerală pe fundul unei sticle şi reveni lângă Luminiţa:

- Te doare şi acum?

Cumnata ei aproba; scotoci deci în gentuţă:

- Îţi dau o pastiluţă de la mine, ca să-ţi treacă în zece minute. Poftim.

O supraveghe cu atenţie; da, luase pastila. Dacă ar fi încercat s-o ascundă sub limbă, s-ar fi strâmbat - că erau îngrozitor de amare! Se aşeză mai comod:

- Nu ţi-am spus de dimineaţă, ca să nu fugi de la nuntă. Unele femei au o membrană mai groasă, altele mai subţire. La unele femei, e nevoie de două-trei încercări şi calmante de-astea. Sunt şi cazuri, extrem de rare ce-i drept, când trebuie să se ducă la ginecolog şi s-o taie cu bisturiul. Probabil că eşti un caz cu membrană groasă; iar Nicuşor, presat şi de nuntaşi, şi de mămica lui care "făcea poteci" prin sufragerie, a forţat intrarea! Dar a reuşit; toată lumea este fericită. În cinci-zece minute îţi va trece şi durerea şi vei fi şi tu fericită! Ia spune: s-a purtat frumos?

- ... Foarte frumos.

- Bravo! Că altfel îi spărgeam capul cu tocul de la dreptul! Hai să-ţi spun ce s-a întâmplat afară, cât vă căsătoreaţi voi aici! Gabriela se mărită cu Marcel!

O lăsase paf; plânsul dispăruse ca prin farmec... Începu să râdă:

- Îţi vine să crezi?

- ... Cum naiba...?

- Uite-aşa, simplu! Tatăl ei a aflat de la Florentin că Marcel a terminat divorţul; cum l-a prins singur pe tăticul tău, l-a abordat. Şi-apoi şi-au întrebat odraslele, care au spus imediat "Da".

- Şi Gabriela? Şi ea a spus "Da"?

- După ce-a vorbit cu mama ta, s-a grăbit să spună "Da"!

- Sper că nu-ţi închipui că mama ţi-ar pune beţe-n roate!

- Nuu, nici gând! Măi, chiar aşa de încuiată mă vedeţi cu toţii? Că şi frati-tu vorbeşte la fel!

Luminiţa chicotea:

- Te vedem foarte isteaţă şi foarte îndrăgostită...

- Hei! Vezi, că nu-i frumos să te iei de oameni mai în vârstă!

Râdeau amândouă... Cumnata ei redeveni serioasă:

- Gabriela asta oftează serios după Florentin! Ea spune că trebuie să-l uite, să meargă mai departe, dar tot după el plânge-n pumni. Dacă zici că taţii s-au înţeles deja, nunta o să fie cât mai curând cu putinţă. Iar asta înseamnă că Gabriela se va mărita cu Marcel înainte să-l uite pe Florentin... Să fii foarte atentă la ea şi după ce se mărită! Chiar dacă Florentin n-o vrea şi n-o să se răzgândească niciodată în privinţa asta, Gabriela are o minte diabolică! Poate să vă însceneze o porcărie - că va avea acces la casa alor mei! Şi să nu-mi spui că, dacă Marcel se autoinvită la voi, o să-l refuzaţi!

Negă scurt:

- O să fiu cu ochii pe ea. Şi n-am să mă las păcălită de înscenări.

- Aşa! E mai bine, oricum, că nu veţi sta sub acelaşi acoperiş! Şi e important ca de-acum încolo Florentin să fie mai mult invizibil pentru ea, ca să-i lase lui Marcel spaţiu "s-o atace la sentiment".

- Ştii bine că nu se pot întâlni decât la chioşc, iar Florentin nu vine la voi decât cel mult o dată pe lună.

- Oricum, stai liniştită; eu o să trec des pe la ai mei. O s-o supraveghez îndeaproape şi-o să te informez apropo de ce-o să discutăm noi două aşa, "ca fetele".

- O să stea foarte aproape de socrii ei, care ştiu că sunt oameni cu capul pe umeri - şi asta-i de-ajuns pentru mine. Nu-mi fac griji; o observ doar de la distanţă, ca să ştiu ce face şi ce gândeşte. Şi cum sesizez ceva în neregulă, îl sun pe tăticul tău.

- Bravo! Vezi că ştii?

- Văd! Cum te simţi?

- Perfect: mi-a luat durerea cu mâna!

Scoase folia din geantă, zâmbind:

- Nu e pentru cine se pregăteşte, ci pentru cine se potriveşte. Poftim: păstreaz-o tu. Dacă revine durerea, mai ia o pastilă.

- Lasă, că ies acum în curte şi trag o ţuică...

Bufniră amândouă în hohote de râs! Când putu să vorbească, împinse mâna cu folia:

- Păstreaz-o - să-ţi amintească de noaptea nunţii.

Luminiţa aprobă şi băgă medicamentele în geantă. Se ridică:

- Mergem?

- Nu. Cred că e momentul să mă las aşteptată, nu? Hai să-ţi arăt cadourile de la invitaţi! Deşi nu ştiu ce poţi să vezi la lumina lunii...

OK! Cumnata ei trase de sub pat două cutii de pantofi şi le deschise. Rămase mută la vederea bijuteriilor...

- Ce zici? Dacă le-aş purta pe fiecare o zi, nu cred că-mi ajunge viaţa asta!

- Dacă vrei, mă ofer să te ajut!

Râdeau şi chicoteau amândouă...

- Hai la geam, să-ţi arăt pe cine-ai ofticat în noaptea asta!

"Ofticase" ea pe cineva?

- O vezi pe puştoaica aia slăbănoagă cu început de mustaţă? E fata barosanului ăluia cu care vorbeşte socră-miu. Se aude că are o avere de peste cinci milioane de euro.

Aoleu!

- Trebuia să-mi spui! Invocam o gravă durere de gleznă!

- Lasă, că mâine dimineaţă se cară înapoi în Sibiu şi-i trece! Zvonistica spune că taică-su cere pe ea un milion de euro; dar sunt doar zvonuri, după părerea mea strict influenţată de mustaţă...

Chiar că-i trecuse durerea! Era pusă pe glume!

- Iar mingiuţa aia de-un metru cincizeci e curtată de toţi mânjii de la masa aia. Cică taică-su, care-i mare bulibaşă pe undeva pe lângă graniţa de vest, nu vrea pe ea decât 100.000 de euro. Se aude că a cusut-o de trei ori deja, şi tot descusută e la ora actuală...

- Ştii că treaba asta cu cusutul nu merge la nesfârşit, nu?

- Ştiu - că m-am interesat!

O privi lung, mirată... Luminiţa reîncepu să râdă:

- M-a mirat gestul tău, de la nunta lui Florentin. Mă întrebam cum a fost posibil, după ce... Ştii tu!

- După ce-am stat o lună în Serbia?

Luminiţa nu-i mai răspunse, ci arătă spre partea îndepărtată a curţii:

- Acolo sunt mândrele de 50.000; după cum vezi, nu prea au mari succese... Eşti cea mai frumoasă de la nuntă!

- Hai, nu exagera!

- Vorbesc serios! Arăţi superb, eşti superbă iar rochia asta face toţi banii! Tot Nina ţi-a făcut-o?

- Da.

- Dac-aş fi în locul tău, aş angaja-o numai pentru mine! Şi-aş ţine-o încuiată-n debara, ca să n-ajungă celelalte cliente la ea!

- Nu cred c-ar sta...

- Ştii, nea Vlad ne-a spus să ne gândim la o afacere. Nicuşor zicea că el e aurar - altă idee, în afară de un atelier în domeniu, n-are. Iar eu, privindu-ţi rochia, m-am gândit în seara asta la un atelier de croitorie.

- Normal! Doar n-o să-l laşi să muncească singur, nu? Trebuie să ai măcar o preocupare, dacă nu o sursă de venit!

- Şi trebuie să-l ajut, pentru că mă îndoiesc că va izbândi de unul singur...

- Voi doi vă potriviţi mănuşă; tot ceea ce faceţi, vă sfătuiesc să faceţi împreună. Dacă el îşi deschide un magazin şi-un atelier, în camera alăturată trebuie să faci şi tu ceva.

- Ştiu, şi mă gândesc de zor; dar... Dar oricum, socră-miu ne-a spus că planurile astea sunt pentru la anul pe vremea asta. După părerea lui, ar fi prea devreme să ne ia acum o casă şi să ne lase să ne descurcăm singuri.

- Şi poate că are dreptate. Nu uita: altă casă, alte reguli, altă meserie...

Luminiţa aprobă scurt:

- Are dreptate: am multe de învăţat.

Paşii se apropiară în fugă; uşa se deschise larg:

- Luminiţo! Cum te simţi?

Cumnata ei îşi jucă perfect rolul în faţa soţului panicat; redevenise serioasă:

- Un pic mai bine...

- Şi-atunci ce-i cu tine? De ce nu vii şi tu? Mama mă tot întreabă ce ţi-am făcut, dacă te-am supărat! Te-am supărat?

Luminiţa ridică mâna la frunte, zâmbind:

- Nu; dar mă simt atât de slăbită! Parcă nici nu mai pot păşi!

Bufni în râs... Asta e! Nu se mai putuse abţine şi-o dăduse de gol! Nicuşor se repezi şi-şi ridică soţia pe braţe; îi urmă, privindu-i lung...

Da; se potriveau perfect. Se înţelegeau perfect. Avea în faţa ochilor un mariaj superb al celor doi tineri superbi! O căsnicie perfectă! Nicuşor o iubea mult...

Se grăbi să deschidă ea uşa; apariţia lor iscă chiote şi ţipete... Evident, cei 20 de oameni beţi turtă făceau remarci siropoase apropo de talent şi potenţă - dar Luminiţa zâmbea, amintindu-şi probabil sfatul primit de dimineaţă... Îi urmă şi închise uşa. Şi se apropie de mese.

Florentin fuma, calm; mama lui, în schimb, o privea încruntată. Începea să bănuiască şi de ce... Se apropie de ea şi-i şopti, la ureche:

- A durut-o rău şi s-a speriat. I-am dat o pastilă de la mine şi i-a trecut. Am observat că e foarte fericită.

Capul cărunt aprobă scurt; se grăbi să revină lângă Florentin.

- ... Nu te supăra pe mama; e necăjită că n-a chemat-o pe ea.

Aprobă, zâmbind slab. Privea lung tânărul cuplu care dansa...

Deci aşa! Iar fusese mărul discordiei! Soacra ei se întristase din nou din cauza ei. Tot din cauza ei, munca de lămurire dusă cu Gabriela se scursese repede pe apa Sâmbetei. Şi probabil că, tot din cauza ei, tânăra cu mustaţă se căznise degeaba toată noaptea să atragă atenţia cui trebuia...

Acum nu mai exista îndoială: apariţiile ei stricau întotdeauna totul. Dacă Florentin ar fi venit singur, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat... Şi culmea era că n-o făcea intenţionat; se comporta natural! Adică era ea însăşi, în mod normal, firesc, "de la natură" - şi-i indispunea pe toţi... Şi-uite aşa se indispusese şi ea...

- Sunt obosită frântă; mai stăm?

- Nu; imediat după melodia asta, mergem şi ne luăm la revedere. Iar Roberto o să ne-aducă mâine jumătate de tort. C-o ştiu eu pe soră-mea...

Aprobă: bine că plecau! Bine că o lua de-acolo! Lucrurile vor reveni la normal în acea curte imediat după ce ei doi vor urca într-un taxi.

Florentin

Se miraseră cu toţii când îi văzuseră luându-şi la revedere înainte de tort şi batic; dar le amintise că soţia lui era gravidă şi nu încercaseră să-i oprească. Urcaseră în taxi; acum mergeau acasă...

- ... Ce-a avut?

- S-a speriat de durere. I-am dat o pastilă şi i-a trecut în zece minute. I-am spus să păstreze folia, amintire din noaptea nunţii...

- ... Te-ai supărat pe mama.

- Nu; ea s-a supărat pe mine. Nu ştiu de ce şi cum reuşesc; dar întotdeauna sunt amestecată în treburile importante. Şi întotdeauna, orice-aş face, supăr pe cineva.

- Termină cu prostiile!

Ana tăcea...

- Luminiţa te-a chemat pe tine!

- Nu; Nicuşor m-a chemat pe mine. Pentru că mama lui era ocupată cu chiuitul, iar el ştie că nevastă-sa pune mare preţ pe cuvintele mele.

- Şi-atunci de ce susţii că mama s-a încruntat din vina ta?

- ... Nu ştiu; cred că sunt doar foarte obosită, uşor debusolată...

Daa, cum să nu! Ana încerca să încheie discuţia! Dar era târziu, era într-adevăr obosită şi n-avea rost să lungească acea discuţie. Aşa că o strânse în braţe:

- Ajungem imediat şi ne băgăm la nani...

Ana aproba...

Da; şi el observase că toată lumea căuta rezolvările problemelor personale tocmai la soţia lui. Nu ştia de ce; poate pentru că ea nu-i dojenea pe toţi, aşa cum făcea mama lui? Poate pentru că nu-i pâra repede la tatăl lui? Sau poate pentru că ea avusese pilulele alea, iar mămica lui doar vorbe bune şi îmbrăţişări? Oricare-ar fi fost explicaţia, acele apariţii şi solicitări ale oamenilor din jurul lor o îndepărtau pe Ana de socrii ei. Trebuia să găsească o rezolvare la asta...

Mm, şi el era obosit! Nici duş n-avea putere să mai facă! Depusese un efort serios azi, pe ring, ca să facă faţă unei maestre într-ale dansului cum era soţia lui!

12 august 2003 - marţi

Ana-Maria

Descuie uşa şi zâmbi:

- Bine te-am găsit.

- Bine-ai venit.

Florentin era foarte preocupat de carte; se descălţă şi intră în bucătărie:

- Tot buchetele?

- Nu; decretul. L-am cam neglijat în ultimul timp, iar sâmbătă avem un soi de test teoretic...

- Aa, chestionare! Mâncăm?

- Da. Chestionare ne dau?

- Că doar n-or să vă asculte la tablă, nu? Dar rezultatul lor se trece pe fişa de examinare: aşa că dă-i bătaie, cât încălzesc eu.

Florentin se concentra din nou asupra cărţii; ea zâmbea şi amesteca în crăticioară...

Azi, când îi povestise Ninei cum decursese nunta şi mai ales "peţitul lui Marcel", prietena ei rămăsese fără cuvinte! Abia după trei ore de gândire primise un e-mail cu opinia ei! Ninuţa era sigură că scăpaseră de Gabriela. O lăsase să creadă că avea dreptate; ea ştia, simţea că li se pregătea ceva... Verificase cutia de scrisori şi când plecase, şi când venise; nimic - nici măcar factura de telefon! Pentru moment, Gabriela era ocupată cu părinţii ei şi cu dna Manolache. În curând, va fi ocupată şi cu Marcel. Dar imediat cum se făcea logodna, tânăra va voi "să-i acorde lui Florentin o ultimă şansă". Şi va acţiona. Hm - era pregătită. O aştepta. Şi soţul ei era pregătit... Îl sărută uşor pe păr şi-i puse farfuria în faţă:

- Azi te duci la treabă?

- N-am chiulit vineri şi sâmbătă?

- ... Cum ştii tu. Măcar ai dormit la prânz?

- Da. Stai liniştită: dacă simt că nu mai pot, încui şi vin acasă.

- OK.

Tăceau din nou; Florentin citea şi mesteca. Iar ea ştia că trebuia să tacă, pentru că el se concentra asupra cărţii... Ştia şi că, la şase jumate, mobilul lui va piui prompt...

- ... Hai să înveţi cu mine: că şi tu o să-ţi iei carnetul în curând!

Nu intenţiona să-l contrazică; se muta grăbită pe canapea, fericită că măcar vor sta alături...

16 august 2003 - sâmbătă

Ana-Maria

Ce bine că veniseră la ei! Chiar dacă nu apucase să mănânce când ajunsese şi ea de la serviciu, era extrem de veselă! Florentin încuiase chioşcul şi venise şi el; văzuseră fotografiile de la nuntă - toate cele 800 pe care le căraseră cu ei de-acasă. Luminiţa zâmbea acum cu subînţeles, ceea ce însemna că urma o discuţie "ca între fete"...

- Ia să văd şi eu sera voastră!

În sfârşit! Nu se mai putuse abţine! O conduse în balcon şi închise uşa; Luminiţa privea lung florile... Brusc, cumnata ei şopti:

- ... Totul e perfect. Şi asta mă sperie.

- Faptul că te înţelegi bine cu soţul tău?

- Şi cu socrii mei. Mă aşteptam să fie altfel; să nu mă descurc la început.

- Dar ai fost pregătită pentru mutarea asta. Te-ai gândit bine la ce te-aşteaptă, te-ai pregătit şi uite că marile tale temeri s-au rezolvat! Nu?

- Exact. Acum am o singură problemă: mă plictisesc de moarte toată ziua-n casă!

- ... Păi fă-ţi de lucru!

- N-am ce! Nicuşor şi socră-miu pleacă la muncă la şapte; pe la opt, eu şi soacră-mea plecăm la piaţă. Când venim, facem mâncare. Apoi strângem prin casă. La 12 fix suntem gata! Până la şase, când vin ei, soacră-mea e "blocată" la seriale iar eu fac 13-14 prin camera noastră! Nu pot să fac curăţenie generală în fiecare zi, că m-ar duce la tomograf, să mă caute la cap! Nici la chioşcul tatei nu mai am ce căuta, că ar ieşi nişte discuţii fantastice dacă ar vorbi gura lumii! Şi mă plictisesc...

- Găseşte-ţi o activitate. Apucă-te de croitorie, dacă vrei! Sau de citit! Sau de aerobic! Sau de grădinărit, poftim - că nu-i greu. Sau du-te în fiecare zi pe capul lui Nicuşor, la atelier!

- Am încercat, luni dimineaţa, dar nici acolo nu-i mai bine. Îi încurc cu prezenţa mea; oriunde-aş sta, le stau în cale - că e spaţiu mic acolo. Socră-miu mi-a interzis să încerc să-i ajut, aşa că am căscat artistic până seara şi-a doua zi n-am mai cerut să merg cu ei.

- Cel mai bine ar fi să discuţi cu soacra ta. Spune-i că vrei să ai şi tu o activitate, aşa cum are Nicuşor. Sugerează-i croitoria, sau pictura, sau turnatul asfaltului; vezi ce zice şi ea!

- Cred că până la urmă asta o să fac.

Zâmbi slab:

- Îţi mai aminteşti cum şuşoteam amândouă despre Nicuşor?

- Da' tu îţi mai aminteşti seara când venise să mă fure?

Sigur că-şi amintea! Trecuse prin momente "tari" atunci!

- Dacă plecam cu el, nimic n-ar mai fi fost ca acum...

- Ba eu cred că lucrurile ar fi mers rău şi-apoi s-ar fi îndreptat. Doar că v-ar fi lipsit darul de nuntă şi cutiile alea de pantofi...

Cumnata ei aprobă scurt:

- Vouă cât v-a ieşit la nuntă?

- 60.000.

Luminiţa tăcea; admira cu maximă atenţie o petunie... Zâmbi:

- Poţi să-mi spui, dacă vrei: că nu sunt ofticoasă!

Cumnata ei bufni în râs:

- Numai în bancnote, am bătut milionul. Nicuşor evaluează şi înregistrează în fiecare seară lănţişoare, inele şi *galbi*... Mai are mult de socotit, până dă de cifra finală!

- V-aţi gândit să le duceţi într-o cutie de valori, la o bancă serioasă?

- Socră-miu are sistem de alarmă la BGS şi seif în beci: bijuteriile le ţinem încuiate acolo. Ieri ne-am dus toţi trei la bancă şi am alimentat contul nostru. Stai să-ţi zic, că a fost de mai mare râsul! Tata socru ne-a anunţat să ne îmbrăcăm ca vai de noi, m-a împodobit

cu aur ca pe pomul de Crăciun şi ne-a dus la sucursala aia de la prima staţie. Cât pe ce să nu ne lase bodyguardul să intrăm, la cum arătam! Duduile de la ghişeu se înghesuiau să nu ne servească, pentru că vorbeam romanes în gura mare şi păream "dubioşi"... Până la urmă, socră-miu a făcut scandal: noi ce eram acolo, statui? Vizitatori? Pe noi nu ne servea nimeni? Abia atunci, una dintre ele a catadixit să ne bage-n seamă. Că cică ce vrem. Să facem o depunere. Cât? Iar socrămiu a deschis diplomatul şi l-a întors spre ea: "Nu ştiu, duduie; îi numeri mata la maşină". Măi, să mă scap pe mine de râs! Dar şi el râdea, că individa de la ghişeu făcuse o moacă... Şi din acel moment, am fost trataţi regeşte; ne-au invitat în biroul şefului de sucursală, ne-au adus cafele, au apărut două dudui cu maşini de numărat... La plecare, tata socru s-a întors spre ele şi le-a spus, zâmbind: "Degeaba aţi făcut facultatea aia, dacă n-aveţi şcoala vieţii".

- Şi are dreptate.

- Are mare dreptate! În fine... Tu cum te simţi?

- Foarte bine. Nu mi-a mai fost rău chiar deloc! Dacă n-aş vedea burtica asta în oglindă, chiar m-aş îngrijora!

- Lasă, că ţi-ai vărsat destul maţele data trecută! Ce ştii: Gabriela a mai dat vreun semn de viaţă?

- Aici, nu.

- Acasă, lucrurile încep să se precipite. Tata îşi socoteşte datoriile, Marcel se ferchezuieşte şi se aranjează de zor, mama jubilează şi vorbeşte zilnic la telefon cu tanti Dalia... Dar nici picior de Gabriela. Ştii că Mirela n-are interes să mă mintă...

- Ştiu. Poate că trece pe la chioşc, în timpul zilei! Nici Florentin nu mi-a pomenit de vreo vizită "nocturnă"...

- Asta înseamnă că o ţine încuiată-n casă, îi bagă "tone de Marcel" în cap iar seara "o căpăcesc" cu rândul, preventiv, ca să-i iasă prostiile din minte. Bun!

Dacă aşa zicea ea...

- Hai să-i întrerupem.

- Hai!

Luă o petunie şi-o panseluţă şi-o urmă în bucătărie. Evident, îi întrerupseseră! Începu să râdă:

- Puteţi continua în sufragerie, cât facem noi gogoşi!

- Am discutat deja, draga mea!

Florentin râdea şi-o privea lung... iar Nicuşor se ridică:

- Oricum noi pornim spre casă: ştiţi voi, cina...

Cum să nu ştie! Aduse repede ziare din cămară şi împachetă ghivecele; le puse într-o sacoşă şi i le întinse Luminiţei:

- Ca să te inspire în viitoarele tale activităţi.

- Păi nu ştiu cum să le cresc!

- Le pui pe pervaz, pe farfurioare, şi le uzi când se întăreşte pământul. Rupi frunzele moarte, smulgi verziturile care cresc pe lângă... Mă suni şi-ţi povestesc.

O convinsese să accepte acel cadou; îi conduceau la uşă... Florentin încuie şi zâmbi:

- Cred că e cazul să punem anunţul pe uşa liftului.

- La urma urmei, au înflorit toate!

- Iar eu am cam obosit să tot plivesc la ele!

Începu să râdă şi-şi aduse carioca. Soţul ei îi oferi o foaie din caietul lui studenţesc...

- ... Gata. Cât le punem preţul?

- La florărie au ajuns 30.000.

- Atunci noi scriem 20.000? Iar pentru vânzări angro, lăsăm la 15.000?

- De ce nu?! La urma urmei, o pungă cu pământ de flori e 15.000! Şi punem la flori într-o pungă de pământ...

Scrise şi preţul iar soţul ei aduse scociul şi ieşi. Scoase oala cu mâncare: mm, ce foame-i era! El mâncase înainte să plece la treabă; ei i se lungiseră urechile... Se aşeză şi zâmbi: deci Luminiţa descoperise, într-adevăr, raiul pe Pământ. Se înţelegea foarte bine cu soţul ei, cu socrii ei, cu părinţii ei... Uşa pocni scurt:

- Gata: l-am pus chiar sub anunţul de şedinţă.

- Ce şedinţă?

- Mâine e şedinţă de scară, la ora 10. Te duci?

- Ar trebui să mă duc?

- Nu ştiu!

- Nu mă duc nicăieri! Mai am o fustă de călcat! Ceea ce înseamnă că azi voi sta până târziu, şi deci mâine mă voi trezi târziu!

- Cum vrei tu!

- ... Decât să-i aud pe ei cum se ceartă şi urlă unul la celălalt, mai bine mă uit la "Tezaur folcloric"!

Soţul ei bufnise în râs! Emisiunea aia nu se mai difuza de câţiva ani buni...

- Oricum, te rog să nu te oboseşti foarte tare.

- Stai liniştit. Sper ca mâine seară să-i trimit Mirelei fustele: ca să discutăm despre un calculator...

Florentin se aşeză lângă ea:

- Cu monitor de 17"?

- Şi mouse optic...

- Şi-un abonament la internet...

- Şi-o imprimantă color, multifuncţională eventual...

- Dar fără jocuri!

- Fără jocuri! Doar Solitaire!

El îi fură un sărut şi se ridică:

- OK! Am fugit la treabă!

Se grăbi să-l conducă:

- Baftă! Să ai grijă de tine!

- Şi tu, să fi cuminte!

Aprobă şi încuie uşa... Să mănânce repede şi să calce fusta! Dacă o prindea miezul nopţii, întârzia sosirea calculatorului! Cum Florentin avea ziua de luni liberă, luni seara le-ar fi prins bine banii, ca să meargă împreună "la cumpărături"...

De săptămâna viitoare, începea să caute tipare de rochiţe. Sâmbăta viitoare se va duce în Niro, să cumpere foarte mult material... Se gândea să facă ea cearceafurile pentru pătuţul prinţesei lor; să cumpere finet, să-l croiască singură... Şi faţă de pătură, şi faţă de plapumă... Şi abia după ce se va obişnui cu maşina de cusut şi-şi va face "exerciţiul" pe acele cearceafuri, va trece la rochiţe. Iar peste vreo lună-două, or să cumpere şi dulapul pentru jucării, şi şifonierul Florentinei... Pardon! Al fetiţei Luminiţei! Mereu uita...

17 august 2003 - duminică

Ana-Maria

Cine naiba suna la ora aia? Era frântă de oboseală! Se culcase la două, că-i plăcuse filmul, iar Florentin o trezise la şase - şi mai apucase să închidă ochii pe la nouă! Îşi puse halatul şi se grăbi spre uşă: măi, dar zorită mai era persoana aia! O să-l trezească pe Florentin! Privi lung pe vizor... Ce voia şi femeia asta? Descuie uşa:

- Da.

- Bună ziua. Mă iertaţi - v-am trezit din somn...

- Nu-i nimic. Spuneţi.

Administratora despachetă hârtia şi i-o arătă:

- Dvs aţi pus anunţul ăsta jos?

Se pregătea să se încrunte şi să-i trântească uşa-n nas:

- Da.

- Vă întreb pentru că au văzut-o locatarii, şi s-a ridicat problema în şedinţă...

Aa, şedinţa de bloc! Se grăbi să-i atragă atenţia:

- Nu facem mizerie şi nu le-am plantat pe ciment, să curgă apă peste celelalte balcoane.

- Nu, nu e vorba de asta! Îmi cer scuze dacă m-aţi înţeles greşit: era vorba despre înfrumuseţarea blocului. S-a votat achiziţionarea de flori, pentru paliere. Şi-am venit să vă întreb dacă aveţi multe ghivece.

Aha! Începu să râdă:

- Mi-am imaginat că s-au iscat discuţii! Intraţi, să le vedeţi!

O conduse prin sufragerie, spre balcon:

- Şi câte intenţionaţi să puneţi?

- Depinde câte aveţi! Cât mai multe, oricum!

- Aa, avem multe!

Începu să le numere "din ochi": câte şase pe fiecare rând, câte două rânduri pe raft, patru rafturi... Numai acolo aveau 48 de ghivece. Plus pervazul balconului, plus stinghia pusă peste scaune...

- Da; aveţi destule.

- Câte vreţi?

- Nu ştiu; sunt foarte frumoase! Cred că pe toate!

- Vreţi să umplem tot spaţiul de la geamuri?

- Cum vreţi!

- Cum vreţi dvs! Că sunt pe bani! Să nu vă auziţi vorbe, că aţi luat prea multe...

- Nu va fi cazul. Haideţi pe palier, să discutăm.

O urmă; priveau lung palierul...

- Au nevoie de lumină multă, că sunt flori de grădină. Deci, cred că ar fi foarte frumoase trei sau patru la geam; şi ca să se bucure de ele toată lumea, putem să punem câte trei pe primele trei trepte, şi în sus, şi în jos.

- Deci câte zece pe palier. 100 de ghivece. Aveţi atâtea?

- Dacă organizaţi o colectă de sticle de plastic de 2 litri, avem! Aţi văzut, o parte le-am replantat deja; o parte sunt încă în jardiniere...

- Încep să caut sticle deci?

Îşi aminti un mic amănunt; se grăbi s-o oprească:

- Să discut întâi cu soţul meu. Dar cred că va fi de acord cu afacerea.

- La urma urmei, e o afacere destul de consistentă, nu?

- Este; totuşi, trebuie să discut şi cu el!

- Să revin în cinci-zece minute?

- Vă rog.

Femeia aprobă cu capul, aşa că se grăbi să intre în apartament. Of, trebuia să-l trezească...

Florentin

Auzi uşa închizându-se şi închise şi el ochii, grăbit: acum o să intre furtunos, o să-l trezească şi-o să-l anunţe fericită că vânduse toate florile... Paşii se apropiară uşor; sărutul îl convinse să mai joace un pic rolul soţului adormit...

- Florentin...

Încă un sărut! Doar unul!... Aşa; deschise încet ochii.

- Iartă-mă că te trezesc, dar trebuie să-ţi pun o întrebare.

OK; începutul nu era cel pe care şi-l imaginase, aşa că discuţia părea promiţătoare...

- Ştii că azi a fost şedinţă de bloc...

Da ştia. Şi? Mai departe!

- Au văzut afişul şi l-au discutat. Au convenit că vor să înfrumuseţeze scara blocului. A venit administratora adineauri, să mă întrebe dacă vrem să vindem florile către asociaţia de proprietari.

Aşa; pe-asta o ştia. Acum ce urma? "Şi le-am vândut pe toate!", sau "Vrei să le vindem lor sau nu?"? Ana zâmbi slab:

- Tu ce zici? Am socotit cu ea şi vrea 100...

Cee? El se gândise la 10-20!

- Da: câte patru la geamurile dintre paliere, şi câte trei pe trepte, în sus şi-n jos. Zece etaje înseamnă 100 de ghivece. Ce zici? Le vindem sau mai aşteptăm?

Se grăbi să se ridice:

- Sigur că le vindem! Stai: aţi negociat preţul?

- Nici n-a adus vorba despre el. Aşa că s-au cam fript...

Ana chicotea, veselă...

- ... Câte avem în ghivece?

- Vreo 60-70.

- Deci ne mai trebuiesc cel puţin 30 de sticle...

- I-am spus să facă colectă. Vine în cinci minute, să afle ce-am decis; ce-i spun?

Îi fură un sărut, zâmbind:

- Să aducă sticle şi să se gândească cum le fixăm ca să nu se fure.

Soţia lui deschise şifonierul:

- Te rog să te bagi înapoi în pat.

- Trebuie să le replantăm pe cele din jardiniere!

- Le replantez eu; tu trebuie să te odihneşti.

- Mă simt fresh ca un boboc! În plus, trebuie să fug să cumpăr pământ! Şi promit că, imediat cum terminăm treaba, ne odihnim amândoi.

Scoase deci blugii şi-un tricou şi se grăbi să se schimbe. Ana alergă la uşă, să-i dea administratorei vestea cea bună... Deci 100 de flori, a 20.000 bucata însemna... un calculator mai bun! Ah, bine că-şi amintise! Intră şi el în bucătărie:

- Roberto îmi trimite banii diseară, când îi trimit fustele.

- Iar mâine ne luăm computer?

- Şi imprimantă.

- Să vedem de unde ne punem internet...

- Păi cred că un cont de dial-up e de-ajuns, pe moment. N-o să stau cu orele pe Internet, iar tu pot să jur că te gândeşti la maşina de cusut.

Ana îl cuprinse cu braţele, zâmbind:

- Mm, de unde ştiai?

- Nu ştiu eu oare tot ce trece prin căpşorul tău?

Ea aproba...

- De fapt, se apropie data consultului - şi-asta îţi stârneşte întotdeauna planurile de viitor.

Tocmai "o anunţase" şi pe ea că o studiase temeinic şi-i aflase micile obiceiuri...

- Ne apucăm să le mutăm?

- După ce ne aduce sticlele şi plantăm tot ce e de plantat. Adică pe la 2-3.

- Nu vrei să începem de-acum?

- Nu; vreau s-o rog să pună câte-un afiş pe toate uşile de la lift:

să anunţe că florile alea sunt bunul blocului, aşa că oricine le observă triste poate să le toarne nişte apă. Şi mai ales să le amintească faptul că ghivecele nu sunt acolo pentru autoservire.

- Şi crezi că asta îi va împiedica să le fure?

- Asta îi va împiedica să ne acuze, mai târziu, că le-am furat noi ca să le revindem.

Ana îi zâmbi cu neîncredere:

- Mă îndoiesc că vor face o asemenea porcărie.

- Draga mea, eşti pe cale să descoperi cum suntem trataţi noi, rromii. Te asigur că ne vor acuza, iar tu o să intri în aceeaşi oală cu mine.

- Nu vorbi aşa! Ştii bine că nu-i adevărat!

- Ca să nu lungim discuţia: tot cartierul mă ştie că sunt florar în colţ. Iar tu eşti măritată cu mine şi vorbeşti fluent romanes. Pentru jumătate din vecinii noştri, deşi eu vând flori noaptea iar tu lipseşti zilnic opt ore în acelaşi interval, tot ceea ce intenţionăm să facem este să furăm. Pentru că suntem ţigani. Iar tu te vei convinge de asta în cel mult o săptămână. Mă duc să iau pământ.

Dădu să iasă; Ana încercă să pară împăciuitoare:

- Nu stai să mănânci?

- Mănânc când vin: să nu se-nchidă la florărie.

Ieşi şi preferă să coboare pe scări: îi era ciudă! Pentru că avea dreptate! Iar Ana va suferi mult când va auzi acea nouă catalogare! El avea pielea tăbăcită; ea însă era prea sensibilă ca să poată trece uşor peste răutatea lumii. Aşa că o vor răni serios cu bănuielile...

Atunci când o cunoscuse, când îi ceruse mâna, când se căsătorise cu ea omisese să-i spună acel aspect. Se temuse să nu fie refuzat... I-l spusese azi; încercase s-o pregătească pentru ceea ce va urma. Şi vor urma multe, de-a lungul vieţii lor...

O să cumpere şi 5-6 role de scotch gros: întrucât geamurile de la palier aveau gratii pe interior, vor lipi ghivecele de ele. Măcar patru din zece să scape!

Ana-Maria

Gata! În sfârşit, terminaseră de replantat! Rafturile erau din nou pline, bucătăria era plină... Şi ce dacă panseluţele care le rămăseseră erau încă mici? Acum, că le mutaseră singure, vor creşte cât ai clipi! Şi se vor face la fel de frumoase ca şi suratele lor de pe palier!

- Hai să le mutăm.

OK! Luă şi cutia de carton şi-şi urmă soţul. Începură să aşeze ghivecele... Ieşiră pe palier.

- Pornim de jos în sus?

- Da; aşa ar fi mai bine.

Coborau deci cu liftul...

Primul palier, prima problemă! Între parter şi etajul unu nu erau geamuri decât în partea de sus a zidului!

- Să le punem sus, pe pervaz?

- Nu ştiu; n-or să se vadă decât din blocul de vizavi.

- Hai să începem de la 1; după aia o chem pe administratoră, să decidă ea cum le punem aici şi să le ia pe toate în primire.

Florentin aprobă; dar se încruntase din nou, pentru că-i amintise de discuţia despre încredere şi acuze...

N-o să-i acuze nimeni de nimic! Doar dovediseră, până acum, că erau oameni serioşi! Potoliţi! La locul lor! Cu întreţinerea şi fondul de rulment la zi! Numai un cretin s-ar fi gândit că, fiind ţigani, unicul lor scop în viaţă era să fure! Că aveau furtul în sânge!

18 august 2003 - luni

Ana-Maria

Ieşi din bloc şi începu să râdă: soţul ei o aştepta, cu un trandafir roşu...

- Pregătită pentru cumpărături?

Negă scurt: nu, nu era încă pregătită! El o privea mirat; închise ochii. Şi-abia acum, după sărut, îl luă de braţ: abia aştepta să aducă computerul acasă!

Florentin

Privea lung monitorul şi nu înţelegea ce greşise! Pusese cablurile conform cu schiţele din cutie, conectase şi imprimanta şi nu obţinea ceea ce ştia el! Adică un computer funcţional! Aşa că se încruntă:

- Ano, cred că l-am nimerit tocmai pe-ăla defect.

Soţia lui intră în sufragerie şi-l prinse de mijloc:

- Nu; n-are nimic instalat pe el.

Iar asta însemna că...

- N-are programe, n-are sistem de operare... E nou ca un prunc. Trebuie să găsim pe cineva să vină să-l "îmbrace" cu Windows-ul, Office-ul...

Soţia lui ar fi trebuit să se facă profesoară! Se pricepea la explicaţii! Aşa că zâmbi, fâstâcit că nu-şi dăduse singur seama de ce ecranul rămânea negru:

- Solitaire şi Counter Strike. Îl sun pe Roberto, să găsească un mic geniu ochelarist...

Ea râdea şi aproba... Formă numărul.

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Tocmai cu tine voiam să vorbesc primul.

- Ia spune!

- Ne-am luat calculator şi nu prea are nimic pe el. Nu ne recomanzi tu un mic geniu ochelarist?

Roberto începu să râdă:

- Eu îţi recomand, dar să ştii că n-are ochelari. Vrei tu musai să fie "patru ochiuri"?

- Dacă e geniu, poate să fie şi ştirb!

- Ba e o mândreţe de băiat tânăr şi deştept. Îl sun?

- Sună-l.

- Când eşti dispus să-l primeşti?

- Mâine, cât mai de dimineaţă.

- Bine.

- Mersi. Tata e pe-acolo?

- Este. Stai aşa.

Aştepta, amintindu-şi că nu-l mai sunase de trei zile...

- Da.

- Bună seara.

- Să trăieşti. Despre ce omletă vorbeai tu cu frati-tu?

Râdea! Era binedispus! Aşa că râse şi el:

- Păi stai să-ţi spun. Ştii că am adus luni, la chioşc, un umeraş...

- Ştiu, şi chiar voiam să-ţi spun să fii atent. În graba voastră de-a pune deoparte bani pentru copil, trebuie să aveţi grijă şi de voi. N-o lăsa să se extenueze!

- Le-a călcat în două săptămâni - câte puţin în fiecare seară.

- Bun; aşa da. Şi v-aţi luat calculator?

- Da; ne trebuia.

- Bine, mă; dacă trebuia, trebuia.

- Şi-am vândut şi mare parte din pansele şi petunii...

- ... I-auzi! Cum, mă?

- Sâmbătă, Ana a pus un afiş pe uşa blocului. Duminică a fost şedinţă şi s-a hotărât înfrumuseţarea scării. Le-am dat cu 20.000 bucata.

- Bravo! Păi câte aţi vândut, mă?

- 100 în cap.

- Ia uite la ei! Deci ai negociat, nu glumă!

- Da' de unde! Pe afiş am scris 20.000 bucata, iar administratora a uitat să se târguiască.

- Aşa deci! Norocoşilor!

- Poţi să mai spui o dată!

- Aţi golit balconul!

- Ba mai avem vreo 50; pe-astea cred că le păstrăm, că sunt încă micuţe şi nu prea-mi vine să pun alt afiş...

- Oricum, dacă oamenii din bloc vor flori, ştiu unde vă găsesc.

- Exact.

- Deci voi sunteţi bine.

- Foarte bine. Voi ce mai faceţi?

- Ce să facem; cu treaba. E mai greu un pic, de când s-a mutat Luminiţa...

- Chiar: ce mai face soră-mea?

- Ce să facă: din ce în ce mai bine! A trecut aseară pe la noi; ne-a arătat cum coase ea goblenuri...

Întoarse capul spre Ana, mirat:

- Luminiţa coase goblenuri?

- Da; cică se plictisea în casă şi i-a spus soacră-sii că vrea să-şi găsească o preocupare. Au mers amândouă în Obor şi a văzut pânzele vopsite. Ştii, a început cu de-alea vopsite, că alea cu diagramă sunt mai grele...

- Iar Nicuşor ce părere o avea?

- Cred că n-are nimic împotrivă! Din câte mi-am dat seama, treaba asta cu goblenul apare după ce ea îşi termină treburile prin casă şi dispare când ajunge el acasă. Aşa că nu cred că e o problemă...

- Aha! Şi Marcel?

- Eei, el are o problemă serioasă! Îţi spun eu!

Deci Marcel avea o problemă serioasă! Şi-i spunea el, când nu erau urechile lui Marcel prin apropiere!

- Bine. Mama?

- Maică-ta, cum o ştii: cu florile, cu negocierile...

"... cu tanti Dalia". Acela era sfârşitul frazei. Şi-l bucura teribil!

- Hai, că mă cheamă maică-ta.

- Bine. Mai vorbim.

- Mai vorbim.

- Pa.

- Pa!

Închise, zâmbind, şi-şi privi amuzat soţia:

- Luminiţa coase goblenuri?

- I-am spus să discute cu soacra ei despre cum să-şi omoare timpul mort deja dintre miezul zilei şi ora la care se întoarce Nicuşor.

- Aha! Păi să ştii că au fost amândouă în Obor, iar soră-mea s-a apucat de cusut goblenuri de-alea pictate pe pânză.

- Bun! Bravo ei!

- Iar geniul în calculatoare vine mâine dimineaţă la prima oră.

- Perfect.

Opri calculatorul - că era inutilizabil acum - şi-şi strânse soţia în braţe:

- Ţie chiar ţi-e foame?

- Un pic.

- Dar somn îţi e?

Ana negă uşor, zâmbind; aşa că alergară amândoi în bucătărie - să mănânce repede, că după aia aveau treabă!

22 august 2003 - vineri

Florentin

Auzea ca prin vis un bâzâit enervant... Evident, cineva voia să-l întrerupă de la rezolvarea chestionarului! Parcă era soneria... Soneria!

Deschise buimac ochii şi se ridică. Era abia ora 12; cine naiba voia ceva de la el? Mm, avea ochii împăienjeniţi de somn! Abia zărea pe unde mergea! Să se ducă să-l gonească şi să adoarmă repede la loc... Se apropie de uşă şi-o deschise larg.

- Bună.

Ei bine, putea spune că se dezmeticise instantaneu! Pentru că Gabriela îi zâmbea slab, din cadrul uşii...

- ... Bună.

- Uite, eram prin zonă şi-am zis să vin până la tine, să discutăm despre Marcel.

A! Despre Marcel! OK! Îi făcu semn să intre în bucătărie. Gabriela se conformă. Încuie uşa, încercând să-şi dea seama ce anume voia să discute cu el despre fratele lui... Hm; probabil despre cazierul de fustangiu! Trecu pe lângă ea şi arătă colţul colţarului:

- Stai jos.

Se aşeză în celălalt colţ - şi-acum îi despărţea masa, în diagonala ei. Aşa că o privi lung, mirat:

- Ce s-a întâmplat?

- Tata s-a dus ieri la Dorobanţi şi-a vorbit cu tatăl tău. Mi-a spus că au discutat despre nuntă. Iar aseară Marcel a venit şi m-a luat pe-afară.

OK; până aici suna bine! Care era problema ei?

- Şi-am fost afară; ne-am învârtit prin cartier vreo două ore... E un tip simpatic; avem multe teme comune de discuţie... Dar nu ştiu ce să zic. Nu mă simt atrasă de el.

Păi asta era o discuţie destul de grea, în ceea ce-l privea! Trebuia s-o convingă că "lovitura dragostei" nu venea uneori aşa, dintr-o dată!

- Şi-am venit să-ţi spun şi ţie asta.

Aha!

- Ai venit să-mi ceri sfatul?

- Nu, nu sfatul. Mai degrabă, aştept o hotărâre din partea ta. Ce-ai de gând?

Ah, iar începea cu vechea problemă? Îşi aprinse o ţigară şi privi lung muşamaua:

- N-am nimic de gând în ceea ce te priveşte.

Foşnetul îl făcu să ridice imediat capul! Gabriela se ridicase şi ocolise masa; se oprise acum în faţa lui. Ei bine?

- ... Ştii... Ţi-aş putea oferi înmiit mai mult decât îţi oferă ea.

Aşeză cu grijă ţigara în scrumieră: Roberto avusese dreptate. Trebuia să depăşească pragul mitocăniei. Aşa că se ridică şi-i dădu o palmă care-i răsuci practic Gabrielei capul într-o parte:

- Ştii, ţi se oferă înmiit mai mult decât îţi voi oferi eu vreodată!

Se reaşeză şi ridică ţigara: gata? Avea nevoie de demonstraţii suplimentare, sau pricepuse "din prima"? Nici un zgomot, nici un suspin, nici un cuvânt... Tresări: dintr-o singură mişcare, Gabriela se repezi în genunchi pe gresie, la picioarele lui!

- Te implor! Vino cu mine!

Şi-acum se pusese pe bocit! OK! Deci nu pricepuse! Nu-i nimic: o să-i bage realitatea-n cap cu forţa! Stinse ţigara şi se ridică:

- Ridică-te.

Evident, nici o reacţie! O prinse uşor de umeri şi-o ridică el; cu o mişcare iute, o apucă zdravăn de braţul drept. Cu mâna dreaptă, rămasă liberă, începu s-o lovească cu putere peste faţă, peste cap, peste umeri - pe unde apuca:

- Tot n-ai priceput că eu n-am existat niciodată, fizic, în nici una

din fanteziile tale? Tu nu vezi că eşti singura care-ţi scrânteşti mintea şi-ţi închipui că o să împachetez în fugă trei izmene ca să fug cu tine-n lume? Tu chiar eşti toantă? Ştiai că sunt singur acasă la ora asta, nu? Şi ce-ai făcut? Mi-ai aflat adresa şi mi-ai sunat la uşă! După ce ţi-am spus verde-n faţă că nu te vreau nici dac-ai fi unica femeie de pe planetă, ai venit la mine ca să-mi cazi la picioare! Să mă implori să fug cu tine-n lume! Când ştii că taică-tu şi tata plănuiesc chiar acum să te mărite cu frati-miu mai mare! Tu eşti proastă? Sau ţi-a intrat curvăria-n sânge? N-ai vrea cumva să te despoi şi să ţi-o trag, aşa, de adio, în timp ce frati-miu face buchete jos, în colţul blocului, cu soacră-ta? Cu ce dracu gândeşti, fă - cu curu'?

Cam atât avusese de răcnit în prima fază! Aşa că o împinse fără menajamente spre uşă şi-o izbi zdravăn de lemnul rece. O prinse de gulerele cămăşii şi coborî tonul vocii:

- Uite ce-i! Te ştiu de mică; ne-am făcut reciproc temele, ne-am scris reciproc "servitele" la lucrările de control. Te-am "pescuit" de câteva ori din stradă, de unde te azvârlise broscoiu' după ce-ţi făcuse felu', şi n-am spus nimănui ce făcusei! Da' rahatu' ăsta pe care-l faci acum, îl înghiţi singură! Nu te mai apropii nici de mine, nici de Ana - că-ţi scot dinţii din gură fără cleşte! Gata, s-a terminat cu joaca! Nu mă interesează dacă te măriţi cu Marcel, cu broscoiu' sau cu vreun proxenet: ai 21 de ani, a venit momentu' să gândeşti şi să decizi singură! Dacă nu-ţi place de Marcel, nu-l lua! Da' eu nu te iau. Aşa că du-te şi aruncă-te la picioarele broscoiului - că pe el îl tot vrei. Să te ia el!

Doamne, că proastă mai era uneori fata asta! Chiar avea nevoie de "traducerea" situaţiei în care se băgase singurică, nesilită de nimeni? Nu se mai putu abţine - o lovi cu podul palmei în frunte, dând-o cu capul de uşă:

- Ai înţeles ce vreau eu de la tine? E clar?

Reuşise s-o sperie "ca la carte"! Gabriela aprobă cu capul, în timp ce ochii ei îl priveau îngroziţi... Mârâi, privind-o furios:

- Vreau să te duci dracului, cu tot cu gărgăunii din capul tău! Crezi că poţi să faci asta, sau trebuie să te plesnesc ca să vezi drumu'?

Acum nega; probabil că, dacă i-ar fi dat drumul, ar fi fugit prin uşă, ca-n desenele animate! Îi dădu drumul, ştiind că aveau o uşă solidă:

- Şi cum ştiu că nu eşti îndeajuns de proastă ca să dai cu şutu' unei partide cum e Marcel, asta-i din partea viitorului tău cumnat.

Păşi în spate şi-i altoi o palmă din toate puterile! Ca să nu mai aibă vreodată surprize cu viitoarea lui cumnată!

Gabriela îşi acoperi imediat gura cu mâna! El o privea lung, aşteptând reacţia ei după cantitatea mare de informaţii şi palme pe care o primise... Tânăra îşi privi palma; reveni apoi spre el, îngrozită de-a binelea, cu ochii plini de lacrimi... Oof, fir-ar să fie! Fata asta reuşise să-l înfurie îndeajuns de tare ca să nu-şi mai controleze forţa! Îi spărsese buza! Se întoarse şi porni spre dulapul în care îl aşteptau şerveţele:

- Şi tot pentru că te vei mărita cu Marcel, discuţia asta rămâne între noi. Ca să ai măcar o şansă, să ajungi să te cheme Manolache. Dacă află tata ce-ai făcut azi, te-ai lins pe bot şi de măritiş, şi de acoperiş deasupra capului! Te dă taică-tu afară în şuturi! Aşa că nu scoţi o vorbă.

Îi întinse şerveţelul; probabil că revenirea lui la tonul normal îi dăduse curaj, pentru că tânăra şopti:

- ... Şi vânătăile?

- Inventezi ceva! Dacă vrei să intri în neamul Manolache, desigur! Dacă nu...

Asta era decizia ei! El unul nu era vinovat decât cel mult pentru deschiderea uşii de la intrare fără "să consulte" vizorul în prealabil!

Reveni la masă şi-o privi lung, încruntat: puştoaica aia încercase din greu să-i strice căsnicia. Îl pistonase pe el cu prezenţa şi aluziile, o supărase pe Ana la nuntă... A! Apropo de Ana!

- Credeai că dacă-i spui răutatea aia la nunta Luminiţei, o vei supăra destul de tare încât să piardă şi sarcina asta?

Ciudat - Gabriela începu să plângă!

- N-am vrut decât

Lacrimile ei nu-l înduioşau cu nimic, iar el ştia deja ce voise să facă, aşa că o întrerupse:

- S-o înveninezi, ştiu. Nu ţi-a reuşit. Nici să nu mai încerci, dacă ţi-s dragi dinţii din gură.

- Am vrut doar s-o liniştesc! Să ştie că

- Ce să ştie? Că stai cuminte acasă? În timp ce tu îmi suni mie la uşă, bărbat însurat şi cumnat al tău pe deasupra, ca să mă implori să fug cu tine-n lume?

- Nu! N-ai înţeles!

- Păi eşti foarte de neînţeles în ultimul timp! Revino-ţi! Obişnuiai să ai un caracter! Un bun-simţ! O ruşine, pentru Dumnezeu! Unde-s toate astea? Le-a mâncat broscoiu'?

Gabriela plângea în hohote... Câştigase deja bătălia; ia să marcheze un punct şi pentru frăţiorul lui, dacă tot avea ocazia!

- Data viitoare, când mai ieşi cu Marcel, gândeşte-te la el - nu la cai verzi pe pereţi. Şi hotărăşte-te ce vrei să faci cu viaţa ta. El îţi oferă o familie onorabilă, o căsnicie liniştită şi-un soţ - o spun cu mâna pe inimă acum - fidel şi atent cu tine. Dacă asta-ţi doreşti să ai în viitor, mărită-te cu el; dacă nu, fă-ţi bocceaua şi ia-ţi lumea-n cap. Că nea Marin a ajuns la limita răbdării. Dacă nu-l iei pe Marcel şi toate avantajele cu care vine el, taică-tu te dă afară. Şi cine ştie ce se alege de tine, după ce n-o să mai fie "cavaleria", să te salveze din rahaturile în care te bagi! Acum ieşi afară din casa mea.

Terminase ce avusese de spus: voia s-o vadă ieşită, ca să încuie uşa şi să răsufle uşurat... Tânăra descuie yala şi plecă capul:

- Iartă-mă. Iertaţi-mă amândoi. N-am să vă mai deranjez.

- Tocmai de-asta, discuţia de azi rămâne între noi.

- Strict între noi.

O văzu ieşind; uşa se închise în urma ei. Aşteptă, ascultând atent... Îi auzea suspinele, pe palier; auzea şi trosnetele surde ale cabinei liftului, care urca... Liftul pocni la palier; uşa se deschise şi-apoi se închise. Uşile cabinei... Cabina cobora... Gata: plecase!

Se repezi şi încuie uşa. Răsuflă uşurat: scăpase de ea! Reuşise s-o lămurească mitocăneşte şi s-o şi dea afară înainte să sune cineva la telefon sau, mai rău, la uşă!

Intră în dormitor, se trânti pe pat şi închise ochii: ar fi trebuit să mai doarmă vreo două ore... Ha! Speranţe deşarte! Nu mai putea închide ochii! Tocmai scăpase de amenințarea admiratoarei cu idei! Şi trebuia să se gândească ce va face acum...

Să-i spună Anei?... Ce-ar fi făcut soţia lui, dacă ar fi aflat ce se întâmplase azi?... Păi Ana, după ce trecuse de la sentimentul de simpatie la cel de antipatie profundă în privinţa acelei tinere, după ce-o surprinsese de nenumărate ori supraveghiindu-i cu coada ochiului la nunta Luminiţei, după ce aflase de scena din chioşc şi auzise "asigurarea" rostită chiar de gura prostuţei ăleia... Ana ar fi sunat imediat la părinţii lui acasă. La ora şase seara, probabil că ar fi răspuns mama lui! Şi-ar fi ieşit prăpăd! Mămica lui nu va ierta un asemenea gest şi-o asemenea idee la viitoarea ei noră! Iar nea Marin, care-ar fi aflat totul în următoarele cinci minute, nu şi-ar fi iertat niciodată fiica pentru asemenea gest!

Aşa că Ana nu va afla ce s-a întâmplat azi. Îşi asuma riscul de a-i ascunde vizita Gabrielei. Măcar pentru moment! După nunta lui Marcel, poate-o să-i povestească - sau poate nu! Depindea de ceea ce va spune Gabriela, dacă va spune ceva cuiva... Dacă va găsi o explicaţie credibilă pentru obrajii pălmuiţi şi buza spartă...

Se ridică, oftând greu, şi-şi luă blugii: Gabriela era isteaţă! Acum, că se purtase îndeajuns de urât cu ea, voia să creadă că reuşise s-o dezmeticească din visare. Aşa că secretul lor va rămâne doar al lor. Iar soţia lui nu va afla niciodată că o invitase pe Gabriela să intre în casa lor, în lipsa ei!

Se aşeză în faţa calculatorului: unicul mod de-a uita, chiar şi numai pentru zece minute, de noua problemă care-l apăsa erau buchetele. Aşa că o să se uite la câteva modele mai interesante, o să le printeze şi-o să le facă diseară. Visa chestionare de prea multe zile deja!

Gabriela

Se privi lung în oglindă: Doamne, cum o usturau obrajii! Şi-acum înţelegea şi de ce! Florentin o bătuse de-adevăratelea...

În general, se înţeleseseră bine; chiar fuseseră amici la cataramă într-un timp. Şi, da: apelase la el, să vină s-o ia cu un taxi, aproape de fiecare dacă când nenorocitul de Bogdan îi dăduse brânci afară din apartamentul personal. Dar n-o mai lovise niciodată aşa...

Putea spune că îşi meritase bătaia! Auzise azi nişte cuvinte care o dezmeticiseră serios! Într-adevăr, nu mai dăduse niciodată dovadă de atâta prostie, proastă-creştere, tâmpenie şi lipsă de ruşine!

Dar, la urma urmei, îşi dădea seama că tocmai se dusese la viitorul ei cumnat, om însurat şi viitor tătic, şi-l implorase "s-o fure" înainte de nuntă! Din păcate, avusese nevoie de toate palmele alea ca să realizeze ce făcuse! Şi putea spune că va avea un noroc chior dacă Florentin se va ţine de cuvânt şi nu va spune nimănui ce făcuse ea azi! Nici chiar soţiei lui! Ar fi fost perfect aşa...

Ieşi din scară şi alergă spre stânga străzii: nu care cumva s-o vadă cineva din chioşc! Oricum, va alerga până acasă! Va ajunge transpirată, speriată, cu ochii înroşiţi de plâns şi-şi va anunţa mama că tocmai o atacaseră nişte români şi-i furaseră geanta. Că se opusese, fireşte, şi aşa căpătase obrajii umflaţi şi buza spartă. Dar că-i luaseră geanta, în care - din fericire! - nu avusese decât vreo 50.000 şi-o trusă de farduri veche. Atunci când plecase de-acasă, spusese că se ducea la o prietenă; aşa că nu ajunsese până acolo, pentru că interveniseră cei trei indivizi. Şi-apoi îşi va ruga mama să intervină pe lângă tatăl ei, să vorbească cu Marcel s-o însoţească peste tot. Dacă Florentin spusese acele cuvinte "cu mâna pe inimă"...

Îl ştia pe Marcel; era un tip potolit, nu prea vorbăreţ, fără iniţiative "măreţe"... Viaţa alături de el se prefigura ternă; dar nu mai avea chef de "nebuniile din tinereţe". Nu mai voia plimbări în toiul nopţii, nu mai avea vise erotice, nu mai visa cu ochii deschişi la discotecile bucureştene... Visa doar să iasă odată din casa părinţilor ei, unde nu exista zi în care să nu i se amintească de Bogdan şi propria prostie...

Nea Ioan era om serios, integru şi deschis la minte. Deşi aflase ce se întâmplase în noaptea aia la chioşc, fusese imediat de acord să-i dea băiatul. Tanti Lăcrămioara era o femeie "de pus pe rană"; ştia că ţinea mult la ea, ştia că o va ajuta şi-o va înţelege întotdeauna... Hm; la nunta Luminiţei îi spusese că tot nora ei o să fie! Roberto şi Mirela erau "de gaşcă", Luminiţa se mutase deja la Nicuşor, Ileana era probabil ocupată cu şcoala... Florentin şi Ana erau "la casa lor"... Ionuţ...

Lăsase la final cea mai importantă "piesă": băiatul lui Marcel. Ionuţ avea şapte ani; în toamnă intra în clasa I. Era un copil cuminte, ascultător şi nu extrem de neastâmpărat. Se va înţelege bine cu el. Iar soacra ei, bănuind că adaptarea ei la noua situaţie va cere ceva timp, o să se ocupe şi ea de Ionuţ şi de George.

Iar ea... Ea îşi va găsi repede locul în familia Manolache. Poate nu-şi va găsi la fel de repede locul alături de Marcel; dar în familie va intra "din prima zi", pe uşa din faţă. Asta o s-o ajute mult...

Aproape ajunsese; reîncepu să alerge. Prostia pe care-o făcuse azi va rămâne secretul lor.

Ana-Maria

Deci aşa! Azi studiase buchete! Chiar începuse să se îngrijoreze văzându-l răsfoind decretul şi făcând chestionare de-atâtea zile! Privea lung colile...

- Gata: eu am fugit!

Se grăbi să-l sărute şi-i dădu foile:

- Baftă!
- Să fie!

Încuie uşa, zâmbind: din nou singură acasă. Măi, să fie! Avea atâtea ocazii să organizeze *pijama party*-uri, iar ea prefera să moţăie la televizor! Dacă ar fi ştiut Nina...

Dădu să intre în bucătărie, dar petele negricioase îi atraseră atenţia. De unde se murdărise oare uşa? Şi cu ce se murdărise?

Hm; părea a fi... După părerea ei, bine alimentată de seria de documentare "Detectivi criminalişti" de pe Discovery, alea erau trei picături de sânge. Azvârlite de undeva de mai de sus, din dreapta. Udă mâna şi dădu uşor peste ele; într-adevăr, pe degete îi rămăseseră nişte dâre vişinii-roşcate. Deci...

Deci ce putea să mai creadă? Florentin mâncase mâncare gătită la prânz, iar picăturile de pe uşă nu erau sos! El nu-i povestise nimic despre transferul cernelei roşii de la imprimantă dintr-un recipient în altul. Şi-atunci, de la ce proveneau picăturile alea?

Se grăbi să intre în sufragerie: ia să testeze ea mobilul cel nou al lui Florentin! Suna...

- Da, iubire mică.

Bufni în râs:

- Iubitule, ai două minute?
- Pentru tine, eliberez imediat două ore! Vrei să vin înapoi?

Hm; întrebarea cu subînţeles, tonul persuasiv... Negă, cu gândul la nişte clătite:

- Nu; îţi pregătesc o surpriză pentru mâine dimineaţă. Te-ai jucat tu cu cerneala de la imprimantă?
- Nu.
- Ai manevrat substanţe roşii prin casă?
- Nici. De ce, ce s-a întâmplat?
- Păi tocmai am descoperit pe uşă trei pete roşietice, care se iau cu apă. Şi mă întreb cu ce zemuri te-ai jucat tu săptămâna asta!

Florentin

Aoleu! Pete pe uşă! Probabil săriseră când o lovise de-i spărsese buza! Ce să spună... Ce să spună... Adevărul, în nici un caz! Ochii îi căzură pe cuţitul bont de pe masă.

Ana-Maria

- ... Ah, da! Nu ţi-am spus! La prânz, cu ochii la chestionare, m-am tăiat la deget. Şi m-a usturat până-n călcâie! Am tot scuturat mâna, în drum spre spirtul din baie; ce-a picat pe jos am şters, dar n-am observat să fi sărit ceva şi pe uşă...
- Aha! Sper că te-ai dezinfectat ca lumea!
- Bineînţeles, iubire mică!
- Şi-ai pus şi plasture, nu?
- Am "probat" unul, dar l-am scos: că-mi ştirbea autoritatea şi imaginea publică!

Ah, îi ardea de glume!

- Lasă, că-ţi pun eu unul mâine dimineaţă.
- OK! Dacă e cadou de la tine, îl accept cu dragă inimă!

Râdeau amândoi... Şopti, închizând ochii:

- Te iubesc...
- Iubire mică, vezi că vin şi-ţi stric surpriza!
- Aoleu, mi-ai adus aminte de surpriză! Se arde pe foc!

Aşa - ca să stea toată noaptea cu gândul la surpriză!

- Bine; fugi la surpriză, că am ochit un client!
- Pa.
- Pa.

Închise, zâmbind... Să se grăbească să şteargă uşa, să facă aluatul de clătite şi-apoi să caute ceva interesant la televizor. Nu prea interesant totuşi, pentru că plănuia ca mâine să cumpere material pentru cearceafurile fetiţei Luminiţei... Şi-avea şi de măsurat pătuţul, să fie sigură că lua destulă "materie primă"...

Florentin

Doamne, cum ustura tăietura aia! Dar n-avusese încotro: mulţumea Celui de Sus pentru idee! Când auzise întrebarea, se panicase! Iar imediat cum Ana închisese, pusese mâna stângă pe navetă, ca şi cum ar fi ţinut pâinea, şi se tăiase "fără milă". Pentru că nu primise încă nici o veste de la nea Marin sau tatăl lui - aşa că Gabriela găsise o explicaţie realistă la bătaia pe care-o mâncase. Iar el "tocmai intrase în joc", pentru că-şi minţise soţia...

Măcar până la nunta lui Marcel! Doar atât voia! Pe urmă îi va povesti Anei totul! Dar, înainte de acel eveniment, înainte ca Gabriela să aibă şansa să demonstreze că-i revenise mintea la cap, nici un cuvânt! Nici un indiciu! Nici o bănuială! Nimic!

23 august 2003 - sâmbătă

Ana-Maria

Căscă cu poftă şi se întinse bine: mm, ce mai dormise! Florentin n-o trezise; probabil că aroma clătitelor care-l aşteptaseră pe masă îl făcuse să se îmbuibe şi să devină extrem de somnoros! O luase în braţe şi adormise buştean!

Mm, era zece jumate; cam târziu pentru plimbarea ei în Niro! Dar mâine cu siguranţă se va duce să ia material!

Ca să se ridice, trebuia să-i mute uşor mâna. Privi lung degetele... Evident, dreapta n-avea nimic! O mută şi se ridică; curiozitatea o împinse să se aplece, să privească şi mâna stângă... Arş! În opinia ei, tăietura aia usturase extrem de tare! "O păţise" probabil când încercase să porţioneze pâinea fără să se uite la ea! Din fericire, rana era lipită deja; nu părea să se infecteze...

Se ridică uşor şi intră în bucătărie: ia să vadă ea câte clătite lipseau!... Patru? O să-l doară stomacul...

Să ciugulească şi ea ceva şi să umple cratiţele! Avea inspiraţie; azi va studia o reţetă "a la Sanda Marin" neexperimentată până acum!

27 august 2003 - miercuri

Ana-Maria

Se apropie grăbită de staţia autobuzului: să nu vină maşina şi s-o piardă! Era şi-aşa destul de târziu!

De mult, de foarte mult timp n-o mai necăjea tăcerea soacrei ei. Spatele pe care i-l oferea de cel puţin două ori pe zi. O lăsa să facă aşa cum voia ea. Nu reuşise să discute cu dl Manolache; la nunta Luminiţei, socrul ei fusese foarte ocupat cu invitaţii şi abia dacă schimbase câteva cuvinte cu ea la poartă. Nici soacra ei nu fusese mai vorbăreaţă - ea însă se întreţinuse cu invitatele socrului mare! Foarte diplomată, soacra ei! Nu pierdea nici o ocazie de a-şi face cunoştinţe noi, cât mai influente...

Autobuzul opri în staţie; se apropie de uşa din mijloc şi-o recunoscu imediat pe vecina care locuia chiar sub apartamentul lor. Femeia coborî din maşină şi o recunoscu şi ea:

- Ana!

- Bună dimineaţa.

Fu prinsă de braţ fără menajamente:

- Te rog, ai cinci minute? Vreau să vorbesc serios cu tine!

Sigur! Reveni pe trotuar, îngrijorată: făceau oare prea multă gălăgie seara? Bătrâna coborî mult tonul vocii:

- Eu ştiu că voi doi vă înţelegeţi bine în general. Sunt bătrână, nu prea mă uit la televizor şi vă aud seara cum vorbiţi "pe limba voastră" şi râdeţi. Dar v-am auzit şi când v-aţi certat, vinerea trecută. Şi sunt foarte îngrijorată, să ştii!

Zău? Se certaseră ei vinerea trecută? Nu-şi amintea! Ce făcuse ea vineri? Bătrâna o trase spre ea şi-i şopti la ureche:

- Am auzit zgomot de palme; apoi tu plângeai iar el răcnea...

Cee?

- Şi-am vrut neapărat să vorbesc cu tine! Sunteţi amândoi tineri şi fără minte! Ascultă sfatul meu, că nu-ţi vreau răul! Nu lungi niciodată cearta până la violenţa fizică, chiar dacă tu ai dreptate. Lasă-l să dea din gură, că se convinge el singur că a greşit! Bine, Ana?

Adică vecina de jos auzise, vineri, o mică luptă în apartamentul lor! Între un bărbat şi o femeie! Palme, plânsul femeii şi răcnetele bărbatului! Uau!

- Nu te-ai supărat pe mine, nu?

Negă grăbită: nu, nu se supărase. Doar se gândea de unde până unde...

- Sunteţi tineri şi frumoşi foc amândoi! Nu mai lăsaţi asemenea momente să vă umbrească amintirile!

Ah, la naiba! Acum pricepuse! Acum îşi amintise ce făcuse ea vineri! Şi începu să râdă:

- V-aţi îngrijorat degeaba: nu ne-am certat! Ne-am jucat!

Femeia o privea lung, cu ochi tâmpi. Se grăbi să inventeze o povestioară credibilă:

- Am o colegă care lucrează voluntară la un centru pentru femeile abuzate. Centrul ăsta a organizat o piesă de teatru, sâmbăta trecută. Am jucat şi noi două roluri: mai mult figuraţie pe scenă. Dar vineri, dacă tot aveam scenariul piesei, ne-am jucat de-a personajele principale. Aşa, ca să vedem dacă avem talent actoricesc. Ascultându-vă azi, trag concluzia că ne cam pricepem; nu?

- ... Adică nu v-aţi certat?

Negă şi-i arătă obrazul:

- Vi se pare că sunt victima violenţei în familie?

Femeia începu să râdă:

- Ah, fir-aţi voi să fiţi! Ştii în ce hal mă speriasem?

- Bănuiesc. Oricum, staţi liniştită: piesa s-a jucat şi am predat hârtiile, aşa că nu ne mai jucăm de-a actorii.

- Bine. Mă bucur să aud că n-a fost nimic serios!

Autobuzul opri în staţie; zâmbi:

- Vă rog să mă iertaţi: dacă-l pierd şi pe-ăsta, sigur mă dă afară de la serviciu!

- Aoleu, fugi!

- La revedere.

Urcă în autobuz şi-i făcu cu mâna, râzând. Maşina se puse în mişcare.

Vinerea trecută, Florentin plecase la treabă cu cele câteva buchete listate; iar ea descoperise fix trei stropi de sânge pe uşă. Deci...

N-o putea întreba pe bătrână când anume auzise scandalul! Tocmai o anunţase că ea fusese cea care plânsese de zor! Putea doar presupune că totul se petrecuse cândva la prânz, când în bloc era linişte...

Ce motiv ar fi avut Florentin s-o bată pe Luminiţa? Evident, nici unul! Pentru că Luminiţa n-ar fi fugit la el să-şi spună ofurile, ci la ea!... Şi chiar dacă se întâmplase ceva între ea şi Nicuşor - Florentin n-ar fi bătut-o de să-i sară sângele pe uşă! I-ar fi făcut o cafea, ar fi liniştit-o cu frumosul şi-apoi ar fi dus-o repejor înapoi la Nicuşor acasă. Şi i-ar fi povestit ei, seara, care era problema surorii lui. Deci nu Luminiţa îi vizitase vineri pe la prânz.

Ce motiv ar fi avut Florentin s-o bată pe Mirela? Ha - exclus! Aia era o aberaţie!

... Iar dacă ar fi fost dna Manolache, s-ar fi auzit suspine de bărbat şi răcnete de femeie!

Ce alte femei aveau motiv să intre în apartamentul lor?

... Oftă greu, încruntându-se: trebuia să discute cu Nina.

De ce nu-i spusese nimic? Nici măcar o aluzie, sau vreun cuvânt? Toată seara de vineri o petrecuseră discutând despre internet! Iar sâmbătă dimineaţă văzuse cu ochii ei tăietura de la deget! Ce motiv avea Florentin să-i ascundă un eventual scandal? Teama că se va supăra pentru că o invitase pe viitoarea lui cumnată să intre în casă? Teama de-a n-o vedea punând mâna pe telefon? Teama de-a n-o speria din nou povestindu-i cum zburase sângele pe gresie şi pe uşă? Numai el ştia răspunsul! Iar el nu intenţiona să-i spună nimic apropo de ziua de vineri...

Se gândea acum la zilele care urmaseră după acea vineri şi-şi dădea seama că soţul ei nu se comportase mai ciudat, nu fusese mai îngândurat, nu avusese momente de visare şi nici de încruntare... Mâine dimineaţă îi va verifica mobilul; deşi presupunea că numărul Gabrielei nu era în agendă, iar el nu primise telefoane nesalvate sub un nume... Nu primiseră bileţele în cutia de scrisori, comportamentul soacrei ei era neschimbat... Când luaseră calculatorul, Florentin îi spusese că toată familia Manolache era ocupată cu însurătoarea lui Marcel...

Deci nu putea trage decât o singură concluzie: acela fusese scandalul "de final". Bătaia o convinsese pe Gabriela să-i lase în pace. Iar Florentin, ştiind asta, nu-i pomenise nimic tocmai ca să n-o necăjească...

Coborî în faţa firmei şi se grăbi să intre: va discuta cu Nina chiar acum! Năvăli în biroul juridic, îşi trânti geanta pe biroul prietenei ei şi oftă greu:

- Tocmai m-a abordat vecina de sub noi. Cică vineri ne-a auzit certându-ne; eu aş fi încasat palme iar el ar fi răcnit zdravăn la mine. Timp în care eu am fost de fapt aici.

Nina o privea cu ochi tâmpi...

- Vineri seara, am găsit pe uşa de la intrare trei stropi roşii. L-am sunat şi mi-a spus că s-a tăiat la prânz; sâmbătă dimineaţa avea, într-adevăr, o tăietură la indexul stâng.

- Şi-a scuturat degetul pe uşă?

- L-a scuturat în drum spre spirtul din baie şi-a şters gresia după aia. Tăietura era destul de adâncă; nici acum nu i-a trecut. Aşa că l-am crezut - şi ştii că sunt destul de greu de dus de nas! Ce interes are să-mi ascundă o discuţie violentă cu Gabriela?

- ... Gabriela?

- Nu există altă femeie pe care să aibă motiv s-o altoiască până sare sângele din ea!

Nina se sprijini de spătarul scaunului şi-şi scoase ţigările. Aşteptă opinia ei... Prietena ei suflă lung fumul, zâmbind:

- Păi are toate motivele să nu vrea să afli asta! La câte lucruri ştii despre ea şi visele ei, ştie că te-ai repezi pe uşă afară, să dai de ea şi s-o ciufuleşti! Sau să-l anunţi pe taică-su! Aşa cum tu ai rezolvat

singură problemele cu Evelin, la fel le-a rezolvat el pe cele pe care le avea cu Gabriela! Acum, întrebarea e alta: ce influenţă are asupra fătucii ăsteia o bătaie pe cinste şi nişte cuvinte extrem de grele?

- Presupun că foarte mare, de vreme ce el tace mâlc!

- Exact. E ferm convins că acum a scăpat de ea. I-a spus tot ce era de spus, i-a deschis capul şi i-a spart ori buza, ori arcada. Ştie că individa va fugi de el de-acum încolo - că nici o femeie nu-i nebună să alerge după un bărbat care-o bate măr!

- Mă tot întreb dacă vizita asta a fost iniţiativa lui, sau a ei...

- După ce mi-ai zis că s-a întâmplat la nuntă, cred că a ei. Şi aşa se explică şi cum de soţul tău şi-a pierdut repede controlul - n-o aşteptase în vizită.

- Înseamnă că a venit "să-l fure", iar el n-a cooperat...

- Pe-asta numai el ţi-o poate spune! Sau ea! Şi cum mă îndoiesc că vei mai da ochii cu ea până la nunta lui Marcel, poate-ar fi bine să laşi totul baltă.

- Poate. Sau poate-ar fi bine să-i amintesc că orice incident am avut cu Evelin, l-a aflat şi el.

- Vrei să-ţi amintesc eu de un incident de care-a aflat cu întârziere? Că am două asemenea exemple.

Corect!

- Şi-atunci ce să fac? Să aştept să se hotărască să-mi spună el?

- E visător? E gânditor? E bosumflat? Doarme cu mobilul în mână? Întârzie dimineaţa? Pleacă mai devreme seara?

- Nu; e neschimbat.

- Atunci eu zic să nici nu te mai gândeşti la ce s-ar fi putut întâmpla vinerea trecută. Iar dacă vrea să-ţi spună, eu zic să-l opreşti înainte să afli.

Îngustă scurt ochii:

- Crezi că a mai fost ceva înainte de bătaie?

- Nu. Nu te-ar putea înşela. Ţi-ai fi dat, oricum, seama! Ar fi fost schimbat! Nu e genul de bărbat care n-are nici o problemă în "a rezolva" două femei pe zi!

- ... Deci tu crezi că ea a venit, el a poftit-o în casă, a ascultat invitaţia de-a fugi amândoi în lume şi-apoi a început să ţipe la ea şi s-o lovească.

- Da. Vezi că nu mai ai nevoie să-ţi povestească el cum au decurs lucrurile?

Nina zâmbea; zâmbi şi ea, ridicându-se:

- Bine că n-au vorbit în română, nu? Că minciunica mea n-ar mai fi ţinut!

- Ce minciunică?

- I-am spus vecinei că tu eşti voluntară la o fundaţie pentru victimele violenţei în familie. Că sâmbătă am jucat şi noi doi într-o piesă de teatru organizată de fundaţie, ca figuraţie. Dar că vineri ne-am jucat de-a personajele principale.

Prietena ei o privea admirativ:

- Dacă aş putea, te-aş clona ca să-mi schimb creierul. Pot să jur că nici n-ai clipit!

- Ba am şi râs, amuzată de confuzie! Când ne apucăm să facem tiparele alea?

- Când vrei tu. Oricum, fustele tale devin o urgenţă.

- Da, astea încep să mă strângă.

- Văd că le porţi cu talie înaltă.

- Poimâine mergem la control.

- Ce n-aş da să pot merge şi eu...

- Păi hai şi tu! Nu cred că nu te primeşte!

- Nu: ăsta e momentul vostru. Mă mulţumesc să văd ecografiile.

Juristul intră, aşa că se grăbi să iasă...

La urma urmei, ştia deja în ce constase discuţia lor de vineri: multe răcnete şi multe palme. Aşa că nu simţea nevoia să audă citate din ea. Se mulţumea cu realitatea: Florentin o eliminase pe Gabriela din viaţa lor. Aşa cum şi ea îl eliminase pe Evelin. Iar dacă vreodată vor vorbi despre asta, o vor face după nunta lui Marcel. După ce Gabriela nu va mai reprezenta pentru ei mai mult decât o cumnată.

29 august 2003 - vineri

Ana-Maria

Uşa cabinetului se deschise larg - medicul Paul Petrescu îşi conducea pacienta... Li se oferi un zâmbet larg şi invitaţia la ecograf:

- Cum se simte mămica?

- Un pic speriată.

- De ce?

- Pentru că nu se simte ca şi cum ar fi mămică...

Se întinse pe pat şi-şi desfăcu fermoarul fustei. O împinse în jos, iar medicul arătă spre stomacul ei:

- Vezi astea?

Ce anume?... Aa, dunga roşie, cauzată de betelie! Şi dunguţa verticală, mai închisă la culoare!

- Da.

- Atunci n-ai de ce să te îngrijorezi. Ia să vedem...

Florentin aproape că nu mai respira! Privea ecranul, zâmbind larg, sorbind imaginea micuţei lor...

"Îţi mulţumesc că eşti aici". Asta ar fi vrut să-i spună. Dar dacă i-ar fi spus, el şi-ar fi dat seama că aflase despre Gabriela - aşa că tăcu şi reveni spre ecran.

- Tot o poză?

- Nu; făceţi-ne trei, ca să ne rămână şi nouă două...

Florentin râdea; medicul râdea. Ea doar zâmbea, pentru că ar fi vrut tare mult să rostească acele cuvinte, dar îşi dădea seama că ar fi făcut o mare greşeală...

- Cum te simţi?

- Perfect, v-am spus. Fără greaţă, fără ameţeli, am poftă de mâncare...

- Bun. Asta-i bine. Ceva dureri?

- Nu, deşi între timp am participat şi la o nuntă...

- I-auzi! Deci: 14 săptămâni în evoluţie. După cum spune aparatul, e grăsuţă - sau grăsuţ! Vom stabili asta cu maximă exactitate la controlul de şapte luni. Are 7,5 cm lungime, cam cât jumătate de banană, şi foarte puţine infecţii o mai pot vătăma acum. Poate să perceapă stimuli ca zgomotul şi lumina - deci dacă vreţi s-o faceţi melomană sau balerină, apucaţi-vă de-acum să isterizaţi vecinii cu muzica tare. Dacă e fetiţă, are acum în ovare cam 2 milioane de ovule.

Îl privi lung, siderată - şi totuşi, medicul era serios!

- La naştere, va mai avea cam 1 milion. Iar la 17 ani, vreo 200.000. În ce te priveşte, lucrurile încep să se mai aşeze. Se vor diminua oboseala intensă, răul de dimineaţă pe care spui că nu-l ai oricum, şi urinarea frecventă. Dar o să înceapă constipaţia; de-acum încolo vei aprecia la adevărata lui valoare mărul mâncat după iaurt. O să ai nasul înfundat mai tot timpul; dacă nu faci febră sau n-ai voce guturală, să nu te îngrijorezi. Şi să-ţi cumperi bureţei pentru sâni, să nu ai surprize la serviciu. Că n-ai voie să te necăjeşti - ştii tu...

OK, ştia deja ce erau ăia! Medicul îi dădu şerveţelul şi se ridică:

- Mergem în cabinet.

Mergeau! Se şterse bine de gel; Florentin o privea lung, zâmbind... Ridică sprâncenele:

- Ce-i?

Soţul ei şopti:

- Să-l întreb dacă are ecograf 4D la maternitate?

- Dacă vrei tu, întreabă-l. Deşi cred că ne cam grăbim...

- ... Poate ne poate spune dacă e fetiţă!

- N-ai auzit că asta se determină de la şapte luni încolo?

El aproba; dar ochii lui îi arătau cât de curios era Florentin! Aşa că se ridică:

- Nu cred că maternitatea Giuleşti are aşa ceva în dotare. Dacă are, costă. Iar dacă vrei să facem ecografie 4D, o facem - dar eu n-o văd.

- De ce?

Bufni în râs şi-l împunse cu degetul:

- M-aş oftica la culme să constat că seamănă doar cu tine!

Se grăbiră să intre în cabinet şi i se arătă cântarul:

- Hopa sus!

Se conformă şi zâmbi:

- Încă două kilograme în plus.

- E bine; mănânci ponderat. Nu face excese, că se depun repede şi nu-i bine. E încă vară; salate, fructe, evită maionezele şi jumările...

Aprobă grăbită:

- Şi orice fel de medicamente.

- Evident! Te programez luna viitoare pe... 29 septembrie. E bine? E într-o luni.

- E bine.

- La ora 18?

- E bine.

- Bun. Dacă se întâmplă ceva, deşi mă îndoiesc că mai poate merge ceva rău, ai telefoanele mele, ştii unde mă găseşti...

Aprobă iar medicul se ridică:

- Bun. Când ne vedem, să-mi spui data la care ai simţit-o mişcând prima oară.

Poftim? Bărbatul începu să râdă:

- Credeai că n-ai s-o simţi? O să ajungă să te trezească noaptea din somn!

Aoleu, aşa era! Nu se gândise la asta! Florentin deschise uşa:

- Mulţumim mult. La revedere.

- La revedere.

Ieşiră; el o prinse de mână, extrem de serios:

- Să nu-mi spui că ai simţit-o deja!

- Nu; încă nu. Sper s-o simţim amândoi...

- Dacă se va întâmpla noaptea, n-o s-o simţim nici unul!

- Nu ne face ea asemenea surpriză neplăcută! E fetiţă serioasă!

Porniră încet spre staţia de autobuz.

- Deci să începem să-i punem muzică...

- S-o întreb pe Nina dacă are muzică clasică; deşi mă îndoiesc...

- Lasă, că vedem noi de unde facem rost! Până atunci, ascultăm Joe Cocker!

- Ai înnebunit?

- Îl punem încet, să nu-l audă şi ea!

- Ştii ce scrie în carte? Că va fi obişnuită cu vocea mea, pentru că pe mine mă aude cel mai bine.

- Normal; o să te tot audă de-acum încolo...

- Şi-o să te-audă şi pe tine.

- Daa, două-trei ore pe zi! Dacă e obosită, se culcă şi nu mă mai aude deloc!

- Nu prea cred eu că ratează ocazia de-a te asculta făcându-mi declaraţii de dragoste...

Florentin

Coborî din autobuz şi întinse mâna. Şi nu-i mai dădu drumul:

- Luăm ceva de la complex?

- Avem de toate.

- Nu vrei un compot de ananas?

- Nu; vreau doar să ajungem acasă, ca să studiem fotografiile...

Zâmbi slab, privind agitaţia de la chioşc:

- Pot să te rog ceva?

- Roagă-mă.

- După ce le studiem, alegem una pe care n-o punem pe carton?

Oare fusese destul de explicit? Ana începu să râdă:

- OK. Dar pot să te rog ceva?

- Roagă-mă.

- Mă laşi să mă ocup eu de asta?

- OK, dacă vrei tu...

- Vreau.

La urma urmei, controalele ei erau un bun motiv de-a sparge tăcerea dintre ea şi mama lui! Dacă nu se va descurca, Ana îi va da lui ecografia şi i-o va da el tatălui lui! Totuşi, încercarea ca şi simplu gest era foarte importantă. Şi faptul că ea era cea care voia să mai încerce o dată...

Nici un telefon; nici o altă apariţie. Nici un pumn din partea lui Marcel, nici un telefon răcnit din partea tatălui lui. Tindea să creadă că lucrurile se aşezaseră pe făgaşul lor normal în ce-o privea pe viitoarea lui cumnată; dar nu se va amăgi că avea deja certitudinea asta! Va rămâne alert, în caz că prostia Gabrielei se va materializa într-un nou "atac".

2 septembrie 2003 - marţi

Ioan

Mâncau; nimeni nu spunea nimic. Marcel ar fi vrut să-l întrebe când vorbea cu Marin - dar tăcea. Roberto ar fi vrut poate să-l întrebe câte garoafe luau mâine dimineaţă din piaţă - dar tăcea şi el. Mirela se ocupa de cei doi pici. Ileana mânca grăbită - ea nu voia să spună nimic, ca să nu fie întrebată cum stătea cu temele de vacanţă! Iar Lăcrămioara ar fi vrut poate să-l întrebe ce mai vorbise cu Florentin - dar nici o şansă să le arate tuturor că o rodea curiozitatea! Pentru că pe ea fiul ei o anunţase apropo de control, dar îi spusese doar că totul era bine! Şi trecuseră deja 3 zile! Aşa că înghiţi şi întrebă, privindu-şi farfuria:

- Voi ce ştiţi: Ana a mai fost la vreun control?

Ciudat - tocmai Lăcrămioara se grăbi să răspundă:

- Cred că da; că pe celălalt l-a avut la sfârşitul lunii iulie.
- Şi ce i-o fi spus medicul?
- Nu ştiu; o s-o întreb mâine.

Aha! Cum? Ce-i auziseră urechile? Soacra voia, brusc, să discute cu Ana despre controalele medicale?... Sigur! Cine altcineva trebuia să aibă grijă de "partea feminină" a familiei? Zâmbi slab:

- După ce afli, să-mi spui şi mie.
- Îţi spun mâine seară.

Bun; cea mai importantă discuţie tocmai se sfârşise. Să termine de mâncat şi să se sustragă de la cealaltă discuţie, pe tema Gabrielei. De când aflase că o bătuseră hoţii, Marcel nu mai avea stare! Dacă Marin n-ar fi fost ferm în hotărârea lui de a-şi ţine fata încuiată-n casă după acel incident, Gabriela ar fi făcut bătături de la atâtea plimbări cu Marcel!

Nu voia să grăbească lucrurile; trebuia să nu pară înnebunit să-şi însoare fiul cu ea. Nu mai putea oferi nimic - redresarea financiară nu venea aşa, peste noapte! Şi se gândea cu groază la costurile organizării unei noi nunţi, a treia pe anul ăsta...

Aştepta decizia lui Marin. Ştia că bunul lui prieten fierbea de nerăbdare să-şi mărite odată fata! Şi cum îi oferea şi un nume bun, şi un soţ bun, şi o familie bună, îşi va juca la maximum atu-urile. Până atunci însă, Marcel trebuia să aştepte. Şi, dacă-şi pierdea răbdarea, să-şi umple timpul liber cu traforajul. Că observase cum cusutul goblenurilor rezolvase deja problema Luminiţei!

3 septembrie 2003 - miercuri

Ana-Maria

Ieşi din bloc şi privi chioşcul pe sub sprâncene: Ileana stătea pe navetă, cu faţa la bloc. Adică cu spatele la mama ei şi la clienţi. Mare schimbare! Foarte importantă! Ea va fi deci "spionul", începând din dimineaţa asta...

Aha! Cumnata ei se ridicase imediat! Bun; deci i se pregătea ceva. Presimţea că era aşteptată, iar inima începuse să-i bată mai repede... Intră pe bulevard şi ridică încet capul. Privi drept chioşcul. Soacra ei lăsă buchetul în găleată, o văzu şi se sprijini de uşa de termopan.

Simţea broboane reci de sudoare pe şira spinării!

Se opri exact în acelaşi loc unde se oprise şi data trecută. Şi cum soacra ei o privea drept, foarte serioasă, îşi luă inima-n dinţi:

- Sărut mâna.
- Să trăieşti.

Slavă Cerului! Se grăbi să se apropie şi deschise geanta. Scoase cu grijă ecografia, să n-o şifoneze tocmai acum, şi i-o întinse; ea o luă, o privi lung...

Era deja prea mult! Mult prea mult! Fusese la control pe 29, Florentin vorbise cu tatăl lui în aceeaşi seară, iar socrii ei ar fi avut tot timpul din lume să-l descoase pe el fie la şase jumate seara, fie la cinci jumate dimineaţa! În plus, îi pierise complet curajul! Dna Manolache privea fotografia şi tăcea...

Pentru o primă discuţie, era de-ajuns. Plecă din nou privirea şi păşi spre staţie. Şi auzi o întrebare:

- Cum a fost la control?

Se opri imediat şi se grăbi să se întoarcă lângă ea. Avu timp doar să tragă concluzia că dl Manolache nu-i spusese ce vorbise cu Florentin - aşa că se grăbi să răspundă:

- Bine. Are 14 săptămâni; medicul a spus că e foarte bine, chiar un pic grăsuţă. Are şapte centimetri şi jumătate şi deja aude bine, aşa că ne-a sfătuit să ascultăm multă muzică dacă vrem s-o facem balerină.

Observă un zâmbet; continuă:

- Mi-a spus că mănânc bine, echilibrat; că or să-mi dispară stările de oboseală, dar o să am nasul înfundat. Iar la următorul control, pe 29 septembrie, am sarcină să-i spun în ce zi am simţit-o prima oară mişcându-se.

Da! Acum vedea clar un zâmbet ferm! Ochii negri se ridicară spre ea; mâna soacrei ei îi întinse ecografia.

- Păstraţi-o. Am făcut-o special pentru dumneavoastră.

Ce naiba... Se încruntase. Puţin, ca o umbră - dar observase mişcarea subtilă a sprâncenelor şi-a colţurilor gurii!

O dăduse-n bară! Gata! Trebuia să plece de-acolo!

- Sărut mâna.

Se întoarse şi se grăbi să se îndepărteze.

Ce naiba se întâmplase? Ce greşise? Ce prostioară spusese acum?... Păi, nu spusese mare lucru! Doar să o păstreze, pentru că o făcuseră... Probabil că nu alesese exprimarea ideală; iar soacra ei percepuse acea frază ca pe-un "periaj". Dacă ar fi spus "Am făcut-o pentru dumneavoastră", ar fi fost mult mai bine! Dar acel "special" puţea de la o poştă a periaj...

La urma urmei, se descurcase chiar foarte bine, având în vedere emoţia şi golul din stomac! Prima discuţie cu soacra ei, în afara celor câteva fraze drăguţe de la nuntă... Diseară, or să discute amândoi cu Florentin; iar el le va spune că acea hârtiuţă fusese ideea lui. Şi că nu se gândise "să-i perieze", ci doar să le facă o bucurie!

Şi iar îşi făcuse apariţia - şi iar îi întristase... La naiba!

Urcă în autobuz şi se apropie de scaunele din faţă: azi va fi mitocancă. Pentru că se indispusese şi ea. Şi se săturase să meargă în fiecare dimineaţă în picioare, în înghesuială. Şi simţea nevoia să

descarce cumva nervii ăia care se acumulau cu repeziciune! Cu un chip extrem de serios, îl privi pe puştiul cocoţat pe scaunul rezervat:

- Te rog frumos, mă laşi să stau jos?

Fu privită cu ochi tâmpi... Evident, n-avea nici o intenţie să-şi mişte fundul! Aşa că ridică vocea:

- Sunt gravidă; fă bine şi des-cocoaţă-te de-acolo, dacă nu vrei să-ţi borăsc pe blugii Eminem! Sau eşti bătrân şi bolnav?

Aa, acum îi captase atenţia! Tânărul coborî imediat de pe scaun; se aşeză şi puse mâna pe stomac: trebuia să se calmeze...

Îi venea să plângă. De ciudă. Iar o dăduse-n bară! Iar greşise! Doamne, şi cât se străduise să-i observe, să le înveţe obiceiurile, să-şi dea seama cum gândesc, ce aşteaptă de la ea... Şi tot nu reuşise! Cu toate străduiile ei, cu toate sfaturile ţaţei Dida, "eşuase grandios" la capitolul ăsta! Nu mai ştia ce să facă, cum să facă...

Lăcrămioara

Puse farfuriile pe masă şi se aşeză. Scoase din buzunar ecografia şi i-o întinse:

- Poftim. Are 14 săptămâni. Medicul a spus că e foarte bine, un pic grăsuţă. Şapte centimetri jumate; le-a spus să asculte multă muzică, dacă vor s-o facă balerină.

Soţul ei începuse să râdă; privea lung fotografia, mult mai explicită decât altele pe care le văzuseră... Acum, informaţiile despre nora lor!

- Mănâncă bine, echilibrat. O să scape de oboseli, dar o să aibă nasul înfundat. Şi cred că i-a spus şi despre constipaţie, dar Anei i-a fost jenă să-mi spună. Pe 29 luna asta, la următorul control, trebuie să-l anunţe când a simţit-o mişcând prima oară.

- I-auzi!

Da: aşa îi spusese Ana, aşa îi spunea şi ea lui! Soţul ei îi întinse ecografia:

- Poftim: să i-o dai înapoi, mâine dimineaţă.

- Mi-a spus că pot s-o păstrez; că a făcut-o special pentru noi.

Soţul ei o privea lung...

- Aşa mi-a spus. Şi mi-a displăcut la culme că mi-a vorbit tot cu "dumneavoastră".

- Întotdeauna am fost de părere că e prea ruşinoasă şi exagerează cu buna-creştere. Te-ai luat de ea?

- Nu; faptul în sine m-a făcut să mă încrunt, aşa că m-a salutat şi-a plecat ca din puşcă.

- Aha.

Acum puteau să mănânce?... Ea una se apuca! Îi era foame!

- ... Nu te-ai obişnuit cu "dumneavoastră" ăsta?

- Nu.

- Obişnuieşte-te - o să-l mai auzi de milioane de ori.

- Spune-i lui Florentin să-i atragă atenţia.

- Nici nu mă gândesc! Tu nu ştii ce suntem noi pentru ea? Mai presus de socri?

Ştia - dar nu asta o interesa acum! Voia să scape de zidul ăla invizibil dintre ei şi ea, zid pe care tot ea îl punea ca să încerce apoi să-l sară...

- Noi am salvat-o din iad şi i-am oferit un soţ şi-o viaţă cum nu visase că mai poate avea.

- Nu mă interesează. Pe mine mă irită la culme exprimările astea!

- Atunci n-ai decât să-i spui tu lui Florentin! Dacă vrei s-o vezi crispată şi reţinută, spune-i! Forţează-i mâna! Forţeaz-o să te strige "Lăcrămioara", sau "mama", dacă asta îţi foloseşte la ceva.

Prefera să tacă. Pentru că nu-i folosea la nimic asemenea exprimare. Doar că era obişnuită cu "tanti Lăcrămioara" şi "matale", iar Ana îi oferea "dumneavoastră"... Şi probabil şi-un "dna Manolache", când va fi obligată s-o strige...

- ... Lasă lucrurile să curgă normal. O să renunţe singură la persoana a doua plural. Astea-s nimicuri pe care le va rezolva timpul. Eu mă bucur că aţi început să vă vorbiţi.

- Să ne salutăm, momentan: n-avem ce vorbi până pe 29.

- Să vă salutaţi, poftim! Oof, muiere - că dificilă te mai făcuşi!

Mânca, zâmbind: daa, foarte dificilă...

Ana-Maria

Oof, se simţea obosită! Coborî din autobuz, porni spre colţul blocului...

Stop! Dl Manolache era la chioşc! Vorbea cu vânzătorul de ziare!

Făcu imediat stânga-mprejur şi depăşi un grup de elevi: numai să n-o vadă...

Ocolea din nou blocul; pentru că socrul ei venise azi mai devreme la chioşc. Cu siguranţă mâncaseră amândoi la prânz; văzuse ecografia, ascultase povestirea... Şi chiar nu era momentul să-i afle părerea apropo de ceea ce se întâmplase de dimineaţă! Chiar nu voia să ştie motivul încruntării soacrei ei! Nu acum şi, în nici un caz, nu de la el!

Se apropia de scara blocului; în faţa ei, îi recunoscu imediat pe doi dintre vecinii de scară. Pensionari ieşiţi la plimbare... Şi cum ea se grăbea, îi ajungea repede din urmă...

- ... că au dispărut! Nu e normal!

- Ba e foarte normal, crede-mă! Nu ştiu cum să-ţi spun; dacă vreun vecin voia musai să aibă pansele-n casă, lua una! Nu şase-odată!

Pansele? Dispăruseră din pansele? Deja?

- Domnule, înţelege odată că nu poţi acuza aşa un om doar pentru că e ţigan!

Aa...

- Iar eu îţi spun că tot ei le-au luat, ca să le vândă altcuiva!

Aha! Alergă ultimii paşi şi-i ajunse din urmă:

- Bună seara. Insinuaţi că am şterpelit panselele de pe palier ca să le revindem altcuiva?

Îi lăsase cu gura căscată! Le arătase că îi auzise - şi mai şi ţipase la ei! Ridică un deget ameninţător spre bătrânul care-o ţinea una şi bună cu acuzele:

- Ştiţi cum se spune: hoţului de hoţ i-e frică!

Le întoarse spatele; mai făcu doi paşi şi auzi şi replica răcnită:

- ... Nesimţito!

Reveni imediat spre ei, roşie ca racul la faţă: acum o să

- E evident că voi le-aţi furat!

Gata! Acuza aceea "pe faţă" o făcu să nu se mai controleze - ţipă din toţi rărunchii:

- Ai grijă ce spui! Că nu toţi ţiganii sunt hoţi! Şi după cum se vede, nu toţi românii sunt bine-crescuţi!

- Vino-ncoa, nesimţito!

Cee? Se dădea la ea? Trase bareta de pe umăr şi duse mâna cu geanta la spate, pregătită să-l altoiască în chelie - şi ţipă cât putu ea de tare:

- Pensionar şovin! Ştii ce? Să n-am parte de-un leu toată viaţa mea, dacă eu le-am furat! Da' dacă mă acuzi pe nedrept, să n-ai parte de pensia pe luna viitoare! Să crăpi singur în casă şi să te-ngroape ăia de la Noua Dreaptă! Sau Vadim! Aşa să ne-ajute Dumnezeu pe amândoi!

Răcnetele ei îl opriseră din avânt; îi întoarse spatele:

- Iar dacă mă stârneşti, ţi-o spun şi pe ţigăneşte! Şi-ţi fac şi farmece!

Nu-nu! Mai avea ceva de spus! Abia se-ncinsese! Se întoarse iar spre ei:

- Dacă tot eşti justiţiarul blocului, de ce nu strângi potera? De ce nu verifici fiecare apartament, să vezi unde-s florile? Administratora ştie că eu mai am fix 38; da' să nu vii tu să mi le numeri! Să nu îndrăzneşti să-mi suni la uşă! Să mă ocoleşti de-acu' încolo, că-ţi sparg capu' dacă te mai iei de mine şi de bărbatu' meu! Un cuvânt să mai spui, şi vezi tu! Îţi fac păpuşă cu argint viu şi mătrăgună! Şi te rezolv, cu tot neamu' tău! Ete-aşa!

Gata: se răcorise! O cam luase gura pe dinainte - dar, la naiba cu bunul simţ! Prea înghiţise multe, de-a lungul vieţii, pe motivul bunului-simţ şi-a bunei-creşteri! Gata: începuse reeducarea vecinilor! Ce,

aveau vreo problemă cu ei?

Şi era şi gravidă! Avea tot dreptul să fie nervoasă!

Descuie uşa scării: acum, să se gândească cum să-i povestească toată tărăşenia lui Florentin - că soţul ei chiar s-ar fi dus şi i-ar fi spart pensionarului şovin chelia!

Ioan

I-auzi! Îi făcea păpuşă! Bufni în râs şi-şi prinse nevasta de braţ:

- Hai, fugi la chioşc. Eu îl anunţ pe Prâslea că se-ntoarce uraganu' acasă...

Deci Ana luase contact cu răutatea lumii... Frumoasă reacţie! Îi plăcea! Descoperise partea "bătăioasă" din nora lui - şi-i plăcea la nebunie şi reacţia, şi replicile! Şi gestul ăla cu geanta...

Boşorog şovin! Numai să afle el că le făcea probleme - şi-i arăta el cum era cu păpuşa din argint viu şi mătrăgună!

Îl înneca râsul! Pe-asta de unde-o mai inventase?

Aoleu, să-l sune pe Florentin! Să-i povestească repede ce se întâmplase, să-l calmeze şi să-l determine să nu-l pândească pe individ de la balcon, cu restul de ghivece la îndemână!

Ana-Maria

Descuie uşa şi intră:

- Am ajuns!

Trânti geanta pe masă şi oftă: trebuia să se calmeze. Dacă Florentin o vedea atât de furioasă, spărgea uşa pensionarului şi-l gâtuia de-adevăratelea! Că era gravidă şi n-avea voie să aibă "explozii" de diverse substanţe în corp... Îşi puse un pahar cu apă rece; îşi auzea soţul râzând în hohote... Ce tot făcea acolo?

Intră în sufragerie şi-i făcu cu mâna, zâmbind: Florentin era cu telefonul la ureche şi tocmai îşi ştergea lacrimile! Hohotea, de-abia mai putea respira... Reveni în bucătărie, zâmbind şi ea: bine măcar că era binedispus! Găsise şi-o "adaptare" la poveste... Scoase oala cu mâncare şi începu să umple crăticioara... Paşii se apropiară, ca şi hohotele dealtfel. Florentin intră şi-o prinse de umeri; o întoarse spre el, încercă să-şi tragă sufletul... Cu cine vorbise? Şi ce putea fi atât de haios?

- ... Păpuşă din argint viu... şi mătrăgună?

Deci aflase! Ştia deja! Dar cine... Roşi violent:

- Să nu-mi spui că m-a auzit!

Florentin îi făcu semn să aştepte; bău un pahar cu apă şi reveni spre ea:

- Ba te-a şi văzut! Zice că, dacă suflai spre boşorog, îl carbonizai instantaneu!

Începu şi ea să râdă: aoleu, o şi văzuse... Florentin reîncepu cu hohotele de râs:

- Crezi că găseşti la bibliotecă... vreo carte cu farmece?

- Nu mai râde de mine! M-a scos din sărite!

- Iubire mică, marea pasiune a boşorogilor e să fie şovini!

- Iar marea mea pasiune, în privinţa acestui boşorog, este să-i lipesc totuşi geanta de chelie!

- Te-aş seconda - dar am fost somat să nu cumva să arunc cu ghivece de la balcon...

Îl strânse în braţe, râzând:

- Da' cu ouă ai voie?

- O să-l întreb când cobor; da' ouăle-s pe bani...

- Şi-s foarte gustoase sub formă de ochiuri, cu salată de roşii...

Râdeau amândoi; supărarea dispăruse ca prin farmec...

- Te rog, spune-mi că numai el m-a văzut!

- Ba cică se cam făcuse de-un miting mititel...

- Încetează! Vorbesc serios!

- Nu pot! Păpuşă? De-aia voo-doo?

- De-aia de care se face; nu ştiu, va trebui să găsesc o specialistă în păpuşi!

- O ai deja: tuşica mea. Dă-n cărţi, în cafea, în frunze de ceai şi-n orice altceva crede clientul. Îţi plămădeşte ea o păpuşică chelioasă din frunze de pansele şi taloane de pensie...

Oof, n-o mai scotea la capăt cu el! Se grăbi să-l aşeze la masă:

- Te rog să te linişteşti şi să-mi spui ce-a zis.

- Ce să zică; nu mare lucru, că râdea cu hohote! Oricum, i-a plăcut reacţia ta.

- I-a plăcut?

- Da. Erai ca o bălăuriţă pusă pe cafteli! Aşa a spus el!

- Aoleu, s-a dus naibii imaginea mea!

- Ba cred că s-a rotunjit cu o parte pe care n-o bănuiau... şi pe care, sincer să fiu, n-o bănuiam nici eu!

- O ţin bine ascunsă, pe post de element-surpriză...

- Ano, hai să vorbim serios. Dacă vreodată se mai ia cineva de tine pe tema asta, nu mai reacţiona. În orice caz, nu te arăta dornică să dai cu geanta! Ştiu că e frustrant să fii catalogat drept "hoţ" doar pentru că exişti; dar nu se ştie niciodată cu cine ai de-a face şi ce "întâriri" are-n spate. Boşorogul ăsta e singur şi cam bătrân; altul putea să te lovească.

- Ştiu, dar nu m-am putut abţine! Vorbea cu atâta patos!

- Toţi vorbesc aşa. Şi orice-ai face, orice le-ai spune, tot aşa vor vorbi! Este convingerea lor, pe care nu şi-o vor schimba nici când şi-or da duhul! Iar tu nu eşti nici avocata ţiganilor, nici vreo justiţiară trimisă de Dumnezeu să îndrepte lucrurile. O mare parte din semenii mei într-ale etniei nu sunt sfinţi; iar dacă încerci să le demonstrezi boşorogilor una şi alta, le vei atrage ura. Lasă-i să dea din gură, să trăiască cu impresiile lor, şi nu-i băga în seamă. Şi nu pune la suflet nimic din ce auzi. Tata mi-a spus adineauri la telefon să-ţi zic să fii mai nesimţită.

Îl privea lung, serioasă...

- Uite, facem un exerciţiu. Sâmbătă, dacă vrei, mergem la plimbare. Intrăm în orice supermarket vrei tu; iar eu merg la doi metri în faţa ta. Să vezi reacţia supraveghetorilor; or să-mi pună imediat "codiţă". Iar asta nu înseamnă că trebuie să sar la gâtul lor; îi ignor, pur şi simplu. De la a zecea vizită încolo, or să mă recunoască şi n-or să se mai obosească. Încearcă să faci la fel; să nu le dai atenţie soiului ăstuia de oameni. Mai devreme sau mai târziu, te vor lăsa în pace.

- Bine; dar ăstuia îi fac păpuşă!

- Şi maşinuţă, dacă vrei! Numai nu mai reacţiona aşa. Cică ieşiseră caţele pe la geamuri...

Se apropie de el şi-l cuprinse uşor de umeri:

- Las' că-i bine; când vom avea maşină, locul de parcare e asigurat...

Florentin bufni în râs şi-o strânse în braţe:

- Ţi-am mai spus vreodată că eşti teribilă?

- Da, de câteva ori; dar mai spune-mi, că-mi place să te ascult...

Săruturile lor fuseseră întotdeauna magice; nici acesta nu era diferit...

Ioan

Lăsă furculiţa în farfurie, zâmbind:

- Auzi - păpuşă!

Ileana bufni în râs:

- Se pregătea să dea cu geanta după el!

Marcel se grăbi s-o secondeze:

- Şi cred că-şi scotea şi pantofii, dacă rămânea fără "muniţie"!

- Nu se ajungea la asta: interveneam în forţă.

Lăcrămioara zâmbi:

- Şi-atunci ar fi fugit mâncând pământul: că n-a ştiut că am văzut-o şi-am auzit-o.

- Deci aşa reacţionează noră-mea la nervi...

- Boşorogul ăla a acuzat-o de furt. Ce voiai să facă?

- Sincer? Mă aşteptasem să-l invite, pe tonul ăla plăcut al ei, să

numere panselele din balcon!

- N-avea rost; n-auzi că mai au 38?
- Ce vrei - aşa mă aşteptam eu!
- Oricum, bine că a liniştit-o Florentin.
- A liniştit-o şi i-a şi predat prima lecţie despre cum să trateze asemenea cazuri. Când sunt împreună, mai e cum mai e - că-l ştiu pe el cum dă cu pumnul. Dar când e singură, e periculos!
- Cred că şi-a dat şi ea seama de asta. Şi nu cred că va repeta isprava - cel puţin nu atunci când e singură!

Aprobă şi reveni la mâncare... Aprigă noră mai aveau! Şi isteaţă foc! Şi curajoasă! La urma urmei, trebuise să înveţe să se apere singură, să găsească căi de-a ieşi din încurcături...

Şi din nou ajunsese la gândul ăla: zilele petrecute în Serbia o maturizaseră mult.

Dacă Florentin ar fi auzit o asemenea discuţie, s-ar fi repezit cu pumnii pe ei! Iar el ar fi sărit să-i scape, nu să-l ajute! Boşorog norocos...

Deci nora lui intenţiona să facă o păpuşă... Na, că-l apucase iar râsul! Dar toţi ceilalţi râdeau; aşa că se ridică:

- Nu se poate mânca în condiţiile astea! Auzi - păpuşă!

Mirela, care ştia incidentul din povestirea lor, îşi ştergea lacrimile şi râdea cu hohote... Roberto mai avea puţin şi cădea sub masă... Reveni şi el în faţa farfuriei, încercând să fie serios:

- Gata! Vă rog frumos, acum mâncăm!

Reuşise să instaureze un pic de ordine în haosul ăla. Puse şi punctul final acelei cine:

- Iar dacă mai are probleme cu individul, o sun pe cumnată-mea! Că ea e specialista în vrăji şi păpuşi!

Lăcrămioara trânti furculiţa în farfurie şi-şi prinse capul în palme, hohotind. Îl bucura acea reacţie - pentru că era prima oară când vorbea despre nora lor, iar ea nu se încrunta. Semn bun!

6 septembrie 2003 - sâmbătă

Ana-Maria

Nina învârtea de zor manivela maşinii de cusut şi râdea... Fusese de dimineaţă în Obor şi-şi cumpărase materiale; prietena ei o aşteptase cu gogoşi calde, şi-apoi croiseră pânzele. Mai avea cam cinci minute, după părerea ei, şi terminau treaba. Dar îi povestise incidentul cu păpuşa; trebuise să-i aducă un pahar cu apă rece ca s-o oprească din hohotele de râs. Măcar acum se putea concentra la fusta aia! A treia: două erau deja gata. Dar îi povestise incidentul cu păpuşa, iar cele cinci minute promiteau să se transforme într-o jumătate de oră...

Soneria piui lung; Nina se grăbi să se ridice:

- Scuză-mă: cred că e vecina de vizavi.

OK! Se aşeză în faţa maşinii de cusut: se pricepea la făcut tivuri. Poate îi ieşeau un pic mai "ondulate", dar măcar îi ieşeau! Nu auzea nimic dinspre uşa de la intrare; dar maşina aia veche făcea destul de mult zgomot...

- Ana...

Poftim? Tresări la vederea chipului uşor încruntat...

- Prietenul meu, Radu. Prietena mea, Ana.

Se ridică şi-şi strânseră mâinile:

- Îmi pare bine.
- Şi mie.

Bărbatul îi întoarse scurt spatele:

- Sunt în bucătărie.

"Tii, ce acriturâ!" Primul gând ilustra prima impresie. Cea de-a doua era şi mai şi, aşa că ridică clăpiţa şi tăie aţa:

- O şterg spre casă, că mi-e că se trezeşte Florentin şi se îngrijorează.
- Nu, stai! Ah, de ce-ai tăiat-o? Mai era un pic!
- Lasă, că pot s-o termin şi eu. Mercic mult, oricum!
- N-ai pentru ce. Ana...

Ce era? Nina se apropie şi-i şopti la ureche:

- Te rog să nu te superi...
- Stai liniştită! Vorbim, OK?
- OK.

Îndesă fustele în sacoşă, îşi luă geanta şi se grăbi să se încalţe. Cu coada ochiului, observă geanta diplomat de lângă pantofii ei. Nina o conduse la uşă... Şi totuşi, nu-i venea să creadă! Aşa că întoarse capul spre el şi-l privi drept:

- La revedere.
- La revedere.

Ieşi; uşa se închise imediat. Iar din apartament nu se auzi nici măcar un foşnet... Se repezi la lift: bine că rămăsese la palier! Intră, închise uşile...

Uau! Rămăsese fără cuvinte! Unde naiba-l găsise Nina? Că avea vreo 40-45 de ani! Sau încărunţise prematur şi-şi petrecuse în Sahara câţiva ani buni, de era aşa ridat! Ăla era prietenul Ninei? Părea tatăl ei - fără exagerare! Coborî treptele şi împinse uşa scării. Observă imediat maşina neagră, impecabilă, citi literele şi cifrele... Un BMW 785. Negru. Unica maşină din faţa blocului. Se preta perfect la diplomatul de pe hol şi costumul de pe "murătură"...

Nu ştia ce să creadă; ar fi vrut să se înşele. Dar individul "puţea" de la o poştă a Evelin în vizită la amantă, peste 25 de ani. Adică cu tot cu nevastă şi copil acasă, plecat sâmbătă la prânz în delegaţie. Şi ar fi vrut atât de mult să se înşele...

Se întristase. Nina era o tipă atât de isteaţă! Atât de dezgheţată! Cum naiba dăduse de "Evelin 2"? Şi cum naiba de nu ştiuse să-l ocolească cu grijă?

Evident, nu-şi va băga nasul în problemele prietenei ei! Dacă Nina va deschide discuţia, îi va răspunde. Iar dacă va fi întrebată, îşi

va spune părerea. Sinceră. Cu riscul de-a nu mai fi chiar atât de bune prietene. Ea nu avusese o "Nina" să-i deschidă ochii - ea avusese în schimb un "Alin", un "Chioru", un "Gigi"... Un "Florentin"...

Da: un "Florentin" i-ar fi trebuit prietenei ei! Dar de unde să-l ia? L-ar fi acceptat ea, oare? Greu de spus acum, când ştia doar că pe proprietarul BMW-ului îl cheamă Radu şi nu-i convenise deloc c-o găsise acolo...

9 septembrie - marţi

Ana-Maria

Deschise grăbită ochii şi opri ceasul: mm, cât de dimineaţă era! Dar n-avea timp de pierdut! Ba chiar era "la limită" cu timpul!

Alergă în sufragerie şi aranjă pernele cât mai spre perete! Masa cât mai spre perne... Repede, faţă de masă impecabilă! Aduse paharele, sticla cu şampanie şi tortul la care "pictase" toată seara. Şi punga cu cadoul. Lumânările-pastilă erau ultimele: le va aprinde când îl va vedea apropiindu-se de bloc. Şi-acum să se schimbe repede-repede, că în cinci minute trebuia să fie "cocoţată" pe geam!

Florentin

Mm, cât de obosit era! Obosit, dar fericit! Şomoiogul de bani atârna greu în buzunar... Până la urmă, se dovedise că aşa cum intrase în noul an, aşa îl încheia: cu vânzare bună, bani în buzunar şi-o zână pe care-o va trezi cu un sărut...

Descuie uşa şi intră; se abţinu greu să nu râdă, observând lumina tremurândă din sufragerie. În plus, auzea şi muzica în surdină... De ce oare crezuse că Ana nu-i ştia ziua de naştere? Poate pentru că nu-l întrebase niciodată când era ziua lui? Sau pentru că soţia lui nu obişnuia să-l caute prin buzunare sau prin portact?

Intră în sufragerie şi se grăbi să se apropie de canapea; Ana zâmbi slab:

- Neaţa, sărbătoritule!

Ia uite la ea! Râzând, soţia lui ridică cu zgârcenie pătura, ca să nu-l lase să vadă danteluţa neagră pe care-o văzuse încă de când intrase...

- La mulţi ani...

12 septembrie 2003 - vineri

Ioan

Apăsă butonul şi se grăbi să intre în bucătărie:

- Lăcrămioaro, du-te şi schimbă-te.

Nevasta lui se întoarse, mirată. O privi cu subînţeles:

- Tocmai m-a sunat Marin. Vine încoace, cu Gabriela.

O văzu zâmbind... Ei bine, lui nu-i prea venea să zâmbească - urma o discuţie grea şi-o negociere şi mai grea. Reveni în sufragerie:

- Marcele, du-te în beci şi vezi dacă mai avem vin. Şi rachiu.

Fiul lui îl privea lung, nu se clintea de-acolo... N-avea încotro; aşa că formă numărul lui Florentin.

Florentin

Tăticul lui? Ce se întâmplase? Se grăbi să răspundă:

- Da.
- Cum merge treaba?
- Aşa şi-aşa.
- Du florile sus la voi şi vino urgent încoace.

Să ducă florile - deci va dura mai mult! Urgent - deci era ceva foarte important!

- În 20 de minute sunt la tine.

Închise şi începu să strângă grăbit: se întâmpla ceva extrem de important! Vocea tatălui lui era îngrijorată...

Ana-Maria

Auzi cheia răsucindu-se în broască şi se grăbi să se ridice: ce se întâmplase? Văzu găleţile intrând în bucătărie...

- Ce s-a întâmplat?
- M-a sunat tata. Mi-a spus să aduc florile sus şi să mă duc urgent la el.

Aha!

- Dar ce s-a întâmplat?
- Habar n-am! Oricum, e ceva destul de important ca să dureze mai mult de-o oră şi să nu pot trage chiulul!

Ar fi vrut să-l întrebe... Nu; n-avea rost să-l întrebe asta. Dacă ar fi ştiut de ce fusese chemat, Florentin i-ar fi spus. Sau poate că nu i-ar fi spus, în cazul unei anumite persoane... La naiba! Ce bine-ar fi fost dacă bătrânica aia nu ar fi oprit-o pe stradă!

- Vrei să te ajut?
- Nu; din trei drumuri le-am adus pe toate.

OK! Intră în dormitor: să-i scoată o pereche de pantaloni negri şi-o cămaşă frumoasă.

... Mai adusese câteva găleţi. Şi ieşise din nou. Se grăbea... Nu i se păruse mai încruntat, sau mai gânditor, sau mai vesel...

Existau două variante. Fie îl chemase tatăl lui... Fie îl aştepta ea, într-un taxi, în bulevard. Iar scandalul din acea vineri fusese ori bătaia de adio, ori doar cea mai importantă piesă din munca de convingere a Gabrielei...

Oare îl convinsese? Va afla asta peste vreo două ore... Oricum: dacă soţul ei nu se întorcea până dimineaţă, va duce ea florile la chioşc. Şi-i va spune dnei Manolache că Florentin plecase spre ei, dar nu se mai întorsese. Şi-atât.

Se întreba dacă făcuse multe greşeli în ultimul timp. Oare discuţia cu pensionarul... Soţul ei intră în dormitor:

- Hei, ce-i cu tine?
- Nimic; mă întreb de ce te cheamă...
- Poate are probleme; nu ştiu, nu mi-a spus! Dar mi s-a părut destul de îngrijorat.
- Schimbă-te, oricum. Poate e vorba doar de-o discuţie.

Decise să revină în sufragerie: tocmai făcea tivul la cearceaful fetiţei Luminiţei...

Nu-i rămânea decât să aştepte, cuminte, întoarcerea lui. Sau decizia lui - ambele variante erau cât se poate de plauzibile.

Florentin

Apăsă soneria; uşa se deschise larg:

- Bine-ai venit. Intră.
- Bine te-am găsit. Ce s-a întâmplat?

Tatăl lui nu-i răspunse; în schimb, îl văzu traversând sufrageria şi intrând în vechea lui cameră! Măi să fie! Ce se întâmplase?

Roberto intră în sufragerie şi se aşeză la masă. Abia acum observă că nici fratele lui nu era în blugi; iar faţa de masă părea nouă. Numără fix cinci pahare mari şi cinci de rachiu; se grăbi să-şi urmeze tatăl.

Mm, ce îngândurat era!

- Ce s-a întâmplat?
- Marcel s-a dus aseară şi-a vorbit cu Marin. I-a spus ce intenţii are şi l-a asigurat că s-a schimbat radical după divorţul de Ioana. Deci, în cel mult cinci minute, Marin vine cu Gabriela, să discutăm despre nunta ei cu Marcel.

Aha! Deci fusese chemat urgent ca să facă act de prezenţă! Aşa cum fusese prezent şi la prima negociere - cea cu tatăl Ioanei... OK! Se liniştise acum!

- Vreau să ştiu, acum, sincer şi deschis, ce planuri ai.

Poftim? Îl privi lung, mirat de acea întrebare...

- Ce planuri ai cu Gabriela?

Bufni în râs:

- N-am avut niciodată planuri cu Gabriela!
- Ştiu; ţi se pare c-ai putea avea de-acum încolo?

Poftim?

- Ca să ştiu ce-am de făcut.

Mm, ce gânduri ciudate "circulau" prin mintea tatălui lui! Se grăbi să se aşeze:

- Stai şi tu jos.

Ciudat - în loc să fie admonestat, i se acceptă invitaţia!

- Nu ne-am ţinut niciodată de mână, în toţi anii ăia. Nu ne-am sărutat niciodată. Chiar dacă, la un moment dat, ea a început să dea semne cum că aştepta o floare şi-o invitaţie la plimbare, nu i le-am oferit niciodată. De ce mă tot întrebi de Gabriela? Pentru mine, fata asta e doar o muscă care bâzâie ici şi colo şi uneori se apropie de mine şi mă sâcâie cu bâzâitul!
- Gabriela a discutat cu maică-ta. Ea mi-a spus că e disperată. În opinia maică-tii, fata acceptă măritişul cu Marcel doar pentru că e singurul care-o cere. Că sigur nu-l iubeşte. Că e îndrăgostită lulea de tine, iar mariajul tău cu Ana o aduce în pragul disperării.

Ridică scurt din umeri:

- Dar asta n-ar trebui să strice planurile de nuntă! Eu o să-mi fac extrem de rar apariţia prin preajma ei! Marcel va trebui să se ocupe serios de sentimentele ei! La un moment dat, el va reuşi - iar eu voi putea să-mi fac apariţia fără nici o problemă.
- Florentine, te rog să fii sincer: crezi că o să-mi joci vreodată vreo festă? Să te desparţi de Ana? Pentru că, dacă tu vei face vreodată asta, Gabriela va fugi după tine mâncând pământul!
- Nu, tată; nu-ţi voi juca niciodată festa asta. Ţin foarte mult la familia mea - la Ana şi la fetiţa noastră. Ele sunt tot ce-mi doresc. Şi n-am să fug niciodată de ceea ce-mi doresc.

Tatăl lui se ridică:

- Bine, mă. Ai dus florile sus?
- Da.
- Pe toate?

- Absolut toate.

Reveniseră în sufragerie; se grăbi să se aşeze la masă.

- Aţi mai avut conflicte cu boşorogul ăla?

- Spre binele lui, nu. Iar Ana a însemnat cu carioca toate ghivecele de pe scara blocului. E hotărâtă ca, în caz că mai dispare vreunul, să cheme poliţistul de proximitate şi să intre în fiecare apartament. Şi să demaşte hoţul.

- Hm; tot nu se lasă, nu?

- Nu.

- Măcar a renunţat la ideea de a-i face păpuşă?

Începu să râdă:

- Nu ştiu; cred că n-a mai dat ochii cu el, aşa că a lăsat problema "în aşteptare".

- Să-i spui noră-mii că ai o mătuşă specialistă!

- I-am spus. I-am promis că, dacă ţine ea musai, o să-i facă o păpuşică chelioasă din frunze de pansele şi taloane de pensie.

Tatăl lui râdea cu hohote; şi el râdea, şi Roberto râdea... Marcel intră în sufragerie concomitent cu piuitul soneriei. Mămica lui se grăbi să intre şi ea, să descuie, să-şi invite musafirii înăuntru...

Aglomeraţie mare în holişor! Îşi privea foarte atent bricheta; evita s-o privească pe Gabriela. Nu voia nici să încerce să-i dea vreun indiciu - de teamă să nu fie înţeles greşit...

- Bună seara.

Acum n-avea încotro - ridică privirea spre ei:

- Bună seara.

Gabriela pălise când îi întâlnise privirea. Evident, nu se aşteptase să fie şi el acolo! Mămica lui se grăbi s-o prindă de braţ:

- Ştii ce bine-mi pare că ai venit şi tu? Hai să punem de-o cafeluţă şi să-ţi spun un secret!

Bun; ele erau în bucătărie acum, iar uşa era închisă. Urma discuţia taţilor, la care el va fi simplu ascultător... Pe urmă paharul cu rachiu, zece minute despre nuntă în general şi-apoi putea să plece. Ana îi păruse uşor îngrijorată...

Lăcrămioara

Închise uşa şi-o invită să se aşeze la masă. Şi se aşeză lângă ea - cafeaua putea să mai aştepte:

- Uite ce-i! Ştii de ce te-a adus taică-tu azi aici, aşa că hai să vorbim deschis.

- Tanti,

- Ştiu că oftezi după Florentin. Toată casa ştie - inclusiv Marcel. Nu mă întreba de unde-a aflat, că noi nu i-am spus. Dar cum istoria e veche, tu n-ai fost extrem de diplomată la nunta Luminiţei iar tot cartierul şuşoteşte, cred că a aflat singur. Realitatea este că Florentin nu are de gând să se despartă de Ana ca să te ia pe tine.

- Ştiu.

- Şi-atunci tu cât mai ai de gând să boceşti în cămaşă după el?

- Nu mai bocesc după el; m-am dezmeticit.

- De-aia te-ai schimbat la faţă când l-ai văzut?

- ... Nu-mi reuşeşte întotdeauna. Dar măcar încerc...

- Şi-ai să şi reuşeşti, până la urmă! Să ştii că, atunci când o să începi să-l cunoşti mai bine şi-o să afli ce trăznăi face cu Ana, o să tragi concluzia că nici nu e aşa mare perfecţiune de bărbat! Deşi se laudă că-şi iubeşte nevasta de dă pe-afară, am auzit că a şi trosnit-o de câteva ori.

Ochii negri o priveau lung, miraţi...

- Te miră? Nu-l ştii cum face când "ia foc"?

- Ba da; dar spunea că o iubeşte...

- O iubeşte cu disperare - dar are puseuri de-astea de bărbăţie! Nu ştiu ce naiba vrea să mai obţină, că ea sărăcuţa e cuminte şi tăcută, nu-i iese din cuvânt, are grijă să fie impecabil... Ai văzut şi tu că s-a îngrăşat băiatul meu, de când stau împreună... Mi se rupe inima să aud că Florentin al meu are momente când nu se poate controla şi-o loveşte. Nu ştiu de ce, nu ştiu de unde-i vine - că aici în casă n-a văzut niciodată de-astea...

- ... Ţi-a spus matale că o bate?

- Nu; eu nu vorbesc cu ea. Dar ea vorbeşte cu Mirela şi cu Luminiţa - care, de când s-a măritat, o tot vizitează. N-o bate în sensul bătăii "ca la carte"; îi altoieşte câte-o palmă. De exemplu, am auzit că a trosnit-o într-o seară pentru că l-a rugat să întindă el rufele! Auzi, comportament! De parcă n-ar şti că e gravidă şi încă lucrează acolo, la firma aia! Pe urmă, când şi-au luat calculator, Florentin a vorbit cu Roberto să-i trimită un băiat să-i facă nu ştiu ce. Ana i-a spus că respectivul poate să vină şi sâmbătă dimineaţă - el se odihneşte în dormitor iar ea stă cu specialistul în sufragerie! Şi iar a trosnit-o... Cât au stat aici, a ameninţat-o de câteva ori că-i mută gura la spate; da' nu l-am crezut în stare de aşa ceva! Şi-am aflat că, în seara când a fugit, Ana s-a speriat rău de el. Atunci a îmbrâncit-o şi-a răcnit la ea. I-a spus ea Mirelei! I-a spus că a avut sentimentul că în secunda imediat următoare o s-o pocnească peste faţă! Tu-ţi dai seama? Aici! În casa lui Ioan, cu Ioan aşezat în sufragerie, la masă!... Nu ştiu, băiatul ăsta al meu e tare ciudat uneori! A început să-mi pară rău că l-am răsfăţat chiar atât de mult...

Şi-acum făcuse mimica aia gânditoare, uşor nefericită, care se potrivea "mănuşă" cu invenţia "trosnelilor"... Gabriela tăcea; evident, "rumega" informaţia aceea uluitoare! Tocmai Florentin, cel mai galant şi atent dintre fiii ei, îşi lovea nevasta... Bun! Un punct minus pentru Florentin! Să nu uite diseară să-i spună şi Mirelei ce-ar fi trebuit să afle de la Ana în mare secret! Acum, punctul în plus pentru Marcel! Zâmbi şi-o bătu uşor pe mână:

- Dar, din fericire, tu nu te măriţi cu el, ci cu Marcel; nu?

Tânăra aprobă fără să ridice privirea de la muşama. Coborî mult tonul vocii:

- Să-ţi spun oare secretul?

Aşa, o făcuse să zâmbească!

- Mai bine nu ţi-l spun.

- Haai, tanti Lăcrămioaro...

- Bine, ţi-l spun!

O trase spre ea şi-i şopti la ureche:

- La cum face seara, după cină, şi ziua la chioşc, tind să cred că s-a cam amorezat...

O făcuse să roşească! Continuă să-i şoptească la ureche:

- Dacă n-aş şti că şi-a învăţat lecţia, nu ţi l-aş da - că tu ştii că ţin mult la tine şi vreau să te văd fericită. Că doar ai copilărit şi la mine-n casă - eşti ca şi fetiţa mea! M-am convins că i-a venit mintea la cap. Iar Ioan mi-a spus că băiatul meu e ferm hotărât să se însoare cu tine şi să te facă fericită. Ei au mai vorbit aşa, ca între bărbaţi...

Îi captase atenţia. Bun!

- Dar cum el ştie ceea ce ştim şi noi, ar fi bine să nu-l laşi să vadă ce se petrece în sufleţelul tău.

- Tanti, eu încerc să-l uit. Şi cred că am început să reuşesc.

- Dar până reuşeşti de tot, ascunde partea asta. Crede-mă pe cuvânt: nu v-aţi fi înţeles. Dacă Ana - care-i mută şi ascultătoare şi lasă capul jos şi înghite tot ce i se serveşte - o mai încasează din când în când, îţi dai seama că voi v-aţi fi bătut parte-n parte în mijlocul străzii?

Acum primise o aprobare fermă! Se ridică şi scotoci după Distonocalm...

- Ia o pastiluţă, că ştii ce urmează şi nu vreau să-mi leşini în mijlocul sufrageriei.

Gabriela înghiţi pastila; puse ibricul pe foc şi începu să toarne apa, numărând ceştile...

- Tanti, ţii minte că acum două seri Marcel a venit târziu acasă?

Da, ţinea minte. Dar Marcel ieşise mai mereu după cină, în ultimele zile...

- Am coborât să iau pâine şi l-am văzut în faţa blocului. Mă aştepta, cu un trandafir roşu în mână.

I-auzi! Craiul "acţionase"! Perfect!

- Şi m-am dus la el, să-l întreb ce era cu el acolo! Mi-a spus că mă aştepta. L-am întrebat "Aştepţi de mult?" - şi ştii ce-a zis?

Nu; n-avea idee.

- "De trei zile".

O privi lung, mirată: aşa răspunsese Marcel? Păi atunci craiul "acţionase" şi "marcase" trei puncte dintr-o lovitură! Aşteptarea, trandafirul şi replica!

- I-am spus "Ei bine, am venit acum." Mi-a dat floarea... M-a condus să iau pâine, m-a adus înapoi la bloc şi-a plecat.

Aha! Foarte frumos!

- Şi n-am priceput nimic din revederea asta: de ce n-a venit de la bun început sus, să mă ia afară? N-am discutat decât nimicuri, am mers împreună cred că zece minute... Nu văd care-i rostul să vină trei zile la rând doar pentru zece minute!

Începu să râdă:

- Ca să te facă să te gândeşti la el. Aşa-i că ţi-ai spart capul două zile şi două nopţi, întrebându-te ce-a vrut să însemne apariţia şi dispariţia lui?

Gabriela râdea şi ea, aprobând, roşie ca racul în obraji...

- Vezi? Ţi-am spus eu că "l-ai prins"! Ia spune: ce mai face maică-ta?

Tema aceea trebuia schimbată, ca să-şi facă efectul pilula şi să nu-i lesine viitoarea noră în mijlocul sufrageriei. Iar în ce-l privea pe Marcel... Dacă Florentin nu-şi mai făcea apariţia o lună, fratele mai mare va reuşi s-o ameţească pe Gabriela. O să vorbească cu el mâine dimineaţă, la chioşc. Să-i spună să evite drumurile la magazinele din stânga blocului lor.

Florentin

Bun. Se aşezaseră cu toţii, Roberto pusese Coca-Cola în paharele mari... Îşi privea bricheta, dar îi supraveghea cu coada ochiului - cine începea discuţia?

- ... Ioane, cred că e clar de ce-am venit azi la tine.

- E extrem de clar.

Tăticul lui nu zâmbea. Ceea ce însemna că-l apăsa ceva...

- Uite cum stă treaba. Ştii că am vorbit ieri cu băiatul tău. M-a convins să-i dau fata. Şi, dată fiind conjunctura, nu vreau bani pe ea; vreau doar ca voi toţi să faceţi cumva ca fata mea să fie fericită.

- Dacă aş fi ştiut că nu poate fi fericită aici, cu Marcel, te refuzam de la-nceput. Gabriela ne cunoaşte de mică; o să-i fie uşor să locuiască aici, cu noi. Şi n-or să fie probleme.

Nea Marin aproba... Tăticul lui întrebă:

- Şi când te gândeai să facem nunta?

- La sfârşitul lunii. Pe 26. Dar putem s-o amânăm pentru octombrie, dacă vrei.

- N-avem de ce s-o amânăm. Nu vreau să facem nuntă mare - maximum 50 de invitaţi. Familiile şi tineretul: atât. O s-o facem la mine-n curte, fără mare balamuc, fără lăutari sau DJ...

Nea Marin "mustăcea", uşor nemulţumit; dar tăticul lui era calm - semn că se va impune...

- ... Eu ştiu, Ioane? E singura mea fată!

- Şi-o ştie toată lumea ce-a făcut.

Ah, ce spusese! Îl făcuse de râs în gura mare! Parcă simţind asta, tatăl lui se grăbi să continue:

- N-ai vrea să se-mbete careva dintre cunoscuţi şi să strice totul, nu?

Un moment de tăcere mormântală...

- Tocmai de-aia, facem nuntă restrânsă. Că nu mi-ar fi greu să mă împrumut de bani şi să fac un balamuc ca la Luminiţa; dar credeam că vrei s-o vezi fericită!

- Da; şi sunt de acord cu nunta restrânsă.

Deci tăticul lui câştigase tot ce-şi pusese în cap să câştige. Acum urma rachiul?

- Bun. Iar dacă eu mă conving că fata nu e fericită şi vrea să plece de-aici mai devreme de trei luni după nuntă, ţi-o aduc personal acasă: pe ea şi 50.000 de euro. Şi decizi tu dacă o primeşti cu tot cu Marcel, sau singură.

- Ţi-am spus: nu vreau

- Iar eu vreau să staţi liniştiţi în privinţa noastră. Chiar dacă ştiţi deja că ţinem la Gabriela ca la copilul nostru, iar Marcel suferă deja de vertij.

Nea Marin tăcea acum... Semn că aproba, firește! Deci nefericirea Gabrielei "costa" 50.000 de euro; vai de pielea lui Marcel, dacă n-o făcea fericită! Şi mai vai de pielea lui Marcel, dacă nu-i reuşea tactica şi nu-l primea nici soacră-sa!

- Şi mai vreau un lucru.

- ... Spune.

- La toate nunţile care s-au ţinut în curtea mea, Lăcrămioara a jucat cearceaful.

- Te asigur că-l va juca şi la nunta asta.

Să se pregătească să-i dea mamei lui numărul lui Paul Petrescu! Nici o problemă, îl avea în portact...

Tăticul lui se ridică şi întinse mâna. Nea Marin se ridică şi-i strânse mâna. Şi acum atmosfera se destinse instantaneu, pentru că Roberto îl bătu pe umăr pe Marcel, iar fratele lui roşi violent, iar ei toţi începură să râdă...

- Mă duc până-n beci; iar dacă nu mai e rachiu, băieţelul meu o să se-nsoare fără urechi...

Marcel se grăbi să se ridice şi să intre în camera lui. Tatăl lui ieşi, zornăind cheile... Nea Marin îl privi drept:

- Şi tu, Florentine? Ce mai faci?

- Ce să fac, bre; bine. Ba chiar foarte bine!

- I-auzi! Tot la chioşcul maică-tii?

- Tot, dar în tura de noapte. Iar ziua mă pregătesc să dau pentru carnetul de şofer.

- Bravo! Şi-ţi iei şi maşină?

- Depinde cum o să meargă vânzarea. Şi cât or să coste pătuţul, căruţul, cădiţa, medicul...

- Lasă, că-i vine şi maşinii rândul!

Aprobă, zâmbind:

- Poate după ce mă ajută tata să intru într-o florărie.

- I-auzi! Vrei să te angajezi într-o florărie?

- Doar n-o să muncesc de noapte o viaţă, nu? Oi avea eu nevastă înţelegătoare - da' nici aşa!

Râdeau toţi trei... Roberto îl privea lung, mirat că o adusese şi pe Ana în discuţie... Se grăbi să completeze:

- Mai ales că băiţa de seară vreau să fie însărcinarea mea.

- Care băiţă, mă?

- Băiţa Florentinei.

- Care Florentina?

Deschise portactul şi-i arătă ultimele ecografii:

- Florentina.

- Deci aşa o s-o cheme!

- Da - Florentina.

- Foarte frumos nume! Să dea Domnul să fie sănătoasă şi frumoasă!

- Să dea Domnul!

Uşile se deschiseră concomitent; sticla de rachiu fu aşezată pe mijlocul mesei. Fratele lui o împachetă în baticul roşu şi aşeză pe ea un lănţişor cu două medalioane: o cruciuliţă şi-o inimioară. Foarte inspirată alegere; Marcel ştia cum să sucească minţile tinerelor romantice...

- Roberto, ia adu tu "râşniţa" aia şi pune nişte lăutari la treabă!

Bun! Şi muzică... În surdină, firește, pentru că urma logodna propriu-zisă şi discuţia despre meniul de la nuntă... Gata: uşa bucătăriei se deschisese. Mama lui intră, grăbită, şi lăsă pe masă tava cu trei cești cu cafea. Se întoarse apoi spre Gabriela; intrase şi ea, atentă să nu se împiedice de pragul bucătăriei. Ochii negri se ridicară spre masă; probabil că primul lucru pe care-l văzură fu sticla de rachiu aranjată "ca la carte"! Pentru că tânăra înlemni şi fu cât pe ce să scape tava pe care-o ţinea! Mămica lui se grăbi să-i ia tava din mână. Iar tăticul lui se ridică:

- Măi Marine, de ce luaşi fata în fugă de-acasă? Tu nu vezi că-i

lipseşte ceva?

- Ce-i lipseşte?

Zâmbi slab; mâinile desfăceau lănţişorul de pe sticlă... Serios, atent, aşa cum făcuse cu fiecare noră pe care-o primise în familie, tatăl lui punea lănţişorul la gâtul Gabrielei...

Gata!

Ioan

Bun! Îl închisese la ceafă - şi-acum îşi permise să zâmbească:

- Acum nu-i mai lipseşte nimic.

Evident, Roberto chicotea pe scaun! Deşi partea aceea ar fi trebuit s-o facă Marcel, se hotărâse s-o facă el: ca o garanţie că va avea grijă personal de ea. Prea era speriată fata asta! Prea se panicase toată când intrase şi văzuse sticla! De parcă nu ştiuse de ce venise azi la ei!

Oof, Doamne-ajută! O strânse uşor în braţe, şoptindu-i la ureche:

- Bine-ai venit.

Şoapta ei fu însoţită de primul suspin:

- Sărut mâna că m-aţi primit.

Hei, ce era asta? O prinse de umeri şi-o privi drept, zâmbind în continuare:

- Vezi, că mă superi chiar din primele secunde!

Capul brunet negă scurt: nu, nu voia să-l supere. Dar ştia prea bine ce făcuse până acum şi ce schimbare i se oferea de-acum încolo - şi nu putea să nu plângă! Lăcrămioara se grăbi s-o prindă de braţ:

- Ia dă să văd şi eu!

Bun; o întorsese cu spatele la ei. Mare diplomată, nevasta lui!

- Ptiu, că nu se vede nimic aici, la becul ăsta chior! Hai la bucătărie!

Exact asta i-ar fi sugerat şi el! Şi cum ele se grăbeau să iasă, reveni la masă şi turnă rachiul în pahare:

- Şi-acum să vedem cum organizăm nunta. Ai vreo idee pentru naşi?

- Am discutat, în principiu, cu mai multe familii; dar numai Vasileştii au fost de acord. Au spus că aţi încheiat amiabil conturile - iar ei sunt dispuşi să le redeschideţi. Dacă vrei şi tu, fireşte!

- Într-un termen atât de scurt, n-avem timp să căutăm alţi naşi. Şi-i ştiu pe Vasileşti - sunt oameni serioşi. Deci ei rămân. De programarea la biserică mă ocup eu.

- Iar eu aranjez cu actele pentru Primărie.

- Să fie într-un ceas bun!

Ciocniră paharele; restul - meniul şi lăutarii - intrau la "diverse". Îşi privi lung fiul; Marcel zâmbea tainic, privind faţa de masă...

Lăcrămioara

Închise uşa, o trase pe Gabriela lângă fereastră şi-o strânse cu putere în braţe:

- Hai, gata! Nu plânge!

Daa, sigur! Cum să nu! Mititica plângea şi-i şoptea printre suspine:

- Sărut mâna, tanti! Sărut mâna că aţi trecut peste greşeala mea şi m-aţi primit în familie!

- Eşti un copil bun şi ascultător; nu era cinstit să te pedepsim pentru că ai făcut greşeala aia.

- Tanti, îţi jur că am să reuşesc! Am să mi-l scot din minte! Şi n-o să am ochi decât pentru soţul meu! Şi-am să-l fac fericit!

O aşeză pe scaun şi-şi scoase baticul; îi ridică capul şi începu să-i şteargă lacrimile:

- Nici nu mă îndoiam că va fi altfel. Te rog, nu mai plânge. Vrei să-l superi pe Ioan?

Gabriela negă grăbită, zâmbind...

- Păi atunci termină cu plânsul! Că el ar vrea să te vadă ţopăind pe-aici şi râzând, fericită că porţi lănţişorul ăsta!

Primi o aprobare de data asta şi se ridică:

- Ia hai să le facem nişte gogoşi; că moşnegii se lungesc la vorbă şi rachiu şi-or să ne mănânce urechile!

Scoase făina şi castronul cel mare; auzi frigiderul deschizându-se... Zâmbi tainic: ele două se vor înţelege perfect.

Ioan

Al doilea pahar de rachiu; Gabriela intrase, zâmbind, uşor îmbujorată, şi pusese farfurioarele pe masă. Din bucătărie "scăpase" un iz de gogoşi delicioase, pudrate cu zahăr vanilat din belşug...

- Măi Marcele - ia vezi tu, că mai e o sticlă de rachiu în beci.

Fiul lui se ridică imediat şi primi cheile. Începu să râdă:

- Şi dacă tot te duci, adu două: să fie-n casă!

Râdeau toţi; auzi uşa de la intrare şi redeveni serios:

- Ştii ce-am să fac eu, Marine?

- Ce, Ioane?

- ... Aş fi vrut să le pot da o mică avere; dar nu am de unde acum. Aşa că o să discut cu amândoi, după nuntă. Şi dacă sunt amândoi de acord, voi plăti toate datoriile chioşcului de la Obor. Şi-o să fie al lor: afacerea lor.

- Stai liniştit, Ioane; te ştiu de atâţia zeci de ani!

- Chiar; câţi ani au trecut de când ne băteam ca chiorii pe taraba din Obor?

- Să tot fie vreo 16-17...

- Îţi aminteşti ce vremuri?

- Lăcrămioara ta era tare iute; nici n-apucam să fac doi paşi, şi mă făcea ciuciulete! Şi ce ţintă avea, mă Ioane, când dădea cu găleata după mine!

- Lasă, mă; că am avut şi bune, şi rele!

- Şi uite cum ne-ncuscrim noi acum...

Ridică din nou paharul şi se grăbi să mute discuţia de la tema "ne încuscrim", pe care-o mai discutaseră o dată acu' câţiva ani:

- Şi rezolvăm şi problema locaţiei de la Obor: va fi a copiilor.

Marin începu să râdă în hohote:

- Deci ţi-a luat... 17 ani... să-ţi vină mintea la cap cu Oborul!

Bufni şi el în hohote de râs:

- Ţie ţi-a luat 17 ani ca să mă convingi să renunţ la jumătate din el în favoarea fie-tii!

Ehei, ce vremuri!

Fiul lui intră, cu sticlele cu rachiu. Iar Marin parcă-i înţelesese dorinţa: începu să depene amintiri din tinereţea lor: cum se împăcaseră atunci, cum îi păcăliseră pe angrosiştii de flori... Cum căraseră florile de la Codlea... Copiii simţiseră şi ei mirosul de gogoşi, aşa că se prezentară grăbiţi la masă. Iar Mirela salută musafirul şi intră şi ea în bucătărie, să le ajute la prăjit.

Era bine. Acum, totul era aşa cum trebuia să fie.

Marcel

OK! Acum era momentul ideal pentru acea discuţie. Logodnica lui tocmai intrase cu o nouă "şarjă" de gogoşi! Se grăbi să se ridice şi întinse mâna spre ea, zâmbind:

- Ah, cât pe ce să uit! Hai să-ţi arăt ceva!

Gabriela se cam schimbase la faţă; probabil că nu anticipase discuţia între patru ochi! Dar trebuia să fie sigur; azi. Aşa că o luă de mână şi intră în camera lui. Şi închise uşa.

Arătă spre fotoliu; el se aşeză pe canapea. Şi-o privi lung, serios...

Va reuşi oare să-i mute gândurile de la Florentin către el? În timp, poate; acum, în acest moment, exclus! Aşa că aştepta ca ea să-i spună... Să-i spună ceva! Orice! Dar ea tăcea şi-i studia cu atenţie covorul... Prea bine! Să înceapă el atunci!

- Îţi place?

Ochii negri îl priviră cu teamă. Cum - îi inspira teamă? Îi era frică de el? Nu se ştia aşa "fioros"! Zâmbi şi arătă spre lănţişor; acum obţinu un zâmbet:

- Da; e foarte frumos.

- Bun. Pentru că l-am exasperat pe Nicuşor, acu' patru săptămâni...

Gabriela plecă din nou privirea spre covor:

- ... Nu mi-am dat seama că făceam o greşeală.

Poftim?... Iar tăcea... Nu voia să presupună, aşa că decise să fie curios cu voce tare:

- La ce te referi?

- La Bogdan. Nu ştiam pe atunci că are nevastă şi copil acasă. Mă bombarda cu

- Crezi că nu ştiam deja toate astea?

- Vreau să fiu sigură că ştii totul.

OK! Tăcea atunci!

- Mă exaspera cu telefoanele şi florile; începuse să mă urmărească, să doarmă în maşină în faţa blocului... Fiind român, l-am ascuns cu grijă de ochii alor mei. Şi-am aflat adevărul abia după două luni, de la nevastă-sa... Nici chiar atunci n-am priceput că mă minţea, că n-avea de gând s-o lase pe ea ca să mă ia pe mine...

Deci logodnica lui voia să lămurească lucrurile chiar de astăzi! OK! La fel va face şi el!

- Mie mi-au trebuit trei săptămâni de iad ca să mă dezmeticesc. Mă mir că tata m-a mai primit înapoi, după ce-am devenit primul divorţat din istoria neamului.

Probabil că Gabriela abia aşteptase să poată să tacă! Zâmbi slab:

- La ultima ceartă cu Ioana, îmi jurasem că mă cuminţesc. Dar a apărut Ana, Florentin a luat-o razna, tata a primit-o aici, le-a făcut nuntă mare... Nu-mi dau seama ce-a fost în capul meu. Am urât-o pe Ioana nu pentru că n-o puteam iubi; am urât-o pentru că tata m-a despărţit de femeia pe care-o iubeam şi mi-a îndesat-o pe gât pe ea, fără măcar să mă întrebe dacă-mi plăcea sau nu de ea! Ajunsesem să mă complac în căsnicia cu ea, din obişnuinţă. O lăsam să se ocupe de Ionuţ, eu mă ocupam de-ale mele... Am fost foarte fericit când mi-a descoperit ultima aventură; dar după iad, când mi-am revăzut băiatul... Abia după ce Ionuţ s-a repezit de gâtul meu, speriat că o să plec din nou şi-o să-l las singur, mi-am dat seama ce făcusem. Ce înseamnă "familie". Ionuţ e un copil foarte cuminte, să ştii.

- Ştiu.

- E ascultător; cred că dacă te joci cu el câteva zile, i-ai putea deveni cea mai bună prietenă!

- Abia aştept să-i fiu cea mai bună prietenă. Nu intenţionez să iau locul Ioanei în mintea lui - cel puţin nu acum, imediat. E o decizie care-i aparţine lui.

- O să vorbesc diseară cu el, să-i explic ce se va întâmpla...

- Te rog să-l laşi să ia singur decizia în ceea ce mă priveşte.

- O voi face. Şi nu-mi voi repeta niciodată greşelile.

Gabriela ridică capul şi-l privi drept, serioasă:

- Nici eu nu-mi voi repeta greşelile. Niciodată.

Acolo ar fi trebuit să se sfârşească acea discuţie. Numai că ea continuă:

- Nici una dintre greşelile pe care le-am făcut.

Asta însemna că Bogdan... Păli; doar nu... Capul brunet negă scurt:

- Nu la asta mă refeream.

Slavă Cerului! Tocmai crezuse că Florentin... Brr! Gabriela zâmbi slab:

- Din fericire, unele greşeli pot fi îndreptate. Iar mintea omului are capacitatea de-a uita...

Frumos! Superb mod de a-l anunţa că îl va uita pe Florentin! Şi pe acel Bogdan! Şi pe Ioana! Şi aventurile lui trecute, de care aflase tot Bucureştiul! Da: vor uita amândoi totul - tot ce se întâmplase înainte. El unul va uita primul: cu aşa o soţie frumoasă...

Se grăbi să se ridice şi-i oferi mâna. O trase lângă geam; se aplecă şi rupse coada garoafei roşii ca focul care-i aşteptase, cuminte, ascunsă după canapea. I-o împinse uşor în păr... Nu sperase că va primi un sărut; primi însă un sărut şi-o îmbrăţişare...

Florentin

În sfârşit, acasă! Se simţea un pic ameţit; rachiul ăla fusese destul de tare! Cu toate că înfulecase cu poftă gogoşile, tot "îl furase"! Descuie uşa şi intră, zâmbind amuzat:

- Am sosit.

Paşii se apropiară în grabă; Ana îl strânse cu putere în braţe:

- Bine-ai venit.

Hei, ce se întâmplase? Graba ei, îmbrăţişarea puternică, braţele care nu voiau să-i dea drumul... O sărută uşor pe creştet:

- Ce s-a întâmplat?

- De ce te-a chemat?

Începu să râdă: că doar nu-şi imaginase că-l chemase ca să-l oprească acolo, legat fedeleş de stâlpul din beci! Se descălţă, o ridică pe braţe şi intră în sufragerie. Şi abia după ce se aşezară comod pe canapea, decise să-i dea şi răspunsul:

- Am fost chemat urgent ca să asist la logodna lui Marcel. Aşa se face: toţi bărbaţii casei stau la masa din sufragerie şi pun nunta la cale. Trebuie să recunosc că "m-a cam furat" rachiul cu care s-a pecetluit logodna...

Ana aprobă uşor... Înlemni când îi auzi suspinul! Hei! Ce naiba se întâmplase? O ridică şi-o privi lung, serios:

- Ce-i cu tine? De ce plângi?

Ochii căprui îi evitau privirea... Îi prinse capul în palme, obligând-o astfel să-l privească:

- Te rog, spune-mi de ce plângi.

Ana îl privea lung, speriată... Doamne, de ce plângea?

- ... S-a întâmplat ceva cu Florentina?

- Nu. Îţi mulţumesc că eşti aici, lângă mine.

Ce vorbe erau alea?

- Ano, ce vorbe-s astea?

- Am vrut să-ţi mulţumesc. Atâta tot.

Să-i mulţumească că era acolo, lângă ea? Începu să zâmbească:

- Ano, nu-mi spune că te-ai gândit la prostii cu Gabriela!

- Ştiu că a fost aici în vinerea când te-ai tăiat la deget.

Păli şi-i dădu drumul: ştia! De unde ştia? Îi spusese Gabriela?

- Ştiu că v-aţi certat şi ai bătut-o.

Mâna micuţă, tremurândă, îi strânse cu putere mâna:

- Şi-ţi mulţumesc că nu te-a convins...

Cum-cum? Ia - că se înfuria instantaneu! Ridică puţin tonul la ea:

- De-asta plângi tu acum? Credeai că am adus florile sus şi-am fugit în lume cu ea?

Capul Anei nega, dar ochii nu-l puteau minţi. Aşa că se ridică, încruntându-se:

- Sperasem să ai mai multă încredere în mine!

Intră în bucătărie şi-şi puse un pahar cu apă: deci Ana aflase... "Ah, Gabrielo, Gabrielo, ce-o să-ţi mut eu gura aia spurcată la spate!" Ana intră şi ea în bucătărie:

- Dacă nu aveam încredere în tine, intram în prenatal acum trei săptămâni. Dar ai plecat azi grăbit, nu mi-ai spus de ce te cheamă...

- Pentru că m-a chemat fără să-mi spună de ce mă cheamă! Ce voiai să-ţi spun? Să inventez ceva? Să-ţi spun că mă cheamă ca să mă trimită la cumpărături?

De ce naiba ţipa aşa la ea?

- Te rog să vorbeşti mai încet.

- Cum să

Ana îl întrerupse, arătând spre podea:

- Te aude şi mă opreşte iar pe stradă, să-mi spună să nu mai lungesc cearta pentru că bătăile umbresc amintirile frumoase dintr-o căsnicie.

Adică... Ah, la naiba! Îşi trecu furios mâinile prin păr şi se apropie de geam: deci îl auzise vecina de jos. Aşa aflase soţia lui... Oftă greu:

- ... N-am vrut să ştii că a fost aici. Şi că i-am dat drumul în

casă. Pentru că n-aş fi trebuit s-o fac.

- De ce?

- Pentru că n-au ce căuta aici: nici ea, nici el.

- Sunt rudele noastre.

- Vor fi - ea, cel puţin, ne va fi rudă de pe 26! Dar, până la nuntă, n-aş fi trebuit să-i deschid uşa.

Ana tăcea...

- ... Ţi-aş fi spus, după ce se căsătoreau. Pentru că, dacă aflai vineri seara, ai fi putut să te înfurii şi să-l suni pe tata, sau să-i cauţi părinţii... Îţi jur că nu s-a întâmplat nimic.

- Ştiu.

Se răsuci pe-un călcâi şi-o privi cu disperare în ochi:

- Ano, am jurat!

- Dacă s-ar fi întâmplat ceva, nu i-ai fi întins sângele prin casă!

Se repezi şi-o prinse de umeri, şoptind:

- Am bătut-o din tot sufletul! A trebuit s-o bat! Ca s-o determin să înceteze odată! Să vadă realitatea şi să înceteze!

Soţia lui nu mai răspunse; îl cuprinse uşor cu braţele şi lăsă capul pe umărul lui... O strânse în braţe:

- Simt că nu mă crezi...

- Te înşeli: te cred. Altfel n-aş fi putut să stau azi aici, să fac cearceafuri, ştiind că ai plecat grăbit...

- Dar te-ai gândit că poate am plecat cu ea.

- Am început s-o cunosc. E frumoasă, isteaţă, ambiţioasă... Ştiam că a venit atunci aici ca să încerce să te convingă; m-am temut să nu reuşească...

- Nu va reuşi niciodată. De fapt, nici nu va mai încerca! Se mărită cu Marcel, pe 26 luna asta.

Soţia lui oftă lung, greu, uşurată să audă acea veste... Şi totuşi, neîncrederea ei îl întristase. Lăsă capul pe capul ei:

- De ce, Ana? De ce nu ai încredere în mine?

- Am toată încrederea în tine! Doar că mă gândesc uneori la tine, la ele... şi mi se face frică.

- Ele?

- Ele: celelalte 3 miliarde.

- Să nu te mai gândeşti la ele: eu n-o fac.

Soţia lui aproba încet... Reuşise s-o liniştească; o privi lung, serios:

- Eu trebuie să-ţi mulţumesc că eşti aici, lângă mine, chiar şi acum - după ce ţi-am oferit o viaţă destul de zbuciumată...

Ana ridică grăbită capul şi-şi şterse lacrimile, zâmbind:

- O viaţă lipsită de zbucium ar fi plictisitoare...

- Hai să-ţi povestesc ce s-a întâmplat vinerea aia.

- Nu trebuie să-mi povesteşti: ştiu deja.

Serios? Arătă spre podea:

- Să nu-mi spui că înţelege romanes!

Ana negă:

- A venit să-ţi spună ceva despre Marcel - altfel n-ai fi lăsat-o să intre. Te-a invitat să fugi cu ea - ai refuzat-o şi te-ai înfuriat. Şi de-aici încolo tu ai răcnit iar ea a încasat palme şi-a plâns. Pe urmă ai poftit-o afară şi-a plecat. Mai e şi altceva?

O privea lung... Ana întinse mâna spre el:

- Ţi-am spus că ştiu. Hai să vezi cum au ieşit cearceafurile.

- ... Te-a căutat ea, sau ai căutat-o tu?

- Nici, nici. Nu ne-am mai văzut de la nunta Luminiţei. Dar am încredere în tine - aşa că mi-am dat seama cum a decurs discuţia. Vii?

Da, venea. Nu voia să mai vorbească despre asta. Trebuia să se gândească bine, să-şi dea seama dacă nu cumva Gabriela o vizitase pe Ana într-o seară, când el era la chioşc, şi acum aveau şi ele un secret...

... Cu prima ocazie când o va prinde între patru ochi, o s-o întrebe. Şi-o s-o roage să fie sinceră cu el. Deşi, dacă era secret, Gabriela îl va minţi cu dezinvoltură...

Nu; nu va vorbi cu ea. Va vorbi cu Nina. Prietena Anei nu l-ar fi minţit, după ce-ar fi aflat că Gabriela se logodise iar el avusese această discuţie cu soţia lui.

Se aşeză pe canapea: tii, ce material frumos! Şi pufos, plăcut... Roz-pal, cu prinţese micuţe roz-bombon...

Ana-Maria

Florentin nu negase; doar se panicase la gândul că ea vorbise cu Gabriela. De fapt, că Gabriela o căutase ca să-i mai spună vreo răutate. Când aflase că vecina de jos auzise totul, se mai liniştise. Şi se întristase când îşi dăduse seama că ea îl bănuise - chiar şi numai pentru o clipă! - capabil să o părăsească pentru Gabriela. Dar poate realizase şi că, neaflând de la el despre cearta şi bătaia din bucătărie, temerile ei erau justificate...

Gata! Discutaseră acea problemă, o lămuriseră, aşa că puteau trece mai departe! La logodnă, evident! Aşa că-l privea lung, curioasă... Soţul ei începu să râdă:

- Vrei să ştii cum a fost rachiul?

Aprobă grăbită. Iar el o trase în braţele lui, pe perne: urma o poveste frumoasă, despre doi tineri care se vor căsători pe 26 septembrie...

17 septembrie 2003 - miercuri

Ana-Maria

Ieşi din scară şi începu să râdă: soţul ei n-o sunase, lăsând-o să se perpelească toată ziua cu îndoiala, dar acum o aştepta în faţa firmei, cu un trandafir roşu... Se grăbi să-l strângă în braţe şi auzi şi răspunsul:

- Admis categoria B.

Bravo! Luase examenul!

- Nu-mi venea să cred că am luat 26 de puncte din 26 la sală! M-a strigat primul!

- Bravo! Felicitări!

- Aşa că azi nu luăm autobuzul; eşti obosită?

- Nu.

- Sigur? Pentru că ţi-am pregătit un "itinerar" destul de lung...

- Sigur.

Soţul ei îi strânse cu putere mâna şi porniră spre intersecţie:

- Nu-mi imaginam că o să am emoţii!

- A fost greu traseul?

- Mult mai uşor decât mi l-a descris balaurul ăla de instructor.

- Poliţaiul a încercat să te păcălească?

- O dată, chiar la început. Am pornit motorul, am pus semnalul şi mi-a spus "Dă-i, că merge". Dacă-l ascultam, acum erai la spital, cu portocale pentru cinci inşi...

- Aha! Afurisiţi, poliţaii ăştia! Ştii ce le fac motocicliştilor la examen?

- Nu; ce?

- Se aşează în spatele lor şi ridică picioarele. Dacă elevul nu se asigură că este ţinut bine de mijloc, imediat cum porneşte motorul, poliţaiul lasă picioarele pe asfalt şi-l lasă să plece fără el. Şi-l pică pe loc, chiar în faţa şcolii.

- Nu ştiam... Bine că mi-ai spus!

- De ce: vrei să iei şi A-ul?

- Nu, dar amicul lui Roberto, specialistul în informatică, vrea să-şi ia un Harley. O să-l sun pe frati-miu, să-l avertizeze - că poate-mi face reducere cu prima ocazie când virusăm computerul.

Mare şmecher, soţul ei! Îşi aminti acel mic amănunt şi începu să râdă:

- Tăticul tău ce-a spus când a auzit că ai luat carnetul?

- Nu i-am spus. Diseară o să-l anunţ că-i pregătesc o surpriză. Iar vineri, după ce ridic carnetul de la Udrişte, îi fac o vizită la Dorobanţi. Cu berea de rigoare...

- Crezi tu că nu bănuieşte? Adică, ştii cum e el; încă de cum l-ai anunţat că faci şcoala de şoferi, s-a interesat cât durează şi şi-a dat seama când ai examenul!

- L-am rugat, aseară, să-mi cumpere din Piaţa Cosbuc nişte vase speciale: vreau să încerc şi două-trei ikebane. Le fac diseară; o să le vadă mâine dimineaţă, înainte să ţi le aduc acasă, şi-o să-l păcălesc aşa!

- OK.

Florentin o trase spre Pizza Hut: hei, ce-i pregătea oare soţul ei?... Aa, serbau evenimentul! OK! Chiar - îşi amintise că nu mai făcuse demult o pizza aşa cum ştia ea...

18 septembrie 2003 - joi

Ioan

Intră în chioşc şi începu să râdă:

- Ce-s astea, Prâsleo?

Florentin se întoarse şi începu să râdă şi el:

- Ce zicea mama că nu ştie să facă în '90.

Deci băiatul lui tocmai făcuse două ikebane! Bravo! Probabil că-i reuşiseră; habar n-avea! Nu studiase niciodată problema ikebanelor, iar în '90 ei se gândiseră să emigreze în Canada! Dar le privea lung şi le considera superbe... Lăcrămioara se grăbi să intre şi ea:

- Ia dă-te aşa! Ia, maică: cum se fac drăciile astea?

Fiul lui scoase ditamai cartea din sacoşă şi-o deschise undeva spre sfârşit. Ridică mirat sprâncele: adică Florentin învăţase şi exersase tot ce scria în catastiful ăla?... Păi, se părea că da. Lăcrămioara îi povestise zilnic cum arătau buchetele pe care le găsea de dimineaţă în găleţi; dar nu se aşteptase... Adică el bănuise că fiul lui se documenta ziua, la florăria din apropiere! Când colo, descoperea că învăţa cu cartea... Şi vedea cu ochii lui cum refăcea acea ikebană de la zero, şi-i ieşea şi mai frumoasă...

Fiul lui se pregătea să reia turul florăriilor - mult mai bine pregătit, de data asta. Şi poate că va avea îndeajuns de multă minte să-şi dea seama că-l relua degeaba, dacă nu-şi ruga tatăl să dea câteva telefoane. El nu se va mai oferi să-l ajute; îi predase deja lecţia asta şi n-avea de gând s-o reia. Şi nici nu-i va prelungi acel termen de trei luni - şi-aşa, era destul de greu pentru ei să nu se vadă decât două-trei ore pe zi, să nu doarmă în acelaşi timp...

Ia uite ce îngrămădeală era acolo, la măsuţa aia! Toţi voiau să vadă cum se face ikebana! Mai ales că "specialistul" le şi explica de ce făcea ceea ce făcea... Nevasta lui se întoarse spre el, râzând:

- Ei poftim! Uite ce simplu era! Ce fraieră am fost eu atunci, în '90!

Începu să râdă:

- Hai, termină cu prostiile, că e târziu!

- Florentine, maică, ia hai cu mine până la complex, să mă ajuţi cu nişte cumpărături!

Fiul se grăbi să-şi urmeze mama... Se apropie de carte; o deschise la întâmplare... Da; Florentin învăţa materia de la horticultură. Cu desene şi schiţe. Trase uşor colile... Şi cu fotografii color, scoase probabil de pe internet, de pe magazinele occidentale...

Florentin se depărta de ei; îşi organiza o altfel de viaţă. Poate era, pe undeva prin planurile lui, propria florărie; poate visa doar să se angajeze, să lucreze 9-17 şi să-şi trăiască bătrâneţea din pensie. Era prea devreme ca să discute asta cu el; se şi temea de ceea ce putea afla...

Închise cartea şi se grăbi să iasă - trebuia să descarce şi să se întoarcă la Dorobanţi. Roberto se lupta chiar acum cu o coadă mare-mare-mare...

Florentin

Bun! Ieşiseră din chioşc, erau în magazin; ce voia să discute între patru ochi?

- I-am spus Gabrielei că o baţi pe Ana.

Cee? O privi lung, mirat...

- Trebuie să te scot din mintea ei. S-o fac să priceapă că oricum nu v-aţi fi înţeles. Imediat cum am inventat două-trei scatoalce, a căzut pe gânduri. Cred că ideea mea funcţionează.

Şi se confirma extrem de bine cu bătaia zdravănă pe care i-o administrase chiar el! Perfect! Zâmbi slab:

- Iar asta ţi-a spus ţie Ana, plângând?
- Nu; i-a spus-o Mirelei şi Luminiţei.
- Şi ele ştiu ce le-a spus Ana?
- Da, au aflat chiar miercuri seara. Vezi cum faci să-ţi convingi nevasta să nu mă dea de gol.
- N-o să te dea de gol.
- Bine. Hai să luăm un bax de ulei, că oricum strângem pentru nuntă şi-o să ne trebuiască.

OK! Şase sticle de ulei erau scuza perfectă pentru acea discuţie.

- Cum se înţelege Marcel cu ea?
- Frati-tu? I s-au pus piticii rău de tot!
- E şi frumoasă!
- Şi cuminte, şi pe placul nostru... Şi pe placul lui, evident! Ies în fiecare seară la plimbare, cu Ionuţ: deja e prietenaăluia micu', la cină numai lui îi turuie guriţa despre cât de frumos se joacă Gabi cu el, cum îl dă uţa în parc şi-i cumpără îngheţată...
- Or să se înţeleagă bine.
- Iar tu o să-i ajuţi. Să nu mai dai pe-acasă un timp, după căsătoria lor.
- Bineînţeles.
- Iar la nuntă... Nu ştiu cum să facem cu nunta. Trebuie să veniţi amândoi - nici nu intră în discuţie să chiuliţi!
- O să venim şi-o să stăm rezervaţi. Cât mai nevăzuţi. Nu te mai îngrijora: o să iasă bine.
- Bine, maică. Ştii că am încredere în tine...
- Ştiu. Hai, că fug şi eu acasă!

Intră, luă cele două vase şi sacoşa şi se grăbi să iasă din chioşc: abia aştepta să afle şi părerea Anei despre ikebane!

Deci Gabriela se adapta repede noului logodnic şi fiului lor. Perfect! Îşi cunoştea fratele! Când îşi punea-n cap să cucerească o femeie, apoi îi sucea minţile cu viteza luminii! Şi-l văzuse hotărât să se ocupe de Gabriela cu toată atenţia! Aşa că el şi Ana scăpaseră de ameninţarea brunetă. Nici chiar ea nu putea rezista mult "tratamentului" fratelui lui!

La nuntă vor avea, într-adevăr, o problemă. Emoţia pregătirilor, a căsătoriei, a nunţii propriu-zise o putea face pe Gabriela să plângă; iar Marcel nu era prost deloc! Prezenţa lor acolo putea strica totul...

Trebuia să-şi facă un plan. Trebuia să afle cum vor decurge lucrurile, ca să pregătească "dispariţiile" de la fiecare eveniment din ziua de 26 septembrie. Dacă mergeau ei s-o ia de acasă, el şi Ana o vor felicita şi apoi vor aştepta pe palier - dar dacă venea Gabriela la ei, Ana va sta iar cu copiii, chiar sub nasul miresei... Şi-atunci el va avea grijă să stea numai în casă şi în beci. La Starea Civilă, el o să fie ocupat cu organizarea. Adică nici n-o să intre cu ei în sală! O să rămână pe hol, cu sacoşele cu şampanie şi bomboane. Şi-o s-o roage pe Ana să facă cumva să fie în permanenţă "ascunsă" privirii cumnatei lor. Să stea în spatele lui Roberto, sau chiar în spatele ei, atunci când putea. La biserică... Aici era foarte simplu: stăteau afară. Aveau şi scuza Anei, care era însărcinată şi nu prea-i pria izul de lumânări... La nuntă... La nuntă, tăticul lui îi va aşeza la masa familiei. Îl va ruga să-i aşeze chiar în capăt - va fi deci destul de greu să se vadă cât timp era mâncarea pe masă. De dansat, se îndoia că Ana o să mai vrea să danseze ca la nunta Luminiţei. Şi sarcina, şi rugămintea mamei lui... Sau or să iasă la poartă! Acolo, în stradă, adăpostiţi după gard, puteau ţopăi ca apucaţii! Iar nunta va trece uşor şi pentru ei doi, şi pentru ea, şi pentru socrii mari. Şi - mai ales - pentru Marcel! Care ştia totul despre nebunia Gabrielei...

Descuie uşor uşa şi intră în bucătărie. Soţia lui dormea dusă; altfel i-ar fi ieşit în întâmpinare.

O să discute cu ea şi despre nuntă, şi despre minciunelele mamei lui. Dar nu azi; avea tot timpul, până pe 26.

19 septembrie 2003 - vineri

Florentin

Coborî din autobuz şi se grăbi să scoată portactul. Ascunse carnetul de conducere în buzunar şi-şi reluă drumul spre piaţă.

Era extrem de curios să vadă ce reacţie va avea tăticul lui la vederea surprizei! Din păcate, nu putuse face rost de copia fişei de examinare; va trebui deci să-l creadă pe cuvânt referitor la cele 26 de puncte din 26...

Intră în piaţă; fu văzut imediat. Tăticul lui era mirat - evident, nu vedea rostul acelei vizite! Se întreba oare dacă era vorba despre Gabriela? Sau se gândea la boşorogul şovin care număra zilnic panselele din bloc?

Mai avea doar câţiva metri până la el; scoase carnetul şi i-l arătă, zâmbind larg, împreună cu sacoşa cu berile... Tatăl lui începu să râdă:

- Ia uite-l! Bravo, mă!

Fu strâns cu putere în braţe! Iar bărbatul de la tarabă se grăbi să se informeze:

- Ce-i, Ioane? Gata, a născut?

Tatăl lui se întoarse spre vorbitor, ţinându-l în continuare de gât:

- Ce-ai mă, băuşi cărbune? Cum să nască de-acum?
- Da' atunci ce-i?
- Şi-a luat fi-miu carnetul!
- Etete la el! Felicitări!
- Mulţumesc.

Gata: fusese băgat în chioşc. Iar după ce scăpă şi din strânsoarea lui Roberto, constată că uşa chioşcului era închisă iar partea pe care scria "Deschis" era acum spre interior. Scoase grăbit cutiile cu bere:

- Sper că nu s-au încălzit!
- ... Nu, mă: e tocmai bună! Hai noroc!

Ciocniră toţi trei, râzând... Iar tăticul lui continuă discuţia:

- Auzi, mă? Da' eu ştiam că permisele astea de conducere nu se eliberează pe loc!
- Examenul a fost miercuri.
- Şi-ai răbdat tu două zile fără să-mi spui?
- Ţi-am promis că-ţi fac o surpriză, nu?
- Adevărul e că mi-ai promis! Tocmai de-asta nu te urechez - m-ai anunţat, dar "nu m-am prins". Ia spune: cum a fost?
- Cum să fie... Mai uşor decât mi-am închipuit.
- I-auzi! Cât ai făcut la chestionare?
- 26.
- Serios, mă?
- Foarte serios! Ştii că, atunci când vreau cu adevărat ceva, mă pregătesc temeinic!
- Ştiu, am văzut ikebanele alea...

Roberto se grăbi să-i întrerupă:

- Chiar, mă! Ce-ţi veni, să te apuci de ikebane?
- Trebuie să le ştiu pe toate! Ai uitat că trebuie să-mi găsesc serviciu serios într-o florărie? Dacă apare vreun japonez bengos, într-o limuzină, şi vrea o ikebană? Îl pierd de client?
- Tot la florării ţi-e gândul?

Simţea că era momentul ideal pentru discutarea planurilor lui de viitor. Aşa că se aşeză:

- Tot. O să-mi prindă bine, când mi-oi deschide propria florărie.
- I-auzi! Bravo! Nevastă-ta ştie cum vrei să papi darul de nuntă?
- Nu; astea sunt planuri pentru viitorul îndepărtat, pe care nu le-am discutat încă.
- Păi spune-ne mai multe despre planurile astea de viitor, că ne-ai făcut curioşi!

Roberto rostise cuvintele pe care le gândea tatăl lor. Aşa că zâmbi slab:

- Cel puţin un an de-acum încolo, nu pot deschide nimic. Ce zic eu un an - doi ani. E gravidă în patru luni şi-un pic; o să nască la sfârşitul lui februarie 2004. Până în februarie 2005, Florentina o să tot pape lapte! Iar după aia nu cred c-o să fie destul de matură ca s-o lăsăm singură-n casă şi să plecăm amândoi la treabă. Deci discutăm despre februarie 2006 ca dată la care să încep să mă interesez care sunt chiriile, ce acte trebuiesc... Deşi nu cred că Ana o să fie de acord s-o dăm la creşă la doi ani...

- Aici ar avea dreptate, să ştii!

Tot fratele lui continuă cu întrebările:

- Dar de ce n-o deschizi oricum? Ea stă acasă, tu te ocupi de afacere!

- Nu sunt supraom, să le fac singur pe toate. Nu pot fi şi la vânzare, şi la coadă la Circa Financiară, şi la bancă, şi la Primărie şi după aia să mă duc devreme-n piaţă!

- Angajează un om!

- Asta ar însemna supravieţuire, nu prosperitate. Cel mai bine e să mă angajez acum într-o florărie. Îmi formez mâna, văd cum merg treburile, mă obişnuiesc cu actele, cu buchetele care se cer, poate-mi fac şi clienţi... Stă şi ea liniştită acasă, nu se-apucă să plece cu copilu-n braţe la coadă la Primărie în locul meu...

- Băi, treaba ta; dar doi ani trec greu, iar lucrurile s-ar putea să se schimbe în "industria" noastră!

- De la tejgheaua florăriei, voi supraveghea schimbările. Cine ştie - poate mă supăr şi nu deschid florărie, ci mă fac angrosist!

Tăticul lui începu să râdă:

- Ete unde era proprietarul de piaţă de flori!

- Nu râde, tată! Ştii bine câţi vin la 4 dimineaţa tocmai de la Arad şi Timişoara ca să se aprovizioneze!

- Adică te muţi în Arad!

- Pot deschide un depozit în Arad! Angajez un om serios acolo, unul la Iaşi eventual...

- Băi, în principiu, ideea nu-i rea. Tu eşti prea mic pentru ea. Rămâi la florărie, OK?

Ridică berea, râzând:

- OK.

Îi panicase gândul că el urma să se mute la Arad! Decise să schimbe subiectul:

- Iar voi ce mai faceţi?

Tatăl lui se ridică, zâmbind:

- Ce să facem pregătiri de nuntă! Marcel a plecat dis-de-dimineaţă, cu maică-ta, s-o ia pe Gabriela şi să meargă la primărie, să depună dosarul.

- Aşa e, că 26 pică de azi într-o săptămână!

- Ştiţi că n-aveţi voie să vă faceţi că uitaţi să veniţi, nu?

- Bineînţeles! Doar e vorba de frati-miu! Apropo: cum se înţelege cu ea?

- Măi, din câte văd eu, relaţia lor merge foarte bine. Au şi avantajul că se cunosc încă de când erau pici, s-au jucat împreună în curte după orele de şcoală şi au destule de vorbit, fiind în aceeaşi branşă. Eu unul am impresia că vor fi un cuplu fericit.

- ... Iar Ionuţ ce zice? I-a spus Marcel cine-o să fie Gabriela?

- Da. I-a explicat că Gabriela o să fie soţia lui, adică un fel de mămică a piciului. Iar el să ştii că e înnebunit după ea! Că în fiecare seară ies la plimbare, şi uneori îl iau şi pe el. Când se-ntoarce, nu-i mai tace guriţa! Aseară m-a întrebat când se mută Gabriela la noi!

I-auzi! Bravo! Excelent început! Să rămână cât mai nevăzut pentru ei...

- Iar frati-tu e îndrăgostit lulea. Am senzaţia că Gabriela s-a obişnuit cu gândul măritişului, şi-a mai revenit din uimirea şi rapiditatea deciziilor care s-au luat şi-acum e din nou ea însăşi. Şi "îl joacă" un pic... că frati-tu nu prea mai mănâncă bine în ultimul timp şi are zilnic cearcăne.

- Să n-aibă probleme!

- N-are - că zâmbeşte mai mereu şi-i pleacă deseori gândul la plimbare...

Tatăl lui râdea; Roberto zâmbea, atent la cutia cu bere...

- Iar Luminiţa?

- Aa, soră-ta pluteşte! E într-o permanentă lună de miere: şi ea, şi Nicuşor! Ştii că Lăcrămioara vorbeşte zilnic la telefon cu Marcela?

- Zilnic?

- Daa, că ai o mamă curioasă foc! Iar Marcela îi spune tot ce fac! Cică sunt extrem de fericiţi; nici nu se gândesc să facă acum un copil, pentru că tot timpul liber trebuie să le fie alocat lor şi numai lor...

- Stai s-o vadă ea pe Florentina - şi să vezi ce-i vine cheful!

- Mă îndoiesc. Au discutat şi cu Vlad, care abia aşteaptă să aibă un nepoţel. Nicuşor ar putea fi înduplecat, după lungi discuţii şi tentative de convingere; dar ea e de neclintit. Vezi tu, ei fac lucrurile în ordinea inversă ţie: întâi fac afacerea, pe urmă copilul.

- Serios? Îşi deschid o afacere?

- La anul, probabil prin iarnă. Vlad o să le cumpere casă în vară, ca să poată să facă toate aranjamentele interioare pe căldură; iar în iarnă or să-şi deschidă bijuterie.

- Bravo! Cred şi eu - dacă au cu ce!

- Au, mă! Că Vlad e aurar! N-ai văzut ce-a fost la nuntă?

Văzuse - şi mai şi auzise la cât se ridicase darul... Observă costumul de calitate care se apropia de uşă; îşi privi lung tatăl:

- Chiar nu vrei să deschizi uşa?

- Sunt în "pauza de bere"! Ce n-avem voie să discutăm şi noi în linişte?

- Ba da; dar berea s-a cam terminat, pe mine mă va ajunge în curând oboseala iar domnul e îmbrăcat foarte bine.

Tăticul lui lăsă berea pe masă şi deschise uşa chioşcului. Auzi comanda şi zâmbi: la naiba - se pricepea la clienţi! Individul voia să comande ditamai coşul de trandafiri, pentru diseară la cinci fix. Perfect, nu? Se apropie de Roberto şi-i şopti la ureche:

- Chiar e totul OK cu Marcel?

Fratele lui aprobă scurt:

- Atâta timp cât tu eşti invizibil, lucrurile par să meargă bine.

Aprobă şi el şi zâmbi:

- Păi mă duc, că aud cum mă strigă patul...

- Tu n-ai închis deloc ochii de dimineaţă?

- Când să-i mai închid?!

- Păi de la cinci jumate până la nouă ce-ai făcut?!

Îşi privi tatăl cu subînţeles... iar bătrânul bufni în râs:

- Aha! Bine, mă! Fugi şi odihneşte-te, că la noapte o să ai viaţă grea!

- Mie-mi spui?! La noapte fac recapitularea!

- Ce recapitulare, mă?

- Recapitularea catastifului: revăd notiţele, exersez ce-i mai greu... Că mai am patru cărţi care m-aşteaptă să le citesc!

- Mă, ia vezi tu ce faci! Să n-ajungi să te strige ăia micii "aragaz cu patru ochiuri"!

Începu să râdă şi ieşi:

- Spor la treabă!

- Să fie! Pa!

- Pa!

Deci totul era bine; relaţia lui Marcel cu Gabriela înainta rapid în direcţia cea bună, Ionuţ o plăcea pe viitoarea lui mămică... Perfect! După nuntă, putea să-şi refacă apariţia - cumnata lui ştia deja că, dacă revenea la vechile ei planuri, avea de pierdut! Mai ales după ce el se dovedise a fi un mic satrap dement care-şi iubea nebuneşte nevasta - dar "o trosnea" fără regrete...

Ana-Maria

Mânca zâmbind: deci aşa! Toate erau bune în Paradis! Gabriela se concentra asupra lui Marcel, Ionuţ o plăcea mult... Perfect, nu? Iar Luminiţa şi Nicuşor vor petrece o lună de miere de-un an jumate, după care îşi vor clădi propria afacere şi vor prospera; şi-abia după aceea cumnata ei va rămâne însărcinată...

- Ştii, mă gândeam... Tu vrei să ne deschidem o afacere?

Grea întrebarea soţului ei! Foarte grea!

- Nu ştiu ce să zic... Nu-mi prea surâde ideea că eu voi sta acasă cu Florentina iar tu vei munci ca un apucat de unul singur.

- Pe de altă parte, propria afacere e unicul serviciu de unde nu te dă nimeni afară!

- Nimeni, exceptând falimentul.

- Ce te face să crezi că eu n-aş putea reuşi?

- Nu e vorba de tine; tu reuşeşti în tot ceea ce-ţi pui în minte. Mă gândesc la discuţia noastră despre afaceri şi banii românului.

- Mai devreme sau mai târziu, românul tot e nevoit să cumpere nişte flori!

- Da. Întrebarea e când şi ce flori va fi nevoit să cumpere!

- Deci tu zici să ne mai gândim.

- Categoric.

Lăsă furculiţa în farfurie şi se grăbi să-i strângă mâna:

- N-aş putea să te las să te chinui singur cu toate. Până nu o văd pe Florentina pe picioruşele ei, până nu am siguranţa că am cu cine s-o las acasă... Nu vreau să te las să munceşti singur: vreau să muncim împreună.

Soţul ei începu să râdă şi-i sărută mâna:

- Ţi-e dor de chioşcul ăla de jos, iubire mică!

- Da; mi-e dor de el. Şi ştii cum merge treaba: femeia lucrează la afacerea bărbatului.

- Mama a făcut cinci copii, iar tata n-a dat faliment!

- Dar mă îndoiesc că a prosperat înainte de apariţia ta.

- Aici cam ai dreptate...

"În plus, mama ta a avut ajutorul rudelor". Acele cuvinte erau doar pentru ea...

- Atunci o să mă angajez într-o florărie. Îmi formez mâna, observ cum merg treburile, cum se fac afacerile, care e birocraţia...

- Iar atunci când ne vom face afacerea noastră, vom şti exact ce şi cum să facem.

Florentin aprobă:

- Vezi? Ţi-am spus că eşti înfiorător de deşteaptă!

Roşi violent:

- Iubire mică, fii cuminte!

Nu mai apucă să lase furculiţa în farfurie; i-o luă el din mână, ca s-o azvârle undeva pe noptieră...

Ioan

Închise uşa dormitorului iar nevasta lui începu să râdă:

- Deci aşa! A venit azi la Dorobanţi, "să ude" carnetul!

- Da. Şi să ştii că sunt foarte mândru de el!

- Şi eu - da' nu-i spune, că şi-o ia în cap!

Ea glumea, el era serios:

- Mă temusem că, dacă se mută amândoi şi se vede scăpat din mâna noastră, o să se lase pe tânjeală. Dar îl văd că învaţă, că se perfecţionează, că vrea să ajungă mai sus, să aibă mai mult...

- Nu-i normal? Ce voiai să iasă din doi părinţi ca noi?

- O leneşă ca Ileana?

- Ileana-i fată.

- Dar e a noastră, nu?

Acum el glumea iar ea era serioasă...

- Şi ce-aţi mai vorbit?

- Despre planurile lui de viitor pe termen lung.

Nevasta lui se ridică imediat din pat:

- Ia spune - că vreau să ştiu şi eu ce-au hotărât să facă în viaţă!

- Păi, momentan, nimic. El se angajează într-o florărie şi se pune la curent cu mersul treburilor. Îşi formează mâna, îşi face clienţi, observă care-i treaba, care-s hârtiile, cum se fentează statul... Ştii tu!

- Deci se gândeşte la o florărie!

- Şi eu o să mă gândesc serios la asta, când s-o apropia integrarea. Că cine ştie ce idei le-or mai veni somnoroşilor din Parlament - şi ne vedem rămaşi pe drumuri!

- Florăria e o afacere serioasă; poate să-l urce sus-sus, sau să dea cu el de pământ de să-i meargă fulgii!

- Ştie; s-a gândit la toate. Tocmai de-asta mai amână afacerea: pentru că Ana o să nască şi, cel puţin un an, o să stea acasă cu fetiţa.

- Un an?

- Un an e sigur, pentru că trebuie s-o hrănească! El însă spunea că probabil o să stea doi. Sau mai mulţi.

- Adică trei. Până la grădiniţă.

- Da. Spre ruşinea lui, el s-a gândit la creşă.

- Să n-aud aşa ceva - că le rup amândurora picioarele!

- Am spus el, nu ea! După părerea lui, ea nu va fi de acord cu creşa!

- Şi nici eu, ţi-am spus! Prefer s-o iau după mine la chioşc, decât s-o las pe mâna cine ştie cărei educatoare, între cine ştie ce copii purtători de cine ştie ce microbi!

- Ştii bine că chioşcul e o idee mai proastă decât creşa.

- Nici o idee nu e mai proastă decât creşa!

- Bine, am înţeles! Of, Doamne, că pornită mai eşti!

- Păi cum să nu fiu, Ioane?! Ce-i aia, creşă? Ce-i nepoată-mea, copilul nimănui? Copil de trei ore seara? Ce naiba!

- Ţi-am spus: nici ei nu sunt prea convinşi de ideea asta. Creşa pică deci din start.

- Aşa!... Deci afacerea asta o să apară peste vreo trei ani...

- Timp în care el o să fie angajat la florărie. Va fi destul de greu, mai ales după ce Florentina o să facă doi ani iar Ana o să trebuiască să renunţe la serviciu.

- Ce-o să fie aşa de greu?

- Se vor descurca mai greu cu banii.

- Zău? Da' ce, copilul ăla n-are bunici? N-are unchi şi mătuşi? Ei n-au părinţi? Ea n-are socri?

- Lăcrămioaro, draga mea, ai mâncat ardei iute? Ce-i cu tine, de răcneşti aşa?

O mai calmase; nevasta lui se pregătea să-i spună ce-o apăsa...

- ... Mă îngrijorează nunta lui Marcel.

- De ce: ce ţi se pare?

- Nimic; totul merge bine, pregătirile sunt pe sfârşite... Mă îngrijorează apariţia lor la nuntă.

Se încruntă scurt:

- Nu vreau să aud nici un cuvânt despre asta!

- Trebuie să vină şi ei - nici nu încape discuţie! Dar cum să facem...

- Crezi că Gabriela o să cedeze?

- E destul de zorită toată treaba asta cu măritişul ei, ca să cred că nu-i agitată. Da, a copilărit pe lângă Marcel; dar până acum o lună jumate, el era fratele lui Florentin şi cam atât! Pot să jur că nici nu-i ştia culoarea ochilor, de vreme ce n-a interesat-o asta! Şi-acum se mărită cu el, devine şi mama lui Ionuţ şi se şi mută aici. Peste toate astea, pe 26 apar Florentin şi Ana, frumoşi şi eleganţi, fericiţi şi îndrăgostiţi...

- Fir-ar să fie de treabă! Iar eu n-am putut să discut cu el azi, că era Roberto de faţă...

- Am discutat eu, când am luat ulei. Or să stea cât mai retraşi, cât mai nevăzuţi. Vezi ce însărcinări îi dai, să nu se "fluture" zi-lumină pe sub nasul ei! Şi vezi unde-i aşezi la masă!

- La masa mare, evident!

- Cât mai departe de ea.

- Evident.

- Şi vezi cum faci, să nu observe Marcel toate mişcările astea. Că s-a îndrăgostit lulea fi-tu! Nici nu mai ştie cum îl cheamă! Cred că...

Credea că?... "Haai, Lăcrămioaro!" Ea stătea zi-lumină cu el la chioşc, şi deci sigur ştia mai multe decât el!

- Ce crezi?

- ... Cred că "s-au probat".

- Ai tu indicii?

- Nu, dar o ştiu pe ea. Ştiu cum gândeşte. Nu-l iubeşte; doar îl place, în momentul ăsta. Şi cum el vine şi cu "cazierul de fustangiu", şi cu statutul de divorţat, şi cu copilul de şcoală, sigur se gândeşte "să se probeze" înainte de nuntă! Dacă nu se potrivesc, să aibă timp să anuleze totul!

La asta nu se gândise... "Probatul" ăla avea părţile lui bune; avea şi părţi rele! Pe de-o parte, îi putea apropia şi mai mult; pe de altă parte, putea anula totul...

- ... Crezi că au făcut-o?
- Nu ştiu; la cât de aerian e fi-tu, s-ar putea!
- Îţi dai seama ce se întâmplă dacă se anulează totul?
- Da. Şi ai vreo soluţie?
- Să vorbeşti cu Dalia, să n-o lase "să se probeze"!
- Crezi că depinde de Dalia? Ea pleacă de dimineaţă la chioşc cu bărba-su şi mai vin seara târziu! Gabriela e nesupravegheată toată ziulica! Iar dacă fi-tu spune că face pe el, crezi că pot să-l pun să se uşureze-n găleată? Nu; îl trimit acasă! Şi uite momentul pentru "probă"!
- ... Auzi? Lasă-i "să se probeze": mai bine să se lămurească lucrurile acum, decât după nuntă!

Nevasta lui aprobă scurt. Bun; aşează capul pe pernă şi închise ochii: îi era somn. Şi-l chinuia gândul că nunta se putea anula...

21 septembrie 2003 - duminică

Florentin

Se trezise pe la patru; mâncaseră amândoi cartofi prăjiţi şi cotlete de porc la grătar iar acum el fuma, ea spăla vasele... Auzi uşa liftului, dar nu-i dădu importanţă. Numai că soneria piui scurt, fermă... Se ridică şi se uită pe vizor; reveni la ţigară, şoptind:

- E Marcel.

Ana opri apa şi-şi şterse grăbită mâinile:

- Şi de ce nu-i deschizi?
- N-am ce vorbi cu el.
- E fratele tău, iar el are ceva de vorbit cu tine! De ce faci aşa?

Nu voia să-i spună că din cauza primei ei sarcini; pentru că, la urma urmei, balamucul de la botez fusese plănuit şi executat de Ioana. Şi-ar fi putut fi evitat tot de către Ioana. Aşa că o lăsă să descuie şi să deschidă larg uşa.

- Bună.
- Bună. Intră!

Fratele lui intră, îl văzu fumând tacticos şi ezită o clipă:

- Salut.
- Salut.

Evident, observase că tocmai stinsese ţigara! Adică fusese în bucătărie în clipa când el sunase la sonerie! Şi-i plăcea să creadă că fratele lui îi înţelesese primul impuls de-a se preface că nu e nimeni acasă. Ca să nu lungească inutil discuţia - dacă vorbea cu el, o făcea doar pentru că aşa voia Ana!

- Te rog, intră!
- Nu, nu stau mult. Voiam doar să vorbesc ceva cu voi.

Marcel intră în bucătărie; Ana se grăbi să scoată două ceşti şi borcanul cu ness:

- Bei un ness, da?
- Da, mulţumesc.

Fratele lui îl privi drept, serios:

- Şi ce mai faceţi voi?
- Foarte bine. Ana se perfecţionează într-ale croitoriei, eu mi-am luat carnetul...
- Şi te perfecţionezi în ikebane, ştiu...

Zâmbi slab: n-avea chef de glume. Nu cu el! De fiecare dată când ridica privirea spre el, mintea îi readucea în urechi cuvintele medicului: "Inima fătului nu mai bate". Şi avea din nou sentimentul furios de-atunci, sentimentul stupid că el nu mai avea decât un frate şi două surori... Ana le puse ceşcuţele în faţă şi se grăbi să iasă. Iar Marcel ridică puţin tonul, ca să se facă auzit:

- Te rog, vino şi tu.

Soţia lui reveni în cadrul uşii, zâmbind strâmb:

- Aş veni, dar am puţină treabă...

Na, că Marcel o ţinea pe-a lui:

- Te rog s-o amâni zece minute, pentru că vreau să auzi tot ceea ce vom vorbi.

Dar ce se întâmplase? Iar ceva legat de Gabriela? Ana trase scaunul de sub masă şi se aşeză şi ea. Puţin mai în spate, de parcă în următoarele secunde va încerca să alunece cumva cu scaunul spre hol...

- E vorba despre Gabriela: am nevoie de sfatul tău.
- Dacă îţi pot da un sfat, ţi-l dau.
- ... Nu vreau să discut cu Roberto: atâta tot.
- Ştiu, şi ştiu şi de ce. Ascult.
- ... Ieşim zilnic la plimbare; uneori toţi trei, uneori doar noi doi. Discutăm vrute şi nevrute, ne învârtim ca nebunii prin cartier, prin parc... Momentan, ne înţelegem bine. Iar Ionuţ e topit după ea. Şi-o văd că se joacă cu el din plăcere, nu din obligaţie.

Aşa! Până aici ştia şi el; acum urma problema, pentru că fratele

lui se oprise ca să-şi aranjeze cuvintele în minte...

- Am ieşit şi azi, de pe la zece. Ne-a adus pe amândoi până la chioşc şi mi-a spus, la ureche, că vrea să facem dragoste înainte de nuntă.

Gabriela, bineînţeles! Era neschimbată! Broscoiul nu reuşise s-o schimbe deloc! Începu să râdă:

- Şi ce te miră?

- ... Faptul în sine! Ne-am logodit pe 12, luna asta!

- Şi vă căsătoriţi vinerea viitoare, într-o viteză supersonică. În plus, n-aveţi voie să eşuaţi: nici tu, nici ea. Aşa că vrea să fie sigură că vă potriviţi fizic.

Marcel îl privea cu ochi tâmpi...

- ... Fii serios! Ce vă leagă? O logodnă de trei săptămâni? La cine te gândeai tu, când Luminiţa era în biserică? Nu la Gabriela, evident! Şi nici ea la tine - deşi, dacă e să-l cred pe tata, nea Marin te-a ochit dinainte de nuntă şi sigur a informat-o şi pe ea apropo de socotelile lui. Nu vă leagă deci sentimente măreţe; abia vă observaţi pe furiş. Dacă nu vă potriviţi, n-are rost să vă mai luaţi: că, fizic vorbind, aţi cam terminat cu transformările legate de vârstă!

- Să ştii că am avut şi eu momente când m-am gândit la asta... Şi-acum nu ştiu ce să fac.

- Eu zic să tatonezi terenul şi la mama, şi la tata - că e mai bine să le dai idei, decât să afle ei de la altcineva că nici măcar nu te-a interesat opinia lor. Ascultă-le părerea, cântăreşte şi fă cum crezi că e mai bine!

- Dar opinia ta care e?

- Opinia mea? Că ar fi bine să vă lămuriţi cum stă treaba - tocmai pentru că e ultima încercare şi pentru tine, şi pentru ea. Doar să vă mişcaţi repede, că ai auzit cerinţa tatei - mama trebuie să joace cearceaful. Dacă o duce taică-su la cusut, adio teste înainte de nuntă!

- ... Băi, eu am o problemă de locaţie!

- Ce problemă? S-au desfiinţat hotelurile din Bucureşti? Nu mai ai prieteni de încredere? Nu poţi s-o duci două zile la mare?

- Exclus: nea Marin o ţine din scurt. Nici nu concepe să nu-i fie fata-n casă la opt seara. Chiar nu înţeleg ce-o mai avea de demonstrat...

- Nu mai demonstrează nimic; încearcă să mai câştige o oră în plus cu ea acasă. De sâmbătă încolo, ei rămân singuri cuc.

Fratele lui îl privea lung; şi-l mira acea privire care demonstra că Marcel nu se gândise nici o clipă la acel răspuns extrem de simplu...

Privirea lui îi transmise brusc altceva; o rugăminte. Tocmai îl trecuse la capitolul "prieteni de încredere"; aşa că se încruntă uşor, semn că un eventual test în acest apartament era exclus... Marcel se grăbi să se ridice:

- OK. Mersi pentru sfaturi. O să încerc să vorbesc azi cu tata; pe mama o abordez mâine la chioşc...

- Departe de urechile Ilenei, dacă vrei să ai sorţi de izbândă.

- Ştiu. Mersi mult. Salut.

Îi strânse mâna şi-şi mai aprinse o ţigară: Marcel se grăbea spre uşă, Ana îl conducea... Aşteptă până auzi liftul plecând spre parter; bătu scurt cu palma în băncuţă. Soţia lui se grăbi să se aşeze:

- Ştii, cred că ai dreptate: ar trebui s-o facă.

- Altfel n-are rost să se mai ia. Dacă nici măcar partea asta nu funcţionează, rateul va fi total.

- Exact.

- Mama m-a luat deoparte, zilele trecute... I-a spus Gabrielei că te altoiesc, din când în când.

Ana începu să râdă:

- OK, n-am nimic împotrivă.

O privi lung, mirat... Ea îi fură un sărut:

- Ce te miră? Că sunt de acord cu metoda asta de convingere?

Deci Ana înţelesese imediat planul mamei lui! Doamne, ce nevastă isteaţă avea! Se grăbi să adauge:

- Mai ales că "se pupă" şi cu bătaia pe care i-am dat-o atunci. Toate astea contribuie la situaţia actuală - ea încearcă să se apropie de Marcel şi de Ionuţ.

Soţia lui aprobă.

- Deci n-ai nimic împotrivă.

- Nu, n-am nimic împotrivă. După data de 26, poţi să nu mă mai altoieşti: promit că mă fac fetiţă cuminte...

Începu să râdă:

- Eşti teribilă!

- Ştiu!

- ... La nunta lor, trebuie să fim mai mult nevăzuţi.

- Nici nu plănuiam să ies cu ceva în evidenţă. Şi-aşa, o să-i fie greu: cu toată agitaţia, cu emoţia, cu invitaţii, cu gândul că toată lumea ştie ce-a făcut... Numai asta i-ar mai trebui: să mă apuc să ţopăi de nebună în mijlocul curţii! Stai liniştit: ştiu cum să mă ascund de ea.

- OK. Şi ştii că păstrăm aparenţele...

- Bineînţeles. O să-mi las părul desfăcut şi nu cred că-l ondulez. O să mă fardez puţin, n-o să-mi pun bijuterii... O să port rochia crem: aia de la cununie. Pe-aia o ştiu amândoi, n-o să pară că m-am gătit mai aparte, că vreau să repet isprăvile de la nunta Luminiţei. O să par mai... normală. Şi-o să-mi fie mai uşor să trec neobservată. Ce zici: rochia crem merge? Sau aruncăm amândoi o privire prin şifonier?

- Nu; aia e perfectă.

- Doar să mă mai încapă...

- Vă încape, că-i destul de largă pentru amândouă.

Soţia lui se strecură uşor în braţele lui:

- Mm, ce frumos sună: "vă încape"...

O sărută şi puse palma peste Florentina: da, le ţinea pe amândouă în braţe...

- Ştii, aşa, fără greţuri, e greu; uit uneori că e şi ea cu mine...

- Şi mie mi se mai întâmplă; dar numai când eşti la serviciu. Atunci când te văd, îţi văd burtica şi parcă o văd şi pe ea acolo, mititică de tot...

- ... Hai să citim ce scrie-n carte!

- Hai!

Odiseea naşterii în 40 de săptămâni! Cum de uitase de ea? Năvăli în sufragerie iar Ana deschise grăbită cartea:

- Sunt în 18 săptămâni, nu?

- Da.

Paginile zburau, grăbite... O cuprinse cu braţele iar Ana începu să citească cu voce tare:

- "Bebeluşul cântăreşte acum 200 de grame şi... tot creşte! Majoritatea aparatelor şi sistemelor s-au diferenţiat deja. Ochii îi sunt încă închişi, dar poate distinge lumini şi umbre. Organele genitale externe pot fi vizualizate cu un aparat ecografic."

Tresări:

- Vezi? Pe 29, să-i spunem să se uite ca lumea!

- Să-i spui tu! Că eu nu-i spun! Ştii ce mi-a spus când am fost prima oară la control cu mama ta? Că ceea ce se vede acolo nu e ceea ce cred eu, ci doar cordonul ombilical!

Bufni în râs: i-auzi! Iar lui nu-i povestise glumiţa asta!

- Dacă a spus că sexul se determină la şapte luni, de ce vrei

- Păi nu vezi ce scrie-n carte?

- Şi vrei să rişti să-ţi spună acum una şi peste trei luni, alta?

Negă grăbit: Doamne fereşte!

- Păi vezi? Uite ce scrie mai departe: "Scheletul său este format, în mare parte, din cartilagii de consistenţa cauciucului, care se vor întări mai târziu. Începe să se formeze mielina, o substanţă protectoare care acoperă şira spinării. Cu un stetoscop special, puteţi auzi bătăile inimii bebeluşului dumneavoastră."

Se grăbi s-o întrerupă:

- Să ne luăm şi noi unul!

- Dacă găsim, luăm! "În zilele în care sunteţi îngrijorată în legătură cu evoluţia sarcinii, dacă ascultaţi bătăile inimii copilului veţi şti că acesta creşte şi continuă să se dezvolte. Uterul s-a mărit cam cât un pepene galben şi probabil îl simţiţi şi dumneavoastră. S-a modificat centrul de greutate al corpului."

Ana ridică privirea din carte; o simţea legănându-se uşor când în faţă, când în spate...

- ... Ştii că are dreptate? Nici nu mi-am dat seama!

- Ei, eu am observat că ai început să mergi mai ţanţoşă, aşa... Râzând, încasă un cot în stomac - lovitură în glumă!

- "Aveţi grijă să vă încălţaţi cu pantofi fără toc şi comozi. Aţi luat în greutate între 2 şi 6 kilograme." Cât am avut la ultimul control?

- Nu ştiu, că nu m-am uitat la cântar. A spus că două cu plus.

- Adică sunt în grafic. Bun! "Secreţiile vaginale sunt mai abundente acum. În schimb, sunteţi plină de energie." Am observat şi eu asta. Nu mai obosesc aşa uşor, nu mai mi-e somn atât de des... "Areolele sunt arămii şi sânii vă sunt uriaşi."

Se grăbi să verifice acea informaţie; înainte ca Ana să poată protesta în vreun fel, mârâi "cu poftă"...

- Nu eşti cuminte!
- Şi vrei să fiu cuminte?
- Păi uite cât e ceasul! Acum sună telefonul!
- Şi ce dacă?
- Ai înnebunit? Îi laşi să te aştepte?
- Ce vrei: dacă autorul cărţii are dreptate...

Cartea sfârşi azvârlită pe canapea, înainte ca Ana să mai citească ultimele rânduri.

25 septembrie 2003 - joi

Florentin

Piuitul îl făcu să tresară: ce? Deschise grăbit ochii şi privi ceasul: abia zece dimineaţa. Mm, cât de devreme era! Luă telefonul şi răspunse:

- Da.
- Salut.

Marcel părea extrem de serios! Decise imediat să se trezească de-a binelea:

- Salut. Probleme?
- Cred. Sunt în faţa blocului Gabrielei şi mă holbez la ditamai Mercedesul negru, al cărui şofer e chel, gras şi se numeşte Bogdan.

Cee? Broscoiul? Din nou? Şi tocmai azi - cu 24 de ore înainte de nuntă! Sări în picioare:

- Te-a văzut?
- Nu.
- Perfect. Bagă-te într-un magazin şi sun-o. Spune-i să încuie uşa şi să stea cuminte-n casă. În zece minute ajung şi eu acolo, cu bâta de baseball şi băieţii.
- Vrei tu să faci balamuc?
- Vrei tu musai să vă pomeniţi cu el la poarta tatei, în mijlocul nunţii?
- ... Te aştept.

Închise şi-şi trase blugii cu o singură mână: cealaltă era ocupată cu găsitul numelui... Roberto îi răspunse râzând:

- Salut, insomniacule!
- Băi, fii atent. Marcel s-a dus la Gabi şi-a dat peste broscoi în faţa blocului. Eu plec spre el, cu bâta de baseball. Sună băieţii, că am nevoie de "artilerie". Nu vreau să-l fac chisăliţă: vreau doar să-l sperii.
- ... Bine. Ies din piaţă şi dau câteva telefoane: că-i mai bine să nu ştie el tot ce se-ntâmplă.
- OK.
- În cât timp ajungi acolo?
- În vreo zece minute.
- Îţi trimit băieţii. Da' să-i aştepţi, bă!
- Ţi-am spus: contez pe sperietură, nu pe bâtă.
- Bine, mă.

Închise şi se grăbi să scoată un tricou şi bâta din şifonier: mm, abia aştepta să dea iar ochii cu broscoiul!

Gabriela

Se apropie de fereastră şi privi lung maşina... Ce naiba mai voia de la ea? Dispăruse după ultima lor ieşire în oraş; după ce vorbise Florentin cu el. Acum ce mai căuta acolo? Chiar nu voia să înceteze? Chiar nu pricepuse?

... Fusese destul de toantă; înţelesese asta atunci când o abordase nevastă-sa pe stradă. Şi fusese extrem de toantă şi atunci când el îi spusese că erau în divorţ - iar ea îl crezuse...

Oare unde era Marcel? Că nu-l vedea! La telefon, îi spusese doar să încuie uşa şi să stea cuminte în casă, că el rezolva problema şi pe urmă urca la ea. Dar cum rezolva problema, nu ştia; probabil îl suna pe Roberto, sau pe Florentin...

Florentin...

Zâmbi slab şi intră în bucătărie: de când auzise că o bătea pe Ana, începuse să-l privească cu alţi ochi. Simţea că parcă se schimbase ceva... Iar dacă ar fi avut acea informaţie mai devreme, poate că nu s-ar mai fi dus atunci la el. Se făcuse de râs, ca o proastă, când se

aruncase la picioarele lui şi-l implorase să-şi părăsească nevasta pentru ea! Nu era oare evident că n-o va părăsi niciodată pe Ana? Că o bătea din prea multă gelozie? Iar gelozia era o dovadă de dragoste dusă la extrem?

Se însurase cu ea; OK. Plănuiseră şi-şi doriseră foarte mult să aibă o fetiţă; OK. Plecase de-acasă după ea, riscând să-şi piardă familia pentru ea; OK. Dar asta nu-l împiedicase să se mute cu ea într-un apartament, să treacă peste nenorocirea pierderii sarcinii, să discute şi să insiste cu fetiţa. Deşi pe-atunci nu mai lucra la chioşc, nu mai avea nici o sursă de venit... Dacă nici aceea nu era o dovadă clară că Florentin nu va renunţa niciodată la Ana...

Scoase două pahare şi sticla de Coca-Cola şi le duse în camera ei: destul cu Florentin. Scoase din şifonier un teanc de umeraşe şi băgă rochia de mireasă în locul lor; încuie uşa... Şi scoase din sertar cheia de la uşa camerei ei. Era singură acasă - dar nu voia totuşi să rişte s-o păruiască mămica ei de faţă cu el. Simţise că în sufletul lui erau sentimente puternice; Marcel ar fi fost capabil să intervină între ele ca s-o scape de bătaie! Şi s-ar fi mutat la el înainte de nuntă - lucru care ar fi complicat mult ziua de mâine. Va încuia uşa - iar ziua de mâine va rămâne simplă.

Diseară avea programare la medic - la cabinetul din cartier. Mergea cu mama ei... Putea spune că avea emoţii; dar nu-i era frică, ştiind că şi Ana făcuse la fel şi totul ieşise bine. Chiar se gândea că n-o s-o doară rău mâine seară, de vreme ce intervenţia era atât de "proaspătă"...

Ah, ce era să uite! Alergă în dormitorul părinţilor şi trase sertarul noptierei. Examină lung folia, încercând să-şi dea seama cum se citeau săgeţile alea... Scoase o pastilă de la începutul şirului de săgeţi şi-o înghiţi; mai scoase două, pe care le ascunse în geantă... Pentru că trebuia mai întâi să se obişnuiască cu băiatul lui, şi abia după aceea să se apuce de rotunjit familia!

Se apropie din nou de fereastră şi păli: Doamne, câţi se strânseseră în bulevard, în faţa complexului! Doamne, cine cobora din taxi lângă ei! Îşi acoperi grăbită gura cu degetele...

Florentin era furios - îl cunoştea bine, iar dacă ar fi fost şi ea acum în grupul ăla nu şi-ar fi permis să-l contrazică! Îl privea...

Îl privea şi realiza că-i era frică de el! Ca şi atunci, în apartament, când o lovise cu capul de uşă! Dacă l-ar fi văzut acum pe vizor sunându-i la sonerie, ar fi fugit să cheme poliţia şi să se-ascundă sub pat sau în şifonier... Împărţise deja grupul numeros în patru grupuri mici; două dintre ele o rupseră la fugă unul spre dreapta, celălalt spre stânga. Iar el vorbea cu cei rămaşi lângă el... Îl văzu pe Marcel ieşind dintr-un magazin, grăbindu-se spre fratele lui...

Oftă greu şi plecă capul - Florentin îşi risca liniştea ca s-o scape pe ea de Bogdan. Înainte să afle dacă nu cumva "broscoiul", cum îi spunea el, are relaţii la poliţie sau probleme cardiace, el venise cu bâta de baseball şi cel puţin 30 de prieteni ca să-l determine s-o şteargă pentru totdeauna din memorie. Riscând să afle şi Ana asta...

Ca amantă, o respinsese cu palme şi răcnete. Ca şi cumnată, o apăra cu bâta. Orice dubiu i-ar mai fi bântuit, stingher, mintea, se risipise acum: era cumnata lui Florentin. Şi-atât. Se resemnase cu gândul ăla: nu fusese să fie. Şi era mai bine aşa. Pentru că, chiar dacă el va conduce discuţia azi, o va face pentru cumnata şi fratele lui - şi nimic mai mult.

Florentin

Bun! Achită cursa şi coborî. Apropiindu-se de ei, aproximă că erau vreo 30 de amici! Şi toţi erau furioşi! Scoase bâta de pe mânecă şi-o ascunse în geacă; se grăbi să-i lămurească şi să-i şi organizeze:

- Individul e gras şi chel şi stă într-un Mercedes negru, în faţa scării. Ce-aveţi la voi?

- Ce trebuie: cuţite, bâte...

- Perfect. Insul trebuie speriat zdravăn, nu făcut chisăliţă şi trimis la Morgă; după ce înconjurăm maşina şi punem gheara pe el, am o vorbă să-i zic; şi pe urmă vandalizăm maşina şi ne-mprăştiem. Voi aveţi grijă să nu vadă lumea ce vorbe am cu el.

- Bine, mă!

- Serios vorbesc: fără balamuc sau acte de vitejie! Că e plin de bani şi ne poate face probleme. Iar blocul e plin de potenţiali martori.

- Bine, Florentine. Cum facem?

- Ne împărţim în patru grupuri, din cauza aleilor de lângă bloc. Trebuie să-l încercuim fără să-şi dea seama ce facem.

Bun! Se mişcau repede! Fratele lui se apropie, încruntat:

- Ai venit să faci dreptate?

- I-am promis insului ăstuia că, dacă mai dau de el prin preajma ei, o să avem o discuţie foarte serioasă.

- Tu! Nu eu!

- Nu, nu tu. Sau vrei să te însori mâine în arest?

- Încerci să te sustragi de la nuntă?

- Marcele... Ai încredere în mine?

Fratele lui îi întoarse spatele:

- Fă ce vrei tu. Ca întotdeauna.

Îl prinse de mânecă şi-l trase spre el cât să-i audă şoapta:

- N-am să stau niciodată deoparte când familia mea are probleme.

Şi-atât; făcu semn spre bloc. Cele două grupuri porniră "nevinovate" pe cele două alei... Îl urmă pe cel din treapta: cel care va ajunge lângă portiera şoferului, prin spatele maşinii.

Se apropia încet de el, ca într-o plimbare; băieţii discutau pe voci coborâte, râdeau... Insul nu părea să-şi dea seama că grupurile alea aparent răzleţe se apropiau de el din toate părţile...

Gata: încercuiseră maşina. Şi-acum se lăsară toţi deodată pe caroserie! Mercedesul "ţopăi" scurt; acum individul ţipă, speriat:

- Hei!

I se făcu loc să treacă; din numai trei paşi, ajunse lângă geamul şoferului. Scoase bâta, o apucă zdravăn cu ambele mâini şi-o roti deasupra capului, spre dreapta. Şi, cu tot avântul ăla, lovi parbrizul.

Doamne, ce bubuitură! Aşa înţelegea el să nu atragă atenţia martorilor?

Prea târziu: băieţii abia aşteptaseră să vandalizeze maşina! Tocmai o lăsaseră fără pic de geamuri! Se întoarse şi-l văzu pe Marcel repezindu-se pe geamul şoferului, apucând reverele broscoiului, trăgându-l fără menajamente după el şi azvârlindu-l pe asfalt. Iar fratele lui începu să-i care pumni şi şuturi în tăcere...

Aha! Broscoiul era speriat, dar pricepuse repede ce i se întâmpla! Pentru că se chircise tot şi-şi acoperise capul cu mâinile! Iar aşa nu obţineau nimic! Se apropie de Marcel, privindu-l lung; fratele lui îi întâlni privirea... Nu se aşteptase să-l convingă aşa să-l lase să-şi ducă planul la îndeplinire; numai că Marcel scuipă pe chelia broscoiului şi făcu doi paşi în spate. Aşteptă ca băieţii din faţă "să-l ascundă" în mulţime şi, constatând că individul nu va avea cum să descrie înfăţişarea fratelui lui la poliţie, începu să râdă:

- Eu am mai avut o vorbă cu porcu' ăsta; i-am promis ceva. Văd că vrea să mă ţin de promisiune. Care ai, bă, şiş la tine?

Nenorocitul îl privea lung, îngrozit; pentru că îşi amintea şi chipul, şi discuţia, şi era înconjurat de foarte multe feţe "brunete", încruntate... Ete, că avea în faţa ochilor o "ofertă" generoasă de şişuri! Zâmbi şi luă briciul: oare al cui bunic nu se putea înţelege cu aparatele de ras? Broscoiul începu să ţipe; îi făcu semn să tacă, zâmbind. Dar degeaba: fu nevoie de intervenţia unuia dintre amicii lui, care-i acoperi gura cu palmele.

- Da' ce i-ai promis, bă?

- Că, dacă mai calcă pe bec, îi tai "ustensila".

Hohotul de râs izbucni în forţă, iar hainele broscoiului începură să zboare prin aer. Se aplecă, zâmbind; auzi şi întrebarea obraznică:

- Păi ce să-i mai tai, mă? Nu vezi ce l-a nefericit Dumnezeu?

- Găsesc eu ceva de tăiat, n-ai grijă.

Desfăcu briciul; broscoiul începu să se zbată şi să urle. Coborî mâna cu briciul; brusc, nici o mişcare... Se grăbi să se ridice:

- A leşinat. Să-i rezolvăm maşina. Atent, fără amprente.

Băieţii năvăliră spre Mercedes. "Tacâm complet": scaune tăiate, bord spart, tablă zgâriată... Ascunse iar bâta pe mâneca gecii şi se grăbi să-i oprească pe "întreprinzători":

- Fără roţi - ca să nu stea pe-aici toată ziua!

Îşi privi scurt ceasul: nu trecuseră decât cinci minute şi "rezolvaseră" şi discuţia, şi maşina. Marcel se apropie de el:

- Ai terminat de vorbit cu el?

Aprobă scurt cu capul:

- Da. Vezi, că ştie că sunt un amic de-al ei. Nu-l informa că facem parte din aceeaşi familie.

Marcel aprobă şi se apropie de Bogdan; se grăbi să-l urmeze, în caz că broscoiul îi ridica probleme... Două palme fură de-ajuns ca să-l trezească; fratele lui îi luă briciul din mână şi apucă palma lui Bogdan:

- Eşti dreptaci, nu? Cu mâna asta ai lovit-o, nu?

Arş! Tăietura aia din palmă se va vindeca abia după ce va fi cusută la spital!

- În fiecare zi, să te uiţi la cicatricea care-o să-ţi rămână şi să-ţi amintească că amicul meu ţi-a făcut o promisiune! N-ai vrea să se ţină de cuvânt, nu?

Individul plângea în hohote; bolborosea grăbit că nu mai face, că nu se mai apropie în veci de ea... Decise să-l întrerupă cu lucruri ceva mai importante decât jurămintele lui:

- Bănuieşti ce se va întâmpla dacă treci pe la poliţie, nu? Eşti conştient că noi suntem "trupa de desant", iar restul armatei tocmai a primit consemn în garnizoană...

Da, era foarte conştient de asta! Deci dacă nici unul dintre bătrâneii de pe la geamuri nu se grăbise să formeze 951, totul rămânea între ei. Îi întoarse spatele şi-şi căută fratele din priviri: gata? Terminaseră acolo? Că dura deja prea mult! Da - terminaseră. Marcel porni spre scara blocului. Anunţă, în romanes:

- Băieţi! Cinci secunde încruntare la martori.

Ridicară toţi privirile spre bloc; perdelele fluturară imediat, semn că nimeni nu văzuse şi n-auzise nimic... Perfect!

- Împrăştierea.

Porniră toţi care-ncotro; el unul se grăbi spre aleea din dreapta; imediat cum dispăru din raza lor vizuală, o rupse la fugă spre prima străduţă la dreapta: să ajungă în bulevard şi să urce în primul taxi...

Nu se atinsese de maşină, aşa că nu-şi lăsase amprentele pe nicăieri. Nici măcar pe "viermişorul" ăla nefericit! Bufni în râs: într-adevăr, n-ar prea fi avut ce tăia! Acum să se gândească cum să-i povestească Anei ce ispravă făcuse! Nu voia s-o sperie - iar soţia lui va trăi cu teama că poliţia îi putea suna oricând la uşă...

Numai că broscoiul nu se va duce la poliţie. Ştia acum că avusese de-a face doar cu un batalion, presupunea că armata era mult mai numeroasă şi mai bine dotată în materie de arme albe...

Imediat cum ajungea acasă, îl suna pe nea Marin pe mobil. Şi-i spunea ce se întâmplase - că şi el avea relaţii la secţia de poliţie. Şi numai ca ultimă armă de apărare, îşi anunţa tatăl - că atunci îl păştea şi-o bătaie zdravănă, pentru ideile creţe!

Urcă în taxi, rosti adresa şi zâmbi: nu, pe nea Marin îl va anunţa diseară. După ora şase. Pentru că Marcel urcase la Gabriela... şi n-aveau nevoie, în acele momente, de prezenţa tatălui ei.

Ana-Maria

Se aşeză la masă, oftând greu:

- Îţi dai seama că te-a văzut îndeajuns de clar ca să te poată reproduce cu fidelitate la poliţie?

- Îţi dai seama că, dacă o face, rămâne fără "viermişor"? Şi-asta înainte să aflu şi eu că s-a dus la poliţie?

Daa, soţul ei era extrem de optimist! Ea, nu prea...

- Tu nu-ţi dai seama cine-a fost azi acolo să-i vandalizeze maşina! Băieţii ăia nu reacţionează prea plăcut la substantivul "poliţist"! Iar insul, ca s-o spun pe-aia dreaptă, e cam laş. Îţi garantez că n-o să sufle o vorbă: nu i-ar face plăcere să lungească tevatura cu noi.

Prea bine! Zâmbi slab, încercând să-şi ascundă îngrijorarea legată de "trăznăile" soţului ei:

- Crezi că şi-au rezolvat problema?

- Depinde de nea Marin. Dacă a cusut-o ieri, cel mult au băut o Cola-n doi.

- ... Şi nu-l suni?

- Eşti curioasă?

- Doar sunt femeie, nu?

- ... E prea devreme: s-ar putea să fie împreună, la o plimbare. Lasă, că mă sună el diseară.

Florentin se ridică, zâmbind slab:

- Mergem şi noi să ne-nvârtim prin jurul blocului?

Aprobă şi se ridică: chiar avea chef de-o plimbare! Poate se opreau şi la complex, să ia câte-o îngheţată-două...

Florentin

Soneria piui îndelung; se grăbi să se apropie de uşă: cin' să fie, cin' să fie? Poliţia sau musafirii?... Marcel! Descuie şi-l invită în bucătărie: să nu stea prea mult, că după ce-şi termina Ana duşul aveau un plan ferm pentru seara asta!

- Salut.

- Salut.

Se aşeză, iar Marcel întrebă:

- Ana nu-i acasă?

- Face duş. Îi povestesc eu, când iese.

- ... A aşteptat în maşină până i-a adus unul nişte haine şi l-a tractat. Probabil i-am distrus computerul - cine ştie! După ce-a dispărut, Gabi mi-a spus că e programată la cusut în seara asta, la şapte. Şi-am decis de comun acord să încuiem uşa camerei, deşi era singură acasă.

Aha! Bravo! Şi?

- Trebuie să recunosc că a fost iniţiativa ei; eu m-aş fi mulţumit să bem o Cola şi să ieşim la plimbare. Dar, într-un fel, a fost mai bine aşa: ne-am convins amândoi că nunta rămâne în picioare.

- Bun.

- Mi-a părut un pic absentă, gânditoare...

- După ce s-a speriat când l-a văzut parcat în faţa scării, după ce ne-a văzut făcând circ în faţa vecinilor şi-a realizat că sunteţi singuri acasă, ce te aşteptai să facă?

- A mai fost ceva.

"Şi e legat de tine." De ce nu-şi termina frazele? N-ar fi fost mai bine să discute deschis şi să se lămurească amândoi?... Nu; Marcel tăcea. Decise să pună punct acelei discuţii, care-l irita deja:

- Deci o să spună "Da" mâine?

- Da.

- Felicitări! Şi uite cum te-nsori tu cu frumoasa cartierului...

Marcel începu să râdă: ştia şi el că Gabriela era "frumoasa cartierului"!

- Iar dacă azi a fost gânditoare, mâine va fi mai atentă. Poimâine, şi mai atentă. Totu-i să nu devii tu gânditor - că ai antecedente...

- Fii serios! Gânditor? Lângă frumoasa cartierului?

Aprobă şi se ridică: discuţia se sfârşise. Îl conduse la uşă:

- Care-i planul pentru mâine?

- La 12, la tata-n curte. De-acolo mergem la ea, la Primărie, la biserică şi-napoi la tata.

- Deci la 12. Bine. Salut!

- Salut.

Încuie uşa, zâmbind... Din nefericire pentru fratele lui, se întâmplase aşa cum se temuse că se va întâmpla. El îşi făcuse apariţia, Gabriela redevenise gânditoare. Mâine seară, Marcel va avea o problemă serioasă.

Intră în dormitor şi începu să numere banii... Aveau destui; de când lucra la chioşc, se redresaseră foarte bine. Şi cum tatăl lui nu pomenise nimic de data asta despre darul de nuntă, calculă 500 de euro şi puse bancnotele într-un plic iar plicul în buzunarul costumului: mai bine să fie "asigurat", decât să trebuiască să se împrumute ad-hoc de la Roberto.

Intră uşor în baie şi se grăbi să se dezbrace: să-şi mai facă un duş. Altfel de duş. Cu ea. Şi-apoi să-i spună şi ei ce se mai întâmplase azi cu Marcel şi Gabriela: că erau veşti foarte bune.

26 septembrie - vineri

Florentin

Ca de obicei, strada "era în fierbere". Chiar dacă vecinii nu fuseseră invitaţi de data asta - ei se părea că vor organiza o petrecere ad-hoc în stradă. Pentru că nu se văzuse încă nuntă în curtea lui Ioan Manolache la care să nu se joace şi-n stradă! Probabil că acolo vor dansa şi ei...

Ana avea emoţii; i-o spusese încă de dimineaţă, când se trezise, şi-o simţea şi el acum. De data asta miza era mai importantă decât la nunta Luminiţei; şi cum, de la biserică, se întorceau tot la ai lui acasă, normal că soţia lui era tensionată...

Şi iar îl strigau vecinii pe la garduri, iar ieşea tăticul lui la poartă... De data asta le făcu cu mâna - promiţând că vor avea o discuţie serioasă despre orice voiau ei, dar mai târziu un pic. Şi intrară amândoi în curte.

- Bine-aţi venit!

Mămica lor fusese "pe faţă"; se grăbi s-o îmbrăţişeze:

- Bine v-am găsit!

Acum era Ana îmbrăţişată şi sărutată... Decise să deschidă el discuţia:

- Cum merg pregătirile?

- Cum merg ele de obicei! Nu ştii că cele mai mari trăznăi se întâmplă în ultimul moment?

- Ba ştiu, cum să nu ştiu... La ce te-ajut?

- Du-te la taică-tu, în casă, vezi ce treabă are cu tine. Anuţo, hai să vorbim.

Deja? Deci era ceva urgent...

Ana-Maria

OK! Să vorbească! Era numai urechi!

- Te rog frumos, la nunta asta menajează-te. Nu mai dansa ca la Luminiţa! Doamne fereşte, să nu păţeşti iar ceva!

Soacra ei încerca s-o determine să fie nevăzută, invocând sarcina! Zâmbi slab:

- Ştiu ce-am de făcut - am discutat cu Florentin.

Era privită lung, serios... Ridică scurt din umeri:

- M-am gândit să nu ies în evidenţă; să mă pierd în mulţime. E mult mai bine aşa.

-Te rog să mă crezi că, în orice alte circumstanţe, lucrurile ar fi fost diferite.

- Vă cred, pentru că ştiu ce se întâmplă. Deci: la ce vă ajut?

Mai era şi altceva de vorbit despre Gabriela? În opinia ei, nu! Şi-atunci, să treacă la organizare!

- ... Înainte de-a aranja lucrurile pe-aici, hai să stăm puţin jos.

Bine; deci mai discutau. Dna Manolache părea gânditoare...

- ... Ţi-a spus Florentin?

- Ce să-mi spună?

- Ce se întâmplă cu Gabriela.

- Mi-a spus şi el şi am observat şi eu.

- Stai liniştită: i-a trecut. Ţi-a spus fi-miu ce minciuni am scornit, nu?

- Da. Şi i-am promis că de azi încolo mă fac fată cuminte, aşa că poate să nu mă mai pocnească...

Dna Manolache începu să râdă:

- Mai amân-o şi tu o lună, chestia asta cu cuminţenia. Că altfel "miroase" a minciună!

- Pot s-o amân pentru la anul!

- ... Lasă, că văd eu cât o amân. Tu sper că nu te îngrijorezi din

cauza ei!
Negă încet, zâmbind...
- Bun. Cum facem: stai cu copiii?
Aprobă:
- Am deja experienţă.
Soacra ei se ridică, Luminiţa se aşează:
- Salut! Ce mai faci?
- Uite, tocmai am primit sarcina să stau cu copiii...
- Aha! Păi sunt mai mică decât tine - stai şi cu mine un pic!
- OK! Ce vrei să-ţi spun: "Albă ca Zăpada" sau "Cenuşăreasa"?
- Cântecul cu pupăza!
Râdeau amândouă...
- Te-apuci să-l înveţi?
- Nuu, nici nu mă gândesc! Deja? Pe la 25-26 de ani!
- Mi-a povestit Florentin planul vostru. E bună ideea de-a vă construi întâi afacerea. Dar, pe de altă parte, e un sentiment atât de special...
- Ano, nu mă tenta!
- Nu te tentez!
- Ba exact asta faci! Ai simţit-o mişcându-se?
- Încă nu. Iar luni, pe 29, ar trebui să-i spun doctorului contrariul...
- ... Crezi că s-a întâmplat ceva?
- Nu. De obicei, la prima sarcină mama simte primele mişcări mai târziu. Aşteptăm, suntem răbdători cu ea...
- Bravo!
Dl Manolache se apropie de ele:
- Ei, bine-ai venit!
- Bine v-am găsit.
Fu îmbrăţişată şi sărutată pe obraz; apoi, socrul ei se întoarse spre Luminiţa:
- Maică-ta te vrea în bucătărie.
Cumnata ei alergă spre casă; rămase deci din nou singură... Să-şi ia rolul în primire, nu? Pe unde erau copiii?

Florentin

Aa, păi nu-i plăcea ce văzuse! Se dusese, o îmbrăţişase şi pe urmă-i întorsese spatele? Ca să ce? Ca să intre în casă şi să caute un alt CD? Era oare supărat pe ea? Ce motiv ar fi avut?

Tatăl lui se purta ciudat azi. Nici cu el nu vorbise mai mult de trei fraze. Iar la partea de organizare nu participa în nici un fel. Doar se agita de colo-colo, preocupat... De ce oare?

Se apropie de Marcel şi-l prinse de braţ:
- Vino-ncoa.
Ieşiră pe poartă; şopti, privindu-l îngrijorat:
- Ce-are tata?
- Nu ştiu. Aşa e încă de când a deschis ochii, azi dimineaţă. Nu ştiu ce-l apasă; nici cu mine n-a prea vorbit, pe mama a repezit-o de câteva ori fără motiv...

Aprobă cu capul şi reveni în curte. Privirea lui Roberto încerca să-l liniştească, să-i transmită că nu se întâmpla nimic special, că pur şi simplu cafeaua în exces era vinovată...
- Florentine, vino-ncoa!
Se grăbi să se apropie de tatăl lui şi înlemni auzind indicaţiile:
- Masa asta e prea lungă: blochează totul. Aici rămân doar şase locuri - mută-le pe-astălalte vizavi.

Poftim? Tatăl lui se îndepărta grăbit... Adică aranjase de dimineaţă mesele, plănuise ca ambele familii să stea la masa mare, pentru ca acum să schimbe aranjamentul? Uitase de ei doi? De faptul că trebuiau să fie nevăzuţi? Ce făcea, îi muta vizavi de mireasă?

... Dispoziţia era clară: trebuia să mute mesele. Aşa că-şi scoase haina şi începu să strice masa lungă din faţa ringului de dans.

Ana-Maria

În sfârşit, plecaseră spre Gabriela. Se plictisise de moarte la masă, lângă copii! O oră se căznise să-i ţină de vorbă, să-i determine să nu fugă prin curte... Dar îşi amintise că era *marimé*; aşa că răbdase, cuminţică, pe băncuţă, lângă copii. Dar acum mergeau la mireasă. Chiar era curioasă să vadă unde locuia Gabriela! Mă rog - unde locuise! De mâine dimineaţă, Gabriela se va muta în camera lui Marcel...

Florentin era îngândurat; nu-l putea întreba de ce, pentru că în taxiul în care erau ei mai erau două persoane - doi bărbaţi.

Presimţea că nunta asta va fi extrem de plictisitoare; că i se va face somn, din lipsă de "acţiune", iar pe la 1 noaptea or să pornească spre casă. Că, în ciuda tuturor sfaturilor şi nu numai, o anumită pereche de ochi va sta aţintită asupra lor - sau măcar îi va studia pe furiş! O altă pereche de ochi se va întrista din cauza asta...

O s-o ia pe Luminiţa la o discuţie, în stradă. Şi-o să lungească discuţia aia preţ de vreo oră! Apoi o s-o ia pe Mirela! Şi pe urmă pe Ileana! Deci trei ore erau "asigurate"! Încă vreo două ore mâncarea... Dacă biserica se termina la trei, atunci la patru începea petrecerea; plus cinci ore... Se vedea "descoperită" pe la nouă seara; dar poate că-l va lua şi pe Florentin la poartă; poate că-l va ruga să treacă împreună pe la fiecare vecin, să discute politică... Sau poate-o va ruga pe Luminiţa s-o ducă la ea acasă şi să mai stea şi pe-acolo, să piardă timpul...

De ce să strice petrecerea cumnatelor ei? Nu era mai simplu să stea la masă, să privească dansatorii şi-atât?... O s-o apuce somnul...

Taxiul opri pe dreapta; coborî şi-şi prinse soţul de braţ:
- Hai să intrăm în scară.
Florentin se grăbi spre scara blocului. Intrară şi se opri:
- Bun; şi-acum urcăm ultimii...
Soţul ei o trase cât mai departe de uşa liftului şi-o prinse în braţe:
- Tata e atât de zăpăcit încât le încurcă pe toate.
- Probabil nu ştie ce ştim noi că s-a întâmplat ieri.
- Nu, nu e asta. Se teme să n-audă remarci caustice. De-asta a invitat doar rudele mai apropiate - maximum 50 de oameni: ca să n-o ia nimeni razna de la alcool, să bată câmpii şi să strice nunta înainte de tort.
Aha!
- Partea proastă e că a stricat masa mare; să vedem unde ne aşezăm când ne-ntoarcem de la biserică!
- Găsim noi o masă retrasă!
- Tu ai văzut că ei au în faţă toate mesele? Unica "masă retrasă" e dincolo de gard, în stradă!
- Atunci stăm în stradă.
- Exclus. Oof, a naibii ea de treabă!
El era şi mai agitat decât dl Manolache!
- Stai liniştit; o să ne descurcăm.
- Ca întotdeauna. Partea proastă e că am o presimţire. Ceva o să meargă rău - o să vezi.
- Haai, fii serios! Tu te bazezi pe presimţiri?
Florentin se aplecă şi-i şopti la ureche:
- Ştii ce m-a determinat să lupt cu toţi şi toate ca să te am?
Dragostea?
- Sentimentul că tu eşti ursita mea.
Rămăsese fără cuvinte...
- Iar prezentul confirmă asta. Să fii atentă, să ai grijă ce faci şi ce spui: se va întâmpla ceva azi - ai să vezi.
- ... Crezi c-o să spună nu?
- Exclus. Totul va merge şnur, până la petrecere. Unde cred că frati-miu o să cedeze.
- Adică?
- Adică o să se sature de jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica şi-o să se ia de ea. În văzul tuturor.
- Tocmai de-asta, dacă nu găsim o masă retrasă, eu renunţ bucuroasă la tot meniul şi petrec pe partea cealaltă a gardului.
- Nu va fi nevoie. Hai să urcăm şi noi.
Să urce - deşi nu rămăseseră ultimii.

Habar n-avea la ce etaj urcau; oricum, se înghesuiseră patru persoane în lift, aşa că tăcea... Uşa apartamentului era larg deschisă. Florentin îi strânse mâna şi-o trase înăuntru.

Problema voalului se rezolvase deja; Marcel era foarte mândru, foarte fericit... Iar Gabriela era foarte frumoasă. Se apropiară de ea. Când îl văzu pe Florentin, chipul miresei parcă înflori:

- Ei, bine-aţi venit!

De ce se repezise aşa la Florentin?... Şi ce-l mai îmbrăţişa!... Hm! Sesiza oare un fel de "adio" în strânsoarea aia?

- Felicitări! Să fie într-un ceas bun!

- Mulţumesc mult!

O îmbrăţişă şi ea şi se grăbi să se retragă. Florentin ieşi din apartament; ieşi şi ea, mirată... Se opriră pe palier, lângă lift.

Florentin

Fir-ar să fie de treabă! N-ar fi trebuit să vină deloc! Iar tatăl lui ar fi trebuit să înţeleagă asta! Gabriela îl strânsese în braţe să-l sugrume, nu alta! Cu Marcel la nici 30 de centimetri de ea! Şi cum frăţiorul lui nu era prost deloc, mai ales când era îndrăgostit rău de tot, se gândea...

Ana-Maria

- ... Ce-i?

- Nimic. Mă gândeam să stăm aici, că înăuntru e cald şi înghesuială...

Aha! Pricepuse! Înăuntru, atmosfera era "fierbinte"! Iar cel mai bun ascunziş era pe palier... Cu scuza ţigării pe care el tocmai o aprinsese... Şopti încet de tot:

- Tot mai ai sentimentul ăla?

Capul brunet aprobă scurt. Deci ceva o să meargă rău...

Asta e! Se retrăgeau frumos de la nuntă şi gata! Nu era o tragedie! Scuza general valabilă cu gravida obosită mergea perfect în situaţia dată! Doar să-şi dea seama când să se retragă - pe cât posibil, înainte să se producă acel "ceva" rău...

Foarte mult tineret, din partea miresei - nu cunoştea pe nimeni. Dar formau un grup gălăgios, vesel: ei vor întreţine atmosfera la petrecere. Ea va sta cuminte pe scaun şi-i va privi, zâmbind...

Gata, plecau? Aşa se părea! Nea Marin adusese un acordeonist; iar de la primele acorduri, Florentin o luă de mână şi coborâră un etaj pe scări. Ascultau melodia, râsetele, exclamaţiile... Acum realiza că nici măcar nu dăduse ochii cu socrii mici...

- Cred că noi doi o să petrecem în stradă.

- OK.

- Vorbesc serios, să ştii! Chestiunea e destul de gravă, aşa cum se prezintă în momentul de faţă!

- Ştiu. Oricum nu m-aş simţi bine în curte, la cum zici că sunt aşezate mesele.

- Pe de altă parte, dacă stăm pe stradă cu vecinii, tata se face foc şi pară.

Se încruntă scurt:

- Atunci să vină el şi să ne spună ce să facem şi unde să stăm.

Florentin tăcu; şi ea prefera să tacă, pentru că tocmai folosise un ton destul de tăios... Ce naiba! Ea nu era agitată? Ea nu se gândea la cât de mult rău provoca prezenţa lor acolo? Ea nu văzuse îmbrăţişarea aia aproape disperată? Florentin o prinse de mână:

- Hai să luăm flori.

Perfect! Chiar nu voia să fie de faţă la balamucul din faţa blocului! Coborau pe scări, grăbiţi să ajungă jos înaintea miresei... Bun! Le reuşise "evadarea"! Fu trasă spre dreapta; aproape alergau amândoi... Gata - erau în faţa complexului. Şi-acum soţul ei o trase în faţa lui şi zâmbi:

- Ai obosit, nu?

- Încă nu.

- OK. Hai să luăm nişte flori.

Să ia flori! Abia aştepta să se îndepărteze de nuntă şi nuntaşi!

Florentin

Se apropie de scara blocului, zâmbind slab: nu-i aşteptaseră. Plecaseră deja spre Primărie. Gând foarte reconfortant, pentru că în condiţiile astea vor mai aştepta zece minute şi vor lua un taxi... Şi va pricepe şi mireasa că, pe viitor, ar fi fost foarte bine dacă n-ar fi repetat isprava...

- Florentin?

Cine era individul care-l strigase pe nume? Tânărul râse:

- Adrian şi Adriana. Haideţi: voi mergeţi cu noi.

Aa, OK! Parcă-i văzuse în grupul invitaţilor Gabrielei! Urcă pe bancheta din spate, lângă Ana, şi făcură prezentările. Iar tânărul demară:

- Nea Marin mi-a zis să vă aştept.

- Am fost după flori.

- Mi-am dat seama! Cum vi se pare nunta, până acum?

Răspunse cu precauţie:

- Destul de... "nuntă"!

- Stai să ajungem la voi acasă! Acolo să te ţii! Găbiţa ne-a strâns pe toţi - toată gaşca de nebuni şi nebune din cartier. O să iasă o nuntă pe cinste!

- Sunt sigur! Dar pe noi să nu contaţi, că Ana e gravidă.

Adriana se grăbi să se întoarcă, fericită de parcă văzuse un extraterestru fardat profesional:

- Felicitări! Ce e?

- Fetiţă, sper!

- Auzi, Adiţă! Fetiţă!

- Adiţă, încetează!

Na, că se alintau cu acelaşi nume! Dar şi Ana îl numea uneori "iubire mică"...

- Haai, mă! Una mică-mică!

- Mai discutăm.

- Imediat cum ajungem?

- Imediat cum ajungem acasă, după terminarea facultăţii.

Înţelept individ; îi plăcea deja de el!

- Adiiţăă!

El răspunse cu o casetă cu manele, la volum rezonabil. Iar Adriana începu să danseze de zor pe scaunul din faţă... Păreau a fi "de gaşcă". La fel de bine, puteau fi un fel de spioni...

La urma urmei, decât să stea singuri la masă şi să se holbeze la dansatori, mai bine stăteau cu ei - ca ultimă soluţie, fireşte! Ana ar fi avut o grămadă de lucruri interesante de discutat cu Adriana, despre bebeluşe... iar Adrian părea să se priceapă la maşini - una din discuţiile căreia îi putea face faţă. Mai erau şi economia, politica, bârfitul nuntaşilor... Perspectiva de a petrece la acea nuntă stând pe scaun, la palavre, tocmai prinsese o tentă roz!

Maşina opri pe dreapta; se grăbi să coboare şi să-i iasă în întâmpinare tatălui lui.

- Unde-aţi dispărut?

- Am luat flori.

Era privit cu ochi furioşi; îi răspunse cu o încruntare... şi i se întoarse spatele:

- Pe viitor, să mă anunţaţi când mai dispăreţi aşa.

Nu mai răspunse; reveni lângă Ana. Ea tăcea, pentru că el era încruntat... Gata! Ia să se revolte un pic! Că dacă ieşea în evidenţă era rău, dacă dispărea era şi mai rău!

- Hai înăuntru.

Soţia lui dădu să-şi spună părerea; o trase ferm spre clădire. Lasă, că nu murea Gabriela dacă-l vedea în sală, la braţ cu nevasta lui! Şi nici n-o să spună "Nu"! Ce se tot îngrijorau atâta?

Ana-Maria

Oof, voise el să se răzvrătească! Bine măcar că era o răzvrătire mică-mică - adică nu stăteau chiar în spatele mirilor, ci în spatele tuturor invitaţilor...

Or să fie printre ultimii la felicitări; vor ajunge printre ultimii şi la bomboane şi şampanie. Iar ochii negri or să-i tot caute pe amândoi prin mulţime... Întoarse capul spre fereastră; aşa o vedea mai bine cu coada ochiului. Tocmai spuseseră "Da". Urma sărutul... Acum semnau registrele şi hârtiile... Acum semnau şi naşii... Şi-acum începeau felicitările, pupăturile şi florile. Ea privea în continuare fereastra: în faţa mirilor se făcuse ditamai codoiul, aşa că n-avea rost să se grăbească...

Da; ochii negri priveau lung coada. Până la urmă, fură văzuţi; Gabriela redeveni imediat atentă la felicitări şi invitaţii din faţa ei.

La urma urmei, nu putea să-i ceară să nu-i mai privească niciodată - nu? Încerca să rămână calmă, să zâmbească cu naturaleţe... OK; acum puteau să meargă şi ei. Mai erau câţiva amici; dar dacă rămâneau chiar ultimii, ar fi bătut la ochi! Chiar dacă, ultimii fiind, îi asiguraseră lui Marcel 4-5 minute de linişte şi bucurie! Ciudat - Adriana şi Adrian se aşezară în spatele lor! Gest care-o puse un pic pe gânduri... Poate că acei tineri primiseră de la Gabriela rolul de "zonă-tampon"; nu era prea sigură de asta, dar avea şi ea o presimţire.

... Păi să zâmbească! Şi să spună, "STAS", "Felicitări şi casă de piatră"! Urmau pupăturile şi-apoi dispariţia în mulţime...

Florentin

Totul mersese ca pe roate! De data asta fusese atent să se aplece mult, ca să evite o altă îmbrăţişare disperată; şi nici Gabriela nu mai încercase să-l stranguleze! Ciocniseră şampania, Ana părea să fie veselă... Până aici, planul îi reuşise în amănunt. Să ajungă şi la biserică şi să scape şi de pozele de grup; şi-apoi "să-şi spargă mintea" cu aşezarea la masă.

Roberto

Desfăcea şampania, încruntat: ce naiba era în capul fratelui lui? De ce rămăseseră printre ultimii? De ce nu se integraseră în grupul lor, al familiei mirelui? De ce încercau să facă notă discordantă?

... Nici el nu ştia ce să-i sfătuiască. Dacă se integrau în familie, erau prea "în centru", prea aproape de miri; dacă rămâneau ultimii, atrăgeau atenţia asupra lor şi-a motivului pentru care rămăseseră ultimii! Cum naiba să facă frăţiorul lui, să fie bine? ... Poate să-şi rupă un picior!

Zâmbi, atent la pahare: o să-i lase în pace. Cu siguranţă, stătuseră amândoi aseară până târziu şi discutaseră pe toate părţile nunta lui Marcel! Se gândiseră singurei cum să facă să nu afecteze totul cu prezenţa lor. Şi poate că atitudinea aceea retrasă era mai bună acum decât una normală, dezinvoltă. Măcar pentru Marcel.

Fratele lor se va înfuria, până la urmă. Iar Florentin făcea în aşa fel încât să nu fie el vinovat pentru ocheadele Gabrielei. Le văzuse şi el, le văzuse şi tăticul lui, şi mama lui... Sigur le văzuse şi mirele. Iar dacă fata asta voia să-şi strice propria nuntă, treaba ei!

Ana-Maria

Foarte frumoasă slujba! Insistase să intre amândoi în biserică şi să stea cuminţi undeva în dreapta, mult în spate... Florentin o ascultase; dl Manolache îi căutase cu privirea, îi văzuse şi revenise spre miri - semn că decizia lor fusese bună. Dacă şi-ar fi ascultat soţul şi-ar fi stat afară, ar fi fost aduşi înăuntru de urechi şi aşezaţi lângă Roberto şi Mirela! Dar aşa, se descurcaseră onorabil...

Adrian parcă maşina; coborâră amândoi, iar Florentin o trase spre primul vecin din dreapta. OK: să înceapă cu discuţiile prelungite pe partea cealaltă a gardului. Ea una n-avea plan decât pentru cinci ore din nunta aia; completările lui erau binevenite.

Florentin

Gata: acum trebuiau să intre în curte! Era a treia oară când tatăl lui ieşise la poartă, să vadă pe unde le umblau picioarele!

Intră şi se încruntă: aveau cel mai prost loc din Univers! Roberto şi Mirela stăteau cu copiii, Luminiţa şi Nicuşor stăteau cu Ileana şi nea Mihai... Iar unica masă pe care nu se vedea nici o poşetuţă era chiar prima de lângă casă - din primul rând. Afurisită situaţie... Asta e! Or să stea acolo! Să se abţină şi ea, că şapte-opt ore nu erau o tragedie!

Se aşeză şi-şi scoase haina: era îngrozitor de cald! Îşi servi soţia cu apă minerală rece, iar Roberto dădu staţia la maximum: gata! Se urnea nunta...

Ionuţ se apropie, grăbit, şi se aşeză lângă el:

- V-a plăcut la biserică?
- Da, piciule: a fost super!
- Ai văzut ce frumos a fost?
- Nici nu mă aşteptam să fie chiar aşa, să ştii!
- Daa! Cel mai mult mi-a plăcut când s-au învârtit! Tati mi-a făcut cu ochiul uite-aşa!

Piciul îl imita pe Marcel, el şi Ana râdeau... Mirela răcni, de pe ringul de dans:

- Ano! Haide!

Doamne, cumnata lui o luase razna? O scotea la dans?... Mirela era foarte calmă! Şi Luminiţa făcea semne disperate, Ileana nu mai putea de nerăbdare să danseze toate patru... Adevărul era că ele trei dansau în spatele Gabrielei, care era prinsă în cercul amicilor şi amicelor ei. Aşa că se aplecă spre soţia lui:

- Dacă vrei să dansezi, acum e momentul.

Ana zâmbi şi se ridică:

- Nu vreau să fac notă discordantă.

Ana-Maria

OK! Ajunse lângă ele şi începu să danseze potolit. O văzu imediat pe Adriana apropiindu-se de ele, intrând în cercul lor, integrându-se repede... "Calul troian" îşi făcea, conştiincios, datoria. Şi puţin îi păsa ei!

Ea una n-avea nici o problemă cu nunta aia; Florentin, cu atât mai puţin! Dacă Gabriela avea probleme, să dezvolte fuguţa o migrenă şi să se ducă să stea întinsă în casă! Sau să ia un Distonocalm şi gata!

Florentin

Zâmbi slab: bănuise că aşa va fi. La prima melodie, Ana dansase uşurel, ca o gravidă "cu simţ de răspundere". Acum, la finalul celei de-a patra, le întrecea pe toate! Soţiei lui îi plăcea să danseze - mai ales că se pricepea al naibii de bine la chestia asta! Iar Mirela şi Luminiţa o tot "îmbiaseră" la un mini-concurs... Şi tocmai "le bătuse" pe toate patru la capitolul "dans"! Dar era şi obosită! Aşa că o văzu făcând-le cu mâna şi revenind la masă... Se grăbi s-o prindă în braţe:

- Mămico, nu ţi-e frică să nu înveţe manele de mică?

Ana bufni în râs. Doamne, că frumoasă mai era! Iar el nu se mai putu abţine.

Gabriela

De ce trebuia să se uite aşa la ei? De ce nu-şi vedea de-ale ei? De ce nu stătea de vorbă cu soţul ei, la urma urmei? Dacă tot renunţase la dansul cu prietenele, de ce nu pălăvrăgea cu Marcel? De ce trebuise să-i privească tocmai când se sărutau? Imaginea aceea îi căzuse ca un bolovan în stomac...

Reveni spre Adriana: ea ţopăia, foarte binedispusă... Evident, uitase micul lor plan! Îl uitase încă de la biserică. Nu-i luase la masa lor, din ultimul rând; n-o ţinuse pe Ana la distanţă de îmbrăţişările soţului ei...

Ochii negri o priviră preţ de-o secundă; Florentin se ridică şi se apropie de poartă. Gata: totul trebuia să înceteze chiar acum! Pentru că nici ea nu ştia de ce se holba aşa la ei! Ştia că erau frumoşi, că se potriveau de minune, că se iubeau, că nu pierdeau nici o ocazie de-a se îmbrăţişa, de-a se săruta... Ce altceva mai avea de văzut?

Se ridică şi se apropie de soacra ei:

- Tanti, n-ai cumva un Distonocalm?

Bătrâna o trase grăbită spre masă:

- Da' ce s-a întâmplat?

- Mi-e că mă scoate Marcel la dans; şi-l ştiu că se pricepe...

- Stai jos, că mă duc să-ţi aduc! Dar sper că n-ai mai luat calmante pe ziua de azi!

Se grăbi să mintă, negând cu capul; reveni pe scaunul ei, lângă Marcel:

- Tu de ce n-ai venit la dans?

- Am tot timpul, până la tort. Eu aşa "îmi fac încălzirea", mental...

Începu să râdă, privindu-l mirată. Evident, observă acel gând hoinar, ilustrat de chipul şi ochii lui...

Trebuia să înceteze cu ocheadele alea. Marcel le observase; iar ea trebuia să se controleze cumva - pentru că întorcea involuntar capul, ridica involuntar ochii din farfurie...

Florentin

Mm, ce sărut! Reveni spre masă; primul lucru pe care-l văzu fură ochii negri... La naiba! Îi privea drept acum? Era nebună?

- Mă duc să vorbesc cu tata.

Se grăbi să se ridice şi ieşi pe poartă: afurisită situaţie! De ce naiba nu făcuse pojar azi-noapte?

- Ce-i, mă?

Aa, tăticul lui era binedispus! Pufăia de zor, privind hora făcută de vecini în mijlocul străzii! Păi să-i strice dispoziţia:

- De ce-ai stricat masa mare?

- Păi bloca tot drumul!

- Şi-acum eu stau în primul rând!

Tăticul lui se apropie de poartă, privi scurt "problema" şi reveni lângă el, îngrijorat brusc:

- Nu mi-am dat seama...

"Daa, bine că nu ţi-ai dat seama! Dacă ies discuţii, să nu dai vina pe mine pentru că te-am ascultat şi le-am mutat!"

- ... Spune-i Anei că o rog eu să vă mutaţi la altă masă.

- Care, altă masă? Că-s ocupate toate!

Ştia că tatăl lui n-avea răspuns - nu mai aşteptă deci unul:

- Ne descurcăm noi.

Reveni în curte şi întinse mâna spre Ana:

- Hai să vorbim cu Adiţii.

Soţia lui bufni în hohote de râs şi-l urmă. Se apropia de ultima masă din dreapta, râzând şi el...

- Am venit să vă ţinem de vorbă.

- Vă rog! Luaţi loc!

- Păi cine stă cu voi?

- Aa, o pereche de dansatori înfocaţi! N-aveţi grija lor: nici chiar friptura nu-i convinge să stea locului cinci minute!

Perfect! Se aşezară cu spatele la miri şi se hotărî să deschidă discuţia despre maşina lui Adrian. Un subiect tern pentru Ana - dar decât privirile Gabrielei, mai bine date tehnice despre staţia auto!

Ana-Maria

Bun! Perfect! Îi plăcea discuţia; o ascultase până acum cu curiozitate. Adriana continua să danseze...

Nu stătea bine; simţea brusc nevoia să vadă şi ringul de dans! Aşa că-şi depărtă puţin scaunul de masă şi se aşeză mai pe spate. Puse şi mâna peste burtă, să pară că poziţia tolănită se datora Florentinei... Era cu faţa spre Florentin; când îl privea drept, vedea cu coada ochiului masa mirilor şi ringul. Marcel era vesel; aplauda dansatorii şi purta discuţii strigate cu amicii. În dreapta lui, Gabriela nu prea mai era veselă... În stânga lui, dl Manolache nu era nici el mai binedispus... Ce era cu ei? Nu voiau să salveze aparenţele? Nu era nuntă, la urma urmei? De ce nu râdeau? De vreme ce ei doi făcuseră eforturi disperate să stea cât mai departe de "acţiune", de ce nu-i vedea zâmbind măcar?

Evident, dl Manolache era singura persoană care-şi dădea seama cât de greu îi era Gabrielei acum, când se căsătorise cu fratele bărbatului pe care-l iubea şi care-o respinsese cu îndârjire... Şi lui Marcel îi era destul de greu să treacă peste acele ore; dar masca asta sub o bună-dispoziţie exagerată... Deveni brusc atentă: dna Manolache se apropia de ea.

- Anuţo, nu te simţi bine?

Începu să râdă:

- E cea mai comodă poziţie din lume...

- Aha! Hai să te-ntreb ceva!

Se ridică şi-o urmă. Şi se văzu din nou aşezată pe locul ei "din primul rând"...

- De ce-aţi dispărut aşa, la Gabi acasă?

- Păi am stat pe palier, cât a fumat Florentin o ţigară. Şi pe urmă ne-am dat seama că n-aveam flori; până ne-am dus, până ne-am întors...

Soacra ei aproba zâmbind, mulţumită de răspuns, în timp ce dl Manolache le supraveghea atent...

- Bine. Nu mai staţi aşa retraşi! Vreau să vă văd distrându-vă!

Adică stăteau prea retraşi şi "băteau la ochi"! Altă problemă acum! Zâmbi strâmb:

- Sunt destul de obosită, zilele astea. Am avut mult de muncă la serviciu, nu prea m-am odihnit... Nu vreau să fac mult efort.

- Bine; dar nici să staţi atâta la palavre cu vecinii! Că statul în picioare te oboseşte şi mai şi! Lasă, că informăm noi toată strada!

Aprobă cu capul: aceea era a doua greşeală pe ziua de azi. Oare mai făcuseră şi altele? Se părea că nu - soacra ei zâmbi cu subînţeles:

- Şi cum te simţi? Cum merge sarcina?

- Mă simt foarte bine. Atât de bine încât am momente când uit că sunt gravidă. Fără greţuri, fără cine ştie ce pofte...

- I-auzi! Uite ce diferenţă! Data trecută abia te mai ţineai pe picioare şi erai mai tot timpul albă ca varul la faţă; iar acum...

- Medicul mi-a spus că nici o sarcină nu seamănă cu alta!

- Şi are dreptate, să ştii! Eu am avut cinci sarcini, şi toate au fost diferite pe ici-pe colo! Ia spune: iei Materna, nu?

- Mi-a spus să nu mai iau, dacă mănânc destule verdeţuri.

- Adevărul e că dacă te îndopi cu vitamine, te faci cât un butoiaş. Ţi-a spus să-ţi mai faci nişte analize?

- Încă nu.

- Poate-o să-ţi spună luna viitoare, când încep să dispară de prin pieţe ingredientele pentru salată!

- Poate! Oricum, mănânc multe fructe - în special mere şi portocale.

- Să ai grijă; dacă ţi se umflă picioarele, să te duci la el să-l anunţi!

- Îl anunţ. Momentan, sunt "în grafic": m-am îngrăşat 6 kg.

- Bravo!

Dna Manolache se ridică:

- Eu am fugit la bucătărie, să le zic să aducă gustarea.

Aprobă cu capul şi rămase singură la masă... Se aşeză din nou "comod", cu faţa spre ring; cu coada ochiului vedea rochia de mireasă,

costumul de ginere şi-un socru care-o privea îngrijorat... Acum ce se mai întâmplase?

Ioan

Nevasta lui se dusese să le atragă atenţia să nu mai fie extrem de "invizibili", ci doar rezervaţi. După care discutaseră ceva vesel, pentru că zâmbiseră amândouă... Despre sarcină, probabil!

Numai să nu se ofere să se ducă iar cu ei la controale! Să nu se ofere să-i ajute! Bunătatea ei şi dorinţa de a-şi ajuta copiii putea strica totul!

Florentin

Gata: se aducea gustarea rece. Se grăbi să se ridice:

- M-am dus la locul meu!
- Sper că te-ntorci!
- Evident! Doar n-am terminat discuţia despre difuzoare! Nu ţi-am spus că mă pregătesc să-mi iau maşină, nu?
- Nu.
- Îţi spun când mă întorc.

Se apropie de Ana, zâmbind, şi se aşeză:

- Şi? Despre ce-a fost vorba?
- Păi am făcut două găfiţe.

Se încruntă uşor: se luase de ea!

- Am dispărut ca un abur de la ruptul turtei şi-am pălăvrăgit prea mult cu vecinii.

Aha! Momentele lor de "invizibilitate" îi deranjaseră tăticul! OK!

- Atunci uite cum facem. Stăm cuminţi aici la masă; dacă ieşim, ieşim cu rândul. Iar atunci când ieşi tu, pentru că ştiu că abia aştepţi să vorbeşti cu Luminiţa de-ale voastre, eu o să mă duc să vorbesc cu Adrian.
- Bine.
- Dar nu mai dispărem împreună. Ce zici?
- Sună bine.
- Şi-acum hai să păpăm!

Ana se trase spre masă:

- Mm, roşie! Ce zici: s-o iau pe şest la pachet, pentru pensionarul chelios?

Cât pe ce să se înnece cu mâncarea! Şi ea râdea cu poftă...

Vor trece cu bine peste această nuntă. Nu acelaşi lucru putea spune despre Marcel; îl vedea tensionat, apăsat de-o problemă dificilă...

Ana-Maria

Oftă uşor şi împinse farfuria:

- M-am umflat! Nu mai pot!

Gustarea caldă fusese delicioasă!

- Şi eu simt că pocnesc...
- Vezi? Dacă n-am mai ţopăit, nu s-a aşezat ca lumea gustarea rece!

Florentin o împunse cu degetul; se feri, râzând... În sfârşit, Luminiţa se uita spre ea! Îi făcu cu mâna şi se ridică:

- Mă duc să vorbesc cu Luminiţa de-ale noastre.

Se înţelegeau prin semne să se întâlnească pe partea cealaltă a porţii. Şi cum Nicuşor pornise deja spre Florentin, şi cum tocmai trecea pe lângă mireasa care dansa, zâmbi slab: lucrurile mergeau bine momentan...

27 septembrie 2003 - sâmbătă

Florentin

Se grăbi să se ridice: mămica lui tocmai ieşea pe poartă. Ana zâmbi slab:

- Las-o să te urecheze, OK?
- OK.

Ieşi şi el şi-şi prinse mama de braţ:

- Hai să te-ntreb ceva.

Se îndepărtau, grăbiţi, de nuntaşii care ţopăiau în faţa porţii...

- Ce-i, maică?
- Ce-are tata? Că-i complet aerian azi!

Mămica lui îl privea lung, serioasă...

- A stricat masa mare, deşi convenisem să ne aşeze la ea, la unul din capete. Stă mai tot timpul serios şi botos. Acum discută baliverne cu nea Marin, în timp ce toţi nuntaşii ţopăie de zor. Ce-i cu el?
- ... Ar fi fost bine "să se probeze" înainte de nuntă. Că, dacă partea fizică nu merge, nimic n-o să meargă!

Zâmbi slab:

- Asta-l apasă pe el?
- Asta.
- Adică se gândeşte că mâine dimineaţă s-ar putea să-i ducă din nou la primărie, să anuleze căsătoria?
- Cam aşa ceva. Şi cred că caută o scuză pentru "marea" asta de oameni! Că, dacă se-ntâmplă aşa, pe ea o paşte călugăria, pe el burlăcia...

Deci Marcel nu le spusese! OK, o să le spună el - ca să-i vadă liniştiţi şi fericiţi la nunta băiatului lor:

- Spune-i să stea liniştit: "s-au probat" joi şi totul e în regulă.

Mămica lui făcuse ochii mari-mari...

- Joi, m-a sunat frati-miu, să-mi spună că ajunsese la ea la bloc şi dăduse peste patronul din Puzdrea, care aştepta în Mercedes.
- Păi dacă Gabi
- Nu Gabi l-a chemat. Aşa i-a sucit minţile de la început: cu telefoane şi dormit în maşină, în faţa scării. Aşa că m-a
- Tu de unde ştii toate astea despre trecutul Gabrielei?
- Un timp, m-a transformat într-un soi de confident. Probabil încerca să mă apropie cumva de ea! Am şi "pescuit-o" de două ori din faţa blocului lui, când a azvârlit-o în stradă, bătută bine - dar asta-i altă poveste. Roberto a strâns gaşca; m-am dus şi eu. Şi i-am scos-o din cap. După care el a urcat la ea. Tanti Dalia o programase la cusut joi seara; înainte de asta, "s-au probat". Aşa că poţi să te duci să-l liniştesti: căsătoria rămâne în picioare.

Mămica lui îl sărută apăsat pe amândoi obrajii... după care-i altoi o palmă zdravănă după ceafă:

- Să nu-mi mai ascunzi chestii de-astea de-acum încolo!

Tii, ce mai alerga spre poartă! Îşi aprinse o ţigară... Păi să revină şi el în curte, înainte ca tatăl lui să iasă şi el şi să se vadă nevoit să mai povestească o dată ce se întâmplase joi! Şi ca să nu fie invitat urgent la poartă, o să se ducă... înapoi la Adrian. Tot nu se lămurise de ce maşina individului avea pe spate arcuri de locomotivă!

Ana-Maria

Mirela trase scaunul lui Florentin şi se trânti "la propriu" pe el:

- Aoleu, nu mai pot!

Începu să râdă:

- Las' că-i bine - se cheamă aerobic şi face bine la sănătate.
- Am auzit că e recomandat şi gravidelor!
- Cu moderaţie; iar eu "mi-am făcut porţia" pe săptămâna asta.

Mirela îşi puse un pahar cu apă şi-l bău pe tot. Şi-apoi se aplecă peste masă, sprijini cotul în masă şi bărbia în pumn şi-o privi cu ochi îngrijoraţi:

- Cred că Marcel o pocneşte până la tort.

Zâmbi în continuare, pentru că poziţia cumnatei ei arăta că mirii nu trebuiau să ştie care era tema lor de discuţie:

- De ce?

- Face ce face şi-l caută pe Florentin cu privirea. Iar el a observat. Ce naiba - "l-a alertat" chiar la ea acasă, când v-aţi dus s-o felicitaţi!

- E treaba ei, nunta ei... Nu cred că noi i-am dat apă la moară cu ceva!

- Nu; ba chiar aţi avut un comportament foarte explicit! Voiam să ştii, să nu te sperii. Dacă vezi că ginerică altoieşte mireasa, vino urgent la masa noastră. Fără Florentin, dacă nu e lângă tine atunci - că Roberto m-a trimis să discut cu tine problema asta şi să-ţi spun ce-ai de făcut dacă se-ntâmplă ceva.

- OK. Să ştii că nu-i vina ei.

- Atunci a cui?

- N-o face intenţionat - pur şi simplu nu se poate abţine. Mi s-a întâmplat şi mie de câteva ori.

- Ar fi fost bine să se abţină. La urma urmei, de mâine-ncolo se numeşte "cumnată" şi poate sta la masă cu el zi-lumină! Ştii, eu una n-o pot înţelege! Săptămâna trecută a venit de dimineaţă pe la mine şi-am stat la palavre. Mi-a spus, la modul cel mai serios, că încearcă să-l uite, să se împace cu ideea că pur şi simplu n-ar fi avut viaţă bună împreună, că probabil ar fi bătut-o şi pe ea...

- Te rog să nu spui absolut nimănui. A bătut-o de i-a sărit sângele pe uşă.

Mirela pălise...

- Dar te rog să nu spui!

- Ştii bine că poţi avea încredere în mine!

- Ştiu, că altfel te lăsam să vorbeşti numai tu.

- ... Când a bătut-o?

- Pe 22 august; într-o vineri. A venit la el la prânz, i-a sunat la uşă şi i-a spus că voia să discute despre Marcel. Imediat cum a fost poftită înăuntru, l-a rugat frumos să fugă cu ea în lume. Iar eu am găsit, seara, trei picături de sânge pe uşa de la intrare. L-am sunat şi l-am întrebat ce s-a întâmplat; a motivat că s-a tăiat la deget şi, în drum spre baie, a scuturat mâna prin toată casa. Sâmbătă dimineaţa, avea degetul tăiat; aşa că... Aşa că, după câteva zile, m-a oprit vecina de sub noi, care e o bătrânică foarte drăguţă şi sufletistă, şi mi-a spus că suntem frumoşi şi ne înţelegem bine, dar că ar trebui să fiu înţeleaptă şi să nu lungesc cearta chiar până la bătaie.

- ... Dacă află nea Ioan, o ia de braţ, i-o duce înapoi lui nea Marin şi se lasă cu vărsare de sânge.

- Tocmai de-aia, tu nu ştii nimic - pentru că a rămas între ea, el şi mine. Marcel a trecut pe la noi de două ori, după istoria aia: o dată ca să ne spună că ies zilnic la plimbare, că încep să se obişnuiască unul cu celălalt şi că lucrurile merg bine, şi a doua oară joia asta. Ştii ce s-a întâmplat joi în faţa blocului ei!

- Da, mi-a spus Roberto că Florentin s-a dus cu bâta.

- Ei bine, a venit la noi seara şi i-a spus lui Florentin că "s-au probat", ca să fie siguri că au de ce să spună "Da", iar nunta rămâne în picioare.

- ... Adică ea nu-i cusută acum?

- Ba da; avea programare joi seara - şi mă îndoiesc că şi-a permis s-o rateze.

- Fiu!

Cumnata ei zâmbi:

- Deci: dacă vezi orice început de scandal, orice gest, orice tentativă de răsteală unul la celălalt, vii fuguţa la noi la masă şi te aşezi lângă Roberto.

- OK.

- Te rog, fii calmă. Doamne fereşte, să nu se repete istoria de la botez!

- Stai liniştită: sunt foarte calmă.

Mirela se ridică; ea reveni la poziţia comodă, tolănită pe scaun. Deci Marcel era la limita nervilor...

Din păcate, unele lucruri nu merseseră formidabil azi. Mai ales acel mic amănunt al aşezării invitaţilor la mese. Dacă ar fi stat cu Adiţii, de exemplu, ar fi fost perfect! Pentru că ar fi stat cu spatele la masa mirilor, mai departe de ei iar Marcel n-ar mai fi fost chiar atât de atent pe unde "zburda" privirea nevesti-sii! Iar dacă s-ar fi rezumat, de dimineaţă, să intre în apartament, să-i facă cu mâna de la uşă şi apoi să iasă la o ţigară, ar fi fost extrem de bine! Pentru că tocmai acea îmbrăţişare puternică îl alertase pe Marcel!

Timpul înapoi nu-l putea da. Ştia că ea una nu făcuse nici o greşeală azi. Ştia că nici Florentin nu se comportase anapoda. Aşa că stătea liniştită şi privea dansatorii, zâmbind slab...

Florentin

Tresări: scaunul de lângă el se trase scurt. Întoarse mirat capul şi rămase fără cuvinte... Râzând, Gabriela îl privi curioasă:

- Şi ce tot şuşotiţi voi aici?

Adrian se grăbi să răspundă:

- Despre maşini.

Ochii negri se pironiseră la propriu în ochii lui:

- Iar Ana cască de zor la masă, la discuţii cu George! De ce nu dansaţi şi voi?

Avea curiozităţi de-astea? Reveni spre Adrian:

- O să dansăm: n-avea tu grija noastră. Deci spui că ai un amic care face tuning?

- Da; unul extrem de priceput, crede-mă!

- Ştiu, că m-ai tot plimbat cu maşina azi şi i-am ascultat "capodopera"!

Adrian începu să-i povestească despre îndemânarea amicului priceput la fire şi staţii auto. Iar scaunul se trase din nou, rochia albă se îndepărtă...

Păi dacă aşa voia ea să procedeze, atunci aşa va proceda şi el! O mâncase în popou să vină să-i atragă atenţia că i se plictisea nevasta! Păi o să-i atragă şi el atenţia lui Marcel că, din plictiseală probabil, nevasta lui se îngrijora pentru cumnata ei!

Şi-aşa, îl iritase toată istoria aia. Fusese silit să vină la nunta asta; fusese silit să se ascundă, ca să se distreze ei. Până aici, nimic nu-l înfuria prea tare. Dar faptul că Marcel ştia foarte bine ceea ce ştia şi el, şi totuşi nu-şi supraveghea nevasta, îl scotea din sărite! Din punctul lui de vedere, Marcel ar fi putut opri mare parte din ocheadele care i se aruncaseră azi! Ar fi trebuit doar să se ocupe de proaspăta lui nevastă! Aşa că el o s-o invite pe Ana la dans... exact când ar fi trebuit să iasă amândoi din curte. Ca să priceapă toţi, de la mireasă până la acei Adiţi cu sarcini precise, că ar fi trebuit să-şi vadă de treaba lor şi să-i lase în pace.

Ana-Maria

Mm, i se făcea somn...

Trei sferturi dintre nuntaşi dansau de zor. Ea tocmai terminase discuţia despre salată cu George, pentru că piciul se grăbise să danseze lângă Mirela. Acum stătea cuminte pe scaun şi-i privea, zâmbind. Tineretul adus de Gabriela făcea un adevărat spectacol! Florentin discuta în continuare cu Adrian, care nu se ridicase deloc toată nunta...

Deci el era "observatorul", iar prietena lui era "paznicul". O vedea dansând de zor, cu faţa la ea... Uneori, ochii ei îi întâlneau ochii; diplomată, tânăra îi făcea cu mâna şi-o invita la dans. De fiecare dată făcea semn că nu şi-apoi mişca mâinile larg, în faţa burţii. Iar Adriana râdea şi revenea la prietenele ei...

Nu ştia unde erau mirii; Gabriela vorbise preţ de jumătate de oră cu Mirela, imediat după ce cumnata ei se întorsese la masa lor;

vorbiseră ceva extrem de vesel, pentru că râseseră tot timpul. Şi-apoi schimbase câteva cuvinte cu Marcel şi trecuse pe lângă ea, spre mesele din spate. Ştia că nu se dusese glonţ la Florentin; era liniştită în privinţa asta. Marcel ieşise la poartă, revenise în curte, pălăvrăgise cu amicii, ieşise iar pe la poartă... Dl Manolache discuta cu tatăl Gabrielei de mai bine de două ore; nici friptura delicioasă nu-i convinsese să se oprească, să mănânce măcar puţin! Păreau bine-dispuşi; probabil puneau ţara la cale şi "programau" o afacere comună... sau o afacere pentru miri. Dna Manolache schimbase, acum vreo jumătate de oră, mimica soţului ei - îl făcuse să zâmbească. Şi-acum activitatea soacrei ei oscila: când dansa, când aducea alte castronele cu salată, când îndrepta gulerul cămăşii lui Ionuţ, când conversa peste gard cu o vecină...

Până la urmă, se părea că presentimentul lui Florentin era fals. Şi nici "alarma" Mirelei nu mai avea mari şanse de-a se materializa. Era ora două noaptea: slabă şansă să se mai întâmple ceva neprevăzut acum!

Florentin trecu pe lângă ea şi se apropie de Luminiţa; cumnata ei căuta de zor ceva pe CD-urile alea... Mm, presimţea că i se pregătea ceva! Soţul ei intenţiona "să-şi dea în petic" - probabil că "primise reclamaţii" pentru că ei doi stăteau care-ncotro şi nu se mai apropiau de ringul de dans. Aşa că începu să-şi rotească uşor picioarele, să-şi încălzească gleznele... Melodia se termină; soţul ei începu să râdă şi-o anunţă îndeajuns de tare ca să-l audă toată strada:

- Ia hai, nevastă, să te joc!

Poftim?... Ah, melodia lor preferată! Sări în picioare, chiui şi se repezi la el: păi să se ţină bine, că venea!

Florentin

Iscase un adevărat balamuc! Ana dansa de parcă tocmai se hotărâse să rupă pantofii, iar el îi ţinea isonul "aşa cum ştia el"! Surorile tatălui lui îi încurajau de zor, toţi vecinii se căţăraseră pe gard... Aruncă o privire spre masa mirilor; tatăl lui râdea şi-i aplauda şi el, în timp ce mama lui zâmbea doar, puţin îngrijorată, puţin gânditoare...

Da; făceau show! Dansau mai ceva ca la nunta Luminiţei! Şi cum nimeni nu părea să aibă ceva împotrivă, intenţiona să continue şi melodia următoare! Şi melodia a treia! Şi-n timpul servirii tortului, dacă era cazul! Tocmai "i se puseseră piticii"; râdea, dansa să-şi rupă pantofii şi să-şi înroşească palmele, dar era furios...

Ana-Maria

Aoleu, ce-i făcea ei Florentin! Dar nu mai putea da înapoi acum. Soţul ei era plin de energie, părea că voia s-o danseze aşa până răsărea soarele... Iar invitaţii chiuiau, îi strigau şi-i încurajau... Cum să se mai sustragă acum de la dans?

De fapt, voia să se sustragă?

Melodia se termină; aproape imediat, auzi "Hora lăutarilor". Şi cum văzuse, la nunta Luminiţei, cum dansaseră nevestele de lăutari acea melodie, ridică mâinile şi începu să bată pământul cu picioarele, sonor. O fascinase atunci acel dans ciudat; îl privise cu atâta atenţie încât îl făcea şi ea acum - pentru că important era să ţină ritmul, să bată sonor în ritmul melodiei, să nu facă mişcări ample ci doar să se mute când spre dreapta, când spre stânga...

Nuntaşii o luaseră razna; la fel şi Florentin, care-o aplauda şi el şi-o privea uimit...

Florentin

Ia uite ce ştia soţia lui! Păi trebuia să ia măsuri! Ea se perfecţiona zilnic, probabil după ce pleca el la chioşc, şi-l lăsa codaş! De unde învăţase să danseze aşa?

... Nu mai conta - important era că dansul ei era perfect! Iar nea Mihai începu să ţipe:

- Bine, Anaa!

Tăticul lui fluiera şi aplauda... Na, că începea şi el să joace, lângă masă! Acum, la două şi-un pic, socrul mare îşi amintise că era socru mare! Iar mămica lui se apropie de Ana şi începu "să-i ţină isonul"!

Perfect!

Ana-Maria

Aoleu! Şi-a treia melodie?

OK! Dar după asta chiar se aşeza! Că nu voia să exagereze - iar maneaua aia însemna "exagerare" pentru o graviduţă!

Corul nuntaşilor nu slăbea în intensitate; începea să se îngrijoreze, pentru că planul iniţial nu conţinuse nici un moment de-ăsta de "destrăbălare". Iar Florentin o forţa, prin simpla lui aşezare, să danseze cu spatele la masa mirilor. Iar Marcel era pe cale să "explodeze". Iar mireasa nu venea la dans. Iar privirea lui Roberto era dezaprobatoare. Dar nimic din ceea ce se întâmpla nu mai depindea de ea acum.

Marcel

Înlemni auzind suspinul... Prea bine! Dacă aşa voia ea, aşa va fi!

Florentin

Mămica lui se repezi spre casă; se întoarse grăbit: ei, bine? Cum decursese "operaţiunea"? Marcel zâmbea, coborând treptele. "Pradă" cearceaful şi se apropie de el. Hm, frăţiorul lui părea resemnat... Oare ce se întâmplase în casă?

Fu prins de mânecă; i se şopti la ureche:

- Dacă aşa ai decis să mă pedepseşti pentru sarcina nevesti-tii, ai greşit.

Aha! Acum se lămurise! Şi-l prinse el de braţ:

- Te-am pedepsit pentru altceva.

Îi dădu drumul; reveni spre Ana şi fluieră cât putu el de tare, râzând fericit...

Nu; în realitate, nu era deloc fericit. Lecţia aceea ar fi trebuit s-o afecteze numai pe Gabriela. Dar Marcel era soţul ei acum; deci n-avea cum să nu fie şi el afectat...

... Şi-aşa, amorul în situaţii tensionate nu prea era amor! Vor avea tot restul vieţii pentru asta! De mâine-ncolo o să fie linişte în curte, nici picior de invitat, nici urmă de cumnat căpos şi cumnată româncă... Şi-or "să se studieze" pe îndelete, în linişte... altă dată!

Ana-Maria

O văzu pe Mirela alergând în casă. Iar melodia se termină, în aplauzele furtunoase ale tuturor invitaţilor. Bun! Spectacolul luase sfârşit! Florentin se pregătea pentru următoarea melodie, aşa că-l privi lung şi fu luată de braţ:

- OK, mergem să ne tragem sufletul la umbra felinarului stradal...

Şoapta o făcu să râdă:

- Mai ales că mi-e dor de-un sărut...

Ia uite la el! Ieşiră din curte şi porniră spre casa lui Nicuşor. Soţul ei căuta o maşină înaltă sau un pom gros - un obstacol vizual între ei şi restul nunţii. Când îl găsi, o trase în braţele lui şi-o sărută...

Mm, cum ajungeau acasă, vor sări scântei! Pentru că degetele lui

tocmai descoperiseră fermoarul, şi-l simţea zâmbind! Se grăbi să se tragă spre spate:

- Acasă, te rog!

- Verificam doar - ca să fiu sigur că ştiu unde e!

Râdeau amândoi... Soţul ei îşi aprinse o ţigară şi se sprijini de gard, zâmbind:

- Perfect!

- ... Ce anume consideri a fi perfect?

- Tot ce s-a întâmplat în ultimul sfert de oră!

Aoleu! Soţul ei iscase "spectacolul" ca să plătească niscai poliţe! Ia să afle şi ea motivul:

- De ce-ai vrut să dăm show-ul ăsta?

- Pentru ca fratele meu să înveţe să stea cu ochii pe nevastă-sa. Te asigur că o s-o facă, începând din acest moment!

Deci Gabriela îşi dăduse totuşi în petic! Se dusese totuşi la el, cât timp ea stătuse cuminte la masa lor privind dansatorii iar Florentin discutase cu Adrian! Şi-acum pricepuse şi rostul acelui spectacol, şi începea să bănuiască şi ce se întâmplase în casă... Cumnata ei auzise chiotele şi aplauzele, îl auzise pe nea Mihai răcnind "Bine, Anaa!" iar noaptea nunţii fusese cu siguranţă ruinată. Marcel zâmbise când îşi anunţase fratele că-i reuşise planul... Încercă să-şi compună un ton împăciuitor, dar şi un pic dojenitor:

- Chiar ai vrut tu să faci asta? Tocmai acum? Şi aşa?

- Da. Trebuie să ştie şi el cum stă! E îndrăgostit de ea - iar îndrăgostiţii sunt, de obicei, atacaţi de orbire. L-am pus cu picioarele pe pământ; acum ştie exact cât a câştigat din mintea şi inima ei. Auzi? Hai, că m-am înfuriat!

Fu prinsă uşor de braţ şi trasă înapoi, spre poartă:

- Ce-i tot dăm noi atenţie fătucii ăsteia? Nu i-am acordat deja destulă, până acum? Gabriela are o problemă? Să şi-o rezolve singură! Că noi ne-am bătut destul capul cu problema ei, şi nu s-a lipit nimic de ea! Să se descurce, că e destul de mare şi-o duce capul, să ştii! Dar s-o facă mai repede: că a reuşit să mă enerveze, şi s-ar putea s-o iau la căpăcit! Asta dacă n-o ia bărba-su la căpăcit! Ce e el, preşul de la uşă? Cum şi-a permis să stea lângă el la masă şi să se holbeze la noi? Din 49 de persoane invitate, numai pe noi ne-a găsit! Să se holbeze la amicii ei, nu la mine!

OK, era momentul să spună o glumă bună sau să tacă; şi cum era în pană de idei, tăcu. Intrară în curte.

- Gata: mergem acasă. Că nu eşti obligată să tragi de tine până dimineaţă pentru că "dă bine la cameră"! Eşti gravidă, eşti obosită, aşa că acum plecăm.

Primul lucru pe care-l observă fu scaunul gol de lângă Marcel. Al doilea lucru fu tânărul care filma nunta - ridicase camera şi-o aţintise asupra lor, aşteptându-se probabil la continuarea spectacolului! Iar acum Florentin se apropia cu paşi fermi de Marcel... Aoleu! Soţul ei scoase din buzunar un plic şi-l puse pe masă, lângă tacâmuri:

- Felicitări. Noi plecăm.

Marcel se ridică imediat:

- De ce nu mai staţi?

Soţul ei tăcu; în schimb, întinse ferm mâna. Iar mirele întinse şi el mâna... Gata. Fu întoarsă frumos spre poartă şi îndrumată cu paşi grăbiţi spre apartamentul lor:

- Petrecere frumoasă în continuare.

Florentin

Altceva nu mai avea de spus. Nimănui - nici chiar tatălui lui, cu care nu va da mâna în dimineaţa asta. Aceea era pedeapsa pentru el - pentru că ar fi putut evita toate astea, dacă nu i-ar fi somat să vină şi ei! În schimb, el organizase totul în aşa fel încât răul făcut să fie maxim!

Ieşiră pe poartă; întrebă sec:

- Luăm un taxi?

- Mi-e indiferent. Ştii că facem zece minute, dacă ne plimbăm încet...

- Nu ne plimbăm - că ne grăbim.

Ana tăcu şi-şi zori paşii. O decizie înţeleaptă - el unul fierbea de furie... Fierbea şi voia să se îndepărteze cât mai repede de curtea aia - pentru ca nunta să poată intra pe făgaşul ei normal.

- Veniţi înapoi!

Se întoarse pe-un călcâi, fără să-i dea drumul Anei. Tatăl lui ieşise la poartă şi-i strigase acele cuvinte pe un ton rugător... La naiba! Ce folos?

- Lasă, că n-are rost să mai stăm! Şi-aşa e târziu, Ana e obosită...

Reveni la drumul lui; auzea paşii apropiindu-se în fugă... Oare urma o palmă după ceafă? Sau va fi doar prins de braţ?

- Stai aşa, mă!

Se întoarse iar spre el, ţinând ferm mâna Anei pe braţul lui. Iar tatăl lui se opri din alergat:

- De ce ţii musai să faci aşa?

Aa, voia să discute? Voia să ştie de ce? Păi să-i spună el de ce!

- Şi ce trebuie să fac? Că atunci când apărem şi noi, se lasă cu stări tensionate! Ştii, cred că nu v-aţi gândit niciodată la asta, până acu'! O fi Gabriela afectată de prezenţa noastră - da' cât de afectaţi suntem noi de prezenţa ei? De jocul ăsta de-a "veniţi, dar să fiţi nevăzuţi"? Ce suntem noi, sacul de box?

Şi chiar era curios să ştie dacă ei se gândiseră vreodată ce iscau în sufletul Anei cu comportamentul acela! "Suntem certaţi, dar la nuntă te pupăm cu foc!" "Veniţi la nuntă, ca şi cumnaţi, dar aveţi grijă să nu vă vadă giugiulindu-vă!" "Staţi la masă, dar nu faceţi notă discordantă!" "Dansaţi, dar nu prea tare!" Până când? Şi până unde?

- Nimeni n-are nimic împotriva voastră.

Evident, acea discuţie nu era pentru urechile Anei! Aşa că-i puse punct:

- Ştiu; dar trebuie să fiţi atenţi cu ea acum. Noapte bună; vorbim mâine.

Se întoarse şi porni din nou spre casă. Acum paşii nu-l mai urmau; nici nu mai era strigat. Aşa că...

Aşa că intră pe strada care ducea în bulevard şi decise să meargă mai încet - totuşi, soţia lui era gravidă!

- ... Ar fi trebuit să ne întoarcem măcar până la poartă şi să discuţi cu el.

- N-am ce discuta cu el. M-am săturat de discuţii! Numai tâmpenii a făcut azi! Auzi: unde-am dispărut aşa când s-a rupt turta? Ete, poate n-am vrut să mănânc turtă şi să mă-nvârt ca bezmeticu' în faţa blocului! De ce n-am stat în faţă la Sfatul Popular? Ete, pentru că era aeru' mai curat în fundul sălii! De ce-am stat afară, cu vecinii? Ete, pentru că mi-a făcut mai multă plăcere să vorbesc cu vecinii la gard, decât să intru şi să se holbeze obsedata aia la mine!

- Să ştii că n-o face intenţionat. Nu se poate abţine.

- I-auzi!

- Nici eu nu mă puteam abţine; te căutam zilnic cu privirea, când plecam şi veneam de la serviciu.

Poftim? Ana zâmbi:

- Chiar şi când eram în Jeep; veneam din dreapta chioşcului, matahala trebuia să facă stânga pe străduţă iar eu vorbeam cu el şi mă uitam pe lângă el la tine...

Drăguţ din partea ei - încerca "să deturneze" discuţia şi să-l facă să zâmbească spunându-i acel micuţ secret... Nici o şansă! Era furios - trebuia să se descarce înainte să ajungă acasă! Pentru că acasă aveau lucruri mult mai interesante de făcut decât să discute despre Gabriela!

- Tu nu erai măritată; ea este, de vreo 24 de ore. Ce zic eu - de când poartă lănţişorul ăla! Şi-i măritată cu frati-miu! Aşa că să se abţină, dacă nu vrea s-o încaseze de la bărbată-su! Că doar nu-i nebună, să se dea la cumnată-su!

- Nu înţelegi; nu o face dinadins.

- Lasă, dragă, că eu am făcut-o dinadins un an jumate iar mama a fost lângă mine şi nu şi-a dat seama! Nici ea, nici Ileana, nici vânzătorul de ziare! Dacă tot se holbează, măcar s-o facă discret! Şi pe riscul ei, nu pe pielea noastră! Că nu suntem noi de vină fiindcă are

ea gărgăuni în cap! Să şi-i scoată urgent, să facă un duş rece şi să realizeze că tocmai am devenit cumnaţi! Iar eu tocmai i-am demonstrat că nu sunt dispus să-i mai înghit fiţele şi figurile! Dacă e îndrăgostită, o priveşte strict şi personal! Ia uite!

Se opri doar cât să-şi aprindă o ţigară:

- Toată lumea se îngrijeşte de psihicul ei! De moralul ei! Auzi - mama, monument de sinceritate, inventează poveşti cu bătăi ca să-i dea ei de gândit! Ei bine, gata! Cu mine nu-i mai merge! Tocmai mi-am scos mănuşile - aşa că, dacă o mai prind vreodată că face ceea ce-a făcut azi, o s-o întreb în gura mare dacă am vreun coş pe nas sau mustăţi de frişcă de la cafea! Şi-o s-o fac de râs! Şi-o s-o spun tatei şi mai ales mamei! Că ea era disperata: Găbiţa în sus, Găbiţa în jos, cuminţenia pământului, frumuseţea frumuseţilor, urmaşa lui Einstein! Uite ce rahaturi face bijuteria! Îţi dai seama cât a întins coarda, dacă l-a determinat pe Marcel să-şi taie degetele ca să nu distrugă nunta?

- Mi-e teamă să n-o fi forţat-o...

- Marcel? E un gentleman. El întâi rezolvă problema de imagine, calmează spiritele şi lasă impresia că totul e perfect. Şi abia după aia, când are suficient timp la dispoziţie, "o toacă" mărunt-mărunt şi-i plăteşte totul cu vârf şi-ndesat!

- ... Crezi că o s-o bată?

- Cred că a bătut-o deja. Când i-am dat plicul, Mirela nu se întorsese lângă Roberto iar mama făcea 13-14 pe scaun.

- Păcat; au început cu stângul...

- Aşa sunt mariajele aranjate. Toate. Nu se iubesc, unii nici nu se cunosc, dar părinţii au bătut palma. Se iau şi trebuie să se descurce; în timp, ajung să se cunoască, să se împrietenească şi poate să se şi iubească - sau doar reuşesc să convieţuiască o viaţă, fiecare cu treburile lui! Dar, de obicei, la nunta aia aranjată nu vine şi tipul după care boceşte mireasa, sau tipa după care oftează mirele! Şi mă îndoiesc că situaţia asta alambicată s-a mai întâmplat şi pe la alte neamuri.

- Te rog, dă telefon şi împacă-te cu Marcel.

- Nici nu mă gândesc! La nunta asta, eu a trebuit să am grijă de tine - şi-am avut, după părerea mea. El trebuia să aibă grijă de Gabriela - era unica lui sarcină pe ziua de azi! N-a avut - aşa că trage ponoasele!

- Dar nu e el vinovat pentru că ea suspină după tine. Şi nu e ea vinovată dacă nu te poate uita aşa, dintr-o clipire! Sună-l: m-aş simţi mult mai liniştită dac-aş şti că s-au împăcat...

- Stai liniştită, că de bătut n-o bate. E tata acolo - iar dacă aude bătrânul vreun plici de palmă, intră peste ei, o ia de braţ şi-o duce înapoi la ta-su. Marcel vrea să rămână însurat cu ea - aşa că o să-şi înghită nervii şi-or să se certe în şoaptă. Şi-or să se împace atunci când o s-o ierte - iar asta nu mai depinde de mine. Ceea ce-a fost în sarcina mea, am făcut. Am discutat cu ea cu frumosul. M-am însurat cu tine din dragoste, iar ea a ştiut asta din secunda unu. Când a fugărit-o broscoiul noaptea, am scăpat-o din mâinile lui şi i-am repetat cu frumosul totul: nu, nu o vreau, punct! Acum o lună, i-am spus iarăşi toată povestea, cu palme şi şuturi în fund. Dacă nici aşa n-a fost de-ajuns, mi-e că data viitoare, dacă mai are ideea să vină să-şi declame sentimentele la uşă, o bat până o leşin şi-l chem pe bărba-su s-o culeagă de pe palier!

Scoase cheile şi descuie uşa blocului; Ana intră zâmbind:

- Te rog, încearcă să te linişteşti. Ştiu că eşti furios pe ea, dar lucrurile s-au calmat acum. Noi am plecat de la nuntă, ea probabil că a primit două palme "de dezmeticire", aşa că lucrurile sunt calme acolo. Hai să ne calmăm şi noi; bine?

Aprobă şi scoase mobilul:

- Fac asta doar ca să te văd liniştită.

Selectă numărul lui Roberto; o trase pe Ana lângă el, să asculte şi ea. Suna...

- Da.
- Salut. Cum e atmosfera?
- Aşa cum trebuie să fie.
- Toată lumea râde, cântă şi dansează?
- Exact.
- Inclusiv tata?
- Inclusiv.

Deci nu putea să-i povestească; OK, o s-o lase pe mâine sau poimâine!

- Crezi că era cazul să mai rămânem?
- Nu.
- Bine. Vorbim.
- Vorbim.
- Pa.
- Pa.

Închise şi coborî din lift:

- Acum te-ai liniştit?
- Acum da.

Soţia lui zâmbea... Intrară în apartament; încuie uşa şi se grăbi s-o ia în braţe:

- Unde-ai învăţat să dansezi aşa "Hora lăutarilor"?
- La nunta Luminiţei.
- Atunci n-ai dansat-o aşa!
- Atunci "m-am documentat" doar...
- ... Eşti obosită?
- Mmm...

Sigur că nu era obosită! Şi cum nunta va ţine până pe la patru, ei vor adormi după şase...

Ana-Maria

Telefonul piui lung; se grăbi să se ridice şi să răspundă ea:

- Da.
- Salut!
- Salut!
- Ce mai faceţi voi?
- Ce să facem; prin casă, cu Florentina...

Zâmbea; deşi ştia că nu avea mari sorţi de izbândă cu acea tentativă, ea încerca oricum! Luminiţa râdea:

- Bravo! Noi ne pregătim de-o plimbare...
- Aa, vă duceţi la ciorba de potroace?
- Cam aşa ceva. De ce n-aţi mai rămas la nuntă? A fost atât de frumos!

O luase razna? Şi Florentin era mirat: asculta atent, cu capul lipit de capul ei...

- Tortul a avut şase etaje şi-a fost din ciocolată; delicios! Una dintre prietenele Găbiţei a prins buchetul; şi-o să-i prindă bine asta, că nu e prea arătoasă...

Râdea cu poftă - Luminiţa tocmai o informa cum decursese finalul nunţii, urmând ca probabil mâine sau poimâine să-i spună şi discuţia "în particular" cu Gabriela!

- Iar când i-a pus mama baticul, ştii cum zâmbea cumnata noastră? Maică-sa bocea de zor, dar ea zâmbea cu ochii-n pământ!

Aha! Deci spectacolul şi exclamaţiile o dezmeticiseră până la urmă!

- Iar după faza cu baticul, au fost nedespărţiţi! De parcă tocmai asta au aşteptat! Nu-şi mai dădeau drumul unul celuilalt!

Bun! Încă o confirmare! Perfect!

- Voi nu ieşiţi la plimbare mai pe seară?
- Nu cred: mă simt extrem de obosită...
- Aha! OK! Păi atunci vorbim, să vedem când găsim un weekend să ne vedem şi noi...
- Vorbim!
- Paa!
- Paa!

Închise, zâmbind...

- Chiar nu vrei să ieşim un pic prin parc, când se opreşte ploaia?
- Nu prea. Am chef să lenevesc pe perne, în braţele tale...

Fu imediat ridicată pe braţe, aşezată pe canapea, îmbrăţişată, învelită bine cu pătura... Nu se va clinti de acolo toată ziua!

Ioan

Închise uşa dormitorului şi se întinse lung...

- Ce părere ai?

Ce părere avea? Despre ce?

- Par să se înţeleagă bine!

Începu să râdă:

- Draga mea, au trecut 24 de ore! Mai dă-le vreo 48 - şi-atunci să vezi!

- Ai vreo presimţire?

- Da.

- Şi eu.

Ia să se aşeze pe pat, să afle mai multe!

- Despre ce-i vorba?

- Cred că a pălmuit-o azi-dimineaţă.

- Eu sunt sigur că a trosnit-o! Prea "s-a dat pe brazdă" după ce-ai jucat cearceaful! Crezi că a fost reală pata aia?

- Nu ştiu ce să zic...

Ba da, Lăcrămioara ştia; dar nu voia să-l supere cu acel adevăr. Şi el ştia că Gabriela, cea pe care-o cunoştea prea bine încă de când venise de la maternitate, n-ar mai fi fost bună de nimic după două palme venite de la soţul ei, în noaptea nunţii, pe fondul corului care răcnise "Bine, Anaa! Hai Florentinee!" Aşa că ştia deja unde vor dispare plasturii din casă zilele astea...

- ... Florentin a plecat furios, nu?

- Tu ce crezi - că i-a picat bine ce s-a întâmplat? Şi să ştii că-i dau dreptate pentru ce-a făcut!

- Îi dai dreptate pentru răutatea aia?

- Tu ai fost lângă el, în chioşc, în sâmbăta aia! Mai zi-mi o dată ce-a făcut când Ana a coborât din bloc, alături de matahală!

Nevasta lui tăcea, pentru că el avea dreptate iar Florentin stătuse într-adevăr deoparte atunci...

Prâslea făcuse o răutate când îşi luase nevasta la dans după ce-i văzuse pe miri intrând în casă; dar o răutate necesară, la urma urmei. Marcel trebuia să fie mult mai atent la soţia lui; şi cum era deja îndrăgostit lulea, fratele mai mic îl dezmeticise - îi arătase exact locul pe care-l ocupa în sufletul nevestei lui. Ce n-ar fi dat să ştie ce se întâmplase în casă azi-noapte! Să încerce să afle, nu?

- Ai aflat cum au decurs lucrurile?

- Ţi-am spus că nu! Când o să aflu, o să-ţi spun. Ai răbdare, că abia şi-a adus lucrurile! Şi le aşează pe îndelete, iar de luni încolo vreau s-o iau cu mine la chioşc.

- Mă gândeam să le las măcar o săptămână "de miere"...

- Nu e cazul să le dai zece ore timp de "păruială organizată" prin toată casa.

- După "păruială", urmează discuţiile clare şi împăcarea.

- Ţi-am spus: prefer s-o ştiu cu mine la chioşc. Ca s-o supraveghez atent, s-o feresc de vreo "păruială" care-ar putea-o determina să fugă înapoi la taică-su. Şi ca să am timp să mă ocup de psihicul ei. Iar Marcel, orice "pitici" ar avea în cap, o să aprecieze altfel revederea de la cină după ce n-o vede toată ziua.

- Bine; cum vrei tu. Dar eu zic s-o întrebi dacă vrea să se-apuce de muncă de luni încolo. Ştii, n-aş vrea ca Marin să înţeleagă greşit "iniţiativa" asta.

- N-o iau cu mine ca s-o pun la treabă; o iau ca să stea cu mine. Şi s-o pot lăsa pe Ileana să se ocupe ca lumea de şcoală şi de teme. E la liceu - nu mai merge cu copiuţele!

- ... Bine. Merge cu tine, dacă vrea să meargă şi ea la unul dintre chioşcuri.

- Iar pe el trimite-l la Muncii, cu Mirela cu tot. Cred că abia-l aşteaptă Mihai!

- Îţi dai seama! Nu-i e deloc uşor să se descurce singur!

- Bun! Iar pe ea las-o pe mâna mea! Acum mi-e noră; să vezi cum schimb eu foaia, dacă mai văd vreo ocheadă!

- Îţi dai seama că, luând-o cu tine, le "organizezi" cel puţin două revederi pe zi?

- Ba nu le organizez nici una! Ea vine la chioşc pe la şapte-opt, cu băieţii, pentru că stă să le dea micul dejun. Îi duce acasă la prânz ca să le dea Mirela să mănânce şi să-i culce. Se întoarce la chioşc, ca să discutăm şi noi în linişte, după care pleacă pe la cinci ca s-o ajute pe Mirela cu pregătitul cinei. O să-l informez pe fi-tu în ce intervale orare ar fi bine să stea-n casă; iar ea n-are de ce să plece pe la complex, în sus şi-n jos.

- ... Da; aşa "sună mult mai bine".

- De-o săptămână mă gândesc la schema asta - bineînţeles că mi-a reuşit! Şi am eu grijă să-i bag minţile-n cap! N-o să-l uite într-o săptămână; dar o lună cred că-i e de-ajuns. Mai ales că fi-tu obişnuieşte să treacă pe lângă noi ca pe lângă plop, de când m-am certat atunci cu el...

- Bine. Eu o să-l supraveghez pe Marcel: mai ales seara, după cină. Să nu dea în ea - că nu aşa o determină să se apropie de el! Iar Mirela să-l supravegheze pe timpul zilei - că poate-i vin idei, să le ducă împuţitelor sticla de Cola!

- Bine. Acum ne culcăm? Că nu mai pot de somn!

Aprobă şi se grăbi să se schimbe: şi el era obosit.

29 septembrie 2003 - luni

Ioan

Se apropie de fiul lui şi-l luă deoparte:
- Vino-ncoa.

Marcel era atent, aştepta dispoziţiile...
- Tu mergi la chioşc la Muncii, cu Mirela.
- Bine.
- Iar Gabriela o să le dea copiilor micul dejun şi-o să se ducă cu ei la maică-ta, în Tei.

Fiul lui se încruntă serios... Se încruntă şi el:
- Ca să fiu sigur că n-o trosneşti iar, ca-n noaptea nunţii.
- Bine; dar poate-i arde mama una-n moalele capului, ca să-i şteargă amintirile după care boceşte!

Aha! Mai aflase un amănunt despre ce se întâmplase în casă, în timpul nunţii! Gabriela începuse să plângă iar soţul ei o pocnise! Fantastic de elegant şi diplomatic - nimic de zis! Se grăbi să depăşească momentul şi să-l informeze în continuare:
- Cască bine urechea la mine, că n-am să repet! Voi o să primiţi chioşcul de la Obor. E mină de aur, dacă ştiţi să-l exploataţi. O să-l primiţi însă abia atunci când vă lămuriţi nelămuririle şi nu riscaţi să vă păruiţi în stradă. Şi-aici mă refer la tine - că tu îţi pierzi repede controlul.
- Ştii bine că nu-mi place să-mi lovesc femeia!
- Ştiu; tocmai de-asta, ea stă cu maică-ta cel puţin o săptămână. Vă rămân câteva ore, după cină, să vă lămuriţi şi să treceţi anumite lucruri la capitolul "trecut".
- Las-o să vină cu mine la Muncii.
- Am spus că merge în Tei.
- Chiar vrei s-o trimiţi înapoi la taică-su?
- Nu; vreau ca Lăcrămioara să se asigure cu ochii ei că n-am mintit-o când i-am spus că nevesti-tii i-a trecut nebunia sâmbătă dimineaţa!
- ... Poate că mama o să reuşească!
- Eu cred că ai reuşit chiar tu, când ai altoit-o. E alt om, din momentul ăla.
- O fi, faţă de voi. Dar eu o simt; şi încă sunt supărat pe ea.
- Aşa că ea merge cu maică-ta, ca să n-o faci tu să fugă înapoi la ta-su. Discuţia pe tema asta tocmai s-a încheiat. Discuţia numărul doi: vezi, că vă iau maşini. Dacii, nu BMW-uri - ca să nu vă faceţi vise.

Marcel îl privea lung...
- Întâi ţie, ca să ne fie mai uşor să aprovizionăm, şi-apoi şi lui Roberto. În două săptămâni, o să fii "motorizat". Ai grijă pe unde or să ţi se plimbe roţile - că ştii că aflu tot ce faci.
- Tot mă mai crezi în stare să revin la drumurile dinainte?
- Nu te-am crezut în stare s-o faci atunci; şi nici nu te-am crezut în stare să-ţi pocneşti noua nevastă.
- Şi ce-ai fi vrut să fac, când a început să bocească după el?
- S-o strângi în braţe, să-i spui că o s-o ajuţi să-l uite şi să-ţi pui plasturi. Ai ales cealaltă variantă; eşti "în carantină" acum. Iar discuţia asta e încheiată.

Îi întoarse spatele şi se grăbi să se apropie de Roberto: băiatul lui cel mare se chinuia singur cu aşezatul florilor în maşină.

Gabriela

Intră în bucătărie, zâmbind slab:
- Bună dimineaţa.

Ionuţ începu să râdă:
- Neaţa, Gabi!
- Neaţa!
- Ce faceţi? Trăznăi?
- Nuu, suntem cuminţi!
- Bravo. Mirela pe unde-i?
- A plecat la chioşc, cu Marcel.

Mirela plecase la chioşc cu Marcel...
- Uite, mamaia a spus să-ţi dau asta. Nu l-am deschis, să ştii!

Aprobă scurt: evident, plicul era lipit! Scoase biletul şi începu să citească:

"Neaţa. Te rog, dă-le tu picilor micul dejun. Dacă vă plictisiţi în casă, veniţi pe la mine pe la chioşc. Dar dacă ai treabă, pune-i să se joace în camera lor şi fă-ţi treburile. Şi pe urmă o să vină Ioan să-i ia şi să-i ducă la grădiniţă şi la şcoală. Tot el îi şi aduce, iar Mirela o să vină la prânz, să le dea de mâncare şi să-i culce. Dacă ţi-e poftă de-o cafeluţă şi-o bârfă mică azi, te aştept - că Ileana are ore de dimineaţă şi putem discuta. Lăcrămioara."

Foarte frumos aranjamentul! Tocmai o chemase "pe la chioşc", în colţul blocului cumnatei şi cumnatului ei! De ce-i făceau asta?
- Haideţi să vă fac micul dejun. Ce mâncăm azi?
- ... Ouă şi şuncă!
- Şi puţină brânză.
- Fără brânză!
- Păi salata de roşii e mai bună cu brânză rasă pe deasupra!
- ... Bine, şi cu brânză!

Se grăbi să scoată roşiile şi ouăle: se pricepea să-i facă pe copii să-i accepte ideile. Se va înţelege bine cu ei. Acum pregătea micul dejun şi încerca să-şi dea seama de ce ea fusese chemată în Tei iar Marcel era acum la piaţa Muncii, cu nea Mihai şi Mirela...

Păi în privinţa soţului ei, lucrurile erau clare: Mirela îl supraveghea subtil iar nea Mihai îl pocnea, dacă Mirela îl vedea "deviind de la traseu". Iar ea era chemată în Tei pentru că...

Pentru că trebuiau să discute. Făcuse o prostie cât capul ei de mare la nuntă! Şi-acum va trebui să-i explice soacrei ei de ce Florentin se văzuse nevoit să se dea în spectacol cu Ana şi-apoi să plece ca un taifun furios... De ce toţi nuntaşii observaseră cum mireasa avea ceva foarte interesant de văzut la cumnatul ei... De ce Mirela văzuse şi auzise în casă, în noaptea aia, ceea ce văzuse şi auzise...

Nu; nu vor discuta despre asta. Gestul făcut de soţul ei la nuntă avusese efectul unui duş rece asupra ei! Realizase în acele clipe că se terminase cu prostiile adolescentine! Era măritată cu Marcel; trebuia să se concentreze asupra lui. Pentru că, dacă ar fi plăcut-o măcar cât negru sub unghie, dacă ar fi bănuit că se puteau înţelege măcar un minut pe zi, Florentin ar fi luat-o pe ea. Nu acum; nu în februarie. Nici chiar anul trecut. Ci cu mulţi ani în urmă, când părinţii lor discutaseră termenii căsătoriei iar el anulase totul cu decizia de-a rămâne indiferent la efortul tuturor. Aşa că Florentin nu mai exista acum pentru ea. Exista doar Marcel. Dacă soacra ei voia să discute despre relaţia Gabriela-Marcel, vor discuta zile întregi! Dar despre Florentin nu avea ce să discute: nici despre el, nici despre Ana. Relaţia între ea şi cumnaţii ei va fi inexistentă - o va respinge ea, din toate puterile. Nu va vorbi cu ei. Nu-i va băga în seamă. Îi va evita şi va evita să se întâlnească cu ei pe stradă. Iar la nunţi, botezuri şi înmormântări va avea grijă să-i trateze ca pe nişte cunoştinţe extrem de îndepărtate.

Şi-atât.

Florentin

Bun! Toată lumea plătise chiria, nici un avizier nu-i arătase restanţe la întreţinere, telefonul funcţiona în fiecare apartament şi garsonieră... Perfect! Să se întoarcă repejor acasă, să aţipească câteva ore şi apoi să continue să citească! Acea carte era plină cu sfaturi numai bune de urmat! Comasate, cele două volume, cel cu buchetele şi cel cu sfaturile, îi asigurau fără probleme angajarea într-o florărie mai

acătării!

Iar înainte să vină Ana de la servici, să ia măsurile pentru şifonierul şi dulapul fetiţei Luminiţei - ca să fie luate.

Şi-apoi mergeau la control...

Ana-Maria

Privea lung ecranul ecografului; fetiţa lor era plină de energie! Şi era şi foarte ocupată cu o mulţime de lucruri, pentru că se învârtea de colo-colo ca o gospodină intrată în criză de timp... Florentin se aşezase pe marginea patului; îi strângea mâna cu putere şi tandreţe totodată...

- 19 săptămâni: deci tocmai ai intrat în a cincea lună de sarcină. E foarte bine. Placenta e OK, cordonul ombilical OK. Ai băut Cola azi?

- Doar o cafea mică, pe la opt dimineaţa.

- Deci agitaţia asta se datorează vitaminelor, nu cofeinei. Bun! Să vă povestesc despre ea, cât durează "şedinţa foto"; nu?

Aprobau amândoi, ca disperaţii... Medicul începu să râdă:

- Bebeluşa voastră are aproape 15 centimetri şi este acoperită cu un fel de cremă albicioasă, care în termeni medicali se numeşte "vernix" şi îi protejează pielea de statul vreme atât de îndelungată în lichidul amniotic. Pieptul ei se mişcă în sus şi în jos, mimând respiraţia. Tot trei imagini, sau vreţi un album întreg?

- Trei sunt de-ajuns - că ni se termină cartonul!

Florentin fu privit cu mirare, aşa că se grăbi să-l lămurească:

- Lipim toate ecografiile pe un carton pus pe perete. Ca un "grafic de creştere"...

- I-auzi! Cred că staţi zi-lumină cu ochii pe pereţi!

Râdeau amândoi şi aprobau...

- Dacă e într-adevăr fetiţă, cum ştiu că v-ar place tare-tare să fie, vaginul, uterul şi tuburile falopiene sunt deja dezvoltate. Dacă e băieţel - ceea ce presupun că ar însemna revopsirea a jumătate de casă - organele genitale sunt deja remarcabile şi uşor de recunoscut.

Florentin se repezi "berbeceşte":

- Atunci

- În unele cazuri totuşi, organele genitale ale băieţelului pot fi destul de greu de observat din cauza poziţiei sale în uter şi-a agitaţiei pe care-o vedeţi pe ecran. Aşa că prefer să vă ţin în suspans, decât să vă pun să redecoraţi ca să răs-decoraţi peste două luni.

Soţul ei râdea; ea zâmbea doar - şi-i spusese că nu vor scoate nici o şoaptă de la Paul Petrescu până prin decembrie!

- Gata şi şedinţa foto.

Ea primi şerveţelul, el luă fotografiile.

- Ai simţit-o?

- Încă nu.

- Nu-i nimic - până la controlul următor, îţi garantez că bateţi palma de câteva ori!

- De unde putem cumpăra un stetoscop special?

Fu privită lung... şi-şi primi şi răspunsul:

- De la magazinele specializate. Vin imediat.

Se ridicase pe marginea patului; deşi medicul se grăbea teribil, apucă să vadă prin uşa întredeschisă "mitingul" din sala de aşteptare. Doamne, iar el se dusese acum după stetoscop! Adică prelungea cu încă cinci minute consultaţia ei! Când ceea ce-l aştepta afară promitea să se lungească până după miezul nopţii! Făcea, într-adevăr, parte din clubul acela select al pacientelor favorite... Florentin arătă spre una dintre fotografii:

- Uite, aici parcă ţine mânuţa la frunte!

- Şi spune "Oof, ce obositori sunt părinţii ăştia ai mei! Mă ţin trează tocmai acum!"

- Crezi că vrea să doarmă?

- Atunci când fac ecografie, ea percepe aparatul ca pe uruitul unui tren. Îţi dai seama că o ţine trează, nu?

Florentin devenise brusc foarte îngrijorat... Medicul intră - soţul ei întrebă:

- Ecografiile astea nu-i fac rău?

- Dacă-i făceau rău, se inventa un alt mod pentru consult. Mămico, jos pe pat!

Se lungi şi-şi puse stetoscopul; simţi cerculeţul rece... Înlemni, ascultând inimioara...

- Şi tăticul...

Florentin era cel puţin la fel de uimit ca ea...

- Nu mai aruncaţi banii pe prostii - o să începeţi s-o simţiţi şi-o să vă liniştiţi. Mămico, nu vreau să aud că nu mănânci zilnic brânză şi nu bei zilnic lapte.

Aprobă: da, ştia ce se cerea de la ea şi se conforma!

- Micuţa voastră creşte din ce în ce mai mare; consumă din ce în ce mai mult. Are nevoie de calciu, pentru oscioare; n-o lăsa să-l mănânce pe-al tău, dă-i calciu din brânză. Şi fă mai multă mişcare.

- Mi-e frică să mă apuc de aerobic sau

- Am spus mişcare, nu gimnastică de întreţinere. Vei deveni tot mai "mare"; vei voi să stai pe scaun, cu mâinile pe burtă, şi s-o aştepţi să se mişte. E de preferat să-ţi iei ghete comode, cu un număr mai mare, şi să te plimbi două ore pe zi, decât să te faci triplă şi să ai o naştere grea. Iar dacă poţi să te plimbi trei ore, nu ezita s-o faci! Îţi garantez că şi în ultimele cinci minute o să te plimbi, prin sala de naşteri de la Giuleşti, sprijinită de perfuzie! Exerciţii Kegel faci?

- Da; am ajuns la 200 pe zi.

- Bun; or să-ţi prindă bine, pentru că nu vreau să te-aud întrebând de cezariană. Peridurală vrei?

- Nu ştiu; dumneavoastră ce ziceţi?

Medicul începu să râdă:

- Că o să-l ţin pe anestezist pe-aproape, când te internezi. În funcţie de cum suporţi durerea, decidem dacă faci peridurala sau doar anestezia locală. Bine?

- Bine.

- Hai să te programez.

Se grăbi să prindă mâna lui Florentin şi să intre în cabinet. Medicul răsfoia agenda...

- Pe 27 octombrie, ora 19?

- Perfect.

- Nu e prea târziu?

- Nu: e perfect.

- Bine. Nu vă mai conduc, că mă linşează...

Aprobă, râzând:

- Mulţumim mult. La revedere.

- La revedere.

Florentin se grăbi s-o urmeze. Se strecurară cu greu afară din cabinet; îşi privi ceasul şi constată că programul medicului tocmai se decalase cu vreun sfert de oră...

- Mergem pe jos?

- Ai auzit indicaţiile: două ore de plimbare!

- Bine - dar numai până la Perla, că e deja şase! Şi să vedem cum facem, că nu-i pot spune tatei să-mi predea gestiunea la şapte...

- Iar de dimineaţă vii frânt...

- ... Gata, ştiu! Te trezeşti la şase; mâncăm şi te duc la serviciu pe jos. Facem cam o oră jumate; deci ar trebui să plecăm la şapte jumate. Nu cred că e prea devreme, mai ales dacă te îmbraci gros... Ce zici?

- E perfect.

- Tu mai ai pantaloni?

- Poftim?

- Mai ai pantaloni, sau ai rămas numai cu fustele astea?

- Mai am vreo patru perechi...

- ... Degeaba: nu te mai încap oricum! Sâmbătă mă duc în Niro şi-ţi iau două salopete pentru gravide.

- OK; dar merg şi eu, ca să-mi aleg modelul!

- Ce model să alegi - că sunt toate la fel!

- Te înşeli! Unele au buzunar pe piept, altele nu!

Soţul ei râdea... Îl prinse uşor de mijloc; fu imediat cuprinsă cu braţul, într-un gest protector şi tandru...

- ... Ai auzit-o?

- Da. E... Am rămas fără cuvinte!

- Şi eu... Sâmbăta asta, vrei să mai luăm şi altele din Niro?
- La ce te gândeai?
- La ce-o să-i trebuiască ei! Căruţul, de exemplu.
- ... Hai să amânăm căruţul încă o săptămână; bine?
- Bine.

Evident, ea uitase complet de plicul pe care Florentin îl lăsase peste tacâmurile lui Marcel! Dar lui probabil că numai la asta-i stătea mintea! Nu era deci momentul pentru investiţii...

Nu-i nimic! La cum îşi cunoştea ea soţul, problema se va "remedia" în următoarele zile! Şi-apoi vor comanda şifonierul, dulapul pentru jucării, vor cumpăra căruţul, hăinuţele... fetiţei Luminiţei!

Oare pe unde pusese lista aia veche de cumpărături? Pe-atunci, fusese extrem de calculată şi-şi pusese gândurile în ordine; acum se simţea uşor... zăpăcită. I-ar fi prins bine luciditatea de-atunci! O s-o caute diseară.

Ioan

Lăsă receptorul în furcă şi reveni la masă. Se aşeză, tacticos, şi începu "şedinţa" cu problema cea mai importantă:

- Au fost iar la control. A intrat în luna a cincea, iar medicul le-a spus că totul merge perfect. N-a vrut să presupună dacă e fată sau băiat; spunea că n-are rost să-i pună să redecoreze juma' de casă ca să răs-decoreze peste vreo două luni. Iar fi-tu era în culmea extazului: cică i-a lăsat s-o asculte cu stetoscopul şi-au făcut amândoi pe ei când i-au auzit inimioara!

Lăcrămioara râdea:

- Ia uite la ei! Ştiam eu că medicul ăla se ţine de şotii!
- Ba eu cred că n-a avut încotro! Probabil l-au întrebat de unde pot să-şi cumpere şi ei un stetoscop - şi i s-a făcut milă de banii lor...

Râdeau cu toţii. Ciudat - Gabriela râdea şi ea, atentă în propria farfurie...

- Ia vezi tu, nevastă, cum faci să-mi aduci iar o poză!
- Stai liniştit, că nu te lasă nor-ta fără poză!
- Ştiu; întrebarea e când mi-o aduci tu acasă!
- Când mi-o da-o! Nu mâine, oricum: că mă duc la Ilenuca noastră la liceu, să-i număr absenţele...

Prima temă a "şedinţei" fusese discutată: trecuseră deja la a doua. Îşi privi lung fiica:

- Ileano, dacă ai ceva de mărturisit, acum e momentul.
- Am doi de opt şi trei absenţe nemotivate.
- Şi motivate?
- Cred că vreo şase...
- Crezi?
- Da, că n-am apucat să vorbesc cu profesoara de română. Ştii, vineri am avut şi română...

Nevasta lui se grăbi să intervină:

- Lasă, că vorbesc eu mâine cu ea. E în liceu mâine, nu?
- Este.

Bun! Acum ultima temă. Ridică privirea spre Gabriela:

- Gabrielo, sper că afurisita de soacră-ta nu te-a chinuit chiar din prima zi!

Nora lui reîncepu să râdă:

- Nu; ba chiar m-a menajat...
- Foarte bine! Că n-au intrat zilele-n sac! De-acum şi până la pensionare, o să tot împleteşti la celofane! Lăcrămioaro, fi-tu a lăsat ceva buchete artistice dimineaţă?
- Da, dar le-am dat pe toate până la şapte.
- Mda... Ai încercat vreodată să-l copiezi?
- Nu.
- Păi ia încearcă: vezi dacă-ţi reuşeşte. Că el o să se angajeze într-o florărie; şi cum învaţă după cărţi serioase, eu zic că nu ne-ar strica să-l copiem şi să ne completăm albumul foto de prezentare.
- Dacă aş avea timp, le-aş încerca; dar de dimineaţă e nebunie mare!
- Atunci bagă-le în chioşc şi vinde de-ale tale; iar când vine şi Gabi, desluşiţi amândouă "tainele horticulturii după manual".

Iar râdeau cu toţii... Îşi continuă gândul:

- Peste vreo două luni, pe la începutul lui decembrie, vreau să redeschidem la Obor. Ce zici, Marcele?
- Ce să zic; cred că e o idee bună, dacă-l re-închidem în ianuarie.
- Asta rămâne de văzut. În funcţie de încasări şi numărul de celofane date, vom şti dacă puteţi reface vadul care-a fost cândva acolo. E o locaţie foarte bună; multe mijloace de transport, multă lume, intersecţie importantă, într-o parte e Calea Moşilor şi-n cealaltă Ştefan cel Mare. N-ar trebui să aveţi probleme cu el.

Gabriela îl privea lung, siderată... Adică Marin nu-i spusese nimic? Nici măcar nu-i dăduse de înţeles? El îi zâmbea; ea însă parcă nici nu respira... Se întoarse spre Marcel:

- Iar în curând vă iau maşini: întâi ţie, pe urmă lui Roberto. M-am săturat să mă tot refuze taximetriştii la patru dimineaţa! Tu le vei aproviziona pe tuşicile tale, chioşcul de la Muncii şi Oborul tău; eu aduc florile în Tei şi-apoi mă duc în Dorobanţi. E mult mai simplu aşa.

Copiii lui deveniseră extrem de serioşi; nu scoteau o vorbă! Pentru că luase decizii importante, care-i vor afecta serios...

Şi uite că nici el nu mai voia să vorbească - nu mai avea chef. În jurul mesei rămăseseră doar trei familii şi-o domnişoară de liceu. Iar Florentin şi Ana nu vor reveni niciodată acolo. Şi-i amintise în prima seară de "joacă"; Ana refăcuse buchetele care se vânduseră atât de bine la chioşc. El o privise atent... iar când fiul lui făcuse funda finală primului buchet, decisese în mintea lui că locaţia din Tei va fi a lor. Iar Lăcrămioara va sta cuminte acasă, cu nepoţeii şi nepoţica...

Nu va mai fi niciodată ca înainte. Florentin va intra în circuitul florăriilor; apoi plănuia să-şi deschidă o afacere, cu Ana. Nici urmă de posibilitate de-a se întoarce în afacerea familiei, de-a nu azvârli banii pe chirie, acte, contabilă...

Florentin şi Ana plecaseră pentru totdeauna.

1 octombrie 2003 - miercuri

Ana-Maria

Încuie uşor uşa, zâmbind: bietul Florentin! Îl doborâse oboseala!

Mâncaseră, iar ea se dusese să facă un duş. El o sărutase şi-i spusese că se întindea cinci minute, pentru că-l dureau picioarele. Îl găsise dormind dus, îmbrăcat, aşa că nu-l mai trezise. Îi lăsase un bileţel şi plecase singură la şapte jumate, hotărâtă să nu se apropie azi de mijloacele de transport...

Brr, ce frig era! Îşi strânse mai bine şalul: să ţină reverele paltonului ridicate pe lângă gât! Mâine îşi lua helanca şi două perechi de ciorapi - pentru că n-avea voie să răcească, iar salopetele veneau acasă abia sâmbătă la prânz... Privi chioşcul şi ridică mirată sprâncenele: ia uite cine apăruse iar acolo...

Gabriela era foarte atentă la caietul cu comenzile. Ori o văzuse prima, ori încerca să înveţe pe de rost "ce era la modă" în materie de buchete. Şi ieri dimineaţă, când dna Manolache nu fusese în chioşc, tot caietul ăla îl studiase! Evident, o evita din răsputeri; sentimentul era oricum reciproc, aşa că...

Ea una privea asfaltul; dar coada ochiului îşi făcea, vigilentă, datoria! Soacra ei se sprijinise deja de tocul uşii de termopan, zâmbind - semn că o aştepta. Iar Ileana era probabil la şcoală, că n-o mai văzuse la treabă de când începuse anul şcolar. Aşa că se va opri, va discuta cu soacra ei... Dacă Gabriela voia s-o salute, o să-i răspundă! Dar ea una n-o va saluta prima - pentru că avusese încredere în ea de prea multe ori deja. Şi cam de fiecare dată când îşi spusese "Gata, a încetat", se înşelase. Se opri în faţa soacrei ei, zâmbind:

- Sărut mâna.

- Să trăieşti.

Deschise geanta şi auzi imediat o întrebare:

- Cum de pleci aşa devreme? Ţi-au schimbat programul la serviciu?

- Nu, dar medicul mi-a spus să fac mai multă mişcare. Aşa că mă duc pe jos până la serviciu.

- Aoleu! Atâta amar de drum?

- Nu e chiar atât de mult. Traversez parcul, inhalez aer curat... Seara n-avem când să ieşim, pentru că ajung acasă la cinci jumate şi ne mai rămâne o oră să mâncăm şi să schimbăm câteva vorbe.

- Aha!

Bun! Tocmai o informase pe Gabriela asupra programului ei complet! Doamne, numai să îndrăznească să-i mai sune la sonerie! Ea o bătea prima! O juca în picioare, în faţa dlui Manolache! O ologea! O nenorocea pe viaţă! Scoase fotografia şi i-o întinse:

- 19 săptămâni şi nu stă locului o clipă. Medicul n-a vrut nici măcar să încerce să ne spună dacă e fetiţă; aşteptăm până prin decembrie, ca să fim 100% siguri. Mi-a spus să mănânc multă brânză şi să beau mult lapte, ca să-i dau îndeajuns de mult calciu. În rest, sunt "în grafic".

- Bun.

I se adresase dnei Manolache; privise însă peste umărul ei. Nu-şi luase o clipă ochii de la ea! Acea femeie care abia aştepta să i se ofere o ocazie de a-l implora pe Florentin să fugă împreună... De ce ea era acolo, iar Marcel nu?

- Ioan mi-a spus că aţi ascultat-o!

Poftim? Nu fusese atentă! Dna Manolache văzuse că nu-şi luase ochii de la Gabriela; era extrem de serioasă acum! De parcă încerca să-i spună "Las-o pe mâna mea, nu sări calul ca să nu mă iau eu de tine"... Nu, nu va sări calul; doar îi va privi ceafa, ca să se asigure că Gabriela nu supraveghea chiar acum geamurile apartamentului de la etajul şase:

- L-am întrebat de unde putem cumpăra un stetoscop special; l-a adus pe-al lui, ne-a lăsat să ascultăm un pic bătăile inimioarei şi ne-a spus că în maximum două săptămâni "batem palma" prin burtică, aşa că să nu aruncăm banii pe prostii.

- Bravo! Jos pălăria!

Aprobă... Gata! Tocmai decisese să-şi schimbe total comportamentul! Nu-i va mai acorda nici un fel de atenţie! Individa n-avea decât să facă ce-o tăia capul! Iar Florentin să facă şi el ce voia el să facă! Pentru că, dacă voia cu adevărat s-o înşele cu Gabriela, o lua de mână şi se ducea la Gabriela cu ea cu tot! Iar ea avea încredere în soţul ei! Reveni spre ochii soacrei ei, zâmbind:

- Sâmbătă mă duc să-mi iau două salopete de gravidă.

- Aşa, maică! E frig dimineaţa - Doamne fereşte, să nu răceşti!

Aprobă cu capul: într-adevăr, Doamne fereşte să nu răcească!

... Şi-acum tăceau amândouă; se priveau. Ea nu mai ridica ochii spre Gabriela pentru că n-o mai interesa acea făptură ciudată cu titulatură de cumnată... Ochii negri o asigurau că putea fi liniştită, că acea făptură ciudată nu mai era interesată de Florentin... Zâmbi slab:

- Eu am plecat - că e drum lung până la Romană.

- Serviciu uşor.

- Sărut mâna.

Se grăbi să se îndepărteze.

Deci Gabriela va lucra acolo, în locul Ilenei, care se apucase serios de orele de liceu... OK! Era mai aproape de bătaia straşnică pe care i-o promisese Florentin! Dar tocmai primise asigurări că nu se va întâmpla nimic. Soacra ei nu avea cum să mai insiste acum ca Florentin s-o ia pe Gabriela, pentru că Gabriela devenise soţia lui Marcel. Deci putea sta liniştită în privinţa aia. Mai era şi Mirela - spion de nădejde, de vreme ce ea fusese cea chemată urgent în casă sâmbătă dimineaţa... Şi Luminiţa avea urechile ciulite... Ileana tăcea şi observa totul...

Zâmbi şi intră în magazin: să-şi cumpere o pungă de covrigei. Îi era dor de ei!

Florentin

Tresări şi sări din pat; alergă la bucătărie:

- Ana, ai...

Ana plecase fără el... La naiba! De ce trebuise să cedeze în faţa oboselii şi să se întindă? Când ştia că aşa păţea atunci când era extrem de obosit? Luă biletul de pe masă...

"Iubire mică, te rog să nu fii botos! Eu am făcut jogging de dimineaţă, timp în care mi-am luat avânt să-mi convoc şeful la o şedinţă apropo de concediu: ţine-mi pumnii! Diseară cred că mimez o migrenă - să ţii patul cald, că vin mai devreme! Ana"

Zâmbi şi se întinse cu poftă: soţia lui era "delicioasă"! Se apropie de fereastră...

Brr, ce mai bătea vântul! Cu siguranţă, era ger afară! Aşa că el va bea o cafea şi va da fuga azi în Niro, să-i cumpere salopete. O să-i ia şi ciorapi de PNA, groşi... Şi-apoi va mai citi un pic din cea de-a doua carte - că erau deja în octombrie şi va pierde curând "bancul de lucru" de la chioşc. Va dormi trei-patru ore şi-apoi se va grăbi s-o aştepte la firmă şi s-o aducă acasă cu un taxi - pentru că soţia lui nu avea voie să răcească! Iar cât proba ea salopetele, el o să încălzească patul...

Ana-Maria

Aştepta să fie poftită să intre în biroul şefului ei. "Se înscrisese în audienţă" şi aştepta de vreo cinci minute deja! Nina ieşi; prin uşa larg deschisă, i se făcu semn să intre. Se aşeză, zâmbind în continuare, şi-l privi lung...

- Stai, nu-mi spune! Intri mâine în concediu prenatal!

Bufni în râs:
- Nu chiar mâine...
- Atunci când?
- Nu ştiu; tocmai de-asta voiam să vorbesc cu dvs, să vă gândiţi când e cel mai bine să-mi iau concediul...
- Când ai spus că naşti? În februarie?
- Da, spre sfârşitul lunii.
- Bun. Uite cum facem: pe 15 noiembrie îţi aduc învăţăcelul. Iar pe 1 decembrie eu zic să intri în concediu.
- Sigur nu vreţi să stau şi luna decembrie, să ajut la închidere?
- Nu, pentru că poate deveni periculos pentru tine. Dacă ninge, n-ai ce căuta tropăind prin mijloacele de transport! Şi nu vreau să rişti să aluneci şi să cazi doar ca să-i uşurezi contabilei munca: aşa că pe 1 decembrie intri în concediu.

"Adio, primă de Crăciun! O să-mi lipseşti!" Zâmbi, ascunzând cu grijă gândul hoinar:
- Măcar până la prima ninsoare?
- Până la 1 decembrie.

Era ferm, aşa că n-avea rost să mai insiste. Aprobă, resemnată.
- Cred că 15 zile ar trebui să fie de-ajuns ca să-i bagi novicei în cap tot ce trebuie să ştie. Aşa că stai luna decembrie acasă, împleteşti sarmale şi botoşei şi ne revedem la sfârşitul anului, la petrecerea firmei. Şi pe urmă la maternitate, nu?

Aprobă, râzând: OK! Nina îi povestise că la fiecare petrecere de sfârşit de an se dădeau şi primele, în cadru festiv! Deci mai avea o şansă! Se grăbi să se ridice:
- Vă mulţumesc.
- N-ai pentru ce! Vezi, să fii cuminte! Că şi nevastă-mea se gândea să nască la Giuleşti, aşa că trebuie să trec musai pe-acolo la anul, să văd care-i mişcarea!

Aprobă, râzând: da-da! Sigur, îl credea pe cuvânt! Se grăbi să iasă şi să revină la biroul ei...

Pe de-o parte, era bine cum spusese el. Nu se putea înghesui în autobuz cu ditamai burta! Dacă dădea vreun neatent cu cotul? Iar dacă îngheţa zăpada pe jos, vai de ea! Dar, pe de altă parte, prima de Crăciun se ridicase în fiecare an la al 13-lea salariu plus jumătate. Cum nu se ştia ce va face Florentin de la 1 noiembrie, tare bine i-ar fi prins prima aia!

Dar decizia era luată; aşa că deschise dosarul şi încercă să se concentreze asupra cifrelor. Se vor descurca ei cumva! Se descurcaseră întotdeauna!

5 octombrie 2003 - duminică

Florentin

Buchetul acela ieşise superb! Impecabil! Îl lăsă în găleată şi reveni lângă flori: ia să-l facă şi din gerbera! Pentru că una ieşea cu trandafiri şi alta cu "paleştile" alea!

Paşii se apropiară în fugă; se grăbi să ridice privirea, amintindu-şi că tot aşa se auzise şi

Ionuţ năvăli la propriu în chioşc, zburătăcindu-i gândurile care încotro:
- Saluut!

Bufni în râs şi se grăbi să-l ciufulească:
- Hai salut, voinicule! Fugişi de-acasă?

Marcel zâmbi din uşa chioşcului:
- Nu, am ieşit la plimbare. Salut.
- Salut.

I se oferea mâna; i-o strânse. Gabriela zâmbea şi ea, la braţul soţului ei:
- Salut.
- Salut.

Marcel se grăbi să-i recapteze atenţia:
- Ce faci? Te plictiseşti?
- Exersez.

El era ocupat cu gerbera; ei n-aveau alte treburi? Încercă să zâmbească, privind florile:
- Voi ce faceţi?
- Uite, am ieşit să ne plimbăm un pic.

"Bravo! Şi v-aţi gândit să vă plimbaţi pe-aici! Inteligentă mişcare!" Aprobă scurt, de parcă nici nu ascultase cuvintele fratelui lui; refăcea buchetul "cu viteza luminii"...
- Tu ce împleteşti acolo?
- Mă pregătesc să fac turul florăriilor.
- Aa, repeţi pentru interviuri!
- Exact.

"Şi-acum uşchiţi-vă, că mă ţineţi din treabă!" Era răutăcios, pentru că n-aveau ce căuta acolo...

Ciudat; Gabriela vorbea cu Ionuţ despre funda unuia dintre buchete! Ridică privirea spre fratele lui, ca s-o poată observa mai bine cu coada ochiului:
- Cum merg afacerile?
- Păi cred că bine, de vreme ce-am fost ameninţat că mi se cumpără maşină...

I-auzi! Bravo! Ce frumos! Rosti cuvinte mult mai drăguţe decât sarcasmul acela:
- Aveai şi tu nevoie de-o maşină. Tata nu mai poate să aprovizioneze şi să supravegheze totul. Mai ales dacă deschide Oborul.
- Ţi-a spus şi ţie de Obor?
- Da; l-am auzit clar, deşi mă cam ameţise tăria aia...
- ... Aoleu! De-atunci se hotărâse?
- Da.
- N-am ştiut... Oricum, îl deschide abia în decembrie!
- Normal! Te lasă două luni - să aveţi timp să buşeşti maşina şi s-o repare!

Marcel râdea... El zâmbea doar; tocmai constata că mergea şi cu gerbera, dar mult mai bine dădeau trandafirii! Aşa că desfăcu celofanul, mută două fire din cinci şi-l transformă într-o altă schiţă din carte - una care-i reuşise întotdeauna. Îl lăsă apoi în găleată şi reveni spre garoafe: schema de la pagina 63 îl păcălise de trei ori până acum!
- Noi am plecat - că mi-e că mă sună să ne amintească cât de târziu s-a făcut!

Adică pricepuse şi el, într-un final, că era cazul să se uşchească!

Întinse mâna spre el:

- Plimbare plăcută.
- Mulţumim.

Un răspuns ferm, sincronizat pe trei voci... Îi auzi râzând, îndepărtându-se...

Gabriela se comporta normal acum. Adică îl trata ca pe un oarecare cunoscut cu care soţul ei discutase preţ de trei minute. Voia să spere că acea atitudine nu era doar de faţadă. Deşi mămica lui era o adevărată "vrăjitoare" într-ale convingerii, el prefera să rămână precaut...

Dacă cumnata lui "se vindecase", bravo ei! Nu era nici o problemă să-şi vorbească, ba chiar să discute în contradictoriu pe varii teme - erau cumnaţi, nu duşmani de moarte! Problema intervenea atunci când comportamentul ei denota nervozitate sau emotivitate. Astăzi, comportamentul ei fusese normal; altfel, ar fi întrebat-o dacă are vreun coş pe nas! Mai ales că Marcel fusese foarte atent doar la el...

Ionuţ i se păruse fericit. Dealtfel, cât vorbise el cu Marcel, piciul discutase cu Gabriela despre cum se făceau fundele alea frumoase de la buchete. Iar ea îi explicase pe un ton moale, plăcut, de parcă i-ar fi spus o poveste...

În clipa în care el va dispare din mintea Gabrielei, Marcel va fi cel mai fericit soţ şi tată de pe pământ. Iar Ionuţ va avea o mamă pe care-o merita şi care-l merita. Până atunci însă mai era...

Îi va povesti soţiei lui totul, mâine dis-de-dimineaţă - Ana trebuia să ştie că plimbarea aceea le adusese paşii pe la chioşc - când Marcel ar fi putut să ocolească, elegant, revederea şi discuţia prin spatele blocului, sau pe străduţe, printre vile. De vreme ce Gabriela luase locul Ilenei, soţia lui trebuia să ştie fiecare amănunt legat de cumnata ei - ca să fie pusă în gardă. Să fie pregătită pentru orice fel de revedere şi orice discuţie. În plus, se hotărâse să nu-i mai ascundă Anei niciodată nimic. Să n-o mai sperie vreodată aşa cum o speriase în seara logodnei lui Marcel. Ana se panicase serios atunci.

Zâmbi slab: uneori, soţia lui îl lăsa să observe că era un pic geloasă... Doar un pic! Doar cât să-l ţină discret sub observaţie, pe el şi femeile din jurul lui. Aşa cum şi el era atent la bărbaţii din jurul ei. O făcea chiar şi acum, când soţia lui avea burtica aceea sexy. Ana era înfiorător de frumoasă...

9 octombrie 2003 - joi

Florentin

Bun, veniseră taman la fix! Mămica lui intră în chioşc; se grăbi să iasă pe lângă ea:

- Sărut mâna.
- Să trăieşti.

Traversă şi apucă "cu încredere" de trei cutii deodată:

- Neaţa.
- Neaţa.

Se grăbea să-şi ajute tatăl la descărcat, pentru că o să-i ia cel puţin un sfert de oră "refacerea" aranjamentului de la ziua lui! Cadoul i-l luase încă de-acum două săptămâni, buchetul şi tortul îl aşteptau cuminţi lângă carte... Bun; predă încasările şi apucă sacoşa. Iar tatăl lui începu să râdă:

- Ia fă-mi şi mie un buchet frumos!

I se întinsese un crin imperial? OK! Adora buchetul ăla!

Ioan

Ia să vadă el cât de "voinic" era Prâslea! Un singur crin - nu prea multe opţiuni la orizont...

Deci pusese două fire de floarea-miresei; patru fire lungi de iarbă. Şi-acum se încruntă, pentru că "nu prinsese" mişcarea aia din încheietură - şi nici nu putea să-l pună să desfacă şi s-o mai facă o dată...

Aşa arăta bine; dar cu celofanul va avea sigur o problemă! Problema tuturor crinilor dealtfel! Nu dădeau bine în celofan!

Florentin îndoi celofanul; dintr-o singură mişcare, îl tăie în două fără să clintească vreun firişor din buchet! Şi-acum plia jumătate de celofan... Iar el rămăsese cu gura căscată, nevenindu-i să creadă că băiatul lui învăţase să facă aşa ceva din carte... Şi că-i şi reuşea ceea ce făcea...

Da; ieşise superb. Fiul lui era demn, în acele momente, să-i facă cu mâna prin geam, de la geamul florăriei de la Dorobanţi. Nu-l va anunţa însă că putea aspira chiar la acel post; deschise uşa chioşcului, zâmbind:

- Bravo! Transmite-i "La mulţi ani" din partea noastră.

Ieşi şi se grăbi să traverseze: ori de câte ori conştientiza schimbările pe care le făcuse Florentin, era bulversat. Şi întristat. Voise să-l vadă că se perfecţionează, dar nu voise să-l vadă angajat într-o florărie. Poate dacă îşi deschideau ei acum o afacere, ar fi suportat gândul că existau două familii Manolache în Bucureşti, cu contabilităţi separate, cu sediul social separat, cu toată relaţia legată doar de-o vizită săptămânală şi două revederi pe deasupra tejghelei. Dar la florărie...

Demară spre Dorobanţi: o să încerce să discute cu patronul florăriei. Măcar să-i găsească fiului lui un serviciu cât mai aproape de membrii familiei! Acum ei se vedeau zilnic, de două ori - iar maică-sa îl vedea chiar mai des. După ce Florentin nu va mai lucra la chioşc, poate doar mama şi fiul or să se mai zărească uneori prin mulţime, dimineaţa devreme...

Florentin

Ia uite la el! Îşi dăduse seama! Dar, la urma urmei, pe cutia tortului scria mare numele cofetăriei! Iar buchetul de trandafiri aşteptase lângă tort! Le luă pe toate şi se grăbi să iasă:

- Spor la treabă.
- Să fie! S-o pupi din partea mea!

Aprobă, grăbit să intre odată în scara blocului: avea o nelămurire!

Tăticul lui ar fi putut să facă singur acel buchet. Oricum, dacă ar fi fost vorba doar de ziua Anei, i-ar fi ales trandafiri albi! Sau garofiţe - preferatele ei! El scosese însă crinul. Şi-apoi stătuse în spatele lui şi-l privise atent, serios, tăcut... Nu-l întrebase cum mersese vânzarea, dacă făcuse inventarul, dacă mai făcuse vreun "purceluş" la socotelile din caiet... Nu se oferise să-i ţină el celofanul, nu-l întrebase de ce amestecase floarea-miresei cu iarba... Nu-l întrebase nimic; doar îl privise cu atenţie. Îi lăsase senzaţia că dădea un soi de test...

Descuie uşa şi intră în bucătărie. Lăsă buchetele pe masă, închise uşor uşa dormitorului şi începu să aşeze totul în sufragerie: tortul, paharele, şampania din congelator, lumânările... Cadoul... Puse şi CD-ul cu blues-uri şi aduse florile. Preferă să nu le scoată din celofan; ca să le aşeze ea, înainte să plece la serviciu. Şi porni muzica, zâmbind slab...

Ana-Maria

Poftim? Deschise grăbită ochii... Începu să râdă şi se ridică: uite că aflase şmecherul! Oare tot din CNP-ul de pe certificatul de căsătorie? Că ea aşa-i aflase ziua de naştere! Intră în sufragerie; soţul ei o invita la dans... Mm, ce sărut! Şi ce atmosferă! Parcă-i venea să dea telefon şi să se învoiască azi...

- ... Îţi aminteşti ce-am făcut noi doi anul trecut, pe vremea asta?

Nu, nu-şi amintea! Ce făcuseră?

- Tu te-ai angajat iar eu am păţit "accidentul" cu blugii...

Aa, acum ştia! Îl privi cu subînţeles:

- Dar anul trecut, îţi aminteşti ce-am făcut de ziua ta?

- Ce-am făcut?

Florentin zâmbea "oţ" - semn că-şi amintea prea bine cum decursese ziua lui de naştere din 2002! Dar îi făcu plăcerea şi răspunse ea, ca să-i dovedească că-şi storsese mintea, consultase calendarul şi-şi amintise exact acea zi:

- Păi îmi amintesc că eu veneam uşurel de la serviciu, iar un tânăr şarmant mi-a aţinut calea cu un trandafir superb...

Soţul ei roşise până-n vârful urechilor - dar nu rămase mai prejos:

- Şi acum tot trandafiri ţi-a adus tânărul şarmant...

Da; tot superbi! Cei mai frumoşi trandafiri care existaseră în Bucureşti în noaptea asta!

- Socrul tău ţi-a trimis un crin - încercând probabil să influenţeze puţin numele fetiţei noastre. Iar mama mi-a spus să-ţi dau asta.

El îi prinse capul în palme şi-o sărută apăsat pe amândoi obrajii, "cu ţoc". Bufni în râs: ia uite!

- Iar soţul tău ţi-a adus ceva frumos...

O cutiuţă! Ce-i adusese? Că de ziua lui, ea îi făcuse un tricou inscripţionat haios, cu "Married - sorry!" scris cu diferite dimensiuni pe toată suprafaţa! Desfăcu fundiţa; văzu medalionul... Îl privi lung, mirată: unde naiba găsise aşa ceva? Florentin începu să râdă:

- Ce vrei - e trăznet să ai un cumnat aurar!

Îşi scoase grăbită lănţişorul; suzeta micuţă din aur ajunse repede lângă jumătatea de inimioară...

Sărutul lui îi promitea că vor discuta mult, despre multe lucruri - dar nu acum. Iar sărutul ei îi promitea că la opt fix o va anunţa pe secretară că se simţea rău şi nu putea ajunge azi la birou...

Florentin

Ora zece; aproape aţipise... O simţi ridicându-se uşor; se grăbi s-o tragă înapoi lângă el:

- Unde încerci să fugi?

- La bucătărie. Tu de ce nu încerci să te odihneşti?

- Pentru că am o nedumerire... Vin să fumez o ţigară şi pe urmă mă culc.

Intrară amândoi în bucătărie; îşi puse un pahar de Cola:

- De dimineaţă, l-am ajutat pe tata să descarce florile: ca de obicei. Şi mi-a dat un crin: "Ia fă-mi şi mie un buchet frumos!" I l-am făcut. Şi-am observat imediat că mă privea fix, atent. N-a scos un cuvânt, n-a întrebat nimic, n-a vrut să ştie cum a mers vânzarea sau de ce am pus doar două fire de floarea-miresei. A tăcut şi m-a privit. Iar când l-am terminat, mi-a spus "Bravo! Transmite-i "La mulţi ani" din partea noastră" şi-a plecat ca din puşcă - de parcă voia să evite reacţia mea.

Soţia lui începu să râdă:

- Tot n-ai înţeles că se pregăteşte să intervină pentru tine pe lângă un patron de florărie? Cred că a vrut să vadă cam către ce fel de florărie să-şi îndrepte atenţia!

Oftă greu:

- Uitasem că de la 1 voi fi şomer...

Uitase complet că lucra la chioşc "pe perioadă determinată". La naiba! Cât de curând, o s-o ia de la cap cu interviurile, cu transportul în comun, cu toate vânzătoarele alea acre pentru care "patronul nu vine niciodată aici"... Privi calendarul de pe perete şi "decretă":

- De pe 20, iau din nou toate florăriile la rând. Iar dacă nu găsesc nimic, la sfârşitul lunii mă duc să-i predau cheile şi-l rog să mă ajute el să mă angajez.

Soţia lui se grăbi să-i fure un sărut:

- Şi de-asta te-ai încruntat aşa?

Se încruntase pentru că ştia câţi bani aveau în şifonier! Nu vor fi îndeajuns de mulţi pentru toate planurile lor! Şifonierul şi dulapul fetiţei Luminiţei vor fi destul de scumpe; pe lângă ele, mai erau 1001 lucruri pe care trebuiau să le cumpere pentru fetiţa... Luminiţei! Iar până la sfârşitul lunii nu va reuşi să strângă bani şi pentru ele, şi pentru naştere. După ce se angaja în florărie, adio venit neimpozabil! Adio câştiguri substanţiale! Va fi din nou pe "salariu fix", poate va primi şi-un bonus egal cu costul pâinii pe-o lună...

- Serios acum: de ce te-ai încruntat?

- Tu zici că intri în concediu pe 1 decembrie?

- Da.

- OK. Partea proastă e că eu nu voi avea concediu; aşa că o să stai mai tot timpul singură-n casă...

- Lasă, că n-am să mă plictisesc! Va fi perioada optimă pentru rochiţele alea la care mă tot gândesc!

- Sau pantalonaşi!

- Nuu, sunt sigură că vor fi rochiţe!

- Cum aşa?

- Păi nu ştiu să fac pantaloni; şi cred că Doamne-Doamne ştie deja asta şi n-o să mă lase să mă chinui...

Se ridică, râzând:

- Hai să facem nani amândoi.

- OK!

Şi-acum Ana se va odihni ca lumea, toată ziua! Deşi ea spunea că se simte vivace şi plină de energie, cărţile spuneau că gravidele aveau nevoie de mai multă odihnă! Iar când se vor trezi, pe la 4-5, or să "serbeze" din nou, fără lumânări şi blues-uri... sau or să fie cuminţi - pentru că toate trebuiau să se întâmple cu atenţie şi măsură acum.

Ioan

Gustă ciorba şi constată că avusese dreptate: era prea fierbinte. Aşa că începu s-o vânture cu lingura:

- Ai văzut ce-a făcut cu crinul ăla?

- Ştii bine că a învăţat aşa cum trebuie, cu cartea! Nu te aşteptai să facă faţă testului?

- Am încredere în el; dacă el vrea să ajungă într-o florărie, o să facă tot ce-i de făcut ca să fie ca el. Dar mi-e al naibii de greu să mă împac cu ideea că băiatul meu, pentru care păstrasem chioşcul din Tei, o să ajungă slugă la patron.

- ... Voiai să-i dai chioşcul din Tei?

- Ştii bine că am făcut toate chioşcurile pentru copii! Aşa am discutat şi-am hotărât chiar a doua zi, după nuntă! Pentru fiecare

copil, urma să punem pe picioare un chioşc!

- Şi nu m-am răzgândit, după atâţia ani. Nu mă aşteptasem totuşi să te gândeşti la asta tocmai acum...

- Şi-atunci când să mă gândesc? Roberto are 32 de ani şi 10 ani vechime în Dorobanţi! Marcel face 26 anul ăsta, iar de la 18 l-am dat pe mâna lui Mihai!

- Vrei să-l dai afară pe Mihai?

- Nu; intenţionasem ca Marcel să se ocupe de Obor, pentru că avea doi copii şi-un vad mai bun acolo. Şi-acum se pregăteşte psihologic pentru doi copii, iar Gabriela o să muncească cu plăcere acolo - nu cu ură, cum a muncit Ioana. Luminiţa, dacă ar fi luat florar, s-ar fi dus la afacerea lui sau i-aş fi făcut chioşc undeva pe Calea Moşilor. Iar pentru Florentin şi Ana păstrasem chioşcul din Tei. Se pare că ăla ne va rămâne nouă până la urmă...

- Ai răbdare! Nu se ştie niciodată cum evoluează lucrurile!

- Nu cred că or să-şi schimbe planurile de dragul nostru. Iar băiatului nostru, văzând ce transformări face, cum îşi schimbă viaţa şi ce vise are, i-ar sta foarte bine patron de florărie, nu co-proprietar la un chioşc din termopan.

- Atunci, Ioane, trebuie să-l ajuţi să-şi facă florăria! Şi cum ştii bine că nu-i plăcea să facă seara socotelile alături de tine, eu zic că are mare nevoie de-un timp de "rodaj" la patron.

- Din păcate, o să-i vedem din ce în ce mai rar...

- Ţi-am spus: ai răbdare. Când s-o vedea singură acasă cu copilul de trei zile-n braţe, Ana o să ne sune şi-o să ne cheme s-o ajutăm.

- Dar noi nu ne vom duce s-o ajutăm, dacă nu ne cheamă!

Ca să fie clar, lămurit şi hotărât! Nici un fel de ofertă de ajutor din partea lor!

- Bine, Ioane.

Probabil Lăcrămioara se gândea că, după ce-o să audă că avea o nepoţică, o să încalce chiar el regula aia! Dar nu - nu-şi iertase încă nora. N-o va ierta nici după naştere. N-o va ierta decât poate după ce fiul lui va deveni patron de florărie şi nu va mai uita să-l sune câte 2-3 zile.

- Acum, spune cinstit: poate fi-tu să se ducă să dea probă la o florărie de centru?

- Poate să se angajeze inclusiv la Dorobanţi. Dar se va angaja acolo unde-o să-i placă să muncească. Nu prea agrează "năsoşii"; presimt deci că se va mulţumi cu o florărie mai puţin pretenţioasă, cu clientelă aşijderea.

- Te rog, dacă-ţi cere ajutorul... Încearcă să-l bagi undeva aproape de noi. Ori la Maica Domnului, ori la Dorobanţi. Ca să putem să ne vedem cât mai des posibil!

- Îţi dai seama că n-am să-i pun pile prin Militari sau Berceni! Deşi, dacă o să mă roage să vorbesc cu patronul de pe strada Luică, nu ştiu ce rost ar avea să vorbesc cu ăla de la Dorobanţi...

- ... Lasă, nu mai fi necăjit! Fetiţa o să le bage minţile-n cap şi-o să-i maturizeze pe-amândoi.

- Fetiţa n-o poate convinge pe Ana să se mute înapoi. Nici pe mine nu mă poate convinge s-o primesc înapoi.

- Te-ai gândit şi la varianta cu casa lui Marcel? Sau intenţionezi să-l muţi tot pe Marcel în ea?

- Marcel nu se va mai muta niciodată din casa asta. Iar Roberto cred că strânge ca să-şi cumpere casă la curte. Ceea ce acum zace în paragină va fi a lui Florentin - sau a nimănui.

Îl indispunea discuţia aceea - nu voia să-şi rostească acele planuri. Nu era sigur de ele; în plus, ele ilustrau un viitor nu prea vesel pentru ei, părinţii acelor copii. Un viitor singuratic. Care nu-i plăcea.

Mai devreme sau mai târziu, peste-o lună sau peste trei ani, Florentin, Ana şi Florentina se vor muta în casa de alături. Va avea el grijă să se întâmple asta! Şi vor avea o florărie - nu un chioşc, ci un magazin. Atunci se va retrage şi el şi-şi va lăsa copiii stăpâni peste chioşcuri. Va sta acasă toată ziua, va pălăvrăgi cu vecinii peste gard şi se va juca alături de nepoţi şi nepoată, împreună cu Lăcrămioara. Deşi presimţea că nevasta lui va sta zi-lumină în florărie, coafată, aranjată şi cochetă...

11 octombrie 2003 - sâmbătă

Ana-Maria

Se trezise pe la zece; reuşise să facă un pic de curăţenie fără să-l trezească cu foşnetele şi pocnetele. Gătise cartofi la cuptor cu smântână şi friptură de pui la cuptor. Acum mâncarea se răcea... adică se făcuse sloi în farfurii, pentru că venise să-l trezească iar el lăsase masa de prânz pe locul doi...

Era bine acolo, lângă el. De data asta el stătea în braţele ei, cu capul pe umărul ei şi palma dreaptă aşezată uşor peste Florentina...

Florentin

Mm, ce bine era în braţele ei! Mai ales că soţia lui se juca încet cu un cârlionţ, gest care parcă-l îndemna la somn... Ai!

Tii, ce se speriase!

Ana-Maria

Ai! Ce era aia?

Florentin

Ridică grăbit capul: ce se întâmplase? Mâna lui era tot acolo; dar simţise, ferm, în palmă...

Oo, Doamne! Se ridică imediat, privind-o panicat:

- Ai simţit?

Ana era cel puţin la fel de panicată ca şi el! Şi aproba de zor! Începu să ţipe la propriu:

- Am simţit-o! A început să se simtă!

Ana se ridicase şi ea de pe pernă şi aplauda, fericită, râzând... Oo, Doamne! Se repezi şi-o strânse în braţe:

- Ştii cum am simţit-o?

- Nu-ţi dai seama cum am simţit-o eu!

Ana-Maria

Soţul ei mai avea puţin şi exploda - o sărută şi-o privi cu ochi fericiţi, fremătând din toată fiinţa lui:

- Tu cum ai simţit-o?

- Ca şi cum a încercat să-ţi împingă palma!

- Eu ştii cum am simţit-o? Ia: dă-mi mâna!

Ce să i-o mai dea, că o luase singur!

- Uite-aşa; de parcă s-a învârtit sub plapumă!

Aha! Deci simţiseră la fel amândoi!

- Crezi că a vrut să mă împingă?

- Nu; cred că a vrut să faceţi cunoştinţă. Că pe mine mă ştie deja pe de rost!

- Hai s-o mai simţim o dată!

Se trânti înapoi în pat; Florentin rămase în genunchi lângă ea şi puse palma dreaptă peste Florentina... Nu aşa!

Florentin

Ana îi luă şi mâna stângă şi-o puse lângă dreapta. Corect! Dacă

se mişca în partea cealaltă? Aştepta, privind-o lung...

Doamne, ce fericire! Câte nopţi îşi petrecuse în chioşcul friguros, făcând buchete şi gândindu-se că poate Ana o simţise deja şi nu-i spusese ca să nu-l necăjească! Dar fericirea din ochii ei era cea mai clară dovadă că fetiţa lor aşteptase, cuminte, până-i "prinsese" pe amândoi - şi-atunci îşi făcuse simţită prezenţa.

Nu se mai mişca!... Oof...

Dar de ce era aşa grăbit? Florentina de-abia avea 21 de săptămâni! Abia trecuse peste mijlocul sarcinii! Mai avea de-acum încolo cel puţin 15 săptămâni s-o tot simtă răsucindu-se, aşezându-se mai comod în burtica mămicii ei! O să fie din ce în ce mai mare, o să aibă din ce în ce mai multă putere şi-o s-o simtă din ce în ce mai tare! Iar după aceea o va ţine în braţe...

Ana-Maria

Florentin se cam posomorâse; nici ea nu era mai binedispusă, pentru că ar fi vrut s-o simtă din nou dar micuţa ei părea că nu voia să se joace cu părinţii... Soţul ei ridică palmele, zâmbind slab:

- Cred că s-a aşezat mai comod...
- Eu cred că s-a răsucit prin somn.
- Şi n-am fi trezit-o cu chiuiturile noastre?

Ridică scurt din umeri. Fu prinsă de mână, ridicată şi sărutată "cu foc":

- Gata! Hai să mergem în Niro să luăm material pentru rochiţe!

Se ridică şi ea şi-l ridică în picioare:

- Ba mergem să mâncăm! Iar după aia ne odihnim în continuare, pentru că sâmbătă e noapte grea!

Florentin o trase spre bucătărie:

- Mâncăm şi pe urmă mergem să luăm material.

Avea strania senzaţie că-l contrazicea degeaba - dar bine că măcar mâncau înainte de plecare! Aprinse cuptorul, dar el îl stinse:

- Lasă, că-i foarte bună şi rece!
- Nu te mai prosti!
- Nu mă prostesc deloc! Săptămâna viitoare ne luăm cuptor cu microunde!
- Florentine, stai!

Trebuise să-l oprească - aşa că-l prinsese de umeri şi folosise un ton puternic. Acum el se oprise; era rândul ei să spună ceea ce voise să spună:

- Nu luăm cuptor cu microunde.
- Ba da: o să-ţi trebuiască pentru Florentina.
- Florentina vine acasă la sfârşitul lui februarie.
- ... Bine; îl luăm în ianuarie atunci.
- OK. Iar materialul pentru rochiţe
- Se găseşte şi la Obor! Şi e de o calitate mult superioară celui din Niro! De ce nu mă laşi să-i fac un cadou?

Cadou?

- Azi a făcut cunoştinţă cu tati şi mami! Iar eu vreau să-i fac un cadou!

Deci despre asta era vorba... Bine; or să-i facă amândoi un cadou azi. Un metru de material, pentru prima rochiţă.

- Atunci stăm la masă, aşteptăm până se încălzeşte mâncarea, mâncăm şi pe urmă mergem la Obor. Că e deschis toată ziua.

Florentin aprobă şi-o aşeză pe băncuţă. Se aşeză lângă ea şi puse mâna peste Florentina. Începu să râdă: el tot spera într-o "revedere"...

Florentin

Ieşi din scară şi alergă spre chioşc: îl aşteptau, să preia gestiunea. Iar el abia aştepta să le spună! Intră, zâmbind, şi închise uşa:

- Bună seara.
- Să trăieşti, maică.
- Salut.

Luă mâna tatălui lui şi-i arătă cum simţise palma lui mişcarea Florentinei. Iar el începu să râdă:

- Ia uită-te la el, Lăcrămioaro! Mai are puţin şi explodează!
- Văd! Da' ce-ai, maică?

Tot tatăl lui îi răspunse:

- A simţit-o pe-aia mică mişcând.
- I-auzi! Şi măcar te-a altoit bine?
- Nu; doar un pic aşa, şters, de parcă s-a răsucit ca să se aşeze mai bine şi să facă nani.
- Înseamnă că-i fată.

Serios? Asta însemna că era fată? Mămica lui bufni în hohote de râs:

- Păi dacă n-a dat cu şutul, ce părere-ţi faci?!
- Haai, mămico! Eu vorbeam serios şi tu mă iei la mişto!
- Nu te iau la mişto; dar îmi place cum faci când îţi zic de-astea...

Deci voia să-l necăjească! Se întoarse spre tatăl lui:

- Tu ai numărul de telefon al naşilor noştri, nu?
- Vrei să le dai vestea cea bună?
- Îţi dai seama! Nu trebuie să ştie şi ei că în februarie au treabă?
- Ştiu deja, că le-am spus când au plecat. Dar nu cred c-or să fie aici, s-o scoată din maternitate.

Se posomorâse instantaneu!

- Sunt în Australia.

Şi-acum îi pierise mai tot cheful...

- Stai liniştit! Mai sunt vreo două duzini de cupluri care ţi-ar boteza-o cu dragă inimă! Fă o listă cu cine-ai vrea să-i fie naşi, iar eu abordez subiectul.

Aprobă scurt cu capul: o să-şi facă, atunci când o să-i revină cheful. Tatăl lui îi întinse caietul:

- Dacă rămâi fără flori, mă suni! Că ştii ce am de obicei în beci...

Aprobă şi-i văzu ieşind. Iar mama lui se întoarse din drum special pentru acea ultimă frază:

- Vezi, dacă se trezeşte aia mică şi eşti chemat urgent să stai cu mâna pe burta ei, să încui de două ori!

Ia uite! Numai că mămica lui se grăbi să-l îmbrăţişeze şi să-l sărute pe obraz. Şi rămase din nou singur...

Deschise cartea şi începu să exerseze buchetele "de comandă" - cele pe care le văzuse pe Internet. Le terminase deja pe cele STAS, româneşti. Iar mintea lui zbura acum acasă, unde îi pusese Anei maşina de cusut pe masa din sufragerie iar ea aşteptase cu nerăbdare ca el să plece pentru ca ea "să se dezlănţuie" cu foarfeca în material...

Deci Florentina rămăsese fără naşi...

Scoase mobilul şi formă numărul lui Roberto. Fratele lui răspunse râzând:

- Ce-i, Prâsleo? Probleme în paradis?
- Cam aşa ceva. Tocmai am aflat că naşii noştri de cununie sunt prin Australia.
- Aha! Şi? Ţi-erau datori?
- Da - cu botezul Florentinei.
- Stai calm, Prâsleo, să-ţi zic o vorbă! Eu şi Mirela am fi mai mult decât încântaţi dacă aţi fi de acord s-o botezăm noi.

O auzi şi pe Mirela răcnind acea confirmare...

- Doar să vrei şi tu!
- Vreau - că de-aia te-am sunat!
- Ana ştie de problema naşilor?
- Încă nu.
- Vorbeşte şi cu ea. Dacă e de acord, o botezăm noi. Ştii că suntem oameni serioşi şi nu dispărem şi noi prin Laponia...

Începu să râdă:

- Ştiu.
- Bun. Hai, zâmbeşte şi apucă-te de treabă!
- Azi am simţit-o mişcând.
- Bravo! Dar Ana când a simţit-o prima oară?
- Tot azi. Stăteam amândoi în pat, ţineam mâna peste ea şi parcă a încercat să mă determine să mut mâna mai încolo!

- Aha! Deci e o fetiţă mică şi egoistă, care-şi închipuie că mami e numai a ei!

- Tot ce se poate!

- Pregăteşte-te s-o tot simţi de-acum încolo! Din ce în ce mai puternic! În decembrie o să staţi tolăniţi pe canapea şi-o să puneţi bănuţi pe burtă, să-i vedeţi cum "dansează"!

- Să fii sigur!

- Dacă vrei s-o filmezi când face "piruete", îmi spui şi-ţi fac rost de camera de la nuntă.

- OK. Mersi mult, mă!

- Eu îţi mulţumesc; chiar mi-era dor să fiu iar năşic! Sună-mă după ce vorbeşti cu Ana.

- Bineînţeles. Salut!

- Salut!

Închise... Păi acum avea cu totul alt chef de treabă! Ia să se apuce odată de buchete, că stătea cu uşa închisă şi pierdea bunătate de clienţi!

Ana-Maria

Aoleu, cât era ceasul! Aproape 11,30! Ia să se ducă ea să se odihnească! Putea să termine luni seara rochiţa aia - nu era nici o grabă!

Se ridică şi termină paharul de Cola: îi fusese extrem de sete şi extrem de poftă de licoarea aia chimizată! Strânse aţele şi peticele de material de pe masă şi de pe covor. Şi-apoi privi lung "produsul semi-finit" aşezat frumos pe pernă, încheiat doar pe jumătate... Va fi foarte frumoasă. Avusese emoţii când se apucase să croiască; îşi amintise dimensiunile lui Narcis în maternitate, mai adăugase 5 centimetri şi desenase conturul cu cretă pe material. Şi-apoi tăiase cu grijă, să nu-i tremure mâna...

Volanele sigur le va reface de două-trei ori, până-i vor ieşi! Chiar se gândea să exerseze pe-un cearceaf vechi, să nu găurească materialul de pomană... Stinse lumina, intră în dormitor şi se întinse cu poftă.

Ai!

Bufni în râs şi-şi acoperi burta cu palmele: ia uite-o! Era aproape miezul nopţii iar picea nu dormea! Dar adevărul era că băuse un pahar de Cola plin; sigur că biata ei fetiţă avea chef de piruete! Acum se oprise...

Se grăbi să se schimbe şi se lungi în pat. Puse mâinile pe burtă...

O aştepta să se mişte. Ca să-i spună "Noapte bună" şi să facă nani amândouă. Privea lung ecografiile de pe perete...

Florentina de sus ar fi avut probleme din cauza sarcinii toxice. Citise pe internet că avortul spontan se întâmpla, de obicei, la bebeluşi cu defecte şi malformaţii. Iar gândul ăsta îi mai alinase pierderea ei. Acum, Florentina de jos creştea mare şi puternică, pentru că sarcina asta era floare la ureche...

Poate era mai bine că Florentina de sus nu rezistase nouă luni. De fapt, că nu rezistase cinci luni. Dacă ar fi simţit-o şi pe ea, pierderea ar fi fost insuportabilă. N-ar fi putut să-şi mai ridice moralul şi să decidă atât de repede s-o conceapă pe Florentina de jos.

Trebuia să facă ceva - să schimbe ceva. Nu se putea referi la ele aşa! Mai ales că nu voia să se refere la Florentina care-i dansa acum în burtică folosind acelaşi nume cu cel al fetiţei pe care-o pierduse. Nu voia să-i aducă ghinion.

Reveni în sufragerie şi porni calculatorul: să se uite pe site-ul părinţi.com - văzuse acolo o lungă listă de nume, cu explicaţiile lingvistice aferente. Se tot gândea la crinul primit de la socrul ei; totuşi, "Florentina Crina" suna ca un fel de vers. Şi îi lăsa impresia de redundanţă. Copii de clasa I i-ar fi putut găsi o continuare rimată răutăcioasă... La Florentina nu va renunţa sub nici o formă...

Se întinse din nou cu poftă: greu mai mergea conexiunea la internet! Şi-i era aşa un somn... În sfârşit! Să găsească un nume frumos care să se potrivească cu Florentina. Şi cu Manolache. Deci: Manolache Florentina... şi mai cum?

12 octombrie 2003 - duminică

Florentin

Aştepta, răbdător, ca fetiţa lui să amorţească în poziţia aceea şi să se răsucească. De data asta Ana stătea pe-o parte; el o cuprinsese cu braţele şi aştepta...

- ... Eşti de acord s-o boteze Roberto şi Mirela?

- ... Păi n-ar trebui s-o boteze naşii noştri de cununie?

- Ba da, dar ei sunt în Australia; iar cine ajunge atât de departe, nu prea se întoarce special pentru "eveniment". Aşa că l-am sunat aseară pe Roberto, care mi-a spus că ar fi mai mult decât încântat...

- Şi mie mi-ar place s-o boteze ei.

- Atunci îl sun azi să-i spun să se pregătească?

- Bineînţeles.

- ... M-am gândit la el pentru că o ştiu pe Mirela cum e; dacă ai suna-o să-i ceri sfatul, în cinci minute ar fi aici, să-ţi şi exemplifice.

- Ştiu. Şi mie îmi place mult cum l-a crescut pe George. Şi e o fire liniştită... Sunt o familie fericită şi liniştită.

- Sunt. Şi nici n-ar avea pretenţia s-o botezăm Roberta, sau Mirela...

- ... M-am gândit să-i schimbăm puţin numele.

Numele fetiţei?

- OK. Schimbări majore?

- Nu; mititele...

Începu să râdă:

- Atâta timp cât nu-l modifici pe Manolache, n-am nimic împotrivă.

- De ce râzi de mine?

- Nu râd! Ziceam şi eu!

Bineînţeles că râdea! Era vesel! Presimţea că fetiţa lor se va trezi în curând şi-şi va face gimnastica de înviorare...

- ... Florentina rămâne; dar mă gândisem ca, în loc de Cristiana, să o cheme Theodora. Cu th.

Ei, păi el se amuza iar ea era extrem de serioasă! Exista un motiv foarte serios pentru acea schimbare! Dacă o elimina pe Cristiana, care era în directă legătură cu Hristos... Deveni şi el serios; urmări tirul privirii ei şi oftă scurt:

- Din cauza rândului de ecografii de sus?

- Şi din cauza lui. Şi pentru că m-am tot uitat pe internet la nume de copii, iar Theodora vine din limba greacă, e derivat de la Theodor şi înseamnă "darul Domnului".

Oof, la ce se gândise soţia lui aseară! O strânse cu tandreţe în braţe, zâmbind:

- Deci "darul Domnului, care va înflori în fiecare zi"...

Capul şaten aproba uşor...

- E un nume perfect: Manolache Florentina Theodora. Aşa rămâne!

- Aşa rămâne!

Ana se întinse cu poftă, căscând... Iar el închise ochii: fetiţa lui tocmai îi spusese "Bună dimineaţa"...

- Ia uite-o!

- Sss...

Tăceau amândoi... Soţia lui se întoarse cu faţa în sus; întinse din nou picioarele şi ridică mâinile. Iar Manolache Florentina Theodora împinse o dată, uşor, în palma lui şi rămase pe loc. Simţea în podul palmei umflătura mică cât o idee parcă, mai dură un pic decât restul burţii... Se ridică şi-o sărută uşor, zâmbind. Şi reveni pe pernă, lângă Ana:

- Gata; las-o să se joace acum.

Îşi strângea soţia în braţe; ea îl îmbrăţişase, la rândul ei... Acum simţea şi el cum mantia aceea de dragoste le învăluise pe amândouă; le ţinea acolo, aproape de el, învăluite bine...

14 octombrie 2003 - marţi

Ana-Maria

Soneria piui lung, grăbită parcă. Se ridică, mirată: oare cine era?

Se apropia de hol... Cine naiba putea să-i sune la uşă la zece noaptea? În condiţiile în care Florentin avea cheie? Soneria piui din nou; deschise uşor uşa cămării şi luă tigaia din cui: dacă era vreun musafir nepoftit, o să-i "frigă" o tigaie-n uşă de-o să-l vadă fugind până la podul de flori de peste Prut! Se apropie pe vârfuri, ridică uşor căpăcelul vizorului...

Aoleu!

Se grăbi să deschidă larg uşa! Nina îşi şterse lacrimile şi şopti, printre hohotele de plâns:

- Bună.

O apucă de braţ şi-o trase în casă; se grăbi să încuie uşa şi lăsă tigaia pe aragaz. Şi-o duse apoi în sufragerie, pe perne:

- Ce-i cu tine?

Na, că plângea atât de tare încât nu-i putea răspunde!

- Stai aici: mă duc să-ţi aduc nişte apă.

Apă rece-rece de la frigider! Şi-un Distonocalm! Ce era cu ea?

Nu se putea obişnui cu ideea că Nina plângea în hohote, în sufragerie! Când Nina întotdeauna râsese şi spusese glume! Reveni şi-i dădu pastila şi paharul:

- Ai venit singură până aici la ora asta?

Capul ei aprobă scurt. O aşteptă să ia pastila...

- OK: ce s-a întâmplat?

Na, că reizbucnise în hohote! Începea să bănuiască ce se întâmplase... Dar aştepta: pentru că aşa, la prima vedere, îşi făcuse doar o impresie vagă. Şi nu voia să vorbească înainte să primească amănunte despre acel Radu cu diplomat, BMW şi extrem de multe delegaţii, care o făcuse pe Nina să plângă şi să vină val-vârtej la ea la zece noaptea!

- ... Sunt în pragul disperării!

Aha! Deci era legat de Radu! O privi lung, serioasă:

- Deci ai probleme în dragoste.

Nina aprobă cu capul, plângând în continuare...

- Te rog să te linişteşti. Florentin te-a văzut când ai venit?

- ... Nu. Am venit cu un taxi.

- Atunci e bine. O să-ţi spun o poveste.

Şi-acum să depene acele amintiri, despre acel om...

- A fost odată ca niciodată un individ pe nume Evelin.

Ochii căprui se ridicară imediat şi-o fixară cu teamă; continuă, privind-o cu seriozitate:

- Răsfăţat de părinţi, unicul copil al unei familii de intelectuali, a beneficiat de toată atenţia lor şi-a meditatorilor tocmiţi de ei. A terminat facultatea cu notă mare; a primit afacerea familiei, ca mulţumire pentru diploma de pe perete. Era un tip înalt, bine făcut, chipul lui era parcă rupt din filmele hollywood-iene iar femeile întorceau capul după el atunci când îşi făcea el apariţia. Avea o ţinută mândră, majestuoasă, iar vârful nasului lui trebuia să fie întotdeauna cu un centimetru mai sus decât era atunci când dormea. Nu-şi exterioriza ideile şi gândurile; mergea drept, cu spatele drept, iar costumul impecabil îi dădea o alură de sânge-albastru de viţă nobilă. Iar când purta un tricou şi blugi, părea un fel de Van Damme de Bucureşti. Nu-şi exterioriza sentimentele; avea doar rareori momente când vorbea ore întregi despre ceea ce simţea pentru gâsculiţa care-l privea fascinată şi uda scaunul sub ea. Ştia când era momentul să devină romantic; îşi folosea resursele financiare şi debitul verbal pentru a organiza seri ca de poveste. La capitolul "amor", nu-l întrecea nimeni: avea destul de multă experienţă pentru a şti ce-şi doreşte partenera. Ştia să fie romantic, la fel de bine cum ştia să fie pasional. Şi nu accepta niciodată un refuz. Orice gâsculiţă ar fi dat acatiste şi-ar fi plătit ghicitoarele să-i lege cununiile şi să-l poată duce la altar! Fără să ştie că acest bărbat ideal avea nevoie de mult antrenament pentru a se menţine la nivel de "ideal", aşa că nu putea trăi cu o singură femeie. Ştii cine e Evelin, nu?

Nina aprobă. O bucura mult s-o vadă că se liniştise! Că suspina doar! Scurtă povestea:

- Ca să nu te plictisesc: el se căsătoreşte cu gâsca, o lasă gravidă şi se ocupă mult de bunăstarea firmei. Dar este în continuare atent cu ea, deşi petrec tot mai puţin timp împreună iar el ajunge acasă tot mai târziu şi tot mai obosit. Ea naşte; el se ocupă în continuare de bunăstarea firmei. Copilul creşte; îmbătrânesc amândoi, iar firma îi solicită lui toată atenţia. Poate hotărăsc să mai facă un copil; poate nu. După 20 de ani de mariaj, copilul e mare; probabil învaţă pentru bac, sau pentru examenele de la facultate. Soţia lui se ocupă de casă, de şcoala copilului, de vizitele pe la prietene, de cumpărături, de opere de binefacere. El e ocupat cu firma. A atins bunăstarea materială maximă: are tot ce-şi doreşte, îşi permite un lux inaccesibil multor oameni de vârsta lui. Iar firma nu i-a ocupat niciodată chiar atât de mult timp - pentru că trebuia să rămână la nivel de "ideal". Şi-acum nu-l mai cheamă Evelin - a devenit Radu.

Ei bine? Ghicise?... Încă de când spusese "după 20 de ani de mariaj", Nina pălise şi nu mai suspinase. Şi-o privise lung, serioasă...

Aştepta să afle unde greşise - dacă greşise, fireşte! Dubiul ei se referea la numărul de copii... Nuu, nu greşise deloc! Şi chiar nu voia să ştie cu exactitate câţi copii crescuse gâsculiţa! Aşa că întrebă:

- Ce s-a întâmplat azi?

Nina plecă privirea spre pahar şi începu să-l învârtă uşor:

- Ştii că azi n-am fost la muncă; mi-am luat liber, pe motiv că sunt răcită... Ar fi trebuit să vină la mine; de obicei ajunge pe la 11 şi pleacă înainte de opt seara. N-a venit. Nici nu m-a sunat. Am aşteptat, bănuind că s-a întâmplat ceva şi întârzie. Dar când s-a făcut opt, m-am speriat: niciodată nu s-a mai întâmplat să mă anunţe că vine şi să nu vină. Ştiu că e un pic vitezoman şi are un BMW nou-nouţ... L-am sunat pe mobil. Mi-a răspuns, calm, "Greşeală" şi mi-a închis. Mi-am făcut ceva de mâncare, gândindu-mă că fie s-a întâmplat ceva serios şi-a trebuit să rămână acasă, fie a preferat să mă anunţe aşa că s-a terminat... M-am pomenit cu el la uşă, după nici 15 minute. Părea calm; l-am poftit să intre, a încuiat uşa... Şi s-a dezlănţuit: a ţipat, a urlat, m-a lovit şi m-a îmbrâncit de colo-colo prin toată casa, a aruncat cu taburetul în vitrină şi-a spart tot ce era pe masă... M-a ameninţat că, dacă o singură dată mai fac imprudenţa să-l sun atunci când e acasă, mă lasă cu ochii-n soare.

Se grăbi s-o întrerupă:

- Şi nu crezi că e momentul ideal să-l laşi tu cu ochii-n soare?

- La mine acasă, în Baia Mare, mamei mele îi e tot mai greu să crească patru copii. Mai ales de când a murit tata.

La naiba! Nici măcar nu era îndrăgostită nebuneşte de creatura aia!

- Radu e singurul care mă ajută cu chiria şi cheltuielile apartamentului şi-mi dă şi bani pentru ea, pentru ăia mici...

Deci Nina intrase într-un cerc vicios. Ar fi vrut poate să scape de el - dar asta însemna că rămânea pe drumuri. Şi poate s-ar fi descurcat singură, pe picioarele ei, dacă s-ar fi mutat într-o garsonieră - numai că n-ar fi vrut să scape de el, pentru că avea patru frăţiori acasă iar mama ei era singură... Şi se obişnuise cu el, cu situaţia aceea încurcată...

- După ce-a făcut show, a plecat acasă?

- Nu; s-a dus la birou. Întotdeauna când pleacă în timpul săptămânii, doarme la birou; iar când pleacă în weekend, îi spune că se duce în delegaţie să verifice filialele din ţară.

- Are funcţie de răspundere?

- E patron - are o firmă de construcţii. Şi chiar se duce în delegaţie: pleacă de la mine la opt şi conduce toată noaptea ca nebunul, ca să fie a doua zi dimineaţa la Suceava, la şedinţa cu şefii de proiecte. De acolo pleacă la Sibiu, apoi la Arad, iar a treia zi se întoarce în Bucureşti.

Mm, bănoasă ramură a industriei! Şi interesant comportamentul individului - foarte interesant...

- Deci nici o şansă să mai treacă azi pe la tine!

- Nu, nici o şansă. Mă gândeam... A plecat oricum de-acasă; nu se mai poate întoarce azi. Aşa că mă gândisem să-l sun...

- Are cheia de la apartamentul tău?

- Nu; nu are nimic de la mine. Nu vrea să rişte să găsească ea ceva compromiţător...

- Tu ai mâncat ceva în seara asta?

Nina neagă cu capul.

- Atunci hai să mănânci.

Intrară amândouă în bucătărie:

- Sandwich sau cartofi cu smântână şi pui?

- Un singur sandwich.

Oof, prietena ei era complet întoarsă pe dos! Începu să-i pregătească sandwich-ul:

- A venit cu diplomatul?

- Nu.

- Atunci cel mult îl suni la birou - deşi probabil n-o să-ţi răspundă nimeni, fiindcă ei i-a spus că a uitat o hârtie extrem de importantă fără de care nu poate dormi. Aşa că s-a dus la birou, a luat hârtia şi s-a întors acasă. Deci pe mobil nu-l suni.

Nina se ridică:

- Poate-ar fi mai bine să mă întorc acasă: poate sună el...

- Ba stai cuminte aici: el e acum sub supraveghere atentă. Dormi la mine. Iar dacă sună totuşi la tine şi nu te găseşte, n-are decât să se îngrijoreze şi el aşa cum te-ai îngrijorat şi tu. Iar mâine să-ţi ia mobil. Câţi copii are?

- ... Unul singur.

- Mare?

- Termină Facultatea de Construcţii la anul.

Deci ghicise şi asta! Se cam pricepea la oameni...

- De câţi ani sunteţi împreună?

- În vară facem trei.

Trei ani! Uau! Nici chiar Evelin-originalul n-ar fi reuşit performanţa de-a avea aceeaşi amantă trei ani! Îi puse farfuria în faţă şi se aşeză:

- Să analizăm obiectiv datele problemei. Nu vrea ca nevasta să afle de tine, din motiv de linişte familială. Deci nu intenţionează să divorţeze şi să se recăsătorească. Nu vrea să renunţe nici la tine, deşi sunt o mulţime de tinere lipsite de probleme financiare care-ar marşa la ideile şi programul lui de delegaţii. Dac-ar fi după el, ar lungi situaţia asta la infinit. Iar ăsta-i semn că i-ai stârnit anumite sentimente serioase. Totuşi, el face nişte eforturi considerabile ca să vă vedeţi! Şi cred că se îngrijeşte să nu-ţi lipsească nimic!

Nina aprobă.

- Deci îşi organizează ieşiri în timpul săptămânii, preferând să doarmă în fund pe scaun cu capul pe birou, şi uneori şi în weekend, preferând să conducă sute de kilometri cu ochii împăienjeniţi de somn. Îşi organizează cu maximum de atenţie fiecare asemenea ieşire: soţia nu trebuie să suspecteze nimic. Apropo: ai aflat de când a început să-şi facă amante? Şi câte a schimbat până acum?

- Mi-a povestit doar...

- Şi nu vrei tu totuşi să-mi spui ce şi cum şi în ce fel aţi ajuns la scena de azi? Da' mai "de la origini", aşa...

- ... Ne-am cunoscut la o prezentare de produse. Abia mă angajasem; şeful a văzut că ştiu să mă fardez şi m-a luat la o prezentare. Se făcuse prânzul deja, eu eram epuizată, când a apărut o puştoaică de vreo 18 ani. A testat patru machiaje complet diferite; şi mi-a făcut capul calendar. El a aşteptat, răbdător... Noaptea, când am plecat pe trei cărări, m-a aşteptat în faţa hotelului unde fusese prezentarea. Şi cum am plecat singură, şi cum era trecut de 12 noaptea iar eu căram ditamai geanta cu farduri, a priceput imediat că nu mă aşteaptă nimeni acasă. S-a oferit să mă conducă el - iar eu am luat imediat un taxi! A doua zi am avut liber - a treia zi, secretara mi-a spus că mă căutase un individ pe nume Radu. Care a sunat iar, la nouă şi cinci. I-am spus că îi mulţumesc că s-a oferit să mă ajute cu transportul, dar că nu sunt genul lui. A insistat să ne vedem; l-am refuzat. A insistat aşa vreo două luni; venea uneori în faţa firmei şi mă ruga să ieşim la o cafea, să mă conducă acasă şi-atât... Timp în care am trecut prin toate fazele şi toate disperările, fiindcă nu înţelegeam de ce făcuse obsesia aia pentru mine... Până la urmă, am ieşit la o cafea - că nu se mai putea! Am ieşit cu el, chitită să-l conving să mă lase-n pace; când colo... E un tip extrem de deştept; am discutat diverse... A fost amuzant! M-a dus acasă şi n-a încercat să mă convingă că ar mai bea o cafea sus, la mine. A doua zi, m-a invitat iar la o cafea; dar l-am refuzat. Şi tot aşa o săptămână...

Prietena ei terminase de mâncat; acum îşi aprindea o ţigară...

- ... Şi-a apărut într-o dimineaţă în faţa firmei. Nebărbierit, şifonat, a coborât de la volan şi mi-a dat un plic, spunându-mi că şi-ar dori să-l sun după ce citesc ceea ce era în plicul ăla. Şi-a demarat grăbit... Îmi scrisese totul: data şi locul naşterii, studii, faptul că e patron... Mi-a scris că în acel moment are o viaţă dezordonată, care-i afecta serios familia. Că soţia lui are epilepsie, iar băiatul lui îi vede viaţa, îl judecă şi e cât pe ce să piardă anul I de facultate. Că vrea să renunţe la acea păpuşică răsfăţată cu care venise la prezentarea de produse, şi-o va face în clipa în care eu îl voi suna. Că realizează diferenţa de vârstă dintre noi, că nu plănuieşte să divorţeze vreodată pentru că nu-şi poate lăsa familia pe drumuri... Că are îndeajuns de mulţi bani ca să-mi facă viaţa un vis: că mă poate ţine acasă, dacă vreau să stau şi să trândăvesc zi-lumină. Că îmi poate face firmă, dacă vreau să mă fac patroană. Că nu e pisălog; că ţine mult la familia lui aşa că nu m-ar deranja zilnic cu prezenţa. Şi că nu vrea decât o discreţie împinsă la extrem. Şi mi-a descris cu lux de amănunte aranjamentul de acum: delegaţiile, munca laborioasă de la birou... M-am simţit jignită şi de scrisorica în sine, şi de aranjamentul ăla "de paraşută"...

Nina scăpă un suspin:

- Şi nu l-aş fi sunat, dacă nu m-ar fi sunat mama: în dimineaţa aia murise tata...

Aoleu! Se grăbi să se mute lângă ea şi s-o strângă în braţe! Nenorocită poveste!

- Aşa că l-am sunat; a venit şi m-a luat, m-a dus la mine... Stăteam într-o garsonieră... I-am spus ce se întâmplase; a dat câteva telefoane, a anunţat pe toată lumea că pleacă la Baia Mare ca să discute cu un potenţial client... I-a spus mamei că e juristul de la firma la care lucrez şi are dispoziţie de la patron să se ocupe de acea problemă. Şi a organizat şi-a plătit toată înmormântarea. A stat cu mine acolo, m-a ajutat...

Până la urmă, acritura aia nu era chiar de neînţeles! Nu prea mai semăna cu Evelin - cel puţin, nu la capitolul "gândire"! Radu sigur avea un motiv întemeiat să pună la punct aşa un plan complicat, în loc să se re-apropie de nevastă-sa! Poate-l va afla, undeva prin povestirea Ninei...

- Când ne-am întors în Bucureşti, m-a întrebat dacă vreau să-i dau numărul de telefon de la garsonieră. Şi i l-am dat. În două săptămâni, am fost mutată în apartamentul în care stau acum, care a fost remobilat cap-coadă tot de el; dar nu ne-am văzut deloc în perioada aia. Doar mă suna la birou, mă întreba ce mai fac, cum mă descurc... La sfârşitul fiecărui telefon, întreba: "Te mai sun şi mâine?" Iar eu răspundeam, invariabil, "Da"... Eu am decis data şi ora când a plecat prima oară în delegaţie; m-am grăbit, fireşte, aşa că am stat la palavre şi cafele şi-apoi a plecat la Suceava... Se despărţise de puştoaica răsfăţată imediat după înmormântarea tatei. Şi mi-a spus că asta s-a văzut imediat, în propriul comportament şi nu numai... Mi-a spus, acum un an, că de când suntem împreună, atmosfera din casa lui a devenit normală. Soţia lui se simte mai bine, nu mai face crize de nervi, nu i se mai declanşează spasmele... Băiatul vede relaţia liniştită dintre părinţi, programul fix pe care şi-l impune tatăl lui, faptul că vine şi pleacă la aceleaşi ore, faptul că ajunge la Suceava atunci când spune că pleacă la Suceava... Vede grija cu care tatăl lui îşi petrece uneori weekend-urile alături de el, ajutându-l să înţeleagă materia de la facultate... A ajuns unul dintre cei mai buni studenţi din anul lui. Şi nu ştiu, Ano...

Prietena ei reîncepu să plângă:

- Uneori îmi doresc să moară femeia aia! Să facă o criză şi să n-aibă cine s-o ajute! Să se sufoce! Să o lovească maşina! Uneori îmi doresc...

O mângâie uşor pe spate, şoptind:

- Dacă ţi-e scris să rămâi cu el, o să rămâi cu el. Şi poate că atunci n-o să mai muncească seara târziu la birou, o să ajungă la Suceava înainte să se înnopteze... Numai Dumnezeu ştie! Este, oricum, decizia ta! Tu hotărăşti dacă vrei să stai aşa şi să aştepţi s-o calce maşina, ştiind că poate n-o s-o calce niciodată. Tu-l cunoşti cel mai bine: tu ştii dacă e îndeajuns de serios ca să nu-ţi dea, la un moment dat, cu piciorul.

Nina aprobă cu capul:

- E un tip ciudat uneori... Nu ştiu ce se va întâmpla după ce termină băiatul lui facultatea. Când vine la mine, vorbim numai despre noi. Dar "se scapă" uneori şi-mi spune cât de mândru e de băiatul lui...

Ce să mai spună...

- ... Iar eu am 26 de ani şi simt că folosesc din ce în ce mai mult fard...

- Prostii! Hai să facem patul şi să-ţi spun părerea mea.

Scoase aşternuturi curate şi începu să-i întindă pernele cât mai comod:

- Până o calcă pe ea maşina, mai e: fie o oră, fie zece ani! Şi eşti, sper, conştientă că la un moment dat, în aceşti ani, o să apară o fisură în planul ăsta laborios, iar familia lui o să afle de tine. Atunci va fi rău: pentru că vor afla şi de cât timp sunteţi împreună. Pe mine m-ai şocat când ai spus "trei ani"; îţi dai seama ce reacţie vor avea ei? Îl vor soma să aleagă: ei sau tu. Sunt şanse mari să-i aleagă pe ei, crede-mă, de vreme ce a pus la punct programul ăsta tocmai ca să le creeze lor impresia familiei fericite şi să nu-i piardă! Aşa că gândeşte-te bine la ce-ţi voi spune de-acum încolo...

Îi aduse şi-o pijama şi-i făcu semn spre baie. Rămase singură.

Ei bine, o să-i spună. Măcar s-o pună pe gânduri! Nina se panicase azi - semn că nu se gândise niciodată la viitorul îndepărtat! La acel "accident", la acea schimbare de plan care intervenise după trei ani de organizare minuţioasă a fiecărei escapade. Trebuia s-o facă să vadă realitatea: Radu şi Nina nu se vor căsători decât dacă soţia lui Radu va muri, iar Radu o va iubi pe Nina îndeajuns de mult ca să se înstrăineze de fiul lui. Fiu care îl văzuse în rolul de tată, apoi în cel de tată fustangiu şi-apoi din nou în rolul de tată responsabil. Fiu care nu va voi să înţeleagă că acel ultim rol, acei ultimi ani de linişte se datoraseră tocmai existenţei Ninei. Greu de crezut că Radu se va certa la cuţite cu fiul lui şi va lua viaţa de la capăt alături de Nina! Mai ales că o cunoscuse acum trei ani... Ea îi dăduse lui Radu cam 40-45 de ani; deci pe-atunci avusese exact vârsta critică la care bărbaţii făceau a doua pasiune... sau căutau să-şi demonstreze că încă mai erau tineri, că firele cărunte

Nina reveni în sufragerie - aşa că goni gândul ăla şi zâmbi:

- Hai, la nani!

- Mai ai ceva de spus.

- Întâi treci în pat.

Bun; şi-acum... O privi lung, zâmbind:

- Poate că acum nu există o altă rezolvare la problemele tale. Dar cu siguranţă Radu nu este o rezolvare definitivă a acestor probleme. Mai devreme sau mai târziu, într-un fel sau altul, istoria asta a voastră se va sfârşi. Rămâne la latitudinea ta modul în care se sfârşeşte. Poţi să-i pui tu punct, găsindu-ţi un tânăr isteţ cu situaţie materială bună. Sau poate să îi pună el punct, preferând să rămână văduv alături de băiatul lui. La fel cum poate să-i pună punct recăsătorindu-se cu tine şi încercând să-şi amintească cum se schimbă pampersul! Dar la asta cred că te-ai gândit deja, de vreo trei ani încoace. În privinţa serii de azi... Eu nu te pot sfătui acum; nu ştiu ce să-ţi spun să faci mâine, când o să te sune. Lasă-mă să mă gândesc. Hai să facem nani, să ne limpezim minţile şi gândurile, iar mâine dimineaţă o să mergem pe jos până la serviciu. Şi-o să avem o oră jumate la dispoziţie ca să-ţi răspund la întrebări.

Nina zâmbi:

- OK.

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Intră în dormitor, se grăbi să se schimbe şi se lungi în pat: acum, să se gândească la o rezolvare... Nu; acum dormea. Mâine de dimineaţă, când se va trezi, acea rezolvare îi va veni pur şi simplu în minte.

Şi totuşi, n-o putea lăsa să adoarmă supărată! Aşa că o strigă cu un ton alintat:

- Ninuuţoo...

Paşii se apropiară grăbiţi. Îi făcu semn să se aşeze lângă ea şi-i puse mâna peste Florentina. Şi întinse picioarele şi mâinile, se întinse uşor... Prietena ei tresări; începu să râdă:

- E puternică picea! Presimt că va fi caftangioaica blocului!

Nina zâmbi slab:

- Ştii, mă gândisem la un moment dat...

- Nu lua asemenea decizii de una singură. Radu al tău e prea calculat ca să-l surprinzi aşa. Iei pastile, sau poartă "căciulă"?

- La început, a purtat. Dar pe urmă i-am spus că mă ocup eu de asta.

- Deci a avut şi are încredere în tine... Nu-l surprinde cu chestia asta; discutaţi problema.

- Mi-e frică să aduc vorba despre aşa ceva. Când e nervos, reacţionează foarte violent.

- Când ne-am întâlnit acolo, la tine... I-ai spus de ce venisem?

- Da.

- Ce i-ai spus?

- Că ai venit să-ţi faci trei fuste, pentru că eşti gravidă.

- Deci de-aia s-a uitat chiondârâş...

Era mirată? Chiar nu înţelesese?

- Ai 26 de ani; orice graviduţă fericită care-şi mângâie burta non-stop îţi poate stârni sentimentul matern!

- ... Nu pot să vorbesc cu el. Cred că dacă s-ar întâmpla să rămân gravidă, nu i-aş spune decât după ce-aş rezolva problema!

- Înainte sau după, e acelaşi lucru: s-ar panica. Pentru că e deajuns începutul, ca să existe continuarea... Fugi la nani: vorbim mâine.

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Nina ieşi... Se înveli bine şi închise ochii: să se gândească acum la o rezolvare pentru cearta straşnică de mâine! Radu va veni leuparaleu la Nina, ca să mai spargă niscai sticlărie şi să se asigure că mariajul fericit al prietenei graviduţe nu influenţa cu nimic relaţia amantei cu el...

15 octombrie 2003 - miercuri

Florentin

Descuie uşa, intră şi văzu imediat perechea de ghete. Privi şi geaca din cuier... Se descălţă şi alergă pe hol. Prin uşa întredeschisă de la sufragerie, văzu pernele întinse pe covor; se aplecă şi recunoscu imediat tunsoarea Ninei. Panicat deja, intră în dormitor şi-şi trezi uşor soţia:

- Ano, ce-i cu tine?

Mm, ce adormită era!

- Ţi-e rău?

Soţia lui negă prin somn...

- Atunci ce s-a întâmplat?

Na, că adormea la loc! O ridică pur şi simplu şi-o strânse în braţe; şi-acum Ana mormăi:

- Mneaţa...

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic

- Cum nimic? Nina doarme în sufragerie! Ai chemat-o tu? Ţi-a fost rău?

Acum soţia lui se trezi de-a binelea:

- Nu; are probleme în dragoste.

Fiu! Răsuflă uşurat şi-o aşeză înapoi, pe pernă:

- Slavă Cerului! Ştii cum m-am speriat?

- Deşi ştii bine că, dacă aş avea probleme, te-aş suna imediat!

Deşi ştiuse asta. Se panicase când o văzuse pe prietena ei dormind în sufragerie! Iar primul gând... Ana căscă lung şi şopti:

- Doarme?

- Dusă.

- Închide uşa, să nu ne-audă.

Se conformă şi se aşeză pe marginea patului. Ana îi puse mâinile peste Florentina...

- Ce probleme are Nina?

- Păi e înamorată de-un patron de 45 de ani, al cărui fiu termină facultatea la anul, a cărei soţie e bolnavă de epilepsie şi...

Ana amuţise; îl privea lung - dar gândul ei zburase undeva departe... Şi gândul lui zburase imediat la o mică observaţie pe care-o făcuse în dimineaţa asta; dar momentan o ascundea cu grijă, pentru că ea nu trebuia să ştie ce ştia el...

Ana-Maria

Aa... Abia acum "îi picase fisa"! Într-adevăr, noaptea era un sfetnic bun! Se grăbi să se ridice:

- Să vezi tu că a făcut nevastă-sa o criză! Şi de-aia nu s-a mai dus la Nina!

Florentin nu înţelegea nimic! Se grăbi să-l lămurească:

- Trebuia să vină ieri la ea, dar n-a venit. L-a sunat ea la opt pe mobil, el a spus "Greşeală" şi-a închis. Într-un sfert de oră, a fost la ea: a spart, a ţipat şi-a cam trosnit-o, avertizând-o că dacă îl mai sună vreodată când e acasă, "o termină" cu ea. Iar ea a luat un taxi şi-a venit la mine.

- ... Crezi că o putem ajuta cu ceva?

- Poate doar cu sfaturi. E o poveste lungă...

- ... Bine. Dacă e nevoie de-un pumn care să-l determine să înceteze cu trosnitul, mă anunţi şi "i-l livrez".

Soţul ei se oferise "să-l corecteze" - cam atât putea face el! Dar era prea serios, ca să creadă că vestea amantului însurat îi picase bine! Aprobă şi se grăbi să-i mai dea un indiciu important:

- Sunt împreună de trei ani. Şi totul a mers "ceas" până aseară. Individul şi-a pus la punct un program strict, care n-ar fi putut-o da vreodată de gol în mintea nevestei... Poate că are nevastă-sa ceva, de-o ocoleşte - că de divorţat, a anunţat-o pe Nina de la început că nici nu se pune problema! În plus, îşi iubeşte foarte mult fiul, care-l urmează în branşă. Lor le oferă liniştea familială, un soţ şi tată care nu pleacă mai devreme la birou şi nu se întoarce mai târziu de la birou. Iar când spune că se duce în delegaţie, preferă să conducă toată noaptea ca să stea cu Nina câteva ore în plus şi să ajungă şi acolo unde-a spus că o să ajungă, atunci când ar fi trebuit să ajungă. El plăteşte chiria şi toate facturile Ninei; el îi dă bani pentru mama şi cei patru fraţi din Baia Mare. El s-a prezentat ca fiind juristul firmei şi-a organizat şi-a plătit înmormântarea tatălui ei. El

- Deci are două familii omul ăsta?

Asta înţelesese Florentin din povestirea ei; şi poate că, într-adevăr, un bărbat putea să-l înţeleagă mai bine pe acel Radu...

- Crezi că o consideră pe Nina "familie"?

- Dacă nu se duce la ea doar ca "să se răcorească" juma' de oră, în drum spre casă sau spre birou... Şi-o şi întreţine... Cam aşa "se traduce", să ştii!

Deci aşa... Florentin ridică scurt din umeri:

- Uită-te la Marcel: şi el a avut două familii. Şi-a ţinut romînca ascunsă bine; inventa tot felul de scuze ca să treacă pe la ea o dată pe săptămână, câte două-trei ore; a cheltuit cu ea toţi banii pe care i-a câştigat... A fost de acord cu divorţul, a fugit la ea şi s-a făcut bodyguard...

Bine, dar Marcel fusese îndrăgostit de romînca aia! Şi se însurase cu de-a sila cu Ioana! Nu prea se potriveau exemplele! Sau se potriveau? Şi cum ştia de ce Marcel se complăcuse în situaţia aia încurcată, întrebă:

- Crezi că "al Ninei" îşi păstrează căsnicia de dragul copilului?

- Habar n-am! Poate-s banii nevestei!

- Firma nevestei - că are firmă de construcţii. Dar dacă ar fi banii ei, el nu şi-ar permite să-i cheltuiască cu întreţinerea amantei! Nici măcar cheia de la apartamentul Ninei n-o are, ca să nu-i găsească nevasta ceva compromiţător...

- ... Da, Ana; cred că are două familii. Sau îi place să trăiască pe picior mare.

- S-ar putea şi-aşa - că are un BMW cât un yaht!

- Vezi? Ori aşteaptă să se-nsoare fi-su, ca să lămurească lucrurile cu nevasta şi să-şi poată scoate amanta la plimbare duminică-n centru, ori se complace în situaţia asta ştiind că întotdeauna se găseşte câte-o gâsculiţă care să vrea să fie întreţinută.

- Iar eu ce să-i spun Ninei, în drum spre serviciu?

- Să-şi găsească unul neînsurat, fireşte!

- I-am spus-o deja, aseară: dar cred că am vorbit la pereţi, pentru că se gândeşte uneori ce bine-ar fi dacă ar călca-o maşina pe nevastă-sa... Ce să facă cu el azi, când o să vină val-vârtej să lămurească lucrurile cu ea?

- Să fie calmă, să dea din cap şi să spună "Da". Ca să nu-i învineţească ochii. Şi, după ce pleacă el, să-şi dea două palme ca să se trezească din visare, să se îmbrace frumos, să se aranjeze şi să iasă pe-afară, să-şi găsească unul neînsurat.

- OK. Tu ce-ai făcut azi-noapte?

- Ce să fac; binişor...

Soţul ei zâmbea; îl văzu scoţând ditamai teancul de bancnote... Se grăbi să se ridice:

- Hai să-ţi pregătesc micul dejun.

- Hai să vorbim întâi cu Florentina.

OK! Se aruncă în pat, râzând, şi se întoarse pe spate. Şi se întinse, prompt... După câteva secunde, Florentina le ură amândurora "Bună dimineaţa" iar Florentin începu să râdă:

- Ia uită-te la ea! Să ştii tu că a tras cu urechea!

- Deci e fetiţă, nu? Că fetiţele sunt aşa curioase...

Un sărut pentru fetiţa lor, un sărut pentru mămică... Şi-acum se ridică: să-i facă repede micul dejun şi să-l bage în pat, la culcare! Soţul ei "dezvoltase" o pereche de cearcăne ca de expoziţie!

Florentin

Se aşează comod în pat; Ana îl înveli cu atenţie, îl sărută şi-i şopti "Somn uşor". Iar uşa se închise încet...

Deci aşa! Ninuţa era cuplată cu un individ însurat, de vreo 45 de ani, proprietarul unei firme de construcţii şi-al unui BMW mare cât un yaht! Începu să râdă: surpriza lor va fi imensă! Pentru că el ştia un secret - şi nu-l va spune nici pişcat cu ceară...

Ana-Maria

Puse şi ultima farfurie în uscător şi se aşeză lângă Nina:

- Deci azi, dacă te sună, eu zic să fii calmă. Să vă lămuriţi, să-l laşi să-şi ceară scuze că ţi-a făcut balamucul ăla aseară, să vă împăcaţi... Şi apoi să te aranjezi frumuşel şi să începi să te orientezi către un tip serios, mai tânăr, mai liber şi mai dornic să facă casă bună, trainică cu tine.

Nina zâmbea şi aproba; dar vedea în ochii ei că acel sfat nici măcar nu-i trecuse de ureche - ricoşase, alungat de vocea mititică ce spunea "Traficul din Bucureşti e infernal, şoferii calcă zilnic zeci de pietoni şi pietoniţe"... Simţea nevoia să insiste, aşa că începu să-şi dezvolte sfatul:

- Trebuie să-ţi amintesc eu la ce departament lucrezi? Tu nu ştii că de obicei avocaţii sunt doldora de bani? Şi ocupaţi 16 ore din 24? Nu ştii că doamna contabilă are îndeajuns de multă treabă zilele astea ca să aprecieze pozitiv iniţiativa ta de-a duce documentele la bancă?

Acum prietena ei începu să râdă:

- OK, am înţeles ideea!
- Şi intenţionezi s-o pui în practică?
- Să vedem; în funcţie de ce se întâmplă azi...

Evident, nu pricepuse nimic! Numai că Nina îşi continuă ideea:

- Poate-o să mă sune doar ca să mă anunţe că, date fiind circumstanţele, ar fi mai bine să nu ne mai vedem vreo trei-patru ani!
- Nu se ştie niciodată! Ştii, mi-am dat seama, de dimineaţă... Radu ăsta al tău are de fapt două familii.

Prietena ei redeveni serioasă:

- Nu m-aş considera "familie".
- Face pentru tine îndeajuns de multe lucruri ca să-ţi dai şi singură seama că nu-i eşti indiferentă! Crezi că don'şoara "patru farduri" avea utilităţile plătite şi primea periodic ajutoare pentru fraţi?
- Nu; ea avea haine de firmă şi ulcer tratat pe la cele mai răsfăţate restaurante. A făcut o schimbare notabilă doar prin a-şi încheia relaţia de suprafaţă şi a-şi deschide una *underground*.
- Nino... Din ceea ce face, nu te-ai lămurit deja că are sentimente serioase pentru tine?
- Ba da; dar are sentimente şi mai serioase pentru nevastă-sa.
- Poate doar pentru băiat!
- Nu ştiu. Te rog, discutăm despre altceva?
- Discutăm despre ce vrei tu! Uite, de exemplu baroul! Tu te duci săptămânal acolo, cu domn' jurist! Sunt şi avocăţei tinerei peacolo, sau numai bătăciuni cu peruci?

Prietena ei scăpă un hohot sănătos de râs; îşi acoperi apoi gura cu mâna, râzând:

- Aoleu, îl trezesc pe Florentin!
- Nici tancul nu-l trezeşte acum, că e frânt de oboseală. Spune: sunt şi avocăţei tinerei?
- Sunt; dar în general avocaţii nu sunt aşa cum ţi-i închipui tu. Dacă ai merge o dată cu mine şi ţi-ar auzi urechile ce-mi aud mie...
- Atunci sistemul bancar! Sau, uite: ne uităm pe net, la Camera de Comerţ şi Industrie. Şi te duci la primul seminar pentru micii întreprinzători! Te coafezi sexy, îţi dau eu un deux-pieces de-ăla "ţăpănos" şi pantofii mei "bengoşi" şi te prezinţi cu o agendă la subraţ. Şi clipeşti mărunt din gene - vezi ce se-ntâmplă...

Nina râdea cu lacrimi, imaginându-se probabil în mijlocul micilor întreprinzători burtoşi şi chelioşi, cu genţi diplomat din plastic negru... Se ridică:

- Hai, că avem mult de mers şi se face târziu. Poate e îndeajuns de frig afară ca să răceşti de-adevăratea şi să nu se prindă juristul că "i-ai dat ţeapă" ieri...

Se încălţau amândouă, râzând... Parcă şi Florentina râdea cu ele! Tocmai o împinsese uşor... Încuie uşa, coborâră cu liftul... şi tresăriră: Doamne, ce-i vedeau ochii?

Nina înlemnise în capul scărilor, cu ochii la BMW-ul parcat paralel cu uşa blocului... Ea coborâse deja cele şapte trepte; se întoarse spre ea şi turui în şoaptă:

- OK; deci azi-noapte a făcut cumva şi-a aflat unde stau. Iar Florentin nu mi-a spus că i-a vândut flori de dimineaţă - mi-a spus doar că Radu are două familii. Pleci azi, acum, cu el - şi te împaci cu el. Eu o iau pe jos, să-mi fac plimbarea zilnică. Şi vorbim la firmă. Hai, clinteşte-te de-acolo odată!

Prietena ei şopti slab, coborând scările:

- Nu ştia unde stai.
- A aflat cumva, azi-noapte. Du-te!

Îi deschise uşa scării; Nina ieşi, privind atentă asfaltul. Portiera neagră se deschise imediat; ochii negri o priviră lung:

- Bună dimineaţa.

Salută simplu, cu dezinvoltură:

- Bună dimineaţa.

Nina urcă în faţă; Radu se întinse şi deschise portiera din spate. Se aplecă şi-l privi drept, zâmbind:

- Mulţumesc, dar eu trebuie să-mi fac plimbarea de dimineaţă. Ordinul medicului!

Închise portiera şi porni spre chioşc...

Buchetul ăla din braţele lui Radu era făcut de mâinile lui Florentin! Îi cunoştea schiţa! Ah, ce-o să-i facă ea diseară! Cum putuse să nu sufle o vorbă?... Păi sigur că nu suflase o vorbă! Dacă ea ar fi aflat de dimineaţă că Radu era în faţa scării, s-ar fi repezit la geam şi n-ar fi putut să nu-i spună şi Ninei că era aşteptată! În plus, tocmai Florentin îi spusese că Radu avea două familii... Dându-i astfel patronului în construcţii un aer mult mai... serios. Hm; ea îi vorbise Ninei, azi-dimineaţă, despre avocaţi şi funcţionari bancari...

Păi dacă Radu ăsta îi aflase adresa... Cum naiba făcuse de aflase unde stătea "Ana, gravida cu trei fuste noi"?

Privi lung asfaltul şi se folosi de coada ochiului - soacra ei şi Gabriela citeau ceva în caiet. OK, se obişnuise deja cu "trataţia"! Trecu pe lângă chioşc şi nu se auzi strigată. Îşi continuă deci drumul şi raţionamentul.

Aflase... Nina venise la ea cu un taxi. Zâmbi slab: făcuse comandă, speriată, plângând chiar! Aşa că el sunase mai multe companii, o găsise pe cea la care sunase Nina, aflase indicativul... Poate chiar o convinsese pe dispeceră să se intereseze unde mersese clienta "Nina"! Şi nu mai fusese nevoit să caute un taximetrist anume prin tot oraşul! Inteligent, individul! Nina menţionase aseară că Radu era extrem de inteligent...

Păi dacă se prezentase azi în faţa blocului, la şapte jumate, cu flori şi aer împăciuitor - şi făcuse el cumva să rezolve şi cu nevasta, şi cu copilul - Radu chiar ţinea la Nina!

Florentin fusese întotdeauna sincer cu ea şi-i plăcuse să vorbească direct, deschis. Rostise de două ori "două familii". Ştiind şi acel mic amănunt al maşinii parcate în faţa scării. Prin prisma gândirii masculine, a povestirii ei şi-a faptelor, soţul ei spusese "Da, Ana; cred că are două familii". Iar asta însemna...

O să ajungă la serviciu şi-o să se lămurească. Ştia că Nina discuta chiar acum cu Radu - purtau o discuţie serioasă, în care-şi lămureau nelămuririle iar ea, dacă era îndeajuns de isteaţă, va afla de ce acel bărbat îşi ocolea nevasta... Păi să aibă răbdare încă o oră şi-un pic, nu?

Florentin

Zâmbi şi porni spre dormitor: bănuise că aşa va fi. Bănuise că

soţia lui va insista pe tema unui tânăr serios cu carieră de succes şi planuri serioase de căsătorie. Şi bănuise că acel Radu nu se va plictisi prea curând, în faţa scării lor. Bănuise că o va invita să urce şi ştiuse că Ana îl va refuza. Ceea ce nu ştia el era de ce; de ce omul ăla avea două familii. Pentru că, dacă-i plăcea să trăiască pe picior mare şi-atât, Nina ar fi primit un telefon de despărţire, nu un buchet care costase o mică avere! Atâtea gâsculiţe tinere, fotomodele în devenire, ar fi fost încântate să devină amantele "maşinii de făcut bani" - şi să se ducă ele, cu trenul, la hotelul unde-şi petrecea el delegaţia...

Va afla diseară care erau motivele acelui individ. Momentan, trebuia să se culce. Ca să se trezească pe la prânz, să mănânce şi să pornească spre florăriile din zona Aviaţiei.

Ana-Maria

Intră în birou şi-şi lăsă geanta pe masă. Şi se întinse mult spre prietena ei, care zâmbea ciudat... Nina se aplecă şi ea şi şopti, zâmbind:

- Ne-am împăcat. S-a comportat cu totul altfel; de parcă i-ar fi fost frică să nu-l părăsesc.

- Aha! Bun!

- Nu m-a dus iar la o cafea; a mers pe-o alee, pe lângă parc, până a găsit un loc retras. Am stat acolo şi-am vorbit... Mi-a spus că ieri, pe la zece jumate, soţia lui a făcut o criză de epilepsie. Şi că de data asta nu i-a mai trecut ca de obicei; de data asta a intrat în stop cardiorespirator. A resuscitat-o şi-a dus-o la Urgenţă; acolo au stabilizat-o medicii. I-au spus că făcuse un preinfarct. A fost foarte îngrijorat pentru băiat; ştii că epilepsia se transmite pe cale genetică. A alergat pe la farmacii, la birou ca să semneze nu ştiu ce acte, înapoi la spital, apoi acasă, apoi iar la spital, apoi l-a dus pe băiat la facultate pentru că avea un parţial... A omis pur şi simplu să mă sune, să contramandeze totul; pe la patru, a crezut că poate să dea o fugă până la mine - că n-ar fi contramandat totuşi. Dar tocmai când să plece, au mutat-o pe ea de la terapie intensivă într-un salon; aşa că a stat lângă ea... Apoi s-a dus să-l aducă pe băiat de la facultate... Când l-am sunat eu, tocmai îl dusese pe băiat acasă şi se pregătea să dea o fugă până la spital - adică la mine. Iar când a spus "Greşeală", a fost privit lung, bănuitor. De-asta era atât de furios când a ajuns la mine. M-a ţinut de mână tot timpul; prima oară, în trei ani... Mi-a cerut scuze pentru balamuc, m-a asigurat că, dacă-i dau cheile, el reface totul până vin de la serviciu... Îl cunosc - are dificultăţi de exprimare când vine vorba despre el şi sentimentele lui. Şi s-a fâstâcit când mi-a cerut scuze. De fapt, nu ştia cum să-mi ceară iertare că m-a altoit! Cred c-a zis săru' mâna când am schimbat subiectul! Am aflat ce-are cu nevastă-sa.

Aha! Asta chiar voia să audă!

- ... Era genul de tip "greu de prins". Exact ca-n povestea ta cu Evelin. Dar ea "l-a prins", aşa că s-au căsătorit. Mi-a spus că pe atunci se îndrăgostise de ea. Iar ea a rămas repejor gravidă. Iar el şi-a dat seama că nu era copilul lui.

- Cum-cum?

- Băiatul nu e al lui. Iar el s-a prins repede de asta.

- Păi... Cum s-a prins?

- N-a spus; am simţit că a evitat să-mi spună cum. Şi-a dat seama că copilul era al naşului lor de cununie. Atunci s-a depărtat de ea. Când a născut, ea s-a grăbit să-l pună să înregistreze copilul pe numele lui. El l-a înscris, dar după aia a făcut un test ADN. Şi i-a demonstrat cu acte că nu era copilul lui. Ea insista cu minciuna; el a răbdat ce-a răbdat, după care a angajat un detectiv particular şi şi-a pus o cameră miniaturală în dormitor. După trei zile, a chemat-o la televizor; i-a pus filmarea şi-a început s-o bată. Şi s-a declanşat epilepsia. Atunci a aflat şi el că mama ei avea epilepsie şi că ea moştenise boala...

Adică avea mustrări de conştiinţă?!

- ... Îşi dorea foarte mult copilul; mi-a spus că, încă din maternitate, a fost un bebeluş superb. De dragul lui, n-a divorţat - dar nici nu s-a mai culcat cu ea. Până la urmă, i-a spus verde-n faţă: să stea cuminte şi să-şi vadă de copil, dacă voia să rămână căsătorită cu un director de succes. Că era director de antrepriză pe vremea aia. Ştii că pe vremea lui Ceauşescu nu se prea divorţa... După revoluţie, şi-a făcut imediat firmă şi-a prosperat. De dragul copilului, a avut două amante discrete, aşa ca mine. Dar nevasta a aflat de fiecare dată şi-a făcut tămbălău mare. Şi apoi ea a băgat divorţul. A doua zi, el şi-a găsit amantă "la vedere" şi i-a demonstrat că era în stare s-o părăsească fără regrete! Şi-o lăsa şi-n pom, financiar vorbind. Nevasta s-a potolit; a retras divorţul şi l-a rugat ca, măcar de dragul copilului, să încerce să fie discret. Dar copilul era deja mare; le auzea certurile, auzea ce-i răcnea ea la nervi şi ştia că tati pleca prea devreme la serviciu, că venea prea târziu de la serviciu, că în general "şedinţă" însemna "amantă"... Uneori, amanta mai lăsa câte-o urmă de ruj, sau îi şifona cămaşa... Mai apărea câte-o prietenă de-a ei, care povestea că îl văzuse în oraş cu o blondă tinerică... Şi-apoi am apărut eu. Şi a revenit liniştea în familia lui. Nevasta s-a liniştit, pentru că eu am avut întotdeauna umeraşul pregătit şi rujuri de calitate... Copilul şi-a văzut mama revenind la viaţă; n-au mai fost scandaluri, n-au mai răcnit... Şi şi-a revenit şi el. S-a concentrat asupra facultăţii... Mi-a spus că băiatul lui ar trebui să-mi mulţumească pentru că va termina la anul facultatea cu brio. L-am întrebat ce se va întâmpla după ce termină facultatea; s-a uitat la mine de parcă nu înţelesese "unde băteam"... Şi-apoi mi-a spus, simplu: "Nu se va întâmpla nimic! Ar trebui să se întâmple ceva?" "Nu ştiu; tu ştii." Şi-atunci, pentru prima oară de când îl cunosc, mi-a spus: "Poate nu ţi-ai dat seama; dar ţin mult la tine". Ano, cred că m-am îngrijorat degeaba.

- Poate da, poate nu. Despre divorţ a suflat vreo vorbă?

- Nu.

- Despre copil a suflat vreo vorbă?

- Nu.

- Despre viitor a deschis discuţia?

- Glumeşti?!

- Atunci cred că te grăbeşti spre bancă, cu ordinele de plată. Sau stai liniştită şi aştepţi să vină sărbătorile, să iasă şoferii beţi pe străzi.

Nina aprobă şi se ridică:

- I-am dat cheile şi l-am rugat să ducă el florile acasă - că eu am fost răcită ieri. A râs şi m-a asigurat că înţelesese...

Nina se reaşează:

- M-a întrebat şi despre tine.

- Serios? Ce te-a întrebat?

- Dacă mi-eşti prietenă foarte bună, sau doar prietenă.

- Deci s-a îngrijorat să nu-i caut nevasta...

- L-am liniştit; mi-a spus că-i pare rău că s-a uitat atunci câş la tine, dar te-a văzut tânără şi frumoasă şi-a crezut că eşti genul ăla, "doar prietenă".

- I-ai spus că a cumpărat buchetul de la soţul meu?

- Nu.

- Să-i spui: unii oameni au reticenţe faţă de rromi.

- Nu şi el.

- Nu risca: spune-i.

- OK, o să-i spun. Dar să ştii că cel mai bun prieten al lui e rrom. Iar jumătate din personalul TESA de la firma lui e rrom.

Bine, bine, pricepuse! Se lăsă pe spătarul scaunului, zâmbind:

- Deci Răducul tău, pus în faţa unei crize în relaţia voastră, îşi lasă nevasta internată-n spital şi firma nesupravegheată şi se duce să cumpere pahare şi bibelouri...

- Şi recunoaşte, fâstâcit, că ţine mult la mine. Cred că nu e cazul să ies pe frigul ăsta până la bancă.

- Faci cum crezi: e decizia ta!

Nina se grăbi să iasă:

- Mă duc să-mi fac un ceai: poate-mi trece răceala asta dacă stau la căldură şi beau multe lichide...

Deci Ninuţa şi Răducu aşteptau şoferii beţi... OK! Ea una n-avea nimic de zis despre asta! Important era să fie ei fericiţi!

Florentin

Auzi cheia răsucindu-se în broască; se aşează comod şi începu să râdă. Ana intră, zâmbind şi ea:

- De ce râzi?

- I-a plăcut buchetul, nu?

Soţia lui începu şi ea să râdă:

- Ştii că uneori eşti extrem de rău?

- De ce? Că n-am pus-o în gardă? Că l-am lăsat să-i facă o surpriză?

- Că nu mi-ai spus nici măcar mie!

- I-ai fi stricat surpriza. Cum s-a sfârşit? Sau nu s-a sfârşit?

Ana se aşează în braţele lui:

- A dus-o pe-o alee retrasă şi i-a spus că ţine mult la ea. Prima oară, după trei ani. A făcut tot ce-a putut ca s-o împace. I-a schimbat vitrina, i-a luat pahare... I-a spus ce-are de împărţit cu nevasta...

- Şi ce-are?

- Copilul nu-i al lui. Şi cum ea o ţinea pe-a ei, a făcut un test ADN şi-a şi filmat-o cu camera ascunsă, pe ea şi naşul lor de cununie făcând o surioară pentru ăla micu'. Când a bătut-o, i-a declanşat epilepsia. Probabil că a avut şi are remuşcări...

- Şi probabil se gândeşte să nu-i declanşeze boala şi copilului.

- Exact. Ieri, soţia lui a intrat iar în criză şi-a făcut şi-un stop cardiorespirator. A fost toată ziua la spital, la birou, la băiat la facultate, la farmacii, înapoi la spital...

- Despre viitor au vorbit?

- Nici despre viitor, nici despre divorţ, nici despre un copil al lor. Doar a lăsat-o să înţeleagă că, după ce băiatul lui termină facultatea, relaţia lor n-o să se schimbe nici, nici.

- Ce, Nina se gândise că stătea cu ea doar ca să termine fi-su facultatea în linişte?

Ana aprobă. Îi fură un sărut:

- Sper că aţi discutat în şoaptă! Că nu vreau să vă audă Florentina vorbind despre aşa ceva...

Soţia lui începu să râdă:

- Nici măcar! Am tastat pe calculator, ca să fim sigure...

Bravo!

- Despre noi i-a spus ceva?

- Adică?

- Ţi-am spus cum e cu viziunea anumitor oameni despre rromi.

- Nu i-a spus nimic; dar cum l-a asigurat că eu intru la categoria "prietenă foarte bună", am rugat-o să-i spună.

- Bun. Ca să nu-i pice faţa când ne-o vedea împreună.

- De ce eşti răuţ?

- Sunt doar prevăzător. Fugi şi schimbă-te, cât încălzesc cina.

Ana ieşi; se ridică şi el şi scoase cratiţa din frigider.

Deci individul continua pe două fronturi. În funcţie de cum decurgeau lucrurile cu nevasta, ştia şi el ce-avea de făcut! Dacă nevasta afla, Nina "pica". Dar exista o mică şansă ca Nina să rămână, iar nevasta să "pice". Mică-mică - până la licenţa băiatului lui mai era un an jumate. După aia, orice era posibil!

Ia să termine el cu gândurile alea! Tocmai realizase că soţia lui se întorsese de 10 minute deja, iar el nu aflase nimic despre cum îşi petrecuse Florentina ziua!

16 octombrie 2003 - joi

Ana-Maria

Tăie aţa şi se ridică: rochiţa era gata. Muncise la ea câte puţin în fiecare zi, când avusese timp, şi-acum reuşise s-o termine. O privi lung...

O duse în dormitor şi-o aşeză lângă biberon. Şi deschise uşa şifonierului: pentru prima oară de când locuiau împreună, avea o curiozitate. Scoase teancul de bancnote şi începu să numere...

... Număra şi devenea încet-încet mirată... Apoi uimită...

N-avea rost să numere până la sfârşit: se lămurise. Le mergea incredibil de bine! Iar Florentin trăgea din greu, ca un apucat, ca să ridice teancul ăla cât mai sus posibil. De la 1 noiembrie nu se ştia ce se va întâmpla... Puse banii la loc şi reveni în sufragerie. Unde era oare lista aia veche?

... În ultimul sertar! Scotoci mult printre hârtii, dar o găsi. Şi reveni la masă, cu pixul pregătit. Zâmbi slab:

- Ia să vedem cum stăm cu cumpărăturile pentru fetiţa Luminiţei...

Începu să bifeze.

Pătuţ aveau. Cădiţă aveau. Oliţă aveau. Şi biberon... Ar mai fi trebuit unul - că dacă ăla roz suferea vreun "accident"... Notă şi "aşternuturi" şi le bifă. La capitolul "investiţii" rămăseseră şifonierul, dulapul, căruciorul şi premergătorul - pentru că voiau să cumpere absolut totul. La capitolul "hăinuţe" nu scrisese nimic atunci... Păi să scrie acum!

Body-uri cu mânecă lungă - 5. Cu mânecă scurtă - 3. Costumaşe cu tălpi - 4. Doar nu era s-o ţină zi-lumină în rochiţe! Căciuliţe - 5, de diferite grosimi. Şosete - 10, să fie. Izmenuţe - 5. Bluziţe de corp... Teoretic, nu-i trebuiau; dar practic notă 2, să fie. Bluziţe de stat prin casă - 5. Pijămăluţe... Mai bine nu pijămăluţe; mai bine căuta costumaşe fără fundiţe şi năsturei artizanali - şi-i trebuiau tot 5. Apoi pantalonaşi de stat prin casă - 3. Şi 2 vestuţe mai groscioare. Şi 2 rochiţe frumoase, elegante. Bun: acum pentru ieşit afară... Combinezon zdravăn, gros - 2: unul cu tălpici, unul fără. Şi ghetuţe groase, îmblănite, o pereche. Tii, uitase de botoşii de casă! Îi trebuiau 3, ca să fie cât mai cochetă! Căciulă groasă, eventual îmblănită, una. Şi 2 fulare, 2 perechi de mănuşi groase, eventual de la combinezon... O pătură groasă, pentru când ieşea cu căruciorul, şi una mai subţire, pentru pătuţ. Ce-i mai trebuia... Începu să râdă: 2 pachete de Pampers. Iar Florentina o împinse uşurel, de parcă ar fi avertizat-o să nu cumva să râdă de ea...

Ba nu: o împunsese ca s-o avertizeze că uitase ceva. Jucăriile. Cât mai multe jucării, cât mai frumoase, cât mai variate...

Toate pentru fetiţa Luminiţei!

Duse lista în dormitor şi-o lăsă pe noptieră. Se întinse lung şi se trânti pe pat: iar o luase somnul! Dar era de înţeles - în ultimul timp, se trezise la 5,30, când venise Florentin acasă. Mâine se va trezi la aceeaşi oră - că trebuiau să discute lista. Aşa că făcea nani...

Acest roman este o ficţiune şi trebuie tratat ca atare

18 octombrie 2003 - sâmbătă

Florentin

Descuie uşa şi Ana intră; el apucă voiniceşte de sacoşe şi începu să le ducă în sufragerie. Trei drumuri...

Putea spune că luaseră totul - tot ce era pe lista Anei. Ceea ce nu putea spune era unde le vor pune! Că şifonier n-aveau! Iar al lor era plin-ochi... Soţia lui intră în sufragerie, râzând:

- Hai să le desfacem!
- Eşti sigură? Unde-o să le punem?
- Pe şifonier, până ne re-mobilăm.
- Şi-atunci n-ar fi mai bine să nu le mai desfacem?
- Aa, OK! N-am nimic împotrivă! Oricum, le-am văzut deja în Niro!

Daa, cum să nu! De parcă el nu murea de nerăbdare! Trase două perne şi se aşeză comod; Ana se grăbi să-l imite. Păi să înceapă cu combinezonul, nu? Cel roşu ca focul...

Cheltuiseră o mică avere - dar trăsese concluzia, de-a lungul plimbării printre standuri, că dacă ar fi făcut asta singur, în februarie, după indicaţiile transmise de ea prin telefon, nu s-ar fi descurcat. N-ar fi luat lucruri atât de potrivite! Fusese cât pe ce să se păcălească cu şosetele, iar ea găsise body-uri mai bune calitativ decât găsise el. N-ar fi avut răbdare să se oprească la fiecare stand, să petreacă cinci ore în Niro...

O trase uşor în braţele lui şi-o învălui din nou în mantia aceea specială. O lăsa pe ea să le desfacă; el era curios să afle dacă fetiţa lor era mulţumită de cumpărături...le pentru fetiţa Luminiţei...

20 octombrie 2003 - luni

Florentin

Claxonul nu-i atrase cu nimic atenţia - dar răcnetul îl făcu să ridice imediat capul:

- Florentine!

Aa! Ia uite la el! Marcel era în culmea bucuriei; îi făcea cu mâna de la volanul Daciei proprietate personală... Îi făcu semn să vină în chioşc şi-şi termină buchetul. Iar fratele lui întinse mâna, râzând:

- Salut!
- Salut!
- Ce zici?
- Că e destul de albastră: şi ea, şi situaţia partenerilor tăi de trafic!
- Eşti rău!
- Doar precaut. Prefer să-ţi amintesc de fiecare dată, decât să vin cu portocale la spital.
- Stai liniştit, că nu mai sunt vitezomanul de demult!
- Aha! Păi să ştii că mă bucur să aud asta!
- Ce mai faceţi? Cum merge treaba?
- Foarte bine. Sarcina merge perfect, interviurile mele au început să dureze mai mult de cinci minute, fi-mea mă bate în fiecare dimineaţă...
- Ce ţi-e şi cu femeile astea!

Aprobă, râzând. Aştepta veştile despre "femeile astea", adică Gabriela...

- Şi nouă ne merge bine. Mă tot căznesc să-l conving pe tata s-o convingă pe mama s-o ia pe Mirela...

Discuţia era serioasă; deveni deci serios:

- Dacă ei insistă să vă ţină la chioşcuri separate, înseamnă că au un motiv serios. Tu-l ştii care-i motivul ăsta!
- ... Adevărul e că nu ne-am prea obişnuit... Adică ne-am obişnuit; dar sunt momente când îmi dau seama că mai avem până să ne comportăm 100% natural.
- Atunci greşiţi ceva pe undeva.

Marcel era gânditor... Fratele lui avea o problemă foarte mare! Şi parcă i-ar fi spus-o, parcă nu... El unul aştepta s-o afle - sau să-i strângă mâna şi să-l vadă grăbindu-se spre maşină. El decidea dacă se lămurea sau pleca tot nelămurit... Brusc, fratele lui îi întoarse spatele:

- OK; atunci te las la treabă.
- Bine, mă! Vezi ce faci cu partenerii ăia de trafic!

Marcel flutură mâna a "Vezi, că-s fratele mai mare!" Dar nu râse - semn că discuţia, atâta cât fusese ea, îl pusese serios pe gânduri. Îl văzu pornind motorul, asigurându-se grijuliu, pornind fără demaraj... Bun! Reveni spre flori: să continue cu exerciţiile, că-i prindeau bine!

Deci nu descoperiseră încă Paradisul. Încă se poticneau. După aproape o lună de mariaj, de convieţuit sub acelaşi acoperiş, în aceeaşi cameră, tot nu erau ei înşişi. Ceea ce însemna că nu discutaseră serios. Nu lăsaseră trecutul pentru istorici. Dacă fratele lui i-ar fi spus deschis toate astea, l-ar fi sfătuit să uite că existase ceva înaintea logodnei lor. Să uite că Gabriela avusese o relaţie cu patronul ăla şi fusese îndrăgostită de actualul ei cumnat. Să-i spună Gabrielei să-i uite pe Ioana şi Narcis. Să nu-şi amintească decât dimineaţa nunţii, "Da"-ul de la Primărie, slujba de la biserică, "porţiile" de dans, cearceaful...

Aa... Deci aşa...

Clătină încet capul, zâmbind slab: frăţiorul lui era un căpos şi-un mutulică! Îi plăcea să fie iertat imediat; dar când greşea altcineva, ierta greu şi obişnuia "să-i scoată ochii"... Şi nu aşa funcţionau treburile şi cu Gabriela! Ea nu era genul care accepta reproşurile cu capul plecat, fără să riposteze! Lucrurile se vor îndrepta abia după ce Marcel va înţelege asta şi va pricepe şi "legea compromisului" - ca

să primeşti, trebuie să dai.

Încă un buchet "artistic"... Nu-l sunase nimeni, deşi făcuse asemenea buchete la toate interviurile. Dar persevera, insista cu vizitele la patronii de florării... Pentru că trebuia să reuşească. În fiecare dimineaţă, când se întindea obosit în pat, ridica privirea şi vedea toate acele cumpărături de pe şifonier, învelite în cearceaful alb. Şi-şi făcea în minte "itinerarul", vizualiza florăriile de pe traseul zilei...

22 octombrie 2003 - miercuri

Ioan

Apăsă butonul şi împinse telefonul în buzunar. Intră în bucătărie şi-şi aprinse o ţigară...

Nu se aşteptase să fie sunat tocmai de către acel individ. Fusese luat prin surprindere şi se cam bâlbâise, divagase de la subiect, îşi căutase cuvintele repede, pe moment...

- ... Ce-i, Ioane? Cine-a fost?
- Patronul florăriei de la Moghioroş.
- I-auzi! Şi ce voia porcul?
- Să ştie dacă eu mi-am trimis băiatul să încerce să se angajeze la el, sau are ăla micu' puseuri rebele. Că e tentat să-l angajeze, dacă n-am nimic împotrivă.

Lăcrămioara tăcea mâlc. Tocmai îi amintise că Prâslea plănuia să se facă florar de florărie, înainte să devină patron de florărie. Discuţie grea deci, dar absolut necesară; că venea sfârşitul lunii... Intră "în plin" în discuţia aia neplăcută:

- Ştie că se apropie sfârşitul lunii şi-a pornit iar la dat interviuri. Trebuie să fi făcut ceva foarte interesant, dacă m-a sunat tocmai ăla! Ştii ce probleme am avut cu el.
- Cum să nu ştiu! Încă-i sunt datoare cu un şut la "cutiuţă"!
- Iar dacă m-a sunat, înseamnă că vrea să se asigure că-l poate angaja fără să rişte să-i datorezi două şuturi.
- Ţi-am spus! Şi ştii şi tu! E îndemânatic şi are talent! Şi-are pe vino-ncoa!
- Exact. Mai nou, are şi cunoştinţe temeinice.
- Iar porcul vrea să-l angajeze! Sper că l-ai răzgândit!
- M-a luat pe nepusă masă; i-am spus doar că o să vorbesc cu fi-miu şi-o să-l sun, dacă va mai fi cazul să-l sun.
- Şi-ai de gând să-l laşi pe Florentin să lucreze pentru ăla?
- N-am să-l las să lucreze la cucuieţi, departe de casă. Patronul şi-l alege singur, că el trebuie să-l suporte - nu eu, sau tu.
- În plus, ăla nici n-are florărie mare! Iar clienţii lui sunt prăpădiţi de cartier, care se scormonesc prin buzunare pentru trei garoafe ofilite!
- Gata, opreşte-te! N-o să se angajeze acolo! Ce dracu sunt eu, păpuşă de paie?

Lăcrămioara tăcu mâlc... Se ridică:

- În ultimul timp, îmi spune la telefon că fac foarte bine, că Ana se simte excelent iar Florentina e foarte jucăuşă. Nu-mi place.
- Ce nu-ţi place?
- Simt că a devenit secretos. Copiii nu s-au mai dus pe la ei, să-mi spună ce-au mai făcut prin casă, ce-au mai şuşotit cu ei separat...
- ... Adică nu crezi că "raiul" ăla de la început continuă şi acum.
- Exact.
- Păi du-te peste el şi verifică-l!
- Asta o să şi fac.

Porni spre uşă:

- Dar până la controlul ăsta, vreau să văd altceva. Să-mi pui ceasul la două.

Intră în dormitor şi se grăbi să se schimbe: azi se culca mai devreme, fiindcă se va trezi mai devreme mâine. Şi se va asigura că, în momentul în care va forma numărul de telefon la care se gândise zilele astea, îi va obţine un interviu serios. Se va asigura că fiul lui era capabil nu doar să obţină acel post, ci să-l şi păstreze.

23 octombrie 2003 - joi

Florentin

Frumos! Foarte frumos! Pe-ăsta o să-l cumpere el, pentru Ana! Îi amintea de buchetul "Te iubesc" pe care-l făcuseră împreună în sâmbăta aia de pomină... Paşii se apropiară grăbiţi; întoarse capul şi înlemni, cu buchetul în mână...

- Salut.

- ... Neaţa. S-a întâmplat ceva?

Tatăl lui intră în chioşc şi închise uşa:

- Brr, uitasem ce frig e în octombrie la ora asta!

Îl văzu aşezându-se pe navetă... Iar bătrânul zâmbi:

- M-am ciondănit cu maică-ta pe tema "Marcel".

Puse buchetul în găleată şi începu să scoată lalele:

- Ştiu, a trecut pe-aici zilele astea.

- Maică-ta?

- Nu, Marcel. Are o problemă de... "locaţie".

- Cum adică?

- Adică ar vrea ca Mirela să facă schimb cu Gabriela.

- Iar asta nu se va întâmpla prea curând.

- Ştiu, mi-am dat seama de ce-i ţineţi despărţiţi... Cred că poţi să-i laşi singuri fără nici o grijă.

- De ce crezi tu aşa?

- Pentru că se străduiesc să se apropie unul de celălalt, nu să se depărteze. Şi le-ar prinde bine timpul petrecut în doi, departe de mustaţa ta uneori prea exigentă...

Primi un şut în fund, dar începu să râdă: şi tatăl lui râdea, amuzat! Se grăbi să continue discuţia:

- Sunt chiar atât de distanţi?

- Nu; se vede că se cunosc de atâţia ani. Vorbesc dezinvolt, discută pe diverse teme, se privesc fără probleme... Gesturile nu-mi plac. Gesturile sunt reţinute.

Se aplecă şi lăsă buchetul în găleata de lângă geam, expus frumos spre potenţialul client:

- Tocmai de-asta le-ar prinde bine timpul petrecut împreună. Ştii că nea Mihai e glumeţ şi-l ştiu amândoi că nu-i pârăşte şi e "pâinea lui Dumnezeu"!

- Ştiu; dar tu ştii cine locuieşte în zona aia?

Ei, na! Scotea garoafele, încruntat:

- Cineva care nu l-a mai căutat sub nici o formă, de când a uitat să se-ntoarcă cu sticla aia de Cola?

- Nu vreau să risc să-mi vină nora ciufulită acasă.

- Nu rişti nimic. "Modelul" ăsta de romăncuţe-sugativă pricep repede când s-a golit călimara. Individa e deja cu altă călimară, n-o mai interesează Marcel.

- ... O să-i mut împreună, dar pe la mijlocul lui noiembrie. Ştii că vreau să le deschid chioşcul de la Obor...

- Bănuiesc că în decembrie, nu?

- Bănuieşti bine. Trebuie să mă duc să mă interesez ce-i de plătit şi unde: că sunt în urmă cu dările pe vreo doi ani!

- Le-ar prinde bine să lucreze împreună înainte de deschiderea chioşcului. Ştii că fiecare florar are stilul lui!

- Ştiu, Prâsleo - că eu te-am învăţat asta! Ceea ce nu ştii tu este că Gabriela şi maică-ta studiază temeinic în fiecare dimineaţă ce le laşi tu prin găleţi.

Se întoarse şi-l privi lung, mirat... Tăticul lui fuma, bine dispus. Aşa că-şi permise să scuture ameninţător degetul:

- Asta se cheamă plagiat!

- Ba se cheamă furt intelectual. Iar tu n-ai nimic împotrivă.

- Evident! Nu te duci s-o împaci?

- Nu, fiindcă eu am dreptate. În plus, sunt capul familiei - aşa că am întotdeauna dreptate "din oficiu"!

Râdea, amuzat de acea regulă şi modul cum tăticul lui plecase la două noaptea de-acasă ca să se sustragă de la discuţii...

- Am toată ziua la dispoziţie. Las-o să se ducă cu Marcel la piaţă, înghesuită pe bancheta din spate! O să-i aştept acolo, cu florile cumpărate, şi-o să văd eu dacă o împac de dimineaţă, sau o las să fiarbă toată ziua.

Lăsă buchetul în găleată şi se întoarse spre crizanteme. Iar tatăl lui se ridică:

- Auzi? Tu ştii că eu sunt capul familiei; nu?

- Bineînţeles.

- Îţi dai deci seama că sunt pus într-o situaţie neplăcută! Tocmai eu, capul familiei, nu ştiu să fac "invenţii" de-astea!

Începu să râdă:

- Şi doar n-o să te-apuci să-mi citeşti notiţele sub nasul lor, nu? Hai să-ţi zic.

Perfect! O să-i explice şi-o să-i şi exemplifice ce-i explica! Deşi era sigur că tăticul lui ştia de foarte mult timp să facă buchete de florărie...

Ioan

Florentin avea talent; acum avea şi cunoştinţele necesare. Le îmbina şi făcea acele minunăţii...

Îl stârnise, rugându-l mascat să-i arate cum făcea el buchetele - iar fiul lui "muşcase momeala". Aşa că-l angrenase într-un fel de joc; îl urmărise atent, îl întrebase de ce aia era aşa şi nu altfel, îl făcuse să lucreze cu toate florile de prin găleţi şi cu toate soiurile de ambalaje şi fundiţe... Îl văzuse deschizând uşa, negociind cu clientul... Şmecher mare, fiul lui! Întotdeauna punea mai mult la fir, dacă era buchet de florărie! Şi-apoi zâmbea şarmant şi spunea "Dar vi le las mai ieftin: că vreau să le dau, nu să le duc acasă!". Şi le vindea la preţul lor normal - preţul pieţei. Clientul zâmbea, plătea, lua buchetul şi se uita bine la magazinele din jur când pleca - să reţină un punct de reper. Prâslea forma vad mare acolo, îşi făcea clienţi...

Florentin va reuşi întotdeauna să se descurce cu brio. Avea stofă de negustor - şi-avea talent. Şi-avea şi o mare ambiţie, avea acea determinare de-a obţine ceea ce voia să obţină plus ceva mai mult! Roberto îşi copia tatăl "la indigo"; Marcel se lăsa dus de val, oriunde voia acel val să-l ducă. Florentin însă... Florentin îi amintea de propria tinereţe.

Se întinse cu poftă şi căscă lung:

- Mmm, e aproape trei jumate! Mă duc şi eu - să nu se-nfurie maică-ta prea tare.

Fiul lui lăsă imediat florile pe masă şi ridică sacoşa:

- Aoleu, am şi uitat! Nu pleca nemâncat! Uite, am sandwich-uri cu şuncă şi caşcaval! Şi cafea!

Îi "altoi" o palmă după ceafă, în glumă:

- Ete Prâslea, avea cafea şi tăcea mâlc!

Se reaşeză pe navetă:

- Mănânc numai dacă mănânci şi tu.

Fiul lui aprobă şi împărţi "frăţeşte" sandwich-urile. Îl desfăcu pe-al lui şi-l evaluă dintr-o privire: jambon afumat de calitate, felie groasă de caşcaval, pâinea tăiată "artistic", totul împachetat cu grijă într-un şerveţel... Mm, ce bun era!

- Şi, ia zi-i: te-ai apucat iar să vizitezi florării?

- Ehei, încă de pe 15!

- Şi? Ai vreo veste?

- Nimic. Dar lucrurile merg mai bine - interviul nu mai durează doar cinci minute. În general, dacă-i conving să mă pună să dau o probă, îmi asigur încă un interviu după ce fac buchetul - unul serios, mult mai elaborat decât primul...

- Asta-i bine. Ai talent cu carul şi văd că ai învăţat temeinic ce scrie prin cărţile alea. Nu te duce la florăriile de cartier - acolo nu te vor angaja niciodată.

- ... De ce?

- Pentru că nu-ţi lipseşte decât vechimea - adică experienţa practică într-o florărie. Le e frică să te angajeze, deşi eşti bun în meseria ta, pentru că vei pleca de la ei imediat cum vei găsi un salariu mai mare şi clienţi mai selecţi. Vino la Dorobanţi.

- Ehei, tăticule, acolo-i închis pentru mine!

- Măcar încearcă.

- Data trecută, când m-a văzut, patronul a început să râdă: ce, vreau să-mi bat joc de el? Altă treabă n-am, când mă cert cu tine, decât să încerc să te irit angajându-mă sub nasul tău, la patron? Ca să te determin să faci cum vreau eu şi-apoi să mă întorc la chioşc, unde-i caşcavalul gros? Mai că nu m-a zvârlit afară din florărie!

- Trebuia să-mi spui: vorbeam eu cu el şi-l lămuream că se înşeală.

- Degeaba: pe-atunci nu ştiam să fac ce ştiu acum. Iar acum am aflat că individul ia şpagă serioasă atunci când angajează pe cineva.

- Eu am o anumită relaţie cu el; nu ţi-ar cere nimic.

- Nici nu mi-ar oferi mare lucru. M-ar angaja, din jenă faţă de tine - iar peste două-trei luni m-ar disponibiliza, ca să-şi ia banul de la un absolvent de Horticultură. În plus, ştii că nu suport încrezuţii ăia cărora le zâmbeşti tu şi le refaci buchetele de trei ori până le sunt pe plac! Eu sunt cu oamenii practici - ca ăştia de aici. Sau ca ăia din Aviaţiei. Medii - nici plini de fiţe, nici "varză".

- Bine, mă - la urma urmei, tu te angajezi, nu eu! Ţie trebuie să-ţi placă! Dar mă gândisem... Dacă-ţi găseşti de muncă prin Berceni, sau prin Drumul Taberei, o să ne mai vedem din an în Paşte!

- Nu fii atât de sigur! Mă înfiinţez săptămânal cu berea la uşa casei!

- Nu e vorba numai de noi; e vorba şi de distanţa fizică de casă. Dacă faci două ore pe drum, de Ana cine mai are grijă?

- Oricum n-o să mă mai duc în tot Bucureştiul! "Atac" zonele apropiate de-aici şi pe cele de pe traseul autobuzului şi-al tramvaiului.

Desfăcu dopul sticlei de cafea şi-o gustă. Mm, o bunătate! Îşi aprinse o ţigară şi decise să-i spună un secret:

- Aşa! Vezi, că se deschide o florărie mai sus de voi, vizavi de parc. Momentan o renovează; dar când vezi că au dispărut muncitorii din "peisaj", îndeasă un CV pe sub uşă! Poate ai noroc!

- Ăsta chiar ar fi noroc! La 100 de metri de casă...

- Să-i faci concurenţă maică-tii...

- Lasă, că ştii ce-i la o staţie mai sus! Câte unul pe fiecare colţ al intersecţiei!

- Asta e! Vad bun, concurenţă mare! Băi, eu vreau să discut o chestie cu tine.

- OK!

Era privit drept, cu o oarecare curiozitate. Zâmbi:

- Dar nu acum, că mă ia maică-ta la trei păzeşte dacă nu mă duc s-o iau de-acasă cu maşina! Şi ştii că nu-mi stă în obicei să-mi pierd nopţile...

Fiul lui începu să râdă:

- Atunci vino pe la mine!

- ... Bine. Ce program are Ana la serviciu?

- Luni-vineri, 9-17.

- Atunci azi... Nu, nu azi, că sunt deja obosit şi o să mă-ntind puţin la prânz, să fiu odihnit pentru weekend. Mâine, pe la trei-patru, trec pe la tine.

- Te aştept. Mai ai hârtia cu adresa, sau îţi scriu etajul şi apartamentul în caiet?

- Pe-o foaie din caiet - dacă nu vrei să te trezeşti cu maică-ta la uşă când ţi-e lumea mai dragă!

Fiul lui râdea şi scria... Împături hârtia şi-o băgă în buzunar:

- Atunci vorbim mâine.

- Te aştept.

- Trei-patru - nu mai devreme, că-mi ştii programul!

- Îl ştiu.

Îi strânse mâna:

- Spor la treabă. Vezi, că mă-ntorc! Să nu te găsesc cu ele nesocotite, că rămâi fără urechi!

Florentin râdea şi nega... Traversă, urcă la volan şi demară spre casă.

Era mulţumit acum. Fiul lui era pregătit pentru planul pe care şi-l făcuse. Şi-i dăduse şi un indiciu - deşi şansele de-a fi el selecţionat aşa, simplu, fără telefonul lui, erau nule. Când auzise ce se întâmplase la Dorobanţi, îşi trecuse prin minte toţi amicii "privatizaţi" - şi-şi amintise imediat de acea locaţie! Fiul lui spusese "Ăsta ar fi chiar noroc!" - să se asigure deci că mai avea numărul de telefon al amicului lui...

Hainele erau tot impecabile. Sandwich-urile erau delicioase. Cafeaua nu scăzuse în tărie şi aromă. Liniştea lui interioară şi fericirea de acasă îl făceau să radieze... Dacă va vedea un apartament "bec", aveau tot sprijinul lui - şi ea, şi el.

Florentin

Se aşeză uşor pe marginea patului... Dormea atât de frumos!

... Nu-i va spune de vizita tatălui lui; nu-i va povesti nimic din ceea ce discutaseră. Ca să n-o vadă gânditoare sau - şi mai rău! - îngrijorată! Nu va scoate un cuvânt despre vizita de mâine - ca să n-o vadă luându-şi liber şi frecând podelele în patru labe! Era curat în apartamentul lor - Ana făcea în fiecare sâmbătă un fel de curăţenie generală. Aşa că nu va spune nimic din ceea ce putea strica echilibrul acela perfect - pentru că soţia lui era liniştită şi fericită. Şi la fel era şi Florentina. Iar sâmbătă, când vor sta împreună tolăniţi pe perne, o să-i povestească amuzat cum decursese prima vizită a tatălui lui la ei acasă, ce discutaseră... Şi vor râde amândoi, bucuroşi că toate erau bine iar ei erau fericiţi acolo, aşa, singurei în căsuţa lor închiriată...

Doamne, ce frumoasă era!

Se aplecă şi-o sărută uşor. După câteva secunde, Ana îl cuprinse cu braţele, într-un gest a cărui tandreţe îi dădu fiori. Iar soţia lui zâmbi:

- Te iubesc, iubire mică...

Ioan

Intră în chioşc şi închise uşa:

- Neaţa.

Gabriela tresări şi deveni extrem de serioasă:

- Bună dimineaţa.

- Cum merge treaba?

- Nu prea merge.

Tânăra arătă spre buchetul de lalele din găleată; zâmbi slab, văzând disperarea cu care ea ţinea în mâini propriul buchet:

- Totul e să iasă rotund; mută firele până obţii un cerc perfect. Iar florile mai mari pune-le pe exterior, pentru ca propria greutate să le aplece puţin.

Acela era secretul - îl aflase azi-noapte de la un fiu extrem de fericit. Se întoarse spre Lăcrămioara:

- Ana a plecat?

- Încă nu. La şapte jumate fix iese din scară.

- Bine. Ai nişte cafea?

Soţia lui neagă; oftă uşor... Se aşeză pe navetă. Aparent, îşi plimba ochii peste chipurile matinale care treceau prin faţa chioşcului. Cu coada ochiului, o vedea pe Gabriela apropiindu-se de pragul disperării...

- ... Vino-ncoa.

Îi luă florile din mână şi-o privi lung, serios:

- Eşti conştientă de faptul că poţi să faci chestia asta? Şi vrei să faci chestia asta? Şi nu te poţi concentra asupra lor pentru că te-ai enervat la culme?

Nora lui îşi privea mâinile şi aproba cu capul...

- Ţi-e frică de mine?

Gabriela nega; zâmbi:

- Atunci poţi să renunţi la a-ţi examina manichiura ori de câte

ori vorbesc cu tine. Hai să-l facem împreună.

Puse florile pe masă şi le răsfiră. Începu să le aleagă:

- Cele mai anemice, la mijloc. În jurul lor le punem pe celelalte, din ce în ce mai mari... Vezi efectul de cerc?

Nora lui îl vedea clar!

- Începe să semene cu ăla?

- Da.

- Bun; acum punem şi restul. Vezi că sunt mai grele şi se lasă în exterior?

- Da.

- Când o să le punem şi hârtia creponată, or să se sprijine pe ea şi n-or să mai arate aşa "lălâi"... Gata; pune hârtia.

Gabriela se prezentă promptă cu o coală roşie. Zâmbi slab:

- Lalelele sunt roşii; ca să le scoţi în evidenţă, trebuie să creezi un contrast între ele şi ambalaj. Roşul e o culoare puternică; le "taie" efectul. Albul e mai potrivit, dă o prestanţă şi-o eleganţă aparte şi scoate în evidenţă florile de pe exterior.

Primi coala şi-o aşeză sub flori:

- La jumătate de centimetru sub floare. Egal peste tot.

Evident, părinţii Gabrielei îşi făcuseră un chioşc cu de toate pentru că "îşi ieşiseră din mână" după ce închiseseră afacerea cu flori şi făcuseră pauza aia! Oricum, nu intraseră niciodată în "clubul florarilor renumiţi" - iar asta se vedea în buchetele fiicei lor. Nu era "afoană"; cu puţină pregătire şi mult calm, dacă primea explicaţiile de care avea nevoie, Gabriela se putea ridica repede la valoarea copiilor lui. N-avea însă timp să se ocupe el de ea: stătea toată ziua la Dorobanţi, mai fugea de colo-colo pe la Primărie, pe la Administraţia Financiară, la bănci...

- Ce culoare de fundă să-i punem?

Vocea nurorii lui îi trădă nesiguranţa:

- Roşie?

- Exact: roşie. "Sparge" albul ăsta tern - că ochiul vede alb, apoi iar alb, după aia alb din nou şi se plictiseşte, îl găseşte "nesfârşit". O fundă lată, roşie.

El ţinea buchetul; Gabriela se căznea să facă funda... Zâmbi slab:

- Dacă o faci aşa, o să stea într-o parte. Uite: ţine-l tu, ca să te-nvăţ cum se leagă papionul.

Mişca încet mâinile, pentru că ochii negri erau extrem de atenţi... Tăie funda şi zâmbi:

- E gata. Să-l porţi sănătoasă!

Gabriela îl privea lung şi nu înţelegea ce i se spusese... Începu să râdă:

- Să nu-mi spui că n-ai mai primit flori până acum!

Acum nora lui roşi violent şi plecă grăbită capul:

- Mulţumesc.

- Să creşti mare. Vrei să-ţi mai arăt?

- Da.

- Ioane...

Se întoarse spre Lăcrămioara. Capul soţiei lui făcu semn spre scară. Tii, pleca Ana la serviciu! Ia s-o vadă!

Zâmbea, amuzat de imaginea nurorii lui preferate care acum purta salopetă de graviduţă şi se legăna uşor, ca un mic pinguin în devenire... Aha! Ieşise cu haina descheiată! Aşa că văzuse şi el începutul ferm de burtică! Se vedea bine!

Bravo! Aşa da! Căciulă pe urechi, haină groasă, fular pe sub gulerul hainei, ghete fără toc îmblănite probabil... Capul şaten se ridică; ochii căprui trecură fugitiv peste chioşc. Şi reveniră imediat la el! Iar chipul uşor gânditor deveni foarte serios...

Ei bine? El zâmbea - pentru că-i plăcea să vadă că Ana avea grijă de ea şi de sarcină! Că se îmbrăca aşa cum trebuia, că nu dusese acele reguli la extrem şi nu purta fustă pe gerul ăla! Şi că era atentă la chioşc! Oare ce va face nora lui?

Ana-Maria

Oups! Dl Manolache era în chioşc! Şi-o privea lung, zâmbitor! Va trece pe lângă el! Nici nu se gândea să ocolească blocul prin spate! Ce naiba - nu erau certaţi la cuţite! Iar posibilitatea de-a fi luată "la ciufulit" era minusculă! Aşa că...

Aşa că ştia deja ce avea de făcut - şi în cazul în care soacra ei îşi imita soţul, şi în cazul în care va fi din nou foarte ocupată! Să vadă deci cum stăteau lucrurile şi să reacţioneze!

Ioan

Ochii ei se mutară, preţ de-o secundă, spre stânga lui. După care reveniră la el; chipul deveni zâmbitor, iar Ana îl salută încet, cu capul. Deci Lăcrămioara "se juca" din nou de-a soacra supărată! OK - treaba ei! Numai că joaca asta o s-o coste scump!

O salută şi el la fel de încet, tot cu capul. Iar nora lui deveni atentă la maşina care se apropia de ea. Lăcrămioara veni lângă el; Gabriela foşnea de zor. Aşa că îşi văzu nora ocolind chioşcul cu capul plecat şi îndepărtându-se spre staţia de autobuz. Se ridică:

- Eu zic să te mai gândeşti. Gabrielo, ştii ce-ţi propun?

Cealaltă noră îl privea cu teamă; de ce oare se temea Gabriela de el? Chiar îi inspira frică? Chiar nu reuşiseră s-o convingă că era şi copilul lor acum? Zâmbi:

- Să ne jucăm în fiecare seară cu florile. Ce zici?

Acum primi un zâmbet:

- Că ar fi perfect.

- Bun.

Se grăbi să iasă şi scoase bileţelul din buzunar: fir-ar să fie de treabă! Cum trecea el acum de interfon?

Florentin

Auzi soneria ca prin vis; dar cum sunetul acela părea a nu se întrerupe nici măcar o secundă, decise să se trezească...

Aoleu! Doar nu era iar Gabriela! Deschise imediat ochii şi sări în picioare; se repezi la uşă, privi prin vizor...

Aa, venise azi! OK! Deschise larg uşa, zâmbind:

- Neaţa.

Tatăl lui nu răspunse; îl împinse pur şi simplu într-o parte şi intră.

Păru că n-avea nevoie decât de o secundă ca să se lămurească cum era partiţionat apartamentul; aşa că-l văzu intrând pe hol. Şi deschizând prima uşa - cea de pe stânga. Lumina se aprinse prompt în cămară. Ce făcea acolo?

... De fapt, căuta ceva acolo? Oare Gabriela plecase la cumpărături, iar el nu aflase încă unde era nora lui? Hm...

Ioan

Bun! Oalele aranjate ordonat pe primele două rafturi. Crăticioarele cu mâner atârnate pe perete, în ordinea mărimii. Nici una nu avea urme de arsură pe fund. Să testeze totuşi, să fie sigur - că cine ştie când mai intra acolo, în cămara nurorii lui! Aşa că băgă mâna în prima oală... şi se declară mulţumit. Stinse lumina, închise uşa şi se îndreptă spre următoarea uşă de pe stânga.

Găsise baia - perfect! Trase perdeaua şi privi lung cada; era impecabilă. Se asigură că faianţa nu avea dâre de apă pe ea; verifică şi toaleta, şi oglinda... Cele două coşuri de rufe erau goale - deci Ana spălase aseară. Se aplecă şi trecu uşor mâna pe gresie, sub ţeava toaletei. Acolo chiar nu va găsi "nod în papură" - la cum intrase şi cum căuta de zor praf şi pete, chiar şi el avea impresia că voia musai să găsească un motiv de-a se lua de nora lui!

Ieşi din baie; constată că fiul lui foşnea de zor în dormitor... Aha! Dormitorul! Intră fără menajamente şi văzu plapuma trasă într-o

parte. Normal, doar îl trezise din somn! În rest, camera era aranjată destul de frumuşel. Mobila părea a fi nou-nouţă...

Aha! O rochiţă roşie! Şi-un biberon! Deci începuseră să cumpere! Ah, o să...

O să tacă din gură - că o rochiţă şi-un biberon nu erau un dezastru. Mai ales că deasupra lor, pe perete, vedea un carton alb lat de-un metru, pe care erau lipite ecografiile...

Deci aşa trecuse nora lui peste pierderea fetiţei. Privind biberonul şi ecografiile de jos. Gândindu-se că nu fusese să fie, că poate Dumnezeu o pedepsise pentru vreo greşeală gravă din trecut, punând ecografiile pe cartonul de pe perete şi grăbindu-se să umple şi partea de jos. Probabil că tocmai partea aia de jos, mult mai lungă decât partea de sus, îi determina pe amândoi să fie mai atenţi cu ei şi cu fetiţa lor...

- Ia aprinde lumina aia!

Florentin se conformă; se apropie de ecografii, zâmbind slab... Mda!

Florentin

Deci nu pe Gabriela o căuta! Tăticul lui pur şi simplu nu mai suportase "embargoul" pe care chiar el îl impusese şi venise val-vârtej să vadă în ce condiţii locuia fiul lui! Şi-l testase, azi-dimineaţă...

Hm; chiar el îl invitase să-i facă o vizită! Tatăl lui doar o decalase cu 36 de ore, ca să nu le dea timp să facă repede curăţenie generală...

Puse scurt mâinile-n sân şi-l privi cu calm: păi să-l lase să se convingă singur, nu?

Ioan

Gata cu contemplarea aia! Venise cu o treabă clară! Se întoarse spre şifonier.

Aia era mobila acoperită cu colant... Măi, ce frumos ieşise! Nici o bulă de aer pe sub plasticul ăla! Deschise larg toate uşile şi-l "lovi" un miros plăcut de Coccolino. Se abţinu greu să nu zâmbească: pe toate rafturile, hârtie albă. Peste hârtie, teancurile ordonate ca la armată, tricouri la tricouri, şosete la şosete... Iar acolo era "puşculiţa" - destul de consistentă, la prima vedere. Mai departe... Aia era o exagerare totuşi! Cămăşile fiului lui erau aliniate perfect, toate cu mânecile trase spre faţă, toate în aceeaşi direcţie, cu umeraşul pus în aceeaşi direcţie! Iar costumul lui era îmbrăcat într-un sac de plastic. Dar...

Închise uşile şi trase perdeaua roz, care-l făcea să zâmbească:

- Când a făcut ultima oară curăţenie?
- Sâmbătă.
- Curăţenie generală.
- Face curăţenie în fiecare sâmbătă.

Întoarse capul şi-l privi lung, încruntat:

- Curăţenie generală în fiecare sâmbătă?

Florentin ridică scurt din umeri, fără să-l privească:

- Aproximativ generală. I-am spus "s-o lase mai moale", m-a aprobat şi a făcut tot ce-a vrut ea.

Aha! Geamurile erau curate - pe-alea le spăla probabil la două luni! Terminaseră de zugrăvit în mai; prin noiembrie, după părerea lui, dacă se va uita în sus, din chioşc, o va vedea căţărată pe scăunel. Deşi nu era nevoie de asta. Nu era praf pe tocuri; se aplecă şi verifică linoleumul de sub calorifer... Păi să nu se mai aplece şi-n sufragerie - că n-avea de ce. Un singur loc îl mai interesa; se întoarse şi văzu imediat cearceaful mare, alb, care acoperea ceva extrem de mare. Deci lucrurile în plus, "nimicurile" absolut necesare la un moment dat erau sus, pe şifonier. Întinse totuşi mâna şi căută praful din colţul mobilei - şi nu-l găsi. Intră în sufragerie.

Tii, ia uite şi canapeaua aia din perne! Era ciudată - interesantă. O s-o probeze altă dată - acum avea treburi mai urgente.

Praful era şters şi pe mobilă, şi deasupra mobilei. Şi aici colantul fusese bine întins... Ecranul televizorului era impecabil. Iar asta îl mira - pentru că Lăcrămioara era nevoită să-l şteargă pe-al lor o dată la trei zile. Se întoarse spre fiul lui, care-l privea din uşă:

- Eşti sigur că sâmbătă?

- Sâmbătă o întoarce cu susu-n jos; după ce plec eu seara la chioşc, nu ştiu ce face.

Aha!

- Sper că n-o laşi să muncească atât de una singură!

- Nu; ceea ce e mai greu, fac eu. Şi am grijă să strâng mereu după mine, ca să se păstreze.

Bun. Începu să deschidă uşile, să tragă sertarele... Nu prea avea ce vedea acolo - doar hainele de vară, aranjate cu aceeaşi manie aproape bolnavă. Se aplecă, verifică sub măsuţa televizorului... Na! Şi doar ştiuse că se va apleca degeaba! Geamurile... Astea erau impecabile, pentru că aveau balcon închis. Iar alea erau petuniile şi panselele... Frumos raft - dacă ar fi avut balcon, la fel l-ar fi făcut şi el. Nici urmă de pământ de flori căzut pe ciment; nici o pungă aruncată neglijent. Rufele aliniate frumos la uscat, prinse cu cârlige, coşul de rufe verde era jumătate plin cu cămăşi şi tricouri care-şi aşteptau rândul la călcat...

O casă normală. Aşa ca a Lăcrămioarei. Numai că la casa Lăcrămioarei munceau patru femei; aici, una singură, gravidă, menţinea o ordine maniacă!

Ah, bucătăria! "Testul final"! Florentin îi făcu loc să iasă; aprinse lumina pe hol şi privi lung peretele. Şi nici acum nu-l lăsă să-i vadă zâmbetul:

- Vă pricepeţi. La vară aveţi treabă, tu şi Roberto. Şi trafaleţii.

Nici Florentin nu râdea - deci nu reuşise să mai detensioneze atmosfera aia de "control Sanepid". Se va ocupa de ea imediat după ce va vedea primul strop de grăsime - adică după ce se va mai linişti un pic.

... Păi se părea că-l căuta degeaba... Dulapurile aliniate perfect, sertarele închise perfect, farfuriile aranjate perfect... Paharele perfecte de pe policioară... Deschise frigiderul.

Sus, mezelurile şi brânza. Farfuria cu micul dejun era acoperită cu folie - iar asta-i aminti imediat că, de dimineaţă, o găsise pe-a lui desfăcută. Dar, deh - Lăcrămioara era mai bătrână, începea să uite! Şi poate se şi săturase de-atâta muncă! La mijloc, dulciuri. Jos, oalele acoperite cu capace. De pe uşă nu lipseau ouăle, muştarul, borcanele cu acrituri, smântâna, sticla de Cola şi cea de Prigat. Scoase oalele şi trase primul sertar - găsi imediat tacâmurile. Gustă... Şi se declară, în sfârşit, 100% mulţumit.

- Nu vrei s-o încălzesc?

Îi aruncă o uitătură urâtă: adică?! Florentin zâmbea:

- Oricum n-ai mâncat decât un sandwich azi! Mâncăm amândoi.

OK, fie şi-aşa! Se simţise uşor luat peste picior, dar fiul lui voise doar să-l vadă aşezat la masă şi să înceapă discuţia! Se aşeză deci la masă:

- Bine.

Îşi aprinse o ţigară; fu servit cu un pahar cu Cola şi-o scrumieră. Îşi privea lung fiul, care se grăbea să încălzească mâncarea...

- ... Nu m-ai crezut când ţi-am spus că facem foarte bine.

- Când o să ajungi la vârsta mea, o să înţelegi că "foarte bine" nu-ţi poate răspunde la toate întrebările.

Bun! Şi aragazul era impecabil! Cu excepţia celor câteva zgârieturi şi ciobituri - dar alea erau de la vechime, nu de la bureţelul de vase! Îl privea lung...

Fiul lui era calm. Nici zâmbitor, nici îngrijorat - calm. Normal - doar ştia ce-i văzuseră lui ochii azi! Păi să înceapă discuţia serioasă...

- ... N-o să vă "invadăm" casa.
- Ştiu.
- Nici chiar maică-ta.
- Ştiu.
- Dacă mă inviţi, vin; dacă nu, nu.
- Am spus că ştiu.

Prea bine! Tăcea atunci! Să găsească el un subiect de discuţie!

- ... Roberto şi Luminiţa n-au mai trecut pe-aici.

Adică avea impresia că le interzisese el să-i viziteze? Ha!

- Poate nu i-ai sunat, să-i inviţi! Şi poate se gândesc că tu munceşti de noapte şi sâmbătă, şi duminică!

Florentin aprobă şi începu să taie pâinea. Continuă el:

- Am văzut-o azi, când a plecat la servici. Îmi place că şi-a luat salopetă de gravidă - e prea frig afară ca să poarte tot fustă.

- Nu e maniacă, să ştii.

- Ştiu; şi-mi place să văd că aţi discutat şi-ai lămurit-o cum e cu regulile.

- Adică?

- Adică i-ai spus că regulile astea nu sunt literă de lege, iar pedeapsa pentru încălcarea lor nu e un glonte-n frunte.

Florentin începu să râdă şi-i puse mâncarea în faţă:

- Adevărul e că nu i-am spus nimic. Adică nu discutăm la modul ăsta, eu îi spun ce să facă iar ea spune că a înţeles. Uite, de exemplu salopeta; i-am spus că mă duc în Niro, să-i iau două salopete de gravidă. Nu m-a întrebat dacă e OK să poarte pantaloni; a spus că merge cu mine, să-şi aleagă modelul.

- Ce model, că astea-s STAS!

- Nu; unele au buzunar pe piept, altele nu! Aşa mi-a spus!

Începu să râdă: deci aşa decurgeau discuţiile de genul ăsta...

- De ce-a plecat la şapte jumate?

- Medicul i-a spus să facă mişcare două ore pe zi. N-avem când să ieşim să ne plimbăm, că ajunge acasă la cinci jumate iar într-o oră abia avem timp să mâncăm şi să vorbim. Aşa că, de dimineaţă, merge pe jos până la serviciu.

- Aha! Nu-i e frică să facă singură atâta amar de drum?

- Nu. Se simte foarte bine, e plină de viaţă... Sarcina asta este exact inversul celeilalte sarcini.

- Iar ea am văzut că s-a mai îngrăşat puţin.

- Are grijă să ia în greutate cât îi spune medicul. Ar putea să se rotunjească şi mai şi, dar mănâncă sănătos şi cu măsură.

- Aha...

Ciorba aia "îi picase la inimă"! Dar urma şi felul doi, aşa că nu avea rost să-l pună să-i mai dea o porţie. Ia să-l întrebe altceva acum:

- Aţi discutat despre ideea ta de afacere?

- Da, şi-a fost de acord cu mine. Momentan nu avem ce face: stăm cuminţi şi aşteptăm să vină Florentina, să mai crească...

- Cum ai spus că o s-o cheme? Florentina şi mai cum?

- Florentina Theodora.

Se gândi câteva secunde... şi zâmbi:

- L-aţi schimbat: era Florentina Cristiana.

- Prima fetiţă era Florentina Cristiana. Asta va fi Florentina Theodora.

Deci aşa... Acum înţelesese cu adevărat cum de Theodora se grăbise atât de mult să ia locul Cristianei! Şi care era rostul cartonului din dormitor! Florentin zâmbi:

- Theodora vine din greacă şi înseamnă "darul Domnului".

Cum-cum? Rămăsese perplex, cu ochii la el şi furculiţa în drum spre gură...

Florentin

Na, că-l făcuse şah-mat tocmai cu acel amănunt! Se grăbi să-l dezmeticească - pentru că tatălui lui nu-i plăcea deloc să-l vadă proprii copii uimit în halul ăla:

- Mă pregătesc să dau comandă pentru un şifonier cu două uşi, pentru hăinuţele ei, şi-un dulap cu trei rafturi, pentru jucării.

Tatăl lui reveni la mâncare:

- Îl faci în genul şifonierului pe care-l aveţi acum?

- Aproximativ la fel - dar cu două uşi.

- Sper că n-o să fie roz!

- Nu, o să fie tot cireş, cum e colantul. Dar o să lipim pe el prinţese şi floricele, aşa că picea n-o să confunde şifonierele.

Îl făcuse să râdă...

- Pătuţ aţi luat?

Minţi cu dezinvoltură:

- N-am luat decât biberonul, după ce-a fost la control şi am aflat că s-a recuperat complet după pierderea primei sarcini. Aşa am reuşit să trecem repede peste momentele alea...

- ... Şi rochiţa?

- Rochiţa a făcut-o Ana - că şi-a pierdut răbdarea când a simţit-o pe Florentina mişcându-se.

- Aha! E foarte frumoasă!

- Asta e şi părerea noastră.

- Şi când cumpăraţi restul?

- Imediat după sărbători, când se ieftinesc toate.

- Nu după ce naşte?

Ridică privirea şi-i oferi o uitătură care nu suporta comentarii:

- Vreau să le alegem amândoi pe toate. Mai ales că n-aş putea să bănănăi zi-lumină prin oraş ştiindu-le în maternitate. Nici nu vreau să uit ceva, sau s-o văd dezamăgită că nu-i place ceva...

- ... Bine, mă! Oricum, ar fi şi ea mai liniştită ştiind că aveţi tot ce vă trebuie. Şi nu cred că e adevărat ce se zice, că nu e bine să cumperi nimic înainte.

"Daa, cum să nu!"

- Tu mai ai cărţile alea după care ai învăţat?

- Una singură, pe care n-am terminat-o încă. Restul a trebuit să le ducă înapoi, că erau de la bibliotecă.

Tatăl lui nu mai continua...

- Dacă le vrei, îi spun să le ia din nou.

- Nu, lasă. Mă gândisem doar... Înainte să urc la tine, m-am dus la chioşc. Şi-am stat vreo zece minute, că voiam să-mi revăd şi eu nora...

Să-şi revadă nora... Adică pe Ana! Că pe Gabriela o vedea zilnic! Tatăl lui continuă:

- Gabriela are mult de recuperat.

- Cum vrei: ori îţi aduc iar cărţile, dar într-o lună trebuie să le ducă înapoi, ori îţi trag la xerox caietele mele.

Se ridică şi-i aduse cele şase caiete studenţeşti. Tatăl lui privi lung teancul; i le puse pe masă şi reveni la tocăniţă. Îl vedea răsfoind...

- Vorbesc cu Ana şi le trage la xerox la ea la serviciu.

- Lasă, că le fac eu. Şi ţi le aduc diseară, la chioşc.

- OK!

Caietul se închise scurt:

- Sunt şi ikebanele aici, nu?

Începu să râdă:

- Sunt.

- Bun. Ca să înveţe şi maică-ta, în sfârşit, să facă ikebane.

Râdeau amândoi. Bine că era vesel! Bine că era mulţumit! Şi bine că nu scotocise pe şifonier...

Gata! Strânse farfuriile şi scoase borcanul cu ness. O cafea, o ţigară şi plecau amândoi: tatăl lui la chioşc, el pe la florării...

- ... Dacă vezi că nu reuşeşti să te angajezi, să-mi spui. Şi te ajut eu. Ştii că am agendă stufoasă...

- Ştiu. Iar dacă nu-mi găsesc singur de lucru, o să te rog să dai un telefon.

- Ai văzut floraria aia care se deschide la parc?

- Da, am trecut pe-acolo. O să fie frumoasă; mare, elegantă...

- Îl cunosc pe patron; mi-e amic. N-a venit la voi la nuntă pentru că era plecat în Olanda.

- Aha.

- Dacă vrei, îl sun pe el; dacă vrei în altă parte, sun în altă parte.

Asta ca să priceapă şi el, o dată pentru totdeauna, că tăticul lui abia aştepta să-şi sune amicii din tinereţe! Puse cafelele pe masă şi-şi aprinse şi el o ţigară. Numai că el se apucase de spălat vase; se aştepta la o remarcă... sau mai degrabă la o laudă. Care va fi totuşi rostită-n gând... Tatăl lui zâmbi cu subînţeles:

- Şi cum vă înţelegeţi voi doi?

- Incredibil de bine. Nu ne-am certat niciodată până acum - şi nici n-avem de ce să ne certăm de-acum încolo.

Ochii negri studiau cana:

- OK; dar cum vă înţelegeţi voi?

Aa, voia să ştie... Zâmbi şi el cu subînţeles:

- Să zicem că soţia mea se culcă devreme în fiecare seară, pentru că se trezeşte extrem de devreme...

- Chiar şi acum?

- Da; chiar şi acum.

- Iar medicul ce părere are?

- Că toate lucrurile trebuiesc făcute cu atenţie şi măsură. Iar noi urmăm sfatul medicului.

- Bine. O să vă spună, prin decembrie, că lucrurile astea vor trebui rărite un pic. Iar eu îţi spun să n-o laşi să facă mari specialităţi culinare de sărbători. Spune-i că vă trimite maică-ta sarmale şi salată de boeuf şi n-aveţi nevoie de varză murată, că vă punem noi.

Aprobă cu capul: bineînţeles! Cu asta chiar era de acord!

- Să începi să preiei din ce în ce mai multe sarcini sâmbăta. Iar după ce naşte, dacă nu vrea s-o cheme pe maică-ta s-o ajute, va trebui să preiei totul - mai puţin gătitul.

Aprobă din nou:

- M-am gândit deja la asta. Ştiu să pun maşina să spele, ştiu să calc, la aspirator sunt maestru, cu mopul nu mă-ntrece nimeni... Iar dacă ea poate să facă asta între şase seara şi zece noaptea, atunci pot şi eu.

Atinseseră un subiect sensibil; cel al ajutorului familiei. Avea unele reticenţe în a-l dezvolta...

- V-aţi gândit cine o botează?

Deci va trebui să-l dezvolte totuşi! Puse şi ultima farfurie în uscător şi se aşeză la masă:

- Roberto şi Mirela.

- Bine. După ce naşte, s-o întrebi dacă are nevoie de ajutorul maică-tii. Dacă zice că nu, să nu insişti.

- Nu insist; doar o să-i spun că, dacă va constata pe parcurs că are totuşi nevoie de ajutorul ei, e de-ajuns să-mi spună.

- Dacă o vezi că are doar nelămuriri, n-o suna pe maică-ta, ci pe Mirela. Am observat că ele se înţeleg foarte bine.

- Cu condiţia ca Mirela să nu sufle o vorbă faţă de mama!

- Pe maică-ta las-o în seama mea.

- Indiferent dacă o convingi sau nu, se va supăra. Nora ei va continua să nu-i ceară ajutorul.

- Se va supăra şi-i va trece.

OK, dacă aşa voia el... Tatăl lui stinse ţigara şi se ridică:

- Orice se va întâmpla de-acum încolo, să nu uiţi niciodată: casa lui Bucur vă aşteaptă. Voi pune cheile în cui, lângă uşă; depinde doar de voi să găsiţi momentul ideal ca să veniţi să le luaţi şi să vă mutaţi în ea.

Îl lăsase fără cuvinte! Şi cum tatăl lui trecu pe lângă el, spre uşă, cu caietele la subraţ, se grăbi să se ridice:

- Ce faci, pleci?

- Călătorului îi şade bine cu drumul iar florarului cu buchetele!

"Iar tăticul meu aşa face de când îl ştiu, când dă un verdict! Îl dă şi pleacă!" Aşa se transformau hotărârile în "litere de lege"...

- Mă bucur mult să constat că n-am fost minţit.

- Nu mi-aş permite vreodată să te mint.

- Nici tu, nici fraţii tăi - şi asta-mi place. Du-te şi culcă-te.

- Nu-mi mai e somn. Mă bărbieresc şi plec pe la florării, pe linia tramvaiului.

- Cum vrei! Dar să ştii că ai cearcăne!

- Păi nu lipsesc mult. Vin pe la trei şi mă mai culc un pic, până vine Ana.

Îşi strânseră mâinile, zâmbitori nevoie mare...

- Pa!

- Pa!

Aşteptă să-l audă intrând în lift; închise uşa, ascultă în continuare... Se grăbi la geam. Privea scara blocului...

Gata. Tăticul lui plecase.

Se aşeză la masă şi-şi aprinse o ţigară: fiu! Bine că nu avusese curiozitatea să se uite pe şifonier, sub cearceaf! Şi să vadă că fusese, totuşi, minţit! I-ar fi tras o mamă de bătaie... Probabil că ar fi aştep-

tat-o şi pe Ana şi-ar fi ciufulit-o şi pe ea! Pentru că el n-ar fi înţeles gândirea aia cu "pătuţul pentru fetiţa Luminiţei", "sacii cu haine pentru fetiţa Luminiţei"... Probabil că biberonul şi rochiţa, aşezate sub cartonul cu ecografii, îi dăduseră de înţeles că fuseseră absolut necesare pentru ca Ana să treacă mai uşor peste pierderea sarcinii! Cartonul ăla îi adormise vigilenţa...

Acum, avea o mare problemă: să-i spună Anei despre controlul pe sub calorifere şi verificatul oalelor interior-exterior? Cum ar fi reacţionat oare soţia lui când i-ar fi spus cum intrase socrul ei ca uraganul în cămară?

Păi s-ar fi repezit să verifice cum era sub calorifere! Şi-apoi s-ar fi îndârjit şi mai şi sâmbătă de dimineaţă! Aşa că o să tacă chitic, întrebându-se dacă şi părinţii lui puteau să fie discreţi...

Nu mai putea să doarmă. La naiba - îi zburase instantaneu somnul când îl văzuse repezindu-se în cămară! Şi-acum, când se gândea la ziua de azi, la vizita matinală la chioşc şi-apoi la cea de acasă, îşi dădea seama că ar fi trebuit să se aştepte la acele controale. Doar de la ei învăţase să se încreadă numai în ceea ce vedea cu ochii lui! Chiar se mira acum cum de tăticul lui răbdase atâtea luni, din mai până la sfârşitul lui octombrie! Probabil că-l mai liniştiseră vizitele lui Roberto şi-ale Luminiţei!

Apropo de Roberto şi Luminiţa... Ia să pregătească el o mică revedere pentru mâine! Că nu-i plăcea totuşi să-i ascundă soţiei lui acea vizită! Două telefoane, bărbieritul şi la drum!

Ioan

Intră în chioşc şi lăsă caietele pe masă:

- Vino-ncoa. Gabrielo, vezi tu de vânzare.

Lăcrămioara se apropie de el; zâmbi slab:

- Ştii tu oare cum arată o farmacie la deschiderea oficială? Ei bine, aşa arată casa noră-tii.

Oare pricepuse comparaţia? S-o dezvolte, ca să-i demonstreze că nu spusese acele cuvinte doar ca s-o împace pe ea cu Ana:

- Întoarce casa cu susu-n jos în fiecare sâmbătă. N-am găsit praf nici sub calorifere, nici pe mobilă. Şifonierul e aranjat ca la batalionul disciplinar. Şi mi s-au bătut turcii la gură când mi-a pus fi-tu mâncare caldă în farfurie.

- Ştiu că e vrednică şi găteşte bine.

- N-ai înţeles. Vrednică eşti tu, sau Mirela - ea e maniacă.

Nevasta lui se încruntă:

- Iar fi-miu o încurajează verbal când o vede frecând covorul în patru labe?

- Nu; o ajută. Şi păstrează curăţenia. Ştie deja că trebuie să preia tot mai multe sarcini la activitatea de sâmbătă. Iar după ce Ana naşte, le va prelua pe toate - mai puţin gătitul.

Acum Lăcrămioara începu să râdă:

- Chiar sunt curioasă cum or să-i iasă cămăşile! Mai ales aia afurisită, care-i place lui mult!

- O să se descurce - pentru că el reuşeşte să facă tot ce-şi pune în cap să facă. N-au cumpărat decât un biberon, care stă în dormitor pe-o măsuţă, iar după ce-au simţit-o pe aia mică mişcând, Ana şi-a pierdut răbdarea şi i-a făcut o rochiţă. Apropo: o s-o cheme Florentina Theodora.

- Nu era Florentina Cristiana?

- Prima a fost Cristiana; asta va fi Theodora. Din limba greacă - înseamnă "darul Domnului".

Nevasta lui era cel puţin la fel de perplexă cum fusese el când i se dăduse explicaţia aia! Luă caietele de pe masă:

- Ţi-am zis - eu zic să te mai gândeşti. Am plecat.

Se grăbi să iasă şi să se apropie de maşină - trebuia să xeroxeze caietele şi să ajungă şi el la chioşc! Roberto probabil că scrâşnea chiar acum anumite lucruri printre dinţi... Dar miza mult pe faptul că-i va povesti cum "inspectase" cămara nurorii lui, iar asta îl va înveseli un pic.

Lăcrămioara

Deci aşa! Nora ei era maniacă cu curăţenia! Şi gătea la fel de bine cum îşi amintea ea ciorbiţele acre, drese cu smântână...

Bravo ei! Ştia să-şi păstreze casa! Şi bărbatul! Că Florentin fusese obişnuit de mic cu curăţenia şi n-ar fi suportat vreo îngălată cum îşi găsise Marcel!

Deci Ana se schimbase cu adevărat. Nu jucase un rol, cât stătuse la ei - învăţase şi se schimbase în bine. Bravo!

Se apropie de uşă şi preluă ea următorul client; Gabriela se grăbi să se apropie de flori, să scoată lalele din găleată...

Biata ei noră! De dimineaţă, socrul ei îi demonstrase că mai avea mult de învăţat la capitolul "buchete", iar acum tot socrul ei spusese acele cuvinte despre Ana, fosta mare rivală... Oare Gabriela o considera în continuare rivală? Tindea să creadă că nu - dacă Marcel ar fi sesizat asemenea gânduri la nevasta lui, ar fi trimis-o colet înapoi la părinţi! Dar, pe de altă parte, se îndoia că Gabriela îl uitase pe Florentin - se îndoia că-i trecuse de tot. Avea o bănuială...

O cunoştea de mică - observase deci imediat că, după nuntă, nora lor devenise reţinută şi făcea tot posibilul să nu iasă din cameră decât strict pe durata pregătirii şi servirii cinei. Şi evita să-i privească atunci când i se adresau - chiar şi pe ea, care obişnuise să-i fie cea mai bună şi înţelegătoare prietenă şi sfătuitoare. Gabriela se simţea apăsată de ceva - sau se simţea vinovată pentru ceva... N-o putea întreba pur şi simplu ce se întâmplase; bănuia că era vorba despre ea şi Marcel, pentru că în sufrageria lor se vorbea foarte rar despre Florentin şi Ana. Ioan făcea acele discuţii în particular, ori cu ea, ori cu Roberto. Era deci ceva legat de Marcel, de relaţia lor de cuplu...

Poate că fiul ei avea dificultăţi în a se acomoda cu nevasta lui. Mai ales când ştia ce discuţii se purtaseră, cu ceva ani în urmă, despre o posibilă nuntă a ei cu Florentin! Poate se simţea un intrus? Poate se simţea "în plus"? Greu de ghicit aşa, fără indicii...

Asta era o discuţie prea grea ca să fie făcută la chioşc. Deci diseară, după ce strângeau în bucătărie, o să încerce s-o mai ţină acolo, la o discuţie între patru ochi. Poate că va afla, totuşi, acel ceva care-i transformase nora bălăuriţă într-o căprioară sălbatică! Nu de alta, dar şi Ioan vedea ceea ce vedea ea - iar dacă se înfuria el, intra "cu bocancii noroiţi" în amândoi şi-i zburătăcea de nu se mai alegea nici praful de liniştea aceea de suprafaţă! Nu voia să-l lase pe el să se ocupe de lămurirea copiilor. Nu voia să-i vadă pe copii certându-se, nu voia să audă voci ridicate în camera lor, sau reproşuri...

O să vorbească cu ea. Şi-apoi o să încerce să vorbească şi cu el. Dacă-i putea ajuta, îi va ajuta. Deşi se îndoia că avea vreo putere în relaţiile dintre ei, în comportamentul care trebuia să vină de la ei, din ei...

25 octombrie 2003 - sâmbătă

Ana-Maria

Mm, ce bun fusese totul! Atmosfera de "petrecere câmpenească de sufragerie" era extrem de plăcută - iar cumnatele ei puseseră ditamai tava cu mici în mijlocul mesei, din care se serviseră "câmpeneşte" cu câte două degete... Numai iarba mai lipsea! Să-i spună lui Florentin să cumpere doi metri pătraţi de mochetă verde... Bufni în râs când o văzu pe Mirela "pupându-şi degetele":

- Uau! Deja mă strânge fusta!

Luminiţa râdea, agitând elocvent micul uns bine cu muştar:

- Mie-mi spui?! Mi-e că n-or să mă mai ţină picioarele până acasă! Iubitule, mai ia un mic - să prinzi puteri, să poţi să mă cari!

- Lasă, iubito, nu te îngrijora! Mergem cu taxiul! Iar de la poartă te pun în roaba aia ruginită din curte şi te plimb pe unde vrei tu!

Roberto se grăbi să-şi avertizeze cumnatul:

- Ai grijă, că de la roabă faci hernie!

Sufrageria răsuna de hohotele lor. Până şi George, care habar n-avea ce era hernia şi care era marea problemă a bărbaţilor care aveau aşa ceva, "chiţăia" cu poftă! Luminiţa se ridică:

- Hai să strângem aici.

Mirela fu mai iute decât ea - îi luă farfuria şi-o şi admonestă:

- Tu eşti şefă supraveghetoare azi! Hai!

Prea bine! Luă coşul cu pâine şi le urmă. Închise uşa - fu imediat luată de braţ şi aşezată la masă! Mirela dădu drumul la apă, Luminiţa deschise dulapul:

- Eu fac ness-ul.

OK, ea făcea ness-ul. Deveni extrem de serioasă:

- Pot să vă întreb ceva?

- De-aia şi suntem aici, draga mea! Abia aşteptam să-ţi spunem ce ştim noi şi cu siguranţă nu ştii nici tu, nici mama!

I-auzi! Mai întâi să-i răspundă la întrebarea asta - de povestit, povesteau după:

- Aveţi idee de ce Marcel şi Gabriela ne-au refuzat invitaţia?

Luminiţa răspunse zâmbind:

- În primul rând, Gabriela are treabă cu tata: în fiecare seară, înainte de cină, o învaţă să facă buchete. Inclusiv în weekend-uri.

Poftim?

- Adică Gabi nu ştie să facă buchete?

- Buchetele oribile îi reuşesc de minune! Studiază la celelalte - ştii tu, alea cu "Te iubesc", "Casă de piatră"...

Aha...

- Iar Marcel nu-i nebun s-o aducă aici şi să arunce totul în aer.

Adică?!

- Adică?!

Mirela preluă firul discuţiei:

- Păi momentan ei doi se înţeleg bine - în sensul că nu sunt certaţi aşa, ştii tu, cu "nu vorbesc între ei, nu se privesc, se tratează cu spatele" etc. Ionuţ o place foarte mult, iar asta contează enorm pentru Marcel. E linişte şi pace şi în sufragerie, şi în camera lor. Numai că Gabriela nu mai e cea pe care-o ştiai tu. Şi pe care-o ştiam noi foarte bine. E "mută", stă tot timpul cu capul plecat, evită privirea lui nea Ioan, cu tanti Lăcrămioara se poartă "cu mănuşi"... Înainte să înceapă "orele de florărie", nu mai ştia cum să se ascundă în camera lor... Şi asta pentru că Marcel e supărat pe ea. În continuare.

Luminiţa freca ness-ul din cană şi aproba încet cu capul...

- ... Atunci, la nuntă, ştii că Marcel m-a trimis pe mine în casă. Am găsit-o plângând în hohote, îmbrăcată în rochie, cu voalul şi coroniţa neatinse. Şi-atunci cred că era extrem de panicată - fiindcă mi-a spus dintr-o suflare tot ce se întâmplase! S-a nimerit ca ea să fie cu faţa spre fereastră. Marcel o săruta, iar ea auzea răcnetele alea în

curte, aplauzele şi chiuiturile. A deschis ochii până la urmă şi v-a văzut. Şi-a făcut un soi de cădere nervoasă, nu ştiu - cert e că i-a scăpat un suspin. Iar paharul lui Marcel, plin încă de dimineaţă, s-a vărsat. I-a dat drumul şi i-a fript o palmă de-a răsucit-o în loc: "Asta e pentru că plângi după cumnată-tu!" A ieşit nervos; ea a crezut că se duce în curte, la nea Marin, să-i spună să-şi ia fata şi să se spele cu ea pe cap! Numai că el s-a dus la bucătărie şi s-a întors cu ditamai satârul şi-un plasture. Şi-a săltat pantalonul şi s-a tăiat sus, undeva pe pulpă. A murdărit cearceaful şi-a mârâit la ea: "Iar asta e pentru că eşti nevasta mea şi te iubesc!" Şi-a plecat cu cearceaful în curte. I-am spus că Marcel avea dreptate: Florentin era cumnatul ei şi era deja însurat. Iar ea era măritată cu Marcel, care-o iubea sincer. I-am spus că Florentin nu merita lacrimile alea; se mai liniştise, aşa că mi-a spus că nu plângea după el, ci plângea de ciudă - nu gândise, înainte să facă anumite lucruri, şi reuşise să facă multe gafe în ziua aia. Iar acum Florentin "i-o plătise", şi

Se grăbi s-o întrerupă:

- Ce "i-a plătit" Florentin? Ce i-a făcut Gabi, de l-a înfuriat aşa?

- Nu ţi-a zis el?

- Nu.

- S-a dus la el, când vorbea cu unul de la o masă din spate, şi i-a atras atenţia că i se plictiseşte nevasta.

Aha...

- Oricum, îi era ciudă că făcuse ce făcuse şi "intrase cu stângul" în mariajul cu Marcel. Ce să-i mai spun, când am auzit asta? Că o să-i treacă lui şi-o s-o ierte? N-ar fi ţinut, oricum; aşa că m-am întors spre geam şi v-am văzut ducându-vă la Marcel. Am tras-o lângă geam. V-a văzut cum aţi plecat, cum a ieşit nea Ioan după voi şi s-a întors singur... Când l-a văzut pe Marcel apropiindu-se de casă, am zis că face infarct! Ştii în ce hal se speriase? Tremura toată, ca varga! I-am spus să se calmeze: dacă tanti Lăcrămioara jucase cearceaful iar soţul ei zâmbea în continuare în văzul întregii nunţi, nu venea să-i ia gâtul şi nici s-o trimită la taică-su! Mai mult de-atât n-am apucat să zic, că a intrat Marcel şi-a lătrat un "Las-o". Am fugit în bucătărie, unde era întuneric, şi-am lăsat uşile deschise în urma mea. Şi l-am văzut ce-a făcut. I-a mârâit un "Vino-ncoa" de-am crezut c-o trosneşte iar! Dar ea a venit, iar el a întrebat-o sec: "Ai de gând să încerci să-l uiţi?" Ea a aprobat cu capul - cred că-i era atât de ruşine de el că-i venea să intre-n pământ! "Eşti conştientă că acum e cumnatul tău?" Şi iar a aprobat. A prins-o de umeri, cum prinde un uliu găinuşa: "Jură că o să-l uiţi!" Şi-atunci ea a jurat. Iar el a anunţat-o că, până nu-l va uita pe Florentin, ei doi vor fi doar vecini de cameră; după care a luat-o pe braţe şi-a scos-o în curte, râzând fericit. Nu ştiu cum a reuşit ea să zâmbească... Dar, oricum, lucrurile s-au schimbat radical după discuţia asta dură! Ştii cum a fost Gabi? Mireasa ideală! Nu-şi mai scăpa bărbatul din priviri şi nu-i mai dădea drumul la braţ!

Ştia, îi spusese Luminiţa chiar în aceeaşi zi, când o sunase să-i invite la plimbare!

- După nuntă, noi am mai discutat între patru ochi. Ştii, ea nu merge cu noaptea-n cap la piaţa de flori. Ea stă să le dea copiilor să mănânce şi-i duce la grădiniţă şi la şcoală. Şi abia după aia vine la chioşc.

- Îi duce de la şapte dimineaţa? Că eu o văd, la şapte jumate, în chioşc!

- Da, nea Ioan a aranjat cu directoarele şi-i lasă să vină mai devreme şi să se joace, sau să citească... La prânz, se duce tot ea să-i ia şi-i duce acasă; unde eu le dau să mănânce şi-i culc. Şi rămân eu cu ei, ea se întoarce la chioşc. Uneori, după ce mănâncă copiii, îi trimit singurei la culcare şi discut cu ea...

Mirela se aşează la masă; Luminiţa se grăbi să-şi facă loc şi ea pe băncuţă, să audă mai bine! Iar cumnata ei continuă în şoaptă:

- Să ştii că l-a iubit sincer pe Florentin; o bună bucată de vreme, a crezut că se va căsători cu el - iar planurile ei au prins aripi şi-au crescut mari-mari, când a văzut cum şuşotesc taţii şi mamele lor! Acum, când n-a mai rămas nimic din socotelile ei, trece prin stări contradictorii. Uneori o chinuie gândul că el s-a căsătorit cu tine pentru că n-a vrut-o pe ea cu nici un chip - că ştii cum "îl pistona" tanti Lăcrămioara, înainte să apari tu? Mamă-mamă! Alteori o chinuie bănuiala că, dacă ea ar fi fost mai fermă, mai explicită, mai curajoasă şi mai... şmecheră, ar fi putut să-l cucerească.

Zâmbi slab:

- Se chinuie ca prostuţa între "N-a fost să fie el" şi "Dacă nu eram bleagă, el era".

- Exact. Numai că nu mai plânge după el; sentimentele s-au estompat serios. V-a văzut de atâtea ori fericiţi, sorbindu-vă din priviri, şi-a auzit atâtea povestiri despre cât de bine vă înţelegeţi, încât a ajuns să-l urască. Iar ura omoară dragostea. Cred că acum doar analizează problema pe toate părţile - strict pentru liniştea ei sufletească.

- Ştiu: e greu să rămâi cu întrebări la care nu vei primi niciodată răspuns.

- Răspunsul l-a primit - că-l cunosc pe Florentin, ştiu că spune lucrurilor pe nume şi n-are nici o jenă în a vorbi sincer şi deschis. Gabi analizează răspunsul ăsta; caută răspunsuri ascunse. Caută alte motivaţii.

Luminiţa zâmbi slab:

- Am vorbit şi eu cu ea, o dată; am luat-o deoparte şi-am întrebat-o de ce, după nuntă, nu mai e Gabriela pe care-o ştiam eu. Nu mi-a vorbit decât de Marcel. Şi-ţi spun din nou, că poate ai uitat: Florentin n-a avut niciodată ochi pentru Gabriela.

- Iar de vreme ce acum e măritată cu Marcel, Gabi nu va încerca niciodată să spargă căsnicia lui Florentin. E concentrată pe salvarea propriei căsnicii! Şi chiar dacă va fi vreodată tentată s-o facă - ştie că ar face-o degeaba, pentru că n-are cum să-l câştige! Înainte să vă căsătoriţi voi, o avea aliată pe tanti Lăcrămioara; după ce v-aţi căsătorit, tanti Lăcrămioara a trecut de la "vino mai des prin preajma lui" la "ce să-i faci, aşa a fost să fie, oricum nu v-aţi fi potrivit"... Iar dacă va încerca vreodată să facă asemenea mârşăvie, tanti Lăcrămioara bagă cuţitu-n ea!

Aprobă scurt - n-o prea vedea pe soacra ei în postura atacatorului, dar...

- Nici nu mai e dornică să lupte pentru el! O văd zilnic cum încearcă să se apropie de Marcel, cu câtă grijă îl tratează, cât de atentă e la el, la ce face el, la ce spune, la locul pe care-l priveşte el... Încearcă să-l împace; iar el se poartă frumos cu ea, e atent la ea, o ascultă, îi zâmbeşte... şi cam atât.

Cam atât?

- Eu pun gâtul jos că Gabi e şi-acum cusută zdravăn.

Poftim? Şi Luminiţa era uimită:

- Serios? De mai mult de-o lună?

- Crede-mă că ştiu ce spun! Stau în casa aia şi-i văd în fiecare seară! Abia aşteaptă să se întâlnească, după o zi întreagă petrecută la chioşcuri separate. Se privesc pe furiş, se spionează, se studiază cu coada ochiului... şi-atât. Încă mai au reticenţe, când vine vorba de atins mâna pe sub masă. Aseară am prins cu coada ochiului o fază deasta: ea a ezitat, dar a încercat, timid. Înainte să ajungă la mâna lui, Marcel a mutat-o pe masă. Iar ea a înghiţit cu noduri şi n-a mai încercat. Când ne-am dus să spălăm vasele, am prins un moment singură cu ea şi-am întrebat-o la ureche ce mai face; a clătinat capul şi mi-a spus "Nimic nou". Aşa că Marcel încă n-a iertat-o...

Clătină încet capul:

- Iar el stă zi-lumină cu gândul că Florentin "se tot flutură" prin faţa ei, ea stă zi-lumină cu gândul că romînca "se tot flutură" prin faţa lui, seara joacă amândoi rolul tinerilor căsătoriţi şi adorm fiecare în colţişorul lui. Ar trebui să-l aducă pe el aici, sau s-o mute pe ea la piaţa Muncii. Le-ar fi mult mai uşor!

- Or să-i mute în curând la Obor, singuri-singurei: în decembrie, vor primi chioşcul ăla cadou de nuntă. Şi-atunci cred că-i trece şi lui Marcel.

Luminiţa îşi rosti gândurile cu voce tare:

- Sau se ceartă la cuţite... Sau se iau la bătaie în mijlocul intersecţiei...

Mirela oftă greu:

- Cred că tanti Lăcrămioara e cea care-i ţine despărţiţi aşa. O văd cum se poartă cu ea: e în culmea fericirii când e şi Gabi lângă ea, îi vorbeşte non-stop, râde şi-o îmbrăţişează cu foc, nu mai ştie ce să-i facă, a început să-i facă cadouri... În timp ce Gabi e în continuare rezervată cu ea. Tu nu ştii ce relaţie de prietenie au avut ele! Cred că tanti Lăcrămioara ştia absolut tot ce se întâmpla în viaţa Gabrielei! Cred că Gabi i-a făcut şi confidenţe! Şi-acum pleacă privirea şi încearcă să se ascundă de ea...

Ridică scurt din umeri:

- Cine ştie: poate-i acuză pentru că nu l-au forţat pe Florentin să se însoare cu ea!

Luminiţa "o contră" imediat:

- Fii serioasă!

- Sunt foarte serioasă. Am stat în Serbia aproape o lună - timp arhisuficient pentru bătaia zdravănă şi nunta în pripă! Sau poate-i urăşte pentru că au acceptat-o alături de Marcel... Cine poate şti!

Mirela se ridică şi începu să aşeze ceştile pe tavă:

- Oricum, cu sau fără intenţie, îşi ţine socrii la distanţă.

Luminiţa se ridică şi ea şi se sprijini de dulap:

- Pentru că Marcel o ţine în continuare pe post de "vecină".

Se ridică şi ea, oftând:

- Îi e ruşine de socrii ei - i-au dat băiatul, iar el evită să o atingă. Şi-i lasă şi ei impresia că nu e fericit alături de ea.

Mirela ridică tava:

- Dacă Marcel n-o iartă urgent şi nu devin o familie în adevăratul sens al cuvântului, or să iasă scandaluri mari de tot! Şi-aşa, nea Ioan se cam încruntă când vorbeşte cu ea şi-o vede cum priveşte-n poală, ca o femeie vinovată! Din fericire, Ionuţ o iubeşte mult şi detensionează el atmosfera de la cină cu pălăvrăgeala lui despre şcoală şi cum îşi face temele împreună cu Gabriela; ştii, uneori îl văd că o tratează ca pe-o mamă! Şi-l văd atunci pe Marcel cum se destinde şi zâmbeşte sincer, cum se topeşte ca o îngheţată în soare! Că dacă şi piciul ar fi fost posac, vai de ei!... Oricum, e nasol că se simte tensiunea asta - mai ales la cină. Dacă-i sare ţandăra, nea Ioan e în stare să cheme ambele neamuri în sufragerie "în formaţie completă", să-i ridice pe amândoi în picioare şi să-i pună să spună cu voce tare ce naiba au! Şi se-ncinge un scandal... de nici Nelson Mandela nu mai obţine pacea acolo!

Şopti, privindu-şi lung cumnata:

- Spune-i să-l ia pe Marcel deoparte şi să-i spună "Te rog să mă ierţi pentru ceea ce s-a întâmplat la nuntă." Dacă într-o săptămână nu se întâmplă nimic notabil, să-i spună... Nici nu ştiu ce să-i mai spună!

- Cred c-ar trebui să vorbească Florentin cu el.

- Exclus! Nu l-a iertat nici acum pentru sarcina pe care-am pierdut-o.

- ... Îl acuză pe Marcel?

- Da. Îl acuză pentru că n-a avut grijă de Ioana. Şi nu l-a interesat ce face Ioana, ce vede Ioana, ce gândeşte Ioana şi ce planuri are. Îl consideră "autorul moral". Haideţi în sufragerie.

Voia să încheie acea discuţie - o indispunea la culme. Pentru că, la nunta Gabrielei cu Marcel, ea fusese "autorul moral" al eşecului lor.

Florentin

Roberto îşi privi lung paharul cu Cola:

- Băi, eu nu ştiu ce să mă fac cu Marcel. Că din discuţiile mele cu tata mi-am dat seama că ăl bătrân e supărat...

Serios? De ce era supărat?

- ... Marcel şi Gabriela au probleme.

Îl privi mirat:

- Deja?

- Întotdeauna au avut probleme, să ştii! Încă de când s-au logodit! Iar ăl bătrân îi simte şi se cam încruntă. Gabi nu ridică ochii din poală; parcă-i mută, stă într-un colţ şi nici nu clipeşte... Iar seara, imediat cum are ocazia, se ascunde în camera lor cu viteza fulgerului şi acolo rămâne. Şi-asta nu-i bine deloc, să ştii!

- Ştiu. Nu poate fi altfel: nu acum.

- De ce, mă? Că înainte era o zăbăucă vorbăreaţă şi curajoasă! Ce-a păţit?

- Băi, eu am o bănuială; dar n-am nici un indiciu cum că aşa ar fi.

- Păi spune, că eu n-am nici una!

- ... Cred că, din cauza balamucului pe care l-am făcut cu Ana la nuntă, Marcel s-a tăiat pe undeva de dragul mamei şi "a băgat-o în carantină" pe nevastă-sa.

Era privit cu ochi mari...

- Cred c-o pedepseşte pentru ce s-a întâmplat la nuntă. Ia spune: aşa-i că, atunci când a intrat în casă, nevastă-ta a găsit-o plângând cu sughiţuri?

- N-a vrut să-mi spună ce s-a întâmplat în casă şi ce-au vorbit amândouă.

- Dar când a ieşit din casă, Gabi avea ochii roşii?

- Era roşie toată şi avea ochii umflaţi de plâns. Dar zâmbea.

- De parcă el scăpăra scântei! Bineînţeles că zâmbeau amândoi! Şi-au jucat rolurile, pentru ochii tuturor! Dar el a trosnit-o şi-a respins-o în casă. Şi-o respinge în continuare.

- Băi... Poate că aşa-i! Dar ar fi bine să-şi bage urgent minţile-n cap, dacă nu vrea să-l vadă pe tata luând-o de mână şi ducând-o înapoi la nea Marin!

- Nu depinde numai de el; depinde de amândoi. Ea trebuie să găsească un mod de a-l împăca; el trebuie să vrea s-o ierte, să simtă că i-a trecut supărarea... Depinde doar de ei, din păcate.

- Ai mai dat ochii cu ea?

- De la nuntă? Nici măcar o dată. Ba da, o dată: ieşiseră toţi trei la plimbare şi-au trecut pe lângă chioşc, în drum spre parc.

- ... Adică tu te tot plimbi pe-aici toată ziua şi nu v-aţi întâlnit la chioşc!

- Am anumite ore când ies; mama le ştie, aşa că se asigură că nu ne vedem.

- Poate-ar fi bine să vă vedeţi, într-o zi, toţi patru. Ca să se liniştească şi frati-tu.

- Frati-tu se nelinişteşte atunci când apar eu. S-a îndrăgostit de ea, aşa că a dezvoltat o gelozie "trăznet"! Le-aş face mai mult rău decât bine - iar el ştie asta, de vreme ce mi-a refuzat azi invitaţia.

- ... Adică i-ai chemat şi pe ei?

- Ţi se părea normal să le demonstrez prin omisiune că am ceva cu ei? Adică împotriva lor?

Roberto nu mai ştia ce să zică...

- ... Încearcă să-l convingi pe tata să-i lase în pace. Gabriela se va obişnui încet-încet, el o să uite încet-încet... La un moment dat, o s-o ierte. Şi-or să fie cu totul alţi oameni a doua zi dimineaţa!

- O să încerc să-l determin să fie răbdător cu ei... Deşi a trecut destul de mult de la nuntă... Băi, ia adu tu cărţile alea!

Se ridică şi intră în dormitor; fratele lui se grăbi să-l urmeze:

- Stai aşa, că mi-am adus aminte! Zicea tata ceva de-un carton mare...

Arătă spre cartonul cu ecografii, iar Roberto zâmbi:

- Nicuşoare, vino-ncoa - să te bag în boală!

Aoleu! De ce făcea asta?... Era prea târziu să intervină; Nicuşor intrase şi văzuse despre ce era vorba. Aşa că aprinse lumina şi-i luă pe amândoi de gât:

- Faceţi cunoştinţă cu fetiţa noastră, Florentina Theodora.

- ... Deci pe frumuseţea asta o s-o botez eu...

Aproba încet cu capul... Îşi bătu cumnatul aurar pe umăr:

- Ştiu la ce te gândeşti. Răzgândeşte-te - nu e momentul.

- Eu ştiu ce să zic...

- Din câte ştiu eu, voi la anul vă mutaţi la casa voastră. Iar după aia vă deschideţi afacerea. Uită-te la mine: sunt la casa mea. Mi-ar prinde bine o afacere, pentru că vine acuşica Florentina şi papă tot venitul familiei! Dar nu pot s-o deschid, pentru că Ana o să stea cu fetiţa 24 din 24, eu va trebui s-o ajut pentru ca ea să se odihnească măcar o oră pe zi... Şi cum ştii că nu poţi fi şi în atelier, şi la vânzare,

şi la coadă la Administraţia Financiară, şi în birou la viceprimar, şi-n timpul ăsta să şi depui nişte bani în cont, înţelegi de ce eu caut disperat să mă angajez într-o florărie?

- Ştii bine că tata mă primeşte la el! Putem să amânăm deschiderea afacerii! Şi chiar şi mutarea!

- Cât s-o amânaţi?

- Nu ştiu... Un an!

- Întreab-o pe Luminiţa cât de greu i-a fost când eu eram licean iar ea învăţa după-amiaza. Şi venea dimineaţa la chioşc, trebuia s-o ajute şi pe mama şi să aibă grijă şi de Ileana, care avea patru ani şi foarte multe lucruri de făcut. Plus temele pentru şcoală!

Roberto zâmbi slab:

- George are şase ani; şi abia acum, când l-am dat la grupa mare, Mirela poate veni la muncă trei-patru ore pe zi.

Nicuşor nu mai spunea nimic acum... Îi trase pe amândoi spre sufragerie:

- Nu trebuie "să te tufleşti". Doar să-ţi ordonezi priorităţile. Şi cred că asigurarea viitorului şi-a liniştii sufleteşti şi materiale este întotdeauna pe primul loc.

- Lasă, că are banca bani în contul nostru!

- Are, Nicuşoare; dar ăia sunt acolo ca să mai pui peste ei, nu să te serveşti până lichidezi contul! Fii cu ochii pe afacere şi mai amână un pic ecografiile. Până faci 30 de ani, ai tot timpul - crede-mă!

Se aşeză şi auzi uşa bucătăriei deschizându-se. "Ah, surioară-surioară, câte baxuri de bere mi-eşti datoare!" Bufni în râs şi anunţă cu voce foarte tare:

- Cine se-nscrie la un wist?

Toate trei, evident! Îşi privi atent soţia; Ana era veselă. Aşa că începu să scrie tabelul: puteau să joace cărţi.

27 octombrie 2003 - luni

Ana-Maria

Medicul îşi conduse pacienta şi se întoarse spre ea, zâmbind:

- Data exactă, te rog!

- 11 octombrie, şase jumate dimineaţa.

- Bun!

Erau invitaţi la ecograf; şi-acum avea impresia că i se pusese acea întrebare ca să nu răspundă aşa exact la ea. Că ar fi trebuit să spună "parcă miercurea trecută", sau "pe 11 sau 12"... Paul Petrescu era foarte atent la ecranul ecografului.

- 23 de săptămâni şi totul e bine.

Începu să râdă: fraza era adaptată din Alexandre Dumas şi era poate ultima exprimare la care se aşteptase!

- Aţi mai răsfoit "odiseea sarcinii"?

- În ultimul timp, nu prea.

- Aha! Stai jos, tăticule, că o să te ia cu ameţeală. De când nu ne-am mai văzut, fetiţa voastră aproape s-a dublat ca mărime.

Florentin era siderat...

- Are 28 de centimetri deja şi cam 500 de grame. Arată ca un nou-născut, dar are pielea ridată pentru că îi lipseşte grăsimea subcutanată. Buzele sunt distincte iar ochii sunt formaţi - cu toate că irisul încă nu are pigmenţi. Aşa că habar n-am dacă are ochii căprui sau negri; în general, toţi îi au gri-albaştri când fac cunoştinţă cu mine...

Râdeau toţi trei; Florentin era uşor îmbujorat...

- Pancreasul este complet dezvoltat... Acum îi apar primii muguri ai dinţilor în gingie...

Aha! Vedea cum ieşea fotografia...

- Deci ai simţit-o prima oară pe 11.

- Da.

- Şi nu-i aşa că acum te simţi ca o "sală de gimnastică"?

Începu să râdă:

- Mai ales de dimineaţă!

- Încă mai are spaţiu să se răsucească cum vrea ea. O s-o lase mai uşor în curând - de Revelion n-o să vă deranjeze semnificativ. Bucuraţi-vă de Revelionul ăsta - am mai vorbit noi cândva despre copii şi Revelioane...

Aprobă şi primi şerveţelul. Rămăseseră din nou singuri; ea îşi încheia salopeta, Florentin îi arăta imaginile... Tii, frumoasă prinţesă!

Intrară în cabinet şi i se arătă cântarul. Medicul zâmbi:

- Bun - eşti tot "în grafic". De-acum, creşterea ta în greutate devine mai accelerată. S-ar putea să observi şi o creştere a secreţiilor vaginale, dar fără sângerări. Dacă observi sângerări, urgent la mine!

Aprobă scurt cu capul.

- Nu vreau să vă sperii, dată fiind sarcina anterioară. Dar vă voi spune şi asta, pentru că o să citiţi "odiseea" şi e bine să ştiţi de la mine, să-mi puneţi întrebări, să vă explic totul şi să staţi liniştiţi. Dacă se întâmplă - Doamne fereşte! - ceva, iar fetiţa are o greutate mai mică de 500 de grame la naştere, ar putea supravieţui, dar cu malformaţii. Însă dacă se naşte cu mai mult de 500 de grame, va putea să supravieţuiască şi să se dezvolte normal într-un incubator din secţia de prematuri. Totul depinde de depozitele de grăsime din organismul ei. Tu, mămico, "trosneşti" de sănătate; am văzut că şi ea e uşor grăsuţă, şi-a atins cam 500 de grame. Nu vreau să vă văd îngrijoraţi, gândindu-vă că istoria se poate repeta. Aţi văzut amândoi că nimic din prima sarcină nu s-a repetat până acum. Iar tu, Ana, n-ai mai intrat cu anemie în sarcina asta. Sunteţi amândouă foarte bine; nu vă gândiţi deci la nenorociri sau accidente, nu staţi cu frica-n sân că o să ajungeţi la Giuleşti mai devreme decât am prevăzut. Credeţi-mă că, dacă aş fi văzut ceva în neregulă azi, v-aş fi dus personal la spital!

Florentin o luă de mână şi-o strânse cu putere, zâmbind:

- Vă credem şi suntem foarte liniştiţi.

- Bun. Să fii atentă - dacă exagerezi cu sarea şi condimentele, o să reţii mai multă apă şi-or să ţi se umfle picioarele. Or să-ţi apară şi vene varicoase. Nu sta picior peste picior, iar dacă te odihneşti, pune-ţi picioarele pe o pernă. Dacă poţi, poartă colanţi speciali pentru gravide. Odihneşte-te atât cât ai nevoie, ori de câte ori ai nevoie. Iar dacă simţi dureri ca nişte junghiuri, nu te speria - sunt muşchii uterini, care se întind. Mai ai No-Spa?

- Da.

- OK. Nu face abuz!

Negă scurt. Medicul zâmbi şi deschise agenda:

- Ia să vedem... 24 noiembrie, tot la şapte seara?

- E perfect.

- Tu când intri în concediu?

- La sfârşitul lui noiembrie.

- Bun; e important să-ţi petreci ultimele săptămâni de sarcină odihnindu-te şi pregătindu-te pentru naştere. Ai răcit până acum?

- Nu.

- Să nu răceşti nici de-acum încolo. Iar dacă vrei să-ţi cumperi pâine şi afară e zăpadă, mai bine fă-ţi o mămăligă.

Aprobă, râzând... Medicul se ridică:

- În rest, ştii tu: optimism şi veselie.

- Şi muzică bună, la maximum!

- Încep să cred că îţi iei notiţe!

Nega, înveselită de acea discuţie... Florentin ieşi şi el din cabinet şi-i ajunse din urmă:

- Mulţumim. La revedere.

- La revedere.

Ieşiră amândoi şi se grăbi să-şi încheie geaca: brr, era frig la ora aia "nebună"! Soţul ei se grăbi s-o tragă spre stradă şi opri un taxi. Nu se împotrivi: abia aştepta să ajungă acasă! Se gândea la un compot de vişine... pe care nu-l avea încă în frigider...

- Sper că nu te-a speriat!

- Deloc!

- Sigur?

- Extrem de sigur!

Şi totuşi, soţul ei o lăsă câteva secunde pe Florentina "nesupravegheată" pentru a-i ridica ei capul de pe umăr şi-a o privi serios. Începu să râdă:

- Ar fi nevoie de mult mai mult de-atât ca să mă mai sperii!

Un sărut - şi reveni cu capul pe umărul lui. Florentin se bucura din nou de agitaţia Florentinei...

- ... Deci are 28 de centimetri. Cam cât e asta?

Îi arătă cu palmele, dar el negă scurt:

- Nuu, cred că e mai mult!

- Păi o coală A4 are aproape 30.

Acum soţul ei tăcea, pentru că pe el cuvintele medicului îl cam puseseră pe gânduri şi tocmai realizase cât de mică era, totuşi, fetiţa lor...

- Stai liniştit - n-are ce să se întâmple rău.

- Ştiu. Dar nu pot să nu mă gândesc...

- Te rog măcar să încerci! Dacă nu, să ştii că-i spun să nu mai "comunice" cu tine!

Soţul ei nu răspunse - deci se gândea serios la toate relele din lume!

- ... Dacă simţi că drumul până la serviciu a devenit prea lung, te rog să iei autobuzul.

- Ştii bine că nu fac excese.

- Ştiu, dar vreau să mă asigur că nu faci nici "acte de vitejie"!

- Nu fac, stai liniştit!

Oof, ce se mai panicase soţul ei! Cum să-l liniştească?

Florentin

Deci aşa; fetiţa lui ajunsese aproape de faza critică a celor 500 de grame! Şi chiar dacă ar fi avut un kilogram - dacă nu era îndeajuns de puternică...

Ştia că nu se mai putea întâmpla nimic rău. Era conştient că această sarcină era perfectă! Şi simţea, în adâncul sufletului, că fetiţa lor se va naşte la termen, sănătoasă tun şi frumoasă de-o să-i rupă inima medicului Petrescu. Numai că medicul le vorbise foarte serios, le spusese ce se poate întâmpla... Iar el nu era genul care se culca pe-o ureche la gândul că lucrurile vor merge bine! El îşi petrecea de obicei multe ore gândindu-se la lucrurile care ar fi putut merge totuşi rău! Nu era doar pesimist - le vedea şi pe cele bune! Era însă precaut. Şi cum era vorba de fetiţa lor, care acum se juca sub palma lui, n-avea voie să scape din vedere nici un aspect, nici o posibilitate, fie ea bună sau rea...

Începând din această clipă, va începe să refuze unele dimineţi petrecute în braţele soţiei lui. Va renunţa să se mai urce în pat lângă ea, pentru că foşnetele şi arcurile alea betege îi trezeau soţia. O să se ocupe de micul dejun, de pansele, de măturat prin bucătărie, de căutat cai verzi pe pereţi - orice, numai să n-o mai trezească! Pe de-o parte, medicul spusese că Ana trebuia să se odihnească "din belşug". Pe de altă parte, nu voia să-i provoace Anei naşterea. Iar Ana îi va înţelege şi refuzurile, şi motivele. Şi n-o să se supere. Sarcina devenise mare - 28 de centimetri...

De fapt, 23 de săptămâni însemnau... 6 luni! Încă un pic şi intrau în ultimul trimestru! Tii... Trecuseră deja de jumătatea celor nouă luni! Mai era un pic şi va primi telefonul ei! "Florentine, nasc!" Probabil că asta-i vor auzi urechile...

- Lăsaţi-ne aici, vă rog.

De ce? Ana zâmbea... OK! Achită cursa şi coborâră, iar soţia lui îl luă de braţ:

- Hai să mergem până la complex.

Începu să zâmbească:

- Ce ne mai trebuie?

- Păi mă gândeam la nişte compot de vişine...

Mm, prima "poftă"! Începu să râdă:

- OK: eu zeama, cu vişinele!

- Jumi-juma!

Iar asta însemna că vor lua două borcane... Mai bine patru - dacă mâine ningea, Ana nu putea mânca guguloaie de mămăligă imaginându-şi că erau vişine dulci-acrişoare!

28 octombrie 2003 - marţi

Ana-Maria

Ieşi de pe străduţă şi se apropie de uşa larg deschisă. Soacra ei chiar era atentă la foile alea! Şi ea, şi Gabriela! Probabil că pierduseră noţiunea timpului - pentru că, de obicei, când ea ieşea din scara blocului, soacra ei oferea deja uşii deschise un spate "artistic", uşor încruntat! Se opri în dreptul uşii:

- Sărut mâna. Neaţa.

Ei bine? Gabriela tresări - semn că, într-adevăr, nu fusese văzută. Şi-o salută fără să încerce s-o privească:

- Neaţa.

Soacra ei se apropie grăbită de uşă, râzând:

- Să trăieşti! Ia dă să văd!

Îi întinse fotografia, veselă...

- Nu faceţi şi una 4D?

- Preferăm să păstrăm misterul şi să ne bucurăm de aşa surpriză frumoasă...

Dna Manolache râdea pe cinste! Cu coada ochiului, vedea cum Gabriela se străduia să facă un buchet din gerbera, urmărind probabil indicaţiile de pe hârtia aia... N-o interesa ce făcea Gabriela - nu i se acorda atenţie, aşa că nu acorda atenţie! Îşi adună repede gândurile şi începu să povestească:

- Sunt în 23 de săptămâni.

- Şi-asta cât face?

- Şase luni.

- Ia uite ce-ai mai crescut...

- Ea are 28 de centimetri şi cam 500 de grame. Iar doctorul a spus că, deşi are irisul format, nu este încă pigmentat, aşa că să nu-l întrebăm ai cui ochi îi moşteneşte!

Soacra ei era foarte binedispusă! Râdea pe cinste:

- Şi ce-a mai zis medicul meu favorit?

- Că, în general, toţi au ochii gri-albaştri atunci când face el cunoştinţă cu ei.

O binedispusese pentru toată ziua!

- Mi-a spus că o să mă îngraş mai repede de-acum încolo, că s-ar putea să mi se umfle picioarele şi să-mi apară vene ca varicele... A spus să mă odihnesc atât cât am nevoie, când am nevoie. Să nu răcesc; iar dacă afară e zăpadă iar eu nu am pâine, să-mi fac o mămăligă.

Un alt hohot de râs... Începu şi ea să râdă:

- Pe cuvânt că aşa mi-a spus!

- Te cred, că-l cunosc! Şi următorul control când e?

- Pe 24 noiembrie, tot seara.

Dna Manolache aproba încet, privind cu mult interes fotografia...

Pe tot parcursul acelei discuţii, îşi urmărise cumnata cu coada ochiului. Gabriela încercase să stea mai mult cu spatele la ea şi se concentrase asupra buchetului. Tindea să creadă că Mirela avusese dreptate când spusese că, în mintea acelei tinere, ea şi Florentin erau doar doi cumnaţi pe care-i ura...

Simţi o prezenţă străină în spate. Tresări şi se întoarse: doar nu era dl Manolache! Fiu! Era doar un client! Păşi spre stânga, zâmbind:

- Eu am plecat. Sărut mâna.

- Să trăieşti.

Întoarse capul spre Gabriela:

- Pa.

- Pa.

Un răspuns nici prea scurt, nici prea lung, nici prea tăios, nici prea iritat, nici prea calm... Păi să plece, nu? Făcu fix trei paşi... şi se auzi strigată:

- Ana!

Poftim? Se întoarse imediat, mirată: ce se întâmplase? Uitase să-i spună ceva? Pentru prima oară, după o lungă perioadă de timp, soacra ei voia să dezvolte o discuţie? O văzu zâmbind:

- Felicitări. Şi bravo: am aflat că e foarte frumos şi foarte curat, iar mâncarea are sare exact câtă îi trebuie.

...

Păi putea să plece spre serviciu - pentru că acel client tocmai era întrebat ce voia. Iar ea nu pricepuse o iotă... Se grăbi să se îndepărteze de chioşc - să nu mai audă şi altă frază, eventual o întrebare care s-o pună serios în încurcătură! Oare ce voise să-i spună cu acele cuvinte?

Felicitările puteau fi pentru fetiţă. OK. Dar de-aici încolo se încurcau lucrurile. Primise un "Bravo" pentru că era foarte frumos, foarte curat iar mâncarea avea sare... Oare o descususe pe Mirela, apropo de vizita lor? Cine ştie!

... Nuu, sigur era mai mult de-atât! Pentru dna Manolache, curăţenia nu însemna "toate lucrurile la locul lor", sau "plăcut din punct de vedere vizual". Dna Manolache verifica de obicei curăţenia căutând praf pe tocuri, examinând spătarul canapelei, elementii caloriferelor... Abia aştepta să ajungă la serviciu! Cu siguranţă, soţul ei îşi cunoştea foarte bine mama şi-i putea oferi o explicaţie!

... Oricum, soacra ei o felicitase. Şi-o şi oprise din drum special pentru asta! Uau! Deci "era de bine"!

Lăcrămioara

Îndesă banii în borsetă şi se apropie de nora ei. Luă buchetul neterminat şi se concentră asupra hârtiei...

- ... Găbiţo, cât or fi 28 de centimetri?

Tânăra se grăbi să-i arate cu mâinile. Începu să râdă:

- Mm, e destul de mare!

Nici o aprobare, nici un cuvânt. Tocmai de-asta, decise să continue:

- Mă bucur să văd că vă salutaţi.

- N-am nimic cu ea.

- Ai ce ai cu Florentin!

- Nici măcar!

Aşa... Mai departe! Că nora ei ştia prea bine ce voia să afle!

- N-am avut niciodată nimic cu el. Dacă n-a fost să fie, n-a fost să fie! Oricum, mi-a trecut nebunia aia. După nuntă, Marcel "mi-a invadat" şi mintea, şi cele 24 de ore zilnice; aşa că...

Aşa că tocmai auzise o minciunică nu prea gândită, nu prea "şlefuită", prea puţin credibilă...

- ... Şi dacă n-ar fi fost aşa, tot mi-ar fi trecut. Totuşi, nu-s nici oarbă, nici surdă şi nici bătută-n cap! La aşa burtică, aşa ecografie şi aşa laude din gura lui nea Ioan, ar fi trebuit să fiu nebună cu acte ca să mai visez cai verzi pe pereţi! Doar i-am văzut cu ochii mei, cum se înţeleg!

Aici cam avea dreptate! Nora ei coborî vocea, zâmbind:

- N-ai de ce să te îngrijorezi, tanti Lăcrămioaro: m-am lecuit definitiv.

Şi tocmai de-asta se îngrijora - pentru că, dacă Gabriela s-ar fi lecuit într-adevăr definitiv, alta ar fi fost relaţia dintre ea şi Marcel! Avea totuşi 56 de ani - slabă şansă să se lase păcălită de trei zâmbete, două priviri şi-un gest nătâng! Marcel era cel mai bun "barometru" - iar Marcel încă era reticent faţă de soţia lui.

Aşa că lucrurile mergeau în direcţia cea bună, se mai rezolvaseră... dar mai erau destule rămase nerezolvate. Decise să o anunţe şi pe ea asta:

- Aşa o fi, că prea o zici cu foc. Dar să ştii că Ioan e foarte atent la voi... şi sunt unele lucruri care nu-i plac. Ştii la ce mă refer.

Mâinile Gabrielei înlemniseră - şi-asta îi arăta că avea totuşi dreptate... Se apropie de uşă:

- Orice probleme aţi avea, rezolvaţi-le repede. Vă simţim că sunteţi tensionaţi. Discută deschis cu fi-miu - şi-asta cât mai repede, înainte să se înfurie socră-tu şi să vă ajute el să discutaţi.

Lăsă buchetul în găleată şi-l privi cu recunoştinţă pe următorul client: bine că încheiase discuţia!

Ana-Maria

Îşi privi lung ceasul şi ridică receptorul: la ora asta, de obicei, Florentin mânca...

- Alo?
- Bună.
- Bună.
- Ce faci?
- Mănânc. Tu? Te simţi bine?
- Perfect. Te-am sunat să te întreb... Ai idee de ce, după ce i-am dat ecografia şi i-am povestit cum a fost la control, mama ta mi-a spus "Felicitări. Şi bravo: am aflat că e foarte frumos şi foarte curat, iar mâncarea are sare exact cât îi trebuie"?

Soţul ei începu să râdă:

- Văd că nu s-a putut abţine! OK, o să-ţi spun. A fost tata pe la noi, joi dimineaţa.

Joi dimineaţa... Adică în dimineaţa când îl văzuse în chioşc şi se salutaseră! Vizita aceea fusese "premeditată" cel puţin de socrii ei! Simţi că începe să se încrunte:

- Şi de ce nu mi-ai spus şi mie?
- De ce nu ţi-am spus că vine?
- Eventual!
- Ca să nu te văd răsturnând iar casa de-andăratelea pe motiv că trebuie să faci curăţenie!

Mm, o apucase ameţeala...

- Oricum, stai liniştită; s-a convins personal că e curat, e frumos şi găteşti un pic mai bine decât mama.

Deci aşa... "De ce nu ţi-am spus că vine?" însemna premeditare de ambele părţi... Încercă să-şi păstreze calmul:

- Şi cum a decurs vizita asta?
- Păi a sunat la uşă, imediat cum ai plecat tu. A făcut "turul casei", timp în care m-am rugat non-stop să nu se uite pe şifonier... Şi l-am invitat la masă. Am mâncat, am vorbit, a plecat şi-atât.
- Şi era chiar atât de greu să-mi spui şi mie?
- Ţi-am spus: n-am vrut
- N-ai vrut să mă apuc de curăţenie! OK! Dar după ce-a fost la noi, de ce nu mi-ai spus? Ce-ai crezut - că o să-mi sară ţandăra?
- Ana,
- Că am ceva împotriva vizitelor părinţilor tăi?
- Dacă mă iei aşa, închid! Că nu vreau să mă cert cu tine!
- Aha! Iar diseară, când ajung acasă, cum mai închizi?
- N-am vrut să afli ca să nu te îngrijorezi - pentru că te-ai fi îngrijorat dintr-o mie de motive. A văzut casa şi pe urmă am discutat. Mi-a spus verde-n faţă că n-are de gând "să ne invadeze", nici el, nici mama. Apoi am vorbit despre florării... I-am dat caietele mele, să le tragă la xerox, mi-a spus că oricând vrem să ne mutăm în casa lui Bucur el are cheia pregătită şi pe urmă a plecat!
- Şi era al naibii de greu să-mi spui toate astea joi seara!
- Da, Ana! Fiindcă nu vreau să te necăjeşti, nu vreau să te gândeşti la cine ştie ce prostii, nu vreau
- Nu vrei să fim sinceri şi deschişi unul faţă de celălalt? Până acum, nu mi-ai părut chiar atât de secretos!
- Ce încerci să spui?
- Că, în ultimul timp, ai început să nu-mi spui unele lucruri.
- Ca de exemplu?!
- Ca de exemplu, vizita alor tăi! Şi vizita Gabrielei!
- Şi de ce să-ţi spun? Ca să te înfurii - cum te-ai înfuriat acum?
- Nu m-am înfuriat; doar m-am necăjit pentru că
- Pentru că nu ţi-am spus! Bine, dragă; de-acum încolo o să-ţi dau conştiincios raportul!
- Perfect! Aşa cum şi eu îţi dau conştiincioasă raportul!
- Bine!
- Pa!
- Pa!

Şi cam atât: lăsă receptorul în furcă şi se grăbi să-şi aducă un pahar cu apă...

I-auzi! Dl Manolache venise să controleze casa! Să se asigure că-i ţinea băiatul într-un mediu curat, aranjat cu bun-gust, cu frigiderul plin de mâncăruri delicioase! Ah, Doamne! Oamenii ăştia n-or să aibă niciodată încredere în ea!

Evident, se înfuriase. Şi se indispusese. Adică... Adică se aşteptaseră ca ea să se lase pe tânjeală! Mai bine spus, se gândiseră că poate schimbările pe care le făcuse cât stătuse la ei fuseseră de faţadă - şi imediat cum scăpase "din fortăreaţă", devenise un fel de "romăncă de-a lui Marcel", jegoasă şi leneşă!

Au!

Ce mai şut! Dar n-o învinuia: de vreme ce aveau acelaşi circuit sanguin, probabil că fetiţa ei era şi ea extrem de iritată acum! O lovise serios! Se lăsă pe spătarul scaunului şi-o cuprinse cu palmele. Aştepta, încercând să se liniştească...

De fapt, dl Manolache cedase în faţa propriei curiozităţi. Auzise o grămadă de lucruri despre apartamentul lor; nu-l văzuse însă niciodată. Şi-şi dădea seama acum că trebuia să-i fie recunoscătoare că nu făcuse acel control de faţă cu ea! S-ar fi simţit...

Deci aşa; socrul ei controlase toată casa, iar concluzia era că apartamentul era foarte frumos, foarte curat iar mâncarea... Îi verificase până şi mâncarea?! Deschise mail-ul şi începu să-i scrie Ninei ceea ce aflase...

... Răspunsul tinerei n-o miră: ***"Parcă ar fi mama, când pică incognito de la Baia Mare! Şi ea «mă caută» în oale şi pe sub calorifere! Numai că ea găseşte prăpăd..."***

La urma urmei, socrii ei verificaseră totul şi erau liniştiţi acum. Dar asta nu-l scuza absolut deloc pe Florentin! Ar fi trebuit să-i spună! Măcar să-i dea un indiciu, ceva! Când oare mai discutaseră ei doi, iar ea nu-l înţelesese? Când oare se mai certaseră aşa?

Se vor împăca diseară. Dar până atunci, dacă n-o va suna el, ea una va sta cuminte la birou şi-şi va vedea de problemele de serviciu. Pentru că era supărată pe el - şi avea şi motive întemeiate.

Florentin

OK. Ora 5 fix, el era în faţa firmei... Uşa se deschise; Ana ieşi, îl văzu... şi nu zâmbi, aşa cum făcea de obicei; doar veni şi-l luă de braţ. Porniră spre staţia de autobuz... Păi să încerce s-o împace, nu? Decise să nu zâmbească nici el:

- OK, recunosc: am greşit. Promit că nu se va mai întâmpla.

Ana zâmbi, fără să-l privească:

- Bine.

Se grăbi s-o oprească şi s-o ia în braţe:

- Pur şi simplu n-am vrut să afli, ca să nu te îngrijorezi că ai uitat să ştergi praful pe undeva!
- Nu-i nimic, atâta timp cât de-acum încolo nu mai omiţi să-mi spui lucruri atât de importante.
- Păi nu ţi-am spus că nu se va mai întâmpla?

Ea aprobă cu capul. Se grăbi s-o sărute, zâmbind: nu, nu se va mai întâmpla niciodată...

Gabriela

Mai avea fix trei farfurii şi termina de spălat vasele. Trebuia să folosească timpul ăsta ca să se gândească...

Azi, în chioşc, auzise povestirea Anei. Auzise şi râsul şi remarcile vesele ale soacrei lor... Astăzi realizase că prezenţa Anei şi cuvintele ei n-o mai întristaseră; zâmbise, auzind că fetiţa avea 28 de centimetri, că dacă ningea afară mămica trebuia să mănânce mămăligă ca să nu-şi scrântească picioarele pe gheaţă...

Şi-apoi urmase acea discuţie ciudată şi cuvintele soacrei ei...

Nu avea nimic cu Ana; n-o considera o rivală, aşa cum n-o acuza sub nici o formă pentru decizia lui Florentin. Într-adevăr, nu-i fusese

scris să se mărite cu el - deşi foarte multă lume îşi bătuse capul, de-a lungul timpului, ca ei doi să ajungă la căsătorie. Poate fusese vina lui, poate fusese vina ei - era inutil acum un asemenea calcul. Încercase să-l facă - şi constatase că nu va ajunge niciodată la un rezultat. Vieţile lor nu se puteau apropia mai mult decât se apropiaseră până acum. Florentin şi Ana se înţelegeau foarte bine; erau fericiţi. Şi-i deveniseră cumnaţi. Se obişnuise cu gândul ăsta - încet, târziu, dar se obişnuise.

Deci nea Ioan... Marcel îi spusese, în noaptea nunţii...

Soţul ei o evita cu grijă - deşi îi căuta privirea când ajungea şi el acasă, deşi abia aştepta să discute cu ea despre ziua de muncă, să comenteze amândoi ştirile de la televizor... Când intrau în camera lor, chipul lui devenea serios. Şi, invariabil, el se urca în pat, lângă ea, şi-i întorcea spatele - deşi ea îl aşteptase, zilnic, lungită cu faţa în sus, privind tavanul. Acea atitudine le afecta comportamentul; socrii ei, foarte atenţi la noul cuplu, observaseră imediat că ceva nu era în regulă. Iar dacă tanti Lăcrămioara îi dăduse acel avertisment "în gura mare"...

Marcel n-avea nevoie de Gabriela; avea nevoie de o soţie şi o mamă. Oare cât din vechea Gabriela mai exista acum, ca un reziduu supărător, în noua Gabriela?

Lăsă farfuria în uscător şi opri apa. Se grăbi să iasă, să traverseze sufrageria şi să bată corect la uşa camerei lui Ionuţ.

- Intră.

Deschise uşa, zâmbind slab:

- Tu de ce nu te culci? E târziu, mâine dimineaţă pleci la şcoală!

- Acum mă culc!

Într-adevăr, băiatul era deja în pijama. Îl văzu aruncându-se la propriu în pat... Decise să se apropie şi să se aşeze pe marginea patului:

- Ce-i? Nu ţi-e somn?

Ionuţ zâmbi cu subînţeles:

- Nu prea...

Se lungi lângă el, şoptind:

- Dar dacă-ţi spun o poveste interesantă, crezi că ţi se face somn?

Băiatul o privea mirat... Ce însemna mirarea aia?

- ... Ce poveste?

- Uite, de exemplu, o poveste cu un prinţ şi-o prinţesă.

"Deşi probabil ai prefera una cu maşini de curse"... Băiatul aprobă grăbit. Aşa că îl înveli bine şi decise să-i spună "Cenuşăreasa".

Marcel

Măi, să fie! Unde era Gabriela? Intră în bucătărie, iar mama lui îl privi lung:

- Ce-i?

- Unde-i Gabi?

- Nu ştiu.

Adică îşi terminase treaba şi ieşise din bucătărie fără să spună unde se duce! OK! La toaletă nu era, în sufragerie nu era, Mirela şi Roberto erau amândoi în camera lor... Poate se ascunsese într-un cotlon, să bocească pe-ascuns după cumnată-su!

Apăsă clanţa şi deschise larg uşa: să-l culce pe Ionuţ şi-apoi să se ducă şi el să se odihnească.

Înlemni în cadrul uşii, privindu-i lung... Învelit bine, aşezat comod pe pernă, Ionuţ radia de fericire! Îl privea lung şi parcă încerca să-i transmită acel sentiment de exaltare, datorat...

... Decise să se retragă; să-i lase să termine povestea cu Cenuşăreasa. Intră în camera lui şi se schimbă. Şi se apropie de fereastră.

Niciodată n-o văzuse pe Ioana spunându-i poveşti lui Ionuţ. Nu se îngrijorase - la acel moment, nu prea dăduse importanţă relaţiei dintre mamă şi fiu. Dar acum, când toată atenţia lui se concentrase asupra prichindelului lui, îşi dăduse seama cât de importantă fusese Ioana pentru Ionuţ... şi cât de nepăsătoare, faţă de el. Câtă nevoie avusese copilul lor de ea, nu pentru mâncarea zilnică, nu pentru hainele curate, ci pentru că era mama lui, pentru că ar fi vrut uneori să fie ţinut în braţe, să fie ascultat, să fie încurajat sau mustrat... Câte pahare spărsese Ionuţ, doar ca să atragă atenţia asupra lui!

Iar azi avusese surpriza s-o găsească pe Gabriela în camera băiatului, întinsă lângă el, făcându-i imensa bucurie de a-i oferi toată atenţia ei! Tocmai Gabriela! Tocmai femeia care plânsese la nuntă după fratele lui! Tocmai femeia la care nu se gândise nici o clipă că-i va fi nevastă!

Lucrurile trebuiau să se schimbe între el şi ea. De dragul băiatului lui... La naiba! De dragul lui Ionuţ, o implorase pe Ioana să renunţe la divorţ şi să se împace! Tocmai pe ea! Iar acum, când Gabriela se dovedea a fi o mamă mult mai bună pentru fiul lui, el se mai gândea de ce plânsese ea la nuntă?

Mai conta?... Adevărul era că pe Ioana n-o iubise niciodată; de Gabriela se îndrăgostise lulea în vreo 48 de ore. Lacrimile alea îl duruseră mult mai mult decât fuga primei soţii, decât divorţul, decât despărţirea de Narcis... Bietul Narcis...

Gata! Azi vor discuta deschis! Şi-i va altoi destui pumni în moalele capului, ca s-o facă să-l uite odată pe Florentin! Ieşi din cameră şi apăsă din nou clanţa. De data asta mult mai uşor, că poate adormise Ionuţ... Da; fiul lui dormea dus. Iar Gabriela îi ţinea mâna în mâinile ei şi-i şoptea "Tatăl nostru"...

Reveni în camera lor, se aşeză pe marginea patului şi-şi prinse capul în palme: cum să uite momentul ăla nenorocit? Cum să uite clipa când realizase de ce atunci, în camera ei, i se păruse uşor absentă? Uşa se deschise, se închise, paşii se apropiară... Gabriela se opri la o distanţă respectabilă:

- Nu te simţi bine?

Negă încet cu capul...

- ... Vrei să-ţi dau o pastilă?

Negă din nou; şi-acum ea tăcea, pentru că nu ştia ce să facă, ce să spună... Oftă greu:

- Mă simt ca un dobitoc.

Şi-acum chiar că o speriase de-a binelea! Întinse mâna spre ea, fără să ridice privirea din pământ. Încet, şovăind, Gabriela se apropie... Îi sărută mâna şi şi-o puse pe cap - şi reveni spre covor:

- Cred că, în realitate, mi-e frică de tine.

Tăcere...

- ... Nu ştiu dacă realizezi ce "revoluţie" ai făcut prin simpla ta apariţie. Poate nu realizezi nici ce-au însemnat pentru mine... M-am pierdut cu firea; nu trebuia să te lovesc atunci.

O simţi aşezându-se lângă el, pe pat:

- Rapiditatea cu care s-au întâmplat toate ne-a luat atunci pe amândoi prin surprindere. Dar acum, că lucrurile s-au liniştit... M-am gândit... De-atunci, mă tot gândesc...

Şi-acum era de-ajuns un singur cuvânt ca s-o vadă ieşind definitiv pe uşa camerei, pe uşa casei...

- ... Ştiu că am început cu stângul; dar, de obicei, după stângul vine dreptul...

Nu-i venea să creadă că auzise acele cuvinte! Se răsuci şi-o împinse pe pat; şi-o privi lung, de la extrem de mică distanţă:

- Eşti sigură? Pentru că, dacă o faci doar de dragul liniştii din casă...

Gabriela îl privea lung, speriată...

- Cum să-ţi spun, ca să înţelegi? Cum să te fac să vezi ce e în sufletul meu? Cum să te fac să înţelegi că, dacă mai găsesc vreo urmă din el în sufletul tău, o iau razna?

Ochii negri se umplură de lacrimi:

- Cum să te fac să vezi că a plecat demult din sufletul meu?

Lăcrămioara

Deschise încet ochii: parcă auzea apa curgând... Da; prin geamul de deasupra uşii vedea lumina aprinsă. Se ridică uşor, să nu-şi trezească soţul, şi ieşi. Se apropie de uşa băii: ce tot făcea acolo?

La vederea ei, Gabriela se panică:

- Aoleu, tanti, iartă-mă! Nu mi-am dat seama că te trezesc!

- Nu-i nimic. Ce-ai păţit?

Nora ei arătă spre cearceaf:

- A curs un pic pe lângă. Şi-am zis să nu-l las până mâine, că se păteză...

A curs un pic pe lângă... Se grăbi să aprobe şi să revină în dormitor. Şi zâmbi, făcându-şi semnul crucii: să dea Domnul să fie într-un ceas bun!

31 octombrie 2003 - vineri

Florentin

Ieşi din dormitor, aranjându-şi cămaşa. Ana spăla vasele...

- Mă duc să vorbesc cu tata.
- OK.

Luase cheile de la chioşc? Da. Atunci putea să plece. O trase uşor din faţa chiuvetei şi-o cuprinse cu braţele, zâmbind:

- Ştii că am emoţii?
- Ştii ce emoţii am eu?
- Tu? De ce? Tu stai acasă! Eu mă duc să dau ochii cu el!
- Şi-asta înseamnă că nu trebuie să am emoţii?
- Teoretic, da!
- Cât lipseşti tu, fac clătite?
- Cum vrei tu. Dacă faci, promit că nu stau mult...

Ana îi fură un sărut, râzând:

- Fugi, ca să vii repede!

Aprobă şi se grăbi să iasă.

Ioan

Privea lung ecranul televizorului, dar nu urmărea ştirile. Pentru că se gândea...

Azi nu-şi mai apelase fiul să coboare la chioşc: azi se încheiaseră cele trei luni. Nici Florentin nu-l sunase să-l întrebe ce se întâmplase, dacă întârzia cumva pe drumul dintre Dorobanţi şi Tei - semn că fiul lui nu intenţionase nici o clipă "să trişeze" cu o noapte-n plus! Deşi era vineri! Deci în curând o să sune soneria...

Se întreba doar în ce măsură schimbarea aceea extraordinară va dispare subit. Se întreba cum va reacţiona Gabriela la vederea lui Florentin. Lăcrămioara îl asigurase că cei doi nu se văzuseră nici o clipă măcar, de la nuntă şi până azi. Aşa că Gabriela putea reacţiona ciudat, Marcel putea vedea reacţia ei...

Până la urmă, el unul nu se putea amesteca şi în asta. Erau problemele lor de familie; orice intruziune în ele le va accentua. Nu-i rămânea decât să spere că lucrurile vor merge bine. Şi că, dacă vor merge totuşi rău, va reuşi să-şi determine fiul să fie calm şi nora să nu fugă şi ea pe geam!

... Numai la prostii îi stătea mintea! Era sigur că Gabriela "se lecuise"! Tocmai de-asta Lăcrămioara o alinta şi-o răsfăţa zilnic, îi făcea cadouri şi-o lua cu ea la chioşc! Tocmai de-asta el vorbise atât de deschis despre curăţenia din apartament; şi de-asta stătea în fiecare seară cu ea şi învăţau amândoi după caietele lui Prâslea. Şi tocmai de-asta Marcel se hotărâse totuşi să-şi ierte nevasta pentru ceea ce se întâmplase la nuntă. Lăcrămioara nu-i spusese nimic; schimbarea fusese însă atât de radicală, încât şi un orb ar fi observat-o! Şi-i plăcea să vadă că Marcel nu se sfia să-şi sărute soţia în sufragerie, făcând-o să roşească rău şi să se grăbească ba după pâine, ba după o sticlă cu apă minerală... Soneria piui scurt; se ridică, zâmbind:

- A venit şi Prâslea.

Nici o reacţie din partea lui Marcel. Şi cum Gabriela era la bucătărie, ocupată cu pregătirea cinei, se grăbi să descuie uşa.

Florentin

Uşa se deschise larg; tatăl lui îl invită să intre:

- Bine-ai venit.
- Bine te-am găsit.

Se descălţă, îşi scoase geaca, îşi salută fraţii şi fu poftit... în dormitor?

- Hai să discutăm în linişte.

OK, discutau în linişte! Cu siguranţă, tatăl lui avea motive serioase să-l "ascundă" acolo!

Aa... Da! Era de acord! Şi chiar se grăbea să nu fie văzut! Uşa se închise; i se arătă fotoliul. Se aşeză şi scoase cheile chioşcului:

- Mulţumesc.

- Mă bucur că ţi-au fost de folos.

- De mare folos!

- Bun. Şi-acum ce faci?

- Ce să fac; nu mare lucru... Nu m-a sunat nimeni. Aşa că am venit să-ţi aduc cheile şi să te rog... N-ai putea să vorbeşti tu cu un amic de-al tău?

- Cu care dintre ei vrei să vorbesc?

Îl lua la mişto?... Nu; îi oferea şansa de a-şi alege singur viitorul şef! Numai că nu ştia pe cine să aleagă; aşa că ridică din umeri:

- Habar n-am! Tu-i ştii! Alege unul, care-ţi place mai mult.

- Mie mi-ar place ăla de la Dorobanţi, ca să te văd toată ziulica prin geam! Dar ţie nu ţi-ar place; aşa că mă gândesc...

La ce se gândea? Adică la cine? Tatăl lui îi puse o întrebare la care nu se aşteptase:

- Ana ştie că ai venit să-mi ceri ajutorul?

- Da; de ce?

- Aşa, voiam să ştiu... Şi ce părere are?

- Mi-a urat baftă şi mi-a spus că mă aşteaptă cu clătite.

- Iar?

- Poftim?

- Şi când ai venit să-ţi dau cheile, tot clătite a făcut.

Aoleu, aşa era! Nici nu-şi dăduse seama de asemănare! Începu să râdă:

- Probabil că numai clătitele îi iau mintea şi gândurile de la discuţiile pe care îşi închipuie că le purtăm!

- Probabil!

Râdeau amândoi...

- I-ai spus că am fost pe la voi?

- Da.

- Şi ce-a zis?

- Păi întâi m-a certat că i-am spus abia marţi. Pe urmă a verificat personal pe sub calorifere şi-a răsuflat uşurată.

Tatăl lui se cam încruntase:

- Şi de ce i-ai spus abia marţi?

- Nu i-aş fi spus deloc, dacă nu s-ar fi grăbit mama s-o informeze.

- De ce? Crezi că o deranjează?

- Vizitele voastre? Nu. Dar ideea că o controlaţi, să vedeţi în ce mediu vă ţine copilul, chiar o indispune.

- O să ajungă şi ea la vârsta noastră şi-o să facă la fel.

- Tot ce se poate! Până atunci însă, îi place să fie crezută pe cuvânt, ca să spun aşa.

- Şi-am crezut-o pe cuvânt! De câte luni staţi în apartamentul ăla?

Aprobă scurt cu capul: lasă, că ştia el care fusese substratul acelui test!

- Mă, una şi cu una fac numai două! Noi vrem să te vedem fericit; pricepi? Dacă tu eşti fericit, şi noi suntem fericiţi! De-aia locuieşti tot acolo, şi de-aia o să mă apuc eu diseară de dat telefoane! Dar ai văzut ce s-a întâmplat cu Marcel; şi el părea foarte mulţumit de viaţa pe care o avea cu Ioana. Ştii că nu ne-am interesat atunci care-i sursa mulţumirii lui - şi-ai văzut că s-a ales praful.

S-ar fi ales praful oricum, pentru că Marcel era fericit din cauza romăncei iar Ioana tot ar fi aflat, peste-un an sau peste zece...

- Ştii cum e frati-tu acum? Pluteşte!

Bănuia - că de-aia fusese invitat "de urgenţă" în dormitor! Dar să se intereseze "mai pe larg" cum stăteau lucrurile:

- Serios? Se înţeleg bine?

- Incredibil de bine. Nu ştiu ce vrăji i-a făcut maică-ta la chioşc; s-au dus la culcare îngânduraţi şi-au ieşit tineri îndrăgostiţi. Iar Lăcrămioara tace ca un peşte şi mă priveşte cu superioritate...

Aha... Tipic pentru mămica lui! Cum făcea un lucru care ieşea perfect, cum "jubila" aşa, pe tăcute, între o săptămână şi două luni!

- Şi voi?

- Noi?

- Bănuiesc că staţi toată seara pe capul bietului copil!

Începu să râdă şi aprobă:

- Iar ei nu pare să-i displacă...

- Mă, s-o lăsaţi să se şi odihnească; auzi?

- Bineînţeles!

- Iar în privinţa angajării tale, dă-mi două-trei zile, să văd ce se poate face. Dacă nu reuşesc nimic cu amicii mei... Lasă, că vedem noi!

Aprobă şi se ridică: "şedinţa" tocmai se terminase. Şi cum sufrageria era goală acum, fu condus direct la uşă... Îi strânse mâna, zâmbind:

- Aştept să mă suni.

- Io-te la el! De când până unde, mă?

- Bine, lasă că te sun eu! Da' să nu-mi spui după aia că te bat la cap şi te zoresc!

- Nu-ţi spun.

- Pa!

- Pa!

Se grăbi să iasă şi să se îndepărteze de casă - pentru ca ochii negri să nu fie tentaţi să se uite spre ferestre. Pentru ca acel mic "miracol" să continue.

Ştia ce mare vrajă făcuse mama lui la chioşc - nici una. Poate doar acea vrajă care-i ferise să se mai întâlnească! Greu de crezut că acel lucru fusese posibil, dat fiind faptul că el uda panselele din balcon iar Gabriela ar fi putut oricând să caute cu privirea o eclipsă de soare! Îi reuşise totuşi - jos pălăria! Şi uite cum Marcel se calmase, Gabriela se mai dezmeticise din visele cu care-şi hrănise imaginaţia până acum şi se văzuseră, în sfârşit... Şi se acceptaseră, în sfârşit...

Ştia ce se întâmplase: în sfârşit, fratele lui se recăsătorise. Cu inima strânsă, temându-se să nu descopere că se înşelase, că soţia lui încă mai era îndrăgostită de cumnatul ei... Dacă Marcel va observa ceva ciudat azi, se lăsa cu păruială în grup!

1 noiembrie 2003 - sâmbătă

Florentin

Se ridică uşor, sărutând-o:
- Ştii ce m-am gândit?
- Ce?
- ... E sâmbătă, nu?
- Da, e sâmbătă.
- Şi nu ţi-e dor de niţică geometrie?

Ana începu să râdă:
- Mă crezi că uitasem complet?
- Te cred; cât pe ce să uit şi eu!

Soţia lui se ridică şi începu să se îmbrace. O privea lung, sprijinit de tocul uşii...
- ... Ce e?
- Nimic.

Ana se grăbi să-şi pună cămaşa, râzând:
- Nu te mai uita aşa la mine!
- De ce?

Două secunde de tăcere; apoi vocea ei fu puţin fâstâcită:
- ... Fiindcă mă faci să roşesc.

Se grăbi s-o ia de mână:
- Vino să-ţi arăt ceva.

O trase în faţa oglinzii mari de pe hol şi aprinse lumina. Ana îl privea lung:
- Ce s-a întâmplat?
- Tocmai am descoperit ceva foarte frumos!

O întoarse spre oglindă. Şi trase uşor cămaşa de pe umerii ei...
- Hei! Te rog!

OK, bine! Era un pic pudică, şi-o înţelegea! Oricum, nu asta voise să-i arate! O prinse de umeri şi începu s-o întoarcă uşor spre dreapta... Ochii căprui erau din ce în ce mai mari... Gata; acum se privea din profil. Şi-acum îşi permise să o cuprindă uşor cu braţele şi să-i arate linia burticii ferme... Ana începu să râdă:
- Doamne, cât de mare s-a făcut!
- Şi cât de mare o să se facă! Dacă acum are doar 28 de centimetri şi 500 de grame, dă-ţi seama că va avea vreo 3 kilograme la naştere...

Soţia lui îşi examina cu atenţie burtica... Şoapta ei îl făcu să râdă:
- Şi nu mi-am dat seama că Nina a trecut de la betelii de 58 de centimetri la 65-70...
- Sper că nu te îngrijorezi pentru siluetă!
- Nu; chiar deloc. Ştiu că voi slăbi după naştere; n-am fost niciodată predispusă spre îngrăşare.

Îşi trecu încet palma peste Florentina, zâmbind slab:
- Mă gândeam să comand deja şifonierul...
- Tu ştii cum stăm cu banii! Dacă e momentul pentru şifonier, atunci comandă-l!
- Chiar nu ştiu dacă e sau nu momentul! Doar că vă privesc, simt nevoia să mai cumpăr ceva şi nu mai e nimic altceva pe listă...
- Atunci hai să comandăm şifonierul. Şi dulapul.
- Săptămâna viitoare, probabil luni...

Privea cu atenţie acel punct; voia să vadă dacă observa, cu ochiul liber, burtica mişcându-se... Nu; simţea împunsăturile, dar nu vedea nimic. Aşa că zâmbi:
- Ştii ce mi-a spus Roberto? Că de Revelion o să stăm amândoi pe canapea şi-o să-ţi pun bănuţi pe burtă, să-i vedem cum se mişcă!
- Tot ce se poate!

Îi fură un sărut:
- Hai, îmbracă-te, că e frig.

Ana se conformă; îşi închise însă doar doi nasturi ai cămăşii şi reveni la studiatul burticii...
- Nu mergem la lecţia de geometrie?
- Mergem. Avem tot timpul - că nu cred că se-nchide!

Corect! Clubul era deschis non-stop! Aşa că reveni şi el la acea îmbrăţişare: momentan, studiau bebeluşa... Sau îi scotea din nou cămaşa?

... Mai bine nu. Mai bine să evite pe cât posibil orice exagerare care ar fi putut duce la declanşarea naşterii. Iar atâta timp cât Ana nu-i ghicea gândurile, n-avea de ce să-i dea idei aşa. Oricum, presimţea că diseară, când se vor întoarce "doxă" de geometrie, va trebui să găsească cuvinte extrem de galante ca s-o convingă să renunţe la idee...

Ana-Maria

Tii, ce burtică mare avea! Mă rog; nu foarte mare. De fapt, acceptabilă: tocmai bună de ascuns în salopeta de gravidă! În timp ce Florentin o privise lung pe Florentina, ea se privise şi în ansamblu - şi se declara mulţumită. Dacă n-ar fi fost burtica, ar fi apreciat că se îngrăşase doar cu vreo două kilograme. Ceea ce, la înălţimea ei, nu era o tragedie. Arăta foarte bine chiar şi aşa...

Cu prima ocazie când va rămâne singură acasă, va proba o pereche de pantaloni: să se asigure că imaginea nu-i juca o festă. Era sigură că încăpea fără probleme, doar că nu-i putea închide. Aşa că... Aşa că îi mulţumea încă o dată doctorului Paul Petrescu pentru că exista şi o inclusese şi pe ea în clubul select, restrâns, al pacientelor lui favorite. Pentru că avea grijă de ea, pentru că o sfătuia şi-o învăţa ce avea de făcut... Pentru că era aşa cum era.

Ridică privirea spre soţul ei doar preţ de-o secundă; ochii lui priveau burtica... şi încercau din greu să nu se ridice puţin, pe reflexia oglinzii. Ceea ce-i amintea că trebuia să-şi cumpere urgent un sutien mai mare. Păi dacă era pe-aşa...

Nu. Pentru că ochii lui rămâneau aţintiţi asupra Florentinei. Şi pentru că şi ea se gândise, după ultimul control, după ce recitise odiseea sarcinii în 40 de săptămâni, că frecvenţa momentelor lor de intimitate ar fi trebuit redusă un pic. După ce se năştea Florentina, puteau să încuie uşa şi să nu se mai oprească decât cât mânca prichindica! Dar acum... Acum, totul trebuia făcut cu atenţie şi măsură. Şi chiar dacă medicul nu pomenise nimic despre frecvenţa contactelor sexuale, erau amândoi destul de inteligenţi şi de maturi ca să realizeze că riscul declanşării premature a naşterii creştea o dată cu sarcina.

Dacă Florentin putea să se concentreze asupra Florentinei, atunci va putea şi ea s-o facă. Aşa că puse încet palmele peste mâinile lui, zâmbind: aşa o îmbrăţişau amândoi...

Ana-Maria

volumul IV

3 noiembrie 2003 - luni

Florentin

Despături foaia, privi lung desenul... Era destul de explicită acea schiţă. Doar îşi petrecuseră jumătate de zi ieri, s-o deseneze cât mai "veridic"! La capitolul "ruletă şi linii" el fusese maestrul, iar partea de "concepţie" îi aparţinea ei... Şifonierul va fi superb!

Bun! Era 9 fix, avea schiţa, luase şi bani pentru avans... Putea să plece! Descuie uşa şi se opri - telefonul începuse să sune... Să se întoarcă din drum?

... La urma urmei, nu păşise încă peste prag! Aşa că împinse cu putere uşa şi alergă în sufragerie:

- Alo?
- Bună dimineaţa. Dl Manolache Florentin?
- Bună dimineaţa. Da.
- Vă sun din partea dlui Mugur Agapie. Vă puteţi prezenta astăzi la un interviu şi o discuţie cu dânsul?

Mugur Agapie... Nu-l cunoştea. Dar cuvântul "interviu" îi aprinsese imediat "beculeţele"! Aşa că zâmbi:

- Sigur că da.
- Puteţi ajunge în jumătate de oră pe str. Tokyo nr. 1? E vizavi de spitalul Grigore Alexandrescu.

Cu un taxi, ajungea sigur! Dar asta însemna să amâne comandarea şifonierului...

- Sigur.
- Vă aşteptăm atunci.
- Nouă jumate, str. Tokyo nr. 1.
- Da.
- Mulţumesc.
- La revedere.
- La revedere.

Aşeză telefonul în furcă, mirat... şi începu să zâmbească. Deci tăticul lui vorbise cu florarii prin piaţă, cu angrosiştii, cu detailiştii, cu şoferii "de firmă" care veneau în piaţa Coşbuc pentru aprovizionare... şi, după 24 de ore de gândire şi socotire, îi dăduse un telefon acestui Mugur Agapie, pe care el nu-l cunoştea, al cărui nume nu-i amintea de nici un chip zărit prin curtea părintească, sau pe la chioşc, dar care tocmai îşi pusese secretara să-l cheme la un interviu...

Ieşi pe hol şi se privi lung în oglindă: să se ducă îmbrăcat aşa? Categoric, nu! Reveni deci în sufragerie şi formă numărul: să cheme întâi taxiul şi pe urmă să se îmbrace "ca de interviu".

Lăcrămioara

Claxonul o făcu să întoarcă privirea; tresări când îşi recunoscu fiul în taxi... Măi, ce vesel era!

Ce încerca să-i transmită?... Era cumva ceva legat de cele 10 telefoane pe care le dăduse Ioan în ultimele două zile? Tot ce se poate! Dacă soţul ei insistase chiar atât de mult să dea de omul ăla - când el era genul care, dacă nu i se răspundea prompt la al treilea telefon, căuta cu siguranţă pe altcineva...

Cămaşa era OK; la cum îşi cunoştea ea băiatul, şi pantalonii trebuiau să fie la fel! Şi cum o ştia şi pe Ana, Florentin avea jumătate de post asigurat doar prin simpla intrare în florărie! Aşa că-i făcu cu mâna iar taxiul se îndepărtă... Se întoarse spre Gabriela şi începu să râdă:

- Ete la el! Are şi el un interviu - şi se plimbă ţanţoş ca un cocoş!
- Poftim?
- Nu l-ai văzut, în taxi?
- Pe cine?
- Pe Florentin!
- Nu, nu m-am uitat! Uite ce-a ieşit; eu zic că-i bine aşa. Matale ce zici?

Da; era bine. Şi se grăbi să confirme:

- E foarte bine. Bagă-l în faţă, că-l dăm repede.

Gabriela se grăbi să iasă cu buchetul - şi-apoi să intre şi să răsfoiască hârtiile...

Chiar nu-l văzuse pe Florentin? Chiar nu-i atrăsese atenţia claxonul ăla - şi mai ales ieşirea ei în uşa chioşcului?... Cine ştie! Nu se gândise s-o observe; nu-i rămânea deci decât să presupună că nora ei n-o minţise. Şi, bineînţeles, să se ocupe de clientul ei preferat, care se apropia zâmbitor de ea! El întotdeauna lua de la trei buchete-n sus!

Florentin

Bun! Achită cursa şi coborî. Şi privi lung casa cu etaj... Acolo trebuia să ajungă? Da, pe casă scria nr. 1; iar aia era str. Tokyo. Dar se aşteptase să vadă o florărie! Oare să-i fi jucat tăticul lui vreo festă? Să-i mai plătească o parte din poliţa pentru standul de pantofi din Niro? Aflase oare şi de standul din Doraly?

Intră în curte, urcă treptele şi apăsă soneria. Paşii care se apropiară purtau tocuri; uşa se deschise larg.

- Bună ziua. Sunt Manolache Florentin.
- Bună ziua. Intraţi.

OK. Interior frumos, elegant... Fu condus prin ceea ce fusese probabil ditamai livingul, iar acum adăpostea cinci sau şase birouri; în capăt, i se deschise uşa din dreapta. Şi intră într-un birou de nici 10 metri pătraţi.

- Bună ziua.
- Bună ziua.
- Manolache Florentin.
- Mugur Agapie. Ia loc, te rog.

Se aşeză pe scaunul oferit, în faţa biroului în formă de L. Bărbatul mărunţel, un pic grăsuţ, de maximum 30 de ani, răsfoi scurt trei foi, ridică receptorul şi-o chemă pe Laura. Şi-apoi se întoarse spre el:

- Problema este următoarea. Am un lanţ de 10 florării. Mă pregăteam s-o deschid şi pe-a 11-a, dar abia în decembrie - pentru că mâine plec în Germania şi mă-ntorc abia peste o lună. Am încredere în nea Ioan; dacă mi te-a recomandat el, înseamnă că vei face faţă la sarcina asta.

Uşa se deschise; tânăra intră şi se apropie de birou:

- Situaţiile pe luna octombrie.
- Mulţumesc. Florentin Manolache, Laura Matache.

Îi strânse mâna şi reveni pe scaun; nu pricepuse mare lucru, presupunea că angajarea lui era ca şi făcută dar începând din decembrie... Aştepta totuşi; dl Agapie răsfoia foile aduse de acea Laura, brunetă, înaltă, slăbuţă, fost fotomodel probabil...

- ... Mda; mă uit pe ele mai târziu. Laura, Florentin o să deschidă florăria din Tei. Îl ajuţi şi-l înveţi tot ce trebuie să ştie.

Poftim? Ochii negri reveniră spre el:

- Eu lipsesc o lună; consider-o luna de probă. Când mă întorc, mă aştept să găsesc o florărie funcţională acolo.

Adică... Cum adică? Îl văzu deschizând un sertar şi întinzându-i un inel cu două chei:

- Poftim.

Luă cheile... pentru că i se întinseseră! Tot nu era lămurit! Tânăra decise să pună ea întrebările:

- Să înţeleg că deschidem şi locaţia din Tei?
- Da. Cât lipsesc eu, te asiguri că lucrurile merg bine acolo iar Florentin se descurcă cu tot ce-i de descurcat.
- Spuneaţi că n-o deschidem până în decembrie.
- Până în decembrie formăm vadul pentru vânzarea din decembrie.

Şi-acum tânăra tăcea mâlc, pentru că ar fi trebuit să ştie acel răspuns - el unul îl ştiuse, şi nu era decât florar de chioşc... Bărbatul îl privi cu o seriozitate care-i dădu fiori:

- Când mă întorc, vreau să văd actele de-acolo la zi: facturile de aprovizionare, fişele de magazie, gestiunea, încasările pe casa fiscală, registrul de casă şi toate celelalte. Toată contabilitatea primară la zi, fără greşeli. Ce zici: te-ncumeţi?

Zâmbi slab, nu prea sigur că el însuşi credea acel răspuns:

- Bineînţeles.

- Bun. Îţi las o Dacie momentan; TGK-ul, Laura. Dacă mă întorc şi-o găsesc nezgâriată, îţi dau alta mai acătării.

Aprobă cu capul: perfect! Că dacă-i lăsa vreun Jeep şi-l înfigea în primul gard... Brr!

- Laura e asistenta mea; ea o să te înveţe tot ce e de învăţat. Tot ea va ridica zilnic încasările, pe bază de semnătură în registrul de casă: aşa e procedura. Tot ea are procură să se ocupe de firmă, cât lipsesc eu; dacă ai probleme de orice fel, o cauţi pe ea.

OK! Aprobă din nou, amuzat de gândul că avea un patron mic şi iute dar momentan primise o şefă-fost fotomodel...

- În luna de probă îţi ofer 300 de euro net. După aia discutăm, în funcţie de realizări.

Bine! Era bine şi-aşa!

- Întrebări?

Nu.

- Atunci, succes! Laura o să-ţi facă formele şi-o să-ţi dea ce e de dat. Noi vorbim în decembrie.

Se grăbi să se ridice şi să întindă mâna:

- Mulţumesc.

- La revedere.

- La revedere.

Ieşi din birou, urmat de paşii pe tocuri, şi fu poftit la unul din birourile din acel living. Tânăra începu să scotocească prin sertare, printre hârtii de tot felul...

- Ia loc.

Se aşeză. Şi aşteptă până când i se oferi un teanc de hârtii...

- Actele maşinii, contractul de colaborare, copie după actele firmei. Ai buletinul la tine?

Se grăbi să i-l dea. Şi cum ea se îndepărtă, decise să se concentreze un pic asupra hârtiilor.

Florăria Tria? Nu-şi amintea ca, prin peregrinările lui, să fi intrat în vreo florărie "Tria". Nu putea deci să-şi închipuie că tăticul lui dăduse telefonul salvator iar acel Mugur Agapie se interesase pe la subordonaţi despre cum decursese proba de lucru de-acu' o săptămână! Şi-atunci să creadă că fusese angajat doar aşa, "pe barba lu' nea Ioan"? Apropo; înainte să intre şi ea, patronul îi spusese că avea încredere în "nea Ioan". Că, dacă-l recomandase el, atunci va face faţă la sarcina asta. Ceea ce însemna că...

Hei! Atenţie la hârtii! Avea tot timpul să se gândească la asta după ce pleca de-acolo! Contractul de colaborare era OK, din punctul lui de vedere. Ce mai era acolo? Talonul maşinii; avea revizia tehnică făcută, avea şi poliţa RCA... Bun! Şi un proces-verbal de predare-primire a maşinii... N-avea nimic de comentat la hârtiile alea. Tânăra se reaşeză şi-l privi preţ de-o secundă:

- Totul e în regulă?

- Da.

- Atunci dă-mi să le completez.

Contractul şi hârtia; el contempla de zor talonul maşinii...

- ... Din câte am auzit, maşina e bună - doar arată rău.

- Dacă face faţă la două drumuri pe zi, e perfectă.

- Face!

Şi ia uite cum se angajase el... Măi, să fie! Se aşteptase să fie chemat la o florărie, să dea iar probă de lucru...

Acum tânăra fost fotomodel completa spaţiile punctate, iar el avea cel puţin cinci minute, să se gândească la tăticul lui şi patronul lui. Deci se cunoşteau destul de bine, de vreme ce patronul avea încredere în omul trimis de "nea Ioan"... De fapt, dacă nu fusese informat explicit, patronul îşi dăduse imediat seama că Florentin Manolache era rudă cu Ioan Manolache! Numele ăsta o fi fost el des întâlnit - dar nici chiar atât de des întâlnit! Şi-atunci, câtă încredere avea totuşi omul ăla în tatăl lui, să-i angajeze băiatul şi să-i dea o asemenea sarcină complicată şi complexă, ştiind că nu avea nici un fel de vechime într-ale comerţului "cu acte", că se cunoscuseră acum 5 minute şi mai ales că în general florarii lucrau numai în familie?! Mai ales că numele Manolache era renumit pentru stricteţea cu care păstrau regulile şi legile nescrise! Erau una din cele mai stimate şi respectate familii de florari din Bucureşti! Toţi patronii avuseseră reticenţe auzind că era "băiatul lu' nea Ioan"; şi tocmai Mugur Agapie gândea "pe dos"! Dar cine ştie ce-i spusese tăticul lui, de-l convinsese...

Tânăra ridică receptorul şi formă două cifre; interior deci. El aştepta, privind acum cheile...

- Mă scuzaţi. Pe ce funcţie facem încadrarea lui Ma

Vocea nervoasă răcni suficient de tare ca s-o audă şi el, în romanes:

- Tu eşti proastă, sau te prefaci? Ce zici de administrator? Sau director?

Uau! Laura se făcuse roşie-stacojie! Şi tăcea mâlc! Dar nici nu închidea... semn că patronul era uşor bolnav de nervi, dar nu în formă cronică - după ce răcnea, dădea şi răspunsul!

- ... Florar!

Receptorul sfârşi în furcă; pixul reveni pe hârtie. Scrisul, aşa cum îl vedea el cu coada ochiului, era uşor nervos acum... Deci dl Agapie ştia romanes; şi don'şoara fost fotomodel... Şi-acum, dacă se gândea mai bine, prin prisma acelei informaţii...

Agapie ăsta n-o fi fost cumva un florar intrat în afaceri în febra privatizării, după '90? Sau băiatul unui florar, care mâncase îndeajuns de multă bătaie de la taică-su ca să termine o facultate? La urma urmei, îl chema Mugur! Iar d-ra contabilă... Ptiu, drace! Coafată şi fardată, îmbrăcată în deux-pieces-ul ăla elegant, nici nu observase! Era "de-a lor"! Încerca să-şi amintească cum arăta tânăra care-i deschisese uşa; era tentat să creadă că...

Hei! Să nu generalizeze acum! Cu doi ghiocei, nu se făcea seră de lalele negre! Gândul îl făcu să zâmbească; telefonul tinerei începu să piuie.

- Da.

Acelaşi ton iritat, acelaşi stil uşor răcnit:

- Ai terminat?

- Într-un minut.

- Pe urmă refaci situaţia; am spus că vreau să-ţi iasă doar 120 de milioane!

- Da.

Şi-acum auzi şi piuitul intermitent - semn că dl Agapie îi închisese în nas. Tânăra închise şi ea şi-i întinse hârtiile:

- Semnează, te rog.

OK. Semnă cele trei exemplare şi procesul-verbal de predare-primire. Şi-acum? O privi cu ochi curioşi; tânăra zâmbi:

- Copiile după actele firmei trebuiesc atârnate pe-acolo, pe pereţi. Iar maşina e în faţa porţii. Ştii unde e florăria?

- Presupun că e chiar vizavi de parcul Circului: cea proaspăt renovată.

- Exact; aia plină de moloz. Du-te până acolo, să vezi ce dezastru au lăsat zugravii; iar dacă te răzgândeşti, ne întâlnim acolo mâine, pe la zece, să iau cheile şi să anulăm hârtiile.

N-avea rost să-i explice că nu se va răzgândi nici dacă va găsi florăria aia bombardată! Aşa că se ridică:

- Bine. La revedere.

- La revedere.

Porni spre ieşire; în drum, "scană" cu privirea celelalte birouri... Ptiu - că avusese dreptate! "Lalele în costum de firmă!" Primul gând - prima impresie! Salută secretara şi se grăbi să iasă. Cobora treptele... Poate că nimerise în altă afacere de familie? Cine putea şti! Oricum, dacă tăticul lui îi alesese tocmai acel patron...

Hm; îi alese tot un "jandarm"! Probabil ca să nu-şi iasă din obişnuinţă! Tăticul lui obişnuia să fie "jandarm-şef" când venea vorba de afaceri!

Şi uite şi maşina!... Asta era? Se aşteptase la un jaf! De fapt, unica ei problemă "estetică" era caroseria de Dacie 1300 din anii '80!

În rest, arăta bine! Nu era zgâriată, n-avea tabla înfundată... Părea spălată proaspăt... Urcă la volan şi-şi aminti micul amănunt al benzinei. Porni motorul - perfect, o lua "din prima"! Iar indicatorul arăta rezervorul plin. Se grăbi să se îndepărteze de vilă - cu siguranţă, cel puţin o pereche de ochi îi observase fiecare mişcare, fiecare trăsătură a feţei, şi-n maximum 24 de ore i se va da dlui Agapie raportul!

Şi-acum să se îndrepte spre noul lui loc de muncă! Cu oprire la prima staţie de benzină, să se asigure că indicatorul nu era defect.

Deci el urma să facă ordine şi curăţenie, să aranjeze ce era de aranjat, să se ducă să ia flori, să deschidă florăria... Să stea la vânzare, să aprovizioneze, să scrie actele... Aoleu! Acum, că se gândea mai bine la propriul program şi propriile puteri, mai că înţelegea cuvintele Laurei! Dacă n-ar fi ştiut că tăticul lui îşi pusese la bătaie reputaţia şi cuvântul, şi dacă Ana n-ar fi născut peste doar trei luni, poate că s-ar fi răzgândit chiar acum! Dar aşa...

La urma urmei, nu voia să înveţe tot ce era de învăţat despre florării? Planul lui nu era să-şi deschidă propria afacere? Nu visa la o florărie frumoasă, doar a lor? Nici nu se gândea să trântească un chioşc la o intersecţie! Mai ales că ştia ce însemna chioşcul! Frig, curent, ploaie, viscol, hoţi, probleme cu Primăria, cu jandarmii, cu Sanepidul, cu noile reguli venite de la mai toate forurile existente în ţară... În plus, nu va accepta niciodată ca Ana să se trezească la trei jumate! Să o vadă tremurând în chioşc la cinci dimineaţa, făcând buchete cu mănuşile în mâini... Ieşeau bani şi din florării - că altfel n-ar mai fi fost atâtea, prin tot Bucureştiul! Şi poate că vor reuşi...

De fapt, sigur că vor reuşi! Avea doi ani la dispoziţie, să tot înveţe! Să tot acumuleze experienţă!

Hm; spera să n-aibă vreodată probleme cu patronul. Că dacă răcnea şi la el, tare se temea că-l va lua gura pe dinainte şi-i va spune două neaoşe! Şi-apoi adio experienţă, adio salariu, adio ajutor de la tăticul lui!

... Aha, abia acum înţelegea el de ce venise tăticul lui la două noaptea la chioşc! Ca să se asigure că se va descurca singur cu toate sarcinile alea! Adevărul era că se fofilase cu brio de la mai toate momentele de socotit din sufragerie; chiulise şi de la momentele negocierilor din piaţă. Singurul lui punct forte erau buchetele făcute după carte; tăticul lui voise să se asigure că măcar alea erau o certitudine. Şi mizase probabil pe faptul că era descurcăreţ şi o va scoate cumva la capăt cu restul...

Uite şi florăria... Parcă maşina, se grăbi să descuie... Bine că avea gratii la toate ferestrele! Sigur, chestiile alea crem, inestetice, vor bloca privirea clientului spre buchetele pe care intenţiona să le aranjeze, frumos, în vitrine! Dar, la urma urmei, cine voia un buchet de flori intra şi vedea înăuntru ce era de văzut!

Tii, câtă mizerie! Moloz, bucăţi de gipscarton... Rafturile păreau "promiţătoare", după ce le freca de-i ieşeau ochii şi scotea vopseaua de pe ele! Lumină... Apăsă comutatorul - lumină feerică, la nevoie.

Spaţiul era interesant; un fel de triunghi dreptunghic cu baza uşor curbată. Iar tejgheaua fusese azvârlită undeva în mijlocul camerei. O s-o pună... O s-o pună...

Ia să vadă el tot spaţiul, să strângă gunoiul şi pe urmă să ia decizii! În spate mai era o uşă; descoperi deci o cămăruţă cam de 2/2 metri şi-o baie "minusculă". Dar era mai mult decât de-ajuns pentru planurile lui. Era şi o uşă metalică în spate; o descuie, o deschise larg... Bun; tomberoanele erau goale. O să strângă toată mizeria şi-apoi o să aşeze rafturile, urmând ca mâine de dimineaţă să se apuce de curăţenie. Dar să se grăbească, dacă voia să termine treaba acolo şi să se ducă s-o ia pe Ana de la serviciu! La aşa surpriză...

Începu să râdă şi încuie uşa: când o să-l vadă la volanul acelei Dacii "antice", soţia lui o să-şi închipuie că se smintise! Că plecase să cumpere un şifonier şi se întorsese cu o maşină!

Aoleu, şifonierul!... O să se ducă să-l comande, pe la trei. Momentan simţea nevoia imperioasă de-a se apuca de lucru! Iar pentru asta trebuia să treacă întâi pe acasă, să se schimbe în haine "adecvate"! Oricum, presimţea că numai curăţenia o să-i mănânce două zile, iar lecţiile teoretice despre fişele de magazie şi registrul de casă încă o zi!

Până-n decembrie, trebuia să urnească florăria aia şi să înregistreze şi un profit de minimum un leu! Iar asta nu era deloc uşor...

Nu va accepta de la tăticul lui decât sfaturi. Să nu-i prindă pe acolo, cu cârpe şi detergenţi, că se făcea foc şi pară! Era luna lui de probă! Ştia că Laura va veni zilnic să se asigure că treaba mergea aşa cum trebuia să meargă, să observe cu coada ochiului, să pună întrebări "încuietoare" şi să-i dea raportul dlui Agapie în decembrie! Aşa că va insista să se descurce singur! Nu-i era frică de muncă; acum, că văzuse spaţiul şi rapiditatea cu care fusese angajat, chiar avea "planuri măreţe" acolo!

Ana-Maria

Deschise uşa blocului şi porni grăbită spre piaţa Romană: abia aştepta să ajungă acasă! Bănuia că Florentin comandase deja şifonierul şi dulapul; simţea însă nevoia imperioasă să fie sigură...

Claxonul o făcu să se încrunte; îşi continuă însă drumul, bombănind în gând toţi chiorii care nu-i vedeau salopeta de gravidă! Iar claxonul se repetă! Încercă să-l ignore...

A treia oară! Acum era prea mult! Se întoarse pe-un călcâi, pregătită să-i zică două, trei sau patru - după caz... Ia uite!

Păi nu se prea putea mişca de-acolo; se întreba care erau şansele ca Florentin să fi plecat spre magazinul de mobilă şi să se fi întâlnit pe drum cu un amic care-şi vindea ieftin rabla... Soţul ei coborî de la volan, râzând:

- Stai liniştită, că n-am cumpărat-o.

Şi mai rău! O primise gratis! Fostul proprietar se săturase să-şi arunce banii pe fereastră şi, fiind un duşman înflăcărat al lui Florentin, se gândise să i-o facă lui cadou!

Se apropie de maşină, privind-o lung... Chiar dacă era curată, avea cam 30 de ani - şi asta "nu-i trecea" cu puţin polish şi-o spălare temeinică! Soţul ei îi deschise portiera din faţă... Să rişte?

Hei! Urcă lângă el iar Florentin se grăbi s-o sărute:

- Bună!

- Bună. Te rog, spune-mi că ai câştigat-o la lozuri instant!

- Linişteşte-te, nu-i a mea.

Bun! Fiu! Primi un teanc de hârtii:

- Hai: discutăm pe drum.

OK! Ce erau hârtiile alea?... Nu-i venea să creadă! Florentin se angajase!

- Te-ai angajat!

- Exact. Şi am şi maşină de serviciu!

Maşină de serviciu! Incredibil! Decise să renunţe la cititul hârtiilor:

- Unde te-ai angajat?

- La o florărie.

- Adică ai reuşit!

- Da - a reuşit tata să mă convingă să-l rog să dea câteva telefoane!

- Dar ai reuşit!

- Stai, să-ţi povestesc! Că nu-i treabă prea uşoară!

De ce?

- Patronul are zece florării. Pe-a unspea voia să o deschidă în decembrie, dar pentru că "are încredere în nea Ioan", o deschide acum.

- Ca să te poată angaja!

- Exact! El pleacă mâine în Germania, pentru o lună. Mi-a spus că asta e luna mea de probă. Ştii florăria aia din faţa parcului?

- ... Nu e nici o florărie în faţa parcului.

- Ba e un spaţiu proaspăt renovat, care necesită curăţenie generală, aprovizionare şi inaugurare. Iar eu mă voi ocupa de toate. Singur.

Aoleu! Chiar că nu era uşor!

- Mi-a făcut cunoştinţă cu asistenta lui, care o să se ocupe de firmă cât e el plecat. Ea o să mă înveţe cum e cu hârţogăria, cu casa de marcat, cu tot ce se cere prin lege. Eu o să mă ocup de aprovizionare, aranjare, deschidere, vânzare... De tot!

Aha! Deci o să vină acasă frânt de oboseală şi-o să adoarmă cu nasul în cină...

- Patronul mi-a spus că, atunci când se întoarce, vrea să găsească o florărie funcţională. Asta e proba de lucru. Şi mă plăteşte cu 300 de euro net în luna de probă. După care, în funcţie de rezultate, negociem.

Aha!

- Şi mi-a dat şi băbuţa asta; dacă reuşesc să n-o zgârii până în decembrie, îmi va da una mai acătării.

- Bun! Ar fi perfect! Dar eşti sigur că te va angaja cu carte de muncă, în decembrie?

- Bineînţeles! Eu în trei zile îi deschid florăria! Că nu-mi place să stau, iar florăria pe care i-o plănuiesc eu în spaţiul ăla o să fie o nebunie! Am fost deja acolo şi-am strâns molozul; mâine mă apuc de curăţenia generală, care cred că-mi va lua încă o zi. O să vorbesc mâine cu Laura, să vină poimâine şi să-mi arate tot ce am de făcut prin hârtii. Aşa că joi dimineaţa mă duc în piaţă, aprovizionez şi-o deschid!

- ... Eşti sigur că nu e prea devreme?

- Mi-a dat doar o lună; trebuie să folosesc fiecare zi, dacă vreau să-i placă ceea ce va găsi în decembrie! Ştii, nu-i de-ajuns să arate bine; trebuie să facă profit.

- Profitul chiar din prima lună e un ţel foarte ambiţios...

- Nu şi pentru planurile mele. Şi mă ştii cum sunt: dacă vreau eu ceva...

Da, ştia. Aşa că începu să râdă:

- Mergem s-o văd şi eu?

- Tu o s-o vezi când va fi aranjată, curată şi plină de flori. Ca să nu fii tentată să te înfiinţezi cu detergenţii şi să mă ajuţi la curăţenie.

- Ştii bine că m-aş înfiinţa cel mult ca să te ţin de vorbă! Nu-mi permit să fac efort ca după renovare! Un praf şi-un aspirator mai merge; dar frecatul podelelor...

- În plus, sunt sigur că asta face parte din test. Laura o să tot apară pe-acolo, să vadă ce fac, cum fac şi "să dea raportul" în decembrie.

- Laura e asistenta lui?

- Da.

- Atunci să fii sigur că o să te tot viziteze la locul de muncă!

- Sunt foarte sigur!

Chioşcul era închis; normal, la ora aia, în noiembrie... Soţul ei începu să râdă:

- Şi-acum eu unde parchez?

- Alege orice loc îţi place - rezolv eu cu vecinii.

Râdeau amândoi pe cinste: la aşa spectacol pe tema panselelor, probabil că ceilalţi utilizatori de autoturisme se vor abţine cu grijă de la a face comentarii pe tema locului de parcare!

- Cred că locurile astea de lângă bloc sunt libere. Iar de mâine încolo o s-o las în faţa florăriei.

- Cum crezi! Mă îndoiesc că există vreo restricţie la numărul de păpuşi... Pansele mai avem, de taloane de pensie fac eu rost...

Soţul ei se grăbi să frâneze şi-o privi cu lacrimi în ochi:

- Dacă nu încetezi, îmi scapă ambreiajul şi-o "ondulez"!

Se grăbi să coboare: mai bine aşa, decât să spună cine ştie ce şi să zgârie maşina chiar din prima zi! Privea lung Dacia... La urma urmei, era o maşină bună! Nu mergea "în hopuri", nu scotea rateuri, nu i se oprise motorul pe la semafoare... Ce dacă era "bătrână"? Îşi făcea treaba cu brio! Dacă va rezista o lună, va fi mai mult decât perfect! Doar să-l convingă pe Florentin să nu se apuce să cumpere piese şi accesorii! Ştia ea cum era "febra primului lucru" - dar asta era maşină de servici, iar dacă patronul nu-i specificase expres s-o transforme în maşină de curse, mai bine să se abţină!

Intrară amândoi în scară; zâmbi, privind lung uşa liftului:

- Dacă reuşeşti să deschizi florăria, o să ai din nou "locul de joacă" asigurat...

- Exact. Şi-o să le exersez pe toate! O să reiau documentarea pe Internet, să fiu mereu în temă cu ce se poartă, ce e la modă...

- Vrei să expui şi buchete?

- Nu ştiu; mă gândisem să încerc, deşi ăsta e un obicei al florarilor de chioşc... Aş putea să mint cu graţie; să las clientul să le vadă şi, dacă observ că e interesat de vreunul dintre ele, să-i spun că e făcut pentru o comandă, dar i-l pot da lui şi-apoi să refac comanda! Ca să nu-l las să aştepte...

- Nu ştiu; în materie de flori, tu eşti expertul!

Soţul ei apucă uşa şi-o trase; liftul se opri între etaje. Exact ca atunci... Fu cuprinsă uşor cu braţele:

- ... Ţi-am mai spus vreodată cât de mult te iubesc?

- Ţi-am mai spus vreodată că eu te iubesc cel mai mult?

Florentin nega, zâmbind... Şi ce dacă nişte vecini băteau ca bezmeticii în lift? Sărutul acela nu putea fi întrerupt!

Florentin

Se ridică uşor şi se grăbi să iasă. Închise uşa dormitorului... Ana adormise. De fapt, observase privirea ei obosită încă de când ieşise din scara blocului de la Romană. Şi-apoi emoţia veştilor, cina copioasă, păhărelul de şampanie cu care "udaseră" angajarea, momentele petrecute în dormitor... Ridică receptorul şi formă numărul. Acum trebuia să-i mulţumească tăticului lui...

- Da.

- Sărut mâna.

- Să trăieşti, maică! Ce făcuşi la interviu?

- De parcă nu ştii că a fost "aranjat" de tata!

- Deci te-ai angajat!

- M-am angajat.

- Bravo! Unde? Că mor de curiozitate!

- Păi nu ţi-a zis tata?

- Îţi închipuiai că-mi zice?

- Dacă-i ziceai şi tu de Marcel, îţi zicea şi el de angajare.

Mama lui începu să râdă:

- Prâsleo, bag seamă că nu-ţi sunt dragi urechile!

- Lasă, că ştii că-i adevărat! M-a angajat la florăriile Tria.

- ... N-am auzit de ele. Sunt mai multe, sau e numai una?

- Sunt zece. Iar eu am primit termen o lună de zile să curăţ, să aranjez, să aprovizionez, să o deschid pe-a unşpea şi să-i aduc şi-un leu profit după prima lună de funcţionare.

Mămica lui nu mai spunea nimic acum...

- Nu-i aşa de greu cum pare. După ce mă obişnuiesc cu hârţogăria, o să fie chiar foarte simplu.

- Depinde! Nu ştiu ce să zic...

- Zi şi tu "Doamne-ajută"!

- Doamne-ajută, Florentine, să reuşeşti şi să devii omul lui de bază! Cât te plăteşte?

- 300 de euro, luna de probă. Pe urmă, în funcţie de rezultate, negociem.

- Mă, e bine momentan. Da' dacă nu te descurci s-o faci să scoată bani, ce te faci?

- Tata mi-a zis de florăria asta încă de-acum două săptămâni. Plănuise deja să mă ajute să mă angajez în ea. Aşa că ştie el ce ştie - că altfel nu-şi punea obrazul pentru mine.

- Asta cam aşa e. Auzi? Da' ale cui sunt florăriile astea?

- Ale unuia, Mugur Agapie.

Ei bine? Ea ştia ceva de omul ăsta?

- ... Şi cum arată?

- Are vreo 30 de ani, e mărunţel, un pic grăsuţ şi extrem de isteric atunci când îl supără angajaţii.

- ... Aa, Mugurel al lu' Vasilică!

Deci îl cunoştea!

- Care Mugurel? Că eu nu ştiu nici un Mugurel!

- Nici n-ai de unde să-l ştii! Că erai mic când ne-am băgat noi pentru neamu' lui!

- ... Păi zi-mi mai multe!

- Tu aveai vreo zece ani, cred, când ai lui au dat de bucluc cu nişte şmecheraşi. Le cereau taxă de protecţie. Taică-tu a fost singurul florar care s-a băgat pentru ei, să-i ajute.

- Cum s-a băgat pentru ei?

- Păi a venit taică-su la noi într-o seară, negru de supărare. Era în pragul falimentului. Şmecherăşii îl storceau de bani şi-i mai şi vandalizau tarabele - că avea vreo şase-şapte, prin mai toate pieţele mari. Ioan l-a chemat pe poliţaiul nostru şi l-a rugat să rezolve problema. Şi-a rezolvat-o omul. Numai că indivizii n-au dispărut în linişte, aşa; i-au prins şi i-au bătut de i-au băgat tot neamul în spital! Le-au spart şi casa, le-au furat tarabele... A fost nebunie mare atunci.

- ... Şi de-asta m-a angajat omul ăsta acum? Pentru că tata a vorbit cu un poliţai?

- Nu; taică-tu s-a ocupat şi-a plătit şi spitalizarea, şi operaţia lui Mugurel, şi le-a dat bani şi pentru mobilierul strict necesar, şi pentru două tarabe noi-nouţe. Familia s-a întors la muncă; fratele mai mare al lui Mugurel a plecat în Germania, s-a însurat acolo şi şi-a deschis o florărie. Şi-aşa, cu ajutorul lui şi cu munca de-aici, au reuşit să strângă bani, să se pună iar pe picioare, să-şi facă chioşcuri şi să-i dea lui Ioan banii înapoi.

Al naibii să fie el dacă-şi amintea ceva din toate astea!

- Taică-su a murit acu' vreo trei-patru ani; Mugurel a vândut toate chioşcurile şi şi-a deschis o florărie. Şi-a prosperat, cu ajutorul lu' frati-su. Acum îi ţine pe toţi ai lui acasă; le-a făcut pensionare pe caz de boală, şi-a angajat o parte dintre verişori la florăriile lui...

- Măi mămicule, zău că nu-mi aduc aminte de ei! Acu' zece ani eram totuşi destul de mare ca să-mi dau seama că se întâmpla ceva atât de grav!

- Stai să mă gândesc... Îl mai ştii tu pe moşul ăla bătrân, un pic cocoşat, care avea mustaţă mare şi răsucită? Pe care-l pipăiai mereu pe mustăţi şi-l întrebai dacă acolo îşi atârnă nevastă-sa rufele la uscat?

Bufni în râs: sigur că-şi amintea! Era plăcerea lui cea mai mare! Şi nedumerirea cea mai mare! Cum de mustaţa omului ăluia stătea atât de întoarsă în sus? În timp ce mustaţa tatălui lui stătea în jos?

- Deci îţi aminteşti! Ei, ăla era Vasilică, tatăl lui Mugurel.

Aha!... Păi îl ştia şi pe Mugurel! Acum îl ştia! Jucaseră fotbal de vreo trei-patru ori, când veniseră în vizită la ei iar copiii fuseseră trimişi pe stradă, la joacă, să nu le deranjeze discuţiile! Din câte-şi amintea el, fusese un copil slăbănog şi cam retras! Şi stătuse mereu între cele două cărămizi care întruchipaseră poarta!

- Acu' îl ştiu şi pe Mugurel. Dar nu mai seamănă, mămico! Nu seamănă neam!

- Păi dacă mi-ai zis că are 30 de ani, iar el abia a împlinit vreo 25-26...

- Să ştii că nu-l recunoşti dacă-l vezi!

- Cred şi eu; a trecut prin multe... Am auzit că i-a murit nevasta la vreo două-trei luni după nuntă.

Aoleu!

- Da, maică; accident de circulaţie. Mai era şi gravidă; îţi dai seama?

Nu mai ştia ce să zică, ce să creadă...

- E băiat bun, să ştii; doar că, după moartea lu' taică-su, a rămas să se ocupe singur de tot neamul. Şi-a învăţat să ţipe şi să zbiere, ca să-i poată struni pe toţi în direcţia bună.

Aha! Păi atunci era de înţeles stilul ăla uşor isteric!

- Eu zic c-o să te înţelegi bine cu el.

- Şi eu zic la fel. Tata e pe-acolo?

- Taică-tu doarme, că l-a chinuit gastrita toată ziulica!

- Aha! Atunci lasă-l să doarmă. Spune-i tu că am sunat şi că s-a rezolvat.

- Îi povestesc eu totul.

- Bine, mămico. Te las să pregăteşti cina.

- Să fii cuminte, mă! Şi să ceri sfaturi, dacă ai întrebări!

- Vin mâine pe la voi, să discut cu tata.

- Bine.

- Sărut mâna.

- Să trăieşti.

Închise şi se întinse lung, zâmbind: la toate cele trei meciuri, Mugurel nu-i apărase nici un şut. Nici unul măcar!

Deci îi murise nevasta la câteva luni după nuntă... După ce-i murise şi tatăl, se trezise şef peste un neam pe care el unul şi-l amintea a fi destul de numeros! Aşa că-şi luase inima-n dinţi şi făcuse florăriile! Acum înţelegea...

Da; ei or să se înţeleagă foarte bine. Poate-o să facă el niscai prostioare, că nu era as în toate; dar o să-l lase pe Mugurel să zbiere până răguşea şi n-o să se supere. Îşi va aminti că la fotbal el era maestrul...

4 noiembrie 2003 - marţi

Florentin

Ana plecase la 7,30, ca de obicei. Acum era 8 fix iar el descuia florăria... Să se-apuce de curăţenie, nu? Era îmbrăcat "de scandal" şi luase de-acasă peria de covoare, bureţei de vase, un pic de detergent, fundul unui bidon de apă de 5 litri...

Zâmbi slab şi "se îmbie" singur către chiuveta din baie:

- Păi spor la treabă, Florentine!

Ioan

Aşa deci! Mugurel îl angajase pe Florentin fără să clipească! Şi-i dăduse "din prima" o sarcină extrem de importantă, de mare răspundere, dar şi a naibii de dificilă...

Îl sunase două zile la rând; din nefericire, nu ştiuse decât numărul de la firmă. Iar domnişoara care-i răspunsese sâmbătă nu-l cunoştea, aşa că nici nu-i dăduse numărul de mobil, nici nu-şi anunţase patronul că fusese căutat atunci când vorbise cu el - sâmbătă sau duminică. Doar când Mugurel ajunsese luni la birou, aflase că-l căutase. Şi-l sunase el, imediat cum aflase probabil: la opt jumate dimineaţa. În acea discuţie, îi spusese doar că Florentin se pregătise temeinic să devină florar într-o florărie. Nu mai apucase să-i explice situaţia: tânărul îl întrebase franc dacă voia să-şi angajeze băiatul la el. Iar când răspunsese că da, primise asigurări că Florentin era ca şi angajat şi că se va ocupa personal de el. Şi i se ceruse numărul de telefon al lui Florentin. Fără alte întrebări, fără să apuce să-l asigure pe Mugurel că fiul lui nu se va întoarce la chioşc luna viitoare... Probabil că, după ce închisese cu el, Mugurel îşi pusese secretara să-l sune pe Florentin şi să-l cheme urgent la firmă! O să-i povestească Florentin totul diseară, când venea la el. Curiozitatea lui putea aştepta atâtea ore; aşa că-şi somase nevasta să nu care cumva să dea năvală peste Prâslea-n florărie, să-l ajute să care molozul, că se făcea foc şi pară! Şi primise asigurări că Lăcrămioara va sta cuminte la chioşc şi nici măcar nu se va gândi la florăria din faţa parcului! Era mai liniştit acum...

Lui Florentin nu i se oferise un salariu extrem de mare; dar era un salariu bun. Mai ales în luna de probă! Mai ales că nu avea nici facultate, nici experienţă, nici vechime şi nici nu fusese pus "să împletească" trei garoafe într-un celofan, sub formă de probă de lucru! În decembrie, în funcţie de rezultate, negociau; şi cum îşi ştia bine băiatul, şi cum îi atrăsese deja atenţia asupra acelei florării iar el păruse destul de mulţumit de idee...

Florentin o să se descurce cu brio! Mai ales că văzuse negocierile din piaţă, iar visul lui era să se documenteze, să se pregătească pentru propria florărie! Partea de socoteli pe hârtie era cu totul altfel decât o făcea el acasă, pe caiet; iar Florentin chiulise ori de câte ori avusese ocazia, aşa că va învăţa cu uşurinţă regulile serioase, sistematice, dintr-o florărie. Regulile gestiunii cu tipizate. Nu era mare filosofie să adune şi să scadă nişte cifre. Din câte-şi amintea el, rubricile din formularele alea erau clare şi citeţe - numai un prost putea trece cifrele aiurea-n pătrăţele şi căsuţe! Iar la inventarele făcute dimineaţa în chioşc, fiul lui se dovedise a fi maestru. Aşa că, în decembrie, Florentin o să negocieze "în sus"!

Florentin

Gata! Până aici izbândise cu brio! Podeaua lucea de curăţenie iar rafturile erau aranjate la perete. Mai avea de tras tejgheaua lângă uşă şi de lustruit geamurile. Şi, bineînţeles, de frecat cu îndârjire vopseaua albă de pe rafturile albastre! Se vedea oribil!

Uşa se deschise; întoarse mirat capul iar Laura începu să râdă:

- Neaţa!

Se grăbi să-i ia din mâini cutia grea şi voluminoasă:

- Neaţa.
- Văd că n-ai dat bir cu fugiţii!
- Ba chiar "am băgat cărbuni"!
- OK; mă duc să aduc şi cealaltă cutie.

Tânăra ieşi. Lăsă cutia pe jos, lângă rafturi: citise pe ea "Casă de marcat", deci va sta pe tejghea. Şi se opinti serios cu ditamai bucata de mobilier... Uau, ce-i mai adusese acolo? Laura trânti la propriu ditamai cutia de carton pe ciment şi-şi lăsă geanta pe primul raft:

- Chiar nu te sperie câtuşi de puţin gândul că eşti şi vânzător, şi administrator, şi aprovizioner, şi om la curăţenie, şi

- Ar trebui să mă sperie?

- Păi eşti prima persoană pe care-o cunosc care nu s-a speriat de molozul ăsta! Trei echipe de muncitori "au şters-o englezeşte" când au auzit de curăţenia de după!

- Excepţia confirmă regula.

- Exact! Las-o aşa, că e perfect!

Bine, o lăsa aşa! După ce pleca ea, o s-o mai îndrepte puţin: că nu era aliniată ca lumea.

- Unde-ţi pui casa de marcat?

Se întoarse şi căută din ochi priza. Şi apoi scoase ditamai aparatul din cutie şi-l aşeză chiar în mijlocul tejghelei...

- Bun. S-o luăm metodic. Ai mai completat fişe de magazie şi registru de casă?

- Nu.

- Hai să-ţi arăt.

Tânăra scoase din diplomat câteva hârtii şi le puse pe tejghea:

- Ţi-am făcut xerox-uri după fişe gata completate, să le ai de copiuţe. Aici scrii data. Urmează documentul: fie factură de marfă, fie retur de marfă, fie vânzare. Coloana asta este pentru ceea ce creşte stocul, coloana cealaltă pentru scăderile de stoc. Ultima coloană se socoteşte aşa: ultima cifră, adică stocul iniţial, plus ceea ce a intrat, minus ceea ce a ieşit.

- Şi trebuie să fie egală cu inventarul.

- Exact. Păi ştii!

- Partea practică, da; partea cu hârtiile o văd pentru prima oară.

- OK. Vezi şi tu că nu-i mare filosofie!

- Nu e.

- Acum, registrul de casă. Seamănă mult cu fişele de magazie. Soldul iniţial; intrările de bani, adică vânzările, pe care le treci o dată pe zi după raportul casei de marcat. Ieşirile, adică banii pe care îi iau eu seara, banii pe care-i foloseşti pentru aprovizionare, banii de benzină, de detergenţi... Tot ce iese, inclusiv dispoziţiile de plată.

- Şi soldul final, care se calculează la fel ca la fişe şi e egal cu monetarul.

- Exact. Aici nu mai calculezi după fiecare operaţiune, ci la sfârşitul tuturor înregistrărilor din ziua respectivă.

Privi lung copiuţa şi aprobă cu capul: floare la ureche!

- În privinţa fişelor de magazie, nu-i o tragedie dacă greşeşti. Dacă e ceva foarte grav, o greşeală mare-mare, rescrii fişa. Dar în registrul ăsta, orice "porcuşor" poate să însemne 10 milioane amendă. Foile sunt numerotate, se scrie cu indigo, iar registrele scrise se păstrează la arhivă vreo cinci ani.

Aha! Atunci la ăsta o să aibă maximum de atenţie...

- Tot ceea ce cumperi, că e mop, benzină sau floare, trebuie să vină cu documente. Facturi fiscale cu chitanţe ataşate şi bonuri fiscale ştampilate pe verso. Orice alte documente nu sunt valabile - şi atunci scoţi banii din buzunar.

- OK.

- Toate documentele care ţin de casă se pun într-un dosar, pe zile. Ceea ce e bonuleţ micuţ, îl prinzi cu o capsă pe un A4, ca să nu zboare din dosar şi să se poată citi. La sfârşitul lunii, după ce contabila

semnează fiecare filă din registrul de casă, se rup primele pagini şi se ataşează în faţă la dosar. Copiile, ţi-am spus, rămân în registru.

- OK.

- Astea sunt dispoziţii de plată şi încasare. Atunci când iei bani din casă şi ştii că nu îi cheltuieşti în aceeaşi zi, faci dispoziţie de plată. Atunci când îţi aduc bani cash, fără să-ţi las nici un document care atestă provenienţa banilor, faci dispoziţie de încasare.

- OK.

- Să completezi toate rubricile, faţă-verso, ca să n-ai probleme dacă vine vreun control.

- OK.

- O factură fiscală şi-o chitanţă; ai grijă să completezi toate rubricile...

Tii! Copiuţele alea or să-i prindă tare bine! Şi ele, şi orele de exerciţii de-acasă! Ana sigur era maestră în hârţogăria aia!

- Acum: pentru banii pe care-i iei azi din casă dar îi cheltui azi pe fundiţe şi detergenţi şi mâine pe flori şi altele, îţi scrii o dispoziţie de plată. Mâine, când vii cu facturile şi restul, îţi scrii un decont care cuprinde cumpărăturile făcute azi. Adică: la sfârşitul zilei, soldul din registru trebuie să fie egal cu suma din casierie. Dacă nu cheltuieşti banii în aceeaşi zi, nu poţi înregistra în casă bonuri cu altă dată decât cea curentă. Aşa că faci un decont, în care poţi să treci bonuri vechi de două-trei zile. Ăsta e un decont.

Acum pricepuse; pe copiuţa aia erau scrise, citeţ, şi benzina, şi detergentul, şi restul de bani.

- Iar în casierie înregistrezi decontul şi, separat, dispoziţia de încasare pentru suma care ţi-a rămas rest. La început o să-ţi fie greu; dar în cel mult o săptămână o să te obişnuieşti.

- Bineînţeles.

- Dacă ai întrebări sau nelămuriri, mă suni şi vin să te ajut: că nu fac mai mult de-un sfert de oră din Tokyo până aici.

Începu să râdă, mirat:

- Serios?

Laura se gândi o secundă şi începu să râdă:

- Foarte serios! În lădoiul ăla ţi-am adus fişe de magazie să-ţi ajungă pe vreo două luni, patru topuri de dispoziţii, un facturier, un chitanţier, un top de deconturi şi două registre de casă. Unul îl începi, celălalt îl ţii ascuns. Dacă apare vreun control, pot să spună că intenţionai să-l rescrii, sau că ţii contabilitate dublă.

- Am înţeles.

- Acum, casa de marcat.

Laura băgă ştecherul în priză şi-i întinse cărticica din cutie. Şi începu să-i explice ce făcea fiecare buton...

Nu era deloc greu; se va descurca încă din prima clipă! Partea cu "STL" şi "DL" o s-o înveţe; o să citească instrucţiunile şi-o să se obişnuiască. Doar să-i arate de unde se anulau bonurile, să poată să exerseze un pic!

- Produsele ţi le poţi salva în memorie în funcţie de preţuri.

- Prefer să le salvez în funcţie de produse. Adică: flori, ghivece, seminţe de flori, pământ de flori, îngrăşământ, accesorii, cadouri la diversele promoţii...

Ochii negri îl priveau miraţi... Zâmbi slab:

- Am spus o prostioară?

- Nu; doar că nu mă aşteptam să te fi gândit la asta.

- La ce?

- La toate produsele pe care le-ai putea vinde!

- Adică te aşteptai să umplu spaţiul ăsta cu trandafiri şi garoafe?

- ... Cam aşa ceva...

- E prea mare pentru asta, aşa că o să-l umplu cu de toate.

Vedea clar cum Laura se fâstâcise şi nu prea ştia cum să schimbe subiectul; evident, îşi dăduse seama că-l cam jignise imaginându-şi-l obişnuit cu trei fire-n celofan! Aşa că-l schimbă el:

- Mă gândeam să termin azi curăţenia iar mâine dimineaţă să aprovizionez şi s-o deschid.

- Mâine dimineaţă?

- Da; de ce?

- ... Păi abia ai intrat aici ieri!

- Şi-asta înseamnă că n-o pot deschide mâine?

- Nu, dar... Scuză-mă: sunt zăpăcită. OK, deschide mâine dacă crezi că e gata. Ştii să stabileşti preţurile, nu? Noi folosim adaos fix.

- Da, ştiu. Mă gândeam să pun doar 60% la preţul din factură.

- ... Celelalte florării pun 100% şi uneori şi mai mult!

- Dar în prima lună, ca un soi de promoţie, cred că ar prinde bine un afiş mare la intrare şi doar 60% adaos. Ca să formez vad şi clienţi pentru luna decembrie.

Laura începu să râdă:

- Eşti sigur că n-ai terminat totuşi facultatea?

- Nici n-am început-o.

- Şi totuşi, vorbeşti ca un absolvent.

- Păi, dacă e s-o luăm aşa, am făcut vreo 14 ani de facultate, cu tata pe post de profesor-şef...

Râdeau amândoi; ea ridică din umeri:

- OK; pune 60%. La urma urmei, dacă nu merge cu promoţia, scoţi cartonul din geam şi recalculezi, nu?

- Exact.

- Mai ales că ai o lună la dispoziţie ca să urneşti magazinul!

- Numai 26 de zile.

- Ba ai o lună-n cap, că şefu' se întoarce pe 4 decembrie, la şapte dimineaţa. Câţi bani îţi trebuie pentru aprovizionare?

- Cred că vreo 15 milioane, că n-o să iau multe flori dar or să trebuiască multe altele. Dacă e nevoie, trec prin piaţa de flori şi poimâine dimineaţă.

- OK.

Tânăra deschise diplomatul şi-i întinse teancul de bancnote şi-o ştampilă. Le luă şi deschise casa de marcat; începu să aşeze bancnotele...

- Încă ceva. Să nu ai nici un fel de caiet: nici pentru evidenţa mărfii, nici pentru socotelile din casă, nimic! Dacă te prinde controlul cu caiet sau ciorne, amendă scrie pe tine!

Aprobă scurt cu capul.

- Fă-ţi socotelile pe un A4 pe care-l rupi şi-l arunci după ce-ţi completezi tipizatele.

- OK.

- Còpiile după actele firmei trebuiesc atârnate pe undeva pe pereţi, cât mai la vedere.

- O să le înrămez diseară, pe îndelete...

Iar o făcuse să râdă! Dar adevărul era că le va înrăma diseară! Desfăcu lada şi scoase un registru de casă şi-un top de dispoziţii. Găsi şi indigoul şi se apucă de scris. Laura scotocea ceva prin cămăruţa din spate - numai ea ştia ce, că nu era nimic acolo... Profită de momentul ideal şi trase cu coada ochiului pe copiuţa registrului de casă. Şi completă, fără emoţii, primul rând din acel registru...

Gata. Terminase. Doar să vină să semneze şi să-l lase să-şi facă lista de cumpărături! Să vadă şi el ce era în lădoi, să şi le pună în ordine... Păi ia să vadă ce era în lădoi! Începu să scoată tipizatele şi să le aşeze pe rafturi. Na, că-i adusese şi nişte hârtie! Şi vreo zece dosare! Scoase o coală şi începu să scrie: calculator, compostor, capsator, capse, pixuri albastre şi roşii, riglă, pastă corectoare, cerneală pentru ştampilă... Mai că-i venea să-i mai ceară nişte bani! Paşii se apropiară de tejghea; el îşi vedea de despachetat, aşteptând ca ea să vadă ce scrisese şi să semneze dispoziţia de încasare...

- OK; eu am plecat. Dacă ai întrebări sau nelămuriri, mă suni.

- Te sun.

- Dacă nu reuşeşti să termini curăţenia, mai bine amâni cu o zi deschiderea.

- Stai liniştită, am auzit de Sanepid!

- OK! Iar dacă te-ntreabă cineva cine eşti şi ce faci aici

- Mă descurc, că sunt băiat mare!

Laura îşi luă geanta şi diplomatul:

- Spor la treabă!

- Mersi la fel!

Paşii se îndepărtară; uşa se deschise, se închise...

Bun! Continuarea listei! Găleată, mop, bureţei de vase, lavete, detergent, spray pentru geamuri... Cam asta era. Să mute hârţogăria în camera din spate şi să plece la cumpărături! N-avea timp de pierdut: spaţiul ăsta trebuia să fie "lună" diseară, dacă voia să deschidă mâine mândreţe de florărie!

Ana-Maria

Coborî din autobuz şi zâmbi: uşa florăriei era închisă, dar nu cu lacătul. Aşa că traversă şi se apropie de geamurile apărate de gratii... Măi, ce îndârjit era pe geamurile alea! Dar adevărul era că, din două mişcări ample ale mâinii, sticla rămânea perfectă! Aştepta să fie văzută; zâmbea slab, gândindu-se că soţul ei putea prelua sarcina spălării geamurilor apartamentului...

Gata, o văzuse! Acum râdea şi-o muştruluia cu degetul! Îi făcu semn că treaba îi reuşea de minune; el arătă spre uşă şi coborî de pe scaun. Îl văzu trăgând ditamai zăvorul metalic... Hm; deci era bine apărat acolo! Şi mai avea şi două yale! Perfect! Super-încuietoare!

- Bine-ai venit!
- Bine te-am găsit!

Un sărut lung-lung-lung, pentru că-i fusese extrem de dor de el...

- Hai să vezi!

Soţul ei aprinse toate luminile. Rămăsese cu gura căscată...

- Am frecat la rafturile astea de mi-au ieşit ochii!
- Dar au ieşit superbe!
- ... Ei bine? Ce zici?
- Că eşti un adevărat magician!
- Hai, nu exagera!
- Ieri dimineaţă am trecut special pe aici, să văd ce te-aşteaptă în caz că reuşeşti cu CV-ul împins pe sub uşă.
- Şi credeai că maldărul de moloz "m-a emoţionat" cu ceva?
- Nu; acum însă cred că ai o baghetă magică pe care o învârţi aşa deasupra capului, arunci cu nişte steluţe aurii şi laşi în urmă ordine şi curăţenie...

Florentin nu era genul care să primească asemenea laude fără să se fâstâcească; aşa că fu invitată în spatele tejghelei:

- Ia să-mi spui dacă te pricepi la chestii de-astea.

El trase sertarul lung din tejghea. Începu să râdă:

- La hârţogărie nu mă-ntrece nimeni!
- Atunci le luăm pe toate acasă şi mă înveţi să le scriu!
- Bineînţeles! Şi să le îndosariezi...
- Păi ştii şi asta?
- În calitate de "om cu cifra", am răsfoit multe dosare, crede-mă!
- Atunci le iau şi mergem?
- OK.

Florentin strângea de zor hârtiile şi dosarele. Zâmbi slab:

- Când deschizi?
- Mâine dimineaţă mă duc la piaţa Coşbuc. Cu puţin noroc, mâine la prânz am primul client.
- Atât de repede?
- Păi trebuie s-o pun pe picioare într-o lună; ai uitat?
- N-am uitat!... Să nu uiţi să iei şi două stingătoare.
- ... Stingătoare?
- Exact. O s-o sun pe Nina, că ea sigur ştie câte-ţi trebuiesc la ditamai spaţiul.
- ... Aha! Aşa e, ai dreptate! La stingătoare nu m-am gândit!

Ieşiră amândoi; el încuie ambele yale, puse şi lacătul şi-i strânse uşor mâna. Mergeau încet spre casă...

- Te superi dacă te mai las un pic singură?
- Nu.
- Trebuie să mă duc la tata, să-i mulţumesc şi să cinstim angajarea mea! Ieri n-am vorbit decât cu mama, că el a făcut o criză de gastrită şi dormea...
- Cât lipseşti tu, pregătesc cina şi-o agit pe Nina cu stingătoarele.

Râdeau amândoi: într-adevăr, acea întrebare va isca agitaţie mare în apartamentul prietenei ei! Parcă o şi vedea răscolind toată casa după cine ştie ce normă metodologică, dând telefon juristului, poate şi lui Radu...

Intră în apartament şi se grăbi să se schimbe: abia aştepta să iasă din salopeta aia! Nici nu împlinise şapte luni, şi se şi săturase de ea! Florentin intră şi-i fură un sărut:

- Am plecat!
- Să-ţi promit clătite?
- Nu: de data asta chiar nu stau mult! Te rog să nu mă aştepţi cu cina! Să mănânci!
- Bine; mănânc.
- Pa.
- Pa.

Paşii se îndepărtară grăbiţi. Zâmbi şi intră în bucătărie: o să mănânce, pentru că-i era extrem de foame! Iar după aceea va încerca să-şi înăbuşe curiozitatea şi să nu se-apuce singură de actele din sacoşă.

Florentin

Apăsă butonul, zâmbind vesel, iar uşa se deschise larg:

- Bine-ai venit!
- Bine te-am găsit! Cum te mai simţi?

Fu poftit să intre:

- Bine; nu ştii că nu mă ţine mai mult de-o zi?

Aprobă şi puse cutiile de bere pe masă:

- Roberto pe unde-i?
- Aa, au ieşit cu toţii la plimbare în parc.
- Şi Marcel?
- Tu n-auzi că au ieşit toţi?

Toţi, adică chiar toţi? Tatăl lui începu să râdă:

- Chiar şi Ileana, care mai are de făcut nişte socoteli la "aritmetică"!

Aha! Perfect! Mămica lui intră cu trei pahare.

- Sărut mâna.
- Să trăieşti. Venişi "să uzi" angajarea?
- Bineînţeles!

Turnă berea, atent să nu dea spuma pe dinafară... Şi ridicară toţi trei paharele:

- Să fie într-un ceas bun!

Mm, ce bună era! Tatăl lui deveni brusc foarte curios:

- Şi? Ia spune: cum ai aranjat "bomba" aia?
- Păi să ştii că după ce-am scos molozul şi-am frecat vopseaua de pe unde-au azvârlit-o muncitorii, "bomba" a ieşit foarte bine! Mai să juri că nu-i "bombă"!
- Aha! Şi ce-ai înăuntru?
- Păi vreo şase rânduri de rafturi şi-o tejghea mare şi lungă. Şi-o casă de marcat, fireşte!
- Ai deja casa de marcat?
- Da, mi-a adus-o asistenta azi. Şi casa de marcat, şi tipizatele...
- Mă, dacă nu ştii să scrii în ele, întreab-o!
- Mi-a explicat cum se scriu şi mi-a lăsat şi nişte còpii după unele completate. În seara asta stau cu Ana şi exersez un pic.
- Uitasem că Ana se pricepe! Vezi ce-nseamnă să fii obişnuit numai cu un stil de socoteală? Uiţi că mai există şi altele!
- Să ştii că nu e foarte diferit de ceea ce făceai tu! Uite, dă-mi o hârtie şi-un pix, să-ţi arăt!
- Lasă, că te vizitez mâine după cinci şi-mi arăţi.
- Aha! Da, e perfect mâine, că fac şi prima zi de vânzare!
- ... Cum, mă?
- Păi îi dau drumul mâine!
- ... Mă, să ai grijă să fie "farmacie" înăuntru! Că dacă-ţi pică vreun control de la Sanepid, ai băgat-o pe mânecă!
- Stai liniştit, e "farmacie"! Ia spune: ce flori să iau eu mâine?
- ... Mă, da' în afară de rafturile alea, mai ai şi altceva?
- Adică ce?

- Adică nişte găleţi, sau nişte castroane în care să pui florile-n apă, de exemplu.

Na, că uitase complet de găleţi! Tăticul lui aduse caietul şi rupse o foaie din el. Primi şi pixul şi începu să scrie "după dictare"...

- Deci vreo zece găleţi tot ţi-ar trebui: de-alea frumoase, de florărie, nu de-alea de plastic de 10 litri. Nişte celofane şi hârtie creponată. Funde de toate felurile, culorile şi mărimile. Foarfecă normală şi foarfecă specială pentru funde. Iar la partea de flori, eu zic să nu iei decât ce se vinde în sezon. Mai ales trandafiri şi garoafe, că astea-s baza. Restul, cel mult 20 de fire din fiecare. Ai depozit în spate?

- Am o cămăruţă de 2 pe 2.

- E răcoare în ea?

- E ditamai caloriferul acolo.

- Atunci opreşte-l, ţine în permanenţă uşa închisă şi închide florile acolo seara. Ţi-am spus: să nu iei multe, ca să nu se ofilească. Nu ştie nimeni că acolo e florărie; în prima zi, să te aştepţi să vinzi cel mult zece buchete. Tu ştii ce se întâmplă cu florile venite cu frigorificul, ţinute în ger şi-apoi depozitate la căldură!

- Evident!

Avea lista, avea şi sfaturile, acum se grăbea să-şi termine berea! Îşi dădea seama că el trebuia să dispară de-acolo înainte să apară "tineretul" de la plimbare. Şi cum se apropia ora pregătirii cinei... Mămica lui decise să-i mai prelungească vizita:

- Ia spune, maică: cum ţi se pare Mugurel?

- Cum mi se pare?

- Da; cum ţi se pare aşa, ca om.

- E un tip de nota 10; dacă nu-i faci probleme, nu-ţi face probleme. Şi dacă nu faci prostii, nu răcneşte.

- Aşa îl ştiu de când era atâtica...

Mămica lui devenise melancolică; tăticul lui era mai pragmatic:

- Zici că ţi-a oferit 300 de euro pe luna noiembrie?

- Da. Plus maşina de serviciu.

- Şi maşină, mă?

- Aia din faţa porţii. E un hârb la prima vedere; da' are un motor care "face toţi banii"!

Tăticul lui se apropie de fereastră şi începu să râdă:

- Aia nu-i maşină, mă - e pedeapsă!

- Ba e test: dacă n-o zgârii, în decembrie îmi dă alta.

- Eei, aşa da!

Revenise la masă; ridică din nou paharul şi-l dădu peste cap. Şi se ridică:

- Mă duc şi eu, că Ana sigur nu mănâncă fără mine!

- Bine, Prâsleo!

Ce le mai plăcea să-i spună Prâslea! Dar nu se supăra; se simţea un pic alintat, un pic copil...

- Sărut mâna, mămico. Pa, tată.

- Să trăieşti, maică!

- Vezi, că mâine la cinci sunt la tine, să-ţi număr încasările!

Aprobă cu capul, urcă la volan şi se grăbi să demareze. Răsuflă uşurat: fiu! Reuşise să plece înainte să dea ochii cu "tineretul"! Mai ales cu acea persoană cu care nu trebuia şi nu voia să dea ochii!

Acum, să oprească la complex, să cumpere două rame frumoase pentru certificatele firmei, şi-apoi să se grăbească spre casă! Avea o grămadă de lucruri de învăţat şi exersat!

Ana-Maria

Gata; cele două hârtii erau înrămate. Frumoase rame! Albastre, lucioase, foarte apropiate de nuanţa rafturilor... Florăria aia va fi perfectă! Şi-asta o punea pe gânduri. Poate ar fi fost mai bine ca acel talent al soţului ei să se canalizeze "din prima" spre florăria lor. Dar se gândea...

Ar fi trebuit să angajeze o contabilă. Apoi, ar fi trebuit să angajeze un om care "să plimbe" actele de tot felul pe la diversele instituţii ale statului - deşi probabil că dl Manolache le-ar fi "plimbat" bucuros, numai să fie rugat s-o facă! Dar atunci Florentin ar fi trebuit să se trezească iar la trei... Şi-acum se va trezi la trei! Va lua florile din piaţă, le va aranja, va scrie fişele de magazie, va sta la vânzare, va închide magazinul, va calcula şi va scrie în fiecare zi aşa cum scria acum... Îl privi lung, serioasă:

- Crezi că, după luna asta de probă, ar fi bine să ne deschidem noi o afacere?

Ochii negri o priviră lung:

- Nu.

Iar acea fermitate a tonului îi arăta că soţul ei se gândise deja la tot ce se gândise ea şi decisese că aşa era cel mai bine: să stea cuminte vânzător măcar un an... Primi registrul:

- Gata; e bine?

Pe ea o interesa totalul; îl compară cu cel de pe ciorna ei şi i-l întinse, zâmbind:

- E perfect. Acum pune-le în dosar, în ordinea în care le-ai scris.

Florentin aranja bonurile, atent; începu să le capseze pe hârtie... Şi-acum scria dispoziţia de plată pentru banii pe care-i va lua mâine... Soţul ei era afurisit de isteţ! O urmărise atent cât îi explicase cum se calcula casieria, o văzuse scriindu-şi ciorna şi-apoi refăcuse singur toate calculele, scrisese în registru fără să greşească, acum făcea acea dispoziţie de plată pe care ea o pomenise dar n-o scrisese... S-ar fi descurcat perfect cu propria afacere chiar şi în acest moment! Numai că ei vor amâna cu un an deschiderea firmei lor. Poate că Florentin n-avea 100% încredere în propriile forţe; poate că mai avea şi alte motive pentru a sta angajat la patron cel puţin 12 luni, motive pe care se ferea să i le spună şi ei...

Gata; soţul ei "îşi terminase lecţiile"! Acum strângea hârtiile, grăbit să le facă să dispară... Începu să râdă:

- Ştii ce-mi place cel mai mult?

- Ce?

- Că tu numeri banii, tu îţi iei bani din casă, tu scrii dispoziţia de plată, tu o semnezi, tu o înregistrezi în registru...

- Eu centrez, eu dau cu capul, eu marchez, eu mă bucur...

Râdeau amândoi: într-adevăr, acela era cel mai amuzant moment al socotelilor! Florentin scoase o hârtie din buzunar:

- Hai să-ţi citesc lista de cumpărături pentru mâine, că poate am uitat ceva!

Aprobă; asculta atentă, închipuindu-şi spaţiul acela plin de flori, tejgheaua, locul unde vor sta fundele... Şi completă:

- Carioci negre şi colorate pentru preţuri. Carton - vreo două coli, etichete mici pentru preţurile buchetelor, etichete mari de pus preţul pe găleţi... Poate şi nişte hârtie albă, să pui pe rafturi dacă vrei să le păstrezi curate... Iar când ajungi în piaţă, nu te grăbi; mai plimbă-te, mai vezi ce se vinde pe-acolo, poate te inspiră ceva...

Florentin începu să râdă:

- Ar fi prima oară când mă plimb prin piaţa de flori! Tu n-ai fost niciodată cu noi acolo; tata cumpăra florile în maximum cinci minute, iar într-un sfert de oră încărcam totul şi eram deja plecaţi!

- ... Mi-ar place să merg şi eu o dată, să văd cum e.

- O să te iau şi pe tine. Dar nu acum. E îngrămădeală; oamenii sunt atenţi la flori, nu la burtica ta...

Adică o să meargă şi ea, când îşi deschideau afacerea! Foarte liniştitor acel gând, pentru că într-un an jumate se puteau întâmpla multe cu piaţa aia...

- ... Bine, fie; o să te iau sâmbătă dimineaţă.

Zâmbi şi-i fură un sărut.

- Dar nu intri cu mine! Stai la maşină!

- Bine.

- Serios, Ana! Se calcă în picioare la uşa tirului! E nebunie!

- Cam la ca Bursa din New York?

- Cam ca la mineriadă.

Aha! Acum era "citeţ"! Aşa că se ridică şi-i întinse mâna:

- Promit că stau la maşină. Hai în casă.

Se aşezară comod pe canapea; Florentin o cuprinse cu braţele, ea porni televizorul... Căuta un post interesant; nu găsea decât ştiri. Şi parcă n-avea chef de ştiri acum! Florentina nu-şi găsea locul, se tot

răsucea...

Florentin începu să-i desfacă cămaşa. Mm... Închise ochii...

Tresări când simţi obiectele reci pe burtă. Deschise grăbită ochii; mâna lui aranja monedele... Ia uite!

Lăsă televizorul pe postul de muzică - Florentina avea chef de dans.

- Ei, ce zici?

Ce să mai zică... Uau, ce-i mai "juca" burtica! Păi puteau să se dezaboneze de la firma de cablu şi să-şi ia un radio! Acelea erau, oricum, cele mai frumoase imagini care existau pe planetă!

5 noiembrie 2003 - miercuri

Florentin

Lăsă cutia jos şi încuie uşa: gata. Descărcase totul. Acum să le aşeze pe unde trebuiau aşezate şi să le scrie pe toate prin catastife...

Luase de toate: vaze albastre pentru flori, câte 20 de fire din fiecare floare de sezon... Numai la garoafe "exagerase" - erau boboci. Apoi, ele se vindeau foarte bine în cartier. Luase şi câteva ghivece: că poate vor merge şi ele! Alea oricum nu se "depreciau" aşa, cu una-cu două! Ia să pună florile în apă şi ghivecele pe rafturi!

Să cumpere hârtie pentru rafturi?... Nuu, erau prea frumoase aşa, din sticlă, ca să le acopere!

... Gata; viaţa florilor era salvată. Ghivecele le va pune... pe primul raft - ca să se vadă de la intrare. Nu luase decât 20; aşa că le răsfiră, să pară că sunt mai multe şi să umple măcar patru rafturi... Celofanele şi hârtiile creponate vor sta pe raftul din spatele tejghelei, alături de toate sulurile de funde, fundiţe şi bundiţe. Tot acolo vor sta şi fundele gata făcute: avea planuri mari cu ele! Şi-acum următoarea cutie...

Vasele pentru ikebane; pe raftul al treilea, pentru că pe raftul al doilea vor sta ghivecele. Găsise un model extrem de frumos: maro deschis, cu flori şi inimioare pictate parcă de-un copil stângaci. Lăsau impresia castroanelor ţărăneşti din Obor; dar erau atât de frumoase! Astea sigur se vor vinde repede! Fiecare ghiveci pe farfurioara lui, cu desenul spre ochiul clientului. Trase sacul cu pungile de pământ de flori şi începu să le aranjeze jos, sub raft. Apoi cele câteva pungi de îngrăşământ... Aoleu, să nu uite! Să ia şi insecticid pentru flori! Se va vinde bine şi ăla! Acum, coşurile pentru aranjamente. Două mari, trei medii, şase mici; toate pe următorul raft. Şi cum unul mare îi cam ridica probleme, ia să-l lase deoparte! Că o să-l aranjeze şi-o să-l pună chiar în mijlocul florăriei! Deşi nu îl va vinde niciodată, îl va reface ori de câte ori se ofileau florile şi va da un aer extraordinar interiorului! Iar seminţele de flori... Unde să le mai pună şi pe-alea? Luase câte trei din fiecare; n-avea de ce să le sprijine, nu văzuse pe nicăieri prin piaţă stativ special... Să le sprijine de ghivece. Şi se mai gândea dacă să le pună pe tejghea, lângă el, dat fiind faptul că erau mici iar acea aşezare îl putea face pe client să creadă că lua un ghiveci şi primea o pungă cu seminţe de flori cadou.

Gata şi cutia aia. Acum, cutia cu accesorii.

Ana avusese dreptate; după ce încărcase marfa în maşină, se plimbase câteva minute prin piaţă. Ideea îi încolţise în minte imediat cum văzuse puişorul şi fluturele: mici cam de 6-7 centimetri, înfipte într-o vergea lungă, metalică, vor da perfect lângă floarea din ghiveci, sub formă de cadou! Şi mergeau chiar şi în buchete! Puişor, fluture, inimioară... Vor arăta perfect! Spray-urile cu sclipici... tot pe raftul din spatele tejghelei, la îndemâna lui. Stingătoarele, unul chiar lângă tejghea, celălalt lângă uşa depozitului. Şi-acum terminase de despachetat... Să scoată cartoanele la tomberoane şi să se-apuce de scris fişele alea şi de calculat preţurile! Nu mai apucase aseară să se uite pe cărticica de la casa de marcat; va amâna deci momentul salvării produselor pentru când apărea Laura. Iar la 9 fix se va duce iar la librărie, pentru că-i trebuiau etichete şi carioci ca să scrie preţurile. Doar să nu întârzie don'şoara asistentă şi să-i strice programul!

Ioan

Zâmbi slab, privindu-şi fiul cel mare:

- L-ai văzut pe Florentin azi?
- Nu.
- Eu l-am văzut.
- Cum? Că eu m-am uitat după

- N-aveai cum să-l vezi. Era în spate, la magazine.
- ... Da, că el a cumpărat şi funde!
- Exact: şi funde, şi spray-uri...
- ... Crezi că o să se descurce?
- Dacă şi-a pus în cap să se facă florar de florărie, să fii sigur că se descurcă! Eu am emoţii cu hârtiile. Că la noi, dacă greşesc ceva, mă corectează contabila - la el, îl taxează controlul fără milă.
- Şi-a luat o responsabilitate prea mare. Mugurel ar fi putut să-l bage vânzător; să-l lase întâi să se obişnuiască, să vadă cum face şeful de magazin, şi după aia să-l pună să se descurce singur cu toate!
- Cred că e şi vina mea; eu i-am spus că Florentin e pregătit.
- Mă îndoiesc că i-ai spus că e pregătit să fie administrator de florărie!
- Dar nici nu m-am grăbit să-l avertizez că e maestru doar în buchete.
- Păi de ce?

Oftă greu:

- Nu ştiu; poate mi-ar place să dea greş şi să-l văd iar la chioşc... Dar mi-ar place şi să reuşească, să-l văd peste-un an deschizându-şi propria florărie...

Roberto începu să râdă:

- Deci prin chinurile astea o să trec eu peste vreo 14 ani!
- Mă, ia încetează tu cu chestiile astea - că-mi sare ţandăra!

Râdea; dar adevărul era că îndoiala aia îl cam chinuia...

- Lasă; e mai bine aşa. E mai bine pentru ei.
- Peste vreo 14 ani o să vezi ce uşor e să-ţi laşi copilul să-şi aleagă singur drumul în viaţă! Mai ales dacă drumul ăsta se va despărţi de drumul pregătit de tine pentru el!
- Ştiu că-i pregătisei chioşcul din Tei; totuşi, viaţa asta i-ar mânca sănătatea şi liniştea din familie.
- Ţi se pare ţie că sunt neliniştit?
- Acu' 20 de ani, când eraţi mai tineri, nu prea eraţi liniştiţi...

Într-adevăr; atunci când Roberto avusese cam 10 ani, liniştea în familie era un ideal irealizabil. Roberto continuă depănarea amintirilor:

- Sculatul de dimineaţă era sursă de iritare; controlul miliţienilor era sursă de scandal; dacă se rupeau trei garoafe, se lăsa cu răcnete. Mama ţipa cam jumătate din zi; tu trosneai şi bufneai...

Începu să râdă:

- Uneori chiar mă întreb cum de-au mai apărut fetele! La cât de obosiţi eram în fiecare seară...
- Păi vezi? Lasă-l să-şi facă florărie; să nu degere într-un chioşc şi să nu fie la cheremul ălora de la primărie care să-l desfiinţeze când vor ei. Iar după cel mult un an de la inaugurare, el o să se ocupe de aprovizionare şi autorităţi iar Ana o să stea la florărie, s-o bată la cap pe vânzătoare, să scrie-n hârtii şi să încaseze banii.

Da; aşa se gândea şi el, atunci când voia să fie optimist. Se grăbi să-i dea altă temă de gândire:

- Atunci n-o să mai fie florar, ci director!
- Bravo lui! Sau te gândeşti că o să-şi uite meseria? Poate-or să facă invers: Ana o să plimbe hârtiile iar el o să stea la vânzare! Că doar el a studiat şi-a exersat după cărţi!
- Sau poate stau amândoi la vânzare, iar eu le plimb hârtiile împreună cu ale mele!
- Păi vezi că ai şi găsit rezolvarea?
- Ah, abia aştept să treacă ăştia 14 ani! Atunci să te văd!

Fiul lui râdea "zmeieşte"; dar nu-i mai dădu atenţie, pentru că tocmai se apropia un client.

Florentin

Ciocănitul în geam îi atrase atenţia; se grăbi să tragă zăvorul şi să-i deschidă Laurei uşa:

- Neaţa.
- Neaţa. Eşti tare matinal!
- La 4 eram în piaţă!
- Aoleu! Atât de devreme?
- Cine se scoală de dimineaţă face afaceri bune! Le-am luat la preţuri mici.

Îi întinse facturile; Laura îşi aruncă privirea pe ele şi zâmbi cu înţelegere:

- Le-ai luat la preţurile la care le iau şi ceilalţi manageri ai noştri.
- Pentru că am luat cantităţi mici. În decembrie, lucrurile se vor schimba.

Tânăra lăsă hârtiile pe tejghea şi se apropie de rafturi. Se grăbi să aprindă luminile: să le vadă mai bine.

... Presupunea că mimica aceea uimită era "de bine"! Asistenta lui Mugurel se holba la ghivece de parcă nu mai văzuse niciodată aşa ceva! Şi-ncă nu ajunsese pe partea dreaptă a florăriei, unde va vedea şase buchete "rupte" de pe net... Laura se apropiase de rafturile rămase goale; decise să spargă tăcerea cu o întrebare:

- Am putea vinde şi vaze pentru flori?
- Nu ştiu; dar promit că mă interesez şi-ţi spun.

Scoase fişele de magazie şi le lăsă pe tejghea, lângă registrul de casă. Şi reveni la coşul mare cu garoafe: mai avea un pic şi era gata.

- A ieşit super! Să vedem cu ce umplem rafturile astea...
- Probabil tot cu flori la ghiveci: presimt că se vor vinde bine, mai ales dacă luăm soiuri viu colorate şi puternic mirositoare.
- Cealaltă florărie e destul de departe de zona asta.
- Şi vinde în principal asparagus şi ficuşi. Dacă umplu partea asta din faţă cu pansele, primule şi gardenii şi pun câteva şi în vitrină, cu preţurile scrise mare, le dau ca pâinea caldă.

Tânăra aprobă şi se apropie de tejghea:

- Hai să te ajut să le scriem.
- Le-am scris deja; uită-te să vezi dacă e bine.

Foşnetul hârtiilor îl făcea să zâmbească; ştia că erau bine toate. Inclusiv registrul de casă. Inclusiv dosarul cu documentele din casă. Aşa că-şi vedea liniştit de garoafe...

- Ia uite! Ai luat şi stingătoare! Eu uitasem complet de ele!
- Mă întreb dacă sunt de ajuns două.
- Toate celelalte florării au câte două şi nu s-a plâns nimeni până acum. Eu rămân la bănuiala mea - tu sigur ai terminat o facultate şi nu vrei să spui!
- Te înşeli.

Puse coşul în mijlocul florăriei şi-l privi lung, din cadrul uşii... Cam un metru mai în stânga. Şi gata:

- Hai să facem preţurile - că am încercat să le fac singur şi-am abandonat când mi-a dat cu virgulă.

Laura îşi scoase calculatorul din geantă şi trase dosarul:

- Garoafele, 7.000. Înmulţit cu 60% vine 4.200, plus 7.000, vine 11.200 firul. Sau 11.500, dacă ţi-e uşor să le calculezi aşa.
- Le pun 11.000, ca să simtă omul reducerea de la 14.000. Şi las' că-l "căpăcesc" în decembrie!
- OK!

Scoase calculatorul din tejghea şi începu să calculeze şi el. Iar după aia, înainte să plece, o s-o roage să bage împreună produsele în memoria casei de marcat.

Ana-Maria

Calculatorul piui scurt; se grăbi să deschidă mesajul Ninei.

"- L-ai sunat? Ce-a făcut, a deschis-o? Că nu mai pot de curiozitate!

- Nu, îl las să-şi vadă liniştit de treabă.

- Nu eşti curioasă?

- Ba mi se taie respiraţia când mă gândesc ce planuri are pentru azi! Dar probabil e cu calculele, cu fişele de magazie, cred că i-a picat şi asistenta aia pe cap...

- Să fii atentă la asistentă; că astea sunt de obicei secretare de directori, arată bine şi nu le dă seriozitatea pe-afară.

- Draga mea, eu am încredere în soţul meu.

- Bravo ţie! Bravo vouă, de fapt! Dar ai văzut ce probleme ai avut cu Gabriela; să nu se repete istoria.

- Mă îndoiesc că Florentin va renunţa la stilul direct de-a lămuri problemele. Asistenta aia nu reprezintă o problemă.

- OK."

Oare chiar aşa să fie? Sau "se culca din nou pe-o ureche", aşa cum făcuse şi cu Gabriela? La nuntă, fusese de-ajuns să n-o urmărească o dată cu privirea şi aflase că tocmai atunci miresica se dusese glonţ la cumnatul ei! Zâmbi şi mai scrise un mesaj:

"- În timpul ăsta, îi voi supraveghea de la distanţă.

- Bravo!

- Iar sâmbătă dimineaţă merg cu el la piaţa de flori, să văd şi eu cum e acolo, după care mă duc cu el la florărie şi-l ţin de vorbă până apare asistenta. Ca să facem şi noi cunoştinţă.

- Super! Ptiu, ce n-aş da să fiu şi eu deşteaptă ca tine!

- Lasă, că nici cu tine nu mi-e ruşine!

- A apărut juristul. Vb! Pa!"

Închise Messenger-ul, zâmbind: avea încredere în Florentin, aşa că va fi foarte liniştită şi-i va supraveghea de la distanţă. Pentru că îl cunoştea - ştia că, dacă ar fi vrut o asistentă-fotomodel, s-ar fi însurat cu una.

Tii, ca să vezi! Uitase complet! Pe vremea aia, ea era un soi de asistentă de-asta! Era secretara lui Evelin!... Încă o dovadă că Florentin avea deja o asistentă-fotomodel, n-avea nevoie de a doua! Şi cum în fiecare seară mantia lui de dragoste o învăluia pe ea şi nu-i mai dădea drumul...

Florentin

Bun. Era aproape ora 12 iar el terminase totul.

Imediat cum plecase Laura, alergase la librărie. Apoi făcuse biletele cu preţurile; ca să poată scrie pe ele "reducere 30%", renunţase momentan la ideea etichetelor, din lipsă de spaţiu. Făcuse şi-un afiş mare, colorat "isteric", pe care să-l pună pe uşă ca să atenţioneze clienţii asupra reducerii...

Îşi luase o pauză de-o ţigară; privea lung bulevardul, intrarea în parc, şi se întreba a mia oară poate dacă Ana avusese dreptate aseară; dacă ar fi fost mai bine să renunţe la Mugurel şi florăria Tria şi să înceapă să umble după spaţiu pentru florăria lor. Îşi dădea seama că s-ar fi descurcat, mai devreme sau mai târziu; poate la început ar fi mers în pierdere, dar după aceea ar fi început să câştige. Se gândea totuşi...

Îşi văzuse părinţii muncind, luptând din greu pentru fiecare bănuţ, degerând în chioşcuri, suferind din cauza curentului, certându-se şi mituind tot felul de "oficiali", pentru fiecare zi de trezit la 3 jumate, de cărat, de împachetat, de aşteptat cu privirea aţintită la chioşcul concurenţei... De sărit peste prânz, de înghiţit cu noduri un pachet de biscuiţi şi-un sandwich cu parizer, de ajuns acasă după ora şase... La florărie, la chioşc sau la tarabă-n piaţă, tot asta l-ar fi aşteptat şi pe el - pentru că ar fi fost singur. Ca să plece să-şi ia un pachet de biscuiţi sau o sticlă cu apă, ar fi trebuit fie să roage un vecin comerciant să stea cu ochii pe flori, fie să le încuie... Mersese şi el la chioşcul din Dorobanţi; de foarte multe ori, tăticul lui primise un telefon, scotocise grăbit după acte şi plecase "pe două roţi" să depună nu ştiu ce hârtie, să ducă nu ştiu ce acte, să plătească nu ştiu ce taxă... Orele acelea petrecute singur la vânzare fuseseră infernale. De-asta Roberto mergea în fiecare zi la Dorobanţi; pentru că era cel mai mare, cel mai puternic şi cel mai calm dintre ei. Mămica lui n-ar fi făcut faţă acolo, printre atâţia fiţoşi. Ana îi povestise, destul de necăjită, cum nu reuşise, pe 2 martie, să scurteze coada de clienţi. Aşa că, dacă şi-ar fi găsit o locaţie undeva central, la Piaţa Victoriei sau la 1 Mai, ar fi avut profit mare dar s-ar fi întors acasă pe trei cărări. Şi-apoi, Florentina...

Zâmbi slab: oare ce mai voia don'şoara asistentă? Tocmai parcase maşina, o Toyota neagră, în faţa florăriei. Uitase ceva? Sau îi mai adusese ceva?

Hm; abia acum o vedea cum era îmbrăcată! Purta un deux-pieces elegant, cu o fustă nu foarte scurtă dar nici normală, cu pantofi cu toc cui... Şi era coafată, aranjată, fardată... O să fie foarte atent la viitoarele discuţii cu ea; imediat cum va sesiza un apropo, fie el şi micuţ de tot, va lămuri lucrurile fără să clipească! Şi-o să se gândească cum să facă s-o aducă într-o zi pe Ana la florărie înainte să apară şi Laura acolo. Ca să le facă cunoştinţă, să nu rişte să aibă discuţii cu soţia lui pe tema acelei tinere.

Trase zăvorul, zâmbind slab:

- Bună.

- Bună.

OK, intra în florărie! El îşi vedea în continuare de studiul intrării în parc! Mai avea un fum...

- A ieşit foarte bine cartonul.

- O să se vadă tocmai de la Maica Domnului!

O făcuse să râdă; încerca să detensioneze atmosfera, s-o determine să facă acel apropo micuţ de tot... Pentru că, indiferent ce-ar fi spus ea sau oricine altcineva, să ştii că o să cari ditamai casa de marcat şi lădoiul ăla de hârtii şi să te urci totuşi pe tocuri cui...

Deschise uşa şi aruncă ţigara: gata. Să deschidă florăria.

Luă cartonul şi scociul şi ieşi. O să-l pună... O să-l pună pe geamul de lângă uşă. Pe gratii, ca să se citească. Şi-o să-l scoată în fiecare seară, o să-l pună la loc a doua zi dimineaţa...

- M-am gândit să stau totuşi cu tine în prima zi. Să nu ai probleme cu poliţia sau cu vecinii! Cine ştie; poate se găseşte vreun nebun să cheme Garda Financiară...

Ridică scurt din umeri: putea lucra şi cu "jandarm"! Învăţase asta pe vremea când stătuse în chioşc alături de "Cabinetul 2" şi se uitase lung, pe sub sprâncene, după tânăra şatenă care simţea că îi era ursită... Reveni în florărie şi-o văzu întinzându-şi hârtiile în capătul tejghelei. Deci avea de socotit şi bifat; prea bine! Şi el avea niţică treabă!

... Şi totuşi, n-avea treabă; pentru că o doamnă tânără se opintea de zor într-un cărucior, încercând să-l convingă să intre în florărie. Ocoli tejgheaua şi apucă de bara din faţă:

- Să vă ajut.

- Mulţumesc.

Prima lui clientă fu fermă - o privire-n dreapta, o privire-n stânga şi-apoi glonţ la ghivece! Hm, ce-i mai plăcea să constate că avea dreptate! O să dea ghivecele alea pe nerăsuflate!

Mm, ar fi avut nevoie de-un fond muzical plăcut; că prea era o linişte mormântală! Nu un radio; poate un CD Player... Dar asta după ce ieşea în profit! Adică după ce se termina promoţia!

Bun; doamna va lua cu siguranţă o gardenie! Să nu uite de insecticid! Plantele alea făceau o grămadă de musculiţe şi gândăcei; iar promoţia nu trebuia să se aplice şi la otrăvurile alea!

Ioan

Ia să se ducă el să vadă ce făcea Prâslea! Oare închisese? Era cinci fără cinci; dar nu mai avea răbdare! Aşa că se ridică:

- Mă duc să văd cum a ieşit florăria.

- Bine. Vezi cât stai, că mi s-au lungit urechile de foame!

Soţia lui era extrem de nemulţumită că nu fusese şi ea invitată la "vizionare"! Asta e! Ea avea tot timpul, mâine dimineaţă!

Florentin

Păi putea spune că trecuse cu bine peste prima zi. Vânduse zece buchete şi patru ghivece; un început promiţător, când ar fi putut la fel de bine să se plictisească de moarte toată ziua iar singurele vietăţi care să-i treacă pragul să fie muştele! Laura stătuse cuminte la tejghea şi socotise tot felul de fişe, tabele. bonuri şi bonuleţe; de pe la două, nici nu-l mai deranjase acel mod de-a fi supravegheat! Pentru că, pe la două, unul dintre clienţi voise şi-o inimioară la buchetul de tran-

dafiri albi. Şi n-ar fi reuşit să pună pe acelaşi bon şi florile, şi accesoriile, dacă n-ar fi fost Laura acolo! Acela fusese singurul lucru pe care i-l arătase asistenta lui Mugurel. Iar la patru jumate făcuseră împreună casa pe-o ciornă şi deciseseră ca încasările să rămână în casierie, pentru aprovizionarea de mâine dimineaţă. Intenţiona să mai cumpere 20 de ghivece, pentru că mulţi clienţi se opriseră şi le priviseră lung pe cele de pe rafturi. Îi mai trebuiau garoafe, trandafiri şi-o cutie de gerbera; atâta tot.

Ia să se-apuce el să numere şi să-şi scrie fişele! Că la cinci fix închidea! Pentru că la cinci fix venea tăticul lui, stăteau de vorbă un sfert de oră, şi-apoi el încuia uşa doar până la şi jumate, când o lua pe Ana din staţie şi-i arăta florăria...

Ajunsese la crizanteme, când paşii se apropiară de tejghea. Ridică privirea şi începu să râdă - pentru că tăticul lui se uita lung la rafturi şi nu spunea nimic... Ei bine?

- ... Mă, da' ştiu că "ai comis-o"!

Cum adică?

- ... A ieşit foarte frumoasă. Nu mă aşteptasem!

- Te rog! Doar sunt băiatul vostru, nu?

Tăticul lui "mustăci" scurt, zâmbind:

- Prâsleo, mai uşor cu "periajul" - că-i târziu şi-s nemâncat şi "nu prinde"! Mă, vorbesc serios: ai făcut-o "la marea artă"! Iar coşul ăsta dă tare bine aici!

- Prea era spaţiul gol! Arăta a farmacie!

- Auzi? Da' eu zic că rămâne coloana asta albă, şi tot a farmacie seamănă! Eu zic să-ţi faci un stativ mare, din fier forjat, albastru. Cu vreo patru-cinci spaţii cât două palme, pe care să pui vaze şi câte-un fir aranjat frumos, cu funde şi iarbă. Poate şi-o ikebană de-aia de-a maică-tii...

Ideea nu era rea deloc! Se grăbi s-o completeze:

- Iar sus de tot, un ghiveci!

- Care să atârne "artistic". Vezi? Te-ai prins imediat!

- O să discut şi cu Mugur asta. Întâi să văd dacă pot s-o scot în profit - şi după aia am eu idei măreţe...

- Mă, apropo de idei... Mai păstrează câteva şi pentru la anul pe vremea asta! Că dacă-i dai lui Mugur toată harta spre succes, tu ce faci? Mergi în urma lui?

- Stai liniştit, că am harta mea!

- Bine, mă! Acu' ce faci?

- Păi număr florile şi scriu fişele de magazie.

- Aha! Ia să văd şi eu! Deşi nu cred c-o să dau vreodată banii pe hârtii liniate...

OK! Începu să scrie fişele, să calculeze vânzarea... Şi-acum îşi dădea seama că, cu fişele alea şi cu raportul casei de marcat, putea să calculeze singurel venitul. Păcat că nu ştia care erau cheltuielile cu spaţiul şi impozitele; dar poate ştia Ana...

- Păi e simplu, mă! Da' mai simplu e "pe limba mea"!

- Ştiu, am văzut caietul. Aşa cum faci tu, e uşor să te prinzi când să ceri facturi şi când nu.

- E uşor şi ca tine, dar trebuie să ţii şi-al doilea rând de hârtii. Tu crezi că statul a fost prost când le-a conceput aşa?

Zâmbea şi calcula de zor, grăbit să termine odată şi să treacă la registrul de casă... Poate nu-şi mai lua şi azi de lucru pentru acasă! Totuşi, de la 4 dimineaţa până la 5 seara erau destule ore de serviciu!

- Ia zi: ai vândut ceva ghivece?

- Păi prima clientă a venit direct din parc, cu copilul în căruţ, şi s-a dus glonţ la gardenii.

- Deci gardenii...

- Ceea ce miroase bine şi face flori multe şi dese.

- Evident! Şi câte-ai vândut?

- Două gardenii şi două pansele.

- Ete la el! Mă, tu făcuşi o pasiune pentru pansele!

- Sunt florile mele norocoase!

- Zău? Nu trandafirii sunt florile tale norocoase?

Îl privea lung, intrigat de întrebarea cu iz de şaradă...

- Lasă, că ştiu eu ce-ai făcut tu demult, cu un trandafir roşu!

Ce făcuse?

- Cum aţineai calea domnişoarelor neînsoţite, când maică-ta mânca acasă iar soră-ta cumpăra de mâncare pentru voi!

Aoleu! Roşi violent şi se grăbi să-şi facă de treabă cu dosarul de casă:

- Uite cum ţin casieria.

Tăticul lui nu continua discuţia; răsfoia încet dosarul... Scoase şi registrul de casă:

- Iar ăsta-i registrul de casă.

- Prâsleo, de-ăsta ţin şi eu!

Zâmbi strâmb:

- ... Am uitat!

- Nu-i nimic; înţeleg că te-ai fâstâcit din cauza trandafirului. Deci zici că merg ghivecele!

- Dacă ai unde să le expui frumos, sigur că merg! Dar să ştii că e un chin să le transporţi zilnic casă-chioşc şi chioşc-casă! Se mai răstoarnă, se mai rup frunzele, florile... Se întristează ele de la atâta plimbat...

- Mă, asta mi-a zis şi angrosistul ăla din piaţă. Îl ştii; ăla din dreapta.

- Îl ştiu. Florile din ghivece trebuie să stea loculuí; şi cum ţie nu-ţi place să laşi marfa în chioşc...

- Poate doar să iau câte una din fiecare, că aşa nu m-ar durea inima dacă mi le-ar fura.

- Şi să vinzi pe bază de comandă?

- Eventual.

- Cum crezi!

- ... Nu ştiu. Nu cred totuşi c-o să bag şi ghivece. E o bătaie de cap suplimentară. În plus, aici îmi faci tu concurenţă, la Dorobanţi e ditamai florăria peste drum, la Obor e şi florăria şi mai sunt şi bătrâneii de la tarabe... La Urgenţă chiar sunt două florării! Poate doar în piaţa Muncii; să-i zic lui Mihai, să vedem...

OK! El unul, dacă ar fi fost în locul lui, nu şi-ar fi bătut capul! Nu la chioşcuri! Dacă ar fi avut un magazin, alta ar fi fost situaţia! Dar să plimbe zilnic ghivecele alea, care erau destul de grele...

- Tu mai stai?

- Cât să scriu registrul de casă şi să aţin calea unei graviduţe...

Tăticul lui începu să râdă:

- Eu plec spre casă, că şi-aşa maică-ta e "piperată" toată!

- Spune-i să vină mâine pe la zece, să aibă timp să mă descoasă până la cinci...

- Îi spun. Auzi? Tu stai toată ziua aici?

- Păi şi ce să fac?

- Adică te duci la piaţă la patru dimineaţa şi te prinde cinci după-amiaza aici?

- Cam aşa ceva!

- Ia vezi tu cum negociezi cu Mugur în decembrie! Că ăsta nu-i program de 300 de euro! Nu şi la miracolul care s-a întâmplat aici!

Miracol? Uau! Venit din gura tăticului lui, acel cuvânt spunea totul despre părerea lui!

- Păi dacă scot şi profit, cred că-mi oferă procent din vânzări!

- Dacă nu-ţi oferă şi salariu mai mare, şi procent, să nu fii prost să stai la el! Am agenda plină de patroni de florării! Sau îţi deschid pur şi simplu chioşc! La Melodia, sau în Florească! Şi-ţi ofer eu program şi procent din vânzări!

Aoleu, se enervase! Zâmbi cu calm:

- Bine, tată! Stai liniştit, că nu m-a prostit euforia!

- Aşa, mă!... Te las să scrii şi să pregăteşti trandafirul ăla!

- Bine, tată.

- Mai trec eu pe la tine, să văd ce mai faci!

- OK! Te aştept! Şi între timp te sun, să-ţi zic cum merge vânzarea...

- Aşa! Vezi că ştii?

Râdeau amândoi... Tatăl lui ieşi; îşi privi ceasul şi se repezi spre trandafiri: aoleu, era deja şi-un sfert! Iar Ana sigur va face eforturi să ajungă mai devreme, ca să-l viziteze şi ea!

Un trandafir roşu, superb. Şi-atât: îşi amintise cum îi aţinuse calea... Traversă prin faţa autobuzului; se grăbi să intre în parc, să se ascundă după tufele din dreapta, zâmbind slab...

Ana-Maria

Coborî din autobuz şi se grăbi spre trecerea de pietoni. Şi imediat cum autobuzul porni, văzu lacătul pus pe uşă... Oof, şi ea se grăbise tocmai ca să-l găsească în florărie!... Asta e! Poate făceau mai târziu o plimbare până acolo! Traversă, atentă la maşini, şi porni spre casă.

Paşii se apropiară grăbiţi din spate iar vocea o făcu să râdă:

- Doamnă, aveţi un minut?

Negă grăbită cu capul; iar el începu să râdă:

- Jumătate de minut atunci. Zece secunde?

Se opri de data asta - iar soţul ei se grăbi s-o ocolească şi s-o privească din nou mirat:

- Vă rog să primiţi acest trandafir.

Ah, ce rău era! Chiar voia s-o vadă roşie ca racul în obraji? Sau voia să vadă dacă-şi mai amintea dialogul de-atunci? Şi-l amintea, dar decise să-l scurteze considerabil; se apropie şi-l cuprinse uşor cu braţele. Iar soţul ei se grăbi s-o sărute...

- ... Credeai că nu-ţi arăt ce-a ieşit?

- Când am văzut ditamai lacătul pe uşă, m-am gândit că poate facem o plimbare după cină...

- N-am eu atâta răbdare!

OK! Se grăbi să-l urmeze; iar când se văzu în cadrul uşii, cu luminile aprinse... Florentin arătă spre stâlpul de susţinere din mijloc:

- Aici, după ce se întoarce Mugur şi vorbesc cu el, vreau să fac un stativ albastru din fier forjat. Ca să pun pe el două-trei vaze cu câte-un fir de floare, aranjat artistic, şi două-trei ghivece. Şi-o ikebană eventual, deşi cred că ochii oblici din cartier sunt de chinez... Să pun ceva, ca să nu mai arate a farmacie!

Aprobă încet cu capul: chiar şi aşa, fără stativ, arăta... Ah, ce-o mai mâncau palmele! Dar se abţinea, pentru că nu voia să-i prindă zece noaptea făcând roţi de trandafiri...

- Ce zici?

- Că e superb!

- Şi-am avut şi vânzare! Deşi a fost prima zi, am deschis pe la 12 şi puteam să fluier toată ziua la muşte! Nu-i cine ştie ce, dar...

- Dar e; şi asta contează.

- Aoleu, să scot promoţia!

Văzuse şi ea cartonul multicolor; într-adevăr, ăla trebuia băgat înăuntru! Se apropie de raftul cu flori, de pansele...

- Ştii, cred că pe-astea trebuie să le mut de-aici cât de curând.

- De ce?

- Pentru că n-au destulă lumină. Va trebui să mut tot raftul în dreapta, sau să renunţ de tot la el şi să le aranjez pe pervaz.

Avea dreptate! Şi totuşi, raftul ăla ar fi arătat foarte anapoda acolo! Dar nici cu florile pe pervaz nu câştiga mare lucru...

- ... Auzi? Dar dacă pui tu roţi la raftul ăsta?

Florentin era cel puţin nelămurit!

- Da. Îi pui roţi şi-l poţi plimba prin magazin oriunde vrei tu! Îl poţi întoarce-n loc, îl poţi răsuci ca să-şi aleagă clientul ce ghiveci vrea...

- ... Corect! La urma urmei, dacă vine vreo bătrânică să-mi ceară ghiveciul trei pe care-i preţul, n-aş putea să-l scot decât mutând vreo şase ghivece sau trăgând raftul! Aşa că o să-i pun roţi!

- Măcar unuia dintre ele. Şi-atunci vazele poţi să le pui lângă coloane...

- Nu, că nu se văd!

- Aşa-i... Atunci le pui în şir indian.

- Le pun eu undeva! Chestia asta cu roţile e perfectă!

- Vezi, că în spatele complexului e un mic atelier auto. Sigur au aparat de sudură. Dacă vorbeşti cu ei şi cumperi patru roţi din Metro, în cinci minute-i gata.

- Exact! Săptămâna viitoare le pun roţi!

- ... La toate?

- Păi cine ştie ce "pitici" mi se mai pun! Pentru mâine, m-am hotărât să iau mai multe ghivece! Presimt c-or să meargă foarte bine!

Aprobă şi se întoarse spre tejghea. Şi rămase cu ochii la fluturaşi şi inimioare... Florentin îi luă trandafirul din mână. Înainte să poată protesta, fu trasă lângă tejghea; şi-l văzu "meşterind" un buchet format din trandafirul roşu, un fir de iarbă şi-o superbă inimioară albă...

- Şi-acum mă aşteptaţi un minut, până duc florile în spate, după care pornim spre casă!

OK; îl văzu grăbindu-se cu câte două vaze deodată...

Soţul ei făcuse adevărate miracole acolo! Totuşi, se angajase pe 3; după două zile, înregistrase deja primele vânzări... Ocoli tejgheaua şi trase sertarul; văzu imediat registrul de casă scris şi socotit, aşa că zâmbi slab - azi nu-şi mai pierdeau timpul calculând! Azi se vor concentra asupra Florentinei, care parcă nu mai mişcase de când ochii ei văzuseră minunăţia de florărie... Hm; poate era şi ea uimită! Poate-şi dădea seama că se întâmpla ceva foarte important şi nu voia să-i distragă acum...

Gata. Acum mergeau acasă. Florentin îi întinse buchetul; îl luă, dându-şi seama că mâine soţul ei va încerca să convingă angrosiştii să-i dea cu un trandafir, o inimioară şi-o ferigă mai mult decât scria în acte...

- ... Sâmbătă mergi şi tu la piaţa de flori?

- Păi nu aşa stabilisem?

- Ba da. Şi mă gândeam să rămâi cu mine aici, când ne întoarcem.

- OK.

- Pentru că vreau s-o cunoşti şi tu pe Laura.

Începu să râdă:

- Ţi-a dat motive să te îngrijorezi?

- Nu; dar de vreme ce vine toată ziua pe-aici, cred că e bine s-o cunoşti şi tu!

- Stai liniştit - nu-mi fac eu griji din cauza ei!

- Tocmai ca să stau eu liniştit, vreau s-o cunoşti şi tu.

- Iubire mică, ştii ce mi-am dat eu seama azi?

Florentin nu răspundea; îşi continuă ideea:

- Că, atunci când ai vrut o asistentă de manager, ai luat-o de nevastă. Şi mă îndoiesc că-ţi trebuiesc două asistente de manager. Aşa că sâmbătă o să stau acasă, să fac curat şi să croiesc o rochiţă pentru Florentina. Iar dacă ţii tu musai, mă suni şi-mi fac apariţia în toată splendoarea noilor mele dimensiuni...

Soţul ei începu să râdă şi-i fură un sărut:

- Eşti teribilă când vrei tu să fii teribilă!

- Ştiu: face parte din şarmul meu imbatabil...

- Iubire mică, nu fii rea!

- Bine, iubire mică!

Se apropiau de bloc; pensionarul şovin tocmai intrase în scară. Zâmbi slab, în romanes:

- Să nu te sperii dacă vezi cum îmi zboară geanta către o anumită chelie!

- Aa, în sfârşit îl cunosc şi eu! Chiar începusem să cred că s-a mutat!

- Asta dacă nu e liftul la parter!

- Nu cred; că nu ne-a văzut.

Intrară în scara blocului; urcă treptele fără să se grăbească... iar pensionarul-problemă se grăbi să le coboare şi să-şi deschidă cutia poştală. Şi să aştepte acolo, răbdător, ca liftul să ajungă la parter... şi-apoi să-i ducă pe ei doi sus... Zâmbi slab:

- Şi zi-i aşa: don'şoara asistentă ar trebui să mă pună pe gânduri.

- Am spus eu asta?

- Nu, dar m-ai invitat s-o cunosc. Semn că arată bine şi are un zâmbet "de revistă".

- Te-am invitat s-o cunoşti ca să ştii şi tu cu cine lucrez!

- Nu ţin musai! Nici tu nu mi-ai lăsat impresia că vrei să-l cunoşti pe şeful meu, marele distribuitor de mere!

Florentin râdea; liftul se opri corect la palier. Şi-acum tăcea, pen-

tru că nu voia totuşi s-o cunoască pe acea tânără...

- ... La ce te gândeşti?
- Că n-am de ce s-o cunosc.
- OK; atunci n-o s-o cunoşti! Dacă aşa vrei tu...
- Ba cred că o s-o cunosc mai devreme sau mai târziu - că florăria a ieşit super şi sigur o să ţi se schimbe contractul în decembrie. Dar prefer s-o las "să ia avânt" şi-apoi să i-l curm brusc şi dureros. Ca să-i treacă la fel de repede cum o apucă.
- Bine; dacă aşa vrei tu...

Aprobă cu capul şi intră în bucătărie: aşa era cel mai bine. Cel mai eficient. Avea un soţ foarte "bine", spiritual şi extrem de deştept! Orice asistentă cu picioare lungi ar fi fost tentată de ochii negri cu gene superbe şi statura dreaptă, mândră! Aşa că ea trebuia "să-şi facă intrarea" la momentul ideal... ca s-o răzgândească mintenaş. O să mai aştepte deci, deşi insistenţa lui o făcuse curioasă...

Florentin o uimise azi. În numai două zile, transformase încăperea aceea plină de moloz într-o florărie superbă! El obţinea întotdeauna ceea ce-şi punea în plan să obţină, plus ceva mai mult. Şi-acum îşi dădea seama de ce aveau nevoie de acel an "la patron". Florentin "îşi va face lecţiile" pe florăria lui Mugur Agapie! Iar când îşi vor deschide florăria lor, va şti exact ce şi cum să facă, ce să cumpere, cum să aranjeze totul, ce promoţii să facă, ce cadouri să ofere clienţilor...

Ioan

Nevasta lui se aşează la masă şi întrebă, zâmbind:

- Şi-acum ne spui şi nouă?

Bine! Şi-aşa, Lăcrămioara rezistase "eroic" atâtea ore!

- A ieşit superb. Pe mine m-a uimit - şi ştii că asta nu-i uşor!
- Ştiu. Şi? Cum e?
- Nu ţi-am spus?
- Cum e aranjată?
- Te duci mâine şi vezi cu ochii tăi! Nu mă mai descoase atâta, că mi-e foame!

Lăcrămioara tăcea... şi se necăjea... Biinee!

- ... Pe partea cu zidul a aranjat rafturile cu ghivece. Pe partea cu geamurile a pus vazele cu flori. Chiar la intrare e tejgheaua, lungă de vreo doi metri. Iar în mijlocul florăriei, lângă prima coloană, a făcut ditamai coşul din garoafe roşii.
- Şi chiar speră să-l vândă?
- Nu; încearcă să atenueze cumva efectul de farmacie - că totul e alb în jur. Şi-şi face şi reclamă!
- Aha! Ikebane avea?
- Nu, încă nu; dar cred că remediază mâine deficienţa...

Roberto râdea cu lacrimi, spre disperarea mamei lui...

- Serios: du-te mâine să vezi cum e!
- Ba nu mă duc!
- De ce? Ce-ţi veni?
- Pentru că nu m-a invitat.
- Crezi că pe mine m-a invitat?
- Nu ştiu; da' pe mine trebuie să mă invite!

O privi lung şi începu să râdă:

- "*Zise Prâslea-n mintea lui: / S-a făcut a dracului!*"

Acum râdeau toţi în hohote: inclusiv Lăcrămioara! Ceea ce însemna că mâine, la nouă fix, Prâslea va primi o vizită foarte importantă!

8 noiembrie 2003 - sâmbătă

Ana-Maria

Se întinse cu poftă şi se aşeză comod pe canapea: şi-acum să pornească televizorul şi să aţipească...

Piaţa de flori o lăsase cu gura căscată! Pe lângă explozia de culori, pe lângă amestecul de mirosuri plăcute şi neplăcute, pe lângă îngrămădeala care, într-adevăr, semăna cu cozile la carne de pe vremuri, rămăsese cu adevărat uimită de modul cum erau manipulate florile! Doamne, parcă săltau saci de cartofi oamenii ăia! Cum de reuşeau să nu rupă nici una măcar? Iar împachetarea aia foarte strânsă parcă o făcea să audă gemetele florilor... Şi negocierea era cel puţin halucinantă...

Clar: era extrem de obositâ! Dacă făcea asemenea figuri de stil în gândurile alea...

I se păruse foarte ciudat. Toţi florarii se îmbulzeau în faţă, la uşile tirului, şi răcneau, arătau florile dinăuntru, negociau... Oare se înţelegeau între ei? Sau comerţul acela se făcea aşa, pur şi simplu, din inerţie - iar răcnetele aveau doar rol de zgomot de fond?

Oare în piaţă era la fel? În spatele tirurilor? Oare erau şi magazine? Habar n-avea: ea aşteptase încuiată în maşină. Florentin lipsise cam cinci minute; revenise cu legăturile de flori şi se întorsese apoi în piaţă, după ghivece. Şi pe urmă plecaseră. Iar ea privise lung legăturile de pe banchetă... Soţul ei îi înţelesese gândul şi râsese: "Stai liniştită, că nu le doare! Mai ales că ajungem repede şi le desfac..." Dar oare aşa veneau din Olanda? Gata legate fedeleş în snopuri de-alea? Sau le legau ei?... Sau se legau la depozit, după ce intrau în ţară? Oare nu se ofileau mai repede aşa, legate fedeleş? Oare nu exista riscul să degere în tirurile frigorifice? Şi cum de rezistau fără apă? Le transportau în bureţi umezi? Atâtea întrebări şi atât de puţine răspunsuri...

Oricum, se lămurise. Nu voia să se întoarcă acolo prea curând! Adică, mă rog: pe la 3-4 după-amiaza, probabil că era o plăcere plimbarea prin Piaţa Coşbuc! Dar atât de dimineaţă... Nu s-ar fi descurcat în bulibăşeală; cu siguranţă, ar fi dat banii altcuiva! La câte teancuri de bancnote fluturau pe lângă tiruri...

Căscă lung: mm, cât de devreme era! Şi Florentin intenţionase s-o ducă la florărie, s-o ţină acolo până pe la 9-10 ca să o cunoască pe Laura! Nici gând! I se închideau ochii! Aşa că ia să închidă ea ochii, în timp ce Florentina asculta muzică pe Mezzo...

Florentin

Mm, ce bună era mâncarea! Şi-i era o foame de lup! Ana mânca şi ea, uşor gânditoare... Decise să deschidă acum discuţia şi să vorbească deschis:

- Cred că, măcar luna asta, până se pune pe picioare afacerea, va trebui să lucrez şi în weekend-uri.

Ochii căprui îl priviră lung, serioşi:

- Adică şi sâmbătă, şi duminică?
- Păi da, că atunci pleacă oamenii în vizită...
- ... Program 9-17?
- Cam aşa ceva. Dacă ies în profit luna asta, altfel negociez salariul când se întoarce Mugur!

Capul şaten aprobă; soţia lui reveni la mâncare... Totuşi, aceea fusese doar aprobarea ideii lui! Să-i afle şi părerea acum:

- Ce zici?
- Că, deşi nu-mi surâde ideea de-a ne vedea doar câteva ore pe zi, ştiu că nici ţie nu-ţi surâde ideea să lucrezi iar 7 zile din 7. Deci o faci pentru că e necesar. Aşa că eu una "voi supravieţui"...

Evident, se indispuseseră amândoi! Soţia lui continuă, privindu-l iar cu maximă seriozitate:

- Cu condiţia ca, de la 1 decembrie, să ai măcar o zi pe săptămână liberă.

- Evident!

- Şi să nu te duci în fiecare dimineaţă la piaţa de flori.

- Nu, chestia asta e doar temporară. Deja încep să mă resimt... Problema e că nu pot lua multe flori din motiv de căldură. Trebuie să le ţin la rece - şi n-am unde.

- În camera din spate e cald?

- Este destul de cald. Deşi am oprit caloriferul, se simte că nu e nici o sursă de răcoare.

- N-ai nici un fel de geam?

- Ba este unul, deasupra uşii care dă spre spatele blocului. Dar nu se deschide.

- Eu zic să-l spargi atunci.

Poftim?

- Să facem rost de-un diamant, de la un geamgiu, şi să faci o gaură cam de dimensiunea unui pumn, eventual într-un colţ. Nu intră nimeni pe-acolo, dar mai scade temperatura cu câteva grade.

- ... Cred că-l sparg pe tot, că are gratii.

- Dacă-l spargi, atrage atenţia. Iar când va veni crivăţul, să vezi ce trage curentul - că geamul şi uşa sunt în părţi opuse ale spaţiului. Fă-i doar o găurică; iar după ce vine Mugur, vorbeşte cu el să puneţi un geamlâc din termopan cu deschidere orizontală. Sau aer condiţionat!

- Sau aer condiţionat!

Soţia lui începu să râdă:

- Oferă-i ambele variante şi lasă-l să aleagă, ca să simtă că e şef!

Bufni şi el în râs: într-adevăr, dacă lua el prea multe iniţiative, patronul se simţea frustrat!

N-avea încotro: luna asta trebuia să lucreze şi în weekend-uri. Vânzarea crescuse în fiecare zi, dar nu spectaculos. Bănuia că chiria spaţiului era mare, că luminile "feerice" pe care le ţinea aprinse toată ziua încărcau şi ele costurile... plus apa, plus salariul lui, plus impozitele şi taxele... Mai că-i venea să ţină deschis non-stop! Dar ştia că în cazul ăla Ana l-ar fi ucis uşurel, încetişor, prin înjunghiere cu o furculiţă boantă. În plus, dacă-l învăţa pe Mugur aşa, apoi aşa trebuia să şi continue! Şi nu putea continua aşa! Totuşi, când spusese că se resimţea, evitase să spună că era frânt de oboseală! Atâtea ore...

Spre sfârşitul lunii, o s-o roage pe Ana să-l ajute să calculeze profitul. Sau măcar venitul impozabil! Măcar adaosul comercial! Ca să aibă o idee apropo de opinia lui Mugurel, pe 4 decembrie...

Ana-Maria

Tii! Cine să fie oare? Că Florentin avea cheie şi plecase de-un sfert de oră doar! Se ridică şi se grăbi să deschidă uşa; Luminiţa zâmbi:

- Salut.

- Salut. Intră!

OK! Chiar nu-i plăcea să croiască singură la rochiţa aia! O conduse în sufragerie iar cumnata ei începu să râdă:

- Văd că nu te plictiseşti!

- Sincer? Mă cam plictiseam, că altfel nu mă apucam! E o treabă tare migăloasă, să ştii!

- Păi îmi dau seama! Vezi, că Mirela îţi mai strânge nişte fuste la călcat.

- Perfect!

- Dar nu ţi le trimite până săptămâna viitoare, că una dintre individe nu i-a adus încă fustele şi nu vrea să ţi le dea aşa, cu ţârâita.

- OK. Bei o cafea?

- ... Dacă bei şi tu cu mine!

Aprobă şi intră în bucătărie. Pentru cumnata ei un ness, pentru ea un pahar de Prigat.

- Şi ce mai faceţi voi?

- Ce să facem: ocupaţi cu florăria!

- Florentin s-a pus rău de tot pe ea, nu-i aşa?

- Da. Şi-l înţeleg, la urma urmei: se foloseşte de ea ca să înveţe ce-are de făcut în afacerea noastră. Şi experimentează pe ea ideile pe care le are pentru afacerea noastră. Şi-a pus în cap s-o scoată cu profit încă din prima lună, ca să aibă ce salariu să negocieze luna viitoare...

- Păi ce să mai negocieze?

- Contractul de muncă! Acum e doar colaborator.

- Aa, am priceput! Şi cât îi dă luna asta?

- 300 de euro.

- Nu-i nici mult, nici puţin.

- După părerea mea, e cam puţin. Pentru că nu-şi ia nici o zi liberă şi se scoală la trei aproape în fiecare dimineaţă.

- Da' ce-are, s-a ţicnit? Ia florile cu legătura de 20 de fire?

- Da, că n-are unde să le depoziteze la răcoare.

- Păi scuză-mă, dar eu una le-aş aduce aici şi le-aş pune în cadă sau în balcon - şi uite că stau la răcoare!

- N-are voie. Există riscul să descopere, într-o dimineaţă, că-l aşteaptă controlul la uşă. Dacă-l prinde cu minus în gestiune, e rău. Nu poate să le scoată din firmă; şi-are o cămăruţă mică, în spate, unde le închide peste noapte.

- Aha... E nasol dacă stă 7 zile din 7 la florărie. Totuşi, sunt ultimele voastre zile de linişte! Când o să apară aia mică, o să vedeţi voi ce dor o să vi se facă de cinci minute de linişte...

- Ştiu, aşa ne-a spus şi medicul... Şi voi ce mai faceţi?

- Aa, noi? Păi noi încă suntem în luna de miere! Nu ştiu, Ano; mă simt... Mă simt răsfăţată. Mai ales de Nicuşor, care nu mai ştie cum să facă să ajungă mai devreme acasă, să stea prin preajma mea, să mă ţină de vorbă, să mă cheme în camera noastră... Cred că ar fi în stare să mă care pe braţe prin casă, dacă n-ar fi tanti Marcela!

- Aha! Fericito, mai ţii minte câte zâmbete înfloreau în sufragerie în urma mea şi-a lui Florentin?

- Lasă, că şi în urma noastră înfloresc destule! Nea Vlad cred că se pregăteşte de extindere; că nu e seară să nu-i vină aurari în vizită!

- Poate vă netezeşte vouă drumul!

- Nuu, nu e Nicuşor de acord! Au discutat deschis chiar după nuntă! Soţul meu nu acceptă nici un fel de ajutor în privinţa afacerii noastre! Care, şi-aşa, o să se deschidă cândva la anul, spre toamnă...

- Sau spre iarnă? Ca să vă lansaţi o dată cu sărbătorile?

- Nu ştiu; ei ştiu! Oricum, la vară ne ia casă.

- Şi-atunci să vezi ce-o să mai coşi şi tu la rochiţe...

- Nee, nici gând!

- Bine! O să vezi tu! O să se-ntâmple de la sine!

- Mă îndoiesc. Am stabilit un lucru - şi stabilit rămâne!

- Bine! Ia spune: cum merge cu goblenurile?

- Am trecut de la pânzele vopsite la alea nevopsite! Acum cos cu diagramă!

- Bravo! Şi Nicuşor ce zice?

- Că dacă-mi place, să-i dau înainte! Soacră-mea nu prea e de acord...

- De ce? S-a răzgândit? Sau ai început să chiuleşti de la treburile casei?

- Nici, nici. Se plânge doar că o să-mi stric ochii urmărind semnele alea micuţe de pe hârtie.

- Şi să ştii că are dreptate, până la un punct.

- Şi Nicuşor face lucruri migăloase!

- Dar el le face cu lupa, sub o lampă de putere mare. Tu le faci la lumina soarelui, cu ochiul liber. E mare diferenţa!

- Ia uite! Şi eu, care venisem special să mă încurajezi...

- Nu vreau să te descurajez; vreau doar s-o înţelegi şi pe soacra ta când îţi spune

- O înţeleg şi-i dau dreptate! Dar crezi că mă mai ţine mult chestia asta cu cusutul? Când o să avem magazinul nostru, cine crezi că va sta la vânzare?

- Tu, evident!

- Păi vezi? Aşa i-am spus şi ei - dar uite că insistă!

- Ţi-am spus: o face spre binele tău.

- Am început să simt ce-ai simţit tu la noi.

Adică?

- ... E băgăcioasă şi vrea să ştie totul.

Bufni în râs:

- Aşa-s mamele de băieţi! O să te obişnuieşti repede, pentru că te ajută şi Nicuşor. Uite ce-ai de făcut: spune-i soacrei tale numai ce vrei să-i spui; ascultă-i sfaturile, gândeşte-le şi fă cum crezi tu că e bine! Totuşi, sunteţi o familie acum!

- Iar Nicuşor nu mi-a spus niciodată că ideea mea e rea! La nici una dintre ideile mele!

- Asta-i bine şi nu prea. Ştii de ce...

- Ştiu.

- Discutaţi? Voi doi?

- ... Adică?

- Adică vă discutaţi problemele mari şi mici?

- Pe toate! Inclusiv problema cataramei de la pantofi!

- Asta-i foarte important. Şi e bine să nu-i ascunzi nimic.

- Ştiu. Hai în casă, să văd cum faci rochiţa aia!

O atenţionă cu degetul, râzând:

- Vezi, că "se ia"!

- Şi ce dacă?! Le fac de-acum pentru peste patru ani! Hai!

Reveniră în sufragerie. Se aşeză la maşina de cusut, Luminiţa se aşeză lângă ea... Ia "să-i facă poftă"! Îi luă mâna şi şi-o puse pe burtă. Iar cumnata ei trase un chiot zdravăn şi sări cât colo:

- Iai!

Ce, se speriase?... Evident! Acum era grăbită să o simtă şi ea pe Florentina! Şi ce-i mai străluceau ochii... Într-un an, maximum un an jumate, va deveni mătuşă - părerea ei!

13 noiembrie 2003 - joi

Florentin

Gata şi registrul de casă! Şi-o altă zi de muncă... Ciocănitul îl făcu să tresară; îşi recunoscu imediat tatăl şi se grăbi să-i deschidă - ce se întâmplase?

- Salut.

- Bine-ai venit.

- Vreau să discutăm ceva.

Închise uşa, mirat de-a binelea de acele cuvinte şi mai ales de atitudinea preocupată:

- Discutăm.

- Ai terminat cu actele?

- Da.

- Bun. Uite care-i treaba... Ştii chioşcul de la Obor.

- Da, îl ştiu.

- Tu ce planuri ai? După 1 decembrie, vrei să rămâi la patron?

- Da.

- Ai văzut, cred, că e la fel de multă muncă ca la chioşc! Iar banii adevăraţi să ştii că nu-s aici, ci la chioşc!

- Ştiu.

- Aşa că, dacă vrei să faci bani adevăraţi, eu îţi fac cadou chioşcul ăla.

Oof, tăticul lui trecea printr-o mare dilemă! Negă cu fermitate:

- Nu. Chioşcul ăla e al lui Marcel.

- Ştii bine că lui Marcel îi pot lua oricând alt chioşc! Urgenţa eşti tu - că acuşi naşte nevastă-ta!

- Nu vreau chioşcul de la Obor!

- Pentru că e al lui Marcel!

- Şi de-asta.

- Atunci îţi iau un chioşc unde vrei tu! La Doamna Ghica, pe Ştefan cel Mare, pe Calea Moşilor, în Cotroceni - oriunde!

- Tată, ştii bine că nu e vorba de locaţie! E vorba de mine!

- Ce, iar treci prin pasa aia proastă cu "nu vreau ajutorul nimănui"?

- Nu. Trebuie să învăţ tot ce-i de învăţat despre florărie! Ca să îmi deschid şi eu o florărie, când o fi vremea!

- Şi când e vremea aia?

- Peste cel puţin un an.

- Măi, de ce te încăpăţânezi tu aşa?

- Pentru că n-am să pot să-mi ţin nevasta departe de afacere! Că nu stă ea! Sâmbătă a trebuit s-o iau cu mine, să vadă piaţa Coşbuc! Mă mir că n-a dat încă năvală aici, să se-apuce să mă ajute cu buchetele!

Tatăl lui începu să râdă:

- Deci i-a intrat în sânge!

- I-a plăcut la nebunie! Şi nu pot s-o las să muncească cu burta la gură! Şi nici cu copilu'-n braţe! Cu atât mai puţin, n-o pot trimite pe ea cu hârtiile pe la organele statului! Şi-apoi, gândeşte-te: mie mi-a luat trei luni ca să învăţ aranjamentele alea din cărţi! Ei o să-i ia dublu, pentru că nu are experienţă! Şi e prea mult pentru amândoi!

- Bine, mă. Am înţeles. Acum am înţeles şi eu de ce tot amâni afacerea.

Coborî mult tonul vocii:

- Dacă vine un control, plăteşte Mugur amenda! Iar eu învăţ din propriile greşeli şi nu le repet!

- Gata, opreşte-te, că am priceput!

Bine; acum era sigur că tăticul lui îi înţelesese planurile.

- Atunci o să vorbesc cât de curând cu Marcel... Că nici el nu mai poate să stea la Muncii, departe de nevastă!

Foarte bine!

- Mă, da' tu ai vorbit cu Ana problema asta a afacerii voastre?

- Sigur că am vorbit-o.

- Şi ţi-a spus ea că abia aşteaptă "să se avânte" în flori?
- Nu, dar am văzut-o cum a reacţionat când a intrat aici. Şi cum se uita la florile de pe banchetă, sâmbătă dimineaţă.
- Într-adevăr, ea are mult de învăţat. Iar "piesa de rezistenţă" la capitolul aranjamente tu eşti. Ea doar să se ocupe de hârtii şi calcule...
- Şi copil, evident.
- Şi copil... Când vă mai duceţi la control?
- Pe 24.
- Să nu uiţi ecografia mea!
- Am uitat-o vreodată?
- Nu, dar văd cât de ocupat eşti aici şi conştientizez riscul... Hai, că am plecat.
- Bine.

Îl conduse la uşă; tăticul lui se grăbi să se îndepărteze fără să-l mai salute. Era îngândurat, un pic necăjit... Scoase cartonul din geam, oftând uşor: asta e! Nu se puteau face toate dintr-o suflare! Iar Florentina era cea mai mare realizare din viaţa lor! Mai mare şi mai importantă decât orice afacere, decât orice câştig...

Ana-Maria

Deci aşa! Dl Manolache le oferise azi chioşcul de la Obor, iar Florentin îl refuzase ferm...

- ... Ce zici?
- Că-i este extrem de greu să te ştie lucrând la patron: altul decât el.
- Îşi face griji că n-o să ne-ajungem cu banii după naşterea Florentinei.
- Şi asta. Şi cu siguranţă se gândeşte că te îndepărtezi tot mai mult de viaţa pe care ţi-a pregătit-o el.
- ... Cum adică?
- Adică de chioşcul din Tei! Roberto are Dorobanţi-ul, Marcel Obor-ul, tu Tei-ul.
- ... Adică ei
- Adică ei se pregătesc să stea acasă, înconjuraţi de nepoţei, şi să vă facă vouă actele şi socotelile! Iar tu îi dai planurile peste cap, pentru că în loc să-i laşi să se pensioneze liniştiţi, îi pui să continue cu chioşcul din Tei! Asta, sigur, dacă nu i-l dă Ilenei ca dar de nuntă peste vreo trei ani! Că mă îndoiesc că ea nu va lua florar!
- Aa, să fii sigură de asta! Doar tu şi Nicuşor sunteţi excepţiile! În rest, Mirela, Ioana şi Gabriela sunt toate florărese!
- Chiar mă întreb cât de dor îi e uneori Ilenei de mine...
- Când problema ei va deveni stringentă, îţi garantez că va chiuli de la liceu ca să vină să-ţi ceară sfatul!

Ştia deja asta, şi-o îngrijora serios! Îşi amintea foarte clar mimica soacrei ei la nunta Luminiţei! Trebuia să facă cumva să le demonstreze că, la capitolul sfaturi, nu ea era cea mai indicată persoană! Trebuia să le îndrume cumva spre dna Manolache. Ca să nu mai fie privită aşa cum fusese privită atunci.

Lăcrămioara

Închise uşa şi zâmbi slab:

- Nu-i aşa că te-a refuzat?
- Ba s-a şi încruntat! Mai avea puţin şi-mi zicea două!
- Normal - a fost de faţă când le-ai promis chioşcul ăla lui Marcel şi Gabrielei.
- Da' i-am spus că-i iau chioşc oriunde în Bucureşti! Chiar şi în Popeşti-Leordeni, dacă acolo vrea el! Şi tot n-a vrut!
- Păi dacă el vrea să-şi deschidă florărie, iar tu-i oferi chioşc!
- Nu e vorba de asta - că m-ar fi refuzat şi dacă-i ofeream angroul de flori! E vorba de Ana.

Se încruntă scurt:

- Ce-i cu ea?
- Se pregăteşte să nască; de plimbat hârtii, nu poate - că o să stea cu copilu'-n braţe. Iar de stat la vânzare, nu poate - că n-are experienţă şi nici n-a studiat caietele alea. Deşi mi-a spus că ea abia aşteaptă să facă iar roţi de frezii şi buchete "La mulţi ani".
- Mă aşteptam; am văzut-o cu câtă plăcere le făcea pe-alea de la chioşc.
- Ceea ce înseamnă că el va rămâne la Mugurel cel puţin un an.
- Asta e! La anul, în decembrie, îşi deschide propria florărie! Nu-i un dezastru!
- Nu-i un dezastru? Când poate să câştige dublu la chioşc, cu marfă netrecută prin acte?
- Şi "să se ceară" la pensie la 50 de ani, ca noi!

Soţul ei tăcea... Deschise şifonierul:

- Lasă-l să facă aşa cum vrea el.
- Bineînţeles! Săptămâna viitoare vorbesc cu Marcel, să vedem ce zice de chioşc.
- De ce săptămâna viitoare?
- Din motive financiare oare? Şi pentru că n-am vorbit încă cu Mihai?

Aa, deci încă n-aveau bani pentru toate taxele şi penalităţile! Bine! Şi cum soţul ei tăcea, decise să tacă şi ea. Să se gândească amândoi la Prâslea, Marcel şi chioşcul de la Obor...

18 noiembrie 2003 - marţi

Florentin

Mm, se simţea bătut metodic cu o bâtă foarte colţuroasă. I-ar fi prins bine o baie fierbinte, cu săruri şi-o aspirină; dar ştia că, dacă va ceda tentaţiei, mâine nu va putea deschide ochii decât pe la prânz! Şi avea de făcut două comenzi...

În sfârşit, cineva apreciase pozitiv coşul cu garoafe! Un ins care cumpăra de la el câte-un buchet de trandafiri la trei zile. Iar buchet, pe înţelesul acelui ins cu costume de bună calitate, însemna de la şapte fire în sus, plus accesorii... Voia un coş de "La mulţi ani", mediu, din trandafiri albi şi roşii. Avea deja imaginea în minte; 25 de fire, plus iarbă, plus câţiva fluturi ici-colo... Va fi "bestial"! Îi făcuse şi preţul! Şi mai adăugase un 5% la total, pe post de "manoperă-mulţumire de sine"...

Pe la şapte, când o să-şi sune tatăl, o să-l roage să vină mâine dimineaţă cu camera foto, să-i facă o poză. Aşa, de aducere-aminte şi mulţumire de sine... Zbârnâitul îl făcu să tresară; Ana dădu să se ridice:

- Mă duc eu.
- Stai aici liniştită.

Cine să fie la ora asta? Laura? Ea nu-l sunase până acum decât pe mobil şi numai în intervalul orar în care era la florărie; dar cine ştie ce idei îi mai veneau domnişoarei asistente, o dată cu trecerea timpului! Ridică receptorul:

- Da.
- Hai noroc.
- Bună seara, tată.
- Ce mai faci?
- Păi ce să fac... Îmi trag sufletul, după atâta muncă şi mâncare! Voi ce faceţi?
- Noi abia am ajuns şi ne pregătim de-o discuţie serioasă...

Aha! Discuţia cu Marcel! Perfect! Bravo! Îl sunase ca să-i spună şi lui asta?

- Tu te-ai răzgândit?
- Nu.
- Bine. Atunci o să trec mâine pe la tine, să-ţi zic cum a venit salvarea să-i resusciteze!

Începu să râdă şi el:

- Poate reuşeşti să vii de dimineaţă, până-n ora 9, că am la comandă un ditamai coşul cu trandafiri.
- Şi vrei să te-ajut?
- Nuu, vreau să mă pozezi.
- Bine, mă! Vin şi te pozez! La opt jumate să fii gata cu el, că pe urmă mă duc să plătesc dările.
- Bine, tată.
- Ana cum se simte?
- Foarte bine. Uşor moleşită de atâta mâncare...
- Ia vedeţi voi cum vă faceţi ca nişte mingiuţe!
- Lasă, că nu ne-ngrăşăm aşa, cu una-cu două!
- Bine, mă! Vorbim mâine!
- Bine. Pa.
- Pa.

Închise şi reveni pe canapea, în braţele soţiei lui:

- M-a sunat să mă întrebe dacă m-am răzgândit cu chioşcul. Că vrea să facă azi discuţia cu Marcel şi Gabi.
- Ţi-am spus: vrea să te vadă patron, nu angajat.
- Ştiu. Iar eu nu vreau să ne vadă Florentina degerând într-un chioşc pe cale de demolare. Că lor, cu toate pilele şi relaţiile şi intervenţiile şi şpăgile şi renumele, să ştii că le-a demolat statul român două rânduri de chioşcuri de-a lungul timpului! Şi toate au fost pe bani!

Ana aprobă şi-l sărută uşor pe frunte:

- Şi ce te-nfurii aşa?

Corect! Ce se înfuria aşa? Se lăsă în jos şi puse urechea pe burtă:

- Ia să vedem dacă o aud fără stetoscop...

Soţia lui miorlăi pe o voce subţirică:

- Taatii...

Oof, ce rea era!

- De fapt, nu-i aşa! Ia să vedem dacă-mi iese!

Ana îşi acoperi gura cu palma şi încercă să bolborosească la fel de piţigăiat:

- Taatii...

Eei, păi dacă făcea aşa, vedea ea! Ia s-o gâdile puţin, că se ţinea de şotii!

Ioan

Deci Prâslea era de neînduplecat... Bine! La urma urmei, nici nu era frumos din partea lui să-i dea lui Florentin chioşcul de la Obor, după ce-l promisese lui Marcel! Mai ales că îl făcuse "din capul locului" pentru Marcel, iar el chiar îl deschisese şi vânduse câteva luni bune acolo... Se aşeză la masă şi ridică puţin vocea:

- Marcele! Ia vino tu un pic, să avem o vorbă!

Uşa se deschise imediat; fiul lui se aşeză lângă el, un pic curios... Îl privi lung, atent să-i observe mimica:

- Ia spune: când vrei să preiei chioşcul de la Obor?

Două secunde de uimire; apoi o ridicare scurtă a umerilor:

- ... Şi mâine!

Şi cum vedea clar pe chipul lui fericirea cauzată de acea decizie, "decretă":

- Atunci mă duc mâine să încep să rezolv cu dările şi aprobările şi să anunţ la primărie că-l redeschidem pe 24, luna asta. Ca să aveţi timp de curăţenie, de spălat geamurile...

Fiul lui mai avea puţin şi chiuia... Păi discutaseră ce era de discutat! Adică nu - mai era un mic amănunt:

- Luni, tu te ocupi de aprovizionarea lui. Iar din decembrie mă ajuţi cu florile: le duci tu pe-ale lui Mihai.
- Sigur că da! Da' nea Mihai rămâne singur la piaţa Muncii?
- Momentan, da. Cât o să fie Ileana în vacanţă, o să-l ajute ea. Şi în weekend-uri, după ce-şi face temele!

Ridicase puţin vocea, ca să-l audă şi fetiţa lui cea mică, din camera ei! Iar răspunsul ei fu prompt:

- Sigur, tată!

Începu să râdă şi se ridică:

- Aşa-mi place de voi!

Intră în bucătărie: chiar nu voia să fie îmbrăţişat până la sugrumare! În plus, Marcel se va grăbi acum să-şi anunţe nevasta că, în sfârşit, vor avea chioşcul lor, afacerea lor... Că vor putea să stea "bot în bot", nesupravegheaţi de ceea ce Florentin numise "mustaţa lui uneori prea exigentă"...

Lăcrămioara

Închise uşa dormitorului şi se aşeză uşor lângă soţul ei:

- Ce-i, Ioane? Ce te apasă?
- Nimic. Sunt mulţumit; atâta tot.
- Mulţumit că l-a primit fără să comenteze?
- Mulţumit că l-a primit aşa cum l-a primit, cu fericirea aia în ochi, şi că m-a întrebat totuşi cum se va descurca Mihai singur la piaţa Muncii. Şi mulţumit că i-am văzut cum radiau amândoi la cină...
- Abia aşteaptă să-şi petreacă toată ziulica împreună!
- Am senzaţia că-i pregătesc să-i mut singuri.
- Nu; îi laşi doar să se cunoască şi să se îndrăgostească. Şi pregăteşti drumul pentru mutarea Mirelei în Dorobanţi.
- Apropo de Mirela: ea o să vină la tine, în Tei!

- Bineînţeles! După care ea se mută la Dorobanţi şi tu aici, aproape de Prâslea cel nărăvaş...

Ce-i mai plăcea ideea aia! Şi soţul ei râdea:

- Credeai că nu te-am auzit "din prima"?

- Ştiam că m-ai auzit; încercam doar să-ţi forţez mâna să-mi spui ce părere ai!

- ... Poate că-l mut pe Roberto aici!

- Nuu, el e prea "domn" pentru locaţia asta. În plus, o să aibă nevoie de câştigurile de acolo, când o să-şi cumpere casă.

- Măi nevastă, bag seama că tu încerci să-mi spui să vând casa şi să ne mutăm la două camere!

- Nuu, Ioane! Dar nu ştii că are deja 32 de ani?

- Şi-asta înseamnă că trebuie să se mute singur?

- Nu; asta înseamnă că George se duce la grădiniţă, iar Mirela cred că se gândeşte să mai facă un copil.

Acum Ioan al ei tăcea...

- Nu mi-a zis nimic; dar o văd cum zâmbeşte la toţi bebeluşii care trec pe lângă chioşc. Cred că nici lui n-are curaj să-i spună asta!

- ... Bine că mi-ai spus. Să ştiu despre ce-i vorba, dacă m-o lua fi-miu la o discuţie ca între bărbaţi!

- Deci? Păstrezi Dorobanţi-ul pentru ei?

- Nu ştiu. Te rog, nu mă întreba acum ce planuri am cu toate!

Ştia că Ioan abia aştepta să vadă ce succes avea Florentin cu florăria; ştia că îl tenta mult ideea de-a nu-şi lăsa copiii să-şi distrugă sănătatea în chioşcuri... Soţul ei se gândise la florăriile alea încă din '90; dar pe-atunci Roberto se pregătea de însurătoare iar Ileana încă mai purta scutece. Nu avuseseră nici o certitudine financiară; ar fi însemnat să deschidă un singur magazin, iar Ioan să facă cumva să-şi ajute şi surorile, şi fratele. Ideea chioşcurilor fusese mult mai bănoasă la momentul acela; dar acum, că se apropia integrarea în UE, cine mai putea şti...

Îl bătu uşor pe umăr şi se ridică:

- Lasă; le vine lor rândul. Să vedem ce face şi Prâslea, dacă reuşeşte cu florăria...

Decise să facă un spirit de glumă:

- Sau intenţionezi să mă scoţi repede la pensie?

- Ai deja 35 de ani vechime pe cartea de muncă! Ce vrei, să sărăceşti statul cu ditamai pensia?

Râdeau amândoi, pentru că el avea 36 de ani, iar dacă se pensionau în acelaşi timp, chiar va fi o problemă la bugetul de stat...

19 noiembrie 2003 - miercuri

Ioan

Privea lung ghişeul, cu resemnare. Mai avea de stat cel puţin o oră la coada aia; apoi trebuia să se ducă să ducă chitanţele, să le treacă în nu ştiu ce registru. Şi el, şi tot "poporul" din faţa lui. Deci încă o oră...

Dar nu se grăbea! Făcuse de dimineaţă pozele, coşul ieşise impecabil... Prâslea ăsta al lor era extrem de talentat! Când punea mâna pe trei trandafiri, ieşea un buchet numai bun de expoziţiile internaţionale! Iar coşul... Coşul, dacă l-ar fi avut la Dorobanţi, l-ar fi dat la preţ dublu! Şi tocmai de-asta se necăjea: pentru că ştia ce băiat avea şi cum îşi irosea timpul pe 10 euro ziua! Când ar fi putut să-şi ia 30 de euro doar din coşul ăla!

Măi, să fie! Cine-l suna atât de matinal? Să fie tot Prâslea? Primise şi-o comandă de ikebană şi-l aştepta cu aparatul foto? Apăsă butonul fără să privească afişajul:

- Da.

- Neaţa, Ioane.

Cine era? Auzise o voce de femeie bătrână, dar nu-i venea nici un nume în minte...

- Neaţa.

- Didonia sunt.

Uau! Cumnata lui! Asta da noutate! Ea nu obişnuia să-l caute pe mobil! Adică ea nu obişnuia să-l caute deloc!

- Da, Didonie. Ce s-a întâmplat?

- Eşti la Dorobanţi?

- Nu, sunt la Primărie, să achit taxele pentru chioşcul din Obor.

- Le-ai achitat deja?

- Mai am cam o oră de stat la coadă şi le-achit.

- Te rog, nu le achita.

Poftim? Cum adică?

- ... Te rog, vino repede la Urgenţă.

La Urgenţă! Ce se întâmplase? O auzea destul de încet; se grăbi "să-şi lase rând" din gesturi şi să se depărteze de mulţimea care mormăia pe ton coborât în jurul lui:

- Ce s-a întâmplat?

- Vino la Urgenţă; te aştept în faţa spitalului.

Fir-ar să fie de treabă!

- Vin într-un sfert de oră.

Închise şi se grăbi spre maşină: dar ce se întâmplase? Nu se simţea bine?... Ba se simţea foarte bine, de vreme ce-l aştepta în faţa spitalului! Atunci se certase oare cu cumnatele ei? Cu surorile lui, care vindeau la chioşc chiar acolo? Sau avusese drum pe-acolo şi voia neapărat să discute între patru ochi cu el? Sau chiar de faţă cu surorile lui? La urma urmei, de ce-i spusese să nu mai achite taxele pentru chioşc? Urcă la volan, porni motorul şi demară.

... Se grăbea cât putea de tare; făcea slalom printre maşini, prin traficul infernal de pe Ştefan cel Mare, la ora aceea numai bună pentru ambuteiaje, şi se tot întreba... De fapt, de pe ce telefon îl sunase? Scoase mobilul şi apăsă butonul. Deci de pe mobilul lui Mihai...

Aoleu! Păi Mihai nu era acasă azi? Didonia vorbea la mobilul lui, de la Urgenţă?... Se întâmplase ceva cu Mihai!

Înfipse mâna în claxon şi aprinse farurile. Ştia că asta nu-l va ajuta cu nimic; dar măcar unul să se dea la o parte! Măcar o secundă mai devreme să ajungă!

Chioşcul era deschis, iar surorile lui stăteau la o cafea! Asta îl bulversa complet - dacă Mihai păţise ceva, ele ar fi trebuit să fie în spital! Iar ele tocmai serveau cafeluţa de dimineaţă, foarte binedispuse!

... O să afle el repejor ce se întâmplase! Urcă maşina strâmb pe trotuar şi se grăbi să coboare. Unde era Didonia?... Aha! Cumnata lui

îi făcu semn să intre în spital; se conformă iar ea îl trase spre lift. Tăceau...

Deci Mihai era sus, într-unul din saloane... Ce se întâmplase? Că vorbise aseară cu el, când trecuse să ia florile, iar fratele lui păruse mai vesel ca niciodată! Îl anunţase că-şi ia liber, ca să meargă la apartamentul Didoniei şi să repare nu ştiu ce ţeavă... De dimineaţă, Marcel mersese cu el la Dorobanţi şi rămăsese să-l ajute pe Roberto, cât stătea el la coada aceea interminabilă. Deci nici el nu vorbise azi cu unchiul lui...

O urmă pe coridor. Femeia din faţa lui deschise o uşă. Intră şi înlemni acolo, la un metru de pat...

- ... Azi-noapte, m-am ridicat să beau un pahar cu apă. Când m-am întors, se zvârcolea în pat... Am chemat un vecin, medic; a reuşit să-l scoată din starea aia, a chemat salvarea... N-am vrut să te sun atunci, să vă panicaţi; am sperat că o să-şi revină, după toate medicamentele şi perfuziile... Dar de dimineaţă a mai făcut un stop cardiorespirator...

Fratele lui, întins pe pat, conectat la toate aparatele alea, plin de tuburi şi perfuzii, inconştient... Totuşi, n-avea decât 56 de ani! Cum de se întâmplase asta? De ce?

- ... Nu-mi dau seama cum s-a întâmplat; aseară ne-am uitat la o comedie, am râs amândoi... A mâncat bine, am băut un suc de portocale...

Sesiză imediat tonul tremurat al Didoniei; se grăbi s-o prindă de braţ şi s-o tragă afară din rezervă. Şi scoase mobilul:

- Du-te şi cheamă-l pe medic: vreau să vorbesc cu el.

Femeia se îndepărtă în fugă. Selectă numărul lui Roberto: îi va chema pe toţi acolo. Avea o presimţire sumbră...

... Nu; pe Florentin îl va suna abia la ora cinci. Prâslea avea o relaţie foarte specială cu unchiul lui; dacă l-ar fi văzut acum, aşa... Poate că nu-l va suna deloc! Dacă Mihai îşi revenea până la cinci, nu-i spunea nimic. Dar de Roberto şi Marcel avea nevoie acum, acolo. Didonia avea nevoie de Lăcrămioara şi de surorile lui...

- Da.

- Închide chioşcul; sun-o pe maică-ta şi spune-i să închidă şi ea. S-o trimită pe Gabriela acasă; ea o să ia copiii azi şi-o să se ocupe de ei toată ziua. Iar voi veniţi la Spitalul de Urgenţă.

- Ce s-a întâmplat?

- Să nu-l suni pe Florentin.

Închise şi oftă greu: două stopuri cardiace în mai puţin de 12 ore... Didonia se apropia de el, însoţită de un bărbat în halat alb. Mimica lui era îngrijorată; semn rău...

Florentin

Gata şi registrul de casă! Şi cum încheiase deja socotelile şi le scrisese în registru, ia să închidă el şi florăria! Că oricum nu mai putea să scoată bonuri fiscale pe ziua de azi!

Scoase cartonul din geam, zâmbind mulţumit: promoţia aia îşi făcea cu prisosinţă efectul! Sigur, şi clientul lui "special" contribuise din plin la vânzările-record de azi! Şi la bacşişul generos, în valoare de fix un pachet de ţigări...

Scoase cheile şi încuie uşa. Închise şi lacătul, făcu doi paşi spre maşină şi trebui să se oprească: oare cine voia să vorbească cu el?... Tăticul lui?

- Da.
- Bună, Florentine.
- Bună seara, tată.
- Ce faci? Tot la florărie eşti?
- Tocmai am plecat spre casă.
- Aha. Vino, te rog, până la chioşcul de la Spitalul de Urgenţă.
- Păi ce s-a întâmplat?
- Vezi tu, când ajungi. Te aştept.

Şi-i închisese... Hei! Doar nu aveau mătuşile lui probleme cu vreun şmecheraş!

Urcă la volan şi porni motorul, se înscrise în trafic... Acceleră: dacă era vorba de-un şmecheraş, avea el ac de cojocul lui! Doar căra ditamai coarba în portbagaj! O să-i înmoaie mintenaş toate oscioarele - ca să ştie că nimeni nu se punea cu neamul Manolache! Oare Roberto fusese chemat? Sau Marcel? Că dacă erau mai mult de patru şmecheraşi, i-ar fi prins bine un pumn de ajutor...

... Ciudat; chioşcul era plin de flori, dar era închis. Parcă maşina lângă el, coborî de la volan... Ce naiba se întâmpla acolo?

- Închide maşina şi hai cu mine.

Ptiu! - ce-l speriase! De unde apăruse? Tăticul lui traversa strada spre spital; se grăbi deci să încuie maşina şi să-l ajungă din urmă:

- Ce s-a întâmplat?

Nu primi răspuns; aşa că decise să tacă şi să se grăbească să nu rămână în urmă!

Încă de când intră în spital, începu să se îngrijoreze. Să se gândească cine putea fi internat acolo! Tresări:

- Unde-i mama?
- Sus; te aşteaptă.

Intraseră în lift; îl prinse de braţ:

- Ce s-a întâmplat?

Tatăl lui privea uşile; îi răspunse pe acelaşi ton calm:

- M-a sunat Didonia, de dimineaţă. Mihai e internat sus, la terapie intensivă.

Unchiul lui? Dar ce păţise?

- Ce s-a întâmplat?

- A făcut un stop cardiac azi-noapte. De-atunci, a mai făcut trei.

Cum?

- Am nevoie de tine. Sun-o pe Ana şi spune-i că te-am chemat la noi, să ne ajuţi la o chestie extrem de complicată. Şi că probabil te prinde noaptea la noi. Să nu se îngrijoreze, că ajungi tu acasă.

Scoase mobilul şi formă numărul. Degeaba; în lift nu avea semnal... Deci unchiul lui făcuse... Era la...

- ... Ce spun medicii?
- Să ne pregătim pentru ce-i mai rău.

Abia când auzi acele cuvinte, realiză gravitatea situaţiei. Totuşi, unchiul lui avea... 55 de ani! Patru stopuri cardiace în 12 ore? Ce naiba se întâmplase? Se supărase extrem de rău? Se lovise în piept, sau la cap? De unde până unde?

Îşi urmă tatăl; vedea deja grupul numeros din faţa uşii... O recunoscu imediat pe mătuşa lui... Mămica lui o strângea în braţe şi-i spunea ceva în şoaptă; ea aproba încet... Formă din nou numărul de acasă; suna...

- Da, iubire mică.

Ana era veselă - iar acel apelativ îi umplu instantaneu ochii cu lacrimi! Încercă să-şi păstreze vocea calmă:

- Ce faci? Ai ajuns acasă?
- Da, la cinci jumate. Tu tot la florărie eşti?
- Nu. M-a chemat tata să-l ajut cu o comandă mare.
- Aha! OK!
- S-ar putea să întârzii mai mult.
- Stai liniştit! Dacă vezi că se face prea târziu, poate dormi acolo!

Chiar Ana îi oferise varianta acelei minciuni... Şi totuşi, nu se putea folosi de ea:

- ... Să vedem. Să fii cuminte!
- Sunt foarte cuminte! Am mâncat şi-am pus oala pe foc, o să pun şi maşina cu rufe...
- Bine; ajung şi eu, nu ştiu când...
- OK. Te aştept.
- Culcă-te, că pot să apar şi după miezul nopţii.
- Te aştept atât cât pot. Dacă vezi că se face foarte târziu şi eşti obosit, dormi acolo!
- OK. Pa.
- Pa.

Închise şi se sprijini încet de zidul rece: deci medicii spuseseră...

Nicuşor părea cel mai puţin afectat; tocmai îl luase pe Marcel de braţ şi-l ducea spre capătul holului, vorbindu-i despre o ţigară... Marcel

era distrus; parcă nici nu mai era prezent acolo, printre ei! Mintea lui calcula ceva, era absent... Roberto aţintise cu privirea un punct de pe perete; îl cunoştea, ştia că era pe punctul de-a claca... Mirela încerca să le mai ridice moralul Luminiţei şi Ilenei, fără mari sorţi de izbândă... Mama lui o ţinea în braţe pe tuşa Didonia; îi spunea ceva, iar ea aproba... Mătuşile lui şuşoteau de zor... Tatăl lui era serios; nici încruntat, nici gânditor, nici îngrijorat - doar serios. Nu-l mai văzuse niciodată aşa; şi-i era frică de reacţia lui, când...

Ana-Maria

Mm, ce târziu se făcuse! Aproape zece noaptea! Mâncase, terminase de gătit, se terminase şi filmul... S-ar fi culcat; probabil că Florentin împletea de zor la flori de piept şi se gândea la ele două! N-o mai sunase; dar nici ea nu voise să-l întrerupă din treabă cu un telefon. Cu cât termina mai repede, cu atât mai repede venea acasă! Era la ai lui de pe la cinci; până mâncaseră, până mai discutaseră, sigur se făcuse şase jumate! Se apucaseră de treabă probabil pe la şapte; în trei ore nu putea fi gata ditamai comanda, nu?

Nuntă joi? Cine se căsătorea joia? Florarii o făceau vineri... Mă rog; putea fi oricine! La cât de greu se mai găseau localuri libere, probabil că tinerii miri se mulţumiseră cu nunta în mijlocul săptămânii - doar s-o facă înainte de postul Crăciunului! Chiar; când intrau în post? Că habar n-avea!

În fine; asta nu mai conta acum. Bine că dăduseră comandă la familia Manolache, nu? Zâmbi şi se aşeză comod pe canapea; începu să schimbe posturile: orice, numai ştiri şi filme proaste nu! Mai bine muzică, sau reclame! Sau un documentar pe Discovery...

Florentin

Tresări şi deschise ochii: se auzea ceva! Îşi privi imediat tatăl; dar el era calm, nu părea să fi auzit piuitul continuu! Se repezi şi deschise uşa salonului; privi lung trupul întins pe pat, aparatul care piuia extrem de tare, linia orizontală de pe monitor... Fu împins într-o parte; medicul şi asistentele se repeziră spre pat. Fu imediat prins de braţ şi tras înapoi; iar uşa se închise.

Tatăl lui se aşteptase la asta. Cu siguranţă, fusese acolo la cel puţin încă o resuscitare! Dumnezeule mare - cum putea fi atât de calm?

Tuşa lui începuse să plângă în hohote; mămica lui nu avea mari sorţi de izbândă cu cuvintele alea...

Auzea discuţia răstită din salon; medicul încerca să-l determine cumva pe nea Mihai... Ochii negri îl priveau cu seriozitate... De ce se uita aşa la el? Îşi închipuia c-o să dea buzna peste ei, să facă el resuscitarea aşa cum ştia el? Sau îşi închipuia c-o să se repeadă să spargă nişte geamuri şi să dea cu pumnii în pereţi? Tocmai acum, când fraţii lui nu mai erau buni de nimic?

Asculta discuţia răstită din salon... Închise ochii. Doar ei doi stăteau în dreapta uşii; se părea că doar ei doi erau pregătiţi pentru cuvintele pe care medicul le va rosti în curând...

... Le rostise. Se terminase. Nea Mihai murise.

Deschise încet ochii...

Sprijinit de Nicuşor, Marcel aproape se prăbuşise pe ciment. Lacrimile se rostogoleau grăbite pe obrajii lui Roberto...

Hei! Gata cu visarea aia! Era printre singurele persoane care încă nu cedaseră! Se apropie de Roberto şi-i şopti la ureche:

- S-a terminat; du-te şi fumează o ţigară, să-ţi revii.

Se grăbi apoi să-şi îmbrăţişeze tuşa; mămica lui alergă spre capătul holului...

- ... S-a dus, Florentine! Ce mă fac eu fără el?

- Stai liniştită, tuşico; nu te mai gândi acum la asta. Stai liniştită: o să fie bine...

Nici el nu credea ce spunea: cum să mai fie bine? Dar ce era să spună? Ce mai putea spune acum, când...

Tuşa Didonia se desprinse uşor din îmbrăţişare; o lăsă să pornească singură spre capătul celălalt al holului, spre fereastră... Se apropie de tatăl lui; fu imediat tras deoparte şi auzi clar şoapta lui:

- Voi doi, tu şi Nicuşor, trebuie să vă descurcaţi cumva cu toţi ceilalţi. Eu trebuie să rămân aici, să rezolv cu actele. Du-o pe Didonia acasă; să n-o lăsaţi singură. Duceţi-i pe toţi acasă...

Aprobă scurt:

- Stai liniştit: ne ocupăm noi de toate.

- Când termin aici, mă duc şi eu la Didonia. Să vii şi tu acolo, când termini. Şi ai grijă ce-i spui Anei.

Aprobă din nou; tatăl lui se îndepărtă grăbit...

Nici el nu era mai bine; reuşea totuşi să-şi păstreze calmul. Vorbise probabil cu medicul, ştia ce se întâmplase, de ce se întâmplase aşa... Stătuse atâtea ore la uşa rezervei, mai auzise acel piuit, înţelesese care erau şansele să se întâmple un miracol... Se apropie de Mirela şi-i şopti la ureche:

- Hai să mergem acasă.

Cumnata lui negă scurt; se încruntă:

- Cât vrei să-i mai ţinem aici? Nu vezi în ce hal sunt? Şi nu ştii câte sunt de făcut?

O pusese pe gânduri; bun! Se grăbi să-l apuce zdravăn de braţ pe Marcel:

- Hai să fumăm o ţigară.

Nicuşor îl ajuta mult, ţinându-şi cumnatul de braţul celălalt. Se opri abia în capătul holului, lângă scrumieră; aprinse o ţigară şi i-o puse lui Marcel între degete. Fratele lui nu reacţiona... Îşi aprinse şi el o ţigară; Nicuşor îl sprijinea pe Marcel cu o mână, pentru că şi el pufăia de zor... Dacă i-ar fi altoit acum fratelui lui o palmă zdravănă, n-ar fi obţinut nimic. Să încerce deci să-l dezmeticească cu frumosul:

- ... Mă îndoiesc că treaba asta s-a întâmplat din vina ta. Te ştiu; n-aveai ce să-i faci atât de grav ca să-i cedeze inima. Aşa că ar fi bine să tragi din ţigară şi să-ţi revii cât de curând: tuşa Didonia are nevoie de tine.

Nici o reacţie...

- ... Ştii bine câte-or să fie de făcut; tata nu e-n stare de nimic acum. Trebuie să luăm ce-i de luat, să vorbim...

Nu putea rosti acele cuvinte; nici lui nu-i era uşor să se gândească la locul de veci, la sicriu... Mai bine să tacă. Marcel îşi va reveni, mai devreme sau mai târziu - aşa că, decât să rişte să-l apuce şi pe el plânsul, mai bine tăcea şi ajuta cât putea el să ajute...

Aruncă ţigara şi făcu abstracţie de fratele lui, care oricum părea transportat în cu totul altă lume - îl privi lung pe Nicuşor:

- Mă duc să încep să-i duc la maşini. Ce ştii: Marcel a venit cu maşina?

- Nu, cu un taxi.

- Şi Roberto?

- Cu acelaşi taxi - că a lovit maşina în drum spre spital.

- ... OK. Mă duc să sun la Meridian. Du-l pe hol, pune-l pe-un scaun şi hai să mă ajuţi.

Se apropie de Mirela; cumnata lui şopti:

- Hai să-i ducem acasă.

- Bine. Cine merge cu tuşa Didonia?

- Păi cred că mama şi Roberto.

- Să-l ia şi pe Marcel; tu o să fii ocupată cu fetele, copiii şi coliva şi n-am încredere să-l las nesupravegheat.

Bun! Scoase mobilul şi formă numărul, socotind în minte de câte maşini aveau nevoie... Una pentru Mirela şi fete; una pentru mama lui. Încă una pentru mătuşile lui. Şi încă una pentru Nicuşor, care nu se învrednicise să-şi ia nici acum carnetul de conducere.

- Patru maşini la spitalul de Urgenţă.

- Aşteptaţi.

Aştepta, că n-avea încotro! Decât să ia taximetrişti particulari şi să aibă surprize...

- Indicativele 128, 544, 367 şi 854 în zece minute.

- Mulţumesc.

Închise şi ridică vocea:

- Haideţi!

Tuşa lui refuza grăbită invitaţia, hotărâtă să rămână acolo. Dar mama lui o luă de braţ şi-o trase spre capătul holului cu un gest care nu admitea refuz. O să le fie al naibii de greu, dacă Roberto nu se dezmeticea urgent! Se apropie de el şi-l prinse dureros de tare de braţ:

- Te rog, ieşi din starea asta şi ajută-mă!

Măi, să fie! Pe unde-i zburaseră gândurile până atunci? Se uita la el de parcă acum îl vedea prima oară!

- Du-te cu mama!

Aşa da! Măcar până la maşină să rămână aşa, atent; după aia putea să cedeze din nou - că se ocupa mămica lui de el! Nicuşor se opintea de zor cu Marcel; Luminiţa şi Ileana se sprijineau reciproc, lăsându-i impresia că, dacă una se desfăcea din acea strânsoare, or să pice amândouă pe jos. Mătuşile lui şuşoteau, triste...

Bun; maşinile nu veniseră încă. Dar măcar ieşiseră din spitalul ăla iar afară era un frig care trezea şi pietrele din pavaj! Îşi aprinse o altă ţigară; aştepta... Mămica lui îi confirmă socotelile:

- Mirelo, te duci cu fetele acasă şi te-apuci de treabă. Eu mă duc cu Didonia şi cu Roberto.

- Şi-l iei şi pe Marcel.

Fu privit lung, preţ de câteva secunde; mămica lui aprobă:

- Şi cu Marcel. Voi trei vă duceţi să vă schimbaţi şi veniţi şi voi la Didonia.

Calculase bine, patru maşini. Tăticul lui era calm, putea să conducă. Nicuşor se va plimba cu taxiul sau cu el, dacă aveau drumuri apropiate. Problema era Roberto - şi maşina lui lovită...

Gata; începeau să vină taxiurile. Fuma şi le supraveghea plecarea... Tuşa lui fu urcată pe bancheta din spate; mama lui se apropie de el:

- Du-te şi schimbă-te şi tu. Ai grijă, dacă vrei să-i spui şi ei; să nu o laşi să plângă. Şi să nu te prind c-o aduci la mort!

Negă scurt: Doamne fereşte! Se va duce chiar acum acasă; îi va spune Anei ce se întâmplase, dar o va obliga să rămână acasă. Ea n-avea ce căuta la priveghi sau la cimitir. De fapt, nici să plângă n-avea voie! Să vadă cum o convingea...

Plecaseră. Aruncă ţigara şi reveni în spital, împreună cu Nicuşor:

- Pe tine te duc eu. Sau tata, dacă stai cu el până termină.

- Păi îl aşteptăm să termine cu hârtiile, să vorbim care ce face şi încotro o apucă. Pe urmă mă descurc eu! Iau un taxi, sun un prieten cu maşină...

Aprobă şi scoase mobilul: să dea de tăticul lui acum.

- I-am urcat în maşini şi-au plecat.

- Bine. Cine s-a dus cu Didonia?

- Mama, Marcel şi Roberto.

- Fetele s-au dus acasă?

- Da.

- Nicuşor a plecat?

- E lângă mine; te aşteptăm să termini şi să stabilim care în ce parte-o ia.

- ... Trimite-l la Didonia, că aici mai durează. Iar tu du-te acasă şi vezi ce şi mai ales cum îi spui Anei. Ne întâlnim la Didonia.

Închisese; deci nici el nu ştia ce dispoziţii să le dea, cum să se organizeze, pe cine să trimită la cimitir, la pompele funebre, la biserică după preot, la Obor, la starea civilă... Se răsuci pe-un călcâi şi porni iar spre ieşire:

- Hai; te duc la tuşa Didonia. O să vină şi el şi stabilim atunci ce-i de stabilit.

Nicuşor nu comenta; nici el nu era grăbit să continue discuţia. Se gândeau amândoi la cele întâmplate...

Era atent la drum. Nu voia să păţească la fel ca Roberto tocmai acum, când vor avea nevoie de maşini ca să se mişte repede prin tot oraşul. Şi cum era mult prea apăsătoare tăcerea aceea din maşină, încercă să schimbe puţin tema de discuţie:

- Cum a lovit Roberto maşina?

- Păi am înţeles că a plecat cu Marcel de la Dorobanţi, pe două roţi. Nea Ioan nu-i spusese decât să vină repede la Urgenţă. Şi a început să gândească cu voce tare: ce se putea întâmpla şi cu cine. Când s-a întrebat dacă nu cumva se întâmplase ceva cu nea Mihai, Marcel a început să plângă. Şi-atunci frati-tu a făcut dreapta şi a înfipt maşina într-un stâlp, pe Dorobanţi.

Aha! Bine că era aproape! Poate apuca s-o tracteze de-acolo; o să aibă deci nevoie de un şofer... Oftă greu:

- Mama o să se ocupe de tuşa Didonia. Tu vezi ce poţi să faci cu Marcel. Sigur are ceva pe conştiinţă: ori s-a certat cu nea Mihai ieri sau alaltăieri, ori se gândeşte că totul a pornit de la plecarea lui la chioşcul de la Obor.

- Mă, eu o să încerc; dar nu cred că Marcel are chiar atâta încredere în mine, să-şi deschidă aşa sufletul.

- Încearcă, oricum. Eu o să fiu mai mult pe drumuri, iar mama n-are timp să se ocupe de el. Roberto o să trebuiască să se descurce cumva cu pregătirile de la tuşa Didonia...

- Poate când apare nea Ioan, să înceapă şi el să vorbească...

- Tatei chiar că nu-i spune nimic!

Iar tăceau... Opri în faţa blocului; Nicuşor coborî şi zâmbi strâmb:

- La scara asta?

Na, că uitase complet! Cumnatul lui nu venise niciodată în vizită la nea Mihai!

- Scara din mijloc, interfon 88 C. La etajul patru.

Nicuşor alergă spre scară; trase portiera şi porni spre casă. Cum să-i spună Anei...

Ana-Maria

Tresări: parcă auzise yala!... Da! Se grăbi să se ridice şi să-i iasă în întâmpinare:

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit.

Florentin era foarte grăbit să intre în bucătărie. OK! La ora aia "nebună", ar fi fost firesc să vrea să mănânce ceva! Îl urmă:

- Cum a fost?

- Cum să fie...

... Se întâmplase ceva. Soţul ei îi oferea spatele; n-o sărutase, n-o strânsese în braţe... Ce naiba se întâmplase?

- Ce s-a întâmplat?

Florentin se răsuci pe-un călcâi şi-o strânse uşor în braţe; îi aşeză capul pe umărul lui... La naiba! Sigur se întâmplase ceva!

- ... Florentine, mă sperii!

- Ai voie să iei calmante?

- Nu. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat! Mă sperii!

- ... Te rog din suflet, încearcă să nu te superi, să nu te întristezi, să nu plângi...

- Promit că fac tot ce pot să rămân calmă!

Şi-acum tăcea... Aştepta; pentru că promisese. Iar Florentin n-o să tacă aşa la nesfârşit! Trebuia să-i spună, mai devreme sau mai târziu!

- ... A murit nea Mihai.

Poftim?

Se grăbi să-l împingă uşor şi să-l privească cu atenţie: nu cumva o minţea? Nu cumva era vorba despre altceva? Abia acum îi văzu ochii roşii, umflaţi, chipul extrem de trist... Oof, Doamne!

Îl strânse cu putere în braţe, preţ de câteva secunde; şopti, întorcându-se spre dulap:

- Dumnezeu să-l ierte. Dar ce s-a întâmplat? Cum s-a întâmplat?

- Azi-noapte a făcut un stop cardiorespirator. Tuşa l-a dus urgent la spital şi-a sperat că o să-şi revină; abia de dimineaţă, când a făcut alt stop cardiorespirator, şi-a dat seama că trebuie să ne sune. I-a spus tatei, care i-a strâns pe toţi acolo... Mai puţin pe mine - m-a sunat la cinci fix...

Aprinse lumânarea şi-o puse în păhăruţ. Şi se întoarse spre el. Florentin privea lung masa:

- A murit acum vreo oră. Te rog să nu te superi, dar mă schimb şi plec.

- Nu mă supăr.

- Trebuie să-i ajut. Marcel nu se poate deplasa decât târât, Roberto e ca o stafie, tata încearcă să pară calm dar numai el ştie ce simte...

- Nu mă supăr. Vreau să vă ajut şi eu.

- Să nici nu te gândeşti că vii la priveghi sau la cimitir!

- Dacă tu vrei să nu vin, nu vin! Dar cred că de-aici, de acasă, pot să ajut măcar la o parte din pregătiri! La pomană, de exemplu! Pot să fac coliva!

- Bine; o să vorbesc cu tuşa. Văd eu cum fac s-o conving... Stai jos un pic.

Se grăbi să se aşeze; Florentin se ridică imediat şi deschise dulapul. Aşteptă cuvintele lui; el îşi făcea un ness, uşor neatent...

- La noi... Cum să-ţi spun...

- Spune-mi ca pe-o poveste.

- ... Atunci când un ţigan trage să moară, sunt înştiinţate imediat toate rudele lui, indiferent de distanţa fizică sau a gradului de rudenie. Se strâng toţi la capul lui şi-şi lămuresc toate nelămuririle cu el. Se obţin explicaţii, se dau şi se primesc iertări, se iau pietre de pe suflete...

Înţelegea. Dar de ce-i era atât de greu să-i spună asta?

- Muribundul nu trebuie lăsat nici o clipă singur... Rudele lui stau adunate lângă el; ceilalţi au grijă de cele necesare - mâncarea, băutura, cafeaua, restul de cumpărături...

Deci nu greşise când se oferise să ajute! Bravo! În sfârşit, nu mai spusese o prostie!

- Din momentul morţii... Din momentul morţii, toţi jelesc. Fără să mai ia în seamă altceva. Nu se spală, nu se bărbieresc, nu se piaptănă, nu gătesc... Se bea cafea şi lichior, sau alte tării; oglinzile se acoperă, se golesc toate vasele de apă... Se evită atingerea lui; el este spălat şi îmbrăcat imediat după moarte. Dacă asta nu este posibil, se cheamă un cioclu...

Soţul ei îşi acoperi faţa cu palmele. Se grăbi să-l strângă în braţe: oof, Doamne!

- Stai liniştită. Se strâng toate lucrurile care-i vor fi necesare pe lumea cealaltă; haine, tacâmuri, bijuterii, bani...

Flori...

- Cred că tata o să angajeze şi formaţie... Cămaşa mea neagră e călcată?

- Da.

- Să vedem pe unde mi-am pus cravata albă...

Aha! Deci să-şi ia şi ea o cămaşă neagră! Şi-o fustă cu mult negru! Trebuia să vadă care din fustele ei era mai potrivită...

- ... După înmormântare, tot ce-a fost al lui va fi distrus: haine, pahare, farfurii, amintiri... Şi nu i se va mai rosti numele...

Se grăbi să-i aducă un pahar cu apă; soţul ei era pe cale să clacheze. Ah, şi-un Distonocalm! Florentin înghiţi pastila fără să întrebe ce era; lăsă flaconul pe masă, ca să-l ia cu el când pleca, şi se reaşeză lângă el.

- După înmormântare se ţine *pomana*...

- Te rog să vorbeşti cu mătuşa ta; să-mi spună clar ce-am de făcut. Să ştii că mă pricep la colivă; ştii bine că sarmalele îmi reuşesc întotdeauna... Nu ştiu; să-ţi spună ea ce să fac.

- O să vorbesc cu ea. Ana...

Florentin o privi lung, serios:

- ... În primul şi-n primul rând, ai grijă de Florentina.

- Am grijă de ea în fiecare clipă! Stai liniştit; du-te şi ajută-i să treacă peste nenorocirea asta. Dacă se întâmplă ceva, ştii că te sun!

- Ano, să nu se întâmple ceva!

Îi luă mâna şi şi-o puse pe burtă; Florentina se juca pe lângă cordonul ombilical. Se juca încet, calmă... Soţul ei se ridică:

- Mă duc să mă schimb şi plec.

Îl văzu ieşind grăbit... N-o să-l urmeze în dormitor; o să-l lase să se descarce puţin, să-şi mai revină... Distonocalmul ăla îl va ajuta să rămână cu mintea trează. Doar să nu ia prea multe, sau să nu uite să ia câte-o pastilă ori de câte ori dispărea efectul calmantului!

Murise nea Mihai...

De ce? De ce tocmai el? Nu erau atâţia nenorociţi pe pământul ăsta care meritau să moară? De ce trebuise să fie aşa?

... Lumânarea ardea încet; flacăra calmă nu pâlpâia, nu se apleca... Îi plăcea să creadă că unchiul ei era liniştit acum. Deşi i-ar fi plăcut să-l ştie acasă, lângă soţia lui, calm şi mulţumit...

- Am plecat.

Se grăbi să se ridice şi-i întinse pastilele:

- Nu mai mult de una la patru-cinci ore.

Florentin aprobă şi luă tubul.

- Ai grijă cum conduci!

- Tu ai grijă de Florentina!

- Ţi-am spus: noi suntem bine. Mă duc chiar acum să mă culc, să fiu odihnită mâine de dimineaţă. Te rog să mă suni şi să-mi spui ce-am de făcut.

- Bine.

- Iar dacă se întâmplă ceva, sună-mă indiferent de oră: că dorm cu mobilul pe pernă.

- Bine.

- Promiţi?

- Promit.

Florentin se grăbi să iasă; închise încet uşa...

Mai bine să se culce. Mâine va avea o zi extrem de grea! Pe lângă sarmale şi aperitive, ştia că trebuia să facă colivă! Prima oară-n viaţă... O va ruga pe Nina s-o ajute; iar prietena ei va veni val-vârtej, cu reţeta în buzunar, şi-o va ajuta să nu greşească nici ingredientele, nici cantităţile.

Intră în dormitor : să-şi pună ceasul să sune la 8 fix, să aibă timp s-o cheme pe Nina. Iar la 9 vor fi primele cliente ale magazinelor. Teoretic, în colivă se punea arpacaş, zahăr, nucă măcinată... Of, fir-ar să fie! Habar n-avea cum se făcea coliva! Reveni în bucătărie, deschise cartea, privi lung indexul... Sanda Marin nu pusese o reţetă de colivă în cărţulia aia! Dacă nici Nina n-avea reţeta... Dezastru!

Asta e! Se va descurca ea cumva! Trebuia să facă colivă - şi-o va face! Reveni în dormitor; se întinse uşor în pat, se întoarse spre uşă şi puse palma peste Florentina: acum făceau nani amândouă.

... Da' de unde! Picea lor avea chef de joacă! Parcă jucau prinsa! Sau leapşa! O lovea în palmă şi-apoi mai dădea repede o lovitură lângă; şi aştepta replica ei... Iar o lovitură în palmă, iar una lângă... O împunse uşor cu degetul; fetiţa îi răspunse imediat, câţiva centimetri mai sus. Jucau leapşa...

Micuţa o făcuse să zâmbească. Poate că fetiţa lor îi simţise supărarea şi încerca s-o înveselească... Sau poate n-avea somn... Poate-şi închipuia că aceea era mâna lui tati, a cărui supărare cu siguranţă o simţise...

Închise ochii: trebuia să adoarmă acum. Ca să poată sta mâine trează, atentă la mâncare şi orice alte sarcini va mai primi.

20 noiembrie 2003 - joi

Florentin

Parcă maşina în faţa porţii şi se grăbi să coboare. Toată casa era luminată feeric... Apăsă soneria iar Ileana se grăbi să-i deschidă. Intră, încruntat:

- V-aţi apucat deja, sper!
- Suntem pe sfârşite.
- Hai; ce-am de cărat?

Nu primi răspuns; intră în bucătărie:

- Ce-am de dus?

Mirela se grăbi să prostesteze:

- Stai, că n-am făcut decât gustările!
- Le duc întâi pe-astea şi mă-ntorc. Şi-aşa, bancheta nu-i destul de mare pentru tot ce-i aici şi nu vreau să bag mâncare în portbagaj!

Ileana trase sertarul:

- Stai să pun folie pe ele.

Le întoarse spatele şi intră în camera lui: nu erau gata. Închise uşa, deschise geamul şi-şi aprinse o ţigară.

Ana primise bine vestea. Nu se speriase, nu plânsese, nu se întristase... Adică se întristase; dar nu aşa cum îşi imaginase el. Nu "picase" aşa cum o făcuse Marcel; nu căzuse în plasa gândurilor... Era tristă; dar era şi îndeajuns de înţeleaptă să protejeze fetiţa. Ştia că, dacă s-ar fi întors acum acasă, ar fi găsit-o dormind...

Nu voia să plângă. Nu voia nici măcar să suspine! Era de-ajuns să-i scape o singură lacrimă - nici 30 de pastile nu-l mai puneau înapoi pe picioare! Aşa că strângea din dinţi, privea lung strada şi se gândea la Florentina - unica fiinţă care-l putea face să zâmbească. Păruse că voia să doarmă; împinsese uşor burta, de parcă îşi primenea pernuţa...

O să vorbească cu mama lui despre pregătirile Anei - tuşa Didonia nu trebuia să ştie nimic din toată organizarea lor! Tocmai ca să nu-şi aducă aminte, să nu conştientizeze ce se întâmplase... Avusese impresia, la spital, că tuşa lui se comporta de parcă nea Mihai era grav bolnav. Aşa că greul cel mare va veni atunci când vor aduce sicriul.

Dacă avea timp azi, o să tracteze maşina lui Roberto. O să încerce să nu stea foarte mult în casa cu oglinzile acoperite şi steagul la uşă. Să-şi organizeze îndeajuns de multe drumuri ca să-şi ţină mintea ocupată - cât mai ocupată cu farfuriile, cănile, prosoapele, lumânările, sicriul, locul de veci, numărul de maşini, transportul formaţiei, al rudelor... Al mâncării...

Aruncă ţigara şi închise geamul. La vederea oglinzii, simţi că se înfurie; smulse cuvertura de pe pat şi-o acoperi. Şi se grăbi să intre în dormitorul părinţilor lui: dacă tatăl lui vedea omisiunea...

Ioan

Intră în sufragerie şi închise uşa: în sfârşit, Didonia promisese că încerca să aţipească măcar două ore! Plânsese până acum, văicărindu-se că nu se aşteptaseră la asta, că n-aveau un ban pus deoparte, că n-aveau copii, că ea rămăsese singură, că voia să moară... O lăsase cu Lăcrămioara; el nu putea asculta asemenea cuvinte. El trebuia să se ocupe acum de restul...

Marcel era la fel de absent; surghiunit în fotoliu, privea lung cearceaful de pe oglindă şi lăsa lacrimile să-i curgă pe obraji. Roberto se învârtea prin cameră ca un leu-paraleu, bolborosind ceva numai de el ştiut. Surorile lui aranjau paharele pe masa de la perete... Întrebă sec:

- Unde-i Nicuşor?
- La bucătărie, cu Florentin.

Aa, deci venise şi Florentin! Perfect! Se grăbi să intre în bucătărie şi să închidă uşa. Îşi aprinse o ţigară:

- Acum să vedem care ce face. Trebuie să mergem la biserică, să anunţăm preotul şi să aducem steagul. Trebuie să luăm sicriul şi să-l ducem la spital. Trebuie să luăm un loc de veci la Reînvierii. Avem de cumpărat vasele pentru *pomana*. Plus cafeaua şi băutura. Şi lumânările. Şi nişte prosoape. Şi câte-or mai fi, că nu mai ştiu...

Nu mai putea! Pur şi simplu ajunsese la capătul acelui calm! Florentin privea lung scrumiera; îl salvă el:

- Nicuşor n-are maşină; el se ocupă de cimitir, că n-are mult de alergat. Roberto e tot pe jos; se ocupă de partea cu biserica. Eu, care sunt cu maşina, mă duc să iau sicriul şi să plătesc dricul. Ei or să se ducă la spital şi-or să vină pe urmă aici; eu mă duc la Obor şi cumpăr ce-i de cumpărat. Să-mi facă mama o listă.

Ce s-ar fi făcut dacă n-ar fi fost el acolo? Trase sertarul şi-i întinse lista pe care Lăcrămioara o făcuse încă de la trei dimineaţa. Fiul lui se ridică, o luă şi stinse ţigara:

- Tuşa cum se simte? Şi-a mai revenit?
- Da. A dus-o maică-ta la culcare. E distrusă...

Florentin scoase un tub de pastile:

- Vrea cineva calmante?

Calmante? Îl văzu înghiţind o pastilă; Nicuşor întinse imediat mâna şi primi şi el una. Decise să încerce; aşa că primi o pastiluţă roz...

- Ce-s astea?
- Distonocalm.

Aoleu!

- Câte ai luat până acum?
- Una, când am plecat de-acasă. Mă duc la cumpărături.

Îl prinse de braţ şi-l opri:

- Să iei şi costumul şi pantofii, să le duci la spital. Te duci întâi acasă şi-i spui Gabrielei să ducă copiii la şcoală şi la grădiniţă, după care să stea acasă şi să aştepte telefonul meu. Mirela şi fetele vin încoa cel puţin până diseară: le sun eu să le spun să ia un taxi. Să iei din şifonier 30.000 de euro. Te întâlneşti cu Nicuşor undeva în drum, să-i dai lui 20.000: că locurile de la Reînvierii sunt scumpe.

Fiul lui aprobă şi ieşi; se întoarse spre Nicuşor:

- Tu pune mâna şi mănâncă ceva; la cimitir nu găseşti pe nimeni înainte de nouă. Iar înainte să pleci, să-l suni pe Florentin; să-ţi zică unde să vă întâlniţi ca să-ţi dea bani.

Ginerele lui aprobă şi deschise frigiderul. Intră în sufragerie şi-l prinse pe Roberto de braţ:

- Vino-ncoa.

Îl trase pe hol şi-i întinse teancul de bancnote:

- Te duci la biserică, îl suni pe preot şi nu te-ntorci fără steag.

Bun; şi el pricepuse ce avea de făcut.

Şi iar se vedea rămas singur acolo, printre femeile care plângeau şi discutau pe voci coborâte... Poate îl chemau la spital, să mai semneze ceva! Înnebunea dacă mai stătea mult acolo!

Florentin

Apăsă soneria, încruntat: nu-i ieşea din cap suma aia astronomică! De unde naiba scotea tatăl lui atâţia bani? Că parcă mai ieri se însurase Marcel! Iar datoriile începuseră încă de la nunta Luminiţei!

Uşa se deschise larg; intră pe lângă Gabriela, fără s-o privească:

- Neaţa.
- Neaţa.
- Tata a spus să duci băieţii la grădiniţă şi la şcoală şi pe urmă să stai aici, să aştepţi telefonul lui.
- Bine.
- Unde-i Mirela?
- A plecat la cumpărături, cu Ileana. Luminiţa s-a întins puţin...

Adică Luminiţa plângea de zor în fosta ei cameră... OK!

- Ele se duc la tuşa; tu rămâi acasă. O să te sune tata, când îşi mai adună gândurile, să-ţi zică de ce a insistat să stai singură aici.

Gata: dăduse dispoziţiile. Intră în dormitorul părinţilor lui, dar

lăsă uşa deschisă:
- Copiii ce fac?
- Mănâncă.

O privi lung, întrebător: le spusese? Gabriela se grăbi să se apropie de uşă şi să şoptească:
- Doar că nea Mihai e bolnav, e la spital şi-acum se simte bine.

Ce să spună? S-o sfătuiască să le spună adevărul? S-o sfătuiască să le spună că acum unchiul lor se simţea din nou rău? La urma urmei, îi minţise tocmai ca să nu-i vadă trişti! Ce să mai inventeze? Că nea Mihai fusese transferat la o clinică din Statele Unite? Unde urma să-şi petreacă următorii 300 de ani? Deschise uşile şifonierului şi scoase teancul de bancnote. Numără, atent să nu greşească...

La naiba! Copiii terminaseră de mâncat şi-acum traversau sufrageria! De ce se treziseră chiar atât de devreme? Auzi uşa închizându-se uşor; Ionuţ întrebă imediat:
- Gabi, a venit tataia?
- Nu; e Florentin.
- Aa, Florentin!

Na, că venea la el!
- Du-te şi schimbă-te, că are puţină treabă. Stai liniştit, nu pleacă înainte să vorbeşti cu el!

Gabi îi câştigase două-trei minute; cât să termine de numărat şi găsit răspunsurile la întrebările copiilor... Termină de numărat şi aşeză banii în pachete de câte 10.000; reveni în sufragerie şi se aşeză la masă. Aştepta să fie luat la întrebări, deşi nu avea nici un răspuns... Paşii se apropiară în fugă; Ionuţ se grăbi să-l îmbrăţişeze. Încercă să zâmbească:
- Ce faci, voinicule?
- Uite, mă pregătesc să plec la şcoală! Tu?
- Pe mine m-a trimis tata să-i aduc ceva de-acasă. Că el e foarte ocupat, n-are timp să vină...

Ochişorii negri îl măsurară scurt; Ionuţ deveni serios:
- Îi duci cravata albă?

De ce oare avea sentimentul că fiul lui Marcel ştia deja ce se întâmplase? Acum nu ştia ce să răspundă...
- ... Ştiu că nenea Mihai e bolnav; a murit?

Strânse din dinţi, încercând să-şi înăbuşe suferinţa... Aprobă scurt cu capul. Întrebarea următoare îl uimi, pentru că nu-i înţelegea rostul:
- Şi Ana unde-i?
- Ana e acasă.

Acum nepoţelul lui era descumpănit... Nu ştia ce să-i spună: problema îl depăşise deja. Nu voia să rişte să-i explice el... Hei! Piciul avea un motiv serios ca să întrebe de Ana! Aşa că scoase mobilul:
- Vrei să vorbeşti cu ea?

Primi o aprobare; selectă numărul, dându-şi seama că Ionuţ voia răspunsuri şi rugându-se Celui de Sus ca ea să fie un pic mai inspirată decât fusese el...

Ana-Maria

Piuitul o făcu să deschidă imediat ochii. Se ridică şi apăsă butonul:
- Da.
- Bună. Te-am trezit?
- Nu.
- Uite, sunt la ai mei. Ionuţ vrea să vorbească cu tine.

Era serios - deci puştiul aflase! OK! Avea explicaţia ideală pentru băieţelul de şapte ani!
- Dă-mi-l la telefon.

Vocea subţirică era serioasă:
- Bună, Ana.
- Bună, Ionuţ.
- A murit nenea Mihai.
- Ştiu, am aflat şi eu. Dar m-a sunat adineauri bunicul tău; şi ştii ce-au spus medicii?
- Ce?
- Că a murit din cauza unei boli de inimă. Dar că există şanse să se facă totuşi bine.

Copilul era bulversat; zâmbi, imaginându-şi speranţa care va învia în ochişorii negri atunci când îşi va termina explicaţia:
- Tu ai mai văzut procesiuni de-astea pe stradă, nu? Înmormântări...
- Da.
- OK. Atunci trebuie să ştii că morţii sunt de două feluri: cei care nu mai au nici o speranţă să se facă bine şi cei pentru care, în viitor, s-ar putea să se găsească un tratament. Nenea Mihai are o boală foarte rară; medicii şi specialiştii din toată lumea lucrează la un tratament pentru cazurile astea dificile, ca al lui. Până îl vor găsi, îl vor pune într-un sicriu special: e mare, lucios, frumos... Se numeşte sicriu criogenic. Când se va descoperi tratamentul, or să poată să-l scoată de-acolo, să-l trezească şi să-l trateze.

Aceea era explicaţia; oare "prinsese"? Sau trebuia să-i explice ce era criogenia şi pe ce principii funcţiona?
- ... Ahaa...
- Aşa că poţi să stai liniştit; peste un timp, nenea Mihai se va face bine.
- Dar de ce nu poate să-l ţină la spital?
- Păi nu ştiu; cred că sunt nişte norme medicale, aşa se procedează... Nu ştiu; dar îţi promit că mă interesez şi cum aflu, îţi spun. Bine?
- Bine.
- Spune-i lui Florentin că m-a sunat adineauri tăticul lui şi mi-a spus despre tratament. Aşa că trebuie să cumpere un sicriu din ăla special, criogenic; îi explici tu ce şi cum...
- Bine, Ana.
- Tu ce faci?
- Mă pregătesc să plec la şcoală.
- Bine; fugi, să nu întârzii!
- Pa, Ana!
- Pa, Ionuţ!

Apăsă butonul, zâmbind slab; Florentina era adormită, parcă protesta în faţa orei matinale... Se întinse din nou în pat; o să încerce să mai aţipească jumătate de oră. După care o va suna pe Nina.

Florentin

Deschise uşa şi intră pe coridor. Citea grăbit plăcuţele de pe uşi... Aha! Acolo era! Ciocăni corect şi fu poftit să intre.
- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Am adus costumul pentru Manolache Mihai. Dvs vă ocupaţi de el?

Bărbatul se ridică de la birou:
- Da.

Scoase teancul de bancnote din buzunar şi-i întinse 500 de euro:
- Vrem să-l ducem cu sicriul deschis.

Mâna ezită; dar luă bancnota:
- Staţi liniştit: mă voi ocupa personal.

Îi întinse şi costumul.
- Aţi adus sicriul?
- Imediat cum se deschide la "Stoica", or să vină băieţii cu el. Vă las şi numărul meu de telefon, în caz că se iveşte ceva...

I se oferi imediat hârtie şi pix. Notă numărul, iar bărbatul reveni la birou:
- Bine; mă apuc chiar acum de treabă.

Păi să se-apuce odată! Îi dăduse şi banii, şi informaţia că va fi înmormântare "cu ştaif"! Aşa că îşi va face treaba cu maximă atenţie! Îi întoarse spatele şi ieşi; se grăbea să se îndepărteze cât mai repede...

Urcă la volan şi demară; conducea atent, pentru că era unicul şofer cu maşina în stare de funcţionare şi posibilitate de deplasare. Dacă şi el păţea ceva...

Frână în faţa magazinului "Stoica" şi se apropie de uşă. Mai avea

de aşteptat cam o oră, până se deschidea. Dar la o asemenea sumă, îşi dădea seama că "cosmetizarea" va dura cam două ore. Aşa că nu va forma numărul de mobil de pe uşă; o să se ducă acum la Obor, să cumpere ce avea notat pe listă, după care va reveni şi va achita sicriul şi transportul. Şi se va duce din nou la mătuşa lui...

Mare noroc avea el cu Ana! Reuşise să găsească o explicaţie cât de cât realistă pentru Ionuţ! La o adică, peste vreo trei-patru ani, îi puteau spune că acel sicriu criogenic fusese defect iar medicii nu mai puteau face nimic... Sau va afla el, singur, că fusese minţit...

Acum, să parcheze maşina aproape de piaţă şi să plece la cumpărături. Nu luase nici o sacoşă; o să aibă o problemă...

Ana-Maria

Bun. Era 9 fix, aşa că putea suna la firmă! Ridică receptorul, formă numărul şi încercă să zâmbească:

- Bună dimineaţa. Ana sunt.
- Neaţa! S-a întâmplat ceva?
- Oarecum. A venit şeful?
- ... Tocmai parchează maşina. Vrei să-i transmit eu ceva?
- Nu, lasă că vorbesc eu cu el. Dă-mi-o pe Nina întâi, te rog.
- Imediat.

Asculta melodia...

- Neaţa! Ce s-a întâmplat?

Na, că o speriase şi pe ea! Se grăbi s-o liniştească:

- Neaţa. Nimic, eu sunt bine.
- Dar nu vii azi.
- A murit nea Mihai, fratele socrului meu. Nu prea pot să vin, că sigur mi se vor repartiza sarcini bucătăreşti...
- OK! Fiu, ce m-ai speriat!
- Stai, dragă, liniştită!
- Stau - dar uite că-mi faci câte-un cucu-bau de-ăsta de-mi sare inima!
- Am o rugăminte...
- ... Păi spune!
- Tu ştii să faci colivă?
- Şi-ncă una delicioasă! La cinci jumate sunt la tine!
- OK. Ce să cumpăr?
- Stai, că nu-i aşa simplu! Interesează-te câte persoane sunt şi câtă colivă trebuie să iasă! Şi cum bănuiesc că vorbim de vreo cinci kile, nici nu mă gândesc să-ţi spun ingredientele, ca să le cari tu! La cinci jumate fix ne întâlnim în faţă la complexul de la tine.
- Bine, Ninuţo. Mercic mult!
- Stai liniştită!
- Şeful a venit?
- Nu ştiu; îţi fac legătura?
- Te rog.

Din nou melodia centralei telefonice...

- Da, Ana.
- Bună dimineaţa.
- Neaţa.
- Vă rog să mă scuzaţi, dar nu pot veni azi la serviciu.
- Nu-i nimic! Sper că n-ai păţit iar ceva cu bebeluşa!
- Nu; am un deces în familie.
- Oof, îmi pare rău! Condoleanţe! Te rog să stai cuminte acasă; ne vedem luni, bine?
- Bine. Vă mulţumesc mult
- Ai grijă de tine şi de bebeluşă!
- Voi avea.
- La revedere.
- La revedere.

Închise, zâmbind slab: avea un şef extrem de special... Şi-acum să ia cartea de bucate şi să calculeze cantităţile pentru o sută de sarmale! Problema cea mare va fi varza murată, care-i lipsea cu desăvârşire; oare Mirela era acasă? Formă numărul socrilor ei; indiferent cine era acasă, important era să aibă varză murată!

- Da.

Gabriela? Bună şi ea!

- Bună, Ana sunt.
- Bună, Ana.
- Ce faci?
- Stau singură-n casă şi aştept să mă sune nea Ioan. Cred că a uitat...
- Spune-mi, te rog; aveţi varză murată? Că vreau să fac vreo sută de sarmale, pentru *pomana*...
- Avem; dacă vrei, vin eu şi ţi-o aduc.
- Lasă, că-l rog pe Florentin să treacă pe la voi.
- Florentin o să aibă multă treabă azi şi mai ales mâine; Roberto a lovit maşina, şi-am înţeles că Marcel e prea afectat ca să fie lăsat să intre singur în bucătărie. Aşa că ţi-o aduc eu - că şi-aşa mă urc pe pereţi singură aici! Şi, dacă vrei, stau şi te ajut.

S-o ajute Gabriela?... La urma urmei, nu erau cumnate? De ce nu?! La 100 de sarmale...

- ... OK; dar mai întâi te rog să vorbeşti cu dl Manolache. Poate are alte planuri cu tine, sau cu mine!
- Îl sun şi te sun.
- OK. Pa.
- Pa.

Închise, zâmbind slab... Nu; Gabriela nu mai reprezenta un pericol pentru ei. Acum era căsătorită cu Marcel, părea că-i trecuse nebunia din tinereţe de vreme ce aflase că ea şi Marcel erau foarte fericiţi împreună... De ce să nu vină la ea, s-o ajute? Mai stăteau de vorbă, se mai "împrieteneau"...

Gândul o făcea să râdă; ridică privirea spre televizor şi-şi aminti imediat cuvintele soţului ei! Aşa că se grăbi să scoată cearceafurile din dulap: să acopere tot ceea ce avea reflexie.

Ioan

Închise, gânditor... Nora lui nu înceta să-l uimească! Şi asta nu-i plăcea, din simplul motiv că Ana se gândea la acele lucruri înaintea lui, iar ideile ei îl găseau nepregătit. Ideile erau bune; el era prea bătrân ca să se mai gândească repede la ele...

Într-adevăr, Mirela nu era supraom, să le facă pe toate; şi chiar dacă Ileana şi Luminiţa ar fi putut-o ajuta, avea nevoie de una dintre ele acolo, la Didonia. În curând or să apară vecinii, prietenii, şi trebuia să fie cineva care să-i servească - probabil Luminiţa. Iar Mirela, Ileana şi Gabriela aveau şi copiii pe cap. În acele condiţii, era de acord cu ideea Anei; mai ales că Gabriela o va ajuta, va avea grijă ca viitoarea mămică să nu facă mult efort, să stea mai mult jos decât în picioare, să nu plângă, să nu greşească "reţeta"... Probabil că vor face şi sarmale, şi-o cantitate considerabilă de colivă... Ar fi avut nevoie şi de-o altă gustare rece, poate şi de una caldă... Şi de farfuriile pe care le vor împărţi...

Da; ele două se vor descurca bine. Şi se vor împăca - pentru că avea senzaţia că erau într-un fel certate.

Florentin

Telefonul începu să piuie; se grăbi să iasă din magazin şi să răspundă:

- Da.
- Neaţa.
- Neaţa.

Laura avea un ton şugubăţ:

- Nu eşti la florărie...

Aoleu, aşa era! Oftă greu:

- Iartă-mă, dar sunt... Am vrut să te sun, să-ţi zic, dar m-am luat

cu altele.
- Ce-i? Te-ai supărat pe noi şi nu mai vii?
- Am un deces în familie. Sper că nu-i o problemă dacă ţin închis azi şi mâine.
- Doamne fereşte! Stai liniştit, că nu arde! Fă-ţi treburile, linişteşte-te şi deschide luni la nouă.
- Prefer sâmbătă.
- Atunci sâmbătă - când vrei tu!
- OK. Mersi.
- N-ai pentru ce.
- Pa.
- Pa.

Închise şi reveni în magazin: să achite sicriul şi transportul.
- Bănuiesc că vreţi să vi-l ducem acasă...
- Aş vrea să mergem împreună la Spitalul de Urgenţă, să rezolvăm cu actele, şi apoi să-l ducem acasă.
- Sigur că da!
- Şi-aş vrea să ne asiguraţi şi transportul pentru mâine.
- Sigur. Unde locuiţi?
- Doamna Ghica.
- Şi cimitirul?
- Reînvierii.

Cam strâmba din nas individul; normal, distanţa era destul de mică. Dar "nu în fiecare zi e sărbătoare"; aşa că va insista, dacă era cazul.
- Vă fac imediat calculul.

Să-l facă. Aştepta, că n-avea încotro...

Or să meargă împreună la Urgenţă; după ce va rezolva actele, se va duce cu cumpărăturile la tuşa Didonia. Or să vină şi ei, atunci când individul de la Morgă va termina ce avea de terminat...

Ioan

Apăsă butonul mobilului şi-şi aprinse o ţigară. Era abia nouă jumate şi el terminase pachetul de ţigări...
- Cine era?

Normal; Lăcrămioara stătuse în dormitor, lângă Didonia, şi-o păzise până acum; nu ştia deci nimic despre aranjamentele lor. Aşa că se grăbi s-o lămurească:
- Florentin. A luat sicriul şi-a plătit transportul. După ce rezolvă şi cu actele la spital vine încoace, cu cumpărăturile.
- ... Păi el le face pe toate?
- E singurul cu maşină şi capul pe umeri. Şi să ştii că şi-a luat singur toate însărcinările astea. Nicuşor sper să se descurce la cimitir; că n-am nici o veste de la el până acum şi încep să mă îngrijorez.
- Păi sună-l!
- Nu vreau să-l presez. Şi el e destul de afectat... Lasă-l; important e să rezolve azi.
- I-ai dat bani?
- L-am trimis să se întâlnească cu Florentin.
- Aa, Florentin a luat banii de-acasă...

Aprobă cu capul... şi zâmbi:
- Ştii ce fac nurorile tale?

Lăcrămioara calcula nurorile şi devenea tot mai mirată...
- Gabi se duce chiar acum cu varza murată la Ana. Fac împreună sarmale.

O lăsase ţuţ!
- ... Ideea Anei?
- Cunoşti tu altă gravidă care să nu-şi găsească locul în astfel de momente?
- Nu. Roberto când pleacă la cumpărături?
- Ce cumpărături?
- Păi n-ai văzut câtamai lista am făcut azi-noapte?
- Nu ţi-am zis că a luat-o Florentin?
- Tot Florentin?
- Cred că în realitate nu suportă să stea aici.
- ... S-ar putea... Dacă-l vezi că vrea să plece el să rezolve toate problemele, lasă-l să se ducă el.
- Îl las; că nici eu nu-s bun de nimic. Şi-aveţi nevoie de mine aici. Mă îngrijorează Marcel.
- Şi pe mine. Nu ştiu ce să facem; n-a mâncat nimic, nici măcar apă n-a băut, calmantele le-a înghiţit ca pe bomboane...
- ... Nu ştiu; mă gândesc să-l trimit la spital.
- Şi eu. Asta ne-ar mai lipsi, să ne împărţim mâine între înmormântare şi spital!
- Doamne fereşte!
- Didonia mi se pare uşor "aeriană".
- Nu ştiu; mie mi se pare destul de realistă! Şi-a dat seama că n-are bani de înmormântare, că n-are copii, că a rămas singură, că n-are nici o sursă stabilă de venit în afara pensiei ăleia... Bine că n-am mai ajuns să plătesc dările pentru chioşc!
- Suntem la limită, nu?
- Nu; suntem în întârziere cu datoria.

Iar asta era foarte rău - pentru că amicii lui îi erau amici, până la bani. Se gândea la modul cel mai serios să discute cu Vlad... fără să ştie copiii lui, fireşte!
- ... Apucă-te şi mănâncă şi tu ceva.
- Nu pot. Tu, în schimb, chiar ai trebui să mănânci.

Lăcrămioara se ridică, oftând greu, şi deschise frigiderul:
- Mâncăm amândoi câte-un sandwich.

Să mănânce atunci! Era conştient că nu mai putea rămâne nemâncat mult timp. Mai ales dacă Florentin rezolva repede treburile şi veneau băieţii cu sicriul...

Ana-Maria

Soneria piui scurt; se grăbi să deschidă.
- Bună.
- Bună. Intră!

Gabriela intră în bucătărie şi lăsă cele două sacoşe pe gresie:
- Ai luat deja carnea?
- Nu. Te duci tu?

Tânăra aprobă şi porni spre uşă.
- Stai să-ţi dau bani!
- Am.
- Să iei şi orez, că nu ne-ajunge ce-am eu.
- OK, iau de toate.

Uşa liftului pocni scurt. Închise şi ea uşa, puţin descumpănită...

Îşi imaginase altfel acea revedere. Dar probabil că Gabrielei îi era destul de greu să intre în bucătăria în care Florentin o bătuse "ca pe fasole" ca s-o determine să şi-l scoată din minte! Spera doar ca, la întoarcere, cumnata ei să fie mai... destinsă un pic. La urma urmei, era evident că ea n-o s-o bată! Şi era şi mai evident că, după ce se termina înmormântarea, vor veni şi ei în vizită, împreună cu Roberto şi Luminiţa! Trebuia să se obişnuiască cu gândul - că dacă va face şi atunci faţa aceea serioasă şi se va grăbi să iasă din cameră, nu era tocmai bine! Marcel le demonstrase deja că nu era nici orb, nici fraier!

Să scoată varza şi să înceapă s-o desfacă, să pregătească frunzele...

Florentin

Gata cu semnăturile; terminase acolo. Decise să arate spre scări:
- Mă duc până la subsol.
- Mă duc să aduc băieţii cu sicriul.

De acord! Coborî treptele şi împinse uşa. Bărbatul se ridică imediat:
- Vă rog; poftiţi.

Oof, Doamne! Acum trebuia să intre acolo...

Avea trei opţiuni - să intre acum în morgă; să rişte să-l revadă pe

nea Mihai abia acasă; sau să-şi cheme tatăl să intre el. Nu ştia dacă era destul de puternic pentru prima opţiune, iar dacă opta pentru cea de-a doua putea avea unele surprize... La naiba!

Împinse uşa şi intră. Brr, ce frig! Bărbatul se grăbea spre prima masă din dreapta. Îl urmă, pregătit să vadă cearceaful ridicându-se...

... Nea Mihai zâmbea uşor, misterios... De parcă le-ar fi spus, glumeţ aşa cum fusese dintotdeauna, "Aţi văzut ce v-am făcut? Ia să vă văd cum vă descurcaţi..." Angajatul spitalului merita toţi banii! Avea senzaţia că unchiul lui dormea; că va deschide ochii şi va începe să râdă: "Bă! Ce dracu' m-aţi adus aici?" Dacă n-ar fi ştiut că era fardat, nu şi-ar fi dat seama nici chiar aşa, de la un metru distanţă, că avea fond de ten şi pudră pe faţă. Iar mai mult de-atât nu se putea el apropia. Costumul era impecabil... Nu existau legături nici la mâini, nici la picioare...

- Părul îl aranjez după ce-l punem în sicriu.

Aprobă şi se grăbi să iasă:

- Mulţumesc.
- N-aveţi pentru ce!

Urca scările... Oftă greu: tuşa lui va ceda din nou când îşi va vedea soţul. Se va repezi să-l scuture, să-l trezească din somn; apoi îi va pune pe ei să-l schimbe în pijama şi să-l mute în pat...

Împinse uşa spitalului; trase adânc aerul acela curat în piept, încercând să uite mirosul din morgă... Scoase lista şi se grăbi la maşină: mai avea de cumpărat rachiul şi cafeaua. Se va opri la un magazin, în drum: voia să ajungă la tuşa lui înaintea oamenilor de la "Stoica", să-i spună tatălui lui ce rezolvase şi mai ales să-i explice de ce sicriul acela trebuia să fie "special", criogenic. După calculele lui, banii pe care-i împărţise cu Nicuşor fuseseră strânşi pentru a achita prima tranşă din datoria părinţilor lui. În acele condiţii, orice "extravaganţă" trebuia explicată - deşi, dacă ar fi trebuit să aleagă chiar el, tatăl lui ar fi arătat spre cel mai scump sicriu.

Ioan

Deschise uşa iar Florentin intră, încărcat cu sacoşe. Se grăbi să-l ajute.

- Mă duc să aduc şi restul.
- Le aduce Roberto. Ce-ai făcut?

Îşi urmă fiul în bucătărie şi închise uşa.

- Am luat tot ce era pe listă şi-am rezolvat cu actele la spital. Băieţii de la "Stoica" n-au venit încă, nu?
- Nu.
- Nici nu m-au sunat, aşa că trebuie să ajungă şi ei. E greu sicriul ăla "special", în care nea Mihai va aştepta până se va descoperi un tratament la boala lui de inimă...

Poftim? Fiul lui zâmbea slab, ciudat; gândul îl duse imediat acasă, la copii...

- ... Deci le-ai spus băieţilor...
- Ionuţ mi-a văzut cravata şi-a înţeles. A vrut să vorbească cu Ana; ea i-a explicat cum e cu sicriele de două feluri, criogenia şi evoluţia medicinei...

Bravo Anei! În condiţiile astea, dacă puştii insistau să vină la înmormântare, îi putea lua fără probleme! Le va explica el că toată lumea plângea pentru că le era dor de nea Mihai, şi că nu se ştia când se va descoperi tratamentul... Iar peste şase săptămâni, când va veni de la *pomana*, o să le explice, supărat, că sicriul special se stricase iar nea Mihai fusese scos de pe lista pacienţilor înscrişi la tratament. Şi va da toată vina pe statul român - că poate-i vedea măcar pe ei plecaţi odată din ţara asta!

- Tuşa ce face?
- E bine; discută cu cumnatele ei.
- Nu ştiu ce să fac... Ana insistă să ajute şi ea cu mâncarea. Şi n-aş vrea s-o deprim pe tuşa cu întrebarea asta.
- Ana face deja sarmale, cu Gabriela.

Era uimit...

- Sun-o, dacă nu mă crezi!
- Te cred. A cui a fost iniţiativa?
- A Anei, fireşte! A sunat-o pe Gabi s-o întrebe dacă avem varză murată; ea i-a spus că i-o aduce ea şi, dacă vrea, stă s-o ajute. Iar Ana a vrut. Aşa că fac împreună sarmalele chiar acum.

Fiul lui aprobă cu capul:

- Vrea să facă şi colivă.
- Las-o să facă - dar aminteşte-i că va face şi Mirela vreo 5 kile. Să nu pună pe foc oala de cantină...

Florentin scoase mobilul:

- Oof, şi i-am promis c-o sun de dimineaţă, să-i spun...
- Lasă, mă! Nu vezi că s-a descurcat singură?

Fu privit cu mirare; dar, întrucât zâmbea... Florentin zâmbi şi el şi ieşi; se întoarse spre fereastră. Nora lui îl făcuse să zâmbească...

Tot ce era legat de Florentin şi familia lui îi aducea zâmbetul pe buze - indiferent cât de supărat era, indiferent ce nenorocire se întâmpla...

Florentin

Apăsă butonul, zâmbind slab: acum, să se lase urecheat zdravăn...

- Da, iubire mică!

Aoleu! Bine că ieşise pe palier! Şopti, ascunzându-şi zâmbetul în colţul zidurilor:

- Ce faci, iubire mică?
- Sarmale, cu Gabi.
- Şi totul e în regulă?
- Bineînţeles.
- Sper că nu te-ai dus tu la cumpărături!
- Nu, a adus ea totul.
- Bine. Dacă te supără, îmi spui şi vin val-vârtej!
- Bine, iubire mică.

Ana ştia când să-l facă să râdă; acum îl făcea să râdă...

- Tu ce-ai rezolvat?
- Păi mai totul. Iar asta mă sperie - nu mai am unde să mă duc şi va trebui să stau aici...
- Lasă, că te descurci tu! Maşina lui Roberto e lovită rău?

Na, că făcuse ea cumva şi aflase de maşina fratelui lui! Dar întrebarea aia fusese rostită cu alt scop, pe care-l înţelesese imediat:

- Bună idee: cred c-o voi folosi...

O auzea pe Gabriela întrebând ceva; Ana îi spunea că roşiile le pusese în frigider...

- Hai, că te las să te duci s-o supraveghezi.
- Bine. Mă mai suni, da?
- Te sun eu.
- OK, iubire mică.

Iar îl făcuse să râdă!

- Pa, Ana!
- Pa.

... Acum, să-şi şteargă zâmbetul de pe chip şi să intre în casă.

Auzea voci pe scară; presimţea... Preferă să intre în casă. Să se ascundă în bucătărie. Nu voia să vadă reacţia tuşii lui...

Scoase banii din buzunar şi-i puse în palma tatălui lui: să se ocupe el cu "ungerea" tinerilor care se opinteau cu sicriul pe scări. Închise uşa bucătăriei, deschise larg geamul, îşi mai aprinse o ţigară...

... Tocmai de asta se temuse - de ţipătul acela care-i sfâşia sufletul! De cuvintele tuşii lui! De cârdul de vecini care intrau tocmai acum, de parcă pândiseră pe geam apariţia sicriului! De neputinţa tatălui lui de a rosti rugămintea să-i lase măcar cinci minute singuri cu nea Mihai...

... Să încerce să pună el ordine în lucruri?

... Decise să stingă ţigara. Să intre şi el în sufragerie.

Sicriul era aşezat pe masă; mătuşa lui, aşezată probabil cu de-a sila pe un scaun, pusese capul pe lemnul rece şi plângea cu hohote. Tatăl lui privea lung blocul de vizavi... Roberto încerca să pună un pic de

ordine în debandada din sufragerie. Mătuşile lui nu erau de mare folos, mama lui încerca să-i ţină pe vecini departe de sicriu, Luminiţa şi Ileana încercau să împartă pahare cu rachiu... Unde era Marcel?

... La naiba! Tot pe fotoliu! Chiar în faţa lui erau masa şi tuşa Didonia! Fratele lui plângea şi tremura din toată fiinţa lui... Gata! Îşi prinse tatăl de braţ:

- Mă duc cu Marcel la spital.

Primi o aprobare; se grăbi să-şi ajute fratele să se ridice şi-l trase spre uşă. Bănuise bine: Marcel tremura spasmodic şi nu se putea ţine pe picioare. Îl trase în lift şi închise uşile:

- Gata: tu mergi la spital.

Nu primi nici un răspuns: nici de aprobare, nici de negare. Semn că Marcel ştia unde trebuia să ajungă acum. Sau că nu mai realiza ce se întâmpla în jurul lui. Îl urcă pe scaunul din dreapta... şi-i puse şi centura de siguranţă: că poate-i veneau idei tocmai acum! Urcă la volan şi demară.

Era atent la drum; să nu facă şi el accident! Marcel avea mare nevoie de calmante intravenos, de mâncare intravenos, de cine ştie ce altceva mai decideau medicii să-i pună în perfuzii... Da, se grăbea; dar nu atât de mult încât să riste o tamponare.

Opri în faţa spitalului şi îl sprijini să coboare. Îl duse doar până la intrare; de-acolo îl preluă un tânăr, cu un scaun cu rotile. Doctoriţa se apropie grăbită:

- Ce s-a întâmplat?

- Deces în familie.

Fu privit lung, preţ de-o secundă; apoi femeia arătă spre unul dintre cearceafurile verticale. Deci îi vor pune o perfuzie... Se grăbi să încuie maşina şi reveni în sala de aşteptare. Scoase telefonul: acum să-şi anunţe tatăl că ajunseseră bine şi-o să se odihnească şi el puţin. Se resimţea, după 36 de ore de nesomn.

Ioan

În sfârşit, plecase tot balamucul acela. Regretase că Florentin plecase înainte să se înfurie şi să-i dea pe toţi afară. Vecinii se îmbulziseră pur şi simplu peste ei în casă, ţinuseră musai să asiste la prima slujbă a preotului... Acum era linişte. Acum Didonia era în dormitor, cu Lăcrămioara, fetele erau la bucătărie, Roberto luase un taxi şi aducea flori de la Dorobanţi...

Se întoarse pe-un călcâi.

Fiul lui îi citise gândurile. Se ocupase de toate. Inclusiv de "ungerea" individului de la morgă, care obţinuse acel chip senin, un pic zâmbitor, un pic pus pe şotii...

Se aplecă şi rupse trandafirul. I-l aşeză, zâmbind slab, la rever - şi se grăbi să iasă.

Florentin

Marcel se apropie de el, zâmbind uşor. Evident, acum se simţea bine! După şase ore de perfuzii, timp în care el "sunase un prieten" şi duseseră maşina lui Roberto în faţa porţii, sigur că zâmbea aşa! Nu se ridică. Şi nici nu-i răspunse cu un zâmbet. Pentru că aveau de lămurit unele lucruri înainte să se întoarcă la tuşa Didonia... Fratele lui se aşeză deci şi decise să tacă, să privească cimentul de pe jos...

- ... Am vorbit cu el luni.

Fiu! Chiar îl panicase cu tăcerea aia, cu atitudinea absentă... Se grăbi să continue discuţia:

- Şi-ţi închipui că toate astea s-au întâmplat din cauza ta!

- ... M-a felicitat pentru Obor.

Aha...

- ... Tata îi spusese deja...

Marcel era chinuit de procese de conştiinţă. În momentele astea, din cauza lui se întâmplau toate; el era capul răutăţilor, el producea tot răul din lume, el trebuia să fie pedepsit pentru toate. Începea să semene cu Ana; ştia deci cum să-l convingă că se înşela. Îşi găsi repede cuvintele:

- Ceea ce s-a întâmplat, n-a fost provocat de tine. Nea Mihai a ştiut de la început că tata a făcut chioşcul de la Obor special pentru tine. Ştii bine că s-a bucurat mult când l-ai preluat atunci, cu Ioana. Şi a suferit cel puţin la fel de mult ca tine şi ca tata atunci când nesimţita aia l-a falimentat.

- Acum a fost altceva.

- Acum a fost exact acelaşi lucru. Ba chiar mai mult, dar fiind faptul că mariajul tău cu Gabriela e unul perfect. Iar el ştia asta.

- ... Se întreba cum o să se descurce...

- Iar tata îi dăduse deja răspunsul: Ileana urma să se ducă acolo în weekend-uri şi în vacanţe.

- ... Se săturase de schimbări...

Adevărul era că şi el, care era destul de tânăr, s-ar fi săturat de rotaţia "ajutoarelor"! Tăticul lui îi cam fâţâise de colo-colo în ultimul an!

- ... S-a supărat rău atunci când a aflat că eu umblam

- Şi i-a trecut când te-a văzut recăsătorit cu o femeie "de aur"! Tu nu încetezi? N-ai auzit ce-a spus medicul? Ţie nu ţi-a zis tata? N-ai văzut diagnosticul?

Capul brunet nega încet...

- A fost o minune că nu s-a întâmplat mai devreme! A avut probleme mari cu inima. Când ne întoarcem, o să mă uit în hârtii; că i le-am lăsat tatei. Şi-o să-ţi spun diagnosticul din ele - că ştiu că nu mă crezi.

Dar asta nu schimba cu nimic datele problemei din mintea lui Marcel. Pentru că boala, oricât de gravă ar fi fost, avea nevoie de un declic; fratele lui se considera acum factorul care turnase ultima picătură în paharul răbdării lui nea Mihai. Marcel se considera omul care provocase tot răul. Şi se îndoia sincer că îi va schimba cineva vreodată gândurile alea! Aşa că se ridică:

- Te simţi în stare să te întorci acolo, sau te duc acasă?

Marcel se ridică:

- Nu pot să merg acasă.

Aprobă cu capul şi descuie portiera. Fratele lui scoase telefonul din buzunar; îl opri:

- Înainte să te-apuci să-ţi suni nevasta, trebuie să-ţi spun ce s-a întâmplat cât ai fost tu... "departe".

Să-i spună că nevasta lui făcuse sarmale împreună cu Ana, să-i spună ce ştiau copiii... Avea foarte multe de povestit!

Ana-Maria

Cinci jumate, iar Nina se apropia grăbită de ea... Îi zâmbi slab:

- Salut.

- Salut. Hai!

Hai! Intrară în magazin.

- Ia spune: câtă trebuie să facem?

- Păi vreo cinci kile!

- Atunci luăm patru pungi de arpacaş. Dă coşu-ncoa!

Prea bine! Să le care ea, dacă aşa voia!

- Apropo, nu ţi-am zis; le luăm, le ducem acasă, mâncăm şi facem nani. Şi ne trezim pe la trei ca să facem coliva.

- ... De ce?

- Ca să fie extraordinar de bună. Dispoziţia maică-mii! Sau crezi că nu m-am documentat temeinic?

OK, dacă aşa ştia ea... Se plimbau prin magazin; adică ea alerga la propriu după Nina, care consulta lista şi se repezea ba după zahăr, ba după nucă, ba după raftul unde spera să găsească numai ea ştia ce anume...

- Ai o oală de 10 litri?

- Am.

- Bun! Unde-or fi esenţele?

Esenţele? Arătă spre raft; şi iar trebui să grăbească pasul... Păi cu aşa un ajutor, n-avea de ce să se îngrijoreze! Coliva va ieşi delicioasă!

Florentin

Opt seara. Din nou în bucătăria micuţă...

Marcel îşi revenise; totuşi, nu fusese lăsat să stea în sufragerie! El avea treabă pe palier, împreună cu Roberto: făceau coroanele... În privinţa lui, i se interzisese să se mai apropie de vreun fel de pregătire: fusese "expediat" la fumat, sau la plimbare. Tatăl lui se gândise probabil că făcuse deja prea multe... Şi nici nu prea mai avea ce face - pentru că, în timp ce el stătuse pe scaun la spital, Roberto şi Nicuşor se ocupaseră de restul... Scoase mobilul şi formă numărul Anei: oare ce mai făcea soţia lui?

- Da, iubire mică.

Coborî mult tonul vocii:

- Ce faci, iubire mică?
- Ce să fac; stau la palavre cu Nina.
- ... E Nina la tine?
- Da, a venit să mă ajute cu coliva. Poate să mă ajute, nu?
- Sigur că poate! De ce să nu poată?
- Păi eu ştiu...

Zâmbi slab:

- Ce, n-ai mai sunat-o pe ţaţa Dida?
- Păi n-am mai sunat-o... Oricum, reţeta de colivă e la Nina-n buzunar, aşa că nu prea am încotro...
- Bine; dar sper că nu staţi până-n toiul nopţii!
- Nu; a spus că azi ne culcăm devreme şi ne trezim la trei s-o facem, ca să iasă coliva proaspătă şi delicioasă.
- Bine; cum ştiţi voi.
- Tu ce faci?
- Păi nu mai am nimic de făcut. Stau aici, toată noaptea; mâine dimineaţă, pe la cinci, vin cu farfuriile, să le umpleţi.
- OK. Ai dormit şi tu măcar o oră?
- Nu.
- Păi poate te odihneşti un pic. Că eşti treaz de câte ore?
- De destul de multe... Cum au ieşit sarmalele?
- O nebunie. Gabi se pricepe la amestecat carne tocată...
- Iar tu eşti maestră în împachetări!
- N-aş zice tocmai maestră... Mă rog: să zicem că mă pricep!
- De unde trag concluzia că sunt splendide şi delicioase...
- Cam aşa ceva!

Soţia lui era binedispusă; se bucura mult că n-o auzea tristă, că nu era singură-n casă... Trebuia să se gândească la un cadou frumos pentru Nina! Era o fată "de aur"! Uşa se deschise larg:

- Tu ce faci?

Îi făcu semn că vorbea la telefon; tatăl lui ieşi:

- Când termini, treci şi culcă-te.

Aprobă cu capul. Rămăsese din nou singur...

- Te-ai înţeles bine cu Gabi?
- Foarte bine. Incredibil de bine, dacă stau să mă gândesc în amănunt...
- Bun. Eu am fost cu Marcel la spital, că începuse să tremure necontrolat...
- Se simte vinovat, nu?
- Da. I-am spus că a avut probleme mari cu inima, că s-ar fi putut întâmpla cu mult timp în urmă - dar nimeni şi nimic nu-i poate zdruncina convingerile.
- Acum sper că e mai bine!
- Da; acum doarme. A stat vreo şase ore cu perfuzii...
- Mătuşa ta cum se simte?
- S-a dus cu mama şi cu Nicuşor să rezolve nu ştiu ce hârtii. Chiar mă întreb de ce durează atât de mult!
- La ora asta, poate s-o fi închis pe la ghişeele statului.
- Tocmai de-asta, ar trebui să se întoarcă...

Uşa se deschise din nou:

- Mă, m-ai auzit?

Aprobă şi decise să pună punct discuţiei:

- Atunci vorbim mâine dimineaţă.
- Bine. Te rog, culcă-te şi tu.
- Mă duc chiar acum în dormitor.
- Pa, iubire mică.

Oof, şi "jăndariul mustăcios" stătea în uşa bucătăriei, cu ochii pe el! Zâmbi slab:

- Pa.

Închise şi se ridică. Fu condus în dormitor, i se arătă locul de lângă Marcel iar uşa se închise. Se lungi greu, închise ochii... Şi adormi.

Ana-Maria

Închise şi zâmbi:

- Lucrurile s-au liniştit şi acolo. L-am simţit zâmbind...
- Mare noroc are omul ăsta cu aşa o nevastă! Ei, acum te-ai liniştit şi tu?
- Acum da.
- Atunci treci la culcare! Treceţi amândouă! Ai auzit, piceo? La culcare!

Nina ridicase tonul şi-i admonesta burta cu degetul... Intră în dormitor şi scoase pijamaua: dacă se trezeau la trei, mai avea de dormit doar 7 ore. Puse mobilul să sune, îl aşeză pe pernă şi închise ochii.

21 noiembrie 2003 - vineri

Florentin

În sfârşit, ajunsese acasă. Opri motorul, oftând greu...

Tuşa lui se trezise pe la două; se ridicase încet din pat, iar ei toţi fuseseră îndeajuns de obosiţi ca să n-o simtă. Intrase în sufragerie, văzuse sicriul şi se pusese pe bocit. Săriseră cu toţii; după inerentele momente de sperietură, ei fuseseră trimişi înapoi la culcare. Dar nu mai putuse să doarmă; intrase şi el în sufragerie, mămica lui îl dusese imediat în bucătărie şi-l supraveghease cât mâncase, ca să fie sigură că înghiţea mâncarea, că n-o arunca pe geam la porumbei...

Se simţea obosit. Se simţea sfârşit. Se întreba cum va reuşi să facă faţă la ceea ce va urma azi. La slujbă, la drumul spre cimitir, la *pomana*... Drumul spre cimitir era cel mai greu...

Păi să se ducă, nu?

Coborî, luă cutia cu farfurii şi se grăbi spre scara blocului. Văzuse lumina aprinsă la bucătărie; oare Nina decisese s-o lase pe Ana să doarmă şi se apucase singură de fiert arpacaşul? Va afla asta peste vreo 30 de secunde, pentru că liftul îl aşteptase la parter...

Descuie uşa şi intră - soţia lui se grăbi să-i zâmbească:

- Bine-ai venit.

- Bine v-am găsit. Neaţa.

Nina era extrem de serioasă:

- Neaţa.

Mm, mirosea foarte bine! Ia să-şi ia în primire rolul de şef al familiei! Lăsă cutia pe gresie, îşi luă o lingură din sertar şi gustă coliva din oală... Da, ieşise perfectă! Se întoarse spre Nina:

- Foarte bună.

Ana îl prinse de mână:

- Tu cât ai dormit?

- Vreo şase ore.

- Se vede. Şi se simte. Hai să te întinzi un pic, până umplem noi farfuriile.

Îl trăgea spre dormitor. Dar, la urma urmei... O urmă şi-o strânse uşor în braţe:

- Cum aţi dormit?

- Neîntoarse... cred, că nu ştiu ce-a făcut ea...

- Bravo! Eu cred că l-am cam înghiontit pe Marcel...

- Hai; în pat cu tine!

Se lungi greu şi oftă... Ana nu se grăbea să se întoarcă în bucătărie...

- ... Totul a ieşit aşa cum trebuia să iasă. Dar mă dă complet peste cap când o văd pe tuşica plângând. De fapt, nu plânge; jeleşte. Îmi rupe inima! Şi-mi rupe inima şi neputinţa mea de a-i mai uşura cumva suferinţa asta! Mama a trecut peste ceartă, după mai bine de 10 ani, şi stă numai lângă ea; tata e în permanenţă lângă ele, iar tot greul organizării pică pe noi trei... În Marcel n-am încă încredere, ca să-l implic în aranjamente; că abia l-au pus medicii pe picioare ieri, la spital. De bine-de rău, Roberto suportă oarecum bine totul şi ne mai ajută; dar "baza" suntem eu şi Nicuşor. Mirela face şi ea ce poate, Ileana e destul de bulversată, Luminiţa plânge şi umple pahare... Iar eu nu ştiu cum o să trec peste ziua de azi.

Ei bine? Înţelesese ce voia să spună?

Ana-Maria

Se aşează pe marginea patului şi-i strânse uşor mâna:

- Închide ochii.

Bineînţeles că îl înţelegea! Dar ce putea să-i facă ea? Ce putea să-i spună? Se aplecă şi lăsă capul pe umărul lui; aştepta ca Florentin să aţipească...

Într-adevăr, azi lui îi va fi foarte greu - pentru că până acum se ţinuse relativ departe de sicriu şi mătuşa îndurerată. Dar azi n-avea încotro: trebuia să asiste la slujbă, să meargă în cortegiu, să vadă cum groparii coboară sicriul... Poate nu era groapă; poate era cavou. Şi-atunci ar fi fost mai uşor măcar acel moment! N-ar mai fi văzut cum cade pământul...

Afurisită treabă! Nenorocit eveniment! De ce tocmai nea Mihai? De ce nu un criminal? Sau un violator? De ce acum? De ce aşa? De ce?

Se ridică uşor: gata. Soţul ei dormea dus. Închise uşa dormitorului şi se grăbi să intre în bucătărie.

- Spală tu farfuriile, că bănuiesc că le-a cumpărat azi-noapte din Obor.

Desfăcu cutia şi zâmbi:

- Ba le-a luat ieri dimineaţă: sunt spălate deja.

- Atunci şterge-le un pic şi hai să le umplem.

Scoase un prosop curat şi începu să şteargă bine-bine farfuriile. Nina mesteca în oală şi degusta... Bun; acum să le umple ea, că habar n-avea cum să le facă!

- Se fac ca la mămăligă. Adică sub formă de tort, dar cu marginile înclinate.

Evident! Se zăpăcise de tot! Doar mai primise colivă până acum! Sigur, nu o observase cu atenţie; n-o interesase, la acel moment, nici "procedeul de fabricaţie", nici "modul de prezentare". Acum însă era foarte atentă la Nina... Gata; pricepuse!

- Dă-mi că le umplu eu; tu ornează-le.

Primi lingura şi spatula. Şi începu să umple a doua farfurie...

- ... E extrem de supărat, dar încearcă să nu arate asta.

Aprobă scurt cu capul:

- Marcel a cedat nervos în clipa când a aflat ce s-a întâmplat, şi s-a pus pe picioare abia aseară târziu, la spital din câte am înţeles. Roberto a lovit maşina după vreo trei secunde de la "picajul" lui Marcel; deci nici el nu e foarte "utilizabil". Dl Manolache nu se îndepărtează de cumnata lui; iar tot greul a picat pe Florentin şi Nicuşor. Şi cum Nicuşor n-are nici măcar carnet...

- E şi foarte obosit. Când o să "pice", Doamne fereşte! - să nu ajungă şi el la spital!

- Sper ca pe la trei să se întoarcă acasă de tot - şi-l pun eu pe picioare; îl pun să facă un duş, îl îndop bine cu mâncare şi-l las să doarmă până se rupe patul sub el. Mâine va fi fresh.

- Dar asta doar dacă nu "pică" până la trei!

- Dacă doarme acum măcar o oră, n-o să "pice". Are la el o cutie întreagă de Distonocalm; mai e şi dl Manolache, care sigur îl supraveghează...

- ... I-ai spus de Gabriela?

- Încă de ieri seară.

- Şi? Cred că a fost bucuros să audă că totul e OK acum.

- Sigur a fost bucuros; dar cum să se bucure de-adevăratelea, când era acolo...

- Aşa-i...

Soneria o făcu să tresară. Privi ceasul: era cinci jumate! Cine voia să ceară o cană de zahăr la ora asta? Privi lung prin vizor şi se grăbi să deschidă:

- Neaţa.

- Neaţa.

Roberto intră şi se repezi glonţ la colivă:

- Dă-mi, că nu mai pot!

OK, îi punea o farfurie plină! Na, că cumnatul ei se servea deja direct din oală! Scoase farfuria din dulap iar mâna lui o opri, semn că voise doar să guste:

- Florentin unde-i?

- A aţipit un pic.

- Trezeşte-l, că trebuie să vorbesc acum cu el.

Chiar voia să-l trezească?

- Tata m-a pus să iau maşina lui Marcel şi să aduc mâncarea de la noi; dacă nu discut acum cu el, nu mai am când.

Arătă spre sufragerie; intră în dormitor, îl privi lung... Oof, şi abia

reuşise să-l convingă să adoarmă! Dar, asta e!

- Florentin...

Ochii negri se deschiseră grăbiţi.

- A venit Roberto: vrea să vorbiţi ceva extrem de urgent.

Soţul ei se ridică; ea reveni în bucătărie, la colivă şi farfurii.

Florentin

Dar ce se întâmplase, de trebuiau să discute atât de urgent?

- Hai să avem o vorbă, că tata mi-a dat maşina lui Marcel şi mi-a zis să aduc mâncarea pregătită de Gabi. Şi dacă nu vorbim acum, n-avem când să mai vorbim. Mă, nu ştiu ce să facem...

Despre ce era vorba?

- ... Ce să facem cu ce?

- Cu tuşa. Acum, că el nu mai e, ea rămâne practic pe drumuri! Că din cele cinci-şase cliente stabile pe care le are la dat în cărţi, nu se face primăvară. Şi nu-i mai rămâne decât pensia ca sursă de venit. Mă îndoiesc că-i ajunge ca să supravieţuiască.

Da, corect! Aceea chiar era o discuţie foarte urgentă!

- Eu unul m-am

- Tuşa nu e om să stea la chioşc zi-lumină; s-a lăsat de meserie de atâţia ani de zile, că nu cred că-şi poate reintra în mână. Dacă Marcel o să se ducă cu Gabi la Obor, cel mai probabil tata o s-o sfătuiască să vândă chioşcul din Muncii sau să-l închirieze la altă familie. Ceea ce ea n-ar face nici în caz de cataclism.

- Eu unul m-am hotărât: indiferent dacă ne va merge bine sau rău, eu şi Ana o să-i asigurăm tuşii 100 de euro în fiecare lună. Şi nu vreau să aud că lucrez la patron, că Ana naşte în februarie şi-alte de-astea!

Roberto ridică tonul vocii:

- Nu asta voiam să vorbim!

- Dar eu asta voi face.

- Ba vei sta cuminte, dacă nu vrei să dea tata telefon, să te lase fără serviciu şi să te bage cu de-a sila într-un chioşc! Eu o să vorbesc azi cu Marcel, probabil după *pomana*; o să-l întreb ce are de gând cu chioşcurile şi cu tuşa. La cum îl cunosc eu, probabil va renunţa la Obor. Dar trebuie să stabilim o regulă. Eu şi Mirela dăm 100; o să-i propun ca el şi Gabriela să dea tot 100. Dacă vreţi musai, contribuiţi şi voi; dar nu cu mai mult de 50 de euro, ca să nu se-nfurie tata.

Bine, lasă, că partea asta cu sumele rămânea de discutat! Aprobă, ca să încheie discuţia:

- Bine, mă. Lasă, că n-au intrat zilele-n sac! Mai vorbim!

- Vorbim, că altfel nu se poate; dar eu îţi zic, că-l ştiu pe tata. Dacă depăşeşti 50 de euro, cred că-ţi scoate dinţii din gură fără cleşte! Îţi dai seama că şi ei vor contribui la fondul ăsta... De fapt acum, că am socotit cu voce tare, îmi dau seama că s-ar putea să mi-i scoată şi mie, pentru că am avut ideea acestui fond!

- Oricum, discută şi cu Marcel. Vezi ce zice şi el, ce crede şi el despre reacţia tatei când va afla de fondul nostru... Dar problema asta trebuie s-o rezolvăm cumva.

- O s-o rezolvăm, stai liniştit. Duci tu coliva?

- Pe-asta de-aici, da. Mă întreb cum, că nu vreau s-o pun în portbagaj ca să nu prindă gust sau miros de vaselină şi benzină...

- Mă, eu n-am cum să te-ajut - că trebuie să le iau şi pe Mirela şi Gabriela, cu copiii şi coliva de la noi! Plus toate florile din beci!

- Lasă, că văd eu cum le pun! De fapt... Aoleu, eu am şi sarmalele! Ano!

Soţia lui se grăbi să intre. O privi cu ochi panicaţi:

- Câte farfurii vă ies?

- Păi cel puţin 15!

- ... Şi unde le pun în maşină? Inclusiv oala cu sarmale?

Ana se gândea...

- ... Punem câte-o farfurie în oală şi una pe capac. Şi mergi uşurel de tot, să nu se răstoarne.

- ... Adică!

- Adică o farfurie pe fundul oalei, capacul invers şi pe capac încă o farfurie! Am destule oale şi capace pentru asta!

- Şi cu ce le-acoperi?

- Păi mai am hârtie albă, de când am făcut rafturile. Farfuriile din oale vor fi OK aşa; pe cele de deasupra le împachetez ca pe prăjituri.

- OK!

Rămăseseră din nou singuri... Roberto zâmbi:

- Cum a decurs împachetarea sarmalelor?

- Ana a spus că perfect. Ceea ce înseamnă că s-au înţeles foarte bine.

- Bun. Bravo! Deci de-acum o să vă vizităm "în formaţie completă"...

- Evident!

- Tu ai apucat să vorbeşti cu mama?

- Nu; încă nu.

- Nici eu. O s-o întreb diseară, când probabil o să ajungem şi noi acasă, ce-are de gând cu tuşa. Că n-ar fi normal să ţină în continuare supărarea asta!

- Nu cred c-o s-o ţină. Totuşi, de mai bine de 10 ani nu au schimbat o vorbă! Mă mir că n-a luat tata măsuri! De fapt, tu ştii ce s-a întâmplat atunci?

- Nu. Îmi amintesc doar că venise în vizită la noi, a doua zi după ziua ta. Au stat la palavre în bucătărie, timp în care eu am făcut socotelile cu tata. Şi s-a deschis uşa, tuşa a ieşit, ne-a anunţat calmă că ea pleacă şi-a plecat. Mama a fost gânditoare în seara aia; tata a întrebat-o ce-are, dar a spus că nimic şi-atât. Şi nu şi-au mai vorbit; tuşa nu i-a mai dat mamei nici măcar un telefon, din câte ştiu eu...

- Ciudat.

- Foarte. Dar bine că s-au împăcat acum!

- Bine că s-au împăcat acum.

Roberto se ridică:

- Am plecat. Dacă reuşesc să ies diseară din casă, te sun să-ţi zic ce-am vorbit cu Marcel. Dacă nu, te sun mâine - că ştii că tata se duce să mănânce la prânz.

- Bine. Mă pregătesc şi eu de plecare...

Îşi conduse fratele la uşă şi intră în bucătărie:

- Cum merge?

- Suntem aproape gata.

"Invenţia" Anei cu oalele era foarte bună; doar să conducă încet de tot şi să ocolească toate gropile, ca să nu cadă capacele, să nu alunece oalele de pe banchetă... Se va descurca el cumva.

Ana-Maria

Gata. Îl ajutase pe Florentin să încarce coliva şi sarmalele şi, pe la şase, îl văzuse pornind, uşor, spre casa mătuşii lui. Apoi revenise în bucătărie; mai stătuseră la o cafeluţă şi-un pahar de Prigat. Discutaseră despre problemele de serviciu - pe cele de familie le "tocaseră" mărunt aseară şi dis-de-dimineaţă, cât fiersese coliva. Acum era opt iar Nina tocmai plecase şi ea spre serviciu. Rămăseseră singure, ea şi Florentina...

Se aşeză pe canapea; urmărea fără mare interes ştirile de dimineaţă şi se întreba ce discutaseră Roberto şi Florentin. Ceva extrem de urgent, care trebuia ferit de urechile dlui Manolache... Fie ceva referitor la Gabi şi Marcel, fie ceva ce se întâmplase în ultimele două zile şi avea legătură cu moartea unchiului lor. N-avea cum să ghicească; n-avea destule informaţii despre ce se petrecuse acolo! Aşa că...

Florentin îi amintise aseară de ţaţa Dida. Se gândea s-o sune, să-i spună ce se întâmplase şi să-i asculte părerea, sfaturile... Dar parcă nu voia totuşi să vorbească acum despre nea Mihai; parcă nu voia nici să se gândească la acel om atât de bun, de "special". Parcă nici ea nu conştientiza ce se întâmplase; şi-i era frică să facă un lucru care s-o ajute să vadă realitatea. Ţaţa Dida ar fi întrebat-o cu ce se îmbrăcase, dacă-şi pusese batic pe cap, dacă pusese pe colivă zahăr pudră vanilat, dacă-şi exprimase dorinţa de-a merge şi ea măcar la cimitir...

Nu; mai bine să n-o sune acum. Că nu intraseră zilele-n sac. Mâine, poimâine... Avea tot timpul! Acum o să se întindă în dormitor şi-o să închidă ochii. Şi-o să doarmă, pentru că se trezise cu noaptea-n cap şi se simţea obosită.

Florentin

În sfârşit, se terminase slujba. În sfârşit! Încă cinci minute şi-ar fi ieşit din scară: nu mai putea suporta plânsul tuşii lui. Şi el plângea; dar stătuse în spate, lângă geamul scării blocului, sub supravegherea atentă a ochilor tatălui lui, şi se sprijinise de rama de metal. Trecuse cu bine peste acel hop. Urma drumul spre cimitir, foarte dificil din punctul lui de vedere...

Tinerii ridicară sicriul; decise să iasă, să ţină uşa deschisă... Privea copacul din faţa scării; îl privea cu încăpăţânare, pentru că trebuia să se oprească din plâns. Ca să vadă strada, pietonii, maşinile, semafoarele... Marcel trecu pe lângă el; avu destulă inspiraţie să-l ia de braţ:

- Tu mergi cu mine.

Fratele lui se înclină mult spre el; îl sprijini deci, constatând că munca medicilor şi odihna se duseseră pe apa sâmbetei. Roberto era ocupat cu organizarea transportului; aşa că...

- Gabi!

Tânăra alergă spre el; aşa, ajutat de ea, reuşi să-şi care fratele până la maşină şi să-l urce pe bancheta din spate.

- Stai cu el.

Trânti portiera şi reveni în bloc: să aducă restul de colivă şi să pornească şi ei, încet, în urma dricului. Intră în apartament; Ileana, care rămânea acolo cu copiii, împacheta de zor farfuriile în hârtie albă... Hai, mai avea mult? Decise să aştepte în sufragerie.

Constată că luase o decizie foarte bună; avea o grămadă de treabă în camera aia! Trase masa în mijlocul camerei, aşeză scaunele de jur-împrejur... Ce mai putea face ca să schimbe cumva aranjarea aceea care amintea de imaginea sicriului aşezat lângă perete?... Aha! Să pună flori! Cât mai multe flori! Să le scoată din găleţi şi să le răspândească prin vaze! Chiar şi fără apă: important era efectul vizual, de care Ileana nu va avea cu siguranţă timp! Ea trebuia să facă salata, să toace varza acră, să taie pâinea şi să-i mai şi împiedice pe pici să facă debandadă! O dată cu ieşirea sicriului din casă, puteau să iasă şi ei din dormitor... De fapt, ce-ar fi să-i implice pe pici în treaba lui? Că erau foarte calmi, după ce se asiguraseră că unchiul lor dormea în sicriul criogenic!

- Ionuţe! George! Ia veniţi voi repede încoa!

Copiii năvăliră în sufragerie.

- Ia puneţi voi apă în vazele astea! Încet, să nu le spargeţi!

Avea ucenici de nădejde; alergau spre baie, bucuroşi că în sfârşit aveau şi ei ceva de făcut... El încerca să aranjeze nişte buchete care nu vor fi buchete, pentru că florile se vor răsfira oricum în vaze... Ia să vadă el cum picau trandafirii ăia!... Păi picau perfect!

- Pe-asta pune-o acolo, lângă televizor.

Şi-acum gerbera, multe-multe, cât mai multicolore - pentru că ele vor fi aşezate în mijlocul mesei...

- Astea, pe masă.

Ileana strigă din bucătărie:

- Sunt gata!

Se grăbi să se ridice:

- Restul le aranjaţi voi frumos în vaze şi le puneţi prin toată camera. Una jos, sub geamuri; una pe dulapul ăla... Vedeţi voi - să arate frumos.

Intră în bucătărie, primi farfuriile şi se grăbi să iasă. Sora lui îl urma... Astea puteau sta în portbagaj. Le aranjă într-o parte... Încă un drum. Erau multe... Îşi prinse sora de braţ:

- Pune-le cum le-am adus eu: una în oală, una pe capac.

Sora lui aprobă scurt. El intră în sufragerie şi constată că nepoţeii lui promiteau să devină tare pricepuţi într-ale buchetelor... Ileana ieşi cu două crătiţi; luă şi el două şi se grăbi s-o urmeze. Tăceau... Ce era de spus? Mai era ceva de spus?

- ... Ai pus şi câteva linguri?

- Sunt la mama în geantă.

Şi-acum iar tăceau... Aşeză oalele şi decise să nu mai urce: Ileana se descurca singură cu acel transport. Se aşeză la volan; constată că, de pe scaunul din dreapta, Roberto privea lung blocul... Ce se întâmplase? El nu era cu maşina lui Marcel? ... Ia uite cum avea în grijă doi fraţi acum! Că o luase şi el pe urmele lui Marcel - începuse să tremure!

Scoase Distonocalm-ul din buzunar şi împărţi fiecăruia câte-o pastilă. Luă şi el una şi se grăbi să coboare: să aşeze şi ultima cratiţă, să închidă portbagajul cu grijă şi să nu se grăbească foarte mult să ajungă cortegiul din urmă. Ca să nu audă plânsul tuşii lui.

Şi-acum, că terminase de aranjat, porni motorul şi se înscrise în trafic. Era extrem de atent; vineri, tot românul îşi lua maşina ca să meargă la cumpărături, să plece spre "casa de vacanţă", spre munte... O adevărată bulibăşeală pe străzi; cozi mari la semafoare...

Nu, nu avusese norocul să nu ajungă cortegiul din urmă. Din fericire, nu-i spusese nimeni să se înscrie primul după dric; aşa că nu depăşi coloana de taxiuri şi maşini. Se aşeză ultimul şi apăsă şi el claxonul.

Evita să ridice privirea spre oglindă; risca să întoarcă urgent, cu destinaţia Spitalul de Urgenţă! Cu doi fraţi, nu doar cu unul! Aşa că încerca să-şi dea seama cine era în maşina din faţă... şi-apoi cine era în maşina din faţa maşinii din faţă...

Aprecia că în cinci minute ajungeau. După ce intrau pe poarta cimitirului, va depăşi coloana şi va duce coliva cât mai aproape de mormânt. Vedea poarta... Se grăbi să-şi şteargă lacrimile: hei! Chiar nu era momentul! Din cinci bărbaţi ai familiei, doar trei mai erau "funcţionali"! Iar el, dacă mai plângea mult, risca să treacă pe bancheta din spate! Iar Nicuşor nu se putea descurca în toate! Iar tăticul lui nu era, totuşi, supraom! El încă nu vărsase nici o lacrimă; gândul ăsta îi dădea fiori, ştiind câte lacrimi se strânseseră până acum...

Depăşi coloana de maşini, acceleră şi frână în capătul aleii. Roberto se grăbi să coboare; unde se ducea nebunul? Aa, tăticul lui voia să le spună ceva! Era numai urechi!

- Hai cu coliva aia!

Deschise portbagajul; Mirela şi Luminiţa începură să scoată oalele şi pachetele...

- Gabrielo, stai acolo cu Marcel!

Că doar n-o să-l încuie singur în Dacie! Era în stare să plece cu ea, numai el ştia unde!... Acum, să se ducă după ei...

Vedea mulţimea strânsă lângă o groapă. Deci Nicuşor nu găsise cavou... De fapt, un cavou în cimitirul Reînvierea costa mult mai mult de 20.000 de euro! Aşa că... Decise să se oprească la o distanţă apreciabilă de preot şi sicriu. Nu voia să vadă ce se întâmpla în faţă; aştepta ca slujba să se termine, ca sicriul să coboare în groapă, ca agitaţia cauzată de *pomana* să înceapă... Tăticul lui nu se clintea de lângă tuşa; o sprijinea din dreapta, în timp ce mămica lui o ţinea de braţul stâng. Se simţi bătut pe umăr; se întoarse.

- Şi tu stai în spate?

Nicuşor era destul de palid... Aprobă cu capul.

- Mi-a spus şi mie Roberto despre chestia aia. Contribuim şi noi cu 100.

Aprobă din nou.

- ... Tu când te întorci la serviciu? Luni?

- Mâine.

- Ai şef afurisit!

- Nu; el mi-a dat liber până luni. Dar nu vreau să stau acasă, să n-am nimic de făcut şi să-mi amintesc ce s-a întâmplat în ultimele două zile.

- Adevărul e că şi eu merg mâine la atelier. Nu ştiu ce-o să facă Luminiţa...

- I-aş spune să vină la Ana, dacă n-aş şti că or să discute despre asta.

- Las-o pe Ana să fie liniştită. Spune-i să croiască 20 de rochiţe roz, ca să nu se gândească decât la ele până ajungi şi tu acasă.

Aprobă din nou. Slujba era spre sfârşite; groparii pregăteau chingile... Urletul îl făcu să tresară; se repezi spre tuşa lui! Tatăl lui răcni:

- Adu apă rece!

Apă rece! De unde apă rece? O mână din mulţime îi întinse o sticlă; o luă şi începu să-şi stropească tuşa pe faţă. Mama lui îi dădea palme uşoare, Mirela îi sprijinea capul cu palmele... Afurisit capul lui, care nu se gândise să aducă un scaun! Că dacă ar fi stat jos, poate...

Gata; îşi revenea. Tăticul lui o ridică uşor... Să-şi reia şi el locul în spatele mulţimii. Se întoarse.

Ochii îi căzură pe sicriul care cobora încet...

Ioan

Bine că reuşiseră s-o ridice! O înţelegea... Acum o sprijinea el; o ţinea zdravăn, ca să nu se repete...

Fiul lui înlemnise cu ochii la sicriu. Bietul Florentin... Cât încercase să stea cât mai departe de unchiul lui! Tocmai ca să poată să-l ajute, să-i ajute pe toţi cu luciditate! Acum, nu ştia ce să facă cu el; era tentat să-l pună să lase maşina la cimitir, să-i urce pe toţi patru într-un taxi...

Brusc, Florentin făcu doi paşi în spate. Îl prinse de umăr şi-l trase lângă el. Şi-l ţinu acolo, lângă ei, între ei... Pământul cădea grăbit, azvârlit de cazmale şi lopeţi...

... Gata. Acum făceau cu toţii trei-patru paşi în spate. Ridică privirea spre Mirela; ea îi înţelese imediat intenţia şi începu să desfacă coliva. Surorile lui o ajutau; Luminiţa despacheta farfurioarele şi ştergea linguriţele. Grupul de oameni se aşezase între ei şi mormânt. Acum era mai bine.

Lăcrămioara îi făcu semn că putea să-i dea drumul Didoniei; îi dădu deci drumul, iar cumnata lui porni încet, sprijinită de soţia lui, spre fetele care împărţeau deja *pomana*. În sfârşit, o să mănânce şi ea un pic, o să se mai întremeze...

Decisese să nu angajeze formaţie. Constata acum că făcuse bine; asta le-ar mai fi trebuit, vioară şi acordeon! Era destul zgomot de fond: toată lumea vorbea cu toată lumea... Se aplecă la urechea fiului lui:

- Du-te şi mănâncă şi tu puţină colivă. Şi vezi, poate le duci şi lor la maşină...

Îi dăduse o altă sarcină; tocmai ca să uite. Avea încredere în nurorile lui - coliva era, cu siguranţă, delicioasă. Florentin va mânca deci o farfurioară, la fel şi Marcel şi Roberto... Şi lucrurile vor sta un pic mai bine.

Florentin

Deschise portiera şi le întinse farfuriile. Gabriela le luă pe amândouă; Marcel privea lung tetiera... Urcă la volan şi se întoarse spre ei:

- Luaţi şi mâncaţi!

Ea se conforma; fratele lui însă... Decise să se încrunte şi să ridice semnificativ vocea:

- Bă! Dacă nu bagi la maţ, te duc înapoi la Urgenţă! Că văd că ţi-e dor de niscai perfuzii!

Aa, acum îl dezmeticise!... Mesteca apatic, semn că nu voia să revadă spitalul din interior...

- ... Şi-acum mergem la tuşa, să vedem ce invenţie de sarmale aţi împletit voi două...

Gabriela zâmbea; Marcel răspunse sec, cu voce ştearsă:

- Sarmale.

Lăsă farfuria pe scaun şi se încruntă:

- Mă, de ce eşti tu aşa? Îţi dai seama că acum mergem înapoi, la *pomana*? Îţi dai seama că tuşa e distrusă? De ce vrei tu să se uite la tine, să vadă în ce hal tremuri şi să-şi amintească pe unde şi-a plimbat azi bătrâneţile? Chiar vrei s-o vezi bocind la masă? Tu l-ai văzut pe tata plângând azi? L-ai văzut pe Roberto smulgându-şi părul din cap? Crezi că pe ei nu-i doare? Crezi că ei nu suferă? Crezi că diseară, când or să ajungă acasă, n-or să se încuie fiecare în camera lui, să-şi plângă supărarea? Simţi tu nevoia să faci notă discordantă? Simţi tu nevoia s-o faci pe tuşa să plângă din nou? Ai auzit cum a urlat? Ştii că a leşinat la marginea gropii, acu' zece minute? De ce mai pui şi tu sare pe rană cu mutra asta?

Marcel decise să ţipe:

- Şi ce-ai vrea, mă - să rânjesc?

- Nu; să te-aduni, cât mai poţi să te-aduni, şi să încerci să pari şi tu calm. Că să ştii că nici eu nu-s calm, deşi aşa par!

Coborî din maşină:

- Tocmai de-aia, mă duc acum să-i ajut. Şi văd eu diseară ce şi cum mai am de făcut!

Luă şi farfuriile lor şi se grăbi spre mama lui: ea era "factorul de decizie şi control" la colivă. Lăsă farfuriile în cutia de carton. Lumea începea să plece...

- Ia, Florentine maică; ia ajută-mă tu să umplem farfuriile astea!

Corect! El ţinea farfuria, ea punea coliva! Orice, numai să nu se întoarcă la maşină şi să-i altoiască lui Marcel un pumn în figură! Că după ameninţarea cu spitalul şi vorba frumoasă, asta ar fi urmat!

Marcel

Privea lung tetiera...

- ... Să ştii că are dreptate.

- Ştiu. Şi mi-am revenit un pic. Pentru că are dreptate.

Întoarse capul spre nevasta lui:

- Tu ce zici să facem acum?

Gabriela nu înţelegea întrebarea...

- El era principalul factor financiar. Tuşica Didonia a cam rămas pe drumuri...

Nevasta lui era foarte serioasă:

- Cât am stat singură acasă, m-am tot gândit cum să facem... Dacă eşti şi tu de acord... Nu ştiu. Oricum, am înţeles că taxele alea pe care trebuia să le plătească nea Ioan pentru chioşcul de la Obor erau destul de mari. Iar vadul s-a dus demult pe la concurenţă... Aşa că eu m-am gândit să mergem amândoi la Muncii.

Îi strânse uşor mâna:

- Atunci îi spunem tatei diseară?

- Da.

- Şi vii şi tu cu mine, ca să nu mă plesnească prea tare când o să audă despre ce vreau să vorbim?

- Sigur că vin!

- Bine. Acum mergem să-i ajutăm?

- Hai să-i ajutăm.

Mai rar o asemenea nevastă! Tocmai de-asta îi strângea cu putere mâna: ca s-o ţină aproape de el...

Florentin

Gata; plecau şi ei spre casă. Roberto îi încărcase toate oalele şi cutiile în maşină... Îi întinse cheile:

- Luaţi-o voi înainte, că vin şi eu.

Se aşteptase să audă un refuz; când colo, chiar tatăl lui se grăbea să-i îndepărteze de el...

Rămăsese singur. De fapt, nu era singur; era şi nea Mihai acolo...

Se aşeză pe maldărul de pământ; privea lung mormântul, florile, lumânările... Crucea... De ce murise?

Ioan

Stinse ţigara şi luă sticla cu apă, oftând greu:

- Staţi aici.

Porni încet spre mormânt.

Înţelesese de ce Florentin se descurcase atât de bine cu toate pregătirile; îşi dăduse seama cum reuşise să rămână calm şi foarte atent la ce avea de făcut. Fiul lui strânsese cu grijă fiecare lacrimă; acum rămăsese el lângă mormânt, doar el şi unchiul lui, tocmai ca să i le poată dărui lui pe toate...

Da; se aşezase pe maldărul de lângă mormânt, îşi ţinea capul în palme, privea mormântul şi plângea în hohote, tremurând uşor... Se aplecă lângă el şi-l trase în braţele lui:

- Hei, ce faci? Vrei să te vadă şi să se supere?

Fiul lui nega grăbit...

- Hai; te rog să te linişteşti.

Primi o aprobare de data asta. Îi întinse sticla cu apă; Florentin încerca să se liniştească... Se aştepta să audă o întrebare; şi o auzi în şoaptă:

- ... De ce el?

- Pentru că i-a venit timpul. Alt răspuns nu ştiu... Şi nici nu cred că vreau să ştiu. Hai; hai să mergem. Că ştii ce isteţe-s muierile astea, şi riscăm să te pomeneşti cu ele pe cap...

Îl convinsese să se ridice. Acum îl trăgea încet spre alee, spre maşină... Îl ciufuli uşor, în glumă:

- Mă; constat că eşti bărbat în toată firea!

Umerii se ridicară scurt; încercă să glumească:

- Păi ce mă făceam eu fără tine? Şi nici n-ai lovit maşina, ca deşteptu' de frati-tu!

Florentin îşi şterse lacrimile şi se opri. Îi întinse iar sticla cu apă; îl vedea liniştindu-se... Fiul lui şopti:

- Vezi, că vreau s-o ajut pe tuşa cu bani în fiecare lună.

Ia uite la ce se gândea Prâslea! Sigur, nu era momentul să-l contrazică! Aşa că decise să zâmbească slab:

- Bine, mă! Luni trec pe la tine pe la florărie, să discutăm. Auzi? Tu ai anunţat la firmă că ai un deces în familie?

- Da, am vorbit cu asistenta. Mi-a dat liber până luni; dar mâine mă duc la muncă. Nu pot să stau acasă...

- Şi-o laşi pe Ana singură?

- Ea are o grămadă de treabă sâmbăta: croieşte rochiţe, face tivuri la cearceafuri...

- Da' văd că vă pregătiţi temeinic!

- Păi nu trebuie?

- Eu ştiu...

Că prea se pregăteau! Prea se repezeau să cumpere, să coasă, să umple casa cu hăinuţe de copii! Înainte să li se nască copilul!

Ajunseseră la aleea asfaltată. Lăcrămioara îi văzuse discutând şi se liniştise; Roberto urca şi el la volanul Daciei lui Marcel, semn că se simţea îndeajuns de calm ca să conducă. Iar Florentin se îndepărtă grăbit:

- Hai, că se răcesc sarmalele.

Bun; mergeau la parastas acum. Acolo lucrurile se vor linişti şi se vor înveseli un pic - pentru că urmau să discute despre orice altceva, numai despre înmormântare nu. Şi cum Didonia era pe bancheta din spate a Daciei lui, o va informa pe drum asupra faptului că putea sta liniştită: nu va avea probleme financiare.

Florentin

Atmosfera se destinsese un pic; şi totuşi, tuşa Didonia nu spunea nimic. Asculta doar discuţiile despre mersul afacerilor cu flori şi mânca fără tragere de inimă. Numai că nici el n-avea chef de vorbă; în plus, nu avea nici o idee de discuţie...

Lovitura pe sub masă îl făcu să tresară; cât pe ce să zică "Au"! Tatăl lui îl privea lung pe sub sprâncene... Ce voia să-i spună? Ce voia să facă el? Că nu pricepea nimic! Brusc, tăticul lui începu să râdă:

- Auzi, Lăcrămioaro? Ia povesteşte-i tu Didoniei cum a fost cu Ana...

Cu Ana? Ce să fie cu Ana? Şi mama lui era un pic nedumerită; tăticul lui îi dădu un indiciu:

- Povesteşte-i faza cu trandafirul roşu...

Roşi violent: da' ce-i veni?! Mama lui începu să râdă:

- S-o povestească Prâslea! Că el ştie cel mai bine cum a fost! Ce, crezi că mie mi-a povestit vreunul din ei?

Roberto începu să râdă:

- Ia zi-i, Florentine; cum fu cu trandafirul?

Tuşa îl privea lung, curioasă; Marcel începu să râdă:

- Ete la el, cum prinse nuanţă-n obraji!

Toţi râdeau; deschise gura, hotărât să le zică el vreo două apropo de asta, dar... Dar tuşa lui începuse să râdă. Aşa că-şi trecu fâstâcit mâna prin păr... şi începu să râdă şi el:

- Păi să zicem că era într-o luni... Că mie aşa-mi place, să-mi încep bine săptămâna...

Da; povestea aia şi mai ales fâstâceala lui o înveselise. O privi drept şi continuă:

- Mama se dusese acasă să mănânce iar Ileana plecase la cumpărături pentru sandwich-urile noastre. Nici turnătorul ăla de la ziare nu era acolo, că se cărase acasă încă de pe la zece. Eram singur printre trandafiri; şi-am văzut-o cum se apropie liniştită, fără să suspecteze nimic...

Făcu o pauză; mama lui mai că nu se repezea să-l strângă de gât pentru suspansul în care-o ţinea...

- Şi-am rupt un trandafir la jumate şi-am ieşit în uşa chioşcului. Făcusem ceva ciubuc; băgam banu' la încasări şi nu-mi afla tăticul meu isprava...

Tatăl lui îl întrerupse:

- Ahaa! Deci aşa procedai!

O nouă repriză de râs; apoi continuă povestirea:

- M-a văzut; a pus bărbia-n piept şi-a grăbit pasul. Şi-am întrebat-o, din uşa chioşcului: "Domnişoară, aveţi un minut?"

Tuşa îl admonestă cu un deget glumeţ:

- Mare crai mai erai!

- Eram, nimic de zis! A clătinat din cap şi-a trecut de mine. Ce puteam să fac - m-am dus după ea!

- Că doar rupsesei trandafirul!

- Nu mi-era mie de trandafir; mi-era că n-apucam să-i zic fraza pe care i-o pregătisem!

- Ce frază, mă?

- Stai, că-ţi zic! De la un minut, am scăzut repede la zece secunde. Şi m-am şi pus în faţa ei: ca să n-aibă pe unde să mă ocolească!

- Şi s-a oprit?

- S-a oprit, a ridicat privirea şi-a rămas cu ochii la mine...

- Şi tu cu ochii la ea...

- De unde ştiai?

O nouă "rafală" de râs.

- I-am întins floarea: "Vă rog să primiţi acest trandafir".

- Şi ea ce-a zis?

Îşi muştrului mămica, râzând:

- Ai un pic de răbdare, că-ţi zic!

- Ce să am, mă, răbdare?!

- Ai răbdare!

- Lasă-l, dragă, să spună! Nu vezi că spune? Spune, Florentine! Ea ce-a zis?

Tuşica lui era "transportată" în istorisire; nici ea nu mai avea răbdare. Acum pricepuse care fusese rostul vânătăii de pe propriul picior; continuă:

- Mi-a zis "Mulţumesc, dar nu se poate".

Şi-acum va mesteca tacticos sarmaua. Ca să-i lase să fiarbă un pic.

- ... Mă, spune mai departe!

Tăticul lui îl somase să continue! Înghiţi dumicatul nemestecat şi continuă:

- Am ţinut-o pe-a mea: "Vă rog, insist să primiţi acest trandafir!" Şi ea m-a întrebat "Cărui fapt se datorează insistenţa dvs?" Şi se uita la mine de parcă-mi pregătea o lovitură cu geanta-n cap!

Tatăl lui zâmbea:

- Exact ca boşorogului ăluia!
- Care boşorog?

Aceea era a doua povestire haioasă care va destinde atmosfera! Zâmbi:

- Pe-aia ţi-o zice tata, că a văzut-o "din primul rând"! Deci: se pregătea să dea cu geanta. Dar atunci i-am "plasat" fraza aia de i-o pregătisem...
- ... Ce i-ai zis, mă?
- Că insistenţa mea se datora faptului că o domnişoară atât de frumoasă trebuia să aibă o floare pe măsură.

Îi lăsase mască...

- Acum nu mai ştia ea ce să spună. Iar eu o priveam, îi întindeam floarea şi aşteptam să se dezmeticească...
- ... Şi ea ce-a zis până la urmă?
- M-a întrebat dacă ăsta era singurul motiv pentru care insistam. Şi-am aprobat cu capul; dar îi zâmbeam cu o mie de subînţelesuri. Şi-a început şi ea să râdă: că dacă nu mai am şi alte motive ascunse... A luat floarea şi-a plecat privirea. Şi-atunci "i-am pus capacul".
- Adică?!
- Spune, mă, mai repede!

Ia uite, se revoltaseră toţi! Bine! Să le spună atunci!

- M-am făcut că mă dau la o parte din calea ei. Şi când a dat să treacă pe lângă mine, i-am prins mâna cu floarea şi i-am sărutat-o. Şi m-am retras îndeajuns de repede ca să nu m-ajungă geanta...
- A dat cu geanta după tine?
- Nu; s-a speriat de gestul meu, că a ţipat uşor. Şi s-a întors spre mine, pregătită să mă altoiască. Iar eu râdeam, şi i-am spus: "Iertaţi-mă, domnişoară, dar nu m-am putut abţine! Sunteţi atât de frumoasă!" Mi-a făcut cu mâna, râzând... Şi cam atât!

Tuşa lui îl privea de parcă acum îl vedea prima oară. Îl privea ciudat... Doar nu-i stârnise vreo amintire! Tăticul lui se grăbi să preia el discuţia:

- Şi-acum să vă zic faza cu boşorogul! Se-apucă nor'mea să planteze pansele şi petunii pe balcon... Doar vreo 200 - nu mai multe...

Râdeau cu toţii. Acum mânca şi el; acum i se părea că sarmalele erau mai gustoase...

Presimţea că tăticul lui va continua cu acele povestiri până spre seară. Avea la povestiri cu Ana... Uau! Numai când se gândea la prima ei sâmbătă la chioşc, îi vedea stând la taifas până-n toiul nopţii! El însă se va retrage imediat după ce terminau de mâncat. Voia să ajungă acasă; era obosit, era trist...

Ana-Maria

În sfârşit! Cheia se răsucea în broască! Lăsă cartea pe noptieră şi se ridică din pat. Soţul ei zâmbea slab:

- Ce mai face iubirea mea mică?
- Ce să facă; se culturalizează.
- I-auzi! Şi ce lecturezi tu?
- Cărţi despre bebeluşi...
- Aha! Păi hai, că fac un duş şi vin să-mi citeşti.
- OK!

Soţul ei intră în baie; ea reveni în pat, ridică din nou cartea...

Florentin era trist; normal! Doar venise de la parastas, nu? Se îndoia că, după ce va ieşi din baie, se va aşeza lângă ea şi-i va povesti cum fusese acea zi. Putea deci doar să presupună ce se întâmplase acolo. Nici nu era prea sigură că voia să ştie...

Îl aştepta să iasă din baie. De mâncat, sigur era mâncat! Aşa că o să-l pună să se întindă în pat lângă ea, o să-l ia în braţe şi-o să-i citească încet, în şoaptă, până adormea. O să-l lase să se odihnească...

Soţul ei intră în dormitor. Se întinse la perete, puse capul pe umărul ei şi palma peste Florentina şi-o sărută lung...

- ... Ce-aţi făcut voi două, cât am lipsit eu?
- Aa, o grămadă de treabă! Ne-am plimbat, am bârfit un pic... Am păpat, am făcut nani...
- I-ai citit despre creme şi mâncăruri pentru bebeluşi...
- Evident!
- Ia citeşte-mi şi mie partea cu cremele! Că m-ai făcut curios!

OK! În cinci minute dormea dus... Şi-o să se culce şi ea; că soţul ei avea un somn foarte uşor...

Roberto

Se ridică şi se întinse greu:

- Ia hai, Marcele, să ne ocupăm niţel de maşinile alea!

Tatăl lui începu să râdă:

- Bă, de-a ta să nu te ocupi! Că te-ai ocupat destul! Las-o aşa, înainte s-o dezmembrezi de tot!

Începu să râdă - aceea fusese dojana părintească pentru că lovise maşina:

- Lasă, că nu dau decât cu niţică apă pe ea!
- Bine, mă!

Ieşiseră amândoi; era aproape ora şase şi se şi lăsase frigul... Începu să râdă:

- Să vezi tu ce-o să îngheţe la noapte...
- Bocnă se fac încuietorile!
- Lasă, că-ţi dau eu spray.

Aruncă găleata cu apă pe parbriz şi decise să fie serios:

- Mă, tu ce gânduri ai?
- Apropo de ce?
- Apropo de chioşcuri. Te duci la Obor, din decembrie?
- Nu. Am discutat cu Gabriela azi, la cimitir, şi-o să preluăm noi chioşcul de la Muncii. O să ne ocupăm deci şi de mătuşa Didonia...
- Mă, eu mă gândisem la altceva. Să punem toţi câte-o sută de euro lunar şi să-i facem un "fond"! Florentin a acceptat imediat, Nicuşor se gândise deja la ideea asta... Eu zic să facem un efort comun; că nu-i normal să pice tot greul pe voi doi.
- Bă, eu mă gândesc că tata o să ne mute gura la spate dacă deschidem discuţia pe tema asta. N-o să ne lase să o ajutăm noi cu bani; că noi suntem tineri, avem familii, copii... Cred că s-a hotărât deja s-o ajute el.
- Indiferent de decizia tatei... Eu cred că chioşcul ăla de la Obor e un fel de iluzie. E frumos, e aşezat central, e singurul din zonă dar nu scoate cine ştie ce profit. Tu ai lucrat acolo; cum era?
- Mă, am lucrat puţin; şi cum Ioana făcea tot posibilul să fie dizgraţioasă şi să ţină mai mereu uşa închisă, să ştii că n-a ieşit profit.
- Da' veneau oamenii spre el? Îl vedeau oamenii?
- Nu mi s-au părut foarte interesaţi. Ştii, e o zonă mai... păcătoasă. Vara, e în plin soare; iar oamenii se trag la umbră. Toamna şi primăvara plouă şi bate vântul; oamenii se trag sub streşini. Iarna bate un crivăţ de-l ia pe sus cu tot cu flori. În plus, oamenii care trec pe-acolo se grăbesc între două mijloace de transport. Ies de la metrou şi aleargă după tramvai, gândindu-se că or să găsească flori şi acolo unde vor ei să ajungă. Chioşcul de la Muncii e altfel... N-are piaţă în apropiere; n-are nici o clădire mare în jur, nici un centru comercial unde, teoretic, ar putea să existe şi o florărie. E o zonă de locuinţe; cine vine în vizită, trece obligatoriu pe la mine fiindcă nu ştie dacă mai găseşte un florar în sus, pe Pantelimon. Tramvaiele vin destul de rar, oamenii nu se grăbesc să ajungă în staţie... Nici nu sunt înconjurat de micii bişniţari care sunt la Obor... Că mai contează şi asta! Omul, când vede zona şi feţele dubioase, se fereşte să scoată portofelul din buzunar.

Aprobă scurt cu capul: deci fratele lui va continua la Muncii...

- Aşa că în seara asta o să mergem amândoi să-i spunem tatei ce-am decis. Probabil după cină, că nu vreau să se discute despre asta la "şedinţă"...

Aprobă din nou şi ridică un pic tonul:

- Ia pune, mă, mâna pe peria aia! Ce faci? Şomezi?

Păi el freca singur maşina iar Marcel vorbea şi fuma? Dacă-i vedea tăticul lor, pricepea imediat că discutau despre chioşcuri! Marcel mişca peria pe tablă fără mare noimă...

- A prins bine discuţia despre trandafirul lui Prâslea.
- A făcut-o să râdă. Şi-a prins bine tot subiectul "Ana". Din câte mi-amintesc eu, ea n-a văzut-o niciodată.
- Exact. Ai văzut ce faţă a făcut când i-a povestit mama despre buchetele alea megalomanice?

Marcel aproba şi râdea... Începu şi el să râdă, pentru geamurile casei:

- Mi-e că o să vândă unul dintre apartamente.
- Şi eu cred la fel. Nu ştiu cum s-o conving să le ţină pe amândouă.
- Ştii bine că el insistase să nu-şi aducă clientele acasă. Nu ştiu ce să zic... Pe de-o parte, e dorinţa lui; pe de altă parte, e problema financiară. Văduvă cu două case şi-o pensie de rahat...
- Plus chioşcul, care acum îi revine ei prin moştenire... Dacă vinde apartamentul ei, îşi pierde şi bruma de venit din ghicit. Iar apartamentul lor nu cred că-l va vinde vreodată... Ştie că, dacă vinde chioşcul, "o termină" practic cu neamul nostru...
- Bine că au rămas surorile tatei cu ea în seara asta; că la asemenea gânduri...
- Îţi dai seama că or să stea cu ea cel puţin două săptămâni?
- Bineînţeles! Nu poate rămâne singură!
- Mama a zis că vrea să vorbească cu medicul nostru, să-i ia nişte vitamine ca s-o pună pe picioare.
- Să-i ia, dacă vrea ea; dar s-o şi supravegheze, ca să fie sigură că le-nghite!
- Singură, fără copii, cu o pensie infimă, trăind cu sentimentul că e o povară pentru rudele prin alianţă...
- Dacă aşa a vrut Dumnezeu...
- ... Dar ei cum de n-au făcut un copil?

Se încruntă scurt:

- Au făcut. Şi-a murit la naştere.

Fratele lui înlemnise, cu peria pe capotă... Mârâi printre dinţi:

- Când eu aveam doi ani iar tu nu erai încă-n plan. Dă din mână, că nici eu n-aş fi trebuit să ştiu asta.

Acum fratele lui insista voiniceşte să scoată vopseaua de pe tablă...

- Le-am auzit pe surorile tatei şuşotind, când s-a certat ea cu mama. Erau îngrijorate că o să se depărteze de tot neamul; iar una dintre ele a spus că poate e mai bine aşa, să stea ceva mai departe de copii, ca să nu-şi amintească prin ce-a trecut.
- ... Cum s-a întâmplat?
- Medicul a refuzat să-i facă cezariană. Că aşa era legea, aşa decisese Ceauşescu. S-a mai chinuit juma' de zi şi-a născut copilul mort. Era să facă septicemie...
- ... Şi n-au putut să treacă peste asta?
- Uite că nu! Mă, eu zic că am terminat aici.

Că nu voia să mai discute despre asta! Marcel nu comentă; luă găleata şi buretele şi porni spre curte. Se grăbi să-l urmeze:

- Acu', vezi cum "te scapi"!
- Stai calm, că am minte.

Bun! Să intre în casă, să mănânce repede şi să se grăbească să se retragă în camera lor. Ducea dorul momentelor liniştite, alături de nevasta şi băiatul lui...

Ioan

Fuma, gânditor... Se întreba ce făcea Didonia acum; îşi instruise surorile să nu aducă sub nici o formă vorba despre moştenire. Cumnata lui era extrem de bulversată; nu era momentul să ia decizii care priveau partea financiară. Chioşcul ăla îi putea aduce o grămadă de bani; iar ea se gândea probabil chiar acum că îl ţinea degeaba, de vreme ce nu mai avea cine să muncească în el...

Lăcrămioara spăla vasele. Erau singuri. Ar fi putut să discute; dar riscau să-i audă copiii...

Uşa se deschise; de cum îi văzu intrând împreună, îşi dădu seama că va auzi o hotărâre. Se întreba în ce măsură intuia bine intenţiile fiului lui...

- Ai treabă?

Arătă spre ţigară: i se părea că era foarte ocupat? Marcel zâmbi:

- Atunci uite ce vrem să-ţi spunem... Ne-am gândit bine, amândoi, şi am ajuns la concluzia că n-are rost să mai bagi bani în chioşcul de la Obor. Restanţele sunt mari, nu avem nici o certitudine că-i vom reface vadul... Noi preferăm să mergem la Muncii. Asta, sigur, dacă e şi mătuşa Didonia de acord!

Ce mai putea spune... Gabriela continuă discuţia:

- Nu cred că o să aibă ceva împotrivă. Aşa, o să putem să fim aproape de ea; s-o ajutăm şi cu bani, şi cu treburile casei... O s-o invit în fiecare dimineaţă la cafeluţă...

Or să fie un pic şi copiii ei... Se grăbi să se ridice şi-i strânse pe amândoi în braţe, cu putere. Erau... La naiba!

Bufni în plâns şi se grăbi să iasă. Îşi luă geaca, se încălţă grăbit şi alergă la maşină: trebuia să vorbească cu Didonia. Pentru că cu Marcel şi Gabriela nu putea vorbi acum.

Lăcrămioara

Auzi uşa pocnind; şopti, fără să se întoarcă spre ei:

- Staţi jos.

Aştepta, pentru că nu ştia care erau intenţiile soţului ei... Abia după ce auzi maşina îndepărtându-se în trombă, opri apa şi se aşeză la masă, în faţa lor:

- ... Aţi luat o decizie înţeleaptă. Oborul a fost dintotdeauna "mort"; taică-tu l-a făcut doar ca să nu lase concurenţa să se aşeze acolo. Un timp, a fost ferm convins că-l apucase pe Dumnezeu de-un picior; dar a înţeles, încet-încet, că locaţia aia n-are şanse. Probabil că o s-o vândă; se mai găsesc nebuni care-şi închipuie că or să se îmbogăţească peste noapte stând în buricul intersecţiei ăleia. În privinţa Didoniei, vă mulţumesc că aţi hotărât s-o ajutaţi voi. Numai că n-o s-o ajutaţi voi. Taică-tu a hotărât deja că o vom ajuta noi. Să nu insistaţi deci, că vă răciţi gura degeaba. Singurul lucru pe care Ioan o să vă dea voie să-l faceţi este să treceţi pe la ea, în vizită; că o să-i deveniţi foarte apropiaţi, o să aveţi de discutat afaceri... S-ar putea ca tot Ioan să se ocupe de chioşc; dar asta nu înseamnă

Fiul ei se grăbi s-o întrerupă:

- O s-o vizităm cât de des vom putea. Încărcaţi cu sacoşe, atunci când vom putea.

Aprobă cu capul: bine, dacă aşa voiau ei... Se ridică:

- Duceţi-vă şi voi la culcare: presimt că mâine la patru suntem în piaţa de flori.

Îi auzi ieşind; reveni la chiuvetă. Freca farfuria cu îndârjire...

Mâine la patru vor fi deja prin chioşcuri; din cei 30.000 de euro, prima tranşă a datoriei lor, le mai rămăseseră vreo 5.000. Iar scadenţa era luni. Ioan o anunţase deja că o să vorbească mâine cu Vlad...

Ioan

Apăsă grăbit soneria; paşii se apropiară în fugă iar uşa se deschise larg.

- Doarme?
- Nu, stăm la o ţigară.

Intră în bucătărie. Didonia ridică privirea, zâmbind slab:

- Ştiam că o să vii.

Ştia? De unde ştia? Aa... Cumnata lui strânse scurt cărţile de pe masă şi se ridică:

- Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine o cafea.
- Nu ştiu încă dacă mi-ar prinde bine sau mi-ar face rău.
- Serios? Cum aşa?
- Depinde de discuţia noastră.

Fu privit lung, stăruitor...

- Atunci ţi-ar prinde bine. Luni, vreau să mergem la notar.

Poftim? Îşi aprinse o ţigară; cumnata lui îl pusese în dificultate... Primi şi ceşcuţa cu cafea şi-o văzu reaşezându-se în faţa lui. Şi ea fuma... Şi totuşi, să-l lămurească ea! Că părea să aibă gânduri despre care el habar n-avea!

- ... Ce te uiţi aşa la mine? Nu-i chioşcul tău, de fapt şi de drept? Mă vezi pe mine ducându-mă acolo, să văd cum face Gabi buchetele? Să număr garoafele? Sunt mult prea bătrână pentru asta!

Zâmbi slab:

- Şi te pricepi mult prea bine la ghicit, ca să te reprofilezi.

Didonia începu să râdă:

- Tocmai de-aia, trebuie să bei cafeaua aia! Mâine o să ai multe flori de cărat! Că beciu-i gol!

O privea lung, mirat... Cumnata ei bătu scurt peste cărţi. Îngustă ochii, atent la mimica feţei ei:

- Spune sincer: te-a sunat Lăcrămioara?

- Nu.

- ... Sau Marcel!

- Nici. Întreabă-le, dacă nu mă crezi!

La urma urmei, încă de-acum zece ani fusese un adevărat talent în materie! Se adeverise tot ce-i spusese atunci Lăcrămioarei...

- ... Ia întinde cărţile alea şi zi-mi şi mie ce-o să se-aleagă din Prâslea!

Cumnata lui redeveni serioasă:

- Nici nu mă gândesc.

- De ce?

- Fiindcă nu vreau ca istoria să se repete. Şi ştii că nu dau la neamuri.

- Fă şi tu o excepţie, de dragul meu!

Didonia luă cărţile şi le azvârli pe jos:

- Am spus "Nu".

Ridică scurt din umeri; mă rog, dacă aşa voia ea...

- ... Prâslea e bine. Şi-o să fie bine toată viaţa lui. Scapă de chioşcul de la Obor; vinde-l cât mai repede, dacă vrei să-ţi fie bine şi ţie.

Şi el se gândise la acelaşi lucru pe drum...

- ... Şi schimbă ora de aprovizionare. Ia florile mai scump, dar păstrează-ţi sănătatea: şi-a ta, şi-a copiilor.

Aprobă scurt: prea bine! Cumnata lui nu-i spunea degeaba toate acele lucruri; deşi nu întindea cărţile pentru rude, le întindea mai mereu pentru ea însăşi. Aşa că ştia ea ce ştia...

- Nu mai repara maşina lui Roberto. O să-ţi aducă numai nenorociri.

Aprobă din nou: n-o s-o repare. Bine că-i spusese!

- ... Ana e o femeie foarte specială. Să ai grijă de ea.

Poftim? Cum adică? De ce? Începea să se încrunte, pentru că nu înţelegea acel sfat. Ce se va întâmpla cu Ana?

- Asta aşa, pentru viitor...

Pentru viitor... Adică nu era ceva extrem de urgent; dar cândva, în viitorul mai îndepărtat, să aibă grijă de ea... Hei! El avea nevoie de certitudini! Nu aşa, "pentru viitor", "în viitor", "cândva într-o toamnă"! Insistă:

- Te rog, întinde cărţile.

- Le-am întins deja; le întind zilnic. Schimbă ora de aprovizionare. Peste un pas, o să înţelegi şi de ce.

- O schimb... În privinţa lui Marcel...

- Marcel o să-ţi aducă bucurii mari; doar să ai răbdare cu el, că nu le poate aduce pe toate-odată. Roberto e bine momentan; o să aibă o supărare mare, dar o să reuşească să treacă peste ea. Prâslea, ţi-am spus - va fi bine toată viaţa lui. Luminiţa îşi va trăi zilele ca o zână... Ileana o să-ţi aducă un necaz. Peste care n-ai să poţi să treci, chiar dacă ei îi va merge bine. Iar tu...

Didonia se ridică:

- Iar tu, boşorog bătrân, ar trebui să iei drumul medicilor, să te cauţi de boale - că ai o vârstă! Şi nu degeaba fac tinerii ăia zeci de ani de şcoală şi-şi mănâncă tinereţile tocind manualele! Şi nu degeaba s-au inventat pilulele!

Se ridică, zâmbind slab:

- Aşa o fi, Didonie, că prea o zici cu foc!

- Să nu uiţi că luni mergem la notar.

- Nu uit nici o literă, să ştii!

Cumnata lui aprobă cu capul. Şopti, amuzat de acel gând:

- Caţele astea două ţi-au făcut capul pătrat, aşa-i?

Ea aproba, zâmbind şi ea... Ridică din umeri:

- Păi atunci ia o pilulă de-alea de le lauzi cu atâta foc şi fă-te că eşti obosită!

- Am încercat, dar n-am reuşit decât să le determin să facă o tonă de cafea de-asta, "dinamită".

Se grăbi să iasă:

- Mai încearcă. Te sun luni.

- Bine, Ioane.

Deci aşa... Nu va uita nici o literă din acea discuţie.

Deci Prâslea va fi bine toată viaţa lui... Să aibă grijă de Ana... Să dea maşina lui Roberto la fiare vechi... Să se ducă "să se caute de boale"? O s-o facă şi pe-asta; că sesizase insistenţa cumnatei lui. Şi nu-i plăceau crizele alea de gastrită, de reumatism, de artrită... O să schimbe şi ora de aprovizionare - dar de la anul, că acum aveau datorii...

Mâine o să treacă pe la Vlad. Cuscrul lui o să-i îndese în buzunare dublul sumei pe care-o cerea împrumut! Că-l ştia de atâţia ani, ştia cum reacţiona aurarul ăla bătrân când venea vorba despre prieteni vechi... Mai nou, despre rude...

Florentin

Îşi aprinse o ţigară; iar mâncase prea mult. Dar ce să facă, dacă soţia lui gătea chiar atât de bine?! Ridică privirea spre ea; Ana spăla vasele, uşor gânditoare... Se încruntă:

- Mâine nu vreau să te mai văd în negru.

Răspunsul veni prompt, pe un ton extrem de calm:

- O să mă vezi în negru fix şase săptămâni.

O privi lung... Decise să nu mai comenteze: în acea privinţă, Ana lui era de neînduplecat. Şi dacă spusese ea "fix" şase săptămâni... Încercă să zâmbească şi să-şi compună un ton împăciuitor:

- Ai chef de-o plimbare?

- Mm, credeam că nu mai întrebi!

Stinse ţigara şi se ridică:

- Păi hai! Lasă-le încolo de vase, că le spăl eu când venim!

Ana-Maria

Aa, deci aşa! Să se ducă să se schimbe! Florentin îşi închipuia că aşa o s-o scoată din hainele negre! Prea bine! O să-i arate ea chiar acum cum stătea treaba!

Opri apa şi intră în dormitor. Renunţă la fusta neagră cu flori roşii; îşi puse salopeta de blugi şi aranjă bine cămaşa neagră în pantaloni. Şi reveni, zâmbitoare, în bucătărie... Florentin îi fură un sărut:

- Mare hoţomancă eşti!

- Da' pe tine nimeni nu te-ntrece! Hai!

Florentin

Era destul de frig afară. Bănuia că la noapte or să îngheţe băltoacele din stradă... Intrară în parc.

- ... Tu te duci mâine la florărie?

- Da. Ştiu că te superi, dar am de recuperat.

- Nu mă supăr. Hai să vedem ce mai fac florile.

Poftim? Ana îl trăgea înapoi, spre bulevard:

- Hai să vedem dacă nu cumva s-au ofilit.

Hai! Dacă insista aşa... De fapt, soţia lui avea dreptate: era prea frig şi prea târziu pentru o plimbare prin parc. În plus, Ana ducea dorul garoafelor şi-al trandafirilor...

Descuie lacătul şi yalele şi intră. Aprinse lumina... Mm, aer închis. Dar va aerisi mâine dimineaţă. Ia să vadă el ce mai făceau florile din "beci"...

Ana-Maria

Ia uite ce de flori! Aha! O garoafă se ofilise! Se grăbi s-o scoată din vază şi s-o pună deoparte. Şi să caute mai departe petale ofilite...

- ... Nu vrei să-ţi scoţi geaca?

Na, că râdea de ea! De fapt, Florentin îşi dăduse seama cât de mult îşi dorea să fie acolo, printre flori, şi-i promitea astfel cel puţin o oră de "joacă"... Îşi scoase geaca; el se apucase să schimbe apa... Ia să ude ea ghivecele - că se uscase pământul din ele! Şi să rupă frunzele uscate... Poate că soţul ei îi va împărtăşi din secretele meseriei...

Una peste alta, sfârşitul acelei zile era mai vesel. Poate-l convingea să facă de azi buchetele pentru mâine. Ca să-l pună să-i arate şi ei ce învăţase noaptea în chioşc. Să mai uite şi el, să înveţe şi ea... Să înceapă deja să se pregătească pentru florăria lor...

22 noiembrie 2003 - sâmbătă

Ioan

Ceasul piui scurt. Deschise ochii: era trei jumate.

Mm, îl durea îngrozitor capul! Dar trebuia să se ridice; trebuia să se ducă la piaţă, să urnească chioşcurile... Sigur pierduseră o grămadă de comenzi...

Se ridică pe marginea patului. Şi înlemni, dându-şi seama...

De-abia se putea ţine să nu cadă în pat, peste picioarele soţiei lui. Tâmplele îi zvâcneau îngrozitor, auzea un uruit continuu... Toată partea dreaptă îl furnica groaznic. Era conştient că piciorul drept stătea răsucit sub stângul, că mâna dreaptă atârna la propriu, sprijinită pe pat...

Ştia ce se întâmpla. Ştia simptomele, le auzise de câteva ori povestite prin piaţă, i le spusese şi medicul...

Copiii nu trebuiau să afle. Ei nu trebuiau să ştie ce se întâmpla cu el. Lăcrămioara ştia ce să-i facă; el ştia ce să-i ceară. Aşa că trebuia s-o trezească şi s-o determine să nu înceapă să ţipe. Grea sarcină...

- Lăcrămioaro!

Nevasta lui mormăi prin somn:

- Acuşi, Ioane. Mai stai un pic...
- Lăcrămioaro, scoală-te.

Aşternutul foşni iar patul se ridică încet:

- Gata, m-am sculat.
- Vino-ncoa.

Nevasta lui nu-i înţelegea intenţiile; aşa că fu mai concis:

- Aprinde veioza şi vino aici, în faţa mea. Şi să nu scoţi un cuvânt, auzi? Nici un sunet măcar!

Veioza se aprinse aproape imediat; chipul speriat îl privi lung...

- Mi-a crescut foarte mult tensiunea. Îmi zvâcnesc tâmplele şi îmi uruie urechile. Mi-a amorţit toată partea dreaptă. Nu ţipa, să nu te audă copiii. Ajută-mă să mă întind.

Fu imediat prins în braţe şi lăsat pe spate. Nevasta lui se lupta să-l aşeze drept în pat; el încerca s-o ajute, deşi ştia că orice efort putea...

- Pune pernele sub mine. Să stau cât mai drept.

Reuşi să se răsucească singur spre stânga; fu repede tras înapoi. Aşa era mult mai bine...

- Vezi, că pastilele sunt în dulap. E o cutie mare, înaltă, fără etichetă. Adu-mi două.

Nevasta lui se repezi la dulap; sâsâi, nemulţumit de zgomot... Apucă paharul cu mâna stângă; înghiţi pastilele şi lăsă capul pe perne, oftând greu... Lăcrămioara îi freca energic piciorul; el încerca să-şi frece singur mâna...

O să-i treacă într-o oră. Dar va trebui să stea azi acasă, în pat, fără să se agite, fără să se enerveze, fără să se îngrijoreze...

- ... Să nu le spui.
- Nu le spun.
- ... Pe la şase, să-l trezeşti pe Roberto. Spune-i că mă chinuie gastrita. Să se ducă cu Marcel la piaţă; să ia flori doar cât să le ajungă lor pentru azi. La Urgenţă nu duc nimic, că ele stau cu Didonia peste weekend. Aprovizionarea beciului o s-o fac eu mâine dimineaţă. Mirela se duce cu el la Dorobanţi, Gabriela se duce cu Marcel la Muncii. Ileana o să stea cu copiii... S-o trimiţi până la Tei, să aducă caietul cu comenzi...

Iar în timpul ăsta, dacă i se făcea foarte rău, o să cheme salvarea. Ileana nu trebuia să ştie; copiii nu trebuiau să-l vadă pe targă...

Îşi amintea atât de clar cuvintele cumnatei lui! Să se ducă la doctor! Să ia pilule! Doamne, avea pastilele alea-n casă de jumătate de an! I se mai întâmplase să-l furnice mâna, dar nu dăduse atenţie acelor stări rare. Crezuse că era artrita, sau reumatismul... Lăcrămioara îl dusese cam cu de-a sila la medic; i se spusese că trebuia să ia pastile pentru tensiune. Ca să nu rişte să le găsească nepoţii, le

ascunsese în dulap; ca să nu riște să-și panicheze copiii, le rupsese eticheta, hotărât să le spună că era zaharină. Și le luase fix trei zile; după care se trezise târziu și uitase să le ia. Și-apoi renunțase: că dacă tot întrerupsese tratamentul...

Didonia avea dreptate. Avusese dreptate și atunci, cu Florentin, și acum, cu pilulele lui... Până și cu acel "un pas"! Care însemna, de obicei, o zi, o săptămână, o lună sau un an. Fusese doar o zi... Oftă greu:

- Și m-a avertizat...
- Vezi, Ioane? Nu vrei să asculți de doctori!
- Dar voi asculta de Didonia.
- ... Didonia?
- Da, Didonia. M-a avertizat aseară că, peste un pas, o să înțeleg de ce-mi spune să schimb ora de aprovizionare. Și-am s-o schimb, începând chiar de azi. Ne vom trezi la șase dimineața și vom începe vânzarea cu florile din beci. Și voi face aprovizionarea beciului doar de două ori pe săptămână.
- ... Bine, Ioane. Cum te simți?
- Momentan, la fel de rău. Dar știu că o să-mi treacă...
- Dacă nu-ți trece până la patru, eu chem salvarea!
- Dacă nu-mi trece până la patru, o chem eu!

Prefera să tacă, să încerce să-și frece cât mai energic mâna...

- ... Ce-a mai spus Didonia aseară?

Să-i spună?... La urma urmei, se dovedise că cumnata lui era o ghicitoare a naibii de bună! De ce să-i ascundă nevestei lui ceea ce aflase?

- ... Să nu mai repar mașina lui Roberto, că o să-mi aducă numai nenorociri. Mi-a spus că el e bine momentan, dar o să aibă o supărare mare peste care va reuși să treacă. Marcel o să-mi aducă bucurii mari, dar trebuie să am răbdare cu el. Luminița va trăi ca o zână toată viața ei. Ileana o să-mi aducă un necaz peste care nu voi putea trece, chiar dacă ei o să-i fie bine. Și mi-a spus să am grijă de Ana.
- Și de Florentin ce-a spus?
- Florentin e bine; și-o să fie bine toată viața lui. Exact așa mi-a spus: astea sunt cuvintele ei.

Lăcrămioara tăcea, iar el știa și de ce - mama nu putea crede că fiul ei preferat era bine departe de ea! Zâmbi slab:

- ... Mi-a spus să scap de chioșcul de la Obor: să-l vând, dacă vreau să-mi fie bine. Să schimb ora de aprovizionare; chiar dacă iau florile mai scump, e mai importantă sănătatea noastră. Și să mă duc la medic.
- A știut și nu ne-a spus...
- Crezi că știa de amorțelile mele? Numai ție ți-am spus! Numai noi doi știm diagnosticul pus de medic! A știut doar că se va întâmpla ceva - și mi-a spus aseară. Și chiar dacă, printr-un miracol, ar fi aflat; dacă-mi spunea că o să ajung în pragul unui atac cerebral, crezi că luam pastilele astea aseară?
- Ți le puneam eu pe-ascuns în mâncare!
- N-o să fie nevoie de așa ceva: m-am convins și singur că trebuie să le iau de bunăvoie.
- Să le iei, Ioane, că

Sâsâi grăbit: auzise o ușă!

- Veioza!

Lăcrămioara se repezi spre comutator, dar se opri. Și-i șopti, cu ochi speriați:

- A văzut deja lumina aprinsă!

Aprobă încet cu capul. O ruga din priviri să mintă... Roberto ciocăni ușor în ușă:

- Mămico, dormi?

Nevasta lui se apropie de ușă:

- Ce-i, mă?
- Păi nu mergem la piață?
- Nu, că taică-tu are iar o criză de gastrită! Du-te și culcă-te la loc!
- ... Să mă scoli, dacă pleacă; să-l ajut și eu!
- Bine, mă! Du-te și culcă-te, n-auzi?

Pașii se îndepărtară; ușa se deschise, se închise... Lăcrămioara se reașeză pe marginea patului:

- Cum e? Simți că te lasă?
- Nu mai vâjâie atât de tare; începe să scadă...

Fusese cât pe ce... Nevasta lui "îl frământa" cu îndârjire...

- ... Aoleu, Ioane, ce-mi faci tu mie!
- Îți jur că e ultima oară când te trec prin asta.

Lăcrămioara tăcea... Încerca să îndoaie degetele de la mână; simțea cum reușea să le miște, simțea cum își trecea buricele degetelor peste cutele cearceafului... Închise ochii:

- O să mă duc din nou la medic. O să-mi fac analize complete. O să iau toate pastilele, toate siropurile... Asta ar mai lipsi; să pic "legumă" la pat...

Nevasta lui tăcea; știa că-i dădea dreptate, dar n-avea de ce să-l aprobe cu voce tare pentru că el luase deja hotărârea... O privi lung, zâmbind:

- Și te iubesc prea mult ca să te las singură.

Lăcrămioara se aplecă și-l sărută ușor:

- Mă duc să-ți aduc un pahar cu apă. Și bicarbonatul: că te chinuie gastrita...

Pastilele alea își făceau efectul; acum era bine. Acum se întreba dacă nu cumva avea și ea nevoie de niște pastile, dar pentru inimă...

Lăcrămioara

Șase fix. Ioan se liniștise. Ca să-i dovedească și ei asta, se ridicase și mersese singur prin tot dormitorul, ridicase perna grea cu mâna dreaptă... Acum revenise în pat; îl va ține treaz până pe la opt, să fie sigură că două pastile nu erau o doză prea mare totuși! O să cheme și medicul, imediat cum Ileana pleca cu copiii la chioșcul din Tei. Și-abia după aia soțul ei va avea voie să se culce. Acum se ridică de pe marginea patului și ieși; traversă sufrageria și ciocăni în ușa lui Roberto. Auzi patul scârțâind scurt; ușa se deschise cu iuțeală. Zâmbi slab, în șoaptă:

- Ce-ai, mă? Mâncărici?

Fiul ei era adormit de-a binelea - dar vedea pe chipul lui speriețura cauzată de vestea că Ioan făcuse din nou o criză de gastrită. Așa că nu așteptă răspunsul:

- Taică-tu zice să-l iei pe Marcel, să vă duceți în piață și să luați flori cât să vă ajungă pentru azi. Că aprovizionarea beciului o s-o facă el, mâine dimineață. Mirela merge cu tine la Dorobanți, Gabi merge cu Marcel la Muncii. Ileana o să ia copiii și-o să se ducă până la chioșcul din Tei, să ia caietul cu comenzi. Și pe urmă vede ea cum se descurcă cu picii; o mai ajut și eu...
- ... Bine. El cum se simte?
- Nu știi cum se simte când face crize de gastrită?
- Da' de la ce face crizele astea, măi mamă?
- Păi a mâncat ceva zilele astea? În afară de-un sandwich amărât? După două zile de foamete, i-a căzut greu toată mâncarea aia de la parastas! Hai, fugi și urnește afacerea!

Reveni în dormitor și închise ușa. Și se reașeză pe marginea patului, zâmbind:

- Și zi-i așa; mă iubești, ai?

Soțul ei zâmbi:

- Ete la ea, are chef de serenade!
- Nu chiar serenade, că trezești copiii; da' niște versuri ai putea să-mi zici!
- Versuri, deci! Ia să vedem dacă-mi amintesc ce manele sunt la modă acum...

Ioan se simțea mult mai bine, de vreme ce glumea așa! Și-acum era și ea un pic mai liniștită...

- ... Să te duci și tu la chioșc.
- Da-da! Cum să nu!
- Florentin o să se îngrijoreze!
- Dacă se îngrijorează, te sună. Îi spui că ai o criză de gastrită și stau cu tine, să te doftoricesc.
- Am mai avut crize de gastrită și nu m-ai doftoricit. Tu-l crezi prost?

- O să vorbesc eu cu el atunci. Şi ştiu eu ce să-i spun ca să nu-şi dea seama. Vezi, că după ce pleacă Ileana cu copiii spre chioşc, o să-l chem pe medic, să te consulte.

- Bine.

Măi, să fie! Chiar atât de serioasă fusese criza aia? Ioan avea brusc o cu totul altă părere despre termenul "medicină"! Dar probabil că se speriase îndeajuns de tare ca să înţeleagă şi el... Sau poate-o iubea prea mult ca s-o lase singură de pe-acum! Doar aşa-i spusese, nu?

Zâmbi slab: moşul ei o luase razna...

Florentin

Descuie florăria, intră şi se grăbi să scoată cartonul. Se întreba cum de, la ora opt jumate, chioşcul era gol, închis...

Evident, nu era o problemă financiară: chiar el îi dăduse tatălui lui restul de 5.000 de euro care-i rămăsese după ce făcuse cumpărăturile! Şi-atunci nu putea să nu se gândească la banii pe care-i dăduse personal, la datoriile familiei Manolache şi la sâmbăta de vânzare. Nu ştia ce se întâmpla acum la Muncii; presupunea că nimic. Dar Dorobanţi-ul şi Tei-ul ar fi trebuit să funcţioneze. Iar Spitalul de Urgenţă trebuia musai să funcţioneze, pentru că mătuşile lui trebuiau să mănânce, să plătească dările...

Scoase telefonul; îi era teamă să sune... Dar decât să stea cu grija aia-n minte, mai bine afla adevărul direct! Aşa că apăsă butonul. Suna...

- Neaţa, Prâsleo!

Mămica lui era veselă! Semn bun!

- Sărut mâna.

- Ce-i? Ai văzut chioşcul gol şi-ai crezut c-am plecat toţi să facem ikebane?

- Păi asta e, că nu ştiam pe unde-aţi plecat...

- N-am plecat nicăieri, mă! Taică-tu are iar o criză de gastrită. Mirela s-a dus la Dorobanţi cu Roberto, Gabriela e la Muncii cu Marcel, Ileana e pe-aici, cu copiii...

- Măi mămicule, de ce nu se duce el la medic?

- Stai liniştit, că am vorbit eu cu el şi luni se duce să-şi facă analizele.

Poftim?

- S-a săturat şi el să mănânce bicarbonat de la Dr Oetker!

Dacă ea râdea aşa... Dacă mămica lui râdea aşa, atunci nu era nimic grav. Îşi permise şi el să zâmbească:

- Bine. M-am speriat!

- Mă, da' sperios te mai făcuşi! Ana ce mai face? Cum se simte?

- Foarte bine. Am mâncat amândoi de dimineaţă; zicea că o să croiască nişte rochiţe azi...

- Maică, nu-i bine!

- E mai bine să le croiască cu fetiţa-n braţe?

- Nu e bine să le facă de-acum.

- Las-o să le facă! Ce vrei, să stea toată ziua cu ochii la televizor şi să se gândească la ce s-a întâmplat zilele astea?

Mama lui tăcea... Coborî mult vocea:

- Nu pot să nu vin la serviciu; că-mi place aici, vreau să-mi bage cartea de muncă şi "să mă şcolesc" pe firma lui. Pentru asta, trebuie să ies în profit luna asta.

- Bine, maică! Voi ştiţi!

- Hai că trebuie să închid: a venit asistenta.

- Bine. Pa!

- Sărut mâna.

Închise şi intră în cămăruţa din spate: să aducă vazele cu flori, ca s-o vadă pe Laura plecând cât mai repede... Tocurile intraseră şi acum păcăneau înfundat pe gresie...

- Neaţa!

- Neaţa.

- De ce-ai venit? De ce n-ai rămas acasă până luni?

Evita s-o privească - el era ocupat cu florile:

- Pentru că nu vreau să mă gândesc două zile la ce s-a întâmplat ieri.

Un foşnet scurt; vocea plăcută începu să turuie:

- Vezi, că nu te-ai trecut delegat pe ultima factură.

- N-am avut când. O să mă trec după ce scot florile.

- OK. Ai făcut inventarul? Că ăştia cu controlul

- L-am făcut miercuri, înainte să închid.

- Ia uite! Ai văzut ce frumos au înflorit gardeniile?

Încercă să zâmbească, să mai "îndulcească" atmosfera tensionată de cuvintele lui:

- Nu, dar le-am mirosit "din plin".

- Sunt superbe! Mai ales că sunt şi unele bătute...

O privi cu coada ochiului: blugi strâmţi, bluză mulată pe corp, proaspăt coafată, încălţată cu cizme înalte, Laura privea ghivecele... Brusc, ea se întoarse spre el; coborî la timp privirea spre crizanteme.

- Vezi, că m-am interesat. De vândut vaze, n-ai cum să vinzi: că n-avem în obiectul de activitate decât comerţul cu flori.

Decise s-o privească totuşi drept:

- M-am gândit să fac o promoţie. Pentru clienţii care cumpără flori de 300.000, o vază la alegere cadou.

Era privit lung, ca un soi de marţian... Se grăbi să continue:

- Fireşte, după ce se termină promoţia asta cu 40% reducere!

- Eu zic să discuţi cu dl Agapie; dar nu cred că va avea ceva împotrivă.

Bun! Şi-acum el o privea drept şi aştepta ca ea să spună... Să spună ceva! Orice! Pentru că Laura nu mai avea ce să spună, aşa că o să spună "Atunci am plecat..."! Şi-abia aştepta s-o vadă ieşind pe uşă! La nouă fără un sfert, sâmbătă, ea era gătită, coafată, fardată şi parfumată, în florăria în care el lucra singur! De parcă numai la asta se gândise Laura toată noaptea! Şi totuşi, ea tăcea. Aşa că... Aşa că ridică scurt sprâncenele: ei bine? Ca dezmeticită dintr-un vis, tânăra privi coşul:

- Astea s-au ofilit...

- O să-l refac. Iar când se întoarce dl Agapie, voi discuta cu el despre asta.

- ... Nu cred că o să fie de acord cu coşul ăsta.

- Am altă idee.

Apucă coşul şi-l duse în spate: într-adevăr, strica tot fasonul! Începu să scoată florile uscate... Nu! O să se întoarcă în florărie! Ca s-o determine să plece odată! Laura se grăbi să continue discuţia:

- Şi nu-mi spui şi mie ce idee ai?

- De ce? Eşti curioasă?

- Foarte! Ideile tale mă uimesc!

Serios? Cum aşa?

- Sunt excelente - şi nu înţeleg cum de eşti singurul care te gândeşti la ele!

Începu să râdă:

- Păi dacă o să vii în decembrie cu dl Agapie, o s-o afli şi tu!

Laura îl admonestă cu un deget glumeţ:

- Uite, vezi?

- Văd!

Piuitul o făcu să tresară; tânăra scotoci grăbită în geantă după mobil şi şopti:

- Dl Agapie.

OK! Ea se ducea spre cămăruţă; el ieşi în faţa florăriei şi-şi aprinse o ţigară...

Nu reuşise s-o determine să plece, să-şi petreacă sâmbăta oriunde altundeva, în compania oricui altcuiva! Aşa că va proceda exact invers; o va ademeni să mai rămână. Ca să discute, să glumească, să pălăvrăgească... S-o privească drept, dezinvolt, şi s-o determine să facă acel apropo micuţ-micuţ. Ca "să i-o reteze". Azi.

Ana-Maria

Soneria piui scurt; se grăbi să se ridice şi să deschidă uşa. Nina zâmbi, veselă:

- Neaţa.

- Neaţa. Bine c-ai venit!

Era privită cu mirare... Zâmbi:

- Păi dacă nu mă sunai de dimineaţă, stăteam toată ziua singură cuc în casă!

- De ce?

- Florentin e la muncă...

- Măi, bărbatul ăsta al tău e chiar culmea!

Negă, scoţând ness-ul din dulap:

- Şi-a impus să iasă în profit luna asta. Treabă destul de grea, dat fiind faptul că locaţia nu e ultracentrală iar vizavi nu sunt blocuri, ci parcul. Nici nu e într-un ditamai complexul comercial... Trebuie să formeze vadul; gratiile de la fereastră, după părerea mea, obturează minunăţiile de flori din interior. Aşa că trebuie să compenseze raritatea clienţilor cu un timp de vânzare cât mai lung. Fiind weekend, oamenii pleacă în vizită pe la 10-11 sau pe la 2-3. Mai sunt unii care pleacă pe la 6-7; dar mi-a promis că la 6 fix închide.

- Şi la cât a deschis?

- Pe la opt jumate.

- Cum se simte? Ţi-a povestit ceva?

- Nu, şi nici nu cred că-mi va povesti vreodată.

- Într-un fel, e mai bine. Nu te mai întristezi şi tu... Şi să ştii că-mi place că nu te găsesc 100% în negru!

Zâmbi slab:

- M-a certat aseară; a încercat să-mi impună să port alte culori, dar am rămas pe poziţii - cel puţin 50% negru. Măcar şase săptămâni, nu?

Prietena ei aprobă scurt; evident, era încurcată de tema discuţiei...

- Şi ce-a mai fost la serviciu, cât am lipsit?

- Aa, o chestie nasoală. Ştii că şeful a angajat doi băieţi noi...

- Nu, nu ştiu.

- ... Corect! Că n-au venit la firmă decât de două ori, pentru interviu şi pentru acte! Avem doi angajaţi noi; doi necalificaţi. Joi, după ce-ai sunat tu, a sunat inginera de la fabrică; cică debutanţii ăştia doi au încurcat prafurile pe-acolo şi-au distrus vreo tonă de materie primă. Şeful e *pissed-off*...

- Bătrânelul meu ce spune?

- Nimic; tace şi socoteşte, serios, "zi de vară până-n seară". Îl găsesc acolo când vin, îl las acolo când plec. Cred că încearcă să minimizeze pierderea măcar aşa, pe hârtie...

O privi cu ochi îngrijoraţi:

- Deci firma are probleme...

- Avea probleme încă de-acu' două luni. Acum e în *deep shit*! Că vânzarea nu-i formidabilă şi se apropie scadenţa la facturi. Cred că şeful o să încerce să obţină un credit, pe care să-l achite în ianuarie cu vânzarea din decembrie...

Veşti nu foarte bune...

- Mă, stai liniştită! Ieri toată ziua a avut mândruţe la interviu! Intri în concediu de la 1!

- Întrebarea e în ce măsură o să revin din concediu...

- Stai, dragă, că n-a pus lacătul pe uşă! O să se redreseze! Că a mai fost el în *deep shit* şi-a scos-o la capăt onorabil! Aşa o să fie şi acum! E membru de partid, i se deschid anumite uşi...

Aprobă şi se ridică:

- Hai să-ţi arăt ceva!

O conduse în sufragerie şi-i arătă materialul întins pe jos; Nina se repezi imediat în patru labe:

- Din partea asta ies mânecuţele. De-aici, eu zic să-i faci nişte pantalonaşi de-ăia evazaţi, că or să revină la modă! Iar din partea asta fă-i o vestă; că rămâne materialul tăiat în V de la mâneci. Şi din restul poţi să-i faci şi o rochiţă, dacă nu te poţi abţine!

- Bine! Dar pantalonii îi faci tu, că eu habar n-am...

- Aa, e simplu! Adu ziare, să-ţi arăt cum se face partea aia dintre picioare!

Doamne, câte tone de savarine avea să-i dea! Dacă muncea o viaţă pentru contravaloarea lor, tot i-ar mai fi trebuit şi-o linie de credit!

Ioan

Ei bine? Îl ascultase cu stetoscopul, îi luase tensiunea şi temperatura, îi pusese întrebări stupide, îl pusese să numere degete, îi palpase degetele, îi testase reflexele, îl ciupise şi-l înţepase ca o albinuţă harnică... Ce concluzie trăgea? Medicul se ridică:

- Se pare că aţi scăpat cu bine de data asta. Dacă nu v-aţi fi trezit, dacă n-aţi fi luat două pastile, acum îi ascultaţi pe medicii de la Urgenţă. Din fericire, suntem aici. Aşa că uitaţi ce vă propun... În fiecare seară, luaţi câte-o pastilă. Mai aveţi, sau vă scriu o reţetă?

- E flaconul aproape neatins.

- Atunci vă scriu un bilet de trimitere. Până la sfârşitul lunii, alegeţi-vă o zi şi duceţi-vă la spital. Trebuie să faceţi un control tomografic, să discutaţi cu medicii specialişti şi să vă faceţi analizele. După care trebuie să luaţi tratamentul prescris de specialişti.

- Aşa voi face.

- Vă rog să mă credeţi, dle Manolache, că n-am cum să aduc tomograful aici!

Începu să râdă şi se ridică:

- Vă cred, domnule doctor. Şi vă dau cuvântul meu de onoare că, imediat cum am rezultatele analizelor şi reţetele, vin să vi le arăt.

Bărbatul porni spre uşă:

- Dacă mi-aţi dat cuvântul, vă cred. Plec, că am de consultat doi bebeluşi pe undeva pe la cinema Melodia.

Se grăbi să-l conducă la ieşire:

- Deci câte-o pastilă în fiecare seară?

- Când v-a amorţit mâna mai des: dimineaţa sau seara?

- Dimineaţa. Dar pe-atunci mă trezeam zilnic la trei...

- Atunci luaţi-o dimineaţa.

Coborî mult tonul vocii, profitând de faptul că Lăcrămioara revenise în dormitor:

- Dle doctor, mă gândeam să o iau seara. Că dacă se-ntâmplă ziua, am o şansă; dar în toiul nopţii...

- Nu are cum să se întâmple ceva dacă luaţi pastilele. Iar dacă vă şi odihniţi ca lumea şi nu vă mai treziţi când se culcă hoţii...

Aprobă scurt cu capul: deci să le ia dimineaţa...

- Pe următoarea luaţi-o diseară, în jur de şase; de mâine, încet-încet, mutaţi ora tot mai devreme, până ajungeţi să o luaţi de dimineaţă. De fapt, dacă vă duceţi la specialist, o să vă spună el exact...

Aprobă din nou şi-şi auzi telefonul sunând în dormitor. Lăcrămioara se grăbi să-i ia locul:

- Dle doctor, vă mulţumesc din suflet că v-aţi deranjat!

- Era normal să vin, dnă Manolache; mi-aţi spus ce s-a întâmplat şi am venit cât am putut de repede!

Momentul plicului: era la ea, aşa că se grăbi să răspundă la telefon:

- Da.

- Ce faci? Te simţi mai bine?

Roberto părea destul de îngrijorat... Începu să râdă:

- Mă simt foarte bine acum. N-a fost gastrită, ci doar indigestie. Voi ce faceţi? Cum merge?

- Merge bine: ca de obicei.

- O să trec pe la voi, să vă verific; dar după ce-i verific pe ei...

Şi fiul lui râdea, mult mai liniştit că-l auzea vesel...

- Hai, treci la vânzare! N-o lăsa singură, că se supără!

- Bine. Deci te-aştept.

- Dacă am zis că vin, atunci vin! Pa!

- Pa.

Închise; uşa dormitorului se dădu scurt de perete:

- Ioane!

Ce-i? Ce se panicase aşa? Lăcrămioara era de-a dreptul speriată!

- Ioane, vine Ileana! Şi l-a văzut pe doctor!

Aha!

- Şi ce te speriaşi aşa? Spune-i că l-ai chemat ca să-mi dea reţeta pentru gastrită. Apropo! Vezi că am răsucit-o cu fi-tu ăl mare: n-a fost gastrită, a fost indigestie.

- Nu-nţelegi că l-a văzut plecând? O să le spună tuturor că am

chemat doctoru' acasă!

- Şi ce?! N-auzi că am avut indigestie? Gata, mi-a trecut! Ia îmbracă-te tu frumuşel şi duceţi-vă toţi patru la chioşc! Spălaţi geamurile, măturaţi, faceţi curat... Eu mă duc pe la băieţi; după aia o să trec şi pe la cimitir, să vorbesc cu administratorul şi să-i dau "dreptul".

- Pentru ce?

- Ca să fie mormântul îngrijit.

- Crezi că n-o să aibă Didonia grijă de el?

- Daa, o să-l păzească cu puşca, să nu-i fure ţiganii crucea-n toiul nopţii! Hai, schimbă-te şi tu şi scoate-i din casă.

Deschise şifonierul şi-şi luă cămaşa: să se grăbească, dacă voia să treacă şi pe la Didonia! Trebuia să-i spună că avusese dreptate; cumnata lui, ştiind ceea ce ştia, trăia cu îngrijorarea în suflet...

Ana-Maria

Nina ridică grăbită capul; asculta... Apăsă butonul telecomenzii; acum era linişte. Ce i se părea?

- ... Ştii că şi florile din balcoane fac greieri, nu?

Tresări:

- Greieri?

- Mi s-a părut că am auzit un greiere. Şi era îndeajuns de aproape ca să mă ducă cu gândul la panselele tale...

- Aoleu, panselele!

Se grăbi să se ridice:

- Fir-ar să fie de treabă! Am uitat complet de pansele! Te pomeneşti că s-au uscat!

Alergă în balcon şi răsuflă uşurată: Florentin nu le uitase... Nina zâmbea în continuare:

- Auzi? Tu când scapi de florile de pe balcon?

- ... Păi nu le cumpără nimeni!

- Dă-le atunci! E tare neplăcut să te prindă naşterea cu ele-n casă! Fac tot felul de gândăcei şi musculiţe, trebuie să le dai cu insecticid, mai bate vântul şi răstoarnă câte-un ghiveci...

Nina avea dreptate... Zâmbi slab:

- Am o idee. Mă îndoiesc însă că vei marşa la ea.

- Întâi s-o aud, nu?

O privea lung, atentă...

- ... Păi s-o aud! Hai, "loveşte-mă"!

- M-am gândit să le duc la cimitir.

Era privită ciudat...

- Să le plantez pe mormânt.

- Decembrie tocmai bate la uşă!

- Ştiu! Şi ce vrei să fac cu ele-n casă? Să le scot pe palier? Să le împart pe la vecine? Aşa măcar ştiu că le-am dus acolo!

- E frig, Ano; n-or să reziste.

Ştia şi ea că nu vor rezista. Dar i-ar fi plăcut să-i ducă şi ea flori unchiului ei... Nina se ridică şi ieşi pe balcon. O aştepta să se întoarcă; să-i spună că renunţase la idee, că le va scoate pur şi simplu pe palier şi nu se va supăra dacă vreo vecină miloasă le va băga în casa ei... Uşa se redeschise:

- La urma urmei, când se mai duce mătuşa ta acolo?

- Peste opt zile.

- Păi cred că rezistă atâta. Cum facem ca să le cărăm? Le transplantăm într-o jardinieră?

Deci Nina o înţelesese. Sigur, după ce le văzuse atât de frumos înflorite, normal! Zâmbi:

- Nu ştiu; stai să-l sun pe "specialist".

Ştia deja ce va spune "specialistul"; că în cinci minute era acasă, aşa că să-l aştepte cu fundul gol şi cureaua pregătită! Dar dacă voia ea să planteze panselele pe mormânt...

Florentin

Telefonul începu să piuie; se grăbi să răspundă, zâmbind:

- Da, iubire mică.

- Ce faci, iubire mică? Ai treabă?

- Momentan nu. Stau de vorbă cu Laura...

"Că n-am reuşit să scap de ea sub nici o formă!"

- Iubire, ştii ce idee mi-a venit?

- Ia să auzim!

- A venit Nina pe la mine, am făcut nişte pantalonaşi roşii delicioşi... Şi mi-am amintit de pansele.

Aha! Panselele! OK! Ce era cu panselele?

- Vreau să le duc la cimitir.

Înlemni la auzul acelor cuvinte... Ana se grăbi să continue:

- Sunt foarte frumoase, sunt înflorite, sunt multicolore - de fapt, ştii cum sunt, că tu le uzi! Şi m-am gândit că noi oricum nu mai avem ce să facem cu ele, că nu e totuşi foarte sănătos pentru Florentina să stăm cu ghivecele pe

Se grăbi s-o întrerupă:

- Atunci le scoatem pe palier.

- Dar ar fi atât de frumoase acolo!

- Sunt şi mai frumoase pe palier.

- Dar

Ridică tonul vocii:

- Dar nu pricepi că n-ai ce să cauţi în cimitir?

Ana tăcea acum... Continuă, ţipând aproape:

- Mai fă nişte rochiţe! Dar la cimitir nu te duci! Nici cu pansele, nici fără! Iar dacă Nina ţi-a băgat în cap ideea asta, spune-i că nu-mi place!

Apăsă butonul roşu şi ieşi din florărie. Îşi aprinse o ţigară... De ce voia să se ducă tocmai azi la cimitirul Reînvierea? De ce să planteze panselele pe mormânt?

... Oof! Selectă numărul şi ridică telefonul: şi-acum s-o împace, pentru că ţipase la ea... Soţia lui era supărată:

- Da.

- De ce vrei tu musai să te duci acolo?

- Pentru că am stat cuminte acasă şi-am făcut ce-ai vrut tu să fac. Azi, acum, m-am gândit că florile alea ar arăta foarte bine pe mormânt. Şi să ştii că nu Nina a avut ideea.

- Ştiu.

- Ba nu ştii! A fost ideea mea! Poate că vreau să-i aprind şi eu o lumânare! Să-i duc şi eu flori! De ce n-am voie?

- Pentru că nu e bine.

- Atunci închid şi mă duc să arunc toate hainele! Şi căruţul, şi pătuţul, şi oliţa! Că nici alea n-a fost bine să le luăm!

- Ano, te rog să te linişteşti!

- Să mă liniştesc? Da' sunt foarte liniştită!

- Ba eşti nervoasă, ai început să ţipi şi-o agiţi şi pe ea. Îţi promit că, în prima luni din decembrie, mergem amândoi la cimitir.

Soţia lui tăcea...

- ... M-ai auzit?

- Sigur că te-am auzit!

- Şi ce zici de propunerea mea?

- Că în decembrie putem să plantăm ghiocei.

- Îţi dai seama că Nina nu poate să care singură toate ghivecele alea? Sunt 38 de ghivece! Sunt peste 10 kile de pământ!

Iar tăcea... Oftă greu:

- ... Uite cum facem. Scoate-le din ghivece şi scuturăle bine de pământ; or să se uşureze mult. Pune-le într-un ziar udat bine şi bagă-le într-o sacoşă. Şi luaţi un taxi, OK?

- OK.

- Să mă suni când ajungeţi acasă, ca să stau şi eu liniştit.

- Te sun.

- Acum mai eşti supărată?

- Un pic.

- De ce?

- Pentru că m-am săturat să tot aud că "nu e bine"! Ce spune mereu doctorul Petrescu?

- Să facem lucrurile cu atenţie şi măsură?

Soţia lui începu să râdă:

- Exact! Şi nu consider aşa o mare "destrăbălare" replantarea a 38 de pansele!

- Pe frigul care-i acum afară?

- Ai spus că mă laşi!

- Te las. Dar promiţi că te îmbraci gros?

- Bineînţeles că mă îmbrac gros!

- Şi luaţi un taxi: şi la dus, şi la întors.

- Luăm un taxi.

- Bine.

- Pa!

- Pa.

Închise, zâmbind slab... şi-şi trase la propriu o palmă peste frunte: mare bleg mai era! Ratase momentul ideal de a-i cere să nu mai poarte cămaşa aia neagră! Dar, asta e! Fusese deja de acord, "bătuseră palma", n-o mai putea suna să-i pună alte condiţii...

Deşi nu arătase niciodată asta, Ana îl plăcuse mult pe unchiul lui. Îl apreciase mult... Şi probabil că, în multele ore cât stătuse singură acasă, ştiindu-l pe el la priveghi şi apoi la cimitir, se gândise la momentele foarte speciale, foarte vesele... Ana voia să-i ducă flori; i le-ar fi dus şi cu, şi fără acordul lui. Ar fi putut să-l sune, să-i spună că ieşea cu Nina la cumpărături; într-o oră ar fi fost acasă, bucuroasă că-şi îndeplinise dorinţa, şi i-ar fi spus că venise o vecină şi luase toate panselele. Sau că se plictisise de ele şi le scosese pe toate pe palier. Florile alea nu rezistau mai mult de-o săptămână pe mormânt, pe frigul ăsta; n-ar fi aflat nimeni niciodată mica ei ispravă... Dar ea îl sunase. Într-un fel, îi ceruse voie... Reveni în florărie; Laura îl privea lung, serioasă:

- Probleme?

- Nu; un scurtcircuit în comunicare. Dar s-a remediat...

Râdeau amândoi... Se reaşeză pe tejghea, pentru că ea stătea pe scaun, iar tânăra îşi reluă povestirea despre cum făcuse Mugurel scandal când ceruse rambursare de TVA. Acum nu mai regreta că asistenta nu avea treburi urgente azi; de când stăteau de vorbă, aflase o grămadă de lucruri extrem de utile pentru viitoarea lui afacere! Intenţiona să afle şi mai multe, pentru că un an trecea repede iar asistenta "spunea tot din casă" încă de-acum...

Ioan

Uşa se deschise larg:

- Bine-ai venit!

- Bine v-am găsit!

Didonia îi zâmbea cu subînţeles:

- Ce-i? S-a făcut deja luni? Sau ţi-era dor de mine?

- Am venit să văd ce mai faci. Şi să-ţi spun că ai avut dreptate.

- Cu ce?

- Cu ora de aprovizionare şi medicii.

Cumnata lui înlemnise... Intră în bucătărie; intră şi ea şi o auzi încuind uşa. Se întoarse, zâmbind:

- Noroc că a sunat ceasul la trei jumate. Îmi amorţise toată partea dreaptă.

Didonia ştia deja ce însemna asta; părinţii ei muriseră amândoi din atacuri cerebrale, tatăl ei stătuse paralizat şapte ani...

- Mi se mai întâmplase să-mi amorţească mâna; dar am crezut că-i artrita, sau reumatismul. Acu' juma de an, am fost la medic; mi-a dat nişte pastile, dar nu le-am luat. Azi-dimineaţă însă am luat două. Şi-o să iau câte una în fiecare dimineaţă... Am şi trimitere către medicul specialist; şi-o să mă duc, să ştii!

Femeia aprobă scurt cu capul.

- Am schimbat şi regula: ziua începe la şase dimineaţa, vânzarea la şapte, iar eu voi aproviziona beciul de două ori pe săptămână. E, oricum, mult mai bine decât să-i chinui pe toţi cu sculatul zilnic la trei jumate. Şi-aşa muncesc şapte zile din şapte...

Aproba din nou... Zâmbi:

- Copiii sunt la chioşc, să ştii; dacă vreţi să faceţi toate trei o plimbare până acolo...

Didonia începu să râdă, iar el răsuci cheia din uşă:

- Rămâne între noi, bine?

- Bine, Ioane. Dacă promiţi că înghiţi tot ce primeşti de înghiţit.

- Promit.

Ieşi şi intră în lift: acum să treacă pe la Marcel, să vadă ce mai făceau fiul şi nora lui! Dacă chiuleau de la treabă, să-i pună mintenaş să robotească nişte buchete, că apăreau curând şi tuşicile alea cu gură mare!

Măi, să fie! Era extrem de binedispus! Pastila aia avea şi-un oarecare efect euforic? Sau bănuia deja ce va vedea în chioşc?

Ce bine că era zăpadă la munte! Traficul din oraş era atât de lejer! Sau poate că plecaseră toţi la cumpărături în acelaşi timp, iar acum erau în magazine! Poate că era o pană de curent, şi n-aveau cum să iasă de-acolo! Gândul îl făcea să râdă; vină stânga şi acceleră: abia aştepta să-i surprindă acum, când se ştiau singuri singurei! Să vadă care erau adevăratele relaţii dintre ei...

Opri pe dreapta şi puse avariile; taxiul din faţă îi masca maşina. Îi vedea clar: discutau ceva foarte amuzant, pentru că râdeau amândoi. Marcel alegea nişte frezii; Gabriela pregătea fundele şi spunea ceva... Brusc, fiul lui făcu un pas mare-mare şi-o împinse uşor cu şoldul; în secunda imediat următoare, mâna Gabrielei ţâşni şi-l împunse în spate. Freziile fură azvârlite pe masă; Gabriela ajunse în braţele lui. Plecă privirea şi începu să râdă: nu era, totuşi, frumos să-i spioneze aşa când se sărutau! Şi cum văzuse exact ce-l interesase, ia să se grăbească el spre cimitir! De-acolo se va duce la Dorobanţi... Şi apoi acasă. Unde-o să încerce să doarmă măcar două ore; deşi nu-i era somn, ştia că-i prindea bine acea odihnă.

Fiul lui era foarte bine. Nesperat de bine! Când hotărâse să-l însoare cu Gabriela, avusese o strângere de inimă. Nu se gândise la pasiunea ei pentru Florentin; se îngrijorase pentru prietenia dintre ei doi, care se cunoşteau practic de când se născuseră. Se temuse că acea prietenie era mult prea puternică pentru a se putea transforma în dragoste. Dar ceea ce văzuse azi... Ceea ce vedea în casă, de-o bună bucată de vreme...

Sâmbătă şi duminică, dacă voia şi el, Ionuţ putea să meargă cu ei la chioşc. Va fi extrem de fericit să-i vadă şi el râzând şi giugiulindu-se aşa - chiar dacă săruturile nu vor mai fi lungi, ci furate în momentele când minorul stătea cu spatele. Ionuţ îi simţea; le simţea bucuria, le simţea dragostea aceea mare-mare pe care-o simţise şi el azi când îi văzuse...

Ionuţ nu mai întrebase de Ioana; părea c-o uitase. Sigur, ştia că copilul conştientiza ce se întâmpla cu el! Dar era atât de fericit acum... Şi poate că fusese atât de nefericit atunci când îşi văzuse părinţii certându-se, bătându-se, când tatăl lui fusese atât de absent seară de seară... Gabriela era o mamă bună; încă avea un comportament uşor copilăros, dar asta o ajutase mult să se apropie de Ionuţ. Seara scriau împreună temele, se jucau, discutau... Apoi ea îi spunea poveşti, iar Marcel le asculta prin uşă, zâmbind... Era tentat să creadă că Ionuţ îi ajutase să se apropie unul de celălalt.

Într-adevăr, Didonia era foarte pricepută: fiul lui tocmai îi făcuse o mare bucurie. Şi-l mai aşteptau multe alte bucurii din partea lor...

Parcă maşina în faţa cimitirului şi coborî. Se îndoia că va trece pe la mormânt. Criza de azi-noapte îl făcuse să se întrebe dacă nu cumva avea şi el ceva la inimă. Chiar dacă Mihai făcuse un infarct iar el doar un început de pareză. Tensiunea era punctul lor sensibil; şi se tot gândea...

O să facă toate testele şi toate examenele care i se vor cere. Şi-şi va lua tratamentul prescris de medici. Pentru că voia s-o ducă personal pe Florentina la şcoală, atunci când Florentin şi Ana vor fi prea ocupaţi cu propria afacere.

Să-şi amintească acum unde era biroul administratorului... Hei!

Tresări; oare ea să fie? ... Da; ea era. Mergea grăbită, la vreo 20

de metri în faţa lui. Iar asta însemna că tânăra de lângă ea, încărcată cu sacoşele alea grele, trebuia să fie Nina!

Se încruntă uşor; pe frigul ăla, Ana era în cimitir? Păi asta nu-i plăcea chiar deloc! Ce era în mintea ei? Ia să ia el măsuri! Dădu să grăbească pasul, dar gestul Anei îl opri la timp. Nora lui trase fularul de sub haină şi-l aruncă peste umăr, pe deasupra ei. Avea şi căciulă pe cap, şi cizme groase, era în salopeta de blugi, purta mănuşi... Era şi foarte binedispusă...

Decise să le urmărească mai de la distanţă; aşa că intră pe una din aleile laterale. Nu le scăpa din ochi... Ce-o fi în sacoşele alea? Blonda se opintea zdravăn în ele!

Ana-Maria

Bun! Acum era acum! Îndesă mâinile în buzunar... Şi începu să râdă:

- Ei, poftim! Mi-am uitat mobilul acasă!

Nina se grăbi să i-l dea pe-al ei. Formă numărul lui Florentin...

- Alo?
- Ce faci, iubire mică?
- Bine; tu ce faci?
- Uite, am ajuns până aici şi mi-am amintit că nu mi-ai zis exact pe unde s-o iau...
- Păi unde sunteţi?
- Am ocolit bisericuţa prin dreapta.
- Bine. Mergi pe aleea mare până în capăt. Acolo faci stânga, treci de încă o alee mare şi-l găseşti imediat.
- OK!
- Sper că te-ai îmbrăcat bine!
- Cizmele îmblănite, căciula, fularul şi mănuşile.
- OK. Mă suni când ajungi acasă!
- Ţi-am spus că te sun!
- Pa!
- Pa!

Închise şi-i înapoie mobilul:

- Tot înainte până-n capătul aleii; stânga, ne intersectăm cu o altă alee de-asta mare şi pe urmă ne orientăm după nume.
- Ba cred că după maldărul de flori!
- Ambele!

Încerca să nu se grăbească, deşi abia aştepta să înceapă să planteze florile! Oare reuşise să nu rupă vreuna? Erau fix 38; dacă rămâneau 37... Păi dacă rămâneau 37, vedea ea ce făcea cu una! O "dona" unei bătrânici şi gata!

Aha! Acum vedea şi maldărul de flori, şi crucea nouă! Nina folosi un ton autoritar:

- Acum, dacă vrei să funcţioneze conlucrarea asta dintre noi, uite cum facem. Tu stai pe băncuţa aia din faţă, până aşez eu coroanele. Pe urmă tu îmi dai florile iar eu le plantez. Altfel te iau frumos de-o mână şi te urc în taxi. Şi te duc direct la florărie - să te bată el!
- Bine, Ninuţo; cum zici tu!

Colega ei zâmbea, pentru că gravida era înţelegătoare...

Tii! "Ce bine-i să fii gravidă!" Primul gând ilustra pura realitate! I se făceau toate poftele, i se împlineau toate dorinţele, era împăcată cu viteza luminii ori de câte ori exagera... Protejată, ferită, supravegheată... O să aibă viaţă grea după ce-o să nască! Se cam obişnuise aşa, răsfăţată...

Bine că nu erau înmormântări la ora aia! S-ar fi întristat... Dar aşa, gândul că vor pune ordine în maldărul de flori o făcea să zâmbească. Parcă vedea cu ochii minţii cum vor arăta panselele...

Ioan

Nu mai ştia ce să zică...

Poate nu fusese o idee atât de bună să vină azi la cimitir; poate ar fi trebuit să se ducă doar la Dorobanţi şi-apoi să se culce. Acum ştia că nu va mai reuşi să adoarmă; va sta întins şi va privi lung tavanul...

Se oprise destul de departe de ele; preferase să fie în spatele Anei, ca să nu rişte să fie descoperit. Fata care fusese cu ea nu venise la nuntă; bănuia deci că ea era Nina... O văzuse pe Ana stând cuminte pe băncuţă; prietena ei mutase coroanele, aşezase florile lângă cruce, pusese coroanele frumos de jur-împrejur... Şi-acum Ana despachetase un ziar; ea alegea panselele, Nina le planta... Erau vesele; discutau de zor. Şi el zâmbea, deşi lacrimile îi alunecau pe obraji...

"Ana e o femeie foarte specială. Să ai grijă de ea." Ar fi avut oricum grijă de ea: şi cu, şi fără acel sfat. Dar cât de specială era în realitate Ana, asta descoperea încet-încet, zi după zi... Nu înceta să-l uimească... Îi adusese lui Mihai panselele. Pe toate! Putea jura că balconul era gol acum!

Ce câine de om îi putuse face un asemenea rău? Cât de nenorocit putea să fie acel Gigi! Cât de orb fusese matahala blondă! Cât de norocos era băiatul lui... Tocmai de-asta o credea pe Didonia! Fiul lui era bine; va fi bine toată viaţa lui!

Se grăbi să se întoarcă şi să se îndepărteze; ziarul Anei era aproape gol. Iar el nu trebuia să se lase văzut. Nici nu mai putea să stea acolo, în frig, cu imaginea aceea în faţa ochilor şi gândurile acelea în minte. Trebuia să se ducă şi la Dorobanţi...

Ieşi pe poartă şi alergă la maşină: n-o să stea acolo mai mult de cinci minute. Fiul lui ştia ce avea de făcut; iar el ştia că apariţia lui va întrerupe zâmbetele şi săruturile "pe furiş". Abia aştepta deci să ajungă acasă; trebuia să se gândească bine...

Lăcrămioara

Ce se întâmpla cu Ioan? Auzise maşina acum un sfert de oră; dar el nu venise nici să verifice oalele, nici să-i spună ce mai era pe la chioşcuri! Foarte ciudat... Se grăbi să intre în dormitor: doar nu-i era rău!

Nu; stătea întins în pat şi răsucea încet primul nasture al bluzei de pijama...

- Ce s-a întâmplat?
- Nimic.
- ... Te simţi bine?
- Foarte bine.

Se aşeză pe marginea patului, îngrijorată pentru ochii înroşiţi de plâns:

- Ai fost şi la Didonia?
- Da. Cred că, începând de luni, poate rămâne singură fără probleme.
- ... De ce-ai plâns?
- Aşa...

Adică fusese şi la cimitir... Poate că asta era! Poate că, după ce discutase cu administratorul, se dusese până la mormânt! Şi abia acum reuşea soţul ei să-şi descarce supărarea! Dar nu putea să-l descoase... Încercă să continue discuţia:

- ... Copiii ce fac?
- Marcel o pupa de zor pe Gabi iar Roberto nu mai ştia cum să stea pe lângă Mirela. Voi ce-aţi făcut?
- I-am spus Ilenei că medicul a venit ca să-ţi dea reţeta, pentru că era prin zonă şi-a presimţit c-o să facă un ciubuc. M-a crezut. Am spălat geamurile de la chioşc, am curăţat bine găleţile...
- ... Diseară îi anunţ noul program.
- Cum plănuieşti să faci? Vii tu în Tei, sau vin eu în Dorobanţi?
- Aş vrea să nu schimb echipele. Să rămân eu cu Roberto şi să ţi-o trimit ţie pe Mirela.

Aşa ar fi vrut el... Adică aşa hotărâse. Avea el ceva în minte, un motiv serios ca să nu le lase impresia că le dădea şi lor un chioşc!

... Soţul ei era un pic obosit. Dar mai era ceva. O sursă de tristeţe, ceva ce-l făcea să se închidă-n sine...

- ... Şi totuşi, s-a întâmplat ceva.

- Da. Vorbim diseară, după cină.

Se grăbi să se ridice:

- Bine. Te las să dormi un pic.

- Trezeşte-mă la patru, să-i ajut să aducă florile.

Deşi nu era nevoie, pentru că luaseră flori puţine şi încăpeau patru inşi în Dacie. Dar dacă aşa-i spusese, aşa va face! Avea socotelile lui... Ieşi şi reveni în bucătărie. Mesteca în ciorbă, aparent senină...

Se întâmplase ceva azi. Altceva, în afara accidentului de dimineaţă. Soţul ei era frământat de-o problemă extrem de dificilă... O s-o afle abia diseară. Până atunci însă se putea întreba de ce oare Mirela nu trebuia să stea lângă Roberto şi ziua, nu numai noaptea...

Florentin

Descuie uşa: abia aştepta să afle ce făcuse soţia lui azi! Dacă găsise repede taxi, dacă avusese spor la plantat... Dacă i se păruse frig afară... Văzu lumina aprinsă în baie şi se grăbi spre bucătărie. Puse ibricul pe foc: amândurora le prindea bine câte-un ceai. De... vişine! Cald, cu puţină lămâie... Paşii se apropiară grăbiţi iar soţia lui îl îmbrăţişă uşor:

- Bine-ai venit!

O sărută, zâmbind:

- Bine te-am găsit. Ia să văd; gura mare! Spune "aaa"!

Ana îl privea lung, mirată... Insistă:

- Hai! Gura mare-mare!

Cu o oarecare teamă, soţia lui deschise gura. Îi aplecă capul spre spate şi "decretă", amuzat:

- E bine; n-ai făcut roşu-n gât!

Evident, Ana îl gâdila; o gâdila şi el dar cu grijă, să n-o lovească...

- Ai venit pus pe şotii! Dacă aveam stetoscop în casă, mă puneai să zic şi 33, nu?

- Evident! E frig afară! Ia spune: cum a fost?

- Cum să fie; bine!

- Nina ce-a zis?

- N-a zis nimic. Mă rog; i-a plăcut cum a ieşit.

- Aha! Şi cum aţi reuşit să faceţi curat acolo? Că era acoperit cu flori!

- Păi a făcut ea curat, a aranjat totul frumos...

- Iar tu ai stat pe margine şi i-ai dat indicaţii?

- Nu; am stat pe margine şi-am văzut ce face. N-a trebuit să-i indic nimic...

- Aha! Şi cu panselele cum a fost?

- Cum să fie; bine! Nu s-au rupt pe drum... Tot ea le-a plantat; eu doar i le-am dat "la mână" şi i-am zis pe care s-o pună lângă care.

- Aha! Şi le-a plantat cum trebuie?

- Da.

Luă ibricul de pe foc şi-l puse în chiuvetă, la răcit:

- Bun! Aţi găsit repede taxi, sau aţi făcut comandă?

- Nuu, am găsit imediat! Şi-aşa, pe gerul ăsta n-a prea ieşit lumea din case.

- Aa, te-am prins! Ţi-a fost frig!

- Ba mi-a fost chiar cald, că am avut şi fularul la gât! Dar am văzut ce nas congelat avea Ninuţa mea...

Turnă ceaiul în căni şi se aşeză lângă ea la masă:

- Păi dacă aţi făcut voi partea asta, merg mâine dimineaţă cu tine să le udăm. Pe urmă te aduc acasă şi mă duc la florărie. Iar la două fix vin, mâncăm şi mergem la un biliard.

- OK! Acum încălzesc cina?

- Încălzeşte-o.

Soţia lui scotea cratiţele din frigider; începu să râdă:

- Deci mâine câştig eu la biliard...

- Ce te face să crezi asta?

- Păi dacă nu poţi să te apleci ca lumea, o să greşeşti la geometrie!

Ana râdea şi ea... şi-i răspunse pe cu totul altă temă:

- Ştii, azi am realizat că-mi va fi tare greu după naştere.

- De ce?

- Păi toată atenţia voastră va fi îndreptată spre Florentina. Iar eu mă voi trezi brusc lipsită de tot răsfăţul ăsta care mi se oferă acum...

O certa uşor cu degetul... Şi se ridică s-o strângă în braţe:

- Stai liniştită; imediat cum picea noastră va adormi, mă voi ocupa intensiv de răsfăţatul tău. Promit!

Ana roşise violent; şi uite cum venise momentul să oprească aragazul, pentru că mai întârziau cu cina...

Ioan

Ridică privirea din farfurie şi-i privi lung. Erau calmi; Marcel povestea ce vânzare mare avuseseră azi la Muncii... Începu şi el să râdă:

- Măi băieţi! Vă mai amintiţi voi acu' vreo doi ani, cum mă bombăneaţi dimineaţa la trei jumate?

Roberto râdea zmeieşte, în timp ce Marcel îşi studia farfuria...

- Ei bine, de mâine încolo n-o să mă mai bombăniţi. Se schimbă modificarea. În bine.

Acum erau toţi foarte serioşi! Ia să le spună planul lui:

- M-am gândit în felul următor: ne trezim omeneşte, la şase, şi începem vânzarea cu florile din beci. Iar eu, de două ori pe săptămână, o să mă duc în piaţa de flori şi-o să aprovizionez beciul. Ce ziceţi?

- Eu sunt de acord: dar numai dacă merg şi eu în piaţa de flori.

Evident, Roberto insista să-l ajute! Începu să râdă:

- Mergem toţi trei. Că o să avem nevoie de două maşini.

- Apropo! Vezi, că am vorbit cu nea Ilie, să duc mâine seară maşina la el.

Roberto îşi amintise... Cum să-i spună să n-o mai repare?

- Lasă, că vorbim. Ce, te mănâncă talpa dreaptă?

Fiul lui râdea şi aproba... Păi o să-i spună mâine, la chioşc. O să-i povestească tot ce-i spusese Didonia; poate că-l va convinge să renunţe la pasiunea de şofer. Sau poate n-o să-i spună că era sfatul Didoniei; că nu era bine să spună... Marcel redeschise subiectul florilor:

- Deci mâine mergem în piaţă?

- Evident. Întâi le ducem pe fete la chioşcuri, cu ce mai avem acum aici, după care plecăm la cumpărături.

- OK! O să-mi fie greu să mă obişnuiesc să nu mai pun ceasul la trei jumate...

- Lasă, că te obişnuieşti tu repede!

Foarte amuzantă discuţia; se mai înveselise un pic...

Lăcrămioara

Soţul ei era complet bulversat! Ce naiba se întâmplase azi? Va afla imediat cum termina de spălat vasele... Dacă ar fi fost legat de Roberto sau de Marcel, s-ar fi luat de ei la masă - că tatăl n-avea nici o reţinere în a discuta deschis cu fiii! Dar era altceva. Să fie oare legat de Didonia... Să-i mai fi spus Didonia ceva? Ceva rău?

Puse şi ultima farfurie în uscător şi se grăbi să-şi şteargă mâinile. Intră în dormitor, închise uşa...

- OK; ce s-a întâmplat?

Nu primi răspuns; se apropie de pat şi... Şi se încruntă: na, că moşul ei adormise! Sforăia uşor, un pic încruntat... Decise să se schimbe şi să se odihnească şi ea.

Păi dacă adormise înainte să vorbească cu ea, ori nu era nimic urgent - şi se îndoia că Ioan al ei ar fi fost atât de bulversat de-o problemă minoră! -, ori era ceva îndeajuns de grav ca să-şi mai ia 24 de ore timp de gândire înainte să-i dea şi ei vestea!

Îşi luă halatul şi decise să-i facă o vizită lui Roberto. Ciocăni uşor la uşă iar fiul ei ieşi, prompt:

- Da.

- Ia vino un pic.

Se aşezară la masă în sufragerie; şopti, îngrijorată:

- Taică-tu a trecut azi pe la voi?
- Da.
- Şi-a stat mult?
- Nu mai mult de trei minute.
- ... Nu ţi s-a părut un pic întors pe dos?
- Era extrem de întors pe dos. Dar ştii că nu-l întreb ce-are, pentru că-i sare ţandăra...
- Mie mi-a zis că îmi zice după cină; şi-acum sforăie.
- Atunci lasă-l în pace. O să-ţi zică el mâine dimineaţă, sau mâine seară. Îi zic eu lui Marcel să nu mai pufăim în bucătărie; îl prinzi între patru ochi şi-l întrebi!
- L-am prins şi azi, dar n-a vrut să-mi zică...
- Ştii bine că-ţi zice, până la urmă!

Aprobă cu capul:

- Îţi dai seama că ora şase înseamnă cu o mie de lei mai mult la fir?
- Da.
- Şi ce părere ai?
- Că ştie el ce ştie când ia asemenea decizii. Poate s-a săturat şi el să tot mănânce bicarbonat; nu?

Aprobă din nou şi se ridică:

- Hai la culcare.

Intră în dormitor şi închise uşa: ei, poftim! Cât pe ce să se dea de gol! Ce-i venise să-l întrebe ce părere avea? Ce-i venise să-i amintească de "criza de gastrită"?

Se urcă încet în pat. Îl privea lung... Ce se întâmplase? Ce-l apăsa chiar atât de tare? Ce secret greu îi ascundea soţul ei?

23 noiembrie 2003 - duminică

Ioan

Tii, ce linişte era în piaţă! Nu-şi închipuise că piaţa aia arăta vreodată atât de calmă! Fără răcnete, fără grupuri de florari disperaţi... Ia să vadă el cât erau garoafele la ora şase jumate! Se apropie de primul TIR; tânărul se lăsă pe vine ca să-l vadă mai bine:

- Cu ce vă servesc?
- Cât sunt garoafele?
- Păi 10.000 firul.

Aoleu! Şi chiar era serios! Sau era jucător de poker, ştia să glumească fără să-şi mişte muşchii feţei!

- Şi cât le laşi dacă-ţi iau mai multe?
- Păi eu ştiu...
- Nici nu-ţi cer factură.
- ... Mai jos de 7.000 nu pot să le dau.

Începu să râdă: i-auzi! La trei jumate, garoafele erau 5.000! Alea mai răsărite decât ce vedea în maşina ăluia! Îl privi scurt, dintr-o parte:

- Şi cât mai scazi pentru că mă cunoşti de-atâta timp?

Acum tânărul începu să râdă:

- Nea Ioane, nu ţi-am zis? Mai jos de 7.000 nu pot să le dau, că a trecut deja şefu' şi-a luat banii de dimineaţă. Îşi dă seama că fac reduceri "din burta mea" şi-mi pierd slujba!

Vocea răcni, de undeva din dreapta:

- Ce-i, Ioane? Ai probleme cu ăla?

Îi zâmbi bunului lui amic:

- Nu, mă!
- Vrei să iei flori? Vino-ncoa, că-ţi dau eu! Îţi las garoafa la 6.000!

Ia să-l facă pe mucea să se zgârie pe ochi! Începu să râdă şi continuă discuţia răcnită:

- Iar dacă-ţi iau 2.000 de fire?
- 5.500.
- Pune-te de le descarcă atunci! Mai boboci, aşa! Şi pregăteşte şi 1.500 de trandafiri, că vin acuşi să-i negociem!

OK! Să pornească spre el...

- Stai, bre! Stai, că-ţi dau eu trandafiri frumoşi la 10.000!

Ăia măcar erau frumoşi, faţă de garoafe! Numai că relaţia dintre ei doi se stricase deja. Îl privi deci drept, zâmbind împăciuitor:

- Lasă, că am de unde lua! Că pe mine mă serveşte lumea! Că nu-s florar de ieri, de azi!

Să negocieze şi trandafirii şi pe urmă să ia nişte frezii. Şi nişte gerbera. Şi crizanteme. N-avea nici un fir de orhidee! Lista era tare lungă! Ia să-şi pună băieţii la treabă! Arătă spre celălalt TIR:

- Ia vezi, mă, dacă găseşti gerbera şi crizanteme! Şi uită-te şi de orhidee, că nu mai e nici un fir.

Roberto se grăbi să se îndepărteze. Marcel căra deja garoafele la maşină; îi zâmbi "dulce" amicului lui:

- Şi trandafirii cât sunt?
- Cât bănuieşti că sunt?
- Vreo 8.000?
- Ete, vezi că ghicişi? Ehei, nea Ioane - se vede de la trei poşte că matale nu eşti florar de ieri, de azi!

Aprobă cu capul, râzând, şi scoase banii: în afacerile de succes, trebuiau să fie ambele părţi mulţumite! Şi erau, în cazul ăsta! Să achite florile acum şi să se grăbească cu cumpărăturile, că trebuia să ajungă şi la chioşcuri, şi-apoi acasă în beci, şi pe urmă iar la chioşcuri...

Una peste alta, el era foarte mulţumit de negociere. Ar fi fost mulţumit şi cu 7.000, la urma urmei; că garoafele mergeau la vânzare cu 12.000-15.000, funcţie de oră şi client. La 12.000 scotea profit 10 milioane "din prima", fără să mai socotească şi celofanul...

Şi iar se dovedea că Didonia avusese dreptate... Să facă cumva cu Roberto, să-l convingă să renunţe la maşină! Şi să-i spună totuşi

Lăcrămioarei de ce fusese atât de întors pe dos! Că o simţise supărată azi-dimineaţă.

Florentin

Măi, dar ce frumos aranjaseră panselele! Într-adevăr, mormântul arăta foarte bine. Nina reuşise să pună o ordine în coroane şi jerbe, aranjase florile lângă cruce, plantase corect toate panselele... Da! Lăsă bidonul cu apă pe alee şi-şi aşeză soţia pe băncuţă. Probabil că tot acolo stătuse şi ieri, cât avusese Nina treabă... Să le ude acum! Încet, că apa era destul de rece iar lui îi îngheţaseră deja mâinile... Avea o idee; se grăbi să-i ceară şi ei părerea:

- Ştii ce mă gândeam?
- Ce?
- Să punem sticle de plastic peste ele. Cum se pun la roşii, sau la trandafiri...
- ... Dar asta când dă zăpada, nu?
- Putem să le punem acum... dacă găsim atâtea sticle de plastic!
- ... Nuu, mai lasă-le o zi-două! După aia n-or să se mai vadă...

Deci aşa... Turnă şi ultimele picături de apă şi lăsă bidonul lângă gărduleţul mormântului:

- Asta rămâne aici, pentru când mai venim să le udăm. Hai, că am terminat.

Ana se ridică imediat; porniră spre ieşirea din cimitir. Acum el se va duce la florărie, ea acasă să mai tragă un pui de somn... Iar la trei fix erau la biliard, cu compasul şi echerul pregătite!

Ioan

Se strânseseră în bucătărie; acum era momentul ideal pentru acea discuţie. Zâmbi slab:

- Şi cum se simt băieţii mei după prima zi de vânzare pe noul model?
- Aa, mult mai odihniţi!
- Categoric!

Deci amândoi erau mulţumiţi. Perfect! Îşi privi drept fiul cel mare:

- Mâine cum facem? Vrei să meargă Mirela cu tine?
- Nu; mai bine vino tu. Şi-aşa, întreabă oamenii de tine...
- Serios? Cine-a întrebat de mine?
- Păi ăla cu taraba vizavi, un tip "bine" care ia mereu trei-patru roţi de trandafiri, ăla de la Administraţia Pieţelor...

La asta nu se gândise. Dorobanţi-ul era unica locaţie care nu figura în sectorul 2. Şi avea nevoie de ea, ca să poată ţine relaţia cu şeful de birou de la Administraţia Pieţelor. Poate că mai deschidea o locaţie, pe viitor! Sau poate că Prâslea îşi făcea florăria în sectorul 1! Relaţia aceea trebuia păstrată! În privinţa sectorului 2, nu avea emoţii: contabila lui era sora "şefului cel mare". Aşa că...

- Atunci vin eu la Dorobanţi. Iar Mirela, dacă n-are nimic împotrivă, merge în Tei cu Lăcrămioara.

Soţia lui începu să râdă:

- Să aibă ceva împotrivă? Ba eu cred că-i place!
- Bun! Atunci aşa rămâne. Ileana stă acasă, să înveţe; duce ea băieţii şi-i aduce înapoi. Iar de aprovizionat beciul, cred că-l mai aprovizionăm pe miercuri-joi, încolo; în funcţie de vânzare.

Se lăsase liniştea, semn că nimeni n-avea nimic împotrivă... Începu să râdă:

- O să fim cei mai odihniţi florari din Bucureşti!

Râdeau toţi; dar adevărul era că rămăsese printre ultimii ţicniţi care plecau de-acasă la patru fără un sfert în fiecare dimineaţă! Noroc că vorbise cu Didonia... Ridică privirea spre Roberto:

- Aş vrea să renunţi la maşină.

Fiul lui era mirat:

- Da' ce-ţi veni?
- Am o presimţire.
- Măi tată, ştii bine de ce-am lovit-o!
- Ştiu - şi nu e vorba de asta.
- Dacă e vorba de reparaţie, stai liniştit: că o fac eu.
- Mă...

Nu prea voia să-i spună ce vorbise cu Didonia; Roberto şi-ar fi sechestrat mătuşa-n casă ca să afle ce urma să se întâmple rău în viaţa lui! Ea n-ar fi suflat un cuvânt, că nu dădea în cărţi rudelor, iar fiul lui ar fi rămas cu gândul acela apăsător în minte... Se ridică:

- Mai gândeşte-te.

Dădu să iasă; fiul lui răspunse scurt:

- M-am gândit. Avem nevoie de maşina aia. Dacă o repar, luăm fiecare florile de-acasă şi ne ducem direct la chioşcuri. Marcel şi Gabi se duc direct la Muncii; tu duci florile la mama, eu descarc şi deschid la Dorobanţi... Ce-ţi căşună pe maşina aia?

Ridică scurt din umeri şi ieşi. Decise să se retragă în dormitor; şi-aşa, n-avea rost să mai tragă de timp. Dacă Lăcrămioara termina repede curăţenia, trebuia să-i spună de ce venise bulversat de la cimitir. Şi parcă nu-i venea să-i spună şi ei, ca să nu-i sară ţandăra pe Ana fiindcă "grădinărise" pe gerul ăla...

Roberto

Intră în dormitor, zâmbind slab: tăticul lui se şi dusese la culcare! În timp ce mămica lui fierbea la propriu, pentru că nu aflase încă acel secret al soţului ei...

- Ce-i?

Aa, Mirela nu ştia! Se aşeză pe marginea patului:

- Ştii că ieri a trecut tata pe la noi.
- Ştiu.
- L-ai văzut că era întors pe dos de parcă văzuse o stafie, sau pe Iliescu cerându-i facturile la control?
- L-am văzut.
- Nici acum nu i-a spus mamei ce s-a întâmplat.
- Oof, ce-i mai place s-o ţină în suspans!
- Vezi, că a rămas stabilit să mergi cu mama în Tei.
- OK!
- Nu te supăra; el trebuie să menţină relaţia cu Dorobanţiul pentru că e bun amic cu ăla de la Administraţia Pieţelor. Cred că va mai deschide nişte chioşcuri. Bănuiesc că a ochit deja Televiziunea şi Casa Presei. Şi-o să aibă nevoie de individul ăla. Care, apropo, are vreo 60 de ani şi-mi lasă impresia că nu mă-nghite orice-aş face eu! Pe el, în schimb, mai că nu-l pupă când îl vede...
- Nu mă supăr. O să mă ocup intensiv de tanti Lăcrămioara.

I-auzi! În ce privinţă?

- Da' ce-a făcut?
- Păi nu-i supărată pe Ana? Îţi garantez că în maximum o lună sunt iar prietene bune!
- Dacă ai reuşi tu performanţa asta, ar fi perfect! Dar nu-ţi pune mari speranţe; că o ştii pe mama...
- Şi mă ştiu şi pe mine. Şi ştiu şi ce-ar însemna pentru Ana să se descurce singură cu fetiţa. Aşa că, începând chiar de mâine, am eu grijă şi de soacră, şi de noră! Să vezi ce le fac!
- Bine; dar vezi, să nu-ţi facă ţie mama una de-aia "scurtă şi fermă", să renunţi instantaneu!
- Nee, nu-i mai reuşeşte ca atunci când ne-am căsătorit! După atâţia ani, am pielea bătucită!

Mirela râdea... O strânse uşor în braţe:

- Tu bănuieşti de ce insistă tata să renunţ la maşină?
- Nu, dar mă voi interesa mâine la prima oră.
- Bine. Că am senzaţia că insistă aşa, voalat...

Soţia lui aprobă din nou. Îşi scoase pijamaua: şi-acum să se schimbe şi să aţipească repejor, dacă nu voia s-o audă redeschizând discuţia pe tema care lui îi displăcea.

24 noiembrie 2003 - luni

Ana-Maria

Îşi încheie pufoaica şi ridică privirea spre chioşc. Ia uite cine era acolo - Mirela! Măi, dar ce-i mai învârtea dl Manolache! Aseară, Florentin discutase cu tăticul lui cam 20 de minute; după care-i spusese şi ei despre schimbările majore de program şi organizare. Şi-acum o vedea pe cumnata ei la chioşcul din Tei! După ce ieri aflase că fusese cu Roberto, la Dorobanţi!

Intră pe străduţă; mai avea câţiva paşi de făcut şi ajungea în faţa uşii chioşcului. Soacra ei se întoarse cu spatele; dar Mirela se grăbi să se ridice, privind-o cu insistenţă. Aoleu!

Evident, mâna se întinse şi-o prinse de braţ. Transpiră instantaneu, pentru că fu trasă în chioşc iar uşa se închise în urma ei! Apucă să bâiguie un "Sărut mâna" iar Mirela exclamă:

- Dă să văd, că mor!

Aa, voia să-i vadă burta! OK! Îşi desfăcu singură pufoaica; cumnata ei scoase o a doua exclamaţie, exaltată de-a binelea:

- Ptiu, să nu te deochi! Ete, că nu mi te-am închipuit niciodată în salopetă! Tii, şi ce mare te-ai făcut! Ia uite, tanti!

Dna Manolache se întoarse; o măsură scurt, zâmbind. Fu imediat întoarsă înapoi spre Mirela; cumnata ei jubila:

- Ce face? Doarme?

Negă şi-i luă mâna: dacă era bal, atunci să danseze, nu? Îi puse mâna peste locul unde Florentina părea că dansa. Iar Mirela începu să chiuie şi să ţipe:

- Tanti, vino repede!

Păi tocmai începuse să priceapă ce se întâmpla... Dna Manolache lăsă florile şi se apropie de ea. Mirela îi luă mâna şi-o puse peste picioruşul fetiţei... Soacra ei o privea cu ochi miraţi; şi începu să râdă! Iar cumnata ei turui:

- Ce zici, tanti? Ce forţă are?!

Capul cărunt aprobă scurt. Iar după încă o secundă, soacra ei reveni spre flori. Semn că încă era supărată pe ea. Ceea ce nu putea spune şi despre Mirela:

- Te duci la serviciu?
- Da.
- Păi când intri în concediu?
- Pe 1 decembrie.
- Aha! Şi la cât începi?
- La 9, dar merg pe jos până acolo.
- Aha! Bravo! Cât faci?
- Cam o oră jumate.

Mirela îşi privi ceasul şi exclamă:

- Aoleu, şi eu te ţin aici! Fugi, să nu întârzii!

Acum se grăbea să-i încheie ea pufoaica! Bun; se re-înfofolise, aşa că putea să plece spre serviciu. Deschise uşa:

- Sărut mâna. Pa!
- Să trăieşti.
- Pa! Ai grijă cum mergi!

Aprobă şi se grăbi să se îndepărteze...

Păi revederea aceea se datora fie dlui Manolache, fie Mirelei. Ori o trimisese pe ea în Tei tocmai ca să o împace pe soacră cu nora fugară, ori luase chiar ea iniţiativa, sătulă să tot facă pe spionul când venea în vizită la ei! Dar, oricare-ar fi fost adevărul, se bucura mult pentru acea revedere. Relaţia tensionată cu soacra ei o indispunea; mersul de dimineaţă pe lângă uşa închisă o indispunea. Vorbitul o dată pe lună o indispunea şi mai şi...

Poate că lucrurile se vor mai schimba acum, că Mirela îşi băga un pic nasul în relaţiile ei cu dna Manolache. Se vor schimba câte-un pic azi, câte-un pic mâine... Până în februarie, când apărea Florentina, poate că lucrurile se vor îndrepta. Fetiţa lor avea nevoie de bunici; Florentin avea nevoie de părinţi. Şi ea avea nevoie de acei părinţi pe care reuşise, dintr-o prostie, să-i îndepărteze...

Lăcrămioara

Nora ei se aşeză pe navetă şi întrebă, exaltată:

- Ai văzut, tanti, ce burtică a făcut?

Zâmbi slab:

- Am văzut; că o văd zilnic. Dar

- Şi-ai văzut ce forţă are aia mică? Seamănă cu Florentin! Îţi aminteşti cum l-a învineţit atunci pe Marcel?

- Tu îţi aminteşti că eu sunt supărată pe Ana?

Mirela făcu o pauză scurtă:

- ... Da.
- Sunt în continuare supărată pe ea, să ştii.
- Dar, tanti... Nu ştiu...
- ... Spune, că nu mă supăr.

- Tanti, acolo, în burta ei, e nepoţica matale! Iar supărarea asta ţine încă din aprilie!

- Şi-o să-mi treacă atunci când o să-mi treacă.

Ei bine? Tot mai insista să le-mpace ea?

- ... Bine, tanti; cum vrei matale. Dar să nu te superi pe mine pentru că eu nu sunt supărată pe ea!

- Nu, Doamne fereşte! Treburile voastre sunt treburile voastre!

Mirela se ridică şi începu să aranjeze freziile în găleată. Mare şmecheră, nora ei cea mare! Exagerase cu invitaţia, chiotele şi mai ales gestul ăla care-o făcuse să-şi simtă nepoţica dansând; dar se putea supăra pe ea, ştiind că era nora cea mare şi era totuşi bine intenţionată? Nu putea, fireşte! Aşa că...

Ce mai; nu se aşteptase ca Mirela să facă asta. Oricum, nu chiar din prima dimineaţă! O luase repede, turuise frazele alea şi "acţionase" în viteză; o simţise şi ea pe micuţă... Mirela ştia că acela era gestul care ştergea "din prima" jumătate din toată supărarea. Şi-acum o să se retragă frumuşel, o să stea în banca ei, n-o să mai repete isprava... dar o să vorbească zilnic cu Ana la uşa chioşcului! În gura mare, fireşte!

Şi-uite aşa nora ei îi strica toate socotelile! Plănuise să se-mpace cu Ana la maternitate; se întreba în ce măsură va putea rezista acum încă două luni jumate jucând rolul soacrei supărate...

- Tanti...
- Ce-i?
- De ce insistă nea Ioan ca Roberto să renunţe la maşină?

O întrebare "cu probleme"! Răspunse simplu, pe un ton calm:

- Nu ştiu; are el ceva în cap, dar nu mi-a spus nimic despre asta. Lasă-i să se descurce singuri! Că mă enervează muţenia asta a lui Ioan! În ultimul timp s-a făcut tare secretos!

Mirela tăcea... Ah, ăstuia o să-i facă reducere! Că voia flori exact "la ţanc", ca să schimbe şi ea subiectul de discuţie! Perfect!

Ana-Maria

Deschise uşa biroului şi se încruntă: o domnişoară brunetă stătea pe scaunul ei şi se holba de zor la ecranul monitorului de pe biroul ei...

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa! Scuză-mă, dar eram atentă aici!

Tânăra se ridică şi se grăbi să se apropie:

- Eu sunt Olivia, noua colegă.

Noua colegă? Îi strânse mâna:

- Ana-Maria.

Şi-şi scoase haina. Moment în care tânăra "explodă":

- Aa, tu eşti! Adică, scuză-mă! Dl Boncea mi-a spus că trebuie să ţin locul unei graviduţe!

- Eu sunt.

- Tii! Ce e? Fetiţă, nu?
- Sper că fetiţă!
- Se spune că dacă burta e rotundă, e fetiţă; iar dacă e ţuguiată, e băiat!

Şi-acum se holba la burta ei! Ocoli biroul şi se aşează pe scaunul ei:

- Nu cred în chestii de-astea. Ai terminat ASE-ul?
- Cu 9,45!

Buun, deci avea toate "calităţile"! Diploma care-i deschidea toate uşile, nota care-i asigura salariul mare, gura spartă care-i asigura bunăvoinţa şefilor şi stilul miorlăito-politicos care adormea vigilenţa colegelor mai gâsculiţe! Şi, fireşte, isteţimea care-o ajuta fie să nu greşească la adunări, fie "să paseze graţios" sarcinile de serviciu unei persoane care se putea descurca cu ele! Teribilă individă! Nina o s-o ciufulească cu prima ocazie! Privi ecranul şi se încruntă uşor:

- Văd că te-ai familiarizat deja cu activitatea.
- Ei, am aruncat şi eu o ocheadă...
- Aş fi preferat să nu faci modificări. Luna asta prefer s-o închei eu; de la 1 încolo, e numai treaba ta.

Folosise un ton calm, dar cuvinte tăioase; tânăra şovăi o secundă-două... şi-şi reveni mintenaş:

- Scuză-mă, n-am ştiut că te superi! Am încercat doar să te ajut! Uite, n-am băgat decât ultimele două linii şi-am modificat cifra asta.

Aa, cifra pe care ea o socotise de paişpe ori înainte s-o scrie, confruntându-se cu şase dosare simultan! Şi cum fătuca "terminase ASE-ul cu 9,45", răspunse scurt:

- Cifra aia nu trebuie să corespundă cu factura.
- Dar cele de sus
- Cele de sus n-au fost afectate de lipsa găsită la controlul vamal.

Se ridică şi deschise fişetul - că de descuiat, îl descuiase Olive!

Bufni în râs: gata, coafura individei era salvată! Nina o să-i spună Olive printre dinţi, îl va vizualiza pe domn' director general Boncea în nădragi de marinar, tricou cu dungi, chipiu şi cu-o pipă-n colţul gurii... Şi-o să râdă şi-o să se calmeze înainte "să treacă la fapte"!

- Mi-am amintit ce ne-a povestit atunci directorul de marketing, când a fost la vamă. Să-l pui să povestească, să vezi prin ce păţanii a trecut!
- O să-l pun negreşit!

Scotea dosarele, încercând să-şi amintească pe unde erau cifrele alea... Olivia se grăbi să i le ia din mână:

- Le ţin eu, că sunt grele!

Daa, politicoasă pân' la Dumnezeu! "O citise" din prima! Iar diseară sigur o s-o vadă rămânând peste program doar ca să meargă în bucătărie, să fumeze în acelaşi timp cu dl Boncea şi să-l informeze prompt asupra modului cum se scursese ziua de azi! Trebuia să se poarte frumos cu ea... măcar azi! Că aveau şi nervii ei nişte limite!... Olive!

Şi iar zâmbea, răsfoind dosarele...

La urma urmei, nu era decizia ei. În orice caz, nu ea va lucra alături de Olive! Aşa că mai avea de suportat miorlăielile şi multiplele ei feţe fix... cinci zile. Pe care le va umple cu multă muncă şi multe explicaţii...

Florentin

O aştepta în faţa firmei. De data asta avea şi un trandafir. Unul roşu. Pentru că azi urmau să afle dacă va fi Florentina sau Florentin... Uşa blocului se deschise larg; soţia lui ieşi şi începu să râdă. Întinse braţele spre ea, râzând şi el... Mm, ce îmbrăţişare!

- Mergem?
- Nu mai ai răbdare, nu?
- Nu prea!
- Trebuie să recunosc că eu am cam uitat de controlul de azi. De dimineaţă, am cunoscut-o pe fata care-mi păstrează scaunul cald doi ani; şi de-atunci, în ultimele opt ore, m-am străduit din greu să zâmbesc şi să nu vomit!

Eei, păi era nervoasă! Şi supărată! Ia s-o facă el să râdă:

- Pute?

Ana bufni în hohote de râs. Îşi atinsese scopul; acum o supraveghea, ca să respire cât de cât normal... Îşi reluară drumul spre cabinet:

- Nu; are în schimb un caracter de doi bani.
- Adică?
- Adică am găsit-o la biroul meu, modificându-mi socotelile din calculator! Am întrebat-o dacă a terminat ASE-ul şi mi-a răspuns "Cu 9,45"! Şi se miorlăie, exagerează cu politeţurile, a
- A rămas, fireşte, să lucreze peste program...
- Adică să fumeze cu şeful în bucătărie, între patru ochi, şi "să-i dea raportul"...
- Dacă-ţi face probleme, mă anunţi.
- N-apucă: vineri intru în concediu.
- Dacă totuşi e o fire iute şi apucă, mă suni. Şi-o spitalizez trei luni cât ai clipi!

Deschise uşa cabinetului şi auzi imediat vocea medicului:

- Familia Manolache?

Zâmbind, răspunseră în cor:

- Prezent!

Bărbatul ieşi din cabinet râzând:

- Să dăm verdictul atunci! Poftiţi!

Intrară în camera ecografului; uşa se deschise iar el primi pufoaica Anei. Medicul se aşează pe taburet:

- Ia spune, mămico: ai răcit?
- Nu.
- Ai căzut, te-ai lovit, te-ai speriat?
- Nu.
- Nu te-ai lovit tu nici în mijloacele de transport?
- Nu, pentru că de dimineaţă merg pe jos până la serviciu, iar seara urc în autobuz şi împing burta înainte. Şi se eliberează imediat trei scaune, la alegere...

Râdeau toţi trei. Îi strânse cu putere mâna; Ana se lăsă pe spate, se întinse pe pat... Gata! Aveau imagine! Ce era? Fetiţă, nu?

Ana-Maria

Ce era? Fetiţă, nu?

- Astea-s degeţelele; are mână de pianistă. Ce asculţi, mămico, de obicei?
- Sincer? Bach şi Mozart.
- Se vede! Uite că e răutăcioasă cu mine; uite unde e cealaltă mânuţă.

Aa, obtura tocmai "punctul de interes"! Florentin începu să râdă:

- Dacă aveţi destul timp, să ştiţi că nu ne grăbim...

Medicul Petrescu râdea şi căuta un unghi favorabil rezolvării misterului... Şi apoi îi anunţă, amuzat:

- Cu o certitudine de 80%, e fetiţă. Asta dacă nu-i cumva fotbalist şi se crede în zidul de apărare al loviturii libere!

Doamne, ce medic avea! O bomboană!

- Serios vorbind, eu zic că e fetiţă. Mămico, mănânci în continuare sănătos?
- Da. Salate, verdeţuri, mâncăruri fără Vegeta... Un pic mai nesărat, un pic mai fără zahăr...
- Bun. Toate ţesuturile tale sunt umflate, aşa că s-ar putea să înceapă să te doară mâinile şi picioarele. Apropo: ţi s-au umflat gleznele?
- Nu.
- Eşti sigură?
- Păi dacă se umflau, nu mai reuşeam să-mi închid cizmele!
- OK! Colostrul a apărut?
- Nu.
- Nici o problemă, o să apară din belşug, după naştere. Păi uite ce zice aparatul: a împlinit 27 de săptămâni, are 910 grame şi 38 de centimetri. Vedeţi şi voi că e tot cu capul în sus; se va întoarce în jurul celei de-a 34-a săptămâni. Revenind la prezent, pleoapele se deschid acum pentru prima dată. Iar dacă se deschid acum-acum, sunt pregătit

s-o pozez. Tot trei poze, da?

- Da.

- Îmi place că sunteţi consecvenţi. De curiozitate: de ce vă trebuie trei?

- Una pentru bunici şi două pentru noi.

- Şi ce faceţi voi cu atâtea ecografii? Că, începând din februarie, o să-i faceţi milioane de poze color!

- Păi am făcut un carton cam de-un metru lungime; şi le lipim acolo. Sus avem primele ecografii, jos pe cele de acum. Arată ca un grafic de creştere; seara ne uităm cât de mică era, cum a crescut încetîncet, cum s-au format trăsăturile...

Medicul o privea uimit... Ridică scurt din umeri; ochii albaştri reveniră la ecran:

- Atunci tot trei vă fac. V-am mai spus că toţi au ochii gri când fac cunoştinţă cu mine; în primul an i se va stabiliza culoarea. Va răspunde mult mai puternic la sunete spre sfârşitul lunii a şaptea, când reţeaua nervilor urechii va fi completă. Continuă să respire, să exerseze pentru momentul când va rămâne fără apă...

Hârtia ieşea ascultătoare; deja nu mai era curioasă să vadă ce anume imortalizase acel aparat. O să le studieze cu maximă atenţie acasă, pe îndelete... Şi Florentin era foarte calm... Primi şerveţelul.

- Gata; am terminat. Mămico, abdomenul tău se va ridica cu 5 centimetri pe săptămână. Şi mai ai vreo 13 săptămâni până la Giuleşti, aşa că pregăteşte-te sufleteşte să nu mai trebuiască să împingi burta în faţă în autobuz. Bebeluşa ta o să crească repede-repede. Mănâncă deci multe cereale şi legume, pentru că are nevoie de suplimente nutritive. Pâine, cereale, orez: că sunt bogate în complexul de B-uri şi te ajută să scapi de constipaţie. Să bei multe lichide, mai ales apă, pentru că vei fi predispusă la infecţii urinare. Deja ai pielea întinsă; încearcă să nu te scarpini. Dă-te cu ulei de măsline: toate pacientele mele s-au dat şi au fost foarte mulţumite de rezultate. Şi, ce să zic - citeşte despre Lamaze, nu?

Aprobă şi se ridică.

- Vezi, că de săptămâna viitoare o să înceapă să viseze. Mai mult Mozart decât Bach, OK?

Aprobă, începând să râdă: într-adevăr, Bach suna a castele medievale şi vampiri transilvani!

- Iar dacă o să simţi mişcări ritmice în pelvis, să nu te sperii - sughite.

OK.

- O să începi să ai probleme cu respiraţia; să scurtezi distanţa pe care-o parcurgi pe jos, ca să nu te suprasoliciţi. S-ar putea să faci cârcei la picioare, să apară varicele...

Aoleu! Varice? Medicul Petrescu se întoarse spre Florentin:

- S-ar putea să aibă toane şi chiar accese de furie.

- Nici o problemă; pun Mozart...

Ia, că râdeau de ea! Nu apucă să protesteze, că primi o nouă informaţie:

- Cărţile spun că ar trebui să te chem la control la două săptămâni. Nu văd însă de ce-aş face-o, de vreme ce ai o sarcină atât de uşoară iar ea se dezvoltă atât de bine. Aşa că mergem în cabinet şi te programez foarte aproape de Crăciun...

Se grăbi să-l urmeze. Iar răsfoia agenda aceea, care în timp se zbârcise ca o veterană de război...

- Ia să vă fac eu un cadou de Crăciun! 22 decembrie, 4 după-amiaza.

Îşi notă conştiincioasă data, în timp ce Florentin achită controlul, şi porniră toţi trei spre ieşire.

- Vezi, că s-ar putea să ai contracţii false.

- Braxton-Hicks.

- Exact. O pastiluţă de No-Spa şi repaos. Dacă într-o oră nu-ţi trece, dacă devin tot mai puternice, mă suni şi ne întâlnim în autobuz, în drum spre Giuleşti.

Medicul râdea; evident, se vor întâlni în maternitate în maximum 20 de minute! Sau în curte - ea cu taxiul, el cu maşina personală! Dar de ce să se panicheze aşa, verbal, când puteau fi veseli?

- Mulţumim.

- Cu multă plăcere. La revedere.

- La revedere.

Ieşiră din bloc iar Florentin scoase ecografiile. Le privi cu maximă atenţie... Ptiu, să n-o deoache! În imaginea aia îşi sugea degeţelul! O simţise destul de agitată; probabil că auzise uruitul acela provocat de ecograf şi se tot răsucise, ca să pozeze...

- Ştii ce m-am gândit?

Ce se gândise?

- ... Să le spunem că am uitat să facem fotografii de data asta!

- Daa, şi să le vadă peste trei luni afişate pe carton! Uite, eu zic să le-o dăm pe-asta.

- ... OK.

- Şi-acum să căutăm un xerox...

Soţul ei îi înţelesese imediat intenţia; aşa că se apropiau de xerox... Na, că le făcea pe toate trei! Dar îl înţelegea: şi ea era uşor euforică... Florentin o trase spre stradă şi-i deschise portiera maşinii. Îşi aminti că-i era foarte foame...

- Şi altceva ce-ai mai făcut azi?

Îşi desfăcu pufoaica şi începu să râdă în romanes:

- Păi de dimineaţă, când am trecut pe la chioşc, Mirela m-a băgat înăuntru şi-a închis uşa. Mai să-mi rupă pufoaica, aşa trăgea de mine!

- ... Mirela?

- Da. Voia să vadă burtica. Şi după ce-a văzut-o, i-a arătat-o şi mamei tale, care-a trebuit să se întoarcă spre mine...

Florentin începu să râdă:

- Mare drăcuşor, cumnata asta a mea!

- Stai, că n-am terminat! M-a întrebat ce face bebeluşa; i-am pus mâna pe burtă. Iar ea a început să chiuie şi să ţipe şi-a cedat locul mamei tale.

Aa, se făcea că nu pricepuse!

- Iar mămica ta a simţit-o dansând şi-a început să râdă...

- Să vezi tu că s-a zis cu liniştea noastră!

- Ba eu zic să stai liniştit; că după ce-a simţit-o, s-a întors imediat la treabă.

- Lasă, că o să vezi tu cum or să decurgă lucrurile! O cunosc de vreo 22 de ani, să ştii!

Râdea, pentru că ştia deja ce va urma şi cât de panicat va fi soţul ei atunci când mămica lui va veni zilnic să-şi viziteze nepoţica... Florentin îi sărută uşor mâna:

- Şi-acum ce face?

- Nu ştiu; bănuiesc că se odihneşte după şedinţa foto...

- Hei, nu râde de mine!

- Nu râd deloc! În timpul controlului mi-a părut uşor agitată. Cum m-am ridicat, cum s-a oprit şi ea din alergare.

- Deci e 80% fetiţă... Ce zici?

- Ce să zic? E perfect!

- Dar a spus doar 80%!

- Ia scoate fotografiile alea!

Le privi lung şi "decretă":

- Astea sunt trăsături de fetiţă, dragă!

Stăteau la stop; Florentin studia imaginile cu ochi încruntaţi... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Aduce un pic cu tine, aşa că e fetiţă.

Iar acum nu mai spunea nimic, pentru că sărutul acela nu trebuia să se sfârşească decât când se schimba culoarea semaforului...

Ioan

Lăsă receptorul în furcă, se reaşeză la masă şi începu să râdă:

- Deci au fost din nou la control...

Lăcrămioara "îl mânca din priviri"!

- Are 27 de săptămâni, 910 grame şi 38 de centimetri. Cică au şi-o ecografie în care îşi suge degetul!

Daa, cât de curând o să se repeadă să-l sugrume! O privi amuzat:

- Ce, n-ai răbdare până mâine?

Acum mânca, serioasă...

- Cică de săptămâna viitoare o să înceapă să viseze.

Roberto îi aminti că începuse cu lucrurile de importanţă medie:

- Şi ce-i? Fetiţă sau băiat?

- Păi cică ţinea o mânuţă în jos, iar medicul a spus 80% fetiţă.

Măăi, ce oftat de uşurare în toată sufrageria! Lăcrămioara începu să râdă:

- Ete, că au noroc! Ce naiba făceau cu atâtea rochiţe roşii?!

- Le păstrau pentru Luminiţa?

Glumea, firește - ştia opinia fiicei lui despre copiii făcuţi imediat după căsătorie şi înaintea deschiderii afacerii. Mirela începu să râdă:

- Sau pentru Gabriela?

Poftim? Întoarse imediat capul: nu cumva fiul lui uitase să-i spună ceva? Gabriela era roşie toată; Marcel negă, zâmbind:

- Nu-nu! Ia nu mai arunca tu "castane" de-astea, să mă pui "pe spongi" cu tata!

Se grăbi să-i dovedească că înţelesese cu exactitate gluma:

- Ia zi-i: cum a mers treaba azi?

- Aa, foarte bine! Nu mi-a venit să cred când am numărat orhideele! Am dat doişpe!

I-auzi! Erau multe pentru zona aia...

- Plus trandafirii! Trei roţi am împletit numai eu!

Trei roţi - 33 de trandafiri. Bun!

- Iar frezii am adus înapoi doar vreo 20.

Măi, să fie! Începu să râdă:

- Ptiu, să nu te deochi!

Şi iar râdeau toţi...

Lăcrămioara

Gata! Azi trebuia să afle de ce fusese atât de marcat când venise de la cimitir! Intră în dormitor, închise uşa şi nu se aşeză:

- Mi-ai rămas dator cu o explicaţie.

Soţul ei zâmbea slab... Na, că iar îl zăpăcise! Iar se uita pierdut pe pereţi! Iar era posomorât de parcă dădea să plângă!

- Ce naiba s-a întâmplat, Ioane? De ce nu-mi zici?

- ... Când m-am dus la cimitir, sâmbătă... Ana ajunsese acolo cu vreo 20 de secunde înaintea mea.

Cine?

- Care Ana?

- Ana, noră-ta.

Deci Ana... Ana? La cimitir?

- Da' ce-a căutat acolo?

- Era împreună cu prietena ei, care căra o sacoşă extrem de grea. Le-am urmărit de la distanţă...

- ... Şi?

- A plantat toate cele 38 de pansele pe mormânt.

Plantase...

- Nu ea; prietena ei a pus-o să stea pe băncuţa aia din faţa mormântului şi le-a plantat după indicaţiile ei. Dar ştiu că a fost ideea ei. Mi-a spus Florentin la telefon...

Se aşeză încet lângă el:

- Adică Ana a vrut să planteze panselele pe mormânt?

- Da. Evident, tot prietena ei s-a ocupat şi de aranjarea florilor, a coroanelor, ea a plantat totul... Pe urmă s-au dus amândoi a doua zi şi le-au udat...

Nu-i venea să creadă! Ioan se lungi în pat:

- Didonia a avut dreptate. Şi Florentin a avut dreptate când a insistat atâta pentru ea. Trebuie să avem grijă de ea; e o femeie specială şi, din păcate, e şi foarte sensibilă, foarte sufletistă... Foarte uşor de rănit.

Aprobă scurt cu capul: într-adevăr...

Vestea aceea schimba complet totul! Calculele ei erau date peste cap! Dacă ar fi ştiut toate astea ieri, probabil ar fi uitat de supărare şi-ar fi îmbrăţişat-o, i-ar fi vorbit, i-ar fi spus că nu se îngrăşase chiar atât de mult cum lăsase Mirela să se înţeleagă, că din fericire nu-i apăruseră pete pe faţă, cum le apăreau viitoarelor mămici de fete... Ar fi avut atât de multe să-i spună! Numai că nu ştiuse ieri; iar mâine poate că nu Ana îi va aduce ecografia.

Pur şi simplu nu mai avea chef de nimic! Îşi întristase ieri nora... şi pentru ce?! Că oricum o iertase demult!

Lucrurile se vor schimba cât de curând.

25 noiembrie 2003 - marţi

Florentin

Intră grăbit în chioşc şi închise uşa:
- Brr, ce frigălău! Sărut mâna!
Mămica lui îl privi lung:
- Să creşti mare! Da' ce-i cu tine la ora asta?
- Păi am venit să-ţi aduc ecografia!
Era descumpănită? "Lasă, că aşa-ţi trebuie dacă faci pe supărata cu Ana!" Mirela se grăbi să lămurească lucrurile:
- Ana a plecat deja?
- Nu; o să plece la opt, că se simţea obosită când s-a trezit la şase jumate şi s-a culcat la loc. Şi se duce cu autobuzul azi. Ei? Ce ziceţi de ea?
- Că e foarte frumoasă.
- Stai s-o vezi în realitate, cât de frumoasă e! Acuşi se face februarie!
Mirela privi şi ea ecografia şi zâmbi:
- Mă, eu cred c-o să semene cu tine!
- Asta a spus şi Ana ieri. Da' eu cred c-o să semene cu amândoi.
- Forma feţei parcă ar fi a ta. Şi zâmbetul ăsta de mare cuceritoare...
Apăsă clanţa, râzând:
- Ete, mămică, ce râde de mine!
- Nu râde, mă! Aşa e!
Se grăbi să iasă şi să-şi reia drumul spre florărie: Doamne, cât de frig era! Şi se îmbrăcase gros!
Gerul ăla o să-i ruineze vânzarea! Deja trebuia să se gândească la o modalitate de-a vinde flori care să nu-ngheţe pe drumul dintre florărie şi destinatar... Idee! Mâine, dis-de-dimineaţă, o să caute în piaţă cutii de-alea speciale, foarte lungi! Uau! "Spărgea piaţa" cu ele! Numai să şi găsească aşa ceva...

27 noiembrie 2003 - joi

Florentin

Descuie uşa şi intră direct în bucătărie:
- Bine te-am găsit!
- Bine-ai venit.
Lăsă punga pe masă:
- Ai chef de calcule azi?
Ana era mirată:
- Ce-i? Nu dă casa?
- Ba dau toate "la marea artă". Voiam să încercăm să calculăm cum am mers luna asta. Dacă am ieşit în plus sau în minus.
Soţia lui zâmbi:
- Păi dacă n-ai factura de chirie şi pe cele de utilităţi, n-ai făcut nimic!
- Utilităţile le am, că le-am primit la florărie şi le-am făcut còpii xerox. Chiria cred că putem s-o apreciem aşa, din ochi...
Ana aprobă scurt:
- Calculăm, dar după masă.
- OK!
Şi-acum să se schimbe şi el şi să vină la masă. Că-i era o foame...

Ana-Maria

Oricum ar fi socotit totalul ăla, tot cu plus dădea! Pusese chiria 500 de euro! Şi tot cu plus ieşea! Pusese salariul lui dublu, că poate se mai inventaseră nişte impozite pe salarii! Rezultatul se încăpăţâna să rămână pozitiv...
- ... Păi dragule, oricum le-am răsuci, tot cu plus dau!
Florentin se aplecă spre monitor:
- Sigur n-ai uitat să scazi ceva?
- Sigur! Ce să-ţi fac: dacă ai vândut prea multe flori!
Soţul ei începu să râdă:
- Şi-am pus doar 60% adaos! Ia vezi cât dă cu 100%!
OK! Să pună formula... Acum Florentin era mirat:
- Chiar atât de bine am mers?
- Chiar atât de bine! Ia să vedem cum au crescut vânzările...
Să facă un grafic. Aşa...
- Uite cum au crescut vânzările. Vezi? O creştere uşoară, dar constantă.
- Şi uite cum arată săptămâna. Un "şut" luni, că merg oamenii pe la autorităţi şi bănci. Apoi lucrurile se domolesc. Şi reîncep vineri seară... Sâmbăta şi duminica e deja clar...
- Lasă, că şi tu ai ţinut deschis "zi de vară până-n seară"!
- Păi ce să fac, dacă am fost bleg şi n-am adus în fiecare seară datele acasă! Le calculam din timp şi nu mă mai speteam aşa!
- Dar te-ai spetit şi-ai ieşit cu un plus confortabil. Acum, întrebarea e cum îl menţii...
Florentin îi înţelegea îngrijorarea; zâmbi slab:
- Oricum, cu prima ocazie când îl văd, îl anunţ că orarul meu de lucru va fi de fix opt ore! S-a terminat cu deschisul la 8 şi închisul la 18! Plus sculatul de dimineaţă!
- Trebuie să compensezi cumva reducerea programului.
- O să măresc preţurile... Sigur, o să discut cu el despre promoţia cu vazele cadou. Nu cred că va avea ceva împotrivă. E însă rău că sunt gratiile la geamuri şi nu se vede prea bine interiorul.
- Atunci ar trebui să le expui afară!
Era privită ciudat... Începu să râdă:
- O să facem o socoteală conform cu fişele de magazie; dar îţi garantez că vânzarea de ghivece a crescut mai repede decât vânzarea

totală. Adică ar trebui să expui cumva ghivecele afară. Şi-ţi dau imediat şi ideea...

Aa, acum era nerăbdător!

- Imaginează-ţi un raft cât uşa de înalt, lat cam de-un metru, adânc de jumătate de metru, cu schelet din metal şi uşi din geamuri. Pus pe roţi. Pe care să-l umpli cu ghivece şi să-l pui în exteriorul uşii florăriei. Că tot o ţii deschisă... Poţi să faci doar uşile din geam; cât să vadă trecătorii florile colorate dinăuntru. Le încui frumos cu un lăcăţel; când vrea cineva o floare, ieşi, descui, iei ghiveciul şi încui. Aşa, închise cu geamul, florile sunt oarecum ferite de vânt, frig şi zăpadă. Şi de hoţi. Şi sunt cea mai bună reclamă. Dimineaţa tragi raftul în uşă, seara îl tragi în florărie. Ce zici?

Florentin

Ce să mai zică? Ideea era excelentă! Zâmbi slab:

- Deci acum am două idei pentru mărirea vânzărilor şi una pentru înfrumuseţarea florăriei. E bine; stau bine!

- Dar să discuţi şi cu Mugur!

- La aşa un plus mare, nu vreau să-l diminuez făcând raftul de capul meu. Vorba ta: să-l las şi pe el să fie şef!

Ana aprobă şi reveni spre calculator:

- Hai să vedem şi ce se vinde cu precădere.

- Garoafele, trandafirii şi gardeniile.

Soţia lui ţâţâi scurt, semn că ea una nu glumea; îşi trase scaunul mai aproape de monitor şi scoase fişele de magazie. Să-i dicteze el cifrele, că aşa mergea mai repede.

28 noiembrie 2003 - vineri

Ioan

Conducea încet, pentru că era gânditor şi chiar nu era momentul să facă un accident...

Veneau de la cimitir. Toţi trei tăceau. Pe Didonia o marcase mult gestul Anei... Chiar şi el fusese uimit să vadă florile astupate cu grijă de fundurile de bidoane de apă! Nu-şi imaginase că nora şi fiul lui le vor şi îngriji; crezuse, iniţial, că Ana plantase panselele acolo pentru că aşa îi venise ei sâmbătă dimineaţă! Că avusese un "bufeu", din cauza sarcinii. Descoperise azi că nu era aşa. Nora lui îl uimea în fiecare zi; el o descoperea încet-încet, zi după zi... Didonia şopti şters:

- Nu mă aşteptam.

Lăcrămioara se grăbi să-i răspundă:

- Tu crezi că eu m-am aşteptat? Când mi-a zis Ioan...

Na, că-l dăduse de gol!

- Adică tu ai ştiut?

Aprobă scurt:

- Am văzut-o când le-au plantat.

- Şi de ce nu mi-ai spus?

- Pentru că asta se întâmpla sâmbăta trecută. Ai fi dat fuga să vezi ce-a făcut. Şi nu era momentul.

- ... Ai fi putut să-mi spui...

- Ţi-am arătat acum.

- ... Ai vorbit cu administratorul?

- Da; o să aibă el grijă de mormânt. Şi de pansele.

Acum tăceau... Opri maşina în faţa blocului; aştepta ca Didonia să coboare, ca să plece şi ei spre casă...

- ... O să aibă două necazuri mari. Tocmai ea, care chiar nu merită aşa ceva!

Aha! Ana va avea două necazuri mari!... Aoleu! Se întoarse imediat spre ea:

- Spune-mi că nu sunt legate de fetiţă!

- Doamne fereşte! Nu; sunt legate de familie. De un bărbat foarte apropiat ei.

- O fi taică-su!

Logica Lăcrămioarei era bună; Didonia o contrazise însă:

- Poate fi oricine; că se măsluieşte cartea. Pot să fie doi bărbaţi. Mi-au picat de pică; poate să fie şi om de stat...

Zâmbi slab:

- Indiferent ce va fi, vom avea noi grijă de ea.

- Voi sunteţi prea departe de ea acum.

Nevasta lui începu să râdă:

- N-aş zice că de la chioşc până la ei acasă e o distanţă atât de mare!

Didonia deschise portiera şi coborî:

- Între ea şi voi e o distanţă foarte mare.

Şi-acum era extrem de clar... Gata; intrase în scară, înainte să-i lămurească şi pe ei ce şi cum. Porni motorul şi demară spre casă... Lăcrămioara întrebă, cu voce ştearsă:

- ... Oare despre ce-o fi vorba?

- Păi dacă n-o dădeai afară din casă acu' 12 ani, aveam şanse să aflăm amănunte!

- Lasă, că trec eu pe la ea luni sau marţi!

- Degeaba: nu dă la rude.

- Ete, na! Mie îmi dă!

- Nu mi-a dat nici mie!

- ... Şi-atunci cum ţi-a spus toate chestiile alea despre copii?

- Pur şi simplu, ca pe-o poveste. A dat singură, pentru ei; mie mi-a spus doar concluziile.

- ... Atunci o sun diseară.

- N-o suni. O laşi în pace. Atunci când o să se întâmple ceva, ne sună ea.

- ... Mirela m-a întrebat de ce insişti ca Roberto să nu mai repare maşina. I-am spus că nu ştiu, că te-ai făcut foarte secretos şi-n plus problemele voastre de bărbaţi le rezolvaţi ca între bărbaţi. N-a mai continuat subiectul.

- Foarte bine. Lasă, că văd eu cum fac...

Aproape ajunseseră acasă. Încă jumătate de stradă şi gata...

- ... După ce termin de achitat datoriile, mai deschid un chioşc.

- Măi Ioane, tot n-ai înţeles că Florentin îşi face florărie?

- Ba da. Dar tu n-ai înţeles că vânzările merg din ce în ce mai slab? Dacă vrei s-o duci bine, trebuie să vinzi mult şi ieftin! Aşa că o să mai deschid cel puţin trei chioşcuri.

- ... Şi cine vinde în ele, măi nebunule?

- Ete, de exemplu m-am gândit la unul chiar la Perla-n staţie. O bag pe Mirela acolo şi-i angajez o fetişcană de 18 ani care s-o ajute. Puştoaicei îi dau 20%, noi luăm 80%. Şi-apoi poate punem unul în apropiere de Piaţa Victoriei, sau pe 1 Mai. Unde-o "detaşez" pe Gabriela. Iar piesa de rezistenţă am zis că e în centru: ori pe Calea Victoriei, ori pe Bulevardul Socialismului, ori la Universitate... Special pentru Roberto.

Lăcrămioara tăcea... Oftă şi opri motorul:

- Ehei, planuri pentru 2005! Hai!

Ideea lui nu era rea deloc! La relaţiile pe care şi le făcuse şi renumele pe care i-l cunoştea tot oraşul... Cu siguranţă va prospera! Chiar şi plătind comision din vânzare unor străini! Străini, vorba vine: că tot copii de florari angaja! Străini de neamul lor! Trebuia să facă cumva să nu dispară de pe piaţă, în condiţiile în care Luminiţa terminase definitiv cu florile, Ileana cine ştie cu cine se mărita iar Florentin îşi făcea florărie în toată regula...

Nevasta lui nu mai spunea nimic. Se gândea şi ea... Aveau tot timpul să disece problema! Până în 2005, aveau tot timpul!

29 noiembrie 2003 - sâmbătă

Florentin

Se plictisea. Era opt jumate, el era singur în florărie, radio tot nu-şi luase... În loc de coşul acela imens cu garoafe decisese să facă patru-cinci coşuleţe micuţe: că alea nu costau o avere. Dar n-avea nici un chef să se-apuce de ele...

Se apropie de fereastră... Şi abia acum văzu ikebana. Aoleu, florile alea se uscaseră de tot! Deveniseră "păioase"! Bine că nu se scuturaseră petalele... Ia să refacă el ikebana aia!

Aruncă florile ofilite şi spălă bine vasul. Îl puse pe tejghea şi trase sertarul: să consulte un pic "copiuţa", să se inspire şi să-şi mai amintească ce-avea de făcut! Pe-asta o va face... *acqua*!

Deci: trei trandafiri galbeni. Dacă-i reuşea ceva "cu faţă comercială", poate chiar o vindea drept "aranjament cu flori micuţe", sau oricum altcumva ar fi numit-o novicele care-ar fi plăcut-o! Optă pentru trandafiri cu petale uşor portocalii. Doi boboci, unul înflorit. Le lăsă doar 15 cm de codiţă şi încercă să păstreze cât mai multe frunze frumoase de pe cozile tăiate. I-ar fi trebuit o crăcuţă ca de măslin; dar n-avea chef să traverseze bulevardul şi "să improvizeze" cu o jumulitură dintr-un tufiş! Aşa că va pune... Un fir de iarbă! Lung şi graţios! Unul bogat...

Bureţel cât un pumn, pus în stânga vasului; aşeză trandafirii înclinaţi spre exterior şi începu să mascheze restul bureţelului cu frunzele de trandafiri. Iar paşii intrară în florărie...

Iniţial, tânărul nu păru să-l observe. El însă îl privea lung, învârtind frunzuliţa între degete... Aa, îl interesau ghivecele! Bun! Alea chiar erau o vânzare profitabilă! După ce văzuse calculele Anei, se convinsese şi el că mai bine vindea patru ghivece decât şapte trandafiri! Ceea ce-i amintea de ideea cu raftul pus în uşă... Gata, fusese văzut! Zâmbi slab:

- Bună dimineaţa. Vă servesc cu ceva?

- ... Nu, doar mă uit.

- Dacă vă hotărâţi la ceva...

Şi-acum să termine ikebana; abia aştepta să vadă ce ieşea!... Gata; bureţelul era mascat complet. Firul de iarbă trebuia să stea înclinat aproape la orizontală, în direcţia opusă trandafirilor. Greutatea şi lungimea îl avantajau... Gata!

- Mă scuzaţi; aceea e o ikebană?

- Da.

- Şi aşa, informativ... Cam ce preţ are?

Începu să socotească, pe calculatorul din sertar: trei trandafiri, bureţelul, vasul... Îl privi lung, atent la reacţia pe care-o va provoca suma:

- 110.000 lei.

Ciudat; individul nu se speriase chiar deloc!

- Nu e scumpă!

Ridică scurt din umeri: dacă aşa zicea el...

- ... Şi faceţi şi alte stiluri?

Hai, că devenea enervant! Ia "să-l arunce-n ceaţă":

- Da; toate celelalte. Personal, prefer *acqua*, *rinpa*, *bunjin* şi *heika*; dar le cunosc pe toate.

Acum insul rânjea la el ca la maşini străine!

- Mulţumesc. La revedere.

- La revedere.

Rămăsese singur în florărie... Aşa cum bine apreciase, individul era "total pe lângă"! Fusese curios cât costa "bucheţelul ăla simpatic cu tot cu vază"! Că se îndoia că puştiul acela chiar cunoştea stilurile enumerate de el! Cu atât mai puţin, ce semnificau florile alea şi modul de aranjare a lor!

... Vaai, ce-ar râde să constate că tipul ieşise grăbit pentru că voia să ajungă acasă, să ia banii de sub saltea şi să cumpere ikebana lui cu

trandafiri galbeni! Ha! Ha!

Împinse vasul în colţul tejghelei. Acum regreta că nu făcuse stativul din fier forjat; s-ar fi văzut atât de frumos...

Ia să facă totuşi coşurile alea! Era sâmbătă: se apropia decembrie. Poate vindea măcar unul! De-o lună de zile, nu vânduse decât comanda aceea de coş mare. Şi i se prăfuiau răchitele acolo, în raft!

30 noiembrie 2003 - duminică

Ana-Maria

Mâine stătea acasă...

Enervant gând! O să stea singură în casă zi-lumină! O să se plictisească la culme! Dacă ar fi avut şifonierul şi dulapul, ar fi spălat hăinuţele, le-ar fi călcat, le-ar fi spălat din nou, le-ar fi călcat din nou şi-ar fi luat-o apoi de la capăt...

Începuse să-şi piardă răbdarea. Abia aştepta s-o strângă în braţe! Abia aştepta s-o vadă şi mai ales s-o audă! Încă două luni jumate? Se urca pe pereţi!

- ... Noi când comandăm şifonierul?

- Imediat cum revin şi eu la un program omenesc.

- ... Ce mă fac eu singură-n casă toată ziua?

- Păi, dacă te plictiseşti, poţi să te duci la chioşc! Mama abia aşteaptă să te pună să faci buchete atipice!

Râdea şi ea, dar numai ca să nu-l necăjească. Ea vorbise serios! Ce făcea singură-n casă? Era deschisă la orice propunere! Telefonul începu să piuie; Florentin răspunse şi începu să râdă:

- Da, sunt amândouă aici.

Ei! Cine era? I se întinse receptorul:

- Nina, ţipând şi urlând despre una, Olivia.

Aoleu! Gata, apăruseră deja problemele în paradis? Se ridică şi luă receptorul:

- Alo?

Surpriză - Nina râdea:

- Salut! Soţul tău a studiat psihologia?

- Şi-ncă pe-aia aplicată, nu oricum!

- Se vede! Chiar urlam şi ţipam despre Olivia! Credeam că ai răspuns tu...

- Dar ce ţi-a făcut?

- Păi i-am dus vineri contractul de muncă, să-l citească şi să-l semneze.

- Ştiu, că am văzut-o cu el în mână.

- Ei, n-a avut timp fata să-l citească la serviciu!

- Pă n-a stat ea toată vinerea la bucătărie, la tutun şi bârfă?

- În timp ce tu ai muncit ca o apucată ca să-i predai totul la zi?

- Asta nu mai contează: am predat, sunt liniştită. Ce ţi-a făcut?

- Şefu' mi-a zis să-i fac un contract cu durată determinată de un an. L-am făcut şi i l-am dat. Acum vreun sfert de oră, l-a sunat pe mobil ca să-i mulţumească c-o angajează pe perioadă nedeterminată. Şi ştii cum face Boncea când e sunat acasă în legătură cu probleme de servici! M-a sunat, foc şi pară, şi-a zbierat la mine; că dacă luni Olivia îi arată un contract pe perioadă nedeterminată, să-mi iau cana şi să nu îndrăznesc să-i prezint demisia, că mă concediază el! M-am speriat; am crezut că, zăpăcită cum am fost vineri cu paguba aia de la fabrică, i-am dat alte hârtii! Am sunat-o şi-am întrebat-o ce fel de contract i-am dat; mi-a zis că nu scrie! Auzi, toanta! Nu scria pe contract!

Începu să râdă:

- Şi ai pus-o să citească titlul?

- Evident! I-am dat contractul bun! Vaai, ce s-a mai scuzat!

- Ai grijă, că Olive asta are o mie de feţe!

Nina începu să râdă:

- Olive... Nu m-am gândit la asta!

- Eu da, chiar luni dimineaţa. Da' vezi cui mai spui - că individa e mieroasă şi unsă cu toate alifiile. Sigur şi-a făcut prietene în firmă!

- Nu spun nimănui. Dar lui Boncea tot o spun!

- Spune-o, că oricum nu obţii nimic! Primul pe care "l-a răsucit" a fost chiar Boncea!

- Probabil... Voi ce faceţi?

- Stăm la televizor.

- Plictisitor.
- Nu mai plictisitor decât căscatul meu de mâine...
- Aşa-i, că tu nu mai vii... Păi o să-mi fie dor de tine, să ştii!
- OK, atunci te vizitez mâine dimineaţă! O chemi şi pe ţaţa Dida, să ne dea-n cărţi...

Râdeau amândouă!

- Lasă prostiile! Mâine am treabă cu Boncea şi Olive!
- OK; să mă suni mâine seară, să-mi spui cum s-a terminat "meciul"!
- Negreşit! Pa!
- Pa!

Închise, zâmbind slab...

- Înţeleg că nu-ţi prea place să rămâi singură-n casă. Atunci eu "o aranjez" pe Olive mâine dis-de-dimineaţă; deci pe la zece, aşa, o să fii chemată urgent la serviciu...

Îl admonestă cu degetul şi intră în dormitor. Se dezbrăcă şi se strecură sub plapumă. Aştepta... După un minut, televizorul tăcu iar luminile începură să se stingă. Florentin zâmbea ciudat, pentru că îi înţelesese gândul...

1 decembrie 2003 - luni

Florentin

Prima oră de vânzare fusese oarecum bună; predominau gerbera alea isteric colorate. Dar bine că vindea! Joi dădea ochii cu Mugurel! Se îndoia că Laura "vedea cu puterea minţii" fişele de magazie din tejgheaua lui; deci va avea multe explicaţii de dat, multe cifre de socotit... Nu-i va arăta calculele făcute de Ana; să nu-i lase impresia că-i conducea el florăria! Sau că făcea pe deşteptul!

Uşa se deschise; paşii se apropiară. Îl recunoscu imediat pe individul curios într-ale ikebanelor; în faţa lui mergea un costum impecabil...

Putea să-i prezinte oficial scuze! Îl crezuse un novice! Când colo, trăgea concluzia că lucra la acel japonez elegant, care trecuse binişor peste 50 de primăveri... Fu salutat în engleză:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- O ikebană *rimpa*.

OK! Aşa da! Client serios! Continuă discuţia în engleză:

- Aveţi vreo preferinţă de culoare?

Bărbatul arătă spre geamuri; întoarse capul... De fapt...

Se grăbi să scoată două gerbera roşii, una portocalie, una galbenă şi-una alburie. Luă foarfeca din sertar şi-i mulţumi în gând ficusului: 5 frunze însemnau mult pentru prichindelul ăla... Vasul larg, în formă de semicerc, bureţel - şi la treabă!

Cele cinci flori trebuiau să acopere tot câmpul vizual al vasului; *rimpa* era un stil oarecum echilibrat. Frunzele de ficus vor face diferenţa dintre flori înfipte-n vas şi ikebană; ele vor fi înclinate spre exterior.

Va fi superbă!

Japonezul arătase spre geam; îşi amintise imediat rândurile din carte, rândurile de pe pagina web... Era aproape iarnă; i se cerea deci un aranjament mai sărac şi fără strălucire. Iar el decisese să-l simbolizeze pe acel japonez printr-o frunză de ficus potrivit de mare... Cerul era gerbera alburie; pământul, gerbera galbenă. Între ele era japonezul acela, care-i privea mişcările cu ochi atenţi... Tânărul se apropiase şi el, curios probabil să vadă cum "împletea" el acolo...

O întoarse scurt şi-o împinse fix 10 centimetri pe tejghea: ei bine? Ieşise cum îşi dorea el? Sau trebuia s-o refacă? Japonezul începu să râdă şi-şi scoase portmoneul:

- Perfect. Cât mă costă?

Românul era cu ochii-n patru! Socoti cu voce tare, bătând în casa de marcat:

- Cinci gerbera, vasul şi accesoriile. 105.000 lei.

Primi 150.000 de lei şi-un zâmbet uşor extaziat:

- Mulţumesc.

Japonezul se grăbi spre ieşire; el era grăbit să scoată restul! Îl puse pe tejghea în faţa tânărului; acesta luă însă doar ikebana şi ieşi:

- Mulţumim.

Ce ciudat... Se întoarse spre geamuri; îl văzu pe tânăr deschizându-i japonezului portiera din spate. Şi-apoi îi dădu ikebana... ca unui copil care, comportându-se exemplar în magazin, putea ţine jucăria cea nouă până acasă! Deci românul era în realitate şoferul...

De ce oare avea impresia că tocmai "se potcovise" cu un client foarte stabil la ikebane?

Scoase caietele din tejghea; îl găsi repede pe cel care conţinea lecţiile şi schiţele ikebanelor şi-l puse pe pervaz, în spatele lui: să-l ia acasă şi să recitească partea aceea! Chiar şi aşa, fără să mai adauge manopera, ieşea în câştig! Pentru că şi la vasele goale pusese adaos comercial! Şi apoi, avea vreun rost să bată aşa bacşiş pe casa de marcat şi să i-l lase lui Mugurel cadou?

Diseară, după ce-i va povesti Anei prin ce peripeţii trecuse azi, or să iasă împreună în parc. Trebuia neapărat să jumulească nişte tufişuri! Că nu putea cheli complet ficusul ăla! Iar dacă i se cerea *heika*, avea neapărată nevoie de-o crăcuţă! Şi pentru *bunjin*... Paşii se apropiară din nou iar clientul lui preferat zâmbi:

- Neaţa.

Se cunoşteau... de-o lună deja. Clientul îl tutuia; el nu se supăra, pentru că individul înalt, prezentabil, veşnic în costum era preferatul lui! Aşa că zâmbi şi el:

- Bună dimineaţa.

- Crezi că poţi să-mi faci zece buchete a câte şapte trandafiri până la prânz?

- Bineînţeles.

- Dar ştii cum le vreau eu: pe culori, nu "tărcate"! Cinci roşii şi cinci albe!

- Ştiu.

- Şi mai vreau şi două coşuleţe de-alea, tot cu trandafiri.

Aprobă cu capul: promoţia cu vazele devenea o urgenţă...

- Cam cât face toată "istoria"?

Ce bine că-l dusese mintea să pună preţ pe coşuri:

- 70 de trandafiri sunt 1.400.000, plus ambalajul şi verdeaţa 180.000, plus coşurile 300.000, total 1.880.000.

- Pe factură, da?

- Pe factură.

- Îţi las avans 1.000.000; o să vină şoferul să le ia, la 11 fix.

Trase o hârtiuţă roz din cub, scrise suma, se semnă şi-o ştampilă. Şi-i întinse bonul, luă banii...

- Mersi! Pa!

- La revedere...

Ia uite ce bine-i mergea lui azi! "Ucidea" toţi trandafirii! Începu să numere florile, socotind câte şapte de-aceeaşi culoare... şi scoase mobilul. Suna; îi venea să râdă...

- Da, maică!

- Sărut mâna.

- Să trăieşti!

- Cu cât îmi dai trandafirii?

Mama lui era siderată... Nu mai rezistă: începu să râdă:

- Am o comandă de 70 de trandafiri şi n-am decât 40!

Mămica lui începu să râdă:

- Păi pentru cantităţi de-astea mari trebuie să negociezi cu taică-tu!

- Hai, bre, nu mă fierbe aşa! Că am de "împletit" zece buchete artistice până la 11 fix!

- Îmi dai cash, Prâsleo?

- Păi dacă-mi dai factură şi chitanţă, bineînţeles!

- Mă, nu ştiu ce să zic...

- Dă-mi-i cu 20.000 bucata.

- Mă, te spânzură Mugurel!

- Asta e! Să-mi facă beci, dacă vrea să-i meargă bine-n afaceri!

- Hai că-ţi pregătesc hârtiile şi-o trimit pe Mirela cu florile.

- Bine. Da' să fie 13 albi şi 17 roşii!

- Ete la el! Nu-i vrei şi înfloriţi?

- Ba bineînţeles că înfloriţi!

- Mă, tu-ţi luaşi nasul la purtare!

Râdeau amândoi...

- Ţi-i aleg acuşi şi-o trimit pe cumnată-ta cu ei. Tu pune-te de fă comanda aia!

- Săru' mâna!

Închise şi se grăbi să-şi tragă vazele mai aproape: avea mult de muncă la aşa comandă uriaşă...

Ajunsese la al treilea buchet, când paşii se apropiară grăbiţi:

- Bravo! Vezi, dacă aveai tu florăria ta, ce bine-ţi mergea?

Mirela gâfâia, încruntată... Ridică scurt din umeri:

- Când o să-mi deschid florăria, o să am deja clienţii mei! Că nu plănuiesc s-o fac în Berceni.

- Şi-n timpul ăsta Mugurel huzureşte!

Decise să tacă; luă actele şi-i dădu banii, iar ea se grăbi spre ieşire:

- Şi-astea sunt cuvintele ei, nu ale mele!

Deci mămica lui bombănea... Asta e! Trebuiau să priceapă şi ei că Ana va avea nevoie de el! Iar el n-avea nici o intenţie să pună banii mai presus de clipele petrecute cu Florentina! Aşa că rămânea angajat la patron! Peste vreo doi ani, mai vedea el ce făcea! Acum, de exemplu, făcea buchete! Că era deja nouă jumate, iar clientul lui preferat era punctual şi perfecţionist!

Ana-Maria

Râdea, amuzată de povestire... Aha! Şi crăcuţa aia era frumoasă! Trecu peste gărduleţul de-o şchioapă şi-o rupse; reveni pe alee...

- Uite, vezi? Tu le găseşti pe cele mai interesante!

- Păi dacă tu eşti concentrat asupra povestirii! Şi-n total cât ai încasat azi?

- 22 de milioane. Laura era să cadă pe spate când a văzut sumarul casei de marcat.

Câât? Nici ei nu-i venea să creadă! Soţul ei zâmbea ciudat:

- S-a întâmplat; ştii că, de obicei, nu scot mai mult de 10-12 milioane pe zi.

- Totuşi, comanda a fost 2 milioane; tot rămân 8 peste medie!

- Şi ce dacă? Poate-au fost foarte multe onomastici, cununii şi botezuri!

Altă crăcuţă! Una lungă, de data asta! Şi nici nu trebuia să mai sară gardul! O rupse:

- Ai vorbit cu tăticul tău?

- A trecut pe la mine înainte să închidă chioşcul. Râdea cu lacrimi; cu greu am reuşit să avem o discuţie...

O frunză superbă! Dădu să pornească spre ea, dar Florentin o opri:

- Aia se ofileşte până mâine.

- Păi şi ce faci dacă-ţi cere tot o ikebană de-aia?

- Chelesc ficusul?

- O să moară...

- N-o să moară; îşi revine, că mai are destule frunze. Ştii, ficusul ăla stă acolo, lângă mine, încă de când am deschis! Nimeni nu s-a uitat la el!

- Să-l pui pe pervaz, să-şi revină şi să-i dea alte frunze!

- Ba să ştii c-o să-i pun şi îngrăşământ! Că deja ne-am împrietenit...

Brr, ce pală de vânt rece! Se zgribuli scurt:

- Ne întoarcem?

- Da: astea mi-ajung pentru trei luni. În plus, mi-e că ne întâlnim cu gardienii publici şi plătim amendă...

Mergeau spre casă...

- ... Crezi că japonezul ăla se mai întoarce?

- A fost atât de încântat de ikebană că sigur mai trece pe la mine cel puţin o dată!

- Deci ţi-ai mai făcut un client stabil...

- Nu ştiu; eu aşa sper! Am 19 vase pentru ikebane şi-un singur potenţial client la ele.

- O să ţi se ducă vestea - şi-atunci să vezi!

- Doamne-ajută! Când ne deschidem florăria, o să avem nevoie de clienţi serioşi, stabili!

Aa, deci plănuia să ia şi clienţii cu el! Începu să râdă:

- Şi Mugurel ce părere are?

- Adică ce părere o să aibă când o să plec cu tot cu clienţi? Nu ştiu; nici nu cred c-o să aflu vreodată! Mă îndoiesc că se va supăra foarte tare; la urma urmei, "va mânca" de pe urma mea şi-a lor un an întreg!

- ... La anul plănuieşti să ne deschidem afacerea?

- Nu ştiu; în principiu, da.

Deci soţul ei se gândea că o va duce pe Florentina la bunici şi apoi vor pleca amândoi la treabă... Planul acela îi plăcea mult - aşa că trebuia să facă ceva cu supărarea soacrei ei! Urgent! Nici socrul ei

nu era foarte vorbăreţ când dădea ochii cu ea... Intră în lift; uşile se închiseră, cabina porni iar ele fură îmbrăţişate uşor:

- Cum se simt fetele mele?
- Puţin obosite, dar foarte fericite.
- Bun; asta e bine. Ne uităm puţin la ikebanele de pe net?
- Ne uităm.

Făcuseră şi programul pentru diseară... Perfect!

2 decembrie 2003 - marţi

Florentin

Se făcuse 12 fix; uşa se deschise, se închise... Laura îl salută veselă:

- Salut!
- Salut.
- Am venit să văd ce mai faceţi voi: tu şi florăria...

Aa, corect! Avea nevoie de fişele de magazie pe luna noiembrie şi de dosarul de casă, ca să-şi facă situaţiile şi tabelele! Acuşi apărea Mugurel şi zbiera iar la ea în romanes! Lăsă baltă coşuleţul şi deschise tejgheaua:

- Bănuiesc că-ţi trebuie registrul de casă şi fişele de magazie, nu?
- Exact.

Le scoase şi i le întinse. Tânăra zâmbi slab:

- Îţi dau un sfat: nu le mai ţine în tejghea. Mută-le undeva în spate, că dl Agapie face alergie dacă le vede aici, în camera pe unde se perindă clienţii.
- Întâi să le găsesc un loc, nu? Că n-o să le pun pe ciment, printre flori şi atâtea vase pline cu apă...
- Bine, el preferă un dulap care se încuie. Până ţi-l dă, nu ştiu ce să zic...
- Găsesc eu ceva.
- OK. Ţi-ai făcut un calcul? Cam ce încasări ai avut luna asta?
- În medie, 10 milioane pe zi... 300 de milioane, nu?

Tânăra râdea şi nega... Decise "s-o atace" direct la informaţie:

- Păi cât? Că tu sigur ţi-ai făcut socotelile!
- N-am prea avut cu ce; uiţi că dosarele au fost la tine? Dar ca sumă cash, am ridicat mai mult de 300 de milioane.
- Mă rog, nu ştiu... De fapt, nu ştiu care-s cheltuielile; că aş fi tentat să-mi fac o socoteală, să văd cum a mers activitatea. Ştii, să am un indiciu apropo de negocierea de pe 4...
- Ce negociere?
- Ei, negocierea! Să ştiu şi eu dacă va fi "în sus" sau "spre uşă".

Laura bufni în râs:

- Te asigur eu că va fi "în sus"! Spre marea mea bucurie...

O privi lung, mirat: cum adică? Tânăra intră în cămăruţa din spate. Deci aşa... El va negocia "în sus", spre marea ei bucurie...

Mare bleg era! Nu reacţionase absolut deloc la acel apropo mai mult decât evident!

Decise s-o urmeze: tăcerea lui putea spune multe. Şi voia să readucă discuţia la flori şi acte la fel de mult cum i-ar fi plăcut să i se dea un nou motiv pentru a reacţiona! Intră deci în micul depozit:

- Ştii că ieri am avut o problemă de aprovizionare, nu?
- Nu; ce problemă?
- A venit clientul meu preferat şi-a vrut zece buchete de trandafiri.
- Aa, vânzarea aia gigant!
- Da. N-aveam decât 40 de trandafiri; a trebuit să improvizez.
- Adică?
- Adică i-am cumpărat.

Deschise dosarul şi-i arătă factura. Tânăra deveni foarte serioasă:

- Ţi i-a dat la preţul pieţei.
- Bine că mi i-a dat! Altfel aş fi fost nevoit să refuz clientul, sau să-i zic că-i fac doar şase buchete.

Laura decise să tacă... Îşi făcea de treabă pe lângă flori; aştepta o aluzie ceva mai clară, mai explicită. Acel "spre marea mea bucurie" putea fi răsucit imediat: se bucura pentru că el va rămâne să se ocupe de acea florărie, pe care-o aranjase atât de frumos şi-o administra atât de bine! Sau pentru că el avea idei foarte ingenioase iar ea abia aştepta să le audă! Sau, pur şi simplu, se bucura şi gata! Ce, avuseseră conflicte? Se certaseră? Ba se înţelegeau foarte bine! Şi-atunci de ce

să nu se bucure că rămâneau colegi în continuare?

Trase cutia de sub masă şi-o goli de cartoane. Acolo or să stea registrele şi dosarele! Tot sub masă, că acolo nu se uita nimeni. La jumătate de metru de el, Laura privea lung factura scrisă de mama lui. Tăceau amândoi. El aştepta următorul apropo; ea probabil aştepta reacţia lui la primul apropo... Intră în florărie şi începu să scoată documentele din sertarul tejghelei: să le mute în cutia aia şi să stea la vânzare. Să se uite pe pereţi, că radio n-avea...

- OK; am plecat să fac calculele.

- Spor la treabă!

Laura începu să râdă şi-l privi cu un fel de subînţeles:

- N-or să-mi ia mai mult de două ore; dacă vrei, putem să ieşim la o cafea, pe la cinci jumate, ca să-ţi dau cifra exactă a plusului şi niscai sfaturi pentru negocierea de pe 4.

Aha! Momentul ideal, cuvintele ideale!

- Mulţumesc de invitaţie, dar o refuz: soţia mea nu cinează niciodată fără mine. Şi nu vreau să-mi ţin bebeluşa nemâncată; mai ales că se apropie data naşterii...

Eei, ce uimită era!

- Eşti însurat?

Ridică mâna, mirat că ochii aceia "de vultur" nu observaseră ditamai "şaiba" lată de juma' de centimetru...

- Ia uite, că n-am observat! Şi-o să fii şi tătic?

- Da, în februarie.

- Felicitări! N-am ştiut! Atunci o să trec eu mâine dimineaţă pe-aici să-ţi aduc situaţiile contabile şi sfaturile!

- OK!

- Pa!

- Pa!

Şi uite-aşa plecase ea, râzând supărată... Ia s-o spioneze un pic după zid!

Sigur, tânăra zâmbea uşor, de parcă era amuzată de discuţia lor... Laura descuie maşina, urcă la volan şi întoarse capul, să se asigure cât dădea în spate. Şi, sigur, să se asigure cu coada ochiului că el nu ieşise iar la o ţigară! Era bine mascat de zidul ăla... Colţurile gurii căzură vertiginos; mâna furioasă înfipse schimbătorul de viteze într-antâia. Toyota porni cu demaraj...

Începu să râdă: bineînţeles că nu era mioapă! Şi bineînţeles că se interesase cine era Manolache Florentin! Doar avea copie după buletinul lui - la urma urmei, găsea ea o pilă la poliţie! Ştiuse din prima zi că e băiatul lui Manolache Ioan, florar renumit în tot oraşul... Şi decisese totuşi să-şi încerce norocul! Ce era în căpşorul ei? Oare orele de lucru peste program o împiedicau să-şi facă o relaţie stabilă? Sau avea deja o relaţie stabilă şi căuta acum una pasageră, cu un bărbat care nu-şi permitea altfel de relaţie decât tot pasageră? Cine s-o înţeleagă şi pe fata aia?!

Bine că ea deschisese discuţia! Bine că el lămurise deschis lucrurile! Acum Laura ştia, "oficial" şi direct de la sursă, şi despre şaibă, şi despre soţie, şi despre copil! Şi-i şi refuzase cu fermitate invitaţia la cafea! Tânăra n-avea deci nici un motiv să-i mai bată alte apropouri! Era sigur că de-acum încolo putea sta liniştit...

Stop! La fel se gândise şi despre Gabriela; şi se pomenise cu ea aruncându-i-se la picioare, implorându-l să fugă împreună-n lume! Asta i-ar mai fi lipsit: o "Gabriela" la serviciu!

Era tentat să creadă că Laura renunţase la intenţii în momentul în care văzuse verigheta şi auzise despre copil; prin prisma asta, i-ar fi putut spune Anei ce se întâmplase azi. Dar dacă va constata că asistenta lui Mugurel nu cunoştea verbele "a pierde" şi "a renunţa"... Oricum, tot trebuia să-i spună şi ei! Ce, voia să facă aşa ca atunci când nu-i spusese nimic despre vizita Gabrielei? Şi aflase ea, de la vecina de la 5, că fusese bătută de soţul ei? Ca să o audă apoi mulţumindu-i că era tot acolo, lângă ea, în loc să fie la asistenta Laura-n pat? Nici gând!

Diseară o să-i spună. Şi gata.

Ana-Maria

Oof, fir-ar să fie! Iar erau reclame! Pauzele alea de câte-un sfert de oră stricau tot farmecul filmului!

- Ştii ce mi s-a întâmplat azi?

- Ce?

- Laura a trecut pe la florărie să ia dosarul de casă şi fişele de magazie pe noiembrie.

Aha! Da, i se părea logic. Dar dacă el îi povestea asta, mai era ceva! Începuse cu "ce mi s-a întâmplat"...

- Am întrebat-o dacă are o situaţie estimativă a florăriei, dacă am ieşit pe plus sau pe minus: ca să ştiu cum negociez, "în sus" sau "spre uşă". M-a asigurat că voi negocia "în sus". Spre bucuria ei. Şi m-a anunţat că se duce la firmă să facă socotelile, care nu-i vor lua mai mult de două ore, şi că, dacă vreau, ne putem întâlni să bem o cafea, pe la cinci jumate, să-mi spună rezultatul exact al socotelilor şi nişte sfaturi pentru negocierea cu Mugurel.

I-auzi! Măi, dar ce chestii interesante se întâmplau în florăria Tria! Începu să râdă, pentru că devenise brusc foarte îngrijorată - iar Florentin nu trebuia să ştie asta:

- Şi ce-ai zis?

- I-am zis că-i mulţumesc pentru invitaţie, dar o refuz. Pentru că soţia mea nu cinează niciodată fără mine şi nu vreau să-mi ţin bebeluşa nemâncată înainte de naştere.

Ahaa! Un refuz complet, "cu pălmiţă" cu tot!

- Şi?

- Şi s-a minunat: cum, sunt însurat? I-am arătat verigheta. Cică n-a observat-o! Şi-o să fiu şi tătic? Da, în februarie. Felicitări, n-a ştiut! Atunci trece ea mâine pe la florărie, să-mi aducă calculele şi sfaturile. Şi-a plecat. Şi-atât.

Soţul ei decisese să nu-şi repete greşelile; o informase deci asupra avansurilor pe care i le făcuse Laura, îi povestise toată discuţia... Şi-acum era liniştit. Zâmbi slab:

- De ce-ai refuzat-o?

Ia, că-l uimise! Ridică privirea aceea şugubeaţă şi-i urmări cu atenţie mimica:

- Puteam să mergem toţi trei!

Florentin începu să râdă în hohote! Da, ideea îl amuzase copios...

- De ce râzi? Nu tu ziceai să vin la florărie, s-o cunosc şi eu?

- Ba da! Dar nu puteam totuşi să-i spun: "Sigur, cum să nu! Ne vedem la cinci jumate; te aşteptăm amândoi aici, să ne scoţi la o cafea!"...

Într-adevăr, aceea ar fi fost pedeapsa supremă! Reclamele se terminaseră; filmul îşi reluase acţiunea. Acum voia să fie atentă, pentru că acţiunea se precipita. Discuţia "murise" oricum...

Păi dacă Laura, care dovedise de multe ori o atenţie şi-o privire foarte bine dezvoltate, făcuse abstracţie de ditamai verigheta şi nu reuşise să reziste o lună fără să-i bată apropouri noului coleg de serviciu, atunci sigur va avea o problemă cu ea! În plus, dacă era asistenta lui Mugurel, sigur aflase de telefoanele şi intervenţia dlui Manolache! Şi aflase astfel şi cine era Florentin! Cum erau o familie de florari renumiţi în tot oraşul... Dacă şi ţaţa Dida îi cunoştea...

Florentin

Soţia lui era foarte calmă. Acum părea atentă la film. I se păruse amuzată de acea povestire; în realitate, ştia că Ana se îngrijorase. Dacă ar fi întrebat-o chiar acum "Ce-a zis ăla, că n-am prins?", probabil că soţia lui n-ar fi ştiut ce să răspundă. Ana se gândea acum la Laura...

Ia să nu mai stea ei acolo! Şi-aşa, filmul se va termina în vreo cinci minute. Şi era şi destul de târziu! Şi-n plus, soţia lui se gândea la Laura! Lăsă bărbia pe umărul ei, gândindu-se "cum să atace problema"...

Păi un sărut pe gât, însoţit de coborârea mâinii drepte... Se întreba dacă ar fi putut s-o ridice pe braţe, dat fiind faptul că el era obosit

iar ea gravidă; mai bine nu risca. Mai bine nici nu se mai ridicau! Pernele alea erau comode!

Mm, mirosea atât de bine! Hei! Trebuia să-şi amintească în fiecare clipă: cu atenţie şi măsură!

3 decembrie 2003 - miercuri

Florentin

Uşa se deschise larg; Laura intră, zâmbitoare ca întotdeauna:

- Neaţa!

- Neaţa.

- Am făcut calculele: astea sunt pentru tine, dar te rog să nu le vadă dl Agapie.

Primi hârtiile şi constată că cunoştea deja cifrele. Deci calculase bine, deşi fusese seara târziu...

- În principiu, negocierea nu e filosofică. O să vină, o să se uite cu maximă atenţie de jur-împrejur, o să se uite şi pe acte şi dosare şi pe urmă o să-ţi spună direct, în faţă, ce-i place şi ce nu. După care îţi spune direct ce-aţi negociat - adică te anunţă ce-ţi oferă. De obicei, asta e maximul a ceea ce poţi scoate de la el; dacă ceri un leu mai mult, îţi spune "adio" fără regrete. Dar e un tip generos, ştie să aprecieze corect şi efortul, şi talentul, şi dăruirea în munca depusă şi-i place să stimuleze financiar oamenii de care e mulţumit. Să nu-i vorbeşti în timp ce studiază florăria, pentru că îi amesteci calculele din minte şi se înfurie. Şi ar fi bine să nu-l contrazici, să nu-l întrerupi şi să nu-l minţi. După care, în 99% din cazuri, treaba se "parafează" prin plecarea lui precipitată. Şi cam atât.

- Deci la negocierea asta eu tac.

- În principiu, da. Dar cred că, la miracolul care s-a întâmplat aici, o să ai un cuvânt de spus. Şi nu cred c-ai să spui ceva, pentru că o să-ţi ofere îndeajuns de mult ca să fii fericit că rămâi angajatul lui.

OK! Dacă aşa spunea ea...

- Am plecat, că trebuie să trec pe la bancă. Pa!

- Pa.

Se ascunse din nou după zid; o urmărea, atent...

Acum totul era OK. Nu era nici veselă, nici tristă. Oricum, nu mai era uşor furioasă, cum fusese ieri! Oare se rezolvase acea problemă? Să fi renunţat oare asistenta lui Mugurel la intenţiile de a încropi o relaţie pasageră la florăria din Lacul Tei? Momentan, poate; rămânea de văzut!

Ia să vadă el dacă "ghiciseră" cheltuielile! Mm, chiria sediului era 1.000 de euro! Dar lumina şi apa erau aceleaşi, pentru că avusese còpii după facturi...

Mda; ieşise bine. Un profit de 2.500 de euro... Uau! În prima lună, în condiţiile unei promoţii de 40%, a locaţiei un pic retrase şi a vadului inexistent iniţial, un profit de 2.500 de euro!

Îndesă hârtiile în buzunar: să i le arate şi Anei. Oricum, nu risca să le uite în florărie!

Ana-Maria

Tresări la auzul liftului: cine se plimba pe palier la ora 13? Că toţi vecinii ei plecau dimineaţa şi veneau seara!... Aa, Florentin era! Soţul ei intră şi închise uşa:

- Bine te-am găsit.

- Bine-ai venit. Ce s-a întâmplat?

- ... Trebuia să se întâmple ceva?

- Păi ai venit acasă! Te-ai supărat pe ei?

- Nu; avem o treabă urgentă amândoi.

Clipi des din gene, privindu-l cu subînţeles:

- OK, o iau înainte!

Florentin începu să râdă:

- Ia uite! Graviduţa mea se gândeşte la prostii!

- Păi n-ai zis tu că e o treabă urgentă?

- Ba da, dar se referea la şifonierul şi dulapul Florentinei.

Uau! Scăpă un chiot fericit şi se repezi să-l îmbrăţişeze: în sfârşit!

4 decembrie 2003 - joi

Florentin

Avea emoţii. Era şi îngrijorat, pentru că era ora zece deja iar Mugurel nu venise... De fapt, cine ştie când ateriza avionul!... Sau venea cu autocarul?... Sau poate cu o maşină...

Una peste alta, nu putea ghici o oră aproximativă a acelui control; ca s-o afle, ar fi trebuit s-o sune pe Laura. Şi cum nu voia să facă asta... O să stea cuminte şi-o să-şi vadă de treaba lui. O să vină el şi Mugurel, azi, mâine... Că avea tot timpul.

... Nee, o să vină azi! La 2.500 de euro profit în prima lună, venea azi! Întrebarea era la ce oră; poate după închidere, ca să-l vadă cum îşi completa actele...

Nu-i era frică de ochiul vigilent al acelui om. Florăria ca spaţiu era foarte plăcută, el ieşise pe plus din prima lună, avea deja câţiva clienţi fideli, hârtiile erau la zi, nu ieşise niciodată minus în casierie sau la inventar... Aşa că n-avea ce să meargă rău. Se întreba doar care va fi negocierea...

Deci controlul ăla era de tip "fulger"; Mugurel apărea, constata, îl anunţa noile condiţii şi pleca. N-o să-l întrerupă; o să aştepte întrebări, sau constatări. Cum la prima "negociere" i se oferise mai mult decât ar fi cerut el, acum se îndoia că va fi altfel. Se aştepta la un salariu un pic mai mare... Vreo 350 de euro? Nu voia să spere la 400, ca să nu facă o faţă dezamăgită dacă va auzi 350! Deci se aştepta la 350 de euro... Maşina putea să i-o lase tot pe-aia; se obişnuise cu ea... chiar începuse s-o placă! Era ascultătoare, motorul mergea "brici", faţa aia de Dacie bătrână nu-l mai deranja de mult timp...

Aştepta controlul. Se plictisea de moarte. N-avea chef de nimic. Ar fi trebuit să facă o ikebană, să dea frumos pe tejghea şi să mai exerseze un pic - că japonezul acela îi devenise client fidel! În fiecare zi venea, îi cerea o ikebană şi-apoi se delecta privindu-l cum lucra... Dar n-avea chef. Ideea că Mugurel venea azi să vadă florăria îl călca pe nervi!

Ieşi în uşă şi-şi aprinse o ţigară. Privea lung parcul...

Ana-Maria

Oof, ce-o fi făcând Florentin acum?

N-avea nimic de făcut. Terminase curăţenia, mâncare aveau, coşurile de rufe erau goale... Era surghiunită la televizor, nevoită să aleagă între telenovele proaste, ştiri terne şi un talk-show economic în reluare...

Nu mai avea răbdare. Se făcuse deja ora 2 iar Florentin n-o sunase... Îi promisese că, imediat cum pleca Mugurel de la florărie, o suna să-i povestească ce se întâmplase, ce discutaseră, ce părere avea şeful lui despre florărie şi activitatea lui... Dacă n-o sunase, însemna că nu venise încă! Şi era tentată să-l înţeleagă; dacă venise în ţară azi de dimineaţă, se dusese acasă să se schimbe şi-apoi mersese la birou. Unde avea multe acte restante de văzut şi semnat, multe situaţii contabile de examinat, multe răcnete de răcnit...

Începu să râdă şi se ridică: o să treacă el şi pe la Florentin! Deşi venise azi din Germania, aşa-i promisese la prima negociere, când îi dăduse cheile şi adresa locului de muncă: că se vedeau pe 4, la florărie, cu rezultatele-n faţă. Florentin nu-i povestise nimic despre Laura făcând fotografii în florărie; aşa că Mugurel era cu siguranţă extrem de curios... Ha! Probabil că fierbea de nerăbdare să vadă cum arăta sediul care-i adusese, "din primul şut", 2.500 de euro profit clar, curat ca lacrima!

Florentin

Gata. Cinci fix, socotelile erau făcute aşa că el închidea! Iar Mugurel n-avea decât să vină mâine să vadă florăria şi ce mai voia să vadă!

Ocoli tejgheaua, calm, apucă mânerul uşii... Şi zâmbi: Toyota tocmai parca în faţa florăriei. Aşa că nu mai închise uşa: că o închideau ei. Îi aştepta...

Mugurel era obosit; asta era un real dezavantaj pentru "negocierea" lui. Dar, la urma urmei, familia lui avea un chioşc la Obor, nu? Acolo putea câştiga mai mult decât îi oferea Mugurel. Era păcat doar că pierdea acea experienţă într-o florărie - experienţa actelor, a legislaţiei, a buchetelor speciale... Bărbatul se apropie şi întinse ferm mâna:

- Bine te-am găsit!

- Bine-aţi venit!

Le făcu loc să treacă... şi închise uşa. Şi se apropie de tejghea; o să stea acolo şi-o să aştepte...

Mugurel măsura lung interiorul. Îl măsura, întorcea capul spre dreapta, apoi spre stânga... Brusc, degetul lui arătă spre stâlp:

- O să discut cu un arhitect: poate putem să scoatem rahatul ăsta de-aici.

- Nu cred că se va putea - că e stâlpul de rezistenţă al blocului. Mă gândisem să-l îmbrăcăm într-un stativ.

Fu privit cu curiozitate; gesticulă concludent:

- Stativ de metal, vopsit albastru ca rafturile. Mă gândisem să fie ceva gen fier forjat, cu diverse curbe; ca o caracatiţă. Iar pe vârful "tentaculelor" să fie nişte postamente micuţe, pe care să pun două ghivece, o ikebană, două vaze cu câte-un fir de floare aranjat "artistic"...

Şeful lui aprobă scurt şi-şi reluă "scanarea". Tăcu; nu voia să-i amestece gândurile, că şi-aşa era obosit...

Examina raftul cu ghivece; n-avea emoţii acolo, deşi le mutase de patru ori pentru că vânduse patru ghivece şi trebuise să compenseze de fiecare dată gaura creată... Acum studia aranjamentele; nici acolo n-avea emoţii, pentru că erau doar patru buchete şi două coşuleţe mici, toate făcute azi de dimineaţă... Ajunsese la accesorii; pe-alea o să le placă cu siguranţă! Dacă nu comentase nimic la vederea fluturelui din coşuleţul din dreapta, de ce-ar fi comentat acum?!

Observă primul semn: un zâmbet. Îi plăcea. Dar ce nu era de plăcut la florăria aia?!

- Actele le ţii aici, nu?

Aprobă şi intră în cămăruţa din spate: îl urmau amândoi. Chiar începuse să-l mire tăcerea Laurei: ea de obicei era guralivă! Dar, deh - gândurile şefului nu trebuiau amestecate! Trase cutia, o deschise şi scoase actele.

- Să-ţi comanzi un cub cu trei sertare, cu cheie.

Aprobă scurt şi păşi în spate:

- N-am vrut să fac investiţii de capul meu.

Mugurel tăcea; răsfoia dosarul de casă. Brusc, se încruntă:

- Aici ce-i?

Aa, dispoziţia de plată de două milioane!

- După ce-a trecut Laura şi-a luat banii, m-am pomenit cu clientul meu preferat, care ia câte 12 buchete deodată. A trebuit să improvizez ca să nu depăşesc plafonul de casă.

Iar tăcea... Dacă nu-l certa, atunci făcuse bine; nu? Mai ales că returnase avansul a doua zi, chiar pe prima linie din registru...

- Şi-aici?

- Aici, acelaşi client fidel a venit la nouă jumate şi mi-a comandat 80 de trandafiri pentru ora doişpe. N-am avut decât 50 şi n-am vrut să-l refuz; aşa că am improvizat. Dar când a ridicat comanda, i-am dat numărul de telefon şi l-am rugat să mă anunţe cu 12 ore înainte "să mă pocnească" cu asemenea comenzi.

Iar tăcea... Cu un gest scurt, şeful lui azvârli hârtiile înapoi în ladă:

- Văd că te-ai obişnuit.

- Nu e greu.

Mugurel revenise în florărie; se grăbi să împingă lada sub masă şi să-i urmeze.

- Ai avut probleme cu maşina?

- Nu.
- Cu vecinii sau cu poliţia?
- Nici, nici.
- Cu Laura?

Întrebare-capcană sau nu, răspunsul nu putea fi decât unul! Începu să râdă:

- Exclus!
- OK. Cum ţi se pare că merge zona asta?
- Destul de bine. De fapt, nesperat de bine! Ghivecele au făcut totul.
- Adică?
- Adică s-a aflat că avem ghivece; oamenii au venit, au luat o gardenie şi-un ficus şi, când au avut nevoie de-un buchet de flori, au venit tot aici. Am avut şi preţuri promoţionale în prima lună...
- Aha! Bun!
- Chiar mă gândeam să fac un raft afară pentru ghivecele astea.

Dintr-un salt, Mugurel se urcă pe tejghea şi-l privi curios:

- Unde, afară?
- Mă gândeam la o chestie din lemn, tot albastră, dar cu uşi din geam, care să se încuie. Pusă pe roţi. De dimineaţă s-o trag în uşa deschisă, cu vedere spre bulevard, iar seara s-o bag înăuntru.
- E perfectă. Fă-o.
- Pentru florile din depozit, ar fi bine ca gemuleţul de la uşa din spate să se deschidă. Ca să-l las deschis peste noapte, să nu se ofilească stocul de la căldură.
- OK; Laura, să trimiţi mâine pe cineva să se ocupe.
- Şi mai aveam o idee...
- S-o auzim!
- S-a terminat promoţia cu 40% reducere. Mă gândisem la una de genul "la comandă de peste 300.000, o vază cadou".
- Şi cine-ţi face ţie asemenea comenzi? Că omul de rând ia cinci garoafe şi pleacă!
- Vine decembrie, lună cu multe vizite. Adică stresantă. Clientul preferă să nu-şi bată capul foarte tare la capitolul "cadou". Şi mai sunt şi firmele. De pildă, clientul meu preferat lucrează la o firmă mare; presupun că o bancă sau o multinaţională. Şi are şi el aceeaşi problemă, cu cadourile... Ne-ar prinde bine mai mulţi clienţi de-ăştia preferaţi, care vor câte şase coşuri deodată.
- ... Şi, la urma urmei, ai putea extinde promoţia şi la ghivece! Deşi clientul nu prea poate să pună gardenia-n vază...

Râdeau toţi trei...

- Lasă-mi două-trei zile, să-mi fac calculele; dar în principiu cred că ar merge ideea.

Aprobă scurt cu capul. Şi cum Mugurel tăcea, decise să deschidă şi acel subiect:

- Trebuie să stabilim un program ferm. Nu voi putea munci şapte zile din şapte, de la opt până la cinci-şase, mai ales în condiţiile în care de trei ori pe săptămână mă duc în piaţă la patru dimineaţa.

Mugurel era extrem de uimit! Se grăbi să continue:

- Soţia mea e gravidă; sarcina e destul de înaintată. Nu prea mai pot s-o las singură atâta timp. Se pot întâmpla multe într-un sfert de oră; a mai pierdut o sarcină, aşa că ştiu ce poate însemna un sfert de oră...
- N-am ştiut că ai avut programul ăsta. Da' de ce n-ai deschis la nouă?
- Ca să fiu aici şi pentru cei care cumpără cinci garoafe în drum spre serviciu.
- Şi-ai stat până la şase seara pentru cei care cumpără un trandafir în drum spre casă. OK; mai ai puţină răbdare în privinţa programului, că o rezolvăm luna asta. Carte de muncă, o altă maşină de serviciu, bonuri de masă şi 400 de euro net, indiferent de încasări. Dacă treaba merge bine în continuare, la anul discutăm şi de procentul din vânzări.

Şi întinsese mâna spre el... Aceea fusese negocierea? Foarte scurtă! Dar era de acord cu oferta lui, aşa că-i strânse mâna, zâmbind... Mugurel sări de pe tejghea şi începu să râdă:

- Asta ca să nu crezi că-ţi port pică pentru toate şuturile alea bine plasate pe care nu le-am putut apăra!

Ia uite! Îşi amintea meciurile lor de fotbal! Şeful lui se grăbi să mute discuţia spre un subiect care nu-l dezavantaja:

- În câte luni e?
- A intrat în şapte.
- Şi cum e sarcina? Uşoară?
- Nesperat de uşoară.
- Ce-a spus medicul: băiat sau fetiţă?
- 80% fetiţă.
- Atunci e fetiţă sigur! Ăştia îşi iau o marjă de eroare când trebuie să se pronunţe înainte de şapte luni. Şi unde-o să nască?
- La Giuleşti.
- Sunt medici buni la Giuleşti.
- Foarte buni.

Acum plecau. Toţi trei. Astăzi, bărbaţii care voiau să cumpere un trandafir în drum spre casă trebuiau să se orienteze spre florarii de la Maica Domnului. Îşi luă geaca şi-i urmă.

- De mâine, mă găseşti la birou începând cu ora nouă. Orice probleme, idei, sugestii sau plângeri ai, mă suni imediat!

Aprobă cu capul şi trase uşa. Încuie yala, puse lacătul pe grilaj...

- Vorbim.
- Vorbim.

Mugurel pornise deja spre maşină, grăbit ca după orice negociere. Laura îl privi cu subînţeles, zâmbind veselă; aprobă scurt cu capul iar ea alergă după şeful lor:

- Pa!
- Pa!

Ia să pornească şi el spre casă, că Ana sigur se îngrijorase!

Intră în supermarket şi alese o sticlă de şampanie: chiar dacă gravidele nu aveau voie să consume alcool, or să facă o excepţie azi! La asemenea negociere... Şi pişcoturi! Păcat că n-aveau decât de-alea la pachet; erau destul de tari. Ar fi preferat pişcoturi proaspete, care aproape se rupeau când le ridica din farfurie... Achită totul şi alergă spre scara blocului: după discuţia cu Ana, urma discuţia cu tatăl lui!

Descuie încet uşa, intră în bucătărie şi scoase două pahare. Ce dacă erau pahare de apă? Şampania conta! Le umplu şi desfăcu şi fursecurile; şi-acum Ana se grăbi să se apropie de el:

- Hei! Nu te-am auzit când ai intrat!
- Asta şi era intenţia!

La vederea paharelor, soţia lui începu să râdă:

- Deci s-a terminat cu bine!
- Ai puţină răbdare, că-ţi povestesc imediat!

Gata: aranjase pişcoturile pe farfurie. Îi oferi un pahar; ciocniră, râzând...

- Să fie într-un ceas bun!
- Doamne-ajută!

Şi-acum se aşezau şi ei, serveau şampanie cu pişcoturi iar el povestea cum fusese!

- Au apărut la cinci fix, exact când îmi pierdusem răbdarea şi voiam să închid uşa! A intrat, s-a uitat lung în toate părţile şi-a spus că o să vorbească cu un arhitect, să scoată coloana din mijloc. I-am spus de ideea cu stativul şi mi-a spus să-l comand urgent. A analizat cu grijă ghivecele, florile, aranjamentele, fluturii şi puii şi pe urmă a întrebat de acte. Ne-am mutat în spate, a văzut registrele, dosarele... A vrut să ştie doar de ce-am luat atunci 2 milioane pe dispoziţie de plată şi de ce-am cumpărat trandafiri de la mama la preţul pieţei. Mi-a spus să-mi comand un dulap cu sertare care se-ncuie, ca să nu mai ţin actele în cutia de carton; pe urmă ne-am întors în florărie şi-am discutat despre cum merge zona, ce se vinde... A fost imediat de acord şi cu raftul pentru ghivece, iar Laura o să trimită mâine pe cineva care să facă gemuleţul din spate să se deschidă. În privinţa promoţiei cu vaze cadou, m-a rugat să-i dau două zile ca să-şi facă socotelile; dar, în principiu, e de acord cu ea. După care i-am spus că nu pot lucra 7 zile din 7, câte 12 ore pe zi, şi să mai şi aprovizionez o dată cu găinile de trei ori pe săptămână. M-a rugat să am puţină răbdare, că rezolvă problema asta în cursul lunii.

- Care lună?
- Decembrie, firește!
- Anul ăsta, sper!

Ia uite! Soția lui băuse deja jumătate de pahar și se binedispusese! Decise să scurteze mult povestirea, ca să nu rişte să trebuiască să i-o spună și mâine!

- Și mi-a spus cam așa: carte de muncă, altă mașină de serviciu, bonuri de masă, 400 de euro net iar la anul discutăm și despre procent din vânzări. Și-a întins mâna spre mine de parcă știa că o să mă convingă să accept!

Ana îl strânse cu putere în brațe:

- E perfect!
- Mie-mi spui?! Dacă-mi aduce încă un om, e super-perfect! O să lucrez în ture, dar măcar o să am jumătate de zi pentru noi trei!
- Deci ești mulțumit!
- Eu, da. Tu ce zici?
- Că e foarte bine! Faci ceea ce-ți place și câștigi bine din asta! Ehei, câți oameni nu-și doresc să li se ofere așa ceva!

Termină paharul și se ridică:

- Gata! La nani cu noi!

Ana lăsă paharul pe masă, zâmbind:

- Adevărul e că n-am prea mâncat azi; și-asta se simte acum, cu șampania...
- Păi de ce n-ai mâncat?
- De emoție...

Oof, soția lui făcuse o prostioară! O trase în dormitor și se grăbi să se schimbe: vor face nani. Doar nani.

... Aproape adormise, încălzit de pijamaua pufoasă a Anei, când tresări: ah, ce uitase! Trebuia să discute și cu tăticul lui! Că și el aștepta veşti! Se ridică ușor, să n-o trezească, și intră în sufragerie. Și formă numărul părinților lui: sigur or să-l urecheze pentru întârziere...

- Da.
- Sărut mâna.
- Să trăiești! Gata, l-ai ameţit pe Mugurel?
- L-am zăpăcit de tot!
- Cât ți-a oferit?
- Altă mașină mai acătării, 400 de euro, bonuri de masă, promisiunea unui angajat care să mă ajute și certitudinea că, la anul, discutăm și despre un procent din vânzări.
- Ei, bravo! Așa da! Așa te-apropii și tu de bunăstare! Ce-a zis despre florărie?
- Nimic, ceea ce-i foarte bine!
- Să știi tu! Bravo, mă! Să fie într-un ceas bun!
- Doamne-ajută!
- Și să te văd cât mai curând așezat la florăria ta!

Începu să râdă:

- Amin!
- Taică-tu s-a dus la culcare, că mâine aprovizionează beciul și trebuie să fie odihnit.
- ... Cum adică, aprovizionează beciul?
- Adică nu mai plecăm de-acasă la patru fără un sfert. Plecăm la șase, începem vânzarea cu florile din beci, iar o dată sau de două ori pe săptămână el se duce cu băieții în piață și umplu beciul.
- Și-i convine să facă așa?
- Da; chiar dacă florile sunt un pic mai scumpe, e și cantitatea mai mare; și negociază prețul!
- Și aveți și voi un program mai omenesc!
- Și mai sănătos. Toți suntem mulțumiți așa, și el e mulțumit când face calculele...
- Bravo vouă! Eu n-am nici beci, nici cameră mai măricică în spate, ca să mă gândesc s-o umplu și să vând din ea toată săptămâna.
- Păi dacă zici că-ți mai dă un angajat, poate împărțiți și sarcina asta!
- Nu cred că Mugurel o să fie de acord. A prins încredere în mine; i-am demonstrat că mă străduiesc să fac florăria asta cât mai profitabilă. Și știe că e obrazul tatei la mijloc, iar eu nu mă joc cu așa ceva... Mă îndoiesc că o să aibă încredere în altcineva.
- Maică, atunci măcar să-ți scrie "șef" pe cartea de muncă! Ca să știi și tu de ce te trezești la trei jumate și pleci de bezmetic să-i cumperi lui flori!
- Să vedem ce-mi scrie în contract; dacă nu-mi convine, nu-l semnez!
- Așa! Și lasă, că dacă nu e de acord să te facă șef, e chioșcul ăla de la Obor care abia așteaptă să te cunoască!
- Așa m-am gândit și eu.
- Bravo! Nu-l mai trezesc pe taică-tu acum; îi povestesc eu mâine ce-ai făcut.
- Lasă, că-l sun mâine dimineață.
- Du-te și odihnește-te și tu, că e destul de târziu.
- Sărut mâna.
- Să trăiești.

Închise și se grăbi să se întindă în pat, să-și strângă soția și fetița în brațe, să se învelească foarte bine toți trei... Mm, ce somn îi era! Șampania aia îl dăduse gata!

5 decembrie 2003 - vineri

Florentin

Lucra la ikebana aia superbă, supravegheat de privirea atentă a ochilor oblici...

Îi mergea bine. Aia va fi mai scumpă. De dimineaţă, se dusese şi comandase stativul pentru flori. Apoi alergase ca bezmeticul după un tâmplar; dăduse comandă şi pentru raftul de lemn cu uşi de sticlă. Deciseseră să-i facă trei uşi mici, individuale, ca să nu deschidă ditamai dulapul pentru un singur ghiveci. O să fie frumos... Iar când venise la florărie, îşi găsise clientul preferat aşteptând zgribulit în faţa lacătului. Comandă nu prea mare; şase buchete, pentru diseară. Cine putea şti unde lucra omul ăla, de făcea săptămânal câte-o "spargere" în buget...

Na, că se făcea coadă! Un tânăr intrase în florărie; acum stătea în spatele japonezului, cam la un metru distanţă, şi aştepta... Hei! Să fie atent la ce făcea acolo!... Gata. Streliţia arăta superb! O cumpărase special pentru clientul lui; acum, ochii oblici străluceau, încântaţi...

Împinse vasul spre el; apoi bătu pe casă florile, vasul şi bureţelul şi-i întinse bonul. Şi primi, ca de obicei, contravaloarea aranjamentului plus 50.000 bacşiş... Îi băgă în casa de marcat; să nu vadă clienţii cum strecura el ciubucul în buzunar! Japonezul ieşi, însoţit de şofer; tânărul se apropie de el:

- Bună ziua. M-a trimis dl Agapie să vă aduc maşina nouă şi să iau maşina veche.

Poftim? Nu prea înţelegea... Primi actele şi cheile; se uita la ele de parcă nu mai văzuse niciodată aşa ceva! Tânărul aştepta...

... Păi tocmai i se oferea o maşină! Întrebarea era dacă într-adevăr îl trimisese Mugurel...

- Ah, era să uit!

Aa, acum era altceva! I se trimiseseră şi procesele-verbale: unul de predare, unul de primire! Hârtiile aveau antetul firmei şi semnătura lui Mugurel. Şi-acum se grăbi să le semneze şi să scoată actele şi cheile "bătrânicii". Iar tânărul ieşi:

- E parcată în faţa florăriei. La revedere.
- La revedere.

Se grăbi să scoată telefonul şi să selecteze numărul Laurei. Suna...

- Bună.
- Bună. Ai trimis tu pe cineva să
- Ah, scuză-mă! Am uitat să te sun! L-am trimis pe şoferul firmei. E acolo?
- Nu, a plecat.
- Sper că cu maşina veche!
- Cu maşina veche.
- Bun! Ce zici: îţi place?
- Nu ştiu, că n-am văzut-o încă.
- Aha! Du-te s-o vezi; o să trec pe la tine, în jur de două, să-ţi aduc contractul de muncă. Ai carte de muncă?
- Da.
- Închisă?
- Nu ştiu; trebuie să vorbesc cu tata.
- Ei, dacă o ai la firma alor tăi, sigur e încă deschisă! Ca să-ţi meargă vechimea! Bun; îţi aduc şi-un formular de transfer.
- OK. Te aştept.
- Pa.
- Pa.

Închise şi ieşi în uşa florăriei. Privi talonul, citi numărul de înmatriculare, ridică privirea... Uau! O Dacie SuperNova neagră, nounouţă! Impecabilă! Şoferul o spălase şi-o lustruise; o parcase "ca la showroom", aşa că el o vedea acum dintr-o parte... Era superbă!

Mugurel se ţinea de cuvânt. În plus, era genul de om care rezolva repede problemele. Ceea ce însemna că în maximum două săptămâni va avea un coleg. Spera din tot sufletul să nu fie colegă...

La prânz, când Laura va veni cu contractul lui de muncă, o să încerce s-o tragă niţeluş de limbă. Să afle mai multe despre cum conducea Mugurel firma şi ce aştepta de la angajaţi. I se ofereau avantaje peste avantaje, înainte ca el să apuce să le ceară. Trebuia să menţină cumva starea aceea de "dăruire", ca să nu ajungă la "solicitare"...

Ana-Maria

Mm, era aproape 12! Ce să mai facă ea în casă?... Păi ia să iasă la plimbare prin parc! Să mai caute nişte crenguţe frumoase! Oare la ikebanele alea se pretau şi frunze uscate? Că erau multe frunze superbe, roşcate, căzute pe aleile din parc! O să culeagă două-trei şi-o să-l întrebe pe Florentin, când îi ducea crenguţele.

Se grăbea să se îmbrace. Privi lung plopii din depărtare... Mm, nu bătea vântul. O să-şi ia deci fularul, dar n-o să-l lege. Mănuşi o să-şi ia... Şi să ia şi-o pungă mare, cât mai colorată - dacă se întâlnea cu gardienii publici, să n-aibă probleme!

Florentin

Ia uite cine parca lângă Dacia lui de serviciu! Domnişoara asistentă! Tot elegantă, tot parfumată... Deh! Era o femeie cochetă! De ce nu?!

- Salut!
- Salut.

Laura îşi lăsă diplomatul pe tejghea şi se zgribuli scurt:

- Brr! Ţie nu ţi-e frig aici?
- Nu.
- Eu am îngheţat instantaneu!
- Mută-te lângă calorifer.

"Sau vrei să-mi probezi geaca?" Tânăra se grăbi să se apropie de calorifer şi acum zâmbi mulţumită:

- Aici e bine...

Ridică scurt din umeri: dacă acolo-i plăcea ei!

- Şi cum a fost azi?
- Cu emoţii: şoferul mi-a dat actele iar eu nu ştiam dacă să-l cred sau nu...
- Ar fi trebuit să te sun, dar dl Agapie a vrut hârtiile foarte urgent; şi m-am luat cu treaba...
- Nu-i nimic. Am comandat şi raftul pentru flori, cubul şi caracatiţa.

Laura bufni în râs:

- Caracatiţa asta o să fie teribilă!
- O să dea foarte bine în dreptul coloanei.
- O să fie superb. Mai ales dacă pui ikebane pe ea...
- Una singură - că am un singur client cu ochi oblici.
- Ghivecele merg bine, nu?
- Da, mai ales crăciuniţele. E sezonul, iar astea sunt la modă acum...
- Auzi? Ştii cumva cum se fac frunzele alea roşii? De fapt, alea sunt frunze, sau flori?
- Frunze. După ce face frunzele verzi, planta se ţine la întuneric; şi-atunci face funze roşii.
- Şi nu moare dacă n-are lumină?
- Nu moare.
- ... Ciudat!

Laura se grăbi să revină lângă tejghea. Deschise diplomatul şi-i întinse un plic:

- Salariul pe noiembrie.
- Mulţumesc.
- Cu plăcere. Şi contractul de muncă.

Aa, ăla trebuia citit! Se grăbi să întrebe:

- Sper că nu-l vrei tot azi, nu?

- Nuu, ia-l acasă, citeşte-l, discută-l şi cu dl Manolache... E contractul STAS, să ştii!

- Ştiu; dar vreau să-l citesc pe îndelete.

- OK. Cartea de muncă e la dl Manolache, nu?

Scoase mobilul şi selectă numărul tatălui lui. Suna...

- Da.

- Bună, tată.

- Să trăieşti.

- Cartea mea de muncă e la tine?

- Da, e la mine.

- Păi mi-ar cam trebui...

- Poţi să vorbeşti?

Ptiu, să nu fie dedeochi! Deştept mai era! Zâmbi slab:

- Nu.

- Atunci spune-i să-ţi facă hârtie de transfer, ca să mai câştigi măcar 24 de ore. Vin pe la tine diseară, la cinci, să discutăm.

- Bine, tată. Pa.

- Pa.

Închise şi-o privi cu ochi amuzaţi:

- Cică vrea transfer...

Laura râdea:

- Atunci îţi fac transfer! Ţi-l aduc mâine...

- OK. Voiam să te întreb... Am observat că dl Agapie rezolvă problemele cu viteza luminii.

- Nu-i place să tragă de timp. Atunci când un lucru poate să meargă mai bine, preferă să-l facă să meargă mai bine începând chiar de azi.

Aha! Asta-i plăcea...

- Să înţeleg că am avut dreptate?

- Cu ce?

- Cu negocierea şi oferta.

Aprobă scurt cu capul:

- Da, ai avut dreptate.

- Deci eşti mulţumit cu noua ofertă...

- ... Acum trebuie să înţeleg că te aşteaptă cu răspunsul?

- ... Cam aşa ceva!

- De vreme ce sunt tot aici şi după negociere, înseamnă că sunt mulţumit; nu?

- Teoretic, da. Practic...

De ce să mai lălăie aşa problema? De ce să nu discute deschis, dacă tot o trimisese să-i afle părerea?

- Totul e OK momentan. Dacă se grăbeşte un pic şi cu noul angajat, va fi perfect.

- Apropo de angajatul ăsta... Vrei să stea cu tine, sau te gândeai să lucraţi în ture?

- Prefer în ture, bineînţeles! Că altfel ne-am călca pe picioare aici şi-am juca macao şi şotronul mai toată ziua!

Laura începu să râdă:

- Adevărul e că ţi-ar prinde bine un student. Dimineaţa e la facultate, după-amiaza vine la florărie. Tu te duci dimineaţa să iei flori, vii la florărie iar la două închei programul...

- Ar fi excelent aşa. Dar în general studenţii

- În general, studenţii au nevoie de serviciu. Mai ales dacă nu sunt din Bucureşti şi stau cu chirie. Aici ar avea un program îndeajuns de lejer ca să aibă timp să înveţe; ar avea şi destul "material" pentru proiecte şi lucrări, ar acumula şi experienţă, şi vechime pe cartea de muncă...

Privite aşa, lucrurile sunau foarte bine! Dar studenţii ăştia erau cam răsfăţaţi, după părerea lui; îi ţineau mămica şi tăticul în Bucureşti, nu trebuiau să se zbată cine ştie ce pentru un ban în plus...

Ana-Maria

Gata! Sacoşa era plină iar nasul ei îngheţase la propriu! Traversă bulevardul şi se apropie de uşa larg deschisă. Oare nu-i era frig soţului ei acolo, aşa, cu ditamai sursa de ger chiar lângă tejghea? Intră... Ia uite cine era acolo! Florentin se grăbi să-i iasă în întâmpinare:

- Ei, bine-ai venit!

Şi-un sărut... Mm! Răspunse tot în romanes:

- Bine te-am găsit.

- Laura, asistenta dlui Agapie. Ana-Maria, soţia mea.

Deci ea era "celebra Laura-cafegioaica"! Perfect! Zâmbi "ca pentru revistă", strângându-i mâna şi continuând ceea ce părea a fi discuţie "pe limba lor":

- Îmi pare bine.

- E plăcerea mea.

Florentin se grăbi să intervină şi să-i recapteze atenţia:

- Ţi-a îngheţat nasul! Pe unde mi-ai umblat pe gerul ăsta?

- Am fost "să-ţi fac aprovizionarea".

Îi întinse sacoşa. Florentin privi crenguţele şi începu să râdă:

- Puteam să mergem amândoi diseară!

Bufni în râs:

- Pe frigul ăsta?

Râdeau toţi trei; deci Laura le ascultase conversaţia...

- Fugi acasă, la ceaiul fierbinte!

OK! Asta era şi părerea ei! Se văzuseră, se cunoscuseră, acum ea trebuia să plece pentru ca ei să revină la discuţia despre serviciu. Îi fură deci un sărut:

- Atunci am plecat. Pa.

- Pa.

Se aplecă şi-o privi drept, folosind acea ocazie pentru a-şi întipări bine în memorie chipul tinerei:

- Mi-a părut bine.

- Şi mie.

- La revedere.

- La revedere.

Ieşi, legându-şi fularul; îl auzi clar pe Florentin râzând:

- Ia să vedem ce-am eu aici...

Deci el scotea crenguţele, semn că prezenţa Laurei devenea supărătoare - pentru că el avea treabă.

Într-adevăr, "asistenta dlui Agapie" era frumoasă. Nu era chiar "fulgerătoare", cum i se păruse Gabriela atunci când o văzuse prima oară la chioşc; dar avea trăsături armonioase. Îi stăteau bine buclele brunete, tunse în scară; îi încadrau plăcut faţa. Nu părea coafată; ondulerurile păreau naturale. Dar nu era hair-stylist, să-şi dea seama de adevăr; în plus, nu avusese la dispoziţie decât cel mult 5-6 secunde "ca s-o măsoare toată". Şi-i atrăsese atenţia silueta perfectă, foarte bine pusă în valoare de costumul la dungă albastru închis, cu cizme cu toc cui, cu haină cabrată pe talie, cu cămaşă cu guler cazac...

Ce mai! Era superbă! Norocos individul care "va pune gheruţa" pe ea! Şi-acum înţelegea de ce Florentin insistase atunci s-o cunoască şi ea pe tânăra care-l tot vizita, care-l sfătuia ce şi cum să scrie prin hârtii, cu care stătea de vorbă zilnic probabil...

Păi, ce să mai spună?! Evident, că nu Florentin "va pune gheruţa" pe ea! Deşi fusese invitat s-o facă, după ora cinci, la o cafea! El o refuzase atunci, o refuza acum şi cu siguranţă o va refuza pe viitor! Nu-i nimic; mai erau pretendenţi! La aşa siluetă şi cap frumos şi deştept... se făcea coadă!

Intră în supermarket: ia să-şi ia ea un compot de vişine!

Florentin

Scotea crenguţele din sacoşă, constatând că soţia lui era mult mai pricepută la "stilul contorsionist" decât el...

- ... Pentru ce-ţi trebuiesc crenguţele?

- Pentru ikebane, pentru aranjamente... Merg şi la coşuri...

Aha! Îi adusese şi-un snop de frunze uscate! Erau superbe!

- Astea sunt splendide! Merg la ikebane?

- Nu ştiu; o să încerc ceva "tomnatic", deşi nu cred că japone-

zul meu o să fie tentat de "natură moartă"...

- OK; te las să le aranjezi. Vin mâine, să-ţi aduc transferul şi să iau contractul de muncă; OK?

- OK.

- Pa.

- Pa.

Şi rămăsese din nou singur...

În sfârşit, Ana o cunoscuse pe Laura! În sfârşit! Îl apăsase mult acel gând. Asistenta lui Mugurel arăta foarte bine, era frumuşică foc şi venea zilnic la el la florărie! Deşi ştiuse că soţia lui nu avea momente de gelozie, erau de evitat asemenea situaţii în care ea nu-i cunoştea colegele. Mai ales asemenea colege!

Ana-Maria

Telefonul începu să sune; se ridică şi răspunse:

- Da.

- Salut.

- Ei, bună, Ninuţo!

- Eu ştiu dac-o fi aşa de... "bună"?

- Păi ce s-a întâmplat?

- Uite, am plecat mai devreme azi, că a trebuit să mă duc la Camera de Muncă... Măi, Olive asta e insuportabilă!

- S-a luat de tine?

- Se ia de toată lumea! Ştii, nu ţi-o zice-n faţă; e miorlăită şi mâţâită, râde şi zâmbeşte la toţi colegii, se repede să-i ducă lui Boncea cafeaua sau faxurile, se oferă să trimită ea faxurile cât e secretara ocupată cu altceva, se oferă să sune ea la clienţii restanţi când puştoaica de la facturare are mult de printat, se oferă să se ducă ea cu hârtiile la Administraţia Financiară după program... Şi după aia se duce la Boncea şi-i spune că eu nu mi-am terminat de îndosariat contractele, că contabila-şefă n-a făcut încă salariile, că secretara a întârziat cinci minute de dimineaţă iar faxul n-a avut hârtie... Că la fabrică nu răspunde nimeni la telefon decât după al treilea ţârâit...

- E o nenorocită. Fă cumva s-o dea afară!

- Ce s-o dea afară! Ce, mai are timp să angajeze pe altcineva? Suntem în decembrie, se vând fardurile!

- Oricum, pune-o într-o lumină proastă în faţa lui Boncea. Că bănuiesc că celelalte fete s-au convins cu cine stau în birou!

- Bineînţeles că s-au convins. Auzi? Eu am aşa, o bănuială...

- Ce bănuială?

- Că fata se apropie de patul lui Boncea.

- Mă, eu una nu cred. Că Boncea are familie serioasă, are doi copii şi domeniul de activitate al firmei l-a înconjurat numai de manechine! Şi-a stat cuminte până acum, s-a dus conştiincios acasă la nevastă... Olive nu e totuşi chiar aşa de "ravisantă", ca să-l zăpăcească!

- Şmecheria nu constă în frumuseţea fizică, ci în diametrul orificiului. *Capisci*?

Roşi violent: dacă Nina spunea asemenea cuvinte la telefon, atunci era chiar furioasă! Se grăbi să readucă discuţia strict la problemele de serviciu:

- Draga mea, important e să o faci să nu te mai vorbească pe tine! Pune-te bine cu ea! Deşi nu prea ştiu cum să faci asta...

- Eu ştiu. Încep să-mi caut alt serviciu, iar când îmi găsesc, o duc la Boncea-n birou, o scuip şi-i trag şi două bastârci la felinar. Şi pe urmă plec cu fruntea sus.

- Dacă tu crezi că e mai bine să pleci tu...

- Şi ce să fac? Să mă chinui să-i arăt lui Boncea că Olive îl dezinformează?

- Să te pui bine cu ea, să taci şi să aştepţi să se trezească el. E deştept, să ştii; o să se trezească în curând.

- Asta rămâne de văzut.

- Şi-n rest, cum e?

- Ce să fie?

- Păi de obicei lucrurile se compensează. Dacă ai probleme la serviciu, înseamnă că n-ai probleme acasă...

Acum Nina începu să râdă:

- Aa, la asta te referi... Să spunem că, întrucât problemele de la serviciu sunt mari şi se manifestă violent asupra sistemului meu nervos, acasă e vis-paradis...

- Mă bucur să aud asta. Partea cu "acasă", fireşte!

- Serios vorbind acum... Mă îngrijorează planurile de Crăciun.

- De ce?

- Păi de obicei firmele dau liber de sărbători. Iar Radu m-a anunţat, zâmbind, că el pe 24 îşi ia diplomatul şi pleacă-n delegaţie. Şi că nu-i plac sarmalele, aşa că să nu mă obosesc să le-mpletesc.

- Asta-i bine şi nu prea.

- Ştiu. Cred că ultimele evenimente l-au bulversat...

- Ce evenimente?

- Ştii tu; atunci când mi-a devastat casa şi m-a luat de la tine... Cred că atunci s-a întâmplat ceva în mintea lui. Ca un fel de duş rece. Am sentimentul că încearcă să-şi anunţe nevasta că exist.

- Iar Crăciunul ăsta o să fie un apropo extrem de serios. Vorbeşte cu el.

- Nu ştiu... Pe de-o parte, mi-e frică de ce s-ar putea întâmpla dacă familia lui află. Pe de altă parte însă, aş vrea să afle...

- Mai bine să nu afle. Tot nu ţi-ai dat seama că te-ai îndrăgostit de el?

Nina tăcea... Oftă greu:

- Poate vii sâmbătă pe la mine. Şi poate discutăm şi noi deschis despre problemele tale.

- ... OK. Să vedem; te sun.

- Aştept să mă suni.

- Pa.

- Pa.

Închise şi intră în bucătărie: Ninuţa ei avea o mare problemă...

Da; observase şi ea că acel Radu era uşor disperat după tânăra zăpăcită, săritoare dar atât de sensibilă totuşi. În plus, avea vârsta aceea afurisită la care majoritatea bărbaţilor făceau a doua mare pasiune a vieţii lor. Mai era şi problema băiatului, pentru care acel bărbat călca pe cadavre, pe propriul suflet şi pe orice greşeală, oricât de mare...

Nu ştia ce să spună. Poate că Radu decisese să facă o schimbare în viaţă. Poate doar se săturase să gonească noaptea cu BMW-ul pe şoselele pustii, grăbit să ajungă odată la Suceava sau Oradea şi să aţipească măcar o oră! Numai el ştia de ce decisese, brusc, să-şi petreacă toată ziua de 24 decembrie cu Nina! Adică să petreacă la propriu Crăciunul cu ea! Grea dilemă...

Ei, or s-o desluşească ele cumva! Poate se ducea ea la Nina sâmbătă! Şi-o chemau şi pe ţaţa Dida, să le dea în cărţi...

Florentin

Gata şi socotelile. Pe unde era tăticul lui? Îşi aprinse o ţigară; privea lung strada, complexul... Aha! Venea şi el uşurel, de parcă se plimba... "Haai, tată, că-mi leşină nevasta de foame!" De fapt, lui îi era o foame de lup! Şi trebuia să discute şi cu Ana despre acel contract! Fusese văzut; acum paşii se grăbeau. Bun! Vor termina repede!

- Bună seara.

- Să trăieşti. Ia spune: care-i problema?

- Contractul de muncă.

- Ce-i cu el? Încearcă "să te agaţe" cu vreo porcărie?

- Nu; totul e OK.

- Şi-atunci ce nu-i în regulă?

- ... Nu l-aş face pe perioadă nedeterminată.

Tăticul lui îl privi lung... şi-şi aprinse o ţigară:

- Ia spune: ce simţi?

- Uite, vezi Dăciuţa aia neagră de-acolo?

- Da.

- E noua mea maşină de serviciu.

- ... Bravo! Ai grijă cum conduci acum! Cu băbuţa aia nu-mi

era frică; dar cu asta, nu ştiu ce să zic...

- Lasă, că nu-i BMW!

- E vreo problemă cu ea?

- ... Cred că e o problemă cu Mugur.

- Vorbeşti azi, sau plec şi mă-ntorc mâine?

OK! Să fie concis atunci!

- Face totul azi. A auzit de stativul ăla pentru coloană, mi-a spus să-l fac. Pe loc, fără să se gândească mai mult de-o secundă. A auzit de dulapul pentru flori, a spus să-l fac. Negocierea nu e negociere la el: e un fel de dispoziţie. Mi-a zis verde-n faţă ce-mi oferă şi-a întins mâna. De parcă mi-ar fi ghicit gândurile şi era sigur că o să accept. Şi nu-mi place. E prea sigur pe el, în ceea ce mă priveşte.

- Ştie că e o ofertă bună.

- La funcţie, a scris "director punct de lucru".

- Bravo!

- Asta e o funcţie cu răspundere mare.

- Foarte mare, să ştii! Iar el ţi-a oferit-o imediat după luna de probă!

- N-aş vrea să fiu director.

- Dacă faci munca unui director, de ce nu?!

- Ca să nu semnez tot felul de rahaturi!

- S-a băgat vreodată în socotelile tale? Ţi-a spus vreodată să cumperi aia şi nu ailaltă?

- Nu, pentru că a fost în Germania. Acum e în România. Şi n-am nici o certitudine că nu mă sună diseară să-mi spună că-mi trimite cine ştie ce contracte cu cine ştie ce depozit sau distribuitor! Pe care trebuie să le semnez şi gata! Eu ştiu ce-nseamnă "punct de lucru"? Nu ştiu, că nu-s jurist! Poate-i vine ideea să schimbe gresia şi mă pune să iau vreun împrumut bancar! Cine să-l semneze? Directorul punctului de lucru care-şi schimbă gresia, nu?

Tatăl lui tăcea acum...

- Să zicem că Mugurel e bine intenţionat şi nu face porcării. E vorba să-mi angajeze un băiat, eventual student, care să lucreze după-amiezele. Dacă ăluia îi vine ideea să-şi ia frigider în rate, cine-i semnează adeverinţa? Şeful lui, nu? Adică eu, nu? Ce siguranţă am că-şi plăteşte conştiincios ratele cinci ani de zile?

Nici acum nu auzea un răspuns... Oftă greu:

- Aş prefera să rămân florar. Şi să am contract cu perioadă determinată de un an. Eu ştiu ce se mai întâmplă? Dacă m-apucă fandaxia la vară şi mi se pune pata să-mi deschid florăria? Mi-aş da demisia şi mi-aş face afacerea prea devreme! Dar aşa, dacă am contract pe un an, iar el nu-mi dă drumul să plec, ştiu sigur că "de la data de", gata! Contractul e datat 1 decembrie; dacă-mi deschid afacerea la anul, pregătesc actele şi magazinul şi-i înaintez demisia pe 15 noiembrie. Iar de la 1 decembrie sunt la tejgheaua din florăria mea.

Şi-acum o să tacă, pentru că altceva nu mai era de spus. Asta-l frământa, atâta spunea! Aştepta sfatul lui...

- ... Ai dreptate. E mai bine să ştii că peste-un an îl ai din nou la mână. Te-ai gândit foarte bine. Oricum însă, trebuie să vorbeşti cu el. Dacă te-ntreabă de ce vrei o perioadă fixă, spune-i că noi suntem bătrâni şi nu vrei să ne dai certitudinea că nu te vei întoarce niciodată în afacerea familiei. Că vrei să ne laşi impresia că nebunia asta a ta cu florăria e doar o chestie de moment. Dacă mă sună, o să-i spun că ţi-am dat libertate ca să nu te scap de tot din mână. Şi, evident, că mă simt obosit şi scârbit de-atâta muncă! Bine?

- Bine, tată.

- Iar dacă nu e de acord cu contractul pe un an, mă anunţi şi-n 24 de ore chioşcul de la Obor te aşteaptă: spălat, parfumat, aprovizionat şi fără datorii.

- Bine.

- Acum te-ai calmat?

- Da.

- Bun. Mă duc s-o duc pe maică-ta acasă, că a degerat toată în chioşcul ăla! Pa!

- Pa.

Se îndepărta grăbit... Nu i se păruse supărat; doar îngândurat. Probabil că el nu se gândise la toate variantele alea; el nu ştiuse că Mugurel încerca să-l facă director! Iar când auzise toată logica lui, îi dăduse dreptate. Semn că se gândise bine. Bun! Perfect! Oare asta însemna că "îi venise mintea la cap"?

Bufni în râs şi reveni în florărie: să închidă totul şi să se ducă şi el acasă!

Ana-Maria

Deci aşa! Mugurel voia să-l facă director! Zâmbi slab:

- Vrei s-o sun pe Nina, să ne spună ce implică funcţia asta?

- Nu - pentru că nu vreau să fiu director, nici dacă n-ar implica absolut nimic! În privinţa firmei lui Mugurel vreau să fiu undeva la mijlocul organizării: nici sus de tot, nici jos de tot. La mijloc, între ape, acolo unde nu se uită nimeni...

Aprobă scurt cu capul şi se ridică:

- Când vine Laura să ia contractul?

- Presupun că mâine, la nouă şi-un minut.

- Atunci sună-l pe Mugurel şi spune-i varianta cu tatăl care nu trebuie supărat. Că alt motiv nu-mi vine-n minte.

Soţul ei scoase mobilul. Puse ibricul cu apă pe foc şi scoase cutia cu cafea: voia să audă şi ea discuţia - atât cât se putea.

- ... Îl sun mâine.

Ridică scurt din umeri:

- OK. La urma urmei, o fi şi el acasă!

Florentin se ridică, râzând:

- Uite, vezi? Asta-mi place la tine! Atunci când sunt în pană de idei, mă ajuţi imediat!

Râdea şi ea. Şi Florentina, pentru că o simţea tresărind uşor... Evident, picea sughiţa! Dar cu siguranţă râdea prea cu poftă ca să nu sughiţe!

Ioan

Se aşeză la masă, în bucătărie, şi-şi aprinse o ţigară. Şi nu mai aşteptă întrebarea:

- Mugurel i-a trimis contractul de muncă. Şi avea o problemă.

- Ce, a încercat să-l păcălească?

- Nu. I-a oferit postul de director de florărie.

Lăcrămioara se întoarse spre el:

- Şi asta-i o problemă?

- Da.

- Fi-miu s-a ţicnit!

- Ba s-a dezmeticit de-a binelea! Şi-a dat imediat seama că, în calitate de director, va trebui să semneze nişte acte! Cum ar fi contractul de credit pentru renovarea florăriei, adeverinţa de salariu pentru noul angajat care vrea să-şi ia frigider în rate, multe alte acte şi contracte, cum ar fi de exemplu contractul cu Rebu... Vrea să aibă funcţia de florar. Şi vrea să aibă contract pe perioadă fixă: un an.

Nevasta lui se aşeză la masă şi-l privi lung:

- S-a gândit Florentin la toate astea?

- Da. Copilul ăsta mă uimeşte pe zi ce trece! Mai întâi, angajarea în Niro! Apoi caietele şi cărţile alea! Carnetul de conducere! Miracolul pe care l-a făcut în florăria aia! Socotelile astea cu contractul... E cu capul pe umeri şi judecă din ce în ce mai corect, mai bătrâneşte... Nu se mai repede cu capul înainte; e precaut şi atent...

- A devenit şi el bărbat! Are o familie, va fi tătic... Nu se mai joacă.

- Exact. Numai că e o schimbare foarte mare, de când a plecat de la noi.

- Aici, tu erai şeful casei. Acum, el e şef peste familia lui. Trebuia să se trezească la realitate!

- Ştiu - şi sunt foarte mândru de el. Dar mă uimeşte!

- Şi pe mine! Eu i-am spus aseară că poate-l face şef! Că dă bine

în cartea de muncă...

Începu să râdă, amuzat de ceea ce va spune:

- Ete, muiere, vezi de ce şeful familiei nu e şefă?
- Io-te la el! Ce vrei să spui, mă?
- Că muierile se pricep foarte bine la mâncare! Io-te ce mi-ai făcut!

Se ridică şi-i arătă talia pantalonilor; Lăcrămioara se ridică şi ea:

- Ia lasă, că te bag eu mintenaş la regim!
- Să nu-ndrăzneşti!

Râdeau amândoi, amuzaţi de discuţie şi fericiţi să constate că Prâslea nu-şi prea mai merita numele de "Prâslea"...

6 decembrie 2003 - sâmbătă

Florentin

Era atent la acte. Socotea adaosurile comerciale şi scria florile în fişele de magazie. Începuse să i se facă frig...

Paşii intrară în florărie; îi recunoscu imediat, aşa că nu ridică privirea spre ea. Laura zâmbi:

- Neaţa.
- Neaţa.
- Ai fost la cumpărături?
- Am fost.
- Şi ce-ai luat?
- De toate. Sunt în spate...

Acum se îndepărta... Hm; probabil îi oferea "ocazia" de-a o măsura pe sub sprâncene! Nu se obosea: avea calcule de făcut. Încă trei poziţii şi termina acea factură...

- Sunt superbe!
- Iar garofiţele miros foarte tare. Or să se vândă bine.
- Evident. Ai studiat contractul?

Aprobă scurt cu capul... şi renunţă la calcule. Scoase mobilul şi arătă spre calorifer:

- Trebuie să vorbesc cu Mugur.

Laura aprobă scurt cu capul şi se apropie de calorifer. Sesizase o umbră de îngrijorare pe chipul ei. Selectă numărul... Suna. Acum era acum.

- Da.
- Bună dimineaţa. Florentin sunt.
- Bună dimineaţa.
- Scuză-mă că te deranjez...
- Nu mă deranjezi. S-a întâmplat ceva?
- Oarecum. Laura mi-a adus ieri contractul de muncă.
- Trebuie să-l înregistreze cât mai repede la Camera de Muncă.
- Ştiu.
- E vreo problemă cu el?
- Da; ar fi două probleme...
- Să aud.
- În primul rând, funcţia.
- Nu vrei să fii director şi în acte?
- Nu.

Şi-acum o să-l întrebe de ce!

- OK, scriem în contract tot florar; şi-a doua problemă?
- ... Aş prefera un contract cu perioadă determinată de un an. Ştii, tata e
- OK. Luni o trimit pe Laura cu un contract pe-un an, în care să rămâi florar. Bine?
- ... Bine.
- În rest toate-s bune?
- Da.
- Voiam să te întreb o chestie. Tu ce părere ai: să aducem brazi la vânzare?
- Nu.
- Nici chiar de-ăia olandezi?
- Nici chiar. Oborul o să fie plin de brazi; florarii or să fie plini de brazi. Şi-n fiecare an ambele tabere ard şi distrug jumătate de stoc pentru că rămân cu ei şi nu-i mai vrea nimeni pe 4 ianuarie.
- OK. Am înţeles. Atunci mai vorbim.
- Vorbim.
- Salut.
- Salut.

Închise, puţin contrariat... Scoase contractul din sertarul tejghelei şi se apropie de ea:

- Poftim. Îmi pare rău, dar trebuie să-l refaci.

- Nu-i nimic. Bine că-l refac, nu?

Iar începea? Laura luă hârtia şi se grăbi să se îndepărteze:

- Ai fost singurul care-a depăşit 60 de milioane profit net în noiembrie. Îl refac şi ţi-l aduc luni.

Ieşise fără să-l mai salute...

Cum adică, fusese singurul... Adică verişorii lui Mugurel îl trăgeau în piept? Făceau cheltuieli mari? Decontau tot felul de prostii? Luau flori fără acte? Că altfel nu se justificau acele cuvinte! Cu siguranţă, ceilalţi încasaseră mai mult decât el! Şi-atunci cum de avuseseră profit mai mic decât el?

Mă rog, asta era problema lor. Acum înţelegea... Hm; la negocierea aia îşi vânduse pielea cam ieftin! Dar dacă punea în balanţă şi funcţia de director, despre care nu auzise nimic atunci dar care apăruse pe contract... Să fi fost un test?

Poate că da, poate că nu. Oricum, în ceea ce-l privea strict pe el, era mulţumit. I se mărise salariul, i se dăduse o maşină "trăznet", i se aprobaseră toate ideile, i se îndeplineau toate dorinţele... Nu-l interesa absolut deloc cum mergeau celelalte florării; el îşi vedea de sarcinile lui, de spaţiul acela pe care-l administra cum ştia el mai bine... Şi cam atât.

Hm; Mugurel nu voise să ştie motivul pentru care ceruse angajare doar pe-un an. Dar cum spusese "Ştii, tata", poate că fusese de ajuns pentru el. Tăticul lui făcuse foarte multe lucruri frumoase pentru familia Agapie. Îi ajutase să scape de interlopi, le dăduse bani pentru operaţia lui Mugurel, le finanţase refacerea afacerii...

Ia să termine el socotelile alea şi să se-apuce de-un coşuleţ cu garofiţe! Parcă-l şi vedea cu ochii minţii: flori multe, multicolore, cu un miros ameţitor...

7 decembrie 2003 - duminică

Ana-Maria

Soneria începu să piuie... şi nu se mai opri. Se ridică imediat: să fie Nina? Spusese că sună înainte; dar poate că-i făcea o surpriză!... Aa, Luminiţa şi Nicuşor! Descuie grăbită iar cumnata ei "explodă":

- Salut! Tii ce mare te-ai făcut! Ptiu, să nu te deochi!

- Salut. Intraţi...

Îi văzu lăsând sacoşele pe hol şi năvălind la propriu în bucătărie!

- Nu vreţi să stăm în sufragerie?

- Nuu, că în zece minute am şters-o! Ne grăbim la tuşica, cu "fondul de sprijin" şi sacoşele cu bunătăţuri.

Aha!

- Păi să contribuim şi noi!

- Crezi că poţi să naşti cu capul spart? Eu zic că nu; aşa că stai jos imediat!

Luminiţa nu glumise! Se aşeză deci şi auzi şi explicaţia:

- Tata mi-a dat 200 de euro. Roberto mi-a dat, pe şest, încă o sută; la fel a contribuit şi Marcel. Şi-am pus şi noi una. Voi n-aveţi ce să mai daţi; luaţi mobilă la copil!

Ce să mai spună... Nimic, de vreme ce Luminiţa schimbă subiectul "cu viteza luminii":

- Şi voi ce mai faceţi?

- Bine! Florentin era cât pe ce să ajungă director de florărie...

- Ştim, că ne-a zis tata. S-a gândit bine frati-miu, să ştii! N-avea de ce să se lege la cap cu asemenea răspundere! Mai ales că nu e firma lui, n-are acţiuni acolo, nu-i rudă cu Mugurel ca să aibă atâta încredere în el... S-a gândit foarte bine.

Aprobă scurt cu capul, iar cumnata ei începu să râdă:

- Şi la noi e bine... Şi la ei e bine... Sarea şi piperul sunt Marcel şi Gabriela! Că am fost aseară pe la ai mei! Să-i vezi cum se privesc pe sub sprâncene, cum se fofilează spre camera lor, ce grăbiţi sunt să-l culce amândoi pe Ionuţ...

Râdea şi ea: parcă-i vedea cum schimbau feţe-feţe pe sub privirea atentă a dlui Manolache!

- Au mare grijă de chioşcul ăla şi de tuşica. Trec zilnic pe la ea, mai vine şi ea la ei la chioşc când poate... Toate-s bune; afacerea lor merge foarte bine, se vede că amândoi pun suflet şi muncesc pe rupte... Mirela în schimb are o problemă.

Serios? Ce problemă? Poate putea s-o ajute ea cumva!

- Mirela se gândeşte serios să facă şi ea o fetiţă.

I-auzi! Bravo ei!

- Dar îşi dă seama că e nevoie de ea la vânzare, că mama nu poate face faţă singură la chioşc, că o bebeluşă înseamnă cel puţin trei ani "pe tuşă", acasă, cu ochii pe ea... Şi stă în cumpănă.

Deci şi Mirela... Aici aveau puncte de vedere diferite. Ea făcea acea fetiţă acum pentru că ei şi-o doreau acum. Deşi ar fi fost poate mai bine pentru ei să pună pe picioare afacerea şi abia după aceea să se gândească la copil. Luminiţa amâna copilul din cauza afacerii; Mirela stătea în cumpănă tot din cauza afacerii. Le înţelegea, chiar dacă gândirea lor era exact inversul gândirii ei... Poate era o problemă de priorităţi? Sau de mentalitate? Aşa ar fi trebuit să gândească şi ea? Greu de spus...

- Tata s-a concentrat mult asupra lui Roberto, după înmormântare. A şi făcut toate schimbările alea de program şi aprovizionare... Poate îşi pregăteşte intensiv retragerea! Şi înlocuitorul!

- Sau poate şi-a dat seama că acel program era inuman!

- Eu cred că-i e frică să nu păţească la fel. Că unchiul a fost grav bolnav, să ştii; medicii au spus că a fost o minune că nu s-a întâmplat mai devreme! Cred că tata se întreabă în ce măsură diagnosticul ăla a fost dat de vreo chestie genetică... Şi cum nu-i genul care să umble

pe la medici, cred că a preferat "s-o lase mai moale" şi să-l instruiască repejor pe Roberto, să fie pregătit să preia totul atunci când el o să se retragă acasă, la lecţii cu nepoţii.

- ... Crezi că vrea să se pensioneze?

- Face "sportul" ăsta de vreo 35 de ani, dacă nu mai mult! I-o fi ajuns şi lui!

Aprobă scurt cu capul: nu se gândise niciodată că dl Manolache avea aproape 60 de ani! Chipul nu arăta vârsta; era şi o fire atât de activă, o personalitate atât de puternică...

- Mama zâmbeşte când îţi aude numele. Zâmbeşte aşa, tainic, şi devine un pic gânditoare...

Serios? Îşi privi cumnata cu îngrijorare:

- De ce?

- Nu ştiu. Nimeni nu ştie. N-a spus nimănui nimic, n-a discutat cu nimeni... Nici chiar Mirela, care stă cu ea la chioşc, nu ştie! S-a jurat, să ştii!

- Ştiu. Ei, bine că zâmbeşte - nu?

- Evident! Bine că zâmbeşte! Dar ar fi interesant de ştiut de ce!

Nicuşor se ridică:

- Poate din cauza colivei ăleia delicioase?

- Aoleu, Ano, să-mi spui ce-ai pus în coliva aia! Ştii cât a răsucit-o şi-a degustat-o pe toate părţile? Trebuie să-i spun secretul, că se apropie coliva de 6 săptămâni şi cred că "explodează" dacă nu-i iese la fel!

- O să-ţi povestesc totul pe larg, când o să aveţi şi voi timp să staţi mai mult...

Cumnatul ei ieşi:

- Mă scuzaţi un minut...

Luminiţa şopti, râzând:

- A mâncat piperat şi-a "ras" un kil de Cola!

Ahaa... Uşa băii scârţâi uşor; cumnata ei redeveni imediat serioasă. Luminiţa se aplecă mult spre ea şi turui, în şoaptă:

- Soacră-mea mi-a dat una peste ceafă de-am zis că mă pune jos!

Aoleu! Iar?

- Am uitat o sacoşă cu cumpărături la Angst. Când a văzut că lipsesc bulionul şi uleiul, "mi-a tras-o" după ceafă! Am alergat înapoi la magazin iar casiera mi-a dat punga, că mă recunoscuse şi-o pusese deoparte. Iar când am ajuns acasă, am constatat că îi trecuse. Şi nu i-am zis nimic lui Nicuşor, că ar fi făcut prăpăd!

Aşa-i! Nicuşor o iubea mult...

- Şi nu e prima oară! Mi-am colorat o cămaşă la maşina de spălat, mi-am furat-o; am ars cu fierul cămaşa lui Nicuşor, mi-am furat-o. Am uitat să pun sare-n mâncare - mi-am furat-o imediat după cină!

Aoleu! Păi ce însemna asta?

- Odată i-am zis lui Nicuşor; a urlat juma de oră, după care m-a luat şi-am dispărut de-acasă două zile, în semn de protest. Şi zău că nu-mi vine să-i mai zic, după ce l-am auzit urlând aşa la maică-sa!

Evident! Uşa băii scârţâi din nou; Luminiţa reîncepu să râdă sonor:

- Ileana învaţă de rupe la română şi-ţi duce dorul - mamă-mamă! Când am plecat aseară de la mama, făcea un referat. Şi era tare "opărită"...

- Şi nu ştie să-mi dea telefon?

- Ei, nu ştie! Se ambiţionează să le facă singură! Dar scrie şi oftează cu voce tare: "Dacă ar fi păstrat Ana caietele ei din liceu, ce bine-ar fi fost!"

- Îmi pare rău: le-am lăsat la Braşov. Şi nu pot să mă duc după ele. Nici nu ştiu dacă nu le-or fi aruncat...

- Lasă, dragă, stai liniştită!

Luminiţa se ridică:

- Am fugit! Pa!

- Mai veniţi şi voi pe la noi! Într-un weekend!

- O să venim, când se mai eliberează şi Florentin. Dar să ştii că şi Nicuşor are o grămadă de treabă acum, în luna cadourilor...

Aprobă cu capul: iar asta însemna că Luminiţa îşi petrecea zilele cu soacra aceea uşor ciudată... Nicuşor ridică sacoşele şi se grăbi să iasă; Luminiţa îi făcu cu mâna, râzând:

- Pa!

- Pa!

Închise uşa, zâmbind... O să discute diseară cu Florentin. El ştia dacă Luminiţa putea fi ajutată cumva. El ştia dacă dl Manolache ar fi trebuit să afle totuşi de acele scatoalce...

Florentin

Se aşează comod pe "canapea" şi-şi strânse soţia în braţe. Începu să caute un film, sau un program amuzant...

- A trecut Luminiţa pe-aici, cu Nicuşor.

- Ei, i-auzi! Şi ce ziceau?

- Ce să zică; nu prea multe, că se grăbeau cu sacoşele şi banii spre mătuşa ta...

Serios! Se încruntă scurt:

- Şi mie nu mi-au spus! Şi le-am zis că vreau să contribuim şi noi!

- Am încercat să mă duc să aduc banii, dar mi-a zis că n-am să reuşesc să nasc cu capul spart, aşa că mai bine stau jos. Era foarte fermă, aşa că am stat jos...

- Bine; lasă că discut eu cu ea.

- Zicea că toată lumea e bine. Că Marcel şi Gabriela fac minuni la chioşcul de la Muncii, iar în casă sunt deliciul tuturor...

- Cum adică?

- Adică se privesc şi se răsucesc pe toate părţile, se retrag amândoi ba să-l culce pe Ionuţ, ba să discute ceva între patru ochi...

Ana zâmbea; el râdea de-a binelea, ştiind că fratele lui nu mai făcuse niciodată aşa ceva...

- Ileana îmi duce dorul când face referatele la română. I-am spus să-mi dea un telefon, dar cică se ambiţionează să le facă singură.

- Bravo ei!

- Mirela, din câte am înţeles eu, oscilează între a face acum o fetiţă şi a mai aştepta câţiva ani...

- O să aştepte. Roberto e foarte concentrat asupra tatei şi afacerii. După ce-a murit nea Mihai, tata a făcut schimbări mari. Iar fratimiu nu prea ştie ce se cere de la el: să ajute mai mult şi mai ferm, sau să înveţe urgent ca să preia repejor totul? Nu poate să-l întrebe direct ce-are de gând; aşa că aşteaptă decizia tatei. Care cred că nici el nu ştie ce vrea! Probabil contribui şi eu la nelămurirea asta...

- Tu?

- Da, eu. Aşteaptă să vadă ce fac cu Mugurel. N-a vândut chioşcul de la Obor, semn că încă mai speră să ne vadă acolo, la vânzare.

- Şi tu ce părere ai?

- Păi eu m-am tot gândit... Dacă pică acum treaba cu Mugurel, mă duc glonţ la Obor şi stau acolo până prin ianuarie - când fac actele, firma şi închiriez sediul. Şi deschid florăria noastră la jumătatea lui februarie, ca să prindem vânzările de Mărţişor. Dacă însă treaba cu Mugurel pică la anul, probabil că m-aş duce la Obor până prin august. Şi aş deschide florăria în septembrie.

- Deci o să mai ţină chioşcul ăla până în septembrie viitor...

- Nu am discutat despre locaţia aia. Dar dacă deschide discuţia, eu îi spun să-l vândă. Că pot să stau noaptea aici, în Tei, şi să-mi meargă mai bine decât ziua la Obor. Locaţia aia aduce numai pagubă. Şi nici nu promite cine ştie ce!

Soţia lui aprobă scurt cu capul. Şi-l privi apoi lung:

- Tu ai vorbit vreodată cu Luminiţa între patru ochi? După nunta ei?

- Nu. Ar fi trebuit să vorbesc?

Ana ridică scurt din umeri... Zâmbi slab:

- OK; ce-ar fi trebuit să discut cu Luminiţa?

- ... În principiu, se înţelege foarte bine cu mama lui Nicuşor.

- Dar, în mod special, se întâmplă ceva. Ce anume?

- ... Când greşeşte, îi altoieşte câte-o scatoalcă după ceafă.

Privea lung televizorul... Deci Luminiţa o mai încasa, din când în când...

- Pedepsele mi se par mult exagerate. A spălat rufele amestecate şi şi-a colorat propria cămaşă - a încasat o palmă. A ars cu fierul de călcat o altă cămaşă - a încasat o palmă. N-a pus sare în mâncare - a încasat o palmă. Acum a uitat o sacoşă la Angst - mi-a spus că i-a tras o palmă de era cât pe ce s-o răstoarne. Nu ştiu, mi se pare...

Se grăbi să-i răspundă, ca s-o determine să nu intervină niciodată în acea problemă:

- E treaba ei. Dacă nu-i place comportamentul mamei lui Nicuşor, să-i spună lui Nicuşor. Dacă nu-i place nici rezolvarea pe care o găseşte Nicuşor, să-i spună tatei - şi rezolvă el, aşa cum îi place ei.

- I-a spus lui Nicuşor o dată. Cică a făcut un scandal monstru, a luat-o de mână şi-au lipsit două zile de-acasă. Acum nu vrea să-i mai spună lui, că e-n stare să distrugă totul în casă sau, şi mai rău, să facă vreun gest urât la nervi.

- Noi n-o putem ajuta. Trebuie să se ajute singură. Iar dacă nu vrea să se ducă tata val-vârtej şi s-o ia de-acolo, trebuie să rezolve cu Nicuşor. Sau, şi mai simplu, cu soacră-sa. Ce, n-are gură să vorbească cu ea? Sau ea o fi vreun pui de perfecţiune şi nu greşeşte niciodată nimic?

Ana tăcea... Evident, era uimită de ceea ce auzise! Zâmbi slab:

- Dacă tata ar afla că fata lui nu este tratată aşa cum se cuvine, e dreptul lui să se ducă să o ia acasă. Nea Vlad ar veni val-vârtej să discute cu el, şi-atunci ar rezolva ei totul. Acum ştii ce-nseamnă să plece nora de la socri; iar la câtă dragoste are Nicuşor în suflet pentru sor-mea, îţi dai seama ce-ar fi în stare să accepte nea Vlad ca să o ducă pe Luminiţa înapoi cu viteza sunetului?

- Numai că ea evită să discute cu tatăl tău, tocmai ca să nu fie adusă acasă. Pentru că, deşi s-ar întoarce după un sfert de oră în casa socrilor ei, atmosfera ar deveni apăsătoare. Mai ales cu soacra.

- Grija ei nu trebuie să fie atmosfera. Grija ei trebuie să fie soţul ei. Şi-atât. De vreme ce nu-i spune tatei, concluzionez că e mulţumită cu Nicuşor! Iar mulţumirea cu el compensează nemulţumirea cu tanti Marcela! Şi mai e şi promisiunea că vor avea casa lor la anul! Las-o deci în pace. Indiferent ce-ţi spune, mângâi-o pe creştet, spune "sărăcuţa de tine" şi treci la următorul subiect de discuţie.

Ana aprobă cu capul şi-i fură un sărut. O privi lung... Reveni spre televizor.

Aceea nu era problema lor. Chiar n-avea de ce să-i intereseze ce trăia Luminiţa în casa soacrei ei! Orice cuvânt de-al lor, oricui i-ar fi fost adresat, isca probleme şi certuri. Că ştiuseră şi nu spuseseră nimănui nimic. Că nu-şi informase prompt tatăl. Sau mama. Sau pe Nicuşor. Dar Nicuşor ştia deja; poate nu despre toate scatoalcele, dar o parte îi erau cunoscute. Probabil că aştepta şi el să treacă luna cadourilor, sărbătorile şi-apoi să-şi caute o casă, sau un teren! Cine putea şti!

- ... O să-l sun pe Nicuşor, să-i invit aici într-un weekend. Cât vorbeşti tu cu ea şi-i spui să fie înţelegătoare şi să aibă răbdare, eu îl întreb dacă şi-au găsit deja casa viselor lor. Iar dacă spune că nu, o să-l sfătuiesc s-o caute cât mai repede. Una gata construită, care să nu necesite decât gresie şi zugrăvit. Şi-atunci lucrurile se vor rezolva.

- OK. Mă îngrijorează doar pregătirile pentru sărbători. Or să gătească mult, or să facă curăţenie generală...

- Ţi-am mai spus: dacă se satură, îi spune tatei. Şi rezolvă el problema, în maximum cinci minute. Dar dacă tace, las-o să tacă. Tu n-ai chef de floricele?

Ana aprobă şi se ridică:

- Chiar mă întrebam ce-avem de ronţăit!

Se ridică şi el: avea chef de-o ţigară... şi de schimbarea temei de discuţie.

8 decembrie 2003 - luni

Florentin

Se apropia de florărie... Aoleu! Decise s-o rupă la fugă spre tinerii care aşteptau, zgribuliţi, lângă uşă:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

- Nu mi-am închipuit că aţi putea fi atât de matinali! Că veneam mai devreme!

- Acu' cinci minute am ajuns şi noi.

Descuie uşa şi intrară. Tinerii se opinteau serios, încercând să strecoare "caracatiţa" albastră prin uşa evident prea îngustă...

- Aici, lângă coloană. Lăsaţi-o aşa, că o aranjez eu.

Daa, abia aşteptaseră acele cuvinte! Cu siguranţă, colosul ăla metalic era tare greu! Primi factura şi zâmbi:

- O achităm cu ordin de plată.

- Când?

- Păi cred că azi o să se facă plata.

Un răspuns oarecum descumpănitor pentru ei; chitanţierul dispăru în buzunarul gecii iar tinerii ieşiră:

- La revedere.

- La revedere.

Yes! Avea în sfârşit "caracatiţa"! Ia s-o aşeze exact cum dădea mai bine şi să se-apuce s-o umple! Nu avea încă vaze pentru flori, dar se va ocupa de asta mâine dis-de-dimineaţă! Oricum trebuia să facă aprovizionarea cămăruţei din spate...

Ana-Maria

Deschise uşa şi intră - iar chipul secretarei "înflori" instantaneu:

- Bună!

- Bună.

Ia uite! Se ridicase şi venea s-o pupe! Măi, să fie! Chiar atât de dor îi fusese de ea?

- Ai venit să-ţi iei salariul, nu?

- Cam aşa ceva...

Secretara o trase la propriu şi-o aşeză la biroul ei:

- Păi de ce n-ai venit vineri? Adică, mă rog, mă aşteptam să ne vizitezi vineri...

- N-am avut cum.

- OK! Cum te simţi?

- Foarte bine.

- Cred că acum dormi până pe la 10-11...

- Nu chiar; dar la opt mi se pare că e încă devreme...

- Şi picea? Picea ce face?

- Ce să facă; bine. Ne ascultă, dansează cu noi atunci când dansăm, cred că se întreabă uneori de ce mami dă rotund din mână...

Mimă mestecatul în oală, iar secretara începu să râdă:

- Aa, am înţeles!

Uşa biroului ei se deschise iar Olivia începu să miorlăie:

- Ei, bună! Bine-ai venit! Ce mai faci? Cum e în concediu?

- Cum să fie. Bine. Obositor uneori, plictisitor uneori... Odihnitor mai ales dimineaţa...

Vaai, ce frumos râdea ea! Se ridică, scârbită tocmai de acel râs:

- Mă duc la contabilitate.

- Aa, ai venit să-ţi iei salariul!

Îi aruncă o privire amuzată, peste umăr:

- Trebuia s-o fac şi pe-asta, nu?

- Evident!

Olive râdea; ochii ei însă aruncau fulgere pentru înţepătura ver-

bală! Puţin îi păsa - n-avea cum s-o mai atingă răutatea acelei tinere. Intră deci în birou, unde fu iar îmbrăţişată şi pupată cu foc pe obraji... Primi banii iar casiera se aplecă mult spre ea:

- Dacă n-aş şti că eşti gravidă, te-aş întreba de ce naiba nu mai vii tu!

- E chiar atât de îngrozitoare?

- E mult mai mult decât îngrozitoare! E... E imposibil de descris; dar îl depăşeşte pe "mult mai mult decât îngrozitoare".

- Şi nu se poate îndemna cumva spre uşă?

- Nu.

Aa, deci Nina avusese dreptate apropo de diametre şi orificii... Păi oftă greu şi se ridică:

- Eu aş fi disponibilă, până pe la mijlocul lui ianuarie; dar nu depinde de mine.

- Din păcate.

Acum putea să plece: luase salariul, se indispusese la culme...

- Nina e în birou?

- Cred că a trimis-o la Administraţia Financiară.

Aha...

- Îi spun eu că ai trecut pe-aici.

- Oricum o sun diseară... La revedere.

- Pa, Anuţo! Abia aşteptăm să te întorci!

Aprobă scurt cu capul şi se grăbi să iasă. Cu dl Boncea nu avea de gând să vorbească, aşa că se grăbi spre ieşire...

Deci Olive le făcea tuturor zile albastre... Ea ce să mai spună? Putea spune ceva? Nu ea o angajase; nu fusese chemată să asiste la interviuri, nu fusese întrebată care candidată era mai isteaţă, sau mai şcolită. Dacă dl Boncea o plăcuse "din prima", nu era vina ei.

Tocmai se hotărâse: de luna viitoare, o va ruga pe casieră să-i trimită salariul prin Nina!

Să se ducă acasă... Dar să treacă şi prin Obor: avea chef de cumpărături. Voia să-i cumpere ceva lui Florentin... Nici ea nu ştia ce; dar trebuia să cumpere ceva. Febra salariului, a sărbătorilor, dragostea - bat-o vina...

Florentin

Vocile obosite, gâfâind din greu, îi atraseră imediat atenţia. Se apropie de uşă şi se grăbi să apuce el cubul din lemn:

- Să vă ajut...

Duse cubul în spate şi reveni lângă tineri. Şi primi factura şi cheile. OK, o s-o citească pe-ndelete altă dată. Acum studia dulapul pentru flori; îl studia cu atenţie, ştiind că dacă tinerii plecau, nu mai avea cui să se plângă... Verifică încuietorile; mergeau strună. Verifică roţile şi trase concluzia că-l putea împinge cu un deget... Aha! Sistemul de prindere din spate! Pe-ăsta o să-l verifice după ce umplea rafturile cu ghivece! Semnă factura şi zâmbi:

- Achităm cu ordin de plată.

Şi rămase iar singur...

Acum, avea o problemă. Să pună hârtie pe rafturile alea? Sau să le lase aşa, natur?... Nu; o să pună hârtie. Aduse colile de carton din spate şi începu să decupeze... Perfect. Acum ghivecele: să le pună pe cele înflorite în faţă. Dulapul acela era destul de nesigur aşa, neancorat; dar când îl va lega de grilajul uşii, va fi perfect!... Gata. Să-l tragă afară acum... Sau să-l scoată mâine, dat fiind faptul că în jumătate de oră închidea?... O să-l scoată mâine. Oricum trecea prin piaţă mâine dimineaţă! Trebuia să ia şi ghivece; şi dacă găsea unele mai frumoase, mai înflorite, le va schimba pe cele pe care tocmai le aşezase... Ia să-şi facă el lista de cumpărături, să nu uite ceva! În primul rând, patru vaze frumoase, micuţe şi subţiri. Apoi refacerea stocului: vreo 10 gardenii, cel puţin 20 de primule, tot 20 de crăciuniţe, 80 de garoafe, 60

- Tii...

Ce? Aa, Laura! Ajunsese şi ea la florărie! Măi, ce se mai minuna la caracatiţa lui albastră!... Ia uite, că scosese telefonul şi-acum o poza! Dar probabil se va grăbi să-i arate lui Mugurel imaginile, aşa că zâmbi tainic şi continuă să se delecteze cu uimirea de pe chipul ei...

- ... Şi-ăsta e dulapul? Vai, dar e superb! Auzi? Da' n-o să cadă?

- I-au făcut un sistem de prindere în spate. O să fie fixat de grilaj şi n-o să cadă.

- Te-ai gândit la toate...

- De fapt, la sistemul ăsta s-a gândit tâmplarul. Mi-a spus că dulapul e prea subţire şi prea înalt ca să stea, stabil, pe roţi. Şi tot el a propus să-l prind cu chingi de grilaj, pentru că nu ştiam exact înălţimea şi poziţionarea unor eventuale clame...

- ... Vai, dar arată superb! L-ai scos deja în uşă?

- L-am primit acum un sfert de oră. Îl scot mâine dimineaţă, ca să fac şi-o statistică...

Râdeau amândoi; Laura îl privea mirată...

- ... Ştii, nu mă aşteptam să le faci atât de repede.

- Când ştiu că am un asemenea şef grăbit, mă grăbesc şi eu!

- Exact la fel păţesc şi eu... OK! Ai să-mi dai ceva?

- Nu ştiu; acum făceam lista de cumpărături.

- Te-aştept.

Se grăbi să revină la socoteli: după ce-şi scria lista, trebuia să-i calculeze valoarea şi apoi să-i dea Laurei surplusul de încasări... dacă-i mai rămânea vreun surplus! La atâtea ghivece...

- Auzi? Lasă, că ştiu că nu-ţi mai rămâne nimic! Că ai de luat multe ghivece. Oricum n-ai plus în casierie, că iei banii pe dispoziţie. Ţi-am refăcut contractul de muncă.

Primi hârtiile şi se aşeză pe tejghea. Recitea rândurile mărunte, curios să vadă dacă nu cumva vor încerca "să-l fenteze"... Nu; acum era angajat pe o perioadă de un an, în funcţia de florar. Perfect! Semnă toate cele trei exemplare şi i le întinse. Primi o altă hârtie:

- Transferul pentru cartea de muncă.

- OK. Cred că mâine sau poimâine

- O să dureze vreo două săptămâni, că aşa-i la Camera de Muncă. Nu-i nici o grabă: bine că pot depune contractul! Am fugit! Pa!

- Stai! Astea ar trebui plătite mâine, prin bancă...

Îi întinse facturile; Laura le luă şi ieşi:

- Pa!

- Pa.

Rămăsese singur. Privi lung acel contract...

Tocmai "se legase" de florăria Tria până la 1 decembrie 2004. Se gândise mult, calculase toate avantajele şi dezavantajele şi decisese că într-un an obţinea toată experienţa de care avea nevoie. În plus, la stilul de hârtii pe care le făcea acum, ştia că nici un salariat nu-şi va permite să-l fure. Pentru că preţurile vor fi lipite zdravăn pe vaze iar aprovizionarea o va face el. Şi inventarul, număratul de după program, tot el îl va face: el şi viitorul angajat. Privit prin prisma acelui mod de organizare şi control, acest "viitor angajat" nu i se mai părea aşa un bau-bau...

O să înveţe; mai avea multe de învăţat! Situaţiile acelea, calculele pe care le făcea Laura, erau complexe; văzuse pe hârtiile de la ea cum, de la simplul total al fişei de magazie, asistenta trăsese 2.500 de concluzii mari şi mici şi-un pogon de grafice pe deasupra! Trebuia să înveţe să le facă; apoi, să le şi interpreteze. Şi-apoi, să lege totalul fişei de pe ianuarie cu totalul fişei de pe februarie şi cu cel de pe martie şi să interpreteze alte cifre, alte grafice... Trebuia să înveţe să calculeze impozite şi taxe, să se obişnuiască să citească texte de legi, să-şi creeze o armată de clienţi fideli... Să scrie ordine de plată, să "trateze" cu băncile... Mai erau atât de multe! Dar un an îi era de-ajuns. Florentina o să împlinească un an, o să înceapă să meargă singurică, poate că Gabriela sau Mirela vor decide să facă un bebeluş - şi-atunci o puteau lăsa pe cea mică la părinţii lui...

Ehei, gânduri "cu bătaie lungă"! Ia să pună el lacătul pe uşă, că era târziu! Scoase raportul casei de marcat şi îndesă dosarele în sacoşă: o să le scrie acasă. Era curios să afle ce făcuse Ana la serviciu! Soţia lui uitase să se ducă vineri să-şi ia salariul; se dusese azi. Şi era extrem de curios!

Ana-Maria

Aşa, deci! "Caracatiţa" şi dulapul erau perfecte! Bravo! Florentin scoase actele din sacoşă:

- Şi tu ce-ai făcut la serviciu?

- Sincer? M-am întristat groaznic.

- De ce?

- Pentru că Olive a stricat toată atmosfera aia frumoasă, plăcută, de tineret unit într-o echipă "de aur". Acum toate şuşotesc, cu mutre îngrijorate, şi stau crispate la birou, aşteptând ca inevitabilul - adică Olive - să-şi facă apariţia şi să le surprindă într-o ipostază jenantă pentru ele! E îngrozitor ce se-ntâmplă acolo!

- Iar patronul nu-şi dă seama ce face noua angajată?

- Patronul e ocupat sub fusta ei; nu mai vede nimic altceva, că fusta-i groasă...

Florentin zâmbi slab:

- Asta e! Când o ajunge în pragul falimentului, să vezi ce repede fuge fusta de deasupra lui!

- Tot ce se poate! Dar mi-e că o să fie prea târziu...

- Daa, şi mult îţi pasă ţie de prosperitatea lui!

- Îmi pasă, dacă dă faliment! Că ar trebui să primesc nişte bani de la el la anul...

Acum soţul ei redevenise serios:

- Vrei să spui că, dacă el dă faliment, s-a terminat cu indemnizaţia ta?

- Cam aşa ceva. Mă îndoiesc că statul "se va împovăra" cu datoria lui faţă de mine; aşa că...

- ... Nina ce zice? Că ea, fiind asistentă la juridic, ar trebui să ştie cum merge afacerea.

- Nu zice nimic: e prea furioasă pe Olive ca să mai supravegheze mişcările patronului. Dar mi-a spus că, după ce-au distrus pămpălăii ăia doi o tonă de materie primă, bătrânelul meu socoteşte zi-lumină şi tot cu minus îi dă.

- Iar asta nu-i bine...

Aprobă şi se aşeză:

- Lasă, că se descurcă ei cumva! Ia: cât ai vândut azi?

- Aa, nu cine ştie ce - că a fost înnorat şi frig. Dar mâine scot dulapul în uşă - şi-atunci să te ţii!

- Noi când mai mergem să udăm panselele?

Soţul ei zâmbi slab:

- Am aflat că a fost tuşica, acum două zile, şi le-a udat ea.

Roşi violent şi decise să tacă: deci mătuşa lui Florentin aflase de mica ei ispravă... Mă rog; a lor. Că poate nu i se spusese cine, cum şi când plantase florile şi presupusese că merseseră amândoi! Sincer, prefera acea variantă; nu-i plăcea să iasă în evidenţă, mai ales că n-o cunoscuse încă personal pe tuşica Didonia...

Florentin mâzgălea de zor fişele de magazie... Ia să se-apuce ea să facă niscai floricele! De când Florentina începuse să-şi accelereze creşterea, avea tot felul de pofte, la tot soiul de ore ciudate...

12 decembrie 2003 - vineri

Florentin

Telefonul începu să piuie. Se grăbi să-l scoată din buzunar: dacă era Ana?... Aa, Laura! Ce se mai întâmplase? Apăsă butonul:

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Ce faci? Te pregăteşti de închidere?

- E abia ora trei!

- La cinci jumate, să fii la firmă: că avem şedinţă.

- ... OK. Trebuie să aduc ceva acte?

- Nu; doar încasările, ca să nu mai trec eu pe la tine azi.

- Bine. Vreo indicaţie, vreun sfat?

- Le ştii deja pe toate; de ce mă mai întrebi?!

Asistenta lui Mugurel era veselă-nevoie mare! Ceea ce însemna că şi Mugurel era binedispus... Zâmbi slab:

- Atunci vorbim la cinci jumate.

- OK. Pa.

- Pa.

Închise, zâmbind ciudat... S-o ia metodic!

Cu tăticul lui se înţelegea bine; vorbeau în fiecare seară la telefon, vocea lui păruse de fiecare dată veselă... Deci nu era legat de tatăl lui. Mai ales că Laura spusese "avem şedinţă", adică participa şi ea. Să fie atunci ceva legat de vânzări? Acum regreta că nu continuase să-şi ţină socotelile în tabelul făcut de Ana; ar fi avut măcar un total brut al activităţii lui de... "florar"! Era totuşi tentat să creadă că acea şedinţă nu se datora vreunei scăderi drastice a vânzării. Mai degrabă era legată de acţiunea "sărbătorile de iarnă". Indicaţii şi idei pentru a transforma sfârşitul de an într-o "explozie" financiară. Aşa că putea sta liniştit...

Nu! Nu va sta liniştit! Ba va fi chiar extrem de neliniştit, pentru că şedinţa nici măcar nu începuse! Se va calma după ce va pleca de la firmă!

Se făcuse trei jumate; nu mai avea stare acum! Aşa că decise să închidă florăria, să-şi facă repede calculele şi să dea o fugă până acasă, sub pretextul că voia să mănânce un sandwich înainte de-a da ochii cu Mugurel. Poate avea Ana altă explicaţie, la care el nu se gândise încă!

Ana-Maria

Auzi cheia răsucindu-se şi dădu să se ridice; constată însă că "operaţiunea fu un eşec". Aşa că "se rostogoli" pe-o parte, amintindu-şi imediat de zilele când sărea ca arsă cu aterizare într-un singur călcâi, şi se ridică. Avea nevoie urgentă de-un fotoliu! Sau de-un grilaj bine ancorat în podea, de care să se apuce la tentativele următoare... Bufni în râs şi-i fură soţului ei un sărut:

- Bine-ai venit, "grevistule"!

- Bine te-am găsit!

- Gata, te-ai săturat de stat la vânzare?

- Am venit să mănânc ceva, înainte să înceapă şedinţa.

Poftim? Florentin începu să râdă:

- La cinci jumate, la sediul firmei, şedinţă. Presupun că e ceva legat de organizarea pentru sărbători; aşa că or să fie toţi acolo. Până se ia cuvântul, până se discută şi se hotărăşte, o să m-apuce zece noaptea la discuţii. Şi nu se cade "să-mi scârţâie maţele" printre colegi...

Bufni în râs şi se grăbi spre bucătărie: să-i încălzească mâncarea. Ei nu-i era foame; o să-şi facă doar o salată mică-mică...

- Tu ce zici - de ce m-ar chema la şedinţă azi?

- Păi probabil pe tema sărbătorilor. Nu ştiu! Te-a sunat el?

- Nu, Laura.
- Şi era veselă?
- De ce?
- Pentru că, în funcţie de tonul asistentei, poţi să deduci despre ce se va discuta. Dacă e stresată şi vorbeşte incoerent, face tabele - adică e ceva foarte serios. Dacă e doar serioasă, se va hotărî cum e cu sărbătorile. Iar dacă râde euforică, e vorba despre programul de sărbători şi prime.
- Păi râdea; nu euforic, dar râdea.
- Atunci se va discuta despre realizări, programul de sărbători şi prime.

Soţul ei zâmbea, mulţumit de răspuns...

- Sigur, se poate discuta şi despre concedierea unui angajat pe care ea nu-l poate suferi...
- Nici o şansă! Când au venit "caracatiţa" şi dulapul, Laura le-a făcut poze cu mobilul. Iar Mugurel n-a venit să le vadă; semn bun, nu?
- Semn că au ieşit aşa cum şi le-a închipuit el.
- Oare cum or merge vânzările mele?
- Nu ştiu. Ţi-ai continuat tabelele?
- Spre ruşinea mea, nu.
- Păi vezi? Să ţi le continui - că or să-ţi prindă bine! Nu se ştie niciodată când îi vine să-ţi ceară un total; şi e bine să-l ai.
- O să le continui, când o să-mi angajeze un om. Că n-am de gând să-mi încep programul la 4 dimineaţa şi să-l termin la 10 noaptea!

Îi dădea dreptate, aşa că-i puse farfuria în faţă şi se aşeză:

- Când o fi gata şifonierul?
- Cred că săptămâna viitoare.
- Mi s-a cam terminat răbdarea...
- Hei!

Mâna lui o ciufuli uşor; puse botic, în glumă:

- Ce să fac, dacă nu mai am răbdare?! Abia aştept să spăl şi să calc hăinuţele alea de pe şifonier!
- Răbdare! Că din martie viitor o să speli şi-o să calci până explodează maşina şi fierul!

Bufni în râs şi se ridică:

- Aici cam ai dreptate...

Era preocupată de borcanul cu compot de vişine. Se căznea să scoată vişinele fără zeamă, pentru că lichidul o să-l "deguste" diseară pe îndelete...

- A mai zis ceva Mirela?
- Mirela zice în fiecare zi câte ceva. Cum mă vede, cum mă opreşte şi mă întreabă ce mai fac!
- Iar mama?
- Ea e mereu ocupată...

Florentin tăcea... Şi ea tăcea. Mai era ceva de spus pe tema asta? Nimic, după părerea ei...

- ... Tata m-a întrebat când mai mergem la control. Cred că se pregăteşte să-mi ceară o ecografie 4D.
- Te rog, hai să nu facem ecografie 4D.
- Bineînţeles că nu facem! Dacă medicul spune că totul e OK, n-am să-mi supun copilul la un control în plus doar pentru patru poze!

Bun! Ea una nu voia să ştie cu certitudine că fetiţa lor semăna cu Florentin... De fapt, nu voia s-o vadă acum; simţea că ar fi trişat. Şi-aşa, o vedea destul de bine în ecografiile alb-negru; începuse să distingă bine trăsăturile...

- Mm, a fost o nebunie! Mulţumesc pentru masă.
- Să-ţi fie de bine.
- Mă schimb şi fug!
- OK.

Spăla farfuriile, serioasă... Deci soţul ei, care fusese supus atâţia ani unor discuţii deschise în timpul cinei, va învăţa azi ce se discuta la o şedinţă "ca la carte". Cum se discuta, în ce termeni, cum se schimbau priviri pe sub breton, cum se folosea diplomatic funcţia de şef pentru a se atinge scopul propus fără a supăra angajatul... Iar ideea aceea îi ducea gândul departe, peste vreo doi ani, la viitoarele "şedinţe" de la firma lor. Oare ce fel de şedinţă va prefera soţul ei? Una la cină, sau una în florărie, după închidere? În funcţie de numărul de angajaţi... Dacă vor angaja o tânără, probabil că vor discuta în cămăruţa din spate, printre flori! Şi-apoi şi acasă, la cină, deschis, fără salariată şi parabole. Oare soţul ei o s-o certe vreodată "în mijlocul colectivului" pentru că tăiase freziile în loc să taie doar celofanul? Că, la şedinţa de azi, Florentin va vedea cum se făcea chestia asta! Gândul o făcea să zâmbească, imaginându-se ridicată în picioare, privind podeaua şi ascultându-i morala... Ehei, i-ar place lui aşa scenă! Peste doi ani, va deveni mult prea îndemânatică şi atentă ca să mai taie florile!

Sărutul pe gât o luă prin surprindere. Florentin ieşi, râzând... Mare şugubăţ mai era soţul ei! Şi Florentina părea să aprecieze gestul tăticului ei; o înghiontea uşor, cu subînţeles, de parcă încerca să-i spună "Ei, poftim! Ai văzut ce-a făcut? Păi ăsta-i tătic serios?"

Dacă şedinţa se încheia "cu bine", va scoate lumânările din pungă. Dacă însă soţul ei se va întoarce necăjit... În acel caz, va amâna momentul lumânărilor pentru mâine. Dar cel mai târziu mâine!

Florentin

Coborî de la volan, încuie portiera şi se apropie de poartă. Acum urma şedinţa... Prima şedinţă "serioasă" din viaţa lui! De fapt, prima la care putea spune şi altceva decât "Da, tată"! Spera să se termine cu bine experienţa aceea. Pentru că-i plăcea la florăria Tria. Abia semnase contractul, în termenii doriţi de el... Urcă treptele, apăsă clanţa şi intră.

- Bună seara.
- Bună seara.

Secretara arătă spre biroul mare din livingul vilei; îi urmă indicaţia şi observă abia acum îngrămădeala... Câte florării spunea Mugurel că are? Nu mai mult de 11, cu tot cu cea pe care-o gestiona el. Şase inşi pe scaune, patru în picioare. Şi cu el, făceau 11. Laura se ridică şi-i zâmbi:

- Poftiţi, vă rog.

Bun; preferă să se integreze "în coada plutonului". Oricum, nu ştia drumul! Şi nici nu era "din familie"!

Intrară în biroul lui Mugurel - dar scaunul era gol. Acum coborau... Aa, la subsol era ditamai sala de şedinţe! Masă mare, de 12 persoane. Efectiv complet, deci. Mugurel era obosit şi nu se străduia deloc să ascundă asta:

- Bună seara. Luaţi loc.

Salută şi se aşeză cât mai aproape de uşă - că n-avea de ce să se aşeze pe lângă verişorii patronului. Nu figura printre ei. Uşa rămăsese deschisă; mai intrară trei bărbaţi, fiecare cu câte un scaun. Începură să se înghesuie, ca să încapă toţi în jurul acelei mese...

- V-am chemat azi ca să facem bilanţul unui nou an de funcţionare.

Bun; Laura împărţea nişte foi. Primi şi el un exemplar, care nu-l prea interesa acum. Era curios unde stătea asistenta lui Mugurel; 15 scaune, la 14 angajaţi plus patronul... Aa, se aşezase pe scaunul pe care iniţial crezuse că va sta Mugurel! Iar pe el îl văzu sprijinindu-se de caloriferul de lângă geam:

- După cum vedeţi, totalul e cu plus. Aşa că, una peste alta, am trecut cu bine prin anul ăsta. Unii aţi ieşit în pierdere; ca atare, Dănuţ şi Vlad, sunt cu ochii pe voi. Dacă în decembrie nu vă redresaţi, în ianuarie facem o şedinţă scurtă în trei. E o lună plină; multe sărbători, Crăciunul şi zilele libere. Dănuţ, Vlad, Matei şi Emil: voi lucraţi şi de sărbători - program normal.

Îi privea şi-şi dădea imediat seama ce chipuri se încruntaseră. Probabil că, în timp, îi va cunoaşte şi după nume, şi după gradul de rudenie...

- Nu concep ca luna decembrie să nu dubleze încasările medii. În fiecare locaţie. Anul trecut ştiţi bine că doar câţiva dintre voi au reuşit asta. Anul ăsta vreau să reuşiţi toţi.

Nimeni nu comenta - semn că şeful nu putea fi contrazis. Sau că Laura avea dreptate, iar Mugurel nu trebuia întrerupt ca să nu-şi piardă şirul gândurilor...

- Silviule, mi-a plăcut cum ai mers anul ăsta. Deşi ai deschis acum şase luni, l-ai depăşit în încasări pe Vlad. L-ai depăşit şi în cheltuieli, ceea ce nu-mi prea place. N-ar strica mai multă zgârcenie... Dar o să discutăm despre asta mâine dimineaţă, la florărie.

Aha! Urecheala şi lauda se împărţeau la şedinţă; sfaturile a doua zi, între patru ochi. Sau şase?

- La 1 noiembrie, am deschis cea de-a 11-a florărie. Faceţi cunoştinţă cu Florentin Manolache. Băiatul lui Ioan Manolache.

Uau! Se ridică şi el şi strânse, zâmbind, 13 mâini. Unele trăsături îi păreau oarecum cunoscute; altele însă...

- Florentin a obţinut profit net 60 de milioane. În prima lună de funcţionare. Cel mai mare profit net; scrie acolo, în hârtii!

Aha! Ia să vadă şi el hârtia aia - că nu se uitase deloc la ea!

Ia uite ce cifre... De fapt, nu voia să-i privească. Se căznea din greu să-şi oblige obrajii să nu roşească! Momentan, îi reuşea; dar dacă Mugurel o să continue pe tema aia, sigur o să devină stacojiu!

- Mi-am făcut calculele; ideea ta e foarte bună, aşa că pune-o în practică cât mai repede.

N-avea încotro; ridică privirea spre el. Mugurel era serios; era şi extrem de dezinvolt, ceea ce-i dădea fiori... Şi secretos, semn că ideea era a lui, avea *copyright* iar ceilalţi n-aveau decât să-şi stoarcă mintea şi să găsească şi ei idei bune! Aprobă şi reveni spre hârtia din mâna lui, simţind cum îl trec toate transpiraţiile... Cum naiba putea să vorbească aşa, ştiind că la masa aia erau şi verişorii lui? Din câte-şi amintea el vag, la partidele lor de fotbal participase şi-un pici pe nume Dănuţ...

- Ca organizare, voi face o schimbare radicală. Dacă Florentin poate să se trezească la trei dimineaţa, o dată la trei zile, atunci puteţi şi voi. În concluzie, vă veţi face singuri aprovizionarea.

Oare câte voci mormăiau? Trei? Patru? El nu-şi lua ochii de la hârtie, pentru că se simţea penibil acum...

- Nu comenta, Emile, că mi-e şi jenă să spun ce profit de rahat ai scos anul ăsta! Ai stat mai mult pe minus decât pe plus! Florăria aia a mers aşa, în virtutea inerţiei! Dacă omul ăsta a putut să lucreze şapte zile pe săptămână, câte 10 ore pe zi, şi să mai şi aprovizioneze la patru dimineaţa, atunci poţi şi tu! Că el nu mănâncă jăratec, să ştii!

Acum îi venea şi să râdă. Şi să fugă. Tare-i mai venea să fugă râzând...

- În concluzie, ca să n-o lungim aiurea: Mihăiţă ne părăseşte. Şi el, şi cei doi şoferi. O să vă cumpăraţi singuri florile; n-aveţi nevoie de un director de aprovizionare pentru asta.

Bărbatul se ridică, încruntat:

- Mersi, Mugure!

- Mulţumeşte-le lor; ei n-au fost capabili să gândească o promoţie şi să scoată un profit de bun-simţ! Ei, ăştia din partea dreaptă! Verii tăi şi amicii lor! Laura, notează: desfacerea contractului de muncă cu art. 131, litera a, începând cu 1 ianuarie. Că n-am unde să-l bag acum. Când oi mai concedia din incompetenţi, o să-l văd cum se descurcă la tejghea. Momentan, va fi şomer.

Paşii se îndepărtară grăbiţi; uşa pocni sec, ilustrând nervozitatea lui Mihăiţă...

- Iar lista poate continua. Sunt niscai somnoroşi în camera asta? Care nu se pot trezi la trei dimineaţa?

Se părea că nu!

- Bun. Aveţi maşini de serviciu; nu vă trebuie şoferi. De mâine, la patru fix sunteţi în piaţa Coşbuc, cu lista de cumpărături în braţe.

- Şi florile unde le depozităm?

- Mai ai şi alte întrebări stupide?

- Ţi se pare stupidă?

- Foarte! Cumpără-ţi trei găleţi în plus şi depozitează-le acolo!

Tăcere...

- Tocmai tu te plângi, care ai în spate ditamai magazia? Aruncă dracului mobila aia veche şi bagă florile acolo! Ce dracu, mă, tu ştii cât e amenda dacă vine controlul şi te prinde că-ţi ţii mobila veche în magazia florăriei?

Tăcere...

- Laura, notează: în 48 de ore, Gabriel transformă magazia în depozit pentru flori. Aminteşte-mi să-i fac o vizită; şi să te ferească Sfântul, Gabriele, să mai găsesc vreo bucăţică de lemn acolo! Că ţi-o fac guler pân' la călcâie!

Mugurel începuse să ţipe. Tăceau cu toţii... Acum se lăsase o linişte apăsătoare, supărătoare...

- ... Cum merg ghivecele?

- Binişor; e sezonul crăciuniţelor.

- Florentine, cum merg ghivecele?

Nu ridică privirea din hârtie:

- 25-30 pe zi.

- I-auziţi! 25-30 pe zi! Tu câte ai vândut, măi Matei?

Matei evita să răspundă...

- Păi îţi spun eu, că ţi-am calculat fişele de magazie: 10! În buricul Bucureştiului! În buricul complexului comercial! Tu ştii unde e florăria lui Florentin?

- Nu, şi nu mă interesează.

- Aa, OK! Laura, notează: avertisment scris şi 20% tăiere din salariu lui Matei.

Tăcere...

- ... Pentru că suntem o echipă. Şi ne interesează unul de celălalt. Iar plusul lui Florentin a compensat minusul tău. Mai gândeşte-te la crăciuniţele alea. În altă ordine de idei: petrecerea salariaţilor se ţine pe 27 decembrie, la Corbeanca. Toată lumea se prezintă prompt la orele 20 fix, cu familia în formaţie completă. Laura, să-i anunţi şi pe Mihăiţă şi pe băieţi. La revedere.

Paşii se grăbiră să iasă; uşa pocni din nou scurt.

O secundă, două secunde... Păi să spargă gheaţa, nu? Se ridică; imediat, Emil bombăni sec:

- Florentine, o să fiu cu ochii pe tine.

OK! Dacă aşa-l trata, aşa-l va trata! Habar n-avea cine era Emil - dar se simţise ameninţat şi avea tot dreptul să riposteze. Îl privi drept, extrem de serios:

- N-ai de ce. Pune un afiş în uşă cu super-ofertă 40% reducere şi cumpără marfă pentru trei zile odată, ca să negociezi preţul la Coşbuc. Deschide la 8 ca să prinzi plecarea la serviciu, închide la 18, ca să prinzi întoarcerea acasă. Scoate ghivecele afară, într-un dulap cu uşi din sticlă. Şi nu sta cu ochii pe mine - că asta-i pierdere de timp.

Le întoarse spatele şi ieşi. Se grăbi să traverseze livingul, să iasă din vilă, să urce la volan...

Şedinţa aia fusese înfiorătoare! Mugurel semănase mult cu tatăl lui; numai că omisese un mic amănunt. La cină, în familia Manolache, stăteau doar membrii familiei. El era un intrus în marele neam Agapie. Şi tocmai pe el se găsise să-l laude, tocmai la prima şedinţă...

Opri la semafor şi privi lung hârtia... Într-adevăr, în acea statistică seacă, el figura pe primul loc. Şi la încasări, şi la profit net, şi la cantitate... Şi totuşi, n-ar fi trebuit să-l laude atâta. Mai ales după ce-l prezentase ca fiind "băiatul lui Ioan Manolache" - adică "concurenţa"...

Nu ştia ce să spună. Teoretic, el era subalternul lui Mugurel. N-ar fi trebuit să-i pese de ceilalţi; dar lucrau toţi la aceeaşi firmă, adică tot pentru Mugurel, şi trebuiau să fie o echipă... Lucru destul de greu de realizat, dat fiind faptul că familia lui ieşea în minus iar băiatul concurenţei era în capul listelor... Trebuia neapărat să afle cine erau persoanele de pe locurile 2, 3 şi 4!

Telefonul începu să piuie. Ori Mugurel, ori Emil! Răspunse fără să mai privească afişajul:

- Da.

- Fă abstracţie de Emil: aşa face şi cu frati-su.

Laura încerca să-l împace? De ce? Că nu era supărat! Zâmbi slab:

- Nu pot: suntem toţi o echipă, nu?

- Da, dar momentan plusul tău acoperă minusul lui. Şi nu ştiu ce-ţi veni să-i oferi secretele "pe tavă"...

- Nu sunt secrete; sunt idei. Dacă iese şi el pe plus, firma merge-n sus. Iar la şedinţe discutăm doar "de bine".

- Nu chiar. Întotdeauna va exista un "locul 1" şi un "locul 11".

- Şi toate trebuie să fie pe plus.

- Ehei... Lasă; discutăm altă dată partea asta.
- OK. Pa.
- Dl Agapie mi-a spus să te sun şi să-ţi spun să-l ignori pe Emil.
- Mi-ai spus.
- ... Pa.
- Pa.

Apăsă butonul şi lăsă telefonul pe scaunul din dreapta. Deci Laura sunase din biroul lui Mugurel... Măi, să fie! Dl Agapie se temea să nu-i fugă angajatul? Îşi pusese asistenta să-l sune ca să-l împace, în caz că se supărase? Începu să râdă, amuzat de acel gând...

Ana-Maria

Gata! În sfârşit, se întorsese! Dar scurtă mai fusese şedinţa aia! Nu lipsise decât o oră jumate, cu tot cu drumul... Soţul ei era vesel; se grăbi să-l îmbrăţişeze, râzând:

- Gata? S-a stabilit când se dau primele?
- Şi mult mai multe...

Intrară amândoi în bucătărie; Florentin se aşeză şi începu să râdă:

- Deşi am ajuns cu cinci minute mai devreme, am descoperit că pe mine mă aşteptaseră. Am intrat toţi într-o cameră de şedinţe cu ditamai masa de 12 persoane... Ni s-a dat câte o foaie de-asta.

Primi hârtia şi zâmbi: acolo era "concentrată" toată activitatea pe un an, plus activitatea pe luna noiembrie! Nu mică-i fu uimirea să-l descopere pe Florentin trecut la locul 1, cu cel mai mare profit net...

- A fost genul de şedinţă pe care-am trăit-o zilnic timp de 20 de ani. Numai că, acasă la tata, mai vorbeam şi noi; aici, cine deschidea gura era "penalizat" prompt.
- Cum adică, "penalizat"?
- Adică i se amintea imediat ce cioace a făcut fie la florărie, fie prin acte, fie prin depozit...
- Aha! Deci e genul ăla de şedinţă comunistă...
- Dacă te uiţi un pic pe foaie, ai să vezi că jumătate din ei au mers în pierdere.
- Şi asta-i adevărat. Dar nu aşa se mobilizează personalul.
- Aşa se mobilizează rudele care se răsfaţă în posturi călduţe! Ai uitat ce papară verbală lua Marcel când afla tata ce trăznăi făcea la chioşc?

Aprobă scurt cu capul: într-adevăr, începuse să cam uite...

- Oricum, a început prin a anunţa că totalul general e pe plus, aşa că au trecut cu bine peste anul ăsta. I-a avertizat pe doi dintre ei că stă cu ochii pe ei, iar dacă nu se redresează în decembrie, or să facă o şedinţă scurtă în trei. Pe urmă, aceiaşi doi inşi, plus încă doi, au fost nominalizaţi pentru a le impune ca de sărbători, adică de Crăciun şi în zilele libere, să aibă program normal.

Plecă privirea spre hârtie şi zâmbi:

- Dănuţ, Vlad, Matei şi Emil.
- Exact. Ultimii patru. Ne-a spus tuturor că vrea ca încasările din luna decembrie să fie duble faţă de încasările medii.

Aha! Coloana aia!

- A spus că anul trecut doar câţiva dintre ei au reuşit, iar anul ăsta se aşteaptă să reuşim toţi.
- Sunt sigură că tu vei reuşi.
- Şi eu. Oricum, l-a lăudat pe unul dintre ei, care a deschis acum şase luni şi l-a depăşit în încasări pe altul. I-a amintit însă că l-a depăşit şi la cheltuieli şi-a stabilit că restul discută mâine dimineaţă, la florărie.
- Adică nu l-a mai urecheat de faţă cu voi, pentru că a avut încasări mari.
- Exact. Şi-apoi m-a prezentat pe mine. Băiatul lui Ioan Manolache.

Deci îi anunţase de la început că el venise de la concurenţă...

- A continuat: am obţinut, în prima lună de funcţionare, profit net 60 de milioane. Cel mai mare profit net; şi i-a îndrumat spre hârtie... Evident, m-am făcut stacojiu; mă rog, am încercat să nu mă fac extrem de stacojiu...

Începu să râdă: soţul ei era obişnuit cu urechelile, nu cu laudele! Dl Manolache era destul de zgârcit în privinţa asta...

- Mi-a spus că şi-a făcut calculele, că ideea mea e foarte bună aşa că s-o pun în practică cât mai repede.
- ... Ce idee?
- Cu vazele cadou pentru cumpărături de o anumită sumă.
- Aa... Păi când o pui în geam?
- Mâine dimineaţă, evident! Atunci când i-am pomenit de ea, am spus ceva în jurul a 300.000 de lei; o s-o sun pe Laura, să se uite şi ea în calcule şi să-mi spună de la ce valoare în sus chestia asta nu va reprezenta o pierdere.
- Da; cel mai bine.
- Şi-apoi a atacat cu adevărat.

Florentin îşi aprindea tacticos o ţigară... Hai, o mai fierbea mult?

- Ca organizare, face o schimbare radicală. Dacă eu pot să mă scol la trei dimineaţa, o dată la trei zile, atunci pot şi ei. Şi i-a concediat pe directorul de aprovizionare şi cei doi şoferi.

Îl privea lung, cu ochi tâmpi... Cum adică?

- Evident, au început murmurele. Şi-atunci s-a luat de un altul, care-a scos, citez, "un profit de rahat anul ăsta". I-a spus Laurei să le încheie cărţile de muncă cu sfârşitul lui decembrie... Iar alţi "somnoroşi" n-au mai fost.

Reîncepu să râdă:

- Nee, a făcut individul ăla ceva de l-a concediat aşa, fără regrete! Cred că în afacerea lui sunt numai rubedenii; iar el şi-a concediat o rubedenie. Sigur a făcut individul ceva! Ori a încercat să-l fure, ori era vorbit cu unul dintre ceilalţi administratori ca să-i aducă flori "la negru"... Şoferii chiar nu-şi mai găseau rostul, de vreme ce fiecare va aproviziona cu maşina din dotare. Şi poate că şi ei decontau niscai bonuri de motorină în plus... Şi dacă e s-o iau altfel, economiseşte trei salarii! Şoferii nu câştigau cine ştie ce; dar directorul ăla sigur avea peste 500 de euro net! Plus dările şi taxele... E ceva economie, să ştii!
- ... Tot ce se poate. Oricum, după ce s-a ciondănit un pic cu ei şi m-a lăudat din nou pentru cele 30 de crăciuniţe pe care le vând zilnic, ne-a anunţat că petrecerea salariaţilor se ţine pe 27 decembrie, la Corbeanca, iar toată lumea se prezintă prompt la orele 20 fix, cu familia în formaţie completă. Inclusiv cei trei concediaţi. Şi-a plecat.

Aşa deci... Zâmbi slab:

- Dar Laura a rămas, nu?
- Evident. A fost deci de faţă când Emil m-a anunţat că stă cu ochii pe mine. Şi-a auzit şi ea cum i-am răspuns.
- Cum i-ai răspuns?
- L-am sfătuit să facă o promoţie de 40%, să deschidă la 8 şi să închidă la 6, să expună ghivecele în uşă şi să nu stea cu ochii pe mine, că asta-i pierdere de timp. Şi-am plecat şi eu - că n-aveam de ce să mai stau. M-a sunat Laura după vreo zece minute, să-mi spună că Mugurel a pus-o să mă sune şi să-mi transmită să nu-l iau în seamă pe acel Emil.
- Nu vrea să te piardă. Ai idei bune; îl scuteşti pe el să se mai gândească la idei bune. Şi nici nu duce grija florăriei tale - ştie că merge bine. Iar de lăudat, te-a lăudat atâta şi i-a certat pe ei atât de violent ca să-i dezmeticească un pic. Să-i pună să muncească serios pentru banii pe care-i iau.
- Adevărul e că atunci când ştii că lucrezi pentru afacerea familiei... Mă rog; nu ştiu! Dar am sentimentul că la tata acasă făceam mai multe fiţe şi figuri decât fac acum la Mugurel.

Se ridică şi-i fură un sărut, râzând:

- Acum lucrezi la patron, nu mai eşti "băiatul tatei"...

Florentin se ridică şi se grăbi s-o strângă în braţe:

- Mai degrabă "băiatul mamei"... Cum te simţi?
- ... Bine, mulţumesc! Tu?
- Pe mine mă tot chinuie un gând... Mă chinuie de vreo trei zile...

De trei zile? Hei, atunci era ceva serios! Îl privi lung, aşteptând continuarea... Soţul ei zâmbea slab:

- Şi voiam să ştiu cum te simţi, ca să ştiu ce fac cu gândul ăsta...

- Mă simt foarte bine.
- Florentina cum se simte?
- Ca de obicei: veselă, mare dansatoare...

Sărutul pe gât îi dădu fiori reci...

- ... Atunci gândul meu e OK...

Foarte OK! Şi când se gândea că ea pregătise lumânările...

... Pe viitor, o să-l aştepte cu ele întinse pe jos. Gata aprinse. Acum, era prea târziu să le mai ia din dulap, să caute o brichetă...

15 decembrie 2003 - luni

Florentin

Uşa se deschise larg:

- Bună dimineaţa.

Aa, şoferul japonezului! Zâmbi:

- Bună dimineaţa.
- Azi n-a mai venit; spunea că are încredere în gustul tău...

Ei, bravo! Deci clientul fidel rămăsese fidel... Sau să spună "devenise mai fidel"? Se grăbi să ia un vas lung, înalt...

- Presupun că de-acum încolo o să vin doar eu, la ore de-astea "nebune"; că de-aici mă duc direct la el.

Aprobă scurt cu capul: era opt şi cinci iar el "împletea" de zor la ikebană... Avea, într-adevăr, un client fidel. Şi schimbarea aceea din discuţii, folosirea persoanei I-a singular, îi arăta că şoferul japonezului va veni în fiecare dimineaţă, prompt, mult timp de-acum încolo. Gândul ăsta îl bucura la culme...

Uşa se deschise din nou; ridică privirea doar preţ de-o secundă. Mugurel zâmbea:

- Neaţa.
- Neaţa.
- Neaţa.

Aa, era cu Laura! Reveni spre flori:

- Neaţa.

Şeful lui privea lung "caracatiţa"... Păcat că n-apucase să schimbe trandafirul; se vedea că începea să se ofilească. Dar era abia opt şi cinci, iar el avea deja un client; în plus, şeful lui nu se va grăbi să-i arate petalele "necăjite"... Mugurel se apropie de raftul cu vaze. Tii, bine că venise el! Nu-i plăcuse ideea de-a o suna pe Laura, s-o întrebe de sumă!

- ... Astea-s pentru promoţie?
- Da.

Tăcere... Se obişnuise deja cu stilul acela: dacă era OK, Mugurel tăcea. Iar acum era linişte în florărie; era bine. El lucra la ikebană... Laura era foarte atentă la el...

Bun; terminase aranjamentul. Începu să bată produsele în casă... Gândul îl făcu să se încrunte: dacă şoferul japonezului îi va cere vreodată un bon, îl va refuza cu brio! N-avea decât să-şi ducă patronul de nas cu bonuri de motorină! El nu va participa la jecmănirea acelui om! Sigur, nu putea spune că "ţinea la el"; dar îi devenise drag mărunţelul cu ochi oblici. În fiecare dimineaţă, îi văzuse ochii veseli care-i studiaseră cu atenţie mâinile, de parcă încercau să înveţe mişcările ca să le repete în liniştea propriului birou...

- Mulţumesc.
- Cu plăcere.

Tot 50.000 "cadou". Dar relaţia lui cu şoferul era abia la început; individul avea tot timpul să-şi bage nasul în bacşişul lui! Băgă banii în casă şi-o închise; şi ieşi de după tejghea.

- Când începi promoţia?
- Când stabileşti suma minimă.

Mugurel îl privi lung, preţ de-o secundă - apoi reveni spre vaze:

- Spusesei 300.000.
- Dar am spus-o pur orientativ. Calculele tu le-ai făcut...
- ... Pune 250.000, că e luna cadourilor şi sigur ai vânzare mare luna asta. Individul e client fidel?
- E şoferul clientului fidel.

Capul brunet aprobă scurt:

- Iar promoţia cu vaze o să aducă alţi clienţi fideli.
- Mai ales dintre angajaţii băncilor şi-ai firmelor mari.

Mugurel se răsuci pe-un călcâi şi schimbă subiectul:

- Am azi trei muşterii, la un pre-interviu. Mâine dimineaţă o să

vin cu ei aici, să-i vedem cum se descurcă în practică.

- OK.

- Îţi spun de-acum, ca să nu avem discuţii de faţă cu ei: planul e să angajăm un student, care să lucreze numai după-amiaza. În condiţiile astea, tu vei lucra de la 8 la 14, iar el de la 14 la 20. Ştiu că e program lung, dar

- Nu e lung deloc.

- E de la 8 la 8.

- E de 6 ore fiecare.

- Exact; în total, 12 ore. Este însă luna decembrie, iar logica ta cu plecatul şi venitul de la serviciu a dat roade până acum. Luna asta ştii că va apare şi logica plecatului în vizită, care în general se produce între 16 şi 20...

Aprobă scurt: într-adevăr, în decembrie şi tăticul lui lucra până pe la 10 seara!

- Am o singură rugăminte.

OK. De ce se codea să i-o spună?

- ... Atunci când Laura nu poate să ajungă să ia încasările, te rog să le iei tu.

- Oricum voi avea nevoie de bani pentru cumpărăturile de dimineaţă.

Chipul şefului lui se destinse brusc:

- Exact. Ce program te-ai gândit să afişezi de sărbători?

Deci Mugurel fusese atât de încruntat pentru că nu găsise o scuză la "confiscarea" banilor? Se gândise deja că noul angajat se va simţi frustrat? Ciudat; la cum "lătrase" vineri la rubedenii, se jena acum faţă de un necunoscut...

- Nu te-ai gândit încă?

Aoleu, îl furaseră gândurile! Se grăbi să răspundă:

- Ba da. Program normal. Cu excepţia zilelor de 25 şi 31, când l-aş reduce la 10-16...

- Exclus. 25, 31, 1 şi 2 sunt libere.

Şeful lui avea un stil aparte de-a da dispoziţii imposibil de comentat, refuzat sau modificat pe ici-pe colo, prin părţile importante. Aşa că ridică scurt din umeri, semn că rămânea aşa cum stabilise el...

- În rest, program normal?

- Până pe 23, da. Din 24 încolo, poate-o lungesc până pe la opt seara...

- Sau poate nu.

Acum îl spusese şi pe "poate", semn că ar fi acceptat o contrazicere. Şi se grăbi să-l contrazică:

- Să vedem ce se-ntâmplă până atunci. Dacă vine şi studentul, or să se schimbe lucrurile.

- Exact. Sper că n-ai de gând să ţii deschis peste noapte!

Negă scurt cu capul: nici gând! Şi-aşa, Ana se pregătea să-i zică vreo două, sau să-l lege de calorifer... Sau, şi mai rău, să vină după el să-l ia acasă... Mugurel scoase din buzunarul gecii un plic şi i-l întinse:

- Doar pentru ochii tăi. Noi am plecat.

Luă plicul şi-l strecură în buzunarul pantalonilor:

- La revedere.

Uşa se deschise larg, iar bătrânica zâmbi "dulce":

- Bună dimineaţa. Ghivecele din dulap sunt de vânzare?

- Bună dimineaţa. Sigur!

Luă cheile şi ieşi şi el. Şi le văzu şi pe celelalte patru bătrânele...

- Eu aş vrea panseluţele alea două, cele trei crăciuniţe din dreapta şi gardenia aia cu flori roşii, bătute.

Se grăbea să scoată ghivecele, ştiind că Mugurel şi Laura vedeau toată scena...

- Le puteţi împacheta cumva ca pe un cadou?

- Sigur, doamnă!

- Daţi-mi atunci să le duc înăuntru!

OK! Deşi nu vedea cum o să se lupte singură cu ele... Aa, uitase că pensionarii erau "solidari"! Şi uite cum primea comanda următoarei bătrânici... şi golea rafturile dulapului, sub ochii lui Mugurel... Îi mergea foarte bine azi!

După încă un sfert de oră, timp în care "se plictisi" de împachetat ghivece în celofan colorat şi socotit bonuri şi totaluri, rămase iar singur. Ceasul era nouă fără un sfert; celălalt muşteriu, clientul cu 100 de trandafiri comandă fermă, apărea de obicei pe la nouă jumate. Decise să-şi pună geaca şi să reumple dulapul - că avea un succes "monstruos", de când îl scotea în uşă! Se gândea că ar fi trebuit să cumpere ghivece cu plante înflorite; se vedeau mai bine, erau mai frumoase... Mâine dimineaţă va lua numai "explozii de culoare"! Chit că florile se vor ofili în maximum 48 de ore! Vânzarea mergea atât de bine acum, iar lui i se spusese că trebuia să-şi dubleze încasările...

Reveni aproape de căldura caloriferului. Desfăcu plicul şi privi lung hârtia...

"Dănuţ şi Vlad sunt verii mei: de treabă,"

Se opri din lectură şi alergă în spate; reveni cu hârtia primită la şedinţă şi se aşeză pe calorifer. Reluă biletul, urmărind şi tabelul...

"Dănuţ şi Vlad sunt verii mei: de treabă, dar cam aerieni când vine vorba de muncă. George e văr prin alianţă cu Dănuţ, Laur e prietenul lui Vlad - ei sunt "spirt". Matei e soţul Mioarei. Emil e soţul Garofiţei, Nicu e fratele lui - doi neserioşi care nu-s buni nici la bătut patru cuie. Silviu e amantul Garofiţei. Claudiu e prietenul lui şi munceşte de-i ies ochii într-o zonă fără vad. Gabriel e un amic de-al Garofiţei; îşi vede de treaba lui şi-i merge bine aşa. Mihăiţă e prietenul unchiului meu şi totodată spionul lui. Adică a fost."

Uau! Îl zăpăcise de tot! Cum-cum?

... Păi dacă Mugurel tocmai îl pusese la curent cu situaţia familiei lui... plus niscai secrete teribile... Cum, îl anunţase că Silviu era amantul Garofiţei? Sigur, el habar n-avea cine era Garofiţa! Dar chiar şi aşa; să-i scrie pe hârtie că Silviu era amantul Garofiţei, care era măritată cu acel Emil care-l avertizase că va fi supravegheat atent...

Nu mai înţelegea nimic! Recitea hârtia şi nu pricepea o iotă din ea! Scoase deci telefonul şi selectă numărul lui Roberto: poate că el ştia mai multe...

- Neaţa!

- Neaţa.

- Ce-i, mă? Ai probleme cu vreun şmecheraş?

- Nu. Voiam să te întreb dacă tu cunoşti familia lui Mugurel.

- Eu n-o prea ştiu; vrei să vorbeşti cu tata?

- Da.

Aştepta, dându-şi seama că va fi urecheat zdravăn...

- Ce-i, Prâsleo?

- Neaţa, tată.

- Neaţa.

Se grăbi să treacă la subiect, ca să nu-i lase timp să-l certe că nu-l sunase pe el de la bunul început:

- Tată, cine-i Garofiţa? Şi ce relaţie are cu Mugur?

- ... Garofiţa e fata lui Nicolae.

Oo, nu! Ridică vocea, înfuriat deja de încrengătura de nume care i se amestecaseră în minte:

- Şi Nicolae cine dracu e?

- Bă, uşurel! Că-mi strici difuzorul de la telefon, şi te pun să-mi iei altul!

Tatăl lui râdea, amuzat... Decise să-i spună de bileţel, ca să ştie şi el despre ce era vorba şi să fie mai concis pe viitor:

- A trecut Mugur pe-aici şi mi-a dat un bilet. În care-mi spune cine sunt şi ce fac ceilalţi şefi de florării. Şi habar n-am cine sunt ăştia...

- Prâsleo, ia un pix şi scrie: Vasile Agapie, tatăl lui Mugur, are doi fraţi mai mari: Nicolae şi Alexandru. În ordinea asta.

Aha! Deschise caietul şi începu să noteze şi să tragă linii...

- Garofiţa e fata lui Nicolae. E măritată cu Emil, care-i un neisprăvit, un puturos şi-un profitor.

"Şi are un amant, Silviu". Roşi violent şi-şi înghiţi cuvintele...

- Acum ţi-e mai "citeţ"?

- Da. Dănuţ şi Vlad sunt copiii lui Alexandru?

- Exact. Şi mai au o soră, pe nume Mioara.

Trăgea linii şi scria nume, grăbit...

- Alte întrebări mai ai, Prâsleo?

Oftă greu şi coborî mult tonul vocii:

- Ar mai fi una... Mugur a trecut azi pe la mine. Am discutat despre florărie şi programul de sărbători; mâine vine cu trei studenţi, să-i punem la proba de lucru şi să-mi angajeze un ajutor.

- Mă, ai grijă pe cine bagi acolo, cu tine! Că n-o să ai timp să faci casa şi inventarul la prânz!

- Am mare grijă, stai liniştit! Tată, nu înţeleg de ce Mugur îmi scrie pe hârtia asta că Silviu e amantul Garofiţei!

Evident, tăticul lui tăcea! Şi el era uimit de decizia lui Mugurel! Continuă, oftând greu:

- Eu nu mai înţeleg nimic...

- ... Trebuia să ştii şi tu cine e Silviu şi ce relaţie are cu neamul. Ca să nu faci vreodată gafa de-a zbiera la el. Dacă e băgat în afacerea familiei, alături de soţul încornorat, are o poziţie puternică în neamul Agapie!

Asta aşa era...

- Ia citeşte-mi tot biletul! Da' rar, ca să apuc să fac legăturile...

OK! Citea rar, făcea pauze după fiecare persoană...

- ... Mă, te-a iniţiat într-ale colegilor. Ţi-a dat nişte informaţii care-ţi vor prinde bine la următoarele şedinţe. Pentru că la aia de vineri ai fost un fel de musafir-exemplu. Din câte mi-ai povestit tu, ceilalţi au fost luaţi pe nepusă masă şi n-au prea ripostat. Dar, la următoarea, or să vină cu lecţiile făcute; şi era nedrept faţă de tine să nu ştii cu cine ai de-a face.

- Totuşi, să-mi scrie despre verii lui că sunt aerieni când vine vorba de muncă... Şi să-mi spună şi cine a fost Mihăiţă...

- Poate-a vrut să nu te sperie prea tare cu concedierea lui, făcută aşa, pe loc, "fulger"...

- Poate.

- Fă-ţi o schiţă, clară, cu cine e fiecare şi ce-nvârte. Şi învaţ-o pe de rost. La petrecerea de Crăciun nu cred că or să se întâmple mari discuţii sau mari conflicte; dar după Revelion sigur vă strânge la altă şedinţă. Şi-atunci trebuie să fii pregătit.

- OK.

- În rest, ce mai faceţi?

- Ce să facem; bine. Eu abia aştept să am un coleg şi-un program omenesc, Ana abia aşteaptă să vină şifonierul...

- Aa, aţi comandat şifonierul?

- Da; nu ţi-am spus?

- Mi-oi fi spus; dar am uitat! Ce vrei, am şi eu o vârstă!

Râdeau amândoi, veseli...

- Voi ce mai faceţi?

- Ce să facem; mâncăm vitamine, ca să avem forţă de Revelion!

Aa, deci se pregăteau să ţină deschis non-stop! Uşa se deschise iar clientul lui fidel îi făcu semn să vorbească, că nu se grăbea. Totuşi, nu mai aveau ce vorbi; aşa că zâmbi, în română:

- Atunci mai discutăm.

- Bineînţeles. Fugi la client, că de la el vine salariul!

- Pa!

- Pa!

Închise şi-şi concentră toată atenţia asupra zâmbetului bine-dispus:

- Bună dimineaţa.

- Neaţa. Vreau şi eu 51 de trandafiri într-un buchet de expoziţie.

Uau! Giga-buchet! Megaloman mai era omul ăsta!

- Poţi să-l faci acum?

- Sigur!

Trase caietul şi hârtiile în sertarul tejghelei şi se grăbi spre trandafiri:

- Albi? Roşii?

- Amestecaţi.

Aha! Deci ăsta era un buchet "în particular"! Zâmbi slab, amintindu-şi chipul uşor panicat al Anei, atunci când clientul întrebase dacă buchetul de frezii era comandă refuzată:

- Vreo aranjare mai specială?

- ... Ce înseamnă "specială"?

- Păi aş putea face o inimioară din trandafiri roşii...

Era privit lung... Bărbatul bufni în râs:

- OK! Dar o singură inimioară!

- Nu mi-a reuşit niciodată mai mult de una...

Scotea firele, grăbit, numărându-le cu maximă atenţie...

- Şi fac acum şi comanda pentru sărbători.

Aprobă scurt cu capul, numărând în continuare... Gata; îi scosese. O să facă un cerc mic de trandafiri albi, înconjuraţi de un cerc din trandafiri portocalii. Inimioara va sta într-o parte: că nu dădea bine în centru, ca o ţintă de tir... Altceva nu se mai preta la bucheţoiul ăla. Doar hârtie creponată roşie, tăiată în valuri... Bărbatul zâmbi ciudat:

- Cred că are o tonă!

- Juma de kil tot are!

- E un buchet cu greutate...

Aha! Să presupună că în buzunarul costumului aştepta un inel? Îi întinse buchetul şi bătu bonul pe casa de marcat. Primi banii; îi numără şi-i bagă în sertarul casei - trebuia să facă urgent casa! Era al doilea bacşiş pe care-l băga în sertăraşul ăla! Scoase apoi caietul şi-şi privi cu mare atenţie preferatul... Amintindu-şi de comandă, bărbatul scoase hârtia din buzunar:

- Să vedem! Deci: zece buchete a câte 11 lalele roşii. Cinci buchete exotice, cu irişi şi drăcii de-alea portocalii.

- Streliţia.

- *Whatever*. Nu ştiu câte fire; destule ca să fie frumoase, bogate. Zece buchete a câte 21 de gerbera multicolore. Şapte coşuri mari cu trandafiri albi: tot aşa, vezi tu câte fire bagi în ele ca să dea bine. Şi cinci coşuri cu gerbera - uni, că sunt mai frumoase. Mai vreau... 25 de buchete a câte 11 frezii. Nu; mai bine 30, să nu facem vreo gafă. Aduci şi flori de-alea cu muştiuc?

Flori cu muştiuc?!

- De-alea cu o frunză şi-un muştiuc... De-alea aşa, ca palma, roşii, cu muştiuc alb ca un castravete!

Aa, anturium!

- Da.

- Fă-mi şi cinci buchete a câte 15 fire: simple, fără zorzoane, că le-am văzut puse într-o florărie în vază şi mi-au plăcut la nebunie. Şi mai vreau... Cum se numesc drăciile astea cu frunze roşii, la ghiveci?

- Floarea Crăciunului.

- OK. Poţi să-mi aduci 50 de ghivece pentru mâine?

Aprobă şi simţi nevoia imperioasă de-a se sprijini de tejghea. Ameţise!

- Comanda mare îmi trebuie pe 24; ghivecele, mâine.

Pe 24 va fi!

- Ce ştii - or să se scumpească florile până atunci?

- Mă întrebaţi dacă le scumpim?

- Păi presupun că şi voi o să le luaţi mai scump, dacă vin sărbătorile!

- Nu ştiu; la asemenea cantităţi, de obicei negociez preţul. Dar o să avem o promoţie interesantă...

- Ce promoţie?

- Pentru fiecare buchet mai mare de 250.000 de lei, o vază cadou.

Arătă spre raftul plin de vaze mari şi mici, drepte şi strâmbe, uni şi multicolore... Tânărul se gândea, privindu-le lung...

- ... Nu mă ajută cu nimic. Cu freziile nu ajung la 250.000; şi nu pot să le dau unora vază şi altora nu.

Aa, asta era problema! Păi nu era el clientul lui preferat?

- Dar coşurile compensează, nu?

Bărbatul bufni în râs:

- OK! Atunci pot să te rog să-mi pregăteşti tu vazele, în punguţe de cadou?

- Bineînţeles.

- Câte buchete am comandat? Că nu mai ştiu...

Socoti grăbit şi se sprijini iar de tejghea:

- 55.

- Dacă suma depăşeşte 55 de vaze, ia-le tu: că n-am ce să fac cu ele.

Bine, dacă aşa voia el...

- Îţi las un avans, da?

Aprobă cu capul şi scoase calculatorul din sertarul tejghelei. Socotea... Tânărul îşi pierdu răbdarea:

- La cât ai ajuns?

- 7.500.000.

- Şi mai ai o grămadă. Îţi dau acum 8 şi te sun după-amiază, să-mi spui totalul.

Aprobă scurt cu capul; avea o problemă serioasă...

- Aoleu, am uitat! Ghivecele cât fac?

- ... 3.750.000.

- Atunci uite cum facem. Plătesc acum ghivecele, las aconto pentru comandă 4.000.000 iar tu mă suni să-mi spui cât face comanda. Iar mâine dimineaţă şoferul îţi aduce restul de aconto. E bine?

- E bine.

Scria bonul... Scria bonul şi se întreba în ce măsură florăria lui va avea acelaşi succes-dinamită. În ce măsură acel client îl va urma, peste un an...

- Mersi! Pa!

- La revedere.

Rămăsese iar singur... Scoase banii şi începu să-i numere: să nu uite bacşişul în casierie! Era atât de bulversat de cifrele şi sumele pe care le calculase, că simţea nevoia imperioasă să-şi aprindă o ţigară...

Ehei, o să aibă o dimineaţă "furtunoasă" pe 24! Nu-şi permitea să-i facă omului comanda cu o zi înainte; florile trebuiau să fie proaspete! Streliţia ţinea şi 2 săptămâni; irişii în schimb se ofileau în 24 de ore. Şi coşurile ar fi putut să le facă de marţi; dar risca să se observe diferenţa... Nu! Va face totul marţi dimineaţa! Poate îl ajuta şi noul coleg...

Programul acela de 6 ore era perfect, din punctul lui de vedere. Din cel al studentului, nu ştia... Spera, oricum, ca mâine să-şi aleagă un coleg şi să ajungă zilnic acasă la 2,30. Simţea lipsa Anei; putea jura că şi ea se plictisea şi-şi petrecea toată ziua la televizor, gândindu-se la soţul ei şi ascunzându-şi cu atenţie nemulţumirea...

Scoase caietul şi termină schema. O privi lung, comparând-o cu tabelul cu încasări...

Ce ciudat! Oamenii de bază din firma aia nu erau verişorii şi unchii! Nici măcar amantul mătuşii nu stătea prea bine în afaceri! Oamenii de bază erau prietenul vărului, prietenul amantului... Fratele unchiului prin alianţă, vărul prin alianţă... Şi, evident, el: băiatul concurenţei. Doamne, ciudată era adunătura asta de oameni! Familia nu muncea cu drag pentru ea însăşi! În schimb, angaja prietenii ca să muncească în locul lor...

Rupse foaia din caiet şi-o băgă în buzunar: abia aştepta să audă părerea Anei! Parcă o şi vedea roşind violent la vederea lui "amantul"...

Ieşi în uşă şi-şi aprinse o ţigară: nu mai avea răbdare. Abia aştepta să-şi angajeze ajutorul! Abia aştepta să trândăvească pe canapea, în braţele Anei, toată după-amiaza! Abia aştepta plimbările prin parcul plin de zăpadă... Abia aştepta "nebuniile" din toiul zilei...

Păi să facă odată afişul cu promoţia la vaze şi să socoată, în sfârşit, casa! Cât bacşiş mai punea în sertarul ăla? Şi cât mai aştepta cu afişul despre vaze? Acuşi plecau oamenii de la serviciu, iar el "n-avea lecţiile făcute"!

Ana-Maria

Puse farfuriile pe masă şi se aşeză lângă soţul ei. El zâmbea tainic, de parcă avea un secret... Mânca şi aştepta "erupţia". Avea însă impresia că răbdarea lui Florentin era infinită... Lăsă furculiţa în farfurie:

- OK. Nu mai mănânc nici o fărâmitură până nu-mi spui de ce zâmbeşti aşa!

Soţul ei o privi lung, zâmbind în continuare:

- Am primit azi comanda clientului meu preferat pentru sărbători. Ştii cât face tot ce-a comandat el?

- Nu; cât?

- 22.280.000 de lei.

Cum? Poftim? Cât făcea?

- Da, ai auzit bine! Peste 22 de milioane! Mâine trebuie să-i aduc 50 de Floarea Crăciunului, eventual împachetate în hârtie de cadou. Îţi dai seama că va trebui să plec la trei dimineaţa, ca să apuc să le împachetez pe toate?

- Dacă vrei, vin să te ajut.

- În caz că te trezeşti până la nouă, vino. El de obicei trimite şoferul după comandă în jur de 11.

- La 8 fix sunt la florărie. Iar comanda aia mare în ce constă?

- Păi vreo 55 de buchete megalomanice şi 12 coşuri mari.

Făcuse ochii mari-mari-mari...

- La 22 de milioane, îţi dai seama că nu puteau fi trei ghivece şi-o garoafă! Cred că o să vină să le ia cu o dubiţă... sau o să facă 7-8 drumuri...

- Dar tu unde le pui în florărie? 55 de buchete?

Soţul ei se gândi câteva secunde... şi zâmbi:

- Bine că m-ai întrebat! Mâine cumpăr patru găleţi mari, să le am în spate. Am pus azi afişul cu promoţia la vaze; mă aştept să înceapă să curgă comenzile...

- ... Crezi că o să ai timp să faci 55 de buchete şi 12 coşuri? După ce te-ntorci de la piaţa de flori?

- Stai liniştită; de mâine, n-am să mai fiu singur la muncă.

Cum-cum?

- A trecut Mugurel pe la mine azi. A avut trei interviuri cu nişte studenţi, iar mâine îi aduce la proba de lucru. Cu puţin noroc, de poimâine dimineaţă am un ajutor de încredere în persoana unui tânăr cuminte, ascultător şi priceput, care să lucreze în tura a doua. De la două, la opt.

Poftim? Un student? Tura a doua? Soţul ei o privi cu subînţeles:

- Numai în tura a doua, de la două la opt. Şi chiar dacă o să aprovizionez doar eu, măcar la ora două vin acasă. Zilnic. Pentru duminică, programul va fi probabil 10-14, iar el o să aibă 14-18.

Sări în picioare şi-l strânse cu putere în braţe: în sfârşit! Scăpa şi el de programul acela inuman! Era şi el prezent lângă ea! Aveau din nou timp pentru ei doi, pentru casă, pentru Florentina...

- Stai, că încă nu l-a angajat!

- Dar sunt sigură că-l va angaja mâine!

- N-o să fie simplu, te asigur!

Îl privi lung, mirată... Florentin încercă să-i explice acel aspect fără s-o dezamăgească prea tare:

- Totuşi, trebuie să găsească un student un pic nebun; pentru că individul ar trebui să fie la 9 dimineaţa la facultate, să iasă la 13 iar la 14 să fie în florărie. Unde să stea cuminte până la 20. Ar ajunge acasă la 21... Şi nu prea sunt nebuni de-ăştia în Bucureşti!

Într-adevăr, nu se gândise la asta. Ea se bucurase că soţul ei scăpa, în sfârşit, de programul infernal 8-18, uneori 3-18... Florentin o strânse uşor în braţe:

- Dar îţi spun un secret. Dacă nu va reuşi să angajeze pe cineva mâine, va reuşi poimâine. Sau răspoimâine. Indiferent ce s-ar întâmpla, începând cu 3 ianuarie, eu ies din florărie la ora 14. Şi nu mă mai întorc decât a doua zi.

Da! Aşa da! Îl sărută, fericită...

- ... Hai să-ţi arăt ce-am primit azi.

Luă hârtia, citi rândurile...

- Mugurel mi-a adus-o de dimineaţă, când a venit să vadă caracatiţa şi să mă anunţe că mâine vine cu candidaţii. L-am sunat pe tata, care m-a ajutat să fac schema asta...

Privea lung hârtia şi nu-i venea să creadă că acel om îi oferise lui Florentin toate informaţiile "pe tavă", doar ca să-l determine să nu se înfurie îndeajuns de tare încât să demisioneze după următoarea şedinţă! "Silviu e amantul Garofiţei"; în schema lui Florentin, Garofiţa era mătuşa lui Mugurel...

- Mergem la teveu?

- Stai să strâng masa!

- O strâng eu mai târziu! Hai!

Se lăsă condusă în sufragerie: n-avea rost să-l contrazică. O făcuse de atâtea ori, dar tot ca el rămăsese! Florentin se încăpăţâna s-o ajute cu tot ce era de făcut în casă; iar strânsul mesei şi spălatul vaselor devenise o îndeletnicire mai mult... "bărbătească"... O altă îndeletnicire "bărbătească" era masajul de seară; dormea atât de bine după acel masaj! Şi unsul cu cremă anticelulită, periatul părului, împletitul părului...

Era răsfăţată; se întreba în ce măsură va reuşi să se reobişnuiască să-şi prindă singură părul, să-şi dea singură cu cremă, să spele singură vasele, în timp ce tati se va juca în sufragerie cu Florentina... Ei, se va obişnui ea! Dar se temea de acea depresie postpartum, despre care tot citise, pe care-şi jurase că n-o va face şi ea, dar de care se temea totuşi...

16 decembrie 2003 - marţi

Ana-Maria

Soneria piui scurt. Cine să fie, la ora asta? Nici 12 nu era! Oare se întâmplase ceva la florărie? Oare Mugurel îl anunţase că nici unul dintre candidaţi nu trecuse "preinterviul"? Iar Florentin se înfuriase îndeajuns de mult ca să încuie şi să vină acasă, la ea? Soţul ei încercase să-şi ascundă nerăbdarea cu care aştepta angajarea acelui ajutor, ca să n-o agite şi pe ea, să n-o îngrijoreze...

Piuitul se repetă; se grăbi să se ridice pentru că nu era Florentin - el avea cheie şi întotdeauna descuia singur uşa tocmai ca să n-o facă pe ea să se ridice! Aşa că privi lung pe vizor... Deschise uşa cu zgârcenie:

- Da.
- Bună ziua. Aţi comandat, sper, un şifonier şi-un dulap...

Aoleu, şifonierul! Acum vedea şi ea uşile! Se grăbi să le deschidă larg uşa:

- Bună ziua. Mă scuzaţi, dar...
- Nu-i nimic. Unde vreţi să-l punem?
- Pe hol, prima uşă pe dreapta.

Se grăbi să intre prima în dormitor şi arătă spre perete:

- Sprijiniţi-l acolo...
- Nu vreţi să vi-l montăm?

Stop! Adică voiau să-l şi monteze? Se grăbi să aprobe, râzând:

- Ba da. Of, nu ştiu ce-i cu mine azi!

Tinerii aranjau bucăţile şifonierului în ordinea asamblării...

- Unde-o să stea?
- Aici, lângă geam.

Blatul de jos fu aşezat pe covor; cei trei tineri lucrau de zor... Se aşeză pe marginea patului: nu-i venea să creadă că, în sfârşit, venise şi şifonierul!

- Iar dulapul unde vi-l montăm?
- Aici, sub geam...

Aha! Doi prindeau uşile, unul aranja fundul dulapului! Se organizaseră foarte bine... Doamne, cât de frumos era şifonierul fetiţei lor!

- Din pură curiozitate: ăsta e pentru jucării?
- Da.
- Mă gândisem eu...

Sigur, acum "şeful de echipă" zâmbea tainic! Doar era evident că şifonierul era pentru hăinuţele "locatarului" din burtica ei! Parcă şi Florentina era mai agitată... Puse mâna peste locul unde fetiţa ei o împingea cu putere; încerca s-o liniştească un pic...

- Gata. Verificaţi şifonierul.

Păi ce să mai verifice la el? Mă rog; se ridică, deschise uşile, privi rafturile, închise uşile... Iar cei trei tineri se grăbiră să iasă:

- La revedere.

Aoleu! Şi "mulţumirea" pentru "deranj"? Deschise şifonierul, luă bancnotele şi se grăbi la uşă; dar auzi liftul pornind spre parter... Of, fir-ar să fie! Şi cât se căzniseră cu lemnele alea de la maşină până în casă, şi-apoi cu asamblarea...

Gata! Aveau şifonier şi dulap! Repede, să dea jos hăinuţele şi să se apuce de spălat! Că acuşi intrau în sărbătorile Crăciunului! Aduse scaunul de la bucătărie, încercă să se urce pe el... La naiba, se făcuse cât casa! Nu putea să se urce pe scaun! Dar...

Decise să nu insiste. Trebuia să stea cuminte, să nu facă efortul acela; mai ales că hăinuţele erau jos, sub pătuţ, căruţ şi cădiţă! Gândul ăsta o cam întristă...

Hei! Dar avea ce face! Ia să se îmbrace şi să se ducă la librărie, să ia hârtii pentru rafturi! Că doar n-o să pună hainele aşa, direct pe lemn! Dacă se agăţau în vreo aşchie?

Florentin

Uşa se deschise larg; Mugurel zâmbi cu subînţeles:
- Salut.
- Salut. Bună.
- Bună.

Veniseră amândoi; de ce oare nu-l mira asta? Evident, asistenta era de mare ajutor în procesul laborios de angajare a acelui student! Patronul nu se putea holba singur la buchetul făcut de candidat! Avea musai nevoie de opinia asistentei...
- Ce faci? Cum merge treaba?
- Foarte bine.
- I-auzi, Laura! În seara asta ridici o valiză de bani!
- Nu chiar; mă tem că nu ridică nimic...

Aa, era uimit! Ridică scurt din umeri, încercând să pară cât mai calm şi detaşat:
- Am pentru mâine o comandă de 50 de Floarea Crăciunului împachetată corespunzător. Plus florile. Plus 13 coşuri mari. Aşa că mâine am de făcut cumpărături serioase...
- ... Ai o comandă pentru 50 de ghivece?
- Da; clientul meu preferat a trecut pe-aici, să ia nişte flori şi să-mi dea comanda pentru mâine şi pe cea pentru Crăciun.

Îi dăduse un indiciu apropo de cele 13 coşuri mari. Oare îl înţelesese? Mugurel îşi aprinse o ţigară:
- Şi are comandă mare?
- Destul de mare.
- ... Mă mai fierbi mult?

Scoase caietul, îl deschise şi i-l întinse. Mugurel aproape că i-l smulse din mână! Privea lung rândurile, cifrele...
- ... Cum procedezi cu el? Banii înainte, sau doar un aconto?
- Lucrăm cu aconto; dar de fiecare dată mi-a dat 75% din contravaloarea comenzii atunci când a făcut-o. Azi a cumpărat 51 de trandafiri şi mi-a dat avansul pentru ghivece; mâine, când vine şoferul să ia ghivecele, îmi aduce restul de bani pentru ghivece şi aconto-ul pentru Crăciun.

Bărbatul aprobă scurt cu capul:
- Bine. Cum merge promoţia?
- Păi lipsesc deja 4 vaze; semn bun, dat fiind faptul că azi am pus-o prima oară-n geam...
- Semn foarte bun! Ce se vinde aici, în zona asta? Ca să ştiu ce să le dau ca probă de lucru.
- Trandafiri şi garoafe. Mai nou, şi frezii şi crizanteme - dar trandafirii sunt "baza". În medie, 7 la buchet, cu tot felul de accesorii. Mie nu-mi place celofanul clasic, prins cu bold în cap; aşa că nu-l folosesc niciodată.
- Am înţeles. Şi-ar trebui să ştie să facă şi coşuri; că văd că se cer. Trebuie să apară primul muşteriu; i-am chemat la diferenţă de jumătate de oră. Discutăm după ce pleacă fiecare. Poftim.

I se întindeau nişte hârtii. Aa, CV-urile! Decise să le studieze cu maximă atenţie... Mugurel discuta de zor cu Laura despre logica aranjării produselor; pământul jos sub al doilea raft, ghivecele pe raftul din fund cu faţa la uşă, coşurile cât mai ascunse vederii... Evident, asistenta nu pricepea de ce tocmai coşurile, care erau mari "mâncătoare" de fire de flori, erau ascunse acolo! Iar Mugurel se căznea să-i explice că, de vreme ce primul pe caracatiţă era un coş mic, aranjat ca pentru expoziţie, n-avea rost să etaleze "accesoriile" aşa! El încerca să se concentreze asupra CV-urilor. Toţi erau studenţi; unul chiar termina facultatea în vară. Se simţea un pic complexat, bănuind că individul acela cunoştea toate denumirile latineşti ale florilor pe care el le numea doar "crizanteme", "frezii", "Floarea Crăciunului"...

Ana-Maria

Gata! Hârtia era aranjată pe rafturi! Şi iar rămăsese fără "obiectul muncii"...

Stătea lungită în pat, privea lung şifonierul şi se întreba: oare ce făcea Florentin la florărie? Îi promisese că o sună după ce se terminau interviurile. Şi n-o sunase, deşi se făcuse ora două...

Se ridică, zâmbind slab: oof, că nerăbdătoare mai era şi ea! Păi dacă tinerii erau studenţi şi se miza pe programul lor matinal de şcoală, bineînţeles că abia de-acum încolo începeau să apară şi ei! Facultatea de Horticultură era la biserica Caşin; cu autobuzul, în decembrie, ăla era drum de cel puţin o oră...

Ia să facă ea nişte clătite! Sau gogoşi! Sau floricele! Să facă ceva, înainte s-o ia razna singură-n casă!

Florentin

Aha! Ăsta parcă era un pic mai iute de mână! Numai că avea faţă de şmecheraş; şi era parcă prea dezgheţat, ca să creadă că florile vor rămâne pe mâini bune după-amiezele...

Nu; pe-ăsta îl pica el. Rămâneau ceilalţi doi. Buchetele făcute de ei erau aşezate chiar lângă caracatiţă; cel din apropierea lui îi plăcea mult... Avea însă o mică strângere de inimă în privinţa deciziei lui Mugurel. Lui îi plăcea de cel de-al doilea tânăr - aveau cam acelaşi stil, el şi candidatul. Dar i se păruse un pic stângaci, genul tăcut care stătea cuminte-n colţul lui şi nu comenta... Genul pe care Mugurel îl "altoia" cu răcnete...

Toţi cei trei candidaţi erau rromi; iar acum nu mai avea nici un dubiu. Chiar dacă vorbiseră în neaoşa limbă română, se vedea cu ochiul liber tenul uşor "bronzat"! Şi probabil că Laura se asigurase, într-un fel sau altul, că toţi ştiau romanes! Se întreba doar care dintre cei trei era "pila". În firma lui Mugurel lucrau rudele şi pilele rudelor. Prietenul amantului, prietenul unchiului... Spionul unchiului... Şi el, fireşte! Pila lui Mugurel! Oare fusese, în sufletul acelui individ, şi 1% dorinţa de a slăbi câtuşi de puţin concurenţa? Se îndoia că Mugurel gândea aşa; în plus, familia Manolache avea chioşcuri, nu florării. Dar efectul mental, psihologic, al angajării lui în afara familiei, în altceva decât un chioşc...
- OK. Mulţumim.
- I-aş mai pune o fundiţă în interior.
- Cred că ar fi prea încărcat.

Probabil că Mugurel îi observase fizionomia gânditoare şi-şi dăduse seama că acel al treilea tânăr nu era interesant pentru el; oricum, părea grăbit să-l trimită acasă, cu binecunoscutul "te sunăm noi"... Rămăseseră singuri. Mugurel sări şi se aşeză pe tejghea:
- Deci?
- Eu l-aş alege pe al doilea.
- ... Mă, tu eşti sigur?
- Foarte sigur.
- ... Pe puştiul ăla timid ca o fată mare şi tăcut ca un peşte?

Aprobă cu capul.
- Ăla cu gesturi un pic stângace?

Aprobă din nou:
- Lipsa de experienţă. Şi emoţia. Dar gândirea e interesantă.

Şeful lui privea lung buchetul din mijloc... şi începu să râdă:
- Adică tu l-ai vrea aici pe mămăliguţa aia moale ca un terci?

Păi dacă-l întreba şi-a treia oară... Ce mai; nu voia să-l mintă! Aşa că decise să răspundă şi să-şi şi motiveze alegerea:
- Da. Primul a fost prea iute şi-a cam dat rasol. E şi ultimul an la Horticultură; toată vara o să fie ocupat cu examenele, după care o să fie tentat să plece într-un post călduţ, la birou. Ultimul mi s-a părut şmecheraş; iar astfel de oameni gonesc clienţii. Şi e în primul an, îi arde de distracţii cu colegii. Programul 14-20 n-o să-i convină. Mămăliguţa, cum îi spui tu, e tocmai bun. E anul III, deci a trecut de "furiile tinereţii" şi are ceva cunoştinţe temeinice în materie. Se şi apropie un pic de stilul meu; că trebuie să facem amândoi acelaşi lucru, dacă vrem să ne ajutăm unul pe celălalt. Mi s-a părut un tip destupat la minte; îi lipseşte doar experienţa, practica. Şi mi s-a părut că are bun-gust şi o imaginaţie nu foarte bogată...

- Deci nu vrei să vin cu a doua tură de candidaţi.
- Din punctul meu de vedere, el e OK.
- Bine; deşi eu m-am înconjurat de oameni-spirt, la urma urmei tu lucrezi cu el. Nu eu. Crezi că va face faţă la "şutul" din decembrie?
- Da. Are nevoie de 2-3 zile de acomodare. Şi e bine că a făcut şi un curs de contabilitate: se va descurca onorabil cu actele.
- Atunci sună-l tu, să stabiliţi la ce oră vine mâine.

Aprobă şi scoase mobilul. Formă numărul din CV, zâmbind...

- Alo?
- Bună ziua. Florentin Manolache, de la florăria Tria.
- Bună ziua.
- Mâine la ce oră poţi veni la treabă?

Tânărul Ovidiu Trancea rămăsese fără cuvinte... Aştepta; nici o problemă! Şi el fusese "interzis" când secretara firmei îl invitase "acum" la interviul pentru angajare despre care el nu ştiuse nimic atunci când răspunsese la telefon!

- ... Păi la ora 2 sunt acolo.
- Bine. Vorbim mâine atunci.
- La 2 fix. Mulţumesc.
- Cu multă plăcere. La revedere.
- La revedere.

Închise iar Mugurel începu să râdă:

- Rămăsese mască, nu? Nu se aştepta să-l suni după jumătate de oră...
- Nu-i nimic; dacă m-am obişnuit eu, se obişnuieşte şi el.
- Îţi spun de-acum, ca să ştii: i-am oferit 200 de euro în prima lună. Salariile sunt confidenţiale; aş prefera să nu ştie cât câştigi tu.

Aprobă cu capul: evident!

- Din proprie experienţă, îţi spun că cei care află salariile din firmă cer o mărire; şi-n maximum o lună pleacă. Dacă-ţi place de el, fii discret.

OK, pricepuse "din prima"!

- Iar dacă descoperi că totuşi nu e el colegul ideal, sau dacă observi că nu se descurcă, e mai bine să continuăm căutările. Sigur, după luna de probă!
- OK.
- În rest... O să trec şi eu pe-aici mâine, după cinci, să văd cum se descurcă şi să-i spun cum e cu ridicarea încasărilor şi inventarul. În altă ordine de idei: ai nevoie de ajutor cu comanda de ghivece?
- Nu.
- ... Ai timp mâine să le împachetezi?
- Da.
- ... Bine. Vorbim mâine atunci.
- Vorbim.
- Salut.
- Salut. Pa...
- Pa.

Mugurel şi Laura ieşiră; uşa se închise...

Privi lung CV-ul... Le va păstra şi pe celelalte două; pentru orice eventualitate. Dar le va duce acasă, pentru că Ovidiu ar fi fost complet întors pe dos dacă le-ar fi găsit săptămâna viitoare în cubul din spate...

Îi plăcea de acel Ovidiu. Era un tip normal - şi nici nu se observa prea bine etnia... Da, avea gesturi stângace; dar după 2 zile "de foc" în luna decembrie, va deveni expert! Doar Ana lui, care habar n-avusese cu ce se mânca meseria de florar, făcuse pe 2 martie "buchete pe bandă" la Dorobanţi! Tânărul acela avea talent, avea ochiul format... Bănuia că era fiu de florari...

Ei, or să discute ei mai pe larg mâine! Până venea Mugurel, care avea o alură de "şef-balaur" o să se obişnuiască! Ia să-şi anunţe el soţia că, începând de poimâine probabil, o să stea pe capul ei toată după-amiaza! Apăsă butonul, zâmbind...

- Bună, iubire mică.

Ah, ce rea era! Bufni în râs:

- Bună, iubire mică! Ce faci? Te plictiseşti?
- Nu chiar...
- ... Din tonul vocii tale deduc că mi se pregăteşte ceva?
- Oarecum. Tu ce faci? A venit Mugurel?
- A venit, am avut trei interviuri şi-am selectat un tânăr.
- Tu, sau el?
- Eu.
- Perfect! Şi când vine la treabă?
- Mâine la două. Să sperăm că o să şi rămână...
- Păi dacă-l iei uşurel, o să rămână!
- Aşa ziceam şi eu. Şi-acum e rândul tău: ce mi se pregăteşte?
- Păi o surpriză plăcută şi gogoşi...
- OK; încui şi vin!
- Hei!

Ea râdea, el râdea... Cum să încuie şi să vină, la trei jumate?

- Serios; e o surpriză plăcută. Când o s-o vezi, o să-ţi dai seama că nu prea era o surpriză - şi totuşi este o surpriză...
- OK; hai să discutăm despre gogoşi, pentru că altfel rişti să te trezeşti cu mine acasă în cinci minute.
- OK. Gogoşile sunt delicioase! Mai am cam două "ture" de prăjit; pe urmă îţi pun într-un castronel şi vin să te hrănesc...
- Abia te-aştept!
- OK! Hai, că se ard în ulei!
- OK! Pa!
- Pa, iubire mică!

Închise, râzând... Deci o surpriză care nu prea era surpriză, dar era totuşi o surpriză... Ce naiba era?

Ana-Maria

Deschise uşa şi se apropie de ghivece: soţul ei avea clienţi.

... Doamne, ce-ar mai fi lăsat ea castronul pe pervaz şi-ar fi pus mâna pe-un celofan! Dar trebuia să se abţină, pentru că nu erau în chioşc, unde totul îi era permis... Oare Florentin s-ar fi supărat dacă îi aranja un pic trandafirii în vază? Poate că da, poate că nu. Dar nu va risca să-l vadă încruntându-se... Nici nu se va apropia de flori, ca să nu se audă poftită să treacă peste rând! Că doar era gravidă iar Florentin avea doar clienţi bine-crescuţi! Aştepta... De ce oare avea senzaţia că soţul ei se grăbea?

Gata; ieşise şi ultimul client. Iar el se grăbi să o cuprindă uşor cu braţele:

- Şi ce mai fac prinţesele mele?
- Ce să facă: gogoşi!

Desfăcu capacul şi-i strecură o gogoaşă în gură. Mm, ce foame îi era!

- Mănâncă încet, că sunt calde şi-o să te doară stomacul!
- Ba le înfulec, ca să stai toată seara lângă crampele mele...
- Când o să vezi surpriza, o să-ţi pară rău!
- Ce surpriză?
- Păi, surpriza! Chiar te-aştepţi să-ţi răspund altfel?
- Sincer? Nu...

Florentin se servea acum singur din cutia de plastic. Dar nici nu-i dădea drumul din îmbrăţişare... Lăsă capul pe spate, sprijinit de el, şi închise ochii: era atât de bine în braţele lui...

- ... Vrei să încui uşa?

Poftim? Cum? Aa, nu cumva sesizase o întrebare "cu subînţeles"? Nu mai apucă să răspundă; mâinile lui îi dădură drumul cu o secundă înainte de deschiderea uşii. Un alt client...

Puse capacul peste cutie şi i-o strecură sub tejghea. Îi făcu apoi semn cu mâna şi se grăbi să iasă: era prea devreme totuşi pentru încuiatul uşii! Încasările pe decembrie trebuiau să se dubleze, nu? Iar de poimâine încolo vor avea toate după-amiezele la dispoziţie...

Florentin

Gata! Descuie uşa, intră şi lăsă cutia goală în chiuvetă. Se grăbi

apoi să intre în sufragerie.

- Suntem în dormitoor!

Bun! Se răsuci pe-un călcâi şi se sprijini de tocul uşii:

- OK; surpriza!

Ana stătea tolănită în pat, cu mâinile sub cap, şi zâmbea "complice":

- Păi intră...

Se conformă şi văzu abia acum şifonierul... Tii, venise şi dulapul! Arătau foarte bine! Putea jura că Ana le frecase zdravăn, ca să şteargă toate amprentele de pe pal-ul lucios! Abia acum îşi dădea seama că mobila aceea va fi "ştampilată" temeinic de mânuţele mici şi mai tot timpul murdărele...

- Ia vezi cum se îmbină. Mie mi s-a părut că e OK; dar nici nu i-am căutat nod în papură...

... Da; se îmbina perfect. Totul era perfect! Şi cum observă imediat hârtia de pe rafturi, se grăbi să se aşeze lângă ea:

- Mă bucur că m-ai aşteptat.

- Să fiu sinceră, am adus scaunul până aici. Dar când am constatat că nu pot să mă urc pe el fără să risc, m-am apucat de gogoşile alea...

Îi fură un sărut, amuzat de modul de-a "ucide" nerăbdarea...

- Eu dau jos hăinuţele, cât încălzeşti tu cina?

Soţia lui aprobă grăbită. O ajută să se ridice şi-o urmă: să-şi aducă scaunul, să dea jos sacii cu haine...

Ştia deja ce program aveau azi: Ana va începe să pună hăinuţele la spălat şi-apoi se vor uita amândoi la televizor, sau poate vor căuta din nou buchete frumoase pe Internet... Mâine ea va fi ocupată cu călcatul...

Gata; sacii erau jos. Acoperi cu grijă căruciorul şi intră în bucătărie.

- Şi cum e noul coleg?

- Cum să fie; sper că OK!

- Tot student la Horticultură?

- Da; se pare că asta a fost o condiţie strict necesară, de vreme ce toţi erau studenţi la Horticultură. Unul era în anul I; mi s-a părut că a dat un pic rasol la proba de lucru, aşa că "l-am picat". Celălalt era în ultimul an; şi-avea aşa un comportament şi-o figură de şmecheraş, că n-a avut nici o şansă.

- Să înţeleg că "alesul tău" e undeva pe la mijloc?

- E în anul III. A fost destul de emoţionat, pentru că Mugurel are stilul ăla repezit care rezolvă lucrurile ieri... Mi se pare că avem aceleaşi preferinţe şi acelaşi stil de lucru. Că trebuie să ne ajutăm unul pe celălalt, nu să ne concurăm. A făcut şi-un curs de contabilitate, aşa că o să facă el fişele de magazie şi registrul de casă...

- Să-l verifici totuşi din când în când. Ştii, controalele statului vin de obicei până-n ora 14. În plus, nu cred că o să semneze el registrul de casă.

- O să-l verific aproape zilnic, de dimineaţă. Chiar înainte să despachetez florile!

- OK. Şi e un tip de gaşcă?

- E genul potolit, mut. Şi-aşa, n-o să ne vedem mai mult de jumătate de oră zilnic. Dacă ne-nţelegem bine în timpul ăsta, e OK.

- Exact. Mugurel ce-a zis de el?

- Că Ovidiu e o mămăligă moale ca un terci. Dar, de vreme ce eu voi lucra cu el, preferă să angajeze ce-mi place mie.

- Mugurel ăsta e un tip foarte calculat şi foarte obiectiv. Tocmai de-asta, cei care greşesc sunt penalizaţi fără să se ţină cont de gradele de rudenie şi de împrietenire.

- Ştii, după ce m-am hotărât pe cine vreau să angajeze, m-am întrebat care dintre ăştia trei e pila. Şi a cui pilă o fi.

- Adevărul e că ar fi primul *outsider*... Tu ştii ceva despre vreun anunţ de mică publicitate?

- Eu nu ştiu nimic din detaliile astea organizatorice. Aş putea s-o întreb pe Laura, dar... Ştii, am observat o chestie. De când s-a întors Mugurel, e mult mai tăcută când trece pe la mine.

- Mai ştii?! De fapt, nu cred că au fost pile. Îţi dai seama că Mugurel n-ar mai fi organizat "concursul"? Ar fi venit direct cu el şi te-ar fi pus în faţa faptului împlinit!

- Corect! Mă duc să vorbesc şi cu tata.

Se ridică şi se grăbi să iasă: într-adevăr, nici unul dintre ei nu fusese vreo relaţie a vreunui membru al familiei. Şi chiar dacă ar fi fost, Mugurel l-ar fi repezit imediat! El nu angaja incompetenţi! Fie ei şi rubedenii de-ale lui Bill Gates!

17 decembrie 2003 - miercuri

Florentin

Ce frumos dormea Ana lui! O sărută uşor, să n-o trezească, şi opri ceasul: mai bine să nu piuie. Mai bine s-o lase să se odihnească. Era în stare să împacheteze singur 50 de ghivece! Iar dacă şoferul va veni mai devreme decât preconizase el, o să-l roage să aştepte! Dădu să iasă din dormitor; dar se întoarse din drum, cu riscul de a-i merge rău... pentru că zâna aceea înfiorător de frumoasă trebuia sărutată...

Ana-Maria

Deschise grăbită ochii: aoleu! Cât era ceasul?... Fir-ar să fie! Nouă jumate! Nu sunase la opt, cum îl programase ea! Îl luă de pe noptieră... Decise să se ridice, bombănind necăjită:

- Vezi cum faci tu, Florentine?

Intră în bucătărie şi nu putu să nu înceapă să râdă: cafeluţa şi bileţelul o aşteptau cuminţi pe masă...

"Te rog să nu te superi; dar e mai important să te odihneşti bine zilele astea. Pentru că, începând de mâine, vei fi foarte obosită mai ales după-amiaza..."

Poftim! Mai era ceva de spus? Parcă şi Florentina era amuzată de acea aluzie... Dacă n-o lăsase să se trezească, însemna că nu voia s-o vadă venind la florărie să-l ajute. Dealtfel auzise şi ea o parte din discuţia telefonică: dl Manolache îi făcea soţului ei o vizită poate chiar acum, când ea savura cafeluţa de dimineaţă...

Florentin

Încă trei ghivece şi era gata! Şoferul mai avea oricum de cărat patru cutii! Nu se grăbea, pentru că nu-i plăcea să dea rasol... Uşa se deschise larg; se grăbi să întindă mâna spre tatăl lui:

- Bine-ai venit!
- Bine te-am găsit! Nu te grăbi; aştept.

OK! Îi făcu semn spre calorifer; el reveni la hârtie şi ghivece... Tăticul lui aştepta, răbdător... Ah, să nu uite! Scoase caietul, îl deschise şi i-l întinse; reveni apoi la Floarea Crăciunului...

- OK. Ăştia sunt pentru ghivece. Iar ăsta e aconto-ul pentru comanda de Crăciun.

Bun! Numără încetişor bancnotele, scrise bonul, îl ştampilă, îl semnă şi i-l întinse; şoferul se grăbi să iasă, zâmbind slab...

- Câte ghivece a luat?
- 50.
- Mă, bag seama că tu faci afaceri serioase cu ghivecele astea!
- Se vând bine. Ştii că Floarea Crăciunului e la mare modă zilele astea...
- Ştiu. Dar eu n-am unde s-o pun în chioşcuri. Iar clienţii se opresc la noi pentru buchete, nu pentru ghivece. Astea sunt "rezervate" florăriilor...

Aprobă scurt: ştia. Doar chiar el îi spusese asta, nu?

- În privinţa buchetelor însă, bag seama că m-ai depăşit de departe!
- Stai, nu te încrunta! Cu o floare nu se face primăvară!
- Ştiu că ăsta-i clientul tău fidel şi e doar unul; dar cât de des îţi face comandă?
- Cam de două ori pe lună. Şi de obicei comandă 10-12 buchete rezonabile...
- Bune şi alea!
- Vouă cum vă merge?
- Foarte bine, mulţumesc! De ce crezi că n-a venit şi maică-ta să vadă caracatiţa?!

Aa, stativul! Bine că-şi amintise de el!

- Ce zici; îţi place?
- Da. Dă un efect foarte... ciudat. Se potriveşte foarte bine cu coloana albă şi aranjamentele.
- Voi tot cu roţile alea mari?
- Cu roţile, cu caietul tău... Acum îl studiază Marcel şi Gabriela; cumnată-ta a făcut progrese mari, să ştii!
- Ştiu că nu-i fraieră, iar când îşi pune ceva în cap, reuşeşte!
- Oricum, şi-a pus în cap să aibă grijă de soţul şi băiatul ei; şi sunt fericiţi.
- Mă bucur să aud asta. Ioana şi-a mai făcut apariţia?
- Nimic: nici telefoane, nici vizite... Ileana e fericită că a scăpat cu bine de lucrările de control şi are medii mari... Luminiţa e şi ea bucuroasă că Nicuşor are de lucru; mi-a spus că se pregătesc să cumpere un teren pe undeva prin zona noastră, ca să înceapă să ridice casa.
- Aa, abia aşteaptă să se mute!
- Mă, să ştii că niciodată n-a fost mai bine cu părinţii sau socrii decât singuri! Nici în cazul meu, nici în cazul tău, nici în cazul lor... Sunt tineri; îi înţeleg. Şi chiar e momentul potrivit să stea şi ei singuri. Că sunt în stare!
- Marcel ce planuri are?
- Marcel?
- Da; n-a pomenit nimic de casa de alături?
- Absolut nimic. Mi se pare încântat de ideea că stă cu noi. Şi Gabriela e fericită, îi face maică-tii tot felul de cadouri trăznite... Ei se simt bine la noi. Încă se mai simt bine la noi.
- De ce vorbeşti aşa?
- Pentru că o să le vină şi lor rândul. Roberto, în schimb... Se întâmplă ceva ciudat cu ei - cu el şi Mirela. Parcă sunt certaţi; dar îi văd că se înţeleg totuşi foarte bine. Şi nu reuşesc să aflu ce-i în mintea lui! Nu ştiu ce-l apasă atât de rău de pică uneori pe gânduri... Nici Mirela nu se grăbeşte s-o informeze pe Lăcrămioara...
- Or să spună ei, mai devreme sau mai târziu.
- Exact. Ana cum se simte?
- Sincer? Plictisită. Dar, începând de mâine, o să ne petrecem după-amiezele împreună. Am deja 1001 idei de-a o scoate din starea de apatie în care-a intrat de când nu se mai duce la serviciu.
- Îi lipseşte activitatea.
- Dar, repet: începând de mâine, vede ea!
- Sunt sigur! Cum e băiatul ăsta care vine să te ajute?
- E o fire cuminte, retrasă, tăcută... Un pic emotiv, de vreme ce i-au cam tremurat mâinile când se încrunta Mugurel la el. Dar sunt sigur că se va descurca onorabil.
- Mă, să fii cu ochii pe el!
- Stai liniştit, că n-are ce prostii să facă. Inventarul e inventar, fişele de magazie nu mint, casa de marcat nu greşeşte la adunări...
- Dacă ai probleme cu el, să-i spui imediat lui Mugurel!
- Bineînţeles că-i spun! N-am nici un interes să-l ţin aici, dacă îl prind că face prostii! Dar presimt că o să ne înţelegem bine.
- Foarte bine! Voi când mai mergeţi la control?
- Pe 22.
- Nu vreţi voi să faceţi una 4D?
- De ce, nu mai ai răbdare?

Tăticul lui începu să râdă:

- Mă, ia vezi tu cum te răţoieşti la taică-tu! Că iau joarda din cui!
- Nu vrem să facem una 4D. Fetiţa e foarte bine, Ana e foarte bine... La ce ne trebuie? Din februarie încolo, o să-i tot facem poze! Color!
- Aveţi şi voi dreptate...
- Dar şi tu ai dreptate...
- Lasă, mă, că ştiu să am răbdare! Poate ai dreptate; poate ar fi mai bine să păstraţi suspansul ăsta... Important e să fie sănătoasă.

Atât! Că sunt sigur că frumoasă va fi, cu aşa părinţi...

Ei, poftim! Îl făcuse să roşească! Tăticul lui se ridică:

- Am plecat spre Dorobanţi - că frati-tu se încruntă cu uşurinţă de dimineaţă!

Aprobă şi-i strânse mâna:

- Şi de sărbători ce faceţi?

- Nu ştii ce facem? Muncim şi dormim!

- Păi mai lăsaţi-o şi voi încolo de muncă! Mai odihniţi-vă şi voi! Mai distraţi-vă! Că eu nu vă ştiam atât de somnoroşi!

- Lasă, Prâsleo, nu-ţi face griji! Că voi, tineretul, aveţi party-ul garantat la Nicuşor!

- Şi ce vă-mpiedică pe voi să organizaţi o masă mare, cu lăutari pe măsură?

- Păi bătrâneţile şi zestrea Ilenei; nu?

Poftim? Îl privi lung, mirat...

- Am glumit, mă! Nu-i stă mintea decât la carte! Calmează-te!

- Fiu! Îmi dăduşi emoţii!

- Ştiu! Am plecat! Pa!

- Pa!

Îşi conduse tatăl la uşă... Avea un presentiment. În ultimul timp, se înţelegeau extrem de bine. Şi-asta, într-un fel, era semn rău - pentru că urma o ceartă. Aşa erau relaţiile lor; urcau cât urcau, apoi coborau vertiginos, apoi iar urcau încetişor...

Ana-Maria

Apăsă butonul şi se grăbi să intre în sufragerie: în sfârşit, pusese ultima maşină de rufe albe! Acum se grăbea să strângă de pe calorifere ce se uscase, ca să înceapă să le calce şi să le aşeze în şifonier...

Era fericită. Călca atentă body-ul şi zâmbea... Dacă Florentina o să semene mai mult cu Florentin... Indiferent cu cine va semăna, zâna lor va fi splendidă! Un copil superb! Genele bine întoarse ale tăticului ei şi părul lui ondulat, brunet, or să-i dea un aer năzdrăvan; dar dacă va moşteni de la ea ochii care-l vrăjiseră pe Florentin şi zâmbetul... Mm, ce făptură răvăşitoare îşi va face apariţia-n cartier în februarie! Îi era şi frică să se gândească cum or să se descurce, peste vreo 17 ani, cu atâţia pretendenţi!

Lăsă fierul pe masă, ridică body-ul, îl privi lung... Dacă va reuşi s-o îmbrace mereu atât de elegantă, atât de prezentabilă, impecabilă... Oftă greu şi împachetă body-ul. Îl aşeză în şifonier, reveni la teancul de haine necălcate...

Oare când întindeau pătuţul? Evident, cândva la începutul lui februarie! Ca să nu se pună inutil praful pe aşternuturi! Şi totuşi, simţea că începuse să-şi piardă răbdarea... Dar or să vină sărbătorile, cu toate pregătirile aferente, el va sta mai mult timp acasă cu ea... O să treacă mai uşor perioada asta. Iar din ianuarie încolo va avea deja foarte multă treabă: se va preocupa de momentul plecării la maternitate.

Zâmbi şi puse şi al doilea body în şifonier. Privi lung, per ansamblu, acel corp de mobilier... Bufni în râs, în gura mare:

- Ptiu, să nu te deochi! Începi să arăţi tot mai bine!

Se aiurise de tot! Dar, începând de mâine, totul va reveni la normal. Pentru că mâine venea el devreme acasă...

Florentin

Uşa florăriei se deschise larg. Nu ieşi de după tejghea; aşteptă, zâmbind slab... Tânărul se grăbi să întindă mâna:

- Salut!

- Salut.

Fu privit lung... Şi i se zâmbi cu neîncredere:

- Sper că n-ai să mă-ntrebi ce caut azi aici!

- Nu. Uiţi că eu te-am sunat?

Tânărul negă scurt cu capul. Arătă spre uşa din spate:

- Lasă-ţi geaca, fă-te comod şi hai să-ţi povestesc o poveste...

Ovidiu începu să râdă şi se grăbi să intre în cămăruţa cu flori. El doar zâmbea, pentru că avusese azi un moment în care conştientizase posibilitatea ca acelui tânăr să nu-i placă, totuşi, activitatea din florărie şi să nu vină şi mâine... Oare ce-o fi acum în mintea lui? "Mămăliguţa" se îmbrăcase frumos, elegant... Ei! Se îmbrăcase cam ca el - tot o cămaşă şi pantaloni negri! Ovidiu purta însă şi pulover; el se tot plimba cu mijloacele de transport, iar afară era decembrie autentic... Gata? Gata. Îl invită din gesturi să ocolească tejgheaua iar Ovidiu decise să deschidă discuţia:

- Ştii, voiam să-ţi mulţumesc pentru şansa pe care mi-ai acordat-o.

- Nu-mi mulţumi: n-ai de ce. Deci: ai mai avut de-a face cu flori şi clienţi?

- Sunt florar, din Satu Mare.

- ... Uau! Satu Mare? Şi cum de stăm de vorbă în Bucureşti?

- Păi tata m-a trimis să fac Horticultura la Bucureşti.

Îl privi lung... Decise să ridice totuşi acea problemă - ca să nu-şi facă speranţe aiurea:

- Şi cum de ai venit să te angajezi aici? Salariul nu e nici pe jumate faţă de cât ai câştiga acasă, la părinţi! Sau într-un chioşc!

- Momentan sunt blocat aici, cu facultatea. Apoi, nu-mi surâde ideea să stau pe capul alor mei şi să se pompeze bani în mine. Îmi prinde bine şi experienţa, că sunt în anul III deja... Apropo: pot să-mi aduc caietele şi să mai citesc aici?

- Bineînţeles!

- OK.

- Tu cum ai cursurile?

- Zilnic, până la unu; doar vineri am un seminar de la unu la două, pe care nu pot să-l fentez...

- OK. Atunci eu vin de dimineaţă, tu după-amiaza. În weekend va fi mai dificil...

- Nu pot spune că am cine ştie ce treburi în weekend.

- Atunci uite ce-ţi propun. Sâmbătă, dat fiind faptul că lumea pleacă în vizită, eu zic să avem program normal 8-20. Iar duminică să ne rezumăm la un 10-16.

- E perfect.

- Dacă vreodată nu poţi să ajungi, sau vrei să-ţi iei liber, mă anunţi şi nu e nici o problemă: vin eu.

- Şi viceversa, OK?

- OK. Ai mai lucrat cu casa de marcat?

Ovidiu negă scurt.

- Cu fişe de magazie şi registru de casă ai mai lucrat?

Tânărul negă din nou:

- Tata ţinea socotelile doar pentru el...

- Aşa sunt taţii. Stai liniştit: eu "m-am prins" în jumătate de oră cum e cu socotelile şi până acum n-am avut probleme. Stau azi cu tine până pe la cinci, să te ajut.

- Perfect.

- Te anunţ de-acum, să nu zici că n-ai fost avertizat: o să avem o lună grea!

- Ştiu cum e decembrie.

- Dar nu ştii cum e aici. Ai mai făcut coşuri?

- Am încercat o dată şi mi-am prins urechile.

- Vezi? Avem 13 coşuri comandă fermă de la un client; dar o să te obişnuieşti tu cu toate... Să aduc hârţogăria.

Ieşi de după tejghea şi se grăbi să aducă fişele de magazie şi registrul de casă: avea de explicat socoteli, stoc-tampon, logica predării încasărilor la şapte seara...

Lăcrămioara

Oare ce făcea băieţelul ei la florărie? Tare curioasă era... De fapt, voia să-l vadă şi ea pe noul coleg al lui Florentin. La vârsta ei, se putea lăuda că va fi de-ajuns să-i arunce o privire ca să se lămurească! Dar

îi trebuia un motiv... Ce motiv să invoce pentru acea vizită? De ce să se ducă ea pe la Florentin?... Păi ca să vadă caracatiţa, nu? Şi să-i spună că... Să-i spună că totul era bine! Să-i dea oare indicii şi despre planurile lui Ioan?... Mai bine nu; să nu-l lase să creadă că îşi va pregăti "urmaşul" la florărie şi se va întoarce la chioşc! Aritmetica aranjării chioşcurilor ălora din planurile pe termen lung l-ar fi pus serios pe gânduri...

Se ridică, zâmbind:

- Mireluţo, eu mă duc până la Florentin.

- Bine, tanti.

- Să nu mă spui!

- Eu nu te spun, tanti; dar el cred că n-are cum să nu te spună diseară...

Ieşi, râzând, şi se grăbi spre capătul complexului: era frig afară. Abia aştepta să ajungă, să se asigure că fiul ei nu stătea în frig în florăria lui Mugurel...

Strașnic băiat, Mugurel ăsta! Îl ştia de când era de-o şchioapă! Strașnic, aşa ca taică-su! Omul ăla avusese o forţă fantastică; după ce trecuse prin atâtea nenorociri, prin război şi foamete, după ce scăpase şi de interlopi, tot mai găsise forţa necesară s-o ia de la început... Iar fiul îi semăna întru totul! Norocos tată! Norocos, aşa cum era şi Ioan: fiii lor erau unul şi unul...

Deschise uşa şi intră. Florentin ridică privirea... Începu să râdă, în romanes:

- Salutare, Prâsleo!

- Sărut mâna! Ce s-a întâmplat?

- Ete, am venit să văd şi eu caracatiţa ta!

Tânărul din spatele tejghelei o salută în romanes; îi răspunse, după care Florentin o întrerupse din "evaluare":

- Ce faci? Cum merge treaba?

- Treaba merge bine. Tu ce faci? Cum te descurci cu Ana?

- Perfect. De ce?

- Păi se apropie sărbătorile; şi ştii cum suntem noi, femeile, în anotimpuri de-astea...

- Aa, stai liniştită! N-are timp de de-astea!

- Serios?

- Foarte serios. Suntem extrem de ocupaţi mai tot timpul...

- Oricum, să-i spui să nu se apuce de sarmale sau salată de boeuf! Că facem noi şi pentru voi. Auzi?

- Aud, aud...

Daa, sigur, auzise! Şi-i şi ieşise pe urechea cealaltă! Uşa se deschise scurt; ce bine că apăruse clientul ăla! Se grăbi să-şi îndrume fiul către tejghea, în şoaptă:

- Hai, du-te şi ocupă-te de domnul.

Florentin îşi privi colegul preţ de-o clipă şi reveni spre ea:

- Nee, se ocupă el!

Tot era bine că acum puteau discuta niţeluş în linişte! Făcu semn spre camera din spate; Florentin negă scurt. OK! La urma urmei, acolo în spate erau şi actele, şi gestiunea! Ce să caute ea acolo? Şopti, privindu-l cu ochi atenţi:

- Cum te înţelegi cu el?

- Perfect.

- Din ce neam e?

- Florar din Satu Mare.

Fiu! Perfect! Tot florar, vorbitor de romanes... Tânăr, cuminţel, tăcut aşa, la prima vedere...

- Acum vezi că te-ai îngrijorat degeaba?

- Stai, nu spune "hop" după primele patru ore!

- Mămico, lasă-mă să mă încred în flerul meu! Că am şi de-ăsta, să ştii!

- Ştiu, maică!

- Ce zici de caracatiţa mea?

- E foarte frumoasă. Să-i pui osul la muncă! Şi ai grijă ce şi cât îl înveţi! Ştii cum e meseria noastră...

- Ştiu!

Aoleu, ce se mai burzuluia la ea! Evident, lui Prâslea nu-i plăcea să fie "mămoşit" şi verificat! Dar era mamă - şi asta făceau mamele de obicei...

- Şi ce mai e pe-acasă?

- Ce să fie; linişte...

- Tata zicea că Roberto are unele probleme cu Mirela.

- Eu nu le-aş numi "probleme". Dacă ar fi fost ceva serios, Mirela mi-ar fi spus. Presupun că e o divergenţă de idei...

Întotdeauna îl făcuse să râdă cu asemenea cuvinte "savante"; acum Florentin zâmbea doar:

- Trage-o de limbă cât mai repede! Mămico, spune drept: tata are probleme cu sănătatea?

Poftim?

- ... Bine; ce probleme de sănătate are? A fost la medic?

Na, că tăcuse o secundă şi-acum Florentin îşi dăduse seama că era ceva în neregulă! Se grăbi să râdă:

- Stai, mă, liniştit, că n-are nimic! Nu-l ştii? Gastrita şi artrita! În rest, e "beton"!

- Lasă, că nu mă duci aşa uşor de nas! Du-l la medic! Du-l să-şi facă nişte analize! Să ia pastile!

- Lasă, mă, că ştiu eu cum să am grijă de el!

Clientul tocmai achita buchetul. Iar ceea ce vedea pe tejghea îi plăcea; semăna destul de mult cu ceea ce-o aşteptase pe ea în găleţi dimineaţa, pe vremea când Florentin învăţa după cărţi de la bibliotecă şi lucra noaptea la chioşc. Deci era şi priceput, şi talentat băieţaşul ăla din Satu Mare! Asta era bine. Reveni spre fiul ei:

- Ce-a spus Mugurel: aprovizionaţi cu rândul?

- Nu ţi-a spus tata?

- Ba da, dar credeam că s-au mai schimbat lucrurile.

Capul fiului ei negă scurt. Bun! Deci tot el rămânea "şef"! Începu să râdă:

- Am plecat, că nu vreau s-o las pe Mirela singură atâta timp.

- Bine, mămico. Să mai vii pe la mine!

- Vin, mă!

Prâslea o sărută uşor pe obraz; porni spre uşă şi se aplecă spre tânărul de la tejghea:

- La revedere.

- Sărut mâna.

Şi politicos! Ei, poftim! Băiatul ei cel mic avea un fler... mamă-mamă!

Una peste alta, era mulţumită. Momentan! O să-i mai verifice ea aşa, prin sondaj... că orice om se schimbă. Şi nu-i de-ajuns o viaţă ca să cunoşti un om.

Florentin

Ei bine, se părea că Ovidiu nu-l minţise. Acasă, în Satu Mare, nu participase la număratul florilor şi la socotitul hârtiilor. Iar asta se vedea acum, când numărau împreună iar el scotea florile din vaze aşa cum făcuse Ana demult, la chioşc...

- 84.

Îi întinse fişa de magazie pentru garoafe şi continuă cu număratul freziilor. Notau totul în creion, sub formă de exerciţiu. Iar diseară, la opt, va veni din nou şi vor socoti "pe bune" totul. Şi florile, şi fişele, şi casa... Uşa se deschise larg:

- Salut!

Aa, Mugurel! Şi Laura...

- Salut.

- Ce faceţi voi?

Se grăbi să răspundă el, pentru că Ovidiu nu ştia cum să se ascundă mai bine printre flori:

- Exersăm.

- Bravo vouă. Ce zici, Ovidiule: îţi place?

Acum nu mai putea să-l salveze! Şi nici nu voia să-l salveze - îl interesa acel răspuns!

- Da, îmi place.

- Crezi că te descurci mâine singur?
- Da.

Aa, se grăbise cu răspunsul iar acum Mugurel "îl prinsese"! Evident, şeful fu "necruţător":

- Iar dacă nu te descurci singur, îl suni pe Florentin şi în cinci minute e aici.

Se grăbi să intervină în discuţie:

- Partea asta cu cinci minute încă nu i-am spus-o.
- Păi ce-aţi vorbit până acum?
- Diverse...

Mugurel începu să râdă - semn că renunţase la alte testări asemănătoare:

- OK. Îi spun eu. Florentin locuieşte două blocuri mai sus. Deci, indiferent ce problemă ai, face doar cinci minute până aici.

Ovidiu aprobă, iar discuţia continuă:

- Să înţeleg că rămâi colegul lui Florentin?
- Dacă mă vreţi aici... Da!
- Bun! Rămâi o lună, de probă; deşi presimt că luna asta e o tragere inutilă de timp. În ianuarie discutăm altfel, despre alte lucruri; OK?
- OK.
- Ai carte de muncă?
- Cred că mi-a făcut tata...
- Întreabă-l, ca să fim siguri.
- Aici ar cam fi o problemă...

Ce problemă?

- ... N-aş vrea ca tata să ştie că m-am angajat.
- ... OK. Vezi dacă poţi să-i spui ceva acum, de sărbători. Dacă nu, vedem noi cum facem: un contract de colaborare, sau un contract pe numele unui cunoscut... Lasă, că ne descurcăm noi! Important e să mergi bine cu treaba. Florentine, îmi dai ceva azi?

Aprobă cu capul şi deschise casa. Pregătiseră amândoi banii; chiar Ovidiu îi socotise, după ce calculase cât costa refacerea stocului-tampon şi-şi luase o marjă de un milion. Mugurel semnă dispoziţia de plată şi băgă banii în geacă:

- Treaba asta cu ridicatul încasărilor ţi l-a spus deja, nu?
- Da.
- Mi se pare normal ca tu să te duci la facultate fresh; de-asta Florentin va continua să aprovizioneze. Deci va pleca seara cu banii, pentru că n-aş vrea să-i laşi tu ascunşi pe undeva pe-aici. În fiecare seară, banii trebuie să iasă de aici - pentru că nu avem sistem de alarmă, iar gratiile astea sunt doar la ce se vede din stradă. Uşa din spate nu e extrem de "ţeapănă". Şi nici n-aş vrea să vă complic trimiţându-vă la bancă, să faceţi voi depuneri în contul firmei. Ar fi o nebunie, 11 inşi la bancă făcând 11 depuneri zilnic! De sărbători, Laura a făcut şi câte trei-patru depuneri pe zi!
- Am înţeles.
- Ai înţeles deci că n-are nimeni nimic cu tine, sau împotriva ta!
- Da, am înţeles.
- Nu e o problemă de încredere, ci doar de rapiditate şi uşurinţă. Ţi-a spus şi despre petrecere?

Începu să râdă:

- Nuu, pe-asta am păstrat-o surpriză...

"Că doar nu m-apucam să fac eu invitaţii la tine acasă!" Mugurel pricepu imediat cum stătea treaba şi-şi informă noul angajat "pe scurt":

- OK! La Corbeanca, pe 27 decembrie, orele 20 fix, cu familia la braţ. Cu prietena, în cazul tău. Te înţelegi cu Florentin, care e cu maşina, şi vedeţi voi cum vă organizaţi să nu vă pierdeţi pe drum. Că nu accept absenţe. Clar, da?
- Clar.
- Eu am plecat. Salut!
- Salut! Pa.

Laura se grăbi să iasă... Ce se întâmplase oare cu asistenta lui Mugurel? De unde obişnuise să turuie, să exclame şi să tropăie peste tot prin florărie, în ultimul timp era mai mult umbra lui Mugurel! O umbră mută, care abia dacă răsufla şi se ascundea uneori în spatele "proprietarului"... Ce se întâmplase oare cu ea? Să fie din cauza lui? Din cauza acelui refuz al cafelei? Să fie din cauza revenirii lui Mugurel din Germania? Să fie altceva? Nici nu ştia ce să creadă!

- Ce e?
- Nimic; mă gândeam la o chestie... Lasă; hai să terminăm de numărat.
- N-are rost: am priceput despre ce-i vorba. Numărăm diseară, "pe bune".
- ... Bine. Vrei să mai stau?
- Nu. Mulţumesc mult!
- N-ai pentru ce. Dacă ai probleme sau întrebări, sună-mă!
- Bineînţeles.

Îşi luă geaca şi-l mai privi o dată lung... de parcă încerca să se convingă pe el însuşi că putea să-l lase singur acum:

- La opt fix sunt aici.
- Te aştept cu ele numărate.

Da-da! Cum să nu!

- Salut!
- Salut!

Ieşi, închise uşa... Tii, deci aşa arăta lumina soarelui! Mă rog, lumina zilei! N-o mai văzuse de... o lună jumate! Se întreba cum naiba reuşise să se încuie acolo, în florăria lui Mugurel, fără măcar să comenteze - dacă nu să protesteze...

Eh! Important era că problema se rezolvase! Îşi închise grăbit geaca şi porni spre complex: o să se oprească să cumpere un borcan de compot de vişine. Ca să sărbătorească şi ei aşa cum se cuvenea acea schimbare majoră...

Ana-Maria

Liftul pocni scurt; uşile se deschiseră. Privea uşa de la intrare şi-l aştepta să descuie...

Terminase de călcat tot ce avusese de călcat. Apoi se plictisise. Apoi mâncase jumătate din gogoşi, tot de plictiseală. Apoi încercase să adoarmă, dar nu reuşise - prea mare plictiseala...

Acum îl aştepta cu cărţile făcute: macao. Sau le putea reface, fie pentru toci, fie pentru tabinet... Chiar şi wist pe perechi! Orice, numai să nu se mai uite pe pereţi! Pentru Dumnezeu, îi ştia pe de rost!

Cheia ronţăi în broască; plecă puţin capul, fixând uşa pe sub sprâncene... Gata; intrase. Şi-o şi văzuse. Îl văzu ascunzând grăbit punga la spate... Ei bine? Îi adusese ceva? Sau îşi adusese de muncă? Florentin se descălţă, intră, se apropie de ea privind-o lung... Iar după sărutul acela fantastic, îi puse în mâini ceva rece:

- Ce face iubirea mea mică?
- Ce să facă; cuminţică-n casă!
- Lasă, iubire, nu dispera: de mâine-ncolo avem treabă!
- Serios?

El aprobă şi se grăbi să-şi lase geaca în cuier. Desfăcu punga... Bufni în râs şi se grăbi să-l îmbrăţişeze:

- Îţi mulţumesc, iubire mică!
- M-am gândit că trebuie să sărbătorim evenimentul. De foarte mult timp n-am mai ajuns atât de devreme acasă!
- Ţi-e foame? Încălzesc papa?
- Nu, am ciugulit nişte pateuri la prânz. Lasă, că mâncăm ca lumea diseară. Hai; ce jucăm aici?
- Păi am zis că macao; dar dacă vrei altceva, jucăm altceva!

Florentin ridică cele cinci cărţi, le privi fix o secundă şi puse jos trei deodată:

- Hai, că te bat tura asta!
- Da-da! Mai vedem noi!

Puse şi ea o carte şi-şi exprimă nerăbdarea:

- Cum e noul tău coleg?
- Ovidiu? E un tip de treabă. O să-i ia vreo două-trei zile până se obişnuieşte; dar o să prindă repede şi-o să uite greu. O să fiu şi eu acolo seara, la numărat şi calculat...
- A avut şi el ceva clienţi, să-l vezi dacă se pricepe la "împletit"?

- Bineînţeles! Şi se descurcă foarte bine!
- Mai bine decât mine?

Rostise acea întrebare-capcană pe un ton foarte firesc, de parcă îl întrebase "mai bine decât la interviu". Şi-şi privea cu maximă atenţie cărţile... Soţul ei răspunse imediat:

- Habar n-are să facă roţi, aşa că tu eşti *the best*! El în schimb e acceptabil spre OK... Clienţii îl plac. Se descurcă. O să se perfecţioneze şi-atunci va fi chiar super!
- E tot băiat de florari?
- Da, dar e din Satu Mare. Se cunoaşte diferenţa, să ştii!
- Ştiu cum se spune...
- Cum se spune?
- Că de la Bucureşti se schimbă ora şi se stinge lumina.

Florentin o privea lung, mirat... Ridică scurt din umeri:

- Aşa ne spuneau nouă bucureştenii, în Braşov. Pe-atunci, expresia asta mă scotea din minţi; acum îmi permit să-i citez cu zâmbetul pe buze...

El aprobă scurt şi puse ultima carte pe masă:

- Vezi? Ţi-am spus!

Luă cărţile şi începu să le amestece, zâmbind slab:

- Mi-ai spus. Bine că nu jucăm pe gogoşi, că aş fi fost lefteră din start...
- Ei! Ai "devorat" gogoşile?
- Plictiseala e o mare pacoste, să ştii!
- Ştiu! Te împinge la tot felul de activităţi...

Haai, doar nu râdea de ea şi grija de-a nu se îngrăşa mai mult de 13 kilograme pe perioada sarcinii! Se grăbi să revină la subiectul iniţial de discuţie:

- Şi ce-a spus Ovidiu când a văzut registrul de casă şi fişele?
- Aa, n-a mai scris niciodată aşa ceva. Dar am făcut un mic "exerciţiu", înainte să plec, şi cred că-l aprofundează chiar acum...
- I-ai spus să nu scrie în ele dacă nu e sigur pe el?
- Da; am stabilit că mă duc eu la opt şi numărăm împreună, scriem împreună...
- Aşa e cel mai bine. Nu-l lăsa singur în primele zile. După ce se obişnuieşte, n-o să mai fie o problemă...
- Macao. Uiţi că oricum mă duc în fiecare seară după bani?
- A vorbit Mugurel cu el?
- Da, şi s-a asigurat că nu-l deranjează organizarea asta. Te-am bătut din nou.

Lăsă cărţile pe masă şi se ridică:

- Hai să "surfăm"!
- Hai!

Se grăbeau spre sufragerie, spre calculator...

- Ce căutăm azi?
- ... Super-ghivece?
- Hai! Super-ghivece! Chiar mă gândeam că trebuie să mă pun la punct cu toate florile, dacă nu vreau să mă simt "uşor prostuţ"...
- Hei! Fii serios!
- Sunt foarte serios! Ovidiu e în anul III. Iar mâine, când va mai scăpa de emoţii şi jenă, o să se "urnească" cu informaţiile de la cursuri. Nici nu vreau să mă gândesc ce-o să-i spună gura şi ce ochi o să am eu...

Soţul ei o aşeză pe scaun. Decise să nu mai comenteze: adevărul era că dacă Ovidiu spunea trei denumiri latineşti, moralul lui Florentin scădea îngrijorător...

Lăcrămioara

Soţul ei îşi aprinse o ţigară şi deschise discuţia:

- Şi? Cum ţi se pare noul coleg al lui Florentin?
- La prima vedere, cuminţel şi respectuos. Dar ştii tu cum e cu prima vedere...
- Eu ştiu cum e cu flerul tău.
- Flerul meu zice că or să se înţeleagă bine. Mai ales că de bani şi aprovizionare tot Florentin se va ocupa... Cică e florar din Satu Mare.
- Ştiu, că mi-a spus şi mie adineauri. Eu voiam să ştiu părerea ta.

Ceea ce însemna că Ioan aştepta acum părerea ei referitoare la altă problemă... Oftă greu:

- Eu l-aş trimite şi mâine să-şi facă firmă şi să-şi găsească spaţiu pentru florărie! Dar l-ai auzit şi tu...
- L-am auzit. Sincer să fiu, îl înţeleg şi-l aprob: are multe de învăţat despre florărie şi exersează pe firma lui Mugurel. Cred însă că a ajuns la un nivel care-i permite să-şi deschidă propria afacere.
- Şi totuşi, n-o s-o facă.
- Din cauza fetiţei.
- Din cauza Anei şi-a fetiţei.
- Tu ştii cel mai bine de cât ajutor o să aibă nevoie după ce naşte.
- Ştiu. Iar el va fi cât mai aproape de ea, va face cât mai multe lucruri în casă, se va ocupa şi de fetiţă, se va duce şi la serviciu...

Scaunul se trase scurt:

- Vai de pielea lui!
- Asta e! N-au vrut să stea în casa de alături!

Nu mai primi răspuns, semn că pe acea temă nu discutau... Ba discutau chiar acum!

- Când mai vorbeşti cu el, aminteşte-i de casa de alături.
- Tu te-ai împăcat cu ea? Staţi ore întregi la palavre? Îţi cere sfatul şi-ţi spune părerea ei?

Acum tăcea ea, pentru că Ioan avea dreptate...

- Or să se mute atunci când or să se mute!
- Acum, de sărbători, o să mă împac cu ea.
- N-ai decât; eu nu m-am împăcat cu ea, aşa că or să rămână să stea cu chirie! Că ea a vrut-o!
- Ei: ea şi el.
- Ea şi el, prin prisma ei.

Mai bine schimba subiectul acum, înainte ca Ioan să-şi amintească şi restul de necaz:

- Mă îngrijorează nora noastră cea mare.

O secundă de tăcere, două secunde...

- ... Tot n-aţi stat de vorbă?
- Tot.
- Dă-i zor. Dacă nu reuşeşti nimic până la Crăciun, îi chem pe amândoi în sufragerie şi-i ţin în picioare în faţa mea până spun ce dracu au!

Paşii se îndepărtară, uşa se închise scurt... Trebuia să facă cumva s-o convingă pe Mirela să spună ce se întâmpla cu ea şi Roberto! Tensiunea aia dintre ei se resimţea în toată casa! Dar Mirela era tare secretoasă; nici Gabriela nu ştia despre ce era vorba, Ileana stătea mai mult în camera ei la învăţat, Luminiţa trecea pe la ei rar, fugitiv, câte-o jumătate de oră în care vorbea numai ea... Oare Ana ştia răspunsul la acea întrebare? Era tentată să creadă că nu - Mirela şi Roberto nu-i mai vizitaseră cam de multişor. Dar acum, cu sărbătorile, poate-şi reluau vizitele. Atunci o să-şi ia inima-n dinţi şi-o s-o sune pe Ana...

Nu părea să fie ceva grav; dar era ceva. Iar asta se simţise imediat la cuplul acela perfect, care nu se certase nici măcar o dată, aşa, "de sămânţă"...

18 decembrie 2003 - joi

Florentin

În sfârşit! Uşa se deschise larg iar Ovidiu intră, zgribulit de frig:

- Salut!

- Salut. Fugi la calorifer, că frige!

Colegul lui traversă grăbit florăria...

- Mm, ce bine e! Ştii cum e afară? Prăpăd!

- Am observat, pe chipurile trecătorilor. Iar eu mă duc acum în piaţa de flori...

- ... Aprovizionezi şi după-amiaza?

- Nu; dau comandă pentru ghivece.

- Aa, pe-astea trebuie să le comanzi!

Na, că nici acum nu observase! Arătă spre rafturi:

- Ce observi tu acolo?

Ovidiu privi lung în direcţia indicată de degetul lui... şi amuţi. Aprobă încet, cu capul:

- Acum două ore l-am vândut pe ultimul. N-ai văzut că nu mai e dulapul în uşă?

- Am venit atât de congelat că n-am mai ridicat bărbia din piept. E viscol afară! Cum, le-ai vândut pe toate?

- Absolut toate. Cu excepţia micului nostru amic, ficusul fără frunze...

Colegul lui începu să râdă:

- Mititelului ăstuia nu-i punem nişte îngrăşământ, să-şi revină?

- Ba-i punem. Ia - din clipa asta, e "pe numele tău"! Tu îl creşti, eu îl tund!

Ovidiu îl dojeni în glumă:

- Eşti răutăcios cu bietul ficus!

- Şi cu bietul coleg, ştiu! Hai să preiei casa şi banii, că trebuie să plec. Pot să jur că traficul e infernal!

- Este!

Îi întinse hârtia, raportul casei şi banii prinşi cu elastic:

- Numără-i.

- Lasă, nu-i nevoie.

- Nu plec până nu-i numeri.

Colegul lui se cam încruntase, dar nu-i mai dădu atenţie: intră în cămăruţa din spate şi începu să pregătească spaţiul pentru transportul voluminos de mâine. Va comanda 200 de ghivece: ca să nu mai rămână niciodată cu stoc 0! Se întreba cum o să le transporte... Aa, avea o idee! Dacă lăsa bancheta din spate la florărie, avea mai mult spaţiu! Ieşi deci, alergă la maşină... Ptiu, ce crivăţ! Scoase cu greu bancheta, o duse în cămăruţa din spate şi se opri în faţa tejghelei:

- E OK, da?

- Da.

- Bun. Diseară la opt numărăm.

Ovidiu aprobă scurt cu capul. Tii, ce supărat era! Evident, nu-i plăcuse decizia lui de a-l pune să numere banii! El însă ştia o vorbă: dacă avea mai mult de o fisă, le număra. Regula numărul unu la lucrul cu bani...

Se grăbi să iasă şi să pornească maşina: se repezea la piaţa de flori ca să dea comanda... şi să le ia numerele de mobil! Avea patru locuri anume de unde lua ghivecele; ar fi trebuit să-i poată suna pe viitor, să nu mai bată drumul până acolo pentru o discuţie de două minute... Şi să întârzie astfel acasă, să piardă acel timp extrem de preţios alocat celor două zâne din viaţa lui...

20 decembrie 2003 - sâmbătă

Florentin

Descuie uşa, zâmbind slab: azi mergeau la cumpărături în Carrefour. Iniţial, el propusese să meargă mâine; dar Ana îl convinsese că mâine va fi îngrămădeală mare...

Soţia lui era gata: îmbrăcată, încălţată, îl privea lung, zâmbind... Evident, era atât de nerăbdătoare că nu-i mai era foame! Dar parcă nici el n-ar fi mâncat acum. Aveau o grămadă de lucruri de cumpărat pentru sărbători; trebuiau să se grăbească, dacă nu voiau să prindă îngrămădeala de seară...

Aşa că se întoarse, încuie uşa, se grăbi s-o ridice şi s-o strângă uşor în braţe... S-o sărute... Să-i desfacă salopeta...

La urma urmei, dacă era extrem de mare îngrămădeala, va apela la "atu-ul Florentina"! Cine avea inimă să lase o gravidă să stea trei ore la coadă la casă?! Şi câţi oare, dintre cei care ar fi avut totuşi inimă s-o lase să stea în picioare atâtea ore, nu se vor lăsa convinşi de pumnul lui? Când venea vorba despre zânele lui, era leu-paraleu!

Şi-acum cizmele... Doamne, cât de frumoasă era!

22 decembrie 2003 - luni

Ana-Maria

Telefonul începu să piuie. Se grăbi să răspundă, ferm convinsă că Nina se plictisea în casă:

- Da.

- Bună dimineaţa. Ana-Maria Cioroacă?

Rămăsese fără cuvinte... Femeia de la celălalt capăt al firului rosti numărul de telefon. Se grăbi să aprobe:

- Da.

- Aş putea vorbi cu dna Cioroacă?

- Eu sunt, dar Cioroacă e numele dinaintea căsătoriei.

- Am înţeles. Mă scuzaţi! Sunt Ilinca Dumitraşcu, de la biroul American Airlines de pe aeroportul Otopeni. Aveţi un colet din Canada.

Otopeni? Canada? Dna Zorilă!

- De la dna Zorilă?

- O clipă... Da; expeditor, Cătălina Zorilă.

- Aşa se explică şi confuzia cu numele!

- Puteţi veni azi să-l ridicaţi?

- Până la ce oră vă găsesc acolo?

- Şase după-amiaza.

- Da, venim azi.

- Să veniţi cu buletinul şi o copie după certificatul de căsătorie.

- Sigur.

- La revedere.

- La revedere.

Închise şi se repezi spre bucătărie: să-l sune pe Florentin! Suna...

- Ce face iubirea mea mică?

- Ce să facă: se căzneşte să închidă gura şi nu prea reuşeşte.

- Păi ia şi tu gogoşi mai mici şi nu le mai mânca "dintr-o suflare"!

- Iubire mică, nu mai râde de mine! Ştii cine m-a sunat adineauri?

- Cine?

- O duduie de la Aeroportul Otopeni. Avem un colet din Canada.

Soţul ei tăcea mâlc...

- Aşa că încă mai am gura larg deschisă şi uimirea întipărită pe chip. Mergem azi să-l luăm, nu?

- Bineînţeles! Şi eu am rămas mască; nu mă aşteptam...

- Auzi? Tu ai mai trecut pe la apartamentele femeii?

- Da, chiar pe 1. După ce-am cumpărat trandafiri de la mama şi-am făcut comanda aia mare...

- ... Păi când - că după-amiază am ieşit la plimbare!

- După ce-a ridicat şoferul comanda, am pus frumuşel lacătul pe uşă, biletul cu "vin imediat" în geam şi-am gonit ca nebunul prin Bucureşti...

- Nu mi-ai spus...

- Păi nu era nimic interesant de spus! Oamenii mi-au deschis, nu s-au plâns că au nevoie să li se bată cuie, mi-au arătat facturile plătite...

Daa, sigur! Şi cu vechiul lor obicei cum rămânea? Ea îi povestea lui totul: inclusiv serialele pe care le vedea de dimineaţă! Iar el omisese... Florentin se grăbi să întrebe:

- S-a supărat cumva iubirea mică?

- Nu. Deci când vii, mâncăm şi mergem?

- Exact.

- Te aştept.

- Pa.

- Pa.

Închise, zâmbind slab... La urma urmei, vizitele alea trebuiau să devină rutină pentru ei. Aveau 1001 subiecte de discuţie mult mai interesante decât chiriaşii dnei Zorilă! Care erau şi extrem de cuminţi, plăteau chiria în avans şi nu rămâneau restanţi la întreţinere...

Deci diseară luau coletul. Până-l deschideau, până se minunau de ce le-o fi trimis dna Zorilă acolo, se făcea probabil ora cinei. Adică ora... Adică o oră mult prea matinală în Canada. Aşa că probabil îşi vor pune ceasul să sune pe la 3 dimineaţa, ca să n-o trezească pe femeie din somn cu telefonul de mulţumire...

Florentin

Oof, în sfârşit! Lădoiul ăla avea o tonă parcă! Îl duse direct în sufragerie şi-l lăsă pe covor. Se grăbeau amândoi să scape de gecile groase şi de cizme... Ana aduse un cuţit; tăie scotch-ul şi deschise larg cutia...

Doamne, femeia asta era... Era... Era extrem de atentă cu ei. Sigur, pe Ana o cunoştea de ceva vreme; pe el însă îl văzuse o singură dată, preţ de cel mult jumătate de oră. Şi le trimisese lădoiul acela plin cu hăinuţe pentru fetiţa lor...

- Ia uite! Ăsta albastru sigur e pentru tine!

O cutie nu prea mare, împachetată în hârtie de cadou albastră. Îi era nu ştiu cum s-o desfacă...

- Hai, desfă-o!

- Întâi desfă-o tu pe-a ta!

Cutiile erau identice ca mărime; în plus, el se simţea ciudat... Ana rupse hârtia, râzând. Era nerăbdătoare... Tii, ce ceas frumos! Soţia lui şi-l puse la mână... Şi-şi aminti de cutia lui:

- Hai, acum e rândul tău!

OK! Desfăcu şi el hârtia... Aa, cutiile erau identice! Deci primise şi el un ceas...

- Ia uite! Sunt la fel!

Da, erau la fel. Al ei era de damă; al lui, bărbătesc. Dar se vedea de la o poştă că erau "soţ şi soţie"... Se grăbi să-i distragă atenţia:

- Ia uite ce păturică i-a trimis!

Ana scoase păturica roz pal, moale şi pufoasă...

Îşi potrivea ceasul şi se gândea...

Nu se aşteptase la acel gest. Nu era obişnuit cu asemenea gesturi! Femeia aceea nu le datora nimic; ba chiar putea spune că ei îi erau datori! Doar stăteau acolo fără să plătească chirie! Şi totuşi, deşi erau doi străini pentru ea, dna Zorilă le pregătise un pachet, cadouri... Atâtea hăinuţe pentru fetiţa lor... Oare ei îi spusese Ana că pierduse sarcina? Probabil că nu: el oricum nu-i spusese, când vorbise la telefon cu ea! Şi aşa se explicau şi rochiţele acelea multe-multe...

- Îţi dai seama că ea nu ştie de pierderea sarcinii?

- Nu-i nimic, o anunţăm acum! Hai să facem nişte fotografii şi să i le trimitem!

- Imediat după sărbători, mergem iar în Carrefour şi luăm o cameră foto. Dar de sunat, o sunăm în seara asta, ca să-i mulţumim pentru surpriză.

Ana aprobă... Scoase una dintre rochiţe şi se ridică:

- Ia ridică-te.

Ea se conformă imediat... Puse rochiţa peste burtica ei şi bufni în râs:

- Ia uite: e chiar măsura ei!

Soţia lui îl privea lung şi râdea... Brusc, râsul ei se stinse; ochii căprui deveniră panicaţi:

- Aoleu, controlul!

Controlul?... Aoleu, controlul! O prinse de mână şi-o trase spre hol:

- Încalţă-te repede!

Îşi privi ceasul şi-şi dădu seama că mai aveau la dispoziţie o oră. Dar cum traficul fusese îngrozitor şi de dimineaţă, şi după-amiază, era sigur că vor ajunge "la mustaţă"! Luă bani din şifonier şi se grăbi s-o urmeze.

Ana-Maria

Ei bine? Ce-i mai arăta aparatul astăzi? Medicul Petrescu zâmbea şi tot apăsa pe butoane, mişca dispozitivul pe burta ei, iar apăsa...

- Mda; 31 de săptămâni. Cam 40 de centimetri şi 1.700 grame. Şi e 100% fetiţă. Uite, Ana; cordonul ombilical e în cu totul altă parte...

Bufni în râs: îşi amintise şi asta! Medicul ei era teribil! Şi-o inclusese în clubul foarte restrâns, foarte select...

- După cum vezi, e tot cu capul sus. Uite-aici e creştetul. Dar nu trebuie să te îngrijorezi; cam peste trei săptămâni, se va întoarce şi se va pregăti şi ea pentru naştere. Momentan ascultă ce vorbeşti şi face multă gimnastică de întreţinere...

Ea râdea, Florentin râdea, medicul zâmbea şi apăsa pe butoane... Începuseră să iasă fotografiile...

- Se apropie vremea când nu va mai creşte în lungime; aşa că o să înceapă să se îngraşe. Să mănânci des şi câte puţin şi să bei multe lichide, pentru că o să ai arsuri la stomac şi-o să tot faci indigestie... O să începi să mergi ca o răţuşcă. Sau pinguin - cum preferi. Sarcina îţi slăbeşte ligamentele din pelvis, permiţând bazinului să se dilate pentru a-i face ei loc. Nu te îngrijora, o să-ţi revii relativ repede după naştere.

Aprobă scurt cu capul: da, citise asta în carte.

- O să respiri tot mai greu. Ori de câte ori ea încearcă să se aşeze mai comod, uterul va apăsa pe diafragmă. Dacă te îngrijorează stările astea, să mă suni.

Aprobă din nou: o să-l sune, dar pentru lucruri serioase! Nu se mai îngrijora ea din asemenea stări! După sarcina toxică... Medicul opri aparatul, îi dădu şerveţelul şi se întoarse spre ei:

- Să stăm puţin de vorbă. Se apropie luna a noua, răbdarea voastră nu e infinită şi-o să începeţi să vă îngrijoraţi tot mai des. De săptămâna viitoare, o să aveţi senzaţia că fetiţa voastră nu se mai mişcă mai deloc. E normal, pentru că spaţiul rămâne acelaşi iar ea creşte - şi nu mai are loc de tumbe. Mămico, o să începi să te îngraşi serios - cam jumătate de kilogram pe săptămână. Să nu te gândeşti la diete: chiar nu e momentul. Dacă ai probleme cu somnul, bea o cană cu lapte cald şi culcă-te pe o parte, sprijinită pe perne. E normal să ţi se umfle picioarele; aşează-te şi pune-ţi picioarele mai sus decât nivelul inimii. Dar dacă ţi se umflă şi faţa, ai dureri mari de cap şi de burtă, stări de vomă sau ameţeală, să mă suni imediat. Pentru că sunt semne de preeclampsie.

OK!

- Semnele naşterii premature: ia să te-aud!

Le enumeră, zâmbind, socotindu-le pe degete:

- Crampe, uneori însoţite de diaree, indigestie şi stare de vomă. Scurgeri vaginale apoase, roşiatice sau maron. Sau scurgeri de lichid amniotic din vagin.

- Premiu-ntâi cu coroniţă!

Ah! O făcuse să roşească! Medicul se ridică:

- Şi cum merg cumpărăturile?

Se ridică şi ea, zâmbind slab:

- Rău.

- Păi de ce?

Nu-i răspunse decât după ce intrară în cabinet:

- Am cumpărat absolut totul încă de-acum două luni: inclusiv şifonierul şi dulapul pentru jucării. Toate hainele sunt spălate şi călcate, biberoanele sunt sigilate, jucăriile sunt pregătite... Iar eu sunt casnică, de la 1 decembrie.

- Şi ce te reţine să-i citeşti toată ziua poveşti?

Păi... Uite, că la asta nu se gândise!

- E cel mai bun moment să înveţi poveşti şi cântecele! Sau crezi că o să poţi s-o ţii pe ea cu o mână şi cartea cu cealaltă?

Na, că avea dreptate! Şi-şi cumpărase deja o carte cu poveşti de fraţii Grimm, câteva broşurele cu poveşti româneşti, o carte cu cântecele... Tocmai "rezolvase" programul de dimineaţă pe următoarele două luni! Perfect!

- Dacă ai vreo nelămurire, sună-mă. Dacă ai vreo impresie, oricât de mică ar fi ea, sună-mă. Dacă se întâmplă ceva, sună-mă. Orice, numai nu te culca pe-o ureche că "trece cu-apă rece"!

- Vă sun.

- OK. Următoarea vizită... 26 ianuarie, la 3 după-amiaza.

Îşi notă data şi ora în carneţelul din portact... Fu condusă spre uşă:

- Nu face efort, pentru că şi-aşa atmosfera sărbătorilor e agitată. Nu ridica greutăţi, nu alerga după autobuze, nu frământa zeci de cozonaci, ai grijă cum mergi pe zăpadă, cât dansezi de Revelion... Continuă să faci mişcare, dar cu măsură.

Aprobă iar Florentin se opri lângă ea: gata, achitase ecografia. Medicul se aplecă la urechea lui preţ de-o secundă doar; soţul ei aprobă scurt, foarte serios...

- Sărbători fericite.

- Sărbători fericite.

Gata: ieşiseră. Îl prinse de braţ:

- Ce ţi-a spus?

Soţul ei se aplecă la urechea ei şi-i şopti, pe un ton plin de subînţelesuri:

- "Lăsaţi-o mai uşurel".

Aha! Roşi violent şi deveni foarte atentă la trepte... Ieşiră, îşi prinse soţul de braţ... şi nu mai avu răbdare până la maşină:

- N-a spus şi cât de "uşurel"?

- Nu; dar ştiind că ne consideră oameni cu mintea pe umeri, bănuiesc cam care-ar fi intervalul...

Portiera se deschise; se aşeză pe scaunul din dreapta iar soţul ei zâmbi:

- Aşa că diseară facem nani.

Portiera pocni... OK! Diseară făceau nani! Lucrurile astea se întâmplau, în ultimul timp, o dată la trei zile. Presupunea că, începând de mâine, se vor întâmpla o dată la patru zile... Sau cinci...

O lăsase fără replică - iar asta îi displăcea teribil. Trebuia să găsească un răspuns... Aha!

- OK: azi facem nani. Dar va trebui să mă ajuţi şi tu un pic...

- Sigur, iubire mică! O să te înconjor cu perne moi...

- O să renunţi la after-shave-ul ăla, ştii tu care; o să vii de la duş cu pijamaua încheiată până sub bărbie; o să eviţi blugii ăia negri - ştii tu care. Şi, în nici un caz, sub nici o formă, nu trebuie să mai văd urmă de lumânare sau şampanie...

- Aoleu! Şi de sărbători ce bem?

- Cico! Natural, din portocale!

- Nu vrei nişte Fanta de struguri?

- Cel mult vişine în compot! Cu scobitoare!

Râdeau amândoi... Îi strânse uşor mâna, oftând:

- Auzi, că o să mă îngraş jumătate de kilogram pe săptămână...

- Da, şi sunt perfect de acord! Gândeşte-te că ea are acum 1.700 de grame şi încă zece săptămâni de stat în burtica ta. Pe lângă un kilogram jumate pentru ea, trebuie să mănânci şi pentru tine.

- Ştiu; dar mă gândeam...

- Nu te mai gândi. Eşti îndeajuns de înaltă să nu se observe cât te-ai îngrăşat. Şi-am văzut că ai tendinţa să asimilezi uniform. Nu pui numai pe burtă, sau numai pe pulpe - pui peste tot. Armonios. Nu te mai îngrijora, că n-ai de ce.

Dacia opri în faţa blocului. Florentin se apropie şi-i şopti la ureche:

- În plus, uiţi interdicţia de după naştere! Şase săptămâni, stau şi te privesc ce frumos dormi!

Aa, aşa era! Uitase! Roşi uşor, imaginându-şi-l lungit lângă ea, sprijinit în cot, privind-o cu ochi atenţi, serioşi...

- Hai sus, să vedem şi noi fotografiile alea ca lumea!

Coborî şi aşteptă încuierea maşinii... Odată intrată în casă, se dezbrăcă şi intră în bucătărie. Florentin se aşeză lângă ea, scoase cu grijă hârtiile din geacă... Da; semăna cu el. Ca orice fetiţă cuminte, Florentina lor semăna cu tati. Întoarse capul şi-l privi lung, atentă...

Părul brunet, ondulat exact cât trebuie. Faţa ovală, cu bărbia armonios rotunjită... Ochii puţin migdalaţi, sprâncenele frumos conturate, gura echilibrată, frumoasă... Îşi imagina acele trăsături la o tânără de 16 ani; începea să conştientizeze că vor avea mult de furcă cu colegii de liceu, prietenii de cartier şi studenţii îndrăgostiţi lulea... Florentin avea o conformaţie slăbuţă; oricât se căznise ea să-l mai îngraşe puţin, nu reuşise decât să-l împlinească armonios - nici urmă de burtă sau altfel de rotunjire inestetică. Aşa că vor avea de furcă...

Brusc, soţul ei se întoarse şi-o privi lung... Îşi impuse să nu plece privirea:

- Te iubesc.

Parcă înţelegându-i gândurile, Florentin nu se grăbea s-o sărute sau să-i răspundă; se priveau deci lung...

Soneria sparse violent liniştea, făcând-o să tresară. El se ridică, încruntându-se:

- Cine-o fi rămas fără zahăr?

Îl văzu descuind uşa, deschizând-o... La vederea lui Roberto, zâmbi:

- Salut!

- Salut. Am venit cu sacoşele şi bradul.

Aa, sacoşele cu bunătăţuri! Şi-un brad "de expoziţie"! Ciudat; la chioşc nu aveau brazi de vânzare... Dar poate că aveau la Dorobanţi! Florentin dusese pomul pe hol; acum se grăbea să-i ia sacoşele din mâini una câte una, să nu scape cine ştie ce deliciu culinar... Cumnatul ei se aşeză la masă:

- Ia să văd şi eu!

Îi întinse ecografiile, zâmbind. El le privi lung... şi-şi spuse, în cele din urmă, părerea:

- O să aveţi mult de furcă cu pretendenţii!

- La asta mă gândeam şi eu...

- Ce-a mai spus medicul?

- Că totul e bine. Să mă aştept să nu pot dormi, să am arsuri, să mi se umfle picioarele...

- Să fii tot mai ţâfnoasă şi nemulţumită...

- Pe-asta n-a spus-o!

- Ţi-o spun eu! Toate astea - dormitul incomod, respiraţia greoaie şi mersul de raţă - or să te facă un vulcan de nemulţumire!

- Sper să mă pot stăpâni: nu vreau să mă simtă iritată...

- N-ai să reuşeşti, crede-mă! Mirela a văzut prima sarcină a Ioanei şi s-a jurat că n-o să facă la fel! Şi, cu 24 de ore înainte să plece la maternitate, a spart toate paharele din cameră: că se enervase pe papuc.

I-auzi! Da' ce-i făcuse papucul? Cumnatul ei se ridică:

- Nu voia să-i intre-n picior. Iar ea nu se putea apleca să-l bage în picior. Noroc că am părinţi înţelegători...

Aprobă, zâmbind: ea una nu purta papuci prin casă, aşa că paharele erau "salvate"!

- Măi, eu trebuie să plec: că acuşi se face ora cinei, iar mâine la şase sunt la chioşc. Vă spun de pe-acum: petrecerea de Revelion se ţine la Nicuşor, iar voi n-aveţi voie să chiuliţi.

- OK!

- Să fiţi cuminţi!

- Mulţumim pentru papă!

- Să creşteţi mari! Pa!

- Pa!

Florentin încuie uşa. Se ridică şi începu să desfacă sacoşele. Puse sarmalele la frigider, scoase şi salata de boeuf... Mâinile lui o prinseră uşor de umeri şi-o întoarseră. Ochii negri erau serioşi; o priveau lung, o examinau, îi examinau parcă fiecare trăsătură a feţei...

- ... N-ai să realizezi poate niciodată cât de mult te iubesc. Pentru că te iubesc mult, mult, şi uneori nu-ţi arăt...

Doamne, nu ştia cum să reacţioneze! Aşa cum poate nici el nu ştiuse, acum cinci minute, ce să facă, ce să spună... Mâinile reci îi prinseră uşor capul; simţi că începe să tremure...

Florentin

Nu, nu era bine. Trebuia să se abţină. Ana tremura; emoţia acelei declaraţii de dragoste era mult prea puternică pentru gravida sensibilă din faţa lui! Aşa că decise s-o sărute... şi s-o îndrume spre sufragerie:

- Ai uitat ce-a spus medicul?

- Cam...

- Fii cuminte, iubire mică! Ia du-te tu şi aranjează hăinuţele, până pun eu totul la frigider!

Ana nu se împotrivi; rămase singur în bucătărie...

Ei bine, dacă ar mai fi avut vreun dubiu, acum era evident: Ana era îndrăgostită lulea de el! Iar el avea asupra ei un efect extrem de puternic. Simţise tremurul acela de multe ori...

Era perfect. Totul era perfect. Căsnicia lui era perfectă, soţia lui era perfectă, fetiţa lui era perfectă, serviciul lui era perfect... Sarcina lui era să le menţină pe toate la nivelul acelui "perfect"; sarcină nu foarte grea, care-i făcea o plăcere deosebită...

Scoase compotul de vişine şi umplu paharul cu zeamă. Intră apoi în sufragerie:

- Am venit cu şampania.

Ana începu să râdă, roşind uşor... Soţia lui va roşi aşa toată seara; pentru că efectul lui era extrem de puternic. Mâine îi va cumpăra trandafiri, îi va pregăti un buchet superb, iar ea va roşi din nou...

- Să pui tu ceasul la 4, s-o sunăm pe dna Zorilă.

Se grăbi să se ridice: trebuia să pună ceasul. Adică să se îndepărteze puţin, în acele momente, de femeia care avea asupra lui un efect ciudat...

23 decembrie 2003 - marţi

Ana-Maria

Ieşi din scară şi se grăbi spre chioşcul din capătul străduţei. Avea ecografia în buzunar, era pregătită pentru orice fel de reacţie a soacrei ei... Presimţea totuşi că atmosfera de Crăciun pusese stăpânire şi pe ea. Aşa că miza pe o discuţie relativ normală, calmă... Poate chiar zâmbitoare! Mai ales că în fotografia de azi se vedea clar chipul Florentinei...

Aveau treabă. Decise să aştepte, să nu le întrerupă... Prima care-o văzu fu soacra ei. Care - minune! - se repezi şi-o prinse de braţ:

- Ei, Anuţa! Intră, maică! Vrei să răceşti?

Se conformă, zâmbind mirată:

- Sărut mâna.

- Să creşti mare! Măi, dar nu prea mare; auzi?

Evident, arătase spre burtica ei! Începu să râdă:

- Păi cu atâtea bunătăţuri în frigider, e tare greu!

Mirela râse şi ea:

- Mie-mi spui?!

Îşi privi soacra cu ochi recunoscători:

- Sărut mâna pentru brad şi bunătăţuri.

- Să le mâncaţi sănătoşi şi să aveţi spor la ornat! Auzi? Sper că n-ai de gând să aştepţi cu sarmalele până pe 25! Pune mâna şi mănâncă, dacă ţi-e poftă! Auzi?

- Sigur. Dealtfel le-am "degustat" aseară amândoi...

- Bravo! Şi-au ieşit bune?

- Foarte bune.

- Deci urechile Gabrielei sunt salvate...

Râdeau toate trei... Îi întinse ecografia:

- Am fost la control aseară.

Măi, ce grăbite erau! Mirela exclamă:

- Ptiu, să n-o deochi! E leită Florentin!

Soacra ei privea lung hârtia... Apoi ridică privirea spre ea şi-o măsură lung... Reveni spre fotografie... Decise să continue discuţia pe acel subiect:

- Are 31 de săptămâni, cam 40 de centimetri şi 1.700 de grame. Ne-a asigurat că e fetiţă 100%...

- Aha! Şi? S-a întors?

- Nu; încă nu. Peste vreo două-trei săptămâni.

- Aha! Să nu te sperii, că o să se întoarcă ea! Are tot timpul! Unii copii se întorc chiar în timpul travaliului, să ştii! Şi ce-a mai spus?

- Că o să crească mai puţin în lungime, dar că începe să se îngraşe. Că o să am arsuri la stomac şi indigestie, or să mă doară picioarele, o să merg ca o raţă şi-o să respir greu.

Soacra ei decise să intervină:

- Atunci când simţi că nu poţi respira ca lumea, ieşi la fereastră: la mine a funcţionat de fiecare dată.

Aprobă scurt: aşa va face.

- Şi ce-a mai spus?

- Că mă voi îngrăşa mai repede, cam jumătate de kilogram pe săptămână. Şi să am grijă la simptomele preeclampsiei.

- Aha!

- Apoi m-a pus să-i spun, ca la şcoală, semnele naşterii premature.

- Şi le-ai ştiut, nu?

- Pe toate: mi-a dat premiu-ntâi cu coroniţă.

Da, aşa-i spusese medicul! Oare soacra ei avea acum impresia că făcea glume? Se grăbi să continue:

- Aşa mi-a spus el!

- Aa...

- Mi-a spus să-i citesc poveşti, să-i cânt cântecele... Ca şi cum ar fi lângă mine şi nu m-ar auzi înfundat.

- Păi să-i citeşti!

- Ne-am apucat deja, după micul dejun. Vom continua după prânz un pic, înainte de nani un pic...

- Aşa! Şi ce-a mai zis?

- Să-l sun dacă am nelămuriri, impresii sau se întâmplă ceva.

- Păi să-l suni! Să nu fii ruşinoasă!

- Îl sun. Pentru lucruri serioase, nu pentru impresii. Totuşi, sunt sărbătorile; are şi el rostul lui, casa lui, familia lui...

- Şi-un pogon de gravide care-l sună din te miri ce, la ore total anapoda...

Da, o înţeleseseră. Amândouă. Mirela o mângâia pe Florentina pe creştet... Decise să încheie povestirea, ca să poată să plece acasă şi să-şi vadă şi ele de treburi:

- Următorul control e pe 26 ianuarie. Până atunci, n-am voie să ridic greutăţi, să fug după autobuz, să frământ cozonaci şi să merg pe zăpadă fără să mă uit pe unde merg.

- Bun! Bravo! Excelent medic!

Soacra ei era încântată de veşti; Mirela părea un pic gânditoare, poate şi puţin încruntată... Mâna cumnatei ei devenise neatentă, gestul era maşinal acum...

- Plec şi eu spre casă: aveţi treabă...

- Stai liniştită, că nu rup clienţii uşa! Ia spune: ce-aţi primit voi de la proprietăreasă?

Aa, era curioasă! OK!

- Păi două pături rozé, multe rochiţe albe şi roşii, foarte multe hăinuţe de toate felurile şi toate mărimile... Ea n-a ştiut că am pierdut prima sarcină; era ferm convinsă că după Crăciun facem botezul...

- Şi i-aţi spus?

- Da, am sunat-o de dimineaţă, pe la patru şi i-am explicat. A fost foarte afectată de veste şi mi-a spus că abia aşteaptă să facem fotografii şi să-i trimitem şi ei una cu mine gravidă. Că nu mă poate imagina aşa, "rotundă"...

- Păi să-i trimiteţi!

- Florentin spunea că, imediat după Anul Nou, mergem în Carrefour şi cumpărăm o cameră foto digitală.

- Păi tocmai după Anul Nou?

- Acum sunt mai scumpe, că e luna cadourilor...

- Aha! Aşa-i! Aveţi dreptate!

Soacra ei o privea lung, zâmbitoare, veselă, iar ea nu mai ştia ce să spună...

- Şi Florentin ce face? E la muncă?

- Da. Abia aşteaptă seara de mâine - pentru că pe 25 are liber...

- Aa, şi planifică să doarmă până se rupe aşternutul!

- Ba cred că planifică o bătaie cu bulgări, în parc...

- Tot ce se poate! Şi noi o să ţinem închis pe 25. Dar noi suntem mai paşnici. Nu ştiu Gabi şi Marcel ce planuri au; presimt însă că toată casa o să doarmă neîntoarsă: inclusiv copiii!

Aprobă şi păşi în spate:

- Păi atunci eu am plecat...

- Bine. Să fii cuminte şi să nu uiţi ce-a spus medicul!

Se grăbi să aprobe din nou şi deschise uşa:

- Sărut mâna. Pa.

- Să creşti mare.

- Pa...

Închise uşa şi se grăbi spre casă. Se întâmpla ceva extrem de ciudat...

În primul rând, soacra ei redevenise dna Manolache care-o întâmpinase cu braţele deschise în casa ei. Extrem de vorbăreaţă şi veselă, dornică să ştie mai multe şi să dea sfaturi... Să înţeleagă oare că se împăcaseră? Nu că se împăcaseră - dar măcar că mergeau pe drumul cel bun? Greu de spus; poate era doar euforia de sărbători. Sau poate că soacra ei nu voia s-o necăjească înainte de naştere, urmând ca după apariţia Florentinei să redevină indiferentă şi foarte tăcută...

Mirela era complet întoarsă pe dos! Gânditoare, puţin neatentă, puţin încruntată... Oare ce se întâmpla cu cumnata ei? De fapt, atunci când fusese poftită să intre, Mirela nu fusese aşa! Se schimbase ceva,

în timpul vizitei ei la chioşc... Oare când? În ce moment al discuţiei? Ea una observase schimbarea atunci când gestul de alint la adresa Florentinei devenise neatent. Dar despre ce discutau atunci... Nu va reuşi să-şi dea seama aşa, pe ghicite, despre ce era vorba. Trebuia să aştepte până la petrecerea de revelion... sau să iasă zilele astea la plimbare, în jurul prânzului, că poate-o prindea singură în chioşc...

Descuie uşa şi se grăbi să se dezbrace. Întinsă comod pe pernele din sufragerie, cu compotul de vişine la îndemână, deschise cartea la semn şi-şi reluă lectura cu voce tare, dezmierdând uşor căpşorul micuţ...

Lăcrămioara

Puse farfuriile pe masă şi se aşeză:

- Azi, Ana ne-a făcut o vizită la chioşc. Au fost iar la control.
- Hai: unde mi-e poza?
- Uite-o. Dar să ştii că o să ai un şoc...

Soţul ei aproape că-i smulse hârtia din mână! Acum îşi permise să râdă:

- E leită Florentin.
- Aoleu, femeie, ce-mi faci tu mie! Îţi dai seama ce-am crezut?
- Da, şi cred că-ţi dai seama ce exagerat eşti!
- Cum să nu fiu exagerat! Prima nepoţică din familie! Te-ai ţicnit?

Aşa era! Ioan aştepta cu mare nerăbdare naşterea Florentinei...

- Şi ce-a zis? Cum e?
- Sunt amândouă foarte bine. Noră-ta e de-a dreptul rotundă-rotundă şi se leagănă deja ca pinguinul...
- Şi nu e disperată că s-a îngrăşat prea mult?
- Nu; după părerea mea, s-a îngrăşat exact atât cât trebuia. Altfel îi spunea medicul ceva!
- Ce-i nebun? Cum să pună gravida la cură de slăbire?!
- Ba să ştii că am mai văzut gravide cu regim alimentar strict! Tocmai pe tema îngrăşării în exces! Ana e numai bine. E şi foarte veselă...
- Ai tras tu concluzia asta?
- Da; am discutat vreo zece minute şi mi-am dat seama că e foarte veselă.

Şi-acum ea mânca, pentru că-i dăduse acel indiciu şi aştepta...

- ... Deci aţi discutat zece minute.
- Da; te miră?
- Păi mă cam miră, să ştii!
- N-are de ce să te mire. Mi se pare firesc să mă împac cu ea, la un moment dat.

Era privită cu insistenţă; totuşi, ea privea ciorba...

- ... Iar ea ştie că v-aţi împăcat?
- Cred că a înţeles! Că e fată deşteaptă!
- Aa, deci v-aţi împăcat aşa, de la sine! N-aţi stat de vorbă despre fuga ei şi pierderea primei sarcini!
- Nu. Dar nici nu cred că mai avem ce vorbi despre asta. Ne-am întrista amândouă. E mai bine aşa, crede-mă.

Evident, Ioan o credea! Dealtfel avea impresia că voise să ştie cum decursese împăcarea cu Ana pentru că şi el se pregătea pentru acel moment şi era "în pană de inspiraţie"...

- ... Indiferent de relaţiile dintre voi, în casa lui Bucur or să se mute atunci când sunt şi eu de acord.
- Evident! Da' ce-ţi închipuiai - că m-am împăcat cu ea doar ca să-i văd mutaţi în curtea de alături?
- Ai avut şi ideea asta-n minte.
- Nu; culmea e că nu m-am gândit deloc la casa aia. Voiam de mult timp să mă împac cu ea. Când văd cât de bine o duce băiatul meu şi cât de fericit e, nu pot fi supărată pe ea!
- Să ştii că şi mie mi-e greu; dar rezist tentaţiei, pentru că n-o văd zilnic trecând pe lângă chioşc.
- Evident! Dar eu ce să
- Ai vorbit cu Mirela?

Negă scurt cu capul: nu voia să discute acum despre asta. Ioan avea prostul obicei de-a se înfuria atunci când aştepta prea mult un răspuns. Iar pe-ăsta îl aştepta de foarte demult, după părerea lui...

Ana-Maria

Gata: erau în faţa firmei. O sunase chiar Boncea, s-o cheme să-şi ia pachetul cu bunătăţuri pentru Crăciun şi prima de sfârşit de an. Îl aşteptase pe Florentin, pentru că era gheţuş afară iar ea n-avea voie nici să alerge după autobuz, nici să-şi scrântească vreun picior pe gheaţă! Şi nici să cadă! Imediat cum terminaseră de mâncat, îl rugase să meargă amândoi şi să ia pachetul şi banii; erau în faţa firmei iar ea se gândea la Olive şi-i venea să-l trimită pe el sus, cu o scuză drăguţă...

- Dacă te gândeai să mă trimiţi să le spun că tu nu te simţi bine, răzgândeşte-te: nu mă duc.
- Dar mergi cu mine sus!
- Cu tine, merg. Singur, nu.

OK! Deschise portiera, coborî şi-l aşteptă şi pe el. Intrară în scară, în lift... Soţul ei şopti, zâmbind slab:

- Dacă n-aş şti că eşti gravidă iar ăsta-i liftul "de serviciu"...

Ah, ce rău era! Decise să-l ciupească - de obicei îl gâdila, dar acum fusese extrem de rău! Coborâră din lift iar el îi deschise uşa. Intră, zâmbind pentru toată lumea:

- Bună seara.
- Aa, bine-ai venit!
- Soţul meu, Florentin.

Acum el era ocupat iar Nina îi făcea unele semne discrete spre Olive... Da, bine, vorbeau diseară la telefon! Asta era evident, nu? De ce se căznea aşa s-o anunţe şi pe ea că se întâmplase ceva cu Olive? Când era normal ca în fiecare zi să se întâmple două duzini de chestii cu acea individă?

Ia să redevină ea atentă la colege: ca să nu se prindă Olive de gesturile Ninei! Şi-aşa, puştoaica era extrem de veselă şi grăbită să turuie întrebări referitoare la sarcină şi fetiţă!

Florentin

În sfârşit! Vizita aceea durase doar 20 de minute; simţise însă că se indispune teribil, iar ultimele cinci minute fuseseră un chin pentru el. Chiar dacă stătuse cuminte pe-un scaun şi nu i se puseseră mai mult de două întrebări, ambele legate de Florentina, auzise şi văzuse toate "mişcările de trupe". Şi se indispusese teribil... Porni, se înscrise în trafic iar întrebarea nu întârzie:

- Ce-i? Te-a supărat cineva?
- Da; m-am supărat pe mine însumi.
- De ce?
- Pentru că n-am venit până acum să văd ce colege ai.
- ... Dacă te referi la Olive, să ştii
- Mă refer la toate, cu excepţia Ninei şi-a secretarei. Toate sunt cu patru feţe cel puţin, iar Olive are vreo paişpe. Şi toate-au fost false azi. Ceea ce mă face să cred că falsitatea asta e o stare permanentă la ele.
- ... Să ştii că nici una nu mi-a făcut vreodată probleme.
- Ştiu; că mi-ai fi spus. M-am indispus însă teribil, ştiind cam cum discută ele atunci când nu eşti de faţă.
- Dacă m-ar fi vorbit, Nina mi-ar fi spus.
- De parcă sunt proaste, să te bârfească la prietena ta cea mai bună! Mai ales că le-ai dat o temă de discuţie foarte siropoasă...
- ... La ce te referi?
- La mine şi familia mea.
- Iar începi?
- Iar vrei să-ţi amintesc unele lucruri care se întâmplă în jurul nostru?

Ana tăcea... Decise să continue, ca să mai îndulcească un pic cuvintele referitoare la rromi în general şi la el şi familia lui în special:

- Lucrez cu publicul de pe la şapte ani. Am învăţat "să citesc"

omul din primele cinci minute. Am stat cu ele 20 de minute, nu 5; şi ştii că n-am obiceiul să spun lucruri de care nu sunt sigur.

- Ştiu.
- Sper să se mai schimbe personalul în următorul an.
- O să se schimbe: se ocupă Olive de asta.
- Am observat. Crezi că nu se va ocupa şi de tine?
- Poftim?
- Crezi că nu va reuşi să te elimine?
- Nee, Nina mi-a spus că ea cu mâna ei i-a făcut contractul, şi tot ea l-a îndosariat! Vipera lucrează acolo strict un an!
- Dar după anul ăla, ce crezi că se va întâmpla?

Ana tăcea din nou...

- În condiţiile în care ea şi şeful se înţeleg chiar atât de bine?

Tăcere... La naiba! Acum chiar o supărase! Ia să schimbe el un pic discuţia:

- Şi? Cum ai suportat "şedinţa de pipăit"?
- Destul de greu: ştii că nu-mi place să mi se pună mâna pe burtă aşa, oricum şi oricând. Dar m-am gândit că în maxim jumătate de oră plecăm... Ştii că Florentina m-a simţit?
- Adică?
- Adică nu s-a clintit, cât au pipăit-o ele. Dar imediat cum am ieşit din firmă, s-a întins cu poftă şi-a reînceput lecţiile de step...
- Păi vezi că am dreptate? Ştii cum se spune: copiii simt...
- Ştiu cum se spune. Totuşi, cred că a simţit reţinerea mea.
- A simţit-o şi pe-asta. Şi le-a şi auzit chiţăind şi miorlăind în jurul vostru... Oricum, mă bucur că a fost rea cu ele! O meritau!
- Bineînţeles! Prea m-au pipăit aşa, neinvitate! Ia să vedem în ce constă prima de Crăciun...

Ana foşnea cu plicul, număra bancnotele...

- Aa, al 13-lea salariu! Integral, nu cu procent.

Bun! Bravo! Chiar se îngrijorase un pic, că plecase înainte să vadă în ce constă prima! Dacă ar fi lipsit vreun bănuţ, ar fi trebuit să se-ntoarcă din drum, ca s-o ciufulească pe Olive pentru influenţa nefastă asupra acelui plic! Ana era veselă:

- Ce păpăm în seara asta?
- Păi hai să facem un grătar: ce zici?
- Perfect! Grătar cu cartofi prăjiţi!
- Şi cu nişte gogonele...
- Ia uite-l! Cere murături! Parcă el e gravid, nu eu!

Râdea şi el... La urma urmei, perioada aceea de şedere în casa părinţilor lui o afectase şi pe ea. Începuse să aibă obiceiul de-a spune o trăznăioară amuzantă la sfârşitul unei discuţii vesele. Exact ca ai lui.

Chiar se gândea uneori la tânăra elegantă, stilată, pe care el o oprise şi-i oferise un trandafir. Îşi dădea seama cât de mult se schimbase Ana, cât de uşor se integrase... Oare îi fusese chiar atât de uşor să facă acea schimbare? Oare uşurinţa şi rapiditatea aceea se datorau atmosferei plăcute pe care-o găsise în familia Manolache? Oare Ana făcuse acele schimbări din plăcere, sau din necesitate? Lui îi plăcea să creadă că din plăcere; dar... Dar învăţarea limbii fusese o necesitate. Schimbarea stilului vestimentar fusese altă necesitate. Poate şi schimbarea stilului culinar - nu ştia cum gătise soţia lui înainte să-i cunoască mama! Şi comportamentul acela un pic bătăios... Nu; Ana nu se transformase "întru totul". Rămăsese aceeaşi tânără elegantă şi stilată. Doar adaptase stilul lui la stilul ei şi se comporta în funcţie de conjunctură. Azi, la firmă, i se păruse extrem de... altfel. Se integrase perfect în atmosfera colegelor în deux-pieces - pentru ca apoi să iasă amândoi, iar ea să-l bănuiască de graviditate...

Frână şi opri motorul - erau în faţa blocului. Ştia că acum vor ajunge în casă, iar ea va renunţa la salopetă în favoarea fustei largi, cu egări groşi pe dedesubt... Prin câte transformări trecuse soţia lui, în numai un an! Transformări radicale...

De ce avea senzaţia că n-o aprecia aşa cum ar fi trebuit s-o aprecieze? De ce simţea, în acele momente, că era acelaşi Florentin dintotdeauna, un pic aerian, un pic nepăsător, un pic dezinteresat...

- La ce te gândeşti?
- La murături: avem?
- Păi nu s-a cocoşat Roberto cu ele?
- Corect! Hai! Stai!

Ana deschisese deja portiera; acum îl privea şi nu ştia nici ea dacă să coboare sau nu... Îi zâmbi cu subînţeles:

- Şampanie de vişine mai e?

Soţia lui bufni în râs şi coborî, amenințându-l în joacă cu degetul certăreţ... Fiu! Cât pe ce! Trebuia să-şi ascundă acele gânduri, dacă nu voia să mănânce bătaie de la nevastă! Dacă Ana ar fi ştiut ce trecea acum prin mintea lui, şi-ar fi "furat" o tigaie în frunte! Garantat! De când cu schimbările alea radicale...

Ana-Maria

Gata. Acum era perfect. Florentin se grăbi să stingă lumina; ea făcu doi paşi în spate şi privi lung bradul, cadourile...

Ieşise un brad superb! Incredibil! Ieşise "ca-n reclame"! Mai ales că puseseră toate rochiţele Florentinei sub el, îl ornaseră cu fundiţe roz şi roşii... Instalaţia de beculeţe cânta încetişor, ei priveau lung luminiţele, globurile... Era atât de bine în braţele lui! Îşi amintea Crăciunul trecut, când ornaseră toţi bradul şi-apoi stătuseră fiecare la locul lui, pe scaunul lui, în sufragerie... Ce diferenţă! Enormă diferenţă de atmosferă, de libertate, de gânduri... Atunci îşi amintise că acum doi ani avusese crenguţe de brad în fiecare cameră şi fusese extrem de supărată că în camera ei nu avusese nici măcar un ac de brad. Acum n-avea brad decât în sufragerie; simţea însă că îi era de-ajuns...

O cam luase somnul. Totuşi, nu voia să caşte. Pentru că soţul ei îi promisese ceva azi, la cină, "din priviri". Serviseră şi "şampania de vişine"... Telefonul zbârnâi strident; Florentin oftă scurt şi-i fură un sărut:

- Hai, răspunde: sigur e Nina!

Numai ea putea fi, de vreme ce el discutase cu tăticul lui înainte de cină! Ridică deci receptorul:

- Da.
- Salut.
- Salut, Ninuţo.
- Măi, da' ce grăbită ai plecat azi! Nici n-am apucat să stăm de vorbă!
- Păi de ce să stăm de vorbă acolo, de faţă cu toată lumea, când puteam vorbi pe îndelete, cu calm, la telefon?!
- Adevărul e că nu ţi-aş fi putut spune... Ştii care-i marea noutate apropo de Olive?
- Care?
- Mai nou, Olive şi Boncea apar în acelaşi timp. Adică împreună. Adică ne arată tuturor că ajung cu acelaşi mijloc de transport la serviciu. Mai rămâne să se ţuce cu foc în secretariat, ca să ne "prindem" şi că pleacă de la aceeaşi adresă!
- Mă, una şi cu una nu fac decât două, să ştii! E treaba lor, totuşi! Dacă ai probleme cu ea, spune-i de la obraz ce te supără. Iar dacă te dă Boncea afară, priveşte partea bună a lucrurilor: eşti deşteaptă, şcolită şi ai destulă experienţă ca să nu rămâi prea mult timp casnică. Mai e şi timpul ăsta romantic pentru sărbători, care se petrece ideal acasă...
- Într-un fel, îţi dau dreptate. Dar pe de altă parte, ştii cum sunt eu: pun suflet în ceea ce fac. Şi mă doare să descopăr că omul ăla care răcnea la mine pentru o virgulă lipsă o lasă pe Olive să zburde cum vrea ea prin acte şi socoteli!
- E firma lui, treaba lui, falimentul lui. Tu ai grijă de tine şi ale tale: dacă ţi-e mai bine fără firma lui, desparte-te de ea şi gata!
- Păi până la urmă cred că aşa se va întâmpla!
- Auzi? Ia dă-i încolo, că nu-s aşa de importanţi ca să ne batem gura pentru ei! Ce faci de sărbători?
- Păi stau acasă, nu?
- Nu ştiu; stai acasă?
- ... Oof, tu voiai să trec pe la tine!
- Draga mea, dacă ai alte treburi acasă, să ştii că putem să ne vedem şi după Crăciun!

- Păi tu ştii situaţia mea: Radu poate pleca oricând în delegaţie...
- Atunci discutăm pe Messenger! Mâine la zece fix să fii online!
- OK! Zece fix, auzi?
- Aud. Dacă nu apari până la şi cinci, înseamnă că eşti şi tu în delegaţie... Şi m-a şi ameninţat c-o face!

Râdeau amândouă: trăznite mai erau! Şi cum soţul ei rămăsese să contemple bradul, îl privi drept, cu subînţeles, şi zâmbi:

- OK. Hai că plec şi eu în delegaţie...
- Drum bun, draga mea! Aveţi grijă cum conduceţi!

Doamne, chiar erau trăznite! Închise şi se apropie de obrajii aceia îmbujoraţi:

- O mai fi ninţică şampanie de vişine?

Florentin nu răspunse: era foarte ocupat să demareze spre delegaţia aia a lor...

24 decembrie 2003 - miercuri

Florentin

Ajunsese la treabă la cinci jumate; descărcase florile, le înghesuise pe unde avusese şi el loc şi apoi decisese să facă întâi coşurile. Erau mai dificile, "mâncau" mult timp şi multe fire şi ar fi fost, într-adevăr, o mare tragedie dacă nu s-ar fi păstrat impecabile cel puţin o săptămână! Buchetele se duceau acasă; coşurile rămâneau în birouri. Şi-şi strica renumele şi prestigiul dacă

Deschiderea uşii îl rupse din gânduri. Ridică grăbit capul, hotărât să-i amintească clientului miop că programul începea la opt fix...

- Neaţa.

Aa, Ovidiu!

- Neaţa.
- Văd că te-ai apucat dis-de-dimineaţă!

Da, făcuse deja patru coşuri cu trandafiri. Mai avea trei. Plus cinci cu gerbera. Plus buchete "fără număr". Colegul lui îşi lăsă geaca pe tejghea şi se aplecă lângă el:

- Mă, oricât m-aş uita la ele, tot nu cred că mi-ar reuşi. Şi eu zic că e mai bine să nu risc să stric buretele degeaba. Mă apuc de buchete?

Aa, deci venise să-l ajute! Pentru o secundă, avusese impresia că Ovidiu voia să înveţe să facă coşuri! Aprobă cu capul iar colegul lui se grăbi să-şi ducă totuşi geaca în spate şi să exclame:

- Aoleu, ce de flori!
- Păi n-ai văzut cât e comanda?
- Ba am văzut, dar... În fine! Mă apuc de exotice.

Treaba lui! Dacă strica irişii...

- ... Să pun şi din irişii de ieri?
- Nu.
- ... Or să se ofilească aici atâtea zile.
- Mai bine să înregistrăm o mică pierdere, decât să pierdem clientul cu asemenea comenzi.
- Aşa-i! Scuză-mă, dar e tare dimineaţă...
- Stai liniştit - nici eu n-am reuşit să mă odihnesc ca lumea.

Gata şi coşul ăla! Ptiu, să nu le deoache! Erau superbe! Bun; acum următorul...

- ... Auzi? Nu faci tu o pauză acolo, să-mi construieşti un model?

OK! Să pună... şapte irişi. Şi trei streliţia. Nu; nouă irişi. Arăta mult mai bine aşa! Şi accesoriile... Şi hârtia creponată... Şi-l aşează în vaza goală:

- Eu aşa l-aş vedea.
- Atunci aşa l-ar vedea şi el. OK: la copiat sunt primul, aşa că n-am emoţii...

Aha! Zâmbi şi reveni la coşul lui... Tare de treabă, colegul lui! Venise cu noaptea-n cap, la şapte dimineaţa, să-l ajute cu comanda. Adică plecase de-acasă cândva pe la şase...

Lăcrămioara

Buun! Era opt, deci fiul ei deschisese florăria. Şi la cum mergea vânzarea azi, presimţea că Prâslea avea nevoie de niscai ajutor cu comanda aia! Aşa că-şi şterse tacticoasă mâinile şi se întoarse spre Mirela:

- Tu te descurci singurică aici juma de oră?
- Sigur, tanti.
- Mă duc să văd cum plânge Florentin cu comanda-n braţe...

Ieşi şi se grăbi spre florărie.

Nu-şi putea înţelege băiatul. De ce nu-i spusese aseară lui Ioan că avea nevoie de ajutor? Se încăpăţâna să facă singur totul, de parcă ar fi fost Superman... Se încăpăţâna să nu le ceară ajutorul, să nu le spună că are problema aia sau ailaltă, de parcă ei i-ar fi contabilizat

toate "împiedicările" din noua lui viaţă de "bărbat la casa lui". Oare când o să priceapă şi el că nu era o tragedie dacă veneau şi-l ajutau? Că nu-i vor năvăli în casă, peste nevastă şi rostul lui, că nu-i vor organiza viaţa, că nu-i vor lua pe amândoi pe sus ca să-i ducă înapoi, în camera din vilă...

Dădu să bată în geam, dar se opri. Florentin lucra de zor la un coş superb din gerbera. Iar lângă tejghea îl vedea pe colegul acela tăcut şi respectuos cum învârtea buchetul şi adăuga flori, frunze, iarbă...

Decise să facă doi paşi în dreapta. Acum n-o mai puteau observa, pentru că era chiar în faţa zidului. Se întoarse şi porni înapoi, spre chioşc.

Deci de-asta nu le ceruse Florentin ajutorul! Stabilise deja să-l ajute colegul lui! Asta şi era menirea colegului, dealtfel: să-l ajute, să muncească cot la cot cu el... Mai bine că n-o observaseră. Acel tânăr sigur s-ar fi simţit extrem de "aiurea" dacă ar fi văzut-o năvălind zorită peste ei, cu chef de muncă!

Şi-acum era momentul să priceapă şi ea de ce Ioan îi tot spusese să nu se mai repeadă ea să-i ajute, dacă nu i se cerea ajutorul... Intră în chioşc şi închise uşa:

- A venit şi colegul lui: lucrează amândoi de zor...

- Şi te-au văzut?

- Nu, am plecat imediat cum i-am văzut. Îţi dai seama că băiatul ăla s-ar fi simţit aiurea dacă apăream eu, cu mânecile suflecate...

- Bineînţeles. Lasă, tanti, nu fii supărată! Ia uite cum vine domnişoara pregătită să ne golească găleţile...

Aşa era! Se grăbi să deschidă uşa şi s-o poftească să intre: că era frig afară, iar ea părea hotărâtă să cumpere de la ei.

Ana-Maria

Îl privi lung, atentă şi decise să deschidă discuţia:

- La ce te gândeşti?

- La Ovidiu. A făcut azi o chestie la care nu mă aşteptam.

- Ce-a făcut?

- Păi a apărut la florărie la şapte fix, şi-a scos geaca şi s-a apucat să mă ajute la comandă.

Aha! Zâmbi slab:

- Şi nu te aşteptai să vină să-şi ajute colegul?

- Sincer, nu mă aşteptam să-şi amintească de comanda pe care-a văzut-o în ziua angajării şi despre care n-am mai discutat nimic cu el.

- Uiţi că el rămâne cu caietul în fiecare după-amiază? Era normal să vină să te ajute: sunteţi colegi, trageţi amândoi "la aceeaşi căruţă" cum se spune...

- Pur şi simplu nu m-am aşteptat.

- Şi cum s-a descurcat?

- Păi la început nu s-a descurcat. Dar m-a rugat să-i fac eu primul buchet, pe post de "copiuţă". Şi-apoi m-a imitat întru totul.

- O să fure meserie de la tine.

- S-o fure pe toată: nu mă supăr!

- ... Nu te temi să nu devină mai priceput?

- Dacă devine mai priceput, bravo lui! În ce mă priveşte, eu mă perfecţionez pentru florăria noastră; iar clienţii mei preferaţi vin întotdeauna de dimineaţă şi au deja numărul meu de mobil. Nu-mi va fi greu să le dau şi noua adresă şi să le deschid personal uşa florăriei noastre, mult mai elegantă şi mai frumoasă decât Tria...

Se ridică şi se grăbi să-i fure un sărut:

- Te-ai gândit la toate!

- Păi nu aşa trebuie?

- Ba aşa trebuie. Ştii la ce nu te-ai gândit tu?

- La ce?

- La perfecţionarea mea. Adică la lecţiile mele - că eu trebuie s-o iau de la zero.

- Ba tu o s-o iei de la 4-5, aşa...

- Te rog! Ceea ce ştiu eu e un nimic afon!

- Sau poate e un nou stil, pe care-l vom lansa în forţă la anul.

- ... Clar: azi trebuie să ai tu dreptate!

- De ce te superi? Te-am văzut cum lucrezi; ai talent şi simţ al frumosului. Doar experienţa îţi lipseşte; iar pe-asta n-o poţi învăţa din manuale.

Florentin se ridică şi se mută lângă ea:

- Când o să stăm amândoi în florăria noastră, aşa ca acum, o să exersezi. Şi-o să te obişnuieşti şi cu viteza, şi cu stilul ciudat al clienţilor de a-şi rosti dorinţele... Ştii cum m-a întrebat clientul meu dacă aduc şi anturium?

- Cum?

- Mi-a cerut flori de-alea cu muştiuc.

Aoleu! Bufni în râs: într-adevăr, trebuia să fii as în materie ca să te prinzi că descrierea aceea era a unui anturium!

- Când a văzut că n-am înţeles - că n-am înţeles la început ce voia de la mine! - a detaliat: frunze de-alea roşii cât palma, cu muştiuc alb ca un castravete.

Aoleu! Acum râdea în hohote! Şi Florentin râdea:

- Spune tu: mai avea vreun rost să-i spun că muştiucul ăla poate fi şi galben, şi verde, şi crem?

Negă cu capul: nu se putea opri din hohotit!

- Iar Floarea Crăciunului e "drăcie cu frunze roşii la ghiveci". Na: înţelege-te cu clientul, dacă poţi!

Aproba, abia trăgându-şi sufletul...

- Vezi? Ai nevoie doar de nitică experienţă şi de-o săptămână de lucru cu publicul. După care vei fi as în materie şi vei avansa la studiul intensiv al caietelor mele...

OK! Îi fură un sărut:

- Apropo: la cine sunt acum?

- Ultima oară erau la Marcel; le studiază la Muncii. Dar cred că în curând vor "migra" la Dorobanţi. Unde Roberto o să repete de multe ori acelaşi buchet, pentru că tata va insista să le înveţe "din priviri"...

Evident! Cum să recunoască el că, la vârsta şi experienţa lui, mai lua lecţii de la caietele lui Prâslea?!

- Ce film avem azi?

- Nu ştiu; oricum, ceva siropos cu Crăciunul.

- Atunci uite ce-ţi propun: tu faci nani, cât mă duc eu să-l ajut pe Ovidiu cu vânzarea, număratul şi închisul. După care mergem amândoi să exersăm geometrie...

Da! Îi mai fură un sărut şi se ridică:

- Strâng masa şi fug la nani.

Florentin se ridică şi el:

- Fugi, că strâng eu. Ana...

Da? Chipul lui era îngrijorat:

- Te superi că mă duc să-l ajut?

- Doamne fereşte!

- Sunt sigur că abia mai pridideşte şi s-a făcut deja coadă! E şi începător cu casa de marcat, cu buchetele artistice...

- Ţi-am spus: nu mă supăr. Du-te liniştit şi închideţi împreună. Şi-aşa, are foarte mulţi bani în casierie; e mai bine să nu rămână singur.

Soţul ei o strânse cu putere în braţe şi-o sărută...

- Somn uşor.

- Spor la treabă.

Intră în dormitor, îşi scoase fusta... Mm, avea chef de-o nebunie! Aşa că se dezbrăcă şi renunţă la pijama; se înveli însă bine, ca să fie sigură că soţul ei chiar ajungea la muncă...

Florentin

Bun! Acum era mult mai liniştit! El şi băiatul ăla se asemănau mult... Nici el nu-i spusese că i-ar fi prins bine nitel ajutor cu comanda megalomanică de dimineaţă, dar nici Ovidiu nu-i dăduse de înţeles că i-ar fi prins bine nitel ajutor cu coada de clienţi de la tejghea! Totuşi, era 24 decembrie; presupusese că toată lumea pleca la toată lumea, şi-n fiecare casă exista cel puţin o femeie. Deci cel puţin un

buchet de flori - sau un ghiveci. Bine că umpluse ochi cămăruţa din spate; dacă ar fi rămas fără flori tocmai acum, ar fi fost dezastru...

De dimineaţă, avusese o mică strângere de inimă. Pe lista lui figuraseră cifre "astronomice" în orice alte condiţii. Dar se gândise la vânzarea pe care-o avea zilnic, înmulţise totul cu trei şi ajunsese la concluzia că nu vor mai putea sta în florărie din cauza parfumului florilor. Se temuse că poate se păcălea pe el însuşi; că poate lua prea multe flori, iar mâine aveau închis şi ele se vor ofili "cu brio" în cămăruţa din spate. Dar îşi amintise "politica" tatălui lui: la fiecare Crăciun, familia Manolache golea beciul şi aproviziona de două ori pe 24 - pentru că vindeau de trei ori mai mult decât de obicei. Pe 25, istoria se repeta...

Făcuseră faţă cu brio şi cererii, şi afluxului de clienţi, şi rămăseseră cu vazele nici prea pline, nici prea goale... Era perfect!

Şapte jumate; va mai sta până la opt, la închidere. Dacă-l scosese pe Ovidiu din încurcătura cu coada de clienţi, nu putea să-l lase acum "cu fundu-n baltă" şi să se ducă acasă! Uşa florăriei se deschidea cu regularitate, cam din trei în trei minute... de parcă ar fi avut un bodyguard pe scări, care lăsa clienţii să intre unul câte unul, după cronometru!

Uşa se deschise din nou. Renunţase să se mai uite la persoanele care intrau; acum era ocupat cu buchetul acela enorm şi cu durerea surdă pe care-o simţea în mâna stângă. O cam solicitase azi, pentru că obişnuia să scoată florile cu dreapta şi să le aşeze în stânga. Şi făcuse azi o grămadă de treabă...

- Bună.

Aa, Laura!

- Bună. Un minut, te rog.

- Sigur; nici o grabă. Sunt în spate.

OK! Aşa era cel mai bine! Deşi, gândindu-se că iar era aranjată, coafată, elegantă şi "pe toace", era destul de riscant să intre singuri în aceeaşi cameră, în ajunul sărbătorii care aducea romantism în inimile femeilor! Din punctul lui de vedere - că el era "în pericol", nu ea! O văzu apăsând clanţa... devenind foarte uimită şi revenind lângă el. Şopti, ca pentru el:

- În tejghea.

Ştia că acea schimbare o va uimi; dar la cât bănet era acum în cubul ăla din spate, îl va înţelege! O văzu descuind, intrând, închizând uşa... Gata: terminase buchetul. Primi banii, dădu restul şi bonul şi se aplecă puţin spre Ovidiu:

- Te duci tu?

- Du-te tu, să meargă mai repede.

OK! Se grăbi să intre şi el în camera din spate. Laura îl privea lung, amuzată:

- Gata, aţi trecut la "starea de urgenţă"?

Aprobă cu capul, scoase cheiţa din buzunar şi descuie cubul. Şi scoase "cărămida". Laura şopti:

- Uau! Cât ai acolo?

- 80.

- ... 80 de milioane?

- Exact.

- ... Uau!

- Uiţi de comanda aia megalomanică? Azi am încasat 15 milioane aşa, la prima oră!

- Corect! Uitasem de clientul tău preferat... Şi chiar şi-aşa: e foarte mult pentru o florărie în a doua lună de funcţionare!

- Dacă zici tu...

Laura semnă dispoziţia de plată şi-şi deschise diplomatul. Uau! Femeia aia era ţicnită, să meargă cu atâţia bani la ea, îmbrăcată aşa! Erau cel puţin 300 de milioane acolo! Începu să râdă:

- Bodyguardul e în portbagaj, nu?

- Ei, pe naiba! Şi-aşa, dl Agapie mă chinuie zilele astea... mamă-mamă!

- Să nu-mi spui că ai strâns banii de la toţi!

- Nu chiar toţi: mai am doi şi pot să mă întorc la birou. Că dl Agapie vrea să ştie zilnic cât aţi mai vândut. Toţi. Deci, după ce iau încasările de la voi, mă întorc la firmă, bag datele în tabele şi mă prinde zece noaptea socotind la ele. Zilnic!

- Ia-ţi hârtiile acasă şi trimite-i datele prin e-mail.

Laura îl privi lung... şi bufni în râs:

- OK! Propune-i tu asta, că eu n-am curaj!

- O să-i propun, să ştii!

- Stai cuminte, că mă face punk şi mă şi dă afară! Ia spune: câte flori ai luat azi? Cred că azi ai făcut cumpărăturile, nu?

Aprobă şi scoase din cub lista:

- N-am apucat să scriu fişele; dar nu m-am abătut de la listă.

- E perfectă! Am plecat!

- Vrei să te duc până la maşină?

- Nu, stai liniştit.

Bine, dacă aşa voia ea! Laura se grăbi să iasă; ieşi şi el, închise uşa, o încuie ca să păstreze aparenţele... Şi fu aproape imediat interpelat de una dintre cliente:

- Fiţi drăguţ: ghivecele acelea de afară sunt de vânzare?

- Sigur, doamnă.

- Şi-mi puteţi da un ghiveci din raft?

- Sigur. Haideţi să-l luăm.

Femeia se grăbi să iasă; ieşi şi el... Şi tresări, speriat de ţipătul care acoperi practic zgomotul străzii!

Primul gând fu unul simplu: Laura! Întoarse capul spre Toyota şi înlemni: inevitabilul se produsese. Asistenta lui Mugurel fusese trântită pe jos, iar individul care-o îmbrâncise trăgea acum "cu foc" de diplomat. Dar Laura ţinea mânerul cu ambele mâini şi ţipa...

O rupse la fugă spre ei: păi să-l aştepte doar două secunde, că venea!

Sări scurt şi-şi înfipse ambele picioare în pieptul individului. Reuşi să se redreseze, să cadă în picioare; tânărul scăpase diplomatul din mâini, făcuse trei paşi în spate şi-acum se întorsese spre complex. Clipi o singură dată, scurt; când redeschise ochii, individul alerga deja "să rupă asfaltul" spre magazine...

OK! Să fugă! Important era că scăpase şi asistenta, şi diplomatul. Se întoarse spre ea, hotărât s-o ajute să se ridice; numai că Laura se ridicase deja. O văzu băgând mâna sub sacou, la spate, scoţând...

Au!

Pocnetul acela infernal îl asurzise instantaneu! Pe lângă asta, uimirea cauzată de acea descoperire era imensă! Laura nu avea bodyguard; i se "repartizase" însă ditamai pistolul! Tocmai îl folosise: trăsese un foc în aer, speriind tot bulevardul...

Întoarse capul spre complex. Individul se panicase - se oprise şi aştepta, cu mâinile ridicate extrem de sus! Păi ia să aibă o vorbă cu el! Răcni, spre spatele lui:

- Du-te înăuntru! Acum!

Dacă era deşteaptă, îi urma sfatul! Pentru că el era ocupat cu altceva. Alergă spre el, îl prinse de hanorac şi-l trânti pe asfalt. Şi-i cără câteva "seturi" de pumni şi şuturi: ca să fie clar, de la început, cum decurgeau lucrurile de-acum încolo!

Oare vor chema poliţia? Greu de spus... De fapt, aşa era logic. Altfel Laura n-ar mai fi folosit arma! Şi chiar dacă n-ar fi vrut s-o cheme - făcuse acel zgomot înfiorător chiar la intrarea în parcul plin cu gardieni publici! Aveau deci mare nevoie de individul ăla - ca dovadă că jaful nu era rodul imaginaţiei lor!

Îl săltă tot de hanorac şi-l prinse mai bine - să nu-l scape. Şi-l smuci spre florărie... Uau! Abia acum vedea ce era la uşa florăriei!... Şi pe bulevard!... Şi autobuzul se oprise între staţii! Aoleu, ce făcuse Laura! Ia să facă eforturi să dispară repejor din ochii lor! Oricum, era extrem de curios să afle de unde ştiuse muciosul ăla de banii din diplomat!

Urcă scările şi-l privi lung pe Ovidiu:

- Hai să-i servim şi să închidem: vine poliţia, şi n-o să fie o privelişte plăcută...

Tânărul aprobă şi se grăbi să invite clienţii să reintre. Traversă florăria, îl îmbrânci pe individ în cămăruţa din spate şi închise uşa. Abia acum observă că Laura era în baie; nici o problemă! Apucă hanoracul din zona gâtului; trase gluga şi şapca de pe capul tânărului şi-i altoi un pumn în frunte. Şi-l aşeză frumos în fund, lângă calorifer. Acum puştiul dormea dus, iar el avea cinci minute ca să sune la po-

liţie şi să-i facă rost Laurei de-un calmant.

- L-am sunat pe Mugur: vine în cinci minute.

Aprobă scurt şi trase snopul de sfoară: ia să-l lege pe individ cu mâinile la spate, că poate-i venea în minte să riposteze când se trezea! Sau să facă pagubă-n flori! Şi gata. Şi-acum...

O privi lung... Tentativa de jaf fusese evident premeditată! Iar individul nu era "la prima abatere"! Vânătaia care se forma cu repeziciune peste ochiul ei stâng era cea mai bună "dovadă de experienţă" pe care-o văzuse! Scoase pachetul cu şerveţele din buzunar:

- Pune-ţi o compresă rece, că nu-i a bună.

Ea aprobă şi reveni în baie. Decise s-o urmeze:

- Sper că ţi-ai ascuns diplomatul pe-aici, pe undeva!

Mâna arătă spre toaletă. Aa, îl pusese pur şi simplu pe capacul de la WC! OK, dacă aşa voia ea...

- Ai sunat la poliţie?

Capul brunet negă.

- Păi sună acum; că dacă ai tras cu "pocnitoarea", sigur or să apară gardienii din parc. Şi e mai bine să anunţăm noi poliţia, înaintea lor. Îl plus, cui îl predau pe-ăsta? Primului poliţai de circulaţie pe care-l găsesc gesticulând în ninsoare?

Nu putuse să nu fie sarcastic. Ce naiba era în mintea ei, să umble singură cu atâta bănet la ea? Şi la ce i-ar fi folosit pistolul ăla, dacă n-ar fi primit ajutorul lui? Că dacă ţinea cu ambele mâini de diplomat, nu prea mai putea să facă "poc"... Aoleu, ce se bâlbâia fata aia! Îi luă telefonul din mână:

- Bună seara. Trimiteţi un echipaj la florăria Tria, pe Lacul Tei. Un individ a încercat să fure geanta cu încasările, şi-am pus mâna pe el. Şi vrem să-l vedem la puşcărie.

- ... Cum vă numiţi?

- Manolache Florentin, salariatul florăriei.

- ... Trimitem un echipaj. Probabil că va ajunge în jumătate de oră.

- Perfect; ca să avem şi noi o vorbă cu băiatul ăsta, înainte să urce-n dubă!

Închise şi-i întinse mobilul. Deschise uşa, privi lung în florărie... Mai erau doi clienţi. Nu putea deci să facă zgomot nici chiar cu pumnii! Ştia că puştiul acela, care nu părea să aibă mai mult de 16-17 ani, o să priceapă repede că nu mai putea scăpa cu fuga şi-o să ţipe din toate puterile... Păi să aştepte! Scoase pachetul şi-şi aprinse o ţigară. Îi oferi şi ei una; îşi dădu imediat seama că Laura fuma acum pentru prima oară...

- ... Ţi s-a mai întâmplat?

Capul brunet negă scurt.

- ... Ce-ai de gând cu individul?

- ... Nu ştiu... N-aş fi vrut să vină poliţia.

- Crezi că gardienii din parc n-au auzit pocnitura? Iar martorii din staţie n-or să dea declaraţii?... S-a pornit iureşul; trebuie să-l ducem la sfârşit. Ai permis de port-armă şi acte pe "pocnitoare"?

- Da.

Bun! Avea permis şi acte! Atunci n-or să-i facă dosar penal! Perfect! Uşa se deschise scurt:

- Am terminat şi-am încuiat.

Aruncă ţigara, o stinse şi se grăbi să-l pălmuiască pe individ:

- Scoală, să avem o vorbă!

Era buimac; evident, după acel somn adânc, fără vise, trezirea nu fusese tocmai "lină"! Îl apucă zdravăn de gulere, ca să se facă înţeles din prima clipă:

- Cine ţi-a spus ora, locul şi persoana?

Nu primi răspuns! Aşa că începu să-i care din nou pumni şi şuturi, pe unde apuca. Tânărul icnea, gemea dar nu răspundea... El se înfuria, iar asta îi creştea forţa cu care-l lovea...

- ... Lasă-l; o să spună totul la poliţie.

Draga de ea! Se înduioşase! Mormăi scurt:

- S-o crezi tu! Acolo vorbeşte avocatul, nu el! Că sunt organizaţi bine băieţii: au şi avocaţi, şi judecători...

Îl luă de păr şi începu să-l lovească uşor cu capul de calorifer:

- Te mai întreb o dată: cine ţi-a spus ora, locul şi persoana? Ai cinci secunde; după care o să-ţi întind borşul pe fiecare element al caloriferului, de sus până jos. Ascult.

Număra în gând, hotărât să-i spargă capul! La urma urmei, ştergeau caloriferul şi spuneau că individul îşi spărsese capul când căzuse în fund, în faţa florăriei! Ce, el nu arăta îndeajuns de "bine" ca să-l poată da pe individ cu picioarele-n sus dacă îl lovea în piept? Chiar i-ar fi reuşit mişcarea, dacă n-ar fi alergat cu grijă să nu alunece! Pantofii aceia erau frumoşi, dar lunecoşi; şi cum asfaltul era ud din cauza zăpezii topite...

Cinci. Îi trase capul în piept şi i-l azvârli spre spate - iar zgomotul sec îl sperie şi pe el! Individul începu să ţipe; Ovidiu bombăni, din uşă:

- Lasă-l, că nu vrei să-ţi petreci noaptea în arest! Scoate poliţia untul din el!

Corect! Intră în florărie şi se grăbi să bage dulapul înăuntru: Ovidiu închisese uşa cu zăvorul, dar grilajul era încă deschis. Trase dulapul lângă perete, dădu să închidă uşa dar îl văzu pe Mugurel năvălind la propriu înăuntru:

- Ce s-a întâmplat? Unde-i Laura?

- În spate. Un individ a încercat să-i...

Nu mai avea cu cine vorbi: Mugurel se repezise în cămăruţa din spate. Îl urmă şi lăsă uşa deschisă: să audă când venea poliţia... Intră, iar primul lucru pe care-l văzu fu îmbrăţişarea. Mugurel o strângea pe Laura în braţe, iar ea plângea în hohote, tremurând...

Acum era clar. Cel puţin el unul înţelesese unde-ar fi trebuit să fie trecută Laura în "schema neamului Agapie". Se întreba doar de ce nu era încă trecută acolo unde-i era locul! Se întreba ce rost avusese invitaţia ei la cafea, dacă nu cumva o înţelesese greşit atunci... Chiar şi-aşa: bine c-o refuzase! După cum se ascunsese acum asistenta în braţele protectoare ale şefului, era tentat să creadă că fusese supus la un test. Pe care, după părerea lui, îl trecuse cu brio. Acum aştepta, pentru că Mugurel încă nu aflase ce se întâmplase exact... Iar el nu ştia dacă fustele alea scurte şi bluzele mulate pe corp nu erau cumva un al doilea test...

- ... Să nu-l baţi; lasă, că se ocupă poliţia de el.

Laura şoptise acele cuvinte extrem de încet; suspinele însă îi ajutaseră s-o audă toţi. Parcă dezmeticit dintr-o vrajă, Mugurel o împinse uşor spre florărie:

- Ia du-te tu dincolo şi aşează-te la tejghea. Sau, uite, alege-ţi un ghiveci frumos! Ovidiule, o ajuţi tu?

Tânărul se grăbi s-o tragă pur şi simplu în florărie. Închise uşa, iar Mugurel se repezi cu picioarele pe bărbatul de pe podea:

- Aşa, nenorocitule! Ţi-o fi foame! N-oi avea ce mânca de Crăciun! Lasă, că-ţi dau eu acum să mănânci cafteală să-ţi ajungă cinci ani de-acum încolo!

Mugurel era furios. Iubita lui fusese şocată de tentativa de jaf; probabil aflase deja că Laura trăsese cu pistolul... Văzuse cu siguranţă şi vânătaia, foarte inestetică deja... Îl lăsa să se descarce: să-şi verse furia pe pielea hoţului. Ca să nu se-apuce să răcnească la Laura că ea fusese neatentă şi neprevăzătoare, că se îmbrăcase alandala, că umbla cu diplomatul ăla la vedere, că folosise totuşi pistolul la altceva decât la simplul "Stai, că trag"... Îl lăsa să-l lovească încă vreo 30 de secunde; pe urmă va interveni. Poliţiştii vor vedea acea vânătaie şi vor auzi ce se întâmplase chiar din gura victimei; dar nu puteau închide ochii la micul lor "interogatoriu" dacă hoţul va fi scos din florărie pe targă!

Gata! Deja îi altoise doi bocanci în plină figură! Era de-ajuns! Îşi prinse şeful de braţ şi-l smuci scurt în spate; se repezi apoi spre tânărul de pe jos, ştiind că îi forma astfel un paravan:

- Mă, tot nu mi-ai zis: cine ţi-a dat pontul?

Individul gemea, parcă plângea, dar refuza să vorbească... Îl prinse de păr şi-l obligă să-l privească:

- Dacă spui, poate scapi de puşcărie. Cine ţi-a dat pontul?

Paşii se apropiară din spate; Mugurel bombăni, ca pentru el:

- ... Mă, de unde dracu te ştiu eu pe tine?

Adică îl cunoştea? Şi mai frumos! Mugurel îi trase faţa spre lumină; apoi scrâşni printre dinţi:

- Nu eşti fratele lu' Marian? Marian, şoferul?

Aaa... Aşa se lămureau toate nelămuririle. Şoferul simţise nevoia unei "prime de consolare", a unor "plăţi compensatorii" după concediere... Frumos!

- Las' că acum vă rezolv pe amândoi! Şi când mă gândesc că îi pregătisem lu' frati-tu o primă! Plus trei salarii, aşa, consolare pentru concediere! Las' că acum o să vă pregătesc nişte cutii cu vaselină: că o să aveţi mare nevoie, acolo unde-o să mergeţi amândoi!

Mugurel intră în florărie; se grăbi să-l ridice pe tânăr şi să-l ducă în baie. Mai bine-i dădea cu apă rece pe faţă, să-i spele sângele, să-l facă să pară mai... neinterogat! Că prea era bătut metodic! Îi băgă pur şi simplu capul sub robinet, şoptind:

- Mari proşti sunteţi, bă! Ştii cât e în geantă? Puţin peste 5.000 de euro! Ce dracu făceaţi cu ei? Că nici de bomboane nu vă ajungea! Da' asta e! Când e să fii prost, eşti prost până la capăt! Nu?

Evident, nu primea răspuns - dar nici nu-l aştepta! Se concentra asupra sângelui de pe frunte:

- Ai grijă cum vorbeşti cu Mugur; poate-i mai trece şi scapi cumva de acuzaţii.

Tot nu primea răspuns... Îl trânti înapoi lângă calorifer şi intră şi el în florărie. Stătea însă în uşă: cu un ochi la Laura şi unul la picioarele individului. Să n-aibă surprize... Ea povestea grăbită ce se întâmplase; el auzise de la "Şi-atunci a apărut Florentin, care l-a lovit cu picioarele în piept". Oof, dacă n-ar fi spus ea tocmai partea asta, ce bine-ar fi fost! Asta-i mai lipsea! Laude şi mulţumiri! Nu voia "să câştige puncte" altfel decât lucrând în florărie, vânzând flori şi organizând promoţii avantajoase; acum Mugurel îi va fi recunoscător nu pentru salvarea genţii cu bani, cât pentru salvarea asistentei...

În sfârşit, venise poliţia! Erau calmi, semn că nu se întâlniseră cu gardienii publici. Veniseră probabil cu maşina... Arătă spre dreapta:

- Aici e.

Bărbaţii intrară în cămăruţă; aruncă o privire edificatoare spre Mugurel, care se grăbi să-i urmeze. Închise uşa: urma "negocierea", rugămintea de-a închide ochii în faţa rănilor deschise pline de sânge... Mobilul începu să piuie. Aoleu, Ana! N-apucase să-i spună! Uitase complet... Se grăbi să răspundă:

- Da, iubire mică.
- Ce faci? Calculezi şi numeri?
- Nu chiar. Mă pregătesc să vorbesc cu poliţia...

Ana tăcea; evident, se gândea ce-ar fi putut vorbi el cu poliţia şi se îngrijora! Se grăbi s-o liniştească:

- Stai liniştită, nu s-a întâmplat nimic; dau o declaraţie şi vin. Cred că într-un sfert de oră ajung acasă.
- ... Aţi prins un hoţ?
- Da. Te rog, stai liniştită!
- Stau foarte liniştită. Te aştept cu masa, OK?
- OK. Pa.
- Pa.

Închise şi se grăbi să scoată fişele de magazie: Ana îi amintise că nu număraseră încă florile, nu făcuseră totalul zilei... Şi mai aveau şi de dat declaraţii la poliţie!

Ana-Maria

Deci aşa! Prinseseră un hoţ! Şi cum soţul ei era extrem de ţâfnos din fire când venea vorba despre minciuni şi necinste, sigur se ocupase de "corecţie" şi "interogatoriu"! Se grăbi spre telefon şi formă numărul Ninei: poate se întorsese deja din "delegaţie". Era curioasă să afle ce mai făcuse Radu în ultimul timp!

- Da.
- Bună, Ninuţo!
- Bună, Anuţo!

Ce mai rîdeau amândouă!

- Ce mai faci tu? Gata delegaţia?
- Gata, pe la şapte. Dar ce delegaţie!
- Păi să ştii că m-am aşezat, mi-am adus gogoşile la îndemână...
- OK! A venit la 9 fix. Evident, nevastă-sa ştie că el a plecat la firmă! Dar a stat la mine toată ziua. Până la şapte. Să-ţi mai spun cum am petrecut Ajunul?
- Nu-i nevoie: am imaginaţie bogată. Cum ţi se pare?
- Aa, de-atunci, de când cu trântitul şi răcnitul, e schimbat complet! E galant, atent, zâmbitor mai tot timpul...
- ... Crezi că s-a hotărât să-i spună nevestei?
- Sincer, cred doar că nu-i mai pasă dacă află. A fost foarte calm toată ziua. Şi-a oprit mobilul în clipa când a intrat şi l-a repornit probabil în maşină, după ce-a plecat... Ştii, mi-a lăsat impresia unui cuplu. Prima oară, după atâţia ani...
- Înseamnă că, în mintea lui, voi sunteţi un cuplu.
- Adică el "figurează" în două cupluri?
- Cred că doar în unu jumate. De vreme ce stă zi-lumină la serviciu, cred că acasă e doar jumătate...
- Mi-e frică să cred asta. Mi-e frică să nu mă-nşel, să nu sper prea multe, să nu fiu dezamăgită de adevăr...
- Nu vei fi dezamăgită, crede-mă! Nici un bărbat nu-i nebun să aibă aceeaşi amantă atâţia ani şi să-i rămână indiferentă! Tot n-ai înţeles că are niscai sentimente-n sufleţel pentru tine?
- Ţi-am spus: mi-e frică să nu-mi fac speranţe deşarte.
- OK. Atunci hai să spunem că, dacă acum e bine, e bine tot, per ansamblu. Iar mâine vezi tu ce se mai întâmplă.
- Ştii, mai e un aspect, pe care tu îl uiţi. Am deja 27 de ani şi folosesc îndeajuns de mult fard ca să încep să mă îngrijorez. După trei ani împreună, e al naibii de greu...
- Draga mea, stai liniştită! Arăţi foarte bine şi cu fard, şi fără! Părerea mea! Şi ştii că femeile sunt cele mai afurisite critice când vine vorba despre alte femei!
- Există un critic şi mai critic: oglinda.
- Bine; atunci fii pesimistă în seara de Ajun! Apropo: tu unde serbezi naşterea Domnului?
- Acasă, sforăind din tot sufletul. Nici nu mă mai pot ţine pe picioare!
- Aoleu! Da' ce-aţi făcut, aţi mers în delegaţie pe jos?

Râdeau amândouă în hohote: bineînţeles că nu merseseră chiar pe jos... Adică "merseseră" doar "pe jos"...

- Ia să te iau şi pe tine la rost, că tu mi-ai rupt toată urechea! Tu ce faci? Te pregăteşti de plecare?
- Mă pregătisem, dar Florentin a prins un hoţ şi-acum dă declaraţii la poliţie. O să apară şi el, pe la 10-11 probabil...
- I-auzi! Să nu-mi spui că s-a ocupat de fardarea naturală!
- Ba cred că s-a jucat un pic şi de-a stomatologul!
- Ca Costi Ioniţă!

Le-ar fi trebuit un kilogram de minte: jumi-juma... Decise să scurteze conversaţia:

- Atunci vorbim mâine seară?
- Mâine pe la prânz: s-ar putea să ieşim pe undeva, şi poate mergeţi cu noi...
- OK! Aştept să mă suni la prânz; dacă nu mă suni, te sun eu mâine seară.
- OK! Delegaţie plăcută...
- Obrăznicuţo!
- De-aia mă iubeşti aşa de mult!
- Evident!
- Vezi, dacă nu-ţi trece durerea de picioare, bagă-le într-un lighean cu apă rece! Pa!

Şi se grăbi să închidă, ca să nu-i lase Ninei timp să riposteze...

Păi să aştepte întoarcerea soţului ei, nu? Şi cât aştepta, parcă ar fi gustat un pic de salată de boeuf. Doar un pic, că se ferea să mănânce maioneză seara din motive de... dimensiuni şi oglindă.

Florentin

Gata. Terminase cu declaraţia, Ovidiu terminase de scris fişele şi

registrul de casă... Era ora nouă, aşa că-şi luă geaca şi porni spre ieşire:
- Eu am plecat. Crăciun fericit.
- Stai!

Evident, nu scăpase tocmai de partea aia de care fugise! Mugurel alerga spre el, grăbit să-i mulţumească pentru intervenţia salvatoare! Iar pe el asemenea momente îl puneau în dificultate, fiindcă nu era obişnuit cu ele... Mâna şefului lui se întinse ferm:
- Îţi mulţumesc din suflet că ai ajutat-o.
- Stai liniştit. Eu zic să se ducă la Urgenţă, să fie sigură că n-are nimic la ochi.
- O s-o duc eu - că nu cred că mai poate să conducă în starea asta.
- OK. Ne vedem pe 27, nu?
- Bineînţeles! Să nu vă prind că nu veniţi!
- Venim - soţia mea e o mare dansatoare...
- Aşa! Ţi-a spus Laura cum ajungeţi?
- O s-o sun, să ne întâlnim undeva în Bucureşti şi să mergem în coloană.
- Îl aduci tu şi pe Ovidiu, cu prietena?
- Bineînţeles. Salut!
- Salut! Şi încă o dată, mersi! Îţi rămân dator!

La naiba! Făcu un semn vag cu mâna, a "lasă, că nu-i nevoie", şi se grăbi să se îndepărteze de florărie.

Rezolvase Mugurel cu poliţiştii. Evident, fratele şoferului se lovise de foarte multe pietricele când fusese dărâmat de picioarele lui! Şi cucuiul din cap tot de-acolo i se trăgea! Din fericire, nu-şi pierduse şi dinţii; aşa că nu era nimic... irecuperabil cu el. Va ajunge în arest 29 de zile, poate va fi anchetat în stare de arest dacă era recidivist...

Una peste alta, îi va povesti Anei tot ce se întâmplase şi i-l va descrie pe individ cu lux de amănunte: ca să fie cu ochii-n patru pe stradă, să se poată feri la timp de o eventuală răzbunare. Apoi îşi va anunţa tatăl, care va fi şi el cu ochii pe rude şi chioşcuri...

Apăsă butonul liftului şi-şi privi lung mâinile: ia uite, că se cam dezobişnuise de pocnit în dreapta şi-n stânga! Începuseră să i se umfle! Categoric, avea nevoie de mai mulţi "isteţi" de-ăştia - altfel cum se putea menţine în formă? Nu?

Descuie uşa bufnind în râs. Îşi crease acea stare de veselie care va spulbera îngrijorarea soţiei lui. Ştia că stătuse ca pe ghimpi până acum, întrebându-se cum se întâmplase, câţi fuseseră, ce spusese poliţia şi alte mii de detalii tehnice... Ia uite-o ce comod stătea "în moţul pernelor" şi ronţăia un măr!
- Bine te-am găsit!
- Bine-ai venit! Gata?
- Gata.
- Cum l-ai prins?
- Păi a venit Laura să ia încasările; şi-a venit aşa cum vine ea de obicei, aranjată ca pentru Operă. Iar când a plecat cu diplomatul cu vreo 300 de milioane, i-a ieşit individu-n cale! Norocul ei a fost că a apucat zdravăn de mâner şi-a ţipat din tot sufletul: am auzit-o şi l-am convins pe individ să plece fără bani. Nenorocul ei a fost că avea pistol la curea, şi l-a şi folosit. Aşa că ea e tot la florărie, cu Mugurel şi Ovidiu, şi dă declaraţii.
- ... Laura a tras cu pistolul?
- Ca-n filme. Noroc că a fost îndeajuns de lucidă să nu ţinteas-că spre el! Că era bulevardul plin de oameni şi maşini, iar ea tremura ca o piftie...

Ana îl privea lung şi nu părea să-l înţeleagă... Decise să continue:
- Întrucât individul a renunţat la fugă, l-am băgat în camera din spate şi l-am bumbăcit bine. A apărut şi Mugurel, care şi-a strâns asistenta în braţe mai mult decât edificator... Şi-apoi a venit poliţia. Individul e fratele unuia dintre şoferii concediaţi. Îţi dai seama cu câtă furie i-a învineţit Mugurel faţa!

Soţia lui aprobă scurt. Se grăbi spre telefon:
- Să-l sun şi pe tata: sigur se supără dacă nu ne urăm de astăzi.

Ana se ridică şi se grăbi spre bucătărie:
- Mă duc să încălzesc cina. Să-i pupi şi din partea mea!

Evident! Doamne, abia aştepta luna februarie! Când se vor pupa ele singure, fără ajutorul lui!

Ioan

Apăsă butonul, zâmbind slab... Fiul lui era foarte îngrijorat din cauza acelui puştan. Sigur că n-o să stea prea mult la arest! Şi mai sigur însă era că nu se va grăbi să se răzbune pe familia lui Florentin! Va avea alte lucruri de făcut, mult mai interesante şi mai importante decât ăsta! Oricum, răfuiala fusese de la început cu Mugurel, nu cu Florentin. Iar el era calm, ştiind ce "armie" putea ridica neamul lui în zece minute de utilizat mobilele...

Fiul lui îi urase deja "Crăciun fericit" - semn că urma să stingă televizorul, să scoată telefonul din priză şi să petreacă alături de soţia lui până spre dimineaţă. Probabil că "ţinuseră postul", încurajaţi şi de sfaturile medicului, şi-acum or să-şi cam facă de cap... Mare şmecher, Prâslea ăsta! Cu prima ocazie când va da ochii cu el, o să-i şoptească la ureche: "Apropo de Crăciun; să ştii că nu e de-ajuns să insişti ca să iasă gemeni". Şi-apoi se va delecta cu obrajii stacojii şi întrebările nevestei lui, căreia nu-i va spune nimic...

Reveni spre Roberto:
- Voi ce-aveţi de gând pentru seara asta?
- Păi după ce scăpăm de nebunia asta, mergem glonţ la culcare! Nici nu mai clipesc coerent!

Fiul lui "se dădea rănit"! Dar şi muncise azi, toată ziua: merita un pic de odihnă! Aşa că îl privi lung, cu subînţeles:
- Şi dacă dormiţi voi în tren, în drum spre Predeal?

Aa, îl privea ca pe marţieni! Arătă spre propriul mobil:
- Ştii că am amici şi pe-acolo: sun şi vă găsesc imediat cazare. Ce zici: îţi duci nevasta şi copilul la munte?
- ... Ca să plecăm la noapte şi să venim mâine noapte? Lasă, că mai bine dormim pe cinste şi ne visăm pe pârtie! Şi nici nu răcim, nu ne rupem picioarele...

Existau doar două posibile explicaţii: ori fiul lui devenise bătrânicios, ori nu voia sub nici o formă să-şi ducă nevasta într-un mini-concediu! Se încruntă:
- Nu vrei s-o duci la munte?
- Nu înţelegi că nu poate căra şi valizele, şi copilul, şi bărbatul până la Predeal?
- Păi ia-ţi o cafea şi pune-te pe picioare!
- Numai un somn de 24 de ore m-ar pune pe picioare acum!

Decise să nu mai insiste: dacă aşa voia el...

Tot nu aflaseră ce anume crea tensiunea aceea între Roberto şi Mirela. Nu se certau; doar se ocoleau uneori cu grijă. Semn că aveau, totuşi, o mică problemă de rezolvat... şi nu se prea grăbeau s-o rezolve. Nici nu era o problemă îndeajuns de mare ca să le ceară lor ajutorul sau vreun sfat...

Să-i lase în pace atunci! Evident, nu-şi va întreba nora dacă o excursie până la Predeal "suna bine" sau nu - pentru că suna foarte bine! Şi nu voia să sporească tensiunea dintre ei. O simplă discuţie de-asta putea "sparge buba", iar el trebuia mai întâi să afle despre ce era vorba - ca să poată să-i împace cât mai repede!

Deci Crăciunul ăsta va semăna cu cel de anul trecut: toţi în jurul mesei, la îmbuibat şi televizor. Asta e! Nici nu mai avea timp să organizeze un chef cu lăutari! Şi era şi mult prea obosit pentru asemenea "desfăşurare de forţe". Or să doarmă toţi duşi până poimâine dimineaţă, când vor aproviziona iar beciul şi vor deschide toate chioşcurile...

Aoleu, dar Prâslea nu trecea pe la ei? Bineînţeles că trecea! Că-i era tare dragă viaţa! Întrebarea era când - mâine sau poimâine? El era tentat să creadă că Florentin şi Ana vor profita de ziua liberă şi vor sta încuiaţi în casă, tolăniţi la televizor. Deci o să-l aştepte poimâine la prânz... OK!

Acum se încruntase - că Prâslea va veni singur.

... Asta e! Lucrurile erau totuşi aşa cum erau! Chiar dacă nevasta lui, nerăbdătoare şi curioasă din fire, se împăcase deja cu Ana, el unul

avea mai multă răbdare. El avea foarte multe lucruri în minte, avea multe amintiri, şi frumoase dar şi urâte... Va veni şi timpul ăla. Presimţea că, în clipa când va intra cu florile în maternitate, va uita toată supărarea. Dar până atunci lucrurile vor rămâne aşa cum erau acum. Nici Ana nu părea dornică să grăbească împăcarea, dar nici el nu-i dădea indicii cum că-şi dorea ca lucrurile să redevină cum fuseseră cândva! Dacă ei îi era bine aşa, singură cu toate cele pe cap, la distanţă de ajutorul unei femei care crescuse cinci copii şi trei nepoţi...

25 decembrie 2003 - joi

Ana-Maria

Plictisitor program - dar nu s-ar fi ridicat de-acolo nici în caz de cutremur! Pentru că se trezise la zece jumate, într-un miros tentant de omletă cu tot felul de bunătăţuri. Mâncaseră amândoi cocoţaţi "în moţul patului"; apoi se mutaseră la televizor, unde moţăiau şi acum deşi se apropiase ora prânzului...

Soneria? Azi? Acum? Cine ce voia de la ei? Să plece! N-aveau nici zahăr de dat, nici cadouri de primit! Să plece! Luă telecomanda şi dădu televizorul mai încet: ca să plece, indiferent cine era şi ce voia! Numai că piuitul se repetă, iar soţul ei îi fură un sărut:

- Ştiu, şi eu aş fi vrut să plece. Mă duc să rezolv problema.

Prea bine! Dacă se ducea el, sigur va goni intrusul! Şi se va întoarce repede pe perne, unde era cald şi bine şi erau şi ele două...

Tresări la auzul paşilor: măi, să fie! Rezolvase invitând "problema" în casă? Ridică privirea spre uşa de la sufragerie, aşteptând... Aoleu! Se grăbi să se ridice:

- Ninuţo, ce-i cu tine?

Prietena ei, palidă ca lămâia şi cu lacrimile negre de dermatograf împletite în vârful bărbii, o privea lung şi tăcea... O trase spre perne:

- Ia vino-ncoa!

Să se aşeze amândouă şi să-i smulgă istorisirea! Sigur făcuse Radu ceva! Sigur din cauza lui plângea! Ah, o să-i spargă capul individului ăluia!

Trase câteva şerveţele din cutie şi începu să-i şteargă rimelul prelins din belşug pe obraji. Tăcea; ştia că prietena ei nu venise până acolo doar ca să-i şteargă cineva dârele de pe faţă! Aştepta gestul; după vreo zece secunde, Florentin intră cu un pahar mare, aburind, de Coca-Cola. Iar prietena ei se dezmetici: bău jumătate din lichidul maroniu şi-i luă şerveţele. Şi se preocupă singurică de rimelul inestetic...

O privea lung şi aştepta. Florentin se aşeză şi el pe partea cealaltă a mesei, lăsându-le astfel singure lângă perete. Iar Nina oftă greu:

- A aflat nevastă-sa.

Deci aflase nevastă-sa! OK! Răspunse, calmă:

- Era normal să afle, mai devreme sau mai târziu. Totuşi, vă ascundeţi cu brio de atâţia ani! Iar absenţa lui toată ziua de ieri, cu telefonul oprit şi extrem de departe de birou a fost menită "să-i sune ei zurgălăii". Dar tu cum ai aflat asta?

Nina tăcea... Se încruntă:

- Să nu-mi spui că te-ai pomenit cu ea la uşă!
- Nu; m-a sunat el, acum vreo jumătate de oră.
- Adică el a plecat de-acasă şi azi?
- Nu; doar a coborât să-şi cumpere ţigări.
- Aha... Şi ce ţi-a spus?
- Că a ajuns aseară acasă pe la opt; au mâncat toţi trei, după care băiatul lui a plecat la petrecere cu nişte colegi de facultate iar ea s-a întors în sufragerie şi i-a spus, foarte calmă, că şi-a dat seama că are o amantă.
- ... OK! Iar el ce i-a spus?
- Ce i-a spus exact, nu vom şti niciodată! Mie mi-a povestit cum a privit-o lung, foarte calm, şi i-a spus că da, are o amantă cu care se vede de doi ani jumate şi datorită căreia băiatul lor se liniştise şi se concentrase asupra facultăţii. Că amanta e direct responsabilă de calmul lui şi programul fix, care include cinele zilnice. Că ţine foarte mult la această amantă. Şi că, dacă ea va insista să scape de ea, adică de mine, sau scotea vreo vorbă faţă de băiat, el va divorţa fără regrete şi-i va lăsa pe amândoi pe drumuri.

Decise să nu-şi înfrâneze mirarea:

- Uau! Da' ştiu că a pus picioru-n prag rău de tot!

Florentin zâmbi slab:

- S-a săturat. E obositor să te plimbi zilnic între două adrese; în plus, inevitabil, una dintre ele devine o sursă de enervare şi proastă dispoziţie.

Asta era şi opinia ei, dar o va rosti ceva mai târziu. Acum trebuia să audă şi finalul povestirii!

- Iar ea ce-a spus? A răcnit? I-a spart capul?

- Nici măcar n-a clipit! Cred că a bănuit, în toţi anii ăştia... El mi-a spus că nevastă-sa a înţeles situaţia şi n-a făcut nici crize de nervi, nici accese de plâns, nici - Doamne fereşte! - o altă criză de epilepsie. Iar restul serii au discutat despre firmă, vecini, şcoala băiatului...

Aha!

- Azi vă vedeţi?

- Nu. Mi-a dat telefon tocmai ca să-mi povestească ce s-a întâmplat şi să mă roage să nu mă supăr foarte tare, dar azi nu ne vedem. E Crăciunul, e şi băiatul lui acasă... E şi riscant, cred, să întindă coarda cu nevastă-sa... Ştii, cred că aseară a fost luat pe nepregătite şi-a ameninţat-o doar ca să-i închidă gura. De fapt, nu vrea să afle băiatul; iar ea ştie asta şi-o să profite începând chiar de azi. Mie mi-e frică de altceva.

De ce anume-i era frică? Ea tăcea... Începu să râdă:

- Ţi-o fi frică să nu te părăsească!

Nina aprobă scurt cu capul, iar Florentin începu să râdă:

- Oo, nici gând! Mai ales după ce-a informat-o! Sau crezi că i-a spus adevărul doar ca să vadă cum îi şade palidă şi cu gura căscată?!

- Nu-s chiar atât de bleagă. Dar Ana ştie: îmi place să fiu pesimistă, ca să mă bucur mult pentru rezolvările problemelor mele. Prefer deci să cred că ce-am auzit azi la telefon a fost o minciunică drăguţă, menită să mă ţină în *stand-by* până după sărbători - când soţia lui va face criza de nervi, iar el mă va anunţa, cu tristeţe în glas, că ar fi mai bine să nu ne mai vedem un timp.

Soţul ei se ridică, râzând în continuare:

- OK: nu mai zic nimic! Dar să ştii că voi, femeile, aveţi uneori momente când nu înţelegeţi bărbaţii. Da' chiar deloc! Cine vrea gogoşi?

Se grăbi să se ridice:

- Hai la bucătărie, să facem gogoşi! Sau te gândeai că fugi acasă, să boceşti în singurătate?

Prietena ei negă scurt. O trase în bucătărie şi deschise frigiderul: nişte gogoşi erau numai bune acum! De când depăşise "pragul psihologic" al celor şapte luni, începuse să cam decaleze mesele. De parcă se răzvrăteau amândouă de la reguli...

Florentin

Mda. Deci Nina era îndrăgostită lulea de individul ăla care ştia cum trebuia să arate un buchet de flori! Chiar dacă diferenţa de vârstă era evidentă... Ea era îndrăgostită de el, el începuse să-şi pregătească divorţul amiabil de prima nevastă...

Evident, nu va insista! Şi nici nu le va lăsa să disece problema aia ore în şir! Ştia că Radu nu va avea stare, "sechestrat" în casă. Aşa că o va suna chiar azi; şi era important pentru ea şi viitorul lor ca amantul s-o găsească la prietena ei. Dacă el avea unde petrece ziua de 25 decembrie, ea de ce să stea singură-n casă şi să bocească? Şi-aşa or să se vadă azi, iar ea va etala ditamai ochii roşii plânşi! Oof, bleguţă mai era Nina asta!

De fapt, era panicată. Pesimistă din fire, sperase probabil că nevasta nu va afla de ea decât după moarte, de la alţi îngeri care-i văzuseră "de sus". Nu se aşteptase ca tocmai de Crăciun să se spargă "buba"... deşi programul lui de ieri ar fi trebuit să fie cel mai bun indiciu...

Femeile astea! Nu-i înţelegeau deloc pe ei, bărbaţii! Bufni în râs, amuzat de acel gând, iar Ana reacţionă imediat:

- Tu râzi de gogoşile mele, nu?

Nu, nici nu le văzuse! Se apropie de masă:

- Nici nu le-am văzut; dar dacă tot ai deschis discuţia...

Arătă spre una dintre ele:

- Uite, aia aduce a dinozaur!

Nina începu şi ea să râdă:

- Iar aia seamănă cu Olive!

Perfect! Exact la timp! Ana se repezise să-l umple de zahăr pudră, iar numele individei o readusese în faţa farfuriei...

Or să petreacă toţi trei un Crăciun de pomină! Peste vreo oră jumate vor mânca prânzul, apoi vor juca macao sau tabinet pe gogoşi... Şi-apoi va suna Radu. Nina va pleca, ei vor ieşi la plimbare în parc... Un Crăciun perfect. Să nu uite însă să-şi sune părinţii!

Ia să-i sune chiar acum, ca să rezolve odată problema! În plus, presupunea că ai lui dormiseră până spre ora 12; deci un telefon ar fi picat excelent acum.

Ana-Maria

Piuitul isteric o făcu să tresară. Nina aruncă imediat cărţile şi se repezi spre geantă. Scotoci, scoase telefonul şi apăsă butonul, mai serioasă ca niciodată:

- Da.

Îi privea cu maximă atenţie mimica. În funcţie de ea, ştia dacă era sau nu cazul să-i ia telefonul şi să-l înjure ea pe Radu! Că, dacă o supăra pe Ninuţa ei, individul nu avea voie să scape neînjurat!

- ... Şi ce-a spus?...

Acum era acum! Chipul Ninei se destinse brusc; prietena ei începu să zâmbească:

- Bine. Atunci ne vedem peste jumătate de oră?

Şi-acum redevenise serioasă! Ce naiba-i spunea individul ăla?

- ... Păi nu sunt acasă... La Ana... Bine; te aştept.

Nina închise şi-i privi cu ochi miraţi:

- Acum un sfert de oră, băiatul lui a ieşit cu colegii în oraş. Iar el s-a îmbrăcat şi-a anunţat-o că pleacă şi el. Ea n-a întrebat unde; aşa că el e acum în faţa uşii mele, mirat că apasă soneria şi nu răspund...

- Şi vine să te ia.

- Da: o să vină să mă ia, să mergem să mâncăm şi-apoi să petrecem în continuare Crăciunul în doi.

Nina îl privi lung pe Florentin; el ridică din umeri, zâmbind:

- Eu ţi-am spus; dar cum m-ai contrazis, n-am mai insistat...

Se grăbi să intervină şi să ceară amănunte, realizând că în acele momente Nina va asculta cu sfinţenie cuvintele lui Florentin:

- Ia "luminează-ne" şi pe noi: ce-i în mintea lui?

- Crezi că sunt un soi de medium? Oi fi eu rudă cu tuşica Didonia; dar partea asta să ştii că nu se transmite pe cale genetică!

- De ce-a lăsat-o singură-n casă şi-a plecat la Nina?

- Pentru că, faţă de ea, n-are de ce să se ascundă. Relaţiile lor sunt zero de foarte mult timp; dacă se supără, nevasta poate cel mult să-l reclame la Primărie sau la Protecţia Consumatorului! Iar băiatul are vârsta şi isteţimea necesare să priceapă că, la urma urmei, tatăl lui e prezent destul de mult în familie şi se ocupă şi de el, şi de mama lui ca un adevărat cap de familie. Are grijă să nu le lipsească nimic, cinează cu ei, doarme cu ei în casă, nu-şi schimbă adresa din buletin, nu pleacă brambura câte două săptămâni... Chiar şi el, chiar şi dac-ar fi extrem de răsfăţat, trebuie să priceapă că viaţa privată a tatălui lui e doar a tatălui lui, iar el nu prea mai are un cuvânt de spus în ea.

Nina se grăbi să-l întrerupă:

- Şi-acum eu ce să fac?

- Păi, evident, să mergi cu el să mâncaţi şi să petreceţi în continuare Crăciunul! Aveai alte planuri?

- Nuu, nu azi! Ce să fac în continuare?

- Să-ţi vezi de treaba ta, ca şi cum nu s-a întâmplat nimic. După cum vezi, de schimbări se ocupă el. Ştii ce s-a întâmplat când l-ai sunat la o oră nepotrivită...

Prietena ei aprobă scurt.

- Păi vezi? Stai liniştită, că se îngrijorează el destul! Lasă-l să ia el deciziile astea. Te asigur că n-ai să fii dezamăgită!

Acum Nina zâmbea... Se ridică:

- Fugi şi fă ceva cu machiajul; sau vrei să vadă că ai plâns ca o

fată mare părăsită?

Rămăseseră singuri. Îşi strânse uşor soţul în braţe şi şopti, privindu-l cu ochi curioşi:

- Tu ce zici?

- Zic că s-a îndrăgostit de-a binelea de ea. Pentru că-i e mai bine cu ea decât cu nevasta. Oricum, acum o iubeşte mai mult pe Nina. Şi nu-i mai pasă nici de opinia nevestei, nici de boala ei: că ea ia pastile, are un tratament şi-o poate duce repejor la Urgenţă dacă se întâmplă ceva. Problema lui e copilul; de-asta nu a înaintat încă divorţul. Se gândeşte la o modalitate de a-i spune băiatului...

Exact aşa calculase şi ea! Îl privi lung, cu subînţeles:

- La ce te gândeai în bucătărie, când ai bufnit în râs?

Soţul ei îi evita privirea; dar zâmbea. Semn că nu va afla aşa uşor ce-i trecuse atunci prin minte! Totuşi, va insista imediat după plecarea Ninei: pentru că era curioasă.

- Vrei să ieşim şi noi pe-afară?

- Ieşim.

- Dar numai dacă nu e gheţuş.

- OK! Mă duc să mă îmbrac.

Intră în dormitor, zâmbind slab... Până la urmă, prietena ei era norocoasă cu asemenea amant! Mă rog - iubit! Că ea nu era măritată, ca el. Ea era amanta lui; el era doar iubitul ei... Şi poate că într-o zi o să le joace la nuntă! Cine mai putea bănui măcar ce se va întâmpla cu nebunii ăştia doi! Deşi, sincer, nebună părea doar ea; el avea acum o alură foarte diferită de acel "Evelin imaginar" despre care-i vorbise ea cândva...

Chiar; oare ce mai făcea Evelin? Tot cu Oana?... Eh! Cui îi păsa de asta?! Important era că fostul ei soţ dispăruse din "peisaj"! Că nu-i mai deranja nici cu prezenţa, nici cu telefoanele, nici cu vreo scrisorică sau devastare a chioşcurilor...

Îşi încheie nasturii salopetei şi ieşi din dormitor. Florentin o privi lung, preţ de-o clipă, şi se încruntă. Dar nu-i dădu atenţie: o să renunţe la cămaşa neagră după fix şase săptămâni! Chiar dacă el renunţase deja! Să zică mersi că nu-şi lua şi geaca neagră! Ia să împacheteze ea câteva gogoşi, să aibă de ronţăit la plimbare...

26 decembrie 2003 - vineri

Florentin

Azi se cam plictisise. Evident, bucureştenii erau fie beţi morţi după un Crăciun epuizant, fie leşinaţi pe pârtiile de schi! Slabă vânzare; dar nici nu-şi imaginase că "va da gata cartierul" cu o mega-comandă cu paişpe coşuri cu trandafiri şi sute de buchete cu streliţia! De-aia nici nu se mai obosise să aprovizioneze azi; şi de-aia, şi pentru că, la trei jumate dimineaţa, soţia lui dormea mult prea frumos ca să poată fi lăsată să doarmă singură! Şi el se simţise obosit, un pic epuizat după mega-plimbarea de ieri şi mega-delegaţia de azi-noapte...

Ia uite, că nici tăticul lui nu deschisese azi! Iar asta-i amintea...

Grăbi pasul şi aproape alergă în scara blocului. Liftul era la 9 - ca să-i facă lui în ciudă! Dar, la urma urmei, era abia două jumate; dacă ajungea la ei la trei jumate, era perfect! Trebuia să facă şi unele mici cumpărături... Descuie uşa şi se grăbi să-şi sărute soţia...

- ... Mm, bine-ai venit!

- Bine te-am găsit! Ştii ce dor mi-a fost de tine?

Obrajii Anei deveniră instantaneu roşii; decise să n-o lase să se chinuie găsind un răspuns:

- Ce făceai? Ai treabă?

- Mă uitam pe net.

- Aha! Eu am o mică problemă...

Oare cum va reacţiona Ana, după ziua superbă de ieri, când va auzi că azi el pleca singur la părinţii lui? Ochii căprui aşteptau problema...

- Azi ar trebui să trec pe la ai mei.

- Păi schimbă-te şi fugi!

- Nu te superi?

- De ce să mă supăr?

- Că mă duc singur.

- Nu mă supăr. Hai, schimbă-te şi fugi - că-l ştiu eu pe socrul meu, cât de nerăbdător poate deveni în anumite momente...

Începu să râdă şi-i mai fură un sărut:

- Mă schimb şi plec.

Intră în dormitor, scoase cămaşa lui preferată şi pantalonii eleganţi şi se schimbă:

- Nu stau mai mult de două ore.

- Stai atât cât vreţi voi să stai.

Ce răspuns concludent! Cum ştia soţia lui să-i dea toate răspunsurile într-unul singur! Şi fără să fie nevoit să lungească inutil discuţia! Când va pleca de la ai lui, va face un ocol până la florărie. Îl va supune pe Ovidiu unor chinuri groaznice... în urma cărora vânzarea va mai creşte puţin, experienţa tânărului va creşte considerabil iar bucuria soţiei lui va fi enormă. De mult nu-i mai adusese flori!

Apropo de flori: ia să facă el şi-o oprire în drum spre ai lui! Deci avea nevoie de patru buchete acum, unul la întoarcere... Foarte norocos, Ovidiu ăsta! Va avea vânzare serioasă! Luă bani din şifonier şi ieşi.

Oare pe unde era deschis azi, să cumpere nişte cadouri? Că doar nu se ducea la mămica lui cu mâna-n fund!... Ei, se descurca el! Sigur era deschis pe undeva! O să ia maşina şi-o să alerge prin tot Bucureştiul, până va găsi un magazin deschis! Deşi era sigur că jos, la complex, erau deja cozi formate la toate casele...

Ana-Maria

Bun! Soţul ei plecase! Se repezi la telefon şi formă numărul: nu mai putea de curiozitate! Şi de îngrijorare!

- Alo?

- De ce eşti aşa rea?

Evident, Nina rămăsese interzisă! Începu să râdă:

- E ora trei, iar tu m-ai lăsat să fierb până acum!
- Ah, ce m-ai speriat! Am crezut că cine ştie ce prostioară am spus şi te-ai supărat pe mine!
- Nicidecum! Deci: cum a fost ieri?
- Aa, a fost super! Când m-a văzut, m-a dus cu viteza sunetului acasă. Unde mi-a ars o mare palmă la fund: că de ce-am plâns! Ştii că şi acum mă doare?
- Îmi dau seama! Pentru că ai plâns ca o fraieră degeaba!
- Degeaba? Ano, nu-ţi dai seama că aseară se putea hotărî să pună punct relaţiei noastre?
- Şi crezi că lacrimile tale l-ar fi putut influenţa în vreun fel?

Nina tăcea...

- N-aveai de ce să plângi chiar în halul ăla! Puteai să verşi câteva lacrimi; dar să-ţi umfli ochii chiar aşa... Şi pe urmă ce-aţi făcut?
- Păi ce să facem; am fost nişteluş în delegaţie, după care m-a pus să-mi iau nişte blugi şi-am fost la McDonand's. Unde ne-am distrat mult mai bine decât la un restaurant de fiţe.
- Asta e bine.
- Mai ales că şi el era în blugi.
- Deci nu intenţionase să mergeţi la un restaurant de fiţe.
- Eu ştiu?! Cred că a încercat să-i dea de înţeles nevestei că nu se duce la birou. Sau că vine la mine ca acasă...
- O să-l întreb pe Florentin - că ai văzut şi tu că se pricepe!
- Şi-ncă foarte bine! Apropo: s-a supărat că v-am stricat ziua de... intimitate?
- Nu. Şi n-ai stricat nici o zi de intimitate, să ştii! Ne holbam la televizor; am fi făcut-o toată ziua, cu unele mici întreruperi pentru mese.
- Şi pentru delegaţii...
- Nuu, că delegaţia a fost ieri seară!
- Aha! Apropo: încă n-a venit de la florărie?
- Ba a venit şi s-a dus la ai lui.
- Ştii, chestia asta e mai mult decât anormală. Măcar te-a invitat şi pe tine?
- Nu, pentru că nu el trebuie să mă invite.
- Şi ţi se pare normal aşa?
- Nu; nici fuga pe fereastră n-a fost normală.
- Fuga asta s-a petrecut în urmă cu câteva luni bune! De atunci, s-au schimbat multe!
- De-atunci a intervenit şi pierderea sarcinii... Mă rog; cu soacra mea pot spune că am intrat pe făgaşul normal. Dar socrul meu e "şeriful"; şi încă n-am discutat cu el.
- Păi dă-i un telefon şi discutaţi!
- Nu-i chiar atât de simplu... Nu-i pot cere iertare prin telefon, nu? În plus, dacă el nu dă de mine, eu nu-l pot căuta - că l-aş căuta oricum degeaba. Nu vrea să fie găsit. Încă se gândeşte la tot trecutul şi cred că calculează bile albe şi bile negre...
- Nu ştiu ce să zic... Şi să ştii că mă simt tare prost când ştiu că tu mă ajuţi cu atâtea sfaturi şi atâta sprijin, iar eu sunt uneori atât de neputincioasă...
- Stai liniştită: sunt un caz imposibil de "recuperat" aşa.
- Ai mai vorbit cu ţaţa Dida?
- Nu prea am ce să vorbesc cu ea. Mi-a spus tot ce era de spus; nu pot s-o sun, să-i povestesc ce s-a mai întâmplat şi s-o întreb cum să mă împac cu socrul meu!
- De ce? Doar a zis că-ţi ştie tot neamul!
- Da, dar... Nu-mi prea vine "să spun mereu din casă". Dacă vreodată află socrii mei că, în loc să le cer lor părerea sau sfatul, am apelat la vecina ta, care nu face parte din familie şi căreia i-am povestit cam totul...
- Ai dreptate. Atunci aşteaptă până în februarie! Că după ce naşti cred că or să se îndrepte lucrurile!
- Eu sunt sigură că, dacă nu se îndreaptă până atunci, se rezolvă totul la maternitate. Mai ales că e fetiţă, iar ei abia aşteaptă să cumpere rochiţe...
- Exact. Deci, draga mea, eşti singură acasă...
- Sunt - şi cred că mă apuc să organizez o cină romantică...
- Perfect! Uite, vezi? Tu poţi să faci cine de-astea romantice!
- Iar pe tine cine te ţine să organizezi prânzuri romantice?
- Soarele?
- Pentru asta s-au inventat jaluzelele şi păturile! Să vezi tu ce beznă se face când pui pătura-n geam... mamă-mamă!
- Uite că nu m-am gândit... O să fac un test, să văd cum e.
- OK. Hai, că am fugit să aranjez lumânările.
- Măi, voi să nu exageraţi cu delegaţiile!
- Nici o şansă! Cred că ţine socoteala pe calendar, că mă temperează în doi timpi şi trei mişcări!
- OK! Paa!
- Paa!

Închise şi se grăbi să aducă punga cu lumânări: azi vor cina extrem de romantic. Şi atât.

Florentin

Ieşi din casă, din curte şi porni spre maşină. Se simţea supravegheat cu grijă... Demară spre casă. Şi-şi aprinse o ţigară, zâmbind slab...

Totul era perfect. Se gândise foarte bine când hotărâse să intre în complex. Luase câte-un cadou simbolic pentru fiecare. Şi toţi se bucuraseră când descoperiseră nimicurile alea! Sigur, erau cadouri - restul nu prea mai conta! Se bucuraseră şi pentru flori, deşi femeile din familia lui avuseseră întotdeauna o mini-seră în beci... Iar el descoperise că anticipase corect aşteptările tatălui lui. Petrecuse Ajunul şi Crăciunul în familie; ziua imediat următoare le era destinată lor - familiei lui. Dacă n-ar fi fost în continuare supăraţi pe Ana, ar fi venit împreună ieri, la masă. Şi azi, tot la masă, tot împreună - aşa cum veniseră Luminiţa şi Nicuşor. Dar întrucât tăticul lui evitase azi să-l întrebe măcar aşa, de complezenţă, de ce venise singur...

Oare cât mai ţinea supărarea aia? Dacă nu se va termina până în februarie, o să se ia de tatăl lui! Ana nu avea voie să se supere după naştere! Aşa că, dacă nu-şi rezolvau cumva problemele, o să le interzică să dea ochii unul cu celălalt! Şi cum fetiţa nu va putea fi scoasă din casă câteva săptămâni, după care va ieşi doar preţ de 10-15 minute în parc, tăticul lui o să primească "interzis" şi la nepoţică, şi la noră! Şi-i împăca el fuguţa, pe bază de necesitate sufletească!

Tăticul lui parcă-l aşteptase la geam: de cum se apropiase de curte, uşa casei se deschisese iar pe chipul bătrânului văzuse un zâmbet larg, fericit...

Toţi erau bine. Sigur, cel mai bine era Marcel! Şi Gabriela! Încercase să-i observe pe amândoi cu coada ochiului; se convinsese repede că ei erau acum subiectul zâmbetelor cu subînţeles de după masa de seară. Iar Gabriela chiar nu-i mai acorda lui nici o atenţie! Nici nu evita să-l privească, aşa cum se întâmplase la începutul mariajului ei... Gabriela se comporta normal - exact ca Mirela. Exact ca orice cumnată, faţă de cumnatul ei. Nimic ciudat, nimic suspect... Era concentrată doar asupra lui Marcel şi a lui Ionuţ. Iar piciul era în al nouălea cer. Ar fi vrut să întrebe ce mai făcea Ioana; se abţinuse însă şi aşteptase "să fie informat". Nu fusese - semn că Ioana "era istorie". Din păcate, Narcis tot "istorie" rămăsese...

Nu-şi va înţelege niciodată fratele, din punctul ăla de vedere. Narcis era şi copilul lui! Nedorit, ce-i drept, dar... Dar cum să nu-ţi doreşti copilul care-i al tău? Pentru el, logica asta era imposibil de înţeles...

Roberto şi Marcela se înţelegeau bine. Încă. Evident, aveau ceva de împărţit; exista o divergenţă undeva, în discuţiile lor. Dar erau calmi, vorbeau normal, nu se ocoleau, nu se încruntau unul la celălalt... Probabil aveau o divergenţă legată de şcoala lui George sau de "repartizarea" la chioşcuri! Poate că Mirela - sau Roberto - îşi dorea să lucreze împreună, aşa cum lucrau Gabriela şi Marcel! Iar asta era destul de greu de "organizat", pentru că tăticul lui era legat de Dorobanţi iar mămica lui era complet lipsită de tact cu clienţii din Dorobanţi... Ei ştiau ce-aveau de împărţit! Atunci când nu se vor mai

înţelege, se vor plânge cuiva - şi gata, li se va rezolva problema! Dealtfel avea o bănuială legată de petrecerea de Revelion, Mirela, Ana şi acel mister. Probabil că el va ieşi la iveală înainte de începerea lui 2004...

Luminiţa şi Nicuşor erau teribili. Ei trăiau un soi de vis, în care el era prinţul, ea prinţesa şi pluteau împreună pe-un norişor roz, lipsiţi de griji şi probleme... Privindu-i, avusese momente când pusese la îndoială discuţia cu Ana. Sora lui nu putea fi chiar atât de fericită dacă încasa scatoalce de la soacră! Sau putea mima atât de bine fericirea supremă, fiind atât de fericită şi îndrăgostită de Nicuşor şi ştiind ce măsură radicală ar fi luat tatăl ei dacă afla cum decurgea relaţia noră-soacră...

Ileana era aceeaşi mezină dintotdeauna. Doar că observase o mică schimbare şi în comportament, şi în limbaj... Se vedeau progresele; se vedea influenţa manualelor asupra ei. Şi se vedea şi efectul schimbării asupra părinţilor lui. Se purtau altfel cu ea; parcă mai atenţi, mai... înţelegători...

Şi-acum abia aştepta să ajungă acasă şi să-i povestească Anei totul! Mai ales partea cu cadourile! Bineînţeles că le pregătiseră şi ei tot felul de cadouri: şi pentru el, şi pentru Ana. Şi cozonac proaspăt, şi friptură delicioasă, şi încă vreo patru-cinci borcane cu "ceva"...

Păi până aici totul era perfect! Acum să se întoarcă la Ovidiu, să-i ia soţiei lui un buchet de flori şi să-şi petreacă seara tolăniţi comod pe pernele din sufragerie.

Ana-Maria

Cheia ronţăi în broască. Decise să nu se ridice: oricum n-ar fi reuşit să-i iasă în întâmpinare! Pe măsură ce sarcina înainta, ea devenea tot mai greoaie, mai neîndemânatică... Florentin intră în sufragerie. O privi lung; apoi privi masa, lumânările... reveni spre ea şi-o atenţionă cu degetul, foarte serios. Iar ea bufni în râs:

- Numai la prostii ţi-e gândul!

Începu şi el să râdă şi-şi aduse mâna dreaptă în faţă:

- Mai ştii?!

Ia uite! Tii, ce buchet frumos! Se ridică şi-şi îmbrăţişă soţul:

- Mm...
- Te rog să fii cuminte!
- Dacă eşti şi tu cuminte!
- Eu sunt cel mai cuminte...

Îl privi lung, încercând să afle dacă acele cuvinte mascau un gând obraznic... iar soţul ei completă:

- ... După tine, fireşte!

Îi fură un sărut şi luă florile:

- Te schimbi şi vii şi tu la masă?
- Bineînţeles!

Bun! El se grăbea să se schimbe, ea punea florile în vază. Şi-apoi se întâlneau la masă, la povestit cum decursese vizita lui la părinţi.

Oricum, soţul ei venise extrem de bucuros! Se gândise şi la flori... Deci totul fusese perfect! Ai lui erau bine, erau fericiţi, nu aveau probleme... Perfect! O să-l asculte totuşi, pentru că era curioasă să afle ce mai făceau cumnatele ei. Se pregătea "sufleteşte" pentru şuşotelile din seara de Revelion. Nu mai discutaseră de atâta timp!

27 decembrie 2003 - sâmbătă

Ana-Maria

Soneria începu să piuie "isteric". Păi dacă suna aşa, atunci era ori soacra ei, ori Nina! Ori, fireşte, poliţia! Şi nici una dintre "variante" nu trebuia lăsată să aştepte! Aa, Nina! Descuie uşa, iar prietena ei năvăli practic peste ea!

- Închide repede uşa! Încui-o bine!

OK! Dar ce naiba se întâmplase?

- Hai, că simt că mor!

Ei, na! Dar ce se întâmplase? Se lăsă trasă în bucătărie; Nina se aşeză şi oftă:

- Dă-mi nişte apă, că mor!

Bine! Scoase sticla cu apă din frigider:

- Ce s-a întâmplat?
- Păi azi, la nouă fix, nevasta lui Radu mi-a apăsat soneria.

Uau! Cât pe ce să scape paharul din mână! Se întoarse spre ea, uimită de acea veste:

- ... Nevasta lui Radu?
- Chiar ea! Bine înţolită, aranjată şi foarte calmă. Partea bună e că am ajuns mai greu la uşă, că eram la toaletă. Iar atunci când m-am uitat eu pe vizor, ea se uita undeva în geantă. Probabil reverifica adresa!

Tot ce se poate! Dar asta însemna că Radu fusese urmărit pe 25 decembrie... nu?

- Evident, am acoperit imediat vizorul şi-am înlemnit! Am tăcut mâlc, profitând de faptul că nu-mi mai luasem papucii şi nu mă auzise... Ea a mai sunat de câteva ori la sonerie, când scurt, când lung... Iar după vreo zece minute am auzit-o plecând. Abia atunci m-am putut îndepărta de uşă.
- Şi n-ai auzit-o bombănind, sau spunându-ţi ceva prin uşă!
- Nimic! N-am auzit-o nici măcar bătând cu pantoful în podea! Îţi dai seama ce linişte e pe scara blocului la ora nouă dimineaţa!

Da, ştia cum era! Deci nu avuseseră nici măcar contact vizual! Perfect! Nina dădu peste cap paharul cu apă şi-şi prinse capul în palme:

- Şi-acum ce dracu fac eu? Că mi-a aflat adresa. Poate să se întoarcă, eventual când e şi Radu la mine, şi să facă balamuc. Sau poate să pună pe cineva să mă urmărească şi să mă pozeze, şi-apoi să trimită nişte băieţi să se ocupe de mine!
- Calmează-te! Radu ce-a spus?
- Radu nu ştie. Mi-a spus că mă sună el în perioada asta, pentru că nu se mai duce la birou şi nu ştie când pleacă băiatul lui pe la amici sau pe la distracţii. Aşa că aştept să mă sune şi mă pregătesc sufleteşte să te rog să mă găzduieşti noaptea asta!
- Sigur că te găzduiesc! Noi plecăm la petrecerea de sfârşit de an de la Mugurel, iar tu rămâi cuminte aici. Dar asta chiar nu e o rezolvare.

Se aşeză în faţa ei şi-o privi cu maximă seriozitate:

- Ştii ce-a spus Florentin când a auzit că Radu a venit la tine în blugi?
- Chiar! Ce-a spus?
- Că Radu nu se mai ascunde. Nevasta ştia deja unde se ducea; băiatului îi putea spune că se dusese la un amic, care-l rugase să-l ajute la ceva în casă - bătut cuie sau covoare, funcţie de dispoziţie. Şi-a zis că a încercat să petreacă cu tine o zi normală din punctul lui de vedere. Chiar mi-a spus să te anunţ, ca să nu faci vreun infarct: înainte de trecerea în noul an, cu siguranţă Radu o să-şi aducă o sacoşă cu lucruri de stat în casă. Pentru că delegaţiile lui vor deveni tot mai dese iar drumurile dintre oraşe tot mai lungi, iar costumul tot mai incomod...

Aştepta opinia Ninei apropo de acea "semi-mutare" a lui Radu la ea; dar nu mutarea o îngrijora pe Nina acum:

- ... Ce mă fac, Anuţo? M-a găsit zgripţuroaica! Ce naiba mă

fac eu acum?!

- Draga mea, eu l-am văzut pe Radu ăsta al tău. Mă îndoiesc sincer că s-ar fi însurat cu vreo isterică. Ţi-a povestit vreodată despre vreo amantă păruită de nevastă?

- Nu.

- Spui că arăta bine; era elegantă, coafată şi calmă. Adică nu venise ca să-ţi scoată ochii la propriu.

- Asta nu-i o regulă, să ştii! Nici nu-ţi imaginezi câte cucoane de-asta onorabile am văzut eu târnuindu-se "la marea artă"!

- A venit la nouă, zici?

- Da.

- Crezi că el şi-a notat pe undeva numărul tău de telefon, sau adresa?

- Exclus!

- Mobilul e luat pe adresa ta?

- Nu, e cu cartelă. Chiar n-avea cum să afle unde stau altfel decât urmărindu-l pe el sau punând pe cineva să-l urmărească!

- Când v-aţi văzut ultima oară?

- Pe 25.

- Deci nu s-a grăbit să vină pe 26... Eu zic să stai calmă. Dacă mai vine, pune lanţul şi deschide-i. Şi întreab-o prin găurică, pe un ton neutru, ce vrea. Pentru că azi a vrut doar să staţi de vorbă.

- Sau să ne caftim un pic. Ştie că sunt mai tânără şi mai în formă decât ea - poate miza că-i voi învineţi ochii, ea va primi compasiunea lui iar el se va certa cu mine. Orice semn pe faţa mamei băiatului lui va isca un adevărat uragan!

Se ridică, zâmbind slab:

- Mai lasă telenovelele alea, că sunt ficţiune. Dacă voia să se ducă acasă bătută, îţi spunea câteva chestii "de duh" prin uşă şi-şi atingea scopul! Oi fi tu tânără şi-n formă - dar ea e vulpe bătrână, are experienţă cu amantele tinere şi în formă... Hai în sufragerie.

Nina nu răspunse; în schimb, îşi aprinse o ţigară... Tăcea; o aştepta să se gândească la socoteala aia simplă...

- ... Auzi? Ştii că acum îmi pare rău că nu i-am deschis?

- Să nu-ţi pară; i-ai arătat că eşti discretă, eşti "mai sus" decât alte amante cu care-a avut de-a face şi ţi-ar place foarte mult să nu vă cunoaşteţi altfel decât din poze. Cel mult, te va mai deranja cu un telefon. Dacă ştie unde stai, îţi ştie şi numărul de fix. La care trebuie să răspunzi - cel puţin teoretic, nu ai telefon cu afişaj şi reacţii chiar atât de bine formate. Măi Ninuţo...

Prietena ei o privea lung, aşteptându-i cuvintele cu maximum de interes... Începu să râdă:

- Când te-am cunoscut eu, nu erai aşa panicoasă!

Nina bufni şi ea în râs:

- Ce vrei - pe-atunci nu eram tânără şi neliniştită! Hai în sufragerie.

Nu-şi termina ţigara? Aa, acum îşi primise toate răspunsurile! Şi puteau merge liniştite la televizor, să comenteze ştirile! O urmă... Dar, la jumătatea holului, Nina se opri. Dar ce se întâmplase?... Aoleu, cu câtă grabă scotocea prin geantă! Aa, suna mobilul! Putea jura că Radu tocmai aflase ce ispravă făcuse soţia lui! Era tare curioasă să afle ce opinie avea el... Nina o trase în dormitor, închise uşa şi apăsă butoanele:

- Da.

- Bună, Nina.

Îl pusese pe speaker! Foarte frumos! Acum auzea şi tonul vocii; deci îi va da prietenei ei sfaturi cunoscând situaţia exactă! Perfect!

- Bună.

- Ce faci? Te-am sunat acasă...

- Am venit la Ana. Cred că dorm la ea în seara asta.

- De ce? Din cauza Cosminei?

Aia trebuia să fie nevasta! Deci aflase şi el ce se întâmplase azi!

- Nu din cauza ei; din cauza vizitei ei.

- Stai liniştită: m-a sunat adineauri şi mi-a spus ce s-a întâmplat.

- Iar asta ar trebui să mă convingă să mă întorc acolo unde ea ştie deja că mă poate găsi?

- Da. M-a asigurat că nu va mai încerca să vorbească cu tine. A vrut doar să te roage să rămâi aceeaşi femeie discretă care-ai fost şi până acum.

Nina tăcea...

- Cred că plecarea mea în blugi şi fără diplomat a pus-o pe gânduri. M-a cam "tras de urechi" aseară, amintindu-mi că băiatul nostru nu trebuie să afle starea de lucruri dintre noi şi existenţa ta măcar până după licenţă. I-am dat dreptate; gândindu-se totuşi că tu eşti tânără şi poate ţi-ai şi făcut alte planuri, a vrut să aveţi o discuţie scurtă pe tema asta.

- Te rog, spune-i că nu vreau să discut cu ea. Că sunt discretă prin definiţie, că vă cunosc problemele şi n-am nici cea mai mică intenţie să-ţi bag beţe-n roate cu băiatul. Spune-i c-o rog eu frumos să nu mă mai viziteze. Şi să nu mă sune.

- Am rugat-o deja - şi a înţeles. Deci: dat fiind faptul că Mircea a plecat de dimineaţă la munte iar afară e frig, să vin să te iau?

- ... OK.

- În jumătate de oră sunt acolo. Nina... Sper că nu e cazul să-ţi mai altoiesc una la fund!

- Nu.

- Bun. Vorbim când ajung.

Şi cam atât: Radu închisese. O privi lung, zâmbind:

- Ai văzut? Telenovelele astea se aplică în ţări mai "altfel" decât a noastră.

- Ştii în ce hal m-a speriat individa? M-am şi văzut păruită bine, înjurată şi spurcată de sus până jos, pocnită şi părăsită!

- Auzi? Eu l-am văzut pe Radu ăsta al tău de fix 2 ori - şi tot nu m-aş fi gândit la aşa ceva. În orice caz, nu la partea cu părăsitul!

- Zău? Câte amante a avut Florentin înainte să te cunoască?

- Nu mi-a spus. Nici nu l-am întrebat. Şi nici n-ar fi important, în cazul nostru.

- Radu a avut şase. În ultimii 10 ani. Calculează şi tu, că eşti isteaţă: ce şanse erau ca a unşpea să-i pice cu tronc?

- Foarte mari. E la vârsta celei de-a doua pasiuni fulgerătoare...

Ce, uitase acel mic amănunt? Evident! Deschise larg uşile şifonierului Florentinei:

- Ţi-am mai arătat vreodată ce te-aşteaptă?

Ochii Ninei erau de-a dreptul fascinaţi...

Simţise nevoia să schimbe discuţia. Îi spusese de prea multe ori că Radu era îndrăgostit de ea; obosise să se tot repete. Pe viitor, poate nici nu-i va mai răspunde! Poate-i va spune: "Aminteşte-ţi ultima noastră discuţie" şi atât. Prietena ei se întoarse spre ea:

- Cu ce te-mbraci diseară?

Deci era momentul să închidă şifonierul ăla. OK. Îl deschise pe celălalt:

- N-am foarte multe opţiuni. Evident, va fi un party nu foarte formal. O să-mi iau cămaşa asta, salopeta de blugi şi puloverul cu suzetă.

- ... Ai pulover cu suzetă?

Aprobă şi-l trase din raft. Era superb; de-aia îl şi cumpărase! Florentina sigur îl va molfăi cu mare satisfacţie...

- Vai, e bestial! De unde l-ai cumpărat?

- De la un second-hand. Primeau marfă, am trecut pe-acolo iar una dintre angajate le arăta celorlalte minunăţia de pulover. Am bătut în geam, m-am milogit de ele cinci minute dar până la urmă l-am cumpărat! Deh, avantajul gravidei!

- Eşti teribilă!

- Cam ca tine, aşa... Hai la televizor.

- Ba hai la o ţigară! Că pe-ailaltă am fumat-o cu noduri...

OK; hai la ţigară! Puse două pahare cu Coca-Cola şi se aşeză, zâmbind slab...

- Şi voi ce mai faceţi?

- Ce să facem; bine. Momentan, totul e perfect. Nu ştiu după naştere cum va fi...

- Va fi perfect în continuare!

- Nuu, nu prea cred. O să fiu agitată, obosită, puştoaica o să ţipe şi-o să plângă din cinci în cinci minute... Florentin o să fie şi el agitat şi ţâfnos când o s-o audă plângând... Vin zile grele.

- Eşti tu sigură că nu va fi de-un calm fantastic?

- Absolut. Se înfurie repede când vine vorba despre copilul nostru. Am mai discutat cu el unele lucruri despre cum o să fie, cum o să procedăm cu puştoaica... Are idei sănătoase, dar nu-şi dă seama că are şi idei care nu-s chiar bune. El e de părere că fetiţa trebuie să doarmă cu mine în pat cel puţin şase luni. Iar eu ştiu că trebuie pusă în pătuţul ei imediat cum vine de la maternitate. N-am ajuns încă la un consens în privinţa asta... Aceeaşi discuţie am avut şi cu suzeta. Eu nu vreau să i-o dau, el ar fi tentat să i-o dea. I-am spus că, dacă ia suzeta, s-ar putea să nu mai mănânce decât la biberon. Nu m-a contrazis, dar nici n-a renunţat la idee: a tăcut... Nu ştiu; cred că va reacţiona exagerat la problemele ei. La cât de "tare" a fost când am pierdut sarcina... Cred că o să rămân şi eu fără pahare.

- Haai, fii serioasă! Şi chiar dacă sparge tot; tu n-o să încasezi niciodată palme la fund.

Aprobă doar ca să aprobe: o indispunea şi acea discuţie. Tema aceea o va diseca şuşotind cu Mirela; Nina, neavând copii, nu ştia "problemele specifice".

Soneria începu să piuie. Ia te uită! Asta da, schimbare! N-o mai aştepta în maşină! Poate se gândise că Nina se vedea cu "amantul" în casa prietenei ei celei mai bune? Descuie uşa şi-o deschise larg.

- Bună ziua.

- Bună ziua.

Îl invită să intre; Radu se conformă, o văzu pe Nina fumând şi începu să râdă:

- Ţi-a venit inima la loc?

Nina începu şi ea să zâmbească:

- Evident! Da' ştii ce spaimă am tras?

- Bănuiesc.

Se aşezase lângă ea; Nina era din ce în ce mai mirată de noul comportament al prietenului ei... Scoase sticla de Coca-Cola din frigider iar Radu decise să continue discuţia:

- Am avut un schimb de replici, înainte să plec de-acasă. Mergem la cumpărături?

- Mergem. Deşi să ştii că frigiderul e plin.

- Nu intenţionam să cumpărăm mâncare.

Îi pusese şi lui un pahar; acum se grăbea să lase sticla în frigider şi să dispară în sufragerie, ca să-i lase să discute.

- Atunci ce voiai să cumpărăm?

- Păi hai să vedem: un trening comod, cu patru numere mai mare decât mine; o pereche de papuci, pijama, periuţă de dinţi...

Începu să râdă; Nina întoarse imediat capul spre ea! Aoleu! Porni spre sufragerie, râzând în continuare de prietena ei care nu înţelesese nici acum de ce ei doi aveau de cumpărat lucruri indispensabile unui bărbat în casa unei femei... Se pregătea să audă un chiuit; până atunci, îşi va călca salopeta neagră de reiat. Parcă şi Florentina râdea...

Florentin

Gata! Acum încotro o luau? La fiecare zece kilometri, Laura uita că mergeau în coloană. Iar el îi făcea conştiincios apel, după care reîntâlnea farurile Toyotei... Le reîntâlnise chiar la semnul de intrare în Corbeanca. Mai era mult? Că acuşi-acuşi se termina localitatea, iar ei tot nu ajunseseră!

... Gata! Laura semnaliza dreapta şi încetinea spre una dintre porţi. Încetini şi el, semnalizând...

Ia uite ce "imperiu" avea Mugurel acolo! Da' mergeau foarte bine afacerile astea cu flori! La asemenea viloi chiar pe malul lacului... Intră şi el pe poartă şi parcă în spatele ei. Opri motorul, zâmbind slab:

- De ce oare mă aşteptasem să fie petrecere cu lăutari?

Ovidiu râdea:

- Pentru că-l cunoşti pe Mugurel de mai mult de 3 zile?

Aprobă cu capul şi-o privi lung, serios, pe Ana:

- Cum te simţi?

- Nerăbdătoare.

Evident, soţia lui zâmbea! Era veselă că venise "la distracţie"! El întrebase însă altceva, aşa că reformulă:

- Florentina cum se simte?

- Nerăbdătoare ca şi mine!

OK! Coborâră şi-i oferi Anei braţul. Şi porniră spre vilă... Uşa se deschise larg; Mugurel râdea, vizibil binedispus de petrecerea care pentru el începuse probabil la prânz...

- Bine-aţi venit! Intraţi!

Se conformă şi-o prezentă pe Ana:

- Mugur Agapie, şeful meu. Ana-Maria Manolache, soţia mea.

Acum Mugurel era mult mai serios. Urmă strângerea de mână - şi observă imediat trecerea la limba română:

- Mugur. Îmi pare bine.

- Ana-Maria.

Evident, şi ea o sesizase! Dar asta era o discuţie pe care-o va face el cu Mugurel, nu cu ea. Nici şeful lui nu era prea sigur pe el, de vreme ce continuă în română:

- Poftiţi: în living...

Intrară. Livingul era organizat cu mese de câte patru persoane. Ei erau trei - dar cine ştie, poate că unul dintre scaune trebuia să rămână gol! Sau Ovidiu va fi urecheat pentru că venise fără prietenă... Se aşezară iar Ana zâmbi, în romanes fireşte:

- Acum ştiu cum te simţi tu uneori.

- Sunt sigur că nu asta a intenţionat.

- Şi eu. Evident, a preferat să nu rişte să facă cealaltă gafă...

Ovidiu râdea cu lacrimi deja... El doar zâmbea; de când burtica Anei crescuse atât de mare, nu-i plăcea ca viitoarea mămică să se confrunte cu nici un fel de probleme: nici de organizare, nici de bună-dispoziţie... Laura se trânti pe scaunul rămas liber, oftă greu şi se aplecă spre ei, privindu-i cu ochi veseli:

- Bine că mai e un loc liber aici! Nu-mi surâdea ideea să stau "la prezidiu", în mijlocul mini-şedinţei!

Aa, deci ei i se rezervase scaunul lângă Mugurel! Care stătea la masă cu Garofiţa şi soţul ei! Cum, accepta el aşa o "răzvrătire" din partea iubitei lui? Ana începu să râdă:

- Şi-aşa noi o să ne rupem flecurile toată seara!

- ... Te încumeţi?

Mugurel venea să-şi recupereze asistenta. Ana nu-l observă însă, atentă la discuţia cu Laura:

- Medicul mi-a spus să fac mişcare, ca să am o naştere uşoară! Iar eu nu ies din cuvântul medicului...

Ei bine? Şeful lui era "interzis"... Ce va face acum? Mai venea, sau se răzgândise brusc când constatase că Ana era romîncă doar cu fizicul?... Venea. Îşi lua un scaun şi se pregătea să se aşeze între Laura şi Ovidiu.

- Îmi place la nebunie cămaşa ta!

- Serios? Nu mi se pare o chestie formidabilă...

- E superbă! Şi trebuie să spun că foarte puţine femei sunt atât de curajoase să poarte roşul ăsta puternic! Mai ales graviduţe!

Mugurel se aşezase şi acum se concentra asupra ţigării. Deveni atent la mimica lui, ştiind că cuvintele Anei vor demonstra tot ce mai era de demonstrat. Soţia lui se aplecă mult spre Laura şi coborî tonul vocii:

- Încă nu s-au împlinit şase săptămâni.

Asistenta era acum extrem de crispată; atmosfera promitea să devină uşor dezastruoasă... Aşa că începu să râdă:

- Da' las' că vezi tu de Revelion! Şi mai ales după! Ţi-o fac eşarfe! Multe!

Ana bufni în râs:

- Adică mă sfătuieşti să adopt stilul hippie?

- Te sfătuiesc s-o faci să dispară, pe 31 decembrie, la opt seara. Sau o ajut eu să dispară definitiv.

- Bine; o să dispară. Deşi să ştii că e foarte comodă şi plăcută...

Se încruntă la ea, în glumă; Ana se trase un pic în spate, râzând:

- Gata, şefu'! S-a memorat!

Laura se grăbi să schimbe subiectul:

- Şi când trebuie să naşti?
- Spre sfârşitul lui februarie. Sau începutul lui februarie, funcţie de dispoziţia ei.
- E fetiţă deci?
- 100% fetiţă.
- Cred că aveţi deja o cameră complet roz...
- Nu chiar; am decis să împărţim dormitorul cu ea. Jumătate roz, jumătate cireş - ca să nu şi-o ia în cap...
- Şi ce-aţi cumpărat?

Mugurel decise să le întrerupă, tot în romanes:

- Te rog să nu-i spui.

Ana era mirată. El ştia deja ce va auzi, aşa că era acum curios de modul în care şeful lui "va drege busuiocul"...

- Pentru că e foarte uşor influenţabilă. Şi nu vreau să rămân fără asistentă. De fapt, tu de ce stai jos? N-auzi cine cântă?

Laura se grăbi să se ridice, de parcă adineauri începuse melodia - iar Mugurel se aplecă spre ei:

- Ia să-mi spui tu mie, Florentine: cum să fac să-i conving şi pe căpoşii ăştia să se implice în ceea ce fac?
- Nu ştiu. Eu am fost implicat din prima clipă, aşa că nu ştiu ce i-ar putea convinge...
- Le-am dat salarii obscene - n-am obţinut nimic. Am ţipat la ei - n-am obţinut nimic. Le-am redus salariile până la minimul pe economie - degeaba. L-am dat afară pe Mihăiţă, care le împuia capul cu prostii - şi tot degeaba!
- Păi n-a mai rămas decât bătaia. Sau obligă-i să angajeze nişte vânzători buni. Ştii, uneori mai contează şi omul de la tejghea.
- Întotdeauna contează omul de la tejghea.

Ana se plictisea; în plus, încerca să arate că nu le asculta discuţia. Aşa că începu să râdă:

- Sau oferă-le un "duş rece". Ştii ce-a păţit Ana, când s-a mutat la noi şi tata i-a spus că, în general, rromii muncesc la afacerea neamului lor? Iar ea a spus că e un anti-talent în tot ce înseamnă aranjament de orice fel?

Aa, acum era şi ea atentă! Mă rog - mai mult panicată la gândul povestirii despre prima ei zi la chioşc! Dar cum Mugurel era foarte atent... Începu să povestească, mucalit, cum soţia lui fusese invitată "să nu taie coada"...

Ana-Maria

Uau! Super-petrecere! Delicioasă mâncare, bun vin, excelentă muzică! Se gândea cu tristeţe la momentul plecării, deşi era abia ora zece...

Mai toate tinerele din living dansau; evident, dansa şi ea, pentru că nu suportase decât cinci minute din povestirea lui Florentin! Laura încerca să danseze lângă ea, îngrijorată probabil să n-o lovească cineva pe Florentina din neatenţie...

Dar Florentin de ce nu venea? Că doi dintre invitaţi transpiraseră deja! Şi erau extrem de departe de talentul soţului ei! Numai că el era foarte atent la ce spunea Mugurel. De când plecase ea la dans, nu se clintiseră de-acolo. Ce tot aveau de vorbit?

... Aha! Acum se grăbi să revină cu privirea spre Laura. Mugurel scosese din buzunar două plicuri. Deci se dădeau primele... Ciudat! Şi Ovidiu avea un plic, deşi lucra la Mugurel de... câteva zile! Oare cât îi dăduse pentru alea şapte-opt zile? Nu va afla poate niciodată... Important era că îi dăduse!

Ia să fie ea atentă la muzică! Lăutarii ăia cântau chiar foarte bine! Să profite de ocazie, până nu venea mâncarea!

28 decembrie 2003 - duminică

Florentin

Intră în dormitor şi închise uşa. Ana îl privea lung, mirată... Începu să râdă:

- Ce te miră?
- Că ne-a cazat singuri în ditamai camera.
- Te aşteptai să te lase să te înghesui în living, cu ceilalţi?
- Mă aşteptam ca măcar pe Laura s-o "înghesuie" cu noi! Sau pe Ovidiu!
- Uiţi cine şi ce e Mugurel?

Adică uita cât de mult însemnau copiii pentru etnia lui? Acum Ana nu mai spuse nimic: era grăbită să scoată pijamalele din pungă. Se grăbi să o strângă în braţe:

- Te-a necăjit incidentul de la sosire?
- Ce incident?
- Cu Mugurel.
- ... Am avut incidente cu Mugurel?
- Hai!
- ... Aa! Nu, stai liniştit. Trebuie să recunosc totuşi că a fost ciudat... Iar el a fost de-a dreptul uimit când a descoperit că gardul şi leopardul nu-s la fel.
- Probabil de-aia a şi venit glonţ să stea cu noi.
- Probabil...
- ... Sau s-a săturat pur şi simplu de rudele lui. Din câte am înţeles azi, e foarte nemulţumit de ei. Mai că n-a spus clar, răspicat, că sunt nişte lepre puturoase!
- E dureros să constaţi că te zbaţi şi munceşti ca să le oferi rudelor un trai mai bun, iar ele lenevesc şi nu-s în stare să facă un singur lucru bun pentru afacere.
- E şi mai dureros să constaţi că mai degrabă faci treabă cu un străin decât cu rudele. Asta e de fapt sursa gustului amar... Dacă aş fi fost numai eu, mai era ceva; dar e deja o statistică pentru el - prietenii fac mai multă treabă decât verişorii. Până şi amantul scoate
- Ss...

Corect! Dacă-i auzea cineva că discutau despre amantul mătuşii şefului lui? Începu să desfacă nasturii cămăşii roşii... Simţi nevoia să-i arate că discuţia de la masă a fost una extrem de serioasă:

- N-am glumit; dacă nu vrei s-o vezi fâşii, pe 31 cel mai târziu ascunde-o! Să n-o mai găsesc vreodată, că o fac zob!
- Am înţeles şi o s-o ascund. Sau o s-o dau. Sau o s-o fac chiar eu cârpe de praf.

Îi scoase cămaşa, desfăcu şi nasturii salopetei... şi zâmbi:

- E foarte cald aici; chiar vrei să-ţi iei pijamaua?

Ana era un pic panicată:

- Ar fi bine s-o iau, pentru că nu se cade...
- Uite: numai la prostii îi stă mintea! Eu mă gândisem să dormim aşa...

Ea negă scurt:

- Hai: în pijamale!

Bine! Mai era şi diseară timp... deşi în dormitorul lor nu se făcea niciodată căldura aceea de iulie doar de la calorifer...

Aproape aţipise, când îşi aminti; reaprinse veioza, iar ochii căprui îl priviră miraţi. Se ridică, aduse plicul şi-l desfăcu. Şi scoase... Ana exclamă, în şoaptă:

- ... Omul ăsta e nebun!

Începu să râdă:

- O fi; da' e şeful meu şi mi-e tare drag de el!

Cum să nu-i fie drag?! La aşa o primă?!

- Serios vorbind; chiar e nebun! Sau vrea musai să rămână lefter!

- Cred că vrea să nu trec în tabăra rudelor.
- Deşi ştie că n-ai s-o faci.
- În tabăra rudelor mele.

Ana tăcea...

- ... Nu ştiu cum o să reacţioneze la anul, când o să-i spun...
- Asta e o discuţie pentru la anul spre toamnă. Hai să ne odihnim, că tu la şapte urci la volan iar la opt jumate deschizi florăria.

Aprobă şi puse plicul la loc, în buzunarul interior al hainei. Reveni lângă soţia lui; numai că acum nu mai avea somn...

Se gândea la mărunţelul acela cu început de chelie şi suflet extrem de mare, care încerca să ridice un imperiu şi nu-l ajutau decât străinii... Se gândea că, peste mai puţin de un an, după ce i se lăsase florăria pe mână, după ce i se oferise postul de şef, salariul acela mare şi promisiunea comisionului din vânzări, după ce primise acea primă de 1.000 de euro de Crăciun, după ce va mai primi o asemenea "bombă" probabil şi de Paşte, el se va duce la biroul lui, se va aşeza în faţa lui, îi va mulţumi pentru încredere şi ajutor şi-i va pune în faţă o hârtie cu titlul "Demisie"...

Se gândea ce va răspunde la întrebarea "De ce?"...

31 decembrie 2003 - miercuri

Ana-Maria

Apăsă soneria, zâmbind fericită. În sfârşit, se întorcea acasă la buna ei prietenă Nina, în apartamentul în care problemele ei de "necunoaştere" începuseră să se rezolve... Uşa se deschise larg iar Nina începu să râdă:

- Bine-aţi venit!
- Bine că te-am găsit!
- Păi unde era să plecăm azi, pe vremea asta?!
- Nu ştiu...

Chiar dacă ochii ei arătau că "în delegaţie" iar Nina pricepuse imediat adevăratul răspuns... Intrară, iar uşa sufrageriei se deschise:

- Bine-aţi venit!
- Bine v-am găsit!

Radu se grăbea să facă "oficial" cunoştinţă cu Florentin. Ei se ştiau de fapt de ceva vreme... Cam de când soţul ei lucra noaptea la chioşc iar Radu avea urgentă nevoie de-un mega-buchet de flori care să-i împace iubita...

Fură conduşi în sufragerie. Unde, firească, îi aştepta masa plină cu bunătăţuri! Şi paharele pline-ochi! Aoleu! Dacă se apucau de-acum, de la prânz, sigur serbau noul an într-un concurs ad-hoc de sforăituri! De fapt, poate că nici începutul programului festiv de la TV nu-l mai apucau! Nina avea reputaţie de mare gurmandă şi exagerată organizatoare! Iar Florentin mai ciocnea "o tură" şi la prânz, la părinţii lui...

Bun! Bărbaţii discutau deja despre televizoare! Ia să "discute" şi ele...

- Şi cum a fost?
- Ce să fie?
- Împletitul sarmalelor.

Adică "împletitul sarmalelor"...

- Aa, n-am făcut eu sarmalele - mi le-a trimis mama. În schimb, am frământat la cozonaci până am simţit că nu mă mai pot ţine drept pe picioare!

Doamne, îi venea să râdă!

- Mare noroc cu Radu, care-a trecut pe la mine şi a ţinut el de lighean; că n-aş fi reuşit să-i frământ ca lumea singură...

Acum începea să roşească. Nina plusă:

- Da' ştii ce nu-mi place? Nu m-a lăsat să pun şi miez de nucă în ei. Că cică sunt mai buni fără. Cum să fie coca aia bună fără nişte miez de nucă pisat bine, fărâmiţat în miliarde de bucăţele mici-mici...

Ce era în mintea ei? Doar nu-şi închipuise că Radu o să se-apuce acum de făcut copii cu ea?!

- Da' până la urmă au ieşit foarte buni! Uite, gustă!

OK! Luă o felie de cozonac şi constată că, într-adevăr, n-aveau nucă...

- Tu ai făcut cozonaci?

Hei, gata! Că "se prindeau" bărbaţii! Răspunse la întrebarea propriu-zisă:

- Eu n-am făcut nici măcar jumătate din curăţenie. Florentin s-a ocupat cu spălatul şi dereticatul, soacra mea mi-a trimis totul de-a gata... Apropo: ai făcut şi salată de boeuf? Sau o faci azi, spre după-amiază?

- Nu mai fac deloc. Că nu pot să pun nucă în ea.

Dacă mai insista mult cu miliardele ei de mieji de nucă, Nina o să-l pună pe Radu pe gânduri! Şi "dinamita" tot codul lor secret! Aşa că ridică din umeri:

- Deci azi petreceţi *indoor*...

Prietena ei aprobă scurt cu capul... şi se întristă un pic. Semn că Radu petrecea cu ea până pe la şapte-opt, după care petrecea cu nevasta şi copilul... Neplăcută situaţie! Afurisită! Dar ce mai putea

spune... Numai el era capabil să îndrepte lucrurile; iar el se va întoarce azi la nevastă şi copil şi va înghiţi cu ghionturi mâncarea de-acasă, gândindu-se la iubita lui... care probabil se va îmbăta de una singură, ascultând manele şi azvârlind pocnitori peste balcon cu mult înainte de 12 noaptea...

Florentin

Primirea fusese perfectă, mâncarea fusese delicioasă... Era deja ora patru iar ei stăteau la masa din sufragerie, la discuţii despre vechiul an, noul an... Ana fusese omisă cu grijă din depănatul amintirilor - semn că tăticul lui încă era supărat... Dar lasă, că-i arăta el lui! Adică nu-i arăta ghemotocul de scutece roz! Îl va readuce mintenaş "pe calea cea bună"! Încă un pic; încă o lună jumate...

- Auzi? Ia hai să pufăim o ţigară şi să-mi zici o chestie...

Bine! Deşi până acum "pufăiseră" pe rupte chiar acolo, în sufragerie... Închise uşa bucătăriei iar tatăl lui îi făcu semn să se apropie de geam. După care coborî mult tonul vocii:

- Vreau să discutăm ceva. Dar îţi interzic cu desăvârşire să discuţi chestia asta cu cineva. Chiar şi cu Ana!

Aprobă scurt: deci o discuţie super-secretă...

- ... Afacerea începe să lâncezească. Mă gândeam să fac o mişcare care-i va da pe spate pe toţi...

Deci urma să afle că tăticul lui împărţea chioşcurile, vindea Oborul şi se retrăgea acasă, cu nepoţeii! Perfect!

- ... Ştii intersecţia de la Maica Domnului, nu?

Începu să râdă:

- Asta-i o întrebare-capcană?

Că doar pe-acolo venise zilnic de la şcoală şi-apoi de la liceu! Bătrânul îşi continuă ideea de parcă nici nu-l auzise:

- Sunt patru chioşcuri acolo; câte unul în fiecare colţ al intersecţiei. Şi vreau să le cumpăr pe toate.

Ochii negri îl priveau lung, cu atenţie. El nu putea reacţiona: rămăsese mască...

- ... Să angajez patru muieri, să le "plantez" acolo şi să le verific zilnic. Tu ce zici?

- ... M-ai luat cam pe nepusă masă!

- Ştiu. Şi vreau să-mi spui care-i părerea ta acum, în momentul ăsta!

- ... Adică vrei să ştii la ce mă gândesc acum?

Primi o aprobare şi se grăbi să fie sincer:

- Ce vrei tu să faci... O să ai al naibii de mult de muncă!

Tăticul lui începu să râdă:

- Încă nu "mă cer la pensie"! Iar neamul are nevoie de bani. Tu îmi faci concurenţă serioasă, aud că şi spre Măgura se fac presiuni ca să se elibereze o aprobare de la Primărie... Dacă le iau pe toate patru, pun mâna pe tot "nodul" ăla. E şi şcoala acolo, şi grădiniţa, facultatea un pic mai sus, spitalul de copii...

- ... Ţi-ai făcut calculele? Cât te costă aprobările şi taxele?

- Nu foarte mult.

- ... Şi dai tu salarii la nişte străini?

- Care-mi aduc încasări "adevărate"!

- ... Crezi tu că ăia au aşa o mare vânzare?

- Mă, tu mă ştii bine; nu deschid gura până nu socotesc totul. Am aflat exact cât, ce şi cum vând.

- Să nu fie o ţeapă.

- Crezi că am vorbit cu ei? Nee... Am prieteni buni în piaţa Coşbuc; ei mi-au spus fiecare ce cumpără, cât şi la câte zile. Iar dacă angajez străini, cum le zici tu, nu risc să facă toţi patru acelaşi stil de buchete. Unul le face drepte, altul le face în scări, altul le face răzleţe...

Aprobă scurt:

- Şi oferi patru stiluri, fiecare chioşc îşi face clienţii lui iar tu câştigi toată clientela. În principiu, ideea e excelentă. Dar ei or vrea să vândă?

- Nu ştiu; cred că da. Aşa, individual, nu fac mare scofală. Unii sunt răsfăţaţi: deschid la opt, închid la şase şi se plâng cât e ziulica de lungă că n-au vânzare...

- ... Şi crezi că angajaţii tăi or să stea de la şase dimineaţa până la zece noaptea doar fiindcă le dai un salariu?

- Or să stea cât or să stea! La urma urmei, închid mai devreme chioşcul de la Spitalul de Urgenţă şi le-aduc pe ele aici!

- Nu sunt supraoameni.

- ... Aşa-i. O să mă gândesc... Deci în principiu tu zici că ar merge.

- Eu zic că ar merge să le iei pe toate, să închizi două şi să funcţionezi doar cu două. Sau ţii două dimineaţa şi două după-amiaza. Sau ceva de genul ăsta. Că să plăteşti totuşi patru salarii, plus impozitele la ele, plus taxele pe patru chioşcuri...

- Mă, eu am socotit şi să ştii că ar merge treaba! Că patru bucăţele mici înseamnă o bucată destul de mare!

- Cum crezi tu! Va trebui să le aprovizionezi, să-i verifici să nu te fure, să umbli pe la autorităţi... Roberto o să fie practic singur la Dorobanţi!

- Momentan, da. În timp, poate o să i-o trimit pe Mirela şi mă mut eu în Tei - ca să fiu aproape şi de intersecţia cu pricina...

Ridică scurt din umeri şi stinse ţigara:

- Tu ştii. În principiu, ideea de-a pune monopol pe toată zona e bună - că-ţi formezi singur preţul care-ţi convine, iar omul cumpără atunci când are nevoie să cumpere. Dar cu florăria de pe colţ ce te faci?

Acum tatăl lui nu mai răspundea...

- Eu o ştiu încă de când mergeam la grădiniţă. Dacă n-a dat faliment până acum... Ea o să-ţi "omoare" orice creştere de preţ, orice încercare de-a scoate un profit mai măricel.

- ... O să rezolv eu cu florăria aia.

Se încruntase; semn că-i venise deja ideea, şi era una destul de "radicală"... Arătă spre uşă:

- Mergem?

Primi o aprobare şi constată că rămăsese deja în urmă. Îl urmă şi se reaşeză la masă. Încercă să fie atent la cuvintele mamei lui, care spunea ceva despre şcoala Ilenei...

Da; ideea era bună. Devenea perfectă în condiţiile în care dispărea florăria de pe colţ! Altfel, afacerea familiei rămânea la fel de "ternă" şi "profitabilă", doar că munca tatălui lui se dubla. Dar cum să dispară ditamai florăria, înfiinţată acolo în urmă cu peste 20 de ani...

N-avea nici o idee; în plus, privirea lui Roberto se întorcea uneori spre el... Decise să suprime gândul acela; decise să fie foarte atent, foarte destins, să râdă şi să glumească - ca să fie sigur că secretul va rămâne secret.

Ana-Maria

Mâna lui îi strânse uşor mâna:

- Sigur nu ţi-e frig?

- Foarte sigur.

Da' de unde! Se abţinea eroic să nu dârdâie! Adevărul era că o cam încerca oboseala - pentru că la prânz, cât lipsise el, ea se preocupase cu călcatul rochiei pentru petrecere şi ruptul cămăşii roşii. O făcuse cârpe pentru praf: era materialul ideal pentru asta. Iar la 8 fix Florentin intrase în dormitor şi verificase, cu ochi atenţi, şifonierul... Nu-i va spune că o rupsese deja; îl va lăsa s-o descopere în baie, pe policioară, şi să zâmbească mulţumit...

Poarta se deschise larg; Nicuşor râdea şi tropăia pe loc, pentru că ieşise în gerul acela doar în cămaşă...

- Haideţi, că mi s-au lungit urechile de foame!

- Şi nu te-ai îndurat să inaugurezi cina fără noi?

- Păi cum să înceapă distracţia fără voi?! Haideţi!

Fu împinsă ferm în casă. Se grăbi să-i salute părinţii... şi încercă să-şi mascheze cât mai bine uimirea cauzată de interiorul acelei vile.

Florentin o grăbea teribil...

OK! Să fie atentă pe unde călca atunci! Adevărul era că nu-i plăcea să se holbeze chiar aşa la lucrurile gazdelor! Trecură printr-un hol destul de lung; la capătul lui, sursa de gălăgie, fum şi muzică "se desfăşură" în toată dimensiunea sa - ditamai camera plină de canapele, mese şi tineret. Luminiţa se grăbi s-o îmbrăţişeze, râzând:

- Bine-aţi venit!

Imediat, cumnata ei făcu un anunţ pentru restul invitaţilor:

- Gata cu destrăbălarea! E un minor printre noi!

Bufni în râs, roşind violent: toţi ochii erau aţintiţi asupra Florentinei... Luminiţa o trase spre grupul aşezat pe ultimele canapele: cumnaţii şi cumnatele ei râdeau cu lacrimi, privindu-i obrajii roşii... Ei las' că le pregătea şi ea o surpriză! O să le-o facă la maternitate! Sau peste cinci minute, funcţie de cât va dura "momentul hilar"... Florentin o prinse de braţ:

- Lasă-i să se liniştească. Hai să gustăm din bunătăţuri, până nu te-apuci de zbânţuială.

Aprobă şi se lăsă condusă spre mese: să mănânce acum, cât apuca! Că dacă Luminiţa îşi dădea seama ce mare era locul acela din mijlocul camerei şi ce bine "suna" CD-ul...

Mirela i se păruse gânditoare. Îşi amintise imediat discuţia despre atmosfera din casa socrilor ei. Şi presimţea că nu vor reuşi să discute azi: prea multă lume, prea mare gălăgie, prea mică distanţa dintre cumnata ei şi Roberto... Vor discuta pe îndelete mâine sau poimâine; sau poate pe 3, când Florentin pleca la servici şi Mirela era la chioşc...

3 ianuarie 2004 - sâmbătă

Florentin

Slabă mişcare! Extrem de slabă! Era sâmbătă, 3 ianuarie - cine avea bani era la munte iar "clasa de mijloc" încă mai moţăia-n case, ronţăind ce rămăsese de la festinul de Revelion... Era aproape ora 12; el vânduse fix trei buchete şi-un ghiveci şi căscase de vreo 200 de ori...

N-o să închidă totuşi. Pe uşă scria "program normal", aşa că avea program normal! Regreta doar că nu-şi luase de-acasă o carte sau un ziar vechi. Regreta că n-avea caietele acolo, să le revadă, să mai exerseze...

Plictiseală mare...

Încă două ore şi apărea şi Ovidiu; el poate avea mai mult succes cu cei care plecau în vizită sau la plimbări romantice. Ceea ce-i amintea de soţia lui şi ultima lor plimbare romantică.

Ieşi de după tejghea şi scoase un trandafir roşu: azi vor ieşi la plimbare. Şi cum Bucureştiul nu mai arăta chiar atât de bine de când începuse să se topească zăpada, o să-i facă azi o surpriză foarte plăcută...

Ana-Maria

Ei bine? Unde-o ducea? Soţul ei se comporta extrem de ciudat...

Îl aşteptase, ca de fiecare dată, cu masa pusă. Numai că el sunase la interfon şi-i spusese să se îmbrace gros şi să coboare. Se uitase imediat pe fereastră; nici urmă de vreun pachet voluminos, sau cine ştie ce mega-coş de flori, vreo sacoşă care să necesite ajutorul ei... Pusese mâncarea la rece, se schimbase şi coborâse. Primise trandafirul, fusese invitată pe scaunul din faţă iar el demarase fără să spună un cuvânt. Iar ea se gândise la toate variantele: întâi la vizita la părinţii lui, apoi la vizita la Nina... Apoi la vizita la mătuşa lui, pe care ea n-o cunoscuse nici acum... Acum se gândea la grădina zoologică: tocmai se apropiau de porţile verzi. Dar Florentin trecu pe lângă ele... Totuşi: unde mergeau?

Maşina opri în capătul aleii. Florentin coborî de la volan, o ajută să coboare...

Deci mergeau... La plimbare, evident! O plimbare romantică, cu trandafir roşu, printr-o pustietate care i-ar fi dat fiori dacă n-ar fi fost şi el acolo...

- ... Nu ţi-e frig?
- Nu. Tu în schimb cred că dârdâi deja!
- Deloc.

Tăceau... De fapt, ce mai era de spus? Nimic, evident! Chiar şi declaraţiile de dragoste ar fi stricat acea linişte perfectă, plimbarea de mână, gândurile...

5 ianuarie 2004 - luni

Ana-Maria

Auzi cheia ronţăind în broască şi se grăbi să-i iasă soţului ei în întâmpinare:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit. Ţi-e foame?

Eei, păi după cum îi luceau ochişorii deducea că soţul ei se cam învăţase cu nărav! Iar mergeau la plimbare?

- ... Deci ţi-e foame. OK, întâi mâncăm şi pe urmă mergem.

Aprobă, ca să poată obţine răspunsul la întrebarea ei:

- Bine. Şi unde mergem după ce mâncăm?

- În Carrefour.

Serios? Îl urmă în dormitor:

- Avem ceva de cumpărat din Carrefour?

El aprobă, numărând bancnotele. Decise să nu-l întrerupă, să nu-şi piardă şirul număratului; reveni în bucătărie şi tăie pâinea. Iar soţul ei se apropie... Revista i se aşeză în faţa ochilor. Degetul lui bătea uşor peste...

- Chiar mă întrebam când o cumpărăm şi pe-asta!

- Azi, nu?

- Sigur că azi! Nu mai am răbdare! Dacă se-ntâmplă ceva şi nasc? Ce facem?

- Te duc la maternitate, mă duc s-o cumpăr şi mă prezint prompt la voi!

Sigur, cum să nu?! Se aşeză la masă, în faţa lui:

- Nu vrei să asişti şi tu la naştere?

- Nu, mulţumesc! Dacă te-aud că spui "au", sunt în stare să învineţesc tot ce poartă halat! Şi rămâne aia mică nenăscută!

Daa, cum să nu?! Redeveni serioasă:

- Serios acum: nu vrei să intri şi tu?

Florentin negă scurt:

- Nu pot să văd asta. Cu atât mai puţin, să te încurajez. Sau să mai şi filmez. Prefer să stau cuminte pe sală şi să mă frământ cu gândul că cine ştie ce se poate întâmpla înăuntru...

- Ce să se-ntâmple: o naştere, nu?

- Evident! Dar...

Îl înţelegea. Ştia exact la ce se gândea soţul ei şi-l înţelegea perfect. Avea şi ea momente când începea să se gândească la toate nenorocirile citite prin cărţi sau auzite ici şi colo şi-o cuprindea teama... Oftă scurt:

- Eh! Eu sunt liniştită. Am încredere în medic, ştiu că e un bun profesionist iar scopul lui e să naştem toţi trei cât mai repede şi mai uşor.

Soţul ei aprobă scurt cu capul şi se grăbi să schimbe discuţia:

- Luăm şi card de memorie?

- Păi aşa ar trebui; că cu cât are ea, sigur facem doar cinci poze!

- Şi o luăm pe-asta de la promoţie?

- Nu ştiu; să ne vedem acolo, să întrebăm care-i mai bună, să ne gândim, să ne sfătuim... Dar cred că ar trebui să ne încadrăm într-o sumă fixă, certă; că sigur o să ne fure valul, iar vânzătorul o să ne-o recomande pe-aia profesională...

- Evident! S-a terminat cu luna cadourilor, ei şomează, trebuie să facă vânzare ca să-şi primească salariul...

Gata: nu mai avea răbdare! Îndesă ultima bucată în gură şi se ridică:

- Fug să mă schimb, că nu mai am stare!

Florentin râdea... Adevărul era că nu mai avea stare! Abia aştepta s-o filmeze pe Florentina dansând! Şi-aşa, rataseră tocmai perioada aceea când bebeluşa lor fusese mititică şi se răsucise în voie, iar burta ei se mişcase violent în toate părţile...

Florentin

Gata! Ana se aşezase comod pe perne şi-şi ridicase cămaşa. El era ocupat cu reglarea camerei... Şi-acum, să înregistreze! Doar să nu-i tremure mâinile - că era extrem de bucuros şi avea nişte emoţii fantastice!

Ana-Maria

Privea lung imaginile de pe ecranul micuţ... Oof, Doamne, ce era cu ei? Florentin îi pusese bănuţi pe burtă şi-i filmase "dansând" până acum cinci minute - când Florentina, ca orice vedetă răsfăţată, refuzase "să mai coopereze". Totuşi, de-o oră vorbeau cu ea şi-o tot îndemnau să danseze! Dacă ea obosise, ca mămică; darămite primadona!

Se ridică şi porni televizorul:

- Eu golesc camera, cât vorbeşti tu cu tăticul tău.

Florentin se grăbi să se ridice:

- Ştii că am şi uitat?

- Ştiu: e aproape şapte.

Ah, şi avea de instalat driverele, de resetat computerul de vreo duzină de ori... Of!

Florentin

Suna; îşi privea lung soţia şi aştepta...

- Da.

- Bună seara.

- Să trăieşti. Aţi fost la plimbare?

- ... Da; de unde ştii?

- Păi când am plecat de la chioşc, nu ţi-am văzut maşina în faţa blocului. Şi-am dedus că de-aia mă suni abia la ora asta...

- Aa, am fost plecaţi; dar ne-am întors cât am putut de repede şi-am avut multă treabă...

- I-auzi!

- Am fost în Carrefour.

- ... Şi ce-aţi luat?

- Păi în primul rând o cameră digitală. Că de-aia am fost ocupaţi până acum; am filmat-o pe pice cum dansează.

Tatăl lui începu să râdă:

- I-auzi, Lăcrămioaro! Fi-tu a filmat-o azi pe aia mică, cum dansează! Bravo!

- Am văzut revista şi aveau camera digitală la ofertă. Oricum ne trebuia şi aşa ceva... Şi-am cumpărat o grămadă de lucruri: că am prins reducerile după sărbători.

- Ce-aţi mai cumpărat?

- Păi, printre multe alte lucruri, pătuţul şi cădiţa.

- I-auzi! Bravo! Noroc cu maşina lui Mugurel, că altfel era vai de şalele tale!

- Să ştii tu!

Dacă tăticul lui râdea, atunci "se aprobaseră" cumpărăturile în avans! Perfect! Ia să schimbe subiectul acum, cât îl auzea râzând:

- Şi voi ce mai faceţi?

- Ce să facem; nu mare lucru... Noi tot cu munca. Ştii cu cine am vorbit eu azi la piaţă?

- Cu cine?

- Cu Bambina în persoană. Ea m-a oprit - că eu n-o recunoscusem.

Uau! Chiar cu Bambina?

- Mi-a spus că se face foc şi pară dacă nu cumpăr de-acum încolo numai de la ea. Că-mi vinde la jumătate de preţ.

- I-auzi! Bravo! Sper că n-ai refuzat-o, nu?

- Mă, păi nu aveam cum! Că ştii cum e: dacă nu cumpăr de la Bambina, nu mai cumpăr din România!

Evident, una era Bambina; şi mai toate importurile olandeze, ale

ei erau...

- Ştii că a întrebat şi de tine?

- ... Serios?

- Foarte serios. Când a auzit că munceşti la florăria lui Agapie, mai că nu m-a luat la fugă pe-acolo! Că cică cum de te-am lăsat să te bagi la stăpân?

- Şi nu i-ai explicat situaţia?

- Ba da.

- Şi ce-a zis?

- Că să laşi prostiile şi să-ţi deschizi mai repede florăria. Că are pentru tine o ofertă care-o să-ţi placă.

- ... Ce ofertă?

- ... Îţi dă jumătate de marfă cu factură şi jumătate cu aviz.

Aha! Bună ofertă! Statul ştia de jumătatea din acte, el nu mai plătea TVA şi impozit pe cealaltă jumătate, ea aducea florile fără taxe vamale... Profitabil pentru amândoi!

- I-am spus că nu te bagi tu la aşa ceva şi-a început să râdă. Că cică dacă-ţi deschizi florărie, o să te bagi cu mare plăcere.

- Are dreptate. Sper să mă întâlnesc şi eu cu ea într-o dimineaţă.

- Mă, nu prea cred că se trezeşte ea la trei ca să dea ochii cu tine lângă TIR. Discuţia noastră a fost în jur de nouă jumate...

- Cine ştie! Poate vine într-o dimineaţă să-şi verifice angajaţii!

- Nici o şansă, Prâsleo! Ana ce face?

- Uite, se încruntă la calculator.

- Păi de ce?

- Păi trebuie să pună nişte programe ca să poată să descarce filmuleţele de pe cameră.

- Spune-i că, dacă o supără calculatorul, poate să-l arunce pe geam: luaţi altul, mai cuminte şi mai înţelegător.

Daa, cum să nu?! Râdeau amândoi de aşa idee...

- Îţi dai seama că, în noile condiţii, discuţia noastră de Revelion devine chiar o oportunitate?

- Şi-ncă ce oportunitate! La jumătate din preţul de achiziţie... Uau! Să iei garoafa cu 2.500? Şi s-o vinzi cu 15.000? Excelent!

- Cred totuşi că o să vrea ceva în schimb, la un moment dat. Aşa că stau pe gânduri...

- Ba eu zic să-i dai înainte! Ştii că e o finuţă! Şi ştii că ai destulă experienţă "s-o întorci" şi s-o refuzi gentil prin neprezentare!

- Ştiu. Numai că tu n-o ştii pe Bambina cum o ştiu eu. Lasă, vorbim noi mai pe îndelete când ne-om vedea. Deci Ana se simte bine.

- Foarte bine.

- Aşa şi trebuie. Ai grijă de ea, n-o lăsa să facă mult efort, n-o lăsa să stea mult în picioare, sau să gătească şi să spele toată ziua...

- N-o las.

- E perioada în care e mai mereu obosită şi nu-şi doreşte decât să doarmă cât mai mult. Profită şi tu de ocazie şi culcaţi-vă devreme: că să ştii că de-acum e cert - nu ies gemeni, oricât ai insista! Odihniţi-vă ca lumea, că după ce vine şi Florentina, adio somn! Ştii cum e cu copiii, că erai destul de măricel când s-a născut Ileana!

- Ştiu - şi-mi amintesc chiar că am plâns într-o noapte, că nu voiam să mă mai trezească cu urletele...

- Băi, ce memorie bună ai! Ia spune: cine te-a împăcat atunci?

- Tu, evident!

- Că maică-ta era ocupată cu ea...

- Şi-am pedepsit-o pe mama o săptămână pentru că nu m-a împăcat pe mine primul!

- Vezi? De mic ai fost răsfăţat! Băi, noi ne-am întins la vorbă iar telefonul costă bani!

- Dă-i încolo de bani!

- Ba dă-l încolo de telefon, că putem vorbi mâine pe îndelete! Trec pe la tine în jur de 12.

- Te aştept.

- Pa!

- Pa, tată.

Închise, zâmbind slab... Ana îl privea curioasă:

- Cine te trezea cu urletele?

- Ileana, când era mică. La un moment dat, într-o noapte, mi-era atât de somn că am început să plâng: vreau să nu mai urle, că eu vreau să dorm liniştit cu mami toată noaptea! Mama era săraca tare panicată: pe care să împace mai întâi? M-a luat tata în braţe, iar ea s-a dus la Ileana... Şi-am pedepsit-o pentru că nu m-a împăcat pe mine primul: o săptămână n-am vrut s-o mai pup pe obraz. Şi nici pe Ileana n-am mai băgat-o în seamă. Pe urmă soră-mea mi-a dat păpuşa ei, să mă joc cu ea, aşa că le-am iertat...

Se aşează pe perne, lângă ea, şi-i fură un sărut. Ana îi luă mâna în mâinile ei şi începu s-o studieze cu maximă atenţie...

- ... Ce e?

- ... Ştii la ce mă gândeam eu când tu îmi poves

- Ştiu, şi eu zic să o naşti întâi pe Florentina. Şi după aia mai vedem noi ce şi cum...

Ana aprobă scurt cu capul. Totuşi, soţia lui se gândea în continuare... Începu să râdă:

- Ştii ce mi-a spus tata?... Că e momentul ideal să dormim pe rupte, să ne odihnim acum, înainte să apară şi ea... Şi-a spus că n-are rost să mai insist, pentru că de-acum încolo lucrurile sunt certe şi n-am nici o şansă să schimb mersul lucrurilor şi să iasă gemeni.

Ana bufni într-un hohot sănătos. Şi el râdea... Obrajii ei erau roşii...

- ... Hai să mâncăm ceva şi să facem nani; OK?

- OK.

Se ridică şi-o ajută şi pe ea să se ridice: soţia lui avea o burtică mare-mare, ca o mingiuţă de plajă...

Ioan

Lăsă receptorul în furcă şi se aşeză la masă. Evident, toţi ochii erau aţintiţi asupra lui... Decise să nu-i ţină prea mult în suspans:

- Au fost în Carrefour şi-au cumpărat pătuţul, cădiţa, camera digitală şi-o grămadă de chestii mici dar indispensabile.

- Ioane, nu-i în regulă. Nu i-ai spus să nu cumpere nimic dinainte?

- Ba da - şi am tras concluzia că e bine să le cumpere acum. Sunt amândoi liniştiţi la gândul că au totul pregătit, ea nu se îngrijorează în maternitate apropo de modelul patului şi culoarea cădiţei, el nu stă cu grija că poate n-o să ştie ce şi cum să cumpere atunci, cu două ore înainte de externarea lor... Şi le mai şi găsesc la reduceri, după sărbători. Lasă-i să cumpere de toate.

Nevasta lui îşi privea farfuria şi mesteca, uşor încruntată... O să se gândească şi ea mai bine şi-o să tragă concluzia că avea dreptate! La urma urmei, atâţia părinţi cumpărau totul dinainte şi nu se mai întâmpla nimic rău!

În plus, Didonia îi spusese că Prâslea este şi va fi foarte bine toată viaţa lui. Aşa că nu se îngrijora.

7 ianuarie 2004 - miercuri

Ana-Maria

Auzea zdrăngănitul ca prin vis... Da; în visul ei, era în bucătărie. Aşa s-ar fi auzit telefonul; deci visa...

Patul se ridică scurt; tresări şi deschise ochii: unde se ducea Florentin? Acum auzi clar telefonul... Luă ceasul, îl privi lung şi se ridică încet pe marginea patului: cine ce păţise la şase dimineaţa?... Paşii se apropiară grăbiţi iar Florentin încercă să fie calm:

- Vino la telefon: e Nina. Plânge în hohote; n-am priceput o iotă din ce-a spus!

Nina? Plângea în hohote? La şase dimineaţa? Atunci se întâmplase ceva foarte serios! Se grăbi să se sprijine de braţul lui şi să răspundă fără să-l lase să se îndepărteze de ea:

- Calmează-te şi spune ce s-a întâmplat.

Aştepta ca hohotele de plâns să se mai stingă...

- ... Ai păţit ceva? Te-a bătut? A intrat careva peste tine-n casă? A luat foc apartamentul?

- ... Nu...

Atunci aştepta explicaţia ei! Nina plângea în continuare, de parcă un cutremur devastator o lăsase doar cu hainele de pe ea... Florentin îi şopti la ureche:

- E ceva serios. Mai bine te duc la ea.

Îl privea lung... Da, şi ea presimţea că se întâmplase ceva extrem de grav; dar să-l pună s-o ducă la Nina la şase dimineaţa... Florentin îi luă receptorul din mână:

- Încetează cu plânsul. Ne schimbăm şi venim la tine cât de repede se poate.

OK! Fu condusă înapoi în dormitor:

- Schimbă-te, cât fac eu un sandwich.

Se grăbi să-şi ia salopeta: dacă Radu făcuse iar o boacănă, o să-i rupă picioarele! La propriu! Termină repede cu îmbrăcatul, Florentin pusese sandwich-urile într-un şerveţel aşa că ieşiră. Apăsă butonul liftului, încruntată...

- ... Bănuiesc că e tot legat de Radu.

Aprobă scurt cu capul:

- Ori a anunţat-o că s-a terminat, ori a pierdut o sarcină. Vom afla în jumătate de oră.

- Un sfert: dacă zici că poate fi vorba de sarcină...

Florentin o ajută să urce în maşină, urcă şi el la volan şi demară. Nu voia să se gândească acum la ce se putuse întâmpla. Presupunea că băiatul lui Radu aflase de existenţa amantei, iar Radu o informase prompt şi pe ea. Marea problemă era că Nina ei plângea atât de tare încât putea jura că Radu îi spusese adio! În cel mai bun caz, un fel de "hai să nu ne mai vedem o perioadă, până lămuresc lucrurile cu băiatul meu". Nu prea ştia cum s-o împace...

- Indiferent ce s-a întâmplat, tu rămâi la ea. Eu la şapte jumate plec spre florărie.

- Bine.

- ... Te superi?

- De ce să mă supăr?

- Că te las la Nina şi plec.

- Nu mă supăr. Dealtfel presimt că va trebui să vii să mă iei, când termini...

- Vin, dacă mă aştepţi. A! Şi un mic amănunt... Dacă vă plictisiţi şi-o chemaţi pe specialista aia a voastră, spune-i să-ţi dea şi de mine! Măcar o pasenţă!

Îl împunse cu degetul, râzând... Soţul ei îi întinse un sandwich şi redeveni serios:

- Alaltăieri, când am vorbit cu tata, mi-a spus că Bambina i-a oferit o super-afacere. Şi că mi-a oferit şi mie o afacere excelentă, imediat cum îmi deschid florăria.

- ... Bambina...

- Haai, că ai mai auzit de ea la noi în casă!

- Tot ce se poate; dar ştii că n-am prea ascultat cu atenţie discuţiile despre afaceri...

- Bambina este cea mai mare florăreasă din România. Importă florile direct din Olanda şi le vinde la uşa TIR-ului. Umblă zvonul că în piaţa de flori nu vând decât firmele ei...

Aha! Deci ea era Bambina...

- ... I-a spus tatei să cumpere numai de la ea, că-i dă florile la jumătate faţă de cât le dau ceilalţi.

- Păi dacă toate sunt firmele ei, cum vine asta?

- Să cumpere de la firma ei "oficială". Că nu figurează ea în toate! Îţi dai seama ce scandal ar ieşi în piaţă şi nu numai, dacă se află că ea deţine monopolul! În principiu, o să-l "repartizeze" la un vânzător anume, care vinde pe firma care-n acte e a ei.

- Aha...

- Tata se întreba ce vrea Bambina în schimb de la el.

- Păi asta numai el poate şti! Are datorii la el?

- Ha! De ce râzi de mine? Eu vorbesc foarte serios!

- Deci n-are datorii la el. Ea e bogată, are tot ce-i trebuie... Ce-ar putea să fie... Tăticul tău n-a prea avut tangenţe cu ea. Că dacă avea, cred că o cunoşteam şi eu până acum ori la nuntă, ori la botez; sau măcar îi auzeam numele îndeajuns de des ca să-l reţin... De vreme ce vrea să-i facă aşa un bine financiar... De ce-ar vrea ea să-şi aprindă aşa paie-n cap? Pentru că ea pierde la afacerea asta, nu? Puţin, dar pierde! Obişnuieşte să facă opere de caritate? Donaţii? Dă bani la oameni, ca Becali? Vrea să candideze la şefia Asociaţiei Florarilor?

- Nu. Îşi vede de treaba ei, se poartă ca orice florăreasă de la colţ, merge cu taxiul deşi are curtea plină de limuzine... Iar băiatul ei e deja preşedintele Asociaţiei Florarilor.

- Atunci cred că nu-i o problemă financiară. Ar putea fi o problemă de familie?

- Habar n-am! Ţi-am spus: tata o ştie, nu eu. Iar noi nu ne înrudim sub nici o formă cu neamul ei.

- ... Ce are tăticul tău acasă şi i-ar trebui ei foarte-foarte mult?

- Tata are acasă doar o grămadă de probleme. Care ei nu-i trebuiesc.

- Ce probleme are? Că Roberto e foarte bine cu Mirela, Marcel şi Gabriela sunt proaspăt căsătoriţi şi fericiţi, noi aşteptăm o bebeluşă, Luminiţa şi Nicuşor sunt cuplul ideal, Ileana s-a

Florentin apăsă cu îndârjire frâna. Se apucă în ultimul moment cu mâinile de bord: aoleu! Ce mare grozăvie spusese? Soţul ei o privea lung, serios... Decise să întrebe totuşi:

- ... Voiam să spun că Ileana s-a apucat serios de şcoală. Ar fi fost o prostie?

Nu primea răspuns. Florentin o privea lung şi tăcea... Într-un târziu, soţul ei semnaliză stânga şi reveni în trafic:

- ... Bambina are neam mare; şi-ar avea nişte nepoţei de însurat.

Aa... Deci până la urmă nu spusese o prostie chiar atât de mare! Era posibil... Soţul ei zâmbea:

- Îl sun pe la prânz: că la aşa veste, ar fi bine să-l prind stând jos, la Dorobanţi...

- Stai puţin! Asta nu-i veste! E doar o bănuială!

- E deja veste. În mod normal, tata ar fi trebuit să-i trimită Bambinei câte-un cadou pe zi, timp de cinci ani, pentru ca ea să-i ofere o asemenea relaţie de afaceri. Şi nu i-a trimis nici măcar un telefon de Crăciun. Aşa că ea îşi doreşte ceva ce nu se poate preţui în flori sau cadouri. Şi-i oferă de fapt o relaţie de încuscrire extrem de profitabilă.

- ... Câţi ani are Ileana?

- Anul ăsta face 17.

Oof...

- ... Iar în asemenea cazuri, în general, nunta e grăbită; nu?

- În general, da. Mă rog; poate că nu ceremonia şi petrecerea. Dar mutarea ei la mire, da.

Maşina opri în faţa blocului iar Florentin se grăbi să coboare:

- Hai să lămurim şi cel de-al doilea mister al zilei; nu?
- Hai!

Coborî şi ridică privirea spre geamurile Ninei. Luminile feerice la toate geamurile îi demonstrau că Nina se mai liniştise, dar tot supărată era... Intrară în bloc şi tot ea apăsă butonul liftului:

- Dacă Bambina nu i-a spus direct că vrea să se încuscrească, dacă nu i-a făcut nici măcar un apropo, atunci înseamnă că tatonează terenul. Deci, din clipa când el acceptă propunerea ei de afaceri, or să treacă vreo trei-patru luni până la primele semne concrete.

- Poate să treacă doar o zi. Sau poate să-l sune azi şi să-i spună care-i planul. Că ea e Bambina, nu mama lui Mugur Agapie. Te duc sus, mă asigur că sunteţi în siguranţă şi dau fuga până la Dorobanţi.

Aprobă şi coborî din lift. Uşa apartamentului se deschise larg; trecu pe lângă prietena ei încruntându-se:

- Tot nu te laşi, nu? Boceşti în continuare!

Nina aprobă scurt cu capul. Intră în bucătărie, se aşeză la masă şi ridică tonul vocii:

- Deci!
- ... Deci m-a sunat pe la cinci jumate şi mi-a spus
- Te-a sunat la cinci jumate dimineaţa?
- Da. Era dealtfel foarte treaz.
- Te-a sunat pe fix?
- Nu, pe mobil.
- Aşa; mai departe.
- ... Şi mi-a spus...

Iar începuse să bocească în hohote! Aoleu, ce se făcea ea cu Ninuţa ei? Se ridică şi-i puse un pahar cu apă. Tânăra îl bău pe tot şi plecă privirea:

- Soţia lui s-a aruncat de la balcon.

... Aoleu!... Ridică privirea spre Florentin; el era la fel de bulversat de acea ştire...

- ... Cică el a auzit doar ţipetele vecinilor. S-a trezit, a căutat-o prin toată casa ca s-o întrebe ce era cu zarva aia de afară şi până la urmă i-a auzit vorbind pe vecinii de deasupra despre vecina lor care tocmai se sinucisese. Atunci s-a uitat pe geam şi-a recunoscut-o. S-a grăbit să mă sune, să-mi spună ce s-a întâmplat şi să mă roage să rămân nevăzută câteva zile, până se mai aşează lucrurile. Pentru că Mircea trebuie să vină azi, pe la nouă, din excursia la munte, şi

- Adică te-a rugat să întrerupeţi un pic relaţia voastră, până termină cu înmormântarea şi-şi liniştească băiatul.

Capul ei aprobă scurt.

- Şi crezi că ar inventa aşa ceva doar ca să se despartă de tine?
- Nu.
- Şi-atunci de ce boceşti ca apucata?
- ... Tu de ce crezi că s-a aruncat de la balcon?

Aa... Păi asta cam aşa era! Numai că nevasta lui Radu nu se sinucisese din cauza ei, ci a lui! Asta trebuia să-i spună Ninei - asta trebuia să fie convingerea prietenei ei! Aşa că o trase spre masă:

- Din cauza lui, draga mea!

- Din cauza mea şi-a relaţiei frumoase şi stabile pe care-o am cu bărbatul ei! Cică a lăsat şi un bilet...

- Pe care bineînţeles că el nu ţi l-a citit la telefon!
- Nu mi l-a citit.

Florentin le întrerupse scurt:

- Atunci liniştește-te, că are planuri mari cu tine. Te pune un pic "pe dreapta", "la cutiuţă", până o îngroapă şi termină cu actele. Într-o lună, maximum două, băiatul o să afle despre tine. Dar numai după ce băiatul se liniştește, află unele lucruri despre relaţia dintre părinţii lui iar el termină schimbarea de nume din actele firmei. Hai, că am fugit.

Se grăbi să-l conducă la uşă:

- Ai grijă ce faci şi mai ales cum îi spui!

- Stai liniştită. Să fiţi cuminţi! Dacă trece pe-aici, să nu-l bateţi la cap; că are şi-aşa destule probleme.

Aprobă scurt cu capul. Florentin îi fură un sărut şi se grăbi să iasă; încuie uşa şi reveni lângă prietena ei... care oftă greu:

- ... Nu pot să nu mă gândesc că s-a aruncat de la balcon din cauza mea!

- Fii serioasă! Motivele gestului ei sunt în acel bilet. Pe care o să-l vezi şi tu, dacă o să-i ceri vreodată să ţi-l arate.

- Îţi dai seama că vreau să-l văd!

- Mai gândeşte-te. Sunt totuşi problemele lor de familie. Iar tu ai fost întotdeauna discretă, ai stat deoparte, nu i-ai turnat repejor un copil ca să-l legi de tine, nu te-ai apucat să dai telefoane sau să-i faci vizite nocturne, nu i-ai căutat copilul ca să-i spui ce se întâmplă... Chiar dacă figurezi şi tu pe undeva prin biletul ei, motivele, în marea lor majoritate, sunt legate de ei trei. Adică de ei doi. Deci...

- Deci eu vreau să ştiu care i-au fost motivele! Toate!

- Poate s-a săturat de viaţă, aşa cum era ea. Poate s-a săturat s-o tot înşele! Sau s-o tot ocolească! Totuşi, el dormea dus azi-noapte, când ea stătea la masă, scria biletul şi se gândea de la care fereastră să se arunce! La cinci dimineaţa! Toată noaptea s-a gândit la motivele alea...

- Pe care eu insist să le ştiu!

- O să le ştii! Acum hai să mâncăm ceva, că-mi ies ochii din cap ca la melc!

Nina sări în picioare:

- Aoleu, la ce oră nebună te-am scos şi eu din casă! Mă ierţi?
- Sigur că te iert!
- Florentina, tu mă ierţi?
- Ss! Ea încă doarme...

Masa se umplea cu repeziciune... Zâmbi su cubînţeles:

- Auzi? Nu vrei tu s-o sunăm pe ţaţa Dida ceva mai târziu, s-o chemăm să-ţi dea în cărţi?

- Nu prea vreau. Ştii, am impresia că ţaţa Dida s-a cam lăsat de ghicit. N-o prea mai văd prin cartier, ultima oară m-am întâlnit cu ea acum două săptămâni... Cred că a avut un deces în familie, pentru că se îmbracă în negru acum.

Aprobă scurt cu capul:

- Atunci mâncăm, suni la birou şi-ţi iei liber şi după aia dormim până se rup arcurile saltelei; OK?

- OK!

Mm, ce de bunătăţuri avea prietena ei în frigider! O nebunie!

Florentin

Trase maşina pe dreapta, se grăbi s-o încuie şi alergă în piaţă. Şi abia acum îşi aminti că planificase discuţia aceea pentru doar două perechi de urechi...

- Ei, neaţa, Prâsleo! Ce-i cu tine aici la ora asta?
- Neaţa. Am venit să vorbim ceva.
- Păi ce-i? S-a întâmplat ceva?
- Nu ştiu. Am rezolvat, oricum, misterul.
- ... Ce mister, mă?
- Cu afacerea.
- ... Ce afacere, mă?
- Aia de care mi-ai spus la telefon! Hai să-mi iau şi eu ceva de mâncare, că mor de foame!

Tăticul lui se grăbi să iasă din chioşc; Roberto era încruntat, tăia sforile florilor fără să-l bage-n seamă... Asta e! Poate era totuşi secret! Numai tăticul lui ştia ce spusese şi cui - iar el nu voia să facă vreo gafă!

- Ia spune, mă: ce mister şi ce afacere.
- Aia cu Bambina. Te-a mai căutat?

- Păi chiar azi ne-am întâlnit în piaţă. Cred că a ştiut că vin, pentru că m-a luat chiar din poarta pieţei. M-a dus glonţ la ea la stand, mi-a luat comanda, m-a servit cu o cafea şi m-a ţinut de vorbă până mi-au încărcat oamenii ei florile în maşină.

Ce să mai spună...

- De ce, mă? Care-i misterul?
- Şi ţi le-a vândut la jumătate de preţ?

- Fix la jumătate. Mi-a dat dealtfel flori excelente... De ce, mă? Vorbeşte odată!

- Mi-am dat seama de ce-ţi oferă o asemenea afacere. Ştiu ce

vrea să obţină în schimbul ofertei de preţ.

- Ce?
- Câţi nepoţi are Bambina?
- Păi vorba cântecului: "fără număr"!
- Şi câţi sunt de însurat?

Tăticul lui îl privea lung... După trei-patru secunde, îl văzu pocnindu-se cu palma peste frunte:

- Aoleu! Să ştii tu că asta e!
- Ştiu! Că n-are ce altceva să-i trebuiască de la tine.
- Mă...

Tatăl lui rămăsese fără cuvinte, el rămăsese fără cuvinte...

- ... Mă, să ştii că eu o sun! O sun şi-i spun verde-n faţă să-mi zică ce vrea de la mine şi cu ce ocazie îmi face asemenea reduceri!

Acum era extrem de furios...

- ... Ha! M-a mai servit şi cu cafea! Ar fi trebuit să-mi dau seama ce caută Bambina la şase dimineaţa-n piaţă!

Prefera să tacă, pentru că el venise cu "vestea proastă"...

- ... Tu ce zici să fac eu acum?
- Păi nu ştiu. Vrei s-o măriţi pe Ileana?
- Vreau să termine şcoala şi după aia s-o mărit! Mă, tu glumeşti? Nu m-am gândit niciodată la măritişul Ilenei! Ce dracu, abia e-n clasa a zecea!

Iar prefera să tacă...

- Spune, mă! Ce să fac eu acum?
- Eu zic să te faci că n-ai priceput cum e cu ce vrea ea de la tine şi s-o laşi în pace. Când o începe ea să bată apropouri, fă-te că nu le pricepi. Şi când ţi-o spune pe faţă ce şi cum, întreab-o la care dintre nepoţi se referă şi spune-i că vrei un timp de gândire. Să afli şi tu mai multe despre el: cine e, ce învârte, ce rude are...
- Bă, tu crezi că asta-i o rezolvare?
- Nici telefonul tău nervos n-ar fi o rezolvare! Că vrei, că nu vrei, depinzi de florile din Olanda! Pe care le importă ea! Cât de ranchiunoasă ar putea fi, la o adică? Mai ales că ea a făcut primul pas - semn că familia lui a ochit-o de ceva vreme iar ea personal a "aprobat-o" deja...

Acum tăticul lui era cel care tăcea...

- ... Las-o să facă ea primul pas. Şi, în orice caz, nu-i spune nimic Ilenei! Că s-ar putea să mă fi înşelat totuşi şi-o sperii degeaba...
- Ba nu te-ai înşelat deloc! Asta-şi doreşte! De-asta mi-a oferit asemenea afacere! Tu-ţi dai seama? Preţul la jumate? Cred că nici rudele ei nu iau florile la asemenea preţuri!

Tăticul lui mai că nu începuse să tremure...

- Îi spui şi lui Roberto?
- Da. Şi Lăcrămioarei. Dar numai lor.
- Bine. Eu unul tac: că n-am cum să rezolv problema. Am plecat la serviciu.
- Bine, mă.
- Pa.
- Pa.

Se grăbi să iasă din piaţă şi să se înscrie în trafic: la aşa o veste, tăticul lui era complet dat peste cap!

Deci nu se gândise niciodată la măritişul Ilenei... Evident, ea fusese mereu "aia mică". Mezina. Copilul. Iar ei, ocupaţi cu viaţa şi problemele lor, uitaseră să o privească lung şi să realizeze că crescuse...

Ana-Maria

În sfârşit! Era trei fix iar interfonul piuia. Nina răspunse şi reveni în sufragerie:

- A venit Florentin să te ia.

Se ridică şi intră în bucătărie: mai stăteau probabil cinci minute, cât mânca şi el două gogoşi, după care porneau spre casă. Casă, dulce casă...

Dormiseră până pe la zece; apoi făcuseră gogoşi şi-şi pierduseră timpul la televizor. Discutaseră tot ce-ar fi fost de discutat... în afara măritişului Ilenei, desigur! Despre naştere, despre hăinuţe, despre cum mergea treaba la florăria Tria, despre ministrul de interne, despre salopetele pentru gravide... Nina deschise uşa; soţul ei intră, zâmbind:

- Gata? V-aţi dat în cărţi?
- Nu, doar am bârfit jumătate din mapamond. Tu ce-ai făcut?
- Tot felul de buchete. Şi trei ikebane.
- ... Trei?
- Trei! Cred că japonezul meu s-a lăudat pe la amici, că tot în costume elegante erau.

Florentin molfăia de zor la gogoaşă... Era vesel, semn că totul mersese bine azi. Şi ea era veselă, deşi abia aştepta să ajungă acasă...

- Şi voi ce-aţi făcut?
- Nu ţi-am spus? Gogoşi şi politică!

Gata; soţul ei se ridică:

- Atunci cred că putem să mergem şi noi spre casă...

Se ridică şi ea şi-şi luă geaca. Nina se întristase:

- Chiar nu mai staţi cinci minute?
- Nu mai stăm, că ţipă apartamentul ăla după noi! Stai liniştită: mai e şi mâine o zi...

Nina aprobă scurt; se grăbi s-o sărute pe obraz şi să iasă:

- Să fii cuminte şi să pui castraveţi pe ochi!
- Gata, şefa!
- Pa.
- Pa.

Urcară în lift, soţul ei apăsă butonul... Tăceau. Aşteptau să rămână doar ei doi - cine ştie ce vecin se plimba acum pe palier... Gata; plecau spre casă. Soţul ei porni motorul şi demară:

- A rămas interzis când a auzit de Ileana. Apoi, instantaneu, s-a înfuriat. Prima reacţie a fost s-o sune pe Bambina.
- Şi ea ce-a spus?
- Îţi dai seama că nu l-am lăsat s-o sune, nu? Luată aşa, pe nepusă masă, cine ştie cum putea reacţiona femeia! Şi cum ea vinde florile care-i trebuie tatei...

Asta aşa era...

- Şi-atunci cum a rămas?
- A rămas că nimeni nu ştie nimic. El o să facă pe neştiutorul şi-o să aştepte să audă oferta fermă. Până atunci însă, nimeni nu spune o vorbă către nimeni. Mai ales către Ileana!
- Cred că, dacă află, e în stare să facă o prostie!
- Şi eu cred la fel. Ştii, am constatat că noi, toţi cei mai mari decât ea, inclusiv mama şi tata, nu ne-am gândit niciodată că "aia mică" n-o să fie "mică" o viaţă! Tata spunea că nu s-a gândit niciodată s-o mărite; şi-asta e o noutate, crede-mă!
- Deci nici ea nu s-a gândit la asta.
- Sau poate că ea a profitat din plin de neatenţie... Ştii, chestia cu "învăţ bine ca să ajung frumoasă şi deşteaptă ca Ana" nu ţine, atunci când vine din gura soră-mii. Am senzaţia că a profitat din plin de neatenţie, a băgat chestia cu învăţatul ca să nu se mai gândească nimeni la ce face ea şi cum o mai duce, şi de fapt...

Îi era teamă să-l întrebe dacă o bănuia că păşise pe de lături; se temea însă să constate că-i dădea idei. Aşa că prefera să tacă şi să nu întrebe ce însemna "cum o mai duce". Florentin parcă maşina în faţa blocului:

- E şi dificil acum, că Luminiţa s-a mutat la Nicuşor şi s-au cam înstrăinat. Fiind cele mai mici, au fost mult timp nedespărţite. Mirela e ocupată cu Roberto şi ce-or avea de împărţit, Gabriela n-are ochi decât pentru Marcel şi Ionuţ... Cu mama nu poate vorbi aşa ceva...

Ridică scurt din umeri:

- Ştie unde stau; să chiulească o oră de la şcoală şi discutăm!

Florentin aprobă scurt:

- Exact. Hai să mâncăm şi noi ceva serios!

Coborî şi ea iar soţul ei îi strânse imediat mâna...

Nu avea cum s-o ajute pe Ileana. Cumnata ei avea nevoie de mult ajutor acum; trebuia pregătită, mai ales psihic, pentru peţit şi măritat la 16 ani, pentru mutarea în casa unor străini, unde nu trebuia să se

obişnuiască doar cu soţul ei ci şi cu familia lui şi regulile lor...

Ioan

Coborî de la volan şi-şi privi lung fiul cel mare:

- Du-te în casă şi spune-i maică-tii că o aşteptăm în beci.

Descuie portbagajul, încruntat... Şi totuşi, ar fi trebuit să pară senin. Pentru ca Ileana să nu bănuiască nimic. Şi-aşa, ştia că o va privi ciudat, de parcă n-o mai văzuse niciodată...

Apucă legăturile de flori şi porni spre beci. Roberto trecu pe lângă el, grăbit să-l ajute... Lăsă florile pe masă şi începu să le pună în găleţile cu apă. Paşii nevestei lui se apropiau grăbiţi...

- Ce-i, Ioane?

- Stai să termin aici şi vorbim.

Lăcrămioara se grăbea să-l ajute; îi observase cu siguranţă încruntarea... Nici Roberto nu scotea vreun cuvânt... Gata; uşa beciului se închise. Se aşeză pe masă:

- Deci: când mergem sus, anunţăm că am avut toţi trei treabă cu lumânările - să le mutăm din dreapta în stânga beciului. Acum, avem o problemă mare. De care nici nu ştiu dacă să mă bucur sau nu!

- Dacă-i problemă, cum să te bucuri de ea?!

Îşi privi nevasta cu ochi serioşi:

- Dacă Ileana intră în neamul Bambinei, asta e sursă şi de bucurie, şi de necaz!

Şi-acum rămăseseră amândoi interzişi... Îşi aprinse o ţigară şi-şi privi lung fiul cel mare:

- De-aia a venit Florentin val-vârtej azi la piaţă şi m-a luat să vorbim între patru ochi. Îşi dăduse seama de ce Bambina îmi oferă o super-afacere doar aşa, pentru că-s florar şi am mustaţă. N-avem ce să-i oferim material în schimbul reducerii de preţ; în schimb, ştiu că are cam un batalion de nepoţi numai buni de-nsurat. Sigur unul dintre ei a pus ochii pe Ileana noastră; că prea am "fluturat-o" pe la nunţile din curtea asta şi prea am plimbat-o dis-de-dimineaţă prin piaţa de flori! Unul din ei a ochit-o; acum, mătuşi-sa încearcă să mă abordeze. Ceea ce înseamnă că nu mai avem mult până se va discuta darul.

- Adevărul e că, dacă ea a decis să te abordeze, înseamnă că a văzut-o, a evaluat-o şi e de acord cu fata. Şi cu încuscrirea cu noi.

Îşi privi lung, serios, nevasta:

- Deci în cel mult două săptămâni mă aştept să aflu şi care-i pretendentul. Acu', eu ştiu că tu "o să-ţi faci lecţiile". Sunt totuşi mulţi nepoţi în neamul lu' Bambina şi n-ai cum să-ţi dai aşa seama care-o vrea. Fii cât mai discretă; decât să întrebi de unul şi de altul şi să afle că ne-am prins care-i şpilul, mai bine abţine-te.

- Bine, Ioane. Dar eu zic s-o luăm la piaţa de flori data viitoare. Şi-o pun eu pe Mirela să spioneze pe sub sprâncene. Presimt că Bambina o să fie acolo...

- Şi vrei să rişti o întrebare directă, la şase dimineaţa, de faţă cu fiică-ta?

- Da.

- Te-ai ţicnit. Eu mă gândesc cum să-i spun Ilenei că anul ăsta se mărită!

- Lasă, dragă, că nu se topeşte dacă se mărită şi ea! Mai ales cu un nepot de-al lu' Bambina!

- Dacă o fi înalt, slab şi bocciu, să vezi ce repede-ţi schimbi părerea!

Lăcrămioara tăcea; perfect, pentru că se întoarse spre Roberto şi-l privi cu curiozitate. El ce spunea? Ce părere avea?

- ... Iar eu ce-ar trebui să spun?

- Părerea ta!

- Dacă s-o măriţi sau nu? Asta tu ştii! Dacă să meargă cu noi în piaţă? Nu! Să stea acasă aşa cum a stat şi până acum, ca să nu atragem atenţia asupra schimbării. Dacă să-i spunem şi ei? Categoric, nu acum.

- Ei, vezi că ai avut ce spune?

Roberto aprobă cu capul. Era încruntat fiul lui... Îi făcu semn să se aşeze lângă el şi-l luă de gât:

- Ia vino-ncoa. Spune-le tu părinţilor tăi de ce sunteţi voi doi botoşi de vreo două luni încoace cel puţin...

- Avem şi noi problemele noastre.

Un răspuns ferm şi rece. Decise să insiste totuşi:

- Şi nu putem să vă ajutăm?

- Nu.

- Nici chiar cu un sfat?

- Nici.

Lăcrămioara interveni şi ea:

- Maică, nu-i bine aşa! Vorbeşte şi tu cu noi; că poate n-om putea să rezolvăm noi, dar măcar un sfat am putea să-ţi dăm!

- N-am nevoie de sfaturi. Am luat deja o hotărâre, asupra căreia nu revin nici pişcat cu ceară!

Aa, luase deja o hotărâre? Şi nu voia să spună despre ce era vorba? Prea bine! Îi dădu drumul şi coborî de pe masă:

- În cazul ăsta, nu te mai plictisesc cu insistenţele mele. Momentan, treaba cu Ileana rămâne între noi. Pe măsură ce lucrurile evoluează, ne sfătuim şi vedem noi cui mai spunem. Ea, în orice caz, nu trebuie să afle nimic înainte să aflăm noi care-i muşteriul. Că dacă întreabă cine-i iar Lăcrămioara nu ştie ce să-i spună...

Nu primi nici un răspuns; semn că fusese aprobat. Aşa că se grăbi să ajungă în dormitor şi să se schimbe: secretomania aia îl scotea din sărite!

12 ianuarie 2004 - luni

Ana-Maria

Piuitul soneriei o făcu să tresară. Se grăbi să se ridice: poate era chiar Ileana! Privi lung prin vizor... Şi descuie uşa, oftând greu: nu era chiar Ileana, dar tot o cumnată era! Luminiţa zâmbi strâmb:

- Bună. Te deranjez?

- Deloc. Chiar mă gândeam că de prea multe zile mănânc singură...

O invită deci în sufragerie şi se grăbi să-i pună şi ei o porţie de musaca. Cumnata ei începu să râdă:

- Partea aia cu "noul coleg" îi mănâncă tot timpul?

- Nu; partea ailaltă, cu "gravida mâncăcioasă", mă împiedică să-l mai aştept în ultimul timp.

Luminiţa îşi umpluse gura cu musaca; acum mesteca şi-i arăta prin semne că se pricepea la gătit...

- Şi ce mai faci? Mai bine zis, cum mai faci?

- ... Păi nici nu ştiu! Că a fost un weekend tare alandala...

- Păi ce s-a întâmplat?

- Vineri seara, m-am apucat de călcat. Şi m-a sunat Mirela pe mobil. Cu o mână ţineam fierul, cu cealaltă cămaşa lui Nicuşor iar mobilul îl sprijineam cu umărul. A apărut şi el acasă; şi-a luat pantalonii şi s-a dus în baie. Şi nu ştiu cum naiba am făcut; mi s-a părut că-mi scapă telefonul. L-am prins, l-am pus mai bine la ureche - şi, când am ridicat fierul, dezastru: făcusem ditamai urma neagră...

- Iar soacra ta tocmai atunci s-a găsit să intre!

- Exact. A ţipat la mine că sunt toantă şi am două mâini stângi, că sunt pagubă şi mi-a tras o palmă după ceafă exact în clipa când el intra în camera noastră.

- Aoleu!

- El s-a repezit şi m-a tras în spatele lui. Şi-a început s-o facă pe maică-sa cu ou şi cu oţet. Mi-e şi ruşine să-l reproduc...

Deci "buboiul" se spărsese...

- El ştia de corecţiile astea? I-ai spus?

- După ce-a avut reacţia aia atunci, m-am ferit să-i mai spun. Dar acum n-am mai avut cum s-o dreg, pentru că a văzut şi-a auzit totul...

- Şi cum s-a terminat tărăşenia?

- Păi stai, că ăsta a fost doar începutul!

Aoleu!

- Nea Vlad a intrat şi el val-vârtej şi-a ţipat la el: "Să nu vorbeşti aşa cu maică-ta! Că te joc în picioare!" Iar el a răcnit la taică-su: "Ei, atunci las' că nu mai vorbesc cu nimeni!" Şi m-a luat frumos de-o mânecă şi m-a scos din casă. Am mers până la staţia de taxi; m-a dus la Unirea, unde ne-am cumpărat amândoi haine şi am rămas îmbrăcaţi cu ele. Să-ţi mai spun cât de lungă e fusta pe care mi-a luat-o?

Negă scurt: evident, răzvrătirea fusese mare iar fusta invers proporţională cu răzvrătirea!

- Am fost la plimbare; apoi am mâncat la un McDonald's, seara am fost în discotecă, pe la trei dimineaţa ne-am dus la primul hotel pe care l-a văzut... Şi-am mai ajuns acasă sâmbătă, pe la patru după-amiaza. Mi-era o ruşine... mamă-mamă! Că pe lângă scena şi cearta de vineri, eu mă prezentam la uşa socrilor mei îmbrăcată în ţinuta de discotecă! Ştii că a aruncat hainele cu care plecasem amândoi de-acasă?

Nicuşor ştia că era singur la părinţi - aşa că se răzvrătea "la greu"!

- Şi ei ce-au zis când v-au văzut?

- Păi eu eram stacojie şi nu ştiam cum să fac să lungesc fustiţa aia, iar el era ţanţoş ca un cocoş. Tanti Marcela n-a zis nimic iniţial. Nea Vlad a întrebat unde-am fost, iar Nicuşor i-a spus că ne-am plimbat, am mâncat la McDonald's şi-am dansat toată noaptea într-o discotecă, după care am mâncat din nou şi ne-am plimbat. Iar nea Vlad a tăcut... Am fugit imediat în camera noastră şi mi-am pus cea mai lungă fustă pe care-o am! Anuţo, am mai văzut fuste de-alea de-o palmă; dar când m-am văzut îmbrăcată aşa, am stat dreaptă ca un morcov! Nu m-am aplecat nici cât să mă uit la proprii pantofi!

- Cunosc sentimentul! Uiţi că am fost secretară? Numai de-astea aveam: drepte, scurte şi cu crăpătură la spate. Dar spune: ce-a mai fost după aia?

- Tanti Marcela l-a întrebat dacă am fost la cumpărături; el a spus că da. Ea a întrebat unde-s hainele vechi; el a spus cam aşa: "Le-am aruncat. Că eu le fac pe ele, nu ele pe mine. Şi n-am să mă îngrop cu şifonierul lângă mine. Sunt cârpe; iar cârpele se schimbă." S-a lăsat tăcerea... Eu eram îngrozită la gândul că trebuie să mă duc s-o ajut la treabă; dar l-am auzit cum le-a spus că noi dormim până la cină pentru că suntem obosiţi. Şi-a intrat, a încuiat uşa şi bineînţeles că n-am dormit... Seara, mi-a adus el cina "la pat". Şi-a vorbit ceva cu ei, nu ştiu ce pentru că şuşoteau foarte încet în bucătărie... Iar ieri, de dimineaţă, am zis să ies totuşi din cameră! Că doar nu puteam să rămân încuiată acolo o viaţă, nu?

- Evident.

- Mi-am cerut scuze pentru neatenţie, tanti Marcela şi-a cerut scuze pentru că a ţipat la mine şi s-a pierdut iar cu firea şi totul a revenit instantaneu la raiul dinainte! Măi Anuţo, eu nu-i înţeleg!

- Iar Nicuşor? Lui i-a trecut la fel de repede supărarea?

- Nuu, el şi azi de dimineaţă s-a încruntat la maică-sa! Dealtfel mi-a pus în vedere să-i spun tot ce se întâmplă între mine şi mama lui. Şi mi-a atras atenţia că, dacă îi ascund asemenea conflicte, se numeşte minciună şi e în stare să mă păruiască dacă-l mint. Deci am o problemă...

- N-ai nici o problemă. Spune-i absolut tot ce se întâmplă. Sau, dacă nu vrei să mai fi "plimbată şi dansată" 48 de ore, spune-i tatălui tău.

- Aa, nici gând! Tata mă duce imediat acasă şi iese un balamuc fantastic! Ştii ce ruşine ar fi pentru ei să vină cuscrul şi să-şi ia fata acasă, pe motiv de "rele tratamente"?

- Ştiu. Dar nu puteţi continua aşa. Ea ţipă şi te loveşte, iar după cinci minute e iar lapte şi miere. Arsul unei cămăşi nu e motiv de istericale şi violenţe. Dacă el nu se supără că-i distrugi hainele şi-l pui să-şi săreze singur mâncarea, nu văd de ce reacţionează ea aşa!

- Poate pentru că ei îi reuşesc toate la perfecţie!

- Chiar îi reuşesc la perfecţie?

- Da, Ano. Cred că şi rahatul pe care-l lasă-n veceu e perfect!

Uau! Vorbire directă - semn că Luminiţa încerca să fie veselă şi glumeaţă, dar nervii ei erau întinşi bine...

- Uite ce zic eu. Încearcă să nu te mai vadă ea ce faci şi cum. Când o mai zbârceşti, ascunde repede totul şi dă-te niznai. Şi spune-i lui totul: întotdeauna. Eu sunt sigură că, dacă el află de vreo recidivă de-a mamei lui, în maximum o lună vă mutaţi la casa voastră. Şi-atunci chiar că scapi definitiv de jandarm!

- Ştiu. Dar să ştii că-mi place să stau cu ei.

- Luminiţo, nu te mai prosti! E bestial să stai singură cu soţul tău! Să nu speli vasele decât peste cinci minute, când îţi vine cheful! Să te uiţi la ce film vrei tu! Să asculţi muzică la volumul pe care-l vrei tu! Să-l strângi în braţe atunci când îţi vine să-l strângi în braţe! La naiba, să rupi patul "cu sonor"!

- Ştiu, Anuţo! Mă rog; te ascult şi-mi închipui! Dar mă gândesc că ei or să ne ia o vilă, şi-o să fie vai de oscioarele mele când o să fac curăţenie generală...

- O să angajezi o femeie, care-o să facă "revoluţie" în locul tău!

- Nee, nici gând! Să audă soacră-mea că m-am puturoşit? Când ea a întreţinut singură atâta timp şi vila, şi bărbatul şi copilul? La o exigenţă soră cu mania?

- Numai că tu n-o să stai acasă, ca ea; tu o să te îmbraci frumuşel în fiecare dimineaţă şi-o să mergi la atelier cu soţul tău! Că el e unul singur, nu poate să şi muncească, să şi vândă! Are nevoie de tine acolo! Şi uite şi justificarea...

- ... Mă, tu mă înveţi la prostii!

- Evident!

Râdeau amândouă, privindu-se lung...

- Săru' mâna - a fost o nebunie culinară! Am fugit, să nu se crizeze iar!

- Stai! Stai să te-ntreb ceva!

Cumnata ei ajunsese deja la uşă. O privi lung, serioasă:

- Ce ştii de Mirela? Ce probleme are cu Roberto?

- Nu ştiu, că se fereşte şi de adierea de vânt! De multe ori mi-a spus că trebuie să stăm de vorbă, dar după aia a tăcut mâlc! Şi adevărul e că nici n-o prind singură, undeva destul de departe de orice alt pământean ca să aibă curaj să spună odată ce-o apasă...

- Mi s-a părut supărată.

- Nu e supărată; e tristă. Iar asta e de două ori mai rău decât dacă ar fi fost supărată. Lasă, că ne spune ea! Dacă n-a răbufnit, înseamnă că nu e ceva deosebit de grav.

- OK. Eu am invitat-o să vină la mine cinci minute şi să stăm de vorbă; dar cred că nu vrea să se ştie că vorbim...

- Evident! Pa!

- Pa!

Încuie uşa şi reveni la masă. Aşa, deci! Nicuşor luase măsuri! Bun! Cel puţin reacţionase cum trebuie! La următoarea ceartă, dacă va mai fi o asemenea ceartă, Luminiţa avea cel mai puternic aliat...

Florentin

Prefera să mestece, încruntat. Povestirea Anei se terminase; acum soţia lui aştepta o opinie apropo de păţania surorii lui. Iar el mesteca şi se gândea...

Deci Nicuşor asistase la ceartă şi corecţie. Şi reacţionase în consecinţă. Dacă în viitor va mai auzi de o altă corecţie şi de-o altă asemenea reacţie, o să-l sune şi-o să-i spună să se mute urgent, pentru că altfel el îşi informa tatăl apropo de modul cum era tratată Luminiţa în casa socrilor ei. Şi făcea tăticul lui o dreptate... cap-coadă!

Momentan, s-o tempereze pe Ana. Care - evident! - pusese la inimă istoria aceea şi părea pregătită să le sară-n ajutor! Înghiţi şi răspunse, serios:

- Eu sunt sigur că surioara mea a mai făcut niscai cioace mititele înainte de arsul cămăşii. Tanti Marcela nu-i ţicnită şi stă bine cu nervii; dacă a altoit-o, înseamnă că a acumulat mai multe. Eu o ştiu pe Luminiţa; e repezită şi împrăştiată. Greşeşte şi nu-şi dă seama ce-a făcut - aşa că nici nu-şi cere scuze, nici nu îndreaptă greşeala. Tanti Marcela e foarte calculată; evident, nu-i plac oamenii împrăştiaţi. Şi e frustrant totuşi să te căzneşti să schimbi un om măcar un pic şi să constaţi că nu reuşeşti! Spui că era toată lumea acasă? Atunci asta se cheamă răbufnire după o lungă serie de prostioare la care n-a reacţionat nicicum. Iar Nicuşor e prea îndrăgostit şi aerian ca să privească obiectiv problema şi să-şi amintească faptul că părinţii mai ţipă uneori la copii.

- Şi e şi genul care preferă să-şi cumpere alţi pantofi decât să-i ducă pe-ăia vechi la cizmar.

- Exact. Deşi ştie că părinţii lui s-au îmbogăţit ducându-şi pantofii la cizmar de nenumărate ori şi peticind rupturile de prin haine. El e învăţat să aibă; să schimbe în loc să cârpească. Veşnica problemă a conflictului dintre generaţii...

Ana începu să râdă:

- Îmi place că a pus-o să-i spună absolut tot ce se întâmplă între ea şi soacră-sa. Şi că a şi ameninţat-o. Chiar îl interesează ce se întâmplă cu nevasta lui!

- Iar ăsta e motivul pentru care nu-i voi rupe încă nasul!

Acum râdeau amândoi... Se ridică:

- Vrei să mergem la plimbare?

- Mă cam dor picioarele...

- Atunci hai să stăm în pat şi să admirăm şifonierul Florentinei!

Aa, acum se grăbea chiar! Acela era momentul lor de *relache*: admirau rochiţele, teancurile de hăinuţe, sticlele cu ulei şi şampon, botoşeii... Biberoanele, bavetele, oliţa... Cartonul de pe perete... Acela era momentul lor: stăteau toţi trei întinşi în pat şi se gândeau la luna martie...

15 ianuarie 2004 - joi

Ana-Maria

Eei, cine-o suna chiar în timpul cinei? Se ridică ea şi se grăbi să ajungă în sufragerie, la telefon:

- Da.

Vocea Ninei păru zâmbitoare:

- Salut.

- Salut. Ce mai faci?

- Păi eu zic că bine... Te-am deranjat de la masă?

Florentin o privea din cadrul uşii; aşa că zâmbi:

- Nu. Şi chiar dacă aş fi fost la masă - aş fi făcut cu dragă inimă o pauză, să se aşeze felul unu...

Soţul ei râdea; şi Nina râdea. Îl văzu ieşind, iar prietena ei se grăbi să continue discuţia:

- Iartă-mă că te sun la ora asta, dar am o grămadă de veşti...

- Ascult cu interes!

- Păi uite, azi m-a sunat Radu la serviciu, pe la prânz. Şi-a cerut scuze că mă deranjează atunci şi acolo şi m-a invitat după program la o cafea. Îţi dai seama că am acceptat cât ai clipi, nu?

- Evident!

Florentin aducea cina pe măsuţa din sufragerie. Parcă presimţea că Nina avea multe de spus...

- Şi-ţi dai seama că am stat toată ziua cu morcovul! Dacă-mi spunea "Adio"?

- Trag concluzia că nu ţi-a spus!

- De ce anticipezi?!

Nina ei era tare veselă; râdea. Aşa că râse şi ea:

- Aşa... din principiu!

- *Anyway*; vine şi mă ia la cinci fix. Mergem la cafea. Era calm, un pic gânditor dar atât. Oricum, purta doliu; mi s-a părut normal, aşa că toată seara am evitat orice referire la soţia lui şi la înmormântare. Mi-a cerut scuze pentru că a fost nevoit să "dispară" zilele astea. I-am spus că nu-i nimic, era normal să se ocupe de treburile şi problemele lor. Mi-a spus că Mircea e distrus; plânge mai tot timpul, nu mai intră în dormitor, nu s-a mai dus la facultate, nu poate să citească, nu se uită la televizor... Că stă mai tot timpul în camera lui, unde el unul nu ştie ce face - că-l lasă să stea singur, cu gândurile lui. După care m-a asigurat că, imediat cum fiul lui îşi va mai reveni din şocul provocat de moartea "mamei lui" - şi aşa s-a exprimat, "mama lui" -, el va reîncepe să plece în delegaţii. Şi-şi va uita din nou hârtiile la birou.

- Deci evită momentan să-i spună de tine şi te roagă, extrem de voalat, să nu-i ceri s-o facă.

Soţul ei luă telefonul şi-i oferi braţul. Fu astfel condusă la masă, cu tot cu telefon...

- Evident. Şi cum eu l-am asigurat din nou că nu-i nimic, sunt o femeie răbdătoare, decizia lui e una firească date fiind circumstanţele şi n-are rost să se îngrijoreze din cauza mea pentru că eu voi fi acolo unde el ştie deja că mă va găsi... A făcut o pauză scurtă; după care mi-a spus că atunci, în decembrie, nu-şi minţise soţia. Că dacă ea ar fi făcut tămbălău, ar fi înaintat divorţul fără regrete. Pentru că n-ar fi avut decât de câştigat din asta. Împachetatul hainelor şi hârtiilor pentru delegaţii era foarte obositor; iar organizarea "evadării" implica mulţi oameni şi multe scuze şi un plan laborios care-l irita şi-l agasa, aşa că abia aştepta să pună piciorul în prag şi să schimbe lucrurile. M-a lăsat mască!

Înghiţi dumicatul şi zâmbi:

- Îmi dau seama!

- Şi cum eu nu ştiam ce să spun, a continuat tot el. Că firma de construcţii a fost făcută pe numele tatălui lui, tocmai din cauza fostei lui soţii; iar acum era în plin proces de trecere a ei pe numele lui. Că Mircea nu bănuia momentan nimic; dar că, dacă va protesta sau

comenta vreodată deciziile lui, îşi va lua bagajele şi-i va lăsa lui casa. Şi-l va lăsa în plata Domnului, să se descurce.

- Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş baza pe asta.

- Nici nu mă bazez! Ba chiar mi s-a părut o exagerare din partea lui. De unde până acum nu mai ştia cum să-l protejeze, acum e hotărât ca la cea mai mică abatere să-i dea papucii. E prea de tot!

- S-ar putea să te înşeli.

- Tot ce se poate! Dar ar fi o schimbare mult prea radicală ca să o cred posibilă. Şi prefer să cred în continuare că încearcă să se retragă onorabil, încetişor şi discret...

- Te-ai ţicnit.

- Sunt doar precaută. Am o vârstă şi o situaţie care nu-mi permit să visez optimist.

- Şi-o isteţime care mă uimeşte uneori prin absenţă! Dacă voia să se retragă, îţi povestea ce frumos a fost la înmormântare şi-apoi îţi dădea de înţeles că el, fiind rudă de gradul I, unicul părinte al lui Mircea şi om de afaceri serios, trebuie să ţină doliu cel puţin un an. Timp în care nu vă puteţi vedea, el nu mai poate pleca în delegaţii... Zău, Nina! Să nu exagerăm cu pesimismul ăsta!

Nina tăcea...

- ... Spune la ce te gândeşti!

- Păi ştii ce cred că se întâmplă cu mine? M-am obişnuit să fiu "amanta discretă". Acum am mari şanse să devin "amanta oficială". După care ştii ce urmează, nu?

- Da; refacerea vieţii omului de afaceri serios, rămas văduv puţin după sărbători.

- Exact. Şi mi-e frică de asta. Nu ştiu cum să reacţionez, cum să mă port, nu ştiu cum să gândesc şi să vorbesc în noile condiţii... Îţi dai seama că îmi va face cunoştinţă cu Mircea?

- Evident!

- Habar n-am cum să mă port cu el! Că mamă iubitoare nu-i pot fi! Iar în ochii lui, la vârsta mea, eu voi fi întotdeauna amanta!

- Te cam grăbeşti cu gândurile şi socotelile astea. Văzând şi făcând, draga mea! Şi după ce-aţi băut cafeaua, ce-aţi făcut?

- M-a dus până acasă. S-a scuzat că nu urcă azi... S-a rezumat dealtfel la a-mi săruta mâna şi-atât.

- Asta te îngrijorează pe tine?

- Şi asta, să ştii.

- Măi Nino, are doliu-n piept! Când a luat-o, a luat-o din dragoste! Abia a băgat-o în groapă! Ce-i ceri tu acum?

- Ştiu, dar...

- Dar ţi-e dor de el.

- Şi asta. Şi mă îngrijorează viitorul: scurt, mediu şi lung.

- Eu zic s-o suni pe ţaţa Dida şi s-o inviţi la tine; sau să te duci la ea. Ţi-a mai dat vreodată în cărţi?

- De vreo trei ori...

- Şi s-a adeverit ce ţi-a spus până acum?

- Aproximativ.

- Adică?

- Adică mi-a spus că mă voi căsători cu omul pe care-l iubesc şi care mă iubeşte. Dar va fi o conjunctură pe care nici ea n-a prea înţeles-o; o amestecătură. A spus că sigur s-au măsluit cărţile şi că nu mai pricepe nimic; dar că măritişul e o certitudine. Şi-a mai spus că în curând o să cunosc o persoană care îmi va face foarte multe necazuri şi din cauza căreia o să-mi pierd serviciul. Şi-a apărut Olive.

- Îţi face probleme deci.

- Ea le face tuturor probleme! Făcutul problemelor e al doilea ei job! Sau, mai bine spus, primul - că în materie de asistentă e egală cu zero barat.

- Ce vrei, nu poate face trei lucruri perfect! Aşa că se concentrează asupra sexului!

Florentin începu să râdă şi "protestă" cu voce tare:

- Hei! Despre ce vorbiţi voi acolo?

- Aoleu, e şi Florentin acolo?

- Bineînţeles!

- Şi ne-a auzit ce-am vorbit?

- Numai partea pe care-am spus-o eu.

- Hai, că v-am ţinut din cină! Vorbim mâine!

- Vorbim ori de câte ori vrei tu. Dar să ştii că mi-ar place să aflu ce vede ţaţa Dida în viitorul tău. Că lucrurile s-au mai limpezit după moartea nevestei lui.

- Chiar acum îi dau telefon.

- OK. Vorbim.

- Vorbim.

- Şi mai lasă prostiile! Tu îl iubeşti?

- Da.

- Asta înseamnă că şi el te iubeşte - pentru că te vei mărita cu el, iar ţaţa Dida are o vârstă la care nu-ţi prea poţi permite s-o contrazici.

Nina râdea...

- Pa.

- Pa.

Închise şi ridică scurt din umeri, zâmbind:

- În sfârşit, s-au revăzut. Omul are gânduri serioase, dar nu vrea să se exprime clar. Şi cred că nici nu-i prea stă mintea la asta: băiatul lui suferă mult după maică-sa.

- Nici n-ar fi bine pentru el să spună tot ce gândeşte şi simte. La vârsta lui, ştie foarte bine asta; aşa că n-o face.

- Evident. Dar ea se ambiţionează să nu priceapă aluziile şi subînţelesurile. E speriată de turnura pe care-o pot lua lucrurile şi-şi spune ei însăşi că el încearcă să se retragă onorabil, uşurel şi fără tam-tam...

- Nu s-a gândit niciodată la posibilitatea ca el să devină "liber". Acum, gândul ăsta o sperie: brusc, el e liber şi-i transmite tot felul de semnale, care de care mai serioase. Chestie care o sperie.

Aprobă şi împinse uşor farfuria:

- Iar m-am îndopat...

- Mie-mi spui?!

Se priveau lung, amuzaţi de poziţia aceea de bondari rotunjori...

- ... În cât suntem azi?

- În 15.

- ... Mă gândeam la o chestie; dar nu ştiu dacă e bine să exagerez niţel...

- ... Păi spune!

- Nu pot să spun; aşa că mă gândesc...

La ce se gândea soţul ei? Florentin privea lung masa... Şi-l văzu ridicându-se:

- Mă mai gândesc, cât strâng masa.

Dădu să se ridice şi ea, dar el îi întinse telecomanda:

- Voi odihniţi-vă momentan.

OK! Dădu televizorul mai tare şi schimbă postul: oare unde începea un film cât de cât interesant?

... Stop! "Voi odihniţi-vă momentan"... Bufni în râs: numai la prostii se gândea soţul ei! Şi cum tot la prostii se gândise şi alaltăieri seară, aceea era exagerarea.

Îl aştepta să revină pe perne, lângă ea. Momentan auzea apa curgând, zgomot de vase... Filmul de la PRO TV împlinise anul trecut vreo 15 primăveri; aşa că alese un post de muzică...

În sfârşit, terminase! Paşii se apropiară, uşa se închise iar ea decise să rămână serioasă:

- Ştii ne-am gândit şi noi, cât ai strâns tu masa. N-ar fi o exagerare, după părerea noastră...

Florentin se aşeză lângă ea, şoptind:

- Aşa am tras şi eu concluzia...

Îl privea lung, de foarte aproape... Zâmbi slab:

- Abia aştept să lăsăm minora în pătuţul ei...

- Şi eu sunt un pic complexat când ştiu că ne aude...

- Eu sper să nu-mi citească gândurile; că e prea mică pentru ele...

- Păi asta cred că se poate rezolva...

- Cum?

- Să-ţi şterg toate gândurile...

- Şterge-le...

Sărutul acela chiar începuse să-i şteargă toate gândurile...

19 ianuarie 2004 - luni

Ana-Maria

Brr, ce frig era afară! Se zgribulise deja! Numai că va ajunge repede acasă, cu cele şase borcane cu compot de vişine, şi se va retrage lângă aragaz. Şi se va înfrupta în voie...

Ajunse în dreptul chioşcului; Mirela era ocupată în continuare cu aceeaşi comandă pe care-o văzuse când trecuse spre complex, aşa că ştia deja ce avea de făcut: capul jos, pas grăbit... Soacra ei, contrar obiceiului de-a face abstracţie de apariţia nurorii "cu probleme", se grăbi să deschidă uşa şi s-o tragă în chioşc:

- Hai repede, că e frig!

Intră, simţind că transpiră instantaneu dar nu din cauza căldurii:

- Sărut mâna. Bună.
- Să creşti mare!
- Bună.
- Ia să te văd!

Soacra ei era din nou într-un moment "pacifist". Îşi desfăcu geaca, iar Mirela începu să râdă:

- Aşa-i că-ţi vine uneori s-o scoţi de-acolo, s-o laşi în pătuţ, să răsufli în voie cinci minute şi s-o pui la loc?
- Nu; în schimb, am început să număr zilele...

Mama lui Florentin îi recaptă atenţia:

- Şi cum te simţi?
- Bine. Foarte bine, de fapt. Mă simt enormă...

Femeia râdea:

- Şi mai ai o lună! Aşteaptă-te să mai creşti un pic!
- Mi-e aşa de dor de degetele de la picioare! Nu le-am mai văzut de ceva vreme...

Râdeau toate trei în hohote! Reuşise s-o înveselească pe Mirela; asta era bine. Dar cel mai bine era că îşi înveselise şi soacra...

- Şi cu cumpărăturile cum staţi?
- Aa, la capitolul ăsta stăm foarte bine! Am cumpărat tot.
- Nu vă mai trebuie chiar nimic?
- După părerea mea, nimic. Sigur, după ce-o să vină şi ea acasă, o să descoperim şi ce ne lipseşte... Dar marea majoritate a lucrurilor le-am luat.
- Hăinuţe aveţi?
- Avem.
- Pătuţ ştiu că aţi luat...
- Şi cădiţa, şi biberoanele, şi căruciorul...
- Asta-i bine, într-un fel. Nu vă mai doare capul... Şi mai aveţi o lună la dispoziţie, să descoperiţi ce aţi omis din prima listă, nu?

Aprobă scurt cu capul: ştia ea care era adevărata opinie a soacrei ei, aşa că ar fi preferat să schimbe repede discuţia...

- Când mai mergeţi la control?
- Pe 26.
- Abia aştept!
- Şi noi!
- Oricum, ai grijă: să nu zici că nu ţi-am spus! Nu care cumva să pleci din maternitate fără să ne spui!
- Veţi afla primii când mă voi interna.
- Perfect! Altfel, urechile voastre vor suferi schimbări uluitoare!

Râdeau toate trei. Ea se simţea mult mai liniştită acum, că aflase care era opinia soacrei ei şi mai ales planul ei. Deci nu intenţiona "să se mute" cu ea în salon! Mirela se grăbi să completeze:

- Oricum, dacă e ceva, mă suni; şi vine năşica şi pune ordine-n asistente!
- OK! Mai e totuşi o lună...
- Draga mea, după ce intri în luna a noua, s-ar putea să constaţi că nu mai e chiar o lună! Fetele sunt de obicei mai grăbite...
- Aşa am auzit şi eu...

Na, că apăruse un client! Ce naiba voia şi ăla? Flori, fireşte! Dar de ce trebuise să intervină acum, când în sfârşit discutau şi ele "omeneşte" iar atmosfera era destinsă? Soacra ei se grăbi să se apropie de individ; ea se apropie de Mirela şi şopti, privind-o cu subînţeles:

- Ce-i?

Ochii cumnatei ei spuneau cu totul altceva decât cuvintele:

- Nu-mi vine să cred că te-ai făcut atât de mare!

Aha! Adică era exclus să discute acum! Începu să râdă:

- Mă duc să cresc şi mai şi! N-am poftit, în timpul sarcinii, decât la compot de vişine. Şi n-aş vrea să expire zeama-n borcane...

Arătă spre sacoşă. Cumnata ei o privi acum cu ochi recunoscători:

- OK! Fugi!
- Voi când mai veniţi pe la noi?
- Nu ştiu; să vorbesc şi cu Roberto. Suntem foarte prinşi zilele astea; merge bine treaba.

Aprobă cu capul şi-i zâmbi:

- Pa!
- Pa!

Trecu pe lângă soacra ei şi se opri:

- Eu am plecat. Sărut mâna.
- Să trăieşti! Şi să fii cuminte, auzi? Las-o încolo de treabă, că nu locuiţi într-o farmacie! Menajează-te!

Aprobă cu capul şi porni spre casă.

Deci soacra ei încerca din răsputeri "să facă pace". Evident, îşi dădea şi ea seama că Florentina va sta mai mult în casă la început şi încerca să-şi asigure invitaţiile zilnice la nepoţică... Departe de ea gândul de a ţine bunicii la distanţă de nepoţică! Ştia că bunica era maleabilă; ea se supăra, se certa repede-repede şi-i trecea. Bunicul era marea ei problemă; iar bunicul nu se grăbea deloc s-o abordeze pe mami - nici măcar ca s-o certe, în sfârşit, pentru fuga pe fereastră! Aşa că nu prea ştia cum să facă... Habar n-avea cum o să fie, cum o să decurgă prima revedere cu socrul ei...

Intră în apartament şi lăsă borcanele pe masă: văzând şi făcând! Se descurcau ei cumva! Doar erau oameni în toată firea, nu? Probabil că va fi certată chiar în maternitate; o să tacă şi-o să-l asculte cu capul plecat, o să spună "Promit că nu mai fac" şi gata! Probabil!

Abia aştepta să ajungă şi Florentin acasă! El îl cunoştea mult mai bine decât ea; el bănuia deja răspunsul corect la întrebarea "Cum"...

Lăcrămioara

Închise uşa chioşcului şi se întoarse spre Mirela:

- Ai văzut ce mare s-a făcut?
- Incredibil de mare. Nu m-am putut abţine să nu-i spun asta...
- Lasă, că nu s-a supărat. Doar vede şi ea, cu ochii ei, cât de "rotundă" e! Şi ştie că va slăbi repede după naştere. De fapt, am senzaţia că e "mare" doar burta; ea nu s-a îngrăşat foarte tare.
- Exact. A pus un pic pe ea, dar nu-i o tragedie.

Începu să scoată gerbera din vază, să refacă buchetul pe care tocmai îl vânduse:

- Deci te duci tu să stai cu ea la maternitate.
- Nu ştiu; dacă o să vrea să mă cheme, bineînţeles că mă duc!
- Ba eu zic să te oferi şi chiar să insişti. N-o să aibă timp să se odihnească decât în maternitate. Când o să vină acasă, fetiţa o să-i mănânce fiecare minuţel! Că aşa-s fetiţele: mai mofturoase şi mai iubăreţe. Iar ea va fi singură acasă cel puţin 8 ore.
- O să-i spun. Nu cred că o să mă refuze...
- Aşa. Şi duceţi-vă pe la ei, să vezi ce-au cumpărat pentru aia mică. Să-i spui ce i-ar mai trebui, ce-au uitat, ce nu e în regulă...
- Sigur, tanti. Doar să găsim două ore libere...
- Păi uite, du-te acum!
- Ei, nu chiar acum! Se grăbea să devoreze nişte compot de vişine.

Aha! Începu să râdă: asta da sarcină! Cu pofte, cu burtica mare... "Ca la carte"!

- Bine, Mireluţo. Doar n-o lăsa pe ultima zi; ca să ai timp să vii acasă şi să-mi spui ce le-ar mai trebui. Şi să am şi eu timp să merg la cumpărături.

- Da, tanti.

Bun! O lămurise în privinţa asta, acum să fie atentă la buchet!

Ana fusese mai mult decât încântată de discuţia cu ea. De parcă abia aşteptase ca lucrurile să revină la normal... Ei! Bineînţeles că abia aşteptase să fie iertată! Mai auzise ea, cândva, demult, răcnetul acela care-o anunţase că ei toţi erau "familia ei"... Şi ştia cât de mult îşi dorise Ana să fie inclusă în familia lui Florentin; cât de mult îşi dorise să aibă şi ea o familie...

Trebuia să discute urgent cu Ioan. În primul rând, să-l convingă să se împace şi el cu Ana. În al doilea rând, să se sfătuiască în privinţa părinţilor Anei. Nu se putea să ţină supărarea aia la nesfârşit! Mai ales acum, când deveneau bunici! Totul avea început, conţinut şi sfârşit! Supărarea aia se apropia de sfârşit; iar Ana avea nevoie de un pic de ajutor pentru a face primul pas spre împăcarea cu mama ei. Nu avea nici o idee; dar diseară o să discute cu Ioan şi-or să găsească ei o soluţie...

Florentin

Se aşează la masă şi zâmbi:

- OK. Nu mănânc până nu-mi spui ce s-a întâmplat.

- ... Ce s-a întâmplat?

- Zâmbeşti misterios. Deci: ce s-a întâmplat?

- Aa, ce s-a întâmplat! Păi azi am ieşit să-mi iau compot. Iar când m-am întors, mămica ta m-a tras în chioşc...

Aha! Deci se împăcaseră! Sau nu? Decise să fie tranşant:

- V-aţi împăcat?

- Aşa mi-a lăsat impresia. Am stat de vorbă ca pe vremuri; am glumit, am râs... Nu s-a supărat când a auzit că am cumpărat deja totul...

- Normal: o să te bată metodic dacă se întâmplă ceva la naştere! Dar asta-i partea a doua. Zici că aţi glumit?

- Da.

- Şi altceva ce-a mai spus?

- Păi mi-a spus că va fi vai de urechile noastre dacă nu-i anunţăm despre naştere înainte să mă externez din maternitate.

- OK. Altceva?

Ana lui era consternată: cum? Nu voia să afle exact cuvintele mamei lui? Ei bine, nu voia! Aştepta continuarea...

- ... Mirela a râs şi-a spus: "Oricum, dacă e ceva, mă suni; şi vine năşica şi pune ordine-n asistente". Am tras concluzia că ea o să stea cu mine la maternitate.

- Exact. Nu ştiai deja asta?

- ... Credeam că o să vrea mămica ta să stea cu mine.

- Ea o vrea; da' nu vreau eu.

Acum se încruntase. Ana tăcea... Simţi nevoia să se justifice:

- Trebuie să fie ţinută la distanţă; e o fire expansivă, aşa că trebuie să-i arătăm clar cât se poate întinde. Cum tu nu poţi s-o faci, o voi face eu. E deja pusă în gardă, şi de tata, şi de mine: n-are de ce să sară în ajutorul tău dacă tu nu-i ceri asta. Deci, indiferent cum te vei descurca, dacă nu spui: "Ajută-mă şi pe mine, mamă-soacră", o să te descurci singură.

Acum Ana era un pic încruntată. Evident, ea n-avea nimic cu mama lui! Mai bine spus, ar fi suportat fericită toate sfaturile, gesturile şi schimbările impuse de soacra ei doar ca să-i vadă pe ei fericiţi! El însă nu era dispus să-şi vadă neamul zburdând fericit iar pe soţia lui nefericită. Aşa că...

- ... Să ştii că eu una n-am nimic împotrivă.

- Am eu. Ce-aţi mai vorbit?

- Cam atât. Mirela şi Roberto or să treacă zilele astea pe aici, să vadă şi ei ce-am cumpărat şi să ne spună ce ne-ar mai putea trebui.

- Deci mama ştie acum că am cumpărat totul.

- Da, şi mă aşteptam să-mi rupă urechile. Când colo, a spus că într-un fel e mai bine aşa, pentru că nu ne doare capul.

- Ţi-am spus: dacă Florentina are chiar şi numai o aluniţă, "ne-am dat foc la valiză" amândoi. Dar lasă asta: hai să discutăm altceva.

Soţia lui aprobă scurt. Acum îl privea cu maximă atenţie... Decise să se ridice, să se mute lângă ea, şi-i strânse uşor mâna:

- Mă gândisem ca, orice s-ar întâmpla, indiferent la ce oră s-ar întâmpla, să te duc eu la maternitate.

- Iar eu m-am hotărât deja ca, dacă eşti plecat din Bucureşti, să te aştept până te întorci şi să mergem amândoi la maternitate.

OK! Perfect! Se grăbi să continue:

- Iar pe ai mei îi anunţ eu. Dacă te internezi ziua, îi anunţ pe loc; dacă te internezi seara, îi anunţ de dimineaţă. Că numai ei mai lipsesc noaptea din maternitatea Giuleşti!

- Bine.

- Aş vrea să staţi într-o rezervă. S-o achităm de la început, să fim siguri că ai locul rezervat.

- Şi eu mă gândisem la asta. La urma urmei, acasă n-am să mă descurc tot singură?

- Ştii bine că o să stea Mirela cu tine!

- Ştiu; spuneam doar aşa, în caz că ea nu poate...

- Poate. Are, de fapt, dispoziţie să se mute-n maternitate cu tine. Crezi că tata n-a făcut deja aranjarea şi n-a dat ordinele?

Ana aprobă scurt:

- Ba da. Iar eu să ştii că n-am nimic împotrivă dacă vine mămica ta în locul Mirelei.

- Repet: am eu ceva împotrivă. Şi-aşa, or să tot vină aici în vizită la nepoţică şi-or să facă amândoi o mică revoluţie! Mi-ajunge! Nu vreau să revoluţioneze chiar totul; vreau să-i ţin în frâu! Iar tu te rog să mă ajuţi neoferindu-i ocazia să facă mereu numai cum vrea ea! Te rog să ripostezi, să protestezi şi să te opui dacă părerile voastre diferă.

Nu mai primea nici un cuvânt, nici o aprobare... Nimic! Evident, Ana nu va protesta! Mămica lui "va juca ţonţoroiul" pe toată liniştea lor şi pe toate regulile şi obiceiurile pe care şi le formaseră. Dar... Dar va fi şi el pe-acolo şi va avea grijă să ripostezе el! La urma urmei, Ana era doar nora... Îi fură un sărut, zâmbind:

- Iar băiţa de seară e sarcina mea. Doar a mea. Nu există derogare în privinţa asta...

Ana începu să râdă:

- OK! Şi-aşa mă îngrijora la culme gândul că o s-o ung cu ulei şi-apoi o să încerc să n-o scap...

Perfect! Îşi trase farfuria şi muşcă cu poftă din pâine: acum, că lămuriseră lucrurile, îşi amintise că-i era îngrozitor de foame!

Lăcrămioara

Mirela curăţa cartofii; nici o problemă, ea putea auzi discuţia. Se întoarse spre soţul ei:

- Am discutat azi cu Ana.

- Bun. Şi? Ce mai zicea?

- Auzi? Tu nu eşti niciodată curios să auzi ce zice chiar din gura ei?

- Nu.

- Pentru că nu vrei, sau pentru că nu vine ea să-ţi spună ce-are de spus?

- Pentru că îmi spui tu. Deci: ce mai zicea?

Hm; tot supărat... Îi trecea lui!

- Că au cumpărat deja totul, că se simte foarte bine dar şi foarte "rotundă"...

- Aha. I-ai spus că vreau să mergem şi noi la maternitate?

- Evident! Nici nu concepea ideea de-a nu ne anunţa!

- Bun. Şi i-ai spus că, dacă nu deschide gura să spună că are nevoie de ajutor, o să se descurce singură?

- I-am dat de înţeles asta, iar Mirela a insistat şi ea.

- Bine. Atunci e treaba ei, dacă spune sau nu. Dacă tace mâlc, nu vă calcă picioarele pe-acolo decât în vizită jumătate de oră!

- Evident!

Acum moşul ei era încruntat. Oof, supărarea asta! Tocmai el rămăsese ultimul supărat; el, care fusese întotdeauna aliatul ei, care-i dăduse 5.000 de euro lui Florentin şi-o primise în casă cu braţele deschise... Ciudat! Continuă discuţia pe aceeaşi temă:

- Te-ai gândit cum facem după ce naşte?
- Da. Mergem noi la ei.
- În fiecare zi?
- N-oi vrea să ne mutăm pe balcon? Că dacă tot stăm pe-acolo zi-lumină, la ce să mai plecăm! Ai?
- Am întrebat, n-am dat cu parul!
- Tu oricum o s-o vezi zilnic, că o să treacă cu căruţul prin faţa chioşcului! Şi-apoi, crezi că fi-tu are nervi de oţel? Vrei să o vezi pe ea albăstrindu-se pentru că i-ai mutat biberonul iar pe el "explodând" pentru că i-ai albăstrit nevasta? Două vizite pe săptămână sunt de-ajuns!

Se grăbi să continue:

- Evident. La vară or să vină şi ei la noi...
- Asta rămâne de văzut. Ce ştii: vin şi părinţii ei?
- Măi Ioane,
- Am spus că rămâne de văzut! Eu n-am uitat ce-a făcut, să ştii!
- Nici eu. Dar am trecut peste asta: pentru că merită.
- O să trec şi eu, atunci când o să trec. Deci: părinţii ei vin?
- Habar n-am. Cred că ea n-o să vrea să-i anunţe; despre asta ar trebui să discutăm...
- Dacă n-au fost capabili să vină la nunta fetei lor, mă îndoiesc că vor veni la naşterea nepoatei. Mă îndoiesc că-i mai primeşte Ana.
- Şi ţi se pare normal să fie aşa?
- Nu. Dar asta e treaba lor. Eu unul nu ţin musai să-mi cunosc cuscra, pentru că ştiu ce poate scoate pe gură. M-a jignit în multe privinţe. Aşa că mi-e indiferent dacă vine şi ea sau nu. E bine totuşi să ştiu - ca să mă pregătesc din toate punctele de vedere.
- Evident. Să vorbeşti cu Florentin, să-l întrebi dacă au discutat ceva şi să-i dai ideea.
- Sincer, nu-mi surâde s-o văd pe Ana încruntată.
- Poate că n-o să fie încruntată: nici ea, nici mama ei.
- Mă îndoiesc. Una dintre ele va fi încruntată, dacă revederea e organizată de noi şi nu de ele.

Tăcu: atât avusese de discutat cu el. Reveni spre aragaz... Soţul ei se ridică:

- O să discut cu Florentin despre toate astea. Şi-o să-i amintesc că, dacă stă strâmb şi judecă drept, le-ar fi mult mai uşor şi mai bine în casa de alături.

Cee? Uau! Uşa se deschise, se închise...

Deci Ioan îi reinvita să se mute? Atunci era evident: soţul ei nu era chiar atât de supărat pe Ana! N-o va reprimi în casa din care ea fugise pe fereastră; dar îi va oferi casa ei, proprie şi personală, la fix zece paşi depărtare de casa lor...

Se îndoia că fiul ei va accepta acea mutare. Prea se pregătise şi aranjase totul în apartamentul acela! Prea era hotărât să-i ţină la distanţă, să-i numească "musafiri"! Numai Ana îi putea schimba convingerile; poate că încerca deja s-o facă, la fel cum poate n-o va face niciodată. Nu ştia dacă nora ei îşi menţinea şi acum opiniile din seara fugii. Nici nu avea cum să afle asta. Deci...

22 ianuarie 2004 - joi

Ana-Maria

Telefonul începu să piuie; ţipă şi scăpă cârpa din mână. Ptiu, ce-o speriase! Ştergea praful de pe dulap; iar aparatul ăla zdrăngănise la nici 10 cm de mâna ei! Cum naiba să nu se sperie! Oftă greu şi încercă să se liniştească un pic... Răspunse:

- Da.
- Salut. Ai treabă?
- Nu.
- OK. Pot să trec pe la tine pe la şase, când scap de la job?
- ... Treci! Ceva noutăţi?
- Super-noutăţi! Sunt de bine, oricum!
- Mi-am dat seama, după râs! Te aştept.
- Pa.
- Pa.

Închise şi luă din nou cârpa: să termine cu praful, să pună rufele la spălat şi să facă niscai clătite cu brânză de vaci şi stafide! Florentin era înnebunit după ele, iar Nina venea direct de la serviciu şi era mare devoratoare de dulciuri...

Florentin

Uşa se deschise, se închise dar nu mai ridică privirea spre client: cu siguranţă voia întâi "să se delecteze" cu ghivecele! Le aranjase chiar la intrare; atrăgeau imediat atenţia. Replica îl făcu însă să tresară:

- Io-te ce de ghivece ai tu de udat zilnic!

Aa, tăticul lui! Se grăbi să iasă de după tejghea:

- Bine-ai venit în florăria Tria!
- Bine văd că te-am găsit! Ce faci? Ai treabă?

Arătă larg în jurul lui:

- După cum vezi, sunt extrem de ocupat...

Tatăl lui râdea:

- Şi zi-i aşa, Prâsleo: maică-ta a redevenit vorbăreaţă...

Uau! O frază directă, semn că se cam grăbea! Răspunsul fu la fel de direct:

- Din fericire pentru Ana, da.
- Din fericire, zici!
- Din fericire. Nu-i plăcea deloc să treacă aşa, ca muta, pe lângă chioşc. Era o situaţie anormală care-i lăsa un gust amar.
- Ţi-a spus ea asta?
- Da. De multe ori.
- Bun. Înseamnă că lucrurile s-au mai rezolvat.
- Exact. Aşteptăm cu interes să se rezolve de tot...

Da, se simţea pregătit pentru acea discuţie. Ştia de ce era supărat tatăl lui; ştia că nu-i va trece aşa uşor, chiar şi dacă redevenea şi el vorbăreţ! Şi voia să facă acum acea discuţie, ca să nu fie nevoit s-o facă la maternitate sau, mai rău, în sufrageria apartamentului, lângă urechile Anei! Răspunsul îl uimi:

- Se vor rezolva; toate la timpul lor. Ia spune: ai vorbit cu Ana despre părinţii ei?

Nu se aşteptase la acea temă de discuţie. Nu ştia ce să spună, pentru că uimirea cauzată de prima temă de discuţie era destul de puternică...

- ... Mă, tu n-auzi? Ea ce-are de gând? Cât mai lungeşte supărarea cu maică-sa? Că mâine-poimâine naşte! Lor nu le spune?
- Nu ştiu; nu cred.
- De ce, mă?
- Pentru că vrea să fie calmă şi serenă, să n-aibă altă problemă decât Florentina.

- Mă, tu mă ştii pe mine. Şi ştii şi cum gândesc românii. Îţi dai seama cât de supărat aş fi eu dacă Luminiţa ar naşte şi nu m-ar anunţa prompt? De fapt, dacă nu m-ar anunţa nici măcar că e gravidă?

- Da. O cunosc şi pe Ana; crede-mă, e mai bine s-o las pe ea să se gândească la asta.

- Dar se gândeşte? Sau nici măcar nu şi-a ridicat problema?

- Nu ştiu. O s-o întreb, oricum, diseară. Ştiu că va refuza ferm ideea de a-şi anunţa părinţii; dar ştiu şi că se va mai gândi la asta. Aşa că o să-i spun şi-o s-o las să se gândească.

- Mă, poate-ar fi bine să vă urcaţi duminică în maşină şi să trageţi o fugă până la Braşov!

- Aa, exclus! Să apărem aşa, pe nepusă masă, la uşa lor? Cum crezi că reacţionează bălăuriţa aia dacă se aşteaptă s-o caute vecina, deschide uşa şi-o vede pe fi-sa zâmbind, borţoasă "la maxim" şi însoţită de-un ţigan?

- ... Mă, oricum, vorbeşte cu ea! Ţi-am spus: nu e normal ce se întâmplă cu ei. Nu că aş vrea musai s-o cunosc pe bălăuriţă, cum îi spui tu. Dar mi-ar place să ştiu că Florentina voastră are două seturi de bunici prezente măcar la maternitate.

- O să-i spun. Şi-o să insist să treacă peste supărare.

- Bun! Şi altfel ce mai faceţi?

- Bine, ce să facem! Aşteptăm controlul de pe 26!

- Mă, să-i spui medicului să facă poze mai clare!

- Le face şi el cum poate! Crezi că dacă puteau ieşi mai clare, nu ieşeau?

- Tu să-i zici, oricum! Voi mai aveţi ceva de cumpărat pentru aia mică?

- Nimicuri: o şosetă, o căciuliţă, o tetină...

- Să-mi spui dacă aveţi nevoie de bani.

- O să-ţi spun, dacă o să avem nevoie.

- Bine, mă. Eu am plecat, că mă aşteaptă frati-tu.

- Bine. Pa.

- Pa!

Tăticul lui ieşi. Îl privi lung...

Ia uite, că nu se gândise la asta! Părinţii Anei nu ştiau nici măcar că fata lor era gravidă! Aflaseră, demult, că divorţase de bărbatul pe care ei nu-l cunoscuseră niciodată - altul decât cel care-i sucise mintile şi-o făcuse să fugă de-acasă - şi plănuia să se căsătorească cu alt bărbat. Cel care-i sunase să le ceară 5.000 de euro. Următoarea veste va fi despre naşterea Florentinei...

El unul era hotărât să nu facă absolut nimic în acea privinţă. Era o temă extrem de sensibilă, pe care doar Ana o putea aborda. Iar relaţia cu mama ei era extrem de rece...

O să-i spună asta diseară. O s-o roage să se gândească dacă nu la supărare, dacă nu la "bălăuriţă", atunci măcar la nevoia Florentinei de-a avea două seturi de bunici! Măcar să se gândească la asta, dacă o decizie fermă ştia că nu-i putea cere.

Ana-Maria

Auzi uşa liftului pocnind "cu sete". Soneria începu imediat să piuie... Se ridică, râzând:

- A venit. Şi cum e "de bine", se grăbeşte teribil...

Descuie uşa iar Nina zâmbi larg:

- Salut!

- Salut! Intră, fă-te comodă şi hai să devorezi nişte clătite.

- Cu umplutură de plăcintă?

- Bineînţeles.

- Aoleu, ce-mi faci tu mie! Mă îngraşi tocmai acum!

- Da' ce s-a întâmplat tocmai acum?

- Păi stai să-ţi zic! Ieri de dimineaţă, Mircea a avut examen. De obicei, după examene se duce cu băieţii la o bere şi-o discuţie. Ieri însă, a venit glonţ la Radu la birou. Tocmai ieri, când el m-a sunat dis-de-dimineaţă şi mi-a spus că vrea să ne vedem, după programul de serviciu. Şi cum a intrat puştiul în birou, a văzut ditamai buchetoiul de trandafiri roşii...

Ei, poftim! Acum se găsise şi ea să-şi îndese clătita-n gură! Dar nu putea, evident, să se ia de ea pentru că mânca! Aşa că aşteptau amândoi... Iar prietena ei se delecta la propriu cu nerăbdarea şi curiozitatea pe care ei nu le puteau ascunde...

- ... Prima reacţie a fost una răstită; o acuză. Nici nu s-a răcit bine corpul nevestei lui, că el îşi şi găsise o amantă! Sau să-i spună mai bine mamă vitregă?

Şi iar se îndopa... Dacă nu i s-ar fi spus deja că "e de bine", ar fi strâns-o de gât! Aştepta...

- ... Iar Radu i-a spus secretarei să nu fie deranjaţi; l-a condus în camera de protocol şi a închis uşa. Acolo, din câte mi-a povestit el, e şi un mic băruleţ; pentru sărbătorit succesele negocierilor şi semnările de contracte. S-au încuiat acolo, Radu l-a servit cu un Chivas şi-au stat de vorbă ca doi bărbaţi. Şi i-a spus tot adevărul.

Aha! Normal! Păi după ce fusese prins "cu florile-n birou", ce altceva mai putea să facă?! Oricum, n-avea mare lucru de recunoscut; doar patru ani de "călcat pe de lături"! Nina îşi şterse tacticos mâinile şi se lăsă pe spătarul scaunului:

- I-a spus că îl iubeşte sincer şi că e tot ce i-a mai rămas din familia lui. Şi a adăugat: chiar dacă nu e fiul lui natural.

Aoleu! Se grăbi să se aşeze lângă Florentin: i se cam tăiaseră picioarele imaginându-şi scena...

- Mircea a tăcut mâlc - el habar n-avusese de asta! Radu a continuat: el e băiatul naşului lor de cununie. În opinia lui, ca tată, asta nu contează: îl percepe şi-l priveşte ca pe fiul lui. Dar în privinţa trădării nevestei, n-a putut să ierte. Niciodată. Şi n-o iertase nici acum, după ce murise, pentru că se însurase cu ea din dragoste. Şi-a continuat: i-a considerat pe amândoi familia lui, a avut grijă de amândoi - şi mai ales de el, de băiat, pentru că în sufletul lui îi era mai mult decât fiu - şi tocmai trădarea soţiei lui l-a determinat să-şi caute pe la alte uşi iniţial răzbunarea, apoi fericirea. Mircea n-a mai avut nimic de zis; Radu chiar l-a întrebat ce părere are despre asta, dar băiatul n-a scos un cuvânt. Radu a continuat povestirea: în ultimul timp, îşi găsise fericirea alături de o tânără discretă, cuminte, liniştită, dezinteresată de averea lui, care-l ajutase de multe ori să se întoarcă seara acasă cu zâmbetul pe buze şi să cineze cu ei, să discute cu ei, să iasă cu ei în oraş sau la picnicuri. Atunci Mircea a vrut să ştie de cât timp el îşi închipuia că tatăl lui se cuminţise, iar în realitate tatăl lui ducea acea viaţă dublă; când a auzit că au trecut deja patru ani, a rămas mască! Şi-aici a început Radu să-i povestească unele lucruri care s-au întâmplat între noi doi, între el şi nevastă...

OK! Încă o clătită! Nici o problemă: aşteptau! La asemenea veşti...

- Iar Mircea a înţeles, până la urmă, situaţia. I-a spus lui Radu că el, ca un fiu de 22 de ani responsabil şi matur ce este, nu-şi mai permitea să se amestece în viaţa tatălui lui şi să-i spună să facă aia sau să n-o facă pe ailaltă. Şi că, de vreme ce timp de patru ani acea femeie nu a dat nici un semn de viaţă şi nici nu l-a convins pe tatăl lui să "lanseze" chiar el unele semnale în căsnicie, iar el era fericit alături de acea tânără, nu se va băga să strice totul şi să-şi vadă iar tatăl ajungând o epavă, alături de cine ştie ce paraşută. Şi-a completat; după ce auzise acele explicaţii, îşi dădea seama că liniştea din familie nu se datorase totuşi mamei lui, ci acelei persoane căreia îi era destinat buchetul de flori. Radu a confirmat. Apoi a urmat o discuţie între ei doi la care eu nu am acces.

Cum? Cum adică? Nina începu să râdă:

- Mi s-a spus că la partea aia de discuţie nu am acces. Poate doar Florentin să ne lămurească ce-o vrea să însemne asta...

Îşi privi curioasă soţul: ei bine? Ce puteau discuta Radu şi Mircea în acel punct? Florentin zâmbea cu subînţeles:

- Au discutat probabil despre cum decurge viaţa în "delegaţii".

Aoleu! Păi... Păi nu trebuiau să discute şi bărbaţii despre aşa ceva, din când în când? Evident! Reveni spre Nina, care era deja roşie ca racul:

- Spune mai departe!

- Deci, după discuţia lor, Mircea a spus că, atunci când noi vom

decide că era momentul ideal, lui i-ar fi făcut plăcere s-o cunoască pe femeia misterioasă cu nervi de oţel care îi suportase tatălui lui nervii şi furiile patru ani de zile.

Florentin începu să râdă:

- Acum te-ai calmat?

- Nu, m-am impacientat şi mai şi! Stai să-ţi spun! Mircea a plecat acasă; Radu a luat florile şi-a venit val-vârtej. Când l-am văzut la firmă la doişpe, fremătând fericit cu florile în mâini, m-am dus la Boncea şi l-am rugat să-mi dea liber restul zilei. A făcut niscai figuri şi-a ţipat la mine, ceea ce mă face să mă gândesc deja la demisie...

- Sper că nu i-ai spus că vrei să pleci!

- Nu; l-am lăsat să ţipe, mi-am luat geanta şi-am plecat! Ce voiai, să mi se ofilească trandafirii din cauza lui? Iar când am plecat, am trecut pe lângă Olive! Cred că mi s-a stabilit deja tipul de moarte dureroasă...

- Ai grijă totuşi: mai bine eşti cuminte şi-i spui măslinei cât de bine arată, cât de verde şi rotundă e...

- Crezi că-mi mai stă capul la asta? Oricum - mi-a cam venit "dorul de ducă"...

- Eu zic să stai cuminte acolo.

- Iar eu zic să revenim la discuţia despre Radu şi Mircea!

- OK! Ce i-ai spus când ai auzit că Mircea vrea să te cunoască?

- Păi mi-a picat ceru-n cap, evident! Şi i-am spus că din punctul meu de vedere e OK; dar că mai bine stabilim întâlnirea asta când-va la sfârşitul lui februarie...

- Eu zic să nu amâni atât de mult momentul ăsta. Chiar dacă ţi-e teamă de opinia fiului, trebuie să le arăţi şi lor că eşti nerăbdătoare să-l cunoşti pe cel care - scriptic vorbind, o să fie fiul tău.

Nina înlemnise, cu ochii la ea... Florentin începu să râdă:

- Cam aşa se "traduce" prezentarea ta băiatului lui. Mai ales după discuţia serioasă, deschisă, între patru ochi dintre ei.

- Nee, nu mă duceţi aşa de nas! Cum să

- Nu i-ar fi spus că "mami l-a făcut cu naşu'" dacă nu voia să-i arate cât de serios vorbeşte despre tine şi să-l câştige de partea ideii unei noi mami.

Abia acum prietena ei receptă la adevărata lui intensitate cuvântul "mami"...

- Linişteşte-te: tu şi Mircea o să fiţi cei mai buni prieteni! Nimeni n-o să bănuiască nimic! Şi-apoi, nu voiai să te măriţi cu Radu?

Nina nu răspundea...

- Draga mea; aşa cum el te ia pe tine împreună cu toate problemele tale, rudele tale şi hainele tale, la fel îl iei şi tu. Iar el are un copil. Tu ai o mamă şi mulţi fraţi. El are o firmă. Tu o ai pe Olive.

- Gata: am înţeles. Deci voi credeţi

- Noi amândoi suntem siguri că ţi se pregăteşte un inel de logodnă şi-o verighetă. După anul de doliu, fireşte!

Nina roşise violent... Gata: îi venise inima la loc! Acum era fâstâcită, râdea bucuroasă, nici nu-şi mai amintea că începuse o clătită şi n-o terminase...

- Deci: grăbeşti puţin întâlnirea cu băiatul şi ai mare grijă să nu ai o atitudine mămoasă. Fii tu însăţi.

- Evident!

Acum luă şi ea o clătită: ieşiseră delicioase...

Florentin

În sfârşit, Nina plecase. Fericită şi îngrijorată totodată, pe vreo trei cărări deodată, dar plecase. Încuie uşa şi intră în sufragerie:

- Vreau să te întreb ceva.

- Întreabă-mă.

Ana era calmă; dar cum el era încruntat, cu siguranţă soţia lui se pregătea să audă nu o întrebare, ci o rugăminte dificil de aprobat! Se cunoşteau deja mult prea bine... Oftă greu:

- E vorba despre părinţii tăi.

- OK; ce-i cu părinţii mei?

Era la fel de calmă; el devenise brusc foarte uimit! Cum, Ana voia în sfârşit să discute despre părinţii ei? Decise să fie precaut:

- Lor când le spui despre Florentina?

- Păi nu le-am spus?

- ... Le-ai spus?

- Bineînţeles că le-am spus! Ce e cu tine?

Ana se ridică şi trecu pe lângă el, extrem de serioasă:

- Le-am spus, le-am povestit după fiecare control ce-a spus medicul, le-am dat ecografii...

Se grăbi s-o prindă de braţ şi s-o oprească:

- Ana, te rog, nu te juca.

- Nu mă joc.

- Ştii bine că vorbesc despre părinţii tăi de la Braşov!

- Eu nu am părinţi la Braşov.

- Ana!

Ridicase vocea la ea; iar ea plecase imediat capul... O strânse în braţe şi şopti:

- Te rog, nu face aşa! Sunt părinţii tăi; trebuie să ştie. Aşa cum au ştiut că te căsătoreşti atunci, aşa cum au aflat ce s-a întâmplat...

Vocea ei fu fermă:

- Indivizii ăia de la Braşov nu merită să afle nimic. Nu merită să ştie nimic. Şi dac'ar şti - tot n-ar fi în stare să scoată o vorbă bună din ei! Aşa că prefer să nu ştie. Să nu mai ştie niciodată nimic despre mine şi familia mea. În privinţa părinţilor mei, ei ştiu tot ce se întâmplă.

Decise să insiste totuşi:

- Pot să te rog măcar să te mai gândeşti?

Ea negă; el zâmbi slab:

- Te rog să te mai gândeşti. De dragul Florentinei noastre.

Ana se desprinse din îmbrăţişare:

- O să mă mai gândesc atunci.

O lăsă să iasă - ar fi insistat degeaba acum. Deschisese discuţia, o rugase să se gândească, îi dăduse şi argumentul fetiţei... Acum nu mai depindea de el. Chiar dacă el îi putea influenţa deciziile, opinia ei va cântări întotdeauna 51% din hotărâre. Iar opinia Anei...

Nu-şi putea scoate din minte gândul că soţia lui îşi considera socrii părinţi. O auzise spunând asta şi pe vremea când locuiau la ei, şi după ce ea fugise. Deşi tatăl lui insista să fie supărat pe ea, deşi abia acum mama lui începuse să-i redevină prietenă, soţia lui... Zâmbi slab: se simţea ciudat. Mai rar se găsea o noră care să-şi iubească socrii şi să-i considere părinţii ei, în detrimentul părinţilor naturali...

Ana-Maria

Să-şi anunţe părinţii? Pe capsomanii ăia doi din Braşov? Nee, nici gând! Nici chiar de dragul Florentinei! La urma urmei, ce bine îi făcea fetiţei lor dacă-i anunţa? Dacă se certa cu ei, zbiera la ei, asculta zbieretele lor şi ajungeau la o calmare superficială a situaţiei? Dacă-i vedea venind cu flori şi supă la maternitate? Care era beneficiul Florentinei? Zero, evident! Oare se va ivi acest beneficiu peste fix cinci ani, când micuţa ar fi fost pregătită să stea o săptămână în aerul curat de munte? Nu; în opinia ei, nu. Şi-atunci de ce să-i sune? Tot ea să-i sune? Ei de ce n-o sunau? N-o căutaseră atunci când îi anunţase că se căsătorea cu Evelin. N-o căutaseră nici când Florentin îi sunase şi-i anunţase că fata lor trebuia cumpărată din Serbia. Chiar dacă nu-l crezuseră, nu se obosiseră nici măcar să verifice! Să sune la apartament! Să sune la poliţie! Să sune la Evelin la firmă! Că doar ştiau numărul! Evelin sau secretara le-ar fi spus că nu e la serviciu; iar dacă ea ar fi fost de negăsit câteva zile, ar fi putut să bănuiască... N-o sunaseră nici când auziseră că divorţase şi se recăsătorea. Şi-atunci? Dacă acum auzeau că ea se măritase cu un florar şi va naşte o fetiţă luna viitoare, ce se va schimba în comportamentul lor? Nimic!

Aşa că nu-i va suna. Nu le va scrie. Nu le va trimite veşti prin cunoscuţi comuni. Va lăsa această problemă la latitudinea Celui de Sus.

26 ianuarie 2004 - luni

Ana-Maria

Uşa cabinetului se deschise larg. Medicul Petrescu ieşi, bine-dispus, şi-şi conduse pacienta la uşă. După care se întoarse spre ei:

- Bine-aţi venit.

Se ridică şi se grăbi să intre în camera ecografului. Uşa se închise scurt:

- Şi cum vă simţiţi azi?

Începu să râdă:

- Nerăbdători.

- Eşti în 36 de săptămâni, nu? Gata: vine termenul! Ai făcut bagajul?

- Încă nu.

- Ai grijă; nu ţi-ar place să stai în maternitate, chinuită de contracţii, şi să te întrebi dacă soţul tău a găsit acele reviste şi acele şosete de care ai disperată nevoie!

- Îl vom face cât mai repede.

- Aşa; bravo! Pregătiţi-vă din timp, pentru că e mai bine aşa. Ia să vedem ce-mi face pacienta favorită... 36 de săptămâni. E deja cu căpşorul în jos; e pregătită să vă cunoască. Seara, ai observat vreodată că ai gleznele şi încheieturile umflate?

- ... Nu. Dar nici n-am stat să mă studiez, să fiu foarte atentă la mine însămi. Nu ştiu; cred că m-am obişnuit să fiu gravidă! Nici o schimbare nu mă mai miră...

- Tot ce se poate. Dar ai simţit amorţeli în regiunea pelviană?

- Mm... uneori. Rar, oricum; de vreo trei ori, cel mult.

- Greutatea ei apasă pe nervii din zona asta. Scapi de ele după naştere.

Aprobă scurt cu capul: iar despre Florentina nu le spunea nimic?

- ... Văd că a fost cuminte şi nu s-a încurcat în cordonul ombilical. Oricum, fiţi foarte atenţi; mai ales tu, mămico. Imediat cum ai senzaţia că ceva e în neregulă, te urci într-un taxi şi te prezinţi la maternitate! Nu-i de joacă!

Aprobă din nou: ce, el credea că ea se juca?

- ... Are cam 2,7 kilograme şi 48-50 centimetri. De-acum, ritmul de creştere se va reduce. Mai ai cam o lună până la naştere, iar ei îi mai trebuiesc câteva sute de grame. Dacă sunteţi amatori de statistici, să ştiţi că de când aţi conceput-o până acum, fetiţa voastră şi-a multiplicat de o mie de ori dimensiunea pe care-a avut-o la început.

De-o mie de ori?... Nu era de mirare că făcuse ditamai burta!

- ... E foarte bine. Nu doarme; e ocupată cu degeţelele.

Vedea şi ea pe ecran cum fetiţa ei îşi pipăia de zor degeţelele... Mă rog! Presupunea că vedea! Medicul, obişnuit cu atâtea ecografii, distingea probabil foarte clar activitatea din umbrele alea; pentru ea, imaginea aia era uşor abstractă...

- Săptămâna asta îi cresc unghiile şi va avea rinichii complet dezvoltaţi. Şi ficatul o să înceapă să-şi îndeplinească funcţiile. Poate să respire, să înghită şi să sughită; dacă stai toată ziua în lumină puternică, o să înceapă să-şi facă un ciclul al activităţii zilnice.

Adică vedea lumina prin burta ei? Nu-şi prea putea imagina cum...

- Am înţeles că eşti în concediu de ceva vreme. Chiar şi acasă fiind, nu te obosi cu multe probleme casnice. Stai cu picioarele ridicate pe un scaun sau în pat, ca să nu ţi se umfle gleznele şi să nu faci varice. Pregăteşte-i camera, extinde-i pătuţul, aranjează-i hăinuţele în şifonier...

Florentin se grăbi să-l lămurească:

- Şifonierul e deja plin-ochi.

- Bun.

Ieşi şi ultima fotografie iar medicul îi întinse şerveţelul:

- O să vreau să ne vedem săptămânal.

OK, se vedeau săptămânal!

- Sarcina e înaintată, aşa că e mai bine s-o monitorizăm cu atenţie. Teoretic, nu se mai pot întâmpla multe lucruri; practic însă, e mai bine să previi decât să faci cezariană de urgenţă.

- Exact.

- Haideţi în cabinet, să discutăm despre naştere.

Se grăbi să se ridice şi să iasă. Acum soţul ei era un pic îngrijorat; probabil că nu se gândise niciodată la acel moment. Ca şi ea, Florentin se obişnuise s-o vadă gravidă; în plus, activitatea de la florărie şi veştile despre fraţii şi surorile lui îi luaseră mintea de la acel mic amănunt care se numea "naştere"... Se aşezară în faţa biroului. Medicul o privi cu ochi calmi:

- Te rog să nu-mi spui că vrei cezariană.

- Nu spun.

- Nu sunt adeptul cezarienei. Gândeşte-te că, dacă va trebui neapărat să-ţi fac epiziotomie, rana se vindecă în două săptămâni. Operaţia rămâne operaţie: nu poţi spune că te-ai refăcut decât peste-un an, cel puţin. Plus restul inconvenientelor: nu poţi s-o ţii prea mult în braţe, nu poţi să ridici greutăţi, ai o tăietură pe burtă...

Aprobau amândoi, ca apucaţii: nu, ea nu voia să facă cezariană.

- Te asigur că, dacă vei avea nevoie de aşa ceva, mă voi grăbi să te tai; altfel însă, prefer să te văd născând natural.

- Sunt de acord cu dvs.

- Vrei să naşti cu anestezie peridurală?

- Nu ştiu; cum e mai bine?

- Îţi pot spune doar după ce naşti. E un fel de loterie peridurala asta... Ştii, eu obişnuiesc să spun că, dacă ar trebui musai să nasc, n-aş face-o fără peridurală. Dar trecând peste spiritul de glumă... Dacă o faci, scapi de durerile alea mari; dar rişti să nu poţi împinge atunci când va trebui să împingi. Dacă nu o faci, o să plângi cu lacrimi de crocodil pe masa de naşteri; dar o să se termine repede şi-ai să uiţi. Oricum, nu naşti "pe viu"! Îţi fac o anestezie locală! Aşa că mergeţi acasă, discutaţi şi-mi spuneţi săptămâna viitoare la ce concluzie aţi ajuns.

Se grăbi să nege:

- Aleg anestezia locală.

- Bine. Ai o lună la dispoziţie să te răzgândeşti, şi nu mă supăr dacă o faci. După ce naşti, eu îţi recomand să laşi copilul în salonul nou-născuţilor. Dacă nu ai pe cineva care să te ajute zi şi noapte, nu cere o rezervă. Vei fi obosită, vei avea dureri iar ea va ţipa foarte des şi foarte tare, supărată că a ieşit "de la căldurică". Nu eşti super-femeie; în cele două zile, cât stai internată, îţi recomand să laşi asistentele să se ocupe de ea şi să-ţi tragi sufletul. Din trei în trei ore o să mergi s-o alăptezi, o s-o vezi, o să-i vorbeşti... Partea aia cu spălatul, schimbatul Pampersului şi gugulitul las-o pentru a treia zi după naştere.

- Cumnata mea m-a anunţat deja că se înfiinţează la maternitate şi stă cu mine până mă externez.

- E alegerea ta. Eu, dacă ar trebui musai să nasc...

Medicul Petrescu râdea; ea zâmbea doar. Nici pe Florentin nu-l auzea râzând cu poftă...

- Dacă vreodată o să ţi se facă frică de momentul naşterii, aminteşte-ţi că atâtea mii de femei nasc zilnic pe Pământ şi nu se mai văicăresc atâta. Iar unele nasc în condiţii improprii, în cele mai nepotrivite locuri, asistate de oameni fără pregătire medicală! Tu eşti un caz fericit şi ai o sarcină mai mult decât uşoară! Să nu crezi că naşterea va compensa lipsa problemelor pe durata sarcinii; nu-i aşa. Fiecare naştere e unică; nici a ta n-o să semene cu tragediile pe care le citeşti probabil pe internet, despre copii scoşi cu forcepsul, cezariene de urgenţă, infecţii, complicaţii...

- Nu mă gândesc la asemenea grozăvii.

- Bun. Ne vedem pe 2 februarie, tot la ceas de seară...

Florentin îşi nota conştiincios data şi ora... Medicul se ridică:

- Aş vrea să fii un pic mai atentă la tine şi schimbările prin care treci. Să te observi, s-o observi pe ea şi programul ei zilnic. Cum sesizezi o schimbare, o anomalie cât de mică, te urci în taxi şi-mi dai telefon. Şi ne întâlnim la maternitate.

Aprobă şi văzu uşa deschizându-se:

- Vorbim săptămâna viitoare.
- La revedere.
- La revedere.

Ieşiră iar Florentin se grăbi să-i deschidă uşa blocului... şi să deschidă discuţia:

- Chiar nu vrei să faci peridurală?
- Mămica ta a născut tot cu peridurală?

Soţul ei începu să râdă:

- Nu, dar cred că ar fi ales-o fără să clipească!
- Eu n-aş fi atât de sigură. Durerea vine şi pleacă. Dar să trebuiască să împing şi să nu pot, şi pe urmă să-mi amintesc toată viaţa că n-am fost în stare... Nu. Prefer să mă doară, să-mi iasă ochii din orbite, dar injecţie-n coloană nu fac!
- OK.

Florentin îi oferi braţul; porniră amândoi spre maşină.

- ... Mă bucur că accepţi ideea rezervei.
- Doar n-o s-o lăsăm să doarmă în scutecele alea gri, pe cearceafurile alea gri!
- OK.
- ... O să vorbesc cu Mirela.
- Chiar mâine, când îi duci mamei ecografia.

Preferă să pară atentă la ceva bine ascuns în geantă:

- Ştii... Aş prefera să mă ajute Mirela; pe de altă parte, n-aş vrea s-o supăr pe mămica ta...
- Te asigur că nu se supără. Am mai discutat o dată asta, nu?
- Da, şi am în continuare sentimentul că se va supăra foarte tare.
- Nu se va supăra. O să vorbesc eu cu ea.

Se grăbi să-l contrazică, deşi ştia prea bine că nu va putea vreodată să spună "Mirelo, vreau să vii tu să stai cu mine la maternitate":

- Aş prefera ca tu să vorbeşti cu tăticul tău şi să vorbesc eu cu ele: cu ea şi cu Mirela. Oricum, nu pot vorbi eu cu tatăl tău...

Florentin

La naiba! Iar îşi amintise de încăpăţânarea tatălui lui!

Mâine dimineaţă se va opri la chioşc. Va vorbi cu mama lui, specificându-i expres ca nu cumva să afle şi Ana despre asta! Şi-o va întreba de ce tăticul lui insista să păstreze supărarea aceea şi acum! De ce era chiar atât de supărat pe Ana! Trebuia să ştie, ca să o poată ghida pe ea în aşa fel încât să-i împace! Să-i forţeze lui mâna să se împace cu nora lui! Dar asta era pentru dimineaţa; acum urcă la volan, îi întinse ei ecografiile şi se grăbi să pornească spre casă.

27 ianuarie 2004 - marţi

Florentin

Deschise uşa chioşcului şi se grăbi să intre:

- Sărut mâna.
- Ei, bine-ai venit pe la noi! Cărui fapt îi datorăm "miracolul"?

Mama lui râdea; evident, glumise! El era însă serios:

- În primul rând, eu nu sunt acum aici; iar noi nu discutăm. Iar când o să coboare ea, cu ecografia, vă rog să nu suflaţi o vorbă!
- Bine, maică! Da' ce-ai păţit?
- Vreau să ştiu de ce e tata chiar atât de supărat pe Ana. De ce nu-i vorbeşte nici acum.

Mama lui lăsă buchetul pe masă şi-şi cam pierdu zâmbetul:

- Taică-tu şi-a pus mare speranţă în ea. Atunci când ţi-a dat banii să pleci în Serbia, a socotit că şansele ca ea să te lase baltă iar ţie să-ţi treacă de ea erau enorme pe lângă şansa ca ea să fie aşa cum a fost. Schimbările alea grăbite pe care le-a făcut, nunta voastră grăbită, sarcina aia toxică, toate l-au păstrat bine "ancorat" în prezent. Iar "prezentul" de-atunci era perfect! Mă convinsese până şi pe mine! Dar în clipa când ea a fugit, taică-tu şi-a amintit de restul: că e româncă, că a bramburit o lună prin Serbia, că a ridicat cândva vocea la mine, că nu a renunţat la serviciu în favoarea chioşcului, că aţi refuzat casa lui Barbu, că acum camera ta e goală... Că în seara în care tu şi Roberto vă făceaţi bagajele, el se gândea la posibilitatea ca ea să nu se poată adapta la viaţa noastră... Că în seara când te-ai grăbit să te muţi cu ea într-un apartament cu chirie, şi-a dat seama că începi să ieşi din neamul nostru...
- Mamă, fii serioasă!
- Sunt, maică! Anul trecut, pe vremea asta, tu munceai aici lângă mine, dormeai noaptea în camera ta iar eu căutam florăreasă ochioasă pentru tine! Acum, tu te duci la serviciu la florăria altuia, locuieşti cu Ana cu chirie iar taică-tu te vede o dată pe săptămână, cel mult, oriunde altundeva numai în casa noastră nu! Nu încerca să te convingi că nu-i aşa - că n-ai să reuşeşti!

OK! Ştia şi el că aşa era! Numai că acum se grăbea să pună altă întrebare:

- Şi n-o să-i treacă chiar niciodată?
- Ba a început să se obişnuiască cu ideea. Iar de dragul tău, o să facă el cumva să zâmbească şi să-i vorbească. Dacă vrei să ştii părerea mea, eu cred că lucrurile se vor îndrepta la maternitate.
- De-abia la maternitate?
- De-abia la maternitate. Dacă nu cumva o să mai treacă vreo lună-două şi după...

Aoleu! Da' supărat mai era tăticul lui! Chiar atât de mult

- Lasă-l să-i treacă singur. Lasă-l pe mâna mea. Hai să te-ntreb şi eu unele chestii... S-a gândit cu cine vrea să stea în rezervă?

Aoleu! Cum să-i spună că nu era ea cea aleasă? Grea sarcină...

- ... Deci o vrea pe Mirela. Nu-i nimic, maică! Ştiu că nu ne-am înţeles întotdeauna formidabil, iar eu am reputaţie de gură-spartă şi dojană-la-minut! Decât s-o văd încruntată, mai bine îmi văd de treaba mea!

Se simţi dator să lămurească lucrurile:

- Ea a spus că n-are nimic împotrivă dacă vrei să stai tu cu ea. Dar eu zic că e mai bine să stea cu Mirela.
- Evident! Au cam aceeaşi vârstă, Mirela are mai mult tact şi mai multă diplomaţie decât mine... Dacă Mirela îi spune că nu-i bine cum pune Pampersul, Ana ta o s-o asculte. Eu n-aş putea să-i spun asta pe-un ton blajin; am crescut atâţia copii şi nepoţi, că orice stângăcie mi se pare un capăt de ţară!

Bine că măcar partea asta o înţelesese mămica lui! Se grăbi s-o sărute pe obraz:

- Sigur nu te superi?
- Sigur.
- Bine; am fugit la treabă!
- Vânzare bună!
- Şi vouă!

Se îndepărta grăbit...

Deci de-asta era tăticul lui atât de supărat... N-o judecase atunci pe Ana pentru că se măritase cu românul; n-o judecase nici pentru că decisese să supravieţuiască urmând ordinele lui Gigi; n-o judecase pentru că era româncă şi făcuse atâtea greşeli la început. Avusese încredere în ea, îi arătase asta şi se aşteptase să primească la schimb tot ceea ce ceruse: o ţigancă cu ten alb. Trecuse peste greşelile mici; trecuse peste divergenţele de idei dintre Ana şi mama lui. Numai că fuga ei pe fereastră îl determinase să tragă linia şi să socotească plusurile şi minusurile; iar acele minusuri erau mari în ochii lui Manolache Ioan. Acele minusuri ar fi fost mari în ochii oricui...

Ana nu-i spusese momentan nimic despre răceala tatălui lui; uneori însă o simţea tristă, abătută, gânditoare... Tatăl ei, cel pe care ea îl considera ca fiind părintele ei, nu-i vorbea. N-o căuta. N-o băga în seamă. Micuţa lui zână suferea mult în adâncul sufletului ei...

Din fericire, tăticul lui va ajunge în curând la calculatul plusurilor; şi-atunci lucrurile vor reveni la normal. Un normal uşor tras de păr, pentru că trecutul Anei nu va fi niciodată dat uitării în mintea tatălui lui...

30 ianuarie 2004 - vineri

Ana-Maria

Telefonul suna a treia oară deja. Se grăbi să se şteargă pe mâini: probabil că Florentin era în baie! Intră în sufragerie şi ridică receptorul:

- Alo?
- Salut.
- Salut, Ninuţo.
- Ce faci? Ai treabă?
- Făceam o salată; dar simt brusc nevoia de-a mă odihni un pic...
- Aa, OK! Atunci pot să-ţi spun?
- Să-mi spui de ce eşti atât de nervoasă? Abia aştept!
- Vaca aia cu paişpe feţe şi nume de măslină s-a dus azi la Boncea şi i-a spus că vrea să-şi facă un credit ca să-şi pună termopane şi să-şi schimbe frigiderul. Iar banca nu vrea să-i aprobe creditul pe doi ani, pentru că ea are contract pe perioadă determinată. Şi l-a convins, dragă! Boncea m-a chemat la el şi mi-a spus să-i fac Oliviei actele pe perioadă nedeterminată! Pe care ea le-a semnat pe loc, fără să le citească!
- Şi de-asta eşti tu nervoasă?
- Evident! Nu-ţi dai seama că acum a titularizat-o pe postul tău?
- Draga mea, linişteşte-te! Era evident, cred eu, că nu mă voi mai întoarce acolo!
- ... Nu te mai întorci?
- Nu. Voi sta acasă cu Florentina doi ani, cât îmi dă legea voie. După care o să-mi iau cartea de muncă şi-o s-o depun la firma noastră.
- ... Firma voastră?
- Ai uitat că la anul Florentin face firmă şi deschidem o florărie? Am deja cel mai sigur loc de muncă din lume!

Prietena ei începu să râdă:

- Tii, nu m-am gândit niciodată la asta!
- Pentru că nu te apasă problema firmei noastre. Planul l-ai auzit, dat probabil te gândeai la Radu şi-ai avut probleme de concentrare...
- Auzi? Apropo de Radu! Să-ţi dau o veste-bombă!
- Ia dă-mi-o!
- ... Mâine seară sunt invitată la restaurant. Radu a rezervat deja o masă pentru trei persoane.

Uau!

- Trei?
- Da. Mâine o să fac cunoştinţă cu Mircea.
- Bravo!
- Ce "bravo", că sunt "coaptă" toată! Mi-e groază de seara de mâine!
- De ce?
- Păi pentru că Mircea are deja o idee preconceptă despre mine. Şi nici n-am aflat ce scria în biletul mamei lui. Habar n-am cum o să fie! Mă îngrozeşte ideea conversaţiei, a cinei alături de Radu dar supravegheaţi de ochii băiatului lui...
- Nu mai fi atât de sperioasă! Lucrurile or să curgă de la sine! Iar Mircea va veni mâine la restaurant hotărât să facă concesii!
- Mi-e groază de ce s-ar putea întâmpla! Ştii, sunt atât de crispată, că mă tem că nu voi face faţă evenimentului...
- Te asigur că te vei descurca admirabil.
- Şi mi-e groază de părerea pe care şi-o poate face Mircea. Ţi-am spus că maică-sa era stilată şi unsă cu toate alifiile; iar eu mă ştiu că sunt repezită, guralivă şi un pic ţicnită. Şi simt că înnebunesc!
- Linişteşte-te. Mâine, înainte să pleci, ia un Distonocalm: o să te ajute mult. Iar în privinţa cinei alături de băiatul lui, eu zic că n-ai de ce să te îngrijorezi. Mâine abia o să vă cunoaşteţi; abia după a zecea asemenea "sindrofie", e cazul să te întrebi ce "porumbel" ar putea să-i iasă puştiului pe gură! Stai liniştită, că seara de mâine va fi perfectă.

- Să te-audă Dumnezeu! Hai, că te las să faci salata.
- Promiţi că te calmezi şi termini cu gândurile astea panicoase?
- Promit!
- Şi promiţi că mâine seară mă suni să-mi spui cum a fost?
- Pe-asta nu mai pot s-o promit: că cine ştie cât durează "delegaţia"...
- Ah, ce şmecheră te-ai făcut! Pa!
- Pa!

Închise, zâmbind slab... Reveni în bucătărie şi reîncepu să taie, să cureţe, să toace...

Ioan

Fuma, zâmbind slab: frumoasă ecografie! Frumoasă bebeluşă! Cea mai frumoasă, după părerea lui! Tocmai aflase că era şi sănătoasă tun, că crescuse mult...

- Florentin a trecut zilele trecute pe la chioşc. M-a întrebat de ce eşti supărat pe Ana.

Se încruntă scurt:

- Şi i-ai spus?
- Da.
- De ce? S-a romînizat chiar atât de mult că nu mai ştie care-ar putea fi cauzele supărărilor mele?
- Cred că a vrut doar să redeschidă discuţia despre asta. Să mă facă să discut cu tine despre asta.
- Şi te-a făcut!
- M-a făcut, ce mai! Aşa că uite cum discutăm noi acum despre supărările tale pe Ana...
- ... Dacă mai deschide discuţia, spune-i să stea calm; că o să-mi treacă.
- Ştie şi el c-o să-ţi treacă; nu prea ştie însă când...
- O să-mi treacă atunci când o să-mi treacă! Ce-o fi atât de greu de priceput?!
- Te cunoaşte prea bine ca să ştie că unele supărări n-or să-ţi treacă niciodată.
- Dar o să le las deoparte. Asta ar trebui să-l calmeze.
- Ioane...

Lăcrămioara se aşează lângă el şi luă ecografia:

- Trecutul e trecut; cred că şi ea, dacă ar putea să dea cumva timpul înapoi, ar schimba cu dragă inimă lucrurile pe-acolo. Sunt sigură că nu s-ar mai mărita cu matahala. Şi sunt sigură că, dacă n-ar putea "derula" chiar până acolo, ar sta cuminte pe Vâltoarei, ascunsă după un gard, ca să nu mai treacă vreodată prin ceea ce-a trecut în septembrie 2002. Dar n-are cum.
- Ştiu. Tocmai de-asta, o să dau unele supărări deoparte. Nu cred totuşi că n-ar mai escalada fereastra. Pentru că ai avut dreptate: nu are cum să gândească aşa cum gândim noi. Nu are fundamentul; nu are cei 18 ani petrecuţi printre regulile noastre, alături de oameni care gândesc aşa cum gândim noi. Abia peste 18 ani o să
- Ai de gând s-o chinui 18 ani?
- Nu; dar o s-o dezmeticesc repejor. Am observat, şi-am auzit din diverse conversaţii, că are o confidentă - o ţigancă bătrână care-o sfătuieşte şi-o instruieşte într-ale ţiganilor. Sunt sigur că, bătrână fiind, îi spune tot ce trebuie să ştie, plus nişte "ghidaje" după care să se ia ca să-i fie mai uşor. Dacă noră-mea greşeşte, e numai vina ei.
- Îţi pui prea mare bază în confidenta asta, cum o numeşti tu.
- Da. Pentru că tu trebuia să fii confidenta Anei.
- Ha! Fii serios, Ioane! Aşa cum i-am spus şi lui Florentin, eu sunt gură-spartă şi dojană-la-minut! După câte scutece şi Pamperşi am schimbat, orice stângăcie îmi pare un capăt de ţară. În plus, eu am fost de la început cea sceptică. Ana n-are încredere în mine, să mă întrebe pe mine ce şi cum şi când se face şi mai ales de ce.
- Ba să aibă! Că de-aia ai acceptat-o ca noră! De-aia ai ajutat-o ori de câte ori a avut nevoie de ajutor! Ar trebui să ştie că tu eşti cea mai mare aliată pe care-o are!
- Ştie. Cred însă că-i e ruşine să mă întrebe. Şi frică.
- ... Frică? Ai trosnit-o vreodată peste ochi? Ai pârât-o lui Florentin când a făcut prostii?
- Nu. Nora noastră este perfecţionistă. Şi-i este şi frică să nu aflăm noi că nu a devenit încă "maestră" într-ale ţiganilor. Mă evită pentru că nu vrea să văd ce lacune are. Cât a stat aici, i-a fost relativ uşor: ne-a privit şi-a băgat la căpşor, iar ceea ce n-a înţeles a copiat ca atare. Numai că naşterea şi creşterea lui Narcis s-au petrecut în casa de alături; ea n-a văzut nimic. N-a avut cum să înveţe; îi e frică deci să nu-i văd stângăciile şi să nu-i "penalizez" greşelile.
- Mai ales că, dacă le-ai vedea, le-ai "penaliza" pe loc!
- Că doar mă ştii, nu? Ce-i în guşă, şi-n căpuşă!
- Eu ţi-am spus să te mai schimbi şi tu, pe ici-pe colo; n-ai vrut!
- Ioane, sincer îţi spun că m-am obişnuit deja cu stilul ei. Mirela o să stea cu ea la maternitate; tot Mirela o să urce la ele, când ea o să ne ceară ajutorul de dimineaţă. Nu mai simt nevoia să fiu "gheneralul" trupei. M-am săturat, de fapt, să fac pe "gheneralul". Dacă nora mea e fericită şi liniştită aşa, atunci eu n-am nimic împotrivă.

O privi lung, încercând să se convingă că Lăcrămioara nu-l minţea pentru a grăbi împăcarea lui cu Ana... Şi zâmbi:

- De fapt, nu vrei să-i vezi certându-se.
- Exact. Îl văd pe Florentin cât de calm şi de fericit e, cât de bine îi merge, cât de elegant şi aranjat trece prin faţa chioşcului în fiecare dimineaţă, îl văd mai rotunjor... Îi merge bine cu ea aşa cum e ea acum. Dacă vreodată băiatul meu o să-mi arate că vrea să intervin, o să intervin. Momentan îmi dă "semnale" că ar fi bine să nu mă amestec. Şi-aşa, am pe cap câteva probleme urgente...
- Urgente?
- Mă rog; oarecum urgente. Imediat cum o vor vizita pe Ana la maternitate, Marcel şi Gabriela se vor gândi că vor un prichindel. Mirela şi Roberto au problema aia despre care nu vor să vorbească... Liniştea şi calmul lui Florentin mă fac să simt că pot să-i las singurei momentan şi să mă ocup de lucrurile de-aici, din casă.
- Deci pe tine nu te deranjează existenţa acestei confidente!
- Nu. Sunt sigură că e o femeie cu mult mai mult tact şi talent de povestitor decât sunt eu. Ea sigur îi dă şi explicaţiile, nu-i enumeră doar regulile.
- ... Deci nu te deranjează.
- Nu. Atunci când Ana se va simţi destul de stăpână pe propriile gesturi şi cuvinte, lucrurile or să înceapă să se schimbe.

Începu să râdă:

- Îi mai creşte şi ei mintea...

Lăcrămioara se ridică, râzând şi ea:

- Exact. E foarte frumoasă picea.
- Foarte frumoasă. Încerc să-mi dau seama ce moşteneşte de la ea...

Că ecografia îi arăta mutriţa lui Florentin...

Deci Lăcrămioara nu ţinea musai să fie unica prietenă a Anei. Foarte bine! Nici n-avea cum să fie! În condiţiile în care nu se sfiise niciodată să le arate tuturor că o primise pe Ana în casă şi-o suportase doar de dragul lui Florentin...

Or să-i treacă şi lui supărările. Toate la rândul lor. Evident, dacă printr-o minune Ana s-ar fi întors în timp până în preziua nunţii cu matahala, nu şi-ar fi repetat greşelile. Dar nici nu i-ar mai fi convins pe ei să accepte relaţia ei cu Florentin...

La urma urmei, el ce voia? Ce-şi închipuia? Ar fi preferat ca ea să refuze cu încăpăţânare orice cooperare cu Gigi şi "activităţile" la care fusese supusă? N-ar fi rezistat nici trei zile măcar... Avusese de ales; ori făcea ce-i spunea el, ori murea. Oare care fusese calculul pe care şi-l făcuse în minte? Se gândise că voia să trăiască, să scape din ghearele peştelui şi să se întoarcă, să-i plătească matahalei toate poliţele? Cu siguranţă, se gândise că voia să moară; că nu mai putea da ochii vreodată cu rudele, cu prietenii, cu cunoscuţii...

Greu; foarte greu de ghicit aşa gândurile acelei tinere. Oricum, un lucru era cert: ceea ce se întâmplase acolo, nu se întâmplase cu voia ei. Îi spusese lui Florentin, atunci când decisese să-i povestească ce

se întâmplase în Serbia, că toate acele zile şi nopţi fuseseră un viol prelungit; dar...

Poate că era prea devreme pentru acel calcul; poate că era totuşi prea târziu pentru el. Capitolul "Serbia" va rămâne întotdeauna un mister pentru el. Tot ce-i mai rămânea de făcut, ca tată al soţului ei, era să dea deoparte acele gânduri şi acea supărare şi să privească prezentul: aşa ca Lăcrămioara. Iar prezentul era bun. Promitea să fie şi mai bun. Putea să treacă peste trecut; nu să-l uite, ci să-l ignore...

Ana-Maria

Tii, ce obosită era! Deşi nu făcuse nimic! Îşi scoase cămaşa şi se întinse cu poftă, zâmbind:

- Ştii că e adevărat? Statul degeaba oboseşte la culme!

Florentin nu răspunse; în schimb, îi privea burta cu maximum de atenţie... Ce-i? Ce văzuse?... Ea nu vedea nimic nou; doar aceeaşi burtă mare-mare! El la ce se uita? Soţul ei se ridică, o luă de mână şi-o trase pe hol. Aprinse lumina şi-i arătă în oglindă... Tii, ia uite!

- ... Cred că am greşit mărimea botoşilor.
- Haai, nu fii rău! Are un picioruş de balerină!

Şopti apoi, zâmbind:

- Vrei să se inhibe şi să nu ne mai arate?

El nega, privind lung degeţelele, călcâiul... Talpa picei lor se vedea clar, proptită chiar deasupra buricului...

- ... Cred că abia aşteaptă să se poată întinde şi ea ca lumea!
- Şi eu abia aştept să mă întind ca lumea...

Soţul ei o trase spre dormitor; refuză să se clintească din faţa oglinzii. Privea lung talpa...

- Stai, să aduc camera foto!

Aoleu! Voia s-o pozeze! Iar ea era doar în sutien! Se grăbi să-şi ia cămaşa de pijama, s-o închidă şi s-o suflece; reveni apoi pe hol, unde aveau lumină bună...

Ce nebunie! Da, medicul le spusese că în curând or să înceapă să vadă "lucruri concrete" evidenţiindu-se prin burtica ei. Dar nu-şi imaginase nici o clipă că va fi chiar aşa! Bliţul lucea de zor, Florentin se agita s-o fotografieze din toate direcţiile şi de la toate înălţimile... Poate că abia acum conştientiza ce avea în burtică!

- Gata! Hai să le descărcăm!
- Mai stai puţin!

Reveni în faţa oglinzii şi decise să atingă picioruşul Florentinei. O simţi tresărind; talpa dispăru. Florentin oftă uşor:

- Las' că vezi tu, când n-o să te mai poţi ascunde în burta lui mami!

Bufni în râs şi-l trase spre sufragerie: să descarce pozele şi să se culce! Era extrem de obosită!

2 februarie 2004 - luni

Florentin

Lăsă buchetul în vază şi reveni lângă crizanteme: încă unul, că dădeau foarte bine în colţul ăla. După care o să pregătească şi unele frumoase, din frezii. Evitase până acum să facă binecunoscutele deja "roţi" ale Anei; azi însă se simţea curajos...

Uşa se deschise larg; contrar obiceiului, clienţii "prinseră" imediat glas:

- Bună dimineaţa. Poliţia economică.

Aa, deci nu erau clienţi! Să-i numească atunci... "muşterii"?

- Bună dimineaţa.

Aveau şi legitimaţii, şi diplomate voluminoase în mâini, "le mergeau ochii" prin toate cotloanele... Lăsă florile şi ieşi de după tejghea; tot ei avură iniţiativa de-a face formal cunoştinţă:

- Inspector Mircioiu.
- Inspector Rădulescu.
- Florentin Manolache.
- Şeful de magazin?
- Salariatul.
- Şi şeful de magazin e pe-aici?
- Şeful de magazin nu există.
- ... Păi cine mai lucrează aici, în afară de dvs?
- Un coleg, care vine în tura de după-amiază.
- Şi care e "mai mare"?
- Nici unul.

Erau cel puţin sideraţi auzind că nici el, nici Ovidiu nu se grăbeau să se facă "mai mari"!

- ... OK. Cine întocmeşte actele atunci?!
- Amândoi.

Nee, era prea mult chiar şi pentru ei! Or să creadă că-i lua la mişto! Se grăbi să completeze:

- Actele le scriem împreună seara, după ce închidem şi facem stocul. El le scrie, eu le semnez.
- Aha! Deci sunteţi un pic "mai mare"!
- Probabil din cauza vechimii: am împlinit deja trei luni aici!

El râdea; ei se cam căzneau să râdă... Fu repede readus cu picioarele pe pământ:

- Staţi puţin, să înţeleg şi eu. Deschideţi dvs, la opt dimineaţa; închideţi la opt seara şi participaţi şi la asta?
- Da. El vine la două şi stă în tura a doua, pentru că e student. Eu locuiesc la două blocuri de florărie; la opt cobor, socotim împreună şi mă întorc acasă.
- Aha! Bine atunci. Am dori să ne arătaţi şi nouă actele. Să ne scoateţi şi un raport de casă, pentru că o să facem şi inventarul...

Aprobă scurt cu capul:

- Propun să facem mai întâi inventarul: când năvălesc clienţii, stocul o să scadă "pe sărite" şi-o să avem o problemă...
- Staţi liniştit, că facem noi inventarul ăsta!

Aa, deci îi răsuciseră cuvintele! Ca să-i arate că el nu era "inclus" în frumoasa operaţiune de inventariere! OK! Se grăbi să intre în cămăruţă şi să tragă cubul:

- Îmi pare rău, dar unica masă e tejgheaua. Sau cubul ăsta.
- Cubul e foarte bun, dacă aveţi şi două scaune...

Se grăbi să le aducă şi descuie sertarele. Şi le deschise larg pe toate trei:

- Actele. Aduc imediat şi raportul de casă.

Apăsa butoanele, mai calm şi mai senin ca niciodată... Bine că nu aprovizionase de dimineaţă! Deşi ar fi trebuit s-o facă, descoperise brusc că trezitul la 4 dimineaţa era obositor... De fapt, că culcatul după 12 noaptea "dăuna grav afacerilor cu flori"! Dar ce să facă, dacă

stătuse la poveşti cu Ana până aproape de ora unu? Soţiei lui nu-i fusese somn; ea se trezise la opt seara! Aşa că povestiseră vrute şi nevrute şi o tot mângâiaseră pe Florentina...

Le întinse raportul; la vederea "grandiosului" zero, inspectorul Mircioiu începu să râdă:

- Trebuia să ne spuneţi că e zero; nu l-am mai fi cerut.

- Dacă l-aţi cerut, vi l-am dat.

Reveni la tejghea, la buchetul lui de crizanteme...

N-aveau ce să descopere în neregulă. Actele erau la zi; Ovidiu devenise expert în numărat şi socotit. Actele alea nu aveau nici măcar o ştersătură, nici măcar un punct pus aiurea! N-aveau ce să găsească. Descurajantă realitate pentru domnii inspectori veniţi "să facă ravagii"...

Ce bombăneau?... Aa, descoperiseră şi ei că era cazul să numere întâi florile? Să facă inventarul acum, cât corespundea cu fişele de magazie? Ura-ura! Aveau şi momente de "sticlire"...

Da, era răutăcios. Prezenţa lor acolo îl irita. Toate actele erau la zi; totul era scris corect, aliniat, citeţ... Iar ei se apucaseră deja să resocotească socotelile lor! Unul "flutura" fişele de magazie, celălalt "citea" dosarul cu còpiile după actele firmei. Ce oameni! De fapt, ce meserie ingrată!

Lăsă buchetul în vază şi-şi aduse un vas pentru ikebana japonezului lui favorit. Şoferul trebuia să apară din clipă-n clipă... Uşa se deschise larg; Laura intră, monument de veselie:

- Neaţa!

- Neaţa.

La vederea celor două costume şi mai ales a actelor întinse pe tot pervazul, asistenta lui Mugurel deveni stacojie... Făcu un pas în stânga, obligând-o astfel să se întoarcă cu spatele la cei doi inspectori:

- Inspectorii Mircioiu şi Rădulescu, de la poliţia economică.

Da; după ce-i dăduse şi certitudinea, Laura părea pregătită să leşine. Îi făcu un semn scurt: să termine cu prostiile! După care încercă să-i transmită, din priviri, că n-avea de ce să se îngrijoreze. Că toate hârtiile erau în ordine, că nu lipsea şi nici nu prisosea vreo petală albă, galbenă, roz, roşie, verde sau albastră... După încă o secundă, Laura păru că se dezmeticeşte:

- OK! Ţi-am adus încă un registru de casă.

Foşnetul îl făcu să ridice privirea; inspectorul lăsase lectura şi acum număra filele din registru! Încercă să nu râdă:

- Puteai să-l aduci şi mâine; nu era o grabă.

- Am avut drum pe-aici, că m-a trimis dl Agapie "să spionez" discret florăria de la Maica Domnului...

- Ne extindem, sau facem *head-hunting*?

- Copiem ideile bune ale celorlalţi.

- Şi ce ţi-a reţinut atenţia?

- Sincer? Hăinuţele de copii; au un raion întreg, care e bestial! În rest, m-am gândit că poate-ar fi bine să te ţinem încuiat în seif, cu leucoplast peste gură: ca să nu sufli o vorbuliţă atunci când e concurenţa pe-aproape...

Aha! Deci nimic nou la concurenţă! Astea erau veşti bune! Se grăbi să continue discuţia:

- Nu cred că ai de ce să treci diseară după încasări: mâine trebuie să aprovizionez.

- Bănuisem! De-asta ţi-am adus azi registrul.

- Pot să te rog ceva?

Ea aprobă scurt; zâmbi:

- Du-te tu la magazinul de alături şi ia o sticlă de Coca-Cola şi nişte pahare, nişte biscuiţi...

"... de-ăia ieftini, cu cremă expirată!" Laura începu să râdă, coborându-şi privirea spre fustiţa aia extrem de "vărătecă" prin dimensiuni:

- Imediat.

Bun, deci pricepuse aluzia! Să-i servească ea; că el unul nu părea genul lor...

Ikebana de azi va fi foarte veselă; poate cea mai veselă din câte ikebane "împletise" până acum! Gândul la crema expirată şi feţele "buboase" de la controlul de mâine îi aducea în minte melodii vesele...

Tii, ce repede se întorsese! Laura ocoli tejgheaua, lăsă punga pe masă, deschise uşa tejghelei şi se lăsă pe vine. Aşa, ascunsă de privirile celor doi indivizi... făcu un lucru care-l lăsă pur şi simplu mască! Cu un gest scurt şi foarte neaoş, "redresă" sutienul push-up. Desfăcu apoi încă un nasture al cămăşii, rearanjă buclele dintr-o scuturătură a capului şi-i şopti, printre dinţi, că ar fi trebuit s-o anunţe imediat cum aflase cine erau cei doi clienţi matinali! După care don'şoara asistentă se ridică, scoase cumpărăturile din sacoşă şi se grăbi să se apropie de cub...

Doamne, trăznită mai era fetiţa asta! Deci aşa făceau reprezentantele sexului frumos atunci când voiau să deturneze atenţia unui bărbat! Se întreba dacă şi Ana se ascunsese vreodată într-o scară de bloc, să-şi aranjeze puţin ţinuta înainte să treacă pe lângă chioşc... Se ţicnise! Dar chiar nu se aşteptase ca asistenta lui Mugurel să facă practic abstracţie de prezenţa lui! Gestul acela push-up nu-i ieşea din minte! Laura reveni lângă el, mai veselă ca niciodată:

- Am plecat, că mă aşteaptă şefu' cu rezultatele spionajului!

- OK.

Buzele tinerei şopteau "Să mă suni după!" Aprobă cu capul şi-o văzu ieşind...

Erau din nou singuri: el şi cei doi inspectori. Îşi dădea cu uşurinţă seama că trecerea Laurei pe-acolo le cam "zburătăcise" gândurile şi concentrarea. Tocmai lăsaseră baltă socotelile şi se apucaseră de număratul fizic...

Puse ikebana în capătul tejghelei şi decise să se oprească. Dacă continua cu buchetele, or să fie greu de socotit toate accesoriile şi nimicurile pe care le ataşa acelor aranjamente. Aşa că o să fumeze o ţigară şi-o să spere că n-or să năvălească clienţii tocmai acum...

Ana-Maria

Auzea soneria ca prin somn...

Aoleu! Chiar suna soneria! Se grăbi să se rostogolească pe-o parte, să se ridice şi să descuie uşa! Nina năvăli în casă, roşie ca racul şi mai furioasă ca niciodată:

- Ştii ce-am păţit de dimineaţă?

Aa, iar păţise ceva! OK! Încuie uşa şi zâmbi slab:

- Te-ai enervat foarte tare?

- Am primit preavizul, draga mea! La nouă şi zece minute!

Preavizul?

- M-a chemat Boncea în birou şi mi-a spus că firma trece prin momente dificile, că se vede nevoit să facă unele reduceri de personal şi-i pare sincer rău dar trebuie să-mi dea preavizul.

- Sper că l-ai luat fără să comentezi!

- Da' ce, sunt toantă? De înjurat, îi înjur după ce-mi iau cartea de muncă! Şi-atunci o să-i spun eu lui Olive exact câte parale face! Şi-o să-i trag şi una peste ceafă şi-un şut în cur! Ca să mă răcoresc! Vrei să-i trag unul şi din partea ta?

- Nu; nu ne retragem cărţile de muncă în acelaşi timp.

Nina zâmbi:

- Haai, ştii bine că trebuie să răcnesc ca să mă răcoresc!

- Ştiu; dar n-am vrut să risc, aşa că am refuzat ferm oferta. Bei un ness?

- La dracii pe care-i am, dacă mai beau şi ness, urnesc o minirevoltă populară!

- Atunci îţi dau o Fanta.

Umplu paharele şi se aşeză la masă, în bucătărie. Nina turuia, furioasă în continuare:

- Mi-am luat hârtia şi i-am spus că, întrucât sunt în preaviz, trebuie să-mi găsesc alt serviciu. Mi-a replicat, zâmbind amabil, că nu e nici o problemă. Şi că, dacă nu pot să mai vin în astea 15 zile, el n-are nimic împotrivă. Mi le şi plăteşte...

- Deci Olive s-a săturat de mutra ta acră iar el s-a săturat de văicărelile ei.

- Şi eu m-am săturat de ei amândoi! Lasă, că până ajung acasă,

îmi trec şi dracii! Să vezi tu ce calmă şi fericită o să fiu de mâine-ncolo!

- Chiar n-ai de ce să te enervezi. Ştii bine că ai un post asigurat la o firmă de construcţii în plină expansiune!

- Nu-nu! Nici gând!

- Ninuţo, gândeşte-te bine ce vrei să faci.

- M-am gândit; de vreo patru ani, mă tot gândesc şi tot la concluzia asta ajung! Nu voi lucra niciodată la firma lui Radu!

- ... OK. Dar trebuie să te gândeşti unde-o să lucrezi de la mijlocul lui februarie încolo. Statul acasă nu e o soluţie.

- Ştiu. Nu vreau să ajung soiul ăla de amantă întreţinută!

- Nu e vorba numai de asta. Statul acasă e plictisitor... Ţi-o spun din proprie experienţă! Iar mintea neocupată cu cifre şi legi se ocupă singură cu o mare-mare gelozie şi cu multe momente de suspiciune...

- ... Ştiu. Trebuie să mă hotărăsc ce vreau să fac. Radu s-a oferit de multe ori să-mi deschidă o firmuliţă care să-mi asigure existenţa. Până acum, l-am refuzat tocmai pentru că nu vreau să fiu amanta întreţinută în vreun fel. Dar de-acum încolo va trebui să iau în considerare toate variantele.

- Nu te crezi destul de puternică să-ţi deschizi singură o firmă de confecţii?

- Poftim? Să transform apartamentul în atelier? Să stau toată ziua să croiesc şi să cos?

- O faci extrem de bine!

- Daa, trei modele copiate din Burda!

- Mai gândeşte-te; că o firmă de consultanţă juridică nu cred că poţi să ţii singură.

- Aa, exclus! Şi-aşa, juristul făcea toată treaba; eu doar copiam după notiţele lui şi mai "înfloream" pe ici-pe colo, ca să se umple pagina!

- Aşa că...

- Aşa că probabil o să-mi caut servici pe la notariate...

- Faci cum crezi tu. Ai 15 zile la dispoziţie să te hotărăşti în ce parte-o apuci. Radu ştie de preaviz?

- Ştie, că l-am sunat imediat cum am plecat de la firmă! Mi-a amintit şi el că e ditamai patronul şi are nevoie de oameni foarte bine pregătiţi, aşa ca mine... I-am spus că discutăm diseară; la cinci şi-un sfert o să fie la mine.

- Ai grijă cum îi explici motivele pentru care-i refuzi oferta. Acum, că soţia lui nu mai e iar băiatul ştie, îi va fi tot mai greu să-ţi înţeleagă principiile şi să le mai şi accepte. Apropo: cum a fost sâmbătă? Că n-ai catadixit să mă suni...

Prietena ei începu să râdă:

- Aa, a fost super! Noroc că ţi-am ascultat sfatul şi-am luat un calmant; că altfel cred că aş fi leşinat! Mă aşteptau în restaurant; iar când i-am văzut pe amândoi aşezaţi la masă, eleganţi nevoie-mare, am simţit că fac infarct!

Aprobă scurt cu capul:

- Aşa-ţi venea s-o rupi la fugă...

- Mamă-mamă! Radu m-a văzut şi s-a ridicat imediat; băiatul lui s-a ridicat şi el şi-a luat buchetul de flori de pe masă...

- Iar ăsta a fost al doilea moment în care te-au mâncat călcâiele...

- Dar am supravieţuit. Le-am zâmbit, Radu l-a prezentat pe Mircea, eu am luat florile şi pe urmă ne-am aşezat. Tot Radu a început discuţia; iar în momentul în care eu am început să vorbesc dezinvolt, atitudinea băiatului lui a devenit şi ea dezinvoltă.

- Şi în concluzie...

- În concluzie, după o oră de cină, eram deja cei mai buni amici! E un tip de gaşcă, glumeţ... E şi foarte politicos!

- Bravo. Radu te-a condus acasă după aia?

- M-au condus amândoi, după care au plecat amândoi.

- Iar tu ai avut insomnie şi-o tonă de gânduri sumbre...

- Exact. Seara târziu, Radu m-a sunat şi mi-a spus că băiatul lui e foarte plăcut impresionat de mine. Că mă găseşte a fi o persoană interesantă, citită şi bine-crescută.

- În concluzie, el aprobă relaţia voastră.

- Da.

- Bravo!

- Mă rog; poate s-a gândit să-şi liniştească tatăl din punctul ăsta de vedere. Nu prea văd eu cum ar putea să fie într-atât de acord încât

- Opinia lui e pur informativă. E ditamai bărbatul, o să se însoare curând şi-o să se mute. Taică-su rămâne să-şi bată capul cu tine, nu el. Gândeşte matur, să ştii.

- Ştiu.

Nina dădu paharul peste cap şi se ridică:

- Plec şi eu.

- Chiar nu vrei să mai stăm la o pălăvrăgeală mică?

- Nuu, că trebuie să gătesc, să fac curat şi vreau să iau şi ziarele, să văd ce posturi aş putea găsi.

- Aha! OK!

O conduse la uşă iar prietena ei o sărută "cu foc" pe amândoi obrajii:

- Nu ştiu ce mă făceam fără tine!

- Ce să faci; o isterizai pe ţaţa Dida!

- Ei, hai!

- Pa, Ninuţo!

- Pa, Anuţo!

Închise uşa, râzând... Bun; deci Nina scăpa şi ea din infernul lui Olive! Foarte bine! Şi-aşa, nu i se păruse ea prea fericită cât lucrase acolo! Se mai întâmplase ca Boncea să răcnească la ea pentru două virgule şi-un paragraf nealiniat...

În opinia ei, Nina trebuia să-şi deschidă un mic atelier de croitorie. Adică să-şi facă firmă şi renume-n cartier. Făcea zece rochii, trecea pe firmă una, ieşea pe zero la sfârşitul lunii şi gata! Dar Nina făcea ce voia ea; i se păruse că nu prea voia să stea toată ziua închisă-n casă, cu foarfeca şi centimetrul de croitorie la brâu. Deci o să-şi găsească alt serviciu...

Nu; ele nu se vor despărţi niciodată! Aveau o prietenie frumoasă; ciudată, dat foarte frumoasă. Dacă şi acum, când ea stătea acasă de două luni deja, Nina tot la ea venea să-şi spună ofurile şi să-i ceară sfaturile, să-i aducă veştile bune sau pe cele rele...

Florentin

Bun; cei doi indivizi strânseseră hârtiile şi se ridicaseră. Numai că nu le dădea atenţie; el avea clienţi. Făcea un buchet frumos "cu de toate". Să-l aştepte!

Legă funda şi zâmbi, lăsând buchetul pe tejghea: îi auzise şuşotind ceva despre "perfect"... Chiar dacă pe la zece jumate fusese chemat "la cub" şi i se atrăsese atenţia, foarte diplomatic şi împăciuitor, că pe două dintre facturi vânzătorii din piaţă nu se obosiseră să-l mai treacă delegat... Important era că nu văzuse nici un chitanţier "străin"! Ştia şi el că asemenea amenzi se încasau pe loc; se părea că cele două omisiuni fuseseră trecute cu vederea. Totuşi, restul de acte erau impecabile!

Luă banii, întinse bonul, uşa se închise...

- Noi am terminat.

OK! Îi privi drept, calm: şi? Ce concluzie trăseseră?

- Nu am găsit nereguli. În fine; în cămăruţa din spate, celofanele şi fundele sunt cam peste tot. Dar sunt sigur că problema se va remedia.

- Se va remedia cu siguranţă!

- Vă rog să semnaţi procesul-verbal.

OK; să-l citească şi-apoi să-l şi semneze! Ales că pe liniile punctate erau trecute datele din buletinul lui... Da; nu s-au constatat nereguli. Foarte frumos! Perfect! Îl semnă şi i-l întinse.

- Din curiozitate: de câţi ani lucraţi în branşă?

- De când mă ştiu; sunt florar din tată-n fiu.

- Aha! Deci şi tatăl dvs are acte de-astea perfecte...

- Nu ştiu, că nu i le socotesc eu! Doar e tata, nu?

Râdea; şi ei râdeau, neştiind ce de caiete mâzgălite avea bătrânul Manolache ascunse-n beci...

- Felicitări. Noi am plecat.

- Mulţumesc. La revedere.

- La revedere.

Îi conduse la uşă... se asigură că plecaseră şi scoase telefonul. Selectă numărul Laurei, zâmbind... Tânăra "explodă" pe un ton isteric:

- Gata? Au plecat?

- Da.

- Şi cât ne-au dat?

Privi lung exemplarul lui din procesul-verbal:

- ... Trebuiau să ne dea ceva?

- Amenda! Cât ne-au dat amendă?

Aa, amenda! Începu să râdă:

- Zău aşa! Credeam că ai o părere ceva mai bună despre mine!

- ... Adică ne-au dat un avertisment!

- Ne-au dat un proces-verbal pe care scrie "nu s-au constatat nereguli". E bun ăsta, sau fug după ei să-l rescrie?

Laura începu să râdă:

- Şi ia uite cum te paşte o nouă primă...

- Daa, cum să nu! Fii serioasă!

- Dacă râd, nu înseamnă că nu sunt serioasă! Dl Agapie ştie despre control şi de vreo trei ore se chinuie din greu să stea jos, să nu plece val-vârtej spre voi, cu geanta plină de cash!

- Spune-i să nu mai plece, că n-au fost probleme. Iar inspectorii au plecat destul de "tufliţi" şi cu planul nefăcut la capitolul "amenzi".

- Îi spun. Apropo: pe viitor, imediat cum apar indivizii, sună-mă!

- Ca să mă audă cerând ajutor şi să caute două săptămâni acul în carul cu cifre?

- Nu; ca să nu mai stăm toţi pe jar! Dă-mi măcar un SMS!

- Bine; dacă văd că insişti atâta, o să-ţi dau un SMS. Sau îţi fac un apel, ca să mă suni tu.

- Perfect! Tu mai stai acolo?

- Nu ştii că Ovidiu vine la două?

- Ba da; dar trebuia să fiu sigură - dacă vrea să-ţi aducă personal prima?

Laura se ţinea de şotii!

- Hai, că mă linşează clienţii.

- OK! Pa!

- Pa.

Închise şi se aşeză comod pe tejghea: nu avea clienţi, dar discuţia aia îl agasa deja. N-avea glume cu amanta şefului; dacă ea voia să schimbe asta, el "i-o reteza". Privea teancurile de acte răsfirate pe pervaz şi pe cub...

Selectă numărul tatălui lui: acum se va indispune. Pentru că ştia deja ce va auzi: "Vezi că te descurci bine? În loc să munceşti pentru tine, tu-l îngraşi pe Mugurel!" Tare-i displăcea stilul ăla de gândire...

- Hai să trăieşti!

- Şi tu aşijderea! Ce mai faci?

- Nu ştii ce fac? Îl păzesc pe frati-tu, care munceşte!

- Aha! Eu stau pe tejghea şi mă uit la toate actele florăriei, care-s răsfirate peste tot...

- ... De ce, mă? Te-au călcat hoţii?

- Mai rău: poliţia economică.

Tatăl lui tăcea mâlc... Se grăbi să continue:

- Eu am deschis la opt, ei au intrat la opt jumate. Au făcut inventarul, au resocotit toate socotelile...

- Cât ţi-au dat amendă?

- Nu mi-au dat amendă. Mi-au atras atenţia că în spate celofanele şi fundele sunt cam răvăşite şi mi-au arătat că pe două facturi nu sunt trecut jos, la delegat. Şi mi-au dat un proces-verbal pe care scrie "nu s-au constatat nereguli".

- Bravo! Şi s-au purtat frumos?

- S-au purtat normal. Ei cu treaba lor, eu cu a mea...

Tatăl lui începu să râdă:

- N-au cerut să vorbească cu şeful?

- Ba da.

- Şi ce-ai făcut? L-ai sunat pe Mugurel?

- Nu; ce, el e şeful de magazin aici?

- Păi cine semnează actele tale?

- Eu, evident!

- ... Şi nu s-au crucit că tu eşti încadrat florar dar faci treaba unui şef de magazin?

Bufni în râs:

- Ba da, dar le-a trecut repede! Probabil au mai întâlnit nebuni de-ăştia care nu vor măriri de salariu...

- Bun! Cum ţi s-a părut controlul?

- Enervant.

- Te-au pisălogit?

- Nu; erau din soiul ăla care se lămuresc şi singuri. Dar au făcut inventarul, au răvăşit hârtiile, s-au tot fâţâit pe-aici...

- Păi pune mâna şi pune hârtiile alea în ordine! Vrei să se supere Mugurel şi să te dea afară?

Râdeau amândoi copios...

- Mă, eu ce să zic?! Felicitări! Să ştii că puţini şefi de magazin au actele în perfectă ordine şi nu iau amenzi de la ăştia! Ştii câte amenzi am plătit eu de-a lungul vieţii?

- Bănuiesc că mult mai multe decât am văzut eu.

- Bineînţeles! Iar Mugurel ce-a zis?

- Nu ştiu, că am sunat-o pe Laura, nu pe el. Ea zicea că mă mai paşte o primă; eu nu cred.

- Cum nu crezi, mă? Tocmai ţi-am zis că oamenii ăştia cu acte perfecte se numără pe degete!

- Îmi dă salariu ca să vând flori şi să scriu acte. E o chestie firească să mă penalizeze dacă iau amendă; e o chestie firească să-mi zâmbească mulţumit dacă-i duc rapoarte de-astea în care nu s-au constatat nereguli. Dar pentru prime e nevoie de cu totul altceva.

- Bine, Prâsleo! Dacă aşa zici tu... Şi ce mai faceţi voi?

- Ce să facem; bine. Ţi-am spus că am fotografiat talpa dreaptă a Florentinei?

- ... Cum asta, mă?

- Aa, stai să-ţi zic! Seara târziu, ne-am dus amândoi la culcare. S-a dezbrăcat ca să-şi ia pijamaua. Şi-atunci am văzut o talpă de bebeluş înfiptă bine prin burtă, chiar deasupra buricului! Am rămas "mască"!

- Şi? Ana ce-a zis?

- N-a zis prea multe, că şi ea era uimită... Oricum, am fotografiat-o; când fac pozele, eşti primul pe listă!

- Bine, mă! Hai, că se face îngrămădeală iar frati-tu mai are un pic şi mă ia la bătaie. Pune mâna şi strânge pe-acolo! Să n-ai surpriza că se întorc mâine şi te amendează pentru că n-ai strâns fundele din spate!

- Acum m-apuc!

- Aşa! Pa!

- Pa, tată!

Închise, zâmbind slab...

Fără să-şi dea seama, făcuse o mică gafă. Îi povestise tatălui lui acel moment - fără să se gândească că acum bătrânul lui Manolache se gândea că ar fi putut să vadă şi el talpa dacă ei doi, el şi Ana, nu s-ar fi mutat... Oof, nu mai ştia cum să facă! Trebuia să facă ceva! Să schimbe ceva! Dar ce? Şi mai ales cum?

Ana-Maria

Deci aşa decursese controlul poliţiei economice! Bravo lui! Rar se găsea un om care să ţină actele în perfectă ordine! Rar se găseau rapoarte de-astea cu "nu s-au constatat nereguli"! Foarte-foarte rar! Intră în apartament şi se grăbi să se aşeze: se simţea din ce în ce mai "mare", mai greoaie, obosea tot mai repede... Florentin se aşeză şi-i strânse uşor mâna:

- Ai obosit?

- Un pic.

- Las' că te-ntinzi acuşi la ecograf...

Râdeau amândoi; fusese o zi extrem de veselă pentru toţi! Şi pentru el, şi pentru ea... chiar şi pentru Nina...

- Familia Manolache, la ecograf!

- Prezent!

Şi medicul ei preferat părea să fi avut o zi perfectă! Era extrem de vesel! Îi conduse în cabinet, închise uşa şi exclamă, privind-o amuzat:

- Cum, tot n-ai născut?

Ah, ce rău era! Se urcă pe pat şi privi lung ecranul... Aa, ia uite-o!

- Şi ce mai e nou prin viaţa voastră de viitori părinţi?

Florentin se grăbi să răspundă:

- Păi am făcut poze cu talpa dreaptă...

- Multe, presupun!

- Vreo 30.

- Aa, deci nimic notabil! Azi vreţi imagini, sau ne rezumăm doar la consult?

Zâmbi, privindu-şi lung soţul:

- Domnule doctor, vă rog! Mă linşează viitorii bunici!

- OK, am înţeles. Una, sau trei?

- Păi dacă tot facem una pentru ei...

Medicul râdea şi apăsa de zor butoanele...

- Perfect. 37 de săptămâni şi totul e foarte bine. Chiar mă mir cum de are răbdare s-o examinez! Cred că şi ea s-a săturat de uruitul maşinăriei ăsteia!

Aha! Florentin o privea cu ochi miraţi; o să-i mai explice ea o dată, imediat cum ieşeau din apartament!

- Are aproape 3 kilograme şi a atins deja 50 de centimetri. Iar din acest moment, naşterea ei se consideră "la termen". Dacă va fi leneşă şi va depăşi 42 de săptămâni, o să am o discuţie foarte serioasă cu ea...

Deci era "la termen". Perfect!

- Ai început să simţi o presiune mai mare în partea inferioară a abdomenului?

- Nu ştiu; am început însă să simt că mi-e tot mai greu să mă deplasez cu ea cu tot...

- Lasă, că mai ai un pic şi scapi. Dar simţi uneori că e gata-gata să iasă?

Simţea? Se gândi câteva secunde bune... şi negă:

- Nu.

- Unele mămici simt asta şi se panichează. Dar aşa-i că te-ai cam "înfrăţit" cu toaleta?

- Aşa-i!

- OK. Ai avut contracţii false?

- Nu.

- Chiar nici una?

- Nici una.

- Dar exerciţiile Kegel le mai faci?

- Sigur: 200 pe zi.

- Oo, foarte bine. Azi vreau să te consult; să vedem care e dilatarea colului şi ştergerea. În funcţie de ele, vom aprecia cam în ce zi ne vedem la Giuleşti cu treburi serioase...

Abia aştepta! Primi şerveţelul şi se ridică.

- Aţi discutat cu familia despre îngrijirea fetiţei? Te ajută cineva la maternitate?

- Da, cumnata mea.

- Bun; hai în cabinet!

Se grăbi să-l urmeze. De data asta Florentin rămase pe hol; dădu să se încrunte, dar constată că fusese condusă în ultima cameră, să se schimbe. Aşa că îşi destinse chipul...

Deci fetiţa ei era bine. Cordonul ombilical era departe de gâtul ei, ea se juca, sau se odihnea, sau se gândea la mămica şi tăticul ei... Cine putea şti la ce se gândea prichindica?! Ea una se gândea la o mulţime de lucruri!

Oare cum va fi naşterea? Presupunea că nu putea fi "floare la ureche"; se aştepta la dureri care-o vor face să plângă serios! Spera doar să nu se ivească complicaţii... Şi nici nu voia să-l întrebe pe medic, ca să nu-i arate cât de îngrijorată era în realitate. Se gândea la toate povestioarele citite pe Internet, auzite pe stradă sau în autobuz... Fetiţa ei era cu capul în jos; spera că de-acum încolo micuţa ei nu se mai putea răsuci invers! Ar fi fost...

Ah, ce prostie! Bineînţeles că o să nască uşor şi repede! Fetiţa ei nu-i ridicase niciodată probleme! Iar medicul era un adevărat specialist în domeniu! N-avea ce să se întâmple rău! Doar va fi şi el acolo şi-o va ajuta! Le va ajuta pe amândouă!

Se grăbi să intre în cabinet; fu invitată să urce pe masa de consultaţii. Asistenta îi zâmbea cu ochi miraţi...

- ... Mda. Totul e OK.

Auzi pocnetul cauciucului iar medicul îi întinse mâna. Se ridică, destul de greu, şi-l auzi râzând:

- Hai, tăticule, intră.

Florentin se grăbi să se conformeze.

- Totul e OK. Dar nu vă spun când e "ziua Z", ca să nu vă panicaţi. Nu e mâine, cu siguranţă; şi nici săptămâna viitoare. Aşa că vă programez la un nou control pe 9 februarie, la ceas de seară.

Soţul ei nota conştiincios...

- Fă-ţi bagajul, pune-ţi lucrurile în ordine, elimină din actualitate orice griji şi probleme legate de casă şi pregătiri pentru micuţă. Vreau să fii calmă şi să te concentrezi asupra schimbărilor fizice prin care treci. Răspunsurile tale sunt foarte importante pentru decizia mea din fiecare săptămână.

Aprobă şi fu condusă în ultima cameră. Medicul ieşi, zâmbind:

- Pa, Ana.

- La revedere.

Uşa se închise corect...

Deci era OK. Şi nu va naşte până pe 9 februarie. Încă un pic... La urma urmei, o să nască ea odată şi odată! Chiar şi răbdarea medicului avea o limită! Începu să râdă: Doamne, dacă i-ar fi auzit cineva gândurile...

Se simţea greoaie. Chiar dacă stătea zi-lumină tolănită în pat, cu picioarele-n sus, când se ridica simţea că o ustură tălpile. Începuse s-o doară şi spatele... Se surprindea din ce în ce mai des ţinându-se de şale şi lăsându-se mult spre spate... Pe cântar îi era groază să se mai urce; dar cum medicul n-o mai întrebase câte kilograme avea, deducea că nu arăta extrem de umflată... Ştia că o să slăbească repede; nu fusese niciodată grasă. Constituţia ei era slăbuţă. Şi abia aştepta să mai dea jos din kilogramele alea, să scape de durerile de spate şi de picioare...

Ieşi iar Florentin deschise uşa apartamentului. Şi-şi rosti imediat întrebarea:

- Despre ce huruit este vorba?

- Atunci când trec prin lichidul amniotic, ultrasunetele provoacă un zgomot ca un huruit de tren care se apropie.

- ... Sărăcuţa de ea! Las' că scapă curând şi de controalele astea!

- Daa, şi-o să dea peste stetoscop...

- Măcar o s-o vadă pe doctoriţa aia mare şi rea! Pe dom' doctor doar îl aude!

Aprobă cu capul, râzând. Şi Florentina era foarte bine-dispusă; o tot împungea uşor, probabil cu cotul...

- Oricum, bine că-i bine! Ce ţi-a spus în cabinet?

- Doar că e OK.

- ... Nimic altceva?

- Absolut nimic altceva.

- Secretos soi de om!

- Să ştii că eu îl înţeleg. Nu cred că poate spune cu certitudine: "naşti pe 10 februarie, la şapte şi-un sfert" - aşa că nu spune decât că e OK şi evită astfel să se trezească cu gravida internată prematur. Îţi dai seama că orice gravidă e tentată să stea în spital, sub supraveghere medicală, chiar şi-o lună întreagă?

- La asta nu m-am gândit...

- Nasc atunci când nasc, ce mai!

- Tu când îţi faci bagajul?

- Am tot timpul.

Soţul ei îi deschise portiera râzând:

- Sau vrei să vezi dacă mă descurc să-l fac singur într-o situaţie cu stres maxim?

- Haai, doar l-ai auzit! Până pe 9 februarie nu se-ntâmplă nimic! Mai am o săptămână la dispoziţie!

- Şi totuşi, de ce nu l-am face amândoi în seara asta, de exemplu?

- Pentru că l-aş vedea toată ziua lângă uşa de la intrare şi m-aş simţi agitată şi nerăbdătoare. Ştii, abia m-am obişnuit cu statutul şi dimensiunile de gravidă. Nu vreau să mă agit înainte de termen...

- Bine. Dar măcar lista ai făcut-o?

- Lista?

- Lista cu ce trebuie să conţină bagajul ăla!

- Nu.

- Te rog s-o faci şi s-o pui pe frigider. În caz că te internezi fulger, să ştiu ce să bag în sacoşe!

- O fac ori azi, ori mâine.

- Bine.

Florentin conducea încet, atent... Ea privea lung prin parbriz şi încerca să se imagineze peste două săptămâni, sau peste trei săptămâni... gemând greu, ţinându-se de burtă în drum spre maternitate...

- ... Pot să te rog ceva?

- Bineînţeles.

Îi strânse uşor mâna:

- Eu ştiu că tot calmul ăsta ascunde un pachet de nervişori acumulaţi în ultimele nouă luni; dar pot să te rog ca atunci când o să mă duci la maternitate, să nu goneşti ca nebunul pe contrasens?

- Nu trebuie să mă rogi; o să conduc exact aşa cum conduc acum. Promit.

Bine; dacă promisese, îl credea...

La următorul control o să-l roage să ia un taxi - pentru ca el să stea pe bancheta din spate, lângă ea, s-o strângă în braţe... Redevenise romantică, uşor visătoare, şi tare bine i-ar fi prins o îmbrăţişare calmă, caldă... O învăluire în mantia aceea de dragoste pe care-o emana soţul ei...

6 februarie 2004 - vineri

Florentin

Bun; fusese chemat la firmă. De ce, numai Mugurel ştia! Laura obişnuia să-i dea indicii, sau măcar să-i spună dacă era "de bine" sau nu! De data asta tăcuse mâlc; semn că nici ea nu ştia... Parcă maşina, coborî şi se grăbi să urce treptele. La vederea lui, secretara arătă spre holul din capătul camerei:

- Dl Agapie vă aşteaptă.

Bine. Traversă camera, ciocăni corect şi intră:

- Bună ziua.

- Bine-ai venit! Te rog, ia loc! Bei o cafea?

Se grăbi să nege:

- Nu, mulţumesc. Am avut zi de aprovizionare azi şi-am golit deja o sticlă de-un litru.

- De cafea?

- De ness.

- Uau! Oare de-aici îţi vin ideile alea care-mi aruncă încasările în aer?

Începu să râdă:

- Cine ştie?! O să fac un experiment...

Mugurel râdea şi el:

- Îţi dai seama că eşti primul om despre care aud că n-a luat amendă de la poliţia economică?

- Am vorbit cu tata şi am aflat că asta se încadrează la capitolul "miracole"...

- Apropo: cum ai reuşit?

- Să nu iau amendă?

- Să le ascunzi greşelile şi trăznăioarele! Totuşi, în trei luni de activitate nu se poate să nu existe măcar o virgulă aiurea! Iar ăştia sunt antrenaţi să caute tocmai asemenea virgule! Ce le-ai spus? Ce le-ai dat? Ce le-ai făcut?

- Nimic. Au venit, s-au prezentat şi mi-au cerut actele. Le-am adus scaunele şi cubul în florărie, l-am descuiat şi le-am oferit actele. Restul l-au făcut singuri. Am dat peste soiul ăla care nu trebuie să primească lămuriri verbale ca să priceapă...

- Iar Laura mi-a spus că le-a cumpărat biscuiţi fără afrodisiace!

- Da? Eu sperasem că le ia de-ăia cu cremă expirată...

Şi iar râdeau amândoi...

- OK; una peste alta, aşteaptă-te să-i mai vezi cel puţin o dată pe anul în curs. Nu pe ei; alţii. Oamenii de soiul tău îi intrigă; pe lângă faptul că n-au găsit virgula aia problemă, presupun că i-ai tratat ca pe stativul cu aranjamente. Adică cu indiferenţă.

- Exact. Şi nici nu m-am repezit să-mi sun şefii, să-i anunţ că am control...

- Iar în privinţa asta sper că te-a avertizat Laura să nu mai faci...

- M-a avertizat. O să-i fac ei un apel, ca să mă sune ea.

- Bun. Uite ce vreau să te rog... M-ar interesa să ştiu care sunt realizările standului cu ghivece şi ale promoţiei cu vaze. Ştii tu, o comparaţie de-aia cu "înainte" şi "după".

- Ştiu.

- Laura e destul de "prinsă" cu tot felul de probleme, mai ales că am rugat-o să se intereseze discret care ar fi costurile importului de flori direct din Olanda şi încă mai socoteşte la alte o mie unu tabele pe varii teme.

- Atunci o să încerc să-mi fac singur totalurile.

- Încearcă; dacă reuşeşti, sunt sigur că "dă o bere"...

Daa, nu se îndoia de asta! Întrebarea era în ce măsură era din nou supus unui test... Decise să fie precaut:

- Norocul ei că nu beau alcool!

Mugurel dădu să mai spună ceva, probabil referitor la nişte Coca-

Cola, când telefonul începu să piuie. Se grăbi să se ridice:

- Dacă nu mai e nimic, mă grăbesc să iau fişele de magazie şi să fac tabele.
- OK. Mersi!
- N-ai pentru ce.
- Salut.
- Salut.

Iar şeful lui răspunse la telefon. Se grăbi să iasă, să urce la volan...

Ana-Maria

Ia uite, se făcuse deja ora zece! Oare soţul ei mai zăbovea mult la calculele alea? Că se îndoia că Mugurel le voia mâine dimineaţă! Ea îi făcuse capul de tabel, îi explicase ce avea de făcut şi-l asistase la primele înregistrări; apoi pregătise cina şi-şi scrisese lista cu bagajul pentru maternitate. Acum simţea că-i pică ochii-n gură de somn; dar cum nu voia să adoarmă singură, intră în sufragerie şi zâmbi slab:

- Tu nu eşti obosit?
- Ba sunt frânt, dar nu pot să le las aşa.
- De ce? Le termini mâine!
- Pentru că sunt foarte curios ce-o să iasă! Momentan, graficele arată o creştere semnificativă; vreau să ştiu dacă pe luna ianuarie am atins saturaţia.
- N-ai atins-o. Creşterea e relativ constantă.
- Tu de unde ştii?
- Am văzut cifrele.
- ... Şi-a fost de-ajuns ca să-ţi dai seama de asta?
- Da.
- ... Păi cum ai făcut?
- M-am uitat din şapte în şapte zile şi-am făcut o medie.

Soţul ei era mirat... Întinse mâna spre el:

- Hai cu mine la nani.
- Opresc calculatorul şi vin.
- Te aştept.

Se schimbă şi se întinse în pat; acum aştepta... Abia după alte cinci minute îl văzu intrând şi el. Îl privea lung; mâna ei o ocrotea pe Florentina, gândul îi zburase deja în trecut, în clipa când privise testul de sarcină şi înţelesese că vor avea o fetiţă... Cât de curând, o va avea acolo, lângă ea. O s-o vadă prin plasa pătuţului, o s-o ţină pe braţe, o s-o privească îndopându-se cu lapte... Mânuţele mici or s-o tragă de păr, în timp ce ea îi va cânta cântecelul cu pădurea cu alune, pupăza şi piticii...

Îmbrăţişarea îi dădu fiori; soţul ei o sărută, şoptind:

- La ce te gândeşti?
- ... N-ai vrea să dai la Horticultură?

Două secunde de linişte mormântală; apoi aşternutul foşni scurt iar ochii negri îşi arătară uimirea:

- La Horticultură? Da' ce-ţi veni?
- Toată viaţa ai trăit înconjurat de flori. Ai demonstrat că te pricepi şi la organizare, şi la marketing şi promotion... De ce să nu faci facultatea de horticultură? Nu se ştie niciodată când îţi prinde bine diploma!
- Nu vreau să mă apuc de asta acum, când trebuie să mă concentrez asupra Florentinei.
- Stai liniştit, că mă concentrez eu destul la ea! Ar fi foarte bine dacă ai termina facultatea asta...
- ... În principiu, n-am nimic împotrivă. N-am fost niciodată pasionat de studiu; dar dacă la facultatea asta mă pot perfecţiona, ar fi o idee bună.
- Întrebarea e cum faci cu cursurile! Şi cu Mugurel, pe care nu-l încântă deloc să aibă doi angajaţi la cursuri de zi!
- Dacă o fac, o fac la FF. Iar Mugurel n-o să zică nimic, pentru că până în toamnă o să deschid florăria "Florentina"! Iar el de obicei nu vorbeşte singur...

Zâmbi slab:

- Nu ştiu de ce, dar uit mereu partea asta...
- Pentru că te gândeşti la Florentina ca bebeluş. Şi nu mai ai energie să te gândeşti şi la firmă.

Aprobă încet cu capul...

- ... O să mă mai gândesc la chestia asta cu facultatea. O să fie greu pentru amândoi. Cât e Florentina mică, o să ai nevoie de ajutor; iar eu, la serviciu, n-am deloc timp să învăţ. Nu ştiu; o să mă gândesc.

Da; era perfect aşa. Nu se aşteptase la un "Da" ferm. Îl pusese însă pe gânduri cu acea idee... Dacă Ovidiu era în stare să facă Horticultura şi să mai şi muncească, atunci soţul ei ce cusur avea? Să nu-i spună că el era familist şi tătic; că Ovidiu era burlac! Florentin îşi încălzea singur mâncarea; Ovidiu trebuia s-o facă întâi, dacă voia să aibă ce încălzi! Aşa că...

Florentin va fi un student bun. Obosit, dar bun... O să aibă note mari pe diplome...

9 februarie 2004 - luni

Florentin

Aştepta, aşezat pe scaunul din faţa secretarei. De data asta nu-l mai chemase Mugurel; îşi găsise deci şeful ocupat. Şi aştepta, privind lung rodul muncii lui de peste weekend... Uşa se deschise; vechea lui cunoştinţă, pe nume Emil, ieşi - iar secretara se grăbi să-l anunţe:

- Puteţi intra.

Se ridică; şi cum Emil nu-l salutase, decise să fie şi el la fel de prost-crescut. Trecu pe lângă el, intră şi zâmbi:

- Bună ziua.
- Salut. Ia loc. Ce s-a întâmplat?
- Am adus situaţiile cu promoţiile.
- Aha! Mersi!
- Cu plăcere.

Mugurel luă hârtiile, dar "derulă" repede până la total. Pe care-l confruntă, scurt, cu o hârtie de pe biroul lui... Aa, deci ăsta fusese un test! Voise să ştie dacă angajatul lui era în stare să adune 60 de cifre fără să se-ncurce! Bravo! Foarte frumos!

- Da; v-a dat la fel. Am pus-o şi pe Laura s-o facă, pentru că am avut nevoie de ele la discuţia anterioară.

Aa, adică voise să i le arate şi lui Emil?... Nee, n-o să-l ducă aşa de nas! Zâmbi slab:

- În viitorul apropiat o să cumpăr un fax pentru florărie, ca să putem comunica în timp util.

Mugurel îl privea lung, gânditor... Evident, îi pricepuse aluzia! Răspunsul fu unul ferm:

- Faxul ne-ar prinde bine la următoarele controale, după ce se strâng prea multe acte ca să le mai poţi ţine acolo. În rest, cred că putem comunica şi prin e-mail...
- OK; prin e-mail atunci.

Primi o carte de vizită:

- Asta-i adresa mea. Cu prima ocazie când îmi scrii, o să aflu adresa ta...

Zâmbi şi se ridică:

- Am plecat.
- OK. Vorbim.
- Vorbim.

Închise uşa şi se grăbi să iasă. Să plece spre casă. Trebuia să găsească urgent un provider de internet prin cablu. Nu putea "omorî" linia telefonică şi factura lunară pentru ataşamentele lui Mugurel! Un abonament "full" i-ar fi prins tare bine acum, că venea primăvara şi apăreau flori noi, buchete noi...

Ana-Maria

Florentin deschise uşa apartamentului iar medicul se ridică:

- Gata? Aţi sosit?

Aprobă scurt cu capul: de ce-i aştepta în anticameră? Întârziaseră cumva? Intră în camera ecografului şi privi scurt ceasul de pe perete. Nu, nu întârziaseră. Poate că pacienta dinaintea lor renunţase la consultaţie... Cine putea şti! Oricum, bine că nu mai aveau de aşteptat!

- Şi cum te mai simţi?
- Bine. Tot mai mare, şi mai mare...
- Şi ea se simte la fel, crede-mă! Proporţional vorbind...

Evident, medicul râdea "zmeieşte"! Numai ea ştia ce gânduri sumbre o cuprindeau uneori când se privea per ansamblu în oglindă...

- ... Are 3 kg şi fix 51 de centimetri. E pregătită, să ştii, să vină pe lume! Plămânii pot respira singuri; are şi reflexe, care o vor ajuta să apuce strâns lucrurile, să ridice şi să întoarcă capul, să clipească, să găsească sânul şi, mai târziu, să păşească. Unii bebeluşi au capul acoperit de păr cu o lungime de 10-12 mm, de o culoare care pe unii părinţi îi ia complet prin surprindere. S-ar putea însă ca fetiţa ta să nu poată să poarte codiţe în primele trei zile de viaţă.

Florentin râdea; evident, el îşi amintise discuţia despre păr, făcută demult, pe vremea când aveau destul timp ca să citească acea carte de la medic. Dar ea era în continuare atentă la cuvintele lui...

- Mare parte din stratul de laguno care a acoperit corpul fetiţei timp de 26 de săptămâni a dispărut; acum este acoperită de stratul de vernix. Ştii ce se-ntâmplă cu ele, nu?
- Da.
- Bun. Gândeşte-te că, de când ai făcut testul şi până azi, fluidul din sacul amniotic a crescut de la un strop la un litru. Placenta a crescut la 170-180 cm în diametru şi cântăreşte între 500 şi 1.000 grame. Ai început să simţi o creştere a presiunii în partea inferioară a abdomenului?
- Mi s-a părut, mai ales alaltăieri, că parcă e mai jos. Şi-am văzut şi în oglindă că a început "să-mi cadă burta"!
- Bun! Deci fetiţa ta se angajează. E perfect. Acum poţi şi tu să respiri şi să mănânci în linişte. Dar de mers, cum mergi?
- ... Normal. Adică aşa cum am mers şi până acum.
- Nu ţi se pare că în următoarele cinci secunde o s-o scapi!
- Nu, nicidecum.
- Bine. Dacă o să ai asemenea senzaţii, te asigur eu că nici una dintre gravidele de care-am auzit în toată cariera mea de medic nu a "scăpat" aşa copilul. Doar n-o să fii tu prima, nu?

Se grăbi să nege, râzând:

- Nee! Iar dacă se-ntâmplă totuşi să fiu eu excepţia care confirmă regula, o prind; că am reflexe bune!

Ei râdeau; Florentin părea că refuză să înţeleagă gluma, pentru că-i privea cu ochi îngrijoraţi...

- Te-ai mai cântărit?
- Nu; mi-a fost frică să nu rup cântarul.
- Foarte rău. Te asigur că n-ai luat în greutate mai mult de 15 kilograme. Eşti o fată temperată şi se vede că nu te-ai rotunjit ca o mingiuţă. Ţi-ai făcut bagajul?
- Nu.
- Treaba ta! Eu zic să-l faci! N-auzi că deja e "la termen"? Să ştii că, în afară de naştere, alt mod de-a o scoate de-aici nu e!
- Ştiu, şi promit să-l fac.
- Nu trebuie să promiţi; trebuie să-l faci pur şi simplu. Cu contracţiile Braxton Hicks cum stai?
- Sunt destul de slabe şi de rare; vreo trei sau patru, o dată la două zile.
- Înseamnă că se apropie momentul internării la Giuleşti. Fă-ţi bagajul! Doamne, n-am văzut o mămică mai răbdătoare decât tine! Am avut gravide care l-au făcut încă de când au aflat că sunt gravide!

Daa, cum să nu! Deşi, dacă stătea să se gândească, orice era posibil...

- Gata; mergem în cabinet.

Ca de obicei, Florentin primea ecografiile; ea ştergea gelul cu şervetelul şi trăgea cu coada ochiului la hârtiile din mâinile soţului ei... De cum intrară în cabinet, medicul arătă spre cântar:

- Ia să vedem dacă se rupe...

Râzând, acceptă "provocarea" şi privi lung cadranul... Şi totuşi, se simţea atât de mare!

- Ei, vezi? Câte kilograme aveai înainte de sarcină?
- Cam 52-53.
- Şi-acum ai 66. Te-ai îngrăşat atât cât scrie la carte. Iar cântarul merge până la 120, aşa că n-ai de ce să te îngrijorezi. Ne vedem pe 17, tot la drum de seară.

Aprobă şi porni spre uşă.

- Spune-mi... Ai luat No-Spa până acum?
- Nu; sarcina asta, nu.
- Pentru că n-ai avut nevoie, sau pentru că data trecută ai luat mai mult de două?

- Pentru că n-am avut nevoie.
- OK! Atunci fugiţi acasă şi împachetaţi! Patul fetiţei l-aţi întins?
- Încă nu.
- Biberoanele le-aţi fiert?
- Nu.
- Haine potrivite pentru lăuzie ai?
- Nu.
- Păi vezi?! Şi-acuşi se închide la magazine! Dacă mă sună medicul de gardă pe la trei, aşa, să mă invite la serviciu, ce te faci?
- Îl trimit pe tati la cumpărături.

Florentin începu să râdă:

- Deci te bazai pe asta! OK! Îţi promit că-ţi cumpăr numai haine verzi. Şi roz.
- Atunci hai la cumpărături! La revedere.
- La revedere. Să fiţi cuminţi!

Aprobă cu capul şi ieşi. Florentin o urma grăbit... Abia după ce Dacia opri la semafor, soţul ei redeschise discuţia:

- Mergem deci la cumpărături...
- Ba eu cred că mergem acasă.
- De ce? Ai nevoie de haine după ce naşti! Omul ăla chiar are dreptate, să ştii!
- Omul ăla nu ştie că fustele mele sunt "cu schepsis". Am haine. În plus, abia aştept să ajungem acasă ca să dorm...
- Ţi-e somn?
- Mi-e un somn de nu mai ştiu nici cum mă cheamă!
- Păi îţi spun sigur că te cheamă Manolache...

Florentin râdea; ea zâmbea doar. Lăsase capul pe tetieră, închisese ochii şi-acum parcă-l auzea "ca prin ceaţă"...

11 februarie 2004 - miercuri

Ana-Maria

Deschise uşile liftului, zâmbind slab: şi-acum se va înfrupta din compotul ăla delicios de vişine! Mm, abia aştepta!

Tresări la vederea chipului roşu ca racul; Luminiţa încercă să zâmbească:

- Salut.
- Salut. Ce-ai păţit?

Descuie uşa şi nu primi un răspuns. Abia după ce cumnata ei se aşeză la masă, în bucătărie, îi oferi şi explicaţia:

- S-a întâmplat din nou.
- Ce anume?
- M-a pălmuit din nou.

O privi lung... Deveni foarte serioasă:

- Numai că de data asta plângi. De data asta v-aţi şi certat. Nu-i aşa?

Capul brunet aprobă scurt...

- ... De ce nu vrei să vorbeşti cu tatăl tău?
- Pentru că ar veni val-vârtej şi m-ar lua acasă. Şi ne-ar afla tot cartierul în maximum jumătate de oră. Evit să-i dau idei de-astea; ştiu că l-ar învinui şi pe Nicuşor, iar el chiar n-are nici o vină...
- Totuşi, poate-ar fi bine să vorbeşti măcar cu mama ta!
- Mama? Ea s-ar duce val-vârtej peste tanti Marcela şi, fără prea multe explicaţii, ar părui-o cu ambele mâini preţ de ore întregi! Nu; dacă află ai mei, iese "ca la ştiri"!
- ... Ce-ai mai făcut de data asta?
- Mi-am pus rufele la spălat şi, din neatenţie, mi-a "scăpat" şi-o şosetă albastră. Aşa că mi-am colorat în degrade trei cămăşi, o fustă şi-un pantalon. Când am văzut, am întins rufele pe calorifer în camera noastră. Numai că a intrat să-mi spună nu ştiu ce referitor la masa de prânz şi le-a văzut prin perdea. S-a repezit la mine, mi-a azvârlit goblenul cât colo şi mi-a altoit un şir de palme şi ţipete.
- Ce ţi-a spus?
- În mare, că sunt proastă şi nu-mi trece. Dar în amănunt mi-e jenă să-ţi zic...
- Ai încercat să vorbeşti cu ea?
- N-am avut cu cine vorbi. După ce-a obosit să mă tot lovească şi şi-a terminat "discursul", s-a dus în bucătărie. Iar eu m-am încălţat şi-am fugit până la tine...
- Oof...

Deci soacra Luminiţei "luase avânt". Veste mai proastă chiar că nu putea exista...

- Eu cred că ar trebui să vorbeşti măcar cu mama ta. Dacă ai fugit până aici, sigur te-a văzut juma' de stradă alergând despletită, cu lacrimile pe obraji. Deci răul e deja făcut. Iar dacă părinţii tăi află ce se întâmplă de la oricine altcineva în afară de tine, o să fie şi mai rău. Spune-le tu; e de preferat aşa.
- Nu vreau să pic de pârâcioasă. Şi nu vreau să-i văd certându-se. O asemenea ceartă poate dura ani întregi la noi!
- Ştii că adevărul iese întotdeauna la iveală! Or să afle oricum, mai devreme sau mai târziu! E de preferat să fii sinceră, decât să constate că o acoperi pe soacră-ta... Mă rog; faci cum crezi tu. Doar nu te amăgi cu gândul că te-a mai lovit şi înainte. De data asta ţi-a dat mai mult de-o palmă, iar asta nu se mai numeşte corecţie sau atenţionare; se numeşte bătaie în toată regula.

Luminiţa tăcea şi-i evita privirea...

- Eu zic să te linişteşti şi să te duci acasă. Să dezamorsezi cumva conflictul, să nu afle şi Nicuşor... Iar pe viitor să fii atentă la absolut tot ce faci în casa aia! Inclusiv la cum ştergi tacâmurile şi cum păşeşti pe covoare! Şi te sfătuiesc să renunţi la cusut goblenuri. Cred că soacra ta,

negăsind o utilitate la "ştergarele alea", nu le va aproba niciodată.

- Şi-atunci ce să fac toată ziua-n casă?

- Orice altceva! Citeşte!

- Daa...

- Trebuie să găseşti altceva. În orice caz, Nicuşor nu trebuie să afle nimic din ceea ce s-a întâmplat azi. S-ar putea ca, la un moment dat, să socoată câte bătăi de-astea ţi-a dat maică-sa şi să tragă concluzia că femeia ar putea avea totuşi dreptate! Că dacă tot insistă cu ele...

- De asta chiar mi-e frică! Ştii, am uneori momente... Nu, lasă!

- Spune până la capăt! Ai uneori momente când ţi se face frică de el, nu?

Luminiţa tăcea mâlc... Zâmbi slab:

- Şi eu am asemenea momente. Mă rog; am avut, înainte să rămân gravidă cu Florentina. Şi chiar şi acum, dacă mă gândesc cum face soţul meu la nervi, mă duce gândul la ascunzătoarea din şifonier...

Încercase s-o mai înveselească puţin; constată imediat că glumiţa ei eşuase, pentru că Luminiţa nu zâmbi:

- Încă nu l-ai văzut pe Florentin cum face la nervi. Eu l-am văzut o dată pe Nicuşor, când s-a dus să recupereze nişte bani de la un amic pe care-l împrumutase foarte demult. Crede-mă, ar fi vai de mama lui dacă i-ar căşuna pe ea! Şi cum eu nu sunt decât nevasta...

- Calmează-te; Nicuşor te iubeşte prea mult ca să ajungeţi la gândurile astea ale tale. Dar e important să nu afle toate "erupţiile" maică-sii. Spune sincer: ce alte trăznăi ai mai făcut în casă?

- Mă, Ano! Dacă făceam şi altele, înţelegeam de ce m-a caftit azi şi să ştii că nici nu suflam! Darămite să plec pe uşă afară! Tu ştii ce fac eu toată ziua?

- Nu; chiar, spune-mi şi mie cum decurge o zi din viaţa ta de noră!

- Păi mă trezesc la şase şi pregătesc micul dejun şi cafeaua pentru Nicuşor şi nea Vlad. Ei mănâncă şi pe la şase jumate pleacă la atelier. Pregătesc micul dejun şi pentru noi două, iar în jur de ora şapte se trezeşte şi ea. Mâncăm în timp ce ne uităm la teveu şi comentăm ştirile; după care mă duc la noi în cameră şi strâng patul, scutur, şterg praful, bag aspiratorul dacă e cazul... Pe la zece, plecăm amândouă la cumpărături. Ea ţine lista, eu sacoşele; dar nu mă supăr, că-mi dau seama că are o vârstă şi nu mai poate să care ca-n tinereţe. În jur de 11 suntem acasă; ne apucăm amândouă şi pregătim prânzul. Adică eu spăl, curăţ, toc iar ea amestecă şi face gustul. Mai nou, are un serial care începe chiar la 11; aşa că toc şi curăţ singurică... După care ea le pune în oală şi revine la seriale. Eu stau în bucătărie, să nu se ardă mâncarea. Dacă tot sunt acolo, strâng urmele "dezastrului", mai spăl un vas, mai dau cu mopul... Nea Vlad vine la prânz şi mănâncă; imediat cum ajunge înapoi la atelier, îl trimite şi pe Nicuşor la masă. Evident, când ei vin acasă, stau şi eu pe-acolo, pe lângă ei. Dar în rest, ce să fac? Stau în camera mea şi-mi văd de goblen! De pe la două până la patru, tanti Marcela se odihneşte; uneori mă culc şi eu, alteori doar stau şi cos... La cinci cel târziu, pregătim cina. La şapte cel târziu, vin şi ei acasă. Eu stau cu Nicuşor în camera noastră; mai vorbim... Ştii tu!

- Ştiiu...

- Apoi mâncăm, ne uităm la un film în general prost şi "se dă stingerea". Spune tu: ce dracu fac atât de dezastruos ca să merit palmele astea?

- Din câte-mi amintesc, tu ştergi foarte bine praful. În schimb, la capitolul "vase" ţi-a plăcut să chiuleşti. Pe lângă necazul hainelor "tricolore", soacră-ta a mai strâns nişte chestii mărunte...

- Nu ştiu, Ana. Chiar începe să nu mă mai intereseze! Cred că data viitoare, dacă mai dă în mine, las tot respectul deoparte şi-o pocnesc de-i scot lucrarea dentară!

- Dacă vrei ca în trei luni maximum să te recăsătoreşti cu un florar sărac, apucă-te şi scoate-i dinţii!

Luminiţa tăcea...

- Nu trebuie să te iei de ea; trebuie s-o laşi în pace. Să încerci să faci lucrurile foarte bine. Să încerci să nu te mai vadă cosând atâta. Şi să-i spui mamei tale că ai devenit sacul de box al soacră-tii.

- Bine. Te rog, nu spune la nimeni ce vorbim noi şi ce face tanti Marcela!

- Ştii bine că nu spun.

- Nici măcar lui Florentin! Că nebunul vine peste noi diseară şi ne bate pe toţi! Şi pe urmă se duce glonţ şi "mă toarnă" la tata!

Aprobă cu capul: daa, că Florentin abia aştepta să-şi bage nasul în oalele lor...

- Am plecat. Sper să nu facă şi alte comentarii...

- Dacă se-ntâmplă ceva sau ai probleme, mă suni! Suni o dată şi închizi, iar eu te sun imediat!

- Bine. Pa!

- Pa!

Încuie uşa... Ei, păi chestia asta nu putea rămâne aşa! Soţii Manolache trebuiau să afle ce păţea fetiţa lor în casa socrilor! Mai ales partea aia cu nora care a preluat mai toate sarcinile soacrei! Şi cum Luminiţa se încăpăţâna să tacă mâlc, cum Florentin îi spusese când-va să nu se amestece, cum ea oricum n-avea curaj să deschidă gura neştiind cum vor reacţiona părinţii Luminiţei...

Florentin

Îşi aprinse ţigara, încruntat: deci aşa...

Se întâmpla ceva cu părinţii lui Nicuşor. Înainte de nuntă, fuseseră "pâinea lui Dumnezeu". El îi ştia încă dinainte de Revoluţie, de pe vremea când Nicuşor îl lua la el acasă, să mănânce amândoi căpşuni, portocale şi tot felul de bunătăţuri. Pe-atunci, trânteau mâncarea pe jos, scriau pe ziduri, se jucau cu lampa lui nea Vlad iar tanti Marcela nu spunea nimic; nici măcar un "Nu e voie" anemic! Acum însă...

Oare tanti Marcela nu prea fusese de acord cu căsătoria lui Nicuşor cu Luminiţa? Oare şi-l imaginase însurat cu o fată de aurar? Greu de spus... Totuşi, tăticul lui "ţinuse darul" cu fruntea sus! Îşi ţinuse promisiunea şi le dăduse lor toţi banii de la nuntă! Luminiţa, din câte îi povestise azi Ana, era cuminte, nu se băga singură în seamă, ajuta în casă, făcea curat... Ce era cu oamenii ăia?

Tanti Marcela nu era stilul acela maniac cu curăţenia. Da, făcea curat; dar nu dezinfecta toată casa cu clor şi spirt în fiecare săptămână! Iar Nicuşor şi Luminiţa se înţelegeau incredibil de bine! Se iubeau, erau fericiţi, le arătau tuturor asta... Avea ea ceva, de-i căşuna mereu pe Luminiţa! Dar ce?

Încă de când auzise cât va da nea Vlad pentru mâna Luminiţei, se îngrijorase. Se gândise pe atunci că bătrânii aveau ceva de ascuns. Un timp, crezuse că fusese vorba doar de ridicarea darului la nuntă şi renumele pe care familia lui Nicuşor trebuia să şi-l păstreze în ochii celorlalţi aurari; dar acum... Ce naiba era cu ei? Ce ascundeau? Care era motivul acelor răbufniri? Doar ei ştiau...

Decise să-şi lămurească repede soţia:

- Te rog să nu te amesteci. Să nu cumva să le spui ceva alor mei!

- Nici nu intenţionam să mă bag să le spun eu!

- Bun! Ei ce i-ai spus?

- Am sfătuit-o de vreo patru ori să vorbească măcar cu mămica ta; a refuzat ferm ideea. Spune că, dacă află ea, s-ar duce şi-ar recoafa-o pe tanti Marcela fără pieptăn.

- Şi i-ar scoate şi dinţii din gură!

- Iar tăticul tău ar lua-o de-acolo imediat şi s-ar isca un scandal monstruos, despre care s-ar vorbi săptămâni întregi în tot Bucureştiul.

- Doamne, că proastă e! Şi dacă se vorbeşte, ce? E mult mai rău dacă oamenii şuşotesc că pe ea o chinuie soacra iar tata nu face nimic ca să îndrepte situaţia! Chiar n-o duce mintea?

- Nici ea nu ştie ce să facă, ce să creadă... În plus, are momente când îi e frică de Nicuşor.

- E normal să fie aşa; că e bărbat, nu momâie.

- Lui nu vrea să-i mai spună, cu soacră-sa vorbeşte degeaba, la nea Vlad cred că-i e cam peste mână să se plângă...

- N-ai întrebat-o când mai vin pe la noi?

- N-am apucat. Mai ales că m-a dat peste cap cu ce mi-a zis...

- Cu prima ocazie când mai vorbesc cu el între patru ochi, o să-i

spun să-şi ia casă şi să se mute urgent cu nevastă cu tot. Că dacă nu, îi spun tatei tot ce ştiu; şi-l divorţează nea Ioan cât ar clipi!

Ana tăcea; el nu mai avea ce să spună...

Ce naiba ascundeau oamenii ăia? De ce Luminiţa îi stătea aşa în gât soacră-sii? De ce se lua mereu de ea? De ce-i căuta nod în papură chiar şi acum, după ce Nicuşor le demonstrase cât preţ punea pe patru cârpe din comerţ? Şi de ce se întâmplau toate astea?

13 februarie 2004 - vineri

Florentin

Azi îi mersese foarte bine. Iar vânduse pe rupte... Descuie uşa şi zâmbi:

- Oare pe unde-o fi zâna mea?

Vocea Anei anunţă veselă, din sufragerie:

- Încearcă să se rostogolească de pe perne!

Intră în bucătărie şi-şi aprinse o ţigară. Ana intră şi ea:

- Bine-ai venit.
- Bine te-am găsit. Mergem la cumpărături?
- ... Mergem, dacă vrei tu să cumpărăm ceva...
- Avem ceva foarte important de cumpărat. Te schimbi?

Ea aprobă şi se grăbi spre dormitor. Îşi puse o ceşcuţă cu cafea...

Se întreba doar dacă să fie cu clapă sau fără clapă. Al lui era fără clapă; din motive de momente nervoase şi forţă prea mare a mâinii. Ana nu avea asemenea probleme; se întreba doar ce forţă va avea Florentina, care va adora clăpiţa şi ţăcănitul pe care-l făcea...

- Gata.
- Hai.

Se grăbi să iasă şi să încuie uşa. Ana îl privea lung, curioasă...

- ... Mergem la Carrefour?
- Nuu, e prea departe. Mergem aici, la prima staţie.

Şi cum ieşiseră deja din bloc, îi strânse uşor mâna şi porniră ca într-o plimbare...

- ... Serbăm ceva?
- Nu.
- Ce vrei să cumperi?
- Ai să vezi. Ceva pentru tine, oricum!

Şi uite cum o făcuse să roşească... Dar mai bine aşa, decât să-l bombardeze cu întrebările şi să-l determine să strice surpriza!

Ana-Maria

Unde mergeau? Ce voia să-i cumpere? De ce nu-i spunea?... Aa, mergeau la complex! Probabil îi şoptise mămica lui că i-ar fi prins bine o cămaşă de noapte de-aia specială pentru lăuze! Cine ştie!

Intrară amândoi în magazin; Florentin o trase imediat spre capătul coridorului... şi-o opri în faţa standului:

- Ce zici? De care ţi-ar place? Cu clapă sau fără clapă?

Privea lung telefoanele...

- Uite, mie îmi surâde ăla de-acolo. E micuţ, n-are o formă foarte pătrăţoasă... Iar clapa sigur o să cedeze, când o pune Florentina mâna pe ea - aşa că mai bine fără clapă. Ce zici; îţi place?
- Chiar crezi că-mi trebuie un mobil?
- Chiar crezi că te las să te internezi la Giuleşti fără telefon în buzunar?

Corect! Nu se gândise la asta... Ah, ce enervant era! N-aveau preţurile afişate! Ştia deja că, dacă cerea o listă de preţuri, Florentin o să i-o facă guler...

- ... Uite, mi-ar place ăla.

Chestia aia din plastic ieftin nu putea costa o avere!

- Eşti sigură? Hai să le vedem şi pe-astea din dreapta.

Bun! Astea aveau preţuri! Să găsească unul ieftin... Şoapta lui o făcu să râdă:

- Iar dacă te uiţi după unul ieftin, îţi rup urechile şi n-ai să mă mai poţi auzi când o să te sun!

Era teribil! Adevărul era că avea nevoie de un telefon. Unul care să reziste la tot felul de şocuri, zemuri şi pipăituri de bebeluş...

16 februarie 2004 - luni

Ana-Maria

Privea lung uşa cabinetului. Nu ştia ce să spună; nu ştia ce să facă cu mâinile. Avea emoţii... Pe la patru, o sunase asistenta medicului şi-o rugase să vină la cabinet, pentru că dl doctor pleca în seara asta din Bucureşti şi voia s-o consulte înainte. Florentin se încruntase un pic la auzul acelei veşti; dar cum medicul o consulta tocmai ca să fie sigur că n-o s-o apuce naşterea cât lipsea el...

- Bună seara.
- Bună seara.
- Poftiţi.

Medicul ieşise vesel din cabinet; le văzuse însă mutrele lungi şi devenise serios. Uşa se închise scurt; vocea fu mai mult decât tranşantă:

- În primul rând, nu plecam nicăieri dacă nu era vorba despre decesul unei mătuşi. Pot să lipsesc de la mare parte din acţiunea asta; aşa că rămâne cum am stabilit. Dacă se întâmplă ceva, mă sunaţi şi în maximum o oră sunt la Giuleşti, cu halatul pe mine. Iar dacă mă suni, să-mi spui numele medicului de gardă; şi-l sun eu, pentru detaliile "tehnice".

Aprobă scurt cu capul: acum poate se potolea şi soţul ei! Florentin se mai calmase, oricum! Medicul Petrescu era serios; privea ecranul ăla de parcă încerca să înţeleagă ce spunea Florentina...

- E foarte bine. Nici o şansă să naşti în următoarele 3-4 zile. Dacă însă se întâmplă ceva, te duci frumuşel la Giuleşti, te internezi şi le spui să mă sune. Sau mă suni tu, ca să fii sigură că am aflat unde eşti. Este foarte important ca tu să fii liniştită şi calmă. Dacă stai cu grijă şi te perpeleşti pe-acolo, nu-ţi faci nici un bine.
- Evident.
- De acum încolo, greutatea ta va stagna, sau chiar va scade un pic. Bucuria ta, nu?

Aprobă grăbită cu capul, zâmbind... Şi medicul începuse să zâmbească:

- Contracţiile Braxton Hicks vor deveni mai puternice. Să nu te sperii. Ştii ce ai de făcut. Iei o pastiluţă, stai cuminte în pat şi cronometrezi. S-ar putea să te simţi fie mai obosită, fie mai plină de energie; ambele stări sunt absolut normale. Cu toate astea, încearcă să te odihneşti cât mai mult. Să trândăveşti, dacă vrei. Nu uita că plimbările lungi pot ajuta la declanşarea naşterii. Dacă nu se declanşează de la sine, stai cuminte în următoarele trei zile. Pentru că ştiu deja că nu ţi-ai făcut bagajul...

Roşi violent şi nu răspunse; dar cum medicul ştia deja răspunsul, trecu imediat peste acel moment:

- Multe femei elimină dopul de mucus cu o zi sau două înainte de naştere; altele îl elimină chiar în momentul expulzării fătului. Dacă îl elimini, îl găseşti şi e roz sau conţine sânge, împachetează repede - că în următoarele două-trei zile naşti.

Aprobă grăbită: azi îşi făcea bagajul! Măcar de grija asta să scape!

- Dacă începi să pierzi lichid, mă anunţi imediat şi mergeţi la Giuleşti.

Aprobă din nou; acum medicul deveni uşor amuzat:

- Şi nu uita de tătic. Cu toată agitaţia bagajului, a contracţiilor şi poate şi-a dopului, s-ar putea să uiţi de el, fără intenţie. Încearcă să-l implici în "vârtejul evenimentelor": o să-i facă bine. Decât să stea şi să se gândească la ce-i mai rău, mai bine ajută-l să se convingă singur că lucrurile merg bine.

OK! Şi iar ştergea gelul de pe burtă...

- Dacă eşti cuminte, trândăveşti şi nu faci plimbări lungi, ne vedem tot aici, pe 23.

Aprobă iar Florentin deschise uşa.

- În rest... Odihnă plăcută!
- Mulţumesc.
- La revedere.
- La revedere.

Se grăbi să iasă, să ajungă mai repede la maşină şi să-şi liniştească soţul! Florentin fierbea...

- ... Cum te simţi?
- Bine; de ce?
- Ca să ştiu dacă e cazul să te duc direct la Giuleşti.

Oof, numai la prostii se gândea soţul ei! Încercă să nu zâmbească:

- Te rog să fii serios.
- Sunt foarte serios! Să ştii că într-o oră se pot întâmpla foarte multe!
- Iar eu nu-l voi aştepta pe bancheta maşinii, ci internată în maternitate! Unde sunt destui medici care să aibă grijă de noi. Te rog să nu te mai îngrijorezi aiurea.

Florentin tăcu; evident, era nemulţumit de acel "aiurea". Pentru că, totuşi, nu se îngrijora tocmai... aiurea! Într-adevăr; în acea oră, cât îi lua medicului ca să ajungă de la înmormântare până în sala de naşteri, se puteau întâmpla atât de multe... Mai bine să tacă. De fapt... Îl privi cu îngrijorare:

- ... Crezi că pot să te întreb ceva fără să crezi că mi-e jenă să spun că vreau să mă internez?
- Da. Întreabă-mă.
- ... Când ajungem acasă, facem amândoi bagajul?

Soţul ei zâmbi şi-i strânse uşor mâna:

- Îl facem. Şi promit că nu vă duc la maternitate imediat cum termini de pregătit la el.

Perfect! După discuţia aia şi cuvintele medicului, echilibrul lui Florentin ar fi putut să fie mult mai... zdruncinat. Constata însă că soţul ei, deşi era la fel de îngrijorat şi nerăbdător ca ea, încerca să se tempereze - exact ca ea...

Florentin

Ei bine? Mai puneau şi altceva? Geanta de voiaj era pe jumătate goală, numai că lista din mâinile soţiei lui se terminase. Întrebarea lui era: cu ce umplea golul acela? Ana începu să râdă, uşor fâstâcită:

- Ei, poftim! Am greşit tocmai dimensiunea genţii!
- Lasă, că e mai bine să fie mare: decât să pocnească fermoarul...

De ce oare nu-l lua prin surprindere roşeaţa din obrajii ei? O strânse în braţe:

- Chiar nu mai ai nimic de pus în ea?
- Nu.
- Eşti sigură? Mai citeşte o dată lista! Poate ai uitat ceva!
- Daa, aragazul! Că exact ăla mai lipseşte de-aici!
- Vorbesc serios: chiar n-ai uitat nimic?
- După părerea mea, nu. Ştii că eu i-am făcut Ioanei bagajul; nu mi-a spus să-i mai aduc şi altceva, aşa că...
- ... Nu vrei totuşi să vorbeşti şi cu Mirela?
- Ba da; chiar voiam s-o sun!

Scoase mobilul şi selectă numărul lui Roberto; decât să sune pe fix şi să rişte să audă şi părinţii lui conversaţia, mai bine aşa!

- Ei, salut!
- Salut.
- Ce-i? Naşte şi-ai rămas în pana prostului?

Fratele lui era exagerat de vesel; ori era la o petrecere, ori "depăşise planul" la vânzări! Începu să râdă:

- Nici gând. Ana voia să vorbească cu Mirela.
- OK! Stai un pic!

Îi întinse Anei telefonul. O privea lung... Văzuse multe gravide pe stradă; cunoştea multe femei care fuseseră gravide. Dar nici una nu îşi păstrase fizionomia aşa cum şi-o păstrase Ana. Soţia lui nu căpătase pete pe faţă, nu i se îngroşaseră buzele... Chipul ei nu arăta că Ana cântărea acum cu 13 kilograme mai mult decât la nuntă. Chipul ei era neschimbat; era un chip angelic...

O strânse în braţe şi-i aşeză capul pe umărul lui: oare ce se va schimba în relaţiile dintre ei? Vor interveni mari schimbări în vieţile lor; se vor schimba, cu siguranţă, şi relaţiile lor. Îl speria serios gândul că se vor certa... Că nu vor avea aceleaşi opinii şi concepţii legate de Florentina... Îl îngrijora mult capitolul acela din carte care spunea că taţii se simt deseori neglijaţi de soţii şi unii pot dezvolta chiar o anumită doză de gelozie la adresa ghemotocului de scutece...

Vocea Mirelei îl făcu să tresară:

- Bună, Ana.
- Ei, bună! Ce faci?
- Prin casă. Tu?
- Eu tocmai am terminat de făcut bagajul pentru maternitate.
- Aa, deci numeri minutele...
- Vorba vine; am fost azi la control şi medicul a spus că n-am şanse să nasc în următoarele trei zile.
- Deci numeri zile şi eşti prevăzătoare.
- Exact. Ai chef să ne faceţi o vizită mâine?
- ... Bineînţeles! Deşi Roberto nu cred că poate să vină...

De ce? Cumnata lui se grăbi să continue:

- Dar eu vin sigur. Ce să-ţi aduc?
- Nimic; am de toate. Doar sfaturi, vreo patru saci jumate. Şi-un litru de curaj, OK?
- OK. Pe la cinci sunt la tine.

Pe la cinci? De ce atât de târziu? Şi Ana părea mirată; soţia lui îşi ascunse însă cu rapiditate gândul:

- Te aştept.
- Pa.
- Pa.

Primi telefonul şi-l lăsă pe dulap:

- Muncesc amândoi ca apucaţii. De ce, numai ei ştiu!
- Poate doar ca să fie îndeajuns de ocupaţi să nu mai apuce să se şi certe.

Mda; uitase că fratele şi cumnata lui aveau o problemă despre care nu discutaseră cu nimeni, pe care încercau s-o ascundă sub diverse măşti... Şi cum Mirela va veni singură, după ora cinci, trăgea concluzia că ea era supărată pe Roberto, nu invers. Iar el nu se căznea s-o împace. Aşa că Mirela îl "pedepsea" arătându-i că ea venea la Ana, să discute cu ea unele lucruri... despre naştere. Şi să discute eventual şi cu el... Se îndoia că mâine vor afla care era acea problemă spinoasă. Fratele lui îl va bombarda cu telefoane şi cu vizite inopinante la florărie! Totuşi, vizita Mirelei era extrem de... "citeaţă". Iar el va fi acuzat de secretomanie...

Sărută uşor fruntea Anei:

- Mergem să facem nani?

Ea aproba... Să facă nani! Şi el se simţea foarte obosit! Iar mâine trebuia neapărat să aprovizioneze! În acele momente, îşi dorea foarte mult ca Mugurel să reangajeze cei doi şoferi şi să înscrie şi florăria din Tei pe lista celor ce depindeau de florile din depozit! Era un adevărat calvar trezitul la trei dimineaţa! Şi va fi şi mai rău atunci când piuitul strident al mobilul lui o va trezi pe Florentina atât de matinal! Trebuia să găsească o rezolvare la piuitoare; probabil că va dormi în sufragerie în noaptea dinaintea aprovizionării...

De fapt, asta îl aştepta de-acum încolo; o dată la trei-patru zile, aproviziona la patru fix. Acum ar fi putut beneficia de depozitul şi şoferii lui Mugurel; dar după ce-şi va deschide florărie, pe cine se mai baza?... Eei, atunci se va trezi din plăcere cu noaptea-n cap! Atunci va munci pentru el şi familia lui! Câştigurile lui nu vor mai compensa pierderile leneşilor şi dezinteresaţilor... Soţia lui nu-şi va mai face fuste "cu schepsis", de mărime universală. Tatăl lui nu-l va mai împrumuta cu bani. Atunci va fi propriul lui stăpân.

Momentan însă, trebuia să se odihnească.

17 februarie 2004 - marţi

Ana-Maria

Avea emoţii. Mirela venise acum cinci minute, o ascultase cu atenţie enumerând conţinutul bagajului pentru maternitate şi-acum cotrobăia în geanta de voiaj. Venise singură; deci Florentin, neavând de ce să stea singur cuc în bucătărie, îşi privea cumnata şi aştepta. Aşa cum aştepta şi ea...

- ... Ţi-ai pus tot ce-ţi trebuie. Dar cred că ar trebui să renunţi la cămaşa de noapte. Cumpără-ţi o cămaşă bărbătească imensă, mărimea 70 - dacă găseşti aşa ceva. O să fie foarte comodă; te asigur că în rezervă este atât de cald încât nici n-ai să foloseşti pătura! În plus, e mai simplu să desfaci un nasture şi s-o alăptezi cum trebuie. Cămaşa asta de noapte, cu găuri, e în opinia mea imposibilă!

Aprobă scurt cu capul:

- Mâine dis-de-dimineaţă îmi iau cămaşă. Te uiţi şi în şifonier?
- Chiar eram curioasă! Ia să văd: ce i-aţi cumpărat?

Auzi paşii lui Florentin îndepărtându-se. Deci soţul ei se grăbea să-l sune pe Roberto şi să-l întrebe de ce preferase să stea acasă! Evident, cinci jumate era o oră mai mult decât potrivită pentru acea vizită! Şi totuşi, Mirela venise singură...

Florentin

Închise uşa bucătăriei, scoase telefonul şi se grăbi să găsească numărul. Suna...

- Da.
- Tu de ce n-ai venit?
- Pentru că nevestica mea are de discutat cu Ana.
- Ştii bine că nu-i aşa. Trebuia să vii şi tu.
- Şi totuşi n-am venit!
- Înţeleg că nu-ţi face plăcere să-mi calci casa!
- Eu înţeleg că tu ceri palme! Pricepe că n-am putut să vin!
- Din cauza tatei?
- Din cauza Mirelei.
- De ce? Ce se întâmplă între voi? De unde până unde tensiunea asta despre care îmi povesteşte tata când ne vedem? Voi eraţi cuplul perfect!

Roberto ezită preţ de-o secundă:

- ... Avem o divergenţă de opinii. Calmaţi-vă: o să ajungem la o concluzie comună şi-o să ne treacă.
- Ciudat; de câte luni căutaţi soluţia asta comună şi n-aţi mai găsit-o?
- Asta e treaba noastră. Important e s-o găsim, mai devreme sau mai târziu. De-asta m-ai sunat? Ca să ne certăm?
- Te-am sunat să te întreb de ce n-ai venit şi tu.
- Ţi-am spus; mulţumit?
- Nu.
- Atunci îmi pare rău; dar mai mult de-atât n-o să scoţi de la mine.
- De ce?
- Pentru că sunt problemele mele de familie şi nu te privesc pe tine! Ai priceput? În viaţa mea personală fac eu ordine, nu tu!

Deci era ceva personal... Îndeajuns de personal ca să nu se rezolve de la sine într-o săptămână. Ceva îndeajuns de grav...

Aoleu! Coborî mult tonul vocii:

- Te-a prins cu vreuna?

Auzi tonul... Lăsă telefonul pe masă şi-şi aprinse o ţigară.

Roberto nu obişnuia să-şi înşele nevasta. Adică atunci când o înşela, asta nu reprezenta un lucru obişnuit. Se mai întâmpla, "din an în paşte", să pună ochii pe câte-o fetişcană tânără, "de revistă". Mirela

ştia că soţul ei se dusese în toiul nopţii să verifice chioşcurile; el venea calm acasă, îi povestea cum tăticul lui o luase razna şi i se năzăreau tot felul de trăznăi apropo de hoţi şi proprietatea familiei... Şi se potolea pentru următoarele două-trei-zece luni! De ce-o făcea? Numai el ştia... Oricum, probabil că doar mămica lor ştia de acele... escapade. Şi el, care aflase dintr-o întâmplare. Dacă şi acum Roberto avea o problemă "de revistă", şi dacă ar fi fost ceva serios, mămica lor ar fi intervenit prompt şi "l-ar fi repus pe şine" într-o clipă! Mămica lui îşi iubea la nebunie nora cea mare!

El descoperise acele escapade în momentul în care, ieşind cu băieţii pe stradă la o discuţie despre ce mai făcuse fiecare, fusese anunţat - discret, fireşte! - că fratele lui cel mare avea gusturi foarte bune. Nu spusese nimic; observase însă unele lucruri... Îl şi urmărise de două ori... Şi cum Roberto nu se întorsese niciodată în aceeaşi casă "să verifice chioşcurile", la aceeaşi fetişcană tânără şi frumoasă, îi înţelesese nebunia şi decisese să tacă. Acum, se întreba în ce măsură Mirela ar fi putut să-l urmărească; sau poate o oprise careva pe stradă, vreo babă binevoitoare, şi-i spusese...

Dacă Mirela ar fi descoperit că era înşelată, probabil că ar fi avut fix cinci secunde de nebunie; două ca să intre în cămară, două ca să revină din cămară şi una singură pentru lovitura zdravănă cu făcăleţu-n cap. Apoi ar fi redevenit aceeaşi Mirela blândă, înţelegătoare şi înţeleaptă şi l-ar fi sprijinit, supărată ce-i drept, până la maşină, până la Spitalul de Urgenţă... Şi i-ar fi trecut. Supărarea asta trena de prea mult timp...

Ar fi fost perfect dacă Mirela i-ar fi spus Anei ce se întâmplase; măcar o idee, un sfat să fie şi ei în stare să-i dea cumnatei lor! O fiinţă atât de specială nu merita să fie supărată atâta timp!

Reveni în dormitor iar Mirela începu să râdă:

- Măi tăticule, tu când întinzi patul domnişoarei?

- Păi înainte să plecăm spre maternitate.

- Ba pune mâna şi întinde-l deja; că în vreo patru-cinci zile vin cu flori la Giuleşti!

- Eşti tu sigură?

- Absolut! I-ai făcut măcar o probă? Să nu fi cumpărat unicul pătuţ defect din tot magazinul?

- I-am făcut, să ştii!

- Bun! Desfă-l şi vezi dacă nu cumva a prins miros de plastic! Poate trebuie spălat! Poate decideţi să puneţi o păturică peste buretul ăla de trei milimetri! Aranjează totul ca şi cum diseară vine fetiţa ta!

- O să aranjez; stai liniştită! Azi am program de cumpărături!

- Păi să ştii că tot ce mai aveţi de cumpărat se găseşte jos, la complex...

- Tot ce se poate; eu însă vreau să-mi scot soţia să facă *shopping* în Cora.

- Ai grijă; nu uita că plimbările lungi pot declanşa naşterea!

- N-am uitat, să ştii! Sunt sigură că soţioara mea, fiind atât de ruşinoasă şi binecrescută, n-o să-şi permită să-l deranjeze pe domn' doctor de la parastas! Aşa că mergem la Cora, să căscăm gura la rafturi!

- Bine! Cum vreţi voi! Eu am plecat, că am o grămadă de treabă acasă şi mai e şi cina de pregătit!

Ana se grăbi s-o conducă:

- OK. Mersi mult pentru sfaturi!

- Să creşti mare!

- Aoleu, nu mai spune aşa!

Sigur, soţia lui era veşnic îngrijorată că "se făcuse uşor cubică"! Dar nu era adevărat! Arăta foarte bine şi aşa! Dacă-şi punea o pereche de eagări, putea face liniştită reclamă la ciorapi de damă! Era perfectă! Atunci când n-o să mai existe acea burtică mare-mare, o să trebuiască să stea cu ochii pe eventualii pretendenţi...

Ana încuie uşa; îi făcu semn să intre în bucătărie şi să închidă uşa. Şi-o privi lung, cu ochi serioşi:

- Ţi-a spus?

- Am prins-o de mână şi-am întrebat-o în şoaptă ce s-a întâmplat. Mi-a răspuns cu un "Vorbim" fugitiv şi-a revenit la numărat şoseţele. Nu ştiu; nu înţeleg de ce nu-mi spune?!

- Eu l-am sunat pe Roberto. Mi-a spus, foarte ţâfnos, că e problema lui, face parte din viaţa lui privată şi el e singurul în măsură s-o rezolve. Aşa cum vrea el, fireşte! N-am mai insistat...

- Deci ea a venit singură pentru că încearcă să-l pedepsească.

- Sau o pedepseşte el pe ea. Sau se pedepsesc reciproc. La urma urmei, divergenţa de idei e o luptă; cel care capitulează primul, pierde şi trebuie să se conformeze părerii învingătorului.

Ana îl privea lung... Se grăbi să-i fure un sărut:

- Stai liniştită. Sunt sigură că la maternitate, între orele 2 şi 3 dimineaţa, o să-ţi povestească în şoaptă totul.

- Tot ce se poate...

- Acum, să revenim la ale noastre. Te simţi prea obosită ca să mergem până în Cora?

- Nu. Mai ales că am deja lista de cumpărături...

Luă hârtia. Şampon, săpun, nişte creme şi unguente, o cutie cu lapte praf Milumil... Perfect! Ana se grăbi să se îndepărteze:

- Mă schimb şi mergem!

Sigur! De când el se angajase la florăria Tria, soţia lui nu rata nici o şansă de-a ieşi undeva împreună! Prea stăteau despărţiţi toată ziua! Erau totuşi prea tineri pentru asta! Ar fi trebuit, măcar teoretic, să se distreze! Şi chiar începuse într-un timp s-o scoată pe Ana din casă cel puţin o dată pe săptămână; numai că ea rămăsese gravidă, el încercase s-o protejeze, s-o determine să se odihnească cât mai mult...

Nu-i nimic! După ce Florentina creştea un pic şi începea să mănânce mâncare solidă, o s-o ducă seara la părinţii lui iar el şi Ana se vor distra pe cinste. Seară de seară. Indiferent dacă era marţi sau sâmbătă, indiferent dacă era sau nu obosit, dacă va urma sau nu o zi grea pentru el...

Iar în privinţa lui Roberto, sigur era o divergenţă de opinii! Iar Mirela i-o va spune Anei în prima noapte petrecută în maternitate! Cumnata lui era de-o discreţie fantastică! Probabil că azi avusese impresia că erau spionate şi preferase să amâne discuţia...

Mâine, o să încerce să afle ceva de la mama lui. Ea chiar nu era genul "secretului pân' la moarte"! Dacă ştia ceva, va spune cu voce puternică! Mâine seară va rezolva problemele... indiferent de evenimentul care le cauzase.

20 februarie 2004 - vineri

Ioan

Bun! Iar i se împachetau flori superbe, tinere şi sănătoase-tun! Vânzătorul fusese bine instruit! Alegea de zor legăturile alea "din spatele TIR-ului"...

- Bună dimineaţa, Ioane!

Aa! Aoleu, iar Bambina? Încercă să zâmbească "natural":

- Bună dimineaţa.

- Ştii în ce goană am venit?

- Păi ce te-ai grăbit aşa? Că nu arde Piaţa!

- M-am grăbit, că vreau să stau de vorbă cu tine. Te invit la o cafea fierbinte, în biroul meu.

Aprobă şi-o urmă, tăcut. Deci ajunseseră destul de repede la discuţia despre Ileana... Sau nu era vorba despre asta? Iar el se îngrijorase aiurea atâtea zile? Se aşezară la biroul ei. Primi ceaşca cu cafea fierbinte. El tăcea; ea tăcea...

Indiferent ce-ar fi fost, era o problemă materială. Bambina urma să-i ceară ceva în schimbul super-ofertei de preţ şi-a florilor superbe, numai una şi una. Femeia din faţa lui îl privea lung şi parcă aştepta... Aştepta ceva! Aşa că el unul... decise să continue să tacă; până la urmă, ea deschise discuţia:

- Tu, Ioane, îmi ştii neamul doar din auzite. Dar mă bazez pe memoria ta acustică şi vizuală... Pe Florică îl ştii?

- Care Florică? Ăla înaltu'?

- Ăla. Care nu se mai termină, aşa, şi e singurul din Bucureşti care poate ţine-n palmă 50 de trandafiri deodată!

Aa, Florică! Acel uriaş de vreo doi metri şi-o sută cincizeci de kile, adevărat talent într-ale afacerilor, florilor şi vilelor! Că avea vreo patru căsoaie... Mamă-mamă! Cât Peleşul!

- Îl ştiu.

- Florică al meu are un singur copil; un băiat.

Aoleu! Se grăbi să redevină calm, de parcă habar n-avea unde va ajunge discuţia:

- Pe Crin; îl ştiu.

- Exact. Acu', băiatul nu prea vine cu taică-su în piaţă; că e în clasa a X-a şi maică-sa îl bate la cap să se ţină de şcoală. Şi-n plus, vin banii la el, nu trebuie să se ducă el după bani. Ştii că Florică se ocupă de transportul florilor importate de mine...

- Ştiu. Adică, mă rog; bănuiam că e şi el implicat în afacerea neamului tău.

- Păi bănuiai bine, să ştii! Că e implicat până-n gât!

Femeia din faţa lui era veselă acum. Reuşise s-o lase să creadă că el nu se gândise nici o clipă la încuscrire; ca să-i inspire ideea falsă de certitudine, surpriză, şoc... Probabil că, în aceste momente, Bambina îşi închipuia mutra lui perplexă la auzul ofertei de încuscrire, iar imaginea mentală o amuza la culme!

- Ei bine, într-o dimineaţă taică-su şi-a uitat mobilul acasă. Şi l-a sunat pe Crin, să i-l aducă. A venit băiatul cu şoferul până aici, în piaţă, unde-a văzut-o pe Ileana ta moţăind pe bancheta din spate...

Păli: deci nu era o nuntă 100% aranjată! Era vorba despre opinia şi decizia lui Crin, nu despre visele şi dorinţele lui Florică sau planurile Bambinei! Asta era bine... şi nu prea! Se grăbi să ridice palma:

- Stai! De ce am senzaţia că discuţia asta ar fi trebuit s-o am cu Florică?

- Pentru că aşa e. Numai că el e acum în Olanda, prins cu afacerile, iar fi-su a luat-o razna de tot şi nu mai are răbdare. I-a făcut maică-sii un balamuc fantastic aseară, aşa că Florică m-a sunat şi m-a rugat să vorbesc eu cu tine, înainte să-i fugă băiatul de-acasă.

Poftim? Cum adică? Să fugă de-acasă? Se încruntă un pic:

- Ce vrei să spui?

- Că de-atunci, de când ţi-a văzut mezina, Crin se tot duce pe la ea pe la liceu, trece prin faţa chioşcului vostru din Tei, prin faţa curţii tale, încearcă să intre-n vorbă cu ea şi nu reuşeşte...

Începu să zâmbească şi-o privi drept:

- Lasă şaradele: spune deschis ce-ai de spus.

Bambina redeveni serioasă:

- Lui Crin i s-a pus pata pe fiică-ta. Spune că i-a intrat în suflet - şi n-o mai lasă el să iasă de-acolo. Acu', el se gândeşte serios la însurătoare. Şi tare şi-ar dori să vină într-o seară la tine, să se prezinte frumos, aşa cum se cade...

Să se prezinte? Deja? Păi asta însemna că în maximum o lună făcea nunta! Ia să mai tempereze el niţeluş peţitul ăla!

- Măi Bambino, eu

- Tu stai liniştit, termină-ţi cafeluţa, cât mă duc eu să văd ce-mi face salariatul!

Femeia se ridică. Rămase singur... Îşi aprinse o ţigară.

Dacă-l ştia pe Crin? Sigur că-l ştia! Tot Bucureştiul îl ştia! Avea tot 16 ani, ca Ileana, dar se purta ca la 26. Spilcuit, aranjat, veşnic elegant... Taică-su umbla în blugi şi tricou, iar el nu ieşea din curte fără costum alb - cu pălărie asortată şi pantofi din piele de crocodil! Era coadă de florărese nemăritate la poarta lui Florică! Crin era şi arătos foc, şi rudă cu Bambina! Iar spilcuitul ăla micu', care abia învăţase să-şi facă nodul la cravată, era uns cu toate alifiile şi era foarte conştient de propria imagine şi valoare! Frumuşel era, plin de bani era... Atitudinea aceea îi cam displăcea; dădea deseori în înfumurare. O eleganţă şi-o opulenţă stridente, nesusţinute de o cultură generală vastă, erau deranjante în ochii lui...

Sigur; Crin era partida ideală pentru orice fată de florar! Acum, întrebarea era dacă el, Manolache Ioan, voia să-şi mărite mezina cu "fotomodelul" acela necopt, uşor înfumurat! Şi nu prea ştia ce să zică...

Pe de-o parte, era tentat s-o mărite cu el. "O aranja" şi pe ea, şi pe urmaşii ei preţ de doişpe mii de generaţii de-acum încolo! Ileana va fi tratată ca o regină! Ileana va fi mult mai bine decât era acum Luminiţa! Decât va fi vreodată Luminiţa! Dar...

Dar, pe de altă parte, ezita. Se gândea că amândoi aveau aceeaşi vârstă, că erau nepregătiţi pentru aşa ceva... Florică nu era Vlad, iar nevasta lui nu era nici pe departe Marcela. Regulile erau mult mai stricte în casa lui Florică, decât la el acasă. Ileana era obişnuită cu viaţa de prinţesă din casa lui. În plus, numai Dumnezeu putea şti ce va ieşi din aşa uniune, la aşa vârstă! Iar fata lui, cuminte şi ascultătoare, care tocmai se pusese serios pe învăţat... să se mărite cu tânărul care-şi trimitea şoferul în cancelarie să completeze catalogul cu note atunci când nu-l supraveghea mămica? Greu de imaginat scena...

Oare ce va spune Ileana despre Crin?

Evident, adolescentul spilcuit, veşnic frezat la cele mai răsfăţate saloane, veşnic parfumat cu tot ce era mai bun prin Occident, veşnic "împachetat" în costume de mii de euro bucata şi frumuşel foc pe deasupra nu se putea "s-o lase rece"! Mai ales că aflase acum cum el încercase să intre-n vorbă cu ea şi nu reuşise! Semn că Ileana "primise oareşce semnale" şi deja se gândea la el ca la o posibilitate... Dar oare avea fetiţa lui îndeajuns de multă minte pentru acea decizie?

Crin era tânăr, frumuşel şi putred de bogat; Ileana se va repezi deci să spună "Da". După care el unul nu ştia ce se va întâmpla. Nu putea să presupună nici că fata lui va fi bine, nici că va fi rău...

Uşa biroului se redeschise; Bambina se aşeză, zâmbind:

- E bine; nu-l dau afară... momentan!

Râdea şi el, lăsând-o să creadă că era mult mai detaşat decât îşi închipuia ea...

- Deci? Ce zici de chestia asta?

- Bambino, tu mă ştii; iar dacă nu mă ştii, ştii cu siguranţă cum mi-am căsătorit copiii!

- Recunosc; m-am interesat discret, în ultimul timp, pe tema asta. Dar să ştii că nu prea înţeleg ce vrei să spui...

- Nu sunt adeptul căsătoriei aranjate 100%. Nu sunt de acord ca eu să bat cu pumnu'n masă şi să spun "Îl iei pe ăla şi te speli cu el pe cap pentru că eu sunt taică-tu şi aşa spun eu să faci". Ei îşi aleg bărba-

tul sau femeia; eu doar aprob... sau nu. M-ai înţeles, da? Eu vreau să-mi văd copiii cu adevărat fericiţi; întotdeauna.

- Oare nu asta vrem noi, toţi părinţii de pe lumea asta mare?

- Ba da. Sunt sigur că ai înţeles exact ce-am vrut să spun.

- Am înţeles.

- Pentru un mariaj reuşit, amândoi mirii trebuie să fie de acord. Şi cum aud că Crin e de acord, eu o să discut cu Ileana mea despre el. După care o să-l invit la noi, la cină. Ca să se vadă şi ei mai bine, să se cunoască "oficial", să discute una-alta şi să se hotărască: vor sau nu mai vor.

- Doar nu crezi

- Doar nu crezi că el nu se poate răzgândi! Una a văzut din spatele geamului maşinii - şi alta se vede la masa din sufragerie, faţă-n faţă, la o discuţie amicală despre diverse nimicuri!

- Asta cam aşa e! Dar te asigur că pe căposul ăla mic nimeni şi nimic nu-l mai poate răzgândi! Nici chiar Ileana şi lumina clară din sufragerie! Dacă l-a somat pe taică-su să discute cu tine şi l-a ameninţat că în 24 de ore fuge de-acasă...

- Bine. Deci organizăm cina asta şi pe urmă discutăm din nou, la o cafeluţă.

- Perfect!

- Dar cina asta nu se va întâmpla diseară. Anunţă-l pe nepotul tău ce-am discutat; calmează-l, că lucrurile merg în direcţia care-i place lui. De vorbit cu Ileana, am să vorbesc zilele astea - nu azi. Aştept din clipă-n clipă să mă sune Florentin, să-mi spună că noră-mea e la maternitate; şi nu vreau să amestec problemele. Nu pot să amân naşterea; trebuie deci să amân puţin problema copiilor...

- Bineînţeles! Bine, Ioane. Important e că noi, "factorii de decizie", suntem de acord, nu? Că nu se duce nebunu' s-o fure şi să fugă-n lume cu ea fiindcă noi nu suntem de acord! Nu?

Aprobă cu capul, râzând, şi dădu să se ridice:

- O fi terminat fi-miu de încărcat?

- Nu ajunseseră nici la jumate când am trecut eu pe-acolo.

- Păi ce-a făcut fi-miu, a suplimentat comanda?

- Nu; dar e dimineaţă! Sunt şi ei adormiţi! Lasă-i să le-ncarce uşurel, aşa...

Adică voia să-l mai descoasă un pic! Prea bine! O să-şi aleagă cu grijă cuvintele şi-o să tragă de timp până se termina încărcatul ăla "maraton"!

- Tu ce zici de Crin? Ca tată de fată, mă refer.

- Păi de vreme ce-am lăsat decizia în mâinile Ilenei, tu ce crezi?

- Eu nu vreau să cred; eu vreau să aflu.

Începu să râdă:

- Din punctul meu de vedere, e un băiat foarte bun pentru fiică-mea. N-am auzit niciodată vreo chestie urâtă despre el; frumuşel e, elegant e, bine-crescut e, nu umblă din muiere-n muiere... Pe taică-su îl ştiu bine şi ştiu ce soi de om e; ştiu că nu-şi bate joc de legile noastre, cum fac alţii de vârsta lui. Ştiu deci şi ce educaţie i-a dat lu' fi-su - că doar e fi-su, nu?

Bambina râdea şi aproba... Decise să inverseze rolurile:

- Da' Florică ce ţi-a spus? Ce părere are despre fata mea?

- Florică? A făcut ditamai cheful când a auzit pe cine-a pus la inimă Crin al lui! Te ştie foarte bine, îţi ştie neamul şi familia şi-ţi ştie concepţiile. I-a spus lu' fi-su să-şi bage minţile-n cap, să se poarte frumos şi să nu care cumva să nu i-o aducă noră-n casă pe fiică-ta! Şi să ştii că a început deja să se intereseze pe la casele de modă; că vrea să facă nuntă mare, să ia pentru mireasă o rochie cu cristale Swarovsky...

- Spune-i să nu-şi facă planuri până după cina aia. Dacă Ileana spune "Nu", "Nu" rămâne!

- Iar eu sunt sigură că o să spună "Da". I-am studiat un pic pe amândoi; se potrivesc, după părerea mea.

Aprobă scurt cu capul şi se ridică:

- S-a făcut târziu. Trebuie să urnesc afacerea; că am auzit ceva de nişte cristale - şi înainte de ele mai sunt şi naşterea, şi botezul...

Bambina se ridică şi ea. Ieşiră amândoi, zâmbitori "ca două flori de primăvară"...

Doamne, chiar îi venea să râdă! Zâmbeau de parcă bătuseră deja palma! Şi nu stabiliseră decât că or să mai discute o dată, la altă cafeluţă! Doamne, dacă Florentin nu şi-ar fi dat seama care erau socotelile Bambinei, n-ar fi făcut faţă aşa acelei prime discuţii! Luat prin surprindere, ar fi refuzat să discute acea problemă cu altcineva decât cu Florică! Iar răsfăţatul ăla mic chiar era în stare să ia paişpe gealaţi, s-o fure pe Ileana de la şcoală şi să se-nsoare fuguţa, fără nuntaşi şi lăutari! Dar aşa, se înţeleseseră de minune; "cocoşul" o să se calmeze un pic după ce vorbea cu mătuşi-sa...

La urma urmei, spilcuit sau nu, îngâmfat sau nu, citit sau nu, nu se însura el cu Crin! Era decizia Ilenei! Din punctul lui de vedere, băiatul ăla "se aproba". Acum, totul era să vrea şi ea! Fetiţa lui se gândise oare vreodată la propriul măritiş? La propriul bărbat? Se întrebase pe cine-i va prezenta tatăl ei? Despre cine-i va vorbi? Habar n-avea! Că fetiţa lui cea mică văzuse în casă de toate: şi mariajul perfect al lui Roberto, şi bătăile, mariajul forţat şi divorţul lui Marcel, văzuse şi venirea Anei, şi plecarea lui Florentin... Nici Lăcrămioara nu pomenise nimic despre vreo discuţie cu Ileana; probabil că, prinsă cu toate câte se întâmplaseră în familia lor, uitase practic de pregătirea măritişului mezinei!

La urma urmei, Ileana era extrem de cuminte în ultimul timp; stătea cu nasu-n cărţi, venea în weekend la chioşc, nu mai bombănea, nu mai ieşea cu nimic în evidenţă... Nici nu-şi amintea când vorbise ultima oară cu ea! Nu trei vorbe la cină; lucruri serioase! Iar asta-l punea pe gânduri...

Diseară, va deschide discuţia la cină. Îi va spune fetei lui exact care era realitatea. Şi-o să i-l aducă pe acel Crin la masa din sufragerie, şi-o să-i lase să discute, să se lămurească lucrurile. Şi-apoi... Şi-apoi va cumpăra rochia aia cu cristale Swarovsky, dacă fetiţa lui o să vrea să poarte aşa ceva la propria nuntă!

Roberto

Tăia legăturile, îngândurat. Tăticul lui discutase iar cu Bambina; de data asta însă ea ieşise, şuşotise ceva cu omul care-l ajuta la încărcat, iar individul îşi aprinsese o ţigară. De parcă încercase să tragă de timp... În plus, îşi privea tatăl cu coada ochiului şi-i vedea chipul preocupat... Şi aştepta... Brusc, tatăl lui sparse tăcerea:

- Auzi? Tu-l ştii pe Florică?

- Care Florică?

- Ăla de doi metri, din neamul Bambinei.

- Da, îl ştiu.

- Şi ce impresie-ţi face?

- ... O impresie bună.

- Da' de neamul lui ce zici?

- Ce să zic?

- De familia lui ce zici?

- Nu-i ştiu familia decât din vedere.

- Şi-aşa, din vedere: ce zici de familia lui?

- ... Oameni normali! Mă rog; oameni putred de bogaţi care se poartă normal pentru oamenii putred de bogaţi!

Acum era şi îngândurat, şi-un pic încruntat... Deci Florentin nu se înşelase! Era vorba, într-adevăr, despre Ileana şi măritişul ei cu unul dintre nepoţii Bambinei! Auzind şi despre care nepot era vorba... Începu să zâmbească:

- ... Vrei să ştii ce părere am despre Crin?

- Da.

- Aşa, per ansamblu, am o părere bună. Mai are de schimbat la atitudine; în rest, e OK.

- L-ai vedea însurat cu Ileana?

Răspunse cu o întrebare:

- Asta ai discutat azi cu Bambina?

- Da.

- Nu ştiam că Florică are nevoie de aşa peţitoare!

- Florică e în Olanda, iar fi-su a ameninţat-o pe maică-sa aseară

că fuge de-acasă dacă lucrurile nu încep să se precipite în următoarele 24 de ore. S-au precipitat; acum "mingea e la mine". Şi vreau să ştiu şi părerea ta, ca să socotesc şi să mă hotărăsc cum o joc...

OK! Atunci, să-i spună!

- Crin e un cocoş ţanţoş, răsfăţat de părinţi, "bombardat" zilnic cu aur şi fineţuri, care profită de toate astea şi se joacă de-a contele de Bucureşti. Dar e destul de tânăr şi necopt ca să poată fi schimbat în anumite privinţe. Iar Ileana nu putea găsi o partidă mai bună nici dacă-i adunai un batalion de gabori la poartă.

- Ştiu. Dar i-ai vedea împreună?

- De ce nu?!

- ... Nu ştiu; parcă e prea mică...

- Fii serios! Dacă avea şase ani, înţelegeam să spui că e mică! Şi-aşa, mă mir că băiatul lui Florică a scăpat neînsurat până acum! La averea lor şi aşa mândreţe de băiat...

- ... Nu vreau s-o mărit "la ordin". Trebuie să-l vrea şi ea; aşa că o s-o întreb... O s-o întreb la cină; mă îndoiesc că voi auzi părerea ei sinceră, aşa că tot greul o să cadă pe Mirela şi Gabriela...

- Ba eu cred că, dacă o iei deoparte după cină şi-i pui aceleaşi întrebări, o să-ţi răspundă cu sinceritate. Ştii că-i e frică de tine şi de furia ta; în plus, e destul de mare ca să-şi dea seama că e vorba despre viaţa ei - toată, până la adânci bătrâneţi. A văzut cinci căsătorii şi "le-a socotit" pe muteşte pe toate; inclusiv pe-a lui Marcel cu Ioana. Nu cred că o să-şi permită să te mintă în asemenea privinţă...

- O s-o iau la o discuţie în camera ei. Mi-e teamă doar să nu se repeadă să spună "Da", de parcă ăsta-i ultimul neînsurat de pe planetă.

- Ba eu te asigur că o să se repeadă! E cea mai bună partidă pentru ea! Chiar dacă sunt sigur că nici nu ştie cum arată, îl ştie pe Florică şi ştie ce avere are; aşa că o să se grăbească să se mărite ca să rezolve toate problemele financiare ale neamului Manolache.

- De asta mi-e frică. Iar de ştiut, ştie deja cum arată; că puştiul îi dă târcoale de ceva vreme şi tot încearcă să intre în vorbă cu ea.

- Şi-a reuşit?

- Nu; că de-aia s-a pierdut el cu firea şi-a ameninţat că fuge de-acasă, iar Lăcrămioara n-a observat nimic suspect până acum. O să-i spun soră-tii că cele mai importante sunt sentimentele ei; dar o să-i intre pe-o ureche şi-o să-i iasă pe cealaltă...

- ... N-o subestima; e isteaţă. Ce-ai stabilit cu Bambina: când vine s-o peţească?

- Mai întâi o să-l invit pe Crin la noi la cină. Că el vrea să vină civilizat, să se prezinte mai întâi... Nu să dea buzna cu taică-su de mână direct la discuţia despre *darro*. Şi abia după ce se văd faţă-n faţă şi discută diverse, se va pune cu adevărat problema încuscririi. Dacă se va mai pune.

- Iar Bambina a fost de acord cu "invenţia" asta?

- Fără să clipească.

- Înseamnă că băieţaşul "şi-a scrântit zdravăn mintea" după Ileana noastră! Dacă acceptă ei "derivaţii" de-astea...

- N-am nimic împotrivă; ba pot spune că mă bucur că nebunia asta se bazează pe oareşte sentimente din partea lui. Problema e să nu fie aşa, o adiere de primăvară, şi să nu i se năzare, după nuntă, pe altă tinerică frumuşică!

- Mă îndoiesc. Că-l ştiu pe Florică şi-mi imaginez ce i-a băgat în cap unicului lui fiu. Dar, mai ştii?!

Voia să încheie discuţia - pentru că îl cunoşteau prea puţin pe acel Crin, ca să-şi dea seama cât de serios era! Iar pericolul acelei "adieri de primăvară" era real în privinţa "cocoşului" asaltat de atâtea tinerele frumuşele... Tatăl lui luă o legătură de flori:

- Să vedem; mă mai gândesc cum şi când deschid discuţia cu sor'ta. La urma urmei, până-n postul Crăciunului avem tot timpul să-i căsătorim!

Începu să aranjeze florile în găleată...

Decise să tacă: discuţia se sfârşise acolo. Perfect! Imediat cum va avea cinci minute departe de urechile lui, o să dea două telefoane... şi va afla el mintenaş cine era acel Crin şi cu ce se ocupa în timpul liber! Şi cu cine se ocupa în timpul liber...

Ana-Maria

Doamne, "se înfrăţise" cu toaleta! De trei zile era aşa! Începea să-şi piardă răbdarea şi calmul; începea să-şi dorească foarte-foarte tare să înceapă travaliul, ca să se termine toată nebunia aia şi să nască odată!

Se ridică, dădu să-şi ridice chiloţii dar înlemni. Pentru că văzuse...

Ia uite!... Deci acela era "marele" dop de mucus! Gata; se pregătea serios de plecare! Trebuia să aranjeze totul, să pregătească totul, să lase lucrurile în ordine... Ia să-i facă lui Florentin nişte mâncare! Măcar două zile să aibă şi el "meniu cald"! Deşi probabil că va fi atât de emoţionat şi zăpăcit încât va uita şi să mănânce!

Ieşi din baie şi ridică receptorul. Formă numărul cabinetului: mai bine să o vadă medicul Petrescu înainte să plece ca disperata spre maternitate! Poate se înşelase!

- Alo?

- Bună ziua. Sunt Ana-Maria Manolache, pacienta dlui dr. Petrescu.

- Bună ziua.

- Aş putea să vin azi la un control scurt? Am strania senzaţie că în vreo două zile nasc...

- ... Sigur! Veniţi la cinci, că are o "fereastră" de zece minute.

- Bun. Mulţumesc.

- N-aveţi pentru ce. Aveţi contracţii?

- Nu; cred că am pierdut dopul de mucus. Şi nu vreau să fug ca panicata la maternitate...

- Dacă simţiţi că e ceva în neregulă, mergeţi la Giuleşti. Dânsul e azi acolo până la patru.

- Vă mulţumesc.

- N-aveţi pentru ce.

- La revedere.

- La revedere.

Închise, zâmbind slab... Aoleu! Să se-apuce odată de gătit! Cum să-şi lase bărbatul singur acasă, cu frigiderul gol?... Ba întâi să-l sune pe Florentin! Selectă numărul şi aşteptă...

- Da, iubire mică.

- Ce faci, iubire mică?

- Uite, mă căznesc să mulţumesc patru clienţi deodată...

Acea frază, şoptită în romanes, o făcu să râdă: deci avea patru clienţi foarte pisălogi şi nehotărâţi!

- Tu ce faci?

- Eu sunt bine. Te-am sunat doar ca să te rog să nu te panichezi, să nu te sperii, că tocmai am pierdut dopul.

- ... Ce dop?

- Dopul. Gata: în maximum trei zile nasc.

Florentin tăcea... Se grăbi să continue:

- Mă simt foarte bine; nu am nici un fel de contracţii. Te rog să stai acolo cuminte şi să vezi de clienţii ăia pisălogi.

- Dacă se întâmplă ceva, chiar şi cel mai mic junghi, mă suni!

- Bineînţeles că te sun!

- Şi te rog să stai cuminte-n pat!

- OK! Hai, fugi la clienţi!

- Mă suni; auzi?

- Promit că te sun! Tu promiţi să nu te panichezi?

- ... Promit.

- Şi-aşa, e aproape ora unu. Mai e puţin şi vine Ovidiu.

- ... Bine; promit.

- Hai, fugi la clienţi!

- Să mă suni!

- Te sun! Pa!

- Pa.

Închise, zâmbind slab... Acum Florentin era panicat de-a binelea. Dar dacă nu l-ar fi sunat să-l anunţe prompt, ar fi iscat un uragan la

două jumate - şi s-ar fi certat chiar înainte de naştere. Aşa că preferase să-l panicheze, decât să-l înfurie...

Florentin

Privea lung uşa cabinetului... Avea nişte emoţii îngrozitoare! Nişte gânduri îngrozitoare! Chiar dacă citise şi el acele cărţi, chiar dacă Ana îi jurase că se simţea perfect şi n-o durea nimic, el nu putea să nu se îngrijoreze! Mai ales când ştia că soţia lui nu voia să facă o anestezie eficientă, testată de milioane de mămici până acum! Şi ştia şi zicala aia cu chinurile facerii...

În sfârşit! Uşa cabinetului se deschise; pacienta ieşi, uşa se închise... OK! Mai aşteptau! Nici o grabă! Şi-aşa îi pierise tot curajul... Asistenta se grăbi să iasă şi să le facă semn să se strecoare în cabinet. Îşi urmă soţia iar medicul Petrescu îi privi lung, curios:

- Bună ziua.
- Bună ziua.
- S-a întâmplat ceva?

Ana zâmbi strâmb:

- Cred că am pierdut dopşorul.
- ... Ce-ai pierdut?
- Dopşorul.

Bărbatul în halat alb părea că nu înţelegea... Ana încercă să facă un gest concludent:

- Dopul...
- ... Aa, dopul! Păi hai să vedem dacă l-ai pierdut! Vrei să-ţi montez altul?

Soţia lui râdea şi nega...

- Hai; sus la controlat.

Se grăbi să ocolească masa şi să-i strângă uşor mâna...

- ... Măi, să ştii tu că l-ai pierdut!

Adică Ana chiar pierduse dopul? Chiar începea naşterea? Aoleu!

- Dilataţie zero. Nu se-ntâmplă nimic. Iar eu nu vreau să insist cu controlul, ca să nu-ţi provoc naşterea. Hai, ridică-te.

O ajută să se ridice şi-l privi lung, cu maximă atenţie...

- Du-te cuminţică acasă, stai în pat şi nu face efort. Teoretic... şi accentuez când spun "teoretic", eu mâine trebuie să fiu la alt parastas, la Câmpina. Practic, dacă încep contracţiile şi nu-ţi trece cu No-Spa, te îmbraci frumuşel, iei bagajul şi porneşti cu calm spre maternitate.

Ochii veseli se întoarseră spre el:

- Fără viteză, tăticule; fără panică, pentru că travaliul durează în medie 12 ore iar maternitatea nu-i chiar atât de departe!

Bufni în râs şi aprobă: avea perfectă dreptate! Într-un sfert de oră traversau Bucureştiul şi erau acolo! Că doar discutau despre naştere, nu despre vreun abces dentar, ca să nu se grăbească chiar deloc! Medicul reveni spre Ana:

- Medicul de gardă o să-ţi facă internarea; să-i spui că doresc să fiu anunţat. Ştie el despre ce-i vorba, că i-am mai transmis asemenea mesaje şi-a priceput de fiecare dată. Dacă te internezi în noaptea asta şi într-adevăr începe travaliul, nu mai plec la Câmpina. Dacă te internezi mâine după opt, nu-mi ia decât o oră drumul, parcatul, schimbatul şi sterilizatul. Ai înţeles?

- Am înţeles.

- Numai să le spui de la început să mă sune; totuşi, o oră e importantă dacă-ţi aminteşti de mine când ai dilataţie opt. OK?

- OK.

- Bun. Acasă acum: la relache şi No-Spa. Şi fără nici un fel de teamă; te asigur că am mai asistat la naşteri! Şi chiar am dat o mână de ajutor, pe ici-pe colo!

Ana râdea, medicul râdea... El zâmbea doar; el era foarte agitat...

Erau conduşi la ieşire; să ajungă acasă, să o aşeze pe Ana comod pe perne, să încălzească cina... şi să încerce să se calmeze. Totuşi, soţia lui îi simţea agitaţia şi o prelua imediat! Iar ea trebuia să fie calmă, să nu se sperie, să nu se gândească la toate relele care se puteau întâmpla... Descuie portiera şi-o ajută să se aşeze:

- Cum te simţi?
- Mai bine ca niciodată!
- ... Sigur n-ai contracţii?
- N-am absolut nimic. Te rog, hai să mergem acasă. Lasă prostiile!

Împinse portiera şi bombăni în şoaptă, ca pentru el: "Dacă astea sunt prostii"... Urcă la volan şi demară. Tăceau... Ana părea foarte interesată de ceva de pe trotuar. Număra trecătorii, sau bucăţile de bordură... De ce se supărase aşa?

- Te-am supărat cu ceva?
- Te simt că eşti îngrjorat şi nu-mi place. Dacă eu nu sunt îngrijorată...
- Nu pot să nu mă îngrijorez la gândul că ai refuzat anestezia aia!
- Am auzit de multe femei care au făcut-o şi, în timpul naşterii, nesimţind cu adevărat contracţiile, n-au putut să împingă copilul. Nu vreau să risc să-l aud cerând forcepsul.

Aa... Dar... Oftă greu:

- ... O să te doară mult mai rău decât pe celelalte.
- Dar o să nasc repede şi-o să-mi treacă. La urma urmei, sunt destule femei care decid să-l facă şi pe-al doilea. Chiar dacă le-a durut. Şi se spune că cele mai rele sunt durerile de dinţi. De-astea am mai avut, ştiu cum sunt, aşa că...

Aşa că el unul era pe jumătate convins. Ideea forcepsului îi dăduse fiori reci...

- ... Acum, când ajungem, sper că nu vrei să te-apuci de curăţenie sau de gătit!
- Nu; am gătit înainte să vii tu. Mă gândeam că poate întindem pătuţul; ca să fie întins...

Începu să zâmbească: deci soţia lui îşi ascundea cu mare grijă şi îngrijorarea, şi nerăbdarea!

Ana-Maria

Da; aşa era perfect! Se grăbi să-l oprească:

- Aşa e perfect!

Florentin lăsă pătuţul jos şi veni lângă ea, pe pat. Priveau amândoi plasa roşie...

- Cum se vede "de la orizontală"?
- Excelent!

De vreme ce ea fusese aşezată "la orizontală" de cum intrase pe uşă, văzuse tot procesul de "asamblare", chinul de-o oră de-a întinde pătuţul, încăpăţânarea de-a nu insista în căutarea instrucţiunilor care, ca la orice produs chinezesc, nu erau în cutie...

- Ia vezi; ce-are în buzunarul ăla? Că stă umflat...

Florentin se grăbi să se ridice; scoase o bucată de material, probabil plasă împotriva ţânţarilor şi... Soţul ei bufni în râs:

- Poftim: am găsit instrucţiunile.

Începu şi ea să râdă: ciudaţi chinezi! Tocmai acolo se găsiseră să dosească hârtia aia! El privea cu atenţie schiţele...

- Aha! Deci asta greşeam eu!

Îl văzu ridicând fundul pătuţului; trase apoi de bucata de pânză şi pătuţul se plie, ascultător...

- Uite; vezi? Nu trebuia să-i întind fundul de la început. Aşa, clamele astea din laterale funcţionează perfect!

Aprobă încet cu capul:

- Şi când te gândeşti că voiai să dai o fugă până în Niro, să-l schimbi...

El clătină încet capul:

- Sunt un repezit, nu?
- Eşti mai calm decât mine; eu chiar m-aş fi dus...

Mm... Nu trebuia să-i arate asta; începuse să simtă mici împunsături. Alea cu siguranţă erau contracţii! Mai avusese, mult mai ferme fireşte, la prima sarcină. Se întreba în ce măsură va fi luată pe sus şi dusă la maşină dacă Florentin va afla că se gândea la o pastiluţă...

- Mă duc să încălzesc cina.

- Vin şi eu.
- Medicul a spus să stai întinsă.

Decise să se ridice, râzând:

- Şi crezi că, dacă stau întinsă, nu mai nasc?

Florentin râdea şi el; decise să-şi spună acum intenţiile:

- Merg şi eu la bucătărie şi iau o pastiluţă.

Evident, el redeveni imediat serios şi îngrijorat:

- Ai contracţii?
- A început să se simtă ceva-ceva, aşa, ca o amorţeală...
- Vrei să mergem la maternitate?
- Nu. Nu-mi surâde ideea de-a mă interna cu 48 de ore înainte de naştere. Acasă dorm mai bine decât acolo.

Îşi puse un pahar cu apă şi scoase folia de pastile. Înghiţi una şi se aşeză la masă. Florentin se grăbi să o îmbrăţişeze pe Florentina:

- Ea cum se simte?
- Un pic agitată; cred că simte şi ea că se apropie momentul să iasă din burtică.
- Ano, te rog: dacă vrei să mergem la maternitate, spune-mi!

Îi prinse capul în palme şi-l privi cu toată seriozitatea de care era capabilă:

- Te rog să mă crezi că nu-ţi ascund nimic! Îţi spun exact ce se întâmplă şi ce simt! Am o amorţeală uşoară iar ea e puţin agitată. Dar te văd îngrijorat, de parcă urmează să ne mutăm pe Lună şi te temi să nu uităm ceva acasă. Te rog, linişteşte-te! Îmi imprimi agitaţia ta; şi ştii că, dacă îmi pierd calmul, nu mai sunt atentă la ce se întâmplă şi nu mai iau deciziile corecte. Linişteşte-te: nu se întâmplă nimic anormal. Am început să am contracţii uşoare. Dacă îmi trec cu pastiluţa, nu are sens să mă internez.

Soţul ei o privea lung... Încercă să zâmbească:

- Hai să ne liniştim şi să fim noi înşine: cei de 21 şi 22 de ani.

El aprobă şi se ridică:

- Ai dreptate. Stai acolo cuminte, cât încălzesc eu cina.

Aprobă şi auzi telefonul zbârnâind. Florentin zâmbi:

- Ori Nina, ori tata.

OK; atunci o să încălzească ea mâncarea.

Sau mai bine o să-l aştepte aşezată; ca să lase pastila să-şi facă efectul. Poate reuşea să doarmă în patul ei noaptea asta...

Florentin

Se grăbi să ridice receptorul:

- Da!
- Stai uşurel, Prâsleo! Ce "latri" aşa?

Aoleu, tăticul lui! Repede, să râdă ca şi cum nu se întâmpla absolut nimic în bucătărie:

- Aa, tu erai!
- Da' cine credeai că e? Poliţia?
- Mai rău: prietena Anei.
- Da' ce, are probleme?
- Ei, ea are veşnic probleme; iar 90% din ele sunt din dragoste...
- Aha! Măi, am şi eu o mică problemă de-asta din dragoste...

Serios?

- Te ascult.
- Am vorbit de dimineaţă cu Bambina.
- Aha! Şi? Care-i nepoţelul?
- Crin.
- Crin...
- Al lu' Florică.
- ... Aa, păunul!
- Păi de ce-i spui aşa?
- Dacă se plimbă toată ziua prin oraş ţanţoş ca un păun! Am auzit că, mai nou, i-a luat taică-su joben alb şi baston aurit!
- Serios?
- Foarte serios! Cică la vară, dacă termină cu bine clasa a zecea, îi ia şi-o limuzină numai a lui!
- Aha! Şi ce altceva ai mai auzit despre el?
- Păi nu prea multe... Doar că umblă puştoaicele după el mai ceva ca după Adrian Minune.
- Şi el ce părere are despre asta?
- El, din câte ştiu eu, n-are nici o părere. De-aia şi insistă fetele: pentru că nu primesc nici un "semnal"...
- Aha! Păi uite ce mi-a zis mie Bambina de dimineaţă... Cică păunul ăsta, cum îi zici tu, a văzut-o pe Ileana moţăind în maşină, la piaţă, şi i s-au aprins călcâiele. Şi tot umblă după ea şi încearcă să intre-n vorbă cu ea, dar nu reuşeşte. Şi-acum şi-a pierdut răbdarea şi-a ameninţat-o pe maică-sa că el fuge de-acasă dacă eu nu sunt informat prompt asupra seriozităţii intenţiilor lui.
- Ete la el, muciosul! Aşa-i că taică-su s-a repezit să discute cu tine?
- S-a repezit mătuşi-sa, că taică-su e în Olanda.
- Adică Bambina a peţit-o deja pe Ileana?
- Nu; băiatul nu-i chiar aşa nebun. A trimis-o pe mătuşi-sa "să mă sondeze" un pic, să afle care-i sunt şansele. Momentan, păunul vrea doar să vină la noi, să se prezinte aşa cum trebuie.

Bufni în râs:

- Nici nu vreau să mă gândesc ce-o să înjure şoferul limuzinei când o să trebuiască să întoarcă pe străduţă!
- Mă, fii serios!
- Păi sunt! La câtamai limuzina are Florică...
- Acum, eu trebuie să vorbesc cu Ileana. Sunt sigur că ea i-a văzut "semnalele", de vreme ce el a încercat dar n-a reuşit încă să vorbească cu ea. Şi trebuie să ştiu de ce n-a reuşit: nu vrea ea să vorbească cu el, sau vrea să vorbesc eu cu el mai întâi...
- Eu zic să faci rost de-o poză de-a lui şi să o iei la o discuţie serioasă. Deşi cred că Ilenuca noastră abia aşteaptă "să pună gheara" pe aşa păun...
- Mă, pe mine m-ar interesa chestii mai... serioase decât culoarea ochilor lui.
- Ştiu - şi-ţi promit că mă interesez.
- Da' discret! Adică să nu-l întrebi pur şi simplu pe Mugurel! Că ştii că taică-su a fost văr prin alianţă cu unul din neamul Bambinei.
- ... Serios? Ete, că asta n-am ştiut!
- Auzi? Ia mai bine nu te mai interesa - că cine ştie ce trăznaie faci! Lasă că mă interesez eu.
- Cum vrei!
- Aşa vreau.
- Bine, tată.
- Ana ce mai face?
- Bine. Ne pregătim de cină.
- Aha. Mă, da' nor-mea asta nu mai naşte odată?

Încercă să râdă cât mai veridic:

- Lasă, că naşte ea!
- Păi când? Că e gravidă cam de multişor!
- Şi crezi că o ţine ea cu de-a sila înăuntru?
- Nu, mă!

Evident, tăticul lui abia aştepta să-şi vadă nepoţica şi să se împace cu Ana! Aşa obişnuia el să-şi exprime asemenea nerăbdări...

- Mă, vezi că Ileana nu ştie nimic! Să nu care cumva să te scapi dacă dai ochii cu ea!
- Stai liniştit.
- Aşa. Şi dacă trece pe la Ana ca să discute între patru ochi, să-mi spui!
- Sigur că-ţi spun!
- ... Bine, mă. Hai, du-te la masă.
- Pa, tată.
- Pa.

Închise şi reveni în bucătărie. Ana începu să râdă:

- Am fost cuminte!

Se grăbi să-i prindă capul în palme şi s-o sărute pe frunte:

- Bravo! Lasă, că încălzesc eu totul!

Deschise frigiderul şi începu să râdă:

- Tu chiar te-ai pregătit să pleci la maternitate!
- Nu chiar; dar am luat în considerare posibilitatea...

Frigiderul era plin cu oale şi crătiţi...

- Şi noi ce mâncăm azi?
- Câte-un pic din toate! Că mi-e o foame...

Aprobă şi începu să ridice capacele: ce-i pregătise bun soţia lui?

Ana-Maria

O să mănânce până o să se simtă îndopată! Se gândea că înţepăturile alea puteau fi cauzate de foame...

Nu se putea minţi pe ea însăşi; avea emoţii. Era şi un pic îngrijorată. Se documentase temeinic pentru toată sarcina; dar pentru naştere citise doar fugitiv... iar pentru îngrijirea nou-născutului nu citise mai deloc! Trebuia să se bazeze pe propria intuiţie şi pe ceea ce-o va învăţa Mirela în maternitate. Şi pe cele câteva broşuri pe care le va citi în timp ce Florentina va dormi. Dar ştia că se va descurca... Doar toate mămicile care născuseră, se descurcau! Ştia deja că Florentina va fi foarte fragilă, că trebuia să-i susţină în permanenţă capul, să o ridice cu grijă, să o manevreze cu foarte-foarte mare grijă...

Ehei, avea de cumpărat o grămadă de cărţi despre îngrijirea nou-născutei! Dar se va descurca!

Florentin

Se îmbuibaseră amândoi; soţia lui părea şi mai "rotundă"... Ana se aşezase comod pe pernele din sufragerie; luă telecomanda şi se aşeză şi el:

- Cum te simţi? Mai ai contracţii?

Capul ei aprobă scurt. Să înţeleagă că...

- ... Puternice?
- Nu. Tot aşa, uşurele...

N-avea rost s-o întrebe dacă nu voia totuşi să pornească spre maternitate; Ana îi promisese că îi va spune singură atunci când va considera că era momentul să ia bagajul şi să se interneze. Aşa că o trase uşor în braţele lui şi începu să caute un film...

- ... S-a rezolvat misterul cu Bambina.
- Ce mister?
- Cu Bambina şi afacerea tatei.
- Aha! Şi? Am ghicit?
- Da. Îl cheamă Crin, are tot 16 ani şi eu îi spun "păun". Pentru că "se poartă" numai la costume de firmă, pantofi din piele de crocodil şi - mai nou - afişează prin oraş joben şi baston aurit...

Ana începu să râdă:

- Aoleu!
- Da. Cică e turbat după ea! Îi tot dă târcoale, încearcă să intre în vorbă cu ea dar nu reuşeşte. Aşa că a ameninţat-o pe maică-sa că fuge de-acasă dacă părinţii nu iau măsuri urgente. Îţi dai seama că nu fuge de unul singur, ca nebunu'...
- Şi-au luat măsuri.
- Au luat: au pus-o pe Bambina să vorbească cu tata.
- Aha! Şi ce zice tăticul tău despre el?
- Nu zice prea multe; că, neştiind până acum despre cine-i vorba, nu s-a interesat cine e puştiul şi ce-nvârte. Oricum, un lucru e cert: decizia îi va aparţine Ilenei. Tata, în principiu, e de acord cu ideea încuscririi cu neamul Bambinei. Nu numai din considerente financiare; părinţii lui Crin sunt mai de modă veche, aşa ca el...
- Aha! Bun!
- Iar Ileana se va repezi să spună "Da". Că păunul ăsta e şi ţanţoş, şi frumuşel foc...
- Atunci să fie într-un ceas bun!
- Stai, că nu-i aşa simplu! Mai întâi să vedem ce învârte băiatul! Sau crezi că tata îi dă fata doar aşa, că vrea ea să se ducă cu el? Nee...
- Păi ai spus
- Am spus că familia lui e OK. Că şi el, în principiu, e tot OK. Dar dacă tata află că puştiul face prostioare, a căzut tot aranjamentul!
- Evident. Iar Ileana ce spune?
- Momentan nu spune nimic. Ea nu ştie de discuţia tatei cu Bambina. Ştii, tata se fereşte s-o ia deoparte şi să audă "Da, sigur, când facem nunta?". Trebuie întâi să se convingă el însuşi că punctele pozitive ale păunului sunt mult mai multe decât punctele negative; iar pentru asta, trebuie să afle totul despre el. O să-i ia cam o săptămână...
- Timp în care eu o să nasc, ei or să fie concentraţi asupra Florentinei...
- Nu chiar atât de concentraţi; ţi-am spus că nu sunt de acord cu mutarea lor în sufragerie.

El râdea, Ana zâmbea doar... Gata: începuse filmul. Acum, să fie atenţi la televizor, ca să uite amândoi de îngrijorarea legată de naşterea iminentă...

Ana-Maria

Zece jumate. În sfârşit, Florentin aţipise... Se ridică uşor şi se grăbi să intre în bucătărie şi să închidă uşa.

Bine că adormise! Dacă ar fi văzut cum se rostogoleau lacrimile pe obrajii ei, o ducea la maternitate în cinci minute şi-o şi bătea tot drumul pentru că avusese contracţii şi tăcuse din gură! Preferase să stea cuminte, să strângă din dinţi şi să-l lase să aţipească. Să nu-l agite, să nu-l panicheze...

Doamne, cum o durea! Avea contracţii puternice; cam ca atunci... Nu; nu se temea că va pierde fetiţa! Aşa erau contracţiile din timpul travaliului! Şi veneau cu regularitate, una la patru minute...

Mm... Se aplecă imediat, ţinându-se cu ambele mâini de burtă...

... Gata; trecuse. Îşi şterse lacrimile şi se aşeză la masă. Puse capul pe mâna dreaptă: nu voia să plece acum la maternitate. Încerca să amâne cât mai mult momentul repartizării unui pat în maternitatea Giuleşti. Gândul la gândacii ăia îi dădea fiori! Chiar dacă Florentin îi va lua o rezervă, nu putea naşte decât în sala de naşteri! Aşa că...

Încă una! Mm... Gata. Se ridică şi-şi aduse ceasul electronic din dormitor. Avea secundar; voia să-şi cronometreze contracţiile, să nu descopere că amânase plecarea spre maternitate îndeajuns de mult ca să nască acasă!

Ana-Maria

volumul V

21 februarie 2004 - sâmbătă

Ana-Maria

Gata. În acest moment, se săturase şi de respiraţia Lamaze, şi de ţinut de burtă, şi de aplecat, şi de toate! Nu mai suporta durerile alea! De-o oră se învârtea ca un leu în cuşcă prin bucătărie; cu o marjă de 5-10 secunde, la fiecare trei minute se sprijinea de chiuvetă, sau de aragaz, sau de masă şi se apleca, strângând din dinţi şi închizând ochii... Nici nu-şi mai dădea seama dacă Florentina o lovea sau nu; contracţiile erau prea dese, durerea prea mare ca să mai facă diferenţa...

Gata! Acum plecau la maternitate! Poate-i făceau naibii o injecţie şi reuşea să adoarmă măcar un sfert de oră!

Intră în sufragerie şi zâmbi, aplecată un pic din cauza durerii:

- Florentine...

Ochii negri se deschiseră imediat; soţul ei ridică grăbit capul:

- Ce-i? Te doare? Vrei să mergem?

Oo, nesperată şansă! Se grăbi să se încrunte:

- Nu doare chiar atât de rău. Dar m-am enervat, că nu pot să dorm! Mă duci până la maternitate, că poate-mi dau ei ceva ca să reuşesc să adorm?

Soţul ei sărise în picioare imediat după ce-l rostise pe "Mă duci". Semn că oricum mergeau la maternitate. Întrebarea era în ce condiţii parcurgeau acel drum...

- Hai!

Na, că se şi încălţase, luase bagajul şi voia "s-o tulească" aşa pe uşă! Aprobă şi porni mult mai încetişor spre el... Aoleu, altă contracţie! Florentin se repezi s-o sprijine:

- Ce-i? Altă contracţie?

Aprobă cu capul, încercând să se abţină şi de la icnet, şi de la lacrimi... Şi se încălţă:

- ... Da. Ţi-am spus: sunt enervante! Mi-e un somn de nu mă văd şi nu pot să adorm!

Degetul lui apăsa, nervos, butonul liftului - chiar dacă liftul urca, ascultător... Zâmbi strâmb:

- Te linişteşti, sau mergem cu un taxi?

- Rişti să ajungi mai repede decât cu mine. În plus, sunt foarte calm.

"Daa, se vede!" Tăcea...

- La ce interval sunt contracţiile?

- Cam la trei minute. Nu e o regulă.

- Dar, în medie, sunt trei minute.

- Da.

Florentin o ajută să urce pe bancheta din spate; îl văzu apoi ocolind cu paşi calmi maşina... Deşi probabil că ar fi vrut să se repeadă peste capotă, ca să pornească mai repede... Motorul porni ascultător; Florentin demară, viră stânga, apoi dreapta... Bulevardul era pustiu. Era totuşi unu jumate noaptea...

- Ce simţi?

- Contracţii.

- Ea ce face?

- Habar n-am. De la atâtea contracţii, cred că nici dacă m-ai bate n-aş mai simţi mare lucru!

- Ai emoţii?

- Nu; am draci. Vreau să dorm şi nu pot.

- Deci e adevărat; gravidele sunt ţâfnoase şi uşor iritabile...

Îl împunse cu degetul, în glumă:

- Hei!

- E bine aşa cum merg acum?

Adică viteza şi direcţia?

- E perfect.

- Dar promiţi că nu naşti înainte să ajungem?

- Ba eu cred că-mi dau un calmant şi mă trimit acasă.

- Fii serioasă. E evident că te internează, iar de dimineaţă naşti.

Îl privi lung... Florentin era serios. Nu îngrijorat; serios doar. Pesemne că orele de somn îşi făcuseră efectul... Zâmbi uşor:

- Dacă zici tu...

Maşina opri la semafor. Deşi nu era nimeni pe stradă, nu venea nici o maşină din nici o parte... Florentin se întoarse şi îi strânse uşor mâna, privind-o cu îngrijorare:

- Te doare rău?

Zâmbi slab:

- Nu atât de rău cum mă aşteptam. Dar sunt sigură că spre dimineaţă, când o să nasc, evenimentele vor reveni la "normal"...

Soţul ei îi fură un sărut... şi începu să râdă:

- Am auzit că unele mămici, de când se urcă pe masa de naşteri şi până coboară de pe ea, spun tot felul de vorbe de duh la adresa soţilor...

- Sunt subiective: că doar responsabilitatea pentru situaţie e *fifty-fifty*!

- Iar tu poţi să încerci să mă convingi că "n-ai să-mi urezi de dulce", de vreme ce eu voi fi la vreo 30 de metri de ţipetele tale...

Arătă spre semafor:

- Cred că e verde...

Florentin împinse schimbătorul de viteze:

- Ete la ea! Acum se grăbeşte!

Râdea şi ea, deşi se chircise toată şi simţea că iar îi dădeau lacrimile...

- Uite că am şi ajuns! Tocmai acum, când ne amuzam mai tare! Stai acolo cuminte!

Florentin coborî de la volan; se grăbi să strige după el:

- Sper că nu te duci să-mi aduci vreun scaun cu rotile!

El nega, râzând, grăbindu-se spre portieră... Aa, voia s-o ajute să coboare! Prea bine! Coborî, sprijinindu-se serios de mâna lui: totuşi, contracţiile alea erau... Erau enervante!

Acum se grăbeau spre uşa deasupra căreia firma luminoasă anunţa intrarea în "camera de gardă"...

- Bună seara.

Contrar aşteptărilor ei şi-a tuturor imaginilor văzute prin filme, femeia tânără, de cel mult 22-23 de ani, nu se ridică de pe scaun:

- Bună seara.

Florentin nu păru la fel de uimit ca ea pentru acea lipsă de reacţie:

- Soţia mea a intrat în travaliu în urmă cu vreo două ore...

Aha! Acum măcar gesticula!

- Poftiţi înăuntru. Aveţi buletinul?

Na, că nu-şi luase buletinul! Ştia că îl pusese pe măsuţa de pe hol, tocmai ca să fie la îndemână! Şi-acum îşi luase geanta, mobilul şi bagajul, dar buletinul nu!... Evident, îl luase el! De ce oare avea impresia că tot el va rezolva lucrurile? Că el avea acum prin buzunare toate lucrurile, mărunte sau mai puţin mărunte, pe care ea le uitase acasă?

- Când trebuie să naşteţi?

- Păi azi, pe la cinci, am fost la control şi medicul a spus

- Care medic?

- Paul Petrescu.

- Aha. Ce v-a spus?

- Că, dacă nu-s cuminte, în 24 de ore nasc.

- Şi se pare că a avut dreptate. Contracţiile sunt puternice?

- După părerea mea, da.

Femeia o privi preţ de-o secundă şi continuă să-i copieze buletinul în foaia aia plină de puncte-puncte şi pătrăţele...

- La ce interval aveţi contracţii?

- Cam trei minute. Plus sau minus câteva secunde.

- Mergeţi dincolo şi schimbaţi-vă. Vin şi eu, imediat cum completez fişa.

Se grăbi s-o urmeze pe cea care părea a fi asistenta... I se dădu o cămaşă de noapte şi-o pereche de şlapi. Zâmbi strâmb:

- Bănuiesc că o să mă internaţi...

- Da.

- Păi eu am
- Pijama, ştiu. Nu se poate, decât după naştere.

... Mă rog; poate că chestia aia cu floricele era mai sterilă decât cămaşa ei de noapte nou-nouţă, spălată şi călcată în prealabil! Se grăbi să se schimbe iar asistenta "o invită" să se caţere pe masa ginecologică. Se conformă.

- ... Văd că v-aţi toaletat singură.

"Că doar nu era să vin aici cu pădurea ecuatorială!" Doamne, ce era cu femeia asta? Cu femeile astea două? Se grăbi să răspundă neutru:

- Mă rog; am încercat...
- ... E destul de bine şi-aşa. Medicul Petrescu ştie că aţi venit?

Aha! Na, că uitase!

- Nu. Dar mi-a spus să vă spun că doreşte să fie anunţat când sunt internată.

Uşa se deschise scurt:

- Îl anunţăm, nici o grijă. Să vedem întâi dacă avem ce să-l anunţăm, nu?

Aha, deci tinerica de la uşă era de fapt doctoriţa de gardă! Bine că nu năştea cu ea! Fiu! La cei... Dar cum naiba să aibă puştoaica asta 23 de ani? Cei 18 obligatorii pentru bacalaureat, plus 6 prin facultate, plus încă vreo 3 rezidenţiatul... Măăi, dar ce bine "se ţinea" doamna doctor!

- Aveţi dilataţie 1. Vă internăm.

OK! I se oferi mâna; nu refuză ajutorul, deşi avu strania impresie că în loc să se ridice ea, o s-o tragă peste ea pe doctoriţa aia mică şi slabă cât un fus:

- Dl doctor Petrescu a spus că vrea
- Vă completez fişa de internare, mergem împreună în sala de naşteri şi după ce vă găsesc un pat şi mă asigur că bebe e bine, îl sun.

Aprobă scurt cu capul: logic, doar trebuia să ştie ce să-i spună medicului, nu? Că doar n-o să-i spună: "A venit pacienta. Da, are contracţii, că boceşte p-aici. Nu ştiu ce dilataţie are, tensiunea pare mare după zvâcnetul tâmplelor aşa că o să nască ea... cândva azi."! Trebuia s-o consulte ca lumea şi să ştie exact ce răspunsuri să-i dea medicului ei! Presupunea acum că bărbatul acela vesel, uşor glumeţ, dar atât de perfecţionist în munca lui, nu permitea nimănui din echipa lui să nu ştie răspunsurile pe care ar fi trebuit să le ştie! Aşa că...

Îşi luă hainele şi reveni în camera de gardă. Florentin părea a ascunde în suflet un amalgam de sentimente; parcă era şi bucuros, şi îngrijorat, şi întristat, şi preocupat, şi gânditor, şi atent la toate firele de praf care pluteau în jurul lor... şi asculta parcă şi conversaţia doctoriţei de gardă cu persoana de la celălalt capăt al firului telefonului, probabil şefa peste "cazarea" în sala de naşteri...

Florentin

Doamne, gata! Ana intrase în travaliu! Azi năştea! Azi o să se nască fetiţa lui!

Ce ciudat! Nu se gândise niciodată la clipa asta! Nu se gândise atât de serios la miracolul care se va petrece probabil de dimineaţă. Nu conştientizase niciodată că, în jur de 12, o să ţină în braţe o bucăţică din el... Tocmai el, Florentin burlacul, tânărul vânat de mai toate florăresele nemăritate din sectorul 2 al Bucureştiului... Tocmai el devenea azi tătic! Şi tocmai ea era soţia lui şi mama fetiţei lui! Tocmai zâna pe care-o privise de atâtea ori pe sub sprâncene, tocmai tânăra căreia-i aţinuse calea cu un trandafir roşu, tocmai femeia despre care nu bănuise vreodată că se va putea îndrăgosti de el...

De ce tocmai el? Dacă n-ar fi existat căsătoria şi apoi divorţul, oare el ar mai fi avut vreo şansă cât de mică la acea femeie atât de diferită şi faţă de el, şi faţă de familia lui? Nu ştia...

Doctoriţa îi tot punea întrebări; aşezată pe scaun în faţa biroului, Ana îi răspundea, serioasă. Doamne, cât de frumoasă era! Zâna lui era... Era...

Ana-Maria

Gata? Astea erau toate întrebările? OK! Închise şi ea dosarul cu cîpiile după toate analizele şi se ridică. Şi-şi privi lung soţul... Vocea doctoriţei o dezmetici din gânduri:

- Mergem?

Mergeau, evident! Dar el? El nu venea?

- Lasă, că el are tot timpul să stea mâine cu tine şi cu bebeluşul!

Deci el nu putea să vină... Normal! Totuşi, doar nu plănuia să-l ia şi pe el în sala de naşteri; nu? Unde se credea ea, "la americani"? Acum doctoriţa se grăbea să iasă, el nu se grăbea să vină... Se apropie de el, zâmbind strâmb:

- OK; eu mă duc în sala de naşteri.

Florentin aprobă scurt cu capul; pe chipul lui citea o tristeţe îngrozitoare... Şi totuşi, tonul soţului ei fu unul oarecum vesel:

- Fugi! Ia şi bagajul!

Asistenta se grăbi să-l contrazică:

- Bagajul nu-i trebuie în sala de naşteri. I-l aduceţi de dimineaţă.

Poftim? Adică fără bagaj?

- Doar o sticlă cu apă plată, cât mai rece, şi o cană. Şi, eventual, o revistă.

Florentin se grăbi să desfacă fermoarul; zâmbi strâmb:

- N-ai să le găseşti acolo.

Cât pe ce să audă o dojană! Acum intervenţia asistentei fu binevenită:

- Mergeţi cu doamna doctor în sala de naşteri; dvs mergeţi la chioşcul de vizavi şi luaţi o apă plată. Că pahare avem noi.

Bine! Şi cum liftul venise deja, doctoriţa începu s-o grăbească:

- Haide, mămico!

Florentin îi fură un sărut şi se grăbi să iasă:

- Am fugit după apă!

OK! Despărţirile scurte erau cele mai uşoare! Şi-aşa, cât dura naşterea aia? La prânz or să se revadă... în trei poate! Aşa că se grăbi spre lift. Doctoriţa apăsă un buton:

- Contracţiile sunt la fel de puternice?
- Da.
- Tot la trei minute?

"De unde să ştiu eu? Ce, mi-am luat ceasul electronic la mine?"

- Da.
- Bun. Cum ajungem sus, vă pun într-un pat şi vă odihniţi până dimineaţă.

"Serios? Îţi transfer ţie durerile, până trag eu un pui de somn?" Ciudat soi de doctoriţă; evident, era prea tânără ca să fi trecut şi ea prin asta! Sau poate că aşa era "placa" pentru urechile mămicilor în travaliu! Mă rog; mai conta? Oricum, pe ea o durea "de-i ieşeau ochii" o dată cu lacrimile! Slabă speranţă să poată aţipi; dacă nu aţipise ea acasă, în braţele lui Florentin...

OK; ajunseseră. Holul era atât de slab luminat, că habar n-avea dacă se mai schimbase ceva pe-acolo între timp. Se apropiau grăbite de capătul holului; privi lung scaunul pe care aşteptase ea cândva ca Ioana să nască... Deci asta era în spatele uşii sălii de naşteri! Un alt hol! Două brancarde, pe dreapta şi pe stânga; mai erau şi nişte maşinării, dar doctoriţa era îndeajuns de grăbită ca să nu-i lase timp să observe chiar totul...

Sala de naşteri - gata! Intră şi închise uşa. Doctoriţa lăsă fişa pe birou şi-o trase spre paravanul din stânga. Descoperi câteva paturi de spital, îngrozitor de înalte! Şi multe paciente...

Primul pat; chiar după paravanul de sticlă. Şi-o "scăriţă" care-i inspira nesiguranţă... Sprijinită de doctoriţă, reuşi să se aşeze pe pat. Urmă un set de palpări... Ce naiba era măgăoaia aia de maşinărie complicată?... Aa... Deci aşa se auzeau bătăile inimioarei ei! Mititica de ea!... Dar ce zgomot puternic! Parcă era un vuiet! Şi când se gândea că Florentina ei n-avea decât jumătate de metru lungime şi vreo 3 kilograme toată...

- ... Bun. Totul e bine. Vrei peridurală?
- Nu.

- Atunci trebuie să aşteptăm ca travaliul să avanseze, să crească dilatarea şi să naşti. Lucru care o să dureze câteva ore bune. Ştiu că te doare; n-am ce să-ţi dau ca să-ţi treacă, în afară de peridurală. O să treacă totul de la sine după ce naşti; înainte însă, trebuie să suporţi contracţiile astea nesuferite. Încearcă să dormi, bine?

Au! Aprobă cu capul: iar avea o contracţie de-aia nesuferită... Cearceaful se trase pe jumătate; paşii se îndepărtară. Şi-acum fusese lăsată să doarmă...

Vedea clar ceasul mare, rotund, de pe perete: stătea pe partea stângă, iar el era fixat chiar în faţa ei. Începu să numere mişcările limbii, secundele...

- Alo? Bună dimineaţa. Mă iertaţi că vă deranjez la ora asta, dar voiam să vă anunţ că pacienta dvs, Ana-Maria Manolache, tocmai s-a internat...

Deci se ţinuse de cuvânt; îl anunţase pe medic. Până la urmă, era o doctoriţă de treabă...

- ... Nu, dle doctor. Are dilataţie 1 şi contracţii la trei minute. După părerea mea, nu e cazul să veniţi acum. O voi supraveghea cu atenţie şi vă sun eu... Bine, dle doctor. Încă o dată, mă iertaţi că... Noapte bună.

Au!

... Of! Deci nu-l chemase. Normal; ce să facă el acum acolo, dacă ea avea abia dilataţie unu?!

Două şi-un sfert. Contracţiile începuseră în jur de ora şase... Deci dacă avea şi-un travaliu şi-o naştere "ca la carte", cum fusese toată sarcina, o să nască pe la şase jumate-şapte. O oră mult mai "civilizată" pentru venit la serviciu, nu?

Tii, ce căldură era acolo! Parcă începea să transpire! Oricum, i se părea normal să fie atât de cald într-o sală de naşteri! Că toate mămicile alea în devenire erau îmbrăcate doar cu cămaşa de noapte de la spital! Şi nu prea vedea pături prin sala aia! Dar, totuşi, era prea cald...

Să fie efectul travaliului? Să i se pară ei? În carte scria că gravida trebuia să poarte şosete pentru că... Aa, pentru că în timpul naşterii îşi putea simţi picioarele îngheţate! Normal; doar la aşa efort, se duceau naibii o grămadă de calorii şi se consuma ceva energie! Deci nu era de la asta... De ce era atât de cald?

Au!... Gata; trecuse încă una. Oare ce făcea acum Florentin? Evident, alerga cu sticla cu apă plată spre spital! Dacă nu cumva alergase îndeajuns de repede ca să-i devanseze gândul...

Uşa se deschise, se închise... Da; Florentin se grăbise. Sticla aburită se aşeză pe măsuţa de lângă patul ei, alături de paharul de unică folosinţă. Încercă să zâmbească:

- Mulţumesc.

- N-ai pentru ce. Încearcă să dormi.

Şi asistenta o îmbia la somn. Doamne, erau sadice femeile astea! Chiar nu ştiau cum e?

Decise să întredeschidă ochii. Să pară că doarme cu ochii deschişi... sau că tocmai o furase somnul. Oricum, la fiecare contracţie se chircea, iar asta producea un foşnet al cearceafului... Tot la fiecare contracţie, ochii i se umpleau de lacrimi... O să facă perna ciuciulete până dimineaţa! Dar ce să facă, dacă o durea?!

Au!... Încă una... Secundele treceau încet...

În ultimul pat din rând cu patul ei, o tânără blondă părea că doarme. Mă rog; stătea cu ochii închişi şi nu se clintea. Poate chiar dormea! Poate se internase cu 24 de ore înainte să înceapă travaliul! Poate o internase medicul ei ca să-i provoace naşterea! Era prea obosită, iar durerile erau prea mari ca să mai poată trage asemenea concluzii. Se mulţumea cu evidentul: acea tânără părea că doarme...

Au!... Fiu! Chiar sub ceas, o brancardă. Pe brancardă, o femeie cam de 35 de ani. Brunetă. Mai mult de-atât nu reuşi s-o examineze, pentru că-i observă privirea un pic pierdută, 100% absentă, şi gestul acela larg, ca un tic... Avea în mâini o pungă neagră; o tot plimba rotund pe burtă...

Poate că avea probleme? Doamne fereşte! Dar habar n-avea ce era chestia aia; presupunea că era o pungă, pentru că în toată sala lumina doar becul de veghe de deasupra biroului. Lumina era destul de slabă; iar obiectul ăla negru nu putea fi, totuşi, un pui de pernă! Deci o pungă neagră, pe care o rotea încet în sensul acelor ceasului...

Privirea ei era ciudată; privirea

Au!... Tot la trei minute. Nimic nou deci. Privirea acelei femei era atât de inexpresivă... Contrasta total cu locul şi momentul! Femeia aceea părea transpusă într-un gând îndepărtat... Sau poate că aceea era privirea unei nebune...

Ce se întâmplase cu bruneta? De ce avea o pungă neagră? Dar ea de ce n-avea pungă neagră? Oare femeia avea probleme? Oare bebeluşul ei avea probleme? Oare născuse deja? Dacă da, de ce o mai ţineau acolo? De ce n-o duceau în salon? Ah, câte întrebări şi atât de puţine răspunsuri! Dacă ar fi ştiut numărul de telefon al Ioanei...

Aoleu, telefonul! Se grăbi să-l scoată din geantă şi să-l treacă în modul silenţios, pe vibraţii. Florentin cu siguranţă nu va închide ochii toată noaptea; dacă-i venea ideea s-o sune, melodia telefonului va răsuna teribil în tăcerea aia perfectă! Iar gravidele din jurul ei încercau să doarmă la fel ca şi ea! Iar unele poate chiar reuşeau!

Au!... Oare ce era cu ea? De când începuse travaliul, parcă gândea anapoda! Gândea toate trăznăile la care, sub nici o formă şi în nici o împrejurare, nu se mai gândise până acum! Ca de exemplu acel termen de "pădure ecuatorială"... Evident, nu toate viitoarele mămici se preocupau aşa de propria imagine! Şi cu siguranţă nu toate se întrebau în ce măsură asistenta era "maestră" în mânuirea lamei de bărbierit, în ce măsură aparatul ăla de unică folosinţă era folosit doar o singură dată... Şi totuşi, gândise atunci o ironie. De ce?

Au!... Mai gândise o ironie şi în lift, când o repezise mental pe doctoriţă apropo de ceasul electronic. Devenise extrem de nesuferită în ultimele... cinci ore, aşa... Şi Florentin pomenise ceva despre gravidele ţâfnoase... Îşi amintea ceva despre Mirela şi pahare; şi parcă şi despre un papuc...

... De dormit, nu putea dormi; asta era o certitudine! Nu voia să se gândească la cum va fi naşterea. Nu mai voia să ştie de ce tânăra aceea brunetă "mesteca" de zor cu punga neagră pe burtă. Încerca să se gândească la orice altceva; analizarea trecutului apropiat părea cea mai bună soluţie la două jumate...

Pardon! Trei fără 25 de minute! Timpul trecea, totuşi, repejor...

Îşi puse un pahar cu apă şi-l goli: mm, ce bună era apa aia! Parcă avea cuburi de gheaţă în sticlă! Probabil că vânzătoarea de la chioşcul de vizavi era mămică şi ştia cât de bună e apa rece-rece pentru gravidele în travaliu...

Au!... La naiba! Durerile alea erau insuportabile! De ce o durea aşa? De ce doctoriţa aia nu venea s-o consulte? Ea nu ştia că gravidele din jurul ei aveau dureri mari? Oare chiar nu-i înaintase deloc travaliul? Dacă era totuşi nevoie de prezenţa medicului ei?

Toate gândurile alea o enervau la culme! Şi era obosită - şi-o durea... Şi chiar dacă plângea, ştia că nimeni nu se va obosi s-o întrebe de ce plânge! Doar era în travaliu, nu? Era normal s-o doară!

Florentin

Trase portiera şi-şi aprinse o ţigară. Suflă lung fumul, oftând...

Gata: Ana se internase. De dimineaţă or să devină părinţi...

Oare tăticul lui avusese aceleaşi gânduri atunci când se născuse Roberto? Îi venea să-l sune; dar ştia că s-ar fi pomenit cu el acolo, urmat îndeaproape de toată "armata" de femei hotărâte să ceară o sală de naşteri privată pentru Ana lor... Aşa că se abţinea eroic. Fuma ţigara şi încerca să se liniştească, să poată ajunge acasă în deplină siguranţă...

Acum Ana era în maternitate. Supravegheată de doctoriţa de gardă şi asistente, n-avea ce să i se întâmple rău. Probabil că-i dăduseră un calmant, sau îi făcuseră o anestezie, şi aţipise! Iar el se perpelea ca un fraier în faţa maternităţii, privind lung geanta de voiaj pe care-o cărase inutil cu el...

Ia să pornească spre casă, că avea o grămadă de treabă! Să verifice din nou gentoiul ăla - că poate uitaseră să pună ceva în el! Să încarce acumulatorii pentru camera foto! Să pregătească o supă delicioasă de pui pentru Ana! Să nu mai stea ca fraierul în faţa mater-

nităţii, nu?

În primul rând, să fie acasă ca să răspundă la telefon. Nu o dată, i se demonstrase că tăticul lui avea premoniţii. Putea deci să sune la ei, să constate că nu-i răspundea nimeni la trei dimineaţa şi să vină cu "armata" direct la maternitate!

Porni motorul şi demară: Ana avea mobilul în geantă. Dacă se întâmpla ceva, dacă avea nevoie de ceva, îl suna! Iar el ştia cum să ajungă în cinci minute din Lacul Tei la maternitatea Giuleşti...

Se îndoia că vor închide ochii în noaptea asta - şi ea, şi el. Ceea ce însemna că, după ce va naşte, Ana îşi va dori cu ardoare să doarmă... Lucru destul de greu de realizat, dacă apăreau părinţii lui...

Ana-Maria

Aproape ora patru. Nu aţipise; nici o şansă! În schimb, vărsase cam 2 litri de lacrimi...

Durerile de dinţi? Ha! Floare la ureche! O plăcere chiar! Durerile astea erau îngrozitoare...

Avusese momente când se simţise părăsită şi de doctoriţă, şi de asistente. Avusese apoi momente când se simţise cea mai importantă pacientă din sala aia - pentru că uneori asistenta venea, îi lua temperatura, îi şoptea că durerile or să dispară imediat după naştere, o îndemna să se odihnească cumva, să încerce să adoarmă... Venise şi doctoriţa de vreo două ori, trăgând maşinăria aceea mare după ea, şi-o ascultase pe Florentina; şi-i spusese apoi să încerce să adoarmă. Nici o şansă însă; contracţiile erau extrem de puternice. Încercase să urmărească cu privirea

Au!... Încercase să urmărească cu privirea secundarul; numărase secundele, în aşteptarea contracţiilor. Aceleaşi trei minute, plus-minus zece secunde. Ochii nu-i obosiseră; număratul secundelor nu avusese efectul număratului oilor. Aşa că nu adormise; era obosită, dar la fel de trează ca la internare...

Asistenta se apropie de tânăra brunetă care nu încetase nici o clipă să mişte punga neagră; după un scurt schimb de şoapte, femeia îi luă punga. Reveni apoi şi apucă brancarda. Deci bruneta "le părăsea"; o duceau probabil într-un salon...

- Psst!

Ce? Cum? Au!... Redeschise ochii, iar tânăra din patul de lângă ea o privi lung:

- Te doare rău?

Aprobă încet cu capul...

- Nasol. Eu încă n-am contracţii. Chiar încep să mă îngrijorez...

Iar ea ce trebuia să spună? Nimic - tânăra se grăbi să continue:

- Ai văzut-o pe fata asta?

Aprobă încet cu capul: doar stătuse cu faţa spre ea, nu?

- ... Vai de ea, săraca! A făcut peridurală şi n-a putut să împingă copilul. Medicul ei s-a chinuit vreo oră; copilul a primit nota trei. Îţi dai seama cât de îngrijorată e, săraca...

Aprobă din nou. Şi decise să închidă ochii, înainte să audă şi alte comentarii, povestioare şi întrebări apropo de naştere şi copii. N-avea chef de ele. Se gândea la discuţia cu medicul ei, la anestezie...

Pe de-o parte, era tentată să concluzioneze că avusese dreptate să vrea să nască fără peridurală. Decât să păţească aşa ceva şi să sufere Florentina, mai bine se chinuia ea şi totul se termina repede şi bine! Pe de altă parte însă, atâtea femei povesteau despre naşterile uşoare pe care le avuseseră cu injecţia aia şi-o recomandau cu patos tuturor viitoarelor mămici...

Au!... Din câte ştia ea, avea timp cam până la dilataţie şase să spună că voia totuşi anestezie peridurală. Habar n-avea însă la ce dilataţie ajunsese acum. Nu se ridicase din pat decât o dată, ca să meargă la toaletă. În rest, doctoriţa de gardă se rezumase la a asculta inimioara Florentinei. Şi cam atât.

Nu! Nu se va răzgândi! Muierile alea care năşteau singure în spatele casei, în grajd, nu-şi mai făceau atâtea probleme apropo de mediu steril, medic, moaşă şi mai ales anestezie! Şi supravieţuiau! Aşa că nu va face mai mult decât o anestezie locală, care era sigură că nu-i va afecta puterea de-a împinge zdravăn fetiţa!

Miji puţin ochii; cât să vadă ceasul, dar să nu mai pară dispusă la discuţii.

Florentin

Gata. Totul era pregătit. Acumulatorii pentru camera digitală erau încărcaţi - toţi patru! Camera era pregătită, memoria era goală, se asigurase că totul funcţiona la parametri optimi... Bagajul Anei era burduşit acum...

Stătea la masă şi fuma. În faţa lui, farfuria rămăsese la fel de plină cum o pusese; mâncarea se răcise... Nu putea să mănânce. Se întreba ce făcea soţia lui; şi numai gândul că poate-i făcuseră Anei o anestezie şi acum soţia lui se odihnea îl ajuta să nu pună mâna pe telefon şi s-o sune! Biata de ea, era obosită după o zi plină, după ce gătise ca zăbăuca, după contracţiile alea...

Ce-şi închipuia ea, că el nu observase cum se chircea şi cum i se schimonosea chipul? Că nu ştia ce puternice erau contracţiile? Bineînţeles că ştia! Încă de la naşterea Ilenei ştiuse! Apoi naşterea lui Ionuţ, a lui George... Fusese însă conştient că, dacă accelera la maximum, ajungea cu cel mult cinci minute mai devreme; şi nu accelerase. Ana fusese veselă; glumise tot drumul, zâmbise chiar...

Oare-l anunţaseră pe medic despre internarea Anei?... Bineînţeles! Doar nu erau inconştienţi! Oare medicul era la maternitate? Sau plecase deja spre Câmpina? L-ar fi sunat...

Ridică privirea spre ceas. Cinci dimineaţa. În sfârşit, cinci dimineaţa! Oftă greu şi stinse ţigara; luă apoi mobilul şi selectă numărul tatălui lui: "să mobilizeze armata"...

- Ce-i, mă: n-ai somn?

Vesel nevoie mare, tăticul lui! Semn că tocmai dăduse comanda iar angajatul Bambinei îi făcuse un preţ de-ăla mic-mic de nu-l vedeai nici cu lupa... Încercă să zâmbească şi el:

- Neaţa, tată. Nu prea mai am...

- De ce, mă?

- Păi uite, tocmai am venit de la maternitate ca să iau camera...

- Ei, să nu-mi spui că a născut deja!

- Mă auzi pe mine chiuind?

- Nu, dar mă aştept la orice de când am auzit că ţi-au călcat picioarele prin Niro...

- Nu, tată. Abia am dus-o. Au internat-o. Cred că în dimineaţa asta naşte.

- Aha! Bun! Când au apucat-o durerile?

- Nu ştiu; că am aţipit în sufragerie, iar ea a stat probabil în dormitor ca să nu mă panicheze. M-a trezit pe la patru, să-mi spună să o duc la maternitate pentru că e obosită şi vrea să-i dea ei un calmant şi să reuşească să adoarmă.

- Şi tu ai crezut-o!

- Da' ce, mă ştii prost? De-aia îţi şi zic că în dimineaţa asta naşte.

- Aha! Şi? L-au chemat deja pe medicul ei?

- Nu ştiu; nu cred. Nu vreau s-o sun, că poate i-au dat totuşi un calmant şi a aţipit. Avea nişte cearcăne...

- ... Bine, mă. Eu sunt la piaţă acum. O să mergem la treabă - că n-are rost să ne fâţâim pe-acolo, pe holuri, toată ziua. Imediat cum mă suni, facem coşurile cu flori şi venim.

- Bine. Tată, te rog, n-o lăsa pe mama să răstoarne toată maternitatea cu susu-n jos!

- Stai liniştit; ştii bine că nu se va întâmpla aşa.

- Ştiu; adică, mă rog, bănuiam! Dar vreau să fiu sigur...

- Poţi să fii sigur şi să stai liniştit.

- Bine. Eu pornesc acum înapoi, spre maternitate. Cum am veşti, te sun.

- Bine, mă. Vezi, să n-arunci cu banii pe-acolo! Că o să aveţi nevoie de bani! Lasă, că vorbim când ne vedem; bine?

- Bine, tată.

- Şi ai grijă cum mergi! Stai calm, că Ana e pe mâini bune acolo. Ce naiba, e plin de doctori în maternitatea aia! Ai grijă, să nu faci vreun accident!

- Bineînţeles!

- Aşa. Şi să mă suni!

- Sigur că te sun!

- Bine. Pa.

- Pa.

Închise şi se ridică: dacă mai stătea cinci minute acolo, înnebunea!

Ioan

Închise şi se întoarse spre angajatul Bambinei:

- Mai pune 200 de trandafiri roşii; că naşte nor-mea în dimineaţa asta.

Corul florarilor se urni imediat: felicitări, să-i dea Domnul Anei o naştere uşoară, să-i trăiască nepoţica, să se facă mare şi frumoasă şi deşteaptă şi talentată... Lăcrămioara îl privea lung, serioasă; zâmbi:

- Stai liniştită: a dus-o la maternitate, unde au internat-o imediat. El s-a întors acasă doar ca să ia camera; cred că chiar acum aleargă pe scări, ca disperatu'...

Nevasta lui aprobă scurt:

- Aşteptăm să ne sune, să ne spună că a născut; şi rămâne Mirela cu ea.

Aprobă şi el scurt şi apucă două cutii: discuţia era încheiată înainte să înceapă orice tentativă de negociere. Pentru că nevasta lui îşi declama cu patos calmul şi neimplicarea, dar...

Ana-Maria

Doamne! O durea, sau visa doar?

Deschise încet ochii. Încercă să se răsucească pe partea cealaltă: amorţise. Privi lung ceasul: ora şase. Număra secundele... Nu reuşise să doarmă decât vreo oră jumate... poate! Îşi amintea poziţia limbilor de la patru jumate; în rest...

Paşii se apropiară grăbiţi; doctoriţa o privi lung, serioasă, şi-i strânse mâna:

- Te-ai trezit?

Aprobă cu capul: "Că doar vezi ce ochi cât cepele am făcut!" Doamne, de ce gândurile ei erau chiar atât de acide?

- Stai liniştită: totul e în ordine. Travaliul tău n-a avansat; mai ai ceva-ceva până să naşti. Stai acolo cuminte şi încearcă să aţipeşti din nou.

Aprobă din nou cu capul: la urma urmei, avea vreun rost să deschidă gura şi să-i spună ce gândea acum? S-o întrebe cu voce tare, puternică, cum naiba îşi dăduse ea seama că travaliul nu avansase doar privind-o în ochi? Sau "îi măsura dilataţia" prin strângerea mâinii? Avea puteri paranormale? O controlase acum cinci minute, când ea dormise? Sau cum?

Vecina ei de pat îi întinse o cărticică:

- Poftim: ca să nu te plictiseşti. Eu oricum o să încerc să adorm, că nu mai pot...

OK! Luă cărticica, iar tânăra se întoarse cu spatele. Ce-i dăduse?... O broşură despre nou-născuţi! Perfect! Deşi nu era cel mai bun moment pentru asemenea lecturi şi memorarea unor lucruri atât de importante, o să încerce să priceapă măcar cinci rânduri! Decât nimic-nimic...

Au!... Gata; încă una. Ar fi trebuit să le numere; depăşise probabil o mie de contracţii, se îndrepta spre a doua mie... Ia să vadă ea cum era cu nou-născuta!

Florentin

Gata; era din nou în faţa maternităţii. Fuma, bătând nervos tactul cu piciorul...

Încercase să intre în maternitate şi nu reuşise. Nici chiar cu bani! Bodyguardul îl luase deoparte şi-i şuşotise la ureche că nu putea să-l lase să intre acum, pentru că se schimba tura iar medicii mişunau prin tot spitalul. Dar pe la şapte îl va strecura cumva până la etajul doi, la sala de naşteri...

Doamne, cât îşi dorea să-i audă vocea! Dar nu putea s-o sune; să n-o trezească... Doctoriţa de la internări habar n-avea ce se întâmpla în sala de naşteri; nici nu păruse dornică să se intereseze, aşa că... În parcare, doar şase maşini; le pipăise capotele şi erau reci-sloi. Deci dl doctor Petrescu nu venise, semn că Ana lui mai avea multe contracţii de îndurat...

Îşi luase un ziar. N-avea însă stare să-l răsfoiască. Îşi luase un pachet de biscuiţi; n-ar fi putut însă să înghită nici măcar o fărâmitură. Dacă şi-ar fi cumpărat şi-o cafea, în cinci minute ar fi luat cu asalt uşa maternităţii. Se rezuma deci la a fuma, încruntat...

Ana-Maria

Uşa se deschidea din ce în ce mai des; probabil că se schimba tura, pentru că femeile în halate albe discutau acum pe voci coborâte... Auzea şi foşnete de hârtii; evident, "se făcea inventarul" - cine născuse, cine se internase, cine urma să nască... Cearceaful se trase scurt; o femeie mărunţică, de vreo cincizeci de ani, o privi atent preţ de-o secundă doar şi rosti cu voce tare:

- Ia nu mai staţi voi în pat! Ieşiţi şi plimbaţi-vă pe-aici, pe hol! Ca să aveţi travaliu scurt şi naştere uşoară! Hai! Care se simte în stare să se dea jos din pat, să iasă la plimbare!

Gata: le trezise pe toate! Decise să se ridice: şi-aşa, stătea degeaba în patul ăla! Oricum "nu-i avansase travaliul"! Iar de dormit, nici gând să mai doarmă!

Doamne, cine concepuse scăriţele alea? Şi paturile pentru struţo-girafe? Oricât s-ar fi străduit, tot n-ar fi reuşit să atingă scăriţa cu piciorul înainte să alunece de pe pat! Trebuia deci "să sară" din pat pe treapta scăriţei! O să aibă o problemă serioasă la întoarcere...

Abia acum văzu că avea un halat aruncat pe tăblia de metal, la capătul patului; şi-l puse pe umeri, luă telefonul şi porni spre uşă.

- Mămico, numai aici, pe hol! Nu pleci la plimbare prin curte!

Aprobă cu capul: doar nu era nebună, "să iasă la aer" la şase şi-un sfert! Şi-aşa, contracţiile erau înfiorătoare...

Holul se animase; prin faţa ei mişunau o grămadă de mămici - de vreme ce nu mai aveau ditamai burticile, trăgea concluzia că născuseră deja! Toate veneau sau plecau din prima cameră de pe hol - de la bebeluşi. La şase şi-un sfert, unele veneau să alăpteze, altele se duceau să mai aţipească puţin... Ia să-l sune pe Florentin! Oare el reuşise să adoarmă?

- Neaţa.

Nuu, cum să adoarmă?! Se sprijini de pervazul ferestrei şi reuşi să răspundă:

- Neaţa.

La aşa voce chinuită, aşa reacţie speriată:

- Ce-ai păţit?!

- ... Contracţia...

- Ah, ce m-ai speriat! Am crezut că s-a întâmplat ceva!

Preferă să nege printr-un soi de hâmâit; strânsul din dinţi o ajuta să treacă mai uşor peste contracţie... Răsuflă greu:

- Gata, a trecut. Am avut o contracţie.

- Chiar atât de rău te doare?

- E îngrozitor - şi nu mi-au dat nici măcar picături de ochi...

- Dacă nu ţi-au dat nimic, înseamnă că e mai bine aşa.

- Ştiu; dar mă doare...

- Medicul Petrescu e acolo?

- Nu ştiu; nu cred. Eu am aţipit pe la patru jumate şi m-am trezit acum un sfert de oră.

- Măcar l-au anunţat că te-ai internat?

- Da, imediat cum mi s-a repartizat un pat. Am auzit tot ce i-a spus doctoriţa de gardă şi te asigur că ştie că sunt aici.

- Atunci o să apară şi el, pe la opt probabil.

- Dacă se întâmplă ceva, apare într-un sfert de oră.

- Bineînţeles. Tu cum te simţi?

Sâsâi uşor: încă o contracţie...

- ... O contracţie, nu?... Stai liniştită şi aşteaptă să treacă.

Ce altceva mai putea face?!... Gata!

- ... Mă simt bine. Cică n-a avansat deloc travaliul, până acum. Începe să se schimbe tura; a apărut o altă asistentă, care ne-a spus să ieşim pe sală, să ne plimbăm ca să scurtăm travaliul.

- Aha! Iar tu eşti pe sală acum, nu?

- Cum ai ghicit?

- Bănuiam eu că o să fii prima care ascultă de sfatul medicului...

Începu şi ea să râdă:

- Pe mine mă doare de-mi ies ochii iar ţie îţi arde de glume!

- Şi când te gândeşti că unica voastră consolare, stagiul nostru militar obligatoriu, o să se desfiinţeze curând...

Ia uite ce glumeţ era soţul ei la şase dimineaţa!

- Eu sunt jos, în maşină. Cică nu pot să intru până pe la şapte, când se termină schimbul de tură şi vizita.

- Oricum, dacă urci aici, te gonesc asistentele. Nu văd nici un alt tătic prin zonă, să ştii!

- Şi crezi că mai pot sta mult în maşină? S-a făcut un fum...

Aha! Deci fuma de zor! Au, încă o contracţie!

- Vezi, că l-am sunat pe tata. Era în piaţă, după flori. A spus că n-are rost să vină toţi acum, să umple tot holul plus scările. Aşteaptă telefonul meu şi vin după aia, cu florile. M-a asigurat că mama n-o să încerce să reconstruiască maternitatea, că Mirela e pregătită să se mute cu tine în rezervă... Sper că nu te-ai răzgândit în privinţa rezervei!

- Nu, nu m-am răzgândit. Doar să stea ea cu mine; că eu cred că o să adorm imediat cum nasc...

- Bineînţeles că stă ea cu tine! Te superi foarte tare pe mine dacă-ţi spun că m-am dus acasă hotărât să fac supa de pui, dar am uitat complet de ea?

- De ce să mă supăr? Cred că chiar acum Mirela pregăteşte o cisternă de supă de-asta...

- Dac-ai şti tu de când mă tot gândesc cum o să fie, ce-o să fac... Şi uite că m-am înşelat! N-am avut stare să stau să curăţ puiul şi morcovii, să aştept să fiarbă...

- Oricum nu mi-e foame! Stai liniştit. Mă simt mai liniştită când ştiu că eşti aici, la vreo 30 de metri de mine...

Măi, să fie! Ce era cu contracţiile astea? Veneau mai des? Se opri din nou şi se sprijini de perete: parcă i se tăiaseră picioarele...

- ... Altă contracţie? Sunt mai dese!

Evident, erau mai dese...

- ... Dacă simţi că ceva nu e-n regulă, să le spui! Să nu taci! Să le spui!

Aproba cu capul, pentru că dinţii scrâşneau din cauza forţei cu care-i ţinea strânşi...

- ... A trecut?

Încă puţin...

- A trecut.

- Să le spui dacă nu te simţi bine! Dacă tu crezi că ceva nu e bine, să le spui!

Uşa sălii de naşteri se deschise; aceeaşi asistentă îi făcu semn să se grăbească înăuntru. Aoleu!

- Hai, că mă cheamă înăuntru!

- Să mă suni după ce se termină şedinţa!

Bufni în râs:

- Care şedinţă?

- Cu gravidele! De ce crezi că te cheamă? Vă face instructajul!

Florentin râdea; dar şi ea râdea:

- Şedinţă, pe naiba! Hai, că te sun când ies! Pa!

- Pa!

Închise şi se grăbi să intre în sala de naşteri: soţul ei trecea prin acelaşi amalgam de sentimente contradictorii prin care trecea şi ea. Era îngrijorat, se gândea că se putea întâmpla ceva rău; dar era şi fericit pentru că, în sfârşit, Florentina va intra în lumea lor, va fi lângă ei... Era şi emoţionat, şi speriat, şi nerăbdător...

- Hai, mămico, că vine domn' doctor la vizita de dimineaţă!

Aha! Deci "domn' doctor" care intra de gardă terminase cafeluţa şi venea să vadă gravidele! Frumos! Oare care domn' doctor?

- Jos halatul. Lasă mobilul pe masă, că nu ţi-l ia nimeni.

Femeia coborî mult tonul vocii:

- Vedeţi, că domn' doctor e morocănos de dimineaţă. Să fiţi iuţi şi să nu puneţi întrebări. De pe la zece încolo devine băiat de treabă...

Tinerele râdeau; ea doar zâmbea, pentru că avea iar o contracţie... Uşa se deschise "furtunos"; se trânti apoi. O voce de bărbat bombăni ca pentru el:

- Neaţa. Hai, pe masă!

Halatul alb trecu pe lângă ea ca fulgerul; strângând din dinţi, îl văzu apropiindu-se de una dintre gravide şi luând-o de braţ:

- Ce faci tu? Cum te simţi? Cum e?

Aa, "pacienta lu' domn' doctor"! Ea avea tratament preferenţial în dimineaţa asta! Era dealtfel prima la control... N-o deranja ideea; oricum nu se putea clinti de-acolo, pentru că nu se terminase contracţia şi pur şi simplu nu putea să se clintească...

Asistentele roiau în jurul mesei de consultaţie; femeia care le sfătuise să iasă la plimbare era chiar lângă bărbatul în halat, înarmată cu snopul de fişe, pregătită parcă "să-i prindă vorbele pe-o tipsie de aur"... Ce balaur! Contracţia se terminase; acum îl privi lung... Părea buimac de somn; evident, i-ar fi plăcut să mai doarmă vreo opt ore! Poate fusese la un chef; că părea şi mahmur, era nebărbierit...

- Dilataţie unu. Mai ai de aşteptat. Următoarea.

Halal mitocan! Se purta cu fetele astea ca un veterinar! Pacienta lui fusese coborâtă frumos de pe masă; următoarea însă fusese poftită la control cu un gest "cam din topor". După care individul înfipsese mâna în mănuşă şi băgase mâna ca în butoiul cu varză... Las' că i-o zicea ea!

- Şi tu mai ai. Următoarea!

Asistenta o privi pătrunzător:

- Hai!

Se apropie de masă şi preferă să urce singură: decât să rişte să fie şi ea îmbrâncită... şi să-şi piardă răbdarea, "să-i scape una de duh" în romanes... Dobitocul! Rosti scurt, tare, încruntându-se:

- Au!

"... în norocul mătii de măcelar!" În gând, fireşte; că era departe rău Câmpina aia... Era pregătită să-i spună exact ce gândea în acele momente, în patru limbi de circulaţie internaţională; şi-apoi să iasă, să coboare scările, să urce în maşină şi să schimbe şi medicul, şi maternitatea! Eventual şi ţara! Răcnetul "măcelarului" o lăsă însă cu gura căscată:

- Voi aţi înnebunit? Sunteţi tâmpite? Are dilataţie şase! Cine-i medicul ei?

Ridică grăbită capul şi-l privi lung: cum adică? Ce se întâmplase? De ce răcnea aşa? De ce le făcuse tâmpite? Medicul smulse mănuşa din mână şi scoase mobilul din buzunar. Una dintre asistente se învrednici să-i răspundă la întrebare:

- Domnul doctor Petrescu.

Toate cele trei asistente se repeziră acum spre ea; fu nu ajutată, ci ridicată la propriu de pe masă! Medicul mărşăluia nervos prin toată sala de naşteri...

- Bună dimineaţa, domnule doctor! Dulce somnul la şase jumate; aşa-i?

Na, că ştia să zâmbească! Avea şi simţ al umorului! Măcelar cu simţ al umorului; ca în bancurile seci cu majordomul John... Bărbatul întinse mâna; asistenta îi puse în palmă hârtiile.

- Măi Paule, aşa-i că ai o pacientă pe nume Ana-Maria Manola-

che?... Păi aşa a zis şi ea: că ai!

Mai făcea multe miştouri? Că ea una tocmai se hotărâse ca, imediat cum se termina contracţia asta, să-i ia telefonul din mână şi să-i spună ea domnului doctor exact cum stăteau lucrurile!

- Vino încoace, că are dilataţie şase. Şi dacă s-a internat la unu jumate cu 1, eu zic că o să fii destul de ocupat până pe la prânz, aşa...

Gata contracţia. Dispăruse şi dorinţa lăuntrică de a-l pocni pe acel măcelar direct la *cojones* - pentru că îl chemase, în sfârşit, pe medicul ei...

- Sigur. Vrea peridurală?... Bine. Te aştept.

Îl văzu apăsând butonul şi revenind lângă masa de consultaţie:

- Perfuzie. Pregătiţi-o, că naşte prima!

Aha!

Avu impresia că meteoritul care-o lovise îi deviase brusc orientarea direct spre centrul Universului; toate asistentele aveau acum ceva de făcut la ea! Una îi sufleca mâneca, în timp ce cealaltă venea cu vata îmbibată în spirt; iar "preferata ei", singura care îi acordase o oarecare atenţie, monta cu gesturi sigure o perfuzie pe un stativ şi-un tub de plastic în pungă şi multe alte chestii... Tot ea o trase uşor spre pat; puse mâna pe cearceaf şi nici nu simţi înţepătura...

- Acum, totul e să nu îndoi mâna: să nu-ţi spargi vena. Ţine-te de stativ şi sprijină-te cu încredere de el. Mai plimbă-te pe-aici, printre paturi; că pe hol nu mai ai voie să ieşi.

Aprobă cu capul: iar avea o contracţie... Asistenta o mângâia uşor pe spate:

- Hai, că trece acum! Să vezi tu: în jur de ora zece, naşti! Şi din clipa când iese, nu te mai doare deloc! Doctorul Petrescu are mână uşoară... Mai e?

Mai era un pic...

- ... Gata. Hai, nu te-ai obişnuit deja cu ele?

- M-am cam obişnuit...

- Păi vezi? Te sprijini de stativ, strângi din dinţi şi trece! Am văzut că ştii cum să respiri; bravo!

Fu mângâiată uşor pe cap; gestul o lăsă cu gura căscată, deoarece contrasta fantastic cu "atenţia" care i se acordase până atunci...

- Iar când o fi să naşti, o să te-ajut eu. Să vezi ce uşor şi ce repede o să naşti!

... Deci ea era, de fapt, moaşa! Bun! Singurii oameni din spitalul ăla care dădeau dovadă de umanitate erau medicul şi moaşa ei! Perfect! Femeia îi şopti la ureche:

- Or să moară de invidie toate mămicile astea cu peridurale!

Acum chiar nu mai putea reacţiona...

- Te las singură, că trebuie să-l asist pe domn' doctor la control. Dar dacă e ceva, să-mi zici!

Aprobă scurt.

- Începi să te-nvârţi pe-aici. Uşurel, încetişor, important e să te mişti.

Aprobă din nou; femeia luă fişele din mâna asistentei şi se grăbi "să prindă vorbele pe tipsia de aur"... Păi să pornească la plimbare, nu?

Primul drum - la noptieră, după telefon! Îl luă şi preferă să se ascundă puţin de privirea măcelarului; se refugie lângă uşa sălii de naşteri şi selectă numărul...

- Gata şedinţa?

Şopti încetişor:

- Ss, că sunt în sala de naşteri! Gata controlul de dimineaţă. Am dilataţie şase şi nasc prima. Medicul Petrescu e în drum spre maternitate.

- Bun! Florentina ce face?

Începu să chicotească:

- Păi cred că-şi face curaj; nu?

- Acum eşti tu glumeaţă!

- Îmi permit: am perfuzie...

- Ţi-a pus perfuzie?

- Da.

- Cu ce?

- Habar n-am, că mă doare la fel. Probabil cu glucoză!

- Contracţiile sunt la fel de dese?

- Ba parcă mai dese. De parcă m-ar grăbi cineva...

Plecă mult capul, ascunzându-se la adăpostul zidurilor:

- Moaşa a spus că în jur de ora zece nasc.

- Bun! Perfect! Până la zece, reuşesc să intru şi eu...

- Vezi, poate intri cu domn' doctor! Ţi-am spus că vine încoace!

- Ar fi perfect! Ia să mă duc eu să mă postez lângă uşă...

- Hai, că trebuie să închid. Te mai sun eu!

- Sau te sun eu, când vine domn' doctor!

- Nu mă suna, să nu fac gălăgie aici!

- Bine.

- Pa!

- Pa!

Lăsă telefonul pe noptieră şi începu să se plimbe, încetişor, pe lângă paturi...

Florentin

Ah fir-ar să fie! Medicul intrase cu maşina direct în curtea interioară! Se grăbi să încuie portiera şi să se apropie de poartă; dar îl văzu alergând spre camera de gardă, scoţându-şi geaca din mers... Gata; îl ratase. Cum naiba mai intra el în maternitate?

Se opri lângă uşă; bodyguardul îl vedea de-acolo. Acum aştepta...

Aoleu! Florăria! Ora şapte era destul de rezonabilă pentru acel telefon, date fiind circumstanţele; scoase deci mobilul şi selectă numărul Laurei...

- Da.

- Neaţa.

- Neaţa.

- Te-am sunat să-ţi spun că sunt la maternitate.

- Aa, OK! Stai acolo liniştit! Îl sun eu pe Ovidiu, să-l trimit să facă tură dublă.

- Spune-i că oricând are nevoie, fac şi eu tură dublă.

- Stai liniştit! Cum e? A născut?

- Încă nu; e în sala de naşteri, iar medicul ei tocmai a năvălit în clădire...

- Asta-i bine. Sună-mă când ştii nişte dimensiuni; ca să ştiu ce rochiţă să iau!

Începu să râdă; ea însă nu râdea:

- Nu râde, că am dispoziţii clare de la şefu'! Trebuie să iau azi una bucată trusou de prinţesă! Să nu te pună necuratu' să nu mă suni, că foc mă fac!

- Bine, te sun!

- OK! Hai că-l sun acu' pe Ovidiu! Pa!

- Pa!

Închise, zâmbind slab: deci Mugurel dăduse dispoziţie ca asistenta să cumpere cadoul... Oare Ana luase în calcul şi vizita colegilor lui? Habar n-avea; presupunea că, în lungile ore cât stătuse singură acasă, se gândise şi la asta. Deci ştia şi de apariţia Laurei, a lui Mugurel... Poate şi a lui Ovidiu, deşi el făcea tură dublă...

Îşi aprinse o ţigară: să aştepte acum. Doamne, cum ura aşteptarea asta! Ana cum naiba reuşea să aştepte? Şi cu durerile alea cu tot?

Ana-Maria

Uşa se deschise, se închise... Ea una era concentrată asupra contracţiei. Se sprijinea cu stânga de stativul perfuziei şi cu dreapta de patul uneia dintre "vecinele de suferinţă". Strângea din dinţi şi respira "ca la carte"... Mâna se aşeză uşor pe umărul ei:

- Cum e? Doare tare; aşa-i?

Întoarse doar privirea spre el: tot corpul îi era crispat...

- Bag seamă că doare tare. Hai, că acum trece; uşurel...

Bine că venise! Doamne, avusese momente când se gândise că

Paul Petrescu n-o să mai vină azi la Giuleşti! Că o să plece la Câmpina, la parastas, iar ea o să trebuiască să nască cu măcelarul... Gata; trecuse. Acum îşi permise să zâmbească:

- Bine-aţi venit.

Medicul o privi lung... şi începu să râdă:

- Nu v-a spus dna Ancuţa că după ora zece e chiar băiat de treabă?

El râdea, moaşa râdea... Deci măcelarul avea o reputaţie bine împământenită! Chestia aia cu "băiatul de treabă" era modul în care colegii făceau mişto subtil de el! Iar medicul ei şi moaşa se înţelegeau extrem de bine, dacă făceau aceleaşi mişto-uri, de aceleaşi persoane! Tii, lucrurile deveneau din ce în ce mai "roz"! Perfect!

- Ce zici: mai suporţi un consult?

Aprobă grăbită cu capul şi porni singură spre masă. Paşii se îndepărtară; hârtiile începură să foşnească în spatele ei...

- Deci te-ai internat la unu jumate. Şi nu m-ai sunat.

- Păi n-am vrut să vă trezesc doar ca să vă spun că am contracţii. După care am auzit-o pe dna doctor când v-a sunat - şi-am zis că nu mai are sens...

- Eşti printre puţinele gravide care nu m-au sunat niciodată.

- V-am sunat totuşi o dată.

Când pierduse sarcina. Poate că el uitase; ea însă nu va uita niciodată...

- Nuu, aia nu se pune! Hai să vedem.

Doamna Ancuţa o ajută să se urce pe masa de consultaţie. Şi-acum avea emoţii...

- ... Deci dl doctor m-a sunat pe la şase jumate. E şapte jumate şi ai dilataţie şapte. Să ştii tu că o să avem o problemă!

Ah, ce contracţie puternică! Reuşi totuşi să ridice capul; el nu se grăbi s-o lămurească:

- Hai, ridică-te.

O sprijiniră amândoi; totuşi, era al naibii de dificil să facă mişcarea aia cu contracţie cu tot! Şi ce-o durea! Scrâşni printre dinţi:

- Ce problemă?

- Păi fă şi tu un calcul! La zece jumate, gata! Dacă nu cumva te mai plimbi vreo oră, aşa, şi ne faci o surpriză...

Doamne, ce-o speriase! Răsuflă uşurată: partea asta cu medicul glumeţ avea avantaje... şi dezavantaje! Trăsese o sperietură zdravănă când îl auzise vorbind despre "o problemă"!

- Aşa. Acum ia să te-ntreb eu o chestie; dar serios vorbind... Vrei peridurală?

Îl privi lung, drept:

- Nu.

- E "ultima strigare"! Peridurală sau nu?

- Nu.

- Eşti sigură? Să ştii că eu, dacă ar trebui să nasc, n-aş face-o fără peridurală!

Începu să râdă: daa, dacă era să nască el... Medicul o bătu uşor pe umăr:

- Nu; încă n-ai nevoie de peridurală. Tu fă cerculeţe pe-aici, cât fac eu nişte cerculeţe pe lângă tonomatul cu cafea.

Aprobă cu capul; porni în "periplul" ei pe lângă paturi şi-l văzu ieşind din sala de naşteri...

Doamne, cât de liniştită se simţea acum! Medicul ei venise prompt, aşa cum promisese! Moaşa era de treabă! Amândoi dăduseră ca oră probabilă a naşterii, ora zece! Mai era puţin! Încă puţin!

Obosise să se tot învârtă aşa! Totuşi, de la şase şi-un pic făcea ture-ture pe-acolo! Porni spre pat, luă broşura şi-o deschise: dacă tot se plimba de colo-colo, să se şi informeze! Şi-aşa, prea multe obstacole n-avea în calea acelor... "cerculeţe".

Florentin

Oof, în sfârşit! Bodyguardul îl privea lung, cu subînţeles; aruncă ţigara, suflă lung fumul şi intră. Îi strecură bancnota; şoapta fu promptă:

- Etajul doi. Să nu stai pe hol, să te vadă vreun doctor, că te dă afară!

Aprobă scurt şi se grăbi spre scări: doctorii cu siguranţă foloseau liftul!

Etajul doi. Mai fusese o dată acolo, când născuse Ioana. Revăzând holul, îşi amintise imediat aşezarea sălii, a saloanelor... Lăsă geanta de voiaj chiar lângă uşa de la toaletă - în caz că ieşea vreo asistentă isterică, intra acolo şi aştepta să treacă "pericolul"! Îşi pregăti meticulos camera digitală...

Reveni pe coridor. Se sprijini de tocul uşii. Aştepta acum...

Dacă s-ar fi întâmplat ceva cu Ana, ea l-ar fi sunat. Se convinsese deja că soţia lui nu-i ascundea nimic. Şi cum ea încercase să-l implice în fiecare moment din sarcina aia, cu siguranţă nu-l va exclude tocmai din naştere!

Oof, abia ora opt jumate! Mai avea de aşteptat! Ana lui o să nască în jurul prânzului...

Totul era pregătit. Întinsese pătuţul, verificase de dimineaţă aşternutul, biberonul, pachetul de Pampers, şerveţelele umede, hăinuţele impecabile din şifonier... Cutia cu lapte praf era în dulap, pe raftul de sus. Uleiul era pe noptieră; cremele Florentinei erau în dulăpiorul cu medicamente. Aveau beţigaşe pentru urechi, spirt, iod, bandaje... Aveau tot ce le trebuia. Se asigurase că în bagajul Anei nu era nici un costumaş...

Abia acum îşi dădea seama că le lipsea totuşi un lucru esenţial: cartea despre bebeluşi. Dacă acolo, în maternitate, se va ocupa Mirela de micuţă, luni de la prânz Ana va avea o mică problemă...

Oare soţia lui se documentase în privinţa îngrijirii Florentinei?

Hei! Cu siguranţă, se super-informase! Soţia lui era foarte precaută din fire; nu pleca la cumpărături fără sacoşe, nu punea rufele la spălat dacă ştia că n-are detergent în casă... Şi avea întotdeauna o mică rezervă de detergent în casă! Cu o asemenea nevastă şi mămică, n-avea de ce să se îngrijoreze! Ana ştia deja tot ce trebuia să ştie despre Florentina şi nevoile ei. Aşa că...

Aşa că el se tot gândea la naştere. Oare cum o să fie? Oare o să nască uşor? Oare o să-i facă episiotomie? Ştia că soţia lui avea groază de tăietura aia; spera din tot sufletul să nu fie nevoie de ea. Numai când se gândea în ce consta, îl treceau fiori reci! Sigur, medicul Petrescu o să-i facă Anei anestezie locală; dar după ce va trece efectul anesteziei...

Oof, micuţa lui zână nu va scăpa atât de uşor de dureri! Dacă ajungea la tăietură... Hei! Important era să nu ajungă la tăieturi mai mari şi mai periculoase! Doamne fereşte de vreo cezariană!

Cât era ceasul?... Trecuseră cinci minute. Tare-ar fi fumat o ţigară... Dar mai bine nu! Şi-aşa, fumase deja un pachet, de la unu jumate până acum! Trebuia să se calmeze! Şi să înceteze cu ţigările alea! Simţea deja o durere surdă, ca o mână care-i ţinea muşchii omoplaţilor. Aşa că gata cu fumatul până diseară! Adică până după naştere!

... Să-l sune şi el pe Ovidiu?... Să se abţină! Şi să înceteze odată! Ce naiba, avea şi el o vârstă! Şi se comporta ca un şcolar de clasa I, nerăbdător să primească premiu-ntâi cu coroniţă!

Holul începea să se anime. Văzu un tătic aşezându-se comod pe unul dintre scaune; luă geanta şi se aşeză lângă el. Dacă erau doi, nu se mai lua nimeni de ei. Şi-aşa, orele de vizită începeau la zece; nu mai era mult "până la deschiderea oficială". Privea lung uşa pe care scria "sala de naşteri"...

Venise şi soţia bărbatului. Vorbeau despre naştere, despre băieţelul lor, despre ce-i mai trebuia mămicii... Asculta, privind atent uşa aceea cu geamuri mate, şi "inventaria" în minte bagajul Anei. Bifa, rând pe rând, fiecare lucru pe care femeia îl cerea; începea să se îngrijoreze la gândul că el nu va avea motiv să se întoarcă diseară târziu la maternitate...

Oare cum vor evolua lucrurile? Cum va decurge vizita familiei lui?

Evident, imediat cum afla că Ana născuse, îşi va anunţa tatăl că avea o nepoţică. Apoi se va duce şi va achita rezerva. Apoi le va aştepta să iasă; vor merge în rezervă, va sta de vorbă cu Ana, cu Florentina... Şi apoi vor apare părinţii lui, fraţii lui, surorile lui... Aoleu, s-o sune

şi pe Nina! Că Ana avea multe pe cap, şi poate uita tocmai de zăpăcita aia mică! După care o să stea lângă Ana... Vizita alor lui se va prelungi până după amiază. Bănuia că vor pleca împreună, pentru că Ana nu dormise toată noaptea şi cu siguranţă abia aştepta să tragă un pui de somn zdravăn, fără vise. O să-şi invite părinţii să vadă pregătirile pentru Florentina - ca să-i determine să nu cumpere şi ei pătuţ, căruţ, hăinuţe, lapte, biberoane şi Pampers. Şi ca să le arate că se gândiseră la toate. Că aveau mintea pe umeri. Că ştiau ce le trebuia şi nu făceau economie în privinţa fetiţei lor. Că erau o familie adevărată, de sine stătătoare. Că nu greşiseră atunci când avuseseră încredere în el şi-l lăsaseră să plece de la ei, cu familia lui. Iar după aia o să rămână singur acasă...

Probabil că abia atunci va reuşi şi el să mănânce ceva. Şi poate să şi adoarmă, preţ de două-trei ore. Poate că va dormi neîntors 12 ore... Şi el era obosit. Vineri dimineaţa aprovizionase, stătuse la vânzare, seara dormise cam trei ore şi-apoi îl invadase emoţia, nerăbdarea şi îngrijorarea...

Aha! Apăruse şi doctorul! Se grăbi să se ridice; se întrebă, aproape imediat, de ce naiba se ridicase! De vreme ce medicul venea din hol, nu din sala de naşteri, ce voia să-l întrebe? Ce spera să afle?

Fusese văzut; medicul Petrescu zâmbea. Decise să zâmbească şi el:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa. Emoţii?

- Bineînţeles!

- Stai liniştit, tăticule; e nouă şi-un pic, aşa că sigur are dilataţie opt şi se plimbă prin sala de naşteri. Nu vrea peridurală, deşi are dureri mari; o să aibă o naştere scurtă.

Ia uite ce de lucruri îi spunea acum, înainte s-o vadă pe Ana! Oare era medium medicul ăla?

- Fetiţa e bine; moaşa o ţine sub supraveghere, aşa că n-ai de ce să te îngrijorezi. Vrei să asişti la naştere?

Poftim? Probabil că făcuse o faţă extrem de lungă şi panicată, de vreme ce medicul râse:

- Bănuiam eu! Atunci stai aici cuminte; dacă apare cineva şi încearcă să te convingă că n-ai ce căuta în maternitate în afara orelor de vizită, spune-i că ai venit să-mi aduci un bagaj, eu sunt într-o naştere, aşa că mă aştepţi să termin ca să-mi dai bagajul. Şi-atât.

Aprobă scurt cu capul. Bărbatul se îndepărtă:

- Mă duc s-o ţin de vorbă.

Aprobă din nou... şi-i veni o idee trăznită! Scoase camera, o porni şi-o ridică:

- Dle doctor!

Bărbatul se întoarse, mirat... Şi-l admonestă cu degetul, râzând:

- Numai trăznăioare faceţi amândoi! Ea pierde dopul, tu mă pozezi cu uşa...

Sigur; numai trăznăioare făceau! Uşa se închise; se reaşeză pe scaun, privi lung fotografia...

Adevărul era că orice naştere reuşită începea cu imaginea medicului intrând în sala de naşteri! Va fi deci prima din album! Sau să pună fotografia asta pe cartonul din dormitor? La sfârşit?... Se mai gândea el!

Era mult mai liniştit acum. Medicul Petrescu era vesel; deci lucrurile erau aşa cum trebuiau să fie. Spre mai bine, fireşte! Să aştepte deci vestea cea mare, înarmat cu răbdare...

Ana-Maria

Uşa se deschise larg; medicul Petrescu zâmbi:

- Cum e la plimbare?

Să-i mai răspundă? Evident, el nu-i aştepta răspunsul:

- Te documentezi în materie de bebeluşi?

Aprobă scurt cu capul.

- Lasă, că te documentezi acasă. Oricum nu-ţi stă mintea la asta.

- Nu e a mea...

Bărbatul privi scurt coperta şi zâmbi:

- O să primeşti şi tu una, când te externezi. Las-o; haideţi să vă spun o poveste...

Se grăbi să lase cartea: medicul Petrescu îi spusese întotdeauna poveşti extrem de interesante... şi "la obiect".

- S-o luăm cu începutul, nu? Vezi tu uşa asta mare de-aici? În spatele ei e sala de naşteri propriu-zisă. O să intrăm cu toţii acolo, tu te urci pe masă, împingi zdravăn, doamna Ancuţa o să-ţi dea o mână de ajutor şi-o să auzi o mică răzvrătită cerând sus şi tare să intre înapoi, la întuneric şi căldurică...

Aha!... Adică aia fusese toată naşterea?

- Da' ce credeai, că o să stai vreo patru ore aşa, cu picioarele-n sus? Nu vezi câte gravide aşteaptă să se elibereze masa aia? Sigur, nu că n-am avea două mese în camera de naşteri; dar...

Râdea; chiar dacă avea din nou o contracţie, se aplecase spre patul uneia dintre gravide şi-i curgeau lacrimi din ochi...

- Întrucât până acum ţi-am examinat fetiţa doar aşa, după contur, e normal ca primul lucru care se întâmplă după naştere să fie satisfacerea curiozităţii medicilor...

Doamne, ce era cu el?

- În plus, am auzit că azi-noapte colegele tale de sală de naşteri au avut printre ele o mămică nu foarte fericită. Aşa că aş vrea să audă şi ele povestea asta, pentru că gravidele n-au voie să fie îngrijorate şi mai ales neinformate.

Aha! Acum ştia ce era cu el...

- Doctoriţa neonatolog o s-o ia pe picea ta şi-o să-i examineze pielea, o să-i măsoare pulsul şi rata cardiacă, o să verifice dacă e o tipă glumeaţă studiindu-i grimasele, iritabilitatea şi reflexele, o să vadă cum stă cu tonusul muscular şi-o să vadă şi cum e cu glasul şi respiraţia. După care o să-i dea o notă, numită scorul Apgar.

Evident! Ştiuse deja asta; dar n-o ştiuse la forma mai "glumeaţă": o citise, sec, în carte. În sala de naşteri era o linişte mormântală: toate gravidele constataseră probabil că existau pe lumea asta şi altfel de medici, în afară de ăia care plecau în concedii şi ăia care băgau mâna în butoiul cu varză. Aşa că îl priveau pe medicul ei şi-l ascultau fără să răsufle parcă... În plus, amintirea brunetei care fixa cu ochi absenţi tavanul nu le va ieşi poate niciodată din minte - nici uneia dintre ele!

- Concret, doctoriţa îi va evalua, în primul şi apoi în cel de-al cincilea minut de viaţă, principalele funcţii vitale, ţinând cont de cele cinci semne clinice: ritmul cardiac, respiraţia, coloraţia pielii, reflexele şi tonusul muscular. Valoarea maximă a fiecărui parametru se notează cu 2 puncte. Dar medicii pediatri nu sunt deloc generoşi când fac asemenea evaluări; dau destul de rar nota 10. Asta nu este un motiv de îngrijorare. Sunt foarte scrupuloşi şi ţin cont de cele mai mici abateri de la valorile standard. E şi normal, dacă stăm să ne gândim că este vorba despre un bebeluş abia sosit pe lume, şi orice scăpare poate avea consecinţe grave în viitor. Nu ţi se pare normal?

- Ba da.

- Şi promiţi că nu te necăjeşti dacă n-o să-i dea decât un 9?

- Promit.

- OK. Hai să discutăm acum despre fiecare notaţie în parte. În primul rând, activitatea aparatului cardio-vascular. Frecvenţa bătăilor cardiace la nou-născut este mai ridicată decât la adulţi. Bătăile inimii pot depăşi cu mult 100, ajungându-se chiar la 120-130 de bătăi pe minut. Dacă ritmul cardiac este sub 100, înseamnă că ceva nu e în regulă. Cel mai probabil, nou-născutul a suferit un anumit grad de axfisie la naştere. Dacă pulsul este normal, bebeluşul primeşte 2 puncte; dacă frecvenţa bătăilor cardiace este sub 100, va primi un punct. Iar dacă nu se percep bătăi cardiace sau sunt precare, lente şi neregulate, se notează 0 puncte.

Acum chiar că era o linişte mormântală. Amintirea brunetei, coroborată cu acel "zero puncte"...

- Un nou-născut respiră foarte des: 40-60 respiraţii pe minut. O asemenea activitate respiratorie este normală şi se notează cu 2 puncte; respiraţia rară, neregulată, va fi notată cu doar 1 punct, iar absenţa respiraţiei, cu 0 puncte.

Gata: le panicase pe toate. Inclusiv pe ea! Medicul Petrescu îşi

văzu însă, imperturbabil, de povestirea lui:

- Hipertonia fiziologică a nou-născutului, cu preponderenţă a muşchilor flexori, e normală. De unde şi poziţia caracteristică: culcat pe spate, mânuţele cu pumnii strânşi adunate la piept şi picioruşele îndoite din genunchi. Ea dispare în primele 2-3 luni de viaţă. Un copil sănătos îşi mişcă foarte activ membrele, dă din mâini şi din picioare. Unui asemenea "neastâmpărat", cu mişcări active ale întregului corp, i se acordă 2 puncte. Unul apatic, lent, cu uşoare flexii ale membrelor va primi doar un punct. Iar dacă musculatura este flască, mişcările fiind absente, pe scala Apgar se indică 0 puncte.

Ar fi vrut să-l întrebe dacă fetiţa ei, neastâmpărată din fire, ar fi putut totuşi primi 0 puncte la testul ăsta; îşi dădea însă seama că ar fi fost o întrebare stupidă, pentru că toţi bebeluşii erau mari dansatori în burtică şi totuşi evaluarea mişcărilor era inclusă în testul Apgar...

- Nou-născutul trebuie să aibă unele reflexe, pe primul loc fiind ţipătul. Apoi, reflexul de bază care se manifestă la atingerea colţurilor gurii, când micuţul întoarce capul şi deschide gura în direcţia de unde a venit atingerea. Semn de căutare a sânului mamei. Dacă aceste reflexe există şi copilul scoate un ţipăt puternic şi prelung, nu există motive de îngrijorare şi şi-a asigurat 2 puncte. Dacă ţipătul este slab, cu intermitenţe, semănând mai degrabă cu un scâncet, va primi doar un punct, iar dacă nu scoate nici un sunet va fi notat cu 0. Culoarea pielii unui nou-născut sănătos poate varia de la roz-pal la roz intens, notată cu două puncte. Dacă se observă învineţirea extremităţilor, corpul fiind rozaliu, se va indica un punct. Dacă pielea îi este palidă, albăstruie, va fi notată cu 0 puncte.

Şi-acum de ce tăcea? Nu vedea că le panicase pe toate? După ce toate aflaseră că bebeluşul brunetei luase Apgar 3, el le descrisese cum arăta copilul care primea 0 puncte şi tăcea? Într-un târziu, medicul continuă:

- Naşterea nu depinde numai de mamă. Depinde şi de medic, şi de moaşă, şi de multe-multe altele, inclusiv de voinţa Celui de Sus. Există în această cameră o gravidă cu sarcină dificilă? Aveţi, vreuna, sarcină toxică? Probleme cu sângerări pe perioada graviditătii? Aţi mai fost internate pe perioada sarcinii? Vreun bebeluş în prezentaţie pelviană?

Nici un răspuns. Începu să zâmbească uşor: medicul Petrescu, medicul pe care ea îl cunoştea destul de bine deja, nu începuse acea povestire înainte să se asigure că avea de-a face numai cu gravide "exemplare". De ce oare se îndoise de el?

- În cazul ăsta, e clar: doamna doctor neonatolog, deşi e zgârcită când dă note, va avea o tură infernală. Pentru că va trebui să dea note mari; iar ea, precaută din fire, nu poate dormi când ştie că a dat note mari. Din precauţie şi grijă pentru bebeluşi...

Acum, sigur, zâmbeau toate! Ea nu le vedea: ea se aplecase din nou şi "stropea cu stoicism" cimentul cu lacrimi...

- Şi-acum, că v-am liniştit, să salvez şi ochii doamnei doctor. Pentru că nu toate mămicile sunt extrem de înţelegătoare, mai ales când vine vorba de bebeluşul lor nou-născut şi mai ales când ele sunt sus, cocoţate pe masa de naşteri, şi-o văd pe doamna doctor făcând tot soiul de teste pe odorul abia venit pe lume...

Începuseră să râdă. Nu era râsul lor, evident: auziseră ceva despre "tot soiul de teste" şi realizaseră probabil că simpla examinare a copilului era doar începutul...

- Deci imediat după naştere, odorul vostru ajunge în mâinile doamnei doctor... Îi sunt verificate fontanelele, existenţa vălului palatin, dacă are sau nu displazie de şold. Sunt controlate reflexele înnăscute, i se numără degetele de la mâini şi picioare. Urmează măsurătorile şi cântărirea. Centimetrii şi gramele înregistrate, împreună cu alţi indicatori, constituie dovada faptului că micuţul s-a născut la termen. Şi-acum, să-i luăm pe rând! Unul dintre cei mai importanţi indicatori este greutatea. Oof, e greu aşa! Haideţi pe hol, la o ţigară şi-o cafea!

Hohote de râs! Evident! Cum să iasă toate gravidele din sala de naşteri "la o bârfă mică" pe hol, la o ţigară şi-o cafea? Ar fi fost o scenă... Domn' doctor s-ar fi ales cel puţin cu un avertisment!

- Nici o doritoare? Bine; stăm aici atunci. Cei mai mulţi copii au la naştere între 3 şi 4 kilograme. Adesea se nasc şi micuţi dolofani, care depăşesc 4 kilograme, ajungând chiar şi la 5 kilograme. În primele zile de viaţă, nou-născuţii îşi pierd o parte din greutate, ceea ce nu e un motiv de îngrijorare: naşterea reprezintă pentru bebeluş un şoc. La un asemenea stress organismul reacţionează prin scăderea în greutate. Dacă un copil născut înainte de termen scade prea mult, va fi sleit de puteri şi va suge foarte slab; se vor impune deci măsuri de normalizare a greutăţii într-un timp cât mai scurt. Acesta este motivul pentru care nou-născuţii care la naştere au sub 2,5-3 kilograme necesită o supraveghere strictă şi o alimentaţie corectă. Şi înălţimea este foarte importantă. Aşa se poate stabili dacă micuţul s-a născut la termen şi se poate evalua gradul de dezvoltare a aparatului locomotor. În medie, lungimea corpului este de 50 centimetri, cu o variaţie de 5 centimetri plus sau minus. Circumferinţa capului variază între 33 şi 37 de centimetri. Uneori, circumferinţa capului depăşeşte cu 2 centimetri circumferinţa pieptului; nou-născutul pare a avea capul cam mare, iar corpul, în comparaţie cu capul, pare cam mic. Şi-asta în timp ce mâinile şi picioarele par mult prea fragile... Parametrii se echilibrează după câteva luni de la naştere. Revenind la ochii doamnei doctor neonatolog... Dacă o s-o vedeţi înţepându-vă odorul în călcâi, să nu vă supăraţi pe ea. Trebuie să-i facă analiza sângelui, pentru a putea depista eventuale afecţiuni genetice, cum sunt fenilcetonuria şi hipotiroidismul congenital.

OK. Spusese "lucruri mari", acum urma să le lămurească. Medicul privi scurt ceasul şi continuă:

- Să încep cu fenilcetonuria. Se urmăreşte atestarea unei tulburări înnăscute de metabolism, respectiv absenţa unei enzime care intervine în sintetizarea fenilalaninei în tirozină. Care contribuie la transmiterea impulsurilor electrice la creier. Ceea ce înseamnă că, treptat, în sângele nou-născutului se acumulează fenilalanină. La un moment dat concentraţia ei devine toxică, situaţia devenind critică. Surplusul respectivului aminoacid conduce la tulburări digestive, erupţii cutanate şi, mai grav, la întârzierea dezvoltării psihice. Dintr-o asemenea situaţie există o singură ieşire: stoparea aportului de fenilalanină în organismul copilului. Pentru aceasta, chiar din primele sale zile de viaţă, hrana lui trebuie să nu conţină nici un miligram din respectivul aminoacid. În caz contrar, se ajunge la serioase perturbări atât în ceea ce priveşte dezvoltarea fizică, cât şi cea psihică a copilului. Dacă se întâmplă asta, nici un medic şi nici un medicament nu vor mai avea efect asupra afecţiunii. De aceea acest test se face imediat după naştere: pentru că fiecare minut contează. Hipotiroidia este un sindrom datorat insuficienţei de hormoni tiroidieni, care conduce la o slabă activitate a glandei tiroide. Hipotiroidismul infantil se manifestă prin tulburări de creştere şi dezvoltare, cea psihică fiind atât de accentuată încât dacă nu se recurge imediat la tratament, în primele trei luni de viaţă, tulburările vor fi ireversibile.

Şi iar le panicase... inclusiv pe ea...

- În concluzie, vă asigur că toate testele care se vor face pe bebeluşii voştri sunt mai mult decât necesare, iar doamna doctor nu-şi pregăteşte lucrarea de doctorat pe copilaşii voştri.

Iar le făcuse să râdă! Îl văzu privind din nou ceasul şi îndreptându-se spre ieşire:

- Mă duc "să mai citesc o ţigară", până-ţi faci tu curaj...

OK! Uşa se închise scurt; moaşa începu să râdă:

- Doctorul Petrescu nu încetează să mă uimească...

Aprobă scurt cu capul: iar avea o contracţie de-aia păcătoasă...

- Cum ai ajuns pacienta lui?

- ... Într-o zi, am avut nevoie de un consult. Şi-am intrat în primul cabinet pe care l-am văzut.

- Ai fost norocoasă!

Ce voia să spună? Tânăra din ultimul pat spusese acele cuvinte ca pe-o constatare... Dădu să-şi reia plimbarea... dar descoperi că nu se mai putea mişca. Durerea parcă era continuă acum. Contracţiile deveniseră parcă o lungă contracţie...

- Ia stai tu cuminte acolo!

Moaşa se grăbi să aducă o brancardă; una dintre asistente o prinse

de braţ şi-o trase spre stânga. În mai puţin de două secunde, se pomeni lungită pe acel obiect devenit brusc extrem de îngust, după opinia ei...

- Stai acolo!

Nici nu mai sufla! Brancarda aia parcă avea lăţimea standard a bârnei din gimnastică! Îi era groază la gândul că orice mişcare, oricât de mică, putea strica echilibrul acela fragil, iar ea putea cădea de la înălţimea aceea! Doamne, toată sarcina nu căzuse nici măcar o dată! Deşi trecuse peste o iarnă afurisită! Să cadă acum? Involuntar, prinse cu ambele mâini brancarda. Se ţinea bine...

Florentin

Medicul! Ieşise din sala de naşteri! Ce se întâmplase? Sări în picioare; la vederea lui, bărbatul grăbit îi făcu semn să stea acolo. Îl văzu intrând în prima cameră, în salonul bebeluşilor...

Cum să stea acolo? Ce se întâmplase? Gata, născuse? Probabil că da, de vreme ce era trecut de ora zece! Şi-atunci, se întâmplase ceva cu Florentina? De ce medicul intrase la bebeluşi? Doamne, ce se întâmplase cu Florentina? Îşi trecu, nervos, mâinile prin păr: ce naiba se întâmplase? De ce ieşise atât de vijelios? Ce naiba se întâmpla acolo?

Porni spre uşa sălii de naşteri: dacă nimeni nu-i spunea nimic, se va informa singur! Întinse mâna spre clanţă; vocea puternică îl opri însă:

- Gata, te-ai hotărât să asişti la naştere?

Se întoarse imediat spre el:

- Ce-a păţit Florentina?
- Ştiam c-o cheamă Ana!
- Copilul! Ce-a păţit copilul?
- Momentan, nimic. În vreo zece minute însă, o să treacă printr-o naştere. Ai răbdare!

Fu împins uşurel din cadrul uşii; îl văzu intrând, închizându-i uşa-n nas... Doamne, ce sperietură trăsese! Când îl văzuse ieşind aşa vijelios, intrând la fel de vijelios tocmai la copii, crezuse că...

Deci în zece minute... Doamne, să nu se întâmple ceva rău!

Ana-Maria

În jurul ei începuse agitaţia. Uşile se deschiseseră larg; asistentele trebăluiau ceva, alergau care-ncotro, schimbau tot felul de replici - dar nu înţelegea ce spuneau. Pentru că nu le asculta. Ei îi era frică şi să ridice capul, ca să nu cadă...

Da; o cuprinsese frica. Realizase că va intra în camera aceea şi va naşte. Ideea o îngrozea acum...

- Gata? Hai! Că abia aştept s-o cunosc pe-aia mică! Şi eu, şi tăticul care-a încercat să dea năvală peste naşterea ta!

Aa, o păcălise! Nu se dusese "să citească o ţigară", ci să se pregătească şi el! Şi ce-i auzeau urechile? Florentin încercase să năvălească în sala de naşteri?

- Hai să facem o şmecherie. Sună-l şi lasă telefonul deschis. Că face 13-14 pe coridor, iniţial n-a vrut să intre să asiste iar adineauri a intenţionat să intre neinvitat. Şi de vreme ce te-a însoţit peste tot toată sarcina, ar fi păcat să lipsească tocmai de la naştere! Am dreptate?

Începu să râdă, iar doamna Ancuţa îi aduse geanta. Scoase mobilul, selectă numărul... Florentin răspunse imediat:

- Da.
- Să nu închizi!

Medicul îi luă telefonul din mână şi i-l dădu unei asistente. Reveni apoi spre ea:

- Şi-acum mergem să rezolvăm problema!

Intrară cu toţii - ea, medicul Petrescu, doamna Ancuţa şi trei asistente, în sala de naşteri. Mobilul ei era pe pervaz; grija ei însă nu mai era de mult timp mobilul! Vedea tavanul şi punga perfuziei. Observă că rotiţa era coborâtă; nu mai curgea nici o picătură prin furtunul din plastic. Se întreba dacă să le spună asta sau nu; poate că, pe durata naşterii, nu avea nevoie de lichidul ăla transparent! Moaşa o privi cu ochi serioşi:

- Acum te mutăm pe masă. Stai liniştită, că nu te scăpăm! La trei!

Fu prinsă bine de picioare şi de umeri; încercă să le ajute şi ea, conştientă că depăşise de mult 60 de kilograme şi exista totuşi riscul de-a cădea de la înălţimile alea...

Gata; era pe masa de naşteri! Asta măcar era un pic mai lată! Aici se simţea mult mai în largul ei! Avea şi marginile alea de metal, de care se putea ţine zdravăn... Medicul Petrescu zâmbi:

- Ia să trecem noi la lucruri serioase! Păi tu n-ai de gând să naşti odată? Ia să vedem cum stăm...

Ar fi trebuit să râdă - tonul lui era glumeţ. Dar auzea şi instrumentarul mutându-se de colo-colo, iar zgomotele metalice se apropiau de ea; iar gândul la forceps nu-i dădea pace! Gândul că în jurul ei se pregăteau tot felul de obiecte metalice care

- Ia uite! Doamna Ancuţa, adu cârpele! Că uite ce inundaţie s-a făcut aici!

Aa, îi rupsese apa şi acum râdea de ea! Începu şi ea să râdă:

- Vedeţi, domn' doctor? Ştiam eu că nu m-am îngrăşat chiar atât de tare...

- Evident! Vedeţi, când o face vreo patru-cinci anişori, s-o daţi să facă înot: că are deja ceva antrenament...

Clar! Medicul o privi serios:

- Gata. Te aştept.

OK! Strânse din dinţi şi... Şi realiză că în nici o carte, în nici o povestire, nimeni nu-i spusese cum se împingea copilul! Cum să facă? Ce să facă? Nici ei nu-i spuneau - presupuneau că, de vreme ce ştiuse mai totul până acum, ar fi trebuit s-o ştie şi pe-asta...

Orice, numai să facă ceva! Trase adânc aer în piept şi încercă să împingă cumva! Medicul ridică un deget:

- Stop! Dacă nu ai contracţie, nu împinge; că împingi degeaba. Nu ne grăbim. Când vine contracţia, împingi atât cât poţi. Fără să-ţi iasă ochii din cap: că nu rămâi fără contracţii decât după ce elimini şi placenta.

Aha! Gata! Contracţia! Acum! Trase iar aer în piept şi împinse cât putea ea de tare...

Moaşa o privea cu maximă atenţie; medicul era atent la ea. Asistentele se strânseseră în jurul ei.

Contracţia se terminase; nu simţise nici o schimbare. Dar poate că se întâmplase totuşi ceva! Se grăbi să afle asta:

- Se vede?

- Nu, nu se vede. Măi, dar ce grăbită eşti! Ai răbdare; la următoarea contracţie, împinge din nou.

Bine! O să împingă din nou! Toţi o priveau serioşi, cu ochi atenţi. Iar seriozitatea asta o panica. Până acum râseseră, spuseseră glume, făcuseră mişto de medicul-murătură iar acum erau brusc extrem de serioşi! Iar ea era centrul atenţiei lor! Ciudată senzaţie! Ar fi vrut să nu fie aşa; deşi ar fi vrut totuşi să aibă toată atenţia lor...

Moaşa o mângâia uşor pe mână. Medicul vorbea ceva cu asistentele. Auzea uşa deschizându-se şi închizându-se şi o grămadă de paşi "tropăind" prin jurul ei. Masa aia ar fi avut nevoie de-o pernă; aşa, trebuia să facă un efort considerabil ca să ridice capul şi să vadă şi altceva în afara tavanului şi-a chipului moaşei!

Contracţia! Trase aer în piept şi începu să împingă. Împingea cât putea ea de tare - şi nu se întâmpla nimic...

- Aşa! Împinge! Împinge bine!

Ridică capul şi îl privi lung... Medicul se implicase serios în efortul ei de-a împinge fetiţa! Tonul începuse să aducă a strigăt fotbalistic! Şi gesturile, mimica, toate trădau faptul că Paul Petrescu era concentrat asupra naşterii...

Gata! Trebuia să răsufle! Şi totuşi, contracţia nu se terminase! Trase repede aer în piept şi răcni, împingând:

- Hai, bebicoo!
- Aşa! Hai, bebico! Hai!
- Hai!

Sfârşitul contracţiei!

Aha! Se simţise ceva! Simţise o schimbare! Ridică imediat capul:

- Se vede?

- Nu, încă nu se vede.

- Dar am simţit-o!

- Ştiu! Şi eu am simţit-o! O să se vadă, stai fără grijă! La următoarea, împinge tot aşa: cât poţi tu de tare!

Evident! Respira grăbită, pregătită să împingă imediat cum venea contracţia...

Ochii moaşei n-o scăpau o clipă din privire! Mâna moaşei nu se oprise nici o clipă măcar din gestul ăla de încurajare! Ridică din nou capul spre medic; era foarte concentrat asupra unui lucru, habar n-avea care - ea, instrumentarul, poala halatului... De lângă el, două perechi de ochi o priveau lung: asistentele. Undeva deasupra capului ei, spre uşă, se auzeau foşnete şi paşi... Contracţia! Trase aer în piept; medicul ridică iar vocea:

- Hai cu bebica! Hai: împinge!

Moaşa se grăbi să-l secondeze:

- Acum! Hai!

Să împingă!... Daa! Simţea cum se mişcă! Taaree!!!

O simţi cum alunecă puţin; din nefericire, contracţia se termină. Ridică iar capul:

- Se vede?

Avu impresia că medicul Petrescu zâmbea slab:

- Nu se vede, dar se simte. Dacă vrei, îţi dau o mănuşă: s-o simţi şi tu!

- Nu-nu!

Cum să-i dea o mănuşă?! Ce, înnebunise?

- Hai! La următoarea!

La următoarea!

Cum gata? Venise deja următoarea? Hai! Cu strigăt războinic!

- Haai!

Ţipa la ea însăşi! Şi un pic şi la Florentina...

Aa... Simţea cum se rupe; dar o simţea cum aluneca...

Gata! Simţise cum ieşise capul!

Ieşise capul! Şi tocmai acum, ea rămăsese fără suflu!

Nu! Nu se poate! Dacă se sufoca?

- Dacă nu mai poţi, odi

Trase grăbită aer în piept: nu-nu! Cum să sufoce copilul ăla aşa?! Taaree!

Moaşa se întoarse scurt; o văzu cum ridică braţul şi înfige cotul în burta ei!

Gata!

Urletul Florentinei o făcu să răsufle. Să scoată tot aerul ăla din plămâni, fericită că marea ei îngrijorare, cordonul ombilical, părea să fie oriunde altundeva, numai nu de gâtul micuţei ei...

- Ia uite-o!

Medicul râdea şi părea că răsucea fetiţa pe toate părţile, atât de ample erau mişcările mâinilor lui! Văzu un picioruş trecând din dreapta-n stânga; apoi, o mânuţă făcu acelaşi traseu. Patru halate albe erau foarte ocupate lângă halatul medicului. Acum, după problema cu cordonul ombilical, ea avea o altă problemă mare-mare! Întrebarea îi ieşi pur şi simplu din gură:

- Are toate degetele?

- Are exact câte degete îi trebuiesc.

Perfect! Gata! Se terminase! Născuse, iar Florentina era întreagă! Slavă Cerului!

Dădu să lase capul pe spate, pe masă; dar îl văzu pe medicul Petrescu aplecându-se pur şi simplu peste ea şi punându-i pe piept...

Fetiţa!

Prichindica ei!

Chiar atât de mică era?

Ce minune!

Mânuţele erau atât de subţirele!

Degeţelele parcă erau de jucărie!

Trupşorul părea atât de micuţ şi firav!

Căpşorul însă părea că ascunde creierul unei viitoare savante...

Ea crescuse acolo, în burta ei... Ce mare se făcuse!

Oof, ce supărată era! Urla cât putea ea de tare! Şi era plină de sânge, tremura toată, protesta...

Îşi aminti imediat că mâna stângă avea perfuzie; ridică deci dreapta şi începu s-o mângâie, sorbind-o din priviri:

- Haai, nu mai plânge! De ce eşti tu atât de supărată? Gata! S-a terminat! Ai venit!

O uimi faptul că plânsul acela supărat, urletul bebeluşei ei se transformă aproape imediat în suspine şi scâncete stinse. Nici nu mai dădea atât de violent din mânuţe. Vocea ei o liniştise ca prin minune... Doamne, deci era adevărat! Fetiţa ei îi cunoştea vocea! O ascultase cu atenţie, ori de câte ori vorbise cu ea prin casă! Şi-o recunoştea!

Era atât de mică!

Feţişoara micuţă era umflată; ţinea pe piept o domnişoară îmbufnată...

Pielea nu era ridată aşa cum se aşteptase ea; îşi închipuise că micuţa va arăta ca scoasă dintr-o băiţă prelungită. Da, nu avea tenul bebeluşilor de prin reclame; dar erau altfel de riduri ale pielii.

... Căscase! Măăi, dar ce guriţă mare avea! Începu să râdă, mângâindu-i uşor obrazul şi tâmpla:

- Aoleu, mămicule! Ce faci? Mă-nghiţi toată? Cine-ţi mai dă ţie să papi, dacă mă mănânci toată aşa, din prima?

Doamne, ce frumoasă era! Cea mai frumoasă! Chiar dacă avea ochişorii lipiţi semănând cu două dungi umflate, şi năsucul umflat, şi pufuşorul rar de pe cap zburlit şi năclăit şi

- Hai, mămico: dă-mi odorul să-l văd.

Oof, o luau deja?... Hei! Sigur c-o luau! Nu trebuiau să-i facă tot felul de teste, pentru lucrarea de doctorat a doamnei doctor? Femeia luă fetiţa; râzând, lăsă capul pe spate şi-o urmări cu privirea...

Tii, ce bine! Masa bebeluşei ei era chiar deasupra capului ei! O vedea atât de bine!

Na, că n-o mai vedea! Se repeziseră toate asistentele să participe la lucrarea de doctorat! Gândul o făcuse iar să râdă...

- Ei? Cum e? Mai faci unul?

Întoarse capul spre moaşă; femeia râdea, privind-o cu ochi curioşi...

- Nu ştiu; să vedem! Am înţeles că domnul doctor mai are nişte treburi azi...

- Păi am o grămadă de treabă cu tine!

Ridică imediat capul: ce voia să zică?

- N-ai simţit?

Aa, ruptura! Aprobă cu capul şi începu să râdă:

- Ehei, câte-am simţit eu azi...

- Şi-ai să-ţi aminteşti zâmbind de ele, începând de luni încolo. Vezi, să mă anunţi din timp când îl naştem pe următorul! Să aranjez şi cu doamna Ancuţa, să-ţi rezerv acelaşi pat...

Aprobă grăbită cu capul. Doamna Ancuţa trecu pe lângă ea, mai făcu un pas şi se opri; o văzu revenind şi ridicând rotiţa perfuziei. Deci, până la urmă, ar fi avut nevoie de picăturile alea pe perioada naşterii. Dar la aşa naştere scurtă, oare câte picături "ratase"? Medicul Petrescu ţinea cordonul ombilical cu foarfeca şi-l scutura uşor; îl văzu ridicând privirea spre fetiţa ei:

- Ai auzit? I-a dat zece.

Poftim?

- N-ai auzit ce-a spus doamna doctor?

- Probabil că am auzit, dar n-am "procesat" din cauza euforiei...

- A luat zece cu felicitări.

Deci luase nota zece. Cu felicitări. Frumoasă şi sănătoasă: visul oricărei mămici... Bărbatul începu să râdă:

- Ia uitaţi-vă la ea, ce gogoşar sexy are!

Cum-cum? Lăsă imediat capul pe spate: adică fetiţa ei avea nasul ca un gogoşar?

- Don'şoara asta frumoasă de pică o să rupă inimile holteilor! Pe-a mea a făcut-o zdrenţe deja!

O privi lung... Micuţa ei moţăia. Ar fi vrut să doarmă; probabil că nu reuşea din cauza temperaturii mai scăzute faţă de cea de care beneficiase în burtica mamei ei. Pentru că stătea pe masa ei, culcată pe-o

parte, cu faţa spre ea şi plescăia uşor, pregătindu-se de somn... Uneori strângea din pumnişori. Mânuţele şi picioruşele se mişcau uşor...

De ce spusese că are nasul ca un gogoşar?... La urma urmei, era adevărat: năsucul ăla cârn era umflat zdravăn. Semăna, într-adevăr, cu un gogoşar micuţ-micuţ...

Ele erau fraiere, că râdeau de năsucul fetiţei ei! Peste fix o săptămână, ceea ce ele numeau acum "gogoşar" va deveni un năsuc cârn, foarte subţirel şi foarte frumuşel! Şi va fi foarte sexy, mai ales că încă de pe-acum se va obişnui să poarte brăţară...

Medicul spunea ceva despre placentă. Nu reţinu decât că e întreagă; restul termenilor medicali... Primi şi ea o brăţară din plastic roz. O privi lung: mâna grăbită scrisese doar "Manolache" pe hârtia dinăuntru. Acum era şi mai liniştită, ştiind că fetiţa ei avea o brăţară identică şi deci n-avea cum să se încurce cu o altă fetiţă... Aşteptă ca medicul să termine de vorbit cu asistenta şi ridică din nou capul:

- Câţi centimetri are?
- 51. Şi 3.350 de grame.
- Pare atât de mică...
- Păi este mică!

Logic! El râdea, ea râdea...

- Şi totuşi, să ştii că nu e mică deloc! Că doar ai simţit ruptura!
- Am simţit-o. Dar de la distanţa asta e taare mică...
- Acum o să te cos. Aşa că eu zic să închidem telefonul, ca să nu te audă iar ţipând şi să-mi spargă nasul când oi ieşi de-aici...

Aoleu, telefonul! Florentin auzise toată discuţia lor! Oare spusese ceva alandala? Scăpase "vreo vorbă de duh", cât împinsese de-i ieşiseră ochii din cap? Era prea emoţionată şi fericită ca să-şi poată aminti asemenea amănunte acum... Una dintre asistente luă aparatul şi-l închise. Cealaltă se apropia de medic cu ditamai siringa...

Aoleu! Acum o s-o coasă! Iar siringa aia părea atât de mare de la distanţa asta, încât mai bine privea fetiţa!

Gata. Micuţa ei dormea. Primul somn din lumea asta; primul ei vis...

Florentin

Gata. Aceea fusese naşterea. Iar el asistase la ea din partea cealaltă a uşii - şi auzise totul...

Normal că Ana nu auzise nota fetiţei şi măsurătorile; vorbiseră toate, una peste cealaltă. Îşi imagina cu uşurinţă ce furnicar de asistente şi doctoriţe fusese şi era încă în sala de naşteri! Totuşi, şi el se încurcase în vocile alea!

Auzise primul ţipăt al Florentinei...

Bineînţeles că plângea! Nu era normal să plângă? Plângea şi râdea şi-şi ştergea lacrimile, plimbându-se la fel de grăbit şi nerăbdător pe holul ăla...

Deci era mică...

Încerca să-şi amintească sosirea Ilenei acasă; încerca să-şi amintească dimensiunile lui George, ale lui Ionuţ, ale lui Narcis... Imposibil: era prea emoţionat. De fapt, ştia deja cât de mică era fetiţa lui: puţin mai mică decât costumaşele alea extrem de mici de-acasă. Şi totuşi, nu şi-o putea imagina...

Ce era cu gogoşarul sexy? Avea ceva la nas?... Hei! Dacă ar fi avut ceva la nas, Ana n-ar fi râs aşa! N-ar fi fost atât de fericită! Avea şi toate degeţelele, nici unul în plus sau în minus...

51 de centimetri: cât însemna asta? Un trandafir avea... Da' cine naiba se preocupase să măsoare trandafirii? Gladiolele aveau spre un metru; deci jumătate de gladiolă era cam... Cam cât?!

Trebuia să înceteze cu euforia aia plângăcioasă. Totuşi, la vârsta lui încă se mai gândea la prostii? Era mică, evident! Primise zece? Primise! Deci era sănătoasă tun! Asta era cel mai important! Iar dacă medicul Petrescu, bărbat elegant, stilat, bine făcut şi armonios construit declarase că-i făcuse deja inima zdrenţe...

Se aşeză pe scaun; se ridică însă imediat. Se putea calma, dar nu îndeajuns de mult ca să stea într-un loc! Aşa că mărşăluia în continuare pe hol, aşteptând ieşirea medicului...

Ana-Maria

Injecţia nu duruse cine ştie ce. Mă rog; duruse. Un pic. Toată zona de sub talie îi era amorţită. Dar împunsăturile alea ale acului... Mm - şi ea crezuse că travaliul fusese îngrozitor! Simţea cum trece aţa aia prin ea! Şi fiecare mişcare, fiecare milimetru de aţă ustura al naibii de tare! Strângea din dinţi, hotărâtă să nu spună nici "miau"; corpul însă nu asculta de ordinul creierului. Corpul se ridica uşor, încercând să convingă aţa să nu se mai mişte...

Ridică uşor privirea spre medic - şi se grăbi să lase imediat capul pe masă! Văzuse acul! Semăna mult cu acul tapiţerului care reparase, cu mulţi ani în urmă, patul mamei ei. Era al naibii de mare! Şi aţa avea o lungime considerabilă... De ce nu punea aţă mai puţină? În acele momente, ar fi preferat să fie multe noduri - multe-multe-multe...

Era linişte. Florentina plecase la salonul bebeluşilor. Rămăseseră doar ei doi în sala aceea; şi parcă mai era cineva, foarte ocupat să foşnească. Parcă dădea cu mătura, sau cu o cârpă îmbibată în tix...

- Doare destul de tare, nu?

Tonul lui trădase compasiunea; ea însă avea lacrimi şi în ochi, şi pe tâmple, şi pe păr, şi pe masa de naşteri! Încercă să zâmbească:

- Da; dar promit să nu zic "Au" dacă coaseţi strâns...

Hei! Ce mare lucru spusese? Fusese doar un spirit de glumă! Medicul ei se oprise din cusut, pentru că râdea cu hohote de se cutremurau geamurile...

Da; spusese o chestie foarte glumeaţă! Anestezia... sau, mă rog, orice-ar fi fost în perfuzia aia transparentă, avea efect halucinogen. Camera începuse să se cam învârtă, lucrurile îşi pierduseră conturul ferm iar ea simţise brusc nevoia de-a spune un banc bun înainte să adoarmă... Dacă n-ar fi fost usturimea aia afurisită, sigur ar fi început să sforăie! Îi era un somn...

Medicul revenise la cusut. Era linişte... Decise să spună cuvintele la care se gândea acum:

- Îmi pare rău că s-a întâmplat tocmai azi şi n-aţi reuşit să ajungeţi la Câmpina.

Vocea lui fu doar serioasă:

- Dacă era nuntă, mai înţelegeam să vorbeşti aşa. Lasă, că "acţiunea" ţine până seara târziu, aşa că am tot timpul să ajung.

Cu cât ameţeala aia somnoroasă era mai puternică, cu atât mai puternică era usturimea! Doamne, nu putea s-o lase aşa, necusută? Cu siguranţă, Florentin i-ar fi înţeles decizia... Nu mai putea să tacă: era insuportabil! Şopti deci un "Au" cât mai stins.

- Hai, că mai am încă două!

Bine! Încă două nu erau o tragedie!

Una!... Două!... Nu - asta era "două"; cealaltă fusese "una jumate"... Ba asta era două!... În câte subdiviziuni era împărţit "două" ăla? Clătină încet capul, suspinând:

- ... Nu mai vreau...
- Încă puţin! Ai rezistat tu la 14 ore de travaliu, o naştere şi atâtea cusături şi nu mai rezişti puţin?

Ridică puţin capul. Medicul era atât de încruntat încât preferă să tacă şi să strângă din dinţi... Încă una! Bine, fie! Uite, mai suporta încă una!

Aaau...

OK! Mai putea trece peste încă una! Dar scurtă!... Aaau...

... Gata. Încă una! Acum, când strângea din dinţi şi era pregătită!

Aaau...

Greu de spus ce făcea medicul; fie cosea din milimetru în milimetru, şi-o ustura mişcarea acului, fie cosea mai rar şi o ustura trecerea aţei prin carne şi piele! Pişcăturile alea care parcă o jupuiau de vie erau scurte; deci era probabil aţa...

Încă una! Nu mai conta! Dacă făcea pe ea de usturime, medicul o va înţelege!

- Gata.

Cum?... Cum adică, "gata"? Terminase? Tocmai acum, când se pregătise să mai rabde vreo patru-cinci? Vocea se apropie de ea:

- Ai scăpat de mine. Să fii cuminte. Să nu faci efort, ca să nu cedeze firele. Că o luăm de la început, să ştii!

Nu mai putea aproba; o cuprinsese o căldură teribilă - şi nici nu mai era sigură că nu rostea ceea ce gândea... Se gândea ce bine-ar fi fost să adoarmă; dar ar fi vrut să rămână trează, să se ducă s-o vadă pe micuţa ei prinţesă...

- Bravo! Ai împins "ca la carte"!

Medicul spusese acele cuvinte mângâind-o pe frunte; încercă să ridice privirea spre el şi să-şi rostească mulţumirile cu destul de multă putere ca să nu-i iasă doar o şoaptă miorlăită:

- Vă mulţumesc din suflet...

Oare reuşise? Greu de spus. Oricum, paşii lui se îndepărtau. Se grăbea ori să vorbească cu Florentin, ori să ajungă o dată la Câmpina... Ori să le facă pe amândouă, în ordinea asta...

Şi uite-aşa se terminase naşterea ei. Nu ştia cum s-o catalogheze: uşoară, sau grea? Travaliul fusese greu, după părerea ei; naşterea fusese floare la ureche... chiar dacă, atunci când fusese urcată pe masă, nu gândise aşa. Totuşi, să nască din... patru contracţii nu era chiar atât de greu! Bruneta de azi-noapte probabil că se chinuise ceva mai mult de-atât!

Dacă avusese o contracţie cam la 30 de secunde... Ptiu, să nu se auto-deoache! În două minute, gata? Uau! Dar oare fuseseră la 30 de secunde? Cine putea şti...

Paşii se apropiară din nou; moaşa opri perfuzia, scoase acul şi o prinse de picioare:

- Să nu te mişti şi să nu ne-ajuţi; clar?

- Clar.

Se lăsă mutată înapoi pe brancardă. Acum putea să cadă; Florentina era în siguranţă, în pătuţul ei. Deşi, dacă se gândea că micuţa ei avea mare nevoie de mami, nu mai era tentată să gândească aşa...

Era linişte; nesperat de linişte. Privea lung tavanul, îşi amintea chipul încruntat şi guriţa mare-mare, care dăduse s-o înghită...

Florentin

Uşa se deschise larg; medicul ieşi. Decise să se oprească: acum nu mai era nici nervos, nici îngrijorat, nici agitat! Acum îşi amintise cum fusese cât pe ce să dea năvală în sala de naşteri, cum ridicase un pic tonul la el şi se întreba cum să-şi ceară scuze...

Medicul Petrescu se apropia de el; decise să încerce măcar!

- Vă rog să mă

- Ai auzit-o cum a ţipat la aia mică?

Poftim? Bagajul Anei ajunse în mâna medicului; i se făcu semn să-l urmeze. Se grăbi să se conformeze şi să răspundă:

- Da.

- Ai auzit şi ţipetele de după?

- ... Ce ţipete?

- Asta-i bine. Nu pot să mă duc la parastas şi să spun că m-a învineţit soţul unei paciente cu episiotomie: că nu m-ar crede nimeni! Nici măcar nevastă-mea! Aş pica de neserios! Nevastă-mea la parastas, iar eu umblu brambura!

Na, că râdea de el! Roşise, evident; şi cum n-avea răspuns, tăcea...

Medicul intră pe prima uşă de pe coridor. Probabil aflase de la Ana că în bagaj sunt pampersii şi şerveţelele umede pentru Florentina! Închise uşa şi rămase acolo, zâmbind slab...

Tare de treabă, medicul Petrescu! Ştiuse Ana ce ştiuse când ţinuse cu dinţii de hotărârea de-a naşte cu el! Iar el nu greşise când decisese să o sprijine în hotărârea ei!

Uşa se deschise din nou:

- Unde-ai dispărut?

Poftim? Medicul îi întinse un halat:

- Hai repede, că acum te sună!

Nu-i prea înţelegea intenţia; îşi puse totuşi halatul.

- Opreşte mobilul.

Se conformă imediat. Fu luat de braţ şi tras în cameră. Apucă să vadă un şir lung de scaune în stânga; privirea îi fu atrasă de geamurile mari din dreapta.

... Îl dusese în salonul bebeluşilor...

Nu! Îl ducea la patul Florentinei! Doamne, avea voie să facă aşa ceva? Era evident pentru el că medicul Petrescu le făcea extrem de multe favoruri, lui şi Anei! De la dusul cu maşina după pierderea sarcinii, până la ascultatul naşterii prin telefon! Culminând, fireşte, cu acea încălcare a regulii care spunea că praful şi microbii de pe hainele tăticului n-aveau ce căuta în salonul nou-născuţilor! Fu oprit în faţa unui pătuţ.

Ea era fetiţa lui? Mogâldeaţa aia cu faţă rotundă, bufleie, cu dita-mai gogoşarul pe post de nas era Florentina lui?

- Să nu-mi spui că ai dus camera acasă!

Scoase imediat camera din buzunar: evident, nu aveau timp de pierdut! Dacă-i prindea vreo zgripţuroaică de asistentă intransigentă, domnul doctor putea avea probleme! Porni aparatul şi apăsă butonul; după care se aplecă într-o parte, s-o vadă mai bine...

Bebeluşa lui nu dormea; dar încerca să adoarmă. Şi aşa, înfăşată strâns, era evident că simţea un oarecare discomfort! Şi lumina părea s-o deranjeze! Pleoapele umflate abia clipeau, boticul plescăia de zor...

Tii, ce mai căsca! Ce guriţă mare făcuse! Vai de urechile lor acasă, când prichindica o să înceapă să ceară diverse lucruri!

Da; voia să doarmă, dar nu în acele condiţii. Probabil ar fi vrut să intre înapoi în burtica Anei, unde era întuneric şi cald.

... Măi, ce voce de domnişoară răsfăţată! Sau de pisicuţă rămasă fără curaj!

Medicul zâmbea; i se făcu semn s-o ia în braţe. Se grăbi să refuze invitaţia; dacă pe Narcis nu-i fusese frică să-l mute de colo-colo, pe ea nu putea s-o atingă. Cel puţin nu acum! Trebuia să se convingă că trecuse peste emoţia aia intensă, că ştia ce face, că-şi amintea exact cum se ţineau nou-născuţii... Trebuia să-şi facă curaj. Încă nu-l avea; se mulţumea s-o filmeze de la jumătate de metru...

Intrase şi o femeie; probabil asistentă. Discuta cu medicul despre ture şi concedii. El o privea lung pe Florentina şi-şi dădea seama că viaţa lui se va schimba radical. Că toate se vor schimba radical. De la trezirea de dimineaţă până la planurile pentru următorii 20 de ani. În toate intervenise micuţa lui; trebuia să le resocotească pe toate...

Şi pe cartonaşul roz de pe pătuţul ei vedea scrise cifrele pe care le auzise la telefon. Manolache, 3.350 de grame şi 51 de centimetri... Deci atâta erau 51 de centimetri! Acum se lămurise; era atât de mică încât o privea, îşi amintea hotărârea de a-i face el băiţa de seară şi-l apuca teama. Era atât de micuţă... Şi mânuţele păreau la fel de micuţe; probabil că nici picioruşele nu erau mai "rotunjoare". Cum o să-i facă el masaj? Dacă o va strânge prea tare? Dacă făcea vreuna nefăcută?

"Oof, mămico; unde eşti tu acum?!"

Privită prin prisma asta, perspectiva băiţei de seară devenea un factor major de stress... Sigur, şi perspectiva prezenţei mamei lui 12 din 24 lângă Ana era un factor de stress! Aşa că prefera să-i facă el un masaj extrem de uşurel, decât să testeze pe propria piele depresia post-partum şi proverbiala limbă ascuţită a mamei lui! Se vor descurca şi singuri! Atâtea cupluri se descurcau şi nu-şi mai făceau griji! Atâtea mămici năşteau zilnic şi n-o aveau pe Lăcrămioara Manolache lângă ele, să le ajute! Se vor descurca şi ei!

Decise să pună punct filmării. Stăteau acolo de cinci minute deja; nu voia să-i facă probleme dlui doctor. Mai ales că femeia ieşise. Apăsă butonul şi se întoarse spre el, simţind cum ochii i se umplu cu lacrimi:

- Vă mulţumesc.

- Mulţumeşte-i ei, că ea a dus tot greul! Să laşi aici şerveţelele şi vreo cinci pampersi. Şi să-i spui să aducă câte 3-4 pampersi la fiecare alăptat.

Aprobă scurt cu capul:

- Oricum o să le iau o rezervă.

- Dacă are cine să stea cu ea, s-o ajute, ia-i rezervă. Altfel, nu te sfătuiesc să-i pui copilu'-n poală acum, când mai are un pic şi leşină de oboseală.

- Are un batalion de doritoare; doar să-şi aleagă.
- OK. Hai!

Se grăbi să scoată şerveţelele şi pampersii; medicul le lăsă în pătuţ, deasupra capului fetiţei. Luă şi bagajul şi ieşiră.

- Eu mai stau jumătate de oră, după care plec spre Câmpina. Te asigur că, dacă nu se întâmplă nimic în următoarea jumătate de oră, nu mai are ce să se-ntâmple! Şi dacă se-ntâmplă totuşi ceva, colegul meu care e de gardă e un medic excepţional.

Aprobă cu capul: nu se îndoia de asta.

- Porneşte-ţi mobilul, că sigur vrea să împărtăşiţi "impresii după naştere"!

Aprobă din nou. Bărbatul se îndepărtă grăbit...

Trase geanta de voiaj sub scaun şi se aşeză. Îşi porni telefonul: imediat cum vorbea cu Ana, îşi suna tăticul. Simţea că explodează dacă nu începea să-şi exteriorizeze bucuria!

Ana-Maria

Gata! În sfârşit, o scoteau de-acolo!

Trecu din nou de uşile acelea mari; revenise în camera cu multe paturi. Efectul perfuziei trecea cu repeziciune; euforia făcea repede loc bucuriei... Moaşa îi şopti la ureche:

- Ai văzut ce bine e fără peridurală?

Aprobă grăbită cu capul; femeia îi zâmbi complice:

- Sst! Asta e secretul nostru!

Aprobă din nou. Femeia se grăbi spre unul din paturi. Evident, toate asistentele aveau treabă! Salonul era plin cu gravide în travaliu! Primi o pungă neagră:

- Plimb-o pe burtă cu mişcări largi.

Mm, era rece ca gheaţa! Normal - era plină cu gheaţă! Începu să facă mişcările pe care le văzuse azi-noapte...

Întoarse capul spre tinerele din paturi. Era atât de fericită!

... Şi descoperi, cu stupoare, că acele străine, pe care le cunoscuse din vedere azi-noapte, o priveau lung cu ură amestecată cu invidie!

... Poate nu era ură; poate nu era invidie. Dar ea era fericită, euforică chiar, râdea de una singură... Iar când le privea, descoperea că ar fi putut traduce acele priviri prin ură şi invidie!

De ce? Ce aveau cu ea? O invidiau pentru asemenea medic? O urau pentru că venise ultima şi născuse prima? Erau doar îngrijorate pentru propria naştere, iar ea le interpreta eronat mimica? Probabil că da; totuşi, s-o urască chiar toate? Să fie chiar toate atât de invidioase? Nimerise în "clubul gravidelor încruntate"? Sau era tot de la perfuzie?

Reveni spre tavan: ei, era treaba lor! N-aveau decât să fie cum voiau ele să fie! Doamne, ei îi venea să chiuie! Avea o fetiţă frumoasă şi sănătoasă! Născuse "fluierând"! Iar usturimea cauzată de cusături se transformase deja într-o durere surdă! Era perfect!

Aoleu, Florentin! Uitase complet de el!

- Vă rog, puteţi să-mi daţi telefonul?

Una dintre asistente îi aduse aparatul; selectă numărul şi aşteptă...

- Ce mai faci tu, măi mămico, măi?

Soţul ei râdea; începu şi ea să râdă:

- Ce să fac, măi tati: stau "la rece", sub o pungă cu gheaţă, şi mă întreb ce-o face fetiţa mea...

- Păi face bine, să ştii. Adineauri am fost la ea. Încerca să adoarmă.

- Aha! Ai văzut cât de frumoasă e?

- E superbă. Şi să ştii că n-are gogoşarul foarte umflat!

Bufni în râs:

- Deci ai auzit şi tu!

- Am auzit tot - că băgasem telefonu-n ureche până după timpan!

- Ai vorbit cu dl doctor?

- El m-a dus s-o filmez pe pice.

- Şi ce-a zis?

- Păi nu mare lucru. Ca de obicei, a râs un pic de mine şi mutra mea plângăreaţă...

- Păi de ce plângăreaţă?

- Uite-aşa: de emoţie şi bucurie.

- Te rog să fii serios!

- Sunt!

- ... Cu ai tăi ai vorbit?

- O să vorbesc imediat cum terminăm noi de vorbit. S-o suni şi pe Nina!

- Evident! Nu vreau să rămână copilul fără mine atât de repede, aşa că am s-o anunţ prompt...

Râdeau amândoi...

- Tu cât mai stai acolo?

- Habar n-am. Oricum, la un moment dat o să trebuiască să mă scoată de-aici: că o să se facă îngrămădeală!

- Evident! Sunt chiar la uşa sălii; te aştept cu camera pregătită.

- Aoleu! Păi atunci să-mi dau şi eu cu niţel ruj, cu niscai rimel...

Doamne, perfuzia aia chiar era afrodisiacă!

- Nu mai râde: să nu-ţi cedeze firele.

- Nu cedează.

- Eşti sigură? Am aflat că ai cam ţipat...

- Lasă, că am ţipat cu folos.

Şopti, în romanes:

- I-am spus să coasă strâns...

Florentin "erupse", râzând:

- Ia uite la ea! De-asta m-a întrebat domn' doctor dacă te-am auzit ţipând!

- Şi-a răsuflat uşurat când a aflat că nu!

- Bineînţeles! Hai, că fug să-ţi iau rezerva!

- Cu Mirela ai vorbit?

- Acum vorbesc.

Ar fi vrut să-l roage să nu-i ia rezerva înainte să fie sigur că Mirela venea prompt la maternitate. Dar... Dar zâmbi:

- Atunci sun-o şi fugi să-mi iei rezervă!

- Să nu pleci fără mine!

- Nici o şansă! Pa!

- Pa!

Închise şi selectă imediat numărul Ninei: să-i spună şi ei că născuse "fluierând" o fetiţă frumoasă foc şi sănătoasă tun...

Florentin

Apăsă butonul şi se grăbi să ia bagajul şi să iasă de pe coridor. Acolo, pe scări, îşi permitea să ţipe. Selectă numărul tatălui lui, zâmbind...

- Da.

- Are 3.350 de grame şi 51 de centimetri!

Tăticul lui tăcea...

- Şi-a luat Apgar 10! Şi e superbă!

- Bravo! Să-ţi trăiască şi să te bucuri de aşa fetiţă frumoasă şi deşteaptă!

- Sărut mâna! Să ne bucurăm cu toţii de ea!

- Bineînţeles! A născut uşor?

- Foarte uşor!

- Aşa spun toate mămicile, după ce-au născut: uită cât de greu a fost de fapt...

- Ba să ştii că a născut uşor de tot! Medicul a pus-o să mă sune şi să lase telefonul deschis; aşa că am ascultat toată naşterea...

Mama lui fu informată prompt:

- I-auzi, Lăcrămioaro: fi-tu a ascultat toată naşterea la telefon!... Auzi ce te-ntreabă maică-ta: cât a durat?

- Păi din patru răcnete, gata!

- Cum aşa, mă?

- Uite-aşa! Patru contracţii şi gata, a terminat!

- ... Bravo!

Evident, tatăl lui nu prea ştia ce să mai spună. Mai ales că simţise cum îi tremura vocea... Dar nu mai putea spune nimic. Aştepta...

ceva! O replică! O exclamaţie! Un sfat! Ceva!

- ... Hai, că te las să le filmezi. Le-ai luat rezervă?

- Încă nu.

- Păi ce faci, mă? Le laşi să stea "la gândacu' vesel"?

- Stai, că nici n-au scos-o din sala de naşteri! Acum mă duc să-i achit rezerva!

- Aşa! Eu o s-o aduc pe Mirela mai devreme, cu supa pentru Ana. Iar noi, ceilalţi, ne pregătim pe îndelete şi sosim pe la patru. Tu ocupă-te de rezerva aia.

- Bine, tată.

I se închisese-n nas. Normal - proaspătul bunic era emoţionat, aflând că avea în sfârşit o nepoţică!

Se grăbi spre parter: să ia repede rezerva aia şi să se întoarcă la uşa sălii de naşteri! Cu camera pregătită!

Ioan

Închise şi se ridică:

- Hai, Mirelo!

Nora lui se ridică prompt; fu prins de braţ:

- Stai aşa, Ioane! Ce-a mai spus fi-tu?

- Că a luat zece. Şi că Ana a născut din patru contracţii.

- I-auzi! Bravo ei! Norocoasă! Da' rezervă i-a luat?

- Acum i-o ia.

- Să i-o ia mai repede! Că dacă ajung eu acolo şi le găsesc tot printre gândaci, să vezi ce şuturi în cur îşi ia fi-tu!

Lăcrămioara era şi ea agitată şi emoţionată; ridicase inutil tonul... Îşi urmă nora, urcă la volan şi demară spre casă:

- Ai acasă tot ce-ţi trebuie?

- Da.

- Inclusiv verdeaţă?

- Inclusiv.

- ... Ce-i pregăteşti?

- O supă de pui chioară. Că n-are voie nimic consistent, ca să nu se constipe.

Aha! El conducea tăcut, nora lui privea încruntată prin parbriz...

Mirela era în continuare supărată. Îngândurată şi supărată. Ca şi Roberto dealtfel... Ce naiba aveau copiii ăştia ai lui? Ce-aveau de împărţit? De ce nu vorbeau o dată, să se lămurească? Începea să se enerveze; asta nu era bine, pentru că se pregătea "să erupă" şi să-şi bage nu tocmai galant nasul în problemele lor. Dar poate că tocmai asta aşteptau Roberto şi Mirela: o scuturătură zdravănă, care să-i dezmeticească şi să-i facă să vorbească o dată despre problema aia care trena de ceva vreme...

O să încerce să se abţină. Oricum, dac-ar fi întrebat-o ce avea, Mirela ar fi zâmbit şi-ar fi răspuns cu seninătate: "Nimic". Poate că zilele astea, cât va sta în maternitate cu Ana, o să-i spună ei. Poate că, rămas singur cu George şi gândurile lui, Roberto o să caute o rezolvare la problemele cu soţia. Poate că luni lucrurile se vor rezolva cumva. Oricum, tăcerea aia apăsătoare şi starea de tensiune dintre ei îl înfuriau. Aşa că săptămâna viitoare se va lua de ei fie cu frumosul, fie răstit. Ca să înceteze odată cu prostiile!

Florentin

Gata. Plătise rezerva şi revenise pe hol. Arajase plicurile cu bani în buzunar, camera era pregătită, acumulatori mai avea... Ana unde întârzia atâta?

Uşa se deschise; asistenta îi făcu semn să intre. Se conformă, mirat: de ce-l chemase iar la Florentina? Una dintre femei se ridică:

- Bună ziua. Paula Ivaşcu, medic pediatru neonatolog.

Aa, doctoriţa Florentinei! Perfect! Se grăbi să-i strângă mâna:

- Florentin Manolache, proaspăt tătic.

Femeia începu să râdă:

- Ştiu, ştiu... Haideţi s-o vedeţi.

OK! O mai văzuse o dată - dar n-o să fie fraier să spună asta şi să fie poftit afară! Una dintre asistente o aduse pe Florentina; doctoriţa îşi pregătea stetostopul şi hârtiile. Deci urma un nou consult...

- Cred că aţi aflat deja: a luat Apgar zece.

- Am aflat.

- E o fetiţă frumoasă şi sănătoasă. Doctorul Petrescu a declarat că i-a furat deja inima...

O auzise şi pe-asta. Dar tăcea şi zâmbea... Aa, prichindica umpluse pampersul! Asistenta o schimba, cu mişcări de expertă...

Doamne, cât de micuţă era!

... Măăi, dar ce voce puternică avea! Cu câtă determinare ţipa la asistentă! Cât de agitată era! Chiar voia "s-o altoiască" pe femeia care-o spăla?

... Şi gata; acum se mai liniştise. Probabil că se pregătea iar să doarmă... Aoleu, cât de mică era! Cât de firavă! Cum o să-i facă el băiţă? Adică şi masaj, şi băiţă? Vai de pielea lui! Şi cum o s-o înfaşe Ana aşa?

- E absolut necesară înfăşarea asta?

- Cât stă aici, vă recomand s-o lăsaţi aşa; ca să i se mai îndrepte poziţia. După ce ajungeţi acasă, puteţi s-o îmbrăcaţi în costumaşe.

Perfect. N-o scăpa din privire pe micuţa lui... Asistenta se apropia cu biberonul; se grăbi să-şi exprime nedumerirea:

- Îi daţi biberon?

- Îi este foame şi n-o putem duce în sala de naşteri. Mămica e oricum extenuată după naştere. La câte minute de viaţă are ea, nu-i nici un pericol să refuze sânul peste trei ore.

Aha! OK, atunci să-i dea să mănânce! I se oferi lui biberonul; se grăbi să refuze, zâmbind:

- Mi-e frică; mai bine nu.

Ia uite cum zâmbeau cu subînţeles! Dar era atât de fericit încât le iertase "din prima"...

- O aşteptăm pe mămică la alăptat începând cu ora 3. Dacă poate să vină, fireşte! Dacă nu, să stea cuminte în salon şi să se odihnească.

- Le-am luat o rezervă.

Femeia îl privi scurt; reveni apoi spre hârtii:

- Atunci s-o alăpteze la cerere. Oricum, o să vin la ele din trei în trei ore, să mă asigur că mămica ştie ce-are de făcut şi se descurcă.

Aprobă şi profită de poziţia "mascată"; îi strecură plicul în buzunar.

- Mulţumesc. Mămica o să iasă din sala de naşteri în vreo jumătate de oră. Să nu se panicheze, că n-o lăsăm singurică!

Aprobă din nou. Florentina ajunsese înapoi, în pătuţul ei. Sătulă, curată, proaspăt înfăşată, micuţa lui căsca de zor...

- O să vorbesc pe îndelete cu mămica, în timpul vizitelor. Mergeţi s-o aşteptaţi să iasă. Când iese ea, îi aducem şi fetiţa.

Perfect! Deci încă vreun sfert de oră, şi le vedea pe amândouă instalate într-o rezervă superbă, în curăţenie şi linişte...

Din nou pe hol. Cu doctoriţa rezolvase; mai erau moaşa şi, fireşte, doctorul Petrescu...

Uite cât de împrăştiat era! Vorbise deja cu el şi uitase complet de plicul lui! Şi cum la ora asta medicul Anei probabil că accelera spre Câmpina... Eh - mai era şi mâine o zi! În plus, tăticul lui îi spusese să nu dea nimănui nimic. Sigur, bunicul intenţiona să achite el totul! Daa, cum să nu?! De vreme ce avea bani, nu înţelegea de ce trebuia să apară Manolache senior ca să-i plătească lui obligaţiile!

Uşa se deschise larg; se închise însă imediat. Femeia se apropia de el, atentă la o mămică din spatele lui. Citi numele pe ecuson: Ancuţa Norovici. Deci ea era moaşa... O lăsă să treacă; femeia se opri, într-adevăr, lângă una dintre mămicile din capătul holului. Discutau pe un ton coborât... Când o să treacă înapoi, spre sala de naşteri, o s-o oprească, o s-o întrebe dacă ea era moaşa şi-o să-şi achite obligaţiile faţă de ea. Era dealtfel o plăcere pentru el să aibă asemenea obligaţii!

Ana-Maria

Suna; aştepta, zâmbind... Vocea răspunse prompt:

- Da.
- Bună, Ninuţo. Ce mai faci?
- Bine; mă învârt ca leu-n cuşcă prin casă.
- De ce?
- Fiindcă mă plictisesc!
- Ţi-am spus că viaţa fără serviciu e ca friptura fără condiment!
- Mi-ai spus! Da' ce bine e să dormi până la zece...
- Aoleu! Te-am trezit?
- Nu. Tu ce faci?
- Ce să fac; binişor. Mă rog, mult mai bine decât azi-noapte!
- Da' ce s-a întâmplat azi-noapte?
- Păi aveam contracţii puternice şi am venit la maternitate.
- Şi ce-ai avut?
- O bebeluşă-n burtă, dragă!
- Nu mă mai lua la mişto!
- Nu te iau la mişto! Am avut o bebeluşă-n burtă!

Aştepta ca Nina să înţeleagă "şarada"... Brusc, prietena ei izbucni într-un răcnet războinic:

- Ai născut!
- Am născut.
- Hei! Şi cum e picea?
- Frumoasă de pică! Nu vii s-o cunoşti şi tu?
- Acum mă-mbrac şi vin!
- Stai, că orele de vizită sunt mai pe înserat, aşa...
- OK; atunci pe la cinci apar şi eu. Sau pe la şase, cu Radu.
- Bine; cum vrei tu.
- Ce să-ţi aduc bun? Friptură cu condimente?
- Nimic de mâncare; n-am voie decât lichide, ca să nu mă constip.
- Atunci nişte fructe!
- Nu-mi aduce nimic! Vino tu şi gata!
- Daa, cum să nu?!
- Nino, ţi le fac salată-n cap!
- Bine, bine, o să vin cu mâna-n fund ca o nesimţită!
- Adu-mi trei "băşina-porcului"!
- Nu-i aşa? Ca să râdă toate rudele tale de mine!
- Ninuţo, fii realistă! Flori o să am cu tonele. De mâncat, n-am voie decât supă; şi-aia o să fie cam tot cu tonele. Nu-mi aduce nimic.
- Un costumaş pentru prichindică!
- N-are voie decât înfăşată strâns, ca să se îndrepte.

Moaşa îi făcu semn că greşea; îi făcu cu ochiul zâmbind iar femeia începu să râdă...

- Bine; atunci uite cum facem. Te las să dormi azi, iar tu mă laşi să mă duc la cumpărături azi. Şi vin mâine, cu Radu, şi-ţi aduc un costumaş pentru peste trei luni. Şi flori. Proaspete.
- Bine. Să nu mai anunţi pe nimeni de la firmă; că nu vreau s-o văd pe Olive tocmai cu ocazia asta!

Nina râdea...

- Hai, scularea din letargie! Viaţa e frumoasă când te trezeşti la zece!
- E superbă! Vorbim când vin! Pa!
- Pa!

Închise, râzând...

- S-a trezit la zece?
- Da; e proaspăt concediată şi-i place la nebunie starea asta!

Moaşa râdea; râdeau şi asistentele. Numai gravidele alea oftcoase nu schiţau nici măcar un zâmbet...

Deci până la urmă o invidiau. Pentru că nu gustau gluma aia bună pe care-o spusese. Semn că le cam stătea-n gât...

- Ia hai să te duc eu în rezervă! Că proaspătul tătic mai are puţin şi toceşte de tot cimentul ăla de pe hol!

Aha! Una dintre asistente îi puse geanta şi sticla cu apă pe brancardă. Porniră spre uşă...

Lăcrămioara

Gata: îl servise şi pe el. Acum avea cinci minute de gândire...

Se simţea ciudat. Nu avea nici cea mai mică dorinţă de-a lua un taxi şi-a goni până la maternitate! Şi-asta o mira, de vreme ce de atâtea ori făcuse drumul acela "pe două roţi", înarmată cu supă şi energie cât să-i ajungă două zile şi două nopţi...

Dacă era supărată pe Ana? Nu; nu era supărată. Îşi dăduse şi ea seama că nora ei tăcea şi suporta, cu zâmbetul pe buze, orice sfaturi, dojeni şi reproşuri - însă "le punea la inimă". Şi le strângea cu grijă, pentru ca apoi să răbufnească prin decizii mari, importante. Prefera s-o lase să fie cât mai liniştită. Mai ales acum, după naştere, când era şi foarte obosită, şi foarte agitată, şi foarte îngrijorată când se întreba cum se va descurca singură cu bebeluşa...

Dacă Ana îi va cere ei ajutorul, i-l va oferi. Strict cât îi cerea; doar cât îi cerea. În rest, o va lăsa să se descurce singură. Ca să o lase să-şi demonstreze ei însăşi că nu putea face faţă şi cu fetiţa, şi cu Florentin, şi cu apartamentul cu două camere. Bebeluşa necesita atenţie specială; Florentin, indiferent cât de dornic era să-şi ajute soţia, indiferent cât de înţelegător şi săritor se va dovedi că este, va cere şi el o anumită doză de atenţie. Plus treburile casei. Plus tonele de hăinuţe care vor trebui spălate şi călcate. Toate astea pe fundalul scâncetelor micuţei, care va voi fie să fie schimbată, fie să fie hrănită, fie să nu stea singură...

Nici Mirela nu putea petrece 24 de ore din 24 lângă pătuţul fetiţei. Florentin va fi la serviciu de dimineaţă. Aşa că, în cele din urmă, Ana îi va cere ajutorul. Iar unul dintre motive va fi şi acela că nora nu voia să-şi vadă soacra îmbufnată. Într-un târziu, deci, tot ca ea va fi. Numai că va câştiga războiul fără să ducă vreo bătălie...

Tii, ce bine se simţea! Aflase că nora ei avusese o naştere rapidă şi uşoară, că fetiţa era sănătoasă şi frumoasă... Auzise şi ea răcnetele fericite ale lui Florentin... Şi nu simţea nevoia să gonească la maternitate! Asta da schimbare şi de situaţie, şi de mentalitate! Tocmai ea nu se ducea val-vârtej să se instaleze în rezervă! Se răsucise Pământul cu susu-n jos...

Se aşeză pe navetă şi deschise caietul. Aveau multe comenzi pentru mâine; le vor face probabil la noapte, după ce veneau de la maternitate şi mâncau... Sau mâine dimineaţă! Că Ioan îi păruse atât de emoţionat, atât de afectat de vestea naşterii Florentinei, încât prevedea golirea bruscă a beciului!

Ehei, de dimineaţă moşul ei îşi făcuse de treabă la chioşcul lor. De parcă presimţise că Ana va naşte în jur de ora zece - şi voise să fie aproape de Mirela, s-o ducă val-vârtej să facă supa şi-apoi să gonească amândoi la maternitate. Se îndoia că va urca acum cu ea, s-o vadă pe Ana şi pe fetiţă; el o să-şi facă apariţia după-amiază, o dată cu ei, şi-o să se comporte de parcă nu fusese niciodată supărat pe nora lui preferată...

Şi uite-aşa reuşea mereu moşul ei "să fenteze" discuţiile despre supărări şi împăcări! Cum naiba-i reuşea? S-o înveţe şi pe ea!

Florentin

Aha! Auzea voci apropiindu-se încet de uşa sălii de naşteri!... Ăla era râsul Anei! Aruncă geanta pe umăr şi porni camera. Avea nişte emoţii... Uşa se deschise larg. Zâmbind de pe brancardă, Ana îl privea lung...

Oof, cât de răvăşită era! Naştere uşoară? La cum arăta soţia lui, la cât de sfârşită era şi ce cearcăne negre avea la ochi, aia fusese naştere uşoară?... Dar important era că era fericită! Soţia lui roşise uşor, semn că nu era obişnuită să fie unica persoană din cadru... şi-i făcu un semn concludent:

- Ce zici, ce masaj mi-au făcut?

Începu şi el să râdă:

- Gata: ţi-ai regăsit talia de viespe!

Acum o făcuse să roşească violent! Foarte bine! Prea fusese pa-

lidă! Acuşi apărea socrul ei; şi dacă o vedea atât de sfârşită, îl lua pe el la bătaie, că-i era mai la îndemână! Şi-apoi, nu el se însurase cu ea? De ce n-avea grijă de ea?

Doamne, ce gânduri trăznite! Păşea în spate, atent să o cuprindă toată în obiectiv, în timp ce mergeau spre lift... Ana reîncepu să râdă:

- Văd eu că tu vrei să te faci cameraman!
- Nici o şansă: îmi tremură mâinile!
- De la cafea!
- Cafea, tutun, naştere...

Gata; erau în lift. Aici nu mai avea destulă lumină; aşa că opri camera şi se grăbi să-şi sărute soţia, s-o strângă în braţe...

- ... A fost greu, nu-i aşa?
- ... Să ştii că, gândindu-mă acum mai bine, îmi dau seama că n-a fost chiar atât de greu!
- Te rog să fii serioasă! Ai nişte cearcăne...
- Păi dacă-s nedormită de atâtea ore, tu ce impresie-ţi faci?!
- Şi palidă...
- Dacă sunt nemâncată!
- Tu ţii tare mult la ochii domnului doctor, de-i iei aşa apărarea!
- Şi ce era să facă el? S-o roage frumos să iasă repede, cuminte, fără să facă mari pagube?
- Eventual!
- Exagerezi!
- Ca întotdeauna.

Liftul se oprise; se grăbi să iasă primul şi să-şi reia filmarea...

- Te rog, nu mă mai filma! Păstrează spaţiul pentru ea!
- Lasă, că are destul spaţiu şi ea! Abia aştept s-o vezi!
- Mie-mi spui?!
- Nuu, s-o vezi când am filmat-o!
- Ar fi trebuit să asişti la naştere. Să vezi cum am avut noi prima discuţie...
- Am auzit cum ai liniştit-o imediat.
- N-am crezut că îmi poate reţine vocea.
- Nici eu.

Gata; ajunseseră în rezervă. Una curată, frumoasă, cochetă, bine aerisită, călduroasă... Lăsă camera pe noptieră şi se grăbi să-i dea asistentei o mână de ajutor la mutarea Anei pe pat. Femeia porni spre uşă:

- Mămico, ai deasupra patului toate butoanele şi toate indicaţiile. Nu te sfii să ne chemi, chiar dacă e vorba doar de-o întrebare.

Perfect! O conduse la uşă, ca să-i strecoare şi ei "mulţumirea":

- Şi fetiţa când vine?
- Imediat cum ajung sus, las brancarda şi iau pătuţul! Ce să fac: nu-s caracatiţă!

Evident! N-avea nici şase mâini, nici putere să împingă două paturi deodată! Femeia râdea: glumise. El doar zâmbea. Reveni în rezervă, închise uşa şi se repezi la pat. Şi-şi strânse, în sfârşit, soţia în braţe aşa cum îşi dorea el s-o strângă!

Ana-Maria

Oof, în sfârşit! Îi fusese dor de el! Şi avusese momente când îşi dorise să fie şi el lângă ea, s-o ţină de mână, să ţipe şi el "Hai, bebico!"... Dar cu siguranţă "ţipase" şi el, în şoaptă, "Hai, bebico!" pe hol, strângând telefonul să-l sfărâme şi mai multe nu...

Florentin se aşeză pe marginea patului şi-o privi cu ochi vinovaţi:

- A durut rău, nu?
- Destul de rău. Au avut dreptate, să ştii: după ce se termină, parcă n-a mai durut atât de rău. Durerea e prima care se uită. Iar când mi-a pus-o pe piept...
- Cum adică?
- Adică imediat cum am născut-o, medicul a răsucit-o pe toate părţile, asistentele s-au repezit la el şi în maximum cinci secunde l-am văzut cum se apleacă şi mi-o pune fleoşc în braţe! Uite-aici!

Îi arătă pata mare de sânge de pe cămaşă. Florentin o privea lung...

- Atunci am vorbit cu ea şi-am convins-o să nu mai urle chiar atât de tare. Ştii cât de mică e?
- Ştiu; m-au chemat s-o văd când au schimbat-o şi-au spălat-o. Şi chiar m-am întrebat cum o să-i fac băiţa...
- Nici să nu te gândeşti să dai înapoi! Tu-i faci băiţa!
- Eu i-o fac. Doar că e atât de mică... Şi mi-e frică...
- Lasă, că o să ne obişnuim cu ea în astea două zile, cât stăm aici. La urma urmei, dacă copilul trebuie schimbat sau spălat, trebuie s-o facem; nu?
- Evident! Şi numai în primele... 12 luni e greu; după aia...

Râdeau amândoi...

- Mirela ce face?
- Păi am vorbit cu tata imediat după ce am vorbit cu tine. Aşa că probabil fierbe supa. Trebuie să apară şi ea.

"Ea"? Nu "ei"? Asta era ciudat... Uşa se deschise din nou; dădu să se ridice, dar soţul ei se grăbi să o oprească. Aşa că o întâmpină el pe Florentina...

- Să n-o scoateţi din rezervă.

Evident! Cum s-o scoată în bacteriile alea de pe coridor?!

... Sigur, că pe hainele vizitatorilor nu vor fi praf şi bacterii! Dar măcar o ferea de bacteriile de pe hol...

Tii! Uitase cât era de mică! Într-adevăr: primele 12 luni era mai greu! După aia...

Florentin

În sfârşit, venise şi ea! Asistenta ieşise; o privea lung...

Decise să-şi ia totuşi inima-n dinţi şi să-şi învingă teama. La urma urmei, nu trebuia să-i facă băiţă peste fix două zile? Aşa că se aplecă, strecură încet degetele pe sub ea...

Gata; o luase în braţe. Acum i se părea şi mai mică... Mogâldeaţa asta somnoroasă, cu voce de sopranã, era fetiţa lui? Doamne - ce minune se întâmplase azi!

Ana-Maria

Îi privea lung pe amândoi... Măi, să fie! Ce bine le stătea aşa! Micuţa lor era ţinută cu multă grijă... Iar Florentin "plutea" la propriu prin rezervă! Se plimba încet de colo-colo, privind lung ochişorii umflaţi şi gogoşarul cârn... Fremăta şi strălucea tot soţul ei! Era extrem de fericit! Era fermecat de fetiţa lor...

Ei bine, acum nu mai regreta rezerva. Chiar dacă Mirela ar fi decis totuşi să doarmă acasă. Acele momente ar fi fost imposibile dacă Florentina ar fi stat cu ceilalţi bebeluşi! Ea n-ar fi putut s-o scoată din salon, el n-ar fi putut să intre... Soţul ei păru că-şi aminteşte ceva; se grăbi să se aşeze pe marginea patului:

- Cum s-o strigăm până la botez? Că pe nume n-avem voie!

Cum s-o strige... Începu să râdă; Florentin păru că-i înţelesese gândul, pentru că rostiră amândoi la unison:

- Bebica!

Perfect! La urma urmei, aşa o strigase încă dinainte s-o nască! Micuţa ei sigur îşi amintea acel apelativ! La cum răcnise la ea...

Dacă n-ar fi fost durerea aia surdă... Dar de ce se plângea? La ce dureri avusese înainte de naştere, ce voia? Să-i treacă aşa, într-o clipită?

Uşa se deschise larg; asistenta se apropie de ea cu un brâu elastic:

- Hai să te-mbrac.

OK! Fu ajutată să se ridice; asistenta îi puse brâul. Măi, dar ce strâns era!

- Să-l porţi zi şi noapte, ca să ţi se tragă burta.

Aha! Aprobă şi rămaseră singuri... Florentina părea că se trezeşte - iar soţul ei se cam panicase... Numai că nu i-o aducea; adică încerca să se obişnuiască cu ea, să-şi facă curaj... Primul scâncet; în următoarea secundă, Florentin se opri lângă pat:

- Plânge!

Întinse mâinile spre ea; o primi... şi improviză. De vreme ce micuţei îi era foame, decise să se descurce singură. Ce naiba, n-o ducea capul chiar deloc?

Îşi aminti imaginea din broşura pe care-o răsfoise cât se plimbase prin sala de naşteri; desfăcu deci cămaşa de noapte şi se aşeză comod. Iar bebica lor, ascultătoare, începu să sugă. Chipul umflat părea destul de mulţumit de situaţie...

Uşa se deschise din nou iar doctoriţa zâmbi:

- Văd că te-ai prins cum se face.

- De prins, m-am prins. Întrebarea e dacă m-am prins cum trebuie...

Femeia se apropie. Bun - bine că "veniseră ajutoarele"! Nu voia să-şi facă răni, să nu-i poată da să sugă; iar poziţia fetiţei era crucială în privinţa asta.

Florentin

Venise şi doctoriţa. Din ce în ce mai bine! Până apărea Mirela cu supa, Ana devenea expertă în bebica lor!

Se apropie de fereastră: nu ţinea musai să vadă ce-o învăţa doctoriţa. De fapt, voia să se gândească câteva minute...

Într-adevăr, apariţia micuţei lor schimba totul. Toate planurile lui. Acum, când văzuse cât de mică era, câtă nevoie avea de mămica ei, se întreba dacă deschiderea florăriei lor va avea loc la anul, sau peste doi ani, sau peste trei... Ori angaja vânzătoare, ori devenea "tati din poze" pentru familia lui. Cale de mijloc nu exista; Ana era a Florentinei acum. Să le pună să deschidă ele florăria...

Se îndoia că soţiei lui îi va surâde ideea ducerii micuţei la bunici peste zi; se îndoia că mama lui va decide să stea acasă, cu fetiţa. Şi nu-i surâdea lui ideea ca Florentina să crească în chioşcul cu flori din Tei. Deci deschiderea florăriei lor era urmată acum de un mare semn de întrebare...

Dacă ar fi fost după el, ar fi deschis-o chiar azi! Se simţea destul de "şcolit" la Tria ca să se avânte în propria afacere! Înţelesese, în clipa când o văzuse pe bebică, că vor avea nevoie de o tonă de bani pentru micuţa lor! Pentru hăinuţe, jucării, doctori... Pentru tot felul de nevoi pe care le avea micuţa lor şi pe care el nu le ştia încă. La aşa domnişoară frumoasă şi cochetă, casa se va umple repede cu mii de rochiţe, fundiţe, clame de păr, rujuri pentru copii, rimel de păr pentru copii, cărticele, creioane colorate, păpuşi cu tot trusoul, cu hăinuţe de schimb de toate felurile şi culorile... Dar cum să deschidă acum floră-ria? Ce siguranţă avea că nu va da faliment? Şi cum s-o lase pe Ana singură cu copilul zi-lumină? Înainte de orice fundiţă, clămiţă şi trusou pentru păpuşi, micuţa lor avea nevoie de mami! Care trebuia să aibă grijă de ea, dar să facă şi mâncare, şi curăţenie, să spele şi să calce rufe, eventual să mai şi doarmă două-trei ore noaptea...

Va rămâne momentan florar angajat la Mugurel. Acolo îşi permitea să stea până la ora două, iar după-amiază să o ajute pe Ana la treburi. Ori să le facă el, ori să stea el cu bebeluşa. Mirela nu se putea muta la ei; trebuia deci s-o ajute el pe Ana. Şi-o va ajuta, orice-ar fi! Indiferent câte şmecherii va fi nevoit să facă pentru un ban în plus! Familia lui nu va duce lipsă de nimic - nici de bani, nici de soţ şi tată; se va ocupa personal de asta!

Ana-Maria

Doctoriţa ieşise; Florentin rămăsese însă lângă fereastră, de parcă se gândea la ceva...

- La ce te gândeşti?

- Ghici!

Deşi bufnise în râs şi se grăbise să vină lângă ea, n-o putea păcăli aşa! Se gândise la lucruri mari şi importante. Dar de vreme ce nu voia să i le împărtăşească şi ei, o să-l lase în pace...

- Nu vrei să faci un duş şi să te schimbi?

Aprobă cu capul: evident, soţul ei nu voia să fie tras de limbă! Prea bine! O să facă un duş şi-o să încerce să adoarmă măcar jumătate de oră, înainte să vină părinţii lui.

Florentin

Ana intrase la duş; acum era singur cu bebeluşa lor. Se sprijini de zid şi-o privi lung... Aoleu, uitase să-i spună tatălui lui să-i trimită prin Mirela o fundă roşie! Or să-i deoache micuţa! Oare Ana avea aşa ceva în geantă? Desfăcu fermoarul şi începu să scotocească...

Uşa se deschise din nou; Mirela începu să râdă:

- Ia uite cum "o face" la bagaj!

Sări în picioare şi se repezi s-o îmbrăţişeze, şoptind:

- Încet, nebuno, c-o trezeşti!

Fu pupat cu foc pe amândoi obrajii:

- Bravo! Să vă trăiască! Da' ce-ai vrea tu, să se înveţe să doarmă numai în linişte mormântală? Ştii cum e să nu poţi să faci un pârţ pentru că doarme aia mică? Pune-i un radio lângă ea! Să se obişnuiască cu zgomotul, să nu crească fricoasă! Dă-te aşa, să las sacoşele astea, că mi-au rupt mâinile!

Ce nepoliticos se făcuse deodată! Îi luă sacoşele iar cumnata lui se grăbi spre pătuţ:

- Ia să-ţi văd, mă, prinţesa!

Ei bine? Ce spunea de-aşa prinţesă?

- Ptiu, să nu ţi-o deochi! Mă, e frumoasă de pică!

Îşi trecu cochet mâna prin păr, râzând:

- Păi ce voiai să rezulte din doi părinţi aşa frumoşi?!

Încasă un şut în fund - în glumă, firește! Cumnata lui începu să scotocească prin sacoşe... Şi-o văzu punând ditamai funda roşie la pătuţ... De fapt, nu era ea naşa Florentinei? Bineînţeles că se gândise la toate amănuntele!

- Aşa! Că am presupus că din doi părinţi aşa frumoşi nu putea ieşi decât o splendoare!

- Io-te la ea, ce face mişto de mine!

- Fac, mă, că-mi permit! Eşti prea fericit acum ca să te superi, aşa că profit de ocazie!

Uşa băii se deschise iar Mirela se grăbi s-o îmbrăţişeze pe Ana:

- Felicitări, mămico!

Gata! Putea să plece şi el pe unde avea treabă! Porni spre uşă:

- Mă duc să rezolv cu actele.

- Ai luat tot ce-ţi trebuie?

Aprobă şi ieşi. Închise uşa... Păi să rezolve cu actele, nu?

Ana-Maria

Mm, ce bună era supa aia! Cumnata ei era o bucătăreasă desăvârşită! Se pricepea foarte bine şi la copii, pentru că o văzuse cu câtă uşurinţă o schimbase pe bebică şi rămăsese ţuţ...

- Şi cum a fost naşterea? Am auzit că din patru mişcări, gata!

- Naşterea a fost floare la ureche! Travaliul a fost greu...

- Păi când au început contracţiile?

- Ieri, pe la şase seara.

- Aha! Ai pierdut apa?

- Nu. Ieri dimineaţă am pierdut dopul. După-amiază am fost la doctor şi mi-a dat dreptate: pierdusem dopul. Dar de când am plecat de la control, au început contracţiile. Pe la unu jumate n-am mai rezistat şi l-am pus pe Florentin să mă aducă aici, unde m-au internat imediat...

Lăsă cana pe noptieră:

- Sărut mâna pentru masă. A fost o nebunie!

- Să-ţi fie de bine.

Se ridică şi porni încet ca într-o plimbare prin salon...

- De ce nu stai tu locului? Vrei să ţi se rupă firele?

- Am amorţit de tot!

Acum Mirela n-o mai certa... Se opri şi plecă privirea. Şi exclamă, râzând:

- Uau! Slavă Cerului! Nu credeam să le mai revăd vreodată!

- Ce anume?

- Degetele de la picioare...

Mirela râdea în hohote! Şi ea râdea, pentru că într-adevăr, revederea degetelor de la picioare era extrem de plăcută...

- Stai liniştită: în maximum un an o să ajungi iar sticksuleţ! Să vezi ce-o să mai arzi tu la calorii făcând tumba-n parc şi alergând noaptea cu căniţa cu apă, cu oliţa...

- Aa, nu mă îndoiesc! Apropo! Să-mi scrii un grafic: ce trebuie să fac şi la câte luni.

- Cum adică?

- Adică la câte luni se scoate laptele, la câte luni se pune oliţa...

- Stai, dragă! Ai răbdare! Că mai e până acolo! Să ştii că fiecare copil are ritmul lui. O să vezi că şi fetiţa ta o să se dezvolte în ritmul ei. Dacă o să vrea oliţa la şase luni, atunci la şase luni trebuie să-i pui oliţa sub fund. Dacă nu, degeaba te iei după vecina de bloc care la şase luni i-a pus oliţa fetiţei ei.

Aprobă şi se apropie de cumnata ei: Florentina se trezise, iar Mirela se grăbise s-o ia în braţe:

- Ia uite cât de mică e! Doamne, am şi uitat cum e!

Evident! George mergea la şcoală la toamnă, nu? Cumnata ei era extaziată, nu-şi mai lua ochii de la chipul Florentinei...

- Chiar dacă am uitat dimensiunile, n-am uitat cum miros "prăjiturelele". Hai s-o spălăm. Întâi şi întâi, adu un pampers, şerveţelele umede şi-un prosop curat de la tine.

Se grăbi să se conformeze: începuse lecţia. Aia practică, în care ea spăla copilul iar Mirela o supraveghea şi-o dădăcea...

Ioan

Îşi privi ceasul şi privi lung prin geam, la vila de vizavi.

Toată familia aflase despre naştere. Toată familia îşi ascunsese cu mare grijă nerăbdarea. Inclusiv Lăcrămioara. Trăsese deci concluzia că Ana reuşise să-i facă să se schimbe. De unde până acum năvăliseră imediat la maternitate, indiferent de oră şi voinţa lăuzei, azi stătuseră cuminţi la vânzare, de parcă nimic nu se întâmplase... Un singur lucru diferea; Roberto făcuse buchetul dis-de-dimineaţă şi-l aşezase la loc de mare cinste, pe masă. Normal: nu era el naşul bebeluşei? Venise la chioşcul din Tei şi văzuse că şi Lăcrămioara pregătise buchetul pentru Ana. Asta nu-l mirase; nevasta lui se împăcase deja cu nora. O va face şi el, diseară...

Una peste alta, apariţia ei în familia lor îi schimbase pe toţi. Chiar şi pe el, care acceptase ca fiul lui cel mic să plece de-acasă înainte ca el să se gândească bine la asta şi să se pregătească pentru acea schimbare...

Nu mai era chiar atât de supărat pe ea. Bucuria că-i adusese, în sfârşit, o nepoţică ştersese cu buretele totul. Peste vreo săptămână, probabil că îşi va aminti trecutul; dar nu va mai putea să se supere pe ea din aceleaşi motive. Nici nu mai voia să se supere pe ea! Voia să-i vadă pe toţi liniştiţi şi fericiţi. Inclusiv pe el însuşi. O să se împace deci cu ea.

Decise să pună punct aşteptării şi se ridică:

- Ia să dau eu nişte telefoane...

Selectă numărul lui Roberto şi aşteptă...

- Da, tată.

- Ia strânge tu acolo şi închide chioşcul. Ne întâlnim la maternitate, într-o oră.

- Da, tată.

Închise şi selectă numărul lui Marcel...

- Da, tată.

Începu să râdă:

- Mă, voi aţi făcut armata cu acelaşi jăndar!

- ... Ce vrei să spui?

- Nimic; lasă! Încuiaţi acolo. Ne vedem la maternitate într-o oră.

- Bine.

- Sună tu acasă şi anunţă-le pe fete. Trec eu să le iau, în vreun sfert de oră, aşa. Să nu mai pună de mâncare, că i-a dus Mirela.

- Bine, tată.

- Şi sun-o şi pe sor-ta.

- O sun imediat.

Închise şi zâmbi slab:

- Hai să încuiem şi să mergem.

- Florile le luăm diseară?

- Crezi că mai am acum răbdare pentru numărat şi împachetat?

Lăcrămioara nega, râzând... Bun! Să ajungă o dată la maternitate! Că nici răbdarea lui nu era infinită!

Mirela

Perfect! Ana dormea dusă de jumătate de oră deja...

Se dusese ea şi "unsese" asistentele; imediat Ana fusese luată jos, la sala de alăptat, şi i se desfundaseră canalele. De ce oare nu se îndoise nici o clipă că individele alea nu vor ridica un deget fără bani? Nici una nu se gândise că aşa mogâldeaţă mică nu putea face treaba unei pompe profesionale! Sau se gândiseră, dar erau prea materialiste ca să dea o asemenea informaţie pe gratis? Sau erau prea "prinse" cu copiii abandonaţi din maternitate ca să mai aibă grijă şi de lăuze? Greu de spus...

Important era că rezolvase problema. Ana îi dovedise că învăţa repede şi nu uita aşa, cu una-cu două; era şi foarte veselă... Şi foarte obosită, evident; imediat cum Florentina terminase de mâncat şi adormise, o îmbiase să se întindă şi să se odihnească şi ea. Iar Ana dormea dusă...

Îşi mută scaunul lângă pătuţul fetiţei şi se aşeză. O privi lung... Doamne, cât de mult îşi dorea şi ea o mogâldeaţă! O fetiţă! Dacă Roberto ar fi putut să simtă ceea ce simţea ea...

Pe de-o parte, îşi înţelegea soţul: era greu pentru el să muncească singur, mai ales când George se pregătea să meargă la şcoală. Se săturase săracul să tot tragă singur la căruţa mariajului lor; se săturase să muncească alături de tatăl lui. Marcel şi Gabriela îi treziseră planurile de demult; cu siguranţă, Roberto spera ca, în viitorul apropiat, să-şi convingă tatăl să-l lase să lucreze alături de ea la Dorobanţi. Aşa ca Marcel şi Gabriela. În plus, bănuia că un alt plan care "moţăise" în mintea soţului ei fusese trezit de mutarea lui Florentin cu Ana. La urma urmei, el era fratele mai mare! El ar fi trebuit să se mute primul din casa părintească! Anul trecut, Marcel se mutase cu Ioana şi Florentin cu Ana. Iar casa lui nea Bucur era şi acum pustie, în timp ce Roberto strângea cu disperare bănuţii pentru un apartament cu două camere cât de jalnic...

Dar, pe de altă parte, privea mogâldeaţa care dormea dusă şi simţea că o doare sufletul...

Al doilea copil însemna alţi doi ani "pe bară" pentru ea. Alte cheltuieli, mai mari - că George intra în clasa întâi. Alte nopţi nedormite, alte drumuri pe la medici şi spitale, alte probleme, alte şi alte mii de lucruri ce apăreau în viaţa unei familii o dată cu un nou membru micuţ...

Ea era dispusă să treacă peste toate. Să vină la chioşc cu cărucior şi să-şi ajute soţul la treabă. Ea era dispusă să nu doarmă nici ziua, nici noaptea - doar să strângă în braţe o prinţesă mică, aşa cum era bebica Anei! Roberto era însă de neînduplecat - pentru că prinţesa mică însemna "adio casă". Soţului ei îi intrase în cap să se mute singuri. Să încerce să-şi facă o afacere. Să devină şi ei o familie de sine stătătoare. Aşa că îi tăia răstit vorba ori de câte ori ea încerca să-i amintească de planul ei. Luase o hotărâre, în calitate de cap de familie, şi nu renunţa la ea! Bărbatul ei era dealtfel imposibil de răzgân-

dit în toate hotărârile pe care le lua...

Colac peste pupăză, auzise zvonul că nea Ioan intenţiona să se cam retragă din afaceri. Să-i lase pe ei doi la chioşcul de la Dorobanţi, să-i lase pe Marcel şi Gabriela la Piaţa Muncii, pe surorile lui la Spitalul de Urgenţă iar în Tei fie s-o aducă pe Luminiţa, fie să păstreze chioşcul zestre pentru Ileana. Iar ei doi să se retragă. Sigur, circulase şi zvonul că voia să cumpere toate cele patru chioşcuri de la Maica Domnului! Circulau tot felul de zvonuri, care mai de care mai îngrijorătoare pentru dorinţa sufletului ei...

Indiferent cât de mare ar fi fost inima soţului ei, indiferent cât de mult şi-ar fi dorit el un copil, urgenţele erau urgenţe. Amânaseră acele investiţii prea mulţi ani. Iar el nu era dispus să le mai amâne încă trei. Sau măcar doi. Sau măcar nouă luni...

Cu ce-ar fi putut-o ajuta soacra ei, dacă i-ar fi spus de ce era oarecum certată cu Roberto? Cum ar fi putut socrul ei să schimbe hotărârea fiului lui? Să-i dea casa lui Bucur şi să se jure că nu va ieşi din chioşcul ăla de la Dorobanţi decât în sicriu? Ce folos? Soţului ei îi intrase în cap că Marcel lucra cu Gabriela, Florentin locuia cu Ana şi-şi deschidea florărie în curând iar el, ca frate mai mare, la 32 de ani, ar fi trebuit să-i depăşească "cu un cap" cel puţin. Aşa că nimeni n-o putea ajuta în privinţa asta. Iar ea nu putea să accepte ideea că Roberto era de acord cu al doilea copil doar pentru că aşa spusese nea Ioan pe tonul ăla răstit, care nu admitea contrazicere...

Proastă ea, că aşteptase atâţia ani! Imediat cum George împlinise anul, ar fi trebuit să facă şi-o fetiţă! Şi gata: creşteau amândoi în acelaşi timp, de unde mânca unul avea şi celălalt, ce-i rămânea mic unuia se folosea la celălalt... Mare proastă!

În concluzie, privea lung prinţesa care dormea dusă, o auzea pe Ana sforăind uşor şi-i venea să plângă. Şi se abţinea, ştiind că în curând o să se umple rezerva aia cu rude şi nu era bine s-o vadă Roberto plânsă. Cine ştie - poate-i şi altoia una peste ochi, ca să-i mai treacă din supărări! Soţul ei se înfuria rar şi făcea urât la nervi...

Florentin

Nu mai avea răbdare! Unde naiba stăteau atâta? N-aveau de gând să apară? Acuşi se trezea Ana, iar el nu mai apuca să vorbească cu ei! Ia să le dea un telefon, să vadă pe unde erau!

- Io-te la el, ce nerăbdător e!

Gata! Apăruseră în capătul holului! Tăticul lui era foarte bine-dispus! Nu-şi mai putu stăpâni bucuria: se repezi de gâtul lui!

- Uşurel, mă, că mă răstorni!

- Şi ce? Sunt destui doctori aici, "să te repare"!

Primi o palmă după ceafă:

- Da-s de soiul ălălalt, aşa că nu mă răsturna! Lasă-mă aşa, la verticală!

Mămica lui îl prinse de braţ:

- Vino-ncoa, mă, să te pup!

O prinse în braţe, o ridică şi-o învârti pe sus:

- Am o fetiţă!

- Îu! Uşurel, maică!

Lasă, că n-o scăpa! Şi nici nu era aşa de grea cum credea ea! Mămica lui ordonă scurt:

- Lasă-mă jos, că mă ia cu ameţeală!

Bine, fie! O lăsă jos - şi începu interogatoriul:

- Ia spune, mă: cum fu naşterea ascultată la telefon?

Marcel chicotea; Gabriela îl privea lung, curioasă. Roberto aranja de zor celofanul buchetului. Ileana îl privea interzisă, Luminiţa abia aştepta să audă povestirea...

- Păi a pus-o doctorul să mă sune şi au lăsat mobilul deschis. Aşa că am auzit totul, de când a început naşterea şi până să se-apuce s-o coasă.

- Păi a cusut-o?

- Da, şi-am înţeles că a durut-o mai rău decât naşterea propriu-zisă.

- Sărăcuţa de ea! Lasă, mă, că trece!

Dacă spunea mămica lui, aşa era! Că ea ştia cel mai bine cum era cu refacerea după naştere! Atâţia copii şi nepoţi...

- Şi cum a fost naşterea, mă? Mai spune!

Deschise uşa rezervei, văzu că Ana dormea în continuare şi reveni pe sală:

- Vă spun şi-o trezim!

- Bine, mă! Numai spune odată!

- Păi cum să fie?! I-a spus să împingă numai când are contracţii. A împins prima oară şi nimic. A doua oară a simţit-o că s-a mişcat şi l-a întrebat dacă se vede. El a spus că nu se vede, dar se simte şi să aibă răbdare. La a treia, a simţit-o iar că se mişcă; l-a întrebat iar dacă se vede iar el a spus că se simte doar şi că-i dă o mănuşă, s-o simtă şi ea.

- Şi-a simţit-o şi ea?

- Ce, ei de asta-i ardea? Nici nu cred că se putea; cred că doctorul a văzut-o panicată şi repezită şi-a vrut s-o mai tempereze cu asemenea invitaţie!

- Aha! Şi?

- Şi pe urmă a împins ca lumea, a ajutat-o şi moaşa şi-a născut!

- ... Dintr-o contracţie?

- Dintr-o contracţie.

- I-auzi, ce puternică e noră-mea!

- Păi să vezi pe cameră în ce hal de epuizare era când a ieşit de-acolo! Şi-a ieşit la două ore după naştere!

- Şi cum se simte acum?

- Bine. A făcut un duş şi doarme.

- Păi las-o să doarmă! Fetiţa cum e?

- Haideţi s-o vedeţi!

- Lasă-le, mă, să doarmă! Că avem tot timpul să le vedem pe amândouă! Cum e fetiţa?

- Păi chiar după naştere, când a ieşit, doctorul Petrescu m-a dus s-o filmez.

- Unde te-a dus, mă?

- În salonul bebeluşilor.

- ... Eşti sigur că te-a dus chiar în salonul cu bebeluşi?

Îşi privi mama cu ochi înţelegători:

- Mi-a dat un halat, m-a dus într-o cameră plină cu pătuţuri şi bebeluşi şi m-a lăsat s-o filmez în voie. Ba chiar m-a invitat s-o iau în braţe!

- Şi-ai luat-o?

- Atunci nu - că mi-a fost frică!

Marcel începu să râdă:

- Io-te la el!

- Ce, mă; tu când l-ai luat pe Ionuţ prima oară?

Mămica lui păru deranjată de întrerupere:

- La o lună după botez. Lasă-l, că frati-tu e glumeţ azi. Mai spune! Cum e aia mică?

- Cum să fie; frumoasă de pică! Are un gogoşar micuţ...

- Ce-are, mă?

- Gogoşar! Mă rog; năsuc.

- Păi zi-i aşa! Ce-ţi veni cu gogoşarul?

- Aşa a spus medicul: că are un gogoşar sexy şi-o să rupă inimile holteilor. Că pe-a lui a rupt-o deja!

Îşi privea bucuros mama: ei? Ce mai spunea acum de medicul ăla care "nu era bun"? Dacă n-ar fi ştiut că ar fi făcut o gafă imensă, l-ar fi întrebat pe Marcel de câte ori intrase el cu camera video în salonul bebeluşilor. Răspunsul ar fi fost "niciodată"; dar gafa ar fi fost imensă, de faţă cu Gabriela...

- Mă, ia hai să fumezi o ţigară şi să te calmezi! Şi să-mi zici şi mie unele chestii...

OK! Tăticul lui tocmai îl convocase la o discuţie ca între bărbaţi! Ajunseră în capătul holului, lângă scrumieră, şi-şi aprinse o ţigară. Mai avea puţin şi începea să tremure de bucurie...

- Mă, sper că nu te-ai apucat să-i dai medicului 4-5 milioane!

- Nu i-am dat nimic lui. M-am ocupat doar de moaşă, asistente

şi doctoriţa pediatră.

- Bine. Opreşte-te, că o să vezi tu câtă nevoie o să ai de fiecare bănuţ! Mă! Dacă rămâi în pană de bani, să-mi zici! Auzi?

- Jur că-ţi zic! La urma urmei, cui să cer dacă nu ţie?

- Lasă, că te ştiu eu cât de inventiv eşti! Să nu te pună necuratul să ceri prin străini, că-ţi rup oasele!

- Dacă m-am jurat!

- Ia spune...

Ochii tatălui lui străluciră scurt:

- E frumoasă foc; aşa-i?

- E superbă! Hai înăuntru, s-o vezi!

- N-auzi, mă, să le laşi să doarmă?

- Lasă, că dorm ele după ce plecăm! Hai!

Porniră spre rezervă.

- Da' Ana cum se descurcă cu ea? Îi e şi ei la fel de frică cum ţi-e ţie?

- Nu; ea a depăşit momentul. Mirela a pus-o deja s-o schimbe şi s-a descurcat foarte bine. Ştie şi cum s-o ţină când o alăptează...

- Bun! Măcar ea, dacă tu nimic!

- Ba să ştii că am ţinut-o şi eu în braţe! Dar după ce le-a adus în rezervă.

- De ce, mă? La unu era mai mare decât la unşpe?

- Păi era mai mare cu două ore; nu?

Încasă o palmă după ceafă, în glumă. Deschise larg uşa rezervei:

- Haideţi!

- Las-o, mă, să doarmă!

- Doarme după aia! Hai!

Nu mai avea răbdare! Abia aştepta să le vadă reacţia la vederea zânei din pătuţ! Zâna cea mare dormea dusă...

Mirela parcă-i înţelese intenţia; se ridică şi ridică uşor fetiţa. Se retraseră deci cu toţii în colţul celălalt, lângă geam. Le privea lung feţele, radiind fericit...

Toţi erau fericiţi. Toţi o priveau pe micuţa adormită - şi vedea pe chipurile lor nerăbdarea de-a o lua în braţe! Până şi George îşi tot trăgea mama de mânecă, dornic să vadă şi el ce frumuseţe de verişoară avea...

N-o lua nimeni în braţe? Nu se-ncumeta nimeni? Atunci o lua el! Că-i fusese atât de dor de ea!

Ana-Maria

Ce? Cum? Ce se auzea? Deschise grăbită ochii şi se ridică în capul oaselor. Primul lucru pe care-l văzu fu zâmbetul socrului ei, care-o ţinea pe Florentina în braţe. Zâmbi şi ea şi se lăsă înapoi pe pernă: veniseră şi ei. Şi erau fericiţi. Acum era şi ea liniştită...

- Gata? Te-ai trezit?

Soacra ei nu ştia dacă intenţiona să mai doarmă sau stătea şi ea cu ei. Aprobă cu capul; grupul porni spre ea:

- Atunci vino-ncoa!

Urmau pupăturile. Întrebarea ei cea mai mare era dacă socrul ei va considera că era periculos să ţină şi fetiţa, să-şi felicite şi nora...

Florentin

Tăticul lui se grăbi să-i pună fetiţa-n braţe - după care se repezi să fie printre primii la pupături şi felicitări! Îl privi lung, râzând...

Evident, o iertase pe Ana! Se împăcaseră fără măcar să se certe! Sigur - dacă s-ar fi certat, s-ar fi împăcat mult mai repede. Dar parcă era bine şi aşa, fără să-şi strige reciproc anumite lucruri...

Ana era foarte fericită. Şi copleşită de atâtea persoane foarte vesele, care-o îmbrăţişau cu putere, o pupau cu foc pe ambii obraji şi-i tot urau diverse lucruri - toate "de bine"! Îl căuta pe el cu privirea; dar el prefera să rămână acolo, retras cu fetiţa lângă fereastră. Nu era încă momentul să intervină şi "s-o salveze". O va lăsa să audă şi să vadă toată bucuria lor...

Lăcrămioara

Ptiu, să n-o deoache! Frumoasă se mai făcuse nora ei! Deşi avea cearcăne zdravene şi părea sleită de puteri, era şi mai frumoasă drăcoaica asta mică! Ceilalţi se mai duceau lângă Florentin, să vadă fetiţa; ea se aşezase "temeinic" pe scaun, lângă Ana, şi-i venea s-o mănânce toată!

Nu-şi dădea seama de unde până unde asemenea euforie; poate pentru că avea, în sfârşit, o nepoţică? Sau pentru că avea o nepoţică extrem de frumoasă? Sau pentru că Prâslea devenise tătic? Sau pentru că Ioan al ei se împăcase cu Ana şi acum o descosea apropo de asistente şi condiţiile din maternitate? Habar n-avea; se mulţumea să stea acolo, lângă Ana, şi să o privească lung...

Ana-Maria

Mm, ce greu se mişca! Trebuia să ajungă iar la pat; lucru destul de dificil la ora aia, după doar două ore de somn şi-un examen extrem de dificil, dat sub ochii soacrei ei! Tocmai o schimbase pe bebică; şi cum decisese să pară mai întremată decât era, ca să nu-i vadă grăbindu-se să plece ca s-o lase pe ea să doarmă, revenea singură în patul ei - fără ajutor. Încerca "să pară vioaie" - şi uneori simţea cum îi tremurau genunchii...

Se aşeză în pat iar Mirela se grăbi s-o învelească cu pătura. Deşi era cald. Mă rog; ştia ea ceva, dacă făcea asta tocmai acum şi tocmai cu acea grabă! Întoarse capul spre pătuţul fetiţei: toată lumea era strânsă în jurul micuţei ei! Unicele 5 minute când era trează; cele 5 minute dinaintea somnului... Aha! Soacra ei nu se putuse abţine şi verificase strânsoarea scutecului! Mirela se aşeză lângă ea:

- Mai vrei supă?

Negă scurt şi-o văzu făcându-i cu ochiul, zâmbind... Zâmbi şi ea: da, ştia că aşa era dna Manolache! Până nu verifica, nu credea! Şi cum tocmai se convinsese că scutecul era OK, putea spune că mai crescuse în ochii soacrei ei cu încă 2 centimetri...

Dl Manolache nu mai putea de fericire! Părea fâstâcit, râdea non-stop, vorbea cu fetiţa, se agita... Vedea pe chipul lui că era de-a dreptul extaziat! Măi, să fie! Chiar atât de mult îşi dorise nepoţica? Sau îşi dorise cu ardoare un urmaş din partea lui Florentin? Poate un pic din amândouă... Ionuţ şi George, fiind mai mici, fuseseră traşi în faţă, lângă pătuţ; sporovăiau de zor despre verişoara lor, care era chiar atât de mică încât încăpea în pătuţul acela micuţ... Gabriela stătea un pic mai în spate, cu Marcel; ei şuşoteau ceva, zâmbindu-şi cu subînţeles. Îi aminteau mult de clipele când Ioana stătuse în pat iar Florentin îi adusese ei un trandafir roşu... şi stabiliseră că o va chema Florentina. Pesemne că şi cumnaţii ei discutau acum despre un bebeluş...

Oare Marcel se mai gândea la Narcis? Oare-şi dorea să-l revadă? Îi era imposibil să-şi răspundă; mai ales când îl vedea atât de fericit alături de Gabriela... Acum, de pildă, avea impresia că şuşoteau despre o fetiţă. Ionuţ nu mai primea nici un fel de atenţie din partea lor; dacă ar fi făcut o trăznaie, n-ar fi avut cine să-l dojenească. Aşa că cumnatul ei poate se mai gândea uneori la cel de-al doilea fiu al lui; dar se rezuma la a-şi aminti de el. Gabriela îl ţinea foarte ocupat...

Observă un amănunt extrem de important: Gabriela era foarte ocupată cu Marcel. De când veniseră, fusese ocupată doar cu el. Florentina îi captase atenţia cât "să se inspire" - cam la fel păţise şi ea cu Narcis. Îl privise câteva secunde şi se gândise la Florentina. Şi-apoi se retrăsese lângă Florentin...

Nu-i venea să creadă că aceeaşi Gabriela oftase şi-şi smulsese părul din cap de disperare că n-o iubeşte Florentin! Între tânăra care mâncase bătaie în bucătăria apartamentului dnei Zorilă şi tânăra soţie

a lui Marcel era o diferenţă enormă! Ca de la cer la pământ! Nici urmă din tânăra de-atunci...

Ioan

Ia uite ce târziu se făcuse! Da' ei mai stăteau mult? Că poate voia să doarmă nora lui! Mai ales că bebeluşa dădea semne de trezire! Decise să se ridice:

- Haideţi să mergem şi noi.

Lăcrămioara îi aruncă o privire aprobatoare. Roberto se grăbi să se ridice şi el:

- Haideţi, că fetele astea au o grămadă de treabă de-acum încolo! Ia uite-o pe-asta mică, cu ce poftă pleoscăie!

Daa, îi era foame! Să-şi ia la revedere de la ele şi să se grăbească spre casă! Că aveau multe subiecte de discutat şi multe farfurii de golit! Îi era o foame...

Ana-Maria

Rămăseseră singure. Mirela îi adusese fetiţa şi-apoi îşi făcuse de treabă pe la pătuţul ei, pe la sacoşele cu diverse lucruri şi bunătăţuri... De parcă bănuise că nu se simţea în largul ei atunci când era privită cum alăpta! Cu doctoriţa era altceva; că era doctoriţă...

Doamne, numai la trăznăi îi stătea mintea! Privea lung chipul adormit... Mâncase bine; foarte bine chiar, după părerea ei. Acum adormise. Se ridică uşor şi-o duse în pătuţul ei. Dormea dusă, de parcă alergase un maraton...

- E o bombonică dulce!

Mirela şoptise acele cuvinte zâmbind; zâmbi şi ea şi se apropie de cumnata ei:

- Este.

- Ştii, mă gândeam să-l sun pe Roberto şi să-i spun să facă rost de nişte scutece roz; cred că i-ar sta mai bine decât în alb...

- Ai isca o nouă modă pe-aici!

- Ştiu; de-aia mă abţin. Mai ales că, după ce plecaţi de aici, o să uite că există cămăşile astea de forţă...

Se grăbi să revină în pat: nu era în cea mai bună formă pentru o plimbare prin rezervă. Mirela îşi trase fotoliul mai aproape:

- Şi ce-aţi mai făcut voi?

- Păi... nu mare lucru.

- Cum a fost la petrecerea de Crăciun de la Mugurel? Am aflat că aţi dormit la el la vilă, la Corbeanca.

- Toţi au dormit acolo, claie peste grămadă. Dar ei s-au înghesuit câte 6-7 în cameră, pe când noi am avut ditamai camera cu pat dublu numai a noastră.

- Normal! La anul, când o să mergeţi din nou, o să dormiţi şi voi "la grămadă".

- Că doar n-o să iau fetiţa cu noi, nu?

- Evident! Deşi mă îndoiesc că la anul Florentin o să mai lucreze la Mugurel pe 24 decembrie.

- ... Ştii tu ceva ce eu nu ştiu?

- Teoretic, da.

- Şi nu vrei să-mi spui şi mie?

Mirela începu să râdă:

- Ştiu doar că fetiţa voastră va avea nevoi şi necesităţi care-l vor face să-şi deschidă florăria înainte de următorul Crăciun.

- Nu ştiu ce să zic...

- N-ai ce să zici; e o realitate care se va petrece anul ăsta.

- Nu sunt de acord să muncească singur, ca un apucat. Să se trezească la 4 dimineaţa ca să aprovizioneze, să se ducă glonţ la florărie şi să trăiască toată ziua cu sandwich-uri şi biscuiţi. Să vină acasă pe la 9-10 noaptea doar ca să pice frânt de oboseală, iar a doua zi s-o ia de la început.

- Ce te face să crezi că nu-l va convinge pe băiatul ăla cu care lucrează acum să se mute la florăria lui?

- Certitudinea că Mugurel îi va oferi postul de şef de florărie şi salariu dublu. Iar băiatul nu e prost; ştie că într-o florărie care "merge-n sus" şi în care e el şef îi este mai bine decât într-o afacere nouă, în care e tot angajat, nu poate să facă şmecherii cu flori fără acte şi nu ştie dacă nu cumva luna viitoare va fi anunţat că patronul a dat faliment...

- Într-un fel, ai dreptate. Dar să ştii că Florentin, aşa cum îl ştiu eu, îi va forţa mâna lui Mugurel. Îl va determina să-i facă unele porcării băiatului ăluia. Aşa că, atunci când îşi va rosti invitaţia, nu va fi refuzat.

- Şi asta e posibil. M-am convins că soţul meu obţine întotdeauna ceea ce vrea....

Îi făcu cu ochiul; Mirela se grăbi să se ridice:

- Stai acolo, că o schimb eu.

Bine; s-o schimbe ea. Florentina făcuse "o prăjiturică"; îşi privea cumnata cu ochi atenţi... Decise să deschidă discuţia despre Luminiţa acum, înainte s-o deschidă pe cea despre Mirela:

- Cu Luminiţa ai mai vorbit?

- Vorbim mai mereu. Mai trece ziua pe la chioşc, mai dă o fugă seara să o vadă pe mama... Că doar stă-n capul străzii, nu?

Aprobă scurt cu capul:

- Şi ce mai face? Tot vis-paradis?

- Da: tot vis-paradis.

- ... Cu socrii cum se înţelege?

- Aa, se înţelege foarte bine! La început a avut unele probleme cu soacră-sa; mi-a spus că i-a dat o palmă peste ceafă când au fost amândouă la cumpărături iar cumnata noastră a uitat o sacoşă cu cumpărături la Angst.

- Aoleu!

- Mă rog; într-un fel, eu îi dau dreptate. Că şi Luminiţa asta, e tare împrăştiată când vrea ea să-i zboare gândurile în altă parte! Dar pe de altă parte, gestul mi s-a părut deplasat şi exagerat. I-am spus să aplaneze conflictul şi să vorbească neapărat cu nea Ioan: că dacă palmele astea devin o obişnuinţă, e dreptul ei să-şi atenţioneze părinţii şi dreptul lor să-şi muştruluiască cuscrii!

Aha!

- Ştii, nea Ioan şi tanti Lăcrămioara le-au dat mândreţe de fată frumoasă, şcolită şi bine educată; dacă ei se poartă urât cu ea, e dreptul lor chiar şi să se ducă să o ia acasă! Că nu-i normal ca socrii să se poarte în halul ăsta cu o noră frumoasă, cuminte, şcolită şi bine educată, care are grijă de soţul ei, vede de casă şi se conformează cerinţelor noii ei familii.

- Evident. Şi ea ce-a spus?

- A spus că o să-i spună, dacă se mai repetă.

- Şi s-a mai întâmplat vreodată?

- Se pare că nu; nu mi-a mai povestit asemenea incidente.

Deci săraca Luminiţa preferase să nu-i mai spună nimic Mirelei, decât s-o vadă ducându-se ea la dl Manolache şi spunându-i acel secret! Biata Luminiţa; venea să se destăinuie la ea ştiind că ea n-ar fi putut niciodată să-i povestească socrului ei prin ce-i trecea fiica!

- Ţie ţi-a spus ceva despre asta?

- Nu; niciodată.

- Sper că acum n-ai să te superi pe ea!

- De ce să mă supăr pe ea?

- Că nu ţi-a spus şi ţie!

- Mi-ar fi spus degeaba: sfaturile mele nu s-ar fi potrivit cu ceea ce ştia ea.

- Dar tu ce-ai fi sfătuit-o?

- Să riposteze chiar la soacră.

Mirela începu să râdă:

- Deci l-ai fi pocnit fără regrete cu geanta-n cap pe boşorogul ăla cu panselele...

Aprobă şi începu şi ea să râdă: ca să schimbe discuţia. Aştepta o mică mărturisire şi din partea Mirelei...

Ioan

Intră în bucătărie şi se aşează la masă:

- Ce zici, ce nepoţică frumoasă avem?

- E superbă! N-am mai văzut nou-născut atât de frumos! Şi ştii bine că am văzut mulţi nou-născuţi!

- Ştiu!

Lăcrămioara era bine-dispusă. Spăla vasele şi râdea...

- Am văzut că ţi-a trecut.

- Ţi-am spus c-o să-mi treacă.

- Ar fi fost culmea să nu-ţi treacă nici după ce-ai văzut frumuseţea aia de prinţesă...

- ... Crezi că Ana se descurcă cu ea?

- Bineînţeles că se descurcă! În plus, ştii că Mirela e o profesoară foarte bună şi foarte răbdătoare; o s-o înveţe ea ce-are de făcut.

Ştia; voise doar să se asigure că nevasta lui era liniştită în privinţa aia... Începu să râdă:

- ... Ai văzut cât de fericit era Prâslea?

- Am văzut. Şi abia după ce l-am văzut, mi-am dat seama că a crescut totuşi mare...

- Şi eu am trecut prin aceleaşi sentimente azi. Totuşi, are 22 de ani! E căsătorit! E şi tătic acum!

- Mi-e tare greu să mă obişnuiesc cu gândul că e pe picior de egalitate cu Roberto şi Marcel: căsătoriţi şi tătici.

- Cunosc sentimentul: l-am trăit azi, la maternitate...

Nevasta lui opri apa, îşi şterse tacticoasă mâinile... Şi se aşează la masă, lângă el, zâmbind:

- Ehei, moşule - am îmbătrânit...

- Ce zici tu, băbuţo? Eu mă simt tot ca la 20 de ani!

- Sigur: la suflet! Că gastrita şi artrita...

- Tot tinerel mă fac să mă simt! Tu te simţi bătrână?

- Uneori, da. Atunci când constat că nu-l mai pot ridica pe Ionuţ în braţe, îmi dau seama câţi ani am şi concluzionez că timpul înapoi nu se mai întoarce...

Păi dacă voia ea să vorbească serios, atunci vor vorbi serios! Coborî mult tonul vocii:

- Ştii că plănuiesc să mai iau nişte chioşcuri şi să angajez oameni...

- Ioane, ţi-am spus: cred că te-ai întinde mai mult decât ţi-e plapuma. De ce-ţi trebuie ţie angajaţi?

- Lăcrămioaro, eu fac zilnic socotelile. Şi nu prea mai merge treaba aşa cum ar trebui să meargă. Tu nu vezi că au început să se ofilească florile-n beci? Cu toate şmecheriile noastre, tot se usucă câte 10-20! În plus, în curând, chioşcurile astea pe care le avem or să iasă din calcule. Că Roberto se gândeşte să se mute la casa lui, şi-o să-i dau lui Dorobanţiul. Marcel şi Gabriela or să aibă nevoie de casa lor, şi-o să le rămână afacerea din Piaţa Muncii. Eu o să vin să te-ajut în Tei; şi cu un singur chioşc o să fie infernal... Vreau să pun mâna pe toată intersecţia de la Maica Domnului. Să angajez oameni acolo: câte unul la fiecare chioşc.

- Să împarţi profitul cu ei.

- Să le dau un nenorocit de 200 de euro salariu, plus procent din vânzare. Ştii bine ce vad bun e acolo; dacă un client nu vrea să cumpere de la chioşcul alb, se va duce la chioşcul bleo. Care e tot al meu. Nu-mi scapă nici unul; acum ai înţeles?

- Am înţeles. Şi nu ştiu ce să zic...

- Eu ştiu. În afaceri, fie vinzi puţin şi scump, fie mult şi ieftin. Fie ai un profit mare dintr-un singur magazin, fie profituri mici de la multe magazine. Angajaţii mei nu trebuie să ştie cu cât iau eu florile; le spun că iau garoafa cu 7.000 şi-o vând cu 10.000; le dau 10% din surplus. Iar ei nu ştiu că mie mi-au ieşit "din prima" 3.000 de lei pentru că Bambina ţine mult la mine...

- Cât crezi că o să mai ţină la tine?

- Atâta timp cât Ileana va fi căsătorită cu Crin.

- Apropo: când vorbeşti cu fiică-ta?

- Săptămâna viitoare: acum sunt prea fericit ca să-mi stea capul la asemenea calcule.

- ... Te-ai gândit cât să-i ceri lui Florică?

- Nu; o să-mi ofere singur o avere.

- Şi chiar dacă nu-ţi oferă o avere - rămâne afacerea cu Bambina...

- Dar eu o să-i cer totuşi o avere; pentru că mă grăbeşte cu vreo doi ani, iar asta nu-mi place deloc.

- ... Să vorbeşti cu ea. Şi, dacă ea nu vrea, te rog să n-o forţezi.

- N-am s-o forţez; chit că cumpăr chioşcurile alea şi vând ţoale şi olite-n ele!

Nevasta lui începuse să râdă; se ridică:

- Sau credeai că nu m-am gândit deja la asta?

- Ştiam că te-ai gândit; m-ai luat însă pe nepregătite cu olitele.

- Astea merg bine! Ştii câte olite cumpără o mamă plină de bani, disperată că odorul umblă tot cu Pampers la 2-3 anişori?

- Ştiu.

- Tu la ce te gândisei?

- La lighene şi crătiţi.

- Femeia, tot femeie!

- Io-te, că mă ridic acuşi la tine!

Ieşi din bucătărie, râzând: deci aşa! Se ridica la el! Ia să se ducă să mai calculeze o dată cum era cu chioşcurile alea! Şi să se gândească ce sumă să scrie pe biletul pe care-l va afişa în curând la chioşcul de la Obor! Trebuia să scape urgent de el...

Florentin

Bun! Perfect! Pusese şi sarea, şi piperul. Acum ce mai trebuia să presare peste puiul ăla? Se încrunta la rândurile ordonate din cartea de bucate... Apă - şi la cuptor cu el! Se grăbi să umple cratiţa cu apă; puse puiul la cuptor şi-şi trecu mâinile prin păr: gata! Ce mai avea de făcut?

Venise de la maternitate şi descoperise apartamentul gol-goluţ, pustiu... Se schimbase cu ochii la pătuţ; îşi dăduse seama că nu va reuşi să-şi înfrâneze nerăbdarea decât consumându-şi urgent restul de energie şi dormind un somn fără vise. Aşa că se apucase de gătit, activitate care îl ţinuse ocupat cam jumătate de oră. Acum nu putea "să sufle-n cuptor"; acum avea de aşteptat. Iar energie mai avea ceva-ceva. Aşa că...

Aşa că o să pună rufele la spălat, o să şteargă praful, o să facă curat prin casă... Şi-o să mai facă o grămadă de lucruri! Inclusiv dezordine şi apoi iar ordine! Mintea lui zbura mereu la maternitate...

Oare Ana reuşise să adoarmă? Să se odihnească un pic? Spera din tot sufletul că da; deşi presupunea că bebeluşa, fiind atât de mică, nu avea putere să pape îndeajuns de mult ca să doarmă o oră întreagă. Aşa că Ana lui trebuia să se trezească, să-i dea să pape, s-o spele, s-o schimbe, s-o culce şi-apoi să asculte indicaţiile Mirelei. Şi-apoi să aţipească preţ de jumătate de oră, ca să se trezească din nou şi s-o ia de la început... Oof! Ce era bine pentru Ana, nu era bine pentru fetiţă! Şi invers! Cum să facă să le fie amândurora bine?

Zbârnâitul telefonului îl făcu să tresară. Alergă în sufragerie şi răspunse:

- Da.

- Salut şi felicitări!

Aa, Mugurel! Uitase complet de Laura! Încercă să zâmbească:

- Salut. Mulţumesc.

- Presupun că a născut, ai văzut-o, aţi vorbit şi-apoi te-au evacuat bodyguarzii din maternitate.

- Cam aşa ceva.

- Iar toată acţiunea asta ţi-a luat mintea de la rugămintea Laurei.

- Cam aşa ceva.

- Plus familia care-a venit şi ţi-a făcut capul pătrat, e de înţeles! Oricum, nu-i timpul pierdut: poţi să-mi zici mie măsurile...

- OK: 3 kilograme şi 51 de centimetri.

- Stai aşa... Am notat. Mâine pe la 4 ne facem şi noi apariţia.

- Vă aşteptăm.

- Să ştii că am vorbit cu Ovidiu şi-am stabilit că te aşteptăm la florărie începând de lunea ailaltă.

- De ce?
- Pentru că săptămâna viitoare eşti foarte ocupat; nu?
- Nu chiar atât de ocupat. De exemplu, mâine dimineaţă mă duc în piaţă, să fac aprovizionarea.
- I-am spus s-o facă el.
- De ce?
- Pentru că eşti foarte ocupat săptămâna viitoare.
- Te rog, lasă-ne să ne organizăm noi programul.
- ... Bine! Atunci sună-l şi stabiliţi cum faceţi. Şi te-aştept la program marţea ailaltă.
- Păi n-am
- N-am luat în calcul că luni o să fii ocupat cu externarea. Plus încă o săptămână, "se face" de marţea ailaltă!
- O să mă lămuresc cu el.
- Bine. Faci cum vrei atunci.
- Abia aştept s-o vedeţi şi voi!
- Şi eu; am auzit o grămadă de lucruri despre ea!
- ... Deja?
- Credeai că tatăl tău are mobilul oprit tocmai în asemenea momente? Am auzit că azi, la Asociaţia Florarilor, numai despre gogoşarul cârn s-a discutat! Chiar e ca un gogoşar?

Vestea îl lăsase mască! Adică năsucul fetiţei lor se discutase la Asociaţia Florarilor? Acolo unde era şef fratele Bambinei? Păi pe-asta chiar n-ar fi avut cum s-o anticipeze...

- Ce-i, Florentine? Nu te aşteptai - aşa-i?
- Bineînţeles că nu mă aşteptam!
- Doar e o Manolache, nu?

Privind lucrurile prin prisma asta, era tentat să-i dea dreptate...

- Deci? Chiar e ca un gogoşar?
- E un pic umflat şi, într-adevăr, seamănă niţel cu un gogoşar. Dar peste vreo două săptămâni o să fie foarte cârn şi foarte sexy...
- Abia aştept s-o văd!
- Şi eu! Te rog să-mi spui dacă chiar seamănă cu un gogoşar!
- OK! Vorbim mâine atunci.
- Vorbim.
- Salut.
- Salut.

Închise, privi lung telefonul...

Bambina nu se juca! Chiar "înglobase" neamul Manolache în imensul cerc al familiei ei! Ceea ce însemna că Florică era de acord cu nunta iar Crin număra minutele şi dădea acatiste pentru ca Ileana să spună "Da"...

Şi uite cum se rezolvau problemele lor! Mezina lua florar "cu stare", profitul familiei se dubla... Partea bună era că Bambina îl pomenise pe el în mod special atunci când vorbise cu tăticul lui! Ceea ce-i limpezea gândurile şi-l îndemna să se grăbească cu florăria! În noile condiţii, deschiderea afacerii nu mai era o problemă! Îşi va permite să facă aprovizionarea în toiul zilei! Ana putea sta la vânzare o oră, cât era el în piaţă, timp în care Florentina putea dormi dusă în cărucior... El îşi permitea să deschidă la opt şi să închidă la şase... La el va funcţiona modelul "puţin şi bun", pentru că preţul de achiziţie al florilor va fi mic-mic iar cantitatea de marfă intrată fără acte va fi considerabilă...

Şi dacă Ileana va spune, totuşi, "Nu"?... Nee! Surioara lui ştia prea bine cine era Bambina şi cum stătea neamul ei cu banii! Păunaşul ăla ţanţoş era frumuşel foc şi-i curgeau banii din buzunare din cauza cantităţii, nu a capacităţii reduse a pantalonilor! N-o să dea ea cu piciorul la asemenea "ofertă" şi asemenea "perspective"! Aceea era şansa vieţii ei; şi cum surioara lui nu fusese niciodată fraieră...

O să vorbească mâine cu Ovidiu; ora zece era nepotrivită pentru telefoane. Şi-o să-l lase pe el să aprovizioneze mâine dimineaţă - ca să vadă cum e şi să nu-şi dorească repetarea experienţei. Până atunci, avea o grămadă de lucruri de strâns prin casă, o grămadă de rufe de spălat, un pui de gătit... Nişte somnifere care-l aşteptau în sertarul cu medicamente...

22 februarie 2004 - duminică

Florentin

În sfârşit, revenise în maternitate. Reuşise să intre "din prima", pentru că bodyguardul fusese om de înţeles iar medicul care intra acum de gardă era mai puţin exigent. Era deci la uşa rezervei şi se întreba în ce măsură nu exagerase cu ora "nebună" de vizită: că era şapte dimineaţa...

La urma urmei, Ana va înţelege că nu mai avea răbdare! Şi-aşa, stătuse cuminte acasă toată noaptea, n-o isterizase cu telefoanele, nu insistase să doarmă şi el în rezervă ca să fie cât mai aproape de ele... Apăsă clanţa şi intră.

La vederea lui, Mirela începu să râdă:

- Ia uite cine n-a avut somn!

Ana râdea şi ea; vedea în ochii ei cât de dor îi fusese de el... Se grăbi s-o sărute; abia după aceea lăsă sacoşa jos, o privi lung pe micuţa care dormea dusă în pătuţul ei şi decise... să-şi îmbrăţişeze şi să-şi sărute soţia aşa cum ştia el... Mirela se apropiase de geam; evident, acela era momentul lor...

- ... Cum te simţi?
- Bine. Mi-a fost dor de tine!
- Eu a trebuit să iau un somnifer ca să pot adormi!
- Acum înţelegi de ce am evitat internarea cât am putut eu?

Aprobă încet cu capul... Arătă spre pătuţ:

- Cum e? Cum te descurci?
- Bine; Mirela zice că mă pricep deja la anumite chestii şi am nevoie doar de niţică experienţă. Eu nu-s prea sigură de asta...
- Că ai nevoie de experienţă, e cert! Că te pricepi deja la anumite chestii, sunt sigur! Mirela nu-i deloc darnică la capitolul "laude"! Dacă zice ea un lucru, să ştii că "nu le înfloreşte".
- Tot ce se poate; eu însă sunt perfecţionistă...
- Te-a lăsat să dormi măcar o oră?
- M-a lăsat, să ştii. A fost cuminţică. Dacă ar reuşi să mănânce mai mult, sigur ar dormi mai mult. Aşa, adoarme mâncând; şi are un somn greu, de-ăla de tragi cu tunul şi n-o trezeşti. Aşa că mănâncă un pic, adoarme şi-apoi se scoală de foame. Şi iar mănâncă, iar doarme, iar ţipă la mine să mă prezint prompt la datorie...

Ana zâmbea; zâmbea şi el, sorbind-o din privire... Soţia lui decise să deturneze un pic subiectul discuţiei:

- Tu ce-ai mai făcut?

Îşi trase un scaun lângă pat şi decise să vorbească mai tare - că doar n-o să-şi lase cumnata "surghiunită" lângă fereastră toată ziua:

- Eu m-am dus acasă şi m-am apucat de gătit.

Evident, Mirela începu să râdă:

- Io-te la el, că se specializează şi-n de-astea! Anuţo, Anuţo, vai de stomăcelul tău!
- Aa, da? Ia să vezi ce v-am adus!

Se grăbi să scoată cratiţa cu puiul; cumnata lui privi cu admiraţie "capodopera" şi-i aminti de un amănunt mic, dar extrem de important:

- Da' nişte pâine ai adus?
- Păi are voie pâine?
- Acum da; că s-a rezolvat problema...
- Păi n-am adus - dar mă duc şi cumpăr!
- Lasă, că-l sun eu pe nea Ioan şi-i spun să aducă el! Că presupun că acuşi intră şi ei...

Ana decise să intervină:

- Ştii ce ziceam eu? Să "inaugurăm" măcar o aripioară; aşa, fără pâine...

Evident, ei îi era o foame teribilă! După atâta zeamă chioară, puiul ăla bine rumenit devenise o urgenţă! Mirela se grăbi să scoată folia şi trei farfurii. Ana decise să se ridice; deci se mutau toţi trei la masă...

- Şi altceva, în afară de pui, ce-ai făcut?

- Aa, o grămadă de lucruri! Am spălat toate rufele, am făcut curat, am şters praful...

- Păi ce-ţi veni?

- Trebuia să am şi eu o preocupare, nu? Ce credeai, că pot să stau "să vegetez" la televizor fără să te sun din cinci în cinci minute?

Mirela râdea; Ana zâmbea doar. Puiul era delicios...

- Şi tu când te mai duci la serviciu?

- Mugurel mi-a spus că-mi dă liber săptămâna viitoare. N-aş prea fi de acord cu asta, pentru că Ovidiu nu trebuie lăsat singur atâta timp. "Se prinde" de toate şmecheriile mele, că-i isteţ. În plus, poate să facă prostioare; că n-are experienţă cu socotitul. Aşa că prefer să stau luni acasă, cu voi, iar marţi dimineaţa să mă prezint la datorie.

- Te-ai gândit bine.

- Dar dacă ai nevoie de mine acasă, să te ajut, ai auzit ce-a zis şefu': o săptămână întreagă sunt numai al vostru...

Ana începu să râdă; roşise zâna lui... Decise să se ridice:

- Ia să mă duc să iau pâine! Că parcă n-are nici un gust aşa, gol!

Ba era delicios; dar presimţea că tăticul lui o să-şi facă apariţia pe la patru. Şi nu mai rămâneau nici oscioarele puiului până atunci!

Ioan

Roberto îl prinse brusc de braţ:

- Ţi-am spus că azi, de dimineaţă, la piaţa de flori, Bambina m-a salutat şi-atât?

Ce zicea? Nu fusese atent.

- Poftim?

- De dimineaţă, Bambina era în piaţă; dar m-a salutat şi-atât.

Şi de ce-i spunea asta atât de grăbit, în şoaptă, de parcă dacă i-ar fi auzit cineva ar fi fost dezastru?

- Bună ziua, nea Ioane.

Vocea tânără şi mai ales formula de exprimare îl făcură să se întoarcă, mirat, spre uşa chioşcului. Şi să rămână interzis la vederea persoanei care-şi permitea să-l cam tutuiască...

- Nu cred că mă ştii. Sunt Crin, băiatul lu' Florică.

Aoleu! Să se dezmeticească repede! Începu să râdă şi se grăbi să-i strângă mâna ca unui adevărat bărbat:

- Ba cum să nu te ştiu!

Acum era puştiul mirat! Îşi câştigase câteva secunde de gândire...

Crin se zorise azi la el ca să-i spună ceva. Sau ca să facă act de prezenţă. Sau ca un soi de auto-prezentare - după ce, ieri dimineaţă, Bambina îl informase apropo de intenţiile păunului şi stabiliseră ca vizita acasă să fie peste vreo săptămână. Păunul îşi pierduse deci răbdarea...

Îl măsură lung, drept, mai mult ca să vadă mai bine costumul de cel puţin 1.000 de euro:

- Măi, da' ce mare te-ai făcut! Şi elegant şi ferchezuit tot...

Se delectă o secundă cu obrajii roşii; îl luă apoi prieteneşte pe după umăr şi "atacă" în forţă:

- Ia spune: ce vânt te-aduce pe la mine?

- Păi am aflat cu toţii ce mare bucurie ai în familie, şi am venit să-ţi aduc un cadou pentru aia mică.

Aha! Deci ăla era pretextul pentru vizita de azi! Oare mâine ce-o să mai inventeze?

- Mulţumesc mult. Da' de ce nu mergeţi şi voi la maternitate, s-o vedeţi?

- Ei, o ştii pe tuşa: e mereu ocupată. Iar tata e tot în Olanda. Până vine el, ţi se externează nepoţica! Şi-apoi, norei matale numai de vizite nu-i arde acum!

Privi lung în punga de cadouri, dar nu reuşi să-şi satisfacă curiozitatea: cadoul era împachetat în hârtie.

- Mă, încă o dată, vă mulţumesc. Şi-altceva, ce mai zici tu?

O întrebare "încuietoare". Într-adevăr, Crin răspunse evaziv:

- Ce să zic: nu mai zic mare lucru...

"Că dacă nu-ţi zic eu să treci pe la noi, tu nu poţi să zici că vii diseară la cină!" Logic, nu? Şi cum Crin îşi permitea să-l cam tutuiască... dar cam atât, decise să-i scurteze considerabil suferinţa:

- Auzi? Ia dă-mi tu mie numărul de telefon; că vreau să te sun zilele astea. Să te invit pe la noi şi să stăm de vorbă pe îndelete despre anumite lucruri.

Scoase mobilul din buzunar şi se întoarse spre chioşc:

- Roberto, notează-l şi tu; că poate apăs eu greşit vreo tastă!

Tocmai îi lăsase păunului impresia că era o persoană foarte importantă, de vreme ce numărul lui de telefon era atât de important! Introduse numărul în agendă şi reveni spre el:

- Mă, mă tot uit la tine şi nu-mi vine să cred cât ai crescut!

- Păi am crescut, nea Ioane. Că, dintr-un lungan ca tata, nu puteam să rămân la 1,60!

- Evident! Şi-mi place cum te îmbraci: ai gust!

- Ai mei ţin foarte mult să arăt bine.

- Ce marcă e costumul, mă?

- Armani. Mi l-a luat tata din Paris, luna trecută.

I-auzi!

- Îţi stă foarte bine.

Crin râdea şi-l privea cu ochi foarte fericiţi... Întinse mâna:

- Bine, mă. Atunci te sun eu, săptămâna viitoare, să stabilim o zi şi-o oră.

- Bine, nea Ioane.

Puştiul îi strângea mâna cu putere şi fremăta tot...

- Hai noroc!

- Aştept să mă suni.

Aprobă cu capul şi intră în chioşc. Lăsă cadoul pe masă şi-şi făcu de treabă pe lângă frezii...

- ... Gata, a plecat. Mă, tată, mă! Ăsta s-a ţicnit de-a binelea!

Începu să râdă:

- Nu s-a ţicnit; s-a îndrăgostit lulea.

- Lasă dragostea, că aia-i altă treabă! Tu n-ai văzut cum învârtea bastonul ăla şi cum păşea ca pe ouă? Parcă era un pinguin!

Bufni în hohote de râs: Roberto pusese punctul pe i...

- Ce-a zis? Că ţi-a adus un cadou pentru nepoţică?

- Evident.

- Mă tată, să nu ne pomenim că o răpeşte pe Ileana de la liceu!

- Nu ne pomenim. Tocmai de-asta i-am cerut numărul de telefon şi i-am dat de înţeles că săptămâna viitoare îmi calcă pragul. Probabil că Bambina i-a spus ce-a vorbit cu mine, dar n-a crezut-o - aşa că a venit să se convingă.

- Eu să ştii că o să pun pe cineva s-o urmărească. Ca să fim siguri că nu se întâmplă alte alea.

- Bine, mă.

Găsise două frezii "cu probleme". Le studia pe îndelete...

- ... Ce-ai de gând cu ei?

- Nu ţi-am zis ce-am de gând?

- Ba da; da' acum, după ce-a "defilat" pinguinul pe-aici, care mai sunt planurile?

- Săptămâna viitoare o să vorbesc cu Ileana. După care o să-l invit pe el la cină. Şi-o să se descurce ea: dacă-l place şi-l vrea, o să-i zâmbească dulce şi-o să caute teme comune de discuţie. Dacă nu-l vrea, "o să i-o reteze" de câteva ori şi-o să se retragă în camera ei imediat după masă. Mai mult de-atât...

- ... Am sentimentul că ne-am aprins paie-n cap cu puştiu' ăsta.

- Eu am sentimentul că Bambina nu mi-a spus chiar tot adevărul. Prea e hotărât băiatul ăsta pe Ileana noastră. Şi prea s-a repezit ea să-mi facă reducere, înainte să-mi spună care-i miezul problemei. Eu am sentimentul că Ileana îl ştie pe Crin - şi că au vorbit măcar o dată, chiar şi numai despre starea vremii sau cât e ceasul. Iar soră-ta, fricoasă din fire când vine vorba de mine, i-o fi spus că nu stă la discuţii decât cu tinerii neînsuraţi pe care-i agreez eu.

- Într-adevăr; asta ar justifica şi graba nebună cu care acţionează neamul pinguinului...

- Mă, abţine-te; că scapi odată "pinguinul" de faţă cu el! Şi se termină nasol!

- OK.

Aruncă freziile în coşul de gunoi şi se reaşează: să revină la contemplarea buchetelor, ca să-i mai treacă nerăbdarea. De dimineaţă, abia aşteptase să ajungă la maternitate; acum se mai adăugase şi curiozitatea legată de cadou...

Roberto

Îşi privi scurt telefonul şi decise să deschidă totuşi discuţia:

- Noi când mergem la maternitate?

Tăticul lui începu să râdă:

- Mă, acu' mi-e şi frică să-ţi răspund la întrebare! Că nu ştiu ce te presează mai mult: nevasta sau finuţa...

Clătină încet capul, râzând şi el...

- Păi e abia 12! Mai stai şi tu până pe la 2, că dăm naibii falimentcu atâtea chiuluri!

OK! Măcar ştia o oră aproximativă la care îşi va revedea soţia şi finuţa! Încă două ore nu erau o tragedie...

Florentin

Ciocănitul uşor, timid, îl făcu să tresară. Se grăbi să se ridice şi să deschidă uşa. Mugurel zâmbea cu subînţeles:

- Hai noroc, tăticule!

- Bine-aţi venit!

Din spatele lui, Laura se grăbi să-i întindă cadoul:

- Felicitări.

- Mulţumim. Haideţi înăuntru.

Le făcu semn şi loc să intre; la vederea Anei, care dormea dusă, Mugurel se opri:

- Stai, că nu vreau să le trezim.

- Nu le trezim: vorbim în şoaptă.

- Florentine, nu stăm mult: că trebuie să se odihnească. Îţi garantez eu că nu scapă nefelicitată!

Bine; dacă aşa voiau ei... Arătă spre Florentina:

- Dar pe ea trebuie s-o cunoaşteţi!

- Pe ea nici nu concepeam să n-o cunoaştem azi!

Îi conduse la pătuţ. Vedea pe chipul Laurei o uimire imensă, iar pe-al lui Mugurel un zâmbet uşor neatent, îngândurat... Decise să spargă tăcerea aceea care devenea repede apăsătoare:

- Medicul a spus că i-a picat deja cu tronc puştoaica. Şi că are un gogoşar sexy.

Mugurel începu să râdă; imediat, bărbatul îşi acoperi gura cu palmele:

- E superbă! N-am mai văzut bebeluş de-o zi atât de frumos! Ptiu, să nu ţi-o deochi! Hai pe sală, să tragem o ţigară!

Aprobă şi-i urmă: dacă nu voiau ei să stea înăuntru...

Ana-Maria

Uau! Privea în jurul ei şi nu-i venea să-şi creadă ochilor!

Veniseră de numai cinci minute, iar rezerva aceea foarte liniştită şi ordonată se transformase într-un talmeş-balmeş general! Toată lumea vorbea cu toată lumea, din sacoşe apăruseră o grămadă de cadouri sub formă de hăinuţe şi jucării... Iar tot peretele din faţa patului ei se reîmprospătase cu un maldăr de flori; alt maldăr... Dacă ar mai fi avut dubii în privinţa împăcării cu socrul ei, ele s-ar fi risipit în clipa când îl văzuse intrând radios, cu găleata cu trandafiri în braţe. Când o îmbrăţişase şi-o sărutase apăsat pe amândoi obrajii. Când o ţinuse de vorbă cinci minute despre cum se simte şi cum i se pare "meseria" de mămică, înainte să o vadă pe fetiţă. Îl privea şi-şi jura ei însăşi că niciodată, sub nici o formă, nu-l va mai supăra pe acel om cu suflet de aur...

Uşa rezervei se redeschise; medicul Petrescu dădu să intre. Dar se opri, uimit de forfota din încăpere... După câteva secunde absolut necesare pentru "dezmeticire", bărbatul întoarse capul spre locul unde ştia el că trebuia să fie patul; îi făcu cu mâna, zâmbind, iar el decise să intre:

- Bună ziua.

Se grăbi să răspundă, ca să facă şi prezentările:

- Bună ziua, domnule doctor.

Na, că acum se lăsase o linişte...

- Cum e? Facem o intervenţie mică şi-o punem înapoi, ca să mai tragi şi tu un pui de somn?

Negă, râzând:

- Nuu, că ştiu ce urmează după pusul înapoi!

- Scosul, evident!

Râdeau cu toţii - inclusiv socrul ei!

- Ia să văd ce-i mai face gogoşarul!

Dna Manolache se grăbi să se apropie, cu fetiţa în braţe. Medicul o privi lung... şi oftă:

- Sărmana mea soţie! Dac-ar şti ea printre ce domnişoare tinere şi frumoase îmi petrec ziua de muncă...

Alt hohot de râs! Perfect!

- Mergem jos, la control?

Aprobă şi se grăbi să coboare din pat. Mirela îi puse halatul pe umeri; ieşiră amândoi din rezervă.

Ioan

Bun! Medicul venise să-şi vadă pacienta! Şi pe micuţa cu nasul umflat ca un gogoşărel!

Lăcrămioara îi povestise amănunţit cum decurseseră controalele Anei. Îşi dăduse seama că era un doctor destul de în vârstă ca să-şi cunoască bine meseria şi destul de tânăr ca să nu prezinte "acreala" profesorilor universitari. Dar acum, văzându-l pe bărbatul de 45-46 de ani, blonduţ tuns "la numărul trei", cu ochi veseli şi-un simţ al umorului foarte armonios dezvoltat, înţelesese de ce Ana insistase atât de mult să rămână pacienta lui. Acum îşi imagina scena pe care i-o descrisese Florentin. Îl vizualiza oferindu-i Anei o mănuşă chirurgicală, să simtă şi ea cum se mişcase fetiţa... Îşi prinse fiul de braţ şi-l trase lângă geam:

- Vino-ncoa.

Florentin era extrem de ascultător; moment ideal pentru planurile lui:

- Cât ai dat până acum pe-aici?

- ... La ce te referi?

- La rezervă şi şpăgi.

- ... Habar n-am!

Pe naiba, habar n-avea! Se încruntă scurt; fiul lui preferă să privească spre fereastră:

- Cred că vreo cinci milioane.

Scoase portmoneul din buzunar şi-i întinse banii:

- Ţine-aici.

Prâslea se încruntă:

- Ţi-am promis că, dacă rămânem fără bani, îţi spun!

- Da - şi să nu te pună necuratul să nu-ţi ţii promisiunea! Bagă banii-n buzunar, că te plesnesc!

Încruntat şi botos, Florentin se conformă.

- Ai pregătit plicul pentru doctor?

Primi o aprobare şi-un plic. Îl deschise şi-i înapoie bancnotele. Scoase apoi două hârtii de 500 de euro şi le puse în plic:

- Banii voştri sunt pentru fetiţă, nu pentru plicuri şi buzunare! Ai auzit?

Încă o aprobare, la fel de scurtă şi tăcută. Îndesă portmoneul înapoi în buzunarul interior al hainei şi plicul în buzunarul din dreap-

ta şi-i întoarse spatele: ei, şi ce dacă se supărase pentru intruziunea în viaţa lui particulară? O să-i treacă! Era tânăr; uita uşor şi-i treceau repede supărările! Lăcrămioara se făcea că nu văzuse scena; ea cică se juca de zor cu Florentina, ca să n-o "convoace" Prâslea la o mică discuţie-protest... Ia să se ducă să se joace şi el cu fetiţa! Că acuşi se făcea şase şi trebuiau să plece, s-o lase pe Ana să se odihnească! Mai ales că el se va întrerupe din joacă pentru plicul ăla!

Ah! Să nu uite! Se întoarse spre Prâslea, îl privi lung...

Florentin

Sigur! Trebuise să se bage tăticul lui, ca întotdeauna, în socotelile şi aranjamentele lui! Ce, era falit? N-avea după ce bea apă? Ce voia să însemne gestul ăla?... La urma urmei, tatăl lui avea dreptate: banii lor fuseseră strânşi pentru Florentina. Pentru naştere şi copil. Partea cu naşterea decisese s-o suporte el; în partea cu Florentina nu se va amesteca deci decât dacă i-o va cere el. Iar ideea asta îi convenea de minune. Nici nu se opusese ideii de-a cumpăra toate lucrurile înaintea naşterii...

Ia să se calmeze el şi să nu mai fie aşa ţâfnos! Dacă aşa voise Manolache senior, aşa se făcea! Că el era şeful neamului!

Ioan

Gata; îi şi trecuse. Tânăr, deh! Decise să-şi rostească cu voce tare intenţia:

- Diseară, dacă n-ai nimic împotrivă, eu şi Lăcrămioara am vrea să vedem pregătirile pentru asta mică.

Răspunsul veni prompt, însoţit de un zâmbet:

- Sigur, tată. Cum plecăm de aici, mergem direct la noi.

Îi trecuse, sigur! Şi-i mai crescuse şi mintea între timp! Veste extrem de îmbucurătoare...

Ana-Maria

Se îndepărtaseră cu câţiva metri de uşa rezervei; medicul şopti cu subînţeles:

- Trag concluzia că am picat la fix cu controlul: după ora şase ai fi fost de-a dreptul extenuată...

Reîncepu să râdă: Doamne, că zăpăcit mai era! Se opriră în faţa liftului; medicul apăsă butonul:

- Serios vorbind acum: tu cum te simţi?
- Păi mă simt bine.
- Ceva dureri?
- Un pic, acolo, cât să nu uit ce-am păţit ieri dimineaţă...
- Asta-i bine. Să vedem cum se prezintă cusăturile, şi-ţi spun eu cum te simţi în realitate.

OK!

- Sper că nu te-au lăsat singură peste noapte!
- Nuu, năşica a dormit cu noi.
- Şi-n seara asta se duce acasă?
- Rămâne şi în seara asta.
- Bun. Dacă pleacă, să-mi spui: că sunt de gardă azi, stau toată ziua pe-aici. Să-ţi trimit o asistentă să te ajute.
- Vă spun. Dar nu pleacă.
- Bine. Ţi se pare grea meseria de mămică?
- Nu foarte grea. Dificilă pe ici-pe colo; dar nu grea.
- Asta-i bine. Am avut paciente care habar n-aveau pe ce parte a copilului trebuie să fie desenul de pe Pampers. Dar asta la începutul carierei; cu timpul, am început să le mai selectez...

Intrară în sala de pansat; femeia se grăbi să iasă. Medicul o ajută să se urce pe masă...

- ... Da; pot spune că faci foarte bine. În vreo 48 de ore o să scapi şi de dureri. Dar asta nu înseamnă că după 48 de ore te apuci "să împleteşti" un frăţior! Repaus sexual obligatoriu 6 săptămâni; ne-am înţeles?
- Da.
- O să vorbesc şi cu tăticul, să fiu sigur că aţi înţeles amândoi.

OK! Coborî de pe masă şi porniră ca într-o plimbare înapoi, spre lift.

- Cum ţi s-a părut naşterea? Privită per ansamblu, acum, după 24 de ore...
- Păi acum mi se pare c-a fost uşoară. Atunci îmi venea să strig după medicul anestezist - şi mă abţineam...
- Să ştii că eşti printre puţinele mele paciente curajoase care au decis să nască natural, fără anestezia aia, şi nu s-au răzgândit totuşi la dilataţie 7.
- Ce s-ar fi întâmplat dacă o făceam?
- Păi cred că ai fi stat pe masă vreo oră, aşa... Simţind contracţiile mai slab, n-ai fi împins cu atâta putere. În loc să treci prin panica aia de cinci minute, ai fi trecut printr-un chin de-o oră cel puţin. Iar eu şi moaşa am fi muncit mult mai mult...

Aha! Păi nu-i nimic! Decât să muncească toţi trei o oră şi ceva, mai bine "scurt şi la obiect"!

- Revenind la refacerea ta; după ce te externezi, te rog să nu faci efort. Să te odihneşti atunci când se odihneşte şi ea. Roag-o pe naşă, sau pe oricare femeie din rezerva ta, să treacă pe la voi şi să te-ajute la treburi; şi lasă-le pe ele să gătească şi să facă curat. Crede-mă, nu e momentul să stai zi-lumină în picioare.

Aprobă scurt cu capul: nici nu se simţea în stare să stea în picioare zi-lumină!

- În astfel de momente, e bine să ai familie mare şi săritoare, aşa cum am văzut că ai tu. Indiferent cât de mult îţi doreşti să le demonstrezi tuturor că eşti cea mai voinică şi mai vrednică dintre mămici, încearcă să te răsfeţi. Tu eşti doar a fetiţei tale în prima ei lună de viaţă. Restul lumii, inclusiv soţul, poate să intre în sarcina soacrei tale.

Aprobă din nou.

- La cum am văzut-o eu, abia aşteaptă să fie inclusă în vieţile voastre!
- Tocmai de-asta, soţul meu încearcă s-o ţină implicată în viaţa ei şi-a fraţilor lui.
- Şi totuşi, acum e momentul ideal să fie implicată în partea cu curăţenia şi gătitul. Faceţi cum credeţi voi; eu ţi-am spus care-i recomandarea medicului.

Aprobă cu capul şi apăsă clanţa rezervei. Intrară; fu condusă până la pat iar medicul ridică privirea spre Florentin:

- E bine. În 48 de ore or să dispară şi durerile. Repaus 6 săptămâni, după care o aştept la control. Restul indicaţiilor i le-am dat ei.

Soţul ei aprobă milităreşte. Medicul făcu doi paşi mari, o fandare şi sărută râzând mâna micuţei pe care Mirela tocmai o schimba:

- Ah! Sunt primul!

Mizase pe acel hohot de râs; îl obţinuse! Ieşi, făcându-i cu mâna:

- Paa! Ne vedem mâine!

Îi făcu şi ea cu mâna, din pat:

- La revedere.
- La revedere.

Socrul ei se grăbi să-l urmeze pe medic; soacra ei se aşeză comod în fotoliu:

- Teribil, doctorul ăsta! Şi când te gândeşti cu câtă înverşunare îţi povesteam despre acritura aia...

Gabriela se grăbi să intervină:

- E bine ca gravida să aibă încredere în medicul ei. Îi e mult mai uşor la naştere, ştiind că măcar partea medicală e pe mâini bune.
- I-auzi, Marcele, ce spune nevastă-ta! Mă, tu ai să-mi dai vreo veste?

Gabriela roşi violent; Marcel începu să râdă:

- Aşteptai vreo veste?
- Păi momentan nu; da' bag seama că nevastă-ta se pregăteşte

să-i ceară Anei numărul de telefon de la cabinet!

- Hai, tanti, nu mai zice aşa!

Uite că Gabriela ştia să răspundă la asemenea cuvinte! Ea fusese întotdeauna "mută"; o mai salvase Florentin uneori... Acum toţi râdeau; discuţia se încheiase. Dl Manolache reveni în rezervă şi închise uşa:

- Ce-aţi şuşotit cât am lipsit eu?
- Ei, Ioane; de-ale noastre!
- Păi ziceţi-mi şi mie! Ce, eu nu-s "de-al vostru"?
- Ce să-ţi zicem - că n-avem ce-ţi zice!
- Cum adică, nevastă? Râdeţi aici de vă tăvăliţi pe jos şi-mi spui că n-ai ce-mi zice?
- Păi eu n-am ce-ţi zice, Marcel n-are ce-ţi zice...

Socrul ei reîncepu să râdă:

- Păi ia, hai, daţi-i bătaie! Ce naiba - cât mă lăsaţi aşa, fără să-mi ziceţi nimic?

Gabriela devenise stacojie; Marcel era foarte ocupat pe după perdele. Iar toţi ceilalţi râdeau sănătos... Uşa se deschise din nou; la vederea Ninei, dădu să se ridice din pat. Numai că prietena ei îi făcu semn să stea cuminte:

- Bună ziua.
- Bună ziua.

Se grăbi să facă prezentările:

- Nina şi Radu: prietenii noştri.

Primi florile şi pupicurile pe obraz; prietena ei se aşeză pe marginea patului:

- Felicitări! Cum te simţi?

Făcu un semn concludent spre burtă:

- Singură şi ceva mai slăbuţă...
- Hei, fii serioasă!
- Mă simt bine. Adineauri am venit de la control - şi totul e OK.

O văzu sărind în picioare:

- Bravo! Unde e?

Fiu! Pentru câteva secunde, avusese impresia că Ninuţa ei se potolise! Arătă spre pătuţ; îi văzu pe amândoi "migrând" spre Florentina... Decise să se ridice şi ea şi să vină lângă ei. Evident, întrebarea nu întârzie:

- Cum reuşeşti s-o iei în braţe? Că mie mi-ar fi frică!
- O ridic pur şi simplu! Crezi că mie nu mi-e frică?
- Presupun că nu...
- Ba şi mie mi-e frică. Dar când o văd că plânge şi e supărată, nu mai stau să analizez problema: o ridic şi gata!
- Evident! Şi cum de-o ţii înfăşată aşa?
- Aşa a recomandat doctoriţa: ca să i se îndrepte oscioarele şi poziţia.
- Am auzit că nu se mai recomandă cămăşile astea de forţă. Cică e o mare descoperire în medicina infantilă...
- Draga mea, o fi; eu una cred că dacă stă aşa până ne externăm, n-o să fie nici foarte rău, dar nici foarte bine. O să fie bine şi-atât.
- Într-un fel, ai dreptate...

Radu începu să râdă uşurel:

- Îmi amintesc de Mircea, când era mic. Mă strecuram mereu în camera lui şi-i dezlegam picioarele. Bona apărea după câteva minute şi i le lega la loc. Eu i le dezlegam, ea mă bombănea şi i le lega... Şi tot aşa, până a făcut copilul şase luni.
- Şi aşa-i că n-are "paranteze"?

Soacra ei decisese să se integreze în discuţie; Radu o privi cu ochi amuzaţi:

- N-are: că doar i le dezlegam, nu?

Începură toţi să râdă; dna Manolache îl admonestă cu indexul în glumă, Nina îl împunse cu degetul în stomac. Iar Florentina decise să se trezească. Ochişorii mici, aproape lipiţi, priveau lung umbrele aplecate spre ea...

- Uite ce-ai făcut! Ai trezit-o!

Nina se pregătea să-şi altoiască temeinic "jumătatea"; o opri:

- S-a trezit singură, pentru că-i e foame.

Ridică fetiţa, urmărită de ochii atenţi ai Ninei, şi se apropie de fotoliu. Dl Manolache se grăbi să anunţe:

- Eu mă duc la o ţigară.
- Vin şi eu.

Radu înţelesese imediat "mişcarea"; se grăbea să-l ajungă din urmă pe Florentin. Iar Nina captă imediat atenţia dnei Manolache cu o întrebare legată de bebeluşi, burice, băiţe, înfăşări şi fontanele.

Se simţea liniştită acum; îşi privea lung micuţa mâncăcioasă şi-şi spunea în gând, zâmbind, că era cea mai frumoasă bebeluşă care se născuse vreodată în maternitatea Giuleşti...

Florentin

Frână şi opri motorul. Tăticul lui parcă maşina în spatele lui...

Plecaseră de la maternitate la şase fix: ca s-o lase pe Ana să doarmă. Roberto, Marcel şi Gabriela plecaseră direct acasă; ei doi conduseseră încet, cu calm, până în faţa blocului. Dealtfel părinţii lui erau extrem de calmi; fie se pregăteau pentru ce-i mai rău, fie erau pregătiţi să vadă o organizare "ca la carte"! Sau poate se hotărâseră deja să facă astăzi "inventarul" iar mâine, când el le externa pe fete, să le sune la uşă încărcaţi cu sacoşe! Că doar mai făcuse tăticul lui azi o "demonstraţie de forţă" cu banii şi plicul! Doamne, probabil că medicul Petrescu avusese nevoie de săruri când văzuse cât era în plic! Cât pentru vreo trei naşteri, aşa...

Deci cu medicul Petrescu or să nască Luminiţa, Gabriela şi Ileana!

Coborî de la volan, încuie portiera şi arătă spre uşa blocului. Acum se grăbeau toţi trei. El nu mai avea răbdare să le arate că se descurcaseră admirabil singuri, iar ei nu mai aveau răbdare să descopere acul în carul cu fân! Mai ales tăticul lui! Mămica lui abia aştepta să se vadă singură în maldărul de hăinuţe, nesupravegheată de ochii nurorii... Descuie uşa şi aprinse lumina. Arătă spre dormitor:

- I-am pregătit culcuşul în dormitor. Intraţi, până pun de cafea.
- Lasă, nu mai pune, că nu stăm mult.

Mămica lui încerca să pară dezinteresată. Să fie "pe placul lui". Fusese, evident, informată că el nu era de acord cu intruziunea ei în viaţa familiei lui şi încerca să-l convingă că, imediat cum se asigura că lucrurile erau aşa cum trebuiau să fie, revenea în carapacea ei, în locşorul ei... Ha! Poate-o s-o păcălească pe Ana - pe el însă, niciodată! Că doar o cunoştea de aproape 23 de ani, nu?

Îi urmă deci. Aprinse lumina. Mămica lui privea lung pătuţul...

- Am decis să luăm unul cu plasă, ca să nu se lovească în gratiile de lemn.
- Foarte bine. Acolo ce-i?

Trase oliţa de sub pat; mama lui începu să râdă:

- Mă, să nu-mi spui că aţi luat şi premergător!

Ocoli patul şi trase premergătorul; părinţii lui râdeau, amuzaţi de graba fiului... Îi admonestă, în glumă:

- Nu râdeţi! Că copiii din ziua de azi cresc văzând cu ochii! Acuşi porneşte de-a buşilea şi-i trebuie tricicletă!

Tăticul lui mai avea puţin şi se înneca de-atâta râs! Începu şi el să râdă: cum să pornească de-a buşilea?!

- Şi ce hăinuţe i-aţi luat?

Deschise larg şifonierul. Mămica lui privea teancurile de haine aranjate milităreşte... Evident, tatăl lui mai văzuse o dată stilul ăla cazon, când verificase şifonierul adulţilor; nu era chiar atât de impresionat. Mămica lui în schimb rămăsese mască... Decise să spargă tăcerea:

- Jucăriile îi sunt la îndemână. Jos în şifonier, sub rochiţe, e cutia cu medicamente. Imediat cum bebica va porni în patru labe, o vom muta sus, deasupra rochiţelor. Pampersii sunt aici, după şifonier. În dulapul de pe hol sunt biberoanele, tetinele, cutia cu lapte praf şi sticla cu apă plată. Castronaşele şi linguriţele am zis să le punem la bucătărie - că acolo ar fi mai la îndemână...
- Biberoanele le-aţi fiert?
- Bineînţeles: şi biberoanele, şi tetinele, şi suzeta
- Păi vreţi să-i daţi suzetă?

- Dacă o să fie nevoie, o să i-o dăm! Dar o să încercăm să evităm asta, pentru că atunci ar trebui să-i băgăm şi biberonul... Să vedem! În funcţie de cât de plângăcioasă e, de când se-apucă să-şi sugă degetul...

Mămica lui îl privea lung...

- ... Păi aţi cumpărat tot ce vă trebuie!

- Da. Nu v-am spus că am cumpărat tot ce ne trebuie?

- Ba da. Da' căruciorul unde-i?

Arătă spre hol. Ieşiră, aprinse lumina şi scoase căruciorul din cămară. Îl extinse dintr-o mişcare... Tatăl lui "decretă":

- ... Da, mă; e bun. E zdravăn.

- Cel mai zdravăn pe care l-a avut chinezul la vânzare.

- Da' cădiţă ai?

Evident, mama lui tot căuta un lucru care să le lipsească, pentru că era aproape de punctul de panică: ea ce cumpăra mâine dis-de-dimineaţă din Obor? Chiar nimica-nimicuţa? Se înghesuiră toţi trei în baie; le arătă cădiţa atârnată pe perete şi deschise dulăpiorul Florentinei:

- Săpun, gel de duş, şampon, periuţă şi pastă de dinţi, bureţel

- Păi aici îi faceţi baie? În baie?

- Nu; o să-i facem baia în sufragerie, pe masă. Dar lucrurile ei trebuie să

- Şi prosoape? Prosoape n-aveţi!

Prea bine! Reveneau în dormitor! Trase primul sertar al şifonierului:

- Prosoape de faţă, prosoape de funduleţ, prosoape de baie.

- Şi păturică?

- Aia de pe pat.

- E roz! Albă n-aveţi?

Începu să râdă:

- Nu, mamă: albă n-avem.

Mămica lui răsuflă uşurată şi zâmbi:

- Aşa! Las' că-i ia ei mamaia o păturică albă! Ce-o tot înconjuraţi cu chestii roz? O să se ţicnească bietul copil de la atâta roz!

Acum era euforică, vorbea mult, parlamenta... Oof, ce mai îmbătrânise mămica lui! Vedea atâta păr alb printre firele brunete... Cât o mai necăjiseră toţi cinci! Şi tăticul lui pe deasupra! Dar...

Tăticul lui îl îmbrăţişă scurt:

- Bravo! V-aţi gândit la toate!

Mama lui îl îmbrăţişă şi-l şi pupă apăsat pe obraji:

- Io-te ce crescu Prâslea al nostru! Când ai crescut aşa de mare, mă?

Nu mai apucă să răspundă - tatăl lui decisese să se grăbească:

- Ia hai să mergem şi noi! Că băiatul nostru o vrea şi el să mănânce ceva, să facă un duş, să se odihnească...

- Florentine, ai mâncare-n frigider?

- Da; e plin.

- Mâncare caldă, nu mezeluri!

- Da.

- Ia să văd!

Să vadă! Dacă nu voia să-l creadă... De fapt, avea straniul sentiment că mămica lui ar fi vrut să-l ia la ei. Cică să mănânce. Adică să mănânce şi să doarmă la ei - aşa ca pe vremuri... Ei bine, el prefera să doarmă acasă în noaptea asta. Nu avea un motiv anume; pur şi simplu voia să se trântească în pat şi să doarmă. Era atât de liniştit, atât de calm încât nu se simţea în stare să treacă prin "şedinţa zilnică"...

- Florentine, uite ce ziceam eu. Nu vreau să venim în fiecare zi pe capul vostru. Nici n-o să putem! Aşa că eu ziceam să vă vizităm în fiecare luni şi vineri. Sigur o să aveţi musafiri sâmbătă şi duminică...

- Tată, veniţi când vreţi voi să veniţi!

- Exact. Iar noi vrem să venim luni şi vineri.

- Şi în celelalte zile ale săptămânii.

- Dacă va fi cazul.

Bine! Dacă insista el aşa...

- Auzi? Ia vino-ncoa, la bucătărie, să tragem o ţigară şi să te întreb eu o chestie...

Se grăbi să-l urmeze şi închise uşa. Părinţii lui se aşezaseră la masă; se grăbi să scoată borcanul cu ness.

- Nouă să nu ne faci, că nu mai dormim la noapte. Auzi? Socrii tăi ştiu că au devenit bunici?

Oups! Dificilă întrebare... Ridică scurt din umeri:

- Nu ştiu dacă i-a sunat Ana. Eu oricum nu-i sun.

Se lăsase liniştea... Ei bine, de la hotărârea asta nu va da înapoi nici mort! Decisese că o va lăsa pe Ana să ia decizii în privinţa părinţilor ei, şi aşa va fi!

- ... Mă, tu ştii ce părere am eu despre chestia asta.

- Şi ştii şi ce s-a întâmplat când a încercat să vorbească cu ei. Au lipsit şi de la discuţia cu voi, şi de la cununie, şi de la nuntă şi de la tot ce-a urmat după. Mă îndoiesc că acum, dacă ar şti că au o nepoată, or să dea năvală să se împace cu Ana. Mă îndoiesc că-şi doreşte ea aşa ceva! Eu zic s-o lăsăm să decidă ea când şi cum îi informează.

- Dac-ar fi după nevastă-ta, nu i-ar informa niciodată. Şi nici n-ar trece vreodată prin oraşul Braşov, ca să nu rişte să dea ochii cu ei pe stradă. Uite ce idee-ţi dau eu... Dacă vrei să asculţi ideea mea, fireşte!

Se aşeză şi-l privi drept:

- Vreau să ascult orice idee! Dar să nu te superi dacă n-o s-o pun în practică.

- Nu mă supăr. Eu zic să compui o scrisorică, aşa cum te pricepi tu, cu tot ce s-a întâmplat de când s-a măritat ea cu matahala şi până acum. Că oamenii ăia habar n-au de ce a divorţat Ana de matahală: ei au aflat, hodoronc-tronc, că a divorţat şi gata. Au nevoie de o explicaţie, ca să-şi limpezească gândurile şi să devină şi ei mai maleabili. Şi după ce faci nişte fotografii, eventual cu voi trei, pune totul într-un plic şi trimite-l la Braşov. Şi aşteaptă. S-ar putea să vă sune; s-ar putea să nu se întâmple nimic. S-ar putea ca în 24 de ore să vă pomeniţi cu ei la uşă, încărcaţi cu cadouri. Oricum ar fi, ai inima împăcată că măcar ştii exact cum stau lucrurile şi cum s-au aranjat aşa. Tu pasezi mingea în terenul lor. Dacă decid să joace, vă împăcaţi cu ei; dacă nu...

Aprobă scurt cu capul:

- S-ar putea să funcţioneze. Oricum, nu vreau ca Ana să afle de chestia asta. E foarte obosită, primele luni or să fie grele pentru ea, aşa că prefer să nu afle. Ca să nu se înfurie. O să le scriu să mă sune pe mine, sau să mă caute de dimineaţă la florărie: să nu pice pleaşcă la uşă...

- Bine, mă; numai să nu te exprimi aşa şi-n scrisoare!

Tăticul lui râdea. Evident, era bine-dispus de acceptul de-a scrie scrisoarea! Începu şi el să râdă:

- Lasă, că scrisoarea aia o s-o compun cu dicţionarul de termeni literari lângă mine! Poate screm şi două-trei versuri...

Mămica lui îi dădu una după ceafă, în glumă, şi se ridică:

- Hai, Ioane, că dau în ulcer şi rămâi fără bucătăreasă!

- Lasă că-mi gătesc nurorile! Sau vin pe capul lui Florentin...

Dar se ridicaseră amândoi. Îi conducea spre uşă...

- Să fii cuminte, mă! Să nu te-apuci să răstorni casa invers! Lasă, că un pic de praf nu-i strică lu' aia mică, să ştii! Aşa face anticorpi: dacă o laşi să ia microbi!

- Bine, mamă.

- N-am glumit, să ştii! Dacă o creşti într-o farmacie, când o scoţi în praful şi jegul de-afară o să se îmbolnăvească imediat!

- Ştiu, mamă, ştiu...

- Pa!

- Sărut mâna.

- Să stai potolit! Să n-o isterizezi cu telefoanele, auzi?

- Aud.

- Mâine n-o să mai venim la maternitate. Ştiu că abia aştepţi să rămâneţi voi trei. O să venim pe la şase seara, să vedem cum s-a instalat nepoata noastră şi să-i aducem păturica aia albă.

Mama lui râdea, el râdea...

- Salut!

- Salut.

Închise uşa, răsuci yala şi reveni în bucătărie. Şi-şi mai aprinse o ţigară.

Tăticul lui avea dreptate. Dacă până acum, în ochii părinţilor ei,

Ana păruse o neserioasă, o puştoaică fără minte care nu-şi dă seama de repercusiunile propriilor acţiuni, care părea că se joacă cu propria viaţă, trebuiau să afle realitatea. Ana nu se jucase deloc; nici chiar când se căsătorise cu matahala! Poate doar când decisese să fugă de-acasă cu şoferul Daciei papuc... Deşi poate că şi atunci soţia lui avusese motivele ei, întemeiate, ca să ia o asemenea decizie...

O să le scrie. O să înceapă să scrie scrisoarea aia chiar diseară. O să mai adauge la ea şi mâine, şi poimâine... Iar când va avea şi fotografiile, o să le trimită plicul. Şi-o să aştepte. Dacă şi după ce aflau adevărul despre fiica lor, cei doi gineri, vizita poliţiştilor şi nepoţică, rudele din Braşov rămâneau pe aceeaşi poziţie de nepăsare...

Ioan

Urcă la volan şi demară; Lăcrămioara se grăbi să deschidă discuţia:

- Uite, să ştii că nu mă aşteptam. Adică mă aşteptam, dar tot m-au luat prin surprindere.

- Cu toate pregătirile?

- Da. Chiar nu le lipseşte nimic!

- Ba nişte mărunţişuri nu se poate să nu le lipsească. E inevitabil. Dar ceea ce le trebuie sigur, au.

- Ceea ce-mi aminteşte că trebuie să încep să am încredere în ea şi în Prâslea.

- Nu mai sunt demult copii.

- Ştiu; dar el va rămâne Prâslea câte zile-o avea...

Aprobă scurt cu capul:

- Numai că el nu trebuie să ştie asta. El trebuie să vadă că ai încredere în el. Că nu-l mai controlezi la oale şi crătiţi, că nu-i mai verifici şosetele...

- E greu, Ioane! E tare greu!

- Ştiu. Încearcă să-l tratezi aşa cum îl tratezi pe Roberto.

- Când o să aibă şi el şapte ani de căsnicie alături de Ana şi-un copil în grupa mare la grădiniţă, probabil că aşa voi face. Momentan însă

- Momentan însă ce-ar fi să-mi spui de ce râdeaţi în rezervă?

- ... Când?

- Când am ieşit să-i dau medicului plicul.

- Aa...

Lăcrămioara reîncepuse să râdă...

- Ascult.

- Gabriela ne-a explicat cum e cu gravidele; mi s-a părut foarte bine informată, aşa că am întrebat-o dacă are ceva să-mi spună.

- Şi are?

- Nu; încă nu.

- Probabil de la anu'-ncolo putem să ne aşteptăm la asemenea veşti de la ei.

- Evident. Ei îl au deja pe Ionuţ...

- Da. Iar ea trebuie să se acomodeze cu noi, cu el, cu ideea de mamă... Ştii, am impresia că ea nu voia să se mărite anul trecut.

- Ea nu plănuia să se mărite vreodată. De când cu porcul ăla din Puzdrea, planurile ei n-au mai inclus căsătoria decât sub formă de principiu.

- Iar graba cu care s-au luat a zăpăcit-o şi mai mult. I-a trecut?

- Ce să-i treacă?

- "Piticii" cu Florentin.

- Aa, demult! Tu n-ai observat?

- Ba da; dar voiam să fiu sigur.

- Stai liniştit - i-au trecut de foarte demult!

- ... Cu Ileana cum facem?

- Păi când vorbeşti cu ea?

- Nu ştiu; zilele astea.

- Vrei s-o pregătesc un pic?

- Nu. Ai mai aflat ceva despre Crin?

- Ei, doar zvonuri...

- Să le-aud şi eu, nu?

- Păi am aflat că e cuminte şi ascultător, că nu iese din cuvântul lui taică-su iar pe maică-sa o idolatrizează şi-o ascultă cu sfinţenie. Nu umblă cu fete nemăritate la plimbare sau cu neserioase prin hoteluri; e cuminţel şi potolit.

- Nu umblă cu muieri; da' se preumblă prin faţa lor, aranjat şi parfumat ca un crai de-nsurat!

- În limuzină, nu oricum!

- A venit azi la Dorobanţi: cică să-mi aducă un cadou pentru bebeluşă. Era aranjat şi parfumat de mama focului, învârtea de zor bastonul ăla aurit şi vorbea din vârful limbii, ca un VIP. Roberto chiar l-a asemănat cu un pinguin.

- Chiar aşa?

- Chiar aşa. Florică ăsta l-a învăţat tare prost!

- Ce vrei, Ioane: şi tu, dacă aveai unul singur, îi ofereai tot ce aveai mai bun.

- Poate că nu chiar tot; oricum, îl puneam să muncească pentru bănetul pe care-l turnam pe el!

- Cică îl mai ia uneori la firmă... Dar e şi mic, Ioane! Cât are? 16 ani, ca Ileana, nu?

- Toţi copiii mei au intrat în piaţa de flori înainte să intre în clădirea şcolii.

- Pe el degeaba-l duce în firmă: că acolo n-are ce vedea acum. Acte, legi, cifre... E prea mic ca să se facă şef. Ai tăi s-au făcut muncitori; şi şi-au învăţat meseria atunci când au trebuit s-o înveţe.

- Eu rămân la părerea mea: e deja prea mare ca să-i mai insufle plăcerea meseriei.

- Cred că nici lui Florică nu-i place să tot socoată containere şi flori pe care nu le vede niciodată. El a crescut florar, nu afacerist.

- Asta-l priveşte. A fost decizia lui. Putea să rămână florar sărac! Dacă a vrut să se facă patron bogat... Treaba lui! Numai că, pe chestia asta, fi-su a pierdut momentul lecţiilor din chioşc. Momentul când ar fi trebuit să înveţe să respecte florile şi să le aprecieze ca atare. Aşa că nu-l mai poate face acum decât patron.

- Aici ai dreptate. Şi cred că exact asta vrea să-l facă. Auzi? Da' cu chioşcurile alea ce faci?

- Care?

- Alea patru...

- Aa, alea! Păi nu fac nimic până nu văd care-s apele cu Ileana şi Crin! Că Bambina poate să spună "stop joc", şi să ne-apucăm de vândut chiloţi şi agrafe...

- Asta cam aşa e...

Parcă maşina şi opri motorul:

- Ai auzit ce-am vorbit cu fi-tu: luni şi vineri, câte două ore!

- Evident! Dacă nu mă cheamă ea, să ştii că n-am să dau năvală pe capul ei! Că ştiu cum e să fii singură acasă, cu copilul şi toate treburile pe cap! Şi ştiu că, dacă m-aş duce pe capul ei, mi-ar face o cafea şi nu m-ar lăsa să mă ating nici de detergent, nici de cârpa de praf. Poate doar de aia mică, de care o să vrea să se ocupe ea...

- Tocmai de-aia: stai cuminte-n chioşc. Şi-aşa, peste vreo două săptămâni o să înceapă s-o scoată în parc. Şi-o s-o vezi de cel puţin două ori pe zi.

- Stai liniştit, Ioane. Am spus o vorbă, aşa rămâne.

Lăcrămioara coborî; decise deci să încheie acolo discuţia.

Florentin

Se ridică din faţa calculatorului: gata. În mare, îşi aranjase gândurile şi încropise un fel de scrisoare. O s-o mai îmbunătăţească mâine un pic, şi săptămâna viitoare un pic... Avea tot timpul să termine de scris la ea, până la botez!

Luă mobilul şi decise s-o sune totuşi pe Ana. Începu să râdă: aşa cum bine apreciase ieri, dacă n-avea nimic de făcut prin casă, îl mâncau degetele s-o sune! Aştepta...

Aoleu! Dacă schimba fata? Sau alăpta? Se grăbi să închidă şi decise să se retragă în bucătărie: dacă tot n-avea ce face, să mai mă-

nânce o dată!... Sau "să rişte" o prăjitură? Pe de-o parte, îl tenta ideea de-a o aştepta acasă cu o prăjitură mare, frumoasă, rumenită exact cât trebuie; pe de altă parte, se gândea cu groază că rezultatul va fi negru, tuflit şi va avea consistenţa cauciucului. Sau a PFL-ului.

Să cumpere mâine un tort?... O să facă prăjitura! Făcu un pas spre hol, iar mobilul începu să piuie.

Ana-Maria

Ah! Tresări şi se grăbi să scoată mobilul din halat. Începu să râdă:

- Tati a rămas singur acasă - şi nu mai are pui în congelator...

- Dacă-mi ziceai din timp, îl puneam pe Roberto să-l aprovizioneze!

Apăsă butonul. Prea târziu...

- Poate se gândeşte că ai treabă cu aia mică. Sau că dormi.

- Lasă, că-l sun eu!

Selectă numărul şi zâmbi, aşezându-se comod în fotoliu...

- Te-am trezit?

- Nu. E totuşi abia nouă seara!

- Păi am crezut că te culci mai devreme azi, ca să fii odihnită mâine...

- Mâine vii să ne externezi, nu?

- Bineînţeles! La prima oră!

- Vezi să nu uiţi vreo hârtiuţă şi să ne pui să mai dormim o noapte aici! Că nu mai pot! Vreau acasă!

- Atunci acasă te voi aduce mâine, pe la prânz...

Sigur, râdea de ea!

- Vezi, că-ţi pregătesc o surpriză.

- Ce surpriză?

- O surpriză foarte gustoasă.

- Mm... Pui nu mai avem în congelator; sau "te-ai aprovizionat" de la complex?

- Nu. Nu e cu pui.

- Atunci e porc? Cotlet la grătar, cu cartofi prăjiţi şi mujdei?

Mirela se grăbi să intervină:

- Ia vezi, mămico, că nu mai poţi să mănânci tot ce-ţi trece prin minte!

Adică n-avea voie usturoi? Dezastru! Cotlet la grătar aşa, "pe uscat"...

- Nu e nici cu porc, nici cu cartofi. Te rog să nu mă mai anchetezi! E surpriză şi gata!

- ... OK. Atunci e surpriză. Acum chiar că nu mai pot dormi...

- Ba ai să dormi! Ia spune: bebica noastră ce face?

- Aa, se joacă cu năşica.

- Deci n-am trezit-o...

- Nu. Oricum, telefonul e pe vibraţii.

- Aa! Şi nu mi-ai spus! Ştii cum mă abţineam să nu te sun azi-noapte?

- Ştii ce ţi se întâmpla dacă mă sunai pe la două-trei, aşa?

- Mi-am dat seama înainte să te sun! Că m-am gândit, să ştii...

Mirela se juca de zor cu bebeluşa. Acoperi telefonul cu palma şi şopti, simţind că i se umezesc ochii:

- Mi-e dor de tine...

- OK: în zece minute sunt lângă tine.

- Nu! Ai înnebunit?

- Da! De dor!

- Te rog să stai cuminte acasă!

- De ce? Am timp să dau o fugă până la voi şi să fac şi surpriza!

- Stai acolo cuminte, că nu mai e mult până mâine.

- Bine; dacă insişti aşa... Şi ce mai faceţi voi?

- Uite, aşteptăm să se facă mâine!

- Eu mă pregătesc să pun la punct surpriza. Pardon - surprizele!

- I-auzi! Sunt mai multe?

Mirela reîncepu să râdă:

- Ţi-am spus că va fi vai de stomacul tău!

- Cee? Ce zice?

- Ei, zice că stomacul meu va fi extrem de fericit.

- Lasă, nu încerca "s-o salvezi", că am auzit-o!

Doamne, ce era cu ei? Vorbeau ca doi liceeni îndrăgostiţi... Ia să revină amândoi cu picioarele pe pământ:

- Ce-au zis ai tăi după ce-aţi plecat? Vin mâine?

- Vin, dar pe la şase.

- Păi când ne scoţi de-aici?

- Aa, vă externez până-n prânz! Ei vin direct la noi, seara. Au trecut azi şi-au văzut pregătirile.

- Şi ce-au zis?

- Păi după ce s-au convins că bebica noastră are de toate până la tricicletă şi role, ne-au felicitat şi-au concluzionat că prea multe lucruri roz strică. Aşa că or să ne cumpere ei o păturică albă.

Începu să râdă, imaginându-şi-o pe dna Manolache mulţumită de "lista de cumpărături"... Pentru că, pe lângă păturică, vor mai cumpăra un sac de hăinuţe, ghetuţe, păpuşele de tot soiul...

- Mirela în ce toane e?

- E bine.

- Atunci poate reuşeşti să afli de ce e certată cu Roberto.

- O să încerc, deşi nu sunt prea sigură că o să reuşesc...

Tăcea; dacă cumnata ei nu profitase de singurătatea de noaptea trecută, ce şanse erau să o facă în noaptea asta? Poate externarea de mâine? Poate rugămintea ei?

- ... Te las să dormi atunci.

- OK. Am înţeles că te grăbeşti spre surpriza aia. Cunoscându-te, îmi dau seama că e extrem de amplă şi complicată...

- Nu mai râde de mine!

- Nu râd! Ce, nu-i complicată?

- Nu ştiu; încă n-am selectat-o din multitudinea de opţiuni...

- Păi hai, fugi la Sanda Marin; că nu-i frumos să te-apuci să baţi şniţele la doişpe noaptea...

- Ţi-am spus că nu-i nici de porc, nici de pui.

- Şi preferi să te întreb din ce e, până cedezi?

- Nu.

- Atunci du-te şi fă şniţelele.

- Mă duc. Noapte bună, iubire mică...

- Noapte bună, iubire mică...

Închise şi lăsă telefonul pe măsuţă:

- Tu ce faci acolo?

Mirela nu răspunse; în schimb, se aşeză în faţa ei...

- A adormit?

- Bineînţeles.

- Mi-a spus că ai lui au văzut pregătirile pentru fetiţă şi sunt foarte mândri de noi.

- Bineînţeles. Dar nu-i aşa că au mai găsit ei ceva de cumpărat?

- Aşa e. Îţi aminteşti păturica pe care i-am luat-o?

- Aia pufoasă, roz pal?

- Da.

- E prea roz. Or să cumpere ei una albă, ca să avem de schimb.

Mirela râdea...

- Nici nu-ţi dai seama cât de mult mă bucur că au trecut peste supărare!

- Au trecut mai demult peste ea; doar că nu ţi-au arătat asta, pentru că erai pedepsită.

- Ei bine, a fost o pedeapsă foarte dureroasă. Şi mi-am jurat mie însămi că nu mai fac...

Cumnata ei aproba, râzând...

- Este, totuşi, o pace extrem de fragilă. Pentru că n-am invitat-o pe bunică să mă ajute cu fetiţa.

- Stai liniştită: partea asta au înţeles-o şi au acceptat-o amândoi. Atâta timp cât ceri ajutorul cuiva, oricui vrei tu, e OK. Apropo de ajutor: dacă vrei, pot să dorm la voi câteva zile.

- Mireluţo,

- Pot să dorm în sufragerie, pe pernele alea comode.

- Nu trebuie să te muţi la noi. Nu că nu mi-ar face plăcere; cred

că nu i-ar face plăcere lui Roberto. În plus, ai văzut că m-am obişnuit cu bebica. Acum ştiu cum s-o apuc, cum s-o iau şi ce să-i fac. Aşa că, dacă nu voi întâmpina altfel de probleme, eu zic că poţi să revii liniştită la viaţa calmă dinainte...

- Bine; cum vrei tu. Dar promite-mi că, imediat cum se iveşte o problemă sau ai o nedumerire, mă suni!

- Promit.

- Şi că mă chemi de urgenţă dacă - Doamne fereşte! - se întâmplă ceva cu ea!

- Jur! Mirelo, mă crezi dilie?

Cumnata ei negă... Decise să tacă. O privea lung, serios... Ochii negri se ridicară spre ea; reveniră imediat spre mâinile din poală. Şopti, extrem de calmă:

- Ştii bine că nu mai e nimeni pe-aici. Şi ştii că mâine ne externăm toate trei. Dacă vrei să discutăm despre problema asta care te macină de atâtea luni deja, acum e momentul ideal.

Mirela tăcea... Nu-i nimic! Ea aştepta! Avea tot timpul! Nu se simţea obosită, fetiţa ei abia mâncase...

- ... Mă gândesc la o fetiţă.

Aha! Şi de ce mai stătea pe gânduri?

- ... Problema e complicată...

- Ai discutat cu Roberto?

- Da, şi mi-a retezat-o scurt: să nici nu mă gândesc.

- Cu mămica lui ai discutat?

- Nu; ea cred că bănuieşte oricum despre ce-i vorba. Dar cum e decizia noastră, nu se bagă. De-aia nu mă stârneşte să-i spun - ca să nu fie obligată să-mi dea un sfat sau să vorbească ea cu Roberto.

- Şi-atunci nu ştii cum să-l convingi pe el?

- Nu ştiu dacă să încerc să-l conving... Ţi-am spus că e complicată treaba!

- Păi spune-mi: că nu mi-e somn.

- ... Cred că nea Ioan e bolnav. La câteva zile după ce-a murit nea Mihai, a spus că are o criză de gastrită şi n-a mai mers dimineaţă în piaţa de flori: i-a trimis pe Roberto şi Marcel. După care au trimis-o pe Ileana cu copiii la chioşcul din Tei, ca să ia caietul cu comenzi; iar când s-a întors, Ileana l-a văzut pe medicul de familie ieşind şi îndepărtându-se grăbit de poartă.

- Iar ei ce v-au spus?

- Că nea Ioan a făcut o criză de gastrită, care s-a dovedit până la urmă a fi indigestie, iar medicul a venit ca să-i aducă reţeta.

- Gogoaşă, evident.

- Evident. Ştii că voiau să le dea lui Marcel şi Gabrielei chioşcul de la Obor...

- Mi-a spus Florentin.

- Marcel a ales să aibă grijă de tuşa Didonia. Iar nea Ioan nu s-a împotrivit nicicum: i-a lăsat să rămână în Muncii. Nici n-a vândut chioşcul de la Obor, deşi în fiecare zi se adună penalităţi şi dobânzi...

- Din câte ştiu eu, sunt şi plini de datorii după nunta Luminiţei.

- Sunt; dar s-au împrumutat de la nea Vlad, care o să le ceară banii prin anul 3000 probabil. Deci bani ar avea ca să achite totul. La fel cum ar putea să vândă chioşcul de la Obor şi să achite datoria la nea Vlad. Şi să le mai şi rămână ceva-ceva...

- Momentan dl Manolache aşteaptă să

- De ce-i spui mereu "dl Manolache"?

De ce-i spunea aşa? Oftă uşor:

- Pentru că nu pot să-i spun altfel. Aşteaptă să vadă ce

- De ce nu-i spui şi tu "nea Ioan"?

- Repet: pentru că nu pot. Aşteaptă să vadă cum se aşează apele cu Ileana.

Mirela o privea lung... Cumnata ei păli; se grăbi să completeze:

- Iar de la mine n-ai aflat nimic despre asta. Nici n-ai aflat, de fapt! Deci toate deciziile stau în suspans, până la un anumit moment. În curând or să se lămurească nelămuririle, şi-atunci o să ştie şi el ce să facă.

- Roberto l-a auzit vorbind despre alte patru chioşcuri.

- Patru?

- Patru: o intersecţie întreagă. Monopol deplin pe toată zona. Dar totul se rezumă la vorbe, zvonuri... Aşa că eu nu ştiu ce să mai cred. Pe de-o parte, parcă s-ar pregăti să se pensioneze şi să stea acasă cu nepoţii. Pe de altă parte, parcă s-ar extinde. Nu ştiu ce să mai cred!

- Dacă ia cele patru chioşcuri, cine vinde în ele?

- Păi o să angajeze oameni, evident!

- Aşa că şi extinderea asta poate să fie doar o sursă de venit adiacentă pensiei.

- Vezi că nu mai ştii ce să crezi? Vezi ce complicate sunt lucrurile?

- Oricum, dacă s-ar pensiona, afacerea din Dorobanţi v-ar rămâne vouă. La Piaţa Muncii e clar, la Urgenţă e clar... Chioşcul din Tei ar fi pentru Ileana... dacă o să vrea să rămână florăreasă... Sau poate chiar pentru ei! Când se plictisesc acasă iar nepoţii sunt la şcoală, stau amândoi în chioşc şi-şi pierd vremea!

- Şi-i supraveghează discret pe cei patru vânzători care fac de fapt toată treaba, la vreo sută de metri mai sus, pe bulevard.

- Exact. La fel de bine cum pot rămâne "pe poziţii" în continuare, în schema de acum, şi-şi măresc profitul. Schimbarea orei de aprovizionare sigur a mai îndreptat lucrurile cu crizele alea de gastrită!

- Aa, bineînţeles! E mai calm, mai odihnit, a început parcă să se îngraşe puţin...

- ... Roberto ce motivaţie ţi-a dat când a refuzat ideea de-a face o fetiţă?

- Nici una. Mi-a spus să gândesc înainte să deschid gura şi m-a ameninţat că, dacă insist, îşi face pe şest vasectomie şi-mi ia gâtul dacă mai rămân vreodată-n viaţă gravidă.

Aoleu! Chiar aşa pornit era? Nu ştia ce să spună... Îşi trecu mâna prin păr:

- ... Măi Mireluţo...

- Zilele trecute, m-a întrebat dacă mai am steriletul montat. S-a liniştit când a auzit că da. Aşa că n-ai ce să mă sfătuieşti, Anuţo. Dacă socrii mei se pensionează, trebuie să mă duc la Dorobanţi să-mi ajut bărbatul. Trebuie să preluăm noi sarcinile lor. Şi asta nu se poate nici gravidă, nici lăuză, nici cu copilul mic în chioşc.

- Ştiu: şi eu sunt în aceeaşi situaţie. Florentin aşteaptă acum ca bebica să crească mare...

- Un copil acum înseamnă pentru mine încă doi ani "pe dreapta". Cel puţin doi ani! Că 9 luni sunt gravidă, plus până începe aia mică să meargă bine, se fac doi ani. N-are cine să stea cu ea: Luminiţa s-a măritat, Ileana ar fi oricum la şcoală, Ionuţ şi George sunt mult prea mici pentru asemenea sarcini... În familia Manolache, cuvântul "creşă" e interzis... Şi nu pot s-o iau zilnic cu mine la chioşc. Ar însemna deci să stau acasă cu ea până face cel puţin trei ani şi merge la grădiniţă. În total, patru ani. Ca să nu mai spun că ar trebui să ajung târziu la chioşc pentru că o duc la grădiniţă şi să plec devreme, ca s-o iau de-acolo, s-o duc acasă, să-i dau să mănânce şi s-o culc...

- Lucrurile s-ar rezolva de minune dacă ei s-ar pensiona. Dar nu ştii ce planuri au.

- Tocmai de-asta stau în cumpănă... Nu-mi permit să-i zic lu' tanti Lăcrămioara "Ştii, tanti, eu mă întrebam dacă matale vrei să te pensionezi şi să stai zi-lumină acasă; că dacă e pe-aşa, m-aş apuca să fac o fetiţă". S-ar pensiona cât ai clipi, numai de dragul de-a ne ajuta şi-a ne vedea din nou proaspeţi părinţi. Şi nu vreau... Nu pot să le fac aşa ceva. Afacerea asta este munca lor de-o viaţă; nu pot "să le dau stingerea" aşa, acum, pentru că eu...

- ... Tensiunea dintre voi trece dincolo de uşa camerei voastre. Socrii tăi o simt de mult timp deja.

- Ştiu, dar n-am ce face.

- Or să răbufnească în curând.

- Ştiu, dar nu pot să fiu altfel. Nu pot să joc teatru perfect! El oricum n-o face! Dacă e botos dimineaţa, botos iese din cameră! Parcă a dat strechea în el!

- Sau a obosit să tot zâmbească "la comandă"...

- ... Planurile noastre au trenat prea mult. Am pus bani deoparte pentru o casă; dar preţurile la case cresc mai repede decât strângem noi. Deja nu ne-ar mai ajunge cât avem în bancă. Iar chestia asta îl

macină serios...

- Ai lui ştiu că vreţi să vă mutaţi?

- Nu; ne-ar cumpăra imediat un apartament şi ne-ar "evacua" în zece minute. Sau ne-ar zice nea Ioan vreo două de ne-ar ieşi complet ideea asta din minte. Nu ştiu... Şi eu am obosit, Anuţo. Am obosit să tot socotesc ce-ar zice dacă, ce-ar face dacă... Şi sunt tristă...

- Şi tu simţi nevoia casei tale.

- Poate. Poate simt doar tensiunea şi gândurile sumbre din capul lui Roberto şi reacţionez ca atare.

- El cât câştigă acum la Dorobanţi?

- Vreo 700 de euro.

- Suma asta v-ar ajunge dacă aţi sta singuri. Cred că v-ar ajunge şi dacă aţi avea doi copii!

- Nu e vorba numai de bani. E vorba şi de mine, de noi doi... Îi vede pe Marcel şi Gabriela cum pleacă fericiţi spre chioşcul lor; îl ştie pe Florentin fericit în apartamentul vostru cu două camere... Şi-apoi se uită în sufragerie şi-şi dă seama că tanti Lăcrămioara nu poate să facă faţă singură la ditamai căsoaia, iar Luminiţa stă la soacră-sa, Ileana o să plece şi ea, Gabi o să vrea să facă un copil... Şi nu ştie încotro s-o apuce. Ar vrea să ne mutăm la casa noastră; dar nu-şi poate lăsa părinţii cu fundu'-n baltă. Ar vrea să rămânem cu ei, să-i ajutăm; dar ca să renunţe la planul casei noastre, are nevoie să urnească planul afacerii.

- Ştiu. Am înţeles. Simte că venit vremea să facă ceva şi pentru el.

- Exact. Şi încearcă să împace pe toată lumea. Cred că, atunci când o să vă deschideţi voi florăria, o să înnebunească de-a binelea!

- Adevătul este că soţul tău are dreptate - trebuie să faceţi ceva pentru voi doi. Ceva ce vreţi amândoi, ceva cu care sunteţi amândoi de acord. De câţi ani n-aţi mai făcut o "nebunie" de-asta?

- De când s-a născut George.

- Şi nu-i cam mult de-atunci?

Mirela ridică scurt din umeri... Oof, cât de tristă era cumnata ei! Dacă ar fi avut studii medicale, probabil s-ar fi gândit deja la un diagnostic de depresie! Decise să se ridice:

- Hai să facem nani. Se spune că noaptea e un sfetnic bun; hai să dormim şi să ne vină ideile.

Cumnata ei nu refuză ideea. O ridică pe Florentina: să încerce să-i mai dea puţin lapte, ca să doarmă şi ea măcar o oră întreagă.

23 februarie 2004 - luni

Ana-Maria

Uşa rezervei se deschise larg; Florentin se grăbi să intre:

- Neaţa.

- Neaţa.

Îl văzu apropiindu-se grăbit de pătuţ... Şi exclamând:

- Măi, să fie! Iar doarme?

- Doarme; ce altă treabă are?!

- Corect. Tu ce faci? Cum aţi dormit?

- Mirela a dormit dusă; eu însă am dormit destul de dificil. Gândul la surpriză mi-a cam chinuit visele...

Soţul ei începu să râdă:

- Poţi să stai liniştită: surprizele au ieşit perfect. Hai, dă-mi ce hârtii ai la tine, să mă duc s-o înscriu şi să vă externez.

Se ridică şi deschise geanta:

- Păi cred că mai mult de buletin n-am ce să-ţi dau. Hârtiile bebicăi sunt pe undeva prin maternitatea asta mare...

- OK; lasă că mă interesez eu ce-mi trebuie şi unde găsesc. Am fugit! Pa!

- Pa!

El ieşi, uşa se închise... Mirela şopti:

- ... Dintre toţi copiii lui nea Ioan, el e cel mai descurcăreţ.

- N-aş zice.

- Îţi spun din sursă sigură că Roberto nu s-ar descurca aşa ca el. În multe privinţe!

- Din câte am aflat eu, tocmai Roberto s-a descurcat atunci, în Serbia.

Mirela o privea lung... Decise să revină în pat:

- Dacă soţul tău n-ar fi fost pregătit să intervină, dacă n-ar fi dat un telefon unei persoane importante pentru Gigi, nu m-aş mai fi întors vreodată în România.

- N-am ştiut...

- Teoretic, nici eu n-aş fi trebuit să ştiu. Dar ştiu...

- Auzi? Mi-ai spus aseară o chestie pe care tu n-ar fi trebuit s-o ştii, iar eu n-o ştiu oricum...

O privi lung, mirată: ce chestie?

- Apropo de Ileana...

Aa! Îi făcu semn să se apropie şi-i şopti la ureche:

- Îl ştii pe Florică? Un tip înalt, de vreo doi metri, rudă cu Bambina?

Aştepta... Mirela "procesa informaţia". Căuta substratul cuvintelor ei. Ea aştepta, răbdătoare, să-i vadă reacţia...

Cumnata ei se trase încet înapoi... Măi, să fie! Da' ce-o şocase aşa? Florică sau Bambina? Sau ştia ea ceva rău despre Crin? După câteva secunde bune de gândire, cumnata ei îşi făcu semnul crucii:

- Doamne-ajută! Doamne, ce bine-ar fi! Tu-ţi dai seama ce-ar însemna asta?

- Nu cunosc amănunte despre neamul lui; dar chiar şi aşa, îmi închipui cam ce-ar fi...

- Crede-mă, nu-ţi poţi închipui! Cine mai ştie despre asta?

- Păi toţi ştiţi că Bambina are preţuri speciale pentru neamul Manolache. Florentin s-a tot întrebat ce-şi poate dori în schimb o asemenea afaceristă. Am făcut o presupunere, el i-a spus-o tatălui lui... Nu ştiu cine ştie. Tu, oricum, n-ai de unde să ştii dacă nu-ţi spune Roberto.

- Evident!

Cumnata ei se apropie de geam:

- Doamne, ce-ar însemna asta!

Evident, ar însemna că Mireluţa îşi putea îndeplini visul! Chiar şi rămânând casnică o viaţă! Chiar şi decizând să aibă zece copii, nu

doi! Însemna practic dublarea veniturilor familiei. Însemna un trai îmbelşugat şi pentru ei, şi pentru copiii lor, şi pentru nepoţii lor. Însemna dispariţia bruscă a grijilor de orice fel - că până şi ea aflase cine era preşedintele Asociaţiei Florarilor din România! Acum, totul depindea de Ileana; dar Mirela n-avea cum să ştie asta.

- Şi în ce stadiu sunt lucrurile?

- Din câte ştiu eu, Bambina a vorbit deja cu socrul nostru. Iar el e de acord, în principiu. Decizia va fi a Ilenei.

- Iar ea ştie?

- Nu; ea urmează să afle în maximum o săptămână. Probabil că atunci o să aflaţi şi voi.

- Stai aşa: are un nume de floare... Cum naiba-l cheamă? Ah, ce lapsus am!

Asta n-o să i-o spună: cu cât ştia mai multe, cu atât mai mare era riscul ca Mirela "să scape" informaţia mai departe! Măcar numele să nu-l ştie!

- ... Crin! Da, Crin îl cheamă!

- Sst: mai încet! Că dacă se întoarce Florentin şi află că ţi-am spus, mă mănâncă!

Mirela aproba grăbită... Fu privită cu ochi amuzaţi:

- Tu-l ştii?

- De unde să-l ştiu?!

- Ştii că-i frumuşel foc, afurisitul? E brunet şi-are o freză de-aia de cocoş, pe care şi-o face cu briantină! Îşi aranjează moţul aşa, în sus, cum e la modă... Şi are ochi negri, e bine făcut, arătos... Elegant şi parfumat, bineînţeles...

Cumnata ei bufni în râs:

- Vai, dacă l-ai vedea, te-ai scăpa pe tine de râs! N-a terminat încă liceul, dar se poartă de parc-ar fi cel puţin licenţiat! Are un mers de-ăla drept, ţanţoş; umblă numai în costume de firmă şi, mai nou, poartă joben şi baston aurit! Doamne, trebuie să-l vezi ca să-ţi dai seama de ce râd!

- Nu neapărat; am o imaginaţie bogată. Păi tu ştii dacă "amestecul" ăsta ar fi pe gustul Ilenei.

- Cum dracu să nu fie? E frumos "cu spume"! Ştii câte florărese tinere stau şi-l pândesc pe la poarta lu' taică-su? Ştii câţi florari bat apropouri la taică-su ca să-şi mărite fetele cu el? Auzi? Da' de unde până unde atracţia asta nebună a lu' Crin tocmai pentru Ileana?

- Păi nu ţi-am zis?

- Nu!

- ... Mă rog. A văzut-o într-o dimineaţă în piaţa de flori, dormind pe bancheta din spate. Şi i-a picat cu tronc. I-a tot dat târcoale când pe-acasă, când pe la chioşc, când pe la şcoală, dar n-a reuşit să vorbească cu ea. Aşa că i-a spus lui Florică să ia măsuri, sau el fuge de-acasă.

- Iar Florică, ştiind cam cât de "nule" sunt relaţiile lui cu nea Ioan, a pus-o pe Bambina "să atace problema"! Isteaţă mişcare!

- De ce? Care-s relaţiile dintre ei?

- Păi nu prea sunt! Se ştiu din vedere, aşa. Când se văd pe stradă, nici măcar nu-şi spun "Bună ziua" - se salută doar cu capul. Iar asta nu-i relaţie care să ducă brusc la încuscrire.

- Aşa-i. Şi cu Bambina se cunoaşte mai bine?

- Eei, cu Bambina e altă treabă! Se ştiu de zeci de ani; au cam aceeaşi vârstă, aceleaşi principii şi aceleaşi reguli de viaţă... Când o vede el, se duce şi discută cu ea câteva minute. Când vine şi ea dimineaţa în piaţa de flori, îl invită în birou şi stau la cafele. Altă socoteală... În plus, cred că Florică a încercat să-i transmită lui nea Ioan că, o dată Ileana intrată în neamul Bambinei, tot neamul ei va beneficia de "trataţie specială" chiar de la "şefă".

- Evident. Şi încă ceva: a ştiut că dl Manolache n-o poate refuza. De-aia a împins-o pe ea în faţă.

- Într-adevăr; cred că, dacă va fi refuzat, Crin va face îndeajuns de multe spume pentru ca neamul Manolache să vândă orice altceva, numai flori nu. Oriunde altundeva, numai nu în chioşcurile alea primite cu aprobare de la Asociaţia Florarilor.

- Iar Ileana ştie care e situaţia şi cum decurg lucrurile. Când o să audă că nepotul Bambinei îi cere mâna, o să ceară 24 de ore de gândire doar ca să nu pară ahtiată după el şi neamul lui; după care o să spună, invariabil, "Da".

- Pentru că ştie ce-ar însemna "Nu". Afurisită treabă...

- De ce? La urma urmei, chiar tu ai spus că-i frumos cu spume! Şi bogat, şi elegant... Patron, nu florar de chioşc...

- Ştii care-i problema? Inimioara. Dacă inimioara nu bate spre Crin, Ileana noastră se va chinui toată viaţa.

- Sau poate se va îndrăgosti de el după un timp. Aşa cum Gabriela s-a îndrăgostit de Marcel.

- Marcel are o fineţe şi-un suflet aparte. Pentru persoanele la care ţine, e cu totul altfel decât l-ai văzut tu la cină. Mă îndoiesc că, la anii lui, Crin poate face ce-a făcut Marcel pentru Gabriela. Şi mă îndoiesc că Ileana poate să uite eventualele

- Eu sunt sigură că nebunia asta o să se termine cu bine iar Ileana o să fie fericită. Zău aşa! Ne facem atâtea griji, iar ei nici nu se cunosc! Apropo! Florentin zicea că, de vreme ce Crin i-a tot dat târcoale pe la şcoală, nu se poate ca Ileana să nu-l fi observat.

- Iar asta înseamnă că nu-l vrea! Clar!

- Iar asta poate să însemne că face pe intangibila ca să-l determine să acţioneze în direcţia pe care-o vrea ea. Că direcţia lui, privită prin prisma liceenei vânată pe la liceu şi pe la chioşc, pare că duce "la orizontală".

- ... Să ştii tu că ai dreptate! Măi, să fie! Chiar atât de şmecheră să fie aia mică?

- Se prea poate! La urma urmei, e isteaţă şi-o duce mintea!

- ... Trebuie să mă gândesc niţeluş la asta. Hai să punem punct subiectului, ca să nu ne pomenim că ne mănâncă Florentin pe-amândouă!

Aprobă şi se întinse lung: mm, ar mai fi tras un pui de somn...

Mirela

Oare ce făcea soţul ei? Scoase mobilul, selectă numărul şi intră în micuţa baie a rezervei: să n-o audă Ana...

- Da.

- Ce faci?

- Pun cadourile în pungi.

- OK. Nea Ioan ţi-a dat liber?

- El m-a gonit acasă. Că ştia câtă treabă am cu drăciile astea mici!

- Bine. Pe la cât ajungi?

- Păi cam într-o oră. Florentin a terminat cu hârtiile?

- Nu. A plecat să le rezolve şi nu s-a întors încă.

- Asta-i bine.

- Cum e afară?

- E plăcut. Bate un pic vântul, dar e plăcut.

- Vii cu maşina?

- Tu ce crezi?

- Mergem şi noi la ei?

- Doar vreo jumătate de oră: vreau să le fac nişte poze. Că fratimiu n-are cum să fie de ambele părţi ale camerei.

- Bine. Te aştept.

- Pa.

Închise şi reveni în rezervă. dacă Ileana se mărita cu Crin... Îşi înţelegea soţul. Nu putea însă să-l aprobe: dorinţa era prea mare...

Ana-Maria

Mm, bună mâncare! Delicioasă! Soacra ei era o adevărată specialistă... Uşa se deschise larg. Tresări la vederea snopului de pungi de cadouri; la vederea lui Roberto, începu să râdă şi se grăbi să se şteargă pe mâini, să se ridice...

- Bună. Stai acolo şi mănâncă!

Daa, cum să nu! Se grăbi să-l sărute pe obraz; i se înmânară toate sacoşele, iar Roberto o luă pur şi simplu pe Florentina din braţele Mirelei:

- Ia dă-o-ncoa, la naşu'! Măi, gogoşărel! Ce mai faci tu, măi? Ia spune-mi: cum s-au purtat muierile astea două cu tine? Ţi-au dat să papi? Te-au spălat şi te-au schimbat prompt? S-au jucat cu tine? Sau te-au lăsat să plângi? Că dacă te-au lăsat să plângi, să vezi ce le fac! Le zboară fulgii la amândouă!

Râdeau, bineînţeles! Florentina era foarte atentă la chipul lui Roberto... Mirela făcu un pas spre ei:

- M-am tot gândit în ultimul

- Ştiu la ce te gândeşti în ultimul timp, iar răspunsul este "Nu". Discuţia e încheiată.

Ciudat; Roberto spusese acele cuvinte cu un calm fantastic, râzând la fetiţă... Mirela tăcea mâlc acum...

Cum ar fi putut s-o ajute? Cum să-l convingă... De fapt, poate-ar fi trebuit s-o convingă pe ea că nu-i trebuia şi-o fetiţă năzdrăvană pe cap! Problema era, într-adevăr, extrem de complicată. Şi era greu pentru ea să înţeleagă cum era mai bine; mai ales acum, când era mămică şi n-avea nici o şansă să fie obiectivă...

Diseară va discuta cu Florentin. Poate că el era mai obiectiv! Poate o putea lămuri în vreun fel! Cert era că trebuia să-i ajute cumva; fie să-l convingă pe el că o fetiţă era tot ce le mai lipsea, fie s-o convingă pe ea că fetiţa mai putea aştepta măcar până îşi luau o casă... Ciocănitul corect în uşă o făcu să tresară; se grăbi să răspundă:

- Intră.

Medicul Petrescu intră zâmbind:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

- Ce mai face gogoşarul?

- Aa, foarte bine! Se desumflă văzând cu ochii!

Acum se grăbea să se convingă cu ochii lui că gogoşarul era, într-adevăr, "pe calea cea bună":

- Iar proprietara gogoşarului?

- Ea a dezvoltat deja o personalitate foarte puternică. Cum vrea ceva, ţipă!

- Aha! Şi mămica proprietarei gogoşarului?

Începu să râdă:

- Mămica face mult mai bine decât ieri.

- OK; atunci mergem jos, la ultimul tău consult în maternitate?

Aprobă cu capul şi se grăbi să-l urmeze. Aşteptau liftul...

- Văd că năşica n-a dat bir cu fugiţii.

- Ea abia aştepta să doarmă cu noi. De fapt, mi-a spus aseară că abia aşteaptă să se interneze şi ea în toiul nopţii, aşa ca mine.

- Mai are copii?

- Un băiat de aproape şase ani.

- Eei, păi ar cam fi timpul pentru o surioară!

- Aşa zice şi ea. Năşicul însă nici nu vrea să audă.

- Păi atunci uite ce zic eu. Spune-i ei să renunţe la pilule şi

- Are sterilet.

- Atunci dă-i numărul meu, că i-l scot eu şi-o învăţ ce să spună ca s-o creadă că a ieşit singur. Să rămână frumos gravidă, să se ducă pe lângă el când simte că i-e rău, să îi spună că o ia cu vertij şi să-l aducă la mine la cabinet pentru "control şi întrerupere de sarcină". Mă cunoşti; ştii că am metodă...

- Ştiu. Dar nici ea nu ştie dacă e bine să mai facă un copil, sau să se rezume la unul singur.

Intraseră în sala de consultaţii. Se urcă pe masă şi aşteptă...

- ... Totul e perfect. Te refaci mai repede decât mă aşteptam.

- Mi-e şi uşor: stau la pat, bebeluşa e transportată până la mine, e legănată, e transportată în pătuţ...

Medicul o ajută să se ridice:

- Eşti o mămică fericită. Şi cu capul pe umeri. Sunt multe nebune pe-aici care habar n-au pe ce lume trăiesc. Am văzut că tu te descurci. Şi, recunosc, am chestionat-o discret şi pe doctoriţa neonatolog. Mi-a spus că ai început deja să te pricepi binişor şi eşti foarte atentă cu bebeluşa ta.

Roşise violent: o lăsase fără cuvinte... Aşteptau din nou liftul...

- Spune-i năşicii doar atât: averile, banii, cariera şi excursiile în jurul Globului se pot face începând de la 20 de ani şi pân' la moarte. Spre deosebire de copii, care se fac până la o anumită vârstă a părinţilor. Deci copiii trebuie să fie întotdeauna pe primul loc. Spune-i că un copil nu are nevoie de averi, mobilă, hăinuţe, tone de maşinuţe, cont în bancă şi şcoală particulară; are nevoie de dragoste şi atenţie din partea mamei şi tatălui lui. Dacă năşica are asta, are tot ce-i trebuie şi pentru al doilea copil. Hai, că acu' ne bat în lift!

Doamne, dacă l-ar putea convinge să spună cuvintele alea şi sus, în rezervă! Roberto nu s-ar mai fi împotrivit! Aveau tot timpul din lume să-şi ia casă! Aveau tot timpul din lume să stea împreună la chioşc! Aveau tot timpul din lume să se îmbogăţească! Mirela avea însă aproape 30 de ani; deja se puteau ivi problemele în sarcină. Probleme cu copilul. Probleme cu ea. Probleme de tot felul. Acum era momentul; începând de la vârsta asta, fericirea de-a fi mămică putea fi umbrită de multe nenorociri...

Tăceau; femeia din faţa lor pălăvrăgea de zor cu o tânără. Iar dialogul o indispunea, pentru că era vorba despre o puştoaică de 17 ani care se internase în travaliu, născuse un băieţel, iar azi trebuia să se externeze. Le spusese asistentelor că tatăl copilului e în Spania şi nu se poate duce să înscrie copilul la Primărie; asistenta-şefă, femeia mai în vârstă, îi spusese să se ducă cu bunicul, să înscrie copilul şi pe urmă să se întoarcă să-l externeze. Iar tânăra plecase şi nu se mai întorsese. Acum asistenta-şefă exclama, plină de indignare, un fel de "Am mirosit-o imediat; dar am crezut că mă înşel". Tristă poveste; foarte tristă...

Coborâră din lift; medicul coborî mult tonul vocii:

- Azi, acum, sunt în salonul bebeluşilor 35 de abandonaţi. Ăsta ar fi al 36-lea. Unele femei chiar n-au idee pe ce lume trăiesc!

Oftă greu:

- Iar unele ar trebui eutanasiate direct, după părerea mea...

- Îţi mulţumesc pentru atenţia pe care mi-aţi acordat-o.

Atenţia? Ce atenţie? Îl privi mirată, preţ de-o secundă; el privea însă uşa rezervei. Şi-şi dădu seama, în ultima clipă, că era vorba despre plic! Şi cum socrul ei se ocupase de partea aia, se grăbi să răspundă:

- Eu vă mulţumesc că aţi avut grijă de noi şi ne-aţi primit în grupul pacientelor dvs preferate.

Medicul se opri şi întinse mâna; îi strânse mâna, mirată de acel gest... Îşi reluară drumul, iar el începu să râdă:

- Ce zici? O luăm de la capăt?

Aa, iar îi ardea de glume! De fapt, pusese o întrebare "cu tâlc"; decise să se prefacă că n-o înţelesese:

- Păi n-aţi spus că trebuie să treacă şase săptămâni până la următorul control?

- Ba da; te întrebam aşa, în principiu...

Deci până la urmă subiectul era serios! Decise să răspundă şi ea serios:

- Nu ştiu; cred că da. Dar peste vreo patru-cinci ani.

- Chiar atât de rău a durut?

- Nu e vorba de durere.

- Ştiu; dar să nu uiţi ce ţi-am spus. Avere şi case poţi să faci şi după patruzeci de ani; copii însă, nu prea. Şi chiar dacă te ajut eu şi eprubetele; am avut o pacientă care-a născut la 41 de ani. Întotdeauna colegii de şcoală ai fiului ei au crezut că ea e bunica, nu mama.

Aprobă scurt cu capul: pricepuse exact ce voise să-i spună. Intrară în rezervă:

- Să nu uiţi că ai un loc rezervat la avizier!

- Nu uit; o să vă aduc o fotografie cât mai concludentă, imediat cum se desumflă gogoşarul...

Uşa se redeschise, iar Florentin năvăli la propriu peste ei:

- Gata!

- Bine-ai venit.

Medicul se răsuci pe-un picior:

- Într-adevăr, bine-ai venit, tăticule! Se vede că nu mai ai răb-

dare cu externarea aia!

Florentin începu să râdă:

- Păi eu cât mai stau singur acasă? Unu, doi şi trei?

Râdeau toţi trei... Medicul se apropie de soţul ei, cu mâna întinsă:

- Trebuie să plec, că mă dau pacientele la persoane dispărute. Încă o dată, felicitări.

- Încă o dată, mii de mulţumiri.

- Peste şase săptămâni, controlul. Şi vorbim după aia.

Florentin aprobă cu capul: când oare mai trecuseră ei peste cuvântul domnului doctor?

- La revedere.

- La revedere.

Uşa se închise, iar soţul ei se repezi s-o îmbrăţişeze:

- În sfârşit! Ştii cum am gonit până aici?

Roberto se grăbi să intervină:

- Îmi dau seama că biata maşină are pistoanele în capul ţevii de eşapament!

- Tu ce te bagi, mă? Ce? Dacă eşti mai mare, crezi că poţi să-ţi bagi nasul în toate alea?

- Tata aşa zice...

Hei! Lor le ardea de glume, iar ei tocmai i se terminase răbdarea! Îl întoarse spre ea:

- Şi când ne externăm şi noi?

- Imediat cum duc actele şi cămaşa de noapte, te numeşti externată.

Se grăbi să-şi scoată sacoşa cu haine şi intră în baie.

În sfârşit, pleca acasă! Doamne, nu mai venea odată clipa asta? Pe de-o parte, abia aştepta să revină în apartamentul lor! Cu bebică cu tot! Pe de altă parte, parcă-i era un piculeţ frică...

Ei, na! Atâtea mame se duceau acasă cu bebeluşii şi nu-şi mai făceau grijile alea! Ştia cum s-o spele, cum s-o schimbe, cum să-i dea să pape, aşa că n-avea de ce să se îngrijoreze aşa!

Îşi încheie nasturii salopetei şi începu să râdă:

- Mireluţo, ai la tine un ac de siguranţă? Că stă salopeta asta pe mine ca pe clovn!

- Nu ştiu; vino-ncoa, să căutăm!

Aa, ce şugubeaţă! Râdea! Abia aştepta s-o vadă îmbrăcată în salopetă de clovn! Reveni în rezervă şi arătă spre propria ţinută:

- Deci: ai sau nu ai? Că eu nu ies aşa pe stradă!

- Lasă, că improvizăm noi ceva! Ia treci la pat, că asta mică dă semne de trezire!

Da' de ce "la pat"? Se apropie de pătuţ şi ridică bebica în braţe; porni încet spre fotoliu, zâmbindu-i slab:

- Ei, bună dimineaţa! Te-ai trezit?... Mm, încă nu te-ai trezit! Încă mai e un pic de nani pe la gene...

Micuţa o privea atentă, foarte serioasă... Se aşezară amândouă şi decise să mai petreacă un pic de timp cu ea. Măcar 30 de secunde. Îi dezmierda uşor obrăjorul, iar prichindica nu-şi lua ochii de la ea...

Florentin

Doamne, ce scenă! Filma de zor şi simţea că-l trec fiorii...

Zâna lui devenise mămică. Aproape că simţea şi el mantia aceea de dragoste care învăluise sufleţelul micuţ, înfăşurat ca o sărmăluţă în scutec! Iar bebeluşa îşi privea cu maximă atenţie mama...

Ce tot foşnea şi Roberto ăsta? Acum îl apucase împachetatul şi despachetatul? Sperase să înregistreze şi şoaptele Anei; când colo, sunetul era compus dintr-un fâşâit continuu de pungi şi punguţe... Nu putea să se ia de el; că se înregistra şi vocea lui. Aşa că preferă să se apropie de ele. Un prim-plan foarte reuşit...

A! Aproape că uitase! Ia să facă şi nişte poze! Că doar pregătea o scrisoare crucială pentru bunicii din Braşov! Bună camera! Făcea fotografii în timp ce filma! Perfectă!

Ana ridică privirea spre el şi începu să râdă:

- Tati-tati! Fii cuminte!

- Sunt foarte cuminte! Şi foarte inspirat, după cum vezi...

- Iar în timpul ăsta noi rămânem neexternate!

- Lasă, că vă externez eu...

Nu voia s-o necăjească; voia doar să mai prelungească momentul ăla...

- Păi ia te rog frumos să ne laşi să păpăm!

OK! Opri camera: partea aia o putea filma oricând acasă! Luă cămaşa de noapte şi se grăbi să iasă: să termine odată cu hârţogăria şi să pornească şi ei spre casă!

Ana-Maria

Doamne, nu-i venea să creadă! Oare cine cumpărase costumaţia aia? Roberto sau Mirela?... Mm... Mirela! Categoric! Numai ea putea alege, pentru momentul ieşirii din spital, o rochiţă albă impecabilă, de zână parcă, cu fundiţe roz pal! Şi ciorăpei albi din dantelă! Şi botoşei albi cu roz! Şi căciuliţa-basc albă! Şi pelerina aia pe care n-o mai văzuse niciodată, în nici o vitrină pe lângă care trecuse de-a lungul vieţii! Unde găsise asemenea costumaş de regină? Nu-şi amintea să fi auzit, prin discuţiile din jurul ei, că Mirela "dăduse o fugă" pe la Milano sau Paris! De unde le luase? Unde găsise minunăţiile alea?

Primi bebeluşa; o strânse uşor în braţe şi-şi privi lung cumnata... Mirela părea extrem de calmă. Şi veselă. Doar ochii dădeau să plângă...

Afurisită ea, treaba aia cu căpoşenia anumitor bărbaţi! Tocmai Roberto trebuia să gândească aşa! Tocmai bărbatul cel mai indicat să devină tătic! Tocmai "monumentul" de luciditate, obiectivitate şi răbdare!

Dar dacă acel "monument" spunea că nu e încă momentul pentru un asemenea pas important... O să discute diseară cu Florentin. Trebuia să afle şi părerea lui! Avea nevoie disperată de un sfat obiectiv!

Florentin

Mai avea puţin şi se ridica la propriu de la sol - şi plutea prin aer. Mai avea puţin şi leşina...

Îşi ţinea soţia de mijloc; în braţele ei "trona" bebica lor, îmbrăcată ca o regină. Mergeau spre casă; din acel moment, începuse lunga odisee a creşterii micuţei lor. Începuseră grijile, problemele, necazurile, vizitele la medic, vaccinurile, răcelile, urletele în toiul nopţii, zecile de ore de muncă de convingere cu linguriţa cu supă...

Începuseră şi bucuriile. Bucuria primului zâmbet, a primului râs, a primului "mama" şi "dada"... Micuţa lor începuse să crească. În fiecare zi, vor fi uimiţi de progresele ei. În fiecare zi, ea va învăţa ceva nou. Se va mai înălţa un pic. Se va mai îngrăşa un pic. Va apare uneori câte-un dinţişor, cu toate durerile şi scâncetele inevitabile acelui eveniment. Va apare uneori gâtul roşu, tusea, nasul înfundat, febra... El va filma cu multă mândrie prima reacţie a bebeluşei lor la vederea premergătorului; primii paşi timizi de-a buşilea. Apoi, primii paşi în picioare. Apoi...

Doamne, câte mai erau! Câte vor mai veni! Începu să râdă:

- Cred că viitorul meu ginere o să încărunţească până să audă "Bine, mă" din gura mea!

- Lasă, că până se face ea de vârsta măritişului, îţi mai trece şi ţie!

Mirela râdea şi-l ţinea pe Roberto de braţ, să nu se împiedice. Pentru că el mergea cu spatele, ca să-i filmeze! Fratele lui râdea şi el:

- Stai doar să se-apuce să vorbească! Atunci să te ţii!

Ştia cum era; că doar avusese doi bebeluşi în casă!

N-avea de ce să răspundă la asemenea provocări; el o ţinea pe Ana de umăr şi-şi privea lung micuţa...

Ana-Maria

Gataa! Tii, ce bătrân era blocul ăla! Îl privise acum aşa, per ansamblu; şi cum nu-l mai văzuse de ceva vreme, i se părea extrem de

decolorat şi cam dărăpănat. Trebuiau să se mute repejor de-acolo. Eventual într-un duplex, pe la Piaţa Unirii...

Florentin se grăbi să ocolească maşina şi să-i deschidă portiera. Coborî încet, cu grijă... Micuţa ei nu adormise. Tot drumul stătuse treaz, atentă la chipul ei. De parcă l-ar fi şi văzut! Nu se amăgea cu presupunerile; ştia că ochişorii gri, sticloşi, nu distingeau decât lumini şi umbre, conturul capului ei, lumina soarelui şi cam atât. Dar o mira atenţia cu care era privită totuşi! Intrară în scară iar Roberto "decretă":

- Noi urcăm primii, ca să ne instalăm cu filmarea şi şampania.

Ce şampanie? Luaseră şi şampanie? Uşile liftului se închiseră; Florentin o sărută uşor pe păr:

- Glumeşte. Ştiam că n-ai voie acidulat şi n-am vrut să-ţi fac poftă. Putem să ciocnim şi cu Santal, şi cu Prigat... Nu şi cu compot de vişine, că alea ştii că fermentează...

- Ştii că, de când m-am internat, nu mi-a mai stat mintea la compotul ăla?

- Normal! S-a săturat şi ea de atâta zeamă acrişoară! Şi-apoi, după ce s-a născut, s-a răzvrătit şi stomacul tău. Că prea "l-ai inundat" cu compot de vişine...

Liftul cobora acum. Îşi aminti un mic amănunt; întrebă deci:

- Cât i-ai dat medicului?

- Eu, nimic; i-a dat tata.

- Cât?

- O mie de euro.

Se întoarse imediat şi-l privi lung, perplexă...

- Ăsta-i obiceiul lui. Şi doctoriţa Ioanei tot atât a primit, la fiecare naştere. Când e euforic, nu mai ţine cont...

- ... Mi-a mulţumit pentru atenţia pe care i-am acordat-o.

- E un om special şi-un medic al naibii de bun. Cred că e-n stare să profeseze şi-n Irak, sub tirul obuzelor, dacă acolo s-a nimerit să-i nască pacienta!

- Tot ce se poate! Hai!

Intră în lift şi începu să râdă:

- Ia uite, bebico! Ştii tu unde suntem noi acum? În liift... Ştii tu ce s-a întâmplat cândva, demult, în liftul ăsta?

Florentin se grăbi să-i acopere gura cu palma:

- Sst! Nu învăţa copilul la prostii!

- Lasă, că oricum nu înţelege.

- Daa! De unde ştii tu că nu înţelege?

- Are fix două zile; ce zici - să-i citesc "Luceafărul"?

Soţul ei opri liftul între etaje; fu imediat luată în braţe:

- Auzi? De ce vrei tu să trecem peste cuvântul doctorului?

- Da' ce-am zis? Voiam doar să-i spun că aici, în liftul ăsta, s-au cunoscut mami şi tati!

- Acum o păcăleşti! Ne-am cunoscut la chioşc!

- Şi ce-ai vrea? S-o învăţ de la vârsta asta cum să le răspundă florarilor care-i aţin calea cu trandafiri roşii şi vorbe meşteşugite?

Florentin nu-i mai răspunse; era grăbit s-o sărute...

... Iar vecinii începuseră să bată în lift... Ce mai băteau şi bombăneau... Într-un târziu, Florentin închise uşa şi apăsă butonul. Descoperi că Mirela o aşteptase cu uşa apartamentului deschisă...

Tii... Asta era una dintre surprize. Florentin umpluse casa cu baloane, iar Mirela aranjase repede florile de la maternitate prin glastre. Toată casa era aranjată de sărbătoare...

- Mă duc întâi s-o dezbrac şi s-o pun la nani. Că n-a dormit tot drumul: sigur e obosită!

Mirela fu singura care aprobă; intrară toţi patru în dormitor. Alte baloane, alte flori... Lăsă bebeluşa pe mijlocul patului şi-i scoase căciuliţa, botoşii şi pelerina. O mută apoi în pătuţul ei şi făcu un pas în spate: micuţa adormise deja...

Doamne, cât de micuţă era! Se pierdea în ditamai patul! La maternitate, pătuţul fusese micuţ; patul ăsta era "programat" pentru trei ani de-acum încolo; iar ea nu ocupa nici jumătate din el...

Strânse frumos pelerina şi căciuliţa; le puse în şifonier. Şi decise să întrerupă filmarea:

- Haideţi să mâncăm.

Roberto opri camera; scoase din noptieră radioul micuţ, îl porni şi găsi un post cu muzică. I-l lăsă pe noptieră, la volum potrivit, şi se grăbi şi ea spre bucătărie: Doamne, îi era o foame de lup!

De cum intră, fu trasă şi aşezată pe colţar. În colţ. Probabil ca să nu se repeadă să apuce de crătiţi! Soţul ei zâmbi:

- Încălzesc eu mâncarea.

Mirela nu se mai obosise cu anunţul: ea punea masa pe tăcute... Probabil din cauza fermităţii cu care Roberto îi tăiase vorba la maternitate... Nici cumnatul ei nu era mai vorbăreţ; el studia cu mare atenţie modelul cănii cu cafea. Atmosfera era apăsătoare...

Ei bine, o să tacă şi ea. La urma urmei, ce să mai spună? Din dormitor se auzea radioul bâzâind o melodie ritmată; ce melodie, nu ştia, pentru că volumul era totuşi mic. Bebica lor trebuia să doarmă, nu "să-şi ascută urechea muzicală"; nu?

- Gata. Poftă bună.

- Mulţumim.

Florentin se aşeză lângă ea; Roberto ridică imediat privirea:

- Şi cum e să fii din nou acasă?

- Trăznet!

Ah! Se repezise să răspundă, fără să-şi dea seama că acea întrebare era de fapt "capacul" discuţiei lui cu Mirela! Se grăbi să continue:

- Spitalul ăla era culmea disconfortului. Aşa că...

Sesiză umbra unui zâmbet pe buzele Mirelei; cumnata ei părea însă extrem de atentă la propria farfurie. Şi se concentră şi ea asupra supei pregătită de Florentin.

Florentin

Oof, în sfârşit! Încuie uşa şi se grăbi să revină în bucătărie, lângă soţia lui:

- Deci?

Ana părea că nu-l înţelege...

- Ce ţi-a spus Mirela?

- Aa... E destul de complicat; nici eu nu ştiu ce s-o sfătuiesc.

- Păi despre ce-i vorba?

- ... Îşi doreşte o fetiţă. Dar îşi dă seama că abia a revenit în afacerea familiei. Iar o nouă sarcină o trimite înapoi, acasă, pentru cel puţin trei ani.

- Şi care-i problema? Că, din câte ştiu eu, ai mei n-au probleme cu numărul nepoţilor.

- Nu e vorba de ei, ci de el. Din câte am înţeles, Roberto vrea să stea la casa lui, aşa ca noi; adică vrea să-şi cumpere o casă. Şi vrea şi să lucreze cu nevastă-sa, aşa cum face Marcel.

Aha... Îşi aprinse o ţigară:

- În primul rând, nu trebuie să-i dai vreun sfat. În probleme de familie, dacă e vorba de familia ei, poţi să spui fără grijă "nu ştiu ce să zic". Chiar te sfătuiesc să nu-i dai nici un fel de idee!

- Chiar dacă aş vrea să-i spun ceva, nu ştiu ce să-i spun! De fapt, nici ea nu e prea lămurită în privinţa propriei decizii. Adică ar vrea un copil, dar îşi dă seama ce-ar însemna apariţia unui bebeluş care s-o mai ţină trei-patru ani acasă.

- Aşa că spune-i: "Nu ştiu ce să te sfătuiesc. Tu îţi cunoşti soţul şi planurile de viitor: ia o decizie bună pentru voi". Şi-atât.

Ana aprobă scurt cu capul. Şi totuşi, nu era el chiar atât de convins că soţia lui îi va urma sfatul. În problemele altei familii era mai bine să nu se bage; dar cum ea era sufletistă şi voia să ajute pe toată lumea...

- Mergem să facem un nani?

- Hai să facem un nani.

Ana se grăbea spre dormitor... Era obosită; extrem de obosită. Nu-i era deloc uşor să doarmă "cu ora" - cam atât dura liniştea dintre două scâncete. În plus, ce odihnă era aia întreruptă şi zi, şi noapte?

Se lungi lângă ea şi-o îmbrăţişă. Ana privea lung fetiţa; el privea lung fetiţa... Mogâldeaţa lor dormea dusă. O schimbase de rochiţă acum o oră; bebica părea mult mai mulţumită de salopeta de bumbac.

Dormea dusă, un pic încruntată... Gogoşarul cârn părea că trage un pic buza superioară; era tare frumuşică aşa, cu guriţa întredeschisă...

Deci Mirela îşi dorea al doilea copil; Roberto îşi dorea... Din fericire pentru el, ei nu aveau asemenea probleme. Încă! La aşa naştere uşoară, mare minune dacă n-o să audă şi el în curând cuvintele pe care le rostea acum Mirela, ieşite însă din gura Anei! Oare o să refuze ideea?

Totul depindea de florăria aia din planurile lui. Orice-ar fi, el o va inaugura înainte de Crăciun - chiar şi pe 24 decembrie, seara târziu! Indiferent cât de greu îi va fi să facă şi aprovizionarea, şi vânzarea, şi actele, şi drumurile pe la autorităţi... Deşi presimţea că tăticul lui "îi va plimba" bucuros actele de colo-colo... Şi el va ajunge, la un moment dat, să şi-o dorească pe Ana alături de el, în florărie. De fapt, o să ajungă imediat să şi-o dorească alături de el măcar jumătate de oră! O va primi probabil seara târziu, când el se va întoarce "pe trei cărări" de la muncă şi va mai sta jumătate de oră, să mănânce, înainte să pice frânt de oboseală în pat şi să adoarmă în cinci secunde. Aici avea deja o problemă...

Nu voia să ajungă "o stafie" pentru soţia lui. Nu voia s-o lase singură toată ziua. Viaţa lor de până acum fusese atât de frumoasă! Dacă nu găsea urgent o rezolvare la petrecerea timpului împreună, o să aibă probleme serioase cu ea. Ana fusese înţelegătoare şi când lucrase noaptea la chioşc, şi cât lucrase singur la florăria Tria; totuşi, situaţia aceea luase sfârşit repede, o dată cu angajarea lui Ovidiu. Şi el va avea un angajat; dar oare şi-l va permite, financiar vorbind, chiar de la început?

Fetiţa lui era extrem de frumoasă...

Închise încet ochii: văzând şi făcând. O să angajeze un om chiar înainte de deschiderea florăriei. Poate chiar pe Ovidiu! Dacă el va voi să-şi schimbe patronul, fireşte...

Ioan

Opri motorul şi decretă, scurt:

- Ai grijă ce spui!

- Aoleu, Ioane, că mult mă mai toci la intelect!

Evident! O exasperase deja cu insistenţele! La urma urmei, câte lucruri mari putea spune Lăcrămioara lui ca s-o supere serios pe Ana? Unul, maximum două! Aşa că... Coborî de la volan, încuie maşina şi luă sacoşa din mâna nevestei lui: sigur va intra ca o vijelie, să vadă ce-i făcea nepoţica! Şi avea nevoie de ambele mâini ca s-o ia din pătuţ!

Degetul bunicii apăsa soneria; gestul îi trăda nerăbdarea... Uşa se deschise larg; Florentin zâmbi:

- Bine-aţi venit.

- Bine v-am găsit. Ia să văd ce-mi face nepoţica!

"Oof, Lăcrămioaro - vrei tu musai să faci una nefăcută!" N-avea însă rost să mai insiste sau să încerce s-o oprească: aşa era ea! N-avea cum s-o mai schimbe acum, la 57 de ani! Reveni spre fiul lui:

- Ce face Ana?

- Se schimbă amândouă.

Aha! Intră direct în bucătărie, lăsă sacoşa pe colţar şi se aşeză:

- Şi cum e?

- Cum să fie; bine.

- ... Hai, mă, deschide gura!

Florentin începu să râdă:

- E... ciudat! Adică e la fel ca înainte; dar la un moment dat se aude un mieunat subţirel - şi-atunci sărim amândoi în picioare şi ne îngrămădim la uşă...

Începu şi el să râdă:

- Stai, că ăsta e doar începutul! Momentan stă cuminte unde-o pui! Stai să vezi cum e când porneşte în patru labe!

Fiul lui râdea. Citea în ochii lui bucuria... Coborî mult tonul vocii:

- Mă! Să nu cumva s-o laşi să dea casa de-a berbeleacu'! S-o pui să se odihnească şi să pui şi tu osu' s-o ajuţi!

- Stai liniştit.

- Stau, că ştiu cum te-am crescut şi ştiu că o iubeşti! Da' să ai grijă de ea! O să vezi: încă vreo şase luni de-acum încolo, o să te cam ocupi de ale casei.

- Mă ocup, nici o grijă!

Vocea Lăcrămioarei făcu geamurile să zornăie:

- Ioane, ia hai s-o vezi pe-asta mică ce-a mai crescut!

Se ridică, zâmbind:

- Ia să văd ce-a mai crescut...

Intră în dormitor, iar nevasta lui se grăbi să se apropie:

- Ia uite, Ioane! Aşa-i că a mai crescut?

- Bineînţeles că a mai crescut! Nu te aşteptai să crească?

Ana-Maria

Râdea şi-i privea lung... Evident, dna Manolache era agitată la maximum; dl Manolache încerca s-o mai liniştească puţin cu tonul şi cuvintele glumeţe. Nu reuşea; dar insista, iar asta îi făcea pe ei doi să râdă...

- Auzi, maică? Mai bine puneţi un prosop peste plasa aia; să n-o tragă curentul. Că tare jos mai e patul ăla!

Corect! Ea nu se gândise la asta. Se grăbi să scoată un prosop din şifonier; Florentin se grăbi să iasă. Dar, deh - cine ştie ce-şi amintise! Puse prosopul peste plasă. Acum n-o mai vedea din pat; dar important era să n-o tragă curentul...

- Şi cum e? Cum ţi se pare cu fetiţa acasă?

- Păi m-am obişnuit deja.

- Nu ţi se pare greu?

- Nu.

- Stai să treacă o săptămână-două, să începeţi şi plimbările prin parc, şi-atunci să te ţii! Apropo: ştii că primele două săptămâni n-are voie afară!

- Da, ştiu.

- Şi când ieşi, să-i pui roşu, să nu se deoache!

Aprobă scurt cu capul şi-l văzu pe Florentin intrând în dormitor. Soţul ei trase prosopul de pe pătuţ, se aplecă şi aprinse bricheta... Îl privi lung: chiar era necesară acea răzvrătire? Chiar avea ceva de demonstrat? Chiar conta atât de mult dacă prosopul ăla stătea acolo preţ de două ore, cât dura vizita bunicilor? Nu-l înţelegea... Primi prosopul, iar soţul ei îşi privi lung, drept, mama:

- Nu e nevoie de el - nu trage.

- Bine, maică. Şi, ia spune: ai încercat să-i dai ceai cu biberonul?

- Nu. Să-i dau ceai?

- Nu. Tocmai de-aia te întrebam; că e prea mică pentru ceai. Da' ceai de colici ai în casă?

- Am.

- Dacă face colici, să-i dai un pic!

Bineînţeles că-i dădea! Florentin rămăsese lângă pătuţ; ca un fel de "paznic la plasă"... La naiba! Demonstraţia lui de forţă stricase toată atmosfera! Soacra ei încerca să pară calmă şi senină, dar îi citea nemulţumirea în privire; socrul ei devenise brusc foarte reţinut. Iar ea se simţea...

Trebuia neapărat să discute cu soţul ei! Să înceteze cu prostiile! Două ore pe zi, de două ori pe săptămână, regulile alea nu erau îngrozitor de greu de suportat! Zâmbi:

- Mă duc să fac o cafeluţă.

"Adică vă las să vă lămuriţi nelămuririle şi să vă treacă mutrele lungi". Scoase ibricul din dulap: şi uite cum se stricase atmosfera chiar de la prima vizită... Îi auzea discutând despre fetiţă: că era frumoasă foc, că năsucul i se mai desumflase...

Dacă şi vineri o să fie o atmosferă asemănătoare, o să se ia serios de Florentin! Ia să termine cu prostiile! Nu-i "invada" nimeni! Şi nici o regulă a mamei lui nu era atât de radicală încât să nu poată fi "demontată" după plecarea bunicii! Poate că, la urma urmei, unele reguli propuse de ea erau chiar bune pentru bebică! Şi-atunci, el se repezea una-două "să-i pună pumnu-n gură", tăindu-i astfel orice posibilitate de-a da un sfat bun, util, binevenit...

O auzea pe bebica lor spunând ceva. Cine ştie ce nu-i convenea! Sau poate îi plăcea să pălăvrăgească cu bunica ei... Paşii se apropiară grăbiţi:

- Anuţo, ia hai să-i dai să mănânce!

Aha! Deci până la urmă protestase! Trebuia să se obişnuiască cu scâncetele alea, să le afle "traducerea", ca s-o înţeleagă atunci când îi cerea una şi alta! Luă fetiţa în braţe şi se grăbi spre dormitor; evident, ei se grăbeau spre bucătărie, unde apa începuse să fiarbă în ibric...

Florentin

Se grăbi să tragă ibricul de pe foc şi scoase cafeaua. Mămica lui îl privea lung... Începu să râdă:

- Ce-i?
- Cum e cu fetiţa acasă?
- Cum să fie?! Bine!
- Stai, că te întreb şi mâine! Să vedem ce zici mâine, după ce te trezeşte din oră în oră toată noaptea!
- Mâine o să fie la fel de bine.

Tăticul lui îşi privi lung nevasta:

- Nu cumva vrei să te muţi în sufragerie?
- Nu, Ioane! Ce-ai?
- Eu n-am nimic; tu ce-ai?

Şi-acum mămica lui pricepuse, în sfârşit, dojana şi tăcea mâlc... Le puse ceşcuţele în faţă:

- Staţi liniştiţi: ne vom descurca.
- Nici n-am spus că n-o să vă descurcaţi!

Era îmbufnată de-a binelea! Se aşeză şi el:

- Ştiu. O să ne descurcăm, aşa cum se descurcă atâţia părinţi care n-au un batalion de ajutoare prin preajmă. Ana e o mămică excelentă; a învăţat deja tot ce era de învăţat în maternitate şi ştiu că o să facă faţă cu brio tuturor solicitărilor micuţei. Iar în privinţa casei, lucrurile sunt deja rezolvate. Alaltăieri am descoperit că sunt în stare, la o adică, să respect reţetele din cartea de bucate. Şi pot să pun şi singur în oală cartofi, dovlecei, un os cu carne, Delikat şi borş la sfârşit. Cât au fost ele la maternitate, am spălat rufe, am strâns prin casă, am şters praful şi nu m-am simţit epuizat după toate astea. Una peste alta, o să ne descurcăm cu toate.

- Uiţi că mâine dimineaţă pleci la serviciu.
- Iar tu şi Mirela sunteţi la două minute depărtare de ele, iar Ana are mobil, iar tu şi Mirela aveţi câte un mobil.

Acum mămica lui zâmbi:

- Aşa, maică! Să ne cereţi ajutorul când simţiţi că nu vă mai descurcaţi! Ana trebuie să se şi odihnească, să ştii, dacă vrea să aibă lapte pentru aia mică!

Aprobă scurt cu capul:

- Bineînţeles că o să vă cerem ajutorul!

El zâmbea, mama lui zâmbea, tăticul lui îi privea pe amândoi şi zâmbea şi el... Lucrurile erau rezolvate măcar din punctul ăsta de vedere.

Ana-Maria

Privea lung bebica şi zâmbea...

Auzise toată discuţia. Florentin avusese grijă să vorbească tare, mama lui se lăsase "luată de val" şi vorbise la fel de tare... Acum, problema se discutase, se rezolvase iar toată lumea era liniştită şi mulţumită. Inclusiv ea. Inclusiv socrul ei - pe care nu voia să-l mai necăjească vreodată cu ceva. Acum era din nou atentă; urma cu siguranţă o a doua discuţie...

Florentin

Tatăl lui decise să spargă tăcerea:

- Şi cu băiţa cum faceţi?
- Aa, băiţa eu i-o fac.

Era privit cu îngrijorare. Se grăbi să continue:

- Pun masa asta în sufragerie, că e mai solidă şi mai înaltă. Fierb apa înainte, ca să o curăţ de toate porcăriile din ea, şi-i pun şi tărâţe.
- Cum le pui?
- Păi pun tărâţa într-un ciorap, îl bag în apă caldă iar zeama care se scurge o pun în băiţă.
- Aşa. Şi mai departe?
- Mai departe, pun un prosop în cădiţă, ca să fie moale. Apoi pun un cearceaf pe pat şi dezbrac bebica. Îi fac un masaj uşor cu ulei de bebeluş, după care o spăl cu grijă, să nu ud buricul. O şterg uşor şi-o îmbracă Ana. Şi cam atât.
- Bine. Să luaţi nişte ceai de gălbenele, că e foarte bun pentru pielicica ei. Să faci băiţa jumi-juma, apă şi ceai.
- Aha! Bine că mi-ai adus aminte!
- Şi să nu uiţi de pudra pentru buric!
- Nu uit. Baneocin, după ce o şterg bine.
- Aşa. Dacă-i apar iritaţii pe piele, s-o daţi cu cremă de gălbenele.
- Aşa cum i-ai dat tu pe Ionuţ şi pe George.
- Vezi că ştii?
- Ştiu. Dar ce vrei, mai uit şi eu...
- Iar eu tocmai de-asta ţi-aduc aminte - că ştiu că ai destule pe cap ca să mai ţii minte toate amănuntele.

Tăticul lui se grăbi să-i mai amintească ceva:

- Să nu uiţi să închizi toate uşile şi geamurile, să nu fie curent.
- Bineînţeles. Oricum, stai liniştit: uite ce cald e la noi...
- Mă, tu mai ţii minte când am plecat cu Ionuţ la două noaptea la Grigore Alexandrescu?
- Bineînţeles.
- Tot de la o băiţă în curent i s-a tras.
- Bine, tată. Am înţeles.

Şi-acum despre ce mai vorbeau?

- Şi aveţi mâncare pentru diseară?
- Da.
- La cumpărături ai fost?
- N-a trebuit. Mâine dimineaţă însă o să mă duc.
- Apropo de mâine dimineaţă: florăria o aprovizionează băieţaşul ăla?
- Nu; o să mă reped eu, la patru dimineaţa, şi-i las florile şi facturile în florărie.
- Deci până la urmă tot te duci mâine la serviciu!
- Nu; mâine mă reped până în piaţă, îi duc florile la locul de muncă şi mă întorc la soţia şi fetiţa mea.
- Aşa a zis Mugurel?
- El a zis să stau liniştit acasă, că aprovizionează Ovidiu. Eu nu sunt atât de fericit cu opţiunea asta, aşa că o să-l sun mai târziu să-i spun că n-are rost să se plimbe cu taxiul în miezul nopţii.
- Aha! Bine, maică!
- Nu prea vreau să se obişnuiască să aprovizioneze. Învaţă şmecherii, iar asta nu-mi priește.
- În plus, pierzi tu relaţia cu vânzătorii. Iar asta nu-i bine, ţinând cont de faptul că vrei să-ţi deschizi florărie.

Mămica lui se grăbi să intervină:

- Apropo: când o deschizi?
- Să mai crească puţin bebica. Oricum, Crăciunul mă va găsi muncind la propria firmă.
- Bine, maică. Vezi doar să ai şi vadul format de Crăciun, ca să înţelegi ceva din el! Şi să te-alegi şi tu cu ceva serios după aşa efort!

Aprobă scurt cu capul, iar paşii intrară în bucătărie.

- Gata? A păpat?
- A păpat şi-a şi adormit păpând...
- Aha! Bravo ei! Las-o să doarmă, că din somn şi lapte bun se

fac bebeluşii mari-mari!

Mămica lui râdea; şi Ana râdea. Iar mâna soţiei lui i se aşeză, uşor, pe umăr. Cu alte cuvinte, auzise toate discuţiile din bucătărie... şi era mândră de aşa soţ şi aşa răspunsuri! Se ridică totuşi, nefiind obişnuit cu asemenea gesturi în faţa părinţilor lui:

- Haideţi în sufragerie.

Mama lui se conformă imediat:

- Anuţo, ia hai să văd şi eu hăinuţele!

Da' ce-i venise? Nu le mai văzuse o dată?... Aa! Îşi urmă tatăl în sufragerie.

- Mă, adu-mi un scaun ca lumea! Că eu nu pot să stau pe pernele alea!

OK! Se conformă, râzând, şi se aşeză pe perne:

- Şi altceva ce-aţi mai făcut?

- Păi nu mare lucru. Trebuie "să-mi iau avânt" şi să vorbesc cu Ileana. Dar parcă nu-mi vine. Ştii, mă uit la ea, cât e de mică, şi-mi piere tot cheful!

- Lasă, tată, că nu mai are şapte ani!

- Are şaişpe, ştiu. Dar e prea mică pentru măritiş.

- Într-un fel, e prea mică. Într-un fel, e tocmai bine.

- Mă, da' parcă nu-mi vine s-o dau după păunu' ăla!

- Măi tată, dacă păunu' e aşa pornit pe ea, când ar putea avea un batalion de florărese mai frumoase şi mai bogate decât ea, iar dacă şi ea o să spună că-l place, cred că e OK!

- O fi OK pentru tine!

- Trebuie să fie OK pentru ea. Sau crezi că mie o să-mi fie uşor s-o ştiu măritată în clasa a zecea? Eventual mămică înainte de bac?

- Îţi dai seama că asta ar putea însemna renunţarea la şcoală?

- Mă îndoiesc că soacră-sa, care ţine morţiş ca băiatul ei să termine facultatea cu diplomă de licenţă, o să fie de acord ca tocmai noră-sa, unica dealtfel, să rămână cu liceul neterminat.

- Soacrele sunt ciudate uneori.

Aha! Ia să schimbe el subiectul, că era evident că nu se înţelegeau în privinţa Ilenei!

- Şi Luminiţa ce mai face? Că pe la noi n-a mai trecut.

- Ce să facă; bine. A fost săptămâna trecută pe la maică-sa, la chioşc. E veselă şi fericită, parcă s-a mai îngrăşat un pic, e împopoţonată ca o vitrină...

Aha! Adică scatoalcele soacrei "se plăteau" cu inele şi cercei! Frumos! În fine...

- De ce n-o suni, s-o inviţi cu Nicuşor pe la voi?

- O s-o sun. Dar cred că vizitele astea or să înceapă săptămâna viitoare. Mai creşte şi bebica, se mai întremează...

- Lasă, mă, nu te îngrijora! Că sor-ta a cărat-o pe Ileana în braţe de când a venit de la maternitate! Las-o să-şi aducă aminte şi să se reobişnuiască!

Bufni în râs:

- Aa, adică "să se şcolească" pe copilul meu, nu?

- Evident! Ce, Ana nu "s-a şcolit" pe Narcis?

Coborî mult tonul vocii:

- Marcel ce mai zice de Narcis?

- Absolut nimic. Nu l-a dorit de la început şi nu s-a răzgândit nici când l-a văzut. În plus, e foarte fericit cu Gabriela şi Ionuţ. Nu cred că-i duce piciului dorul.

- S-ar putea totuşi să afli, într-o zi, că îl vizitează regulat.

- Dacă vrea el să-l viziteze, atunci să-l viziteze. Îl priveşte. Da' să nu vină la mine să-mi spună că s-a supărat nevastă-sa pe el - că-l iau la şuturi!

Şi totuşi, era copilul lui! I se părea normal să vrea să-l vadă măcar o dată!

- Problema cu Roberto mă îngrijorează...

Aoleu!

- Când au ajuns azi acasă, erau destul de bosumflaţi. El s-a dus glonţ la George, ea la bucătărie. Nu ştiu ce să mă fac cu ei!

- Să-i laşi în pace. Ştii cum e frati-miu: îi place să-şi rezolve singur problemele. Iar Mirela e extrem de discretă. Am întrebat-o pe Ana, dar nu i-a spus absolut nimic cât au stat în maternitate.

- Mă, mi se rupe inima când o văd tristă şi îngândurată! Să ştii că o să mă iau de el cât de curând!

- Ia-te! Poate că asta lipseşte ca să-şi piardă echilibrul şi să-şi răcnească toată supărarea! La cum o ştiu eu pe Mirela, Roberto n-are nici o şansă să se certe bine cu ea şi să-şi rezolve divergenţele. Ea e genul care tace şi înghite ani întregi...

- Stai să rezolv problema cu Ileana - şi să vezi ce le-o zic! Să intre amândoi în pământ de ruşine!

- Măi tată... Eu mă tot gândesc...

Acum chiar îi captase atenţia! Că mai "gândise" el aşa de câteva ori - şi le nimerise pe toate! Trase aer în piept şi încercă să găsească cuvintele ideale pentru acea veste:

- ... Poate că Roberto vrea să fie ca noi!

- Cum ca voi, mă?

- Păi gândeşte-te şi tu. Vede cum eu mă mut cu Ana.

Gata; dăduse capul pe spate a "termină cu prostiile"! Se grăbi să continue:

- Vede cum Marcel şi Gabriela stau bot în bot zi-lumină. Pleacă împreună de-acasă, vând împreună toată ziua, vin împreună, stau împreună, dorm împreună... Nu se despart decât când unul dintre ei se duce la veceu. Tu crezi că nu se gândeşte la propria viaţă? E fratele cel mai mare şi face anu' ăsta 33 de ani. El ce-a obţinut în viaţa asta? În afară de nevastă şi copil, mai are ceva? Casă, nu. Afacere, nu. Cred că o să facă infarct atunci când o să deschid florăria!

- Eu nu cred că frati-tu e aşa pornit să ia viaţa de coarne. Mi-ar fi spus; măcar un apropo tot ar fi bătut! Că-l ştii că nu e mut! Şi ştie că întotdeauna ne-am înţeles bine. Că l-am înţeles şi l-am sprijinit.

- Poate-i e frică să nu-l înţelegi greşit.

- Mă, poate. Da' atunci ce-are cu nevastă-sa? Că el are de împărţit cu ea, nu cu mine! Crezi că ea nu vrea să stea la casa şi chioşcul ei?

- Exclus! Mirela să nu vrea să prospere şi să se aşeze la casa ei? Exclus! Trebuie să fie altceva...

- ... Poate vrea ea să facă schimbări, iar el e împotrivă!

- Poate! Oricum, eu aşa m-am gândit; că ar putea fi vorba despre statutul de frate mai mare, care trebuie să fie primul la multe chestii...

Tăticul lui se gândea; se încruntase un pic, de parcă nu-i ieşeau socotelile... Decise să tacă. Oricum, auzea vocile din bucătărie şi-şi dădea seama că nu puteau merge "la o ţigară" şi schimbarea discuţiei. Nu-i rămânea deci decât să aştepte...

- ... Dacă Ileana se mărită cu păunul, într-un an le scot bani pentru o casă.

- De ce nu-i muţi în

- Taci, înainte să te plesnesc!

Aoleu! Ochii negri scăpărau scântei! Îşi înghiţi cuvintele şi plecă privirea; iar tatăl lui continuă:

- Ori tu ai de gând să mori în apartamentul ăsta cu chirie? De câte ori să-ţi spun că casa lui Bucur vă aşteaptă pe voi?

Na, că-l înfuriase de-a binelea! Se grăbi să revină la Roberto:

- El n-a pus bani deoparte?

- Ba o fi pus; da' nu s-a născut încă băiat în bătătura mea care să nu primească de la mine o casă. El să-şi facă chioşc cu banii lui! Că dacă se gândeşte la ăla de la Obor, îl bat de-l usuc! Ce vrea, să muncească ca apucatul trei luni doar ca să dea faliment?

- Şi de ce ţipi la mine? Ce, eu falimentez?

Ca să-l liniştească un pic, că prea se înroşise de furie!

- Lasă, că după ce rezolv problema Ilenei, vede el discuţie ca între bărbaţi! Îl iau cu uşurelul, până spune tot; şi după aia îl bat de-l ascult cu urechea! Să se înveţe minte să mai evite asemenea discuţii cu mine!

Bine şi-aşa! Măcar acum era sigur că tăticul lui avea la ce se gândi! Până rezolva problema păunului, o să găsească el o soluţie mai... non-violentă pentru Roberto!

Şi-acum să-i povestească despre planurile lui de privatizare! Ca să treacă la lucruri ceva mai vesele...

Ana-Maria

Bun! Închise uşa şi deschise frigiderul:

- Dacă tot doarme bebica, să fac o salată!

- Ai tot ce-ţi trebuie?

- Da.

- Dacă n-ai, trimite-l pe Florentin la complex!

OK! O privi mirată: de unde până unde sfatul ăla? Dar soacra ei zâmbea cu subînţeles. Cu alte cuvinte, să nu-şi menajeze deloc soţul! Aprobă, zâmbind, iar întrebarea veni prompt:

- Ia spune: ai discutat cu Mirela, cât a stat cu tine la maternitate?

Se grăbi să pună ouăle la fiert, ca să nu trebuiască s-o privească în ochi şi să se dea astfel de gol:

- Nu prea. Adică am discutat o grămadă, dar nu despre ea.

- Deci ai observat şi tu...

- Am observat, mi-a spus şi Florentin...

- Şi n-ai nici măcar o bănuială?

- Ba o bănuială am; dar e doar o bănuială.

- Şi cam care-i bănuiala ta?

Se aşeză la masă şi se aplecă puţin spre ea, ca să poată vorbi cât mai încet cu putinţă:

- Cred că-şi doreşte o bebeluşă.

Dna Manolache o privea cu seriozitate...

- Cred c-o doreşte cu disperare. Şi cred că Roberto nu e de aceeaşi părere cu ea. Când a venit şi el azi cu costumaşul şi păturica, a luat-o pe bebică în braţe. Iar Mirela i-a spus că ea se tot gândeşte în ultimul timp. El i-a tăiat vorba: ştie la ce se gândeşte, iar răspunsul e "Nu", iar discuţia e încheiată. Şi discuţia s-a încheiat acolo. Dar ea a fost foarte tăcută după asta, el n-a mai băgat-o în seamă...

- Evident! Fi-miu nu acceptă asemenea discuţii când mai e cineva de faţă. Nu că ar fi avut ceva cu tine; că n-are. Dar lui îi place ca discuţiile cu nevasta să le facă doar cu nevasta.

Aprobă cu capul şi începu să aşeze roşiile pe farfurie.

- Tu ce salată faci acolo?

- Ştiu o reţetă cu toate ingredientele puse în straturi. Arată ca un soi de tort şi e delicioasă.

- Ia fă-o, s-o văd şi eu! Deci tu zici că asta ar fi...

- Eu aşa zic. Am văzut-o cum se uita la bebică, cum se grăbea s-o ia în braţe şi după aia nu-i venea s-o mai lase...

- Asta pică destul de prost. Că Roberto ar vrea să lucreze cu ea, nu cu taică-su. Se gândeşte că dacă Marcel e aşa de fericit alături de Gabriela, el ce cusur are? Corect?

- Corect.

- Numai că eu nu mă pot duce la Dorobanţi fără să gonesc toţi clienţii cu limba ascuţită şi simţul critic; Ioan nu poate să plece de-acolo fără să piardă sprijinul individului de la Administraţia pieţelor. Socră-tu vrea să se extindă, iar asta nu se poate face fără pile.

Aoleu! Era "oficial"? Veşti proaste pentru cumnata ei...

- Dacă îi ies pasenţele, o să mai ia patru chioşcuri şi-o să angajeze oameni la ele. Ceea ce înseamnă că oricum nu mai poate sta la vânzare la Dorobanţi, fiindcă salariaţii trebuie supravegheaţi şi controlaţi pe nepusă masă. Roberto nu face faţă singur la Dorobanţi, că e vad bun şi au clienţi fideli.

- Am văzut cum e; oricât m-am străduit, n-am reuşit să scurtez coada.

- Pe de altă parte, Ileana e ocupată cu şcoala; şi nu vreau s-o iau de la lecţii ca s-o pun să stea cu mine în Tei. Mie personal puţin îmi pasă dacă se face coadă sau nu; că bunăstarea familiei nu stă în chioşcul ăsta de la colţ. Dar trebuie să-i scot măcar cheltuielile de întreţinere, nu? Nu-l pot ţine deschis ca să meargă în pierdere! Fi-miu îmi face concurenţă serioasă cu florăria aia a lu' Mugurel...

Dna Manolache începuse să râdă. Râdea şi ea deci, aşteptând întrebarea despre "când deschideţi florăria voastră"...

- Aşa că eu am nevoie de Mirela în Tei, Roberto are nevoie de ea în Dorobanţi. Să zicem că eu angajez o fată tânără care să mă ajute; atunci Mirela se duce cu bărba-su. Dar asta tot nu-i rezolvă problema, pentru că gravidă la muncă nu se poate. Şi nici lăuză la muncă nu se poate. În privinţa asta nu există derogare.

- Deci, dacă într-adevăr se ciondănesc pe tema unei fetiţe, Roberto are dreptate.

- Ba n-are dreptate; pentru că unica lui realizare pe lumea asta sunt copiii. Casele se năruie; băncile dau faliment. Copiii însă sunt sfinţi!

Poate că o să vorbească ea cu el; aşa, ca de la mamă la fiu...

- Ar însemna ca Ioan să mai angajeze un om, în Dorobanţi. Deja sunt prea mulţi. Tot profitul se duce pe salarii. Luminiţa e a lui Nicuşor acum, n-are ce să caute să ne ajute pe noi...

"Ileana o să fie a lui Crin în curând, iar asta nu schimbă cu nimic datele problemei..." De ce se mai ascundeau "după urechi", când era evident că amândouă ştiau acelaşi lucru? Mă rog... Trase ouăle de pe foc şi reveni la tăiatul castravetelui.

- Aşa că nu ştiu ce să zic. E o problemă la care n-am rezolvare.

Poftim? Ce se auzea?... Aoleu! Bebica! Făcu un singur pas spre uşă; soacra ei se ridică imediat:

- Mă duc eu.

Se opri: prea bine! Oricum, era vorba despre o prăjiturică! Abia peste vreo jumătate de oră o să fie vorba despre papă!

Deci nici ea n-avea rezolvare... Florentin avusese dreptate: ea, în calitate de cumnată, n-avea ce sfat să-i dea Mirelei. Era un cerc vicios din care nu exista ieşire. Dacă nu se întâmpla vreo minune, dacă Roberto nu-şi deschidea urgent o florărie ultracentrală cu succes garantat şi nu-şi lua angajaţi, dorinţa Mirelei va "muri" în stadiul de dorinţă. Ce păcat!

Într-adevăr, cea mai mare reuşită a oamenilor de pe planeta asta erau copiii. Casele se năruiau, averile se duceau pe apa sâmbetei...

Se concentra asupra salatei. Trebuia să iasă perfectă, pentru că va fi "inaugurată" de o gospodină desăvârşită. În plus, trebuia să-şi ia mintea de la Mirela; se întristase deja, şi nu voia să fie botoasă. Uşa se redeschise:

- Gata.

- Probleme de pampers, nu?

- Evident. A adormit imediat cum s-a simţit curată şi îmbrăcată. Vezi, să nu uiţi: mâine dimineaţă să suni la dispensar, să o anunţi pe doctoriţa de familie să-i facă o vizită.

- Aoleu, uitasem!

- Las-o pe mâine, că la ora asta sigur e lacătul pus pe uşă! Mâine dimineaţă dă-i un telefon şi insistă să vină tot mâine.

Aprobă grăbită cu capul şi scoase brânza din frigider: "topping-ul" şi gata, la degustat!

- Şi, când vine, bagă-i ceva în buzunar, să te treacă pe lista pentru lapte praf. Că e bine să-l ai în casă! Faci brânzică de vaci, faci cerealele cu el... E bun! Şi e gratis!

- Măcar cu atâta lucru să mă aleg de pe urma statului român!

- La câte impozite plătim... Nenorociţii!

Ce plăcută era discuţia despre politică! Pe-asta ar fi pălăvrăgit-o acum cu maximă plăcere!

- E gata? Dă să gust!

- Să pun şi uleiul şi e gata.

Bun; şi uleiul... Soacra ei luă o farfuriuţă şi-o furculiţă. Deci nu mai avea răbdare... Scoase cuţitul lung, tăie o felie ca de tort şi i-o puse în farfurie. Şi-apoi o privi cu ochi atenţi...

- ... Mm! Ascunde-o, că dacă o vede Ioan, rămâi fără!

- Păi e destulă! Florentin nu poate s-o mănânce singur pe toată!

- Păi tu nu mănânci?

- Nu, că are roşii.

- Şi ce dacă?

- Păi nu fermentează?

- Bulionul fermentează; roşii ai voie şi tu. Aşa că bag-o repede la frigider!

Evident, tot soacra ei se ridică şi puse farfuria în frigider:

- Am plecat şi noi, că vreau s-o încerc şi eu şi trebuie să trec prin piaţă.

Prea bine. Îşi şterse grăbită mâinile şi-o urmă în sufragerie.

- Hai, Ioane, că acuşi se face doişpe noaptea!

- Păi eu sunt gata! Te aşteptam pe tine!

Ce le mai plăcea să se tachineze în glumă! Florentin se ridică şi el şi-i strânse mâna. Şi, contrar bănuielilor ei, nu-i mai dădu drumul...

- Mă, ai grijă cum îi faci baie!

- Îţi dai seama că am!

- Să nu-i bagi apă-n urechi!

- Nu-i bag!

- Da' s-o ştergi în urechi! Să n-o laşi aşa!

- O şterg!

Năvăliseră amândoi cu gura pe el, de-i venea să-i invite să rămână până la băiţă! Dacă ar fi fost 100% sigură că Florentin se va descurca admirabil, ar fi făcut-o fără să clipească; dar cum bănuia că toată povestirea aceea nu fusese exersată nici măcar o dată, tăcea...

- Hai, că am plecat! Mai vorbim!

- Vorbim!

- Pa, copii!

- Sărut mâna!

- Să creşteţi mari!

Gata; ieşiseră. Florentin încuie uşa şi se întoarse spre ea:

- Ia hai să-mi zici o chestie!

Se lăsă trasă în bucătărie... şi strânsă în braţe:

- Te-a supărat treaba cu prosopul pe pătuţ?

- Nu, iubire mică. Nu m-a supărat absolut nimic. Din punctul meu de vedere, totul e perfect - inclusiv salata, pe care mama ta s-a grăbit s-o ascundă de ochii unui anumit gurmand...

- Salată? Ce salată?

- Dacă-mi dai drumul, o să

O să pună masa şi-o să mănânce amândoi, inclusiv salata. Momentan însă "serveau" un sărut...

Ioan

Închise uşa, se aşeză la masă şi-şi aprinse o ţigară. Şi-şi privi nevasta cu subînţeles... Lăcrămioara se aşeză imediat lângă el şi şopti:

- Am aflat ce-are Mirela.

- Serios?

- Foarte serios. Ana mi-a spus că, în opinia ei, Mireluţa noastră îşi doreşte şi ea o bebeluşă.

Aha...

- În opinia ei, deci...

- Da.

- Adică a presupus ea; nu i-a spus Mirela.

- Ba eu cred că i-a spus. Dar o ştii pe Ana: nu e o turnătoare pălăvrăgioaică. Mi-a spus că presupune, ca să pricep că asta a aflat chiar de la cumnată-sa.

- Eu n-aş face asemenea presupuneri.

- Ba eu aş face. Chiar crezi că au stat amândouă în rezervă şi şi-au împărtăşit secrete culinare? Au discutat despre ele, despre noi, despre Luminiţa şi Gabriela...

- Deci nora mea ar vrea să-mi aducă şi ea o fetiţă-n bătătură...

Lăcrămioara aproba de zor:

- Şi cum ştii bine că în curând o să avem o mare problemă de... personal, bineînţeles că fi-tu nu e de acord cu ideea asta!

Zâmbi slab:

- Ba cred că-n sufletul lui e de acord. El are însă alte probleme.

Fu privit lung... Aprobă:

- Da, am vorbit şi eu cu Florentin. Roberto simte nevoia să fie fratele mai mare şi la propriu, şi la figurat. Iar el stă cu noi aici, vinde cu mine la chioşcul meu din Dorobanţi, în timp ce Marcel şi Gabriela stau la Muncii ca în propria afacere iar Florentin şi Ana locuiesc singuri şi calculează deschiderea afacerii lor.

- Aha! Am înţeles. Oricum, să ştii că, dacă e şi se hotărăsc, eu pot să stau singurică în Tei! Că nu-i mare vânzoleală acolo!

- O să fie, imediat cum fi-tu ne anunţă că-şi deschide florărie. Sau crezi că o să las clienţii lui Mugurel să-mi scape?!

- Aoleu! O să-mi aduci şi ghivece?

- Bineînţeles. O să dublez dimensiunea chioşcului şi-o să-i umplu geamurile cu ghivece. Şi-atunci să te ţii!

- Ioane, toate ideile astea de extindere mă cam îngrijorează...

- N-ai de ce să te îngrijorezi. Deci ăsta era mărul discordiei...

- Ăsta.

- Păi asta înseamnă că-i lăsăm să-şi spargă singuri capetele!

- La urma urmei, e decizia lor!

- Exact. Trebuie să-şi dorească amândoi copilul ăsta, neinfluenţaţi de noi. Hai să stabilim o chestie.

- Hai.

- Dacă vine Mirela la tine să-ţi spună despre copil, ce-ai de gând să-i spui?

- Ceea ce am spus dintotdeauna: mie-mi place să am cât mai mulţi nepoţei şi nepoţele. Dar nu voi face niciodată demersuri şi presiuni ca să-i obţin.

- Bun; la fel o să-i spun şi eu lui Roberto. Iar dacă mă întreabă ce părere am despre ideea lui de-a se muta de-aici... O să-i cer încă trei luni; dacă în perioada asta nu-l pot ajuta cu nimic, să se mute unde vrea el, cu ce resurse vrea el.

- Vrei să-i iei casă?

- Bineînţeles! Dar până nu mă lămuresc cu Ileana şi Crin, nu pot să fac nimic.

- Crezi că Florică o să-ţi dea un car de bani?

- Un munte de bani. Plus beneficiul oferit de Bambina. În trei luni, îi iau casă lui Roberto. Dar cred că nu asta le lipseşte acum.

- Afacerea e problema lor.

- Nici măcar asta. Că i-am spus anul trecut să pun chioşcul de la Dorobanţi pe numele lui şi nici n-a vrut să audă. Cred că simte nevoia să facă o schimbare. De foarte mulţi ani, el stă cu mine la Dorobanţi, nevastă-sa stă acasă cu copilul... Monotonia e enervantă, la un moment dat - chiar dacă e o monotonie veselă şi liniştită.

- Păi atunci să se tundă cu creastă! Sau să se vopsească roşcat! Da' să nu-mi înnebunească mie fata - că-i rup picioarele!

Acum Lăcrămioara se enerva, pentru că nu găsea soluţia la problemele lui Roberto... Se ridică:

- Te rog să nu deschizi discuţia.

- Bineînţeles că nu deschid discuţia!

- Lasă-i să se gândească, să discute şi să ia ei o hotărâre: oricare va fi ea. Mâine la cină discut cu Ileana.

- N-ai vrea să discutaţi între patru ochi?

- Toată casa "miroase" ceva apropo de Ileana. Toţi ştiu de favorurile Bambinei. Prefer să-i anunţ pe toţi, ca să nu se creadă că am secrete şi copii preferaţi.

- Îl chemi şi pe Prâslea?

- Bineînţeles.

- Şi pe Ana?

Se întoarse şi-o privi lung, amuzat de modul elegant în care-i refuza acea plăcere:

- Iar aia mică rămâne cu o vecină?

- S-o aducă şi pe ea!

Nu-i mai răspunse: ieşi.

În privinţa asta, era de neînduplecat: o dată fugită de bunăvoie pe fereastră, Ana nu avea de ce să mai intre pe uşă.

Ana-Maria

Mm, deci aşa se făcea băiţa! Uau! Da' era ceva filosofie!

După masajul meticulos, care-i strânsese inima de teamă să nu păţească micuţa lor ceva, Florentin potrivise apa şi aşezase bebica în căduţă. Şi-o spălase uşurel, cu grijă. Ea jucase rolul "asistentei cu şerveţelul": păzise cu străşnicie buricul, să nu ajungă nici o picătură de apă la el. Urmase înfăşurarea în prosop, ştersul în urechi, golitul

năsucului, îmbrăcatul în costumaşul-pijama...

Florentin fusese extrem de serios. Poate doar în camera hotelului din Timişoara îl mai văzuse atât de atent, de concetrat asupra a ceea ce făcea! Încercase să se mişte cât mai puţin, să nu vorbească, ca să nu-l sperie şi - Doamne fereşte! - să scape fetiţa! Acum soţul ei închidea ultimul năsturel; acum, o să iasă din starea aceea de concentrare maximă. Şi-o să-i spună... În sfârşit, un zâmbet. Primi fetiţa şi zâmbi şi ea:

- Eu n-am curaj s-o spăl aşa.
- După cum vezi, eu am. O să-i fac eu băiţă, dacă tu n-ai curaj.
- OK.
- O să pape ca un lupşor!
- Şi-o să doarmă ca un ursuleţ!

Ochişorii gri o priveau lung...

- Timp în care noi

Gata: primul scâncet după păpică! Porni spre dormitor, râzând:

- Timp în care noi păpăm iar tu faci un duş.
- OK!

Se aşează comod pe pat şi-şi desfăcu toţi nasturii: ca să pape şi ea ca lumea! O privea lung...

Evident, închisese ochii. Adică iar n-o să mănânce pe săturate! Oof, ce se făcea ea cu aşa fetiţă somnoroasă? Cum s-o ţină trează? Cu gâdilat şi ciupituri nu reuşea decât cel mult să se necăjească! Aşa că mai bine o lăsa în pace. Momentan!

Mâine o s-o invite pe Nina pe la ea. Şi va mai invita pe cineva; o persoană foarte dragă ei, ale cărei sfaturi erau întotdeauna binevenite...

Florentin

Gata: bebica lor dormea dusă. Nu mâncase mai mult decât înainte de băiţă; presimţea totuşi că va dormi cel puţin o oră jumate, înainte ca foamea s-o facă să plângă şi s-o trezească pe Ana. Iar asta îl ducea cu gândul la oboseala pe care-o simţea şi el în gene...

Mai bine să încerce să adoarmă şi el. La urma urmei, n-avea motiv să stea treaz, să le păzească. Bebica lor n-avea perne în pat şi părea că adora să doarmă pe-o parte. Aşa că riscurile erau minime. Iar el trebuia totuşi să aprovizioneze mâine. În funcţie de cum se simţea Ana, cât de bine dormea la noapte şi cât de mult va insista tot ea, poate se va duce la program şi-l va trimite pe Ovidiu la cursuri...

24 februarie 2004 - marţi

Florentin

Le privea lung şi nu se îndura să iasă pe uşă! Dacă la trei jumate îi fusese uşor să se ridice, să-şi tragă blugii pe el şi să gonească până la piaţa Coşbuc, acum îi era tare greu să se despartă de ele! Ana vorbea cu bebica; fetiţa era foarte atentă la mami. Şi tocmai acum el trebuia totuşi să plece la serviciu... Decise să facă o ultimă tentativă:

- Eşti sigură că nu vrei să stau cu tine? Mugurel mi-a dat liber până lunea viitoare, iar aprovizionarea am făcut-o!

- Sunt extrem de sigură. Dacă tu te simţi odihnit şi pregătit pentru muncă, du-te la muncă. La urma urmei, cât crezi tu că se întinde înţelegerea asta a lui Mugurel?

Ridică scurt din umeri:

- În condiţiile în care eu anul ăsta îi spun "Pa", nu m-am prea gândit la asta...

Ana începu să râdă:

- Atunci schimbă-te şi rămâi cu noi!
- ... Lasă, că mă duc! Mi-e milă de săracul Ovidiu, că trebuie să chiulească atâtea zile şi pe urmă să le recupereze!
- Păi vezi?!

Da, vedea. Dar parcă n-ar fi plecat... Şi totuşi...

- ... Dacă e ceva, mă suni.
- Bineînţeles că te sun. Pe tine şi pe mămica ta, sau pe Mirela.
- Bine. Pa!
- Pa! Spor la treabă!

Se grăbi să-i fure un sărut şi ieşi: totuşi, dacă voia să se aleagă măcar cu banii de ţigări şi niscai clienţi pentru florăria lui, trebuia să fie prezent la Tria!

Ana-Maria

Gata! În sfârşit, Florentin plecase la servici! Se ridică încet şi mută fetiţa în pătuţ. Îi porni şi radioul şi intră în bucătărie.

Mm, cât de obosită era! Frântă de oboseală! Somnul ăla "din oră în oră" era criminal! Iar micuţa ei somnoroasă nu mânca niciodată îndeajuns de mult să-i ajungă două ore... Preferase totuşi să-şi dea cu apă pe faţă, să pară cât mai odihnită şi liniştită, ca să-l vadă plecând calm la serviciu. Pentru că, dacă Florentin ar fi ştiut cât de obosită era în realitate, ar fi rămas acasă. Sau ar fi sunat-o pe Mirela şi-ar fi rugat-o să stea cu ea până la două, când venea el - iscând astfel 1001 discuţii despre cum tânăra mamă nu se putea descurca singură şi cu fetiţa, şi cu ale casei. Adică despre mutarea lor în casa lui Bucur şi "pensionarea" urgentă a soacrei ei. Mai bine, deci, să nu-i lase să vadă cât de greu îi era în realitate. Ştia că aşa era în primele zile. De fapt, aşa va fi în primele două-trei luni! Se întreba, la modul cel mai serios, dacă va supravieţui două-trei luni...

Hei! Gata! Ia să-şi facă ea o

Stop! Fără cafea!... Şi-atunci cum să se trezească?... Păi spălând nişte rufe, călcând alte rufe, strângând prin casă, ştergând praful... Şi dând telefoane. Să înceapă cu telefoanele!

Intră în sufragerie şi ridică receptorul. Zâmbi: încă mai ştia numărul ţaţei Dida pe de rost...

- Alo?
- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Sunt Ana-Maria Manolache.
- Da, Ana.
- Ce mai faceţi?
- Bine, mulţumesc. Strângeam un pic prin casă. Tu ce mai faci?

- Ce să fac; bine. Ne-am externat ieri din maternitate şi v-am sunat să vă invit s-o cunoaşteţi pe fetiţa noastră.

- Aa, gata? Ai şi ajuns acasă?

- Am şi ajuns acasă.

- Şi ţi-e greu singură, aşa-i?

- Momentan e destul de greu, pentru că nu sunt obişnuită să dorm "cu ora". Dar cred că într-o săptămână îmi intru în ritm.

- Aha! Ei, hai că vin şi eu s-o cunosc. Dar nu acum; pe la ora două, aşa, că mai am nişică treabă.

- Bine; vă aşteptăm.

- Pa!

- La revedere.

Închise... şi deschise agenda: era îndeajuns de târziu acum pentru un telefon la dispensar. Şi-apoi s-o sune şi pe Nina. Şi-apoi să se apuce de treabă! Că avea o grămadă de rufe de călcat! De când Florentin rămânea singur acasă, se ocupa el de toate cele! Inclusiv de spălatul rufelor...

Florentin

Uşa florăriei se deschise larg; tocurile păcăniră scurt de două ori, iar vocea Laurei "erupse":

- Salutare, proaspăt tătic!

- Salutare.

- Am venit să-ţi aduc nişte acte, să le ai aici pentru orice eventualitate.

- OK.

Diplomatul sfârşi pe tejghea; ochii negri îl priviră cu curiozitate:

- Şi cum e?

- Ce să fie?

- Păi viaţa ca tătic!

Aa, deci asistenta avea chef de vorbă! Ia s-o ţină de vorbă vreo jumătate de oră, că şi-aşa era pustiu în florărie:

- Cum să fie; interesantă. Mereu se întâmplă lucruri noi şi mereu e ceva de făcut.

- Presupun că Ana e toată a micuţei...

- Da şi nu prea. Atunci când e trează, într-adevăr, bebica e centrul atenţiei ei. Dar când doarme, lucrurile revin la normal.

- Şi mai trăiţi şi voi pe lângă ea!

- Cam aşa ceva.

- Şi cum e? E cuminte? Doarme noaptea?

- Doarme. Partea proastă e că momentan adoarme mâncând, aşa că niciodată nu se satură. Şi se trezeşte din oră-n oră.

- Aoleu!

- Da. E ceva normal. Peste vreo lună aşa, când o să mai prindă puteri, o să mănânce mai bine şi-o să putem să dormim şi noi ca lumea.

- Evident! Şi cum de-ai venit azi? Nu ţi-a dat dl Agapie liber până luni? Că mie aşa mi-a zis!

- Ba da. Dar Ana spune că se descurcă singură cu fetiţa. Iar Ovidiu n-are nici o vină că a născut soţia mea. El trebuie să fie la cursuri, la seminarii...

- Aşa e. Dar, pe de altă parte, să ştii că el s-a oferit să facă ture duble!

- Ştiu. E un tip de treabă. Dar, repet, el n-are nici o vină.

Şi-acum ce mai aveau de vorbit? Laura îl privea lung, el o privea întrebător...

- ... OK. Hai, că plec şi eu!

- OK.

Diplomatul se ridică; paşii se îndepărtară. Se grăbi s-o urmeze, dar se opri în uşa florăriei şi-şi aprinse o ţigară. Şi se sprijini "într-o doară" de uşa metalică:

- N-ai uitat nimic?

Tânăra se întoarse mirată. O privea lung, serios...

Îl agasau apariţiile ei. Acum, de pildă, venise să-i aducă nişte hârtii - pe care nu i le lăsase. În schimb, îl tot descususe despre cum era viaţa de tătic, cum se descurca Ana...

Avea strania senzaţie, iritantă dealtfel, că Laura trecea pe la locul lui de muncă nu doar ca să-i aducă hârtii sau să-i ceară hârtii. Că planurile ei erau mult mai ample - şi-l vizau pe el, nu bunăstarea firmei. Că nu era nici o joacă de adolescentă nemăritată, nici un plan pentru a-l pune pe el la încercare. Că era pur şi simplu planul ei de-a găsi un bărbat cu 1% mai hotărât decât Mugurel! Sau poate planul de-a călca nişteluş "pe de lături" cu un bărbat care nu-i va spune niciodată "Părăseşte-l pe Mugurel", "Rămâi cu mine", "Mută-te cu mine", "Mărită-te cu mine"...

Aşa cum bine apreciase, Laura rămăsese interzisă în mijlocul trotuarului, neputându-şi dezlipi ochii din ochii lui. Zâmbi uşor:

- N-ai uitat nimic?

- Ah, ba da! Hârtiile! Doamne, ce împrăştiată sunt!

"Doamne, dac-ai şti tu ce mamă de bătaie ţi se pregăteşte..." Că dacă nu se jenase s-o pocnească pe Gabriela până-i zburase sângele pe uşă, n-o să se jeneze tocmai în privinţa Laurei! Îi făcu loc să intre în florărie şi-o urmă. Şi se opri extrem de aproape de ea...

- Uite, astea sunt. Noile aprobări de la pompieri şi de la Sanepid. În caz că mai ai vreun control...

Aprobă cu capul iar ea păru să-şi regăsească zâmbetul şi atitudinea dezinvoltă:

- Paa!

- Pe curând.

Un răspuns serios, puternic, "drept" - care tocmai provocase un al doilea moment de blocaj pentru Laura. Numai că acelui moment îi puse chiar el punct, luând hârtiile şi pornind spre uşa camerei din spate. Rămase singur; pantofii cu toc cui se grăbiseră să fugă afară din acel spaţiu închis în care nu erau decât ei doi. Îşi aruncă privirea pe ştampile...

- Oof, Lauro, cum o cauţi tu cu lumânarea din toată fiinţa ta!

Îşi rostise constatarea cu voce tare, dezamăgit. Evident, aprobările erau emise săptămâna trecută. Laura i le-ar fi putut aduce lui Ovidiu. Acum "nu mai mergea" cu "tu eşti omul de bază, tu ai actele importante": de vreme ce însuşi Mugurel îl trimisese pe noul angajat să facă aprovizionarea de dimineaţă şi fusese de acord cu tura dublă timp de o săptămână, timp arhisuficient şi pentru prostioare, şi pentru şmecherii...

Ei bine, o să se pună la mintea Laurei! Şi-o s-o aducă la stadiul la care asistenta lui Mugurel se va dezbrăca singurică şi i se va oferi toată! Moment în care îi va spune exact cum stăteau lucrurile... şi va rezolva toate problemele: şi pe-ale ei, şi pe-ale lui. Mugurel o va umple de vânătăi; după care se va grăbi să se însoare cu ea, ca să n-o piardă. Şi aşa se aşezau apele...

Ana-Maria

Tii, ce fericită era Ninuţa ei! O ţinea pe bebică în braţe şi râdea la ea! Iar fetiţa era atât de serioasă! Discrepanţa era atât de mare între veselia adultului şi seriozitatea bebeluşului, încât râdea cu ochii la ele...

- Anuţo, da' fetiţa ta să ştii că nu prea mai miroase a săpun!

- Încerci să-mi spui că vrei să o schimbi tu?

- Nuu! Ce, ai înnebunit?

Nu, dar voise s-o vadă panicată. Şi-o văzuse. Întinse prosopul pe pat:

- Hai s-o schimbăm amândouă.

- Hai să văd cum o schimbi tu.

- Hai. Adu un pampers şi şerveţelele umede.

Nina se grăbi să se conformeze.

- Deschide şifonierul şi scoate alt costumaş. Că ăsta nu mai miroase a Ariel.

Ce mai râdea şmechera! Evident, îi plăcea să fie implicată în creşterea şi întreţinerea bebeluşei! Simţea că Ninuţa ei se pregătea "de lucruri mari"... Acum, de exemplu, era foarte atentă la gesturile pe care le făcea ea. Cum ridica fetiţa, cum îi scotea pantalonaşii, cum o ştergea...

Gata! Lăsă fetiţa în pătuţ şi luă pampersul. Ieşiră amândouă.

- Şi ce-ai mai făcut?
- Ce să mai fac; nu mare lucru...
- Dată fiind conjunctura, nu cred că n-ai făcut chiar nimic!
- Aa, ce-am mai făcut!

Nina râdea; râdea şi ea, pentru că micuţa ei era cuminte şi le lăsa să vorbească...

- Măi, păi pot spune că am făcut şi fac o grămadă de treburi! Oricum, după moartea soţiei lui, relaţia noastră a devenit mult mai... normală. Ieşim în fiecare seară, ne întâlnim direct la restaurant, ne plimbăm prin oraş, prin magazine... Ne petrecem weekend-urile fie brambura prin Bucureşti, fie la iarbă verde... Mai nou, mă îmbie să particip la chermezele organizate cu angajaţii. Ştii tu: tot biroul contabilitate ia grătarul şi micii şi pleacă la Snagov. Dar nu vreau să mă amestec chiar atât de mult în viaţa lui.

- De fapt, încearcă să te integreze cât mai mult în viaţa lui. Eventual, chiar în firma lui.

- Deşi i-am spus că n-am ce căuta la firma lui! Şi am şi convenit ca, atunci când voi considera că mi-a ajuns atâta "concediu", să-i spun şi să-mi deschidă o firmă pe ce profil vreau eu.

- Şi cât mai durează concediul ăsta al tău?

- Nu ştiu; momentan, mă ocup un pic de mine. Dorm până pe la 10-11, mă duc la solar, fac tratamente cu diverse creme, masaje anticelulită, vizite repetate la coafor şi manichiură...

- Ai grijă; începi să te transformi în cucoana "periată" care ţi-a sunat la uşă...

- Chiar el mă trimite; îşi pune secretara să-mi facă diverse programări...

Auzi scâncetul slab al micuţei şi se ridică:

- Asta nu înseamnă că trebuie să accepţi propunerea lui tacită de-a te transforma în fosta lui nevastă. Ei nu i-au folosit la nimic masajele astea.

Se grăbi să intre în dormitor şi s-o ridice din pătuţ: oof, de ce adormea ea mereu când mânca? Se aşeză pe pat şi ridică puţin vocea:

- Vino şi tu încoace.

Nina se grăbi să intre şi să se aşeze pe marginea patului:

- În rest, toate-s perfecte. Vine mereu cu flori şi cadouri, a început să se implice în tot ce înseamnă organizarea casei, a

- Ce înţelegi tu prin organizarea casei?

- Păi de la pus termopane până la câtă pâine avem pentru diseară şi dacă e cazul să treacă, în drum spre casă, să ia o pungă de detergent.

- Aa, foarte bună implicare!

- Îmi lasă impresia că vrea să fie cap de familie.

- Şi poate că asta vrea, la urma urmei. Trage de tine să te angajeze la firma lui, trage de tine să vă mutaţi împreună...

- Nuu, chestia cu mutatul "pică"! Eu nu mă mut în casa ei!

- Draga mea, "ea" e oale şi ulcele acum. Iar acolo, în casa aia, e el. Şi e şi băiatul lui - pe jumătate şi băiatul tău. Jumătate din birourile alea sunt şi ale tale.

- Asta după căsătorie. Momentan, eu n-am ce căuta acolo.

- OK! Când îţi găseşti alt servici?

- Lasă, că-mi găsesc eu!

- Când îţi deschizi firma?

- Văd eu!

Ridică scurt din umeri: dacă aşa voia ea, aşa să fie! La urma urmei, bine cu de-a sila nu se putea! Nina ridică scurt mâna dreaptă:

- Uite, promit că de la 1 martie încep să-mi caut serios servici!

Ridică iar din umeri: asta era treaba ei. Zâmbi slab:

- Uite, vezi ce-a făcut? A mâncat un pic şi acum iar a adormit!

- Nu poţi s-o trezeşti?

- N-a putut nici asistenta din maternitate, care are ceva experienţă! Trebuie s-o las să doarmă; se trezeşte singurică, din cauza foamei, şi continuăm.

- Şi-aşa decurg zilele voastre, ai? Din oră-n oră, la masă!

- Cam aşa ceva. Plus pampersul.

- Mă, ce să zic... Da' nu cumva e bolnăvioară?

- Doamne fereşte! Da' ce-ţi veni?!

- Păi dacă doarme atât de puţin!

- Tu n-auzi că adoarme înainte să mănânce pe săturate? Adevărul e că este prea mică şi nu are putere să sugă ca lumea. Sugând, oboseşte. La asta se adaugă şi faptul că suptul îi oferă siguranţă şi confort, iar asta o linişteşte şi-o îmbie la somn! Aşa fac toţi nounăscuţii: mănâncă puţin.

- Auzi? Da' de unde ştii tu cât mănâncă ea?

- Păi nu ştiu, evident!

- Şi-atunci, nu te gândeşti că poate-i dai prea puţin lapte? Sau poate nu-i dai deloc! Poate ai canalele înfundate, iar ea suge sânul ca pe bomboane şi adoarme de oboseală!

Aici, Ninuţa ei avea dreptate. Nu ştia cât mânca bebica lor - un mare neajuns al hrănirii la sân. Dar nici nu exista varianta s-o treacă pe lapte praf! N-o concepea ea..

- Şi tu până la urmă n-ai de unde să ştii cât a mâncat ea, nu?

- Ba da; o cântăresc înainte şi după ce mănâncă.

- Ai cântar electronic pentru ea?

- Evident.

Nina tăcea; ea îşi privea lung bebica şi se tot gândea la o rezolvare...

- Auzi? Ia adu-mi tu un castronel curat din dulap!

Paşii alergau spre bucătărie... Ei bine, o s-o încerce şi pe-asta! La cât de obosită era, la cât de puternică era fiecare sperietură cauzată de scâncetele ei, la cât de mult o durea sufletul atunci când o vedea plângând, o să încerce tot ce se putea încerca!

- Poftim.

- Stai şi păzeşte-o; eu mă duc până la baie.

- Ce vrei să faci?

- Vreau să scot nişte lapte. Să văd ce consistenţă are şi mai ales dacă e!

Intră în baie şi închise uşa: ia să descopere ea acum cum să scoată laptele... Aha!... Păi era destul de gros! Colostru nu mai avea, că-l păpase bebica ei pe tot... Mm, era chiar mult! Şi-ar mai fi avut de unde scoate, dacă nu i-ar fi amorţit mâinile! Decise să se oprească; ieşi din baie, iar Nina se grăbi să o anunţe, în şoaptă:

- Da' să ştii tu că doarme dusă! Am încercat s-o trezesc, să mă joc cu ea şi să ţi-o dezmeticesc ca să-i dai să mănânce. Şi n-am reuşit. Parcă nici n-aş fi aici!

Îi arătă castronul:

- Din câte văd eu, am lapte bun!

- Păi bineînţeles că ai lapte bun! Ce, crezi că o asemenea domnişoară l-ar mânca dacă n-ar fi bun?

Ridică scurt din umeri:

- Eu ştiu?!

- Pune-l într-un biberon şi dă-i-l când se trezeşte. Că e păcat de el, să-l arunci.

Să-l pună în biberon? Să i-l dea cu biberonul? Clătină uşor capul:

- ... Mă, eu nu prea i-aş arăta că există şi alte opţiuni la suptul direct de la sân. Că dacă se obişnuieşte cu tetina, care are mereu debit mare, o să lase sânul şi-o să fie vai de mine! O să stau mereu să scot lapte!

- Da, dar atunci ai şti exact cât mănâncă. Şi-ai fi sigură că mănâncă.

Asta cam aşa era...

- Cât lapte trebuie să pape o bebeluşă de vârsta ei?

- Habar n-am!

Ia uite ce informaţie importantă omisese! Oare cât lapte i-ar fi trebuit micuţei ei, în cea de-a patra zi de viaţă?

- ... Ia vezi: pe cutia de lapte praf nu scrie?

- Crezi tu că sunt aceleaşi gramaje?

- Cum adică?

- Adică laptele matern se compensează 100% cu laptele praf?

- Păi dacă nu s-ar compensa, nu s-ar mai da lapte praf!

Nina zâmbea îngăduitor; zâmbi şi ea:

- Evident! Sunt obosită... Hai să citim pe cutie.

Luă cutia în bucătărie şi începu s-o citească de sus în jos: ca să

nu-i scape nici o informaţie...

- Uite, scrie aici! 80 de mililitri.

Se ridică şi aduse biberonul. Turnă cu grijă laptele, să nu-l verse...

- Ia uite, ai şi scos 40 de mililitri!

- Mă, jumătate din cantitate în cinci minute chiar nu-i rău!

- Deci în zece minute, ea ar mânca exact cât îi trebuie. Păcat că n-ai cântărit-o încă, să afli cât mănâncă de la sân...

- Lasă-mă cu statisticile, te rog! O să vedem ce se întâmplă după

Scâncetul o făcu să râdă:

- Eu cred că a tras cu urechea şi-a aflat că n-o mai pun la munci grele! Hai să vedem.

Intră în dormitor scuturând războinic degetul:

- Iar dacă se obişnuieşte la biberon, să vezi ce bătaie îţi dau eu! 80 de kilograme de bătaie, nu de mililitri!

Se aşeză comod pe pat... oftă din tot sufletul şi-i oferi micuţei ei biberonul.

Mm, ce ochi mari făcuse! Bebica ei o privea cu maximă atenţie şi trăgea "temeinic" din biberon... Îşi rosti cu voce tare gândul:

- Dacă m-ar vedea Florentin acu' ce fac, cred că mi-ar sparge biberonu-n cap!

- Iar soacră-ta ţi-ar lua fetiţa şi ţi-ar mai arăta-o peste 20 de ani, la nuntă!

- Eventual...

Râdeau amândouă: exagerau, evident! Bebica părea că nu se mai satură; era foarte atentă la ceea ce făcea...

- ... Mă, să ştii tu că asta era soluţia!

- Ori ai găsit soluţia, ori s-a săturat ea de somn şi s-a hotărât să lase curele de slăbire pentru mai târziu.

- Ori, ori. Bine că mănâncă!

- Şi ce mănâncă! Mai are puţin şi rupe tetina aia!

Evident, fetiţa ei era tare mâncăcioasă... Gata. Biberonul se golise. I-l trase încet din guriţă; micuţa pleoscăi de câteva ori... şi căscă cu poftă. Nina bufni în râs:

- Ia uite-o! I-a plăcut noua metodă de-a lua masa!

- Păi îţi dai seama cât de bine a mâncat? Cred că se simte plină-ochi!

O ridică uşor pe umăr. Mângâia spatele micuţ... Gata şi cu râgâitul! O aşeză uşor în pătuţ. Încă un căscat; ochişorii gri erau deja închişi...

- Hai la bucătărie, s-o lăsăm să doarmă.

Aprobă şi-şi urmă prietena.

- Acum să vedem cât doarme!

Să spele temeinic biberonul - că cine ştie când îl mai folosea:

- Teoretic, o să doarmă o oră jumate. Pentru că a băut jumătate din cantitate, iar asistenta din maternitate mi-a spus că în general bebeluşii care papă toată porţia dorm neîntorşi trei ore.

- Eei, ar fi o schimbare! De la jumătate de oră la trei...

- Stai, că nu sunt prea sigură de sistemul ăsta!

- Ia hai cu mine!

Se lăsă trasă în baie; Nina arătă spre reflexia oglinzii:

- Te rog să fii realistă.

Într-adevăr, nu arăta ca în zilele ei bune... Ei! Nu arăta nici ca în zilele mediocre! Avea cearcăne îngrozitoare, ochii roşii... Reveni în bucătărie:

- OK, recunosc: dacă sistemul ăsta cu biberonul funcţionează, o să-l adopt. Azi-noapte n-am dormit nici eu, nici Florentin. Iar dacă eu îmi permit să pun capul pe pernă "cu jumătatea de oră" în timpul zilei, Florentin trebuie să stea "drepţi" şi să facă buchete.

- El ştie cât de obosită eşti în realitate?

- Crezi că, dacă ar şti, ar mai fi acum la florărie?

- ... Poate ar fi fost mai bine să-l laşi să stea cu tine săptămâna asta. Dormeaţi cu rândul.

- Şi alăpta el?

Nina tăcuse...

- Statul lui cu bebica ar fi funcţionat dacă i-am fi dat lapte praf.

- Sau dacă i-aţi băga biberonul. Îi dai să mănânce, scoţi lapte şi te culci. Restul poate să facă şi el. Deci ar fi vreo cinci ore de odihnă "ca la carte"...

- Să vedem ce se întâmplă. Dacă sistemul funcţionează, să ştii că am să-l aplic!

Nina ridică cutia cu lapte. Prietena ei se încrunta la rândurile ordonate...

- Uite; 80 de mililitri la trei ore. Deci o oră jumate ar trebui să fie linişte.

- Exact. Şi cum ştiu deja că o să fie linişte fix o oră jumate, hai să fac o prăjitură.

- Nu vrei mai bine să dormi niţel?

- Nu. Hai, mai povesteşte-mi cum e cu Radu!

- Păi nu ţi-am spus? Tu te-ai împăcat cu socrul tău?

- Evident. A lăsat supărarea deoparte aşa, pur şi simplu. N-am discutat nici măcar o secundă despre ce-a fost; pur şi simplu a redevenit cel pe care-l ştiam eu.

Lăsă tava în chiuvetă şi se grăbi spre dormitor: parcă o auzise plângând!... Da' de unde! Bebica ei dormea dusă! Reveni în bucătărie şi reluă spălatul tăvii:

- Azi vine şi ţaţa Dida.

- Super! La cât vine?

- Cică în jur de două.

- Aa, nu cred că stau atât de mult! Că Răducu al meu, ştiind cât de "neangajată" sunt, găseşte mereu o activitate în doi pe la unşpe jumate...

- Vezi de ce e bine să te angajezi? Stă şi el la serviciu, să aibă bani de flori, stai şi tu la serviciu şi nu te mai gândeşti la toate secretarele care "circulă" prin firma lui de construcţii...

- Să ştii că nu mă gândesc!

- Ei, nu te gândeşti! Câţi ani are secretara lui?

- Vreo 30.

- Şi cum arată?

- Bestial.

- Şi-atunci mai vrei şi alte informaţii?

- Draga mea, tu nu-l ştii cum face când ne vedem!

Bun; acum Ninuţa se ambiţionase să-i demonstreze că Radu al ei îi era fidel. Se tot gândea la micuţa ei fetiţă...

Da; i-ar fi introdus totuşi biberonul. Ar fi avut control, în primul rând, asupra cantităţii de lapte pe care-o mânca. Pe lângă controlul propriului timp alocat activităţilor gospodăreşti... Pe lângă viitoarele lor plimbări prin parc, mari mâncătoare de timp şi ele... Şi totuşi, dacă ţaţa Dida va spune "Mai bine nu", atunci "Nu" rămânea! Atâtea femei alăptau non-stop, ca ea, şi nu se mai plângeau de lipsă de timp şi de odihnă! Florentin era foarte înţelegător şi săritor, o ajuta mult...

Ioan

Deschise uşa chioşcului şi intră:

- Cum merge?

- Ca în orice zi de februarie: ne adunăm puterile şi ne pregătim pentru 1 Martie!

Nevasta lui era veselă; Mirela zâmbea doar. Doamne, ce-i mai venea să se ia de ea! Dar mai bine nu...

- Ileana pe unde-i?

Lăcrămioara deveni brusc serioasă:

- La liceu.

- Mai trece azi pe-aici?

- Nu, nu cred.

- Bine. Vezi că mă duc să iau o fotografie de la cineva.

Nevasta lui aprobă scurt şi se ridică:

- Bine, Ioane.

- Fi-tu pe unde-i?

- La florărie.

- A lăsat-o singură cu copilul?

- Păi ce crezi, că poate să stea cu ea acasă până-şi ia aia mică buletinul?

- Iar Ana a sunat?
- Nu. Se descurcă singură, aşa că nu ne sună.
- ... Eşti tu sigură că se descurcă?
- Bineînţeles! Altfel o suna pe Mirela, sau îl suna pe bărba-su! Şi-l vedeam dacă trecea spre casă!

Mă rog! Florentin putea trece şi prin spatele blocului, tocmai ca să evite ca mămica lui să dea năvală peste copil şi lăuză! Dar asta era partea a doua...

- ... Dacă sună, mă anunţi.
- Bine, Ioane.
- Şi nu dai buzna peste ea! O trimiţi pe Mirela!

Lăcrămioara nu mai răspunse; semn că insistenţa lui devenise supărătoare... Închise uşa şi se grăbi spre maşină.

Deci Ana se descurca singură cu fetiţa. Bun! Să se ducă acum să ia fotografia lui Crin... şi să mai amâne totuşi câteva zile discuţia cu Ileana: ca să-i arate păunului că nu el era buricul Universului iar unele lucruri nu se puteau întâmpla atunci când voia el. Ca să ştie că o să aibă un socru "al dracului", care-o să-l aşeze pe nişte şine de pe care nu va avea voie să deraieze!

Ana-Maria

Prăjitura ieşise delicioasă; din nefericire pentru Nina, Radu o sunase fix la unşpe şi venise s-o ia, grăbit nevoie-mare - aşa că ea nu gustase "rezultatul" din cuptor. Micuţa fusese foarte cuminte. Dormise, într-adevăr, o oră şi 40 de minute. După care se trezise... iar ea decisese să-i dea totuşi sân. Iar din acel moment, activitatea ei se rezumase la a privi apatică plictiseala de la televizor şi-a alăpta şi schimba fetiţa. După vechiul program: cu jumătatea de oră. Oof, nu mai venea odată ţaţa Dida?

Mobilul începu să piuie; se ridică şi răspunse, zâmbind:

- Da, iubire mică.
- Ce face iubirea mea mică?
- Ce să facă; se uită la televizor.
- Şi bebica ce face?
- Papă şi doarme; ca de obicei.
- Tot cu jumătatea de oră?
- Tot.
- Deci aşa v-aţi petrecut prima jumătate din zi...
- Cam aşa. Am făcut şi-o prăjitură, ca să mai variem puţin programul. A fost şi Nina pe la noi, dar a trecut Radu şi-a luat-o repede. Tu ce faci?
- Uite, eu vând flori şi mă gândesc la voi.
- I-auzi! Şi cât mai stai?
- Până la două.
- Aha! Să vii repede!
- Vin cât pot de repede.
- Ovidiu s-a dus la facultate?
- A luat un taxi, nu oricum!
- Deci ai avut dreptate...
- Ca de obicei dealtfel...

Florentin râdea, înveselit de "lauda de sine"... Coborî mult tonul vocii:

- Ştii ce dor mi-e de tine?
- Nu ţi-e mai dor decât mi-e mie de tine!
- Ba da!
- Ba nu!
- Ba da!
- Las' că vin eu acasă!
- Crezi că, dacă te tachinez în continuare, vii mai repede?
- Vin imediat cum apare Ovidiu. Dar cum el vine cu autobuzul, face fix o oră. Deci la două intră pe uşă. Iar eu, la două şi cinci, sunt lângă voi.
- Bine, tati. Te aşteptăm.
- Bine, mami. Să fiţi cuminţi!
- Evident!
- Pa!
- Pa!

Închise şi dădu să se reaşeze pe perne; numai că scâncetul o făcu să se grăbească spre dormitor... Oof, iar îi era foame! Ce se făcea ea cu prichindica ei?

... Mânca, nimic de zis. Adică o vedea cum se străduia să sugă...

Poate-ar fi trebuit să se sfătuiască şi cu Mirela în privinţa descoperirii pe care-o făcuse de dimineaţă. Şi totuşi, prefera să se abţină. Mirela, noră cuminte şi ascultătoare din fire, îşi va informa cumva soacra; şi-atunci va fi vai de ea! Dna Manolache va considera imediat că nora ei cea mai mică nu făcea faţă sarcinilor de mamă, că de-asta se gândise la biberon şi că cu siguranţă o să strecoare şi nişte "lapte praf de-ăla chimic" în masa micuţei - şi-atunci se va instala val-vârtej în sufragerie! Of!

Era abia unu jumate. Încă jumătate de oră şi apărea şi ţaţa Dida... Şi uite că micuţa ei adormise din nou! Cât putea să mănânce în numai cinci minute de supt? Că doar cinci minute stătuse trează! O ridică pe umăr; îi asculta respiraţia ritmică...

Dormea dusă! Nici o şansă să mai râgâie acum! Lăsă fetiţa în pătuţ şi-o aşeză pe-o parte: dacă regurgita, laptele se va scurge repede din guriţă. Şi se aşeză pe marginea patului. O privea lung...

Aoleu, soneria! Se grăbi să se ridice şi alergă la uşă: Florentin luase decizia de-a încuia florăria şi-a se grăbi la nevastă şi copil! Privi scurt pe vizor şi răsuflă uşurată: ţaţa Dida... Deschise larg uşa:

- Sărut mâna.
- Să creşti mare. Vino-ncoa să te pup! Felicitări!
- Mulţumesc.
- Ia dă s-o văd şi eu, că nu mai pot!

OK! Evident, ţaţa Dida venise într-un suflet, nerăbdătoare cum era, de ajunsese cu jumătate de oră mai devreme decât se anunţase! Sigur, asta n-o deranja sub nici o formă... Arătă spre hol:

- Prima uşă din dreapta.

Şi se grăbi s-o urmeze. Privi lung cămaşa neagră, fusta lungă şi neagră... Măi, să fie! De ce purta ţaţa Dida haine negre?... Mă rog! Prefera să nu pună asemenea întrebări. Nina îi pomenise ceva despre schimbarea ţaţei Dida; despre haine, însă, nu-i spusese nimic. Şi poate că doliul era o explicaţie...

- ... Ptiu, să nu ţi-o deochi! Mă, da' frumoasă fată ai mai făcut!
- Nu numai eu; şi Florentin!
- Lasă, că pe el îl ştiu. Meritul e numai al tău!

Roşi violent şi se grăbi să schimbe discuţia:

- Eu merg să pun de-o cafea.
- Stai aşa, că vin şi eu!

Ţaţa Dida se grăbi s-o urmeze şi se aşeză la masă:

- Şi cum e acum, în rolul de mămică?
- Cum să fie; bine, momentan. Cu mica excepţie că din juma în juma de oră se trezeşte ori ca să fie schimbată, ori ca să mănânce.
- ... Păi de câte ori mănâncă ea?
- Cam o dată pe oră.
- Deci nu poate să sugă ca lumea.
- Exact. Adoarme după nici cinci minute; şi are un somn foarte adânc. Nu reuşesc s-o trezesc nici cu gâdilatul în talpă, nici cu ciupitul călcâielor, nici cu masatul fălcuţelor... Adoarme pur şi simplu. Şi n-am ce să-i fac decât s-o las în pătuţ şi să mă prezint prompt după o oră, când strigă după papă...
- Aşa se explică şi cearcănele astea negre de la ochii tăi.
- Se văd, nu?
- Se văd de la Caracal, fără binoclu!
- A fost Ninuţa pe la mine azi. Şi mi-a venit în gând să mă uit şi eu ce fel de lapte am. Că poate n-am lapte bun!
- Şi?
- Am scos nişte lapte într-un castronel. E bun, după părerea mea.
- Aha!
- Am scos 40 de mililitri, că l-am pus într-un biberon gradat ca să văd cât e. După care Nina a venit cu ideea să nu-l arunc totuşi; aşa

că i l-am dat bebicii.

- ... I-ai dat cu biberonul.

- Da.

Ţaţa Dida se cam încruntase... Se grăbi să continue:

- Şi-aşa, în maternitate sigur au hrănit-o cu biberonul cel puţin o dată. Şi l-a băut pe tot cu multă poftă, după care a căscat şi-a dormit o oră jumate.

- Aha!

- Pe cutia de lapte praf scrie că ar trebui să mănânce 80 de mililitri. Iar asistenta din maternitate a spus că, în mod normal, nou-născuţii beau 80-90 de mililitri, după care dorm neîntorşi trei ore.

- Aha!

Scâncetele o făcură să zâmbească strâmb:

- A trecut jumătate de oră. Mă duc s-o schimb.

- Ia s-o văd şi eu, cât de grăsană e!

OK! Scoase un pampers şi pachetul cu şerveţele şi se grăbi să-şi liniştească bebica - micuţa ei era tare neliniştită atunci când se simţea murdară!

- Daa, e o grăsană mică! Auzi? Ia profită tu de faptul că e trează şi mai dă-i să pape!

OK! Uite că la asta nu se gândise! Se aşeză pe pat şi-şi desfăcu bluza. Ţaţa Dida se aşeză lângă ea şi se aplecă, să vadă mai bine...

- ... Da, o ţii bine. Sper că tu stai comod!

- Stau foarte bine.

Se lăsase liniştea. Amândouă erau atente la micuţa ei... Şi iar adormise... Ridică scurt din umeri:

- Şi-acum, nici dacă mă duc să aduc o oală să bat cu lingura în ea, tot nu se trezeşte!

- Ia să-ncerc şi eu!

Să încerce! Ţaţa Dida încercă, rând pe rând, toate metodele pe care ea le încercase deja: mişcatul fălcuţelor, gâdilatul în talpă, ciupitul de călcâi... Evident, nici o schimbare!

- Ia las-o în pătuţ şi du-te şi scoate nişte lapte! Scoate cât poţi să scoţi! Da' vezi să nu-ţi faci răni!

Aprobă scurt: prea bine! Lăsă fetiţa în pătuţ şi se grăbi să intre în baie cu castronelul. De data asta era hotărâtă să scoată tot ce se putea scoate! Că poate nu avea ea lapte destul!... Gata. Terminase. "Producţia" ei părea mulţumitoare: laptele era alb şi gros... Intră în bucătărie şi se grăbi să-l toarne în biberon. Privi lung gradaţia...

- Chiar dacă pe cutie scrie că ar trebui să mănânce 80 de mililitri, sânul tău nu produce decât cât mănâncă ea. Şi-aşa, 60 de mililitri sunt mult faţă de cât o fi mâncat ea într-un minut!

Aici cam avea dreptate ţaţa Dida! Dacă micuţa nu mânca, sânul nu producea!

- Culoarea şi grosimea sunt perfecte. Pune-l la frigider, să nu se strice, şi hai să bem o cafea.

Ridică mirată sprâncenele:

- Păi am voie să beau cafea?

- Ai voie să bei şi să mănânci tot ce vrei! Dacă bei un pic de cafea, micuţa o să stea trează cu cinci minute mai mult decât stă acum - ceea ce nu-i o tragedie, nu? Să fii atentă însă la varză şi fasole, că-i dau şi ei gaze şi plânge dacă o doare burtica.

Aprobă scurt: asta aşa era!

- Şi cum se poartă Florentin acum?

- Aa, el e teribil! Stă minute întregi lângă ea şi-o priveşte...

- Adică "se fofilează" de la celelalte sarcini din casă!

- Nu se fofilează deloc. Pune masa, strânge masa, spală rufe, face cumpărături... Îi face bebicii băiţa de seară...

- Serios? Florentin îi face băiţa?

- Da.

- Şi cum i-o face?

- Păi "ca la carte": cu masaj, cu săpun de bebeluşi, cu pudră şi cremă la sfârşit...

- Şi cât îi ia?

- Cam o oră. Dar după aia doarme bebica noastră neîntoarsă!

- Evident! După o oră întreagă de "discuţii" cu tăticul ei, cred şi eu că e obosită!

Se ridică şi scoase biberonul din frigider:

- Gata: "a strigat adunarea"!

Era urmată îndeaproape... Luă fetiţa în braţe şi-i oferi biberonul. Iar ochişorii gri se deschiseră imediat, atenţi la trăsăturile ei...

- ... Mda; e clar că-i prieşte cu biberonul. Uite cum îl goleşte! Mai să zici că "îl mănâncă văzând cu ochii"!

Ţaţa Dida râdea; şi ea zâmbea, gândindu-se la acea variantă ca la o soluţie viabilă...

- ... Da' uite cum trage din el!

- Sunt sigură că, în maternitate, au hrănit-o prima oară cu biberonul. Până m-au scos din sala de naşteri, până am ajuns în rezervă, au trecut vreo două ore şi ceva.

- Să fii sigură că i-au dat lapte praf! Da' uite ce atentă e! Nu care cumva să i-l iei!

- Aa, nici nu încerc! Eu sunt fericită că-l mănâncă!

- Să vedem dacă-l mănâncă chiar pe tot...

Corect; mai avea cam 20 de mililitri iar fălcuţele dădeau semne de oboseală... Şi gata: păpase tot, inclusiv ultima picătură. Lăsă biberonul şi-o ridică pe umăr. Ţaţa Dida zâmbea şi-o privea mirată; deveni şi ea mirată, iar femeia începu să râdă:

- De când te-am cunoscut, mi te-am închipuit în tot felul de ipostaze; dar niciodată aşa.

Începu şi ea să râdă: într-adevăr, nici ea nu se închipuise vreodată mămică! Micuţa ei râgâi, iar ţaţa Dida se ridică:

- Ia dă-o tu încoace, să am o discuţie cu ea!

OK! Se ridică de pe pat şi-i făcu loc; ţaţa Dida puse fetiţa chiar în mijlocul patului... şi începu să se joace cu ea! Ia uite!

... Le privea lung... De fapt, bătrâna "o punea la treabă" pe micuţa ei! Îi lua mânuţele şi picioruşele şi făcea tot felul de mişcări uşoare cu ele, îi cânta şi-şi mişca ritmat capul când la stânga, când la dreapta, ca să-i testeze auzul, se strâmba ca să-i testeze văzul... Iar picea era veselă nevoie mare! Burtica era aproape plină, tanti aia bătrână îi cânta şi se strâmba haios... Ia uite-o ce mai zâmbea! Veselie mare pe micuţa ei! O amuza scălâmbăiala ţaţei Dida...

... Gata; începuse să caşte. Bătrâna se ridică:

- Ia, mămico: ia-o în braţe şi fredonează-i un cântecel de nani.

Aoleu! Zâmbi strâmb:

- Păi nu prea ştiu eu cântecele de-astea...

- Ei, na! Ia spune-i aşa: "*Nani, nani, puiul mamii / Puiul mamii şi-al cucoanii / Vino, peşte, de mi-l creşte / Şi tu, ştiucă, de mi-l culcă / Şi tu, somn, de mi-l adormi*"! Să vedem dacă-i place!

OK! O ridică în braţe şi începu s-o legene încetişor, fredonând cuvintele cu voce coborâtă... Ochişorii gri erau deja închişi - dar guriţa se ambiţiona să zâmbească...

... Şi gata; bebica adormise. O lăsă uşor în pat, iar ţaţa Dida porni spre sufragerie:

- Şi-acum ia hai să-mi povesteşti ce-aţi mai făcut voi, neamul Manolache!

Se grăbi s-o oprească:

- Nu vreţi să vedeţi şifonierul?

- ... Aa, şifonierul ei! Ia să-l văd!

Deschise larg uşile, iar femeia se îndreptă direct spre body-uri. Le pipăia rând pe rând pe fiecare...

- ... Aşa, maică! Să nu pui sintetice pe ea! Să nu-ţi facă, Doamne fereşte, vreo iritaţie de la porcăriile alea chinezeşti din Europa! Să ţii minte de la mine: la copilul mic să nu faci niciodată economie! Hainele de corp şi încălţările să le iei de la magazine serioase! Că iritaţiile de piele şi ciuperca piciorului sunt cele mai nenorocite!

Aprobă grăbită cu capul, iar bătrâna închise uşile:

- Acu' îmi spui ce mai face neamul?

Aprobă din nou şi arătă spre sufragerie. Tii, ce grăbită era ţaţa Dida! Se aşeză şi ea pe-o pernă şi zâmbi:

- Păi despre ce să vă spun?

- De exemplu, despre Roberto şi Mirela. Aud că ar avea nişte probleme...

Aoleu! Pe-asta de unde-o mai ştia?... Mă rog; o ştia. Poate avea ea o rezolvare! Turui grăbită:

- Mirela vrea un bebeluş, o fetiţă; dar îşi dă seama că asta ar însemna cel puţin trei ani de stat acasă. Roberto îşi doreşte să muncească amândoi, eventual la acelaşi chioşc, aşa cum muncesc Marcel şi Gabi. Şi-şi doreşte şi o casă numai a lor. Ea îl înţelege şi aprobă decizia de-a refuza cu încăpăţânare al doilea copil; totuşi, în sufletul ei suferă - pentru că-şi doreşte o fetiţă.

- Câţi ani are Mirela acum?

- Cred că 30.

- Să lase dracului averile şi casele şi să facă copilul acum. Aşa să-i spui! Să nu se ia după bărba-su; că el poate să facă copii şi la 70 de ani - da' ea nu!

Evident! Se grăbi să completeze:

- Florentin spunea să nu mă bag; să tac din gură şi să-i las să-şi rezolve singuri problemele personale, de familie.

- Florentin are educaţia lu' taică-su, care zice că orice problemă se discută şi se rezolvă cu mămica şi tăticul. Dacă ea îţi cere sfatul, dă-i-l! Că ştie ea ce să facă cu sfatul tău!

- Bine.

- Şi cu Ileana cum e? Se mărită cu Crin al lu' Florică?

Văleleu, ce de lucruri ştia ţaţa Dida! Păli instantaneu la auzul acelor cuvinte; femeia zâmbi cu înţelegere:

- Eu ţi-am mai spus: ştiu tot ce se-ntâmplă în neamurile de florari. Am întins cărţile şi mi-a ieşit nuntă mare; "am investigat" un pic şi mi-a apărut şi Manolache senior, supărat fleaşcă în timp ce toată lumea pica fericită. Deci: ce-i cu Ileana şi cu Crin? Nu se plac? Nu vrea moşu' să-i lase să se ia?

Auzi uşa liftului pocnind sec. "Dă Doamne să fie Florentin!" - că nu voia s-o dea şi pe-asta "din casă"! Într-adevăr, cheia ronţăi în broască; se grăbi să se ridice:

- A venit şi Florentin.

Intră pe hol şi se lăsă strânsă în braţe...

- Bine te-am găsit, iubire mică.

- Bine-ai venit, iubire mică.

Florentin începu să râdă:

- Mm, ce bine miroşi! Minora doarme?

Bufni şi ea în râs:

- Eşti teribil!

- Ştiu! Şi ce faci tu singurică-n casă?

- Bine, mulţumesc. Nu sunt singurică; minora doarme, aşa că stau la o discuţie cu ţaţa Dida, în sufragerie.

Soţul ei privi scurt spre uşă; la vederea pantofilor străini, îşi aranjă scurt gulerul cămăşii şi-o întrebă din semne dacă să se ducă în sufragerie. Aprobă cu toată convingerea:

- Intră; îţi aduc imediat o cafeluţă.

Se grăbi spre bucătărie: să facă singuri cunoştinţă! Că şi pe ea o lăsase Nina să facă singură cunoştinţă cu ţaţa Dida!

Florentin

I-auzi, dragă! Venise ţaţa Dida! În sfârşit, misterioasa sfătuitoare a Anei îşi făcea apariţia la ei în casă! Ia s-o cunoască şi el, în sfârşit! Păşi în sufragerie, întoarse capul spre stânga, trase aer în piept pentru un "Bună ziua" politicos... Şi-l scoase într-un răcnet fericit:

- Tuşică Didonie!

Tuşica lui îl aşteptase în picioare; presimţise îmbrăţişarea puternică! Se repezi s-o strângă în braţe:

- Tuşică! De când nu te-am văzut!

Se lăsă sărutat cu ţoc pe amândoi obrajii:

- Ete mânzu', ce forţă are! Se vede că-ţi dă nevastă-ta mâncare bună! Ai prins puteri!

Hei! Gata! Şi-aşa, probabil că Ana era siderată de aşa veste! O împinse un pic şi-o privi lung:

- Ce mai faci matale?

- Ce să fac, maică; iaca, am venit să-ţi văd prinţesa!

- Şi nu-i aşa că-i frumoasă?

- Frumoasă foc - ptiu!, să n-o deoache baba!

- Ia zi-i, bre, că n-am apucat să vorbim atunci; de ce n-ai venit la nuntă? Că am văzut că mama a trecut peste supărare şi te-a invitat!

- Păi ce să caut eu, babă sclerozată, la nuntă de tineret? Nu vezi că mă car cu bastonu' după mine?

- Las' că ştiu eu că bastonul ăla e pentru şuţi şi obraznici!

O privea lung... Nu-şi putea reveni din uimire:

- Deci matale erai...

- Da, băi, şmechere! N-ai fost prea perspicace la faza asta!

- Da' matale nu stai la Piaţa Muncii?

- Ba da, Prâsleo.

- Păi şi-atunci cum de eşti vecină cu Nina?

- Tu nu ştii că am "cabinet" într-un apartament cu două camere?

- Aa... Aşa e, bre!

O sorbea din privire, râdea şi tot nu-i venea să creadă că tuşica lui era chiar celebra "ţaţa Dida"!

Ana-Maria

Ce-i auzeau urechile? Discutau şi râdeau de mama focului. Din păcate, nu auzise mare lucru. Aşa că luă ceaşca şi se grăbi să intre în sufragerie, să lămurească misterul!

De cum intră, îi văzu pe amândoi în picioare, lângă masă. Florentin râdea şi-o ţinea de braţ pe ţaţa Dida; ea râdea de zor şi-l privea cu foarte multă mândrie... Lăsă ceşcuţa pe masă şi ridică scurt sprâncenele:

- Aţi făcut cunoştinţă, sper...

Florentin izbucni, în culmea fericirii:

- Păi ne cunoaştem de-un veac! E mătuşa mea! Nevasta lu' nea Mihai, fratele tatei! Tuşica Didonia!

Cee?

... Era conştientă că se înverzise; tocmai realizase că unica ei confidentă, cea care îi ştia toate secretele şi intimităţile, era cumnata dlui Manolache! Iar o asemenea descoperire o făcea să se gândească repede-repede la tot ce spusese, de-a lungul timpului, despre familia Manolache... Bătrâna începu să râdă:

- Şi-acum uite cum te gândeşti că tocmai ai rămas fără confidentă şi sfătuitoare într-ale ţiganilor!

Se grăbi să nege... şi să zâmbească:

- Nu, Doamne fereşte! Doar că nu mă aşteptam... Adică mi-aţi spus că cunoaşteţi neamul Manolache pentru că sunt florari; dar de-aici până la

Florentin se grăbi s-o întrerupă, uşor isteric:

- Ei, ce zici? Cum e şi viaţa asta! Tocmai tuşica mea era sfătuitoarea ta!

- Ca să vezi!

Daa, ca să vezi! Mai bine să iasă, înainte să fie întrebată de ce era atât de palidă:

- Mă duc să aduc nişte suc şi prăjituri.

... La naiba! Veneau după ea! Dar, asta e! Până la urmă, cât credea ea că se putea fofila de la acea discuţie? Scoase farfuriile şi începu să taie prăjitura; ţaţa Dida îşi aprinse o ţigară:

- Eşti supărată pe mine?

- Nu; de ce să fiu supărată?!

- Pentru că nu ţi-am spus că suntem rude.

- Nu sunt supărată. Sunt doar uimită că suntem totuşi rude...

Ţaţa Dida începu să râdă:

- Ei, în ultimul timp să ştii că nu prea suntem rude. Eu sunt certată la cuţite cu Lăcrămioara, iar moartea lui Mihai n-a schimbat cu nimic lucrurile.

Florentin se repezi cu întrebarea:

- Da' chiar, tuşico; de ce te-ai certat cu mama? Că, din câte ştiu eu, voi nu vă mai vorbiţi cam de când aveam eu zece-unşpe ani!

- Da, Prâsleo, cam de-atunci.

- Iar acum vorbiţi doar la sindrofii, despre vreme!
- Exact.
- Păi de ce?!
- Pentru că, atunci când tu aveai zece ani, m-a pus să-ţi întind cărţile. I-am spus că nu e bine, dar a insistat. Şi-o ştii pe maică-ta cum face când vrea ea ceva... Şi-atunci m-am înfuriat şi eu şi i-am spus exact ce-am văzut în cărţi: că o să iei româncă şi-o să pleci de la ei după ea. A făcut o criză de nervi şi m-a poftit afară din casă. Şi n-a mai vorbit niciodată cu mine despre tine. Adică n-a mai vorbit niciodată cu mine!

Puse farfuriile pe masă şi se aşeză pe scaun. Florentin rămăsese fără cuvinte...

- Şi să-ţi mai zic una? După ce-am discutat prima oară cu Ana, ţi-am întins din nou cărţile - şi-am ştiut că o să fie fetiţă!

Serios? Florentin începu să râdă:

- Şi ce-ai mai văzut prin cărţile alea?

Ţaţa Dida râse şi ea:

- Ştii că nu se spune! Iar dacă sunt aici şi nu vreau să-ţi spun, trage şi singur concluziile!

Adică totul era de bine, iar ea nu putea să spună asta! OK; ea una nu voia să ştie mai mult...

- Mă, fetiţa voastră e o bijuterie frumoasă şi sănătoasă. Doar că are o problemă.

Florentin deveni extrem de serios:

- Ce problemă?
- Doarme ca tancul. Nu poţi s-o trezeşti, neam! Adoarme la ţâţă, iar asta nu-i bine pentru stomăcelul ei. Ştii că bebeluşii cresc din mâncare şi somn; iar ea mănâncă puţin şi doarme puţin. Când am văzut asta, am pus-o pe nevastă-ta să scoată nişte lapte, să văd dacă e consistent sau nu. Şi e cum trebuie, să ştii.

Soţul ei aprobă cu capul; femeia stinse dintr-o mişcare ţigara:

- Aşa că am pus-o să pună laptele într-un biberon şi să i-l dea. L-a mâncat pe tot cu mare interes, după care a stat trează zece minute şi s-a jucat cu mine. Şi-acum o să doarmă neîntoarsă două ore. I-am spus Anei, îţi spun şi ţie: ideea asta cu scosul laptelui şi hrănitul cu biberonul e cea mai bună în situaţia voastră. Ştiţi sigur cât mănâncă, fiindcă biberonul e gradat. Spre deosebire de ţâţă, care nu-i nici transparentă, nici detaşabilă ca să poţi s-o cântăreşti. Iar ea se hrăneşte ca lumea, doarme ca lumea, se odihneşte ca lumea. Acum, e treaba voastră ce faceţi mai departe; da' eu zic să-i daţi lapte de ţâţă în biberon. Şi pun eu gâtu' jos că o să crească ca un cozonac: repede şi bine.

Ei bine? Ce spunea soţul ei? Florentin era foarte serios: se gândea la cele auzite... Ţaţa Dida decise să schimbe subiectul:

- Ia zi-i, mă, că nevastă-ta e tare secretoasă: care-i treaba cu Ileana?
- Las-o pe Ileana, că într-o săptămână o să vă spună tata la toţi care-i treaba cu ea. Zici să-i dăm biberon?
- Da, Prâsleo. Lapte de ţâţă, băgat în biberon. Ai control şi asupra cantităţii, şi asupra calităţii. Că laptele ăsta de mamă depinde de ce mănâncă Ana şi de foarte multe alte chestii.
- Bine, tuşico; dacă matale zici că aşa-i mai bine, atunci aşa o să facem.
- Şi-ţi mai zic o dată, că poate n-ai fost pe fază: eu personal pun gâtu' jos că aia mică o să se facă mare-mare cât ai clipi!
- Nu trebuie să pui gâtu' jos: ştii că am încredere în matale.
- Mă, da' vezi cum îi zici lu' maică-ta! Că o ştii cum face când vine vorba despre "noutăţi" de-astea!
- Las' că nu-i zic ei; îi zic lu' tata, diseară.
- Bine. Şi să cereţi laptele praf de la stat! Să nu-l lăsaţi, că vă prinde bine când o fi să-i daţi micuţei cereale! Ăla e îmbogăţit cu tot felul de vitamine şi e, oricum, mai bun decât poşirca din comerţ.
- Aha!
- Şi vedeţi, să nu-i daţi lapte de vacă până nu face un an! Că are nu ştiu ce drăcie-n el şi nu-l asimilează.
- Bine că ne-ai zis.

Florentin asculta cu atenţie sfaturile mătuşii lui. Avea senzaţia că soţul ei va respecta cu sfinţenie acele indicaţii şi va ignora cu încăpăţânare orice indicaţii ale dnei Manolache...

- Ano, când vine doctoriţa s-o vadă?
- Pe la patru.
- Şi e deja două jumate. Vezi, pe la trei jumate să te duci să scoţi laptele şi să-l bagi la frigider. Când vine, s-ar putea să te verifice dacă ai lapte. Să vadă că n-ai şi să-ţi dea laptele praf!

Aprobă scurt cu capul: bună şmecherie! Oricum, picea ei ar fi trebuit să se trezească pe la patru, şi-ar fi fost bine să aibă laptele pregătit...

- Să scoţi lapte mai des: cam o dată pe oră - ca să obişnuieşti sânul să producă mai mult. Oricum, dacă depăşeşti 80 de mililitri, dă-i surplusul lu' Florentin, să-l bea! Că-i bun!

Soţul ei ridică imediat privirea mirată; ţaţa Dida râdea cu foc...

- Eei, copiii babei, eu mă cam duc spre casă...

Ei! De ce nu mai stătea? Dar dacă Florentin nu protesta...

Florentin

Încuie uşa şi se grăbi să-şi umple farfuria cu ciorbă: deci tuşica lui era ţaţa Dida...

Cum naiba să-i pice fisa? Dacă ea folosise "numele de ghicitoare" în relaţia cu Ana, el de unde să ştie că "ţaţe Dide" nu erau chiar atât de multe prin Bucureşti? Vaai, ce faţă o să facă tăticul lui când o să audă! O să pice pe jos de râs! Tuşica lui îi dusese pe toţi de nas...

Ana intrase în baie, cu castronelul. Ideea biberonului i se păruse proastă încă de când îşi văzuse soţia luând acel obiect din raftul supermarket-ului. Dar acum, după ce ascultase explicaţiile mătuşii lui, îi vedea utilitatea. În plus, o să asiste şi el la hrănitul bebicii; dacă va vedea că "sistemul funcţiona", atunci va fi pe deplin liniştit. Dacă nu...

Dacă nu, se va sfătui cu mama lui. Oricum, era hotărât să o informeze doar, nu să-i ceară părerea! Că-i ştia prea bine opiniile: copiii de ţâţă trebuiau să mănânce de la ţâţă! Aşa cum mâncau toţi copiii de ţâţă! Nu din "plastice şi cauciuce". O să vorbească diseară cu tăticul lui...

Ana-Maria

Soneria începu să piuie. Se grăbi să lase biberonul în frigider şi-şi privi ceasul: evident, doctoriţa venise mai devreme... Deschise larg uşa:

- Bună ziua.
- Bună ziua.
- Intraţi, vă rog.

Aşa cum se aşteptase, avea de-a face cu o cucoană la vreo 45 de ani, cu ochi de femeie şmecheră şi buzunare cât mai mari, ca să încapă tot ciubucul! Femeia intră, zâmbind:

- Ce mai fac fetele?
- Fac bine, mulţumesc. Mă rog - ea face bine; eu sunt destul de obosită...
- Da, se vede. Nu-i nimic: or să treacă toate.

Aprobă şi arătă spre dormitor:

- Sunt totuşi necăjită pentru că nu prea am lapte.
- Ei, nici o mămică nu are lapte aşa, chiar de la început! Ai răbdare! Pe măsură ce ea suge, sânul o să producă mai mult!

Hm; intrase încălţată, în condiţiile în care pantofii erau aliniaţi frumos şi vizibil chiar lângă cuier! Din bucătărie, ochii lui Florentin aruncau scântei... Se grăbi s-o urmeze şi să continue discuţia:

- Ştiu şi eu teoria. Practica însă a demonstrat că am făcut bine să cumpăr o cutie de Milumil.

Femeia se încruntă uşor:

- Deci i-aţi dat biberon!
- N-am avut încotro. Aseară, la unşpe noaptea, sugea în gol şi urla de foame!

Florentin îşi făcu intrarea tumultuoasă... şi-şi vărsă buluc toţi dracii provocaţi de intrarea cu ciubotele prăfuite pe covoarele proas-

păt aspirate:

- Bună ziua. Doamnă, dumneata nu înţelegi? N-are lapte! S-a muls, s-a smuls şi n-a scos decât un spârc pe fundul castronului! Copilul plânge de foame din juma' în juma de oră! Ce voiai să facă? Să caute o lăuză mai lăptoasă?

Tonul uşor isteric şi exprimarea "de mahala" o lăsaseră mască până şi pe ea! Doctoriţa era oricum "blocată"! Soţul ei se răsuci pe-un călcâi şi ieşi vijelios. Şi-acum se lăsase liniştea... iar ea "calcula" cum şi ce trebuia să spună ea după aşa un show...

- ... În maternitate, i-aţi spus asistentei că n-aveţi lapte?
- I-am spus; m-a pus la pompă şi mi-a zis că gata, s-a rezolvat.
- Ia ridicaţi bluza, să vedem.

OK! Se conformă. Iar doctoriţa se convinse cu ochii ei că lapte nu (mai) era...

- ... Într-adevăr, nu aveţi mai deloc! Când a mâncat ultima oară la sân?
- Păi am mai pus-o de dimineaţă, că m-am gândit că s-o mai fi acumulat ceva peste noapte...
- Atunci daţi-i lapte praf. Dar vă sfătuiesc să o treceţi pe Bebelac, pentru că statul nu dă Milumil.
- O trec.
- Bun; iar eu vă notez pe listă, pentru lapte praf. Cel mai probabil, o să-l primiţi începând cu luna viitoare.

Zâmbi cu subînţeles:

- De ce; luna asta copilul nu mănâncă?

Individa ridică imediat tonul vocii:

- Doamnă, nu eu fac regulile! La lege scrie că listele se depun până pe 15! Suntem în 24, aşa că luna asta nu se mai poate face nimic!
- Bine, doamnă! Nu trebuie să vă înfuriaţi; am întrebat şi eu...

Paşii se apropiau grăbiţi; evident, Florentin auzise tonul ridicat şi venise "s-o ia de ciuf"! Numai că acum va interveni, oprindu-i pe amândoi din acel mini-scandal! Florentin apăru în cadrul uşii; rosti scurt, în romanes:

- Lasă, că am lămurit-o şi s-a calmat.

El aprobă şi intră în sufragerie; reveni spre doctoriţă, îi întâlni privirea mult mai calmă şi zâmbi şi ea:

- Eu zic s-o trezim.
- Treziţi-o atunci.

Se aplecă asupra pătuţului: acum Florentin era ceva mai liniştit iar doctoriţa îşi explica reacţia tatălui ca fiind normală în etnie. Iar ei îi convenea la culme situaţia asta! Aşa că ridică fetiţa şi-o mută pe patul mare. Doctoriţa îşi deschise geanta şi scoase o trusă micuţă. Şi se preocupă ea de dezbrăcat şi consultat...

- Cu ce APGAR s-a născut?
- Zece.
- Foarte bine. E foarte bine copilul. Şi văd că e liniştit, a mâncat bine şi-a şi dormit cum trebuie. Carnet de vaccinări aveţi?
- Da.
- Să veniţi cu el peste-o lună la dispensar, la vaccin.

Aa, adică ei erau rromi, adică nu puneau mare preţ pe hârtii şi ştampile! Bine! O să joace rolul proastei, până-i va "altoi" doctoriţei o mostră de isteţime! Aşa!

Florentin

Ah, ce-i mai venea să se ducă în dormitor, peste ele, şi să-i mai zică vreo două! Cine se credea individa? După ce că intrase încălţată, ca nesimţita, mai şi ridicase vocea la Ana! Doctoriţa aia cerea palme... Ia să se intereseze el discret de altă doctoriţă, mai bună şi mai simţită decât vaca aia!... Ce, gata? Pleca? Se grăbi s-o conducă el:

- Gata, plecaţi?
- Da, mai am doi nou-născuţi de vizitat.
- Bine, doamnă. La revedere.

Scurt-concis! Fără şpagă tura asta, că se convinsese şi singură că Ana "n-avea lapte"! Încuie yala şi bombăni în romanes:

- Dau eu cu aspiratorul.
- Lasă-l încolo de aspirator! Hai să ne jucăm cu ea, că s-a trezit!

Aa, se trezise bebica! Repede, la joacă!

Ana-Maria

Oof, ce târziu se făcuse! Aproape ora nouă! Sigur, era devreme; dar la cât de obosită era ea, se făcuse tare târziu... Puse biberonul în frigider iar Florentin se grăbi s-o ia de mână şi s-o tragă spre sufragerie. OK; ce voia să facă?... Aa, voia s-o trimită fuguţa la culcare! Zâmbi şi-i fură un sărut:

- Bine; dar nu stai nici tu mult!
- Promit! Doar până se termină filmul!
- Bine.
- Noapte bună.
- Noapte bună.

Florentin intră în sufragerie; ea se grăbi să se schimbe. Îi picau ochii-n gură de somn! Parcă ea făcuse băiţa aia straşnică, nu bebica lor!

Florentin

Gata. Ana dormea dusă, iar ceasul arăta abia nouă jumate. Se ridică, închise uşa sufrageriei şi formă numărul părinţilor lui...

- Da.
- Bună seara, tată.
- Să trăieşti! Vrei să vorbeşti cu maică-ta?
- Vreau să vorbesc cu tine! Ce, am o voce panicată?

Tatăl lui începu să râdă:

- Nu, da' mă aşteptam s-o suni pentru indicaţii!
- Spune-i să stea liniştită, că ne descurcăm perfect până acum! Mai ales că am avut azi o vizită surprinzătoare...
- Ce vizită, mă?
- Păi uite, când am venit de la florărie, Ana mi-a spus că a venit ţaţa Dida.
- Care ţaţă, mă?
- Femeia aia care-o tot sfătuia pe ea!
- ... Aaa! Şi? Ai văzut-o şi tu?
- Am văzut-o şi-am şi recunoscut-o.

Aştepta... Tăticul lui era contrariat:

- ... Cum adică, mă? Ce, tu o cunoşteai?
- Bineînţeles! E tuşica Didonia!

Câteva secunde de tăcere... Hohotul zdravăn îl făcu chiar şi pe el să tresară:

- Cum, mă? Chiar mătuşi-ta?
- Chiar ea! Nu ştiu de unde până unde i-a venit cu numele de "ţaţa Dida", dar
- E numele ei de ghicitoare. Nu ştii cum e ea? Locaţie separată pentru ghicit, nume separat pentru ghicit!
- Aoleu! Păi înseamnă că tu ştiai!
- Ce să ştiu, mă?
- Că ea era ţaţa Dida!
- De unde să ştiu, mă?
- Păi n-ai zis că ştiai că numele ei
- Stai aşa, mă! Sunt multe de-şi zic "ţaţa Dida" în Bucureşti! De unde să ştiu eu că e tocmai mătuşi-ta?!
- Am zis şi eu, aşa...
- Şi, ia zi-i: ce-a zis mătuşi-ta de aia mică?
- Aa, a spus că e frumoasă de pică şi-a scuipat-o să n-o deoache!
- Aşa! Bravo! Şi altceva ce ţi-a mai zis?
- Nu multe. Mai mult a vorbit cu Ana. Şi i-a dat un sfat foarte bun, după părerea mea.
- Ia s-auzim!

- Să scoată lapte şi să-l pună-n biberon. Să i-l dea cu biberonul. Ca să ştim întotdeauna cât mănâncă bebica şi ce. Şi să ştii că e mult mai bine aşa!

- ... De ce?

- Pentru că bebica adormea mereu când mânca de la sân. Că obosea şi-o prindea somnul. Aşa, cu biberonul, laptele curge mai repede. Şi nu mai trage ea cu putere, nu mai oboseşte şi mănâncă tot.

- Aha! Bine, mă! Cum ştiţi voi!

- După care a venit şi doctoriţa, şi s-a convins că Ana n-are lapte.

- Cum n-are, mă?!

- Păi n-avea atunci când a venit femeia! Că-l scosese în biberon.

Un alt hohot de râs:

- Bravo, mă! Şi?

- Şi ne-a trecut pe lista pentru lapte praf!

- Bravo! Foarte bine! Să-l luaţi, că o să vă trebuiască!

- Bineînţeles! Voi ce-aţi mai făcut?

- Nu mare lucru... Hai, că te las să te duci lângă nevastă-ta.

- Bine, tată. Pa!

- Pa, Prâsleo!

Închise, râzând: tot Prâslea rămăsese...

Ioan

Apăsă butonul, îi dădu drumul şi se grăbi să formeze numărul cumnatei lui. Aştepta, uşor încruntat...

- Da.

- Bună seara, Didonie.

- Bună seara, Ioane.

- Am auzit că ai trecut azi pe la copii.

- Da, m-a chemat Ana.

- Şi-am auzit că s-au dat cărţile pe faţă, aşa ca-n telenovele...

Cumnata lui începu să râdă:

- S-au dat! Păi cât voiai să dureze misterul?

- Nu ştiu; cât?

- Păi am zis că până azi! Ştiind că Florentin lucrează până la două, m-am anunţat la două şi-am ajuns pe la unu. Am mai stat de vorbă cu ea, am văzut cum se chinuia cu alăptatul

- Apropo: care-i treaba cu alăptatul şi biberonul?

- Aia mică adormea la ţâţă. Pentru binele amândurora, i-am zis să scoată lapte şi să i-l dea cu biberonul. Şi m-am şi asigurat că lucrurile stau mai bine aşa.

Aha! Acum era mult mai liniştit! Acum îşi permise să zâmbească:

- Şi ce zici de nepoţica noastră?

- E o bombonică! S-a jucat azi cu mine, să ştii!

- I-auzi! Cu noi nu se joacă; cu noi, adoarme.

- N-o să mai adoarmă şi la vizita următoare.

- Bine; dacă aşa zici tu, merg pe mâna ta.

- O să te convingi cu ochii tăi.

- Tu ce mai faci?

- Ce să fac; binişor.

- Copilu' ăla al meu a mai trecut pe la tine?

- Bineînţeles! O dată la cel mult trei zile, îmi face o vizită, încărcat de sacoşe. Chiar nu ştiu cum să-l conving să se oprească! Duduie frigiderul, iar eu sunt una singură! Ce să fac; să dau mese la babe-n bloc?

Începu să râdă:

- Las' că vorbesc eu cu el. Să mă suni, dacă ai vreo problemă.

- Te sun, Ioane.

- Aşa! Hai, că te-am lăsat să-ţi întinzi cărţile.

- Bine, Ioane. Du-te şi linişteşte-ţi nevasta; spune-i că am spus eu că e în regulă aşa, cu biberonul.

- Bine, îi spun.

- Pa.

- Pa.

Închise şi intră în bucătărie. Lăcrămioara îl privi lung:

- I-a şi băgat biberonu-n gură?

- Da, pentru că e spre binele copilului. Am vorbit adineauri cu Didonia.

- Am auzit.

- Ea i-a spus să facă aşa.

- Şi tu zici că-i bine aşa?

- Dacă Didonia, care-a crescut singură cinci fraţi mai mici şi ştii bine că te-a ajutat şi cu Roberto şi Marcel a spus că e bine aşa, atunci e bine.

- ... Bine, Ioane; cum zici tu.

- Amândouă trebuie să mănânce şi să se odihnească în linişte. Iar chestia asta cu biberonul cred că e foarte bună pentru amândouă. Mai ales că nu-l umple cu lapte praf, ci cu lapte de la ea.

- Bine, Ioane.

OK! Se grăbi să revină în sufragerie: ia să aibă el o vorbă şi cu Marcel! Înţelegea să aibă grijă de mătuşa lui; dar s-o îngroape la propriu în mâncare...

27 februarie 2004 - vineri

Ana-Maria

Soneria începu să piuie; se grăbi să deschidă ea uşa:

- Bună seara.

- Bine v-am găsit!

Îi invită să intre; soacra ei se grăbi să se descalţe şi năvăli la propriu în dormitor:

- Ia să văd ce mai face nepoţica mea!

Dl Manolache o privi scurt; dar cum ea zâmbea, zâmbi şi el şi-şi urmă soţia...

- Ia uite-o, Ioane! Uite ce fălcuţe a făcut!

Se grăbi să deschidă discuţia înainte ca Florentin să iasă de la duş:

- A făcut, că mănâncă foarte bine.

- Păi se vede că ai lapte bun!

- Şi mă asigur că mănâncă tot la fiecare masă.

Soacra ei părea că n-o înţelege... Zâmbi:

- Scot laptele şi i-l dau cu biberonul. Ea nu mai oboseşte şi stă trează cât mănâncă; eu ştiu sigur că a mâncat 90 de mililitri. După care ne jucăm cinci-zece minute şi adoarme. Şi doarme câte trei ore.

- Eei, păi de-aia s-a rotunjit aşa! Mănâncă mult şi doarme mult! Ia uite-o pe gogoşica lu' mamaie! A făcut ochişori!

Sigur că făcuse ochişori! Era şi ora de papa, şi vocea lu' mamaie, şi ridicatul din pătuţ! Bebica îşi privea foarte serioasă bunica... Se grăbi să iasă:

- Mă duc să-i încălzesc laptele.

Pe hol, se ciocni de Florentin. Fu întrebată din priviri dacă vorbise cu mama lui despre biberon; aprobă cu capul iar el intră în dormitor. Ea se grăbea spre frigider...

Ei bine, o să-i dea biberonul dnei Manolache. S-o hrănească ea. Presimţea că asta o să-i facă o plăcere imensă şi-o să grăbească mult fraza cu "la urma urmei, e mai bine aşa"...

Lăcrămioara

Gata! Ieşi din bloc şi se grăbi să deschidă discuţia:

- Orice-ai zice tu, Ioane, chestia cu cauciucul

- Te-a făcut să râzi şi să te pişi pe tine de plăcere când i-ai dat să mănânce! Încetează! Nu vezi că copilul duduie de sănătate şi s-a îngrăşat? Nu vezi că noră-ta arată, în sfârşit, omeneşte? Las-o să facă aşa cum ştie ea, că uite că copilului îi merge foarte bine!

Preferă să tacă: la urma urmei, soţul ei avea dreptate...

Ea ştia însă care era adevăratul pericol: plictiseala de-a scoate laptele. Ana descoperise cât de comod era să-l scoată atunci când avea ea timp şi chef; cât de curând, va descoperi cât de comod era să toarne trei măsuri de lapte praf, apă plată şi să amestece bine. Pe motiv că laptele praf avea oricum toate vitaminele necesare copilului, în doza optimă. Gândul ăsta o apăsa rău... Mă rog; până la momentul laptelui-praf, mai era. Doar să audă ea că nora ei i-a dat chimicale fetiţei, că vedea ea! Fugea de la chioşc, urca în apartament şi-o bătea de-i suna apa-n cap!

Dar, până atunci, să fie optimistă! Se convinsese, azi, că nepoţica ei era foarte mâncăcioasă şi aprecia decizia mamei ei - micuţa se rotunjise un pic. Într-adevăr, îi făcuse o plăcere imensă să-i dea ea laptele... Şi, într-adevăr, îi făcuse o plăcere imensă să se joace toate cele zece minute cu ea...

O să lase lucrurile aşa. Momentan! Pe parcurs, în funcţie de cum decurgeau lucrurile, va şti şi ea ce atitudine trebuia să adopte faţă de Ana şi deciziile ei.

Ioan

Gata şi cina asta! Marcel discuta de zor cu Gabriela; Ileana părea concentrată asupra cărţii. George îşi făcea de treabă cu linguriţa prin frişca de pe prăjitură... Ia să deschidă el discuţia aia!

Îşi aprinse o ţigară; în jurul mesei se lăsă imediat liniştea - ţigara în sufragerie era semn de discuţie serioasă... Lăcrămioara se grăbea să-i aducă o scrumieră... Scoase fotografia păunului din buzunarul cămăşii şi i-o întinse Ilenei:

- Ileano... Tu-l ştii pe-ăsta?

Fata lui se cam învineţise încă de când se auzise strigată; aştepta însă reacţia la vederea fotografiei...

- ... Din vedere.

- Îl ştii cine e?

- ... Nu chiar. Cred că-i neam cu Bambina - că l-am văzut mereu aranjat iar toate puştoaicele care sunt "scurse" după el şuşotesc că ar fi neam cu ea.

- Cum îl cheamă?

- Păi habar n-am!

- Păi nu te-a abordat până acum?

- Nu.

Încercă să ascundă zâmbetul care-i făcea deja mustaţa să tresară:

- Ciudat; de vreme ce mi-a zis c-ar vrea să se însoare cu tine...

Gata: fetiţa lui avea nevoie de apă rece... sau de săruri, peste vreo zece secunde. Sufrageria era cufundată într-o linişte perfectă... Mezina încerca parcă să se ascundă de tot după cartonul din mână...

- Îl cheamă Crin şi are tot 16 ani, ca tine. E singurul băiat al lu' Florică; ăla înaltu' din neamu' Bambinei. Şi se pare că mătuşi-sa ţine extrem de mult la el, de vreme ce a decis să mă abordeze ea, nu taică-su. L-am cunoscut şi eu pe puşti; e puţin cam înfumurat şi mult prea conştient de averea alor lui. Dar, în rest, eu n-am nimic cu el sau împotriva lui.

Ileana era stacojie şi nu-şi lua ochii de la fotografie...

- N-am să-ţi spun să te măriţi cu el; ştii bine că nu sunt de principiul ăsta. Aşa că uite ce-a propus el şi-am aprobat eu: zilele astea, el vine să ia cina aici, cu noi. Să-l vezi şi tu mai bine, să discutaţi vrute şi nevrute... şi să te hotărăşti dacă-l vrei de bărbat sau nu. Tu ce zici? E bine aşa?

- Da.

Roberto se grăbi să aplaude:

- Bravo, sor-meo! Aşa te vreau!

Gabriela râdea şi ea:

- Dacă Crin al lu' Florică a pus ochii pe tine, te-a văzut Dumnezeu!

- Aoleu, Gabrielo! Asta înseamnă că trebuie să mergem în Mall! Costum, rochie de seară, pantofi, cadou pentru miri...

Ileana mai că nu bufnea în plâns, iar ei o ţineau înainte cu mişto-ul! Se grăbi să-i oprească:

- Atunci, când zici să-l chemăm, să-l cunoşti şi tu? Că, trebuie să recunosc, tare mi-e mie frică să nu-şi piardă răbdarea şi să te fure de la şcoală!

- Noo, că

- Că tu oi fi vreun pui de supraom karatist! Iar el nu vine să te fure, ci să te convingă "din vorbă" să fugi cu el! Deci: să-l chemăm duminică? Tu ce zici, Lăcrămioaro?

- Da, Ioane; duminică. Am auzit că mâine copiii se duc pe la Florentin, să se joace cu aia mică. Iar duminică de dimineaţă avem şi noi timp să pregătim o cină ca lumea! Că n-o să-i dau ciorbă de legume, nu?

- Da' vezi, să nu-mi pui caracatiţă pe masă, că ţi-o fac guler! Şirag de mărgele cu ventuze!

Lăcrămioara lui râdea... Scoase mobilul şi formă numărul Bambinei: mai întâi mătuşa, după aia păunul!

- Da.

- Bună seara, Bambino.

- Bună seara şi ţie, Ioane.

- Sper că nu te-am deranjat.

- Nu; eram cu contabilul şi socotelile. Spune: ai vreo problemă? Te pot ajuta cu ceva?

- Nu. Te-am sunat doar să-ţi spun că, imediat după ce termin de vorbit cu tine, îl sun pe Crin şi-l invit la noi duminică seara.

- Aha! Bravo! Da' tocmai duminică seara?

- ... E prea târziu?

- Nu, Doamne fereşte! Da' duminică seara dau o chermeză pentru tot neamul.

- Atunci o las pe luni seara.

- Nuu, Ioane! Lasă-l, că chermeza mea ţine până marţi! Are tot timpul să ajungă şi el!

- Bine, Bambino. Te rog să nu-l anunţi!

Femeia începu să râdă:

- Nici nu mă gândeam să-l anunţ eu!

Acum râdea şi el:

- Florică ce mai zice?

- Ce să zică; m-a întrebat azi dacă n-ar fi cazul să te sune el. Că poate te-ai supărat că n-a vorbit el cu tine, sau îţi închipui că încearcă să te evite...

- Doamne fereşte! Sună-l şi spune-i şi lui că-i invit băiatul la cină.

- Sigur că-l sun. Şi după aia aşteaptă-te să te sune el pe tine! Că şi-aşa voia să staţi de vorbă!

- Bine. La revedere.

- La revedere, Ioane.

Închise şi căută numărul...

- Alo?

- Bună seara, Crine. Sunt Ioan Manolache...

- Oo, bună seara, nea Ioane!

Iar îl tutuia! Dar nu-i nimic: când l-o auzi Florică, o să-l pună mintenaş "pe roţi"!

- Ce mai faci? Te-am deranjat?

- Nuu, Doamne fereşte! Chiar pot spune că aşteptam să mă suni...

Ia uite, că ştia să bată apropouri! Începu şi el să râdă:

- Mă gândeam eu! Uite, dacă-ţi face plăcere, te invităm duminică seara la noi la cină.

- Cu multă plăcere.

- Sper că n-aveai alte treburi duminică seara!

- Nuu, nea Ioane!

- Că auzisem în piaţă că Bambina dă masă mare pentru neamuri.

- Păi dă! Da' o să mă duc la ea după ce vin la matale.

Aha! Bravo! Asta-i plăcea! Bun!

- Atunci pe la cât te aşteptăm?

- Nu ştiu, nea Ioane; spune mata o oră.

- Pe la şapte, aşa; ca să mai vorbim şi noi. Ce zici?

- La şapte fix o să fiu la matale.

- Bine. Vorbim atunci.

- Abia aştept!

- Ştiiu! Pa, Crine!

- Cu stimă!

Închise şi lăsă telefonul pe masă:

- Auzi, cică abia aşteaptă!

Marcel se grăbi să chicotească:

- Sigur că abia aşteaptă...

Special le spusese acel mic amănunt - ca să-i stârnească. Acum îi dădu fiului lui o pălmiţă după ceafă:

- Ia nu mai rânji tu fasolea, că-i treabă serioasă!

Se ridică:

- Ştii ce-a zis Bambina?

- Nu; ce-a zis?

- Că Florică se gândeşte să cumpere rochie cu cristale Swarovski.

Mirela începu să aplaude; Roberto nu se mai oprea din "ooo"... Intră în bucătărie şi închise uşa. Bun! Rezolvase şi problema cinei! Acum s-o rezolve pe-aia cu fiica panicată! Ridică un pic vocea:

- Ileano, ia vino un pic!

Paşii se apropiară în fugă, uşa se deschise, se închise iar fiica lui se opri "drepţi" în faţa lui. Arătă spre scaun şi decise s-o ia de mână:

- Chiar dacă măgarii ăştia au început cu mişto-ul, să ştii că treaba e serioasă. Crin ăsta te-a pus la inimă, după cum zice Bambina, şi vrea să se-nsoare cu tine. A vorbit cu maică-sa şi cu taică-su şi amândoi sunt nerăbdători să vă luaţi. Bambina zicea că v-a privit pe amândoi şi vă potriviţi. Florică, într-adevăr, a zis că-ţi ia rochie cu cristale Swarovski. E evident că se pregătesc de nuntă anul ăsta, eventual imediat cum dă firu' ierbii. Dar un singur lucru îţi zic: totul depinde de tine. Dacă tu spui "nu", eu spun "nu" şi n-au decât să-i caute puştiului altă mireasă. Acum, ce vreau eu să te rog... Stai cuminte zilele astea la tine-n cameră, cu poza lui sub ochi, şi gândeşte-te că dacă-l iei, te speli cu el pe cap pentru tot restul vieţii tale. Îl iei şi cu bune, şi cu rele. O să stai la părinţii lui şi-o să faci ce spun ei. O să-i faci copii, o să-i speli hainele, o să-i dai de mâncare, o să asculţi de deciziile lui şi n-ai să divorţezi câte zile-o avea neamu' lui. De-aia spun: decizia e a ta. Eu l-am cunoscut pe puşti: a venit la Dorobanţi să-mi aducă un cadou pentru fetiţa lui Florentin. E foarte plin de el, foarte conştient de avere şi înfăţişare. Florentin îi spune "păun" şi să ştii că nu exagerează. Depinde de tine dacă vrei să fii ca el, sau să-l schimbi spre o atitudine ceva mai modestă. Mă înţelegi, sper...

Fetiţa lui aproba grăbită... Încercă să nu zâmbească:

- Tu ai văzut cum a fost viaţa noastră, a mea şi-a maică-tii. Ştii că am avut şi bune, şi rele, şi-am luat afacerea de la zero de trei ori. Şi ştii că Bambina ne-a oferit acum o afacere extrem de profitabilă. Sunt sigur că te gândeşti acum că dacă tu îl refuzi pe Crin, noi dăm faliment. Te asigur că nu vom da faliment; chit că o să vindem ţigări, oliţe sau boarfe din Niro, faliment nu dăm! Deci noi, eu şi maică-ta, suntem hotărâţi să lăsăm decizia asta la latitudinea ta; şi să ne schimbăm profilul de activitate, dacă se dovedeşte că Bambina e mai "încuiată" decât pare.

Ileana dădu din nou din cap a aprobare.

- Vreau să te văd fericită, aşa cum sunt acum fraţii tăi şi sora ta. Şi vreau să ştii toate datele problemei înainte să iei o decizie. Vreau să te gândeşti doar la tine şi la binele tău - la viitorul tău. Aşa cum s-a gândit Florentin atunci când a decis să plece în Serbia după Ana.

- Am înţeles.

- Şi promiţi că o să te gândeşti numai la binele tău? Că n-o să ţii cont de afacerea familiei, de averea puştiului sau de Bambina?

- Promit.

- Bine; aşa te vreau! Fugi la tine-n cameră; că ăştia sigur or să mai rânjească vreo patru ore, aşa...

Fiica lui alergă afară din bucătărie. Îşi aprinse o ţigară, zâmbind...

Ileana va lua acea decizie gândindu-se numai la binele ei. Şi probabil că-i va spune "Da" unui tânăr atât de elegant, frumuşel şi spilcuit. Dar măcar nu se va mai gândi la afacerea cu flori a neamului! Şi aşa, uşurată de acel gând, o să râdă duminică seara şi-o să-i şoptească lui, complice, la ureche "E *shukar*, păunu'!"...

28 februarie 2004 - sâmbătă

Florentin

Aranja freziile şi-şi amintea ce vâlvă făcuse Ana când venise prima oară la chioşc. Ce emoţionată fusese, cu câtă grijă scosese florile fir cu fir din găleată... Ehei, ce vremuri!

Uşa scârţâi scurt, amintindu-i că de-o săptămână se tot ţinea să aducă un pic de ulei şi uita de fiecare dată...

- Salut.

Se întoarse grăbit, punându-şi pe chip o uimire plăcut impresionată de revedere:

- Salut!

Laura zâmbea:

- Am venit să fac inventarul şi să-mi iau datele pentru situaţiile de sfârşit de lună.

- Sigur! Stai să

- Lasă, că fac singurică inventarul!

- Eşti sigură? Voiam să te ajut...

- Nu mă mai ajuta! Toţi mă ajutaţi la numărat! O să uit cum se face, din motiv de lipsa exerciţiului!

Măăi, ce frumos râdea ea! Începu şi el să râdă:

- OK; spor la numărat atunci.

Uşa scârţâi din nou, făcându-l să ofteze: acum se ducea la complex, după ulei!

- Bună ziua.

Oo, un cuplu tânăr! Se grăbi să intre după tejghea:

- Bună ziua.

Acum erau fâstâciţi; se invitau din priviri "să ia cuvântul", dar nici unul nu se-ncumeta să spună ce voia... Încercă să-i încurajeze:

- Vă pot ajuta cu ceva?

Evident, tânăra se grăbi să-l lămurească:

- Ne căsătorim pe 6 martie şi am vrea să vedem şi noi câteva modele de lumânări şi buchete...

Trase tejgheaua, zâmbind:

- Sigur! Poftiţi.

Catalogul era pus la punct; privindu-i, ştia deja cam ce vor comanda cei doi...

- ... Faceţi orice model din catalog?

- Da.

Răsfoiau, răsfoiau...

- ... Şi faceţi şi florile de pus în piept?

- Da.

- ... Orice model din catalog?

- Şi nu numai. Dacă aveţi un model anume, se face.

Nu prea îl credeau chiar atât de capabil... Laura număra de zor, în şoaptă; vocea ei îl cam zăpăcea, îi strica toată concentrarea - dar nu-i va spune nimic. Clienţii ăştia păreau atât de sperioşi!

- ... Şi cât ne costă lumânările?

- Modelul acesta?

- Da.

Coborî degetul doi centimetri şi-l aşeză peste preţ:

- 500.000 bucata.

- Aa, astea-s preţurile?

- Da.

"Ştiu că sunt atât de mici încât credeaţi că e codul de inventar!" Încerca să-i înţeleagă, să accepte faptul că erau tineri şi novici întrale florilor şi florăriei...

- Atunci comandăm modelul ăsta. Câţi trandafiri intră la o lumânare?

Se "consultă" cu catalogul şi răspunse:

- 9, în modelul "lacrimă".

- Adică modelul ăsta.

- Da.

- Bun. Buchetele? Ce ne recomandaţi, ca "să meargă" cu lumânările?

În sfârşit, demonstrau un pic de încredere! Dădu paginile şi le arătă o fotografie:

- Alb şi roşu. Sau roz, în funcţie de culoarea rochiei naşei.

- Nu, roşu!

- Atunci roşu.

- Ăsta e preţul, da?

- Da.

- Bun. Să achităm un avans...

Deschise caietul:

- Avansul este 50% din valoarea comenzii.

Tânărul se pregăti să comenteze; arătă spre afişul din spatele lui:

- Politica firmei.

Şi-acum îi închisese definitiv gura... Le dădu bonul şi luă banii. Şi-acum ce mai voiau? Că-l cam iritaseră cu fiţele lor!

- ... Ne mai uităm prin catalog...

OK! Ieşi de după tejghea şi se apropie de Laura:

- Sigur nu vrei să te ajut? O să dureze!

- Nuu, că l-am făcut "prin sondaj"! Am încredere în tine! Hai să vedem fişele, să-mi iau datele şi să mă duc şi eu la birou!

Bine. Deşi nu-i prea plăcea că se întorceau la tejghea... Ba bine că se întorseseră! Cei doi şuşoteau, în engleză, despre florile de piept. Răsfoiau catalogul şi tot bombăneau - ba că ăla era frumos dar cam mare, ba că trandafirii erau scumpi, ba că cu voal o să fie urât...

... Gata! Până aici! Ea tocmai se întrebase, cu voce tare, dacă era bine să rişte să comande flori naturale, neştiind cum vor arăta la final, sau să meargă pe Lipscani, să ia flori artificiale şi să nu-i doară capul! Laura zâmbi:

- Ca să vezi!

Evident, tânăra asistentă indica o cifră de pe fişă! Dar remarca le fusese adresată clienţilor... Ia să le bage el minţile-n cap!

Scoase un şerveţel din pachet şi-l replie în triunghi. Rupse un bucheţel de floarea-miresei şi trase un trandafir alb din glastră. Şi le demonstră, din trei mişcări ale încheieturii, că mămica lui fusese o bună profesoară iar ei erau uşor tâmpiţi... Gata. Lăsă floarea pe tejghea:

- Ăsta nu-i în catalog. Sigur, în loc de şerveţel propun mătase albă, roz sau bleu. Dar merge şi cu voal. Iar fundiţa nu va fi din plastic...

Se întoarse spre Laura şi coborî mult tonul vocii, în romanes:

- Vezi? Trebuie să-mi aduc voal şi funde!

Laura îi altoi un mini-şut pe după tejghea; tânăra "se miorlăi toată" spre floare:

- Vaai, dar e superb!

- Şi vă propun trandafiri albi, pe care îi putem da cu sclipici: roşu şi albastru, pentru invitate şi invitaţi. Sau argintiu şi albastru, pentru invitaţii miresei şi cei ai mirelui.

Clienta nu părea să-şi dea seama de gafa pe care-o făcuseră considerându-l un vânzător incult; consortul ei, în schimb, era stacojiu şi nu ştia cum să-şi ascundă mai bine obrajii...

- Hai să le comandăm aşa!

- Sigur! Cu mătase sau cu voal?

- Păi cred că mătasea nu va sta aşa, verticală...

- Stă, dacă e apretată cum trebuie.

- La lumânări ce puneţi?

- Voal.

- Atunci eu zic să le facem tot cu voal.

- Bine. În colţ, sau rotunjit?

- ... În colţ.

- Bine. Alb?

- Alb.

- Bine. Vreţi varianta cu sclipici, sau trandafiri de diverse culori?

- ... Cu sclipici.

- Cu funda asortată în consecinţă. Să vă calculez preţul, nu?

Trase caietul şi socoti cu voce tare:

- Trandafir, floarea-miresei, voal, fundă... 40.000 de lei bucata.

Şi le oferi şi socoteala, ca să se convingă că nu le umfla preţul...

- E perfect. Comandăm 300.
- Iar culorile?
- Jumi-juma.

Adăugă notaţia la lumânări şi buchete şi le scrise bonul pe avans. Acum tânărul avea o problemă serioasă în a găsi îndeajuns de mulţi bani; tânăra începu şi ea să scormonească prin geantă... "Vaai de capul vostru! Vă daţi mari domni, vreţi super-flori la nuntă şi număraţi firfirica!" Socotise special firul la 40.000, deşi ar fi trebuit să le spună 35.000, pentru că-l scoseseră din sărite. Aştepta, privindu-i drept pe amândoi... Gata; strânseseră firfirica. Mult mărunt... dar şi ăia erau bani, nu? Ce-or să mai râdă distribuitorii lui din piaţa Coşbuc când o să le dea pumnul de fise şi-o să le povestească de unde-l avea! Îi întinse tinerei trandafirul:

- Luaţi-l.

Clienta era nelămurită... Zâmbi:

- Luaţi-l: e modelul dvs!
- Mulţumim!

Vaai, ce fericită era!... Şi bine că se căraseră! Începu să râdă, în romanes:

- Da' ştiu că i-am jecmănit!
- Deşi au fost măgari, le-ai făcut un model foarte frumos.
- Îţi place?
- E superb!
- O să râzi dacă-ţi spun unde l-am văzut!
- Ia spune: unde?
- În "Pisica albă, pisica neagră".

Laura se sprijinise de tejghea şi hohotea de mama focului... Evident, râdea şi el:

- Am pus pauză şi-am memorat modelul!

Aoleu! Domnişoara asistentă făcea pe ea de-atâta râs! Amintindu-şi imaginea acelui individ "*biznismen i patriot*" care jonglase cu grenadele şi căzuse în latrină, şi el râdea cu poftă...

- ... Nu eşti dus la biserică!
- Doar la botez şi nuntă; în rest am aşteptat în curte, mi-am făcut de treabă pe lângă maşini...

Altă rafală de râs! Intră în cămăruţa din spate: prea se distra Laura! Prea râdea cu poftă şi-l privea drept! Privirile alea îl scoteau din sărite! Luă teancul de fişe de magazie şi reveni cu el: trebuia să-şi noteze stocurile finale, pentru că Laura o să plece cu fişele lui...

- Auzi? Tu n-ai calculat o chestie.
- Care?
- Că îţi ia cam două minute să bibileşti o floare. Ori 300 de flori, rezultă 600 de minute. Crezi că poţi să munceşti 10 ore non-stop, ca să nu se ofilească primele flori?
- Stai liniştită: am un ajutor de nădejde. Vrei să te ajut cu situaţia?
- Ar fi super dacă ai găsi timp şi pentru asta!
- Păi găsesc, stai fără grijă! O fac şi ţi-o trimit pe mail.
- Super! Rămân datoare!
- Bun! Să trag o linie-n caiet, că mi-eşti datoare...

Asistenta lui Mugurel îl privea "dulce", "veşnic recunoscătoare"... O privi drept: şi-acum ce mai urma?

- ... Hai, că am plecat şi eu!
- OK. Pa!
- Pa!

Rămăsese singur... Una peste alta, putea spune că-i mersese bine azi. Mega-comandă de flori pentru nuntă, discuţia cu Laura mergea spre scopul ţintit de el - adică "tăierea macaroanei"... Perfect!

Ana-Maria

Tii, ce bine-i părea că sufrageria era din nou plină! Cumnaţii şi cumnatele ei erau încântate de vizită. Evident, se jucaseră cu bebica, obosind-o zdravăn; acum se grăbea să încălzească biberonul, pentru că nu voia s-o lase să plângă după mâncare. Şi presimţea că micuţa o s-o strige în curând...

- Ia spune-mi şi mie, cum e cu alăptatul ăsta la biberon? Că n-am priceput mare lucru din aluziile de la cină!

Mirela venise şi ea în bucătărie. Începu să râdă:

- Scot laptele şi-l pun în biberon, la frigider. Când îi e foame, îi dau exact doza necesară: 90 de mililitri. Îl bea pe tot şi, spre deosebire de jumătăţile de oră pe care le-ai văzut şi tu la maternitate, doarme dusă trei ore. Nici pampersul plin n-o mai trezeşte!
- Aha! Să ştii că aceeaşi idee am avut-o şi eu, când l-am născut pe George; dar soacră-mea mai că nu mi-a tras una peste ochi când am încercat să-i explic. Aşa că am renunţat!
- Ambele variante sunt viabile; îţi dai seama că, dacă alăptatul la sân ar fi dezavantajos, nici un medic nu l-ar mai "proslăvi"!
- Da; dar aşa cum procedezi tu, eşti sigură că mănâncă atât cât trebuie! La sân, e o adevărată filosofie să determini cât a mâncat!
- Exact. Cântărire înainte, cântărire după, musai cântar electronic pentru bebeluşi...
- O văd cât s-a îngrăşat şi cât s-a lungit şi te asigur că decizia ta e perfectă pentru bebeluşă!

Aprobă şi se grăbi spre dormitor: parcă auzea un miorlăit rugător... Gabriela se grăbi să-i întindă fetiţa; îi oferi ea biberonul:

- Vrei?

Tânăra se grăbi să nege:

- Nu, mulţumesc! Eu sunt cu băieţii; să nu alerge, să nu facă distrugeri mari...

OK! Dădu să se aşeze, dar Mirela îi luă biberonul din mână:

- Las' că vreau eu!
- Sunt sigur că tu abia aştepţi!

Sigur, trebuise să bombăne el, ca să-i strice cheful!... La a doua privire însă, constată că remarca lui Roberto se ciocnise de Mirela ca de un zid - şi ricoşase. Cumnata ei zâmbea în continuare, încântată de bebică şi biberon... El ieşise un pic cam vijelios... La urma urmei, trebuiau să ia o decizie, mai devreme sau mai târziu! Oricare ar fi fost ea!

Florentin

Fratele lui intră vijelios şi închise uşa, bombănind:

- Sigur, cum altfel?!
- Ce-i?
- Nevastă-ta i-a dat nevesti-mii biberonul. Şi-acum să vezi ce discuţii o să am acasă!

"Oof, măi Roberto, nu vrei tu să pricepi!" Încercă să pară paşnic:

- Da' de ce nu vorbeşti tu cu ea, să stabiliţi o chestie?
- Pentru că nu avem ce stabili! Al doilea copil iese din discuţie! Unul ne-ajunge la amândoi! Unu' şi bun!

Era prea supărat acum ca să insiste cu "Da' de ce nu vrei?"; aşa că decise să schimbe discuţia:

- Şi ce se mai aude pe-acasă?

Roberto coborî mult tonul vocii:

- Aa, mi-a zis tata să-ţi zic! I-a spus aseară Ilenei despre Crin.
- I-auzi! Şi ea ce-a zis?
- Ce să zică; se făcuse stacojie şi-şi înghiţise limba.
- Şi când îl cheamă la cină?
- L-a invitat deja mâine seară. Vezi, că o să te cheme şi pe tine.
- Şi crezi că pot să chiulesc?
- Mă, tu poţi; da' nu-ţi recomand!
- Ştiu, ştiu... N-aş vrea s-o las pe Ana singură acasă.
- Vrei s-o aduci şi pe ea? Nici pe-asta nu ţi-o recomand...
- N-o aduc fără s-o invite tata. Dar nu vreau s-o fac să se simtă prost. Acum, că ştie cum e cu regulile, îşi dă imediat seama că e un pic exclusă.
- Nu ştiu ce-are tata cu ea...
- Ei, s-au strâns multe pe lista lui. Crezi c-a uitat unde-am plecat amândoi cu autocarul şi de ce?

- Mă, sigur n-a uitat. Şi s-ar putea să ai dreptate când "contabilizezi" şi asta. Eu uitasem...

- Ei; de fapt, de la momentul în care şi-a înşelat logodnicul cu mine-n lift, până la momentul când a fugit pe geam "la ceas de seară", el a contabilizat. Şi-acum a tras linia. Nu ştiu ce socoteli mai are; dar intenţionez să-i arăt că nu marşez la iniţiativa lui de-a o ţine deoparte toată viaţa.

- Şi e normal s-o faci; şi eu aş face la fel dacă mi-ar exclude-o aşa pe Mirela!

- Hai şi noi la bucătărie, "să tragem" o ţigară.

Voia să încheie discuţia: îl indispunea. Ştia că n-ar fi trebuit să lipsească mâine de la cina alor lui; ar fi vrut totuşi să rămână acasă, cu Ana. Totul depindea de dispoziţia în care va fi tăticul lui mâine, când îl va suna să-l cheme...

Ana-Maria

Tii, ce târziu era! Ce tot făcea Florentin în sufragerie? Se ridică uşor, să nu scârţâie patul, şi împinse uşa. Zâmbi:

- Îţi faci socotelile?

- Păi trebuie să le fac...

- Hai să te-ajut.

- Lasă, stai şi odihneşte-te.

- Sunt foarte odihnită! Hai să-ţi dictez eu cifrele!

Soţul ei se întoarse şi-o privi lung, cu subînţeles:

- Te temi cumva să nu începi să uiţi cum se face?

- Şi asta! În plus, nu trebuie să mă pun la curent cu ultimele cerinţe în materie de socoteli?

- Adevărul e că anul ăsta o să ne deschidem florăria...

Se aşeză pe pernă şi luă fişele de pe birou:

- Ia: unde-ai rămas?

- La data de 14.

Aa, avusese spor! Puse rigla pe rândul din 15 şi începu să-i dicteze cifrele.

29 februarie 2004 - duminică

Florentin

Mobilul începu să piuie. Nu se grăbi să-l ridice: melodia îl anunţa că era tăticul lui... Şi totuşi, trebuia să răspundă; nu? Apăsă butonul, oftând:

- Da.

- Să trăieşti!

- Bună, tată.

- Ce faci? Ai treabă?

- Stau la o discuţie cu asta mică.

- Aa, să înţeleg că te-am deranjat...

Tăticul lui zâmbea şugubăţ; încercă să zâmbească şi el şi să fie mai împăciuitor:

- Nu; stăteam cu ea doar. Ana găteşte, aşa că eu îi ţin de urât bebicii...

- Aşa! Bravo! S-o ajuţi, că nu e supraom!

- O ajut, stai fără grijă!

- Aşa! Vezi, că în seara asta vine Crin la cină.

- Ştiu, mi-a zis Roberto.

- Vii şi tu?

- Nu ştiu ce să zic; aş sta s-o ajut pe Ana. Că vrea să facă o grămadă de lucruri azi, iar eu am de socotit toate calculele pentru vânzările din februarie, să-mi fac planul pentru 1 şi 8 Martie...

- ... Bine, mă! Tu ştii! Da' dacă te răzgândeşti, te aştept.

- Bine, tată.

- Hai, că te las să discuţi cu aia mică.

- Bine, tată.

- Pa.

- Pa.

Închise şi lăsă telefonul pe pat. Bebica lui adormise deja...

- Cine era?

- Tata.

Ana se grăbi să se apropie:

- Şi ce-a spus? S-a întâmplat ceva?

- M-a sunat să mă cheme la cină. Azi vine Crin, să se cunoască oficial cu Ileana...

- Păi să-ţi calc o cămaşă! La ce oră trebuie să fii acolo?

- Nu mă duc.

- Cum să nu te duci?! Ba sigur că te duci!

- Ano, prefer să nu mă duc.

Soţia lui era foarte atentă la scormonitul printre cămăşi:

- Trebuie să te duci! Se reuneşte toată familia; practic, vi se prezintă viitorul vostru cumnat! Cum să lipseşti?! Nu se poate!

OK, cămaşa aia îi plăcea. Ana scormonea după pantaloni:

- În plus, gândeşte-te că e nepotul Bambinei! Nu ne deschidem florărie anul ăsta? Nu trebuie să te pui bine cu el? Dacă-şi închipuie că nu te-ai dus tocmai ca să-l eviţi pe el, şi-i spune asta şi mătuşi-sii?

- Bine; atunci mă duc.

- Aşa!

Masa de călcat se întindea "la viteză"... Se ridică şi lăsă fetiţa în pătuţ. La urma urmei, era mai bine să se ducă şi el. O să plece de-acasă pe la cinci; că păunul sigur fusese chemat la şapte! Tăticul lui era înţelegător: să se vadă copiii, să se cunoască, să socializeze! Da' nu de la doişpe la doişpe, că i se urca pretendentului la cap! Zâmbi complice...

Ana-Maria

Gata! În sfârşit, Florentin plecase! Intră în bucătărie şi închise uşa. Îşi dăduse seama că ea nu fusese invitată la cina aia. De fapt, îşi

dăduse seama - după mimica soţului ei - că dl Manolache spusese "te aştept". Sigur, fetiţa era prea mică pentru a fi scoasă acum din casă. Dar fetiţa ar fi putut fi transportată bine-mersi cu autoturismul! Una peste alta, ea nu fusese invitată; Florentin refuzase iniţial invitaţia, pentru că era solidar cu ea... Bine că îl convinsese să se ducă totuşi! Dl Manolache va aprecia sincer faptul că Florentin era ascultător, iar ea nu era o scorpie de noră care să-l depărteze pe fiu de părinţi...

Să facă o prăjitură; nu? Ba să scoată lapte mai întâi! Cam venise momentul...

Florentin

Foarte interesantă discuţia! Ar fi căscat "fără regrete", dacă n-ar fi vorbit Roberto, despre afaceri...

- Auziţi? Ştiţi ce m-am gândit eu?

Ia să audă la ce se gândise seniorul familiei!

- Eu am pus ochii pe chioşcurile de la Maica Domnului.

Mări mult ochii şi-l privi lung: cum, gata? Le şi vorbea despre ele? Păi asta însemna că tranzacţia era aproape perfectată!

- Vreau să le cumpăr pe toate şi să pun monopol pe toată intersecţia. Să mă extind; că după cum îmi ies mie socotelile în ultima vreme, nu prea mai cumpără românul flori! Se duce la sindrofii cu pachetul de cafea şi trei garoafe ofilite! S-a dus vremea "roţilor" Anei!

"Ba nu s-a dus deloc! Da' vrei tu musai să te faci mare patron..." La urma urmei, ce era rău în ideea de-a spori prosperitatea familiei? Nimic, evident! Nimeni nu comenta, nimeni nu avea întrebări de pus...

- Am hotărât să angajez nişte oameni. La urma urmei, tragem toţi ca apucaţii zi-lumină şi uite că nu facem mare chestie! Să-i mai punem şi pe alţii să muncească pentru noi! O să le dau un salariu oarecare, cât mai mic evident, o să-i verific pe nepusă masă şi-o să dau cu ei de toţi pereţii!

Bine, bine! Nu trebuia să ridice vocea aşa! Se înfuria anapoda chiar înainte de venirea păunului! Şi cum bănuia că, nasul lui fiind mult prea sus pentru orice tip de prăjină, puştiul o să facă câte-o gafă la cinci minute, tăticul lui trebuia să fie calm şi seren ca o zi de primăvară! Aşa că deturnă discuţia înapoi, spre chioşcuri:

- Şi pe unul din ele îl umpli cu ghivece, nu?

- Bineînţeles! Depinde însă de tine, când o să fac mişcarea asta.

- ... De mine?

- De tine şi de momentul când o să pleci de la Mugurel.

- ... Ce-are-a face asta cu mine?

- Ai să pricepi atunci când o să-l anunţi că pleci de la el. Oricum, Roberto, ţie îţi angajez asistent la Dorobanţi. Că n-o să mă pot împărţi între atâtea locuri.

Fratele lui era extrem de serios:

- Şi cu Oborul ce faci?

- Păi ştii ce fac? Anunţ, plin de tristeţe, că mă văd nevoit să-l vând. Că mă doare sufletul după el, că e o locaţie excelentă, da' n-am încotro. Şi-o să-l dau cu tot cu datorii! Că de-asta-i bine să ai renume de om serios, care nu toarnă gogoşi şi nu trage-n piept pe nimeni!

- Şi după ce-l cumpără şi-l deschide, nu constată că a luat ţeapă?

- Treaba lui! Locaţia e bună, e în mijlocul intersecţiei şi ar putea merge foarte bine; da' eu n-am să-i spun cum să facă să scoată bani cu el!

Mămica lui nu-şi mai putu stăpâni curiozitatea:

- Auzi, Ioane? Da' tu de ce nu faci bani cu el?

- Pentru că am în plan să-l vând! Cu banii de pe el, iau două din chioşcurile de la Maica Domnului. Acum înţelegi?

Evident, înţelesese! Deşi, după părerea lui, beneficiul va fi cam acelaşi - doar angajaţii mai mulţi...

- Ia, că e şapte fix şi aud un motor apropiindu-se!

Tăticul lui se ridică; Ileana redevenise stacojie şi căuta cu încăpăţânare o scamă pe fustă. Roberto mustăcea, Marcel zâmbea, Gabriela strângea deja copiii în jurul mesei... Hohotul de râs îl făcu să întoarcă imediat capul:

- Io-te la el!

Mirela şi mămica lui se grăbiră să se ridice; replica veni imediat:

- Staţi acolo, mă, că vă vede! Las' că-l vedeţi şi voi când intră!

Ce naiba văzuse, de râdea în halul ăla?

- ... Mă, Florentine, dacă-ţi zic că a venit cu limuzina lu' mătuşi-sa, mă crezi?

Începu să râdă, amintindu-şi discuţia despre şofer, limuzină şi lăţimea străzii:

- Te cred...

Acum surioara lui era "opărită" de-a binelea!

- ... Şi cu jobenul şi bastonul aurit. Ăsta-i ţicnit de-a binelea! Da', mă rog: gusturile nu se discută. Mă duc să-l întâmpin.

Oo! Ioan Manolache ieşea din casă şi se grăbea să-i deschidă poarta păunului mucios? Păi căsătoria era gata aranjată! Mai era de stabilit doar data şi de băut rachiul! De-aia era Ileana atât de transformată... Uşa casei rămăsese larg deschisă; auzea vocile apropiindu-se şi începea să înţeleagă cuvintele...

- ... Bambinei.

- Da, mi-a zis să iau maşina ei, că oricum de la matale mă duc direct la ea, la sindrofie. Şi-a zis că poate beau un pahar cu vin cu matale, şi să nu vin cu maşina mea.

- Păi tu conduci?

- Da. Am un Mercedes.

- Da' carnet ai?

- Am şi de-ăla.

Auzi uşa închizându-se. Nu se grăbi să se întoarcă: imaginându-şi înfăţişarea păunului cu joben şi baston aurit, riscul de-a bufni în hohote de râs era enorm...

- ... Păi dacă tu şofezi de la vârsta asta, la 30 de ani ce mai faci?

Crin începu să râdă:

- Oi găsi eu ceva de făcut! Nişte transporturi de flori, sau îmi iau licenţă de pilot... Mă descurc eu!

Tăticul lui ridică puţin tonul vocii:

- Crin, băiatul lu' Florică.

Evident, se întoarseră cu toţii spre musafirul lor. Care le spuse, politicos şi deloc emoţionat, un "bună seara" ferm. Răspunseră cu toţii pe măsură; apoi începu "plimbarea" pe la scaune:

- Pe nevasta mea, Lăcrămioara, cred c-o ştii.

- Sigur! Sărut mâna.

- Să trăieşti, maică! Tii, da' ce mare te-ai făcut!

- M-am făcut, bre! Că tata n-are decât vreo doi metri, aşa...

Râdeau toţi; apoi turul mesei continuă cu Roberto, Marcel, el şi Nicuşor.

Îl uimi un pic felul drept de-a privi al puştiului; atunci când dăduse mâna cu el, ochii negri nu încercaseră nici să-l convingă într-o clipită să-şi încurajeze sora să se mărite cu el, nici să-l roage să nu-l alerge prea tare dacă Ileana va spune "Nu". Pur şi simplu Crin îl privise drept, ca pe un om cu care făcea cunoştinţă; îi strânsese scurt mâna şi cam atât. Viitoarelor lui cumnate le sărutase mâna, galant. Iar când ajunsese la Ileana se fâstâcise... Sigur, şi sora lui era fâstâcită toată! Îi venea să râdă văzându-i cum schimbau ocheade...

Crin fu aşezat lângă Nicuşor; adică în faţa Ilenei. Tăticul lui îşi reluă locul în capul mesei şi... Şi gata; se deschisese discuţia despre flori. Deci acum se vor putea privi în voie: era de-ajuns ca unul să-l întrebe pe celălalt ceva despre afaceri sau îngrăşăminte pentru pansele. Numai că Ileana tăcea, Crin se angajase în discuţii cu viitorul lui socru...

... Ochişorii surorii lui se mai ridicau uneori, pe sub sprâncene, şi-l măsurau scurt pe păun... În sfârşit! Mămica lui se ridică, zâmbind:

- Ia să pun eu masa...

Toată partea stângă a mesei se ridică prompt; rămăseseră doar ei, bărbaţii... Şi-acum să caşte pe furiş: discuţiile tehnice despre afaceri îi provocaseră dintotdeauna o stare de somnolenţă.

Ioan

Da; una peste alta, el era mulţumit cu aşa ginere.

Îl studiase pe îndelete toată seara; pornise discuţia despre flori şi-i lăsase pe ei să vorbească, ca să-l poată "evalua" în linişte. Avusese impresia că Roberto se înţelesese foarte bine cu Crin; nici Florentin nu se dăduse în lături de la a discuta piaţa florilor. Iar păunul, deşi părea extrem de înfumurat la prima vedere şi un pic cam prea axat pe partea "veselă" a vieţii, tocmai îi demonstrase că Florică îl luase de multe ori la firmă, el învăţase multe lucruri despre afacerile cu flori şi era şi isteţ foc. Sigur, era şi un pic cam prea deschis în exprimare - că nici în momentul ăsta nu-i permisese să-l "nenuiască" la pertu! Dar trecea peste asta - pentru că, în timpul cinei, surprinsese multe ocheade - când ale lui, când ale ei...

Ileana nu se grăbise să se retragă în camera ei imediat după cină. Ba chiar lăsase deoparte ruşinea şi mai deschisese şi ea gura din când în când! Aştepta acum ca ea să-l abordeze direct; o privea, încercând să o facă atentă şi să-i transmită ordinul...

... În sfârşit! Mezina îi întâlni privirea şi deveni foarte atentă la comanda ochilor lui. Îl privi pe Crin, apoi reveni la ea; obrajii ei roşiră uşor, mâinile coborâră sub faţa de masă... După fix cinci secunde, Florentin îşi încheie fraza; Ileana ridică drept capul şi-l privi, veselă, pe Crin:

- Şi cu şcoala cum merge?

Uite că roşise şi el! Evident, nu-şi mai lua ochii de la ea şi n-avea răspuns la asemenea întrebare, trântită în toiul discuţiei despre flori! Numai că momentul de blocaj dură doar două secunde; păunul clipi repede de două ori şi-i răspunse:

- Bine. Diriga spune că trimestrul ăsta îl termin cu medie peste opt.

Peste opt? Uau! Dacă n-ar fi ştiut că erau banii lui Florică la mijloc, mai să-l lege cu cătuşele de scaun - să nu mai plece bunătate de pretendent!

- Da' totul depinde de teze.

- Şi eu sunt un pic îngrijorată de tezele astea. Mai ales aia la mate.

- De ce? Materia nu-i aşa grea.

Ileana începu să râdă:

- Sigur, cum să nu! Aşa pot să-ţi zic şi eu că materia la română nu-i grea!

Crin începu şi el să râdă:

- Ba e filosofică rău...

Şi uite cum râdeau ei ca doi smei, cu ochii "ancoraţi" în ochii celuilalt... "Ehei, Florică, pregăteşte-te de multe cristale Swarovsky!" Ăsta era gândul care-i venea în minte şi care-l făcea să râdă... Crin fu primul care sesiză că "pauza de râs" se cam lungise:

- Da' lasă, că ne-om descurca noi cumva!

- Bineînţeles!

Îl văzu ridicându-se:

- Sărut mâna pentru masă. Eu nu mai stau, că ştiu ce zile grele vă aşteaptă de mâine dimineaţă încolo.

- Da' mai stai! Oricum nu ne culcăm înainte de zece!

- Nuu, nea Ioane! Nu vreau să abuzez de ospitalitatea matale.

OK! Se ridică şi el:

- Dar asta te obligă să promiţi că nu-mi vei refuza următoarea invitaţie la cină!

- Mă obligă, firește! Deci n-o voi refuza!

Daa, puştiul era tare fericit de modul cum decursese acea cină! Ia să-l conducă spre uşă:

- În condiţiile astea, te las să te-ndrepţi spre sindrofia mătuşi-tii.

- Ei, mă duc doar un sfert de oră, ca să nu se supere! Mâine trebuie să fiu la liceu la opt jumate, şi mai am de scris un referat.

I-auzi! Păi băieţaşul ăsta era mai serios decât şi-l imaginase el, cu indulgenţa de rigoare! Adică se ducea să ciocnească un pahar cu Bambina ca să n-o supere, după care se zorea acasă pentru că avea de făcut un referat? Şi nu va sta până la 2 noaptea "pe net" pentru că mâine dimineaţă, la opt jumate, începeau orele la liceu? Era mult mai serios decât toate "variantele de Crin" care-i trecuseră lui prin minte! Banii lui Florică nu se duceau spre buzunarele profesorilor, ci spre joben şi baston! Că aşa băiat merita aşa "trataţie"! Crin se întoarse spre sufragerie:

- Sărut mâinile. La revedere.

Copiii lui îl salutau total dezorganizat! Dar, deh - nu erau la armată, să răcnească-n cor, nu? Tânărul se încălţă; întinse ferm mâna:

- Mă bucur mult că mi-ai făcut vizita asta.

- Bucuria este de partea mea. Sunt onorat de invitaţia matale.

"Aah, nu vii tu cu Florică, să te pună pe şine şi să nu-ţi mai dai singur cu stângu-n dreptu'?!" Zâmbi în continuare:

- Cred că săptămâna vitoare, aşa, te sun să te anunţ ora şi ziua.

Tânărul era mirat... Începu să râdă:

- Păi n-ai zis că mai vii pe la mine?

- Aa, sigur că da!

- Atunci te sun săptămâna viitoare.

- Sigur, nea Ioane!

- Transmite-i salutări lu' taică-tu şi mătuşi-tii.

- Negreşit.

- Pa, Crine.

- Toată stima!

Şi se îndepărta păunul, călcând pe ouă cu paşi de pinguin... Ptiu! - că-i devenise drag băieţaşul ăsta!

Florentin

Gata: Elvis părăsise clădirea! Gândul îl făcu să râdă; îşi acoperi grăbit gura cu palma...

- Ce-i, maică?

Mămica lui îl privea urât: adică ce-i venise, de râdea aşa de logodnicul Ilenei? Şopti complice:

- La sfârşitul concertelor lui Elvis Presley, după ce-şi făcea omu' bisurile, formaţia continua să cânte iar el o ştergea parşiveşte prin spate. După care apărea prezentatorul show-ului şi anunţa: "Doamnelor şi domnilor, Elvis a părăsit clădirea". Ca să ştie oamenii, să nu-l mai aştepte ca fraierii şi nici să nu se-mbulzească la uşă la autografe...

Gestul fu concludent: "Mai dă-te-ncolo, cu glumele tale!" Mezina fu privită cu subînţeles; şi cum mama şi fiica se înţeleseseră întotdeauna foarte bine, văzură cu toţii aprobarea scurtă cu capul, obrajii roşii ca focul... Mămica lui îşi făcu semnul crucii şi se ridică:

- Ia să aduc eu scrumierele alea...

Că doar urma discuţia, nu? Uşa se închise; yala se încuie. Tăticul lui se aşeză şi-şi aprinse o ţigară:

- Şi ăsta a fost Crin al lu' Florică. Mie mi-a lăsat impresia unui băiat foarte isteţ.

Roberto răspunse imediat:

- Este foarte isteţ; îl duce mintea, răspunde imediat şi se vede că ştie piaţa şi mersul afacerilor pe de rost.

- Asta-i bine; asta-mi place. Avusesem impresia că e un răsfăţat pe care-l ţine taică-su acasă-n puf. M-am convins azi că a fost băgat bine-n secretele afacerii cu transportul florilor.

- Şi nu numai. M-a dat pe spate când mi-a socotit, din trei vorbe, profitul mediu al chioşcarului fără relaţii. Şi l-ai auzit cu ce uşurinţă a turuit tot lanţul de firme-căpuşă pe care l-a construit mătuşi-sa cu toate neamurile ei?

- Da. Ceea ce demonstrează că ne vede deja în neamul lui, de vreme ce "a dat tot din casă". Asta mă conduce automat la o întrebare: Ileano, tu ce zici?

Ileana nu zicea nimic, evident! Întrebarea era prea... vagă. Tăticul lui începu să zâmbească:

- Îţi place de el?

Obrajii stacojii, privirea sub faţa de masă, răspunsul prompt:

- Da.

- Şi-ţi surâde ideea să te măriţi cu el?

- ... Păi... Da...

Gata! Mirela şi Gabriela aplaudau, Roberto zâmbea cu ţigara între buze, mămica lui îşi pocnea degetele a "iarăşi joc la nuntă", Luminiţa mai că nu se arunca la propriu de gâtul mezinei... Şi el zâmbea; îşi privea lung sora şi zâmbea...

Surioara lui era... Era ceva cu ea; nu ştia ce, pentru că-i străluceau ochii de fericire şi fremăta toată. Dar era ceva cu ea.

Ana-Maria

Aa, gata? Se terminase cina? Era şi timpul - la nouă jumate, ea schimba bebica iar el abia descuia uşa! Dar, cât mâncaseră, cât discutaseră cu acel Crin, cât mai discutaseră după plecarea lui... Se justifica!

- Bine v-am găsit.
- Bine-ai venit!

Florentin le sărută pe amândouă şi se aşeză pe marginea patului:

- Gata: a fost prezentat.
- Şi Ileana ce-a spus?
- Stai să-ţi povestesc! A apărut la şapte fix, punctual, ferchezuit, în costumul Armani şi cu bastonul fâlfâind pe dreapta.

Bufni în râs: stilul ăla de exprimare era teribil!

- Tata a încercat să-l ia un pic peste picior, dar puştiul a făcut faţă cu brio tuturor încercărilor la care a fost supus. Dacă Roberto a spus că l-a dat pe spate când i-a demonstrat cât de bine se pricepe, de fapt, la afacerile cu flori, îţi dai seama...
- Iar Ileana ce-a spus?
- Aa, s-au tot privit pe sub sprâncene. Până la urmă, tata i-a aruncat o uitătură uite-aşa, iar ea l-a abordat direct pe Crin, pe teme de şcoală. Evident, erau foarte veseli: se priveau şi râdeau ca doi mânji... După care el s-a scuzat şi-a plecat, pe motiv că mâine e 1 Martie iar ai mei trebuie să se odihnească. După plecarea lui s-a vorbit, fireşte, despre el! Iar când tata a întrebat-o ce părere are, dacă-i place de el, ea a spus că da. Şi-atunci a întrebat-o: "Îţi surâde ideea să te măriţi cu el?" Iar ea a spus: "Păi... da."
- Atunci totul e perfect, nu?
- O fi perfect; dar eu o simt totuşi încordată. Parcă are ceva pe suflet; ceva mic-mic de tot, legat de măritişul ăsta.

Se ridică şi lăsă bebica adormită în pătuţul ei:

- Toate fetele au ceva mic pe suflet când vine vorba de asemenea pas.

Fu imediat prinsă în braţe:

- Şi tu ai avut ceva mic-mic pe suflet?

Aprobă, roşind uşor:

- Da, dar nu despre mine era vorba acum. Bănuieşti despre ce-ar putea fi vorba?
- Dac'ar fi după părerea mea de bărbat, cred că nu voia să se mărite acum. Totuşi, are doar 16 ani!
- Şi crezi că se mărită cu el doar pentru că e cine e?
- Nu. Am văzut cum "au sărit scântei" azi. El e frumuşel cu draci, ea e frumoasă de pică... Categoric, 50% din decizie e bazată pe chestia asta. Dar mai sunt şi altele, printre care averea lui, influenţa mătuşi-sii, ideea de-a fi măritată cu nepotul şefei peste mai toate florile din România...
- Şi te îngrijorează aceste "alte chestii"?
- Da. Ileana nu e chiar atât de curajoasă cum pare. În plus, dacă i l-a prezentat tata, sigur se simte presată şi de aprobarea părintească. Mi-e frică să nu fugă mâncând pământul de la nuntă, să ne bage pe toţi în nişte probleme uriaşe.

Of! Ridică scurt din umeri:

- Nu ştiu; tu o ştii cel mai bine! Tu ştii ce-ar putea gândi!
- Îţi dai seama ce-ar însemna să dispară mireasa de la nuntă? Florică va da pe ea o avere iar Bambina se va jura la nuntă, în văzul şi auzul tuturor, că Manolache va rămâne pentru totdeauna clientul ei preferat! Că doar Crin e unicul copil al lui Florică, iar el ştie ce vârstă are sor-mea şi ce principii are tata! Crezi că plănuise s-o mărite la 16 ani? Exclus! Iar el ştie asta! Aşa că, dacă sor-mea face vreuna nefăcută la nuntă...
- Încearcă s-o convingi să vină într-o zi pe la noi. Să stăm de vorbă toţi trei, departe de urechile celorlalţi. Ne ştie deja că suntem discreţi şi nu ne ducem "s-o turnăm"...
- Dar mă ştie cum sunt crescut şi educat. Dacă vreunul din neamul meu are probleme, ştie că-l informez prompt pe tata. Sincer, cred c-o să spună că vine ea "zilele astea" - şi n-o s-o vedem vreodată în faţa uşii!
- Nu ştiu ce să zic... N-are rost să mă duc la ea la liceu, că o pauză de zece minute nu-i de-ajuns pentru discuţii de genul ăsta. Iar ea nu chiuleşte. Nu ştiu cum să facem.
- Poate trec eu pe la ai mei, într-o zi; deşi or să fie şi băieţii acasă, şi ştii cum sunt copiii...
- Auzi? Eu zic s-o inviţi la noi, să discutăm; dacă vrea cu adevărat să se sfătuiască cu cineva, va şti că suntem dispuşi s-o ascultăm şi va veni. Dacă nu...
- Până la urmă, cred că numai asta pot face. Dacă vrea să vină, bine; dacă nu, la urma urmei, e destul de mare ca să se descurce. Ştii ce descurcăreaţă e, când vrea ea?

Îi fură un sărut:

- Ştiu; e o trăsătură a familiei...

Aoleu! Păi şi cele 6 săptămâni de după naştere?

- ... Mm, când se fac 6 săptămâni?
- Nu azi, te asigur. Hai să mâncăm.
- Te rog, nu mă obliga să mă îndop! Şi-aşa mă cam strâng pantalonii...

Începu să râdă:

- Atunci hai să-mi ţii de urât.
- Păi tu n-ai mâncat?
- Încă nu.
- Să nu-mi spui că m-ai aşteptat!
- Nu.
- Fetiţa noastră a fost chiar atât de cicălitoare?
- Mai degrabă ocupată cu mămica ei. Am scos şi lapte...

Ajunseseră pe hol, iar acum Florentin o opri pur şi simplu...

- Hei! Ai înebunit?
- Da! Mi-e foarte sete şi m-am decis să gust nişte fulgi cu lapte. Laptele mai întâi!

Era nebun! El râdea, încercând să-i dea jos bluza; ea râdea, încercând să-şi păstreze bluza... Erau nebuni!

Ioan

Ei bine? Ce părere avea Lăcrămioara lui despre noul ginere?

- Măi Ioane, eu cred că o să fie bine.
- Şi eu sunt de aceeaşi părere.

... Şi gata? Doar atât? Lăcrămioara se aşezase comod şi închisese ochii. Semn că se culcase. Închise şi el ochii...

Deci era de acord cu decizia lui de a-şi mărita fata, la 16 ani, cu băiatul lui Florică. Până la urmă păunul-pinguin "corespundea cerinţelor"... Bufni în râs; un râs zdravăn, sănătos... Nevasta lui chicotea...

1 martie 2004 - luni

Florentin

Descuie uşa şi intră, oftând greu: abia-şi mai simţea picioarele! Ana se grăbi să-l întâmpine:

- Ei, bine-ai venit! Ce-i cu tine?
- Sunt cam pe trei cărări, aşa...
- Zi grea, nu?
- Infernală. Şi 1 Martie, şi luni: îţi dai seama câţi minori nehotărâţi au venit să cumpere flori "pentru doamna"?
- Îmi dau seama câte "doamne" au elevii claselor 5-8!
- Vorba lui Guţă: "fără număr"!
- Hai să-ţi încălzesc mâncărica.
- Mm, ce bine te exprimi! Mă duc să mă schimb şi să-mi pup şi eu bebica!
- Fă un duş, răcoreşte-te, linişteşte-te...

Aprobă, intră în baie şi se opri: şi totuşi... Reveni în bucătărie:

- Am o idee care s-ar putea să te supere...

Nici o şansă ca Ana să se mai supere acum! Soţia lui zâmbi:

- S-o auzim!
- Dat fiind faptul că el a făcut ture duble cât am fost eu "în naşteri" iar azi e primul lui "1 Martie" ca salariat, parcă m-aş duce să-l ajut.
- Păi să ştii că nu-i o idee chiar rea. Dacă simţi că mai poţi face faţă şi adolescenţilor cu multe profe la liceu...
- Nu te superi?
- De ce să mă supăr? Cât lipseşti tu, am o grămadă de treabă!
- Iar ai treabă? Tu în fiecare zi ai treabă!
- Dacă am, am!
- Ce treabă mai ai şi azi, în afară de bebică şi odihnă?

Ana începu să râdă:

- Am de strâns prin casă; am de călcat, de spălat...

Dădu s-o contrazică ferm, dar ea continuă:

- Şi, bineînţeles, am de făcut o prăjitură delicioasă...

N-o putea răzgândi nici chiar dacă o obliga să promită că nu va mişca un pai! Aşa că decise să zâmbească şi să-i fure un sărut:

- Dacă zici tu... Fac un duş, mănânc şi plec.
- OK. Eu încălzesc mâncarea.

Aşa era perfect. Şi uite că, până la urmă, "marile schimbări" care îl speriaseră înainte ca Florentina să se nască nu erau chiar atât de mari. Zâna lui îşi găsea întotdeauna timp şi pentru el, şi pentru ei doi...

Ana-Maria

Gata: Florentin plecase la florărie. Aşa era de 1 Martie: clienţi mulţi, vânzare mare... Păcat că nu era vânzarea lor, ci a lui Mugurel; dar asta se va rezolva, până la anul!

Bufni în râs şi se grăbi spre frigider: va începe cu prăjitura, că cine ştie ce mare dezastru se întâmpla la florăria lui Mugurel şi se pomenea cu Florentin acasă peste vreo oră!

Mm, ce bine era aşa, cu laptele în biberon! Bebica dormea dusă, ea se odihnea bine noaptea, avea timp să-şi facă toate treburile prin casă... Nici nu renunţase la alăptat... Ce mai: era o mămică fericită!

Lăcrămioara

Hei! Ăla nu era Florentin?... Ba chiar el era! Se grăbea spre florărie! Dar de ce? Reveni în chioşc, încruntată:

- Oare ce-o mai căuta fi-miu la florărie şi după-amiază?
- Păi dacă e 1 Martie, presupun că se duce să-l ajute pe băiatul ăla.
- Da' de ce-l mănâncă pe el în fund să se ducă să facă ore suplimentare, în loc să stea acasă cu nevasta şi copilul? Ce, crede că-i mai dă Mugurel nişte prime?
- Nu, tanti. Poate se gândeşte că şi băiatul ăla a făcut ture duble, cât a fost Ana la maternitate.

Aoleu, aşa era! Zâmbi slab:

- Io-te, că pe-asta o uitai. Ai dreptate! Săracul băiat, îţi dai seama ce-o fi acum în mintea lui? Singur printre atâţia clienţi grăbiţi şi nehotărâţi...
- Lasă, că se duce Florentin şi-l scoate din bucluc.

Corect! Îşi privi lung nora...

- Auzi? Ia lasă tu totul baltă şi du-te până la Ana! Că am avut impresia că fi-miu era cam prea îngândurat. Să nu se fi certat căpoşii!

Mirela se grăbi să se ridice şi să iasă. Ocupă ea locul pe navetă: chiar dacă Florentin şi Ana se înţelegeau extrem de bine, voia să fie sigură că aerul neatent al băiatului ei nu se datora unei "divergenţe de opinii" în familie.

Ana-Maria

Soneria începu să piuie. Şterse repede făina de pe mâna dreaptă şi descuie. Mirela începu să râdă:

- Io-te la ea! Soacră-ta se dă de ceasul morţii, că poate v-aţi certat, iar tu faci dulciuri!
- Păi ce să fac şi eu, cât mi-e bărbatul "la război"?!

Cumnata ei se grăbi să intre:

- Cum e? Ce mai faci?
- Ce să fac: prăjituri!
- Eei, aşa da mămică! Ai timp pentru toate!
- Păi dacă în zece minute umplu biberonul iar ea doarme trei ore, eu cu ce să-mi omor timpul liber?!
- Bravo ţie! Eu n-am reuşit să dorm opt ore-n cap decât după ce l-am înţărcat pe George iar el a cerut, într-o seară, să doarmă la mamaia-n pat. Tu eşti regină!
- Dacă zici tu...
- Ia: ce face? Chiar doarme?

Arătă spre dormitor; Mirela se grăbi să-şi privească finuţa şi reveni în bucătărie:

- Doarme dusă. Mă, da' ce-a mai crescut!
- Păi ce altă treabă are?!
- Să murdărească pamperşii, de exemplu?

Râdeau amândouă...

- Deci sigur nu te-ai certat cu Florentin?
- Foarte sigur. Da' ce-ţi veni?
- Tanti Lăcrămioara l-a văzut trecând spre florărie. Şi era aşa de îngândurat, a trecut fără măcar să ne arunce o privire, că a crezut că v-aţi certat!
- Nu ne-am certat deloc. Cred totuşi că voia să se ducă şi nu prea.
- Adică?
- Adică i-ar fi plăcut să stea acasă, cu noi. Dar s-a gândit la Ovidiu şi şi-a dat seama că n-o să facă faţă singur. Şi cum şi puştiul e drăguţ şi săritor la muncă, s-a simţit dator să se ofere măcar...
- Aşa-i el!
- Tu ce faci? La muncă?
- La muncă.
- Situaţia e neschimbată?
- Aia cu bebeluşa? Bineînţeles! Nu vreau să insist prea mult, ca să nu-l scot din sărite şi să-l văd răcnind şi spărgând prin casă.
- Tu ştii cât să insişti. Oricum, cred că v-ar prinde bine o fetiţă.
- Acum vorbeşti ca o cunoscătoare!

Mirela râdea; totuşi, privirea ei era tristă...

- Hai, nu te necăji! Până la urmă, o să înţeleagă şi el că mai importanţi decât banii şi casele sunt, totuşi, copiii.
- O să înţeleagă. Aseară, la masă, nea Ioan ne-a anunţat "ofi-

cial" că vrea să cumpere chioşcurile alea de la prima staţie şi să angajeze nişte oameni. Şi-a spus că lui Roberto îi angajează "asistent" la Dorobanţi, pentru că el o să fie ocupat cu supravegherea angajaţilor. Îţi dai seama ce nasol i-a căzut la stomac? N-a mai vorbit cu mine toată seara!

- Cu tine? Da' ce-a avut cu tine?

- El mereu are ceva cu mine, de când i-am spus de fetiţă. Probabil bănuieşte că i-am spus şi lu' tanti Lăcrămioara, care i-a spus repede lu' nea Ioan, care i-a dat aseară de înţeles că eu pot să stau liniştită acasă să fac copii, că lui îi angajează asistent. Nu ştiu, Ano; m-am cam săturat să mă tot gândesc la problemele altora! Chiar şi la problemele lui!

- Aşa se-ntâmplă când ai propriile probleme. Şi să ştii că nici n-ai de ce să te gândeşti atât de asiduu la problemele lui! Se gândeşte el destul, stai liniştită!

- Sunt sigură că se gândeşte! Hai, că am fugit! Că tanti Lăcrămioara e singură la chioşc, şi e nebunie mare!

- Bine. Pa!

- Pa!

Mirela se grăbi să iasă; încuie uşa şi reveni la făină: oare câte căni pusese până acum? Evident, le uitase şirul...

Ioan

Apăsă soneria şi încercă să zâmbească: şi-acum să-şi revadă nepoţica... Uşa se deschise larg iar Ana îi salută, zâmbitoare:

- Bună seara. Intraţi.

- Bine te-am găsit. Ce fac fetele?

- Ce să facă; bine. Prăjituri şi "prăjiturele"...

Bufni în râs: i-auzi! Mirosul de prăjitură proaspătă, cu zahăr vanilat şi esenţă de rom, stăruia în toată casa. Mirosul de "prăjitură" de bebeluş nu se simţea deloc - dar era sigur că nepoţica nu putea să nu semene cu mămica în materie de "vrednicie" la "prăjituri"...

Ia uite-o ce veselă era! Extrem de activă, nepoţica lui! Parcă încerca din greu s-o pocnească pe Lăcrămioara peste ochi! Şi cum bunica micuţei nu era foarte "întreagă la cap", bineînţeles că o văzu lăsându-se mai jos, oferindu-se singură la pălmuit... Aa, picea voia să-i ia ochelarii! Sau, mă rog, să vadă ce fel de ochi erau ăia cu sticlă deasupra! Extrem de curioasă nepoţica lui...

Păi să se joace niţel cu ea, să-i dea Lăcrămioara biberonul cu lapte - c-o ştia el pe mamaie că nu putea rezista tentaţiei - şi să se întoarcă la treabă! Erau zile grele pentru ei - dar pline de satisfacţii...

Ana-Maria

Mm, auzea yala răsucindu-se dar parcă-i era prea somn ca să se mai ridice! Aştepta deci... Paşii se apropiară uşor; zâmbi în şoaptă:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

O îmbrăţişare, un sărut...

- Mm, cât e ceasul?

- Nouă jumate. Ar mai fi mers vreo două ore, aşa, dar am zis că se strică ciorba-n oală, de dorul nostru. Aşa că eu am venit acasă; Ovidiu a mai rămas, să-şi facă socotelile...

- Aha! Şi vrei să papi?

- Încă nu; momentan vreau să te strâng în braţe...

Mm...

- ... A mers bine, să ştii.

Ştia: aşa mergea întotdeauna de 1 Martie...

- Şi se pricepe puştiul. A făcut bine faţă efortului fizic şi creator...

Aha! Bun...

- ... La ce te gândeşti?

Deschise încet ochii şi-l privi lung, amuzată:

- Poate n-ai să mă crezi - dar mi-e dor de făcut buchete...

Florentin îi fură un sărut:

- Îţi promit că lunea viitoare, de 8 Martie, te iau la florărie!

Da-da, cum să nu! Se grăbi să-i răspundă:

- Faci nişte glume tare simpatice. Hai să mâncăm.

- Ia-o înainte, cât vorbesc eu cu tata.

Aprobă şi intră în bucătărie: să facă repede câteva sandwich-uri şi să pună prăjitura pe masă...

Florentin

Mm, se rotunjise de tot! Bătu scurt cu palma peste prăjitură:

- Gata: mi-ai pus capacul!

- Eu doar am pus farfuria pe masă; tu te-ai servit!

Sigur, soţioara lui avusese răspunsul pregătit încă de când îl văzuse luând a patra bucată! Adevărul era că se cam calicise...

- Ia hai să ieşim pe-afară zece minute, să se aşeze prăjitura peste sandwich-uri!

- Păi şi cu bebica ce facem?

- O luăm şi pe ea, nu?

Ana stătea pe gânduri...

- Haai, îmbrac-o şi hai să ieşim pe-afară!

- Eşti sigur? N-are nici zece zile...

- Şi dacă ar avea 10 ani, tot n-ai lăsa-o să iasă după ora nouă! Aşa că hai, îmbrac-o!

Soţia lui bufni în râs şi ieşi din bucătărie. Îşi aprinse o ţigară şi ridică puţin vocea:

- S-o faci cochetă; că mergem jos, în vizită la bunica!

De fapt, avea o bănuială; dacă se confirma, atunci se pregăteau serios de nuntă!

Ana-Maria

Mm, ce plăcut era afară! Sigur, era destul de rece; dar aerul acela curat, puternic, sigur o s-o ajute pe bebică să doarmă neîntoarsă!

Florentin o ţinea uşor de mijloc; parcă o îndruma, parcă o sprijinea...

- ... Şi uite cum bănuielile mele se confirmă întru totul...

Ce voia să spună? Soţul ei arătă scurt spre chioşc; întoarse şi ea capul şi văzu... Ptiu, să nu-l deoache! Ăla sigur era păunul! Întrebă, doar ca să-i dea satisfacţia răspunsului:

- El e Crin?

- El. Iar aia care pluteşte prin chioşc şi râde la el cu toţi dinţii e viitoarea lui nevastă.

Daa, acum vedea ea cât de îmbujorată şi nerăbdătoare era Ileana! Parcă avea mâncărici! Când în dreapta, când în stânga, ţup-ţup ca o albinuţă din floare-n floare...

- Şi-acum o să vezi şi tu ce logoree perfecţionată are tipu'.

Corect! Doar mergeau la chioşc, nu? Adică la acea construcţie din termopan de care se sprijinea Crin...

Prima care-i văzu fu soacra ei. La vederea păturicii roz, chipul obosit se destinse într-un zâmbet larg iar femeia se grăbi să iasă în uşa chioşcului:

- Aa, ia uite cine ne vizitează! Mă! Dacă-mi răceşte nepoţica, vai de urechile voastre!

Evident, râdea şi glumea! Dar dacă răcea bebica, gluma nu mai era glumă...

- Bună seara.

- Hai, intră şi stai jos.

- Nu, că nu-s obosită. Şi nu-i aşa grea...

Tânărul îi fu prezentat "oficial" cu mare grabă:

- Ete, Anuţo, el e Crin, băiatul lu' Florică.

Tii, ce se repezise să-i pupe mâna! Evident, gesturi studiate şi stil

de mare cuceritor! Îi zâmbi pe măsură:

- Îmi pare bine de cunoştinţă.

- Şi mie. Mai ales că eu o cunosc acum şi pe nepoţica lu' nea Ioan...

Corect! Foarte frumos lănţişorul primit cadou din partea lor! Rămăsese ţuţ, mai ales la vederea medalionului, şi decisese într-o clipită să nu i-l pună bebicii la gât decât după ce împlinea un an - ca să nu i-l fractureze... Dealtfel se grăbi să deschidă discuţia chiar pe tema aceea:

- Mulţumim pentru cadou. E superb!

- Mă bucur că am reuşit să găsesc un model pe măsura frumuseţii ei.

Într-adevăr, mare specialist în logoree! Se grăbi să continue:

- Dar i l-am pus deoparte, pentru când o mai creşte.

- Evident! E şi periculos, la vârsta ei, cu aşa ceva! Doamne fereşte, se poate strangula cu el!

Şi-acum aflase şi soacra ei ce primise bebica de la Crin. Şi se lămurise şi ea în privinţa tânărului: "corespundea". Se întoarse spre Ileana:

- Şi ce mai faci? Nu ne-am văzut de hăt!

- Daa, de-acu' zece zile, de la maternitate!

Cumnata ei chicotea, veselă. Iar ochişorii ei îi transmiteau că... Nee, ce tot zicea Florentin că Ileana stă pe gânduri? Ba se repezea berbeceşte şi-i venea să-i pună chiar acum cătuşele bietului băiat!

- Mergem în parc?

Da' parcă nu fusese vorba despre mers în parc! Numai că Florentin avea dreptate: n-avea rost să mai zăbovească la chioşc. Dna Manolache avea clienţi, Ileana nu-i mai era de mare ajutor cu tot efortul ăla de a-i zâmbi dulce lui Crin - care bloca jumătate din vitrină şi jumătate din uşă... Ieşi deci din chioşc iar dna Manolache le reaminti:

- Mă, aveţi grijă! Că, dacă-mi răceşte nepoţica, vă fac urechile tocăniţă!

Daa, ştia ea... Mergeau spre parc; Florentin o ţinea în continuare de mijloc...

- Ei bine? Ce zici de cocoş?

- Că e frumuşel şi dezgheţat. Şi mi se pare spontan; adică, ce e-n guşă, şi-n căpuşă.

- Ori e într-adevăr spontan, ori vine cu răspunsurile învăţate de-acasă şi planul făcut în minte.

- Nu putea plănui vizita noastră la chioşc.

- Dar putea prevede întâlnirea cu tine, la un moment dat. Şi şi-a imaginat-o în două variante: cu şi fără bebică. Acum deja se gândeşte la următoarea întâlnire cu tine, pe care el o presupune a fi când vine cu taică-su la tata, să se-nţeleagă la bani şi la data nunţii.

- Va fi dezamăgit.

- Aşa că abia a doua oară când vă vedeţi, o să poţi trage o concluzie.

- Ba să ştii că eu mi-am făcut deja o impresie.

- Iar ea este...?

- ... E un puşti de treabă. Pune prea mult accent pe propria înfăţişare; dar cum nimeni nu-i perfect, iar dorinţa de-a fi cochet nu-i aşa o mare crimă...

- Deci tu îl aprobi.

- Văzând-o şi pe Ileana, da.

- Eu simt o tensiune între ei. Mă rog; el e un pic tensionat, ea e un pic tensionată...

- Îţi aminteşti ce tensiune se acumulase la un moment dat în lift? Mă şi mir că nu i s-au prăjit integratele...

Florentin îi fură un sărut:

- La care dintre tensiuni te referi? Cea dinainte, sau cea de după?

Ah! Evident, roşise toată! Era însă prea târziu să mai riposteze; aşa că răspunse, oftând uşor a aducere-aminte:

- La amândouă... Mai ales la cea din timpul...

Acum fu strânsă uşor în braţe, cu bebică cu tot:

- Pe-aia n-am simţit-o; eram vrăjit, nu mai ştiam de capul meu...

- Ah, încetează! Mă văd toţi vecinii roşie-n obraji ca o fată mare!

- Las' că-i bine! Că prea erai palidă gutuie!

Aa, da? Las' că vedea el acasă! Mergeau în tăcere...

- Eu zic să ne întoarcem - dar prin spatele blocurilor.

- Ca să păstrăm aparenţa pentru Crin.

Florentin aprobă şi arătă spre păturică:

- Ia uite-o ce sforăie!

Într-adevăr, micuţa lor sforăia "ca un om mare"... Bebica se mută în braţele lui Florentin; acum era rândul ei să-l ţină uşor de mijloc...

- ... Ştii, noi trebuie să stăm serios de vorbă despre tensiunea aia.

- Aia dinainte, sau aia de după?

- Aia din timpul.

- OK, vorbim; da' peste vreo patru-cinci săptămâni, aşa...

Aprobă scurt: pentru o clipă, avusese impresia că Florentin intenţiona să treacă peste sfatul medicului! Sau că se gândise la anumite lucruri...

3 martie 2004 - miercuri

Ana-Maria

Mm, ce frumos mirosea bebica lor! A şerveţele Pampers cu levănţică şi cremă hidratantă! Nici urmă de izul de "prăjitură"...

Îu! Ce era aia?... Bufni în râs şi-o sărută pe năsuc:

- Ia uite la ea, ce mare a crescut!

Termină de pus pampers-ul, o mută în pătuţ şi ridică clema albă. Buricelul era bine prins...

Ce să facă cu el? Unde să-l pună? Evident, o să-l păstreze amintire! Dar unde?... Unde putea să-l pună atât de bine încât să nu-l piardă? Abia dacă avea 5 centimetri, cu tot cu clips... Aha! Gata! Ştia!

Scotoci într-un dulap şi găsi o punguţă transparentă, micuţă; puse buricul în ea şi-apoi o lipi cât mai "estetic" pe cartonul de pe peretele din dormitor, după ultima ecografie...

Şi cam atât; nu mai avu timp să-şi contemple "opera", pentru că bebica îi aminti de biberonul din frigider.

Florentin

Descuie uşa, intră şi se simţi imediat prins de mână:

- Bine-ai venit! Vino să vezi!

Măăi, dar ce se întâmplase? Soţia lui nu mai fusese de mult timp atât de entuziasmată! Era tras spre dormitor... Bufni în râs şi-şi rosti primul gând:

- Ce-i? A făcut primii paşi?
- Ei, faci mişto de mine!
- Nu, dar te grăbeşti de parcă a făcut primii paşi.

Fu oprit în dreptul cartonului; degetul Anei indica spre ultima ecografie... Măi, să fie! Îşi trase soţia în faţa lui şi-o cuprinse cu braţele:

- Îţi dai seama cât a crescut?
- O să râzi; dar numai când se întâmplă lucruri majore, importante, îmi dau seama că ea creşte în fiecare minut...
- ... A durut-o?
- Nu; s-a desprins pur şi simplu.
- ... Eşti sigură?
- Când i-am scos pampers-ul, îl avea lipit pe burtică; atunci când i-am pus noul pampers sub fundueţ, am văzut cum alunecă uşurel într-o parte. Fără s-o ating nici măcar cu respiraţia! Crede-mă, n-a spus nici miau!
- Asta-i bine. Şi cum e rana? S-a vindecat?
- Bineînţeles. Am dat-o în continuare cu pudră, să nu se infecteze; dar cred că nu mai era nevoie.
- Lasă, mai bine să fie decât să lipsească...

Privea lung clema albă... Zâmbi slab:

- Ştii că nu l-ai lipit unde trebuia?
- De ce?
- Acolo mai trebuie o poză.
- Ce poză?
- Am eu o poză pe care trebuie s-o fac şi s-o lipesc după ultima ecografie.
- Şi nu-mi spui şi mie ce poză e?
- Nu. O s-o vezi când o s-o lipesc.
- Aa, e surpriză...

Aprobă scurt cu capul şi-o sărută pe păr:

- Hai s-o lăsăm să facă nani.

Reveniră amândoi în bucătărie.

- Cum a fost azi?
- Acceptabil.
- Adică sunt tot mai puţini chiulangii pe la şcoli şi licee?
- De când le-au pus amenzi pentru absenţe, sigur că s-au mai rărit! Dar chiar şi-aşa, a înflorit "comerţul" cu scutiri...
- Te duci şi azi să-l ajuţi?
- Nu; azi sigur n-o să aibă nevoie de ajutor.
- OK. Atunci ce facem azi?
- Începem o socoteală complicată, despre cum merge 1-8 Martie la Florăria Tria?
- Da.
- După care ne jucăm?

Ana aproba, zâmbind... Chiar! Nu se mai jucaseră la calculator de-un car de ani!

4 martie 2004 - joi

Florentin

Ei bine, acum era acum! Oare mămica lui o să treacă peste faptul că tot profitul va intra în buzunarul lui Mugurel? Se opri în uşa chioşcului:

- Săru' mâna.
- Să creşti mare! Intră, ce stai proţăpit acolo?!
- Păi n-aş prea intra, ca să pot să dau cu fuga în caz că te superi...

Mămica lui începu să râdă:

- De ce, Prâsleo? Ce făcuşi?
- Uite, am venit să-ţi cer ajutorul.

Zâmbetul dispăru ca prin minune de pe chipul mamei lui:

- S-a întâmplat ceva cu aia mică?
- Nu, bre.
- Fiu! Mă, de ce mă sperii tu pe mine?
- Eu te sperii? Tu te sperii singură!
- Hai, zi-i! Ce-i?
- Am o problemă la florărie.
- Ce problemă?
- O comandă de 300 de flori de piept.

Şi-acum să fie atent, să fugă imediat cum vedea îndreptându-se spre el corpuri contondente... Da' de unde! Mama lui începu să râdă:

- Aa, păi asta-i floare la ureche! Când trebuie să fie gata?
- Sâmbătă la nouă fix.
- Atunci mâine seară, pe la opt, vin la tine la florărie cu cafea şi răbdare.
- Bine, mămico. Te aşteptăm.
- Aşa! Să te-ajute şi el - că şi el îşi ia salariul din florile alea!

Aprobă şi se grăbi să se îndepărteze: numai de morală nu avea el chef acum!

5 martie 2004 - vineri

Florentin

Cu siguranţă, Ovidiu era îngrijorat. Îşi închipuia probabil că o să apară chiar tăticul lui, care să-i ajute cu florile! Nu-i spusese decât că vor avea un ajutor de nădejde; cum tânărul nu ceruse explicaţii suplimentare, nu i le dăduse. Şi-acum el pregătea trandafirii, zâmbind calm, iar colegul lui tăia voalul şi parcă-i venea să plângă... Uşa se deschise larg; mămica lui îşi anunţă imediat prezenţa:

- Păi bine v-am găsit, mânjilor!

Ovidiu ridică imediat privirea şi începu să râdă:

- Săru' mâna!
- Să creşti mare, maică! Ia fă-te încoa, să-ţi torni nişte cafea! Că fi-miu sigur te-a lăsat "pe uscat" până la ora asta!

Gata: venise uraganul. Acum Ovidiu o să fie foarte fericit, iar el foarte nefericit... Pentru că mămica lui avea un obicei tare prost; când stătea şi împletea la flori de piept, începea să povestească. Despre ce altceva, decât despre trăznăile din tinereţea lui Prâslea?! Dar, la urma urmei, erau povestiri haioase, iar mămica lui avea darul de-a povesti frumos...

- Ia zi-i, maică: ce facem mai întâi?
- Păi florile de piept!
- Şi cu buchetele şi lumânările cum faci?
- Vin eu mâine la şase şi le fac.
- ... Ba facem şi buchetele tot azi, că ştiu eu că mai ai niscai comenzi pentru mâine, de la băiatul ăla drăguţ şi plin de bani. Şi le facem şi pe-alea. Şi tot azi îţi pregăteşti şi materialele pentru lumânări.
- Stai, bre, să facem mai întâi florile astea - şi pe urmă mai vedem noi ce-om face!

Mămica lui se aşează pe scaun:

- Cum zici tu, Prâsleo!

Evident, Ovidiu chicotea...

- Şi, ia zi-i; ce model vrea clientul?
- Mai ţii tu minte filmul ăla, "Pisica albă, pisica neagră"?

Mămica lui îl privea lung... Brusc, întrebarea fu rostită pe un ton foarte serios:

- Mămicule, sper că nu-ţi baţi joc de vreunul de-al nostru!
- Nu, bre! De nişte românaşi care s-au apucat să vorbească în engleză pe sub nasul meu, ca să nu-i înţeleg ce zic!
- Ete, tâmpiţii! Ia fă tu un model, ca să ştiu de unde m-apuc şi pe unde-o să termin...

Bufni în râs şi se apucă să facă modelul. Mămica lui îl privea cu atenţie...

- ... Nu aşa, maică! Aaoleuu!

Şi uite cum îşi făcea singurică modelul...

- ... Aşa le-au vrut?
- Un pic mai boccii; da' dacă insişti matale să le facem aşa frumoase...

Bun; modelul fusese aşezat pe tejghea, ca inspiraţie. Iar mămica lui începu să râdă:

- Ştii ce urmează; aşa-i?

Aprobă cu capul, râzând:

- Dă-i bătaie!

Iar mămica lui începu să povestească...

6 martie 2004 - sâmbătă

Florentin

... Şi gata! Sprijini lumânarea în glastră, făcu un pas în spate...

Măi, să fie! Cine-l deranja la opt jumate? Aa, Mugurel! Se grăbi să tragă zăvoarele şi să deschidă uşa mare, grea:

- Bună dimineaţa.

- Neaţa. Ce-i cu tine aici, la ora asta? Ai aprovizionat şi te-ai gândit că n-are rost să mai aţipeşti o oră-două?

- Am avut o comandă pentru nuntă.

- Aa, ia s-o văd şi eu!

Prea bine! Alea erau lumânările, evident; lâgă ele erau buchetele, la fel de evident. Iar pe pervaz, pregătite, erau cutiile cu florile de piept...

- Şi-acolo ce-i?

Desfăcu o cutie. Mugurel privi lung trandafirii cu sclipici şi deveni foarte serios:

- Câte sunt?

- 300.

Acum era privit ca un extraterestru cu 300 de ochi...

- ... Ai făcut-o singur?

- Era imposibil; am făcut-o în trei.

Şi-acum şeful lui o să se gândească la Ana, care împletise - sărăcuţa! - flori ţinând şi copilul la ţâţă...

- ... La cât le-ai scos?

- După primele socoteli, vreo 25.000. Da' le-am dat la 40.000.

Şi-acum şeful lui socotea...

- ... Auzi? Da' de ce mi se pare cunoscut modelul ăsta?

Uşa se deschise larg. Recunoscându-l pe ginerică, răspunse în romanes:

- Dat fiind că a venit deja clientul să le ia, mă grăbesc să fiu sincer: din "Pisica albă, pisica neagră".

Mugurel zâmbi strâmb; tânărul părea foarte grăbit şi emoţionat:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

- Sunt gata?

- Da. Vă ajut cu ele, până la maşină?

- Nu, mă descurc! Astea sunt?

Aprobă cu capul. Evident, clientul-ginerică voia să vadă marfa înainte să dea şi restul de bani...

- Vaai, da' au ieşit superbe!

Ridică scurt din umeri:

- Vă ajut, totuşi; că sunt grele!

- Nu-nu, lăsaţi! Haideţi să le achit întâi...

Aşa! Perfect! Primi bonul şi restul de bani, îi scoase bonul fiscal şi i-l întinse. După care încercă să pară atât de lezat de cele două refuzuri încât să nici nu se mai gândească să-l ajute cu cutiile alea grele şi cu lumânările... Şi gata. Se uşchise la nuntă. Perfect! Reveni spre Mugurel:

- Treaba merge bine. 1 şi 8 Martie au picat perfect anul ăsta!

- Ştiu. Ăla e un client fidel?

- Nu; azi l-am văzut a doua oară-n viaţă.

- ... Aha! Iar alea?

- Comanda pentru clientul meu fidel.

Mugurel le privea lung... Zâmbi:

- La ocazii de-astea festive, nu-l mai trimite pe şoferul cu Dacie; trimite o dubiţă.

- ... Şi tu când mai aprovizionezi?

- Păi am aprovizionat deja. Am fost în piaţă de dimineaţă, am cumpărat florile şi-am vorbit cu băieţii să mi le ţină la ei, la frigorifică. Mă duc să le iau imediat cum apare Ovidiu.

- ... Păi de ce te-ai mai dus de dimineaţă atunci?!

- Ca să prind preţ bun. Că ăştia-s ca vampirii: se-aruncă la bani.

- ... Auzi? Se zvoneşte, prin breaslă, ceva despre soră-ta şi un nepot al Bambinei...

- Da, Crin al lu' Florică.

- ... Cică se pregătesc să se ia.

- Încă nu. Mă rog; ei s-or pregăti! Da' tata şi cu taică-su se pregătesc mai greu, aşa...

Mugurel tăcea mâlc; decise să-l lămurească dintr-o suflare:

- Abia s-au cunoscut "oficial", acu' vreo trei zile. Îi mai lasă să fiarbă vreo lună, după care beau rachiul şi cumpără rochia de mireasă. Da' întâi le pun răbdarea la încercare.

- Aha! Se-aude că Bambina o să facă preţuri speciale pentru taică-tu.

"Aha, deci aici voiai tu să baţi!" Ridică scurt din umeri:

- O face! Depinde cât de mult ţine la nepotul ăsta!

- Ţine; că unu' singur e Florică - şi un singur băiat are!

Gata; se săturase de apropourile alea! Se apropie de tejghea:

- Oricum, dacă-i face, îi face lu' tata şi-atât.

- Nici nu mă gândeam că o să-mi facă mie, prin tine!

Se răsuci pe-un călcâi:

- Şi-atunci la ce te gândeai?

Ochii negri îl priveau lung, serioşi... Aa, la asta se gândise Mugurel! Clătină scurt capul:

- Nu; eu căcaturi de-astea nu fac. Să ţi le facă Ovidiu, dacă l-o duce mintea într-acolo; da' eu, dacă vreau musai să mă umplu de bani, mă duc şi vând la tata. Că-şi mai ia patru chioşcuri - şi-aş avea unde.

Scoase fişele şi le trânti sonor pe tejghea: io-te ce se gândise Mugurel! Că o să cumpere flori ieftine, fără acte, şi-o să se-mbogăţească vânzându-le la Florăria Tria!

- Degeaba te superi; astfel de lucruri trebuiesc lămurite de la început.

- Te-am tras eu vreodată-n piept?

- Nu. Da' la cât merge garoafa-n piaţă şi la cât o dă Bambina la rude, tentaţia e mare.

- Când o să vreau să mă îmbogăţesc, n-o să mă folosesc de florăria ta; o să-mi fac florăria mea.

Mugurel tăcea; el revenise spre fişe... La naiba, că nici n-avea ce scrie-n ele! Şi-n plus se înfuriase şi mai şi, pentru că îl luase gura pe dinainte şi tocmai îi dăduse şefului lui un indiciu apropo de preavizul de anul ăsta! Le azvârli deci înapoi în tejghea şi se grăbi spre camera din spate: măcar să nu-i mai vadă moaca!

- ... Vezi, că am plecat.

- Bine.

- Mă grăbesc să-ţi pregătesc un cadou frumos de 8 Martie.

Hei! Se trase imediat, să-i vadă mimica feţei, dar Mugurel nu încercase "să-l înţepe". Pur şi simplu se ducea să-i pregătească un cadou! Probabil un alt plic, o altă primă...

Cine ştie; poate-l speriase gândul că, o dată cu încuscrirea dintre Manolache şi Florică, angajatul lui preferat o să se zorească să-şi deschidă florărie! Sau să-l tragă-n piept cu nişte flori fără acte! Ambele variante erau, totuşi, posibile în condiţiile în care el ar fi devenit brusc conştient de oportunitate... Şi mai avea şi clientul ăla, care cumpăra buchete "cu dubiţa"...

Eei, nu se supărase pe el! Aşa era Mugurel; mai... "direct" în exprimare. Dacă voia să spună ceva, spunea; iar gândurile şi le rostea fără să ezite, tocmai ca să lămurească lucrurile chiar de la început. Chiar dacă de data asta se exprimase doar "din priviri", era bine că se lămuriseră amândoi iar conflictul era stins!

Acum îi venea să zâmbească; şi totuşi, în cursul acestui an, se va duce la sediul firmei şi-l va anunţa pe Mugurel că până la urmă îşi deschidea florărie...

Ana-Maria

Mm, ce plăcut era afară! Abia se aşezaseră pe bancă; copacii foşneau uşor iar bebica abia aştepta să adoarmă...

- Mâine seară o scoatem în cărucior.

- Păi mâine vreau s-o scot ca lumea-n parc, de dimineaţă.
- Ce înţelegi prin "ca lumea"?
- S-o pun în căruţ şi să facem o tură de parc.
- Mai bine staţi pe-o bancă, la umbră. Încearcă să nu depăşeşti o jumătate de oră.

Aprobă grăbită...

- ... Azi, Mugurel a venit să mă întrebe în ce măsură înrudirea noastră cu neamul Bambinei m-ar putea determina să-mi vând propriile flori, fără acte, în florăria lui.

Se încruntă scurt:

- Şi nu l-ai pocnit?
- Nu; era prea de dimineaţă şi nu-mi băusem cafeaua. În plus, mi-am amintit că e genul care discută deschis asemenea probleme.
- Eu l-aş fi pocnit fără regrete.
- A plecat anunţându-mă că-mi pregăteşte o surpriză de 8 Martie.
- Dacă nici acum nu l-ai
- A vorbit serios. Chiar îmi pregăteşte ceva.
- Vezi să nu-ţi pregătească vreun spion, sau o concediere mică!
- Nuu, nici o grijă!
- Nu fii atât de sigur. Ovidiu s-a prins acum cam "cu ce se mănâncă" job-ul ăsta. Iar tu ai devenit un fel de ameninţare pentru el. Trebuie să fie vigilent cu tine; asta-i o altă bătaie de cap pentru el. S-ar putea
- S-ar putea să stea cuminte şi să mă suporte, şi pe mine şi ameninţarea aia de care spui tu, pentru că sor-mea se mărită cu nepotul Bambinei. Şi speră "să pupe" şi el niscai flori la preţ ruşinos de mic; măcar de-un transport-două, acolo...
- ... Cum crezi tu!
- În plus, eu abia aştept să mă dea afară! Ştii tu de ce...

Aprobă, zâmbind: într-adevăr, poate că Florentin avea nevoie doar de-un mic "imbold" de-ăsta ca să se apuce să deschidă florăria lor. Aşa că...

Aşa că se ghemui comod în braţele lui, aşa cum bebica se ghemuise comod în braţele ei...

7 martie 2004 - duminică

Ana-Maria

Se apropia încet de scara blocului...

Azi desfăcuse căruciorul. Muncise jumătate de oră, încercând să facă un culcuş cât mai confortabil pentru bebica ei, şi reuşise: imediat cum o aşezase pe pledul moale, micuţa se întinsese cu poftă şi căscase...

Ieşiseră deci la plimbare. Se opriseră la bunica Lăcrămioara, care mai că nu lăsase totul baltă ca să meargă şi ea în parc, după care îi făcuseră şi lui tati o vizită, la florărie. Apoi intraseră pe aleile liniştite... Se oprise la a treia bancă; micuţa adormise aproape imediat, fără să ceară să fie legănată. Dealtfel, avusese impresia că mişcarea căruciorului prin gropile şi şanţurile din asfalt o cam deranjase. De-aia stătuse pe bancă. Şi "cronometrase" cu atenţie 20 de minute. După care traversase şi observase deschiderea uşii florăriei...

Ei bine, don'şoara Laura venise să-i mai aducă salariatului Florentin o hârtie. Neimportantă, evident, de vreme ce soţul ei ieşise acum în uşă tocmai ca s-o cheme înăuntru. Şi cum bebica dormea, el trăsese căruciorul lângă geam, se aşezase pe pervaz şi-şi petrecuse cele cinci minute privind-o lung... Aşa că ea trebuise să facă conversaţie cu asistenta. Nimic de zis: frumoasă "cu draci"! Deşteaptă aşijderea! Înţolită, parfumată şi fardată de parcă aducea acte preşedintelui ţării! Dar ce să-i faci, dacă colegii ăştia însuraţi chiar nu voiau să vadă frumuseţe de fată tânără şi deşteaptă! După generalităţile despre cum e singură acasă cu copil mic, Laura se minunase cu voce tare: "Vaai, dar parcă nici n-ai născut acu' două săptămâni! Arăţi foarte bine!" Se grăbise să-i explice că avea o constituţie suplă şi un medic foarte ferm în indicaţii. După care Florentin se ridicase şi-i adusese căruciorul. Şi plecase spre casă. Pe drum, bineînţeles că bunica Lăcrămioara îndreptase colţul păturicii albe, "să n-o tragă curentul pe-asta mică"...

Încercă să intre cât mai "lin" în lift. Nu voia s-o trezească: dormea atât de frumos! Închise uşile, apăsă butonul şi-şi aminti discuţia cu Florentin - cea pe care ar fi trebuit să n-o facă în prezenţa urechilor minorei... Bufni în râs:

- Doamne, bebico, ce părinţi trăzniţi ai! Nu ştiu, zău, cum îi suporţi!

Iar ea dormea dusă... Gata. Deschise uşile, iar uşa metalică se smuci practic din faţa ei. Tresări, fu cât pe ce să scape un ţipăt, dar ţipătul Luminiţei o întrerupse:

- Hai odată!

Se încruntă şi sâsâi scurt; cumnata ei îşi acoperi grăbită gura cu palma şi şopti:

- Iartă-mă! Am trezit-o?

Neagă cu capul şi se grăbi să descuie uşa: ce se mai întâmplase? Altă bătaie? Obrajii păreau intacţi; dar, cine ştie! Intră în casă, luă uşor fetiţa pe braţe şi se grăbi s-o dezbrace de costumaş şi s-o pună în pătuţ. Şi-apoi se grăbi spre bucătărie...

Cumnata ei închise uşa şi răcni:

- Gata! Divorţez!

Cee? O prinse imediat de braţ, încercând să vorbească cât mai încet:

- Tu te-ai ţicnit? Divorţezi din cauza lu' soacră-ta?

Luminiţa se smuci violent şi scoase din buzunarul paltonului un pachet de ţigări. Măi, să fie! Da' ea parcă nu fuma!... Ei bine, fuma acum "la greu"! Deci se întâmplase ceva cu adevărat grav... Luă ibricul din dulap:

- ... Stai jos şi vorbeşte.

Cumnata ei se aşeză şi oftă greu:

- Aseară târziu, să tot fi fost vreo nouă seara, în faţa casei a oprit o maşină. Care-a început să claxoneze din toate goarnele disponibile.

Din ea a coborât o tipă, cu un copil de vreo trei-patru anişori în braţe. Individa a venit şi-a sunat la sonerie. A sunat lung, adică s-a sprijinit în buton! Nea Vlad ne-a spus s-o lăsăm să sune până nu mai poate şi să ne ducem la culcare. Dar când am intrat în camera noastră, tipa a început să urle...

Aha! Deci o tipă cu un copil de trei-patru ani în braţe... "Aoleu, Nicuşoare, Nicuşoare, ce te-ai mai legat la cap fără să te doară!"

Aha! Deci de-asta dăduse nea Vlad o avere pe Luminiţa!

Aoleu! Gata? Terminase deja ţigara? Asta nu era bine... Se grăbi să-i ia pachetul din mână, constată că cumnata ei "se intoxicase bine" şi-l aruncă pe dulap. Şi se aşeză lângă ea: ca s-o determine să spună tot...

- ... Că să iasă Nicuşor afară imediat; că, dacă nu, aducea nişte gealaţi şi-l scoteau ei din casă. Nea Vlad ne tot împingea în camera noastră; dar Nicuşor i-a spus: "Las-o, că am eu grijă de ea". Şi-a ieşit afară...

- ... Şi?

- Bineînţeles că m-am dus la geam, să văd ce fac! Anuţo, mi-am adus imediat aminte de toate zvonurile alea care ziceau că Nicuşor are un copil din flori! Zvonuri pe care nu le-am crezut! Am avut încredere în el, Anuţo!

- Discutăm mai târziu asta. Ce i-a făcut?

- Păi a luat-o de braţ şi-a îmbrâncit-o spre maşină. Iar ea urla în continuare: că ce, i-e să nu o vadă nevasta? A băgat copilul în maşină şi s-a întors spre casă. Şi m-a văzut la geam. Şi-atunci a urlat la mine...

- ... Şi ce-a spus?

Luminiţa îşi prinse capul în palme şi închise ochii:

- "Mă auzi, drăguţă? L-ai luat de bărbat? Mare greşeală ai făcut! Ăsta micu-i al lui, dacă mai aveai dubii! L-am făcut acu' patru ani, după ce mi-a promis că mă ia de nevastă şi m-am culcat cu el! Vezi, că dacă te lasă cu ochii-n soare, te lasă şi fără pensie alimentară! Că mie mi-e dator pe juma' de an!" Iar în timpul ăsta Nicuşor îi dădea pumni şi palme-n cap fără nici o jenă... Până la urmă, a îndesat-o în maşină şi-a trântit portiera. Şi i-a spus ceva scurt şoferului, care-a plecat pe două roţi...

- ... După care s-a întors în casă. Şi?

- Când l-am văzut că se întoarce şi e furios, mi s-a făcut frică şi n-am mai ieşit din camera noastră. Din câte-am auzit de-acolo, socrii mei erau tare tăcuţi. Unu' nu mai scotea o vorbă! În schimb, Nicuşor urla şi fulgera de colo-colo. Da' ştii cum? Parcă era nebun! Nebun de-adevăratelea! Urla şi dădea cu pumnii şi picioarele când în mobilă, când în pereţi! A spart şi-un pahar, care rămăsese pe masă... Mi-am dat seama că sub nici o formă nu trebuie să-l las să înţeleagă că o cred pe tipa cu copilul. Era atât de furios şi disperat totodată, că m-ar fi bătut până mi-ar fi cauzat o amnezie zdravănă! Când a venit la mine deci, eram atât de calmă că mă şi mir cum dracu' mi-a reuşit! A încercat să-mi explice ceva - nu ştiu ce, pentru că l-am întrerupt imediat.

- Şi ce i-ai spus?

- Că nu are ce să-mi spună. Că i-am văzut de la fereastră, iar individa nu mi s-a părut absolut deloc credibilă. Că e normal ca, la averea pe care-o au ai lui, să apară tot felul de individe care-au făcut copii cu oricine altcineva, să încerce să stoarcă ceva bănuţi de la ei. Că e exclus ca el, la vârsta lui, să aibă deja un copil de patru ani! Şi că profitoare sunt peste tot pe planeta asta. Şi crede-mă că am fost atât de calmă şi zâmbitoare, că l-am convins imediat... Nu ştiu, Anuţo; mă uitam drept, în ochii lui, cu o seninătate strigătoare la cer, şi abia aşteptam să iasă, să mă prefac că dorm şi să trag cu urechea să-i aud ce spun! Şi nu mă gândeam la ce-or să spună despre aia; mă gândeam ce-or să spună despre mine. Mai ales maică-sa...

- Şi l-ai convins, presupun...

- Da. Cred că voia cu disperare să fie convins de faptul că a scăpat basma curată! Oricum, după ce-a venit el la mine, ai lui s-au făcut mici-mici şi cât mai invizibili. Am pus imediat punct discuţiei pe tema individei şi copilului; l-am luat la bucătărie, unde-am făcut o tonă de floricele şi-am pălăvrăgit despre tot felul de trăznăi de prin cartier. Iar ai lui se uitau la televizor, în living! Nu s-au mai apropiat de noi; dar sunt sigură că au tras cu urechea, să audă cam care sunt "apele"!

- Iar "apele" au fost foarte liniştite şi calme...

- Bineînţeles! Am râs, am glumit... Eu eram detaşată şi degajată; el făcea eforturi supraomeneşti să rădă cât de cât natural - şi să ştii că nu-i prea reuşea... Oricum, pe la zece m-am dus la culcare. El m-a condus, m-a învelit cu grijă şi s-a scuzat că trebuie să se ducă să-i împace pe-ai lui... Sigur, nici o problemă - i-am zis! Şi s-a dus. Evident, au stat în bucătărie, cu uşa închisă; evident, la cât de disperată eram în momentele alea, am ieşit uşurel din cameră şi m-am tupilat până la uşă. Şi-am auzit tot ce-au vorbit.

- ... Şi ce-au vorbit?

- Nimic despre mine, chestie care m-a cam mirat. Au vorbit doar despre individă. Şi să ştii, Anuţo, că e adevărat: copilul ăla e al lui. Ai lui încercaseră "să îngroape pisica" şi-i plătiseră tipei, lunar, o anumită sumă de bani. N-am înţeles cât; presupun că câteva sute de euro, oricum! Numai că, de la nuntă încoace, maică-sa n-a mai plătit. Şi vreau să-ţi spun că la un moment dat am auzit nişte paşi apăsaţi şi pe urmă pe maică-sa spunându-i să-i dea drumul, că-i învineţeşte mâna...

Aha! Deci Nicuşor era imparţial, chiar şi atunci când era vorba despre mama lui! Bun, bine că ştia şi asta!

- Au convenit s-o sune ea pe individă azi dimineaţă, să se întâlnească în oraş şi să-i dea banii pe ultimele luni. Şi să reia plăţile, înainte să-mi dau eu seama că puştiul seamănă şi cu Nicuşor. Iar el trebuie să se ocupe de mine, să nu care cumva să mă apuce gândurile despre individă şi copil. M-am dus înapoi în pat şi m-am făcut că dorm; a intrat şi el, care m-a privit lung şi m-a sărutat. Şi-apoi s-a culcat cu mine-n braţe. Eu mă gândeam la copilaşul ăla...

Ar fi fost bine ca Luminiţa să înceapă să plângă; ca să se descarce de tensiunea aia şi să se liniştească. Ea însă îşi privea lung mâinile... Decise să se ridice, să pună totuşi cafea în apa care fierbea. Şi-i dădu înapoi ţigările: dacă nu fuma acum, fuma după ce ieşea pe uşă. Tot aia era. Măcar se mai calma acum...

- ... Mi-am jucat bine rolul de dimineaţă; n-au suspectat nimic. Nea Vlad şi Nicuşor au plecat la atelier, ca de obicei; eu am stat acasă, am făcut curat ca în fiecare dimineaţă... Soacră-mea n-a încercat să discute cu mine despre individă şi copilul ei; a fost foarte tăcută. Am auzit-o, pe la unşpe, vorbind la telefon pe un ton coborât; pe urmă mi-a spus că ea pleacă o oră. I-am spus că merg şi eu până la colţ, că vreau să-mi iau nişte chipşi. Şi-am venit direct la tine.

- Şi-acum, după ce ţi-ai spus oful, ce intenţionezi să faci?

- După ce mă liniştesc ca lumea, îl sun pe tata şi-l chem aici. Şi-i spun tot ce s-a întâmplat. Şi cu copilul, şi cu soacră-mea, şi cu toate. Şi-o să mă divorţeze el mintenaş!

- Ştii ceva? Eu cred că te-ai ţicnit!

Scoase cutia cu Distonocalm şi-i întinse o pastilă:

- Du-te în dormitor şi stai cu bebica, că trebuie să scot laptele. Da' stai cu ea! Nu dai telefoane, nu te arunci de la geam, nu spargi, nu urli!

- Nu-s chiar atât de distrusă, să ştii! Ba sunt chiar liniştită! Fiindcă va fi un divorţ scurt, fără mari chestii de împărţit!

- Asta rămâne de văzut. Stai cuminte cu bebica, că mă doare de mor!

Îşi luă castronelul şi intră în baie...

Oftă greu: cum s-o convingă pe Luminiţa să nu-l anunţe pe dl Manolache? Pentru că, dacă-l anunţa, chiar ajungeau la divorţ! Şi era păcat de aşa căsnicie şi de aşa bărbat care-o iubea ca un nebun, ca să strice totul din cauza unei greşeli din tinereţe! Ce-ar fi fost acum ca Florentin să-şi amintească de perioada petrecută de ea prin Serbia şi să divorţeze? Cam aşa, şi Luminiţa...

Castronul se umplea văzând cu ochii. Scotea repede laptele, iar asta o îngrijora în acele momente: nu prea ştia ce să-i spună Luminiţei, cum s-o convingă măcar să accepte să discute deschis cu Nicuşor înainte să ceară divorţul! Pentru că n-avea dreptul să-i spună aşa, sec, "nu divorţezi fiindcă nu-ţi dau eu voie"!

Ce-o supăra cel mai mult pe Luminiţa? Evident, existenţa acelui copil! Dar dacă trecea peste asta, probabil că următoarea mare supărare era faptul că nu i se spusese, cinstit şi corect, "Da, dragă, am un copil cu una". Aseară, Nicuşor încercase s-o convingă că ceea ce văzuse cu ochii ei nu era adevărat. Normal că Luminiţa era supărată foc...

Ei bine, tocmai pe asta va miza în sfaturile ei. Îi va aminti Luminiţei că avea un soţ tânăr şi frumos, care-o iubea cu adevărat, care-i lua apărarea înainte să se gândească dacă ea avea sau nu dreptate... Un soţ cu care se înţelegea foarte bine şi lângă care avea mari şanse să îmbătrânească fericită ca-n prima zi. Îi va aminti şi de existenţa tatălui cu probleme de sănătate...

... Gata. Se îmbrăcă şi se spălă pe mâini. Şi decise să-l cheme totuşi pe Nicuşor. Îi făcu un apel, îşi opri mobilul şi se grăbi să pună laptele în biberon: auzea uneori gânguritul miorlăit... Aa, ia uite-le! Luminiţa se trântise pe perne, în sufragerie, şi râdea de zor la bebică. Şi bebica tot comenta... Îi întinse biberonul:

- Bravos! Unul munceşte şi ceilalţi se distrează!

- Ce vrei, dragă - aşa-i viaţa!

Corect! Ia să intre ea direct în subiect - că cu siguranţă Nicuşor îşi căutase nevasta la telefon, n-o găsise şi-acum o să vină repede-repede cu un elicopter!

- Uite care-i părerea mea: te ambalezi aiurea. Istoria cu tipa şi copilul s-a petrecut acum patru ani; sau chiar cinci, dacă piciul are acum patru ani şi mai socoţi 9 luni graviditatea. Adică s-a întâmplat pe vremea când Nicuşor avea 16-17 ani şi ioc minte-n cap. Asta e! I-a plăcut, "i-a pus-o" iar fata s-a hotărât "să se aboneze" la banii lui. Părinţii lui au aflat şi-au decis să plătească, ca să aibă linişte. Iar de vreme ce au luat decizia asta, în loc să decidă să-l bată bine la curu' gol şi să-l însoare cu ea, înseamnă că nu au vrut-o. Nici pe ea, nici pe nepotul din flori. Sau poate nici măcar nu-s siguri că-i al lui! Să nu uităm că nici el n-a fost hotărât s-o ia: că nu cred că s-a dus vreodată la geamul ei, s-o fure şi să fugă-n lume cu ea!

Luminiţa tăcea mâlc şi privea cu concentrare maximă biberonul şi bebica. Semn că o asculta cu toată atenţia disponibilă. Se grăbi să continue:

- Nu; Nicuşor nu s-a dus la tipa aia cu care avea deja un copil. El s-a îndrăgostit de florăreasa oacheşă a lui Ioan Manolache - şi este în stare să urle la proprii părinţi ca să-ţi ia ţie apărarea. În concluzie, a divorţa de el nu cred că este o soluţie. Ci mai degrabă o complicaţie. Şi o sursă de suferinţă. Vă potriviţi, vă iubiţi, sunteţi fericiţi. Aţi fost fericiţi atâta timp, deşi copilul ăla exista şi înainte să vă luaţi şi-a existat şi după ce v-aţi luat.

- Dar are un copil cu alta!

- Iar tu n-ai făcut niciodată nici o greşeală! De când te-ai născut, până adineauri! Eşti un fel de Maica Tereza, un înger care-a mers drept pe funie fără măcar să se clatine un centimetru!

Luminiţa se enervase, văzând că ideea cu divorţul nu-i era susţinută. Ar fi vrut eventual să ţipe şi să urle; dar nu putea, pentru că ţinea în braţe bebica adormită. Aşa că protesta tot pe un ton coborât:

- Eu n-am copii prin flori!

- Tu ai un soţ şi-o familie care te iubesc! Nu le da cu piciorul!

Se aplecă şi luă fetiţa. Na, că adormise de-a binelea! O aşeză în pătuţ şi se duse glonţ în bucătărie. Luminiţa se grăbi s-o urmeze:

- Dar de ce nu mi-a spus?!

- Ca să te măriţi cu el.

- Adică dacă-mi spunea cinstit, de la început, nu mă mai măritam cu el?

- Dacă era cinstit şi spunea adevărul, nu te mai lăsa nimeni să te măriţi cu el! Şi chiar şi tu ai fi avut îndoieli! Ascultă! Trebuie să vorbeşti deschis cu el, departe de urechile socrilor tăi sau ai lui. Trebuie să vă lămuriţi. Să-ţi spună exact ce s-a întâmplat, de ce s-a întâmplat aşa şi ce relaţii mai are cu ea şi cu copilul. Te rog, nu te repezi să iei decizii înainte să-i afli opinia şi să te gândeşti foarte bine.

Uşa liftului pocni de parcă o turmă întreagă de berbeci se repezise cu capetele-n ea. După nici o secundă, soneria piui isteric. Nu apucă să reacţioneze; Luminiţa o prinse de braţ şi şopti, albă ca varul la faţă:

- El e! Aoleu, ce mi-ai făcut!

- Sst! Du-te în dormitor şi încuie uşa; întâi vorbesc eu cu el.

Paşii se îndepărtară în fugă. Aşteptă să audă cheia răsucindu-se în broască şi deschise larg uşa... Aoleu, da' de unde venise aşa-n fugă? Din Groenlanda? Cumnatul ei era stacojiu şi gâfâia din toate puterile... Arătă spre colţar; Nicuşor intră, şoptind:

- E aici?

- Da. S-a încuiat în dormitor: i-e frică.

Fu privită lung, cu mirare... Arătă din nou spre colţar şi de data asta el se conformă. Se sprijini de chiuvetă:

- Deci a apărut motivul pentru care părinţii tăi au dat un munte de bani la nuntă...

- Ăsta a fost doar unul dintre motive.

- Iar restul de motive care-or fi fost?

- Chiar crezi că n-o iubesc? Că n-am luat-o pentru că m-am îndrăgostit de ea? Că nu eram atunci în stare s-o iau pe sus peste pervaz şi să fugim oriunde în lumea asta mare? Îţi închipui că tata n-ar fi dat un milion ca să-l convingă pe nea Ioan să mi-o dea mie? Îţi închipui poate că eu aş fi riscat s-o pierd, spunându-i atunci adevărul?

- Şi-acum ce-ai de gând să faci? Pentru că ea a venit azi la mine ca să-şi sune tatăl şi să-i spună totul.

Chipul redeveni panicat:

- A apucat să-l sune?

- Nu. Aici sunteţi pe teritoriul meu, aşa că faceţi cum spun eu. Întâi staţi frumos amândoi la masă, la o discuţie calmă, deschisă, sinceră, cu toate amănuntele rostite clar şi citeţ; pe urmă ea se va gândi bine la discuţia asta şi va decide dacă formează numărul lui de telefon sau se întoarce cu tine acasă. De acord?

- Bineînţeles!

Arătă spre sufragerie. Îl aşteptă să intre, după care ciocăni corect la uşa dormitorului.

- ... Cine e?

- Mama lu' aia mică.

Uşa se deschise cu zgârcenie; prinse încheietura braţului şi-şi trase cumnata în hol. O împinse în sufragerie şi se grăbi să-şi ia bebica în braţe. De-acolo, din dormitor, vedea toată scena oglindită în lemnul lucios al mobilei! Şi mai şi auzea "la perfecţie"... Luminiţa îşi privea în continuare mâinile; el o privea pe ea...

- ... Aş fi preferat să nu afli niciodată. Aş fi preferat, de fapt, să nu se fi întâmplat. Dar se întâmplase deja atunci când te-am privit lung şi-am simţit că nu mai pot respira - iar timpul înapoi nu-l mai pot da... N-am putut să-ţi spun înainte de nuntă; ştiam că ai fi fugit de mine dacă ai fi ştiut. Aşa cum ai fugit şi acum! Aseară m-ai lăsat să cred... Mă rog; nu mai contează ce-a fost aseară. Important e ce va fi diseară, nu?

"Bravo, Nicuşoare! Aşa se face! Aşa se-ncepe! Dă-i 'nainte!"

- ... Aveam vreo 16 ani pe-atunci şi obişnuiam să bat zilnic discotecile cu prietenii. Am văzut-o, mi-a plăcut la momentul ăla, am condus-o la ea şi am stabilit să ne mai vedem. Ne-am văzut cam o săptămână. Sincer să fiu, când ne vedeam după-amiază, nu mi se mai părea aşa... fascinantă. A durat deci o săptămână; până am aflat că e din neam de ursari. Nu conta breasla; ştii bine cum gândesc. Dar m-am folosit de asta ca principal pretext ca să mă despart de ea. Oricum voiam s-o las baltă! Şi i-am spus că ai mei n-ar fi fost niciodată de acord... Ne-am despărţit "amiabil" şi m-am făcut nevăzut. Nici ea n-a mai dat vreun semn de viaţă. După 9 luni însă, a venit cu taică-su şi cu copilu-n braţe la ai mei. Erau chitiţi să pună la cale nunta; iar tata a refuzat cu îndârjire orice idee de încuscrire. Şi-atunci taică-su ne-a cerut 300 de euro lunar, pentru întreţinerea copilului. Pe care i-a obţinut, cu condiţia ca fata lor şi copilul ei să nu se mai apropie vreodată de mine şi ai mei. Şi, bineînţeles, cu condiţia să-şi ţină gura! Au bătut palma; de atunci, ai mei au depus lunar bani în contul ei. Iar ea s-a măritat fuguţa cu un ursar de-al ei. Numai că drăguţa de mama s-a gândit că, după nunta noastră, n-are rost să-i mai plătească. Tata a primit două mesaje pe mobil, dar nu le-a dat atenţie. Mi-a spus aseară

că nici măcar nu le-a citit: le-a şters direct. Şi s-a găsit nenorocita să

Luminiţa îl întrerupse scurt:

- Am înţeles. N-o face nenorocită.

Corect! Luminiţa avea perfectă dreptate! Nicuşor insista prea mult cu denigrarea nenorocitei care-i creştea totuşi copilul! Acum era linişte în sufragerie...

- ... Te rog să mă ierţi că nu ţi-am spus adevărul. Mi-a fost frică să nu te pierd... Ştiu că te-aş fi pierdut, dacă ai fi aflat înainte de nuntă...

Luminiţa începuse să suspine:

- Femeia asta locuieşte în Drumul Taberei?

- ... Când am cunoscut-o eu, locuia în Berceni; dar după ce s-a măritat cu ursarul, s-a mutat la el, în Drumul Taberei. Ştiu asta fiindcă acu' vreo doi ani, mama mi-a spus că a avut probleme la bancă. Că îşi schimbase numele şi adresa şi nu-i putea depune banii.

Auzi un foşnet scurt şi tresări - cu viteza sunetului, Nicuşor se repezise în genunchi, în faţa Luminiţei!

- Te rog, nu mă părăsi! Ştii bine că m-am îndrăgostit lulea de tine acu' trei ani! Ştii că am luptat clipă de clipă să fii a mea! Ştii că tu eşti totul pentru mine... Ştii, simţi că dacă tu mă părăseşti, eu nu mai am de ce să trăiesc!

- Ni

- Am văzut copilul ăla doar de două ori: atunci când a venit cu taică-su să mă peţească şi aseară. Copilul ăla nu reprezintă absolut nimic pentru mine! Nu l-am vrut, nu-l vreau şi n-o să vreau vreodată să mai aud de el! Eu, de fapt, nu am copii! Îmi doresc copii - mulţi, mulţi copii cu tine! Dar mi-e teamă să-ţi spun asta, pentru că îţi cunosc deja părerea! Şi nu vreau să te contrazic, nu vreau să te presez în vreun fel... Nu vreau să te determin cumva să te sacrifici, să-ţi sacrifici planurile pentru a-mi dărui mie acum un copil. O să vină şi el, atunci când o să-l doreşti şi tu. Iar el va fi cu adevărat copilul meu! Unicul meu copil!

- Te rog, du-te la bucătărie.

- Lumi, nu

- Du-te la bucătărie şi lasă-mă să mă gândesc!

Ei bine? O să insiste cu "iartă-mă"? Cu "nu-l consider copilul meu"? Sau o să... Daa, era isteţ foc! Se grăbise să treacă spre bucătărie; în drum, bineînţeles că-i aruncase ei o privire plină de rugăminţi şi ordine ferme... Lăsă fetiţa în pătuţ şi intră uşor în sufragerie.

Cumnata ei privea lung covorul, cu ochi absenţi. Era de-a dreptul răvăşită! Chiar dacă ştiuse încă de aseară adevărul, abia când îşi auzise soţul povestindu-i acel adevăr, realizase gravitatea situaţiei. Ei bine, Nicuşor avea totuşi un copil din flori. Întrebarea era dacă şi când Luminiţa va ajunge la concluzia "Ei, asta e! Faptu-i consumat! Copilul există, iar un eventual divorţ nu-l va face să dispară! Şi gata!" Până nu trăgea singură acea concluzie, orice intervenţie în gândurile ei era inutilă. Aşa că decise să o lase să se gândească; şi să tragă cu urechea, bineînţeles! Pentru că intră în bucătărie şi lăsă uşa deschisă.

- ... Ce-a spus?

- Nimic; se gândeşte.

Vocea lui Nicuşor deveni uşor plângăreaţă:

- Ano, te rog, vorbeşte cu ea! Convinge-o să nu mă părăsească!

- S-o conving? Eu?

- Ano, vorbesc foarte serios! Eu nu pot trăi fără ea!

Preferă să tacă: asemenea cuvinte păreau nepotrivite şi nu-şi găseau locul acum...

- Te rog, vorbeşte cu ea!

- Aş vorbi degeaba. Nu m-ar asculta, dar vocea mea i-ar zăpăci socotelile şi i-aş lua din timpul de gândire. Şi poate că nici nu vreau s-o influenţez, de vreme ce decizia pe care-o ia azi îi va afecta tot restul vieţii!

- Ce decizie?

- Orice decizie va lua.

Nicuşor o privea lung... Chipul lui se încruntă brusc:

- ... Tu ştii ceva! S-a hotărât deja să mă părăsească; nu?

- Am fost în sufragerie, dar nu mi-a spus nimic. Momentan se gândeşte la ceea ce i-ai spus. Iar decizia, oricare-ar fi ea, îi aparţine.

- Te rog, încearcă măcar să vorbeşti cu ea! Spune-i să nu mă părăsească!

- N-am dreptul să-i spun eu ce să facă.

Nicuşor se ridică şi se repezi ameninţător la ea:

- Ori te pomeni că vrei să ne vezi despărţiţi?!

- Nu; nu vreau s-o influenţez. E mare, e viaţa ei, iar decizia asta e mult prea importantă pentru ea ca să

Mâna lui o prinse cu putere de braţ:

- Du-te şi vorbeşte cu ea!

Încercă să-şi păstreze calmul - sau măcar expresia calmă întipărită pe chip:

- Am vorbit deja, înainte să vii tu.

- Şi i-ai spus să mă părăsească, nu? Aşa cum l-ai părăsit tu pe românaşul ăla!

Hei! Până aici! Se încruntă şi ridică vocea:

- Dacă voiam să vă despărţiţi, îl sunam pe dl Manolache încă de când am auzit cum o bate maică-ta! Sau o luam de-o haripă şi-o duceam jos, la chioşc, să-i spună şi maică-sii cum e cu fiul ei vitreg! Ia mâna de pe mine!

Evident, Nicuşor nu-i mai asculta cuvintele; cele două variante fuseseră deajuns pentru a-l "bloca"! Îi strângea cu putere braţul...

- Ia mâna de pe mine.

Paşii apăsaţi se apropiară iar Luminiţa rosti sec, intrând şi ea în bucătărie:

- Stai jos. Vreau să vorbesc cu ea.

Nicuşor înlemnise cu ochii la ea... Luminiţa îşi aprinse o ţigară şi ordonă:

- Stai jos! Vreau să vorbesc cu ea!

Aa, aşa da! Nicuşor se grăbise să se aşeze, fără să comenteze nici ordinul, nici ţigara:

- Nu am numărul ei de telefon.

- Sună-l pe nea Vlad şi cere-i-l.

Ochii negri se ridicară şi priviră lung chipul încruntat... Luminiţa ridică vocea, gesticulând amplu:

- Dacă nu vorbesc cu ea, vorbesc cu tata! Insişti cumva s-o ţii în continuare în umbră? Vreau să vorbesc cu ea! Acum!

Un schimb de priviri de-o secundă doar; Nicuşor scoase mobilul şi selectă un număr. Se grăbi să-i pună în faţă un post-it şi-un pix. Era tare încruntat...

- Alo... Da, am găsit-o... Dă-mi numărul ăleia... Am spus să-mi dai numărul!...

Aha! Evident, nea Vlad se conforma! Oare Nicuşor o sunase chiar pe mama lui? Greu de spus... Imediat cum el termină de scris, Luminiţa îi luă telefonul şi apăsă butonul. După care formă numărul şi aşteptă... Doamne, îi venea să râdă! Gâgâlicea aia de femeie mărunţică şi slăbuţă, superbă în acele clipe de furie, stătea în picioare lângă colţar; Nicuşor, un munte de bărbat, stătea cuminte pe colţar, adus de spate, ca un căţeluş plouat zdravăn, şi-o privea cu teamă...

Luminiţa apăsă butonul şi anunţă scurt:

- Să nu scoateţi un sunet.

Bineînţeles că o să tacă mâlc! Chiar era curioasă cum va decurge discuţia dintre ele...

- Ai depus banii?

Mm, fermă întrebare! "La subiect"! Luminiţa răspunse scurt:

- Încă nu. Sunt nevasta lu' Nicuşor; de-acu' încolo discuţi numai cu mine, dacă vrei să mai primeşti 300 de euro lunar pentru băutura lu' bărbată-tu. Clar?

O lungă tăcere... Deci Luminiţa îşi dăduse seama cum era treaba cu banii, creşterea copilului şi ursarul care se însurase fuguţa cu lăuza... O bătaie scurtă din vârful piciorului; Luminiţa continuă:

- Dă-mi numărul de cont.

Iar individa începu să-l recite pe de rost, cu o viteză care îi părea ireală... Gata. Şi-acum ce va mai spune Luminiţa?

- Vom proceda în felul următor. În fiecare lună, vei sta cât mai departe de mine şi familia mea. Şi tu, şi copilul tău, şi toate rudele

voastre încă în viaţă. După ce mă voi convinge că ai respectat chestia asta, în prima zi a lunii următoare, eu personal îţi virez 300 de euro în cont. Iar dacă vreodată mai apari în faţa mea sau a bărbatului meu, tu şi copilul tău, voi avea grijă să nu mai prinzi zorii zilei următoare - că am şi nişte teişeni printre neamuri. Şi mă voi asigura personal că copilul tău va ajunge într-un orfelinat. Cască bine urechea, pentru că asta e ultima discuţie între neamul tău şi neamul meu: stai cât mai departe de noi, ca să-ţi fie bine. Ai înţeles?

- Am înţeles.

Uau, ce răspuns prompt! Aşa da, negociere! Acum ar fi trebuit să închidă; numai că Luminiţa continuă:

- Şi ce-ai de gând?

- Crezi că mie-mi face plăcere să dau ochii cu mutra nenorocitului?

- Am întrebat ce-ai de gând, nu ce simţi pentru Nicuşor!

- O să am grijă să te întâlnesc personal, dacă după trei zile lucrătoare banii nu intră în cont.

- Bine.

Şi-acum Luminiţa luă telefonul şi-l închise. După care i-l întinse, ferm, soţului ei... Nicuşor se repezi şi, din ridicarea de pe colţar, o ridică şi pe Luminiţa în braţe! Cumnata ei folosi acelaşi ton furios:

- Lasă-mă cinci minute, să-mi treacă!

Gata: o lăsase jos. Dar nu se mai aşează - de parcă era pregătit să se repeadă iar s-o strângă-n braţe... Mâna Luminiţei îl împinse înapoi pe colţar; ochii cumnatei ei o priviră rugător:

- Te rog, Anuţo, să nu afle nimeni! Nici măcar Florentin!

OK! Ridică scurt mâneca tricoului şi-i arătă vânătaia în formare:

- Dacă n-o vede, eu nu-i spun de unde-o am.

Şi acum Nicuşor redevenise uşor albăstrui... Luminiţa oftă scurt:

- Să sperăm că n-o vede... Anuţo, dacă află tata... Nici nu vreau să mă gândesc ce se poate întâmpla dacă află tata!

- Ar fi bine să te gândeşti cum şi când îi dai unele indicii! Vezi şi tu că adevărul iese la iveală, până la urmă...

Tânăra aprobă scurt şi se aşează lângă Nicuşor. Şi-şi aprinse, evident, o altă ţigară! Se grăbi să le pună câte-o cafea şi intră în dormitor: ca să-i permită lui Nicuşor să scurteze cele cinci minute...

Bebica dormea dusă. Doamne, ce bine era cu laptele la biberon! Acum se întreba dacă exista cumva o rezolvare de-asta şi la pampersi... Eei, se ambiţiona aiurea! Pe-asta n-o putea rezolva decât cu oliţa! Peste vreun an, aşa...

Nu-i auzea vorbind; deci Nicuşor era cuminţel, nu ieşea din cuvântul nevestei, îi dădea cele cinci minute solicitate... Reveni în bucătărie şi-şi puse şi ea o cafea. Se aşează în faţa lor şi-şi privi lung ceaşca...

Tăceau. La urma urmei, mai era ceva de spus? Evident, nu! Lucrurile se rezolvaseră; iar subiectul era atât de... deranjant şi jenant pentru Nicuşor, încât preferau toţi trei să tacă şi să tragă singuri concluziile... Luminiţa se ridică şi-şi puse un pahar cu apă. Tot în linişte... Aşteptă... Brusc, cumnata ei îşi privi drept soţul:

- ... Asta e! Ai un copil, punct! Atâta timp cât treaba asta rămâne la stadiul de vorbă, e OK; dar dacă "te va păli" vreodată nevoia de a-l cunoaşte şi a-i vorbi...

Coborî grăbită privirea înapoi spre ceaşcă: din acel moment, ea n-ar mai fi avut ce căuta acolo, în bucătărie. Dar nici nu mai putea ieşi, pentru că Nicuşor se repezise şi-şi luase iar soţia în braţe, blocându-i astfel drumul spre dormitor sau sufragerie. Trebuia deci să stea acolo, să-şi privească ceaşca şi să audă şoaptele turuite ale lui Nicuşor. Îşi asigura soţia că niciodată nu va fi interesat de copilul ăla sau de mama lui, că Luminiţa reprezenta toată familia lui, că el visa la bebeluşul lor pe care-l dorea din tot sufletul şi despre care nu îndrăznise încă să-i vorbească şi ei... Şoapte şi săruturi, jurăminte, promisiuni...

- ... Te rog, hai să mergem undeva! Oriunde, numai nu acasă!

Nicuşor alergă la uşă, cu tot cu Luminiţa! Trăznit om! Dar, deh - era fericit... Se grăbi să se ridice şi să încerce să-i conducă măcar aşa, de formă... Luminiţa o privi lung, pătrunzător:

- Nimeni, bine?

- Bine.

- Pa.

- Pa.

Şi-i auzea coborând pe scări, grăbiţi de parcă venea cutremurul iar ei încercau să ajungă la parter înaintea undei de şoc... Încuie uşa şi se reaşează pe colţar, în bucătărie.

Ei bine, misterul se limpezise: de-aia Luminiţa valorase 100.000 de euro. Adică, mă rog: şi de-aia. Cu siguranţă, nea Vlad ar fi dat şi 500.000, dacă Nicuşor n-ar fi ştiut că Luminiţa ţinea atât de mult la el. Ar fi dat poate şi mai mult - numai să-l vadă pe Nicuşor mulţumit şi fericit! Dacă ar fi dat mai mult, poate că s-ar fi grăbit şi el astăzi spre discuţia dintre fiul şi nora lui - iar discuţia ar fi avut puternice influenţe "financiare"... Poate că acea discuţie s-ar fi făcut chiar aseară, departe de sprijinul reprezentat de apartamentul neutru şi prezenţa ei... Poate s-ar fi făcut chiar înainte de nuntă! La urma urmei, erau ai naibii de mulţi bani! Şi-apoi, individa era măritată cu altul; copilul stătea la ea, cu ea, nu-i deranja cu prezenţa sau telefoanele...

Aoleu, să-l sune pe nea Vlad! Nicuşor sigur nu se va gândi s-o facă, aşa euforic cum era acum! Oftă greu şi se ridică: tocmai îşi amintise că orice om avea un preţ. Şi ea avusese, de câteva ori, un preţ... Eh! Amintiri urâte! Ia să se concentreze asupra discuţiei telefonice! La ora asta, bătrânul sigur era acasă, îngrijorat la culme pentru soarta mariajului unicului lui copil! Formă numărul...

- Da.

- Bună ziua.

- Bună ziua.

Cu siguranţă era vocea lui! Ce bine! Chiar n-ar fi vrut să vorbească cu soacra Luminiţei! Se grăbi să se prezinte:

- Sunt Ana-Maria, soţia lui Florentin şi cumnata lui Nicuşor.

- Aa, Ana! Te rog, spune-mi că Luminiţa e la tine!

- Nu mai e la mine. A venit şi Nicuşor, au discutat şi s-au lămurit.

- ... Să răsuflu uşurat, sau...?

- Au luat unele decizii împreună şi s-au împăcat.

- Oof, Doamne! Ce bine! Şi ce-au hotărât?

- Că totul va rămâne secret, aşa cum a fost şi până acum. Luminiţa a vorbit cu respectiva şi a asigurat-o că, din acest moment, ea se va ocupa de plăţi. Dar numai după ce vor fi lăsaţi în pace o lună, ea îi va trimite 300 de euro. Ca garanţie că vor fi lăsaţi în pace.

- Vai, Ano, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc! Sunt sigur că

- N-aveţi de ce să-mi mulţumiţi. Eu doar i-am aşezat la aceeaşi masă şi i-am lăsat singuri.

- Crede-mă că nu e deloc simplu!

- Ştiu, nici mie nu mi-a reuşit "din prima". Dar important e că s-au împăcat!

- Exact! Şi-acum pe unde sunt? Vin acasă?

- Nu; cred că se mai plimbă prin oraş...

- Aha! Bun! Bine, Ana. Îţi mulţumesc mult!

- N-aveţi pentru ce. La revedere.

- La revedere.

Închise şi privi lung telefonul...

Dacă afla dl Manolache... Ieşea prăpăd! Ginerele lui avea un copil din flori cu o ursăreasă? Dezastru!

De fapt... De fapt, care-ar fi fost opinia dlui Manolache? Nu de puţine ori, socrul ei îi demonstrase că avea o optică mai... ciudată asupra anumitor lucruri. Aşa că... Aşa că formă numărul ţaţei Dida: ea fusese întotdeauna sinceră şi directă. Cu siguranţă, lucrurile nu se schimbaseră de când aflase că erau rude. Aşa că...

- Alo?

- Sărut mâna, ţaţă Dido.

- Să trăieşti, oricine-ai fi!

Începu şi ea să râdă:

- Păi eu sunt...

- Ştiu, că altfel te uşuiam! Ia spune: probleme cu Luminiţa, nu?

- Într-un fel. Ţaţă Dido, ce s-ar întâmpla dacă dl Manolache ar afla că ginerele lui a făcut, cândva în tinereţe, înainte s-o cunoască pe Luminiţa, o mare greşeală?

- Eei, draga mea, dacă Ioan ar afla că Nicuşor are un copil din

flori cu o ursărească, bineînţeles că ar fi o problemă majoră!

Cât pe ce să scape receptorul din mână! Adică ţaţa Dida ştia de copilul lui Nicuşor? Da' de unde? Cine-i spusese? Cum de aflase?

- Să nu uiţi niciodată că sunt o ghicitoare a dracului de bună. Şi că meseria m-a învăţat să fiu în permanenţă foarte bine informată. Ştiam de copilul lui încă dinainte să o ia pe Luminiţa. Iar aseară am văzut scandalul în cărţi. Să înţeleg că lucrurile s-au rezolvat discret?

- Da. Din fericire, ea a venit la mine, nu s-a dus glonţ la chioşc la Dorobanţi. L-am chemat şi pe Nicuşor, au discutat şi s-au împăcat. Acu', eu am o problemă.

- Şi tu, şi mai ales ea. Dacă Ioan ar afla de copilul lui Nicuşor, s-ar duce glonţ şi şi-ar lua fata acasă. Şi după ce ar afla că ea ştia de copilul lui şi nu l-a informat prompt, ar călca-o mărunt în picioare. După care n-ar divorţa-o, pentru că în opinia lui nu există divorţ. Ar da-o aşa primului florar care-ar vrea să convieţuiască cu ea fără acte.

- Şi zici că şi eu am o problemă?

- Bineînţeles! Tu ar trebui să-l suni acum pe socră-tu şi să-i spui tot ce ştii despre fata lui. Inclusiv despre certurile ei cu soacră-sa. Pentru că el, ca părinte, şi-a dat fata cu inima împăcată - dar n-a uitat-o. E tot fata lui; veghează în continuare la binele şi fericirea ei. Cum află că fata e nefericită şi n-o duce bine, că nu e tratată frumos şi cu blândeţe, se duce şi-o aduce înapoi acasă. Dacă tu nu-i atragi atenţia, dacă nu-i spui nimic, înseamnă că eşti împotriva binelui copilului lui. Vezi tu, e o optică foarte diferită de-a ta.

- Ştiu şi am înţeles. Din clipa când le-am deschis azi uşa, sunt în aceeaşi oală cu ei. Ţaţă Dido, crezi că ar fi bine să mă sfătuiesc şi cu Florentin?

- Draga mea, ar fi bine ca Florentin să nu afle niciodată. Pentru că a fost educat să spună tot ce ştie. Iar el chiar înţelege de ce e imperios necesar să spună tot ce ştie. Aşa că mai bine nu. Vezi cum rezolvi cu Luminiţa ca, atunci când s-o afla adevărul, să te scoată din "declaraţii"!

- Văd eu cum fac.

- Bine. Te las să-ţi termini treaba, că e aproape două.

- Bine, ţaţă Dido. Sărut mâna.

- Să creşti mare şi să fii cuminte.

Mătuşa ei închisese... Se grăbi să-şi pună un tricou cu mânecă lungă: era aproape ora două, iar ea uitase complet de vânătaia de pe braţ! Florentin trebuia să apară din clipă-n clipă!

Florentin

Oof, micuţa lui soţie era frântă de oboseală! Indiferent de cât de multe ori îi va spune el s-o lase mai uşor cu roboteala prin casă, ea îşi va vedea imperturbabilă de ceea ce ştia ea că trebuie să facă. Şi-l durea sufletul s-o vadă sfârşită de oboseală seara...

O înveli uşor şi-o strânse în braţe: gata! Adormise deja! Frântă de oboseală! Închise şi el ochii: să aţipească un pic, până pe la 11 noaptea, când bebica se va trezi şi va cere biberonul...

9 martie 2004 - marţi

Ana-Maria

Mm, cât de bună era tocăniţa! Perfectă, după gustul ei! Nici Florentin nu se jena să-şi umple bine gura cu de toate... Piuitul mobilului îi făcu pe amândoi să tresară. Soţul ei scoase repede telefonul şi ridică mirat sprâncenele:

- Mugurel? Ce-o vrea, la ora asta?

Se ridică şi reumplu farfuria cu pâine: era o oră prea înaintată ca să se mai străduiască să asculte conversaţia...

- ... Mda. Bine, diseară o primeşti pe mail.

Florentin închise şi oftă scurt:

- Vrea să-i fac o situaţie cu vânzările în perioada 1-8 Martie. Şi-a cerut scuze că mă sună atât de târziu, dar pe Laura a fost nevoit s-o trimită la Ploieşti sau Piteşti - nici acum nu-mi dau seama ce-a bălmăjit...

- OK! Atunci terminăm de mâncat şi-o facem?

Soţul ei începu să râdă:

- Da. Mâncăm, facem... totalurile, după care stăm un pic de vorbă, noi doi singurei, şi după aia îi trimitem socoteala pe mail. Pe la unu jumate-două, încolo: ca să ştie că a fost o socoteală grea...

Râdea... Afurisit se mai făcuse şi Florentin ăsta! Avea situaţia gata; nu voia însă s-o trimită decât peste câteva ore bune. Pesemne ca să nu-l înveţe pe Mugurel cu năravi! Bună gândire, chiar şi în condiţiile în care nu va mai lucra mult timp pentru el...

10 martie 2004 - miercuri

Florentin

Interesantă şedinţă. Acum, că memorase lista aia cu rubedenii, altfel privise lucrurile în timpul "urechelii"! Într-adevăr, pe amantul mătuşii nu-l urechea nimeni, deşi figura în partea de jos a paginii ca încasări... Verii şi prietenii ţinuseră capul de afiş la capitolul "Nu vă implicaţi, nu aveţi idei, nu creşteţi vânzarea, nu faceţi nimic toată ziua". Şi bineînţeles că el fusese un simplu spectator: Mugurel nu-i mai spusese nici "Bravo", nici "De ce n-ai făcut aia". Nici nu prea avea cum: după ce făcuse ditamai vânzarea cu nunta românaşilor şi zecile de buchete ale clientului lui favorit... Plus vânzarea de 1 Martie, neegalată de nici unul dintre colegi...

- Atât am avut de spus. Aveţi întrebări?

Nimeni nu avea nici o curiozitate...

- Comentarii?

Doamne fereşte! Să comenteze cineva deciziile şefului? Poate în altă firmă, nu chiar atât de... familială!

- Atunci vorbim. Florentine, mai rămâi un pic.

Deci laudele se dădeau între patru ochi! Perfect! Şi-aşa n-avea nici un chef să fie lăudat în public, să iasă în evidenţă, să pară el "buricul"... Uşa se închise; Mugurel zâmbi slab:

- Cum te împaci cu Ovidiu? Cum se descurcă?

Zâmbi şi el:

- S-a obişnuit deja şi "s-a dezgheţat" bine. Îi merge mâna şi-l duce capul; în plus, chiar dacă încearcă uneori să nu pară foarte implicat, îl văd că pune suflet în ceea ce face.

- Încearcă să nu pară implicat?

- Da; când se ivesc probleme mai măricele, mă lasă pe mine să le rezolv. Probabil încearcă să nu-mi dea impresia că-mi vânează postul...

- Aha! Şi zici că vă înţelegeţi bine.

- Chiar foarte bine. A venit deseori să mă ajute, de bunăvoie şi neinvitat; i-am întors gestul şi a fost rândul lui să răsufle uşurat. A venit din proprie iniţiativă la muncă atunci când am făcut comanda pentru nuntă. Stă uneori până la zece noaptea ca să numere, să închidă socotelile, să mătură, să strângă mizeria...

Ochii negri aşteptau continuarea. Ce mai putea, deci, spune despre Ovidiu?

- E binecrescut şi politicos şi-şi ştie lungul nasului. Şi mă înţeleg cu el de minune.

Mugurel luă câteva coli de pe masă, le împinse într-un plic şi i-l întinse:

- Atunci, în drum spre casă, treci şi dă-i asta, te rog.

OK! I se mai întinseră câteva coli:

- Astea sunt pentru tine.

Aa, pe-astea le citea acum! Ca să nu se întoarcă din drum! Deci...

Deci tocmai fusese numit "director de magazin" şi i se "aprobase" un bonus de 5% din totalul vânzărilor. Mugurel fie "nu pricepuse din prima", fie nu accepta ideea de-a nu avea şef de florărie în Lacul Tei! Zâmbi slab, privindu-şi şeful cu neîncredere:

- Eşti sigur că merit toate astea?

- Cum să nu le meriţi?! Am deschis 11 florării până acum - şi una singură a trecut de controlul economic fără să ia amendă! Una singură a avut profit încă din prima lună! În condiţiile în care numai îndrăgostiţii şi pensionarii trec pe-acolo zilnic!

Păi dacă insista cu atâta patos să-i demonstreze...

- Să treci pe la Laura, să-ţi modifice cartea de muncă şi să te treacă pe tabelul cu bonusuri.

Se grăbi să se ridice, înainte să i se mai vâre pe gât vreo funcţie:

- OK. Mulţumesc.

- Eu îţi mulţumesc.

Se grăbi să iasă şi se opri în faţa Laurei:

- Bună. Ţi-am adus ceva.

Tânăra luă hârtiile şi se ridică:

- Da, ştiu despre ce e vorba. Mai întârzii jumătate de oră, să-ţi dau alte hârtii, sau trec eu pe la florărie?

Îi arătă plicul, amuzat de "modul cifrat" de discuţie:

- Nu mai stau; sunt foarte curios să ştiu ce-i aici...

- OK. Atunci ţi le aduc eu mâine.

- Mersi. Pa.

- Pa.

Şi se grăbea, într-adevăr, să iasă; pentru că privirea asistentei lui Mugurel îl indispunea rău...

Nu ştia ce să creadă despre privirile Laurei. Poate se ţicnise el, iar asistenta lui Mugurel îl privea absolut normal! Şi avea el vedenii! Numai că îmbujorările nu erau vedenii. Să fie atunci bufeuri?

Gândul îl făcu să zâmbească şi să facă abstracţie de şoferiţa neatentă. O lăsă să ajungă ea prima la semafor: ştia că în plic nu era concedierea lui Ovidiu, aşa că nu era chiar atât de curios...

Mugurel insistase cu promovarea. Mai încercase el o dată să-l facă şef peste florărie; atunci eşuase. Acum, nu. De ce acceptase postul şi procentul? Poate din cauza bebicii lui, care "păpa" pampersii cu o viteză uimitoare? De ce nu acceptase decât procentul atunci? De ce îşi pusese totuşi insigna de "director de magazin" - cu riscul ca relaţiile lui cu Ovidiu să sufere unele schimbări neplăcute?

Habar n-avea. Pur şi simplu, nu-l mai refuzase - şi gata! Oricum, până la sfârşitul anului îşi va depune demisia! Titulatura de "director de magazin" nu-l încălzea cu nimic, nu-l afecta cu nimic... Doar procentul ăla era interesant.

Opri motorul şi zâmbi: tocmai avusese un gând năstruşnic... Dacă Ovidiu va deschide plicul chiar acum, în prezenţa lui, şi-i va spune deschis ce scria în acele câteva hârtii, o să ia o decizie uimitoare pentru toată lumea! Ştia că prietenul şi colegul lui nu era trecut în tabelul cu comisioane. Aşa că îşi va împărţi comisionul cu el. Jumi-juma. Decizie uimitoare, care însă îi va garanta lui că la toamnă Ovidiu se va grăbi să schimbe angajatorul, nu directorul de magazin... Se grăbi să intre: na, că acum turba de curiozitate!

- Salut!

Ovidiu ridică mirat sprâncenele:

- Salut. S-a întâmplat ceva?

- Bineînţeles! Uiţi că am fost la şedinţă?

Colegul lui devenise brusc îngrijorat... Îi întinse plicul:

- Cu condiţia să-l desfaci şi să-mi spui ce scrie! Că mor de curiozitate!

Râzând, Ovidiu desfăcu plicul şi începu să citească cu voce tare. Ori mai multă sinceritate de-atât...

... Deci îi mărise salariul de la 200 la 300 de euro. Chestie care îl făcea pe tânărul din faţa lui să freamăte, să râdă şi să ridice considerabil tonul cu care citea... Vor face procentul jumi-juma. Îl merita cu prisosinţă! Dar îi va spune asta doar când îi va da primul procent.

Deci avea şi Ovidiu 300 de euro... Uau! Păi el avusese 300 de euro înainte să scoată molozul din ceea ce nu era încă florărie! Aşa că el fusese "răsfăţat" încă dinainte să fie angajat. Asta îl punea pe gânduri... Şi cum nu era bine să-l vadă subalternul îngândurat în toiul bucuriei lui, porni spre uşă:

- Băi, hai că am plecat. Că Ana mea sigur a stat nemâncată până acum!

- OK! Băi, mersi mult!

- N-ai de ce: n-au fost grele, nu m-au cocoşat...

- Las' că ştii tu cât de grele au fost! Mersi!

Îl admonestă cu degetul, grăbindu-se să iasă: subalternul lui îşi închipuia că dusese muncă de lămurire cu Mugurel pentru mărirea de salariu! Imediat cum se îndepărtă îndeajuns de mult ca să nu mai fie auzit sau observat, scoase mobilul şi selectă numărul tatălui lui...

- Hai salut, Prâsleo!

- Bună ziua, tată.

- Oo, ai o problemă!
- Mai degrabă o întrebare. Tu vorbeşti des cu Mugurel?
- Bă, să fiu sincer, eu nu vorbesc cu Mugurel. Nu mă sună, nu-l sun.
- ... Nu te-a sunat niciodată după angajarea mea?
- Nu. Şi nici eu nu l-am sunat.
- Păi atunci să ştii că ăsta a mirosit ceva!
- Ce-a mirosit?
- Că o să mă car de la el.
- ... Ţi-a spus el ceva?
- Nu. Am avut şedinţă azi; tocmai m-a făcut director de magazin şi mi-a alocat 5% din încasări drept comision lunar. Şi i-a mărit salariul şi lui Ovidiu, de parcă i-ar fi teamă să nu i-l iau.

Tăticul lui tăcea... Brusc, îl auzi râzând:

- ... Băi, păi dacă meritaţi premii, el vă premiază! Te-a avansat în funcţie şi ţi-a dat comision fiindcă tu eşti "şeriful": tu cumperi florile, tu rezolvi actele, tu vorbeşti cu controlul atunci când vine, tu ai clientul ăla bengos care te umple de bani, tu faci socotelile... E normal "să te facă părtaş la caşcaval", ca să te determine să te implici şi mai mult, să scoţi profit şi mai mare, să creşti vânzarea... Să-l ajuţi ajutându-te pe tine însuţi! Ce încasări lunare ai?
- Vreo 130 de milioane.
- Deci iei bonus încă vreo 200 de euro. Bravo, mă! Ţi-ai depăşit venitul de la chioşc!

I-auzi! Chiar aşa? Începu să râdă:

- Deci eu nu scoteam atâta la chioşc?
- Nu; şi-ţi mai puneam eu, că eşti Prâslea!
- Auzi? Eu aş mai avea o problemă...
- Spune-o.

Intră în scara blocului şi se opri lângă avizier. Coborî mult tonul vocii:

- Asistenta lui Mugurel, o ţigancă frumoasă şi deşteaptă pe nume Laura Matache, stă cu ochii pe mine şi mă supraveghează şi când respir. Şi simt că nu mă supraveghează doar ca să fure secretele meseriei...
- Te înşeli. Mugur nu vrea să se recăsătorească, deşi sunt împreună încă de când ea avea 17 ani. Laura tot speră, săraca, deşi ştie că Mugurel n-o să treacă niciodată peste durerea pierderii primei soţii.

Prima soţie? Asta da veste! Mugurel fusese însurat? Tăticul lui îi anticipă întrebarea şi se grăbi să răspundă:

- S-a însurat la 18 ani cu iubirea vieţii lui. Ea a rămas imediat gravidă şi tot neamul era în extaz. După trei luni de la nuntă, au plecat la mare. El conducea. Un individ care se întorcea din Constanţa a adormit la volan şi i-a izbit frontal. Doar el a scăpat, după ce-a zăcut vreo cinci-şase luni prin spitale.

Aoleu!

- La un an după moartea nevesti-sii, taică-su i-a arătat-o pe Laura. Tot florăreasă, aşa că poţi fi sigur că nu încearcă să fure meserie: o ştie. Am înţeles că Mugurel i-a spus fetei drept în faţă, de la prima întâlnire, că nu se va recăsători niciodată; ea a fost încântată de idee, pentru că voia să facă ASE-ul şi-o carieră de succes înainte să se apuce de copii. Părinţii au înţeles situaţia; i-au lăsat deci în pace, ştiind că la un moment dat o să le vină lor nebunia cu altarul. Aşa că, de opt ani încoace, trăiesc împreună. Aproape împreună - că am auzit că ea doarme la ea acasă, în Bucureşti, iar el se duce în fiecare seară la Corbeanca.
- De ce? Parcă-s ţicniţi!
- Pentru că aşa vrea Mugurel. El o ţine la distanţă, că ea s-ar mărita şi mâine, şi fără rochie cu voaluri! Aşa că vezi tu, Prâsleo... Fata n-are nimic cu tine; ea e chitită pe Mugurel. Deci orice ţi se pare ţie, trece la capitolul "teste".
- Aha! Păi să ştii că m-au supus la un test serios, în noiembrie!
- Şi?
- Şi l-am trecut cu brio, de vreme ce m-a făcut şef şi mi-a dat şi comision...
- Ei, vezi? Bravo! Ai grijă totuşi; se potrivesc al naibii de bine şi-n gândire şi-n acţiuni, iar chestia asta cu "şeful" şi "asistenta" e menită să vă inducă în eroare. Să-i spui şi lu' ăla micu, să ştie şi el şi să nu cadă-n plasă!
- Îi spun. Bine, tată. Hai, că mă duc şi eu acasă.
- Păi acum unde eşti?
- În scara blocului.
- Păi de ce, mă?
- Ca să putem vorbi deschis despre Mugurel!

"Că doar n-o să-mi pup nevasta în timp ce te descos pe tine apropo de Laura!"

- Aha! Bine, mă! Fugi acasă!
- Pa.
- Pa.

Închise şi intră în lift: deci Mugurel fusese căsătorit... Adică era văduv! Uau! De-aia arăta săracul aşa îmbătrânit! Îşi pierduse şi soţia, şi bebeluşul... Şi toate planurile şi speranţele, bucuria, dragostea... Brr! Se grăbi să descuie uşa: ia să redevină el vesel! Că doar aveau de sărbătorit!

- Am venit!

Ana se grăbi să intre pe hol:

- Bine-ai venit!

Un sărut... Mm, ce sărut!

- Ţi-am adus veşti bune!
- Ce veşti?
- M-a făcut director de magazin şi mi-a dat 5% comision din încasări.

Soţia lui îl privea lung, mirată...

- Pur şi simplu avea actele pregătite. Şi nu ştiu ce mi-a venit de le-am semnat. Cred că procentul ăla m-a convins...

Dezmeticită de explicaţii, Ana se grăbi să-l îmbrăţişeze:

- Ei, bravo! Deci acum sunt în braţele "domnului director"?
- Poţi spune şi aşa!

Ana tăcea... Ah, la naiba! Tocmai îşi amintise de matahala aia, care tot director fusese şi pe care nu-l îmbrăţişase, ci se măritase cu el! Se grăbi să se desprindă din braţele ei, ca s-o îmbrăţişeze el:

- Şi ştii ce m-am gândit?

Ciudat; nu părea supărată. Ceea ce-l punea serios pe gânduri: soţia lui ştia să-şi ascundă cu mare măiestrie gândurile...

- Ce?
- Dacă tot sunt director, ce-ar fi să fac eu Horticultura?

Ei, aşa da! Astea da chiote fericite şi pupături! Nici un milion de bonusuri nu puteau crea asemenea extaz! Spusese acele cuvinte tocmai ca să obţină euforia soţiei lui; se grăbi să profite deci de victorie:

- Auzi? Hai: vă invit să sărbătorim.
- Nu vrei tu să sărbătorim acasă?

De ce? Ce nu-i plăcea?

- ... E greu să mergem cu fata undeva. Trebuie schimbată des, trebuie să scot lapte...

Corect! Eei, dificilă viaţa asta de părinte! Şi dificilă, şi fericită... Şi, la urma urmei, rentabilă: la cât ar fi costat o masă în doi la restaurant... Ana găsi imediat soluţia:

- Eu fac gogoşi, cât te duci tu după Cola.
- Păi ai voie Cola?
- Azi, da.

OK, avea voie Cola! Se grăbi să iasă: trebuia să-şi anunţe şi mămica despre schimbările din schema de personal... înainte să afle ea că fusese lăsată cam pe planul al treilea...

13 martie 2004 - sâmbătă

Ioan

Păi să-şi aprindă o ţigară şi să-l sune totuşi pe Crin! Puştiul tot insistase cu telefoanele, încă de dis-de-dimineaţă, iar el nu avusese chef să-i răspundă... Închise uşa, îşi aprinse ţigara, scoase mobilul şi apăsă butoanele. Şi începu să zâmbească...

- Să trăiţi!
- Să creşti mare! Uite, acu' văzui că mă sunaşi...
- Da, nea Ioane. Te-am sunat, că a venit tata din Olanda şi voiam s-o invit pe Ileana diseară la cină.

Cum-cum? Ia să-l supună la un nou test, dacă tot avea ocazia!

- La cină, zici?
- Da.
- Păi ştiu eu ce să zic...
- Haide, bre, te rog eu mult! Tata abia aşteaptă s-o cunoască, iar mama
- Aa, la cină la ai tăi!
- Păi, da!
- Păi zi-i aşa - că mă trecură toate năduşelile!

Crin râdea zmeieşte:

- Nuu, nea Ioane!
- Că credeam că maică-ta pleacă pe la prietene iar tu o inviţi pe Ileana la cină!
- Doamne fereşte, nea Ioane! Cum să fac aşa ceva? Ce, eu nu ştiu că nu se cade? Şi nici n-ar veni ea!
- Păi n-ar veni, fără să-i dau eu voie!
- Ştiu, bre! Da' la cină cu părinţii mei o laşi? Haai, te rog eu! Că i-am promis mamei, şi s-a apucat încă de ieri să le toace pe muierile astea la cap!
- Ce muieri, mă?
- Bucătăresele! Şi fetele-n casă robotesc de zor...

Aa, bucătăresele! Şi fetele-n casă! Grădinarul era în spital, de "nu figura în peisaj", mânuind cu hărnicie grebla pentru a-i asigura Ilenei "efectul vizual"?

- O laşi, bre?
- Sigur c-o las! La cină la ai tăi, o las întotdeauna!
- Fiu! Mi-ai luat o mare piatră de pe inimă!

"Daa, ştiu..."

- Şi pe la cât să vin s-o iau?
- Păi eu zic că pe la şase jumate, aşa. Ca să mai vorbim şi noi...
- Bine, bre!
- Hai, că vorbim diseară. Pa!
- Să trăiţi!

Închise, încruntat...

Vizita asta îi convenea şi nu prea. În primul rând, încă nu vorbise cu Florică. Aşa ar fi fost normal: întâi să vorbească ei, taţii, şi abia după aia să iasă copiii singuri la plimbare şi prin vizite. Dar de vreme ce el îl primise pe Crin în vizită la cină, nu era normal ca Ileana să refuze o invitaţie identică. La urma urmei, Florică trebuia întâi să vadă pe cine-i aducea fi-su noră-n casă! O fi având el reputaţie de tată care ştie să-şi crească fetele - dar "era pe bani", cum se spune. Aşa c-o s-o lase pe Ileana să se ducă în vizită. După care, dacă în decurs de-o săptămână Florică nu-l suna, "o să le taie macaroana". Şi-atunci Crin o să intre iar în crize, iar taică-su va trebui să lămurească lucrurile.

La urma urmei, nu erau ei două familii "tradiţionale"? Ba da. Să se comporte "tradiţional" atunci! Sau se gândeau să fie "tradiţional-moderni", adică să stea de vorbă după ce stabileau copiii data nunţii?

Formă numărul lui Florentin: şi-acum apela din nou la Prâslea, unicul care sigur n-o va alerta pe Ileana în privinţa planului lui...

- Da, tată.
- Ce faci?
- La muncă; nu ştii?
- Ba ştiu, da' ce voiai să zic?!

Prâslea râdea...

- Auzi? Eu am o treabă cu tine după-amiază.
- Ce treabă?
- ... Tocmai am vorbit cu Crin. Ai lui au invitat-o pe Ileana la cină, azi.
- Şi-o laşi?
- Da.
- Şi cu Florică când vorbeşti?
- Păi, după cina asta, te asigur că n-o să mă mai poată fenta! Chit c-o încui în beci, să numere petalele de la garoafe!

Florentin râdea din nou...

- Nu mă îngrijorează partea cu cina. Mă întreb cât de direct va fi drumul de la noi spre cină, şi-apoi de la cină spre noi...
- Aha! Păi mă ocup eu de partea asta. Da' să nu mă-ntrebi ce se întâmplă în limuzină, că am văzut că are geamuri fumurii.
- Păi presupun că n-o să vină s-o ia cu limuzina. Că doar nu-i tâmpit!
- Eu te-am avertizat doar. Dacă vine cu limuzina, tot ce pot să constat e cantitatea de ruj lipsă!
- Bine, mă. Atunci mizez pe tine?
- Bineînţeles!
- OK. El o să vină s-o ia pe la şase jumate. Pe la şapte, or să plece. Cina cât poate să dureze?
- Până pe la nouă jumate. Că şi el tot aşa a stat.
- Iar tu să mă suni pe mobil, să pot să ies din casă.
- Bine, tată.
- Pa.
- Pa.

Închise şi se grăbi să iasă din dormitor: îi era o foame de lup!

Ana-Maria

Hei! Unde pleca soţul ei? Îl privi cu ochi miraţi...

- Ah, nu ţi-am zis! Ileana e invitată azi la cină la părinţii lui Crin.
- Aha!

Şi? El trebuia s-o ducă până acolo? Sau s-o aducă? Sau se ducea pe la ai lui, să mai discute?

- ... Tata m-a sunat şi m-a rugat să-i urmăresc discret, să mă asigur că nu fac opriri neplanificate pe drum.

Aa, trebuia doar să-i urmărească...

- O să vin pe la zece jumate, cred...
- OK. Gogoşi sau clătite?
- Ceai de slăbit!

Florentin râdea şi se bătea cu palmele peste burtă... Şi ea râdea - chiar dacă nu-i surâdea ideea de-a rămâne singură. Plănuise o cină sofisticată, la care gătise şi aranjase toată ziua... Eh, asta e! Dacă trebuia musai să plece, să se ducă liniştit! Se ridică şi-l conduse la uşă. Florentin îi fură un sărut:

- Sper că nu te superi!
- Deloc!
- OK; iar când mă-ntorc, trebuie neapărat să avem o discuţie...

Discuţie?

- Departe de urechile minorei...

Aa, discuţie... Aprobă zâmbind, iar soţul ei se grăbi să iasă... Încuie uşa şi reveni în dormitor:

- Cine vrea să se joace şi cu mine?

Evident, nu bebica ei! Micuţa adormise... Se lungi în pat şi-o privi lung...

De obicei, Florentin discuta deschis cu ea. Şi despre flori, şi despre politică, şi despre familia lui. De obicei, îi spunea prompt tot ce se întâmpla. Şi cu florile, şi cu politica, şi cu familia lui. Şi cu toate celelalte care i se întâmplau, ziua sau noaptea. Vorbiseră dealtfel

astăzi pe larg despre vizita fraţilor lui, care va începe mâine la prânz. Urmărirea asta o ţinuse însă secretă; în plus, observase imediat că nu-i prea venea să discute despre ea. Adică nu vorbise despre ea cu uşurinţa cu care îi vorbea de obicei. Nici nu făcuse glumiţa pe care se aşteptase s-o audă: ceva de genul "Mă duc să fac pe detectivul"...

Supărat pe ea nu era. De fapt, nu păruse deloc supărat, ci doar deranjat un pic de faptul că trebuia să umble brambura pe urmele îndrăgostiţilor, în loc să stea comod acasă cu soţia şi fetiţa lui. Totuşi, ei nu voise să-i spună că "avea program" azi; iar când îi spusese, îi fusese tare greu...

Oftă greu: ce era cu Florentin? La ce se gândea? Se temea poate că o s-o vadă pe Ileana giugiulindu-se şi va trebui s-o pârască? Se temea că o s-o vadă îmbufnată sau nefericită alături de Crin? Care era problema care-i chinuia soţul?

Se ridică şi decise să pună masa: măcar să fie aranjată, să nu mai piardă timpul la unşpe noaptea. Florentin va veni flămând...

Hm! Deci vor avea o discuţie "departe de urechile minorei"... Păi şi cu interdicţia medicului ce făceau? Nu trecuseră şase săptămâni! Deci o discuţie verbală cel mult...

Îşi amintea seara când el se sprijinise cu mâinile de tocul uşii şi-o rugase să-l lase să plece... Poate era mai bine să se culce înainte să vină el. Să poarte lucruri mai largi, să nu se mai arajeze chiar atât de bine... Să stea la bucătărie când el stătea în sufragerie şi invers...

Nu voia să-i facă rău; şi nu-i va face. Va adormi ea mai devreme. Şi va încerca să fie mai "nevăzută" pentru el.

Florentin

Descuie uşor uşa, intră... Întuneric în toată casa; doar din dormitor se vedea lumina palidă a lămpii de veghe. Deci Ana dormea...

Sau poate nu dormea! Poate îl aşteptase, să discute departe de urechile minorei! Intră în dormitor...

Zâmbi slab şi luă vaza: să-i pună florile pe noptieră, să caute ceva de mâncare în frigider şi să-şi informeze prompt tatăl. După care să se odihnească şi el...

Aşeză uşor florile pe noptieră, o privi lung... Uneori se întreba cum reuşise să se însoare cu aşa o zână! Dar îşi amintea că Ana era "zâna lui", aşa că mariajul fusese ceva firesc...

Intră în bucătărie şi zâmbi cu tristeţe tacâmurilor: ea mâncase deja. După ce robotise toată ziua prin bucătărie şi ştersese sfeşnicul de praf aparent fără nici o intenţie... La urma urmei, nu-i era chiar atât de foame. Aşa că rupse coltucul şi selectă numărul de telefon al tatălui lui...

Ioan

În sfârşit! Da' mult îi mai luase! Răspunse, zâmbind:

- Spune tot!

- Păi nu-i mare lucru de spus. Au plecat amândoi cu Mercedesul şi tot drumul au discutat cu foc.

- S-au certat?

- Nu, dar vorbeau amândoi în acelaşi timp, de parcă aveau "normă la vorbit". Şi la râs, că erau euforici. S-au dus direct acasă la Florică, unde nu s-au mai aprins sau stins lumini prin camere. Nu ştiu în ce măsură asta te-ajută la ceva...

- Păi mă ajută! Presupun că pe ea n-ai văzut-o...

- Nu, că n-am ieşit din maşină. Ştiu că au multe femei în casă şi n-am vrut să risc să fiu văzut holbându-mă la geamuri la opt-nouă seara...

- Şi la întoarcere cum a fost?

- Identic şi la fel. Tot veseli, tot vorbăreţi. A adus-o direct, n-au făcut nici un ocol...

- Cu alte cuvinte, n-am de ce să mă îngrijorez.

- După părerea mea, nu.

- Bine, mă.

- Hai că te las, că

- Bine. Pa.

- Pa.

Închise şi se întoarse spre Lăcrămioara:

- Cică nu s-a întâmplat nimic.

- Crezi că Crin ăsta e vreun obsedat, care abia aşteaptă să se repeadă pe fiică-ta?

- Nu; dar...

- Ce vrei: se plac, vor să se ia! Doar n-or să dea, cum se zice, "cu mucii-n fasole" tocmai când lucrurile se aşează aşa cum vor ei!

- Mă întreb dacă nu cumva s-au prins că sunt urmăriţi...

- Hai, că exagerezi!

Nevasta lui avea, totuşi, dreptate! Şi Florentin fusese extrem de "cuminte" cât stătuse Ana în camera de oaspeţi... Decise să se întindă:

- Păi atunci nu-mi rămâne decât să discut cu Florică şi să mergem iar la cumpărături!

- Da - da' de data asta mergem la cumpărături la Paris!

Ete la ea! N-avea deloc pretenţii! Lăcrămioara râdea, amuzată... Totuşi, ideea ei nu era deloc lipsită de tâlc. Aşa că zâmbi:

- Oricum, nu mergem pe Lipscani.

Şi se întoarse cu spatele: discuţia se încheiase.

14 martie 2004 - duminică

Ana-Maria

Erau de pomină! Se jucau cu bebica, îi spuneau bancuri, se strâmbau şi ţopăiau în jurul ei... Parcă se ţicniseră cu toţii! Dar adevărul era că atmosfera aia n-avea de ce să fie tristă, nu? Iar bebica nu stătea chiar atât de mult timp trează, iar ei se îmbulzeau să fie luaţi în seamă...

Luminiţa era extrem de veselă. O privise cu subînţeles încă de când intrase pe uşă, aşa că înţelesese imediat cum se încheiase discuţia despre tânăra cu copil: se încheiase şi gata. Atâta timp cât Nicuşor nu ţinea musai să facă pe tatăl, totul era perfect. Presimţea că şi cu soacra Luminiţei se limpeziseră apele...

Pe "frontul" celălalt, Marcel n-o scăpa din ochi pe Gabriela. Şi viceversa. De la ei se aştepta ca din clipă-n clipă să se afle despre iminenţa unui bebeluş... Că erau căsătoriţi de ceva vreme! Ce mai aşteptau?

Gândurile îi fură "zburătăcite" instantaneu când întâlni privirea Mirelei. Cumnata ei mai avea puţin şi începea să plângă; se grăbi deci să se ridice:

- Mireluţo, hai să te-ntreb "la faţa locului" despre o chestie.

O împinse în dormitor şi închise uşa. Evident, în secunda imediat următoare auzi un suspin! Se grăbi să-i întindă şerveţelele, iar Mirela şopti printre dinţi:

- Al dracu capu' lui! Ce dracu are de nu vrea?

Deci Roberto nu se lăsase convins... Oftă greu:

- Ştii bine că în privinţa asta n-am ce sfat să-ţi dau. O să vorbesc diseară cu Florentin; poate că el, ca frate, o să aibă oareşce greutate...

Mirela aprobă şi ieşi. Ce, se ţicnise? Se ducea acum în sufragerie?... Nu; pornise spre bucătărie, spre apa rece din frigider. Oftă greu: dac'ar fi ştiut cuvintele magice care-ar fi putut să-l convingă pe Roberto...

Florentin

Închise uşa şi răsuci yala: tii, ce petrecere nebună! Cu aşa nebuni, normal că nu ieşise o "sindrofie" potolită! Biata lui bebică, oare ce gândea despre mătuşile şi unchii ei? Intră în sufragerie şi se tolăni pe perne:

- Sunt ţicniţi! Nu că n-aş fi ştiut-o până acum, dar...
- Dar nu încetează să te uimească, nu?
- Evident! Tu de ce eşti supărată?

Ana ridică mirată sprâncenele:

- Nu sunt supărată!
- Ba eşti. Te-am văzut în timpul petrecerii cum te întristai uneori. Cine te-a întristat?
- ... Roberto.
- Ce ţi-a spus?
- El, nimic. Mi-a spus în schimb Mirela o chestie...

Îi spusese Mirela? Zâmbi slab:

- Nu te amesteca.
- Nu mă amestec. Doar că mă întristează asemenea veşti.
- Când te întristează, şterge-le din memorie. Şi înveseleşte-te. Altfel o să cred că te-am supărat eu; şi-mi dai palpitaţii. Vrei să ai un soţ cardiac?

Ana râdea în toată regula... Îi făcu semn să vină lângă el şi-o trase în braţele lui:

- Ştii, am ajuns la o constatare ciudată... Atunci când ai rămas gravidă, am simţit că e cel mai dificil moment din viaţa mea. Nu ştiam ce să fac, ce să-ţi spun, cum să mă port cu tine, cum să reacţionez... Apoi, când te-am dus la maternitate, mi-am dat seama că acel moment era mai dificil decât primul. Pe urmă ai născut; am simţit că ăla era, de fapt, cel mai dificil moment... Şi-acum îmi dau seama că nu ăla era cel mai dificil. Categoric, cel mai dificil şi mai greu şi mai afurisit moment ăsta este!

Soţia lui îl privi lung, mirată. Schimbă brusc mimica feţei şi atitudinea - îmbrăţişarea deveni alta:

- Când se termină săptămânile alea?

Şi cum cunoştea deja răspunsul, se grăbi s-o sărute...

- ... Pe 3...

Şi se pomeni răsucit şi "mutat" jos, pe pernă. Se grăbi să-şi ia revanşa:

- ... Aprilie, sper...
- ... Aprilie...

Cât de greu era să accepte că azi era abia 14 martie... Poate chiar 15, dacă trecuse de miezul nopţii...

20 martie 2004 - sâmbătă

Ana-Maria

Soneria începu să piuie isteric, fără oprire. Decise să lase fetiţa în pat şi să mute din loc nasul persoanei care apăsa aşa pe buton - indiferent cine-ar fi fost ea!

Aa, Nina! Nu-i putea muta nasul fără să rişte s-o lase nelogoditã; aşa că deschise uşa şi-o certă scurt:

- Dacă-mi trezeai bebica, ştii ce păţeai?

Evident, uitase de existenţa bebicii! Prietena ei era panicată, spăsită şi îngrijorată în acelaşi timp:

- Am trezit-o?

- Din fericire pentru tine, nu. Hai, intră odată!

Arătă spre sufragerie:

- Şi zi-i, că sunt curioasă! Care-i baiul?

Nina se trânti pe canapea. Decise să aducă şi fetiţa, ca să nu trebuiască s-o mai oprească din povestit. Şi se aşeză şi ea.

... Şi uite că zevzeaca tăcea acum...

- ... Mă, una peste alta fac orice, numai nu copii! Radu a înnebunit! S-a ţicnit de tot!

- A plecat la serviciu în izmene?

- Mai rău. A venit aseară la mine şi mi-a cerut mâna.

Aa...

- Ei, vezi? S-a ţicnit de tot!

- Şi tu ce i-ai spus, când ai auzit asta? Sper că nu l-ai anunţat şi pe el că s-a ţicnit...

- Aa, nu! Nu mi-a căzut în genunchi, cu inelul la vedere; m-a întrebat aşa, într-o doară, ce părere aş avea dacă mi-ar cere mâna! Când m-am dezmeticit, că-ţi dai seama că nu mă aşteptam la aşa ceva, i-am spus că m-aş logodi bucuroasă cu el, dar că în privinţa căsătoriei trebuie să ne mai gândim un pic. Că să se deschidă întâi graniţele, ca să nu port la nuntă o rochie autohtonă. Ştii, l-am întors tot aşa, cu o glumiţă...

- Iar el a râs!

- A râs şi m-a scos în oraş. Ce să fac, Ano? Ce să mai fac acum? M-a cerut de nevastă!

Ce să facă? Cum, nu ştia ce să facă?

- Îl iubeşti?

- Da.

- Şi-atunci ce mai aştepţi?

Nina se încruntă scurt:

- Să treacă măcar un an de la moartea nevestei lui?

Oups - uitase complet! Adevărul era că poate şi Radu uitase de asta... Coborî privirea spre bebică: în condiţiile astea, sfatul ei era...

- ... Eu zic să discuţi deschis cu el. Să-i spui şi lui de ce l-ai cam refuzat şi să-ţi spună şi el de ce-a decis "să sară" peste restul de doliu. După care să hotărâţi amândoi de comun acord când vă luaţi şi în ce condiţii. Da' să faci asta repejor - că aseară i-ai oferit un fel de refuz. Şi-au trecut câteva ore bune de-atunci, timp în care el s-a tot gândit la refuzul tău.

Nina aprobă şi se ridică:

- Mă duc chiar acum la el.

Aprobă şi ea şi se ridică să-şi conducă prietena: chiar n-avea nici un moment de pierdut!

Florentin

Parcul era destul de posac; parcă se pregătea să plouă... Bebica dormea, Ana tăcea... O strânse uşor în braţe:

- Ce-i? Eşti supărată?

- Nu, nu sunt.

- ... Sigur?

- Foarte sigur.

Evident, trebuia să se lămurească; aşa că o trase în faţa lui:

- Eşti prea tăcută ca să cred că nu eşti supărată.

Ana zâmbi:

- Sunt doar obosită.

- Păi şi de ce n-ai spus? Stăteai acasă şi făceai nani!

- Şi ieşeai tu singur cu bebica?

- Bineînţeles!

- ... Ei, de parcă tu nu eşti obosit! Lasă, că mă trezesc eu mintenaş.

Şi reveniseră la plimbare...

Soţia lui era obosită. Pe lângă treburile casnice, spălatul şi gătitul, călcatul şi ordinea exemplară care-l aştepta în fiecare seară acasă, apăruse şi micuţa. Care voia papa, făcea caca, se murdărea pe hăinuţe, se plictisea, voia s-o vadă pe mami... Iar Ana trebuia să facă faţă la toate astea, în condiţiile în care nu punea pic de cafea în gură. Păi el "dădea gata" jumătate de litru zilnic! De cum intra dimineaţa în florărie, golea o cană! Şi tot se simţea un pic obosit...

Ana lui era extrem de atentă la bebică; şi acum, se desprinsese din îmbrăţişare ca să aranjeze păturica mai bine. După care nu se mai strecurase în braţele lui, pentru că se aplecase să închidă ca lumea punga cu pampersul, şerveţelele, biberoanele... După care apucase de căruţ; de parcă el putea să se ducă liniştit acasă...

Era obosită. Şi îngândurată. Se gândea la... La Nina cu siguranţă nu! Chestia cu refuzul măritişului se rezolvase deja, la cum îl cunoscuse el pe Radu! Aşa că...

Nu-i rămânea decât să spere că nu făcuse el vreo boacănă. Şi să aştepte ca bebica lor să mai crească, treburile soţiei lui să se mai împuţineze...

Într-adevăr, intervenise o schimbare. Ştiuse asta; nu ştiuse însă cât de mare era acea schimbare... Decise să mai încerce o dată: o cuprinse uşor cu braţele. Ana zâmbi şi-i fură un sărut:

- Ţi-am spus, nu sunt supărată. Mă întreb doar ce-o să spună doctoriţa, când mergem la primul control. Şi mai ales cum o să reacţioneze bebica la vaccin.

- Păi când vă duceţi?

- Poimâine dimineaţă.

- Aha! Păi să vedem cum fac să aranjez cu Ovidiu să

- Te rog să nu faci nici un aranjament. O pun în căruţ şi mergem amândouă.

- De ce?

- Pentru că mă descurc singură cu ea!

"Poate că voiam să merg şi eu, să văd cum decurge consultaţia şi să aud la prima mână ce spune doctoriţa!" N-avea rost s-o necăjească, mai ales că soţia lui continuă:

- În plus, dacă faci schimb de ture cu el, va trebui să lucrezi după-amiază. Iar după-amiezele sunt ale noastre...

- ... Bine, fie. Dar la următorul control să ştii că merg şi eu!

- OK!... Doar nu crezi că nu vreau să mergi şi tu la control!

- Nu.

Ana tăcea, el tăcuse...

Mai bine se plimbau aşa, în tăcere. Apăruse ceva... O schimbare şi în discuţie, şi în ton, şi în gândire... Înainte de naştere, Ana insistase să-l ia peste tot; acum voia să se ducă singură. Înainte de naştere, el nu se supărase niciodată atunci când ea se dusese singură undeva; acum însă ideea îl deranja profund...

Se schimbaseră amândoi. Se schimbase ceva; bebica schimbase ceva. Sau era doar perioada aia nenorocită de şase săptămâni, pe care-o ura dar pe care n-ar fi încălcat-o nici mort...

Ana-Maria

Na, că iar suna soneria! Începu să râdă:

- Să vezi tu că s-a logodit Nina!

Florentin se ridică şi se grăbi spre uşa de la intrare; ea îşi privea lung bebica... Trebuia să se re-apuce de cafea. Îşi dăduse seama că se comportase ciudat azi în parc. Într-adevăr, de câteva zile simţea o oboseală fizică şi mentală care-o moleşise şi-i tăiase orice chef de-a vorbi şi-a gândi. Asta îl afectase însă pe Florentin; şi asta, şi cu siguranţă şi culcatul devreme. Aşa că ea trebuia să ia urgent măsuri măcar în ce privea "prima parte a problemei". O s-o întrebe pe Mirela, cu prima ocazie, cât de mult rău putea face o ceşcuţă de cafea şi un pahar cu Coca-Cola...

Paşii se apropiară în fugă; Nina băgă capul pe uşa dormitorului, se asigură că bebica era trează şi exclamă:

- Hai, năşică, ia bebica şi hai să vorbim despre nuntă!

Ridică fetiţa din pătuţ, râzând:

- Deci te-ai logodit.

- Da, şi-am stabilit că voi sunteţi naşii. Şi-am venit amândoi să punem la cale nunta!

O privi lung, interzisă... Radu îşi făcu şi el apariţia şi-i făcu cu mâna, râzând. Porni spre sufragerie:

- Cât aduc eu Cola, vă adunaţi gândurile; după care îmi explicaţi şi mie cum vine asta...

Florentin era deja în sufragerie. Intră, ca să-i dea fetiţa, şi constată că adusese el şi Cola, şi pahare... Se aşeză pe perne:

- Deci?

Radu se grăbi s-o lămurească:

- Deci Mircea m-a întrebat, acum vreo săptămână, când stăteam ca băieţii la o berică: "Măi tată, tu eşti om serios? Când ai de gând să te-nsori cu Nina? Cât crezi că o să mai aştepte ea după un moş cărunt ca tine?" M-am uitat aşa, lung, la el... Şi-a râs: "Păi zău aşa! Fată frumoasă, tânără şi deşteaptă; tu ce-aştepţi, să mă-nsor eu primul?" Deducând aşadar că fi-miu vrea să se-nsoare mintenaş iar eu stau în calea planurilor lui, mi-am făcut drum prin oraş şi "am produs", ca să zic aşa, un frumos inel de logodnă...

Mâna Ninei ţâşni spre mijlocul mesei. Într-adevăr, superb inel...

- Şi am convenit de comun acord să ne fiţi naşi. De-ăia moderni, fără obligaţii - şi-aici nu intră comentarii sau discuţii pentru că nu intră şi gata! O să ne ocupăm noi de toate, iar voi ne ţineţi lumânările şi ne chiuiţi. Fiindcă sunteţi mai tineri şi nu ne puteţi refuza din principiu...

Florentin începu să râdă:

- OK, deci o să fiu naş! Dragă, să amenajăm pe balcon un ţarc pentru curcan...

Râdeau toţi trei cu lacrimi; şi ea râdea, dar îi privea lung, nedumerită... Un gând-fulger o făcu să realizeze cât de uşor se adaptase Florentin "în lumea ei" şi cât de simplu era pentru el să gândească şi să se comporte ca un român get-beget. Nina interveni furtunos în gândurile ei, readucându-le la problema căsătoriei lor:

- Ce zici, năşico?

- Zic să te gândeşti bine; naşii sunt un fel de părinţi "de-al doilea", şi nu cred că-ţi doreşti o mamă ca mine!

- Ba o mamă ca tine e tot ce-mi doresc, să ştii!

Chiar vorbea serios! OK! Or să-i năşească! Se întoarse spre Radu, amuzată de ceea ce urma să spună:

- Da' atunci când aduceţi curcanu', să aduceţi şi un sac cu grăunţe...

Râdeau cu lacrimi. Bebica lor îi auzea, o vedea pe ea râzând şi începuse să zâmbească şi ea... Florentin redeveni "practic":

- Şi când vreţi să vă năşim?

- Păi anul ăsta, nu? Hai să stabilim de comun acord o dată! Voi când vreţi?

Evident, iubirea şi euforia însurătorii îi luaseră minţile! Îşi privi finul cu multă înţelegere:

- Atunci când e liberă crâşma, nu? Că doar nu faceţi petrecere de apartament!

Acum îi dezmeticise. Zâmbi:

- O listă cu invitaţi aveţi?

- Nu, dar o putem face mintenaş.

Sigur, Nina putea face orice în acele momente, inclusiv mutare de munte din dreapta în stânga!

- Ce fel de *party* vreţi? Cu televiziune şi balamuc, sau o chestie *cosy* între tineri?

- Mai între tineri, aşa...

- Mergeţi şi alegeţi o crâşmă nici prea mare, nici prea mică; nici prea cochetă, nici cu buda sub geam; nici cu melci în meniu dar nici cu nisip pe roşiile din salată. Şi vedeţi când au liber. Suntem în martie, iar locurile s-au cam ocupat...

- OK!

Florentin se grăbi s-o secondeze:

- Iar aia va fi data. Aveţi grijă doar să nu fie în post sau înainte de 1 iunie, ca să poată să participe şi năşica.

Acum era ea cea privită insistent. Bufni în râs:

- Păi nu-s lăuză? Trebuie să mă duc, la 40 de zile, la taica popa să-mi facă nu ştiu ce! Altfel, o să ţin frumos lumânarea în faţa geamului, în curte...

Radu aprobă scurt:

- OK. Nici nu cred că e indicat s-o facem înainte de 1 august. Totuşi, sunt multe de pregătit, multe de cumpărat, trebuie să trimitem invitaţiile, să organizăm...

- Deci dacă la 1 aprilie aveţi crâşma, tu zici că patru luni sunt de-ajuns pentru toată organizarea.

Nina se grăbi să-i ia soţului ei vorba din gură:

- Ba sunt prea mult! Cum naiba să am răbdare atâta timp, după ce-o să bag rochia de mireasă în şifonier?!

- Apropo de rochia de mireasă; mergem doar noi trei la cumpărături, iar până la nuntă ţi-o ţin eu aici. *Capisci*?

Nina se strâmbă concludent:

- Da, mamă!

- Lasă, nu te botoşi aşa, că te las s-o probezi de fiecare dată când vii în vizită!

- O să ajungi să vizitezi rochia, nu naşii!

Florentin fusese un pic răutăcios, dar toţi patru gustau gluma. Chiar şi Nina râdea, încruntându-se la naşul pe care ea singurică, de bunăvoie şi nesilită de nimeni, şi-l alesese... Bebica se întinse cu poftă şi începu să-i explice, pe un ton calm, că-i este foame. Radu se ridică înaintea ei:

- Hai să mergem, că năşica mică are treabă cu năşica mare.

- Nuu, mai staţi! Că mănâncă repede!

- Lasă, că pornim în căutare de crâşmă! Şi-aşa, trebuie să-mi scot logodnica în oraş!

Dacă punea problema aşa, evident că nu se va mai împotrivi! Îi conduseră deci la uşă, le făcură cu mâna... Se grăbi să ia biberonul din frigider şi să-l încălzească: protestele bebicii erau tot mai puternice!

Florentin

Răsuci yala, zâmbind slab: deci se făcuse şi naş...

Îi făcea reală plăcere să-i năşească pe nebunii ăia doi! Avuseseră destine foarte diferite, şi totuşi erau atât de asemănători... Se potriveau, afurisiţii! În ciuda diferenţei de vârstă, gândeau la fel - cu excepţia copilăriilor Ninei, fireşte...

Ana nu i se păruse nici încântată de idee, nici împotriva ei. Dacă el aprobase, aprobase şi ea. Probabil tot din cauza oboselii şi-a rapidităţii cu care apăruse noutatea... Asculta, atent, zgomotele din dormitor...

... Bun; bebica mâncase, iar acum Ana îi cânta cântecul cu cei doi pitici şi pupăza "*homeless*". Încă două-trei minute deci...

... Şi-acum, că micuţa lor dormea, ia să intre şi el în dormitor!

Ana-Maria

Florentin intră şi închise uşa:

- Faci un duş?

- Nu, nu cred că mă mai pot ţine pe picioare chiar atât de mult timp.

- OK; hai să facem nani atunci.

Se întoarse spre şifonier şi aruncă o privire ceasului de pe noptieră: abia opt. Dar probabil că şi el era obosit... Sau doar un pic necăjit... În fine! Bine că se culcau devreme. Se schimbă şi fu invitată, cu un gest larg, lângă el... Ah, uitase să scoată laptele! Se încruntă uşor:

- Vin repede.

- Unde te mai duci acum?

- Am uitat să scot lapte.

Deschise uşa iar el zâmbi:

- Cred totuşi că o să vii întâi până la mine.

OK! Zâmbind şi ea, se apropie de soţul ei... Fu strânsă uşor în braţe:

- Ştii că te iubesc, nu?

- Tu ştii cât te iubesc, nu?

Aprobau amândoi... Un sărut, după care Florentin se lăsă pe pernă:

- Te aştept, să facem nani.

O aştepta să facă nani... Să scoată odată laptele şi să vină la nani!

21 martie 2004 - duminică

Ana-Maria

Seara târziu; aprinseseră toate lumânările, aranjaseră masa... Florentin chiar ţinuse musai să întindă câteva ghirlande roşii rămase de la Crăciun...

Şampania era la rece; paharele erau aranjate frumos pe masă. Tortul aştepta cuminte în frigider. Ar fi gustat din fursecuri, dar nu voia să strice frumuseţe de aranjament înainte să înceapă petrecerea!

Se îmbrăcaseră amândoi frumos. Parfumaţi, aranjaţi, se holbau la televizor şi aşteptau.

Unsprezece deja; sărbătoritei încă nu-i era foame. Imediat cum se trezea, îi dădea biberonul cu lapte şi-o schimba. După care o aducea şi pe ea la petrecerea ei: că doar tocmai împlinise o lună, nu?

22 martie 2004 - luni

Ana-Maria

Păi putea spune că în următoarele cinci minute va adormi în picioare, sau va sparge uşa doar cu puterea urletului! Era al şaptelea copil care intra înaintea bebicii ei - şi toţi stătuseră câte zece minute! Ce naiba le făcea? Ecografie completă? Tomografie? Test psihologic?

Bebica ei dormea dusă; adormise încă de când plecaseră, aşa că... Mai rău era că o apuca somnul şi pe ea! Chiar şi-aşa, în picioare lângă uşa cabinetului!

Uşa se deschise, trezindu-i bebica. Le aruncă o uitătură urâtă: ce copil alandala, de "ţignăluia" în halul ăla! Îi venea să-l oprească şi să-l întrebe, în gura mare, pentru urechile tuturor "Ce ţi-a făcut, puişor, operaţie la corzile vocale?" Realiza totuşi că era exagerată, aşa că tăcea...

- Doamna Manolache!

Aleluia! Se grăbi să apuce căruţul şi să intre în cabinet; asistenta închise uşa, iar doctoriţa zâmbi:

- Bună ziua.
- Bună ziua.
- Cum vă simţiţi? Cum merge prima lună alături de bebeluşă?
- Merge bine, după părerea mea.
- Aa, perfect! Ia să vedem fetiţa ce spune...

Ridică fetiţa din căruţ şi o aşeză pe masa de consultaţii. Îi scoase hăinuţa şi făcu un pas în spate. Doctoriţa îi luă locul şi începu consultul...

- ... Mănâncă foarte bine, nu-i aşa?
- Da, mai ales de când mănâncă la biberon.

Privirea "de oţel" parcă o săgetă la propriu:

- N-o mai alăptaţi?
- Păi nu ştiţi că nu am lapte? Scot uneori ce se strânge şi i-l pun în biberon. În rest, mănâncă lapte praf.
- ... Asta-i bine şi nu prea.

"Şi nu prea"? Cum adică? De ce? Doctoriţa era foarte concentrată asupra stetoscopului; trebuia să aştepte...

- Şi cât mănâncă?
- Între 90 şi 110 mililitri la trei ore.
- Bun, foarte bine. Iar ceai?
- Rareori gustă câte-o înghiţitură.
- Trebuie să se obişnuiască şi cu ceaiul. De care-i daţi?
- Anti-colici.
- Bun şi ăla. Vigantol ia?
- Câte două picături în fiecare zi, de dimineaţă.
- Bun. A făcut colici până acum?
- Cred că de vreo trei ori...
- Aa, păi asta-i perfect! Iar acum facem şi vaccinul...

Se grăbi să ia fetiţa în braţe:

- Deci, ce părere aveţi?
- Păi nu v-am spus? Îi merge foarte bine! S-a îngrăşat şi duduie de sănătate, cum se spune. La băiţă îi faceţi masaj cu ulei de bebeluş?
- Sigur că da: în fiecare seară.
- Bun; aşa şi trebuie. Gimnastică faceţi?
- Facem, dar mai uşurel, aşa...

Simţise nevoia să rostească acel "uşurel", pentru că doctoriţa îi trecuse bebeluşa printr-un adevărat "exerciţiu la sol"! Încă puţin şi bebica executa un tripluşurub stând pe loc! Norocul doctoriţei că nu-i plânsese fata; că i-ar fi zis vreo două... de să-i meargă fulgii!

- Asta e foarte bine. Să-i daţi Efferalgan pediatric peste opt ore, în doza recomandată pe prospect; dacă face febră, îmi daţi un telefon şi vin s-o văd. Dacă face febră mare, mergeţi la spital la Emilia Irza, că-i mai aproape. Acum mergeţi cu asistenta la vaccin...

O urmă pe asistentă; intrară deci într-o altă cameră.

- S-o ţineţi bine, să nu se mişte.

OK! Femeia zâmbi:

- Întinsă pe pat şi ţinută bine-bine. Îi fac vaccinul în dreptul; să ţineţi minte, să nu-l fac tot în dreptul şi data viitoare.

Bine!... Oof, ce-o mai durea! Ţipa ca din guriţă de şarpe! Gata injecţia aia afurisită?... Gata!

- Vata pe picioruş câteva minute.

Bine! Puse un şerveţel peste vată, trase dresul peste, apoi şi pantalonii şi se grăbi să o strângă uşor în braţe. Observă imediat privirea asistentei - adică ea mai ţinea mult timp sala ocupată? Atâţia copii aşteptau să fie înţepaţi prin mâini şi picioare! În fine...

Ieşiră şi se aşeză pe sală, pe un scaun. Fetiţa nu mai plângea; suspina doar, din când în când... Şi-acum aţipise. O aşeză uşor în cărucior şi decise să plece cât mai repede din "clădirea torturii". Necesară, dar tortură totuşi...

De cum ieşiră din clădire, se simţi mult mai liniştită şi mai calmă. Lucrurile care se întâmplaseră în ultima jumătate de oră i se părură mai puţin grave; mai... normale. Deşi nu erau deloc aşa.

Eei, dar toate se vor rezolva repede. Diseară, adică. Azi era luni, la cinci şi-un pic bunicii vor auzi cum a decurs consultul... Şi-o să vadă ea, don'şoara doctoriţă, ce însemna să supere un Manolache!

Ioan

Mm, ce mare se făcuse nepoata lui! O privea şi i se umplea inima de mândrie...

- Şi ce mai zicea doctoriţa?

Lăcrămioara era euforică. Ana îi spusese de patru ori cuvintele doctoriţei, poate chiar cu ghilimelele de rigoare; ea, nu - că să mai spună! Ce mai era de spus?

- Atât a spus. Oricum, eu una sunt nemulţumită de ea, aşa că la controlul următor îi cer fişa şi mut copilul la altă doctoriţă.

Oopa! Da' ce se întâmplase? O privi pătrunzător, aşa cum ştia el; Ana se grăbi să turuie:

- M-a ţinut o oră pe sală, cu copilul în căruţ; testul de mobilitate a fost mai mult antrenament de lupte greco-romane. Mi-a spus că doza de Efferalgan e scrisă pe prospect; şi nici n-a cântărit-o şi n-a măsurat-o.

Lăcrămioara ţipă la propriu:

- I-auzi, nemernica! Şi n-a avut şi pretenţia să-i umpli buzunarul?
- Nu; dar nici nu i l-am umplut, când am văzut cum se grăbea să treacă la următorul copil.
- Şi zici că te-a ţinut să aştepţi pe sală?
- Da, fix 70 de minute, timp în care alţi copii intrau şi ieşeau pe sub nasul meu.
- Ei las', că trec eu azi pe la ea şi să vezi ce-i fac!
- Azi nu mai e, că a lucrat de dimineaţă. Mâine e după-amiază.
- Apăi şi mai bine, că până mâine am timp să mă înfurii ca lumea! Ia stai aşa, s-o sun eu pe Mirela! Să vedem la ce medic e George!

Doamne, dar Lăcrămioarei chiar îi tremurau mâinile de furie! El încerca s-o liniştească pe Ana, care se cam speriase...

- Alo? Mirelo? Ia zi-i, la ce doctor e George înscris? Că doctoriţa Anei e o scroafă împuţită şi mâine iau fişa fetei de la ea!

Acum nevasta lui se pregătea să urle; Florentin era la fel de încruntat ca şi el... Se grăbi să-l tragă spre bucătărie:

- Ia vino-ncoa! Că muierile vezi şi tu ce bine se descurcă singurele...

Degeaba; lui nu-i va trece chiar aşa uşor. Pentru că el era tati, iar fetiţa lui tocmai fusese tratată necorespunzător de o doctoriţă. Se aşeză pe colţar şi-şi aprinse o ţigară:

- Mă, ce dracu are frati-tu cu cumnată-ta? Că le tot tună şi fulgeră la amândoi!

Florentin ridica din umeri, încruntat...

- Bă, eu cu tine vorbesc! Sau ai surzit?
- De unde să ştiu eu ce-au?!

Daa, Prâslea "nu coopera". Ei, treaba lui! Stinse ţigara cu un gest nervos, se ridică şi se grăbi înapoi, în dormitor. Unde Lăcrămioara tocmai apăsa butonul mobilului:

- Aşa! Lasă, că vorbeşte Mirela cu doctorul ei şi mutăm fata la un doctor ca lumea! Auzi? Da' tu de ce nu i-ai zis s-o măsoare?

Oopa, se lega de Ana acum! Se grăbi să intervină:

- De ce să-i zică? Ce, Ana e doctoriţă, să ştie ce trebuie făcut la un copil?
- Păi nu ştia că trebuie măsurată şi cântărită?
- Ba da; şi dacă mai trebuia făcut ceva, iar ea nu ştia, doctoriţa nu trebuia să-şi facă meseria? Lasă, că e bine că nu i-a zis nimic. Să creadă individa c-a scăpat şi să mergem noi mâine să discutăm cu ea!
- Ce să discutăm - că eu "îi discut" două după ceafă de hămăie!
- Bine, bine, discuţi tu cu ea! Eşti bună să nu mai ţipi lângă copil?

Şi-acum nevasta lui tăcea chitic... Profită de faptul că venise şi Florentin şi se întoarse spre ei:

- Chiar voiam să vă spun: cu copilul, ideal e să te înţelegi cu vorbă bună. Să nu audă ţipete şi scandaluri, să nu vadă bătăi în casă. Şi să nu mănânce bătaie decât pentru treburi extrem de serioase: traversatul străzii sau aplecatul peste balcon. Până la momentul ăla, nu vreau să aud că i-aţi tras vreuna la popou - că foc mă fac!

Ana aproba scurt, vizibil indispusă de cuvintele lui; Florentin privea lung covorul şi nu comenta... Porni spre uşă:

- Hai, nevastă, că ţipă oala cu ciorbă după noi.

"Iar tu sigur o să-mi zici să trecem totuşi pe la doctoriţă, că poate o fi întârziat femeia la serviciu!" Ştia el ce ştia!

Florentin

Încuie uşa şi se grăbi spre sufragerie. Bebica lor lua masa; el o aştepta pe Ana... Şi se înfuria zdravăn... Gata! Intrase în sufragerie! O privi lung, drept:

- De ce nu i-ai spus s-o măsoare?
- Pentru
- Ştiu că o s-o mutăm la alt doctor; dar cum ai avut curaj s-o laşi pe-asta să-i facă vaccinul? Dacă păţeşte copilul ceva?

Exagera - dar simţea nevoia să se descarce. Era prea furios, ca să-i treacă doar cu ştirile de la televizor. Aşa că îşi rostea măcar o parte din nemulţumire... Iar Ana tăcea. Muta paharele de colo-colo, hainele, pernele şi nu-i răspundea.

Oof, de ce trebuia să-i facă chestia asta?

Ana-Maria

Aa, deci domnul era nemulţumit de prestaţia ei de mamă! Prea bine! Dacă tot "lătrase" la ea fără să fie interesat să audă răspunsul, ia să-l lase să pună întrebări în gol...

- ... Tata mi-a spus că Roberto şi Mirela sunt iar "în focuri".

Şi ce-i spunea ei asta? Nu-i spusese tot el să nu se amestece?

- ... Acum ce-ai?

Aa, ce avea! Ridică scurt din umeri:

- Nimic.
- ... Eşti sigură?

Vocea lui Florentin "prinsese" un ton certăreţ; răspunse sec:

- Da.
- Bine.

Şi cu asta putea spune că discuţia se încheiase fără a avea loc o ceartă. Sigur, ea era furioasă iar el indispus; asta era partea a doua. O să le treacă; dar nu se certaseră!

23 martie 2004 - marţi

Florentin

Intră în bucătărie, grăbit să-şi facă un ness şi să se repeadă pe uşă afară, în direcţia pieţei Coşbuc. Se opri însă la vederea colii de pe masă...

Nu i-am spus nimic doctoriţei tocmai ca să văd cât o duce capul şi cum se poartă cu copiii. Dacă nu eram sigură că Florentina e sănătoasă, nici nu mai băteam drumul până acolo; că oricum n-o vaccina dacă avea ceva. Ana.

Deci aşa... Păi nu-i rămânea altceva de făcut decât să sară peste ness-ul de dimineaţă şi să se repeadă acum, urgent, la florărie! Pentru ca soţia lui, când va deschide de dimineaţă ochii supăraţi, să vadă un splendid buchet de trandafiri pe noptieră. Iar el să nu fie nevoit să redeschidă după-amiază discuţia pe tema aceea, nici chiar pentru a-şi cere iertare.

24 martie 2004 - miercuri

Florentin

Îşi privi lung ceasul... şi decise să scoată mobilul din buzunar şi să vorbească, totuşi, cu fratele lui mai mare. Suna...

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Ce mai faci?
- Cum mă ştii: cu treaba.

Hm, vorbea cam din scurt, semn că tăticul lor era la chioşc, chiar lângă el.

- Treci azi pe-acasă, să mănânci?
- Da, chiar acum plec.
- OK; treci şi pe la florărie după aia? Că vreau să discut ceva cu tine.
- Trec.
- Bine. Te aştept.

Îi închisese...

Într-adevăr, mare miracol că tatăl lor nu-şi luase încă fiul cel mare la şuturi! Dacă Ovidiu ar fi fost atât de acru şi indispus zilnic, chiar dacă ar fi fost conştient că nu sunt rude şi n-ar trebui să-l intereseze problemele şi treburile lui, tot i-ar fi ars două pălmi după ceafă! Cât era el de mare!

Şi-acum se indispusese teribil... Lucru nu foarte favorabil discuţiei care va urma...

Ioan

Îşi privi lung fiul:

- Cine era, mă?

Roberto dădu să-i răspundă, dar piuitul îi opri pe amândoi. Îşi scoase telefonul, privi numărul şi deveni extrem de serios:

- Cred că ăsta-i Florică.
- Vezi, că mă duc la masă.

Aprobă aiurea cu capul: fraza aia îi zburătăcise gândurile! Apăsă butonul şi rosti grav:

- Da.
- Bună ziua.
- Bună ziua.
- Florică sunt.
- Ioan.

O secundă de tăcere gravă... Bufniră amândoi în râs: la urma urmei, discutau o nuntă, nu un deces!

- Te deranjez?

Perfect! Se şi tutuiau! Nici o problemă - atâta timp cât nunta ieşea aşa cum trebuia să iasă!

- Nu, Florică.
- Ai timp să stăm de vorbă?
- Păi, am!
- Atunci trimit şoferu' să te ia.
- Stai aşa, că
- Nu pot să stau, că iar m-a trimis soră-mea prin Olanda cu treburi, iar diseară mă urc în avion. Poţi să vii până la mine la birou, să vorbim?
- Hai, că vin.
- Atunci trimit şoferu' - în cinci minute e la tine. Eşti la Dorobanţi, la piaţă - nu?
- Da, sunt la Dorobanţi.
- Bine; acu' îl trimit.
- Îl aştept.
- Salut.
- Salut.

Închise, gânditor... Ei, poftim! Roberto plecase să mănânce! Cine rămânea la chioşc?

... Da' mai dă-l încolo de chioşc! Nunta mezinei era de-un miliard de ori mai importantă decât vânzarea de la prânz! Se grăbea să bage vazele în chioşc, să strângă...

Tocmai încuia uşa de termopan, când ditamai limuzina opri în faţa pieţei, în protestele florarilor care vindeau la cort. Se grăbi să iasă din piaţă şi să urce în spate; maşina se puse imediat în mişcare...

Şi uite cum se plimba el cu ditamai limuzina... Hm! Cine-ar fi bănuit, de dimineaţă, că o să stea tolănit pe bancheta aia comodă şi-o să se gândească la limuzina care-l ducea la biroul lui Florică? Barul era larg deschis, invitându-l să se servească... Ciudată mai era şi viaţa asta! Şi-ar fi vrut să nu se gândească acum la asta; să nu-şi imagineze cumva cât de ciudată putea fi viaţa... şi ce schimbări putea aduce în planurile de nuntă ale copiilor! Pentru că, aşa cum ciudată fusese abordarea lui Crin şi prezentarea copiilor, la fel de ciudate puteau fi evenimentele viitoare. Şi văzuse, pe chipul fiicei lui, că ei i-ar fi displăcut la culme eventualele ciudăţenii care i-ar fi stricat socotelile...

Mda; ajunseseră la ditamai palatul. Deci aici o să locuiască Ileana... Maşina opri în faţa scării uşor megalomanice; coborî, iar Florică se grăbi să-i iasă în întâmpinare, cu mâna întinsă spre salut:

- Hai noroc, Ioane!
- Să trăieşti, Florică!
- Te rog, intră! Să mă ierţi că n-am venit eu la tine, aşa cum se cade - da' am şi de împachetat, şi de lămurit lucrurile prin casă, şi mai stă şi contabila asta pe capu' meu!
- Lasă, că contabila e tare bună la casa omului...

Femeia aşezată la masa din living îi aruncă un zâmbet surmenat; fu condus spre o uşă mare, din lemn masiv... Ptiu! Ce birou avea Florică ăsta! Nici preşedintele ţării n-avea asemenea birou la Cotroceni! O imensitate superbă, mobilată cu bun-gust... Laptop, fax, xerox, tot felul de alte drăcii... Ditamai seiful în spatele scaunului... Fu poftit să se aşeze pe canapea; gazda răcni:

- Făi Lucico, bagă două cafele!

Şi se întoarse imediat spre el, monument de voie bună:

- Să mă scuzi, da' s-a stricat interfonul, iar ăştia de la firmă întârzie ca de obicei...

Da' chiar că avea multe de rezolvat înainte de plecare! Aprobă scurt cu capul iar Florică se aşeză lângă el:

- Ioane, uite care-i treaba. Crin vrea s-o ia pe Ileana. Şi eu, şi maică-sa vrem ca băiatul nostru să se însoare cu fata ta. Acu', tu l-ai văzut pe mânzul meu; ai vorbit cu el, a fost la tine-n casă, i-a tot dat târcoale fetei tale. Tu ce zici?
- Zic că e un ginere foarte bun pentru noi şi un soţ foarte potrivit pentru ea.

Ochii negri sticliră scurt:

- Atunci facem treaba? Ne-ncuscrim?
- Ne-ncuscrim.

Urma strângerea de mână; Florică nu se grăbi însă s-o facă:

- Hai să stabilim de-acum, ca să nu punem copiii într-o situaţie neplăcută când om veni s-o peţim. Îţi dau 300.000 de euro pe ea. E bine?

Poftim?... Se căznea să respire, dar nu prea reuşea...

- ... Ioane, te rog, înţelege-mă şi pe mine: o să le fac o nuntă ca-n poveşti şi-o să le fac luna de miere pe un vas de croazieră. Le renovez tot etajul doi - şi numai asta o să mă coste vreo 50.000; başca nunta, pe care plănuiesc să o fac la COŞ. Ştii, Casa Oamenilor de Ştiinţă de la Lahovari. Vreau s-o închiriez pe toată, că e superbă, şi să facem acolo - interior-exterior. Şi aia mă seacă de vreo 5.000 numai închiriatul, că am auzit că ăsta ar fi "scorul". Te rog, acceptă în prima fază 300.000; şi vorbim după nuntă despre restul. Bine?

Se grăbi să clipească, să se dezmeticească şi să-l potolească totuşi pe Florică:

- Bine, Florică. Stai liniştit, că nu-s aşa de pretenţios!
- Adică nu vrei să facem nunta la COŞ?
- Nu vreau să mai discutăm finanţe după nuntă.

Şi-acum Florică jubila - îl văzu sărind în picioare la propriu:

- Hai sus, să vezi ce frumos le renovez camerele alea! Şase camere, numai pentru ei!

Cuscrul lui alerga pe scări; el nu se grăbea:

- Una living, una dormitor şi restul pentru ăia micii, ai?

Ochii negri îl priviră cu subînţeles:

- Asta numai ei or şti, când s-or gândi ce să facă cu atâta spaţiu...

Daa, de parcă el nu ştia cât de numeros era neamul lor! Deci cele patru camere vor fi mobilate cu paturi suprapuse...

Da' las', că-i făcea el "instructajul" Ilenei! Unul, maxim doi! Şi-asta după 20 de ani, că acu' era prea mică! Fu poftit să intre în prima cameră...

... Evident, unicul moştenitor al imperiului lui Florică nu putea locui în 20 de metri pătraţi! Nici chiar baia nu putea avea 20 de metri pătraţi! Nu era decent, nu?

- Toate or să fie albe. Fi-miu zicea să le renovăm, să fie proaspăt zugrăvite, iar după nuntă să decidă ei doi ce mobilă vor, ce tablouri, dacă or vrea zugrăveală colorată...

Aproba încet cu capul, în virtutea inerţiei; ochii îi rămăseseră pironiţi la geamurile alea imense, ca de muzeu de artă, care luminau perfect camerele...

- Vezi şi tu câte femei am în casă; îţi dai, cred, seama că fetiţa ta n-o să pună-n veci mâna pe mătură sau pe detergenţi!

- Nu e genul care să stea zi-lumină la oglindă.

- Dacă nu vrea să aibă conflicte cu soacră-sa, ar fi bine să se ţină departe de treburile casnice. Şi-acum serios, Ioane: dacă tot ne permitem să ne menajăm femeile şi să le ţinem acasă-n puf, de ce să n-o facem?!

Corect!

- Oricum, ei or să fie foarte ocupaţi cu plimbările prin lume, cu prietenii, cu distracţiile... Crin o să dea la facultate, la management; poate vrea şi ea să se şcolească, şi-atunci trebuie să înveţe amândoi - nu să spele vase şi să bată cuie pe-aici. Pentru astea sunt femeile-n casă. Eei, păi cred că pe Lucica asta o s-o uşui cât de curând! S-a puturoşit: ţip după ea şi se face că n-aude! Lucicoo!

... Da; fetiţa lui putea să se mute liniştită acolo. Faţă de camera ei, cea din casa părintească, aici se putea juca şi tenis probabil! Iar perspectiva de-a sta degeaba zi-lumină... Decise să schimbe subiectul:

- Şi cu Crin ce planuri ai? Îl şcoleşti într-ale afacerii?

- Păi cum altfel?! Tu nu vezi prin ce vremuri tulburi trecem? Pot eu să las copiii să se chinuie cu nişte chioşcuri? Că tu ştii cel mai bine cum e la chioşc! Vara cuptor, iarna congelator; scularea la trei-patru, culcarea la zece-unşpe; controale peste controale; hârtii şi şpăgi peste tot; donaţii la partid şi la partidă. O dată la patru ani, vine altu' cu alte idei şi se schimbă chioşcul autorizat de Primărie. Şi tot aşa! Mai bine să fie importator; la o adică, se poate face exportator, la fel de bine cum poate să-şi mute afacerea cu totul în Ungaria, sau în Austria, sau oriunde îi vine lui bine! Nu?

- Evident!

Pe lângă zidarii şi zugravii care munceau cu frenezie, în jurul lor forfoteau şi câteva tinere. Florică răcni totuşi:

- Lucico, culeseşi cafeaua aia?

Nici un răspuns...

- Hai în birou, că aici ne umplem de praf. Ce zici de renovarea asta?

- Ce să zic, măi Florică; le pregăteşti un palat!

- Păi nu sunt copiii mei?

Aştepta continuarea; ea nu venea, lucru care-l punea pe gânduri... Să-i fi scăpat acel "copiii mei" - sau să fi fost o confirmare gândită şi plănuită de mult timp? Habar n-avea... Evident, în birou îi aştepta o tavă cu două cafele aburinde - că Lucica era angajată, aşa că nu putea să zbiere şi ea "Ţi-am dus-o în birou, bre!". Primi ceaşca lui şi i se aduse scrumiera la îndemână. Iar Florică zâmbi:

- Şi când facem nunta?

- Nu ştiu; când au ăia de la COŞ clădirea liberă!

- Aha! Păi stai să dau un telefon, să vedem!

OK! Se ridică şi luă unul dintre ziarele de pe birou: chiar dacă va auzi discuţia, nu voia să lase impresia că era atent la ea!

Aoleu, deci iar se prefigurau probleme la bacalaureat! Tinerii ăştia chiar nu-şi dădeau seama că se jucau cu viitorul lor! Cu toată viaţa lor de-acum încolo!

- Ioane!

Da? Florică acoperise telefonul cu palma:

- Zice că ne-ar putea servi pe 11 iunie. Pică într-o vineri.

Vineri? Perfect! Aprobă cu capul iar Florică reveni la discuţia telefonică. Lăsă ziarul pe birou: extrem de puţin timp pentru el...

- Deci a rămas pe 11 iunie.

- Da.

- Stai liniştit, că am tot timpul să pregătesc lucrurile ca la carte.

- Ştiu.

"Problema e că n-am eu destul timp să mă obişnuiesc cu gândul că mi s-a măritat şi mezina"... Revenise pe canapea, aşa că se grăbi să lase gândurile alea pentru diseară; zâmbi credibil, iar Florică continuă:

- Ai încredere în gustul meu, să-i iau eu rochia din Olanda? Că tot mă duc până acolo!

- Păi am, cum să n-am! Numai să n-o vadă Crin - că foc mă fac!

- Nee, nici o şansă! El rămâne aici, iar rochia ţi-o pun într-un colet şi ţi-o trimit ţie: şi rochia, şi pantofii, şi voalul, şi

- Apropo; naşii?

- Aa, stai, că am o listă-ntreagă! Avem din ce alege!

Ia să vadă el lista aia! Copiilor le trebuia o pereche de naşi nici prea tineri, nici prea bătrâni, dar musai "de modă veche" şi putred de bogaţi!

Florentin

Paşii se apropiară de el:

- Salut.

Preferă să nu ridice privirea de la ikebană:

- Salut. Pune tu zăvorul, te rog.

Fratele lui se conformă fără să comenteze... Era atent la frunze...

- ... Ia zi-i, mă: care-i problema? Te-ai certat cu Ana?

Tonul fratelui lui era uşor glumeţ, fapt care-l înfurie şi mai mult:

- Nu; mai degrabă am discutat luni cu tata. Mă, tu chiar o cauţi cu lumânarea!

Lăsă ikebana pe pervaz şi se întoarse spre Roberto:

- Ăl bătrân se pregăteşte să-ţi zică vreo două după ceafă. De ce dracu nu vorbeşti o dată cu nevastă-ta? Să vă hotărâţi în ce

- Am vorbit şi-am hotărât. Nu mai e nimic de vorbit şi hotărât. Un copil ne-ajunge.

- Daa, aţi hotărât de v-aţi spart! D-aia m-a luat tata alaltăieri la întrebări pe ton răstit! Că cică ce-au frati-miu cu cumnată-mea de împărţit între ei! Ce-aveţi de împărţit, ai?

Roberto tăcea... Se aşeză pe tejghea:

- Mă, acu' hai să stai aici lângă mine şi să te gândeşti serios la asta! Nu mai sunteţi la prima tinereţe, iar George e mare. Dacă mai stai vreo trei-patru ani să te gândeşti, te pomeni că or să aibă amândoi probleme de sănătate.

- Mă, ia spune tu cinstit: ţie ţi-ar place să lucrezi aici cu Ana? Să stai cu ea 24 din 24?

- Să ştii că, iniţial, mi-ar place. Da' după aia,

- Lasă mişto-ul, că eu nu glumesc. M-am săturat să trag ca boul de unul singur la Dorobanţi, sub ochii şi gura lui! Ştii, mă mai trimite uneori să văd cum merge treaba la Muncii. Ştii cum merge? Ca unsă!

- Asta-i problema ta?

- Da! Asta-i problema mea! De dimineaţă, glonţ la piaţă - că uneori n-apuc nici să mă pieptăn! Toată ziua, drepţi la vânzare! La

prânz, când ajung să mănânc şi eu ceva, ea e ocupată să-l culce pe George! Când vin acasă seara, are tata de socotit socoteli cu mine! Şi de aranjat florile-n beci! Şi de bârfit piaţa de flori şi pe toţi din ea! Şi când ajung şi eu în camera mea, abia mă mai ţin pe picioare! Şi ea e frântă, că o stoarce piciul de vlagă! Mai nou, se duce la chioşc în Tei! Unde eu n-am ce să caut! Deci e şi mai obosită, că ăla micu' o ia de proaspătă când se întâlnesc seara! Ce-ar fi, colac peste toate, să mai pice şi unu' mic şi cu rahat la cur, care vrea să sugă din juma în juma de oră, dimineaţa, seara şi-n toiul nopţii? Şi, auzi? Ţie îţi place să locuieşti singur cu Ana? Ete, şi mie mi-ar place să locuiesc singur cu nevastă-mea! Că dacă aş avea unde să mă mut, acu' m-aş muta!

- Îţi face tata zile fripte? Îţi dă el brânci din casă?

- Da' eu pentru ce muncesc, mă, de la 14 ani zi de zi? La 32, nu crezi că merit să am şi eu patru pereţi ai mei? Să stau aşa, crăcănat pe jos, şi să mă uit la ei şi să zic cu voce tare "Bă, ce pereţi mişto am"? Ce dracu, bă?! Toţi v-aţi făcut bagaju' şi v-aţi cărat pe la casele voastre! Şi tu, şi Luminiţa, şi cât de curând se uşcheşte şi Ileana! Numa' eu am rămas cu bătrânii! Eu şi Marcel; da' ăla nu simte, mă! Ăla nu simte, că stă toată ziua cu nasu-n poala nevesti-sii, iar seara se fofilează amândoi de la discuţii! M-am săturat, bă, să mă tot sacrific pentru alţii! Vreau să fie şi ca mine! Să mi se împlinească şi mie unele dorinţe şi planuri! Auzi? Tu te-ai gândit vreodată că eu stau în aceeaşi cameră pe care-o am de când am venit de la maternitate în poala mamei? Lu' Marcel măcar s-a făcut că-i cumpără şi-i dă o casă!

Nu prea mai avea ce să spună. Şi nici nu apucă să improvizeze ceva, că Roberto îşi reluă răcnetele:

- Bă, voi nu vă daţi seama cum e! În fiecare zi, acelaşi lucru! În fiecare seară, aceleaşi discuţii! Acu' a apucat-o şi pe-asta oful de turnat plozi! Bă, eu sunt razna, sau voi? Ce dracu?!

Evident, fratele lui stătea extrem de prost cu nervii zilele astea! Încercă să fie împăciuitor:

- Şi ei de ce nu-i spui exact ce mi-ai spus şi mie?

- Mă ştii tu pe mine că mă port cu mănuşi? Asta-i spun încă de când a deschis prima oară discuţia! De anu' trecut! Da' ea îi dă 'nainte cu-ale ei! Ce altă treabă are?!

- Ştii ce? Spune-i lu' tata! Şi

- Şi el o să ne-ncuie în cameră şi-o să arunce cheia, ca să nu fim deranjaţi! Ştii, mă cam enervează şi ăsta! Tot se laudă că o să cumpere chioşcurile alea patru! Când dracu le cumpără? Le mai cumpără, sau o zice aşa, din gură, ca să pară important?

- Aşteaptă să vadă dacă se mărită Ileana.

- Păi sigur că se mărită! Că dacă nu se mărită, fuge cu el şi tot nu-l lasă să-i scape! Băi, ştii care-i adevărul gol-goluţ? Eu nu mai pot, băi! Eu unul simt că nu mai pot! Trag ca zevzecu' la florile alea din sculare-n culcare, ca să strâng bani, să ne permitem măcar o colibă de chirpici sau o garsonieră! Şi vreau să mi se împlinească odată visu' ăsta! Şi ea nu vrea să m-ajute! Noo, ea vrea să stea acasă încă patru ani! Ea mă vede aşa, un fel de caracatiţă care le face singur pe toate şi poate să se şi cloneze, să se dividă aşa şi să se-mpartă în şapte-opt locuri deodată!

Se încruntă scurt:

- Adică încerci să-mi spui că ai probleme cu banii?

- Da!

- Tu ai probleme cu banii? Tocmai tu? Eu nu mă plâng, şi am deja un copil mic, dar te plângi tu! Cât ai în bancă?

Roberto îl privi lung... Fratele lui porni grăbit spre uşă:

- Auzi? Ia mai vezi-ţi tu şi de-ale tale! Ce-ţi tot bagi nasu-n ale mele?

Aoleu! Se grăbi să-l urmeze:

- Vorbeşte cu tata! Spune-i ce-aveţi de-mpărţit!

- Tu vezi-ţi de-ale tale, muceo, că de-ale mele văd singur!

"Mucea, ai? Mucea! Las' că-ţi arată ţie mucea!" Reveni în florărie, se grăbi să scoată fişele şi începu să numere: apoi las' că-l făcea mucea să joace step diseară!

Ana-Maria

Yala se descuie "războinic". Deveni brusc precaută: după discuţia de alaltăieri şi "acalmia" de ieri, se aştepta la orice...

- Bine te-am găsit.

- Bine-ai venit.

Primi aceeaşi îmbrăţişare şi acelaşi sărut pe care-l primea zilnic. Deci nu ea era sursa încruntării lui... Decise să deschidă discuţia:

- Ce-i? Cine te-a supărat?

- Fraieru' ăla de Roberto. Da' stai aşa, să vezi ce-i fac! La şapte fix, sunt la ai mei! Şi-i arăt eu lui, să se mai îngrijoreze pentru propria securitate financiară! Şi-i arată şi tata una-alta, după ce-oi pleca eu! Aşa!

Bine! Fie cum voia el! Deşi probabil că în maximum jumătate de oră o să-i treacă...

Ioan

Mm, abia aşteptase să ajungă acasă! Avea atât de multe de povestit despre Florică! Aştepta însă cina, ca să fie toţi în jurul mesei... Soneria îl făcu să tresară. Bombăni, ridicându-se:

- Băi, aştepţi pe cineva?

Roberto neagă cu capul, concentrat asupra socotelilor... La vederea lui Florentin, se grăbi să deschidă:

- Ce-i? Ce s-a întâmplat?

- Nimic. Am venit să stăm şi noi nitel de vorbă.

Mm, ce furios era! Îl prinse de braţ:

- Ce-ai, mă? V-aţi certat?

- Nu, da' o să mă cert eu uite-acuş cu frati-miu mai mare!

Ete, că se ţicnise Prâslea! Se grăbi să-l urmeze, constatând că îmbătrânise mult de vreme ce rămăsese aşa de repede în urmă... Florentin intră ca vijelia în sufragerie şi-şi concentră atenţia asupra lui Roberto:

- Auzi, mă? Zici că vrei să stai cu nevasta? Păi tu n-ai auzit de conceptul de vânzător? Ăla e de fapt o duduie drăguţă, cu mână iute, care munceşte ca bezmetica pentru salariu şi ciubuc! Îi bagi zece milioane-n buzunar şi poţi să stai cu nevastă-ta zi-lumină!

Asemenea replici nu mai auzise vreodată din gura lui Florentin! Mai ales adresate lui Roberto! În sufragerie, în gura mare! Întotdeauna fusese invers - iar fiul cel mare păru că-şi aminteşte repede asta:

- Auzi, mă? Tu îmi reproşezi mie? Ia hai să-ţi reproşez şi eu ţie! Tu ai plod de ţâţă acasă; de ce nu-ţi deschizi afacerea? Să-ţi angajezi vânzător şi să stai cu muierea acasă, s-o ajuţi?

- Pentru că eu o fac de la zero, într-un sediu cu chirie, şi mă mai calcă şi economicul de două ori pe an fără să mă anunţe înainte! Tu ai chioşc, vad, clienţi şi-o grămadă ete-aşa de mare de flori fără acte!

Florentin mai avea nitel şi spărgea lustra, atât de amplu gesticula cu ambele mâini!

Păi el ce să le spună... Nimic, evident! Că aveau ei ceva serios de împărţit, de "hămăiau" aşa unul la altul făcând abstracţie de toţi ceilalţi!

Marcel deschisese uşa la auzul vocii lui Florentin, dar o închisese imediat cum realizase că scandalul nu-l privea; Gabriela rămăsese "sechestrată" în bucătărie, cu copiii, şi probabil că aştepta sfârşitul scandalului ca să fugă la Marcel, în camera lor. Ileana nici nu se clintise din camera ei. Lăcrămioara intrase în sufragerie imediat cum auzise vocea lui Florentin; acum, tot ea păru a fi cea mai inspirată:

- Mireluţo, ia hai să facem noi amândouă o cafea!

Perfect! Nora lui îşi privea cumnatul cu ochi îngroziţi deja! Femeile intrară în bucătărie; Roberto se grăbi să continue cearta:

- La urma urmei, ce te doare pe tine de problemele mele, mă? Tu n-ai problemele tale la care să te gândeşti? Păi sigur că nu le ai! Tu stai într-un apartament la care nu plăteşti chirie! Ba, mai mult, ştii că cheia aia din cui, de lângă uşă, e de la casa ta! Şi e de-ajuns s-o iei şi să-ţi muţi boarfele!

- Şi pe tine cine te ţine, mă, să te muţi în ea? Că nu-i a mea! E-a tatei!

- Ba e a ta, deşteptăciune!

Prâslea avea o problemă: într-adevăr, casa lui Bucur era a lui, dar el stătea cu chirie - fie ea şi 0... Şi totuşi, fiul cel mic îşi găsi relativ repede cuvintele:

- Iar dacă aia-i a mea, înseamnă că o să stau în ea la un moment dat! Adică nu aici! Tu nu ai destul loc aici? Nu-ţi ajung toate camerele astea de-aici? Nu vezi că noi ne aranjăm vieţile prin alte case? Ce dracu te macină, mă, aşa de tare?

Roberto începu să răcnească de-a binelea:

- Nesiguranţa zilei de mâine, mă!

Florentin ridică un singur deget şi-şi controlă imediat tonul vocii:

- Dintre noi toţi, zilele tale sunt cele mai sigure! Şi ale tale, şi ale copiilor tăi! Câţi te-o lăsa inima să ai!

Îşi văzu mezinul scoţându-şi abia acum geaca, aruncând-o pe canapea şi trântindu-se la masă în faţa lui Roberto. Se grăbi să se aşeze şi să schimbe subiectul, dându-şi seama că imediat cum pleca Prâslea, putea lămuri lucrurile cu Roberto:

- Băi, azi am fost să vorbesc cu Florică. El m-a sunat şi-a trimis şoferul să mă ducă la el la birou.

Uşa se deschise prompt iar Marcel se grăbi să se aşeze lângă Roberto. Florentin ridică imediat capul şi-l privi amuzat:

- Ei! Şi cum fu?

- Păi, m-am plimbat cu limuzina...

- Care? Aia neagră, sau aia albă?

Asta era o întrebare-capcană? Greu de spus, de vreme ce Florică avea din ambele modele...

- Aia neagră, băi!

- Stai s-o vezi pe-aia albă! E şi mai şi!

Roberto era tot negru de supărare, în timp ce Florentin chicotea amuzat. Începu să râdă:

- Deci a făcut economie de lux cu viitorul lui cuscru...

Marcel bufni în hohote de râs; Roberto se ridică şi intră ostentativ în camera lui. Iar gestul trântirii uşii îi aminti imediat că fiul lui cel mare avea nevoie de mult mai mult decât vechea lui cameră! Numai că va discuta asta cu el imediat cum termina de vorbit despre Florică!

- Şi? Ce-ai vorbit cu el?

- Bă, una peste alta nunta o să se facă pe 11 iunie. Da' mai mult de-atât nu vă spun, că asta mică sigur trage cu urechea!

Florentin se grăbi să se ridice:

- Bine, tată. Atunci mă duc şi eu spre casă.

- Mă, ia stai tu aşa!

Se ridică şi-l conduse la uşă; întrebă, discret:

- Asta era? Noră-mea mai vrea un copil?

Florentin aprobă scurt cu capul.

- Bine, mă. Să mai treci pe-aici, să mai vorbim!

- Trec, trec!

Îi deschise uşa şi nu se putu abţine: pupă scurt capul deştept care se gândise să facă scena de-acum cinci minute şi să-l determine pe Roberto să spună odată ce-l apasă!

- Pa, tată.

- Pa, mă!

Şi-altceva ce-i mai putea spune? Florentin se îndepărta grăbit... Încuie uşa: poate că şi Roberto ar fi trebuit să stea la casa lui. De fapt, era evident că la aproape 33 de ani, fiul lui cel mare simţea nevoia să devină odată cap de familie! Păi până când să stea "locatar" acasă la mama şi la tata?

Reveni în sufragerie, iar Marcel se grăbi să se ridice. I se explică, prin semne, că el şi Gabriela vor ţine copiii foarte ocupaţi în următoarea jumătate de oră. Îşi aprinse o ţigară şi aşteptă...

Lăcrămioara

În sfârşit, se spărsese buba! Şi tot Florentin, dragul de el, găsise soluţia la asta! Se aşează la masă, lângă Mirela:

- Găbiţo, ia pune tu de-o cafea şi vino-ncoa!

Îşi luă nora pe după umeri şi-i şopti întrebarea la ureche:

- Să înţeleg că Florentin a venit ca să-l determine pe Roberto să se împace cu tine?

Mirela aprobă scurt, suspinând.

- Da' ce-aveţi, maică? De ce sunteţi certaţi?

- Tanti, eu vreau tare mult o fetiţă! Iar el se gândeşte numai la bani! Că vrea să mă duc să muncesc cu el la Dorobanţi, aşa cum muncesc împreună Marcel şi Gabriela! Că el vrea să ne luăm casă şi să stăm singuri! Că unul şi bun ne-ajunge! Eu îl înţeleg, tanti! Da' mă doare sufletul când mă gândesc... Ştii, tanti, cum mă doare sufletul când mai trece câte una prin faţa chioşcului cu bebeluşul în braţe? Simt aşa, că îmi intră un pumn de ace în inimă!

Aha! Mirela plângea în hohote deja; îşi trase baticul de pe cap şi-i şterse lacrimile:

- Lasă, că a venit Florentin şi-a spart buba de faţă cu Ioan. Să vezi ce frumos or să se aşeze lucrurile acum! Stai să vezi ce-o să-i facă Ioan lu' bărbată-tu! Şi pe urmă îl iau eu "pe făcăleţ"...

Nora ei încerca să zâmbească, dar nu prea reuşea... Ei, las' că pleca Florentin! Vedea el Roberto! Cum, să pună banii şi averea mai presus de copii?! Se tâmpise de-a binelea!

Ioan

Păi cum Roberto n-avea de gând să vină la discuţie, las' că îl chema el! Îşi drese uşor vocea şi rosti pe un ton serios:

- Roberto, ia vino-ncoa!

Bun; se conformase prompt. Îl invită prin gesturi să se aşeze lângă el şi-l privi lung... Încercă să nu zâmbească foarte vizibil:

- Băi, ştii care-i treaba? Eu unul nu mă simt chiar atât de bătrân ca să stau acasă şi să rup arcurile fotoliului şi butoanele telecomenzii. Da' nici la chioşc n-am să mai stau mult timp: că se mărită Ileana cu Crin şi am bază ca să iau chioşcurile alea patru. Aşa că o să fiu mai mult pe drumuri: cu controlatul, cu hârtiile, cu actele... La Dorobanţi, eu cred că Mirela s-ar descurca de minune.

Fiul lui aprobă scurt; se grăbi să-i spulbere socotelile:

- Numai că n-o să fie aşa. Eu o să rămân să vând la Dorobanţi, ca să păstrez legătura cu Administraţia Pieţelor. Tu o să faci verificările. Tu o să moşteneşti afacerea, aşa că tu trebuie să înveţi să te descurci în ea. Şi-o să începi de mâine.

Acum Roberto era siderat de-a binelea! Că era prima oară când el, Ioan Manolache, deschidea gura şi rostea clar care va fi viitorul afacerii cu flori! Se grăbi să continue:

- Lăcrămioara nu se simte apăsată de bătrâneţi, ca să stea zi-lumină acasă; cu toate astea, dacă vom prospera, nu văd de ce-aş mai lăsa-o să muncească. Nu văd de ce n-aş ţine-o acasă, să vadă de nepoţi. Că doar e bunica lor, nu? Are o grămadă de lucruri să-i înveţe! Aşa că uite ce spun eu...

Roberto era roşu ca racul şi nu ridica privirea din faţa de masă...

- ... Îţi promit că în următorii cinci ani n-am să-mi fac formele de pensionare şi nu mă voi retrage de la Dorobanţi decât dacă mi-o ceri tu. Pentru că ăla e chioşcul tău - şi tu ştii bine asta. Poate că, din afacerea familiei, Marcel o să primească de la Didonia chioşcul de la Muncii iar surorile mele or să-l păstreze pe-ăla de la Urgenţă; dar restul, Dorobanţiul, Teiul şi Oborul, sunt ale tale. Plus cele patru pe care le cumpăr la Maica Domnului. Mâine dimineaţă, dacă n-ai treabă, mergem la un notar şi trec casa pe numele tău.

- Nu e nevoie.

Aa, deci nu-şi înghiţise limba! Şi nu voia chiar aşa de mult să se mute, cum nu voia nici casa asta... "Pe pariu" că nici el nu ştia ce voia?

- Cred că programul ăsta de "supraveghetor" îţi asigură îndeajuns de mult timp liber pentru copii.

Primi o aprobare fermă cu capul şi nu se putu abţine - îi altoi o pălmiţă scurtă după ceafă:

- Atunci asta-i pentru că ai tăcut ca un mut şi-ai avut nevoie să vină Prâslea să răcnească-n sufragerie ca să se deschidă discuţia!

Aştepta o replică, o revoltă, o explicaţie; nu primi decât aceeaşi tăcere...

- ... Vrei să trec chioşcul de la Dorobanţi pe numele tău? Să fii sigur că nu am aruncat o vorbă, aşa, la mişto?

Primi o negare.

- Vrei să-ţi iau casă?

O altă negare.

- Vrei să-ţi iei casă?

Na, că nici casă nu mai voia să-şi ia! Îl privea lung... Tii, câte fire de păr alb apăruseră în capul fiului lui! Abia acum realiza că el, la 32 de ani, fusese mai brunet decât era acum Roberto! Anii lungi de muncă îşi puseseră amprenta asupra lui; şi poate că nici chiar el, ca tată, nu realiza cât de mult se măcinase şi se consumase fiul cel mare între muncă, îndatoririle de frate mai mare şi cele de ajutor de nădejde... Îşi aprinse a doua ţigară:

- ... Ştii, când m-am însurat cu maică-ta, mi-am zis în mintea mea: "Unu' şi bun. Să moştenească tot, să nu ducă niciodată lipsă de nimic, să nu-şi scoată ochii după moartea mea pe-un petic de curte şi două odăi igrasioase". Da' uite că n-am fost făcut să am un singur copil: nici eu, nici Lăcrămioara. Când tu ai făcut cinci ani şi te-ai dus la grădiniţă, ne-am uitat aşa, unul la celălalt şi am hotărât că odaia noastră e prea goală. Că un singur năzdrăvan nu reuşeşte să demoleze singur toată ordinea şi curăţenia. Că, la urma urmei, tu crescusei mare, iar noi aveam în continuare nevoie de un pici mititel. Şi-a apărut Marcel... Şi chiar dacă a fost greu, a apărut şi Florentin. Şi abia după naşterea Ilenei, când am privit-o pe maică-ta în ochi, am ştiut că cinci sunt, totuşi, de-ajuns. Acu', tu faci ce vrei; nu-ţi impun eu câţi copii să ai. Dar lasă deoparte banii şi averea; că aia se face şi se duce cât ai clipi. Tot ce rămâne după tine sunt copiii. Aşa cum după mine o să rămâneţi doar voi, cu familiile voastre...

- Ştiu.

Aha! Decise să păstreze discuţia cât mai aproape de subiectul "al doilea copil al lui Roberto":

- Şi ştii cumva şi ce-şi doreşte nevasta ta?

- Da, ştiu.

Nu se mai putu abţine - începu să râdă:

- Şi ce aştepţi, mă? Andropauza? Tu nu vezi ce-ai albit pe chelie? Dă-i bătaie - că uite câte camere zac goale în casa asta! Câte două paturi etajate în fiecare!

Se ridică şi intră în dormitor: de-acum, nu mai putea interveni asupra deciziei lui. Oricare ar fi fost ea.

Lăcrămioara

Daa, magistrală pledoarie pentru a doua nepoţică! Îl văzu pe Ioan intrând în dormitor şi se grăbi să se ridice, să nu cumva s-o prindă Roberto spionându-i pe gaura cheii:

- Gata, au terminat discuţia! Auzi, Mireluţo? Ia du-te prin sufragerie, aşa, ca să îndrepţi faţa de masă!

- Nu mă duc, tanti! Că e prea furios acu'!

- Ba nu-i deloc furios!

- Ba sigur e furios că i-am spus Anei care-i problema!

Mirela era speriată de-a binelea la gândul discuţiei cu soţul ei! Ridică tava cu cafelele:

- Atunci stai aici, cu Gabi. Vin repede.

Intră în sufragerie şi începu să aranjeze, tacticoasă, ceşcuţele. Ete că ajunseseră să-şi bea cafelele înainte de masă; se ţăcăniseră...

Se simţea privită; totuşi, evita să-l privească acum. Să se mai gândească şi singurel la ce voia să obţină de la viaţă şi de la soartă! Că avea 32 de ani!... Gata; terminase cu cafelele. Se întoarse spre fiul ei.

Ochii negri o întrebau dacă-şi dorea o nepoţică. De fapt, o întrebau "Nu-i aşa că şi tu îţi doreşti o nepoţică?" Şi cum văzuse "întrebarea corectă", renunţă la corecţia pe care i-o pregătise; îi răspunse tot din privire, zâmbind, şi reveni în bucătărie. În urma ei, auzi uşa camerei lui închizându-se - semn că fiul cel mare îşi aştepta consoarta la o discuţie între patru ochi. Închise uşa bucătăriei şi lăsă tava pe masă:

- Că discutaţi acu' sau diseară, tot trebuie să discutaţi. Aşa că mai bine discutaţi acu', înainte de cină. Cine ştie ce-i mai vine lu' Ioan, de vă întreabă ce-aţi hotărât şi voi n-aveţi răspuns!

- Aşa e, tanti. Mă duc să vorbesc cu el.

Mirela se ridică; îi ordonă Gabrielei din priviri să-şi facă drum prin sufragerie, să audă ce primire îi făcea Roberto soţiei lui! Rămase singură în bucătărie...

Păcat că Prâslea întârziase atâta timp cu intervenţia asta "în forţă". Dacă socotea cam de când era Mirela încruntată şi îngândurată, acum ar fi ştiut cu certitudine dacă era nepoţică sau nepot... Da' nu-i nimic! Mai bine mai târziu, decât niciodată! Deci: erau în martie. Plus nouă luni, însemna... decembrie. Sau ianuarie. Deci Săgetătoare; o fire libertină, greu de stăpânit, foarte dificilă pentru o fată şi mai ales pentru nepoata lui Manolache Ioan... Uşa se închise scurt iar Gabriela şopti:

- Imediat cum a intrat, paşii s-au apropiat iar uşa s-a închis şi s-a încuiat.

Zâmbi slab:

- Deci acum or să discute şi ei serios. Auzi? Da' tu mai discuţi mult cu fi-miu?

Nu primi răspuns; putea jura că obrajii Gabrielei deveniseră instantaneu stacojii... Începu să pună mâncarea în farfurii:

- Bănuiam eu că aveaţi şi voi nevoie de-un şut de-ăsta. Ia ţine aici, că frige!

Acum, că-şi rezolvase şi ea o problemă care trenase destul, putea să schimbe discuţia.

27 martie 2004 - sâmbătă

Ana-Maria

Mda; foarte frumoase toate modelele de rochie. Partea proastă era că toate revistele erau străine; iar la cum o ştia ea pe Nina, amica ei nu va accepta în veci să se ducă la Milano să-şi cumpere rochie de mireasă! Deci orele alea de studiu şi comentariu treceau la capitolul "conversaţie"... Închise revista:

- Şi? Aţi găsit restaurant?

- Ah, da! Uitasem să-ţi spun! Am fost pe la câteva crâşme, dar mai toate au agendele pline. Până la urmă, ne-am descurcat şi am închiriat un salon pentru 31 iulie.

Bun, deci îi cununau pe 31 iulie! Era perfect. Florentin se grăbi să ceară amănunte:

- Deci e local, sau restaurant?

- Local, că la restaurant n-am mai găsit locuri. E frumuşel aşa, ca locaţie, şi ne pun la dispoziţie şi personalul, şi tacâmurile.

- Iar mâncarea?

- Aducem noi totul; ei pun la dispoziţie doar organizarea...

Până la urmă, ieşeau mai ieftin aşa. Un purcel dintr-o gospodărie ţărănească, o relaţie la o firmă de mezeluri, una la o cramă... Se aranja repede şi frumos!

- Perfect! Şi unde-i salonul ăsta?

- Păi în comuna Voluntari...

- OK. Nu ne rămâne decât să ne programăm la biserică. Aveţi o biserică preferată?

- Nu; care vreţi voi.

- Adică pe care-o găsiţi cu liber pe 31 iulie!

Radu zâmbea "zmeieşte"... Ridică revista:

- Iar rochia o cumperi de-a gata, sau ţi-o faci la o croitoreasă?

- Nu ştiu. Poate mergem amândouă pe Lipscani în weekend...

- Amântrei adică!

Nina se posomorî preţ de-o secundă:

- Aa... Nu-i nimic! Merg cu Radu "s-o ochesc" discret, şi poate luăm şi invitaţiile! Şi ne repezim noi într-o zi, cu un taxi, doar ca s-o probez şi s-o iau!

- OK! Hai să alegem modelul.

Şi iar erau foarte ocupate...

Ia uite cum se mărita zăbăuca de Nina! Şi când se gândea că, anul trecut pe vremea asta, prietena ei ofta greu cu gândul la bărbatul însurat care nu-i dădea nici o şansă...

28 martie 2004 - duminică

Ana-Maria

În sfârşit, fierbea apa! Nu mai avea răbdare să facă odată cafeaua aia şi să stea şi ea în sufragerie! Cumnaţii şi cumnatele ei povesteau cu mare aplomb despre cum îi spusese dl Manolache Ilenei amănunte din vizita la Florică!

Paşii se apropiară grăbiţi; Mirela o sărută pe amândoi obrajii. O privi lung: ce-i venise? Dar cumnata ei radia de fericire... Aa, deci se rezolvase!

- Am fost vineri şi mi-am scos steriletul. El m-a dus cu maşina: ca să fie sigur că am timp să ajung la medic.

- Deci toată energia s-a re-canalizat...

- Exact. Şi ce energie!

Aa, păi Mireluţa se gândea la prostii! Şi vorbea despre... prostii! O îmbrânci cu şoldul, în glumă:

- Ştiam eu că lucrurile or să se rezolve!

- S-au rezolvat!

- Bravo! Atunci ţine de tavă!

"Că amănuntele oricum nu poţi să mi le dai acum, când ne aud ei!" Mirela se conformă. O vedea atât de fericită!

- Vezi, că am vorbit cu doctorul lui George. A zis să trec pe la el, cu datele fetei, să îi facă scrisoare de transfer. Cu aia te duci la doctoriţă şi-i ridici fişa medicală - că fără scrisoarea aia nu ţi-o dă. Şi pe urmă fie îl suni, dacă ai probleme cu asta mică, fie vă vedeţi la următorul vaccin. O să te sune asistenta lui - să vezi ce tipă de treabă e!

Aprobă cu capul şi-şi urmă cumnata. Care intră în sufragerie în paşi de dans, cu tava dansând şi ea deasupra capului... Tii, ce bine-dispusă era Mirela! Bine că se rezolvase problema cumnatei ei! Florentin fusese extrem de secretos când ajunsese seara acasă; nu-l întrebase cum decursese discuţia cu Roberto, iar el se rezumase la a-i vorbi despre nunta Ilenei şi-atât. Decisese deci să nu-l întrebe ea; în ultimul timp, soţul ei era tot mai gânditor... şi mai irascibil.

2 aprilie 2004 - vineri

Ana-Maria

Mânca, aparent preocupată de bucăţile de carne din tocăniţă. În realitate, îi venea să rădă. Fusese azi la control, iar medicul Petrescu o asigurase că se refăcuse complet după sarcină. Şi "le dăduse dezlegare", voalat şi glumeţ ca întotdeauna. Florentin nu mersese cu ea; adică mersese, dar stătuse afară, cu bebica. Iar pe drumul de întoarcere nu discutaseră, pentru că micuţa adormise iar el probabil nu voise să riste s-o trezească! Cert era că se întorseseră de două ore, bunicii veniseră şi plecaseră, iar soţul ei tot n-o întrebase care era rezultatul controlului...

Hm! El nu pusese întrebări; în schimb, o întrebase soacra ei! Dna Manolache o chestionase "din priviri" şi se liniştise atunci când aprobase cu capul, zâmbind. Florentin, însă, nu avea nici o reacţie... Soţul ei se ridică primul:

- Mă duc să văd dacă s-a trezit.

"Dacă se trezea, ne striga; dar du-te, oricum..." Tocmai îi pierise pofta de mâncare. Se ridică şi începu să spele vasele.

Ce naiba era cu ei? Cu amândoi - pentru că nici ea nu era mai brează! În alte condiţii, s-ar fi grăbit să turuie tot ce-i spusese medicul. În alte condiţii, el n-ar fi ieşit din blocul cu cabinet ginecologic până n-ar fi aflat că totul era bine! Acum însă... Nu mai ştia ce să creadă.

De la ce începuse atmosfera aia apăsătoare? De când începuseră să nu mai discute absolut orice? De când "se aşteptau" aşa unul pe celălalt? De când îşi refuzau reacţiile fireşti la evenimentele fireşti ale vieţii?

Se cam ciondăniseră când cu vaccinul şi doctoriţa inconştientă. Totuşi, avusese impresia că se împăcaseră! Mirela îi adusese scrisoarea de transfer; chiar luni se va duce la doctoriţă, să ia fişa, după care o va depune personal la medicul lui George. Voia să-l vadă înainte; să fie sigură că el era un medic "normal"...

Era tristă. Ar fi vrut să poată discuta cu Florentin aşa ca înainte. Astăzi, îi spusese medicului Petrescu că vrea să-şi monteze sterilet; el o chemase la cabinet în primele două zile de menstruaţie. Dar nu discutase asta cu Florentin. Poate că el bănuia pentru ce metodă contraceptivă va opta ea; dar să vorbească despre asta, să discute despre asta, nici gând! Se întâmplase ceva...

Mai bine să facă un duş şi să se culce. Iar dacă el n-o va întreba cum fusese la control, ea una nu-i va spune.

Florentin

Se întâmplase ceva cu Ana.

Ieşise de la control liniştită şi calmă. Nici zâmbitoare, dar nici plânsă - semn că era bine, nu? Pe urmă bebica adormise, iar el preferase să tacă... Iar de când ajunseseră acasă, Ana fusese extrem de ocupată cu fetiţa şi mâncarea. El se simţea neglijat; se simţea un fel de... apendice al scaunului. Un corp de mobilă care n-are de ce să solicite atenţie, fiind corp de mobilă! Ştia că bebica lor era cea mai importantă fiinţă de pe Pământ: aşa era pentru el, aşa era firesc să fie şi pentru Ana! Dar, totuşi! Cât timp bebica dormise, ar fi putut deschide discuţia! El unul se ambiţionase să tacă; tăcuse şi ea. Chiar nu era nimic de spus?

Nu mai era nimic de spus?

Oftă greu şi schimbă postul: acum încerca să pară atent la televizor. Oare Ana nu realiza că atmosfera dintre ei se schimbase radical? Că nu mai erau aşa ca înainte? Că dispăruse farmecul acela special, misterul... Nici el nu mai ştia cum să numească atmosfera aceea aparte dintre ei! Care dispăruse! Dar de ce?... Acum făcea ea duş. OK! O s-o aştepte, încercând să fie calm. Spera ca măcar acum, după ce adormise bebica iar ea îşi terminase treaba, să fie băgat în seamă. Măcar cinci minute! Un minut! O secundă! Chiar şi un simplu zâmbet ar fi fost de-ajuns!

... Uşa se deschise scurt; soţia lui îl privi cu seriozitate:

- Tu mai stai?

Negă cu capul şi stinse televizorul: la urma urmei, poate că aşa voia ea să-l "invite" la o discuţie între patru ochi!

Dar intră în dormitor şi realiză că acea discuţie nu va avea loc. Soţia lui se aşezase comod în pat, cu faţa spre pătuţul bebicii... aşa cum se aşezase în fiecare seară, în ultimele şase săptămâni...

Decise să nu spună nimic. Să se odihnească şi el. La urma urmei, el ar fi trebuit "să-şi facă lecţiile", nu? După atâtea seri şi nopţi de "dormit pe rupte", ar fi trebuit să se gândească la o seară romantică. Sigur, şi ea ar fi trebuit să se gândească la exact acelaşi lucru; dar fiind atât de preocupată de fetiţă, având şi toată casa pe cap, soţia lui avea o scuză...

OK! Mâine seară, Ana va avea o surpriză!

3 aprilie 2004 - sâmbătă

Ana-Maria

Soneria începu să piuie grăbită. Nu avea rost să lase fetiţa în pătuţ; n-avea când! Acel cineva urma să rupă uşa cât de curând!

... Aa, probabil că Florentin adusese şampania - şi era pe cale să scape cartonul cu prăjituri! Descuie, deschise larg uşa... Zâmbitoare ca întotdeauna, ţaţa Dida intră:

- Bine te-am găsit!

- Bine aţi venit!

Mirela, Luminiţa, Gabriela şi Ileana intraseră şi ele, chicotind... De ce oare avea impresia că "i se pregătise ceva"? Se grăbi să le urmeze; ţaţa Dida strigă, din sufragerie:

- Ia lasă tu domnişoara în pătuţ şi vino-ncoa!

OK! Se grăbi să se conformeze, gândindu-se acum că sigur făcuse ea ceva, vreo prostioară! Iar cumnatele ei veniseră pe post de "galerie"...

Bun; uşa se închise în urma ei, iar ţaţa Dida dădu comanda:

- Atenţie la mine! Tare şi cu forţă!

Iar corul se urni:

- *Tu lăuză, mică fată / Busuioc, să fii curată! / Şase săptămâni ai stat / Şi şatra nu ne-ai spurcat! / Acum noi ţi-am descântat: / Să scoţi apă din fântână! / Fii curată ca o zână! / Să te-apuci să faci mâncare / Şi să umbli afar' la soare! / Sorocul ţi-ai terminat, / Descântat, te-am descântat! / Fii frumoasă ca o floare / Să mai ai naşteri uşoare, / Ca să crească şatra mare / Până la apus de soare! / Cum sunt strugurii în vii / Aşa să mai naşti copii! / Bărbatul să te iubească / Şi copiii mari să-ţi crească! / Cu ghiocul să ghiceşti / Şi copiii mari să-i creşti!*

Rămăsese mască... Mătuşa ei bufni în râs:

- Ete la ea - a rămas fără grai!

Mirela se grăbi s-o lămurească:

- Ţi-am descântat de lăuzie! Ai făcut şase săptămâni, nu? Gata, nu mai eşti lăuză!

Gabriela începu să râdă:

- Poţi să scoţi apă din fântână, să găteşti...

Ţaţa Dida se stropşi la ea, în glumă:

- Ei, las' că pentru tine fac eu o adaptare! Să vezi ce ţi-oi descânta, de n-o să mai ieşi la fântână şase luni după aia!

- Haai, tuşico, ziceam şi eu aşa...

Decise să deschidă totuşi gura - că prea rămăsese mască:

- Haideţi să fac o cafea! Am şi

- Intenţii bune, ştiu, dar noi nu stăm.

Toată bucuria revederii... şi-a descântecului se dusese pe apa Sâmbetei:

- De ce?

- Păi Gabi mai are de fiert o tonă de ciorbă, Ileana nu şi-a făcut temele iar Mirela trebuie să fugă jos, la chioşc! Că soacră-ta habar n-are ce-am făcut noi! Şi-apoi, acuşi vine bărbată-tu! Vrei să ne prindă "în fapt"?

Fu sărutată apăsat pe frunte:

- Nu te supăra: chiar nu putem să stăm. Dar promit că zilele astea trec pe la tine şi-ţi beau toată cafeaua!

Aprobă şi le văzu apropiindu-se de uşa de la intrare la fel de grăbite cum se depărtaseră de ea acum vreo două minute...

- Paa!

- Pa, fetelor.

- Vorbim!

- Vorbim.

- Să fii cuminte!

- Şi voi...

Iar uşa liftului pocni scurt. Le auzea râzând, coborând grăbite pe scări ca o vijelie...

Închise şi ea uşa, oftând greu: veniseră ca o vijelie, şi tot ca o vijelie plecaseră. Luând cu ele veselia, râsetele şi atmosfera plăcută. După trecerea lor, liniştea apartamentului era apăsătoare...

Florentin

Deschise uşa scării şi se opri la avizier: ete, că iar venise întreţinerea! Afurisita asta de administratoră chiar n-avea de gând să chiulească măcar o lună? Ea n-avea concediu? Hm; poate dac-o băga el "în medical"... Începu să râdă şi auzi clar ropotele apropiindu-se pe scări. Eei, păi punea el mâna pe golănaşii ăia! Că-i mai auzise de vreo patru ori, dar nu reuşise să-i "identifice"! Doamne, avea impresia că o să se prăbuşească toată casa scărilor, aşa tropăiau!... Ete că nu erau golănaşi, ci golănaşe! Le auzea chicotind!... În romanes!

Liftul pocni, concomitent cu ultimul bufnet puternic al paşilor. Intră în scară, monument de mânie proletară... Şi se ciocni de Mirela!

- Salutare! Bine-ai venit!

Dădu s-o prindă pe ea, dar nu reuşi s-o ajungă decât pe Gabriela:

- Ce s-a întâmplat?

Ileana chicoti:

- Am făcut întrecere!

- Şi tot eu am ajuns prima!

Ete! Tuşica Didonia râdea din capul scărilor! Da' ce era cu ele acolo, la ora aia? Fugind de mama focului, grăbite s-o şteargă mai repede?... Aoleu! Se întâmplase ceva cu Florentina?

- Ce s-a întâmplat?

Probabil că făcuse o faţă tare lungă şi panicată, de vreme ce tuşica lui se grăbi să-l lămurească cu seriozitate:

- Nimic, Florentine, maică! Nevastă-ta a făcut şase săptămâni, aşa că am descântat-o de lăuzie.

Gabriela bufni în râs:

- Gata: poate să aducă apă de la fântână, să pună mâncare caldă-n farfurie...

Tuşica lui se stropşi imediat la ea:

- Iaca-iaca, văd că nu te laşi! Să vezi ce descântec îţi fac! Mă aleargă soacră-ta cu tigaia de clătite - da' merită efortu'!

Mătuşa lui coborî grăbită scările:

- Noi am plecat, că suntem pe fugă toate. Vezi, că ai tăi nu ştiu de descântec. Nu cred că e cazul să-i anunţi...

Aprobă scurt cu capul.

- Paa!

- Paa!

Le văzu ieşind... şi "împrăştiindu-se" ca la război, în toate direcţiile! Ia uite-le! Deci se strânseseră în mare taină...

Râzând, intră în lift: şi-acum să urce şi s-o întrebe pe Ana cum se simţea aşa... descântată! S-o trimită eventual la fântână, după apă... Sucită femeie, Gabriela asta! Va fi vai de ea, când i-o veni vremea să fie descântată! Tuşica lor avea o memorie...

Descuie uşa şi intră. Iar Ana îi arătă doi obraji îmbujoraţi... Arătă cu degetul spre parter:

- Ca să vezi! Când să intru în scară, mă ciocnesc de "trupa de desant"...

O făcuse să râdă; acum o să afle ce făcuse "trupa de desant"... Iar atmosfera va fi mult mai destinsă, pregătind surpriza de diseară...

Ana-Maria

Bun; azi fusese o zi superbă! Fusese descântată; Florentin venise de la serviciu îndeajuns de devreme ca să afle de isprava ţaţei Dida, aşa că mâncaseră toţi trei - pentru că adusese şi bebica la bucătărie - iar în situaţia aceea găsiseră imediat teme de discuţie. Prima fusese, firesc, descântecul! Apoi pălăvrăgiseră o grămadă, mai ales despre

ochişorii aceia frumoşi şi despre fălcuţe. Pe urmă se îmbrăcaseră şi ieşiseră la plimbare prin parc - unde continuaseră discuţia despre prichindica adormită din căruţ. Apoi, despre ziua de vânzare de la floră-ria Tria. Apoi, despre planurile pentru după-amiază. Se întorseseră deci acasă şi se apucaseră de treabă; Florentin dăduse cu aspiratorul, ea se ocupase de spălat faianţa... Probleme "administrativ-organizatorice", cum le numea ea în glumă. Iar după ce cinaseră din nou în trei, veniseră în sufragerie, unde se jucau acum cu Florentina...

Soţul ei fusese gânditor toată ziua. Ştia şi de ce; doar fuseseră la medic aseară, iar lui nu-i spusese nimic! Iar el dedusese probabil că, dacă nu-i spusese nimic, era "de bine"; dar era sigură că şi el, ca şi ea, era foarte interesat de starea interdicţiei. Probabil că tot din cauza asta fusese irascibil şi tăcut în ultimele zile... Fetiţa căscă cu poftă; se ridică şi se apropie de bibliotecă:

- Hai să-i dau să pape şi s-o culc.

Lăsă pliculeţul pe mobilă şi se grăbi să ia bebica şi să se retragă în dormitor. Ştia că Florentin se va grăbi să vadă ce era în hârtia aia cu sigla farmaciei din colţ...

Florentin

Bun! Se ridică şi închise uşa. După care se grăbi să desfacă pliculeţul cumpărat de soţia lui de la farmacie...

Se abţinu cu greu să nu râdă: Ana cumpărase foiţe contraceptive. Scoase din buzunar pliculeţul cumpărat de el de la aceeaşi farmacie, când venise de la muncă, şi-l puse peste pliculeţul ei. Şi se grăbi să aducă din congelator sticla cu şampanie şi cele două pahare pregătite din timp. După care începu să caute printre CD-uri...

Ana-Maria

Gata; fetiţa dormea dusă, cu burtica plină-ochi cu lapte. Acum, întrebarea era: să intre în sufragerie? Sau să ia întâi fondantele din bucătărie?... Luă farfuria cu bomboane şi auzi acordurile blues-ului. Prin geamul de sticlă al uşii vedea lumina slabă a veiozei... Hm, deci şi el îi pregătise o surpriză. Şi-acum avea emoţii serioase!

Intră în sufragerie normal, de parcă nimic nu se întâmplase. Soţul ei era foarte ocupat cu CD-urile... Îl privi lung: mm, ce bine-i stătea cu cămaşa aia! Şi ce bucle frumoase făcuse de când decisese să fie atât de ocupat încât să nu mai treacă pe la frizer! Îi fusese dor de buclele alea superbe...

... Acum ştia de ce Florentin fusese rece şi tăcut. Ea se concentrase asupra Florentinei, se preocupase ca micuţei să nu-i lipsească absolut nimic, încercase să petreacă cu ea tot timpul cât ochişorii micuţi nu dormiseră... Şi nu se ocupase mai deloc de buclele brunete. Se ocupase de cămaşă; omisese însă să-şi îmbrăţişeze soţul, să-i fure câte-un sărut... Nu-i nimic! Începând din acest moment, nu va mai uita niciodată asta! Se apropie uşor şi-l cuprinse cu braţele:

- Ce faci?

- Uite, mă gândeam că n-am mai dansat de mult cu soţia mea. Şi nu mă pot hotărî asupra melodiei.

Aha!

- Ce CD ai pus?

Florentin îi arătă carcasa; zâmbi slab:

- Melodia şase.

Ce părere avea despre alegerea ei?... Evident, o aprobase; pentru că fu luată în braţe şi invitată la dans...

- ... Şi ce-ai mai făcut tu în ultimul timp?

- Uite, nu mare lucru...

Haai, de ce-l mai "juca" aşa?

- Am fost cu bebica în parc... Am fost vineri la control; nu ţi-am spus, nu?

Florentin încerca să se rezume la a zâmbi; neagă cu capul, iar ea se grăbi să continue:

- Da, am fost la controlul de şase săptămâni.

- Aha!

- ... Şi medicul a spus că totul e OK.

- Aha...

Deci era "penalizată la greu"! Doar o merita, nu?

- Aşa că m-am gândit să iau azi nişte fondante... Şi-am mai luat ceva.

- Ce anume?

- Păi chestia aia de pe mobilă.

Florentin întinse mâna şi... îi întinse două pliculeţe:

- Care: asta sau asta?

Ah, ce-i făcuse! Îmbrăţişarea se strânse brusc; soţul ei şopti:

- Las' că-i bine: să ne-ajungă până mâine!

... Mm, mare miracol să le ajungă toate foiţele alea până mâine la opt, când deschidea la farmacie! Dar poate dădea el o fugă în centru, la o farmacie non-stop...

Florentin

... La urma urmei, chiar şi el se putea înşela, nu? Soţia lui era neschimbată; mă rog, se mai schimbase ea un pic... adică zgârieturilor de pe spatele lui le va lua câteva zile bune să se vindece. Dar, în rest, farmecul acela special era neschimbat.

Ceasul arăta ora patru dimineaţa; nu-i era somn, şi parcă nici Ana nu intenţiona să propună "mutarea" în dormitor. Simţea că soţia lui ar fi vrut să-i spună ceva... Se întoarse uşor spre ea şi-o trase în braţele lui, zâmbind:

- Haai, ştii că mie poţi să-mi spui orice!

Nu trebuia s-o privească - ştia că obrajii ei erau roşii-roşii. Aştepta deci, cu ochii închişi, să audă care era problema!

- ... Medicul Petrescu mi-a spus că acum sunt predispusă să rămân din nou gravidă.

Uau! Deschise imediat ochii:

- Şi te-ai gândit să le facem alor mei o mare surpriză?

- Nu.

- Sigur?

- Foarte sigur.

- Bine. Atunci la ce te-ai gândit?

- ... M-am gândit să-mi pun sterilet.

Hm...

- ... E simplu şi eficace. În plus, nu riscăm niciodată să uităm să trecem pe la farmacie...

- ... Nu ştiu. Ar trebui să-l porţi tu, iar mie chestiile astea *man-made* care stau în permanenţă în corp îmi stârnesc nelinişte.

- Totuşi, milioane de femei poartă aşa ceva. Unele, cu zecile de ani!

- Ştiu; dar tu eşti nevasta mea, nu ele.

- ... Deci nu eşti de acord.

- N-am spus asta. Am spus doar că îmi provoacă îngrijorare.

- De ce?

- ... Păi... Nu ştiu! Dacă se infectează, de exemplu?

- Îl scot imediat şi iau antibiotice.

- Dacă se rupe pe-acolo?

- Haai!

Da, ştia că exagera. Dar prefera să fie sincer... Şi... Oftă greu:

- ... Promiţi că, la cel mai mic semn cum că ar fi ceva în neregulă, îl scoţi?

- Promit! Şi ştii bine că oricum aşa voi face!

- OK. Atunci când ţi-l pune?

- Păi luna asta, cred că după 20.

- Bine; cum ştii tu.

Ana îl privea lung; el prefera să privească tavanul...

- ... Mergem şi noi la nani?

Aprobă şi se ridică. Să oprească muzica, să strângă paharele... Tocmai auzise scâncetul fetiţei, care terminase "provizia" de lapte din burtică... Şi uite-aşa redeveniseră "mami şi tati". Numai că acum tati nu se mai simţea "apendicele scaunului". Şi parcă nici mami nu mai era "doar a bebicii". Lucrurile reveniseră la normal...

5 aprilie 2004 - luni

Ioan

În sfârşit, erau singuri! Se întoarse spre Lăcrămioara:

- Nu ţi-am zis ce-am vorbit cu Florică.

- Nu, şi am presupus că totul e în regulă.

- E în regulă... şi nu prea.

Acum se aşeză şi ea şi-l privi lung, îngrijorată... Oftă greu:

- Mi-e greu să mă gândesc la ea ca la o femeie. Iar Florică a vorbit deja şi-a antamat crâşma pe 11 iunie.

- Aoleu! Aşa de repede?

- Îţi dai seama că putea să dea o avere şi s-o antameze la sfârşitul săptămânii ăsteia? Că nu-i era greu să cumpere rochia "la viteză", să tocmească mâncarea la o firmă de catering şi să trimită toate invitaţiile pe fax! La urma urmei, are o armată de servitori şi secretare; organiza totul în două zile!

Lăcrămioara tăcea...

- Mi-a oferit 300.000 de euro pentru mâna ei.

- ... Uau!

- Nici eu nu mă aşteptam la aşa o sumă. După ce-am auzit-o, mi-am amintit că Bambina are nepoţi favoriţi iar Crin e în capul listei...

- ... Ileana ştie?

- Nu, dar o să afle când or să vină s-o peţească.

- Aa, deci vine totuşi s-o peţească!

- Normal!

- Ziceam că, la asemenea sumă, s-o aştepta să-l peţim noi!

- Haai, fii serioasă!

- Sunt! Teoretic vorbind, n-ar trebui să-i ducem noi mireasa?

Îşi aprinse, încruntat, o ţigară: ce-i venise să-i amintească asta? S-o vadă măritându-se cu Crin era una; dar s-o pună în capul alaiului şi s-o ducă chiar el la Crin acasă...

- ... Şi unde-or să stea? La Florică? Sau le cumpără o vilă?

- La el. Le-a pregătit tot etajul doi. Zugrăvea de zor la el când am discutat noi. Şi mi-a mai zis o chestie... Are vreo şase femei care se ocupă de casă; mi-a spus că Ileana n-o să aibă voie să pună mâna pe cratiţă sau pe detergenţi.

- Ştiu; am mai vorbit şi eu cu muierile prin piaţă şi-am aflat ce trai dulce au femeile din neamul lor.

- Spunea că pe Crin îl dă la facultate, la management. Şi că o să-i propună şi ei să facă o facultate.

- ... Măi Ioane, oricât de SF ţi-ar părea ideea asta, eu cred că oamenii ăştia o consideră deja fata lor.

- Sau mă tot "periază", ca să fie siguri că le-o dau.

- În condiţiile în care poţi să te duci oricând s-o iei? Şi să-l disperi pe Crin? Nee! N-au nici un interes să le plece copilu' de-acasă! Oricum sunt putred de bogaţi! Oricum au o armată de servitori! De ce crezi c-ar pune-o pe Ileana la muncă?

Negă şi-şi prinse capul în palme: nici el nu mai ştia...

- Eu zic că te îngrijorezi degeaba. Lucrurile or să iasă perfect cu Ileana, aşa cum au ieşit perfect şi cu Luminiţa.

Decise să se ridice:

- Cred că s-au strâns prea multe pe capul meu. Trebuie să mai urnesc din ele, că simt că înnebunesc aşteptând aşa, doar de dragul de-a aştepta! Săptămâna viitoare mă ocup de chioşcurile de la Maica Domnului.

- Aşa! Foarte bine! Ai văzut ce fericit e Roberto?

Zâmbi slab:

- Sunt amândoi fericiţi. Ceea ce-mi aminteşte că încă nu le-am rupt urechile pentru toate lunile alea cât au stat botoşi!

- Ei, hai, lasă-i, că-i indispui aiurea! Şi-au învăţat, oricum, lecţia

şi n-or să mai facă!

- Să sperăm! Că, ţi-am zis: s-au strâns cam prea multe...

Adevărul era că se simţea obosit. I-ar fi prins bine să ia odată chioşcurile alea şi să-l numească pe Roberto "administrator-şef". Ca să se ocupe fiul lui de toate. Ca să stea şi el la Dorobanţi zi-lumină, să facă buchete şi-n rest să stea în fund pe scaun şi să se uite lung pe geam...

Ia să se ducă el să se întindă un pic! Ce, Roberto nu era cu maşina? Să se ocupe el de adus florile şi familia acasă!

- Ioane, stai un pic!

Da; ce mai era?

- Lista cu invitaţii când o facem?

Invitaţii pentru nunta Ilenei? Ridică scurt din umeri:

- Vezi, că am păstrat toate hârtiile de pe la celelalte nunţi. Sunt în comoda noastră, jos. Scrie-i pe toţi şi asta-i lista.

Na, că Lăcrămioara nu pricepuse:

- Care toţi? De pe care listă?

- De pe toate listele! Şi scrie-i şi pe-ăia din agenda telefonică. Din toate agendele telefonice. Da' vezi, de data asta să n-o mai uiţi pe Didonia.

Şi-acum încheiase discuţia. Intră în dormitor, se întinse în pat şi închise ochii: era obosit...

10 aprilie 2004 - sâmbătă

Ana-Maria

În sfârşit, Florentin şi Nicuşor se duseseră să vadă atelierul! Luminiţa se grăbi să închidă uşa camerei şi să se aşeze foarte aproape de ea! Şopti, zâmbind slab:

- Adevărul e că locuieşti într-un palat!

- Ştiu!

- Iar din stradă ai zice că e o casă normală, de om de condiţie medie...

- Păi asta-i şi ideea!

- Ştiu!

Hai, o mai lungea mult? Că acu' se-ntorceau bărbaţii şi nu mai apucau să discute! Cumnata ei zâmbea cu subînţeles:

- De-atunci, de când cu copilul, totul e lapte şi miere. Da' ştii cum? Perfect, ca-n filme!

- I-auzi! Deci i-a trecut şi ei bufeul?

- Şi ce i-a mai trecut! Nici nu mă mai ia la cumpărături! Adică nu-mi mai spune "Hai, eşti gata?" ci "Luminiţo, ce zici - facem o plimbare la complex? Sau ai treabă?" Iar sacoşele se cară *fifty-fifty*...

- I-auzi! Bravo!

- Iar tata socru e... E o bomboană, ce mai! El a fost întotdeauna o bomboană!

- Bravo!

- Iar Nicuşor...

Nicuşor? Cumnata ei făcea gesturi concludente: Nicuşor pupa pământul pe care-l călca ea. Măi, să fie! Aşa schimbare majoră...

- Iar despre bebeluşi aţi mai vorbit?

- Am vorbit... Nu-mi vine să mă apuc acum de făcut copii. Simt eu că nu a venit timpul unui prichindel! Nu ştiu...

- Dacă tu simţi că nu e momentul, atunci să ştii că nu e momentul.

- Aşa mă gândesc şi eu... Ştii cum întoarce bărbatu' meu capul după copii pe stradă? Ştii cum zâmbeşte când vede câte-o gravidă? Mi se rupe inima! Da' când mă gândesc să mă prefac că iau anticoncepţionalele, iar mi se rupe inima...

- Ştii ce cred eu? Cred că v-ar prinde bine niţică independenţă. Casa voastră şi afacerea voastră. Atunci ai să vezi că o să-ţi schimbi părerea despre bebeluşi.

- Tot ce se poate! Din câte am înţeles eu, nea Vlad are nişte terenuri prin Bucureşti - dar sunt departe de zona asta, şi parcă nici eu nu-s tentată să mă mut prin Berceni sau Militari...

- Atunci interesaţi-vă şi luaţi-vă voi un teren! Sau, şi mai simplu, o casă de-a gata! Cred că aveţi cu ce s-o cumpăraţi...

- Avem, evident! Da' aici cred că ne confruntăm cu un paradox: mie mi se strânge inima apropo de copii, lui apropo de plecatul din casa părintească.

- Păi atunci fă tu un pustiu de bine şi aplică legea compromisului. Imediat cum veţi locui singurei la casa voastră, o să-i aduci pe lume un bebe. Va accepta imediat mutarea, te asigur!

- Eu ştiu ce să zic...

Luminiţa ar fi vrut să spună: "Adică să-i fac un copil doar pentru că mă mută în casă nouă?" Oftă greu:

- N-ai de unde să ştii... Când stai pe scaun, singurică cuc în ditamai casa ta, îngândurată, şi-ţi faci socotelile că ar mai trebui cumpărată cine ştie ce drăcie în casă, că nici mobila nu-ţi mai place, că zugrăveala e uşor gălbuie, că eşti obosită, că ai vrea să plecaţi undeva doar voi doi, că soacră-ta vorbeşte prea mult şi socră-tu prea puţin, că ai aşa o stare de nu-ţi vine nici să mori şi că el vine tocmai seara târziu, iar când vine n-are rost să-ţi rosteşti gândurile pentru că ştii că s-ar întrista dacă le-ar şti... Atunci, simţi o împunsătură. Involuntar,

duci mâna la burtă. Iar el te simte şi se mai mişcă un pic, de parcă ar şti că i-ai răspuns la chemare şi-ţi răspunde la mângâiere cu o mângâiere... Şi te surprinzi zâmbind. Gândurile "albastre" au dispărut; începi să te gândeşti la cum arată, la cum ar fi năsucul, te grăbeşti să iei cartea din raft şi să afli din ea ce mai face piciul, cât a mai crescut, dacă are păr şi unghii, te uiţi la calendar şi numeri zilele până la următoarea ecografie... Uneori te uiţi la film, sau asculţi cum a fost ziua lui de muncă, şi realizezi că mângâi locul unde, după socoteala ta, ar fi căpşorul...

Cumnata ei o privea lung, serioasă... Ridică scurt din umeri:

- Cumperi mobila pentru camera lui, intri prin toate magazinele de specialitate cumperi hăinuţe, pampersi, zeci de biberoane, suzete de toate formele, căciuliţe cu sau fără moţ, şerveţele umede, uleiuri şi creme, unguente, medicamente, forfecuţă specială cu botul rotund... Te măsori, te cântăreşti zilnic, te îndopi cu brânză şi fructe, urăşti toate persoanele care-ţi spun cum şi ce să faci, cum şi ce să cumperi, cum şi ce să-i faci bebeluşului când s-o naşte, urăşti toţi cunoscuţii care-ţi pun mâna pe burtă fără să-ţi ceară voie...

Luminiţa o asculta atentă...

- Iar într-o zi ajungi în mare viteză la maternitate. Toate gândurile şi socotelile făcute timp de nouă luni de zile sunt bulversate complet: nimic nu e aşa cum te gândisei tu că va fi! Nici măcar cămaşa de noapte nu e aşa cum o ştiai de-acasă! Iar când te urcă pe masă, şi te doare de-ţi vine să urli, şi mai ai şi grija perfuziei, şi-a genţii, şi-a mobilului, şi-a bărbatului de pe hol, şi doctorul vrea şi el ceva de la tine, eşti atât de speriată şi panicată încât nu te mai gândeşti la ce va urma. Te întrebi ce-au păţit toţi de roiesc aşa în jurul tău! Ce nu e în regulă, de aleargă ca apucaţii de colo-colo! Dacă mai ai şi ghinionul să vezi masa cu ustensile, pe care tronează forcepsul şi nişte bisturie, ai feştelit-o! Medicul îţi spune să împingi; tu habar n-ai cum se face asta, dar strângi din dinţi şi te încordezi toată! Şi la un moment dat simţi o mişcare nouă: gata! A pornit! Mai împingi! Şi reuşeşti! Iar el ţipă cât poate el de tare! Iar tu ridici imediat capul şi întrebi "Câte degete are?"

Luminiţa bufni în râs; se grăbi să continue:

- Dar parcă nici nu mai contează câte degete are; contează că l-ai auzit ţipând, şi-asta înseamnă că e sănătos... După care doctorul ţi-l pune aici, pe piept; iar el plânge, urlă de fapt, pentru că e speriat şi-i e frig! Iar tu te grăbeşti să-l acoperi cu mâna şi să-i spui că gata, s-a terminat, acum nu mai doare, acum o să se îmbrace şi-o să pape şi-o să facă nani şi-o să crească mare-mare... Şi uiţi într-o clipă cum ai vomat pe rupte, cum te-ai rotunjit, cum gâfâiai când te ridicai şi ţi se umflaseră picioarele... Uiţi şi durerile alea nenorocite dinainte de naştere, uiţi şi cum te-au urcat pe masă, uiţi... Uiţi, în momentele alea, şi cum te cheamă! Realizezi că eşti mămică; abia atunci procesezi cu adevărat informaţia asta. E bebeluşul tău! El e bebeluşul tău! E... E un moment pe care nu-l vei putea niciodată transpune în cuvinte. Ai să încerci, mulţi ani după naştere; dar n-o să-ţi reuşească niciodată să-l exprimi prin viu grai. Pentru că e ceva aici, în piept, ce nu se poate descrie...

Na, că îşi amintise acel "ceva" şi i se umeziseră ochii! Începu să râdă:

- Vezi?

- Văd; dar sunt sigură că nu te voi înţelege pe deplin decât după ce-o să cobor de pe masa aia.

- Sau atunci când vei vedea două liniuţe pe testul de sarcină.

Uşa se dădu de perete; blocând practic uşa, roşu ca racul la faţă, Nicuşor îşi privea lung nevasta... Chipul cumnatului ei era de-a dreptul schimonosit! Vedea pe chipul acela şi speranţa, şi disperarea, şi neputinţa... Iar ochii trădau acea speranţă cu o forţă fantastică! Dacă Florentin ar fi privit-o vreodată aşa, ea ar fi făcut infarct - garantat! Luminiţa înlemnise dealtfel, ţintuită de ochii care parcă-i ordonau să rostească vestea cea mare... Decise să spargă ea tăcerea şi să lămurească şi problema:

- Oricum, până acolo e drum lung. Întâi să vă hotărâţi, pe urmă să vă apucaţi, pe urmă să cumperi testul...

Bărbatul din cadrul uşii se grăbi să se îndepărteze. Oftă scurt: cumnatul ei se ducea să se calmeze, să încerce să-şi îngroape amarul şi deznădejdea sub masca soţului fericit pentru succesul financiar... Florentin intră:

- Ce-i? Ce-a păţit?

- A auzit finalul discuţiei noastre şi n-a primit vestea cea mare.

Arătă spre bebica din mijlocul patului; după câteva clipe, soţul ei se grăbi să-şi urmeze cumnatul. Iar ea se întoarse şi privi lung costumaşul roşu:

- Şi după aia, când eşti frântă de oboseală, când nu mai suporţi reflexia din oglindă, iar toată casa ţi se pare plină de jeg, iar bebeluşul ţipă exact când îţi doreşti mult-mult să tacă, iar el te lasă să te ocupi de bebeluş, când ai vrea să ieşi pe uşă şi să te duci brambura oriunde numai nu acasă... Atunci îl priveşti lung, îi studiezi genele, năsucul, pumnişorul, unghiuţa, te uiţi cum se mişcă pieptişorul când respiră... Uneori te trezeşti noaptea şi te uiţi, speriată, să vezi dacă respiră... Descoperi, într-o zi, că ai călcat o tonă de lucruşoare de-o şchioapă iar tati n-are nici măcar o cămaşă călcată pentru a doua zi... Când o să te simţi frântă şi de picioare, şi de mijloc, şi-ai să-i vezi pe amândoi cum se privesc, şi-ai să citeşti în ochii lui toată bucuria şi mândria care-i stăpânesc sufletul... Când ai să realizezi ce e în sufletul lui atunci când se simte cu adevărat tătic, ai să te simţi cu adevărat împlinită. Iar privirea lui îţi va spune că şi el... Eh; ai să vezi tu!

- Am să văd. Şi-am să-i spun că vreau să ne mutăm la casa noastră. Mi-e teamă doar să nu ne mutăm şi să constat că nu se întâmplă nici după jumătate de an...

- Acum ce foloseşti?

- Pastile.

- Când vă apucaţi de renovat casa, renunţă la ele şi treci la foiţe. Ca să ţi se cureţe organismul. Dar o să-ţi spună medicul Petrescu; că presimt că o să vrei să naşti cu el.

- Îţi dai seama că n-o să dau fuga la doctoriţa Ioanei!

Zâmbi slab...

- Ileana mi-a spus că într-o seară a răspuns ea la telefon; iar după o pauză lungă, în care ea tot spunea "Alo" şi nu primea răspuns, a auzit un ţipăt de copil şi-apoi s-a întrerupt.

- Nu înţeleg ce mai poate cere Ioana de la Marcel.

- Poate i s-a făcut dor de Ionuţ...

- Poate.

Tăceau amândouă. Aşteptau întoarcerea bărbaţilor, ca să schimbe tema de discuţie...

Florentin

Se grăbi să intre în bucătărie şi să închidă uşa. Nicuşor şopti:

- Doamne! - pentru o clipă, am crezut...

- Ştiu; am trecut şi eu prin asta. Dar într-o zi o să auzi şi vestea aia. Cunoscând-o pe nevastă-mea, presupun că asta se va întâmpla înainte de Crăciun...

Cumnatul lui negă scurt:

- Nu; nici o şansă. E de neclintit. Am încercat cu aluzii, cu rugăminţi, cu promisiuni... Au încercat şi ai mei, sub toate formele. Degeaba!

- Iar eu îţi garantez că îmi cunosc foarte bine nevasta! Aminteşte-ţi doar cum v-a convins, în zece secunde, să nu mai fugiţi glonţ în lume! Şi cum a pus-o pe picioare la nuntă! Voi n-aveţi metodă!

Degeaba încerca să-l facă să râdă; Nicuşor era de-a dreptul disperat. Îl bătu uşor pe umăr:

- Stai liniştit: o să aveţi copii frumoşi şi deştepţi.

- Dar nu acum.

- Nu acum; la anul.

- Te rog, nu-mi mai da speranţe! Dacă nu o moşteneşti pe mătuşi-ta în materie de ghicit, nu-mi băga de-astea în cap!

- Băi, să ştii că n-o moştenesc; dar ştiu că la anul o să fii tătic.

Acum era privit lung, cu seriozitate... Decise să fie sincer:

- Cred totuşi că pentru asta va trebui să schimbi ceva. E evident, cred, că în situaţia actuală nu ai şanse.

- Ce să schimb? Să mă schimb? Crezi că pot? Tu poţi să te schimbi? Poţi să-ţi pui cel mult o mască, să te controlezi în anumite chestii - dar de schimbat, nimeni nu se poate schimba!

- Nu să te schimbi tu; că dacă nu te plăcea aşa, nu te mai lua! Trebuie să schimbi ceva în situaţia actuală. Voi când vă luaţi casă?

- Nu vreau să ne mutăm înainte să nască. Are nevoie de ajutor.

- Şi va fi ajutată; fie că vor interveni mamele voastre, fie că-i vei angaja

- Nu, Florentine; va avea nevoie de ajutor 24 din 24.

- Crezi că e mai nepricepută decât Ana?

Ştia că aici "îl înfundase"...

- Faci cum crezi; dar eu o ştiu pe sor-mea. Dacă nu se simte "pe picioarele ei", nu va face schimbări majore în propria viaţă. Hai la ele, că sigur s-au îngrijorat când ţi-au văzut mutra lungă.

Porni spre uşă; avu inspiraţia să se întoarcă la auzul foşnetului, aşa că se repezi şi prinse mâna cu paharul:

- Nu face o scenă; nu te-ar ajuta la nimic. Linişteşte-te.

Nicuşor tremura uşor; se întreba dacă din cauza furiei, sau din cauza neputinţei! Se grăbi să-i ia paharul din mână:

- Auzi? Îmi faci un favor?

- ... Spune.

- ... Nu, mai bine lasă...

- Spune odată!

- ... Am nevoie de multe poze cu noi trei. Am eu o socoteală...

- Am înţeles. Dă-mi camera.

- Promiţi că n-o azvârli în nevastă-ta?

Nicuşor nu răspunse; îi luă aparatul din mână şi ieşi. Îl urmă grăbit...

I se rupea sufletul când îl privea; cunoştea sentimentul acela. Trecuse şi el prin momentele alea după ce Ana pierduse sarcina, dar ştia că nu-l putea ajuta. Luminiţa nu se va lăsa convinsă de sfaturile fratelui ei. Ştia însă că Ana avea o influenţă puternică asupra ei; tocmai de-asta le lăsase singure câteva minute bune. Cuvintele Anei, imaginea fetiţei şi instinctul matern existent în sufletul oricărei femei erau "reţeta" ideală. În rest, nu-i rămânea decât să spere că nu se înşelase în privinţa acelui termen. Erau în aprilie; nici chiar căpoasa de soră-sa nu era capabilă să tărăgăneze lucrurile până la Crăciun! Aşa că...

Evident, Nicuşor făcuse prima fotografie imediat cum intrase, surprinzând-o pe Ana cu fetiţa şi biberonul. Se grăbi să se aşeze lângă ea:

- Stai, să figurez şi eu p'-aici!

Bufniră cu toţii în râs. Avea emoţii: oare cum arătau toţi trei în aceeaşi fotografie? Oare ce mesaj vor transmite acele fotografii?

Ana-Maria

Încuie yala şi intră şi ea în bucătărie. Florentin îi făcu semn să închidă uşa şi şopti:

- Nu mă aşteptam să ne conducă acasă.

- Probabil s-au gândit să facă o plimbare.

- Corect!

Evident, soţul ei aştepta pocnetul liftului... Gata - plecaseră.

- Ai vorbit cu ea?

- Bineînţeles.

- Şi? Are cumnată-miu vreo şansă să devină tătic secolul ăsta?

- Dacă se mută la casa lor, da.

- Ţi-a spus ea asta?

- Nu; e părerea mea.

- Şi dacă s-ar muta, cam ce şase de reuşită-i dai?

- Cam 80%. Asta, fireşte, dacă nu face prostioare! Oricum, trebuie să fie mai degajat. Să nu-i mai dea impresia că, de fiecare dată când o strânge în braţe, îi cere cu insistenţă să rămână gravidă.

- O să vorbesc cu el, imediat cum ne anunţă că se mută-n casă nouă.

- Vorbeşte cu el de-acum. Să înceapă de-acum, ca să nu-i lase la un moment dat impresia că, dacă se mută în casă nouă, a decis brusc să lase copilul pe mai târziu. Să ştii că nici ea nu e hotărâtă!

- Hotărâtă să...

- Hotărâtă! Adică stă în cumpănă. Nu-i vine să se lase de pastile, dar îi vine să se lase de pastile. De-aia ţi-am spus: dacă el face pasul ăsta, o ia de la ai lui şi se mută singuri, o să se hotărască şi ea. Ai lui sunt genul ăla învăţat pe picior mare; ei nu se vor muta într-o garsonieră. Iar când s-o vedea singură în ditamai viloaia, când s-o plictisi de moarte la televizor, să vezi ce-or să se mai schimbe lucrurile!

- S-ar putea!

Aşeză farfuriile pe masă şi se conformă semnului lui: i se aşeză în braţe. Soţul ei îi fură un sărut:

- Din pură curiozitate: ce i-ai spus?

- Cum e să fii gravidă şi apoi mămică.

- Şi cum e?

- E la fel de uşor de exprimat în cuvinte cum ţi-ar fi ţie acum să răspunzi exact la aceeaşi întrebare. Dar m-am străduit şi i-am dat unele indicii...

Soţul ei o privea lung...

- ... Ştii că te iubesc, nu?

- Tu ştii că te iubesc, nu?

Sărutul promitea să nu se mai sfârşească...

- Hai să păpăm, până nu se trezeşte bebica şi te ridică de la masă.

OK! Se mută pe colţar: mm, ce foame-i era!

12 aprilie 2004 - luni

Florentin

Tocmai luase fotografiile. Ieşiseră superbe; avusese mari dificultăţi în a alege "câteva" - el le-ar fi pus pe toate în plic! Dar îşi amintise că trebuia să mai ducă şi acasă, pentru ca Ana să nu suspecteze nimic...

Intră în florărie şi puse zăvorul. Se urcă pe tejghea, reciti scrisoarea... La urma urmei, dacă mama Anei voia să uite de supărare şi să-şi cunoască ginerele şi nepoţica, n-avea nevoie de bla-bla-ul lui! Imaginile erau de-ajuns! În rest, scrisese corect şi cinstit tot ce se întâmplase. Cum o cunoscuse pe Ana, ce se întâmplase cu matahala, cum o adusese el acasă... Scrisese şi despre divorţ, şi despre căsătorie, scrisese şi câteva rânduri despre familia lui... Şi cam atât. În rest, n-aveau decât să se deplaseze la Bucureşti, dacă aveau nevoie de amănunte! Puse totul în plic şi scoase mobilul: şi-acum să rezolve problema adresei!

- Da.
- Salut.
- ... Salut.
- Florentin sunt. Fratele lui Roberto.
- Aa, salut! Ce mai faceţi? Ce mai face căposu' de frati-tu?
- Binişor; i-a mai trecut!

Râdea...

- Auzi? Am şi eu o rugăminte mare la tine.
- Păi spune!
- Am şi eu nevoie de o adresă.
- OK! Dă-mi numărul!
- E din Braşov.
- Şi crezi că asta sporeşte dificultatea?
- Eu ştiu?!
- Hai, spune numărul!

Se grăbi "să i-l recite" şi scoase caietul din sertar: de emoţie, uitase să-şi scoată ceva de scris... Ia uite ce bine mergeau calculatoarele la Romtelecom! Gata, găsise adresa! Încerca să nu mâzgălească literele, ca să le înţeleagă...

- Bun! Mersi mult!
- N-ai de ce!
- Băi, da' să nu mă spui lu' frati-miu!
- Nu te spun, mă! Deşi chestia asta îmi stârneşte brusc îngrijorarea...
- E adresa socrilor mei. Vreau să le trimit o scrisoare fără să mă ştie nevastă-mea. Că sunt certaţi, şi cred că-mi rupe urechile dacă aude că le pregătesc o revedere...
- Aa, OK! Mă speriasem!
- Nee, nici o şansă!
- Bine, mă! Auzi? Da' aia mică ce-ţi face?
- Aa, super! Creşte ca un cozonac!
- Bravo! Să-ţi trăiască şi să se facă mare şi frumoasă!
- Doamne-ajută!
- Hai salut!
- Salut!

Închise, transcrise adresa pe plic şi se grăbi să-l şi lipească: altfel risca să sorteze fotografii până la două!

Şi-acum trebuia să stea cuminte-cuminte până venea Ovidiu; după care va alerga la poştă şi-acasă, să nu întârzie prea mult şi să-şi îngrijoreze soţia...

14 aprilie 2004 - miercuri

Ioan

Se aşeză în capul mesei şi ridică un pic vocea:

- Ia fiţi voi un pic atenţi la mine! Am cumpărat unul din chioşcurile de la Maica Domnului; ăla din faţa florăriei.

Linişte mormântală...

- Am vorbit şi cu ăia de vizavi, de lângă şcoală, care ştiţi că au şi chioşcul de pe partea ailaltă. Nu ăla cu grădiniţa; ălălalt...
- Da, ăla de lângă biserică.

Aşa! Nevasta lui era prea curioasă apropo de mersul tratativelor ca să-l lase să vorbească prea mult despre aşezarea chioşcului!

- Le-am spus că vreau să le cumpăr chioşcurile şi i-am întrebat cât cer pe ele.
- Şi?
- Nu erau decât muierile; da' cu una din ele mă înţeleg mai bine şi-am discutat un pic mai mult.

Îşi aprinse o ţigară şi împinse farfuria: mâncarea mai putea să aştepte. Lăcrămioara se grăbea cu scrumiera...

- S-a minunat de aşa extindere şi m-a întrebat dacă deschid şi la Obor; i-am spus că nu, pentru că nu vreau să plătesc restanţele la el. Că am eu aşa un prinţip şi-un "dinte" pe ăla de la Primărie şi nu vreau să-i plătesc tocmai datoria aia. Şi că e oricum prea departe de restul chioşcurilor mele, că mi-e peste mână să ajung la el, să supraveghez un eventual angajat acolo... După cum vorbea, are o părere extraordinară despre chioşcul ăla. Nu m-ar mira ca bărba-su, când om vorbi mâine, să-mi propună un soi de schimb.
- Asta ar fi excelent!
- Ar fi! Oricum, ăştia de lângă florărie m-au rugat să-i las să vândă până pe 1 mai - ca să-şi aranjeze şi ei în altă parte, să-şi ia alt chioşc şi să rezolve la Asociaţia Florarilor, să le dea autorizaţie. Am cedat greu ideii, pentru că nu trebuie să ştie ei ce socoteli am eu. Mie-mi convine: până la 1, am şi eu timp să angajez pe cineva acolo. Iar dacă îmi ies pasienţele şi cu ăilalţi trei, sunt tare!

Copiii lui aprobau... Roberto era cu siguranţă uşor îngrijorat; se grăbi să-l lămurească:

- Acum, unele lucruri trebuie să se schimbe în familia noastră. Eu o să stau mai mult pe la Dorobanţi: că cu atâtea chioşcuri în dotare, o să am multe cafele de băut cu ăia de la Administraţia Pieţelor. Roberto, pe tine o să pice tot greul. Tu o să verifici angajaţii, tu o să plimbi hârtiile şi actele, tu o să te repezi de colo-colo, pe unde "te calcă" controalele... Apropo: tot tu o să faci şi angajări, de poimâine. Iar la anunţul din ziar am dat mobilul tău.
- Mulţumesc!

Ridică o sprânceană:

- Te-oi fi supărat că te-am făcut şef!

Că prea se răţoise! Fiul lui bufni în râs:

- Nu. Da' să-mi dai numărul la ziar...
- Şi ce, mă?! Că nu ţi-am dat şi numele!

Mare lucru, nu? Oricum, Ileana şi Mirela râdeau; atmosfera era destinsă. Se grăbi să continue:

- O să-i iau lui Marcel o dubiţă. Că tu eşti unul singur, nu poţi să faci faţă la atâta muncă şi atâta alergătură. Şi-o să se ocupe el de aprovizionare. O să te mai ajute şi cu statul pe la cozi, pe la ghişeele statului... Deci o să angajăm... Câţi angajăm? Patru aici, la Maica Domnului; unul la Dorobanţi, care să facă munca ta. Unul la Muncii, s-o ajute pe Gabriela şi unul în Tei, pentru Lăcrămioara. Deci şapte inşi. Sau mai repede inse; să vedem "cum bate vântul", cine se prezintă...
- Păi cum patru? Pe-ăia de lângă grădiniţă nici nu i-ai întrebat!
- Am tot timpul, mâine. Dacă ăştia "pun botu'" la fâsâiala de la

Obor, o să mă las tare greu convins! Şi când or auzi ce avere am dat, ăia or să mă caute ei să-mi vândă afacerea!

- Vezi, tată, că poate se face coadă de florari la poartă!

Îşi admonestă fiul cu degetul:

- Ia vezi tu, că poate mai cumpăr câteva! Doar aşa, ca să-ţi dau ţie de treabă! Să ai ce administra!

Râdeau cu toţii pe cinste... Bun! Stinse ţigara şi trase farfuria mai aproape: acum mâncau.

Fiul lui se va descurca foarte bine cu toate chioşcurile. Marcel n-o să aibă multă treabă: doar plecarea matinală la piaţa de flori şi plimbatul prin Bucureşti la şase dimineaţa. În rest, putea să stea "s-o lălăie" lângă nevastă-sa, la Muncii. Roberto îşi începea "administratul" pe la opt-nouă, aşa; timp berechet să stea la discuţii cu soţioara lui, casnică momentan... Iar între două hârtii şi două "razii", se putea repezi până acasă, să discute despre cel de-al doilea bebeluş! Cine-l ţinea?!

... Până la urmă, socoteala lui cu angajaţii era bună. Profitul va fi niţeluş mai mic, dar copiii lui vor avea, în sfârşit, o viaţă omenească! Acum, trebuia doar să cumpere celelalte trei chioşcuri şi să-l aştepte pe Florică, cu fi-su. Şi să joace la nuntă...

15 aprilie 2004 - joi

Ioan

Încuie maşina şi se grăbi să intre în piaţă. Fiul lui vorbea la mobil; adică tăcea şi asculta. Probabil vreun alt doritor de angajare...

- ... Bine. Ne vedem mâine la piaţa Dorobanţi, intrarea de pe Radu Beller, la 12 fix... Bine. La revedere.

Zâmbi slab şi-i întinse hârtiile, ca unui adevărat administrator de afacere ce era:

- Le-am luat.

Fiul lui nu zâmbea:

- Bravo! Cu cât?

- Chioşcul de la Obor şi 3.000 de euro.

- ... Doar atât?

- Doar atât. Când m-a întrebat cât sunt datoriile la Obor şi i-am spus că vreo 3.000 de euro, mi-a zis că dacă-i dau chioşcul ăla şi datoriile lui, îmi dă cele două chioşcuri. Şi-am bătut palma.

Fiul lui trase geaca şi îndesă în buzunar hârtiile. Fără să le citească, evident! Scotoci scurt în buzunar şi-i întinse şi hârtiile de la chioşcul pe care-l cumpărase ieri:

- Ia-le şi pe-astea. Pune-le bine!

Roberto aprobă şi desfăcu acelaşi buzunar. Tot fără să le citească! OK!

- Diseară mă duc şi la al patrulea; am auzit că diseară trece pe-acolo.

- Bine.

Şi cam atât... Fiul lui nu era nici vesel, nici trist; părea doar preocupat. Şi cum mobilul lui reîncepuse să piuie, decise să se ridice şi să iasă: o să citească el şi hârtiile alea, mai devreme sau mai târziu!

Florentin

Soneria începu să piuie; se grăbi să se ridice şi să deschidă uşa, înainte ca piuitoarea s-o trezească pe Florentina!

- Salut.

Fratele lui era vesel şi nu prea; îi făcu semn să intre în bucătărie:

- Salut. Pe cine caftim azi?

- Pe nimeni. Ce-ţi veni?

- Ai o faţă care promite cafteală. Mă întrebam cui i-o promiţi.

- Aa, nu...

Roberto se aşezase, dar nu scotea o vorbă! Închise uşa şi-i puse în faţă o ceaşcă cu cafea. Iar fratele lui scotoci în geacă şi-i întinse un snop de hârtii:

- Uite ce-a făcut tata!

Ce făcuse?

- Ce-a făcut, mă?

- A cumpărat trei din cele patru chioşcuri de la Maica Domnului. Şi-acum, după-amiază, s-a dus să vorbească şi cu al patrulea. Le deschidem de 1 Mai: aşa s-a învoit cu ei.

Foarte frumos până aici! Ce nu era pe placul lui?

- Am vorbit azi cu vreo sută de inşi şi inse care vor să se angajeze.

- Tu?

- Da, eu. Tata a dat numărul meu în anunţ. Şi mi-a spus aseară, la cină, că de-acum eu sunt administratorul firmei. Că eu mă ocup de controale şi acte. Iar Marcel are dispoziţie să-şi caute o dubiţă spaţioasă, pentru că el o să facă aprovizionarea.

Aha!

- Şi-o lasă pe Gabi singură la chioşcul din Muncii?

- Nu. Angajează un om la Muncii, unul la Dorobanţi cu el şi

unul aici, în Tei, cu mama.

Aoleu! Păi tăticul lui chiar se pusese pe extindere! Ia să citească el primul contract, până-şi dădea seama care era problema lui Roberto!... Aha! Şi-atunci... Aa, era şi contractul celălalt acolo! Îşi privi amuzat fratele:

- Şi ce te miră? Doar te-a făcut administrator, nu?

- Daa, şi să vezi ce scatoalce-mi iau acum dacă ceva nu merge la perfecţie!

- Băi, nu prea cred! E evident că şi-a luat mâna de pe firmă! Te-a făcut administrator, a făcut contractele chioşcurilor pe numele tău...

Ia uite-l! Se repezise ca un uliu şi-i smulsese hârtiile din mâini!... Şi se albăstrise instantaneu!... Te pomeni că tăticul lui nu găsise alt mod de a-şi anunţa

- Băi...

Exact! Începu să râdă:

- Imediat cum termină cu actele, punem pariu că "te împroprietăreşte" cu toată firma?

Roberto era vineţiu... Se ridică şi-i aduse şi-un pahar cu apă rece: că avea mare nevoie...

- Mă, ai vrut siguranţă şi stabilitate. Le ai pe amândouă. Ai mai discutat cu nevastă-ta despre ce-şi doreşte ea şi nu-ţi doreşti tu?

Răspunsul întârzia; de fapt, nici nu aştepta un răspuns! Doar îşi lămurea fratele! Deşi în clipa asta Roberto părea foarte lămurit, iar asta îi va cauza cu siguranţă un leşin...

- ... N-am... Mi le-a dat, dar n-am...

- Nu le-ai citit, nu?

Primi o aprobare.

- Atunci fă bine şi ia nişte şampanie în drum spre casă. Sau bere. Sau fă cumva şi mulţumeşte-i pentru toate patru - că el vine în seara asta acasă cu al patrulea chioşc în buzunar!

O nouă aprobare. Continuă:

- Ştii, s-ar putea...

- Spune: ce s-ar putea?

- ... S-ar putea să vă facă proprietari peste firmă: pe tine şi pe Marcel.

Fratele lui aştepta continuarea...

- Eu îmi fac florărie pe propriile puteri; în plus, aşa cum ai spus şi tu, cheile alea mă aşteaptă-n cui. Luminiţa e plină de aur; Ileana va fi plină de euroi. Ei au deja banii pentru bătrâneţi puşi deoparte. Singurii care-aţi mai rămas "nerezolvaţi" sunteţi voi doi: tu şi Marcel. Cred că vă dă firma şi vă lasă să vă îmbogăţiţi singurei. Nu-mi amintesc să te fi certat vreodată cu Marcel sau să te fi plâns de el. E evident că în noua organizare tu eşti şeful iar el şeful adjunct...

Roberto aprobă scurt cu capul:

- Îţi dai seama că habar n-am de unde s-o încep?

- Ce?

- Chestia asta cu firma! Mâine dimineaţă mă scol administrator; ce dracu am de făcut?

- Ceea ce-a făcut tata până acum!

- Daa, uşor de spus!

- Băi, tu eşti extrem de pesimist! Ce dracu - doar ai stat 24 din 24 în spatele lui şi-ai văzut totul! Faci ceea ce făcea el! Simplu!

- Pe dracu!

- Ce, mă, nu ştii ce-ai de făcut? Treci de dimineaţă prin piaţă ca să mai socializezi cu florarii; treci pe la chioşcuri ca să te asiguri că treaba merge bine peste tot; după care iei hârtiile şi te duci glonţ la contabilă. Poimâine iei hârtiile de la ea şi te duci pe la Circa Financiară, pe la Camera de Muncă... Pe unde trebuie să te duci! O floare şi-o ciocolată, pliculeţul la Primărie şi gata, ai scăpat pe luna asta! Seara faci socotelile...

- Asta era muncă pentru tine, nu pentru mine.

- Ei, hai!

- Eşti făcut să fii patron. Eu sunt făcut "să mor la coada florii".

- Băi, ia nu mă enerva!

Roberto tăcu. Se ridică şi-şi aprinse o ţigară:

- Prima săptămână o să fie infernală. După care o să te obişnuieşti. Crezi că mie mi-a fost uşor să pun pe picioare florăria lui Mugurel? Fără să-l am pe tata-n spate, să-mi spună ce să fac şi să mă sprijine pe la autorităţi?

Îşi puse şi el o cafea şi se reaşeză:

- O să te descurci! O să-ţi intre toate-n obişnuinţă şi-o să fie totul OK. Ia spune: ce mai face Mirela?

- Bine; face bine.

- Aţi început deja să discutaţi?

- Da. Vouă cum vă merge?

Roberto nu voia să vorbească despre el. OK, vorbeau despre Florentina!

- Bine; foarte bine chiar. O s-o năşim pe Nina...

- Foarte bine. E bine să năşeşti. Băi, hai că mă car şi eu.

Deci constatarea că tăticul lui îi pusese toată munca lui de-o viaţă în palme îl şocase! OK, nu vorbeau azi! Mai era şi mâine o zi - nici o grabă! Se ridică şi el şi se grăbi să-l ajungă din urmă:

- Băi, schimbă-ţi mimica! Că eşti albastru panicat!

Roberto aprobă şi se grăbi să iasă. Încuie uşa şi intră în dormitor.

- Cine era?

- Frati-miu, şocat de vestea că tata i-a pus afacerea-n mână.

Ana era uimită...

- L-a făcut administrator. A vrut siguranţă, i-a dat siguranţă! Cel puţin pe cea financiară, i-a dat-o toată! Şi i l-a dat şi pe Marcel pe post de vice, să-l ajute cu aprovizionarea.

- Abia aştept să vorbesc cu Mirela!

- Şi eu! Că tot ce ţi-am zis, am dedus pe cale logică! El era mut şi şocat: că nu şi-a citit contractele, când i le-a dat tata, şi-abia azi a constatat că e administrator "cu normă întreagă" iar cele patru noi chioşcuri ale familiei sunt pe numele lui. Eu i-am spus că probabil tata o să-i facă parteneri: pe el şi pe Marcel. Şi-o să le dea câte jumătate din afacere.

- Crezi tu?

- Tata ştie că nici unul dintre ei n-o să rămână în casa părintească. La un moment dat, se vor muta în propriile vile şi viluţe. Iar ai mei au deja pus deoparte un "fond de pensie". Aşa că pentru ei nu e o tragedie retragerea din activitate. Doar timpul liber, care ar creşte considerabil, ar fi problematic. Că nu sunt obişnuiţi să doarmă până la zece şi să se plimbe ore întregi prin Billa.

Ana aproba...

- ... Hai să ieşim prin parc.

- Hai!

Că dacă mai stătea mult acolo, lângă ea, îl cuprindeau remuşcările şi-i spunea despre scrisoare! Se gândea acum că plicul ajunsese astăzi în cutia poştală din Braşov... Şi parcă-i era frică să nu audă telefonul sunând! Îi era frică de decizia soacrei lui...

17 aprilie 2004 - marţi

Ana-Maria

Mm, ce bine se distrau! Roberto era foarte binedispus, le "bombarda" cu glumiţe şi bancuri iar Mirela dansa la propriu cu bebica-n braţe prin sufragerie! Nicuşor era rezervat, dar Luminiţa râdea; Radu o tot tachina pe Nina apropo de căsătorie şi ce urma după căsătorie... Florentin râdea, fericit... Soneria? La ora asta? Măi, să fie!

- Voi aşteptaţi pe cineva?

Soţul ei se întoarse scurt:

- Cel mult lumina sau poştaşul.

Sau administratorul! Oricum, nu prea conta. Se grăbi să ajungă la uşa de la intrare; descuie yala şi înlemni.

- ... Bună, Ana.

Cele două cuvinte reuşiră s-o dezmeticească. Mama ei încerca să zâmbească; tatăl ei o privea lung, cu bucuria revederii întipărită pe chip...

- Chiar nu te aşteptai să ne revedem într-o zi?

Dacă se aştepta să se revadă într-o zi cu ei? Cu ea?... "Dacă mă aşteptam să mă revăd cu tine? Sincer? Nu." Se încruntă scurt:

- Voi ce vreţi?

Tonul răstit şterse zâmbetul de pe chipul tatălui ei. Mama ei încercă s-o dojenească pe un ton împăciuitor:

- Ana, nu vorbi aşa!

"Ei, pe dracu! După ce v-aţi băgat picioarele în toate evenimentele din viaţa mea, bune şi rele, ar trebui să vă scriu ode?" Adaptă repede textul acelui gând şi-l rosti:

- Ce căutaţi aici? Cine v-a chemat?

- Soţul tău ne-a trimis o scrisoare. Şi am venit să discutăm, să-l cunoaştem şi pe el, şi pe aia mică...

Al doilea moment de uimire. Ura acele momente când nu putea reacţiona nicicum! Le ura! De data asta însă mama ei profită de tăcere şi scoase din geantă un plic:

- Poftim, dacă nu mă crezi!

Gestul îi permise şi să găsească o continuare a discuţiei, şi să se enerveze. Se grăbi să ia plicul şi să facă un pas în spate:

- Nu trebuia să vă obosiţi. Voi nu mai aveţi copii - iar la adresa asta nu locuieşte nici un cunoscut de-al vostru.

Şi cu asta, gata! Închise uşa, o încuie şi trase adânc aer în piept: şi-acum, să se certe zdravăn cu el!

Ba să bage urgent plicul ăla într-un buzunar şi să se abţină, atâta timp cât cumnaţii şi cumnatele ei erau în sufragerie! Asta i-ar mai fi lipsit, să afle socrii ei că ţipase ca apucata la Florentin! Mai ales că discuţia aia "se spăla" strict în familie! Îndesă plicul voluminos în buzunarul treningului şi intră în sufragerie.

- Cine era?

Hm! Tot el era curios să ştie cine era! Doamne, ce i-ar mai fi zis ea vreo paişpe! Încercă să zâmbească veridic:

- Doi indivizi: vindeau răzători şi covoare.

Se aşeză, bău puţin suc... Totuşi, nu-i era chiar atât de uşor să zâmbească! Nu şi după ce dăduse iar ochii cu mama ei! Aşa că se ridică şi se grăbi să iasă. Şi... Şi, la naiba, nu se putea refugia în dormitor fiindcă bebica era în sufragerie! La bucătărie n-avea ce să mai facă... În baie!

Intră în baie, închise uşa şi puse şi zăvorul. Şi scoase plicul din buzunar... Aa, deci de-asta îi conduseseră Nicuşor şi Luminiţa ultima oară! De-asta înnebunise cumnatul ei cu camera foto! Ca să aibă Florentin ce să trimită la Braşov, la socri! Păi las' că vedea el! Doamne, nu plecau odată musafirii? Dacă până acum putea spune că nu se certaseră mai deloc, azi se vor certa straşnic!

Se ridică şi se privi lung în oglindă: la naiba, îi scăpaseră două lacrimi! Ia să-şi refacă repejor machiajul, până nu se vedea roşeaţa pleoapelor!

Nu-l înţelegea pe Florentin. Chiar nu-l înţelegea! De ce, atunci când toate lucrurile mergeau bine, când era linişte şi pace şi toată lumea zâmbea, el trebuia să facă o prostie de-asta? De ce trebuise ea să dea azi nas în nas cu părinţii ei? Şi tocmai din cauza lui! A lui, care-i sunase să le spună că fata lor are probleme iar ei îi închiseseră telefonu'-n nas! A lui, care ştia foarte bine cum primiseră părinţii ei vestea căsătoriei lor! Ce naiba! Soţul ei chiar nu putea înţelege că părinţii ei nu locuiau în Braşov? Că ea nu avea rude la Braşov? Că din 2001, de când plecase să ducă gunoiul şi fugise la Bucureşti, nu mai avea nimic de-a face cu oamenii ăia? Ce era atât de greu de priceput?

Trebuia să înceteze cu gândurile alea: deja nu mai putea opri lacrimile! Iar cumnaţii şi cumnatele ei chiar nu trebuiau să afle ce se întâmplase! Rufele familiei se spălau strict în familie.

Florentin

Mm, ce bine se distraseră! Super-petrecere! Nu-şi imaginase că fetiţa lor era o tipă atât de "de gaşcă" şi putea crea o asemenea atmosferă plăcută! Năşicul ei fusese extaziat... Iar asta-l ducea cu gândul la zâmbetul tainic al Mirelei. Evident, discutaseră. Se puseseră de acord. Era "ca ea". Perfect!

Intră pe hol, cu intenţia de a-şi urma soţia în dormitor. Numai că Ana ieşi din dormitor şi închise uşa. După care îi întoarse spatele şi intră în sufragerie. Şi închise şi uşa după ea. Hei! Ce se întâmplase?

Se grăbi s-o urmeze; intră, iar ea se grăbi să închidă uşa. Şi să-i întindă...

- Să nu mai faci niciodată aşa ceva!

Tonul ridicat, aproape ţipat, îl blocă. Ana îi puse plicul în mână:

- Dar niciodată!

Aha! Plicul trimis de el la Braşov!... Deci nu fuseseră doi indivizi care vindeau răzători! Fuseseră părinţii ei, calmi şi împăciuitori! Iar ea îi gonise! Ia s-o certe un pic pe chestia asta:

- Deci ei au fost!

- Da, ei au fost!

Măi, dar ce furioasă era! Continua să ţipe, deşi el vorbea încet, cu calm... Continuă pe acelaşi ton paşnic:

- Şi de ce nu i-ai primit în casă?

- Pentru că n-am pe cine primi! Eu n-am cunoscuţi la Braşov! Iar pe individul şi individa care mi-au sunat la uşă nu-i cunosc!

- Ana, sunt părinţii tăi!

- Pe dracu! Singurii mei părinţi se numesc Lăcrămioara şi Ioan Manolache şi ne-au vizitat ieri! Apropo de ei: nu-mi place deloc embargoul pe care l-ai impus! Sunt bunicii Florentinei! E singura lor nepoată! Chiar trebuie să vină la ea "cu programare"?

Soţia lui se întoarse pe-un călcâi şi ieşi. Şi trase şi uşa după ea: semn că se ducea să plângă singură în baie, aşa că prezenţa lui nu era necesară...

Deci ideea tatălui lui nu fusese chiar atât de bună. Da, reuşise s-o determine pe mama Anei să uite de supărare; dar reuşise s-o facă pe Ana să-şi amintească toate neplăcerile avute cu părinţii! La urma urmei...

La urma urmei, nu numai mama Anei "avea voie" să fie supărată. Dacă mama şi tatăl lui l-ar fi abandonat în halul ăla, dacă l-ar fi lăsat să se ducă învârtindu-se în alt oraş, cu un străin, şi să nu-i intereseze dacă avea ce pune-n gură şi unde dormi, dacă părinţii lui ar fi răcnit aşa atunci când ar fi aflat că el urma să se însoare... La urma urmei, dacă părinţii lui ar fi aflat că el e în Serbia şi are probleme mari şi l-ar fi lăsat să se descurce singur, nici el n-ar mai fi avut ochi pentru ei! Aşa că o înţelegea şi pe Ana... Iar ea o să înţeleagă gestul lui abia mâine, când se va linişti şi-şi va aminti că Florentina avea două perechi de bunici "în viaţă".

Îl lăsase mască ceea ce auzise. Singurii ei părinţi se numeau Lăcrămioara şi Ioan... El încercase s-o protejeze de debitul verbal al

mamei lui, de prezenţa ei zi-lumină în preajma Florentinei, de observaţiile inerente de genul "n-ai fiert bine tetina" sau "pune-i căciuliţa, că 30 de grade nu-s de-ajuns pentru ea"... Iar ea îi reproşa acum că le făcuse bunicilor "program de vizitare"... Cine mai putea să-i înţeleagă şi pe ei?!

Decise să-şi aprindă o ţigară; aşa că strânse masa, stinse lumina, redeschise uşa dormitorului şi se retrase în bucătărie. Îşi aprinse ţigara...

Începu să spele paharele. Ca să termine cât mai repede toate treburile şi să se culce amândoi. Să treacă peste momentul acela stupid.

Parcă nu mai aveau aceleaşi idei şi aceleaşi planuri! Parcă nu mai vorbeau aceeaşi limbă! De fapt, nu prea mai vorbeau decât nimicuri: cum fusese la serviciu, cum reacţionase Florentina la vederea noii jucării... Discuţiile serioase, despre ei doi, dispăruseră. Oare gândeau diferit? Oare buna înţelegere de până acum fusese o chestie accidentală? Ceea ce el considera bine, ea spunea că era rău! Ceea ce ei i se părea OK, lui i se părea deplasat! Şi toate astea se schimbaseră de curând!

Ceva se schimbase, totuşi, după naşterea Florentinei. Dar ce anume...

Ana-Maria

Închise uşa şi trase zăvorul: ca să nu vină după ea în baie. Ca să stea şi ea liniştită măcar cinci minute! Acum putea să plângă - şi voia să plângă singură.

Uite cum se certaseră dintr-o prostie! Din cauza individei ăleia cu domiciliul la Braşov! De ce dracu venise în Bucureşti? Ce dracu voia acum? Îşi amintise că avea o fată? După ce-o lăsase să putrezească-n Serbia, după ce aproape că-l înjurase pe dl Manolache când auzise că urmau să se încuscrească, ea se găsise să vină hodoronc-tronc, "ca o floare" şi să sune la sonerie! Păi aşa-şi închipuia ea că mergeau lucrurile? Nu ştia, la vârsta ei, că în asemenea situaţie, după scenele pe care le făcuse şi cuvintele pe care le spusese, ordinea firească era telefonul de "Iartă-mă că am fost o mamă denaturată" şi abia după aia vizita? Şi aia, anunţată cu cel puţin 48 de ore înainte?

Oof, fir-ar să fie! Ţipase la Florentin ca o apucată! Şi-asta doar pentru că el încercase să facă din familia lor una normală, în care nepoţica avea două perechi de bunici "în viaţă". Iar ea se lăsase pradă furiei şi răcnise ca o apucată...

Greu; foarte greu să-şi amintească mereu cum era în lumea lui! Acum locuiau în lumea ei. Iar ea uita cum dna Manolache tăcea şi accepta deciziile soţului ei, fie ele şi greşite! Realiza că soacra ei nu ridicase niciodată vocea la soţul ei... Că, dacă ar fi făcut-o, probabil ar fi fost imediat "corectată"...

Îşi dădu cu apă rece pe faţă şi se grăbi să iasă. Constată că Florentin strânsese deja urmele petrecerii din sufragerie, aşa că intră şi ea în bucătărie şi se grăbi să-l cuprindă cu braţele.

El tăcea, ea tăcea... El spăla îndârjit paharele; ea încerca să-şi descleştеze gura şi nu prea reuşea... Uneori îl auzea suflând fumul ţigării... Hei! Ba trebuia să reuşească mintenaş să deschidă gura şi să spună ceea ce voia să spună! Aşa că închise ochii... Şi şopti:

- Nu trebuia să faci asta. Nu-mi face nici o plăcere să-i văd în faţa ochilor şi să-i aud; mai ales pe ea. Iar când i-am văzut în faţa uşii, zâmbitori ca două margarete, de parcă eram cei mai buni prieteni...

Florentin tăcea; spăla cu îndârjire paharele. Se grăbi să continue:

- Chiar nu simt nevoia să mă împac cu ei. Indiferent cât de armonioase ar fi primele trei vizite, la a patra o să iasă scandal. Că aşa e ea, până nu reproşează ceva, nu se simte în largul ei! Aşa că prefer să uit de existenţa ei; şi-aşa...

Tăcere...

- ... Chiar ţineai atât de mult să-ţi cunoşti personal soacra?

Tăcere... N-ar fi trebuit să ridice vocea la el! Mai mult, n-ar fi trebuit să continue să ţipe la el şi după ce el îi vorbise calm! Şi mai şi trăsese uşa după ea când ieşise...

- ... Iartă-mă că am răcnit la tine ca o dementă.

Apa se opri:

- Bine. Sper să nu se mai întâmple.

Mâinile lui îi desfăcură mâinile; paşii se îndepărtară. Rămăsese singură... La naiba! Începu să aşeze paharele în raft. Plângea...

Ce naiba era cu ei? Cum ajunseseră să se certe aşa? Unde era acel Florentin care-i citea gândurile din priviri? Sau poate dispăruse acea Ana care i le transmitea din priviri...

Stinse lumina şi se apropie de fereastră. Se certaseră...

Florentin era obişnuit în lumea lui. Locuind cu el la părinţii lui, învăţase şi ea cum se menţinea armonia, care era locul şi rolul fiecăruia... Acum locuiau în lumea ei. Ei singuri. Iar ea nu uitase de fustele lungi, nu uitase de curăţenia săptămânală, nu uitase de rufe, nu uitase reţetele culinare, vorbea romanes mai bine parcă decât vorbea româneşte... Uitase tocmai acel comportament între soţi. Uitase respectul cu care femeia îşi trata bărbatul. El nu ridicase niciodată vocea la ea; chiar şi atunci când o întrebase de ce nu se luase de doctoriţă, avusese un ton certăreţ şi-atât. Ea, în schimb, se găsise să ţipe de-a dreptul isteric, de-o aflaseră trei etaje probabil...

Iar acum soţul ei stătea lungit în pat şi se întreba dacă nu cumva soţia lui fusese tăcută şi calmă cât stătuse la socri, iar acum redevenise ea însăşi şi reîncepea cu obiceiurile ei - răcnete, ţipete, eventual şi bătăi peste alte câteva luni... Ca la români, deh! Şi se întreba probabil dacă nu cumva greşise totuşi atunci când decisese să spună "Da", trecând peste sfaturile mamei lui...

Paşii se apropiară iar mâna lui îi prinse mâna:

- Hai să ne culcăm.

Să se culce, dacă aşa voia el! La urma urmei, cui îi mai ardea de cină?!

18 aprilie 2004 - miercuri

Ana-Maria

Piuitul soneriei o făcu să tresară. Se ridică şi se apropie de pătuţ; bebica dormea dusă... Doamne, ce frumos dormea!

Aoleu! Iar suna? Cine avea chef de vizite la opt dimineaţa?... Nu cumva dl Manolache? Nu cumva Florentin se grăbise să-şi spună oful, iar tatăl lui venise să-i amintească exact cum stătea treaba cu răcnitul în familie? Se grăbi să se apropie de uşă. Trase vizorul...

La naiba! Sperase că se duseseră glonţ acasă! Când colo, ei dormiseră la hotel, sau la vreo cunoştinţă... Soneria piui din nou. Bombăni prin uşă:

- Te rog, nu mai suna, că scoli copilul.
- Atunci hai să stăm de vorbă.
- Stăm; da' pe scurt, că trebuie să-i pregătesc laptele.
- Vrei să discutăm prin uşă?
- Te aşteptai să te invit la o cafea?

Mama ei tăcea, tatăl ei părea atent la sacoşe... Decise să continue ea:

- De vreme ce nu v-a interesat nici fuga mea de-acasă, nici unde şi cu cine-am stat şi nici cu cine m-am căsătorit şi de ce am divorţat, nu văd de ce acum vreţi să-mi cunoaşteţi familia.
- Ana, poate că am greşit şi noi! Asta
- Poate aţi greşit? Poate? Unde eraţi atunci când am fost vândută din peşte-n peşte? Unde erai tu, mamă, şi de ce nu tu ai reclamat dispariţia mea la poliţie? Unde erai tu, tată, când nenorocitul a intentat divorţul? Şi de ce nu tu ai sărit cu picioarele pe el? De ce nu voi aţi avut grijă de mine? De ce nu voi? De ce soţul meu a cerut 5.000 de euro de la părinţii lui? Şi de ce părinţii lui au fost cei care i-au dat banii ăştia?
- Ana,
- Nu, mamă. Acum vorbesc eu! Când te-am sunat şi ţi-am spus că mă recăsătoresc, ai ştiut să-mi închizi telefonul în nas! Când te-a sunat socrul meu, l-ai uşuit cât colo! Ai bătut drumul până aici, atunci stai şi asculţi! Că aşa merg treburile pe lumea asta!
- Una e să afli că ţi-a fugit copilu' cu unu', alta e să constaţi că
- Că ce? Că a ales mai bine a doua oară? Că s-a recăsătorit şi-a făcut şi-un copil? Ce să constaţi? De ce
- Uite ce e!

Se grăbi să continue ea - că mai avea multe de spus:

- De ce am fost singură la nuntă? De ce din partea mea n-a venit nimeni? Aa, vrei să ştii ce le-am spus? Ce a hotărât socrul meu să le spunem tuturor? Că din cauza emoţiilor cauzate de nuntă, tata a făcut un preinfarct şi sunteţi amândoi la Braşov, la spital! Ca să vă spele vouă obrazul! Habar n-aveţi voi cu ce familie aveţi de-a face!
- Te rog, deschide
- Ba nu deschid deloc! N-aveţi ce căuta la mine-n casă!
- Nu vrei să-ţi explic de ce
- Nu!
- Ana, ascult-o pe maică-ta!

Aa, găsise şi el ceva de spus? Mârâi, furioasă deja:

- Ai deschis şi tu gura! Bravo! Păcat că ai făcut-o doar ca să-i întăreşti ei cuvintele!
- Tu să nu
- Să nu fiu obraznică? Ete la el! După ce m-aţi făcut curvă şi mi-aţi interzis să mai iau legătura cu voi?
- După ce-a venit poliţia la uşă şi ne-a spus că ai fugit de la bărbată-tu, ce voiai să facem?!
- Să vă întrebaţi de ce-am fugit de la el! Eventual, să vă întrebaţi şi unde-am fugit! Nu? Că poate mi-a dat una-n cap şi m-a îngropat în spatele casei!

În sfârşit, tatăl ei se înfuriase îndeajuns de mult; îl văzu aplecându-se spre sacoşe:

- Ia mai dă-o dracului!

Ciudat - tocmai mama ei nu-i împărtăşea opinia:

- Ana, hai totuşi să stăm de vorbă! Eu nu cred că nu mai ai nevoie de noi! Noi avem nevoie de tine; înţelegi?
- Îţi mai aminteşti ce mi-ai spus atunci, la telefon?
- Da.
- Şi vrei să te citez?

Probabil că nu pricepuse ideea! Oricum, tatăl ei tot arăta spre lift, iar ea nu se dădea dusă de lângă uşă!

- Simţi nevoia să te înjur zdravăn, ca la Bucureşti, ca să pricepi că nu mai eşti mama mea? Că nu mai figurezi pe lista cu rudele mele? Nici tu, nici afemeiatu' ăla pe care l-ai repartizat la bagaje? Hai, ţine cărarea înainte până la Braşov! Şi să nu uiţi că Ana-Maria Cioroacă nu mai există! Sub nici o formă! În nici un context!

Mama ei pornise spre uşă; ridică puţin tonul, ca să fie sigură că o auzeau:

- Şi luaţi-vă şi sarsanalele! Că eu nu-s femeie de serviciu, să le car până la ghenă!

Vocea i se păru uşor plângăreaţă:

- Ana, te rog! Sunt câteva lucruşoare pentru
- Vreun orfelinat probabil! Că nepoţi n-aveţi!

Tatăl ei se înfuriase serios:

- Hai, dom'le, odată! Ce mai aştepţi? Să te şi-njure?

Na, că acum plecaseră amândoi!

- Luaţi-vă sacoşele, că le-arunc pe geam după voi!

Tatăl ei reveni în cadrul vizorului, bombănind furios:

- Ei, las' că vezi tu! O să vezi tu!
- O să văd pe dracu! Şi dacă nu mai aud niciodată de voi, nici o pagubă!

Bun! Luaseră sacoşele şi se căraseră! Alergă la fereastră; aştepta... Îi văzu ieşind din scară... Şi-acum, că "se uşchiseră", putea să răsufle şi ea uşurată!

Nu simţea nevoia să se ştie înrudită cu ei. Dacă ar fi fost după ea, i-ar fi trimis în Irak: pe el "în linia-ntâi", pe ea cu centura cu grenade în mulţime. La cât de buni părinţi îi fuseseră, la cât de atenţi şi interesaţi de ea şi existenţa ei... Şi-acum, că plecaseră, se simţea mult mai liniştită. Acum era sigură că or să dea fuga la gară şi n-or să se mai apropie vreodată de cartierul ăla! Şi-o scăpase şi pe Florentina de asemenea bunici!

Reveni spre chiuvetă şi observă abia acum biberonul plin cu apă. Deci Florentin, înainte să plece, îi dăduse bebicii să pape. Chiar; la cât plecase soţul ei? Dis-de-dimineaţă, la piaţa de flori, sau la şapte direct la florărie? Habar n-avea! Dormise neîntoarsă; nici n-o auzise pe Florentina când se trezise...

Aoleu! Nu cumva nebunul le scrisese adresa florăriei? Se grăbi să intre în dormitor; văzu plicul pe noptieră, aşa că despături foaia... Fiu! Slavă Cerului, Florentin nu făcuse asemenea greşeală!

Lăsă hârtia pe noptieră şi se întoarse spre Florentina. Mm, dormea dusă; era liniştită, chiar veselă - că zâmbea prin somn. Şi-atunci de ce s-o fi deranjat pentru indivizii ăia? Intră în sufragerie şi ridică receptorul: trebuia să se sfătuiască urgent cu Nina! Nu în privinţa bunicilor, cât în privinţa răcnitului la Florentin!

- Mda.
- Neaţa.
- Neaţa, năşico. Probleme în Paradis?
- Exact. Aseară, la uşă, n-au fost doi inşi cu răzători; au fost părinţii mei.
- ... Cum-cum?
- Aşa cum ai auzit. Florentin le-a trimis pe ascuns o scrisoare şi nişte poze. Şi m-am pomenit cu ei la uşă, frumoşi şi rotunzi, zâmbăreţi şi înarmaţi cu cadouri.
- Şi i-ai uşuit, presupun; că parcă ascunşi după draperie nu erau!
- Exact. După ce-aţi plecat voi, am ţipat la Florentin.
- Stop. Nu trebuia să ţipi la el. Intenţiile i-au fost bune!
- OK! Ar fi fost şi mai bine dacă se abţinea!
- Mă, tu ştii cel mai bine ce soi de relaţii vrei cu părinţii tăi.

- Nu mai sunt părinţii mei.

- Sunt părinţii tăi pân' la moarte, fiindcă aşa vă iese ADN-ul orice-ai face. Să ştii, totuşi, că dat fiind faptul că ei stau la Braşov iar voi la Bucureşti, iar vizitele lor nu pot fi mai dese de-o dată pe lună, ai putea să-i suporţi două-trei ore în faţa ochilor. De dragul micuţei tale.

- Micuţa mea nu le duce lipsa.

- Atunci de dragul lui, poftim! Că să ştii că le-a trimis scrisoarea aia tocmai ca să te împace cu ei! Asta arată că lui i-ar place să aibă, totuşi, soacră! Măcar "s-o vadă la ochi" o dată, cum se zice!

- Cum dracu să mai am eu ochi pentru oamenii ăştia? Ştii, le-am spus şi lor azi, prin uşă: dacă nu i-a interesat cu cine mă mărit, ar fi trebuit să-i creadă măcar pe poliţaii ăia care le-au sunat la uşă şi le-au spus că am dispărut fără urmă de la nuntă!

- Îţi mai zic o dată: tu ştii cel mai bine ce fel de relaţie vrei să ai cu părinţii tăi. Dacă nu-i poţi ierta, n-ai să-i ierţi şi gata! Dar fetiţei voastre să ştii că i-ar prinde bine, peste vreo trei-patru anişori, aerul ăla curat de la Braşov!

- Lasă, că în trei ani se pot întâmpla multe! Inclusiv să moştenesc apartamentul...

Nina începu să râdă:

- Devii morbidă! Auzi? Aşa-i că fetiţa ta ne e nouă naşă mică?

Bufni în râs:

- Aşa e, finuţo.

- Aoleu, şi eu mi-am permis s-o gâdil şi s-o ciufulesc! Să-mi fie ruşine!

- Să-ţi fie! Am ţipat la Florentin aseară, după ce-aţi plecat voi.

- Şi ţi-ai cerut iertare după aia?

- Evident.

- Atunci ai fost iertată iar discuţia s-a încheiat.

- Aşa mi-a spus şi el: bine, dar să nu se mai întâmple.

- Păi şi să faci bine să nu mai faci! E păcat de voi şi de atmosfera aia mişto dintre voi, s-o strici cu aşa ceva!

- Tu nu-ţi dai seama ce faţă am făcut când i-am întrebat ce caută la uşa mea, iar ei mi-au spus că soţul meu le-a trimis o scrisoare!

- Şi-ai fi vrut să se sfătuiască cu tine dacă s-o trimită sau nu?

Corect! Încercă să zâmbească:

- Măcar să-mi spună că a trimis-o...

- Ca să ţipi atunci? A sperat că, dacă-i vezi în cadrul uşii, îi ierţi instantaneu.

- Nici o şansă.

- Ei, asta e! Ai ţipat, i-ai gonit, ai ţipat şi la el şi pe urmă i-ai cerut iertare. Faptu-i consumat, viaţa merge mai departe...

- Sper să mă fi iertat cu adevărat.

- Afli tu, pe la două jumate, aşa...

Nina zâmbea; ea era serioasă...

- Hai, că fug să pregătesc laptele pentru asta mică.

- OK. Dacă e ceva, dă-mi un piu şi vă vizităm. Şi aplanăm noi cumva conflictul...

- Bine. Pa.

- Pa.

Închise şi se grăbi spre castronelele din bucătărie: dacă micuţa mâncase la patru, cât de curând va protesta sonor!

Florentin

Scoase mobilul şi formă numărul: şi-acum să se sfătuiască cu tăticul lui...

- Hai salut, mă! Ce faci - n-ai stare?

- Nu prea. Le-am trimis alor ei scrisoarea şi nişte poze.

O pauză scurtă...

- Şi-au dat telefon?

- Nu; au sunat ieri la uşă. N-am ştiut că sunt ei; s-a dus ea, iar când a revenit în sufragerie a spus că erau doi inşi care vindeau răzători şi covoare.

- Deci nu vrea să se împace cu ei. OK! Tu măcar ţi-ai arătat intenţiile şi faţă de ea, şi faţă de ai ei! Ca să nu te creadă oamenii ăia vreun necioplit încuiat, care le ţine fata departe de ei! Dacă a fost decizia ei să le închidă uşa-n nas, asta e!

- Ba chiar s-a supărat pe mine pentru că i-am chemat.

Într-un fel, îşi dorea ca tatăl lui să presupună că se certaseră. Avea nevoie de-un sfat...

- Şi cu siguranţă i-a trecut când şi-a dat seama de ce i-ai chemat. Aşa că nu văd care-i problema!

- Aa, păi nu-i nici o problemă! Te-am sunat doar să-ţi spun că le-am scris şi au venit ei aici. Să nu crezi că tu-mi dai sfaturi iar eu nu le ascult!

- Dacă credeam aşa, îţi scriam sfaturile pe-o hârtie: ca să fiu sigur că ţi le reaminteşti mereu!

Îl făcuse să râdă şi-acum era şi el liniştit... Uşa se deschise larg; clientul lui preferat îi făcu cu mâna a "Discută liniştit, cât mă uit ce mai ai de vânzare pe-aici". Se grăbi să pună punct discuţiei:

- Hai, că mi-a venit muşteriul.

- Ce muşteriu, mă?

- Ăla care ia flori cu dubiţa.

- Aha! Păi fugi la el, mă!

Şi-i şi închisese, ca să nu mai piardă timpul cu formulele de politeţe...

- Vreau şi eu şase coşuri cu crini...

Buun, comandă megalomanică! Iar organiza insul vreo sindrofie! Că la atâtea buchete, presupunea că omul organiza nunţi-botezuri-cununii! Scoase caietul din sertar şi începu să scrie...

- Vreo doişpe buchete mari de trandafiri, de 15 fire unu'; da' toţi să fie de-ăştia roşii, catifelaţi! Şi toţi deschişi! Înfloriţi; ştii tu...

"Pupate-ar taica pe chelie - că mă şi gândeam ce dracu fac cu stocul ăla înflorit din spate!" Aoleu, să-l avertizeze!

- Da' ştii că ăia înfloriţi ţin 24 de ore maximum!

- Ştiu, da' nici n-am interes să ţină mai mult! Dacă prima petală cade mâine pe vremea asta, e OK!

Văleu! Mâine?

- Da' când îi vrei?

- Acuşi, că l-am sunat deja pe şoferul cu dubiţa.

- ... Coşurile îmi iau ceva vreme!

- Ştiu, da' nu-i nimic. Iau eu acum buchetele, iar el o să vină cu restul!

Bine, dacă aşa voia el...

- Şi mai bagă şi-o roată mare-mare de garoafe! Ştii cum? Mare cât roata carului! Tot roşie!

Începu să râdă:

- Da' ce serbează, măcelul secolului?

Muşteriul lui râdea cu hohote... Adevărul era că prea mult roşu îndemna la porniri ucigaşe!

- Băi, cică e botez! Şi eu m-am minunat când i-am auzit ce-mi cer. Da' dacă aşa vor ei, pot eu să le vorbesc despre roz?

- Nici n-am atâta roz în spate. Asta-i tot?

- Mai vrei?

- Evident! Astea sunt aşa, "de încălzire"...

Tânărul trase caietul:

- Păi până te-apuci tu de buchete, eu scriu comanda pentru sâmbătă.

Perfect! Intră în camera din spate, număra din priviri trandafirii şi scoase mobilul: trăiască mămica lui, cu chioşcul ei cu tot!

- Ce-i, maică?

- Sărut mâna. Ai nişte trandafiri roşii înfloriţi?

- ... Cu sutele. Rămăseşi în pană de stoc?

- Veni muşteriu' meu şi vrea sute de trandafiri roşii înfloriţi. De-ăia catifelaţi.

- Bine. Ţi-o trimit acuşi pe Mirela. Băi, 100 îţi ajung?

- Ajung. Să-mi faci şi factură!

- Vai, pentru Mugurel, cu mare plăcere! La preţul pieţei, să ştii!

- Sigur, mămico! Cu cât îi dai matale, cu-atât îi iau! Să bagi în preţ şi ajutorul Mireluţei...

"Iar Mugurel o să facă spumişoare-spumişoare..."

- Hai, că vorbim! Pa!
- Sărut mânuşiţele!
- Mare figură eşti!

Aşa-i! Închise şi el şi se grăbi să scoată vaza cu trandafiri roşii: să se-apuce de treabă.

- Ce-i? Ai sunat după flori?
- Păi ce să fac, dacă n-am atâţia roşii?! Improvizez, nu?
- Şi-ţi trimiţi şoferul acum la piaţă? O să-i ia scump!
- Nuu, am sunat-o pe mama, să-mi vândă din trandafirii lor.
- ... Cum adică?
- Adică ai mei au tot afacere cu flori. Iar mama vinde la chioşcul din capătul complexului.
- ... Şi-ţi vând ţie flori?

Ia să lămurească el problema!

- Da; îmi fac factură. Patronul meu nu se supără, pentru că întâi le vând pe-astea. Şi-apoi, are tot interesul să te păstreze de client; dacă eu te refuz azi pe motiv că n-am flori, mâine poate te duci în centru, la ăia cu depozit mai mare!
- Corect! Auzi? Da' tu eşti florar, nu?
- Da, sunt florar.
- Şi cum dracu de nu munceşti la ai tăi?
- Ete, m-am răzvrătit eu aşa!... Nu, mă; serios vorbind, m-am însurat şi m-am mutat cu nevasta. Noi doi, singurei, cu chirie. Am vrut să stăm pe picioarele noastre. Iar intenţia mea este să-mi deschid florărie anul ăsta. Ca atare, n-aveam de ce să mai stau la chioşc; tata mi-a pus o vorbă bună şi m-a angajat aici...
- ... Şi-ţi deschizi florărie anul ăsta.
- Eu zic că da. Adică la 1 decembrie cu siguranţă voi fi propriul meu patron!

Tânărul se scotoci prin buzunare şi-i întinse câteva cărţi de vizită:

- Băi, uite-aici! Mă anunţi când şi unde te muţi! Că nu vreau să rămân cu ăla micu', de vine seara! Le-o face el frumoase - da' parcă n-au farmec, mă! Arată de parcă-s de ceară! Ale tale, nu ştiu - parcă vibrează! Şi spun dracului ceva! Îţi induc o stare, un sentiment! Au *feeling*! Înţelegi?
- Înţeleg.

Scoase actele şi îndesă cărţile de vizită în portofel.

- Să le-mprăştii prin casă, prin agende... Că dacă pierzi una, să-ţi rămână celelalte!
- Bineînţeles.
- Băi, să nu mă laşi baltă chiar de sărbători, că fac infarct!

Scoase iar portofelul şi formă numărul de pe cartea de vizită. După ce mobilul piui o dată, anulă apelul:

- Ăla e numărul meu, propriu şi personal.
- Perfect! Gata, m-am liniştit!
- Iar dacă se-ntâmplă ceva cu mobilul, mama vinde-n chioşcul din capătul complexului! Şi mama, şi

Uşa se deschise larg, întrerupându-l:

- Ei, salutare! Am auzit că mă pui la muncă!

Mirela era extrem de bine-dispusă. Probabil că iscase pe bulevard un val de tip "tenis" - toate capetele se întorseseră după minunăţia de trandafiri din braţele ei...

- Păi te pun, ce să-ţi fac!

Muşteriul rămăsese cu gura căscată şi ochii-n ochii Mirelei. Care îi sesizase imediat "benoclarea" şi încerca să se uite oriunde altundeva, numai la el nu... Decise să continue fraza:

- Deci, cum îţi spuneam: mama şi cumnată-mea vând în chioşcul din capătul complexului.

Gata, îl lămurise; cum auzise de "cumnata", individul se întorsese pe-un călcâi şi se apucase de studiat ghivecele. Continuă, amuzat de mutra lui lungă:

- Aşa că n-ai cum să mă pierzi de tot. Că ele îmi ştiu telefonul.
- Evident!

Iar discuţia "murise". Până-i trecea individului roşeaţa din obraji şi rana din orgoliu, discuţia era chiar exclusă! Aşa că se apropie de tejghea, rostind foarte calm în romanes:

- Tu-i tai şi-i jumuleşti - că cică buchetele mele au freamăt.

Mirela aprobă. Deci munceau în tăcere...

Ana-Maria

În sfârşit, venise şi el. Când trecuse cu căruciorul spre parc, îl văzuse meşterind de zor împreună cu Mirela. Mai era cineva înăuntru, un bărbat în costum; presupusese că el era "clientul-minune" care cumpăra câte-o dubiţă de buchete, aşa că nu intrase. Oricum, dacă era şi Mirela acolo, nu puteau discuta despre mica lor ceartă de aseară. Nici despre vizita părinţilor ei. Aşa că se învârtise prin parc... Iar la întoarcere constatase că soţul ei făcea coşuri "la viteză", iar un alt individ, unul mic şi un pic chel, mărşăluia plictisit pe lângă ghivece. Deci fusese iarăşi ocupat...

Schimbase câteva cuvinte cu dna Manolache; soacra ei păruse la fel de veselă şi dezinvoltă ca întotdeauna, ceea ce-i întărea ideea că rufele se spălau strict în familie...

Acum, îl aştepta să intre. N-o mai salutase, ca de obicei, imediat cum intrase pe uşă. Nu-l învinovăţea: era supărat pe ea, şi avea şi de ce. Aştepta doar reacţia vorbită... În sfârşit! Soţul ei trecuse pe la Florentina, o văzuse dormind şi se schimbase. Acum, decisese să intre în sufragerie.

- Bine te-am găsit.
- Bine-ai venit.

Un pic de precauţie nu strica niciodată! Florentin se apropie şi-i fură un sărut:

- Ce faci?
- Bine; mă plictiseam la televizor.

Primi o carte de vizită:

- Pune-o bine - e reţeta spre succes.

Ridică scurt din umeri şi se grăbi spre agenda telefonică.

- E clientul meu special.

Aha! Se grăbi să continue discuţia:

- Am trecut azi cu căruciorul prin faţa florăriei, dar n-am intrat; presupun că el era tipul în costum...
- Dacă eu făceam buchete cu Mirela, el era.
- Da, el era.
- Când a văzut-o intrând, îmbujorată şi veselă, cu un snop de 100 de trandafiri roşii pe braţ, cât pe ce să leşine! L-am dezamăgit repede când l-am anunţat că ea e cumnata, nu vreo surioară nemăritată...
- Ghinion, nu?
- Mare ghinion. Părea că se amorezase subit!

Florentin se aşezase lângă ea şi-acum se înfrupta de zor din clătitele călduţe încă. Îl privi lung... şi oftă:

- ... Chiar n-am vrut să ţip aşa. Dar când am văzut-o pe mama... Te rog încă o dată să mă ierţi.
- Te-am iertat încă de aseară.

OK! Fiu! Însemna că era de-a dreptul flămând! Soţul ei se ridică cu tot cu clătită:

- Da' îmi place să fac pe supăratu', "ca să bag" cât mai multe clătite!

Aa! Sări în picioare şi se repezi spre el; dar Florentin o fentă cu succes. Porni în fugă după el, spre bucătărie... Numai că pe hol el se opri şi-o prinse-n braţe. Şi-o sărută. Acum se împăcaseră... şi nu numai. Acum, unul dintre ei trebuia să ajungă totuşi la dulapul cu medicamente. Sau în dormitor, la noptieră. Ca să nu ajungă ea, peste vreo şase săptămâni, la cabinetul dlui doctor Petrescu...

21 aprilie 2004 - miercuri

Ana-Maria

Superbă atmosfera. Lumânările dădeau o lumină foarte plăcută; cele 30 de pastile înşirate peste tot erau îndeajuns de mult pentru ca fotografiile să iasă clare.

Se aşezase pe perne, cu bebica în braţe. Florentin încerca să convingă camera foto să stea "de bunăvoie" la un anumit unghi, sprijinită doar de-un caiet şi-o şosetă... Gata. Câteva butoane şi fuga-fuga să intre-n cadru! Şi-acum urma fotografia...

... Lumina bliţului le sperie pe amândouă! Bufni în râs:

- Mm, nu mă aşteptam!
- Eu probabil că am ieşit cu ochii închişi!
- Te rog, spune-mi că nu mai facem şi alte fotografii!

Arătă spre micuţă; Florentin aprobă...

- Şi-acum urmează cântecul, şampania şi tortul...

O aşeză pe genunchi, în faţa mesei, şi începură să cânte "Mulţi ani trăiască"... Azi, micuţa lor împlinise 2 luni; era mare deja... Doamne, când trecuse atâta timp? 61 de zile...

22 aprilie 2004 - joi

Ioan

Bună cina! Delicioasă! Scoase ţigările şi începu să râdă:

- Ia să vă zic şi vouă, ca să nu ziceţi că v-am lăsat dezinformaţi!

Bun, le captase atenţia! Zâmbi:

- Sau, mai bine, să vă zică Roberto ce şi cum.

Fiul lui era puţin mirat... Ridică din umeri:

- Ce vrei, mă: pe mine mă dor fălcile de cât am mestecat la bunătăţurile muierii! Mai informează-i şi tu!

Râdeau cu toţii; şi totuşi, Roberto nu părea să aibă habar despre ce trebuia să facă informarea... Decise să-l ajute:

- De exemplu, spune-le cu ce te-ai îndeletnicit azi toată ziulica...
- ... Păi cu afurisitele alea de interviuri!
- Aşa; şi?

Şi chiar nu pricepea că-l lăsa pe el să fie un pic de "cap de familie"? Sau nu voia Roberto "să se avânte" în postul ăsta?

- Şi, ce? O grămadă de frustraţi, care de care mai plini şi conştienţi de talentul lor!

Iar îi făcuse să râdă. Ochii fiului lui îl rugau să nu "i le pună-n poală" chiar pe toate...

- ... Bine, mă! Atunci fac eu informarea! Azi, Roberto a terminat de angajat. De la 1 Mai, intrăm în toate chioşcurile cu efectivul complet. Şi cum o să regândim toată treaba, haideţi să facem o schemă.

Primi caietul de la Roberto şi pixul de la Marcel. Ia uite-i cum se repeziseră amândoi! Parcă-i ghiciseră gândurile! Trasă schematic intersecţia şi marcă cele patru chioşcuri. Şi începu să le explice:

- Aici, pe colţul cu biserica, e cel mai spaţios chioşc. Aici o să băgăm numai ghivece. Mâine să-l suni pe Florentin, să-ţi zică de unde le ia el - că sunt tare frumoase alea de la el!
- Sigur, tată!

Marcel mai avea puţin şi se repezea să-l pupe! Îi plăcea drăcuşorului cum se aranjaseră lucrurile! Nevasta fericită-n chioşc, el însărcinat cu răspunderea aprovizionării, în direct contact cu administratorul Roberto care nu-i ciufulea urechile atunci când mai nimerea câte-o ofilitură...

- Şi cum ghivece nu cumpără decât casnicele şi puştoaicele disperate după Feng Shui, pentru chioşcul ăsta am angajat un băiat... Aşa, un "pui de stripper"...

Lăcrămioara exclamă, râzând:

- Dacă nu pentru flori, măcar ca să-i facă cu ochiul - şi tot merită să traverseze toate într-acolo!

Râdeau toţi în hohote; nevasta lui continuă:

- Ioane, dacă-i însurat, să-i zici să lase verigheta acasă!
- Lasă, femeie, că e mai bine cu verighetă! Nu va cere niciodată să i se gătească sau să fie dus la altar! Îţi dai seama ce partidă bună e? Şi pentru casnice, şi pentru celelalte?

Mirela se grăbi să adauge:

- Iar necăsătoritele ştiu că a sărit în aer rata divorţurilor...

Veselie mare în sufragerie, ce mai...

- Aici, în ăsta de lângă florărie, eu zic să băgăm câte puţin din fiecare. Că şi în florărie găseşti câte puţin din fiecare. Ăsta are cea mai bună vitrină, că are spatele spre trotuar. Eu zic ca aici să afişăm două-trei coşuleţe pentru mese şi albumul cu comenzi.
- Aşa-i. Că omul trece pe trotuar şi vede ce-i în geam.
- Iar pe lângă florile de rigoare, eu zic să băgăm şi accesorii: vaze, fundiţe speciale, eventual şi beţe de-alea aromate, pungi de cadouri...

Gabriela continuă, făcând inventarul chioşcului părinţilor ei:

- Lumânări parfumate, ceasuri de-o sută de mii, clame de păr, inele şi cercei pentru puştoaice, mărgele voluminoase pentru cucoane, brelocuri cu muţunei...

Aproba cu capul, realizând că gândurile lui se opriseră imediat după ceasurile alea ieftine... Roberto îşi opri cumnata:

- Am înţeles; cam ce duce omul în vizită sub formă de cadou.

- Da' ceva mărunţel! Că nu e chiar aşa de mult loc! Aici or să fie două puştoaice: una deşteaptă foc şi una bună de gură, care să îmbârlige clientul şi să dea fuga la celelalte chioşcuri, să mai aducă două-trei de-alea, două-trei de-alelalte...

- Auzi, Ioane? Da' tu nu ne-ai zis: ăştia, angajaţii noştri... Sunt florari?

- Păi am zis aşa: băiatul de la ghivece e "brunet" şi-are o tunsoare mai lunguţă...

- Aha! Un soi de Banderas...

- Aşa, Lăcrămioaro! Vezi că ştii?

- Ştiu - că dacă zici că e un pui de stripper, mi-am dat seama unde baţi!

- Fătuca asta care-o să facă buchetele e o romăncă îndemânatică, în anul patru la Horticultură; ailaltă, aia cu gura mare, e de-a noastră. Frumoasă şi ochioasă, da' fără accent.

- Normal: ca să se descurce fata cu orice soi de client!

- Exact. Iar la celelalte chioşcuri, flori la greu: toate soiurile, toate naţiile. La chioşcul de lângă grădiniţă am angajat o florăreasă de modă veche; la chioşcul cu şcoala, un tinerel care termină Horticultura anul ăsta şi care face buchete "à la Florentin". Tot el ştie să facă şi coroane; sper totuşi să nu avem vreodată comenzi de aşa ceva.

- De ce, Ioane? Ce, oamenii n-au morţi în familie? Dacă ei vor coroane, coroane le facem!

- Da, dragă; dar simpla vedere a unei coroane indispune clientul. Ca să nu-ţi reamintesc cum se fac coroanele! Oricine vede "procesul tehnologic" decide instantaneu să ducă două garoafe la toate înmormântările din viaţa lui, indiferent de importanţă!

- Şi ce, asta nu-ţi creşte vânzările?

Lăcrămioara ţinea musai să fie ca ea! Începu să râdă, exasperat:

- Bine, dragă, aşa e! Ai dreptate!

Mirela mai avea puţin şi aluneca sub masă de-atâta râs. Gabriela îşi bătea prieteneşte soacra pe umăr. Iar soacra Gabrielei bătu imediat în retragere:

- Stai, Ioane, că am zis şi eu aşa! Am zis că-i bine ca jerbele să le facem noi aici, acasă! Că se face şi mizerie, iar ăla n-o să aibă unde să-şi pună scaunul afară...

Îi făcu semn să se liniştească şi reveni la socoteală:

- Ca urmare, uite cum facem. Sâmbăta asta, Roberto şi Gabriela se duc în Niro după marfă. Eu şi Marcel mergem în târg, să luăm o dubiţă. Săptămâna viitoare ne punem la punct planul şi stabilim stocul. Iar vineri ne ocupăm de curăţenie.

- Chiar, Ioane; ăia cât mai stau în chioşcurile noastre?

Ehei... Atmosfera aceea de extindere, de "muncă" îi amintise Lăcrămioarei cum decurseseră lucrurile în tinereţea lor. Iar acum nevasta lui nu mai avea răbdare!

- Linişteşte-te. Săptămâna viitoare, vineri, la prânz, îşi iau ultimele mărunţişuri şi predau cheile. Atunci mergem noi şi facem curăţenie, aranjăm marfa... Apropo: lucrurile or să se mai schimbe în organizarea noastră. O să lăsăm totul în chioşcuri.

Se lăsase liniştea... Şi el era serios:

- Nu vom putea să trambalăm chiar atât de multe lucruri de colo-colo în fiecare dimineaţă şi seară. Ne-am chinui degeaba, şi numai strânsul şi întinsul ar dura de la două ore-n sus. Aşa că o să le lăsăm ca atare în chioşcuri. Ce se fură, se trece pe pierderi. Dacă ni se pare că e profitul prea mare, spargem un geam şi băgăm florile pe pierderi. Şi tot aşa - că ştii cum a înfulecat poliţaiul nostru la nunta lui Florentin...

- Auzi? Da' în Tei pe cine-mi aduci? Sper că nu vreun stripper...

Ete la ea!

- Nu; e o puştoaică de vreo 20 de ani care-o să se uite-n gura ta şi-o să te-asculte ca pe Dumnezeu.

- Vreo fraierică de-aia de trebuie s-o învăţ eu că roşu-albastru se poartă numai la fotbal?

- E o fată care-o să-ţi placă.

- Şi la Dorobanţi pe cine-ai ales?

- Ei, şi-a ales Roberto un băiat straşnic, priceput...

- Şi cu Gabi?

- O fată tinerică, să-i ţină de urât...

- Şi ce salariu le-ai promis?

- Salariile sunt confidenţiale.

Stârni un nou val de râsete; Lăcrămioara îşi puse mâinile-n şold:

- Iaca, Ioane!

- Nu te bârzâlăi la mine, că sunt confidenţiale! Punct!

Ce, nu mai putea răbda juma de oră, până se retrăgeau în dormitor? De unde până unde atâta grabă? Adăugă, ca să pună punct discuţiei serioase:

- Şi-o să le dau pe card.

- Aoleu, bărbate, o luaşi razna!

- Ba mă modernizai! Iar dacă mă mai comentezi mult, să ştii că-ţi fac şi ţie un plastic de-ăsta şi-ţi bag bancomat în chioşc!

Nevasta lui era redusă la tăcere, copiii lui erau veseli... Se ridică şi intră în bucătărie: o să le facă plastice. Şi-o să le bage lunar banii în cont. Erau mari; erau capabili să-şi administreze şi singurei averea! Şi nu era normal ca ei să aibă buzunarele goale, la 25-30 de ani. Dar o să discute asta mâine, la chioşc. Roberto trebuia să fie de acord, de vreme ce el se va ocupa de contractul cu banca, de viramente, de restul actelor...

Ce auzea? Telefonul? Păi numai Florentin putea să fie la ora asta! Dădu să iasă din bucătărie, dar îşi văzu nevasta repezindu-se să răspundă ea. Să răspundă atunci! El unul va pufăi ţigara "la mare viteză" şi se va întoarce în sufragerie: era curios ce păţise Prâslea!

Florentin

Ana se apropie de el. O privi atent: ce se întâmplase?

- ... Mâine mă duc la doctor.

- De ce? Nu te simţi bine?

Soţia lui zîmbi:

- Ba mă simt foarte bine. Dar ca să nu mă simt rău peste vreo lună şi ceva, mi-am făcut programare pentru mâine...

Aa, la medicul Petrescu! Se grăbi să se ridice, cu tot cu fetiţă:

- Vreau să merg şi eu.

- OK! Întrebarea e ce facem cu Florentina...

- O lăsăm la ai mei.

Ana îl privea lung...

- Da; o lăsăm la ai mei. Cred că trei pampersi şi un biberon de lapte e tot ce le trebuie. Eventual şi-un costumaş de schimb. Că doar nu lipsim mai mult de două ore, nu?

Ce i se părea în neregulă? Soţia lui zâmbi strâmb:

- Aşa e. Ce să fac; nu m-am gândit niciodată că o s-o las cu cineva şi-o să mă duc unde am treabă...

- Dacă stai zi şi noapte cu ea, mi se pare normal! Dar trebuie să te obişnuieşti; o să o tot laşi la bunici când om începe treaba la florărie.

Ana aprobă grăbită şi se îndepărtă. O privi lung... Soţia lui nu se aşteptase la soluţia cu "o lăsăm la bunica". Soţia lui privea mogâldeaţa şi o simţea "lipită" de mămica ei. Simţea că numai ea ştia s-o schimbe, numai ea ştia cât de cald trebuia să fie laptele din biberon, numai ea ştia că-i plăcea jucăria atârnată la fix 23,5 centimetri de iris...

O să se obişnuiască ea! Plecă privirea spre micuţa mâncăcioasă... Mm, o şi vedea aşezată comod pe braţele mămăicii ei - care-o s-o legene şi-o să-i cânte de mama focului! Şi-şi închipuia privirea uimită a Anei, care habar n-avea cântecelele alea şi care atunci va realiza cât de bune prietene erau bunica şi nepoata... Ehei!

... Gata şi biberonul. Ia să aşeze el bebica între perne, că era destul de mare şi-şi ţinea bine căpşorul. Îi aranjă un culcuş confortabil... Şi-şi luă inima-n dinţi: dacă tot se hotărâse s-o aşeze aşa, s-o lase singurică! Se ridică şi se apropie de telefon cu spatele, fără s-o scape din priviri... Formă grăbit numărul şi aşteptă...

- Da.
- Sărut mâna.
- Aa, să creşti mare!
- Ce mai faceţi voi?
- Uite, prin casă. Nu ştii ce facem noi seara?
- Eraţi la masă?
- Am terminat masa; acum "ne luăm avânt" s-o strângem!
- Aha. Uite, te-am sunat să te întreb dacă mâine pe la cinci ai treabă. Că noi trebuie să mergem la doctor.
- Şi vreţi s-o lăsaţi pe-aia mică cu mine? Sigur, maică! Vrei să vin eu la voi, sau o aduceţi aici?
- Nu ştiu încă. Cred că ţi-ar fi mai comod să vii tu aici.
- Da, că doar ies din chioşc şi intru-n bloc... Da; mai bine vin eu. Cine ştie cum o fi vremea; să nu răcească...
- Bine; atunci pe la cât te aşteptăm?
- La cât vreţi voi.
- Păi vino pe la patru, să mai vorbim şi noi...
- Bine, maică!
- Hai, că te-am lăsat să te ocupi de strâns.
- Bine, maică! Pa!
- Sărut mâna.

Închise şi-i zâmbi micuţei: era foarte ocupată cu colţul unei alte perne, care stătea drept. Ea se căznea să-l culce; şi-l pocnea "cu stoicism", râdea de revenirea la poziţia iniţială...

- Ia uite-o!

Ana intrase şi-o privea lung...

- S-a făcut mare, ce mai! Am vorbit cu mama; zicea că mai bine vine ea încoace pe la patru.
- OK.
- Că dacă o fi frig afară, n-are rost să plimbăm copilul de colo-colo: să nu răcească.
- OK.

Se apropie de soţia lui şi-o strânse în braţe:

- Hai, spune-mi la ce te gândeşti.
- La nimic, crede-mă! Pur şi simplu n-am luat în calcul şi ieşirile astea! Şi nu m-am gândit niciodată că, la un moment dat, ea va sta cu bunicii iar noi vom pleca singurei...
- Dar cum te-ai gândit tu că vom face la toamnă, când vom deschide florăria?
- Nu m-am gândit încă.

O privi lung... Ana începu să râdă:

- OK; m-am gândit că o să-i luăm câteva jucării şi-o să-i amenajăm un ţarc de joacă.
- Şi tu o să laşi baltă clienţii ca să-i dai ei să pape, ca s-o culci, şi-o să fugi prin florărie cu pampersul plin de caca...

Daa, aşa se gândise soţia lui! Clătină încet capul:

- Nu cred că e cea mai bună soluţie.
- Acum, că o rosteşti cu voce tare, îmi dau şi eu seama că nu e deloc o soluţie! Dar să ştii că, iniţial, cam aşa mă gândisem.
- Şi te-ai răzgândit?
- Categoric da!
- Şi-atunci cum facem?
- Depinde de Mirela. Că dacă ajung şi ei la un rezultat, aş putea s-o las cu ea.
- ... Eventual... Deşi s-ar putea ca şi Mirela să fie ocupată cu afacerile lui Roberto, iar mama să stea cu ambele nepoţele. Poate chiar cu trei nepoţele; că Gabriela n-o să aştepte menopauza!

Şi Ileana urma să se mărite, dar ea va sta la socri; va avea deci acolo patruzeci de bone interne, care de care mai specializată...

- O să alunece de-acolo.
- Probabil că da, la cât se agită cu perna aia.
- Mai nou, o preocupă paharele de pe masă.

Se întoarse spre Florentina: serios? Da; fetiţa lui se întindea spre pahar...

- Mă duc să-i aduc nişte jucării.

OK. Se aşeză lângă fetiţa lui: să nu alunece totuşi printre perne şi să se lovească. Ana se aşeză şi ea lângă el...

Deci soţia lui îşi va pune ceasul să sune dis-de-dimineaţă şi va rostogoli toată casa, îngrijorată că soacra ei va descoperi totuşi un fir de praf... Îi fură un sărut, zâmbind:

- Te rog frumos să nu răstorni toată casa cu susu-n jos; că nu vine să caute praf pe sub mobilă.
- OK; n-o s-o răstorn. O să fac totuşi un pic de curăţenie...
- Şi-asta înseamnă s-o răstorni, nu?
- Un pic... Doar cât doarme fata!

Oof, Ana nu se lăsa până nu-i dădea el un pic de bătăiţă! Mama lui venea să stea cu nepoţica, nu "să inspecteze cazarma"! Pardon - farmacia!

Lăcrămioara

Închise, zâmbind, şi intră în sufragerie. Ioan o privea lung, întrebător... Se aşeză la masă:

- Florentin: cică mâine se duc amândoi la doctor. Şi să mă duc să stau eu cu aia mică.
- Şi te duci?
- Sigur că mă duc!
- Şi promiţi că nu te-apuci să mai strângi pe-acolo?

Roberto chicotea; ea una se abţinea cu greu să nu râdă:

- Promit că încerc să mă abţin...

Bufniră toţi în râs. Se grăbi să continue:

- Serios vorbind: mă duc să stau cu aia mică şi-atât.
- Bine. Că oricum Ana se-apucă încă din noaptea asta de curăţenie!

Daa, cu siguranţă nora ei "intrase în priză" când auzise că "o călca" soacra...

Ştia că nora ei ţinea casa curată. Nici n-o să se obosească să se uite după praf pe sub mobilă sau pe dulapuri! Pe ea o interesa aia mică: abia aştepta să se joace un pic cu ea! Doar să n-o prindă dormind... Oare cât dura vizita la doctor? Spera că mai mult de-o oră!

23 aprilie 2004 - vineri

Ana-Maria

Bun. Bebica era mâncată, bunica spusese tot ce se mai întâmplase în familia Manolache, ea îi arătase unde erau hainele, pampersii, prosoapele, biberoanele, ceaiul, jucăriile... Lapte lăsase destul în frigider... Era patru jumate, aşa că plecau! Florentin parcă-i ghicise gândul; se ridică primul:

- Hai să mergem, să nu întârziem.
- Hai!

Dna Manolache se ridică şi ea:

- Mergeţi fără grijă, că fata e pe mâini bune.

Aprobă şi se grăbi să iasă. Ieşi şi el, mămica lui încuie uşa... Gata; plecaseră. Aşteptau amândoi liftul; tăceau amândoi...

Lăcrămioara

Închise uşa, o încuie şi se grăbi spre telefon: tocmai acum se găsise să sune! Când copiii plecaseră deja! Ridică receptorul şi-şi compuse un ton de secretară:

- Alo?

Câteva secunde de tăcere; repetă, un pic mai fermă:

- Alo!
- Aa, tu eşti!

Ioan? El era?

- Tu eşti, Ioane?
- Eu! Da' ce-i cu vocea aia la tine?
- Ete, mă prostesc şi eu la telefon!

Moşul ei începu să râdă:

- Aa, ai zis să pari o bunică mai tinerică, aşa...
- Iaca, vezi că mă-nfurii! Ce-i? Ce s-a întâmplat?
- Când au plecat?
- Păi adineauri am încuiat uşa după ei.
- Aha. Vezi, că eu nu mai vin.
- Păi de ce, mă?
- Şi tu, imediat cum vin copiii, îl iei pe Florentin şi vă prezentaţi urgent acasă.
- De ce? Ce s-a întâmplat?
- Cât e ceasul?
- ... Aproape cinci.
- La şase jumate vine Florică, cu fi-su. Şi am senzaţia că nu vin singuri...

Iaca! Să-i scape telefonul din mână şi mai multe nu!

- Roberto s-a dus să ia nişte fripturi; Mirela şi Gabriela toacă şi curăţă de zor. Aia mică face nişte
- Cornuleţe cu rahat, că alea-i ies întotdeauna!
- Exact de-alea face. Eu iau vinul şi mă reped şi eu spre casă.
- Aha! Să-l pui pe Marcel să păzească fripturile - că se pricepe! Fetele să dea cu aspiratorul şi să şteargă praful!
- Tu fă bine şi vino înainte de şase jumate. Cu fi-tu cu tot, auzi?
- Aud!

Trânti receptorul şi chiui din tot sufletul: azi venea Florică s-o peţească pe Ileana!

Ana-Maria

Abia în maşină, Florentin decise să-şi spună totuşi părerea:

- ... Ai avut dreptate: e al naibii de greu. Mie unul mi-e deja dor de ea!
- Şi mie. Dar asta e; nu puteam oricum să mă urc pe masa ginecologică cu ea în braţe.

Soţul ei râdea...

- Ce zici, ce investiţii a făcut tăticul tău...
- A făcut - că simte şi el cum îi scapă oportunităţile printre degete! Acum era momentul să cumpere; după 1 Martie, când apar şi florile din import iar tinerii pornesc spre munca în străinătate. Bătrânii sunt prea obosiţi ca să mai iasă la şase dimineaţa la chioşc...
- Deci l-a făcut pe Roberto administrator...
- Şi-auzi, că le face carduri! Doamne, o şi văd pe mama răţoindu-se la casiera de la Billa: ce PIN, dom'le? Ce-i tot întindea drăcia aia cu butoane? Nu i-a dat deja cardu'? Nu-i ajunge? Ba nu ştia ea cum era cu cardu' ăla! Să vină şefa de tură! Să vină şefu' de magazin! Să vină cineva şi s-o dea afară pe casiera aia!

Râdea cu lacrimi: Florentin exagera! Mămica lui o să întoarcă plasticul pe toate părţile, o să citească toate hârtiuţele care veniseră cu el şi-apoi o să le mai citească o dată, înainte să plece la cumpărături. Şi-o să-şi noteze PIN-ul în palmă, să nu-l uite. Dar el exagera, râzând, ca s-o facă să râdă. Ca să uite şi de despărţirea de bebică, şi de drumul scurt până la cabinet...

- Ei, hai! Ştii bine că n-o să fie aşa!
- Ştiu; Dar mi-o imaginez aşa şi e tare hazlie! Mai ales când se înfurie şi gesticulează mult, şi-i alunecă baticul într-o parte...

Ce să mai zică...

- ... Eşti sigură că asta vrei? Adică eşti sigură că e bine să-ţi pui sterilet?
- E cea mai sigură metodă!
- Ştiu; dar mi-e frică.
- Lasă, că o să discuţi şi tu cu el şi o să auzi opinia lui.
- Ştiu opinia lui: doar ţi-l montezi azi, nu? Mi-e frică.
- Te rog să nu-ţi mai fie.
- N-am cum să nu-mi fie.
- Dacă ceva nu e în regulă, merg şi-l scot.

Florentin tăcea... Îi strânse uşor mâna:

- Dacă ceva nu e în regulă, îl scot imediat.

Gata: soţul ei aprobase scurt, cu capul. Gata discuţia, evident; îngrijorarea rămăsese...

Florentin

Preferase să aştepte în maşină - tocmai ca să nu audă şi el cuvintele medicului. Ştia că nimeni şi nimic nu-l va convinge să se liniştească. Ştia că Ana va ieşi din bloc veselă şi zâmbitoare. Ştia şi că el unul nu va putea dormi la noapte; o va păzi, îngrijorat să nu facă cumva temperatură - semn de infecţie... Nu era nebun; era doar îngrijorat pentru soţia lui. Şi chiar dacă milioane de femei purtau aşa ceva cu anii...

Uşa se deschise larg; Ana ieşi din bloc şi se grăbi să se apropie. Îi deschise portiera:

- E coadă, nu?
- Nu.

Şi-atunci? O văzu aşezându-se pe scaun şi trăgând portiera:

- Gata.

Gata?

- A durat doar două minute, cu tot cu indicaţii. Să nu trag de fire, să evit să ridic greutăţi în primele trei luni... Dacă mă doare sau mă simt rău, să-i dau un telefon ca să stabilim dacă vin la cabinet sau la spital... Şi-atât.

... Bine! Porni motorul:

- Şi cum te simţi?
- Bine.

El era îngrijorat, ea era mută! Dar poate că n-avea ce să-i mai povestească! La două minute totul, inclusiv saluturile...

- ... Şi când mai vii la control?
- Peste trei luni.

Trei luni?!

- Apoi peste încă trei, apoi peste şase. Şi-apoi din an în an.

Din an în an?

- Păi cât îl ţii?

- El e garantat 5 ani.

5 ani? Începu să râdă:

- Ei, atunci m-am liniştit şi eu! Că în doi ani nu se pot întâmpla prea multe!

Poate că era un termen prea scurt... Nu! Peste doi ani, medicul Petrescu va avea din nou treabă cu ecograful! Fără discuţii!

- ... Şi te-ai gândit şi la nume?

Tonul glumeţ cerea un răspuns glumeţ:

- Păi, dată fiind realitatea zilelor noastre, financiară şi nu numai, eu mă gândisem la Crin...

Soţia lui râdea în hohote! Parcă maşina şi opri motorul:

- Şi-acum să vezi ce mă bombăne, că am venit prea repede!

- Da' ce, o goneşte cineva acasă?

- Nu, doar că tata e rău de foame. Şi se cam apropie ora...

Şi erau din nou în lift... Îşi strânse soţia în braţe:

- Şi-acum cât mai avem interzis?

- Nu mi-a spus că am avea interzis...

- Te rog!

- Dacă n-a zis, n-a zis!

- Bine; atunci 48 de ore?

- Mm... 48 de secunde.

- Fii serioasă!

Nuu, nu era serioasă! Apucă mânerul uşii:

- Fii serioasă, că mama oricum se gândeşte că lipsim două ore!

- OK! Nu mi-e de vecini; mi-e de poziţie...

Ia uite-o! Ana ieşi ca vijelia din lift şi se grăbi să descuie. Oof, şi ei îi fusese dor de bebică... Uşa se deschise larg:

- Gata, aţi venit?

Mămica lui era agitată şi îngrijorată. Ce naiba se întâmplase?

- Am venit.

- Foarte bine. Fugi şi îmbracă-te "la marea artă", că vine Florică în peţit şi trebuie să ajungem acasă înainte de şase!

Privi scurt ceasul; dacă se schimba în cinci minute, mai făceau cam zece minute pe drum... Şase fix! Alergă în dormitor.

Ana-Maria

Îşi privea lung soacra... Deci venea Florică în peţit: OK! "Fugi şi îmbracă-te", adică ei plecau împreună, ea rămânea acasă. OK, dacă aşa trebuia să fie, atunci aşa va fi! La urma urmei, nu uitase nici una dintre prostiile pe care le făcuse de când se mutase la Florentin... şi de la Florentin; aşa că n-avea de ce să protesteze. Dna Manolache se întoarse spre ea, zâmbind, şi-i puse bebica în braţe:

- Şi? Ce-a zis doctorul? De fapt, de ce te-ai dus la doctor? Nu te simţeai bine?

- Ba da.

- Şi-atunci? Nu cumva...

Începu să râdă şi coborî tonul vocii:

- Nu. Mi-am pus sterilet.

- Bravo! Şi Mireluţa a avut! Şi eu am avut, până să-mi pice mie fisa că devenisem babă cu antene...

Bufni în râs: Doamne, ce exprimare!

- De-aia e el aşa îngrijorat?

- Da.

- Lasă, că-i zic eu ce şi cum. Draga mea, fetiţa ta e o bombonică! Să ştii că n-a vrut să mănânce sub nici o formă! Da' nici nu m-a lăsat s-o pun în pătuţ, sau pe perne, sau s-o las vreo clipă din braţe. Ţipa la mine şi mă apuca de batic!

I-auzi! Ochii negri deveniră imediat amuzaţi:

- Da' adevărul e că nici eu n-am lăsat-o o secundă! Atâta ne-am jucat şi ne-am gâdilat! Şi-am cântat, am dansat, am făcut şi gimnastică de întreţinere...

Râdea, privind-o mirată pe fetiţa care-i moţăia în braţe...

- Cred că acuma-ţi doarme neîntoarsă! Da' vezi, să nu uiţi că n-a mâncat deloc!

- Păi a fost prea ocupată cu joaca!

- S-ar putea, să ştii!... Da' şi eu, babă bătrână - m-am pus la mintea ei!

- Şi ce dacă?! Eu oricum nu ştiu prea multe jocuri de-astea, de două luni şi-un pic...

- Îmi pare rău doar că n-am apucat să vă fac ceva de mâncare.

- Nu-i nimic: am mâncare gătită în frigider.

- Zău îţi spun: nu m-a lăsat nici la toaletă!

- Înseamnă că i-a plăcut gimnastica!

- Sper să nu plângă acum, când plecăm...

- Mă duc cu ea în sufragerie, ca să nu vă vadă plecând. Sărut mâna.

- Să creşti mare! Pa!

Îi făcu şi lui Florentin cu mâna şi intră în sufragerie: acum ei se duceau să asiste la peţitul Ilenei, ea trebuia să culce bebica... Probabil că o să adoarmă şi ea, într-un târziu, înainte să ajungă şi el acasă... Oof, şi mâine se ducea la serviciu! Sâmbătă, zi grea... Închise uşa şi începu să caute posturile cu muzică... Gata! Se întoarse...

Opri, descumpănită, televizorul: ochişorii era închişi, gogoşarul sforăia uşor... Intră în dormitor şi-o aşeză în pătuţ. Se grăbi apoi să îndrepte cravata soţului ei... Şopti, furându-i un sărut:

- Să fii cuminte!

- Vino şi tu!

- Ca să-l fac să se încrunte? Să mă primească doar pentru că nu mă poate da afară de faţă cu Florică? N-are rost. Şi-aşa, picea a adormit, eu mă gândisem să fac nişte mici...

- Pe mine să mă tai de pe listă! Îţi dai seama ce-o să se îndoape-n mine după negociere?

Aprobă uşor cu capul:

- Ai grijă doar să mănânci încet, să nu te doară stomacul. Şi să încerci să nu stai mult, să mai prinzi măcar două-trei ore de somn.

- Încerc! Am fugit! Pa!

Soţul ei îi fură un sărut straşnic şi ieşi în fugă.

Să-i mai conducă?... Se aşeză pe marginea patului şi privi lung prinţesa adormită...

La urma urmei, dacă ea stătea azi acasă era numai vina ei! Ea fugise pe fereastră! Ea se exclusese din familia Manolache senior! Sigur, toată lumea se comporta de parcă fusese dintotdeauna una de-a lor; dar, la asemenea adunări, ea stătea acasă...

"Avea interzis" la intrarea în casă. La nunta Luminiţei, discutaseră peste pervaz...

Păi să se schimbe şi ea şi să-şi încălzească ceva de mâncare. Orice. Că mici n-avea rost să mai facă: dacă mânca singură...

Florentin

Porni motorul şi demară, hotărât să schimbe anumite lucruri azi:

- Şi ea de ce trebuie să stea acasă?

- Las' că ştiţi amândoi foarte bine de ce!

- Adu-mi aminte, că io-s mai prostănac şi-am uitat!

- Iaca, Florentine, te ambiţionezi ca prostu'! Nu fugi ea pe fereastră la ceas de seară? După ce i s-a spus clar ce-nseamnă asta? Ce, nu eram oameni de-nţeles? Dacă ar fi venit frumos şi ne-ar fi spus că ea nu poate locui decât la bloc, cu chirie, crezi că o lega careva de caloriferul din sufragerie?

- Dacă v-ar fi spus, aţi fi bătut-o metodic şi-aţi fi

- Ba ne-am fi înfuriat, i-am fi făcut pe plac şi după aia ne-ar fi trecut! Şi-ar fi mers şi ea cu noi azi!

- Auzi? Interdicţia asta de la care dintre voi vine?

- De la Ioan. Iar eu o aprob întru totul.

Şi-acum nu mai avea ce zice... La naiba! Şi mizase pe ora aia

petrecută de mămica lui cu bebica! Plănuise s-o ducă el acasă cu maşina şi să încerce s-o înduplece... Oftă greu:

- ... Mă' mămicule - da' voi nu vă daţi seama că o excludeţi şi-o daţi deoparte din familie?

- Şi-o să te dăm şi pe tine, dacă faci ciocu' mare peste hotărârea lu' taică-tu! Ia vezi!

Gata! Nu mai scotea un cuvinţel! Accelera, grăbit să ajungă odată, ca să moară definitiv discuţia aia...

- ... Ştii bine că depinde de Ioan!

- Gata, nu mai discutăm!

- De ce să nu discutăm, mămicule? Că văd că ai început să uiţi care-i ordinea şi disciplina în neamu' ăsta!

- Ba nu uit!

- Ba uiţi! Că de când te-ai mutat singurel, faci numa' de capu' tău! Şi-ai ajuns să uiţi unele lucruri!

- Am spus că nu uit. Da' tu nu te uiţi la noi doi? Mergem ca florile să-l întâmpinăm pe Florică! Iar ea stă acasă! Ce ştie Florică despre Ana? Că ne-am mutat ca să scăpăm de bărba-su, nu? Şi-atunci nu se-ntreabă de ce eu sunt la masă iar ea nu? Tot neamul e acolo, mai puţin românca şi fie-sa! Frumos e?

- Nu ştiu, maică! Ia întreabă-l pe taică-tu, să vezi ce zice şi el!

Frână în faţa casei, iar mama lui se grăbi să coboare:

- Ia hai să-l întrebăm pe taică-tu!

O stârnise rău! Presimţea că o să se certe zdravăn cu amândoi! Dar poate că aşa era mai bine; poate că de cearta asta era nevoie ca să se spargă necazul şi să-i ridice Anei interdicţia! Încuie portiera şi alergă la uşă. Mămica lui năvăli în sufragerie ţipând:

- Ioane, ia vino-ncoa!

Oof, şi-acum or să răcnească unul la altul... Uşa bucătăriei se deschise larg:

- Ce-i, femeie?

- Auzi: că ce-o să zică Florică? De ce tot neamul e aici iar românca şi fie-sa nu?

Primi o uitătură dreaptă şi-un răspuns aşijderea:

- Pentru că nu-s. Florică nu vine-ncoa ca să se-ntrebe unde-i noră-mea. Hai să dai gustu' la salată.

Adică discuţia se încheiase; el se putea aşeza la masă, acolo unde-o să stea pe post de mobilier toată seara, tăcut ca un peşte...

Ba uite că n-o să tacă! O să-i facă el de Campionatele mondiale! De haltere, nu de fotbal! Şi pe-ai lui, şi pe-ai lu' Crin! Se trânti pe scaun şi-şi puse un pahar cu vin. Fără apă: că Florică venea probabil cu bodyguarzii, aşa că o să aibă nevoie de curaj şi-un pic de nebunie...

- ... Băi, las-o uşor!

Ăsta să-şi vadă de-ale lui! Că nevastă-sa n-avea embargou la socri!

... Hm! Să le fie ruşine! Ana îi considera părinţii ei, iar ei n-o primeau în casă! Pesemne că fusese blestemată: să n-aibă voie să intre în casa nici unui părinte... Să fie renegată de toţi părinţii...

Ioan

Bun; veniseră. Auzea motoarele oprindu-se la poartă... Se ridică şi privi lung prin sufragerie: toate erau la locurile lor. Doar la capitolul "scaune" va fi o problemă; dar copiii puteau să se mute pe canapea! Se grăbi să se apropie de uşă; o deschise larg...

De ce naiba avusese dreptate atunci când presimţise că Florică nu va veni singur? Bambina tocmai urca treptele, zâmbitoare, cu braţele întinse spre el... Se grăbi să o îmbrăţişeze:

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit, Ioane!

- Cum se face de-mi calci tu mie pragul azi?

- Păi, uite, am venit cu nepoţelu' ăsta al meu... Da' ştii ce-i mişto?

Femeia se apropie şi-i şopti la ureche:

- Ei se bazează pe mine; da' habar n-au că azi discut doar reţete culinare cu nevastă-ta!

Începu şi el să râdă şi-i pofti să intre, cu un gest larg... Doamne, ce era cu el? O dată-n viaţă îi trecea Bambina pragul, iar el o aşteptase cu cornuleţe cu rahat şi Coca-Cola? Se ţicnise, clar... Florică era binedispus; Crin, mai "constipat" ca niciodată. Gătit ca un cocoş, în cel mai scump costum de pe planetă, "dotat" bineînţeles cu jobenul alb şi bastonul aurit cu cristale Swarovsky, îi cam tremurase mâna când se salutaseră! Dar, deh: venise să se-nsoare, nu? Era normal să fie emoţionat...

Bun; se re-aranjaseră scaunele. Bambina stătea pe locul lui Roberto, chiar lângă el; Florică avea locul lui Marcel, în faţa ei. Crin stătea lângă taică-su; Roberto se mutase lângă Bambina, ca un adevărat frate mai mare. Iar lângă el, cuminte şi smerită, Ileana îşi privea poala fustei, roşie ca racul în obraji...

- Lăcrămioaro, maică, ia fă-te-ncoa! Hai să-mi zici şi mie ce-ai mai făcut în ultimu' timp!

Ete că înnebunise Bambina! Chiar voia să-i lase să se descurce singuri! Florică era disperat, Crin şi mai constipat... Lăcrămioara se grăbi să se apropie de ea:

- Ce-i? Să aduc gheaţa?

- Ba să stai jos aici, lângă mine! Că am de vorbit cu tine!

Roberto se ridică prompt, maică-sa se aşeză. Iar Bambina făcu un gest concludent:

- Aşa! Hai, voi vedeţi-vă de-ale voastre! Că noi discutăm de-ale cratiţei acum! Ia spune, dragă: ce-ai mai gătit în ultimul timp?

Doamne, îi venea să râdă! Se întoarse spre Florică, amplificându-i astfel disperarea:

- Deci, aţi venit să discutăm.

Bărbatul de lângă el aprobă scurt cu capul... şi-şi scoase pachetul de ţigări. Prea bine: fumau. Îi putea servi şi-o tărie, dacă asta-l ajuta în vreun fel...

- ... Uite, fi-miu s-a hotărât: vrea să se însoare cu Ileana ta.

- El o vrea; întrebarea e dacă vrem noi s-o lăsăm să se mărite cu el, nu?

"Haai, Florică! Hai, că nu-i chiar aşa de greu!"

- Păi ştii bine ce familie suntem. Ştii ce afaceri facem, ştii că respectăm tradiţia... Ştii bine cum ne tratăm femeile...

Şi-acum făcea o pauză, să-şi aprindă ţigara şi să caute o continuare...

- ... Ştiu că are numai 16 ani; dar te asigur că la mine în casă va fi la fel de fericită ca aici, la tine acasă. Şi-ţi dau gaj pentru asta 300.000 de euro.

Florentin se apropia cu scrumiera; zâmbi slab:

- Bine, Florică; sunt de acord.

Scrumiera se trânti scurt în faţa lui:

- Eu nu sunt de acord.

Florentin

Aa, deci ştia că Ileana n-avea decât 16 ani! Da' avea el grijă de asta! Oferea 300.000 de euro pe ea, iar tăticul lui accepta grăbit... Las' că le strica el socotelile! Aşa cum Ana lui era supărată acum, la fel vor fi şi ei peste fix zece secunde! Mai ales moşu' Manolache - care se şi închipuise numărând sutele de mii de euroi lângă gura seifului!

Trânti scrumiera în faţa lor, privindu-şi cu maximă atenţie tatăl:

- Eu nu sunt de acord.

Bombă! Cuvintele lui detonaseră bomba - în sufragerie era o linişte mormântală... Tăticul lui era siderat, Florică uimit, Crin de-a dreptul distrus! Primul reacţionă tot tatăl lui:

- ... Nu ţi-a cerut nimeni părerea.

- Ba cred că, dacă sunteţi atât de tradiţionalişti cum vă lăudaţi, tocmai mi s-a cerut părerea! Iar eu nu sunt de acord! E prea mică pentru asta!

Tatăl lui se încruntă:

- Încetează! E fi-mea, eu spun când se mărită şi când nu! Nu tu!

Daa? Biine! Apucă sticla de pe masă şi-o izbi cu putere de muchia de lemn. Sticla se sparse violent iar apa minerală sări mai peste

tot, în ţipetele speriate ale cumnatelor lui. Bombăni ca pentru el:

- E sor-mea mai mică şi eu am grijă de ea!

Roberto se grăbi să-l prindă de braţ:

- Băi, încetează!

El îşi privea tatăl şi redeschidea "discuţia" despre Ana. Îi arăta că tot show-ul ăla se datora deciziei lor de a-i exclude nevasta din activităţile neamului lor. Îl întreba de ce-o mai acceptase, de ce-i mai zâmbise, de ce-i mai dăduse impresia că era un pic şi fata lor, dacă acum nu voia s-o primească în casă! Şi nu primea nici un răspuns! Nici măcar o încruntare! Crin sări în picioare:

- Băi Florentine, uite care-i treaba! Eu o iubesc pe sor-ta! Sunt îndrăgostit lulea, să ştii! Că mi-o dai sau nu, eu tot o iau! Cu japca, şi tot o iau! Azi, mâine, găsesc eu momentul!

Bambina ridică mâna:

- Staţi aşa! Amândoi!

Nuu, Crin era mult prea emoţionat ca să-şi amintească că aşa se făcea de obicei la negocierea preţului miresei! Că ginerică nu se prezenta, vesel nevoie mare, dădea banu' şi bătea palma, ca la hypermarket! Că, invariabil, una din rudele fetei trebuia să facă tămbălău! Că mama ei ar fi trebuit să bocească pe rupte! Nu; Crin era prea constipat, aşa că avea de răcnit:

- Aşa că hai să lăsăm toate rahaturile deoparte şi să ne înţelegem cu frumosul! Că putem ajunge la o înţelegere cu vorbă frumoasă!

Dă-l încolo de diliu! Peste cinci minute, când vor bate într-adevăr palma, o să-şi dea seama de ce se făcuse tot circul ăsta şi-o să râdă... mamă-mamă! El îşi privea în continuare tatăl. Parcă înţelegându-i întrebarea nerostită, seniorul familiei îşi privea lung ţigara şi tăcea... Roberto tot trăgea de el, îi tot spunea să se potolească - dar el nu se lăsa clintit de-acolo. El îşi privea tatăl, îl ruga să se mai gândească, să re-socotească totul... Brusc, Bambina decise să se ridice:

- ... Te înţeleg, să ştii! E mezina şi e-n clasa a zecea; numa' de măritiş n-ar trebui să stea ea acu'. Da' uite ce zic eu... Uite-aci la mine, mă!

Zâmbi slab, fără să-şi scape tatăl din privire:

- La urma urmei, degeaba ţi-aş forţa mâna: ai şti cum s-o faci să vrea ea să stea acasă. Las-o baltă.

Fu prins de braţ şi răsucit. Bambina îl privea lung:

- Eu pun gâtu' jos că sor-ta o s-o ducă regeşte! Eu! Nu Crin, nu Florică! Eu îţi garantez că sor-ta o s-o ducă mai bine decât oricare altă muiere din ţara asta!

Şi ce se ambala aşa?!

- Mai vrei şi alte garanţii? Crine, adu, mă, geanta!

Aoleu, ce făcuse! Stârnise un adevărat conflict! Se grăbi s-o ia pe Ileana de braţ şi s-o tragă în picioare. Şopti, căutând cu disperare adevăratele răspunsuri în ochii ei:

- Fă, tu chiar vrei să te măriţi? Chiar îl iubeşti pe Crin? Tu chiar îl vrei?

Speriată şi mirată, Ileana tăcea... O scuturâ scurt de revere:

- Fă, spune acu', cât mai pot să te scap! Pe el vrei să-l iei?

- Da. Pe el îl vreau.

Chiar voia?... Da; voia. Iar Crin tocmai năvălise în casă, înarmat cu ditamai diplomatul. I-l aducea lui; emoţionat şi mai ales speriat de întorsătura pe care-o luaseră lucrurile, păunul nu mai ştia la cine să ceară mâna fetei! Azvârli gâtul de sticlă undeva pe sub calorifere, împinse cât colo mâna care-i oferea valiza, îl strânse scurt în braţe şi-l bătu pe umăr:

- Să ai grijă de ea, mă!

Gata: răsuflaseră uşuraţi. Mai ales muierile, mai ales mama lui care nu-l ştia chiar aşa de... bătăios şi oponent... Probabil înţelesese şi ea de ce făcuse acel scandal; înţelesese şi că răbdarea şi capacitatea de înţelegere ale lui Prâslea nu erau nesfârşite... Embargoul ăla trebuia să înceteze cât mai urgent! Îi făceau zâna să plângă!

Îi dădu drumul lui Crin, împingându-l spre tatăl lui; se grăbi să intre în bucătărie şi închise uşa... De fapt, de ce intrase în bucătărie? Se grăbi să iasă; reveni în sufragerie. Toţi îl priveau cu teamă; se întrebau probabil ce mai voia să facă nebunul! Se apropie de Bambina şi-i sărută mâna; îşi luă apoi geaca "din zbor" şi ieşi, grăbit.

Ioan

Io-te că Prâslea jucase rolul fratelui cel mare! Oof, tot Prâslea! Cu siguranţă, Roberto îşi va roade unghiile pentru tot restul vieţii! El tăcuse; Florentin "vânduse scump pielea mezinei". Şi-i înţelegea şi plecarea: Ana era totuşi acasă, în timp ce ei toţi, inclusiv bărbatul ei, erau aici... Florică puse geanta pe masă:

- Asta e! Ai şi cuvântul ei! Şi ai şi cuvântul meu!

Aprobă şi întinse mâna spre el; Florică îi strânse mâna. Iar Lăcrămioara bufni în plâns. Zâmbi slab: da, se mărita şi mezina...

- O facem pe 11 iunie?

- O facem pe 11 iunie.

Crin jubila, Ileana mai avea puţin şi leşina, Roberto... Roberto stătea în continuare lângă Marcel, nu ştia ce să facă... Îi dădu o indicaţie: hai, pe unde era sticla aia cu vin? Sau tocmai vinul îl uitaseră? Fiul lui se grăbea să toarne în pahare...

- Ioane, ştii care-i treaba?

Care? Bambina era veselă acum:

- Nu ştiu ce-o să facă neamu' meu după ce-oi muri eu; da' cât oi mai trăi eu, neamu' Manolache nu va plăti nici măcar un bănuţ peste preţu' real al florilor.

- Ei, hai! Lasă!

- Ascultă bine, că să ştii că aşa va fi! Iar Asociaţia Florarilor ţi-a pregătit deja toate adeverinţele şi aprobările de care-o să ai vreodată nevoie! Auzişi?

Aprobă şi se grăbi să golească paharul: se mărita mezina!

- Ioane, da' nişte rachiu n-ai prin casă?

Florică întreba asta? Începu să râdă:

- Să nu-mi spui că pleci iar în Olanda!

- Mâine la prima oră...

Ei, poftim! Cuscrul lui deschisese diplomatul şi luase ditamai salba de pe teancurile de bani! Acum chiar că-i leşina fata! Crin cel puţin promitea să ţopăie aşa, şi fără lăutari... Iar nebunu' de Florentin rata tocmai petrecerea! Dar probabil că el se simţea mult mai bine acasă, cu Ana. Probabil că se grăbise să plece ca să n-o lase singură prea mult timp...

La nunta Ilenei, o s-o ierte! Personal, în gura mare, în mijlocul şi-n văzul întregii nunţi! Gata!

Femeile alergau de colo-colo; Ileana lui, îmbujorată şi fâstâcită, încerca să le fie de ajutor dar mai mult încurca... Crin n-o scăpa din priviri; avea impresia că din clipă-n clipă se va repezi s-o ia în braţe şi s-o pupe straşnic! Florică se ocupa de sticla cu rachiu, Roberto suna la vecinul lor, lăutar priceput... Se încropea o petrecere pe cinste; şi-acum îi părea rău că Prâslea nu stătea la masă, liniştit, că n-o vedea şi pe Ana aducând pahare şi farfurii...

La nunta Ilenei!

Ana-Maria

Auzi yala ronţăind şi ridică, involuntar, privirea spre ceas: atât de repede? Da' ce se întâmplase: veniseră, bătuseră palma şi plecaseră?... O să-i povestească Florentin totul! Problema era că apucase să mănânce nişte tocăniţă - şi-acum se va îndopa şi cu micii însoţiţi de cartofi prăjiţi. Iar silueta ei, şi aşa chinuită de cele 9 luni de sarcină, se va resimţi...

Paşii se apropiară în grabă; Florentin intră în dormitor. OK, să se schimbe întâi! La urma urmei, veştile nu puteau fi decât bune, nu?

Da' de unde! Se pomeni cu el năvălind la propriu în sufragerie!

... Doamne, ce se întâmplase la întrunirea aia? Ce era cu el? Cu ochii plini de lacrimi, soţul ei o prinse de umeri şi şopti, strângând-o cu putere:

- Ai putea să mă ierţi pentru asemenea părinţi?

Poftim?

- Am încercat să-i fac s-o lase dracului de supărare! Da' nuu, ei sunt căpoşi! Ano, îţi jur că n-am vrut niciodată să mă duc singur la ei! Iar atunci când m-au obligat să mă duc, m-am dus fără nici o plăcere!

Aoleu!

Nervii lui Florentin tocmai cedaseră. La vederea tuturor cumnatelor aliniate frumos, cu copii cu tot, el se simţise singur şi total anapoda! Şi-şi amintise că ea şi Florentina rămăseseră acasă! Şi cine mai ştia ce trăznăi făcuse pe-acolo! Opri imediat fierul de călcat şi-şi trase soţul din dreptul mesei înguste, deci instabile:

- Te rog, nu face aşa! Ştiu că

- Îţi jur, Ano! Am încercat azi să-i forţez mâna; să-l oblig să treacă peste toate rahaturile lui tradiţionale! Şi mi-am dat seama că ar face-o fără să clipească, pentru că ar şti cum să te facă să nu-ţi doreşti şi-a doua vizită la ei!

- Dar nu m-am supărat că nu am mers şi eu!

- Nu te-ai supărat, pe dracu! Cum să nu te superi?!

- Pe cuvântul meu de onoare că nu m-am supărat! Uită-te şi tu câte haine am călcat şi câte mai am de călcat! Şi-apoi, unde naiba mergeam şi eu, cu copilul nebotezat în braţe?

Partea cu copilul ştia că era "motivaţia beton". Florentin clătină totuşi capul:

- Copilul stătea într-o cameră şi dormea dus. Aşa cum a stat şi Narcis, de atâtea ori. Nu contează dacă ai mers sau nu; contează foarte mult că n-ai fost invitată.

- Decât să fi fost acolo şi să fi spus vreo prostie, mai bine aşa! Ia spune: cum a fost?

Soţul ei clătină încet capul... Începu să se îngrijoreze serios, realizând abia acum că Florentin mirosea zdravăn a băutură:

- ... Sper că nu te-ai certat cu ai tăi!

- Le-am reproşat, de faţă cu Bambina, că nu eşti acolo.

Doamne, chiar o făcuse lată!

- Nu cred că ai lu' Crin s-au prins; dar tata a priceput. Şi tata, şi mama.

- Crezi tu că Bambina şi Florică sunt aşa fraieri?

- Am făcut pe fratele mai mare; că Roberto stătea ca momâia şi rânjea extaziat, în timp ce Florică se impunea.

Acum parcă nu mai voia să ştie cum decurseseră lucrurile! I se făcuse brusc teamă de ceea ce-ar fi auzit...

- Stai liniştită; s-a terminat bine. Pentru sor-mea - că pentru tine...

Soţul ei oftă greu şi se grăbi să iasă:

- Pentru tine, n-am reuşit să-i smulg nici măcar un "poate".

Ei, la naiba! Se grăbi să-l ajungă din urmă, îl prinse de braţ şi-l răsuci violent:

- De ce ţii musai să merg şi eu cu tine? De fapt, de ce ţii musai să te certi cu ei? Nu ştii că oricum fac numai ce vor ei? Iar pe mine asta nu mă deranjează nicicum?

El încerca să-şi continue drumul spre bucătărie, ea încerca să-l tragă înapoi în sufragerie. Îl smuci mai tare, că era mai mică:

- Dacă te am pe tine, mie mi-e de-ajuns!

- Nu vorbi aşa! Îi consideri părinţii tăi, iar ei se poartă exact ca părinţii tăi!

- Iar asta nu mă împiedică să fiu fericită alături de tine! Pe tine te împiedică?

Florentin o privea lung... Începu să-i desfacă nasturii hainei:

- Nu mă împiedică, de exemplu, să constat că-ţi stă al dracului de bine în costum... Şi că, privindu-te, simt că înnebunesc dacă nu fac asta!

Şi-l strânse cu putere în braţe. În sfârşit! - planul ei funcţionă. Fu răsucită spre perete:

- Femeie, când ai să înţelegi cât de mult te iubesc? Când ai să înţelegi ce simt eu pentru tine?

Chiar acum! Dar nu mai putea să-i spună asta, pentru că o luaseră razna amândoi...

24 aprilie 2004 - sâmbătă

Lăcrămioara

Se aşeză la masă şi răsuflă uşurată: gata şi strânsul! Mm, bine că se terminase! Nebună petrecere! O dureau toate oasele şi îşi pierduse vocea aproape complet de la atâtea chiuieli!

Bineînţeles că petrecuseră pe rupte până acum vreun sfert de oră! Bineînţeles că scoseseră masa în curte, iar lăutarii informaseră tot cartierul apropo de logodna Ilenei! Bambina dansase pe rupte! Apăruse repede şi nevasta lui Florică, sora lui cu tot neamul... Bineînţeles că totul era bine când se termina cu bine! Dar ieşirea nervoasă a lui Florentin...

Păi, era şase dimineaţa. Evident, azi vor fi toţi "convalescenţi", iar chioşcurile vor rămâne închise. Ce mai conta deci încă un sfert de oră de discuţii? Căscă cu poftă şi aşteptă... Cum, Ioan chiar n-avea nici o părere? Sau nu voia s-o rostească la masa din living, de faţă cu toţi ceilalţi?

- ... Păcat că s-a cărat prostu'; a ratat o petrecere...

Aa, aşa deci! Atâta avea de spus soţul ei! Ia să facă ea nişte *lobby* pentru noră-sa:

- Cred că a preferat să mănânce tocană şi să se culce la zece.

- Prost!

- Deştept: a mâncat cu nevastă-sa şi cu fiică-sa! Şi probabil că au adormit toţi trei, fericiţi că erau toţi trei.

- Fă, tu vrei să mă iau de tine? Vrei să-ţi fac iar totalul la ce-a făcut nor-ta?

- Ce total să mai faci, Ioane? Ia spune: de când s-a mutat aici, câte prostii a făcut? De câte ori a greşit, de-o pedepseşti în halu' ăsta?

- A greşit de destul de multe ori ca să-şi merite pedeapsa!

- Serios?

"Ea măcar a fugit pe geam în toiul nopţii, nu în toiul zilei şi-al botezului!" Ah, se abţinu la timp: Gabriela şi Marcel erau foarte atenţi la discuţie!... Aha! Îl prinsese! Acum se abţinea să zâmbească, gândindu-se că acel "limbaj filtrat" i se datora tot Anei!:

- Ea măcar a greşit "cu perdea"! Ce dracu, mă Ioane: arătăm ca dracu! Tot neamu' strâns la masă, da' fără ea! După ce le-am făcut nuntă mare şi-a vuit oraşu', ea "lipseşte din peisaj"!

- Da, uite că ea lipseşte! Ce, te-a întrebat careva de ce lipseşte?

- Nu trebuie să mă-ntrebe cineva ca să-mi dau seama că locul ei e "în peisaj", alături de noi!

- S-a uşchit singură din "peisaju'" nostru. Să stea în "peisaju'" ei, dacă acolo-i place să stea!

- Auzi? Ştii ceva? Mă uit la fi-tu şi-mi dau seama că nu mai vine cu plăcere pe-aici! Când trece pe la chioşc, e vesel; când vine aici, vine din obligaţie!

- Fă, tu vrei să-i dau şi lui "interzis"?

Ioan mai avea puţin şi se repezea peste masă, s-o plesnească peste gura cu care-l combătea! Roberto se găsi să deschidă şi el gura:

- Mămico,

- Tu să taci! Că dacă-i erai un frate bun, ai fi avut grijă de ei! Inclusiv de ea! Şi nici în seara asta n-ai făcut mare scofală! Bine că s-a pilit frati-tu şi-a fost el bărbat!

Se ridică şi porni spre bucătărie. Era linişte în spatele ei - perfect pentru încheierea pe care o pregătise! Bun! Apăsă clanţa, se întoarse şi mai făcu doi paşi înapoi, ca s-o vadă bine toţi! Gesticulă, aruncându-i soţului ei fulgere din priviri:

- La Luminiţa ţi-a mers, că era gravidă şi-au plecat repede! Da' uită-te la mine! La Ileana, s-ar putea ca Bambina să-ţi facă balamuc!

- Bambina să-şi vadă de neamu' ei!

- Păi îşi vede, să ştii! Se ceartă, ţipă, se păruiesc la colţ de stradă, da' la sindrofii şi nenorociri sunt toţi în păr acolo! Şi renegaţi,

şi apropiaţi! Unu' nu lipseşte! La urma urmei, ce te doare mai tare? Fericirea lu' fi-tu, sau prinţipiul tău? Unitatea familiei, sau longevitatea deciziilor tale?

- Hai, lasă, du-te unde ai treburi!

Reuşise să-l înfurie rău de tot, dacă "n-o uşuise" mai dur! Trebuia să tacă şi să dispară urgent din ochii lui! Aşa că renunţă la intrarea în bucătărie; alergă în dormitor şi fu extrem de atentă să închidă uşor uşa, să n-o trântească...

Ioan

Ah, Doamne! Dacă n-ar fi fost toţi în sufragerie, ar fi trosnit-o de-ar fi răsucit-o pe călcâie! Se abţinuse însă - pentru că o sărbătoare mare, aşa ca *pliashka*, nu trebuia să fie umbrită de-o cafteală pe cinste. Iar Lăcrămioara îi simţise furia; de-aia nu lungise discuţia, de-aia se dusese glonţ în dormitor, de-aia închisese cu maximă atenţie uşa... Ridică privirea spre Roberto:

- Şi tu la ce te holbezi?

- La tine.

Ete, că prinsese glas!

- Holbează-te la oglindă, să vezi cum arată un mut.

Evident, fiul cel mare intrase mintenaş în camera lui! Mirela nu îndrăznea nici să sufle... Marcel prefera să-şi privească paharul... Nicuşor răsucea pachetul cu ţigări... Se ridică, privindu-şi fiica mai mare:

- Iar dacă Ana ar fi fost aşa ca voi, nu s-ar fi ajuns aici.

Intră în dormitor şi aprinse lumina. Lăcrămioara dormea la perete, cu faţa la perete. Oricum, nu intenţiona să lungească discuţia! Tocmai ca să n-o pocnească! Că era furios... mamă-mamă!

Lungit în pat, se gândea... Îşi amintea imaginea fiului lui, care băuse pahar după pahar ca să-şi uite cumva supărarea... Într-adevăr, Florentin se simţea ca dracu' la reuniunile familiei! Era însurat şi avea un copil; era însă singur la masă. În jurul lui, fraţii mai mari stăteau lângă neveste şi copii. Sora mai mică stătea lângă soţul ei. El stătea singur, tăcut, gândindu-se probabil la ce oră era îndeajuns de politicos să se ridice şi să fugă acasă, la familia lui... Şi, într-adevăr, tabloul familiei lui, al neamului lui, arăta ca dracu' cu o gaură mare în dreapta lu' Florentin! Gaură în formă de nevastă cu copil în braţe! După ce făcuse vâlvă mare însurându-l cu o romăncă...

Oftă greu: la nunta Ilenei, o să-i cheme dis-de-dimineaţă pe toţi trei. Şi el cu mâna lui o s-o conducă pe Ana în living! El cu mâna lui o s-o aşeze pe locul din dreapta lui! Şi tot el, cu mâinile lui, o s-o ia la dans chiar la prima melodie!... Da; dar ea va zâmbi amar iar Florentin se va îmbăta din nou, presupunând că de-a doua zi încolo Ana o să stea tot în curte, pe-un scaun. Aşa că partea asta cu invitatul în casă trebuia să fie înaintea nunţii Ilenei... De ce nu chiar mâine? Mâine seară!... Adică azi, în seara asta! Că era deja sâmbătă, nu? Chiar; era sâmbătă! Zi de vizite! Ia să vină frumuşel toţi trei în vizită la bunici şi la fraţi şi cumnaţi!

Pe la 10-11, când o să se trezească, o să dea o fugă până la Florentin la florărie, să-i facă invitaţia.

Florentin

Bun; terminase şi comenzile, şi clienţii, făcuse şi puţină curăţenie... Deschiderea uşii îl făcu să se întoarcă, zâmbitor. La vederea tatălui lui, redeveni serios. Şi decise să readucă cârpa de praf din spate - ca să fie foarte-foarte ocupat.

- Bună, Florentine.

- Bună ziua.

- Ce-ai, mă?

- Nimic. Nu voiai să te salut? Sau voiai să zic şi eu ca gineri-tu, "Hai noroc, nea Ioane"?

Tăcere, semn că avea totuşi dreptate...

- ... Ştii bine de ce am luat decizia aia. Şi ştii că nu e o decizie definitivă! Plănuisem s-o invit la noi la nunta Ilenei; dar m-am gândit azi că n-are rost s-o mai amân, aşa că vă invit în seara asta pe la noi.

Aa, deci câştigase totuşi ceva! Îi câştigase tăticului lui un mod de-a o determina pe Ana să nu mai calce-n cartier, nu doar în casă! Aşa că îşi văzu netulburat de praful lui.

- ... Ai auzit?

- Da.

- Şi? La cât veniţi?

- Nu venim.

Şi iar tăcere... Decise să continue:

- Aia mică e nebotezată, aşa că nu o scot niciodată din casă după apus. În plus, nu ţin neapărat să-mi plimb nevasta pe la tine prin casă. Nici nu vreau să risc să descopăr că faci invitaţia asta gândindu-te că ea m-a trimis ieri să-i deschid uşile. Şi că i-ar prinde bine "să i se taie" de tot pofta de-a face vizite. Aşa că nu venim. Stăm frumos la noi acasă, cu copilul nostru, ne uităm la televizor, mâncăm ce-avem şi ne culcăm.

- ... Eu te rog să veniţi.

- Nu, tată; nu venim.

- Îţi dau cuvântul meu că v-am făcut invitaţia cu toate intenţiile bune de pe lume!

- Mă bucur să aud asta. Dar nu mai vreau eu s-o aduc la tine. Ai ţinut-o atât de mult pe-afară, că m-ai înrăit pe mine. Chiar dacă ea ar vrea să-ţi facă pe plac şi să se prezinte drepţi la ora hotărâtă de tine, eu n-o las.

Ştergea îndârjit praful...

- ... De ce, mă? Vorba lu' maică-ta: neamul nostru arată ca curu'!

- Şi-asta nu din cauza noastră. Ne-am prezentat prompt peste tot unde-a fost nevoie de noi în poză. Inclusiv la nunta Luminiţei. Unde s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat. Inclusiv la nunta Gabrielei, unde s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat. Lasă; că pe-acolo pe unde apărem noi, se creează probleme. Stăm acasă - că nu tuşim.

- Ba n-o să staţi acasă.

Paşii se apropiară; i se întinse un plic. Aa, invitaţia la nunta Ilenei! O lăsă pe tejghea.

- ... Sper că nu-mi faci una nefăcută la nunta asta!

- Nu; o să venim. Da' să nu te-aştepţi să stăm până dimineaţă.

- Staţi atât cât vreţi.

"Atunci nu mai venim, dacă e pe vrute!" Pe-asta n-avea cum s-o spună cu voce tare... Şi cum nu mai avea nimic de spus, tăcea...

- ... Nu mă aşteptam la scena de ieri.

- Negocierea Luminiţei a mers "şnur"; nu şi tradiţional. Iar dacă frati-miu s-a emoţionat la vederea Bambinei şi-a uitat cum e cu tradiţia, i-am spălat eu obrazul.

- Şi-ai încercat să-mi forţezi mâna.

- Important e că am renunţat, nu?

Hai, gata! Mai avea de pălăvrăgit pe tema aia?... Slavă Cerului! Tocmai avea un client! Se grăbi să se apropie de el:

- Bună ziua. Cu ce vă servesc?

- ... Aş vrea şi eu un buchet de gerbera.

- Sigur; câte fire?

- Şapte.

Perfect! Începu să le aleagă...

- ... Atunci vorbim diseară.

- Te sun pe la opt.

- ... Eşti sigur că nu vrei să veniţi?

- Da.

- ... Bine. Salut.

- Salut.

Şi-atât: tăticul lui ieşise grăbit...

Perfect! La urma urmei, Ana se simţea foarte bine alături de el şi fetiţa lor! Iar "părinţii de mucava" le intrau în casă de cel puţin două ori pe săptămână! Chiar; oare cum va reacţiona tatăl lui la următoarea vizită? Adică luni? O să-i facă Anei invitaţia la cină? Dacă da, ştia că soţia lui va accepta prompt şi invitaţia, şi data şi ora stabilite de

socrul ei! Trebuia să-i facă diseară "instructajul", deşi ştia că nora nu-şi va refuza niciodată socrul pentru că nu voia să-l supere...

Lăcrămioara

Soţul ei intră în bucătărie. Nu se grăbi nici să-l întrebe unde fusese, nici să-i pună în faţă micul dejun. Era deja prânzul; Ioan se trezise, se îmbrăcase şi fugise pe uşă de parcă întârziase la cine ştie ce întâlnire de afaceri... Şi poate voia să-şi înceapă ziua cu ciorba! Nu? Oricum, era supărată pe el!

- ... Am fost pe la Florentin.

Aha! Ea una mesteca, foarte concentrată, în oala cu tocăniţă...

- ... I-am invitat pe amândoi diseară pe la noi; dar m-a refuzat.

"Bravo, Florentine!"

- ... Şi nu cred c-or să se răzgândească.

"Bravo lor! Aşa meriţi!"

- ... Dar la nunta Ilenei vin; o să-i chem aici, de dimineaţă, iar lucrurile or să se rezolve.

"Ce, moşule, te temi să nu «te tai» de la masa de prânz?"

- ... Ce zici?

- Nimic; trebuie să zic ceva?

- Nu-i normal să spui şi tu ceva?

Se întoarse spre el, dar numai ca să înceapă să taie pâinea:

- Nu. E treaba ta cu fi-tu. Că şi-aşa, dacă-mi spun părerea, vorbesc cu pereţii. Cu amândoi.

Şi-acum s-o şteargă repede de-acolo, până nu i se înfuria iarăşi moşul! Ieşi, strigând-o pe Ileana...

Ana-Maria

Gata şi ultima farfurie. Îşi şterse mâinile şi se aşeză lângă Florentin, la masă. Soţul ei îi întinse un plic:

- A trecut tata azi pe la florărie şi mi l-a dat.

Ce mai era şi aia?... Aa, invitaţia la nunta Ilenei! Tii, ce frumoasă era!

- Dar, sincer să fiu, nu cred că putem să mergem.

- De ce?

- Din motive financiare.

Aa! Ea se temuse că din motiv de părinţi...

- Azi, a venit special ca să ne invite pe toţi trei diseară, pe la ei.

Oups! Era, brusc, foarte serioasă...

- Eu unul l-am refuzat. A rămas că vorbim în seara asta, la telefon. Dacă tu vrei să mergem, atunci mergem.

- Nu ţin morţiş să mergem. Dar nici nu vreau să par "cu nasul pe sus". Facem aşa cum crezi tu că e mai bine.

Soţul ei zâmbi:

- Stai liniştită: i-am spus deja că, indiferent câte demersuri va face la tine, eu nu te voi lăsa să le treci pragul! Pentru că m-a înfuriat pe mine - iar mie nu-mi trece aşa, cu una-cu două. Nu-şi bate nimeni joc de familia mea! Nici chiar tata! Aşa că, dacă vrei să ieşim din casă, te invit la o cafea. Şi pe tine, şi pe petrecăreaţa aia mică din dormitor.

Zâmbi şi ea şi se grăbi să-i mulţumească cu un sărut... Şopti, cu ochii închişi:

- Prefer să stăm acasă... Să-i lăsăm impresia că dormim buştean...

Ştia că Florentin zâmbea... Se ridică, la auzul scâncetelor; paşii o urmau grăbiţi:

- Nu cred că o să ţină.

- Partea cu dormitul? O să ţină.

Florentina avea chef de joacă. OK, să se joace! Ce să aleagă din dulapul cu jucării?... Ia s-o lase pe ea să aleagă! Că doar ea se juca, nu?

- ... Deci o să le spun că venim la nuntă, dar o să mergem numai la primărie şi la biserică. După care o să le demonstrăm că Florentina e frântă de oboseală şi ne retragem.

- Nu ştiu dacă o să ţină; îţi dai seama că or să angajeze patru bone, să aibă cine să stea cu toţi copiii care-or să se strângă acolo?

- Lasă, că ne descurcăm noi! Oricum, la nunta propriu-zisă n-avem ce căuta. Nu ne ţine portofelul. Şi nu mai sunt eu de acord să ne dea tata.

Aprobă şi se aşeză cu micuţa pe pat: omida de pluş era, într-adevăr, foarte interesantă. Iar mai mult decât acea seară specială, petrecută alături de soţul şi fiica lor, nu-şi dorea.

26 aprilie 2004 - luni

Florentin

Se grăbi să iasă din scară şi porni spre chioşc. Discuţia telefonică de sâmbătă seara fusese oarecum rece şi seacă; abia aştepta să vorbească cu mămica lui, să-i spună ea cum decurseseră lucrurile în weekend! Intră în chioşc şi închise uşa:

- Sărut mâna.

- Să trăieşti. Ai venit să-ţi zic cum s-a terminat cu sor-ta?

Hm, şi ea era un pic supărată!

- Zi-mi, dacă vrei tu.

- S-a terminat bine. Atunci de ce venişi? Vrei să-mi zici ceva?

Daa, era supărată rău pe el! Îl luase "pe sus"... Se aplecă lângă ea şi-i şopti la ureche:

- Voiam să te întreb cum e cu steriletul.

- Păi ce te interesează?

- ... Ana şi-a pus sterilet.

- Foarte bine. Şi?

- ... Şi mi-e frică! Dacă păţeşte ceva?

- Calmează-te, că n-o să păţească nimic. Şi eu am avut sterilet după ce-am născut-o pe Luminiţa. L-am scos atunci când m-am hotărât să mai am o fetiţă. După care mi-am pus altul. Şi Mirela a avut sterilet, parcă şi Ioana...

Aha! Deci nu era nici o problemă! Acum era mult mai liniştit... Ochii negri îl priveau lung, miraţi: şi altceva? Ce alte probleme mai avea? De parcă îl îmbia să deschidă discuţia, ca să poată să-l pocnească după ceafă pentru refuzul invitaţiei la cină! Rosti cea de-a doua problemă:

- Discutând cu tata, mi-a dat ideea să le scriu pe şest părinţilor Anei, să le trimit şi nişte fotografii şi să încerc să-i împac cu Ana.

Era atentă; foarte atentă...

- ... Şi ne-au sunat la sonerie. Din păcate, a răspuns ea; şi i-a gonit. După care mi-a spus să nu mai fac niciodată asemenea porcării, pentru că ea nu are rude la Braşov. Că părinţii ei se numesc Lăcrămioara şi Ioan Manolache şi ne vizitează deja. A fost foarte supărată pe mine pentru iniţiativă...

- Atunci nu mai lua iniţiative de-astea! Dacă ea nu şi-a contactat părinţii nici după ce s-a măritat, nici după ce-a rămas gravidă, nici după ce-a născut, tu ce concluzie tragi?

- Că vă consideră părinţii ei.

- Iar tu de ce te pui la mintea lu' taică-tu? Ce, crezi că el are întotdeauna numai idei bune?

- Pentru că are o politică bună. Copiii nu au voie să fie supăraţi pe părinţi, iar Florentina are totuşi două perechi de bunici.

- Să ţii minte partea asta cu copiii şi părinţii; ţi-ar prii şi ţie.

- Mămicule, cum dracu' crezi că m-am simţit eu vineri seara, când eram singur la reuniunea de familie şi-mi aminteam cuvintele ei? Ea vă consideră părinţii ei; voi vă comportaţi ca indivizii ăia din Braşov!

- Să nu-mi vorbeşti tu mie la plural pe tema asta, că-ţi scot dinţii fără cleşte! Ia vezi!

Aa, deci mămica lui nu prea mai era de acord cu decizia tatălui! Ia uite...

- Când ajungi acasă, ia-o la bucătărie şi discută deschis cu ea despre bunicii de la Braşov. E destul de isteaţă şi înţelegătoare ca să nu trebuiască "s-o lucrezi" pe la spate cu asemenea scrisorele. Poate să înţeleagă că fetiţa voastră are nevoie de două perechi de bunici, dacă tot trăiesc amândouă. Iar când o să se ducă la grădiniţă, aia mică chiar o să sufere pentru că nu vin la ea şi nu vorbesc cu ea. Discutaţi cu calm, uşurel, şi încearcă să asculţi şi să pricepi şi opinia ei. Chiar dacă nu e aceeaşi cu a ta.

Aprobă, iar mama lui se ridică:

- Şi altceva?

Cu alte cuvinte, nu voia să discute acum despre altceva... adică despre refuzul invitaţiei la cină. Ridică din umeri:

- Altceva, nimic.

- Bine. Fugi la serviciu, că uite cât e ceasul! Acuşi vine viperiţa aia tinerică şi te prinde că întârzii!

Hm...

- Sărut mâna.

- Să trăieşti.

Ieşi şi se grăbi să se îndepărteze...

Trebuia să discute urgent cu Mirela! Să-i spună ea ce discuţie urmase petrecerii Ilenei! Că sigur se discutase şi ieşirea lui nervoasă, şi modul cum încercase să-i convingă s-o reprimească pe Ana în familie! Mămica lui era prea nervoasă pentru a-şi imagina că, după *pliashka*, toate evenimentele premergătoare se uitaseră instantaneu...

De fapt, nu cumva începuseră să se audă porcării despre el şi Laura? Adică despre "veşnica nemăritată" şi florarul însurat cu o romăncă, aparent mai mult singur decât însurat? Care se întâlneau zilnic la florărie, doar ei doi...?

Oricum, nu intenţiona să mai discute vreodată despre părinţii Anei! Nici chiar cu Ana!

Ia să-i lase să se descurce singuri! La urma urmei, părinţii Anei mai telefonaseră după acea vizită eşuată? Trimiseseră şi ei vreo scrisoare? Mai insistaseră în vreun fel să se împace cu fiica şi să-şi cunoască personal nepoţica? Şi ginerele?

30 aprilie 2004 - vineri

Ioan

Mm, ce bine era să stea acasă şi să doarmă până târziu! De când Roberto şi Marcel se ocupau de toată afacerea familiei, se simţea mult mai liniştit! Şi mai odihnit! Şi parcă şi ei erau mai veseli, mai treji de dimineaţă...

Se ridică şi intră în bucătărie. Farfuria cu pâine feliată îl aştepta pe masă, lângă bileţel. Nevasta lui sigur era la chioşc! Ea nu suporta statul degeaba; o mâncau degeţelele să mai pună o fundiţă, să mai lege un celofan, să mai vadă un model de bluză sau de pantof pe care să le comenteze de zor... Aa, uitase! Azi după-amiază aveau program de curăţenie la chioşc! Putea jura că Lăcrămioara lui era acum la Dorobanţi, concentrată pe stropii de pe geamuri...

Îşi puse o cană mare cu cafea şi ieşi în curte. Soarele dogorea... Mm, ce bine era acolo, la soare! Îşi aprinse şi-o ţigară şi decise să iasă din curte: că gardul obtura razele alea fierbinţi! Iar el ţinea musai să vadă cum îşi spăla vecinu' de vizavi maşina!

... Aha, vecinul îl văzuse - şi uite că lăsa baltă toată treaba şi venea la el, zâmbind! Începu să râdă:

- Neaţa, vecine!

- Neaţa.

- Ce faci? Cu treaba?

- Oarecum. Sunt în concediu şi mă plictisesc de moarte. Tu? Te-ai hotărât, în sfârşit, să chiuleşti o zi?

- Nu; eu mi-am dat afacerea pe mâna feciorilor. Şi-acum lenevesc la soare, cu cafeluţa caldă şi ţigara...

Era privit cu multă uimire! Ridică din umeri:

- Roberto se ocupă de organizare iar Marcel face aprovizionarea. Sunt foarte fericiţi de când le-am dat de treabă; se simt importanţi...

Vecinul râdea şi el... Iar întrebarea îl miră puţin:

- Şi i-ai dat şi Luminiţei o îndeletnicire în noua organizare?

- ... Nu; de ce?

- Păi cred că i-ar prinde bine...

- Luminiţa e măritată acum; ai uitat?

- Nu; cred, în schimb, că ar trebui să-i dai nişte sarcini care s-o scoată din casa aia măcar peste zi.

Se încruntă scurt:

- OK! Nu merge aşa, cu ocolişuri. Spune ce ştii.

Vecinul se codea... Îi întinse pachetul cu ţigări:

- Spune, că mă ştii cum sunt!

- Măi Ioane, ce să zic... Ştii cum e lumea: vorbeşte vrute şi nevrute. Şi cred că soacră-sa nu s-ar jena să spună adevărul, dacă ar fi ceva! Da' aşa, tot cartierul o aude pe Marcela spunând cât de vrednică şi pricepută e fiică-ta, cât de bine se descurcă, ce soţie minunată are Nicuşor şi cât de fericiţi sunt amândoi... Aşa că lumea asta...

Îl aşteptă să-şi aprindă ţigara şi coborî mult tonul vocii:

- Serios vorbind acum: ştii că am fost ocupat cu afacerea, care îmi mânca tot timpul. Nu ştiu ce vorbeşte lumea; ţi-aş fi însă recunoscător dacă mi-ai spune tu. Te rog!

Acum aştepta; mai mult de-atât...

- ... Băi, Ioane, uite care-i treaba... Lumea vorbeşte că Nicuşor are un copil de vreo patru anişori.

Doamne! Cât pe ce să-i cadă cana din mână!

- Cică într-o seară, acu' vreo două luni, a venit una la ei la uşă, cu un copil de trei-patru ani în braţe, şi-a ţipat diverse chestii din stradă către geamuri. Că n-au vrut să-i dea drumu'-n casă. Da' la un moment dat Nicuşor a ieşit şi-a dus-o pe sus la maşina cu care venise. Şi-atunci aia a răcnit nişte chestii la Luminiţa. Că dacă vrea să facă copii cu el, să fie atentă - că şi ea are un copil cu Nicuşor, da' asta nu l-a oprit să-i lase pe amândoi cu ochii-n soare.

Deci era adevărat! Toate zvonurile pe care le auzise şi el înainte de nuntă şi pe care le ignorase cu zâmbetul pe buze... Dacă o asemenea scenă chiar se întâmplase la poarta lor şi "se zvoneau" asemenea detalii despre ce făcuse şi spusese individa şi cum ieşise Nicuşor ca s-o determine să dispară cât mai repede într-o maşină...

- Şi ştii cum e lumea asta; vorbeşte vrute şi nevrute! Acu', eu nu cred în porcării; nici pe-asta cu copilu' n-o prea cred - că despre Nicuşor s-a zvonit dintotdeauna că ar avea un copil cu o ursăreasă.

Ursăreasă! Dumnezeule mare!

- Da' se mai zvonesc şi alte porcării; şi nu mi-e mie de Nicuşor, da' mi-e de fiică-ta. Că o ştiu de mică, ştiu că e cuminte şi ştiu că ai crescut-o ca pe-o floare. Şi-ar fi păcat, la o adică, dacă ar fi adevărate toate porcăriile iar ea le-ar înghiţi pe toate fiindcă îl iubeşte pe Nicuşor.

Deci mai erau veşti! Încercă să pară cât mai destins:

- Ce porcării?

Na, că acum vecinul decisese să tacă...

- ... Te rog, spune-mi ce se vorbeşte prin cartier. Chiar dacă n-ar fi adevărat.

- ... Păi, ţi-am zis, eu nu le cred; că-i ştiu şi pe-ai lu' Nicuşor, că sunt oameni de treabă şi cu mintea pe umeri. Iar maică-sa

- Aşa şi sunt, şi ştiu deja ce spune maică-sa pe la vecine. Da' ce se zvoneşte despre ei?

- ... Ete, se zvoneşte că Nicuşor o cam bate pe fiică-ta.

Nee, pe-asta n-o credea! Pe-asta n-o credea nici mort! De vreme ce se vedea aproape zilnic cu Luminiţa, iar fiica lui nu fusese nici măcar o dată învineţită sau măcar supărată, chestia asta cu violenţa în familie era exclusă!

- Şi se mai zvoneşte că mama lui obişnuieşte s-o tot plesnească după ceafă atunci când fiică-ta uită să pună sare-n mâncare sau nu dă cum trebuie cu mătura... Şi cică şi taică-su o mai altoieşte... Şi c-o folosesc de servitoare-n casă. Acu', eu ţi-am zis: nu cred ce se zvoneşte. Da' pe fiică-ta o tot văd cum trece ziua cu soacră-sa; şi să ştii că aia mică a ta trage de sacoşe. Şi cum aud că ai primit o mică avere pe ea, mă gândeam...

"Dacă nu cumva oamenii ăia chiar o folosesc de servitoare-n casă! Hai, spune tot ce gândeşti! Că, acum, tot la asta mă gândesc şi eu!" Cum să spună bietul om, când îşi putea imagina şi singur ce faţă lungă făcuse... Nu-i nimic! O s-o spună chiar el!

- Te tot gândeai că o folosesc de servitoare-n casă.

- Nu te supăra pe mine, Ioane; da'

- Nu mă supăr; că la asta mă gândesc şi eu, când aud ce-mi zici!

- Uite, dacă ştiam că te superi aşa, zău că nu-ţi mai ziceam!

- Da' nu mă supăr deloc! Adică mă supăr, da' pe fiică-mea! Că trebuia să-mi zică, dacă se purtau urât cu ea!

- Mă Ioane, poate se gândeşte şi ea, ca toţi ceilalţi care vorbesc da' au grijă să nu-i auzi tu, că dacă o iei acasă va trebui să le dai banii înapoi! Ori ştim cu toţii, şi ştie şi ea, că e vorba de atâta bănet - în condiţiile în care aud că ţi se măritã şi mezina, şi mai vine şi botezu' lu' aia mică a lu' Florentin...

Mda; logica era corectă! Aruncă scurt mucul ţigării:

- OK. Mersi frumos că mi-ai zis. O să vorbesc diseară cu Luminiţa, între patru ochi; să vedem ce-mi zice şi ea. Că, vorba ta: la urma urmei, lumea tot vorbeşte...

- Ioane, te rog să nu mi-o iei în nume de rău! M-am tot gândit şi eu, dacă să-ţi zic sau nu, şi

- Las' că e foarte bine că mi-ai zis! Ca să mă informez şi să văd cum stă treaba! Că lumea asta ar trebui strunită, dacă vorbeşte prostii! Nu? Nu e gineri-miu? Nu sunt cuscrii mei? Dacă se mănâncă rahat despre ei, nu-i normal să mă revolt? Că-s neamu' meu acu'!

Vecinul aproba cu capul; chipul lui însă îi arăta clar că "nu se mânca rahat", ci doar se şuşotea adevărul printre uluci...

- Hai, că te las să-ţi speli maşina. Ia uite-o cum arată!

Se căznea să râdă de maşina jumate curată, jumate murdară; se străduia să pară veridic în veselia aia chinuită...

- Am plecat. Hai noroc!

- Noroc, vecine.

Intră în casă, încuie uşa... Se aşeză încet la masa din bucătărie şi

oftă: aflase nişte veşti...

Poate că Luminiţa tăcea şi le înghiţea pe toate ştiind că, până nu se încuscreau cu Bambina, n-aveau de unde da 100.000 de euro pentru a o despărţi de Nicuşor. Sau poate că tăcea pentru că nu voia să se despartă de soţul ei! Poate că-l iubea atât de mult încât prefera să mănânce bătaie de la socri, şi poate şi de la el, cu speranţa că lucrurile se vor schimba atunci când vor locui la casa lor, departe de părinţii lui. Poate că...

La dracu! Poate că, o dată mutaţi singuri, Nicuşor o să-şi aducă odrasla şi-o să i-o dea Luminiţei s-o crească! Nicuşor avea un copil!

... Care copil creştea la maică-sa, de vreme ce pe-aici nu-l văzuse nimeni. Şi poate că, dacă copilul va fi luat şi mutat "în casă nouă", o să apară şi ursăreasa... Dumnezeule mare!

... Deci de-asta îi oferise Vlad 100.000 de euro! Era normal ca Bambina să dea 300.000 pe Ileana: pe lângă faptul că erau din aceeaşi breaslă, Florică şi ai lui aveau o reputaţie de menţinut! Doar erau "şerifii" peste flori în ţara asta! Da' Vlad, aurar vestit şi nu prea, care alegea pentru unicul lui fiu o florăreasă mai deloc vestită...

Hm; şi Florentin "mirosise" că era ceva în neregulă! Da' săracu' Florentin de unde era să ştie că tocmai asta era problema lu' Nicuşor?! Dacă nu ştiuse nimeni, nici chiar dintre aurarii care fuseseră la nuntă, băiatul lui cum să dea tocmai peste copilul lui Nicuşor? Şi peste ursăreasă? Auzi; ursăreasă... Brr!

Împinse farfuria cu pâine şi-şi mai aprinse o ţigară. Deci aflase unele lucruri; acum, el o să...

O să se ducă la ei diseară. Până atunci însă, nici un cuvinţel! Nici măcar Lăcrămioarei, care-ar fi fost în stare să-l răzgândească doar ca să nu audă de un alt divorţ în familie! Pentru că, dacă era adevărat că-i băteau fata, o divorţa într-o viteză de nedescris!

Stinse ţigara: chestia aia nu-i făcea nici un bine. Simţea că-i crescuse îngrijorător tensiunea. Iar dacă voia să-şi scoată fata din casa aia chiar diseară, trebuia să se mai calmeze.

Să-l sune pe Florentin?... Nee, exclus! Nebunul era în stare să dea năvală peste ei în atelier şi să-i bată înainte să le dea bineţe! Aşa, "din oficiu"! Deci trebuia să stea liniştit şi calm...

Ia să se schimbe şi să se ducă pe la chioşcuri! Să-i gonească pe indivizi şi să pună femeile la treabă! Pe Luminiţa n-o va chema; fiica lui îi aştepta telefonul, pentru că de dimineaţă avea "program de gătit"... Hm! Na, că iar îşi simţea tâmplele zvâcnind cu putere! Se grăbi spre dormitor: să ia două pastile pentru tensiune şi să plece o dată de-acasă! Să-şi umple timpul cu altceva! Orice altceva!

Lăcrămioara

Ce naiba se întâmplase cu Ioan? Venise la chioşcurile alea, de parcă n-avea treabă acasă! Putea jura că nu mâncase nimic; acum mărşăluia de la unul la altul şi le dădea indicaţii dubios de calme... Soţul ei "cocea ceva". Dar, cunoscându-l de atâta timp, îi era frică să-l întrebe ce! Spera doar s-o informeze el, cât de curând - pentru că agitaţia aia şi cearta teribilă care pluteau în jurul lor o îngrijorau...

Roberto nu făcuse nici o prostioară. Marcel luase flori "pe sprânceană". Vânzarea mersese bine de dimineaţă. Ileana avea carnetul plin de note bune. Ce naiba nu se potrivea? Ce nu-i plăcea? Că presimţea un scandal cum nu mai avuseseră demult...

Oare o sunase pe Luminiţa iar ea îi explicase că are foarte multă treabă acasă? Aşa s-ar fi justificat şi nervii lui, şi absenţa ei de la curăţenie. Dar vorbise ieri cu ea, iar Luminiţa o asigurase că nu avea decât de dat cu aspiratorul în camera ei şi de cumpărat cele stricte: pâine, lapte, Coca-Cola... Că discutase deja cu soacra ei, care o asigurase că putea veni la ei chiar de dimineaţă - că dădea ea cu aspiratorul fără nici o problemă...

La naiba! Nu mai ştia ce să creadă! Ce să-şi imagineze! Iar Ioan era tot mai nervos...

Ioan

Gata! În sfârşit, acasă! Îşi privi ceasul şi se întoarse pe-un călcâi:

- Întârzii puţin. Nu te grăbi cu cina; vorbim când mă întorc.

Şi cu asta gata: îşi informase nevasta. Acum ieşi şi se grăbi spre capătul străzii.

Doamne, dacă or să-i confirme că Nicuşor avea un copil... Câţi ani avea acum ginerele lui? Făcuse 21; deci copilul ar fi fost conceput cândva pe la 16-17... Mă rog! Asta mai era cum mai era! Dacă ţâncul stătea cu maică-sa iar el nu-l recunoscuse şi nu intenţiona să-l mai vadă vreodată, putea trece peste asta. Dar dacă afla că o bătea pe Luminiţa...

Adică cum? Venise la el în casă de atâtea ori, făcuse atâtea nefăcute şi-l pusese pe taică-su să dea un purcoi de bani doar ca să i-o dea pe Luminiţa! Ca s-o bată acum? Păi era vai de steluţa lui şi-a părinţilor lui, dacă auzea că-i băteau fata! Adică aflase că o târâiau la cumpărături, punând-o să care toate sacoşele! Ştia că Luminiţa făcea treabă-n casă, că nu crescuse o îngălată! Iar Lăcrămioara, când se ducea la ele la cafea, îi povestea că fiica lui robotea ca o albinuţă, că toată casa era "bec" iar Marcela nu mai ştia cum s-o laude şi s-o ridice-n slăvi! Şi-atunci?

Atunci o să ajungă mintenaş la ei şi-o să se lămurească! Pentru că, dacă într-adevăr Nicuşor avea un copil cu altă femeie, bătăile alea erau adevărate. Gura lumii n-avea de ce să inventeze aşa ceva. La fel cum n-avea de ce să inventeze toată istoria aia cu tipa cu copilu-n braţe care le bătuse la uşă şi răcnise de-i lămurise pe toţi cum era cu copilul! Dacă se zvonea, atunci sigur exista un sâmbure de adevăr pe-acolo! Că fără foc nu ieşea fum...

Împinse poarta, urcă treptele şi apăsă scurt soneria. Paşii se apropiară grăbiţi; uşa se deschise iar Nicuşor îl întâmpină cu o mimică extrem de bucuroasă de oaspeţi:

- Oo, bine-ai venit, tată socrule! Te rog, intră!

Daa, foarte respectuos! Ca întotdeauna! Nu-i nimic: o să se lămurească el acuşi... Uşa bucătăriei se deschise larg iar Vlad intră, ştergându-şi mustaţa:

- Hai noroc, Ioane!

- Hai noroc, Vlade!

Şi-acum tăcea, pentru că fiica lui nu apăruse încă... Decise să spargă totuşi liniştea:

- Marcela e acasă?

- Sigur! Stai aşa!

Vlad redeschise uşa bucătăriei:

- Marcelo! Hai, că a venit Ioan!

Cuscra lui intră, zâmbind:

- Aa, bine-ai venit, cuscre! Bei o cafea, aşa-i?

- Nu ştiu; nu cred.

Şi-acum intrase şi Luminiţa. Îi făcu semn să vină lângă el... Mirată, fiica lui se execută... O prinse de mână şi-l privi fix pe Nicuşor:

- E adevărat că ai un copil de patru ani cu o ursăreasă?

Ciudat; el era extrem de calm, iar ei tocmai se albăstriseră! Toţi trei! Aşa că... Aşa că nu ieşea foc fără fum. Iar bătăile erau adevărate. Strânse deci mâna fiicei lui:

- Deci e adevărat ce-am auzit. Asta înseamnă că-i adevărat şi că vă purtaţi execrabil cu fata mea, o bateţi şi-o puneţi să vă slugărească.

Vlad se grăbi să reacţioneze:

- Doamne, Ioane, ai înnebunit? Ştii bine că nu-i adevărat! Cum să ne purtăm urât cu ea? Ce să avem cu ea?

Marcela dădu să îngaime şi ea ceva, dar simţea că nu mai avea chef de bălmăjelile ei:

- De ce nu mi-aţi spus nimic despre copil? Cum pot să vă mai cred acum, când ştiu că m-aţi minţit într-o problemă atât de importantă?

Evident, logica lui era imbatabilă. Iar ei tăceau... Iar el acum o să... El o să... O să plece. Cu ea cu tot. Îi anunţă scurt:

- ... Din clipa asta, sunt cu ochii pe voi. Dacă o secundă o mai văd tristă, s-a terminat!

Se întoarse scurt spre fata lui:

- Iar tu mergi cu mine, să avem o vorbă.

Porni spre uşă. Vocea lui Vlad încercă să-l oprească:

- Ioane, stai să...

Ridică scurt mâna: nu vor discuta acum. Întâi trebuia să discute cu Luminiţa. În funcţie de ce-i vor auzi urechile, va şti ce avea de discutat cu Vlad, Marcela şi Nicuşor. Cu toţi trei. Ieşiră deci din casă. Ieşiră şi din curte. Mergeau către casă; el grăbit, ea cât de încet putea... Bun; nu veneau după ei! Să se concentreze asupra Luminiţei atunci! Mârâi:

- Nu face o scenă pentru ochii vecinilor. Ia-mă de braţ şi "accelerează". Că şi nervii mei au o limită, să ştii!

Fiica lui se execută cu viteza sunetului! Iar asta îl cam puse pe gânduri... Oare chiar atât de mult îl iubea fetiţa lui pe Nicuşor ăla?...

În fine! Deci o să ajungă acasă... Unde Luminiţa o să-i spună dintr-o suflare tot adevărul. După care o s-o bată bine, pentru că el ar fi trebuit să fie primul care să afle de copilul ăla! Şi de bătăi! De toate! Şi-ar fi trebuit să afle din gura ei!

- ... Să ştii că nu-i adevărat că mă bat.

- Atunci de unde au pornit toate zvonurile? Că nu există zvon fără sământă de adevăr!

Întrucât reuşea să vorbească cu calm, se aştepta să afle chiar acum adevărul. Îl aştepta deci, pentru că la adăpostul pereţilor nu se va mai putea abţine şi-o va umple de sânge şi de vânătăi...

- ... Din când în când, când uit să pun sare în mâncare, amestec rufele colorate şi distrug câte-o maşină de rufe, când uit câte-o pungă la magazin... Tanti Marcela îmi mai dă câte-o scatoalcă după ceafă.

I-auzi!

- Dar doar atât! Pe cuvântul meu de onoare! Şi-asta se întâmplă rar de tot, că mă străduiesc să fiu atentă, să nu mai greşesc!

- De câte ori a încasat Ana scatoalce de la noi?

Tăcere...

- De câte luni eşti măritată cu Nicuşor?

Tăcere... Prea bine! Discutau acasă, la bătaie!

- ... Să ştii că

- Taci.

Tăcere...

- Individa aia

- Am spus să taci.

Acum chiar că tăcea! Dar adevărul era că nu voia să discute acum despre copilul lui Nicuşor. Nu aveau ce discuta despre el! Cu Nicuşor avea o grămadă de amănunte de discutat despre acel copil; cu ea, nu. Că nu era copilul ei.

Şi-acum, că tot ajunsese acasă, ştia ce avea de făcut. O să discute cu fiecare. O să le amintească tuturor ce roluri aveau în familie. După care se va ocupa strict de viitorul mariajului Luminiţei cu Nicuşor.

Deschise poarta şi-o împinse în curte. Apoi şi în casă. Fiica lui dădu să se repeadă către bucătărie; o prinse de mână şi încuie uşa.

- Roberto, du copiii de-aici. Restul, în cur la masă.

Fiul lui îl privea lung... Marcel se grăbi să se ridice:

- Haideţi, băieţi! Hai, că aţi auzit ce-a zis bunicu'!

I se păru că vocea Lăcrămioarei era uşor plângăreaţă:

- Da' ce s-a întâmplat, Ioane?

Scutură scurt mâna fiicei lui:

- Te duci la bucătărie şi discuţi cu maică-ta, până termin eu de discutat cu Mirela.

Luminiţa se întoarse spre el:

- Tati, te

O prinse fără menajamente de ciuf:

- Sau preferi să discut întâi cu tine? Şi după aia cu ea?

Îşi privi lung nora mai mare, care devenise stacojie:

- Hai; care-i prima la discuţii cu mine?

Mirela şopti:

- Eu, nea Ioane.

OK! Avea destulă cofeină în sânge pentru amândouă! O îmbrânci pe Luminiţa spre bucătărie şi-i făcu semn lui Roberto să stea jos şi să tacă:

- Înainte de toate: aveţi ceva să-mi spuneţi? Ceva despre vreun nepoţel?

Fiul lui negă scurt. Se întoarse spre ea; nici nora lui nu-i dădea veşti bune azi. Mirela îl privea lung, îngrozită... Se opri în faţa ei:

- Păi hai să discutăm!

Ah, Doamne! Ridică scurt palma şi-o lovi cu toată puterea!

- Cu asta ţi-eram dator încă de când a plecat Ana. Şi e-n ea şi pentru că Gabi a fost musafiră aici timp de o lună-n cap. Şi e-n ea şi pentru că ai tăcut ca o mută şi nu mi-ai spus ce bărzăuni avea bărbată-tu-n cap. Deci: ce ştii tu despre Luminiţa şi socrii ei şi nu mi-ai spus şi mie?

Nora lui încă nu se ridicase de pe covor; nu-i nimic, aştepta!... Uşurel, că-şi dădea acum seama că o lovise cam tare...

- ... Că, din când în când, tanti Marcela îi dă câte-o scatoalcă.

Aha! Îi dădu şi el o scatoalcă, după ceafă:

- Aşa, nu?

Acum ridica din umeri? Interesant!

- Tu ştii care-a fost negocierea mea cu Vlad, nu? Ştii că mi-a dat 100.000 de euro, nu?

- Da.

- Şi ştii că am dat fix aceeaşi sumă la nuntă, nu?

Tăcere...

- Ceea ce-mi dă dreptul să mă duc s-o aduc acasă şi să-l las pe el să bată mărunt din buze! Cât timp tu ai tăcut iar ea a avut grijă să-mi zâmbească fericită, nenorocita aia a folosit-o de servitoare! Ştiai că ea trebuia să care toate sacoşele de la piaţă? Te-ai gândit vreodată câte maşini de rufe spăla zilnic? De fapt, tu ştii cum decurge ziua fetei mele în casa soacrei ei?

Mirela tăcea, deşi probabil că ştia foarte bine răspunsul! O prinse de umeri:

- Eşti cea mai mare. Ar fi trebuit să ai grijă de ele: de toate. Şi de Ana, şi de Ioana, şi de Gabi, şi de fetele mele... Ar fi trebuit să ştii tot ce fac; şi să-mi spui, atunci când lor nu le-ar fi fost bine. Pentru că fetei mele nu i-a fost deloc bine când a încasat scatoalce de la soacră-sa şi-a cărat tone de sacoşe, zeci de kilometri. Şi-ai fi trebuit să ştii că banii nu contează atunci când e vorba de copiii mei.

Nora lui îşi privea vârful degetelor de la picioare... Îi ridică bărbia şi-o privi drept:

- De ce nu mi-ai spus că Nicuşor are un copil de patru ani cu o ursăreasă?

Scaunul se trase scurt - Roberto era acum în picioare, pregătit să linşeze toată familia lui Nicuşor. Marcel tocmai scăpase bricheta din mână. Gabriela nu răsufla, Ileana nu răsufla... Nu mai avea nevoie de răspuns. Vedea în ochii Mirelei că habar nu avusese...

- Staţi jos, că faptu-i consumat: n-aveţi ce să mai faceţi... Ce altceva nu mi-ai mai spus? Ai acum unica şansă să-mi dai veştile proaste fără s-o mai încasezi. Spune!

O vedea cum căuta secretele prin cotloanele minţii...

- ... Că am fost toate cu tuşica Didonia şi-am descântat-o pe Ana de lăuzie.

I-auzi! Făcea mişto de el?

- ... Ăsta e un secret mare-mare, sau...?

- Nu ştiu; da' tanti Didonia a zis nu cumva să aflaţi voi...

Mirela era extrem de serioasă... Abia acum îşi dădea seama în ce hal o speriase şi cât de tare o lovise... Abia acum îşi dădea seama că totuşi ea fusese ocupată zi-lumină cu copiii - şi mai avea şi renumele de "bună noră cu soacra"... Acum îi părea rău că o lovise. Ar fi trebuit să păstreze palma aia pentru "bijuteria" de fetiţă pe care-o avea! Dar... Dar era prea târziu pentru regrete. Mai putea cel mult să-i arate că o iertase. Aşa că o împinse uşor spre masă:

- ... Ia stai tu acolo jos, lângă bărbată-tu, ca să auzim ce are fiică-mea de spus!

Se întoarse spre bucătărie şi răcni:

- Fă, mai ai multe de destăinuit? Că intru la bănuieli!

Lăcrămioara

Aoleu! Da' ce făcuse? O prinse de braţ, închise uşa şi se repezi

spre aragaz:

- Vino-ncoa! Spune ce-ai făcut, că te calcă-n picioare azi! Aşa e încă de dimineaţă; şi dacă şi-a ţinut dracii până acu', îţi dai seama ce te-aşteaptă?

Luminiţa dădu să răspundă - dar auziră şi ele palma din sufragerie. Aoleu, lui Ioan îi căşunase pe Mirela!

- Spune odată, că trebuie s-o scap şi p-ailaltă! Ce-aţi făcut?

- Ea n-a făcut nimic! Eu nu v-am spus că soacră-mea îmi mai trage scatoalce când greşesc gustul la mâncare şi că mă pune să-i car zilnic sacoşele!

Aşa deci! Soţul ei aflase cumva despre asta... Dar de ce s-o bată pe Mirela? Sigur, probabil pentru că ştiuse şi ea; dar ar fi fost de-ajuns o mustrare verbală! Să-i tragă o asemenea palmă, de răsunase până-n bucătărie... Luminiţa plecă privirea... şi oftă greu:

- Nu v-am spus... Am aflat că Nicuşor are un copil cu o ursăreasă.

Aoleu! Ameţise instantaneu...

Deci de-asta era Ioan atât de pornit pe Mirela! Îşi închipuia că ea ştiuse... Hm; de parcă nu-şi cunoşteau amândoi mândreţea de fiică! Cum să-i spună aşa ceva Mirelei? Când tot cartierul ştia cât de bine se înţelegeau ele două, soacra şi nora cea mare? Dar să afle mai întâi lucrurile grave - aşa că şopti:

- ... Ce copil, maică?

- Un băiat de patru anişori. Ai lui i-au plătit un fel de pensie alimentară, ca să tacă; da' după nuntă n-au mai plătit, şi-a venit indivda la poartă...

Oof, Doamne! Deci aflase toată strada! O scuturâ scurt:

- Spune mai repede, că acuşi intri la caftit! Spune!

- ... Şi am ajuns la concluzia că o să-i plătim mai departe, atâta timp cât ea se ţine extrem de departe de noi şi neamurile noastre. Dacă nu era Ana, să mă calmeze şi să-l cheme să discutăm între patru ochi, dacă nu era ea să mă liniştească după fiecare scatoalcă, eram în stare să-l las...

- Şi de ce nu ne-ai spus şi nouă? Dacă ai putut să-i spui ei, nouă de ce n-ai putut să ne spui?

Luminiţa tăcea... Soţul ei răcni din sufragerie:

- Fă, mai ai multe de destăinuit? Că intru la bănuieli!

Ce decizie să ia? Cum s-o scape?... Adică, era bine s-o scape? Sau era mai bine s-o lase să încaseze bătaia?... Degeaba: n-o ducea mintea la ora aia! Era o veste mult prea importantă, mult prea gravă ca să o disece aşa, într-o secundă! O împinse spre sufragerie:

- Du-te şi descurcă-te.

- Mămico,

Ridică vocea:

- Dacă n-ai venit să te-ajut atunci, degeaba vii să te-ajut acum! Descurcă-te!

O îmbrânci şi închise uşa. Prefera să stea acolo, singură, şi să se gândească...

Deci Nicuşor avea... Deci Marcela o...

Mult prea multe. Nu ştia ce să spună; nu ştia nici ce să gândească! Trecea printr-un soi de blocaj...

Negă şi arătă spre nenorocita de gastrită, accentuată acum şi de nervi... La naiba! Nici pâinea aia nu-i pria! Îşi aprinse o ţigară...

- ... O să le fac mâine o vizită; să-i zic Marcelei vreo două despre scatoalcele alea. Cât despre copilul lu' Nicuşor...

Aici nu mai ştia ce să spună; aici primise ea amănunte, cât o bătuse el pe Mirela... Într-adevăr, Lăcrămioara continuă discuţia:

- ... E o istorie veche, cică. Dacă copilu' are patru ani, l-a făcut pe la şaişpe. Şi cică ai lui se ocupau să-i plătească un soi de pensie alimentară, ca s-o ţină departe de neamul lor.

- Sperând că aşa va fi până la adânci bătrâneţi! Că individa nu se va hotărî brusc să reîntregească familia!

- Păi cred că da! Oricum, nu cred c-a fost Vlad chiar atât de tâmpit să-l lase pe Nicuşor să recunoască copilul! Aşa că...

- Aşa că se face testul de paternitate! Şi uite cum "nu ţine"! Mă, da' de ce n-au spus? Atunci când m-am dus la el şi-am vorbit, de ce nu mi-a zis? "Uite, Ioane, fi-miu cu capu' lui fără minte a greşit şi-a turnat un copil din flori. Da' eu îţi garantez că istoria e moartă, iar indivda n-are ce căuta în viaţa copiilor". Ce credea, că o să mă opun căsătoriei? Că o să risc să-mi fugă fata de-acasă cu fi-su, să stric totul?

- Exact!

- Ei bine, sunt nişte tâmpiţi! Şi ei, şi copilu' lor!

Soneria îl întrerupse. Răcni:

- Roberto, vezi cine e. Dacă e Nicuşor sau ai lui, să nu le deschizi!

Ştia că dispoziţiile îi vor fi urmate întocmai... Oftă greu:

- Şi eu ce dracu să fac acum? S-o despart de el? Ca să fugă mâine cu el? Să ajung tot la rahatu' ăla?

- ... Nu ştiu, Ioane. Eu una aş ologi-o cu bătaia - că n-a spus. Şi l-aş ologi şi pe el - că ne-a minţit. Şi după aia i-aş trimite val-vârtej la maică-sa, să stea acolo pentru tot restul zilelor! Şi n-aş mai vrea să-i văd vreodată-n faţa ochilor!

Lăcrămioara se înfuriase; ajunsese să ţipe, iscând suspinele Luminiţei... El îl aştepta pe Roberto. Era foarte curios să ştie care dintre ei se încumetase să înfrunte nervii unui tată minţit şi înşelat... În sfârşit!

- Nicuşor era. Nu i-am deschis uşa; zicea că aşteaptă afară...

Lăcrămioara începu să râdă - un râs nervos:

- La cum îl ştiu eu pe taică-tu, are de aşteptat!

Se ridică şi reveni în sufragerie, la Luminiţa:

- Tu stai aici, în fund la masă, şi te gândeşti la ce-ai făcut. Şi la ce-am să fac eu, împreună cu maică-ta. Iar ei, care n-au ştiut să se ocupe şi să se intereseze de tine, or s-o facă acum.

Intră în dormitor, dar îşi aminti şi acel amănunt şi-l privi lung pe Roberto:

- Să ştii că Florentin, atunci când a auzit că Luminiţa îl place pe Nicuşor iar Vlad dă o avere ca să se facă nunta, a bănuit că e ceva în neregulă cu ei. Da' el stă singur cu nevasta şi copilu' şi lucrează la patron; n-am ce să-i cer, mai mult decât i-am cerut deja.

Şi-acum închise uşa: bun! Să-i lase pe ei să-şi judece sora!

... Trebuia să se întindă, să încerce să aţipească puţin ca să se calmeze. Ca să-i mai treacă din criza aia infernală de gastrită! Durerile îi blocau practic gândurile...

Ioan

Aha! Apăruse şi ea! Foarte bine! Se ridică şi-o aşeză la masă în locul lui. Şi-o privi lung... Da; era panicată. Da; ştia ce făcuse. Adică ce nu făcuse şi-ar fi trebuit să facă. Aşa că... Aşa că o s-o lase să stea un pic cu fraţii şi cumnatele ei. Lângă Mirela, care avea ditamai vânătaia pe obraz. Poate învăţa ceva măcar din asta! Porni spre bucătărie.

- ... Tată, eu

Se răsuci şi-o atenţionă cu degetul:

- Dacă mai scoţi vreun sunet, te leşin cu bătaia! Taci acum! Ai tăcut atâtea luni, mai taci un sfert de oră!

Gata! Acum Luminiţa tăcea mâlc! Intră în bucătărie şi lăsă uşa deschisă. Luă o felie de pâine şi se aşeză.

- ... Vrei să-ţi pun mâncarea?

Lăcrămioara

Măi, să fie! N-o atinsese nici măcar cu un cuvânt urât! Dar adevărul era că Luminiţa încasase multe bătăi straşnice şi tot nu pricepuse nimic din ele... Iar Roberto nu era înţelegător ca taică-su, de vreme ce tocmai se repezise şi-şi pocnise sora cu sete! Se grăbi să intre în sufragerie; fiul ei o atenţionă scurt:

- Să nu te bagi!

Ridică din umeri: de ce să se bage? S-o bată toţi, cu rândul! Că merita! Auzi; se dusese la Ana... Băiatul ei mârâi printre dinţi:

- Ia zi-i, fă! Cum e cu copilu' ăla?

- ... Acu' patru ani, când umbla cu amicii prin discoteci, s-a cuplat cu una din Drumu' Taberei. După două săptămâni, a aflat că e ursăreasă de-adevăratelea, aşa că i-a dat papucii. N-a mai auzit de ea; s-a pomenit

în schimb la uşă cu ea, taică-su şi bebeluşul. Au refuzat orice idee de încuscrire; au căzut la înţelegere ca nea Vlad să le dea lunar 300 de euro pentru întreţinerea copilului, cu condiţia ca ea şi neamul ei, inclusiv copilul, să nu-şi facă apariţia prin preajma lor. Ea s-a măritat repejor cu un ursar de-al ei... După nuntă, tanti Marcela n-a mai plătit; aşa că individa a venit cu copilu-n braţe şi-a început să ţipe în stradă...

Nu se putu abţine să n-o întrerupă:

- Iar tu, minte de găină, nu ţi-ai dat seama că toţi ăia care o auzeau pe-aia răcnind despre copilu' din flori or să-l informeze pe taică-tu cu prima ocazie!

Luminiţa tăcea...

- ... Hai, spune mai departe. A ţipat în stradă; şi?

- Nicuşor a ieşit şi-a urcat-o cu de-a sila în maşina cu care venise. A doua zi, am vorbit eu cu ea, când m-am mai calmat şi-am aflat toată povestea. Tipa nu vrea

- Ce ştii tu, fă, ce vrea ea? De unde ştii tu ce gândeşte şi ce socoteli are?

Îl sâsâi scurt pe Roberto:

- Dacă-l voia pe Nicuşor, îl obţinea în atâţia ani. Spune.

- ... Tipa vrea doar banii ăia.

- Şi dacă într-o zi o să decidă că-s cam puţini, şi-o să vrea 400 de euro? Şi după aia 4.000 de euro? Atunci ce mai faceţi?

Tăcere... Oftă greu:

- Şi cu palmele soacră-tii ce-i?

- ... Cred că o enervează faptul că cos. Că nu stau cu ea la telenovele zi-lumină. S-a întâmplat de câteva ori să uit să pun sare-n mâncare. S-a întâmplat să amestec rufele albe cu alea colorate, sau să-mi scape câte-un ciorap roşu... Când a aflat şi Nicuşor, s-a luat de ea urât de tot. Mai că n-a pocnit-o!

Ridică mirată sprâncenele: zău? Fiica ei aprobă scurt cu capul:

- L-am văzut prin geamul uşii de la bucătărie. Iar de când cu copilul, nu mai car singură sacoşele. Nici nu mă mai ia "pe sus" la cumpărături. Mă întreabă dacă vreau să merg şi eu, dacă am chef...

Aha, deci Marcela se dăduse pe brazdă! Mai bine zis, aflase care era limita şi acum ştia cum să n-o depăşească. Şi totuşi, greşelile acelea erau inerente; scatoalcele erau o pedeapsă cam dură, după părerea ei...

- ... Nicuşor mi-a zis, zilele trecute, că se interesează de-o casă pentru noi. Şi că până la Crăciun vrea să fim mutaţi la casa noastră. Aşa că

- Aşa că o să scapi de soacră-ta. Întrebarea e cum se va comporta el!

Ochii negri o priveau lung, îngrijoraţi...

- Că dacă semeni porumb, tot porumb iese.

Se ridică:

- Mă duc să vorbesc cu ea. Voi ştiţi ce-aveţi de făcut: Ioan a fost clar!

Îşi luă şlapii şi se grăbi să iasă. Coborî treptele... Ptiu, că o şi speriase! Nicuşor era de-a dreptul panicat:

- Săru' mâna! Tanti, să ştii că

Se grăbi să-l întrerupă:

- Stai! Ceea ce ai de spus, spune-i lu' socră-tu, nu mie!

- Te rog, mamă soacră! Nu-l lăsa să ne despartă!

N-avea rost să stea să-i explice: se grăbea să aibă o vorbă cu cuscra! Aşa că îl atenţionă cu degetul:

- Treci în curte, să nu ştie vecinii ce facem! Şi pregăteşte-te să fii sincer! Măcar în al paişpelea ceas, nu mai încerca să-l tromboneşti!

Porni grăbită spre capătul străzii. Ah, abia aştepta să ajungă! Să-i zică ea vreo două femeii ăleia! Trecea pe lângă vecini şi cunoscuţi care-o salutau respectuos şi-o întrebau de vorbă; era însă prea grăbită, prea agitată ca să stea la discuţii! Le răspundea deci scurt: "Mă duc până la cuscri". Şi-şi continua drumul...

Gata! Apăsă soneria şi-şi trase sufletul: Doamne, că departe mai stăteau! Paşii se apropiară în fugă; uşa se deschise larg, iar Marcela exclamă:

- Bine c-ai venit! Aoleu, femeie, ce ne facem?

Intră, aşteptă închiderea uşii şi-i răspunse:

- Păi mai întâi hotărâm să n-o mai plesneşti pe fiică-mea când nu pune sare-n mâncare. Şi să n-o mai foloseşti pe post de cărucior de cumpărături.

- Femeie, stai aşa! Că

- Că ţi-ai luat noră-n casă, nu servitoare şi sclavă! Sau n-ai bani să tocmeşti un om să-ţi aducă cumpărăturile acasă?! N-ai bani de taxi?!

- Uite ce-i, Lăcră

- Uite ce-i, Marcelo! Ţi-am dat pe mână fată frumoasă şi harnică, respectuoasă şi învăţată să-şi ţină bărbatul curat şi bine hrănit! Dacă vă bateţi joc de ea, vă facilitez imediat un divorţ scurt! Şi n-aveţi decât să vă luaţi servitoare!

Vocea lui Vlad răcni din sufragerie:

- Lăcrămioaro, să nu-mi vorbeşti la plural! Să nu ne bagi pe amândoi în aceeaşi oală, că foc mă fac!

Aa... Marcela adăugă:

- Lasă, că fiică-ta nu-i nici pe departe perfecţiunea întruchipată!

Puse scurt mâinile-n şolduri:

- Că fi-tu o fi! Ce-ţi mai face nepotul? Bine, sănătos?

Paşii se apropiară grăbiţi:

- Nu, nici Nicuşor nu e perfect. Şi sunt sigur că şi fiică-ta a făcut greşeli în adolescenţă. Asta nu înseamnă însă că porcăriile astea trebuie să ne determine să despărţim copiii!

Îşi privi lung cuscrul:

- Porcăriile astea, poate că nu! Dar dacă vrei să-mi mai las fata să stea aici, învaţ-o pe nevastă-ta cum să se poarte cu ea!

Marcela făcu un pas spre ea, ţipând:

- Auzi?

Da, auzea foarte bine! Îndeajuns de bine pentru ca tonul isteric "să verse paharul". Ridică deci mâna şi-i dădu o palmă:

- Ete că aud! Tu simţi? Sau ai obrazul prea gros pentru aşa ceva?

Mm, cu ce ură o privea mama lui Nicuşor! Dar nu riposta, semn că ştia c-o meritase... Vlad se grăbi să revină la discuţia paşnică, pe tema care îl interesa pe el:

- Am vorbit şi eu cu Nicuşor, şi ştiu că a vorbit şi el cu Luminiţa. Să nu mai caute teren, că ar dura prea mult construcţia casei. I-am spus lu' fi-miu să ia una de-a gata, pe care s-o renoveze cum le place lor.

Se vedea că Vlad o plăcea pe Luminiţa iar Marcela nu! Iar în privinţa casei, era sigură că, în cel mult două luni, fiica ei se va muta cu soţul ei. Aşa că reveni spre Marcela:

- De fapt, s-ar putea ca tu să n-o fi dorit-o pe Luminiţa de la început! Să-ţi fi plăcut vreo fată de aurar! Şi-atunci se explică multe...

Vlad îşi împinse fără menajamente nevasta într-o parte şi-o luă de umeri:

- Cuscră, hai să nu facem şi noi o greşeală! Hai să nu despărţim copiii! Ei se iubesc sincer; dacă ei au trecut peste toate astea, ar fi păcat în faţa lui Dumnezeu ca tocmai noi să rupem totul!

El chiar era sincer... Oftă greu:

- ... Ar fi mare păcat în faţa lui Dumnezeu! Aşa cum ar fi un păcat faţă de voi, părinţii lui, dacă Ioan l-ar chema pe Nicuşor în fiecare seară şi i-ar pune florile-n braţe, să le care cu pasu' până acasă!

- Ştiu, cuscră...

Cu alte cuvinte, aşa era Marcela! Şi Vlad vorbise cu ea, şi tot nu rezolvase nimic! Şi începea acum s-o creadă şi pe Luminiţa, care-i spusese că Nicuşor fusese cât pe ce să dea în maică-sa... Păi în condiţiile astea, ea ce mai avea de făcut?... Nimic; apăsă clanţa:

- Mă duc să vorbesc cu omul meu.

- Te rog, cuscră, spune-i... Spune-i că Nicuşor e acum singur la poarta lui pentru că singur a făcut încurcătura. Eu i-aş fi spus adevărul; că Ioan nu-i încuiat la minte şi-ar fi înţeles. Da' fi-miu s-a jurat că, dacă suflu vreun cuvânt, fuge-n lume cu fiică-ta sau se omoară. Iar eu îl cunosc, ştiu cât pot să întind coarda...

Aprobă şi se grăbi să iasă. Acum făcea drumul de întoarcere păşind parcă şi mai repede... Dacă aşa stăteau lucrurile, ea una era lămurită! Marcela n-o plăcea pe Luminiţa - aşa că ciorba, potroacă sau nesărată, va fi întotdeauna sămânţă de ceartă. Iar partea cu copilul...

Era păcat, mare păcat să-i despartă ei pe copii! Mai ales după ce

tot ei îi însoţiseră în biserică... Mai ales că Nicuşor şi Luminiţa discutaseră problema, se împăcaseră şi trecuseră cu brio peste asta...

Intră în sufragerie şi observă imediat obrajii roşii ai Luminiţei. După mutrele de la masă, deduse că Roberto fusese "iniţiatorul" iar restul corecţiei venise de la Marcel. În chestia asta îi aproba; se întreba însă, îngrijorată, ce va spune Ioan când va auzi că Ana ştiuse...

Ana ştiuse, Ana mediase, Ana jucase rolul de mamă, tată şi cumnată mai mare - iar aceeaşi Ana nu le suflase nici un cuvinţel! Nici măcar nu le dăduse indicii cum că ceva ar fi în neregulă cu Luminiţa... Probabil că Ioan îi va face mâine o vizită şi-o va învăţa, o dată pentru totdeauna, că el era capul familiei iar ea cel mult un informator prompt! Ana mai primise de câteva ori lecţia asta; se părea însă că n-o învăţase. Mâine însă...

N-avea cum s-o ajute pe Ana. Aşa cum n-avusese cum s-o ajute nici pe Luminiţa. Dacă ar fi ştiut măcar cu 5 minute înainte, ar fi improvizat ceva! Ar fi sărit să le apere! Ar fi găsit argumente în favoarea lor! Dar aşa...

Poate că nici nu voia s-o ajute. Prevedea o reapropiere a lor de casa bătrânească, imediat cum Florentin îşi va deschide florăria. Nu puteau să ia şi fetiţa la florărie, aşa că probabil i-o vor aduce ei de dimineaţă şi o vor lua seara. De aici, până la a se muta în camerele lor, scutind astfel şi drumul, şi toate treburile casei, era un singur pas. Iar Ana trebuia să înveţe să fie nora cea mai mică, să înveţe "piramida deciziei", să ştie care-i era locul şi rolul în viaţa cumnatelor ei...

Nu; nu se va băga. Că oricum nu va reuşi s-o scape de bătaie! Va interveni însă după aceea, îi va explica... şi vor redeveni foarte bune prietene. Florentina nu va rămâne nici măcar o secundă sub supravegherea vreunei bone! Se grăbi spre dormitor: era evident că în seara asta săreau peste cină.

Ioan dormea dus, chircit la perete. Oof, moşul ei se enervase îndeajuns de mult ca să dea într-o criză de gastrită! Dar acum, că se odihnea, durerile vor deveni mai uşoare...

Ioan

Mm, ce bine dormise! Aproape că-l lăsase şi durerea! Se ridică uşor, să nu-şi trezească nevasta...

- Nu dorm.

Ia uite-o! Zâmbi:

- Da' ce faci, mă spionezi?
- Aşteptam să te trezeşti.

Deci ea avea veşti! Perfect! Se schimbă şi intră în sufragerie. Nu mică-i fu mirarea să-i găsească în exact aceeaşi "formaţie" în care-i lăsase! Se stropşi scurt la Roberto:

- Ce faci, mă?

Se ţicnise? Îi lăsase pe toţi să flămânzească de dragul mincinoasei ăleia? O ridică de-un braţ, o împinse în camera ei şi închise uşa:

- Să nu te pună dracu' să aprinzi lumina sau să-mi fugi pe fereastră! Că n-aş fi primu' tată care-şi omoară copilu' şi se duce la pârnaie cu sufletu'-mpăcat!

Răsuci cheia şi nu-i privi:

- Voi n-aveţi alte treburi? Aţi mâncat? Ce staţi după curu' ei? Ce, e vreo prinţesă, vreo comoară de-o păziţi aşa cu grijă? Ia, hai! Toată lumea la bucătărie, la mâncare!

Îşi trase fotoliul lângă uşa Luminiţei, se aşeză comod şi începu să asculte discuţia din bucătărie. Evident, vorbeau tot despre Luminiţa...

Lăcrămioara

Gata; toţi se duseseră la culcare. Numai Ioan stătea în fotoliu, păzind uşa încuiată... Hm; poate că trăgea cu urechea, să audă dacă nu cumva fetiţa lor fugea pe fereastră!

Terminase de spălat vasele. Îşi şterse mâinile, stinse lumina şi-şi trase un scaun lângă fotoliu... Şi începu să-i povestească în şoaptă tot ce făcuse şi aflase.

Ioan

Deci aşa...

La urma urmei, istoria cu Nicuşor şi ursăreasa fusese demult, acu' patru-cinci ani. Iar dacă individei îi venea vreodată ideea să ceară un test de paternitate şi jumătate din avere, va fi imediat redusă la tăcere! Eventual definitiv - că, la banii lui Vlad... Iar la vârsta lui de-atunci, de la nuntă, sigur că ginerelui său îi fusese frică să spună adevărul! Îi fusese frică mai ales de Luminiţa! Că fetiţa lui n-ar fi acceptat nici să-l mai vadă fugitiv pe stradă - darămite să se mărite cu el! Aşa că înţelegea gândirea lui Nicuşor... Îl înţelegea şi pe Vlad - care ştia că el, având informaţia aceea, nu i-ar fi dat-o Luminiţei decât după nuntă. Dar i-ar fi dat-o el, cu tact, iar fiica lui nu s-ar fi necăjit chiar atât de mult...

Oof, da' fata asta nu mai înceta cu bocitul? Ridică tonul vocii:

- Nu mai boci acolo - că n-a murit nimeni!

Sigur, trebuia să plângă şi mai tare, nu? Îşi închipuia că mâine, la prima oră, mergeau la tribunal...

Iar Marcela "îşi primise porţia". O ştia el pe Lăcrămioara; dacă se lua la bătaie, dădea lovituri scurte şi uşurele. Da' când ştia că dă una singură, o dădea "din suflet". Acum îi venea să râdă...

- Am spus să nu mai boceşti!
- Ştii bine că nu se va opri până nu vorbeşti cu ea.

Lăcrămioara

Soţul ei oftă greu... Şi descuie uşa:

- Vino-ncoa. Vino, stai în faţa mea şi spune-mi acum ceea ce trebuia să-mi spui atunci.

Paşii se apropiară în fugă, iar fiica lor se opri "drepţi" în faţa tatălui ei. Şi-acum tăcea, pentru că nu ştia cu ce să înceapă...

- Sări peste scatoalce, că pe-alea le-a lămurit maică-ta.

N-o ajutase deloc, pentru că discuţia cea grea era tocmai despre copilul lui Nicuşor...

- ... Deci Nicuşor a luat-o şi-a îndesat-o în maşină. După care?
- După care a venit în casă. L-am asigurat că nu cred o iotă din ce auzisem, că sunt sigură că nu e copilul lui şi că ea e probabil o altă profitoare care pusese ochii pe averea lui nea Vlad. Am jucat teatru şi la masă, iar după ce m-am prefăcut că dorm buştean, am tras cu urechea la uşă. Era copilul lui, părinţii lui ştiuseră... Se sfătuiau cum să scape de ea pentru totdeauna... A doua zi, i-am zis soacră-mii că mă duc să-mi cumpăr un suc şi-am fugit la Ana.

Aoleu, Doamne! Proastă era! Sperând să fie iertată, Luminiţa "vărsa tot" cu o sinceritate incredibilă! Îşi privea lung soţul...

- M-am dus la ea şi i-am spus că divorţez! Ea m-a pus să-i povestesc totul, după care l-a chemat şi pe Nicuşor şi a discutat şi cu el. Şi apoi ne-a pus faţă-n faţă şi ne-a lăsat să discutăm. El mi-a povestit cum a fost, cum s-a întâmplat... Mi-a spus că, decât să rişte să refuz căsătoria cu el, a preferat să nu-mi spună şi să spere că nu voi afla niciodată... Am vorbit eu cu individa; i-am pus în vedere că eu mă voi ocupa de plăţi şi am convenit ca banii să-i primească la sfârşit de lună, şi doar dacă e isteaţă şi se ţine foarte departe de noi toţi şi pe ea, şi pe fi-su.

Ioan întrebă scurt:

- Tu te-ai ţicnit?

Luminiţa tăcea chitic...

- Tu chiar trăieşti pe Pământ, sau printre nori? Chiar ai încredere în individa aia? Tu ai auzit de testele de paternitate?

Evident, tăceau amândouă...

- Vorbeşte!

Luminiţa se grăbi să răspundă:

- Imediat cum s-a măritat cu ursarul, individa a trecut copilul pe numele lui şi i-a schimbat certificatul de naştere.

- Şi-asta i-a schimbat ADN-ul? Răspunde odată!

- Nu.

- Şi-atunci cum rămâne?

- ... Dacă ne face probleme, le rezolvăm. Eu i-am promis deja că-i las copilul orfan de mamă.

I-auzi!

- Şi dacă el nu vrea să-i laşi copilul orfan de mamă?

Haai, că exagera! Dar se părea că tocmai asta încerca Ioan să facă!

- Hai, spune! Ai chiar atât de multă încredere în cuvântul lui Nicuşor?

- Da.

- Chiar crezi că, atunci când o să vă certaţi serios şi n-o să fie nimeni lângă tine să te sprijine, el n-o să fie tentat să fugă la ursăreasă în loc de poala mamei? Eşti tu atât de sigură că, o dată mutaţi singuri, n-ai să te pomeneşti cu încă doi locatari în vilă? Că doar spaţiu e căcălău, nu? Iar ăla micu-i fi-su, nu? Da' dacă se ia brusc decizia că tu eşti aia care nu se potriveşte "în peisaj"?

- Am încredere în el.

În sfârşit, un răspuns pe măsura întrebărilor! Pe un ton hotărât, determinat...

- ... Şi chiar vrei să te întorci în casa aia unde, dacă nu pui sare-n mâncare, "îţi furi" una după ceafă?

- Vreau să mă întorc alături de soţul meu.

Şi cu asta ea una se lămurise...

Ioan

Deci Luminiţa voia să se întoarcă alături de soţul ei... Păi el ce mai avea de spus? În afară de lunga pologhie despre "să nu mai faci", "minciuna are picioare scurte", "cei mai buni prieteni ar trebui să-ţi fie părinţii, că mai înţelegători decât părinţii nu există"... Gargară! O să i-o ţină Lăcrămioara. El era prea obosit pentru asta. Şi întristat, aflând că nora lui cea mică tot nu-şi învăţase lecţia...

- ... Cheamă-l încoa, să am o vorbă cu el.

Luminiţa se grăbi să scoată mobilul. Ridică mirat sprâncenele - adică fata lui avusese mobilul în buzunar, iar Nicuşor n-o sunase chiar deloc?

- Stai! De când am plecat de la ei, nu te-a sunat?

- Ba da.

Fiu! Se speriase! Îşi abţinu cu greu zâmbetul:

- Şi i-ai răspuns?

- Nu.

Bun; asta-i plăcea. Fiica lui încă mai avea respect pentru cuvântul tatălui ei.

- Bună. Vino-ncoa, că tata vrea să vorbească cu tine.

Şi atât: închisese. Dădu să înceapă măcar "gargara" - dar soneria sună prompt... Ia uite! Uite, că uitase! Roberto îi spusese că Nicuşor se hotărâse să aştepte afară - şi uitase pur şi simplu de asta! Îşi privi ceasul: aproape miezul nopţii... Păi ia să termine el fuguţa acolo şi să se culce! Că mâine deschidea alea patru chioşcuri!

... Ba nu le deschidea deloc! Că nu mai era administratorul afacerii! Deci mâine sforăia ca belferu'... Se ridică şi deschise uşa. Nicuşor era panicat serios:

- Să trăiţi!

Mormăi sec:

- Intră.

Bun. Închise uşa şi ridică palma:

- Asta, pentru că n-ai fost sincer.

Una nu prea tare, dar extrem de usturătoare! Şi-a doua:

- Asta, pentru că ţi-ai lăsat nevasta să sufere din cauza maică-tii.

Şi-atât - că era sătul până peste cap de problema aia! Nu mai voia să ştie nimic! Mai ales că, indiferent ce-ar fi spus şi făcut, faptele erau consumate, viitorul era evident... Intră în dormitor şi închise uşa: şi-acum să se gândească ce se mai putea face în cazul Anei...

Mirela nu ştiuse decât despre scatoalce; era scuzabilă tăcerea ei, în acele condiţii. Dar Ana ştiuse şi despre scatoalce, şi despre copilul din flori! Şi tăcuse mâlc! Putea jura că Florentin nu bănuia decât lapte şi miere în mariajul Luminiţei! Iar asta va isca o ceartă între ei...

Păi o să se ducă mâine la ea; iar dacă va constata că tăcuse mâlc pentru că nu ştiuse ce-ar fi trebuit să facă de fapt, o s-o ierte. Dacă nu... Dacă nu, insistenţele fiului lui erau zadarnice: n-o va ierta. Ana făcea greşeală după greşeală - şi mai şi persevera cu ele! Se săturase oare să mai încerce să se schimbe? Sau se văzuse "scăpată" din casa plină de reguli ţigăneşti şi revenise în casa plină de regulile ei româneşti? Uitase regulile ţigăneşti? Nu le putea înţelege - şi deci aplica? Nu ştia ce să spună, ce să mai creadă...

Lăcrămioara

Şi asta fusese tot! Ce-i drept, n-o bătuse şi pe ea; dar asta era în evidentul dezavantaj al Luminiţei, care n-o să prea mai aibă ce căuta la părinţi! Că supărarea lui Ioan se manifesta fie printr-o corecţie părintească, fie prin izolări prelungite cu anii... Şi era şi în dezavantajul Anei - care mâine va discuta cu un socru încă nervos, încă dornic să pedepsească pe cineva pentru aşa veşti...

Ei ce se holbau aşa? Se burzului la ei, în şoaptă:

- Ce staţi? Hai, uşcheala! Că acuşi se răzgândeşte!

Luminiţa alergă la uşă, Nicuşor alergă şi-o strânse pe ea în braţe! Au! Se pomeni pupată apăsat pe obraz:

- Săru' mâna şi să-ţi dea Dumnezeu sănătate, că eşti pâinea lu' Dumnezeu!

... Ce să-i mai zică?...

Poc - uşa se închisese. Ea nu se putea clinti de-acolo... Cuvintele lui Nicuşor...

Să se mai ducă după el, să-l certe pentru palmele maică-sii? Să-l certe că nu avusese încredere în ei? Să-i spună să aibă grijă de Luminiţa măcar de-acum încolo? Să-l roage să facă cumva să se mute cât mai repede la casa lor? Ce folos - de vreme ce ginerele ei le ştia pe toate şi căuta deja o casă potrivită pentru ei?

Atunci să se ducă să facă lobby pentru Ana, nu? Intră în dormitor şi începu să se schimbe. Tăceau amândoi...

Ioan

Patul se lăsă uşor; vocea nevestei lui era foarte calmă:

- Şi zi-i aşa: mâine stai acasă...

- Nu; mâine, pe la zece, mă duc la Ana.

- Măi Ioane,

- Nici o vorbă! Sunt foc şi pară pe ea! A ştiut totul de atâta timp şi-a tăcut mâlc!

- Pot să jur că nici Florentin n-a aflat.

- Nu mă interesează ce fac ei, dacă-şi vorbesc sau doar îşi cântă serenade.

- Trebuie să recunoşti totuşi că Ana a reuşit s-o împiedice pe Luminiţa să se despartă de Nicuşor. Ea i-a împăcat. Că, dacă era după fiică-ta...

Da, ea îi împăcase. Dar el nu gândea aşa:

- Asta nu schimbă miezul problemei mele. Ana nu trebuia să se amestece! Trebuia să-i încuie pe amândoi în baie şi să mă cheme pe mine, în calitate de tată al cumnatei ei! Să mă lase pe mine să iau decizii, tot în calitate de tată al cumnatei ei! Că încă mai sunt capul familiei, să ştii! Nu m-am transformat încă într-un cuier nefolositor!

- Ioane,

- În primul rând, ar fi trebuit să ne anunţe pe noi apropo de ce se întâmplă în viaţa Luminiţei: ori pe mine, ori pe tine - cum îi era mai uşor ca să nu roşească foarte tare. Trebuia să ne anunţe şi apropo

de ce se-ntâmplă cu Mirela! Punem pariu că, dacă o suni şi-o întrebi, ştie şi ce s-a întâmplat cu Gabriela?

- Ioane,

- Şi nici nu vreau să ştiu ce ştie despre Ileana!

- Doamne fereşte, să mai ştie ceva şi despre ea! Ioane, ai perfectă dreptate: Ana trebuia să deschidă gura şi să ne spună totul. Sau să ne dea de înţeles că e ceva în neregulă, să ne îndrume cu indicii măcar! Ai dreptate! Dar recunoaşte că, dacă ea i-ar fi încuiat în baie şi te-ar fi chemat atunci, Luminiţa ar fi acum în divorţ. Dacă nu chiar şi căsătorită cu un florar oarecare!

- Exclus!

- Haai, te cunosc, Ioane! Ştiu că ai fi despărţit-o de Nicuşor! Aşa cum ai încercat să faci şi azi, înainte să-ţi demonstreze că experienţa asta i-a unit şi mai mult! Ai fi profitat atunci de supărarea ei şi-ai fi divorţat-o!

- Asta nu o scuză cu nimic pe Ana. Şi nici pe fiică-mea. Cu Ana rezolv mâine; cu Luminiţa, rezolv de mâine-ncolo, câte zile-o mai avea!

Gata? Mai avea multe comentarii? Sau încerca s-o scoată pe Ana basma curată? Încerca oare să-l facă să laude măiestria cu care nora lui, ca un adevărat psiholog-cap de familie ce era, aplanase "tot ce mişca" în materie de conflicte prin neamul lui?... Lăcrămioara tăcuse. Indiferent cât de mult îşi dorea s-o scape pe Ana de discuţia de mâine, nevasta lui ştia că nora cea mică greşise grav. Şi-şi cunoştea limitele de mamă şi soacră. În asemenea probleme, de asemenea gravitate, el lua decizii.

Doamne, dacă Ana ştia...

Mâine o să-i spună ce ştia despre Luminiţa. Şi-o s-o întrebe deschis de ce Gabriela fusese musafiră în casa socrilor ei o lună de zile... Şi-o s-o întrebe apoi ce mai făcea Ileana. Doamne, măcar mezina să aibă un dram de minte-n cap şi să stea potolită până la nuntă! Măcar ea!

Mm, gastrita aia îşi bătea joc de el! Voia musai să-l vadă chircit pe jos!

1 mai 2004 - sâmbătă

Ioan

Deschise ochii şi se ridică: mm, ce hărmălaie făceau! Ce dracu - plecau la muncă, nu la război! Şi gastrita asta, care-l lăsase să aţipească "pe porţii" de jumătate de oră... Se ridică şi ieşi din dormitor:

- Mă, voi plecaţi la luptă şi vă ascuţiţi săbiile?

Roberto devenise stacojiu, Marcel roşu spre vişiniu. Îşi îndulci puţin tonul vocii:

- Ce-i aşa mare agitaţia? Marcele, pleci la piaţă cu lista cu flori. Roberto, te duci şi deschizi Maica Domnului. Le spui ce să facă, le arăţi caietele şi fişele, le dai "deschiderea" şi gata! Lăcrămioara deschide Teiul, Gabi deschide Muncii. Mirelo, mergi la Dorobanţi şi deschizi acolo; da' când termină bărbată-tu, vii fuguţa acasă! Că ăştia micii mi se urcă-n cap, iar gastrita mea nu mă prea lasă să zâmbesc.

- Sigur, nea Ioane.

Oof, mititica de ea! Nu se supărase pentru palma de aseară! Îi zâmbise când îi răspunsese! Aşa că se apropie de ea şi-o prinse cu braţul drept. Şi-o sărută pe frunte, ca să ştie că o iertase şi-o ruga să îl ierte...

- Mă duc să mă întind. Dacă e ceva, mă sunaţi.

Reveni în dormitor şi închise uşa. Acum "marea plecare de-acasă" redevenise simpla, obişnuita plecare de-acasă... Mm, dacă l-ar mai fi lăsat un pic durerea aia...

Roberto

Ieşi din casă, alergă la maşină şi deschise toate portierele. Şi-şi invită apoi mama "din priviri" să intre în casă, în bucătărie. Se întoarse spre ea şi-şi şopti întrebarea:

- Ce-i cu tata?

- Ce să fie?

- Se simte rău.

- Gastrita lui; nu ştii?

- Sigur e doar gastrita?

- Foarte sigur.

- Măi mamă, să nu aibă iar tensiune! Că prin ce-a trecut ieri...

- N-are, dragă, stai liniştit! E cu tratamentul la zi, l-ai văzut ce sprinţar e... Stai aşa!

Mămica lui intră în camera Ilenei. Ea rămânea acasă, să facă mâncare, să strângă un pic... Perfect! Ieşi şi el şi urcă la volan. Aşteptau... Îşi privi soţia prin oglinda retrovizoare. Vânătaia era destul de vizibilă; dar acum o însoţea un zâmbet timid, gânditor... Şi doi ochi roşii-roşii, care plânseseră mai toată noaptea... Mămica lui urcă lângă el:

- Gata. I-am zis să te sune dacă are bănuieli că taică-su nu se simte bine.

Acum puteau să meargă la treabă. Aoleu, câte erau de făcut! Şi câte avea el de făcut, în calitate de administrator!

Ioan

Bun; ora unu fix. Lăcrămioara era prea ocupată cu proaspăta angajată ca să observe că din taxiul ăla coborâse tocmai el. Ieşi din lift...

Îşi deschise haina: ca să poată s-o prindă, dacă dădea cumva să fugă, să se ascundă-n baie! De palma lui nu scăpa! I-o promisese cam de multişor - şi-o tot amânase cu gândul ba că era gravidă, ba că alăpta, ba că era cuminte la urma urmei...

Ana-Maria

Soneria piui scurt. Mm, să nu-i trezească bebica! Cine să fie? Prevăzătoare, ridică capacul vizorului - şi se grăbi să-i deschidă:

- Bună ziua! Bine-aţi venit!

- Bună.

Socrul ei intră şi închise uşa. Arătă spre sufragerie:

- Intraţi...

- Stau aici. Am aflat aseară despre copilul lui Nicuşor.

Aoleu! Aoleu... Abia acum observa cât de nervos şi supărat era socrul ei! Şi cât de calm îi vorbea! Şi faptul că-i refuzase invitaţia! Şi tonul serios, puternic! Aoleu, va fi vai de ea!

- Am aflat şi despre scatoalcele cuscri-mii. Nu înţeleg de ce nu mi-ai spus. Aşa cum nu înţeleg de unde până unde ai început să iei tu decizii apropo de copiii mei.

Înlemnise în faţa lui. Ţaţa Dida o avertizase...

- Ai ascuns de mine foarte multe lucruri importante. Chiar dacă în ochii mei nu prea contează câţi copii din flori are Nicuşor, mă interesează foarte tare ce părere are fiică-mea despre asta! Şi ce decizie ia împreună cu bărbatul ei! Şi mă interesează al dracului de tare dacă fiică-mea suferă în casa aia! Dacă nu e tratată aşa cum trebuie! Aşa că eu, tatăl ei, trebuie să aflu imediat cum se întâmplă ceva rău cu fiică-mea! Ştiai toate astea - că ai locuit cu noi şi ai văzut cum stau lucrurile. Dar ai tăcut mâlc şi faţă de mine, şi faţă de Lăcrămioara. Ce altceva mai ştii şi nu ne-ai spus? Mie sau Lăcrămioarei?

Ioan

Era evident că nora lui se speriase. Şi presimţea, cu siguranţă, că o aştepta un scandal monstruos... Să insiste, nu? Dacă tot îşi luase pastilele iar gastrita nu voia să renunţe nicicum, să afle tot ce era de aflat!

- Poate ştii şi ce mare minune s-a întâmplat cu Gabriela şi Marcel, de acum sunt ca doi porumbei după ce, în prima lună după nuntă, s-au avut ca şoarecele şi pisica!

Nora lui păli serios; vedea pe chipul ei strădania de-a "filtra" secretele, de-a le găsi pe cele mai puţin compromiţătoare... Deci şi acum încerca să-l mintă! Nu se mai putu abţine: începu să ţipe.

Ana-Maria

Răcnetele socrului ei o făcură să tresară, speriată de-a binelea!

- Da' cine te crezi tu, măi fătucă? Bărbatul familiei? Încerci să insinuezi că eu şi Lăcrămioara suntem incapabili să avem grijă de copiii noştri? Păi să ştii că dacă fugitul pe fereastră mai era cum mai era, iar vizita ta în Serbia s-a şters cu buretele de dragu' lu' Florentin, pe-asta nu ţi-o iert! Nici pe-asta, şi nici răceala cu care ne-ai tratat dintotdeauna! Să ştii un lucru: dacă l-ai folosit pe "dumneavoastră" ca să te ţii la distanţă de neamul Manolache, ai reuşit! Eşti la distanţă de noi! Şi la distanţă ai să rămâi - că aşa-ţi place.

Oo, Doamne! Ar fi trebuit să deschidă gura, să-i spună de ce nu-i putea tutui, dar nu mai avea glas! Şi nici suflu! Nici curaj...

- Eu nu-s cuierul neamului, să ştii! Iar tu nu eşti bărbatul familiei! Şi nici un prea bun psiholog nu eşti, să ştii! Pentru că, din cauza ta, fiică-mea a plâns şi-a suferit. Că tu m-ai privat de dreptul de a schimba ceva în chestia asta. Mulţumesc!

Oo...

Uşa se deschise, se închise, paşii se îndepărtară...

Îi dăduse o palmă. Nici prea tare, dar nici în joacă. O palmă care să-i arate că greşise din nou, care s-o excludă definitiv din preajma lui... La naiba! Bufni în hohote de plâns!

Se repezi în sufragerie şi ridică receptorul. Numărul ţaţei Dida îl ştia pe de rost...

- Alo?

- Sărut mâna.

- Să creşti mare! Da' care eşti, că nu-mi dau seama!

- Ana.

- Aa, ce mai faci?

Asta era mai greu de spus... Femeia îşi recăpătă tonul serios:

- La halu'-n care plângi, deduc că e ceva grav. Iar dacă nu s-a întâmplat nimic cu fetiţa, spune repejor ce anume s-a-ntâmplat - că acuşi te pomeneşti cu Florentin lângă tine şi adio discuţie!

Corect! Era aproape ora două!

- Dl Manolache... Ah, la dracu!

- Din câte mi-au spus cărţile de dimineaţă, e scandal mare acolo. A fost şi mai mare ieri, dar e destul de mare şi azi. Ce-a mai făcut moşu' ăla de cumnat al meu?

- ... A aflat de copilul lui Nicuşor şi de scatoalcele mamei lui. Şi-a venit să mă întrebe dacă îi consider chiar atât de incompetenţi încât trebuie să mă bag să ordonez eu vieţile copiilor lor.

- Şi tu ce-ai răspuns?

- Da' mai puteam măcar să respir? M-a întrebat dacă ştiu de ce Gabi şi Marcel n-au fost fericiţi chiar din prima zi de mariaj. Şi n-am ştiut ce să-i spun, pentru că ştiu atât de multe încât pur şi simplu

- Iar el a înţeles că încerci să-l minţi şi acum. Presupun că ţi-a mai trântit câteva de-astea verbale, ţi-a dat o palmă şi-a plecat.

- Exact.

- Atunci linişteşte-te. Ai greşit şi ţi-ai primit pedeapsa.

- Nu - cred că abia de-acum încolo a început pedeapsa mea. M-a acuzat că nu-i tutuiesc pentru că încerc să mă ţin cât mai departe de neamul Manolache.

- Şi într-un fel au dreptate, să ştii. Ai fi trebuit să treci demult la "nea" şi "tanti". Gata, opreşte-te din plâns, te rog. Nu uita că vine Florentin acuşi; şi când o afla ce s-a întâmplat, să te ţii ceartă!

- Oricum o să afle! Că sunt sigură că s-a dus la chioşc, să-i spună dnei Manolache ce ispravă a făcut!

- Te-am rugat să nu mai plângi. Acum te rog să te şi linişteşti. Chiar nu e momentul pentru aşa ceva!

Într-adevăr, nu era deloc momentul să fie sarcastică. Oftă greu:

- Şi-acum Florentin o să vină cu o falcă-n cer şi una-n pământ...

- Stai liniştită. Dacă te vede supărată şi plânsă, dar ştii pe ce ton şi cu ce cuvinte să-i spui că eşti supărată pe tine însăţi, o scoţi la cap cu el repede şi onorabil. Oricum, te asigur că de scandal nu scapi! Depinde doar de tine cât de puternic va fi acest scandal.

- Păi o să cam fie...

- S-ar putea să nu fie chiar aşa de puternic! Crezi că Ioan nu şi-a dat seama datorită cui a trecut fata lui peste apariţia copilului? Datorită cui n-a trecut-o şi pe ea printr-un divorţ? Linişteşte-te; nu vor mai urma decât câteva răcnete, două-trei pahare sparte şi cam atât.

Aoleu!

- În plus, toţi ştiu că Luminiţa ar fi trebuit să-şi informeze tatăl atunci, pe loc: ea, nu altcineva! În ziua aia, ar fi trebuit să se ducă glonţ la el, nu la tine! Acelaşi lucru ar fi trebuit să-l facă şi Mirela, şi Roberto, şi Marcel... Şi nici unul nu s-a dus la Ioan. Din păcate, o parte din ei au venit la tine...

Iar asta ar fi trebuit s-o încurajeze?

- O să trec eu pe la Dorobanţi, puţin mai târziu. Că acum e prea nervos şi supărat şi nu-l poate nimeni împăca. Da' stai liniştită, că vorbesc eu câteva cu el şi-l redresez imediat.

- Bine, ţaţă Didă.

- Hai, fugi şi dă cu apă rece pe faţă! Şi nu mai plânge, auzi?

- Da.

- Pa!

- Sărut mâna.

Închise şi se asigură că bebica dormea dusă. Să-şi dea cu apă rece pe faţă, să se potolească cu bocitul... Şi să-şi facă curaj pentru discuţia cu Florentin - că auzise ceva despre pahare sparte...

Florentin

Mm, ce mai robotea tinerica aia! Iute ca sfârlează! Roberto se pricepea la angajări... Se opri în faţa chioşcului, zâmbind:

- Săru' mâna.

Mămica lui se întoarse spre el:

- Să trăieşti. E de rău, Prâsleo!

Uau, da' ce supărată era!

- Ce s-a întâmplat?

- Ete, Ioan a aflat ieri că Nicuşor are un copil din flori cu o ursăreasă. Şi că Luminiţa încasează diverse scatoalce de la soacră-sa.

Uau! Cum-cum?

- Stai aşa! Nicuşor are

- Are un copil de patru ani cu o ursăreasă. Îi ţine la distanţă plătindu-le un soi de pensie alimentară; dar ideea e că Ioan a aflat abia aseară, de la un vecin. Mirela a încasat-o pe chestia asta; şi mi-e să nu se ducă să se ia şi de Ana. Că Luminiţa a recunoscut că Ana a convins-o atunci să nu divorţeze de Nicuşor.

Cum? Nu mai apucă să întrebe cum de apărea şi Ana în tevatura asta - paşii se opriră lângă el:

- Văd că ai fost informat. Du-te sus, că nevastă-ta ştie cu siguranţă mai multe amănunte! Şi ştie nişte chestii şi despre Gabi şi Marcel. Şi tare mi-ar place să le afli şi să mi le zici şi mie!

Se întoarse spre tatăl lui:

- Stai, că

- Ce n-ai priceput? Nevastă-ta ştia de căcatul din viaţa Luminiţei şi-a tăcut mâlc! Du-te sus, că poate-ţi spune ţie ce nu ne-a spus nouă. Şi vezi, dacă afli ceva porcării şi despre Ileana, să nu uiţi să-mi dai şi mie un telefon; nu de alta, da' cu Bambina nu e de joacă.

Aoleu! O rupse la fugă spre scara blocului: păi dacă făcuse Ana o asemenea porcărie...

Doamne, şi-i spusese de atâtea ori să nu se mai amestece în problemele neamului! Să le mai uşuiască pe disperatele alea, care vedeau în ea un sac de sfaturi şi-o confidentă incapabilă "să le toarne"! Dar ea spusese "da", şi-acum descoperea că făcuse "nu"...

Apăsă butonul liftului, oftând greu: da, despre scatoalce îi spusese şi lui. Dar să-i ascundă un secret atât de greu...

Va urca şi va lămuri problema o dată pentru totdeauna! Mai ales problema amestecului nevestei lui în treburile altor persoane! Ce dracu era atât de greu să-şi vadă de-ale ei? De ce voia ea musai să fie "mama răniţilor"?

Poate că nu l-ar fi enervat decizia Anei de a nu-l informa şi pe el. Îl cunoştea destul de bine, ştia că la asemenea veşti reacţiona violent şi ar fi fost capabil să se ducă la Nicuşor şi să-i arate vreo două-trei! Îl enervase însă la culme decizia ei, luată împreună cu cei doi inconştienţi, de-a nu le spune nimic părinţilor lui! Ce dracu, părinţii lui erau aşa, nişte papiţoi care apăreau "de formă" pe la nunţi şi botezuri? Mm... Iar tăticul lui lua pastile cu pumnul...

Ana-Maria

Cheia se răsuci în broască. Aoleu, venise Florentin! Iar ea tot nu se oprise din plâns!... Păi ce mai era de făcut acum? Să se ducă măcar să-l întâmpine, nu? Să-i lase impresia că măcar acum iniţiativa destăinuirii era a ei...

- Ce s-a întâmplat? Care-i treaba cu copilu' lu' Nicuşor?

Aha! Deci ştia!... Păi probabil că socrul ei se dusese la chioşc, să-şi povestească isprăvile şi să-şi aştepte băiatul, să-l informeze!

- Nu mai plânge. Spune: ce s-a întâmplat? Nicuşor are un copil de patru ani cu o ursăreasă?

- Da.

- Şi cum dracu' de-ai aflat tocmai tu chestia asta?

Evident, era furios. Încercă să adopte tactica recomandată de ţaţa Dida; tonul coborât, trist şi mult calm!

- Păi într-o dimineaţă, când veneam din parc, am constatat că Luminiţa mă aştepta pe palier, plină de draci. A intrat răcnind că gata, ea divorţează.

- Aşa; şi?

Presimţea că cearta lor va fi dublă ca intensitate faţă de ce bănuia că fusese aseară în sufrageria socrilor ei! Dar nici n-o putea evita; încercă să fie cât mai scurtă:

- Mi-a povestit cum a apărut ursăreasa la poartă, ce s-a răcnit din ambele tabere, cum au decurs lucrurile, cum a jucat ea rolul nevestei care n-a crezut nimic din ce-a văzut... După care m-a anunţat că-l cheamă pe tăticul tău, să-l informeze prompt şi s-o divorţeze. Şi n-am putut s-o las să facă o prostie aşa cum e divorţul.

Soţul ei apucă faţa de masă şi-o smulse cu tot cu pahare, farfurii şi câteva nimicuri:

- Aşa! N-ai putut s-o laşi!

- Da; n-am putut s-o las să

Răcnetele lui îi acoperiră cuvintele:

- Iar, Ano? Iar îţi bagi tu coada? Cât de greu este să pricepi că tata e şefu'? Că tu trebuie să stai cuminte, cât mai ascunsă şi mai tăcută, şi să nu te amesteci? Să-i dai conştiincioasă raportul despre tot ce se întâmplă şi să bagi capu' la cutie?

Florentin azvârlea prin sufragerie cu tot ce-i cădea în mână! Încercă să-l prindă de braţ:

- Am considerat

Au!

Înlemni, privindu-l lung...

- Să nu mai consideri! Niciodată!

Soţul ei tocmai o pălmuise şi ieşise ca o vijelie. Se grăbea la bucătărie, probabil după niscai pahare mai... gălăgioase... Şi-acum se răzgândise! Se întorcea din drum la fel de vijelios, la fel de furios, aruncând aceleaşi fulgere din priviri şi răcnete din corzile vocale:

- Şi încă ceva! Să nu te mai prind vreodată prin preajma alor mei! Auzi? Să-mi laşi neamu' în pace! Tot neamu'!

I se întoarse spatele; de data asta îl văzu ieşind, trântind uşa...

Păi cam ăsta fusese scandalul provocat de Nicuşor, cu copilu' şi ursăreasa lui cu tot! Scurt, punctual, "punctat" cu o palmă de toată frumuseţea... Şi uite că bărbaţii din neamul Manolache aveau predispoziţie pentru obrazul stâng! Interesant! Oare pentru că erau dreptaci? Păcat că nu era psiholog: ar fi făcut un studiu, ar fi scris o carte...

... Dacă n-ar fi gândit aşa, luând toată situaţia peste picior, ar fi reînceput să plângă. Iar după ce Florentin decisese să dea totuşi în ea, nu intenţiona să-i mai dea satisfacţia lacrimilor. Nu pentru cearta asta, oricum!

Intră în dormitor şi mută fetiţa în patul mare. Se aşeză comod lângă ea... Răcnetele lui tati o treziseră; n-o speriaseră însă îndeajuns de tare ca s-o facă să plângă. Iar mami prefera acum să-şi privească lung fetiţa, pentru că ea era singura capabilă să o facă, mai devreme sau mai târziu, pe mami să zâmbească...

Şi-acum s-o înveţe şi pe ea cântecul cu pupăza! Că altceva...

Florentin

Gata! Şi-acum se răcorise şi el! Trecu prin faţa chioşcului, dar nimeni nu se grăbi să-l oprească, să-l întrebe unde se ducea şi de ce...

Nu se mai putuse controla! Când aflase care era problema, îşi amintise discuţia lui cu Nicuşor. Şi parcă-l revăzuse în carne şi oase în faţa lui, spunându-i că aia mică a lu' Popică, Paula Buburuza şi a lu' Matei tot mormăiau prin cartier despre-o ţiitoare din Drumul Taberei... Şi realizase cât de prost putuse el să fie! Îl crezuse pe Nicuşor aşa, pe cuvânt! Incredibil!

Pe drumul chioşc-sufragerie se pregătise psihologic să-i păruiască bine de tot pe amândoi: şi pe sor-sa, şi pe cumnatu-său! Dar după aceea, auzind că Luminiţa - căreia îi planificase o bătaie straşnică încă de când aflase că ea era sursa scandalului - voise să-şi anunţe prompt tatăl, o iertase instantaneu. Pentru că aflase de ce părinţii lui nu ştiuseră nimic despre copil. Din cauza Anei! Care-o convinsese pe Lumi-

niţa să tacă mâlc! Şi, aşa văzute lucrurile, ai lui aveau dreptate - toată dreptatea din lume! De data asta, Ana nu mai dăduse un sfat; se grăbise să contrazică toate regulile şi dispoziţiile părinţilor lui! Pe care - la dracu! - le ştia şi-n somn! Se trânti pe prima bancă şi scoase mobilul. Selectă numărul tatălui lui...

- Da.
- Ce faci?
- Verific cum mai merge vânzarea.
- Am vorbit cu Ana.
- Nu mă interesează.

Poftim?

- Poftim?
- Am spus că nu mă interesează.

Hm, era furios... Încercă să schimbe puţin termenii problemei:

- Să ştii că a fost totuşi bine intenţionată, pentru că
- Nu mă interesează.

Preferă să tacă: erau amândoi extrem de nervoşi...

- Eu n-am ce vorbi despre nevastă-ta. Dacă ai alte teme de discuţie, bine; dacă nu, eu am treabă.

Da? Biinee!

- Luminiţa pe unde e?
- La bărba-su sau aiurea - ce ştiu eu!
- ... Bine, tată. Pa.
- Pa.

Închise şi strânse cu putere telefonul în palmă: simţea nevoia imperioasă să-l arunce cât colo... Îl îndesă în buzunar şi-şi aprinse o ţigară.

Deci Luminiţa jucase teatru în seara aia; a doua zi, imediat cum avusese ocazia să iasă, se dusese glonţ la Ana. Ca să-şi anunţe tatăl şi să divorţeze.

... Daa, pe dracu! Ce, tocmai sor-sa, nevastă de aurar, n-avea în buzunar bani de-o cursă cu taxiul până la Dorobanţi? Ba avea! Şi chiar dacă n-ar fi avut; ar fi fost de-ajuns să ia taxiul, şi-l plătea tatăl lui la destinaţie! Aşa că Luminiţa se dusese la Ana ştiind că era foarte nervoasă - iar cumnata ei n-o va lăsa să anunţe neamul...

Pentru planul ăsta, o s-o bată pe Luminiţa cu stoicism pân-o leşina! Ştiuse că Ana are un suflet mare şi e mereu dispusă să ajute dacă putea; aşa că o folosise pe ea. O folosise de mai multe ori; până acum însă nu făcuse nimic care să-i provoace Anei neplăceri. Acum Luminiţa "o comisese" rău de tot; acum o să aibă de-a face cu el...

Deci pe-ăştia doi o să-i bată până o să le sune apa-n cap. În faţa uşii, fireşte - pentru că el la ei n-avea ce să mai caute vreodată, iar ei în casa lui n-aveau ce să mai caute vreodată. Aşa că, acolo unde-i va întâlni, acolo-i va cafti zdravăn!

... O lovise pe Ana. Îşi pierduse controlul şi-o lovise. Răcnise ca un apucat - dar pe-asta o mai făcuse până acum. Problema era palma...

Cu Luminiţa şi Nicuşor n-avea ce discuta. Cu tatăl lui nu se putea discuta. Cu mama lui - exclus, pentru că tatăl lui era lângă ea... Păi să se întoarcă acasă, nu? Să se întoarcă şi să încerce să discute cu ea, să se facă înţeles... Să o ierte şi să fie iertat... Greu; foarte greu!

Trecu prin faţa chioşcului fără să-i pese de agitaţia dinăuntru. El se ducea acasă. Privi geamurile... Nee, exclus ca Ana să-l mai aştepte la geam! Îşi închipuia probabil că se dusese la ai lui, sau poate chiar la Luminiţa...

Apăsă clanţa şi nu zâmbi: Ana nu se mai preocupase de încuiatul uşii. Ceea ce-i făcea misiunea şi mai complicată... Intră în dormitor şi se opri lângă pat. O privi lung, drept, şi încercă să-şi compună un ton calm:

- De ce-ai făcut asta?

Ana-Maria

Ia uite! Se întorsese să-i ceară socoteală! Ia să fie şi ea "slobodă de gură", că aşa se purta în etnie! Cu tot calmul din lume acumulat în tonul vocii, rosti exact cuvintele pe care îşi dorea să i le rostească:

- Ieşi afară.

Soţul ei reacţionă în consecinţă - ridică tonul vocii:

- Să nu-mi vorbeşti tu mie aşa!

Păi dacă el nu se îngrijora de zbieretele pe care le auzea copilul, nici o problemă! Oricum bebeluşa lor o să tot vadă palme de-acum încolo - că doar începutul era mai greu în toate! Continuă să-şi exprime liber opinia, pe tonul pe care simţea nevoia s-o exprime - adică răstit:

- Să n-ai tupeul să stai în faţa mea!

Florentin făcu un pas mare-mare, o prinse de braţ şi-o trase cu putere din pat:

- Tu nu pricepi că ai greşit?

OK! Vânătăi ştia şi ea să facă! Se smuci şi-l prinse ea de braţ:

- Dar tu ai priceput că ai greşit când ai trimis scrisoarea aia la Braşov?

Ochii negri erau furioşi:

- Am făcut-o pentru binele tău!
- Ai făcut-o pentru răul meu! Eu măcar i-am împiedicat să divorţeze ca doi proşti, din cauza unei curve puse pe căpătuială! Şi l-am împiedicat pe taică-tu s-o despartă de el din cauza unei scatoalce după ceafă! Ştii, şi tu m-ai altoit azi; şi n-o să dea tata năvală să mă ia pe sus!

Vorbise cam prea tare; fetiţa începu să scâncească. Şi cum pentru ea liniştea fetiţei era mai importantă decât trânta iminentă cu soţul ei, îi dădu drumul şi se aşeză în pat, lângă ea. Încerca să-i zâmbească, s-o liniştească...

Florentin

Da; ştiuse că greşise lovind-o. Acum o stârnise, iar Ana nu se mai "cenzura". Auzise deci opinia soţiei lui, necenzurată, pe tonul pe care voise ea să i-o spună. Şi cum n-avea rost să se mai certe din cauza prostiei surorii lui, şi cum nu voia să-şi audă fetiţa plângând, încercă să folosească un ton normal:

- Ai vorbit cu tata azi?
- Mai contează?
- Contează pentru mine.

Ana privea în continuare fetiţa, de parcă încerca să-i numere porii pielii:

- Stai liniştit: contactele mele cu neamul tău vor fi inexistente de-acum încolo.

La naiba! De ce trebuia să aibă o memorie atât de bună? Şi de ce trebuia să-l "înţepe" tocmai acum?

Cearta trebuia stinsă urgent; conflictul trebuia aplanat, pentru că erau amândoi cu nervii întinşi la maximum! Încercă să-şi regăsească tonul calm:

- Încetează! Te rog!
- Eu încetasem; tu ai redeschis discuţia.

Corect! Dar îi citea furia pe chip şi voia s-o liniştească acum!

- Nu înţelegi că tata

Ana îl întrerupse pe acelaşi ton calm, dar cu aceeaşi furie în priviri:

- Am înţeles totul; acum am înţeles. Nu-i voi mai deranja sub nici o formă; nici măcar cu un "Sărut mâna" matinal.

Hei-hei-hei!

- Ana,
- Sună-ţi fraţii şi cumnatele: să nu mai vină la uşă decât după ora trei. Şi să te sune pe mobil înainte de ora trei. Iar dacă au probleme, să se ducă la tatăl lor - să le rezolve el.

Ana-Maria

Şi-acum, că-i spusese tot ce avusese de spus, aprobându-i decizia de-a sta cât mai depărtaţi - ea şi neamul lui -, să iasă cu copila aia-n parc! Ce naiba, cât avea de gând s-o mai ţină-n casă? Avea nevoie de aer curat, ca să crească mare şi sănătoasă!

Aşa că se ridică şi se schimbă. Florentin tăcea... Începu să îmbrace fetiţa; el rămăsese ca un soi de... stâlp în mijlocul camerei... Luă micuţa în braţe, extinse dintr-o singură mişcare căruciorul şi-o aşeză comod printre pături. Şi-acum să plece la plimbare.

... Ete că venea după ea! Adică, mă rog, mergea cu ele! Că aşa era "academic"...

Nu-i trecuse supărarea; de fapt, acel moment era extrem de departe! Slabă speranţă să-i mai treacă! N-o durea obrazul, n-o ustura, nu-i rămăsese amprenta pe piele... O durea însă sufletul. În plus, nu se aşteptase ca tocmai el... Mă rog; aşa erau bărbaţii! Unii se răzbunau violent, alţii îşi puneau prietenii să-i răzbune...

Porni cu căruciorul prin spatele blocului: n-avea nici dispoziţia, nici calmul necesare pentru o discuţie cu soacra ei. Şi pentru alt set de palme. Aşa că azi ocolea frumos, iar mâine îi va acorda şi ei cei doi obraji pentru pălmuire. Florentin nu se împotrivea "itinerarului"; ea împingea voinicește căruciorul ca să nu i-l ia el, iar ea să trebuiască să meargă cu mâinile în buzunare...

Florentin

Mda; soţia lui era supărată. Ştia că n-ar fi trebuit s-o lovească; dar ea n-ar fi trebuit să uite că, totuşi, n-o lovise gratuit! Făcuse o boacănă de toată frumuseţea! Iar ai lui erau "copţi" pe chestia asta! Tatăl lui, cel puţin, era uşor albastru! La starea lui de sănătate...

Mai aveau câţiva metri şi ieşeau din parc. Tot drumul, el pusese fix trei întrebări. Despre lac, despre micuţă şi despre pătura micuţei. Iar ea răspunsese cu fix trei propoziţii. Simple. Scurte. Îi venea s-o strângă de gât! Numai că n-o făcea, pentru că avea dreptate să fie supărată pe el... Şi el avea dreptate să fie supărat pe ea - dar o dreptate mult diminuată, de vreme ce fusese destul de "inteligent" s-o pălmuiască...

Ana-Maria

Aşa! Dezbrăcase fetiţa şi-o lăsase să doarmă în pătuţul ei. Se schimbase, îi pusese lui cina în farfurie şi-acum intra în dormitor. Şi făcuse toate astea fără să scoată un cuvânt...

Închise uşa. Gata - acum să n-o mai deranjeze. Iar dacă nu pricepea aşa, din gesturi, la nevoie, se va preface că doarme!

Nu voia să vorbească cu el. Nu prea avea ce, în afară de modul în care va decurge căsnicia lor de-acum încolo! Că numai începutul era greu în toate; continuarea venea de la sine...

Florentin

Bravo! Foarte frumos! Se ocupase de fetiţă, îi pusese şi lui să mănânce şi-acum se retrăsese în dormitor! De parcă n-aveau ce discuta! Cum dracu să n-aibă ce să discute? Căsnicia lor, relaţia lor tocmai traversa o perioadă dificilă! Iar el nu prea ştia cum s-o scoată pe Ana din starea aceea fără să-i dea de înţeles că exagerase, iar greşeala ei îşi pierduse din importanţă... Aha! Ia să-şi sune el cumnatul, că acum sigur era acasă! Formă numărul, încruntat...

- Da, Florentine.

- Măi nesimţitule, ce mi-ai zis tu mie după ce te-ai logodit cu sor-mea?

- Băi, ştiu ce ţi-am zis; da' ce puteam să fac?!

- Să fii sincer, bă! Să-mi spui adevăru', bă!

- Cum dracu' să-ţi zic adevăru'? Cine-o mai lăsa să se mărite cu mine? De fapt, nu mai voia ea să se mărite cu mine!

- Auzi? Înţeleg de ce-ai trombonit-o pe ea; înţeleg de ce ai tăi au pus botu' la căcatu' ăsta! Da' nu pricep cum dracu ţi-ai permis să mă minţi în faţă! Să-mi zici că aia şi ailaltă vorbesc prostii despre tine! Prostii, ai?

- Şi ce voiai să fac? Ce, dacă-ţi ziceam adevăru', făceai tu o vrajă şi dispăreau amândoi? Dădeai tu timpu' înapoi? Ai?

- Bă, tu ridici vocea la mine?

- Nu, Florentine; iartă-mă.

- Nu te iert, mă! Nu te iert nici pe tine, nici pe sor-mea! Ştiţi ce-aţi urnit, mă?

- Ştiu - da' te asigur că lucrurile s-au rezolvat.

- S-au rezolvat, pe dracu'! Dă-mi-o pe sor-mea!

- Florentine,

- Dă-mi-o la telefon, ca să nu vin până acolo şi să folosesc alt ton cu amândoi!

Nicuşor o striga pe Luminiţa...

- ... Băi, mama zice că sor-ta e în drum spre voi.

- Aha! Perfect! Las' să vină, să am o vorbă cu ea! Da' tu să nu vii! Că nu mai ai ce căuta în casa mea!

Închise şi se aşeză în faţa televizorului. Îşi aştepta sora, furios...

Ana-Maria

Zâmbi slab: micuţa ei era cuminte şi frumoasă ca un înger...

Florentin stătea în sufragerie, la televizor; şi cum nu avea chef de alte discuţii, ea nu ieşise din dormitor. Aşa că ştersese micuţa cu şerveţele parfumate, o schimbase, îi dăduse să mănânce şi apoi scosese lapte pentru noapte. Acum stăteau amândouă în patul dublu; micuţa moţăia, ea o privea lung şi zâmbea...

Îl auzise pe Florentin răcnind; îşi dăduse seama că vorbise cu Nicuşor. Auzise şi ceva legat de venit la ei. Şi cum soţul ei nu "discutase" încă cu sora lui... Deci Luminiţa venea ca să încerce poate să-i împace; sau doar ca să le spună că îi părea rău pentru că o implicaseră şi pe ea...

Nu voia s-o vadă. Cu atât mai puţin, s-o asculte sau să-i vorbească! La urma urmei, avea "interdicţie" la orice contact cu neamul lui - nu? Acu' vreo două ore o primise: era "proaspătă", şi-o amintea cuvânt cu cuvânt... Şi nici nu voia să dea ochii cu ea. Luminiţa ar fi trebuit să-şi informeze cumva tatăl, în aşa fel încât să nu se afle niciodată că secretul copilului lui Nicuşor intrase şi în casa lor. Luminiţa însă fusese îndeajuns de laşă să tacă şi să-şi spună "ce va fi, va fi", imediat cum se văzuse "cu sacii în căruţă"...

Florentin

Soneria piui scurt. Se grăbi să se ridice şi să deschidă larg uşa. Sora lui nu zâmbi:

- Salut.

- Mişcă în bucătărie.

Nici un protest, nici o împotrivire... Încuie yala, închise şi uşa de la bucătărie şi se întoarse spre ea. Şi fu luat prin surprindere de tonul ei uşor isteric:

- Ştiu, ştiu, nu trebuie să răcneşti şi tu la mine!

Ia uite-o ce draci avea! Mârâi printre dinţi:

- Ce-ai, fă? Ai draci? Vrei să vin până la tine, să ţi-i scot cu pumnu'?

Luminiţa tăcea mâlc acum...

- De ce-ai venit, fă, atunci la nevastă-mea? De ce-ai băgat-o şi pe ea în căcatu' vostru?

- Băi,

- Ştiai că tata o să afle până la urmă! Că nu se poate să nu afle! Mai ales că e vorba de-un copil, nu de vreun creditor nemulţumit! De ce-ai băgat-o, fă, în gura lu' tata?

- N-am vrut s-o implic şi pe ea! Da' eram atât de furioasă, că am simţit că trebuie să spun cuiva, să mă descarc! Şi

- Şi te-ai gândit la ea! Da' ce-i ea, fă? Cine-i ea, maică-ta?

- Băi,

- De ce dracu nu te-ai dus la Dorobanţi, dacă tot voiai să-i zici tatei să te divorţeze? De ce-ai avut nevoie de Ana?

Tăcere...

- Fă, crapă urechea la mine, că nu glumesc! Dacă vreodată mai formezi numărul de aici, dacă vreodată mai vii aici când nu-s eu acasă, te bat de te schilodesc, fă! Te joc în picioare şi te-arunc în stradă de la etaj! Ai auzit?

Tăcere... Se repezi la ea şi-o strânse cu putere de braţ:

- Ai auzit, fă? Să moară măicuţa mea dacă nu te omor, fă! Dacă te mai apropii de nevastă-mea, tu sau bou' ăla de bărbată-tu, vă omor pe amândoi!

- Tu crezi că mie-mi convine că are ea probleme din cauza noastră?

- Auzi, fă? Ştii ce-mi pare rău? Că nu te-a turnat atunci la tata!

- Florentine, mă jur pe ochişorii mei că mă doare sufletu' când mă gândesc că

- Ba nu te doare, fă! Nu te doare nici în cot, nici în cur! Că pe tine te iartă tata, că eşti fi-sa! Da' pe ea n-o iartă, fă! Auzi? Şi cum dracu a făcut tata de-a aflat?

- Am auzit că a discutat cu vecinu' de vizavi, ieri dimineaţă. Au vorbit vreo cinci-zece minute la poartă...

- Vecinu' de vizavi! Da' de ce nu i-ai spus tu, fă? De ce nu te-ai dus frumuşel, într-o seară cu vânzare bună, să-l iei deoparte şi să-i zici? Ce credeai, c-o să te divorţeze? Tu-l crezi tâmpit?

- Bă, cum dracu să am curaj să stau în faţa lui şi să-i zic că are un nepot din flori?!

- Ete-aşa frumos, cum ai stat când i-ai zis că vrei să-l iei de bărbat pe bou' ăla! Da' puteai să-i scrii o scrisoare, fă! Să-l suni! Orice! Toate ar fi fost altfel dacă ai fi recunoscut!

- Ei, pe dracu! Ana unde-i?

- Ana nu mai are ce vorbi cu neamu' meu; n-o mai las eu.

Fu privit ciudat... Iar Luminiţa porni spre hol:

- Mie nu mi-a interzis nimeni să vorbesc cu ea. Aşa că mă duc să-i spun ce-am de spus şi plec.

Daa? Bine! Să se ducă! Spera din tot sufletul ca Ana să fie îndeajuns de supărată ca s-o plesnească peste ochi!

Ana-Maria

Îi auzise ţipând unul la celălalt; ştiuse despre ce vorbeau, aşa că nu se străduise să le înţeleagă cuvintele. Apoi auzise uşa de la bucătărie şi se grăbise să se lungească lângă fetiţă. Închise ochii, iar uşa se deschise larg... Respira încet, rar, sacadat... Ca şi cum ar fi dormit dusă. Nu voia să vorbească cu Luminiţa - şi nu va vorbi cu ea ! Nu voia nici s-o vadă - şi n-o va vedea! Nu va mai face, de-acum încolo, lucruri pe care nu voia să le facă! Nici cu cumnatele ei, nici cu soţul ei, nici cu vânzătorii de la supermarket! Palma aceea parcă-i deschisese ochii...

După câteva secunde, uşa se închise uşor. Deschise ochii... Îi închise din nou: mai bine continua să se prefacă. Poate-i venea totuşi somnul şi adormea. Şi nu-l mai vedea nici pe Florentin pe ziua de azi - că nu ţinea musai să-l revadă!

Florentin

Sora lui închise uşor uşa şi se întoarse spre el:

- Dorm amândouă.

- Perfect! Şi-aşa, n-aveai ce să-i spui. Hai; mai ai şi altceva de comunicat? Că eu am fost la muncă azi şi sunt obosit.

Luminiţa îl trase în bucătărie, închise uşa şi-i strânse cu putere mâna în mâinile lui:

- Frăţioare, să moară măicuţa mea dacă mi-am dat seama ce fac! Eram furioasă şi disperată şi speriată şi-am venit într-o goană până aici! N-am gândit!

- Şi-acum e bine ce-ai făcut? E bine că tata... Auzi? Tu ştii ce-a vorbit tata cu ea?

- Da; i-a spus lu' tanti Lăcrămioara, care i-a spus Mirelei, care m-a sunat pe mine. I-a spus tot ce-a avut pe suflet, şi despre ea şi despre tot ce-a făcut de la naştere până-n prezent, a pălmuit-o şi i-a întors spatele şi-a plecat.

Doamne, ce-o fi vrând să însemne "de la naştere până-n prezent"? Oare ce cuvinte auziseră urechile soţiei lui?

- ... Băi, eu cred că în câteva zile-i trece.

- Îi trece, pe dracu'! Bă, abia reuşisem să-l mai înmoi! Abia reuşisem să-l fac s-o cheme şi pe ea măcar o dată la ei! Şi v-aţi căcat pe tot efortu'!

- Florentine,

- Auzi, ştii ceva? Gata! Hai, afară!

- Băi, nu face aşa!

- Afară, am zis!

- Frăţioare,

- Afară din casa mea! Nesimţiţilor!

Îi dădu brânci pe palier şi închise uşa. Şi-o încuie. Mm...

Ei bine, Luminiţa regreta. Da. Dar asta nu-i ajuta cu nimic: tatăl lui era supărat pe Ana, iar asta nu-i va trece "cu apă rece"! Poate peste câţiva ani... Scoase mobilul şi formă numărul lui Roberto: fie ce-o fi!

- Da, mă.

- Salut. Ce faci?

- Uite, sunt în bucătărie, la o ţigară.

- Aha. Poţi să vorbeşti?

- Da.

- Băi, cum dracu a aflat tata de plodu' lu' Nicuşor?

- Ete, i-a zis bou' ăla de Răducu de vizavi de noi! Că cică a fost scandal mare atunci la poarta lu' Nicuşor, că zbiera aia tot felul de chestii... Şi tot ăla i-a zis că tanti Marcela îi tot dă scatoalce noră-sii şi i-a şi învineţit ochii de vreo 20 de ori.

- Aha...

- ... Băi, eu zic să vorbim mâine.

Corect: tăticul lui n-o fi fiind în bucătărie, dar cine ştie unde anume era şi ce-i puteau auzi urechile!

- Bine, mă. Salut.

- Salut.

Închise şi intră în dormitor. Ana lui se întinsese lângă fetiţă. Ştia că nu doarme; decise deci să vorbească pe un ton coborât, să nu trezească micuţa:

- Cică a aflat de la un vecin, care-a aflat de la alţi vecini...

Ana-Maria

I-auzi! Soţul ei fusese interesat de picanterii de-astea! Ei bine, ea una nu voia să le audă! N-o interesau! Şi-i va spune şi lui asta!

- Ai auzit?

- Da.

- ... Şi?

- Şi nu mă interesează.

- Ba cred că te interesează!

Iar ridicase tonul! Se grăbi să-l ridice şi ea:

- Nu mă interesează ce face neamul tău.

Florentin

Aa... Păi dacă soţia lui făcea în halu' ăsta, atunci vedea ea uiteacuşi ce însemna adevărata supărare a lu' Florentin Manolache!

Se răsuci pe-un călcâi, ieşi şi trânti uşa dormitorului. Şi-acum... Ah, o ţigară! Asta l-ar mai fi calmat! Că iar îi zvâcneau tâmplele!

Intră în bucătărie şi primul lucru pe care-l văzu fură farfuriile aranjate frumos pe masă. Şi, într-o fracţiune de secundă, tot echilibrul fra-

gil dintre criza de nervi şi calmul împăciuitor se rupse.

Ana-Maria

Uau! Ce naiba făcea acolo?... La cum se auzise, sigur trântise farfuriile de pe masă! Ei, treaba lui - dacă nu-i era foame, să nu mănânce!

Florentin

Mm... Doamne, că proşti fuseseră! Amândoi! Îi tot "pistonaseră" pe toţi să vină la ei, să-i viziteze... Aa, ceştile de cafea! Ia să nu mai aibă ei nici o ceaşcă! Să nu mai poată să facă invitaţii de-astea!

Ana-Maria

Eei, hai! Chiar voia să distrugă tot? Ăla sigur fusese raftul cu pahare! Uşa se dădu de perete. Silueta lui părea pusă pe fapte mari...

Soţul ei intră cu paşi mari, hotărâţi; smuci uşa de lemn, smulse o plapumă şi ieşi fără să mai închidă uşa. Preferă să nu o facă ea; decât să-l stârnească şi mai şi...

Florentin

Gata! El dormea în sufragerie! Şi-aşa, nevestica lui fusese destul de isteaţă să ia copilu'-n pat, ca să-i arate clar că el nu mai avea loc! Iar dacă ea voia să stea singură, atunci singură va sta!

Aşa! Că prea i se urcase şi Anei la cap! Altele ajungeau lunar la Urgenţă, cu capu' spart şi dinţi lipsă, şi nu mai făceau atâta caz! Da, o pălmuise! Dar o meritase! După câte exemple avusese şi câte greşeli făcuse, după câte ore de explicaţii îi dăduse şi el, şi tuşica Didonia, Ana tot ca ea făcuse! Atunci meritase palma tatălui lui! Şi - la dracu! - o meritase şi pe cea a soţului ei!

Opri televizorul, îşi puse ceasul să sune şi închise ochii: mâine la 3 dimineaţa se ridica şi pleca la piaţa de flori. Că acasă nu mai avea nici o plăcere să stea.

2 mai 2004 - duminică

Ana-Maria

Deschise încet ochii... Se ridică.

Deci dragu' de Florentin se învrednicise să-i dea bebicii laptele, înainte să plece la piaţă; îi lăsase însă biberonul pe noptieră. Ostentativ, ca un fel de "dacă n-ai fost în stare să te scoli şi să-i dai de mâncare, măcar biberonul spală-l". Atitudinea asta o dădea complet peste cap...

Micuţa dormea dusă. Era dealtfel ora şapte; Florentin îi dăduse biberonul în jur de trei-patru probabil... Mai avea o oră. Să se ducă să scoată deci lapte şi pe urmă să strângă urmele trecerii lui Florentin prin bucătărie.

Încă de când ieşi în hol, se încruntă. În micul holişor din faţa bucătăriei tronau cioburi, bucăţi de mâncare şi boţuri de sos... Păşi cu atenţie, ocolind cioburile... Se opri.

S-ar fi apucat să strângă şi să încerce "să îngroape" scandalul; dar în clipa când văzuse faţa de masă pe jos, azvârlită peste cioburi şi sos, se răzgândise. Aşa că nu va strânge absolut nimic; nici măcar nu-şi va face o "potecă" până la masă! Poziţionarea frigiderului o ajuta mult... Luă castronelul şi se grăbi să intre în baie. Se aşeză comod...

... Ce naiba?

... Se privi lung în oglindă - şi decise, în secunda imediat următoare, să nu se încreadă în imaginea pe care-o văzuse; aşa că reveni la castronel...

... Până la urmă, trebuia să accepte evidentul. Se întâmplase. Aşa cum i se întâmplase şi Ioanei...

Încerca, se străduia... Degeaba. Privea laptele strâns în castronel şi nu putea înţelege de ce! Care era legătura psihică, unde erau nervul şi neuronul care "comandau" oprirea lactaţiei? De ce se oprise? De ce?

Fără să-şi dea seama, începuse să plângă. Chiar dacă ştia că asta n-o va ajuta cu nimic, nu se putea opri...

Într-un târziu, renunţă. Puse laptele în biberon, intră în dormitor...

Privea lung fetiţa adormită, îşi ştergea lacrimile şi se simţea atât de vinovată... Dacă nu s-ar fi supărat chiar atât de rău ieri, dacă n-ar fi plâns după plecarea socrului ei... De fapt, dacă nu s-ar fi amestecat în problema Luminiţei... Dacă ea ar fi stat deoparte... Luminiţa şi Nicuşor s-ar fi despărţit; micuţa ei însă ar fi avut acum în frigider un biberon plin...

Se trezea, mititica. Se trezea, iar ea nu prea avea ce să-i pună în biberon... Evident, îi era sete! Sau foame! Aşa că trebuia totuşi să desfacă punga cu lapte praf...

Intră în bucătărie, împingând cioburile cu piciorul. Prepară laptele praf, îl amestecă cu cei 40 ml pe care-i mai avusese... Se aşeză în pat, o aşeză comod şi încercă s-o convingă să bea laptele...

Bineînţeles că micuţa lua o înghiţitură şi pe urmă împingea tetina... Protesta... Iar mai lua o înghiţitură... Se chinuia, mititica; poate se întreba cu ce greşise, cu ce-o supărase pe mami, de-o pedepsea aşa dându-i chimicale...

În sfârşit! Obosise să tot protesteze. Acum bea laptele. Şopti, privind-o lung:

- Îmi pare rău, iubita mea; dar mami nu mai are lapte...

Bufni în hohote de plâns: Doamne, cu ce greşise?

Florentin

Uşa se deschise scurt, se închise iar tocurile se apropiară de el. Încerca să nu-i dea Laurei atenţie... Se concentra asupra buchetului...

- Salut. Sunt în spate...
- Salut. Bine.

N-avea nici o tragere de inimă...

După toate schimbările care apăruseră din februarie încoace, trebuise să se schimbe şi asta! Relaţia dintre ei, buna înţelegere dintre ei, respectul dintre ei... El ţipase la ea, ea ţipase la el; el o lovise, ea îl poftise să iasă afară... În loc să se apropie de ai lui, Ana se îndepărtase...

Întinse buchetul şi încercă să-i zâmbească clientului:

- Poftim.
- Mulţumesc.

Luă banii, bătu bonul... Clientul plecase. Şi-acum să vorbească cu Laura, nu? Ce-o mai fi vrând şi fetiţa asta... Intră în camera din spate, iar tânăra se întoarse spre el, arătându-i un chip îngrijorat:

- Ce s-a întâmplat?
- Ce să se întâmple?
- Eşti supărat pân' la Dumnezeu!

Chiar atât de încruntat era? Ştia că avea un chip expresiv, dar... Aprobă scurt cu capul şi scoase hârtiile din dulap:

- Am făcut situaţiile.
- Dă-le încolo de situaţii! Ce-ai păţit? Ce s-a întâmplat?
- Probleme acasă.

"Şi, cu asta, ar trebui să pricepi că nu e treaba ta". Laura se grăbi cu următoarea întrebare:

- Aoleu! A răcit aia mică?

Negă scurt cu capul.

- Te-ai certat cu Ana!

Acum aprobă; ca să se lămurească şi să plece odată la ale ei!

- Da' ce s-a întâmplat?
- Ei; ne-am certat.
- Mai degrabă v-aţi bătut...

Ridică o sprânceană - poftim? Laura se grăbi să-şi justifice cuvintele:

- Nu pot să cred că eşti atât de supărat de la o simplă ceartă!
- Ei, uite că sunt.

Acum Laura tăcea... Îi întinse din nou hârtiile; tânăra le luă şi porni spre uşă:

- Îmi pare rău să aud asta. Dar ştiu că o să vă împăcaţi repede, aşa că nu mă îngrijorez...

Decise să nu-i mai răspundă...

- Pa.
- Pa.

Bine că "se cărase"! Numai de ea şi miorlăielile ei nu avea el chef acum! Trebuia să se gândească...

Nu se întâlnise cu ai lui în piaţa de flori. După ora şase, nu avusese de ce să treacă pe lângă chioşc. Şi chiar dacă ar fi avut de ce, ştia că l-ar fi ocolit. Era sătul de atâtea certuri. Se obişnuise cu liniştea, cu buna înţelegere, cu zâmbetele... I-ar fi ocolit. Şi poate că n-ar fi răspuns nici la telefon... dacă l-ar fi sunat vreunul din ei, desigur!

Se aşeză pe marginea pervazului şi privi lung trotuarul, trecerea de pietoni, parcul... În curând, urmau să treacă amândouă pe-acolo... Ştia că soţia lui era supărată pe el. Şi el era supărat pe ea. Numai că lui îi mai trecuse... Mai ales că făcuse, în ultimele 24 de ore, unele lucruri de care nu era deloc mândru... Dacă vor trece amândouă pe la el, altfel se punea problema! Dacă Ana va decide să poarte totuşi o discuţie cu el, ca doi oameni maturi...

Ana-Maria

Coborî treptele şi înveli bebica: parcă era un pic răcoare...

La chioşc, nici picior de client. Sigur, ar fi putut să-l ocolească fără probleme! Că n-avea oră fixă de intrat în parc! Numai că nu voia să se mai ascundă aşa, să fugă de ei... Socrul ei îi reproşase, ieri, că făcuse tot posibilul să se ţină departe de neamul lor. Iar ea se hotărâse să nu mai ocolească niciodată chioşcul. Şi nici discuţiile. Aşa că porni spre capătul blocului... La vederea ei, soacra ei se grăbi să se ridice:

- Ano, stai puţin!

Se opri şi încercă să zâmbească, privind-o lung:

- Îmi pare rău, dar soţul meu mi-a interzis să mai vorbesc cu neamul lui.

Lăcrămioara

Ce-ce-ce?

De fapt, privind-o mai cu atenţie, vedea ochii roşii şi umflaţi, tristeţea trăsăturilor... Deci zevzecul ăla micu' se repezise ieri acasă ca să se ia de nevastă! Ah - şi numai Ioan era de vină pentru asta! El ţinuse musai să-l învenineze pe Florentin! Ana dădu să se îndepărteze; se grăbi să iasă din chioşc:

- Măi Ano, dar

Tânăra se opri din nou, dar de data asta n-o mai privi:

- Mi-a spus să-i las neamul în pace.

Poftiim?

Se îndepărtau amândouă încetişor spre parc...

Ah, Doamne, ce-o să-i facă ea lui Florentin! Doar atâta minte avea? Doar atâta-l ducea capul? Asta era rezolvarea pe care-o găsise? Să-i fie ruşine atunci!

Reveni în chioşc şi scoase mobilul: ia să respecte şi ea tradiţia! Adică s-o sune pe Mirela, s-o pună să vorbească cu Ana şi să-i arate ea după aia câteva şi lui Ioan!

- Sărut mâna.
- Să creşti mare. Vezi, că avem probleme cu Ana.
- De ce? Ce-a făcut?
- Nimic. Florentin i-a interzis să mai vorbească cu neamul lui.

Evident, era şi ea uimită! Începu să ţipe, ştiind că dacă nu se va descărca aşa, va alerga până la florărie şi-l va lua pe Prâslea la bătaie:

- Cum, Mireluţo? Cum să-i interzică nevesti-sii să vorbească cu noi?
- Ei, hai, tanti! Ştii bine că a zis-o la nervi!
- Ba să ştii că e atât de plânsă şi supărată, că eu bag mâna-n foc că a dat în ea!
- Chiar şi-aşa: or să se împace şi-or să revină amândoi la sentimente mai bune.
- Auzi? Eu mă duc până la el, să-i trosnesc vreo două!
- Tanti, te rog, lasă-l în pace. Lasă-i să se descurce singuri.
- Cum să-i las, Mirelo? Tu nu ştii în ce hal de supărată e Ana!
- Tanti, vin şi eu la chioşc; că poate cu mine vorbeşte.
- Hai, vino! Da' repede!

Închise şi se trânti pe scaun: ah, Doamne, nu trecea el pe-acolo, la prânz? Bătaia lui n-o mânca nimeni! Că, de când se mutase la casa lui, şi-o cam luase-n cap! Auzi: să-i interzică nevestei să mai vorbească cu ei...

Florentin

Mda; trecuseră amândouă spre parc, încet, la plimbare... Ana nu-i aruncase nici o privire, nici măcar o uitătură pe furiş...

Prea bine! Dacă aşa voia ea, atunci aşa va fi! Ia să facă el o ikebană! Că-şi cam ieşise din mână!

Lăcrămioara

Aa, ia uite cine venea! Arătă scurt spre fusta înflorată care se apropia de ele:

- Ia uite-o şi pe Didonia.

Mirela oftă greu:

- Înseamnă că a dat în ea. Iar ea a sunat-o şi i-a spus. Dacă tuşica Didonia a ieşit din casă special pentru discuţia asta...

Uşa chioşcului se deschise larg:

- Neaţa.

- Neaţa. Hai, stai jos aici; că oi fi obosită, după atâta drum cu autobuzul.

Didonia se aşează şi oftă greu:

- Făi femeie, mare scandal a iscat fiică-ta! Mare de tot!

Oftă greu, aprobând... Şi decise să-şi treacă totuşi peste inimă şi jurăminte şi să întrebe:

- Ce-ai văzut în cărţi?

Tăcere...

- ... Despre copii; ce-ai văzut în cărţi?

- O ceartă foarte urâtă. Şi o supărare foarte mare.

- ... Fi-miu i-a spus Anei să-i lase neamul în pace; i-a interzis să mai vorbească cu noi. Să sperăm că Mirela reuşeşte să o înmoaie...

- Nu va reuşi. Am venit special ca să vorbesc cu ea. Şi cu tine.

Serios? Să vorbească cu ea? Despre ce anume?

- Care e poziţia ta în tot scandalul ăsta?

Cum adică?

- Haai, nu face pe neştiutoarea! Mama e întotdeauna cea mai importantă pentru băiat! Dacă tu-i spui lu' fi-tu să se întoarcă acasă la voi, Florentin e în stare s-o facă!

Se încruntă scurt:

- Ce să fac? Făi femeie, adică să încerc să-i despart?

- Da. Vreau să ştiu dacă intenţionezi să-i desparţi. Ca să ştiu ce vorbesc cu ea şi mai ales cu el!

- Doamne fereşte! Ce, ai înnebunit?

Parcă-i luase o piatră de pe inimă: Didonia se mai liniştise...

- Şi ce-au arătat cărţile? Cât o să mai ţină porcăria asta?

- E o porcărie de-aia urâtă, de trei zile. Dar se va termina bine.

Aa... Puse scurt mâinile-n şolduri:

- Adică tu ştiai deja finalul, da' m-ai pus pe mine să-ţi zic ce planuri am!

- Bineînţeles! Ca să avem martori şi să nu te răzgândeşti!

Mirela le întrerupse scurt:

- Se întoarce din parc.

Într-adevăr, Ana trecu pe lângă chioşc grăbită, cu capul plecat...

Ana-Maria

Plimbarea îi făcuse bine. Gândul întoarcerii în apartament o indispusese. Iar faptul că soţul ei nu se grăbise să iasă din florărie, să încerce măcar s-o invite la o discuţie... Descuie uşa, intră şi dezbrăcă uşor bebica: dormea dusă micuţa... Intră în sufragerie.

... Dezastru şi aici; cioburi, mâncare, masa răsturnată... Hm; Florentin dormise pe perne. Comodă poziţie! Departe de nevastă şi de aia mică şi căcăcioaso-urlătoare... Ah, îi venea să urle!

N-o să strângă absolut nimic! O să le lase întinse! El spărsese, el să strângă! Că n-avea servitoare! N-o plătise la nuntă, ca să-şi permită s-o pună apoi la muncă! Voia tradiţionalisme? Atunci să se ţină bine - că-i dădea ea nişte tradiţionalisme... Mamă-mamă!

Intră în dormitor, trânti uşa şi se opri lângă fereastră: la urma urmei, putea sta în camera aia o veşnicie! Nici de mâncare n-avea nevoie! Învăţase, în Serbia, să trăiască şi fără asta...

Lăcrămioara

Didonia redeveni serioasă:

- Nu va vorbi cu voi până nu vorbesc eu cu ea, s-o lămuresc şi s-o împac. Iar eu nu mă duc să vorbesc cu ea înainte să aflu despre ce-o să vorbim. Voi ce ştiţi? Ce dracu s-a întâmplat aseară la ei? Că m-a sunat înainte de ora două, plângând, să-mi zică ce i-a zis Ioan... şi după aia nici o veste!

- Păi Ana ne-a spus, de dimineaţă, că Florentin i-a interzis să mai vorbească cu neamul lui. Că i-a zis să-i lase neamul în pace. Mi-a zis chestia asta şi şi-a văzut de drum...

Didonia se întoarse spre Mirela:

- Iar voi, celelalte, de ce dracu vă duceţi glonţ la ea imediat cum aveţi o problemă? Voi chiar nu gândiţi? Nu vedeţi în ce încurcături de căcat o băgaţi?

Mirela dădu să se disculpe; Didonia n-o lăsă nici să respire:

- Da-da! Când ai avut probleme cu Roberto, de ce nu i le-ai spus Lăcrămioarei? Tot la ea te-ai dus! Să ştii că, dacă nu eraţi voi atât de încuiate, toate astea nu s-ar fi întâmplat! Iar ei ar fi stat tot acolo, cu voi, şi-ar fi fost totul perfect! Da' nu - voi aveţi limbariţă! Aveţi nevoie de sfaturile ei!

Evident, nu mai putea spune nimic. Pentru că Didonia avea dreptate... până la un punct. Cumnata ei se ridică:

- Şi-acum hai să mă duc la ea, să încerc să o împac...

Ana-Maria

Soneria piui scurt. Decise să iasă, să privească prin vizor... Da; aşa cum bine apreciase când o văzuse în chioşc, mătuşa lui Florentin venise să discute cu ea despre cele întâmplate. Păcat; bătuse drumul degeaba.

- Ano, nu te mai prosti! Am venit în calitate de ţaţa Dida, nu de tuşica Didonia!

Oftă greu... Mai mult din respect pentru vârsta ei şi efortul de-a se înghesui prin autobuze special ca să vină până acolo, îi deschise uşa. Femeia intră, privi lung bucătăria... Ridică scurt din umeri:

- Capodopera lui Florentin; a "ornat-o" aseară. Sufrageria e la fel - că nu mai doarme cu nevasta în ultimul timp. Te invit în camera noastră, a fetelor.

Intră în dormitor şi-o aşteptă să intre şi ea...

- Măi fată, ce dracu vă veni să vă certaţi în halu' ăsta?

- Mie? Mie nu mi-a venit nimic! El a "ornat" covoarele!

- Da' tu... De fapt, ce să mai vorbim: n-aveai ce face. Dacă-i spuneai lui Ioan, o divorţa pe gâsca aia fără să clipească! Dacă nu i-ai spus, uite ce s-a întâmplat... Dracu ştie cum e mai bine!

- Cel mai bine e cum a spus Florentin! N-am ce să mai caut pe lângă neamul lui! Aşa mi-a zis: să-i las neamu' în pace. Să nu îndrăznesc să mă mai apropii de neamul lui. E cea mai bună soluţie, crede-mă!

- E cea mai proastă soluţie.

- De ce, ţaţă Didă? Că de fiecare dată când mă bag, pic prost! Şi nu vreau să mai mănânc bătaie!

Femeia o prinse de braţ:

- Spune ce s-a întâmplat ieri, după ce-ai vorbit cu mine.

Ah, îi scăpase "porumbelul"! Şi-acum...

- Spune, că te bat până spui!

- Bate-mă; la urma urmei...

- Da' nu vreau să te bat. Aşa că te rog frumos să-mi spui.

- ... Când a descuiat el uşa, ştia deja despre copilul lui Nicuşor. Despre scatoalce îl informasem mai demult - şi-mi spusese de mii de ori să nu mă amestec...

- Aa, deci şi el ştia de scatoalcele alea! Şi nu i-a zis lu' taică-su!

- Asta nu mai contează; oricum el e iertat "din oficiu"! Iar când am încercat să-i spun ce s-a întâmplat, spăsită şi cu regretul în voce cum m-ai învăţat, mi-a tras una peste ochi şi mi-a răcnit să-i las neamu'-n pace. Şi-asta am să şi fac!

Micuţa se întinse lung... Ţaţa Dida se apropie de pătuţ, zâmbind:

- Ia uite-o, ce mare şi grăsună s-a făcut! Mânca-o-ar ţaţa pe ea de fată frumoasă! Ptiu-ptiu!

Scăpă un suspin:

- Iar proasta de maică-sa a avut grijă să pună totul la inimă şi să piardă laptele...

N-o putea privi; se întoarse spre fereastră şi-şi şterse lacrimile...

- ... Ai verificat ca lumea?

- Da. De dimineaţă n-am mai avut decât 40 ml. Iar acum sutienul mi-e mare.

- Vino-ncoa.

Se conformă şi-şi desfăcu cămaşa: la urma urmei, ce-o mira?! Nu era şi ea parte din neamul lui? Neam care nu credea până nu vedea, până nu se asigura...

- ... Da; ai rămas fără lapte. Dar să ştii că asta chiar nu e o tragedie! La urma urmei, dacă stai strâmb şi judeci drept, în laptele ăla praf sunt toate vitaminele necesare, în cantităţile ideale!

Aprobă cu capul: aşa era! Şi-acum, că terminase cu laptele... Se grăbi să iasă:

- Mă duc să-i fac biberonul.

Bătrâna luă fetiţa în braţe şi-o urmă:

- Te sfătuiesc să fii totuşi împăciuitoare cu Florentin. Am încercat să-ţi spun, şi cred că ai văzut şi tu: la nervi, nu se poate controla. Te asigur că ştie ce-a greşit; ştie că n-ar fi trebuit să te lovească şi nici n-a vrut s-o facă. Văzând cum a azvârlit cu toate astea pe-aici, îmi dau seama că s-a controlat onorabil; s-a oprit după prima palmă...

Aprobă scurt cu capul, încruntându-se:

- Aşa e! Lu' Gabi i-a întins borşu' pe uşă!

- Exact.

O privi lung, încruntată... Ţaţa Dida aproba încet... Într-adevăr: pe Gabriela o bătuse de-adevăratelea, şi încă pentru un lucru de mai mică importanţă... Şi dacă-şi amintea şi chipul lui Marcel după "glumiţa" aia neinspirată cu tăiatul în noaptea nunţii... Ţaţa Dida oftă greu:

- Singura vinovată pentru tot căcatu' ăsta e Luminiţa. Şi Nicuşor, bineînţeles! Care ar fi trebuit să fie sincer dacă nu din faza peţitului, atunci măcar după nuntă!

Ridică scurt din umeri; zdruncina biberonul ăla de parcă încerca să se răzbune pe el...

- Iar pe Ioan lasă-l în pace! Dacă vrea să vorbească cu tine, bagă-te în baie şi spune că nu te simţi bine. Sau ieşi pe uşă şi gata: nu mai eşti acasă, nu poţi să vii la telefon. Dacă vine aici, dormi cu fata; sau o speli, sau o schimbi, sau trebuie să plecaţi amândouă la dispensar. O să-i treacă totul de la sine, când se va calma şi va judeca la rece. Lăcrămioara e foarte speriată.

Zău? I-auzi! Ţaţa Dida porni spre dormitor; o urmă şi se aşeză pe marginea patului. Femeia luă biberonul şi reveni la discuţie:

- E speriată din cauza ta şi a cuvintelor tale de dimineaţă. Tocmai acum, când în sfârşit ajunseserăţi la un liman, s-a întâmplat porcăria asta iar Ioan te-a împins din nou departe de ei. Mi-a spus azi, cu o voce hotărâtă, că ea vrea să vină în continuare să vadă fetiţa, să discute cu tine, să te ajute la tot ce poate să te ajute, să-ţi dea sfaturi, să-ţi asculte problemele...

- Ţaţă Dido, eu n-am nimic cu nimeni. Când am ajuns la hotel, în Serbia, primul lucru pe care l-am văzut au fost hainele şi fardurile trimise de ea! Da' ştii ce se-ntâmplă? Florentin mi-a spus "Să-mi laşi neamu' în pace! Tot neamu'!" Aşa că nu ştiu ce să zic...

- Tu chiar îl crezi că asta vrea?

- Da, ţaţă Dido!

- Haai, fii serioasă!

- Ştii ce-a mai spus soţul meu? "Să nu te mai prind vreodată prin preajma alor mei!" Şi să ştii că nu vreau să termine tot "stocul" de pahare şi să înceapă să azvârle cu mine!

- Ştii bine că asta nu se va întâmpla niciodată.

Ei, pe dracu! Da' nici chiar ea nu putea pricepe că i se făcuse frică de Florentin? Ridică un pic tonul vocii:

- Nu, ţaţă Dido! Eu una nu mă duc să vorbesc cu soacră-mea! Nu mă duc să-i cer ajutorul şi nici să-i spun ce probleme am! Dacă ea vine

- Măi fată, de ce te faci că nu pricepi? Florentin s-a referit la surorile şi cumnatele lui! Că astea-s toantele de la care ţi s-a tras totul! Au venit toate la tine şi ţi-au spus secretele lor! Iar tu, care ai un suflet bun şi-ai vrut să le ajuţi, le-ai dat sfaturi! De-acum încolo, indiferent cum şi sub ce formă îţi cer sfatul, eu zic că poţi să-ţi spui părerea; dar să nu uiţi să închei aşa: "Da' eu zic să vorbeşti cu nea Ioan, că el ştie cel mai bine ce-i de făcut".

- Serios? Chiar aşa? Atunci când Luminiţa era panicată că nu ştia ce dracu o să-i facă Nicuşor în noaptea nunţii, trebuia s-o trimit la taică-su să-i dea un pahar cu ţuică şi-o încurajare? Să-i spun lu' Gabi să se ducă să-l spună pe Florentin lu' taică-su fiindcă n-a vrut să fugă-n lume cu ea?

- Ano,

- Să-i spun lu' Mirela să se ducă la el şi să-i spună "Auzi, nea Ioane? De ce nu vrea fi-tu să toarne încă un copil cu mine?"

Ochii negri îi dădeau dreptate...

- Nu, ţaţă Dido! Dacă vreuna o să mai treacă vreodată pragu' casei ăsteia, sau o să mă pândească până ies cu copilu'-n parc, o să le spun că nu vreau să ştiu nimic din viaţa lor! Pentru că socrul meu mă obligă să mă duc să le torn conştiincioasă pe toate! Că de fapt asta-i marea supărare: că de ce nu i-am spus că Luminiţa a încasat două palme după ceafă iar Nicuşor a răcnit la părinţii lui şi i-a luat ei apărarea! Păi de ce nu i-au zis ceilalţi? Că toţi ştiau! Florentin ştia! Roberto ştia! Cred că şi George ştia! Eu sunt romăncă; mă iau după ce fac ei, că ei ştiu ce-i de făcut! Şi nu s-a grăbit nici unul să-l informeze pe nea Ioan! A, şi-ar mai fi trebuit să-i spun lu' socră-miu că Marcel s-a culcat cu Gabriela la o lună după nuntă fiindcă ea nu l-a scăpat din ochi pe cumnată-su toată nunta! Ca să se ia un pic şi de ei, să le spargă şi lor casa - că dacă nora îi face cumnatului ochi dulci, presupun că asta ar fi decizia capului de familie, nu? Adică să-l fac să le divorţeze şi pe Luminiţa, şi pe Gabriela! Da' cum - Doamne iartă-mă! - să fac aşa ceva? Că asta ar fi trebuit să torn eu la socră-miu! Aa, şi-l mai supără ceva pe domnul Manolache! Faptul că nu ne tragem de şireturi! Că nu-l pot tutui! Că îl respect atât de mult încât nu-i pot spune "bre, nea Ioane" fără să crăp de ruşine! Că-i mai bătrân ca tata, să ştii! Gata, ţaţă Dido: eu am terminat cu toţi! Nu mă mai zbat, că orice-aş face tot prost cad! Mai bine, vorba lu' Florentin: să stau departe de ei!

Bătrâna rămăsese în picioare, cu fetiţa în braţe şi biberonul gol în mână... Îi luă sticla şi-o duse la bucătărie. Paşii o urmară grăbiţi:

- Ano, îţi garantez că Florentin s-a referit strict la caţele astea tinerele!

- S-o fi referit; da' până nu-mi spune chiar el asta, nu vreau să risc să-mi mai trosnească vreo două! Dacă doamna Manolache vrea să vină să vorbească cu mine, să vină când e şi el acasă!

O privea lung, cu determinarea bine întipărită pe chip... Acum se liniştise şi ea. Spusese mai tot ce-o apăsa în acele momente; ştia că mătuşa lui Florentin se va întoarce la chioşc, şi-apoi se va duce şi la Dorobanţi... Aoleu, o să-i spună tot ce aflase! Iar socrul ei o să rămână de-a dreptul şocat când va afla ce anume nu putuse să rostească ieri, referitor la Marcel şi Gabriela... Scâncetul micuţei sparse tăcerea din holişor. Ţaţa Dida descuie uşa:

- Te las să te ocupi de fetiţă.

- Bine.

"Poate mai treci pe la mine, să vorbim şi despre lucruri vesele". O invitaţie pe care n-o putea rosti...

- Sărut mâna.

- Pa, Ana.

Liftul pocni scurt; ţaţa Dida plecase... Încuie uşa, zâmbind slab: la urma urmei, poate că aşa era mai bine. Că poate-i venea socrului ei ideea să treacă azi pe la ea, s-o mai întrebe o dată ce secrete ştia despre Gabriela! Ridică fetiţa şi se grăbi să scoată pampersul, costumaşul nou...

Didonia

Aşa, deci! Gabriela încercase să-l convingă pe Florentin să fugă cu ea în lume! Frumos! Văzuse cearta în cărţi, dar nici prin gând nu-i trecuse că despre asta fusese vorba! Intră în chioşc şi zâmbi:

- Am vorbit cu ea. E hotărâtă să nu mai aibă de-a face cu nici una dintre cumnatele ei. N-o învinuiesc, acum că ştiu ce porcării i-au auzit urechile...

"Aşa! Ca să staţi acu' amândouă cu morcovu' bine înfipt!"

- A spus că, dacă tot vrei să te duci la ei şi la fetiţă, să te duci

când e şi diliu' acasă. Că nu vrea ca, după ce termină paharele şi farfuriile, să-nceapă să azvârle cu ea prin casă.

- A făcut scandal deci.

- Bucătăria şi sufrageria sunt pline de cioburi şi mâncare. Iar ei i-a dat o palmă zdravănă.

- Aha! Păi bine că ştiu! Las' că-l opresc un pic, când trece spre casă; ca să-l pun înapoi pe roate!

Mm, Lăcrămioara promitea lucruri mari...

- Mă duc să vorbesc cu el.

- Ce să vorbeşti cu el? Să-l pui în gardă? Las' că-l surprind eu cu nişte pălmi de-alea bine ţintite!

- Nu; trebuie să ştie ce s-a întâmplat peste noapte, ca să n-o ia la bătaie fiindcă îi dă copilului lapte praf.

Se grăbi să iasă: le spusese şi asta. Şi-acum era sigură că amândouă vor face eforturi majore pentru ca lucrurile să revină la normal. Atât cât se mai putea...

Evident, n-o urmaseră; înţeleseseră "din prima" cum era cu laptele praf şi rămăseseră să discute, să pună la cale un plan... Ea trebuia să vorbească cu el. Îşi cunoştea nepotul: acum era îndeajuns de calm ca să se poată înţelege cu el... Deschise uşa florăriei şi intră. Mm, era ocupat: trei clienţi... Florentin o văzu şi bombăni ca pentru el:

- Săru' mâna.

Îl salută cu capul. Privi lung trăsăturile încruntate, cutele de pe frunte, colţurile plecate ale gurii... I-ar fi vorbit degeaba. Era mult prea supărat ca să poată avea asupra lui efectul pe care miza. Aşa că se apropie de tejghea şi-i şopti în romanes:

- Nu-i bine, maică; nu-i bine deloc!

- Ştiu. Te sun eu diseară.

Cu alte cuvinte, nu era nici locul, nici momentul... Aprobă cu capul şi ieşi: şi-acum să ia un taxi până la Dorobanţi! Întinse mâna, iar portiera se deschise prompt...

- Bună ziua. La Piaţa Dorobanţi.

... Gata.

Cărţile fuseseră ferme: încă două zile de ceartă, după care totul se va şterge practic cu buretele. Sigur, nu în cazul lui Ioan; dar între Florentin şi Ana cearta asta va fi ca inexistentă...

Ana avea dreptate. Acele lucruri nu erau de spus în şoaptă, la urechea socrilor. În general, cumnatele ei şuşoteau tot felul de chestii între ele. Numai că acele cumnate se cunoşteau de ceva vreme; ştiau deci că, mai devreme sau mai târziu, vor purta o discuţie în şoaptă cu Lăcrămioara. Aşa că cu siguranţă Gabriela nu spusese nimănui despre bătaia pe care i-o dăduse Florentin, ca să nu spună şi de ce mâncase bătaie! Toate ştiuseră despre palmele încasate de Luminiţa de la soacra ei - dar din păcate numai Ana încasase papara... Aşa că toate veneau să-şi verse secretele grele la renegata neamului; la unica persoană care nu le va trăda niciodată, din simplul motiv că nu stăteau bătrânii la discuţii cu ea... Din simplul motiv că ea n-avea ce căuta în casa socrilor ei...

La urma urmei, poate că Ioan nu mai rezistase în faţa acelor "dvs". Nu era obişnuit ca membrii familiei lui să vorbească aşa. Într-adevăr, în familie era cam anapoda exprimarea aia... O înţelegea însă şi pe Ana: era atât de timidă, atât de bine-crescută încât chiar nu putea să-şi tutuiască socrii! Ea avea 21 de ani, socrul ei 60. Şi făcuse pentru ea lucruri inimaginabile. Şi poate că mai era şi faptul că Florentin decisese să plece din casa părintească pentru a o urma pe ea... Primul copil care plecase din casa părintească; cea mai grea despărţire, fiind şi prima, şi a lui Prâslea mult-iubit... Aşa că...

Se apropiau de piaţă. Ştia cum va ataca problema: dacă Ioan era calm şi-o întâmpina cu cuvinte normale, îi va spune totul în şoaptă, între patru ochi. Dacă însă era în continuare furios, tare-i era teamă că va trebui să răcnească...

Plăti cursa, coborî şi se grăbi să intre în piaţă. Unde ochii negri o văzură, o recunoscură şi se încruntară...

- Bună ziua, Ioane.

- Bună, Didonie.

Deci era furios! Asta e! Or să răcnească şi gata!

- Am venit să stăm de vorbă.

- Dacă e vorba despre nevasta lui Florentin, n-avem ce vorbi.

- Ba avem foarte multe de vorbit despre ea.

- Eu n-am ce vorbi despre ea. În ceea ce mă priveşte, ea nici nu există!

Aha! Păi să se-apuce! Puse mâinile-n şolduri şi ridică vocea:

- Serios? Atunci cu cine are fi-tu copii - cu regina Spaniei?

Nu primi răspuns; se grăbi să continue:

- Ce-ai, Ioane - ai luat-o razna? Ce te-ai luat de ea? De ce nu te-ai luat de Nicuşor? Că el trebuia să deschidă gura încă de la început! Auzi? Da' pe fiică-ta ai păruit-o? Că ea a dat fuga la cumnată-sa în loc să vină la tine!

Ioan intră în chioşc; se grăbi să-l scoată repejor înapoi:

- Ţi-a căşunat pe Ana, de parcă ea e capul răutăţilor!

Evident, cumnatul ei reveni în faţa chioşcului şi răcni şi el:

- Ea să-şi vadă de treaba ei şi să-i mai tacă fleanca! Şi să stea în banca ei!

- Păi stă! Şi-şi vede de bărbat şi copil! Ce vrei să facă, dacă se pomeneşte cu ele la uşă? Toate au câte-o problemă! Toate vor câte-un sfat! Ce să facă? Să se facă că nu-i acasă? Să ridice din umeri şi să le lase cu ochii-n soare? Să le spună că nu ştie ce-i de făcut şi să le dea "liber" la toate tâmpeniile din capetele lor? Sau să le asculte atentă şi pe urmă să le toarne la tine?

- Să le trimită direct la mine!

- Daa, iar ele or să dea năvală!

Ioan îi întoarse spatele şi începu să scoată trandafiri din găleată. Hm, îi arăta că are treabă! Păi să creadă el că discuţia se sfârşise acolo! Încă nu-i povestise ce dezastru găsise-n casa lui Florentin!

- Acu' e bine că nebunu' de fi-tu a devastat casa şi-a pocnit-o pe nevastă-sa? E bine că Ana a pierdut laptele? Bă, ce dracu au băieţii tăi cu laptele copiilor? Că mereu trântesc câte una de le închide robinetu'! Ştii ce i-a spus fi-tu? Să stea departe de neamu' lui! Să nu se mai apropie de nici unu' dintre voi! E bine aşa? Când ea vă consideră părinţii ei? Ştii că el i-a chemat părinţii la Bucureşti iar ea le-a închis uşa-n nas? Că le-a spus că nu ei sunt părinţii ei? Că i-a răcnit lu' fi-tu după aia că părinţii ei sunt Ioan şi Lăcrămioara? Că mi-a zis, acu' o oră, că dacă ţi-ar spune "bre", ar crăpa de ruşine fiindcă te respectă prea mult şi nu vă trageţi de şosete?

Ioan decise să o oprească aruncând cât colo trandafirii şi întorcându-se spre ea:

- Auzi? Ce-ţi bagi tu nasu' în familia mea?

- Să nu uiţi că e şi familia mea!

- Daa? Iar asta înseamnă că pot să-ţi spun să te duci acasă, că poate-ţi vine vreo clientă! Sau te bazezi pe Marcel şi Gabriela?

Aa...

Îi întoarse spatele şi ieşi din piaţă. Se duse glonţ la primul taxi, avu noroc că era liber... Rosti adresa de acasă. Mm - o înţepa inima...

Scoase mobilul şi selectă numărul lui Marcel. Aştepta...

- Sărut mâna, tuşică!

- Să trăieşti. Vezi, că am vorbit cu taică-tu. Din clipa asta, nu mai ai ce căuta la mine-n casă; nici tu, nici nevastă-ta, nici vreo rubedenie de-a voastră. N-am nevoie de nimic de la voi. Mâine dimineaţă o să mă duc la primu' notar şi-o să vă donez chioşcu'. Şi cu asta am încheiat cu el şi neamu' lui.

Apăsă butonul şi închise ochii: trebuia să se liniştească...

Un singur lucru o bucura la culme; faptul că, peste fix două zile, Florentin şi Ana se vor împăca. În ciuda tuturor tentativelor şi scremerilor lor, ei vor fi mai fericiţi şi mai uniţi ca niciodată... Iar asta îi umplea sufletul de bucurie!

Florentin

Se apropia de chioşc şi presimţea că va fi oprit la discuţii. Nu-şi dorea decât să ajungă acasă, să se aşeze pe perne, să se învelească şi să se culce. Să doarmă îndeajuns de mult ca să se trezească dimineaţa

la şapte, să plece la florărie...

Uşa chioşcului se deschise iar mama lui ieşi, îl prinse de braţ şi-i dădu două palme, ţipând:

- Cum adică, mă, să-ţi lase neamu'-n pace? Nu e şi neamu' ei? Cum vorbeşti, mă, aşa cu nevastă-ta?

Se smuci scurt şi-şi continuă drumul: să-l scutească! Că nu stătea ea cu Ana! Nu ei i se reproşau toate căcaturile pe care le împletea soţia lui! Ea să-şi vadă de nepoţii şi copiii de sub acoperişul ei! Că dacă ar fi mai atentă la ei, n-ar mai fi nevoie ca Ana să-şi bage nasul în chestiuni de familie!

Intră în scară, oftând greu: deci tuşica lui reuşise să discute azi cu Ana... Cunoscându-şi tuşica, îşi dădea seama că nu se putea lua de Ana pentru că o primise. Nimeni şi nimic n-o putea împiedica pe tuşica Didonia să facă ceea ce voia ea să facă! Era capabilă să acopere vizorul şi să spună că era poştăriţa, cu alocaţia bebicii...

Descuie uşa, intră... Ana nu clintise nici un firicel de ciob. Perfect! O să le strângă el! Fără să vorbească cu ea. Simţea, brusc, că nu prea aveau despre ce vorbi...

Ana-Maria

Trebuia să se ducă să facă laptele. Asta însemna să dea ochii cu el...

Îl auzise când venise; îl auzise trecând pe hol, auzise cioburile şi foşnetele măturii... Soţul ei nu catadixise însă să apese clanţa şi să intre în dormitor. Cu alte cuvinte, nu aveau ce discuta... La dracu! Iar îi venea să plângă! Şi nu voia să plângă, pentru că trebuia să se ducă să prepare laptele... Se ridică şi ascultă la uşă... Televizorul era pe ştiri. Deci avea 51% şanse ca Florentin să nu fie în bucătărie! Apăsă uşor clanţa, ieşi... Lumina era stinsă în bucătărie. Perfect! Se grăbi s-o aprindă ea şi să intre.

La naiba! Era acolo, pe colţar! Fuma!

Plecă grăbită privirea şi scoase punga cu lapte praf. Biberonul, apa plată... Numără măsurile de praf albicios...

- ... Mai nou, ai renunţat şi la alăptatul modern?

Un ton tăios, cuvinte dure, frază cu multe ace... Încercă să folosească un ton cât mai calm şi o propoziţie cât mai scurtă:

- Am pierdut laptele.

Florentin

Daa, pe dracu! Înţărcase copilu' ca să scape de grija mulsului! O fi învăţat-o tuşica Didonia! Cine ştie!

O privea lung... Doamne, ce dracu era în capu' ei? Ce vină avea copilu' ăla pentru că ea tăcuse mâlc? Cu ce greşise micuţa lui, ca s-o pedepsească aşa? Soţia lui turna apă peste praf... O privea lung, drept, şi încerca să înţeleagă gândirea aia...

Suspinul o făcu să tresară şi să verse apă pe lângă biberon.

Într-o fracţiune de secundă înţelese că se înşelase amarnic! Doamne, Ana chiar pierduse laptele! Nu făcuse o răutate, bazată pe nervi şi ceartă! Chiar se întâmplase! Se ridică şi o întoarse spre el:

- Ai pierdut laptele?

Ana-Maria

O voce dură, un gest ferm... La urma urmei, o s-o tot lovească; dacă se apucase deja de-asta... Păi s-o lovească, nu?

Aprobă cu capul, evitându-i privirea.

Florentin

Doamne! Abia acum, când aflase ce se întâmplase, îşi amintise de Ioana... Abia acum îşi amintise că soţia lui alăpta, că n-ar fi trebuit s-o amărască cu certuri şi ţipete... Aplecă grăbit capul, încercând să-i vadă chipul:

- Dar... Dar cum?

Ana-Maria

La naiba! Voia să ştie cum! De unde să ştie ea cum? Şi ea se întrebase care neuron era responsabil pentru acea reacţie a corpului! Şi nu aflase încă răspunsul! Ce voia de la ea? De ce-o întreba pe ea "cum"? Credea că o va determina să-i răspundă cu "prin palme şi răcnete"? Ca s-o ia de la început, cu farfuriile de data asta? De ce n-o lăsau în pace? Toţi?

Bufni în plâns şi-l împinse cu putere:

- Lasă-mă-n pace!

Florentin

Nu-nu! Nu se putea! Cum s-o lase în pace? Se grăbi s-o urmeze şi dădu s-o ia în braţe; numai că soţia lui îl îmbrânci din nou şi de data asta ţipă:

- Lasă-mă odată!

O văzu alergând în dormitor, trântind uşa...

Doamne, ce făcuse! Ce porcărie imensă făcuse!

Îşi luă adidaşii, geaca şi ieşi.

Nu putea rămâne acasă. Ana nu voia să vorbească cu el; iar dacă ar fi vrut totuşi, simţea acum că el n-ar fi putut face faţă acelei discuţii. Se întâmplaseră atât de multe... Din cauza lui, a tatălui lui, a surorii lui, Ana pierduse laptele. Definitiv şi irevocabil. În principal, din cauza lui...

Decise, într-o clipă, să ocolească blocul prin spate. Să nu mai treacă pe la chioşc. Acum ştia că palmele mamei lui fuseseră mult prea puţin... Iar un cuvânt, un singur cuvânt despre dispariţia laptelui, l-ar fi făcut să plângă. Voia să amâne acel moment. Se ducea la florărie, aparent ca să-l ajute pe Ovidiu. Intenţiona să rămână acolo peste noapte. Să doarmă în depozit. Asta, fireşte, dacă va putea dormi! Părerea lui era că va reuşi cel mult să-şi plângă prostia...

Roberto

Participa la cea mai apăsătoare cină, de la începutul anului încoace. El însă afişa un calm teribil... Toată lumea, în jurul lui, afişa aceeaşi linişte demnă de armonia universală...

Umblase azi ca bezmeticul prin tot oraşul. Mirela îl sunase pe la patru şi-i spusese ce se întâmplase, ce vorbise tuşica lor cu Ana... Ce palme încasase Florentin de la mama lor... Ştia însă că tuşica se dusese şi la Dorobanţi; n-avea nici un indiciu despre ce se discutase, pentru că n-apucase să treacă şi pe-acolo, să vorbească cu ceilalţi florari... Aştepta deci răbufnirea.

- Auzi, Ioane?

Mămica lui era pusă pe harţă, iar ochii negri din capătul mesei îi promiteau "scântei feerice"...

- Nu mă aşteptam ca fi-tu, după ce-a făcut atâtea eforturi ca s-o bage-n neamu' nostru, să-i interzică să mai aibă de-a face cu noi!

- Nu mă interesează ce face fi-miu cu nevastă-sa. Că-i nevastă-sa. Să se spele cu ea pe cap.

- Da' să ştii că eu nu-s de acord cu căcatu' ăsta! E nora mea! Şi sunt ferm hotărâtă să devin soacra ei!

- Stai calmă, că ai fost cea mai soacră soacră!

- Atunci am să devin mama ei! Dacă mă mai acceptă ca mamă!

Mm, ce de scântei apăreau la orizont...

- ... Faci ce vrei.
- Bineînţeles că fac ce vreau!
- Da' pe mine să nu contezi! Eu nu vreau s-o mai văd în faţa ochilor! Nici nu vreau să ştiu că există!

Fitilul era aproape ars; dinamita stătea să explodeze, sub formă de ciorbă cu pumni...

- Aşa! Foarte bine! Lasă - mai bine să existe numai pentru mine! Că tu te-ai dus şi-ai pocnit-o, şi-a pierdut laptele!

Gata. Lăsă lingura în farfurie şi se pregăti pentru "retragerea în două secunde"...

- Iar tu ai pocnit-o când a fugit pe fereastră, şi-a pierdut prima sarcină!
- Eu măcar îmi îndrept greşelile!
- Eu n-am greşit când am pocnit-o!
- Aşa-i! Tu nu greşeşti niciodată!

Pe locuri, fiţi gata... Reacţia tatălui lui ar fi trebuit să dea startul "retragerii în două secunde". Când colo, îl văzu ştergându-şi mustaţa, ridicându-se şi intrând în dormitor. Uşa se închise corect...

Trebuia să afle urgent ce se întâmplase la Dorobanţi! Ce-i spusese tuşica! Niciodată nu-şi mai văzuse tatăl renunţând la regula pe care-o impunea! Dar poate că nu impusese o regulă pentru ei, ci doar pentru Ana şi pentru el însuşi...

Lăcrămioara

Bun! Mm, ce bună era ciorba acum! Îi revenise brusc pofta de mâncare! Uşa dormitorului se redeschise, paşii trecură prin spatele ei... Întoarse puţin capul şi-şi văzu cu coada ochiului soţul intrând în camera de oaspeţi, cărând pătura şi perna. Aa, ideal! Hăpăi în grabă ultimele linguri şi se ridică:

- Ia haideţi la bucătărie, că-i mai comod!

Acum o să le povestească ce aflase de la Didonia şi-or să aibă cu toţii temă de gândire: cum s-o împace pe Ana cu socrul ei. Şi, mai ales, cum să-l împace pe Florentin cu ea! La cum i se smucise băiatul din mâini, era sigură că cearta lor continuase azi!

Ana-Maria

Îşi privea lung fetiţa... Micuţa dormea. Laptele praf o mulţumea. Ba chiar avea impresia că, de când cu chimicala aia, dormea ceva mai mult... Era două noaptea, iar ea nu se putea opri din plâns...

Florentin nu se întorsese. Se întreba, la modul cel mai serios, dacă se va mai întoarce... Se întâmplaseră prea multe...

Oare era la părinţii lui? Oare se dusese să-i împace? Să le spună ce se întâmplase? Să le ceară un sfat, o rezolvare?... Să-i roage să-l primească înapoi...?

Oare venise acel moment când ea rămânea singurică, doar cu bebica şi problemele ei? Gândul ăsta o îngrozea. Şi totuşi, era şi asta o posibilitate. De vreme ce tati tocmai îi făcuse un rău fetiţei lui...

De ce lăsase mobilul pe masa din sufragerie? Ca să nu poată fi găsit? Să nu fie, totuşi, la ai lui? Să fie în altă casă? Cu o altă persoană?

Oare se va întoarce? Se va mai întoarce la ele?

3 mai 2004 - luni

Ana-Maria

Ocolise blocul. Îl ocolise, încercând să se îndepărteze cât mai repede de chioşcul cu flori. Acum revenea în bulevard, dar asta numai pentru că nu putea intra în parc fără să treacă prin faţa florăriei. Şi poate că ar fi avut rezolvare şi la asta; dar voia, totuşi, să treacă prin faţa florăriei.

Se trezise cu ochii umflaţi de plâns, cu o ameţeală afurisită şi-o durere surdă de cap. Florentin nu trecuse pe-acasă nici măcar ca să-şi ia haine noi, sau să-i spună "Adio"... Ea plânsese toată dimineaţa... Fetiţa lor, însă, era fericită. Fusese foarte veselă, pusă pe joacă şi pe şotii... Încercase să se joace cu ea, dar nu reuşise - din cauza lacrimilor. O lăsase deci cu jucăriile; încercase să facă un pic de curăţenie, dar pur şi simplu nu reuşise decât să se-nvârtă prin casă fără rost. Se mai oprea în uşa dormitorului, o privea lung... Îşi punea aceeaşi întrebare, legată de soţul ei... Mobilul de pe masa din sufragerie nu piuise nici măcar o dată! Nici măcar după opt dimineaţa! Deci părinţii lui nu voiseră să discute cu el; nici părinţii, nici fraţii sau cumnatul... Asta putea însemna că dormise la ei; la fel de bine cum putea însemna că discutaseră aseară, pe îndelete, la telefonul fix... al unei persoane...

La ora zece fix, îmbrăcase micuţa şi-o aşezase în cărucior. Acum se apropiau amândouă de florărie. Evident, era deschisă; deci Florentin se dusese la serviciu. Dar asta nu-i dădea nici o certitudine, nici asupra locului unde dormise, nici asupra locului unde va dormi la noapte, a motivului pentru care soţul ei decisese că are totuşi nevoie de salariu...

Nu; nu se va duce la el. Dacă el voia să vină cu ea... Să lase totul baltă la afacerea lui Mugurel, să încuie uşa şi să vină să-şi lămurească problemele din familie...

Florentin

Uşa se deschise, se închise iar Laura zâmbi:

- Neaţa.
- Neaţa.
- Tot supărat?
- Tot.

Iar voia ceva de la el? Ce? Să spună, ca să-i dea şi să se ducă învârtindu-se! Ca să-l lase odată în pace! Laura se apropie... şi şopti:

- Hei, arăţi ca Titanicul.

Aa, îi adusese salariul! Perfect! Îi luă plicul din mână:

- Se mai întâmplă. Mersi.
- N-ai pentru ce.

Linişte... El se uita lung spre parc, spre aleea pe care soţia şi fetiţa lui trecuseră acu' jumătate de oră...

- ... S-a aflat deja de scandalul pe care l-a făcut mătuşa ta la Dorobanţi.

Întoarse privirea spre ea: scandal?

- Dar mai mult de-atât nu-ţi spun!
- De ce?

Hm... De ce dracu avea impresia că Laura voia să-l şantajeze cu acea informaţie ca să-i smulgă o cafea în doi, la o cafenea? Şi nu ştia cum să i-o spună? Poate pentru că tăcea mâlc, îi evita privirea şi se cam îmbujorase?... Reveni spre geam:

- O s-o sun.
- ... OK. Atunci eu am plecat.
- OK. Mersi pentru deranj.
- Stai liniştit.

Laura se îndepărtă, deschise uşa... şi se întoarse din drum:

- Oricum, dacă ai probleme, sau dacă vrei să te ajut, e de-ajuns

să-mi spui.

I-auzi! O privi lung, serios:

- Cum să mă ajuţi? Cu ce?

- ... Nu ştiu! Aş putea să vorbesc cu ea!

- Ce?

- Despre tradiţii sau bărbaţi căpoşi! Nu ştiu, orice! Dar aş putea... Adică, mă rog, dacă crezi că ar fi bine... Adică dacă vrei să-i transmiţi ceva anume, mă pot întâlni cu ea pur întâmplător, când iese din parc...

"Mm - să nu te ciocneşti mintenaş de-un pumn peste clanţă!" Parcă ştiind că spusese o prostie, Laura se grăbi să iasă:

- Voiam să ştii. Pa.

- Pa.

Asta i-ar mai fi lipsit! După ce-i lăsase Anei impresia că Laura îi făcea ochi dulci, s-o trimită tot pe Laura să-i transmită cine ştie ce rahat! Era chiar tâmpită?

Ah, uite că terminase plimbarea!... Ce drăguţ! Tocmai o văzuse pe Laura plecând îngândurată! Bestial!

... Şi-l văzuse şi pe el lângă geam. O privea lung... O privea şi refuza cu încăpăţânare să-şi închipuie ce gândea acum soţia lui... În condiţiile în care el dormise în depozit, pe scaun, iar mobilul îl uitase pur şi simplu acasă... În condiţiile în care el o lovise, îi interzisese să se mai apropie de familia lui, se certaseră...

Nu-i putea vorbi. Nu. Nu ştia ce să-i spună. Nu ştia, sau nu putea, să-i ceară pur şi simplu iertare pentru cele întâmplate ieri. Va rămâne deci acolo, lângă geam... şi va căuta o soluţie la situaţia aceea imposibilă.

Ana-Maria

OK! Se întorsese tot prin spatele blocului, evitând în continuare chioşcul. Erau acasă amândouă. Bebica dormea în patul ei...

Deci azi Laura trecuse pe la Florentin. Plecase îngândurată...

Nu. Până nu va avea certitudini, nu va face supoziţii! Mai presupusese ea aşa de câteva ori şi se înşelase! Presupusese, de exemplu, că mariajul cu Evelin va fi vis-paradis! Presupusese că avocatul răsfăţat o iubise... Presupusese că se va integra de minune în familia lui Florentin... Eh! Gânduri anapoda!

Păi să se-apuce de treabă, nu? Viaţa mergea înainte! Şi dacă soţul ei descuia uşa la două şi-un sfert, şi dacă n-o va face, viaţa va merge înainte! Avea de dat cu aspiratorul, de spălat, de călcat, de gătit...

Lăcrămioara

Bun! Se ridică, privindu-şi ceasul:

- Vezi, că eu am plecat. Când vine Roberto să ia încasările şi să încuie, spune-i că m-am dus în vizită la nepoţica mea şi întârzii.

Tânăra aprobă grăbită... Ieşi, zâmbind: straşnică fătucă! Harnică, isteaţă şi ascultătoare! Îi plăcea la nebunie noua ei angajată!

Nu-l văzuse azi pe Florentin. Sigur, n-o văzuse nici pe Ana! Înţelegea să fie ocolită - dar nu de mai mult de două ori! Aşa că se ducea acum să vorbească cu ea... pentru ca mâine s-o vadă trecând frumos, civilizat, cu căruciorul prin faţa chioşcului! Că doar n-o mânca!

Ana-Maria

Cinci fix. Florentin nu venise. Şopti trist:

- Ora cinci a sosit, soţul meu n-a venit...

De ce oare presimţea că nu va veni nici la şase? Şi nici la şapte, nici la opt... Nici la două noaptea... Nici mâine la şapte, măcar ca să se bărbierească sau să-şi schimbe cămaşa...

Terminase treaba. Balconul era plin de rufe; fiind însă umede, nu le putea călca şi pe alea. Mâncase, pe la patru, un sandwich - deşi ştia că ieri nu mâncase nimic, şi nici de dimineaţă nu încercase să-i dea stomacului de lucru. Nu era vorba de vreo cură de slăbire, după naştere. Pur şi simplu nu putea înghiţi...

Soneria piui scurt. Închise ochii... Nu. Nu era Florentin. El avea cheie. El ar fi descuiat şi-ar fi intrat fără un cuvânt. Era altcineva. Fie o vecină în căutare de zahăr sau ou... Fie dl Manolache, hotărât s-o plesnească pentru că nu-i spusese cum ajunsese sângele Gabrielei pe uşă...

Suna din nou. Micuţa ei o privea lung, mirată. Parcă şi ea se întreba ce-are mami de nu se ridică... Se ridică deci, străbătu holul, privi pe vizor... Oftă greu şi deschise.

- Bună, Ana.

- Bună ziua.

O invită să intre. Soacra ei se grăbi s-o facă şi-o sărută apăsat pe amândoi obrajii:

- Ce faceţi? V-am deranjat?

- Nu; ne jucam cu zornăitorile.

Arătă spre sufragerie, spre fetiţa înconjurată de perne de pe covor. Femeia începu să râdă... Şi salută cu un ton mai ridicat:

- Bine te-am găsit, Prâsleo!

- Nu-i acasă.

Fu privită cu mirare... O invită în sufragerie şi se grăbi să-i ducă o cafea.

- E pe-aici, pe la complex?

- Nu ştiu unde e. A plecat aseară, pe la şase, şi de-atunci habar n-am...

Femeia se încruntă; scoase mobilul din fustă, aşa că se grăbi s-o oprească:

- L-a lăsat acasă.

Dna Manolache se aşeză pe covor şi îngustă ochii:

- A fost azi la florărie?

- Da. Cred că da; că era deschis când am trecut eu spre parc.

- Înseamnă că doarme acolo. De la ce v-aţi luat?

- M-a întrebat dacă am renunţat şi la alăptatul modern, de-i fac fetei lapte praf. Când a aflat că am pierdut laptele, s-a ridicat şi-a ieşit.

- Aha! Lasă-l, că se întoarce el! Auzi? Ia hai să stăm noi de vorbă ca două prietene ce suntem! Sper că vrei să fii prietena mea, nu?

Aprobă, zâmbind...

- Ţi-a explicat Didonia unde-ai greşit?

- Da - şi ştiam că greşisem.

- Eu cred că tu greşeşti pentru că nu înţelegi cum gândim noi, părinţii voştri! Nu eşti obişnuită cu optica noastră! Sunt sigură că maică-ta, dacă ar fi aflat că Florentin are un copil din flori, te-ar fi divorţat mintenaş! Noi însă nu suntem aşa...

Deveni extrem de atentă: soacra ei se hotărâse, în sfârşit, să-şi joace rolul de soacră...

- Pentru noi, nu e important ce-a făcut unul şi altul, atâta timp cât fiul sau fiica noastră sunt fericiţi. Uite, de pildă tu: ai fugit pe fereastră! N-ai mai putut să locuieşti cu noi! De ce? Mă rog, nu ştiu; ai avut motivele tale. Ai fost cât pe ce să ne faci de ruşine în tot oraşul! Da' nu ne-am grăbit să vă divorţăm. Ioan l-a întrebat pe Florentin ce vrea să facă: să plece după tine, pierzând astfel sprijinul şi avantajele pe care le avea în casa noastră, sau să rămână singur la noi. A ales să plece. Şi am văzut că, deşi avea o viaţă mult mai grea, plină de probleme, cu căutarea serviciului, cu traiul de zi cu zi, cu zugrăveala, cu sarcina ta... Noi l-am văzut fericit. Îngrijit, bine hrănit şi fericit. Aşa că, draga mea, ai fost iertată pentru fuga pe fereastră. Văzându-l pe copilul nostru atât de fericit cu tine, am început să te iubim ca pe copilul nostru. De-asta s-a şi supărat Ioan atât de tare: pentru că eşti ca şi copilul lui, iar copiii lui nu prea au voie să greşească... Aşa şi cu Luminiţa. Ne doare-n cot ce-a făcut Nicuşor acu' patru sau paişpe ani; poate să aibă şi 14 copii! Dacă el îşi vede de nevasta lui, de casa lui, dacă o tratează cu toată dragostea, respectul şi atenţia lui, dacă are grijă de ea şi-o face fericită, pentru noi copilul ăla nici nu există! Şi ne interesează şi ce se întâmplă în casa aia! Că doar acolo stă Luminiţa noastră, nu? Trebuie să ştim ce se întâmplă cu ea! Pentru că, dacă aflăm că e plesnită din când în când

şi e tratată cu ţipete

Se grăbi s-o întrerupă:

- Aţi lua-o de-acolo val-vârtej.

- Ne-am uita ce face Nicuşor. Şi dacă şi el ar trata-o urât, sau ar fi indiferent faţă de comportamentul maică-sii, atunci da - am lua-o. Dar dacă l-am vedea apărând-o, intervenind prompt şi ferm, atunci i-am lua pe amândoi şi i-am muta în casa noastră. Sau în casa lor. Departe, oricum, de sursa acelor plesneli şi răcnete. Dincolo de orice neam şi relaţie de rudenie, e familia: adică el şi ea. Dacă el o vrea pe ea şi ea pe el, noi, ca părinţi, facem tot ce putem ca ei să fie împreună. Şi să fie fericiţi. Adică eliminăm sursa de scandal din jurul lor. Şi le dăm condiţii să fie fericiţi.

Deci asta omisese... Asta nu pricepuse ea atunci... De-asta nu-i ieşiseră ei socotelile... Hm; zâmbi slab:

- Am senzaţia că nici Luminiţa n-a fost prea sigură de optica asta; pentru că a venit la mine să-mi spună că divorţează.

- Adică a vrut să-şi verse necazul în aşa fel încât să nu fie divorţată de-adevăratelea. A încercat să evite scandalul care-a fost alaltăieri pe stradă.

Femeia sorbi din cafeaua fierbinte şi reveni spre ea:

- Ioan s-a dus la cuscrii, le-a cerut socoteală pentru ceea ce aflase şi-a adus-o pe Luminiţa acasă. A pălmuit-o pe Mirela pentru că nu avusese grijă de cumnate...

- Mirela n-are nici o vină! Luminiţa a venit la mine!

- Mirela trebuia să ştie ce se întâmplă cu Luminiţa. În general... În general, adulţii, adică eu şi Ioan, suntem ocupaţi cu munca şi problemele de zi cu zi. Este rolul fratelui cel mare să se ocupe şi să se intereseze ce fac fraţii mai mici; şi este rolul nurorii celei mari să vadă de cumnatele ei.

Acum înţelegea... Tii, cum se ridicase "vălul de mister"!

- Era posibil, dacă afla chiar atunci, ca Ioan s-o aducă acasă şi s-o încuie-n beci. Şi chiar să cheme avocatul! Dar n-ar fi mers mai departe de-atât; i-ar fi ameninţat pe-ai lui Nicuşor cu divorţul şi le-ar fi forţat mâna să le ia copiilor casă în 24 de ore. Şi să-i şi mute acolo! Ar fi durat ceva-ceva; cred că vreo două săptămâni. Timp în care Luminiţa ar fi locuit în beci iar Nicuşor pe la uşa de la intrare, pe la poartă... Dar până la urmă ar fi plecat împreună, aşa cum le şade bine unor îndrăgostiţi. Faptul că tu ai tăcut iar Mirela n-a spus nimic despre plesneli le-a dat lor timp şi i-a luat lui Ioan posibilitatea de-a grăbi cumva plecarea Luminiţei din casa soacrei ei. Care soacră, am descoperit cu ocazia scandalului ăstuia, probabil visase la o noră mai... altfel...

Aha! Tii, acum înţelegea totul!

- De-asta e important ca noi să aflăm cât mai repede ce se întâmplă cu copiii noştri. Îţi aminteşti când a venit matahala cu gealaţii în toiul nopţii, cică să te salveze?

Aprobă scurt cu capul.

- Habar n-am avut că vine. Florentin a năvălit în dormitor şi-a zis "Hai, tată, că a venit ăla". În 30 de secunde ne-am organizat; în alte 30 de secunde am trezit şi-am urnit toată strada. Şi ai văzut ce-a ieşit. Ştiu că nu eşti obişnuită cu aşa ceva; dar trebuie să înţelegi că noi doi, eu şi Ioan, avem extrem de multe modalităţi de-a face lucrurile să meargă spre mai bine. Unele chiar semănând izbitor cu alea de la ştiri...

Soacra ei râdea; începu şi ea să râdă...

- Eu, de pildă, sunt maestră cu tigaia de clătite! Ştii cum? Nici cu făcăleţu' nu-mi ies aşa loviturile! Cred că din cauza dimensiunii şi-a pocnetelor...

Acum râdea de-a binelea! Şi micuţa ei gângurea, văzându-le atât de bine-dispuse...

- Ia uite la ea, cum trage cu urechea şi râde! Auzi? Ştii ce zic eu?

Ce?

- Eu zic că fi-miu, aşa cum îl ştiu eu, e foarte-foarte ruşinat acum. Şi supărat pe el însuşi şi pe prostul lui obicei de-a nu se controla la nervi. Cred că acum, în secunda asta, face buchete cu Ovidiu şi se întreabă cum a putut fi atât de tâmpit încât să-şi lase copilul fără lapte. Cum a putut să uite că eşti soţia lui, că o căsnicie se poate menţine până la adânci bătrâneţi fără nici un răcnet măcar...

Mda; tot ce se poate!

- ... Chiar a spart şi-a azvârlit pe-aici?

Arătă spre paharele descompletate din vitrină:

- Aici s-a rezumat la ce-a fost pe masă. La bucătărie a fost mai radical...

- Nu ştiu dacă ţi-a spus şi ţie... Ioan e bolnav. Pe lângă artrită şi gastrită, are şi probleme mai vechi cu tensiunea. Îţi dai seama că, de când a trecut doctorul de familie pe la noi într-o dimineaţă, toţi încearcă să-l ferească de orice fel de supărare sau enervare...

Iar asta justifica palma...

- Cred că, dacă bărbată-tu nu catadixeşte să-şi mişte fundu' acasă până la cină, poţi să iei fata-n braţe şi să te duci să-l aduci acasă.

- Prefer să stau să-l aştept. Vine el, mai devreme sau mai târziu.

Soacra ei o privi lung, zâmbind:

- La ce gânduri îi trec acum prin minte, s-ar putea să-i ia cam o săptămână...

Aşa mult? Femeia aprobă şi se întoarse spre micuţă:

- Şi ce-a mai făcut nou nepoţica mea?

- Păi nu prea multe... A început să gângurească pe limba ei.

- Aha! Bravo! Înseamnă că o să fie vorbăreaţă, ca mamaia ei! Bravo!

Îi venea să râdă...

- A luat greu laptele praf?

- Destul de greu... Din fericire, am reuşit să mai scot 40 de mililitri şi i-am amestecat cu praful. Îmi place să cred că i-a fost mai uşor aşa...

- Păi aşa se înţarcă copilul: amestecându-i laptele. Dar cum ai fost nevoită s-o faci "din scurt"... Lasă; bine că l-a luat. Şi-l mănâncă, sau...?

- Mănâncă la fel de bine.

- Bun! Bravo! Ştiam eu că nepoţica mea e o mică mâncăcioasă! Papă, mamaie, papă, că trebuie să te faci mare! Să ai putere să ţipi, când te-o băga taica popa la cazan!

Aha! De ce?

- De ce?

- Păi se spune că, după ce iese din cazan, copilul îşi strigă norocul. Cu cât strigă mai tare, cu atât mai norocos va fi...

Aha! O privea lung...

De ce acum simţea că o putea întreba orice pe soacra ei? Când până acum o simţise un pic reticentă, un pic distantă... De ce tocmai acum?

De fapt, şi ea se purta altfel. Şi soacra ei era mai... altfel. Probabil că cearta asta schimbase ceva în gândurile şi planurile ei. Probabil că tocmai cearta asta o determinase să pună şi ea umărul la bunul mers al căsniciei fiului ei. Poate că ţaţa Dida o ajutase să înţeleagă, ieri, la chioşc, că scurtele consultaţii telefonice nu erau de-ajuns... Eh - asta nu mai conta acum. Conta doar că lucrurile se schimbaseră. În bine. O văzu ridicându-se:

- Am plecat şi eu spre casă - că moşul meu sigur bombăne...

Iar din asta trebuia să înţeleagă că dl Manolache nu va mai veni la prichindică, iar soţia lui nu-i împărtăşea opinia... Se ridică şi-o conduse la uşă:

- O să mă duc să vorbesc cu el.

- Nu m-ai înţeles. Nu ţi-am zis să te duci să vorbeşti cu el. Ţi-am zis să te duci să-l aduci acasă.

O privea lung... Soacra ei începu să râdă:

- Haai, că ştiu că eşti isteaţă!... O să înţelegi tu. Hai, că am plecat! Pa!

- Sărut mâna.

Încuie uşa, încruntându-se: adică să se ducă să-l aducă acasă... Cum naiba se făcea asta?

Lăcrămioara

Descuie uşa, intră şi zâmbi:

- Hai, gata-i masa?

Mirela zâmbi cu subînţeles:

- Gata.

Deci moşul ei chiar o bombănise! Perfect! Se spălă pe mâini şi intră în bucătărie:

- Bine v-am găsit. Băi, da' ce frumoasă s-a făcut nepoata mea!

Gabriela se cam albăstrise, Ileana îşi reluase poziţia "tupilată"... Continuă pe acelaşi ton exuberant, încurajată şi de intrarea Mirelei:

- Am găsit-o aşezată în poponeţ, printre perne. Şi ştii că a tras cu urechea la discuţia noastră? Când ne-a văzut că râdem, s-a apucat să râdă şi ea!

Nurorile ei râdeau; Ileana rămăsese mică pe scaun, de parcă se temea că un eventual sunet va pune punct logodnei ei cu Crin... Ioan stinse ţigara şi se ridică. Apucă lingura şi-l informă aşa, de faţă cu fetele:

- Da' m-a cam supărat Florentin. De aseară, de la şase, cică n-a mai dat pe-acasă.

- Cum aşa, tanti?

- Ete-aşa, Mirelo! După ce-a aflat că dracii din curu' lui au tăiat laptele copilului, a plecat. Probabil că doarme în florărie...

Uşa se închise; acum îşi permise să se încrunte:

- Şi i-am spus Anei să se ducă să-l aducă acasă. Nu ştiu dacă o să înţeleagă - că ea voia să se ducă să discute cu el. Iar cu discuţia nu cred că obţine mare lucru.

- De ce, tanti?

Îi aruncă Gabrielei o privire scurtă:

- Nu există cuvinte care să exprime cât de mult regretă Florentin că i-a făcut un rău copilului lui. Şi cred că nici despre palma pe care i-a dat-o nevesti-sii nu prea vrea să vorbească.

- Ana o să înţeleagă ce-are de făcut.

Daa, cum să nu! Mirela şopti:

- Vrei s-o sun eu?

- ... Nu; cred că a sunat-o deja pe Didonia, aşa că a înţeles.

Şi-acum tăceau, pentru că Ioan dăduse drumul la televizor. Iar asta însemna că îşi bătea gura degeaba...

Ana-Maria

- Ora nouă a sosit, soţul meu n-a venit...

Privea lung farfuriile de pe masă, tacâmurile, mâncarea...

Nu venise. Iar în condiţiile astea nici ea nu putea mânca, din simplul motiv că nu intra mâncarea... Începea să ameţească din cauza "regimului alimentar" foarte drastic... Lăsă capul pe masă, şoptind:

- Să mă duc să-l iau acasă... Să mă ierţi, mamă soacră; da' s-ar putea să nu se lase apucat de-o haripă şi târât atâta drum!

... Dar nu era nevoie să-l târască! Era de-ajuns să-i spună să vină acasă! Atât! Fără "De ce m-ai pălmuit", "De ce n-ai venit aseară acasă", "De ce..." Soţul ei era destul de tăcut; nu înţelegea acum de ce ea se încăpăţâna să discute atâta!

Se ridică şi intră în dormitor. Bebeluşa dormea... Deschise şifonierul şi bufni în râs: Doamne, cum se potriveau toate!

La lumina palidă a becului de veghe, primul lucru pe care-l văzuse fusese explozia de flori de pe fustă! Şi se decisese, într-o singură fracţiune de secundă, şi cum se va îmbrăca, şi cum îl va convinge să o urmeze, docil, până în bucătărie! Şi cum se vor împăca!

Scoase fusta extrem de înflorată şi cămaşa cât de cât tradiţională. Îşi luă şlapii, aruncă baticul primit la nuntă pe cap... Gata! Dădu să iasă, dar îşi aminti... Ia uite, că uitase de bietul copil!

Ah, n-avea răbdare s-o îmbrace acum! Puse păturica groasă pe pat, o înfăşură bine în ea şi se grăbi să iasă.

Şlapii fâşâiau uşor pe asfalt. Păcat că n-o vedeau rudele! Se privi scurt în geamul chioşcului... Înnodă baticul sub bărbie, dar şi-l trase de pe cap. Aşa, mai neglijent. Că doar plecase într-un suflet de-acasă, grăbită să-şi aducă bărbatul înapoi! Şi grăbi pasul, pentru că îşi construise întregul "dialog" în minte...

Traversă străduţa şi privi lung florăria. Întuneric; şi totuşi, i se părea că geamul din spate, de la depozit, era luminat.

... Şi dacă totuşi soţul ei nu era singur? Dacă Laura se întorsese, destul de târziu ce-i drept, ca să-i mai aducă o coală A4, să aibă salariatul pe ce să scrie?... Păi atunci o să-i pună frumuşel fetiţa-n braţe, imobilizându-l astfel în poziţia drepţi, şi-o să se ocupe de coafura individei! Ca să fie lucrurile lămurite! Şi-o să-i cumpere ea, de acum încolo, topuri întregi de hârtie A4! Sigur, după ce-l suna pe Mugurel şi-i povestea ce făcea nevastă-sa!

Urcă cele trei trepte, văzu că lacătul nu era pus dar zăvorul era tras... Întoarse fetiţa mai spre ea, apucă o bară de metal şi începu s-o smucească cu sete.

Aoleu! Ce hărmălaie făcea chestia aia! Trezea tot cartierul! Da' să-l trezească! Mai smuci de câteva ori, iar lumina se aprinse în florărie.

Ia uite-l! Nebărbierit, şifonat, ciufulit ca după o cafteală generală... Se încruntă: ah, cum îi crescuse tensiunea într-o clipă! Soţul ei arăta în halu' ăla? Inacceptabil!

Apăruse încruntat, hotărât să-i zică vreo patru clientului întârziat. Dar când ochii i se obişnuiseră cu întunericul de afară, înlemnise...

Hm! Păi să-şi ducă bărbatul acasă, nu? Puse mâna-n şold şi începu să răcnească, în romanes, cam ca la ştiri:

- Da' tu mai stai mult pe-aci? Nu mai ai casă? Nu mai ai masă? Ce dracu tot faci acolo? Ori eşti cu vreuna, şi-i faci felu' printre flori?

Florentin

Uau! Soţia lui... Soţia lui?

... Mamă-mamă, ce-o mai înfuriase decizia lui de-a se auto-pedepsi aşa!

... Cum-cum? El? Tocmai el să fie în acele momente "cu una-n spate, printre flori"?

... Aoleu, ce auzeau oamenii din bloc! Ce scandal promitea Ana lui să facă chiar acolo, în uşă! Se grăbi să descuie uşa şi grilajul.

Ana-Maria

Aha! Venea să-i dea drumul înăuntru! Perfect! Chiar era curioasă dacă Laura ştia să se îmbrace "la băţul de chibrit"! Zăvorul ruginit al grilajului se trase; smuci de bara de metal, răstindu-se în continuare:

- Păi ce dracu faci aici? Laşi copilu' ăsta nespălat de trei zile? Ia să văd: cu cine eşti tu în spate?

Îl împinse cât colo, intră, traversă florăria, năvăli în depozit... Evident, nu era nimeni. Soţul ei numărase de foarte multe ori stocul, de aseară de la şase...

Nu era deloc indicat să intre şi el în depozit! Nu aveau ce discuta! Nici despre ceartă, nici despre palmă, nici despre lapte - despre nimic! Trecutul era pentru istorici! Şi-acum să se ocupe de prezent şi-un pic şi de viitor! Se grăbi deci să iasă din depozit şi se apropie amenînţătoare de el. Florentin o privea lung... Îl apucă de braţ:

- Ia treci imediat acasă! Uite în ce hal eşti! Jegos şi hămesit! Mişcă la masă şi la duş!

Şi-l şi trase un pic spre uşă! Iar în secunda doi realiză că "sărise un pic calul" cu tonul ăla...

Îi dădu drumul şi ieşi, hotărâtă, din florărie. Acum era acum! Venea?

... Ei, na! Bineînţeles că lăsase şi lumina aprinsă, şi uşa din spate deschisă, şi-acum încuia grăbit uşile şi grilajul...

Florentin

Mm, ce nevestică aprigă avea! Dacă n-ar fi venit ea să-l ia... Nu; dacă n-ar fi venit ea, el nu s-ar fi dus acasă. Nici în seara asta, şi poate

nici mâine seară...

Hei! Gata cu gândurile! Cât le mai ţinea pe amândouă-n frig? Închise lacătul şi se întoarse spre ea.

Ana-Maria

Gata era? Hai!

Porni singură, în faţa lui, bombănindu-l. Ca să-i "reteze" orice chef de discuţie despre lapte, palme, ţipete şi tatăl lui! Şi-o să bombăne aşa tot drumul! O să bombăne despre... Nu; nu despre soţii care uitau să-şi îmbăieze copiii şi să-şi împace nevestele! O să bombăne despre... Despre afurisiţii de patroni din vremurile astea grele, adevăraţi vampiri care storceau vlaga din angajaţi!

Florentin

O privea lung, serios...

Mergea drept, grăbită, cu fetiţa pe braţ. Baticul îi căzuse pe spate, dar nu şi-l mai ridicase. Paşii ei erau furioşi... Era total schimbată...

Ia uite, că Ana lui ştia şi "modelul" ăla! Sigur, era o mare devoratoare de ştiri. Dar cuvintele alea... Se luase de el un pic răstit, un pic ţâfnoasă... N-o putea însă acuza. Ba mai mult: îi mulţumea că nu venise să-l întrebe, sec, de ce-a pălmuit-o, de ce-a spart paharele şi de ce-a decis să nu mai dea pe-acasă. Modul acela de-a pune punct scandalului era perfect! Că nu şi-ar fi găsit nici într-o mie de ani cuvintele cu care să-i ceară iertare...

Hm; fetiţa lor nu spusese nici "miau", deşi auzise zgomotele grilajului şi tonul ridicat al Anei...

Mergea în spatele ei, cam la un metru. O auzea bombănindu-l pe Mugurel şi pe "puturoasa aia de nevastă a lui", care nu era-n stare să-şi adune singură cifrele... Simţea parfumul slab al detergentului, parfumul şamponului...

Involuntar, ochii îi căzură asupra fustei. Zâmbi slab: ştia cum o va împăca. Aşa cum ea îşi bătuse capul să-l împace "ca în lumea lui", aşa o s-o împace şi el "ca în lumea ei". Aştepta deci, răbdător, să ajungă toţi trei în lift...

Ana-Maria

Trase uşa liftului, intră în cabină şi fixă cu privirea butoanele. Florentin se grăbi să intre şi el; închise uşile, apăsă pe buton...

Ia uite-l! Nici nu porniseră bine, că şi deschisese uşa! Dar, la urma urmei, nu se puteau împăca fără să discute. Aşa că... Aşa că se lăsă întoarsă spre el, iar Florentin o strânse uşor în braţe:

- Te rog să mă ierţi că m-am pierdut cu firea şi te-am lovit.

Decise să tacă. Să-i evite privirea şi să tacă.

- Venisem furios; n-am mai putut să mă controlez...

Tăcea; ea una nu avea ce discuta pe tema asta. Trecutul era pentru istorici, nu pentru ei. Florentin aplecă încet capul... Prea bine! Un sărut primea!... Mm... Ai!

Ia uite-l, al dracului vampir - ieşea noaptea la cumpărături! Şi avea nevoie de lift! Ridică vocea, în romanes:

- Da' mai ia-o şi pe scări, că nu-ţi pică rangu'!

Soţul ei se grăbi să închidă uşile şi să apese pe buton. Prea bine; mergeau acasă atunci! Oricum trebuiau să ajungă şi acasă! Era jegos şi hămesit; parcă aşa-i spusese, nu?

- Eşti supărată pe mine?

Simţea zâmbetul din tonul lui. Încercă să nu zâmbească - să folosească aceeaşi atitudine demnă de ştiri:

- Da' rău de tot! Păi, ce faci? O laşi pe-asta mică nespălată atâtea zile? Unde-ţi stă mintea?

Liftul se opri. Florentin ieşi, se grăbi să descuie uşa... Intră glonţ în dormitor, dezveli bebeluşa şi-o aşeză în pătuţ:

- Acum tu faci nani-nani iar mami şi tati discută despre un frăţior pentru tine! Bine?

Ochişorii erau foarte atenţi...

Florentin

Aa, ce-i auziseră urechile! Se strecură în bucătărie, lăsă ţigările pe masă... Hai, nu venea? Că el avea atât de multe să-i spună despre frăţiorul fetiţei lor!

Ana-Maria

Intră în bucătărie, iar soţul ei decise să-i adopte stilul:

- Da' tu de ce n-ai spălat-o?

Începu să mute farfuriile din dreapta-n stânga, ca să nu trebuiască să se oprească - şi să bufnească astfel în râs:

- Păi ce, mă bag eu peste treaba ta?
- Când e vorba de copil, să te bagi!
- Ba nu mă bag, că te ştiu de sandilău!

Florentin

Cee? Ia uite-o! Bufni în râs, se repezi şi-o prinse strâns în braţe:

- Cum ai zis? Sandilău?

- Păi numai un sandilău putea să spargă atâtea pahare în trei minute!

Evident, Ana tot muta farfuriile. Dar nu încerca să se elibereze din braţele lui... Mm! Strânse şi mai mult braţele în jurul ei:

- Le-am spart pentru că nu-mi mai plăcea modelul!

Acum Ana se opri:

- Trebuia să-mi spui, că le împachetam şi le dădeam la ajutoare!
- Pentru ce? Ţie-ţi dă cineva ceva?

Hm; soţia lui decisese să tacă...

Poate că vorbise cu tuşica lui; poate chiar cu mămica lui. Poate că atitudinea asta "rromă" îi fusese sugerată de cineva. Şi poate că Ana lui o înţelesese. Gândirea aceea însă, slabă şansă! Ea dădea cu dragă inimă la ajutoare; el prefera să arunce, influenţat poate de superstiţii, poate de răutatea celor din jur...

Gata cu socotelile astea! Se întorsese şi el acasă şi-acum îşi împăcase soţia! Avea deci o treabă extrem de urgentă! Extrem-extrem-extrem...

Ana-Maria

Florentin îi dădu drumul; o ridică însă pe braţe şi ajunseră foarte repede un sufragerie. Unde-o lăsă iar jos, dar doar ca să închidă uşa...

Florentin

Doamne!

Ana-Maria

Se pomeni trasă, răsucită şi lipită de perete. Mâinile lui îi ridicară mâinile; sărutul era dureros de puternic... Mâinile lui se grăbeau teri-

bil... Mâinile lui trădau nerăbdarea... Dădu să-l ia de gât; aceleaşi mâini îi ridicară iar mâinile.

Doamne, înnebunise!

---

4 mai 2004 - marţi

Florentin

La dracu cu cămaşa aia! Îi lua alta!

Ana-Maria

Gata! Înnebuniseră amândoi! Ea, că stătea cuminte cu mâinile-n sus; el, că fusta aia era prea largă...

Tresări; toată graba aceea dispăru ca prin minune...

Florentin

Gata! În sfârşit, terminase de "derulat" fusta!... Mm, îi ştia. Îi ştia după floricica de fix un centimetru, de pe şold... Ana şi-i cumpărase acum vreo două luni; râsese, spunându-i că-i va pune bine pentru după naştere...

Numai că lui nu-i plăcuseră. Adică acum nu-i mai plăceau. Îi cumpăra el alţii!

Ana-Maria

Cee?

Gata! Păi până când mai stătea ea cu mâinile-n sus? Ce-i drept, Florentin nu prea mai avea ce rupe; dar avea şi ea mândria ei, dreptul ei la reacţie... Iar dacă asta era părerea lui despre acel peticel Tanga, cumpărat special pentru el, atunci luă hotărârea, destul de radicală, de a-i cumpăra ea altă cămaşă.

Florentin

Bebeluşa mâncase tot biberonul; acum căsca, hotărâtă să adoarmă din nou... Foarte simpatică, bebeluşa lor; îi lăsase să se împace, nu-i chemase nici la joacă şi nici la schimbatul pampersului...

O sărută uşor pe frunte şi se grăbi să dea drumul la apă în cadă. Azi, în mod special, Florentin va face o excepţie. Adică baie, în loc de duş. O baie zdravănă, cu foarte-foarte multă apă fierbinte, cu săruri şi multă spumă... Cu ea...

Mm, abia aştepta! Bebica dormea, oricum; vecinii nu prea mai dormeau, după "concertul" lor...

Lăcrămioara

Legă şi funda şi-şi îndreptă greu spatele: vântul de ieri nu-i făcuse prea bine... Tânăra o prinse grăbită de mânecă:

- Tanti, tanti!

- Ce-i? Unde arde?

Dar capul arăta spre bloc, de parcă angajata ei tocmai dăduse-n Parkinson... Ia uite-l! Nu se putu abţine:

- Ptiu!

Bufni în râs: să nu-l deoache!

Ete de-asta începuse s-o iubească pe fetiţa asta! Pe fetiţa ei! Cochet, aranjat, proaspăt bărbierit... Parcă şi mersul era altfel! Băiatul ei redevenise Florentin pe care-l cunoştea ea. Şi avea o expresie de calm...

Gata; se împăcaseră. Ochii negri o priviră lung, zâmbitori... Îi făcu semn că arăta "boboc"; el bufni în râs şi se grăbi spre florărie...

Acum, ea avea altă problemă. Da, Florentin şi Ana se împăcaseră. Întrebarea ei era dacă nora ei se folosise măcar de-un strop din sfaturile ei. Dacă acum chiar deveniseră prietene... Pentru că-i devenise tare dragă nora ei! Tare-tare dragă! Avusese dreptate atunci când îi spusese lui Florentin ce-i lipsea Anei: formula. Avea intenţie, avea bunăvoinţă, dar nu ştia regula. Imediat cum o primea, Ana o aplica şi obţinea invariabil rezultatul corect. Aseară îi dăduse ea "formula"; o folosise? Sau găsise alte artificii pentru a pune punct scandalului? Greu de spus...

Aha! Uite-o că venea şi ea! Ieşi grăbită în uşa chioşcului şi începu să râdă: şi nora ei era "boboc"... Parcă şi costumaşul nepoţelei ei era mai vesel!

- Sărut mâna!

Se grăbi întâi s-o sărute pe obraji, şi-apoi îi răspunse:

- Să creşti mare! Că mai frumoasă de-atât nu cred că există...

Aoleu, ce mai roşise! Se grăbi să schimbe puţin subiectul:

- Adineauri trecu şi "cocoşu'"...

- Da, a zis că să treacă el primul, să nu-l vadă fata când încasează papara...

- I-auzi! Şi tu unde te duci aşa de dimineaţă? În parc?

- Nu; mă duc la doctor, să-mi dea reţetă pentru laptele praf.

- Aha! Foarte bine! Să-l pui şi să consulte fata! Şi să fii cu ochii pe el, să nu fie şi ăsta vreun neterminat!

- Bineînţeles!

- Că pe George şi Ionuţ îi ştie de când erau ţânci, şi-a încasat de la Ioan o mică avere până acum!

- O să mă asigur că e un medic bun.

- Bravo! Fugi, să fii prima şi să nu stai mult cu copilul pe-acolo! Şi să te-ntorci tot pe-aici, auzi?

Nora ei aproba...

- Hai, fugi!

- Săru' mâna!

Şi se îndepărta grăbită... Doamne, ce dragi îi erau copiii ei!

Ei, las' că or să-i treacă lu' Ioan dracii! Atunci o să-i spună, zâmbind: "Tu n-ai înţeles că Roberto e mai mare doar aşa, scriptic? Că de fapt Florentin face şi drege iar Ana are grijă de fetele noastre?" Sau poate o să tacă mâlc, pentru că Roberto nu trebuia totuşi să-i ştie gândul... Pentru că era totuşi cel mai mare... chiar şi numai scriptic...

Ana-Maria

Se apropie de chioşc, zâmbind slab... Venise repede acasă, să-şi strângă actele pentru dosar. Soacra ei fusese plecată la masă. Iar când plecase din nou, cu fetiţa şi dosarul, încă nu venise. Probabil întârzi-

ase la povestit cu soţul ei... Se dusese şi luase şi laptele. Şi-acum se apropia de chioşc şi-o vedea privindu-şi lung ceasul...

- Săru' mâna!
- Mă, da' mult te-a mai ţinut!
- Nuu, că n-am stat la medic decât jumătate de oră.
- Păi şi-atunci unde-ai fost până acum?
- Am venit repede acasă, am luat hârtiile, am depus dosarul şi-am luat şi laptele.

Arătă spre plasa căruţului, plină cu cutii...

- ... Aha! Bravo! Şi doctoru' ce-a zis?
- A măsurat-o, a cântărit-o, a consultat-o... E un medic foarte bun.
- Aha! Şi ce-a zis picea de el? S-a ruşinat, aşa-i?

Bufni în râs şi decise să-i facă jocul:

- Da! De unde ştiaţi?
- Păi dacă-i fiică-ta!

Ah! O făcuse să roşească!

- Şi ce lapte ţi-a dat?
- Păi ăla pe care-l dă statul. Mi-a spus, fireşte, că el unul ar fi recomandat Milumil...
- Păi atunci luaţi-i Milumil! Maică, uite ce-i! Lasă ruşinea deoparte! Dacă nu vă descurcaţi cu banii, îmi zici - auzi?

Aprobă scurt: bineînţeles că nu-i spuneau o vorbă!

- Nu te juca cu laptele copilului! Dacă doctoru' a zis că e mai bun Milumil iar voi nu vă ajungeţi cu banii, spune şi-l cumpărăm noi! Bine?
- Bine.
- Promiţi?
- Promit.
- Aşa... Şi ce-a mai spus?
- Că e foarte bine, că de la jumătatea lunii pot să-i introduc câte-o linguriţă-două de suc de morcovi...
- Aha! Foarte bine!
- Şi cam atât!
- Cât te-a ţinut în cabinet?
- Păi vreo 20 de minute tot am stat!
- Asta-i bine! Îmi place de medicul ăsta! Ia să merg şi eu o dată...

Soacra ei îi făcea cu ochiul. Glumea; dar îi amintea de multele mutre şi încruntări pe care le făcuse în perioada cât fusese gravidă... Şi pe care acum le regreta...

- Şi-acum ce planuri ai?
- Păi mă duc să calc.
- Aha! Fugi, că mai ai cam o oră şi vine Florentin! Şi vă ştiu eu: o să vreţi să ieşiţi prin parc...

Aprobă şi porni spre bloc:

- Sărut mâna!
- Pa, Anuţo!

Păi cu aşa o soacră, mai mare dragul! Păcat doar că era aşa abia acum...

Nu fusese pentru ea o plăcere să fugă pe fereastră. Ar fi rămas la ei; se simţea atât de bine acolo, în casa socrilor ei! Mai ales după nuntă, când simţise că fusese "membră cu drepturi şi obligaţii depline" în familie. Nici chiar "răceala" aceea a lui Florentin în prezenţa lor nu fusese imposibil de suportat! Nici noul ei statut, cel de gravidă! Dar se adunaseră toate, iar peste toate se aşezase privirea bănuitoare a mamei lui, cuvintele ei care-i contraziceau mereu cuvintele, bănuielile ei, verificările repetate...

Eh! Bine că era aşa acum! Mai bine mai târziu, decât niciodată! Socrul ei o să se mai liniştească, o să-i treacă supărarea, o să înţeleagă motivele tăcerii ei... Şi atunci spera ca lucrurile să stea altfel.

Florentin

Mm, mâncase cât patru! Ana se ambiţionase să facă clătite...

Se ridică şi duse bebica în sufragerie, pe covor, printre perne şi jucării. Trebuia să discute puţin cu soţia lui! Aşezat comod pe perne, îi făcu semn să se apropie... Şi-o trase în braţele lui. Începu să se legene uşor, pe ritmul blues-ului de la televizor...

- ... Ce ţi-a spus tata sâmbătă?

Soţia lui oftă greu...

- Te rog, spune-mi ce ţi-a spus.
- ... A venit pe la unu... L-am invitat să intre în sufragerie, dar mai departe de holişorul de la intrare n-a păşit... Mi-a spus că a aflat despre copilul lui Nicuşor. Şi despre palmele mamei lui Nicuşor. Şi că nu înţelege de unde până unde iau eu decizii apropo de copiii lui.

Hm; tăticul lui fusese atât de furios! Şi îşi vărsase toţi dracii amărând-o pe ea!

- M-a întrebat ce altceva mai ştiu şi lor nu le-am spus. A adăugat că probabil ştiu şi de ce lui Gabi i-a luat o lună de zile ca să zâmbească după nuntă... Atunci m-am panicat cu adevărat. Era foarte serios, foarte supărat, mă privea foarte atent, avea un ton aspru... Ştiam că trebuia să spun ceva; dar mă gândeam doar ce să-i spun despre Gabi! Adică ce secret e îndeajuns de mic ca să fie spus... Atunci a început să ţipe. Cine mă cred eu, să insinuez că ei nu sunt în stare să aibă grijă de copiii lor? Iar dacă fugitul pe fereastră a fost cum a fost iar vizita mea în Serbia s-a şters cu buretele de dragul tău, pe-asta nu mi-o iartă. Nici pe-asta, nici...

Soţia lui decise să tacă. Oricum tonul ei devenise foarte şters... Ştia că o să plângă... O întoarse încet spre el, o strânse în braţe şi-i apăsă capul pe umărul lui:

- Te rog, spune mai departe.

Printre suspine, Ana reuşi să continue:

- Nici răceala cu care i-am tratat dintotdeauna. Iar dacă am vrut să mă ţin la distanţă de ei vorbindu-le la a doua plural, am reuşit: sunt la distanţă de ei. Şi la distanţă o să rămân, că aşa-mi place mie.

Dădu s-o contrazică, dar Ana decise să turuie restul povestirii:

- Că el nu e cuierul familiei iar eu nu-s bărbatul familiei; şi nici un bun psiholog nu sunt! Că Luminiţa a plâns şi-a suferit iar eu am privat-o de dreptul de-a beneficia de-o intervenţie din partea lor. Mi-a dat o palmă, s-a întors şi-a ieşit.

Acum Ana trebuia să plângă, ca să se liniştească. Aşa că preluă el povestirea:

- Iar pe mine m-a prins la chioşc. Mama apucase să-mi spună ceva despre copil; el m-a trimis acasă, că tu ştii mai multe amănunte. Şi mi-a vorbit pe un ton... Un ton nervos. Cum să-ţi spun... De parcă
- De parcă ai şti că meriţi o bătaie zdravănă, şi-l vezi cum se chinuie să nu te lovească, să nu pară atât de afectat. Dar simţi că-i tremură vocea de supărare, de necaz...
- Exact. Ana... Să nu mai faci! Să nu mai vorbeşti cu ele în absenţa mea! Tot nu ţi-ai dat seama că nu pot discuta între ele despre probleme serioase tocmai fiindcă după aia ar fi obligate "să se toarne" reciproc? Şi-atunci vin la tine! Că tu oricum eşti un pic "exmatriculată" din casa aia, de la şedinţele de la cină! Şi nici nu prea ai când să vorbeşti cu ai mei, să le spui ce-ai aflat! Şi vin şi-şi golesc sufletul, deşi ştiu ce ţi s-ar întâmpla dacă s-ar afla că tu ştii şi n-ai spus... Vezi şi tu ce s-a întâmplat acum... Te rog, nu le mai lăsa să te folosească. Aminteşte-ţi întotdeauna că, atunci când te folosesc, sunt conştiente că îţi fac un rău! Şi totuşi ţi-l fac! Nu le mai lăsa...

Ana aproba grăbită... Soneria începu să piuie.

- Să fie Nina?
- Nu cred. Teoretic, e la mare cu Radu.

Oftă şi se ridică:

- Deci ori sunt ai mei, ori e vreo surioară cu probleme... Mă duc să văd cine e. Dacă e Luminiţa, să vezi ce şuturi îi trag!

Soţia lui se ridică şi ea:

- Dacă e Luminiţa, spune-i că nu am ce vorbi cu ea. Voi, ca fraţi, puteţi să jucaţi şi leapşa; dar eu nu vreau s-o văd şi s-o aud. Oricum, indiferent ce va face, eu nu voi scoate nici un sunet.

Aprobă şi o urmă. Ea intră în dormitor, se aşeză pe marginea patului... Străbătu holul, răsuci yala şi deschise uşa. Erau Luminiţa şi Nicuşor, evident...

- Hai salut.
- Salut.

- Aveţi treabă? Vă deranjăm?
- Pe mine, nu.
- ... Atunci stăm şi noi cinci minute de vorbă?

Purtase acea discuţie cu sora lui, dar nu-şi luase ochii de la Nicuşor. Care nu prea mai avusese pe unde altundeva să se uite...

- Intraţi.

Luminiţa îşi scoase jacheta şi întrebă:

- Ana nu-i acasă?
- Ba da.
- Bună, Ana!

Ca răspuns, uşa dormitorului se închise. Iar cheia se răsuci scurt. Sora lui se grăbi spre "uşa buclucaşă":

- Te rog, nu face aşa! Hai să vorbim, bine?

Ridică scurt o sprânceană:

- Nu vrea să vorbească cu tine.
- Ei, nu vrea!
- Iar dacă o să vrea, n-o s-o las eu.

Luminiţa îl privi lung... Arătă spre sufragerie; sora lui nu se clinti totuşi de lângă dormitor:

- Ai ceva împotrivă dacă-i vorbesc fără să-i cer vreun răspuns?

Făcu un gest larg: la urma urmei, soră-sa făcea oricum ce voia ea! El oricum trebuia "să aibă o vorbă" cu cumnăţelul lui...

Ana-Maria

Privea lung uşa... Cumnata ei se grăbi să turuie:

- Ştiu că eşti supărată pe mine, şi te înţeleg. Şi-ţi dau dreptate. Ar fi trebuit să-i spun şi lu' tata, când găseam o ocazie, când era mai liniştit şi putea primi asemenea veşti... Dar ştiu şi că, dacă tu nu ai fi fost aşa cum eşti, dacă n-ai fi fost atât de bună la suflet şi săritoare, căsnicia mea cu Nicuşor s-ar fi sfârşit atunci.

Da, ştia asta. Stând la coadă la laptele praf, îşi dăduse seama că ceea ce auzise de la dna Manolache, aseară, nu putea fi chiar aşa! Cu siguranţă i-ar fi divorţat! Poate nu chiar divorţat, legal vorbind; dar, oricum, i-ar fi despărţit! Aşa că...

- Te rog, lasă-mă să intru. Mi-e greu să-ţi vorbesc aşa, prin uşă...

"Nu; nu mai avem ce vorbi. Nu prea ai ce să-mi mai spui."

- ... Voiam să-ţi mulţumesc pentru că ai avut mereu grijă de mine şi ţi-ai bătut capul cu problemele mele. Şi voiam să-ţi spun ce s-a întâmplat când a aflat tata.

"După cum spuneam, nu mai ai ce să-mi spui." Tăcere; Luminiţa aştepta... Şi se urni:

- A venit la socrii mei, i-a întrebat direct cum e cu copilul şi palmele şi m-a luat acasă. Frumos, civilizat. N-am reuşit să-i spun mare lucru pe drum; acasă, mi-a dat brânci în bucătărie, să-i spun mamei ce-am făcut. El a rămas în sufragerie, unde, în prezenţa tuturor, i-a altoit Mirelei o mare palmă... Ciudat e că în mine n-a dat deloc! Eu mă aşteptasem să mă joace-n picioare! Sigur, s-a ocupat Marcel de partea asta; că Roberto era ocupat cu vânătaia nevesti-sii!... M-a încuiat în camera mea; ei nu ştiu ce-au făcut. Seara târziu l-am auzit discutând cu mama; pe urmă a vorbit cu mine, mai calm ca niciodată... M-a pus să-l chem pe Nicuşor; iar lui doar i-a dat două palme şi s-a dus la culcare. Şi-am fugit amândoi acasă... Am greşit când am considerat că mama nu mă poate ajuta; dacă i-aş fi spus măcar ei, ar fi găsit ea o cale să-l anunţe şi pe el, să minimizeze cumva scandalul...

Tăcere...

- ... Sunt în sufragerie, să văd de fată, că Nicuşor şi Florentin discută la bucătărie. Oricum, Ana... Te rog să mă ierţi că ţi-am făcut probleme.

Iar paşii se îndepărtară. Şopti, ca pentru ea:

- Te iert că mi-ai creat probleme; nu te iert pentru că problemele tale o privează acum pe pice de lapte... Că mă privează pe mine...

Se lungi pe pat şi privi lung cartonul cu ecografii. Voia să-şi amintească acea perioadă frumoasă, plină de nerăbdare, de pregătiri, de îmbrăţişări şi săruturi... Acea perioadă în care nu se certaseră nici măcar o dată...

Florentin

Bun! Luminiţa vorbea cu uşa! Nicuşor intră "de bunăvoie" în bucătărie; îl urmă, închise uşa, scoase telefonul şi începu să apese butoanele... Şi-şi aprinse o ţigară:

- Ascult.

- ... Băi, a fost un complex de împrejurări tare afurisit! Acu' vreo patru-cinci ani, pe vremea când băteam cluburile şi discotecile cu prietenii, am cunoscut într-o discotecă o puştoaică simpatică. Am fost cu ea fix două săptămâni, timp în care farmecul şi noutatea au dispărut. Când am aflat că mai era şi ursăreasă pe deasupra, i-am spus că tata e anti-ursari şi-am rupt relaţia. După nouă luni, s-a prezentat la tata, cu taică-su şi copilul... Veniseră să se înrudească; au obţinut doar un fel de ajutor lunar pentru creşterea copilului. Ca să nu trebuiască să mă prezint la testul de paternitate, cu citaţia-n buzunar...

Adevărul era că, dacă individa îl chema atunci în judecată, obţinea nu numai testul de paternitate, ci şi un nume pe certificatul de naştere, la rubrica "tatăl"! Nea Vlad judecase "brici"...

- Şi-a văzut de treaba ei; un timp, ai mei s-au interesat discret ce face, aşa că am aflat imediat de căsătoria în pripă... Bărba-su, ca să fie sigur că ea n-o să-l lase cu ochii-n soare atunci când o să i se pară ei că sunt pregătit de însurătoare, a pus-o să-l treacă pe el în certificatul de naştere al copilului...

Se schimbase la faţă auzind acel amănunt! Ia uite! Deci nu mai exista riscul ca Nicuşor să fie chemat în instanţă! Sau, mă rog - nu mai era atât de periculos! De vreme ce, după naşterea copilului, apăruse şi tatăl scriptic, orice avocat mai de Doamne-ajută îl putea scoate pe Nicuşor "curat"...

- După căsătoria noastră... Mama îi făcea plăţile. Şi a considerat că ea s-a măritat, eu m-am însurat, gata! Lucrurile s-au sfârşit! Şi-a apărut la poartă, cu copilu-n braţe şi bărbatu' la volan. I-am "expediat" cât de repede am putut; dar a apucat să răcnească pe stradă... Dacă nu era Ana, Luminiţa n-ar mai fi fost acum lângă mine.

- Auzi? Pe-asta cu copilu' am înţeles-o. Da' pe-aia cu palmele n-o pricep! De fapt, ce-are maică-ta cu sor-mea? Ce nu-i place la ea? Ce nu-i convine?

- ... Mi-e greu să recunosc asta, pentru că e o istorie veche care mă indispune teribil; dar mama se gândise, mai demult, la altă nevastă pentru mine.

- Adică îţi alesese altă nevastă!

- Exact. Cum n-am fost de acord cu alegerea ei, a lăsat-o baltă. Dar cred că şi-o închipuia pe acea tânără perfecţiunea întruchipată, de vreme ce se ia de Luminiţa din cea mai mică prostioară...

- Şi cât o să se mai ia de ea aşa?

- După scandalul cu copilul, m-am luat de ea urât de tot. Şi-a priceput că trebuie să-şi vadă de treaba ei, nu de-a Luminiţei.

- Ai discutat cu tata?

- Nu. L-am sunat de câteva ori, dar nu mi-a răspuns. Iar aseară, când m-am dus la ai tăi, cică se culcase.

- Eu zic să te duci să discuţi serios cu el. Să-i spui şi lui, aşa cum mi-ai spus şi mie, cum a apărut copilul ăsta. Să-i explici de ce ai preferat să-l minţi - chiar dacă ştie deja asta. Să-i spui de ce ai continuat să-l minţi şi după nuntă. Şi să-i explici de ce, dacă uiţi să pui sare-n mâncare, ar trebui să încasezi o palmă după ceafă.

Cumnatul lui stinse ţigara şi-şi aprinse imediat alta:

- Cu mama am rezolvat. Ştia, oricum, că o dată însurat cu Luminiţa, s-a terminat cu toate celelalte planuri şi socoteli ale ei. Am determinat-o să se comporte ca atare. Acum, în zilele când Luminiţa nu vine cu mine la atelier să-mi ţină de urât, stau fiecare în partea ei de casă; iar când se întâlnesc, îşi zâmbesc şi pălăvrăgesc despre ştiri... A încetat s-o mai verifice, să-i mai verifice rufele şi oalele. Şi acum lucrurile stau bine. Cu toate astea, vreau să ne mutăm. Vrem să ne mutăm. Am găsit câteva case interesante... Totuşi, îmi trebuie ceva

aparte. La parter aş vrea să-mi deschid magazinul; deci am nevoie de ceva "la stradă", eventual central... Sus am nevoie de o cameră-seif... O să mai dureze; iar asta mă indispune al dracului de tare! Ana a mai vorbit cu nevastă-mea?

- La ce te referi?

- La copil; au mai discutat?

- Nu. Şi nici nu cred că vor discuta prea curând.

- Mda... Chiar nu ştiu... De fapt, cred că voi face ca tata: voi locui într-o casă, voi munci în alta. La urma urmei, e mai sigur aşa! Dacă se gândeşte vreunul să mă jefuiască, Luminiţa şi copilul ar fi într-un real pericol, cu ditamai seiful în casă... Şi-atunci, ne-am putea muta cam într-o lună... Mă gândisem ca, după ce ne mutăm, să-mi iau un concediu de-o lună. Să stăm doar noi doi, să ne plimbăm pe unde ne trăzneşte mintea... Poate-o să se-ntâmple atunci... Aş fi fost totuşi mult mai liniştit dacă le-aş fi ştiut prietene în continuare: numai Anei i-ar putea spune, cinstit, dacă ia anticoncepţionale pe furiş...

Îl văzu stingând ţigara fumată pe jumătate şi ridicându-se:

- Nu ştiu, Florentine! Îţi jur: dacă n-ar fi existat nevastă-ta, felul în care a vorbit dintotdeauna cu sor-ta, modul în care i-a spus unele lucruri, modul în care i-a explicat unele lucruri... Fără Ana, nu cred că aş fi reuşit să mă însor cu Luminiţa. Şi nu cred că aş fi reuşit nici să o determin să treacă peste greşeala mea şi să nu mă părăsească. Păcat doar că, pentru fericirea noastră, ea trebuie să sufere. N-ar trebui să fie aşa.

- Dar aşa este.

- Ştiu. Oricum... Dacă vreodată pot face ceva ca să schimb asta, e de-ajuns să-mi spui.

Nicuşor se grăbi să iasă:

- Hai, mergem?

Luminiţa se ridică imediat:

- Da.

Uşa dormitorului era tot închisă. Deci Ana chiar nu voia să discute cu cumnata ei! N-o învinovăţea; chiar îi mulţumea pentru acea decizie! Ei doi, familia lor adică, nu făceau prostii "penalizabile" la nivel de neam; asta ar fi trebuit să-l ajute pe el să-şi împace tatăl cu nora... şi să-i ajute, apoi, pe amândoi să nu se mai certe vreodată cu părinţii lui. Apăsă butonul mobilului, apăsă din nou... Cumnatul lui deschise uşa:

- Am plecat.

Îl prinse de braţ şi ridică telefonul. Când îşi auzi vocea, Nicuşor înlemni... Zâmbi slab:

- Poţi spune că tocmai ai ajutat-o.

Opri înregistrarea:

- Hai, fugiţi acasă, că e târziu. Vorbim!

Surioara lui, care nu ştia ce vorbiseră ei, nu prea se dădea dusă:

- Te rog, vorbeşte şi tu cu ea! Spune-i şi tu!

- Am vorbit. Dar i-am spus părerea mea, nu a ta. Şi-a fost de acord cu ea. Aşa că, de-acum încolo, n-o mai puteţi folosi pe post de confidentă pentru toate prostiile voastre. N-o să vă las s-o mai băgaţi la mijloc, să fie ea sacul de box pentru nervii tatei. Ştii ce i-a spus tata? Că el nu e cuier, iar ea nu e bărbatul familiei! Şi că, contrar convingerilor ei, el şi mama sunt destul de mari şi inteligenţi şi ştiu să aibă grijă de copiii lor, aşa că nu au nevoie de intervenţiile ei. Pricepi în ce căcat ai băgat-o?

Sora lui era uimită de ceea ce auzise...

- Hai; du-te acasă şi gândeşte-te bine la asta. Pa!

- Pa.

Nicuşor se grăbise să-şi ducă soţia la lift; evident, nu se aşteptase să fie înregistrat... Nu se gândise probabil niciodată la asemenea soluţie...

Încuie yala şi auzi uşa deschizându-se: Ana se ducea la bebică... Decise s-o urmeze. Şi se sprijini uşor de tocul uşii...

- Îţi mulţumesc că ai grijă de neamul meu.

Ana-Maria

Cee? O luau de la capăt? Adică el îi interzisese să mai vorbească cu neamul lui, şi-acum tot el îi reproşa că îl ascultase? Ridică fetiţa în braţe şi se întoarse spre el:

- De ce mă tratezi aşa?

Florentin

Ah, ce prostie! Îi înţelesese cuvintele total anapoda! Evident: doar nu trecuseră 24 de ore de când se împăcaseră! Starea de tensiune încă plutea în aer, amplificată şi de vizita Luminiţei! Încercă să fie mai explicit:

- Ai avut mereu grijă de Luminiţa: şi înainte, şi după nuntă. Şi-ai avut grijă până şi de fraieru' ăsta; că el ar fi luat-o atunci peste pervaz şi-ar fi stricat totul. Iar când l-ai chemat şi pe el aici, ai ştiut cum să-i împaci.

Ana se grăbi să treacă pe lângă el. Continuă, urmând-o:

- Tot datorită ţie, Roberto şi Mirela s-au hotărât să mai facă un copil... Datorită ţie se vând roţile alea imense de flori... Datorită ţie, la urma urmei, Marcel nu s-a împăcat cu Ioana - şi acum e fericit alături de Gabriela şi Ionuţ.

Bebica era schimbată; Ana se întoarse spre el:

- Datorită mie, părinţii tăi sunt mai mult supăraţi decât fericiţi. Pentru că, datorită mie, tu, băiatul lor preferat, eşti exclus din toate evenimentele pe care le-ai enumerat.

- Te înşeli.

Soţia lui se grăbi la bucătărie... Insista degeaba; aşa că intră în sufragerie, puse CD-ul lui favorit şi luă fetiţa în braţe. O aştepta, cu biberonul...

- Îi dai tu să mănânce?

Negă încet cu capul, zâmbind... Apăsă Play; şi cum fetiţa era pe braţul lui stâng, cu dreptul îşi cuprinse uşor soţia în braţe... Ana zâmbi; mută biberonul în stânga şi acceptă invitaţia la blues...

O privea lung; ea privea fetiţa... Ei bine, dacă ar fi locuit acum la părinţii lui, asemenea moment ar fi fost imposibil. Sufrageria era "interzisă"; în camera lor ar fi intrat mai toată lumea după naştere... Acel moment era unic... Zâmbi slab:

- Ştii, cred, că eu te iubesc cel mai mult...

Ana roşi violent; dar aprobă, zâmbindu-i în continuare micuţei...

- Şi ştii cât de mult te iubesc - nu?

O altă aprobare... Şi totuşi, dacă ar fi stat la părinţii lui, ar fi avut avantajul acelei persoane care să apese butonul camerei digitale. Acum, acel moment unic nu va fi niciodată imortalizat... Dar poate că aşa trebuia să fie; acele momente unice erau numai ale lor. Şi numai ei şi le vor aminti...

5 mai 2004 - miercuri

Florentin

Apăsă butonul telefonului şi-şi privi lung mama... Care şopti:

- ... Trebuie să i-o dai şi lui Ioan!

- Bineînţeles!

- Îl evită cu încăpăţânare pe Nicuşor. Chestia asta o să-l mai înmoaie... În plus, nu cred că vrei să-ţi reproşeze la un moment dat că te-ai molipsit de muţenie de la nevastă-ta. Că ştii cum vorbeşte el când e nervos...

Aprobă şi selectă numărul...

- Da.

- Neaţa, tată.

- Neaţa.

- Ai treabă?

- Trebuie să mă duc pe la contabilă; de ce?

- ... Pe la două, două jumate crezi că ajungi acasă?

- Bineînţeles.

- Şi pot să-ţi fac o vizită?

- Bineînţeles! Da' ce s-a întâmplat?

- Am vorbit ieri cu Nicuşor.

- De-asta vrei să vii? Să-mi spui ce-ai vorbit cu Nicuşor?

- Da.

- Nu mă interesează.

- Mama spune că te-ar interesa.

Tăcere...

- Eu vin, oricum. Pentru că mi-a spus o chestie pe care-ar trebui s-o ştii şi tu.

- ... Bine, mă; vino.

- Pa.

- Pa.

Închise, încruntat...

- Stai liniştit; la două jumate voi fi şi eu acasă.

Da! Asta chiar era o încurajare! Tăticul lui ar fi fost în stare să nici nu-i deschidă uşa...

- Am plecat spre florărie.

- Bine, maică! Spor la treabă!

- Şi ţie.

Ieşi, încruntat... O să-i pună înregistrarea şi-o să plece. Concluziile nu mai erau treaba lui; concluziile le discutau ei, ca între părinţi... Descuie lacătul, iar paşii se apropiară grăbiţi:

- Ei, neaţa!

Zâmbi slab:

- Neaţa.

Intră mitocăneşte primul şi-o lăsă pe ea să tragă ditamai uşa de metal...

- Tot supărat?

- Ba chiar fericit!

- Mda; se pare că noi doi ne supărăm "cu rândul".

Poftim? Întoarse capul, mirat... Laura mai avea puţin şi "exploda":

- Auzi? Explică-mi şi mie, te rog, cum gândiţi voi, bărbaţii!

Aha! Încercă să nu zâmbească:

- În ce problemă?

Ochii negri îl priviră lung... Iar tânăra trânti dosarul pe tejghea:

- ... Ştii ce? Las-o baltă!

O văzu ieşind, îndepărtându-se... Deschise dosarul şi privi mirat contractele de muncă... Bufni în râs: evident, o enervase atât de tare încât îi lăsase alt dosar! Nu-i nimic; se va întoarce ea... Nu atât pentru dosar, cât pentru discuţie!

Începu să-şi aranjeze buchetele, să selecteze florile, făcu ikebana zilnică... Iar uşa se redeschise. Laura se apropie, dădu să ia dosarul de pe masă... Şi totuşi! Luă el dosarul şi ieşi de la tejghea. Puse zăvorul pe uşă, o prinse pe Laura de mână şi-o trase în camera din spate. Şi închise uşa:

- Ascult.

Îmbufnată, un pic jenată de situaţia în sine, Laura tăcea...

- ... Să înţeleg că a început, în sfârşit, să te deranjeze mariajul tradiţional.

Acum era uimită... şi stacojie... Zâmbi slab:

- Sunteţi o adevărată "legendă" printre florari! Mai ales el, care a trecut prin ce-a trecut. Numai că el e de înţeles, până la un punct. Şi-a pierdut, totuşi, nevasta şi copilul în accidentul ăla. Tu nu prea eşti de înţeles, stând în postura de neserioasă şi aşteptând să se vindece el...

Tânăra îşi acoperi faţa cu palmele:

- Ce dracu o fi în capul lui?

- În capul lui? În capul lui e concluzia că-i e bine aşa. Că viaţa lui actuală e perfectă, din punctul lui de vedere. Îi convine ca la birou să-i fii subalternă - ca oricărui bărbat orgolios, dealtfel. Îi convine că se duce acasă şi nu-l bate nimeni la cap. Că la un moment dat tu te ridici şi te duci la tine acasă, fără să-i spui că trebuie să schimbe garnitura la apa caldă de la baie, să bată cuie, să scuture covoare, să schimbe becuri... Toate trebuind făcute exact atunci când începe meciul sau filmul de seară. E comod aşa ca acum! E o viaţă superbă! Te vede 8 ore la birou; seara, el pleacă primul de la muncă şi-are timp să-şi facă tabieturile: duşul, cina, *whatever*. La un moment dat, apari şi tu. După o oră-două, tu te duci la tine acasă. El rămâne singur cu televizorul, calculatorul, altă baie fierbinte... Vede ce film vrea; ascultă ce muzică vrea. Stă în ce fotoliu vrea. Şi doarme singur în ditamai patul matrimonial, probabil chiar "pe centru". E o viaţă de vis pentru orice burlac!

- De unde dracu le mai ştii şi pe-astea?

- Mă uit la voi şi nu mi-e greu să le presupun.

- Aseară aproape că m-a poftit să pornesc spre casă...

- De câţi ani eşti cu el?

Laura oftă greu...

- Şi câte fiţe şi figuri i-ai făcut până acum?

Mâinile coborâră grăbite; ochii negri îl priviră lung...

- Păi să ştii că numai sub sclavagism femeile nu făceau figuri! Tu nu poţi să fii obosită? Să te îmbolnăveşti subit de durere de stomac? Să-ţi scoţi un medical şi să pleci singură la tratament la Techirghiol? Totuşi!

Îi dăduse idei "revoluţionare". Acum se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să fi tăcut mâlc şi să ridice din umeri...

- ... La urma urmei, nu m-am mai îmbolnăvit demult...

Ridică acum din umeri şi-i întinse dosarul:

- Să ştii că n-am tras cu coada ochiului.

Laura începu să râdă... Reveniră în florărie, primi dosarul pe care ar fi trebuit să-l primească iar asistenta lui Mugurel se grăbi să iasă...

Afurisită treabă! Şeful lui făcea pe interesantul. Ştia prea bine că, în lumea lor, el era căsătorit de mulţi ani cu Laura. Dar ştia că tot acolo, în lumea lor, căsătoriţi se numeau tinerii care locuiau împreună... la propriu. Şi mai ştia şi că orice femeie, de orice etnie, sfârşeşte mai devreme sau mai târziu dorindu-şi să îmbrace rochia de mireasă... Să intre în maternitate... Mai ales ei, rromi culţi, citiţi şi şcoliţi! Pentru Laura nu exista varianta unui copil cu două nume de familie în certificatul de naştere! Mugurel ştia asta - că nu era prost deloc! Aşa că o ţinea la distanţă şi se asigura astfel că, la cei 28 de ani ai lui, nu va veni acasă ca să strângă jucării şi să ţină bebeluşul în braţe cât încălzea ea mâncarea - şi nici n-o să se îngrijoreze de vaccinări şi grădiniţă. Poate nu se simţea pregătit... Poate se simţea prea tânăr... Poate se simţea prea bătrân... Poate simţea că nu era ea aleasa...

Eh! Ce-l interesa pe el, la urma urmei, problema Laurei cu Mugurel? El era extrem de fericit cu Ana; restul erau doar aşa... fapt divers.

Lăcrămioara

- Auzi, tanti?
- Da; zi-i!

Tânăra ei ajutoare-vânzătoare-amică de cafea se cam codea... Începu să râdă:

- Zi-i - că promit că nu-i zic lu' fi-miu să te concedieze!
- ... Băiatul matale, Florentin, e însurat cu Ana, nu?

Aprobă cu capul, devenind uşor bănuitoare... Decise să lungească discuţia:

- De ce, fată?
- Păi am observat o chestie... Mă rog; nu e ceva grav!
- Da' tu spune, oricum, că e mai bine să ştiu! A făcut ceva?
- Nu, tanti. Doar că... Matale ştii că eu am fost vânzătoare în colţul blocului, lângă coafor...
- Ştiu.
- ... Iar el lucrează la florăria Tria, nu? Aia de lângă coafor.
- Da. Hai, spune odată!
- ... Păi, tanti, să ştii că e o tipă care vine aproape în fiecare zi la el.

Văleleu!

- Şi cum arată?
- Păi e înăltuţă, aşa, brunetă, foarte frumoasă şi foarte elegantă.

Fiu! Începu să râdă:

- Ptiu, ce mă speriaşi! E asistenta patronului. Adică amanta patronului, na!
- O fi, tanti, dacă zici matale. Da' să ştii că fata opreşte în fiecare dimineaţă maşina mai sus pe bulevard, în faţă la buticu' unde-am lucrat eu, şi-şi aranjează părul, îşi dă cu ruj, se parfumează, se pudrează...

Tăcuse mâlc acum...

- ... După care revine în bulevard doar ca să parcheze în faţa florăriei şi să se ducă la el.
- Mda... Fi-miu mi-a spus că la un moment dat l-a invitat la o cafea în oraş şi a refuzat-o. Am crezut că e un test de-al patronului...
- O fi fost, tanti; da' voiam să ştii... Mie una mi se pare că-i face avansuri. Adică eu să ştii că la fel fac: când ştiu că mă văd cu unu' *shukar*, mă aranjez şi mă parfumez "ca la Pretoria"!
- O să vorbesc cu Florentin. Nu de alta, da' n-aş vrea să se mai necăjească Ana. Sunt fericiţi împreună; nu merită să-şi bage drăcoaica asta nasu' şi să le bage zâzanie-n casă.
- Aşa e, tanti. Da' eu am zis să-ţi zic matale, că poate îţi faci drum într-o zi pe la el...

Zâmbi slab:

- Dacă el nu reuşeşte s-o calmeze, o calmez eu. Da' tare mă tem că dacă-l înfurie pe Florentin, nebunu' o spune lu' bărba-su!
- Ar fi şi asta o rezolvare; da' l-ar implica şi pe patron, iar Florentin n-ar fi privit cu ochi buni...
- Lasă, că nu ţine fi-miu atât de mult la slujba asta! Anu' ăsta îşi deschide florărie; aşa că Mugurel n-are decât să se supere!

Puştoaica bufni în râs:

- Da' rău de tot, aşa-i?
- Rău de tot!

Se grăbi să se ridice: discuţia nu-i mai plăcea, aşa că-i punea un punct onorabil...

Deci flerul lui Florentin îşi făcuse, conştiincios, datoria. Le spusese că individa îi făcea ochi dulci; ei nu şi nu, că sigur era un test, că sigur i se părea... Uite că nu i se păruse. Şi-o să i-o spună şi lui, cu prima ocazie când îl va prinde între patru ochi. Nu la telefon, nu prin parabole şi subînţelesuri... Problema asistentei era extrem de serioasă; va fi deci rezolvată serios.

Iar dacă el nu va reuşi să rezolve acea problemă, se va duce ea frumuşel la buticul din colţ, o va pândi şi va intra şi ea în florărie, după ea. Va pune zăvorul pe uşă şi-o va ciufuli bine-bine... Cam cum o ciufulise pe romăncuţa aia a lui Marcel. După care, dacă era nevoie, o să ia un taxi şi-o să se ducă şi la ea la firmă: ca să afle şi bărbatu' ei, ăla de bătuse palma cu taică-su ca s-o "călărească" în voie, ce gânduri treceau prin capu' individei. După care...

Mm, cum se enervase! Trebuia să se liniştească - altfel risca să pornească chiar acum spre florărie! Şi nu era bine să se amestece aşa în treburile lui Florentin. Mai ales când ştia că fiul ei n-ar fi fost interesat de acea asistentă nici dacă ar fi văzut-o despuiată-n patul lui!

Florentin

Apăsă scurt soneria: n-o să stea mult. O să le pună înregistrarea şi-o să se grăbească şi el acasă, la nevastă şi copil. Uşa se deschise larg:

- Salut.
- Salut.
- Intră.

Tatăl lui era destul de... serios. Nu supărat, nu îngândurat - doar serios. Intră în sufragerie iar bătrânul fu concis:

- Ce aveai să-mi zici de Nicuşor?

Scoase mobilul, iar uşa bucătăriei se deschise:

- Aa, bine-ai venit!

Mămica lui se prefăcu că nu observă încruntarea soţului ei; se aşeză lângă el la masă şi-l privi cu ochi curioşi... Puse mobilul pe masă şi apăsă butonul:

- Mă duc să fumez o ţigară.

Închise uşa bucătăriei şi oftă greu: dacă nici acea confesiune, atât de completă şi sinceră, nu-l va împăca pe tatăl lui cu ginerele...

La urma urmei, efortul lui de-a înregistra şi apoi de-a aduce înregistrarea până acolo nu era menit să-i împace pe ei! Important era că tăticul lui va auzi aprecierile lui Nicuşor la adresa Anei; aia era problema lui...

N-avea nici un chef să fumeze. Dar nici n-avea chef să mai asculte o dată înregistrarea. Aştepta pasajul referitor la Ana; decise să revină în sufragerie, se aşeză lângă mama lui...

"Nu ştiu, Florentine! Îţi jur: dacă n-ar fi existat nevastă-ta, felul în care a vorbit dintotdeauna cu sor-ta, modul în care i-a spus unele lucruri, modul în care i-a explicat unele lucruri... Fără Ana, nu cred că aş fi reuşit să mă însor cu Luminiţa. Şi nu cred că aş fi reuşit nici să o determin să treacă peste greşeala mea şi să nu mă părăsească. Păcat doar că, pentru fericirea noastră, ea trebuie să sufere. N-ar trebui să fie aşa."

Aşteptă... Gata; înregistrarea se terminase. Băgă telefonul în buzunar şi se ridică:

- Am fugit acasă, că sigur mă aşteaptă cu masa.

Tăticul lui se ridică, îngândurat:

- Zici că aţi discutat ieri?
- Da, veniseră să vorbească cu Ana; dar cum ea nu mai vrea să vorbească cu ei, au vorbit cu mine!
- Pe sor-ta n-am auzit-o.
- Ea vorbea pe hol, cu uşa dormitorului.

Tatăl lui intră în bucătărie:

- Nu ştiam chestia cu certificatul de naştere...

Acum era acum! Dacă reuşea să-l convingă să discute cu Nicuşor... Mămica lui îl prinse de braţ şi-l strânse cu putere, şoptindu-i:

- Trebuie neapărat să discutăm între patru ochi; auzi?

Aprobă scurt cu capul şi-o văzu şi pe ea ridicându-se. Tatăl lui reveni în sufragerie, cu ţigară cu tot:

- O să vorbesc cu el.
- Bine. Am plecat. Pa.
- Pa.

Se grăbi să iasă cât mai repede, înainte ca tatăl lui să vrea să discute şi despre Ana...

Din fericire pentru ei, Nicuşor fusese sincer; şi cum copilul avea acum tată în certificatul de naştere, lucrurile se vor calma repejor. Iar Ana lui va fi şi ea iertată... mai devreme sau mai târziu.

Lăcrămioara

Auzi paşii apropiindu-se şi se întoarse spre soţul ei:

- Auzi? Tu ştii că abia acum mi-am dat seama de-o chestie?

Ioan ridică curios sprâncenele; zâmbi slab, ca pentru ea:

- Eu n-am vorbit cu Luminiţa despre cum ar fi trebuit să decurgă prietenia ei cu Nicuşor. N-am vorbit cu ea nici despre nuntă, nici despre noaptea nunţii...

Soţul ei îi întoarse spatele şi ieşi. Se încruntă:

- N-am spus-o ca să-i iau Anei apărarea!

Uşa de la casă se deschise, se închise...

Preferă să revină la spălatul vaselor: cu Ioan nu se putea discuta acum despre Ana. Nu-i nimic; o să discute diseară cu Mirela, poate chiar cu Roberto... Nu; cu Roberto discuta taică-su. Despre Nicuşor, firește. Mirela o să discute după aia cu el, în camera lor, despre ceea ce-i va spune ea...

Florentin

Descuie uşa, intră şi se grăbi să-şi strângă soţia şi fetiţa în braţe. Spre deosebire de toţi ceilalţi bărbaţi din jurul lui, el nu avea probleme... Ei, de fapt, nu aveau probleme... Soţia lui zâmbea...

7 mai 2004 - vineri

Ana-Maria

Soneria începu să piuie. Se grăbi să se ridice, cu inima mică cât un purice: veniseră! Se apropie de uşă... Îi era frică să se uite pe vizor... Ei bine, dacă venise şi socrul ei, se va comporta de parcă nimic nu se întâmplase. Va uita şi de palmă, şi de acuze, şi de faptul că pierduse laptele. Va uita de tot. Descuie yala şi deschise larg uşa.

- Ei, bine te-am găsit!
- Sărut mâna; bine-aţi venit.
- Ce faceţi?

Soacra ei intră, jovială ca o zi de primăvară... Se grăbi să răspundă, pe un ton care să nu-i demaşte durerea din suflet:

- Ce să facem; tocmai am păpat şi-acum avem chef de joacă...
- Perfect! Am băut ceva cafea azi, că ştiam că o vizitez...

Florentin deschise uşa sufrageriei şi se grăbi "să-şi preia" mama. Încuie uşa de la intrare, se grăbi în bucătărie...

Venise singură. Deci acea înregistrare, cuvintele lui Nicuşor nu însemnaseră nimic pentru dl Manolache. Sperase ca supărarea să se fi estompat un pic, iar finalul discuţiei dintre Nicuşor şi Florentin să-i pună punct. Numai că...

La naiba! Sperase ca măcar dorul de micuţă să-l facă să-şi calce pe inimă şi să vină! În condiţiile astea însă, nu mai avea nici o speranţă...

Ştia ce avea de făcut: niciodată, sub nici o formă, nu va mai sta la discuţii cu cumnatele ei! Nu mai voia să ştie nici măcar dacă erau bine sau rău! Florentin avusese dreptate: o folosiseră pe post de urechi de ascultat, ştiind că nu le va putea pârî prin simpla absenţă a contactului cu părinţii lui! Pentru ca lor să le fie bine, preferaseră s-o arunce pe ea într-un hăţiş de reguli şi obiceiuri pe care nu le cunoştea. Şi-o transformaseră într-un fel de sac de box: loviturile curseseră deci din toate părţile...

Decise să intre şi ea în sufragerie: bine că măcar soacra ei îi mai vorbea! Şi venea şi la micuţă! Nu ştia ce-o determinase să nu fie supărată pe nora-problemă; poate dorul de fetiţă, poate bănuiala că mai existau câteva secrete nespuse... Poate că o înţelesese şi-o aproba tacit...

Florentin

Ana ieşi, râzând, cu bebica pe braţ. Mama lui zâmbi:

- Ia hai până la bucătărie, "să tragi" o ţigară!

O urmă şi observă imediat paşii grăbiţi... Intră, închise uşa iar mama lui îl prinse de braţ şi-i şopti ceva... Se aplecă spre ea:

- Ce?

Mama lui îi turui în şoaptă, la ureche:

- Să termini odată cu florăria lu' Mugurel!

Aoleu! Da' ce-i venise?

- Auzi? S-o dai dracului! Deschide-ţi florăria ta şi lasă-i să se ducă dracului cu tot cu florăria aia!

Măi, să fie! Şopti şi el, conspirativ:

- Da' ce s-a întâmplat?

Ochii negri se întoarseră spre uşă... şi reveniră imediat la el:

- Vorbim între patru ochi. Auzi?

Aprobă cu capul: prea bine! Mama lui apăsă clanţa:

- Da' să termini odată cu neamu' ăla! Să rupi cât mai repede orice relaţii cu toţi!

Bine, bine, pricepuse! Ce tot insista atâta? Mămica lui ieşi, la timp ca s-o vadă pe Ana ieşind din baie. Şi-o auzi continuând pe un ton normal:

- Păi tu cât mai stai pe salariu' ăla de rahat? Nu ţi-ar place să pri-

meşti bani adevăraţi pe munca ta? Că tot la 4 eşti în piaţă, şi colo, şi colo! De ce să stai la mâna lu' Mugurel, când poţi să iei tot profitu'?

Aprobă scurt cu capul:

- Aşa e.

- Ia dă, Anuţo, s-o îmbrace mamaia! Că habar n-ai tu de când mă ţin să-ţi zic: stai s-o îmbrac şi eu o dată! Că mi-e dor să îmbrac rochiţe, după atâţia nădragi!

Ana bufnise în râs; încerca şi el să râdă, deşi gândul îi zbura la cuvintele mamei lui...

Evident, nu despre salariu era vorba! Acela fusese motivul rostit de ea pentru urechile Anei; deci se referea la cu totul altceva... Fie ştia ea un secret, fie avea vreo bănuială... Fie auzise ceva zvonuri prin piaţa de flori...

Mâine dis-de-dimineaţă va afla care era problema florăriei lui Mugurel. Până atunci, însă, se va chinui cu gândurile...

Ana-Maria

Termină de spălat vasele, îşi şterse mâinile şi dădu să pornească spre sufragerie. Fu prinsă de mijloc, trasă înapoi, întoarsă spre el... Florentin era extrem de serios:

- De ce eşti supărată?

La naiba! Uitase să mai zâmbească, şi uite că acum trebuia să-i spună şi lui...

- Te-a deranjat chestia cu rochiţa?

- Nu.

- Atunci?

Puse capul pe umărul lui şi închise ochii:

- ... Aş fi vrut să vină şi tatăl tău. De fapt, sperasem să vină şi el. Şi când am văzut-o numai pe ea, am simţit că mă doare aici...

Îi arăta exact locul unde simţise c-o doare... Florentin o strânse uşor în braţe:

- O să vină şi el; mai ai puţintică răbdare...

Se grăbi să zâmbească veridic şi porniră amândoi spre sufragerie: bebica dormea, aşa că aveau şi ei o oră-două de televizor, de discuţie şi de... nebunii.

8 mai 2004 - sâmbătă

Florentin

Intră în chioşc, închise uşa şi salută scurt:

- Neaţa. Zi-i despre ce-i vorba.

Tânăra vânzătoare îl salută; mama lui în schimb tăcea, încruntându-se la aţa cu care legase florile...

- ... Zi-i, bre: ce s-a întâmplat?

- Nevastă-ta de ce era aşa de supărată ieri?

- Sperase să vină şi tata.

- Sigur?

- Sigur.

- ... Bine; hai să-ţi arăt ceva.

OK! Se grăbi s-o urmeze... Da' unde mergeau?

- Unde mergem?

- La tine la florărie.

Păi şi ce voia să-i arate la el la florărie?

- ... Şi ce vrei să-mi arăţi la florărie?

- Las' că vezi tu!

Prea bine! Mergeau în tăcere, grăbiţi de parcă venea vijelia... Descuie lacătele, intrară iar mama lui puse zăvorul. Şi-şi puse mâinile-n şolduri:

- Ai avut dreptate! Fir-ar ea a dracului de treabă! Ai simţit-o atunci! Şi-ar fi trebuit să te cred!

- La ce te referi?

- La muierea aia a lu' Mugurel! La cine dracu să mă refer la ora asta?!

- ... Stai un pic, că nu pricep! Ce-i cu Laura?

- Ştii când m-ai sunat şi mi-ai zis că ai impresia că se dă la tine?

- Da.

- Ai avut dreptate: se dă la tine.

O privi lung, mirat...

- Ete, fata asta care lucrează la mine la chioşc zice că înainte a fost vânzătoare la buticu' de-aici, de pe colţ. Şi că în fiecare zi o vedea pe Laura asta oprind în faţa buticului, aranjându-se şi boindu-se de zor şi pe urmă mutând maşina în faţă la florărie.

Aha! Deci nu se înşelase... Oftă greu:

- Iar mie mi-a povestit, zilele trecute, ce probleme are cu Mugurel. După care m-a întrebat cum gândim noi, bărbaţii.

- Nu-i bine deloc, maică! Ştii cum se face: te implică în problemele ei până ajungi să te ocupi numai de problemele ei. Şi-atunci să vezi probleme cu Ana!

- Încerc s-o ţin pe Ana cât mai departe de Laura. Nu-i mai povestesc despre vizitele ei... Mi-ar fi şi greu să-mi justific sfaturile!

- Tu te-ai ţicnit? Te-ai apucat s-o sfătuieşti pe-aia?

- M-a întrebat cum gândesc bărbaţii - şi i-am spus.

- Ţi-ai dat foc la valiză! Acu' ţi l-ai pus şi pe Mugurel în cap!

- Fii serioasă! Sunt majori, sunt vaccinaţi iar dacă mă sună el să mă-ntrebe ce să facă cu amantă-sa, îi spun părerea mea! N-au decât să judece dacă-i o părere bună sau rea!

- Maică, nu te mai băga! La urma urmei, ţi-e rubedenie? Ai obligaţii faţă de ea, să-i spui ce să facă şi cum să se descurce în viaţă? Nu! Las-o dracului să-şi spargă singură capul! Nu te mai băga!

- Păi n-o să mă mai bag!

- Auzi? Băi, tu mie să-mi spui cinstit, auzi? Da' cinstit! Că ştii că mama n-are nici un interes să-ţi facă rău! Ţie-ţi place de ea?

Zâmbi slab:

- Nu. Sub nici o formă.

- Maică, să-mi zici!

- Îţi zic, bre.

- Să-mi zici, să ştiu ce-am de făcut! Ori să te scap de ea aşa cum

ştiu eu, ori să am grijă să nu afle nevastă-ta!

Se încruntă scurt: ia uite! Mormăi, indispus deja de bănuielile din capul mamei lui:

- Nu mă interesează Laura asta şi n-am nici un gând cu ea. Aşa cum n-am avut nici cu Gabi.

- Maică, indiferent ce gânduri ai, e periculos pentru căsnicia ta! Ana poate deveni geloasă, la cum îmi dau seama că se holbează şi se gudură Laura asta pe lângă tine! Iar Mugurel să ştii că nu e deloc prost! Te rog, fă cumva să deschideţi odată florăria aia şi să scapi de amândoi!

- Bine, las' că ştiu eu!

- Ba văd că nu ştii! Că altfel n-ai sta la ăsta, pe salariu!

- Am spus că ştiu, ştiu! Ce dracu să deschid acu', în prag de sezon de concedii? Plajă privată?

- Maică, dă-le dracu de concedii! Deschide-o! Şi te descurci tu, la ce preţuri o să-ţi facă Bambina!

- Nu mă bazez pe preţurile ei; aşa cum le-a făcut, poate să le şi desfacă!

- Nu şi după ce s-a jurat la *pliashka*!

- Ia mai lasă-mă o dată! Ştiu eu ce-am de făcut! Ce dracu, nu mai sunt ţânc de-o şchioapă! Ştiu şi singur când să-mi deschid afacerea şi dacă să-mi înşel sau nu nevasta!

Ridicase vocea la ea. Voia să încheie discuţia, iar ea o lungea aiurea! Mama lui se încruntase; acum îl privea lung... O văzu pornind spre uşă:

- Bine, maică; te las. Doar nu uita că, dacă ai probleme, poţi oricând să-mi ceri ajutorul. Aşa cum mi l-a cerut şi Roberto de câteva ori...

Uşa se deschise larg... şi rămase deschisă; o văzu trecând grăbită spre chioşc...

Lovi, scurt, cu pumnul în tejghea: mămica lui tocmai recunoscuse "oficial" că ştia şi de Roberto! Şi cine ştie de câte ori n-o minţise "suav" pe Mirela, asigurând trăinicia mariajului fiului mai mare... La naiba! Nu! Pentru el, ea nu va face niciodată "lobby" pe lângă Ana! Nu era absolut deloc interesat de Laura! Şi era imposibil de "violat" din simplul motiv că era un bărbat puternic şi efectiv dezinteresat de ea! Punct!

Pe de altă parte, trebuia să recunoască că mămica lui avea dreptate în privinţa florăriei. Ar fi fost bine s-o deschidă totuşi... chiar dacă ar fi trăit "la limita subzistenţei" până spre toamnă, la deschiderea anului şcolar. Ar fi fost tare bine să scape de amândoi: şi de logodnica doritoare de aventuri, şi de patronul mult prea isteţ pentru secolul ăsta. Numai că mămica lui nu ştia un lucru... Fiind la început, îi va fi greu să angajeze un om şi să-l şi plătească. El nu se baza pe preţurile Bambinei... Şi-apoi, fiind unul singur, nu va putea fi în două locuri deodată. El era "specialistul" în buchete; Ana abia învăţase cum se păstrează florile şi câte ceva despre aranjamente simple. Aşa că el va trebui să stea zi-lumină la vânzare. Îi va reveni ei sarcina de-a plimba actele prin Bucureşti... Şi cum Florentina era prea mică să fie purtată peste tot în căruţ sau în ham... Ştia, simţea că soţia lui îşi dorea foarte mult să stea cu micuţa lor măcar până serba un anişor...

Va deschide florăria la toamnă. Şi va încerca să se descurce cumva singur... Iar în privinţa Laurei nu-şi făcea probleme. Dacă-şi permisese el s-o pocnească pe Gabriela, cu care fusese de mic prieten bun şi care urma pe atunci să-i devină cumnată, pocnirea Laurei va fi floare la ureche!

10 mai 2004 - luni

Ana-Maria

Soneria piui scurt. Alergă să deschidă uşa, iar prietena ei i se aruncă practic de gât:

- Hei, bine te-am găsit!

- Bine-ai venit!

Încercă să facă un pas în spate, ca să închidă totuşi uşa... Nina era extrem de fericită: râdea cu gura până la urechi! O ciufuli scurt:

- Drăcuşorule, abia te-aşteptam! Unde-i finuţu'?

- La muncă, un' să fie?!

- Ceea ce-mi aminteşte că nu te-am mai urecheat de mult...

- Lasă, că acum, după "concediu", trebuie să mă concentrez asupra nunţii! După aia, mă jur pe ce-am mai scump că îmi deschid o firmă şi mă pun pe muncit serios!

- Bine; dacă zici tu... Oricum, după nuntă, fiindu-ţi mamă spirituală, o să pot să-ţi dau şi şuturi în fund! O să fie mişto, crede-mă!

Nina o ridică pe Florentina din mijlocul pernelor:

- Mi-a fost dor de tine, năşică mică!

- Presupun că şi ei: uite cum râde la tine!

Micuţa ei îşi arăta complet gingiuţele şi-o tot pocnea pe Nina peste faţă...

- Ia spune: cum a fost în concediu?

- Păi cum să fie: vis-paradis! Radu al meu e îndrăgostit lulea... Am renunţat deja la metodele contraceptive...

- Bravo! Felicitări! Doar ai grijă ce faci: că nu vreau să te văd sugrumându-te cu rochia!

- Aa, stai liniştită! M-am lăsat de pastile doar aşa... ca să mi se detoxifice organismul! Nuu, draga mea; bebe o să apară numai după nuntă!

- Aşa!... Şi-n rest ce-aţi mai făcut? Hai, spune-mi amănunte!

- Mai picante, sau...?

- Auzi?!

- Bine, bine, îţi spun!... N-a mai fost niciodată atât de... "nebun". Unde mai pun că nu-mi dădea drumul din braţe cu orele... Stai să vezi!

Prietena ei se ridică şi-şi scoase bluza din pantaloni. Bufni în râs:

- Ei, uite, să ştii că dacă nu-mi arătai, credeam că exagerezi!

- Deci se vede, nu?

- Se vede o nuanţă mai deschisă peste abdomen. Nu la asta te refereai?

- Ba da; dar el susţinea că nu se observă nimic...

Ei, pe naiba! Se vedea! Deci Radu îşi ţinuse logodnica de mijlocel inclusiv la plajă...

- Şi nu i-ai rupt urechile?

- Nu; că şi el are un umăr mai rozé, aşa...

Doamne, ce era cu ei? El o ţinuse de mijlocel, ea stătuse cu capul pe umărul lui... Următoarea întrebare veni de la sine:

- Şi de ce v-aţi mai deranjat până la plajă?!

- Doar nu era să ne întoarcem la fel de incolori cum am plecat, nu? Şi-aşa, ceea ce vezi tu acum e rezultatul orelor dormite pe plajă. Că ne-am dus şi noi prin discoteci, să ne antrenăm pentru nuntă...

Aprobă şi se grăbi să aducă două cafele. Nina o urmă:

- Tu ce-ai mai făcut?

- Nu mare lucru. În afară de faptul că am pierdut laptele şi m-am certat zdravăn cu socrul meu, nu mare lucru...

Nina rămăsese mască...

- A ieşit la iveală că Nicuşor are un copil din flori, iar eu am ştiut totul şi n-am lăsat-o pe Luminiţa să se repeadă berbeceşte şi să se despartă de el. Socrul meu a venit, m-a întrebat dacă am impresia că el şi soţia lui nu sunt destul de "copţi" ca să aibă grijă de proprii copii, mi-a dat o palmă şi-a plecat spre următoarea noră pe lista cu cafteala.

După juma' de oră a apărut Florentin, gata "montat". Am mai încasat o palmă, a devastat pe-aici şi-a plecat, a venit, a plecat, a venit... A doua zi, dimineaţa, cu chiu-cu vai am mai scos 40 ml de lapte; a fost ultimul. Iar când a aflat că am pierdut laptele din cauza scandalului general, soţul meu s-a dus la florărie şi-a locuit acolo vreo 36 de ore... Da' acum ne-am împăcat. Sigur, socrul meu nu mai trece pe-aici nici de dragul nepoatei; da' ce mai contează asta! Hai, că m-am enervat! Schimbăm subiectul! Când mergem pe Lipscani să ne luăm rochii?

Prietena ei nu răspunse; o privea în continuare lung, mută de uimire... Repetă întrebarea:

- Când ne-apucăm din nou de nunta voastră?

- ... De ce nu m-ai sunat? În trei ore eram aici! Ce zic eu, trei ore - în două ore eram la ei la uşă!

- Ca să ce? Să le răcneşti că n-au voie să dea în mine? Au voie, că sunt şi părinţii mei acum. Iar mie ce să-mi faci? Să-mi injectezi lapte din comerţ?

- Să stau cu tine! Să nu te las să te superi în halul ăsta! Să te feresc de ei, la urma urmei!

- Adică să prelungeşti cearta! Gata, te rog! Subiectul este încheiat! Vorbim despre nunta ta acum!

- ... Bine. Dar putem reveni oricând la subiectul tău, dacă vrei să discutăm despre asta...

Aprobă cu capul şi repetă întrebarea:

- Când ne-apucăm de nuntă?

- Păi cred că după 15, ca să ne revenim şi noi cu banii...

- OK; perfect. Rochia de unde ţi-o cumperi?

- De pe Lipscani. Mergem, ne uităm, mă probez şi-o aduc direct la tine.

- OK. Rochia mea cred că zace chiar acum într-un depozit din Dragonul Roşu...

- Sigur nu vrei rochie ca lumea, de pe Lipscani?

- Nu; în Dragon cică sunt lucruri super. Mi-a zis Florentin; şi ştii că el a lucrat şi pe-acolo un timp, şi deci ştie...

Râdeau amândouă... Se felicita pentru acea exprimare directă şi rapidă: voise s-o informeze fără să discute. Nu aveau ce discuta despre problema ei cu socrul ei. Se cam săturase, de fapt, să discute despre asta. Mai bine discutau despre invitaţii, rochii, buchete...

11 mai 2004 - marţi

Florentin

Oof, ce se mai plictisea! Începuse deja perioada concediilor. Vara promitea să fie caniculară, încă de la sfârşitul lui aprilie se cam subţiase rândul clienţilor, iar 1 Mai nu-l ajutase cu nimic: cer "cristal", soare şi cald pe litoral... O parte dintre îndrăgostiţi şi patroni chiar îl prelungeau pe 1 Mai ăla...

Se încruntă uşor: şi uite cum nu se mai plictisea el în următoarele 10 minute. Pentru că Laura tocmai parca maşina în faţa florăriei. Acum, că fusese "informat", vedea clar că rujul era proaspăt, buclele aranjate "în ordine crescătoare"... Se aştepta ca florăria Tria să se umple de parfum imediat cum va intra proprietara deux-pieces-ului... Îşi "montă" un zâmbet colegial şi se postă în uşă: ori la bal, ori la spital!

Se mira când o văzu coborând fără diplomat. Şi-şi dădu imediat seama că poziţionarea lui acolo, chiar în uşă, pica acum "ca dracu"! Laura nu-l vizita în probleme de serviciu; tare se temea că-l vizita în probleme de suflet... Era încruntată. Privind-o lung, realiza că era afurisit de frumoasă, că încruntarea aia parcă o aşeza într-o revistă de modă... Cum naiba să facă? Pe de-o parte, n-avea suflet s-o lase să se chinuie cu boul ăla de Mugurel. Pe de altă parte, era conştient că, după ruptura de Mugurel, primul vizat ar fi fost el...

- Salut.

- Salut.

N-o lăsa să intre. Avea o presimţire... Laura nu se pierdu cu firea:

- Ai treabă?

Ridică puţin mâinile, amintindu-i că stătea totuşi în uşă şi-o sprijinea serios...

- Putem să vorbim cinci minute?

Aprobă şi de data asta îi făcu semn să intre. Şi-o urmă, lăsând uşa deschisă...

- Am încercat... La dracu, Florentine! Ai avut dreptate! Ai avut dreptate cu fiecare cuvinţel! L-a durut fix în pix!

- Despre?

- Despre mine! Despre noi doi!

Deci Laura se repezise să adopte ideea lui cu concediul - de parcă el ar fi fost tatăl psihologilor! Tânăra sări scurt şi se aşeză pe tejghea:

- Miercuri seara l-am sunat şi i-am spus că nu mă simt prea bine. S-a întristat, mi-a povestit despre Paracetamol şi Antinevralgic şi-a încheiat cu "dacă ţi-e foarte rău, să mă suni". Joi pe la prânz, când m-am săturat să tot aştept un telefon care să-i confirme faptul că n-am murit încă, l-am sunat! Tot eu! Spune tu: nu sunt proastă?

- Nu. Continuă: l-ai sunat tu.

- Da. Cică fusese într-o şedinţă prelungită. Cum dracu o fi fost în şedinţă, când a stat pe Mess toată dimineaţa, nu ştiu! Da' am tăcut, ca să nu iasă discuţii. I-am spus că vreau să-mi iau câteva zile de concediu. Le-a aprobat fără să clipească, fără să mă întrebe de ce am nevoie de ele! Tot eu, ca o proastă ce sunt, i-am spus că mă simt foarte obosită, că aş vrea să-mi golesc mintea de cifre şi probleme de serviciu şi să trândăvesc în pat până la prânz... OK, nici o problemă! Câte zile? Că se apropie raportările şi n-are cine altcineva le face. Mi-a căzut ca dracu! Da' ce mai era să fac?! I-am spus că până azi. OK, nici o problemă, zice el. Şi după aia, nici un telefon. M-a lăsat să stau cuminţică acasă, să lenevesc, să mă urc pe pereţi în tăcere... Că nu m-a sunat, nu m-a căutat, nu mi-a scris pe mess...

Evident, Mugurel se juca. O avea "la degetul mic" şi "o dresa intensiv" pentru căsătoria cu el. Până la sfârşitul lecţiilor, Laura va suferi... Apoi va fi fericită o lună; apoi îşi va dori să nu-l fi cunoscut vreodată pe Mugur Agapie... Tânăra din faţa lui îşi acoperi faţa cu palmele:

- Aseară, pe la zece, m-am urcat în maşină şi m-am înfiinţat la uşa lui. Şi m-a lăsat mască... Doamne, nu ştiu ce să mai cred! Mi-e frică să cred ceea ce este totuşi evident! Pregătise o baie de vis, cu

spumă şi săruri, cu zeci de lumânări... Iar când m-a văzut în cadrul uşii, mi-a spus că mă aştepta. A tras firul de la sonerie, firul de la telefon şi şi-a închis mobilul. Şi a încercat să mă împace... Pe la 12, s-a oferit să mă ducă el cu maşina acasă, eu părând a fi foarte obosită...

Jalnic, într-adevăr. Iar acum Laura începuse să suspine... El nu prea ştia ce să spună...

- ... Nu-mi iese din minte...

Ochii negri îl priviră lung, arătându-i disperarea tinerei:

- Nu-mi iese din minte motivul pentru care a scos firele alea! Pentru că nu m-a mai aşteptat niciodată cu spumă în cadă şi Elvis în CD-player! Ar fi totuşi prima oară după atâţia ani...

Aa, Mugur ăla era chiar bădăran! Şi-acum chiar nu mai putea sta aşa, cu mâinile-n buzunare! Privi lung bulevardul... Nici ţipenie de cunoscut. Şi cum Laura se aşezase chiar în dreptul ferestrei, se apropie cu paşi fermi, o prinse de umeri şi-o trase în braţele lui. Şi-i puse capul pe umărul lui, "scanând" în continuare bulevardul:

- Plângi acum atât cât vrei să plângi. Ca să nu plângi când o să-i dai papucii. Că nu cred că te înşeli. Şi nu cred că ai nevoie de demonstraţii suplimentare. Nu cred că îţi spun vreo noutate atunci când îţi amintesc că nu e unicul bărbat de pe Pământ şi cu siguranţă nu e unicul care te priveşte lung...

Laura plângea. El o bătea uşor pe umăr, încercând s-o liniştească...

- ... După părerea ta... După părerea ta, crezi că sunt nebună? Că mi se pare?

Să-i spună?... Să-i spună!

- Cred că ai pierdut prea mult timp cu el. Şi-ai să-ţi pierzi şi ultimul dram de demnitate dacă mai continui cu el. Cred că sunt mii de bărbaţi în oraşul ăsta care-ar da orice ca să-ţi capteze atenţia. Cred că n-ar trebui să mai pui atâta preţ pe tradiţia bunicilor, că doar nu locuieşti pe pajişte într-un cort. Chestia asta cu tradiţia şi măritişul în cadrul breslei nu prea mai funcţionează în Bucureşti. Uită-te la mine şi la ai mei!... Cred că toată porcăria asta se va sfârşi onorabil. Şi bine pentru tine.

Laura îl împinse uşor:

- Eu nu cred.

Ridică mirat sprâncenele... Tânăra îşi şterse lacrimile, sări de pe tejghea şi se grăbi spre uşă.

- Laura,

O văzu răsucindu-se fulgerător pe-un călcâi, iar ţipătul ei îl blocă practic acolo, lângă tejghea!

- Cum dracu se face că toţi bărbaţii adevăraţi sunt însuraţi?

Cee?... Poftim?...

Laura revenise spre uşă; din doi paşi, trecuse peste prag. Alergă după ea... Prea târziu! În plus, îşi amintise cuvintele mamei lui, îşi dăduse seama că în dreapta şi stânga florăriei erau alte magazine, cu alţi ochi care poate se uitau acum pe fereastră şi-o vedeau pe Laura fugind la maşină... Şi care nu trebuiau să-l vadă fugind după ea, mai ales la cantitatea de rimel care i se scursese brunetei pe obraji...

Reveni în florărie şi se aplecă lângă geam. Laura bâjbâia grăbită cu cheia pe lângă volan. Când reuşi să pornească motorul, dădu periculos de violent în marşarier, demară cu acceleraţia la podea...

Păi, o cam făcuse de oaie! Mămica lui avusese dreptate: dacă tăcea, filosof rămânea! El însă avea o coardă sensibilă: nu suporta lacrimile. Şi mitocanii. Şi ştia că, dacă el nu voia să fie violat, Laura insista degeaba. Ştia că acum asistenta se ducea să se despartă de şeful-amant-soţ... Plângând în hohote pentru că "toţi bărbaţii adevăraţi sunt însuraţi"...

Scoase mobilul şi-i selectă numărul. Aştepta... Mai formă o dată. Iar aştepta... Nu; Laura n-o să-i răspundă. Ştia că-i scăpase "un porumbel" gigantic şi nu voia să facă discuţia aferentă lui! Poate pentru că nu putea vorbi despre asta, poate pentru că nu voia să-l audă dându-i încă o dată certitudinea că NU era interesat de ea nici măcar pe post de amantă ocazională... Ea ştia! Cert era că nu-i va răspunde la telefon! Şi probabil nu va mai veni neînsoţită la florărie, tocmai ca să evite acea discuţie...

Ia să-i scrie el un mesaj! Să-i scrie...

Te rog să încetezi. Te rog frumos să încetezi.

Şi cam atât: că dacă-i citea Mugurel mesajele, cine ştie ce putea gândi! I-l trimise şi aşteptă un răspuns, o reacţie...

Aleluia! Un client! În sfârşit! Împinse mobilul în buzunar şi-şi privi muşteriul cu profund interes...

- Bună ziua. Aş dori şi eu un buchet de gladiole...
- Bună ziua. Sigur! Ce culoare?
- Roşii.
- Câte?
- ... Păi cred că cinci...

Să-l servească pe îndelete, pentru că mobilul lui nu piuia...

După un sfert de oră şi alţi doi clienţi, mobilul lui tot nu piuise... Şi era din nou singur... Privi lung telefonul... La urma urmei, serviciu contra serviciu! Şi discreţie contra discreţie! Selectă numărul lui Roberto, ştiind că mămica lui abia aştepta să afle ce făcuse Laura ca să aibă motiv "s-o coafeze cu strigături". Suna...

- Hai salut!
- Salut. Pe unde eşti?
- Păi la Marcel, la chioşc.
- Poţi să te duci în maşină cinci minute? Nu vreau să te audă...
- ... Bine, mă!... Hai, spune, că sunt pe drum.
- Băi, am probleme serioase cu Laura.
- Care Laura?
- Laura, asistenta lui Mugurel.
- ... Aa, aia! Ce probleme ai?
- Băi, a început cu apropo-uri citeţe! Pe lângă că a venit să-mi povestească ce probleme are ea în dragoste şi să-mi ceară sfaturi, mi-a trântit un "Cum dracu se face că toţi bărbaţii adevăraţi sunt însuraţi?" Şi-acum nu-mi răspunde la telefon.
- N-o mai suna. Dă-o dracului! Încuie florăria, du-te la Registrul Comerţului şi deschide-ţi firma. Şi fă cumva ca într-o săptămână, maxim două, să termini definitiv cu afacerea lu' Mugurel. Şi cu Mugurel. Şi cu Laura. Şi cu tot neamu' lor. Bă, vezi că nu-i de joacă! Mugurel nu-i deloc prost! Că eu îl ştiu de ceva vreme, de când venea personal în piaţa de flori să facă aprovizionarea şi să negocieze contracte. Deşi se dă prost şi neştiutor, are o minte "brici" şi-un spirit de observaţie "beton". Şi chiar dacă ea ţi-o fi povestit cât de mitocan şi nepăsător e, nu uita că asta e varianta ei. Stă cu ea de mai mult de-un cincinal; să nu crezi că n-o iubeşte!
- Ştiu că o iubeşte; l-am văzut cum a strâns-o în braţe când cu hoţul şi împuşcătura...
- Aşa că lasă-i dracului şi uşcheşte-te de-acolo cât de repede poţi!
- Băi, nu pot să mă uşchesc acum! N-am firmă, n-am sediu, n-am locaţie, n-am nimic!
- Actele durează cam o lună; cu intervenţii, două săptămâni. Sediul ţi-l faci în apartament.
- E închiriat, iar proprietăreasa e în Canada.
- Atunci îl faci la tata, că nu cred că te refuză. Iar locaţie găseşti repede, că nu te ştiu mofturos.
- Nu pot să trag singur la florăria aia! Ce dracu, nici aprovizionarea n-am să pot s-o fac!
- Te aprovizionează Marcel.
- ... N-are cine să plimbe
- Îţi plimb eu actele. Băi, tu cauţi motiv să n-o deschizi - aşa-i?
- Eu nu-mi pot baza viaţa pe nişte presupuneri! Că poate Bambina îmi face şi mie preţuri mici, că poate găsesc locaţie mişto şi ieftină în două săptămâni, că poate contabila ta mă socoteşte şi pe mine, şi tot aşa până la pensionare! Eu nu-s aşa! Şi-n plus, vânzarea de-aici e atât de slabă că dacă aş pune lacătul şi-aş pleca la plimbare, nici nu s-ar simţi în casierie! Ce dracu să fac - să dorm pe propria tejghea? Cu buzunarul gol? Ăsta măcar îmi asigură un salariu!
- ... Vino la unul dintre chioşcuri.
- Bă, tu n-auzi că nu mă mişc de-aici? Chit că mă duc frumuşel la Mugurel şi-i spun să-şi ţină amanta-n frâu?

Sesiză o urmă de zâmbet în vocea fratelui lui:

- Băi, să ştii tu că e şi asta o soluţie...

- Sigur că e; dar e ultima pe listă, fiindcă îmi dau seama ce i-ar face dacă ar afla.

- Ar cafti-o şi-ar lua-o cu acte - ce să-i facă!

- Ba cred că ar lăsa-o cu ochii-n soare, dându-i astfel "liber" la mine. Exact rahatul ăsta aş vrea să-l evit...

- Păi atunci îndrum-o spre el!

- După ce mi-a povestit cum l-a vizitat pe nepusă masă, a găsit pregătiri pentru o noapte romantică iar el s-a grăbit să deconecteze orice aparat pe care cealaltă l-ar fi putut face să zdrăngăne, unde dracu s-o mai îndrum? Că nici ea nu-i retardată!

- ... Auzi? Da' dacă ai zâmbi tu aşa, în doru' lelii, şi-ai lăsa-o să spună orice vrea ea? Să nu te mai intereseze dacă-ţi bate apropouri sau te cere de bărbat? Să-i oferi doar un zâmbet tâmp şi să faci abstracţie de orice-ţi spune?

- Păi cam aşa procedez; dar o văd "că-şi ia avânt" pe zi ce trece; şi asta nu-mi surâde. Pentru că n-aş vrea ca Ana să afle. Eu mă feresc să-i spun ce face colega mea; nu ştiu însă în ce măsură Laura nu va încerca să-mi creeze probleme acasă...

- Ţi-am spus părerea mea: dă-i dracului, şterge-o de-acolo cu viteza sunetului şi deschide-ţi afacerea. Alţi bani, altă atmosferă, alt chef de viaţă!

- Nu vreau să trag singur la căruţa asta. Aşa cum nici tu nu

- Băi, nu uita că eu tot singur trag! Doar că acum îmi permit să trec pe-acasă la orice oră. În rest, tot singur se numeşte ce fac eu.

- Eu nu vreau să fie aşa. Tu ai angajaţi; eu nu pot să chiulesc. Eu aş fi ocupat de la patru dimineaţa până la zece noaptea. Iar căsnicia mea, oricât de mult ne-am iubi noi, s-ar duce dracului.

Roberto tăcea...

- ... Te rog, nu spune nimănui.

- Îţi dai seama că n-o să te torn tocmai eu!

- Nu e vorba de turnat.

- Ştiu, am înţeles. Sunt mut ca un peşte.

- Băi,

- Băi, tu mă iei la mişto? Te-am mai turnat eu vreodată?

- Da.

- Stai să ajung eu la tine, să vezi ce cafteală-ţi încing printre ghivecele alea!

Roberto era furios; se grăbi să-i răspundă şi să-l calmeze:

- Ca de exemplu într-o seară când eu stăteam pe trepte iar tu răcneai că se mărită romînca mea cu altul.

Şi-acum nu mai primea replică...

- ... Dacă află tata... Mi-e groază să mă gândesc ce-o să facă dacă află!

- Ce să facă; se duce la ea şi-o roagă frumos, cu binişoru', s-o lase baltă! Iar dacă află mama, se duce şi-o convinge cu păruiala. Mai ales că, de la ultimele evenimente, observ că mama e cea mai mare aliată a noră-sii...

- Ar fi bine să nu afle.

- Dacă tu nu le spui, eu nu le spun.

- OK. Rămâne între noi.

- Rămâne între noi. Dacă ai nevoie de ajutor, sau, eu ştiu, vrei să mă duc să vorbesc eu cu ea, îmi dai un ţâr şi mă prezint.

- Bine. Vorbim, oricum.

- Vorbim.

Închise şi împinse telefonul în buzunar. Ieşi în uşa florăriei...

Ana nu trebuia să afle nimic. Nici măcar un zvonişor! Nici o adiere de vânt! Nimica-nimicuţa!

Şi-acum îşi dădea seama că era uşor tont, de vreme ce-i oferise Laurei un umăr pe care să plângă, iar ea îl parfumase... La naiba! Era prea neglijent! Dar bine că se dezmeticise acum şi nu acasă! Din acest moment, Laura nu avea de ce să se mai apropie de el la mai puţin de jumătate de metru!

Îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul spre umărul stâng: ca să-l împută bine, să nu se mai simtă parfumul. Pentru că soţia lui nu trebuia să ştie nimic despre Laura şi problema ei.

15 mai 2004 - sâmbătă

Florentin

Telefonul începu să piuie. Acum nu putea răspunde; era ocupat... Gata; se oprise... Reîncepuse, parcă mai frenetic... Mâna Anei decise să ia aparatul de pe noptieră şi să i-l întindă. Se încruntă: dacă el îl lăsa să sune, ea de ce voia să se întrerupă? Tocmai acum?

- O s-o trezească pe-asta mică...

Aoleu, bebica dormea! Apăsă butonul şi şopti pe un ton mai mult decât furios:

- Da!

- Băi, de ce nu răspunzi?

Roberto? Răcnind în şoaptă? Ciudat! Se grăbi să-i răspundă pe ton coborât:

- Pentru că la ora asta oamenii au şi alte treburi!

- Băi, o să fiu tătic!

Făcu ochii mari-mari... Şi Ana deschisese ochii şi-l privea lung, uimită - semn că auzise bine şoapta fericită...

- ... O să fiu tătic! Auzi? O să am şi eu o fetiţă!

Adică Roberto... Ei, bravo! Deschise gura să-i răspundă, dar fratele lui era isteric deja:

- Bă, tu n-auzi?

- Ba aud, bă! Bravo! Doamne-ajută! Bă, da' vezi ce faci! Că e doişpe trecute, iar la ora asta copiii dorm!

- Bă, tu mă iei la mişto?

- Nu, bă! Ce, acu' ţi-a zis nevastă-ta?

- Acu' zece minute!

- Ei! I-auzi! Deci şi cumnată-mea e somnambulă! Bă, serios vorbind: felicitări! Sunteţi nişte fericiţi!

- Mersi, mă! Să ştii tu că eu simt că explodez!

- Ştiu cum e! Acu', ai grijă cum îi spui tatei! Că ştii ce urmează: carantina!

- Ştiu - şi tare-mi vine să nu-i zic până la naştere...

- Nu prea merge aşa...

- Ştiu; da' nu-mi vine să-i zic...

- Băi, păi atunci mai amân-o. Da' să tăceţi amândoi; că, dacă vă află mama...

- Evident! Tu nu ştii că, la noi, bărbaţii sunt cu anunţul?

- Atunci taci, mergi pe burtă şi surprinde-i cu ecografia. Aia de la patru luni...

- Corect! Uite, la asta nu m-am gândit...

- Păi tu eşti obosit, bă, la doişpe jumate; eu sunt proaspăt, că la mine-i dimineaţă devreme...

O secundă, două...

- ... Aoleu, şi eu m-am băgat cu galoşii-n probleme spinoase!

- Lasă, bă, că la aşa veste, eşti scuzat!

- Fiu! Spune-i cumnăţicii mele că-mi cer scuze... şi promit că nu mai fac!

Ana roşise până-n vârful urechilor...

- Bine, îi zic. Hai, culcă bebeluşa!

- Hai că o bag acuma la culcare!

- Auzi? Da' nu chiar acuma... Ştii tu!

- Obraznicule!

Începu să râdă:

- Ce vrei; aşa-s mezinii, mai răsfăţaţi! Hai, că te sun mâine, să vorbim mai pe-ndelete!

- OK! Pa!

- Pa!

Închise şi aruncă telefonul undeva pe pat: Roberto va fi tătic, ura-ura. Nimic de discutat, mai ales că soţia lui mirosea... mm...

17 mai 2004 - luni

Florentin

Descuie uşa şi intră, zâmbind slab: mm, ce bine mirosea! Crinii ăia erau "de nota 10"!

Observă imediat plicul maro de pe tejghea şi hârtiuţa albă de pe el. Deci Ovidiu îi lăsase o scrisorică...

"Salut. A trecut Laura aseară pe aici şi ţi-a lăsat un plic. Ovidiu"

Începu să râdă: ia uite! Asistenta lui Mugurel nu mai voia să dea ochii cu el! I-o fi fost ruşine oare? Sau i-o fi fost frică să nu continue el discuţia pe tema bărbaţilor însuraţi? Greu de spus...

Rupse plicul... Îi lăsase un teanc de hârtii pline cu socoteli. Perfect! Chiar îi convenea noul stil de lucru! Nu ţinea musai s-o vadă perindându-şi costumaşele-batistuţe pe sub nasul lui!

Deci înţelesese corect atunci; fraza cu bărbaţii însuraţi fusese un avans "pe faţă". Şi-acum Laura avea obrajii roşii-roşii şi greşea totalurile, întrebându-se dacă nu cumva Florentin-balaurul o s-o dea de gol la Mugurel... Scoase mobilul şi selectă numărul lui Roberto. Suna...

- Salut.
- Salut. Eşti singur?
- Da, sunt în trafic.
- Poţi să vorbeşti?
- Aşteaptă... Gata: am tras pe dreapta. Zi-i: care-i problema?
- Băi, cred că nu mai trebuie să mă îngrijorez pentru Laura.
- Da' ce-a făcut? Se mărită?
- Nu. De-atunci, de la discuţia aia cu bărbaţii însuraţi, n-a mai trecut pe la florărie. Iar azi am descoperit că a fost aseară pe aici şi mi-a lăsat hârtiile la Ovidiu, într-un plic.
- ... Aa, mişto! Şi te-a sunat? Sau ţi-a scris câteva rânduri, ce să faci cu hârtiile alea?
- Nu, pentru că ştiu ce să fac cu ele.
- ... Perfect! Înseamnă că ai scăpat, mă! Ori s-a săturat ea, ori a mirosit Mugurel ceva "şi-a repus-o pe şine"!
- Nu ştiu care din ele, da' eu sunt foarte liniştit acum. N-o s-o sun, să-i spun că am primit plicul, iar pe la firmă o să trec când oi avea şedinţă. În rest, chiar nu am ce să vorbesc cu ea.
- Bun! Bravo!
- Ia zi-i: Mireluţa ce mai face?
- Îşi ascunde cu grijă greţurile. Băi, dacă aş fi ştiut ce bine e aşa şi prima oară, să mor dacă le spuneam ceva despre George!
- Oricum va trebui să le spui: vine vara şi n-o să poată să poarte pulovere largi! Da' dacă poţi să amâni anunţul încă vreo lună, aşa...
- O să-l amân pe cât posibil, cu riscul de-a o vedea pe mama îmbufnată că i-am lăsat gravida să-i umble-n blide!
- Aoleu, să vezi tu ce-o să tune pe-acolo!
- Daa, o să fie nasol...
- Băi, nu ştiu ce să zic! Crezi că, dacă o iei pe mama deoparte şi-o rogi frumos s-o lase mai uşor cu tradiţia, o să se întâmple vreun miracol?
- Nu.
- Da' crezi că ar putea fi de acord în privinţa dormitului în patul conjugal?
- Băi, tu tot n-ai priceput că în privinţa ta şi-a Anei s-au făcut concesii "fără număr"? Şi că excepţia confirmă regula?
- Mda... Nasol, ce mai!
- Nasol de tot! Da' întrucât n-am încotro, cred că o să-i anunţ în curând...
- Vezi, să nu uiţi să mă anunţi "oficial" şi pe mine!
- Cum să uit?! Hai, că mai vorbim!
- Vorbim! Pa!
- Pa!

Închise şi începu să-şi aranjeze hârtiile: până la urmă, lucrurile se aşezaseră perfect. Şi cum Ana nu ştia nimic din ceea ce se întâmplase... Perfect!

20 mai 2004 - joi

Florentin

Descuie grăbit uşa şi năvăli în casă:

- Bine v-am găsit!

- Bine-ai venit!

Se apropie de uşa de la sufragerie, zâmbind: glasul soţiei lui era vesel, semn că-şi cumpărase azi rochia de naşă. Abia aştepta s-o vadă...

Apăsă clanţa şi deschise uşa.

... Dumnezeule, ce frumoasă era! Rochia vişiniu închis, din lycra, mulată, îi venea perfect! Iar ea era superbă! Se apropie, zâmbind slab...

- ... Când ziceai că năşim?

- Pe 31 iulie.

- Deci avem tot timpul s-o dăm la recălcat...

Soţia lui nu reacţionă în nici un fel; semn că n-avea nimic împotrivă...

Ana-Maria

Oof, se întreba... Decise să deschidă totuşi discuţia, deşi era destul de târziu iar cuvintele lui Florentin îi puteau provoca o mare dezamăgire:

- Deci mâine încep să pregătesc mâncarea. Fac, oricum, sarmalele! Tai carnea, cumpăr cartofii şi legumele...

- Iar eu trebuie să iau băutura. Mâine mergem prin Carrefour?

- Aşa mă gândisem. Dar pe la 3-4, ca să am timp să împletesc atâtea sarmale!

- Păi nu face o tonă!

- Nu fac o tonă. Dar, dacă socotim, suntem 16. Ori 4 sarmale, ies 64 de sarmale.

- Aoleu! Păi de unde 16?

Ridică scurt din umeri: ce, nu-şi numărase încă invitaţii? Florentin socotea...

- ... Aoleu, să ştii tu că o să fim 16!

Şi cum ei îi ieşiseră 16 invitaţi cu tot cu tăticul lui, deducea că va veni şi el la petrecere...

- ... Iar sâmbătă vine năşica şi-o creştinează...

Soţul ei aprobă scurt:

- După care mâncăm sarmale. Auzi? Nu vrei să faci câte trei de fiecare? Că dacă o să pui şi răcitură înainte, şi friptură după, tare mi-e că "n-or să poată duce" atâta mâncare!

- ... OK; atunci fac câte trei...

Florentin tăcea. Ea tăcuse, ca să-l lase să-i povestească despre ziua de sâmbătă... Deci tăcea în continuare! OK!

- Cum o să fie sâmbătă? Că la botezul lui Narcis n-am fost extrem de atentă...

- Păi or să vină la noi în jur de zece. Mai vorbim, mai ciocnim, la 11 fix plecăm la biserică. Dar cred că tu o să ne aştepţi acasă.

Exact cum se gândise şi ea!

- Chiar dacă am molifta făcută?

- ... Ţi-ai făcut molifta?

- Mi-a spus Nina să mă duc s-o fac, şi-am făcut-o luni.

- ... Atunci s-ar putea să poţi să mergi şi tu. Deşi se spune că nu e bine, iar mama ştii că e maniacă...

- Ei; dacă nu-i bine, atunci stau acasă! Oricum o să filmaţi toţi! Şi nu cred că aş putea să stau cuminte când o să-l văd pe preot cum o ţine de cap şi-o scaldă-n cazan!

Florentin râdea...

- Mă rog; slujba ştii că nu durează decât vreo jumătate de oră. Cu drum cu tot, maximum o oră. Ne întoarcem acasă, unde Mirela o să-ţi dea fata creştinată peste prag; şi pe urmă petrecem! Ştii că n-avem voie s-o pupăm până seara, când naşa o să-i ia mirul...

Aprobă scurt: partea cu ne-pupatul era ceva mai uşoară decât aia cu statul acasă...

- Voiai să i-l ia duminică seara?

- Nu; n-aş putea avea atâta răbdare cu pupatul!

Râdea: cum să nu-şi pupe ea fata atâta amar de timp?!

- ... Nu cred că vine şi tata.

- Dar l-ai invitat, nu?

- Bineînţeles! Primul nostru invitat! În schimb, Ileana vine cu Crin.

Începu să râdă, mascându-şi cu brio supărarea cauzată de absenţa bunicului de la petrecere:

- I-auzi?! Păi au voie să se perinde aşa pe la petreceri?

- Bineînţeles! Păi nu sunt logodiţi?

Uitase... Închise ochii şi se cuibări mai bine în braţele lui:

- Am uitat. Nu ştiu... De când stăm aici, parcă am început să uit...

Ah! Sări în picioare şi se repezi în sufragerie. Scotocea în sertar, printre toate nimicurile alea... Florentin o privea lung, din uşă... În sfârşit! Puse caseta în combină şi zâmbi slab:

- Ninuţa asta are un cap de preşedinte!

Florentin făcu ochii mari la auzul vocii mătuşii lui... Bufni în râs:

- Ea e! Prima oară când ne-am văzut!

El aproba; îi făcea semn să-l lase să asculte... Îl luă în braţe şi-l trase spre perne: păi să stea amândoi să asculte! Deşi se îndoia că soţul ei avea nevoie de "reîmprospătarea" acelor informaţii...

22 mai 2004 - sâmbătă

Florentin

Gata: totul era pregătit. Naşii erau "în formă", mămica lui jubila pe lângă lumânarea imensă, Luminiţa mai avea puţin şi-o mânca pe bebica lor cu tot cu rochiţa elegantă cu care era îmbrăcată... Ea "de bunăvoie şi nesilită de nimeni" se oferise s-o ducă pe micuţă până la biserică, unde-o va prelua Mirela. Şi-acum o privea lung şi-o tot pupa...

Ana era calmă. Înţelesese că socrul ei pornise înaintea lor spre biserică, să se asigure că "popa ăla diliu nu pune apă rece-n cazan", cum râsese mămica lui când intrase. Ştiau cu toţii adevărul; şi totuşi, erau foarte liniştiţi şi fericiţi... Covorul era plin de rochii elegante şi costume. Şi de perne, fireşte. Mămica lui părea să stea atât de comod... Că-l uimea chiar şi pe el!

- Băi, e unşpe deja!

Roberto îşi privise ceasul, exclamase acea constatare şi sărise în picioare! Gata, porneau spre biserică! Îşi privi lung soţia... şi-şi prinse mama de mână. Şopti, uşor, la urechea ei:

- Ana are molifta făcută, să ştii!

Mama lui aprobă, zâmbindu-i dulce dar "ucigându-l" scurt din priviri:

- Ştiu, mi-a spus Mirela!

Deci nu exista derogare... Rămase ultimul: trebuia s-o împace, chiar dacă ştia că nu era chiar atât de supărată... O strânse scurt în braţe:

- Promit că filmez absolut tot!

- Ştiu! Du-te liniştit! Şi vezi, dacă e cazul, învineţeşte tu ochiu' popii!

Bufni în râs:

- Dacă va fi cazul, nu cred că aş mai prinde vreo bucăţică; că-l dezmembrează tata...

Îi fură un sărut:

- Am fugit!

- Fugi!

Ieşi, oftând greu, şi se grăbi spre scări: ca să ajungă mai repede la maşini. Şi ca să n-audă iar explicaţia acelei cutume care spunea că mama aşteaptă creştina acasă...

Ana-Maria

Gata; plecaseră la biserică. Încuie uşa şi oftă uşor: plecaseră...

Păi să lase sentimentalismele alea care-i umezeau de obicei ochii! Să se-apuce de strâns! Că n-avea decât o oră ca să spele toate paharele şi ceştile, să aşeze sticlele, farfuriile şi tacâmurile, gustarea rece... Adică să fie atât de ocupată ca să nu se întrebe de ce socrul ei nu venea decât la biserică. Să nu se întrebe cât va mai dura acea supărare. Să nu atingă acel nivel de disperare care s-o determine să se încalţe şi să se ducă după el, la biserică.

Mirela

Doamne, cât de mică era! O privea lung şi nu-i venea să creadă că reuşise! Că peste câteva luni o să strângă în braţe o fetiţă şi mai micuţă, şi mai supărăcioasă şi plângăcioasă decât finuţa ei - fetiţa ei... Roberto era extrem de mândru. Ţinea fetiţa cu faţa spre preot; şi avea o alură ţanţoşă, cu aşa domnişoară frumoasă şi elegantă în braţe... Nina se întrecuse pe ea însăşi; rochiţa aceea era superbă. Sigur, şi mai frumoasă era rochiţa pe care-o aşezase pe masă. Făcută tot de Nina. Fata asta chiar trebuia încuiată într-o cameră, legată zdravăn de calorifer şi pusă "să creeze"...

Socrul ei mustăcea. Părea atent la preot; îşi asigurase însă un loc de unde era de-ajuns să mişte ochii doar puţin ca să-şi privească nepoţica. Loc din care camera digitală a lui Florentin nu-i va surprinde ocheadele...

Uneori, nea Ioan o uimea. Ca de exemplu acum; după ce nu se mai dusese la ea de ceva vreme, după ce se abţinuse s-o ia în braţe în faţa bisericii, acum o sorbea din priviri... Om cu principii! Dar parcă prea multe principii; prea multă verticalitate. Toate erau verticale pe lumea asta; dar chiar şi bara de oţel se curba, în anumite condiţii... Ce condiţii trebuia să întrunească Ana, pentru ca verticalitatea socrului lor să devină un pic mai maleabilă? Greu de spus; foarte greu...

Soacra ei era în culmea fericirii. Ea se tot foia când în spatele lui Roberto, când în dreapta lui, când în stânga, lângă ea. Parcă nu vedea foarte bine slujba; îşi tot căuta locul, dar se pare că nu-l găsea...

Gata: acum prelua ea micuţa. Încet, cu atenţie, ca să nu şifoneze foarte rău rochiţa. Că "nu dădea bine la cameră"!

Florentin

Filma şi simţea că în curând or să-i scape lacrimile...

Gata; o chema Florentina Theodora. Avea trei luni şi-o zi. Şi tocmai fusese creştinată...

Se strânseseră toţi pe partea cealaltă a mesei; şi vedea clar pe ecran ochii "topiţi" de-a binelea ai tatălui lui. Oof, dacă n-ar fi fost el chiar atât de... Atât de... Nici nu ştia cum să-l numească: încăpăţânat? Principial? I-ar fi spus "căpos"; dar se temea să nu-i audă cumva gândurile şi să fie "căpăcit" chiar acolo, în biserică. Era sigur că, imediat după slujbă, bunicul se va grăbi acasă, unde avea ceva foarte important de socotit de unul singur...

Doamne, el abia acum vedea rochiţa de botez! Mirela cu siguranţă se ţicnise! De fapt, cu siguranţă va face fetiţă! Rochie albă, cu crinolină şi-o trenă de vreun metru, aşa! Şi pantofi cu tocuşor! Cumnata lui o luase razna! Până şi preotul rămăsese uşor interzis...

Luminiţa era 100% visătoare. Deci cât de curând, visul lui Nicuşor va deveni realitate... Gabriela se tot foia, de parcă o mâncau hainele... Nina era extrem de atentă la Florentina şi naşul ei. Radu îi privea tot pe ei, dar zâmbea ciudat; un zâmbet trist... Ce era cu el? Îşi amintise oare de botezul lui Mircea? Sau mai era, pe undeva prin amintirile lui, vreun bebeluş? Născut, sau nenăscut? Imposibil de ghicit aşa, dintr-o simplă privire. Poate va afla, cândva...

Ana lui sigur plângea şi aranja farfuriile pe mese! O cunoştea; şi-ar fi dorit să vină şi ea la biserică. Dar poate că era mai bine aşa; trebuia să existe o explicaţie la regula aia pe care tineretul o tot încălca. Iar el devenise brusc superstiţios. Aşa că o s-o împace diseară, arătându-i filmarea. Totuşi, ea va rămâne un pic supărată; pentru că tăticul lui, pe care ea îl considera şi al ei, o să fie foarte ocupat cu nişte socoteli...

Paşii se apropiară de el; i se şopti la ureche:

- Vezi, că nu vin la voi.

- Bine; cum vrei.

- Trec pe la Didonia cinci minute, după care mă duc să discut cu Florică. Cică are probleme cu organizarea nunţii.

Aprobă cu capul: de ce se mai străduia să caute scuze plauzibile? Nu era evident că ştiau cu toţii de ce bunicul Florentinei era prea ocupat ca să vină şi la petrecere? Nu era evident că tocmai de-aia nu insistase, ci îi aprobase decizia şi-atât?

Ioan

Hm; băiatul lui ştiuse că nu va veni la petrecere. Aşa cum el ştiuse că Lăcrămioara n-o va lăsa pe Ana să vină la biserică, nici dacă ar fi avut cinci molifte făcute toate-odată de soborul de preoţi de la

Patriarhie! Tocmai de-asta venise şi el la biserică; pentru că, acolo, Florentina venise fără mama ei.

Nu putea să dea ochii cu ea; nu acum. Nu şi după acea tăcere nepermisă. Observase încă de la început că Ana se înţelegea foarte bine cu cumnatele ei; aflase apoi că Ana le aflase regulile. Stătuse deci liniştit, simţind că avea un aliat care-l va anunţa imediat cum ceva va fi în neregulă. Poate tocmai de aceea, sufletul lui receptase lipsa ei de reacţie la adresa problemelor fiicelor lui ca pe-o trădare...

Ana îi trădase speranţa, încrederea... Decizia ei de a nu-i spune lucruri atât de importante îl făcuse să se simtă inutil. Şi un pic prostuţ. Incapabil de a avea grijă de copiii lui. Un fel de zbir, de care până şi propriii copii se ascundeau... Atunci când se dusese să-i ceară socoteală pentru comportament, nu-i spusese acele cuvinte ca s-o învenineze sau s-o dezmeticească; fusese pur şi simplu sincer. Se simţise inutil, şi i-o spusese "verde-n faţă". Şi-i spusese, la fel de sincer, că ea îl făcuse să se simtă inutil. Şi mai era şi palma aia... N-ar fi vrut s-o lovească. Ştia că nora lui era bine intenţionată şi-şi iubea mult cumnatele. Dar nu se mai putuse stăpâni; cu aceeaşi sinceritate cu care-i spusese acele cuvinte, o şi pedepsise pentru toată încrederea pe care-o avusese în ea...

Eh; se vor împăca ei! Mai devreme sau mai târziu, o să vină şi asta! Poate că la nunta Ilenei... Poate după nunta Ilenei... Nu mai voia să socotească termene-limită; împăcarea o să vină atunci când o să vină!

Ia să fie el atent la preotul ăla! Că băiatul lui era atât de emoţionat, încât individul ăla putea spune orice, inclusiv "Luceafărul" - Prâslea l-ar fi filmat conştiincios...

Ana-Maria

Gata! Veniseră! În sfârşit! Privea lung maşina lui Roberto... De ce nu urcau? Ce mai aveau de făcut în maşini?

... Aha! Mirela şi Roberto rămăseseră în maşină; restul coborau, se organizau... Aşa cum se aşteptase, dl Manolache nu venise la petrecere; dar, la urma urmei, bine că fusese prezent la biserică! Măcar Florentin va fi vesel...

... Aa, trebuia să vină şi Nicuşor! Ia uite, că la asta nu se gândise! Nicuşor venise pe jos, cu lumânarea aprinsă! Pe-asta o văzuse la botezul lui Narcis, dar o uitase... Gata! Urcau! Dar Mirela nu mai cobora odată?

... În fine! Să le deschidă uşa şi să urnească bunătate de petrecere! Că urca ea şi naşa...

Mirela

Roberto reveni spre ea şi oftă greu:

- Da' căpoasă mai e! Abia acum a intrat în casă şi-a închis geamu'! Hai!

Aprobă şi coborî încet, să nu şifoneze rochiţa, să nu-i agaţe trena, să n-o murdărească... Ah, Doamne! Doar câteva luni! Doar un pic - şi-şi va ţine fetiţa în braţe!

Ana-Maria

Aşteptau. Ea îi privea lung; ei se grăbeau să-i povestească, toţi odată, cum fusese botezul, cum ţipase micuţa ei, cum îşi strigase norocul în biserică din toate puterile ei...

Liftul pocni scurt; Florentin se grăbi să filmeze; Nicuşor ţinea uşa... Primul apăru Roberto; care intră, se aplecă spre spate şi stinse lumânarea în tocul uşii. Şi porni spre sufragerie. În locul gol, în cadrul uşii, apăruse...

Doamne, era... Era o adevărată regină!

- Ţi-am luat-o păgână şi ţi-am adus-o creştină!

Florentina ajunse în braţele ei; prinse mâna Mirelei şi i-o sărută:

- Sărut mâna, năşico!

Gata; soacra ei începuse să chiuie, acoperind protestele Mirelei şi râsul cumnatelor... Aoleu, ce obraji roşii avea năşica! Nu se aşteptase...

Intraseră. Ultimul era, fireşte, Florentin; trăgea concluzia că rămăsese special "la coadă", ca să poată să le filmeze în linişte...

Florentina o privea cu seriozitate. De parcă încerca să înţeleagă de ce mami o trimisese cu Mirela la un nene îmbrăcat în galben, care-i făcuse băiţă fără săpun şi jucării... O strânse uşor în braţe...

- Să n-o pupi!

Negă, zâmbind slab... Gata! O împăcase! Acum zâmbea! Ia s-o ducă în sufragerie, s-o aşeze sprijinită pe perne şi s-o lase cu tati, la "şedinţa foto"! Ea sigur mai avea ceva de cărat, de tăiat, de tocat... Pâinea! Să taie pâinea! Şi să facă o cafea, că sigur se va umple bucătăria de fumători!

Socrul ei nu venise la petrecere. Dna Manolache o anunţase, încă de pe palier, că "Ioan a fugit la Florică, să rezolve nu ştiu ce problemă cu nunta!" Se aşteptase; dacă nu venise de la început la ei, era evident că nu se va lăsa înduplecat pe parcurs!

Hei, gata cu gândurile alea! Că o apuca plânsul! Se grăbi în bucătărie: cafeaua şi pâinea. Iar paşii o urmară grăbiţi...

- Ce-i cu tine?

- Nimic!

Florentin o prinse uşor de umeri:

- Chiar s-a dus la Florică, să ştii!

Zâmbi slab, punând ibricul pe foc:

- Ştiu. Mă întreb doar cum de abia acum mă gândesc la familia Cioroacă, din Braşov. Şi sunt foarte mulţumită că e la Braşov, fără perspective de-a pleca val-vârtej spre Bucureşti în următorii 20 de ani.

- E de-ajuns un singur cuvânt - şi m-am urcat la volan!

- Ştiu; n-am să-l rostesc totuşi. Nu-mi invit cunoscuţii la botez; aş fi tentată doar să te rog să te repezi până la Florică, să insişti...

Fu sărutată pe creştet:

- Lasă-l; la nunta Ilenei, sunt sigur că lucrurile se vor rezolva. Am eu unele indicii...

Aprobă scurt cu capul:

- La nunta Ilenei, sau la maternitate; să vedem. Nu-mi permit să mă grăbesc; am şi eu unele "lecţii" de făcut...

Florentin zâmbi şi începu să aşeze ceştile pe tavă:

- Naşu' e emoţionat până la Dumnezeu.

- Nici naşa nu-i mai calmă. Cred că tot fetiţă...

- Sst! Că nu cred că le-a spus ceva!

Aoleu! Soţul ei zâmbi:

- Frati-miu a descoperit ce bine-i fără "carantină"...

Bufni în râs şi începu să toarne cafeaua...

- Mă, ce tot şuşotiţi voi aici?

- Aa, despre cafea!

Florentin răspunsese, Florentin încasa scatoalca:

- Mă, tu te-ascunzi de maică-ta?

- Nu, bre! Ce dai aşa?!

- Ete, dau şi eu! Că tare mi-a fost dor să-ţi mai aplic câte una, preventiv...

Râdeau toţi trei; dar, serios vorbind, cu siguranţă dnei Manolache îi fusese de foarte multe ori dor de fiul ei...

Florentin

Super-petrecere! Mâncare delicioasă, copii cuminţi... Sărbătorită foarte somnoroasă... Descoperise azi că zicala era adevărată: copilul botezat se liniştea ca prin minune...

Numai că se făcuse aproape zece seara, Ana tocmai strângea farfuriile de friptură iar năşica îşi pregătea a doua rochiţă, prosopul, uleiul... Se ridică şi începu să golească memoria camerei digitale: ca să fie pregătit. Şi să-i schimbe şi acumulatorii, să n-aibă surprize!

Ana-Maria

Stătea cuminte cu fetiţa-n braţe; Roberto aducea apa, umplea cădiţa... Gabriela tocmai intrase, cu borcanele pregătite din timp în bucătărie. Iar Mirela îşi suflecă mânecile şi puse în apă o linguriţă de miere, un pumn de zahăr, un pumn de orez... Petalele de trandafiri... Şi-o văzu scotocind de zor în geantă. Ce mai erau alea?

Dna Manolache se apropie grăbită şi-i luă şerveţelul din mâini. Îl examină cu atenţie... şi se declară mulţumită; adică nu rosti nici un cuvinţel. Iar Florentin ridică sprâncenele:

- Ce-s alea?

Naşa Florentinei începu să râdă, punând "ingredientele" în cădiţă:

- O pană de porumbel, un spic de grâu, un solz de şarpe şi-o lamă de cuţit.

Solz de şarpe?... Soţul ei părea mulţumit; pesemne că ştia el ceva... Iar Mirela o luă pe Florentina în braţe. Făcu deci un pas în spate... O să stea cuminte acolo şi-o să tacă mâlc. După ce fusese descântată de lăuzie, trăsese concluzia că în asemenea momente era indicat să treacă "în rândul doi" de spectatori şi să se facă mică...

Aha! Deci aşa se lua mirul! Mirela ungea de zor micuţa cu ulei... pe unde se-aştepta şi pe unde nu... Dna Manolache nu spunea nimic; totuşi, ochii ei "scanau" cu mare atenţie gesturile naşei. Dacă Mirela ar fi omis un milimetru pătrat, ar fi fost imediat "corectată"!

Şi-acum băiţa! Şi pupatul!

- Să fii plină de viaţă şi îmbrăcată în veci, să aduci pace şi blândă să fii ca un porumbel, bogăţie să ai ca spicul de grâu, deşteaptă şi vicleană să fii ca un şarpe şi vitează şi curajoasă şi tăioasă şi iute ca lama de cuţit!

- Să dea Domnul!

Zâmbi slab: începuse să înveţe... Rândul doi, "capul la cutie", tăcere totală şi ochii mari, ca să înveţe! Ca să ştie a doua oară! Întrebările i le va pune lui Florentin, după plecarea invitaţilor. Iar el o s-o lămurească...

Gata: fetiţa ei era îmbăiată, ştearsă bine şi-acum se îmbrăca. Ochişorii micuţi, negri, o priveau cu mare atenţie pe naşă! Evident, Florentina era foarte cuminte! Şi parcă ştia că avea de-a face cu mămica spirituală; adică tot un fel de mămică, din cuvântul căreia nu ieşea...

Rochiţa asta era roşie ca focul. Semăna cu o rochiţă de flamenco; avea trei rânduri de volane, care sigur îi scoseseră sufletul Ninuţei... Ei, la costumaţia asta avea şi pelerină! De prinţesă, fireşte! Ca un fel de mantie... Pantofiori tot cu toculeţ, lucru care-o făcea să creadă că Mirela isterizase la propriu un maestru cizmar... Totuşi, de unde altundeva putea face năşica rost de pantofiori mărimea 7 cu toculeţ? Doar aşa, ca să arate fata bine la botez? Că doar n-o s-o încalţe cu ei în fiecare zi!

Gata. Năşica pupa mâna finuţei! Şi-acum se repeziseră toţi...

Aştepta. Mai devreme sau mai târziu, coada la pupături se va sfârşi; iar Florentina se va întoarce în braţele mămicii ei. În plus, ea avea toată noaptea la dispoziţie, s-o tot pupe!

Ia uite ce făcea năşicul! Roberto chiar o luase razna; îi pusese Florentinei în mână cinci hârtii a 100 de euro. Iar Florentin o filma, în timp ce ea râdea şi flutura repede-repede banii, ca la manele, spre marea satisfacţie a dnei Manolache... Care, evident, bănuia motivul euforiei naşilor, dar aştepta "anunţul oficial"... Florentina ajunse în braţele ei. O privi lung...

Într-adevăr, fizionomia ei era un pic schimbată. Se spunea că din cauza botezului. Tot ce se poate! Îi fură un pupic pe obraz şi se apropie de dna Manolache:

- Vă cedez prinţesa...

Bunica era încântată de idee! Şi-acum să se grăbească să aducă tortul şi şampania. Florentin tocmai făcea CD-urile cu botezul, pentru că Roberto nu putea pleca fără ele... Pentru că ar fi avut conflicte majore cu bunicul care-şi încălzise singur cina şi se încuiase-n casă ca să nu fie tentat să vină măcar la mir...

Florentin

Erau singuri. Musafirii plecaseră de vreo oră; ei se obosiseră doar să pună tortul la frigider şi să umple două sonde cu şampanie. În rest, stătuseră tolăniţi pe perne, în sufragerie, şi-şi tot strigaseră fetiţa pe nume. De parcă încercaseră s-o înveţe azi, acum, că nu o chema nici "bebico", nici "prinţeso"...

Lăsă capul pe pernă şi-şi privi lung soţia... Ana era binedispusă. Sincer binedispusă. Petrecerea fusese un real succes, nu rămăsese mâncare pentru că asemenea delicii nu puteau fi lăsate-n farfurie... Şampanie nu mai era...

- ... Ai citit "Adam şi Eva"?

Ana negă. Cum, tocmai ea nu citise "Adam şi Eva"?

- Sau poate oi fi citit-o; la ora asta, nu-mi mai amintesc mare lucru nici din "Scrisoarea a III-a"...

Zâmbi slab:

- Se spune că sufletul trăieşte şapte vieţi; adică şase reîncarnări. Abia după aceea rămâne în ceruri... Şi se spune că, la fiecare naştere, sufletul "uită" vieţile trecute. Şi că face în fiecare viaţă aceleaşi greşeli, ia aceleaşi decizii, are cam aceleaşi meserii, cam aceeaşi înfăţişare...

Ana îl privea atentă. Aştepta continuarea; concluzia. El nu se grăbea să i-o dea... Şi totuşi! Lăsă paharul pe covor şi-i strânse cu putere mâna. Şi închise ochii:

- Dacă fiecare viaţă a mea e aşa, atunci eu sunt un suflet fericit.

Ana-Maria

Chiar aşa? Mută fetiţa "la orizontală", ca să nu alunece, şi se aşeză foarte aproape de soţul ei:

- Dacă e aşa, pot să întreb cine sunt celelalte şase femei care te fac atât de fericit?

Ochii negri se deschiseseră, grăbiţi; dar cum avea o mutră cheflie şi zâmbea ciudat, soţul ei decise să-i facă jocul:

- Nu ştiu; ţi-am spus că am uitat vieţile trecute. În plus, s-ar putea să fii prima...

OK! Aici "o încuiase"! Aşa că o să-l sărute... Şi-apoi o să culce minora "la mare viteză", pentru că vor fi foarte ocupaţi cu altele...

Ioan

Se ridică, zâmbind slab:

- Într-adevăr, a fost foarte frumos.

Fiul lui jubila; evident, habar n-avea Roberto de calculele lui! Presupusese că Florentin nu-l va lăsa să aştepte prea mult acele imagini; nu-l uimiseră deci decât în măsura în care nu ştiuse rochiţa roşie, de la mir! Aşa că ieşi, zâmbind în continuare:

- Eu am plecat la culcare. Odihniţi-vă şi voi, că mâine redevii administrator de afacere!

Intră în dormitor, închise uşa...

Nu se aşteptase să-şi regăsească nora favorită atât de frumoasă! Parcă nici atunci când le trecuse prima oară pragul casei, Ana nu fusese atât de frumoasă! Observase la ea acelaşi zâmbet blând, un pic visător... Observase însă şi schimbările; devenise iute ca un sfredel şi atentă la detalii. Ochii căprui trecuseră cu viteza vântului peste mese, peste sticle, peste pahare... Nici un colţ de şerveţel îndoit, nici o furculiţă cu dinţii-n jos pe şerveţel. Fusta lungă şi largă...

Ei bine, dacă ar fi avut un revolver proptit la cap, ar fi fost sincer - şi ar fi recunoscut că îi fusese şi-i era dor de nora lui favorită. Dar numai dacă ar fi avut un revolver proptit la cap; aşa că Lăcrămioara nu va obţine mari confesiuni azi...

Fiul lui avusese momente de fericire sinceră - euforică chiar. Observase însă şi încruntările, mai ales când firul discuţiei îi amintea de absenţa bunicului de la masă...

Da; se dusese la Didonia, ca să discute cu ea despre împăcarea cu Ana. Iar cumnata lui venise la uşă, se uitase pe vizor şi-apoi se îndepărtase. Şi trântise sonor uşa bucătăriei - ca să fie clar că, de la cearta aia de la chioşc, ea nu mai avea ce discuta cu el! Or să se împace; n-o făcuseră însă azi. Se dusese deci la Florică, pe motiv că aveau de vorbit despre nuntă. Şi vorbiseră despre toate trăznăile, pentru că nunta era aranjată până la ultima pietricică din curtea restaurantului... Dacă ar fi stat acasă, ar fi riscat să se trezească cu Florentin la uşă, hotărât să-l ia pe sus şi să-l ducă la petrecere. Aşa că-şi pierduse timpul în vizită. Foarte interesantă, oricum, toată discuţia...

Se va împăca şi el cu Ana; la nunta Ilenei. Şi-acum, că luase acea hotărâre, se grăbea să se culce. Pentru ca Lăcrămioara să-l găsească dormind dus... şi să nu facă acum discuţia despre Ana.

27 mai 2004 - joi

Lăcrămioara

Era foarte concentrată asupra povestirii. Micuţa ei ucenică o privea cu ochi mari, de parcă-i sorbea fiecare cuvinţel... Chiar dacă-i mai povestise de patruzeci de ori până acum despre rochiţa de la botez, puştoaica tot fascinată era! Probabil încerca să şi-o imagineze...

Uşa se deschise scurt; se întoarse, hotărâtă să-l admonesteze pe clientul care se imagina în florăria lui Mugurel...

- Tot despre rochia aia vorbeşti?

Soţul ei era foarte binedispus; zâmbi:

- Tot! Că doar n-o să-i povestesc despre rochiile mele!

- Lasă, domnişoară; că acuşi măritäm fata, şi-atunci o să-ţi povestească despre rochia de mireasă...

Puştoaica râdea; ea îşi privea soţul... Care se aşeză pe navetă:

- Ce eşti aşa mirată? Ete, am venit în vizită!

Vizită? La zece fix? Avea o bănuială... Începu şi ea să râdă:

- Bine, Ioane; vizitează atunci...

Şi-o să-şi vadă de buchete, pentru că Ana ieşea cu căruciorul în jur de zece jumate...

Ana-Maria

Împinse uşa scării şi zâmbi: ce zi frumoasă! Ideală pentru plimbare! Florentina era odihnită, privea maşinile cu ochi atenţi... Păi să pornească spre parc!

... Stop! Stop orice gânduri! Dl Manolache era în chioşc - şi-o văzuse primul! Deci venise la chioşc azi. După o absenţă considerabilă...

Îi fusese dor de Florentina! Asta trebuia să fie! Chiar dacă ochii negri erau mai atenţi la ea decât la costumaşul din căruciorul... OK! Oricum se oprea la chioşc în fiecare zi! Nu va face tocmai azi o excepţie! Şi dacă-l va vedea încântat de idee, ştia deja ce-avea de făcut! Urcă pe trotuar şi se opri în faţa uşii, zâmbind:

- Bună dimineaţa!

- Neaţa, Anuţo!

- Neaţa.

- Bună dimineaţa.

De ce oare nu se aşteptase tot la un "Neaţa, Anuţo"? Mă rog; dna Manolache se grăbi să-şi ia nepoţica-n braţe:

- Ia să vadă mamaia cât ai mai crescut de ieri până azi...

Aceeaşi frază în fiecare dimineaţă; adora fraza aceea, bucuria bunicii şi gânguritul nepoţelei! Dl Manolache se ridică, râzând:

- Ia lasă, femeie; dă să vadă tataia cât a mai crescut nepoata lui...

Asta era! Şi cum socrul ei radia tot de fericire, decise să-şi pună planul în aplicare. Se întoarse spre soacra ei:

- Pot s-o las aici zece minute, cât mă duc la complex?

- Sigur că da!

Bun! Trase căruciorul lângă chioşc şi se grăbi să se îndepărteze...

Aşa era cel mai bine. Dl Manolache nu venise azi acolo ca să vorbească cu ea; venise să-şi vadă nepoata. Iar ea decisese "să dispară" cam jumătate de oră, ca să nu-l indispună cu prezenţa. Simţea brusc nevoia de-a fi absentă din preajma lui...

Dacă el va voi să se împace cu ea, o va face. Dar ştia că acel moment nu venise încă. Aşa că o să-şi facă cumpărăturile încet, pe îndelete... O să le ducă acasă, o să le aşeze la locul lor... Apoi o să coboare; dacă va fi cazul, va mai face nişte cumpărături, sau se va duce la Florentin să-i facă o vizită... Şi tot aşa, până când nu-l va mai găsi pe dl Manolache în chioşc. După care vor merge, liniştite, în parc. Pentru că aşa trebuia să fie.

Lăcrămioara

Deci nora ei înţelesese... Ptiu! - că iute la minte mai era fata asta! Nu avusese nevoie de vreo privire cu subînţeles; Ana calculase prezenţa bunicului în chioşc şi se grăbise "să dispară". Oare nurorii îi era frică de o discuţie cu socrul ei? De fapt, oare Ioan venise azi cu gândul împăcării? Îl privi lung...

- Ce-i?
- Nimic.

Nuu, venise strict cu gândul la Florentina! Care era super-încântată de mustaţa bunicului ei! Începu să râdă:

- Ia - că poate te convinge ea s-o dai jos!
- Şi să-i pierd interesul? Nee...

Îl văzu scoţând din buzunar... Venise pregătit cu o jucărie! Cu o floricică din pluş! Păi se vedea treaba că începuse să îmbătrânească! Dacă nu anticipase ea "mişcarea" asta cu vizita la chioşc...

Ana-Maria

Bun; aranjase toate cumpărăturile. Se apropie de fereastră; privi lung chioşcul, prin perdea... Dl Manolache stătea pe navetă; Florentina era în braţele bunicii ei. Semn că putea să coboare şi să pornească spre parc. Ieşi deci, încuie uşa...

N-o să vorbească azi cu el. El n-o să vorbească cu ea! Şi-aşa, îşi călcase pe inimă venind la chioşc! Ca un fel de cedare a supărării în faţa dorului de nepoată...

O să-l roage pe Florentin să se ducă duminică pe la ai lui. Cu fetiţă cu tot. Neglijase acel aspect; nu se gândise niciodată la el. Chiar dacă fiul îşi suna în fiecare seară tatăl, acum nu mai era vorba doar despre fiu; era vorba şi despre nepoată. Şi despre toate povestioarele pe care bunica, încântată de vizitele la ei, le spusese cu patos la cină...

Ieşi din bloc şi porni spre chioşc. Nici nu se grăbea, nici nu trăgea de timp. La vederea ei, dna Manolache ieşi din chioşc şi trase căruciorul. Se opri lângă ea.

- Gata? Plecaţi spre parc?

Aprobă cu capul, încercând să zâmbească cât mai natural...

- Bine. Ai grijă cum traversezi, da?

Aprobă din nou şi se întoarse spre chioşc:

- La revedere.
- Paa!

Dl Manolache studia de zor caietul. Cu spatele la uşă. Îi răspunse totuşi la salut:

- La revedere.
- Am plecat. Sărut mâna.
- Să creşteţi mari. Şi să vii să-mi spui ce-a făcut în parc!

Aprobă din nou, simţind c-o podideşte plânsul. Şi se grăbi să împingă căruciorul, să se îndepărteze...

A naibii ea de treabă! De ce trebuia să fie aşa? Greşise chiar atât de mult salvând căsnicia Luminiţei? Tăcerea ei fusese aşa o greşeală capitală? De ce n-o pedepsea pe Luminiţa cu tăcerea aia? Că ea ar fi trebuit să se ducă să-i spună, de la bun început! Nici măcar pe Nicuşor nu-l pedepsise în halul ăla - şi doar era vorba despre copilul lui, nu?

Trebuise să se supere pe ea...

Ce aştepta socrul ei de la ea? Ce voia să obţină de la ea? De ce-i cerea să ştie totul aşa, dintr-o dată, şi să se comporte ireproşabil? De ce folosea cu ea standarde chiar atât de stricte? Ea n-avea voie să greşească? Ea n-avea voie să gândească? Ei bine, după părerea ei, decisese şi acţionase aşa cum trebuise să acţioneze la acel moment! Ce voia de la ea? Să nu gândească înainte să facă un lucru? Să fie ca un fel de calculator care, atunci când primea comanda: "Spune tot", turna cu conştiinciozitate şi liniuţă de la capăt absolut tot ce ştia?

Îşi şterse înciudată lacrimile: nu mai ştia cum să facă. Ce şi cum să facă. Nu mai ştia cum era bine. De fapt, azi descoperise că se obişnuise să fie exclusă - pedepsită. Şi-i fusese pur şi simplu frică de împăcare... Îi fusese frică să nu cumva să fi uitat cum se vorbeşte cu socrul ei, despre ce se vorbeşte cu socrul ei... Cum trebuia să se comporte...

Simţea din nou un gol stupid în piept. Şi o durere surdă. Şi plângea, înciudată, gândindu-se că poate dacă n-ar fi plecat atât de grăbită la cumpărături, ar fi auzit mai mult decât "Bună dimineaţa" şi "La revedere" - şi că ratase poate unica şansă...

Lăcrămioara

Reveni în chioşc şi scoase banii din buzunar. Numără...

- Ia fugi tu până la complex şi ia nişte şunculiţă de-aia bună!
- Şi-o pâine caldă-caldă!
- Aşa; vezi că ştii?

Tânăra se grăbi să iasă; privi lung după căruciorul roşu ca focul...

- ... Tot n-ai iertat-o?
- Nu; şi n-am s-o iert prea uşor, să ştii.

Tresări şi întinse mâna:

- Uite-o! Vezi cum plânge?
- Că o plânge din cauza mea!
- Da' de ce crezi tu că plânge?
- De la praf, evident!

Se întoarse spre el:

- Ioane,

Avu surpriza să constate că soţul ei se ridicase deja:

- Da, Lăcrămioaro! Ce-i? Încerci să mă-nveţi cum să gândesc? Încerci să-mi spui ce decizii să iau şi ce să fac?

Era mult prea nervos ca să continue discuţia. Aşa că îi întoarse spatele şi scoase două garoafe roşii.

- Spune! Încerci cumva să-mi faci morală?
- Încerc să-ţi deschid ochii! Nu vezi cât rău ne face tuturor situaţia asta stupidă?
- Atunci spune-i cum să se poarte şi ce să facă! Învaţ-o! Sau ţi-o place că se duce pe la babe şi le-ntreabă pe ele?
- Nu cred că se mai duce; mai ales de când te-ai certat cu Didonia.
- Te întreabă pe tine deci?
- Nu; cred că şi-a dezlegat Florentin limba şi-i spune el. Oricum, nu mai are multe de învăţat; că o duce capul şi pricepe şi singură ce-i de priceput.

Soţul ei se grăbi să iasă:

- Nu mai încerca să-mi spui ce să fac; că sunt mare, şi ştiu şi singur!

Ete, na! Ştia el! Ba nu ştia nimic! Era doar un căpos care ţinea musai să-şi chinuie mândreţe de noră!

De fapt, poate că Ioan nu ştia cum să facă... Poate voia să se-mpace cu Ana, dar nu ştia cum! Sau poate că nu ştia cum şi ce să facă după ce se împăcau! Era prima noră română, prima noră care nu locuia cu ei, la care trebuiau să se ducă "în vizită", care venea "în vizită"... Un fel de rubedenie aşa, mai îndepărtată. Cam ca surorile lui. Cam cum fusese Mihai. Iar Ioan nu era obişnuit cu vizitele. Nici cu nurorile române. Acela era un amestec care îi ridica multe întrebări în minte...

Şi uite-aşa nu reuşiseră să se împace nici azi! Se întreba acum dacă nu cumva Ana spunea "săru' mâna" că nu se împăcaseră azi! Dacă nu cumva nora prefera să rămână "exclusă", de frică să nu facă altă prostioară şi să fie iarăşi exclusă... Poate că nici Ana nu ştia cum să se comporte cu socrul ei. În condiţiile în care relaţia cu părinţii ei fusese una rece, de şoricel şi pisici, iar ea locuise la socri o perioadă scurtă de timp...

Încurcată situaţie! Cum naiba să facă să-i împace totuşi? Şi ce s-o sfătuiască pe Ana? Ce să-i spună lui Ioan? Era "la mijloc"; trebuia să împace cumva capra şi varza, în condiţiile în care se vor întâlni fix în mijlocul apei, pe-o bărcuţă mică-mică...

Ana-Maria

Era 11,30 iar ele se întorceau acasă. Florentina trebuia să mănân-

ce; iar ea nu-i luase biberonul cu lapte. L-ar fi luat, dacă ar fi fost inspirată...

Oricum, se liniştise. Îşi plânsese amarul, îi mai trecuse necazul... Şi cum nu trecuse pe la Florentin la dus, acum se opreau obligatoriu la florărie! Traversă deci şi se apropie de uşa larg deschisă...

- Bine-aţi venit!

- Bine te-am găsit.

Paşii ezitară; Florentin trase totuşi căruciorul în florărie şi-o prinse de braţ:

- Ia vino-ncoa!

Frumos: "o prinsese" cu ochii roşii! Îl văzu aprinzând lumina... şi încruntându-se:

- De ce-ai plâns?

- Te rog, duminica asta ia-o pe Florentina şi treci pe la ai tăi.

Soţul ei o privea lung... Vocea lui deveni ameninţătoare:

- S-a luat iar tata de tine!

- Nu; ne aştepta la chioşc. Iar asemenea vizite nu sunt normale. Te rog, duceţi-vă amândoi în vizită duminică de duminică.

- Nici nu mă gândesc! Am familia mea, am viaţa mea, am programul meu! Dacă vrea să-şi vadă nepoata, să se alinieze programului meu! Că el vrea, nu eu!

Acum era şi el furios...

- ... Nici dacă te rog eu mult?

- Nici dacă-mi dai vânt pe uşă afară! De ce nu vine el la noi? De ce mama poate să vină şi să se comporte ca un om normal, iar el nu poate? De ce n-a fost în stare să vină la noi sâmbătă? Nu spune el mereu că la nunţi, botezuri şi înmormântări nu se acceptă absenţe? El de ce-a lipsit?

Florentin se întoarse spre tejghea, dar reveni imediat în faţa ei:

- La urma urmei, de unde până unde pleacă muntele în vizită la Mahomed?

- Dar

- Nici un "dar"! Discuţia e închisă! Nu mă duc în vizită decât atunci când am eu chef! Şi n-am!

Clientul intră în florărie; Florentin se grăbi spre tejghea, ordonându-i din priviri să nu cumva să plece acasă... O ridică pe Florentina în braţe; se plimbau încet prin faţa ghivecelor... Fetiţa ei era încântată de petalele multicolore; încerca să le-apuce şi nu înţelegea de ce nu ajungea la ele...

Paşii se apropiară; Florentin îi oferi Florentinei o garoafă roşie:

- Dacă o singură dată mai plângi din cauza lui, mă duc la el şi-i fac un balamuc de nu mă mai iartă zece generaţii de-acum încolo! Şi mă cert şi eu cu el! Şi rezolv toate problemele din lume eliminându-l pe el! Ia mai lasă-mă cu fiţele şi figurile lui! Întotdeauna o să fie el supărat de la ceva! Şi întotdeauna o să-i căşune pe tine! Că tu n-ai făcut, că tu n-ai dres! Ia hai, că m-am înfuriat! Din acest moment, nu mai avem ce discuta despre tata! Lasă-l să facă ce vrea el! Auzi? Şi dacă te pomeneşti cu el la uşă, să nu-i deschizi! Nici lui, nici caţelor de cumnate şi surori ale mele! Ia să ne lase-n pace! Că am văzut că sâmbătă seara aveau iar limbariţă! Gata! Nu eşti tu cioaca lor de bătaie! M-ai înţeles, da?

Aprobă scurt cu capul.

- Iar dacă "scapă" vreuna şi-ţi zice ceva, să-mi spui imediat! Şi să-i spui şi mamei tot ce-ţi spun ele! Ca să înveţe miorlăitele alea că nu mai eşti bună de confidentă şi să te lase-n pace!

Aprobă din nou:

- Am înţeles. Te rog să nu mai ţipi.

Florentin oftă greu şi-şi trecu mâinile prin păr...

- ... OK. Cum v-aţi întâlnit?

- Era în chioşc; ne aştepta. S-a grăbit să ia fata; şi mi-am dat seama că era acolo pentru ea, nu pentru mine. Aşa că m-am dus să fac cumpărăturile, le-am dus sus...

- Oferindu-i lui timp cu nepoata. Cât l-ai lăsat să se joace cu ea?

- ... Nu ştiu; cred că jumătate de oră...

- Atunci îi ajunge pe luna asta. Luna viitoare, mai vedem noi ce mai facem.

Aprobă, ştiind că soţul ei se va duce totuşi duminică în vizită... Florentina o privi lung... Şi începu să se smiorcăie. Zâmbi slab:

- Acum mergem acasă, să păpăm; ai puţină răbdare.

Florentin întoarse căruciorul:

- Hai, fugiţi! Iar dacă e tot la chioşc, ocoleşte blocul prin spate! Că poate n-a înţeles din prima cum stă treaba!

Da-da! Cum să nu?! Îi fură un sărut, zâmbind:

- Pa!

- Pa! Ai grijă cum mergi!

Bineînţeles că avea grijă cum mergea! Oof, soţul ei dezvoltase un adevărat tic verbal cu "Ai grijă cum mergi"! Încă de când rămăsese gravidă!

N-o să ocolească blocul prin spate. Dacă socrul ei va voi să vorbească cu ea, n-o va aştepta la chioşc; va veni frumos, civilizat, la uşă. Aşa cum venise atunci când aflase despre copilul lui Nicuşor...

Ioan

Descuie uşa şi intră grăbit. Îşi scoase haina şi pantofii şi-şi aprinse o ţigară. Şi abia acum intră în bucătărie...

Nu era încă momentul pentru acea împăcare. Avusese azi impresia că Ana fugise de el; oricum, nu fusese extrem de bucuroasă de revedere. Fusese... precaută.

Poate că nora lui se pregătea sufleteşte pentru împăcarea de la nunta Ilenei! Iar apariţia lui mai devreme o luase pe nepregătite! Sau poate că pur şi simplu nu era ea pregătită pentru împăcare... Poate nu era nici el pregătit... Poate că n-o iertase încă! Deşi, dacă ar fi fost sincer...

Ce mare se făcuse nepoţica lui! Duminică, la biserică, fusese rezervat; dar azi o luase-n braţe şi constatase că Florentina semăna mai mult cu tati...

6 iunie 2004 - duminică

Florentin

Era foarte fericită surioara lui; extrem de fericită! Mezina se mărita săptămâna viitoare cu păunul... Iar păunul mai avea puţin şi-o băga-n buzunar! De când intrase pe uşă, Crin nu dăduse drumul mâinii Ilenei...

Şi uite-aşa se mărita mezina... Neamul Manolache trecea uşor-uşor de la nunţi, la botezuri... Mirela, Gabriela, Ileana... Poate şi Ana; trebuiau să discute partea asta... Poate din nou Gabriela... Cu siguranţă, din nou Ileana...

Dacă i-ar fi întrebat acum câţi copii plănuiau să aibă? Evident, Ileana s-ar fi albit; Crin probabil că ar fi roşit un pic şi s-ar fi grăbit să răspundă cu un fel de "Cam câţi plănuiţi voi să aveţi"...

O să tacă. Fuseseră foarte împăciuitori amândoi; acceptaseră ideea că ei veneau doar la Sfatul Popular şi la biserică... O să tacă. Iar duminică dimineaţa, când vor ceda insistenţelor Bambinei şi se vor duce totuşi la nuntă "la o cafea", îi va privi lung şi-i va întreba...

Îl bufnea râsul! Ia să redevină el serios... Că doar cumnatul lui nu discuta despre vreme, ci despre vremuri! Vremurile când el îşi va deschide florăria şi va cumpăra florile pe-un preţ mic-mic-mic... Cu acte "jumi-juma", cum decretase deja mătuşa lui Crin...

Fără să-şi dea poate seama, surioara lui "lansase" tot neamul pe panta ascendentă a afacerilor. Şi-acum, privind-o, era mai liniştit: n-o făcuse din motive financiare. Surioara lui "se amorezase" de Crin. Şi el îşi schimbase mult părerea despre el, când începuse să-l cunoască mai bine...

Una peste alta, surioara lui cea mică nimerise "perfect"! Luminiţa era "parfum" pe lângă Ileana...

Ana-Maria

Cumnata ei mai avea puţin şi exploda la propriu! Crin se ţinea scai de ea, nu dădea drumul mâinii cu inel de logodnă pe deget, iar ochii negri îi tot transmiteau că aveau ceva de vorbit... Eh; o să vină ea săptămâna viitoare, de dimineaţă, şi-or să discute în linişte. Presimţea că era vorba tot despre "cum o să fie atunci". Şi cum ea nu mai venea şi la nunta asta, o să-i dea Ilenei o folie de No-Spa...

Doamne, ciudate cadouri mai făcea şi ea! Şi Luminiţei tot o folie de No-Spa îi dăduse, să aibă amintire din noaptea nunţii...

Deci săptămâna viitoare vorbeau. Aici avea o problemă serioasă!

Dacă Ileana va încerca şi ea să-i destăinuie secrete cruciale, o s-o oprească fără menajamente şi-o să i-o spună-n faţă! Florentin n-o mai lăsa să fie confidenta cumnatelor ei! Ca să nu mai aibă vreodată conflicte cu socrul ei! Dacă Ileana voia să-i facă confidenţe, trebuia să aştepte până la două jumate; şi, de faţă cu Florentin, putea să-i spună câte-n lună şi-n stele, inclusiv "Povestea porcului"! Şi "filtra" soţul ei atunci, pe loc, tot ce n-ar fi trebuit să ajungă la urechile ei. Se ocupa el...

Da; îi plăcea acel "embargou". Trebuia să se împace cumva cu dl Manolache; iar dacă acea împăcare va veni, într-adevăr, la nunta Ilenei, nu avea voie să-şi repete greşelile! Şi nici nu-l putea lua deoparte, la nuntă, să-i spună şoptit tot ce mai ştia despre fiicele şi nurorile lui! Nu?

Aşa că adio confidenţe cu Ana...

Ana-Maria

volumul VI

9 iunie 2004 - miercuri

Ana-Maria

Soneria? La ora asta? Măi, să fie!... Gata; se oprise... Ba reîncepuse şi mai şi... Da' chiar nu ştiau că la ora aia ea hrănea bebica? Şi pe urmă făceau nani? De fapt, cine era?... Piuitul tăcu; îşi auzi însă cumnata bătând cu putere cu pumnul în uşă:

- Hai, Ano, nu face aşa!

Aa, deci Ileana era! Într-un an de zile, nu găsise alt moment să-i facă o vizită! Păi putea să mai aştepte, nu? Până la două şi-un pic mai era ceva...

Soneria piuia frenetic. Ea nu se grăbea să se ridice: Florentina degusta ultimele miligrame de lăptic. În plus, i se pusese cândva în vedere să nu le mai deschidă uşa cumnatelor ei dacă nu era şi Florentin acasă. Evident, îi va deschide Ilenei uşa; dar trebuia măcar să pară că "se lăsase greu". Cât mai greu...

Tăcuse. OK! Încă două înghiţituri... Şi gata. Se ridică şi aşeză fetiţa pe umăr; porni spre bucătărie, iar soneria reîncepu cu piuitul... Răsuci yala şi se încruntă:

- Cât e ceasul? Unşpe jumate, nu?

Ileana intră, munte de încruntare:

- Lasă-mă, că mor!

- Nu mori; te omor eu, că ştiai cât e ceasul şi-ai apăsat pe sonerie ca o dementă!

Cumnata ei o privi lung... Rămăsese la fel de încruntată; şi-aşa se justifica acel "dementă", menit în realitate s-o determine să nu "verse" chiar totul. Să aibă măcar o reţinere mică-mică... Reveni în dormitor şi-o sprijini pe Florentina în pătuţ; îi aduse şi jucăriile şi intră în bucătărie:

- Unde, cine, ce, când şi cum arde?

- Eu ard! Vine nunta!

- Şi-ar fi trebuit să nu vină? Sau te-ai răzgândit?

- Acu' eşti tu dementă! Cum să mă răzgândesc?!

Îi întorsese "complimentul", aşa că era 1-1 iar Ileana va "vărsa" tot ce-şi planificase să "verse"... Se prefăcu că nu dăduse atenţie jignirii:

- Şi-atunci care-i problema?

Ileana se aşeză şi oftă greu. Cumnata ei privea lung masa... Se sprijini de masca chiuvetei; dacă nu-i spunea, n-avea ce sfaturi să-i dea! Asta e! Ei îi convenea varianta asta! Şi-aşa, primise cândva "directivă fermă" să nu mai discute cu ele decât dacă era şi Florentin de faţă; se temea acum că va regreta decizia de-a descuia totuşi azi...

- ... Dă-mi numărul doctorului.

Cum-cum? Ileana o privea lung... Zâmbi:

- Dentistul meu, sau pediatrul Florentinei?

- Ginecologul.

Înlemnise lângă masca chiuvetei. O privea şi nu-i venea să creadă... Ileana reveni spre masă:

- Că am sunat la cabinet, şi-am şi fost până acolo, da' cică el e acolo numai după-amiază; când eu trebuie să fiu acasă. Şi asistenta zicea că are agenda plină-ochi pe următoarele două săptămâni. Ziceam să-l sun pe mobil, să vorbesc direct cu el; poate mă primeşte la spital...

Deci nu se înşelase. Acea lungă explicaţie era clară... Iar asta însemna că... Ridică încet mâinile şi şi le puse la propriu pe cap:

- Te-ai culcat cu Crin?

Ileana tăcea...

- ... Spune: te-ai culcat cu Crin?

- Da' tu de ce crezi că vreau numărul doctorului? Ca să-mi fac un Papanicolau?

Tot mai rău... Tot mai rău... Şopti, oftând greu:

- ... Eşti inconştientă! Nu realizezi care e miza căsătoriei tale!

Cumnata ei se ridică şi folosi un ton nervos:

- Ba tocmai, că sunt conştientă! Şi realizez! E-n joc tot viitorul neamului nostru! Plus numele şi renumele nostru! Plus numele Bambinei! Eu sunt inconştienta?

- Şi dacă află Florică ce-aţi făcut? Sau Bambina?

- Au aflat.

Tot mai rău...

- ... Şi ce părere au despre hotărârea voastră?

- Nici o părere.

- ... Îmi amintesc că, atunci când tatăl tău se întreba cu voce tare ce-o vrea Bambina de la el, Florentin a răspuns: "Ceva nepreţuit. Adică pe Ileana." Tu tocmai

Cumnata ei începu să răcnească:

- Hai, gata cu morala! Faptu'-i consumat! Şi vrei să ştii adevăru'? Adevăru' e că nu m-am culcat cu Crin aseară! Ne-am "probat" la greu, ca să fim siguri că mariaju' nostru nu va eşua! Şi ca să fii foarte bine informată, să ştii că "ne probăm" încă dinainte de-a afla Bambina! Mult înainte de-a primi tata reducerea de preţ! Cu vreo doi ani mai devreme de momentu' ăla!

Cel mai rău, evident! Iar ea aflase tot răul ăla... Ileana se aşeză şi reveni la un ton mai normal:

- ... Ne-am văzut, ne-am plăcut, am vorbit vrute şi nevrute, băiatul m-a luat într-o zi de la şcoală şi m-a dus să mă cunoască părinţii lui... Ei m-au plăcut; eu i-am plăcut. M-am interesat ce-nvârt şi mi-am dat seama că şi tatei or să-i placă aşa cuscri. Şi mi-a cerut mâna. Şi am trecut la lucruri concrete - ca să ştim dacă are rost "s-o mai lungim"... Noi am stabilit să ne căsătorim. Şi-am stabilit asta înainte ca părinţii lui să ştie că vrem să ne căsătorim. De fapt, înainte să afle ei că am trecut de momentul discuţiilor la poarta şcolii.

Frumos; foarte frumos...

Până la urmă, se dovedea că "mâţa blândă zgârie rău". Cea mai mică, cea mai cuminte, Ilenuca cea care tocea în fiecare seară caietele şi manualele şi tăcea mâlc la cină, Ilenuca scumpă care nu avea opinii şi nu ieşea nici moartă din rândul doi al pozei de familie... Tocmai ea făcuse un lucru...

- Şi-acum am nevoie de medicul tău "minune"! Că poimâine seară soacră-mea trebuie să-i arate mamei ditamai isprava...

Deci aşa!... Un moment doar! Că trebuia să socotească o chestie, după toate informaţiile alea uluitoare...

Crin şi Ileana se cunoscuseră pe la... 14 ani? Probabil; 14 spre 15. Se plăcuseră, se vizitaseră, Crin - care avea totuşi o situaţie familială ceva mai "sensibilă" decât a Ilenei - primise aprobarea părinţilor şi-a mătuşii să continue relaţia pe-atunci nevinovată cu Ileana... Aşa că ei trecuseră la "teste" serioase! Şi cum şi ele "ieşiseră pozitive", Crin îşi informase neamul asupra propriilor intenţii într-o manieră care-i convinsese pe toţi să-l ajute să se însoare cu Ileana. Iar Bambina tot tatonase terenul... Aha! Iar dl Manolache tot avusese probleme peste probleme, nunţi şi divorţuri de organizat, nepoţi de împărţit, fraţi de îngropat... Şi tot aşa, până când mătuşa lui Crin găsise "o fereastră" în problemele lui Manolache Ioan. Şi-l abordase. Şi reuşise să-l aducă acolo unde voise să-l aducă: la nunta "ca la carte" dintre copii.

Acela fusese calculul. Bun! Revenind la prezent, ea tocmai aflase toată încrengătura de minciuni care construiseră acea nuntă. Şi i se cerea numărul de mobil al doctorului Petrescu... Iar ea o să... O să...

Acea cerere, venită chiar din gura Ilenei, i se părea "cireaşa de pe tort". Aşa că negă scurt:

- Nu. Nu ţi-l dau.

Ileana o privea lung; aştepta continuarea, explicaţia... I-o dădu, senină ca o zi de primăvară:

- O să se afle despre porcăria asta.

- N-o să se afle, dacă tu nu "verşi".

- O să se afle oricum. Iar doctorul meu e om serios, vertical; nu merită să fie luat la rost pentru trăznăile voastre.

- Cine să-l ia la rost?!

- Părinţii tăi, de exemplu.

- Fii serioasă!

- Ştiu cum reacţionează ai tăi la asemenea veşti şi am văzut ce

pot strânge la poartă în 60 de secunde. Aşa că nu-ţi dau numărul.

O secundă... şi-o miorlăitură milogită:

- Ţi-am spus: dacă tu nu "verşi", n-o să se afle niciodată!

- Bine, n-o să se afle. Dar eu nu sunt dispusă să risc nici măcar 1%. Nu-ţi dau numărul.

- ... Atunci sună-l tu!

- Nici nu mă gândesc! Nu mă voi amesteca în problema virginităţii tale. Şi nu-l voi implica nici pe medicul meu în ea.

- Măi,

- Acu' câteva luni, mi s-a spus direct şi în faţă că unicul care rezolvă probleme de asemenea gravitate este tatăl tău.

Încă o secundă... Iar atitudinea tinerei se schimbă radical:

- ... Fantastic! Minunat spre nemaipomenit! Nici nu ştiu de ce dracu am ascultat eu de Crin, să vin să-ţi spun toate chestiile astea!

Ileana îşi pocnise mâna pe frunte; o privi lung şi rosti cuvintele pe care primise dispoziţie să le rostească şi cu care în acele momente chiar era de acord:

- Taică-tu nu e cuierul familiei; e şeful ei. El se ocupă de problemele copiilor lui. Dacă vrei să-ţi rezolvi problema, rezolv-o cu el. Sau să-ţi găsească neamul Bambinei un medic bun! Că la aşa neam cu pretenţii şi renume, sunt sigură că au ginecolog personal!

- Acu' mă iei la mişto?

- Nu.

- ... Bambina i-a spus lui Crin că ea nu apelează la nimeni; că o ştiu toţi, iar pe mine mă ştiu toţi de când s-a aflat că mă mărit cu Crin. Şi se răspândeşte imediat zvonul. Aşa că a zis să ne descurcăm singuri.

- Descurcaţi-vă. Eu nu vă ajut.

- De ce?

- Pentru că nu vreau să mai fiu acuzată că ştiu anumite lucruri şi nu le "raportez" prompt!

- ... Adică o să-i spui tatei!

- Nu ştiu; mă mai gândesc.

Atitudinea Ilenei se schimba "la secundă" azi - acum deveni indignată spre ameninţătoare:

- Haai, fii sinceră! O să te grăbeşti să-i spui tatei, ca să te pui bine cu el şi să vă-mpăcaţi! Că aşa eşti şi tu, şi Florentin: vă gândiţi numai la binele vostru!

Aa, păi până aici! Se repezi şi-o prinse de braţ:

- Ţie nu ţi-e ruşine să spui asta? Eu mă gândesc numai la mine? El se gândeşte numai la el? Da' problemele Luminiţei cine le-a rezolvat? Problema Mirelei cine-a rezolvat-o? Pe Marcel cine l-a scăpat de patronul din Puzdrea? De câte ori am făcut eu un lucru care-mi prindea bine, dar vă făcea vouă rău? Nesimţito!

O săltă "cu de-a sila" de pe colţar:

- Ia ieşi tu afară! Că casa-i a mea, uşa-i a ta! Hai,"ţine cărarea"! Îmi amintesc că ţi-am descuiat uşa, da' nu te-am poftit să intri!

Acum Ileana se grăbea să iasă singură... Mai aruncă un ultim cuvânt, înainte să trântească uşa:

- Nesimţito!

Răsuci yala de două ori şi trase aer în piept: mm, ce-i crescuse tensiunea! Auzi; ea - tocmai ea! - se gândea numai la binele ei! Ea, care fusese "expulzată" din propria familie din cauza binelui pe care-l făcuse surorilor şi cumnatelor lui Florentin! Şi cine-i spunea asta? Ileana?

Şi acum... Acum rămăsese singură cu fetiţa. Refuzase deja să-şi ajute cumnata. Făcuse socotelile, "asimilase informaţia", îşi crease tot tabloul în minte... Acum, trebuia să ia o decizie. Ce să facă?

... Simplu: nu va mai gândi. Exact ca un calculator. Primise "comanda" să spună totul imediat cum afla ceva despre copiii dlui Manolache? Da. Atunci aşa o să şi facă! Fără să gândească. Pentru că ea nu era "psihologul neamului". Nici "judecătorul neamului". Şi, mai ales, nu mai voia să fie "ciuca bătăii" tuturor; şi nici "veşnica exclusă", "veşnica romăncă toantă care nu pricepea niciodată nimic şi avea probleme de memorare a regulilor strămoşeşti"! Primise o lecţie dureroasă atunci când se aflase despre copilul lui Nicuşor şi scatoalcele mamei lui; nici greşeala, nici istoria nu se vor repeta.

Deci, să nu gândească! Să facă pur şi simplu ce trebuia făcut!

Intră în sufragerie, îşi luă mobilul şi selectă numărul socrului ei.

"Bună ziua, Ana sunt. Ileana tocmai a plecat de la mine. Voia să-i dau numărul medicului meu ginecolog, ca să se coasă; pentru că trăieşte de doi ani jumate cu Crin, şi-acum au intrat în criză de timp." Exact asta-i va spune, dintr-o singură suflare. Fără să-l întrebe dacă era la volan, dacă stătea pe vreun scaun, dacă voia sau nu să afle un lucru care-l va înfuria teribil... O va spune şi-atât.

"Abonatul Connex are telefonul închis sau nu se află în aria de acoperire." Formidabil! Apăsă butonul...

Şi totuşi, ea va fi cea care-l va anunţa. Pentru că ea aflase informaţia, ea i-o va da. Prompt. Cât de prompt se putea. Apăsă butoanele...

"Ileana trăieşte de doi ani jumate cu Crin; a venit azi la mine să-mi ceară numărul medicului Petrescu, dar n-am vrut să i-l dau. Ana-Maria".

Iar "cât de prompt se putea" însemna, în cazul ăsta, imediat cum dl Manolache îşi va porni telefonul. *Send*... Gata! Problemă rezolvată!

Aoleu, Florentina! Uitase complet de ea! Se repezi în dormitor. Numai că micuţa ei o privea lung, atentă, morfolind cu mare satisfacţie floricica de pluş de la bunicul... Micuţa ei nu se speriase nici de bocăniturile în uşă, nici de răcnetele care se auziseră din bucătărie... Îi zâmbi:

- Ia hai să facem nani! Hai, că uite ce somnic i s-a făcut lui mami! Hai, la nani!

Iar "la nani" însemna "în braţe la mami la nani"...

Florentin

Mm, abia aştepta să ajungă acasă!

Astăzi, Ovidiu avusese un examen şi venise direct la serviciu; fusese deci "expediat" mai devreme la nevastă şi fetiţă. Iar asta-i plăcea la culme! Avea în sacoşă o sticlă de Coca-Cola şi-o acadea cât pumnul - mare, ca să n-o poată Florentina înghiţi, şi colorată isteric, ca să-i atragă atenţia...

Mămica lui era ocupată cu clientul; asistenta ei "împletea" de zor un buchet, pe masă. Ciocăni scurt în geam şi le făcu cu mâna; amândouă răspunseră zâmbitoare... Ah, lucrurile erau perfecte când erau perfecte! Trăznită frază! Intră în bloc: şi cum era aproape 12, Florentina probabil că dormea dusă în pătuţul ei... Mm...

Ana-Maria

Cee? Cheia, la ora asta? Se grăbi să închidă uşa dormitorului, încercând să-şi dea seama cât de disperată putea fi Ileana în acele momente... Dacă ar fi putut să apeleze chiar la fratele ei... Uşa se deschise larg; se grăbi să-şi prindă soţul de braţ:

- Ai vorbit cu Ileana?

Florentin era un pic... neatent:

- Poftim?

- Ai vorbit cu Ileana?

- ... Duminică, când au fost la noi!

Se grăbi "s-o răsucească":

- Şi pe ea n-ai anunţat-o să nu mai treacă pe-aici atunci când nu eşti acasă?

Florentin se încruntă:

- A trecut pe-aici?

- Da, şi-a făcut un circ şi-un show la uşă că i-am deschis până la urmă.

Gata: reuşise să-l enerveze şi pe el, de vreme ce-l văzu trântind punga pe masă:

- Nu trebuia să-i deschizi!

- Când n-a mai răcnit pe palier şi a început să dea cu pumnii-n

uşă, a trebuit să-i deschid! Că-mi speria fata!

Florentin coborî puţin tonul vocii:

- Şi ce-a vrut?

Acu' era acu'! Răspunse, la fel de indignată ca şi până acum:

- Mobilul medicului Petrescu.

Florentin

Ce-ce? Cum? Ana continuă pe acelaşi ton:

- Nu i l-am dat, să ştii! Să se descurce singuri! Ei s-au încurcat, ei să se descurce!

Se repezi şi-o prinse de braţ:

- Ce-ai spus?

Soţia lui tremura toată, de furie; îi citea indignarea pe chip! Dar ochii erau un pic speriaţi... Fie din cauza gestului lui, fie din cauza chipului lui furios... Îi dădu drumul şi încercă să se calmeze măcar un pic:

- Spune: ce ţi-a spus?

- Că trăieşte de doi ani jumate cu Crin.

Nu-i venea să creadă...

Decise să se aşeze. Şi să-şi privească lung, atent, soţia... Îşi aprinse o ţigară:

- Te rog, stai jos. Şi linişteşte-te.

Ana se aşeză prompt.

- Acum spune-mi că glumeşti! Că încerci să vezi cât mă ţin nervii, iar chestia asta e cireaşa de pe tort!

- Îţi spun exact ce s-a întâmplat azi. M-am pomenit cu ea la uşă; a sunat şi-a bătut şi mi-a spus tot felul de rugăminţi prin uşă, până i-am deschis. Şi mi-a cerut numărul medicului. Mi-a explicat că s-a cunoscut mai demult cu Crin, că s-au plăcut, că el a prezentat-o părinţilor lui care au acceptat-o imediat, că ea a tras concluzia că tatăl tău va accepta cuscri ca părinţii lui Crin... După care "s-au probat". Şi apoi au anunţat că vor să se căsătorească.

- Când asta?

- Ea a spus ceva de genul "Cu vreo doi ani înainte ca Bambina să-i ofere lui tata super-afacerea".

Oo, Doamne! Super-afacerea se perfectase în ianuarie...

- Bambina a tot tatonat terenul; dar tăticul tău a fost ocupat cu problemele celorlalţi copii. Şi l-a abordat abia acum. Nunta e pregătită, totul e perfect, numai că mama ta trebuie să vadă cearceaful la nuntă! Iar Bambina n-a vrut s-o recomande unui ginecolog pe care-l ştie ea; că o cunosc toţi şi pe ea, şi pe Ileana, şi se duce imediat zvonul! Aşa că i-a trimis să se descurce singuri. Iar Crin a fost de părere să vină la mine...

- ... De câte ori şi-n câte feluri te-am rugat să nu mai ai asemenea discuţii cu ele? Cu nici una dintre ele?

- Şi ce voiai să fac, dacă a venit la uşă şi mi-a făcut panaramă?!

Într-adevăr; ce putea să-i ceară Anei... Ea întrebă sec:

- Tu le-ai spus să nu mai treacă pe-aici înainte de ora două?

- Da.

- Tuturor?

- Absolut. Mă rog; lasă asta. Faptu'-i consumat. Ai spus cuiva?

- Da; tatălui tău.

O privi lung... Ana îl privea cu seriozitate:

- Nu sunt "ciuca bătăii". Şi nici tâmpită nu sunt. Am ţinere de minte, pricep când mi se spune ce am de făcut în anumite situaţii. Şi m-am conformat întocmai. Pentru că a avut dreptate în tot ce mi-a spus atunci: el nu e cuierul familiei iar eu nu sunt bărbatul familiei. Şi nici psiholog nu sunt...

Deci tăticul lui aflase... Doamne, nici nu voia să se gândească la opinia tatălui lui! Trebuia totuşi să afle şi asta! Aşa că oftă greu:

- Şi ce-a spus?

- Nu ştiu; avea telefonul oprit când l-am sunat eu. I-am trimis un SMS; o să-l primească imediat cum îşi porneşte mobilul. Mai repede de-atât, n-am avut cum să-l informez.

Deci aşa... Şi cum deducea că tatăl lui nu-şi pornise încă mobilul, de vreme ce nu-şi sunase nora ca să-i ceară cuvintele exacte ale fiicei mai mici, stinse ţigara şi-şi aprinse imediat alta:

- Deci sor-mea cea mică şi cuminţică foc a făcut-o latră... Ce zic eu; a făcut-o latră încă de-acu' doi ani jumate! A spus ea cu guriţa ei că s-a întâmplat acu' doi ani jumate?

- A spus că cu vreo doi ani înainte de reducerea de preţ.

- Iar Bambina ştia... Va fi vai de tata; iar dacă vreau să-l scap măcar de puşcărie, trebuie să mă duc s-o omor eu cu bătaia. Că la dracii pe care-o să-i aibă când o să-ţi citească mesajul, n-o să se mai poată opri din bătut. Şi o omoară de-adevăratelea.

Se ridică şi intră în dormitor. Prinţesa lui dormea dusă... Cum dracu să nu-i deschidă Ana uşa Ilenei, dacă prinţesa lor dormea? Cum s-o lase pe nebuna aia s-o trezească cu bubuiturile şi soneria?

Ana procedase corect. La urma urmei, n-ar fi fost frumos să nu-i deschidă. Sigur, n-ar fi putut-o determina să tacă, să nu-i spună decât cât de bine se înţelegea cu Crin! Aşa că Ana aflase...

Oof, biata lui soţie! Împărţită între dorinţa de a-şi ajuta cumnatele şi dorinţa de-a nu-l mai supăra pe cel pe care-l considera şi tatăl ei...

Da; Ana procedase corect. Reveni în bucătărie, mai trase un fum şi stinse ţigara:

- Staţi cuminţi în casă; pui siguranţa pe yală şi stai cu mobilul în mână. Dacă ţi se pare ceva suspect, suni la poliţie şi-apoi la mine. Nu-i de joacă: Crin are şi finanţe, şi amici ascultători. Şi-o vrea musai pe Ileana. Pot să-i treacă prin minte o tonă de idei proaste!

Ana aprobă scurt.

- E mult mai serios decât ai văzut pe la ştiri. Ăia caută mediatizare ca să crească preţul miresei; Crin, dacă va acţiona, o va face dur şi "pe tăcute"; şi-asta e mult mai periculos.

- Am înţeles. Stai liniştit: cum observ ceva în neregulă în parcare, te sun. Că nu pot intra decât pe uşa scării!

Ana se ridică şi ea. Îi fură un sărut:

- Mă duc să le spun. Să nu te îngrijorezi dacă întârzii, bine?

Soţia lui aprobă; fu condus la uşă... Dar fu oprit în ultima clipă. Se întoarse... Ochii căprui se umpluseră cu lacrimi:

- Am greşit?

Reveni în hol, închise uşa şi-i zâmbi slab:

- Nu; ai procedat bine. Tata tot ar fi aflat, la un moment dat. Şi e mai bine să afle acum, decât peste vreun an, într-un scandal din care are mult mai multe de pierdut.

- Crezi că or să-i despartă?

- Nu ştiu... Dacă vine şi Bambina să vorbească cu el, nu. Şi cred c-o să vină. O să am grijă să-i spun tatei că ea a ştiut ce-au făcut nesimţiţii; ca s-o cheme şi să-i ceară socoteală. Ca să discute cu ea, nu cu Florică. Pune mult mai mult preţ pe cuvintele ei... Hai; nu mai fii supărată! E mai bine aşa: întotdeauna e mai bine cu adevărul golgoluţ pe masă. Am plecat.

O sărută, încercând să zâmbească în continuare, şi ieşi. Nu-şi prea mai putea ascunde gândurile; iar gândurile alea îl vor face cu siguranţă să bată câţiva trecători nevinovaţi, vreo doi-trei stâlpi şi pe Roberto în acelaşi timp cu Ileana şi Mirela! Ce naiba! Trăiau sub acelaşi acoperiş! Roberto trebuia să-şi supravegheze sora iar Mirela trebuia să-şi supravegheze cumnata! Ce dracu păziseră? Caietele de română?

Noua situaţie creată răsturna totul...

Ieşi din scară, urcă la volan, porni motorul şi încercă să plece fără demaraj, ştiind că ochii căprui îl priveau atenţi de la fereastră. Intră pe străduţă...

I-ar fi prins bine un Distonocalm; nu se gândise însă la asta decât acum, adică prea târziu... Dacă nunta aia pica...

Dacă nunta aia pica, putea să înceapă să înveţe mecanică auto. Sau să ia consulatele şi ambasadele "la picior". Adio florărie, adio afacere, adio planuri şi socoteli... Tot neamul lui punea punct afacerilor cu flori. Bambina era şefă peste piaţa Coşbuc şi peste importul din Olanda. Mai existau distribuitori locali, sere... Dar autorizaţia trebuia obţinută de la primărie. Acolo trebuia să ducă un dosar cu acte. Unul dintre actele care n-avea voie să lipsească era agreerea Asociaţiei Florarilor din România. Al cărei preşedinte era băiatul Bambinei. Aşa că mecanica auto

i se părea îndeajuns de bănoasă ca să nu simtă schimbarea meseriei şi-n greutatea buzunarelor...

Doamne, de ce trebuise să fie aşa? De ce dracu surioara lui îi cedase lui Crin?... La urma urmei, dacă nu i-ar fi cedat acu' doi ani jumate, Crin ar fi fost acum căsătorit cu altă florăreasă; una mai de soi, cu mai multă avere decât Ileana Manolache. Afurisit calcul deci! Şi mai afurisit era răspunsul la întrebarea "cât din decizia Ilenei era asigurarea afacerii familiei"...

Frână în faţa casei. Încercă să-şi recompună chipul senin, să apuce ca măcar lor să le dea Distonocalm... Scoase telefonul şi formă numărul lui Roberto. Cum să facă să nu-i spună motivul "revoluţiei"?

- Hai salut!

- Salut. Te rog, nu întreba absolut nimic. Sună-i pe toţi şi trimite-i acasă.

- ... Ce-i, mă? S-a întâmplat ceva cu Florentina?

- Nu. Te-am rugat să nu mă întrebi nimic! Veniţi toţi cât mai repede acasă! Eu sunt în faţa porţii; o să-l lălăi pe tata, până ajungeţi şi voi. Dar faceţi cumva să ajungeţi într-o oră maximum!

- ... Bine, mă! Da' nici măcar un indiciu nu-mi dai?

Închise: Roberto avusese un ton glumeţ, semn că nu realizase cât de urgent trebuia să ajungă acasă... Şi-acum, să se ducă să discute cu tatăl lui!

Ioan

Soneria? La ora aia? Roberto devenise un mic mâncău! Adică un mare familist: Mirela era acasă, cu copiii. Se întreba dacă nu cumva...

Aa, da' nu era Roberto! Că el descuia cu cheia lui! Se grăbi să se ridice şi să deschidă uşa. Şi-i zâmbi fiului lui...

- Bine te-am găsit.

- Bine ai venit. Ia uite ce surpriză! Hai, intră!

Florentin intră, zâmbind slab:

- Şi ce mai faceţi voi?

- Bine; tu ce mai faci?

- Bine şi eu!

- Eei, chiar atât de bine?

- Da, chiar atât! De ce?

- ... Păi dacă ai venit aşa, surprinzător, fără să-mi dai nici măcar un indiciu...

- Să spunem că voiam să mai stăm şi noi de vorbă aşa, faţă-n faţă! Şi cum m-am dus acasă şi fetele mele dormeau amândouă...

Aa, OK! Îl invită la masă şi se grăbi spre bucătărie:

- Mirelo, te rog, adu tu două cafele!

- Imediat, nea Ioane.

Se aşeză lângă fiul lui... Aoleu! Doar nu venise să-l întrebe care fusese motivul vizitei lui la chioşc! Nu; Florentin zâmbea misterios...

Florentin

Gata? Privea lung uşa de la intrare...

Deschisese discuţia despre ghivece; îşi "inundase" tatăl în cifre, ca să-l audă Ileana vorbind calm despre orice altceva numai nu despre nunta ei... După jumătate de oră de discuţie, sora lui ieşise din cameră. Îl salutase, căutând cu ochii adevăratul motiv al vizitei lui... Zâmbise la fel de tâmp cum zâmbea încă de când i se deschisese uşa de la intrare; surioara lui crezuse deci motivul iniţial, cel cu "fetele dormeau amândouă". Şi fusese foarte calmă; "se mai perindase" pe uşa camerei ei de câteva ori...

După zece minute de discuţie despre ghivece, se dusese la bucătărie ca să scuture scrumiera. O prinsese pe Mirela de braţ şi-i spusese, la ureche, să le dea tuturor câte-un Distonocalm. Cu ea renunţase la zâmbetul tâmp; cumnata lui pălise şi aprobase "pe tăcute", fără să ceară explicaţii. Mirelei îi era uşor să-i îndoape pe toţi ceilalţi cu pilula aia; tăticul lui era problema...

Gata; veniseră şi Marcel şi Gabriela. Cam târziu - dar bine că veniseră şi ei! Fratele lui îl privea mirat; mama lui, care venise printre primii şi trecuse pe la Mirela, pe la bucătărie, îl privea cu ochi atenţi, îngrijoraţi... Îşi privi ceasul şi se ridică:

- Păi cred că schimb două vorbe cu Ileana şi plec şi eu.

- Ce să vorbeşti cu ea?

- Despre "casa de piatră"!

- ... Da' ce, mă; nu veniţi la cununie?

- Nu ştiu; nu cred.

- De ce, mă?

Tatăl lui voia să ştie de ce... Puse mâna pe clanţa uşii. Acum va intra în camera surorii lui... Nu; n-o să-l lase s-o omoare el. Era prea bătrân ca să facă puşcărie! O s-o omoare el.

Îşi scosese masca. Zâmbetul tâmp era "istorie". Apăsă clanţa. Ileana stătea la birou şi scria de zor într-un caiet. Rosti sec:

- I-am chemat pe toţi; hai să le spui ce-ai de spus.

Sora lui se întorsese, îl privise şi sărise de pe scaun; acum se ghemuia în colţul opus lui, cu mâinile ridicate, cu ochii plini de groază...

- Dacă le spun eu, te şi joc în picioare. Haide!

Ileana nega violent... OK! Se repezi la ea, ridică palma şi-o lovi cu toată puterea, scrâşnind:

- De doi ani jumate, fă?

O trântise pe jos; acum era ocupat s-o lovească cu picioarele:

- De la paişpe ani, fă? Sau de la treişpe?

- Nu da, Florentine!

El îşi scrâşnise cuvintele; evident, ea le ţipa! Era unicul mod de-a determina pe cineva să-l urmeze şi să-l tragă în spate! Dar el mai avea multe lovituri de dat; multe-multe, aşa că intervenţia lor va fi inutilă...

Ioan

Cee? Sări în picioare şi se grăbi după Prâslea! Ia uite-l! Ce-i căşunase pe-aia mică? Se grăbi să-l prindă de braţe:

- Stai, mă! Las-o!

Fiul lui se smuci şi-i mai altoi surorii lui două şuturi. Da' ce şuturi! Îl prinse zdravăn de braţ şi ridică vocea:

- Am zis s-o laşi!

Florentin se lăsă tras în spate. Ochii lui o priveau lung... Doamne, de ce era aşa furios?

- Roberto, vino-ncoa!

La naiba, că nici nu putea să-l ţină! Dintr-un singur pas, Prâslea îl trăsese la propriu după el! Şi tot ajunsese la aia mică, să-i mai tragă câteva! Roberto trecu pe lângă el şi-şi luă fratele "pe sus":

- Calmează-te, bă! Ce-ai cu ea?

Florentin dădu să se elibereze; Roberto ţipă la el:

- Gata, n-auzi?

- Dă-mi drumul.

- Nici gând!

- Dă-mi drumul, că n-o mai bat!

Nu-nu! Să nu-i dea drumul! Că-l ştia el pe Prâslea la nervi! Se grăbi s-o ridice pe Ileana:

- Ce-ai, fată? Ce i-ai făcut?

Fiica lui plângea în hohote şi nu încerca să-i răspundă! Ce naiba aveau copiii lui?

- Ce-i, Ioane?

Na, că venise şi ea, să ţipe pe-acolo! Da' bine că venise; se ridică:

- Nu ştiu! A înnebunit ăsta micu'! Vezi de fată!

Îl prinse pe Florentin de braţ:

- Bă, ce dracu-ţi veni? Nu ştii că se mărită poimâine? Ce dracu, ai învineţit-o toată!

Florentin îşi privi lung fratele:

- Dă-mi drumul; că mă jur pe picea mea că nu mă mai apropii de ea!

Imediat cum îşi putu folosi mâinile... Se încruntă la vederea ţi-

gării; dar Florentin mormăi, fără să-l privească:

- Ai telefonul închis. Dinainte de unşpe jumate. O să găseşti pe el un mesaj; e foarte important, să ştii!

Aoleu! Na, că iar uitase să-şi pornească mobilul de dimineaţă! De când se trezea după ora zece, prinsese obiceiuri proaste! Îl scoase din buzunar... Lăcrămioara îi tot spunea Mirelei să aducă ba spirt, ba prosoape ude... Mesaje... Aha, un mesaj nou! ... De la Ana? Păi...

Florentin

Fuma şi-şi privea lung tatăl...

Nu-l interesa cum se simţea curva aia mică; din punctul lui de vedere, dacă o mierlea, era perfect! Prima curvă din neamul Manolache...

Îl interesa strict tatăl lui; starea tatălui lui. Dacă el păţea ceva, poimâine mergeau cu toţii la o frumoasă înmormântare cu rochie cu cristale Swarovsky...

Piuitul sacadat se auzea ciudat în liniştea care se lăsase în cameră. Nici Ileana parcă nu mai plângea! Sau plângea în pumni, înfundat...

Mâna care ţinea telefonul începu să tremure uşor. Se pregătea să-l prindă, în caz că nu l-ar fi ţinut picioarele... Trei piuituri grăbite; apoi câte unul sacadat... Tatăl recitea mesajul despre fiică...

Ce decizie lua?

Ioan

Deci... Deci, să mai citească o dată!

"Ileana trăieşte de doi ani jumate cu Crin; a venit azi la mine să-mi ceară numărul medicului Petrescu, dar n-am vrut să i-l dau. Ana-Maria".

Deci Ileana... Ileana, fiica lui cea mică, care împlinise anul acesta 16 ani, trăia cu Crin de la 13 ani jumate... Şi se dusese azi la Ana ca să obţină numărul de telefon, dar Ana nu voise să i-l dea...

Ileana trăia cu Crin...

Stop!

Florentin

Brusc, telefonul dispăru în buzunar; vocea mamei lui întrebă ferm:

- Ce-i, Ioane? Ce scrie?

Bărbatul de lângă el îşi privea pantofii:

- Spune tu, Ileano; ce scrie?

Iar Ileana încerca să-şi bage chiar toată faţa în covor... isterizându-şi astfel mama...

- Ce scrie, Ioane? Ce dracu se-ntâmplă?

Ochii negri se ridicară spre ei; când spre el, când spre Roberto... Fratele lui habar n-avea ce se întâmpla; dar el unul îşi privea lung tatăl, un pic speriat...

- ... Femeie, du-te şi strânge masa.

Mama lui se ridică imediat:

- De ce? Că nici n-am mâncat! Ioane, te tâmpişi?

Tatăl lui se apropie de Ileana, care se ghemui pe covor şi-şi prinse capul între mâini...

- Hai, ridică-te. Hai, uşurel; că mă jur pe nepoţii mei că nu-ţi fac nimica-nimicuţa!

O ajuta să se ridice... Personal, nu era foarte sigur că nu-i va face chiar nimic! Li se arătă uşa:

- Haideţi în sufragerie, că afumăm toată casa.

OK; mergeau la discuţie. Şi-asta însemna că Ileana scăpase de restul de bătaie, iar nunta mergea mai departe! Sau nu?

Ioan

Traversase deja livingul; erau în faţa uşii de la intrare. O privi lung... Fiica lui nu ridicase capul din pământ... Deschise larg uşa şi rosti clar, să-l audă toată sufrageria:

- În neamul Manolache n-a existat niciodată femeie uşoară. Nu există nici acum. Pentru că tu nu mai faci parte din neamul nostru. Ieşi şi du-te unde vezi cu ochii. Nu mai ai părinţi, fraţi sau surori; eşti singură.

O împinse uşor peste prag, închise uşa şi răsuci yala. Şi reveni la masă:

- Dau un telefon şi pe urmă lămurim problema.

Scoase mobilul, selectă numărul Anei...

Ana-Maria

Doamne, o suna? Chiar dl Manolache o suna?... Păi să răspundă, nu? Să răspundă şi să se roage să nu fi greşit totuşi trimiţându-i acel mesaj! Apăsă butonul:

- Alo?
- Bună ziua, Ana. Ioan sunt.
- Bună ziua. V-am recunoscut...
- Te-am deranjat?
- Nu, strângeam pe-aici.
- Uite, acum mi-a spus Florentin... Vreau să-ţi mulţumesc pentru mesajul pe care mi l-ai trimis.
- V-aş fi spus personal, chiar atunci, dar aţi avut telefonul închis.
- Da, ştiu.

Ea tăcea; el probabil că nu-şi găsea cuvintele... Într-un târziu, îl auzi oftând:

- Vorbim cu prima ocazie când ne vedem, bine?
- Sigur.
- Pa, Ana.
- La revedere.

Apăsă butonul şi se aşeză pe colţar: ameţise... Păi dacă dl Manolache o sunase personal ca să-i mulţumească că îl anunţase prompt... Şi-o şi anunţase că discutau cu prima ocazie când se vedeau...

Deci Florentin "trăsese de timp" până la ora asta! Habar n-avea de ce; dar avusese el "o socoteală"! Aşa că ea stătuse ca proasta la geam până acum, aşteptând "trupa de desant" trimisă de Crin. Abia de-acum încolo devenea periculos! Se gândea la modul cel mai serios s-o cheme pe Nina; măcar să nu fie singură în casă! Că dacă se înfigeau doi gealaţi cu umărul în uşă, n-apuca nici să deblocheze tastatura telefonului! Darămite să sune...

Lăcrămioara

Doamne, ce era cu el? Ce era cu ei toţi?

Îi lăsase să iasă primii şi strânsese prosoapele şi foile căzute pe jos. Când se întorsese şi ea în sufragerie, apucase să-l vadă pe Ioan împingând-o uşurel pe Ileana afară şi închizând uşa. Se repezise să lase prosoapele în baie - să aibă mâinile libere, pentru orice eventualitate! Că, la cum arăta Florentin, la cât de bătută era Ileana şi la cât de încruntat era soţul ei, cu siguranţă urma un scandal monstruos! Acum se întorsese şi-l auzise mulţumind cuiva la telefon... Totuşi, ce se întâmplase?

Ah, nu mai termina odată cu telefonul ăla?

Florentin

Tatăl lui se aşeză la masă; mama lui se grăbi să-l apuce de braţ, pe un ton plângăreţ:

- Ce-ai, Ioane? Ce ţi-a făcut? Ce s-a întâmplat?

Tăcere...

- Florentine maică, spune tu!

Îşi privea lung tatăl, aştepta "aprobarea"... O primi, într-un târziu; aşa că îşi aprinse o altă ţigară:

- Ileana a venit azi la Ana şi i-a spus că are nevoie de numărul medicului Petrescu.

Roberto se apucă la propriu cu mâinile de cap; Mirela înlemnise în drumul dintre bucătărie şi scaunul de lângă Roberto... Gabriela era vişinie, Marcel stacojiu. Luminiţa se făcuse mică-mică, Nicuşor îşi tot frământa mâinile de parcă nu ştia ce să facă cu ele... Mama lui avu o scăpare de memorie:

- Cine-i medicul ăsta, Petrescu?

Decise să continue cu povestirea, temându-se că un răspuns direct o va face să leşine:

- N-a vrut să i-l dea; iar Ileana a început să ţipe la ea. Şi i-a spus că încă de-acum doi ani jumate ea şi Crin s-au hotărât să se căsătorească. Adică după ce părinţii lui au cunoscut-o şi-au fost de acord cu ea în rolul de noră, iar ei doi s-au convins că se potrivesc din toate punctele de vedere.

O privea lung... Nu, tot nu înţelesese. Îi aruncă Mirelei o privire edificatoare: să nu cumva să nu fie-n stare s-o prindă în braţe! Continuă, atent la reacţia mamei lui:

- Iar acum are nevoie de numărul medicului Petrescu. Ca s-o coasă, pentru nuntă.

Lăcrămioara

Deci era adevărat! Înţelesese corect, încă din clipa când intrase şi-o văzuse pe Ileana trântită pe covor!

Sperase să se înşele.

Sperase ca medicul Petrescu să se ocupe cu plombe şi carii.

Sperase ca fata ei...

Fata ei...

Florentin

Ochii mamei lui se umplură instantaneu cu lacrimi. O văzu trăgându-şi încet baticul de pe cap...

Roberto se ridică şi-şi luă mama de umeri; o ajută să ajungă la masă, să se aşeze... Oftă greu:

- Ana mi-a povestit tot ce-a aflat de la ea. Se pare că părinţii lui Crin şi Bambina au fost imediat de acord cu aşa noră, şi au ştiut şi că "s-au probat". Şi cică Bambina n-a găsit alt moment propice să vă vorbească despre încuscrire, pentru că eraţi asaltaţi de alte probleme. Acum, eu nu mai ştiu ce să zic, dacă să mai zic ceva...

Tăticul lui îşi şterse lacrimile şi şopti:

- Mirelo, sun-o pe Ana şi spune-i să-ţi zică cuvânt cu cuvânt cum a fost.

Paşii se îndepărtară în fugă; el scoase mobilul şi căută un număr... Doamne, bine că apucase să-i spună despre Bambina! Cu puţin noroc, o suna chiar pe ea...

- Bună ziua. Nunta a căzut.

Mult prea scurtă conversaţia, ca să înţeleagă pe cine sunase! Iar acum tatăl lui apăsa lung butonul roşu, semn că nu aştepta vreun telefon. Că nu mai aştepta, de fapt, nici un telefon. Că nu voia să fie deranjat - şi nu va fi! Dar, la urma urmei, Ileana nu insistase să revină-n casă; semn că se grăbise să-l anunţe pe Crin! Aşa că Bambina era acum într-un taxi probabil, în drum spre ei...

- Bună, Ana. Te rog, spune-mi cuvânt cu cuvânt ce ţi-a spus Ileana... Cică la început ea şi Crin s-au văzut de mai multe ori, mai ales la şcoală... El a luat-o într-o zi de la şcoală şi-a dus-o să o cunoască Florică...

Mirela asculta şi reproducea cuvintele Anei, cu panica unui reporter care ratase ştirea vieţii lui şi-avea acum unica şansă de-a transmite ce transmisese concurenţa... Doamne, în ce hal plângea mama lui!

- Că şi-a dat seama că şi vouă o să vă placă de familia lui Crin... Că pe urmă Crin i-a cerut mâna. Şi că au trecut "la lucruri concrete". Aşa a spus ea... Ca să ştie dacă are rost "s-o mai lungească"... Că ei au hotărât să se căsătorească înainte ca părinţii lui să afle că vor să se căsătorească. Cică pe-atunci ai lui credeau că ei încă discută nimicuri la poarta şcolii... Auzi ce mai zicea! Că cică noi suntem inconştienţii, nu ea; că noi nu realizăm că e-n joc viitorul neamului nostru, plus numele şi renumele nostru, plus numele Bambinei... Că "s-au probat la greu", ca să fie siguri că nu vor eşua, tocmai pentru că e o căsătorie cu miză uriaşă... Că era sigură că dacă Ana nu spune, nu se va afla niciodată... Că a făcut o criză de nervi când a auzit că Ana n-o ajută... Ana i-a spus să se ducă la Bambina, să-i recomande ea un ginecolog! Iar aia mică a spus că Bambina a trimis-o să se descurce singură... Că cică toată lumea le ştie pe-amândouă şi zvonul s-ar răspândi cu viteza sunetului... Iar după aia Ileana i-a reproşat că se gândeşte numai la ea şi binele ei, ca şi Florentin dealtfel; atunci Ana a făcut-o nesimţită şi-a dat-o afară. Iar ea a plecat... Şi atât.

Tatăl lui oftă greu:

- Spune-i încă o dată că îi mulţumesc. Să nu mai iasă cu fata; să se baricadeze-n casă. Că ăştia sunt în stare să le ia pe amândouă şi să le folosească drept "monedă de schimb". Mă aştept la orice de la vipera aia mică cu joben; acum mă aştept la orice...

Mirela transmitea conştiincioasă cuvintele socrului ei... Mobilul lui Roberto piui; fratele lui anunţă scurt:

- Bambina.

- Lasă-l să sune; pe urmă închide-l. Închideţi-vă toţi telefoanele.

Se grăbi să protesteze:

- I-am spus Anei ca, dacă e ceva, să mă sune şi-apoi să sune la poliţie.

Primi o aprobare. Deci el rămânea singura cale de comunicare. Tocmai el, care nu lucra la afacerea familiei, al cărui număr de telefon Bambina sigur nu-l ştia... Ultima persoană pe care ar fi sunat-o Ileana... Doamne, ce decizie vor lua părinţii lui?

Mama lui plângea în hohote şi-şi şoptea întrebările fără să aştepte vreun răspuns de la cineva; tatăl lui plângea potolit. Marcel îşi tot trosnea degetele şi scrâşnea din dinţi, gândindu-se probabil la ochii lui Crin... Roberto se ţinea în continuare cu mâinile de cap, privind cu maximă atenţie faţa de masă; Mirela începuse şi ea să plângă. Săraca Mirela - fetiţa din visul ei tocmai se spărsese în miliarde de cioburi inutilizabile, imposibil de lipit... Gabriela era în continuare vişinie. Părea că nici nu respira! Gabriela se comporta ciudat... Se ridică:

- Am plecat şi eu.

- Te rog să rămâi.

Tăticul lui spusese acele cuvinte pe un ton ferm; se grăbi deci să se aşeze. Şi auzi şi explicaţia:

- Or să vină toţi pe capul meu. Te rog să rămâi.

OK, rămânea! Întrebarea era la ce-l va folosi...

Păi dacă tot rămânea, ia să afle el ce avea Gabriela! Se ridică din nou, privind-o lung:

- Gabi, hai să strângem masa.

Cumnata lui sări la propriu în picioare; avea o viteză fantastică cu farfuriile... El "confisca" tacâmurile: prea ascuţite pentru negocierea care va urma... Intră în bucătărie şi închise uşa; şi-şi aprinse o ţigară... Gabriela se grăbi să se apropie şi-i şopti la ureche:

- Şi eu am ştiut.

O prinse violent de braţ: poftim?

- Încă dinaintea nunţii mele; i-am văzut de câteva ori pe stradă şi m-am prins! Când am întrebat-o, mi-a spus că, dacă o spun, mă spune că m-ai bătut atunci. Că m-a văzut când am ieşit în fugă din scară şi şi-a dat seama că nu mă atacaseră hoţii.

- Ce altceva mai ştie despre tine?

- Atât.

- Gândeşte-te bine; că la negocierea asta se pot scoate absolut

toate armele!

- Nu mai ştie nimic altceva.

Îi dădu drumul şi se apropie de masă. Ea ieşi, grăbită să ia şi ultimele farfurii... Deci Gabriela ştiuse. Acum, dacă tatăl lui ar fi aflat asta...

Nu-i rămânea decât să spere că Floricâ nu va folosi chiar toate armele. Că va veni împăciuitor şi va încerca să rezolve problema fără să transforme bătălia în cataclism total. Gabriela reveni în bucătărie; fu privit lung, cu teamă... Îi făcu semn să nu sufle o vorbă; reveni în sufragerie, iar soneria piui lung.

... Acum, el ce să facă? Era chiar acolo, la doi paşi de yală; numai că nu putea deschide fără "aprobare"! Iar tăticul lui plângea în continuare... Se apropie de geam şi-i privi lung. Tatăl era panicat; fiul stătea cu capul plecat. În maşina din faţa porţii, Ileana bocea în hohote şi vorbea la telefon... Anunţă sec:

- Floricâ şi Crin. Sunt "copţi".

Şi-acum aştepta decizia...

Ioan

Deci Floricâ şi Crin... Oamenii care participaseră la batjocorirea fiicei lui... Care complotaseră, de la un punct încolo, la batjocorirea ei zi de zi, de doi ani jumate încoace... De la 13 ani jumate...

- ... Au venit singuri?
- ... Nu; Ileana e în maşină.
- Vino la masă.

Paşii se apropiau calmi... Florentin îi va fi de mare ajutor în următoarea oră! Pentru că va trebui să-şi calce în picioare toate principiile, tot sufletul... Dacă putea!

Într-adevăr, acea căsătorie avea o miză enormă! Imposibil de socotit în cifre! Acea căsătorie... Nu ştia ce decizie va lua. Nu ştia ce va auzi de la ei! Totul depindea de ei; de neamul lui Crin. Viitorul neamului Manolache, în mâinile lui Floricâ...

Va avea mare nevoie de Florentin! Se ridică şi oftă greu, intrând în baie:

- Lasă-i să aştepte.

Îşi dădea cu apă rece pe faţă; îl auzea pe Floricâ milogindu-se la propriu să fie lăsat să intre...

Reveni în sufragerie şi-şi puse, tacticos, un pahar cu apă. Vocea lui Crin miorlăia ceva pe la geamuri; nu înţelegea ce, pentru că nu se căznea să înţeleagă! Îşi aprinse o ţigară, privindu-şi lung mezinul; iar după ce se asigură că Florentin era oarecum calm şi foarte conştient de miza discuţiei care va urma, traversă camera ordonând sec:

- Femeie, bea un pahar cu apă şi linişteşte-te.

Răsuci yala şi deschise scurt uşa.

Florentin

Acum era acum! Tatăl lui descuia uşa! Se ridică şi împinse scaunul în spate...

Atunci când îşi făcuse socoteala şi-l rugase să rămână la discuţii, tăticul lui omisese un mic aspect - el era cel mai "nebun" dintre copiii lui. El era în stare să bage un cuţit ascuţit direct în inima nenorocitului şi-apoi să plece calm să se autodenunţe... Aştepta. "I-o promisese" deja lui Crin, în mintea lui, încă de pe vremea când îi tutuise tatăl cu rânjetul pe buze...

Tăticul lui decise să spargă tăcerea:

- Da.
- Bună ziua, Ioane.
- Bună ziua, Floricâ.
- Am aflat ce s-a întâmplat şi-am venit să discutăm.
- Aha! Bă, da' ţi-a luat ceva să ajungeţi! Că doi ani jumate nu-s de colo!

Acu' era acu'! Dacă cocoşul scotea vreun mieunat, îl întindea poster pe poartă! Numai că nu se mai auzea nici bâzâitul muştei... Li se făcu semn să intre. Floricâ se conformă imediat; Crin îl urmă, dar avu totuşi o reţinere. Îl privi lung... Roşu-stacojiu la faţă, cu capul plecat, fără nici o urmă din mândria aia cocoşească...

Şi parcă-l mai calmase şi pe el, cu atitudinea aia pocăită! Se încruntă la el; încerca să-i vadă ca lumea ochii. Pentru că ochii nu-l puteau minţi. Iar Crin parcă încerca să şi-i ascundă...

Cu un gest scurt, tatăl lui "reorganiză" locurile la masă: îi pofti pe toţi să se mute cu un scaun mai în spate. Floricâ se aşeză astfel chiar lângă el. Pentru Crin însă nu mai erau scaune. Nu că cocoşul ar fi vrut să se aşeze! El probabil că se îngrijora teribil din cauza cumnatului care-i aşteptase în picioare! Cumnatul care spărsese nu demult o sticlă şi făcuse negocierea Ilenei mai dificilă...

Ochii tatălui lui îl priviră lung. Fără mesaj; doar aşa... Era invitat să facă ceva, ca să poată să înceapă discuţiile! Şi cum el rămăsese în picioare, Crin stătea în picioare lângă taică-su... Apucă propriul scaun şi porni spre el. Covorul fâşâia sub greutatea lemnului... În sufragerie domnea o linişte mormântală; Floricâ îl privea cu atenţie şi îngrijorare... Lăsă scaunul lângă scaunul lui Floricâ; apucă braţul lui Crin şi-l trase spre spate, ca să-l aşeze. Şi, din cădere, îi apucă bărbia şi-o ridică.

Tresări; reveni imediat spre modelul covorului.

Să negocieze şi să se-mpace! Floricâ întârziase câteva minute bune, ocupat fiind să-şi învineţească zdravăn copilul... Crin revenise imediat spre nasturele cămăşii; tăticul lui probabil că-i urmărise cu mare atenţie gesturile, pentru că acum păru grăbit să deschidă discuţia:

- Despre ce vrei să discutăm?
- ... Păi ştii bine despre ce vreau să discutăm!
- Măi, între timp s-au mai schimbat lucrurile! Nu mai am fată de măritat; nu mai e fata mea. Aşa că nu ştiu dacă mai avem despre ce discuta!
- Ioane,
- Floricâ, nu mai e fata mea! E orfană! Nu mai are pe nimeni pe lumea asta, te asigur! Dacă o ia fi-tu, să ştii că n-o să ai cuscri!
- Ioane, nu vorbi aşa!

Tatăl lui arătă spre masă:

- Întreabă-i pe ei dacă au vreo soră pe nume Ileana!

Floricâ se aplecă scurt spre masă:

- Ioane, nici mie nu mi-a picat bine când am aflat! N-aveau 14 ani când a venit fi-miu să-mi zică să organizez cină mare, că vrea să-mi prezinte o fată! Şi-am fost încântaţi de aşa fată! După nici o lună, a venit să-mi zică să vin să i-o peţesc! Şi-atunci i-am zis că e tâmpit, că abia au intrat la liceu! El a insistat, eu l-am ameninţat şi abia atunci ne-a spus şi nouă ce-au făcut! Ca să-mi forţeze mâna!

Deci Crin voise să ştie opinia părinţilor lui aşa... informativ! Ei deciseseră deja "să se probeze"! Partea proastă era că tăticul lui aflase acum cum Ilenuca lor îşi cunoscuse cuscrii luni, iar marţi acceptase invitaţia la hotel...

- Ştiam că n-ai fi fost de-acord atunci nici pentru cinci milioane de euro! Nici pentru zece! Nici dacă ţi-o furam de-acasă! Avea 13 ani! Ce dracu mai era să fac...

"S-o duci şi s-o coşi?" Ideea aia fusese foarte promptă în mintea lui; cam aşa vedea el lucrurile. Dar tăcea, pentru că era în joc soarta neamului Manolache...

- Când i-am spus Bambinei, mai că nu m-a luat la bătaie. Pe ăsta l-a bătut, oricum, de l-am dus la spital să-l coasă pe unde-l dezmembrase; da' faptul-n sine era consumat... Am decis atunci să aşteptăm să crească amândoi. Că dacă o luam pe ea pe sus şi-o duceam la doctor, n-aveam nici o certitudine că fi-miu se potolea. Şi ce făceam? Plus că fi-miu era înspumat rău, nu care cumva s-o supărăm pe Ileana sau să-i spunem ceva nepotrivit, că fugeau de nebuni în State...

Crin se făcuse mic-mic-mic... Floricâ era vizibil încurcat de liniştea şi atenţia cu care toţi ochii erau aţintiţi asupra lui:

- Era o chestie... Cum să spun... Era o chestie stabilă. Se vedea de la o poştă că se înţeleg bine şi-şi doresc amândoi căsătoria asta. Iar fi-miu, aşa cum îl ştiu eu, era-n stare să facă rost de acte pentru amândoi sau, mai rău, să fugă în vreun container... El a înţeles de ce nu se

puteau căsători atunci, de ce trebuiau să aştepte, mai ales când şi Ileana s-a îndoit că ai fi aprobat căsătoria ei la nici 14 ani... Bambina s-a jurat că nu se lasă până nu-i vede căsătoriţi... Şi cred că ar fi vorbit cu tine mai demult; da' ştii bine ce probleme ai avut în familie, câte ţi s-au întâmplat în ăştia doi ani. A aşteptat. Şi tot golanul ăsta micu' i-a forţat mâna să te oprească în piaţă înainte să nască nor-ta...

- Şi m-a oprit doar ca să-mi ofere preţuri mici. Uite ce-i; m-aţi minţit toţi. M-aţi luat cu zăhărelu', cu preţuri mici, cu super-oferte, de parcă aţi încercat să mă mânaţi într-un cotlon unde să mă încolţiţi şi să-mi forţaţi mâna.

- Ştii bine că nimeni şi nimic nu-ţi poate forţa ţie mâna! Bambina se gândise la preţurile alea ca un fel de demonstraţie la ce înseamnă înrudirea cu noi!

- Nu contează; în ochii mei, tot forţat mâna înseamnă. Că mi-a oferit un favor ştiind că-mi va cere ceva în schimb! Voi toţi mi-aţi înscenat o grămadă de lucruri. Şi-aţi complotat toţi la necinstirea fetei mele. Lucru pe care nu vi-l iert nici pe patu' de moarte! Aşa că nunta s-a anulat. Din punctul meu de vedere, n-am fată de măritat: că Luminiţa a luat aurar serios.

- Ioane,

- Nici un "Ioane"!

Florică prinse mâna tatălui lui:

- Ioane, ştii bine că nu se pot lua legal fără tine!

- Nu mă interesează. Aşa cum s-au înghesuit prin hoteluri doi ani jumate, să se mai înghesuie doi! Că nu-i împiedică nimeni şi nimic!

- Ioane, te rog!

- Eu te rog să nu insişti. Mă ştii; dacă eu îţi spun de zece minute că nu mai am decât patru copii, fă bine şi crede-mă! Că aşa e!

Crin ridică privirea spre cei doi taţi... Tânărul fu privit câteva secunde bune; fostul lui socru se ridică:

- Degeaba-mi boceşti acum; răul e făcut. Mi-ai necinstit fata; trebuia să te gândeşti la consecinţe înainte s-o faci, nu acum!

- Nea Ioane, nu face asta!

Tatăl lui arătă spre Nicuşor:

- Îl vezi? A oftat după Luminiţa doi ani de zile! Şi n-a avut tupeu nici măcar să verifice dacă poartă sutien! Acum e însurat cu ea; şi sunt fericiţi. Stă la masa mea cu fruntea sus! Iar eu sunt mândru de aşa ginere! Tu ai pierdut acum doi ani dreptul de-a sta cu fruntea sus la masa mea! Dacă o iei pe Ileana, consideră că nu ai socri. Nici cumnaţi.

Uşa bucătăriei se deschise, se închise... Florică îl privi lung pe Roberto:

- Băi, vorbiţi cu el! Nu se poate!

Roberto nu-l băga în seamă; nu se clintise de pe scaun, din poziţia aceea disperată! Cât vorbise Florică, fratele lui probabil socotise mental pierderile firmei, calculase în ce măsură puteau vinde în chioşcurile alea chiloţi şi acadele... Cât îl costau alte aprobări, pentru alte chioşcuri în alte locaţii...

Şi acum era rândul lui să intre în scenă. Fusese oprit acolo, la discuţii, pentru că Roberto era "inutilizabil" iar Marcel se dovedise de multe ori "mămăliguţă" la capitolul ăsta. El trebuia să joace rolul fratelui mai mare. Din nou. Ca să fie sincer, abia aştepta... Abia aştepta un cuvinţel de la Crin; unul singur! Nu putea "exploda" la Florică; avea o vârstă şi un statut care-l reţineau teribil... Iar Crin zăcea spăsit pe scaun şi bocea ca o fată mare... Florică se întoarse spre el:

- Florentine, vorbeşte cu el! Că iese prăpăd, ascultă-mă!

Apucă sticla de pe masă:

- Păi ştiu că iese prăpăd; da' nu ştiu care are dreptul să dea primu'...

- Lasă sticla aia! Fii om de înţeles!

Lăsă sticla pe masă:

- Noi am fost întotdeauna oameni de înţeles. Şi de-asta am fost luaţi mereu de proşti. Cred că era timpul să ne dezmeticim. Şi ne-am dezmeticit bine de tot!

Îl privi lung, pătrunzător:

- Dacă peste 14 ani o să aflu că un nenorocit mi-a necinstit copilu', o să bag cuţitu-n el până-n prăsele! Şi-o să mă duc la puşcărie cu sufletu' împăcat. Fi-tu să zică săru' mâna că nu sunt eu tatăl Ilenei!

Le întoarse spatele şi se apropie de fereastră. Ileana nu se clintise din maşină; îşi pusese mâinile-n cap la propriu şi bocea de se zguduia BMW-ul... Şoferul încerca s-o liniştească; îi tot întindea o sticlă cu apă, dar ea nu-l băga în seamă... O privea lung şi realiza că Ileana nu va fi iertată niciodată...

Crin miorlăi, printre suspine:

- ... Florentine, te rog!

Aa, perfect! Se răsuci pe-un călcâi şi ridică tonul vocii:

- Florentin? De ce Florentin? Ce-s eu, avocatul tău? Uite-o pe mama cum plânge! Mama lu' nevastă-ta! De ce nu vorbeşti cu ea? Că ea trebuie să fie de acord, nu eu!

De când auzise "de ce nu vorbeşti", Crin se repezise în genunchi la picioarele mamei lui! Şi începuse să-i ceară iertare... Mămica lui plângea în batic şi nu-l băga în seamă... Florică îşi aprinsese o ţigară; Florică aştepta reacţia cuscrei lui - singura care mai putea schimba lucrurile. Aflase opinia cuscrului: nunta căzuse. Iar Ileana avea nevoie, la Sfatul popular, de acordul scris al părintelui. Sau amâna nunta cu un an şi ceva, sau îşi falsifica o dispensă de vârstă...

- Tanti, iartă-mă! Eu nu pot să trăiesc fără fata matale! Nu mi-o lua, tanti! Mă jur pe viaţa mea că ţi-o fac cea mai fericită femeie de pe pământ! Numai

Mămica lui azvârli baticul cât colo şi-l apucă zdravăn de păr, ţipând din toate puterile:

- Cea mai fericită femeie? Nenorocitule! Cum o faci tu fericită? Regulând-o de mama focului? Femeie la 13 ani, mă?

Florică nici nu clipise! În timp ce mama lui se apucase să-i bată cu stoicism copilul şi-l înjura chiar acum ca la cârpa cortului, în gura mare, şi de mamă, şi de tatăl prezent, şi de capul lui prost... Roberto îl privea mirat pe Florică. Probabil se întreba şi el cât de disperat era acel tată, dacă-şi lăsa copilul bătut metodic numai ca să joace poimâine la nuntă! Mirela se ocupase până acum de soacra ei; rămasă brusc fără ocupaţie, îşi răsucea mâinile, privindu-le lung... Gabriela observase ceva sub masă; se concentra teribil asupra acelui ceva... Marcel tăcea. Nicuşor tăcea. Toată lumea tăcea. Iar tatăl lui probabil că fuma în bucătărie, aşteptând să-i plece musafirii ca să se aşeze şi ei la masă...

Soneria piui scurt. Sunetul nu-i determină mama să se oprească; că tocmai reuşise să-l trântească pe Crin pe covor, şi-acum fusta largă o împiedica să-i dea şuturi! Gâfâia din greu mămica lui... Se grăbi să tragă perdeaua; capul se întoarse scurt iar Bambina fu fermă:

- Deschide.

Ehei, dac-ar fi fost aşa uşor... Se grăbi să deschidă uşa bucătăriei:

- A venit Bambina.

Tatăl lui îşi şterse lacrimile şi intră în sufragerie. Şi "tună" la propriu:

- Femeie, potoleşte-te! Invit-o înăuntru, Florentine.

Aşa da! Încerca să nu alerge la uşă; totuşi, păşea foarte-foarte repede... Deschise larg uşa:

- Bună ziua.

Privirea îl întrebă scurt "care-i atmosfera". O privi "albastru", iar femeia oftă greu. Îi făcu loc să treacă pe lângă el; dădu de privirea Ilenei, care mai avea puţin şi "se scurgea" la propriu peste portieră... Degeaba era disperată acum; ar fi trebuit să fie disperată atunci când se întâmplase! Şi mai ales să nu caute rezolvări ginecologice la membrii familiei! Ce naiba - era plin de medici prin mai toate spitalele! Şi-atâtea cabinete particulare o aşteptau la parterul blocurilor...

Închise uşa şi se grăbi în sufragerie. Unde mama lui tocmai se aşezase, plângând şi bombănind multe alte lucruri despre Crin. Îşi punea baticul; nu-i prea reuşea... Mirela intră, cu un scaun de bucătărie în mâini; i-l luă şi se grăbi să-l ridice pe Crin de pe covor. Încerca să nu-l privească; ştia că ar fi văzut un chip panicat, disperat, schimonosit de durere... Care cerea alte palme, alte şuturi, urmate toate de un "Da"...

Bambina apucă mâneca lui Florică şi-l ridică de pe scaun. Şi se aşeză în locul lui la masă:

- Bine te-am găsit, Ioane.

- Nu m-ai găsit deloc bine.

- Ştiu; m-a sunat Ileana, isterică, şi mi-a spus. Iar tu mi-ai spus deja ce decizie ai luat. O decizie foarte grea...

Tatăl lui îşi aprinse o ţigară şi începu să răsucească bricheta:

- Până nu iei o asemenea decizie, n-ai de unde şti cât de grea este în realitate.

- Ioane... Ia pune, maică, un pahar cu apă; că nu mai pot! Am venit într-un suflet! Şi-am mai dat şi peste-un bou de taximetrist, care-a zis că la aşa distanţă mică, nu mă ia!

Roberto îi turna apa, atent... De fapt, încerca să n-o privească. Pentru că Bambina îl privea acum lung pe fratele mai mare, încercând să înţeleagă ce aliaţi avea la masa aia... Păi o să aibă o surpriză! I-o pregătea el! Până atunci însă, trebuia să fie atent la Crin; că prea-l bumbăcise mama lui! Plus disperarea că murea neînsurat şi despărţit pe vecie de Ileana... Disperarea aia era nenorocită rău! Trecuse şi el prin asemenea momente, gândindu-se la ursita lui...

- Fiu! Că bună mai e! Să-ţi dea Dumnezeu sănătate!

- Săru' mâna.

Roberto, tot acriturâ! Iar Bambina încerca să-l îmbuneze cumva, neştiind că rolul fratelui mai mare îi fusese transferat mezinului... Femeia oftă greu:

- Ioane, lucrurile sunt clare, presupun. Trecutu-i trecut. Întrebarea e ce mai e de făcut acum!

- Bambino, în ce mă priveşte, nu mai am absolut nimic în comun cu ea! Dacă voi o vreţi, spălaţi-vă pe cap cu ea! Dacă nu, o primeşte statul la orfelinat! Eu unul nu am probleme!

- Ştii bine că nu-i aşa!

- Iar tu ştii bine că vorbesc foarte serios când spun să vă spălaţi pe cap cu ea! Iar dacă golănelu' ăsta o vrea aşa de tare, să o ia ca atare! Să trăiască cu ea fără acte încă doi ani şi după aia s-o ia şi cu acte! Şi gata! Ce dracu, veniţi la mine ca să vă dau eu rezolvări?

Bambina se aplecă spre el şi-l privi cuprinzător, foarte serioasă:

- Cinstit vorbind acum, Ioane; copiii s-au plăcut, s-au îndrăgostit şi-au făcut-o.

- Ştiu, că am fost informat!

- Te rog să încetezi cu sarcasmul! Ce dracu, Ioane!

Ciudat; Bambina se răţoise doar un pic la el, iar tatăl lui tăcuse şi revenise la ţigară...

- Ştii bine cum au gândit când s-au strecurat în aceeaşi cameră şi-au încuiat uşa! Ştii bine câte sunt în joc la asemenea nuntă, cu asemenea rude! Tu, florar cu tradiţie, respectat de toată lumea. Eu, dita-mai importatoare de flori peste România. Fi-miu, şef peste Asociaţia Florarilor. Dacă ne-nrudeam tradiţional, bazându-ne pe faptul că se iubesc din priviri, iar fiică-ta fugea de la nuntă, ieşea măcel! Dacă nu s-ar fi potrivit, tot măcel ieşea - că n-ar fi stat, bărba-su şi-ar fi cerut dreptu', s-ar fi bătut parte-n parte şi-ai fi luat-o acasă. Şi tot la scandal se ajungea.

Ce bine ştia să se exprime! Oare îşi compusese textul ăla şi-l învăţase pe de rost? Orice era posibil; doar avusese doi ani jumate să pună cap la cap asemenea cuvinte!

- Hai să vedem partea plină a paharului. S-au plăcut, s-au potrivit, se căsătoresc poimâine.

- Ba nu se căsătoresc deloc. Fiindcă n-are şaptişpe ani, aşa că-i trebuie aprobarea mea la primărie.

- Momentan, da; aşa-i. Ar fi însă ruşinos pentru noi toţi dacă nunta s-ar anula. Mai ales că numai noi am trimis 1.000 de invitaţii - şi nu la orişicine, aşa! S-ar afla imediat din ce motiv se anulează totul; numele tău ar fi pătat de aşa ruşine. Numele nostru, aşijderea. Îţi dai seama? S-ar bate televiziunile, care să ne filmeze mai de-aproape! Şi ne-ar râde o ţară întreagă! Tu în casă ştiu că n-o s-o mai primeşti; îţi dai seama că noi n-o s-o lăsăm pe drumuri! Ea s-ar muta deci la Crin. Iar peste doi ani tot s-ar lua; că se iubesc! Da' s-ar lua în alte condiţii. Poate chiar şi cu un copil în braţe. Ca să nu mai spun că adio nuntă mare, adio invitaţi, adio start bun în viaţă...

Tatăl lui stinsese ţigara; îşi aprindea acum alta... Şi reîncepea să învârtă atent bricheta...

- Gândeşte-te puţin. Totul e pregătit pentru poimâine. Florarii vin "în păr", drepţi, cu pungile pline. Or să fie şi vreo trei televiziuni - că s-a aflat! Trei senatori, zece deputaţi, un ministru... Gândeşte-te...

Evident, el se gândea! Plecă privirea spre Crin; puştiul plângea în continuare. Parcă plângea şi mai şi, ascultând monologul mătuşii lui!

- ... Lasă-i să se căsătorească.

- Nu.

Răspunsul prompt, ferm, îl făcu pe Crin să-şi pună mâinile-n cap! Era disperat... Bambina continuă, imperturbabilă:

- Ştiu că eşti supărat; şi eu am fost supărată pe nesimţitu' ăsta mic, atunci când am aflat ce-a făcut. Că nici mie nu mi-a picat bine, să ştii! Ta-su e orb, îl răsfaţă şi-i iartă toate prostiile; da' pe mine nu mă duce mucea. Şi eu am ceva de împărţit cu el pe tema asta; i-am împărţit deja câteva, când am aflat ce-a făcut, şi-o să-i mai împart şi după nuntă. Îi împart câte zile-oi avea! Că n-a fost crescut şi educat aşa cum se comportă! Ioane, uită-te la mine...

Tatăl lui ridică încet privirea... Doamne, cât de trist era!

- Lasă-i să se ia. Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic. După nuntă, fă-le tot ce-ţi vine să le faci acu'! Şi lui, şi ei! Da' după nuntă! Numele noastre trebuie să rămână aşa cum sunt acum: imaculate. Nu pentru ei; pentru ceilalţi copii şi nepoţi ai noştri. Şi tot pentru copii şi nepoţi, gândeşte-te acum şi dă-ţi seama că, deşi ştiam ceea ce ştiam despre Crin şi Ileana, şi-aş fi putut să vin şi să-ţi forţez mâna, ţi-am făcut propunerea de afaceri. Şi m-am jurat, aici, în sufrageria ta, că, până-oi pune eu mâinile pe piept, ţie şi neamului tău o să vă meargă 100% bine. Mă jur pe fetiţa mea că nu amestecăm afacerile cu nunta asta; indiferent de decizia ta. Nu vreau să te văd că o măriţi cu Crin temându-te că fi-miu o să-ţi anuleze autorizaţiile sau mai ştiu eu ce! Că n-o să facă niciodată asta!

Serios? El unul nu era prea sigur! Că-l ştia personal pe balaurul ăla!

- Indiferent de decizia ta, Ileana se mărită cu Crin. Că-i acum, că-i peste zece ani, tot acolo or să ajungă! Nu e vorba despre bani; e vorba despre ei. Au sentimente curate-n inimi, şi tot or să se ia! Acum contează doar cum şi când se iau. Ce află lumea. Cum ne priveşte şi ne vorbeşte lumea pe toţi. Este vorba despre neam şi nume. Este vorba despre felul în care lumea spune "neamul Manolache". Şi "nepoata lui Ioan Manolache, din Tei". Eu am un neam de-l ţin scris în agendă, să nu-l uit pe careva. Tu eşti mai restrâns; dar numele tău atârnă mai greu decât renumele meu. Eşti mai respectat şi mai stimat decât mine. Iar copiii tăi se prezintă peste tot cu fruntea sus... Nu se poate salva mare lucru din ruşinea pe care ne-au făcut-o; dar poate să rămână toată tărăşenia în casă, în noi; în familie. Să nu ştim decât noi.

Ioan

Pentru ceilalţi copii...

Adevărul era că, momentan, ştiau doar ei. Faptul era consumat; de vreo doi ani jumate încoace, se tot consuma "de mama focului"...

Gata cu trecutul; cum construia viitorul? Pentru că viitorul era acum în mâinile lui. Dacă el spunea "Nu", nunta se anula. Viitorul era incert. Viitorul neamului - pentru că nu se gândise decât aşa, în principiu, dacă va vinde sau nu şi oliţe...

Lăcrămioara era distrusă; plângea încontinuu! Roberto n-avea nici o reacţie - după părerea lui, fiul cel mare calcula chiar acum adaosul comercial la oliţe... Ce naiba să spună? Ce naiba să mai facă?

Ridică privirea spre Florentin: el ce-ar fi făcut, dacă ar fi fost în locul lui?

Florentin

I se cerea părerea. Atentă la orice mişcare, Bambina îi urmărise tatălui lui privirea. Şi-acum se uitau amândoi la el... Era mult prea linişte ca să-şi permită s-o spargă aşa, neinvitat! Aşa că tăcea...

- ... Tu ce zici?

În sfârşit! Îl privi drept:

- Dacă ar fi fi-mea, aş tăia-o cubuleţe şi m-aş autodenunţa. Dar dacă Bambina ar veni să mă roage să mă prezint la Sfatul popular, să semnez o hârtie cu care ea să înfieze o orfană, nu văd de ce-aş refuza-o.

Bambina îl privea ca pe-un extraterestru foarte vorbăreţ! Degeaba: asta era părerea lui! Cunoscându-şi tatăl, simţea că numai aşa putea gândi Ioan Manolache, ca să poată să se prezinte poimâine la Primărie, la biserică şi apoi la restaurant. Îşi aprinse o ţigară şi păşi spre masă, să-şi ia o scrumieră. În treacăt, observă mimica mamei lui... Şi avu impresia că în curând el va fi cel tăiat cubuleţe, iar pe ea o va duce Roberto cu maşina până la secţie. Aşa că se întreba... Se înşelase oare? Îşi jucase greşit ultima carte? Era linişte... Brusc, tatăl lui zâmbi şi stinse ţigara:

- Bine; fie. Să se ia.

Uau, ce oftat de uşurare! Chiar atât de tensionaţi fuseseră toţi? El unul nu realizase...

- Dar să nu fii atât de sigură că o să zâmbesc la nunta asta.

Bambina zâmbea acum "din tot sufletul":

- Nu-i nimic, Ioane. Important e să fiţi toţi acolo! Să ne salvăm numele! Că de învineţit ochii şi înmuiat oasele avem tot timpul să ne ocupăm, după aia!

- Bine. Atunci am stabilit?

- Am stabilit.

Trei mâini se întinseseră prompt; tatăl lui strânse mâna Bambinei şi mâna lui Florică şi se concentră asupra aprinderii unei noi ţigări... Şi tot Bambina continuă discuţia:

- Acu', eu te mai rog o chestie! Ileana e afară, în maşină; te rog eu din suflet să nu mai dai în ea!

- Nici n-am de ce!

- N-o mai bate acum; că o văd oamenii poimâine la nuntă şi ne dăm de gol!

- N-auzi că n-am de ce să dau în ea?

- ... Păi o să-ţi fie greu, când o să vă tot ciocniţi pe-aici...

Tatăl lui zâmbi amuzat:

- Adică tu credeai că Ileana mai calcă-n casa asta?

Şi-acum îi panicase din nou...

- Ioane, primeşte-o înapoi!

- Nu.

- Mai sunt doar două zile!

- Nici măcar o secundă.

- Şi cum facem cu nunta? Că Crin trebuie să vină s-o ia de-acasă!

- Luaţi-i o cameră la hotel; s-o ia de-acolo.

- ... Ioane, nu-i bine! Ne dăm de gol!

- O cazaţi la un hotel din Braşov atunci!

- Ioane, fii serios!

- Ţi se pare că glumesc?

- ... Ştii cum se zice; poartă ghinion s-o vadă înainte de nuntă!

Mare greşeală! Îl văzu reîncruntându-se:

- Daa? Lasă, că nu-i bai! E nuntă modernă! I-a văzut deja chiloţii, aşa că poate s-o ia şi din hotel! Or să iasă poze frumoase - că ăştia, la hoteluri, au grădiniţă cu flori în faţă!

- Ioane,

Tatăl lui răcni, pocnind cu palma în masă:

- Încă un cuvânt, şi se mărită peste doi ani!

Bambina se grăbi să-l prindă de mână, cu acelaşi ton coborât:

- Ioane,

Tatăl lui îşi smulse mâna şi-o prinse el de încheietură; şi mârâi la ea, privind-o cu toată furia care-l stăpânea în acele momente:

- Eşti şi tu mamă! Ai şi tu o fată! Ce-ai face dacă ai afla că fiică-ta s-a apucat de sex la treişpe ani, iar pe tine te informează la şaişpe, cu 48 de ore înainte de nuntă?

Tăcere... Tăcere mormântală... Tatăl lui îşi retrase mâna şi reveni la răsucitul brichetei. Bambina oftă greu:

- ... Atunci vedem noi cum facem. Momentan o duc la fiică-mea la apartament, că nu stă nimeni acolo. Şi-o las cu una din fetele mele de încredere. Şi mai vorbim mâine despre nuntă. A rămas stabilit că nunta merge înainte?

- Da.

- Nu te răzgândeşti, nu?

- Eu, când bat palma, nu mă răzgândesc niciodată.

Crin se repezi, prinse mâna tatălui lui şi i-o sărută:

- Săru' mâna, nea Ioane!

Evident, tăticul lui sărise ca fript... Iar Crin sărise, ca un broscoi cu experienţă, tocmai departe-departe, la mâna soacrei lui... Care, imediat cum fu pupată, se grăbi "să-i miruiască" una zdravănă după ceafă... Deh; dacă el îşi închipuise că fusese iertat, se înşelase amarnic! Bambina începu să râdă:

- Şi-n condiţiile astea, nu-i aşa că-l laşi pe Florentin să mă ajute la o chestie foarte dificilă şi delicată?

Ochii negri îl priviră lung, somându-l parcă să se asigure că toate problemele se rezolvau perfect:

- Bineînţeles; la orice ai nevoie, Florentin te ajută. Dacă poate!

Mare şmecher, tatăl lui! De fapt, foarte *fair-play*! El îl ajutase cu Crin, aflarea adevărului şi discuţia propriu-zisă. Acum era ajutat să-i meargă şi lui bine-n afaceri; ba chiar foarte bine! Mai auzise el, ici-colo, că Bambina întreba când îşi deschide Florentin al lu' Manolache florărie, pentru că se plictisise să-l tot aştepte cu şmecheriile financiare pregătite... Se lăsă tras lângă fereastră; Bambina îi şopti la ureche:

- Numărul de telefon! Urgent!

O privi lung, mirat:

- Păi au aflat; la ce-i mai trebuie?!

- Florentine, nu-ţi râde de mine! Dă-mi numărul doctorului, că mor!

- Eu ţi-l dau, bre; da' cred că trebuie să se ducă singură. Că are cabinet la Romană, şi ştii ce de florari sunt pe-acolo! Şi dacă i s-o face frică proastei şi ne minte că s-a rezolvat...

- Păi nu poţi să-i spui doctorului s-o lege de masă şi să-i facă o anestezie?

- Nu prea pot... Auzi? Da' dacă merge şi Ana cu ea? Şi-aia mică? Şi uite, merg şi eu!

Era privit cu ochi miraţi...

- Dacă mergem toţi trei, zicem că Ana are nevoie de un consult, iar Ileana o ajută, că stă cu aia mică pe hol până se termină consultul. Iar eu fac pe şoferul şi le aştept în maşină!

Fu pupat cu foc pe ambii obraji:

- Ptiu, să nu te deochi! Că deştept te-a mai făcut tac-tu ăsta, mă!

Aprobă şi scoase mobilul; căuta numărul medicului... Apăsă butonul şi-şi drese scurt vocea: va fi sincer, îi va expune problema exact aşa cum era ea...

- Da.

- Bună ziua. Sunt Florentin Manolache, soţul

- Bună ziua. V-am recunoscut.

Cum-cum? Îl recunoscuse?

- Mă rog; v-am salvat numărul în memorie. Că încă o mai aştept pe Ana la ecografie.

Se încruntă:

- Am uitat noi de vreun control?

- Nu; dar am vorbit cu ea în maternitate şi zicea că şi-ar dori şi ecografii cu băieţei...

Bufni în râs:

- Mie nu mi-a spus nimic!

- Normal; avea tot timpul să-ţi spună! Eu însă trebuie s-o programez în agendă, aşa că şi-a asigurat locul încă de-atunci!

- Ah, ce-o să-i fac eu ei!

- Sunt sigur. Acum: Ana are probleme?

- Nu, nu Ana. O surioară de-a mea are o problemă de... nuntă tradiţională.

- ... Am înţeles. E o urgenţă, sau deschid agenda?

- Păi nunta începe poimâine dis-de-dimineaţă.

- ... N-am cum să vă primesc azi; ieri am stat toată ziua la spi-

tal, cu o naştere dificilă, iar azi e miting la cabinet. Vă aştept... mâine la patru fix. La cabinet.

- Am notat. Vă mulţumim din suflet!
- Nu-mi mulţumiţi; doar fiţi punctuali.
- Vom fi. La revedere.
- La revedere.

Închise şi selectă numărul Anei:

- Mâine, la patru fix, la cabinet.

Bambina se repezi şi-l pupă apăsat pe amândoi obrajii:

- Ah, dacă n-ar fi tac'tu, cum te-aş mai înfia!

Cee? Femeia din faţa lui făcu o piruetă pe-un călcâi:

- Ioane, noi am plecat; că s-a făcut târziu, şi voi ştiu că n-aţi mâncat.

Îşi strângeau din nou mâinile... De data asta Crin nu mai rămase cu mâna întinsă. Ceea ce-l făcea să creadă că vineri de dimineaţă Ileana va fi primită măcar în hol...

Ioan

Într-adevăr, Bambina avea dreptate. Indiferent ce decizie lua el, copiii tot se căsătoreau! Fie că o făceau peste două zile sau peste doi ani, tot împreună se mutau diseară! Şi aşa rămâneau, împreună! N-avea deci nici un rost să facă un scandal public; rufele se puteau spăla strict în familie...

Obosise; era prea mult pentru el. Vestea că Ileana... Noroc cu Florentin; dacă n-ar fi fost el... Iar dacă el spusese că i-ar fi lăsat să se căsătorească... Gata? Plecau? Pe el îl bucura asta. Imaginea lui Crin îi făcea tâmplele să zvâcnească...

Florentin discutase cu medicul; Bambina era "în extaz". Probabil că fiul lui găsise şi-o rezolvare la imaginea Ilenei intrând în cabinet; nu fusese atent ce vorbise... Acum, tot Prâslea îi conducea la uşă. Ginerele lui...

Ginerele lui nu revenise la statura ţanţoşă. Deşi aflase că nunta mergea înainte orice-ar fi. Nu ştia ce să mai creadă; nu mai ştia...

Obosise. Abia aştepta să plece toţi. Începuseră să-i huruie urechile; iar ei trei nu trebuiau să afle că Manolache Ioan avea şi el slăbiciunile lui... Că şi Manolache Ioan plângea...

Florentin

Gata. Încuie uşa şi apăsă butonul: s-o sune pe Ana! S-o liniştească! Totuşi, o cam panicase cu "baricadează-te în casă şi nu lăsa mobilul din mână"! Soţia lui răspunse prompt:

- Da.
- Ce faci?
- Bine; stăm amândouă la geam şi bârfim despre vecinii care n-au perdele...
- Aha! Păi mergeţi la televizor; că lucrurile s-au liniştit acum.
- Bun! Mă bucur că s-a terminat cu bine.
- Iar noi trei mergem mâine la Romană.

Ana tăcea; se gândea...

- ... OK.
- Hai, că am fugit la discuţii!
- Fugi! Paa!
- Pa!

Închise şi se aşeză pe scaunul lui. Îşi văzu tatăl lăsând mâinile pe masă, capul pe mâini... Doamne, reîncepuse să plângă! Mămica lui bufni în plâns, privind-o lung pe Mirela:

- ... Cu ce-am greşit? Unde am greşit, în educaţia fetei mele?

Bună întrebare; dar poate că nu greşise ea. Şi nici el. Poate că greşiseră ei, fraţii mai mari, care nu se implicaseră mai deloc în supravegherea mezinei...

- Cum a putut să facă asta? Mai ales când ştia ce înseamnă să calce pe de lături! Ştiind cum suntem noi! Chiar nu i-a păsat de noi? Nu s-a gândit nici o clipă la proştii ăştia care-au făcut-o şi-au crescut-o şi i-au oferit tot ce şi-a dorit ea?

Mirela nu ştia cum să reacţioneze; de fapt, tăcea şi se ruga ca unul dintre ei să intervină, s-o scoată din "tirul" privirii pline de lacrimi...

- Spune tu: n-am educat-o aşa cum trebuia?
- Ba da, tanti.
- Atunci de ce-a făcut asta? Dacă nu i-a fost ruşine de noi, nu i-a fost nici măcar frică de pedeapsă? Chiar nu-i pasă de nimic şi nimeni din casa asta?

Roberto îi răspunse sec, cu opinia lui:

- Era sigură că are unde se duce, dac-o daţi afară. Şi uite că are! S-a dus la Crin!

Mama îşi privi lung fiul:

- Crezi că de-asta s-a culcat cu el?
- Şi de-asta. Şi pentru că a ameţit-o cu costumele alea de Paris, şi pentru că asta-i asigura drumul spre căsătoria cu el, şi pentru că asta ne asigura tuturor un "fluviu" de flori şi favoruri...

Tatăl lui ridică grăbit capul:

- Nu mai contează. Şi-a călcat în picioare onoarea, deşi ştia că asta-i cam tot ce are. Şi mi-a terfelit numele. Aşa cum i-am spus ei, vă spun şi vouă: în neamul meu n-au existat niciodată femei uşoare. Nu există nici acum. În ceea ce mă priveşte, am doar patru copii; care sunt toţi aici, în sufragerie. Femeie, adu-mi şi mie pastilele.

Ah, la naiba! Tocmai de-asta se temuse cel mai mult! Bine totuşi că ceruse pastilele, nu mobilul ca să sune la Salvare! Tatăl lui suportase destul de bine şocul acelei veşti... Mama lui intră cu flaconul; îl văzu umplându-şi paharul... Luase două pastile; deci era grav...

- Ce pastile iei?
- Pentru tensiune.

Roberto îl privea lung; presupusese probabil că erau vechile medicamente pentru gastrită - şi fusese luat prin surprindere...

- ... Tu iei pastile pentru tensiune?
- Da. Sunt hipertensiv; şi nu vreau să fac iar un preinfarct, sau vreo pareză.

Iar?... "Nu vreau să fac iar"?... Era şocat...

Ioan

Şi-acum le spusese şi lor adevărul! Gata! Pastilele alea puteau sta în mijlocul mesei! Se ridică şi porni spre bucătărie: nu putea rămâne la masă, lângă Lăcrămioara. Nu mai suporta plânsul şi bocetele ei!

Lăcrămioara

Şi-acum o să se liniştească şi el... Fiul ei cel mare o privi lung:

- Cum adică, iar?
- Îţi aduci aminte când te-ai dus cu Marcel în piaţă şi-aţi cumpărat flori doar pentru o zi de vânzare? Când taică-tu a făcut criza de gastrită? Ăla a fost un preinfarct.

Roberto sări în picioare şi se apropie grăbit de geam, răcnind la propriu:

- Doamne, să pun eu mâna pe ea! Să-i rup eu picioarele! Bă! Sper că ai pocnit-o bine! S-o doară bine!
- Ştii că nu mă controlez când am draci; şi-am avut vreo două porţii!
- Bun; abia aştept s-o pup în ziua nunţii!

Îl văzu revenind la masă... şi scoţându-şi mobilul:

- Ia stai aşa! Stai aşa! Că noi ne bocim ruşinea aici, iar ei acolo se pupă şi se-mpacă! Stai aşa, c-o rezolv eu!

Aoleu, se apuca s-o sune pe Ileana! Oof... Marcel se ridică şi intră în camera lui:

- Ar fi trebuit să ne spui despre tata.

Ar fi trebuit? Sau nu? Greu de spus; în plus, ea calcula în ce măsură Ioan va accepta ca Ileana să intre poimâine măcar în holişorul de la intrare, să nu se facă totuşi de râs...

Florentin

Evident, mămica lor nu răspundea... Da' ce voia şi Marcel ăsta?! Nu era evident că, la vârsta şi anii lui de muncă, seniorul nu mai era fresh-boboc? Iar dacă li s-ar fi spus despre preinfarct, ce puteau ei să facă? Să-l lege de pat şi să-i ia afacerea din mâini?... Acum, tăticul lui lăsase singur afacerea în mâinile lui Roberto. Acum dormea până la 10-11. Nu mai aproviziona el la 4 dimineaţa, nu se mai enerva zi-lumină cu clienţii, nu mai stătea în frig... Acum lucrurile se îndreptaseră. Era sigur că şi starea generală a tatălui lui se îndreptase... Roberto începu să răcnească:

- Auzi, fă? Tu ştii ce-ai făcut? Tu ştii că din cauza ta tata e în pragul infarctului? Că a luat două pastile de tensiune şi-i joacă venele pe tâmple? Fă, nenorocito, dacă tata păţeşte ceva, vin la nuntă cu sabia lu' Mitică al lu' Meşteru! Şi deschidem dansul amândoi! Curvă nenorocită ce eşti! Curvă împuţită şi puturoasă şi proastă!

Se ridică şi-i luă telefonul. Închise - acel dialog nu-şi avea rostul. Roberto răcnise, Ileana miorlăise şi ea ceva în acelaşi timp... Oftă greu:

- Mă duc şi eu acasă.

Nu primi nici un răspuns, nici o replică. Se încălţă grăbit... Uşa bucătăriei se deschise; fu privit lung, cu ochi obosiţi:

- Ai grijă ce-i spui nevesti-tii şi cum o linişteşti, auzi?

Aprobă...

- Şi spune-i că discutăm la nuntă la Ileana.

- Noi nu mergem la nuntă la Ileana.

Şi-o spusese pe un ton categoric...

- ... Cum vreţi voi. Noi mergem; că dacă ne-a rugat Bambina...

Aa, încerca să-l convingă "cu propriile arme"? Nici o şansă:

- Pe noi nu ne-a rugat. Şi nici dacă vine să ne ia de-acasă cu gealaţii, nu mergem.

Acum tatăl lui ridica din umeri... Îşi strânseră mâinile; se grăbi să iasă, să urce la volan, să pornească spre casă...

Ana-Maria

Deci aşa decurseseră lucrurile... Într-adevăr, era extrem de rău dacă dl Manolache făcuse deja un preinfarct. Da, avea o vârstă; dar parcă era prea tânăr pentru aşa ceva...

Soţul ei fusese din nou "fratele mai mare". Din povestirea lui, înţelesese că Roberto stătuse cu mâinile-n cap, neatent, în timp ce la masă se discutase viitorul neamului...

- ... Te rog să mă ierţi că am ţipat la tine.

- ... Când ai ţipat la mine?

- Când am auzit că i-ai dat drumu'-n casă.

- Aa, stai liniştit! Eu am impresia că am ţipat mai tare decât tine...

Zâmbea; el era încruntat...

- ... Ce-i?

- Sunt complet întors pe dos! Şi mă-nfurii numai când mă gândesc la numele ei, darămite la moacă! Doamne, cu câtă sete am dat în ea! Ştii ce bine mă simţeam?

Dădu să aprobe, dar soţul ei continuă:

- Nu vreau s-o mai văd vreodată în faţa ochilor! Nici pe ea, nici pe pinguinul ăla care i-a făcut ruşinea! Ah... Nu-ţi poţi imagina ce-a fost în casă, când s-a aflat! Nu-ţi poţi imagina ce mimică avea tata când ţi-a citit mesajul!

- Îmi dau seama că nu i-a picat deloc bine vestea. Şi-ţi dai seama cum stau eu acum ca pe ace...

Fu privită lung, întrebător; oftă:

- Dacă mâine dimineaţă ne anunţă, Doamne fereşte, să mergem la spital...

- Haai, fii serioasă!

- Sunt! Că eu l-am anunţat! Eu m-am hotărât brusc să mă conformez tuturor regulilor şi să fiu promptă cu informarea! Că dacă nu mă repezeam să trimit mesajul, poate că nici nu aflau!

- Ba aflau oricum. Şi Gabriela ştia. Şi era atât de stacojie când s-a aflat subiectul discuţiei, încât bag mâna-n foc că îi şoptea mamei la ureche adevărul în toiul nunţii.

Cee? Şi Gabriela?

- Gabriela ştia?

- Da; i-a văzut împreună de câteva ori şi-a tras concluzii. Iar când a deschis discuţia între patru ochi, Ileana a ameninţat-o că, dacă suflă vreo vorbă, anunţă toată casa cum a văzut-o ea ieşind la prânz din scara blocului, bătută bine de viitorul cumnat...

Aa... Mda...

- Din fericire, nimeni n-a adus vorba despre asta. Şi-acum ai mei au aflat, deci nu vor face alte investigaţii.

Aprobă şi se aşeză lângă el:

- Deci mâine trebuie să mergem cu ea la cabinet...

- Da.

- Şi pot să fiu aşa cum vreau eu să fiu?

- Da, cu o singură rugăminte: să n-o loveşti.

- Ce credeai, că-mi consum energia pe obrajii ei?

- Orice e posibil...

- N-am s-o ating nici măcar cu privirea. Stai liniştit: o să fie "întreagă" la cununie. Apropo... N-aş vrea să mergem nici măcar la cununie.

- Nici eu. L-am anunţat deja pe tata, care n-a comentat...

Perfect! Se grăbi să se ridice, să intre în dormitor... Avea remediul ideal pentru supărarea soţului ei; un zâmbet de domnişoară!

Mirela

Se aşeză încet pe marginea patului... Soţul ei mărşălui prin cameră. George îl privea lung, un pic speriat... Îi aranjă bretonul:

- Nu vrei să te duci să te joci cu Ionuţ?

Fiul ei se grăbi să iasă; uşa se închise.

- Doamne, o calc în picioare!

- Ba nu te-atingi de ea. Nea Ioan a bătut palma cu Bambina; nunta merge înainte. Şi-asta doar pentru că renumele familiilor trebuie să rămână intact! Dacă mireasa apare vânătă la nuntă, se află totul; şi se duce dracului totul. Iar de luni încolo, nu mai e sor-ta; e nevastă-sa. Aşa că o laşi în pace pentru totdeauna.

- Ba o caut cu gealaţii şi-o bag în mormânt!

Oftă greu şi plecă privirea spre palmele aşezate uşor peste fustă:

- Ba cred că, pentru binele ei, o laşi în pace.

Paşii se apropiară grăbiţi; Roberto puse palmele peste palmele ei, zâmbind:

- Ai dreptate; pentru binele ei, o s-o las în pace.

- ... Crezi că Bambina o să se ţină de cuvânt?

- Bineînţeles. N-ai observat ce geantă diplomat grea căra azi Florică?

Diplomat? Ea nu observase nimic!

- Avea un diplomat în mâna dreaptă! Chiar nu l-ai văzut?

Negă, iar soţul ei zâmbi:

- Plin probabil cu bijuterii. Că el e om practic: nu ţine lichidităţi în casă. Probabil "şi-a despuiat" toate muierile de bijuterii, la marea viteză, hotărât să dea oricât...

Aha!

- Iar asta ne garantează că preţurile de mâine vor fi tot preferenţiale?

- Nu; cuvântul Bambinei ne garantează asta.

Soţul ei punea mare preţ pe cuvântul Bambinei... Când tocmai Bambina fusese cea care decisese să mintă toţi, pentru ca Ileana şi Crin să-şi vadă în continuare de relaţie...

- Atunci uite cum facem. Imediat cum Bambina "anulează" preţurile astea ruşinos de mici, mă duc şi-o tai; OK?

Bufni în râs: daa, cum să nu?!

- Te-ai speriat?

- Un pic...

- Vrei să mergem prin oraş?

Adică "Ne strecurăm pe uşă ca să facem o ecografie?" Negă:

- Nu; nu m-am speriat chiar atât de tare...

- Crezi că e cazul să le spunem? Aşa, ca să compensăm un pic supărarea?

Îl privi lung...

- Dacă vrei tu să le spunem, le spunem. Dar mă tem că supărarea va umbri bucuria...

- Aşa-i; ai dreptate. În plus, or să te bage-n carantină...

Aprobă, iar soţul ei se grăbi s-o sărute...

Ioan

Uşa se deschise, se închise... Oftă greu:

- Didonia a avut dreptate.

- Ai vorbit cu ea?

- Nu. Mă refeream la ce mi-a zis atunci, când mi-a spus să mă caut de boli şi-am făcut preinfarctul.

- Aa...

- ... Mi-a făcut, într-adevăr, un mare necaz. Ştiu deja că n-am să pot trece peste el, indiferent cât de bine o să-i fie ei...

- Crezi tu că o să-i fie bine?

- Didonia aşa mi-a spus. Şi-am început s-o cred mai ceva decât pe popă!

Tăcere...

- ... O să-i spun lui Roberto, mâine, să vândă odată maşina aia! Că-mi stă pe creieri! Doamne fereşte, să nu se-ntâmple ceva!

- Ea cum ţi-a spus atunci?

- Stai să-mi amintesc... "Nu mai repara maşina lui Roberto, că o să-ţi aducă numai nenorociri".

- O să-i spun şi eu Mirelei să-l îndemne s-o vândă mai repede.

- ... Când te mai duci la Ana?

- Nu ştii? Luni şi vineri! Da' vinerea asta, fiind şi nunta, n-o să mă duc.

Ar fi vrut să meargă şi el. Ar fi vrut să se împace cu nora lui aşa ca data trecută: fără să discute despre supărare, fără să răspundă la "de ce"... Se îndoia că se putea aşa şi-n cazul ăsta. Pentru că ei nu prea discutaseră... De fapt, voia el să discute cu ea. Voia să-şi motiveze gesturile şi deciziile. Voia să simtă el că împăcarea era sinceră şi-n sufletul ei, nu numai în ochii ei. Ana îşi dorea acea împăcare; dar, în adâncul sufletului ei, era şi ea supărată pe el... De la supărarea aia, nora lui pierduse laptele...

La naiba! Se întoarse spre perete:

- Lasă, că vorbesc cu ea când s-o nimeri să vorbim!

- Păi cred că o să trec pe la ea sâmbătă. Sau duminică seara. Vino şi tu!

- Să vedem; mă mai gândesc.

Tăcere, semn că aceea era decizia lui...

- ... Ce facem; mergem la nuntă?

- Bineînţeles că mergem! Ce vrei, să mi se ducă vestea?

Tăcere...

- O să mergem la nuntă. Încă nu m-am gândit cum, dar o să mergem. Şi-o să ne jucăm rolurile cât putem noi de bine. Iar de luni încolo... Lăcrămioaro, începând de azi, eu n-am decât o fată.

- Ştiu; şi eu.

- Tu faci ce vrei. Dar eu nu mai am decât patru copii. Dacă o să mă-ntâlnesc cu ea pe stradă, nu cred c-o salut.

Tăcere...

- Noapte bună, Lăcrămioaro.

- Noapte bună, Ioane.

Un foşnet scurt; patul se ridică, uşa se deschise...

- Unde te mai duci acum?

- Am uitat să verific geamurile de la bucătărie.

Oftă şi închise ochii: aia era gogoaşa menită să-i asigure ei ieşirea din dormitor! Peste vreo cinci minute, o să se-ntoarcă; şi, deşi era şi ea supărată şi obosită frântă, o să stea iar ca nebuna trează toată noaptea, să-l păzească pe el să nu păţească ceva! Că i se mai întâmplase, după preinfarct, să se trezească noaptea şi s-o vadă aşezată în fotoliu, cu ochii la el! Lăcrămioara lui...

10 iunie 2004 - joi

Florentin

Gata şi rochiţa! Ridică fetiţa în braţe şi ieşi:

- O ţin eu. Ca să am mâinile ocupate, când oi da ochii cu ei.

Doar ce-şi amintise unde mergeau azi, şi se înfuriase teribil! Acum plecau... Ana tăcea; nici nu aştepta mari cuvinte de la ea! Probabil că soţia lui se gândea, îngrijorată, la revederea Ilenei cu cumnata care-o pârâse fără să clipească...

Ieşi din bloc şi se apropie de maşină. Acel "Bună" rostit de Crin rămăsese undeva în spate...

Ana-Maria

Aa, ia uite-i!... Daa, foarte frumos! Amândoi aveau ochii roşii şi umflaţi! Numai că asta n-o mişca cu nimic acum. Mai ales după ce aflase că socrul ei luase două pastile...

- Bună.

Îi răspunse viitorului ei cumnat cu un lătrat sec:

- Tu ne aştepţi aici. Hai!

Mergea înainte, ca o şefă de trupă; Ileana o urma spăsită... Bun; porniseră spre cabinet. Iar în maşină nu se auzea decât jucăria Florentinei. Perfect!

Florentin

Semaforul era roşu. Ochise deja locul de parcare... Oof!

Îi venise să-i învineţească păunului ochii; se abţinuse cu greu. Apoi îi venise să-i re-învineţească ei ochii; se abţinuse, observând prin oglindă că un batalion de macheuze şi babe pricepute o oblojiseră toată noaptea... Iar ea trebuia să fie mâine "boboc". El trebuia să se abţină...

Traversă intersecţia şi parcă maşina. Ileana coborî prima şi salută cu voce tare:

- Sărut mâna!

Ce naiba-i venise?!

- Să trăieşti, Ilenuco! Ptiu, să nu te deochi - că frumoasă eşti!

- Ei, hai, bre!

Sora lui o luase pe Florentina în braţe; Ana era la fel de uimită ca el... Florăreasa bătrână, din capătul blocului, continuă discuţia:

- Ce faci? Mai cumperi câte ceva pentru mâine?

- Nu, tanti; am venit cu cumnată-mea s-o ajut cu asta mică.

- Aha! Bravo! Carevasăzică te pregăteşti de scutece...

Ileana râdea "veridic":

- Păi nu?

"Păi da; că la câtă călărie o să exersaţi..."

Nu putea să nu fie sarcastic măcar în gând; şi-o amintea acum doi ani, în ultima zi de şcoală generală, şi îi creştea periculos tensiunea... Ele se îndepărtau; coborî şi el de la volan şi decise să intre în florărie: aşa, ca să-şi omoare timpul într-un mod util. Va spiona concurenţa...

Ana-Maria

Tare bine se mai gândise Florentin! Ea nici nu observase că acolo, în capătul blocului, chiar lângă scara pe care lumina firma medicului Petrescu, era o tarabă cu flori! Acum, alibi-ul Ilenei era "beton"...

Apăsă clanţa şi intrară. Închise uşa, arătă spre unul dintre scaune... Ca de obicei, era coadă; dar era ora patru, şi ştia că medicul ei adora punctualitatea...

Uşa cabinetului se deschise; asistenta o privi lung, o recunoscu şi începu să râdă:

- Ei, bună seara!

- Bună seara.

- Ecografie?

- Nu, încă nu...

Râdeau amândouă... Şopti, doar pentru ele două:

- Am venit cu cumnata mea; ştie dl doctor...

- ... Aha! Programarea de la patru, nu?

Aprobă şi se grăbi să ia ea fetiţa în braţe. Ileana o urma pe asistentă spre camera cu halate... Se aşeză; şi-acum să aştepte... Ia să vadă ea ce bebeluşi mai apăruseră la avizier!

Ptiu, că uitase! Era datoare cu o fotografie! O să rezolve problema asta cât mai repede! Păi tocmai ea, membră a clubului exclusivist, uitase un asemenea amănunt? Ruşinică...

Uşa cabinetului se deschise din nou; medicul îşi conducea pacienta... Şi se opri lângă ea:

- Bună seara.

- Bună seara.

- După aşezarea "strategică", deduc că-i e frică...

- Mai degrabă mi-e mie frică.

Era privită cu ochi miraţi...

- Soacra mea a specificat că e musai să o aduc eu...

- Aha! Păi stai liniştită, că garantăm amândoi reuşita!

Perfect! Ileana apăruse în capătul holului...

- Mă duc să rezolv problema. Domnişoara asta frumoasă doarme tot timpul?

- Nu chiar. A zăngănit până acum...

Medicul se îndepărtă. Reveni spre afişaj... Era plin. Oare unde va pune fotografia Florentinei? Nu mai era nici un milimetru de plută disponibil... O cam indispunea acea descoperire. Pentru ca micuţa ei să-i zâmbească zilnic medicului, un alt bebeluş va sfârşi în sertar... Mă rog; era decizia lui. El ştia pe cine punea şi scotea de pe avizier. Se concentră asupra listei de preţuri...

Se reaşeză şi îşi privi lung bebica... Dormea dusă. Dacă dl doctor s-ar fi apucat să bată toba la propriu, ea nici n-ar fi tresărit! Masa la biberon era "super"...

Nu va vorbi cu Ileana. Nu mai avea ce să vorbească cu ea! De atâtea luni de zile, cumnata ei ar fi putut să vină şi să-i spună ce problemă avea! N-ar fi pârât-o; ar fi aranjat discret cu medicul, iar dl Manolache n-ar mai fi luat ieri două pastile... Atmosfera de la nuntă ar fi fost perfectă; nu cum se gândea acum că va fi...

Uşa se deschise; Ileana ieşi, însoţită de asistentă... Intervenţie simplă şi scurtă; acum se ducea să se schimbe, ca să plece odată... Asistenta se apropie de ea:

- Dl doctor m-a trimis să vă amintesc de avizier.

Zâmbi slab:

- Mi-am amintit eu adineauri. Săptămâna viitoare ne prezentăm amândouă, cu "restanţa".

- Să veniţi, vă rog; că s-au strâns ceva fotografii, iar dl doctor vrea să "inaugureze" noul avizier cu domnişoara asta superbă...

"Înflorise" la propriu când auzise rezolvarea! Medicul Petrescu nu va elimina din fotografiile astea - va pune un avizier nou! Perfect!

În următorii cinci ani, pereţii acelui cabinet vor fi plini... Spre disperarea tinerelor care vor veni să facă întrerupere de sarcină... Dar poate că tactica avizierelor pline cu poze cu copii făcea parte din lunga pledoarie despre viaţă şi realizări. După părerea ei, aşa ar fi "atacat" dl doctor Petrescu; înainte de discuţia propriu-zisă, faţă în faţă cu ecograful, era absolut necesată jumătatea de oră de aşteptare cu ochii la chipurile zâmbitoare...

Cumnata ei se apropie, privind atentă cimentul de pe jos. Se ridică:

- Noi am plecat. Transmiteţi-i dlui doctor mulţumirile noastre.

- Le-a primit deja. Vă aştept cu poza!

- Luni la prima oră! La revedere.
- La revedere.

Ieşi şi-o lăsă pe ea să închidă uşa. Fu repede ajunsă din urmă:

- Să ştii că nu-ţi port pică. Ar fi aflat oricum azi, de la Gabi.

No comment...

- Sper că nu ţi-am făcut probleme...

Trase uşa scării şi mârâi:

- Vino-ncoa, în "tabloul mirific".

Ileana se grăbi s-o ia de braţ. Iar florăreasa interveni prompt:

- Ilenuco, sper că nu-i nimic grav!

Îşi puse un zâmbet monumental pe chip şi-o privi drept:

- Nuu, doar o ecografie!
- Fiu! Că m-am speriat!

Aha! Ajunseră la maşină; urcă în spate, Ileana urcă lângă ea... Florentin demară fără să le privească... Era linişte în maşină...

- ... E adevărat că tata ia pastile pentru tensiune?

Aoleu! Acum o să tragă pe dreapta şi-o s-o joace în picioare! Chiar dacă soţul ei îşi sunase tatăl dis-de-dimineaţă şi fusese asigurat că totul e OK, că se simte bine... Florentin păru că răspunde imediat:

- Am fost la ăştia la florărie. Să ştii că mi-au dat nişte idei bune! Da' trebuie să mă orientez să cumpăr un mega-ficus; şi dacă nu găsim un spaţiu mare, generos, cum e la Mugur, o să avem o problemă...

Se grăbi să marşeze la ideea acelei teme de discuţie:

- Nu chiar. Mă gândeam că, dacă găsim un spaţiu în care să avem certitudinea că vom petrece mai mult de trei luni, ar merita să-i facem modificări. Şi-ar fi superb dacă am pune rafturile direct pe perete.

Ochii negri o priviră scurt prin oglindă. Se grăbi să dezvolte ideea, ca să nu-i lase Ilenei timp de rostit fraze:

- Rafturi cam de-un metru lungime şi puţin adânci. Lipite sau nu; după cum o să fie spaţiul. Între două coloane de-astea de rafturi, putem să strecurăm şi-un ficus. Îl mai legăm cu aţă, îl mai tundem...

- ... Da; e perfect aşa. Iar asta-mi aduce aminte că trebuie să mă apuc să umblu după spaţiu...

- Te-ai hotărât când o deschidem?

Ochii negri o săgetară scurt:

- Încă nu; da' trebuie să am o idee apropo de spaţii în general şi costuri în special...

OK - dacă nu-i plăcea ce spunea ea, atunci nu mai spunea nimic! Să vorbească el! Florentin tăcea... Aha! Redeschise discuţia:

- ... Să ne uităm azi pe fotografiile Florentinei; mi s-a atras atenţia că dl doctor nu poate înfiinţa un nou afişaj cu bebeluşi fiindcă lipseşte tocmai domnişoara Manolache.

- Şi nu-i poate lăsa locul liber?

- Asistenta a spus că vrea să-l inaugureze cu domnişoara superbă... Şi i-am promis că luni, la prima oră, vin cu fotografia.

- OK; o alegem şi-o facem la complex, mâine sau poimâine.

Chioşcul era deschis; dna Manolache îi privea lung... Lăsă capul pe spate; acum mama vedea capul plecat al fiicei... Zâmbi: oare ce-ar fi făcut dna Manolache dacă ar fi ştiut că păunul direct responsabil pentru tot balamucul stătea cuminţel în Mercedes, în faţa blocului? I-ar mai fi "aprobat" patru-cinci pumni? Probabil că da, la cât de încruntată era...

Florentin parcă maşina; aşteptă oprirea motorului şi coborî.

- ... Vă mulţumesc.

"Aa, acum nu mai suntem interesaţi doar de binele personal!" Îşi promisese ei însăşi că nu va vorbi cu ea... Florentin o prinse de mână:

- Hai să vorbim cu mama.
- Hai!

Că doar o văzuse şi el, îi văzuse încruntarea... Motorul porni şi se îndepărtă; ei se grăbeau spre chioşc...

- Sărut mâna.
- Să creşteţi mari!

Florentin zâmbi abia acum:

- Gata: s-a rezolvat.

Mama lui nu zâmbea:

- S-a rezolvat degeaba.
- Ba ştii bine că nu-i degeaba! Câţi invitaţi are Bambina?
- În ochii mei, s-a rezolvat degeaba.

De ce naiba mai insistase? Nu bănuise că, indiferent de numărul de cusături, răul era făcut? Florentin se grăbi să schimbe subiectul:

- Tu cum te simţi? Tata cum se simte?
- Taică-tu e bine. Şi eu mă simt bine.

Un răspuns sec; adică erau bine... medical vorbind. Că sufleteşte...

- Noi nu venim mâine.
- Ştiu, mi-a spus taică-tu.
- Şi era supărat când ţi-a spus?
- Nu. Adică era supărat, dar nu din cauza voastră. V-a înţeles...

Dna Manolache era complet întoarsă pe dos! După ce-o văzuse pe Ileana în maşină şi-şi amintise unde merseseră azi...

- ... Noi ne ducem sus, că asta mică a cam făcut o prăjiturică.
- Fugiţi, că s-a lăsat răcoarea!
- Sărut mâna.
- Pa! Să fiţi cuminţi!

Aprobă grăbită cu capul; Florentin o cam trăgea spre bloc...

Nu vor discuta despre plimbarea de azi. Nici despre discuţia de la chioşc. Absolut deloc. Îi va da Florentinei biberonul şi se vor juca toţi trei. După care o va culca... şi va stinge lumina.

11 iunie 2004 - vineri

Ioan

Telefonul piuia de ceva vreme... Decise să răspundă totuşi:

- Da.
- Bună dimineaţa, Ioane.

Tii, da' matinală era!

- Bună dimineaţa.
- Te-am trezit din somn?
- Oarecum. Da' nu-i nimic; spune!
- Uite, te-am sunat ca să te rog o chestie...
- ... Păi spune; să vedem ce se poate face!
- ... Ioane, oamenii ştiu că vin la Florică, plecăm cu toţii către tine, luăm fata, trecem pe la Primărie şi pe la biserică şi pe urmă mergem la crâşmă! Chiar nu poţi s-o laşi să intre măcar jumătate de oră?

Ieri toată ziua se gândise numai la asta. Şi, dacă ar fi fost numai după el, ar fi alergat-o până la ieşirea din Bucureşti şi i-ar fi interzis să mai intre vreodată în oraşul în care se afla el! Dar fiind vorba şi de copiii lui, şi de nepoţi... Şi de afacerea gestionată acum de Roberto, pe care fiul lui cel mare îşi baza acel al doilea copil şi tot restul vieţii...

- ... Te rog eu din suflet, Ioane! Jumătate de oră! Ţi-o aduc personal, cu zece minute înainte să apărem şi noi; şi ştii că ciocnim un pahar şi plecăm spre Primărie! Te rog!
- În juma de oră să fie aici; cu valize şi sacoşe, că are de împachetat.

Închise şi oftă greu: la urma urmei...

La urma urmei, nimeni nu se grăbea să-i strângă lucrurile din cameră! Hainele şi caietele măcar! Aşa că or să folosească acele câteva ore "constructiv": Ileana îşi va împacheta tot ce avea pe-acolo - că nu va mai reveni niciodată, în caz că uita ceva! Iar el... Pentru bunul nume şi renume al copiilor lui, o putea suporta două ore. Că nu-i era aşa de greu să stea în bucătărie! Se schimbă şi ieşi:

- Mireluţo!

Uşa bucătăriei se deschise imediat:

- Bună dimineaţa, nea Ioane.
- Neaţa. Lăcrămioara pe unde-i?
- S-a dus după pâine... şi ultimele veşti.
- Bine. Vezi, că m-a sunat Bambina şi-am convenit cu ea. Ileana vine, în jumătate de oră, să-şi strângă hainele. Te rog să stai cu ea şi s-o ajuţi să împacheteze, să se schimbe...
- Sigur.
- Şi să-i spui tu soacră-tii...

Zâmbea cu subînţeles...

- Sigur, nea Ioane! Aranjez eu totul!

Intră în sufragerie, zâmbind în continuare: de ce oare avea impresia că Mirela era un pic schimbată? Parcă înflorise toată...

- Bună dimineaţa.
- Neaţa, Gabi. Mă ajuţi tu la o chestie?
- Sigur!
- ... Hai în beci, să aducem mesele alea pliante!

O să facă totul cu nurorile lui. Ca să nu trebuiască să disece problema cu băieţii. Că Roberto n-o să priceapă din prima cum era cu împachetarea, Marcel o să-l privească ciudat... Şi era atât de frumos afară, că masa în curte chiar avea o justificare serioasă!

Ah, să nu uite! Să-l sune pe Nicuşor, să-i spună să cheme el una din multele formaţii pe care le ştia! Că doar era nuntă, nu? Erau numele şi renumele lui în joc!

Lăcrămioara

Se privea lung în oglindă...

Fusese trimisă să se schimbe. După ce veniseră femeile tocmite de Nicuşor să se ocupe de bucătărie, nu mai avusese voie să iasă din dormitor. "Stai acolo şi schimbă-te, aranjează-te..." În sfertul ăla de oră, cât fusese ea după pâine, Ioan revoluţionase toată casa. Sigur, telefonul Bambinei era "dispoziţie" azi! Dar nu se aşteptase...

Ileana era în camera ei. Terminase repede de împachetat; se îmbrăcase la fel de repede, ajutată de o cumnată mereu chemată ba să aducă paharele, ba să scoată vazele din vitrină, ba să taie pâinea... Nu putea spune că voia s-o vadă; o văzuse ieri, şi-i fusese de-ajuns! În loc să se târască în genunchi în faţa porţii, făcând mătănii pentru iertarea păcatelor, ea nici măcar nu insistase cu un telefon! Şi-o durea sufletul; chiar dacă ştia că ieri, dacă ar fi văzut mătăniile, nu i-ar fi deschis uşa. La fel, nu putea spune că voia să-i audă versiunea. Nu voia să-i afle motivele. Se gândise toată noaptea de miercuri spre joi şi le judecase singură. Perspectiva unui bărbat frumos, plin de bani şi îndrăgostit lulea era tot ce-i trebuise Ilenei ca să încuie uşa la treişpe ani şi să nu-i mai pese de părinţi. Mezina se gândise şi la ea, la viitorul ei, dar şi la viitorul neamului; că înrudirea cu Bambina...

Putea spune că era întru totul de acord cu Ioan: Ileana nu mai era nici fata ei. La fel cum putea spune că ar fi vrut să se ducă acum în camera ei...

Decise să se aşeze pe pat: îi venea să plângă. O să mai stea un pic acolo, să se liniştească... Oof, dac-ar fi fost şi Florentin acolo! Ar fi ştiut el cum să facă să n-o lase să plângă! Să-l înveselească pe Ioan! Florentin ştia întotdeauna...

Roberto

Era calm; dubios de calm chiar! Dar ştia că tatăl lui era în curte, la ciocnit cu invitaţii, iar mama lui fusese trimisă în dormitor. Iar Ileana va ieşi din camera ei exact cu zece secunde înainte de plecarea către Primărie. Nu vor exista deci conflicte. Vor exista, din păcate, multe voci care vor şuşoti pe tema părinţilor care nu prea aveau ce vorbi cu fiica. Dar asta se putea rezolva; amânarea nunţii ar fi fost un dezastru, şi-asta se rezolvase...

El era pregătit să se bată cu toată lumea, inclusiv cu Crin şi Florică! Doar să-i supere careva părinţii - şi vedeau ei! Ce, numai Florentin era în stare să rezolve lucrurile? Ba putea spune că Prâslea n-avea chiar atâta experienţă câtă avea el!

Era gata. Şi-acum să se posteze la uşa miresei, să nu se pomenească cu ditamai păruiala chiar acolo, în sufragerie! Că ruinau rochia aia cu preţ de Mercedes!

Ioan

Puse pixul peste catastif şi păşi în spate. Reveni la locul lui, în stânga sălii... Îşi dăduse acordul pentru acea căsătorie. Semnase. Acum, dacă ea voia să spună "Da"...

Nu se uitase la ea. Nici chiar când ieşise din casă; îşi făcuse de treabă prin curte, cu invitaţii lui, şi preferase să pară ocupat cu floarea din piept. Bambina comandase nişte paleşti cu cristale Swarovsky şi fir aurit care-i îndoiseră serios reverul costumului... Din exclamaţiile invitatelor şi privirea perplexă a Luminiţei, trăsese concluzia că rochia era "dinamită"...

Nu mai voia s-o vadă. Nu mai putea s-o vadă...

... Şi spusese "Da". Invitaţii, care umpluseră până la refuz sala aia meschină, izbucniseră în aplauze. Şi cum Bambina se ocupase personal de "ungerea" ofiţeresei, oamenii erau lăsaţi să-şi exprime bucuria chiar în mijlocul ceremoniei...

Şi-acum o să rămână acolo. O să aştepte felicitările, care-or să curgă sub formă de grămadă... şi-o să evite să felicite cuplul. Pentru că nu mai putea s-o vadă. Dacă voia să zâmbească măcar pentru invitaţi şi cameramani, nu trebuia s-o vadă.

Roberto

Ei bine... Ei bine, trebuia să încerce măcar! Că Marcel era ocupat cu Gabriela iar Nicuşor se întâlnise cu un amic aurar. Se apropie deci de tatăl lui:

- Tu ce faci aici?

- Fumez.

Era calm, seren... dar răspunsul fusese scurt. Era tensionat...

- Să ştii că se observă.

- S-ar observa şi mai mult plecarea socrilor mici. Lasă-mă să fumez aici, dacă vrei să mă prindă zorii tot aici.

Îl privi lung... Era incredibil de calm; aşa că se îndepărtă:

- Dacă vrei, îl chem pe Florentin.

Ca să înţeleagă şi el că, undeva pe parcurs, între tată şi fiul cel mare intervenise o ruptură care se adâncea şi se mărea pe zi ce trecea...

Ioan

Prea bine! Era calm, era zâmbitor, constatase acum că Roberto avea dreptate... La urma urmei, avea multe alte moduri de-a se înveseli şi-a trece peste momentul revederii fiicei lui!

Aruncă ţigara, intră în curte şi se apropie de Nicuşor:

- Dacă te rog eu, faci ceva pentru mine?

- Sigur, nea Ioane!

- ... Comandă tu un vals de toată isprava şi ia-o pe Luminiţa la dans. Să le-arătăm noi ce neam de dansatori suntem!

Fu privit lung fix o secundă; Nicuşor se repezi la propriu spre orchestră! Deci înţelesese... Păi să se pregătească, nu? Să se pregătească în primul rând sufleteşte...

Aha! Vorbise şi cu Roberto, şi cu Marcel! "Bravo, Nicuşoare!" Băiatul ăsta îi devenea tot mai drag - cu toate problemele şi momentele grele prin care trecuseră toţi din cauza lui! Acum îl iubea la nebunie! Şi-o să-l iubească şi mai şi când o să meargă în vizită la "casa lor"...

Specialistul cu microfonul îl căută cu privirea; aprobă, aşa că auzi:

- Şi special pentru socrul mic!

Îşi încheie haina, zâmbind, şi porni spre Ileana.

La auzul dedicaţiei, toată lumea se întorsese spre el. Inclusiv ea. O privea drept, zâmbind în continuare... Într-adevăr, rochia era "dinamită". Coafura era foarte frumoasă - foarte inspirată. Soţia lui Crin era foarte frumoasă azi. Iar el o prinse de mână şi-o trase cu fermitate spre mijlocul curţii... O luă în braţe şi-o privi drept, simplu, zâmbind:

- Iar dacă nu-mi zâmbeşti, te las pleaşcă aici şi mă duc să-mi dansez nevasta. Că ea ar zâmbi dacă aş lua-o la dans!

Instantaneu, ochii Ilenei deveniseră foarte fericiţi... Şi valsau.

Nicuşor o învârtea pe Luminiţa de mama focului! Măi, să fie! Era doar un dans, nu un concurs internaţional! N-o să capete medalie la sfârşit! Roberto şi Mirela nu făceau paşi foarte mari, spre deosebire de Marcel şi Gabriela, care se luaseră la întrecere cu Nicuşor şi Luminiţa... De la masa mare, Crin îi zâmbea panicat...

Oof, nu era decât un puşti fără minte! Chiar îşi închipuia că socră-su se căznise să-şi pună costumul şi zâmbetul ăla larg doar ca să-i facă de râs pe amândoi în mijlocul nunţii?

- Zâmbeşte-i, că-i constipat tot!

Mireasa mai făcu trei paşi şi-i zâmbi soţului ei. Acum spera că lucrurile se vor îndrepta măcar din punctul de vedere al imaginii...

Lăcrămioara

Zâmbea ciudat... Se nimerise să fie chiar lângă Bambina, când auzise "Şi special pentru socrul mic!" Se întorsese, pregătită pentru ce era mai rău...

Dăduse peste un tablou de familie superb! Neamul Manolache dansa; socrul mic îşi dansa fiica...

Degeaba zâmbea el atât de degajat - pe ea n-o ducea de nas! Ileana era orfană; şi aşa va rămâne, pentru tot restul zilelor ei. Indiferent câte cusături îi făcuse domn' doctor aseară. Soţul ei salva aparenţele... Şi-ar fi fost foarte frumos dacă Crin ar fi venit s-o invite pe ea la dans. Numai că ginerele ei era prea copil ca să se gândească la asemenea subtilităţi; el stătea la masă, lângă taică-su, crispat ca un ardei expirat, şi se aştepta din clipă-n clipă să se iste scandalul...

Valsul se termină; invitaţii aplaudau. Iar Bambina se ridică şi bâgă mâna în poşetă:

- Băi! Ia mai bagă unu'!

Încercă să nu privească teancul de euro; totuşi, grosimea lui o lăsase paf! Şi uşurinţa cu care Bambina renunţase la 1.000 de euro doar aşa, ca să-l vadă pe socrul mic dansându-şi fiica! Iar Ioan acceptă "provocarea"... Ileana părea ceva mai degajată...

Reveni spre masă: la sfârşitul acestei melodii, Ioan îi va spune Ilenei planul nunţii. După care puteau sta toţi liniştiţi: socrul mic va începe să se comporte ca un socru mic.

Ioan

Mai era puţin din melodie, aşa că o privi drept:

- Eşti fericită?

Ochii negri se panicaseră...

- Eşti fericită acum, că lucrurile s-au aşezat cum le-ai vrut tu?

El se referea la căsătorie; ea se gândea că era întrebată apropo de alungarea din neamul Manolache. Evident, nu primea răspuns... O lămuri scurt:

- E important să fii fericită. Mai ales la asemenea miză.

Ileana plecase grăbită privirea...

- Azi e nunta ta; iar eu nu sunt chiar atât de ţicnit încât să stric o nuntă cu asemenea miză. Azi, mâine şi poimâine lucrurile vor fi calme şi un pic vesele în familia mea. De luni încolo, nunta se termină. Dar abia de luni încolo.

Tânăra aprobă cu capul iar formaţia încheie grandios acel vals. Îi sărută mâna, zâmbind în continuare:

- Mulţumesc pentru dans.

Şi-o şi luă de braţ, o conduse la masă... Crin se grăbi să dea cu strâchinile-n perete:

- Vă mulţumesc pentru

- Păi nu trebuia s-o danseze cineva? Dacă pe tine te strâng bunătate de pantofi...

Era uimit? Nu-i nimic; îl lămurea ea, mai târziu! Momentan, îl "plesnea" tot el:

- Ţine minte întotdeauna: pantofii noi se poartă trei zile-n casă. Abia după aia să te încumeţi să ieşi cu ei. Mai ales la dans!

Se grăbi spre nevasta lui, care-i zâmbea cu speranţa-n priviri...

Nu; dacă ea îşi închipuia că în astea trei zile el îşi va re-număra copiii şi va mai găsi o fată pe-acolo, prin socoteli, se înşela amarnic! Pentru el, Ileana era doar nora lui Florică. Nici măcar soţia lui Crin!

Florentin

Era zece, iar ei nu primiseră nici un telefon...

Deci lucrurile mergeau bine la nuntă! Bambina nu-i voise-n păr acolo, iar tatăl lui mai luase o pastilă şi zâmbise...

Mai era un singur hop, pe la două-trei noaptea. După care putea răsufla uşurat. N-ar fi putut să se ducă să se bată la propriu cu toată nunta; în plus, asta l-ar fi plasat într-o lumină foarte nefavorabilă în ochii Bambinei...

12 iunie 2004 - sâmbătă

Ioan

Era obosit; i se închideau ochii...

Rezistase eroic până la patru dimineaţa; cât naiba mai avea de rezistat? Că toţi erau adormiţi pân' la Dumnezeu!

O văzu pe Bambina făcând un semn spre poartă; unul dintre ospătari se grăbi să iasă... Era foarte curios să vadă ce va urma! Mătuşa lui Crin nu va rata sub nici o formă ocazia de-a băga ghimpele-n sufletul nepotului care-i pătase obrazul! Bambina era aşa ca el: zâmbea, dansa, dar în sufletul ei era furtună...

Ospătarul reveni în curte cu o sacoşă. Era foarte grăbit, de parcă îl fila cineva iar el căra diamante acolo... Bambina desfăcu punga şi-şi mută în buzunare cele cinci pachete cu bancnote. Şi se ridică:

- Ia, vă rog! Florică, Ioane, veniţi cu mine! Naşule, hai şi tu!

Prea bine! Devenea tot mai curios, pe măsură ce mutra lui Crin era tot mai panicată... Femeia din faţa lui "confiscă" la propriu unul dintre microfoane şi urcă treptele clădirii. Şi-abia sus de tot, se întoarse spre invitaţi:

- Oameni buni, eu m-am hotărât!

Primi el microfonul; o văzu scoţând din sacoşă... Cearceaful alb, impecabil, fu despăturit dintr-o mişcare; iar ea îl arătă tuturor... şi-i luă microfonul:

- Dacă cearceafu' se pătează, mireasa are de la mine 100.000 de euro! Iar neamului ei n-o să-i cer niciodată adaos la flori, câte zile-or avea ei!

Ciudat anunţ; Crin era foarte serios, Ileana era palidă ca lămâia... Se ridicaseră şi ei şi se apropiau de scări.

- Hai, Ioane!

Intrară în clădire... Oof, de ce trebuia să-l care aşa după ea? Ce avea de demonstrat? La vederea ei, directorul se grăbi să descuie o uşă. Fu poftit să intre...

OK; era o cameră complet goală. Acum se putea întoarce în curte? Îşi văzu fiica intrând, cu capul plecat... Se întoarse şi ieşi.

Nu mai era nimic de demonstrat. Iar ea o ştia deja. Avusese nevoie de el acolo pentru păstrarea aparenţelor. Ca să fie ambii taţi prezenţi, plus naşul, să se convingă toţi că nu se făceau şmecherii, că Ileana era fată mare... Ha!

Se aşeză la masă şi-şi aprinse o ţigară. Şi-i zâmbi nevestei lui:

- În maximum o oră mergem şi noi acasă; că nu mai pot de somn!

Bambina se aşeză în faţa lui şi puse cheia camerei în farfurie:

- Ia toarnă, maică, un şpriţ!

Trei ospătari se repeziră... Scaunul de lângă el foşni, iar Florică se aplecă mult:

- Stai liniştit; te asigur eu că e domnişoară.

Se ridică şi porni spre poartă. Nici prea grăbit, nici la plimbare...

Roberto va rămâne la rachiu, ca frate mai mare. El nu putea să facă asta. Nu putea să bea rachiul, ştiind în ce condiţii se murdărise cearceaful ăla. Nu-şi putea bate joc chiar în halul ăsta de tot ce-l învăţaseră părinţii şi bunicii! Nu-şi putea bate joc de toate nurorile lui, care chiar fuseseră curate şi cinstite în noaptea nunţii! Nu-şi putea călca în picioare sufletul... Scoase telefonul şi selectă numărul lui Florentin: o să-l roage să facă el cumva...

- Da, tată.
- Te-am trezit, aşa-i?
- Moţăiam doar; îţi aşteptam telefonul.
- Păi de ce?
- Să ştiu dacă vin să-i tai, sau doar îţi asigur plecarea de-acolo.

Deci Prâslea se gândise deja... Zâmbi:

- N-ai pe cine să tai; lucrurile sunt foarte calme. Da' plecarea ar fi frumos din partea ta să mi-o asiguri...

- Bine; când să te sun?
- Păi peste vreo jumătate de oră...
- Perfect. Te sun; tu pune-mă pe speaker, să mă audă şi Florică.

Florentin închisese. Probabil că se grăbea să se îmbrace - să fie pregătit, în caz că îl chema de urgenţă... Îşi aprinse o ţigară. Se gândea...

Nu-şi dăduse seama că mezina era schimbată. Nici chiar acum, când ştia ceea ce ştia, nu observa vreo schimbare la ea! Era aceeaşi Ileana dintotdeauna! Se întreba...

Se întreba, în acele momente, cum de nimeni nu-şi dăduse seama! Când naiba se întâlniseră? Totuşi, se îndoia că Ileana s-ar fi culcat cu Crin pe bancheta limuzinei, în drumul dintre şcoală şi casă! Nici măcar n-o adusese vreodată acasă! Dacă cineva, oricare dintre cunoscuţi, i-ar fi văzut măcar o dată, l-ar fi anunţat! Că toţi îl ştiau pe băiatul lui Florică, nu? Şi chiar dacă nu-l ştiau - Ileana lui, însoţită de un tânăr, era un subiect "de dezbătut" măcar în Piaţa Coşbuc...

De atâta timp, stătuse cu ea la masă seară de seară, discutaseră despre teme, despre profesori, despre flori şi afaceri... La fiecare discuţie, ea fusese de o seninătate zdrobitoare... Iar la cina aceea...

Crin nu era ca ea; Crin se cam dăduse de gol. Insistenţele lui, graba cu care venise atunci la cină, graba cu care-o "prezentase" părinţilor lui... Presimţise el că era ceva în neregulă cu Crin şi nerăbdarea lui! Acum, constata că soţul Ilenei avusese, totuşi, o răbdare "de fier"...

Aruncă ţigara şi intră în curte: dacă el, ca tată de care fiicei îi fusese întotdeauna un pic teamă, nu sesizase nici o schimbare, cum s-o sesizeze Lăcrămioara? Sau Roberto? Sau Mirela? Ei fuseseră oarecum duşi de evenimente: nunta lui Florentin, apariţia Anei, problemele de zi cu zi... Dar el? El, ca tată?

Oof... Avusese, în ultimele două zile, momente când îşi dorise ca Ana să nu-l anunţe prompt. Îşi dorise să nu fi aflat... Totuşi, îi mulţumise în gând de fiecare dată; pentru că o asemenea veste, picată în mijlocul unei dispute după căsătorie, ar fi fost...

Îşi privi ceasul: cât trecuse?... Mai bine se ducea şi el la locul lui. Bambina "era pusă pe show"; o să-i facă pe plac, pentru că fusese rugat să semneze şi să zâmbească... Scoase mobilul şi-şi sună fiul cel mare...

- Da, tată.
- Eşti la masă?
- Aproape.
- Vezi, că eu nu pot să rămân la rachiu.

Spera să-l înţeleagă, să nu-i refuze rugămintea...

- ... Nu-i nimic; sunt eu aici.
- Dar fără să faci show.
- Evident!
- Bine; o să te iau deoparte la un moment dat, să-ţi zic şi "oficial".

Închise şi se grăbi să intre: să se ducă la masă şi să pară dezinvolt.

Lăcrămioara

Lăutarii cântau o melodie de dans. Privea lung tinerele care se zbânţuiau de mama focului; zâmbea. Dar avea un gust amar...

Ştia ce se întâmpla înăuntru, în cameră. Din punctul ei de vedere, cearceaful care va apărea peste câteva minute nu avea nici o valoare. Era doar un "artificiu" al nunţii; ca steluţele multicolore pe care pirotehnistul le făcuse să explodeze la 12 fix pe cerul curat ca lacrima... Ca fundele de la scaune, ca tona de flori aliniate de jur împrejurul clădirii...

Se întreba când naiba avuseseră timp să se întâlnească. Fiica ei nu avusese multe absenţe în catalog; nici chiar motivate! Catalogul nu fusese o bună ilustrare a celor aflate de la Florentin. Probabil că profesorii fuseseră plătiţi "din greu"...

Nu mai conta. La urma urmei, faptul era consumat. Se întreba doar cum, când se întâlniseră în timpul vacanţelor! Adică atunci când Ileana stătuse cuminte la chioşc toată ziua, numărase cot la cot cu ea, venise acasă cu ea şi Ioan, stătuse cuminte la cină, intrase seara în camera ei şi nu încuiase uşa... Oare sărise geamul, în toiul nopţii?... Se

îngrozea la gândul că poate Crin sărise geamul, în jur de 12 noaptea...

Ioan

Mobilul Bambinei piui scurt; femeia se ridică şi-i întinse cheia mamei lui Crin. După care dădu paharul peste cap şi se reaşeză comod, cu faţa la uşa clădirii...

- Eşti foarte calm, Ioane!

Se întoarse, mirat. Naşul îl privea vesel... Ce naiba voise să spună?

- Păi nu-i normal să fie calm, când ştie ce floare-a crescut în casă?

Bambina "îi suflase" răspunsul. Naşul nu ştia nimic - era în continuare la fel de vesel, ajutat fiind şi de sticla de whisky... Deci de-aia fusese nevoie de prezenţa lui la verificarea camerei - pentru ca naşul să poată spune "Pun gâtu' jos" cu convingere...

Rufele se spălau în familie; în familia extrem de restrânsă a celor două neamuri. Poate că nici băiatul Bambinei nu bănuia... Nici rudele lui Florică... Poate că erau doar ei, câţiva, care ştiau de ce Ana avusese nevoie de-o ecografie tocmai joi seara...

Melodia se termină; formaţia tăcu. Mesenii vorbeau pe un ton coborât; zumzetul prevestea apariţia cearceafului... Florin Salam dădu mâna cu Adrian Minune şi făcură schimb de locuri în faţa formaţiei...

... Da; uşa se deschise larg. Mama lui Crin ieşi, radiind toată de fericire, şi întinse, larg, dovada... Stârnind astfel un cor de aplauze şi exclamaţii încântate... Salam cânta "Mulţi ani trăiască"...

Acum înţelegea de ce Florentin îl sfătuise să joace teatrul acela. Era şi el privit şi aplaudat... Lăcrămioara ridica de zor paharul şi-i saluta pe cei care-o aplaudau... Dar'ar fi ştiut ei... Bambina se ridică şi-l privi lung:

- Vii?

Se ridică şi el: dacă aşa îl rugase Bambina, cum putea el s-o refuze?! Mai ales că acel show se făcea special pentru bunăstarea noii familii! Neamul Bambinei se mărise cu o persoană... O urma, încercând să zâmbească...

Urcară treptele, iar uşa se redeschise. Crin şi Ileana se pregăteau să iasă; el evita să-i privească, pentru că nu voia s-o vadă...

Două ospătăriţe întinseră cearceaful în capul scărilor. Femeia din faţa lui băgă mâna în geantă; cu un gest larg, scoase teancul de euro, îl arătă mesenilor şi-l trânti pe cearceaf, chiar în mijloc, răcnind veselă:

- Să fie într-un ceas bun!

Să fie; dacă spunea ea... Ospătarii umpleau în viteză paharele cu rachiu...

Se părea că nu calculase bine temporizarea; telefonul lui Florentin va veni prea târziu. Va trebui totuşi să bea rachiul.

Din fericire pentru el, mesenii se ridicau şi se apropiau, scormonindu-se prin buzunare. Urma umplerea cearceafului...

Bambina se răsuci şi întinse mâna:

- Parteneri de afaceri?

Bufni în râs şi fu sincer:

- După oferta ta, mai repede beneficiar de donaţii!

Nu mică-i fu mirarea să se vadă strâns în braţe... Naşul o luase razna; arunca bancnote din capul scărilor, peste invitaţi... Bambina oftă greu, strângându-l şi mai tare:

- Îţi mulţumesc.
- Nu-mi mulţumi; dacă pot să te ajut, te ajut.
- Îţi mulţumesc că mi-ai dat-o pe Ileana.

Hm; îi mulţumea...

Bambina tresări; la fix! Se grăbi să scoată telefonul din buzunarul de la piept... şi să tacă. "Doamne, dacă n-ar fi atâta lume-n jur, să-ţi mulţumesc şi eu pentru felul cum mi-ai luat-o pe Ileana!" Exact asta i-ar fi spus acum Bambinei! Dar era multă lume-n jur; aşa că apăsă butonul:

- Da, Florentine.

Bambina parcă înnebunise la auzul numelui lui Prâslea; îi făcea semn să i-l dea şi ei... Apăsă butonul şi-l auziră amândoi întrebând, serios:

- Ce faci; tot la nuntă?
- Tot. Acum se aduce rachiul...
- Aha! Bine; atunci lasă, că vorbim de dimineaţă.
- Ce-i, mă? Spune, dacă tot ai sunat!
- ... Aia mică are febră. Ne pregătim să mergem la spital. Şi-am zis să te sun, să nu

Bambina se grăbi să exclame:

- Aoleu! Păi ce-a făcut, a răcit?
- Săru' mâna, tanti. Nu ştiu! Poate să fie de la vaccin - că l-a făcut aseară pe la şapte...
- Spune-i nevesti-tii să-i pună juma' de supozitor cu Algocalmin!
- I-a pus, dar n-a avut efect. Nu i-a scăzut febra nici cu Efferalgan, nici cu comprese reci. Are 38 şi-un pic, aşa că mergem direct la Grigore Alexandrescu.

Se grăbi să intervină:

- Venim noi şi vă luăm; să nu vă clintiţi de-acolo!

Închise, ca să nu-i mai lase Bambinei timp de alte sfaturi, iar întrebarea îl uimi:

- Vrei să vin cu voi?
- Tu?
- Da, eu! Că dacă apar eu, apar şi medicii! Ăia conferenţiari, nu rezidenţii!
- Lasă, că apar eu, cu buzunarele pline. Şi fi-miu, cu pumnii pregătiţi! Tu ai grijă de copii!

Bambina aprobă scurt; Roberto urcă ultimele două trepte şi-l prinse de braţ:

- Ce-i? Nu te simţi bine? Eşti galben ca lămâia!

Îl privi edificator:

- M-a sunat Florentin: aia mică are febră, nu-i trece cu nimic, aşa că mergem toţi cinci la Grigore Alexandrescu.
- ... Bine, tată; fugiţi! Am eu grijă aici.

Îi strânse grăbit mâna şi coborî scările. Lăcrămioara se ridicase; şi-abia acum îşi dădu seama că ei nu-i spusese că vor fi "salvaţi". Aşa că se folosi din plin de chipul ei panicat:

- Hai să mergem, că Florentina are febră.
- Aoleu!
- Da; mergem să-i luăm şi să-i ducem la Grigore Alexandrescu.

În numai zece secunde, nevasta lui strânsese tot ce-i aparţinea şi era pregătită de plecare... Se apropie de Florică:

- Cuscre, îmi pare rău, dar trebuie să plec; nepoată-mea
- Ştiu, am aflat! Fugi!
- Ţi-l las pe Roberto; "foloseşte-l" din plin...

Primi o aprobare; ieşi grăbit, descuie portiera...

- Da' ce-o fi păţit, mititica?
- Nu ştiu; am înţeles că a făcut ieri un vaccin. Poate-o fi reacţia adversă!
- Da, că şi Ionuţ a făcut odată febră de la vaccinurile astea!

Demară spre casă, viră la dreapta şi zâmbi slab:

- Şi-acum pot să-ţi spun să te liniştesti: Florentina e bine-mersi acasă, doarme dusă.

Fu privit lung...

- Iar noi mergem şi ne culcăm. Sau voiai să mai stai, să bei niţel rachiu?

Nevasta lui se întoarse spre parbriz. Tăceau... Se descurca Roberto! El oricum era mai calm, stătea mai bine cu nervii... Se pricepea mai bine la făcut "paranghelie", aşa cum îi plăcea Bambinei...

Din acest moment, putea considera că-şi făcuse datoria. Din acest moment, putea să fie el însuşi. Şi va fi el însuşi - fără alte scenete deastea. Nu-i va mai vorbi nevestei lui Crin; nici n-o va mai primi vreodată în casa lui. Casa pe care o murdărise...

Lăcrămioara

Mda; foarte frumoasă "evadarea"! Ioan nu se lăsase înduplecat nici de efortul de-a merge totuşi la medic, nici de chipul galben ca lămâia

care apăruse după ieşirea cearceafului... Nici de lacrimile Ilenei, nici de moaca pe care-o făcuse Crin privind spatele socrului lui... Era tentată să creadă că pentru Ileana nu va exista niciodată înţelegere; şi nici milă. Crin însă va fi iertat, la un moment dat. Probabil că tot într-o maternitate...

Aşa era mai bine. Plecaseră înainte să-şi dea întru totul acordul cu acea mascaradă. Jucatul cearceafului fusese necesar; dar tot mascaradă rămăsese! Reveni spre soţul ei:

- Sigur e bine aia mică?

Ioan îi întinse mobilul. Perfect! Selectă numărul lui Florentin...

- Da, tată.
- Ia dă-mi-o pe Ana!
- Doarme, mămico; e ceva urgent?
- Mă, sigur doarme?
- Da. Uite, stai s-o trezesc!
- Las-o! Nu eram sigură că chestia cu spitalul a fost "trombon"...
- Aa, stai liniştită, că fetele sunt foarte bine!
- Cum s-a comportat aia mică la vaccin?
- Ce vaccin?
- Păi n-a făcut aseară un vaccin?
- Dacă te-ntreabă Bambina, să-i spui c-a făcut! Pe la şapte seara, aşa...

Florentin era vesel. Ia uite! Bufni în râs:

- Mă, te ştiu de 22 de ani; şi tot m-ai dus de nas!
- Păi m-am tot specializat, în ăştia 22 de ani!
- Bine, mă; du-te şi tu şi culcă-te!
- Bine, mamă.
- Da' vezi cât de somnoros răspunzi - că s-ar putea să te sune Bambina, să te-ntrebe de fată.
- Aa, stai liniştită!
- Bine; somn uşor.
- Sărut mâna.

Închise şi-i întinse mobilul... Ioan oftă scurt:

- ... Am sentimentul că Bambina ţine în mod special la Florentin.
- Poftim?
- De fiecare dată când aude de el, "înfloreşte" şi-l cere la telefon. De ce oare?
- Păi i-o fi şi ei drag aşa băiat "brici"!
- Crezi?

Zâmbi slab:

- Stai liniştit, Ioane. Fiică-sa e dată deja; iar nepoate nemăritate nu prea mai are. Pur şi simplu îi e drag de el! Nu mă-ntreba de ce, că n-am idee...

Tăceau...

Nunta fusese foarte frumoasă. Era în continuare frumoasă...

Plecaseră fără să-i spună Ilenei. Fără să-şi ia la revedere. Poate că diseară, târziu, îl va convinge pe Ioan să se îmbrace elegant şi să meargă şi ei la petrecere. Ca şi cum se duseseră la spital, merseseră acasă, se odihniseră şi se grăbiseră înapoi. Se îndoia însă că Ioan va fi de acord. La urma urmei, la Bambina mai mergeau doar rudele apropiate; va fi un fel de chef restrâns, cu oameni bătrâni şi obosiţi...

Mai bine rămâneau acasă.

Florentin

Mobilul piui scurt. Îl luă imediat şi apăsă butoanele... Se încruntă. Ana deschise ochii:

- Cine e?
- Un mesaj de la Ileana.

Apăsă butonul şi oftă greu:

- "*Vă mulţumesc din suflet. Sper să mă înţelegeţi, la un moment dat. Sper ca măcar voi să rămâneţi familia mea. Ileana*" Fata asta cere pumni!
- Fata asta a făcut calcule şi socoteli imposibile, la numai 13 ani.
- Şi-a luat decizia greşită!
- Dacă n-o lua, apărea alta şi "i-l sufla". Poate nici nu l-a iubit la început; dar ştii cum e...

O privi lung, amuzat deja de ceea ce ştia că va spune soţia lui:

- Ce să fie?
- Dragostea asta! Imediat cum sar scântei la orizontală, apar şi sentimentele...
- Serioos?

Fu, bineînţeles, ciupit în glumă. O sărută... Că nici el n-o invitase atunci la o cafea şi-o discuţie! Alesese varianta cu liftul, un fel de "orizontală" verticală... Florentina dormea dusă... Mmm...

Ana-Maria

Tresări şi deschise imediat ochii. Şi Florentin înlemnise, cu ochii la pătuţ...

În lumina slabă a dimineţii, Florentina dormea dusă. Zâmbea prin somn; aşteptau amândoi, pentru că auzul nu-i înşela de obicei...

Bufni în râs: ia uite-o! Râdea prin somn! Auzindu-i râsul, Florentina păru că o include şi pe ea în acel vis. Şi-acum râdea şi mai şi, împreună cu mămica ei...

Florentin

Doamne, ce scenă! Iar el nu avea camera la îndemână!... Ehei, câte asemenea scene o să mai piardă, de-a lungul anilor! Oricum, n-ar fi ieşit nimic în imagine: era prea întuneric în dormitor... Îşi privi lung soţia... Ana o privea şi râdea ca s-o stârnească să mai râdă!

Ia s-o lase pe-aia mică să viseze liniştită! Ea avea treabă momentan... cu tati...

19 iunie 2004 - sâmbătă

Ana-Maria

Discuţia era extrem de plăcută. Roberto povestea cum merge vânzarea pe la chioşcurile de la Maica Domnului; povestea "cu tâlc", iar ei râdeau cu lacrimi! Evident, macho-ul rămăsese de câteva ori fără stoc la begonii, iar puştoaica de la chioşcul cu clame de păr terminase la un moment dat toate scrumierele-fantezie. Şi avea mereu câte-un tinerel holbându-se pe la geamuri, cică în căutare de clame albastre cu fix trei dinţi...

Telefonul lui Roberto începu să piuie; el privi afişajul... şi se încruntă. Brr! Dacă ar fi privit-o pe ea aşa, ar fi înlemnit la propriu!

- Cine e, mă?

- Ileana.

Aha! Se grăbi să se ridice şi să se retragă în bucătărie: la urma urmei, poate voia să vorbească cu ea, dar între patru ochi! Umplu castronul cu napolitane, îl scutură bine... Florentin intră, zâmbind:

- Tu ce faci aici?

- Pun napolitane.

- Dă-le încolo, că suntem cu toţii plini-ochi! Hai!

Şi era readusă în sufragerie... De cum se reaşeză, Roberto deschise discuţia cu acelaşi chip încruntat:

- Eu cu neserioasă asta mică n-am ce vorbi! Nu mai e sor-mea!

- Băi, nici eu nu vorbesc cu ea. N-are decât să mă sune până se plictiseşte!

- Eu, de bine-de rău, pot s-o trec la apeluri nedorite!

- Iar eu pot să pun telefonul pe silent.

Fraţii erau hotărâţi să nu mai audă vreodată vocea mezinei...

- V-am zis cum a făcut la nuntă?

Florentin negă; Roberto se grăbi să-i informeze:

- Luminiţa şi Nicuşor au plecat de la petrecere pe la două; Marcel a şters-o şi el imediat cum l-a văzut pe tata pornind de pe loc. Tata ştii că a şters-o parşiveşte de la rachiu, că doar tu i-ai asigurat "ieşirea"! Apropo! Să ştii că nu s-a prins nimeni de şmecherie; a trebuit să inventez multe chestii pentru urechile Bambinei, marţi dimineaţa!... Mă rog; eu îl înţeleg pe tata, să ştii! Dacă ar fi fost fi-mea, nici eu n-aş fi putut să beau rachiul cu Florică! Ştiind în ce condiţii s-a murdărit cearceaful ăla... mi-ar fi crăpat obrazu' de ruşine! Da' pentru că m-a rugat tata, am rămas eu la nuntă în locul lui. Şi-am băut eu rachiul cu Florică. Toate neamurile lui Crin erau euforice, aruncau cu bancnotele de parcă erau boabe de orez... Ea zâmbea; cred că-şi pusese mimica aia pe faţă şi-o înlemnise aşa. Cert este că pe la opt dimineaţa, când Mireluţa mi-a aţipit cu capul pe umăr, am hotărât că plecăm. M-am dus la ea şi i-am spus că noi plecăm; m-a rugat să intrăm puţin în restaurant, că vrea să-mi spună ceva. OK; şi m-a dus într-o cameră goală. Mi-a spus că nu mai pleacă în luna de miere, că n-are nici un rost. Eu am ridicat din umeri: şi ce-mi zicea mie asta? Ce, îmi făcea mie cadou croaziera aia plătită de Florică? Şi-atunci s-a apucat să-mi mulţumească pentru că am băut rachiul! I-am ars o ştachie peste ochi de-am lăsat-o fără miau! I-am zis că din acel moment nu mai e sor-mea, mi-am luat nevasta şi-am plecat!

Telefonul tot piuia, dar Roberto nu se grăbea nici să refuze apelurile, nici să le răspundă... Vorbea pur şi simplu peste soneria polifonică. Mirela se grăbi să continue:

- Eram în maşină, când m-a sunat pe mine. Am răspuns doar ca să-i spun "Te rog să nu mă mai suni niciodată." Şi a mai insistat de vreo trei-patru ori, după care a renunţat. Băi Ano, da' a fost chiar toantă! Putea să-ţi spună că au greşit aseară, din curiozitate şi prea mult lichior de ciocolată! Şi-atunci o încasa - da' nu era exclusă din neam! Da' ea s-a dat de gol ca o tută!

Aprobă scurt: iar ea, ca o proastă, nu se gândise să vină cu minciunica asta... Cu riscul de-a pica iar la mijloc, peste câţiva ani, în faţa palmei dlui Manolache...

- Băi, ia!

Roberto ridicase vocea; îl privi lung, mirată...

- Voi ce ziceţi să facem cu Ileana? Florentine, tu ce-ai face dac-ai fi în locul meu?

- Eu? Eu m-aş duce acum şi-aş călca-o în picioare! Ca să priceapă că n-are de ce să mă mai sune vreodată!

Soţul ei era nervos...

- Mirelo, tu ce zici?

- Eu n-aş avea ce vorbi cu ea până la Revelion. Că la aşa fapte, aşa supărare! După aia, în funcţie de evenimente, mi-aş aminti că mie nu mi-a greşit totuşi cu nimic...

Roberto o privi lung, serios:

- Iar tu ce-ai face?

- Eu aş suna-o acum, strict ca să aflu ce mai face şi cum îi merge în casa socrilor ei. Şi i-aş reteza orice chef de discuţie despre ce-a făcut şi cum. I-aş vorbi calm, aş saluta-o înainte să închid...

Cumnatul ei era siderat! Nu aşteptă ca mintea lui să tragă concluzia că "reminiscenţele" de românism îşi făcuseră prezenţa în acele momente:

- Ca frate mai mare şi principal consilier al capului familiei, ar trebui să ştii totul despre toţi - chiar dacă nu faci o informare promptă. Cred că e nasol să fii întrebat, aşa, din senin, şi să nu ştii răspunsul...

Roberto bufni în râs:

- Nici nu-ţi poţi imagina ce nasol e!

Râdeau toţi; dar şi-l imagina pe dl Manolache încruntându-se... Brr! Cumnatul ei ridică telefonul, selectă numărul şi apăsă butonul:

- E şi mai nasol să afli, după jumătate de oră, că dacă ai fi răspuns la telefon, ai fi putut evita un mic dezastru. Aşa că o sun.

Auzeau toţi cum sună... Vocea răspunse panicată:

- Te rog să nu-mi închizi!

- Dacă voiam să-ţi închid, nu te mai sunam.

Ileana tăcea... Nici Roberto nu era dornic să deschidă discuţia...

- ... Ce mai faceţi?

- Noi suntem bine; tu?

Un alt moment de tăcere uimită... Roberto fu un pic mai explicit:

- Cum îţi merge în casa socrilor?

- Cum să-mi meargă; bine. Nu mă lasă să mut un ac, soacră-mea mă duce în fiecare zi la cumpărături, îmi ia tot felul de cadouri... Mă ţin ca pe-o prinţesă.

- Bun! Şi Crin?

- El e îndrăgostit lulea...

"Sunt sigură de asta!" Îi făcu semn lui Roberto; într-un târziu, cumnatul ei înţelese că gesturile alea largi semănau cu un vapor şi "pa-pa", aşa că întrebă:

- V-aţi şi întors din luna de miere?

- Nu; n-am mai plecat. Că duminică seara, când ne-a întrebat nea Florică dacă am împachetat, Crin m-a întrebat dacă vreau să pună două-trei femei să mă ajute, să nu uit ceva. Şi i-am spus că mai bine amânăm plecarea. E perioada cu închiderea mediilor...

- Aha! Şi-aţi pierdut croaziera?

- Nu; locurile sunt plătite, dar n-am specificat încă data. O să sunăm la agenţie, probabil peste vreo două săptămâni, şi-o să vedem atunci când e următoarea plecare.

- Aha! Foarte bine! Şi socrii tăi ce mai fac, ce mai zic?

- Ce să facă; nea Florică e mai mereu plecat din ţară. Mama soacră nu mai ştie cum să-mi umple timpul liber... În rest, ne vedem amândoi de şcoală şi ieşim seara prin oraş. Că mama soacră ne spune în fiecare zi să nu stăm în casă! Să ieşim, să ne facem şi noi prieteni, să ne trăim tinereţea!

- Păi are dreptate, să ştii.

- Ştiu; da' parcă nu prea ne arde de făcut prieteni. Că ne ştie toată lumea - şi toţi vor să fie prietenii noştri...

Aa, ca să-i stoarcă de bani! Cunoştea sentimentul; îl trăise alături de Evelin şi Alin...

- Sper că aţi ieşit bine la nuntă.
- Da; am ieşit foarte bine.
- Iar socrii tăi au fost mulţumiţi de rezultat?

O întrebare cu mai multe înţelesuri; Ileana o să aibă o problemă în a răspunde...

- ... Da; au spus că a fost o nuntă foarte frumoasă, că nu şi-a permis nimeni "să chiulească"...
- Au comentat în vreun fel absenţa lui Florentin?
- Nu - Doamne fereşte! Ba chiar nea Florică spunea, întristat, că Florentin ar trebui să-şi deschidă odată florăria, să nu mai stea pe salariul de la Mugurel, că timpul trece şi pierde bani frumoşi.
- Da, ştiu.
- Ana e bine?

Ridică mirată sprâncenele: de ce întreba tocmai de ea?

- Da, e bine.
- ... Sper că n-am reuşit să-i creez şi eu probleme cu tata...

Roberto o privi întrebător; se grăbi să nege, aşa că el răspunse:

- Nu.

Ileana tăcea... Roberto tăcea... Plecă privirea spre propriile mâini: Florentin fuma şi răsucea bricheta. Era nervos. El s-ar fi dus acum s-o joace-n picioare...

- Şi voi?
- Noi?
- Voi ce mai faceţi?
- Bine; foarte bine.

Tăcere...

- Marcel, Gabriela?
- Bine şi ei.
- ... Luminiţa şi Nicuşor?
- Sunt bine.

Nu trebuia să-i vorbească chiar aşa! Acum Ileana o să înceapă să plângă...

- ... Bine; atunci eu nu te mai ţin. Îţi mulţumesc că m-ai sunat.
- Am vrut să fiu sigur că nu mă suni ca să te iau de-acolo. Dar dacă zici că totul e aşa cum trebuie să fie...
- Da; totul e foarte bine aici.
- Bine, Ileano.
- ... Pa.

Un "Pa" mieunat, aproape suspinat... Roberto salută sec:

- Pa.

Şi se grăbi să închidă, de parcă se temea să nu audă şi suspinul... Sau încercase să-i arate surorii lui că o sunase strict ca să se asigure că nu era cazul să vină s-o ia val-vârtej? Asta numai el ştia... Tăceau...

- ... Da, Ano; ai avut dreptate. Acum ştiu ce să răspund, dacă mă întreabă tata.

Florentin se grăbi să constate:

- N-a întrebat nimic despre tata şi mama.

Dădu să răspundă ea, dar Mirela i-o luă înainte:

- N-a putut. I-a fost frică.
- De ce? Că n-o putea lua la pumni prin telefon!
- Dar putea să-i închidă, la fel cum putea s-o facă albie de porci sau, mai rău, să-i spună că tata e mai bine acum, după ce-a stat patru zile conectat la aparatele de la Urgenţă.

Soţul ei se ridică dintr-un salt:

- Orice-aţi spune voi, mie nu-mi place.

Roberto îl aşteptă să iasă şi răcni după el:

- Ba mie îmi place mult! Că-i nasol să te întrebe tata şi să n-ai răspuns!

Florentin începuse să râdă; cumnatul ei reveni spre cafea:

- Deci o ţin ca pe-o prinţesă.
- Evident! Şi-au dorit-o sincer ca noră. Iar dacă băiatul lor a aşteptat calm să treacă doi ani jumate, ascunzându-se în toate felurile de ochii lumii, suportând ideea că ei n-au ce să caute la film sau McDonald's sau pe stradă doar ei doi, spionând-o din maşina cu geamuri fumurii...
- Abia când te aud făcând retrospectiva asta, îmi dau seama ce criză trebuie să fi făcut păunul ca să-l determine pe Florică să rişte să vină-n peţit la tata! Care nu-i genul să-şi mărite fata la 16 ani, înainte să termine clasa a X-a!

Aproba... Soţul ei reveni în sufragerie şi puse pe masă cărţile de joc. Pe care Roberto se grăbi să le ia:

- Wist, nu?
- Pe perechi!

Perfect! Se ridică şi se grăbi să aducă fetiţa: dacă stătea acolo, cu ei, nu mai trebuia să se ridice mereu să verifice ce face! În plus, nu-i plăcea s-o lase singură în dormitor. Presimţea că soţul ei se va grăbi cu deschiderea florăriei, moment în care ea va pleca la şapte dimineaţa şi se va întoarce la opt seara... Şi va petrece alături de fetiţa ei cel mult două ore...

23 iunie 2004 - miercuri

Florentin

Mobilul? Se grăbi să lase ghivecele pe marginea raftului. Şi zâmbi slab: deci până la urmă don'şoara asistentă îl suna...

Să mai sune o dată, şi-o să răspundă. Aşa, ca să-i mai sporească un pic suspansul şi emoţia... Gata!

- Da.
- Bună.
- Bună.
- ... Uite, în primul rând vreau să-ţi cer iertare pentru ultima noastră discuţie.
- N-ai de ce; te-am iertat oricum. Şi-ai fi trebuit să vii liniştită la florărie cu actele; că n-aveam de gând nici să sar pe tine, nici să te pârăsc.

În mod normal, Laura pe care-o cunoştea el ar fi spus "Da' la o discuţie de urechere tot m-ai fi luat!" Laura de la telefon începu însă să plângă, lucru care-l bloca preţ de câteva secunde... Se încruntă:

- ... N-ai de ce să plângi; dacă te simţi jignită de asemenea cuvinte, poţi să-mi închizi.
- Nu... Te-am sunat ca să te rog să mă ajuţi cu o chestie.
- OK; despre ce-i vorba?

O tragere scurtă a nasului, un suspin şi...

- Ai putea să mă ajuţi azi...

Clar: fata asta avea probleme mari! În dragoste! Deveni precaut:

- Depinde la ce.
- ... Nu ştiu dacă înţelegi... I-am spus, şi mi-a râs în nas; că dacă vreau eu să-l fac, atunci să-l fac. Că o să vină prompt să-l treacă pe numele lui, când s-o naşte. Da' să nu mă apuc să-l fac doar ca să-l determin pe el să mă ia de nevastă: că nu mă ia.

Adică Laura era gravidă, iar asta nu-l determinase pe Mugurel s-o întrebe "Vrei?" Se grăbi să revină la partea care-l privea strict:

- Şi ce voiai să mă rogi?
- ... Tu ai numărul de telefon al doctorului Anei?

Aa, OK! Zâmbi:

- Da. Te pun un pic pe hold, să-l caut în agendă.

Aşteptă...

- Bine.

Apăsă acum butonul şi începu să caute numărul... Şi-l notă pe caiet, reapăsă butonul şi i-l dictă rar, clar...

- ... OK. Mersi mult.
- Cu plăcere.
- Pot să te rog să rămână între noi?
- Nu; pentru că "n-am să bat toba" nici dacă m-ai ruga s-o fac!
- ... OK. Pa.
- Pa.

Închise şi reveni la mutatul ghivecelor: nu va spune nimănui ce serviciu îi ceruse Laura azi. Nici chiar Anei! Făcuse bine atunci când le făcuse cunoştinţă; soţia lui ştiuse de la început că asistenta care-l vizita zilnic era "de revistă". Îi povestise, până la un moment, ce spusese şi făcuse asistenta. Nu-i povestise chiar toate avansurile; nu voise s-o îngrijoreze degeaba. Ana nu era o soţie geloasă; dar putea deveni repede geloasă, mai ales de când stătea acasă iar mintea ei avea tot timpul să se gândească la orice altceva, numai la cifre nu. Aşa că... Aşa că, dacă Ana va afla că asistenta "de revistă" era gravidă, avea probleme cu Mugurel şi-l suna pe el ca să-l anunţe asta, se va îngrijora serios! Mai ales că...

Ptiu, drăcie! Abia acum îşi dăduse seama! Laura venise la maternitate când se născuse Florentina! Avea deci cum să dea de medicul Anei şi fără ajutorul lui!

... Mă rog; la urma urmei, cum începuse să plângă din cauza unei singure fraze mai acide, era evident că la ora asta Laura nu mai gândea "spirt". Era un pic panicată, serios zdruncinată de spulberarea oricăror speranţe... Că dacă Mugurel nu voia s-o ia de nevastă nici acum, după atâţia ani, când ea devenise dispusă chiar şi să-i dăruiască un moştenitor... Oare existase, pe undeva prin ăştia şapte ani, vreun amant al Laurei? Că asta ar fi explicat multe din deciziile şefului lui!

Nu va spune nimic nimănui. Doar să nu-l sune Mugurel! Că lui chiar nu ştia ce să-i spună! Dacă să-i spună ceva!

Ana-Maria

Îl privea lung, curioasă de urmarea povestirii...

- Şi-atunci Ovidiu a intrat ca o vijelie: salut, ce căldură nenorocită, autobuzul a fost full cu nespălaţi! Îţi dai seama ce faţă a făcut omul ăla! Că propriul miros ajunge în primul rând la propriul nas!

Bufni în râs: într-adevăr, total lipsit de tact Ovidiu ăsta!... Piuia ceva, sau i se părea ei? Florentin ascultă câteva secunde... şi ridică un deget:

- E al tău.

Se grăbi să se ridice:

- Ia uite! Ori e Ileana, ori e greşeală!

Alergă în sufragerie şi luă telefonul de pe dulap. Şi se grăbi să răspundă, renunţând la a mai citi numele de pe afişaj:

- Da.
- Bună ziua. Ana-Maria?
- Da. Bună ziua.
- Paul Petrescu la telefon.

Petrescu... Doctorul! Zâmbi:

- V-am recunoscut. Nu e bună fotografia?
- Ba e exact cum trebuie! Te-am sunat în altă problemă...
- Vă ascult.
- ... Mă întrebam dacă prietena ta a ajuns acasă cu bine, după chiuretaj. Că a vrut anestezie totală, s-a trezit repede şi-a insistat că trebuie să plece. Şi-am văzut-o cum a plecat pe trei cărări, cu maşina personală...

Stop! Prietena ei...

Nina n-ar fi făcut chiuretaj nici sub ameninţarea întregii armate irakiene! Iar Luminiţa n-ar fi apucat nici să se gândească la asta, că Nicuşor i-ar fi pus centură de oţel! Şi-atunci?... Hei! Tăcea la telefon! Se grăbi să improvizeze:

- Nu ştiu, nu m-a sunat. Dar o sun eu acum şi revin cu un telefon.
- Bine; aştept să mă suni.

Apăsă butonul, privi lung mobilul...

Avea o singură prietenă: Nina. Cine altcineva se putea duce să facă un chiuretaj, invocând prietenia cu ea ca principal motiv al prezenţei în cabinet? Intră în bucătărie şi-şi privi lung soţul:

- Oare de ce mă sună medicul Petrescu, să se asigure că prietena mea a ajuns cu bine acasă, după întreruperea de sarcină?

Florentin

La dracu! Pe-asta n-o putuse calcula! Medicul ăla...

Ah! Medicul ăla îşi închipuise alte drăcii! Şi încercase s-o anunţe pe Ana că o domnişoară simpatică, frumoasă foc şi cam "brunetă" trecuse pe la cabinet pentru o întrerupere de sarcină şi se prezentase ca fiind "prietena nevestei lu' Florentin Manolache".

Ana-Maria

Mda. Acum era foarte lămurită! Soţul ei dăduse numărul medicului unei... Cui îi dăduse numărul de telefon? Şi de ce?

Se reaşează la masă: nu-i scăpase schimbarea de mimică, extrem de scurtă dealtfel. Florentin înlemnise, clipise scurt după care se grăbise să scoată mobilul din buzunar. Deci va afla în curând cine era pacienta...

Florentin

Ah, ce-o să-i facă el! Suna...
- Da.
- Bună.
- Bună.
- Ai ajuns bine acasă?
- Da, deşi m-am oprit să vomit de vreo zece ori; de ce?
- Dl doctor a sunat-o pe Ana, s-o întrebe dacă ai ajuns bine.

O secundă de tăcere... după care îşi primi şi explicaţia:
- ... La telefon, mi-a spus că are agenda plină pe două săptămâni; şi cum era extra-urgent, am insistat. M-a întrebat de unde am numărul lui de mobil şi i-am spus că sunt prietena ei.
- OK.
- Sper că nu
- Pa.

Apăsă butonul: ba da, îi făcuse o problemă mare-mare cu Ana!

Ana-Maria

Îl privea lung, serioasă... Florentin reveni la farfuria cu savarina:
- M-a sunat Laura azi, plângând de mama focului.

Se grăbi să-l întrerupă:
- Şi-a ajuns bine?

Soţul ei aprobă cu capul. Selectă numărul medicului şi auzi şi continuarea:
- A vomat de vreo zece ori pe drum, dar acum e bine.

Perfect!
- Da, Ana.
- Am vorbit cu ea. A vomat de vreo zece ori pe drum, dar acum e acasă şi se simte bine.
- Bun. M-am mai liniştit. Voi ce mai faceţi?
- Ce să facem; cu bebeluşa asta năzdrăvană!

Bărbatul începu să râdă:
- Eu v-am avertizat că, între naştere şi prima zi de şcoală, timpul vostru nu va mai fi al vostru!
- Ne-aţi avertizat, ce mai!
- OK. Atunci nu vă mai ţin.
- Vă mulţumesc mult pentru ajutor!
- Stai liniştită. Pa!
- La revedere.

Închise şi se ridică: avea de spălat foarte multe vase!
- Cică Mugurel i-a spus că, dacă vrea ea să-l facă, el o să se prezinte prompt să-l înscrie pe numele lui. Dar asta nu va duce în mod special la mariaj.

Decise să fie fermă şi în ton, şi în exprimare:
- Ar fi trebuit să-mi spui. Că nu-s chiar atât de încuiată să nu pricep că golanu' ăla n-a fost în stare nici să meargă cu ea, nici să-i găsească un medic bun.
- Păi nu ţi-am spus?
- La şapte jumate, după patru povestiri cu clienţi?

Tăcere, semn că fusese înţeleasă... Continuă, decisă să spună tot ceea ce gândeşte:
- Iar dacă dai numărul de telefon al medicului Petrescu, nu faci nici o crimă: nu mă înşeli şi nici nu işti bănuieli în mintea mea. Cel mult nu mai pic eu de gâscă, dacă mă sună: ca acum. Ştiu şi eu că i-am trimis pe cineva, nu?
- Am considerat că problema asta nu este problema noastră! Nu văd deci de ce te-aş informa prompt despre crizele din viaţa Laurei!

Se întoarse şi-l privi lung:
- Pentru că vrem să evităm asemenea momente?

Florentin îşi privea ţigara cu maximă atenţie... Reveni spre vasele din chiuvetă:
- Mă rog; chestiunea nu mă interesează sub nici un aspect. Doar că nu mi-a picat bine să mă informeze medicul Petrescu.
- Nici mie: a înţeles exact ceea ce nu-i adevărat.
- Exact.

"Ar fi trebuit să mă suni, de la florărie, să-mi spui că Laura o să-l sune, iar eu să-l sun prima şi să-l rog să se ocupe de prietena mea! Că de obicei chestiile astea se rezolvă între fete, prin fete! Nu prin soţul prietenei!" O să tacă mâlc şi-o să schimbe subiectul...
- ... Chiar nu vrei să ştii cum a fost?
- Repet: problemele existenţiale ale Laurei nu mă interesează.
- ... M-a sunat şi m-a întrebat dacă ştiu numărul lui. I l-am dat şi-atât.
- OK.
- ... Pe viitor, voi proceda altfel.

Ridică scurt din umeri: din punctul ei de vedere, discuţia despre Laura se încheiase chiar acum. Şi simţea că ar fi fost nevoie de-o altă povestire cu client transpirat... Iar soţul ei tăcea... OK - atunci vor sta în tăcere! Dar despre Laura nu mai voia să audă un cuvânt! Şi-aşa, fata asta era tare tupeistă, dacă-şi permitea să-l sune tocmai pe Florentin ca să-i ceară telefonul ginecologului! Ce naiba, ea n-avea prietene? N-avea rubedenii? Cum ar fi fost să ia ea acum telefonul, să-l sune pe Radu şi să-i ceară numărul ginecologului Ninei? Aa, da' nu acum! Să-l sune mâine, când ştia sigur că e la birou! Evident, s-ar fi simţit ultima nesimţită! Iar el...

Se încruntă uşor: el, dacă ar fi primit acel telefon, nici n-ar fi stat pe gânduri: "De unde să-l ştiu? Habar n-am! Da' de ce n-o suni pe nevastă-mea? Că ea sigur îl are!" Mm... Soţul ei nu prea ştia cum "să trateze" cu asistenta-problemă! Ba o ajuta, ba fugea de ea...

La un moment dat, va interveni ea în relaţia aia de amiciţie-colegialitate-semiprietenie dintre ei! Dar nu acum. Avea tot timpul. Iar Florentin sigur nu va repeta greşeala de azi!

Florentin

Privea lung tavanul...

Până acum jumătate de oră, atmosfera fusese tensionată. Nu mai discutaseră despre Laura, Mugurel sau medicul Petrescu. Dar soţia lui fusese serioasă. Tăcerea lui o pusese serios pe gânduri! N-ar fi trebuit să fie atât de misterios... N-ar fi trebuit, de fapt, să se implice el în problemele Laurei! Ar fi trebuit să-i răspundă dezinvolt: "De unde să-l am eu?!" Dar...

Dar îi părea pur şi simplu rău pentru ea! Mugurel făcea o mârşăvie din punctul ăla de vedere; o ţinea legată strâns de firma lui, sub ochii lui, timp de 8 ore pe zi, după care el pleca primul acasă iar ea rămânea să socotească profitul lui... Şi se ducea la el la vilă, unde "stătea frumos", după care pleca la ea acasă! Asta se chema mârşăvie - şi-o dezaproba din toate puterile! Mugurel ar fi trebuit să se hotărască odată: ori cu ea, ori cu alta! Da' aşa, o ţinea în poziţia de amantă neserioasă; iar din câte ştia el, Laura nu merita acea poziţie. Totuşi, ce-i făcuse femeia aia de-o pedepsea aşa? La urma urmei, el nu se gândea că, trăind cu o neserioasă, era la rândul lui privit ca fiind neserios?

Şi-acum ea îi spusese că era gravidă... Iar el fusese de-o nepăsare strigătoare la cer...

Se întâmpla ceva între oamenii ăştia. Şi-ar fi vrut să facă cumva să nu mai afle ce se întâmpla între ei. Pentru că, atunci când afla, îl cuprindea un fel de furie şi nu putea să nu o ajute pe Laura! Măcar pe ea o înţelegea...

Nu se va mai implica. Iar Anei îi va spune, pe viitor, absolut totul. Despre Laura, despre Mugurel, despre amantul Garofiţei... Despre tot.

Închise ochii: trebuia să adoarmă. Mâine la patru era în piaţă...

24 iunie 2004 - joi

Florentin

Tresări şi fu cât pe ce să scape cafeaua! Marcel îl privea lung, curios... Bufni în râs, scormonind prin buzunarul blugilor:

- Nu te uita aşa! Că şi eu abia aştept să aflu care-i insomniacul!

Privi afişajul şi oftă greu:

- La dracu!

Laura! Păi cine altcineva putea să-l sune la patru dimineaţa?... Ei, poftim! Şi-acum ce dracu să facă?

- Hai, nu răspunzi?

Marcel se băgase chiar "ca musca-n lapte..." Apăsă butonul, oftând greu:

- Da.

Auzi întâi hohotul de plâns; apoi vocea stinsă, chinuită, şopti:

- Iartă-mă că te sun tot pe tine, dar...

- Dar? Ce s-a întâmplat?

Un alt hohot de plâns, şi mai şi... Plânsul ăla era foarte veridic! Auzise multe bocete de-a lungul timpului, iar ăsta nu era mimat! Se întâmplase ceva grav!

- Spune ce s-a întâmplat! Că dacă nu-mi spui, nu pot să ghicesc!

- ... Mă simt foarte rău. Am chemat Salvarea acum două ore, iar adineauri mi-au spus că mai am de aşteptat, că nu sunt unica cu probleme.

- Ce-ai păţit?

- Nu pot să ajung nici până la uşă, darămite până la maşină şi la Urgenţă! Iar Mugurel m-a asigurat că nu va veni să mă ducă el, pentru că nu i-am spus că vreau să fac chiuretaj.

Clar! Chemase Salvarea şi îl chemase chiar şi pe Mugurel - deci era o urgenţă medicală! Deci Laura trebuia să ajungă la un spital! Dar nu cu el! Folosi un ton ferm:

- Sună-i pe-ai tăi.

- I-am sunat aseară; tata mi-a făcut un scandal monstruos pentru că am renunţat la copil, iar frati-miu s-a prezentat prompt şi m-a lovit numai în faţă şi în burtă - că nu trebuia să-i fac figuri de-astea bărbatului meu. Atunci mi s-a făcut rău! Şi mi-e tot mai rău! Te rog, ajută-mă! Cred că am deja hemoragie...

Deci mâncase o bătaie straşnică pe la nouă seara; şi cum era patru dimineaţa, cum sunase la Salvare acum două ore... De ce dracu nu-şi schimbase el numărul de mobil?... De fapt, de ce n-avea suflet s-o lase să moară-n casă? Oftă greu:

- Descuie uşa şi întinde-te; vin eu şi te duc la spital. Spune-mi adresa.

O repeta cu voce tare, în timp ce Marcel încerca s-o memoreze cumva... Închise şi se întoarse spre fratele lui.

- Ce-i? Cine ce-a păţit?

- ... Laura. A rămas gravidă cu Mugurel şi boul n-a priceput de ce. Aşa că ea s-a dus ieri la doctorul Anei. Când le-a spus alor ei, frati-su s-a grăbit s-o joace-n picioare. Iar acum are hemoragie. Mugurel nu o duce la spital pentru că nu i-a spus ce decizie a luat în privinţa copilului...

- ... Atunci du-te! Că dacă are hemoragie, e ca dracu! Poate s-o mierlească! Serios!

- Ştiu...

- Du-te odată! Ai ţinut minte adresa, sau ţi-o scriu pe ceva?

- Am ţinut-o minte; iar dacă o uit, o sun.

- OK! Fugi, că îţi duc eu florile la florărie!

- Lasă, că le-am încărcat deja. Băi, te rog - discreţie totală!

- Îţi imaginezi că n-o să mă duc "să bat toba"!

- Că dacă aude tata că-i fac ăsteia asemenea servicii şi mă bag s-o duc eu la spital în locul lu' bărba-su, mă joacă-n picioare!

- Bă, mie un singur lucru să-mi spui: era al tău?

Îl privi lung, siderat: deci nu greşise! Aşa "se vedea" situaţia din afara ei! Marcel începu să râdă:

- Fiu! Mă speriasem!

- Bă, să ştii că aşa s-a gândit şi medicu'! Că aseară a sunat-o pe Ana, s-o întrebe dacă prietena ei a ajuns cu bine acasă după chiuretaj!

- Atunci îţi dai seama ce te-aş sfătui acum, nu?

- Evident!

- Fugi, că poate crapă aia-n casă şi te întreabă poliţia de ce te-a sunat pe tine ultimul!

- Băi, nici un cuvânt!

- Ştii că sunt mut ca un peşte! Nici nu ne-am întâlnit azi! Da' vezi, să nu te dea ea de gol!

Aprobă şi porni grăbit spre maşină...

- Bă! Stai aşa! Ana ştie?

- Ştie despre ieri şi va afla cu siguranţă despre azi! Dar prefer să-i spun eu.

- OK. Fugi!

Ieşi din piaţă şi alergă la maşină: într-adevăr, dacă Laura avea hemoragie, se putea ajunge la lucruri extrem de serioase!

Roberto

Deschise greu ochii... Oof! Iar aveau probleme cu florile! Marcel ăsta era îngrozitor uneori! Sigur, de cele mai multe ori era "un dulce"! Aşa că întinse mâna, luă telefonul şi răspunse:

- Mda...

- Hei, fă ochi, că vreau să discutăm ceva. E pe lângă tine?

Uau! O cu totul altă discuţie! Se grăbi să se ridice, deşi ştia că gestul ăsta o va trezi pe Mirela:

- Da. Stai un pic.

Ieşi, traversă livingul, intră în bucătărie fără să aprindă lumina şi închise uşa:

- Spune.

- Stăteam la o cafea cu Florentin, când îi sună mobilul. Laura, asistenta lu'

- Ştiu cine-i Laura. Ce voia de la el, la patru dimineaţa?

- Băi, cică a rămas gravidă cu Mugurel, iar el a asigurat-o că dacă-l face, nu-şi va asigura şi certificatul de căsătorie. Aşa că ea l-a sunat ieri pe Florentin ca să-i ceară numărul medicului Anei.

- Iar prostănacul i l-a dat!

- Şi ce era să facă?!

- S-o pună s-o sune pe Ana! Bă, numai prostii face ăsta!

- Mă rog! Azi ne beam cafeluţa-n piaţă, când îl sună din nou. Are hemoragie, Mugurel nu vrea s-o ducă el la spital pentru că a luat singură decizia chiuretajului iar frati-su, când a aflat, a venit glonţ şi-a bătut-o de-a ajuns să aibă hemoragie.

- S-a dus s-o ducă el?

- Da.

- OK; bine că ştiu!

- Bă, tu nu ştii nimic! Că mi-a cerut discreţie totală!

- Evident!

- Să ştii că eu l-am întrebat dacă era al lui; şi mi-a aruncat o privire, de m-am lămurit imediat - numai al lui nu era!

- Bă, chestia nasoală e că asta-i tot face avansuri, mai mult sau mai puţin pe faţă. Mugurel ăsta o să se prindă de ele chiar azi; că o să afle cine-a dus-o la spital! Şi-atunci o să vadă el, deşteptu', probleme!

- Cică medicu' a sunat-o aseară pe Ana, s-o întrebe dacă prietena ei a ajuns bine acasă după chiuretaj.

- Şi-asta nu i-a sunat clopoţeii prostănacului?

- Ba i-a sunat tare de tot! Ana nu-i fraieră; aşa cum el sesizează avansurile individei, aşa le va sesiza şi ea la un moment dat!

- O cunoaşte, că le-a făcut cunoştinţă. Şi o parte din avansurile astea i le-a spus şi ei. Pe urmă a tăcut, ca să n-o îngrijoreze aiurea...

- Şi cum să facem să-l ajutăm?

- Eu nu-l pot suna, pentru că nu ştiu ce face el acum. Cel mult să-l suni tu pe la prânz, să-l întrebi dacă e totul OK şi să-i spui să-i dea dracului pe toţi şi să-şi deschidă florăria lui. Să o ţină pe individa asta cât mai departe de el şi căsnicia lui.

- Bine, îl sun pe la prânz.

- Iar eu te sun, dacă mă anunţă şi pe mine.

- Bine.

- Ai luat florile?

- Da; acum încep să le distribui.

- Bine; spor la treabă.

- Mersi. Pa!

- Pa!

Închise, oftând greu... Evident, Florentin nu se aşteptase ca Laura să-l sune tocmai ca să-i ceară numărul ginecologului nevesti-sii! Nu i se mai ceruse niciodată aşa ceva! Reacţionase deci aşa cum ar fi făcut cu al lu' Mitică; îi dăduse numărul şi gata. Medicul sesizase imediat că era ceva în neregulă; că o văzuse şi el pe asistenta aia, şi era "bestială"! Aşa că o sunase pe Ana, ca s-o anunţe... Iar acum parşiva aia mică şi unsă cu toate alifiile îl sunase tot pe Florentin! De parcă n-ar fi putut să-şi cheme un taxi, sau să sune pe la vecini până găsea un nebun cu maşină şi insomnie! Cât era ceasul?

Cu prima ocazie când se vor vedea, o să-şi tragă fratele de limbă până va auzi destăinuirea apropo de plimbatul Laurei pe la spitale. Şi-o să-i tragă o scatoalcă zdravănă: că cu vorbă bună se părea că nu pricepea!

Florentin

În sfârşit! Ieşi din lift, văzu imediat uşa cu numărul 44... Apăsă clanţa şi intră.

Doamne, păi bine că n-o refuzase! Laura era albă ca varul de pe pereţii florăriei Tria! Iar unde nu era albă, era vineţie de la loviturile fratelui mai mare... Oftă greu:

- Hai, că mai ai puţin şi leşini.

Tânăra încercă să se ridice, dar nu reuşi. O ridică el, o sprijini până la uşă...

- Ia tu sacoşa aia.

OK; luă sacoşa şi decise să încuie el. Ei îi tremurau îngrozitor mâinile, abia putea să ţină cheile... Tăceau amândoi. El unul, ce să-i mai spună? Să-l părăsească pe Mugurel? I-o mai spusese o dată; dacă nu pricepuse, treaba ei! Avea ea socotelile ei, planurile ei...

Să meargă uşurel până la maşină; pe urmă se ocupa el de acceleraţie, ca să recupereze timpul pierdut cu uşurelul...

- Vezi că e un sac de plastic acolo. Pune-l pe banchetă.

OK! Îi spusese că avea hemoragie; nu se aşteptase însă ca, în acele momente, Laura să se gândească la bancheta lui... Demară spre spital.

- ... Te rog să mă ierţi că ţi-am făcut probleme cu Ana.

Decise, într-o fracţiune de secundă, să tacă mâlc. Exista 1% şansa ca Laura să fie sinceră; aşa că o va lăsa să aibă mustrări de conştiinţă. Că poate apela la altcineva data viitoare!

- ... Chiar a sunat-o medicul?

- Da.

- La dracu! Ce i-o fi venit?!

- I s-a părut că ai fi mai prietenă cu mine decât cu ea şi-a decis s-o informeze.

- Ah, ce dobitoc!

- Dobitoc am fost eu, că n-am sunat-o după ce-am vorbit cu tine. Am anunţat-o după; scăpare care nu se va repeta.

Laura tăcea... Perfect!

- ... O să mă despart cât de curând de Mugurel. Dar nu ţi-o spun ca să-ţi bat vreun apropo. Ştiu că eşti însurat din dragoste şi-am priceput că nu eşti interesat de mine. Ţi-am spus asta pentru că o să devin brusc "liberă", iar soţia ta o să se îngrijoreze...

Aha! Bine că-l anunţase! Să ştie cum să vorbească cu Ana şi ce să-i spună! Soţia lui nu era geloasă, dar era prevăzătoare...

- Îmi pare sincer rău că a trebuit să apelez la tine; dar eşti singura persoană pe care-o cunosc care e dispusă să mă ajute. N-am prietene, pentru că n-am viaţă în afara firmei ăleia nenorocite; iar când plec de-acolo, accelerez spre Corbeanca... Apoi spre casă... Are mare grijă să mă ţină izolată, departe de orice individă destupată la minte care m-ar putea sfătui să-l părăsesc...

Evident! De-aia şi simţea, sincer, că Mugurel era de-o neseriozitate strigătoare la cer!

- Iar la prietenii lui nu mai apelez câte zile-oi avea! După ce el mi-a închis telefonu-n nas, l-am sunat pe unul căruia îi plimb gratis hârtiile de vreo doi ani, aşa. El s-a scuzat, că nu e în Bucureşti; după cinci minute, m-a sunat Mugurel răcnind - cum îmi permit să-i deranjez prietenul cu asemenea rugăminţi? Ce, n-am maşină? N-am auzit de taxiuri?

Acum poate se ţinea de cuvânt şi-l părăsea! Că, indiferent ce mari greşeli făcuse în tinereţe, Laura nu merita pedepsită cu asemenea "maimuţă"!

- Aşa că o să-l las. O să şterg cu buretele toţi anii care-au trecut şi toate ordinele alor mei şi-o să-i trag un mare şut...

- Să n-o faci sperând că vei obţine sentimentul dulcii răzbunări. Mugurel va supravieţui cu brio şi-şi va găsi repede altă amantă. Tu însă o să treci din categoria amantelor oarecum măritate tradiţional în cea a "ţigăncilor inaugurate". Şi nu-ţi mai rămân pe listă decât românaşi...

- Sunt puţini ţiganii din lumea asta pentru care aş mai fi dispusă să ţin la tradiţii. Şi ştii asta.

Poftim? Ridică imediat privirea spre oglindă; ochii negri îl priveau drept, mai serioşi ca niciodată... Reveni spre trafic, încruntat:

- Te rog să încetezi.

- Am început ceva, ca să am ce înceta?

Gata! Acum o să-i zică două de-o s-o pocnească plânsul!

- Uite ce se-ntâmplă!

- Ştiu deja ce se-ntâmplă: nu eşti interesat.

- Exact.

- Iar asta înseamnă că de-acum încolo n-am voie să mă mai uit la tine, ci eventual numai în pământ?

- De-acum încolo, aş fi foarte bucuros dacă ţi-ai ţine parabolele verbale pentru tine.

Ei bine? Privirea îi fugi spre oglindă; o văzu deci întorcându-se spre geamul din dreapta:

- OK; atunci tac.

Ce ofuscată era! Folosi un ton uşor ameninţător:

- Taci. Eşti slăbită - nu-ţi consuma puterile aiurea.

Avea senzaţia că o să înceapă iar să bocească... Nee, "se abţinea eroic"! Avea şi ea mândria ei... Bine că măcar parcurgeau restul drumului în tăcere! Bine că nu se apucase să urle, printre bocete, nişte "Te iubesc", "Te ador", "Fără tine simt că mor"... Şi gata: ajunseseră la urgenţă. Coborî:

- Stai aici.

Intră şi se apropie de primul bărbat în halat pe care-l văzu:

- Bună dimineaţa. Am o pacientă care necesită scaun cu rotile.

Bărbatul se grăbi să ia unul dintre scaunele de lângă perete:

- Ce-a păţit?

- Aseară a făcut o întrerupere de sarcină. După care frati-su s-a prezentat şi-a bătut-o cu stoicism. Mi-a spus că

- Iar tu unde erai?

- Acasă: nu-mi petrec serile cu colegele de servici. Bărba-su e acasă, doarme bine mersi.

Tăcere; se grăbeau teribil acum... Laura deschise portiera; o privi scurt, iar ea se lăsă mutată în scaun... Intrase în spital. Gata.

Într-adevăr, avusese nevoie de plasticul ăla. Sigur, ar fi putut să-şi spele şi singur husele de la maşină; dar pata de pe banchetă n-avea cum s-o justifice! Asta-i amintea că diseară, când va ajunge acasă, îşi va informa prompt soţia referitor la modul cum îşi petrecuse dimineaţa. Cu riscul de-a se ciondăni un pic, pentru că se băgase el din nou să ajute...

Îşi aprinse o ţigară şi oftă greu: se făcuse cinci?... Cinci jumate.

Ia să-l sune pe bou' ăla de Mugurel! Că dacă Laura tocmai intrase "la cusut şi oblojit", el de ce să doarmă liniştit? Selectă numărul şi apăsă butonul... Ciudat; după numai două piuituri, vocea lui Mugurel răspunse prompt, fără pic de somn în ea:

- Da.
- Neaţa.
- Neaţa.
- Te-am sunat să-ţi spun că Laura e la Urgenţă.

De unde până acum fusese foarte calm, Mugurel deveni isteric:

- Şi ce-mi pasă mie?!
- Cred că-ţi pasă, de vreme ce n-o să beneficiezi de serviciile asistentei azi, de la ora nouă încolo.

Şi-acum putea considera că îşi făcuse datoria; altceva nu mai avea de spus. Că nu-l sunase să-i spună opinia medicului, ci doar să-l anunţe că asistenta "era în medical". Închise şi trase cu sete din ţigară...

Păi lucrurile erau clare! O adusese el; Mugurel nu se va grăbi s-o ia, aşa că... Aşa că, la dracu! Oricum era implicat până-n gât în istoria aia! O s-o aştepte şi-o s-o ducă el acasă! Că dacă "o ştergea" acum şi-şi oprea telefonul, n-avea nimic de câştigat. Şi s-ar fi simţit ca ultimul jeg inuman...

Ana-Maria

Opt fix; se apropia de florăria Tria...

Ridică mirată sprâncenele: unde-o fi soţul ei? Că florăria era încuiată! Se apropie de geamuri... Nu, nu era înăuntru. Mai mult; nu vedea nici florile proaspete. Şi cum soţul ei plecase la trei fix din casă...

Decise să se întoarcă şi să se grăbească spre chioşc. Absenţa lui Florentin o îngrijora serios, ştiind ce trafic "nebun" era în Bucureşti şi câţi şoferi îşi cumpăraseră carnetele ca pe cartofi...

- Neaţa!
- Sărut mâna.
- Nu te-am văzut trecând!
- Nu, că erau trei clienţi în geam. Ştiţi ceva de Florentin?

Femeia o privi lung, serioasă:

- Nu; de ce?
- Pentru că a plecat de dimineaţă în piaţă, iar acum e opt şi florăria e încuiată. Iar florile din vaze sunt cele vechi.
- ... Maică, pe mine nu m-a sunat. Taică-su doarme dus, Roberto m-ar fi sunat...

Aprobă şi scoase mobilul din buzunar: să lămurească misterul, nu? Suna...

Florentin

Tresări şi se grăbi să scoată telefonul. Şi abia acum, citindu-i numele pe afişaj, îşi dădu seama că soţia lui văzuse lacătele de pe uşa florăriei... Nu; povestirea despre Laura o va face diseară, pe îndelete. Apăsă butonul:

- Neaţa, iubire.
- Neaţa.
- Ce faci? Te uiţi la lacăt şi te-ntrebi ce fac eu?
- Cam aşa ceva...

Ana râdea - dovadă că decizia lui era corectă: discutau diseară. Acum trebuia să inventeze ceva... Aha!

- Eu sunt la piaţa de flori; că mi-au făcut băieţii nişte prostii prin facturi şi ştiu că serviciul lor se termină la zece.
- OK! Eu mă îngrijorasem...
- Dacă aş fi ştiut că durează atât de mult, te-aş fi sunat.
- Stai liniştit.
- Dar tu stai liniştită?
- Bineînţeles!
- OK; atunci îţi povestesc totul pe îndetele, diseară.
- OK! Paa!
- Paa!

Închise şi-şi aprinse altă ţigară: pesemne că Laura mai avea de stat preţ de vreo două perfuzii, aşa...

Ana-Maria

Închise, zâmbind în continuare:

- I-au făcut nu ştiu ce prostii prin facturi şi s-a grăbit să le corecteze, că ăia nu stau mai mult de ora zece.
- Aha! Ei, atunci poţi să stai liniştită! Că şi Ioan mai are probleme de-astea; da' el le rezolvă la următoarea aprovizionare. Pe Florentin îl înţeleg: dacă-i pică un control...

Aprobă şi porni spre parc:

- Noi am plecat la plimbare. Sărut mâna!
- Aveţi grijă cum traversaţi!

Aprobă cu capul... Gata; plecase. Se îndepărta... Acum se încruntă; acum îşi permitea...

Se mai întâmplase de două ori ca soţul ei să aibă facturi cu probleme. Nu se dusese niciodată să le rezolve "pe loc"; stătuse foarte calm la florărie, stătuse foarte calm la masa din bucătărie şi-i spusese că s-ar fi putut duce după-amiază să le rectifice dar era şi mâine o zi; că ăia nu închideau afacerea peste noapte...

Mă rog; dacă spusese el că discutau diseară... Dar tare-i displăcea situaţia aceea! Simţea un pic de "iz de Laura"...

Florentin

Aa, ia uite cine venise! SUV-ul se oprise pe dreapta; Mugurel coborâse şi-acum se apropia de el "fulgerându-l" din priviri... Nu zâmbi:

- Neaţa.
- Pot să ştiu ce cauţi aici?
- Păi tocmai, că eu n-am ce căuta aici! Să zicem că am avut grijă să n-o şteargă parşiveşte, cât te-ai odihnit tu.

Aruncă ţigara şi se grăbi spre Dacie: acum putea pleca liniştit la serviciu. Mai ales că nu rostise nici o întrebare, aşa că nu aştepta un răspuns de la el!

Ana-Maria

Aa, ia uite! Florăria Tria se deschisese, în sfârşit! Se asigură că putea traversa... Nu, nu-l putea vizita acum. Vedea clar coada de lângă tejghea. Aşa că porni spre casă...

Până la urmă, poate că facturile alea nu suportau amânare! Poate că "izul" acela fusese doar o dovadă mică-mică de gelozie... Şi-acum era liniştită. Acum se putea gândi ce deliciu culinar pregătea pentru diseară.

Florentin

Iar? Iar suna telefonul ăla? Îl scoase din buzunar... şi profită că era singur în florărie:

- Fir-ai tu a dracului să fii de curvă ieftină!

Mm... La urma urmei, poate că Mugurel intrase în salon, se asigurase că asistenta-amantă supravieţuise "experienţei" şi-apoi se grăbise la birou, la semnat acte! Apăsă butonul şi o lăsă să simtă toată dezaprobarea din mintea şi sufletul lui:

- Da.
- Ştiu că mă-njuri pe toate canalele; dar, te implor, poţi să vii să mă iei?

"Da' ce, dragă, e vreun miting al taximetriştilor? Vreo grevă" Mm, ce şi-ar mai fi rostit el gândurile!

- Că dl Agapie a catadixit să vină să mă întrebe cum mă simt şi-apoi să plece fuguţa la birou!

Păi... Păi unde s-a dus mia, ducă-se şi suta! Zâmbi, imaginându-şi mutra lui Mugurel când va afla că "nu-i ieşise pasienţa":

- Bine; aşteaptă-mă că vin.

Închise şi se grăbi să iasă: un sfert de oră până la spital, un sfert de oră hârtiile, juma de oră până la ea, vreo oră până la florărie... Să pună toate lacătele!

Lăcrămioara

Ia uite cine-i vizita! Roberto se apropia, încruntat ca un conducător de oşti căruia-i fugise cavaleria...

- Sărut mâna.
- Să creşti mare. Da' ce-ai?
- Uite, vin de la Prâslea.
- Ce prostii a mai făcut?
- Presupun că unele mari de tot, de vreme ce nu-i la muncă!

Se încruntă scurt... Îl prinse de braţ şi-l strânse cu putere:

- Nici dimineaţa la opt nu era. Ana l-a sunat şi cică se dusese înapoi la Piaţa Coşbuc, că avea nu ştiu ce probleme cu actele. Tare-aş vrea să ştiu unde s-a mai dus acum...

Fiul ei parcă aflase că Ioan emigrase brusc în Japonia; făcuse o faţă lungă-lungă...

- Da' care-i treaba? De ce-l cauţi cu aşa îndârjire?
- ... Avem ceva de vorbit.
- Păi despre ce? Zi-mi mie, că-i zic eu când îl văd.

"Şi n-o mai lălăi, că ştii că nu scapi până nu-mi spui care-i secretu'!" Fiul ei se cam codea... Slavă Cerului, apăruse iar un client-minune! Roberto îi şopti la ureche:

- Vreau să-l pocnesc bine. Că prea a început să se bage în treburile altora!
- Care-s ăia?
- Ete, Mugurel! Are probleme cu amanta, iar Florentin se bagă ca prostu'!
- Ce-a făcut?
- ... Aia a rămas gravidă. Mugurel a anunţat-o că asta nu-l va determina să o ducă la Primărie, iar proasta a dat fuguţa copilu' afară. La medicul Anei, al cărui număr de telefon l-a obţinut de la drăguţul de Florentin al nostru...

Şi-acum îi promitea şi ea nişte pălmi...

- Azi de dimineaţă, l-a sunat: că o bătuse frati-su de-i declanşase hemoragia. Şi să o ducă el la spital, că Mugurel i-a zis că n-o duce. Şi-a dus-o, prostu'!
- Şi-a şi stat pe-acolo un timp - că de-aia avea el probleme cu facturile la opt şi ceva...

Roberto aprobă scurt:

- Se poate! La florărie a fost; că am văzut prin geam că e pornită casa de marcat. Da' tare mi-e că s-a dus s-o ducă şi acasă!
- Mă... Auzi? Ia lasă-l în pace! Lasă-l să facă cum îl taie pe el capu'! Să nu-i zici nimic! Să nu zici nimănui nimic, de fapt! Dacă nu vine el să-ţi ceară sfatul, nu i-l da! Că m-a cam supărat Prâslea. A uitat care-i e familia şi unde găseşte întotdeauna şi sfaturi, şi ajutor. Lasă-l să se lovească zdravăn, dacă aşa vrea el!

Fiul ei începu să râdă:

- Mai ştii? Poate-l concediază Mugurel din gelozie!

Bufni în râs:

- Ete, că la asta nu m-am gândit!

Şoapta o făcu să se încrunte din nou:

- Crezi că ar putea s-o înşele pe Ana?
- Nu; exclus. Hai, fugi la Maica Domnului, să iei încasările şi comenzile! Că dacă ne prinde taică-tu la taclale, ne rupe urechile!

Roberto ieşi şi-i făcu cu mâna. Îi răspunse la salut şi-i făcu un semn concludent: nici un cuvinţel, nici o şoaptă, nici un gând măcar! Şi vedea el, Prâslea, una şi alta - imediat cum va veni spăsit la părinţi, să i se descurce iţele în care se-ncurcase singurel ca un fraier!

Florentin

Gata. Porni motorul, se înscrise pe Calea Floreasca şi acceleră: să ajungă odată, să scape de ea şi să-şi schimbe numărul de mobil...

- ... A venit doar ca să-mi explice că nu-i convine deloc că am renunţat la copil aşa, fără măcar să-i cer părerea sau să-l anunţ înainte. Şi că mă pot considera 50% divorţată.

Şi aştepta opinia lui?

- ... Într-un fel, e mai bine aşa. Oricum voiam "s-o rup" cu el. Acum am ocazia ideală să-i spun că ar fi mai bine să nu ne mai vedem un timp, ca să aflăm fiecare ce vrem de la viaţă, de la celălalt... Nu ştiu cum e mai bine. Cu siguranţă însă, nu-i mai bine aşa cum a fost până acum!

El tăcea. Nu-l interesa istoria - dar dacă voia ea să facă pe radioul...

- ... Şi când mă gândesc... Când mi-aduc aminte ce încântat a fost tata când l-a văzut prima oară! Ce pleoştit a fost după ce-a discutat cu el şi i s-a spus verde-n faţă că Mugurel îşi dorea o căsătorie pur tradiţională! Cât s-a căznit să se convingă pe el însuşi că o să fie bine, că o să vină el şi certificatul de căsătorie... Cu câtă mândrie vorbeşte şi acum despre Mugurel Agapie! Bărbatul care-o ţine-n puf pe mezina familiei! Care a ajutat-o să termine o facultate şi-a angajat-o la firma lui, ca mâna lui dreaptă! Mai mult mănuşă, îmi vine să-i spun; da' tac, că-l văd extaziat... Mi-e că, dacă le spun adevărul, se duc peste el şi-l taie. Şi n-aş vrea să-mi nenorocesc chiar tot neamul din cauza individului ăstuia. Ajunge că m-a nenorocit el pe mine...

Vină dreapta şi opri motorul. Laura plecă grăbită capul:

- Am ajuns...

Se întoarse spre ea, pregătit să-i servească un alt duş rece... Portiera se deschise:

- Într-o zi, am să-ţi întorc tot ajutorul ăsta.

Şi cam atât. Aştepta, privind-o lung, pentru că voia să se asigure că intra cu bine-n scară... Gata! Şi-acum repede la florărie!

Mm, ori o să ia o amendă, ori o să zgârie maşina! Dar presimţea că avea zilele numărate la florăria Tria. Şi nu era maşina lui. Mai avea el o presimţire nasoală rău... Mobilul începu să piuie; Doamne, dacă era tot Ana... Fiu! Marcel! Se grăbi să răspundă:

- Da.
- Unde eşti?
- În drum spre florărie.
- Păi unde-ai fost?
- Băi... Oficial, am fost la piaţa de flori, cu nişte facturi buşite. Neoficial, după ce-am dus-o pe Laura la spital, a apărut Mugurel. Am plecat, că doar venise el! Pe la doişpe, m-a sunat ea: că Mugurel o ştersese iar ea cum ajungea acasă?
- Şi-ai dus-o tu!
- Şi ce dracu era să fac? O ajut cu doctorul, o ajut cu dusul la spital şi când vine vorba de întors, mă răzgândesc brusc?
- Aşa-i; dacă tot te-ai apucat de-o chestie...
- Ana m-a sunat de dimineaţă, când a văzut florăria închisă. I-am spus că sunt în piaţa de flori. Dar diseară, după cină, am să-i spun tot adevărul. Totul, exact aşa cum a fost!
- Mi se pare normal.
- Iar ăsta a fost ultimul ajutor pe care i l-am dat Laurei. Că observ că i se oferă un deget, iar ea vrea toată mâna. Şi mai are şi-o tehnică afurisită...
- Pe dracu! Te-a "mirosit" că n-ai suflet s-o laşi să moară-n casă! Şi te foloseşte la greu! S-a despărţit de Mugurel?
- Cică s-a despărţit el de ea, vreo 50%. Aşa i-a spus: că sunt jumate divorţaţi...
- Păi ia să nu-ţi mai faci apariţia prin preajma ei! Să nu te folosească şi pe post de "instrument de stârnit gelozia"!

- Nee, nici o şansă!

Se încruntă scurt:

- Dealtfel voi vorbi cu Mugurel chiar acum. Că mă aşteaptă în faţa florăriei.

- Bine, mă! Dacă e ceva, mă suni! Că sunt acasă - şi-n cinci minute am şi sosit, l-am şi caftit!

- Bine.

Închise şi opri motorul. Coborî fără să-şi bage şeful în seamă, se apropie de lacăte... Gata: intraseră în florărie.

- Auzi? De ce te bagi tu unde nu-ţi fierbe oala?

- Pentru că mi s-a cerut ajutorul.

- Aa, da? Ia să ţi-l cer şi eu; să vedem dacă mă ajuţi!

- Încearcă!

Zâmbise sarcastic; avea chef de ceartă cu nesimţitu' ăla chelios...

- De ce te-ai băgat tu s-o ajuţi pe Laura? Ce, ţi-e rubedenie? Sau te simţi vinovat pentru sarcina aia?

Stop! Se răsuci pe-un călcâi şi-l privi drept, în ochi:

- Tocmai ai dovedit că eşti tâmpit.

Mugurel ridică un deget ameninţător; el unul nici nu clipi:

- Eu sunt angajatul florăriei, iar ea e colega mea şi-atât. Pe viitor, ar fi bine să ai grijă de ea şi de ridurile ei. Că, după atâţia ani, a devenit destul de nemulţumită de statutul de amantă.

Era privit cu uimire... Da, o ştia şi pe-asta! Ce se minuna aşa? Mugurel reuşi să-şi descleştеze maxilarul şi să rostească acea constatare:

- ... Aa, aţi ajuns şi la confidenţe! Mişto!

- Mişto o să fie când o să te trezeşti într-o zi fără ea!

- Auzi? Tu vorbeşti cu prea mult patos! Îi dai numerele de telefon ale ginecologului, o duci la spital la patru dimineaţa, stai după curu' ei, o duci acasă, îmi faci mie morală... Ai pus cumva botu' la fată? Sau plănuieşti s-o faci - şi-ţi aranjezi locu'?

- Eşti nedormit şi furios că nu ţi-au ieşit socotelile. Fata n-a vrut să-ţi facă copil fără acte, iar tu nu poţi să pricepi că nu sunteţi la băţu' cortului, unde pruncu' fără acte e o chestie firească. Ţi-a căşunat pe mine fiindcă ea are uşa şi telefonul închise. OK, nici o problemă; dar din momentul în care mă acuzi că salivez după ea, baţi câmpii. Şi-ai să-i baţi de unul singur.

Îi întoarse spatele şi intră în cămăruţă: să ude florile, că nu mai apucase de dimineaţă...

- Bă, cum îţi permiţi să-mi vorbeşti aşa?

Nee, nu-i va răspunde! Mugurel va bate toţi câmpii pe care voia să-i bată... în singurătate.

- Bă, ţie nu ţi-e ruşine să te bagi între mine şi nevastă-mea? Ce, eu m-am băgat între tine şi nevastă-ta?

"Şi bravo ţie că te-ai cenzurat la timp - că dacă-i ziceai româncă, te duceam de urgenţă la dentist, să-ţi lipească măselele cu superglue!" Deşi părea interesat de begonii, era atent la toate inflexiunile vocii...

- ... Bă, tu nu-ţi dai seama cât de uşor mi-e să te dau afară! Şi la propriu, şi la figurat!

"Oo, ce veste minunată!" Mai era ceva-ceva până la Crăciun şi colinde...

- ... Unde-i acum? Unde-ai dus-o?

Se aştepta să primească un răspuns? Sau arunca pur şi simplu cu întrebările?

.. În sfârşit! Mugur Agapie plecase sfârâind din călcâie şi priviri...

Acum, avea o singură problemă. Mugurel putea da telefon la firmă, putea cere adresa de pe contractul lui de muncă, putea suna la sonerie... Iar Anei îi spusese, ca un prost, că e în piaţa de flori... Se făcuse unu jumate. Ovidiu apărea întotdeauna la două fix...

Rupse o foaie din caiet şi scrise mare "Inventar". Ca să nu sperie nici clienţii, nici colegul. Încuie apoi uşa şi se grăbi spre casă: dacă Ana afla ce se întâmplase azi de la Mugurel...

Ana-Maria

Aa, venise mai devreme! Perfect! Se grăbi să-i iasă în întâmpinare:

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit. Te-a sunat Mugurel?

Poftim?

- Te-au sunat, Mugurel sau Laura?

Negă cu capul.

- Fata doarme?

De data asta aprobă, aşa că fu luată cam "pe sus" şi aşezată pe colţar, în bucătărie. Florentin se aşează în faţa ei:

- La patru fix, m-a sunat ea. Eu eram în piaţa de flori. Bocea ca la mort. Le-a spus aseară alor ei despre chiuretaj, iar frati-su mai mare a venit şi-a bătut-o numai peste ochi şi în burtă. Şi-a făcut o frumoasă hemoragie. L-a sunat pe Mugurel, care i-a spus că, de vreme ce nu l-a anunţat nici asupra deciziei, nici asupra orei chiuretajului, el unul nu o va duce la spital. A sunat la Salvare, dar după două ore i s-a spus să mai aştepte, că nu-i unica cu probleme. Şi m-a sunat pe mine. Ce dracu era să fac - m-am dus şi-am dus-o la Urgenţă! Într-adevăr, avea hemoragie; a pus un plastic pe banchetă, care se cam umpluse de sânge, iar de scos din maşină am scos-o direct într-un scaun cu rotile. Şi-am rămas acolo - că poate se îndura vreunul să se intereseze de soarta ei...

Pauză? Era rândul ei. OK!

- Aşa; şi?

- L-am sunat pe Mugurel şi l-am anunţat că Laura e la spital. A început să răcnească, aşa că i-am închis. Şi-a apărut şi el, pe la opt jumate-nouă. Că ce caut eu acolo? I-am zis, din scurt, că am păzit ieşirea, să n-o şteargă Laura înainte să-şi termine el somnul de înfrumuseţare, şi m-am dus la florărie, mi-am văzut liniştit de treaba mea... Până la 12, când m-a sunat ea din nou. Boul ăla s-a dus la spital doar ca s-o anunţe că dezaproba total decizia ei de-a nu-i turna copii din flori, aşa că acum sunt pe jumătate divorţaţi. Şi s-a cărat. M-a rugat deci s-o duc eu acasă. Iar eu m-am gândit că, după ce-am ajutat-o ieri şi azi, ar fi culmea să-i zic că nu mai am benzină. Aşa că am dus-o acasă şi m-am întors la florărie. Unde Mugurel făcea spume în faţa lacătelor. M-am cam ciondănit cu el; de la un punct încolo, l-am lăsat să vorbească singur - că începuse să bată câmpii şi să ceară pumni. S-a cărat; m-am cărat şi eu. Şi n-am vrut să amân discuţia asta nici o secundă mai mult.

OK. Şi-acum? Florentin o privea cu ochi serioşi... Ridică scurt din umeri:

- ... Cum ştii tu! La urma urmei, dacă zici că avea hemoragie, era normal să te duci! Că dacă tu eşti la florărie iar eu fac hemoragie, nu cred că Radu are vreo problemă în a mă duce val-vârtej la primul spital!

Vedea pe chipul lui o mare uşurare... ceea ce-i întărea bănuiala că asistenta continuase cu apropourile şi invitaţiile la o cafea-n doi... Florentin oftă scurt:

- A insinuat că îi bag Laurei prostii în cap fiindcă vreau s-o despart de el. Ca "să am eu bucurii" la ea.

- Atunci e tâmpit.

- Este, şi-o şi dovedeşte "la greu"!

Fu luată în braţe:

- Te-ai supărat că nu ţi-am spus chiar de dimineaţă?

- Nu.

- N-am vrut să-ţi spun la telefon. Am vrut să stau în faţa ta când îţi spun ce s-a întâmplat azi - ca să nu crezi că te mint.

Aprobă cu capul. Mega-sărutul era...

- Am fugit să-i descui lui Ovidiu! Că am lăsat în geam un bilet cu "Inventar", şi-o să se panicheze puştiul!

Aprobă şi-l conduse... Încuie uşa...

Relaţia dintre Florentin şi Laura depăşise şi limitele colegialului, şi pe cele ale amicalului. Altfel, ea nu şi-ar fi permis să apeleze tot la el, când el o anunţase aseară că-i crease probleme în căsnicie! În plus, n-ar fi fost nici un dezastru dacă i-ar fi spus, de dimineaţă, "Sunt la Urgenţă; am adus-o pe Laura, care-i bătută bine." Ar fi înţeles situaţia.

Iar el ştia că-şi luase nevastă înţelegătoare... Iar reacţiile lui Mugurel...

Reacţiile lui Mugurel îi întăreau convingerea că aceea fusese o problemă strict personală. În care Laura se grăbise să-l implice şi pe colegul ei - poate ca să-l facă gelos pe Mugurel, poate ca să şi-l apropie pe Florentin şi mai mult... Reacţia medicului Petrescu, observator imparţial şi neinformat, era concludentă - ţinuse musai s-o anunţe că o bruneţică bestială făcuse o întrerupere de sarcină şi rostise numele Manolache...

Un lucru era cert: Florentin Manolache n-avusese ce căuta în "peisajul" familiei Agapie. Nu şi de data asta, în problema asta! Aşa că începea să se îngrijoreze serios, realizând că Laura insista să-l implice iar el chiar se implica...

Va deveni extrem de precaută. Florentin îi povestise prompt totul; ştia că nu fusese minţită şi acum... Fătuca aia trebuia supravegheată cu atenţie. Că-i zbura mintea la tot felul de socoteli, care mai de care mai distructive pentru mariajul lui Florentin!

25 iunie 2004 - vineri

Ana-Maria

Încuie uşa, zâmbind... Zâmbetul îi dispăru imediat de pe faţă; asculta atentă, aştepta venirea liftului, plecarea liftului... Gata; soţul ei plecase la servici. Şi se îndoia că se va întoarce din drum. Aşa că intră în sufragerie, ridică receptorul şi formă numărul...

- Da.
- Sărut mâna.
- Să trăieşti! Da' care eşti?

Bufni în râs:

- Ana, ca de obicei...
- Aa, tu erai! Mă, să ştii tu că te-mbogăţeşti!
- Nu cred. Sau, mă rog: s-ar putea! Ţaţă Dido, dacă te rog eu mult de tot, poţi să-mi dai în cărţi?

Tonul femeii deveni brusc dur:

- Nu; din punctul ăsta de vedere, sunt doar tuşica Didonia.
- Te rog!
- Nu le dau niciodată membrilor familiei. Dar să ştii că dau în fiecare seară pentru mine; şi ieşiţi toţi. Aşa că ştiu de ce m-ai sunat.

Vai, ce bine!

- În plus, Garofiţa, tuşa lu' Mugurel, e clienta mea fidelă şi-a trecut aseară pe la mine. Era supărată foc pe Mugurel pentru aşa comportament şi-l deplângea pe Florentin. Zicea că toate intenţiile lui bune vor fi răsplătite cu o duşmănie mare-mare...
- ... Şi cărţile ce-au zis?

"Că Garofiţa asta e cutră bătrână şi cine ştie ce socoteli o avea în cap!"

- Păi cărţile au arătat că Florentin ajută o cunoştinţă de sex feminin şi se ceartă cu un superior. Doar atât.
- Şi n-au arătat şi îngrijorarea mea?
- Ba da, dar în privinţa asta n-ai dreptate să te gândeşti la toate prostiile. Nu s-a întâmplat şi nu se întâmplă absolut nimic între ei. Soţul tău e îndrăgostit de tine ca-n prima zi, să ştii!
- Ştiu... Şi matale ce mai faci?
- Ce să fac; tocmai pusesem de-o cafeluţă, că mi-a venit muşteria la ghicit în zaţ...
- Aoleu, şi de ce nu mi-ai zis?! Eu te-am ţinut atâta la telefon...
- Lasă, că-i face bine să aştepte! Şi dă bine şi la imaginea mea publică, să arăt că sunt extrem de solicitată...
- Tanti, nu exagera - că poate pleacă!
- Nu pleacă ea fără să audă ce-i prezice boaba de cafea! Iar dacă pleacă, am altă muşterie peste un sfert de oră.
- Bag seama că eşti tare ocupată...
- Sunt! Da' pentru tine vezi bine că nu-s ocupată niciodată!
- Văd!
- Hai, fugi la aia mică!
- Sărut mâna!
- Să creşti mare!

Lăsă receptorul în furcă... Dacă ţaţa Dida...

Nu; tuşica Didonia nu i-ar fi acoperit aşa pe Florentin şi amanta lui. Tuşica Didonia i-ar fi îndoit oasele lui Florentin dacă l-ar fi prins că îşi înşela nevasta! Şi l-ar fi pârât mintenaş la ea! Aşa că, momentan, putea fi liniştită.

... Ba nu va fi liniştită. Laura ataca pe alte căi; chiar dacă rămăsese într-adevăr gravidă, iar un chiuretaj nu era o plombare de măsele, iar consumul sentimental era enorm, iar Mugurel se grăbise să "divorţeze" în loc s-o consoleze... Putea jura că Florentin omisese redarea cât de cât exactă a dialogului pentru că nu voise să afle şi ea ce-i auziseră lui urechile. Adică apropo-urile şi avansurile don'şoarei asistente, presărate pe lângă "reclamaţiile" la adresa lui Mugurel.

Divorţul lui Mugurel îi crea probleme mari...

Va sta "cu ochii pe ea". Şi pe Florentin, dar mai ales pe ea. Nu pentru că nu avea încredere în el; pentru că, în ultimul timp, nu prea mai fusese numită "iubirea mea mică", iar soţul ei era tot mai gânditor, mai neatent...

1 iulie 2004 - joi

Ana-Maria

Ocoli chioşcul... Ah, îi venea să urle de bucurie! În sfârşit, soacra ei era singură! Puştoaica era probabil la cumpărături... Se grăbi să tragă căruciorul în uşa chioşcului:

- Sărut mâna.
- Să creşti mare!
- Asistenta de încredere a plecat la cumpărături?
- Nu; m-a rugat să-i dau azi liber, că-i vin părinţii de nu ştiu unde.
- Perfect! Vreau să vă cer opinia şi sfatul într-o problemă.

Dna Manolache apucă imediat căruţul şi-l băgă în chioşc. Intră şi ea, închise uşa... Şi oftă:

- Nu ştiu dacă Florentin v-a spus ceva... Săptămâna trecută, miercuri, Laura l-a sunat ca să-i ceară numărul medicului Petrescu. Iar el i l-a dat. Mie a evitat să-mi spună... Medicul m-a sunat pe la şase, să mă întrebe dacă prietena mea a ajuns cu bine acasă după întreruperea de sarcină.

Soacra ei se încruntase încă de când auzise numele asistentei lui Mugurel - semn că o cunoştea măcar din auzite şi nu agrea prezenţa ei în preajma lui Florentin. Era deja 50% lămurită - şi-ncă nu trecuse la partea grea a povestirii! Dezastruos pentru liniştea ei...

- Adică te-a anunţat că o individă se folosise de numele tău ca "să sară" peste rând şi făcuse un chiuretaj.
- Exact.
- Şi-asta nu i-a sunat lu' fi-miu nişte clopoţei în cap?
- Nu ştiu; cert este că nu mi-a picat deloc bine! I-am spus ce-a întrebat doctorul, iar el a sunat-o şi-a întrebat-o dacă a ajuns bine acasă. Eu l-am informat pe medic, mulţumindu-i pentru atenţie şi înţelegere. După care i-am spus lui Florentin că putea să-mi spună sincer, de la început, că Laura urma să-şi facă un chiuretaj; că nu-l mâncam. Şi nici nu-l bănuiam de infidelitate.
- Evident! Da' eu zic
- Joi dimineaţa, Laura l-a sunat la patru. L-a rugat s-o ducă el la Urgenţă, pentru că
- Pe-asta o ştiu. A vorbit cu Roberto, care m-a informat prompt.
- Iar tuşica Didonia a spus că pot să stau liniştită, că Florentin nu mă înşeală.
- Acelaşi lucru îţi spun şi eu: nu se uită la aia nici cu curu'! Ştii ce mi-a zis asta mică, asistenta mea cum o numeşti tu? Că înainte s-o angajeze Ioan, a lucrat la chioşcul din capătul complexului. Şi-o vedea zilnic pe Laura cum oprea pe dreapta, se aranja şi se parfuma, după care revenea în bulevard, mai mergea 20 de metri şi parca maşina în faţa florăriei.

Aoleu!

- Îţi dai seama că am vorbit acasă cu Ioan! Care l-a întrebat verde-n faţă pe bărbată-tu: care-i treaba cu asistenta lu' Mugurel? Iar el s-a încruntat şi-a spus că, dacă fătuca asta mai insistă mult cu apropourile şi avansurile, îi scoate dinţii fără cleşte. Că nu s-a născut încă muierea care să-i supere lui nevasta şi să scape fără "extracţie"! Eu îţi garantez, Anuţo, şi mă jur cu inima împăcată pe orice vrei tu: Florentin e îndrăgostit lulea de tine! Şi se vede de pe Marte că sunteţi fericiţi! Nu-i stă mintea decât la tine! Pe mine altceva mă supără.

Ce?

- ... Apariţiile astea ale Laurei or să-l înfurie pe Mugurel. S-ar putea ca ea să facă de-astea tocmai ca să-l determine pe bou' ăla s-o ia odată de nevastă! Da' se foloseşte de Florentin, iar asta uite că te afectează pe tine! Şi-l afectează şi pe el - că să nu-ţi închipui că lui îi face plăcere! Dacă-i mai vine şi lu' Mugurel ideea să te sune şi să-ţi zică cine ştie ce răutăţi îi toarnă ea la ureche...

Aprobă şi acum îşi permise să zâmbească:

- Deci Florentin al meu e cuminte...

Soacra ei bufni în râs:

- Cuminţel şi "scurs" tot după tine! Ia să faci o şmecherie! Când vă duceţi pe la magazine, uită-te în vitrine, să vezi şi tu cum mergeţi pe stradă şi cum vă vedeţi! Că duhniţi de la trei poşte a dragoste sinceră!

Aha! Aprobă, râzând, şi apăsă clanţa:

- Sărut mâna pentru "consultaţie"!

- Să creşti mare! Să ştii că te-aştept cu nerăbdare la următoarea consultaţie!

Aprobă şi porni spre casă... Deci Florentin era cuminte-foc... Şi îndrăgostit lulea de ea! Bufni în râs: iar ea se îngrijorase, ca o fraieră...

Evident, va rămâne îngrijorată; dar numai din cauza Laurei. Ştia acum că soţul ei n-ar fi fost capabil s-o înşele. Iar dacă soacra ei, extrem de serioasă, îi povestise că tatăl îşi luase fiul la o discuţie "cu cărţile pe masă"... Florentin n-ar fi putut să-şi păcălească părinţii; nu s-ar fi lăsat ei păcăliţi! Iar doi oameni care scoseseră termenul "divorţ" din viaţa lor şi-a copiilor lor nu s-ar fi jucat aşa cu asemenea problemă. Că Laura era o problemă de-o amplitudine direct proporţională cu frumuseţea; şi era frumoasă "cu spume"...

Lăcrămioara

Închise uşa bucătăriei şi se aşeză lângă soţul ei. Şopti, privindu-l cu îngrijorare:

- O să avem probleme cu una.

Ochii negri o priviră lung...

- Asistenta lu' Mugurel se dă tot mai aproape de Florentin.

- Asta nu-nseamnă că avem probleme.

- Adică problemele lui nu sunt şi ale noastre?

- El n-are probleme cu paraşutina aia.

- O să aibă; că paraşutina, cum îi zici tu, are imaginaţie. Şi-mi pare destul de vulpe ca să-i însceneze prostii...

- Calmează-te. Fi-tu ştie ce face.

- Păi cred că nu prea ştie! Asta a făcut un chiuretaj, la medicul Anei. Şi chiar medicul a sunat-o pe Ana, s-o anunţe şi pe ea că bărbasu a trimis-o pe brunetă la el.

Mm, se încruntase? Da' ce credea el, că problema consta în două vorbe şi-un pic de rimel pe cămaşă?

- După care cică a bătut-o frati-su şi-a făcut hemoragie. Cine crezi că a dus-o la patru dimineaţa la Urgenţă? Şi-a şi luat-o de-acolo, în jurul prânzului?

- Doar nu era s-o lase să moară-n casă, nu?

- Ioane, Prâslea n-avea ce căuta acolo!

- Mugurel ăla pe care-l ştiu eu n-ar fi fost de acord cu chiuretajul. Probabil că s-au certat. Iar ea putea să cheme un taxi şi la dus, şi la întors.

- Exact! Dar ea l-a chemat pe Prâslea, care s-a prezentat prompt!

- Lasă-l, că ştie el ce face. Gândeşte-te că asta-i scurtează perioada de angajare la Mugurel şi-i apropie mult deschiderea afacerii!

- Ioane,

Soţul ei o întrerupse, pe un ton ridicat:

- Dacă Florentin o să vrea să se ducă la femei, o să se ducă!

Aha! Încerca să-şi înţeleagă soţul...

- ... În ultimă instanţă, o să vorbesc din nou cu el, să-i bag mintile-n cap. Da' nu cred că-i stă mintea la fusta ăleia. Că are nasu' fin, "miroase" imediat paraşutinele. Şi nu cred că vrea să-şi distrugă căsnicia.

Aprobă şi se ridică. Ieşi... Mm, ce-o mai mâncau degetele! Se grăbi să intre în dormitor, să încuie uşa, să ia mobilul...

- Da.

- Bună seara, Didonie.

- Bună seara, Lăcrămioaro.

- Mă ierţi că te sun la ora asta...

- Nici un deranj. Spune: cu ce te pot ajuta?

- ... Tu mai întinzi cărţile?

- În fiecare seară, ca de obicei: pentru şi despre mine.

Ah! Dar trebuia să rişte, dacă voia să obţină răspunsuri!

- ... Cu Ana ai mai vorbit?

- Aa, da! M-a sunat zilele trecute. Poţi să stai liniştită: nu se întâmplă nimic între Florentin şi dama de ghindă. Ea e îndrăgostită lulea, e aproape în pragul disperării, iar relaţia cu valetul de roşu este dezastruoasă. În plus, nu-l mai vrea ea; iar asta ştii la ce duce...

- Ştiu. Iar valetul de roşu?

- Nici el nu e ferm convins că vrea să continue cu ea. Ştii, la el "pe ramură" nu e unica...

Ahaha!

- Şi tu ce zici? E cazul să mă îngrijorez?

- Nu. Florentin e ca un zid de oţel: ea bâzâie pe lângă el, el rămâne neclintit, neatins de insistenţele ei... La cum îmi cunosc eu nepotul, sunt sigură că individa îl stârneşte cu povestiri triste despre cât de oropsită e ea de către bărbatul ei; şi-atunci el reacţionează şi-i dă sfaturi. Nu-şi dă seama că se lasă atras în problemele ei, devenind astfel părtaş la rezolvări. Ar trebui să observe că a devenit un "pion" în cearta ei cu bărbatul ei. Este folosit pe post de "sursă de gelozie"; iar cărţile mi-arată că nu e bine aşa.

Deci Florentin o s-o ţină pe-a lui, Mugurel o să răbufnească... Oof!

- Da' noră-mea zici că e în siguranţă!

- Bineînţeles. Dama de roşu nu e un pericol pentru ei. Bâzâie şi ea pe-acolo... Dar nu va obţine niciodată nimic.

- Bun! Fiu! Mi-ai luat o piatră de pe inimă!

- Ştiu. Să fii totuşi atentă la Ana; că dama asta o să observe nepăsarea lui şi-o să înceapă cu atacurile la ea. Şi-o s-o necăjească...

- Stau cu ochii pe ea. Acum, totul e ca Ana să-mi spună ceea ce se întâmplă departe de mine!

- O să-ţi spun şi eu unele chestii. Cum le văd, te sun şi ţi le spun. Da' te rog să nu afle Ioan despre chestia asta.

- Sigur, Didonie. Îţi mulţumesc mult!

- Mă bucur că, în sfârşit, darul meu îţi foloseşte la ceva.

Zâmbi slab: nu discutaseră niciodată despre cearta de demult. "Îşi mânca papara" acum...

- Nu te mai ţin; că ştiu că Ioan e acasă şi poate să te-audă. Vorbim.

- Vorbim.

Iar Didonia închisese...

Acum era mult mai liniştită. Dacă Didonia văzuse în viitorul lui Florentin o paraşutină disperată şi un mariaj liniştit şi frumos cu Ana, ca şi până acum, era cea mai liniştită mamă din România! Asta n-o împiedica însă să conştientizeze importanţa supravegherii lor! Că erau tineri şi fără minte; iar băiatul ei avea uneori porniri imprevizibile... Pe Laura aia n-o cunoştea decât din vedere, nu ştia cât de multe-i poate pielea...

Acest roman este o ficţiune şi trebuie tratat ca atare

3 iulie 2004 - sâmbătă

Ana-Maria

Mm, ce bine că se văzuseră azi! În primul rând, îşi anunţase vizita încă de joi; aşa că Ninuţa ei fusese foarte ocupată cu curăţenia şi tonele alea de dulciuri! Apoi, discuţia în sine! Pregătirile de nuntă mergeau bine, mirii îi făcuseră DJ-ului o vizită şi stabiliseră de comun acord ce melodii vor fi la adusul tortului şi scosul jarteluţei... Luminiţa o sunase pe Nina, ca să-şi confirme prezenţa la nuntă, şi-o întrebase dacă nu voia să mai aducă vreo tonă jumate de amici aurari... Iar Ninuţa ei râsese, ca o adevărată diplomată, şi-o asigurase că nunta se dorea a fi foarte lejeră şi plăcută, aşa că dacă aveau un cerc fix de prieteni cu care puteau dansa pe rupte, puteau să-i aducă şi pe ei...

Florentin era în toane bune; parlamenta cu Radu despre... Aa, despre afaceri! OK! Poate-i venea poftă de-o florărie mică! Nina îi zburătăci brusc gândurile:

- Auzi? Ştii cu cine m-am întâlnit eu alaltăieri?

- Cu cine?

- Cu domn' jurist.

Aa! Şi?

- S-a bucurat mult când m-a văzut; că cică el a avut dintotdeauna nevoie de mine acolo, da' dacă îşi băgase Olive coada, el ce mai era să facă?! Era destul de întors pe dos; închisese nişte cărţi de muncă, întrucât Boncea nu mai are om nici la personal...

- Nasol.

- Mda. Părerea lui e că în curând o să se-nchidă business-ul. Activitatea cică se apropie de zero, iar la fabrică abia dacă mai vezi doi-trei inşi, într-o perpetuă pauză de masă...

Aprobă, zâmbind:

- Deci în curând n-o să mai primesc nimic pe card. Bine că ştiu!

- Aoleu, tu încă mai depinzi de cretinu' ăla!

- Nu; din fericire, depind doar de soţul meu. Ăia erau banii de pampersi şi două jucării. Eventual şi-o cutie-două de cereale, după cum merg promoţiile...

Nina se bosumflase toată! Zâmbi:

- Auzi? Da' Olive o mai lucra acolo?

- Aa, evident! Când l-am întrebat, s-a uitat pieziş şi-a mârâit printre dinţi: "Tu nu bănuieşti că aia o să fie ultima care-i închide şi firma, şi şliţu'?"

Super! Râdea cu poftă: într-adevăr, juristul şi Nina se înţeleseseră întotdeauna perfect...

- Băi, ştii ce zic eu? Deschideţi-vă odată florăria aia! Ca să nu te superi foarte tare când n-o să mai primeşti bani pe card!

- O s-o deschidem noi, fii fără grijă! Tu ce planuri ai? Ce firmă îţi faci?

Nina arătă imediat spre invitaţii:

- Ştii că numai jumate din listă mi-a confirmat că vin?

- Ştiu; cam aşa merge treaba pe la toate nunţile. Din jumatea asta, cam 10% or să-ţi dea ţeapă în ultima săptămână şi alţi 10% or să-ţi dea ţeapă fără să te anunţe. Rămâi deci cu...

- Cu aoleul! Că trebuie să anunţăm numărul de invitaţi la crâşmă!

- Bucătăresele oricum îşi iau o marjă de zece tacâmuri. În plus, de vreme ce aduceţi voi mâncarea şi băutura, o să vă rămână provizii!

- Daa, că o să şi putem să mâncăm atâţia porci!

- Lasă, că mai bine să-ţi rămână, decât să o trimiţi pe bucătăreasă "să-l amputeze pe Ghiţă"!

Nina bufni într-un hohot de râs... şi se rostogoli la propriu de pe pernă. Ia uite-o! Adevărul era că se cocoţase pe patru perne, ca să nu facă genunchi la blugi...

- Ce tot bombăniţi voi acolo?

- Uite, ziceam şi eu că mai bine te asiguri că ai destulă mâncare la nuntă, decât să constaţi că trebuie să împarţi unele fripturi în două. Şi e nasol şi s-o trimiţi, pe la unşpe noaptea, pe bucătăreasă jos, în spate, să-l amputeze pe Ghiţă de încă cinci fripturi.

Şi-acum cât pe ce să-l prăvălească şi pe finuţ... Florentin o privea siderat, cu lacrimile curgându-i pe obraji... Florentina făcu un gest "radical"; ridică mânuţele, râzând şi ea, şi se lăsă pe spate. Iscând astfel un nou val de hohote...

Şi dacă Boncea închidea afacerea, ce? Să fie sănătos! Nu stătea ea în banii ăia de pe card! Se îngrijora doar la gândul că Florentin se va grăbi să deschidă florăria, îngropându-se astfel singur într-o muncă titanică...

10 iulie 2004 - sâmbătă

Florentin

Telefonul piuia de ceva vreme! N-avea timp de el: făcea un buchet superb, pentru un tânăr extrem de emoţionat, pe care costumul stătea ireal de prost. Evident, insul era pornit să se logodească...

O să-şi ia un hands-free cât de curând! Hm; 90% dintre români cumpărau drăciile alea pentru şofat; el îl va cumpăra pentru securitatea celofanelor şi nervii apelantului... Gata! Nu mai suna! Iar el lega acum funda cu mai mult calm...

Iar buchetul de "Vrei să fii nevasta mea?" ajunse în faţa tânărului. Care se grăbi să scoată portofelul, privind cifrele de pe casa de marcat, şi-apoi să iasă. Şi-acum să vadă cine-l suna cu insistenţă!... Nicuşor? Păi să-l sune el! Suna...

- Salutare, cumnate!

Foarte binedispus! Nu cumva aveau vreo veste mare de dat?

- Salutare, cumnate!
- Eşti la treabă, aşa-i?
- Aşa-i.
- Şi ce planuri aveţi pentru astăzi?
- ... Păi n-avem mari planuri...
- Adică plecaţi pe undeva?
- Nu.
- Ba da.

Aha, îi invitau undeva!

- Şi unde zici tu că plecăm?
- Păi scrie pe-o hârtie: str. Maria Ghiculeasa nr. 4.

Notă conştiincios... şi-şi aminti un mic amănunt:

- Pe unde vine, că-mi pare cunoscută strada?
- Păi de la blocul vostru ieşiţi în bulevard, traversaţi frumos pe la trecere şi vă uitaţi şi voi pe partea stângă.
- Aha. Şi ce-i acolo?
- O super-petrecere, organizată de mine şi nevastă-mea. Nici eu nu ştiu prea bine ce-o să găsim la adresă, că n-am mai fost niciodată...
- Bine, mă! Pe la cât să venim?
- La şase fix. Da' fix! Nici mai devreme, nici mai târziu!
- ... Bine, mă! Să vezi ce şuturi în popou o să-ţi iei!
- De ce, mă?
- Ete-aşa, din oficiu! Ce să aducem?
- Pe-aia mică şi grăsună!
- Ete, vezi de ce-o să-ţi iei şuturi?

"Că mi-ai făcut picea grăsună!"

- Şi mi-aş fi luat şi din alt motiv, pe care mă grăbesc să-l elimin. Vezi, că v-am invitat pe toţi. Şi vin şi-ai tăi, şi-ai mei.

Aoleu! Da' ce sărbătoreau ei acolo? Că se căsătoriseră pe 9 august, şi erau abia în iulie...

- Bă! Ce sărbătoriţi voi acolo şi nouă nu ne spuneţi?
- Bă, nu prea ştiu.
- Auzi? Vrei să nu vin?
- Bine, mă! Adu o şampanie şi-atât! Paa!

Şi-i şi închisese... Mă rog; or să meargă. Mai ales că auzise ceva despre neamul Manolache în întregimea lui... Adică socrul şi nora sub acelaşi acoperiş neutru... Nu; nu-i va permite Anei să vorbească cu socrul ei! O s-o ţină sub nasul lui şi-o să-i "taie" orice cale spre ea! Uite-aşa, de afurisit ce era!

Aoleu! Oare "toţi" însemna şi Ileana cu Crin? Greu de spus; dar ar fi fost bine să ştie. Pentru că, dacă ar fi aşa, atmosfera va fi extrem de tensionată, iar el va trebui să aplaneze eventualele conflicte...

Lăcrămioara

Intră în dormitor şi scoase rochia din şifonier:

- Ai de gând să vorbeşti azi cu Ana?
- Nu ştiu; dacă o să vreau să vorbesc cu ea, o să vorbesc.

Era calm; semn bun! Adică va vorbi cu Ana, dar nu de cum dădea ochii cu ea! Soţul ei se binedispusese imediat cum îşi dăduse seama ce putea fi la adresa aia! Mai ales când auzise că erau invitaţi "toţi, fără excepţie, pentru o petrecere de familie"! Şi nimeni şi nimic nu-l mai putea indispune acum! Poate doar vestea că ora opt trebuia să-i găsească acasă. Fiindcă ei Luminiţa îi spusese că la opt veneau Ileana şi Crin...

Nu-i va spune şi asta. O să-l lase să dea ochii cu ei. Ca să se obişnuiască cu gândul că copiii lui erau totuşi liberi să gândească şi să decidă singuri dacă trebuiau să-şi pedepsească fraţii şi surorile. Că una era supărarea părintească, şi poate că cu totul alta era relaţia dintre fraţi!

De fapt, ştia că nu l-ar fi putut trimite înainte acasă. Şi-i era atât de dor de Ileana! Se gândise, atâtea nopţi, la cum s-ar putea scurge viaţa ei în casa lui Florică, şi nu prea ştiuse ce să-şi răspundă... S-o sune, nici gând! Să-l pună pe Florentin, Doamne fereşte! Roberto ar fi pârât-o conştiincios la Ioan... Iar fiica ei n-ar fi sunat-o, dacă i-ar fi mers rău. L-ar fi sunat poate pe Roberto, care n-ar fi răspuns la telefon...

O s-o vadă azi. Spera ca Ileana să intre în casă, iar Ioan să nu se repeadă la ea "s-o ciufulească". Să nu se repeadă nici la Luminiţa, "s-o ciufulească" pentru planul de a-i împăca - plan inexistent în realitate...

Ana-Maria

Ieşiră din bloc, iar Florentin se grăbi s-o ia el pe Florentina. Îl prinse de braţ; mergeau încet spre bulevard...

- ... Ce planuri ai cu tata?
- Poftim?
- Ţi-am spus că vine şi tata; staţi azi de vorbă?
- Dacă o să vrea să vorbească cu mine, îţi dai seama că n-am să tac!
- Şi totuşi, eu te rog să nu vorbeşti cu el.

Plecă grăbită capul:

- Bine. Atunci mă ajuţi!
- Sigur că te ajut! Tu doar atât să faci: să stai în permanenţă lângă mine. Lasă, că-ţi promit că imediat cum ajungem acasă, dansăm manele până dimineaţa!

Bufni în râs:

- Crezi tu că or să se asculte manele?
- Da; de ce nu?!
- Pentru că vin şi părinţii?
- Şi crezi că ei ascultă Beethoven la petreceri?

Negă, amintindu-şi cu ce poftă dansase soacra ei pe la nunţi şi botezuri... Aha! Acolo era petrecerea! Şi uite-i şi pe socrii ei...

De cum îi văzu, dna Manolache se grăbi să le iasă în întâmpinare:

- Ia uite-l cum o ţine! Mă! Tu vrei să te altoiesc?

Florentin deveni uşor panicat; dna Manolache se grăbi să ia fetiţa în braţe şi acum bufni în râs:

- Bun! Voi duceţi-vă, distraţi-vă...

Aha! Deci bunica "jucase la cacialma" şi câştigase! Toţi râdeau, aşa că începu şi ea să râdă; Florentin începu să zâmbească, dându-şi seama că fusese dus de nas cu exclamaţia aceea... Întoarse privirea spre casă şi observă abia acum funda mare, lată, albă... Ia uite-i ce făcuseră! "Împachetaseră" casa în fundă, de jur-împrejur! Măi, să fie! Gabriela râdea:

- Mai să cred că ăsta-i cadou de la nea Vlad!
- Nicuşor spunea că nici el nu ştie ce-i înăuntru; că cică n-a intrat niciodată.
- Deci e cadou!
- E cadou deci!

Foarte frumos cadou! Nu că Nicuşor şi Luminiţa n-ar fi avut bani să o cumpere ei; da' aşa, din principiu... Şi parcă-şi amintea că, atunci când cele două familii se pregătiseră de nuntă, dl Manolache povestise ceva despre "Vlad le ia casă". Sigur, nu se aşteptase s-o şi facă! La cât se strânsese ca dar de nuntă...

Maşina opri pe dreapta, chiar în faţa casei. Luminiţa se grăbi să coboare şi să-şi îmbrăţişeze socrii, apoi şi părinţii... Aştepta; le va veni şi lor rândul! Nici o grabă... Nicuşor fremăta tot; tatăl lui era emoţionat, mama lui îşi privea cuscrii uşor îngrijorată... Preţ de câteva secunde, atmosfera fu oarecum tensionată; după care mama lui Nicuşor primi un ghiont uşor de la soţul ei, aşa că se grăbi să scotocească prin geantă...

Aha! Râzând, fiul ei luă foarfeca şi-şi trase soţia spre casă. Îi urmară; tăiară amândoi panglica, iar Roberto făcu dopul şampaniei să zboare şi lichidul acidulat să iasă cu putere din sticlă...

Inauguraseră noua casă a lui Nicuşor şi-a Luminiţei!

Râsete şi aplauze; multe urări de "casă de piatră". Superbă atmosfera... Tatăl lui Nicuşor scoase cheile casei şi i le înmână tot fiului... Începuseră să intre...

Paşii se apropiară din spate; socrul ei folosi un ton calm:

- Ei, poftim! Şi-am presimţit că le-a luat casă!

Florentin se grăbi să răspundă el, concomitent cu tragerea ei uşoară în faţa lui, spre casă:

- Că doar aşa a promis, nu?

Soţul ei o ajuta să nu discute cu socrul ei... Perfect, din punctul ei de vedere.

Poate că trecea şi ea prin ceea ce trecea Florentin; soţul ei îi spusese, în urmă cu vreo săptămână, că se cam săturase să se tot milogească de tatăl lui. Că prefera, de fapt, să menţină o oarecare distanţă între ei şi părinţii lui. Că ideea ca tatăl lui să fie din nou bun prieten cu nora lui nu i se mai părea atât de bună... Acum, în aceste momente, simţea şi ea că nu voia să discute cu dl Manolache. Că n-aveau ce să-şi spună, altceva decât banalităţi; dar o eventuală discuţie despre banalităţi ar fi fost totuşi dureroasă, aşa că mai bine n-o făceau...

Oare se depărtaseră prea mult, pentru prea mult timp? Oare era prea târziu pentru o împăcare între ei? Oare depărtarea aceea îşi lăsase deja amprenta asupra lor şi-a viitoarelor lor relaţii, ca socru şi noră? Greu de spus. Nici nu prea voia să facă asemenea calcule; o indispuneau. Voia să intre şi ea în casă, să se integreze în discuţia tineretului... Şi cam atât.

Şi, dacă trebuia să fie musai sinceră, poate că ar fi preferat ca dl Manolache să facă cumva să nu vină azi.

Ioan

Mda; se lămurise. Dacă Ana ar fi acceptat totuşi să discute cu el, Florentin îi interzisese s-o facă. Acum, când încercase să obţină măcar un "Da" din gura nurorii lui, fiul lui se grăbise să-i dea el răspunsul şi s-o îndepărteze de el... Supărarea...

O iertase demult. Nici nu-şi mai amintea de ce se supărase chiar atât de tare! Când aflase despre copilul lui Nicuşor, pe Mirela o pălmuise şi-apoi o iertase prompt. Apoi o pălmuise şi pe Ana şi-i întorsese spatele... Şi nu le mai intrase în casă...

Casa aia era o problemă pentru el. Apartamentul cu două camere îl indispunea la culme! Dacă ar fi avut o putere mare-mare, ar fi aruncat blocul ăla în aer. Pentru că şi el le luase copiilor lui o casă; şi totuşi, dacă i-ar fi pus fundă albă şi i-ar fi invitat s-o inaugureze, n-ar fi venit... Sau ar fi venit, amintindu-şi că el lua pastile pentru tensiune, dar ar fi găsit un motiv să nu se mute "chiar acum"...

Ştia că, mai devreme sau mai târziu, Florentin, Ana şi Florentina vor locui în casa aceea. Până i se va împlini însă acel vis, mai era destul de mult. Iar cheia atârnată în cui, pe tocul uşii, îi amintea mereu că fiul lui cel mic, fiul preferat, nu voia să trăiască atât de aproape de părinţi pentru că încerca să-şi protejeze soţia de ei...

N-o să se mai apropie azi de ei; o să-şi vadă de discuţiile cu Vlad şi Nicuşor şi-o să încerce să nu intre şi el în discuţiile în care erau angrenaţi Florentin şi Ana. Sesizase depărtarea dintre ei şi el; prefera s-o reducă treptat, mai întâi prin prezenţa sub acelaşi acoperiş. Abia după aceea urma discuţia în acelaşi grup larg, apoi discuţia în grupul restrâns...

Ar fi rezolvat ceva dacă s-ar fi dus, ar fi luat-o de braţ şi i-ar fi spus: "Vreau să vorbim ceva"? Nu; Ana s-ar fi panicat, s-ar fi retras în "carapacea" ei şi l-ar fi ascultat cu atenţie. Ar fi răspuns cu "Da" şi "Nu"... şi cam atât. Şi-ar fi avut o discuţie seacă, despre o prostie mare-mare şi extrem de banală... Sau, şi mai rău, despre copilul lui Nicuşor. Aşa că...

Intră şi el în casă şi închise uşa: rămăsese ultimul. Nevasta lui era deja la etaj, că-i auzea clar exclamaţiile... O s-o aştepte să coboare, o s-o ia pe Florentina şi se va concentra asupra jocului cu nepoţica lui. Şi-atât.

Ana-Maria

Aa, ia uite ce frumoase erau vilele alea! Ditamai livingul, din care se trecea în baia de la parter, bucătărie şi două camere. Pe lângă perete era o scară interioară; la etaj, alte trei camere şi baia mare. Casa ideală pentru cumnata ei...

- Copii, aici am zis că dă bine colţarul ăsta din piele. Dar m-am gândit că n-are rost să umplem toată casa cu mobilă; că gusturile noastre-s mai bătrâneşti decât gusturile voastre. După ce vă delectaţi cu imaginea şi vă faceţi un plan, eu zic să mergem cu toţii la magazin şi să ne arătaţi ce să încărcăm în camion...

Luminiţa se grăbi să-şi îmbrăţişeze soacra. Femeia era un pic încurcată de acea dovadă de dragoste nedisimulată... Probabil că-şi amintea şi scatoalcele pe care i le "administrase" din varii motive mărunte...

Las' că le trecea lor! Putea jura că Nicuşor privea pereţii şi nu se gândea cu ce-i acoperea, ci pe unde înghesuia diseară sacii cu haine! Că el abia aştepta să se mute... amintindu-şi, probabil, discuţia pe care-o avusese cu Florentin, despre casă nouă şi urmaş...

Roberto

Râdea, aparent amuzat de tema de discuţie, şi-i privea lung...

Nu era bine ce făcea Florentin. O ţinea pe Ana lângă el, îi strângea mâna în mâna lui şi avea grijă să pună între ea şi tatăl lui cât mai multe persoane. Şi-asta nu era bine.

Cumnata lui era un pic reţinută. Râdea, se implica în discuţii... dar evita să privească spre colţul unde era socrul ei. Dealtfel tatăl lui se juca cu Florentina; un mod un pic ostentativ de-a le arăta tuturor că nu voia să discute în aceeaşi discuţie în care discuta Ana...

Oof, cum naiba să facă să-i împace odată? Erau de-a dreptul enervanţi! Tatăl lui voia să-şi ierte nora; Florentin voia să-şi pedepsească tatăl şi să-şi protejeze soţia. Ana ar fi vrut poate să se împace cu socrul ei, dar era îngrijorată dându-şi seama că nu ştia cum va decurge împăcarea... Afurisită situaţie! Iar mămica lui parlamenta de zor cu nea Vlad, de parcă-i lăsa pe toţi să se descurce singuri! Când ar fi fost extrem de uşor pentru ea să-l întrebe pe el ceva, să se întoarcă spre Ana şi să spună în gura mare: "Auzi, Ana, ce zice Ioan; că şi voi ar trebui să văruiţi în lila!" Şi-atât; gheaţa s-ar fi spart, lor le-ar fi fost mai uşor...

Oare şi mama lui voia să-şi pedepsească soţul?

Îşi privi ceasul şi tresări: la naiba! Se făcuse deja ora opt! Acuşi sunau la sonerie! Cum să facă să-şi trimită părinţii acasă? Că dacă se ridica el şi spunea că porneau spre casă, probabil că mămica lui i-ar fi spus: "Bine, maică; duceţi-vă înainte şi puneţi şi oalele pe foc, că venim şi noi pe la nouă"...

În opinia lui, nu se va isca un scandal - ci doar o atmosferă glacială... Îl privi lung pe Marcel; fratele lui plecă privirea spre ceas şi

reveni spre el. Şi-i oferi o ridicare din umeri... Ce va fi, va fi!

Florentin

Soneria piui scurt. Involuntar, strânse mâna Anei şi se aplecă un pic spre masă. Se pregătea să sară să-şi oprească tatăl din drumul spre ochii Ilenei... Nicuşor descuie uşa şi exclamă:

- Bine-aţi venit! Hai, intraţi!

Îi privi lung... La vederea părinţilor ei, Ileana plecă imediat capul. Crin încerca să zâmbească, deşi se vedea cât de colo că se aştepta să fie din clipă-n clipă poftit să iasă din casă şi să nu se mai întoarcă... Plecă privirea spre paharul cu Cola; pe sub sprâncene, "scană" privirea mamei lui; şi se linişti ca prin minune, văzând-o cu câtă concentrare îşi măsura fiica pe sub sprâncene... Iar el?

Tăticul lui nu dădea nici o atenţie uşii; el era concentrat asupra Florentinei. Vorbea ceva cu ea, vesel nevoie mare, şi-i lăsa impresia că în living nu erau decât ei doi - el şi nepoata...

Ileana şi Crin fură poftiţi să se aşeze pe canapeaua din faţa colţarului. În faţa lor şi-a familiei lui Marcel. Proastă mişcare; în dreapta tatăl, în stânga fratele mai mare şi mama... Adevărul era că ar fi fost chiar imposibil să le pună bileţele, cu cine unde să se-aşeze! Aşa că...

Aşa că el va ţâşni spre dreapta - că-i era mai la îndemână. Marcel şi Roberto se vor ocupa de mamă... Sau Marcel se ocupa de mamă şi fratele mai mare... Ileana se aşeză; Luminiţa se grăbi să deschidă discuţia:

- Ia uite ce bluză mişto ai! De unde-ai luat-o?

Vocea i se păru extrem de nesigură:

- Păi din Mall, de undeva. Nu mai ştiu exact care magazin...
- E superbă! Şi ce culori mai aveau?
- ... Parcă rozé şi bleo pal.
- Aa, nu bleo! Dacă aveau negre, era super! Dar să ştii că şi asta galbenă e mişto! Se calcă bine?
- Da; foarte bine.
- Când ai luat-o? Or mai avea?
- ... Luni sau marţi.
- Aha! Deci trebuie să mă grăbesc!

Crin se grăbi să intervină:

- Dacă vrei, sun la magazin şi le spun să-ţi păstreze din fiecare culoare câte una.
- ... Poftim?
- E magazinul unui amic; îi dau un telefon şi ţi le livrează la noul domiciliu...

Bufniră toţi trei în râs; începu şi Ana să râdă... Iar soţia lui decise să intre în aceeaşi discuţie:

- Atunci sună-l pentru una rozé...
- Două!

Mirela ridicase degetul ca la şcoală... sau ca la bursă...

- Bine, fie: trei! Da' poate găseşte şi una neagră!

Râdeau de-a binelea; integrarea lor în petrecere fusese făcută. Roberto ridică privirea şi-l fixă, drept, pe Crin:

- Auzi? Aia au şi cămăşi?

Nu-i venea să creadă! Se aşteptase ca balaurul să se repeadă să sfâşie iepuraşii; când colo...

- Nu, cămăşi bărbăteşti n-au. Da' amicul meu, care are magazin la etajul doi, e specializat în cămăşi şi costume.

Şi-acum râdea şi Roberto... Exclamă:

- Păi câţi amici de-ăştia ai în Mall-ul ăla?

Ochii negri îl priviră amuzaţi:

- Exact-exact? Nu ştiu; trebuie să-i inventariez...

Mama lui se întorsese spre tanti Marcela; vorbeau ceva despre busuioc în nu ştiu ce mâncare trăznită... Tatăl lui îl inclusese şi pe nea Vlad în joaca cu Florentina. Ionuţ şi George stăteau pe covor şi studiau cu mare atenţie jucăriile picei...

Taberele erau făcute. Fraţii îşi acceptaseră sora. Părinţii însă făceau abstracţie de cei doi musafiri..

Ana-Maria

Se strânseseră toate în bucătărie, de parcă Luminiţa nu s-ar fi descurcat să toarne singură apă şi cafea în filtru... De fapt, încercaseră s-o ia pe Ileana din sufragerie. Reuşiseră. Partea proastă era că stăteau toate în picioare, lângă masă, şi nu prea găseau o temă de discuţie... Ea, de exemplu, răsucea mobilul pe toate părţile; de parcă acu-l văzuse prima oară şi se minuna şi ea... Dar ce putea să facă? De pe mobilul ăla fusese trimis mesajul care-o alungase pe Ileana din familie; era ea oare cea mai în măsură să deschidă acum discuţia?

Decise să încerce măcar! Apăsă butoanele şi zâmbi, privind-o lung pe Luminiţa:

- Ia uite! E aproape zece! Foarte frumoasă petrecerea!

Luminiţa zâmbea şi ea:

- Într-adevăr; foarte frumoasă. N-aş schimba-o pe-o paranghelie cu lăutari pentru nimic în lume!

Filtrul de cafea picura încet licoarea maronie... Mirela decise să tatoneze terenul:

- ... Şi? Te-ai gândit unde pui pătuţul?

Luminiţa nu-şi pierdu zâmbetul; capul brunet aproba încet...

- ... La parter, aşa-i?
- Da. Lângă dormitorul nostru. Că nu-s obişnuită să urc şi să cobor zilnic atâtea trepte...
- Vezi? Chestia aia cu blocu' are avantaje şi dezavantaje!

Stârnise râsete; Ileana o privi lung:

- Să ştii tu! Că şi mie mi-e greu uneori să urc câte două etaje...

Mirela nu mai zâmbea - aşa că Gabriela se grăbi să-i capteze Ilenei atenţia:

- Chiar! La câte etaje stai?
- La doi. Din trei.

Se grăbi să exclame:

- Mă, zi mersi că nu stai sus, la mansardă!

Râdeau... Mirela se căznea să şteargă cănile cu atâta îndârjire încât să nu ridice bărbia din piept... Decise să atingă ea subiectul sensibil:

- Şi cum e la socri?
- Cum să fie; bine. Chiar foarte bine. Nimeni nu mă lasă să fac nimic; mai bine spus, toate femeile din casă se ocupă de tot ce-i de făcut. Ieri, am avut nevoie de aprobarea personală a lui nea Florică; că bucătăreasa nu mă lăsa să fac gogoşi. M-am dus şi i-am spus; s-a uitat lung la mine şi m-a întrebat: "Ţii tu musai să faci personal gogoşile?" Am aprobat, şi-a mers cu mine în bucătărie şi i-a spus să mă lase să fac gogoşi.
- Şi cum au ieşit?
- Destul de bune, dat fiind faptul că am avut emoţii...

Ea şi Gabriela râdeau; Luminiţa se concentra asupra cafelei, fără să se căznească să-şi ascundă încruntarea...

- Şi?
- Şi?
- Şi?

Ileana se făcea că nu pricepea... Gabriela începu să toarne cafeaua; tăceau... Luminiţa scoase tava din dulap; Mirela bombăni:

- Las-o, că oricum nu încape pe masă. Lasă, că le ducem aşa.

Şi-şi asiguraseră "ieşirea din scenă"... Imediat cum ieşi şi Gabriela cu două ceşti, Ileana şopti:

- Eşti sigură că vrei să ştii?

Închise uşa şi reveni lângă cumnata ei:

- Da. Acum, da.
- ... Suntem în al nouălea cer. Amândoi. Suntem îndrăgostiţi lulea şi se vede de la o poştă că nu ne-am mai da duşi unul de lângă celălalt. Facem tot ce ne trăzneşte prin minte, mergem pe la toate sindrofiile şi petrecerile, Crin a început să-şi mai refuze amicii care se tot auto-invită la noi... Şi temele alea de vacanţă merg mai bine; nu ştiu de ce, dar parcă am alt spor la ele! Nea Florică parcă ne-a înţeles; de unde până la nuntă îl tot ameninţa pe Crin că vacanţa asta de vară este dedicată firmei, nu l-a luat nici măcar o dată la birou.
- Probabil ca să compenseze amânarea croazierei!

- Vrei să-ţi spun o chestie? Nici nu cred că avea gust croaziera aia! Suntem atât de fericiţi aici, avem atâtea de făcut încât cred că ne-am fi plictisit îngrozitor şi-am fi coborât în primul port ca să căutăm aeroportul şi să venim înapoi.

Zâmbea slab... Ileana uitase că vorbea tocmai cu cumnata "care-o turnase". Strânsese atâtea veşti în ea, atâtea sentimente, atâtea cuvinte, şi-acum le scotea repede-repede... Şi-i străluceau ochii...

- În fiecare dimineaţă, nea Florică îl cheamă pe Crin în birou şi-l întreabă care sunt planurile, cum vrem să ne petrecem ziua. Invariabil, când ajunge la birou, îi virează lui bani pe card... Mi-a făcut şi mie un Mastercard Gold, pe care-l tot umple deşi nu-l folosesc mai deloc...

- Cum s-a terminat nunta? Aţi strâns ceva-ceva?

- Cearceaful ăla a fost plin-ochi.

- Care cearceaf?

Ileana se încruntă uşor, probabil la amintirea unei scene din timpul nunţii. După câteva secunde, cumnata ei se întoarse şi porni spre uşă:

- Oricum, îţi mulţumesc că ai acceptat să vorbeşti cu mine. Şi să mă asculţi. Nu ţi-am purtat niciodată pică pentru că i-ai spus tatei ce-ai aflat atunci. Chiar dacă... O să încerc să nu te sun, să nu-ţi mai spun lucruri care te pot pune într-o ipostază neplăcută cu ei. Nu meriţi să fii tratată aşa cum te tratează ei acum.

- El.

Ileana ieşi grăbită... Apăsă butonul şi ieşi şi ea, băgând mobilul în buzunar: luni, la prima oră, se va înfiinţa la chioşc şi-i va pune soacrei ei înregistrarea. Că observase cu cât nesaţ îşi studiase fiica, imediat cum o văzuse intrând...

Lăcrămioara

Închise uşa şi se aşeză pe pat:

- Foarte frumoasă casa; ideală pentru ei.

- Într-adevăr, foarte frumoasă. Mă îngrijorează scările alea - că ştii cât de neastâmpăraţi pot fi copiii...

- Las' că le spun să le îmbrace într-un persan de 10 centimetri!

- Daa, şi pe fiecare treaptă să prindă câte-o pernă din pene de gâscă! Plus balustrada!

Ioan râdea, amuzat de idee... Se grăbi să continue, pe tema care-i prelungea întotdeauna acel râs:

- Ai văzut ce grăsună s-a făcut aia mică?

- Daa, şi e şi foarte curioasă! Ştii cum ne-a studiat pe toţi? Are nişte ochişori de-ăia sfredelitori şi-o guriţă serioasă...

- Te-a mai tras de mustăţi?

- Nu, că pe-alea le ştia deja! M-a tras de cravată.

- Aha!

- Lui George i-a luat bomboana din mână, pe Ionuţ l-a lipsit de paharul cu Cola...

- I-ai dat Cola?

- Nu, am păcălit-o cu apă. Dar de cum a văzut paharul, a apucat de el şi l-a tras cu putere. Ştii ce putere are?

- Ştiu, că Milumil-ul e cel mai bun pentru fetiţe!

- Cred că la opt luni o să înceapă s-o pornească în picioare.

- Ba cred că o să pornească mai repede.

- Nu, că n-o s-o lase Ana.

- S-ar putea! Eu oricum o să-i amintesc ca, de la şase luni, s-o aşeze pe oliţă. Că dacă n-o face repede, n-o mai dezvaţă de pampersi!

- Să-i spui. Şi să-i arăţi, că bănuiesc că habar n-are cum se face!

- Evident! Şi ce-aţi mai vorbit voi, bărbaţii?

- Ei, nu mare lucru. Mă rog; Vlad spunea că Nicuşor caută o vilă ca să-şi deschidă atelier şi magazin. Şi e dificil al naibii, că are nevoie de o cameră-seif, de-aia fără ferestre, eventual cu pereţi dubli...

- Aha! Şi Crin? El îşi deschide afacere?

- De unde să ştiu eu ce face Crin?! Afacerea i-o face Florică, nu?

- Nu ştiu; el ce zicea?

- N-a vorbit mare lucru cu noi: a stat mai mult cu tineretul...

Ioan îşi pierduse zâmbetul. Imediat cum auzise de Crin, deveni-se extrem de serios. Şi-acum îşi dădea seama că dacă rostea următoarea întrebare, "Iar Ileana?", o să mănânce cea mai aprigă bătaie din viaţa ei... Iar dacă rostea a doua întrebare de pe listă, "Şi Ana ce mai zicea?", era dată afară în şuturi... Oftă greu:

- Păi hai să ne odihnim şi noi; că eu mâine plec la chioşc...

- Auzi? Nu vrei tu să te pensionezi, aşa ca mine?

- Şi ce să fac acasă?!

Tăcea... Se schimbă şi se întinse în pat:

- Noapte bună, Ioane.

- Noapte bună.

Nu-i nimic! Mai era şi mâine o zi! Şi poimâine... Şi la inaugurarea florăriei lui Florentin... Şi la petrecerile organizate de Bambina, de la care nu mai puteau să lipsească... Şi la chioşc... Şi poate şi la vizitele alea de luni şi vineri... Avea timp!

Ileana păruse veselă. Crin păruse şi el mult mai liniştit, mai calm, mai... Mai normal. Nu mai călca pe ouă, nu mai purta joben, nu mai învârtea bastonul... Oare pentru că se însurase? Sau atitudinea aceea ţanţoşă fusese imaginea de june "cică necăsătorit"? Greu de spus...

Era obosită. Ştia că Ana o va informa, prompt luni, la prima oră, ce aflase de la Ileana. Dar până luni mai era duminica...

Ioan

Stătea cu ochii închişi. Nu putea dormi. Se gândea...

Se gândea şi nu înţelegea de ce se lungiseră la vorbă chiar până la opt! Nu fusese evident că tineretul era majoritar? Iar ei, bătrânii, îi opreau de la transformarea petrecerii potolite într-una adevărată, cu manele şi tot tacâmul? Adevărul era că stătuse cu plăcere. Florentina fusese doar a lui; chiar şi când i se făcuse foame, Lăcrămioara îi ceruse Anei biberonul şi i-l întinsese lui. Ciudat sentiment; foarte special...

Nora lui nu fusese pregătită pentru discuţia deschisă cu el. Se certaseră şi se împăcaseră de prea multe ori, sărind întotdeauna peste discuţia deschisă. El o voia, ea o voia... Aveau, de fapt, nevoie de discuţia aia. Ca să-şi rostească întrebările şi să primească răspunsurile sincere. Până nu vor pune cărţile pe masă, până nu vor vorbi deschis despre ceea ce-i apăsa... Până n-o va convinge să treacă de la "dl Manolache" la "nea Ioan", nu vor putea vorbi niciodată deschis. Şi n-o convinsese încă. Se întreba dacă o va convinge vreodată...

Nu-şi va relua vizitele la nepoţică. Va aştepta deschiderea firmei lui Florentin, moment în care Ana o va lăsa pe Florentina cu mama-ia. Dacă până atunci va ajunge la un moment dat în pragul disperării, va veni la chioşc - Ana îl înţelesese atunci, îl va înţelege şi pe viitor. Şi-atât.

În privinţa...

Nu voia să se gândească la ea. Nu voia nici să-şi amintească numele ei! Iar dacă în seara asta o privise de fix trei ori, putea jura cu mâna pe inimă că ea "intrase în cadru" - nu mutase el "cadrul" după ea!

Copiii lui puteau face ce voiau ei. Dacă voiau să fie prieteni cu ea, era treaba lor. Dacă voiau s-o strige "surioară" sau "cumnăţică", era treaba lor. Pentru el, ea era o individă pe care n-o agrea. Iar el era doar nepotul Bambinei; unicul nepot al Bambinei care-i provocase o supărare imensă.

Şi-atât.

12 iulie 2004 - luni

Ana-Maria

Împinse căruciorul peste marginea uşii şi oftă greu:

- Sărut mâna!
- Să trăieşti! Da' ce-ai alergat aşa?
- Păi n-am alergat! Am venit repede!

Soacra ei o privea lung, serioasă... Deschise telefonul, apăsă butoanele şi lăsă micul aparat pe masă:

- Dau o fugă până la complex, să iau pâine!
- Fugi!

Se întoarse spre tânăra asistentă:

- Mergi şi tu?

Era privită ciudat... Se grăbi să se justifice:

- Un iaurt, o şunculiţă...

Tânăra aprobă şi ieşi. Se grăbi să iasă şi ea: nu voia să fie de faţă atunci când soacra ei va asculta cuvintele fiicei. Se temea de o eventuală reacţie negativă la adresa ideii de-a o înregistra şi de a-i aduce înregistrarea.

Lăcrămioara

Deci Ileana era bine... La urma urmei, dacă ea nu i-ar fi cedat lui Crin, nu s-ar mai fi căsătorit cu el. Păunul ăla - că păun fusese până în ziua când îl bătuse ea - şi-ar fi găsit repede o nevastă plină de bani, eventual în altă breaslă... I-ar fi găsit Bambina o nevastă pe măsura renumelui şi-a averii şi-a neamului din care se trăgea! Aşa că...

Aşa că o să se gândească bine la ceea ce auzise azi. Şi va lua o decizie. Pe care i-o va spune şi lui Ioan... sau nu...

15 iulie 2004 - joi

Florentin

Paşii intrară ţăcănind uşor. Ridică privirea din calcule... şi zâmbi:

- Salut.
- Salut.

Laura era foarte bine dispusă. Vedea dealtfel o schimbare radicală la ea! Maieu roz-bombon, o pereche de blugi foarte mulaţi, sandale cu super-toc, părul prins fix în creştetul capului într-o explozie de şuviţe apretate... Primi dosarul:

- Poftim: mie nu-mi mai trebuie. Ţie însă o să-ţi pice tare bine la socoteli!
- Mersi. Da' ţie de ce nu-ţi mai trebuie?

Ea sări scurt şi se aşeză pe tejghea:

- Azi mi-am rezolvat problemele.

Serios? Şi dacă-i va spune acum că nu-l interesa partea asta, cu problemele ei, oare o va determina să coboare de-acolo şi să plece, supărată pe el? Nu. Aşa că... Aşa că tăcu mâlc.

- ... Azi, la nouă şi cinci, i-am pus demisia pe masă. N-a spus decât "Bine". Aşa că azi ar trebui să fie ultima oară când îţi aduc hârtii...

Ridică din umeri şi oftă greu:

- Asta e! Îmi pare rău că a trebuit să faci asta. Îmi pare foarte rău, pentru că ştiu de ce-ai făcut-o. Dar te înţeleg.
- Auzi? Tu ai fi demisionat dacă ai fi fost în locul meu?
- Nu; m-aş fi auto-invitat la rubedeniile lui acasă şi m-aş fi întreţinut cu ele, zâmbitor, până venea şi el.

Zâmbetul fericit deveni unul amar:

- Am făcut-o şi pe-asta, de nenumărate ori. Şi degeaba. A venit, ne-am băut cafelele şi m-a condus la Corbeanca. De unde am plecat seara la mine acasă. Chestia e că rudele lui mă plac: toate, fără nici o excepţie, că m-am interesat discret ce discută despre mine. Asta nu l-a determinat însă pe Mugurel nici măcar să-mi ofere un inel de logodnă! Ştii, am constatat că în toţi anii ăştia mi-a făcut tot felul de cadouri; dar când a venit vorba despre bijuterii, s-a rezumat la brăţări şi ceasuri. Nici inele, nici lănţişoare sau medalioane. Probabil, ca să nu înţeleg greşit mesajul!... Oricum, asta nu mai contează! Vreau să te întreb o chestie.
- Întreabă-mă.
- Da' să răspunzi sincer!
- Cât de sincer "se există" pe planeta asta!

O scurtă pauză, pentru că amândoi râdeau...

- Deci: avem ceva de împărţit, noi doi? Adică îmi pot permite să te mai sun uneori, strict pentru un "Ce mai faci", "La mulţi ani", "Sărbători fericite"... Chestii de-astea?
- Nu avem absolut nimic de împărţit. Şi erai oricum trecută pe lista persoanelor pe care "le voi ura" de sărbători.

"Mai ales că mi-e atât de uşor să nu-ţi răspund la telefon..." Obraznic gând!

- OK!

Laura sări de pe tejghea şi se apropie de ghivece:

- N-am înţeles niciodată cum faci să le păstrezi atât de proaspete.
- Am grijă de ele. Le ud, le rup florile ofilite şi frunzele uscate... Mai dau uneori iama în îngrăşăminte...

Capul brunet aproba încet... Paşii ei treceau prin faţa ghivecelor de parcă Laura încerca să memoreze fiecare floare... Brusc, ochii negri se întoarseră spre el:

- Lucrez pentru el de-atâta timp, am făcut atâta spionaj, dar o florărie atât de plăcută n-am mai întâlnit. Hai, că am plecat şi eu. Pa!

Nu se grăbi s-o urmeze:

- Pa.

Laura ieşi aproape în fugă... Asistenta venise râzând şi plecase

plângând...

Oare încercase să-i arate că era foarte emotivă şi romantică? Oare îi amintea că nu-i dăruise niciodată nici măcar petalele ofilite pe care le culegea zilnic din ghivece? Oare... Oare chiar scăpase de ea?

Aleluia!

... Nuu, era sigur că nu scăpase încă de ea! Da, Laura n-o să-i mai facă vizite zilnice la florărie! Dar o să-l tot sune... Poate o să-l şi viziteze, aparent ca să vadă ce mai făcea, sau ca să cumpere un ghiveci frumos "pentru mama"... Sau să-i spună, plângând, că şi noul ei prieten era o pramatie...

Nu plânsese din cauza florilor. Nici a demisiei. Fata asta o luase razna de-a binelea! Probabil că se îmbrăcase aşa ca să-i arate că "Laura-asistenta scorţoasă" nu era o stare permanentă; că se putea metamorfoza imediat în "Laura-încă adolescenta"...

Ar fi putut să pună zăvorul pe uşă şi să-i spună opinia lui sinceră şi necenzurată: aşa, că tot li se despărţeau drumurile! Dar îşi luaseră adio într-un mod onorabil şi delicat, iar ea trecea printr-o perioadă destul de dificilă... Ce rost ar mai fi avut să se ia de ea? Nici unul, fireşte! Aşa că...

Aşa că se urcă pe tejghea şi privi lung parcul: nici ţipenie de client. Până şi asfaltul era toropit de căldură. Oameni nu mai erau de mult pe stradă, pentru că s-ar fi topit la propriu...

Ana-Maria

Se ridică şi luă bureţelul: spălatul vaselor, şi apoi filmul - vizionat, fireşte, în braţele soţului ei...

- Azi pe la unu a venit Laura la florărie şi mi-a adus toate socotelile locaţiei mele, de la înfiinţare până în prezent.

- Altă situaţie de întocmit cât mai repede?

- Nu. I-a pus demisia în faţă, iar Mugurel a spus "Bine".

I-auzi! Laura demisionase! Bestial!

- Că dacă tot nu i-a dăruit niciodată lănţişoare sau inele, nici măcar din plastic, ce rost mai are; nu?

- Evident!

Şi totuşi, oare de ce nu-i dăruise Mugurel chiar niciodată...

- M-a întrebat dacă am ceva împotrivă să mă mai sune din când în când, mai ales de sărbători, să-mi ureze; i-am spus că n-am. Că nu mi-e greu să mă fac că n-aud telefonul...

Zâmbi slab:

- Evident...

- Aşa că Laura e "istorie".

Îl privi lung, abţinându-se să nu bufnească în râs:

- Evident...

Şi-acum, gata! Râdeau amândoi în hohote! Şi Florentina râdea, în braţele lui tati...

Florentin

Într-adevăr, nu se înşelase. Imediat cum aflase despre demisia Laurei, Ana parcă înflorise! Ca o floare care tocmai a scăpat de influenţa nefastă a buruienii! Fusese vorbăreaţă toată seara, paşii ei păruseră uşor dansaţi, fusese îmbrăţişat şi sărutat din senin... Adineauri văzuse stele verzi, roşii, albastre, galbene, nedefinite, rotindu-se mai mult sau mai puţin haotic...

Laura fusese un factor de presiune pentru soţia lui. Care se stăpânise impecabil, îşi ascunsese cu mare grijă îngrijorarea şi-acum uitase să-şi mai ascundă bucuria...

Din fericire, Laura era "istorie". Şi va rămâne "istorie".

17 iulie 2004 - sâmbătă

Ioan

Încuie uşa şi exclamă, vesel:

- Gata! Au plecat!

Lăcrămioara începu să râdă, ronţăind alune:

- Ai văzut ce se mai grăbesc când e vorba de petreceri?

- Şi nu-i normal s-o facă? Ia spune: dacă te-aş invita acum să mergem la discotecă, te-ai grăbi sau nu?

- La discotecă, nici nu m-aş deranja să casc! Da' dacă e vorba de-o cârciumă bună...

Aha! Bună idee!

- Păi hai, îmbracă-te!

- Ce, ai înnebunit? Mai am un pic şi-mi pocneşte fusta! Cât e ea de largă! Tu mă duci tot la mâncare?

- Păi dacă la gimnastică de întreţinere zici că caşti...

Se aşeză lângă ea şi dădu televizorul ceva mai încet...

- Auzi, Ioane? Eu am o bănuială...

O privi lung, curios: ce bănuială?

- ... Copiii unde sunt?

- La George, se joacă la calculator.

Nevasta lui calculă un pic... O văzu aplecându-se mult spre el:

- Eu bănuiesc că Mirela e gravidă.

Aha... Aprobă scurt cu capul şi se aplecă şi el la urechea ei:

- Şi eu cred acelaşi lucru. Iar de îngrăşat, s-a îngrăşat clar. Şi uite ce m-am gândit...

Şi-acum urma partea cea mai dificilă, pentru că urma să-i ceară acel favor tocmai Lăcrămioarei...

- ... Chiar dacă îţi dai singură seama că e gravidă, eu te rog să taci mâlc. Şi s-o tratezi ca şi până acum.

Ochii negri erau îngrijoraţi... Se grăbi să-i ofere şi explicaţia:

- Mă uit la ei, cât de fericiţi sunt, şi-mi amintesc cât de nefericit era Prâslea cu sarcina toxică. Roberto parcă pluteşte! Pleacă dimineaţa la muncă fredonând melodii vesele, aleargă de colo-colo prin tot oraşul cu o plăcere teribilă, vine acasă într-un suflet la prânz... Seara, se privesc pe sub sprâncene şi-şi strâng mâinile pe sub faţa de masă... Lasă-i aşa; lasă-i să fie fericiţi. Şi-aşa, sunt respectuoşi şi nu încalcă prea multe reguli. Iar tu, orice-ai spune, nu te poţi descurca singură cu toate. Dacă Mirela e gravidă, copiii pică în grija ta. Şi n-o ai de ajutor decât pe Gabi, care nu e supraom. Pe vremea Anei, era şi Luminiţa, şi...

La naiba! Îşi amintise! Şi toată bucuria lui se dusese dracului! Se încruntase deja... Îşi aprinse o ţigară:

- Are o vârstă, ştie deja cât o mai ţin puterile şi n-o să rişte să piardă copilul pentru că a vrut să care ea sacoşele. Mirela nu va face mai mult efort decât poate. Aşa că o să facă ceea ce vrea ea să facă în casă. Bine?

Nevasta lui privea ecranul şi tăcea... Îi strânse uşor mâna:

- E mai important să fie ei fericiţi, decât să ne comportăm după pravilă. Lasă-i să fie fericiţi. Şi-aşa, chestia asta cu regulile a funcţionat cât au fost ei tineri; că trebuiau să înveţe tot ce era de-nvăţat. Acum sunt "doxă"; hai s-o lăsăm mai uşor...

Lăcrămioara îl privi lung... şi zâmbi:

- ... Bine, Ioane! O să mă fac că habar n-am de ce s-a rotunjit aşa şi-a făcut un bot de parcă-i injectată toată. Da' când o fi să ne spună, n-ai decât să-i anunţi tu modificarea! Bine?

- Bine.

Îi sărută mâna şi se ridică:

- Chiar nu vrei să mergem la crâşma aia?

Lăcrămioara se ridică şi ea:

- Aoleu, credeam că nu mai întrebi odată! Stai să mă-mbrac!

Aprobă şi deschise uşa:

- Băieţi, haideţi, îmbrăcarea la costum! Mergem la restaurant, să mâncăm îngheţată!

Nepoţii lui erau în culmea fericirii... Şi-acum tineretul va petrece de mama focului la Luminiţa şi Nicuşor, iar ei vor servi câte-o îngheţată la un restaurant select...

20 iulie 2004 - marţi

Florentin

Paşii care intrară în florărie îl făcură să ridice capul: măi, să fie!

Într-adevăr, memoria nu-l înşelase; nici auzul. Laura tocmai intrase, încorsetată într-un costumaş de-ăla de "asistentă-şefă"... Păi să se concentreze asupra buchetului! Că poate venise să-l anunţe că-şi găsise alt serviciu, tot ca asistentă de director general!

Migălea mult funda... deşi asta n-o va determina să se plictisească şi să plece... În fine! Primi banii, dădu bonul şi rămaseră singuri... Şi-acum o privi drept, zâmbind "comercial":

- Salut.

- Salut.

Arătă scurt spre înfăţişarea ei:

- Şi-a revenit Mugurel, sau...

- Vineri am stat acasă. Sâmbătă nu m-a sunat, nu l-am sunat; şi nici duminică. Dar când a văzut că-i luni, e ora nouă iar eu chiar vorbisem serios cu demisia aia, a luat măsuri.

Începu să râdă:

- Şi ce anume te-a convins să renunţi la demisie... şi probabil şi la hotărâre?

Laura se apropie, râzând şi ea, şi întinse mâna... Foarte frumos! Un inel superb!

- Chestia asta. Oricum, nu valorează mare rahat în ochii mei: nici inelul, nici gestul. Că mi-am petrecut weekend-ul gândindu-mă serios la propria viaţă! Mi l-a dat ca să-mi închidă gura şi să-şi asigure vizitele la ceas de seară. În rest, ştiu cum gândeşte şi ce socoteşte; aşa că stau cu el strict până îmi găsesc pe altcineva.

OK! Boală lungă, moarte sigură! La urma urmei, viaţa ei, treaba ei!

- Şi tu ce-ai mai făcut?

- Nu mare lucru; ai să vezi tu, când o să răsfoieşti fişele de magazie şi rapoartele de vânzări...

- Aa, deci şi la

Piuitul telefonului îi întrerupse cuvintele. Laura scoase mobilul din geantă, privi afişajul... scăpă un rictus scurt şi apăsă butonul:

- Da... Nu... Sunt la florărie în Tei.

Uau! Acum îl auzea şi el pe Mugurel! Şi ce mai răcnea şeful lor... Laura ascultă câteva secunde; apoi făcu un gest care-l lăsă mască - apăsă butonul roşu şi împinse telefonul în geantă, bombănind:

- Chestia asta n-o să mai dureze mult, te asigur.

Păi el cântase "Aleluia", iar problema era mult mai dificilă acum! Exclamă:

- Să nu-mi spui că a făcut o criză de gelozie!

Ea era cel mult plictisită de "eveniment":

- Ba da.

Folosi un ton foarte serios:

- Atunci înţelegi de ce-ţi spun că aş vrea ca, pe viitor, să nu mă mai implici în relaţia voastră.

- Dă-l încolo, că nu stau eu în firma lui! Şi nici tu n-ar trebui să-ţi pierzi timpul în fâsâiala asta!

O privi lung, întrebându-se de ce oare îşi închipuia acea tânără că se referise la ea...

- ... Îmi pare rău. Sper că nu ţi-am făcut probleme cu Ana.

- Nu încă.

Laura îl privi lung... Tânăra intră în camera din spate; el aştepta, lângă tejghea. O văzu revenind cu dosarul de casă, deschizându-l... Şi, în sfârşit, o auzi atacând:

- ... Eşti norocos; ai o nevastă pe cinste. Iar ea probabil că habar n-are cât de norocoasă e...

OK! Şi restul? Continuarea? Că nu putea să se ia de ea doar pentru asta; fraza aia fusese un soi de compliment mai... ciudat! Dosarul

se închise; ochii negri îl priviră lung:

- Extrem de norocoasă. N-am să te mai implic în problemele mele: se vede cu ochiul liber că nu eşti interesat de ele.

Aa, şi acum pleca? Păi tocmai acum, când în sfârşit vorbeau "pe faţă" şi avea şi el ocazia să fie măgar? Se grăbi să-i răspundă:

- Nu ai nevoie de un bărbat însurat.

Evident, Laura se opri şi se întoarse spre el:

- Cred totuşi că partea asta, cu ce-am eu nevoie şi ce nu, e decizia mea.

Ah, Doamne, mai avea un pic şi putea să fie măgar!

- Să înţeleg că m-ai trecut pe lista lui "poate"?

- Să înţelegi că te-am trecut pe listă. Sus de tot. Acum, totul depinde de tine.

- Şi-ai făcut asta chiar dacă ştii bine că-mi iubesc la nebunie nevasta?

- Da.

Fata asta era "razna"...

- ... Mi-e foarte greu să te înţeleg...

- Ai să înţelegi, atunci când ai să observi diferenţele dintre voi.

Stop! Auzise destul! Se apropie de ea şi-o prinse zdravăn de umeri:

- Eu te-aş sfătui să mă tai de pe listă.

Laura negă scurt cu capul, fără să-şi ia ochii din ochii lui.

- Serios acum: de când ne cunoaştem?

Tăcere...

- Iar dacă până acum nu s-a întâmplat nimic din ceea ce-ai plănuit tu, de ce crezi că lucrurile se vor schimba de-acum încolo?

- Pentru că viitorul e întotdeauna incert. În toate. Începând cu secunda imediat următoare.

Şi-acum Laura zâmbea... Începu să râdă şi-i dădu totuşi drumul:

- Îţi place să te joci, bag seama!

- Nu mă joc cu viaţa mea.

"Hai, gata, că eşti chiar proastă!" Îi întoarse spatele şi se apropie de pervaz. Ridică ikebana, hotărât s-o refacă şi-apoi să nu-i mai dea individei nici o atenţie... Ridică privirea spre parc. Şi înlemni.

Ana-Maria

Deci aşa...

Plecase un pic mai devreme azi. Florentina nu dormise foarte bine, din cauza căldurii. Aşa că serviseră castronelul cu mâncare, se îmbrăcaseră frumos şi ieşiseră la plimbare. Şi intenţionase să-i facă o vizită lui tati. Intenţia nu se mai finalizase, pentru că florăria n-avea perdele. Iar gratiile nu erau totuşi chiar atât de dese încât ea să nu vadă...

Florentin

Doamne!

Ana îl privea lung. Oprită la cinci-şase metri de geam, ţinând cărucior cu ambele mâini... Privindu-l lung pe el... chiar dacă Florentina se întorsese şi-i întindea ei jucăria...

Stop! Nu se întâmplase absolut nimic! Să se comporte ca atare! Zâmbi şi-i făcu semn să intre.

Ana-Maria

Poftiim?... Cee?... O invita în florărie? După ce ea îl văzuse ţinând-o pe Laura de umeri, aplecat spre ea, serios nevoie mare, pregătit parcă s-o sărute? Discutând, oricum, lucruri serioase? Doamne, cum îl privise individa aia!

Era bulversată complet. Nu mai ştia ce să creadă! Chiar dacă i se spusese de atâtea ori că între el şi asistenta lui Mugurel nu era nimic, că Florentin îşi iubea la nebunie nevasta, chiar dacă... Chiar dacă ştia, simţea că nu era înşelată... Totuşi!

Nu putea să intre; nu acum. Dacă ar fi dat ochii cu individa aia... Dacă ar fi trecut, de fapt, de geamurile prăfuite şi-ar fi observat vreo urmă de ruj... Nu-nu! Nici gând!

Îi arătă prin semne că se duceau în parc; iar la întoarcere or să-l viziteze şi pe el. Şi-apoi trase căruciorul şi se grăbi spre trecerea de pietoni.

Florentin

Hm; deci aşa...

Înţelesese perfect ce era în mintea soţiei lui. Îl văzuse ţinând-o pe Laura, aplecat spre ea, vorbindu-şi la modul cel mai serios... La naiba! Zâmbi şi se întoarse spre Laura:

- Tocmai ai anunţat-o şi pe ea că ai intenţii cu mine.

I se întoarse zâmbetul:

- Cred că mai degrabă tu ai anunţat-o ceva; eu doar te-am privit, te-am ascultat şi am clipit din când în când.

O privea lung... O privea lung şi nu-i venea să creadă că reuşise să fie din nou prost, să-i facă jocul...

- Ăsta era planul, nu? Să te tot perinzi pe-aici, ca să te vadă ea!

- Nu; m-am perindat ca să mă vezi tu. Dacă m-a văzut şi ea, cu atât mai bine!

Lăsă baltă ikebana; ocoli tejgheaua, se apropie de ea... o prinse de braţ şi-o strânse scurt, cu toată puterea. Laura încercă să-şi tragă mâna; simţind însă durerea, scăpă un ţipăt scurt! Rânji, fulgerând-o cu privirea:

- Ultimei femei care-a încercat să mă convingă să fug cu ea în lume, i-am expus sângele şi dinţii prin toată casa. Nu întinde prea mult coarda; că e riscant!

Acum reuşise s-o sperie - şi s-o avertizeze că răbdarea şi înţelegerea lui se cam terminaseră. Ajungea pentru azi. Îi dădu drumul, iar Laura se grăbi spre uşă:

- Nu intenţionez să fug în lume cu tine.

Ia uite la ea!

- Atunci ce dracu vrei, femeie?!

- Ştii deja ce vreau.

- Nu, nu ştiu. Nu eşti foarte explicită în ultimul timp!

Se aşteptase s-o vadă ieşind; Laura se opri în uşa florăriei:

- Cum sunt deja "compromisă", nu-mi permit să sper într-o căsătorie cu altcineva decât Mugurel. Dar dacă el catadixeşte să se culce cu 'nşpe femei săptămânal, eu de ce să stau să-i fac lui ode?

Mm... Deci Laura voia doar un amant! Sau mai bine spus, o răzbunare? Sigur, cu speranţa că nevasta "răzbunării" va afla şi-l va părăsi fuguţa! Iar "răzbunarea" se va transforma în soţ, căreia ea îi va fi fidelă pân' la moarte... Zâmbi slab:

- La mine n-ai şanse.

- Asta rămâne de văzut; căsnicia poate deveni monotonă. Fie pentru tine, fie poate la un moment dat pentru ea...

Clar: n-o s-o scoată la capăt cu ea cu vorbă bună. Şi nici nu putea să se-apuce s-o bată; că dacă nu-i păsa de stocul şi pereţii lui Mugurel, era conştient că acum soţia lui se plimba prin parc, plângea şi socotea câte săruturi îi oferea el asistentei în acele momente! Aşa că voia s-o vadă plecată, ca să încuie florăria şi să fugă după Ana!

Luă dosarul şi-l duse înapoi, în cub. Reveni în florărie iar Laura ridică din umeri:

- Pa.

Nu se mai obosi să-i răspundă; scoase cheile din tejghea, opri casa de marcat, trase raftul cu ghivece înăuntru şi se grăbi să închidă uşa, s-o încuie... Traversă în fugă, privi lung aleea... Va alerga în partea cealaltă şi-i va ieşi în cale! O rupse la fugă spre lac.

Ana-Maria

Împingea încet căruciorul; micuţa ei era foarte amuzată de porumbei. Privea căpşorul brunet şi plângea...

Indiferent ce se întâmplase între ei... sau se întâmpla, sau se va întâmpla vreodată, el era soţul ei. Şi-un singur lucru ar fi vrut să-i spună; o singură frază, care să ţină loc de lunga discuţie pe care Florentin voia s-o facă acum cu ea...

Nu se întâmplase absolut nimic; era conştientă de asta. Totuşi, scena aceea fusese a dracului de dureroasă! Şi nu se putea opri din plâns!

Paşii se apropiau în fugă. Se îndoia că era unul dintre tinerii care făceau zilnic jogging prin parc. Dar simţea că nu are de ce să ridice privirea; în maximum cinci secunde, soţul ei o va opri şi-i va ridica el capul. Şi-o va certa pentru acele lacrimi...

Florentin

Fiu! Într-adevăr, îi ieşise în cale. Şi-acum vedea că nu se înşelase nici când se gândise că soţia lui plângea; pentru că Ana lui plângea. Se repezi şi-o prinse de umeri:

- Stai! Te rog, stai!

Soţia lui se opri. Se grăbi s-o strângă în braţe:

- Ano, îţi jur că n-am absolut nimic de-a face cu Laura! Am tot provocat-o, în ultimul timp, să-şi deznoade limba şi să spună pe faţă ce vrea de la mine; ca să pot s-o înjur, s-o plesnesc şi s-o fac să-şi dorească să fiu concediat în Canada! Trebuie s-o fac să înceteze, şi n-am cum s-o conving decât fiind mitocan! Şi nu pot să fiu mitocan dacă nu-mi dă motiv! Am căutat motiv să mă iau de ea, înţelegi?

Ana aproba încet...

- ... Nu m-am atins niciodată de ea. Nu sunt interesat de ea. Chiar dacă o fi ea ruptă din cataloagele de modă, nu-mi stârneşte nici o palpitaţie. Şi-asta cred că din cauza ta. Tu eşti tot ce-mi puteam dori de la viaţă; nu-mi trebuie mai mult...

Şi totuşi, soţia lui nu reacţiona în nici un fel...

- Ano... Mă jur pe viaţa mamei mele şi-a fetiţei mele că între mine şi Laura nu e absolut nimic! Şi nici n-o să fie vreodată!

Ana-Maria

Hai, că o luase razna! Sigur că nu era nimic între ei; altfel "l-ar fi simţit", şi-ar fi dat seama că era ceva în neregulă! Laura l-ar fi sunat seara, cică să-l întrebe câte garoafe albe vânduse pe 7, iar Mugurel ar fi fost de-a dreptul *pissed off* şi-ar fi luat măsuri! Iar Florentin n-ar fi riscat niciodată să o înşele "lângă casă"! Florăria era în faţa parcului, în faţa trecerii de pietoni! Şi chiar dacă ar fi vrut s-o înşele acolo; s-ar fi dus în cămăruţa din spate...

Văzuse azi în Florăria Tria o simplă scenă, regizată de-o muieruşcă foarte iute la minte şi cu imaginaţie... Scenă la care soţul ei nu fusese extrem de perspicace...

Eei... Păi să-i spună ce avea de spus şi să treacă peste toată păţania!

Florentin

Ana ridică încet capul şi-l privi drept:

- Ştii bine că nu ţi-am spus niciodată să faci sau să nu faci un lucru. Dar să ţii întotdeauna cont că, dacă te surprind vreodată într-o postură compromiţătoare pentru mariajul nostru, voi înţelege nu că ai greşit - ci că nu mai vrei să te ascunzi.

O privea şi nu-i venea să creadă... Soţia lui continuă:

- Adică ai ales să-mi arăţi că ai luat decizia de a nu mai fi implicat în mariajul ăsta.

O prinse imediat de umeri:

- Ano, ai înnebunit?

- Nu. Te asigur că, în clipa când voi vedea cu ochii mei că nu mai vrei să fii implicat în mariajul ăsta, voi duce fata la ai tăi şi voi căuta un cui bine ascuţit.

Dacă n-ar fi fost chiar atât de bulversat, ar fi luat-o de-a dreptul la bătaie pentru asemenea concluzii! Dar toată tărăşenia de azi, cuvintele Laurei, ochii căprui plânşi care-l priveau şi acum drept... Adică Ana... Adică soţia lui "îi dădea undă verde" la amante discrete? Hm!

Îi dădu drumul şi scoase mobilul:

- Într-adevăr, soluţia mea n-a fost cea mai bună. Tu îmi dai "undă verde" la amantă, Mugurel îi face crize de gelozie când aude că e în Tei - păi stai, că am o altă rezolvare! Şi-o "rezolv" de nu se vede!

Ana-Maria

Soţul ei tot apăsa butoanele şi-apoi asculta cum sună...

Florentin era din nou foarte furios. Ştia că nu pe ea - deşi îl vedea "clocotind", nu-i era frică de momentul în care nu se va mai putea controla. O suna probabil pe Laura... Vedea pe chipul lui că era atât de furios încât îi venea să plângă...

- ... Stai aşa! Că dacă ea nu vrea să-mi răspundă, bărba-su o să răspundă prompt! Şi-o să-i spun şi lui ce mi-au auzit urechile azi!

Se grăbi să-l prindă de braţ:

- Te rog, nu-l suna.

Florentin o privi lung...

- Eşti nervos; nu lua decizii la nervi. Planul tău a fost foarte bun, până la un punct: nu mi l-ai spus şi mie. Dacă l-aş fi ştiut, n-aş fi reacţionat aşa azi. Poate că aş fi intrat şi eu în florărie şi-aş fi întrebat-o, râzând: "Ce mai faci? Tot în căutare de amanţi discreţi?" Şi-atunci s-ar fi dus învârtindu-se...

- ... Trebuie să vorbeşti cu ea! Să-ţi spună ea ce s-a întâmplat!

- Nu, nu vreau să mai vorbesc vreodată cu ea!

- Ba ai să vorbeşti - ca să fie clar ce-ai văzut azi!

Oftă greu:

- Ştiu exact ce-am văzut azi, crede-mă! Te rog, opreşte-te!

Nuu, nici o şansă! Aşa că-i luă telefonul din mână:

- Te cred! Iar până nu voi vedea cu ochii mei, nu voi crede niciodată zvonuri şi scenete orchestrate de vreo femeie! Dar, îţi jur! Atunci când voi vedea cu ochii mei...

- N-ai ce să vezi.

Ştia; dar voia să-l lase aşa... un pic supărat. Aşa că apucă din nou mânerul căruciorului şi-şi reluă plimbarea.

Florentin

Deci Ana înţelesese. Într-adevăr, dacă i-ar fi spus şi ei cum plănuia s-o alunge pe Laura, alta ar fi fost situaţia! Şi altfel ar fi reacţionat chiar Laura! Că dacă Ana ar fi intrat, zâmbitoare, s-o întrebe cum mai stă cu amanţii... Îşi aprinse o ţigară şi-şi ajunse soţia din urmă:

- Când a plecat, am apucat-o "de-o haripă" şi i-am spus că ultima femeie care-a încercat să mă răpească a rămas fără niscai dinţi şi borş. Cred că de-aia nu-mi răspunde. Dar îţi garantez că lucrurile se vor lămuri chiar mâine.

Ana aprobă cu capul. Trebuia să schimbe urgent subiectul - soţia lui avea nervii destul de solicitaţi...

- ... Ce-a mai făcut Florentina?

- Aa, păi a tras un ţipăt, în capătul parcului, de-a speriat tot stolul de porumbei! Mâine cumpăr o pungă de arpacaş, să le dau şi să-i momesc mai aproape de cărucior.

- OK! Şi? Mai spune-mi!

Iar soţia lui începu să-i povestească din trăznăile picei lor, de parcă discuţia despre Laura nici n-ar fi existat...

Îşi făcuse deja planul pentru mâine. Chiar acum, după ce ieşeau din parc, revenea la florărie şi-şi scria o lungă demisie; lungă şi cuprinzătoare, foarte explicită... Iar mâine, la nouă şi cinci, Laura o să-l implore să-i dea numărul Anei! Hm...

21 iulie 2004 - miercuri

Florentin

Bun! Nouă şi cinci, iar Toyota era parcată chiar în faţa vilei, lângă SUV-ul lui Mugurel. Mai bine de-atât nu se putea decât prin filme! Parcă maşina, intră pe poartă, urcă treptele fără să fie curios să se convingă că Laura era la biroul ei... Intră în vilă.

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa. Dl Agapie este?
- Da, dar e într-o mică discuţie.
- OK; aştept.
- Vă rog, intraţi.

Perfect! Şi-o să aştepte în mijlocul livingului plin cu rubedenii! "Eei, Lauro, acu' să te văd!"

Părea calm; ochii lui erau însă furioşi - pentru că, indiferent de decizia Laurei, dacă va fi lăsat să intre să vorbească cu Mugurel, mâine nu va mai lucra la Florăria Tria. Şi va trebui să inaugureze propria afacere pe "seceta" aia nebună datorată concediilor...

La vederea lui, Laura păli. Da, ştia că avea o faţă lungă, pusă "pe lucruri mari"; totuşi, ea era panicată de-a binelea!

- Bună.
- Bună.
- Probleme?
- Am venit să-i dau ceva dlui Agapie.
- Păi e într-o şedinţă cu un distribuitor. Dacă vrei, spune-mi mie şi-i transmit eu!

Perfect! Îi întinse hârtia; Laura se grăbi să o ia... Aşa! Şi-acum se făcuse stacojie-albăstruie! Citea grăbită demisia... În care el îl anunţase pe Mugurel că, "datorită problemelor grave de comunicare cu Laura Matache, datorate în principal avansurilor sexuale pe care le face asupra mea", ca şi datorită "tensiunii acumulate între mine şi conducerea societăţii, datorate probabil aceloraşi avansuri sexuale", el unul prefera "desfacerea contractului de muncă cu acordul ambelor părţi, conform art. 131 lit. a din Codul Muncii"...

Şi-acum începuseră să-i tremure mâinile... Ochii negri îl priviră cu o disperare soră cu nebunia:

- Şi dacă te rog eu mult să te mai gândeşti?

Îi luă hârtia din mână; îi prinse însă degetele şi scoase pixul din buzunar. Şi-i mâzgăli în palmă numărul Anei... După care decise să iasă, nu înainte de a o anunţa scurt pe secretară:

- Aştept la maşină.

Ieşi şi se grăbi să iasă din curte. Îşi aprinse o ţigară: acum o să mai dureze niţel, pentru că mâinile tremurânde vor avea o problemă serioasă în a găsi mobilul prin geantă...

Se sprijini de capotă şi privi lung uşa firmei. Evident, Laura ieşi "ca vântul şi ca gândul", fără să-l privească. Ieşi şi ea din curte, se ascunse la propriu după gard şi se grăbi să formeze numărul scris în palmă...

Şi-acum o să-i spună chiar ea Anei cum fusese planul pe ziua de ieri! Şi mai ales cum nu-i reuşise!

Ana-Maria

Telefonul ei începu să piuie. Se grăbi să se ridice: dacă era socrul ei... Nu; era un număr nou. Probabil greşeală. Aşa că apăsă butonul şi răspunse, cu o voce plină de bunăvoinţă şi înţelegere:

- Alo?
- Bună, Ana. Laura sunt.

Ah! Fir-ar ea a naibii de treabă! Florentin nu se lăsase până n-o determinase pe asistentă s-o sune!

- Bună, Laura.

- Uite, te-am sunat pentru că am impresia că ieri ţi-ai format unele idei greşite apropo de vizita mea la florărie.

- Nu, chiar

- De fapt, am trecut printr-o perioadă foarte nasoală. Mugurel m-a cam lăsat cu ochii-n soare, iar când m-am panicat de-a binelea n-am avut la cine să apelez, dintre rude şi amici. Şi căutând prin agenda mobilului, am dat de Florentin. Recunosc, aş fi trebuit să-i cer numărul tău şi să vorbesc cu tine; dar în momentele alea, când toate visele mele se duseseră dracului, nu prea m-a mai dus mintea...

- Stai lini

- Florentin m-a ajutat pur dezinteresat, să ştii! Şi-mi pare tare rău acum că am apelat la el; că tu sunt sigură că te-ai supărat pe mine, iar Mugurel parcă a mâncat jăratec.

"Păi poate pe viitor apelezi şi tu la Taxi Meridian!"

- Stai

- Iar ieri, când m-am dus la florărie şi i-am spus că am acceptat inelul de logodnă al lui Mugurel, cât pe ce să mă ia la bătaie! Că ar fi avut de ce! Adică dacă-s proastă, iar rudele mele mă lasă să fiu cât mai proastă cu putinţă, măcar amicii să-mi altoiască două şi să mă dezmeticească! Crede-mă, între mine şi soţul tău nu se petrece absolut nimic!

- Ştiam.

- Şi n-aş vrea să-ţi imaginezi cine ştie ce! Ştii bine că sunt măritată cu Mugurel; îţi dai seama că evit cât pot să dinamitez chestia asta, după aproape zece ani! Doar că am fost foarte supărată, şi

- Eşti bună să te opreşti?

Şi-acum o redusese la tăcere...

- Eu n-am probleme cu tine. Discuţiile mele se poartă între mine şi el. Atunci când voi avea probleme cu tine, o să le simţi, crede-mă!

- ... De ce vorbeşti aşa?

- Pentru că nu înţeleg de ce m-ai sunat.

O pauză de două secunde; apoi turuiala grăbită:

- ... Păi îmi dau seama ce poţi să gândeşti, după ce ne-ai văzut

- Am discutat asta cu Florentin şi ne-am lămurit reciproc. Chiar nu înţeleg de ce m-ai mai sunat azi.

- ... Am vrut să ştii şi de la mine adevărul.

- OK; îl ştiu.

- Şi sper că nu te-ai supărat foarte tare pe mine!

- Nu foarte tare.

- Atunci te rog frumos să mă ierţi că fac ce fac şi tot pe Florentin îl asaltez cu problemele mele! Promit că nu mai fac!

- O să ţin minte asta!

Răspunsese râzând - dar i-ar fi venit să urle la ea!

- Ce mai face aia mică?

- Ce să facă; trăznăioare! Din ce în ce mai multe...

- ... Atunci pot să sper că nu mai eşti supărată pe mine?

- Încă nu. Dar pe la două-trei aşa, o să-mi treacă.

- Aa, OK! Perfect! Mersi mult!

- N-ai pentru ce.

- Pa.

- Pa.

Închise şi scrâşni printre dinţi:

- Şi-ai să simţi cât de curând problemele noastre! Exact în nuanţa tenului şi verticalitatea frezei o să le simţi! Îţi dă fata "câte-n Lună şi-n stele", să cânţi psalmi şi mai multe nu! 'R-ai a dracului de curvă necălărită!

Lăsă mobilul pe dulap şi respiră încet, adânc... Ia uite ce se enervase! De fapt, ia să îmbrace repede fata şi să se ducă jos, la mama soacră! Să-i spună şi ei ce cioace făcea Florentin!

Florentin

Bun. Discuţia "atacase" toate problemele, se despărţiseră zâmbitoare, aşa că el nu mai demisiona. Nu acum, oricum!

Îi întoarse spatele, urcă la volan şi demară: data viitoare o să-şi trimită demisia pe e-mail, direct la Mugurel! Sau, şi mai rău, pe fax! La secretară...

Şi-acum se ducea la florărie, unde era sigur că Ana o să-i ţină o lungă morală despre spălarea rufelor în familie şi numărul ei de mobil, ajuns acum în mobilul Laurei...

Lăcrămioara

Îşi privea lung nora şi nu-i venea să creadă ce auzise... Adică ieri Florentin se apucase "să zdruncine la Laura", iar azi o pusese să-i sune nevasta şi s-o lămurească! "Aoleu, Prâsleo, câtă minte ţi-ar mai trebui! Vreo două tone, aşa..."

- În concluzie, eu cică nu mai sunt supărată pe ea. Şi sunt sigură că o s-o lase mai moale cu avansurile, ştiind că am aflat şi că, mai mult, i-am promis că la un moment dat o să-i schimb coafura...

Puse mâinile-n şolduri:

- Ei, las' că discut eu cu fi-miu! Să vezi ce discuţie o să avem noi doi!

- Vă rog să nu vă luaţi de el.

- De ce? Că văd că a luat-o razna! Face jocu' fetei - că să ştii că fără foc nu iese fum, iar cotoii nu se iau după pisică decât dacă pisica ţine coada sus! Iar pisica, în cazul ăsta, e fi-miu! Să vezi ce-i fac!

- Eu vă

- Şi lui, şi muieruştii! Stai aşa, că de mâine o las pe-asta mică la vânzare iar eu mă duc pe-acolo, pe la florărie! S-o văd eu că trage pe dreapta şi-şi unge botu'! Să vezi ce lifting îi bag eu din fundu' satului!

- Vă rog din suflet să nu faceţi absolut nimic!

- Cum să nu

- Nici nu vreau să mă gândesc ce mi-ar face Florentin, dacă ar afla că l-am pârât!

Aşa e! Şi-atunci... Aa, idee!

- Şi-atunci zicem că tu azi plecai spre parc şi eraţi chiar aici, la mine, când te-a sunat individa! Aşa că a trebuit să-mi spui, pentru că oricum am auzit toată discuţia! Şi gata: ţi-am salvat urechile!

Ana aproba fără mare tragere de inimă...

- Acu', uite ce zic eu... Cred că v-ar trebui nişte ore bune petrecute în doi. Eu zic ca într-o sâmbătă să aduceţi fata la mine, iar voi să bateţi oraşu' în lung şi-n lat. Ca doi tineri ce sunteţi. Nu în vizită la Nicuşor, sau mai ştiu eu la cine. Pur şi simplu să plecaţi pe jos spre centru! Şi vedeţi voi; mâncaţi la o crâşmă, vedeţi un film, vizitaţi magazine... Na, ce fac tinerii!

Nora ei începu să râdă:

- Păi cam atât fac tinerii.

- Ba mai fac ei o chestie - şi nu-i întrerupe bebeluşa...

Ptiu, ce obraji roşii făcuse! Ah, îi venea s-o mănânce! S-o muşte de obrajii ăia roşii ca două mere coapte! Frumoasă mai era femeia asta!

- Bine. Atunci s-o aducem sâmbăta asta?

- Da-da! Şi-o lăsaţi să doarmă la mine, iar voi vă petreceţi tinereţile aşa cum se cuvine.

OK! Primise o aprobare, semn că Ana ştiuse ce le lipsea dar îi fusese pur şi simplu jenă să-i spună "Mamă soacră, nu poţi s-o ţii pe-asta mică peste weekend?"...

- Florentin lucrează sâmbătă, nu?

- Da.

- Atunci vin eu şi-o iau pe la două. Tu poate poţi să vorbeşti cu Ovidiu, să facă şi tura lui duminică.

- O să încerc, deşi cred că Florentin s-ar înfuria teribil auzind că i-am aranjat programul...

- Ba eu cred că trebuie să-l laşi să se ducă duminică dimineaţă la florărie, să dea nas în nas cu Ovidiu, iar el să-l anunţe că de fapt e liber. Iar dacă vine leu-paraleu, zâmbeşte-i şi spune-i că l-ai lăsat să se ducă dis-de-dimineaţă în imperiul florilor... ca să se inspire. Şi-atunci o să-şi revină mintenaş.

Nora ei o privea atentă şi-i sorbea practic cuvintele... Începu să

râdă:

- Pentru Mirela şi Roberto e simplu: George rămâne acasă cu Ionuţ, iar ei pleacă pe undeva. Copiii au camera lor de joacă... Iar voi o aveţi pe mamaia!

Ana-Maria

Doamne, ce idee perfectă! Ideală! Decise să nu-şi suprime acea primă intenţie; se repezi şi-o sărută pe obraz:

- Săru' mâna!

- Îu! Ce m-ai speriat!

Râdeau amândouă...

- Hai, fugiţi în parc! Că voi cică aţi plecat mai demult de-acasă!

Aprobă şi se grăbi să apuce căruţul:

- Am plecat!

- Paa!

- Paa!

Într-adevăr, le trebuia mai mult timp pentru ei doi. Le trebuiau acele ore în doi, le trebuiau momentele când vecina de jos zâmbea şi nu prea, privind lung tavanul...

Lăcrămioara

Mm, se simţea încurcată de gestul Anei! De mult timp, nurorile ei nu se mai repeziseră aşa s-o sărute pe obraz! Aproape că uitase cum era...

Las' că o s-o ia pe Florentina la ei, iar copiii or să se împace. Orice-ar fi spus ei, erau un pic supăraţi - apariţia "ispitei" insistente nu era o plăcere! Crea tensiune între ei, crea idei în capul Anei şi dureri de cap lui Florentin. Dar lucrurile se vor rezolva...

Dacă ei nu se descurcau singurei, o să intervină ea. Că ştia ce-i trebuia puştoaicei: s-o prindă la maşină, boindu-se, şi să-i bage rimelu'-n ochi! După care s-o scoată din maşină, s-o păruiască un pic şi s-o trântească în praful de pe asfalt. Toate astea "pe fond muzical", fireşte! Că fata o fi având ea şcoală - da' în primii şapte ani de-acasă, aşa văzuse că se rezolvau lucrurile! Şi-atunci curviştina ar fi renunţat instantaneu la ideea de-a avea vreodată o asemenea soacră! Florentin nu ştia cum să dea cu ea "de toţi pereţii" fără s-o izbească la propriu de ei; Ana era prea finuţă ca să facă asta... Păi "să-i dea ei startu'", iar ei să filmeze acţiunea! O rezolva ea...

Florentin

Ciudat; era trei jumate, el venise de-o oră deja iar Ana nu pomenise nimic despre discuţia cu Laura...

Era evident că el ştia deja discuţia; că asistase la ea! Laura n-avea cum să afle numărul de mobil al Anei, decât dacă i-l dădea el! Cu atât mai puţin, Laura n-avea de unde să "dezvolte" iniţiativa de-a o suna pe Ana şi de a-i spune ce se întâmplase ieri! Se aşteptase însă ca soţia lui să-i reproşeze acea idee. Să-i spună să n-o mai pună niciodată pe Laura s-o sune pentru asemenea destăinuiri! Când colo, ea îi povestise despre plimbarea prin parc, apoi despre ultimele ştiri de la TV... Nu vor vorbi azi despre Laura.

... De fapt, vor vorbi; dar nu acum. Aşa că o să-i povestească ultimele picanterii de la Florăria Tria, după care vor ieşi cu Florentina în parc, după care... Mai vedeau ei!

Roberto

Îşi privi lung mama: deci aşa... Îşi aprinse o ţigară:

- ... Tata ştie ceva despre avansurile individei ăsteia?

- Doamne fereşte! Că taică-tu se urcă la volan, se duce la Corbeanca şi discută cu Mugurel cinci minute; după care mergem toţi la înmormântarea paraşutei!

- Da' ceva-ceva tot ştie el...

- Aa, da! Că Prâslea l-a întrebat, imediat după angajare, cine-i Laura asta şi cu cine se-nvârte; ştii, când l-a invitat ea la cafea. El e ferm convins că a fost o capcană, urzită de Mugurel şi menită să testeze noul angajat; dacă ar afla acum că s-a înşelat iar individa îi face probleme lui Florentin, ar lua imediat măsuri.

Se grăbi să aprobe:

- Şi cum el întotdeauna a fost de părere că problemele se rezolvă între bărbaţii cu capul pe umeri, s-ar duce la Mugurel. Vezi, să nu afle. Mai repede discut eu cu ea, decât să discute el cu bărba-su! Şi s-o lungim inutil, pornind un război între ea şi Florentin!

Mama lui aproba de zor... Deci Laura îi făcea Anei probleme... Oare Laura îl cunoştea? L-ar fi recunoscut, la o adică? Ar fi ştiut că era fratele cel mare al lui Florentin? Că, dacă nu, avea un plan...

Momentan n-o să facă nimic; o să aştepte ca individa să revină cu avansurile. Timp în care se va interesa discret şi va afla cam ce învârtea Laura aia, cam cât de mult ţinea Mugurel la ea... De ce un bărbat ca Mugurel nu se însura odată cu zâna aceea "de copertă"...

Florentin

Privea lung tavanul... Ei, şi ce dacă era miezul nopţii? De ce să doarmă? O viaţă aveau! Iar pe măsură ce picea lor va creşte, le va fi tot mai greu să aibă acele momente de intimitate departe de urechile ei...

Nici Ana nu dormea. Ana îl ţinea în braţe, lăsase capul pe umărul lui şi se gândea probabil la... Oftă greu:

- ... De fapt, unica mea greşeală a fost că am dus-o la spital. Ar fi trebuit s-o reped cât colo şi să-l sun pe Mugurel, să-i cer socoteală pentru telefonul nevesti-sii la patru dimineaţa. Dar... Dar vezi cum sunt eu? Mi-am dat seama că are probleme mari, după ce-a bătut-o frati-su, şi pur şi simplu n-am putut s-o las să moară-n casă! Şi-acum uite că am ajuns să regret că i-am făcut un bine...

Se întoarse uşor şi-şi strânse soţia în braţe:

- Aş vrea... Mi-aş dori foarte mult să pot să scap de ea. Ana...

Ochii căprui se ridicară spre el. Erau foarte serioşi...

- Simţi că a venit momentul să ne deschidem florăria? Pentru că dispariţia mea ar rezolva toate problemele.

Îl uimi răspunsul prompt, care demonstra că soţia lui se gândise deja la rezolvarea asta:

- Nu; e vară, sunt concediile iar vânzarea ar fi jalnică. Tria asta are deja şase luni de funcţionare, vadul făcut... şi tot şomezi mare parte din zi. Stai liniştit: o să renunţe şi Laura asta. Iar dacă n-o să renunţe ea, o să dispari tu la toamnă. Ţi-am spus: nu mă îngrijorează prezenţa şi avansurile ei, iar micile ei scheme n-or să mă mai ia prin surprindere. Şi cred că ţi-am mai spus o chestie - dar văd că ai cam uitat-o...

O privi lung, mirat: ce uitase? Ana zâmbi:

- Am încredere în tine.

Aşa deci: avea încredere în el...

- N-am să-ţi înşel încrederea. Niciodată.

Ana nu aproba, nu redevenea serioasă... La urma urmei, cuvintele erau de prisos! Viitorul îi va demonstra că n-o minţise!

Iar în timpul ăsta, poate se-ndura "să apuce de Laura" şi s-o izbească de doi-trei pereţi din florăria aia! Ca să-i reintre mintea-n cap!

24 iulie 2004 - sâmbătă

Ana-Maria

Soneria? La unu fix? Se grăbi să descuie uşa, iar soacra ei intră râzând:

- Bine v-am găsit! Gata de plecare?

- Aproape. Tocmai am mâncat, după somnul de înfrumuseţare; şi rămăsesem la spălat şi schimbat...

- Aha! Dă c-o spăl eu! Tu pune-ţi nişte bigudele, că diseară mergeţi la dans! Nu?

Doamne, ce era cu ea? Soacra ei fremăta toată, râdea un pic cam prea tare, ţinea fetiţa ca pe coroana unui ţar... Mamaia abia aştepta să plece cu nepoata! S-o ducă "la mamaia acasă", unde să se joace amândouă în voie...

- Vă pregătesc şi scaunul auto?

- Păi pentru ce?

- Nu ştiu; să stea în scăunel, comod?

- Lasă, că am acasă vreo şase scaune auto! Că toţi s-au înscris la ţinut nepoţica! Auzi? Da' să ştii că o iau cu căruciorul!

- Bineînţeles! Am şi pregătit hăinuţe, lapte, biberoane...

Arăta spre plasa căruţului, burduşită bine cu de toate...

- Aha! E perfect atunci! Auzi? Da' cu Ovidiu ai vorbit?

- Da, de dimineaţă.

- Şi ce-a zis?

- A început să râdă şi-a zis că "nici o problemă".

- Bun! Bravo! Da' i-ai zis să fie discret?

- Bineînţeles!

- Bun! Şi ce pui pe masă acum, la prânz?

Aa... Zâmbi slab:

- Păi meniu normal; că surpriza o să fie diseară...

- Aşa! Bravo! Da' tu n-ai calculat ceva...

Ce? Ce nu calculase?

- ... S-ar putea ca surpriza să ţi-o facă Florentin, acu', la prânz...

Corect! Iar dacă el propunea un restaurant, ea cum să-l refuze?!

- Ia să pornesc eu spre casă, că Mireluţa abia aşteaptă să-i duc finuţa!

Aoleu, aşa-i! În plus, dacă venea Florentin mai devreme şi-i strica surpriza? Ia s-o ajute să pună rochiţa... Că şi ea trebuia să se pregătească pentru surpriză!

Florentin

Descuie uşa şi intră zâmbind:

- Am sosiit!

Nici un răspuns... Lăsă sacoşa cu cumpărături pe masă şi intră în hol.

Observă imediat absenţa căruţului. Hm; probabil ieşiseră în parc... Dar când ieşiseră? Că el stătuse cu ochii pe geamul florăriei, şi nu le văzuse! Mă rog; poate trecuseră prin faţa complexului când el stătuse la coadă la casă! Intră în dormitor... Na! Că-l lăsase fără cuvinte!

Ana cică dormea. Lungită în pat, dezvelită indecent de cearceaful subţire, era evident că renunţase la absolut toate obiectele vestimentare...

Aha! Iar Florentina nu era în pătuţ! Măi, să fie!

Stop! Avea nevoie de 30 de secunde de gândire!

Reveni pe hol şi începu să se descalţe extrem de încet... Deci erau singuri... Florentina era probabil cu Luminiţa, sau poate cu Mirela, în parc. Or să petreacă la aer curat circa... două ore. Cam atât le-ar fi dat Ana lui "temă de plimbare". Aveau deci două ore doar pentru ei...

Ia să scape de cămaşa aia prăfuită! Şi cum ea se prefăcea că doarme, cu faţa spre fereastră, ia să facă el un duş-viteză!

Ana-Maria

Deci făcuse duş. Trăsese singur concluzia că Florentina era undeva la plimbare, probabil cu una dintre mătuşi... Şi-acum venea. Şi era tare curioasă să ştie "urgenţa" soţului ei: momentele în doi, sau aflarea locaţiei în care se afla fetiţa lor. Mm...

Iar după acel sărut pe umăr, deducea că Florentin avea încredere în ea. Că, dat fiind faptul că se ocupase ea de "organizare", micuţa era pe mâini bune. Iar tati se ocupa acum, cu maximă seriozitate şi atenţie, doar de mami...

Florentin

Mm... Avea de cumpărat un carton cu prăjituri. Plus o sticlă cu vin bun! "Victima" care se învârtea de bezmetică cu căruciorul prin parc le merita cu prisosinţă! O privea lung...

Oare când se făcuse chiar atât de frumoasă? Sau n-o mai privise niciodată aşa... Zâmbi slab:

- Şi-acum, aş fi tare curios să ştiu pe unde umblă aia mică...

- Ghiceşte.

Aa, zâmbea! Ia să vadă el cum mai stătea la capitolul "perspicacitate":

- Cu Nina prin parc.

- Nu.

- ... Cu Mirela prin parc.

- Nu. Nu e în parc, oricum!

- ... Face băi de soare la Luminiţa în curte!

Ana îl privi lung, mirată... Şi-l lămuri:

- E la mamaia.

Ia uite... De fapt, abia acum îşi amintea el o rugăminte mai veche de-a soţiei lui; cea cu vizitarea bunicului supărat cel puţin o dată pe săptămână... Păi întrucât el îşi exprimase atunci ferm nemulţumirea pentru că era trimis săptămânal la discuţiile despre vânzări, iar ea rezolvase altfel problema bunicului supărat, decise să nu comenteze în nici un fel acea surpriză. Îi fură un sărut:

- ... Eu zic să mâncăm ceva şi să mergem s-o luăm.

- De ce?

- Ca să nu mai ieşim diseară. Am unele planuri...

- Păi cred că putem să ieşim. Dar fără ea.

Hei! Zâmbetul acela era uşor misterios... Soţia lui se întinse cu poftă:

- Mamaia s-a oferit s-o ţină până mâine seară.

I-auzi ce aranjamente făcuseră, de fapt, ele două! Începu să râdă:

- Iar aia mică ce-a zis, când a auzit?

- A fost încântată de ideea de-a se ocupa mai pe îndelete de mustaţa lu' tataia...

Ah, era teribilă! Îi mai fură un sărut:

- Şi-asta înseamnă că ne facem de cap?

Zâmbetul deveni tentant:

- Depinde ce înţelegi prin asta...

Se grăbi să se ridice:

- Hai: mergem prin oraş.

- OK! Da' n-ai zis că mâncăm?

- Şi-ai vrea să mâncăm acasă?

Ana negă grăbită şi se repezi la propriu la şifonier! Ia uite-o! Râdea, privind-o lung... Da; se căsătorise cu o zână!

Aveau nevoie de acele momente numai în doi. Chiar dacă Florentina era foarte cuminte, chiar dacă nu era o domnişoară plângăcioasă sau mofturoasă... Pregătirea mesei ei, pregătirea băiţei ei, schimbarea ei, joaca alături de ea... toate consumau din timpul acela dedicat lor: părinţilor. Plus gândurile despre "Aoleu, trebuie să-i pregătesc băiţa!"

şi "Aoleu, n-am făcut sucul de morcovi!"...

Aşa că mergeau în oraş. Or să mănânce probabil la McDonald's, or să se plimbe prin Bucur Obor... Or să vină pe jos acasă şi-or să ocolească un pic, prin parc. Ca doi îndrăgostiţi ieşiţi la o plimbare romantică... Şi mai vedeau ei ce făceau după aia!

Ioan

Mm, i se lungiseră urechile de foame! După mirosul care ajungea până la fotoliul lui, prânzul era gata; totuşi, Lăcrămioara întârzia la chioşc. Ceea ce-l cam îndemna să-i spună Mirelei să pună masa! Totuşi, George şi Ionuţ trebuiau să mai şi doarmă la prânz!

Vocea care ţipă din stradă îl făcu să sară la propriu din fotoliu:

- Ioane! Marcele! Care eşti, mă, acasă? Ia veniţi de mă ajutaţi!

Se repezi la uşă, reuşi cu greu s-o descuie şi înlemni... Lăcrămioara începu să râdă, sprijinindu-se comod de cărucior:

- Ia ajutaţi-mă cu hardughia asta! Doamne, cum o putea noră-mea să manevreze ditamai tancu'?

Aoleu! Se grăbi să iasă, să coboare treptele şi să apuce căruţul:

- Da' cu ce ocazie?

- Păi a venit în vizită la mamaia şi tataia!

Ei, na! Se întâmplase ceva! La cum o ştia el pe Ana, nora lui se despărţea extrem de greu de Florentina! Aşa că... Aşa că intrară în casă, lăsă căruciorul chiar lângă uşă şi reveni cu întrebarea:

- Iar ocazia este că...

Nevasta lui râdea, dar tonul ei fu uşor iritat:

- Uite-aşa! Ca să mai stea şi copiii între patru ochi!

Deci se întâmplase ceva între Ana şi Florentin; ceva îndeajuns de grav ca să necesite 36 de ore de intimitate... Mirela şi Gabriela nu mai ştiau care să ia fetiţa; până la urmă, Lăcrămioara le organiză:

- Ia, Găbiţo: ţine fata. Da' ai grijă cum o ţii!

Nora lui aproba de zor... Şi-un zâmbet pentru Mirela:

- Mireluţo, tu ştii cum se ţine fata: nu trebuie să te mai antrenezi. Pui tu, maică, nişte zeamă-n farfurii? Că nu mai pot, zău!

- Sigur!

Îşi urmă nevasta în dormitor, închise uşa şi-o şi încuie:

- Şi-acum: ce s-a întâmplat?

Lăcrămioara se întoarse spre el... aruncând fulgere din priviri! Aoleu!

- Mai ţii tu minte când a sunat Florentin şi te-a întrebat de ce oare o asistentă brunetă l-a invitat la o cafea?

Aprobă, începând să se încrunte...

- Ete, fata a rămas gravidă cu Mugurel. Iar Mugurel i-a spus că dacă vrea ea musai să fie mamă, el recunoaşte copilu'; da' de nevastă tot n-o ia. Iar ea a dat copilu' afară. Frati-su s-a repezit s-o caftească bine, iar pe

- Păi foarte bine! Sau asta nu mai ştie care-i e bărbatul şi ce trebuie să facă cu ce-i spune el?!

- Stai aşa! Pe la două noaptea, cică a chemat salvarea; care n-a venit. Iar ea avea hemoragie. Mugurel i-a spus la telefon că el n-o duce la spital, că

- Că nu el a dus-o la doctor, evident! Da' ce-are a face Florentin cu asta?

- Are! Că l-a sunat pe el la patru dimineaţa, bocind şi suspinând că a dat în hemoragie şi că nu poate să ajungă nici la uşă, darămite la maşină sau la taxiu!

Aa...

- Prâslea a dus-o la urgenţă, a lăsat-o acolo şi-a plecat la florărie. Şi tot pe el l-a sunat s-o ducă acasă. Că cică Mugurel

- Da' ce, n-o putea duce un infirmier la taxiu?

- Mă laşi să spun?

Aprobă, promiţându-i că va tace mâlc...

- Iar Florentin a dus-o acasă. Cică îl aştepta Mugurel la florărie, tunând şi fulgerând...

- Şi nu "i-a fulgerat" una cu şutu' peste bot? Ca să ştie că n-avea de ce să-şi bage el nasu' în familia altuia?

Ah! Uitase că trebuia să tacă! Bine, acum chiar tăcea!

- Mă rog; a scos-o la cap cu Mugurel. Fata cică şi-a dat demisia, după care Mugurel i-a dat un inel cu diamant şi-a împăcat-o... Iar după o oarecare absenţă de la florărie, a apărut iar, săptămâna asta. Cu aceleaşi apropouri. Prâslea a tentat-o să vorbească deschis; când a auzit ce-i trece fetii prin minte, a luat-o de umeri, aşa, şi-a scuturat-o niţel vorbindu-i fără perdea. Cică n-a obţinut mare rahat; în schimb, l-a văzut Ana prin geam, că tocmai trecea spre parc cu aia mică...

Aoleu! Aoleu, ce-o să-i facă el lu' Prâslea! Păi aşa se rezolvau lucrurile?

- Ana l-a înţeles; în fine, i-a spus că n-o să creadă niciodată scenete de-astea organizate de mujeri fără scrupule. Da' că dacă vreodată o să se convingă cu ochii ei că o înşeală, aduce fata la noi şi se omoară.

Ia uite, că se ţicnise şi noră-sa! Doamne, ce era cu ei? Cu amândoi? Mai ales că se ţicniseră deodată!

- Am vorbit cu el şi n-are nimic de-a face cu fătuca. Ea insistă să-i fie amantă, el nu vrea s-o reguleze. Şi cam atât.

- Nu chiar atât. Ana o să stea acum cu ochii pe ei. Şi orice privire o să i se pară cu subînţeles. Măcar l-o duce mintea să-i spună nevesti-sii totul, cuvânt cu cuvânt?

- Îţi dai seama că n-o să rişte să-i ascundă vreo discuţie cu Laura! Că nu vrea să-şi schimbe nevasta, crede-mă!

- Aha! Bun! O să-l întreb şi eu, mâine, când o să vină să ia fetiţa. Da' o să-i spun că se zvonesc prostii prin piaţă şi vreau să fiu sigur că nu e nimic serios. Oricum... Au nevoie de timp doar pentru ei. Ai făcut bine că ai adus-o pe-asta mică aici.

- Şi i-am spus noră-mii s-o iau în fiecare weekend; să facem o regulă din asta.

- Vezi, că dai în extrema cealaltă! Au nevoie şi de timp în trei!

- De-ăsta au căcălău după-amiază!

Corect! Uitase că fiul lui avea program până la două... Lăcrămioara se grăbi să iasă:

- Hai şi tu la masă, că nu mai pot!

Aprobă, dar nu se clinti din loc. Iar uşa se închise.

Deci aşa; Prâslea avea probleme cu don'şoara asistentă. Care se săturase, probabil, să tot aştepte o verighetă de la Mugurel. Care verighetă, el ştia că nu va veni niciodată...

Că-şi dorea doar o aventură sau plănuia să-l divorţeze pe Florentin de Ana, Laura era la fel de periculoasă. Nora lui era o fire timidă şi tăcută; strângea necazul în ea, după care "erupea" la forţă maximă. Vai de Florentin, când se va umple paharul Anei! Vai de el şi de căsnicia lui!

Îl supăra şi mai mult faptul că Florentin nu-i spusese. Că se sfătuise cu maică-sa, probabil şi cu Roberto... Şi-atât. Când ar fi fost normal să vină direct la el! Că doar îi demonstrase de foarte multe ori că era înţelegător şi dornic să-l ajute!

Îşi dădea seama că toţi copiii lui îl percepeau sub formă de zbir...

Eh! O să discute mâine cu el! Dar de iertat, n-o să-l ierte mâine pentru acea lipsă de încredere!

Ana-Maria

Mm, ce bine mirosea! Florentin era maestru la făcut grătar! Oricât se străduia ea, oricât şi orice condiment i-ar fi pus, nu ieşea aşa cum îl făcea el! Sigur, el putea spune cu mâna pe inimă că nu-i vor reuşi niciodată cartofii prăjiţi aşa cum îi reuşeau ei! Numai că azi luaseră o pungă cu cartofi congelaţi. Aşa că el întorcea friptura, ea stătea la masă şi făcea salata... Ce? Ce se auzea? Se grăbi să se ridice şi, din numai patru paşi, intră în dormitor. Şi zâmbi, a cincea oară pe ziua de azi, patului gol... Reveni în bucătărie.

- Iar?

- Iar. Ce vrei - dacă m-am obişnuit cu ea în pătuţ!

- Ştiu cum e; peste vreo cinci minute cred că o păţesc şi eu...

- A opta oară...

- A opta...
- ... Dacă-ţi spun că mi-e dor de ea, mă crezi?
- Bineînţeles că te cred! Şi-ncă tu ai văzut-o azi toată dimineaţa! Eu am văzut-o la şapte şi-atât!
- ... Mergem s-o luăm?
- Nu.

Un răspuns ferm, amuzat... Florentin decise să-şi şi justifice opinia:

- Nu trebuie să ne obişnuim? Că acuşi deschidem florăria aia!

Aoleu, aşa era!

- Vezi? Iar m-ai luat prin surprindere! Tu te gândeşti numai la afacere, eu mă gândesc numai la ale casei!

Soţul ei se ridică, zâmbind:

- Atunci facem schimb de roluri: eu mă gândesc la ale casei. Tu calculează nişte roţi de-alea mari şi maximizarea profitului...

Bufni în râs: şi-acum el o să pună masa în sufragerie, ea o să se gândească la cum vor aşeza florile pentru a îmbia clienţii...

Florentin

Delicioasă cină! Delicioasă soţie! Delicioasă seară... şi noapte...

Aproape miezul nopţii; în curând, o să-şi spună că era deja duminică şi deci trebuia să se gândească la ce oră mergeau să ia fetiţa de la bunici... Întoarse capul spre soţia lui:

- Şi ce-a mai spus mamaia când a venit s-o ia?

Ana începu să râdă...

- ... Deci?

Râsul se înteţea...

- Ei, drăcie! Da' ce ţi-a spus? Că mor!

Ana hohotea de-a binelea, de-abia mai respira... Ei bine, o s-o aştepte să se liniştească! Pentru că era, într-adevăr, extrem de curios să afle ce-i spusese mama lui de-o făcuse să râdă aşa!

- ... De cum a intrat, m-a întrebat dacă Florentina e gata de plecare. I-am spus că rămăsesem la îmbrăcat, după nani şi duşuleţ. Şi mi-a luat-o din mână: să i-o dau, c-o îmbracă ea! Iar eu să-mi pun nişte bigudele, că diseară mergem la dans!

I-auzi! Bufni în râs: deci aşa! Să-şi pună bigudelele... La cum îşi cunoştea mama, ar fi adăugat şi nişte cremă antirid - dar se temuse probabil că nora ei, nefiind obişnuită cu o soacră "libertină în exprimare", o să creadă că are într-adevăr nevoie de aşa ceva! Se ridică, râzând:

- Păi, hai! Dă-le încolo de bigudele, că şi-aşa e târziu! Hai să ne zbânţuim!

Ana se ridică şi ea şi porni spre dormitor. O prinse de mână şi-o întoarse exact în braţele lui:

- Da' ştii ce zic eu?... Azi, în mod special şi super-excepţional... N-ai un peticel de fustiţă de-ăla de 20 de centimetri?

Soţia lui nega, râzând mirată...

- Ia hai amândoi la şifonier! Şi adu şi foarfeca, pentru orice eventualitate!

Daa, cum să nu?! Bineînţeles că nu-i va tăia o fustă lungă - că nu o luase razna! Dar spera sincer să găsească o fustă ceva mai scurtă de glezne...

24 iulie 2004 - duminică

Ana-Maria

Oof, ce obosită se simţea! Dansaseră ca apucaţii toată noaptea! Chiar nu se supăraseră că toate scaunele din discoteca aia fuseseră ocupate; nu avuseseră nevoie decât de-un colţ de bar, pe care-şi lăsaseră cutiile cu Coca-Cola...

Intră în baie şi se grăbi să renunţe la tricou şi pantaloni scurţi: un duş era perfect acum! Ringul de dans se asemănase foarte mult cu o oală, în care pluteau tot felul de bucăţi de carne, mai mult sau mai puţin împănate, într-un strat de apă sărată...

Florentin

Ahaha! Deci se grăbea să facă duş! Păi să nu se mai grăbească; că şi el voia să facă duş...

Ana-Maria

Era evident acum că o luaseră razna... Şi că acele momente doar în doi erau absolut necesare... De vreme ce soţul ei intenţionase "să recupereze" toate weekend-urile, de la naşterea Florentinei până în prezent...

Se îndoia că se mai putea ridica de-acolo. Poate doar spre seară, după ce el va pregăti prânzul...

Florentin

Privea lung tavanul şi se gândea...

- ... Auzi? La urma urmei, ce să mai caut eu la servici?!

Foşnetul nu-l miră: ştia că Ana nu dormea. Continuă, pe un ton un pic revoltat:

- Ia uite! Păi să te las iar singură şi să mă duc să-i fac profit lu' Mugurel? Nee! Să-şi deschidă singur florăria azi! Duminica e zi liberă până şi pentru sclavi!

Şi se răsuci şi-şi sărută soţia: ca să nu-i lase timp să-l trimită ea la servici!

Ana-Maria

Gata: soţul ei dormea dus...

Nu; n-avea de gând să-i spună că Ovidiu stătea chiar acum drepţi şi muncea pentru profitul lui Mugurel. Florentin s-ar fi dus val-vârtej să-l încuie pe dinafară... Şi nu voia să-l vadă ieşind pe uşă. Azi, nu plecau nicăieri. Până pe la patru-cinci, nu se apropiau de uşa de la intrare! Probabil că nici de telefoane, sau de telecomandă... Poate o singură dată vor face o vizită frigiderului, deşi simţea că nu-i era foame chiar deloc...

I se închideau ochii. Şi ştia că, dacă ea adormea, Florentin nu se va ridica să plece totuşi la serviciu. Pentru că era aşezată comod în braţele lui; iar el nu va risca s-o trezească...

Florentin

Cee? Cine naiba îl suna la ora asta? Se grăbi să ia mobilul de pe

noptieră: o trezea pe Ana! Dădu să refuze apelul, dar citi numele şi apăsă celălalt buton:

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Unde eşti?
- Acasă: nu mă simt bine deloc.
- Şi l-ai pus pe Ovidiu să facă tură dublă!

Cum-cum? Ce zicea? Pardon - răcnea? Că Mugurel răcnea isteric...

- Indiferent de aranjamentul vostru, îţi tai o zi din salariu!

Păi dacă-l lua aşa, aşa va fi luat! Zâmbi:

- N-am nimic împotrivă.
- Să nu zici că n-ai ştiut!
- Nu zic.
- Şi ce-ai, de n-ai putut să te prezinţi la program?

Ana se întorsese spre el şi-l privea lung, serioasă. Auzise piuitul, auzise probabil şi răcnetele...

- Zi-i! Ce-ai de n-ai putut să te duci la muncă?

"Mă cam doare-n cur". Un răspuns care-l binedispuse instantaneu! Evident, îl rosti într-o variantă "cenzurată":

- Mă înţeapă-n dreapta.
- Vezi, poate te înţeapă şi mâine!

Prefera să tacă: deci Mugurel pregătise baia, dar nici una dintre... logodnice nu se grăbise să sară-n bule cu el. Într-adevăr, neplăcută treabă... pentru Mugurel!

- Salut.
- Salut.

Închise şi lăsă telefonul pe noptieră:

- Deci rămăsesem la partea aia cu "Iubitule, trebuie să-ţi mărturisesc ceva"...

Ochii căprui erau extrem de nevinovaţi...

- "Despre organizarea dimineţii de muncă de la florărie"...

Deveniseră vinovaţi... Iar telefonul reîncepu să sune. Gata: acum chiar îl enervase! Ce-l tot suna atâta? Ce mai avea de răcnit? Omul ăla chiar nu ştia când era momentul să se oprească? Răspunse, pus pe harţă:

- Da.
- Dă-mi-o şi mie pe Ana.

Cee? Se ridică în capul oaselor:

- Pentru?
- Ca să discut o chestie cu ea.
- Aveţi chestii comune de discutat?
- Azi, da. Mi-o dai sau nu?
- După ce-mi spui ce-ai de discutat cu nevasta mea.
- Nu deveni impertinent, auzi? Nu deveni impertinent, că-mi amintesc imediat cine-a plimbat-o pe Laura pe la spitale!

Ridică imediat tonul vocii:

- Şi vrei să-ţi confirme ea că medicul ginecolog e de un profesionalism ireproşabil? Sau i-aţi pierdut numărul de mobil?

Luă telefonul de la ureche: Mugurel "răgea ca la coride"... Ana oftă greu şi-i luă telefonul din mână.

Ana-Maria

Eei, păi se cam îngroşa gluma! Şi cum nervii lui Mugurel deveniseră extrem de întinşi, şi cum vânzările de flori erau ca şi nule în perioada aceea a anului, îi luă telefonul din mână şi decise să răspundă:

- Da.

O secundă de tăcere; Mugurel îşi regăsi imediat tonul calm:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Ce-a păţit Florentin? Apendicită sau o criză de ficat?
- Nu ştiu, pentru că l-am tratat de de toate. De la două l-a apucat criza, şi abia spre opt a putut să se ridice şi să meargă cât de cât drept.
- Aa, am înţeles. Spune-i să stea liniştit acasă, că am glumit. Iar dacă nu-i trece până la prânz, eu zic să luaţi un taxi până la Urgenţă.
- Aşa m-am gândit şi eu. Totuşi, s-ar putea să fie doar de la micii de-aseară. Şi mujdeiul în exces...
- OK. Tu ce mai faci?
- Ce să fac; bine.
- Iar aia mică?
- Aia mică presupun că se distrează de minune, că e la bunici încă de ieri de la prânz. Şi are o grămadă de unchi şi mătuşi acolo, toate dornice de joacă...
- Aha! OK! Atunci vă las să vă odihniţi...
- Bine. Mulţumim pentru telefon.
- Pa.
- Pa.

Închise şi-i puse telefonul în palmă:

- Probabil că Laura i-a dat ţeapă; aşa că a sunat să se asigure că logodnica lui nu e în patul tău. S-a convins că nu e, aşa că acum probabil îl sună pe următorul "bombardat"...

Şi cum Florentin nu răspundea, se întoarse şi-l cuprinse cu braţele:

- Nu te supăra că ţi-am luat telefonul; n-am vrut să te determine brusc să deschizi florăria în sezonul concediilor... Sau, şi mai rău, să ne deranjeze serios cu soneria...

Acum soţul ei începuse să zâmbească... Florentin oftă greu:

- M-am săturat de tot circul pe care-l face fata asta!
- Nu-l face singură. Lasă-i în pace. Doar ai grijă să nu mai fii pus la mijloc.

Soţul ei aproba... Începu să-l palpeze cu un singur deget:

- Deci te doare-n dreapta; unde, aici? Sau aici? Sau pe-aici?

Şi-acum Florentin riposta "în forţă", cu toate degetele disponibile pentru partida de gâdilat...

Deci Laura îi dăduse ţeapă lui Mugurel... Păi să se pregătească, nu? În maximum o săptămână, asistenta se va prezenta la florăria din Lacul Tei cu o coală A4 şi foarte multe scenarii în minte!

Florentin

Mm, da' nu mai deschideau o dată? Îşi pierduse răbdarea încă de când pornise motorul! Abia aştepta să-şi revadă prinţesa! În sfârşit, yala se deschidea... Iar mămica lui începu să râdă:

- Ei, bine-ai venit!
- Bine v-am găsit. Ce face?
- Se joacă cu Mirela.

Aha! Ia s-o vadă! Intră, iar mama lui îl prinse de mânecă:

- Uşurel, mă! Că se joacă, n-o mănâncă!

Ia uite, că se repezise încălţat! Da' ce să facă... dacă-i era atât de dor de ea?! Se descălţă şi intră, în sfârşit, în sufragerie. La vederea lui, Florentina chiui şi întinse mânuţele ferm... Se grăbi s-o ia în braţe şi s-o strângă tare-tare...

- Bine-ai venit, mutule!

Uite că o luase razna de tot! Nu-i mai salutase - se dusese glonţ la ea!

- Bună seara şi bine v-am găsit!

Tatăl lui râdea:

- Ce-i, nu mai poţi?
- Nu mai pot!
- Păi calmează-te! Uite, e întreagă şi bine hrănită!
- Da, văd!
- Auzi? Da' Ana unde-i?
- A rămas acasă, să se ocupe de nişte gogoşi.

Nu-i scăpă uşoara încruntare a tatălui lui; el mizase probabil că vor veni amândoi, Ana va aştepta în maşină iar el se va duce s-o ia din maşină şi s-o poftească în casă! Ei, ghinion! Dacă acum voia să se împace cu ea, momentul ăla era destul de departe! Pentru că acum nu mai voia el să-i lase să se împace! De ce să-şi aprindă paie-n cap aiurea? Era linişte şi pace de când bunicul se supărase pe noră; ia să fie linişte şi pace-n continuare!

- Auzi? Ia las-o tu pe-asta mică şi vino să te-ntreb ceva.

OK! Gabriela se grăbi s-o ia pe Florentina. Zâmbi slab: deci şi ei se pregăteau de-un bebeluş... Îşi urmă tatăl în dormitor, închise uşa şi-l privi curios...

- Ce ai de gând cu Laura?

Cee? Se încruntă instantaneu, dându-şi seama că Roberto spusese tot ce ştia, iar Marcel informase toată casa... Mârâi scurt, aruncând deja fulgere din priviri:

- Să-i scot dinţii din gură dacă sare calu'.

- Bine.

Iar tăticul lui ieşi... Asta era? Asta avusese tatăl lui de întrebat? Hm... Ia să mai stea el acolo, preţ de-o ţigară! Că dacă ajungea prea devreme acasă, risca să înfulece gogoşile fierbinţi şi să-l doară de-adevăratelea "în dreapta"!

Ana-Maria

Ah! Se repezi la uşă, o deschise larg şi strânse cu putere fetiţa la piept... Doamne, cât de dor îi fusese de ea! O privi lung...

Râzând, Florentina întinse mânuţele, o prinse de gât şi-şi lipi buzele de buzele ei. Gestul micuţei o lăsase mască...

- ... Mi-a spus mama că au învăţat-o o chestie nouă, da' nu mi-a dat şi amănunte!

Ia uite-l, că râdea de ea! Sau "îi plătea" secretomania în care organizase acel weekend? Sau chiar nu ştiuse nici el ce învăţase fetiţa lor în acele 48 de ore? Mă rog; nu mai conta!

Ia s-o schimbe repede şi să se aşeze toţi trei în sufragerie, printre perne! Şi să descopere ce alte şmecherii mai învăţase Florentina la bunici!

26 iulie 2004 - marţi

Lăcrămioara

Aranja florile şi se tot gândea la vizita de aseară...

Îl întrebase din nou pe Ioan dacă venea şi el la Florentina. Soţul ei se încruntase uşor şi negase... Îşi dăduse seama, aseară, că fiul era supărat pe tată. Tatălui îi trecuse supărarea, o dată cu acel mesaj prompt legat de Ileana, iar acum fiul îi plătea fiecare lacrimă pe care-o văzuse căzând din ochii soţiei lui... N-avea de gând să se bage între ei; când venea vorba despre nevasta lui, Prâslea era leu-paraleu! Şi nu voia să riste să o bage şi pe ea în carantină. În sfârşit, găsise acea cale de mijloc şi "se întâlnise" cu nora ei preferată. Acum se înţelegeau de minune. Ea nu-şi rostea nemulţumirile sau sfaturile gratuite iar nora zâmbea sincer şi-i împărtăşea secretele, îi cerea sfaturile... Acum totul era perfect între ele. Nu voia să strice acel echilibru. Presimţea că familia lui Prâslea va trece prin momente dificile, la un moment dat. Atât legate de Laura şi Mugurel, cât şi de florăria lor, şi de fetiţă... Voia ca măcar ea să le fie alături. Măcar ea să le afle problemele în timp util. Măcar ea să poată să-i ajute. Dacă Ioan evita să se ducă pur şi simplu la Ana şi să discute cu ea, ca să se împace odată şi să fie toată lumea liniştită şi mulţumită...

Ei! Ia uite cine venea "în control"! Da' ce era cu el, de-o vizita atât de devreme? De obicei, Roberto "făcea rondul" în jur de 12...

- Sărut mâna.

- Să trăieşti! Păţişi ceva?

- Nu, bre! De ce?

- Păi e abia zece!

Fiul ei începu să râdă... şi-i fură un pupic pe obraz:

- N-am păţit nimic. Am venit doar să te pun în gardă: diseară o să vă fac o surpriză foarte plăcută.

Aa... I-auzi! Gata? Îi informa şi pe ei? Începu şi ea să râdă:

- I-auzi! Legată de Mirela, oare?

- O să vezi tu... dacă eşti discretă, fireşte!

Oopa! Se repezi după el:

- Ia vino-ncoa, mă!

Roberto ieşi în fugă, râzând în continuare... Reveni în chioşc: deci diseară o să îi facă fiului ei o surpriză plăcută...

Starea Mirelei era mai mult decât evidentă: se îngrăşase, toate fustele ei stăteau ridicate în faţă, făcuse buze "de revistă" şi-ar fi fost prima-n faţă la orice prezentare de sutiene. Da' dacă Ioan îi spusese s-o lase mai uşor cu tradiţiile, tăcuse. Diseară deci, când Roberto va fi ferm convins că îi va uimi pe toţi cu ştirea că Mirela era însărcinată, ea "o să-l dea pe spate" anunţându-l că nu-l va surghiuni pe canapea! Ce frumos! Abia aştepta să-i vadă mutra euforico-speriată...

La urma urmei, era mult mai bine pentru toţi ca ei, viitorii părinţi, să fie fericiţi şi liniştiţi. Tradiţia aceea, interdicţiile şi izolarea Mirelei nu erau o sursă de bucurie... Şi-o să renunţe la ele şi gata! Ce-o să fie? Dacă nora ei promitea că nu va exagera cu treburile şi cu căratul sacoşelor şi al florilor, ea era dispusă să renunţe la farfuria roşie, paharul roşu, punga pentru rufe... şi alte "băbisme" cum le numise cândva Florentin...

Oof... Poate că, dacă ar fi renunţat mai devreme la ele, Ana n-ar fi pierdut prima sarcină. Şi nu s-ar fi mutat de la ei. Oof...

Ia să termine ea cu prostiile, până nu se întrista de tot! Diseară o să facă un chef pe cinste! Ia să se gândească la un meniu mai special... Şi s-o trimită pe-asta mică după nişte şampanie! La aşa buze rotunde şi umflate, Mirela sigur făcea fetiţă!

Florentin

Tocurile intrară în florărie. Zâmbi, fără să se întoarcă spre ea:

- Bună, Laura.

- Bună. Cum ai ştiut că eu sunt?
- Ghici!

Un răspuns cu dus-întors...

- Am venit să-ţi împrumut fişele.
- Vezi că sunt în spate.
- Şi să-mi cer scuze pentru telefonul lui Mugurel.

Serios?

- Tu n-ai de ce să-ţi ceri scuze.
- Ba da. Pentru lucrurile din cauza cărora a ajuns să te sune pe tine.
- Alea ale voastre?

Că dacă tot vorbeau, să vorbească "citeţ"! Dar nu mai primea răspuns... Şi cum tocurile ieşeau din camera din spate, se întoarse spre ea şi-o privi drept:

- Şi ce-ai mai făcut?
- Nimic nou.

Acum îi răspundea ea cu dus şi-ntors... Şi era atât de senină şi zâmbitoare, că-i venea să-i spargă ochii cu pumnii! Dar se abţinea, pentru că nu putea s-o pocnească "retroactiv"...

- Absolut nimic nou! Mai caut!

Şi putea spune că "fusese informat"! Laura făcu o piruetă scurtă:

- Ţi le aduc mâine! Paa!
- Paa!

Şi cam atât...

Deci trecuse pe la el ca să vadă în ce stadiu erau nervii lui! Sigur, cerându-şi scuze pentru zbieretele amantului lăsat cu ochii-n soare, se asigurase că nu va fi înţepată. Imediat cum simţise un oarecare sarcasm, tăcuse şi-şi organizase retragerea... Şi-l şi informase că relaţia cu Mugurel nu mergea mai bine, că ea îşi căuta în continuare un alt logodnic, un viitor soţ... Iar el, ca un mitocan, nu se grăbise s-o întrebe cum o mai ducea cu sănătatea! Ura! Reuşise să fie mitocan! Din nou!

Avea brusc chef să facă un buchet-dinamită! Şi-o să-l facă... Din garofiţe roşii ca focul. Pentru o zână superbă, asupra căreia garofiţele aveau un efect afrodisiac...

Gabriela

Uşa se deschise, se închise... Marcel o cuprinse uşor cu braţele:

- Roberto mi-a făcut semn că în seara asta le spune.

Începu să râdă:

- Şi te gândeai la o chestie comună?
- De ce nu?!

OK! Se întoarse spre soţul ei, iar el zâmbi, în şoaptă:

- Mama sigur ştie, că prea zâmbeşte complice! Aşa că tata "e cu pastilele la zi"...

Ioan

Mm, foarte bună cina! O nebunie! Iar se simţea "rotund"... Lăcrămioara îi luă farfuria din faţă şi-i şopti la ureche:

- În seara asta vei fi plăcut surprins.

Ce-ce? Poftim?

- De ce?

Prea târziu: nevasta lui se grăbise spre bucătărie, cu teancul cu farfurii... Păi ia să se ducă să-i ceară amănunte! Deschise uşa şi intră în bucătărie. La vederea lui, se lăsă liniştea ca prin minune. Iar singura persoană care stătea cu spatele la el, Mirela, se întoarse...

Înlemnise lângă uşă. Pentru că nora lui roşise violent, plecase imediat capul şi-şi acoperise burta cu mâinile...

Dumnezeule! Dumnezeule, ce veste mare! Ce bucurie! Se repezi la ea şi-o strânse cu putere în braţe! Doamne, ce veste mare!

Aa, şi-acum să-i rupă nevestei lui urechile! Se întoarse spre ea, hotărât să nu-şi suprime cuvintele...

... Şi-acum rămăsese fără suflu. De-a binelea. Pentru că Gabriela intrase în spatele lui, lăsase farfuriile pe masă, făcuse un pas în spate şi-şi acoperise şi ea...

Linişte mormântală...

Lăcrămioara era şi ea siderată, o privea lung pe soţia lui Marcel şi încerca să înţeleagă...

Păi, gata! Or să mai fie două nepoţele! Perfect! Porni spre uşă, cu Mirela cu tot. Şi le îmbrăţişă pe amândouă... Iar Lăcrămioara erupse:

- ... Băi, Macele! Păi tu nu ştii că-s femeie bătrână? Să nu-mi dai tu mie nici un indiciu?

- Azi am aflat şi noi. Şi-am zis că, dacă tot facem petrecere, s-o facem de pomină...

Corect!

- Atunci du-te şi adu tăria din beci! Roberto, cheamă lăutarii! Femeie, sună la Luminiţa, să vină şi ei! Şi sună-l şi pe Florentin!

- Aa, ei n-au cum să vină. Că se duc la opt la finii lor, să discute despre nuntă.

Într-o fracţiune de secundă, îşi întinse bine-bine ridurile de pe frunte... Nu le va arăta cât de mult îl dureau acele cuvinte. Ştia că Florentin şi Ana nu se duceau nicăieri azi. Şi-şi promitea chiar acum că va avea o discuţie serioasă cu Lăcrămioara, chiar în seara asta!

Dădu să iasă, cu nurori cu tot, dar îşi aminti un mic amănunt; aşa că reveni lângă masă şi le aşeză pe scaune, lângă el. Şi începu să aştepte... Marcel intră primul cu sticlele; îi făcu semn să se aşeze lângă nevastă-sa şi se întoarse spre copii:

- Ce zici, măi, George; o să ai o surioară!
- Ştiu, şi abia aştept!
- Da' ştii ce nu ştii tu? Fetiţele astea mici, bebeluşele, sunt foarte răsfăţate şi foarte miorlăite. Ce te faci dacă o să-ţi ia toate jucăriile?
- O să le iau pe-ale ei!

I-auzi! Se abţinea greu să nu râdă:

- Şi dacă n-o să ţi le dea?
- Îi zic lu' tati să-mi ia altele. Şi mă joc pe-ascuns, în camera lu' Florentin.

Bufni în râs: bună rezolvare! Mirela sigur era în patru luni, de vreme ce piciul avusese timp să se gândească la asemenea rezolvări! Îşi aminti un mic amănunt:

- Şi dacă o să fie plângăcioasă şi miorlăită?
- O s-o legăn eu, cât face mami de mâncare! Că am văzut cum se face! O pun pe pernă, aici, pe picioare, şi-i fac aşa!

Daa, piciul învăţase bine "mişcarea"... Se întoarse spre Ionuţ:

- Şi tu? Dac-o să ai o surioară?
- I-o dau lu' George s-o legene; că eu o să fiu ocupat cu şcoala...

Mda; ăsta micu', al lu' Marcel, avea stofă de şef! O să se mai gândească el la asta... Da' Roberto ce naiba făcea acolo? Vorbea cu lăutarii prin cerculeţe de fum? Ce-i lua atâta?

Florentin

Telefonul începu să piuie. Răspunse, zâmbind:

- Da.
- Vezi, că i-am spus. V-a chemat şi pe voi, da' mama i-a spus că sunteţi la Nina şi vorbiţi despre nuntă.
- OK.

Roberto turuise în şoaptă şi acum închisese... Luă telecomanda şi căută un post cu muzică. Şi dădu îndeajuns de tare ca să isterizeze vecinii...

- Ce-i?
- Roberto le-a spus despre copil. Tata ne-a invitat la petrecere, iar mama i-a spus că suntem la Nina şi Radu.

Ana aprobă scurt:

- Dacă vrei să mergem, mergem.
- Nu mergem. Şi mă mir că mama ştie asta şi tu nu!

Ah, la naiba! Îi reuşise o frază destul de acidă! Soţia lui se ridică:

- Oricum, trebuie să trecem pe la ei zilele astea, să facem programul. Şi eu zic să pui un CD: că dacă încep reclame, te dai de gol.

Na, că avea dreptate! Se ridică şi căută un CD cu muzică disco... Nu, nu vor merge la petrecere. Vor veni ei la nuntă, şi-i va serba atunci. Dădu drumul la muzică şi căută un talkshow la televizor; ca să se audă şi nişte voci în fundal... Iar dacă începeau reclamele, asta e!

Ioan

Gata! În sfârşit, venise şi el!

- Lăutarii apar în juma' de oră, iar Luminiţa într-un sfert.
- Bine. Băi, voi nu mi-aţi spus nişte chestii foarte importante! Ce-au spus medicii la control!

Roberto se grăbi să fie primul:

- Păi medicul Anei ne-a asigurat că sarcina e perfectă.
- Şi cu câte săptămâni m-ai dus de nas?
- Nu pot să-ţi spun; că mă cafteşti.
- Spune, mă! Uite, ia distanţă şi spune!
- ... Păi vreo douăzeci...

Cee? Făcu ochii mari-mari... Mirela se grăbi să exclame:

- Eu am vrut să fiu sinceră, da'
- Cum, mă? Cinci luni?
- Patru şi ceva.
- Nea Ioane, eu
- Sst! Am înţeles! Iar voi doi sper că sunteţi un pic mai prompţi...
- Da; la noi, doar zece săptămâni. Că acum i s-a făcut rău! Dacă o apuca săptămâna trecută, sau
- Aha! Bine, mă! Uite ce voiam să stabilim, de comun acord... Ca să nu mai fie vreodată nevoie să mă tromboniţi aşa...

Tăcere, nimeni nu comenta nimic...

- Dat fiind faptul că suntem în 2004, eu zic că n-are rost să vă mai chinuiţi cu dormitul pe canapele. Sunteţi mari, ştiţi şi singuri când e cazul să vă protejaţi nevestele şi copiii de propriile coate şi genunchi. Iar voi, fetelor... Chiar n-are rost să ne formalizăm cu farfurii şi pahare roşii. Doar atât vă rog: faceţi atât cât puteţi. Fără exagerări şi fără efort excesiv. Da?

Nurorile lui aprobară scurt.

- Iar asta nu vă scuteşte pe voi, mânjilor, de spălat vasele...

Toţi aprobau de mama focului, mai binedispuşi ca niciodată... Începu să râdă:

- Când vin lăutarii? Juma' de oră, ai zis? Ia dă cep la sticla aia!

Marcel se grăbi să desfacă sticla, în timp ce Mirela şi Gabriela umpleau masa cu pahare... Bun! Şi-acum, un toast! Ridică paharul şi

- Auzi, tată? Eu zic să nu bei încă tăria.

Cee? Îl privi lung... Marcel mai avea un secret! OK! Ia să-l audă!

- De fapt, eu zic să-ţi iei pastilele. Că vreau să-ţi arăt ceva...
- Le-am luat, mă.
- Nee; pastilele pentru seară! Alea de prânz ştiu că le-ai luat...
- Păi ce, mă, e seară?

El aproba, Lăcrămioara nega...

- Spune, mă, ce-ai de spus!
- Nţ! Pastilele întâi!

Ia uite, că ajunsese să-l şantajeze copiii!... Dar azi nu se putea supăra pe ei. De mâine-ncolo! Aşa că îi făcu Lăcrămioarei semn să-i aducă pastilele... Iar era o tăcere suspectă în bucătărie...

Gata. Le înghiţise. Acum? Marcel scoase din buzunar o ecografie:

- Uite cum stă treaba. Gabi s-a simţit rău azi, aşa că am fost la un cabinet. După care am fost şi la Giuleşti, la medicul Anei, care ne-a făcut o ecografie 4D...

Ia s-o vadă şi el!

... Ptiu, că nu pricepea nimic din ea! Dacă n-ar fi avut scrisul ăla sub poză, nici n-ar fi ştiut cum s-o ţină! Ce erau purceluşii ăia? Şi toate umbrele alea? De vreme ce Lăcrămioara se uita şi ea, peste umărul lui, şi nu spunea nimic, deducea că nici ea nu stătea foarte bine cu deducţia...

- ... Ştii că eu "le fac rar", dar în stil mare! Sunt gemeni!

Scăpă hârtia din mână! Gemeni! Gabriela avea gemeni!

Auzi un foşnet în spate; Marcel ordonă scurt:

- Băi! Apă! Repede!

Ia uite, că Lăcrămioara era cât pe ce să leşine!

El unul nu mai putea reacţiona. Îşi acoperise faţa cu palmele şi nu avea în minte decât un singur cuvânt: gemeni...

La naiba! Îi venea să plângă!

... Şi dacă plângea, ce? Se grăbi să le prindă mâinile amândurora şi să le sărute. Şi se ridică:

- Roberto, fă cumva şi vinde maşina aia!

Şi-acum ieşea grăbit, pentru că nu-i plăcea să fie văzut plângând. Nici măcar de fericire.

Lăcrămioara

Cum-cum? Gemeni? Gabriela avea gemeni?

... Nu dormise extraordinar azi-noapte. Ziua la chioşc fusese plictisitoare... Obositoare deci! Şi-apoi, aflase că Mirela era la jumătatea sarcinii, că Gabriela era şi ea însărcinată... O luase complet pe nepregătite! De-aia se şi luase de Marcel! Iar acum tocmai auzise că...

Gata; se liniştise. Îi trecuse. Marcel era panicat serios... Îl prinse de mânecă:

- Mă, tu nu ţii la urechile tale!
- Ce vrei, dacă azi am aflat?!
- Şi nu puteai să-mi dai de înţeles, mă?
- Când să-ţi mai dau de înţeles? Că ne-a prins ora cinci la maternitate, la Giuleşti!

Mă rog... Întoarse privirea spre masă:

- Ia veniţi încoace, neastâmpăratelor!

Şi-acum să le pupe tare-tare-tare pentru aşa o bucurie!

Ioan

Scoase mobilul şi selectă numărul: dacă Prâslea îi făcea de-astea, vedea el cafteală "la rece"!

- Da.
- Ce faci, mă?

Florentin era vesel:

- Aa, bună seara, tată! Dă, mă, mai încet un pic!

Auzi muzica reducându-se rapid în intensitate...

- Uite, suntem la Nina şi Radu, să discutăm planul pentru ziua nunţii.

Şi auzea şi voci, şi râsul Anei, zdrăngănitoarea cu biluţe a Florentinei... Deci erau într-adevăr în vizită. Atunci... Atunci începu să râdă:

- Bă, habar n-ai tu ce fac frăţiorii tăi!
- Ce fac?
- Bă, nu puteţi să treceţi pe-aici când terminaţi?
- Păi când - că abia am ajuns, şi abia discutăm despre afaceri. Până ajungem la nuntă, mai e...

Adică nu voia să treacă pe la ei nici mort. Ei, asta e!

- Bă, o să pierdeţi o petrecere pe cinste! Că uite ce fac fraţii tăi!
- Ce fac?
- Roberto cică face un bebeluş...

Aşa...

- Iar Marcel face gemeni, mă!

Două secunde de uimire, urmate de răcnetul isteric:

- Marcel face gemeni?
- Tehnic, Gabi îi face! Da' el a fost capu' răutăţilor...

Florentin râdea în hohote... Exclamă, dându-şi seama că acea variantă era, totuşi, posibilă:

- Da' ce ne facem dacă şi Mirela face gemeni?!

Acum fiul lui râdea isteric...

- ... Bă, oricum, aici se pune de chef mare. Dacă terminaţi repede cu plănuitul, vă aşteptăm.

- Bine, tată. Să vedem!
- OK! Hai, că vă las cu organizarea. Aici e oricum o debandadă totală...
- Auzi? Ia dă-mi-l şi pe Marcel la telefon!
- Cu mare plăcere! Pa!

Reveni în bucătărie şi-i întinse fiului lui telefonul:

- Frati-tu abia aşteaptă să facă un pic mişto de tine...

Şi să se ocupe de organizare! Ia să cheme el toată strada, de fapt! Că era cald afară, iar vestea aia era de toată isprava! Să întindă totul în curte! Petrecerea aia chiar va fi de pomină!

Florentin

Ah, ce-o să-i facă el!

- Da, mă!
- Hai noroc! Deci o făcuşi lată...
- Bă, doctoru' vostru aşa zice! Şi să ştii că am şi poză!
- Aa, sunt sigur că dacă i-ai spus că eşti frati-miu, ţi-a dat poză! Nu te-a întrebat dacă vrei şi tu trei?
- ... Ba să ştii că da - şi n-am ştiut de ce...
- Noi întotdeauna făceam trei: două pentru noi, una pentru tata...
- Aha! Pentru cartonul din dormitor!
- Exact. Bă, da' de unde până unde gemeni?!
- Păi cică tatăl Găbiţei are două surori gemene...
- Aha...
- Oricum, ne-a dat o broşurică, s-o citim pe îndelete.
- S-o citiţi, băi! Că broşuricile şi cărţile sunt "teme pentru acasă". Cum vă prinde că n-aţi citit, cum se supără!
- Pe bune?
- Pe bune! Mie mi-a făcut-o atunci, la maternitate, când m-am panicat ca un fraier şi-am vrut să intru în sala de naşteri!
- Ce ţi-a zis?
- Las' că vezi tu, peste nouă luni...
- Peste şapte, mă! Că e în două luni şi-un pic.

Cee? Două luni deja?

- ... Aa, să vezi ce-ţi fac!
- Ce să-mi faci? Crezi că eu am ştiut?
- Atunci să vezi ce-i fac!
- Ba nu-i faci nimic! Că sunt gemeni, mă! E sarcină grea!
- Chiar, bă! E o sarcină mai aparte... Bă! Da' nea Marin ce-a zis de aşa isprăvă ce-i face Gabi?
- ... Aoleu, frăţioare, bine că mi-ai adus aminte! Pa!
- Pa, mă!

Închise, râzând... Şi ridică din umeri:

- Ei, ce zici?! Gabi are gemeni!
- Sigur?
- Medicul Petrescu aşa zice!
- Atunci are gemeni!

Ana râdea...

- ... Vrei să mergem la petrecere?
- Dacă vrei, mergem.
- Nu; eu vreau să stăm acasă şi să ne jucăm cu Florentina. Dar dacă tu vrei să mergem, într-un sfert de oră suntem acolo.

Cu alte cuvinte, voia să se împace azi cu socrul ei? O opţiune care-i aparţinea în totalitate Anei...

- ... Mai bine stăm acasă.
- Adică la Nina acasă.
- Aşa cum zici tu...

Şi cum luaseră deja o decizie, ia s-o aducă pe Florentina în sufragerie! Şi să se joace... cu cuburile! Alea mari, din burete, colorate isteric. Poate o convingea să le pună unul peste celălalt... Sau să le lase aşezate unul peste altul...

Ana-Maria

Uau! Steluţe-steluţe-steluţe...

Ar fi trebuit să ducă vaza la bucătărie... înainte să pună prosopul peste marginea pătuţului. N-o făcuse, pentru că Florentin o adusese personal şi-o pusese chiar pe noptieră. Aşa că...

- Ţi-am spus că azi am fost mitocan?

Poftim? Îl privi lung... Soţul ei se răsuci şi-o prinse în braţe. Şi începu s-o sărute...

- ... Am recunoscut-o după tocuri... Şi-a luat fişele de magazie şi mi-a spus că n-a făcut nimic nou; mai caută... Iar eu am fost îndeajuns de mitocan să n-o întreb ce...

Florentin

Ana bufni în râs. Hei! El era romantic, iar ea râdea! Ia s-o pună el mintenaş "pe linia de plutire"!

Ana-Maria

Iar soţul ei o luase razna din nou... Să fie tot de la garofiţe? Sau de la parfumul ei? Sau de la ea, pur şi simplu?

... Mai conta?

30 iulie 2004 - vineri

Ana-Maria

Bun! Şi-acum, că terminaseră amândoi treaba, ia să scoată planificarea şi să vadă cum se organizau!

- Deci mâine, dis-de-dimineaţă, faci buchetele?

- Nu; le-am făcut de azi.

- ... Şi n-or să se ofilească?

- Buchetele mele?

Corect! Roşi violent şi-i fură un sărut:

- Ţi-am spus că, în materie de flori, sunt "tufă"!

- Mâine dis-de-dimineaţă o duc pe Florentina la mama. Să vezi tu ce nebunie o să fie!

- De ce?

- Păi acum, că au recunoscut în sfârşit ce şi cum e cu greţurile lor, pot să discute deschis despre rochiţe şi fundiţe! Şi n-or să se mai jeneze s-o ia pe Florentina în braţe. Să vezi ce-or să se certe!

- Cum să se certe?!

- Da! Care ţine fetiţa! Aia că ea, aia că ea... Gabi o să-i amintească Mirelei că sarcina ei e mai mare, Mirela o să-i amintească Gabrielei că sarcina ei e mai "mare"... Şi tot aşa!

- Mai că-mi vine s-o luăm pe Florentina la nuntă!

- Nee! Nunta asta te dansez de-adevăratelea!

Soţia lui bufni în râs:

- OK! Deci o duci la mamaia, după care...

- După care duc rochia la mireasă. Şi mă duc la Radu, să-i duc calmante. Timp în care Roberto şi Marcel vin încoace, "cu gravidele din dotare", să-ţi aducă ţie calmante...

Ana râdea cu lacrimi... Ridică scurt din umeri:

- Şi în timp ce eu alerg de colo-colo, tu stai şi chefuieşti aici!

Gata: acum se gâdilau şi depănau amintiri! Soţia lui îl împungea de zor... O prinse în braţe:

- Îţi mai aminteşti cum a fost la noi?

Era privit cu ochi miraţi...

- Ştii tu cum m-am uitat lung după tine, când ai plecat cu Marcel şi Ioana?

Soţia lui era extrem de curioasă acum...

- Iar tata m-a luat la o lungă discuţie despre noi doi... Noi doi, nu eu şi el! Despre cum e să fii însurat... Am căscat de vreo douăzeci de ori în barbă; că mă şi durea barba, la un moment dat!

- Iar mie Marcel mi-a pus caseta de la ei de la nuntă şi m-au învăţat să joc cingheriţa!

- Serios? Atunci ai învăţat?

- Da. Ioana juca de zor, iar el a repezit-o: că să ridice poala fustei, să văd bine cum se joacă! Nu ştiu; m-am simţit foarte anapoda când l-am auzit cum o repede...

- Mereu a ţipat la ea; din prima până-n ultima zi. Şi la botez a repezit-o...

Discuţia degenerase spre Ioana; se grăbi s-o readucă la nuntă:

- Iar când m-am trezit, era aşa o agitaţie mare în curte! Doamne, ce mutră constipată avea Roberto când monta poarta aia din voal şi flori!

- Eu nici acum nu-mi dau seama când au avut timp să o facă!

- În noaptea aia au făcut totul. N-a dormit nici unul. Am auzit că până şi George şi Ionuţ au ajutat: au tăiat cozile la 15 centimetri, după rigla şcolară...

- Şi ei?

- Da; până pe la două. Pe urmă au căzut ca seceraţi şi-au dormit neîntorşi. Iar tata i-a chemat pe părinţii Gabrielei, să-i ajute. Ei au făcut, de fapt, poarta, în timp ce ai mei au făcut florile de piept şi aranjamentele de la mese.

Ana rămăsese cu gura căscată...

- Iar voi ce-aţi făcut acolo, la Marcel?

- Păi după ce-am învăţat cingheriţa, m-au trimis la culcare. Şi-am dormit pe rupte până la şapte.

- Aa, păi tu ai pierdut toată "acţiunea"! La cinci se scotea vinul din beci şi se aşezau mesele; la şase, mesele erau impecabile iar mama le acoperea cu cearceafuri, să nu se pună praf sau muşte pe farfurii şi pahare. Iar la şase jumate au venit lăutarii, care s-au şi apucat de cântat... Au venit amândoi la mine în cameră, iar tata mi-a dat un plic cu 5.000 de euro. Să am, pentru găleţi şi lăutari. Şi-atunci mi-am pus serios problema costurilor; că dacă eu puteam să arunc 5.000 de euro în dreapta şi-n stânga, clar că restul organizării era pe acelaşi stil...

- Şi-ai aruncat 5.000 de euro?

- Doar 3.000.

O lăsase "mască"!

- Tu?

- Eu m-am trezit deci la şapte, m-am dus să mănânc... Şi se auzea muzica atât de tare, că m-am apucat de dansat! Şi-a intrat mămica ta...

- Iar tu ai roşit instantaneu...

- Nu; m-am înverzit instantaneu!

Şi-o imagina şi-i venea să râdă...

- Şi mi-am pus rochia crem; după care mama ta m-a prezentat unui miting întreg, din care n-am reţinut nimic... Şi mi-a dat-o pe Gabriela. Cred că se vorbiseră înainte; că din acel moment Gabi nu s-a mai clintit de lângă mine. Şi-a vorbit, săraca, cu toată lumea, şi pentru ea, şi pentru mine! Cred c-a avut nevoie de medicaţie serioasă pentru durerile de maxilar de după!

- Întotdeauna Gabi a avut un respect imens pentru ai mei. Dacă au rugat-o ceva, a fost literă de lege pentru ea!

- Şi tot ea mi-a făcut coafura pentru Primărie...

- Daa, mi-a spus tata!

- Da' când a intrat în cameră şi-a văzut de ce-am chemat-o, a închis uşa şi-a şoptit: "Dacă ne prinde nea Ioan, ne ia gaia pe amândouă!" După care, din patru mişcări, a terminat coafura!

- Ca să n-o prindă nea Ioan jucându-se de-a coafeza!

- Iar tăticul tău "s-a prins" imediat că ne-am descurcat; dar nu cred că i-a zis ceva...

- Nu i-a zis, stai liniştită. Şi, ia recunoaşte tu cinstit: m-ai spionat când am venit să te iau la Primărie?

Zâmbetul Anei deveni complice:

- M-a tras Gabi lângă geam şi mi-a zis că mai bine îmi arată deja unele "aranjamente", ca să nu leşin şi să murdăresc frumuseţe de rochie. Şi-am văzut limuzinele şi florile... Şi când te-am văzut şi pe tine... Era prima oară când te vedeam cu pălărie. Şi te-am "scanat" aşa, de sus în jos, şi-am mârâit în gura mare! Şi i-ar m-am stacojit toată şi-am fugit de la fereastră...

I-auzi! Îl mârâise! Îi fură un sărut, râzând:

- Mâine dimineaţă mă trezesc la cinci: ca să am timp să-mi pun pălăria...

Ana şopti persuasiv:

- Şi-i lăsăm pe-ăştia micii necăsătoriţi?

- ... Aşa-i! Pun pălăria şi fug cu fata!

O ciupitură - şi povestirea Anei continuă:

- Şi s-a umplut casa cu musafiri. Am făcut şi eu cunoştinţă cu naşii... Şi mă tot întrebam de ce stai acolo, lângă uşă, şi nu vii la mine! Voiam să vii tu primul!

- Iar după ce s-a golit casa, ţi-ai schimbat părerea?

- Bineînţeles...

- Pe drum, îmi venea să te dau jos din limuzină şi să luăm un taxi! Naşu' avea o limbariţă teribilă!

- Adevărul e că, dacă n-ar fi vorbit ei, eu n-aş fi scos un sunet! Ştii ce emoţii îngrozitoare aveam?

- Ştiu; nici eu nu eram mai "voinic"... Auzi? Da' ce ţi-a zis mama, când te-a felicitat? Că ţi-a şuşotit ceva la ureche, şi n-am fost în stare să aud nici o vocală măcar!

- Mi-a spus că mi-a dat bărbat bun pe mână; să am mare grijă

de el!

Serios? Chiar asta-i spusese?

- Iar ţie ce ţi-a spus?

- Că, dacă n-am grijă de tine, mă bate de mă usucă!

- ... Serios?

- Foarte serios! După care s-a dus, zâmbitoare, să împartă bomboane la toată lumea...

- Iar când i-am spus şoferului să închidă uşile...

- Erai nerăbdătoare!

Un ghiont binemeritat; Ana zâmbi doar:

- Şi-am stat toată nunta cu gândul că poate apare matahala şi strică totul...

- N-avea cum să apară. S-a ocupat tata de asta.

- Poftim?

- Toate străzile au fost supravegheate atent. Nicuşor a fost şef peste "camerele de supraveghere". Şase inşi, în şase puncte, pe cele şase străzi care duc la casa tatei...

- ... N-am ştiut...

- Eu am aflat de la Nicuşor, după ce mi-a devenit cumnat. Depănam amintiri de la nunta lor, iar el şi-a amintit că la nunta noastră au discutat mamele prima oară despre încuscrire...

- ... La nunta noastră?

- Stai să-ţi spun! Tata a trimis-o pe Luminiţa cu mâncare la pândari. Cred că avea deja o bănuială... A cronometrat, a apreciat şi-a sunat la ultimul de pe traseu. Care nu-şi primise încă sacoşa. Aşa că l-a sunat pe Nicuşor, care era primul pe listă, şi care s-a fâstâcit şi-a spus că Luminiţa "tocmai a ajuns şi pleacă acu'". Iar sor-mea n-a fost isteaţă să plece cu ruju'-n buzunar...

- Sau poate a fost isteaţă să nu-şi ia rujul...

- Corect! Eu zic c-a fost isteaţă!

Tăceau, gândindu-se la acea noapte de pomină... Ana zâmbi slab:

- ... Iar când mi-a zis Gabi...

- ... Ce ţi-a zis?

- M-a prins de braţ şi mi-a spus, foarte serioasă, să mă duc în casă. N-am înţeles din prima; atunci mi-a spus că mă aştepţi...

O trase spre perne, se aşeză şi-o trase în braţele lui: urma să-i spună unele lucruri care-l vor face să cam roşească...

- ... Când te-am auzit că nu e nici o grabă, că

- Când i-am auzit răcnind ca apucaţii şi mi-am dat seama că ne-au văzut prin jaluzea, s-a dus naibii tot calmul ăla fragil pe care mi-l strânsesem de-a lungul nunţii! Nu ştiam ce planuri ai...

- Surpriza a fost bine păstrată...

- Chiar; cine-a ştiut?

- Eu, tatăl tău şi medicul Petrescu.

- ... Mama n-a ştiut?

- Nu. Cred c-a aflat în noaptea aia, după ce-a jucat cearceaful...

- ... La un moment dat, am uitat totul. Am uitat că trebuia să fiu atent, să am grijă de tine... Pur şi simplu "s-a rupt filmul"! M-am dezmeticit abia când am realizat că-mi făcusei o surpriză...

- ... Şi era atât de bine în braţele tale! Mirosea a garofiţe, era întuneric, era cald, tu mă învăluisei în mantia de dragoste... şi mă cuprinsese un somn...

- Ştii ce nebunie a fost când am ieşit cu cearceaful?

- N-am văzut chiar totul, că erai un pic "ecranat" de perete. Dar îmi imaginez...

- Nu-ţi imaginezi. Am văzut că mama nu e în faţa casei şi-am ieşit. Am întins cearceaful, am chiuit şi-am început să joc din tot sufletul, cu toată bucuria aia nebună... Iar ei au urlat la propriu! Mă crezi că mă uitam la ei şi unii urlau? Ca la cutremur, sau inundaţie?

- Iar tăticul tău râdea, mulţumit...

- Păi dacă ştia care era surpriza, bineînţeles că râdea!

- Mama a apărut ca vijelia, mi-a smuls cearceaful şi-a mârâit: "Vai de urechile tale când termin aici!"

- Ţi-o promitea la modul cel mai serios!

- Da' m-a salvat tata, spunându-i secretul... Eei, şi s-a deschis uşa... Iar eu m-am repezit la soţia mea şi i-am spus

- "Te iubesc, drăcuşor mic şi adorabil şi teribil şi încăpăţânat şi deştept şi îndrăgostit de mine!"

Ia uite! Ana râdea, amuzată de mutra lui foarte lungă...

- Auzi? Tu ţii minte chiar tot ce spun eu?

- În materie de declaraţii de dragoste, da.

- Şi te superi foarte tare dacă nu-s un poet desăvârşit şi-o să mă repet?

Primi o negare înceată, cu capul...

- Iubirea mea mică...

Şi-acum n-avea rost să se repete. Cea mai puternică dovadă de dragoste era dovada însăşi! Minora dormea dusă...

Ana-Maria

"Iubirea mea mică..."

Ce putea fi mai puternic decât acele trei cuvinte? Decât sinceritatea cu care fuseseră rostite? Decât dovada dragostei lui? N-avea nevoie de declaraţii pompoase; ţinuse minte fraza aceea pentru că fusese rostită într-un moment romantic şi o marcase mult; altfel, nu se concentrase niciodată să reţină declaraţiile de dragoste...

În schimb, dacă s-ar fi apucat de fumat şi-ar fi stat singură la bucătărie cu un calendar, ar fi marcat cu exactitate toate dovezile de dragoste... Multe dovezi de dragoste...

Nu se îngrijora din cauza Laurei. Nici a celorlalte trei miliarde de femei de pe Terra. Soţul ei era al ei şi numai al ei, îndrăgostit lulea şi incurabil de ea, o adora 25 de ore din 24...

31 iulie 2004 - sâmbătă

Ana-Maria

Telefonul începu să piuie isteric. Deschise un ochi, privi lung ochii mijiţi ai soţului ei şi decise să ia totuşi mobilul şi să răspundă!

- Mda.
- Neaţa! Hai, că nu mai pot!
- Neaţa. Ai băut Red Bull?
- Mai rău: am conştientizat că mă mărit azi!
- Şi nu vrei să întârzii, nu?
- Mă, tu mai râzi mult de mine?

Nina era agitată rău!

- Ia un Distonocalm. Că dacă acum faci aşa, în biserică sigur îi spargi capul! Calmează-te! Mănâncă ceva şi du-te la coafeză, până vine Florentin cu rochia.
- Când vine?
- Atunci când o veni. După ce-o duce pe-asta mică la mamaia.
- Şi când o duce?

Coborî mult tonul vocii şi mârâi "neaoş":

- Bă, tu vrei să mă iau de tine? E cinci şi asta mică dă semne de trezire! Iar o naşă stresată e o naşă periculoasă pentru coafura finei!
- Aoleu... Iar am uitat de aia mică! Mă ierţi?
- Te iert! Ia un calmant, dă dracului tona aia de cafea pe care ştiu c-ai fiert-o deja şi uită-te la ştiri! Şi du-te şi fă-ţi moţu'!
- OK! Paa!

Închise şi oftă greu:

- A făcut cafeaua şi s-a apucat s-o guste.
- Normal. Îmi amintesc cum eram eu în dimineaţa aia... Şi nici nu trebuia să-mi fac mare moţ, costumul nu putea păţi nimic, ştiam că tata n-o să ne lase să întârziem...
- ... Păi hai să ne trezim, nu?

Florentin o strânse uşor în braţe:

- Hai să ne trezim...
- Năşicule, tu ai auzit ceva despre năşit, mersul la biserică şi păcătuit cu 24 de ore înainte?
- Am păcătuit azi-noapte; e tardiv deci să mai socoteşti...

Corect; era tardiv... Şi uite că minora se trezise. Cu chef de joacă, fireşte, de vreme ce începuse să zăngăne la jucăria atârnată deasupra patului...

- ... OK; hai să ne ridicăm, să ne aranjăm şi noi... Să te-ajut să întinzi dezmăţul pe masa din sufragerie...

OK! Şi-aşa, dacă stătea să se gândească mai bine, avea o grămadă de lucruri de întins! Că mare parte din "plecare" se dădea de la ei!

Florentin

Bun! Scoase scăunelul auto iar uşa casei se deschise larg:

- Neaţa, naşule!
- Neaţa!

Mirela se grăbi să coboare treptele. Lucru care-l miră: adică ea venea să ia ditamai scaunul auto?... Nu; ea lua doar fetiţa. Scaunul îl ducea el în casă... Roberto închise uşa şi-l privi lung:

- Apropo de carantină... Nu s-a mai instituit. A rămas la latitudinea noastră modul cum se protejează şi le protejăm.
- Aa, foarte bine!
- Şi am sentimentul că trebuie să vă mulţumesc vouă pentru asta.
- Tot ce se poate!

Mămica lui ieşi din bucătărie:

- Aa, bine-aţi venit! Unde-i nepoţica mea?
- La Mirela.
- Aha! Auzi? Vezi, că Nicuşor zicea că a vorbit cu Radu aseară şi era săracu' necăjit fleaşcă.
- Păi de ce?
- Ştii că mama Ninei nu poate să vină...
- Ştiu.
- Iar Radu a sunat-o ieri la prânz. Nu vine, că ăla micu' e tot la reanimare, şi nici n-are cu cine să-i lase pe ceilalţi. Supărat fleaşcă, fină-tu s-a apucat să reconfirme toţi invitaţii şi-a descoperit că vreo zece i-au dat ţeapă. Ba că pleacă din Bucureşti, ba că le-a murit pisica sau papagalul... De-ăia chemaţi să facă antrenul, nu boşorogi cu bani; că n-are el probleme cu daru' la nuntă. Şi-a sunat cumnată-tu, să-l întrebe ce mai face şi la cât să se prezinte să-l îmbrace. Radu a fost sincer: are probleme cu dansatorii. Iar Nicuşor s-a oferit imediat să ocupe el cele zece locuri.
- ... Adică?
- Adică o să vină cu nişte amici de-ai lui. Ştii tu: aurari de-ai lui...

Aha! Începu să râdă:

- Perfect! Da' să fie oameni de petrecere!
- I-am spus şi eu asta şi m-a asigurat că aduce numai dansatori înrăiţi care ţin la băutură.
- Atunci e bine.
- Şi aruncă cu banii, fireşte!
- Atunci e şi mai bine! Deşi o să avem taraf la CD...
- Nu fii tu atât de sigur de asta! Tu ţi-ai pregătit costumul?

Schimbare majoră de subiect, deci taraful era surpriză iar el tocmai "scăpase porumbelul"! OK! Răspunse prompt la întrebare:

- Bineînţeles.
- Ana are rochie de naşă?
- Are.
- Ce rochie are?
- Şi-a luat una din lycra. Vişiniu închis.
- Cred că e bestială...
- O s-o vezi mâine seară, în poze.
- Abia aştept! Şi-acum hai, du-te şi ajut-o! Că o să aveţi şi voi musafiri! V-aţi pregătit, nu?

O privi lung, ca pe un fel de extraterestru care pune întrebări doar ca să facă găligie... Iar mama lui începu să râdă:

- Ce vrei, sunt maică-ta! Aşa fac mamele de obicei!
- Ştiu! Am fugit, că trebuie să-i duc miresei rochia!

În două secunde, mămica lui deschisese deja uşa de la intrare:

- Ia s-o vedem şi noi! Bag-o înăuntru!

Decise instantaneu să se lase greu convins:

- Lasă, că se şifonează.
- Haai, că mă-nfurii! Tu nu pricepi că mor de curiozitate?

Bine, fie! O să le arate rochia! N-o să mai fie aşa o surpriză mare pentru cumnatele lui, dar... Dar nu voia să fie unicul naş urecheat din istoria Bucureştilor! Aşa că aduse sacul, iar Gabriela îl desfăcu cu grijă...

- ... Băi, e bestială!
- Ştiu!
- De unde-a luat-o? E pe comandă, nu?
- Ba s-a dus cu Ana pe Lipscani şi-a luat-o "la prima vedere".
- ... Serios? Au aşa ceva pe Lipscani?
- Păi se vede treaba că au! Hai, că trebuie să-i duc rochia, după care trebuie să iau lumânările şi buchetele şi să mai ajung şi acasă! Ana trebuie să fugă la coafeză...

Bun! Sacul de plastic se reaşeza peste rochie...

- Hai, fugi!
- Săru mâna! Pa! Să fiţi punctuali!
- Bineînţeles!

Şi-acum ieşi grăbit - era deja în întârziere. Voia să treacă şi pe la Radu; după ce aflase prin ce stări dezastruoase trecuse finul lui aseară, trebuia să-l liniştească cumva! Cei zece dansatori programaţi de el nu mai veneau, dar veneau alţi zece, despre care Nicuşor spunea că sunt dansatori şi mai mari...

Ana-Maria

În sfârşit, apăruseră şi ei! Evident, Roberto şi Marcel erau "la patru ace". Mirela avea o rochie vizibil bufantă, în timp ce Gabriela adoptase o rochie lungă şi crăpată decent... Da' ce naiba cărau în sacoşele alea? Juma de nuntă? Ce aveau de adus?... Mă rog! Bine că veniseră şi-aşa! Că înnebunise aşteptându-i pe geam!

Fusese prima la coafor; la cinci minute după ea, venise şi prima coafeză, cu cheia. Şi-şi făcuse o "construcţie" nu prea savantă, un pic ondulată, cu toate buclele strânse rebel pe undeva pe lângă creştet. Imediat după deschiderea dansului, presimţea că-l va desface "dintr-o mişcare"; aşa că nu avea decât cinci agrafe, strict necesare la biserică. Nu plănuia să arate ca o naşă STAS; presimţea dealtfel că, dacă nu va dansa ea, nu va dansa nimeni...

Şi-apoi venise acasă, se asigurase că pusese totul pe masă şi făcuse cafeaua. Se îmbrăcase, deşi ştia că asta era riscant în condiţiile în care aveau şi vin roşu... Şi se aşezase comod la fereastră! Stătuse acolo vreo juma de oră... Se enervase bine... Da' îi trecuse când îi văzuse oprind în faţa blocului. Maşinile erau curate, erau pline de flori... Presupunea că portbagajele erau şi ele pline de flori, pentru că şi celelalte maşini trebuiau "ornate"... Soneria! Perfect! Deschise larg uşa, râzând:

- Da' dificil a mai fost traficu' ăsta!

- Nu-i aşa? Las' că am venit şi gata! Ia să te văd!

Roberto o privi lung... Şi fluieră admirativ:

- Nu-i aşa c-o năşiţi voi pe-asta mică?

- Evident! Dacă avem voie, eu una abia aştept!

- Păi de ce să nu aveţi voie?

- Dacă voi aţi năşit-o pe Florentina...

- ... O întreb pe mama; da' nu cred că e vreo problemă...

Îi urmă în sufragerie şi auzi remarca lui Marcel:

- Şi mi-a zis mama să nu mă-ndop ca spartu', că Ana sigur face gogoşi!

- Spre ruşinea mea, sunt cumpărate.

- Da' mâine seară faci?

- Nu ştiu. Oricum, cu prima ocazie când fac, îţi trimit două castroane!

- OK!

Acum era mai liniştită... Marcel scoase un CD din geacă:

- Drăcia voastră cântă MP3-uri?

- Evident!

CD-player-ul nu cânta decât discuri audio; pornea deci calculatorul.

- Vezi, că Nicuşor v-a pregătit o surpriză. Mă rog, mai multe surprize. Da' una pot s-o spun şi eu.

- Ascult!

- Nişte buni amici de-ai lui Radu i-au tras clapa aseară. Zece, nu mai mulţi. Nu e vorba de tacâmul de la masă; e vorba că erau din categoria "tineret dansator". Fi-su a refuzat să invite vreun coleg de facultate... Şi l-a sunat Nicuşor, pe la opt, să-l întrebe ce mai face şi la cât să se ducă la el. Radu a fost sincer şi i-a spus de ce e supărat, iar cumnăţelul nostru l-a asigurat că se ocupă el de problemă. Aşa că o să aducă Nicuşor zece dansatori înfocaţi.

- ... Zece dansatori, sau zece perechi?

- Mai contează? Oricum or să fie jumi-juma! Şi cred că mai sunt vreo patruzeci de surprize de-astea organizatorice...

- Totul e să nu se refere la naşi! Mirilor poate să le pună tortu-n cap!

Bun! Marcel luă mouse-ul şi începu să selecteze melodiile... Începu să râdă:

- Dă la maxim, că nu m-am antrenat deloc zilele astea!

- Aşaa, năşicoo!

Gabriela o şi încuraja! Straşnică fată...

Florentin

Descuie uşa, intră şi zâmbi: veniseră şi se ocupaseră ei de agitaţia naşei. Ana nu reuşise să-şi ascundă nerăbdarea, îngrijorările din gânduri...

Lăsă lumânările şi buchetele în baie; intră în dormitor, scotoci în ascunzătoare şi scoase pantofii de la Hwang. Şi intră în sufragerie, râzând:

- Iubirea mea mică, trişezi?

Ana roşi instantaneu! Mirela începuse să aplaude, iar Marcel rămăsese cu ochii la pantofi... Se aplecă şi-şi încălţă soţia... Presupunea că Roberto "lua notiţe" iar Marcel încerca să-şi amintească povestea Cenuşăresei, în aşteptarea gemenelor...

- Ei; şi-acum să te văd!

Daa, cu totul altă situaţie! Altfel se vedeau mişcările rochiei! Soţia lui era... Mrr!

- ... Bă, de unde i-ai luat?

- Ăştia sunt cadou de la Hwang.

Na, că-i scăpase "păsărica"! Marcel deveni insistent:

- Cine-i Hwang?

- Un chinez.

- Şi de unde-l ştii? Are magazin de pantofi?

Oof... La urma urmei, mai aveau jumătate de oră până plecau! Aşa că hai să le spună şi asta!

- Are stand de pantofi în Niro.

Roberto exclamă:

- Aa, spune tot!

- Juri că nu "torni"?

- Să-mi sară ochii dacă scot vreo şoaptă!

Uau! Păi dacă se jura el ţigăneşte, era clar - fratele cel mare îşi storsese din greu mintea să-şi dea seama dacă Prâslea fusese, într-adevăr, angajat în Niro sau nu! Ana ieşi:

- Mă duc să pregătesc sacoşa.

Mirela o urmă imediat... Să le spună despre Hwang!

Ana-Maria

Se întoarse şi-o îmbrăţişă cu putere:

- Bravo! Ai mare grijă cum o duci la capăt!

Cumnata ei o privea mirată... Haai, ce nu pricepea?

- ... Aa, mersi mult! Nici nu mi-am dat seama!

- Că nu te-am felicitat "oficial"? Nu-i nimic! Deci: voalul de mătase, turta, kilul de orez, banii miresei, trusa de farduri, aţă şi ac, setul de

- Ştii să dansezi tango?

Tango? Evident! Acela fusese printre primele lucruri pe care le învăţase de la matahală!

La naiba! Iar îşi amintea de el... Îşi amintea, de fapt, cu ce ocazii exersau paşii; în fiecare sâmbătă, deseori şi duminică, Evelin punea o sticlă cu vin bun pe masă şi-un CD cu tangouri. Pe-atunci, ideea îi plăcuse la nebunie; mai ales că, după al treilea dans, urma stingerea luminii... Acum însă găsea ideea tangoului pur şi simplu stupidă. Pentru că înţelegea de ce fostul ei soţ avusese nevoie de-o sticlă cu vin şi atitudinea de cocoş care conducea dansul...

- ... Să nu-mi spui că nu ştii! Că mor! Florentin e maestru la tango, iar azi e naş. Şi cred că plănuieşte un adevărat recital! Deci: ştii tango?

- Ştiu.

- Da' ştii bine-bine? Că l-am văzut dansând tango, şi e maestru "pe bune"!

Aprobă scurt cu capul: învăţase tot de la un maestru... La naiba!

- Ce-i? Te-ai întristat!

- Lasă; o să-mi treacă. Hai să umplem sacoşele astea! Doamne, dacă uit ceva, cred că mor!

- N-ai ce să uiţi. Am adus noi de toate, oricum! Aşa că uită liniştită: o să ai "de schimb"...

Mobilul începu să piuie; se grăbi să răspundă:

- Da.

- Năşico, eu mor de frică!

Serioos? I-auzi ce panicată şi smiorcăită era! Ninuţa ei, leu-para-leu în orice alte condiţii, dădea să plângă! Zâmbi slab:

- De ce?

- Păi dacă nu iese bine?!

- Calmează-te, că n-are ce să iasă rău! Dacă nu încerci să-l calci în biserică, scapi şi de fardarea naturală...

- Nu mai râde de mine! Eu mor aici şi tu râzi!

- Ai fost la coafor?

- Da.

- A ieşit cum ai vrut tu?

- Da.

- Te-ai îmbrăcat?

- Da.

- Sper că nu singură!

- Nuu, m-au ajutat nişte prietene...

- OK. Pantofii te strâng?

- Nu.

- Buletinul e în geantă?

- Da.

- Jarteaua e pe picior?

- E.

- Ai ceva nou, ceva vechi şi ceva de împrumut?

- Am.

- Atunci n-are ce să meargă rău.

- Da' eu am nişte emoţii de mor!

- Ia un Distonocalm şi calmează-te. Discută cu fetele despre prostii, puneţi-vă nişte muzică de dans şi staţi cuminţi, că venim! Şi pune mâna şi mănâncă! Să nu-mi leşini la popă, că te bat chiar în faţa altarului!

- Bine, năşico!

- Ştii că nu glumesc!

- Ştiu, năşico!

- Hai, finuţo: lasă-mă să împachetez, că dacă uit ceva, tot pe tine te bat!

- Bine, năşico!

- Pa!

- Pa!

Închise, zâmbind slab:

- Aşteptarea asta e criminală...

- Te rog, spune-mi că nu te-am întristat cu tango-ul!

- Nu m-ai întristat decât o secundă. În secunda imediat următoare, mi-am amintit de manelele de după. Şi m-am înveselit instantaneu! Hai şi noi în sufragerie, că uite cât e ceasul şi oamenii ăştia ne fac să întârziem!

Mirela aprobă şi-o urmă...

Într-adevăr, după tango urmau manelele. Şi distracţia. Şi dacă tot era să socotească lucrurile bune şi rele venite de la matahala blondă, în seara asta se va dovedi că tango-ul se număra printre "cele bune"! Şi spre dimineaţă vor mai dansa un tango... Sau doar manele! Bufni în râs şi-i privi amuzată:

- Da' noi nu mai mergem? E destul de târziu! Naşule, ce-ţi face finu'?

- Chiar! Ia să-l sun; că presimt că tot acasă e!

Păi! Aşteptau toţi, într-o tăcere suspectă...

- Salut. Pe unde sunteţi?... Aa, bine! Pa!

Ei bine?

- Sunt în faţa blocului.

Gabriela se ridică imediat şi se repezi la propriu pe balcon! Iar Mirela se grăbi s-o urmeze:

- Haideţi să vedeţi surprizele!

Ia! Radu era încorsetat într-un costum incomod. Mă rog; costumul era normal! Grijile şi gândurile "albastre" îl făceau pe el să stea extrem de ţeapăn în costumul de ginerică... Lângă el, Mircea zâmbea cu subînţeles, semn că era la curent măcar cu o parte din surprize... Nicuşor râdea şi vorbea non-stop; Luminiţa râdea chiar acum la ele şi le făcea cu mâna. Iar lângă ei vedea cinci tineri şi cinci tinere, cochete nevoie-mare, "la ţol festiv" şi mare chef de petrecere... Tânărul care se ocupa cu filmarea era "la post"...

Şi uite şi prima surpriză! Tocmai apărea de după bloc, cântând de zor la acordeon...

Ptiu! Că bine mai cânta! Evident, făcea parte din cei 1% care ştiau cum arată partiturile şi cum se şi citesc! Gabi începu să chiuie; Radu ridică imediat privirea spre balcon... Şi-acum chiuia şi Mirela, iar acordeonistul ridică privirea şi le demonstră că "mâncase jăratec"...

Toţi râdeau şi strigau; numai Radu părea dispus să discute bugete pe termen lung... Le făcu semn să urce şi se grăbi spre oglinda din baie: ultimul retuş, un strat zdravăn de ruj şi la drum! Că înnebunea Nina de nerăbdare!

Florentin

Gata! În sfârşit, ajunseseră! Şi-acum îşi dădea seama că trebuia să discute neapărat cu Nicuşor! Partea aia cu Mercedesul decapotabil, plin de flori şi voaluri, care aştepta în faţa blocului era superbă... dar trebuia să vină din partea naşilor. Venea, în schimb, din partea cumnatului naşilor. Chestie care-l deranja teribil...

Mă rog! O să se certe cu el la restaurant. Momentan, era naş! Se ocupa deci de naşă şi lumânări... Adică întâi de găleţi, pe urmă de naşă şi buchete, iar lumânările erau deja în mâinile lui Roberto...

Ana-Maria

Intră ca vijelia şi se repezi în dormitor:

- Gata?

Nina se întoarse spre ea. Se încruntă instantaneu la vederea obrajilor plini de rimel... Închise uşa cu un gest ferm.

- Nu mă bate! Să mor eu dacă am vrut să bocesc!

- Nu te bat. Doar să-mi spui sincer de ce-ai bocit.

Nina se aşeză pe marginea patului, oftând greu:

- Păi, de proastă! Mi-am adus aminte cum ne-am cunoscut, cum a decurs relaţia noastră... Mi-am dat seama câţi ani am fost ferm convinsă că n-am nici o şansă la el, că o să mor nemăritată şi fără copii şi îndrăgostită lulea de el, care era însurat... Şi pe urmă am privit realitatea: mă mărit azi cu el, iar Mircea se bucură sincer pentru asta. Şi-am început să bocesc ca o proastă!

- OK. Stai aici, să chem specialista!

Se grăbi să iasă şi să-i facă semn Gabrielei.

- Prezent!

- Te rog, ajut-o tu - că eşti mai pricepută decât mine.

Bun! Închise uşa şi intră în sufragerie:

- Ia să vedem ce mai zice finuţu' meu...

Radu o privea lung, atent ca la discutarea bugetului pe termen lung... Mircea îi întinse un pahar cu vin; îl ridică, privindu-şi lung finul:

- Să fie într-un ceas bun!

Evident! Gestul ei îl dezmeticise! Se grăbi "să revoluţioneze" tot ce era încă nerevoluţionat:

- Da' noi ce ascultăm aici? Bach şi ştirile?

Şi-acum se rezolva şi partea asta! Acordeonistul intrase vijelios şi începuse să cânte... Ah, ce-o mâncau tălpile!

Ptiu! Ete ce uitase! Se întoarse spre Florentin:

- Cheam-o şi pe tuşica!

El negă, zâmbind slab:

- Am sunat-o, dar nu răspunde. Nici la uşă nu răspunde, deşi ştiu că sâmbăta e ziua clientelor...

Oof... Afurisită situaţie! Nicuşor îşi prinse soţia de mijloc şi începu s-o danseze; evident, cei zece tineri se hotărâră să rupă la propriu lustra apartamentului de dedesubt... Mirela o prinse de braţ şi-o trase pe hol:

- Vezi, că am pus oglinda pe palier. Că e plin de vecine pe scară!

Aprobă cu capul iar cumnata ei o privi lung, ciudat:

- Tu mai ţii legătura cu tuşica Didonia?

- Credeam că da; văd că ea nu ţine legătura cu Florentin...

- A rupt orice relaţie cu noi: noi toţi, inclusiv tata, inclusiv Marcel! Deşi nu cred că el i-a făcut ceva... M-a sunat pe mobil azi-noapte, la două.

Aoleu! Ce se întâmplase?

- N-am ştiut cine e, că nu s-a afişat numărul. Am spus "Alo", iar ea a spus doar atât: "Spune-i lui Roberto să vândă maşina". După care mi-a închis.

Hm...

- Şi nu ştiu ce să cred!

- Eu zic s-o crezi şi să vindeţi maşina.

- Şi el cu ce mai umblă de colo-colo prin oraş şi nu numai?

- Cu altă maşină.

- ... Adică să schimbăm maşina?

- De ce nu?! Luaţi-vă un Renault, sau un BMW...

- Păi pentru ce?!

- Poate pentru că aşa a spus tuşica Didonia. Eu am mai auzit, tangenţial, chestia asta cu "Roberto trebuie să vândă maşina". Bag mâna-n foc că tot de la ea a pornit. Cunoscând-o, cred că e mai bine s-o vindeţi şi să vă luaţi alta.

- ... O să-i spun; deşi el nu crede în ghicit, iar părerea lui e că maşină mai economicoasă decât rabla asta nu există pe Pământ...

- Spune-i că, dat fiind bebeluşul şi noul lui statut de director general, nu se pretează o Dacie veche. Inventează ceva! Spune-i pur şi simplu că pofteşti un BMW!

- Pe-asta nu ia mai mult de 20 de milioane. Iar alta ca asta costă dublu. Iar el n-a renunţat nici o clipă la visul cu casa...

Oof...

- Eu zic s-o vindeţi. Sau s-o daţi. Să scăpaţi cumva de ea.

Mirela aprobă scurt:

- Cred că mireasa e gata.

Da, Gabi tocmai ieşise...

- Păi să-i pun voalul şi să ne grăbim niţel, nu?

Primi o aprobare generală, aşa că intră în sufragerie:

- Finuţule, tu eşti arestat aici.

Iscase o vânzoleală de nedescris. Mircea zâmbea ciudat, Radu o privea cu seriozitate...

Florentin

Gata? În sfârşit! Trei hore tradiţionale erau de-ajuns! Acum plecau la primărie, sau n-avea rost să mai plece! Îi făcu acordeonistului semn "să termine cu prostiile". Iar bărbatul aprobă cu capul şi strânse acordeonul. Anunţă, cu hotărâre în glas:

- Gata: mergem, că întârziem!

Replierea spre maşini. Na, că acum se grăbeau prea tare şi-l lăsau codaş!

- Băi, ce faci?

Ce să facă; se urca în maşină, nu? Nicuşor arătă spre Mercedesul sport decapotat, ultimul răcnet; se încruntă:

- Trebuie să discutăm despre chestia asta.

- Ştiu, şi te rog încă de-acum să mă ierţi că mi-am băgat nasul. Da'... Da' am vorbit cu frati-tu şi a contribuit şi el cu câteva sugestii şi aranjamente...

Deci era o chestie comună! Un fel de mega-complot, la care el pica de măscărici...

- Te rog eu mult, nu face aşa!

Prea bine! Îi puse cheile în palmă:

- Ia şi sacoşele din portbagaj. Şi vezi că mai sunt nişte flori; să nu le uiţi.

Şi-acum s-o urce pe naşă în Mercedes şi să pornească!

Se întreba, la modul cel mai serios, cum or să stea. Naşii în spate, ginerică în dreapta şi mireasa... într-un taxi! Sau viceversa! Sau ei doi în faţă... Mai bine să aştepte; să vadă unde se aşezau ei şi să se descurce! Nu?

... Radu în spate, în stânga; Nina lângă el, în dreapta. Deci ei stăteau în faţă. Se aşeză şi-şi trase soţia pe genunchi... Ana începu să râdă, privind-o lung pe Nina:

- Uite, pe-asta n-am ştiut-o, să ştii! Da' acu' cred că organizatorul a organizat perfect...

Aa!

Ana-Maria

De ce-o gâdila chiar aşa? Nu ştia că or să-i dea lacrimile? Adio rimel, adio fard! Şi nici n-apucase să plece spre Primărie! Era rău...

Florentin

Partea asta îi plăcea la culme! Nina era şi mai "constipată" decât Radu! Stăteau drepţi... Nici muieruşca aia cu banderolă trocoloră nu-i ajuta prea tare; plictisită de meserie în general, de partea aceea în special, nu-şi ascundea deloc intenţia de-a pleca odată de la pupitrul ăla...

Na, că Nina "prinsese glas"! Trântise un "Da" de toată frumuseţea! Îşi privi curios finul: el îşi mai revenise, sau...? Avu impresia că unica îngrijorare a lui Radu fusese decizia Ninei; acum era mai detaşat ca niciodată!... Şi el era hotărât să se-nsoare cu Nina. Perfect!

Acum bla-bla-ul de rigoare...

Doamne, îşi amintea ce emoţii avusese el... Şi ce emoţii avusese când ascultase acea logoree stupidă şi realizase că reuşise, până la urmă, să se însoare cu ursita lui! Alea fuseseră groaznice! Îi cam tremuraseră picioarele...

Gata! Ia să semneze ei frumos în catastif şi să gonească la biserică! Întârziau serios...

Ana-Maria

Mm, ce bine stătea în Mercedesul ăla! În braţele lui Florentin, firește! Îşi privi lung prietena... Da' ea de ce era aşa palidă şi serioasă? Soţul ei râdea! Începu să râdă şi ea:

- Gata: acum poate să vină şi bomba! Te-a prins!

Nina bufni în râs:

- Reţiproca!

Şoferul împinse CD-ul şi roti butonul. Şi le demonstră că boxele alea mari de pe spate aveau destulă forţă să anunţe tot bulevardul că trecea mireasa...

Florentin

Soţia lui mai avea puţin şi leşina. Sau bufnea în plâns. Slujba era foarte frumoasă; ea îşi intrase însă în rolul de naşă, mamă spirituală a zăbăucei de Nina...

Roberto făcea poze "cu fandări"; când din dreapta, când din stânga... Îl făcea să râdă! El încerca să fie serios, iar fratele lui făcea gesturile alea ample...

Hai! "Isaia dănţuieşte" şi pe urmă fuga la crâşmă!

Ana-Maria

OK! Era în salon! Paharul cu şampanie, o piruetă scurtă şi să în-

tâmpine toţi invitaţii! Şi să danseze până rămânea fără suflu! Să exerseze, pe furiş fireşte, paşii de tango...

Florentin

Se aşează şi-şi aprinse o ţigară: terminase de ciocnit... momentan! De dansat se ocupa mai târziu; Radu şi Nina valsau...

Păi făcuse o treabă de toată isprava! Se făcuse naş! Prima pereche de fini... Oare care va fi a doua?

Ana se întreţinea cu Mirela şi Gabi, la masa lor. Era foarte veselă; vedea vârful pantofului bătând nerăbdător un ritm vesel... Ana abia aştepta "să scape de Radu", ca s-o ia ea pe Nina la dans! Mai avea de aşteptat cam un minut, după care se putea dezlănţui în voie!

Tânărul cu filmarea era foarte atent...

Iar pe la opt, aşa, se va ridica şi el. Sigur, până atunci va trebui să se ridice şi la fiecare invitat întârziat care intra... Asta e! Era el naş? Era! Avea o datorie faţă de copiii ăia... Uite că se ţicnise! Radu avea cu vreo cinşpe ani mai mult decât Roberto! Dar, tehnic vorbind, era "băiatul lui spiritual"... Atunci, el era cumva "bunicul spiritual" al lui Mircea?

Se ţicnise, într-adevăr...

Nicuşor adusese cinci perechi "pe cinste"! Tineri dornici de chef... Or să facă o atmosferă superbă! Ce nu-i plăcea lui erau anumite priviri... Care, imediat cum Ana lui se va ridica să danseze, or să se lipească de ea... La urma urmei, n-ar fi trebuit să-l deranjeze asta. Soţia lui era superbă! Perfectă! Era normal să fie admirată, nu? Aşa cum probabil va fi admirată şi Gabi... Deşi ea nu prea va dansa, din motiv de gemene...

Scaunul de lângă el se trase scurt; valsul se sfârşise, aşa că Radu "se fofila" de la manele... Muzica bubui în boxe; după nici cinci secunde, soţia lui îi demonstră că pantofii de la Hwang fuseseră muiaţi bine în fasole mexicană, piper şi condimente... Se întoarse spre "fiul lui", râzând:

- Fiule, tu vezi ce fac nevestele noastre?

Radu bufni în hohote de râs şi aprobă... Nevestele lor dansau de mama focului. DJ-ul începuse cu muzică lăutărească; şi-acum tineretul venit cu Nicuşor se grăbea să creeze atmosfera, să menţină antrenul...

Ptiu! Că frumoasă mai era năşica!

Ana-Maria

Ah, Doamne, de când îşi dorea "să se dezlănţuie" aşa! Şi n-avusese când şi unde! Acum era naşă; acum "o s-o facă lată", să-i ajungă ţopăiala pe jumătate de an de-acum încolo! Mai ales că muzica era antrenantă... Iar Ninuţa ei o tot îmbia "să înceapă cu figurile"... Păi chiar de la prima melodie?... Fie! De la prima melodie!

Nicuşor

Hm; cumnatul lui se înfuria încet dar sigur...

Când îi adusese pe cei zece prieteni, o făcuse strict pentru Radu. Îl costa ceva-ceva "nebunia"; că nu-i putuse convinge să vină decât asigurându-i că nunta era fără dar! El va compensa totul cu un plic foarte, foarte consistent...

Sigur că pregătise toate surprizele alea! Cum să meargă naşul la biserică cu Dacia de servici? Băiatul lui Ioan Manolache, naş în Dacia florăriei Tria? Sau, şi mai rău, cu taxiul? Exclus! Aranjase cu un amic, care avea un amic care-i împrumutase maşina şi nu-i ceruse decât să n-o aducă cu rezervorul gol... Şi acordeonistul cântase "pe bacşiş"; că-l ştia, era din formaţia vecinilor lui, lăutari de soi, şi "mânca" în fiecare sâmbătă din grătarul lui! Plus recomandările pe care el le făcea pe la aurarii cu chef de petreceri; aurari care, atunci când se simţeau bine la chef, aruncau cu şomoioage de euro...

Ana era fericită. Ana dansa, râdea, se distra... Florentin o privea lung, se mai întorcea să schimbe două vorbe cu Radu şi să "scaneze" ochii de la mese... Să se înfurie, deci... Ana era superbă. Era perfectă. Râdea, se mişca impecabil şi atrăgea privirile tuturor ca un magnet... Nici nu voia să se gândească ce-ar fi ieşit dacă el nu-şi aducea amicii dansatori! Singură pe ring? Dezastru! Dar poate că, dacă nu ar fi fost înconjurată de tineri, Ana nu s-ar fi apropiat de ring... Iar nunta ar fi fost o lungă şezătoare...

Păi cât de curând va trebui să-l ia pe Florentin deoparte şi să-i spună că, dacă-i săgeta pe toţi aşa, n-avea nimic de câştigat! Şi Luminiţa lui dansa, şi la ea se uitau bărbaţii din local, dar asta nu însemna că el trebuia să se îngrijoreze!

Florentin

Hm. Se făcuse nouă deja, mâncaseră şi gustarea caldă iar Ana era din nou la dans... Soţia lui nu se oprise decât ca să mănânce şi să ciocnească cu întârziaţii; în rest, dansase melodie după melodie... Iar el simţea că dacă-i mai creştea tensiunea cu un punct, exploda sângeros peste invitaţi!

Se întoarse spre Roberto şi-i făcu semn; fratele lui îi observase mimica încruntată, aşa că se grăbea să se apropie... Se aplecă şi-i mârâi la ureche:

- Cred că dau peste cap un pahar cu whisky şi-l trec pe puştiul de la prima masă prin geamuri!

Fratele lui zâmbi:

- Eşti conştient, sper, că nu trebuie să reacţionezi aşa la fiecare individ care-ţi măsoară nevasta!

- Băi, ăla n-o măsoară! O "calculează" la milimetru!

- Iar pe tine cine te ţine să nu comanzi un tango foarte sexy şi s-o dansezi pe năşică? Dacă stai să te gândeşti, n-ai dansat niciodată tango cu ea! Le-ai zbânţuit pe toate puştoaicele din cartier, şi tocmai ea "ţi-a scăpat"!

Na, că avea dreptate!

- Ştii, ar fi trebuit să fii acolo, lângă ea; măcar două melodii! Nu să stai la masă, ca un scorţos plictisit de viaţă...

Aici avea dreptate! La urma urmei, până şi Radu se zbânţuise lângă Nina, cu Nina! Dar avea o problemă... Îşi privi lung fratele:

- Şi dacă mă duc şi constatăm cu toţii că n-a dansat niciodată tango?

- Stai liniştit, că e maestră!

Da? De unde până unde siguranţa aia din vocea lui? Primi răspunsul şoptit la ureche:

- A interogat-o Mirela. La cum i-a căzut faţa şi s-a încruntat, nevastă-mea e sigură că matahala a dansat-o de multe ori...

Deci aşa... Păi să se ducă să-i demonstreze că matahala aia înaltă şi blondă era începător! Şi cum dansase, într-adevăr, cu multe puştoaice, ştia când şi ce paşi să facă...

Se aplecă şi trase un trandafir roşu din aranjamentul de pe masă: Roberto avea dreptate. Prea era... "constipat"! Radu "mâncase un iaurt" şi-şi revenise; el rămăsese la masă, preferând să observe privirile alea pofticioase şi să se enerveze!

Şi-acum, oare ce tango... Unul mai potolit; iar dacă era cazul, pe la două-trei o să ceară şi unul "adevărat"! Deci un tango clasic...

Se ridică şi-şi încheie corect haina. Se simţea în formă; doar se odihnise până acum, nu? Ieşi de după masă, se apropie de DJ... Un tango potolit... De ce oare nu se putea hotărî? Se opri în faţa lui:

- Ai văzut "Parfum de femeie"?

Evident, tânărul "nu ştia ce-l lovise"...

- Filmul "Parfum de femeie", cu Al Pacino; l-ai văzut?

- Da.

- Şi ai la tine tangoul?

Acum pricepuse şi el. Aproba, căutând de mama focului în vali-

zele cu discuri... Întoarse capul spre sală; şi cum puştiul de la prima masă mai avea puţin şi pica de pe scaun, cu scaun cu tot, întinse mâna şi apăsă butonul. Gata: muzica se oprise.

Ana-Maria

Muzica se oprise. Brusc. Total anapoda. Se întoarse mirată spre DJ... Ce făcea Florentin acolo? Părea foarte atent la mixer, în timp ce DJ-ul aşeza un CD pe platan... Iar soţul ei se răsuci pe-un călcâi.

Înlemni. Pus "pe fapte mari", înarmat cu un superb trandafir roşu, Florentin îi promitea "lucruri măreţe"...

Roşi violent. Ptiu, afurisit capul ei care nu judeca decât "pe sărite"! Se lăsase furată de muzica excelentă şi exagerase cu ţopăiala! În afară de scurtele pauze de mâncare, soţul ei stătuse singur la masă; timp în care ea se unduise şi chiuise pe ring... Şi de ce oare era de părere că privirile de la mese se concentraseră asupra ei? Oare pentru că ochii lui îi transmiteau o stare furioasă de imensă gelozie?

Florentin ajunsese în faţa ei. Realiză, brusc, că rămăseseră singură pe ringul de dans... Volumul extrem de tare al melodiei o făcu să tresară.

Doamne, ce melodie alesese soţul ei! Superbă! Trandafirul... Poziţia... Iar el conducea!

Pas în faţă... Pas în dreapta... Pas în spate... Iar în spate... Fentă scurtă cu unduire... Fentă scurtă cu unduire...

Florentin o testa. Alesese o melodie "cuminte", cu a cărei coregrafie ea s-ar fi putut familiariza la vizionarea celebrului film cu Al Pacino. Soţul ei încerca acum să înţeleagă la ce nivel era tango-ul ei - ca să n-o "arunce" într-un stil prea complicat. Era o melodie care începea lin, dar nu-i oferea ei prea mult timp pentru calcule... Îl privi lung... El o privea lung, serios, atent să-i simtă paşii, siguranţa...

Se lăsase uşor spre spate. O trăsese uşor spre el. Încerca să afle cam cât de mult "aprofundase" ea tango-ul, de-a lungul vremii... Şi cum până acum se descurcase, acum o lăsase pe ea un pic spre spate...

Îngustă uşor ochii: OK! Dacă era "s-o facă lată", atunci să sară şi scântei! Şi cum erau ultimele opt măsuri din acea porţiune liniştită a melodiei, îi strânse uşor mâna, plecând capul şi privirea spre dreapta. Şi întinse piciorul drept în spate, hotărâtă să facă "desenul" care ei îi plăcuse întotdeauna dar pe care Evelin îl urâse...

... Şapte, opt. Mâna dreaptă o strânse scurt; mâna stângă îi strânse ferm mâna. Acum o ţinea bine.

Şi se dezlănţuiau!

Roberto

Oftă uşurat: Doamne, ce emoţii avusese! Abia acum, când ştia că fratele lui îşi găsise o parteneră de tango pe măsură, îşi dădea seama că-l cam apucase tremuratul!

Pornise camera digitală şi-o aşezase pe masă, pregătit să intervină personal la o adică şi să-şi salveze cumnata! Acum îşi dădea seama că s-ar fi băgat ca prostul. Ana luase probabil multe lecţii de tango de la matahala aia cu pretenţii de bal de Crăciun în Palatul Parlamentului...

Întoarse capul spre Mirela; ea îl privea deja, radiind de fericire, aplaudând pe tăcute cu vârful degetelor...

Ia să se uite şi el! Că poate prindea măcar paşii de bază!

... Uau! Băi, mai uşor! C-o frângea-n două!

Gabriela

Uau! Ce mişcare!

Ea dansase o singură dată tango cu Florentin. Atunci când o învăţase paşii de bază şi-atât. O singură melodie, fix cât să nu iasă "cu imaginea şifonată" în faţa invitaţilor de pe la petreceri şi să se descurce şi ea, pe viitor, dac-o va mai invita cineva... El era însă maestru; şi nu pricepuse niciodată de ce se încăpăţânase să se perfecţioneze aşa tocmai la tango! Acum începea să înţeleagă...

Cumnatul ei o împingea şi-o trăgea pe Ana cu o siguranţă care-i dădea fiori! Iar Ana se lăsa împinsă şi trasă "artistic", păşind exact la un milimetru de pantofii lui... Doamne, şi câtă siguranţă era în piruetele alea! Cum traversau amândoi ringul ăla dintr-un capăt în altul! Şi ce scântei...

Acum, văzând scânteile din privirile pe care şi le tot aruncau, înţelegea de ce Florentin era maestru la tango... Şi parcă-parcă începea să înţeleagă de ce fusese dusă acasă după orele de liceu - nu condusă...

Florentin

Perfect! Zâna lui era "maestră" în domeniu! Şi-şi dădea seama, văzând cu coada ochiului cum înlemnise toată nunta cu ochii la ei, că exagerase un pic cu acea demonstraţie. Dar n-avea ce face: era furios! Trebuia să se calmeze! Şi chiar dacă melodia revenise la ritmul liniştit, el era în continuare hotărât să facă *show*!

... Ana îşi lipi fruntea de obrazul lui...

Şi show va fi!

Ana-Maria

Uau! Florentin dansa aşa tango? Soţul ei?

Multe lucruri rămăseseră un secret pentru ea, chiar şi după aproape doi ani...

Păi nici nu era de mirare că Gabriela îşi lăsase "fără regrete" sângele pe uşa lor! La asemenea determinare a paşilor şi-a privirii... Şi ce privire îi oferea ei acum!

... Hm; deci voia să facă show! Păi să facă show, nu? Dacă le oferise invitaţilor patru ore de show manelistic, să le ofere şi-un tango "ca la carte"!

Să facă şi figura cu piciorul! Aia "complicată" - că presimţea că şi Florentin era maestru în figuri cu piciorul...

Roberto

Aoleu!

Dădu să se ridice, dar se opri la timp; pentru o secundă, avusese impresia că or să pice amândoi tumba pe ring! Ana făcuse o drăcie complicată cu piciorul, după care văzuse un fel de "maţele-ncurcate"! Numai că fratele lui nu se lăsase surprins; avea impresia că auzise foşnetul rochiei peste pantalonul cu dungă impecabilă...

Păi lucrurile erau evidente - trebuia să se pregătească pentru încă o nepoţică! Deşi, dacă era după părerea lui, următorul copil al lui Prâslea va fi un băieţel straşnic...

Nicuşor

Îi privea lung şi zâmbea...

Urmărind-o pe Luminiţa "pe sub sprâncene" şi interesându-se discret ce se mai petrecea prin familia ei, auzise şi de "mica problemă" cu romînca aia afurisită care-i sucise minţile lui Florentin. Iniţial, avusese aceeaşi părere ca şi în cazul romîncii care-i sucise lui Marcel minţile. După care auzise că romînca se mutase la familia Manolache. O văzuse de două-trei ori, pe stradă; ea nu-l văzuse, pentru că nu-l cunoştea pe atunci şi nici nu se preocupa "s-o fileze" pe Lumi-

niţa... OK, era frumoasă foc; şi totuşi, partea asta nu era importantă decât pentru Florentin! Nea Ioan şi tanti Lăcrămioara aveau cu totul alte "criterii de punctaj" când venea vorba de nurori! Se aşteptase ca romînca să dezamăgească, iar Florentin să se dezmeticească. Şi primiseră, el şi părinţii lui, invitaţia la nunta lui Florentin cu Ana. Şi începuse "să socotească" că, dacă nea Ioan era de acord să-şi însoare băiatul cu ea, Ana asta trebuia să fie o fată cuminte şi serioasă...

Şi era. Frumoasă, cuminte şi serioasă. Şi poate că nea Ioan văzuse, pe lângă firea şi sufletul Anei, şi acea scânteie...

Florentin şi Ana erau ca doi magneţi: se atrăgeau. Nu se puteau desprinde unul de celălalt. Se potriveau de minune. Florentin era îndrăgostit lulea de ea; Ana era ca o plastilină în mâinile lui... Şi acum văzuse toată nunta că naşa, care dansase teribil patru ore aproape non-stop, era 110% dăruită naşului... Care era 110%... Ah, ce prostie!

Dansau superb. Privindu-i, se hotărâse să nu înveţe niciodată să danseze tango. Că n-ar fi ajuns niciodată la asemenea performanţe - şi decât să fie un diletant şters, mai bine se abţinea...

Se învârteau uşor, de parcă picioarele lor nu erau ale lor! Picioarele făceau mişcări care-l ameţeau! Privirile nu se pierdeau însă nici o clipă... Florentin se calma - Ana îşi cerea iertare pentru cele patru ore de ţopăială şi zero atenţie acordată soţului ei...

Luminiţa

Fratele ei era un adevărat maestru. La fel, şi Ana. Se îndoia că exersaseră acasă; Florentin îşi începuse dansul cu mişcări potolite, de primă lecţie. Aşa îl începea mereu, când avea o parteneră nouă. Cam în 70% din cazuri, nu trecuse la lecţia a doua. Şi poate că doar în 2-3% din cazuri, ajunsese la lecţia 20. Ana făcea mişcări de lecţia 20 cu o siguranţă care-i dădea fiori...

Hm; şi ea, care de-abia ştia valsul "după ureche"...

Florentin

Bun! Şi-acum, că le demonstrase tuturor cum era treaba cu dansul, naşa şi soţul ei, ia să facă el un frumos final la tango-ul ăla!

Şi cum nu reuşise "s-o prindă" pe Ana cu vreo mişcare necunoscută ei, o s-o surprindă cu finalul grandios!

Nina

Doamne, ce frumoşi erau! Superbi! Cei mai frumoşi naşi, ai ei erau! Dansau dumnezeieşte...

Spera din tot sufletul ca DJ-ul "să termine cu prostiile"! Că dacă mai punea un tango, Radu sigur se va ridica şi-o va invita la dans! Doamne fereşte! Se făcea de râs... Şi-acum finalul...

Ia uite-i! Bufni în râs şi începu să aplaude din toate puterile: Florentin o lăsase pe Ana mult pe spate; şi mai adăugase un "ceva" acelui final, pentru că melodia se terminase, iar el o trăsese spre stânga, pe mâna lui, şi-o sărutase uşor ca într-un vis...

Florentin

Ptiu! Ce bine-i reuşise! Acum era extrem de calm...

Ana-Maria

Ah, la naiba! Iar era roşie ca o roşie roşie!

Toată nunta aplauda şi chiuia. Inclusiv ospătarii şi DJ-ul. Se filma "la greu", cu tot ce putea filma în acele momente. Iar ea roşise ca o roşie roşie... Strânse mâna soţului ei, rugându-l din priviri să meargă la masă. Şi-acum era îngrijorată, pentru că Florentin ar fi putut să refuze şi s-o mai ţină pe ring preţ de 250 de tangouri...

Nu; mergeau la masă.

Florentin

Da, mergeau la masă. Numai că DJ-ul nu se grăbea să revină la programul manelistic, nuntaşii mai aveau de aplaudat la ei...

Îşi privi scurt soţia; Ana era roşie ca racul... Păi dacă tot era roşie, să-şi mulţumească şi el sufletul!

Ana-Maria

Îu!... Şi-i tremurau picioarele... Şi-abia acum o ducea la masă...

Doamne, soţul ei o luase razna! O oprise printre mese ca să-i mai ofere o piruetă, s-o lase pe mână şi s-o sărute "ca la carte"! Deci îl supărase rău, dacă făcuse el demonstraţia aia în mijlocul grupului burlacilor... Se aşeză lângă el şi-l privi lung, zâmbind:

- Mă ierţi?

Florentin zâmbea, aparent atent la paharul pe care i-l umplea:

- Pentru?

- Pentru că am dansat ca la campionatul de dans non-stop...

- Te-am iertat. La urma urmei, m-ai lăsat să mă odihnesc, să mă pregătesc... Mi-e şi frică să te întreb unde-ai învăţat să dansezi aşa!

Dădu să-i răspundă cu o glumă drăguţă şi foarte multe casete video vizionate în singurătate, dar soţul ei continuă pe o altă temă:

- Nu ştiu dacă ai observat: ai vreo 20 de admiratori înfocaţi. Restul până la 100 sunt cu nevestele...

- Păi întrucât "mi-am făcut planul" la ţopăială, nu cred că mă mai ridic azi...

- Ba cred că te ridici şi te duci pe ring imediat cum terminăm friptura.

Daa, cum să nu?! O să stea acolo cuminte şi-o să se converseze cu Nina. Bănuia că pantofii ăia albi, nepurtaţi nici măcar o oră înaintea nunţii, o strângeau teribil...

Florentin

Bun! Foarte bună friptura! Nota zece femeilor de la bucătărie! Şi să-i dea Dumnezeu sănătate şi creşcătorului lui Ghiţă purcelul, fraged şi bun "ca de export"... Îşi aprinse o ţigară şi-şi privi lung soţia:

- Tu nu mai dansezi?

- Ţi-am spus că nu!

- Păi am terminat friptura!

- Să ne fie de bine! Gata, s-au terminat bateriile!

Îi luă mâna şi i-o sărută uşor:

- Eu ştiu că nu s-au terminat. În plus, ştiu că ştii că nu sunt de o gelozie bolnavă...

Ana îl privea lung şi nu prea ştia ce să spună, ce să facă...

- Dacă nu dansezi tu, Nina o să aţipească pe scaun. Iar eu o să aştept partea aia cu surprizele lui Nicuşor... Că dacă te-am dansat tango, nu văd de ce nu te-aş juca şi cingheriţa!

Soţia lui bufni în râs:

- Cu pălărie, nu?

- Nu-mi mai demasca surprizele!

Râdeau amândoi...

- Hai: fugi!

- Şi tu rămâi iar singur aici?

- Nu; o să mă duc la Roberto, să discut o chestie cu el. Şi să-i supraveghez cu atenţie pe cei 20 de admiratori înfocaţi. Mă ştii cum sunt: nu-mi place să întârzii prea mult cu "şutul corector la cofrag"...

Ana râdea în hohote! Se ridică şi-o ridică; şi-o îndrumă uşor spre ring... Să danseze! La urma urmei, nu erau încă la vârsta la care artrita îi ţintuia pe scaune! Iar el nu era de-o gelozie chiar bolnavă...

Şi-acum să se sfătuiască cu Roberto apropo de Bambina şi florărie. În curând, va tăia panglica inaugurală - şi nu prea ştia cum s-o abordeze pe Bambina, în condiţiile în care tocmai Ana "spărsese buba" Ilenei, iar ei nu mai locuiau la familia Manolache senior... Se întreba dacă o eventuală prietenie cu Crin îi va deschide "uşa din faţă"...

1 august 2004 - duminică

Ana-Maria

Oof, obosise! Dansase cam prea mult; se îmbuibase cu friptura, după care Florentin o trimisese să danseze fără s-o lase un sfert de oră, să se aşeze mâncarea-n stomac. Şi nu se mai aşezase decât pe la unu, când îl văzuse şi pe el terminând extrem de lunga discuţie cu Roberto...

Conversase cu Mirela, care-o asigurase că dansa dumnezeieşte tango! Conversase cu Gabriela, care o asigurase că socrii ei vor vedea diseară un dans fără cusur. Conversase şi cu Luminiţa, care o somase s-o înveţe de urgenţă tango! Îi promisese că o s-o înveţe, ferm convinsă fiind că n-o va învăţa niciodată. Că nu va putea. Că-şi va aminti, dureros şi brutal, lecţiile ei de tango...

Uşa localului se deschise larg. Câţiva bărbaţi în costume intrară, priviră lung prin sală... Hai: intrau, sau nu? Să-şi ia paharul, sau nu? Greşiseră nunta, sau mai fuseseră la patru amici şi-acum venise rândul lui Radu?

... Aa...Păi acum pricepea ea cum venea vorba cu surprizele lui Nicuşor! Cumnatul ei îşi făcuse de cap! Oare cât cerea domnul manelist pentru juma de oră de show? Că Nicuşor o fi el aurar, da' asta nu însemna automat că era multimiliardar...

Cumnatul ei se grăbi să se ridice; la vederea lui, Florinel se repezi să-l îmbrăţişeze, în romanes:

- Hei! Bine că te-am găsit! Că am intrat la patru nunţi pân-am dat de salonu' ăsta!

- Păi nu ţi-am spus, bă, adresa?

- Ba mi-ai spus-o; da' tu uiţi că în 99% din cazuri n-am pe ce nota!

- Şi nu puteai, mă, să mă suni?

- Eh, lasă! Bine că te-am găsit acu'! Ia zi-i: e prea târziu?

- Ba e chiar la fix! Hai să vorbim cu DJ-ul.

- Hai; băieţii se duc să aducă instrumentele...

Cumnatul ei întoarse capul şi-i făcu ei cu ochiul! Tocmai ei! Ia uite-l!... Doamne, ce-i făcea ei Nicuşor ăsta! Fusese de-ajuns tonul disperat a lui Radu - şi nunta scăpase total de sub control! Dar, pe de altă parte, ce surprize plăcute le făcea lor Nicuşor...

Păi să respire adânc şi să aibă mare grijă de Nina! Miresica ciocnise de zor, nu prea mâncase şi se zbânţuise destul de... "consistent". Era şi-o mare fană a lui Florinel...

Uşa se mai deschidea uneori, mai intra câte-o tobă, câte-o orgă... Scaunul se trase scurt:

- Ştii ceva ce nu ştiu eu?

- Finule, pregăteşte pastilele de inimă. Pentru nevastă-ta, nu pentru tine!

- Am sentimentul că Nicuşor a luat prea în serios văicărelile mele.

- Nu; s-a asigurat că nunta "merge ca unsă". Aş vrea totuşi să-l iei deoparte şi să afli dacă apar şi stripteuze; ca să-l iau pe Florentin la o ţigară, undeva cât mai departe de "locul faptei"...

- Dacă-l întreb eu, nu-mi spune - că e surpriză! Dacă-l întrebi tu, nu-ţi spune: că al doilea vizat de asemenea "acţiune" e naşu'. Luminiţa pe unde-o fi?

- Aa, nevastă-sa sigur află ultima! Da' mai ştii?!

- ... Şi nu te duci tu să vorbeşti cu ea?

- Ba da.

Se ridică şi se apropie de cumnata ei. Care începu să râdă, îmbujorată ca o rodie coaptă:

- Cred că-l bat!

- Auzi? Stripteuzele când vin?

- Nu vin. A vrut să aducă două dansatoare din buric şi patru despuietoare subnutrite, da' i-am bătut obrazu'. Păi ce face, îşi bate joc de nuntă? Şi-a renunţat la idee.

- Eşti sigură?

- Sunt foarte sigură. I-am spus că, dacă prind picior de despuie-

toare, iau un taxi pân' la mama şi nu mă mai vede 31 de zile calendaristice. Tot atunci a renunţat şi la artificii...

I-auzi! Deci ar fi trebuit să fie mult mai rău, dacă ar fi fost după Nicuşor...

Primele acorduri: verificarea instrumentelor. Se întoarse şi-i privi lung... Oamenii erau foarte serioşi. De parcă era vreo super-nuntă, de la care plecau fie miliardari, fie înjunghiaţi! Florinel nu se vedea pe nicăieri... Se întoarse spre Radu şi-i făcu semn să stea liniştit. Reveni apoi spre Luminiţa:

- Cât vă costă nunta asta?

- Habar n-am. M-a asigurat însă că a redus costurile la minimum. Limuzina a fost a unui amic, acordeonistul uite-l în dreapta, acolo, Florinel i-a cerut simbolic o fisă de-un leu...

- Ceea ce înseamnă că se aşteaptă să câştige din dedicaţii.

- Linişteşte-te! Florinel ăsta e bun amic cu noi. Ori de câte ori n-are de lucru în weekend, vine la noi la grătar. E tare de treabă; bun prieten cu Nicuşor, se ştiu de vreo zece ani... Şi ştie el de ce-i face aşa reducere; că la ce reclamă îi face bărbată-miu, să fii sigură că a mâncat destul de pe urma lui! Şi el, şi formaţia!

Aha! Acum era, într-adevăr, mai liniştită... DJ-ul tot regla la butoane... Hai: se-apucau, sau se aşeza? Formaţia începu să cânte. Florinel nu se vedea pe nicăieri...

... Ia uite-l! Îşi organizase ditamai "intrarea artistică"! Intrase cântând la microfon! Luminiţa o sperie de-a binelea cu zbierătul isteric...

Începu să râdă şi se întoarse spre Nina: ei bine? Manelistul ei preferat era la nici zece metri de ea; se repezea cu carneţelul de autografe?

Nina ei, galbenă ca gutuia, dădea să leşine... Radu înlemnise pe scaun... Invitatele lui Nicuşor se şi prezentaseră pe ring... Se apropie de Florentin:

- Ei, ce zici - ce isprăvi face cumnatul ăsta al nostru...

- Ştiam de Florinel; mi-a zis acu' două ore, când l-am luat la rost pentru "dezmăţ"...

- Atunci nu-l mai urechez şi eu. La urma urmei, cântă bine Florinel ăsta!

- Şi fără CD!

Aprobă şi strigă către Nina:

- Binee, miresicoo!

Luminiţa se repezi imediat să ducă mireasa pe ring. Nina îi promitea, din priviri, că va muri strangulată chiar de mânuţele ei...

- Şi special pentru naşaa!

Hei! Se răsuci, îl privi lung... Nicuşor o privea lung, de lângă Florinel, şi-i făcea cu ochiul râzând... Păi dacă aşa voia el, atunci să se ţină bine! Că urnea isteria! Îşi prinse soţul de braţ:

- Tu vezi ce face omu' ăsta?

- Văd, şi sunt de părere să nu te laşi invitată şi-a doua oară. Dute şi dansează aşa cum ştii tu!

OK! Ea nu-şi contrazicea soţul! Porni spre ring, printre mese, dansând aşa cum ştia ea...

Florentin

Daa, era superbă! Şi dansa... Şi iar avea probleme mari cu puştiul de la prima masă...

Mă rog; el avea probleme acum cu tot localul! Că toţi erau cu ochii pe Ana! Inclusiv invitatele! Aşa cum se aşteptase, soţia lui nu-i ieşea din cuvânt: dansa aşa cum ştia ea...

Florinel cânta cu ochii la ea... Numai cu ochii la ea...

Păi, asta e! Avea o nevastă superbă! Şi nu intenţiona să-i toarne vitriol pe ochi şi s-o pună la îndopat! Va trebui să supravieţuiască deci cu gândul că, de dimineaţă, va pleca împreună cu nevasta lui cea superbă, pe sub nasul întregii asistenţe! Perfect!

Ana-Maria

Şi cinci, şase, şapte, opt! "Floricica", şi se terminase melodia! Acum era momentul! Se aplecă un pic spre Florinel şi rosti, încet, în romanes:

- Naşa mulţumeşte formaţiei şi-o somează să nu se oprească...

Evident, stupoare! De unde era să ştie Florinel ăsta că naşa era româncă doar aşa... pe dinafară? Acordeonistul râdea, pentru că el aflase acel mic secret de dimineaţă...

Făcu două figuri de dans; ca dezmeticit, Florinel se întoarse spre tânărul de la orgă. Aa, tot un şlagăr consacrat! Perfect! Se întoarse spre Florentin şi-i dedică lui melodia... din priviri.

Florentin

Hai, că nu mai avea răbdare! Cât mai ţinea melodia aia? Înţelegea că Florinel încerca "s-o lungească" la infinit pentru că se dansa pe rupte iar naşa era la nici un metru de el; da' avea şi el unele... urgenţe!

Se ridică şi ascunse pălăria de privirea Anei. Ea era, oricum, concentrată asupra Ninei! Mireasa trecuse peste uimire şi profita acum din plin de surpriză... Ocoli ringul şi se opri lângă Florinel. Nu-i scăpă privirea un pic încurcată... Lasă, să se uite! Că ce-i frumos, şi lui Dumnezeu îi place! Întrebă, zâmbind cu subînţeles:

- Bagi şi-o cingheriţă?

Aha! Îi sclipiseră ochii! Perfect! Se întoarse spre soţia lui, ascunzând pălăria la spate şi pregătindu-se sufleteşte s-o uimească... Bun! Nina parcă-i pricepuse intenţia, de vreme ce-o ţinea pe Ana atentă la ea, adică cu spatele la el! Şi...

Şi gata - melodia se terminase! Îşi puse pălăria şi porni spre soţia lui.

Ana-Maria

Chiuitul o făcu să tresară: îu! Cine ce păţise?

Luminiţa alerga spre ring, spre soţul ei... Ia! Că apăruseră despuietoarele şi se grăbea să-l păruiască!... Aa...

Şi-acum era foarte atentă la poala rochiei. Pentru că începuse cingheriţa, iar Florentin avea pălăria la el... şi parcă-i simţea şi parfumul prin preajmă...

Marcel

Evident, naşul îşi dădea-n petic. Naşa o făcuse deja, încă de ieri de pe la cinci, aşa că dansul ei nu mai era o mare noutate. În schimb, felul în care naşul nu-şi călca pălăria era fascinant! Al doilea "cel mai tare moment al nunţii", după tango-ul ăla de pomină! Iar el filma conştiincios, ştiind că Gabriela nu se încumeta să se-apuce de ţopăială...

Soţia lui citise broşurica dată de medic din scoarţă-n scoarţă, inclusiv pe muchie. Şi-apoi devenise un fel de noră-gravidă-model, fără s-o someze cineva să respecte tradiţia! Se proteja cât putea, urma cu sfinţenie sfaturile din cărticică... Dansase foarte puţin în seara asta... Îi spusese, la biserică, că abia aştepta să-i simtă răsucindu-se, înghiontindu-se, jucându-se amândoi...

Hm; ea îşi dorea doi băieţi, el două fete. Poate şi pentru că el îl avea pe Ionuţ...

Când o să vadă tăticul lui filmarea de la nuntă, o să crească inima-n el ca un cozonac! Erau amândoi... Erau "de concurs"! De premiu-ntâi la orice concurs!

Ete ce făcea frati-su ăl mic! Îşi scosese haina dintr-o mişcare şi-o azvârlise cât colo! Deci de-acum încolo scaunul naşului o să cam rămână gol! Spre marea bucurie a naşei, care tocmai "o pornise pe câmpii" după naşu': îşi trăsese nişte agrafe din păr, şi-acum era "uşor rebelă"...

Oopaa... Cât de curând, or să aibă o problemă mare, el şi Roberto... Şi mai ales Nicuşor... Ana era superbă! Părul i se aşezase perfect, iar noul stil "despletit" se potrivea de minune cu cingheriţa aia. Iar Florinel tocmai începuse cu "Bine, năşicoo!" şi "Haai, năşicoo!". Strigă-

turi tipice de nuntă; şi totuşi ochii îl cam trădau... Mai ales că mai avea puţin şi se-apuca să ţopăie şi el, "la concurenţă" cu naşul...

Se ridică şi se apropie de Nicuşor. Cumnatul lui filma cu mobilul; se abţinea deci să spună acum ceva... Luminiţa îl trase un pas în spate:

- Ce-i, mă?

Se aplecă mult şi-i şopti la ureche:

- Florinel ăsta are nevoie de-un şerveţel; că-i cam curg balele!

Sora lui începuse să se încrunte, cu ochii la manelist...

- Băi, faceţi cumva să-i "transmiteţi" că naşu' e uşor diliu; că Florentin "a ras" ceva şprituri şi nu garantez că pot să-l opresc la o adică...

Luminiţa aprobă scurt cu capul:

- Vorbesc eu cu el. Deşi cred că frati-miu ar trebui să căpăcească toată nunta, inclusiv pe mine...

Ei, da! De parcă ea nu vedea ce se întâmpla pe ring!

Gata: cingheriţa se terminase. Iar Florinel îi întări bănuielile:

- Şi cu dedicaţie specială pentru naşa!

Nicuşor închise scurt mobilul şi se întoarse spre ei:

- Nevastă, te sacrifici! Că frati-tu sigur îmi linşează azi manelistu' preferat!

Da; Florentin se cam încruntase! Iar Ana... Ana îl uimi cu gestul ei!

Ana-Maria

Aoleu, Doamne! Ăsta chiar era sinucigaş! Cu dansatul mai era cum mai era; cu îndemnurile alea la dans, mai mergea - că era nuntă, iar ea era unica naşă! Dar dacă Florinel ăsta se apucase să cânte "Inimioara mea", dedicând-o special unicei naşe...

OK! Şah! Florinel îşi dăduse-n petic pe faţă, la nici doi metri de Florentin! Care se încruntase imediat cum recunoscuse melodia!

Îşi prinse soţul de mână şi puse mâna stângă peste medalion - jumătatea ei de inimioară. Şi începu să cânte alături de Florinel, privindu-şi cu seriozitate soţul:

- *Inimioara mea, pe tine te vreau / Vino lângă mine, alină-mi durerea / Inimioara mea-ţi spune te iubesc / Eşti iubirea mea şi te preţuiesc...*

Şi-l privea lung, îi cânta acele versuri şi dansa spre uşa localului... Trăgându-l cât mai departe de ochii manelistului inconştient... Trăgându-l de fapt pe hol. Unde voia neapărat să aibă o discuţie serioasă despre ei doi...

OK; împinse uşa, ieşiră pe sală şi se grăbi să-şi strângă soţul în braţe şi să-l sărute.

... Florentin avea gânduri mari pentru prima clipă petrecută după încuierea uşii apartamentului... Iar ochii manelistului erau salvaţi. Mai ales că Nicuşor tocmai intervenea în gura mare...

Nicuşor

Gata! Terminase, în sfârşit, melodia "cu probleme"! Acum se ducea să-l scuture bine pe inconştientul ăla! Şi, bineînţeles, să-l recompenseze pentru "deranj"! Erau amici, dar brânza era întotdeauna pe bani, nu? Dădu paharul peste cap şi porni spre ring, răcnind în gura mare:

- Bă! Ascultă aici, la mine!

Scoase teancul de bancnote de 50 de euro din buzunar; ajunse pe ring şi comandă scurt:

- Pentru nevasta mea... şi numai pentru ea...

Şi-i şopti la ureche melodia. Se întoarse apoi spre Luminiţa şi-i făcu semn să se apropie...

Şi-acum Florentin şi Ana vor reveni în local. Şi vor vedea micul lui dezmăţ, care poate că-i va mări şansele de-a avea şi el, acasă, un ghemotoc în scutece...

Florentin

I-auzi ce răcnea Nicuşor! Îşi privi amuzat soţia:

- Hai să intrăm, că ăsta se ruinează!

- Şi crezi că poţi să-l opreşti?

- Nu; da' sor-mea o să facă show. Hai!

O trase în local, "cu direcţie" spre masă. Ana părea grăbită să se aşeze... Perfect! Toată nunta, inclusiv bucătăresele, era cu ochii pe Luminiţa. Iar Florinel începu să cânte "*Ai talent şi haz*". Singură pe ring, Luminiţa ridică mâinile...

Gata: Ana era salvată. Surioara lui va fi "centrul de interes" în următoarele două ore. Iar Nicuşor se va ruina, într-adevăr...

Cumnatul lui îi făcea Luminiţei toate nebuniile. Adusese lăutarii la nuntă cică pentru miri; în realitate, Nicuşor urzea o plasă fină-fină, deasă-deasă, care-o va prinde până la urmă pe Luminiţa... însărcinată. Şi-l înţelegea; acum, că devenise tătic, îl înţelegea perfect...

Ana-Maria

Ia uite ce făcea cumnăţica ei! Organistul se întrecea pe el însuşi, iar Luminiţa întrecuse demult orice dansatoare din buric cu pretenţii! Se "contrau" unul pe celălalt, şi avea impresia că tânărul de la clape avea uneori dificultăţi în a ţine pasul cu ea...

Hai, nevastă, ieşi şi tu la joc / Joacă, nevastă, eşti frumoasă foc / Lăutarii-ţi cântă numai ţie / Dansează, nevastă, pentru mine / Ai talent şi haz, mare haz / Mor toţi de necaz, de necaz / Îmbrăcată frumos şi luxos / Sunt bărbat pretenţios...

Se aplecă spre Florentin:

- Mi se pare mie, sau Nicuşor "o montează" pentru dis-de-dimineaţă?

- Cred că o umple de şpriţ şi, imediat cum ajung acasă, îi aruncă anticoncepţionalele.

Probabil... Ptiu! Ia uite-l ce făcea!

Dau cu bani / Pe lăutari / Tu dansezi, te distrezi / Doamne, ce frumoasă eşti!

Iar Luminiţa dansa la propriu pe bani, ridicându-i organistului mari probleme...

Hai, nevastă, joacă-acum cu mine / Să vadă lumea că mă mândresc cu tine / Seara asta e numai a ta / Să fii fericită, viaţa mea!

Florentin

Ana zâmbi slab:

- E fericită. E cea mai fericită femeie de pe Pământ.

- Iar eu...

Îi luă mâna şi i-o sărută:

- Eu îţi mulţumesc că ai tăcut atunci.

Ana dădu să răspundă, dar scaunul se trase scurt:

- Năşico, să n-am parte de pantofii ăştia care mă strâng îngrozitor dacă nu mă înveţi să joc şi eu cingheriţa!

Ete la ea! Nina încerca să pornească pe urmele Anei?

- Eu te-nvăţ; da' dacă exersezi acasă, o să ai probleme cu vecinii!

Radu interveni, râzând:

- Exersăm la parter. Deşi mi-e cam frică să nu mă-ncurc în propriile picioare şi să ajung la serviciu vânăt...

Bufni în râs:

- Păi exersează două săptămâni căluşul, şi după aia cingheriţa e floare la ureche!

- Şi crezi că mă lasă nevastă-mea să zurgălăiesc prin casă?

- La parter, finule; la parter.

Chiotul îl făcu să tresară; reveni spre ring la timp ca să-şi vadă sora sărind la propriu de gâtul soţului ei... Într-adevăr, era cea mai fericită femeie de pe Pământ. Să ţină însă cont că şi Nicuşor trebuia să se simtă

cel mai fericit bărbat de pe Pământ. Să nu uite niciodată asta...

Nicuşor îşi aducea soţia la masă pe braţe... Toţi ochii erau aţintiţi asupra lor; Luminiţa roşise, tot miorlăia s-o lase jos că era grea - dar îl ţinea bine de gât... Se ridică:

- Ia, hai: fetele la dans, noi la masă!

Ana se ridică imediat - era evident că el avea de discutat serios cu Nicuşor... Cumnatul lui se grăbi să se aşeze lângă el, în stânga. Radu ezită, aşa că Marcel se aşeză în dreapta. Iar finul lui începu să râdă:

- Mă duc să le spun să aducă, totuşi, tortul.

Aprobă încet... Nicuşor zâmbi:

- I-am zis vreo două de i-au mers fulgii.

- Norocul lui; dacă-i ziceam eu, îi mergea borşu' pe ciment!

- Lasă-l, mă! Ştii bine că aşa sunt toţi...

Marcel se grăbi să intervină:

- În plus, aşa fac maneliştii; întărâtă femeia care dansează mai bine. Că au nevoie de show, ca să curgă banu'.

Nicuşor îi lămuri pe amândoi:

- Numai că la nunta asta ştia dinainte că n-o să curgă nimic. Show-ul în sine era aranjat; el a exagerat, aşa că l-am repezit de nu s-a văzut!

- Bine, gata! Subiectul e încheiat! Dealtfel, Ana ştie că trebuie să cedeze toată atenţia în favoarea miresei.

Soţia lui zâmbea şi-i făcea cu mâna, dansând strictul "stângu'-dreptu'" lângă Nina... Îi trimise o bezea, râzând, văzând cu coada ochiului mutra indispusă a manelistului... Ei, asta e! Femeia aceea frumoasă era nevasta lui! Era nevoit "să se sacrifice", să suporte toate privirile alea aţintite asupra ei...

Şi "va supravieţui" efortului!

Ana-Maria

Acum, după părerea ei, "acţiunea naşa" se terminase. Nina avea batic roşu de mătase-n cap, buchetul nu mai stătea la masa mirilor, Radu tocmai plătise ospătarii şi paharele sparte... Florinel era vizibil obosit... Nuntaşii mai în vârstă se retrăseseră... Tinerii dansau de mama focului, fericiţi probabil că putuseră să renunţe, în sfârşit, la pantofii cu toc şi cravatele scorţoase... Se aplecă spre Nina:

- Ia spune, dragă: cum a fost? Câte dezastre s-au petrecut în ultimele 24 de ore?

- Sincer? Unul singur.

- I-auzi! Care-i ăla?

Prietena ei îi şopti la ureche:

- Ăştia de-aici, de la salon, n-au cameră nupţială...

Bufni în râs: ia uite la ce-i stătea ei mintea! Ochişorii finuţei ei erau obosiţi, ameţiţi un pic de şampania în exces, dar extrem de fericiţi...

- Radu ştie că trebuie să te ducă pe braţe până acasă?

- Ştie...

- Da' îşi aminteşte că nu e cu maşina?

- Probabil că nu. Lasă-l aşa, nu-i da certitudini...

Râdeau amândouă... Iar soţii lor se apropiau, zâmbitori, cu propriile lor planuri şi secrete în minte...

- Pornim şi noi spre casă?

Ridică mirată sprâncenele: naşii şi mirii "o ştergeau" iar nuntaşii petreceau "americăneşte" - adică singurei?

- Roberto mi-a promis că rămâne el să încuie. Iar dacă Nicuşor se ridică să plece, se goleşte localul. Aşa că eu zic să nu mai stăm...

OK! Se ridică, iar Florentin o strânse în braţe:

- Mergem direct acasă, nu?

Aprobă, zâmbind, ştiind deja de ce se grăbeau spre casă...

Îşi luară la revedere de la invitaţi şi ieşiră. Şi abia acum văzu cele două taxiuri... Nina îi făcu cu mâna, din braţele lui Radu:

- Paa! Vorbim spre seară!

- Paa!

Iar ei plecaseră spre domiciliul devenit, de ieri, conjugal... Urcă pe bancheta din spate iar Florentin se grăbi s-o tragă în braţele lui:

- Lacul Tei.

Mm... Era prea cald în maşină! Poziţia aceea era prea comodă! O să adoarmă!

- Presimt că în vreo două luni, cel mult, o să se termine relaţia mea contractuală cu Mugurel.

Aha!

- Deci trebuie să mă interesez, extrem de discret, de-un sediu şi mai ales de-un spaţiu...

- Vrei să mă interesez eu?

- Nu; tu eşti prea ocupată cu aia mică. Lasă, că am vorbit cu Roberto şi m-a asigurat că o să pună şi el câteva întrebări pe la Administraţia Pieţelor, cu "bătaie" spre Primăria sectorului 2...

Prea bine! Florentin trecu brusc la romanes:

- ... Nu ştiu ce să zic... E vorba de Bambina.

- Adică?

- Adică nu ştiu cum s-o abordez. Îţi dai seama că nu mă pot duce direct la ea, să-i zic "Săru' mâna, tanti! Mi-am deschis florăria, aşa că am venit să mă aprovizionez aşa cum ai spus matale"...

- Evident! Şi cum nu cred că vă vedeţi zilnic în piaţa de flori, la patru dimineaţa...

- Şi nici nu-mi vine să-l pun pe tata să-i zică ceva - că nici el nu prea are când şi unde să se vadă cu ea... Marcel n-a mai văzut-o de la nuntă; se duce în piaţă, la vânzătorul ei, iar ăla îi ia comanda şi-i dă florile.

- Iar ea nu are telefonul tău, tu chiar dacă l-ai avea pe-al ei nu poţi s-o suni... Ai vreo idee?

- Am discutat cu Roberto. Zicea să ne apropiem de Crin. Că dacă el află că ne deschidem florăria, o anunţă pe mătuşi-sa. Şi-atunci mă sună ea.

- OK! Ne apropiem de Crin! Cum facem asta?

- Cred că începem cu un telefon la Ileana. Ce mai fac, cum o mai duc... Peste vreo săptămână, al doilea telefon. Dacă nici atunci nu ne invită să-i vizităm, îi invităm la noi. Şi, la prima revedere de-asta, arunc vorba. Dacă Crin ridică din umeri...

- Nu cred c-o să ridice din umeri. Ileana mi-a spus de multe ori că nu-mi poartă pică pentru ce-am făcut atunci.

- Da, dar Ileana e Ileana. Crin e altfel. El s-ar putea să discute cu tine numai pentru că aşa vrea nevastă-sa. Şi nici n-avem "spioni", să aflăm ce părere au ei despre ce s-a întâmplat atunci...

Aprobă încet: aproape ajunseseră. Taximetristul ăla se grăbise teribil... Florentin o strânse uşor în braţe:

- N-ai fost deloc cuminte la nunta asta...

Mm, nu mai avea răbdare! Zâmbi slab:

- Nu mi s-a părut că ţi-a displăcut...

- De displăcut, nu mi-a displăcut. Ba chiar mi-a plăcut! Superbitatea după care se întorceau toate capetele e soţia mea...

Ah, o făcuse să roşească!... Şi-o făcea să roşească şi mai şi, pentru că mâinile lui "o cam luaseră razna" iar taximetristul nu era obligat de trafic să privească doar înainte...

... Iar dacă n-ar fi ajuns în faţa blocului, ar fi avut o problemă majoră! Decolteul rochiei ei era în real pericol...

La partea cu urcatul cu liftul n-avea emoţii: ora şase, doar ei doi treji... Lift mic, doar pentru doi... Minora sforăia de mama focului la mamaia...

Florentin

Intră în lift, închise uşile şi apăsă butonul. Şi decise să-i dea soţiei lui măcar un indiciu despre ce va urma! Nu voia s-o prindă nepregătită tocmai azi! Avea un plan; după aproape doi ani, decisese "să spargă gheaţa". Să rişte. Se cunoşteau bine acum, erau căsătoriţi, aveau o fetiţă... Ce şanse erau ca planul lui să retrezească amintirile ei urâte?

Ana-Maria

Năşicul era foarte... hotărât. Şi ea era extrem de hotărâtă. Din fericire, etajul şase nu era foarte departe de parter...

Florentin

Se grăbi să încuie uşa şi s-o ajungă din urmă. Ana plănuise să intre în dormitor; o trase în sufragerie şi-o răsuci în paşi de tango. Un-doi! Şi-acum o s-o lase pe spate... Şi-o să uite de tango.

Ana-Maria

Privea lung blocul din faţă...

Florentin dormea. Adormise acum vreo oră; ea nu reuşise nici măcar să ţină ochii închişi...

Înţelesese totul greşit. Şi tango-ul, şi manelele, şi drumul cu taxiul, şi liftul...

Soţul ei se hotărâse brusc să treacă "la un nou nivel" al relaţiei soţ-soţie. Un nivel pe care el presupusese că ea îl dorea... Sau că măcar era de acord cu el!

... Hm; fusese atât de hotărât, atât de "pus pe fapte mari", că nici nu observase tentativele ei timide de a-l opri! Doar două tentative; după care mintea ei calculase, "la secundă", două persoane: Gabriela şi Laura. O "tăiase" pe Gabriela şi constatase că jumătatea rămasă liberă nu dispăruse, ci se mutase la bruneta lui Mugurel... Calculase apoi tensiunea aceea ciudată din timpul tangoului. Calculase tensiunea care se acumulase melodie după melodie, manea după manea, dans după dans... Privire după privire, chiuitură după... Cât se zbânţuise ea în voie, el o privise lung şi se hotărâse...

Într-adevăr, soţul ei o iubea. Sincer. Puternic. Florentin decisese să lase deoparte clasicismul, de frică să n-o piardă... Dansase mult prea deşucheat! Şi ştiau amândoi că "plictiseala omoară căsnicia"! El se gândise la toţi bărbaţii de pe Terra şi luase acea decizie; ea se gândise la Laura şi nu se mai împotrivise. Încercase să pară naturală, să-şi pună pe chip o imagine diametral opusă gândurilor...

Se gândise la Novi Sad... La Mitică şi plimbările cu maşina... La paharele de votcă pe care Gigi i le tot oferise...

Nu voia să-l trezească; se ruga Cerului ca Florentin să nu se trezească acum! Problema era ea, nu el! Ea trebuia să înceteze cu Serbia! Ea trebuia să depăşească acele momente! Ea trebuia "să se destupe la minte" şi să nu-i mai pese dacă roşea! Îşi iubea la nebunie soţul; dacă voia să-l păstreze, trebuia să uite totul. Aşa cum nu-şi mai amintise tangourile cu Evelin atunci când dansase cu soţul ei, la fel trebuia să nu-şi mai amintească nimic atunci când stingeau lumina. Să aibă încredere în el - ca şi la tango...

Ura gândul ăla stupid care-i tot spunea că, dacă nu va găsi acasă noutăţi, Florentin le va căuta în afara casei! Dar îi era greu să uite prin ce trecuse! Îi era greu să facă acea schimbare! Mai ales ştiind că o făcea fiind presată de groaza de-a nu-l vedea gândindu-se vreodată la Laura! Sau la oricare altă femeie! Era groaznic...

Evita să-şi şteargă lacrimile; spera ca astfel ochii să nu i se înroşească foarte tare. Să nu se înroşească deloc, dacă era posibil. Să nu afle şi el...

Ar fi trebuit să se culce. Dacă dormea, nu mai bocea! Deci nu-şi înroşea ochii şi mai şi! Îi era însă frică să închidă ochii. Îi era frică să nu revadă... Îi era frică să nu-l trezească...

Doamne, numai să nu discute despre asta! Dacă Florentin ar fi înţeles şi-ar fi acceptat să nu scoată un cuvinţel despre dimineaţa asta! Dar soţul ei era genul care lămurea problemele deschis, pe loc...

Trebuia totuşi să se culce... Să bea un pahar cu apă şi să încerce să adoarmă. Nu; mai întâi, să încerce să închidă ochii. Dacă imaginile erau suportabile, va intra în dormitor; dacă nu, se va întinde pe pernele din sufragerie. Nu voia să-l trezească...

Florentin

Mm, ce bine dormise! Excelent! Se întinse lung, căscând... Şi se întoarse spre zâna lui.

La dracu! Se ridică şi se grăbi să ajungă în bucătărie. Îşi aprinse o ţigară...

Doamne, de ce avea o asemenea nevastă? De ce naiba nu-i trăsese Ana două palme peste ochi, imediat cum devenise "explicit"? Ca să priceapă şi el că, dacă era împins uşor, aia însemna "NU"?

Îşi promitea lui însuşi că niciodată, indiferent de ocazie şi de calitate, nu se va mai apropia de vin! Nici cu apă, nici cu Cola, nici cu cafea! Nici un strop de vin! Nu se îmbătase; se binedispusese doar. Şi devenise un pic mai... neatent...

Se lăsase furat de dans, şpriţ şi corpul acela superb. Şi-o dăduse-n bară. Ana nu-i spusese nimic; îl lăsase să adoarmă...

Ar fi vrut să nu discute despre asta. Niciodată! Să nu trebuiască să-i ceară din nou iertare... Să-i ofere acum o după-amiază de vis, care să şteargă măcar o parte din amintirile urâte pe care i le oferise de dimineaţă... Şi să nu vorbească niciodată despre asta.

Se grăbi să intre în dormitor şi să-şi ia hainele: la ora asta, Ovidiu era la muncă. Să vadă deci cum reuşea să găsească o motivaţie pentru găleata cu trandafiri...

Ana-Maria

Auzea, slab, muzica... Deschise ochii şi oftă: evident, îi simţea grei! Umflaţi! Aşa că vor discuta, cu siguranţă... Şi poate că se vor certa, pentru că el îi spusese de mai multe ori să-şi şteargă din minte amintirile din Serbia, dacă nu voia să i le şteargă el! Şi n-o făcuse. Se vor certa deci...

Dădu să coboare, dar se opri. Lângă pat, exact unde ar fi trebuit să pună ea picioarele, aşteptau... Nu se vor certa; vor discuta doar.

Era evident că soţul ei înţelesese ce se întâmplase... şi regreta decizia pe care-o luase în acea dimineaţă. O găleată întreagă de trandafiri... Albi şi roşii, amestecaţi... Parcă sincer ruşinaţi! Aşa-i păreau în acele momente exploziile de petale! Înfloriţi, albi imaculaţi şi roşii sângerii. Toţi la aceeaşi înălţime, de parcă-i măsurase la milimetru...

Paşii intrară în dormitor; decise într-o clipă să nu-şi privească soţul:

- Sunt superbi! Dar îi merit oare?

- Sunt meschini - soţia mea merită mult mai mult! Ce zici: mâncăm?

Aprobă cu capul şi se trase spre capătul patului: să se grăbească să pregătească masa!

Florentin se apropie... Şi-o ridică pe braţe ca pe-un fulg!

- Stai! Sunt grea!

- Nu eşti grea deloc!

Şi se pomeni mutată în sufragerie... Unde masa era deja pregătită, aranjată, chibritul era lângă lumânări... Ciudat! Sesiza oare o tentativă de... împăcare? Dar, se certaseră? Când?

- Pur şi simplu am vrut să-ţi fac o surpriză. Mai ales că ai dansat toată noaptea...

Sau o înţepătură?... Nu; Florentin zâmbea. Avusese el plăcere să pregătească prânzul. OK! Şi avusese el plăcere s-o "transporte" pe sus, din pat până la masă. OK! Tot plăcerea lui, găleata plină cu trandafiri...

Florentin

Ei; şi-acum, că terminaseră de mâncat cam de jumătate de oră, iar programul TV era plictisitor, ia să facă el o şmecherie... Se ridică,

amenințând-o în glumă:

- Nu te ridici de-acolo!

Ana nega, zâmbind...

Ei bine, își făcuse "nebunia"! De când se trezise și ea, n-o lăsase să păşească! O "transportase" pe braţe la masă, la bucătărie, în dormitor ca să se schimbe... Făcuse o singură excepţie, lăsând-o jos în dreptul băii; dar "o recuperase" imediat cum auzise uşa deschizându-se.

Şi-acum se întreba cum să aşeze el trandafirii ăia... Dificil! Să-i pună în vaze? I-ar fi luat ceva timp! Să se-apuce să-i întindă pe pat... Trebuia să le taie cozile; şi nu erau decât 75 de fire. Mă rog; la viteza lui, ar fi fost mai simplu decât cu vazele. Dar... Dar presimţea că Ana îi voia cu cozi, în vaze răspândite prin toată casa. Şi se întreba, la modul cel mai serios, dacă avea totuşi vreun rost să amestece trandafirii cu stingerea televizorului...

Luă un singur trandafir şi reveni în sufragerie. Unde Ana îl privi lung, serioasă...

Acum lucrurile nu vor mai degenera. Nu vor fi altfel decât fuseseră vineri seara. Şi sâmbătă dimineaţa. Nu vor aminti, sub nici o formă, de duminică dimineaţa...

Ana-Maria

Zâmbea slab...

Se înserase. Nici nu simţise când se înserase! Atunci când închisese ochii, soarele luminase puternic dormitorul. Îi deschisese apoi şi constatase că timpul zburase parcă...

Închise ochii şi decise să fie sinceră - în şoaptă, fireşte:

- E atât de bine în mantia ta de dragoste!

Fu sărutată pe frunte... Fusese sinceră.

Florentin

Apăsă soneria. Aşteptă două-trei secunde... Haai, ce tot făceau acolo? Ce, nu-i auziseră motorul? Apăsă butonul cu insistenţă... Mirela bufni în râs:

- Stai, mă, că nu dau turcii!

În sfârşit! Se grăbi să intre şi să închidă uşa după el:

- Salut! Săru' mâna! Unde mi-e fata?

- Ete, o mâncai! Na! Ce te faci acuşi?

Mama lui râdea; avea chef de glumă. Începu şi el să râdă:

- Mă prefac în vânător şi te operez!

Ridică fetiţa din braţele lui Marcel, iar tatăl lui se lăsă pe spătarul scaunului şi exclamă, pe un ton laudativ:

- Măi, specialistule în tangouri! Nici chiar mie nu-mi reuşeau piruetele alea aşa! Nici chiar în tinereţe! Tu cu cine le-ai "studiat", de-ţi ies aşa?

Se grăbi să se aşeze lângă el:

- Hai, măi, tată, nu mai zice şi tu aşa!

- Nu-nu! Vorbesc serios! Voi n-aţi văzut filmarea, nu?

- Păi de unde s-o vedem?!

- Ia, Roberto! Fă-i şi lu' frati-tu un CD de-ăla! Mă, da' frumos a mai fost la nunta asta!

- Foarte frumos, într-adevăr! A mai contribuit şi Nicuşor la organizare...

Râdea şi-şi jura că, imediat cum era gata CD-ul ăla, fugea la maşină! Doar n-o s-o lase pe Ana să îngheţe de frig!

Ana-Maria

Ei bine, aştepta acum... Va dura cam un sfert de oră; că mai discutau despre cum a fost, cum s-au distrat... Cum au dansat naşii tango de i-au dat pe spate pe toţi...

Rămăsese să aştepte în maşină. Florentin spusese: "Mă duc să aduc fata." iar ea răspunsese "Vin şi eu.". Când oprise motorul, el coborîse grăbit: "Nu stau mult.". Iar ea tăcuse...

Fusese iertată cam trei sferturi, după părerea ei. Dacă i-ar fi sunat şi-ar fi răspuns socrul ei, ar fi vorbit cu ea. Fusese iertată pentru Serbia, pentru tona de prostioare şi gafe, pentru că nu-i spusese ce se întâmplase cu Luminiţa... Nu fusese însă iertată pentru fuga pe fereastră. Sau poate că nu fusese iertată pentru nimic. Sau poate că o iertase aproape pentru tot, dar mai era câte-un strop de supărare din fiecare motiv...

Nu mai ştia ce să creadă. Prefera deci să nu creadă nimic. Prefera să aştepte în maşină, pe scaunul din faţă, "căzută" îndeajuns de jos ca să nu fie văzută prea uşor...

Florentin

Şi uite şi CD-ul! Îl luă şi se ridică:

- Hai, că am fugit!

- Dă, mă, fata s-o îmbrac!

- Lasă c-o ţin în păturică!

- Mă, răceşte!

- Nu răceşte, că-i cald în maşină!

- Mă, nu te prosti!

- Lasă, bre, c-o ţine Ana în păturică!

Tatăl lui îl privi lung, preţ de-o secundă... Şi se ridică imediat:

- Păi acu' spui, mă? Hai, fugiţi, că-mi îngheaţă nora-n maşină!

Se ridică, zâmbind slab: deci tot nu obţinuse iertarea... Deşi tăticul lui era extrem de binedispus, vorbăreţ şi pus pe comentat tangoul... Preferase "să-l expedieze" pe el, decât să iasă să-şi aducă nora-n casă. Adevărul era însă că nici el nu se grăbise s-o aducă în faţa uşii şi s-o împingă să intre prima.

Poate era totuşi prea devreme. Sau prea târziu...

... Ia uite! Ajunsese de vorbea ca un românaş! Cum să fie prea târziu? Niciodată nu era prea târziu! Ana va fi iertată! Niciodată o supărare nu se lungea la nesfârşit! Şi Ileana va avea iertarea ei! Roberto luă sacoşa; Marcel luă scaunul auto. Se grăbi să iasă:

- La revedere! Săru' mâna!

- Să mergi uşor, mă!

- Evident!

Şi-acum se grăbea la maşină...

- Salutare, năşico!

- Salut-salut!

După voce, Ana nu era supărată. Dar el o cunoştea mult prea bine, ca să nu-şi dea seama de adevăratele ei gânduri... Iar faptul că, imediat cum primi fetiţa, Ana o antrenă într-un lung monolog despre "Ce-ai mai făcut tu la mamaia", îi confirmă bănuielile... Roberto îl privea şi el lung...

- Am plecat. Pa!

- Pa!

Porni motorul şi demară. Se grăbea să se îndepărteze de casă, de fereastra de la care tăticul lui "trişa" şi-şi privea nora favorită în voie...

Lăcrămioara

Ioan lăsă perdeaua să cadă şi se reaşeză în fotoliu:

- Gata; au plecat.

- Normal că au plecat! Doar n-o să-şi ţină nevasta-n maşină cu orele!

Îl înţepase; avea pregătită toată urmarea acelei discuţii! Aştepta doar "startul"... Soţul ei ridică telecomanda şi dădu televizorul mai tare.

Aah! Intră în bucătărie şi închise uşa destul de sonor. Mirela şopti:

- Cine te-a supărat, tanti?

- Afurisitu' ăsta bătrân!

Gabriela se grăbi s-o tragă spre masă:

- Lasă, tanti! Că ştii matale cum e el: o dată-i trece, uite-aşa, de te lasă paf!

- Da, ştiu! Da' până atunci fata mea stă supărată!

- Lasă, că o împacă Florentin! Ce crezi, că el nu ştie că-i supărată?

Aprobă şi preferă să iasă: decât să discute cu ele acum, în şoaptă, şi să rişte să le prindă Ioan...

Ana-Maria

Îşi privea lung prinţesa... Mm, parcă se mai "rotunjise"! Oricum, se vedea clar că-i plăceau vizitele alea la bunici: venea foarte veselă, cu chef de joacă, cu chef de descoperiri noi...

Şi lor le plăceau vizitele ei la bunici...

De când intraseră pe uşă, reveniseră la programul de zi cu zi. Oricât se străduise ea să-i "aloce" lui Florentin mai mult timp, eşuase lamentabil. Ba pune fata pe oliţă, spală fata, îmbracă fata, dă-i fetei să mănânce, stai lângă fată să nu cadă de pe perne, schimbă fata... Peste vreo jumătate de oră, culcă fata... Pregăteşte cina, pune masa... Peste cinci minute urma să strângă masa...

Timp în care el stătuse la televizor sau la bucătărie, la o ţigară. Sau lângă fată; singurele momente când putuse să stea fizic lângă el.

Dacă s-ar fi cronometrat, nu i-ar fi ieşit cinci minute-n plus pentru soţul ei. Mai degrabă în minus...

Avea o problemă. Nu vedea care putea fi rezolvarea ei; se tot gândea, dar rezolvare nu găsea... Poate după ce-şi deschideau afacerea, iar ea va merge cu el la florărie... Şi cu fata, fireşte; dar poate...

Florentin

Rămăsese singur la televizor: Ana o culca pe Florentina. Privea lung ecranul; se tot gândea...

De când se întorseseră acasă, soţia lui fusese foarte ocupată. Normal; trebuia să aibă grijă de micuţa lor, nu? El o avusese tot weekend-ul; acum Ana era şi a Florentinei. Şi nu asta-l supăra.

Stând deoparte, lăsându-şi soţia să se ocupe de copil, avusese timp să se gândească...

De dimineaţă, Ana îşi amintise de timpul petrecut în Serbia. De nenorociţii pe care soarta-i scosese în calea ei pe-acolo. Chiar dacă trecuse ceva timp, chiar dacă erau căsătoriţi acum, chiar dacă se iubeau la nebunie, chiar dacă totul se întâmplase în apartamentul lor, în dormitorul lor, în patul lor... Strict între ei doi... Îşi amintise astăzi de seara când nu mai ajunsese la cina părinţilor lui. Când Ana îi povestise, atât cât putuse, prin ce trecuse în Novi Sad. Când o condusese în dormitor şi-o întrebase dacă avea încredere în el. Atunci, avusese. Acum...

N-o mai întrebase "Ai încredere în mine?" Nici nu se gândise la asta; oricum, întrebarea aia i se părea o prostie - de vreme ce aveau un copil acum...

Nu ştia ce să creadă. Se întreba ce anume nu funcţionase; ce anume îi declanşase amintirile... Oare îl percepuse şi pe el ca pe o ameninţare? Ca pe un nenorocit?

Ar fi trebuit să discute deschis despre asta; dar parcă nici el nu ştia cuvintele potrivite...

De dimineaţă, Ana îşi pierduse încrederea în el. Descoperirea asta îl bulversase. Şi nu ştia ce să facă... Se îndoia că trebuia să facă ceva... Se temea să mai facă ceva... Să spună ceva... Se temea ca nu cumva echilibrul ei să se rupă; şi să audă, în cuvinte, ceea ce spera să fie doar glasul disperării lui. N-ar fi putut suporta asemenea cuvinte, de la soţia lui...

5 august 2004 - joi

Florentin

Şi iată cum asistenta lui Mugurel se apropia de florărie... Hm; cum de Mugurel o lăsa să umble tot cu Toyota aia? Păi nu se învechise? De atâta timp... Numai el o ştia de aproape un an! În plus, cum de domnişoara asistentă nu avea o decapotabilă? La urma urmei, ochelarii de soare şi baticul de mătase se pretau de minune cu o "jucărie albă, fără acoperiş"! Dar poate că domnişoara asistentă era menită să rămână asistentă... Deşi acum avea şi inel, şi poate şi-o promisiune că "în curând" discutau şi despre data nunţii...

- Salut.

- Salut.

Laura lăsă diplomatul pe tejghea şi-l privi drept:

- Spune-mi: există ceva ce să nu ştii să faci la perfecţie?

Poftim? Era un pic nedumerit... După câteva secunde, Laura bufni în râs:

- Nu bănuisem că eşti un atât de bun dansator de tango!

I-auzi! Şi-acum începuse să se încrunte:

- Pe-asta de unde-ai mai aflat-o?

- De la Florinel.

De la Florinel! Părea el un ţânc de trei ani, care-şi închipuia că zânele se ascundeau după nori pe timpul zilei?

- De unde până unde a ajuns povestea asta la tine, prin el?

- Ai mei sunt veri de gradul doi cu ai lui. Iar el i-a cerut lui Nicuşor o copie a casetei.

- ... O cee?

- O copie a casetei. Sau CD-ului; nu ştiu sigur, că el "se-nvârte" cu casete iar eu am vizionat un CD.

I-auzi! Ia să se lămurească el repejor cum stătea treaba cu manelistul ăsta:

- Pentru ce-i trebuie lui filmarea de la nunta Ninei?

- Păi de casetă de prezentare! Iar Nicuşor i-a dat trei discuri - să-şi aleagă!

I-auzi, deşteptu' de cumnată-su! Împărţea discuri în dreapta şi-n stânga! Inclusiv partea care nu-l interesa pe Florinel manelistu'! Dar... Dar ce naiba să mai spună?! Cumnăţelul lui "o comisese"! Acum, Ana va fi văzută dansând de către toţi doritorii de manelişti! Oof...

- Registrul de casă ce mai face?

- Bine, mulţumesc de întrebare!

Se grăbi să intre în camera din spate... şi să-şi repună pe chip o seninătate şi-un zâmbet larg, comercial... aparent neafectat de vestea că Florinel se folosea de imaginea Anei pentru a-şi creşte cota pe piaţa manelişilor...

De fapt, nu asta-l supăra cel mai mult. La urma urmei, imaginea Anei dansând manele era acum pe multe telefoane mobile, pe multe camere de luat vederi... Îl deranja că tocmai Florinel avea acum filmarea profesională a nunţii. Tocmai individul pe care Nicuşor trebuise "să-l scuture" ca să-i amintească de ce fusese chemat acolo şi cine era doamna în rochie vişinie! Şi poate că şi alţi amici ai lui Nicuşor îi ceruseră filmarea de la nuntă! Unii, poate doar pentru ei; alţii însă...

Toţi indivizii ăia îl scoteau din sărite! Simpla lor existenţă îl scotea din minţi! Dacă şi-ar fi văzut de treburile lor, ar fi fost perfect! Dar, nu! Ei se holbau la Ana lui... Se ţicnise!

Ieşi şi-i întinse registrul de casă. Laura îl luă şi se grăbi spre diplomat:

- Şi cum spuneam...

Tânăra se întoarse spre el, zâmbind slab:

- După cum spuneam: nu cred că bănuieşte cât de norocoasă e!

Hei! Reacţionă imediat - se încruntă şi ridică un pic vocea:

- Te rugasem să încetezi!

Răspunsul prompt îl lăsă fără replică:

- Ştiu. Dacă eu te rog să te răzgândeşti în privinţa mea, o faci?

Fără replică...

- Exact. Pa.

Şi-o văzu ieşind... Oof, Doamne! Îşi trecu nervos mâinile prin păr...

Doamne, trebuia să rezolve cumva cu fetiţa asta! Devenea mai mult decât sâcâitoare! Insista mult peste "acceptabil"! Devenea periculoasă pentru mariajul lui!

Nu cumva Ana îl împinsese timid duminică dimineaţa doar de două ori, gândindu-se la Laura şi "oferta" ei? Temându-se să nu-l piardă?

... Greşise. Lungind atât de mult "pelteaua" cu asistenta lui Mugurel, greşise enorm. Laura intrase deja în căsnicia lui, "cu galoşii noroiţi" şi tot sacul de şmecherii şi cuvinte meşteşugite pe care-l avea. Calmul şi liniştea lor dispăruseră atunci când apăruse Laura...

Era prea târziu să-l mai anunţe acum pe Mugurel că femeia lui îi făcea avansuri. N-avea ce să-i spună: că nu-i putea povesti ce-ar fi trebuit să-i spună atunci, pe loc, prin demisie! Poate doar să-i transmită că Ana nu ştia cât de formidabil era soţul ei...

Doamne, cum să facă? Cum s-o scoată, o dată pentru totdeauna, pe asistentă din relaţia lui cu Ana? Cum să-şi convingă soţia să facă abstracţie de existenţa acelei tinere?

Era 5 august. Mai avea... Mai avea cam o lună de aşteptat. După care mai avea o lună de umblat. Iar la 1 octombrie, o dată cu deschiderea facultăţilor, îşi va deschide şi el florăria. Deci abia de la 1 septembrie putea spera că va scăpa şi de Mugurel, şi de Laura, şi de probleme...

Diseară, îi va povesti Anei strict partea cu discul nunţii. Iar când ea îl va întreba ce anume spusese Laura, o să-i răspundă "Dansaţi superb tango, iar soţia ta a fost cea mai înfocată dansatoare". Şi-atât.

Poate că, pe lângă gândul că "oferta Laurei" putea fi tentantă, mai erau şi şpriţurile alea...

N-o putea acuza pe Ana că se gândea la pericolul asistentei; se putea auto-acuza, pentru că decisese să spargă monotonia tocmai după ce-i dăduse "cu şpriţu' pân' la ziuă". Poate că fuseseră mai mult decât două gesturi neconvingătoare, dar el nu le sesizase... Şi cu siguranţă acele şpriţuri îl împiedicaseră să găsească cuvintele potrivite pentru ca Ana să aibă totuşi încredere în el şi să nu-şi aminteasc㠄...

Diseară, îi va spune despre filmare. Şi cam atât. Pentru că venea weekend-ul, cu siguranţă mama lui va lua nepoţica la joacă... Iar în weekend vor lămuri lucrurile. Fără şpriţuri, de data asta.

Ana-Maria

Intră în bucătărie şi închise uşa.

- Gata, a adormit?

- A adormit.

- A fost obosită...

- Păi după atâta plimbare, normal!

Florentin aprobă şi-şi aprinse o ţigară:

- Azi a trecut Laura pe la florărie, să-şi ia registrul de casă vechi. Şi mi-a spus că dansăm dumnezeieşte tango.

Cee? Cât pe ce să scape farfuriile din mână! Soţul ei zâmbi:

- Florinel i-a cerut lui Nicuşor o copie după filmarea de la nunta Ninei: ca să includă câteva pasaje în caseta lui de prezentare. Iar părinţii lui Florinel sunt veri de gradul doi cu părinţii Laurei.

I-auzi! Iar el credea gogoriţa asta? "Bravo, Florentine! Uite-aşa te duce de nas! Exact aşa!"

- Am vorbit cu Nicuşor, şi se confirmă: chiar după nuntă, Florinel l-a sunat şi s-a milogit de el să-i dea filmarea imediat cum o primeşte. Şi-atât s-a lăudat pe la rubedenii, că a aflat şi ea. Când i-a spus că e colegă cu mine, Florinel i-a arătat şi ei imaginile.

Ete, na! Mai bine spus, Laura îl rugase pe Florinel să-i facă rost de copia filmării!

- Oricum, i-am transmis cumnatului meu că, dacă mai dă cuiva porţiuni care nu-l interesează, îi fracturez picioarele atât de tare încât o să regrete sincer gestul!

Daa... Mă rog; Nicuşor cu siguranţă pricepuse ce-avea de făcut pe viitor! Numai că răul era făcut deja...

Oare cât mai intenţiona Florentin "s-o lungească" cu fetiţa asta? Voia să obţină ceva de la ea? Sau îi încerca ei nervii şi răbdarea? Era cumva un test al geloziei? Soţul ei voia să ştie de câte admiratoare avea nevoie pentru a obţine "explozia" nevestei?

Prostii... Toate erau prostii! Nu va "exploda" niciodată; nici chiar atunci când îl va prinde-n fapt cu una dintre amante! Va ieşi din viaţa lui aşa cum intrase; civilizat, cu calm, în liniş㠄...

Ah, Doamne! Dacă nu i-ar fi fost frică de mânia Celui de Sus, l-ar fi rugat s-o facă pe Laura să dispară! Ori pe El, ori pe ţaţa Dida...

Prostii! Ia să schimbe ea repejor subiectul! Că Laura n-avea ce căuta în casa ei nici măcar aşa... prin povestiri!

9 august 2004 - luni

Ana-Maria

Telefonul începu să piuie. Se grăbi să răspundă:

- Da.
- Neaţa, năşico!
- Neaţa, finuţo!
- Ce faci? Te-am deranjat?
- Nu, nicidecum! Tocmai ne pregăteam să ieşim la plimbare!
- Aa, păi atunci faceţi o plimbare până la mine?
- ... Hai, că facem! O să ne ia cam o oră...
- V-am rezervat toată ziua, aşa că vă aştept!
- Paa!
- Paa!

Închise, zâmbind: bine că sunase ea! Tot cu gândurile negre, uitase că avea o confidentă de nădejde şi-o bună sfătuitoare... Păi să îmbrace fetiţa şi să se grăbească! Trebuia să se întoarcă până la două...

Florentin

Paşii intrară, iar Roberto începu să râdă:

- Ce faci, mă?
- Ete, şomez! Tu?
- Eu vând "la greu" la Maica Domnului...
- Deci merge sistemul cu latino-lover-ul!
- Merge de "rupe"! S-ar putea, de fapt, să constaţi că mi-am recuperat clienţii pe care mi i-ai furat tu în decembrie!
- Tot ce se poate! Şi-n rest, ce mai faci?
- Aa, în rest? Chiulesc cât pot...
- Deci e bine fără carantină!
- E super! Da' adevăru' e că mama n-ar putea face faţă, singură cu toată casa. Nici chiar cu ajutorul nostru! Ştii, de când sunt fetele gravide, mai ajutăm şi noi. Da' se vede de la o poştă că nu ne pricepem...
- Ştiu sentimentul... Băi, eu am o problemă.
- S-o aud!
- Atunci, la nuntă... Spune-mi sincer: nu ţi s-a părut că unii invitaţi ar fi luat-o pe Ana pe sus?
- Sincer-sincer? Ba da.
- Şi, la fel de sincer... Nu ţi s-a părut ciudat Florinel ăla?
- Ba m-am minunat că nu i-ai scos plombele. Se vedea de la trei poşte că saliva după nevastă-ta.
- Ei bine, Florinel i-a cerut lui Nicuşor o copie a înregistrării. Iar Nicuşor "l-a servit".
- Ceea ce nu te îndreptăţeşte totuşi să-i scoţi plombele acum. Dacă nu i le-ai scos atunci...
- Exact... Şi mai am o problemă: Laura.
- Băi, asta bag seama că-i o problemă permanentă! Florinel, dacă nu te duci la paranghelii, e inofensiv. Da' asta te vizitează zilnic, trebuie să ai dialog verbal cu ea...
- Şi, mai nou, a găsit replică la înţepăturile mele.
- Adică?
- Adică am rugat-o să înceteze. Iar ea mi-a spus că, dacă ea mă roagă să mă răzgândesc în privinţa ei, n-o fac. Şi-atunci ea de ce să-mi îndeplinească mie dorinţele?!
- Şi are dreptate... tehnic vorbind. Când ai de gând să-i spui lui Mugurel ce face?
- Nu prea am ce-i spune. Poate doar să-l chem aici şi să-l încui în spate până vine şi ea!
- Sau să-i montezi fetei cameră ascunsă...
- Băi, noi am luat-o razna!
- Nu; tu nu-ţi dai seama ce-i acum în mintea nevesti-tii!
- Voi nu vă daţi seama că la sfârşitul lunii am şters-o de-aici! Şi n-au decât să se dea cu capetele de toţi pereţii, şi el, şi ea!
- Nu fii atât de sigur că scapi de ea aşa!

Hm... Roberto ştia mai mult; aşa că-l mârâi printre dinţi:

- Spune tot!
- Aseară, la cină, am deschis discuţia despre schimbatul contabilei. Că muieruşca aia a început să mă enerveze: ea nu semnează aia, ea nu scade cât vreau eu, ea nu bagă mai puţin de cinci facturi pe lună, nu poate să treacă pe pierderi atâta stoc, că a devenit prea riscant... Iar tata m-a întrebat de ce nu apelez la nevasta lu' Mugurel.

Zâmbi slab:

- Asta a fost capcană!
- Ştiu, şi-am refuzat categoric. Dar nici o capcană nu e aruncată aşa, la mişto...
- Iar Laura scoate pierdere din orice profit, indiferent cât de mare ar fi el. Cu nesimţire, uneori...
- S-ar putea ca şi Nicuşor să apeleze la ea. Dacă-şi deschide el atelier, fii sigur că-i face nevesti-sii florărie alături! Şi-atunci tare mă tem că experienţa Laurei şi tupeul cu care-l scoate mereu pe Mugurel în pierdere or să-şi spună cuvântul.

Aprobă şi arătă spre fereastră:

- Uite-o, dealtfel, cum vine pe tocurile ei de 12, cu rujul proaspăt pe buze, duhnind a parfum din centrul Parisului, coafată acu' cinci minute...

Roberto îl prinse de braţ:

- Dacă-ţi asigur "ieşirea", juri că nu verşi un cuvinţel?
- Nu. Las-o în pace.

Iar tocurile intrară în florărie:

- Salut.
- Salut. Roberto, fratele meu; Laura, logodnica lui Mugurel.

Tânăra din faţa lui îi aruncă o privire-laser; o ignoră:

- Mi-ai adus registrul de casă?

Laura aprobă şi puse diplomatul pe tejghea. Era "mută ca o stâncă milenară"...

- Şi au ieşit bine socotelile?
- Perfecte, ca de obicei.
- Hm; am totuşi o problemă cu un bon neştampilat...
- Să mi-l pui deoparte şi ţi-l ştampilez eu mâine.

O privi lung:

- Un bon de consumabile...
- Am înţeles.

El, nu! Roberto îl dumiri repede, din spate:

- O ştampilă SS indescifrabil...

Laura întoarse imediat capul spre fratele lui. Care-o lămuri şi pe ea "cu viteza sunetului":

- Administratorul afacerii familiei...

Şi-acum îşi zâmbeau reciproc cu subînţeles... Ah, la dracu! De ce simţea nevoia imperioasă de a-i sparge botul fratelui lui? Poate pentru că-şi risca el căsnicia, ca s-o salveze pe-a lui Prâslea? Sau înţelesese greşit totul, iar Roberto nu încerca decât să-şi demonstreze calităţile de administrator în faţa viitoarei lui contabile? Habar n-avea...

- Deci să-l pui deoparte pentru mâine. Am plecat: pa!
- OK. Pa.

O piruetă şi-un schimb de priviri extrem de concludente pentru el:

- La revedere.
- La revedere.

O conduse la uşă... Se abţinu în ultima clipă şi tăcu. Plănuise să-i spună un "Să ştii că nu am fraţi neînsuraţi"... Şi reveni lângă fratele lui:

- Tu vrei să te joc în picioare, cât eşti de mare?
- Eu m-am asigurat că, dacă tata se ţicneşte şi bagă şarpele ăsta în living la socotit cifre, individa ştie cu cine are de-a face.
- Şi ce-ţi închipui tu că a priceput din discuţia voastră?
- O fată "la valoarea ei" a priceput tot ce-am vrut să-i transmit. Hai, că am plecat.
- Băi, nu-ţi aprinde paie-n cap aiurea!

- Stai, băi, calm! Eu, când îmi fac nevoile, am grijă să nu pută pe lângă nasu' nevestei!

Adică?! Fratele lui ieşise...

Cu alte cuvinte, el era un prost că nu-i scotea dinţii fără cleşte! Sau că n-o "răcorea" pe Laura departe de nasul Anei! Şi chiar era prost! Prost mare, că nu-i spunea lui Mugurel... şi fratelui Laurei cu ce se îndeletnicea domnişoara asistentă! Fratele, din câte înţelesese el, era "de modă veche"; ar fi călcat-o în picioare la propriu dacă ar fi aflat că soră-sa se dădea la un ţigan însurat! Problema lui era că Laura, jucată bine în picioare, l-ar fi sunat să-l roage s-o ducă la Urgenţă...

Atmosfera de acasă era aparent calmă... Uşor tensionată, în realitate, mai ales pentru că în weekend-ul ăsta Florentina stătuse acasă, cu ei. Se plimbaseră prin parc, prin Obor, pe Calea Moşilor până în centru şi apoi înapoi... Aparent, atmosfera fusese destinsă. Iar Ana fusese aceeaşi Ana dintotdeauna... Totuşi, avuseseră momente de tăcere apăsătoare - semn că lucrurile erau 99% în regulă. Soţia lui încercase să obţină două zile în trei; le obţinuse. Dar nu de asta aveau nevoie; le lipsea în continuare discuţia deschisă despre dimineaţa de după nuntă... Şi poate şi despre Laura. Poate şi despre Florinel. Poate şi despre puştiul de la prima masă. Le lipsea o discuţie deschisă despre ei; şi cum ea nu păruse dispusă s-o facă... El simţea că nu şi-ar fi găsit cuvintele...

Poate weekend-ul ăsta. Poate.

Ana-Maria

Ieşi din lift, iar prietena ei se grăbi să tragă căruciorul:

- Bine-aţi venit!
- Bine v-am găsit!
- M-ai: că Radu e la firmă.
- Aa, trebuia să-mi imaginez...
- Că avem de discutat? Evident! Hai să pui fata-n culcuş, că am o grămadă de veşti pentru tine!

Hai! O ridică pe Florentina din căruţ, iar Nina îi făcu semn spre sufragerie. Intră şi constată că prietena ei amenajase un adevărat "teren de joacă", mare cât covorul...

- OK! Hai să-ţi spun!
- Mai întâi spune-mi cum aţi ieşit cu nunta.
- Las-o încolo de nuntă! Că ce-a fost după nuntă e şi mai şi! Ştii cum suntem?
- Ca doi liceeni din filme?
- Mai rău! Am început să nici nu mai mâncăm!

Aoleu! Chiar aşa?

- Vine de la muncă şi se dezbracă. După care se mai îmbracă pe la 11, când suntem atât de... "sfârşiţi" că nu ne mai arde de mâncare...
- Am înţeles.
- I-am spus că vreau un bebeluş. Uite-aşa, direct, l-am privit în ochi şi i-am spus: "Vreau un bebeluş". Iar el m-a privit drept în ochi şi mi-a spus: "Ai să-l ai." Şi de-atunci lucrăm de zor la asta...

Bravo! Foarte bine!

- Şi Mircea ce-a spus de ideea ta?
- Că abia aşteaptă să aibă un frăţior. Da' să-i dăm zor un pic; că frăţiorul nu poate să fie mai tânăr decât fiul...

Adică? O privea lung şi nu înţelegea...

- Adică să nu aşteptăm până se-nsoară el!

Aha! Bufni în râs:

- Păi se-nsoară?
- Încă nu. Presimt totuşi că în curând o să ne prezinte o domnişoară timidă şi emoţionată foc...
- Ai grijă, să nu faci pe mama grijulie!
- Evident! O să am grijă, de fapt, să am foarte multe pregătiri, foarte multe lucruri de făcut prin bucătărie... Că nici nu dă bine, în ochii prietenei lui, diferenţa de vârstă dintre viitorii ei socri!
- Acum vorbeşti prostii!
- Acum nu vorbesc prostii.
- Bine, dragă, nu vorbeşti prostii! Cu nunta cum aţi ieşit?
- Aa, am ieşit pe zero! Ideal, deci! Să ştii că cumnatul tău e un gentleman! Nu ne-am aşteptat...
- La tona de surprize? A vrut să vă organizeze şi foc de artificii, da' nevastă-sa l-a ameninţat că-i sparge capul dacă vă dă chiar toată organizarea peste cap. Aşa că s-a abţinut.
- Nu la asta m-am referit.

Atunci?

- Când a auzit că-i aduce dansatori, Radu i-a spus că nu-i primeşte decât "fără dar". Iar cumnatul tău a fost de acord. Deci cei zece au plecat cum au venit. Iar el a pus în plic doişpe daruri şi-a spus că, atunci când merge la nuntă, e obişnuit să dea cât vrea el, nu "cât e mersul". Aşa că Radu al meu n-a avut ce-i spune...
- Aşa a fost întotdeauna Nicuşor.
- Iar filmarea a ieşit bestial! A prins omuşoru' ăla tot ce-a fost mai mişto!
- Da, am auzit că tango-ul nostru a ieşit de nota zece.
- Păi să ştii tu că a fost "piesa de rezistenţă"! După cingheriţă, bineînţeles...
- Şi-am auzit asta de la Laura.

Nina rămăsese fără cuvinte...

- Florinel l-a rugat pe Nicuşor să-i dea o copie a filmării, pentru caseta de prezentare.
- Ce casetă de prezentare?
- Orice manelist care se respectă are o casetă de prezentare.

Prietena ei se gândi câteva secunde... şi se îngrijoră vizibil:

- Aoleu! Păi asta înseamnă că
- Că nici nu-ţi poţi imagina ce faţă avea Florentin când mi-a povestit! Iar eu nu-mi pot imagina ce faţă a făcut el când a aflat asta de la Laura!
- Păi Laura ce treabă are în chestia asta?
- Părinţii ei sunt veri de gradul doi cu părinţii lui Florinel.
- ... Iar asta înseamnă că omul a făcut prezentarea şi-a şi început s-o "împrăştie".
- Şi, mai rău, să se laude...
- Apropo de lăudat... Nu prea ai nevoie de "reclamă"!
- Păi n-am; că nu vreau să mă mărit, ca Laura...
- Mă crezi că nici nu-mi mai vine să-ţi zic?
- Zi-mi oricum!
- ... Bine, uite că-ţi zic. Radu are o problemă.

Păi s-o audă, nu?

- Îl tot asaltează prietenii cu telefoane: că pe unde locuieşte năşica? Şi are mobil, năşica asta? Dar fix? Şi când mai dăm şi noi o petrecere, cu naşii şi prietenii lor?

Oftă greu:

- Chiar atât de neserioasă am arătat la nunta asta?
- Ai arătat foarte serioasă, chestie care i-a scos din sărite. Neserios a părut Florentin; că a stat numai la masă, nu s-a gândit nici măcar o dată să-ţi aducă un pahar cu Cola sau să te întrebe cum te simţi, dacă te supără ceva, dacă ai nevoie de ceva... Tu te-ai distrat foarte frumos; el s-a comportat ca un bărbat dezinteresat de nevasta lui. Iar astea nu sunt cuvintele mele; sunt un fel de "pe scurt" din ce-a auzit Radu de la amici, după ce le-a bătut obrazul că vor numărul tău de telefon.
- Deci n-am părut neserioasă, ci nesatisfăcută. Şi mai mişto...
- Repet: el a părut o acriturâ fără chef de viaţă.
- Deci eu am părut o nesatisfăcută în aşteptarea unui amant simpatic. Sper că n-aţi făcut ceea ce a făcut Nicuşor!
- Doamne fereşte! Cum te poţi gândi la aşa ceva?!
- Păi după ce-am ajuns "material de prezentare"...
- Auzi, dragă? Ia mai lasă-mă! Bărbată-tu trebuie să vadă realitatea! Are o nevastă bestială! Toţi bărbaţii întorc capul după ea! El ce măsuri ia?
- El a făcut o chestie...
- ... Ce chestie?

Clătină scurt capul:

- Vă rog eu mult, nu vă jucaţi! Că oricum situaţia e tensionată la maxim, iar Florentin mă iubeşte îndeajuns de mult ca să işte un

mic măcel!

- Ţi-am spus: de la noi nu "transpiră" absolut nimic. Auzi?... Chiar aşa de nasol e?

- Chiar aşa... Laura cred că-l "pistonează" în continuare; iar el nu-mi spune nimic din ce-i face individa, temându-se "să nu fac valuri".

- Păi... Crezi că

- Nu; e fidel. Dacă individa sesiza chiar şi cea mai mică urmă de "Da", până acum îl convingea. Florentin trage de timp, până se termină perioada concediilor şi ne putem deschide florăria. Şi va rezolva totul... prin neprezentare.

- Va rezolva, pe dracu! Asta-i genul ăla, scai!

- Lasă-l să creadă ce vrea el. Să facă ce vrea el.

- Şi să te macini aşa pentru că el nu vrea să-i spargă individei botul?

- Draga mea, bărbatul e capul familiei. El se ocupă de problemele familiei, aşa cum crede el de cuviinţă. Dacă e de părere că e cazul să implice şi femeia, o face; dacă nu, se ocupă singurel.

- Timp în care tu te macini şi te enervezi aiurea.

- Dacă m-aş duce eu la Mugurel, aş rezolva problema cu Laura; dar mi-aş face o problemă mult mai mare, cu Florentin. Prefer să-l las să facă ce vrea el.

- Dar

- Dacă vrea să se ducă, se duce. La "şedinţă", la "piaţa de flori", la "Roberto, să-l ajute cu o chestie"... Nu; pe-asta o rezolvă el. Şi-aşa...

Oftă greu şi închise ochii:

- Şi-aşa, o ascunde cu grijă de ochii şi urechile mele - semn că nu vrea să mă implic în problema asta. Iar eu m-am hotărât să am încredere în soţul meu.

- ... Ai dreptate. Sunt o repezită fără minte! Dacă vrea să se ducă, se duce oricum! Tu o părui în faţă, el "o rezolvă" în spate! Soluţia nu e s-o părui tu, ci s-o păruie el...

- M-am hotărât să am încredere în el, până voi vedea cu ochii mei că îmi înşeală încrederea. Atunci, în momentul în care voi descoperi că soţul meu nu mă mai iubeşte, voi duce fetiţa la socrii mei şi voi avea grijă ca nici un medic, oricât de priceput ar fi el, să nu mă poată salva.

- Încetează!

- Ţi-am spus şi ţie, aşa cum i-am spus şi lui, exact ceea ce e în mintea mea. Şi cred că mă cunoşti destul de mult acum ca să-ţi dai seama că nu glumesc...

- Florentin nu te va înşela niciodată!

- Nu există "niciodată". Aşa cum nu există "întotdeauna".

- Ano, mă înfurii!

- Acu' fix doi ani, îmi imaginam că nu voi divorţa niciodată de Evelin! Pricepe: nu există "niciodată"! Iar în clipa în care voi vedea cu ochii mei că Florentin nu mai e dispus să-şi ascundă amanta de mine, ştiu ce am de făcut!

- Baţi câmpii, draga mea! Să-mi ierţi francheţea, dar vorbeşti ca o ţicnită depresivă!

Zâmbi slab:

- Soţul meu vrea să "diversifică" viaţa de cuplu. Vrea "variaţie".

- ... Ce înţelegi prin "variaţie"?

- Variante ale sexului normal care nu se numesc "sex normal".

Nina tăcea...

- Care pe mine mă fac să plâng. După ce-a adormit, am plâns; iar el mi-a văzut seara ochii roşii...

Deschise ochii şi se ridică:

- M-a împăcat cu o găleată plină-ochi cu trandafiri. Dar n-am discutat despre asta. Atmosfera e un pic tensionată; iar el n-a mai încercat... Nu ştiu ce să fac. Atunci când o să încerce iar, nu ştiu ce să fac...

- Să uiţi că există pe glob o ţară pe nume Serbia. Să ai încredere în soţul tău şi să te laşi "pe mâna lui". Că la cum îl ştiu eu, la cum "mi-a tradus" atunci planurile lui Radu şi la cum dansează tango, îţi garantez că are o minte "spirt"! Şi că nu se bagă într-o chestie în care nu e 100% sigur că se descurcă! Iar în privinţa ta, nu s-ar băga în nimic care n-ar putea ieşi perfect! Nu vezi cum îţi pregăteşte surprizele? Cât de meticulos pune totul la punct? Cât de bine te cunoaşte, dacă nu poţi să-l surprinzi cu reacţia ta?

- Duminica trecută nu i-a reuşit.

Nina o privi lung:

- Duminica trecută... adică după nuntă?

- Exact.

- Ştii ce mi-a spus Radu seara, când am primit CD-urile şi am revăzut nunta? Că Florentin l-a lăsat paf cu cât de bine "s-a ţinut" după atâtea şpriţuri. Ştii cât a băut soţul tău la nuntă?

- Nu; eu "mă produceam" pe lângă Florinel...

- Încetează, că-ţi plesnesc două peste ochi de te-nvârt în loc!

Ia uite! Nina răcnise la ea mai tare decât răcnise cândva mama ei... Prietena ei nu se lăsă intimidată de privirea ei lungă:

- A "ras" trei kile de vin, pe puţin! Plus tăria de la început şi şampania de pe parcurs. Şi numai două cafele, ca toată lumea. Şi vrei să-ţi mai zic eu una? Să te uiţi la CD-urile voastre, să vezi nu cum dansai tu, ci cum te priveau puştanii ăia de la mesele din faţă! Eu, dacă eram în locul lui Florentin, cu atâta alcool "la bord", rupeam scaunele pe ei! După care mă asiguram că niciodată, sub nici o formă, nu te vei gândi că există pe lumea asta vreo formă de sex pe care soţul tău nu ţi-a oferit-o! Ca să nu-ţi doreşti vreodată să ţi-o arate cineva...

Se grăbi să intre în bucătărie. Şi închise uşa. Trebuia să se gândească... Aşa cum ea se conformase ideilor lui pentru a se asigura că nu i le va cere altei femei, poate că şi el se gândise la acea "diversificare" pentru ca ea să n-o caute la alt bărbat...

Uşa se deschise scurt:

- Draga mea, unu şi cu una fac o căsnicie foarte mişto atunci când se stinge lumina şi discută amândoi "la unison". Cel mai bine e să stingeţi lumina, cu minora undeva la mamaia-n braţe, şi să staţi de vorbă. Deschis, citeţ, cu cuvinte din dex şi nu numai. Să vă amintiţi de ce v-aţi căsătorit. Să-ţi aminteşti mai ales tu de ce atunci, în Serbia, ai hotărât că vrei să trăieşti. De ce l-ai luat de bărbat. De ce te-ai mutat cu el. De ce ai un copil cu el. Să-ţi aminteşti că te iubeşte îndeajuns de mult ca să nu-ţi facă niciodată rău. Crezi - adică îţi imaginezi - că ar fi capabil să-ţi facă un rău, ştiind că îţi face rău, doar ca să-i fie lui bine?

Negă scurt.

- Şi-atunci?... Pur şi simplu a fost o conjunctură nefericită! El ameţit de alcool, tu prea obosită sau nervoasă... Hai: fruntea sus! Ai să vezi că lucrurile se vor rezolva!

Aprobă şi se întoarse spre ea:

- OK. Cafea ai?

Prietena ei aproba, zâmbind... O luă pe Florentina din braţele ei:

- Pune cafeaua şi povesteşte-mi cum faceţi voi copii...

Nina bufni în râs:

- Aşa, ca pură informare, nu?

- Cam aşa...

Că doar n-o să-i explice tocmai acum cât de multă teorie şi mai ales... "practică" învăţase în Serbia, drogată, plimbată de Mitică, sub ameninţarea glontelui...

13 august 2004 - vineri

Ana-Maria

Se apropia de chioşc şi nu ştia ce să facă...

Atmosfera rămăsese tensionată. Deşi ei râdeau, povesteau, îşi strângeau mâinile, nu adormeau o dată cu stingerea televizorului... Tensiunea aceea rămăsese. Ca un fel de ameninţare... Iar vizionarea CD-urilor primite de la Nina nu-i ajutase cu nimic. Le priviseră amândoi cu seriozitate; ea privise mai ales invitaţii şi-şi dăduse seama că Nina nu bătuse deloc câmpii atunci când îi explicase motivele lui Florentin...

Florentina va dormi la bunici în weekend. Nu ştia însă ce motiv să-i dea soacrei ei... În fine! Se opri în faţa chioşcului:

- Sărut mâna.

- Să trăieşti... a patra oară pe ziua de azi!

Da, ştia şi ea că, de fiecare dată când trecea pe acolo, îşi saluta soacra! Şi de zece ori pe zi, dacă de zece ori trecea! Nu ştiuse însă cum altfel s-o facă atentă... Femeia se apropie de ea:

- Ce s-a întâmplat? Ce-i cu tine?

- Nimic. Voiam doar să vă rog, dacă puteţi, s-o luaţi pe Florentina în weekend...

- Sigur că o iau! Da' ce s-a întâmplat?

- Nimic.

- Ei, pe naiba! V-aţi certat?

- Nu.

- Atunci trebuia să vă certaţi, şi nu v-aţi certat încă!

- Nu.

Era privită lung... Brusc, mama lui Florentin îşi desfăcu şorţul:

- Vezi, că mă duc cu nor-mea s-o ajut cu căruţul pe scări. Hai!

Prea bine! Să meargă sus! La urma urmei, îi va fi mult mai uşor să vorbească cu ea ştiind că nu erau decât ele două, micuţa adormită şi pereţii...

Lăcrămioara

Ah, Doamne, ce-o să-i facă ea lui Florentin! Îşi bătea joc de nevastă-sa! Avea aşa o floare de femeie alături, iar el se comporta ca un cioban!

Văzuse filmarea de la nuntă. Ana fusese adorabilă! Dacă ea nu s-ar fi sacrificat, să danseze non-stop, Nina s-ar fi simţit stingheră printre atâtea tinere pe care le cunoscuse cu numai câteva ore în urmă; ar fi stat deci pe scaun mai toată nunta! Dar băiatul ei o dezamăgise...

Stătuse la masă, "ca o floare", şi se enervase văzând cum ceilalţi bărbaţi se uitaseră lung la nevasta lui! Păi cum naiba să nu se uite, dacă dansa atât de frumos? Şi era atât de frumoasă? Şi, la urma urmei, atât de "abandonată" de ciobanul ăla de la masă? Băiatul ei se ridicase, ca un cocoş furios, să facă o "demonstraţie de tango". Apoi, una de cingheriţă. După care se reaşezase - că ostenise, săracu'! Ah, Doamne!

Ioan îi interzisese să se ia de el. Că ea intenţionase să-l sune chiar atunci, duminică seara! Dar el îi spusese să-l lase în pace...

Şi Ioan era nemulţumit de atitudinea lui Florentin. Îl văzuse încruntându-se în filmare... Presimţea că tatăl îi pregătea fiului o lecţie usturătoare despre rude, familie, rezolvarea problemelor, cerutul şi primitul sfaturilor... Lecţia era însă departe; până la ea, Ana avea probleme de-astea...

O să tacă. N-o să-i spună nimic lui Prâslea. Trebuia doar să aibă grijă ca Ana să treacă uşor peste problemele din căsnicie. Probleme legate de existenţa Laurei şi-a geloziei imense din ochii soţului ei...

Ana-Maria

Şi totuşi, nu-i era deloc uşor să vorbească! Intraseră, soacra ei "parcase" căruciorul pe hol cu tot cu Florentina şi-acum o trăsese în bucătărie. Şi se aşezase la masă, pregătită de discuţie...

Soacra ei trebuia să-i fie cel mai bun şi mai puternic aliat. Şi voia să-i fie aliat! Voia s-o ajute ea! Numai să poată să-i spună... Se aşeză şi decise să-şi acopere faţa cu palmele:

- Bănuiesc că Laura insistă în continuare.

- Bănuieşti bine. Nu e genul de muiere care să joace pe-un singur front. Şi cum Mugurel e uşor dezamăgitor, îşi caută măcar un amant, dacă de-un soţ n-are parte.

- Florentin nu-mi mai povesteşte ce face Laura, ce spune... Mie îmi spune doar că a trecut pe la florărie să-i aducă acte, sau să-i ştampileze nişte facturi...

- Iar tu simţi că-ţi spune toate astea ca să percepi ameninţarea individei. Ameninţare la adresa ta şi a căsniciei tale!

Aprobă scurt: Doamne, cât de bine o înţelesese!

- Stai liniştită: Florentin nu te înşeală cu Laura. Nu te înşeală cu nimeni. Am văzut-o în filmarea de la nuntă. Dacă ar fi avut o amantă, nu ar fi fost atât de gelos. Şi n-ar fi dansat aşa cu tine. Îmi cunosc băiatul: când are ceva pe inimă, se vede şi se simte!

Aprobă din nou...

- ... Iar dacă ar avea ceva pe inimă, ne-ar spune. Ori mie, ori lu' taică-su, ori lu' frati-su. E obişnuit să trăiască în şi cu ajutorul familiei; când are o problemă, se sfătuieşte întotdeauna cu familia. Iar Roberto mi-a spus de multe ori lucruri pe care Florentin le crede secrete extrem de bine păstrate între ei doi şi-atât. Laura îi dă târcoale, într-adevăr; n-are însă nici o şansă.

- Încă.

- Încă, dacă vrei tu! Deşi nu ştiu de ce insişti să gândeşti aşa...

- De când a apărut Laura asta, împreună cu toate problemele ei, Florentin a decis... A decis...

- ... N-am cum să ghicesc ce vrei să-mi spui: n-am nici cea mai mică idee ce trăznăi a făcut cu tine!

Corect! Trebuia să-i spună...

- ... A decis că relaţia noastră fizică poate suferi "diversificări".

Şi-acum era roşie ca racul şi simţea că-i e ruşine şi să respire...

- Aţi discutat despre asta?

Întrebarea venise extrem de repede, semn că dna Manolache fie bănuise, fie păţise cândva acelaşi lucru...

- ... Nu; nu pot vorbi despre aşa ceva. În plus, mi-e frică să nu mă înţeleagă greşit... Mi-e frică să nu se supere dacă află că şi acum îmi mai revin amintiri urâte...

- ... Trebuie să-i spui. Trebuie să ştie tot ce gândeşti şi simţi despre asta!

- O să-i spun; dar nu acum. Poate după ce dispare Laura din peisaj.

- Ceva îmi spune că fătuca asta nu va abandona aşa uşor lupta. Iar asta cu "diversificarea" e o discuţie urgentă.

- Nu vreau să descopăr vreodată că evită să-mi ceară mie "diversificări" pentru că le obţine în altă parte.

- Ano, vorbeşte cu el! Voi întotdeauna v-aţi înţeles extrem de bine când aţi vorbit! Şi aţi lămurit probleme mult mai grele printr-o simplă discuţie! Discută cu el! Ştii bine că nu-i căpos, pricepe repede! Iar dacă el îţi cere "diversificări", le vrea de la tine! O să ţi le mai ceară, cât de curând! Trebuie să lămuriţi problema...

- ... Poate mâine seară...

- Nu "poate"; promite-mi că staţi de vorbă! Îl ştiu pe fi-miu, că-i fi-miu; dacă voia strict "diversificări", le căuta fără să ţi le mai ceară ţie. Fără să rişte să te mai treacă prin amintirile neplăcute! Nu are nevoie de "diversificarea" în sine; are nevoie de tine! Şi ştii că, dacă s-ar fi dus după "diversificări", l-ai fi simţit în prima clipă când ar fi intrat pe uşă.

Aprobă: aşa era...

- Crede-mă: nu e interesat de femeiuşca aia. L-a întrebat şi Ioan, şi să ştii că pe taică-su nu-şi permite să-l mintă în probleme atât de

importante cum e familia. El e de fapt disperat la gândul că te-ai putea plictisi de el! Că ai putea să-ţi doreşti tu toate nebuniile fanteziste care există pe canalele porno! E îngrozit de "concurenţa" aia care s-a holbat toată nunta la dansul tău!

- Iar eu sunt îngrozită de şmecheriile femeiuştii ăleia...

- În concluzie, eu vin mâine s-o iau pe-asta mică. După care vă aşezaţi aici, la masă, vă priviţi în ochi şi spuneţi frumuşel tot ce vă apasă. Şi vă lămuriţi.

Aprobă şi se ridică:

- Aoleu, nu v-am servit cu o cafea!

- Dă-o încolo de cafea! Tu cât crezi că pot să te-ajut cu căruţul pe scări?

O privi lung, mirată:

- Adică asistenta e un soi de "spion"?

- Nu; e doar martor. Iar martorii nu pot spune niciodată ceea ce nu ştiu. Hai, că am plecat!

Soacra ei se apropie de uşă; se grăbi s-o urmeze... şi fu trasă în jos şi sărutată pe frunte:

- Şi nu te mai gândi la prostii! Tu aşa-l crezi pe Florentin? Aşa de prost, încât să-i placă de-o paraşută care pute a paraşută de la paişpe poşte?

Ei! Ia uite! Laura "puţea a paraşută" iar ea n-o simţise?

- Ce te miră? De ce crezi că n-o ia Mugurel de nevastă? Că el e evident că nu pute a prost!

Bufni în râs: asta aşa era!

- Deci: la cât să vin?

- Păi pe la şase, ca să fie o surpriză...

- Şi ce plan ai? Ieşiţi undeva?

- Vreau să mergem într-o discotecă.

- Se va înfuria, să ştii! Că şi pe-acolo or să se holbeze bărbaţii la tine!

- Ştiu. Dar nu am altă idee de a porni discuţia...

- Te înţeleg... Bine; la şase fix sunt aici. Pa!

- Sărut mâna.

Închise uşa, o încuie...

Evident, trebuiau să discute. Serios. Deschis. Şi trebuia să facă un efort de înţelegere, de auto-convingere. Aşa cum va face şi el. Ei trebuia să-i intre bine-n cap că soţul ei nu era interesat de Laura, indiferent ce-ar face ea. El trebuia să priceapă, o dată pentru totdeauna, că un pahar de tărie şi-o cantitate considerabilă de hotărâre din partea lui nu rezolva problema "diversificării"...

Lăcrămioara

Intră fără să mai ciocăne şi închise uşa. Şi se întoarse spre Roberto:

- Uite ce-i! Mie să-mi spui cinstit! Să nu-ndrăzneşti să mă minţi! E vorba de Ana noastră, la urma urmei!

Fiul ei o privea consternat; Mirela devenise precaută...

- Nici tu, Mirelo! Dacă ştii ceva, să-mi spui!

- Sigur, tanti! Da' despre ce e vorba?

Se aşeză pe marginea patului, oftând:

- ... Despre curva lu' Mugurel.

Roberto începu să râdă:

- Să nu-mi spui că a venit să-ţi zică s-o ajuţi să-l despartă de Ana!

- Nu; mult mai rău. Ana o percepe ca pe-o ameninţare reală.

- Ana să termine cu prostiile! Sau nu ştie cu ce soi de bărbat s-a măritat? Şi de ce?

- Ana e îngrijorată pentru că-şi dă seama cu ce curvă versată are de-a face!

- Ana să stea liniştită. Că am fost eu luni la florărie şi-am dat ochii cu curva.

I-auzi! Se grăbi să ceară amănunte:

- Şi? Ce concluzie ai tras?

- Că ea îşi dorea să dispar, iar el să mă angajez florar acolo cu normă întreagă. Chiar dacă ei îi vine să-şi smulgă părul din cap, el e insensibil la farmecele ei.

- Bă! Treaba e serioasă! Tu bagi mâna-n foc că Prâslea n-o s-o înşele pe Ana?

- Mamă, pun gâtu' jos! N-o s-o înşele nici cu aia, nici cu alta! El e îngrijorat că nevastă-sa se gândeşte la curva lu' Mugurel! Înţelegi? Le e frică de aceeaşi chestie! Iar el e foarte gelos, de la nuntă-ncoace... Îngrijorat ca nu cumva să devină plictisitor...

Aprobă şi răsuflă uşurată:

- Păi să sperăm că mâine discută şi ei, ca oamenii! Că iar îmi aduc nepoţica-n vizită. Să sperăm că au destulă minte să nu se certe ca chiorii...

- Au, stai liniştită. Iar dacă n-au, se împacă ei până duminică seara...

Aprobă şi ieşi. Şi-i aruncă lui Ioan o privire uşor superioară: ca să ştie şi el că ceea ce avea de vorbit cu Roberto nu era şi pentru urechile lui!

14 august 2004 - sâmbătă

Ana-Maria

Şase fix; începeau ştirile. Şi începuse şi soneria să piuie... Florentin se ridică:

- Să fie finuţu', cu curcanu' de sfoară?

Ridică scurt din umeri: n-o să fie ea cea care strica surpriza! Se grăbi spre dormitor: să schimbe fata şi să-şi pună bigudelele...

Florentin

Descuie uşa, o deschise şi ridică mirat sprâncenele:

- Săru' mâna!
- Hai, să creşti mare! Gata mi-e fata?
- ... Fata?
- Păi ce credeai, că te iau pe tine în vizită? Nee, voi aveţi de ţopăit la noapte!

Ia uite, că iar "i-o copseseră" amândouă! Doamne, ce le mai plăcea să comploteze! Şi ce-i mai plăcea lui să le vadă complotând, ca două bune prietene... Mama lui intră în dormitor. Le auzi râzând, auzi "ţocurile" pe obrajii Anei... Doamne, ce-i mai plăcea ce auzea şi vedea! Intră în bucătărie şi începu să aştepte...

Deci diseară mergeau la discotecă. Perfect! Trebuia să-şi dezmorţească şi el oasele; că la nuntă nu făcuse o impresie extrem de bună. Stătuse la masă, ca un broscoi plictisit...

- Aşa! Las' că-i face mamaia ei nişte griş cu lapte diseară, şi cu miere de salcâm. Să vezi ce bine-i prinde stropul ăla de miere!
- Eu ştiu că-i prinde bine; dar după un an.
- ... Aoleu, aşa e! Ptiu, că am şi uitat, cu atâţia nepoţi de vârsta şcolii! Bine că mi-ai adus aminte! O să i-l îndulcesc cu zahăr vanilat...
- Mm, o nebunie!
- Curată nebunie! Am plecat! Ia hai, Prâsleo, să mă ajuţi cu tancu' ăsta pe scări!

Se grăbi să se ridice şi să apuce el mânerul căruţului. Văzu şi "ţocurile"... Perfect! Îşi urmă mama, uşa se închise... Ciudat; erau la lift şi tăceau amândoi! Deci mămica lui era supărată pe el...

- ... Deci complotaţi de mama focului...
- Păi complotăm, ce să facem! Mă mir că tu nu complotezi niciodată cu mine!
- Păi mai am loc de voi?

Se aşteptase la o palmă uşoară după ceafă, care reprezenta şi punctul final al supărării mamei lui. Când colo, nu primi decât tăcere... Intrară în lift, închise uşile şi apăsă butonul.

- Mă, am văzut filmarea de la nuntă. Ce nu ţi-a plăcut?
- Ce nu mi-a plăcut? Mie?
- Da; ce nu ţi-a plăcut la nuntă? Că ai stat ca o păpuşă de cârpe la masă!
- N-am avut chef de ţopăială! Şi, ce-i drept, m-a cam copleşit rolul de naş.
- Cum, mă?
- Uite-aşa: mi-am dat seama că sunt naş şi-am simţit nevoia să mă comport sobru. Nu ştiu de ce; aşa mi-a venit.
- Foarte rău! Slavă Domnului - muzică ai avut, parteneră ai avut...

Deci asta era! Se grăbi să continue el:

- Şi-am avut şi-o cantitate foarte mare de gelozie!
- Păi dacă ea trebuia să danseze, nu trebuia să te enervezi? Sau crezi că era mai potrivit ca toată lumea să stea cu ceafa spre ring?

Ştia că avea dreptate; tocmai de-aia tăcea acum...

- Măcar diseară fă o figură frumoasă şi nu o ţine în fund pe scaun! Dansează cu ea! Că se pricepe la dans!
- Ştiu. Stai liniştită: diseară mergem într-o discotecă şi-o dansez până nu mai poate nici să păşească!
- Aşa! Şi să discutaţi, maică! Voi vă înţelegeaţi tare bine atunci când vă aşezaţi amândoi şi discutaţi deschis! Ce s-a întâmplat acum?
- Nimic; o să discutăm diseară. Sau mâine seară.
- Da' să discutaţi, bine?
- Promit că până mâine seară discutăm şi ne lămurim.
- Şi vă trece!

Deci mama lui ştia... Ce ştia? Despre Laura? Despre dimineaţa de după nuntă? Despre ochii roşii din seara acelei duminici?

- Ce să ne treacă?
- Îngrijorarea cu curva lu' Mugurel!

Bufni în râs şi ieşi din scară:

- De-asta e soţioara mea "constipată"? Lasă, că o lămuresc eu diseară!
- Păi s-o lămureşti! Şi vezi, cască bine urechea şi capu', că poate pricepi şi tu ce-ai de făcut! Boală lungă, moarte sigură! Pune punct discuţiilor cu curva, dacă vrei să ai pace-n casă! Că aşa cum tu eşti gelos pe privirile ălora, la fel e şi ea geloasă pe bruneta aia!
- De la 1 septembrie o să scap de tot de ea. Iar dacă nu se-ntâmplă în septembrie, pe 1 octombrie scap cu siguranţă de ea.
- ... Eu zic să te grăbeşti. Că-i abia jumătatea lu' august, şi e păcat de Dumnezeu să iroseşti aşa încă două săptămâni!

Aprobă şi-i cedă locul. Mama lui apucă mânerul, se opinti zdravăn în căruţ şi porni pe străduţă:

- Hai: distracţie frumoasă diseară!
- Săru' mâna.

Se grăbi să intre în scară, în lift... Deci soţia lui se sfătuise cu soacra... Cu mama adoptivă, de fapt. Şi ajunseseră la concluzia că Florentina trebuia să plece la bunici, pentru ca ei să se poată lămuri odată...

Se vor lămuri de dimineaţă. Acum, avea o mare-mare urgenţă. După care mâncau cina, vedeau filmul şi plecau la disco. Sau mai întârziau cu plecarea la disco...

15 august 2004 - duminică

Florentin

Deci: era abia ora unu, iar el numărase, de la doişpe încoace, 39 de ocheade. Cât văzuse el! Că nu stătuse cu ochii pe individ...

Ajunseseră în discotecă puţin înainte de 11. Avuseseră timp să-şi găsească un loc lângă bar şi începuse programul de dans. Şi se ridicaseră amândoi... pentru că, de data asta, nu mai voia să stea constipat pe-un scaun şi să-i numere pe admiratorii soţiei lui... Iar Ana era extrem de fericită văzându-l zbânţuindu-se lângă ea...

La 12, pocnise şampania la una dintre mesele din spate. Se întorsese, curios să vadă cine-şi serba ziua de naştere... Şi se indispusese, evident! Dăduse cu ochii de puştiul care stătuse la nuntă la prima masă! Inutil de spus că-l surprinsese privind-o lung pe Ana...

Era unu fără cinci. De la doişpe până acum, dansase cu soţia lui şi întorsese ocazional privirea spre acel individ. O făcuse de 39 de ori; tot de 39 de ori, îl surprinsese privind-o lung pe Ana...

Iar ea? Ea probabil că nici nu-l observase pe individ! Ana era extrem de fericită că dansa cu ea! Îl privea numai pe el, rareori se întorcea spre jocurile de lumini sau vreo liceană cu ţipăt mai puternic, cu ţinută mai bizară...

Era unu fără trei minute. Avea straniul sentiment că la două, când va începe programul de blues-uri, individul va veni la Ana s-o invite...

- Ce-i?

Era privit lung, cu o umbră de îngrijorare... Întoarse capul, dădu de ochii de viezure şi reveni spre ea:

- Sâmbăta viitoare sigur mergem în altă discotecă!

- De ce? Ce s-a întâmplat?

Ea renunţase la zâmbet. Evident, îi stricase toată distracţia! Nici el nu mai zâmbea:

- Mi-e scârbă să dau mereu de libidinosu' ăla mic.

Ana-Maria

Poftim? Ce libidinos? Pe cine văzuse, de se bosumflase aşa? Florentin o prinse de umeri şi-o întoarse puţin spre dreapta. Privea lung mulţimea aproape compactă, în căutarea unui libidinos mic...

Aa! Gata: se lămurise! Individul de la nunta Ninei! Se întoarse spre soţul ei şi-l prinse de mână, foarte serioasă:

- Hai să mergem acasă.

- Nu mergem nicăieri.

- Te rog! Mi-a pierit tot cheful!

Fu trasă pe ring şi luată în braţe:

- Ba stăm aici; şi-i arăt eu individului cu cine-a venit tipa asta sexy!

Daa, sigur! Acum el se binedispusese iar ea îşi pierduse tot cheful! Şi-acum el voia să danseze sexy, ea voia să plece acasă...

Regreta din tot sufletul că nu fusese atentă la nuntă. Individul îi fusese prezentat, ca dealtfel toţi ceilalţi invitaţi. Dar ea nu se învrednicise să reţină nici cum îl cheamă, nici dacă era invitatul Ninei sau al lui Radu...

I-ar fi arătat degetul. Degetul ăla! Nu voia totuşi să afle Radu că năşica lor ştia gesturi de-astea de şofer profesionist... Nu voia nici să-i strice finului lui eventualele relaţii de afaceri - că dacă insul era un partener de afaceri, se putea strica relaţia!

Doamne, ce-o enervase individul! Până şi acum, când ştia că el era mărul discordiei şi motivul încruntării lor, tot acolo stătea! Tot la ea se holba! Ah! O să...

Florentin

După un sfert de oră de dans sexy, individul se aşezase mai comod. Acum se sprijinea de zid, bine "ancorat" acolo, şi se holba drept la ei! Aşa că... Aşa că se ducea chiar acum să rezolve lucrurile! Şi-aşa, Ana voise să plece încă de-acum un sfert de oră! Că ieşeau singuri, sau scoşi de bodyguarzi, tot aia era; cu mica diferenţă că în varianta a doua libidinosul ieşea pe targă...

Îi dădu drumul soţiei lui; Ana făcu un pas spre stânga şi întinse mâna spre... libidinos! Şi-o auzi răcnind la propriu:

- Tu ce dracu văzuşi? Te mai holbezi mult?

Ia uite-o! Na, că "se vărsase paharul" şi se înfuriase ea! O prinse de mijloc, hotărât să n-o lase să se ducă să-l pocnească pe individ! Şi constată că soţia lui tremura de furie! În timp ce libidinosul înlemnise şi-i picase rânjetul...

Mâna stângă a Anei se întoarse încet; pe chipul ei apăru un zâmbet satisfăcut, în timp ce degetul se ridică încet din pumn... Păi, gata!

Ana-Maria

Se simţi trasă spre ieşire; nu-şi contrazise soţul. Mai bine să arate ea degetul, decât să scoată el dinţi! Răcnetul şi mai ales gestul ei spulberaseră toţi dracii lui Florentin. Aşa că-l urma la maşină, hotărâtă să continue cearta cu el...

Fu aşezată pe scaunul din dreapta; îl aşteptă să pornească motorul şi întrebă răspicat:

- Iar tu ce-ai, de te-a lovit brusc gelozia?

Era privită lung... Fixă botul maşinii şi-şi rosti deschis tot necazul:

- Te-nfurii atâta, de parcă le fac eu semne să se uite la mine! Ce vrei, dacă nu-s boccie şi împiedicată ca pişpiricile alea?! Să mă fac că mă-mpiedic? Să mă uit şaşiu când ies din casă?

Maşina demară, împingând-o în spătarul scaunului. Nee! Dacă Florentin îşi închipuia că scăpa aşa de discuţia aia, se înşela amarnic!

- Hai, spune!

- Lasă, că şi ţie-ţi place să dansezi!

- Da, îmi place! Iar asta nu te-a deranjat până acum!

- Ei, uite că mă deranjează acum!

Uau! De la tonul calm, Florentin "sărise" direct la răcnet! Deci supărarea era mult mai mare decât o percepuse ea! OK, o să tacă mâlc...

- Cum dracu să nu m-apuce toate spumele, când îi văd cum le curg balele după tine?

"Da' pe mine de ce nu m-apucă toate spumele când aud că iar s-a perindat fufiştina aia pe la florărie?"

- Şi tu, parcă te ambiţionezi să înveţi contorsionism!

"Ce vrei, nu pot să dansez ca scândura! Că nu ştiu cum!"

- Ce dracu, chiar nu-ţi dai seama ce draci m-apucă?

"Da' pe mine ce draci m-apucă când o plimbi pe Laura pe la spitale-n toiul nopţii?" Îşi muşca limba, impunându-şi să tacă...

- Iar la nuntă, toţi s-au holbat la tine!

Gata! Întoarse capul şi-l privi drept:

- Iar dacă aş fi fost atentă pe timpul tango-ului, le-aş fi surprins "în fapt" pe invitate!

Florentin apăsă brutal frâna. Continuă, fără să-i pese dacă făceau sau nu un accident:

- Le-am văzut în filmare; se cam udaseră rochiţele alea de seară...

Soţul ei se întoarse spre parbriz, bruscă serios schimbătorul de viteze, apăsă acceleraţia la podea...

Florentin

La naiba! Nu voia să se certe cu ea! Amândoi aveau dreptate! El era exagerat să-i ceară să danseze ca o sperietoare, ea fusese exagerată la nuntă dansând non-stop... Mai bine să tacă. Gelozia aia nu-i

ajuta cu nimic.

Încă cinci minute şi ajungeau acasă. Nu mai avea chef decât să se aşeze în pat şi să adoarmă. Toate planurile lui pasionale se duseseră pe apa sâmbetei...

- ... M-ai văzut pe mine schimbând priviri pe sub sprâncene cu ei?

Soţia lui revenise la tonul calm. Totuşi, discuţia aia ducea invariabil la scandal; aşa că tăcu...

- M-ai văzut pe mine căutându-i cu privirea? M-ai văzut uitându-mă azi după pingelică ăla?

Tăcea...

- Dacă eu pot să am încredere în tine, chiar dacă ştiu că fufiştina aia vine zilnic să-ţi spună una şi alta, tu de ce trebuie să mă acuzi pe mine pentru că unul şi altul întorc capul după mine?

OK, acum discutau:

- Nu vine să-mi facă avansuri.

- Aşa e; vine ca să "defileze" pe sub ochii tăi. Că doar ţi-a spus deja ce vrea de la tine; şi poate-poate o mai priveşti, te mai răzgândeşti...

Nu; aia nu era o discuţie. Aia era o ceartă "fără strigături". Trase pe dreapta, opri motorul şi coborî. Şi se aşeză pe capota maşinii, cu spatele la soţia lui. Îşi aprinse o ţigară... Acum nu se mai certau. Deloc.

Ana-Maria

Privea lung buclele brunete, fumul ţigării... atitudinea care-i promitea că nu mai discutau deloc pe tema aia...

La urma urmei, trebuia să fie realistă şi să judece la rece realitatea! Se certau ca doi proşti pentru că oamenii din jurul lor se uitau la ei! Trăsese concluzia asta acum vreo cinci secunde...

Va aştepta să se întoarcă în maşină. Şi-i va spune, poate, descoperirea ei. Sau poate se va rezuma la a se gândi la acea concluzie...

Florentin

Suflă lung fumul... Fixă cu privirea al treilea stâlp de electricitate; dacă şi-ar fi privit mâna, sau pantoful, Ana i-ar fi văzut supărarea şi-ar fi venit să-l împace...

Da, era extrem de supărat pe toţi indivizii ăia! Da, era extrem de gelos! Pentru că o iubea cu disperare! Pentru că nu voia s-o piardă! Nu voia nici măcar să rişte s-o piardă! Nu concepea s-o piardă nici măcar 0,1%, cât de-un gând hoinar către ochii care-o sorbeau din priviri! Nu! Ana era numai a lui! Şi nu voia să rişte să piardă nici chiar 0,1% din Ana lui...

Oof, Doamne! Ce se întâmpla cu ei? De ce erau amândoi aşa? De ce, în loc să discute simplu, cu calm, preferaseră să se certe...

Aruncă ţigara şi reveni la volan. Demară, aranjându-şi gândurile, priorităţile, punând cap la cap planul împăcării şi-al rezolvării celeilalte probleme. Pentru că gelozia şi admiratorii erau, totuşi, probleme minore...

Ana-Maria

Acum era clar; foarte clar. Nu mai discutau despre admiratori şi admiratoare. Florentin ştia că erau în aceeaşi situaţie; ba admiratoarea lui îi şi făcuse avansuri "pe faţă"! Măcar ai ei erau discreţi...

Soţul ei se oprise la un non-stop. Se întorsese cu o sacoşă... prin care observase clar conturul unei sticle... Nu de Cola, din păcate... Ceea ce însemna că-şi va reaminti...

Florentin

Deci: cele două pahare cu cremă de whisky, lumina lunii şi cam atât! Ah - sigur! Şi Ana, care încă se schimba... Sau încerca să tragă de timp îndeajuns de mult ca lui să-i treacă şi supărarea, şi nervii...

Ana-Maria

Foarte bună crema de whisky; tare. Dulce, tare... Exact ce-i trebuia! Tocmai de-asta golise repede paharul; ca să-şi mai pună unul. Să-l bea şi pe-ăla. Să se facă îndeajuns de criţă ca să i se pară mai uşor...

Florentin

Era linişte. Era întuneric. Îi era somn. O să adoarmă...

Cearceaful foşni scurt. Patul se ridică. Paşii se îndepărtară grăbiţi. Hei! Trebuia să se dezmeticească!

Deschise greu ochii - aproape adormise! Asculta atent... Ana era în sufragerie. Poate căuta un Antinevralgic; poate voia s-o sune pe Nina la ora aia nebună... La naiba! Poate voia să sune pe altcineva! Prea sărise aşa din pat şi aproape că alergase afară din dormitor! Iar el voia să audă totul: tot ce făcea soţia lui acum. Să-şi dea seama ce făcuse atunci, în dimineaţa când el adormise...

... La dracu! Auzise un suspin! Sări din pat, se repezi în sufragerie, o prinse de braţ şi-o trase grăbit înapoi în dormitor. Şi se aşeză lângă ea, pe pat:

- Ano, ce-i cu tine?

Soţia lui îşi acoperise faţa cu palmele; plângea de-a binelea... Iar fusese cretin! Numai că de data asta pricepuse ce făcuse. Iar de data asta va îndrepta tot răul pe care i-l făcuse!

Ana-Maria

De ce-o întreba? Nu ştia? Chiar nu bănuia ce era cu ea? Voia s-o audă spunând ce era cu ea?

- Gata! Am înţeles! Şi-ţi jur că niciodată, sub nici o formă, nu voi mai încerca să te scot din "carapacea" ta!

Nu! Asta nu!

- A fost ultima oară când

Se grăbi să-i răspundă, chiar dacă ştia că plângea în hohote:

- Nu!

Îl oprise din turuială. Încercă să se liniştească cât de cât, să fie coerentă:

- Decât să mă gândesc toată viaţa că poate Laura

Se simţi imediat prinsă cu putere de umeri:

- Tot la curva aia te gândeşti? De ce, Ano? Am făcut eu ceva care să te facă să crezi că vreau să mă culc cu ea? Sau că mă culc deja cu ea? Că încerc să găsesc în patul ei ceea ce ţie ţi-e greu să-mi oferi? Am făcut eu ceva? Am spus eu ceva? Ţi-a dat ea ceva de înţeles?

Nega din toate puterile, cu capul: nu mai putea să vorbească... Tocmai acum, când ar fi trebuit să-i spună...

Florentin

Ei, la dracu! La dracu cu toate astea! Dacă soţia lui nu-l credea pe cuvânt, o să-i creadă jurământul! Se repezi în picioare, smulse icoana de pe perete cu tot cu cui şi reveni lângă soţia lui:

- Ano, uită-te la mine!

Nici o şansă. Ştiuse asta; aşa că-i trase mâinile de pe faţă şi-i ridică ferm capul:

- Uită-te la mine!

Ana-Maria

De ce făcea asta?

Soţul ei puse mâna dreaptă peste icoană, privind-o lung:

- Ano! Mă jur, cu mâna pe icoană! Să nu am parte pe lumea asta de mamă, soţie şi copil dacă m-am gândit chiar şi numai o clipă la altă femeie!

Oo, Doamne!

Florentin

Soţia lui se repezi şi-l strânse în braţe. Tare, cu toată puterea ei... O cuprinse şi el cu braţele, oftând greu:

- Pe tine te iubesc, copil nebun şi bănuitor şi panicos ce eşti! Pe tine te vreau! Tu eşti tot ce-mi trebuie!

Acum ştia că îl credea! Era sigur că abia acum, de data asta, Ana îl credea... Decise să fie sincer:

- N-am curaj să te întreb dacă mai visezi uneori urât. N-am curaj să te întreb dacă ai uitat perioada aia. Şi să ştii că nu-mi trebuie nebunia care s-a întâmplat azi! Doar că nu vreau... Nu vreau să-ţi doreşti ceva şi să-ţi fie imposibil să-mi ceri. Am încercat să-ţi ofer ceea ce n-ai putea să-mi ceri... Nu m-am gândit nici o clipă că ar trebui să primesc ceva în schimb; n-aş fi vrut să-mi oferi ceva doar pentru că eu ţi-am oferit ceva.

Ana-Maria

Doamne, câte ar fi vrut să-i spună! Ar fi vrut să-i spună că-l credea, că ştia că nu o înşela, că nu-l interesa Laura, că nu-l percepea ca pe-o ameninţare, că nu-l asemănase niciodată cu chipurile şi întâmplările din Novi Sad... Dar nu putea spune nimic; ea plângea în hohote...

Plângea ca o fraieră, în loc să se liniştească şi să-i spună...

Florentin

Nu voia să se clintească. Încerca să respire uşor, să n-o trezească... Abia acum, după mai bine de-o oră, reuşise s-o liniştească. Ana lui aţipise... Încă mai scăpa câte-un suspin, prin somn... Privea tavanul şi se gândea...

Greşise. Ca de obicei, fusese un prost; se gândise la toate trăznăile şi luase decizii greşite...

Sincer, se cam speriase atunci când descoperise cât de frumoasă era soţia lui. Atunci când, la nuntă, descoperise câţi admiratori îşi făcuse Ana după numai o melodie... Se temuse că soţia lui se va plictisi de el. De relaţia lor. Se temuse că Ana îşi putea dori şi altceva. Se temuse să nu-i fie greu să-i ceară lui acel "ceva"; să nu abandoneze, cu gândul că poate el îşi va schimba părerea despre ea, ştiind şi despre Serbia, şi despre matahala cu pretenţii de bal simandicos şi gânduri de bărbat versat... Se gândise că poate Ana va uita mai uşor, dacă acele întâmplări vor fi acoperite de alte amintiri, alte momente, dar plăcute... Şi greşise! Acum ştia asta...

Adică tocmai soţia lui, acea femeie specială, sensibilă şi extrem de ruşinoasă, pe care-o adusese în ţară drogată sub ameninţarea pistolului şi cu încheieturile bandajate, se putea gândi la "altceva"? Chiar că fusese tâmpit! Ar fi meritat o lovitură straşnică cu tigaia drept în moalele capului! Ca să i se întoarcă mintea la locul ei!

Nu mai putea să adoarmă. Nu-i mai era somn. Din când în când, soţia lui suspina uşor...

Ana-Maria

Îşi simţea părul lipit pe gât. Transpirase. Îi era cald. Simţea asta prin somn... Decise să se trezească.

Deschise greu ochii...

Era în dormitor, în braţele soţului ei. Învelită "straşnic" cu pătura, deşi era mijlocul lui august şi vreo 30 de grade afară... Ridică privirea spre el... şi şopti şters:

- Tu n-ai dormit?

Primi o negare.

- Da' ce s-a întâmplat?

- Nimic.

- Şi-atunci de ce nu te-ai culcat şi tu?

- Nu mi-a fost somn...

Ei, pe naiba! Se încruntă un pic, iar el zâmbi slab:

- OK, văd că azi nu pot să te mint. Mi-a fost frică să nu visezi urât.

Oof! La naiba! Oftă greu şi decise să-şi ascundă din nou faţa la adăpostul palmelor. Să se întindă pe pernă...

- ... Ar fi trebuit să-mi spui. Încă de prima oară. Încă dinainte să se întâmple. Trebuia să-mi spui în clipa când ai înţeles care-mi erau intenţiile.

Florentin

Tăcea. Soţia lui ar fi vrut, poate, să discute despre asta; numai că nu putea. Nu voia să plângă din nou. Şi ştia că, dacă ar fi deschis gura să spună ceva, ar fi bufnit în plâns. Aşa că ea tăcea...

- Ano, vreau să te întreb ceva.

... Şi-o va întreba, orice-ar fi!

- ... Când ne-am cunoscut, după ce mi-ai aflat planurile, mi-ai spus de multe ori că mie poţi să-mi spui orice; că poţi să discuţi orice cu mine. Simţi acum că ne-am schimbat prea mult pentru a mai discuta totul deschis?

Evident, nu va reuşi să obţină nici un cuvinţel de la ea. Nu acum; aşa că se ridică şi se grăbi să-i aducă un pahar cu apă rece.

Ana-Maria

Patul se lăsă uşor:

- Poftim.

Văzu paharul şi se grăbi să-l golească. Şi nu se mai ascunse după palme. Pentru că trebuiau să discute. Pentru că voia să discute. Pentru că îşi promisese ei însăşi să discute întotdeauna cu el...

- Simţi că ne-am schimbat chiar atât de mult încât nu mai putem discuta ca doi oameni cu mintea la cap?

Negă scurt cu capul, concentrându-se asupra modelului păturii...

- ... Atunci de ce nu mi-ai spus? În duminica aia, când am venit de la nuntă: de ce nu mi-ai spus?

Sincer? OK! Ridică privirea spre el:

- Pentru că nu vreau să intre monotonia în căsnicia noastră.

Îl văzu încruntându-se un pic:

- O simţi monotonă?

- Nu; te simt pe tine gânditor, uneori neatent, alteori absent de-a binelea...

Florentin părea că nu înţelege unde voia să ajungă...

- OK: o să-ţi spun. De când ai început să nu-mi mai povesteşti ce mai face Laura,

Evident, soţul ei reacţionă; se ridică şi începu să se îmbrace, grăbit... Nu el voise să discute deschis? Păi discutau deschis, sau se prefăceau că totul se rezolvase "din priviri"? Îşi reluă fraza:

- De când nu mi-ai mai povestit ce discutaţi când vine la florărie, şi nici măcar nu-mi spui că vine, simt că ai început să ai secrete faţă de mine.

Bun; îşi terminase fraza. Şi el terminase de închis pantalonii, aşa că-l văzu ieşind... Şi auzi uşa bucătăriei trântindu-se. Hm!

Se ridică şi ea, nu la fel de grăbită, şi începu să se îmbrace. Dacă

Florentin voia cu adevărat să discute sincer, să rezolve de-adevăratelea problemele din căsnicia lor, atunci va veni şi vor discuta. Dacă nu... Dacă nu, totul era frumos, roz... Fiecare cu gândurile lui, cu grijile lui... Geloşi amândoi, ca doi liceeni proşti... Ea se va întreba, în gând fireşte, de ce soţul ei nu putea să discute cu ea şi despre Laura şi motivele secretomaniei lui...

Florentin

OK! Ţigara aia îl mai calmase. Să judece la rece...

Deci nevasta lui se îngrijora tot din cauza Laurei! Deşi se jurase pe icoană, pe viaţa celor mai dragi fiinţe pe care le avea, pe ea tot grija Laurei o apăsa!

Se grăbi să stingă ţigara şi să iasă: trebuiau să discute! Categoric! Trebuiau să se lămurească!

Aa, Ana era în sufragerie! Auzea televizorul... Ei bine, dacă ea îşi închipuia că gata, nu mai vorbeau despre ei pe ziua de azi, se înşela amarnic. Intră şi nu-şi mai ascunse iritarea:

- Deci tot despre Laura e vorba! Doamne, când ai să pricepi că muieruşca aia mă lasă rece?

- Atunci când o să te şi comporţi ca atare.

Poftim? Soţia lui îl privea drept, mai calmă ca niciodată. Şi cum el era un pic nedumerit, Ana îi oferi şi explicaţia:

- De ce nu-mi mai spui, ca la început, "Uite, azi a trecut Laura pe la mine şi mi-a adus trei hârtii. Ştii, are probleme cu Mugurel, care nu vrea să se-nsoare; şi mi le-a împărtăşit şi mie, că voia un sfat şi i l-am dat. Şi pe urmă a plecat şi gata." De ce?

Deci asta era? Ana voia să ştie fiecare cuvânt, fiecare virgulă din discuţiile lui cu Laura?

- Doamne, eram atât de liniştită când îmi povesteai lucrurile astea! Chiar şi atunci când mi-ai spus că-ţi face avansuri şi te invită la cafele, tot liniştită eram! Nu-mi ascundeai ce face femeia asta atunci când nu sunt şi eu de faţă! Acum de ce taci? De ce a trebuit să mă sune Petrescu ca să-mi spui că Laura a făcut un chiuretaj? Crezi că e mai bine aşa?

- În primul rând, m-a rugat să nu spun nimănui despre chiuretajul ăla. În al doilea rând, ce-ţi închipui tu că vorbim, când vine la florărie? Ce vrei să-ţi spun? Că m-a întrebat de ce oare toţi bărbaţii buni de pe lumea asta sunt însuraţi? Că mi-a spus că tu sigur nu-ţi dai seama ce femeie norocoasă eşti, că mă ai tocmai pe mine? Asta vrei să-ţi spun?

Ana-Maria

În sfârşit! Doamne, în sfârşit! Răspunse prompt:

- Da; exact chestiile astea.

Florentin împinse mâinile în buzunarele pantalonilor, cu un gest disperat:

- Da' nu pricep cu ce te-ajută dacă ştii!

- Ai decis să taci; tăcerea ta îi dă ei un avânt nebănuit iar mie îmi dă o nesiguranţă îngrozitoare! Gândeşte-te doar că nici ea nu-i spune lui Mugurel ce discută zilnic cu tine la florărie! Poate nici nu-i spune că a fost la tine!

Soţul ei pălise...

- Eu n-am lucruri pe care să vreau să le ascund de tine; tu de ce ascunzi unele lucruri de mine?

Şi-acum aştepta; pentru că, în sfârşit, Florentin încetase să mai lupte cu propria încăpăţânare şi pricepuse că numai un om vinovat minţea prin tăcere... Într-un târziu, el se aşeză lângă ea:

- ... Ei bine, da: îmi bate apropouri, mai mascate sau mai directe. Şi-a jubilat atunci, când ne-ai văzut discutând în florărie. După ce-ai plecat spre parc, mi-a spus că momentan nu caută decât o aventură; dar că, după ce se va despărţi de Mugurel, va despături lista pe care eu ocup locul întâi. Şi, mai nou, când i-am reamintit că am rugat-o de nenumărate ori să înceteze, mi-a spus că, dacă ea mă roagă să mă răzgândesc în privinţa refuzului pe care i-l ofer, n-am să mă conformez. Şi-atunci, ea de ce s-ar conforma rugăminţii mele?!

Aha...

- ... Asta voiai să-ţi spun?

- Da.

- Asta voiai să ştii?

- Da; exact asta mă interesa.

Şi-acum privea ecranul şi-şi pregătea în minte discuţia cu Laura...

Florentin

Ridică privirea spre soţia lui. Mm, chipul acela aparent senin "calcula" un knock-out în plină figură... Încercă să folosească un ton calm, care să nu-i trădeze îngrijorarea:

- Ce vrei să faci?

- Stai liniştit, că n-o să dau fuga să-i schimb coafura. Dar o să am grijă să nu mai aibă ocazia să se apropie de tine.

Deci aşa... Trebuia să încerce s-o răzgândească! Urgent!

- Aş fi vrut să nu te amesteci în chestia asta.

- OK; atunci nu mă amestec. Dar dacă vine ea la mine...

Aa, evident! Iar soţia lui se întreba acum cum să facă să o determine pe Laura să vină un pic până la ea... Îi strânse uşor mâna:

- Chiar atât de mult te macină existenţa acestei femei?

- Nu; mă macină secretomania care te-a lovit deodată.

- Nu sunt secretoman. Dar nu vreau să văd că aveţi conflicte.

- Am avut vreodată conflicte cu Gabriela, înainte să se mărite cu Marcel? Că după, ştii bine că n-am avut!

Touché... O privea lung...

- Mă duc să pregătesc masa.

Şi-acum rămăsese singur la televizor. Singur, cu gândurile lui...

La urma urmei, se cam supărase "ca prostu' pe sat"! Secretomania aia nu era bună. O făcea pe Ana să creadă că soţul ei avea motive temeinice să ascundă de ea şi vizitele asistentei, şi discuţiile lui cu ea... Cam aşa cum Laura avea cele mai întemeiate motive să nu-i spună lui Mugurel că se dusese de dimineaţă la florăria din Lacul Tei, că îl plăcea pe Florentin, că-l invitase la o cafea, că era disperată de refuzul lui...

Deci, de-acum încolo, nu-i va mai ascunde soţiei lui nici măcar o silabă! Se ridică şi intră şi el în bucătărie. Îşi aprinse o ţigară... Se aşeză şi fixă cu privirea scrumiera din faţa lui:

- Adevărul e că Mugurel nu vrea s-o ia de nevastă. Cred că a făcut ea ceva... Copii cu ea, e OK dacă are; dar nevastă cu acte, niciodată. Iar ea s-a săturat să-l tot aştepte; a înţeles că aşteaptă ceva ce nu va veni niciodată. Acum i-a dat un inel, când ea i-a pus demisia pe birou şi i-a spus "Adio". Numai că ea nu-l mai vrea pe Mugurel. Cred că şi-a făcut calculele, iar totalul din dreptul numelui lui e negativ. Îşi caută deci altă relaţie... Nu ştiu, nu pricep de ce tocmai pe mine m-a văzut! Ce-a văzut?! Că nu i-am spus nimic, nu i-am zâmbit, nu i-am făcut cu ochiu'... Nu i-am dat niciodată cu "săru' mâna" sau cu buchetu' "din partea casei"... I-am repetat de mii de ori că nu mă interesează, că nu are ce să caute în viaţa mea şi nici n-are cum să intre în ea, i-am spus să înceteze cu apropourile şi avansurile... Ea însă o ţine tot pe-a ei. Îi dă 'nainte, ca o proastă... Evident, de când cu chiuretajul şi plimbările pe la Urgenţă, s-a dezmeticit şi Mugurel. Acu' o iubeşte; zbiară la ea când aude că e la mine la florărie... Că o sună; ea răspunde şi spune "Sunt la florăria din Tei" şi-apoi aud şi eu, de la un metru, zbieretele lui. La care ea de obicei îi închide-n nas şi zâmbeşte... Cel mai probabil, mă foloseşte ca să se răzbune pe el. Să-l facă gelos şi să-i dea ea papucii. Şi-şi încearcă şi norocul cu mine. Că dacă tu te-nfurii şi "pleci la mama", ai mei se fac foc şi pară şi ne despart fuguţa. Şi-atunci apare ea, tânără floare neconsolată... Eu ştiu ce-o gândi? Habar n-am; că nu mă străduiesc s-o înţeleg! Cert este că am avut un plan - şi se pare că n-am calculat corect...

O privea lung... Ana tăia cartofii; era însă atât de atentă la cuvin-

tele lui, că decise să continue:

- În septembrie, mă gândeam să-mi dau demisia şi să fac firma. Ca s-o deschidem în octombrie. Iar dacă eu plec din florăria lui Mugurel, individa chiar n-are ce căuta în florăria noastră!

Soţia lui tăcea...

- Evident, treaba asta cu lungitul peltelei nu ne-a făcut nici un bine. Aşa că sunt deschis la orice alte propuneri, variante, idei, planuri...

Ana începu să râdă:

- Şi-acum înţeleg eu de ce-a sunat şeful tău, îngrijorat că nevastă-sa e prin patul tău matrimonial! De vreme ce ea îşi face zilnic drum până la tine la florărie... De dimineaţă, deşi e deschisă şi după-amiază...

Aprobă scurt. Aştepta o idee, un plan... Un fel de soluţie...

- Ai ceva împotrivă dacă mâine vin şi eu la florărie, pe la zece, aşa?

Zâmbi slab:

- Nu; bineînţeles că nu.

- Şi ai ceva împotrivă dacă schimb două-trei vorbe cu ea?

Decise să nu mai zâmbească:

- Nu. Dar te avertizez că tinerele din etnie învaţă să se păruiască înainte să înveţe cum se foloseşte oliţa.

- Nu intenţionez să mă păruiesc cu ea; nici ei cred că nu-i va surâde ideea, mai ales cu tine de faţă. Vreau doar s-o pun un pic la respect. Aşa... Ca să priceapă şi ea că nu eşti nici solo, nici neconsolat.

I-auzi! Bufni în râs: nici solo, nici neconsolat...

Ana-Maria

Începu şi ea să râdă: nici solo, nici neconsolat!

- Atunci vii pe la zece?

- Zece fix.

- Şi fata?

- O las la mămica ta, la chioşc.

- Va trebui să-i spui unde te duci!

- Şi-o să-i spun!

De ce era aşa... încurcat? Pentru că mama lui va afla despre discuţia soţie-admiratoare? Sau pentru că va încasa, cu siguranţă, o scatoalcă părintească? Probabil varianta a doua... Şi "să atace" şi a doua problemă - că tot o adusese în discuţie:

- ... Deci plănuiai să inaugurezi în octombrie...

- Aşa plănuisem. De ce?

Ridică scurt din umeri... Haai, iar nu puteau discuta absolut orice?

- ... Eşti de acord s-o iau cu mine la florărie?

Răspunsul veni prompt, pe un ton care nu admitea derogare:

- Nu; nu sunt de acord să începi munca înainte să facă ea un an. Şi nu sunt de acord să o ţii la florărie doişpe ore.

- Iar eu nu sunt de acord să munceşti singur.

Şi nu primi răspuns... Continuă:

- ... Dacă tu deschizi florăria, eu umblu cu hârtiile.

- Şi cu copilu'-n braţe, nu? Exclus.

- Atunci n-o deschizi în octombrie.

O propoziţie simplă; şi totuşi...

- ... Mai vedem; mai vorbim...

- Dacă nu angajezi un om care să stea acolo cât umbli tu cu hârtiile, te rog să n-o deschizi.

Florentin zâmbi slab:

- OK.

Şi-acum era şi ea mai destinsă...

La urma urmei, dacă se ducea mâine să vorbească cu Laura, poate că o va deschide chiar la începutul lui septembrie! Amanta lui Mugurel nu se păruia, dar putea influenţa viitorul lui în firmă! Totul depindea deci de desfăşurarea evenimentelor de mâine... şi de discuţia pe care soţul ei o va avea cu asistenta poimâine. Departe de urechile ei. Depindea deci tot de voinţa lui Florentin...

Florentin

Era aproape şapte seara. Mâncaseră; în opinia lui, Ana se pregătea să se ridice şi să spună: "Da' noi nu mai aducem copilu' ăla acasă?" O privea lung... Se ridică şi se grăbi să formeze numărul...

- Da.

- Sărut mâna.

- Să trăieşti, Prâsleo!

Şi-i făcea o imensă plăcere să-l numească aşa; că prea râdea cu poftă! Începu şi el să râdă:

- Ce faceţi?

- Păi ce să facem? Ne jucăm cu picea ta!

- Şi ea ce face?

- Se joacă cu noi. Mai ales cu tataia...

- Aha... Pot să te rog şi eu ceva?

- Ia spune: să auzim!

- ... M-am gândit "să complotăm" şi noi doi; că tot te plângeai că cu mine nu complotezi deloc...

- Ana ştie ce idei ai tu?

- Ce, eu am ştiut?

Iar soţia lui începuse să râdă, încercând să se uite tot la televizor şi să pară că "nici usturoi nu mâncase"...

- N-ai ştiut. Bine, mă! La cât veniţi s-o luaţi atunci?

- Mâine pe la unşpe.

Că mai mult de-o oră n-avea cum să dureze discuţia Anei cu Laura! Acum ochii căprui îl priveau lung, serioşi...

- ... Mă, să nu se supere nevastă-ta!

- Nu se supără. Şi dacă se supără, o împac eu.

Soţia lui nu mai zâmbea. Soţia lui începuse să-i înţeleagă planul şi se îngrijora...

- Bine, mă! Atunci pe la zece jumate, aşa, o aduc la chioşc. Şi coboară Ana şi-o ia, bine?

- Bine, mămico.

- Ia spune: e totul OK?

- Bineînţeles! Ce vorbă-i asta?!

- Ei; vorbă de-aia, de mamă! Hai, că mă strigă taică-tu! Pa!

- Săru' mâna!

- S-o pupi pe Ana din partea mea!

- Bineînţeles!

- Pa! Pa!

Şi-i şi închisese. Închise şi el, se apropie de soţia lui şi-o pupă "cu ţoc" pe ambii obraji:

- De la mama.

Ana bufni în râs. Şi el râdea; dar el avea treabă acum. Coborî jaluzelele; luă pătura din dormitor şi acoperi bine geamurile sufrageriei. Scoase firul telefonului, îşi opri mobilul, opri şi mobilul ei... Scoase firele de la sonerie şi puse siguranţa la yală. Şi-acum puteau să sune... până le ieşea ochii!

Reveni în sufragerie. Ana îl privea lung... Porni calculatorul şi scoase mapa cu CD-uri: ştia deja ce căuta...

Ana-Maria

Evident, soţul ei mai avea de lămurit o problemă. Pe-aia cu admiratorii o rezolvaseră aseară; pe-aia cu Laura o rezolvaseră la prânz. Rămăsese o singură problemă discutată, dar nerezolvată încă. Şi de vreme ce astupase toate sursele de lumină şi zgomot...

Ciudat; îi era frică de el. Îl privea şi simţea că ar fi avut mare nevoie de-un kil de zahăr... de-ăla care se găseşte la Ploieşti, sau Sibiu...

Deşi ştia că soţul ei nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău...

Deşi voia să treacă peste starea aia stupidă...

Deşi n-avea nici un motiv...

---

16 august 2004 - luni

Florentin

OK! Stinse lumina. Stinse televizorul. Apăsă Play-ul şi stinse şi monitorul. Şi se aşeză pe marginea biroului: acum aştepta.

Ana-Maria

Tresări, speriată de-a binelea de volumul "extrem" al muzicii! Totuşi! Se aşteptase la orice, numai la muzica dată la maximum nu! Se ghemuise pe pernă...

Mike Oldfield...

... Decizia îi aparţinea ei. Florentin rămăsese lângă birou. Iar ea putea să se ridice şi să aprindă lumina, sau să se ridice şi să se apropie de el... Sau să spună, pur şi simplu, "dă mai încet". Deci...

Deci ea ce voia? Pentru că lucrurile erau foarte clare! Dacă se ducea la el, îi oferea măcar o şansă să o ajute să uite! Iar dacă aprindea lumina, nu va mai avea niciodată ocazia...

Iar Laura nu era, totuşi, unica femeie de pe Terra. Laura va dispărea, la fel ca şi piticotul din discotecă; va apare însă altă "Laura", cu alt nume, altă înfăţişare dar aceleaşi planuri...

Era decizia ei; orice va hotărî ea, el va accepta sub formă de literă de lege... Se ridică.

Florentin

Acum totul era perfect. Acum Ana lui nu mai ştia nici ce nume-i era trecut în buletin! Acum...

Acum mâncau. Iar. O să facă el floricele: că sigur avea şi ea chef de revăzut filme!

Şi totuşi, Ana nu-l va lăsa să facă floricele!

Ana-Maria

Şi-acum trebuia să recunoască cinstit: fusese tare gâscă! Azi, fără şprituri şi creme de whisky, Florentin găsise exact acele cuvinte care-o liniştiseră ca prin minune...

Deci fetiţa lor dormea şi în noaptea asta la bunica... Strânse uşor mâna soţului ei...

Cum să facă cu florăria? Nu-l va lăsa să muncească singur acolo, ca un rob. Dacă-şi angaja un om, profitul se ducea pe impozite şi taxe... El nu putea să trimită dosarele prin poştă, aşa cum nu putea aranja cu Bambina să-i aducă florile la magazin şi eventual să-i trimită şi-un om, să vândă cât era el plecat...

Nici varianta cu ele în florărie nu era o rezolvare. Florentina trebuia să doarmă într-un pătuţ comod, la ore fixe, să mănânce mâncare caldă, să aibă în permanenţă un adult alături care să-i vorbească, să-i arate, să se joace cu ea... Mamaia nu era nici ea o rezolvare, că nu-i venise încă vremea pensionării... Iar Ionuţ şi George nu beneficiau de tratament special de la mamaia...

Nu ştia cum să facă...

Închise ochii; şi-acum uitase şi de florărie, şi de Laura, şi de numele din buletin. Pentru că-şi amintise...

Ana-Maria

OK! Ieşi din scara blocului şi porni, zâmbitoare, spre florăria Tria... Era zece fix; era pregătită.

Îmbrăcată cu fusta aceea alb-negru care făcea colţuri optice, cu un tricou fără mâneci, mulat pe corp, cu părul prins într-o coadă zdravănă şi împletit strâns, "ca pentru război"... Fardată "mortal" şi încălţată cu espadrilele cu care putea alerga maratonul fără să facă bătături, era pregătită de discuţia cu Laura! Doamne, cât de pregătită era!

Se opri în faţa uşii de termopan:

- Săru' mâna.

- Ei, să trăieşti! Ia să te văd!

Şi bineînţeles că soacra ei o privea în ochi, încercând să afle dacă discutaseră şi se lămuriseră... Zâmbi:

- Tocmai mă duceam să-i spun EU Laurei să-şi vadă de drum.

- Aha... Aşa a zis fi-miu?

- El a zis că planul lui n-a dat roade, aşa că dacă am eu un plan, îl adoptă. Şi am!

- Bravo! Auzi? Să ştii că sunt oricând dispusă să las baltă vânzarea şi să vin să-ţi dau o mână de ajutor!

- Ştiu! Dar nu e cazul; că ne vom rezuma la o discuţie serioasă...

- Bine! Să nu spui că nu ţi-am spus! Dacă ai probleme, doar un ţâr să-mi dai - şi-n fix două minute intru-n ciufu' ei!

Aprobă şi se aplecă peste umărul femeii, spre cărucior:

- Ce face?

- Doarme. Cred că într-un sfert de oră o să-şi facă plinu' de odihnă.

- Aha! Păi sper să nu dureze mult; că mi-e un dor de ea de mor!

- Hai, fugi!

- Săru' mâna!

- Spor la cafteală!

Oof! Se încăpăţâna să insiste cu cafteala! Dacă-i spusese că n-or să se bată, n-or să se bată şi gata!... Sau încerca să-i transmită că partea aia cu discuţia n-o să funcţioneze? Sau că Laura întâi dădea cu pumnu' şi abia după aia întreba ce vorbă? Hm; să fie atentă...

Scană lung trotuarul, dar Toyota asistentei nu se vedea nicăieri. Bun! Intră în florărie iar soţul ei se grăbi s-o sărute...

Ce bine era în perioada concediilor! Nici picior de client care să-i deranjeze...

- ... Mi-a fost îngrozitor de dor de tine...

- Eu n-am putut să mănânc nimic până acum...

- Păi de ce?!

- Păi m-am gândit... Ah, eşti rău!

Sigur că era rău! O făcuse să roşească! Se grăbi să schimbe subiectul:

- Ai văzut-o pe-aia mică?

- Nu; când am trecut eu, probabil că bârfeau amândouă, în bucătărie.

- Aha! Eu am văzut un picior; că n-am vrut să intru, să nu se trezească şi să mă vadă...

- Şi? Ce făcea piciorul?

- Dormea...

Râdeau în hohote... Florentin o strânse cu putere în braţe. Zâmbi:

- Pot să te rog ceva, fără să te superi sau să crezi că "te subminez"?

Florentin o privi lung... Lung, serios... Şi arătă spre uşa depozitului:

- Hai în spate, să nu ne prindă Mugurel antrenându-ne pentru propria afacere...

Perfect! Înţelesese perfect! Iar se înţelegeau din priviri! Perfect!

Florentin

Şi uite cât de frumos refăcea Ana, uşor-uşor, buchetul pe care i-l dăduse ca temă...

Soţiei lui îi lipsea experienţa. Şi, bineînţeles, studiul caietelor lui! Îşi notase în ele toate explicaţiile; nu i le va da însă. Nu acum. Risca să deschidă florăria şi să o ţină pe Florentina într-un ţarc în camera din spate... Doamne fereşte! Ăla nu era mediu în care să crească un copil! Nu era curăţenie! Ana nu va avea timp să se ocupe de ea! Îi vor lipsi cele mai elementare lucruri, de la pătuţul în care să doarmă şi până la mâncarea gătită, caldă! Iar să-i ceară mamei lui să se pensioneze urgent ca să stea cu fetiţa, era exclus! Un weekend mai era cum mai era; dar zi-lumină, de la opt dimineaţa până la zece seara... Să o ţină pe Florentina departe de mami... Nu. Asta nu.

Auzi tocurile intrând în florărie. Luă buchetul neterminat din mâinile Anei şi intră cu el:

- Salut!

- Aa, salut! Tocmai m-am despărţit de Mugurel!

Tii... Perfect! Diplomatul "ateriză" sonor pe tejghea, Laura îşi trecu degetele prin păr, scuturâ capul aranjându-şi buclele... Perfect! Aştepta... Numai că ea tăcea; se grăbi deci să răspundă... neutru:

- ... Crezi că aşa e bine pentru tine?

- Te rog! Trebuia s-o fac de-un car de ani! Chiar mă întreb de ce dracu n-am făcut-o decât acum!

Era momentul şi punctul să nu mai spună nimic. Tăcea deci... Şi o privea lung, cu seriozitate, invitând-o să vorbească ea, să spună ceva... Rugând-o practic să-i bată câteva apropo-uri... Laura deveni serioasă:

- ... Nu; nu e vorba despre altcineva. E vorba despre mine. Şi despre el... Şi, de ce să mint - la urma urmei, poate-i vorba totuşi şi despre altcineva; poate!

Iar el tăcea, pentru că nu trebuia s-o îndrume. Trebuia să ajungă singurică la punctul central al discuţiei. El îi oferea toate condiţiile: tăcea, o privea lung, erau "singuri"...

- ... Te-ai mai gândit?

Aleluia! Ar fi trebuit să zâmbească - el îngustă puţin ochii, la fel de serios:

- La ce?

- La lista mea.

- Lista ta...

- Lista pe care eşti trecut în dreptul cifrei unu.

Dumnezeu ţinea cu el azi! Acum o va ajuta pe Ana să intre în discuţie - că dacă inconştienta asta brunetă mai scotea multe apropouri, Ana se înfuria de-a binelea şi se repezea să-i schimbe tunsoarea fără să-i mai spună ceva! Era deci hotărât să intervină în forţă, în cazul în care Laura nu pricepea "din prima" că discuţia era paşnică. Şi era hotărât s-o ajute pe Ana la capitolul "fard", imediat cum observa că avea nevoie de ajutor. Deci, răspunse:

- Da, m-am gândit. Şi trebuie să discutăm extrem de serios.

Comportarea Laurei se schimbă un pic; tânăra deveni agitată:

- Discutăm. Vrei să discutăm acum?

Hm... Împinse mâinile în buzunare şi-o privi cu subînţeles:

- Da. Închide uşa şi pune zăvorul.

Îu! Pardon! Că-i scăpase poşetuţa din mână, la auzul cuvintelor lui! Şi uite că "o dăduse-n alte alea"; se făcuse verde-stacojie-vişinie şi-i cam tremurau mâinile... Zâmbi şi-şi puse mâinile-n şolduri:

- De ce faci faţa asta? Nu asta-ţi doreai? Nu la asta voiai să ajungem? Sau nu mai vrei să discutăm extrem de serios despre lista aia?

O dezmeticise; paşii se îndepărtară, uşa se închise, zăvorul scârţâi uşor... Şi-acum nu mai exista cale de scăpare pentru ea. Acum ori o să priceapă, ori o s-o ducă "pe sus" în biroul lui Mugurel, la o discuţie în trei! Despărţiţi sau nedespărţiţi!

Laura păşi spre el...

Ptiu! Al naibii el mobil! Îi speriase pe amândoi! O văzu scoţându-l din buzunar şi apăsând butonul:

- Da... Nu; sunt în Tei...

Ciudat! Nici un răcnet! Nici un răget gelos! Adică Laura chiar nu glumise? Chiar se despărţise de Mugurel?

- Da, la Florentin... Am ceva de vorbit cu el... Exact... Nu te priveşte pe tine ce am de vorbit cu el! Ţi-am dat inelul, ţi-am dat demisia, gata! Pa!

Discuţia fusese extrem de explicită. Ana auzise şi ea cuvintele Laurei, rostite pe tonul acela foarte ridicat; deci o ştia şi ea acum... Laura împinse telefonul în buzunar şi porni spre el:

- OK; vorbeam despre...

Decise să nu schiţeze nici un gest - să se rezume la cuvinte:

- Despre noi doi.

Iar don'şoara fostă asistentă, fostă nevastă şi logodnică a lui Mugurel, îşi încolăci mâinile în jurul taliei lui şi şopti, privindu-l foarte serioasă:

- Şi vrei să vorbim asta aici, în faţa geamurilor?

Hm! O întrebare cu mult subînţeles! Se grăbi să spună ceea ce-şi dorea Laura să audă:

- De ce nu?!

O cam încurcase cu schimbarea de comportament şi optică. Şi-o încurca şi cu absenţa răspunsului la gestul ei! Ea îl strângea în braţe; el căuta ceva prin buzunarele pantalonilor...

- ... OK; deci voiai să-mi spui ceva...

Dacă voise să-i spună ceva? Sigur că voise! Să-i spună deci!

- ... Te-ai despărţit de Mugurel din cauza listei ăleia?

- 50% da.

- Ai greşit.

Ochii negri îl priviră lung... Iar buzele perfecte zâmbiră cu subînţeles:

- ... Nu te cred!

Ana-Maria

OK! Acum era evident că Florentin o împingea spre Mugurel iar ea se smucea şi se-agăţa de colegul de serviciu... Chiar dacă toată discuţia fusese făcută pentru urechile ei, nu se îndoia că opinia lui Florentin era de neclintit atunci când era doar cu Laura în florărie.

Să nu mai lungească treaba. Că dacă ieşea peste cinci minute, risca s-o vadă în costumul Evei! Jenant, deci! Păşi în cadrul uşii şi interveni în discuţie, în romanes:

- Ba poţi să-l crezi.

Ptiu, drace! Ce sărise cât colo, ca o pisică şocată! Continuă, fulgerând-o cu privirea:

- Că ţi-a zis-o de multe ori clar, răspicat, pe limba ta.

Laura îl privea pe Florentin, cu ochi panicaţi; el o privea atent şi tăcea. El nu-i transmitea nimic; era doar atent la reacţii, pregătit să sară să-şi apere soţia... Continuă, încercând să folosească acelaşi ton cu care purta de obicei conversaţiile paşnice despre diverse:

- Ştii, n-am să înţeleg niciodată: de ce nu rămâi cu Mugurel? Cum de nu te întrebi niciodată de ce nu te cere de nevastă? Asta ar trebui să te preocupe acum; pentru că nu ţi-a spus să dai copilul afară, ci a spus că îl va recunoaşte fără să comenteze. Iar soţul meu mi-a povestit cât de supărat a fost Mugurel când a aflat că ai renunţat la ideea de-a avea un copil cu el.

Hai, nu comenta? Nu o lua cu "Ce-ţi bagi tu nasu' în treburile mele"? Nu; ea tăcea, tot mai speriată... Speriată mai mult pentru că Florentin nu-i transmitea nimic! Pentru că o privea atât de simplu şi de tăcut... Decise să pornească încet spre ea, ocolind pe lângă toate rafturile - ca să-i ajungă distanţa pentru tot ce avea de spus:

- Încearcă să vezi lucrurile altfel. Fiecare bărbat trece prin două stări: de burlac şi de soţ. În funcţie de stare, îşi caută femeie corespunzătoare. Soţul meu e în starea de soţ. Ţi-a spus asta, ţi-a demonstrat-o, iar prezenţa mea aici e cea mai bună dovadă că n-a glumit! Dar n-ai vrut să înţelegi; sau poate n-ai putut să înţelegi! Mugurel e şi el în stadiul de soţ. Îşi doreşte să recunoască copii la maternitate; te sună, disperat să nu cumva să te duci la florăria din Tei... Şi-atunci

poate-ar fi mai bine să te întrebi dacă nu cumva absenţa cererii în căsătorie ţi se datorează ţie! Dacă nu cumva faci, spui sau gândeşti altfel decât ar trebui să facă, să spună şi să gândească o femeie măritată!

OK! Ridică geanta de pe jos, făcu un pas în stânga şi luă şi mobilul şi diplomatul Laurei de pe tejghea. Porni apoi spre ea, la fel de încet - şi-o văzu păşind la fel de încet în spate. Acum ochii negri o priveau pe ea, speriaţi... Încercă să-i transmită prin privire mult mai mult decât prin cuvinte:

- Nu ştiu; gândeşte-te în ce stadiu eşti tu, gândeşte-te ce stadiu de bărbat îţi doreşti...

Şi cum domnişoara fostă asistentă tocmai atinsese zidul cu spatele, o "înţepă" pe un ton un pic mai ascuţit:

- Şi nu-ţi mai trece pe listă bărbaţi însuraţi; nu şi dacă nu te consideri a fi la stadiul de femeie uşoară.

Îi puse geanta şi mobilul în mâini; Laura le luă şi turui în mare grabă:

- Ana, să ştii că

N-avea timp de explicaţiile ei; îi spusese ce avusese de spus, acum voia s-o dea afară şi să vadă ce părere avea Florentin despre rezolvarea găsită de ea! Aşa că ridică mâna dreaptă, s-o ia pe după gât. Laura îi răspunse prompt cu un gest de autoapărare a feţei... Ia uite! Zâmbi şi plecă privirea: deci "tigroaica" cu toace kilometrice, fustiţe minuscule şi minte ioc habar n-avea să zgârie...

Observă perechea de pantofi bărbăteşti în faţa grilajului. Ridică privirea pe sub sprâncene, bănuind cine avea urgentă nevoie de-o florărie deschisă pe Lacul Tei şi se abţinea să bată-n geam... Şi-şi reluă gestul; o luă pe după gât şi porniră împreună spre grilaj:

- Aşa cum ai spus de multe ori: sunt o femeie foarte norocoasă, cu aşa un soţ. Ar fi trebuit să te gândeşti că, la asemenea soţ, nu precupeţesc nici un efort în dorinţa de a-l ţine lângă mine, 100% al meu. Şi-ar trebui să te întrebi, totuşi, în ce măsură vrei să dai cu piciorul unui bărbat care goneşte chiar în halul ăsta după tine...

O întoarse şi-i arătă posesorul pantofilor negri. Şi-o văzu îngălbenindu-se instantaneu... Mugurel o privea lung, serios...

Păi să se spele reciproc pe cap! Trase zăvorul, el deschise uşa iar ea îi întinse diplomatul Laurei. Mugurel se grăbi să-l ia şi să-şi prindă asistenta de braţ. Şi, fără să scoată vreun cuvânt, o conduse spre maşina lui. OK! Iar acum...

Acum o să stea acolo, în uşă, până plecau. Ca să-i demonstreze Laurei că uşa aia era păzită bine...

Mugurel o urcase pe scaunul din dreapta; Laura îşi privea acum mobilul... sau unghiile, sau vârful pantofului. Oricum, nu scotea un sunet! El urcă la volan, porni motorul, întoarse maşina, se înscrise în trafic... Tot fără un sunet. De ce oare avea sentimentul că mergeau la Corbeanca?

Florentin

Magistrală! Soţia lui ar fi fost un avocat afurisit de bun, dacă ar fi avut timp s-o mai facă şi pe-asta! Folosise cuvinte atât de normale! Şi exprimase atât de bine starea de fapt, că nici o păruială, fie ea cu unghii sau poşete, n-ar fi reuşit să rezolve problema atât de repede şi bine! Laura tocmai aruncase lista aia şi se-apucase de alta: una pe care el ocupa locul 1 la capitolul "Contraindicat - dăunează grav sănătăţii"...

Ana-Maria

... Mă rog; treaba lor! Să se spele reciproc pe cap! Se uşchiseră; acum, să vadă ce părere avea Florentin despre aşa rezolvare! Reveni în florărie, se apropie de el... Ptiu, să nu-l deoache! Că era "bestial" când o privea cu seriozitatea aia! Îl cuprinse şi ea cu braţele:

- Am fost deplasată?

Mâinile lui o îmbrăţişară imediat:

- Ai fost perfectă. Şi-mi vine să-mi dau palme cu piciorul pentru că te-am chinuit atâta timp, în loc să-ţi spun sincer ce se întâmpla şi să scurtăm mult istoria...

Mm... Acum o sărută... Şi-acum o privea lung, cu ochi de îndrăgostit... Iar ea îşi amintea că soacra ei ştia unde îi plecase nora, şi nu era genul care să aştepte răbdătoare să afle "ce se întâmplase". Aşa că zâmbi, amuzată de gândul tigăii de clătite - sau al cozii de mătură:

- ... Hai, că în vreo zece minute îţi facem o vizită.

- OK! Fugi, ca să veniţi repede!

Îi fură un sărut şi alergă, într-adevăr, afară din florărie. Nu voia să fie acolo când îl va suna Mugurel...

Lăcrămioara

Ah, Doamne! Ce-ar fi dat ea o fugă la florărie, să se asigure că nora ei o căpăcea bine pe fufiştina aia mică! Dar se abţinea. Strângea mobilul în palmă şi aştepta un singur apel...

Aha! Uite-o că venea! Şi râdea! Perfect! Deci ieşise învingătoare! Ah, de ce se îndoise de puterea ei de-a da de toţi pereţii cu individa aia? Că doar o văzuse, vorba aceea, "atacând cu poşeta" la boşorogul şovin, când cu panselele! Începu şi ea să râdă şi ieşi în uşa chioşcului. O aştepta... Ana începuse să alerge spre ea...

- Sărut mâna!

- Să trăieşti! Gata? Ai coafat-o?

- Ba i-am zis frumos tot ce era de zis.

- Ah! Ai irosit cea mai bună ocazie de-a o izbi de ghivecele alea!

- Nu era nevoie de asta. A făcut o mutră foarte panicată când m-a văzut ieşind din camera din spate. Mai ales că spusese unele lucruri foarte compromiţătoare pentru ea! I-am vorbit frumos şi-a priceput!

- ... Şi crezi tu că s-a potolit?

- Bineînţeles.

Nora ei se aplecă un pic spre ea şi coborî tonul vocii:

- A sunat-o Mugurel, înainte să apar eu. Cică s-au despărţit azi, a terminat-o cu el. Iar el, auzind că ea e la Florentin la florărie, a venit cu viteza sunetului! Iar când am vrut s-o iau frumos pe după gât şi s-o conduc la uşă, unde-o aştepta el, a ridicat mâinile să se apere.

Aha! Bravo! O trase fără menajamente şi-o pupă apăsat pe frunte:

- Bravo! Ptiu, să nu te deochi! Că deşteaptă mai eşti, maică!

"Şi roşie-n obraji ca o roşie!" Doamne, ce-i mai plăcea de nora ei cea mică! Iar nora ei cea mică schimbă imediat subiectul discuţiei:

- Florentina mea ce face?

- Uite, doarme puturoasa! Ce vrei: leită taică-su!

Râdeau amândouă...

- Păi pornim şi noi spre florărie: că tati nu mai poate de dor...

Se întoarse şi scoase căruciorul din chioşc. O privi lung...

- Am plecat. Sărut mâna!

- Să trăieşti! Ai grijă cum traversezi!

Ana aproba şi se îndepărta...

Ah, straşnică femeie! Deci "o făcuse" pe Laura din vorbe... Şi era sigură că, la o adică, la următoarea discuţie Ana ei nu se va da în lături de la pumni şi palme! Şi-şi dorea din tot sufletul să fie şi ea pe-acolo, să vadă tot "procesul de învineţire"...

Şi-acum abia aştepta să ajungă acasă şi să-i povestească şi lui Ioan! Dar, până atunci, ia să vorbească cu Roberto! Că şi el stătea ca pe ghimpi, ştiind că frati-su era asaltat de curviştina aia!

Ana-Maria

Intră pe alee şi încetini pasul. Acum se plimbau. Florentina dormea dusă...

Laura era "istorie". După asemenea şoc, după descoperirea că nevasta ştia tot ce făcuse ea chiar de la Florentin, după ce-o numise

"femeie uşoară", după ce Mugurel venise val-vârtej s-o ia de-acolo... După ce se temuse că soţia aproape încornorată o va părui bine-bine... Nu; exclus! Laura nu mai voia să aibă de-a face cu omul pe care mai că nu-l implora să se mai gândească la o aventură cu ea, dar care îşi adusese nevasta să asculte avansurile şi apropourile ei şi să-l scape de ea! După aşa show...

Şi-acum rezolvase şi acea problemă! Şi descoperise că ea şi soţul ei se înţelegeau de minune din priviri. Din nou. Era o zi superbă!

... Şi uite-o că se trezea şi ea! "Parcă" căruţul lângă o bancă şi se aplecă spre micuţă. Freca ochişorii... Un căscat mare-mare... Micuţa clipea des... Şi-acum o văzuse!

- Uaua!

Bufni în râs: "uaua"! Un fel de "mama" adaptat!

Din două mişcări o şi luase-n braţe! Şi-o ridică sus-sus, râzând... Florentina chiui din toate puterile ei! O strânse în braţe...

Toate grijile ei, toate gândurile negre se risipiseră. Nu voise să-i spună lui Florentin, dar o apăsase mult gândul că, mai ales după ce-şi deschideau afacerea, micuţa lor va cam uita cine era mama. Că o va striga "Ana", aşa cum o striga bunica...

Acum era liniştită. Acum ştia. Fetiţa ei va rămâne întotdeauna fetiţa ei.

Florentin

Şi uite-le cum se duceau acasă, după o dimineaţă furtunoasă... Ana, după discuţia cu Laura; Florentina, după reacţia aceea fericită la vederea lui mami... El stătea degeaba în florărie, mai liniştit ca niciodată...

De-un singur lucru îi părea rău: de obrajii ei. Mugurel aflase că, imediat după ce se despărţise de el, Laura dăduse fuga "la florăria din Tei". O s-o cam plesnească deci... Ei, ghinion! Cine-o pusese? El, nu; că n-o chemase el azi la florărie! Şi nici n-o îndemnase el să se despartă de Mugurel! Nici nu-i dăduse vreodată de înţeles că şi-ar fi luat-o de amantă...

Laura era "istorie". Nu se putea ca încăpăţânata aia brunetă să nu priceapă acum că trebuia să înceteze cu avansurile! Că insistenţele ei erau nule şi nedorite! Că, la discuţia următoare, Ana va purta pantaloni şi-o va pocni cu toată puterea! Dacă nu pricepea nici acum...

Dacă nu pricepea nici acum, ştia ce-avea de făcut. Întâi o va bate el bine-bine, s-o umple de sânge. După care, dacă nici asta nu funcţiona, se va duce în vizită la părinţii ei. Şi rezolvau ei problema!

Problema lui era alta acum. Ana nu voia să-l lase să deschidă singur florăria. Voia să-l ajute. Chiar dacă ştia că va fi infernal fără ajutorul ei, el prefera s-o ştie acasă, cu Florentina... Măcar până la primii paşi! Pentru că florăria proprie şi personală însemna un program 8-20, cel puţin! Pentru el! Ea ar fi trebuit să-l ajute de dimineaţă, cât se ducea el la contabilă; apoi, tot ea ar fi trebuit să ia fetiţa-n braţe şi să plece pe drumuri toată ziua, pe la instituţiile statului, cu hârtiile. Şi n-avea nici carnet, nici maşină; o lungă plimbare, deci, cu mijloacele de transport în comun. El nu le putea duce pentru că trebuia să stea la vânzare...

Aici avea o problemă. Mare. O să discute şi cu Roberto, deşi ştia deja opinia fratelui lui... Cu tăticul lui nu voia să discute, pentru că ar fi mâncat o bătaie straşnică după care i s-ar fi făcut şi firma, şi florăria, i s-ar fi angajat şi salariat la vânzare, iar mămica lui s-ar fi transformat într-un mic "administrator" al afacerii lui Prâslea...

Oof, şi nu intra nimeni în florărie! Asta e! Perioada concediilor fusese întotdeauna "nefericită"... Iar lui nu-i mai veneau idei pentru îmbunătăţirea încasărilor, pentru *promotion* şi reclamă... Nici nu-l prea mai trăgea inima să caute să crească vânzarea... Nu era vorba despre visul propriei florării; era vorba despre atmosferă. Mugurel începuse să-i vorbească răstit. Şi nu din cauza încasărilor, ci din cauza Laurei. Ceea ce rupsese parcă relaţia aceea frumoasă de la început...

O să găsească el o soluţie! Până la 1 decembrie, va deveni patron! Cu sau fără Ana lângă el, în florărie, afacerea tot o va deschide!

Ana-Maria

Tresări şi se grăbi spre sufragerie: iar îi suna mobilul! Şi cum pe ea n-o sunau de obicei decât Nina şi dna Manolache, tare se temea că va discuta iar cu Laura...

Apăsă butonul, încruntându-se:

- Da.
- Bună, Ana. Laura sunt.
- Bună.
- Scuză-mă că te deranjez, dar am vrut să-ţi mulţumesc pentru sfaturile de azi. Să ştii că le-am urmat întocmai. Şi, da: vreau să scap de Mugurel. Nu mă interesează în ce stadiu e; pur şi simplu am socotit azi totul şi mi-am dat seama că am suferit prea multe alături de el. Iar ceea ce eu am crezut cândva că e dragoste s-a dovedit a fi doar o pasiune trecătoare. Un farmec aparte al omului matur, mai cult şi mai "trecut prin viaţă" decât mine. Aşa că am rupt amiabil logodna, am rămas la stadiul de şef şi subaltern şi-atât.

Intrase în bucătărie; se aşeză pe colţar, privindu-şi lung soţul:

- OK; şi m-ai sunat ca să mă anunţi că te-ai despărţit de Mugurel?
- Da, şi ca să te asigur că Florentin nu mai figurează pe absolut nici o listă.

Aha! Ridică o sprânceană furioasă, ca să-şi modeleze mai uşor tonul tăios:

- Asta rămâne de văzut.
- Nu am nevoie de complicaţii. Şi chiar cred că e cazul să-mi caut un bărbat fără probleme. Mugurel era însurat cu amintirea nevesti-sii; Florentin e însurat cu tine. E cazul să-mi găsesc un bărbat liber.

I-auzi! "Păi caută-ţi un bărbat uşor, dacă ai descoperit brusc că la stadiul ăsta ai ajuns!" Se grăbi să transpună gândul într-o frază... "mai cu perdea":

- Caută ceea ce simţi că-ţi trebuie; dar nu căuta în ograda mea.
- Am înţeles "din prima" asta - şi poţi să fii liniştită. Puteţi, de fapt, să fiţi liniştiţi. Nu-mi voi mai face apariţia în căsnicia voastră. O să mai vin la florărie, că ăsta-i serviciul; dar scopul s-a schimbat radical.

"Şi uite cum ai recunoscut, indirect, că până acum veneai la florărie doar ca să te fluturi pe sub nasul lui Florentin! Super!" Fraza fu cu totul alta:

- Bine. O să încerc să mă conving personal de asta.
- Ştiu. Hai, că nu te mai ţin; că poate erai la masă, şi eu am sunat ca o nesimţită...
- Stai liniştită; dacă mă deranjai, îţi spuneam. Sau nu-ţi răspundeam.
- OK. Pa, Ana.
- Pa.

Închise şi-şi privi soţul cu subînţeles:

- "O să mai vin la florărie, că ăsta-i serviciul; dar scopul s-a schimbat radical."

Florentin începu să râdă:

- S-a asigurat că nu-i schimbi coafura până-n Revelion?
- Ne-a anunţat pe amândoi că a terminat cu toate planurile legate de Mugurel, dar a rămas asistenta lui. Şi, sigur, a terminat şi cu planurile legate de tine!
- Păi aşa să facă! Data viitoare, o umplu personal de sânge. Iar peste două dăţi, mă duc cu flori şi bomboane şi-o spun lu' taică-su! Şi-atunci să fii sigură că nu va exista o a treia oară!

Florentin râdea, dar se vedea pe chipul lui că exact astea-i erau intenţiile... Păi dacă el voia s-o treacă pe Laura "prin foc şi sabie", era invitatul ei! Avusese şi ea un plan, iar el o ajutase să şi-l pună în aplicare. Dacă planul ei nu funcţiona, treceau la planul lui! Atâta timp cât finalul dorit era acelaşi, iar ei luptau pe acelaşi front, cu acelaşi inamic...

20 august 2004 - vineri

Florentin

Bun! Şi cum tocmai terminase cel de-al treilea buchet şi rămăsese din nou singur, ia să comploteze el un pic... Scoase mobilul, selectă numărul şi începu să râdă...

- Ei, neaţa!
- Săru' mâna! Ce faci, mămico?
- Uite, la chioşc. Tu?
- Eu, la florărie. Mă întrebam dacă aţi complotat ceva, voi două, legat de weekend-ul ăsta...

Mama lui râdea de mama focului:

- Încă nu, Prâsleo; da' nu-i târziu, că nor-mea cred că doarme la ora asta...
- Păi lasă, nu mai complota atâta cu ea! Complotează şi cu mine un pic!
- Ia să te-aud! Că să ştii că n-o să fie deloc uşor să mă convingi!
- Uite, vreau să-i fac Anei o surpriză. S-o duc două zile la mare.
- Excelent! Bravo, mă! Văd că ţi-ai revenit!
- Păi mi-am revenit! Ce zici: o iei pe Floretina?
- Sigur c-o iau! Da' colegu' tău ce zice?
- Nu ştiu; oricum, dacă are treabă mâine dimineaţă, îl sun pe Mugurel şi-i spun să-mi taie două zile din salariu.
- ... Eşti sigur?
- Foarte. Am făcut planul la încasări pe luna asta; să mă mai scutească!
- ... Bine, mă! Deşi eu am impresia că te ceri cu disperare concediat...
- Să zicem că-mi dau seama că e ultimul nostru concediu, înainte de-a intra, aşa ca voi, în morişca muncii non-stop.
- Aşa-i, mă! Şi la cât să vin s-o iau?
- Păi pe la trei, nu?
- Bine! Da' mă duci cu fata! Că până duminică seara e ceva timp, şi data trecută cât pe ce să nu mai am rochiţe de schimb!
- ... Serios?
- Foarte serios! Sau tu nu ştiai că învăţăm să manevrăm linguriţa?

Cât pe ce să-i cadă telefonul din mână: habar n-avusese...

- Exersăm cu linguriţa, exersăm şi cu oliţa... Da' ce credeai, Prâsleo, că ţi-o las să se-nveţe puturoasă, cu Pampersul, să nu mai scapi de belea până merge la grădiniţă?
- Nu, da' nu mă aşteptam! N-are decât şase luni!
- Ete, să ştii că şi tu tot la şase luni făceai exerciţiile astea! Şi tare bine ţi-au prins; că la doi ani erai cel mai iute de pe stradă!
- Daa, asta mi-ai spus-o!
- Hai, că vorbim pe mobil de juma de oră! La trei sunt la tine!
- Bine. Săru' mâna!
- Să creşti mare!

Bufni în râs: îi închisese... Acum, să-l sune pe Ovidiu şi să-i spună că se simţea extrem de rău... Ba s-o sune pe Laura! Că dacă tot nu mai venise la florărie de la discuţia cu Ana, era momentul s-o supună unui test! Selectă numărul...

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Ocupată?
- Nu; spune.
- Uite, te-am sunat să te anunţ că nu pot să vin la muncă mâine şi poimâine.
- Nu-i nimic; vorbesc eu cu Ovidiu.
- Şi-l anunţi şi pe Mugurel, OK?
- OK.
- Mersi mult!
- N-ai pentru ce.
- Pa.
- Pa.

Închise şi i se adresă mobilului:

- Aşa! Vezi că se poate? Amabilă şi drăguţă, ca o colegă amabilă şi drăguţă ce eşti!

Şi-acum, că-şi asigurase liberul, să-şi asigure şi cazarea! Privi lung bulevardul... Păi judecând după cantitatea de oameni... "lipsă" din parc, restul erau pe litoral! Ceea ce necesita "o pilă" influentă...

Începu să caute în agenda mobilului... Şi apăsă butonul. Suna...

- Da.
- Salut, cumnate!
- Salut, cumnate!
- Te deranjez? Eşti la muncă?
- Oarecum; da' nu mă deranjezi, că sunt cu hands-free-ul. Ia spune: închid aici şi vin să caftim pe cineva?
- Nu; de ce crezi asta?
- Păi mă suni la nouă şi-un pic, ca să...
- Să te întreb dacă ai vreo relaţie, vreo rudă, vreun amic prin Constanţa. Oraş, nu judeţ.
- ... Aa, vrei să pleci la mare!
- Exact.
- Şi ai probleme cu cazarea!
- Sincer să fiu, eşti primul pe care-l sun. Că nu vreau să mă duc şi să caut acolo, că ştiu sigur că nu găsesc!
- ... Dau două telefoane şi "te rezolv".
- Da' pe bani, nu "pe barba ta"!
- Bine, mă; cum zici tu! Te sun!

Şi-i şi închisese, ca să n-apuce să protesteze... De ce avea sentimentul că Nicuşor îi va găsi cazare fără bani?

... Să-l sune pe Crin, să-l întrebe dacă mergeau şi ei la mare?

... În primul rând, ei ar fi mers la un hotel; că Florică dădea un telefon şi li se repartiza direct penthouse-ul! În al doilea rând, ar fi părut că vrea "să se lipească" de ei pentru a sta cu ei la hotel, eventual pe buzunarul lor. În al treilea rând, Nicuşor îşi suna acum amicii ca să-i găsească "cameră pentru doi", nu "camere pentru patru". Şi-n al patrulea rând, avea sentimentul că, indiferent ce-ar fi făcut şi ce-ar fi spus ei, Crin i-ar fi perceput ca pe doi prieteni modelul "la plăcinte, înainte". Pentru că nu-i sunase nici măcar o dată până acum ca să-i întrebe de sănătate, de cele bune şi rele... Telefonul începu să piuie. Ia uite, ce repede găsise cazare!

- Da, cumnate!
- Te-am rezolvat, mă! Staţi la nişte buni amici de-ai mei, lăutari.

I-auzi! Şi-n etnie, şi cu chef de petrecere, nu?

- Bun! Mersi mult! Să-mi zici cât mă costă!
- A zis băiatu' că te costă fix de-un grătar; că diseară dau un party.
- ... Poftim?
- A zis băiatu' că el nu e geambaş de camere, aşa că nu vă costă nimic. O găleată de apă, cât vă trebuie să vă spălaţi, nu-l sărăceşte. Iar diseară se întâlneşte cu colegii, să facă repetiţie pentru nunta de mâine seară. Aşa că, ştiindu-te băiat "subţire", ţi-am propus să iei tu de-un grătar: că dacă ăştia repetă, îţi dai seama că se lasă cu chef!
- Băi, nu-mi dau seama; că n-am avut niciodată prieteni lăutari, să ştiu cum merge repetiţia la ei. Da' bine că mi-ai zis. Câţi sunt?
- Cred că de două kile de carne. În rest, vă descurcaţi voi; că nu cred că o duci la mare ca s-o pui să gătească!
- Evident! Băi, îţi rămân dator!
- Să ştii tu că "te-am notat"! Pe lista cu muşterii de învineţit în jurul ochilor!
- Da-da! Hai, că te las să meştereşti!
- Stai, mă! Ia un pix şi scrie adresa şi mobilu' băiatului!

Începu să râdă:

- Să ştii tu că plecam langa spre Constanţa, fără să ştiu unde trebuie să ajung...

Nota, atent să nu greşească...

- Aşa! Şi dacă te-ncurci, o trimite el pe sor-sa să te ia de pe unde sfârşeşti. Că şi pe mine "mă pescuieşte" aşa - că nu ţin niciodată minte unde să fac dreapta şi unde stânga!

- Bine, mă!

- Hai, pa!

- Pa!

Şi-acum îi venea să danseze! Îşi aranjase liberul, vizita Florentinei, cazarea... Şi, cel mai ciudat lucru pentru el, Ana nu bănuia nimic...

Ana-Maria

Soneria piui scurt. Aoleu, îi trezea bebica! Se grăbi să deschidă...

- Hai să trăieşti, năşico!

- Să-mi trăieşti, finuţo! Ia, intră şi calcă pe vârfuri, că doarme naşa mică!

Nina intră "ca-n filmele mute", accentuând păşitul pe vârfuri cu o atitudine ca atare... Bufni în râs şi închise uşa bucătăriei:

- Gata! Ia spune: ce mai faci tu, zăbăuco?

- Ce să fac; binişor. Vin de la firmă.

- ... Firma ta?

- Firma lu' Boncea. Momentan!

Era tot mai uimită! Dacă atitudinea şi chipul Ninei n-ar fi fost atât de... normale, ar fi crezut că-i cumpărase Radu firma de cosmetice! Dar aşa...

- M-a sunat Olive de dimineaţă. M-a rugat frumos să trec pe la ei, dacă am chef, pentru că ar vrea să discutăm o chestie. Şi cum mă plictiseam de moarte-n casă, m-am dus.

Aha!

- Şi? Vrea să te re-angajeze?

- Daa, vrea o colaborare de fix o lună! S-o ajut cu lichidarea.

Lichidarea?

- Gata: se-nchide coşmelia. Boncea e falit, conturile sunt poprite, peste fabrică s-a pus prafu', creditorii fac listele cu datorii...

- Deci l-a falimentat fata.

- Mă, să ştii că acum, când mi-a mai trecut furia pe ea, stau şi mă gândesc, aşa... Îmi dau seama că nu ea l-a falimentat; ea doar l-a ţinut îndeajuns de ocupat, mai ales mental, încât nu l-a mai dus mintea cum să iasă din rahat. Şi tind să cred că nici greşelile pe care i le-a făcut în socoteli nu l-au ajutat prea mult.

- Deci a contribuit la falimentarea lui.

- Da, pe lângă mulţi alţii... Oricum, firma îşi închide activitatea la 1 septembrie. Iar Olive rămâne ultima, să ajute la hârţogărie şi lichidarea propriu-zisă.

- Iar pe-astea ţi le-a spus ea, sau el?

- Ea. El era în biroul lui, da' n-a scos nasu' de-acolo.

- O fi făcut-o purtătoare de cuvânt!

- O fi! Cert este că juristul a plecat din firmă acu' două săptămâni. Iar ea m-a rugat, dacă pot, să accept o colaborare cu ea, s-o ajut la hârtii şi să fac drumurile necesare pe la tribunal, pe la Administraţia financiară, pe la contabilă...

- Aa, au contabilă externă acum?

- Păi ce credeai? Moşul tău de la aprovizionare nu mai lucrează acolo de vreo două luni! Pe şeful de la fabrică l-au concediat pe 1 august, o dată cu muncitorii...

- ... Şi? Ai acceptat propunerea?

- M-am ridicat, am privit-o lung şi i-am spus că eu nu lucrez cu cretine. Că nu pot, şi mi-e şi frică "să nu se ia". După care am plecat fără să trântesc uşa. Am zis că-i bine să ştii şi tu, de vreme ce primeşti nişte bani de la ei...

Aprobă scurt:

- Aşa-i. Mă rog; nu erau mare avere, dar erau buni! Păi, în condiţiile astea...

Nina devenise curioasă:

- În condiţiile astea?

- ... În condiţiile astea, va trebui să stau frumos cu Florentin la masă, cu hârtiile în faţă, şi să socotim în ce măsură putem deschide florăria cu un angajat şi-un contabil extern.

- Nu e de acord să-l ajuţi, nu?

- Nu cu copilu'-n braţe! Şi nu e de acord s-o lăsăm pe Florentina la bunica atâtea ore, înainte să facă un an. De fapt, cred că nici soacră-mea nu se gândeşte să se pensioneze... Nu ştiu ce să zic. E nasol, oricum!

- Radu mă tot bate la cap să-i zic ce afacere vreau să-mi fac.

- Şi? Te-ai gândit?

- Da... Nu-mi prea vine să fac o croitorie; că muierile din zilele noastre se duc în Niro şi-şi cumpără o zdreanţă gata făcută! Sau se duc la casa de modă şi-şi iau un unicat - funcţie de buzunarul fiecăreia! Puştoaicele îşi modifică singure blugii... Nasturi până şi Radu ştie să-şi coasă... Iar altceva nu ştiu să fac! Că la capitolul "juridic" sunt, totuşi, începătoare...

- Şi ce te împiedică să-ţi faci o firmă de consultanţă şi să angajezi trei pârliţi care-au terminat Dreptul cu 10?

- Păi ar fi ca acum! Tot acasă aş sta! Că la birou mi-e jenă să joc Solitaire zi-lumină, când văd că toţi ceilalţi muncesc...

- Tu deschide-ţi firma; că o să ai atâtea de făcut de n-o să poţi respira! Numai organizatorice sunt o grămadă!

- Ţi-am spus: stau pe gânduri. În fine; voi ce mai faceţi?

- Aa, noi facem foarte bine!

- Deci s-a potolit individa!

- Da, iar el a redevenit cel pe care-l ştiam eu.

- Aţi mai fost la disco, sau la vreo petrecere?

- Nu.

- Păi să ştii că de-aia a redevenit! Că dacă se mai holbau câţiva la tine, să-l vezi ce constipat ar fi fost!

- Tocmai de-asta, Florentina rămâne acasă în weekend.

- El ştie?

- Nu.

- Atunci s-ar putea să ai tu o surpriză...

- Ştii tu ceva?

- Nu, dar nu mi-e greu să presupun că vă uimiţi reciproc "cu rândul"! Şi cumnată-ta ce mai face?

- Care dintre ele?

- Păi ia-le pe rând!

- Mirela e super-fericită, Gabriela e super-îngrijorată. Luminiţa e precaută...

- Iar Ileana?

Se încruntă scurt:

- Care Ileana?

Nina îşi aprinse o ţigară:

- Unu: au acelaşi sânge, aşa că nu va exista niciodată o ruptură definitivă. Doi: dacă ea a greşit faţă de părinţi, nu înseamnă că trebuie să vă aliniaţi toţi după cum bate vântul lor. Trei: veţi avea nevoie de Crin, pentru bunăstarea florăriei. Patru: e şi ea un om - crezi că-i e uşor să se pomenească brusc orfană?

- Nu mă interesează cum se simte ea.

- Ba eu cred că te interesează. Că şi tu eşti orfană de părinţi. Tu n-ai însă şi fraţi; ea are patru, şi toţi au abandonat-o. Uitând că, datorită deciziei ei, le merge tuturor super în afaceri, şi deci şi-n viaţa privată! Eu zic să vă mai gândiţi. Mai ales tu.

- De ce mai ales eu?

- Pentru că eşti un pic mai... specială. Eşti româncă şi nu stai la socri, ca Mirela şi Gabriela. Tu ai putea să fii puntea de legătură între ea şi familia ei.

- Adică ciuca bătăii!

- Eu n-aş spune asta.

- Tu n-ai făcut cunoştinţă cu palma socrului tău! Şi nici nu eşti ţinută deoparte de atâta timp! Ştii ce s-a întâmplat ultima oară când ne-am dus după Florentina?

- Ştiu, şi nu cred că o să mai dureze mult situaţia asta de rahat.

- Ba eu cred că aşa o să fie până "dau colţu'"! Aşa că nu vreau

să fiu eu puntea de legătură. Că nu mi-ar fi deloc uşor să trebuiască să povestesc că Ileana o duce rău! Că dacă ea îmi spune asta, eu ce fac? Ajung în situaţia în care-am fost cu Luminiţa!

- Draga mea, cred că o vizită de juma de oră nu v-ar prinde rău. Staţi toţi patru în sufragerie, iar ea nu-ţi poate spune decât ce bine şi frumos e! După care plecaţi şi gata!

Ei, na! Nina habar n-avea cum decurgeau revederile alea! Ea îşi închipuia că totul e ca la români, în sufragerie la grămadă! N-avea rost să continue discuţia pe tema aia; aşa că o privi lung:

- Iar voi? Vreo veste?

- Momentan, nimic. Deşi mă pregătesc sufleteşte să merg la medicul tău şi să-mi dea el o pastilă, o vitamină, injectabile, ceva...

- Măi Ninuţo, tu tot mai crezi că copiii se fac cu pastiluţa?

- Dragă, copiii se fac aşa cum poţi să-i faci! Dacă luna asta nu rămân gravidă, trec la pastiluţe!

- Eu ştiu dacă-i bine?

- Eu ştiu - şi e perfect!

- Du-te până la el la cabinet. Fă-ţi analizele, staţi de vorbă, spune-i tot ce trebuie să ştie...

- O să mă duc. Dar nu ştiu dacă e bine să afle şi Radu...

- ... Crezi că el nu vrea?

- N-aş vrea să-l stresez cu vizitele la ginecolog. E şi-aşa destul de stresat de ideea că trebuie să avem un copil fuga-fuga...

- Da' cine vă grăbeşte, dragă?!

- Ete, toanta de mine ne grăbeşte! Că vreau un copil, şi-l vreau cu disperare! Şi-l vreau acum, înţelegi? Acum, azi dacă se poate!

- Aa, păi lasă-te de cafea! Că, în ritmul ăsta, în luna a treia te dai cu capu' de pereţi şi zbieri la burtă să crească mai repede!

- Oof!

De fapt, prietena ei era disperată dar încerca să ascundă asta sub o mască glumeaţă...

- ... Lasă-l pe el acasă şi du-te la doctor. Pe bune!

Nina aprobă şi se ridică:

- Am fugit şi eu!

- Da' ce te grăbeşti aşa?

- Păi mă duc la firmă!

- ... Care firmă?

- Firma lui, dragă!

I-auzi! Se găbi s-o urmeze:

- Sper că nu te duci să-i spui că mergeţi la ginecolog!

- Sincer? Mă duc să-i spun secretarei să nu ne deranjeze.

Aa! O prinse de braţ:

- Nino! Lucrurile astea se întâmplă atunci când trebuie să se întâmple. Când le dă Dumnezeu. Nu-i face chestii de-astea, că-l distrugi psihic şi nervos!

Prietena ei aprobă şi se grăbi să apese butonul liftului...

- ... Pa, Ninuţo! Vorbim!

- Pa, năşico! Vorbim!

Decise să intre în casă: prietena ei era cu nervii la pământ, iar comportarea aia aparent veselă n-o ajuta cu nimic. Nu ştia însă cum s-o ajute... Telefonul începu să zbârnâie; alergă şi răspunse:

- Da?

- Hai să trăieşti, Anuţo!

Nu ştia cine era, dar i se părea o voce cunoscută. Răspunse "la derută":

- Săru' mâna.

- Uite, te-am sunat să-ţi spun că femeile trebuie să fie vorbăreţe; mai ales când soţii lor sunt obosiţi.

Cum adică?... Să întrebe pe cine caută!

- ... Pe

- Pe bune că aşa-i! Îţi garantez eu!

Aa! Începu să râdă:

- Ţaţă Dido, ce-mi faci tu mie!

- Ce să-ţi fac; te pun în gardă! Să nu spui că n-ai ştiut!

- Ce să ştiu?

- Că femeile trebuie să fie vorbăreţe, atunci când soţii lor sunt obosiţi.

- Nu ştiam. Da' acum ştiu. Să înţeleg că ai fost azi la Florentin?

- Nu. O să înţelegi totul diseară. E o surpriză...

Surpriză...

- Hai, că te las cu aia mică.

- Stai puţin! Ţaţă Dido, matale mai dai în cărţi de matale?

- În fiecare seară.

- ... Şi ne vezi şi pe noi?

- Sigur că vă văd.

- ... O fi bine dacă Florentin îşi deschide florărie în octombrie?

- Nu ştiu, maică; da' eu să ştii că vă sun, dacă n-o fi bine!

Aha! Deci era bine, dar ea nu voia să spună asta aşa, cu "Da"... OK; să încerce să afle altceva:

- Da' pe Ninuţa mea o vezi în cărţile matale?

- Hai, că mă superi! Ce să caute ea în cărţile mele? Ei îi dau separat!

- Şi poţi să-mi zici ce iese de ea?

- Ea o să fie tot mai supărată; şi ea, şi bărba-su. Da' bărba-su ştie ceva, o chestie, şi e împăcat cu supărarea. O să afle şi ea, da' peste ceva vreme. Şi pe urmă, pe termen lung, să ştii că mai apare un valet.

- Aha! Deci pe termen lung...

- Da, şi după o supărare mare. Da' să nu-i spui! Că şi-aşa mi-a apărut destul de îngândurată săptămâna trecută...

- Nu-i spun.

- Iar mai mult decât ţi-am spus ţie, n-am ce să-i spun nici ei. Şi-o să creadă că îi ascund ceva!

- Nu suflu o vorbă! Stai liniştită! Când te-am mai pârât eu pe matale?

Tuşica Didonia râdea...

- Şi-aşa, zici: să fiu vorbăreaţă diseară...

- Da. O să vezi tu; e o surpriză foarte plăcută şi nu vreau s-o stric.

- Bine. În rest, ce mai faci matale?

- Ce să fac, maică; bine. Cum mă ştii: cu clientele mele. Sunt tot mai multe, şi-am început să am migrene şi să le-ncurc...

Nu voia s-o întrebe cum mai mergeau relaţiile cu familia Manolache; presupunea că rău, dacă o întrebase ce mai făcea iar ea nu-i pomenea decât de cliente...

- Mirela ce mai face? Cum se mai simte?

- E bine. Şi e şi-un pic îngrijorată, că aud că ai sunat-o într-o seară...

- A vândut Roberto maşina?

- Nu ştiu; cred că nu.

- Treaba lui! O să-şi muşte degetele că nu m-a ascultat!

- Ţaţă Dido, da' de ce s-o vândă?

- Ete-aşa, că aşa i-am zis eu să facă! Hai, că te-am lăsat să-ţi dregi vocea - că diseară ai de vorbit!

- Bine, ţaţă Dido. Sărut mâna pentru telefon şi pentru sfat!

- Să creşti mare şi să fii cu mintea pe umeri! Pa!

- Sărut mâna.

Închise, zâmbind...

Deci: soţul ei îi pregătea o surpriză. OK, era pregătită! Apoi, Roberto trebuia să scape de maşină! Urgent, că altfel o să-şi muşte mâinile că n-a vândut-o acum! O întrebase cum se simţea Mirela... Începea să se încrunte... Începea să înţeleagă... Şopti, ca pentru ea:

- Şi cum dracu' să-i zic eu Mirelei să nu mai meargă cu bărba-su cu maşina? Cum să-i zic chestia asta fără "să-i bag în priză" pe amândoi? Şi fără să par uşor nebună?

Şi dacă le zicea, Roberto schimba maşina şi pe urmă constatau că făcea accident cu noua maşină? Nu pica tot pe ea, că insistase ea să vândă maşina asta bună şi să-şi ia una proastă? Afurisită treabă...

Scoase mobilul: o să-i dea Mirelei un mesaj: ***"Spune-i lui Roberto să vândă maşina orice-ar fi."*** Şi-şi opri telefonul: cumnata ei era îndeajuns de isteaţă să priceapă care era rostul "semnalelor" care-o asaltau de peste tot!

Aa, se trezise picea! Ia să se joace ele un pic de-a bucătăresele! Să vadă fata cum se făcea papa - să ştie!

Florentin

Mm, ce bine era acasă! Oare terminase de culcat fetiţa? Îşi puse o cafea şi-şi aprinse o ţigară; aştepta...

... Gata. Uşa bucătăriei se închise; se întoarse şi-o privi lung, cu subînţeles:

- Ai chef să facem o nebunie?

Ana zâmbea ciudat:

- O nebunie?
- Da, o nebunie.
- ... Depinde de nebunie!
- Să zicem că vreau să te surprind. Ce zici: facem o nebunie?
- Facem.
- Da' mai întâi mâncăm. Şi pe urmă urmează nebunia!
- Bine!

Soţia lui se grăbea să aducă oalele, să pună mâncarea la încălzit... Ia să pună el masa, să meargă mai repede!

Ana-Maria

Ah, o s-o doară stomacul! Înfuleca grăbită, de parcă întârzia "nebunia"! Dar ce să facă, dacă nu mai avea răbdare?!

- A venit Laura azi, cu o autorizaţie nouă.
- Aha; şi?
- Şi să ştii că a fost schimbată radical.
- Deci a priceput.
- Da, a priceput. De-adevăratelea. Se vedea din felul cum mă privea! În plus, îi cam lipsea rujul pus de dimineaţă pe bot; semn că nu s-a mai oprit să se aranjeze...
- Aha!
- Da. Am discutat strict despre serviciu. A ţinut distanţa corespunzătoare, s-a ferit să se apropie prea mult de mine, n-a mai mărşăluit prin toată florăria...
- Foarte bine. Dar să ştii că chestiile astea "de suflet" nu trec aşa, într-o secundă.
- Ştiu - şi mă aştept să am de-a face cu nişte crize de plâns, cu implorări, telefoane-n toiul nopţii, vizite disperate la florărie...

Deci ştia ce-l aşteaptă. Foarte bine! Nu va mai fi luat prin surprindere, ca în dimineaţa când o dusese la spital! Va fi deci pregătit s-o ia prompt la cafteală... Perfect!

- Sărut mâna pentru masă! Cât e ceasul?
- Să-ţi fie de bine. Trei fără zece.
- Aha! Mă duc să pregătesc surpriza! Să nu vii!
- Nu vin!

Florentin ieşi grăbit, nu înainte de a-i fura un sărut... Să-l lase să-i facă surpriza! La urma urmei, soţul ei îi făcuse întotdeauna surprize plăcute!

Florentin

Gata! Umpluse geanta de voiaj cu de toate! Rochiţe şi pantaloneşi "fără număr", toate bavetele pe care le găsise, inclusiv cea din plastic cu săculeţ... Şi cam atât, nu? Luă bani din şifonier şi reveni în bucătărie: acum aşteptau...

Soneria. Păi nu aşteptaseră foarte mult! Răsuci yala şi deschise uşa:

- Sărut mâna.
- Să creşteţi mari. Gata sunteţi?

Întoarse capul spre Ana, o văzu ştergându-şi mâinile şi "decretă":

- Gata suntem: mergem!

Intră în dormitor, întinse păturica pe pat şi mută fetiţa. Şi-o împachetă ca pe-o sărmăluţă. Mămica lui o preluă; luă şi geanta de voiaj...

Se abţinea să-şi privească soţia. Surpriza nu mai era surpriză decât în măsura în care nu-i spusese încă unde mergeau! Aşa că nu voia să grăbească acea întrebare...

- Să mă schimb?

O privi scurt... şi negă:

- Nu; e bine aşa.

Că, la urma urmei, se schimba în maşină! Nici el nu era fantastic de bine aşa, în trening! Deci mergeau...

Bun! Camera foto! Aoleu, cât pe ce să uite camera foto!

... Să încuie uşa acum şi să se grăbească să ducă mamaia acasă! Că aveau o grămadă de autostradă de parcurs!

Ana-Maria

OK; după paşii grăbiţi dedusese că Florentin lăsa sacoşa şi ieşea...

Într-adevăr; alerga spre maşină, râzând. În spatele lui, de pe pragul casei, dl Manolache râdea şi el şi-i privea cu ochi veseli... De fapt, cu ochi mândri. Iar asta o lăsa un pic... ţuţ. Pentru că mândria aia îi arăta că aşa îşi imaginase socrul ei viitorul copiilor lui: fericiţi, aducând nepoţii la el şi făcând escapade de-astea...

- Gata! Şi-acum mergem să facem o nebunie!
- Ce nebunie?
- O nebunie-surpriză!

Să tacă atunci! Că cine ştie unde mergeau ei aşa, nearanjaţi, el în trening, ea în fusta de casă...

Florentin

Gata: acum erau pe autostradă! Iar dacă soţia lui îl întreba şi acum unde mergeau... Apăsă serios acceleraţia: se grăbea! Abia aştepta să vadă marea! N-o mai văzuse de vreo patru ani... Ana începu să râdă:

- ... Eşti nebun! Ştiai asta?
- Da; ştiam că mă iubeşti nebuneşte pentru că-s un nebun...

Ana se răsuci şi-i fură un sărut. Erau atât de fericiţi ochii ei, că nu se putu abţine - se aplecă şi-i fură şi el un sărut:

- Nebun după tine!
- Şi cum tu ai organizat nebunia asta, n-are rost să mă îngrijorez pentru cazare, mâncare, haine, program...

Nega cu capul: într-adevăr, n-avea nici un rost... Râsul soţiei lui se transformă într-un lung hohot... Ce era?

- ... Ce-ţi trece prin minte chiar atât de amuzant?
- Acum ar trebui să fiu vorbăreaţă, nu?

Asta era o întrebare "cu tâlc"? Răspunse precaut:

- Teoretic, nu. Practic, dacă vrei să fii vorbăreaţă...

Ana mai avea puţin şi-şi pierdea suflul de-atâta râs... El o aştepta să se liniştească şi să-l lămurească şi pe el ce se întâmplase... În sfârşit!

- ... Păi aşa mi-a spus ţaţa Dida, azi pe la zece, la telefon; că femeile trebuie să fie vorbăreţe, atunci când soţii lor sunt obosiţi...

Bufni în râs: deci aşa! Tuşica lor îi văzuse cu bucurie la drum lung, doar ei doi, şi-şi dăduse seama că plecau într-un mini-concediu! O privi lung, cu subînţeles:

- E tare bine să ai un asemenea talent în familie...

Ea aproba, hohotind din nou... "Uite, de-aia nu te-am lăsat să te aranjezi! Că acum ţi-ar fi curs rimelul pe obraji!" N-avea rost să-i amintească faptul că o ducea la mare necoafată, nearanjată şi fără bagaj; aşa că redeveni atent la drum, indicatoare, maşini albe parcate "strategic" cu radarul spre el...

Ana-Maria

OK; era şase jumate, ei ajunseseră în Constanţa şi-acum Florentin oprise pe dreapta şi alergase în piaţă...

Tot drumul, discutaseră despre tot felul de trăznăi - numai nu

despre planul zilei de azi, al celei de mâine... şi mai ales al celei de poimâine. Se îndoia că soţul ei găsise camere libere în mijlocul lui august. Deci vor dormi probabil în maşină... Mâine or să moţăie un pic şi pe plajă, cu rândul. Mâine seară rămânea însă un mister. El câte zile libere îşi luase? O fi fost Ovidiu un coleg înţelegător, dar...

Mă rog; n-o să-i strice ea bunătate de surpriză! Până aici, totul mersese "şnur"; de-aici încolo nu putea merge decât tot "şnur", pentru că se ocupase el...

Şi uite-l că venea! Trei sacoşe mari... În care cu siguranţă era mâncare "la greu"! Soţul ei le aşează pe banchetă şi urcă la volan:

- Gata! Şi-acum să dau un telefon...

Să dea un telefon! Aşa mai afla şi ea una-alta...

- Bună seara. Sunt Florentin, cumnatul lui Nicuşor...

Deci Nicuşor era complice la chestia asta! Bravo! Ea se rezumase la a complota cu soacra; el "urnise" o mică armată...

- ... Suntem în Constanţa, la piaţa Amzacea... Da; aşteptăm aici. E o Dacie Supernova neagră, cu număr de Bucureşti... Mulţumesc.

Şi închisese. Deci venea cineva să-i ia de-acolo...

- Vrei să te schimbi?

Să se schimbe? Florentin zâmbea şugubăţ... Zâmbi şi ea:

- Şi-mi ţii tu pătura?

- Bineînţeles!

Să nu-i strice surpriza! Aprobă, iar el luă una dintre sacoşe. Şi-i întinse...

- ... Stai puţin. Mergem la o gazdă, nu?

- La un amic de-al lui Nicuşor.

- Atunci te superi dacă-mi pun peticelul ăsta mâine dimineaţă? Sau când plecăm la plajă?

Ochii negri o priviră lung... iar soţul ei îi fură un sărut:

- Bineînţeles că nu. Uite, vezi cum sunt eu? Mă grăbesc mereu şi-mi stric propriile surprize!

- De ce spui asta? Ai rezistat foarte bine până acum! Şi pot spune că nu te-ai grăbit, de vreme ce eu port fusta de casă, cu tot meniul înşirat pe ea!

- Da' pe-ăştia îi probezi acum!

Şlapii? Ăştia da! Tii... Şlapi roz bombon, cu floricele roşii! Sigur, se asortau cu rochiţa de plajă cât un peticel! Dar cu fusta maron... Mă rog! Îi probă, iar soţul ei îi arătă şlapii lui... Bleo isteric, cu dungi groase verzi isteric! Clar! Începu să râdă:

- Unde-i camera foto?

- La mine-n buzunar. Credeai că am uitat-o?

- Nu; dar mi-am amintit de ea când mi-am dat seama că toată nebunia asta trebuie imortalizată într-un mod... nebun!

- E aici, stai liniştită! Acumulatorii sunt încărcaţi...

Iar tânăra din capătul străzii o rupse la fugă spre ei...

- Cu siguranţă, ea e sora gazdei noastre!

Cu mare siguranţă! Bluză roşie de mătase, fustă lungă multicoloră, şlapi, părul prins cu zeci de cleme roşii şi-un MP3 player de gât! Tineretul din ziua de azi... - ar fi spus dl Manolache...

- Păi s-o întâmpin cum trebuie, nu?

Florentin coborî de la volan şi deschise portiera din spate. Iar tânăra de vreo 14 anişori se opri în faţa lui, îl măsură scurt şi întrebă în română:

- Florentin?

- Chiar el.

- Madona.

Aha, deci lăutari! MP3-ul era acum perfect justificat... Tânăra urcă pe bancheta din spate şi întinse mâna spre ea:

- Madona.

- Ana-Maria. Ana.

Iar portiera se închise. Florentin urcă grăbit la volan...

- În capătul străzii facem dreapta.

OK! Tastele mobilului piuiau în spate... Vocea tânără anunţă în romanes:

- Gata, mă, ne-am găsit... Ce să fac, mă?... Ba nu mă duc la nici o piaţă! Am plecat deja de-aici!... Bă, tu n-auzi că nu iau nimic? Ce-s eu, proasta ta, să iau de mâncare pentru toţi lăutarii tăi? Din banii mei?... Nu, mă; că mi-e nu ştiu cum să-i zic acu' omului să întoarcă! Abia ce-am plecat!

Florentin interveni, în romanes:

- Ce vrea de la piaţă?

O secundă de tăcere; răspunsul fu un pic incert:

- Ei, îi vin nişte amici şi vrea să-i cinstească! Lasă-l, că mănâncă diseară, la nuntă!

- Am luat noi de-un grătar.

Tânăra întinse mobilul printre scaune:

- Spune-i tu, că mie-mi rupe urechile. Iar la a doua fă stânga.

Aha! Florentin se conformă. Zâmbea slab, privind casele pe lângă care treceau, nehotărâtă dacă să le arate acum că ştia romanes sau să-i lase să-şi spună unul altuia "Ăsta, săracu' de el, a luat romăncă"...

- ... Dreapta aici! Ultima casă din capăt. Şi zi-i să deschidă poarta, să bagi maşina-n curte!

O să le spună de la început: că i se păreau oameni de treabă! În plus, nu-i prea plăcea modul ăla de-a afla ce credeau oamenii din jurul ei despre ea. O putea indispune opinia necenzurată, mai ales când venea după prima impresie, la prima vedere...

Poarta era deschisă; Florentin băgă maşina în curte şi opri motorul. Iar unul dintre tineri se repezi la portiera ei, adresându-se însă lui Florentin, în romanes:

- Băi, de ce eşti, băi, cârnat? Păi mă faci să mă simt ca un cur!

Soţul ei coborî şi el de la volan:

- Da' tu nu mă faci să mă simt ca un cur? Vin la tine-n casă ca nesimţitu'? Unde-ai pomenit tu modelu' ăsta?

Coborî şi i se servi, bineînţeles, limba română:

- Sărut mâinile.

Începu să râdă, ştiind că va detensiona teribil de repede atmosfera, şi-i răspunse în romanes:

- Să creşti mare, maică, şi să ai spor la cântare!

Şi-acum gazda rămăsese fără replică... Din spate, tânăra exclamă:

- Io-te!

Ridică din umeri, privind-o amuzată:

- Na, că se inventă şi modelu' ăsta!

Tânărul începu şi el să râdă:

- Se inventă! Deci tu eşti prototipu'...

Aprobă cu capul şi i se întinse mâna:

- Frank.

- Ana-Maria.

Iar Florentin îi puse sacoşele-n mâini:

- Că dacă nu, dorm pe plajă!

- ... Bine, mă! Da' să ştii că m-am supărat foarte tare!

Uşa casei se deschise larg iar femeia ieşi râzând:

- Las' că-ţi trece! Bine-aţi venit.

Se grăbi să răspundă în romanes:

- Bine v-am găsit.

- Haideţi înăuntru, să vă duceţi bagajele şi să vă faceţi un duş!

- Nu prea avem bagaje, că am plecat aşa... surpriză...

Femeia o privea lung, amuzată de modul inedit de-a petrece weekend-ul...

- Iar soţul meu a cumpărat de-aici, din piaţă, o rochiţă de plajă şi nişte şlapi. Şi nu-mi prea vine să mă schimb...

- Schimbă-te, dragă, liniştită! Ce crezi, că noi mergem la plajă aşa?

Corect! Roşi violent, iar Florentin o împinse spre uşa deschisă. Îşi urmă gazda... şi intră într-o cameră foarte simplă şi foarte frumoasă. Foarte curată... Uşa se închise; soţul ei răsturnă sacoşa pe pat:

- Stai să vezi ce mi-am luat eu!

Ia să vadă! Bufni în râs:

- Tu visai o Pina Colada când ai fost după haine!

- Eu visam să port şi alte cămăşi decât alea uni! Măcar o dată-n viaţă!

- Îţi garantez eu că pe-asta o s-o porţi de multe ori! E bestială!

- Bermudele sunt verzi...

- Ca un fel de trecere lină de la cămaşă spre şlapi...

Florentin râdea şi se dezbrăca...

- Na, că nu ţi-ai luat slip!

- Ba mi-am luat, dar ţi-l arăt mâine dimineaţă.

- De ce?

- Ca să nu faci infarct...

- Hai, uimeşte-mă!

El nega... Se repezi spre punguţele rămase pe pat şi începu să scotocească...

Ia uite ce costum de baie îi luase! Alb, dintr-o singură piesă, extrem de decupat pe oriunde pe unde materialul putea lipsi...

- Gata! Mâine dimineaţă!

Hm; ascunsese slipul în buzunar... Păi să se schimbe şi ea, nu? Trebuia să se ocupe de grătarul ăla! Sau de salată - depinde ce sarcină primea de la gazda lor...

Ieşiră amândoi în curte iar Frank se grăbi să-i prezinte tinerilor de la masă:

- Pe dreapta, fraţii mei: Freddie şi Bob. Pe stânga, colegii mei: Viorel, Paulică şi Bogdan. Viorel e cu vioara, Paulică cu orga iar Bogdan e basistu'.

- Şi tu?

- Păi nu mă cheamă Frank?

Iar ei trebuiau să presupună că Frank venea de la... De la... Gazda lor îi lămuri:

- Frank Sinatra; că nu mai apăreai şi tu, dacă nu era să-mi cânte Frank Sinatra la crâşmă! Eram chitită să plec la mama! Şi dacă nu cânta Sinatra, zău că-l lăsam să se ducă dracu' - şi rămâneau băieţii ăştia fără vocalist!

Mama lui Frank râdea; râsese toată fraza. Presupunea că tatăl lui Frank nu mai era demult prin preajmă, s-o audă... Se grăbi s-o urmeze:

- Eu cu ce vă ajut?

- Cu absolut nimic. Stai şi tu la petrecere; că fi-mea abia aşteaptă să nu mai ţopăie singură pe lângă frati-su!

OK! Reveni la masă: deci gazda insista s-o trateze ca pe-o musafiră...

De fapt, observase că, oricât de mult s-ar fi străduit ea, indiferent de câte ori demonstra că se pricepea la ale casei şi le făcea pe toate "ca la carte", indiferent cât de bine vorbea romanes şi cât de lungă şi largă îi era fusta, tot era considerată "externă", "exterioară". La câte învăţase şi văzuse până acum, nu s-ar fi mirat ca mama lui Frank să nu-şi vrea crătiţile "spurcate" de mână de romîncă...

Eh! De foarte mult timp n-o mai deranjau chestiile alea! Oamenii erau aşa cum erau! Nu-i putea schimba ea! Nici nu-şi propunea să fie un fel de "ambasadoare"; dacă fusese numită "prototip"...

Tinerii se ridicaseră; îşi pregăteau instrumentele, în timp ce fraţii lui Frank nici nu clipeau... Florentin o aşeză în capătul mesei şi se aşeză lângă ea. Şi deschise imediat discuţia:

- Voi nu cântaţi?

- Nu.

Ciudat; de vreme ce-i chema Freddie... Mercury şi Bob probabil Marley...

- Noi suntem ospătari; mai puţină oboseală, mai mulţi bani, mai multă mişcare, mai subţire silueta...

Aha! Păi aşa se explicau multe...

- Ia hai, voi, ăia doi puturoşii! Ia puneţi masa!

Freddie se ridică râzând:

- Să ne antrenăm şi noi, nu?

- Păi nu?

Rămăseseră singuri la masă... Şopti, fără să-l privească:

- Ce planuri ai pentru petrecerea asta?

- Absolut nici un plan.

- Adică intenţionezi s-o stai jos?

- Nu ştiu; s-ar putea. Oricum, te rog frumos să dansezi!

- Dacă se lasă cu dans, o să dansez! Deşi la repetiţiile astea cred că se lasă mai mult cu ceartă...

- Mă îndoiesc. Nicuşor mi-a spus să ne pregătim pentru o petrecere bestială...

OK! Dacă era cu petrecere, atunci dansa! Cu grijă, că avea un bărbat gelos şi-un peticel de fustiţă pe ea...

Florentin

Mm, dar ce bine cântau copiii ăia! El, care stătea la masă chiar între boxe, auzea perfect. Şi "cântau de rupeau"! Fără să fie nevoiţi s-o ia de la început cu o melodie sau alta, dat fiind faptul că era totuşi repetiţie, nu nuntă...

Sora lui Frank se ridicase imediat cum începuse frati-su să cânte. Mama lui Frank venise şi-o luase pe Ana la dans imediat cum începuse fiica ei să danseze. Grătarul nu era încă gata; adusese multă carne, şi cârnaţi, şi două tăvi de mici, iar spaţiul de deasupra cărbunilor era "restrâns" pentru doar cinci persoane. Aştepta deci, răbdător, să se facă toate fripturile... Nici nu-i era foame, de fapt! La a doua melodie începuseră să vină "prietenele". Prietena lui Frank, o puştoaică de vreo 15 ani care intrase în curte chiuind şi probabil nici nu-l observase pe el la masă, urmată relativ repede de prietenele celorlalţi doi fraţi... Care dansau şi ele de mama focului pe lângă Ana...

Şi totuşi, Frank "repeta" cu ochii la Ana. Înţelesese şi de ce făcea dedicaţii - că le luase pe fete la rând cu dedicaţiile -, şi de ce mai striga "Bine, năşico!", "Haide, naşule!"... Era repetiţie, nu? Dacă-i ieşea un zbierăt inestetic tocmai la "naşule", "dinamita" tot venitul formaţiei! Dar partea cu uitatul...

Ştia; era obsedat de ochii care se fixau asupra Anei lui. Iar rochiţa de plajă el o alesese, el o cumpărase... Se pricepea la măsuri, de vreme ce-i venea ca turnată...

Poarta se deschise larg. Întoarse capul, curios să vadă cine mai venea la repetiţie... Io-te-i!

Mama lui Frank se repezi la Nicuşor, râzând, îl îmbrăţişă şi-l pupă cu foc pe ambii obraji. Iar Frank anunţă în microfon de se cutremurară stâlpii de înaltă tensiune de pe stradă:

- Şi special pentru Nicuşor şi nevasta lui!

Aha... Cumnatul lui lăsă sacoşele în grija celor doi fraţi ospătari şi porni spre lăutari; sora lui se aşeză lângă el şi-l pupă pe obraz:

- Ce faci, măi frăţioare? Stai la masă şi te enervezi?

Luminiţa îi ştia problema; începu să râdă:

- Aproximativ...

- Calmează-te, că acum chiar n-ai de ce să arunci scântei! Diseară mergem la disco?

Arătă spre soţia lui:

- Crezi c-o să mai poată?

- Bineînţeles! Ptiu, da' ce mişto e rochiţa!

- Îţi place?

- E bestială!

- Are-n piaţă; o sută de mii. Îţi iei mâine dimineaţă, în drum spre plajă.

- ... Adică a luat-o din piaţa din Constanţa?

- Eu i-am luat-o din piaţa din Constanţa.

- ... Mă, tu ai complotat cu Nicuşor!

- Nu, am complotat singurel. Da' pesemne că i-am făcut poftă de-o ieşire la mare...

Nicuşor se aşeză lângă el:

- Ia, nevastă! Ia du-te tu şi joacă şi lasă-ne să vorbim şi noi, ca între bărbaţi!

Îşi privi curios sora: cum reacţiona Luminiţa la asemenea "expediere fără perdea"? O văzu ridicându-se... şi scoţând limba la soţul ei! Care-i răspunse cu aceeaşi monedă! Şi-atât? Se ducea să danseze?... Deci Ana nu se înşelase când îşi pusese pielea la bătaie pentru ei şi-i împăcase...

- Ce faci, mă? Tu de ce nu te ţopăi acolo?

- Lasă, că mă ţopăi la noapte, în discotecă.

- Promiţi? Că sor-ta sigur n-o să mă lase să stau jos! Chiar dacă am fost la atelier până la cinci!

- Promit, mă!

Nicuşor arătă spre lăutari:

- Cântă bine nemernicu' ăsta mic! Mă pregătesc să-l prezint lu' Florinel...

- N-are nevoie de Florinel; ăla l-ar exploata şi-apoi l-ar abandona.

- Atunci cui să-l prezint?

- Lui Dan Bursuc. Dacă-l cunoşti, bineînţeles!

- Păi încă nu-l cunosc; da' să-mi iau eu agenda la răsfoit, şi se rezolvă şi asta!

Evident! În lumea oamenilor cu mulţi bani, era uşor să găseşti pe cineva care ştie pe cineva...

- Ce-a zis de aşa surpriză?

- N-a zis nimic; dar i-a plăcut la nebunie.

- Îmi dau seama!

Farfuriile ajunseră în faţa lor:

- Ia, maică! S-aveţi poftă!

- Săru' mâna!

Şi-acum să mănânce; că mirosea excelent! Mai ales că, ţintuind ochii în farfurie, nu mai vedea cum toată formaţia o măsura lung pe Ana lui...

Ana-Maria

Unşpe jumate, iar Nicuşor accelera spre Mamaia...

Dansase iar ca o apucată! Se ridicase de la masă hotărâtă să-şi vadă de "stângu'-dreptu'", dar se pomenise dansând aşa cum ştia ea! Şi, ca de obicei deja, trebuise s-o strige soţul ei ca să observe că avea şi ea o farfurie pe masă...

Făcea ce făcea şi-şi dădea în petic. Asta e! Din fericire, soţul ei o înţelesese de data asta; şi n-o certase nici măcar aşa, din priviri...

Mergeau la discotecă. Ştia Nicuşor una bestială, în Mamaia, unde lucra un amic de-al lui... Oare cum îşi salva Nicuşor amicii în agenda mobilului? Îi băga cu nume şi prenume? Sau cu explicaţie, ca să nu-i încurce? Greu de spus; că se părea că are vreo 2.000 de amici, prin te miri ce oraşe, cu te miri ce meserii...

Spera că Florentin va dansa cu ea de data asta. Că nu va sta din nou la masă, cu ochii pe tinerii care-o vor privi. Unica soluţie ar fi fost să stea cuminte lângă el... chestie care-i va provoca un somn teribil... Dar poate că era mai bine să doarmă. Să se odihnească pentru ziua de plajă de mâine. Deşi probabil că Luminiţa, care mai avea puţin şi se repezea prin parbriz ca să ajungă mai repede, n-o s-o lase să atingă scaunul...

21 august 2004 - sâmbătă

Ana-Maria

Nicuşor o luase razna definitiv! Era a zecea dedicaţie pe care-o dădea pentru Luminiţa! Iar Florentin o vedea pe sor-sa roşind, albăstrindu-se, îngălbenindu-se - şi râdea...

Din fericire, acum dansau toţi patru. De pe la unu, se ridicaseră şi ei; mai aveau probabil o oră şi începea seria de blues-uri... După care plecau acasă, nu? Că atâta ţopăială o obosise serios!

- Cumnăţică! Ia hai până afară, să ne pudrăm naşii!

Bufni în râs şi-o luă pe Luminiţa de braţ: hai! Deşi n-avea pudra la ea, iar nasul era bine şi-aşa...

Contrar intenţiei rostite în discotecă, Luminiţa o trase spre ieşire. Ieşiră deci; iar cumnata ei o întoarse scurt şi mormăi:

- Iar ai o mare problemă! Doamne, îmi vine să-i dau cu ceva în cap!

- Nu-i da, că-i însurat acu'! Şi s-ar putea să reacţionez...

Ea râdea; Luminiţa, nu prea:

- De fapt, ştii care-i problema voastră? Că arăţi prea bine!

- Ete, na!

- Nu-nu! Vorbesc serios! Uită-te la tine! Măsuri de fotomodel, picioare lungi şi drepte şi faţa asta de înger! Toată discoteca salivează după tine, iar frati-miu a început să se cam ambaleze!

Preferă să tacă...

- Tu n-ai văzut chestia asta?

- Ba da. Iar ideea cu discoteca, dacă-ţi aminteşti, n-a fost a mea. Nici ideea cu venitul la mare nu-mi aparţine, nici rochiţa asta nu mi-am luat-o eu...

Ochii negri o priviră lung... şi fu strânsă în braţe:

- ... Oof, tu eşti tristă! Te zbânţui şi râzi, dar în sufletul tău eşti tristă!

- ... Sunt. Mă iubeşte îndeajuns de mult ca să-şi dorească să omoare toţi bărbaţii de pe planetă. Şi zău că nu pricep gelozia asta! Ce-i cu el? Nu mă uit în jur! Dansez doar cu el! Doar lângă el! Cu ochii la el! De ce naiba

- Şi la nunta Ninei a vrut să-l arunce pe unu' prin geamuri - mi-a zis Roberto! Lasă, că vorbesc eu cu el. Ce naiba, nu-i bătut în cap! E normal să se uite lumea la tine, dacă arăţi cum arăţi! Şi las' că-i zic eu! Ce dracu mai face de dimineaţă, pe plajă, când o să-ţi scoţi rochiţa? Pune cearceafu' peste tine? Ce dracu!

- Spune-i ce vrei să-i spui; da' să nu uiţi să-i spui că e opinia ta. Că nu vreau să-mi sară-n cap. Şi-aşa, ne-aşteaptă o discuţie nasoală...

- Ce discuţie?

- Despre afacere. Nu-l las s-o pornească singur şi să se chinuie de la şase dimineaţa pân' la zece noaptea. Iar el nu mă lasă să vin cu fetiţa la florărie. Până găsim soluţie la chestia asta, o să avem o perioadă de discuţii răstite...

- ... Las' că mă gândesc şi eu şi poate vă găsesc rezolvare! Hai, că acuşi vin după noi!

O prinse de braţ:

- Eu nu mai dansez.

- Haai, nu face aşa!

- Nu mai pot! Ştii cât am ţopăit la repetiţia aia? Mâine ce naiba fac, dorm pe plajă?

- ... Bine, las' că vedem noi! Hai odată!

O urmă, fără nici o tragere de inimă...

De cum intră în sală, răsuflă uşurată: bărbaţii se aşezaseră la masă. Perfect! Se aşeză lângă soţul ei şi lăsă capul pe umărul lui: chiar se simţea sfârşită...

Florentin

Mm, ce somn îi era! Dar dacă Nicuşor voia să-şi ţopăie nevasta până la epuizare...

Ana "îşi terminase bateriile". O trimisese la dans, o invitase la dans, încercase "s-o ia pe sus", dar fusese refuzat cu fermitate. O lăsase deci să moţăie pe umărul lui...

Deşi îi era greu, trebuia să se obişnuiască cu gândul că avea o nevastă atât de frumoasă încât atrăgea toate privirile celor din jur! Asta e! Atâta timp cât soţia lui nu dansa pentru altcineva, totul era OK. Iar ea dansa numai pentru el...

Şi uite că Laura se lecuise...

Fusese anunţat prompt că relaţia ei cu Mugurel se sfârşise. Deci ea era "liberă". Ieri dimineaţă o anunţase personal că pleacă la mare două zile. Cu nevasta, ce-i drept; dar, pe de altă parte, ei erau colegi, iar litoralul era un loc public. Iar ea ştia că un bărbat aşa... pretenţios cum era el putea alege ziua orice hotel... dar o singură discotecă noaptea: cea mai "răsfăţată". Ar fi ştiut deci unde putea să-l găsească. Ar fi ştiut cum şi unde să se intereseze ca să afle unde e! Şi nu se obosise să-l găsească. Semn că nu mai voia să bată atâta drum doar "ca să-şi fluture" costumaşul de baie pe sub nasul lui. Un foarte important pas înainte...

Da; o melodie superbă. Primul blues era foarte bine ales! Nicuşor dansa cu Luminiţa. Întoarse capul spre soţia lui... Ana mai avea puţin şi adormea de-adevăratelea! Aşa că se întoarse un pic... şi decise ca acel sărut să dureze cât toată melodia!

Ana-Maria

Brr, era frig! Dar dacă ei deciseseră să meargă direct la plajă...

- Voi dormiţi, noi "stăm de strajă". La unşpe, facem schimb.

OK! Ei dormeau primii - era perfect... Îşi scoase rochiţa, se lungi pe pătură şi închise ochii. Şi adormi instantaneu...

Florentin

I-auzi! Tot repetiţie? Că abia intraseră pe stradă, iar boxele acoperiseră casetofonul din maşina lui Nicuşor!

- Ce ştii: tot repetiţie?
- Nee, ăsta-i chef! Asta-i adevărata distracţie!
- E bine de lăutarii ăştia; una-două, trag câte-un chef...
- Nu, e ceva special. Aseară au fost la o nuntă de florari. Şi cică au cântat până la opt dimineaţa şi-au venit cu câte 1.000 de euro fiecare, başca sacoşele cu mâncare şi băutură!
- Aa, şi-acum fac pulbere totul!
- Păi ce să facă şi ei, cumnate? Că viaţa-i trecătoare!
- Şi-i una singură; dacă o pierzi dormind...

Râdeau toţi patru; adevărul era însă că se îngrijora... Chef însemna mulţi invitaţi; mă rog, amici, colegi de breaslă... Oricum, mai mulţi ochi care-l vor scoate din sărite! Mai multe persoane care habar n-aveau cum era treaba cu dansatoarea înfocată de lângă el, care începuse deja să nu-şi găsească locul...

Hei! Ce era cu el? Iar "derapa"? Nu mai avea 14 ani! Iar Ana era a lui, indiferent de opinia şi dorinţa celor din jur! Punct!

Ana-Maria

OK! Chef mare, mulţi prieteni, încă vreo 10 lăutari printre meseni, mult mai multe puştoaice-vecine de stradă... Ea stătea jos. Deo oră, stătea la masă. Luminiţa "acţiona" după un plan bine temporizat: la interval de maximum un minut, o dată îi făcea semn din mijlocul curţii, o dată venea la masă şi-i spunea, ofuscată, să se ridice odată... Ea îi oferea, invariabil, un refuz ferm...

Florentin era extrem de calm; mânca, bea, fredona versurile... Zâmbea. Iar ea nu voia să-l vadă pierzându-şi zâmbetul; aşa că stătea lângă el, mânca şi ea, bea şi ea şi cam atât. Când el striga "Hai, Luminiţo!", ea aplauda. Când el fluiera şi aplauda, ea aplauda. În rest, nimic nou...

Ia uite ce făcea nebuna! Asta chiar voia să-i facă probleme cu Florentin! Cumnata ei ocolea masa, privind-o bătăios...

- Şi special pentru Ana, care trebuie să vină odată la dans!

Frank "o căuta cu lumânarea"; probabil se simţea destul de "încălzit" pentru cursa de "100 metri garduri şi varii obstacole" pe care i-o va oferi Florentin! Soţul ei se ridică; şi-acum o să vadă un mic măcel... Da' de unde! Fu prinsă de umeri şi ridicată:

- Gata! Te rog foarte mult să te duci la dans!

Soţul ei spusese acele cuvinte? Pe tonul ăla care nu admitea replică? Îl privi lung, transmiţându-i un "Tu ai vrut-o!" din priviri... Şi se lăsă trasă de Luminiţa spre ceilalţi dansatori...

Clar: trebuia să-şi facă un plan! Nu va dansa decât lângă Luminiţa, cu faţa la Florentin! Cu ochii la Florentin! Iar la cel mai mic semn, va reveni la masă! Nu voia să iste o cursă de "100 metri garduri şi varii obstacole"...

Florentin

Bună friptură! Bun vin! Bună dansatoare...

Se făcuse aproape miezul nopţii. Petrecerea era "la maximum"; fetele dansau, tinerii le făceau galerie de pe margine... Acu' vreo oră, mama lui Frank adusese din casă nişte şaluri cu bănuţi; moment în care manelele deveniseră istorie, iar vocea lui Frank începu să se odihnească. Se cântaseră mai multe melodii instrumentale, care să facă bănuţii să zornăie. Iar bănuţii zornăiau... De juma de oră, tot zornăiau...

Încă o melodie. Iar Luminiţa răcni, ca să se facă auzită:

- Ia, cumnăţică! Ia să te văd!

Ana îl privi lung... Zâmbi şi ridică din umeri: s-o vadă, nu? Ca să nu se vadă fulgerele din privirile lui...

Doamne fereşte! - n-avea nimic să-i reproşeze soţiei lui! Avea însă multe de împărţit cu tinerii, mai ales cu lăutarii invitaţi, care nu prea ţineau la băutură şi răcneau din ce în ce mai tare, din ce în ce mai aproape de Ana...

Şi-acum soţia lui se dezlănţuise. Bănuţii ăia "intraseră în sevraj". Mama lui Frank o privea lung, de lângă grătar; o privea cu ochi îngustaţi, de parcă încerca să-i memoreze mişcările... Sau se pregătea să-i facă mâine cronica... Acum regreta că insistase ca Ana să nu revină la fusta lungă cu care plecase de-acasă; regreta că nu se gândise să îndese fusta aia cu dungi într-o sacoşă...

Io-te! Tresări şi se apucă cu mâinile de masă: unul dintre lăutari căzuse în genunchi lângă Ana! Şi-o aplauda şi fluiera, cu ochii la talia care refuza să iasă din ritmul melodiei! Scaunul din stânga lui se trase scurt; se aplecă spre Nicuşor şi mormăi sec:

- Spune-mi: ăştia sunt ţigani serioşi, sau doar se prefac?

Tăcere... Continuă:

- Ei n-au învăţat acasă că n-ar trebui să se dea la nevasta altui ţigan?

Tăcere... Nu mai avea nimic de spus; următoarea opinie i-o va demonstra sec, cu pumnul. Îl privea pe impertinent şi abia aştepta un singur gest... Bicheta luci scurt; Nicuşor zâmbi:

- Ehei, Florentine, eşti amorezat până-n tavan! Nu se dau la ea; o tentează să danseze.

Întoarse mirat capul spre el: adică? Cumnatul lui arătă spre Ana:

- Pentru că e frumoasă cu spume şi dansează de rupe. E de departe cea mai bună dansatoare din curtea asta; iar fetele ştiu, şi s-au oprit ca s-o privească şi să-i prindă mişcările. Iar ceea ce face individul ăla e absolut normal.

I-auzi! Se încruntă scurt:

- Dacă chestia aia-i normală, eu pot să mă duc la psihiatru!
- Ascultă-mă până la sfârşit! Nevastă-ta e frumoasă cu spume

şi dansează de rupe. Iar asta face lăutarul să cânte mai cu foc şi petrecerea să fie şi mai şi.

- Iar asta nu e o scuză pentru beţivu' ăla!

- Băi! E, totuşi, o petrecere! La care participanţii ar trebui să se distreze! Să mănânce, să bea, să danseze, să spună bancuri... Ce te supără, de fapt? Ce te deranjează aşa de mult încât să te ţină constipat la masă? De ce nu eşti tu acolo, în locul individului? De ce stai şi bei, în loc să-ţi dansezi nevasta? Care, apropo, face abstracţie de individ şi se uită tot la tine?

Oftă greu şi-şi aprinse o ţigară:

- ... Nu ştiu. Vorba ta: sunt prea îndrăgostit ca să-mi permit să nu fiu gelos pe tot ce mişcă-n jurul ei...

- Ai grijă, tu, cu gelozia asta! Că şi pe tine se uită femeile, iar Ana nu face puseuri de-astea! Ai văzut-o pe-aia mică din uşa casei?

Aia mică din uşa casei? Ridică privirea...

Na, că Madona se înroşise toată când îi întâlnise privirea! Realizase, probabil, că după câteva ore bune de holbat la el, până la urmă Nicuşor îi atrăsese atenţia! Spulberând astfel orice urmă de îndoială asupra atitudinii ei! Şi-acum, roşie ca racul, o privea şi ea pe Ana...

Deci... Deci toată petrecerea probabil observase ocheadele ei; mai puţin el, mult prea atent la soţia lui... Reveni spre masă; spre propria ţigară. Se gândea la propria prostie...

- Mai lasă paharu' ăla; că nu te-ajută la nimic. Şi nu-ţi face nici un bine; nici la nuntă nu ţi-a făcut! Fii atent la ea, nu la roiul din jurul ei. Atunci când ea o să înceapă să privească în altă parte decât la tine, atunci să faci bulbuci şi să-ţi pregăteşti pumnii!

Într-adevăr; ridicând acum capul, întâlni privirea soţiei lui. Care dansa în continuare, cu mâinile ridicate, făcând bănuţii de pe şal să zornăie în ritmul muzicii, dar ai cărei ochi îl priveau pe el. Tentant, cu subînţeles...

Împinse paharul cu şpriţ în faţă; luă un pahar curat şi-l umplu cu Coca-Cola. Şi-şi privi lung soţia, zâmbindu-i cu subînţeles...

Ana-Maria

În sfârşit! Avusese impresia că Luminiţa şi Nicuşor "se vorbiseră" să-l aducă pe Florentin în stadiul de vulcan sub presiune; reuşiseră, iar cumnatul ei se aşezase "şi-l stinsese" din trei vorbe... I-o arătase şi pe Madona, care se cocoţase în uşa casei ca să poată să-l fixeze nestingherită cu privirea... Sigur, nu-i arătase masa de lângă grătar, plină de puştoaice care-l tot şuşotiseră până acum! Şi care-l şuşoteau în continuare! Fie nu erau "interesante", fie nu figurau în planul de a-l determina pe Florentin s-o lase mai uşor cu gelozia... Fie voia să-l lase să le descopere singur... Treaba lor! Soţul ei nu le observase; iar ele chiar atrăgeau atenţia asupra lor cu chiţăiturile şi râsetele de prost-gust!

Privirea lui Florentin îi promitea lucruri mari, imediat cum ajungeau amândoi într-o încăpere cu cheie-n broască...

O să continue să danseze; uite-aşa, ca să-i dea şi ea o lecţie! Dar o să danseze lângă Luminiţa, cu ochii la el! Ca să nu aprindă ea vulcanul...

22 august 2004 - duminică

Ana-Maria

În sfârşit, se întorceau şi ei acasă...

Dormiseră azi tot pe plajă, pentru că petrecerea se terminase pe la opt. Erau deci roşii ca racii toţi patru; dar erau fericiţi... Florentin nu pomenise nimic despre cheful de sâmbătă seara şi dansul cu bănuţii...

Îi strânse uşor mâna:

- Pot să te întreb ceva?

- Bineînţeles.

- Şi n-ai să te superi?

Atent la drum, soţul ei îi sărută mâna şi-o puse pe piept, în dreptul inimii:

- Bineînţeles!

Şi-acum chiar nu mai avea nici o întrebare. Florentin îi răspunsese la toate...

- ... Hai, nu mă întrebi?

- Nu; mi-ai răspuns deja.

Soţul ei zâmbi slab:

- Totuşi! Nu vrei să auzi cuvinte?

- Nu; simt deja mantia...

Râdeau... Redeveni serioasă. Pentru că, dacă ea nu avea nevoie să audă cuvinte, poate că nu acelaşi lucru putea spune el! Îl privi deci atentă:

- Sper să-mi spui prompt dacă te supără cheful meu de dans.

- Îţi voi spune.

- Perfect. Pentru că dansez întotdeauna pentru tine, nu pentru batalionul de băloşi care imploră Cerul pentru o privire.

Soţul ei zâmbea:

- Ştiu. Dar uneori sunt atât de mulţi băloşi, că mă îngrozesc...

Păi dacă era pe-aşa, ia să-i aducă aminte că sentimentul era reciproc:

- Şi mai apar şi mândruţele astea cu ochi negri, care ştiu că trebuie să se ascundă de ochii mei căprui...

Florentin

Eei, păi dacă Ana le observase şi simţise nevoia să-l anunţe şi pe el asta, atunci problema chiar era serioasă!

Puse semnal şi trase pe dreapta. Îl văzu în oglinda retrovizoare pe Nicuşor imitându-l... Puse avariile, opri motorul şi coborî. Ocoli tacticos maşina, în timp ce cumnatul lui ieşise jumătate pe geam şi răcnea:

- Ce-i, mă - "a murit"?

Nu-i dădu atenţie: cumnaţii nu erau incluşi în discuţia aia! Deschise portiera; Ana coborî... O trase spre marginea şoselei şi-o strânse în braţe, zâmbind:

- Ei, vezi? Aşa suntem noi! Ne-a făcut Dumnezeu aşa de *shukari* pe amândoi, şi ne-a pus să ne găsim, să ne luăm, să fim fericiţi... Ca să băgăm în boală toată planeta!

Ana-Maria

Ia uite-l!

Adevărul era că amândoi arătau "de revistă"! Soţul ei rupea inimi la propriu... Ea rupea inimi la propriu... Păi dacă aşa voise Dumnezeu! Îl îmbrăţişă, râzând...

- Bă, ce naşpa sunteţi! M-aţi speriat de mi-a sărit inima din mine!

Am zis c-a murit rabla lu' Mugurel! Bă, sunteţi naşpa rău!

Nicuşor se supărase... şi-i trecuse - că râdea. Iar soţul ei o sărută pe păr, şoptind:

- Simt inima noastră mai unită ca niciodată...

Florentin

Şi cum erau pe şosea, între localităţi, şi erau deja "naşpa", Nicuşor trecuse de la răcnete, la claxon; apăsa de zor, intermitent, ca să nu le priască momentul acela romantic...

Gata! Că cine ştie ce mai făcea cumnatul lui! O ridică pe Ana dintr-o mişcare şi-o duse la maşină pe braţe. O aşează comod... Bineînţeles că mai dura, până reuşea să ajungă şi el la volan, iar Nicuşor claxona şi "le dădea faruri"...

Ana-Maria

Totuşi! Se desprinse din îmbrăţişare şi se întoarse spre lunetă. Îşi privi lung, urât, cumnatul - care-o "servi" cu scosul limbii şi-o strâmbătură şaşie... Şi porniseră iar spre casă.

Mergeau direct la mamaia, s-o ia pe Florentina! Abia aştepta să vadă ce părere avea fetiţa ei de noua înfăţişare a lui mami: roşie ca racul..

25 august 2004 - miercuri

Ana-Maria

Ca de obicei, parcul era plin de copii. Florentina ei mai avea puţin şi sărea la propriu din cărucior - o isterizau ţipetele şi alergătura lor! Era însă prea mică pentru "sportul" ăsta; ele mergeau la nisip, unde aveau trei amice de vârsta ei, la fel de "precoce" la capitolul stat în funduleţ şi tăvălit mânuţele umede prin pietricele...

Tresări şi începu să râdă: ia uite cine le ieşea în întâmpinare! Ninuţa ei era uşor albastră; alergase, evident, ca să le găsească mai repede... Se opri lângă o bancă şi întoarse cărucior spre copii: ele bârfeau, Florentina chiuia copiii...

- Salut!
- Salut! Ai trecut pe la noi, nu?
- Da, şi-am zis că fac infarct când nu mi-a răspuns nimeni! Abia după ce mi-a venit ideea să-l sun pe Florentin m-am mai liniştit un pic...

Nina fremăta toată. O privi lung... Îşi amintea cuvintele ţaţei Dida şi nu-i prea venea să creadă că tuşica se înşelase...

- ... Ce mai: cred că sunt gravidă!

Se repezi s-o îmbrăţişeze, să-şi asigure destul de mult timp pentru a-şi compune pe chip masca fericirii supreme:

- Bravo! Da' cum vine asta, "cred"?
- Păi cred; că de trei zile încoace tot aştept, şi nu se întâmplă nimic!
- Draga mea, te felicit. Dar te sfătuiesc să faci un test.
- Alt test? Nu, mulţumesc!
- Atunci un control!
- Nici! Las-o aşa cum e, că e bine!

De unde până unde atâta lipsă de încredere în descoperirile medicinii şi reacţiile chimice? Prietena ei scoase o ţigară, o aprinse şi-o stinse imediat. Şi deveni imediat serioasă:

- Am devenit superstiţioasă. Am văzut atâtea teste de sarcină negative, că nu-mi mai trebuie!
- Şi crezi că de-aia n-ai rămas până acum? Pentru că ai făcut un test şi-ai "întors" soarta?
- ... Ai dreptate. Mergi cu mine?

Aprobă şi se şi ridică: se grăbea teribil, pentru că ştia deja rezultatul şi nu putea să mimeze fericirea 100%...

- Şi cum v-aţi petrecut weekend-ul?
- Aa, am fost la mare!
- Văd! Că te-ai bronzat în somn...
- Toţi patru suntem aşa!
- Patru?
- Noi doi, Nicuşor şi Luminiţa. Am stat la un amic de-al lui, lăutar; şi-am ţopăit vineri seara în curte, la repetiţie. Pe urmă am fost în discotecă, de dimineaţă am mers direct pe plajă... Seara ne-am întors la lăutari, de unde-am plecat la plajă duminică dimineaţa... Şi tot aşa!
- Deci ai dansat până ai rămas fără flecuri!
- Evident! Mi-a făcut o surpriză... Mi-a spus, vineri la prânz, că facem o nebunie. Şi-am aflat despre ce-i vorba abia când am intrat pe pod, la Cernavodă.
- Aa, mişto!
- Îţi dai seama? Mă luase de-acasă în hainele în care gătesc de obicei! Iar el a mers în trening. S-a oprit în piaţă, a luat carne pentru grătar, şi-a luat o cămaşă multicoloră, nişte bermude, şlapi albaştri cu verde şi-un slip tricolor iar mie mi-a luat un peticel de costum de baie, o rochiţă de plajă mini-mini şi şlapi roz! Stai să ajungem şi ţi-i arăt: sunt... isterici!
- Îmi dau seama! Şi? V-aţi dansat non-stop, zici?
- Da, şi bineînţeles că iar îl apucaseră crizele de gelozie...

- Mă, e normal! Că eşti frumoasă şi dansezi ca lumea!

- Iar fata mai mică a gazdei nu l-a scăpat din privire. Sâmbătă a fost chef mare, au venit şi alte puştoaice, care s-au strâns la o masă şi au început să chiţăie cu ochii la el...

- Şi el ce-a făcut?

- Păi pe gaiţe nici nu le-a observat. Iar pe fata gazdei i-a arătat-o Nicuşor, când l-a văzut hotărât să împartă pumni printre dansatori.

- Aha! Păi atunci poţi să fii liniştită!

- Daa, cum să nu! Hai, fugi!

Că ajunseseră în faţa farmaciei, şi se grăbea!

- Vezi, că o luăm înainte, ca să pun de-o cafea.

Şi nu mai aşteptă răspunsul; porni spre trecerea de pietoni...

Ţaţa Dida spusese că Nina o să fie tot mai supărată; şi ea, şi Radu. Şi abia într-un târziu o să apară şi un valet...

Descuie uşa şi se grăbi să o aşeze pe Florentina pe covorul din sufragerie. Avea jucării, avea spaţiu "de manevră", cu siguranţă se vor trezi de câteva ori cu ea în bucătărie - că era maestră la mersul de-a buşilea... Şi-asta nu era bine. Pentru Nina. Fetiţa ei frumoasă şi precoce era cea mai contraindicată prezenţă pentru Nina! Dar nu era încă ora de nani; s-o pună în pătuţ nu voia...

Gata! Făcea cafeaua şi gata!

Ajunsese la aranjat ceştile, când auzi liftul pocnind. Deschise uşa, iar Nina intră direct pe hol, spre direcţia băii. Oftă greu: nu ştia dacă să-i spună despre valet... Nu! Îi promisese ţaţei Dida că nu va spune nimic! Aşa că o să tacă mâlc, indiferent câte lacrimi o să vadă azi pe obrajii finuţei lor...

Puse cafeaua în ceşti... duse fetiţa înapoi, în sufragerie, şi reveni pe colţar. Aştepta... Regreta că nu era fumătoare...

Uşa băii pocni scurt; paşii se apropiară fermi. Uşa măştii de chiuvetă pocni... Nina se aşeză în faţa ei:

- Te rog să nu întrebi!

- Nu întreb. Ce-aţi mai făcut? Voi când mergeţi în concediu?

- Prin septembrie, pe la sfârşit. Probabil la mare... E negativ.

- Ştiu - altfel nu sfârşea la coş.

- Sunt disperată, Anuţo!

- Iar asta nu te-ajută cu nimic! Cu cât eşti mai stresată şi mai "crispată" pe gândul ăsta, cu atât mai greu se prinde copilu' ăsta! Potoleşte-te! Ce dracu, vrei să te iau acuşi de mână şi să te duc la doctoru' Petrescu, să auzi chestia asta chiar din gura lui?

Primi o negare tristă, cu capul...

- Ninuţo... Eu îţi jur că o să ai un băieţel. Sunt sigură de asta! Doar nu te mai gândi atâta! Nu te mai îngrijora! Trebuie să fii calmă, optimistă, să ai gânduri rozé - iar tu eşti ca El Niño!

- O să încerc să mă liniştesc. Deşi încerc asta încă de la nuntă, şi nu mi-a reuşit...

Prietena ei se ridică, îşi luă geanta şi ieşi. Privi lung uşa rămasă întredeschisă... Liftul plecase. În el, Nina plângea acum...

Se ridică şi încuie uşa. Îşi privi lung prinţesa, care nu se putea hotărî dacă să aleagă jucăria roşie sau pe cea verde, de vreme ce erau două maşinuţe identice...

Dacă l-ar fi sunat pe Radu, să-l roage să-i spună Ninei secretul? Ar fi grăbit un pic soarta? Poate că da; poate că n-ar fi reuşit decât să şi-i îndepărteze...

Ia să se joace ea un pic cu Florentina! Că o să-nceapă să plângă şi ea, dacă se mai gândea mult la Nina! Se aşeză pe covor, în sufragerie. Florentina o privi lung, şăgalnic... şi porni "la marea viteză" spre ea. O prinse de subţiori, o ridică deasupra capului şi-i făcu "avionul". Picea ei ţipa "uaua" şi râdea...

Aoleu! Cine-o suna pe mobil? Lăsă fetiţa pe covor şi se ridică. Alergă în bucătărie, privi afişajul... Un număr necunoscut. Probabil o altă greşeală... Răspunse:

- Da.

- Bună, Ana. Te implor, nu-mi închide!

Poftim?... Cine naiba era?

- Te rog, nu-mi închide! Te rog! Măcar tu vorbeşte cu mine!

Aa... Se încruntă scurt:

- Ce avem noi de vorbit?

- Ano, nu face aşa! Te rog! Nici nu-ţi imaginezi ce greu e...

"Ce greu e să fii orfană?" Se aşeză pe colţar şi constată că i se mai îndulcise glasul:

- Te ascult.

- Ce mai fac ai mei? Mama, tata, ce mai fac? Tata se simte bine? Ia şi el nişte pastile?

Nu răspundea: n-avea voie s-o facă. Aştepta întrebarea, ca să-i răspundă că nu putea să-i spună...

- ... Şi Roberto; el ce face? Mirela? Tot la bebeluşe se gândeşte?... Luminiţa mai stă în casa nouă, sau s-a întors la soacră-sa?... Ano, vorbeşte cu mine, că o iau razna!

- Plângi degeaba: nu depinde de mine. N-am voie să-ţi spun nimic, fără aprobarea lui Florentin.

Era uimită probabil... Următoarea întrebare fu rostită pe un ton şovăitor:

- ... Tu ce mai faci?

- Nici asta n-am voie să-ţi spun fără aprobarea lui Florentin. Cred că ştii şi când mi s-au pus interdicţiile astea, nu?

Şi-acum cumnata ei plângea de-a binelea...

- Dacă vrei, vorbim politică. Sau macroeconomie. Sau despre tine.

Bun; îşi trăsese nasul. Urmau veştile...

- ... Eu sunt mai mult decât perfect. Căsătoria cu Crin decurge perfect... Pot spune că trăiesc un vis în paradis; şi nu mi-am imaginat niciodată că ar putea fi aşa. N-am mai fost niciodată atât de fericită...

Zâmbi, ştiind că fraza aia scurtă trebuia îmbrăcată într-un ton normal:

- Mă bucur sincer pentru tine.

- ... Ano, pot să te rog ceva?

- Roagă-mă.

- ... Te rog, vorbeşte tu cu Florentin! Şi fă cumva să-l convingi să te lase să-mi spui! Ano, mi-e dor de ei!

La dracu! Iar începuse să plângă! Şi-o făcuse şi pe ea să plângă; pentru că erau amândouă orfane, aşa că ea o înţelegea mai bine decât toţi ceilalţi la un loc...

- Mi-e dor de mămica mea! Mi-e dor de tata... Mi-e dor de Roberto, de Florentin, de copii... De fete... Mi-e dor de familia mea...

- ... Bine, Ileano. O să vorbesc diseară cu el. Dar nu pot să-ţi promit nimic.

- Te rog, promite-mi doar că încerci!

- Promit că încerc.

- Îţi mulţumesc, Ano... Îţi mulţumesc mult...

- Pa, Ileano.

- Pa.

Apăsă butonul... Deci promisese. De fapt, voia musai să-i împace! O orfană era de-ajuns în familia aia! Ea suferea destul, ca s-o lase şi pe Ileana să sufere ca ea! Şi-aşa, era 99% sigură că dl Manolache n-o va ierta niciodată...

Dacă reuşea s-o împace cu Roberto, era perfect! Imediat următoarea va fi Mirela; apoi Gabriela. O va urma Marcel. Apoi Nicuşor, pe urmă Luminiţa. Undeva între ei, o să apară şi dna Manolache...

Sau să înceapă cu dna Manolache?

Momentan, începea cu Florentin! De la el pornea totul; că el "îi dăduse interdicţie" la vorbit cu cumnatele în general, cu Ileana în special. Şi cum el depindea destul de mult de o bună relaţie de amiciţie cu Crin...

Florentin

Descuie uşa şi nu mai apucă s-o deschidă: i-o deschise Ana.

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

Sărutul...

- Te schimbi repede şi vii să-ţi spun?

Ştia că, până nu se schimba, nu va afla nimic; aşa că aprobă şi se

grăbi spre dormitor...

Ce se mai întâmplase? Devenise deja o obişnuinţă ca, în fiecare zi, să afle ba că Nina era disperată să facă copii, ba că panseluţa a treia de la etajul doi era nefericită sus, pe scară... Intră în bucătărie, se aşează iar Ana rosti scurt:

- M-a sunat Ileana azi.

I-auzi! O privi lung, aşteptând şi continuarea...

- M-a sunat de pe un număr nou, aşa că am răspuns. Voia să ştie foarte multe lucruri despre voi; i-am spus că îmi trebuie aprobarea ta ca să-i povestesc ce mai fac ai tăi. M-a rugat să încerc să te conving să mă laşi să-i spun...

Hm! Se încruntase deja... Ana tăcuse; întrebă:

- Ţi-a spus ce mai face?

- Da; e totul vis-paradis, se iubesc la nebunie, ea e o mică zeiţă ţinută în perne de puf...

Hm... Scoase mobilul şi-l puse pe masă; încă nu era convins că avea de ce s-o sune...

- ... S-ar putea să mă fi sunat pentru că crapă doru'-n ea. S-ar putea totuşi să mă fi sunat pentru că realitatea e invers decât a descris-o la telefon. Ce zici să facem?

Ce zicea el să facă... Ana continuă:

- ... Ideal ar fi să ne ducem azi până la ea. Sigur, asta e ideea mea. Tu ce idee ai?

- Ai putea s-o suni tu şi s-o pui să fie sinceră... Deşi nu cred că ar putea face asta, dacă e în casă; la câte urechi de servitoare sunt acolo...

Ana aproba încet... Ei, la naiba! Şi lui îi era dor de nebuna aia mică! Şi-avea nevoie şi de Crin! Aşa că luă mobilul, căută numărul cumnatului lui, apăsă butonul...

- Da.

- Salut. Ce mai faceţi?

- Salut. Uite, prin casă, cu temele de vacanţă...

- Ce teme, mă?

Crin începu să râdă:

- Alea pentru vacanţă, fericitule care-ai terminat deja liceul!

- Aha... Şi aveţi multe teme pentru azi?

- Nuu, că vacanţa e până-n septembrie şi-avem tot timpul să recuperăm...

Şi-acum, să nu-l lase să apuce să se invite la ei:

- Uite, atunci mă gândeam să vă facem o vizită.

Vocea cumnatului lui deveni brusc extaziată:

- Perfect! Când veniţi?

Când veneau?

- În jumătate de oră.

"Ca să n-apucaţi să-i fardaţi Ilenei noastre eventualele vânătăi!"

- OK! Vă aşteptăm!

- Pa!

- Pa!

Închise şi se ridică:

- Plecăm "la marea viteză". Ca să n-apuce să facă mari pregătiri, să ascundă chestiile compromiţătoare...

Ana aprobă şi se grăbi spre dormitor. Îşi aprinse o ţigară...

Dacă va descoperi azi că Ileana era nefericită la socri, o s-o ia pe sus şi-o s-o aducă la ei. Pentru că acasă la părinţi nu putea s-o ducă, dacă nu voia s-o lase pe Florentina orfană de tată. Dacă tăticul lui afla că tot planul acela diabolic, necinstirea Ilenei, nunta "pe genunchi" cu improvizaţie ginecologică şi jurămintele Bambinei duseseră la un mare chix... Văleleu!

- Eu sunt gata! Schimbă-te şi tu, cât o îmbrac pe Florentina.

Aoleu, aşa era! Mergeau cu Florentina! Şi uite cum se schimbase acum cinci minute ca să se re-schimbe...

Ana-Maria

Ia uite câtamai palatul... Dacă nu i-ar fi ştiut familia, ar fi zis că stătea tot neamul sub acelaşi acoperiş. Aşa însă, constata că Florică era mai megaloman decât Ceauşescu. Se gândea că i-ar fi prins bine un Distonocalm: dacă atâta era căsoaia pe dinafară, îşi imagina ce va vedea înăuntru...

Florentin parcă Dacia în faţa gardului. Coborî cu Florentina şi intrară toţi trei în curte.

Limuzina albă, limuzina neagră. Un Mercedes ML negru, BMW-ul pe care-l ştia deja, Mercedesul 600 SEL... Şi mai departe nu ştia; că nu era specialistă în mărci de autoturisme. Toate erau parcate perfect perpendicular pe rondul de flori, toate erau lustruite "la maximum", toate păreau a fi noi-nouţe... Numai un Lamborghini n-aveau acolo! Erau adepţii limuzinelor comode - evident...

Uşa se deschise larg; Crin şi Ileana ieşiră, zâmbitori... Ia uite-o!

Cumnata ei era total schimbată! Nu mai arăta de 16 ani; arăta de 18. Parcă se mai împlinise... Nu se îngrăşase; se împlinise. Se transformase într-o femeie foarte frumoasă... Şi foarte fericită...

- Bine-aţi venit!

- Bine v-am găsit!

Termină de urcat scările alea interminabile, păşi drept spre ea şi-o sărută pe ambii obraji.

- De ce n-ai tras, mă, maşina în curte? Că ţi-am lăsat poarta deschisă!

- Ei, lasă; că Dacia lu' Mugurel nu funcţionează bine dacă se simte făcută de râs...

- Haideţi, intraţi!

Să intre! Deşi era riscant s-o ţină ea pe Florentina; cine ştie cum leşina, la ce interior îşi închipuia c-o să vadă...

... Noroc că "stătea bine cu calciul"! Într-adevăr, interiorul l-ar fi făcut pe nea Vlad să se supere şi să se ruineze redecorând! Se aşezară la masă, pe ditamai canapeaua rotundă; Crin apăsă un buton, iar una dintre uşi se deschise. Două femei cam la 40-45 de ani se apropiară de ele...

- Dacă vrei, poţi s-o laşi pe Florentina cu ele. Sigur, dacă n-ai încredere...

Ei, na! Cum să n-aibă încredere? De vreme ce cumnatul ei se gândise şi la asta şi "le montase" probabil pe cele mai bune mame care munceau în casa lor... Florentina deveni brusc interesată de cozile împletite cu fundă roşie. Iar una dintre femei o întrebă în română:

- O ducem în camera copiilor, sau...?

- Cum vreţi!

Crin se grăbi să intervină:

- Bineînţeles! Doar n-o s-o ţineţi aici, în fum de ţigară!

Corect! Ea nu se gândise la asta... Florentin se sprijini comod de spătarul canapelei:

- Şi cum e, mă, cu temele alea de vacanţă?

- Eei, filozofic! Auzi? Da' cum e fără teme de vacanţă?

- Aa, bestial! Da' lasă, că mai e fix o vară şi scăpaţi amândoi!

- Da' de unde! Ne-am hotărât să dăm la ASE; aşa că o să tot avem teme de vacanţă...

- Mă îndoiesc că ăştia dau teme şi la facultate. Totuşi!

- Mă, eu zic că toţi profesorii sunt sado-maso: cum te prind, cum te chinuiesc!

Râdeau... Ileana mai avea puţin "şi-o ridica din priviri", atât de nerăbdătoare era să afle veşti despre ai ei! Păi să mai aştepte juma de oră; că după două luni de aşteptare, 30 de minute erau floare la ureche!

- Şi taică-tu ce zice de-aşa hotărâre?

- Aa, e super-încântat! A zis că, dacă intrăm amândoi la ASE, la aceeaşi specialitate, ne face firmă mare!

- Stai, lasă-mă să ghicesc! Cu flori?

Hohote de râs... Una din uşi se deschise; bărbatul intră în living, îi privi scurt... reveni cu privirea la ea... şi apoi la Crin:

- Ce faci, mă? Unde-i cafeaua?

Paşii se apropiau grăbiţi; femeia ajunse lângă ei înaintea adierii de cafea de foarte bună calitate...

- Bună, bună!

Florentin se grăbi să se ridice:

- Să trăiţi.

Şi cum întrebarea despre cafea fusese în romanes iar "bună, bună" în română, răspunse în romanes:

- Bună ziua.

O nouă privire, un pic ciudată; tatăl lui Crin strânse mâna lui Florentin. Se ridică şi fu imediat prezentată:

- Soţia mea, Ana-Maria.

- Îmi pare bine. Pe mine mă scuzaţi - am nişte acte de primit pe fax.

Perfect! Şi-aşa, o cam indispusese stilul ăla de-a arunca o a doua privire către "nevasta lui Florentin, romînca"...

- Şi voi ce mai faceţi? Tu, Ano? Te-ai întors la serviciu?

- Nu. Stabilisem cu şeful să stau acasă un an, dar se pare că de la 1 septembrie se închide firma. Aşa că o să încep serviciul ceva mai repede...

Crin nu înţelesese; arătă spre Florentin, şi-acum cumnatul ei cerea explicaţii de la el...

- La florăria noastră. Cândva, anul ăsta...

- Aa, în sfârşit! Zău, măi Florentine! Tu, băiat deştept şi talentat, stai şi-i faci maţu' gros lu' puturosu' ăla de Agapie?!

- Da, şi-mi fac "şcolarizarea" pe florăria lui. De când lucrez la el, am aflat cum e cu contabilitatea dublă şi controlul Economicului. Acum sunt antrenat...

Cumnatul lor rămăsese uşor interzis... Florică reintră în living şi-şi privi lung fiul:

- Tu le-ai spus să descarce MSCU 528292?

- Da, că tuşica zicea că vrea un "boom" în piaţă.

- Ce vrea, mă?

- Ei; să salte preţu' şi vânzarea!

- ... Aha!

Pe naiba! După privire, era evident că Florică nu pricepuse nimic din codificarea aia! Ea, care ştia cum e cu containerele de la Maersk, descărcarea în vamă şi "săltarea vânzării", înţelesese planul Bambinei. Două zvonuri bine plasate - şi toţi florarii se repezeau să facă stoc...

Rămăseseră din nou singuri în living. Crin îl întrebase pe Florentin cum îi mai mergea lui Mugurel... Dacă amantul Garofiţei era bun de ceva pe-acolo prin firmă...

Florentin

Bun! Tatăl lui Crin intrase iar în birou! Sincer, îl cam durea-n cot de părerea lui Florică! Da, se însurase cu o romîncă! El era foarte fericit şi mulţumit pentru asta! Dacă lui Florică nu-i convenea să-i stea romînca pe canapeaua rotundă, nici o problemă! Se ridicau şi mergeau toţi cinci la o cafea, în oraş! Sau la ei în apartament!

Aa, cum îi mergea lui Mugurel, din punctul de vedere al lui Silviu? Începu să râdă...

Ana-Maria

Aha! Uite-l că se întorsese! Primise actele? Vorbise cu Bambina şi aflase ce însemna "boom" şi de ce se descărcase containerul? Tatăl lui Crin se apropia de ei, aparent serios, în realitate deranjat de prezenţa ei... Păi întrucât trecuse cam jumătate de oră de pălăvrăgeală, iar Ileana era în pragul disperării, întoarse capul spre ea:

- Ileano, ia hai să-mi arăţi şi mie ce fuste ţi-ai mai făcut!

Se ridică şi-l privi drept pe tatăl lui Crin:

- Pe noi vă rog să ne scuzaţi...

Nici un răspuns: îl uimise, evident! Făcu un pas în spate, ca să poată să-l ocolească prin spate - aşa cum toate femeile rrome ocoleau toţi bărbaţii rromi. Ileana îi înţelesese probabil planul, pentru că o luase înainte şi arăta spre scări... OK! Şi-acum să urce până la etajul doi şi să-i dea cumnatei ei veşti de-acasă!

Florentin

Doamne, ce nevastă afurisită avea! Îi venea să râdă, dar se rezuma să zâmbească doar...

Ana îi demonstrase lui Florică partea aia cu "gardul şi leopardul". Şi-o făcuse subtil, fără să-i arate că-i demonstra ceva... Florică se aşeză lângă el şi-şi aprinse îndelung ţigara... Uşa de la etaj se închise; el începu să râdă:

- Mă Florentine, la ce cursuri ai dat-o, de-a învăţat asemenea amănunte?

- Am norocul să mă iubească; restul a fost decizia ei. Transformarea ei.

- I-auzi! Băi, ştiusem că tu ai luat romîncă; da' romîncă să se transforme aşa... Şi reguli, şi haine, şi limbă... Spunea Ileana că maică-ta o iubeşte la nebunie - de unde-am dedus că e şi harnică şi ţine casa "bec"...

Aproba cu capul... Fu privit admirativ:

- Mai rar romînce de-astea!

- Ştiu. Sunt un bărbat fericit, nu?

- Sau nefericit, la aşa romîncă frumoasă...

Hei! Cum venea asta? Îl privi lung, serios, aşteptând explicaţia...

- Haai, fii serios! Ea parcă-i fotomodel! Tu eşti bun de actor în telenovele! Mă şi mir că nu v-aţi scos încă ochii şi nu v-aţi rupt reciproc oasele!

Aa, asta era!

- N-o să ne rupem niciodată oasele din cauza gurii lumii.

- Asta-i bine. Vezi, Crine? Aşa gândeşte un bărbat matur! Ia notiţe!

- Păi îţi dai seama că notez de zor!

Ia uite-l! Florică reveni spre el:

- Auzi? Da' tu când îţi deschizi, mă, florăria aia? Că s-a plictisit Bambina să te tot aştepte-n piaţă!

Şi uite ce repede ajunseseră la discuţia care-l interesa la culme! Se grăbi să nu răspundă... grăbit:

- O s-o deschid prin octombrie, aşa.

- De ce, mă?

- Pentru că acum suntem în sezon de concedii. Când or începe şcolile, o să încep şi eu activitatea.

- Da' poţi s-o deschizi de-acu', mă! Că la ce preţuri îţi pregăteşte Bambina, n-ai dureri de cap!

- Nu e vorba de asta. Trebuie să angajez un om; că dacă eu trebuie să plec cu acte pe la autorităţi, cine rămâne să vândă, să facă curat, să scrie fişe de magazie şi registre de casă?

- Păi nevastă-ta!

- Nevastă-mea e foarte ocupată cu Florentina. Şi nu-s eu de acord să las copilul cu o bonă şi s-o privez de mami până nu face un an.

Bărbatul din faţa lui se întoarse spre Crin şi-i aruncă o privire concludentă. Da, evident, Crin "lua notiţe"... Fu din nou privit cu curiozitate:

- Şi cum îţi merge, mă? Te mai sâcâie muierea aia a lu' Agapie?

Cee?... Se făcuse stacojiu; era conştient de asta! De unde dracu ştia el de Laura şi avansurile ei? Florică începu să râdă:

- Păi toată piaţa de flori vuieşte că muieruşca ţi s-a oferit la picioare şi tu nici n-ai clipit! De-aia s-a şi hotărât Agapie să renunţe - nu era serioasă fata! Dacă s-a pretat ea să se bage la bărbat însurat...

Aha! Deci erau pe buzele tuturor florarilor din piaţa de flori! Brusc, i se luminase mintea. Brusc, pricepuse de unde până unde răcnetele lui Mugurel şi întrebările părinţilor lui! Dacă ştia tot Bucureştiul...

- Mai ales după ce-a păţit prima oară...

Adică? Îl privea cu imensă curiozitate...

- Vrei să spui că tu nu ştii?

- Ce să ştiu?

- Ce-a păţit când s-a măritat prima oară!

Decise, într-o fracţiune de secundă, să fie sincer:

- Nici n-am ştiut că a fost măritată!

- Mă rog; aproape măritată! Că era promisă încă de când era în proiect! Cică a organizat ta-su masă mare, a venit băiatu' cu ta-su şi-a

pus pe masă o valiză cu bijuterii. Şi-a spus că vrea să probeze fata atunci, pe loc - altfel nunta nu se mai ţinea! Ta-su a cam mustăcit; că de când o promisese el, individu' a renunţat la flori şi s-a apucat de comerţ pe undeva prin Arad. Da'-i mergea din plin, era doldora de bani, iar fie-sa ar fi avut elicopter, să ajungă repede la părinţi dacă i se face dor de ei; aşa că l-a poftit pe băiat în camera ei. Puştiu' a ieşit după vreo juma de oră, a luat valiza şi dus a fost...

Aha! Florică negă scurt:

- Nuu, că nu s-a terminat! Ta-su a consemnat armata-n cazărmi, a luat-o pe sus, a dus-o în şuturi şi palme la primul spital şi-a controlat-o. Îţi dai seama: era hotărât, dacă puştiu-i făcuse ruşinea, să-i ia capu' de pe umeri! Dar medicul, după cum a povestit el la tot Bucureştiul, i-a spus că fata e domnişoară, da' are membrana tare. Iar ginerică n-ar reuşi s-o rupă decât cu bisturiu'.

Aaa...

- Oricum, "nunta secolului" a picat; iar obrazul ei a rămas pătat. La şaişpe ani, era sortită să rămână fată bătrână - că îţi dai seama ce-a vuit tot oraşu'! Nici dracu n-o mai voia! Degeaba i-a scos ta-su şase certificate, de la şase medici diferiţi! Până a murit muierea lu' Agapie... Ai lui l-au bătut la cap să-şi refacă viaţa, i-au oferit 200.000 de euro să-şi cumpere femeie cuminte şi frumoasă... Iar el s-a dus la Laura. Umblă zvonu' că, după ce-a vorbit cu ta-su, au fost toţi trei la un control. Şi acolo s-a petrecut "ruptura", după ce-au bătut palma în sala de aşteptare...

Ia uite! Habar n-avusese...

- Şi toate-au fost bune, un timp. Până a vrut fata să se angajeze la el la firmă. Că ea nu stă ca putoarea acasă toată ziua, că vrea să-l ajute în toate cele... Mă rog; asta a fost cum a fost. Da' când şi-a aruncat toate fustele lungi şi şi-a umplut şifonieru' cu costumaşe de-alea strâmte şi scurte...

Deci de-aici pornise conflictul ei cu Mugurel...

- El a invitat-o să se mute la el, la Corbeanca; ea l-a refuzat scurt, prompt. A doua invitaţie n-a existat niciodată... Se zvonea, într-un timp, că la un moment dat el a trecut pe la ea aşa, pe nepusă masă, iar în casă mirosea a Denim roşu. Da' astea sunt zvonuri; eu nu le dau mare crezare. Că la aşa ţigancă frumoasă şi ţigan cu bani, e normal să se işte zvonuri.

Evident! Cunoştea sentimentul - îl trăise pe propria piele... Pe de altă parte, şi puştoaicele de pe stradă spuseseră cândva ceva despre o individă din Drumul Taberei, care avea renume de ţiitoare...

- Îţi dai seama ce draci a avut ta-su când a aflat că nebuna a dat afară copilu'? După aproape zece ani de măritiş cu Mugurel?

- Ştiu ce draci a avut frati-su; că eu am dus-o la Urgenţă, cu hemoragie cu tot.

- Ştim, ştim...

Iar zâmbetul acela "cu subînţeles" îi spunea că Florică ştia totul, inclusiv rezolvarea găsită de Ana... Păi să scurteze finalul, ca să treacă la discuţii serioase despre afaceri:

- Şi-acum ce se mai aude prin piaţă despre ea?

- Păi cică s-ar tatona cu un lăutar. La tineretul ăsta din zilele noastre nu mai ţine mişcarea cu breasla; mai ales că ea n-a mai făcut de multişor buchete, iar lăutarilor le merge bine-n viaţă până la adânci bătrâneţi...

Aprobă, uşurat de aşa veste: dacă Laura "se ocupase", totul era perfect! Starea ei de libertate îl cam îngrijorase... Mobilul lui Florică piui; bărbatul se grăbi să răspundă... Îşi aprinse o ţigară şi-l privi lung pe Crin; se tot gândea...

La urma urmei, puştiul era foarte serios! Renunţase la atitudinea de pinguin, probabil că şi la jobenul alb şi bastonul aurit... Şi, dacă se gândea el bine, se părea că puteau fi prieteni buni! Mai presus de cumnaţi!

Nu mai era vorba despre Bambina. Florică îi transmisese verde-n faţă că visele lui erau extrem de reale - Bambina îl aştepta cu preţuri mici şi avize "pe naşpa". Indiferent dacă era el bun prieten cu Crin, sau nu. Deci relaţia cu soţul Ilenei era strict la latitudinea lui...

Or să fie prieteni. Nu cumnaţi; prieteni.

Ana-Maria

O privea lung, zâmbind...

Ileana îi povestise şi-i arătase o grămadă de lucruri despre raiul în care-şi trăia zilele şi nopţile. Presimţea însă că mai era ceva; tăcea deci şi-o privea lung, aşteptând şi "inventariind" informaţiile primite, nu care cumva să uite ceva...

Cumnata ei avea de toate: limuzină cu şofer, două servitoare "personale"... şi i se cumpăraseră până şi ace de păr transparente! Când voise să-i facă ea clătite lui Crin, avusese nevoie de aprobarea lui Florică personal ca s-o lase bucătăreasa să se apropie de aragaz şi oale! Până şi geamurile, tot servitoarele le deschideau şi le închideau - că altfel ieşea scandal mare cu socrii ei... Iar relaţia ei cu Crin era ideală! În fiecare zi, îşi făceau împreună temele şi ieşeau împreună la plimbare. De la 1 septembrie, o să-i viziteze un profesor, cu care să facă recapitulare şi pregătire pentru clasa a XI-a... Se pregăteau intens să dea la ASE, la aceeaşi specializare... Soţul ei o iubea sincer. Erau nedespărţiţi; erau fericiţi...

De fapt, n-ar fi avut nevoie de toată povestea aia - fericirea se vedea pe chipul ei şi-n comportamentul ei! Iar ea fusese invitată să se aşeze pe marginea patului matrimonial uriaş, aşezat central în dormitorul de vreo 50 de metri pătraţi... Camera era bestială! Era cât tot apartamentul dnei Zorilă! Lângă ea, era pregătită deja camera copiilor; îi făcuseră Florentinei o vizită, se asigurase că micuţa ei avea la dispoziţie şi cele două femei super-calificate, şi două tone jumate de jucării... Evident, Florică era megaloman!

Ileana se trase mai spre ea; plecă privirea şi şopti:

- M-am dus, acu' două săptămâni, la medicu' tău şi mi-am pus sterilet.

Făcu ochii mari: poftim?

- M-am sfătuit şi cu Crin şi am ajuns la aceeaşi concluzie. Ar însemna să nasc înainte de 18 ani, eventual înainte de încheierea anului şcolar şi-a clasei a XII-a. Şi n-a fost el de acord cu asta. Dacă o fi să fie... Poate că după bac; poate după facultate. Mai discutăm despre asta peste un an.

Aha... Oare de ce nu observase înţelepciunea asta la Ileana pe care-o ştia ea din casa socrilor ei? Îi mai crescuse mintea între timp, sau nu fusese ea atentă? Greu de spus...

- Nea Florică vrea nepoţi cât mai curând; mâine, eventual! Bambina vrea şi ea să ne năşească odorul! Dar le-am explicat de ce-am hotărât aşa şi au înţeles.

Bravo! Una dintre marile ei îngrijorări fusese copilul înainte de bac; acum ştia deja cum o va determina pe dna Manolache să uite într-o clipită totul şi să-şi viziteze fiica... Ochii negri o implorau să spună odată ce-avea de spus! Prea bine!

- Tăticul tău a făcut, într-adevăr, un preinfarct în dimineaţa în care l-ai văzut pe medic plecând foarte grăbit de la ai tăi. De-atunci, e pe tratament. Îl urmează conştiincios, mai nou nu mai e capul afacerii şi stă toată ziua acasă, se trezeşte la zece-unşpe şi-şi petrece ziua ori la televizor, ori la plimbare pe la chioşcuri... Roberto e şef; umblă prin tot oraşul, dă ordine, comandă, controlează... Tatăl tău a luat toate cele patru chioşcuri de la Maica Domnului şi-a angajat oameni; şi merg treburile ca unse.

- Am trecut pe-acolo şi am văzut cum a organizat. Într-adevăr, e "ca lumea"...

- Mămica ta a primit o asistentă; o puştoaică cuminte şi harnică. Se înţeleg foarte bine, ea e fericită... Mirela stă mai mult acasă, cu copiii, care sunt încântaţi de cum s-au aşezat lucrurile. Tataia le face toate poftele, Mirela nu prea mai stă cu gura pe ei... Că e gravidă, aşa că nu prea mai e atentă la toate trăznăile lor.

- E gravidă? Bravo! În sfârşit! Ce e, fetiţă?

- Nu ştim încă. Ce-i frumos însă e că şi Gabriela e gravidă.

Ileana era uimită...

- Ea are gemeni.

Acum era siderată...

- Momentan e mică sarcina; oricum, în casa lor nu mai există

restricţiile alea care pe mine mă scoteau din minţi. Lucrurile sunt absolut fireşti. Fiecare face atâta cât ştie că poate; dar dacă Mirela vrea să-şi facă o omletă, o face în tigaie, o pune într-o farfurie şi-o mănâncă. După care îşi spală şi farfuria, dacă simte că poate. Roberto era încântat de chestia asta, pentru că nici ei n-au "carantină"... Data viitoare o să-ţi aduc şi fotografii; să le vezi pe amândouă ce mai complotează şi şuşotesc...

Aa, un zâmbet larg... Şi cam atât! Ce să-i mai spună?

- ... Voi ce faceţi? Aud că aveţi probleme cu individa aia a lu' Agapie...

- Am avut, până acu' câteva zile. Când am discutat eu cu ea...

- Aha...

- ... Nee, că n-am păruit-o! Doar i-am spus unele chestii! Şi le-a priceput, să ştii!

- Îmi dau seama! Tu ai aşa un dar de-a lămuri omul "din prima"...

Corect!

- Şi ce fuste spuneai că ţi-ai mai făcut în ultimul timp?

Ileana se ridică, râzând, şi începu să deschidă uşile giga-şifonierului... Da' ce de fuste îşi făcuse! Patru kilometri de fuste! Ia să le vadă ea mai de-aproape, aşa...

Florentin

În sfârşit, Dacia florăriei Tria se pusese în mişcare! Se săturase de discuţii despre afaceri! Florică nu se mai dăduse dus de pe canapeaua aia rotundă! Şi vorbiseră numai despre preţuri şi milioane de fire de flori! Iar el era, totuşi, sătul de-atâtea flori! Încă de pe la 12, se săturase de ele... În plus, îşi amintise că la cină aveau purcel la grătar - şi simţea brusc o atracţie puternică spre colţarul din propria bucătărie... Ana lui zâmbea ciudat. Florentina era ocupată cu jucăria; ea zâmbea şi privea trecătorii...

- Deci?

- Deci?

- Aţi discutat câteva ore bune! Cum stă treaba?

- Aa, treaba stă excelent! Îi merge din plin, cum se spune; şi e foarte fericită. Ai tăi or să primească veşti bune despre ea.

Tăcu: partea asta încă n-o luase în calcul...

- Vreau să cobor mâine la chioşc şi să discut cu mama ta despre ea.

- Eu te sfătuiesc să n-o faci. Cel mult, anunţ-o pe Mirela; şi de restul se ocupă ea.

- Nu e normal ca Mirela să povestească despre ce-am aflat noi ducându-ne în vizită la ei! Mai ales că sunt veşti bune de data asta! Eu nu uit că tot eu le-am dat ultima veste proastă...

Mă rog! Făcea ce voia ea!

- Cum vrei tu. Dar eu te sfătuiesc să nu spui nimic nimănui.

Ana tăcea... Parcă se îmbufnase un pic...

- ... De ce te-ai îmbufnat? Nici n-ar trebui să ştie că am vorbit cu ea, darămite că ne-a prins noaptea în palatu' lu' Florică!

- Pune-te şi tu în pielea mea! Am veşti despre unul dintre copii. Iar tac mâlc? Iar fac ca atunci?

- Nee, "nu rimează"! Ileana nu mai e copilul lor!

- Ileana va fi întotdeauna copilul lor! Numai că ea n-o să ştie asta - iar ei n-or să recunoască niciodată...

Ridică scurt din umeri:

- Faci cum vrei tu. Dar, te rog, încearcă să nu te certi cu mama!

- Bineînţeles! Ce crezi, că eu vreau să mă cert cu ea?

Bineînţeles că nu voia! La cât de bine "se complota" cu mămica lui în ultimul timp... Decise să schimbe subiectul:

- Şi zici că facem un grătar?

- Imprimăm modelu' grătarului pe fundu' porcului!

I-auzi! Râdeau amândoi...

La urma urmei, Ileana va fi întotdeauna copilul lor. Chiar şi dacă n-o vor mai vedea vreodată, tot se vor interesa discret de ea... Vor afla prompt tot ce se întâmpla în viaţa ei...

26 august 2004 - joi

Ana-Maria

OK! Şi-acum, să spună tot! Împinse căruciorul spre capătul străzii...

Avea emoţii; nişte emoţii îngrozitoare! Ştia că, în cel mai rău caz, încasa două palme şi se certa cu soacra. Dar, în cel mai bun caz, le împăca; iar gândul acela o determina să se grăbească...

Lăcrămioara

Ia uite cine pleca la plimbare... Ieşi în uşa chioşcului, iar nora ei opri căruciorul cu faţa la ea:

- Sărut mâna!

- Să creşteţi mari!

Îşi luă nepoţica-n braţe şi intră în chioşc:

- La aşa fetiţă frumoasă, trebuie o floare!

Şi-o să-i dea o... A! O garofiţă albă! Miroseau puternic; iar dacă mămica era înnebunită după ele, fetiţa sigur nu le va refuza! Ia să vadă ea... Era superbă!

- Ptiu, să nu te deoache mamaia!

- Daa, îi stă foarte bine! Şi-i place; că şi mămica ei are "antecedente" cu garofiţele...

Ia uite-o! O privi lung, amuzată, căutând bujorii din obrăjori...

- Pot să vă rog să mă ascultaţi cinci minute?

Aoleu, era ceva serios! Aprobă scurt. Îşi compuse un chip zâmbitor, o privi atentă... Şi-i dădu şi îndemnul:

- Păi zi-i, că te-ascult!

Ana era un pic încurcată de ceea ce-i va spune... Aoleu! Doar nu era tot despre Florentin şi... "diversificări"! C-o trimitea pe-asta mică la complex şi încuia uşa!

- ... După atâţia ani petrecuţi în Bucureşti, sunt în măsură să spun că viaţa fără părinţi e îngrozitoare.

Cum-cum? Cum adică? Ana tăcea... Ridică mirată sprâncenele:

- ... Vrei să o ţin pe-asta mică, cât faceţi voi o vizită la Braşov?

- Nu; nu este vorba despre mine.

Deci nu era vorba despre ea... Aa! Se încruntă scurt - nici nu voia să audă!

- Am fost ieri la Ileana.

Oricât de mult se căzni să vorbească normal, tonul fu unul tăios:

- E sora lui Florentin şi cumnată-ta; sunteţi mari, faceţi ce vreţi, ţineţi legătura cu cine vreţi. Da' nu mă implicaţi pe mine în chestia asta; că, după ce-a făcut ce-a făcut, nu mai e fata mea.

Tânăra ei asistentă se grăbi să iasă, roşie ca racul:

- Tanti, eu dau fuga să-mi iau o Cola.

- Bine, maică.

Extraordinară puştoaica; un suflet de aur şi tot bun-simţul de pe lume! Extraordinară!

- Ştiu, şi vă înţeleg. Dar eu sunt acum într-o postură dificilă. Pentru că m-a sunat ieri la prânz, iar Florentin a vrut să se asigure aseară că telefonul ăsta n-a fost un strigăt după ajutor; aşa că ne-am dus la ei. Şi am vorbit cu ei: eu cu ea, el cu Crin şi cu Florică. Şi am noutăţi despre ea. Şi mi-e frică să tac, să le ţin pentru mine...

Ia uite cum "o întorcea ca la Brăila!" Se grăbi s-o reducă la tăcere, pe acelaşi ton nervos:

- Ano, nu te juca aşa!

- Nu mă joc! Încerc din greu să-mi dau seama ce trebuie să fac, în situaţia în care m-a băgat Florentin! Să spun ce ştiu, sau să nu spun? Că mi-e frică şi să tac, şi să vorbesc!

Aici avea şi ea dreptate! Socră-su o pălmuise că tăcuse, acum ea îi interzicea să vorbească... Oftă greu şi se întoarse cu fetiţa spre flori:

- ... Tu vorbeşte; o să încerc să nu te-aud...

Adică o să încerce să pară că nu auzea. Pentru că sufletul o îndemna să fie foarte atentă, ca să nu trebuiască vreodată să o pună să repete, să se dea astfel de gol...

Ana-Maria

Aoleu, acum o s-o încaseze! Turuia de vreo cinci minute despre Ileana şi ceea ce aflase ieri; dna Manolache era cu nervii întinşi la maximum! O "pistonase" cu servitoarele, faza cu clătitele, preparatorul, lecţiile, facultatea, şifonierul, dormitorul, àcele de păr transparente, canapeaua rotundă şi limuzinele din curte. Iar toate astea se loviseră ca de-un zid! Dacă nu "scotea" urgent ceva inteligent, o încasa!

... Păi mai avea două lucruri de spus: unul despre Ileana şi încheierea. Şi-l spuse:

- Şi-a pus sterilet.

Dna Manolache se întoarse scurt. Privirea ei era uimită spre siderată... Repetă, ca să fie sigură că fusese corect înţeleasă:

- Şi-a pus sterilet, acu' două săptămâni, la medicul Petrescu. Deşi Florică şi Bambina sunt înnebuniţi după un bebeluş, ei doi au decis ca ea să-şi pună sterilet. Ca să nu ajungă vreodată la chiuretaj. Şi ca să nu-şi dinamiteze planurile de facultate cu un copil apărut prea devreme în viaţa lor.

Mama lui Florentin nu spunea nimic, dar nici nu-şi lua ochii de la ea. Se vedea de la o poştă că "procesa informaţia"... Decise să spună şi încheierea, ca să plece spre parc şi s-o lase să se gândească:

- Iar picea mea a profitat din plin de camera pregătită pentru copii! Şi de cele două "bone ad-hoc" - că i-au repartizat două femei, să aibă grijă de ea! S-a jucat cu tot ce i-a căzut în mână! Ah, şi i-au plăcut la nebunie ciucurii cuverturii de pe pat! Nişte ciucuri de-ăia groşi, din mătase grea. A tras de ei, de cred că a făcut febră musculară, cât s-a opintit să-i smulgă!

Bun! Obţinuse, în sfârşit, un zâmbet! Aşa că ridică din umeri:

- Şi cam asta a fost.

Dna Manolache aprobă scurt şi puse fetiţa în cărucior:

- Şi acum plecaţi în parc?

- Daa, la plimbarea de prânz! Avem două prietene şi doi prieteni, la groapa cu nisip, cu care facem schimb de jucării...

- Aha! Bravo! Ai grijă cum traversezi!

Lăcrămioara

Gata: nora ei se îndepărta uşurel cu căruciorul... Închise uşa chioşcului. Trebuia să se gândească bine...

Nu; n-o s-o ierte niciodată pe Ileana! Niciodată! Sub nici o formă! O crescuse frumos, o educase aşa cum trebuia, iar ea... N-o s-o ierte. Punct!

... Dar asta nu însemna că, în adâncul inimii ei, o iubea mai puţin. Atunci, la nuntă, simţise c-o urăşte. Acum însă, după ce supărarea se mai estompase, realizase că nu încetase niciodată s-o iubească. Şi-i fusese dor... Îi era dor de ea! Atât de dor, că simţea c-o doare sufletul! Îşi făcuse multe griji, de la nuntă încoace, întrebându-se dacă într-adevăr o tratau frumos, dacă se înţelegea bine cu socrii, dacă nu cumva încasa şi ea scatoalce, ca Luminiţa...

Acum, când Ana îi povestise ce găsiseră în casa lui Florică, îi venea s-o pupe! Ea n-ar fi avut niciodată curaj să-i spună lui Florentin să-şi viziteze sora cea mică şi s-o descoasă! Copiii ei o făcuseră singuri, din proprie iniţiativă...

Nu va spune nimănui nimic. Nici lui Roberto, nici lui Ioan... Poate că, într-o zi, o să-i dea un telefon şi-or să se întâlnească undeva în oraş, la o cafea departe de orice geam sau privire indiscretă...

Florentin

Îşi privi lung soţia... Hai, de ce nu-i povestea?

- ... Am vorbit cu mămica ta.
- Da? Ce-ai vorbit cu ea?
- I-am spus unde-am fost ieri.
- Şi ea ce-a spus?
- Nimic. M-a ascultat şi-atât. După care am plecat cu fata în parc. Iar când m-am întors, am discutat despre Florentina.

Aha! Deci mămica lui era supărată pe Ileana... Dar nu atât de supărată cum era tăticul lui - pentru că ascultase cuvintele Anei. Într-adevăr: copiii rămâneau copii în orice conjunctură...

1 septembrie 2004 - miercuri

Ana-Maria

Intra din nou în blocul de la Romană...

O sunase Boncea de dimineaţă, pe fix. Se scuzase că o deranja la ora opt şi-o rugase, dacă putea, să treacă pe la birou azi, pentru că trebuia să discute cu ea. Nu întrebase ce anume aveau de discutat; îl anunţase doar că venea la nouă fix. Şi iat-o, la nouă fix, intrând cu Florentina în braţe...

Avea un gust amar. Îi plăcuse mult la firma aceea. Îi plăcuse mult bătrânelul ei simpatic, cu livadă de mere pe balcon... Îi plăcuse să şuşotească cu Nina în toaletă, să-şi "paseze" pe sub birouri pungile cu fuste şi tipare... Să ocolească cu grijă biroul din care se auzea vocea lui Boncea răcnind la departamentul de vânzări, ca să grăbească tipărirea facturilor...

Apăsă clanţa şi intră.

Era linişte. Biroul secretarei era "nepopulat"; tăviţa pentru hârtii era goală... Lumina era slabă, deprimantă... Paşii se apropiară; capul brunet apăru în cadrul uşii, iar Olivia zâmbi:

- Bună! Te rog, intră!

Hm! Mai şi zâmbea, nenorocita - deşi ştia prea bine că ea era sursa acelui faliment! Ea avusese grijă să gonească personalul calificat, să strice colectivul, să bage zâzanie, poate şi să greşească intenţionat totalurile contabile...

La urma urmei, de ce se supăra ea pe Olive? Că nu era firma ei! Era firma lui Boncea! Dacă el nu se supărase, ea de ce să se supere? O urmă şi i se arătă uşa biroului şefului ei. Ciocăni corect, fu poftită să intre... Încercă să zâmbească "aşa ca pe vremuri" şi intră:

- Bună dimineaţa.

Chipul obosit se destinse la vederea lor:

- Bună dimineaţa! Bine-aţi venit! Hai, intră! Ia să văd şi eu ce fetiţă cu fundiţă ai!

Se aşeză şi puse fetiţa pe genunchi, cu faţa la el. Vedea în ochii lui bucuria sinceră...

- ... Da, evident! Nu putea să iasă decât un viitor manechin!

Ei, na! Râdea de complezenţă... Şi-acum Boncea îşi cam pierduse zâmbetul:

- Uite de ce te-am chemat... Nu ştiu dacă ai ţinut legătura cu colegii; adică, nu ştiu dacă ai aflat... Am avut unele probleme cu producţia, iar asta ne-a dat peste cap financiar. Şi n-am reuşit să ne redresăm. Aşa că, începând de azi, firma este oficial în lichidare. Conturile sunt blocate, creditorii ne vor da în judecată în curând...

Aprobă scurt:

- Ştiu; am aflat.

- ... Aşa că am renunţat, încet-încet, la tot personalul. Ai rămas tu, eu şi Olivia. Am întrebat la Camera de muncă dacă pot să te ţin pe şţate în continuare; dar nu pot s-o ţin pe ştate nici pe Olivia! Crede-mă că aş fi vrut să rămâi angajată până-n februarie; dar mă tem că nu se poate...

Aprobă din nou, zâmbind trist...

- ... Olivia ţi-a închis cartea de muncă şi ţi-a făcut lichidarea. Iar eu mă ofer, dacă vrei şi tu, să dau câteva telefoane şi să te ajut să te angajezi la unul din partenerii mei de afaceri.

Aoleu! Văleleu! Se grăbi să refuze:

- Nu, nu cred că e cazul. Până în februarie nu mă pot angaja nicăieri, din motiv de... ea!

- Atunci, în februarie îţi deschid eu câteva uşi şi-ţi împing CV-ul unde trebuie. Bine?

- Sigur, dle Boncea!

- Perfect!

Na, că oftase uşurat! Da' chiar aşa de tare să-l fi apăsat concedierea ei? Hm...

- Şi cum e cu fetiţa acasă? Mult mai greu, nu?

- E destul de greu. Dar ea e fetiţă cuminte şi nu face dezastre mari; în plus, mă ajută şi mamaia, care abia aşteaptă s-o sun şi s-o rog să ne viziteze...

- Bravo! E foarte important să-i implici şi pe bunici! Ştii tu vorba aia, cu cine n-are bătrâni...

Aprobă, zâmbind... Iar mobilul lui începu să piuie. Se ridică grăbită:

- Eu nu vă mai ţin din treabă. Vă mulţumesc pentru tot ce-aţi făcut pentru mine.

- Te rog! Eu îţi cer iertare că nu te pot ţine un an, aşa cum am hotărât la început!

- Staţi liniştit! La revedere.

- Pa, Ana. Şi, nu uita! La anul, în februarie, mă suni şi vorbim!

- Cu siguranţă!

Se grăbi să iasă: nu mai putea juca mult timp rolul ăla! Îi făcea rău! Boncea era un om "de aur"; ştiind cum şi mai ales de ce dăduse faliment, îi făcea rău şi să-l vadă... Olive se grăbi "s-o preia" ea:

- Uite, Ana; cartea de muncă, închisă pe 31 august. Şi ultimul salariu...

OK! Le luă şi le îndesă în geantă...

- Şi ce mai faci tu?

- Ce să fac; bine. Cu asta mică toată ziua.

- Daa, s-a făcut domnişoară mare!

Olive rânjea la Florentina. Picea o privea lung, încruntată, cu ditamai botu'... Porni spre uşă:

- Hai că plec şi eu! Paa!

- Pa, Ana! Nu uita să-l suni în februarie!

Aprobă, rânjind: "Da-da! Într-o viaţă ulterioară!" Cum era vorba aia? "*And if I'll never see you again, it will be too soon!*" Îi venea să se repeadă să-i scoată ochii...

Ieşi, închise uşa şi răsuflă uşurată: în sfârşit, plecase. Se terminase. Îi venea să plângă! Olive apăruse în preajma lui Boncea atunci când ea intrase în concediu! Venise pe postul ei! Plecarea ei în concediu determinase angajarea individei! Provocând astfel falimentul firmei! Avea un imens sentiment de culpabilitate...

Ia să lase ea prostiile! Atâtea tinere se angajau pe lumea asta, da' nu falimentau firmele la care se angajau! Dacă Boncea "închidea prăvălia", era vina lui, nu neapărat a lui Olive! Că ea putea să facă ce-o face; el era şeful, el hotăra... Dacă fusese prost şi-o lăsase să comande peste firma lui, să tragă ponoasele! La urma urmei...

Şi-acum să-l viziteze pe tati la florărie! După care se vor grăbi amândouă acasă: aveau de făcut o prăjitură delicioasă...

Florentin

Aşa; şi? Laura zâmbi, amuzată:

- Iar Silviu i-a spus să-şi vadă de treaba lui! Că nu-l priveşte pe el ce se întâmplă cu facturile! Auzi, tupeu!

Paşii intrară şi şovăiră; se întoarse... Aoleu! Ana! Se grăbi s-o ia el pe Florentina:

- Bine-aţi venit!

- Bine v-am găsit!

Laura salută şi ea:

- Salut!

Lasă, că-i răspundea altă dată! O privi lung, întrebător:

- Gata, ieşiţi fără cărucior?

- Am fost la firma de cosmetice.

Daa? Şi explicaţia?

- Gata, a declarat falimentul şi-a pus lacătul. M-a chemat să-mi dea salariul pe august şi cartea de muncă.

Aha...

- Şi, bineînţeles, să-mi spună cât de rău îi pare că nu mă poate ţine până în februarie, bla-bla-bla...

Laura se băgă şi ea în discuţie, cam ca musca-n lapte:

- Păi dacă a declarat falimentul, nu poate! Nici măcar persoanele care-l ajută la lichidare nu pot fi încadrate cu carte de muncă!

- Da, aşa zicea şi el.

- Ca să ştii, că nu te-a trombonit.

- Ştiu. Că informaţia o aveam de vreo două luni, din sursă sigură. Ştiam că închide.

- Şi ce profil avea?

- Import, producţie şi comercializare de cosmetice.

- Aa, bună afacere! Da' dacă n-a ştiut cum "s-o cârmească"...

Ana aprobă scurt cu capul şi se întoarse spre el:

- Şi tu ce faci? Cum merge treaba?

- Se redresează încetişor, aşa...

Laura se apropie de ei:

- Eu am plecat. Oricum, Silviu a fost poftit să iasă... mai în şuturi, aşa!

- Aha!

- Paa!

- Paa!

Ana-Maria

Foarte frumos! Asistenta îşi făcuse ieşirea din scenă...

De ce să fie răutăcioasă?! Laura se comportase foarte dezinvolt, vorbise natural, normal, n-o surprinsese prin preajma lui Florentin... Nu-i mai fugiseră ochii spre el... Discuţia pe care o întrerupsese cu sosirea ei se referise la un coleg pe nume Silviu... Asistenta se comporta normal. În schimb, soţul ei se grăbise s-o ia în braţe; acum o privea lung, căutându-i opinia... Începu să râdă:

- Ce-i?

- Îţi dai seama, sper, că a venit să ia situaţiile pe august şi să-mi spună cum s-a făcut Silviu "de cacao" de faţă cu juma' de firmă!

- Iar tu îţi dai cu siguranţă seama că asistenta patronului chiar are ce să caute zilnic în punctele de vânzare ale firmei, nu?

Soţul ei zâmbea... Ea zâmbea... Un sărut "ca-n filme" - şi fuga la prăjitura aia! Că acuşi se făcea două, şi-o prindea Florentin cu făina întinsă inestetic pe frunte!

3 septembrie 2004 - vineri

Ana-Maria

Soneria piui scurt. Aoleu! Luă fetiţa "pe sus", aruncă prosopul peste funduleţul ud şi se grăbi să deschidă: dacă suna la opt jumate, sigur era Nina, cu disperarea până peste cap şi lacrimile înnodate în bărbie! Răsuci yala, deschise larg uşa şi...

- Neaţa, fetelor!

- Sărut mâna!

Dna Manolache intră şi-o privi lung:

- Vă invit la cumpărături!

Cumpărături? La opt jumate? Era "ceva putred în Danemarca"... Zâmbi, oricum:

- Sigur! Doar să punem ceva pe noi, că suntem pudice...

- Dă-o-ncoa, că o îmbracă mamaia! Tu du-te şi aranjează-te!

OK! Deci erau nişte cumpărături urgente... Mă rog; vedea ea, când ajungeau unde trebuiau să ajungă!

Deci: o fustă de culoare neutră, o cămaşă neutră... Şi sandalele. Şi geanta cu actele. Intră în baie şi se schimbă "la băţul de chibrit"...

- Eu sunt gata.

- Ba nu eşti gata.

Soacra ei arăta spre faţă... Corect! Fardul! Da' crezuse că se grăbeau!... În fine! Dermatograful, rimelul, rujul... Reveni în cadrul uşii dormitorului:

- Acum sunt gata?

- Acum, da. Hai!

Hai! Luă şi "sacoşa de plecare", în permanenţă pregătită cu o porţie de lapte, biberoane, apă plată, ceai şi biscuiţi... Le urmă, din ce în ce mai mirată... Nici dna Manolache nu purta una din fustele "de chioşc". Îi lăsa impresia că mergea în vizită. Oare unde mergeau ele trei în vizită?

Ieşind din scară, văzu ditamai portiera galbenă... Mergeau cu taxiul? I se indică portiera din spate; urcă pe banchetă şi-o primi pe Florentina. Soacra ei urcă în faţă, închise portiera... Şi rosti adresa lui Crin!

Deci mergeau într-o vizită foarte importantă! Ura! Reuşise! Ileana nu era orfană! Slavă Cerului! Ochii negri se întoarseră şi-o priviră lung, pătrunzător:

- Uită-te aici la mine! Noi două am fost azi în magazinul Unirea, auzi? Să nu care cumva să spui vreodată unde mergem! Nici lui Florentin să nu-i spui, câte zile-oi avea tu!

Aprobă scurt, ferm. Iar taximetristul demară.

Lăcrămioara

Bun! Şi-acum, că se puseseră în mişcare, se gândea...

Aseară, încercase să discute cu Ioan. De fapt, mai mult să-i afle părerea! Îl întrebase aşa, într-o doară: "Oare ce-o mai face Ileana?" Iar soţul ei, mai calm ca niciodată, răspunsese prompt: "Ce să facă; cu bărbată-su şi copiii. Am văzut-o alaltăieri, pe stradă. S-a mai îngrăşat, şi se vede că le merge bine-n afaceri. Că avea ditamai lanţul de aur la gât. Da' e păcat, că a murit soacră-sa; acum, tot greul casei cade pe ea. Bărbatul, socrul şi doi cumnaţi flăcăi; plus ăia micii! Îţi dai seama..." "Da, îmi dau seama; sărăcuţa..." Iar rapiditatea şi naturaleţea cu care venise răspunsul, referindu-se la vecina din capătul străzii - pe care-o chema Ileana -, o convinsese încă o dată că tatăl nu-şi va ierta niciodată fiica. Şi nu mai insistase. Pe Roberto n-avea rost "să-l mobilizeze"...

Ideea îi venise azi-noapte, pe la două. Până atunci, stătuse cu ochii închişi şi încercase să nu se foiască foarte mult... Şi imediat cum luase hotărârea, adormise buştean...

Nu mai avea răbdare. Abia aştepta să ajungă! Abia aştepta s-o reva-

dă! Abia aştepta, într-un fel, să-i transmită că mămica ei o cam iertase...

Ana-Maria

Gata; ajunseseră. Soacra ei întinse două bancnote şi nu mai aşteptă restul - se repezi la propriu pe poarta deschisă! Aoleu! Ia să se apropie ea, să intervină în caz că era ceva în neregulă!

Da' sprintenă mai era! Grăbită, deh! După două luni... Şi-acum apăsa soneria. Termină şi ea de urcat treptele şi se opri lângă ea. O privea cu coada ochiului; era foarte îngrijorată soacra ei...

De fapt, îşi sunase fata de dimineaţă? O anunţase că veneau? Pentru că, dacă Ileana şi Crin erau pe la prieteni sau la plimbare, veniseră degeaba. Şi toate speranţele femeii din faţa ei se năruiau subit...

Uşa se deschise cu zgârcenie; servitoarea întrebă, măsurând-o scurt pe dna Manolache:

- Pe cine căutaţi?
- Pe Ileana.

Se aplecă puţin, ca să intre şi ea în câmpul vizual al tinerei:

- Neaţa. Sper că-i acasă, nu?

Ea fusese recunoscută; uşa se deschise deci larg, iar tânăra le pofti să intre:

- Este. Poftiţi în living.

Vedea pe faţa ei că ar fi vrut să întrebe "cine-o caută", dar era conştientă că ar fi făcut o gafă imensă! Că pe ea o văzuse venind recent în vizită şi stând "la palavre" şi cu Florică! Aşa că-şi storcea mintea, cum să afle cine era femeia în vârstă atât de matinală! Şi nu găsea răspuns...

Se aşezară pe canapea; tânăra urcă treptele. Dna Manolache se ridică imediat şi începu să mărşăluiască pe lângă canapeaua rotundă...

Era agitată soacra ei. Era îngrijorată. Era poate panicată, la gândul că intenţiile de împăcare veneau prea târziu... Poate puţin din fiecare. Oricum, plimbarea aia de colo-colo n-o ajuta cu nimic. Ea una aştepta, calmă, ca Ileana să priceapă cine-o caută şi să alerge într-un suflet...

Într-adevăr, uşa pocni, la etaj. Paşii alergară spre scări. Pe scări. Paşii ăia se grăbeau... Dna Manolache se oprise în dreptul scărilor; aştepta apariţia Ilenei... Şi iat-o! Iată-le pe-amândouă!

Ileana se opri, preţ de-o secundă; îşi privi lung mama, după care bufni într-un plâns fericit! Dna Manolache exclamă, începând să râdă:

- Vino-ncoa imediat!

Iar Ileana alergă pe scări, spre braţele larg deschise... Ileana nu mai era orfană.

Zâmbea; le privea lung şi zâmbea. Cumnata ei şoptea ceva, printre suspine, iar mama ei îi răspundea tot în şoaptă. Îşi trăsese iar baticul de pe cap şi-i ştergea lacrimile...

Preferă să se întoarcă spre masă. Acum ele două vor urca în dormitor, iar ea şi Florentina se vor juca din nou cu ciucurii... Doar să nu i se plictisească picea! Că nu-i luase nici o jucărie! Trebuia neapărat să pună o jucărie în sacoşa aia de plecare...

Şi uite cum urcau ele scările, şuşotind în continuare... Uşa se închise încet de tot, sus... Şi uite cum, cu toată tradiţia aia "zăpăcită" şi dură, până şi dna Manolache, care chiar avea motiv să fie supărată pe fata ei, trecuse peste toate şi venise din proprie iniţiativă s-o vadă! Şi se împăcaseră! Da' se împăcaseră aşa, într-o fracţiune de secundă! Fără să mai discute, fără tatonări, fără explicaţii... Pur şi simplu! Şi-acum nu putea să nu se gândească la părinţii ei, care stăteau demni în sufrageria lor din Braşov, fără să ducă dorul veştilor despre fata şi nepoata lor! Pentru că, dacă ei ar fi insistat măcar cu telefoanele, până acum s-ar fi împăcat! Dar ei...

Ei! La naiba cu ei! Ea era orfană! Ştiuse asta încă de-acum doi ani; n-avea nevoie de confirmări suplimentare! Mai ales că acum avea o mămică "de aur"! Gata! Să se joace amândouă cu ciucurii!

Lăsă fetiţa pe covor, la nivelul "jucăriilor" aurii, şi-o sprijini cu picioarele. Gest reflex, de vreme ce Florentina stătea foarte bine şi singură...

Faţa de masă era superbă. Un joc de culori albastru-verde-galben, dintr-un material ce semăna cu catifeaua dar era mult mai gros. Croiala rotundă, ca masa, se termina cu ciucurii ăia nesimţit de mari, aurii. Iar tot "ansamblul" ăsta se potrivea de minune cu canapeaua rotundă, din piele albă! Era puţină mobilă în living. Unul dintre colţuri era amenajat pentru cafea, cu două fotolii destul de... golaşe şi strâmte şi-o măsuţă rotundă ca pentru pitici. În spatele lor, rafturi foarte practice, pline cu cărţi. Urma peretele alb, impecabil, pe care erau montate câteva suporturi pentru flori. Şi ce flori... Ghivecele erau aliniate pe covor; deasupra, pe acele suporturi, un maestru într-ale florilor făcuse nişte aranjamente... de rămăsese cu ochii la ele şi gura căscată! Apoi urmau ferestrele alea imense, de cel puţin doi metri înălţime, care

Aoleu! Prinse faţa de masă în ultimul moment; Florentina trăsese atât de îndârjită de ciucurii ăia, că scrumiera era într-un real pericol de picaj... Rearanjă repede totul şi se aplecă spre ea:

- Te rog frumos să nu mai tragi aşa!
- Uaua!
- Să ştii că, oricât ai trage, tot nu-i poţi desprinde de-acolo!
- Uaua!
- Florentina...

Cum să se înţeleagă cu picea ei de 7 luni? Una dintre uşi se deschise şi se închise; era însă atentă să ţină faţa de masă...

- Ei, bună!

Cum? Ce? Ridică privirea şi-l văzu pe Florică... Văleleu! Se ridică grăbită, ridicând dintr-o mişcare şi fetiţa:

- Bună ziua.
- Ce-i cu tine aici? S-a întâmplat ceva?
- Nu. Eu sunt scuza...

Bărbatul o privea lung, mirat. Nu înţelesese. Arătă spre tavanul de unde răzbăteau chiar acum râsetele mamei şi-ale fiicei:

- Oficial, eu şi Florentina ne plimbăm acum cu mamaia prin magazinul Unirea.

Florică ridică privirea spre tavan... auzi şi el râsetele şi reveni spre ea. Evident, ochii lui îi arătau că pricepuse cine era artizana împăcării; totuşi, ea nu făcuse altceva decât să transmită veştile mai departe. Dar cum să-i spună asta?

- Stai jos, te rog! Hai să-mi spui şi mie o chestie.

Se reaşeză pe canapea, iar el se întinse şi apăsă butonul. După maximum trei secunde, uşa se deschise prompt.

- Două cafele. Bei şi un Santal, o răcoritoare?
- Nu, mulţumesc.
- Adu şi prăjiturile alea. Deci: hai să-mi spui şi mie o chestie.

Să-i spună ce chestie - şi-l lămurea ea! Eventual cu un "nu ştiu", dacă era vorba despre afaceri...

- N-am prea stat eu prin preajma voastră; iar pe tine te-am cunoscut săptămâna trecută, nu?

Aprobă cu capul: care era problema?

- Pe Florentin, în schimb, îl ştiu de când era mic. Şi-am văzut că s-a schimbat, de când s-a însurat. Şi vin şi te-ntreb: de ce oare eu, om obiectiv, care văd lucrurile din afara familiei Manolache, am impresia că Roberto e fratele mai mare doar aşa, cu vârsta? Iar tu eşti în realitate nora mai mare?

Ridică din umeri, zâmbind în continuare, şi-l privi cu neîncredere: habar n-avea unde voia să ajungă cu chestia aia. Iar de când auzise ce păţise Ileana, Florică ăsta îi crea o stare de disconfort teribil. Nici ca înfăţişare nu părea mai... "blând"...

- ... Lasă, că m-am lămurit. Auzi? Eu am o curiozitate. Tu făceai buchetele alea bestiale, nu? Alea mari cât roata carului!

Începu să râdă:

- Mă rog; eu am făcut prima "roată" de-aia.
- Şi cum ţi-a venit ideea?

Perfect! O să-i povestească dimineaţa aceea, prima ei dimineaţă la chioşc, atât de amănunţit încât nu va reuşi să termine înainte de cină! Iar el nu va avea astfel ocazia s-o întrebe cine ştie ce secrete, despre care ea nu ştia că sunt secrete...

Lăcrămioara

Era liniştită. Acum era foarte liniştită. Era şi foarte fericită, pentru că fetiţa ei era fericită... Fetiţa ei avea de toate, era tratată ca o prinţesă, soţul ei o iubea sincer, avea planuri foarte clare, foarte "sănătoase"... Era foarte mulţumită de ea. Foarte-foarte mulţumită!

Cobora scările şi auzea cele două voci tot mai tare... Ptiu, fir-ar să fie de treabă! Uitase complet de Ana! Când o văzuse pe Ileana, uitase de nora ei! Şi-o lăsase singură acolo, în living! Cu tot cu copilul! Aoleu, iar o făcuse pe-aia nefăcută! Oare Ana se supărase foarte tare pe ea?

... Era cu Florică. Iar revederea acelui individ îi reduse, instantaneu, pofta de mâncare la zero... Păşea mai apăsat acum - pentru ca individul s-o audă coborând şi să tacă. Eventual, să se uşchească la ale lui. Să i-o lase pe Ana-n pace!

Da' de unde! Florică se întorsese spre scări; acum o privea lung, iar ea era foarte atentă la scările alea... Şi gata: era în living. Ridică privirea spre el:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

... La urma urmei, ar fi putut să-l privească normal! La cum o ţinea pe Ileana, atâta lucru ar fi meritat şi el! Numai că-i aruncase deja o uitătură urâtă, iar acum Florică se grăbea spre una dintre uşi... Ana se ridică cu Florentina:

- Păi cred că picea mea o să-nceapă să-şi ceară laptele...

Cuscrul ei se întoarse, iar nora ei îl salută simplu:

- La revedere.

- La revedere.

Şi-acum rămăseseră din nou ele patru...

- Anuţo, te rog să mă crezi că nu mi-am dat seama!

- Nu-i nimic. Mergem?

Aprobă şi-şi îmbrăţişă scurt, puternic, fata. Şi-apoi se grăbi să iasă.

Ana-Maria

Florică fusese o gazdă bună şi-un foarte plăcut interlocutor. Pălăvrăgiseră o grămadă despre "roţile" ei; după ce se retrăsese în birou, le chemase un taxi. Sigur el o făcuse, de vreme ce dna Manolache fusese extrem de uimită atunci când o oprise taximetristul în poartă şi-o poftise să urce...

Vor ajunge repede; traficul era acceptabil. Mergeau la Bucur Obor; probabil ca să cumpere "dovada" că îşi petrecuseră toată ziulica plimbându-se prin magazine...

- ... Ce-a vrut ăla?

Poftim? O privi lung...

- Florică; ce-a vrut?

- Nimic în mod special. A ieşit din birou, m-a văzut şi probabil s-a decis să nu mă lase singură acolo. Că doar era gazda, nu?

- Te-a descusut?

- Nu.

- Atunci ce-aţi vorbit atâta timp?

- Ei, despre "roţile" mele şi vâlva pe care-au făcut-o în piaţa de flori.

- Şi ce i-ai spus? Adică ce te-a întrebat?

- Doar cum mi-au venit ideile alea şi când mă apuc din nou de făcut buchete.

- Şi ce i-ai spus?

- Că ideea a venit jucându-mă cu florile, iar de făcut buchete nu ştiu când mă reapuc, din motiv de Florentina.

- Şi ce-a zis?

- Că e păcat că nu se apucă Florentin. Că ar trebui să-şi deschidă florăria, pentru că are oferta aia

Soacra ei se întoarse ca arsă şi o întrerupse, privind-o pătrunzător:

- Aha, deci încă mai are oferta aia! Bun! Şi Ileana mi-a spus acelaşi lucru, da' eu nu cred până nu văd.

Aprobă, hotărându-se să nu mai scoată o vorbă. Într-adevăr, numele "Bambina" era unic, iar urechile taximetristului n-aveau de ce să-l audă rostit acum, de ele... Maşina opri pe dreapta, iar soacra ei se grăbi să coboare:

- Vin repede.

OK! Oricum, Florentina se aşezase foarte comod şi dormea dusă. Mai bine să n-o deranjeze... O vedea foarte bine de-acolo, din maşină. Dna Manolache alerga printre tarabe... Se opri la una din dreapta, întinse ferm degetul... Iar în zece secunde, salopeta era cumpărată iar ea revenea la maşină, la fel de grăbită...

- Gata!

Primi sacoşa şi de data asta auzi adresa lor. O ducea, în concluzie, acasă; după care probabil că ea se ducea la chioşc, senină de parcă nici nu se gândise, tangenţial aşa, la Ileana...

Nu-i va spune lui Florentin. Nu-i va spune absolut nimic! Iar dacă, în cele din urmă, el va afla fie de la Ileana, fie de la Crin, fie de la femeia care le deschisese uşa... Ei bine, dacă va afla, ea va nega cu încăpăţânare! Până va primi "undă verde" de la soacra ei!

Lăcrămioara

Intră în chioşc, închise uşa şi zâmbi:

- Eei, ce salopetă i-am luat eu nepoţelei mele...

Tânăra ei ucenică o privea cu ochi curioşi...

- Las' că-ţi zic totul pe îndelete! Mai fă vreo trei de-astea "de vară", că se dau bine.

Pentru că nu voia să-i spună acum cum arăta acea salopetă. Era prea agitată; gândul că Ioan îşi putea da seama ce făcuse, că o putea băga din nou pe Ana în probleme mari cu socrul ei, îi crescuse nepermis de mult tensiunea. În plus, mintea ei rămăsese acolo, în căsoiul lui Florică, la fiica ei, la ceea ce văzuse şi auzise azi...

Ana-Maria

Intră în sufragerie şi zâmbi slab:

- Ce film avem azi?

- Cred că "Academia de poliţie".

- Care?

Florentin zâmbi strâmb:

- Mai contează?

Bufni în râs:

- Exact. Fata doarme dusă; mă duc să fac o baie fierbinte...

Soţul ei aprobă şi se ridică:

- Iar eu am de făcut niscai socoteli, pentru afurisitu' ăla de şef al meu...

OK! Perfect! Intră în baie, închise uşa şi puse zăvorul; în următoarele trei secunde, trecu de la râsul acela vesel la adevăratele sentimente din suflet. Şi încercă să suspine cât mai încet, în timp ce dădea drumul la duş...

Indiferent ce-ar fi crezut ceilalţi sau ce-ar fi ştiut mama ei despre ea, nu era "de piatră". Sufletul ei nu era deloc "din piatră"; locşorul acela din inima ei era plin de sentimente. Şi chiar dacă fugise la 18 ani pe fereastră şi declama cu convingere că nu mai voia să ştie nimic despre "străinii de la Braşov"...

Revederea dintre dna Manolache şi Ileana o marcase mult mai mult decât se aşteptase. Agitaţia mamei, graba cu care se repezise la uşă, şi apoi în living, bucuria de pe chipul fetei, bucuria şi lacrimile de pe chipul mamei... Graba cu care urcaseră amândouă treptele, uitând practic unde sunt şi "ştergând" din jurul lor orice altă fiinţă vie...

Oare ei nu-i era dor de părinţii ei? Oare mama ei nu se întreba niciodată chestia asta? Tatăl ei nu-şi punea niciodată problema asta? Nimeni - chiar nimeni nu realiza că orice copil, oricât de încăpăţânat, de rece sau "de piatră" ar fi fost el, conştientiza că are totuşi o mamă

şi un tată? Că, indiferent de relaţiile existente la 20, sau 40, sau 60 de ani, primii 7 ani nu se vor şterge niciodată din mintea unui copil?

Oare acei primi 7, sau 3, sau 14 ani se ştergeau chiar atât de uşor din mintea părinţilor? Oare şi ea, peste vreo 20 de ani, îşi va percepe fetiţa ca pe-o femeie oarecare? Cu care, dacă se certa, putea să n-o mai bage-n seamă fără nici o problemă?

Se aşeză încet în apa fierbinte. Oftă greu: îi era dor de ei...

Dar dacă ar fi ştiut că un singur telefon ar fi fost de-ajuns pentru ca relaţia aceea frumoasă, de la 7 ani, să revină... N-ar fi ridicat receptorul. Ar fi scormonit prin valizele alea vechi, unde ştia că azvârlise fotografia, unica fotografie cu care plecase de la Braşov. Ar fi privit-o lung... şi cam atât.

Îşi prefera părinţii departe. La distanţă - şi fizică, şi din punctul de vedere al influenţei părintelui asupra acţiunilor şi vieţii copilului. Părinţii ei erau complet opuşi soţilor Manolache. Dacă dna Manolache ar fi fost în stare, azi, "să-i ardă" un cap în gură fetei care deschisese uşa şi să năvălească-n casă cu viteza sunetului doar ca să-şi vadă fiica renegată, mama ei nu insistase decât cinci minute în faţa uşii. Verbal. Fără să se gândească, chiar şi numai preţ de-o clipă, că dacă va sta acolo, în fund pe scări, mai devreme sau mai târziu uşa apartamentului se va deschide. Fie venea Florentin de la serviciu, fie ieşea ea să cumpere pâine... Se deschidea, oricum. Nu neapărat ca să-i invite pe ei înăuntru; dar de văzut, dacă ar fi vrut s-o vadă, ar fi fost extrem de simplu... La fel de simplu ar fi fost pentru tatăl ei "să frigă" două picioare-n uşă. Le-ar fi deschis - că doar nu era s-o sperie pe Florentina cu bubuiturile, nu?

Să se gândească deci că părinţii lui Florentin erau altfel? Că părinţii ei erau mai tâmpiţi şi nu găseau mai mult de-o soluţie la orice problemă? Că "deplasarea" la Bucureşti fusese doar aşa, de ochii poştaşului şi-ai vecinilor? Şi-ai ginerelui?

Să se gândească poate că, de când vizitase Novi Sad-ul, învăţase să caute soluţii până o găsea pe cea funcţională? Că viaţa pe care-o văzuse la familia Manolache îi arătase că nu exista problemă fără soluţie? Şi că abandonul nu era nicidecum o soluţie? Să se gândească, în concluzie, că familia Cioroacă din Braşov era fundamental diferită de familia Manolache din Bucureşti. Concluzia - familia Cioroacă şi familia Manolache nu se puteau înţelege. Oricât ar fi încercat să se apropie, n-ar fi găsit un drum comun - nici măcar o potecuţă de-o persoană! Pe-ai ei îi cunoştea; amândoi foloseau substantivul "ţigan" cu şovinismul şi răutatea învăţată de la ceilalţi. Iar dacă i-ar fi invitat în casă atunci, dacă i-ar fi văzut cumnaţii şi cumnatele...

Îşi dădea seama că se schimbase mult, de când plecase din Braşov. Se schimbase radical de când îl cunoscuse pe Florentin! Şi chiar şi aşa, tot era subiectivă! Părinţii ei deci, când ar fi revăzut-o după 3 ani, ar fi "constatat" dintr-o răsuflare toate schimbările. Şi-ar fi auzit-o vorbind romanes. I-ar fi văzut pe Florentin, pe Roberto, pe Nicuşor... Mai ales pe Mirela... Apoi ar fi văzut-o pe dna Manolache, care s-ar fi grăbit să-şi cunoască cuscrii în ţinuta de chioşc...

Nu. După ce-ar fi văzut-o pe ea, l-ar fi văzut poate pe Florentin. Ar fi urmat "explozia". Balamucul monstruos, cu răcnete şi ţipete, cu pahare sparte şi păr smuls azvârlit peste tot... Şi plecarea tumultuoasă, fie spre gară, fie spre spital. Ar fi înţeles - poate! - de ce se măritase cu un ţigan. N-ar fi înţeles însă nici morţi de ce se transformase şi ea într-o ţigancă. De ce se transformase cu plăcere...

Mai bine aşa. Mai bine să plângă-n baie de dorul lor, de necazul de-a nu avea şi ea măcar un părinte "normal". Florentin n-ar fi uitat niciodată mutra lungă a socrului, cuvintele tăioase ale soacrei, injuriile... Pentru soţul ei, căruia lumea înconjurătoare "îi pusese ştampila-n frunte" încă din prima zi de viaţă, amănuntele legate de etnie erau extrem de importante. Sensibile. Din fotografii, mama ei nu şi-ar fi dat seama; ar fi avut deci un şoc când l-ar fi văzut în faţa ei, la un metru! Când l-ar fi auzit vorbind! Când i-ar fi auzit pe ei vorbind romanes! Ar fi uitat instantaneu tot binele pe care-l făcuse omul ăla fetei lor! Ar fi urlat, ar fi rostit cuvinte care... Doamne, vizita aia ar fi fost un dezastru!

Familia Cioroacă din Braşov stătea foarte bine la Braşov. Liniştită, calmă, supărată "pe-aia mică" şi mai ales lipsită de orice veşti despre fiica lor. Nici nu părea dornică să primească veşti! Să rămână deci în Braşov... Iar ea să-şi mai bage minţile-n cap! Avea cel mai "normal" părinte de pe planetă! Soacra ei îi era acum cea mai bună mamă...

Acum nu mai plângea; acum zâmbea. Şi totuşi, nu va descuia uşa. Dacă Florentin avea "idei", era de-ajuns s-o privească o secundă - şi trebuia să-i explice de ce plânsese! Grea explicaţie, pe care va încerca s-o ocolească justificând peste jumătate de oră că-i intrase şampon în ochi...

4 septembrie 2004 - sâmbătă

Florentin

Telefonul piuia de ceva vreme; el era însă prea ocupat cu buchetul clientului lui preferat ca să se obosească să scoată aparatul din buzunar şi să apese butonul roşu! Cine-l suna va pricepe, până la urmă, că era cazul "s-o lase pe mai târziu".

Se oprise... Na, că iar suna!

- Lasă-l încolo de celofan! Răspunde!

Negă scurt, zâmbind:

- Nu las niciodată lucrurile neterminate. Şi-aşa, nu văd care-ar fi urgenţa!

- Cum vrei! Eu nu mă grăbesc; şi nici nu mă supăr dacă mă laşi "pe planul doi"...

"Daa, cum să nu! Şi după aia, să am pretenţii să vii după mine la noua florărie! Stai liniştit; în asemenea momente, tu eşti cel mai important lucru pentru mine!" Zâmbea şi prindea celofanul: şi dacă ar fi intrat chiar acum inspectorii ăia doi, de la Economic, i-ar fi rugat să aştepte cinci minute, că avea treabă...

Nebunul ăla care insista era nebun! Sau ţinea musai să-i comunice adevăruri cutremurătoare. Va vedea el despre ce era vorba, imediat cum termina cu celofanul.

Era calm. Ana, dacă ar fi avut probleme, l-ar fi sunat doar o dată. Ar fi format apoi numărul soacrei ei, sau al Mirelei; aşa că cel care insista acum era... În opinia lui, Nicuşor. Care putea să mai aştepte cinci minute. La urma urmei...

- Poftim.

- Mulţumesc. Şi totuşi, nu-mi păreai un tip aşa sadic...

Clientul lui preferat râdea şi arăta spre "buzunarul cântăreţ"... Începu şi el să râdă şi decise să răspundă totuşi! Gata: dăduse florile, luase banii, omul mergea spre uşă... Nicuşor, evident!

- Da.

- Bă, da' ţi-a luat ceva să auzi zbârnâitoarea!

Aa, excelentă scuză!

- Da, a fost pe *silent*. Ce mai faci?

- Uite, organizez o petrecere-dinamită de la care nu puteţi să lipsiţi.

- I-auzi! Altă petrecere! Mă, taică-tu ştie că te ţii de dezmăţuri?

- Nu cred.

- Da' tata ştie cum îi chinui tu fata şi-o distrezi în fiecare weekend până la epuizare?

- Aa, bineînţeles că ştie!

Nicuşor râdea...

- Hai, spune: care-i ocazia?

- Mă, n-am nici o ocazie, nici o chestie. Da' vreau eu să dau petrecere! Uite, să zicem că ne distrăm fiindcă e sâmbătă! Şi, vorba ta, vreau să-mi distrez soţia în fiecare weekend până la epuizare!

- Aha! Şi cine mai vine?

- Păi voi, Roberto cu familia, Marcel cu familia, Ileana cu Crin, nişte amici de-ai mei... Nişte vecini, lăutari...

- I-auzi! Lăutari!

- Da, mă.

- Foarte drăguţi vecinii ăştia! Cântă moca, sau încerci să nu-i spui Luminiţei că distracţia ei "te seacă" de vreo 1.000 de euro săptămânal?

- Nu, mă! Stai, că tu nu ştii! Sunt nişte vecini de-aici, din cartier, de 16-17 ani, elevi la Liceul de muzică! Sunt atât de mici şi necunoscuţi încât n-au mai mult de 3-4 nunţi pe an. În rest, le place să exerseze. Şi, bineînţeles, să mănânce grătar la mine-n curte! Ştiu că e rost de distracţie ca lumea...

- Bine, mă! Atunci venim şi noi. La ce oră să ne facem apariţia?

- Păi pe la opt, aşa. Ce zici; e târziu?

- E perfect.

- Ce să aducem?

- Un platou cu prăjituri! Nu prea mare, că nu suntem chiar aşa de multe "suflete". Iar după atâta friptură, nu ştiu dacă or să mai intre şi dulciurile.

- Bine, mă!

- Auzi? Da' eu te rog să-mi promiţi o chestie!

- Spune.

- Nee, întâi promiţi!

- I-auzi!

- Hai!

Să promită?... La urma urmei, când îi voise Nicuşor răul?

- Bine, mă; promit.

- Să nu te mai iei de Ana, dacă dansează iar ceilalţi se holbează la ea!

Aa, asta era? OK!

- Am promis, nu?

- Bine. Deci veniţi la opt.

- La opt. Pa!

- Pa!

Închise şi se grăbi să găsească numărul soţiei lui...

- Da, tati!

- Bună, mami! Ce mai faceţi?

- Uite, ne facem gimnastica de întreţinere!

- Aha! La fix! Că diseară avem petrecere la Nicuşor şi trebuie să fiţi în formă. Mai ales tu...

- OK! Vorbesc eu cu mămica ta, să vină să ia fata. Ce ducem?

Ia uite, că Ana ştia deja cum "funcţionau" asemenea petreceri!

- Un carton cu prăjituri.

- Câţi suntem?

Un calcul scurt...

- Peste 15.

- Atunci ia de-alea mini.

Bună idee! El nu se gândise...

- Hai, că trecem pe la tine în drum spre parc.

- Aa, minora are întâlnire!

- Ca în fiecare zi, dealtfel...

Ana era veselă; foarte veselă, ceea ce-l punea pe gânduri...

- OK! Vă aştept.

- Pa, tati!

- Pa, mami!

Închise, zâmbind... De ce era supărată soţia lui?

Aseară, terminase repede socotelile lui Mugurel. Aşteptase până auzise duşul; şi cum Florentina dormea dusă, apăsase uşor clanţa uşii băii, hotărât să-i facă soţiei lui o surpriză plăcută... Avusese el o surpriză. Neplăcută. Constatase că, pentru prima oară de când se mutaseră în acel apartament, soţia lui îşi dorise să fie singură - şi încuiase uşa. Se întrebase de ce; nu găsise însă răspunsul. Aşteptase un semn de la ea; văzuse ochii roşii, dar n-o întrebase de ce plânsese. Iar după cinci minute, ea bombănise şamponul ăla nenorocit care-i intrase în ochi şi-i provocase o usturime extrem de puternică...

Ana se gândise aseară...

Mămica lui nu-i făcuse nimic. Dacă s-ar fi întâmplat ceva neplăcut între ele ieri, când fuseseră la plimbare prin magazine, el ar fi fost informat prompt în faţa chioşcului iar Ana nu s-ar fi oferit azi s-o sune ea. Deci nu era legat de părinţii lui... Ei nu se certaseră... El nu făcuse nimic nou în ultima săptămână, ca să creadă că o supărase cu vreun cuvânt sau vreun gest... De ce plânsese deci ieri? De ce era supărată şi azi? Ce se întâmplase?

Îşi cunoştea soţia; ştia că, dacă o va întreba, va obţine un zâmbet şi-un "Nu sunt supărată". Se va preface deci că n-a observat nimic... şi-n maximum o săptămână va afla totul chiar de la ea!

Deci diseară aveau petrecere. Mămica lui va veni după Florentina în jur de ora şase, când termina treaba la chioşc. Iar el va cumpăra prăjiturile, vor dormi amândoi o dată cu fetiţa... Şi după ce rămâneau singuri, mai vedeau ei ce făceau!

Ana-Maria

Încuie uşa şi aruncă o privire spre ceasul de la bucătărie. Şase şi cinci minute; mai aveau o oră jumate, să se pregătească pentru...

Nu; nu mai aveau decât cinci minute pentru bucle şi haine. Soţul ei tocmai cobora jaluzelele de la dormitor. Oftă uşor, ca pentru ea: Doamne, ce viaţă avea! Tumultuoasă şi plină de neprevăzut... Iar ea se gândea acum la viaţa agitată, care-i oferea tot felul de surprize, şi tocmai renunţase la cămaşă...

Florentin

Ia uite ce făcuse nebunu' de cumnată-su! Toată casa era ornată ca un pom de Crăciun şi luminată feeric. Evident, din curte se auzeau toate boxele şi difuzoarele existente în sectorul 2 al Capitalei...

- Eu presimt că Nicuşor serbează ceva.

- Asta e clar acum! La cât a muncit ca să atârne chestiile alea, ori a rămas soră-mea gravidă, ori a câştigat el la Loto. În UE, nu aici.

Ana aproba... Împinse poarta, iar Nicuşor se repezi spre ei:

- Bine-aţi venit!

Îl prinse fără menajamente de braţ şi-l privi lung, drept:

- Acum, aici, îmi spui care-i ocazia!

Cumnatul lui nu păru impresionat nici de gest, nici de ton; luă cartonul cu prăjituri şi-l aşeză pe masă. După care... se repezi la Ana, o ridică pe sus ca pe-un fulg, o învârti de două ori chiuind şi-o pupă cu ţoc pe amândoi obrajii:

- Săru' mâna!

Ia uite-l! Începu să râdă: ştia care era ocazia. Ştia ce-l determinase pe Nicuşor să facă tot ceea ce făcea acum. Ana vorbise cu Luminiţa, după care-i transmisese lui să se mute singuri. Iar minunea se împlinise... Şi acum era rândul lui. Fu strâns în braţe cu putere... Îl bătu uşor pe umăr:

- Felicitări, cumnate! Ştiu cum e...

- Nu, nu ştii. Dacă n-ai trecut prin ce-am trecut eu, n-ai de unde să ştii! N-ai nici cum să-ţi imaginezi!

Într-adevăr; dar nici el n-avea cum să-şi imagineze cum e să primeşti vestea asta după ce primeşti vestea pierderii unui copil...

- ... Bine; acum îmi spuneţi şi mie? Că văd că bărbăţelul meu a priceput repede "care-i ocazia"!

O privi lung, amuzat:

- Chiar nu ţi-ai dat seama?

Ana era la fel de nedumerită... Nicuşor o luă de braţ:

- Zău aşa, măi Ano, măi! Ce eveniment fericit m-ar putea determina să agăţ beculeţele de Crăciun pe pereţi şi să împrumut toate boxele, de la toţi prietenii?

- ... Aaa! Felicitări, măi cumnate! Câte săptămâni?

- Două luni fix.

- Aa, să vezi ce-i fac! Ia: cumnată-mea pe unde e?

- Prin casă. Da' ai grijă cu îmbrăţişările; să n-o strângi tare, că te-agăţ uite-acolo sus, pe paratrăznet!

Nicuşor glumea, fireşte; dar era sigur că, dacă Luminiţa sau sarcina ei păţeau ceva, cel responsabil de nenorocire sfârşea la doi metri sub pământ! La asemenea dorinţă şi asemenea bucurie... Ana intră în casă; el se îndreptă spre masa de la care-i zâmbea Roberto...

- Bine-aţi venit.

- Bine v-am găsit. Ai ştiut şi nu mi-ai spus!

- Am aflat acu' un sfert de oră, când am fost şi eu sugrumat şi zdruncinat bine...

Se aşeză, iar Mirela îl lămuri:

- Azi de dimineaţă sor-ta a vomat micul dejun. Într-un sfert de oră, erau la Giuleşti - că medicul ăla minune al vostru a fost de gardă azi. Şi sarcina are două luni fix.

- Excelent! Deci o să nască...

- Înainte de termen, fireşte! La ce petreceri dă nebunu' ăsta şi ce mare dansatoare e ea, îţi dai seama că şi ăla micu' o să se zorească!

Evident...

- Ai văzut cine-a venit, nu?

Nu; cine venise? Privi în jur, la mesele aşezate în curte...

- Nu-i aici; a intrat cu Luminiţa-n casă, acu' vreo zece minute. Dar sunt sigur că nu va fugi pe fereastră...

- Cine, mă?

- Asistenta lui Mugurel.

Păli: Laura? La petrecere la Nicuşor? Cineva va atârna sus pe paratrăznet, legat de mânuţele lui...

- S-a cuplat cu ăla slăbănogu' de la clape. Şi-am înţeles că Nicuşor a aflat deja ce bună contabilă e ea, aşa că se gândeşte s-o angajeze la atelierul lui...

La naiba! El o împingea afară pe uşa neamului, iar Nicuşor o ajuta să sară geamu' înapoi! Afurisită treabă...

Ei! Între el şi Laura nu se petrecuse absolut nimic; cu siguranţă, nu se va întâmpla nimic nou de-acum încolo! Dacă nebunul ăla de Nicuşor o angaja contabilă, treaba lui! El o va ţine pe individă cât mai departe de el şi familia lui. Punct.

Ana-Maria

Deschise uşa şi dădu cu ochii de cumnăţica ei. Păli - Luminiţa se coafa. Cea care-o coafa, însă, era Laura...

- Bună! Aţi sosit, gata?

- Da.

Cumnata ei se ridică trei sferturi coafată:

- Atunci mergem la dans!

Se văzu luată frumos pe după gât şi poftită afară, la dans...

- Stai liniştită; e cu organistul.

Adică... Ieşiseră în curte; era condusă cu fermitate spre "ringul de dans"... OK; asta însemna că vor discuta mai târziu despre asta! Iar bucuria lui Nicuşor nu era împărtăşită şi de soţia lui Nicuşor... Trist gând; trist, dar realist! Ştia că Luminiţa nu prea voia să aibă copii acum. Ştia şi cum s-o convingă că un copil era o bucurie la orice vârstă, aşa că aştepta momentul discuţiei...

Şi ridica mâinile: acum dansau.

Florentin

Bun! Lucrurile "se aşezaseră": Ana la dans, Laura la masa prietenelor şi nevestelor de lăutari, prietenii lui Nicuşor la masa cea mai apropiată de Ana lui. Cu fluierături şi aplauze cu tot. Promisese că nu se va supăra; îi era însă foarte greu să-şi ţină promisiunea...

Roberto discuta cu Crin. Ileana şi Mirela dansau lângă Ana şi alte două tinere, probabil tot "de-ale lăutarilor". El însă nu o vedea decât pe Ana. Şi, bineînţeles, pe cei doi înfocaţi admiratori ai soţiei lui... Nici formaţia nu era "mai brează", de vreme ce puştanii ăia de liceu suflau şi păcăneau cu ochii tot la Ana! Dar începuse deja să se obişnuiască cu gândul că aşa erau lăutarii, aşa "se anima" petrecerea... Pe el îl iritau la maximum cei doi indivizi! Se întreba dacă paratrăznetul lui Nicuşor putea susţine vreo 160 de kile; dacă nu, pe unul îl lega pe acoperiş iar pe celălalt i-l lega de gât şi-l lăsa să fluture, stindard...

Şi uite cum seara nu se putea numi "ruinată" fără ea! Zâmbitoare, aparent plină de gânduri bune şi senine, Laura se apropia de el... Şi nu voia să observe ordinul privirii lui, care-o expedia "la marea viteză" spre masa lăutarilor... Mă rog; până acum, îşi văzuse de treaba ei. Adică ţopăise lângă fete, fără să-i acorde lui mare atenţie. Acum însă îşi dădea în petic...

- Salut.

Zău? Laura se aşezase foarte comod lângă el; îşi privea în continuare cu maximă atenţie soţia:

- Salut.

- Ce mai faci?

- Bine; stau. Tu?
- Şi eu stau. Că am obosit, de când mă zbânţui acolo!

OK! Să stea!

- Ana e maestră!
- E!
- Presupun că în fiecare weekend faceţi câte-o petrecere de-asta, la care să se antreneze...
- Nu neapărat.
- La cum se mişcă, mă face să cred că repetă în fiecare zi!

Ete, fleoşc! Se întoarse spre ea şi-o privi, drept, ca pe-un gândac ameninţat de iminenţa strivirii:

- Tu ce faci?
- Bine, mersi! Nicuşor l-a sunat de dimineaţă pe Aurel, aşa că...

Deci clapagiul ăla cât prăjina se numea Aurel... şi nu-l deranja deloc că proaspăta lui amantă se întreţinea cu alt bărbat chiar acolo, sub nasul lui şi-al amicilor lui! Ia s-o trezească un pic:

- Şi Aurel ăsta nu se supără că, în loc să-i fii lui sursă de inspiraţie, mă ţii pe mine de vorbă?

Laura zâmbi "dulce":

- Nu.

I-auzi?! Reveni spre Ana:

- La urma urmei, nu eşti nevasta lui... Nu?
- Tradiţional vorbind, sunt nevasta lui; că i-am cunoscut deja părinţii. Asta nu înseamnă că trebuie să facă spume dacă distanţa dintre mine şi ceilalţi bărbaţi de pe planetă se reduce sub un metru. Suntem, totuşi, ţigani - nu arabi...

Daa, evident! Tocmai întâlnise ochii căprui, care-i transmiseseră nemulţumirea...

Ana-Maria

Deci aşa! Don'şoara Laura stătea la palavre cu fostul coleg "cap de listă"! Frumos!... Hm; foarte frumoasă şi opinia lui Florentin, care tocmai îi întâlnise privirea şi pricepuse instantaneu cam care era părerea nevesti-sii apropo de situaţia de la masă! Şi nu făcea nimic nici s-o expedieze pe impertinentă, nici să deschidă vreo discuţie la masa lui Roberto! Iar asta o indispunea la culme...

Păi dacă Florentin pălăvrăgea de zor cu Laura, deşi ştia că faptul în sine o călca pe nervi "la greu", ia să-l calce şi ea pe nervi! Se întoarse spre orchestră. Cu cine venise Laura? Organistul... Aa... Păi ăla era hal de bărbat pentru Laura? Slavă Cerului că stătea bine cu banii; să aibă de vibratoare! Că dacă era doar după el...

Bufni în râs şi începu un lung şir de mişcări complicate... Care stârniră noi fluierături şi aplauze în curte... Organistul cânta cu ochii la ea, acordeonistul mai avea puţin şi "acordeona" în genunchi la picioarele ei, vocalistul se apropiase la mai puţin de 30 de centimetri... "Şi-acum, Florentine, discută cu Laura până-ţi pică maxilaru'!"

Florentin

Laura îi urmărise ultima privire; cea extrem de furioasă. Observase deci şi ea schimbarea. Îl uimi, sincer, lipsa ei de reacţie la adresa balelor de la gura amantului ei - Laura reveni la el şi constată aşa, ca pentru ea:

- Se-aude prin oraş că Florentin Manolache îşi deschide florărie până-n decembrie.
- Serios? De unde-ai auzit?
- Păi Crin se tot laudă că ai preţuri preferenţiale pe viaţă, ai mei ziceau că cică ai oferit la primărie 1.000 de euro chirie lunară pe un spaţiu pe Calea Victoriei... Iar Mugurel e vişiniu şi le spune tuturor, invariabil, că eşti un tip mult prea "vertical" ca să-l lucrezi pe la spate şi să o ştergi mişeleşte, fără să-l anunţi cu 15 zile înainte.
- Şi are dreptate.
- Ştiu. El însă nu prea ştie, şi-i place să anunţe în dreapta şi-n stânga că relaţia voastră e bestială iar zvonurile sunt mincinoase...
- E "trombon". Relaţia noastră e neschimbată. Foarte îndepărtată, deci, de "bestială". Ne salutăm, ne răspundem la întrebări şi atât.
- Ştiu. Voiam să-ţi spun o chestie...

Şi de ce n-o spunea? Încerca oare să-l convingă să se întoarcă şi s-o privească? Să vadă Ana cum el o privea cu atenţie pe tânăra cu lista de potenţiali amanţi încă deschisă? Nee...

- Spune, că te-aud!
- Cumnatul tău a aflat că sunt contabilă şi, după ce plec de la Mugurel, îmi deschid o firmă de contabilitate. M-a întrebat dacă nu vreau să preiau şi atelierul lui.
- ... Şi?
- Voiam să ştii; dacă acceptă preţurile firmei mele şi nu-mi prind urechile prin socoteli, o să fiu contabila lui.
- Bine; ştiu.
- ... Şi nu te deranjează?
- Atâta timp cât n-ai redeschis lista cu potenţialii amanţi, nu.

Laura începu să râdă:

- Păi n-auzi că sunt măritată?
- Şi taică-tu ce zice?
- Nimic. De când s-a uşchit Mugurel, nu mai zice nimic despre viaţa mea. Şi-o fi dat şi el seama că, de vreme ce eu o trăiesc, eu ar trebui să o organizez!
- Şi-o fi!
- ... În concluzie, îţi deschizi florăria?
- Da.
- Până în decembrie?
- Da.
- În spaţiul de pe Victoriei?
- Nu m-am interesat încă de spaţiu.
- Aha! Deci zvonurile astea sunt 50% bazate pe adevăr...

Ia uite-l! Individul de la prima masă tocmai aruncase ţigara pe jos... ca să-şi poată băga deş'tele-n gură şi s-o fluiere pe Ana!

Ia uite-o! Nevasta lui tocmai executase o frumoasă "coborâre unduită", ca răspuns la fluierătura aia! Deci Ana era furioasă...

Se încruntă scurt: auzise clar cuvintele alea... "Ia uite-o, frate!" Se pregătea deci să se ridice şi să-i pună individului paharu'-n cap, cu tot cu conţinut. Presimţea că duşul se va produce în maximum 30 de secunde... Nu; Roberto pornise deja spre impertinent. La timp, deci; pentru că, dacă s-ar fi ridicat el, petrecerea s-ar fi transformat într-o frumoasă chermeză de familie - după plecarea Salvării şi-a Poliţiei, fireşte!

Ana-Maria

Individul de la prima masă "luase foc" de-a binelea. Iar ea turna gaz pe foc, pentru că Florentin al ei era tot la masă, în compania drăguţei de Laura...

- Ia uite-o, frate!

Daa, uite-o! Şi ca să mai toarne o canistră de gaz peste gelozia soţului ei, se lăsă uşurel în jos... Şi gata: Florentin era copt. Peste vreo patru melodii, o să se ducă să-l scoată din cuptor şi să oprească focul...

- Maamă, mâncaţi-aş! Uite-o, mă! Uite-o!

Exclamaţii făcute în romanes, fireşte! Că ea, fiind mai... palidă, nu le pricepea!

- Uite-o ce bună e, frate!

Gata! Până aici! Se răsuci pe-un călcâi şi dădu de privirea lui Roberto... Cumnatul ei puse mâna pe umărul individului şi rosti calm, zâmbitor şi foarte clar:

- "Bucăţica" asta bestială e cumnată-mea.

Na, că-i tăiase orice avânt de-a se mai lua ea de el! Individul era stacojiu acum...

- Vrei să ai de-a face cu "bucăţica" ailaltă de-acolo, care-i bărbată-su? Sau bei nişte apă rece şi te potoleşti?

Răspunsul veni prompt, în limba română:

- Gata, frate! N-am ştiut! Să mă ierte doamna...

Să-l ierte, nu? Că ce altceva mai putea face... Se întoarse spre Florentin, cu intenţia de a-l ruga să nu sară la bătaie, că băieţaşu' se potolise instantaneu... Tot cu Laura pălăvrăgea el de zor! Frumos... Păi dacă nici aşa nu-l determinase să pună capăt discuţiei, să se ducă ea "să spargă gaşca"! Porni spre ei, mai zâmbitoare ca niciodată...

Florentin

Aa, deci venea şi soţioara lui! Perfect! Întoarse capul spre Laura... şi decise să facă o răutate. Să-i dea speranţe anapoda. Aşa că zâmbi:

- Oricum, dacă-mi deschid florăria, s-ar putea să te sun. Că n-am contabilă, şi nici n-am chef să m-apuc să caut. Ştiu că te pricepi şi eşti din branşă. Aşa că pregăteşte o ofertă de preţ...

"Şi aşteaptă până te-oi suna eu!" Dar pe-asta o ştia doar el... Scaunul de lângă el se trase scurt iar Ana se aşeză râzând:

- Fiu, ce-am obosit!

I se fură un pupic; Ana "atacă" apoi frontal, cu ochii în ochii Laurei:

- Şi ce mai faceţi voi?

Laura începu şi ea să râdă:

- Vorbeam despre probleme contabile.

Drăguţ! Discretă, ca de obicei! Oare redeschisese lista cu posibilii amanţi? Sau nici n-o închisese?

- Aha! Păi e sâmbătă, e trecut de cinci şi e petrecere! Despre contabilitate vorbiţi voi?

- Da' despre ce altceva?

Asta era un fel de... "Da' despre ce altceva, despre sex?" Îşi privi lung, curios, soţia: avea replică şi la asta? Soţia lui ridică din umeri:

- Cum vreţi!

Iar ochii căprui se întoarseră spre el:

- Sunt teribili! Cântă foarte bine!

- Şi tu eşti teribilă.

"De vreme ce l-ai făcut pe individu' să-şi ţipe-n gura mare opiniile!" Şi uite că Ana n-avusese replică, dar îi arătase Laurei că, din acel moment, va discuta despre contabilitate monologând cu paharul...

Soţia lui îl întreba, din priviri, "cu ce ocazie". Acelaşi lucru întreba şi el: "cu ce ocazie" decisese ea să danseze pentru libidinoşii ăia de la prima masă. Păi ea încercase să-l facă gelos. Cam acelaşi lucru reuşise şi el să facă, deşi nu şi-o dorise în mod special. El voise s-o oprească din dans; o oprise. Şi poate că pe viitor, dacă se vor mai întâlni pe la petreceri, o să mai discute contabilitate cu Laura! Că metoda dădea rezultate!

Laura se ridică. Decise să discute acum despre marea lor problemă:

- Văd că te pui la mintea lor: cu cât chiuie mai tare, cu atât dansezi mai cu foc.

- Dacă nu voiai să dansez, era de-ajuns să-mi spui. Sau să mă chemi la masă.

- Te-am privit; mă aşteptasem să înţelegi...

Ana-Maria

Ete la el! Şi-acum se întorsese spre petrecere, de parcă cine ştie ce mare lovitură-n orgoliu încasase! Tot el era supărat! Tot el era "pocnit la lingurică"! "Şi eu m-am uitat la tine, înainte să vin până aici şi să sparg frumuseţe de discuţie contabilă. Şi mă aşteptasem măcar să observi că mă uit la tine, dacă nu chiar să pricepi mesajul..."

Avea vreun rost să-i răspundă? Ce-ar fi obţinut, dacă ar fi făcut-o? O ceartă şi un soţ furios. Ingrediente necesare şi suficiente pentru o cafteală pe cinste cu cei doi indivizi de la masă. Ar fi stricat petrecerea Luminiţei; aşa că mai bine tăceau amândoi. Oricum se vor certa acasă, de dimineaţă; de ce să strice şi petrecerea?

... O să putrezească pe scaun! De ce nu?! Dacă el putea să-şi înfunde curu-n perna scaunului şi să nu-l mişte nici măcar până la toaletă, va putea şi ea! Se întinse lung, luă sticla cu Cola şi-şi umplu paharul. După care îşi scoase, fără menajamente, pantofii şi-i puse pe scaunul de lângă ea. Gata: tocmai "se pensionase".

Şi dacă tot venise vorba... Nu era geloasă pe Laura. La urma urmei, individa încă lucra pentru Mugurel! Ştia, dintr-o discuţie anterioară, că soţul ei nu era interesat de ea... Iar soţul ei n-ar fi putut să jure strâmb, cu mâna pe icoană, invocând viaţa mamei, a soţiei şi a fetiţei lui. Aşa că prezenţa Laurei o enerva, dar n-o mai îngrijora. Nu încă. O să fie atentă aşa, din principiu...

Florentin

Oof... Privea cu coada ochiului pantofii de pe scaun...

Sigur că o scosese din pepeni! Şi sigur că soţia lui, aşa cum o cunoştea el, preferase să-şi înghită nervii şi să-i facă lui pe plac doar ca să nu se certe...

... Vorba inconştientului de la prima masă: dacă era aşa "o bucăţică bună", normal c-o aplaudau şi-o fluierau toţi bărbaţii neintraţi încă la andropauză! Ce se supăra şi el aşa?! Mai ales că Laura n-avea ce probleme contabile să discute cu el, iar el ar fi putut oricând să se scuze şi să se ducă să-şi danseze soţia, calmând astfel şi muierile, şi indivizii şi evitând şi cearta aia mocnită dintre ei... Se aplecă şi-o sărută uşor, cerându-i parcă iertare... Şi totuşi deschise ochii şi constată că gura aceea perfectă, superbă nu zâmbea... Gata: se ridică scurt şi-o prinse de mână:

- Hai!

- Nu merg nicăieri - mă dor picioarele.

- Hai să dansăm amândoi!

- Mă dor picioarele!

Ana fixa cu privirea ringul de dans şi răspundea pe tonul ăla calm de dinaintea furtunii... Încercă să-i smulgă măcar un zâmbet:

- Nu dansezi cu mine?

- Am dansat până acum şi-am obosit. Lasă-mă să mă odihnesc; după aia mai vedem noi!

... OK! Se vor certa chiar acum! Renunţă la zâmbetul împăciuitor:

- Atunci hai până la poartă, să avem o discuţie.

- Hai!

Ana se ridică prompt şi porni aşa, desculţă, spre poartă... O urma, privind-o lung, şi-şi dădea seama că va fi urecheat serios... şi-apoi iertat.

Ana-Maria

Gata: ieşiseră pe poartă. Se întoarse şi-l privi lung, serioasă:

- Despre ce discutăm?

- Nu ştii despre ce avem de discutat?

- Poate despre faptul că eşti extrem de gelos?

Florentin dădu să răspundă, dar nu-l lăsă:

- Ţi-am dat eu motive să fii gelos? Nu prea cred!

- Da' tu de ce eşti atât de frumoasă?

Ia uite-l! Îi reproşa acum că era prea frumoasă! Şi fu rândul lui să n-o lase să răspundă:

- Nu ştiai că gelozia e direct proporţională cu dragostea?

Iar acum nu mai avea răspuns... Dacă s-ar fi apucat să-l întrebe dacă i se părea anormală gelozia ei, apropo de lunga lui discuţie între patru ochi cu Laura, ar fi iscat o ceartă lungă şi nefolositoare. Evident, Laura discuta cu el! Că doar erau colegi, nu? Amanţi, niciodată; dar colegi erau de vreo 10 luni. Aşa că, cel puţin din punctul de vedere al monologurilor despre "Şi ce-ai mai făcut?", ei doi aveau ce vorbi, cinci-zece minute, atunci când se revedeau la o petrecere de-asta...

Era privită lung; soţul ei zâmbea. Ea nu putea să zâmbească, pentru că Laura îl găsise tocmai pe organistul ăla care cânta de obicei în

curtea lui Nicuşor. Şi-asta o agasa...

- ... Ar mai fi o temă de discuţie; dar pe-asta o dezvoltăm acasă.

Serios? Nu chiar! Pentru că cealaltă temă nu era de discuţie; iar ea intenţiona, la modul cel mai serios, să-l dezbare de prostul obicei de-a pune la inimă toate exclamaţiile libidinoşilor pe trei sferturi beţi! Aşa că mâine dimineaţă "îl va penaliza"; erupţia de gelozie o indispusese teribil...

- Hai să intrăm.

OK. Oricum nu mai avea chef de dans! Chiar şi simpla lui privire încruntată îi tăia tot cheful de petrecere! Ca o baclava, pe care-o mănânci după o friptură delicioasă şi-ţi pică precum cărămida în stomac...

Roberto

Na, că frăţiorul lui o făcuse din nou "de cacao". Sigur, era normal să fie gelos! Ana era superbă şi dansa perfect! Tinerii din jurul lor se holbau la ea... şi gata, criza de nervi a lui Florentin era garantată! Iar în privinţa asta vor urma multe certuri, până la maturizarea completă a lui Prâslea...

Evident, Ana se aşezase lângă soţul ei, la masă. Nu mânca; stătea acolo şi privea lung petrecerea... Luminiţa dansa de mama focului, cu Laura. Individa aia îl călca şi pe el pe nervi...

Dacă Laura pleca de la firma lui Mugurel iar Nicuşor o angaja contabilă la atelierul lui, vor avea o problemă. Ei toţi. Individa îşi va face tot timpul drum pe la... angajator, în speranţa că va da ochii cu Florentin. Pe el nu-l putea duce de nas aşa cum îi dusese pe ei; fetiţa aia avea planuri mari cu Florentin. Indiferent ce făcea sau spunea, era de-ajuns s-o privească două secunde ca să-i citească gândurile. În ultimă instanţă, îşi va pune mama să discute cu ea; şi-atunci se vor sfârşi toate. Şi planurile, şi buna înţelegere dintre Florentin şi neam. Pentru că Prâslea era mândru, îşi rezolva singur problemele, iar o asemenea intruziune în viaţa lui...

La urma urmei, dacă el nu voia, ea putea să facă 13-14 - că făcea degeaba. Dar dacă vreodată mariajul lui Florentin va intra în impas... Şi cum Ana era o femeie mândră, care ştia exact ce vrea să obţină şi făcea ceea ce voia ea să facă... Chiar şi acum; deşi stătea lângă soţul ei la masă, făcându-i deci lui pe plac, se vedea de la o poştă că nu-i plăcea acea "activitate". Dar stătea cuminte acolo, ca să nu-şi supere soţul...

Acum tineretul o chiuia pe Laura. Iritând-o astfel pe Ana. Simpla prezenţă a individei îi provoca cumnatei lui riduri. O dată aflate planurile Laurei, acea stare de iritare era inevitabilă...

La urma urmei, el unul ştia cum s-o potolească pe individă, definitiv şi irevocabil. Dar aceea era o soluţie drastică; o va ţine deci pentru cazul extrem de grav în care Florentin şi Ana aveau probleme, iar unica soluţie era renunţarea Laurei...

5 septembrie 2004 - duminică

Ana-Maria

Luminiţa se apropia de ea. Zâmbea, dar ochii negri erau foarte serioşi... Se ridică:

- Mă duc să discut cu Luminiţa.

Arătă spre casă. Intrară amândouă, fu condusă în dormitor... Iar cumnata ei încuie uşa. Se aşeză pe marginea patului: deci problema era extrem de gravă...

Într-adevăr; Luminiţa îşi acoperi faţa cu palmele şi şopti:

- Nu ştiu cum pot fi aşa! Nu înţeleg cum pot gândi aşa! Ar trebui să mă bucur, dar...

- Dar nu te bucuri.

- Îmi vine să urlu! Îmi vine să bag mâinile, aşa, şi să-l scot de-acolo! Şi ştiu că nu pot - şi-mi vine să-mi smulg părul din cap!

- Luminiţo...

- Când am început cu agenţiile şi vizionările, am avut un moment de slăbiciune. N-am mai luat pastilele. El n-a ştiut; mă gândisem să-i fac surpriza vieţii lui... Iar când nea Vlad a achitat casa, seara, sub ochii lui Nicuşor, am scos cutia cu contraceptive şi-am aruncat-o la gunoi. Îmi dorisem atât de mult să stăm singuri, la casa noastră, că în momentul ăla am vrut să-i fac şi eu bucuria. Şi i-am făcut-o. Nu pot să spun că a fost mai insistent după ce ne-am mutat, sau... Oricum, cât am stat la socri, de vreo două ori mi s-a părut că punga mea de Always era mişcată de la locul ei. Probabil că le-a numărat! Ori el, ori maică-sa... Când ne-am mutat aici, îţi dai seama că am început "să rupem patul". Şi-atunci am început să mă protejez cu foiţe... Ieri dimineaţă, pentru prima oară, mi s-a făcut rău. Îşi dăduse cu un after-shave dulce, şi nu suport parfumurile dulci. A deschis sertarul cu medicamente şi mi-a întins testul de sarcină. Îţi dai seama? Îl avea pregătit în sertar! Probabil că l-a cumpărat a doua zi după nuntă!

Deci bietul Nicuşor probabil că ascunsese deja în beci un bax de Pampers...

- L-am făcut şi-a ieşit pozitiv. Mi-am spus imediat că poate fi expirat, sau defect; am ieşit zâmbitoare din baie şi i l-am arătat. M-a luat pe sus şi m-a dus la Giuleşti, la Petrescu. Am intrat, bineînţeles, peste rând; medicul m-a aşezat pe pat, a pus muştiucul ăla pe burta mea şi-a pus degetul pe ecran. Şi-a căzut ceru-n capu' meu... Nicuşor plângea de bucurie; eu plângeam de supărare, cu un rânjet de-ăla fals pe buze... Că până şi omu' ăla m-a privit ciudat! Soţul meu nu cred că a observat...

Oof, ce prostuţă era! Na, că începuse să plângă!

- Anuţo, nu vreau să fiu gravidă! Nu vreau să nasc acum! Ce dracu, până la 40 de ani am tot timpul să torn plozi "fără număr"! De ce să m-apuc de-acum?

- Măi,

- Mă crezi că, dacă s-ar fi dus azi la atelier şi-aş fi fost singură acasă când am făcut testul, goneam la doctoru' tău şi făceam un chiuretaj pe şest?

- Măi,

- Simt că viaţa mea se va sfârşi la maternitatea Giuleşti, în clipa când voi naşte! Ano, mă simt prea tânără ca să termin cu viaţa asta de acum! De-abia ne-am mutat singuri! Abia de-acum încolo începea căsnicia aia frumoasă, în doi! Îţi dai seama cum se va purta cu mine de mâine încolo? Îţi dai seama că o să tocmească patru gealaţi, să mă păzească şi să mă transporte de colo-colo ca să nu mă extenuez păşind?

- Ai discutat cu el?

- Am avut cu cine discuta? Acum se mai controlează, că e curtea plină de cunoscuţi; da' nu-ţi poţi imagina ce euforic e când suntem doar noi doi! Eu spun una, el vorbeşte despre băieţelul nostru! Parcă nici nu mă aude!

- Te aude, dar nu se poate abţine. Aşa cum nici tu nu te-ai putut abţine, până nu mi-ai spus ce te-apasă. O să se liniştească în maximum 48 de ore.

- Nu cred.

- Te asigur că, de marţi încolo, va redeveni Nicuşor cel dintotdeauna. Şi te asigur că, dacă tu vrei să păşeşti singură, te va lăsa să păşeşti singură. Va face tot ce vrei tu să facă. Iar apariţia copilului nu vă va afecta în nici un fel.

Luminiţa o privea lung...

- Sunt sigură că va angaja o bonă internă. Oricând vei dori să ieşi la cumpărături, la o cafea cu prietenele, la piaţă sau la mare, nu vei avea grija copilului.

- Păi şi aşa crede el că o să fie? Că îmi las copilu' acasă şi plec brambura prin oraş?

- Chiar dacă iei copilul cu tine, vei lua şi bona; nu va trebui deci să-l cari în braţe sau să ai grijă să nu fugă de lângă tine, când o fi mai măricel. Chestia asta cu copilul o să fie floare la ureche pentru tine.

- Ano,

- Luminiţo, tu dramatizezi acum pentru că ai văzut cum a crescut George, cum a crescut Ionuţ şi cum creşte Florentina! Imaginează-ţi cum va creşte copilu' lu' Ileana şi pune egal între el şi copilu' tău! Nu pricepi că, pentru tine, a fi mamă în sensul practic al cuvântului este o chestie aleatoare, la latitudinea ta?

Cumnata ei nu era convinsă... Şi poate că nici nu prea pricepuse ce încerca să-i spună! Aşa că arătă spre fereastră:

- Crezi că, după ce naşti, chermezele astea cu prieteni şi lăutari vor dispare? Ba vor fi mai dese şi mai încinse şi mai mişto decât sunt acum! Soţul tău va fi mult mai fericit! Tu vei fi mult mai fericită! Vei simţi că aia mică - sau ăla micu, ce ţi-o da Dumnezeu - e bine, e sănătos şi frumos şi are grijă baba Safta de el, cât îţi cântă Florinel dedicaţia lui Nicuşor iar tu dai din buric printre grătare şi vinişor bun. Spre deosebire de mine, Mirela şi Ioana, tu vei avea bona 24 din 24 la dispoziţie. Doar să-i spui: "Bre, spală matale copilu'", şi copilu' va deveni repejor curat şi plăcut uscat.

- Da' nu vreau să fiu o mamă de-asta!

- Atunci îl schimbi tu! Iar petrecerile cu prieteni şi lăutari nu-ţi vor lipsi, pentru că nu le vei mai dori!

Cumnata ei decise să-şi privească cu maxim interes degetele...

- Tu vei fi o mamă fericită. Şi eu mă gândeam, pe vremea când Florentin vindea seara la chioşc iar eu stăteam singurică-n casă cu mâinile pe burtă, că poate n-am să mă descurc, că poate n-am să mai am timp nici să mă pieptăn, că poate nu voi mai avea timp pentru soţul meu... Tu n-ai de ce să te îngrijorezi: vei avea timp pentru toate.

Aştepta întrebarea. Ştia ce va auzi, ştia răspunsul, aşa că aştepta...

- ... Auzi? Tu te-ai îngrăşat rău, cât ai fost gravidă?

- Nu; m-am îngrăşat atât cât mi-a dat voie medicul să mă îngraş.

- Te întreb, pentru că mie îmi vine să mănânc non-stop!

- Draga mea... Îmi pare rău că nu urmăresc cronica mondenă; ţi-aş fi dat zeci de exemple de fotomodele care-au născut şi şi-au revenit "la perfecţie", într-un timp record!

- Da, da' ele

- Da' ele au bani şi bonă. De-astea o să ai şi tu. Şi dacă-i şoptesc lui Nicuşor ce te frământă, îţi face şi sală de fitness în pod! Mă mai enervezi mult cu ochii ăştia plânşi şi întrebările tâmpite?

Luminiţa nega, zâmbind... Se ridică:

- Deci ne-am lămurit! Atunci mă duc să mă cert cu Florentin.

- Da' ce-ţi veni?

- Dacă m-a făcut să stau toată petrecerea în cur pe scaun, va suporta consecinţele! O nevastă nefericită la petrecere, e nefericită până la capăt!

Cobora grăbită treptele... Ieşi în curte şi se grăbi să-şi reia locul lângă Florentin. Care-o privi lung, pătrunzător:

- Tu mai stai mult jos?

- Da.

- Ano,

- Lasă, că n-are rost. Stau foarte comod, oricum! Apropo: noi mai zăbovim mult?

Soţul ei o privea lung, iar ea privea lung dansul Laurei... Bun! Îl indispusese! Perfect! Ia să-l lase singur la masă şi să se ducă să pălăvrăgească cu Mirela! Tot în cur pe scaun...

Florentin

Încuie uşa, se grăbi să-şi scoată pantofii şi-şi urmă soţia în dormitor. Evident, Ana era supărată. Nu spusese nimic pe drum, nu spusese mare lucru nici la petrecere... Da, avea o nevastă superbă! Da, nu intenţiona să-i dea cu vitriol şi s-o îndoape doar ca să nu se mai holbeze ceilalţi bărbaţi la ea! Dar nu putea să nu se înfurie când îi vedea...

Dădu s-o prindă de braţ; Ana fu însă mai rapidă decât el, aşa că o văzu intrând în baie, închizând uşa... Na, că iar pusese zăvorul! Aici aveau o problemă... Nu-i nimic; o s-o împace el mintenaş! Iar mâine, când venea de la serviciu, să nu uite să demonteze zăvorul ăla! Că oricum nu le folosea la nimic!

Ana-Maria

Gata! Se duşase, se schimbase şi-acum se ruga ca soţul ei să fi adormit... Intră în dormitor şi-şi aşeză hainele pe scaun: nu, nu adormise. Soţul ei avea planuri mari...

Se întinse lângă el în pat; fu imediat luată în braţe. Dar se încruntă scurt:

- Te rog, hai să dormim.

- Eşti obosită?

- Nu, dar nu am nici un chef.

Şi-atât. Acum, ea se calmase iar el se supărase. Iar ea trebuia să-l împace cumva...

Florentin

Aha! Soţia lui "n-are nici un chef"... Bine! Dacă aşa voia ea, aşa o să fie! Da' s-o ferească Sfântu' să-i vină chefu' peste vreo zece minute! Se aplecă şi-o sărută:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Şi se şi întoarse cu spatele - ca să doarmă mai bine!

La urma urmei, era frânt de oboseală. Spre deosebire de ea, el la ora şase era în picioare, la şapte era în piaţa de flori, la opt descuia florăria...

Ana-Maria

Deschise încet ochii... Deci soţul ei n-o mai trezise. Nu insistase, de dimineaţă, şi se părea că era destul de supărat...

Se ridică şi se grăbi în sufragerie, la telefon: înainte de orice cafea şi mic dejun, avea o problemă care-o apăsa serios!

- Alo?

- Sărut mâna, ţaţă Dido.

- Să trăieşti, Anuţo! Gata petrecerea?

- Ţaţă Dido, o să fac infarct într-o zi! Pe-asta de unde-ai mai ştiut-o?

- Păi, maică, închipuie-ţi că te scoli la şase dimineaţa, eşti singură cuc, la televizor n-ai nimic interesant de văzut iar prima clientă vine pe la zece. Nu poţi să mănânci patru ore, nu?

- Nu prea.

- Păi vezi? Doar n-o să-mi umplu timpul croşetând! Ia spune: e despre cearta dintre voi?

- ... Ei, şi-asta. Da' ştiu cum s-o rezolv, aşa că dacă nu vrei să-mi zici, nu mă supăr. Eu voiam să ştiu dacă Luminiţa se simte bine...

- Aa, cumnată-ta se simte perfect!

- Auzi, ţaţă Dido? Eu ştiu că nu prea ai voie să spui, da' eu tot te-ntreb! Că va trebui, cât de curând, să încep să cumpăr hăinuţe! Şi nu ştiu ce culoare!

Mătuşa lui Florentin răspunse prompt, râzând:

- Ia-le albe - că merge şi dacă, şi dacă!

Evident...

- Iar tu ai grijă cu soţul tău. Pe-aia mică n-a fost gelos; da' pe tona asta de tinerei dansatori să ştii că-i vine s-o omoare cu mâinile goale!

- Ştiu, ţaţă Dido. Da' ce să-i fac? Că dacă stau lângă el la masă, ne indispunem amândoi! Iar dacă eu mă ridic să dansez, el rămâne la masă. Cum s-o dregem?

- Nicicum. La fiecare două melodii dansate, pe-a treia o petreci cu el la masă. Pe urmă mai dansezi două melodii, mai stai şi cu el un pic...

Ia uite, că la socoteala asta nu se gândise! O s-o pună în practică chiar la prima petrecere... oricând va fi asta!

- Oricum, ai grijă: în curând, chestia asta cu admiratorii şi admiratoarele se va amplifica văzând cu ochii. Aveţi grijă unul de celălalt şi nu fiţi proşti, să vă certaţi din cauza tâmpeniilor altora. Încercaţi să vă înţelegeţi reciproc şi să nu ajungeţi la punctul ăla în care el sparge paharele şi aruncă cu sosul pe pereţi...

- Bineînţeles, ţaţă Dido. Săru' mâna: o să fiu cu ochii-n patru!

- Ştiu; de-aia îţi şi zic, că tu ai mai multă minte decât el. Şi acum, du-te şi bea-ţi şi tu cafeluţa.

- Ţaţă Dido, pot să te-ntreb ceva?

- Hai, întreabă-mă.

- ... Eu mai am vreo şansă să mă ierte tata socru?

- Bineînţeles. Şi cred că veţi intra în noul an împăcaţi. Da' să nu te culci pe-o ureche cu gândul că gata, soarta e aranjată!

- Nuu, ţaţă Dido!

- Bine! Hai, pa!

- Săru' mâna!

Închise, zâmbind slab... Deci nu ştia ce culoare vor avea hăinuţele; da' de cumpărat, putea să se-apuce să cumpere. Semn că sarcina Luminiţei va merge "ca unsă", iar bebeluşul va fi frumos şi sănătos "ca un tanc"... OK, albe să fie!

Cât despre următoarele petreceri, trebuia să fie mult mai atentă. Dacă ţaţa Dida spusese "cât de curând", problema era serioasă...

Florentin

Îşi privi telefonul şi zâmbi: aoleu, acum o să rămână fără urechi! Apăsă butonul, râzând:

- Aibi milă, cumnate!

- Ei, păi dacă ştii unde-ai greşit şi te căieşti, te iau uşurel.

- Păi ia-mă uşurel!

- OK! Ce-ţi veni, mă, să te iei de nevastă-ta că dansa?

- Băi, ţi-am zis! Ştiu că

- Ce ştii? Ştii că e tânără şi-i place şi ei să se distreze! Şi ştii că-i place să danseze! Ce-ai, mă, cu ea?

- Băi, te rog!

- Pe bune acu'! Dacă şase zile pe săptămână e mămică şi nevastă, măcar sâmbătă, preţ de câteva ore, las-o să-şi amintească şi ea că e tânără şi să se distreze după vârsta ei!

Nicuşor îl apostrofase cam "de la obraz", dar râdea; începu şi el să râdă:

- Ce, mă? Tu nu eşti niciodată gelos?

- Ba sunt gelos tot timpul; da' nu-i arăt, ca să nu i se urce la cap...

- Aha! Păi uite cum facem! La următoarea petrecere, o să stau lângă tine la masă şi-o să te supraveghez. Să învăţ de la tine, maestrule!

- Ei, hai, nu mă lua aşa! Apropo: sâmbăta viitoare repetăm isprava? Tot la mine, tot cu mici şi bere?

- ... Hai c-o repetăm! Doar aşa, ca să-ţi demonstrez că pot să nu-i arăt cât de gelos sunt!

- OK! Te las cu florile...

- Lasă-mă, bă! Părăseşte-mă şi tu!

- Băi, n-am încotro! Că am o comandă de cercei care-mi mănâncă nervii şi zilele de vreo săptămână, aşa...

- Da' ce cercei sunt ăia, bă?

- Eei, nişte cercei mai speciali, de 2.000 de euro. Bucata.

I-auzi! Diseară, să nu uite să-şi sune tatăl şi să-i reproşeze că, în loc să monteze diamante-n platină, alesese să lege funde la buchete!

- OK! Vorbim! Paa!

- Paa!

Închise şi privi lung parcul...

Trebuia să urgenteze cumva deschiderea florăriei. Trebuia să găsească o soluţie pentru Florentina; munca de unul singur era corvoadă. Iar Ana nu-l va lăsa să muncească de unul singur. Aşa cum nici mămica lui nu-şi lăsase soţul să muncească singur...

Ana-Maria

Aha! Uite-l cum venea el frumuşel "pe cărare", cu sacoşa cu Coca-Cola, cartonul cu prăjituri şi ditamai buchetul de garofiţe!

Alergă în casă, porni muzica la volum mare şi se grăbi în dormitor. În 30 de secunde era schimbată; compleul de mătase din două piese şi-un şal legat "la derută" peste şolduri. Intră în sufragerie şi începu să danseze...

Florentin

I-auzi ce party dădea soţioara lui! Oare nu ştia că, la ora aia, pensionarii blocului aveau "relache de înfrumuseţare"? Descuie uşa, intră...

Se grăbi să lase punga şi prăjiturile în bucătărie. La ce apucase să vadă că se petrecea în sufragerie, le vor despacheta diseară. Intră în sufragerie şi închise uşa. Şi-o privi lung...

Soţia lui dansa manele. Dacă ar fi făcut mişcările alea la petrecere la Nicuşor, serviciul de ambulanţă ar fi avut foarte mulţi cardiaci de transportat... Acum, însă, ea dansa doar pentru el. Evident, pentru că acum avea chef...

... Ei, şi dacă de dimineaţă n-avusese chef, ce mare tragedie? La ce scenă şi atmosferă îi făcuse la petrecere... Bine că avea chef acum! Pentru că el, privind-o cum dansa, se gândea să-şi roage mama s-o mai ţină pe Florentina preţ de vreo 12 ore...

Aruncă florile undeva pe perne şi n-o mai lăsă să danseze.

Ana-Maria

Gata: Florentin plecase după Florentina. Se grăbea să-şi sune cumnata, ca să aibă timp să facă şi puţină curăţenie până venea fetiţa ei...

Formă numărul, zâmbind: deci albe! Prea bine! Dacă era băieţel, va fi alb ca un prinţ! Dacă era fetiţă, va fi albă ca o prinţesă!

- Bună, Anuţo!

- Bună.

- Să venim să-i spargem nasu' lu' frati-miu?

- Nee, să nu vă prind! Lăsaţi-i nasu'-n pace, că-i stă bine cu el!

- V-aţi împăcat, deci.

- Bineînţeles! El a priceput ce-a greşit, eu am priceput ce-am greşit... Ştiu deja ce-am de făcut la următoarea petrecere cu lăutari... Auzi? Vezi, că joi aveţi treabă!

- Ştiu!

- Ce ştii?

- Că trebuie să complotăm la o surpriză!

- Da, da' nu acum; că l-am trimis după aia mică, şi până vine el trebuie să fac şi curăţenie pe-aici!
- Bine! Atunci te-aştept pe la mine, în timpul săptămânii!
- OK! Paa!
- Paa!

Închise şi se grăbi să scoată aspiratorul: timp puţin, treabă multă. Viteză mare, deci...

9 septembrie 2004 - joi

Ana-Maria

Soneria începu să piuie. Îşi şterse grăbită mâinile şi deschise uşa. Şi-o privi lung pe Nina...

- Iartă-mă; probabil că ai treabă, cu toate pregătirile şi cu curăţenia...
- Intră.
- Am trecut prin zonă, că trebuia să ajung pe Ştefan cel Mare; şi-am zis că mai bine vorbim acum, între patru urechi, decât cifrat diseară, la petrecere.
- Bineînţeles. Stai jos şi serveşte-te.

Nina se conformă; îşi puse o cafea, îşi aprinse ţigara... Şi oftă, prinzându-şi capul în palme:

- Nu ştiu ce să mai fac! Nu mai ştiu ce să mai fac, Ano!

Aoleu! Lăsă baltă aluatul şi se aşeză în faţa ei.

- Nu reuşesc să rămân gravidă! Înţelegi ce înseamnă asta?
- Înseamnă că te chinui prea mult cu gândurile şi planurile şi te stresezi fără rost. Trebuie să te calmezi
- Ce să mă mai calmez, că sunt foarte calmă!
- Eu n-aş zice asta.
- Mă, rog, am fost calmă! Şi tot nu s-a întâmplat nimic!
- Iar dacă eşti isterică şi dai să plângi la fiecare pas, crezi că se va schimba ceva?

Acum tăcea...

- Las-o încolo de îngrijorare şi fă-ţi o programare la doctorul meu! El e super-informat despre cum se fac copiii! Şi nu cred că n-o să vrea să-ţi spună şi ţie ce-ai de făcut ca să fii pacienta lui!
- ... Lasă, că-l sun mâine.
- De ce nu-l suni acum?
- Pentru că m-ar lua la mişto şi m-ar râde tot spitalul! Ce dracu, sunt muieri care insistă şi doi-trei ani înainte să se întrebe de ce nu rămân gravide! Iar eu mă panichez ca proasta după două luni de mariaj!
- Şi câte luni înainte de mariaj?
- ... Lasă-mă; nu-mi aduce aminte. Când n-am să mai pot, o să mă duc la Petrescu ăsta. Până atunci însă, te rog: nici un cuvânt lui Radu!
- De ce, Nino? De ce să nu ştie şi el ce te macină? Să ştii că eu şi Florentin n-avem asemenea secrete! Dacă i s-au rupt două garoafe, sau a apărut Laura în costumul lui Adam la florărie, mi le spune prompt pe amândouă! Tu îi ascunzi omului ăstuia nişte lucruri foarte serioase!
- Şi să-i mai dau şi eu nişte bătăi de cap? N-are destule, cu facultatea lui Mircea şi firma aia afurisită? Să-i mai dau şi eu câteva?
- Dă-i; pentru că, pe lângă băiat şi firmă, printre priorităţile lui figurezi şi tu.
- ... Bine; o să vorbesc cu el. Să vedem ce părere are...
- Păi ce-a zis despre copii în general?
- Aa, că-i plac! Şi i-ar place să aibă un ţânc, să-i înveselească nopţile urlând!
- Atunci eu zic să-i spui, cinstit, ce te frământă. El ştie că încerci să rămâi gravidă?
- Presupune. Doar vede şi el ce disperată sunt şi cum stau cu picioarele pe pereţi după fiecare "partidă"!
- Atunci... Atunci, nu mai ştiu!

Să se mai descurce şi singură! Ea asta i-ar fi spus: să se ducă glonţ la el, să-l ia de mână şi să-i facă împreună o vizită lui Paul Petrescu. Dar Nina, căpoasă cum era, nici nu se gândea să tulbure gândurile soţului ei cu aşa ceva! Nuu, ea voia să sufere în tăcere! Să sufere atunci! Treaba ei! Se ridică şi reluă frământarea aluatului. Iar Nina se ridică:

- Pornesc şi eu spre casă. Tot la cinci e "strângerea", nu?

- Da, imediat cum atârn la fereastră cârpa roşie.

Nina aprobă scurt şi se încălţă. O privea lung şi-i venea s-o bată, de ciudă că era atât de căpoasă...

- Pa.
- Pa.

Rămăsese singură... Finuţa ei nu atinsese încă disperarea supremă. Atunci când o va face, se va prezenta singură la uşa cabinetului medicului Petrescu şi va aştepta două, patru, şase ore - până se terminau programările. Şi nu va pleca de-acolo netestată şi nelămurită.

Încuie uşa, traversă holul, intră în sufragerie şi formă numărul ţaţei Dida...

- Alo?
- Sărut mâna.
- ... Să trăieşti.
- Ţaţă Dido, te rog să-mi întinzi cărţile pentru Nina.

O secundă de tăcere... două... trei...

- ... Nu; pentru că e copilul tău spiritual, şi deci face parte din familie. Dar te rog să stai foarte aproape de ea şi de bărbatul ei. Şi să-i sfătuieşti aşa cum îţi spune inima să-i sfătuieşti. Să nu încerci să-ţi "cenzurezi" gândurile: dacă vrei să le spui să se mute, să le spui fără teamă sau jenă. Să fii sinceră cu ei.

Oftă greu:

- ... Bine, ţaţă Dido.
- Am fugit, că am o clientă.
- Aoleu! Săru' mâna!
- Pa!

Închise, zâmbind slab: clientă, pe naiba! Se fofilase, ca să nu o audă insistând sau, şi mai rău, cerând amănunte despre sfaturile sincere pe care va trebui să le dea! Mătuşa lui Florentin era foarte ciudată... "De aur", dar ciudată...

Deci trebuia să stea foarte aproape de Nina şi Radu, să-i ajute, să-i sprijine... Şi să-şi rostească cu voce tare gândurile, fără să le cenzureze. OK! O să încerce... O să încerce să-şi amintească mereu cuvintele bătrânei, să înţeleagă când şi ce trebuia să spună, cum şi de ce îi va da "fiicei" ei sfaturile pe care i le va da...

Aoleu, se şi trezise! Se ducea naibii aluatul ăla, frământat "pe sărite"! Dar se grăbi s-o ridice pe Florentina şi să-i pregătească hăinuţele de casă: imediat cum o schimba şi-o aşeza la joacă, va termina prăjitura aia interminabilă!

Florentin

Se apropia de chioşc; evident, uşa de termopan se deschise larg... Mămica lui îl privea lung şi râdea; evident, ea nu uitase ziua în care-l născuse! Ana "îl urase" de dimineaţă, ea "îl ura" la prânz! Tatăl şi fraţii sigur îl vor suna diseară...

- Sărut mâna!
- Să creşti mare! La mulţi ani, măi Prâsleo!

Pupăturile de rigoare, mai apăsate ca niciodată...

- Mă! Ce-ar fi să vii tu pe la cinci încoace, să mă ajuţi la strâns... şi să-ţi iei şi cadoul?
- Bine, mămicule! Da' nu se poate fără cadou?
- Ce-ai zis?
- Bine, bine, am înţeles. La cinci fix sunt aici.
- Aşa! Fugi şi mănâncă! Şi odihneşte-te, că uite ce cearcăne ai!

Aprobă şi ieşi. Într-adevăr, se simţea destul de obosit...

Or să se odihnească amândoi! La urma urmei, dacă Florentina dormea, ei de ce să nu doarmă? Ana îl întrebase dacă voia să facă petrecere de ziua lui. Îi spusese că mai bine nu; că era o zi ca oricare alta, avea tot 24 de ore, nu trecea nici o cometă, aşa că nu prea vedea rostul "balamucului"... Ea ridicase din umeri; aşa că "vor petrece în trei". Chiar nu se mai simţea atât de... tânăr ca să facă "paranghelie". În plus, presimţea că o s-o facă Nicuşor, sâmbătă seara. Şi-atunci de ce să facă două petreceri, când putea face doar una?

Ana-Maria

Gata; Florentin plecase la chioşc. Avea mămica lui aşa un stil de-a minţi spunând adevăruri, că o şi îngrozea gândul că-i va veni rândul la ajutat la chioşc...

Deschise geamul şi scoase cârpa roşie peste pervaz. Formă apoi numărul şi aşteptă... Gata; Nicuşor era pe drum. Acum Roberto... Să se grăbească să facă bagajul picei şi să înceapă să scoată farfuriile şi platourile de prin ascunzişuri! Şi-aşa, mare parte din ele nici nu erau aranjate! Decât să rişte să le găsească Florentin, preferase să aştepte venirea cumnatelor. Ele or s-o ajute...

Punea pampersii, când soneria piui lung. Se grăbi să descuie:

- Salut!
- Salut!

Nicuşor şi Luminiţa intrară, iar cumnata ei intră în bucătărie:

- Hai: ce ung, ce tai, ce pun, ce duc?
- Totul e pe masă; trebuiesc doar "asamblate".
- Ce pun pe primul platou?
- Ce vrei tu; asta-i "marfa", pe-asta o aranjăm! Doar s-o folosim pe toată...

"Că la aşa munte de mâncare, Doamne fereşte să rămână pentru mâine, să mă-ndop eu!" Reveni la umplutul sacoşii şi soneria piui din nou.

- Mă duc eu!

OK, să deschidă Nicuşor! Ea încerca să nu uite nimic...

- Salut!
- Salut, bine-ai venit! Unde-i Mirela?
- În bucătărie, fireşte!

Roberto râdea... Pelerina, pupicul şi se ridică:

- ... Gata; prinţesa e pregătită de plecare.

Cumnatul ei luă scaunul auto; Nicuşor îi luă sacoşa din mână. Ieşiră amândoi... Gata! Repede, la bucătărie! Aveau atâta treabă, că o apucau ameţelile!

Gabriela şi Marcel veniseră o dată cu Nicuşor; cumnata ei se pricepea la prăjituri, pentru că cele aduse de ei arătau teribil... Nina şi Radu veneau la şase fix... Terminaseră un rând de platouri; acum "asamblau" rândul doi, care va sta cuminte la frigider, pe tăvi, până pe la 11-12 noaptea. Când le va încălzi la microunde şi le va servi... Soneria reîncepu să piuie. Se grăbi să descuie chiar ea...

- Bine-aţi venit.
- Bine te-am găsit.

Crin îi întinse ditamai buchetul... Ei, ce se formalizau atâta?! Ia să-i pupe ea ca lumea, pe amândoi obrajii, ca să fie clar că nu mai era supărată pe ei! Arătă apoi spre sufragerie.

- Ia spune, cumnăţică: la ce te-ajut?
- Păi am nişte alcool care se încălzeşte pe balcon. Cred că i-ar sta mai bine la frigider...

Crin aprobă şi se grăbi spre alcoolul care se încălzea pe balcon; Ileana luase deja ibricul şi "se orienta" după cafea şi zahăr...

Avea senzaţia că Ileana nu mai era aceeaşi persoană pe care-o cunoscuse în casa familiei Manolache. Devenise mult mai retrasă, mai tăcută... Mai altfel. Relaţiile ei cu fraţii şi cumnatele erau mult mai rezervate! Comportamentul ei era un pic rezervat. Dacă Ileana dinainte de căsătorie ar fi ţopăit şi-ar fi cântat de mama focului, Ileana de-acum făcea cafeaua ca o albinuţă micuţă şi tăcută. Fără s-o întrebe pe Mirela cum mergea sarcina, fără s-o întrebe pe Gabriela cum suporta Marcel restricţiile medicului... Fără s-o întrebe pe Luminiţa câte inele şi cercei purta deodată... Ileana descoperise, după propria nuntă, că toţi membrii neamului ei erau sub stricta comandă a lui Manolache senior. Chiar dacă nu era aşa. Chiar dacă toţi o bombăneau de faţă cu tatăl lor, pentru ca apoi să schimbe informaţii despre ea pe şoptite, să se bucure în sinea lor de veştile bune... Acum, de exemplu, Mirela n-o întreba câte tone de rochii şi-a mai luat sau câte capitale europene a mai vizitat tocmai pentru că Ileana tăcea şi-şi vedea de treabă, aparent retrasă într-o lume a ei...

Relaţiile dintre Ileana şi ei nu vor mai fi niciodată ca pe vremuri.

Oricât va încerca, Ileana nu va mai avea niciodată fraţi şi soră; cumnat şi cumnate, nici atât! Mai deschis părea a fi Crin, care conversa de mama focului în sufragerie...

Nicuşor îşi sorta CD-urile; după ceea ce auzea, deducea că nebunul intenţiona să-i bage beleaua-n casă, sub forma unui lăutar foarte... grăbit să-i facă dedicaţii. Dar nu se îngrijora; avea exact fraza care-l va determina pe "domnul surpriză" să-şi vadă de ale lui! Treburi, femei, orice - dar ale lui.

- Auzi? Ia du-te tu şi schimbă-te, până strângem noi pe-aici!

OK! Luminiţa ştia tot planul, aşa că ea putea să se ducă să se aranjeze. Bucătăria trebuia să fie impecabilă, pentru că Florentin va intra, nu va bănui nimic şi va avea un şoc de-abia când va deschide uşa sufrageriei. Mâine, ea va aspira cu grijă fiecare bucăţică de confetti, zâmbind cu gândul la ninsoarea de hârtiuţe de azi... Deci: fusta ei preferată, cămaşa strâmtă, un "refresh" la machiaj... Văleleu, se şi făcuse şase?

Florentin

Oof, că multe flori mai erau în chioşcul ăla! Şi el le numărase pe toate, pentru că asistenta mamei lui se învoise azi, iar şefa ei voise s-o testeze un pic... Evident, inventarul ieşise perfect. Aşa că tăticul lui venise, îl felicitase, băuseră împreună o bere...

Descuie uşa şi intră. Mm, mirosea a prăjituri... Deci Ana nu se lăsase! Voia ea musai să-l sărbătorească! Mă rog; la urma urmei, era ziua lui, nu? O şampanie, o prăjitură, o minoră adormită...

Na, că nici minora şi nici mama minorei nu erau în dormitor! Apăsă clanţa sufrageriei.

Ana-Maria

Gata! Venea! Nicuşor apăsă butonul camerei digitale. Aşteptau, într-o tăcere absolută...

Clanţa se coborî, se ridică iar soţul ei apăru în cadrul uşii. Luminiţa apăsă comutatorul. Confetti zburau peste tot, inclusiv peste Florentin, peste invitaţi, peste mobilă, peste mâncare şi băutură... Toată "suflarea" cânta "Mulţi ani trăiască"... Roberto făcea şampania să pocnească... Soţul ei era perplex...

Păi să se retragă mai spre mobilă, aşa; să aibă oarecare distanţă între ei, ca să aibă şi el timp să se calmeze şi să se obişnuiască cu ideea că, în locul unei petreceri în trei, i se pregătise un balamuc total...

Florentin

Ia uite...

Măi, să fie! Când avuseseră timp să facă toate nebuniile alea? Că el lipsise fix o oră! Platouri şi pahare întinse peste tot, minora "lipsă la apel", confetti şi baloane, muzică, şampanie... Curat complot!

Începu să râdă: acum se repeziseră toţi la felicitat, ca un batalion pus "să ia suflarea inamicului"...

Ana-Maria

Măi, să fie! Cine mai trebuia să vină şi nu venise? Aa... Nicuşor se repezise ca un vultur pe hol! Deci venise şi Florinel... Oare adusese şi taraful? Bufni în râs: ăla era un gând obraznic. Pentru că astăzi manelistul cânta cu negativ. Ideea îi venise însă instantaneu, aşa că râdea...

Ei poftim, intrare! Florinel se descălţa, cântând din toată puterea plămânilor "Mulţi ani trăiască"...

Florentin

Ah, la naiba! Nicuşor îi aranjase o petrecere superbă... pe care-o stricase apoi chemându-l şi pe individul ăsta! La ce naiba-i trebuise manelist, dacă adusese şi 200 de CD-uri? Nici unul cu Ravel?

Nicuşor

Evident, lui Florentin nu-i prea plăcea surpriza. Dar, asta e! Când va realiza că amicul lui venise "doar ca să se distreze" şi el, o să-i mai treacă!

De fapt, voia să-l dea pe brazdă pe Florentin. Cumnatul lui era gelos la culme, chiar dacă soţia lui nu-i dădea motiv. Iar în cazul ăsta, cel mai bun "medicament" era însuşi "virusul"; pentru ca Florentin să dezvolte "anticorpi", iar Ana să nu se mai necăjească atunci când îi cânta Florinel manele!

Şi apropo de Florinel... Un singur gest greşit, un singur cuvinţel şi vedea el scântei! Doar nu era dement, să se dea la nevasta cumnatului lui! La cumnata lui, adică! Dacă-l prindea cu asemenea mişmaşuri, îl izbea de toţi pereţii până nu mai ştia nici cum îl cheamă, nici ce-i aia cheia sol! Îl călca în picioare! Dealtfel stătea la masă şi-l privea lung, râzând vesel şi vânându-i fiecare privire...

Un singur cuvinţel, şi Florinel termina definitiv şi cu Ana, şi cu Florentin, şi cu el! Şi cu toţi clienţii pe care-i aducea el!

Roberto

Da, foarte frumos! Petrecerea era de pomină, femeile parcă o luaseră razna, vinul era excelent iar sandwich-uri nu mai erau... Iar Florinel tocmai terminase de dansat cu Ana! Contrar bănuielilor lui, Florentin nu-i învineţise ochii - şi nici nu se pregătea s-o facă. În sfârşit, fratele lui mai mic pricepuse că nu toţi bărbaţii visează "să-i călărească" nevasta! Deşi, după opinia lui strict secretă, Florinel n-ar fi refuzat ideea...

Mă rog! Momentan, individul dansa şi cânta cu toată lumea, pentru toată lumea. Tocmai de-asta, ochii lui erau departe de pumnii lui Prâslea. Acum; că poate-i veneau manelistului idei, şi trebuia să se bage el să-i despartă!

10 septembrie 2004 - vineri

Ana-Maria

Gata! Ora unu era perfectă pentru al doilea rând de sandwich-uri şi paharele pentru răcoritoare! Intră în bucătărie, scoase din frigider prima tavă, începu să mute sandwich-urile pe farfurii... Pâinea se rotea încet în cuptor... Iar paşii apăsaţi intrară în bucătărie:

- Ce, gata? Ai obosit?

Ia uite! Individul avea curiozităţi! Interesant... Negă cu capul, ca să nu-i dea cine ştie ce idei... Oricum, Florinel îşi clătea paharul. Mă rog; dacă ar fi fost după opinia ei sinceră, Florinel se încălzise, transpirase şi apoi băuse apă rece şi se calmase. Şi-acum era calm. Dansase, pe rând, cu toate invitatele. Ei îi venise rândul doar o dată; se pregătea "psihologic" să-i vină rândul şi-a doua oară, pentru că individul cânta o melodie din trei, şi-acum se terminase "ciclul" cumnatelor ei...

Ce-o fi căutat el la bucătărie, numai el ştia! Erau o grămadă de pahare curate în casă; el se părea că se îndrăgostise de ăla pe care-l spălase adineauri...

- Auzi? Pot să te întreb ceva?

"Depinde!"

- Sigur!

- Cum a reuşit să-ţi fure minţile?

Cee? Îl privi lung, mirată... Florinel râdea aparent normal; în realitate, parcă o soma să-i spună că minţile ei nu erau la Florentin... Întărindu-i bănuiala, tânărul continuă:

- Cum a reuşit să te determine să spui "Da"?

Începu să râdă:

- Mi-a furat întâi inima; restul a fost floare la ureche.

Şi-acum "băiatu'" era lămurit definitiv. Că dacă nu se lămurise, era pregătită să-i zică de la obraz cum stăteau lucrurile! Aştepta, privind lung farfuria care se învârtea în cuptor...

- ... Te ajut?

Aa, ce idee! Perfectă!

- Du tu, te rog, farfuria asta.

"Şi fă-i cu mâna lu' Florentin, să te vadă cum mă ajuţi şi să-ţi mute mutra la spate!" Dar bine că manelistul se dusese în sufragerie. Sigur, mare păcat că nu auzise nimeni dialogul! Dacă Florentin venea s-o întrebe ce... "discutaseră" ei doi la bucătărie, singurei şi nesupravegheaţi, s-ar putea să aibă o problemă...

Bun; se părea că nu mai venea s-o ajute. Duse ea cea de-a doua farfurie şi-l găsi pe Florinel cântând de mama focului "*Love me tender*", cu toate cumnatele ei strânse foarte aproape de el - aşa, ca să-l audă mai bine. Se grăbi deci spre cuptor: prefera să lipsească de la "audiţie".

Florentin

Era cinci; el "făcea cartea" şi zâmbea, gândindu-se că dacă ar fi trebuit să aprovizioneze azi florăria Tria, ar fi fost dezastru...

Pierduse, după părerea lui, cam un kil de fasole. Sigur, soţia lui îl tot "aproviziona" pe şest, aducând bomboane şi fursecuri de la bucătărie şi strecurându-i boabe de fasole din provizia din borcan. Evident, el avea noroc în dragoste! La fel şi Roberto; ieşise primul din "campionat" şi-acum discuta ceva cu Mirela, în bucătărie... Gabriela dormea dusă, în dormitor, lângă Ileana; Marcel era la fel de prins la poker ca şi Nicuşor şi Crin... Florinel venise singur. Asta se observa mai ales în cantitatea de boabe de fasole din dreptul lui: kilul de la el, plus juma de kil de la Nicuşor, tot pe-atât de la Marcel... Radu rămăsese lefter de-acum două ore şi hotărâse să fumeze o ţigară, cu Nina, pe balcon. Fumau de ceva vreme; ori "se aruncaseră", ori gândul lui era indiscret... Ori, pur şi simplu, adormiseră - varianta cea mai plauzibilă.

Ar fi aruncat toate boabele, ca să piardă şi să discute şi el cu Ana. Numai că, indiferent câte boabe ar fi pus el pe masă, soţia lui ar fi avut grijă să mai găsească două-trei prin buzunar...

Cea mai mare nebunie pe care-o trăise de ziua lui. Petrecere, manelist, băutură, mâncare, mult dans... Confetti, şampanie, baloane, vin, bere, cafea, Coca-Cola, energizant... Apă minerală... Boabe de fasole... Cea mai mare nebunie! Şi nici nu voia să se gândească ce-o să fie mâine seară, la petrecere la Nicuşor...

11 septembrie 2004 - sâmbătă

Ana-Maria

Frumoasă petrecere; foarte frumoasă. Semăna mult cu petrecerea de sâmbăta trecută: mici şi bere, cotlete de porc pe grătar... Aceeaşi aşezare a meselor... Aceiaşi lăutari, aceiaşi invitaţi... Dar era mai frumoasă! Pentru că acum îşi pusese în aplicare planul "trei şi una pauză", iar Florentin zâmbea şi-o săruta de fiecare dată când se ridica, şi când se aşeza, şi ori de câte ori se apleca spre el ca să-i spună ceva, să-l întrebe ceva... Nici invitaţii nu mai erau atât de... "entuziasmaţi" de zbânţuiala ei. Ori se obişnuiseră cu mişcările alea unduitoare, ori "fuseseră informaţi" de către gazdă, ori pricepuseră de la sine... Ei ştiau! Acum erau toate fetele chiuite la fel; faptul o bucura mult...

Luminiţa dansa de mama focului. Nicuşor o privea lung... Na, că acum era el serios! Ce naiba se întâmplase? Doar nu era gelos! Îl privea lung şi nu înţelegea... Se aplecă spre Florentin:

- Tu ai mai vorbit cu Nicuşor?

Ah! O luase prin surprindere cu sărutul acela; deşi ar fi trebuit să se obişnuiască, de vreme ce-o ţinea aşa de vreo trei ore...

- Nu; ce să vorbesc?!

Na, că se dădea de gol! Preferase să nu-i spună şi lui Florentin despre angoasele surorii lui; ca s-o protejeze de niscai cuvinte dure. Iar acum tocmai se pregătise să-l întrebe dacă Nicuşor ştia de ce soţia lui era uneori botoasă... Se ridică:

- Lasă, că mă duc eu.

Se apropie de masă, iar Nicuşor o observă şi se ridică imediat. Zâmbi cu subînţeles:

- Mă ajuţi şi pe mine la o chestie?
- Bineînţeles!
- Hai înăuntru.

Iar el se grăbea "să elibereze drumul"...

Florentin

Excelentă petrecere. Şi mai excelentă însă era soţia lui, care găsise acel sistem... Dansa trei melodii, după care se aşeza lângă el o melodie. La sfârşitul ei, el îi fura un sărut şi-o trimitea pe ring - spre disperarea Laurei care, oricât se scremea, nu se putea ridica la nivelul Anei din punctul de vedere al aerobicului... Iar aşa, după sistemul ăsta, parcă şi "vulturii" de la prima masă se mai calmaseră! Adevărul era că orice individ, oricât de necunoscător ar fi fost, pricepea exact cum stă treaba când o vedea pe Ana grăbindu-se la masă, sărutându-l pe el, aşezându-se lângă el, discutând cu el... Pe el sărutând-o...

Laura se întoarse spre el, îl privi lung... Hei! Doar n-o apuca din nou! Ce făcea fetişcana asta? Profita de lipsa Anei ca să-l treacă iar pe lista cu potenţialii?... Nu; revenise la dansul ei. Şi la organist, fireşte. Aşa că unica lui posibilă problemă era surioara lui Florinel. Care nu dansase nici măcar doi paşi pe sub masă, dar îi tot arunca lui ocheade pe furiş...

Păi ia s-o dea încolo de sora vocalistului şi să se ducă să discute cu Roberto! N-avea temă, dar - vorba aceea! - "pofta vine mâncând"...

Ana-Maria

Se aşează pe fotoliu şi-şi privi lung cumnatul:

- Am vorbit sâmbăta trecută cu ea.

Nicuşor se aşezase în faţa ei şi-acum o privea atent...

- ... Nu-ţi lăsa niciodată soţia să se simtă 100% mamă. N-o lăsa să se considere asemănătoare, într-un fel sau altul, cu mamele alea grase, încercănate, cu părul smuls, unghiile tăiate din carne şi dinţi lipsă-n gură pe care le vede împingând dimineaţa căruciorul spre parc. N-o lăsa niciodată să simtă că are mai mult de 21 de ani. Distreaz-o în continuare, chiar dacă ea va deveni ca un balonaş şi va sta pe scaun cu burta-n sus. Scoate-o în oraş, în parc la plimbare, la munte, la restaurant, la rude, la petreceri, la discotecă... Scoate-o zilnic din casă. Şi transmite-i, într-un fel sau altul, să nici nu se gândească să stea serile acasă cu copilul! Garantează-i că ieşirile voastre nu vor înceta o dată cu apariţia copilului. Vorbeşte-i săptămânal despre interviurile pentru angajarea bonei, despre referinţele pe care trebuie să le aibă bona, despre sălile de masaj unde să-şi refacă silueta după naştere... În mintea ei, plină de mame trecute prin vreo patru războaie simultane, trebuie să intre şi să rămână ideea că ea nu va trece prin patru războaie simultane. Că la ea o să fie o pace deplină. Înţelegi, nu?

Nicuşor aproba, zâmbind slab... Zâmbi şi ea:

- Ce vrei: a făcut abia 21 de ani, iar la petreceri a mers în general cu părinţii...
- Aa, stai liniştită! Acum, că ştiu ce-am de făcut, las' pe mine!
- Şi încă ceva; o chestie despre care ea n-a pomenit, dar care sunt sigură că se va întâmpla. N-o lăsa să se întâmple, OK?
- OK - doar să-mi spui care-i chestia!

Na, că era în lipsă de "exprimare"! Se ridică şi porni spre uşă:

- Dacă medicul nu vă spune să vă culcaţi devreme, nu vă culcaţi devreme. Indiferent cât de "mare" se face burta ei.

Se grăbi să iasă... şi să se aşeze lângă soţul ei. Florentin zâmbea slab, privindu-şi sora...

- Gata: am rezolvat!
- Bravo! Da' te-ai gândit şi că sor-mea a ţopăit până acum, iar Nicuşor tocmai se duce "s-o joace ca la mondiale"?

Nu, la asta nu se gândise. Iar cumnatul ei se grăbise să iasă din casă şi-acum se apropia de soţia lui... Dar nici Luminiţa nu regreta că era dansată! Vedea pe chipul ei fericirea...

Păi dacă Nicuşor o asculta "dumnezeieşte", aşa cum îi lăsa acum impresia că făcea, nu va avea probleme cu Luminiţa! Copilul însă va fi un neastâmpărat, mare dansator, cu gura cât paişpe şi voce puternică... Ia să se ducă şi ea la dans! Gata, melodia "de scaun" se terminase! Urmau trei melodii "de dans"!

12 septembrie 2004 - duminică

Ana-Maria

Păi ia să ia ea măsuri! Nu de alta, dar petrecerea promitea să se strice în următoarele zece minute.

Onor invitaţii erau "mangă". Vin bun, muzică bună, dansatoare bune - rezultatul îl vedea acum sub forma unor tineri extrem de ameţiţi, care nu-şi prea cenzurau cuvintele... Şi care, în curând, nu-şi vor mai cenzura nici gesturile. Şi cum unii dintre ei trecuseră deja la invitaţii la dans, nu voia să se vadă în situaţia de a-l refuza pe vreunul mai "afumat". Se aşează lângă Florentin:

- Eu am terminat cu dansul. Nu de alta, dar nu-mi place să dansez decât cu tine.

Soţul ei o ridică şi-o aşează în braţele lui. Fu sărutată... după care îl văzu pe unul dintre tineri îndepărtându-se bombănind... Deci Florentin tocmai o salvase de invitaţia la dans! Poate-ar fi fost mai bine să fi plecat acum jumătate de oră... Tânărul se reaşezase lângă prieteni; bombănea în continuare, iar doi dintre ei întoarseră capetele spre ea...

- Auzi? Ia stai aşa! Luminiţoo!

Cumnata ei se grăbea să se apropie...

- Te rog, duceţi-vă amândouă în casă.

- ... OK! Hai!

Îşi privi soţul cu ochi îngrijoraţi:

- Ce vrei să faci?

- Să-l liniştesc pe neliniştitu' ăla. Paşnic, fireşte!

Nu; n-o să-l lase să urnească un război! Individul era mult prea ameţit ca să se comporte paşnic!

- Te rog, du-te în casă. Nici unul din ameţiţii ăştia n-are curaj să intre după voi. Îţi promit că nu se lasă nici măcar cu înjurături!

... Dacă promitea el... Oftă greu şi se ridică. Şi-şi urmă cumnata în sufragerie... Se apropie de fereastră: dacă beţivanul ăla chiar şi numai clipea ciudat, o să iasă la el şi-o să-i scoată ochii! Că avea oareşce manichiură şi stătea bine cu nivelul de calciu!

Florentin

Privi lung după ele... Gata! Uşa casei se închisese. Se ridică şi-şi scoase sacoul: măcar să fie comod, în caz că individul nu se putea calma pe căi naturale şi voia să primească "un cântec de leagăn" la mutră!

Imediat cum Ana închisese uşa, sora lui Florinel se ridicase şi ea - iar lui îi fusese imposibil să nu observe răcnetele şi fluierăturile beţivilor! De vreme ce ea stătuse mai mult la masă şi nu dansase încă nici o melodie, normal că abia o aşteptau... Puştoaica porni, hotărâră, spre el.

Acum, el avea o problemă. Bruneta îl privea lung, insistent, arătându-i că n-avea voie să se clintească de la masă pentru că la el venea! El ce să facă acum?... Decise să iasă lângă masă; la o adică, o trăgea în dreapta lui, ferită de ochii iscoditori ai Anei, şi-i spunea fix două, ca s-o calmeze definitiv! Oricum, avea mai mult "spaţiu de manevră" acolo.

... Rămase însă fără replică atunci când descoperi ce avea puştoaica să-i spună. Pentru că ea se opri în faţa lui... şi, fără să-i adreseze vreun cuvânt, începu să danseze. Sexy.

... Ceea ce arătase tânăra până în acel moment, mai bine spus la petrecerea de data trecută, fusese cel mult "stângu'-dreptu'". Acum li se demonstra tuturor că, dacă ar fi participat la "Miss Piranda", ar fi câştigat cu siguranţă premiul cel mare şi multe contracte, cu mai toţi maneliştii...

Îl lăsase fără cuvinte. Fără replică. Fără reacţie. Ridică privirea spre Nicuşor; cumnatul lui o privea lung şi era negru de supărare! În jur, tinerii răcneau şi-o încurajau. Iar el o să... O să...

Ana-Maria

Ia uite-o şi pe-aia, ce făcea! Se încruntă scurt: soţul ei nu-şi mai lua ochii de la puştoaica aia de nici 16 ani, care mai avea puţin şi se urca la propriu pe masă, ca să-i arate mai bine cum dădea ea din şolduri extrem de aproape de el! Bombăni, ca pentru ea:

- Cine-i individa?

Luminiţa se grăbi să se apropie... şi să exclame:

- Aa, e sora mai mică a lu' Florinel.

- Şi ţii mult la prietenia cu ei?

"Pentru că ies acuşi la ea şi-o coafez la zero!"

- Ano, stai cuminte! Că asta ştie "lupte de stradă"!

Ete, na!

- Te-am întrebat un lucru.

- ... Ştii bine că nu ţin decât la noi două.

Atunci era perfect! Se concentră asupra "imaginii", ca să aibă destui nervi s-o lovească zdravăn "din prima"...

Deci soţul ei, gelozia întruchipată, domnul "crize" se holba acum la buricul puştoaicei. Care, evident, se unduia tot mai aproape de blugii lui! Laura, de la masa ei, se uita când la Florentin, când la bileţelul pe care se căznea să-l mâzgălească pe şerveţel... Deci n-o potolise atunci, la florărie, cu vorbă frumoasă. Îi arătase că, la o adică, putea interveni în problemele soţului ei - dar mai mult de-atât...

Păi ia să se ducă ea, să intervină din nou! Mai violent, aşa; ca să potolească şi puştoaica, şi contabila! Şi cum încă de la prima lui criză de gelozie voise să-i zică ea vreo două despre Laura şi secretele pe care le aveau amândoi...

Deschise uşa şi ieşi. În acel moment, Nicuşor o observă şi păru că se dezmeticeşte - se grăbi să se apropie de sora lui Florinel. Ea ştia unde voia să ajungă: la prelungitor. Oricât s-ar fi căznit, n-ar fi reuşit să zbiere mai tare decât orga şi Florinel la un loc! Mergea spre mixerul audio şi privea lung scena din curte...

Nicuşor încerca, fără succes, s-o convingă pe puştoaică să se ducă la masa ei, să bea un pahar cu apă ca să nu se deshidrateze. Florentin încerca să pornească spre uşa casei, dar puştoaica îi aţinea la propriu calea, blocându-i drumul spre "uşa salvatoare". Evident, nimeni n-o observase pe ea: toţi erau concentraţi asupra scenei care se petrecea lângă mese... Apucă firul şi smuci cu putere. Se lăsă liniştea. Întoarse capul spre Nicuşor şi rosti răspicat, pe un ton cât se poate de calm:

- Pe nu foarte curând.

Şi-atât. Prefera să le arate ambelor "doritoare" că Florentin le lăsa baltă pentru a-şi urma nevasta. Nu de alta, dar nu-i plăcea să se păruiască-n public. Şi, dacă ar fi trebuit să recunoască sincer, nici nu-i prea venea să-şi încerce puterile cu specialista în "lupte de stradă"... Porni deci spre poartă. Nicuşor alerga spre ea; totuşi, nu grăbi pasul...

- Ano, stai! Nu pleca!

Nu-nu! Îl prinse frumuşel de braţ şi-l dădu la o parte din drumul ei. Ea mergea spre poartă...

Văzu cu coada ochiului cum soţul ei întinde mâna şi-o dă pur şi simplu la o parte pe sora lui Florinel. Cam brutal, aşa, modelul "autobuz la oră de vârf"... Şi el se îndrepta tot spre poartă...

- Băi Florentine!

- Nu, Nicuşoare; mai bine plecăm.

- Ba staţi aici!

Nu-nu! Îl trase din nou pe Nicuşor din drum şi ieşi din curte. Acum era atât de furioasă încât l-ar fi ciufulit chiar şi pe cumnatul ei! Mergea spre maşină; Florentin o urma, dar mai încet - că Nicuşor îl prinsese de braţ şi-i tot şuşotea ceva la ureche...

Florentin

Gata! Plecau! Ana avea dreptate: petrecerea se terminase în clipa

când primul beţivan începuse să se manifeste conform cu alcoolemia din sânge. Cumnatul lui îl prinse de braţ şi-l smuci scurt:

- Băi!

Ce-i? Îl săgetă cu privirea furioasă. Numai că Nicuşor îi turui în şoaptă, la ureche:

- Băi, nu plecaţi acum! Întorceţi-vă, ca să pot să mă iau de ei şi să-i dau pe ei afară! Ce dracu! Cu cine crezi că vreau să rămân, cu beţivanii ăştia sau cu neamu' meu? Haide, haideţi înapoi; şi imediat cum voi intraţi, ei ies.

Zău?

- ... Mă jur, Florentine! Imediat cum voi intraţi, ei ies.

... Prea bine!

Ana-Maria

Paşii se grăbiră iar soţul ei o prinse de braţ:

- Ana, stai!

OK! Stătea. De ce? Avea ceva foarte important de spus? Florentin o privea serios, dar calm:

- Stai! Hai să nu le dăm satisfacţie prin plecarea noastră.

Aa, da? El voia să mai rămână la petrecerea aia, care puţea de la o poştă a beţie şi caftealâ generală? OK! El o voise! Da' să nu-i reproşeze nimicuţa dacă-ţi pierdea calmul şi răbdarea şi împărţea nişte pălmi!

Se răsuci pe-un călcâi şi porni înapoi, spre poarta rămasă deschisă:

- Atunci stăm aici.

Şi cum auzea "râsete cristaline" de puştoaice amuzate de plecarea ei "coconească", decise să nu le mai dea absolut nici o atenţie...

- ... Ete, na! Şi ce să mă mai fac eu!

- Cee, dragă?! Ce i-am făcut?! Am dansat şi io cu bărbată-su! Ce s-a băşicat aşa?

- Eei, dragă! Aşa-s muierile astea!

- Ce vrei; dacă arăţi bine!

- Ba eu cred că s-a băşicat că i se scurgeau lui ochii la mine!

Aa, da? Înainte ca Nicuşor sau Florentin s-o mai poată prinde, aruncă geanta cât colo, năvăli în curte şi prinse braţul puştoaicei. Dar îi dădu imediat drumul; şi, înainte ca puştoaica să poată reacţiona, îşi înfipse mâinile-n părul ei. Şi-acum simţi nevoia să-şi exteriorizeze furia. Pentru că, dacă mai întârzia chiar şi numai o secundă, îi pocnea capul!

Smuci zdravăn de câteva ori în laterale, urlând la propriu. Şi-o îmbrânci cât colo. Şi-acum? Se încingeau la caftealâ? Hai, că ea una avea încălzirea făcută! Piciorul în spate, să aibă siguranţă pe ea, şi hai!

Florentin

Aoleu, ce făcea Ana lui!... Păi Ana lui ştia şi putea să facă aşa ceva?

Aoleu, acum o să-i zică tot ce-avea pe suflet! Aruncă geanta pe masă şi se pregăti să intervină, s-o salveze în caz de "solidarizare a inamicelor".

Ana-Maria

Tânăra o privi cu ochi speriaţi, preţ de-o clipă; apoi îi întoarse spatele şi dădu să fugă spre poartă! Cum, specialista în "lupte de stradă" dădea bir cu fugiţii? Nee, n-o lăsa să scape chiar aşa uşor! O rupse la fugă după ea, ţipând în romanes destul de tare ca s-o audă şi dl Manolache din curtea proprietate personală:

- Ce-i, fă, te dai la bărbată-miu? Stai să vezi tu acu'! Să moară măicuţa mea dacă nu-ţi sucesc gâtu' ca la pui!

Observă cu coada ochiului mişcarea cămăşilor de pe margine. Nee, n-o să se lase prinsă atât de uşor! Făcu doi paşi mari-mari, aproape "zburaţi" pe deasupra cimentului din curte, şi-şi prinse victima de mâneca înflorată. Şi smuci cu toată puterea, hotărâtă s-o oprească şi să-i dea un cap în gură! Materialul pârâi violent. Iar zgomotul - şi mai ales descoperirea că smucitura nu-i împlinise dorinţa de a-i aduce aproape fruntea individei - o cam descumpănirâ...

Miracol! Puştoaica se întoarse spre ea, îşi pipăi scurt mâna dezgolită şi ţipă şi ea isteric:

- Ei, stai aşa!

Văzu cum pumnul drept porneşte spre braţul ei.

Florentin

Aoleu, gata! Se încinseseră la bătaie! Alergă spre soţia lui.

Ana-Maria

Nu se mai bătuse niciodată. Cât fusese în Serbia, nu apucase să lovească; fusese bătută, dar nu ripostase niciodată. Acum realiza că acea experienţă o ajutase mult - o învăţase să fenteze! Se întoarse spre dreapta; pumnul o lovi în antebraţ. Şi-i declanşă o furie teribilă! Se întoarse spre stânga şi, din elan, ridică piciorul şi-o lovi pe tânără în stomac.

... Ei, păi aşa da! Şi cum reuşise "s-o îndoaie", cum cămăşile ajunseseră foarte aproape de ele, se repezi şi-i mai aplică doi-trei pumni în cap: ca să priceapă!

Florentin

Hei, gata! Îşi prinse soţia de braţe şi-o trase în spate. Iar Ana urlă, cu o putere şi-o determinare care-l speriară de-a binelea:

- Te omor, fă! Te joc în picioare! Fir-ai a dracu de curvă, stai să pun eu gheara pe tine!

Păi el o ţinea de braţe; da' dacă individa intenţiona să riposteze, o împingea pe Ana într-o parte şi se ocupa el de reducerea la tăcere!

Ana-Maria

Florentin o ţinea zdravăn; nici o şansă să mai scape din mâinile lui. Dar parcă nici nu mai voia să se bată; spusese ce avusese de spus, demonstrase ce avusese de demonstrat... Sigur, dacă individa mai voia, îi dădea! Că nu era zgârcită din fire! Florinel îşi ţinea sora de-un braţ; violonistul o ţinea de celălalt. Iar individa decise să-i dea replica verbală:

- Ia uite cine era curva-n curtea asta! Cine s-a buricit p-aici până acu'?

- Eu nu m-am dat la nimeni, fă! Tu ştii că ţiganu' ăsta-i însurat cu mine şi-avem şi-un copil?

Ei bine? Evident nu primea răspuns... Mai coborî tonul vocii, ca să pună punct scandalului:

- Atunci ştiai ce urma după ce-ţi ofereai serviciile! Şi-ai premeditat-o! Stai să pun mâna pe tine - te fac de cânţi imnu'!

Nicuşor îi înţelese planul şi decise să intervină, pe ton de ordin:

- Hei, gata! Ia încetaţi voi două!

Florentin o trase spre masă, în timp ce Florinel îşi ducea sora spre spatele curţii, cam pe sus... OK! Gata, scandalul se terminase. Se aşează pe scaun, lângă soţul ei... Iar întrebarea o făcu să-i crească, instantaneu, tensiunea:

- Ce-i cu tine?

Ce-i cu ea? Reizbucni în zbierete isterice:

- Cum adică, ce-i cu mine? Curva aia mică se căznea să-şi frece curu' de tine şi tu mă-ntrebi ce-i cu mine?

- Ano, opreşte-te!

Oo, un ordin... Tăcu; soţul ei continuă, pe un ton mult mai cobo-

rât, aproape de urechea ei:

- În afară de noi şi gazde, toţi sunt piliţi. Inclusiv ea. Iar de la asemenea certuri se ajunge la spital, la poliţie şi la ştirile de dimineaţă. Opreşte-te!

Aprobă cu capul: să se oprească. La urma urmei, într-adevăr: toţi erau beţi turtă. Şi cum nu voia s-o vadă tata socru la ştiri...

Cumnata ei ieşi din casă, cu un prosop, şi alergă spre ea. Da' ce se întâmplase? O tăiase individa pe umăr?... Aa, nu. Luminiţa îi pusese gheaţă în prosop. Probabil că începuse deja să se învineţească; la fel de bine însă, cumnata ei putea încerca să prevină o eventuală vânătaie... Soţul ei preluă sarcina de a-i ţine prosopul pe braţ; simţea, din felul cum o ţinea, că îi aproba ieşirea aceea nervoasă dar că prefera s-o strângă atât de tare în braţe încât ea să nu se mai poată ridica atunci când reapărea sora lui Florinel...

Toată formaţia se strânsese în spatele casei. Normal: Nicuşor şi Luminiţa erau la masa lor! Fiecare combatantă cu "armata" ei...

O privi lung pe Laura şi nu se putu abţine să nu zâmbească: ia uite! Imediat cum îi amintise cât de periculoasă putea deveni, bruneta "se pusese mintenaş pe şine"! Singurică la masă, studia cu maximă atenţie modelul feţei de masă. Evident, nici urmă de şerveţele la masa lăutarilor: nici scrise, nici nescrise...

La prima masă, cei trei tineri păreau că se treziseră din beţie. Erau atât de lucizi, şuşoteau cu atâta uşurinţă încât era clar că aburii băuturii dispăruseră. Sau se concentrau ei foarte tare...

Aa, gata? Terminaseră de cusut mâneca şi-acum se întorceau la petrecere? Lăutarii începuseră să apară de după casă, unul câte unul...

Florinel se grăbea spre masa lor; îl aştepta! Simţea că şi Florentin îl aştepta şi era pregătit să-i zică două cu pumnul drept...

- Ano, să ştii că sor-mea s-a întrecut cu băutura şi n-a mai ştiut ce face. Da' stai liniştită, că pleacă urgent acasă! Aşa că-ţi cer scuze, în numele ei...

Na, că tocmai vocalistul rămăsese fără cuvinte! Aşa păţea şi când compunea?... Şi ia uite-o şi pe Desdemona! Hm; o ciufulise destul de binişor... Da' ăsta mai stătea mult acolo, în faţa ei, ca un şcolar scos la catedră? Aprobă cu capul, iar Florinel se întoarse spre instrumente. Şi-i făcu soră-sii semn să plece odată! Numai că celelalte puştoaice mai aveau să-i dea câteva indicaţii...

- Şi ca să revenim, o melodie specială pentru gazda noastră, Nicuşor auraru'!

Iar Nicuşor adora asemenea dedicaţii... Luminiţa nu se grăbea să iasă la dans; cumnatul ei nu se clintise de lângă Florentin, deşi melodia era plină de "bani şi valoare"... Laura în schimb se ridică şi începu să danseze; de la prima masă, cei trei începură s-o încurajeze fără prea multă tragere de inimă... Petrecerea se stricase; se întreba de ce insista Florinel s-o reînvie, de vreme ce era evident că nimănui nu-i mai ardea de ţopăit, mâncat şi băut...

Gata; puştoaica se ducea acasă. O urmări cu privirea cum traversă curtea... Spre stupoarea ei, tânăra se opri în poartă, întoarse capul spre Florentin şi, râzând, făcu două "opturi" din buric.

Florentin

Doamne, ce-i vedeau ochii?! Acum Ana o să erupă la propriu! Nici n-apucă să-şi termine gândul, că soţia îi dispăru practic din braţe!

Ana-Maria

Aa, păi acum o să-i sucească gâtul ca la pui! Şi ei, şi-apoi şi cameramanului de la ştirile de dimineaţă! Azvârli scaunul în spate, sări scurt şi "ateriză" pe masă. Şi cum mâna i se aşeză pe ceva, apucă acel ceva şi se repezi spre tânăra din cadrul porţii!

Florentin

Stop! Într-o fracţiune de secundă, realiză că acum trebuia să intervină de-adevăratelea! Aşa că aruncă şi el scaunul în spate, se repezi la propriu peste masă şi apucă mâna care ţinea cuţitul.

Ana-Maria

Se întoarse, mirată de forţa cu care-o ţinea acea mână. Întâlni ochii soţului ei, speriaţi... Abia acum realiză că apucase tocmai un cuţit...

La naiba! Dădu drumul armei albe; Nicuşor se grăbi să-l ia şi să-l mute la altă masă. Evident, sora lui Florinel era acum pe undeva pe la prima staţie, fugind de rupea asfaltul sub călcâie...

Ocoli masa lor şi se aşeză, conştientă că lucrurile chiar scăpaseră rău de sub control... Na, că Florentin o ridica acum:

- Ai avut dreptate. Hai acasă.

Perfect! Şi totuşi, Luminiţa era de cu totul altă părere:

- Hai, mă! Mai staţi cinci minute!

Ei bine? Ea una refuza să mai ia vreo decizie, temându-se să nu işte un nou conflict... Florentin îi arătă scaunul. Se aşeză, cuminte, iar el ieşi împreună cu Nicuşor...

O privea lung pe Laura. Tânăra dansa de parcă nimeni şi nimic nu derajase bunul mers al petrecerii; şi era tentată să creadă c-o cunoştea deja, că acela era modul struţului de-a băga capul sub pământ şi a-şi închipui că adormise vigilenţa prădătorului...

Florentin

Ieşi pe poartă şi-şi aprinse o ţigară: acum îşi permitea să-şi lase mâinile să tremure în voie! Doamne, în ce hal se speriase când văzuse cum apucă soţia lui cuţitul! Gestul în sine îl speriase şi-l uimise totodată...

- Băi, ce dracu faci? Fii şi tu mai atent pe viitor!

Aprobă scurt: bineînţeles că va fi mai atent! Şi mult mai ferm...

- Tu n-ai văzut-o cum venea spre tine?

- Ba da. Da' am zis că o vrea, dracu, să-mi zică ceva!

- Ce să-ţi zică? Vă cunoşteaţi? Avea ceva de transmis lu' Ana? Ce dracu, mă Florentine!

- Bine, am înţeles!

- Măcar dacă nu fugi când apar disperate d'-astea, nu te mai bloca în halu' în care te-ai blocat azi! Că benoclasei ochii la ea şi nu mai suflai!

Aprobă din nou: pe viitor, nu se va mai benocla! Îi va concepe pe loc duduiţei "nişte sifoane la benoclu" şi va lămuri orice nelămurire! Da' cine dracu era să ştie că mucioasa aia mică avea asemenea gânduri în tărtăcuţă? Cine?

- Şi vezi, pe viitor să nu mai uiţi să-i demonstrezi soţiei tale că e unică!

Asta aşa era... Începu să râdă:

- Şi trebuie să recunoşti că e unică! Ai mai văzut tu vreuna să sară aşa pe masă?

- Bă, n-am văzut nici să sară, nici să apuce cuţitu' cu asemenea viteză şi dezinvoltură! Nu mai râde! Că dacă dă ea-n gelozie, va fi vai de tine!

- Ştiu!

- Că ne uităm toţi la faţa ei angelică şi zâmbetu' paşnic, da' uităm că e o femeie puternică şi hotărâtă! Şi-a învăţat-o viaţa să-şi impună ferm punctul de vedere!

Preferă să tacă. Nicuşor tăcu şi el, realizând poate că îi amintise de viaţa Anei, de trecutul ei... Fumau amândoi, privind lung în susul străzii...

Trebuia să aibă o discuţie serioasă cu Ana lui. Niciodată să nu mai pună mâna pe cuţit! Un par, o coadă de mătură mai mergea; dar

obiecte tăioase, cuţite sau sticle uşor de spart, niciodată! O să discute asta cu ea imediat cum ajungeau între cei patru pereţi ai dnei Zorilă...

Ana-Maria

Luminiţa o privi lung, scrutător:

- Fată, ce-i cu tine?

- Ce-i cu mine?

Privirea părea să spună: "Ce-ai, te-ai prostit?" Ridică scurt din umeri:

- Tu n-ai văzut ce făcea curviştina?

- Ba da; da' nu cred că trebuia să pui mâna pe cuţit din cauza asta...

- Nu mi-am dat seama ce iau de pe masă; am luat ceva, orice, hotărâtă să arunc după ea...

Oof, Doamne! Ce putea să iasă, dintr-o simplă prostie! A puştoaicei, a lui Florentin, a ei... A tuturor! Îşi acoperi faţa cu palmele:

- Nu mai ştiu, Luminiţo! El e gelos pân' la Dumnezeu, eu nu mai ştiu cum să fac să fie bine şi să ţin asemenea creaturi departe de el...

Evident, cumnata ei nu avea replică...

- ... Nu ştiu cum se vor sfârşi toate astea - dacă se vor sfârşi vreodată. Dar să ştii... Dacă n-aş fi fost atât de obosită şi de stresată, n-aş fi sărit la bătaie; cel mult, mi-aş fi luat soţul de braţ şi-am fi plecat amândoi pe sub nasul ei. Că mă ştii cum gândesc şi cum mă port. Luminiţo... Dacă vreodată Florentin îmi va arăta că sentimentele lui pentru mine nu mai sunt cele de la început, o să duc fata la mama ta şi-apoi voi ajunge la cimitir.

Promptă, mâna cumnatei ei o lovi peste mâini, descoperindu-i faţa:

- Ba să încetezi cu prostiile!

Întoarse capul spre ea şi-o privi cu ochi trişti:

- Nu sunt prostii: e purul adevăr, sincer şi cât de explicit se poate rosti asemenea adevăr. Dacă soţul meu va decide să pună punct poveştii noastre, eu voi pune punct vieţii mele. Fratele tău nu va fi niciodată altfel decât căsătorit cu mine. Sau văduv.

Se ridică, îşi luă geanta şi ieşi. Se grăbea la maşină, fără să-şi caute soţul cu privirea...

Florentin

Ana ieşise grăbită, fără să-l privească. Oare unde se ducea? După câteva secunde, sora lui ieşi ca vijelia şi-l prinse de braţ, turuindu-i la ureche:

- Mi-a zis că, dacă vreodată n-ai s-o mai iubeşti, duce fata la mama şi se sinucide! Florentine, ce-i cu ea?

Negă scurt, a "nimic", şi se grăbi să arunce ţigara:

- Am plecat. Vorbim!

- Vorbim, Florentine! Aveţi grijă!

Aprobă şi se grăbi să descuie maşina, să pornească motorul... Mergeau acasă.

Ana tăcea. Evident, nu mai era nimic de spus! Lucrurile erau clare! Soţia lui sărea ca tigroaica la orice puştoaică îndrăznea să se apropie de el... sau să-i zâmbească cu subînţeles. Lucru pe care-l făcea şi el, cu sârguinţă, de ceva vreme. De la nunta Ninei, dacă nu-l înşela memoria; atunci intenţionase, pentru prima oară, să-l ia pe-un puştiulică de gulere şi să-l scoată prin geamurile salonului...

Trebuiau să se maturizeze. Erau frumoşi amândoi; inevitabil, apărea câte-o puştoaică de-asta tâmpită sau vreun tinerel ameţit de băutură, care să se dea în spectacol. Asta nu trebuia însă să-i afecteze. Nu în asemenea hal! În primul rând, trebuiau să înveţe să se comporte în prezenţa unui astfel de "pericol". Amândoi trebuiau să înveţe cum se răspundea la asemenea provocări. Amândoi trebuiau să aibă încredere unul în celălalt; să nu-şi piardă niciodată acea încredere, indiferent cât de departe se ajungea cu show-ul. El începuse să se obişnuiască; pentru Ana, însă, era a doua oară când trebuia să lămurească un conflict...

De fapt, soţia lui nu dăduse semne că ar fi observat avansurile puştoaicei, sau pe cele ale Laurei. Prima ei intervenţie fusese în florărie; iar Laura se potolise... sau cel puţin o lăsase mult mai "moale"! A doua intervenţie fusese în dimineaţa asta. În rest însă, nici o criză de gelozie, nici un cuvânt aruncat la nervi, nici un reproş la adresa lui...

Parcă Dacia din două mişcări scurte. Şi, imediat cum o încuie, se grăbi să-i ofere soţiei lui braţul...

Ana-Maria

Evident, nu mai era nimic de spus. Era sigură că Luminiţa se repezise la Florentin şi-l informase prompt apropo de planurile de suicid - iar el nu spusese nimic tot drumul... Evident, se gândise cum să facă pentru ca ea să nu ajungă vreodată să se mai gândească la asemenea planuri! Pentru că el ştia, de foarte multă vreme, că ea era pregătită în orice moment să caute un cui ascuţit! Grija lui nu erau gândurile ei; pentru că nu era o femeie instabilă psihic. Grija lui era următoarea petrecere. Următoarea puştoaică. Următoarea revedere cu Laura. Oof, dacă Florentin şi-ar fi dat mai repede demisia, ce bine-ar fi fost!

Păi să se schimbe şi să se odihnească! Că de culcat, nici vorbă! Era obosită, era necăjită şi întristată că-şi pierduse calmul şi făcuse show-ul acela...

Florentin

Gata? Hai! O înveli bine, o cuprinse cu braţele şi închise ochii. Somn uşor.

13 septembrie 2004 - luni

Florentin

Descuie uşa, binedispus, şi ridică puţin tonul:

- Am venit! Mergem?

Paşii se grăbiră să se apropie:

- Bine-ai venit! Unde să mergem?

- Păi la plimbare, nu?

- Nu vrei să mănânci?

- Uite, vă invit la masă-n oraş! Da' să nu te aştepţi la mai mult decât floricele; că acolo unde mergem azi, n-au altceva.

- ... OK! Mergem! Să schimb fata...

Se grăbi s-o urmeze:

- Te rog să te schimbi şi tu. O fustă până-n genunchi e perfectă.

Ana nu răspunse, aşa că intră în dormitor şi deschise şifonierul. Căuta printre umeraşe...

- ... Uite, asta: îţi place?

- Da. Dar ce-ţi veni?

O prinse de mijloc şi-o sărută pe gât, şoptind:

- Să zicem că vreau să te las să mergi în faţa mea, ca să te admir în voie...

Soţia lui bufni în râs. Perfect! Ia să-şi scoată şi el o pereche de blugi - că se săturase de nădragii negri la dungă! Doar mergeau la plimbare, nu?

Ana-Maria

Când auzise că mergeau la plimbare, îşi imaginase că se vor învârti, din nou, prin parc. Parcul lor, de cartier, la cinci minute de mers pe jos. Când îl văzuse pe soţul ei strângând căruciorul, se gândise că poate mai luau ceva - şi-atunci nu încăpeau toţi în lift. Dar când el descuiase Dacia, realizase că acea plimbare va fi mai specială...

Şi-acum mergeau agale pe aleile din Herăstrău, ronţăind floricele... Vremea era superbă; Florentina chiuia şi întindea mâinile spre toate cărucioarele cu care se întâlneau...

Poate că tărăşenia de la petrecere, cu puştoaica, le prinsese bine, până la urmă. Florentin îi demonstra că, în mintea şi inima lui, ele două ocupau absolut tot spaţiul; iar când se mai făcea uneori spaţiu în minte, îl folosea la pregătirea unor surprize plăcute, pentru ele două...

Abia aştepta să ajungă la locul de joacă! Abia aştepta să întindă păturica pe nisip şi să se joace, toţi trei, cu formele de plastic!

Florentin

Apucă mânerul căruţului şi încercă să pară că-şi aminteşte un amănunt extrem de important:

- Aoleu! Te rog eu mult, vă duceţi voi să luaţi nişte Pepsi şi nişte prăjituri?

Ana aprobă scurt şi porni spre complex.

- Da' nu te superi, nu?

Iar ea nega, zâmbind... Mămica lui se aplecase peste masă, să-i vadă mai bine. Nici o grijă: ştia că soţia lui se va opri întâi la ea! Cina nu mai era o urgenţă, de vreme ce amândoi se îndopaseră cu floricele şi covrigei...

Perfect! Totul se aranjase de minune! Cumpărăturile - şi mai ales discuţia cu mămica lui - trebuiau să-i ia vreo jumătate de oră! Dar asta nu însemna că nu trebuia să se grăbească! Năvăli în scară, în lift şi-şi pregăti cheile...

Imediat cum reuşi să descuie, îndeşă căruciorul în debara, alergă în bucătărie şi trase sertarul. Şi scotoci bine, în spate...

100 de lumânări. Trebuia să fie de-ajuns, nu? Că nu avea problema stocului, ci a rapidităţii cu care putea aprinde atâtea fitile! Începu să le înşire pe hol, "plantând" câte două deodată - ca un chinez rămas în urmă cu planul la sădit orez...

Ana-Maria

Descuie uşa şi intră. Şi înlemni, cu sacoşele într-o mână şi fetiţa pe braţ... Toată casa era plină de lumânări. Atmosfera era teribilă... Atmosfera aceea o lăsase mută de uimire! Nici Florentina nu-şi exprima mirarea, deşi o simţea extrem de cuminte pe braţ...

Uşa sufrageriei se deschise iar Florentin ieşi grăbit. La vederea ei, ascunse mâinile la spate: ca un şcolar prins tocmai cu markerul cu care mâzgălise pereţii... Lăsă, în sfârşit, sacoşele lângă uşă şi se grăbi să-l strângă în braţe... Şi-apoi să-l privească întrebător... Soţul ei începu să râdă:

- Oricât m-am gândit şi-am socotit, acolo nu încăpeau 100 de lumânări. Nici măcar dacă făceam un soi de rafturi!

Acolo, unde? Mai avea puţin şi-l strângea la propriu de gât!

- ... În plus, cum naiba să risc să incendiez liftul asociaţiei de proprietari?

Aa...

Florentin

Soţia lui roşise violent, imediat cum înţelesese care era ocazia...

Adevărul era că împliniseră 2 ani de când se cunoscuseră. Mă rog; de când... "se cunoscuseră". Că de observat, numai ea ştia când îl observase! Iar el nu ţinuse minte în ce zi apăruse Dacia papuc albă, din care cei doi tineri descărcaseră cu sârg sacoşe burduşite...

15 septembrie 2004 - miercuri

Florentin

Uşa florăriei se deschise larg; Laura intră, privi scurt în jur şi, constatând că erau singuri, începu să râdă:

- Salutare!

- Salutare şi ţie!

- Ce mai faci? Sper că nu şomezi...

- Aa, nu! Cred că clienţii ţi-au observat sosirea şi-au zis să ne lase să vorbim în linişte...

Spusese acele cuvinte râzând; dar, dat fiind faptul că se revedeau azi pentru prima oară după petrecerea "cu bucluc" de la Nicuşor, fraza lui avea dublu scop... Laura păru că-l înţelege imediat; pentru că-l apostrofă, în glumă, cu degetul:

- Ţi-am adus două aprobări: să le ai la dosarul cu acte.

Diplomatul se deschise larg; ridică mirat sprâncenele la vederea maldărului de hârtii dezordonate, care parcă dădeau să se reverse...

- Poftim: astea sunt.

- Mersi.

- O să încerc, diseară, să-ţi trimit tabelul meu cu aprobările, autorizaţiile şi adeverinţele: ca să ştii când expiră fiecare. Da' e o chestie atât de filosofică, încât nu ştiu dac-am să reuşesc.

- Păi la ce-mi trebuie?

- S-ar putea ca înlocuitoarea mea să uite să-ţi schimbe autorizaţiile; şi-ar fi păcat să iei tu amendă din cauza ei.

Înlocuitoarea ei?

- Pleci în concediu?

- Mai rău: i-am dat demisia.

"Iar?" O întrebare care nu-şi găsea rostul; se grăbi să întrebe altceva:

- Iar el a aprobat-o?

- A citit-o şi-a scris, prompt, "preaviz 15 zile". Şi-a semnat-o.

Deci Mugur Agapie obosise; renunţase să mai alerge în "cursa" aia...

- După care m-a rugat, pe un ton foarte calm, să dau anunţ la ziar şi să-mi găsesc o înlocuitoare. Ceea ce-am şi făcut, dealtfel.

- ... Ţi-ai găsit deja înlocuitoare?

- Nuu, am dat anunţul la ziar! Şi vreau să-ţi spun că, din acel moment, mă simt mult mai fericită! Şi liniştită!

Serios? Se vedea de la o poştă asta! Se sprijini de tejghea:

- Şi-acum ce faci? Mă rog: de la 1 încolo, ce-o să faci?

- Ce să fac: în primul rând, dorm. Cât pot! Cât mă ţine salteaua! Iar după vreo săptămână, cred că dau câteva telefoane şi-mi înfiinţez o asociaţie familială. Ca să nu fiu tentată să angajez o străină care să-mi bulibăşească socotelile! Şi mă fac un soi de contabil extern...

Da, era o variantă! Dacă se pricepea la contabilitate, de ce să muncească la altul, când putea munci pentru ea?!

- Şi-mi iau şi eu vreo paişpe chioşcuri la care să fac actele... Lucrez acasă, calmă, eventual tolănită în moţul patului şi cu laptopul pe genunchi. Vin patronii cu sacii cu acte şi plicul cu bani, îi chem să-şi ia actele şi să şi le plimbe singurei pe la autorităţi... O să fie mişto!

- O să fie bestial! Oof, de ce nu-mi pot face şi eu o florărie de-asta?!

- Păi fă-ţi una cu comandă prin internet!

- Daa, şi să le spun să vină să-şi ia florile, nu? Sau să le trimit prin poştă...

- Sau prin curier; că la atâtea livrări, sigur primeşti discount...

- Daa, iar când deschide uşa, clientul să audă: "Trei sute buchetul, trei sute livrarea"...

Râdeau amândoi... Laura păruse foarte hotărâtă să-şi petreacă restul vieţii tolănită-n moţu' patului, cu laptopu' pe pernă şi cafeaua la îndemână; dar era sigur că "minunea" va ţine trei zile. Adică până va constata creşterea greutăţii indicate de cântar şi se va manifesta dorul de a-şi plimba deux-pieces-urile batistuţă prin oraş! Toyota nu putea fi lăsată să ruginească-n parcare...

- Am fugit, că uite câte hârtii am de împărţit! Sper să reuşesc să le termin până diseară; că, de mâine, o să tot ţin interviuri!

- OK! Spor la treabă!

- Aşijderea!

Rămăsese iar singur... Fusese sigur că Laura, odată încheiată relaţia cu Mugurel, nu va mai rămâne mult timp în firmă. Fusese informat, acu' ceva timp, că asistenta se pregătea să-şi deschidă birou de contabilitate iar Nicuşor se şi înscrisese printre clienţi... Slabă speranţă, să ajungă el la un asemenea grad de disperare încât s-o angajeze pe ea! Foaarte slabă! Îi plăcea mult mariajul cu Ana; era linişte-n casa loc. Iar dacă voia să facă gălăgie, punea un CD la maxim! N-avea nevoie tocmai de Laura...

Ana-Maria

Puse farfuria în uscător şi opri apa.

- Aşa că Laura se face liber-întreprinzătoare...

Începu să râdă:

- Perfect! Dacă lucrează ieftin, poate-o luăm şi noi contabilă, când ne-om deschide afacerea!

Se răsuci pe-un călcâi şi ridică degetul, privindu-şi amuzată soţul:

- Da' actele eu i le duc!

Florentin se repezi şi-o prinse în braţe, râzând. Şi-o sărută... Poate că, în ultimă instanţă şi maximă disperare, chiar o vor angaja pe Laura! Atunci, ea o să ia actele şi-o să i le ducă în moţul patului... Soţul ei o trase la masă:

- Weekend-ul ăsta aş vrea să-l refuzăm pe Nicuşor.

- Cum crezi!

- Aş vrea să se înţeleagă clar că, dacă apar incidente, noi dispărem.

- Ţi-am spus: cum crezi!

- ... Chiar voiai să dansezi manele?

Zâmbi cu subînţeles:

- Ştii bine că eu dansez de toate...

- Disco atunci?

- Disco să fie!

- Vorbesc eu cu mama.

- OK!

- Hai, mergem la televizor?

- Hai!

Discuţia despre Laura încetase la fel de natural cum începuse. Semn că, în acest moment, asistenta demisionară era cam la acelaşi nivel de importanţă cu ruperea garoafelor şi proasta calitate a fundei roşii produsă în China. Nimic mai bun pentru ei! Mai ales că sâmbăta asta vor absenta de la recitalul lui Florinel...

18 septembrie 2004 - sâmbătă

Roberto

Închise uşa bucătăriei şi se apropie de mama lui:

- Văd că finuţa mea şi-a făcut deja un program stabil!

- Bineînţeles! Şi fetiţa ta o să aibă program de-ăsta; că aţi mucegăit destul în casă, la televizor.

- Te gândeşti cumva să te retragi?

Mămica lui se întoarse, îl privi lung... şi zâmbi:

- ... Mai ştii, măi Roberto?! Dacă stau să fac o socoteală, Ionuţ şi George sunt măricei; da' uite, Florentin o să-şi deschidă în curând florăria, iar asta mică o să stea cu mine! Nevastă-ta a luat deja proporţii considerabile, iar Gabi o să fie dublă! Trebuie să le-ajute cineva, nu? Iar după ce-or naşte ele, n-o să vă rabde inima să le lăsaţi să stea acasă, cu ăia micii; şi-atunci se pare că o să mă pensionez, aşa, ca tac-tu...

Începu să râdă:

- Şi să stai dimineaţa acasă, cu copiii? Vaai de bietu' tata!

- Cum adică, mă?!

- Păi dacă n-apucă să se odihnească acu', adio odihnă! Că o să fie ca la grădiniţă aici!

Hohotul zdravăn de râs îl convinse că avea simţul umorului... iar mămica lui abia aştepta să transforme toată casa în grădiniţă!

- Auzi, Roberto? Tu chiar nu vrei să-ţi iei altă maşină?

Oof!

- La ce-mi trebuie, mămico? Să iau una nouă şi s-o fac zob prin gropi? Asta mă duce unde vreau, consumă puţin şi e deja trecută prin gropi şi tamponări uşoare!

- ... Cum crezi! Da' mi-a zis mie cineva de încredere că ar fi mai bine dacă ţi-ai lua alta.

- Eei, dacă aşa ţi-a zis "cineva de încredere", spune-i tatei să-mi ia el! Deşi nu înţeleg de ce-a prins aşa o ură pe Dăciuţa asta!

- Nu mi-a zis taică-tu. Şi nu e vorba de asta.

- Atunci de ce e vorba?

- Păi eşti administrator de chioşcuri, maică! Multe, nu două, aşa! Ia-ţi şi tu o fierătanie pe măsură! Ia să umbli şi tu într-un Merţan mişto, cum are al lu' Florică...

- Nu sunt snob.

- Ce nu eşti?

- Nu-mi place să mă coconesc aşa! Şi nu vreau să arăt că am! Uite, nea Vlad: umblă cu Dacia 1310 şi cu haine de-acu' cinci ani! Şi ştii că are de-ajuns ca să-şi ia o flotă-ntreagă de Merţane de-alea!

Mămica lui tăcea... Zâmbi slab:

- ... Matale ce crezi? E fetiţă?

Că ea ştia chestii de-astea femeieşti tradiţionale! Primi o aprobare fermă... Se grăbi să iasă: ca să nu fie luat iar "la frecuş" cu maşina.

Florentin

Hm; hărmălaia îi distrăgea atenţia, iar jocurile de lumini îi ridicau probleme mari; dar avea impresia că-l cunoştea de undeva pe individul ăla... Dar poate că mintea lui se temea să constate că, într-adevăr, îl cunoştea. Se văzuseră ultima oară acu' vreo zece ani; crescuseră de-atunci, se schimbaseră amândoi... Poate că nu era el; deşi încerca să se amăgească, conştient fiind că întotdeauna va recunoaşte dintr-un milion medalionul ăla... Şi poate că încerca în zadar să se ascundă de ochii lui; că se-ntâmplaseră multe, de când vorbiseră ei ultima oară, iar el cu siguranţă va fi recunoscut!

Ana-Maria

Superbă discoteca! Excelentă muzica! Teribilă atmosfera! Ar fi dansat aşa până la cinci dimineaţa, dacă n-ar fi ştiut că Florentin se va aşeza curând la o masă, sau la bar, iar ea se va aşeza lângă el...

Soţul ei se opri din dans. Se uita lung la o persoană din spatele ei, din mulţimea compactă... Aştepta; sigur văzuse vreun cunoscut!

- ... Ia uite pe cine văd eu aici!

Fu prinsă de mână şi trasă spre acea persoană. Nu putea spune că recunoştea pe cineva...

- Hai noroc, mă!

Tânărul se întoarse... Şi "explodă" la propriu:

- ... Hai să-mi trăieşti, Florentine! Doamne, de când nu ne-am mai văzut!

Na, că-l ridicase pe Florentin în braţe şi-acum îl învârtea, făcând abstracţie de toată mulţimea aia înghesuită!

- De vreo zece ani!

- Da, bă!

- Auzi? Hai afară, să vorbim!

- Hai!

Tânărul se repezise spre uşă, de parcă luase foc coşmelia! Florentin o luă înaintea ei, strângându-i însă bine mâna. Îl urma deci... Gata: erau pe hol. Iar Florentin fu din nou strâns în braţe şi învârtit bine...

- Bă, gata, că ameţesc!

Tânărul îl lăsă jos, iar soţul ei făcu în sfârşit prezentările:

- Diamant, vărul meu. Ana, soţia mea.

Îşi strânseră scurt mâinile şi nu se putu abţine:

- Nu ştiam că ai un văr!

- Ei, ce vrei; mai păstrez câte-o surpriză-două, ca să par mereu nou...

Vaai, ce frumos! O să vadă el urecheală, acasă! Râdeau toţi trei...

- Bă, e cam fâsâială aici; haideţi la mine-n poiană! Că şi-acolo e un party! Şi ştii cum se-ntâmplă-n poiană: bunătăţuri, gălăgie controlată, putem să vorbim şi noi ca lumea fără să ne-nghiontească ăştia...

La el în poiană? O uimi mult graba cu care Florentin aprobă ideea:

- Haidem!

O uimi şi graba cu care fu condusă în parcare... Iar Diamant urcă la volanul unui Mercedes care-o lăsă un pic cu gura căscată! Că nimic din prezenţa şi comportarea lui nu lăsase să se vadă ce maşină conducea! Presupunea acum că peste câteva minute va vedea o vilă cam ca la Florică - da' cu curte mare, să-ncapă şi poiana... Urcară şi ei în Dacie şi porniră în urma Mercedesului.

- Diamant chiar se numeşte "Diamant" în buletin, să ştii!

Adică... Zâmbi slab:

- Deci e aurar.

- Exact. Şi-o să te mire să afli că locuieşte într-o şatră.

Cee? Asta da, surpriză! Îl privea lung...

- Mă rog; nu ţi-am spus de el pentru că nu mă aşteptam să-l mai văd vreodată. E un soi de văr pe care neamul meu nu-l agrează.

Ceea ce însemna că... Haai, explicaţia unde era?

- ... E băiatul lui nea Mihai.

Adică ţaţa Dida avea... Aa - adică ţaţa Dida n-avea! Adică nu era băiatul ţaţei Dida! Acum era limpede...

- Umblă cu maică-sa, cu şatra. Vara stau la munte şi muncesc. Ăia mai sărăcuţi ajută ciobanii, mai "dreg" câte-un acoperiş la săteni... Se descurcă! Ăia cu bani şi materie primă stau de când răsare soarele şi până se stinge luna şi fac bijuterii. Iar pe perioada iernii se apropie de Bucureşti, unde cei săraci se angajează pe unde pot iar cei bogaţi îşi vând producţia de peste vară. Şi petrec pe rupte, după cum observi...

Acum înţelesese. Florentin ridică din umeri:

- Ce vrei: dacă nu plăteşti chirie, pui bani deoparte! Nu?

- Evident! Mă miră totuşi să aflu că stă-n şatră. Mai ales după ce i-am văzut maşina...

- Aa, stai, că nu-i o şatră aşa, ca-n filme sau ca la ştiri! E foarte modernă! Majoritatea aurarilor locuiesc în rulote dotate cu tot confor-

tul! Sunt doar câteva corturi... Ştii, mai primesc câte-o familie sărmană, pe care-o cară după ei şi-o ajută să supravieţuiască şi să-şi facă un rost. Îi ajută şi-i învaţă să-şi crească copiii şi-i învaţă tot felul de meserii - femeile învaţă croitorie, bărbaţii învaţă mecanică auto şi tinichigerie... În schimbul ajutorului, noii-veniţi spală, gătesc, au grijă de copiii aurarilor, de animalele şatrei, fac curat... Probleme de-astea administrative.

Deci tot un soi de Florică, dar "modelul cu rulotă"...

- Diamant e undeva la mijloc, ca nivel al bunăstării. N-o duce nici extrem de bine, nici la limita subzistenţei. Îţi dai, deci, seama cât aur şi câte limuzine o să vedem azi, nu?

Nu-şi prea dădea seama, dar aproba: o să înţeleagă totul atunci când vor ajunge în şatră.

- Ce-o fi uitat?

Mercedesul oprea pe dreapta, cu avariile puse... Diamant alergă la portiera din stânga:

- Florentine, voi staţi la ai tăi?
- Nuu, stăm singurei!
- Perfect! Şi staţi departe?
- În Lacul Tei, lângă parc.
- Aa, şi mai perfect! Nu vrei tu să lăsaţi maşina acasă şi să mergem cu maşina mea?
- ... Bă, ba chiar mă întrebam dacă nu cumva aveţi petrecere azi! Că dacă e masă mare, e păcat de Dumnezeu să-l supăr pe bulibaşa şi să cinstesc cu Cola...
- E masă mare, cu cântare cu tot - că avem şi-un taraf aciuat pe lângă şatră! Hai, ia-o tu înainte!

Deci petrecere cu taraf... Avea sentimentul că mergeau la o altă sindrofie care nu se va sfârşi foarte bine. Tocmai de-asta, îşi jura ei însăşi că mai mult de "stângu-dreptu" nu va face! Nici chiar dacă o va admonesta soţul ei! Nici chiar dacă i se va jura că nu vor mai călca vreodată pe-acolo! Sub nici o formă, nu se va mai da în spectacol! Mai ales că, în şatră, regulile erau mult mai stricte! Şi-aşa, era sigură că va fi privită şi tratată cu reţinere şi nu i se va face nici un rabat de la reguli - cât era ea de musafiră şi româncă!

Gata - Dacia era parcată. Coborî - şi în acel moment un gând extrem de serios o panică la propriu! Purta un body mulat şi-o fustă lungă şi largă, stil "Gingie Rogers". Dar oare body-ul ăla era OK?

- ... Ce-i?
- Pot să merg îmbrăcată aşa?
- Bineînţeles!
- Şi dacă fac vreo gafă?

Soţul ei începu să râdă şi-o trase spre Mercedes:

- Nici o şansă! Şi-o să am eu grijă să nu-ţi joace careva vreo festă!

Portiera Mercedesului se deschise... Ea urcă în spate; Florentin se aşeză în faţă, lângă Diamant. Discuţia lor porni imediat, despre "ce-ai mai făcut în ultimii zece ani". Şi cum era rândul lui Florentin să povestească, nu-l asculta. Încerca să-şi imagineze cum arăta şatra, cum arătau oamenii, încerca să-şi amintească tot ce-i povestise demult ţaţa Dida...

Florentin

Bun! Tocmai ieşiseră din Bucureşti iar el terminase povestirea. Era deci rândul lui să întrebe:

- Şi tu ce-ai mai făcut, vărule?
- În ultimii zece ani? Păi, nu prea mare lucru. Vreo sută de mii de euro - că ştii că am avut de la cine învăţa meserie adevărată. Plus stocul de aur şi pietricele!

Bravo lui!

- Vreo mândruţă, ceva?
- Nu, mă. Mama îmi tot zice - da' nu vreau să-mi fac probleme de-acum!
- Băi, treaba ta; da' acolo unde stai tu, 20 e o vârstă cam "în vârstă"...
- Stai, bă, că abia am făcut 18!
- Serios? 18 ani ai?
- Da.
- Şi unde-i "portocala" din geam?
- Păi în carnet scrie 23, aşa că n-am pus-o niciodată.

Îl privi lung, încruntându-se:

- Vrei să spui că umbli cu acte false?
- Nu; eronate. Sunt datele mele, da' la codu' personal mi-a greşit un prieten cifra. M-a costat un inel frumos, de logodnă; da' a meritat, să ştii! Că de doi ani conduc - şi uite ce experienţă-am căpătat!

Aha! Începu să râdă, chiar dacă nu-i plăcea acea rezolvare:

- Într-adevăr! Şi zici că ai făcut suta de mii?
- Da. Ţie ţi s-o părea fantastic; da' sunt undeva la coada clasamentului şatrei!
- Numai că ceilalţi nu trag singuri; au copii şi nepoţi care-i ajută.

Încerca să aducă discuţia despre nea Mihai. Habar n-avea dacă lor le spusese cineva ce se întâmplase; şi totuşi, presimţea că azi le va spune el despre moartea tatălui lui Diamant. Era deci pregătit să apuce bine volanul şi să tragă frâna de mână...

- Aşa-i... Mă, una peste alta, ne descurcăm foarte bine! Să vedem cum facem când m-oi însura - că ştii că-n breasla mea, femeile sunt scumpe rău...

Bufni în râs: aşa era! Iar el tot nu se lămurise dacă Diamant ştia sau nu...

Se vedea lumina focului din şatră. Erau aşezaţi "strategic", într-un fel de luminiş, cam la 200 de metri de drumul naţional...

- Mă, cum de nu vă evacuează păduraru'?
- Păi bulibaşa a vorbit cu proprietarul - că-i pădure privată. A venit omu', ne-a văzut, a înţeles că nu suntem de-ăia de "radem" orice formă de viaţă în jurul nostru şi-am închiriat fix poieniţa asta. Să vezi ce mişto e: avem şi gărduleţ, aşa... Rustic!

I-auzi la el! Rustic! Şi totuşi, îl mira capacitatea de adaptare la nou a bulibaşei! Adică în loc să caute un teren viran, al nimănui, el preferase să plătească chirie şi să monteze gărduleţ rustic? Hm! Asta parcă nu era gândirea bulibaşei pe care şi-l amintea el...

... Se schimbaseră mult lucrurile, de când nu mai fusese el prin şatră. Cu siguranţă, bulibaşa era acelaşi; că, acu' zece ani, când venise el ultima oară acolo cu nea Mihai, nea Dumitru i se păruse tânăr şi în putere! Se aştepta azi să-l găsească, la vreo 50 de ani, la fel de în putere! Şi spera acum că Ana va fi primită cu aceeaşi deschidere cu care fusese primit gărduleţul rustic - că tocmai intraseră în şatră. Ia uite ce bunăstare...

Ana-Maria

Uau! Prima oară într-o şatră; mai ales că era o şatră "specială"... Se lăsă mai jos pe banchetă şi încercă "să scaneze" totul cu privirea, ca să reţină tot - ca să nu o apuce brusc holbatul chiar când va fi lângă ei!

Făcuseră un foc mare în mijlocul luminişului; dar "mare", în momentul ăsta, însemna că vedea un con de lemne, înalt de vreo doi metri, care ardea ca o torţă! În dreapta, departe de maşini şi rulote, era un alt foc, mult mai potolit, pe care se frigeau trei purcei la proţap. Lângă foc erau trei grătare "profesionale", adică uriaşe, în plină funcţiune. Evident, acolo era strânsă toată şatra; vedea patru mese lungi, cu scaune pe ambele părţi... În capul uneia dintre mese vedea jilţul bulibaşei. Mare, cu spătar sculptat, aurit în proporţie de 100%... Peastea le va "studia" după ce se va aşeza. Rulotele erau în stânga: vedea 20 sau 25 de rulote cum nu mai văzuse vreodată. Lungi, mari, spaţioase... Socotind după ele, putea calcula "lejer" 60-70 de aurari, adulţi şi copii! În faţa ei erau 5 corturi. Nu tipic ţigăneşti, ci noi, moderne, cumpărate anul ăsta de la raionul de articole sportive. Iar în stânga rulotelor erau parcate, ordonat... multe Jeep-uri, BMW-uri, maşini cu tăieturi armonioase şi embleme pe care nu le vedea zilnic pe bulevard. Apreciase cam 20 de maşini... când se plictisise şi nu mai continuase numărătoarea. Revenise spre masă, spre gazde...

Evident: port tradiţional - de parcă rulotele erau noi, sigilate, proprietatea altcuiva, iar ei toţi trăiau înghesuiţi în cele cinci corturi. Sigur, se vedea de la o poştă că unii, mai ponosiţi, forfoteau pe-acolo cu treburi, iar alţii stăteau la mese şi discutau, sau cântau, sau dansau... sau pur şi simplu beau şi-atât... Foarte multă strălucire la masă; extrem de mult aur. Taraful era în dreapta meselor; între mese şi "bucătăria de vară", evident, era ringul de dans. Momentan, melodiile nu erau foarte antrenante - iar spaţiul acela generos era folosit de copii, care se alergau de colo-colo...

Diamant parcă maşina la rând cu celelalte. Aliniată, corect, la şirul de bări de protecţie...

- Eu am fugit să vă anunţ!

OK! Coborî, iar Florentin îi strânse imediat mâna. Porniră încetişor peste pajişte, spre mese... Diamant o luase înainte cu doi-trei paşi, grăbit să-i anunţe că venise cu musafiri...

Florentin

Şi totuşi, n-o putea duce în mijlocul lor fără să-i explice de ce se vor întâmpla lucrurile care se vor întâmpla! Şi ce altă scuză mai bună putea găsi, decât şiretul pantofului drept?

Ana-Maria

Florentin se opri şi se aplecă să-şi lege şiretul. Diamant nu-i observă gestul; iar şoapta soţului ei o lămuri imediat, în engleză:

- Maică-sa e ghicitoare, e sora bulibaşei, iar nea Mihai a cunoscut-o după ce-a rămas văduvă.

Şi-acum ştia exact ce-o aştepta. Acum era mai liniştită. Îşi reluară drumul spre mese...

Diamant şuşotea ceva la urechea bărbatului din jilţ. Care-i privea lung pe ei, serios... Ei erau foarte atenţi pe unde calcă; pe sub sprâncene, ochii ei se lipiseră involuntar de colanul de la gâtul lui. Îl aprecia cam la un kilogram - fără pietrele preţioase...

Na, că se ridicase şi le ieşea în întâmpinare! Aoleu, o trecuseră instantaneu toate apele!

- Bine-aţi venit pe la noi!

Limba română! OK! Aşa cum o "instruise" ţaţa Dida, răspunse neutru:

- Bine v-am găsit.

Iar Florentin fu luat în braţe:

- Mă, da' mare te-ai făcut! Când te-a adus unchi-tu ultima oară pe-aici, abia dacă-ţi dăduseră tuleiele musteţii!

- Ce să fac; eu am vrut să rămân băiatu' ăl mic al mamii, da' nu s-a prea putut...

Florentin se întoarse spre ea:

- M-am şi însurat între timp...

Ochii negri o măsurară scurt, de parcă încercau să se convingă că nu se înşelaseră şi, într-adevăr, le intrase romînca-n şatră... Florentin se grăbi să continue:

- Avem şi-o fetiţă...

- Ei, bravo! Să vă trăiască! Da' ce-aţi făcut: aţi lăsat-o-n maşină?

- Nuu, ea stă cu bunicii în fiecare sâmbătă seara!

După două-trei secunde de gândire, bulibaşa îl prinse pe Florentin de umeri şi porniră amândoi spre mese:

- Aaa... Bravo! Păi aşa trebuie! Copilul n-are voie să-şi uite părinţii, după ce se mută la casa lui!

- Cum să-i uit?! Doamne fereşte!

Mergea în spatele lor, zâmbind slab. Ştia că nu fusese "omisă" pentru că era romîncă, ci pentru că era femeie; de cum păşise în iarbă, îşi amintise tot ce-i spusese ţaţa Dida. Iar regulile erau evidente acum... Bulibaşa anunţă, cu glas puternic:

- Florentin al lu' Manolache şi nevastă-sa sunt invitaţii lu' Diamant şi-ai mei!

Ca la un semn, bărbaţii se repeziră la Florentin cu mâinile întinse, iar femeile la ea. Prima care ajunse lângă ea o strânse scurt în braţe:

- Bine-ai venit! Eu sunt Perla, mama lu' Diamant!

- Ana-Maria. Îmi pare bine.

Iar celelalte nu mai reuşiră s-o îmbrăţişeze, pentru că mama lui Diamant avea aşa o tehnică "de învăluire" că parcă o ascundea lângă ea! Iar ea îi urma pe cei doi bărbaţi, spre mese...

- Stai liniştită, că eşti cu mine!

Ia uite! Aprobă, zâmbind, dându-şi seama că era tratată ca orice romîncă tânără şi panicoasă... Păi o să-i lămurească ea cum stătea treaba... imediat cum i se va oferi ocazia! Momentan, mergea spre masă şi vedea privirile reticente fixând-o insistent...

Dacă n-ar fi ştiut ce le pregătea în privinţa asta, s-ar fi simţit foarte prost! S-ar fi simţit ca o intrusă care n-are ce căuta acolo! Dar îi înţelegea; ştia cum gândeau, de ce gândeau aşa şi-i înţelegea foarte bine! Privirile drepte, fixe nu erau rău-intenţionate; şi nici dezaprobatoare. Erau doar felul lor de-a privi...

Florentin fu aşezat chiar lângă bulibaşă; ea fu condusă, în mod firesc, lângă soţul ei - unde soţia bulibaşei îi zâmbi scurt şi cam atât... Mesenii începură să se ridice, aparent cu treburi... Diamant le arunca fulgere din priviri, dar asta nu-i convingea să se întoarcă... Ea aştepta - că nu putea să se-apuce să vorbească singură cu voce tare în romanes... Bulibaşa tocmai aflase despre planul florăriei şi îl îndemna cu patos pe Florentin să-şi deschidă afacerea, să prospere, să aibă, să strângă, să aibă ce să lase la copii pentru un trai mai bun... Şi, în sfârşit, Perla o abordă, în limba română:

- Iar tu, Ana, unde lucrezi?

Întoarse capul spre ea şi răspunse în romanes, fără să încerce să pară cu nasul pe sus sau impertinentă:

- Momentan stau acasă, cu fetiţa; da' imediat cum soţul meu deschide florăria, o să lucrez cu el la afacerea noastră.

Vocea bulibaşei acoperi zgomotul tarafului, în romanes:

- Păi tu eşti florăreasă?

Se întoarse spre el şi-i confirmă că stăpânea bine şi limba, şi regula, şi respectul:

- Nu; am învăţat şi eu unele lucruri de la soacra mea...

Toţi ochii erau aţintiţi asupra ei; altfel de priviri însă... Bulibaşa începu să râdă şi reveni spre Florentin:

- Bravo, tinere!

Iar Florentin exclamă, râzând:

- Păi nu eu am învăţat-o cum e cu florile! Mama a învăţat-o!

Acum râdeau toţi. Iar oamenii se întorceau la masă, cu carafele pline cu vin. Depăşiseră momentul apăsător. Acum nu mai era romîncă; era noră de florăreasă. Mare diferenţă...

- Vii să dansezi cu noi?

O tânără de vreo 14 ani aştepta, zâmbitoare, răspunsul... Ia uite, ce repede era primită "cu drepturi şi obligaţii depline"! Cum să refuze - că nu-şi plănuise nici o scuză plauzibilă!

- Ia lasă, fă, să vorbesc şi eu cu fata! Du-te şi te zbânţuie, că o veni ea!

Fiu! Mama lui Diamant o privea acum chiar ca pe-o extraterestră care ştia ţigăneşte...

- Şi zici că te-a învăţat soacra?

- Da. Şi ea, şi cumnatele...

"Şi tuşa Didonia - dar pe-asta n-ai s-o afli vreodată..."

- Ai stat mult la ele?

- Cred că jumătate de an.

- Păi de ce aşa puţin?!

- Ei, a fost o situaţie mai... Am rămas gravidă imediat după nuntă, şi-am avut sarcină toxică. Şi nici n-aveam multă minte... Ca să nu ne certăm cu părinţii lui, Florentin a decis să ne mutăm singuri.

- Iar ei au acceptat?

- Da.

- Mă mir! Că plecarea asta de-acasă nu se prea face atunci când vrea ăla micu'! Şi cum ai reuşit să duci sarcina aia toxică?

- N-am dus-o; am pierdut copilul, puţin după trei luni.

Linişte... Perla se întoarse spre femeile care pregăteau masa:

- Da' voi mai descântaţi mult porcii ăia? Ce dracu - mâncăm azi, sau mâine?

Şi-acum discuţia fu deviată subtil:

- Iar a doua sarcină a mers foarte bine, nu? De vreme ce aveţi o fetiţă...

- A doua sarcină a fost aşa, ceva... Cum să spun eu... Uşoară ca o pană!

Râdeau amândouă... I se puse în faţă o farfurie de dimensiunile unui platou, plină cu răcituri.

- Hai, serveşte, până aduc eu pahare curate!

Florentin "servea" deja din platoul aşezat în faţa lui; începu şi ea să mănânce, trăgând cu coada ochiului la lăutari şi la tinerele care dansau. Că fusese deja poftită la dans şi trebuia să vadă ce paşi şi ce mişcări "putea" să ştie...

Florentin

Oof, bine că scăpase de la masa bulibaşei! Nimic de zis - discuţia fusese foarte interesantă! Dar întrucât el era prea tânăr şi tâfnos, partea cu sfaturile n-o putea niciodată suferi. Aşa că, după fiecare patru fraze interesante, urma un moment de indispoziţie...

Acum bulibaşa se dusese să discute cu nişte rubedenii; el profitase şi se mutase la masa lui Diamant. Unde vărul lui începu să-i umple paharul şi să tot cinstească şi pentru el, şi pentru nevasta lui, şi pentru fetiţa lui...

Ana se descurcase de minune! Putea spune chiar că se descurcase mai bine decât el! Conversaţia ei cu Perla fusese presărată de zâmbete şi râsete, fetele o luaseră la dans... Soţia lui bineînţeles că se rezumase la "stângu-dreptu" şi-i zâmbise lui cu subînţeles... Păi el unul declara, cu mâna pe inimă, că abia aştepta cafeaua! Se cam ameţise: vin bun, demidulce, "stropit" cu Coca-Cola... Rezultase un sirop excelent, rece şi bun, pe care-l băuse chiar ca pe sirop...

- Băi, Florentine! Băi, ce emoţie mi-ai dat când am văzut-o! Am zis că ai înnebunit, dracu, de-ai luat româncă!

Hm! Zâmbea înţelegător şi se pregătea să-şi asigure vărul că nu era primul care se înşelase...

- Băi, da' ce bine vorbeşte! Tu ai învăţat-o, sau ştia dinainte?

- A învăţat singură, după manual.

- ... Cum, bă, după manual?

- Ete-aşa! Se mutase la mine - şi-ai mei nu scot o vorbă-n româneşte în casă! Nu eram căsătoriţi, aşa că ea stătea cuminte-n camera ei... Şi mi-a făcut o surpriză!

- ... I-auzi!

- După care a învăţat tot mai multe cuvinte, a exersat... Ce mai; a avut ambiţie - şi-a învăţat!

Vărul lui îl privea cu ochi extaziaţi...

- Ca să nu-ţi mai spun ce şoc am avut când am văzut cum dansează!

- Cum, mă?

Cum? Păi să-i arate cum! Întinse mâna şi-i luă pălăria din cap. Şi se ridică şi-şi scoase geaca... Diamant prinse imediat mâna unui ţânc care alerga pe-acolo; îl trimitea, bineînţeles, să avertizeze lăutarii să nu cumva "s-o lase mai moale"! Porni deci spre soţia lui...

Ana-Maria

Hm; soţul ei venea "să facă demonstraţie". OK, ea n-avea nimic împotrivă! Îşi făcuse "încălzirea"! El va avea o problemă, pentru că cinstise până acum...

Lăutarii schimbară "din mers" melodia. Iar Florentin începu să danseze. Ea, tot stângu-dreptu...

... Şi cum nu putea face stângu-dreptu la nesfârşit, apucă fusta, chiui şi se-apucă serios de dansat!

Florentin

Bun! Melodia se terminase, în sfârşit! Lăutarii trăseseră de ea la maximum, încurajaţi şi de spectacol, şi de exclamaţiile onor publicului. Acum terminaseră. Şi se opriseră şi ei...

Nu se îndoise nici o clipă că Ana va face cu brio faţă provocării! Evident, îi lăsaseră mască! Ea pe ei, el pe ele... Îşi conduse soţia la masă, lângă mama lui Diamant şi tanti Stela, soţia bulibaşei, şi se văzu nevoit să răspundă la gesturile disperate ale lui Diamant. Fu prins de braţ:

- Hai să-ţi arăt rulota noastră!

Păi, hai! Chiar era curios cum arătau "frumuseţile" alea pe interior! Vărul lui era grăbit... Iar el era uşor tolomac, pentru că îi răspunsese, îl urma şi simţea că venise momentul lui nea Mihai...

Ana-Maria

Verii se duceau să discute, în linişte, despre ruda lor comună. O discuţie în primul rând între bărbaţi, în al doilea rând despre un subiect un pic jenant. Pentru că era, totuşi, femeie româncă. Iar problema era strict de familie. OK; rămânea la masă, lângă aceea femeie teribilă, specială, pe nume Perla...

- Auzi? Ia vino tu un pic cu mine!

OK! Se ridică şi-o urmă; şi fu condusă lângă corturi. Femeia îşi desfăcu şorţul şi-l întinse pe iarbă; şi se aşezară amândouă. Văzu pachetul de cărţi cum iese din buzunar:

- Tu nu faci parte din familia mea, aşa că pot să le-ntind liniştită, că n-o să-ţi meargă rău. Ana te cheamă, nu?

- Ana-Maria.

- Şi pe fetiţa voastră?

- Florentina.

Perla amesteca de zor cărţile, şoptind un soi de descântec...

- Ia fă semnu' crucii aici!

Se conformă. Acum femeia le aşeza când grăbită, când gânditoare... Şi-acum se încruntase serios...

- ... O să-ţi spun în română, ca să înţelegi totul. Da' acu' să nu-ţi închipui că nu vorbeşti bine romanes!

- Nuu, am înţeles. Şi e mai bine în română...

- Deci, dragă Ana...

Deci? De ce tăcea? Ah, murea de curiozitate - mai ales că Perla se încruntase serios...

Florentin

Tot drumul, se căznise să aducă vorba despre nea Mihai. Acum o adusese Diamant; descoperise brusc că nu-i putea spune... Vărul lui se ridicase, după cinci minute de insistenţe, şi ieşise. Îl aştepta, ştiind că sigur se va întoarce...

Într-adevăr, uşa rulotei se deschise, se închise iar Diamant se aşeză pe jos, lângă pat. Şi bău două înghiţituri zdravene din sticla cu whisky:

- OK: deci s-a întâmplat ceva nasol. Acu' zi-mi ce s-a întâmplat.

Luă sticla cu whisky şi bău şi el două înghiţituri. Simţi că transpiră instantaneu, iar rulota se clătină uşor spre dreapta - mamă, ce tare era! Lăsă sticla jos, oftând:

- A făcut, într-o dimineaţă, un infarct. Didonia l-a dus la spital şi l-a anunţat pe tata; până am ajuns şi eu, mai făcuse patru. Şi-n 24 de ore s-a dus.

Întoarse privirea spre el. Îi spusese; acum trebuia să-l sprijine...

Înţelegea cât de mare era şocul veştii; Diamant îl fixa cu ochi pani-

caţi iar lacrimile îi alunecau pe obraji... Şi totuşi! Tocmai îi spusese că tatăl lui murise! Îi întinse sticla:

- Iar dacă te dai cu capu' de pereţi, n-o să reuşeşti să-l învii. Am încercat cu toţii - şi nu funcţionează. Mai ia o duşcă.

Degeaba; Diamant nu se clintea... Bău el încă o înghiţitură şi preferă să-şi privească mâinile:

- Tata a fost distrus; nu mai ştia nici cum îl cheamă... A trebuit să mă ocup de toate cele necesare; de formalităţi, de sicriu, de *pomana*... M-a ajutat mult Nicuşor, bărbatu' Luminiţei. Roberto a înfipt maşina într-un stâlp în primele cinci minute, pe Marcel l-am dus tot eu la spital, să-l hrănească cu perfuzia şi să-l trezească...

Îl tot momea cu sticla aia, doar-doar se va pili şi va răbufni... În sfârşit! Diamant apucă sticla:

- ... Când s-a întâmplat?

- Pe 19 noiembrie, anul trecut.

Sticla cu whisky zbură cât colo:

- Şi eu de ce n-am ştiut? Mie de ce nu mi-aţi spus?

- Personal, te-aş fi anunţat; dar ar fi trebuit să te dau în urmărire generală ca să aflu unde-i şatra. Iar ceilalţi nu cred că ştiau numărul tău de telefon.

- Pe dracu! Didonia îl are scris în agendă!

- Atunci întreab-o pe Didonia de ce nu te-a anunţat!

Diamant nu aşteptase un răspuns; şi totuşi, oftă greu:

- Poate pentru că mă urăşte prea mult?

Se pregătea să-i spună că mama lui vitregă nu-l urăşte, dar Diamant zâmbi trist:

- Lasă; ştiu eu cum stau lucrurile... Şi ea ce face? Cum se descurcă fără el?

- La început, a fost groaznic. Surorile tatei au locuit la ea vreo două săptămâni... A leşinat la marginea gropii; dacă nu erau ele, nu ştiu...

Aştepta o remarcă, un oftat... Nimic. Continuă deci cu povestirea:

- Un timp, a ajutat-o Marcel; că el a rămas să vândă în chioşcul ăla, cu nevastă-sa. Şi-o bombardam toţi cu bani şi mâncare. Da' s-a certat într-o zi cu tata, din cauza Anei, şi a rupt orice legătură cu neamul. I-a donat tatei chioşcu' şi n-a mai vrut să ştie de noi. Doar cu nevastă-mea se pare că se înţelege foarte bine în continuare; când ştie că sunt la florărie, trece pe la ea şi-o mai sfătuieşte cu fetiţa... Sau o sună şi-i spune ce-a mai văzut în cărţi...

- ... Adică nu s-a înstrăinat chiar de tot.

- Nu.

- ... Crezi că mi-ar răspunde la telefon?

- Dacă n-ar recunoaşte numărul, da.

- După care mi-ar închide.

- Cel mai probabil.

Diamant îşi prinse capul în palme, oftând greu:

- ... Deşi ştie că o iubesc ca pe mama... De ce-a făcut infarct?

- Medicii au descoperit, după moarte, că avea o boală de inimă. Şi-au spus că a fost un miracol că a trăit atâta.

Îşi privea lung vărul şi-i citea pe chip dorinţa de-a vorbi cu tuşica Didonia, de-a o ajuta cu bani şi-un umăr pe care să se sprijine... O iubea, într-adevăr, ca pe mama lui naturală; nici chiar el, minte deschisă şi destupată bine, nu prea pricepea de ce... Bănuia că din cauza relaţiei speciale pe care Diamant o avusese cu tatăl lui, a libertăţii pe care tuşica Didonia i-o lăsase soţului ei! Totuşi: fie vară, fie iarnă, tatăl îşi vizitase săptămânal fiul! Chiar se întreba cum de absenţa lui nu-l pusese pe gânduri pe Diamant...

- ... Să-mi scrii şi mie pe-o hârtie unde l-aţi îngropat.

Aprobă scurt: ba chiar o să-l ducă până acolo! Doamne fereşte, să nu-i treacă prin minte să-şi ia la el una din ustensilele ascuţite cu care făcea inele! Diamant era bărbat cu minte de copil şi-şi iubise la nebunie tatăl... Oftă greu şi se ridică:

- Mă duc să aduc altă sticlă.

Primi o aprobare scurtă... Mai bine să-l îmbete criţă, decât să fie pus să mai povestească, să dea amănunte...

Ana-Maria

Ochii albaştri se ridicară şi-o priviră fix:

- Multe muieri roiesc în jurul bărbatului tău. Şi mulţi bărbaţi îţi dau târcoale. Da' văd aici că voi vă iubiţi atât de mult, că nici nu observaţi ce se-ntâmplă la doi metri-n faţă. Aşa că n-ai de ce să-ţi faci probleme.

Încă două cărţi colo, trei dincolo...

- ... O să aveţi sărbători agitate şi-o să treceţi printr-o perioadă foarte nefericită. Trebuie să aveţi încredere unul în celălalt şi să aveţi grijă de voi şi de casa voastră. Să nu uitaţi niciodată că vă iubiţi şi să nu vă pierdeţi capu' printre zvonuri şi impresii de-alea, la prima vedere.

Dama de roşu şi valetul de ghindă rămaseră pe şorţ; restul de cărţi se strânseră scurt. Femeia din faţa ei le amesteca şi le descânta... De ce peste el punea patru cărţi, iar peste ea doar trei? Nu pricepea cum era chestia asta; dar, vorba aceea: dacă n-ar fi fost complicat, ar fi ştiut toţi să dea în cărţi!

- Tu n-ai să-l înşeli niciodată. Şi nici el pe tine. Şi-aici o să-şi bage nasu' o femeie bătrână, care ştie toată situaţia şi vă vrea binele şi-o să aibă grijă de voi.

Iar cărţile se strânseră din nou; mai puţin ea, dama de roşu... Na, că asta era altfel! O carte sus, una jos, una în dreapta şi una-n stânga; şi iar "o pierduse", pentru că Perla punea cărţi peste cărţi fără să respecte vreo regulă matematică sau de simetrie...

Se oprise. Privea cărţile alea ca pe cel mai mare duşman al ei şi tăcea...

- ... Ia scoate de-aici o carte!

OK! Alese una de la mijloc şi-o trase din pachet. Iar Perla o privi preţ de-o clipă şi-o întoarse spre ea:

- O să ai mari probleme cu un bărbat mai tânăr decât tine.

Aoleu! Privea valetul de inimă neagră din mâna femeii şi nu mai ştia ce să creadă, ce să facă...

- E plin de bani, e frumos, e şarmant şi va face o pasiune pentru tine. Să ai grijă, să nu-i pici în plasă - că el nu ţi-ar aduce fericirea. Încearcă să-l ţii cât mai departe de tine şi de familia ta. Are destui bani, din câte văd eu aici, ca să vă facă rău, dacă vrea el să vă facă rău.

Bine, pricepuse! Valetul dispăru înapoi, în pachet; femeia bombăni, ca pentru ea:

- Cum îmi arată mie cărţile, e genu' care tocmeşte oameni să-i facă treburile murdare; şi-i ajung banii să le spele şi ălora dosarele. Ai grijă, deci.

Şi-acum întindea din nou cărţile, de data asta câte opt pe rând...

- Ai probleme cu socrul tău; sunteţi certaţi, aşa-i?

Aprobă scurt.

- Păi o să vă împăcaţi peste trei cărţi - deci eu zic că la sfârşitul anului ăstuia. Atunci se vor lămuri toate problemele şi n-o să vă mai supăraţi vreodată. Sunt tentată să cred că ceea ce văd eu aici...

Îi arăta o adunare mare-mare de figuri... Şi-apoi degetul începu să alerge peste figuri, întărind cuvintele:

- ... Se numeşte o încercare de suflet. A ta şi-a bărbatului tău. Socrul tău se va implica serios şi va descurca iţele; şi-atunci o să vă împăcaţi. După care uite ce urmează: casă la drum de seară, cu dragoste curată, necaz petrecut, bani, reuşită şi bucurie mare. Până atunci însă, uite: lacrimi, necaz... Valetul ăsta... Valetul ăsta o să işte o tensiune şi-o râcâială continuă între tine şi bărbatul tău. Sper să fiţi înţelepţi şi să nu vă lăsaţi luaţi de toate vorbele astea proaste.

Cărţile se strânseră din nou:

- Ia să văd eu cine-i individu' ăsta...

Păi nu mai era mult până la sfârşitul anului; doar trei luni, nu? Ea ştia cum să se comporte ca să-l ţină pe individul ăla la distanţă, Florentin ştia că ea îi era fidelă... Aşa că problemele alea nu puteau să fie foarte mari! O îngrijora vestea că dl Manolache se va amesteca în problemele lor de căsnicie; o îngrijora gândul că va afla de admiratorul ei. Înfocat, tânăr şi plin de bani, cu o pasiune-n suflet pentru ea... Mm, deja îi era ruşine să mai dea ochii cu socrul ei! Sumbre gânduri...

Perla întindea şi strângea cărţile cu o grabă incredibilă...

- ... Dă-l încolo, că habar n-am cine e! Cred că s-au măsluit!

Femeia se ridică, iar cărţile sfârşiră înapoi, în buzunarul şorţului:

- Hai să mergem la petrecere, că te-am îngrijorat destul!

Se grăbi să se ridice:

- Sărut mâna. Nu m-am îngrijorat; că ştiu ce bărbat am şi ştiu ce-i în sufletul meu.

- Sigur; da' habar n-ai tu ce-i poate pielea fantelui ăluia. Să ai grijă; să nu-l laşi să-ţi facă probleme serioase.

- Bineînţeles!

Se aşeză, iar mama lui Diamant zâmbi:

- Ia să mă duc eu să-ţi eliberez bărbatu'; că a cam pus Diamant stăpânire pe el!

Prea bine! Deşi probabil că va rămâne şi ea cu ei în rulotă, să audă cum murise nea Mihai...

Întoarse capul spre foc. Tinerele dansau de zor, taraful se dezlănţuise... Straşnică petrecere! Dar de când aflase că va apare un valet de inimă neagră, nu-i prea venea să se mai zbânţuie... Oare cum trebuia să arate, ca să apară-n cărţi de inimă neagră?

Florentin

Uşa rulotei se deschise larg iar Perla intră, zâmbitoare:

- Hei! Ce tot "tricotaţi" voi aici?

Nu se grăbi să răspundă. Femeia mai făcu doi paşi şi-şi văzu fiul pe podea, plângând cu sughiţuri...

- Diamante! Maică! De ce plângi, maică? Ce-ai?

Tăcere...

- Băi copile, mă sperii! Ce-i cu tine? De ce plângi?

Răspunsul nu mai întârzie:

- A murit tata!

... Văleleu, acu' o să aibă doi de calmat! Perla îşi privi lung fiul... Şi-l strânse în braţe, bufnind şi ea în plâns...

Ce naiba să mai spună? Ce să mai facă? Dacă se ducea s-o ridice de acolo, îl izbea de toţi pereţii rulotei - la cât de supărată era şi ea acum! Dacă stătea pe scaun, se simţea ca un intrus în mijlocul durerii lor... Nici nu-i cunoştea atât cât să ştie ce să le spună ca să le mai aline durerea...

... În sfârşit! Perla se ridică şi-şi ridică băiatul. Îl aşeză pe marginea patului şi se grăbi să aprindă o lumânare:

- Da' cum s-a întâmplat, maică? De ce-a murit?

Se grăbi să răspundă el:

- A avut o boală de inimă, de care n-a ştiut. A făcut un infarct, în toiu' nopţii; după ce-a ajuns la spital, a mai făcut patru. Şi n-au mai putut să-l salveze.

- Dumnezeu să-l ierte...

Perla se aşeză lângă fiul ei şi-l trase în braţele ei:

- Hai, nu mai plânge. Ar fi trebuit să ne dăm seama...

Şi iar se simţea ca un intrus... Perla se întoarse spre el:

- ... Iar Didonia ce face acum?

- Păi un timp am ajutat-o noi, toţi. Da' s-a certat cu tata şi-acum refuză orice ajutor - chiar şi-un colţişor de pâine. Nici la telefoane nu-i mai răspunde... Doar pe noi ne acceptă - pe mine şi pe Ana. Da' nu s-o vizităm. Trece ea pe la noi, ca s-o vadă pe Florentina, sau dă telefon şi mai vorbeşte cu Ana, o mai sfătuieşte...

Perla îl privea lung... I se păru că vede un început de zâmbet:

- Să aveţi grijă de ea. Să nu vă certaţi şi voi cu ea. Că-i o femeie bună şi vă vrea binele...

Aprobă; da' ce-i venise? Bineînţeles că n-or să se certe cu tuşa Didonia!... Mă rog; prefera să presupună că mama lui Diamant tocmai îi întinsese Anei cărţile şi văzuse ea ceva pe-acolo! Dacă tocmai tuşa Didonia o făcuse să zâmbească... Perla îşi bătu scurt fiul pe spate:

- ... Ia, hai! Gata! Gata cu plânsu' acu'! Că Măiţă n-a acceptat niciodată să ne vadă plângând! Şi dacă ne află bulibaşa şi trebuie să-i spunem acum ce-am păţit, e nasol. Hai să ne liniştim şi să ne întoarcem la masă. Că avem destul timp să-l plângem, după ce se termină balamucu' de-afară! Hai, Diamante, maică; linişteşte-te. Că Măiţă a fost al nostru, nu al lor. Nu trebuie să ştie ei ce se întâmplă în familia noastră, nu?

Deci tatăl lui Diamant era subiect tabu în şatră; când auzea de el, bulibaşei îi creştea tensiunea... Normal! Îi făcuse surorii lui un copil şi se rezumase la vizitele săptămânale de-o oră-două! Perla era soră de bulibaşă! Diamant era unicul ei copil! Unicul lui copil! Din punctul ăsta de vedere, nici el nu prea înţelegea de ce nea Mihai... În fine!

- Florentine, te rog eu mult: du-te tu la masă. Dacă te-ntreabă bulibaşa pe unde suntem, spune-i că lu' Diamant i s-a pus junghi la stomac şi stăm aici să-l doftoricesc. Şi că venim şi noi, un pic mai încolo.

Se grăbi să se ridice, aprobând.

- Da' pune şi tu o faţă mai veselă, aşa, că arăţi de parcă-şi varsă ăsta maţele p-aci! Doamne fereşte, să ne cheme el salvarea şi să ne prindă cu gogoaşa!

Aprobă din nou, zâmbind: femeia asta îl înveselise, ca să poată el să mintă credibil...

Ieşi din rulotă şi porni încet spre petrecere. Trebuia să-şi compună un chip destins, firesc... Să mintă credibil şi-apoi să poarte cu Ana o discuţie lungă-lungă şi foarte interesantă, ca să nu dea de bănuit...

Se aşeză lângă soţia lui şi-i strânse uşor mâna, pe sub faţa de masă. Aştepta; dar bulibaşa nu-i dădea nici cea mai mică atenţie. Era prins într-o discuţie cu unul dintre meseni... Se aplecă spre Ana şi-i şopti la ureche:

- Şi ce mai faci tu?

- Ce să fac...

- ... Te-ai supărat că te-am lăsat singură la masă?

- Nu. De fapt, n-am stat la masă; Perla mi-a întins cărţile.

- I-auzi! Şi ce ţi-a zis?

- Aa, o grămadă de lucruri! Da' nu pot să ţi le zic...

Ia uite ce-l pedepsea! Chiar atât de mult lipsise?

- Dacă-ţi zic ce mi-a zis, nu se mai împlineşte... se zice...

Îşi privi ceasul şi constată că Diamant plângea în hohote de vreo jumătate de oră... Ridică privirea spre ea:

- Vrei să dansăm?

- Sincer? Nu.

- ... Sigur?

- Foarte sigur. Îmi place să stau aici, cuminte, şi să le privesc pe ele.

- Aa, vrei să furi paşii!

Ana aproba şi zâmbea un pic romantic... OK! Soţia lui era pentru prima oară într-o şatră autentică; voia deci să stea deoparte şi s-o studieze pe îndelete. O să stea lângă ea, ţinând-o de mână pe sub masă, şi-o să-i răspundă la întrebări în şoaptă...

19 septembrie 2004 - duminică

Ana-Maria

Mm, ce somn o luase! Noroc că Perla o ţinea de vorbă! Că dacă n-ar fi fost ea, ar fi aţipit în fund pe scaun, în ciuda gălăgiei şi agitaţiei din jur!

Petrecerea nu scăzuse în intensitate nici măcar o clipă. Şi-acum se cânta şi se dansa, se aplauda, se făceau dedicaţii... La masa lui Diamant, Florentin gusta câte-o înghiţitură de vin iar vărul lui golea pahar după pahar... Oare soţul ei se întrebase până acum cu ce mijloc de transport vor ajunge de dimineaţă în oraş? Sau calcula că vor dormi într-o rulotă şi, pe la 4-5 după-amiază, or să cheme un taxi? Că era evidentă greaţa cu care se va confrunta Diamant pe la 4-5...

Observă mişcarea cu coada ochiului; întoarse capul, iar primul ei gând fu că venise poliţia! Realiză însă imediat că forţele de ordine ar fi venit cu sirene şi girofar. Aşa că reveni spre dansatoare şi urmări, cu coada ochiului, limuzina neagră, impecabilă... După formă, părea a fi BMW. Dar probabil era un prototip, încă în probe; că ea nu mai văzuse aşa ceva prin oraş. Maşina traversă silenţos pajiştea şi se parcă în capătul şirului de limuzine, după Mercedesul lui Diamant...

Uau!

Dacă l-ar fi văzut ziua, în oraş, l-ar fi trecut la capitolul "interlop". Dar ce interlop!

Pantofi negri, gen Otter. Blugi negri, uni, impecabili, fără petice sau "floricele". Maletă tot neagră. La gât, un lanţ din platină nu foarte lung, nu foarte gros... cu un medalion aparte, nici mare dar nici mic, nici opulent dar nici sărăcăcios, dar tot din platină... Părul negru, tuns scurt, aranjat sub formă de arici adormit. Mers drept, constituţie atletică, trăsături armonioase, gene dese şi arcuite, ochi verzi ca otrava...

Una peste alta, individul care se apropia acum de bulibaşă era "uau"! Dar nu "uau", ci "uau-uau-uau"! Probabil că undeva în torpedo era şi carnetul de bal, plin cu domniţe să-i ajungă pe tot cincinalul... Perla îi şopti la ureche, în română:

- Ăsta-i Ştefan, băiatu' bulibaşei.

Aa... Păi dacă el era băiat de bulibaşă, văleleu - ce trântă şi păruială o să iasă la Târgul de Sântămărie! Deşi presimţea că întârzierea lui de azi se datora unei domniţe blonde, bucureşteancă get-beget...

Tânărul strânse mâna tatălui; schimbară câteva cuvinte, nu prea multe... Ochii verzi se ridicară spre ea; sesizându-i intenţia, avu inspiraţia să se concentreze asupra bomboanelor de pe masă. După nu mai mult de două secunde, simţi cum privirea aceea verde se mută...

La naiba! Apăsătoare privire! Parcă "o scanase" - aşa simţise ochii verzi asupra ei!

Încă două fraze scurte între cei doi; îl văzu apoi pe Ştefan îndepărtându-se, căutându-l cu privirea pe Diamant... Probabil că fusese şi el anunţat că aveau musafiri! Perla continuă cu explicaţiile:

- Are 19 ani şi tot ce-şi poate dori pe pământul ăsta. Două maşini, două apartamente şi-o viluţă discretă în Bucureşti, afacerile lu' ta-su pe mână, perspectiva de-a conduce într-o zi o şatră de aurari serioşi şi foarte profitabili... Da'-l cam supără pe ta-su. Că uite la ce ore vine!

Aha! Decise să nu se mai holbeze la el; se concentră asupra umplutului paharului cu Coca-Cola...

- Uite, o vezi pe-aia mică?

Care?... Na, că tot spre Ştefan arăta! Păi să se uite drept atunci! O tânără micuţă, slăbuţă, îşi apucase poalele fustelor şi alerga glonţ la rulota de care se apropia el.

- I-a luat-o ta-su acu' doi ani. Ea avea pe-atunci 14. Şi încă n-au făcut nunta.

Cum adică? "I-o luase" bulibaşa, da' fără nuntă? Ciudat...

- Ea e din neam mai sărac. Mă rog; faţă de el, n-are nici de-un petic în cur. Bulibaşa i-a prezentat-o, că e fată cuminte şi frumoasă şi de familie bună. Că-i ştie neamu' şase generaţii-n spate, şi-s tot aurari din tată-n fiu, da' sărăciţi sub comunism. El a fost de acord s-o ia, da' cu o condiţie: nu se atinge de ea până nu face fata 18 ani. Că altfel se numeşte viol, zice el...

Acum parcă-parcă înţelegea...

- Şi cum să se facă nunta, fără cearceaf şi toate celelalte? Că bulibaşa a dat un aconto, când a adus-o aici; dar, când o fi să fie, dă bani grei pe ea! Cum să-i dea de-acum, fără să ştie pe ce i-a dat?!

Gata: era clar. Ştefan "o mai lălăia" cel puţin doi ani de-acu' încolo şi se ruga Domnului să nu se afle-n şatră că se inventase controlul ginecologic!

- Aşa că Rubina stă aici, cu noi. O ajută pe soacră-sa, are grijă de-ale casei, ţine rulota aia impecabilă, îi spală, îi calcă, îi găteşte... Iar el e, într-un fel, liber ca pasărea cerului. Pleacă dimineaţa cu afaceri şi mai vine seara târziu ca să se odihnească - dacă vine! De ea nu se atinge; în schimb, i-a pus la dispoziţie o maşină şi doi paznici. Oriunde se duce, la capătu' poienii sau în Bucureşti la Mall, ei merg cu ea. Cică să nu păţească ceva! Pe naiba! Să nu-i fugă nevasta din rulotă, să-l facă de râs! Că săraca fată creşte aici cu el ca cu fra-su... La Bucureşti, pun gâtu' jos că tot holtei îşi zice!

Deci ghicise. Fată săracă, promisă unui băiat bogat. Ea cuminte în casă, cu treburi casnice şi bodyguarzi la uşă, în timp ce el îşi făcea de cap în Bucureşti. Iar seara el venea şi-o pupa pe obraz. Sigur aveau şi paturi separate - ca să nu iasă discuţii...

- Mai ies împreună în oraş, duminică după-amiază; se întorc cu o tonă de sacoşe, toate cadouri pentru ea. Ţoale şi brizbrizuri. Şi iar se face luni, iar el pleacă cu afacerile...

Tânărul ajunse în dreptul rulotei; soţia lui ajunsese demult, că alergase într-un suflet până acolo! Şi-acum se făcuse mică-mică şi-l privea cu teamă... El îi zâmbi şi intră în rulotă. Ea se grăbi să-l urmeze...

Ciudat individ, Ştefan ăsta! Venea la trei dimineaţa, taică-su îl trimitea probabil să se odihnească, nevastă-sa îi transmitea din priviri că stătuse toată ziua cu ochii la poza lui ca la idol... Tare ciudat! Mai ales că, şi prin haine, şi prin simpla prezenţă, nu se potrivea în şatră! Cu şatra! Locul lui era, evident, într-o vilă "a la Florică", cu o afacere "a la Nicuşor" - dar cu salariaţi care să meşterească bijuteriile, cu vânzători la magazine şi cu el la birou, să numere profitul. Nu vedea în el nici urmă din spiritul unui bulibaşă - că titulatura asta se cam moştenea din tată-n fiu...

Reveni spre dansatoare. Două tinere erau mai zvăpăiate; ele întreţineau, de fapt, tot antrenul. Bune prietene probabil încă de când ieşiseră din maternitate, se aţâţau una pe cealaltă şi făceau un fel de competiţie - care se mişcă mai bine, care are mişcări mai ample... La naiba cu Ştefan ăsta! Se mai flutura mult pe-acolo?

Mă rog; era gazdă, era la el acasă, făcea ce voia! Tocmai ieşise din rulotă, urmat fireşte de aceeaşi soţie umilă, un pic speriată! Se schimbase; pantaloni negri comuni, o cămaşă albă lejeră... Îl văzu apropiindu-se de masa lui Diamant; schimbă două-trei cuvinte cu el, apoi strânse mâna lui Florentin, schimbă şi cu el două-trei cuvinte... Probabil un "bine aţi venit, simţiţi-vă ca acasă". Şi-apoi porni spre scaunul de lângă jilţul tatălui lui. În aceeaşi "formaţie": el în faţă, soţia umilă la juma de metru în urma lui, adorându-i urmele paşilor... În fine!

Tânărul se aşeză lângă tatăl lui. Care-l bătu scurt pe umăr şi arătă spre... ea:

- Ana-Maria, soţia lui Florentin.

Fu privită drept, cu seriozitate. Afurisită, privirea aia verde! Parcă o radiografia! Fu salutată cu capul; salută la fel. După care întoarseră capul "la unison": el spre soţia lui, ea spre Perla:

- Şi aşa e în fiecare sâmbătă? Petrecere mare?

- Da; cam aşa e. Da' uneori mai vin şi alte şatre, şi-atunci iese balamuc în toată regula... Voi cum vă distraţi, la Bucureşti?

- Păi cumnatul meu, tot aurar, dă în fiecare sâmbătă petrecere. Şi mergem la el. Nu ştiu de ce mi-a propus Florentin să mergem ieri în discotecă...

- Ei, o fi avut el un motiv! Sau vreo presimţire! Da' cumnatu'

tău e aurar?

Aprobă, dându-şi brusc seama că riscul de-a fi făcut deja o gafă era imens...

- Şi cum îl cheamă?

- Nicuşor Racovici.

- Stai aşa, că parcă-mi sună cunoscut... Pe ta-su cum îl cheamă?

- Vlad.

Perla mai avea puţin şi scotea fum pe urechi, aşa se căznea şi scotocea prin memorie... Şi-o văzu "înflorind" la propriu:

- Băiatu' lu' Vlad şi-al lu' Marcela? Ăia care au vilă în Tei?

Aprobă cu capul: ce mai putea face? Că de negat, nu putea nega pentru că nu putea "inventa" un Nicuşor, aurar, fără să rişte să "nimerească" alt Nicuşor din breaslă!

- I-auzi, dom'le! Auzi, bulibaşă! Mai ţii matale minte nunta lu' Nicuşor al lu' Vlad? Ăla de-a luat florărească?... Ăla de-are ta-su atelier şi magazin mare şi stă lângă staţia de taxi Glucoza!

Bătrânul nu-şi amintea; inima îi era deci plină de speranţă...

- Nunta aia, la Bucureşti! De-ai venit după trei zile şi-ai zis că ta-su a împodobit toată strada!

- ... Aa! Sigur că da!

- Nicuşor e cumnatu' lu' Ana!

Toţi ochii se aţintiseră asupra ei... Bulibaşa ceru imediat lămuriri suplimentare:

- Cum vine asta?

Încercă să rostească cât mai corect, în romanes:

- Luminiţa, sora bărbatului meu, e nevasta lui Nicuşor.

Şi-acum chipul bulibaşei "înflorise" la propriu:

- I-auzi! Adică frumuseţea aia brunetă de la nuntă e sora lu' bărbată-tu?

- Da.

- Tii... Şi mi se părea mie că v-am mai văzut undeva! Da' nu ştiam de unde să vă iau... Şi ce mai face Nicuşor? Cum o duce cu muierea?

- Foarte bine. S-au mutat la casa lor, aşteaptă un bebeluş...

O cam sperie săritura bulibaşei! Bărbatul se ridicase de parcă-l frigea brusc scaunul!

- I-auzi! Ptiu! Doamne-ajută! Să vezi ce-i fac lu' piciu', că nu mi-a zis! Muiere, adu mobilu'!

Şi-acum o să li se ducă vestea, că veniseră în şatră la vărul renegat... I-ar fi cerut ajutorul lui Florentin; dar nu putea privi spre el, pentru că ar fi dat de privirea verde...

Vedea, cu coada ochiului, că Ştefan se concentra asupra farfuriei pline. Dar nu voia să riste să mai dea ochii cu el. Simţea că ar fi fost mai bine să plece... Nici nu se putea duce la masă la Diamant; dealtfel, Perla o ţinuse dinadins acolo, la masa bulibaşei. De ce, nu ştia; dar oricum, nu se cădea ca femeia să se bage în discuţia bărbaţilor nici măcar pe post de ascultător! Aşa că rămase la masa bulibaşei... care primi telefonul, dar îl băgă în buzunar:

- Ia uite ce făceam şi eu! Sunam omu' la trei dimineaţa! Da' mâine nu scapă! Să vezi ce-i fac eu lu' Nicuşor...

Păi să-i facă! Bulibaşa reveni spre Ştefan şi-l întrebă "cum a fost la Bucureşti". Se întoarse şi ea spre Perla şi o întrebă cu ce fuseseră unşi purceii la proţap. Stârni deci o lungă povestire culinară... O asculta şi-o privea atentă...

Frumoasă femeie! Într-adevăr, nea Mihai... Dar cum de tocmai nea Mihai, fratele dlui Manolache, crescut de părinţi ca şi dl Manolache, îşi înşelase aşa nevasta? Florentin avea multe explicaţii de dat...

În sfârşit, soţul ei se ridică şi porni spre ea. Doamne, da' nu se mai hotăra odată?! Rămăsese fără teme de discuţie! Şi-aşa, săraca femeie fusese pisălogită "la greu" cu întrebări uşor stupide! El se aşeză iar Perla se ridică:

- Păi te las, Ano, că trebuie să-i pregătesc lu' fi-miu comprese, nişte Antinevralgice şi-un kil de zeamă de varză...

- Pot să vă ajut cu ceva?

- Nu, drăguţă; stai liniştită!

Zâmbi şi aprobă. Iar Florentin îi şopti la ureche:

- Diamant e criţă şi l-a apucat iar plânsu'. Cine naiba m-o fi pus să-i zic, nu ştiu!

- Lasă, că discutăm noi...

El aprobă şi ridică linguriţa: tocmai veneau cafelele fierbinţi, aburinde...

- Ai o fustă foarte frumoasă.

Poftim? Tresărise; vocea aceea subţirică şi timidă i se adresase, oare, ei?... Na, că nevasta lui Ştefan îi complimentase fusta! Zâmbi:

- Mulţumesc. Finuţa mea se pricepe la croitorie şi ţine foarte mult să aibă o naşă mulţumită şi fericită...

Şi-acum poate că nu mai avea nimic de discutat cu ea!... Nu; acum trebuia să aibă ea ceva de discutat cu nevasta! Pentru că Florentin discuta cu Ştefan despre afaceri... La naiba! De ce trebuiseră să lase maşina acasă? Ar fi plecat chiar acum, "sfârâind din călcâie"! Dar aşa...

- Hai să dansăm!

... Adică nora bulibaşei o invita să danseze? OK! La urma urmei, nu se cădea ca femeia să fie prezentă la discuţiile bărbaţilor! Nici chiar involuntar, datorită aşezării la masă! Şi-i surâdea ideea de-a nu mai sta în raza vizuală a celui care cu siguranţă era valetul de inimă neagră...

Florentin

Ia uite ce isteţ era Ştefan! Îl ştia mai demult, de pe vremea când îşi pierdea serile pe stradă, cu Nicuşor şi alţi copii din cartier. Când nea Dumitru îl vizitase pe nea Vlad, cu familia, iar copiii erau trimişi "pe-afară". Nu prea discutaseră atunci; jucaseră fotbal. De câteva ori, venise el sâmbătă în şatră, cu nea Mihai. Şi tot fotbal jucaseră. Se revăzuseră apoi la nunta lui Nicuşor; dar Ştefan venise târziu, stătuse jumătate de oră, dăduse un plic burduşit şi plecase singur, lăsând-o pe Rubina în grija socrului ei. Îl regăsea acum total schimbat. La 19 ani, Ştefan isca leşinuri pe străzile din Bucureşti şi-i punea zahăr în cafea celei care era nevasta lui şi nu prea...

Încercase să rostească întrebări, ca să nu fie nevoit să dea răspunsuri. Nicuşor îi spusese, după nuntă, că "Ştefan nu mai e Fane; şi poate fi foarte periculos, dacă-l calci pe bombeu". Încercase deci să nu-l calce pe bombeu. Nu erau amici; se cunoşteau din vedere, se salutau, dar doar atât. Temele de discuţie fuseseră mai mult "teoretice" - el spusese că voia să-şi deschidă florărie, Ştefan îi spusese că lupta să-şi convingă tatăl să deschidă trei-patru magazine în care să-şi vândă producţia de peste vară. Dar nici el, nici Ştefan nu se grăbiseră să dea amănunte. Nu se cunoşteau atât de bine; iar dacă luni se vor intersecta pe stradă, mai mult de-un salut cu capul nu vor schimba. Decât dacă Ştefan va voi să şi vorbească...

Din câte ştia el, de la Nicuşor şi nu numai, acest Ştefan se ocupa cu de toate. Făcea bijuterii, rar, cu taică-su; umbla să le vândă, prin Bucureşti şi nu numai. Avea afaceri imobiliare în Braşov şi-n Bucureşti. Avea nişte amici descurcăreţi, care rezolvau tot felul de probleme - fie cu pumnul, fie cu vorba, fie cu pixul şi ştampila statului. Avea, după părerea lui, şi vreo două batalioane de prostituate, conduse - fireşte! - de-un gealat devotat. Avea, tot după părerea lui, inclusiv permis de port-armă - de care bulibaşa habar n-avea... Aşa cum sigur habar n-avea nici despre conturile bancare în care se strângeau câştigurile astea... Iar azi aflase că avea "nişte afaceri" şi prin Franţa...

Îşi privi ceasul şi se ridică:

- Tii, ce târziu s-a făcut! Sau, mă rog - devreme...

Bulibaşa se ridică şi el:

- Ce-i, mă; ai obosit, gata?

- Noi avem ceva drum până-n Bucureşti; în plus, mama e ocupată azi toată ziua şi trebuie s-o luăm pe Florentina...

- Bine, mă! Pe unde-i Diamant?

Se grăbi să răspundă el:

- A cam exagerat cu cinstitul; e la zeama de varză...

Ştefan se ridică, râzând:

- Atunci haideţi, că vă duc eu.

Ete, na!

- Nuu, lasă!

- Oricum trebuie să mă-ntorc în Bucureşti!
- Da' de ce, mă?

Întrebarea tatălui era perfect îndreptăţită, după părerea lui...

- Nu ţi-am zis că mă văd cu ăla de la Romană?
- ... Aa, ba da! Bine, mă! Da' nu vrei să chem un taxi? Nu eşti obosit?
- Nu.

Şi gata? Îl convinsese?... Da. Hm; se părea că individul făcea ce voia cu taică-su! Îl ameninţase, poate, că nu mai preia şefia şatrei, dacă nu-i dă toată libertatea pe care-o cere? Asta numai ei ştiau... Ana se apropie de el; o prinse de mână şi-o trase spre bulibaşă:

- Vă mulţumim pentru primire şi pentru petrecere.
- Mi-a făcut mare plăcere să vă am la masa mea! Să mai veniţi, mă!
- Venim.
- Aşa! Că noi nu ne clintim de-aci până prin martie! Să veniţi, că sunteţi invitaţii mei!
- Sigur; săptămâna viitoare venim din nou!
- Aşa! Şi las' că-l pun pe Diamant să te sune, ca să nu zici c-ai uitat!

Râdea - dar nu-i prea surâdea ideea că tăticul lui va afla pe unde petreceau ei şi mai ales cu cine...

- Haideţi, fugiţi la maşină!

Ana-Maria

Doamne, ce bine că plecau! O dureau picioarele, de la atâta stângu'-dreptu'! Iar Rubina, nevasta lui Ştefan, suferea de singurătate - cum prindea o tânără care ştia romanes şi îi răspundea la întrebări, cum nu se mai oprea din vorbit! Foarte drăguţă şi inocentă altfel, frumuşică foc şi bună dansatoare...

Doamne, de ce lăsaseră ei maşina acasă?... Asta e! I se deschisese portiera din spate; se aşează pe banchetă şi constată că putea sta lejer - soţul ei stătea în faţă... Le făcu cu mâna, zâmbitoare... Şi ieşiră din perimetrul gărduleţului rustic. Gata: mergeau acasă.

- Ei, şi-acum, că am rămas doar noi - ce-a păţit Diamant?

Florentin ridică scurt din umeri:

- Ce-a păţit?
- Să fim serioşi! Puştiul bea o sticlă de whisky pe an! Azi a ras jumate în patru ore! Ce-a păţit?

Ea una tăcea; Florentin tăcea...

- Florentine, tu mă ştii: nu sunt gură spartă. Şi-i pot rezolva toate problemele doar cu un telefon. Ce-a păţit Diamant?
- Trebuia să păţească ceva ca să se facă criţă?

Ştefan tăcu - Florentin tăcea. Ea respira uşurel, ca să nu se audă aerul plimbându-se prin căile nazale... Motorul torcea atât de încet, că avea impresia că nici nu funcţiona! Şi totuşi, BMW-ul zbura pe şosea... Bărbatul de la volan îşi aprinse o ţigară şi întrebă:

- Ce mai face tatăl lui Diamant?

Florentin tăcea în continuare...

- ... E văr-miu şi-a crescut fără tată. Dacă n-aş fi avut eu grijă de el, mă-sa l-ar fi pierdut de patru ori până acu'. Unchi-tu e tot în State?

Na, că soţul ei întoarse imediat capul:

- În State?
- Da, în State. N-a plecat în noiembrie, anu' trecut? Că i-a trimis lu' Diamant o scrisoare, pe mail-ul meu. E tot în State?

Florentin

Îşi acoperi faţa cu palmele, oftând greu: "Ah, tăticule - de ce dracu nu mi-ai zis şi mie? Când ştii că se-ntâlneşte munte cu munte, darămite om cu om?!" Sigur, ei păstraseră legătura cu tuşica Didonia; poate că Roberto ştia de ce Diamant nu trecuse niciodată pe la cimitir... Nicuşor sigur ştia de scrisoarea aia! Că de la cine altcineva putea obţine tăticul lui mail-ul lui Ştefan?! Întrebarea fu scurtă şi la subiect:

- Bellu?
- Reînvierii.
- Comoţie?
- Infarct.
- ... Dumnezeu să-l ierte...

Într-adevăr; Dumnezeu să-l ierte. Diamant poate că nu-l va ierta niciodată...

- ... Dacă nu-mi zice el, eu nu-i arăt că ştiu. În ce cartier staţi?
- Tei.

Discuţia "murise"...

- ... Perla a aflat?
- A intrat peste noi în rulotă şi-a aflat.
- Şi ce-a spus?
- A aprins o lumânare şi-a încercat să-l convingă să nu mai plângă...
- ... Taică-tu a trimis scrisoarea, nu?
- Presupun că el a "compus-o" şi Nicuşor a trimis-o.
- Bine gândit. Diamant n-a întrebat ce face Didonia?
- Ba da.
- Întotdeauna s-a gândit la ea. Chiar şi atunci când ta-su venea în weekend, două ore, el era îngrijorat nu că stă aşa puţin cu el, ci că află ea şi se supără... Nu-l înţeleg. Şi n-o înţeleg nici pe ea.
- Nici eu. Dar nu trebuie să înţelegem noi.
- Exact. Iar tata ţi-ar spune acum că ai cap de bulibaşă.

Zâmbi slab: i-auzi! Ştefan zâmbea şi el:

- Unde, în Tei?
- La Maica Domnului.
- Chiar la Maica Domnului staţi?
- Mai sus un pic.
- Păi spune unde! Că doar n-o să vă las în staţie la 282!

Să-i zică?... La urma urmei, dacă Ştefan voia să afle ceva, dădea un telefon - şi într-un sfert de oră i se comunica tot ce-l interesa, plus ce nu-l interesa.

- ... De la Maica Domnului mai sus, pe Lacul Tei.
- ... La complexul ăla care-a avut pomu'-n alimentară?
- Da. Da' ştii bine zona!
- Ei, am avut niscai interese... de suflet pe-acolo.
- Apropo! Felicitări!
- Pentru?
- Nevastă.

Ştefan începu să râdă:

- Peste vreo 2 ani, aşa... că momentan e doar o cunoştinţă!
- Las' că ştim noi cum e cu miresele şi măritatu'!
- Ştim; da' eu sunt băiatu' lu' tata, aşa că se face ca mine!
- Cum, mă?
- Păi pe ta-su l-au falimentat comuniştii, şi-acum trăieşte din pensie. Dacă tata i-ar da *darro*, l-ar face om! Ar putea să reintre în afaceri şi s-o domnească pân' la moarte! Că mai are patru băieţi, toţi mari şi toţi aurari! Numai că mie mi-e mai drag de mine, decât de el! Aşa că am acceptat s-o primesc cu bocceaua în rulota mea, ca să nu-l supăr pe tata; da' până la treburi serioase, mai e!
- Crezi tu că mai sunt doi ani?
- Sunt câţi ani spun eu că trebuie să fie! Că dacă am primit-o musafiră, când avea 14 ani, şi-i scot neamu' din sărăcie şi-o fac muiere de bulibaşă, să mă respecte! Să-mi respecte cuvântu'! Eu zic că nunta se face peste doi ani!

Aoleu, ce se mai enervase! Zâmbi:

- Bine, nu te-nfuria aşa! Iar taică-tu cred că zice la fel ca tine, nu?
- Tata? În blocul din spate staţi?

Aprobă, iar BMW-ul viră dreapta şi opri în faţa scării; Ştefan se aplecă spre el, zâmbind amuzat:

- Tata zice că până nu mă-nsoară el, mă numesc neînsurat. Iar după ce mă-nsoară el, am datoria să-mi respect nevasta. Adică s-o întreţin, să-i ofer tot ce-şi doreşte, să-i dăruiesc o droaie de copii... Şi

s-o protejez cum pot mai bine de veştile proaste. Că mă ştie că-s finuţ - şi-n oraş nu umblu decât cu finuţe!

Aha! Simpatic, tăticul lui Ştefan! Fiul lui, unicul, stabilea legile pe care tatăl le adapta la legile şatrei şi le parafa cu mândrie! Deschise portiera, dădu să coboare dar vocea îl opri:

- Sper, sincer, că ţi-a făcut plăcere să stai cu noi la masă.

Cum-cum? Spera că i-a făcut plăcere... Că a stat cu plăcere cu ei la masă. Ei, poftim! Se încruntă şi nu mai coborî: trase portiera. Şi se întoarse spre el, privindu-l pur şi simplu urât:

- Ţie nu ţi-e ruşine să spui asta?

- Nu; pentru că ai băut, e şapte dimineaţa iar până la ai tăi te duci pe jos. Că nici un taximetrist nu te duce de 20 de mii.

Îl privea lung, siderat de acel calcul... Ştefan era extrem de calm:

- Am vrut să ştiu de ce-aţi plecat de fapt.

- Nevastă-mea pică pe picioare iar eu la opt deschid florăria.

Tonul tânărului deveni un pic indignat:

- Tu munceşti azi?

- Muncesc zilnic, de dimineaţă. Iar din motive obiective tata ne-a închiriat un apartament în blocul ăsta, în scara asta. Şi n-am de gând să mă duc să iau copilul cu noaptea-n cap - că Ana abia aşteaptă să se odihnească...

- ... N-am ştiut... Îmi cer scuze, dacă am fost bădăran.

- Ai demonstrat că ai cap de bulibaşă. Cu exprimarea stai mai naspa...

Încasă un pumn în umăr, în glumă; dar important era că-l făcuse să râdă! Ştefan era "foarte periculos, dacă-l calci pe bombeu". Momentan era vesel...

- Sâmbăta viitoare veniţi? Ca să ştiu ce fac! Dacă nu veniţi, să-l pregătesc pe tata, să nu se supere!

- Venim.

- *Parol*?

- *Parol d' honeur*!

Îşi strânseră mâinile... şi deschise iar portiera:

- Du-te şi tu şi odihneşte-te.

Ştefan aprobă, privindu-l concludent:

- Ai cap de bulibaşă, ce mai!

Da-da! Ana coborâse deja; zâmbi, arătându-i cât de obosit era în realitate:

- Mulţumesc că ne-ai adus.

- Plăcerea mea. Salut! La revedere.

- Salut.

Ana mormăi un "La revedere" adormit... BMW-ul demară; se grăbi să-şi urmeze soţia, să descuie uşa... Intră şi-o conduse spre dormitor:

- Hai să faci nani. Eu mă duşez şi fug la florărie.

- Îţi fac un ness la jumate.

O sărută, mulţumindu-i pentru "dinamita" pe care i-o va pregăti într-o sticlă... Intră în baie şi închise uşa.

Ştefan îl lăsase mască! Mintea îi mergea brici, cu exprimarea stătea în realitate foarte bine, făcea corelaţii la care el nu s-ar fi gândit nici mort... Acţiona discret... Avea mare grijă şi de vărul lui, chiar dacă era făcut "din flori" şi, la urma urmei, Diamant îi avea pe unchi-su şi pe Perla mult mai aproape... Mare diferenţă între Ştefan cu care jucase el fotbal, care la momentul acela îi lăsase impresia de "izmene pe călător", şi acest Ştefan. Avea 19 ani? Al naibii de matur, la 19 ani! Îşi aranjase deja viaţa, ştia cum va proceda cu nevasta, ce va face peste 6 ani, peste 16 ani... Câte magazine trebuia să deschidă pentru a asigura bunăstarea întregii şatre... Avea afaceri curate şi necurate, conducea din umbră multe reţele în multe branşe... Cap de bulibaşă! Şi de interlop!

Deşi era mai mare ca vârstă decât el, se simţise uşor dominat. Poate că n-o făcuse în mod special; dar, prin comportament şi vorbire, Ştefan domina orice interlocutor. Era făcut să fie bulibaşă; sub conducerea lui, şatra va înflori şi va prospera. Dar probabil că nu se vor mai retrage la munte pe perioada verii. Probabil că vor cumpăra un petic de pădure, din care vor defrişa jumătate şi vor începe să-şi construiască vile... Bătrânii se vor duce, unul câte unul; tinerii, care suportau mult mai uşor verile toride printre betoanele oraşului, vor aproba ideea stabilirii... Şi uite-aşa Ştefan va face ceea ce voia el! Va "ucide" tradiţia călătoriilor de colo-colo pentru că nu se putea el dezlipi de Bucureşti. Dar poate că tradiţia asta trebuia să moară, la un moment dat. Poate că afacerile şatrei vor funcţiona mai bine dacă el va înfiinţa magazinele alea. Poate că acelor oameni le va fi mai bine în vile dotate cu aer condiţionat şi seif, decât în rulote. Asta numai ei ştiau. Numai viitorul va demonstra dacă Ştefan va întări sau va distruge şatra...

Opri apa şi trase prosopul: acum, îl aştepta o discuţie despre tuşa Didonia. Discuţie în care nu ştia ce să spună, pentru că nici el nu ştia cum apăruse Diamant şi de ce nu era fiul tuşii Didonia. Trebuia să-şi viziteze tatăl, zilele astea; dar îi era frică de reacţia pe care-o va vedea când îi va spune că tocmai se împrietenise de-a binelea cu Diamant...

Ana-Maria

Umplu sticla cu apă şi începu s-o agite cu putere: ce bine era acasă!

Habar n-avea dacă Ştefan era valetul de inimă neagră din cărţi. Iniţial, simţise că el era; apoi, pe măsură ce timpul trecuse, ajunsese la concluzia că nu era el. O fi fost el mai tânăr decât ea şi plin de bani şi de relaţii, dar... La masă, o privise doar atunci când îi fusese prezentată; pe urmă, îşi văzuse de discuţiile lui, de mâncarea lui şi de nevasta lui. În maşină, nu încercase s-o privească prin oglinda retrovizoare. În faţa blocului îi aruncase peste umăr acel "la revedere". Aşa că nu părea interesat de ea - iar Perla pomenise ceva despre pasiune...

Sigur, prezenţa lui era apăsătoare. Dar nu era apăsătoare doar pentru ea, ci pentru toată lumea! Şi era normal să fie aşa - că era fiu de bulibaşă! Unicul fiu al bulibaşei! Va deveni, într-o zi, bulibaşă! Fusese deci crescut şi educat ca să domine, să conducă, să inspire respect... Cuvintele lui din maşină, despre mariaj şi comportamentul bărbatului faţă de nevastă, o lămuriseră imediat: Ştefan impunea deja respect şi domina pe toată lumea. Inclusiv pe taică-su, pe care-l "juca" aşa cum voia el. În concluzie, el va fi bulibaşa şatrei de aurari cu gărduleţ rustic, imediat cum se va căsători şi va avea moştenitori. Atunci, tatăl lui îl va numi bulibaşă şi îl va aşeza în jilţul aurit. Până atunci...

Uşa băii se deschise. Zâmbi slab: nu Ştefan era pericolul despre care-i vorbise Perla. După părerea ei, nici nu va exista un valet de inimă neagră! Dacă nu i-o spunea ţaţa Dida, nu credea! Dar va fi, oricum, mai atentă la femeile care roiau în jurul lui Florentin. Preventiv, ca să nu fie luată prin surprindere...

Paşii se apropiară; fu cuprinsă cu braţele, sărutată pe gât... şi auzi răspunsul la întrebarea pe care se pregătea să i-o pună:

- Habar n-am de ce nea Mihai n-a mai încercat să facă un copil cu tuşa. Ştiu doar că pe Perla a cunoscut-o la o sindrofie de aurari. La sindrofia unde i-a murit ei bărbatul.

Cee?

- I-a povestit tatei că ducea florile la chioşc, într-o dimineaţă, şi-a luat-o cu maşina pe străduţe, ca să ocolească aglomeraţia. A nimerit într-o încăierare generală cu bâte şi cuţite: două şatre aveau de împărţit teritorii şi averi. Ne-a povestit că balamucul se concentrase asupra unei curţi; în mijlocul străzii, parcă uitat de toţi şi toate, agoniza bărbatul Perlei... Era înjunghiat în piept. Şi-a zis că nu ştie de ce, dar a oprit - şi l-a urcat în maşină. Ea ţipa din curte, urla şi arunca în atacatori cu tot ce-i pica în mână. Când a ajuns în capătul străzii, a văzut-o în oglindă fugind după el şi ţipând să oprească imediat. A oprit; ea s-a urcat în spate şi-a ţipat la el să-i ducă mai repede la Urgenţă! A gonit ca apucatu', da' omu' a murit în braţele ei, spunându-i să nu-l jelească, să se mărite, să facă copii şi să-l uite. Îngrozitoare scenă; plângea de-a binelea nea Mihai când i-o povestea lu' tata... A ajutat-o cu înmormântarea, fără să-i ceară ea asta. S-a dus de câteva ori în şatră, să se asigure că era bine. La a treia vizită, a găsit-o bolind; nu mai mâncase de câteva zile, se subţiase toată de cădea de-ampicioarelea... A dus-o la spital; şi de-atunci a început tuşica să-i spună în gura mare să nu se mai culce cu ea, că-l părăseşte. Dar a apărut Diamant; deci nea Mihai n-a ţinut cont de cuvintele ei. Iar ea, la un moment dat, nu i-a mai spus nimic; l-a lăsat să facă ce vrea!

Florentin se aşează la masă şi-şi aprinse o ţigară:

- Asta s-a întâmplat mult după ce-a pierdut tuşica copilul. O să trec zilele astea pe la tata; trebuie să ştiu totul, ca să nu fac vreo gafă când mai mergem în şatră.

- Vrei să mai mergem în şatră?

- De ce nu?!

Într-adevăr...

- Petrecerile lor sunt destul de reuşite, nu?

Daa, cum să nu! Şi-ăsta era unicul motiv pentru care vor mai trece pe-acolo!

- ... Nu mă aşteptam ca tata să se gândească la scrisoare. Că numai tata ar fi putut să le scrie că nea Mihai pleacă în State! Mă mir doar cum de au crezut ei! Totuşi, nea Mihai nu era vreun "internaut", să le dea un mail! Şi nici n-avea de ce să le scrie, când îi vizita în fiecare săptămână! Mai degrabă le-ar fi spus faţă-n faţă, sau i-ar fi sunat... Că viza pentru State nu se obţine aşa... dintr-un foc!

Într-adevăr; oare cum de Diamant, Perla şi mai ales bulibaşa avuseseră încredere într-un e-mail?!

- Sau poate că nu l-au crezut; poate şi-au închipuit că tuşa Didonia a pus picioru'-n prag, iar el n-a găsit alt mod să le spună asta...

Poate!

- Deşi avea destui bani ca să cumpere o cartelă şi să-i sune, să le spună ce-avea de spus.

Avea!

- Sau poate nu a putut el să le spună personal asta...

Zâmbi şi-i fură un sărut:

- Ştefan a avut dreptate: ai cap de bulibaşă!

Florentin bufni în râs:

- Ia uite la ea!

Ce? Ce spusese? Soţul ei stinse ţigara şi se ridică:

- Mă duc să scot lacătele şi să dau drumul la măgăoaie...

- Eşti obosit rău...

- Las' că-mi trece. Aia-i "dinamita" mea?

Aprobă şi-i întinse sticla. Florentin o îmbrăţişă, o sărută... şi ieşi. Încuie uşa şi se grăbi spre baie: ea va face acum un duş şi mult nani...

Ioan

Apăsă butonul şi oftă greu...

- Ce-i, Ioane? Ce s-a întâmplat?

Cum naiba să-i spună, ca să nu-şi pună toată casa-n cap? Lăcrămioara parcă simţea că era un secret mare-mare, aşa că începu cu interogatoriul metodic:

- Cine-a fost?

- Nicuşor.

- Aoleu, s-a întâmplat ceva cu Luminiţa?

- Nu; e foarte bine, şi ea, şi sarcina. Mi-a spus că l-a sunat adineauri un bulibaşă care-a fost la nunta lor.

- Aşa; şi?

Şi cum să spună mai departe?

- Ioane! Să nu-mi zici că pleacă amândoi cu şatra, că mor!

Bufni în râs:

- Ia uite ce idei creţe-ţi vin! Unde dracu să plece, dacă au vilă?

- Atunci ce-a spus? Ce bulibaşă? Ioane, spune ce-a spus, că mor!

- A spus că aseară Florentin şi Ana s-au întâlnit cu Diamant.

Tăcere deplină...

- Şi i-a invitat la el, în şatră, iar ei s-au dus.

Nici un sunet, nici o reacţie...

- Bulibaşa i-a cinstit ca pe musafirii lui personali. Şi i-a invitat să-l viziteze şi duminica viitoare.

Acum o să răbufnească... Lăcrămioara bufni în râs:

- Înseamnă că nor-mea i-a dat pe toţi cu cracii-n sus când le-a zis-o pe ţigăneşte!

Începu şi el să râdă: ia uite cum se îngrijorase el aiurea! Crezuse că Lăcrămioara o să tune şi-o să fulgere când o să audă că Prâslea reînvia relaţia cu vărul vitreg...

- Şi Florentin ce zice?

- Momentan, nimic: cred că de frică, să nu mă iau de el!

- Păi sună-l şi spune-i!

- El de ce nu mă sună, să-mi spună că s-a văzut cu Diamant?

Tăcere... Continuă:

- Şi să-mi spună că i-a zis că a murit Mihai?

Tăcere...

- Sunt foarte supărat pe el. S-a înstrăinat din nou! Ce naiba o fi în capu' lui?

Bineînţeles, tăcere - Lăcrămioara îşi promitea, în sinea ei, să-l oprească mâine dimineaţă pe Prâslea şi să-l trezească la realitate cu două palme zdravene...

- ... Oricum, bulibaşa l-a sunat pe Nicuşor, să-l felicite pentru casă şi copil. Şi cică l-a invitat şi pe el sâmbăta viitoare în şatră; da' Nicuşor a inventat o comandă mare şi-a zis "poate".

- Şi dacă află Didonia?

- Ce să afle Didonia? Că Florentin şi Ana se duc la petrecere la Diamant? Foarte bine că se duc! Sunt tineri, trebuie să se distreze!

- Da, da'

- Da' Didonia nu conduce viaţa lu' Florentin, şi nici pe-a Anei! Atâta timp cât există pe lumea asta, Diamant e copilu' lu' Mihai. Sânge din sângele neamului nostru! Didonia să-şi bage necazu-n cur şi să-mi lase copiii-n pace!

Ieşi şi trânti, furios, uşa: ia uite ce-l înfuriase cu Didonia aia!

Deci Diamant aflase... Scoase mobilul şi verifică bateria: presimţea că va fi sunat în curând. Fie de Diamant, care voia să afle unde era mormântul tatălui lui, fie de Didonia, care voia să afle cum ajunsese Diamant la mormântul tatălui lui!

20 septembrie 2004 - luni

Ana-Maria

Auzea piuitul ca prin somn... Hei, ce era cu ea? Suna cineva la sonerie! Sări în picioare, buimacă, cu ochii la pătuţ: îi trezise prinţesa?... Fiu! Nu reuşise s-o trezească! Alergă pe hol, privi prin vizor...

Inima i se făcu mică-mică de tot. Oftă scurt, îşi jură ei însăşi că va minţi impecabil şi răsuci yala:

- Sărut mâna!

- Să trăieşti. Te-am trezit din somn?

- Nu, mă trezisem de câteva minute, da' mai stăteam aşa, cu ochii închişi...

Ţaţa Dida intră direct în bucătărie:

- Ano, am venit să discutăm foarte serios!

Deci aflase! OK! Încuie uşa şi deschise dulapul:

- Fac un ness şi discutăm.

Evident, la un moment dat va veni vorba despre "ce-aţi mai făcut, pe unde-aţi mai fost". Va încerca să tacă; eventual, s-o ţină în vizită până venea Florentin, sau s-o trimită la el la florărie. Să-i spună el cum s-a dus în discotecă la Diamant, şi-apoi a acceptat invitaţia în şatră, şi-apoi a acceptat şi invitaţia bulibaşei! Să se descurce el!

Puse ceştile pe masă şi se aşeză. Şi-o privi lung, serioasă...

- Ieri ai cunoscut un bărbat mai tânăr decât tine. Fereşte-te de el.

... Deşi acele cuvinte o loviseră exact în moalele capului, începu imediat să râdă:

- Haai, ţaţă Dido - de parcă n-ai şti!

- Ştiu mai multe decât tine; ştiu viitorul. Şi ştiu că n-ai să mă asculţi, aşa că-ţi mai spun ceva. Cât de curând, Roberto va avea un mare necaz, peste care va trece extrem de greu. Sper ca asta să te ajute să înţelegi că am venit azi până aici tocmai pentru că problema acestui bărbat e foarte serioasă. Mă duc până la toaletă.

Femeia se ridică şi ieşi. Închise încet ochii...

Ştefan era valetul de inimă neagră. Diamant n-avea resursele financiare ca să-i facă ei rău; în plus, slabe şanse să facă o pasiune pentru nevasta vărului lui! Pe de altă parte, cine ştie câţi tineri o priviseră ieri! Că ea se ferise să privească spre meseni, ca să nu ofenseze cu ceva; se concentrase asupra ringului de dans şi-a propriei farfurii. Dar Ştefan era singurul bărbat, mai tânăr decât ea, cu posibilităţi materiale şi relaţii periculoase, liber ca pasărea cerului, pe care-l cunoscuse... Singurul care-i radiografiase parcă mintea, gândurile...

Doamne, ce bine-ar fi fost dacă ţaţa Dida s-ar fi înşelat! Din păcate pentru ei toţi, de-a lungul timpului mai primise "mesaje" de la ea - şi se împliniseră toate...

Didonia

Intră în baie, închise uşa şi privi în jur: căpoasa asta mică habar n-avea în ce morişcă intrase! Chiar dacă-i demonstrase de atâtea ori că pe ea cărţile n-o puteau minţi, Ana se va încăpăţâna tocmai acum să n-o creadă!

... Nu; acolo nu va găsi ceea ce-i trebuia ei! Ieşi deci din baie şi întrebă, privind spre umbra conturată pe gresia din holişor:

- Ce mai face fata mea cea mică?

- E în pătuţ; nu ştiu dacă s-a trezit şi ea...

- Aha! Ia pune, maică, şi fă-mi şi mie un sandwich!

- Sigur; imediat!

Acum Ana era ocupată. Intră în dormitor...

Se repezi direct la şifonier! Deschise larg uşile... Ăsta sigur era tricoul lui Florentin! Îl trase din raft, îl scuturâ şi zâmbi: al lui era! Îl îndesă grăbită în şorţ şi se-ntoarse spre dreapta. Cum el nu purta maieu cu floricele, scoase primul maieu din teanc şi-l îndesă tot în şorţ. Şi închise încet uşile... Gata!

Acum: unde era aia mică?... Ia uite ce zâmbet mare-mare i se oferea! Tii, ce mare se făcuse! O ridică în braţe, privind-o lung... Florentina nu va rămâne fără părinţi; va avea ea grijă de asta.

Ana-Maria

Paşii se apropiară iar ţaţa Dida intră, veselă:

- Ia uite-o ce ochişori mari a făcut!

Începu să râdă:

- Bună dimineaţa, domnişoară! Ai băut apică?

- ... Să bea apică? Singură?

- Sigur! A învăţat la mamaia! Are biberonul în colţul pernei!

Ţaţa Dida ieşi grăbită şi se-ntoarse cu biberonul:

- Iaca; a băut?

Privi scurt gradaţia şi aprobă:

- Sigur că da!

- ... Ano, să fii foarte atentă cu bărbatul ăsta! Că soarta, maică, se poate schimba cât ai clipi!

Puse farfuria cu sandwich-uri pe masă şi luă ea fetiţa. Şi se aşeză în faţa bătrânii, râzând:

- Nu, ţaţă Dido! Soarta şi-o face fiecare cu mâna lui! Iar eu nu-s dispusă să-mi schimb soarta. Indiferent cine e bărbatul ăsta şi ce-o face el.

Ochii negri erau foarte serioşi:

- Ano, nu te juca!

Redeveni imediat serioasă:

- Nu mă joc. I-am spus-o lui Florentin, i-am spus-o Luminiţei, ţi-o spun şi matale: Florentin va fi ori soţul meu, ori văduv.

Femeia din faţa ei tăcu, preţ de două-trei secunde - după care muşcă din sandwich şi întrebă:

- Soacră-ta mai trece pe-aici?

- Bineînţeles! Aproape în fiecare zi îi face Florentinei o vizită scurtă...

- Da' cu tine vorbeşte?

- Da, şi ne înţelegem extrem de bine.

- Bravo; asta-i bine... Socră-tu e tot aşa acru?

- Nu ştiu; că nu-mi vorbeşte şi nici nu-mi iese-n cale. De când o lăsăm pe Florentina la ei peste weekend, n-a mai venit nici la chioşc...

- În curând, o să-i treacă.

- Ştiu.

- Ştii?

Ia să vadă ea dacă ţaţa Dida vedea chiar totul în cărţile alea!

- Ştiu. Am aflat ieri.

- ... Ai fost la ghicitoare!

- Ştii unde-am fost ieri.

- Ştiu că aţi fost la o petrecere, la o rudă. Da' cine ţi-a întins cărţile, pe-asta n-o ştiu.

- Mama rudei.

Ţaţa Dida nu înţelegea... De fapt, mai bine că nu înţelegea! Decât să se-nfurie, să-i rămână mâncarea-n gât sau, mai rău, s-o ia la bătaie...

- ... Şi ce altceva ţi-a mai spus ghicitoarea aia?

- Că peste trei luni or să se termine toate necazurile şi supărările şi-o să trăiesc cu soţul meu ca-n rai. Iar dl Manolache o să descurce iţele, şi după aceea n-am să mă mai cert niciodată cu el.

- Ţi-a spus şi ea despre bărbatul ăsta?

- Da. Ce înseamnă "de verde"?

- Cum adică, de verde?

- Ea spunea "de verde" şi-mi arăta valetul de inimă neagră.

- Aha! Şi ce-a spus de el?

- Ce mi-ai spus şi matale. Cum arată un bărbat "de verde"?

- Brunet şi cu ochi de culoare deschisă. Bine proporţionat, că altfel ar ieşi de ghindă sau de roşu.

Clar: Ştefan era.

- Tot nu-mi spui cine ţi-a ghicit?

La urma urmei... Preferă să privească mânuţele Florentinei:

- ... Perla.

Tăcere...

- ... Am fost sâmbătă seara într-o discotecă. Acolo, Florentin l-a recunoscut pe Diamant. El ne-a invitat "la el"; m-am trezit în şatră...

- ... Şi ce ţi-a spus Perla despre bărbatul ăsta de verde?

- Că e foarte periculos şi va face o pasiune pentru mine. Că nu trebuie să mă las amăgită de el, pentru că nu mi-ar aduce fericirea. Că trebuie să am încredere în Florentin şi el în mine. Şi că totul se va termina la sfârşitul anului, când tata socru va interveni şi va descurca iţele a ceea ce ea a numit "încercare de suflet". Şi de-atunci încolo o să fie totul frumos şi liniştit ca-n rai.

Ţaţa Dida se ridică:

- Perla e o ghicitoare bună. Ai face bine s-o asculţi. Mă duc şi eu acasă, că-mi vin fetele la nouă.

Se ridică: ştia că nu venea nici o fată! Dar ţaţa Dida nu se aşteptase ca tocmai nepotul ei preferat "s-o trădeze"... O privi lung, cu ochi trişti; femeia ridică sprâncenele:

- ... Ce-i?

- Te rog să mă ierţi că te-am supărat.

- Da' nu m-ai supărat!

- Ba te-am supărat cu vizita la Diamant.

Capul cărunt se plecă imediat, iar mătuşa lui Florentin se grăbi să iasă:

- Nu m-ai supărat. Necazurile mele nu trebuie să vă afecteze pe voi. Stai liniştită, că nu se-amestecă lucrurile astea! Hai, să fiţi cuminţi!

- Săru' mâna.

- Şi să nu uiţi ce ţi-a spus Perla.

- N-am să uit. Şi să ştii, ţaţă Dido; deşi am râs şi-am zâmbit, n-am uitat un cuvânt din ce mi-ai zis matale.

Ochii negri o priviră scurt, zâmbitori; femeia trase uşa liftului:

- Te-am pupat! Pa!

- Săru' mâna.

Intră în casă, încuie uşa... O duse pe Florentina în sufragerie, printre jucării, şi oftă greu: păi dacă toate ghicitoarele pe care le cunoştea o avertizau, panicate, că bărbatul mai tânăr decât ea, de verde, era un pericol pentru ea...

Trebuia să trateze cu mult mai multă seriozitate problema acestui Ştefan. Că numai el putea fi. Dacă se gândea mai bine, trăgea concluzia că individul avea o minte "brici"! Mult mai "brici" decât a ei, care nu pricepuse decât acum că acel comportament distant din şatră, fără priviri şi ocheade pe furiş, care apăruse imediat după radiografia ochilor verzi, era în realitate cea mai bună dovadă că individul era interesat de ea! Toată şatra o privise drept şi-o analizase pe toate părţile - ca pe-o romăncă picată în şatră! Numai el nu! Iar el o făcuse ca să nu atragă atenţia nevestei, sau bulibaşei... Şi poate şi ca s-o pună pe ea pe gânduri: de ce toată lumea o privea drept, deschis, numai el se ferea s-o facă?

El calculase, decisese şi aplicase decizia într-o clipă; ei îi trebuiseră două ghicitoare şi 48 de ore "ca să-i pice fisa". Afurisită treabă!

Una peste alta, lui Florentin îi va spune ţaţa Dida. Diseară, deci, vor discuta... sau nu. Soţul ei se ferea, de la jurământul pe icoană, să mai işte discuţii pe tema admiratorilor. Că doar aveau o vârstă şi se presupunea că aveau şi îndeajuns de multă minte-n cap ca să nu plece urechea la toate prostiile! Şi cum Ştefan nu făcuse absolut nimic care să atragă atenţia... Care să-i atragă lui Florentin atenţia...

La naiba cu toate! Ea avea rezolvarea. Era liniştită pentru că ştia cum va rezolva lucrurile. Indiferent ce va spune Ştefan, ce va face Ştefan...

Nu se baza pe cele trei luni. Nu se baza pe promisiunea raiului care va începe anul viitor. Pentru ea, ceea ce văzuse Perla în cărţi şi-i arătase şi ei, toate bucuriile şi reuşitele care urmau după scandal...

Poate că ea va lipsi din ele. Totul depindea de ea. Iar ea ştia ce avea de făcut. Ştia ce va face, dacă într-adevăr valetul de verde va acţiona. În privinţa acestui bărbat, despre care Perla spusese că are şi bani, şi mijloace pentru a-şi îndeplini dorinţele, voia să gândească pesimist. Aşa ca Nina - ca să nu i se întâmple decât lucruri mai bune decât se aşteptase ea. Iar în cel mai pesimist gând, în cea mai rea variantă care-i trecea acum prin minte, Ştefan venea şi-o lua pe sus. Cam cum venise Nicuşor la fereastra Luminiţei... Cam cum se temuseră toţi că va veni Crin la liceu la Ileana... Numai că Ştefan va veni cu armată şi cătuşe - şi-o va lua cu forţa, pe sus. Iar dacă Luminiţa, sau Ileana, ar fi vrut să fie furate şi să se... "căsătorească", ea nu era dispusă să-şi schimbe bărbatul. Aşa că se vedea cu ochii minţii luată pe sus, dusă într-o ascunzătoare şi obligată... Forţată...

Nu - nu avea dubii. Soarta se putea schimba cât ai clipi; soarta ei. Dar Florentin va fi ori soţul ei, ori văduv.

Florentin

Mm, ce frumos era afară! Sigur o să dea lovitura azi! Zi frumoasă, începuseră şcolile... Milioane de clienţi în florăria lui Mugurel! Prost mai era!

Ia uite cine-l vizita azi! Tuşica Didonia!... Da' de ce era aşa încruntată?... Aflase, oare, de Diamant? Sau se apucase nebunu' s-o sune?

În fine; el unul nu avea nimic necurat pe suflet! Se întâlnise cu Diamant în discotecă, fusese invitat la el acasă... Şi dacă ei doi nu aveau nimic de împărţit, ea de ce se supăra pe el? De când amesteca tuşica lui lucrurile? Ea n-avea decât să-i pună bombă-n şatră; el avea un văr, la care ţinea şi cu care n-avea de ce să nu vorbească! Corect?

Tuşa Didonia intră şi se grăbi să-l strângă în braţe...

- Săru' mâna!

- Să trăieşti. Maică,

- Bine c-ai venit! Chiar voiam să discut ceva cu tine.

Fu prins de braţ şi strâns cu putere; ochii negri deveniră, din serioşi, panicaţi:

- Ai grijă, Florentine! O scorpie mică, brunetă şi ochioasă, o să-ţi facă mari probleme cu Ana! Şi să ştii că va fi de-ajuns o scăpare, una mică-mică de tot, pentru ca soarta ta să se schimbe în rău!

Aa... I-auzi!

- Şi o ştiu pe scorpia asta mică?

- Cărţile zic că da. Şi-o ştie şi Ana, că aţi fost un fel de prieteni - sau, mă rog, v-aţi mai întâlnit...

Aa, Laura! Puse mâna peste mâna ei, zâmbind împăciuitor:

- Tuşico, matale dai zilnic în cărţi, aşa-i? Ai văzut tu cumva, mai demult, o mare cafteală pe care i-am administrat-o unei alte scorpii de-astea mică-mică şi ochioasă foc?

- Situaţia e mult mai gravă decât a fost atunci, cu Gabi. Să fii atent!

- Sunt, tuşico! N-ai de ce să te îngrijorezi.

Tuşica Didonia îl privea lung, serioasă... Iar el nu înţelegea ce mari probleme ar fi putut Laura să-i facă! Dacă îl privea aşa serioasă... Brusc, bătrâna clătină dezaprobator capul:

- Tu ai admiratoare, ea are admiratori.

Dădu să-i răspundă, dar nu mai avu când.

- Şi vă văd certurile în cărţi, maică. Nu-mi place deloc ce văd...

Deci le vedea certurile - semn că le întindea zilnic cărţile...

- Dacă staţi singuri la casa voastră, vă ciondăniţi din prostii. Dacă staţi cu Lăcrămioara şi Ioan, vă ciondăniţi din nevoia de-a fi împreună. Găseşte tu o cale de mijloc, că eu n-o ştiu. Da'... Ai grijă ce faci. Nu uita de unde-ai plecat şi ce ai vrut să obţii. Nu uita cum ai luptat ca să obţii tot ceea ce înseamnă Ana-Maria.

N-o să uite; n-avea cum! Fu pupat apăsat pe obraz; şi-acum rămăsese din nou singur...

Deci aşa! Drăguţa de Laura o să-i facă probleme mari! Păi stai, să le facă! Şi vedea ea cafteală! Gabi scăpase ieftin cu "borşu'" întins prin casă şi cuvintele alea grele! Pe-asta o punea jos şi juca cingheriţa pe capu' ei! Că nu-l mai împiedicau anii de copilărie şi amiciţie care-o ajutaseră pe Gabi să scape ieftin!

Deci şi Ana avea admiratori. Şi el avea admiratoare, deşi nu le observa niciodată, ca "să le pună frână"! Ca un făcut, era cu ochii

doar pe soţia lui şi admiratorii ei! Aşa cum ea era, probabil, cu ochii pe el şi admiratoarele lui... Iar dacă nu vor demonstra că aveau destulă minte să ştie că se iubeau şi orice aventură extraconjugală era exclusă şi pentru el, şi pentru ea... La nervi, Ana acţiona; sărea peste masă, dădea pumni în cap şi şuturi în fund iar la recidivă apuca orice-i pica în mână şi ataca în forţă. El elimina pericolul scoţându-l prin geamuri. Ana nu-l văzuse niciodată făcând asta; dar i se întâmplase, de câteva ori de-a lungul adolescenţei, să fie muştruluit pentru ditamai geamurile de vitrină achitate din câştigul chioşcului...

O să fie foarte atent. Şi-o să-i arate Anei că, pentru ea, era capabil să umple spitalele cu plăgi tăiate şi să achite milioane de geamuri de vitrină. Şi nimeni şi nimic, sub nici o formă, nu-l va putea vreodată determina s-o înşele - nici chiar cu gândul.

Ana-Maria

Zâmbea slab, privind ecranul televizorului.

Florentin nu scosese un cuvânt despre vizita tuşicii Didonia la florărie. Era 100% sigură că se dusese glonţ la el, imediat cum plecase de la ea! Dar el se rezumase la a-i povesti păţaniile zilei de vânzare... şi ştirile. Şi-atât.

Nici ea nu se grăbea să-i spună că o vizitase ţaţa Dida...

Mai bine aşa!

Florentin

Privea filmul ăla cu o concentrare maximă! Chiar se gândea acum că, dacă Ana "rata" vreo replică, va fi prins cu mâţa-n sac - că se uita aşa la ecran, da' mintea lui era tare departe...

Soţia lui nu se grăbea să-i spună şi lui că ţaţa Dida o vizitase de dimineaţă. Sigur, nici el nu intenţiona s-o anunţe că-l vizitase şi pe el! Prima întrebare ar fi fost: "Şi ce-a zis?" Şi nu putea să-i spună...

Deci tăceau amândoi. Erau secretoşi...

Mai bine aşa.

23 septembrie 2004 - joi

Florentin

I-auzi! Deci se jucase singură în iarbă! Tii, ce repede mai creşteau şi copiii ăştia! Mai ieri trebuise să-i susţină el capul; acum, picea se juca singură, ca o gâgâlice independentă...

Paşii intrară în florărie; se întoarse, pregătit să-şi salute clienţii, şi simţi că ameţeşte...

Ana-Maria

Hei! Ia uite cine intrase în florărie! Probabil că isteţul de soţ al ei le spusese adresa unde putea fi găsit între 9 şi 2...

- Salut!
- Salut! Bună.
- Bună.
- Ce mai faceţi?

Ştefan se grăbi să răspundă:

- Uite, am venit dis-de-dimineaţă în Bucureşti, cu Diamant. Da' trebuie să recunosc că, mai mult decât cu drumu' şi cu adresa florăriei, n-am putut să-l ajut...

El zâmbea; Diamant era îngrijorător de euforic... Sau viceversa - euforic în propria îngrijorare! Vedea în privirea lui panică şi speranţă amestecate rău de tot...

- Păi m-ai găsit, vere! Care-i buba?

Diamant se codea să spună, Florentin nu se grăbea să-l îmboldească... Ea era foarte ocupată cu fetiţa... Până la urmă, soţului ei i se întinse o cutie de carton:

- Uite, ţi-am adus un pachet, să i-l duci tu Didoniei.

Oopaa... Florentin făcu un pas în spate:

- Vărule, te rog să nu te superi; da' nu mă amestecaţi pe mine în relaţiile voastre.

- Nu că aş vrea să te vâr la mijloc; da' am fost la ea acasă şi nu e! Ştiu că mai are un apartament, unde le ghiceşte la gagici, da' nu ştiu adresa. Şi dacă nu i-l duci tu, o să trebuiască să vin şi mâine, şi poimâine...

Ştefan se grăbi să completeze:

- La 2 fix am o întâlnire cu un amic de-al tatei. Şi n-am voie s-o ratez, că-i de afaceri.

Acum era clar! Florentin chiar era la mijloc! Întrebarea era: îşi punea pielea la saramură, să-i ducă mătuşii lui acea cutie? Soţul ei îl privi drept, serios, pe Diamant:

- Eu unu' nu i-l duc. Dacă vrei, vin cu tine - da' după ora două, că atunci îmi vine schimbu'. Sau îţi zic unde are "cabinetul" şi

Diamant răbufni:

- Băi, te rog! Îţi dai seama că n-o să-mi deschidă uşa? Te rog, vino cu mine!

Florentina o apucă de păr şi trase; scăpă un "Au" şi se grăbi să-şi scoată părul din mânuţa umedă...

- Uite, te rog eu mult, las-o pe Ana să meargă cu mine!

Aoleu! Văleleu! Să meargă ea?

- Că dacă-l pierd pe Ştefan, mă-ntorc în şatră cu autostopu'!

"Păi dormi la noi, şi te ia tot el mâine!" Sigur, nu era ea cea mai indicată să-i dea sfaturi şi să găsească soluţii! Teoretic, ea nu avea ce căuta la discuţia bărbaţilor... Şi nici nu voia să facă parte din acea discuţie! Tăcea deci şi-şi privea cu atenţie soţul...

Florentin

La naiba! Asta însemna că tuşica o să se certe cu Ana! Ah,

Doamne, ce n-ar fi dat să afle de unde ştia Ştefan adresa florăriei! Ca să se ducă după ora două la guraliv şi să-i mute gura la spate!

Ochii lui Diamant îl priveau cu disperare; Ştefan îl privea cu curiozitate. Ana încerca să pară neinteresată de discuţie, dar probabil că făcea explozie dac-o atingea vreo musculiţă... Se întoarse spre ea, ordonându-i din privire să găsească ea un motiv să spună "nu":

- Te duci tu?

Ochii căprui îl priviră scurt şi-i transmiseră un soi de "Mulţumesc" scrâşnit:

- OK.

Ana-Maria

Deci o băga pe ea la mijloc! Foarte frumos! Las' că vedea el, la două şi cinci, scandal ce-i făcea ea! Se aplecă şi luă biberonul din cărucior; după care îi întoarse soţului ei spatele şi ieşi...

- Ano, sper că nu te superi!

- Nu mă supăr.

"Da' ce ţi-aş mai zice eu vreo două..." Gânduri nerostite, ascunse bine sub zâmbete de complezenţă... Se aşeză pe bancheta din spate iar BMW-ul demară.

- Deci? Unde mergem?

Îi spuse adresa încercând să pară foarte atentă la Florentina... Iar Ştefan demară. Dreapta, întoarcerea pe străduţă, frână la stop, semnal dreapta... Florentina chiui şi întinse mâinile spre Ştefan! Reacţionă imediat, râzând:

- Hei! Nu eşti prea mică să stai la volan?

Ochii verzi se ridicară şi-o priviră prin oglinda retrovizoare:

- Chiar voiam să te întreb: a cui e bebeluşa?

Oups! Încercă să nu-i dea mare atenţie, deşi nu uitase o literă din ce-i spuseseră şi Perla, şi ţaţa Dida:

- A mea şi-a lui Florentin.

- ... Adică fetiţa asta superbă e a ta?

- Da.

Frână la semafor; Ştefan se întoarse, făcând-o pe Florentina să râdă doar la simpla lui vedere... Diamant începu să-şi exteriorizeze îngrijorările:

- Băi Ano, eu nu cred c-o s-o ia.

- Dacă ştii ce să-i spui, o ia.

- Păi asta e, că nu ştiu ce să-i spun! Iar dacă mă vede pe vizor, chiar că nu-mi deschide!

- O să deschidă până la urmă; că diseară trebuie să se ducă acasă.

- Da' nu pot eu să stau până diseară!

Îl privi lung, pătrunzător:

- Dacă vrei să-i dai cutia, stai până i-o dai.

Diamant tăcu. Ştefan şi Florentina erau deja amici buni: el îi făcea mutre şi giumbuşlucuri, răsucit tot pe scaunul şoferului, în timp ce ea se azvârlea în faţă spre el, râdea şi chiuia... Asta da, problemă! Florentina îşi găsise cel mai contraindicat prieten de joacă! Din mai multe motive contraindicat...

Claxonul îl făcu pe Ştefan să revină fuguţa spre parbriz; ridică şi ea privirea spre Diamant şi dădu de ochii înlăcrimaţi... şi de rugăminte:

- Te rog, suni tu la sonerie?

- De ce vrei tu să mă bagi la mijloc? Dacă tu şi ea aveţi o problemă, de ce trebuie să intervin eu? Chiar îţi închipui că am vreo influenţă asupra ei?

- Nu te-am rugat decât s-o faci să deschidă uşa!

- Adică "să votez" cu tine!

Diamant tăcu. Ştefan era extrem de atent la maşinile din faţă, "fofilându-se" de la discuţie... Oftă greu şi-o trase pe Florentina mai spre geam - adică cât mai ascunsă de tetieră:

- Las' că vedem noi cum facem.

Una peste alta, va trebui să-l ajute cumva pe Diamant. Ca să nu-l vadă şi mâine la uşă, cu aceeaşi cutie în mâini, cu aceeaşi rugăminte, cu aceiaşi ochi plini de lacrimi, la mâna lui Ştefan şi-a maşinii lui...

Da' Diamant avea Mercedesul, nu? De ce venise cu Ştefan? O întrebare întemeiată, dar pe care n-o va rosti nici pişcată cu ceară...

Alt semafor. Ştefan se întoarse şi se lăsă în jos; şi-o privi lung pe Florentina, prin gaura dintre tetieră şi scaun, cu ochi veseli... Iar micuţa ei observă imediat ochii verzi şi-şi reluă chiuiturile şi râsul... Câte stopuri mai erau până la adresa aia? În afară de clasicul ambuteiaj, fireşte?

O iritau foarte mult răsucirile alea ale lui Ştefan. Îşi impunea să nu-l privească. Nu ca să nu descopere cine ştie ce mesaje drăgăstoase în privirea lui; nici ca să nu-i stârnească idei. Îi era pur şi simplu frică să nu cumva "s-o radiografieze" din nou şi să-i citească gândurile, temerile... Să nu cumva să afle astfel ce ştia ea...

Iar el mai înainta cinci-şase metri, se mai întorcea să se joace cu Florentina... Care nu mai putea după el... Of!

După alte şase stopuri, reuşiră să treacă de intersecţie. Arătă spre dreapta:

- Înainte, primul bloc pe dreapta, scara din mijloc.

Diamant era vizibil emoţionat. Îşi ştergea lacrimile... şi i se părea că mâna îi tremura uşor...

Cum să facă? Să-l ajute să i se deschidă uşa? Sau să nu se amestece? Dacă nu se băga, oare nu-i lăsa lui Ştefan impresia că venise cu ei doar ca să scape de supravegherea lui Florentin şi să-i arate şi lui copilul ei? Greu de gândit, în stresul ăla care-o cuprinsese încă din clipa când îl văzuse intrând în florărie...

Mă rog! O să se ducă cu Diamant... şi vedea ea dacă-l ajuta sau nu! BMW-ul parcă pe dreapta iar Ştefan întoarse capul spre scaunul din dreapta:

- Eu te-aştept aici. Că ştii că nu te pot ajuta decât la spartu' uşii - şi mi-ai zis că nu vrei asta.

- Bine. Ano, mergi cu mine?

"Că doar n-o să rămân cu Ştefan în maşină!" Aprobă, serioasă:

- Da.

Coborî, intră în scară, apăsă butonul liftului...

- ... Ştii, nu cred că v-am spus vreodată... Adică nu cred că i-am zis lu' Florentin, iar el nu ştiu dacă ştie... Înţelegi tu!

- Înţeleg. Ce să ne zici?

- Despre Didonia... Întotdeauna a stat deoparte. N-a vrut să mă vadă, da' nu i-a interzis tatii să vină la mine. Iar eu, pe chestia asta, ţin foarte mult la ea. Ştii, cum m-a ajutat pe mine mama să învăţ să merg, să cresc, să-mi fac lecţiile, să învăţ meserie, să...

Na, că-l podidise plânsu' de tot! Îl strânse uşor de braţ:

- Linişteşte-te, că am priceput. Hai: ţi-ai făcut discursu'?

- L-am făcut - da' parcă l-am uitat pe tot în faţa blocului!

- Hai!

Ieşi din lift, se apropie de uşă... Auzea zgomote de sticlă; de parcă ţaţa Dida tocmai îşi făcuse o cafeluţă, între două cliente... Diamant şopti:

- Într-un fel, e şi ea parte din familia mea. Nu vreau să creadă... De fapt, vreau să-i amintesc că nu a rămas singură. Că mai are rude - unele pe care nu le acceptă, pe care le ţine departe, da' care vor şi pot s-o ajute.

OK! Atunci să-şi pună pielea la saramură, nu? Apăsă butonul şi se aşeză în faţa vizorului... Paşii se apropiară nici prea grăbiţi, nici prea visători; vizorul se lumină, se întunecă... Iar yala începu să se răsucească. Făcu doi paşi în spate şi mută fetiţa pe mâna dreaptă - departe de eventualul conflict... Uşa se deschise larg. Ţaţa Dida o privi, zâmbitoare, pregătindu-se să le invite în casă. Numai că Diamant făcu doi paşi grăbiţi şi se opri exact între ele două.

Era linişte...

Uşa scârţâi scurt; tânărul din faţa ei făcu un salt mare-mare şi-şi propti piciorul între lemnul uşii şi toc. Iar vocea plângăreaţă turui, printre suspine:

- Ştiu că mă urăşti; ştiu că nu vrei să mă vezi, că vrei să uiţi că exist. La înmormântarea tatii, ai zis că ai rămas singură. Nu eşti singură. Ai un băiat; pe care nu-l doreşti, pe care-l urăşti, pe care ai vrea să-l faci să dispară pentru totdeauna. Mama spunea aseară că ai pro-

bleme mari; iar eu nu pot să-mi las mama să se chinuie în probleme.

Ptiu, să nu-l deoache! Ce discurs îşi pregătise! Se auto-proclamase băiatul ei şi-o numise "mamă"? Uau!

Diamant se aplecă şi împinse cutia peste pragul uşii. După care se întoarse grăbit, pregătit să fugă eventual pe scări... La vederea ei, întinse mâna "şi-o pescui" din mers; aşa că ajunse repede înapoi, în lift...

Şi-acum, că se eliberase de toată tensiunea aia, plângea şi el ca lumea şi se liniştea... Florentina îl privea cu îngrijorare şi mai-mai că-i tremura şi ei buza... Încercă s-o liniştească:

- Stai liniştită: pe Diamant îl doare tare burta şi de-aia plânge.

Tânărul se grăbi s-o secondeze:

- Aşa e, puiule! Uite, aici mă doare! Au-au, ce mă mai doare...

Şi-acum se ţinea de burtă şi se au-lea în drum spre parter... Şi gata: ieşiseră din scară. La vederea lor, mai bine spus a lacrimilor lui Diamant, Ştefan se îngălbeni tot şi se grăbi să deschidă ambele portiere...

Porniseră pe acelaşi drum pe care veniseră. O duceau deci la florărie... Diamant încerca să plângă cât mai ascuns de ochii Florentinei...

- ... Te rog, spune-mi unde e.

Poftim? Cum? Ştefan ridică privirea spre oglindă:

- Florentin zicea ceva de Reînvierii...

Al dracului el, cu ochii lui verzi cu tot! Că o trecuseră toate transpiraţiile când se uitase aşa la ea! Plecă iar privirea spre Florentina:

- Cum intraţi pe aleea principală, mergeţi prin dreapta bisericii până în capăt. Acolo faceţi stânga, traversaţi încă o alee mare şi-l vedeţi imediat. E plin de pansele - n-are cum să vă scape.

- OK, am reţinut.

Hm; ce răspuns!

... Ce soi de om era Ştefan ăsta? Privirea aia care "radiografia" şi scotea într-o clipită adevărul la suprafaţă, ţinuta de macho, hainele de firmă, maşina de sucit minţile puştoaicelor, afaceri de mureau ceilalţi interlopi de oftică... Nevasta cuminte-n şatră, el mai mult la Bucureşti... Ce soi de om era?

Chiar acum, în clipa asta, se simţea "radiografiată"...

La urma urmei, se părea că el era fantele de verde care-i va crea probleme! Aşa că... Ridică încet privirea şi fixă ochii verzi...

... Avea sentimentul că în următoarele momente, mult prea apăsată de greutatea acelor priviri, oglinda retrovizoare va pocni ca într-un thriller prost...

Dar, nu. După două-trei secunde de "contact vizual", ochii verzi reveniră spre parbriz. Şi-acum o să se holbeze ea la el! Ca să-i arate!

"Ba stai cuminţică, Ano, că ambele ghicitoare ţi-au zis că cu ăsta nu-i de joacă!" Bun gând! Foarte sănătos! Ia să-şi privească ea îndelung fetiţa... Şi să-i ţină biberonul, ca să aibă motiv s-o privească!

... Şi iar se simţea radiografiată... Numai că de data asta nu-i va mai răspunde la privire. Că de-aia se holba aşa la ea - ca s-o determine să-l privească şi ea. Şi-ar fi fost tentată să mârâie în romanes "Ce-ai văzut, de te benoclezi aşa la mine?" - dar era Diamant de faţă, şi nu voia să rişte o discuţie deschisă în prezenţa lui. Nu de alta, dar el l-ar fi alertat pe Florentin; şi-atunci chiar că nu va mai avea linişte-n casă! Aşa că mai bine tăcea mâlc...

Maşina opri pe dreapta. Aa, ajunseseră deja! Ştefan îi deschise portiera; se grăbi să coboare:

- Paa!

- Pa, Ana! Şi-ţi mulţumesc!

- La revedere.

Un salut politicos, pentru urechile soţului care-o aştepta în uşa florăriei; dar acele două cuvinte aveau cu totul alt înţeles pentru ea, care se apropia chiar acum de Florentin şi se simţea în continuare radiografiată...

Florentin

Hm! Ia uite cum veneau toţi trei cu BMW-ul! Frumos! Putea jura că Ana, sufletistă cum era, apăsase prima pe sonerie! Nu pricepuse mare lucru din bocetele tuşii Didonia, dar ceva-ceva tot dedusese! Oricum, Diamant îi spusese "mama" - pe-asta mătuşa lui i-o urlase în telefon, ca s-o audă bine! Şi-o reţinuse şi pe-aia cu Ana, care-l ajutase pe Diamant... Ah, ce-o să-i facă el dragului de văr pe care-l avea!

Şi ăla de ce nu pornea? Parcă se grăbea la nu ştiu ce *business meeting*! Se aplecă uşor spre dreapta şi privi lung ochii verzi, aţintiţi asupra Anei... Io-te la el! Soţia lui ajunse, în sfârşit, în uşa florăriei şi îl întrerupse din calculat:

- Bine te-am găsit.

- Bine-ai venit.

Intră în florărie şi se întoarse spre ea:

- Ce ţi-a venit, să te bagi tu să-l ajuţi?

- Voiai să doarmă la tine? Eventual să te viziteze şi Fănică-n toiu' nopţii - că dacă nu încheie azi afacerea, de ce să se mai ducă până acasă ca să se-ntoarcă?!

Avea dreptate... Ana încerca să se calmeze:

- ... După cât de furios eşti, deduc că te-a sunat.

- Bineînţeles! Şi bocea în hohote!

- Din cauza mea?

Corect! Trebuia să se calmeze şi el şi să afle ce naiba se petrecuse la uşa tuşii lui!

- Hai să stăm jos.

Ana se conformă, tăcută... Nici ei nu-i picase prea bine vizita asta! Se aşeză pe pervaz, lângă ea, şi oftă uşor:

- Mi-a spus că pe Diamant nu vrea să-l mai vadă vreodată şi nu vrea să audă absolut nimic despre el. Şi m-a chemat urgent, să iau pachetul ăla şi să i-l duc înapoi. Că n-are nevoie de nimic de la "copilu' ăleia". Ce s-a întâmplat acolo?

- A deschis fiindcă m-a văzut pe mine pe vizor. Când a apărut şi el, a dat să închidă, da' văr-tu şi-a proptit picioru-n uşă. Şi i-a zis că ştie că îl urăşte şi vrea să uite că există. Dar el o asigură că nu e singură. Că are un băiat - pe care nu-l doreşte, pe care-l urăşte, pe care ar vrea să-l facă să dispară, dar care a aflat că ea are probleme mari şi nu-şi poate lăsa mama să se chinuie în probleme. I-a împins cutia-n casă şi m-a dus "pe sus" la lift.

Deci Diamant se auto-intitulase "băiatul ei" şi-o numise "mama". Mai rău de-atât nu se putea decât poate în cazul unui război nuclear... Ana se ridică:

- Ţaţa Dida ştia că ne-am revăzut cu Diamant?

Aoleu! Acum trebuia să-i spună că vorbise cu ea, la florărie... Aprobă scurt:

- A trecut pe-aici, cu ultimele informaţii din cărţi, da' nu mi-a dat de înţeles că ştie.

- Înainte să treacă pe la tine, a trecut pe la mine. Şi i-am spus eu. De-asta am şi riscat să-i sun azi la sonerie. Şocul n-a prea fost şoc.

Aa, deci şi ea vorbise cu tuşica şi lui nu-i spusese! Ana se grăbi spre cărucior:

- Mă duc - că fata trebuie să doarmă.

Se ridică şi el şi trase căruciorul. Ana părea calmă; în realitate, fierbea şi abia aştepta să fie singură cu un pahar tocmai bun de pocnit de perete... Îi fură un sărut:

- Mergi uşor, bine?

Primi o aprobare şi-un sărut. Porniră spre uşă:

- Cum apare Ovidiu, trec pe la tuşica, să lămuresc problema pachetului. Da' nu pricep ce-are Diamant cu ea! Totuşi, să-i spună "mama" unei străine care i-a ţinut tatăl departe de el...

- Ba tocmai invers. A înţeles situaţia aşa cum era; şi-i este recunoscător că nu i-a interzis lui nea Mihai să-şi vadă copilul. Că n-a făcut crize de isterie-n şatră, că nu s-a dus să ia ea măsuri... Că a stat deoparte şi i-a oferit astfel şi lui un pic de tată...

Aşa deci... Într-un fel, îşi înţelegea vărul, dar îl şi dezaproba. Pentru că, aşa cum Didonia ştiuse să respecte relaţia tată-fiu şi să nu îşi facă apariţia în viaţa fiului, la fel ar fi trebuit Diamant să ştie să respecte dorinţa ei de a nu-i apare fiul vitreg dinaintea ochilor. De parcă n-ar fi fost de-ajuns că ştia că există undeva un fiu vitreg...

Ana se îndepărta, cu căruciorul...

Deci tuşica trecuse, într-adevăr, pe la amândoi... Era tentat să

creadă că Anei nu-i vorbise despre ochioasa care-i dădea lui târcoale. La un moment dat, tuşa îi spusese lui că el are admiratoare, iar ea admiratori. Cu siguranţă, ele discutaseră despre admiratori...

Iar el se ferise să-i spună soţiei lui despre vizita tuşii, ca să nu trebuiască să-i spună ce aflase despre admiratoare. Ana se ferise să-i spună despre vizita ţaţei Dida, ca să nu işte o discuţie pe tema admiratorilor ei. Logic! Amândoi evitaseră discuţia neplăcută şi atmosfera neplăcută. Din păcate însă, omisiunea le demonstra amândurora că aveau o problemă... Că se distanţau, uşor, unul de celălalt. Din nou. La început, îşi spuseseră absolut totul; acum reîncepeau să aibă secrete... De dragul liniştii şi-al armoniei din familie, preferau să tacă; două pietre tari, foarte geloase, foarte îndrăgostiţi unul de celălalt...

Ana-Maria

Deci tuşica trecuse, într-adevăr, pe la florărie. Ca să-i vorbească nepotului preferat despre admiratoare, nu? Că dacă i-ar fi spus despre Ştefan, Florentin ar fi venit acasă val-vârtej şi ar fi deschis discuţia pe tema aia înainte de "Bună, am venit"! Ceea ce însemna că redeveniseră secretoşi... Şi, firește, că habar n-aveau să mintă! De vreme ce secretul lor rezistase atât de puţin...

Florentin

Două şi-un sfert, iar liftul opri la palier. Ieşi, hotărât să zbiere la ea şi să-i bage minţile-n cap... Apăsă soneria; paşii se apropiară în fugă, vizorul se lumină iar tuşica Didonia răcni prin uşă:

- Sper că nu ai venit şi tu cu ăla!

- Nu.

Yala se răsuci repede-repede, uşa se deschise larg... Năvăli la propriu în casă şi intră în bucătărie, intenţionând să-şi aprindă o ţigară şi să răcnească cât mai tare! Dădu însă cu ochii de cutia de pe masă...

Se întoarse spre uşă:

- Am venit; care-i problema?

Tuşica Didonia îşi păstră şi tonul, şi intensitatea vocii:

- Să iei chestia asta şi să i-o duci înapoi! Şi să-i spui că n-am nevoie de nimic de la el!

A, da? Prea bine! Da' mai întâi voia să-i arate că în cutia aia nu era nici TNT, nici antrax! Aşa că apucă cuţitul din uscător şi tăie scociul. Şi deschise larg cutia de carton.

Uau! Comoara lui Decebal!

Încercă să se controleze, să nu pară chiar atât de uimit de ceea ce vedea. Scoase deci bijuteriile, amestecate şi înnodate sub formă de snop, şi le puse pe dulap. Găsi astfel teancul gros de euro... Îl scoase şi pe el. "Oof, Diamante! Scrisoarea se pune întotdeauna deasupra!" Iar pe fundul cutiei zăcea o hârtiuţă cu numărul lui de mobil... Tuşica reîncepu să ţipe:

- Uite, vezi? Vezi? Să-i zici lu' măgaru' ăla că n-am nevoie de pomană de la el! N-am nevoie de pomană de la nimeni! Mai bine crăp de foame, decât să iau pomană de la el!

Se întoarse spre ea, dându-şi seama că mătuşa lui tocmai "se scăpase" şi avea grave probleme financiare despre care "uitase" să le spună şi lor. Şi răcni şi el:

- Ai refuzat ajutoru' nostru! L-ai dat afară pe Marcel, când a venit să te ajute! Te-ai dezbărat de neamu' nostru! Te-ai dezbărat şi de chioşcu' ăla nenorocit, care era sufletu' lu' nea Mihai şi pentru care şi-a mâncat tinereţile şi sănătatea! Acu' te dezbari şi de copilu' lui?

Tuşica Didonia urlă de-a binelea, cu ochii ieşiţi din orbite:

- E copilu' mă-sii!

Urlă şi el din toate puterile:

- Şi-al lu' nea Mihai! Juma' din el e nea Mihai!

- E trădarea lu' Mihai!

Mătuşa lui răguşise. Şi-o şi podidiseră lacrimile. Vedea pe chipul ei că, indiferent ce i-ar spune, indiferent câte teste ADN i-ar fi adus, Diamant va fi doar trădarea... Îi întoarse spatele:

- Ei, atunci du-i-l tu! Ce-s eu, poştaş?

Deschise uşa şi fu prins de braţ:

- Florentine!

Se smuci şi-o privi urât:

- Ţi l-a adus personal? Du-i-l personal!

Şi cu asta, gata! Că se enervase până peste poate! Şi nici nu voia s-o vadă pocnindu-i inima de draci! Nu mai aşteptă liftul; coborî grăbit pe scări... Da' ce dracu avea tuşa cu Diamant? Şi, mai ales, ce dracu avea Diamant cu tuşa?!

Ieşi din scară, urcă la volan şi-şi aprinse o ţigară. Şi scoase mobilul: ia să vadă el care era treaba! Tăticul lui era probabil acasă la ora asta, sau la Dorobanţi - la o cafea cu bunul lui amic de la Administraţia pieţelor...

- Să trăieşti, Prâsleo!

Şi era şi binedispus! Perfect! Întrebă direct, fără să zâmbească:

- De ce tuşa Didonia n-a încercat să facă şi al doilea copil?

- ... Da' ce-ţi veni, mă?

- Uite, m-am revăzut cu Diamant şi s-au încins lucrurile între el şi tuşa. Şi vreau să ştiu ce-a fost, ca să nu fac vreuna nefăcută.

Tăticul lui tăcea. Sincer, era de părere că ceea ce-i spusese nu era nici pe departe de-ajuns ca să-l determine să-i răspundă la întrebare...

- ... Ştii că a pierdut copilul la naştere.

- Da, ştiu.

- Amândoi au fost distruşi; da' ea a fost extrem de rău! Nici nu mai suporta să vadă copii pe stradă, darămite să-l audă pe el pomenind despre o altă încercare! El a rezistat ce-a rezistat; pe urmă, a început s-o ia uşurel, să-i bată apropo-uri... Şi-a ajuns să-i zbiere verde-n faţă, cu palme peste ochi cu tot: "Dacă nu-mi faci un copil, te las!" Iar ea n-a reuşit nici aşa să treacă peste nenorocire... Şi, la un moment dat, el a renunţat. Brusc.

- Atunci când a cunoscut-o pe Perla.

- Nu; atunci când Perla n-a mai putut să-şi ascundă burta de ochii lui... Şi-a apărut şi Diamant, iar Mihai a instituit regula vizitei de sâmbătă dimineaţa... În fiecare sâmbătă dimineaţa, se ducea în şatră şi stătea cu ei 4-5 ore. Se mai ducea uneori şi-n timpul săptămânii; da' n-a existat sâmbătă de la Dumnezeu să nu se ducă să-şi vadă băiatul.

- Şi de-asta îl urăşte aşa tuşica pe Diamant?

- Timpul a estompat durerea şi amintirile. La un moment dat, când Diamant era cam de dat la şcoală, a început Didonia să-şi dorească un copil. I-a spus asta lui Mihai, iar el a refuzat-o ferm: nu simte nevoia să aibă şi-al doilea copil. Iar ei nu-i va dărui un copil, aşa cum nici ea n-a vrut să-i dăruiască un copil. Ea a lăsat-o moale, jignită de asemenea răspuns... Iar când insistenţele ei l-au scos din minţi, i-a spus: "Nu simt nevoia să am mulţi copii; mi-ajunge unu' singur. Unu' şi bun!". Iar Didonia a priceput, atunci, că fusese înşelată. Nu înşelată aşa, pasager; înşelată cu sufletul! Mihai chiar a ţinut la mama lu' Diamant!

- Acum am înţeles de ce-l urăşte aşa.

- Da' de unde până unde discuţia despre Diamant şi Didonia?

- Păi... Păi m-am întâlnit într-o seară cu el, şi ne-a invitat în şatră. Şi ne-am dus.

Aştepta urecheala; ea nu venea însă, iar asta îl mira puţin... Decise să continue:

- N-am avut încotro şi i-am spus ce s-a întâmplat. Tu i-ai scris că nea Mihai pleacă în State?

- Asta e o întrebare tâmpită. Cunoşti pe altcineva care să scrie aşa ceva?

- Da, pe mama!

- Ehei, Prâsleo - se vede că trăieşti în lumea aia unde muierea pune mâna pe pix şi devine creativă!

Oups! Corect! Deciziile importante aparţineau întotdeauna bărbaţilor...

- Şi? Cum s-a ajuns la scandal? Că după cum m-ai luat la telefon, eşti plin de draci!

- Păi după ce-a aflat că nea Mihai nu mai e, Diamant a pus-o pe mă-sa să-i dea-n cărţi. Şi a pus într-o cutie de carton un pumn de bijuterii, un teşcălău de euroi, o scrisoare şi numărul lui de mobil pe-un petic de hârtie. Şi i le-a adus Didoniei.

- ... Şi ce treabă ai tu cu chestia asta?

- Păi am; că băiatu' bulibaşei a binevoit să mi-l aducă pe Diamant mie la florărie, că eu ştiu adresa apartamentului unde lucrează tuşica. Am scăpat, că eram în timpul programului; da' atâta a implorat-o pe Ana, că am trimis-o pe ea.

- Pe Ana! Pentru ce?!

- Păi Diamant ştia că, dacă vede faţa lui pe vizor, tuşa zideşte uşa la propriu.

Tăcere...

- Şi m-a sunat tuşa, să vin imediat să iau pachetul şi să i-l duc înapoi lu' Diamant. Că ea nu ia pomană de la el, chit că moare de foame în casă. S-a lăsat cu urlete şi zbierete, fireşte; da' i-am zis că eu nu-s poştaş. Să-l cheme pe Diamant să-şi ia cutia, sau să i-o ducă ea în şatră. Şi-am plecat.

- Foarte bine. Ascultă... Diamant nu prea are ce căuta prin preajma Didoniei. Chiar dacă ţine la ea pentru că o percepe ca fiind femeia bună şi înţelegătoare care l-a lăsat pe Mihai să fie tată de sâmbătă... Nu vă mai amestecaţi. Diamant a fost crescut în şatră, aşa că nu ştie de fineţuri de Bucureşti. Spuneţi-i deci drept în faţă, fără ocolişuri, că nu-l mai ajutaţi. Că n-o să se supere.

- Ştiu, şi exact aşa o să facem.

- Relaţia ta cu Diamant trebuie să fie aşa cum vreţi voi doi să fie. Dacă Didonia are ceva cu el, tu n-ai. Şi e văr-tu cu acte-n regulă. Sunt sigur că o să vă tot invite în şatră şi sunt sigur că o să vă duceţi - că ştiţi că vă cheamă la petrecere cu lăutari şi grătare. Didonia n-are de ce să se amestece în relaţia dintre voi. Că dacă nu vrea să se implice în viaţa lu' Diamant, iar cu neamu' nostru s-a certat în ultimu' hal, nu cred că mai are dreptu' să-ţi zică ţie ce să faci! Şi ce să nu faci!

Aoleu, îl enervase! Se grăbi să aprobe:

- Bineînţeles! Dealtfel presimt că o să fim invitaţi în şatră şi sâmbăta asta...

- Păi duceţi-vă! Da' să nu uiţi niciodată un lucru... Tu de mic ai avut contact cu viaţa de şatră. Ştii cum să te porţi şi ce să spui. Da' pe Ana nici un manual n-o poate învăţa fineţurile pe care le ştii tu. Ştii bine că acolo chiar şi privirea contează! Mai ales că-i romăncă!

- Ştiu, şi să ştii că ştie şi ea!

- Serios? Ia zi-i: ce-a făcut când aţi ajuns acolo?

- Păi a salutat frumos, a răspuns la întrebările care i se adresau şi-n rest a stat cuminte la masă, lângă Perla. Şi-am făcut cu schimbu': când Perla, când eu.

- Aha! Şi bulibaşa ce-a zis când a văzut-o?

- Ei, la început s-a uitat la ea ca la romăncă! Da' când au început să discute pe limba noastră... Lu' fi-su, care a venit după noi, i-a prezentat-o ca fiind florărească.

- Păi nu-i florărească?

Începu şi el să râdă:

- Momentan e mămică; da' cât de curând, o re-transform în florărească...

- Mă, ia vezi tu! Că dacă o bagi în florărie, nu poţi s-o pui să facă altceva decât roţi! Că nu ştie!

- Lasă, că am eu socoteala mea!

- Bă, vezi ce faci! Nu te juca! Că-s banii voştri - şi e păcat să-i pierdeţi!

- Stai liniştit, că n-o bag în florărie. Cel mult o trimit cu hârtiile; iar când n-am hârtii de dus, o pun să ude florile, să numere celofanele...

- Aşa! Deci ai grijă: nu te mai lăsa prins la mijloc între Didonia şi Diamant. Dacă el vrea să-i trimită o scrisoare şi n-are timp s-o pună la poştă, ia-o tu; da' mai departe de cutia ei de scrisori, eu zic să nu te-avânţi.

- Bineînţeles. Că nici mie nu-mi place să am scandal cu ea. Ştii ce voce are...

Râdeau...

- Şi aia mică ce mai face?

- Ce să facă: creşte!

- Ştiu, că se vede! În fiecare sâmbătă e tot mai mare şi mai şmecheră...

- Păi, ţi-am zis: presimt că o măsori şi sâmbăta asta!

- Bine, mă! Hai, că te-am lăsat!

- Bine, tată! Pa!

- Pa, Prâsleo!

Închise şi oftă greu... Porni motorul şi demară: abia acum îşi dădea seama că stătuse cel puţin cinci minute în maşină, sub geamul tuşii! Şi se putea oricând trezi cu ea la maşină! Uau!

Ana-Maria

Deci aşa... Se aşeză pe perne şi-şi strânse soţul în braţe:

- Deci Diamant o priveşte ca pe-o zână bună în timp ce, în ochii ei, el este principalul motiv pentru care nu s-a bucurat şi ea de copilul ei.

Florentin aproba. Era trist...

- ... Eu zic s-o suni. Măcar ca să-i ceri iertare că ai ţipat la ea.

Aha! Ia uite-l ce repede se ridicase! Ia să fie ea atentă la discuţie... Suna...

- Sărut mâna. Florentin sunt... Da, ştiu... Ei, tuşică, lasă! Că te-am sunat, de fapt, ca să te rog să mă ierţi că am ţipat aşa, ca un nesimţit ce sunt... Ştiu... Te rog să mă crezi că n-am ştiut despre ce-a fost vorba! Şi abia azi am vorbit cu tata şi... Te rog, nu mai plânge... Tuşico, îmi rupi inima cu plânsu' ăsta!

Şi vedea că şi lui i se umeziseră ochii...

- ... Bine... Bine, tuşico... Ei, lasă... Lasă, că o să am eu o vorbă cu el!... Bine, tuşico... E bine; e aici, lângă mine...

Aoleu, acum era vorba despre ea! Spera din tot sufletul că o iertase pentru ajutorul pe care i-l dăduse lui Diamant la deschiderea uşii...

- ... Da, îi spun... Da, tuşico... Bine. Să nu mai plângi, bine?... Promiţi?... Bine, tuşico. Sărut mâna... Bine. Sărut mâna.

Şi închisese.

- I-a trecut supărarea. A început să plângă... Oricum, mi-a spus să-ţi spun că nu s-a supărat pe tine. Că ştie unde-a crescut Diamant şi-şi dă seama cât de tupeist şi insistent poate fi şi cât de finuţă eşti tu. N-am lungit discuţia...

Florentin se reaşeză lângă ea.

- Oricum, eu zic că ne-am implicat destul.

- Categoric! Aşa zicea şi tata: mergem la el, vorbim, ne distrăm, discutăm, bârfim; da' când vine vorba despre "spune-i tu Didoniei", sau "du-i tu Didoniei", să nu ne amestecăm. Să-i spunem verde-n faţă să nu ne mai implice.

Aprobă scurt:

- Acum, că ştim amândoi despre ce-a fost vorba, e evident că ei doi sunt ireconciliabili. Iar tuşa n-o să-l accepte niciodată.

- Dacă nu l-a acceptat atunci, când avea 6-7 anişori şi avea o şansă să-i câştige inima, acum chiar că e exclus s-o mai cucerească! Totuşi: din cauza lui n-are ea un copil care să-i mângâie bătrâneţile!

- Şi nici n-o să ajungă vreodată să înţeleagă că unicul vinovat este nea Mihai.

Oftară amândoi la unison... iar Florentin bufni în râs:

- Hai, că-mi place! Gândim la fel, oftăm la fel...

Începu şi ea să râdă:

- Exact! Iar dacă vii cu mine, o să-ţi demonstrez că şi mâncăm la fel!

Uau! Florentin sări în picioare şi-i întinse mâna... Deci îi era foame, dar nu-i spusese! Hm! O să-i rupă urechile!

25 septembrie 2004 - sâmbătă

Florentin

Ia uite ce-i mai suna mobilul! Habar n-avea cine era; dar "împletea" la buchetul ăla şi-şi promitea lui însuşi că azi îşi va face timp şi-şi va personaliza agenda! Rudele să sune într-un fel, amicii în alt fel, Ana să aibă melodia ei specială...

Dădu buchetul, luă banii şi scoase telefonul din buzunar. Şi oftă greu: Diamant... Aparatul reîncepu să piuie. Apăsă butonul:

- Hai salut.
- Salut, mă! Ce faci, ai treabă?
- Am avut.
- Păi ce-ai făcut?
- Buchete!
- ... Păi tu lucrezi şi sâmbătă?
- Şi sâmbătă, şi duminică.
- Nasol! Auzi? Veniţi azi pe la mine?
- Da' ce-ţi veni?!
- Păi, uite, îmi face mie plăcere să mă vizitaţi. Nu facem chef mare, aşa ca data trecută; doar unu' mititel, aşa... În fund pe iarbă, în juru' focului!
- Păi tu mă inviţi la şezătoare, mă!
- Da' ce şezătoare!

Diamant râdea "zmeieşte"...

- ... Bine, mă! Venim! Da' să ştii că nu stăm mult: că eu mâine dimineaţă deschid florăria!
- Bine! Da' veniţi şi cu aia mică?
- Nu ştiu; de obicei, aia mică stă la mamaia atunci când mămica ei dansează. Că e prea mică să vadă mişcări provocatoare...
- Păi n-auzi că nu prea e cu dans?
- Bine, mă! Stai să văd ce-i zic lu' mamaia, care abia aşteaptă să facă weekend-ul cu nepoţica!
- Haai, mă! E aşa o bombonică de fetiţă!
- Ţi-am zis: să vedem! Da' noi sigur venim.
- Aşa, mă! Pe la cât veniţi?
- Păi, nu ştiu; la cât începe şezătoarea?
- Bă, ia termină cu mişto-ul!
- Spune la cât!
- O să-nceapă pe la şase. Da' vezi, că Ştefan e în Bucureşti azi - şi zicea că trece el să vă ia şi pe voi, şi pe Nicuşor.

Aha, deci venea şi Nicuşor! Bun! Dar asta nu rezolva problema lui:

- Şi de-ntors cine ne-ntoarce? N-auzi că nu stăm mult?
- ... Mă, nu ştiu; da' eu nu-l contrazic pe Ştefan. Că mi-e drag de urechile mele, iar ăsta nu mi le trage: mi le smulge direct! Nu s-a oferit să vă ia el; a zis că vă ia el!

I-auzi! Fănică ăsta devenea enervant... şi periculos! "Tu ai admiratoare. Ea are admiratori." După ce văzuse ce lung se uitase după Ana, putea spune mie-n sută că Fănică era admiratorul ei numărul unu...

- Dacă vrei, sună-l tu şi spune-i că veniţi cu maşina voastră.
- Daa, vezi să nu! Lasă, că după ce-i stric tot chefu' cu fâţa-bâţa ia-mă-du-mă, o să renunţe singurel la a se mai oferi să ne transporte.
- Cum ştii tu!
- Bine, mă. Ce să-ţi aduc?
- Bă, o sticlă cu whisky. Că n-aduce nimeni aşa ceva în şatră - şi azi vreau să mă fac criţă.
- Serios? O ai pe-asta cu criţa?
- Nu; da' am fost... Las' că-ţi zic eu, când vii!
- Bine; o sticlă cu whisky. Hai, că am fugit la treabă.
- Bă, da' veniţi!
- Venim!

Închise, disperat deja de "veniţi" ăla...

Ştefan se cam întrecea cu gluma. Prima oară, fusese drăguţ să-i întoarcă în Bucureşti. Acum, era un pic exagerat - mai ales că ei aveau maşină, Nicuşor avea maşină...

Chiar! Oare lui Nicuşor îi convenea organizarea aia a transportului? Că el n-avea Dacie! Nicuşor cum de "se dădea" după cum îi comanda Ştefan? Şi de ce nu-l sunase Nicuşor, să-i zică de invitaţie? Şi de transport? Hm...

O să-l supravegheze cu maximă atenţie pe băiatul ăsta. La cea mai mică mişcare, îl lua la o discuţie între patru ochi. Iar la a doua mişcare, scandal în mijlocu' şatrei. A treia mişcare era deja radicală: punea el mâna pe cuţitu' de pe masă...

Ana-Maria

Cheia ronţăi în broască; se grăbi să-şi îmbrăţişeze soţul...

- Bine-ai venit.
- Bine te-am găsit. Azi mergem la Diamant?
- Mergem! De ce, te-a sunat?
- Îţi dai seama că n-a uitat de invitaţia de săptămâna trecută! Cică face şezătoare de-aia, în fund pe iarbă în jurul focului. Şi zicea s-o luăm şi pe Florentina; da' eu zic
- S-o luăm! Aer curat, verdeaţă, vede şi ea că lumea nu-i compusă numai din betoane şi parcul Tei...

Întrevăzuse imediat şansa de a-i arăta lui Ştefan cea mai frumoasă şi unită familie de pe Terra - şi se repezise ca berbeaca! Şi n-avea de gând să renunţe la ideea asta nici pişcată cu ceară! Vedea pe chipul lui Florentin că lui nu-i surâdea ideea...

- Haai, te rog! Mai stă şi ea cu noi...
- Da' stă zilnic cu noi!
- Da; da' după ce deschidem florăria, o să ne mai vadă doar dacă se trezeşte pe drumul dintre mamaia şi pătuţ...

Florentin oftă greu:

- Bine; da' să ştii că nu stăm mult!
- Bineînţeles că nu stăm mult! Şi-aşa, e frig seara; nu vreau să-mi facă roşu-n gât sau să răcească!
- ... Bine. Mă duc să-i dau lu' mamaia vestea cea rea...

I-auzi! Nu mai avea timp să râdă: trebuia să pregătească bagajul picei! Geanta de voiaj era tocmai bună, că era mare şi lăsa impresia că are şi frigiderul, şi aragazul în ea...

Florentin

Ei, acum era acum! Când îl sunase Ştefan, Ana fusese plecată să cumpere pâine şi mezeluri. Aşa că ea încă nu ştia cum vor ajunge ei azi în şatră. Nu ştia nici despre Nicuşor şi Luminiţa...

Soţia lui se va înfuria de-a binelea când va vedea ce "amănunte" omisese să-i spună. Dar risca bucuros cearta cu Ana, pentru că avea un presentiment. Şi voia să vadă reacţia ei, reacţia lui Ştefan...

Mobilul lui piui scurt; răspunse:

- Da.
- Sunt în faţa blocului. Nu vă grăbiţi, că sunt un om răbdător...

Începu să râdă:

- OK. Coborâm şi noi.

Închise şi intră în sufragerie:

- Hai, mergem?

Ana se ridică, mirată:

- Mergem.

Aştepta... Şi totuşi, soţia lui nu întreba cine-l sunase. Va avea deci un şoc la vederea BMW-ului...

Data trecută, în faţa florăriei, îl surprinsese pe Ştefan privind lung după Ana! Abia aştepta să-i vadă moaca acum, când soţia lui chiar se îmbrăcase "ca lumea"! Dar voia să vadă şi mimica Anei la vederea lui Ştefan! N-o bănuia de gânduri necurate; avea însă straniul sentiment

că el ratase primele ocheade ale lui Fănică...

Ieşiră din apartament; încuie uşa şi apucă sacoşa. Şi urcară amândoi în lift. Apăsă butonul... Trase uşa din dreapta şi se întoarse.

Ana roşise violent; soţia lui se gândea la un sărut pasional... Oftă greu, încercând să găsească cele mai potrivite cuvinte şi să vadă adevărul în ochii ei:

- Tuşa Didonia, când a venit la florărie, mi-a spus că eu am admiratoare şi tu ai admiratori. Şi că ne vede certurile-n cărţi. Voiam să ştii...

Şi-acum vedea clar că nu se înşelase; ratase, într-adevăr, primele ocheade. Cele care-i arătaseră Anei că avea un admirator. Iar la cât de palidă devenise brusc Ana, Ştefan sigur "îi transmisese" că el era un admirator serios!

Ana-Maria

La dracu! Ştia tot! Ţaţa Dida îi spusese tot despre valetul de verde!

Pălise; nici n-ar fi putut avea altă reacţie! Ea ar fi trebuit să-i spună ce aflase de la Perla! Ea ar fi trebuit să-i spună că Ştefan o privea lung prin retrovizoare! Ea ar fi trebuit să-i spună că Florentina îl considera pe Ştefan cea mai interesantă jucărie de pe planetă! Şi-acum putea băga mâna-n foc că BMW-ul era jos, în faţa scării, cu portiera din spate deschisă... Florentin păşi spre ea şi-o prinse uşor de braţ:

- Ştiu de ce te-ai măritat cu mine. Şi ştiu că îţi vezi de treaba ta şi nu le dai nas - nici lui, nici celorlalţi. Voiam doar să-ţi spun că am încredere în tine. Şi că poţi să dansezi azi cum vrei tu: eu voi fi pe margine, pregătit să-i sparg nasul şi să chem un taxi.

Oo, Doamne! În sfârşit! Ţaţa Dida nu va mai vedea certuri în cărţi! În sfârşit!

Soţul ei se întoarse, închise uşa şi apăsă butonul. Pe Florentin îl deranjase tăcerea ei... Da' ce să-i spună? Că i se păruse ei că Ştefan se uita după ea? Că Perla spusese că...? Ha!

Liftul se opri la parter; Florentin se grăbi să iasă:

- Lasă-mă să ajung la maşină şi pe urmă vino şi tu.

Aa... Aşează fetiţa pe calorifer şi începu să-i închidă hăinuţa. Încet, cu grijă, pe îndelete... Uşa scării ţăcăni uşor...

Florentin

Bun! Cobora grăbit scările, cu ochii la profilul lui Ştefan...

Era singur; deci pe ei îi lua primii. De ce oare? Era sigur că fiul de bulibaşă va face tot ce-i stătea în puteri să-şi ascundă ocheadele de ceilalţi; ca urmare, Nicuşor şi Luminiţa ar fi fost doi posibili martori... eliminaţi în clipele astea prin neprezentare. În plus, ceea ce vedea în faţa scării, portiera larg deschisă se traducea sub formă de "Vezi? Tu eşti prima! M-am grăbit să ajung mai repede la tine"...

Mare fante, acest Ştefan! Periculos de priceput într-ale sucitului minţilor femeilor! Periculos de şmecher când venea vorba de transmis mesaje "drăguţe"! Trebuia să discute serios cu Diamant; chiar dacă ştia că mai mult de două fraze şi-un sfat precaut nu va obţine de la el...

Ştefan întoarse capul şi-l văzu. Şi - victorie! - zâmbetul nu-i prea reuşi:

- Salut!
- Salut. Deschizi portbagajul?
- Sigur!

Evident, BMW-ul avea la bord un buton pentru chestia aia... Ajunse în spatele maşinii şi se opri puţin în stânga. Ridică portbagajul şi puse geanta înăuntru. Toate astea, fără să-şi ia ochii de la oglinda din stânga, prin care ochii verzi îl priveau lung... Al dracului el, Ştefan! Avea ochi de pokerist! Nu-i transmitea nimic; doar îl privea lung, serios... nelăsându-l să vadă ce-i trecea prin minte...

Păi hai să-i transmită el ceva atunci! Să-i transmită chiar acum că pricepuse totul şi era cu ochii pe el! Şi că abia aştepta să-l prindă călcând strâmb, ca să-i sucească gâtu' "ca la pui"! Imediat cum îşi începu "transmisia", ochii verzi reveniră spre parbriz, aparent ofuscaţi de tupeul de care dăduse dovadă atunci când îl bănuise că îi făcea Anei ochi dulci...

Închise portbagajul, iar uşa scării se deschise. Plecă capul, apropiindu-se de portieră; "scana" însă profilul de la volan, pe sub sprâncene, pregătit să trântească portiera şi să petreacă, alături de familia lui, o frumoasă sâmbătă în familie, în faţa televizorului...

Ana-Maria

Mda; le aruncase doar o privire şi se lămurise. Florentin tocmai "îl pălmuise" din priviri iar Ştefan se ofuscase de aşa jignire. Daa...

Se apropie de portiera larg deschisă şi zâmbi slab, fără să-l privească pe Ştefan:

- Bună.
- Bună.

Florentin o luă pe Florentina; se aşeză deci prima, la mijloc, iar soţul ei o urmă... Şi portiera se închise.

- Înainte să plecăm spre Nicuşor: ai secrete faţă de ei?

Cee? Ridică mirată privirea spre Ştefan... Dar el îl privea pe Florentin, prin oglindă. Iar soţul ei zâmbi:

- Ce înţelegi prin secrete?
- Legate de Diamant.
- Nu.
- OK!

Motorul porni, ascultător... Iar ea o aşeză pe Florentina cu faţa spre tati, ca să amâne cât mai mult momentul când îl va observa pe Ştefan şi va solicita gălăgios să se mute la volan...

- Da' de ce mă-ntrebi?
- Păi cred că Diamant nu ţi-a spus cum s-a terminat "odiseea" pachetului pentru mătuşi-ta!
- Nu mi-a spus; şi chiar eram curios...
- Ea l-a sunat ieri şi i-a spus să se prezinte urgent la ea. Întrucât isteţu' de văr-tu a calat motoru' Mercedesului duminica trecută, l-am dus tot eu. Şi ştii ce i-a făcut mătuşi-ta? I-a lăsat cutia pe prag!

Ei, na! Chiar aşa? Ce surpriză mare! Ha-ha!

- Şi i-a lăsat şi-un bilet, prin care-l anunţa că nu are nevoie de nimic de la el şi i-ar fi recunoscătoare dacă şi-ar vedea de ale lui de-acum încolo. Iar el a disperat preţ de vreo juma' de oră, până am rezolvat eu problema.
- ... Adică?
- Adică până i-am aflat mătuşi-tii contu'. Mi-a luat ceva, da' am reuşit. Şi am fost amândoi la bancă...

Şi-i virase banii-n cont! Ingenios...

- Îţi dai seama că i-am depus cash, nu? Ca să nu-i poată vira înapoi, în contul de unde-au venit!

Uau! Mercedesul opri în faţa porţii lui Nicuşor, iar uşa vilei se deschise larg. Luminiţa alerga, veselă, spre ea... Florentina părea nerăbdătoare să se joace cu tuşica...

- Hai salut!
- Salut, salut!
- Dă-o-ncoa, că nu mai pot! Ştii ce dor mi-a fost de ea?

Prea bine! Şi-aşa, nu-i ardea de discuţii despre copii! Avea prea multe gânduri de socotit, înainte de-a ajunge în şatră...

Florentina ajunse în braţele Luminiţei. Nicuşor îl întrebă pe Ştefan dacă vânduse nu ştiu ce inele, iar Florentin fu imediat cooptat într-o lungă discuţie despre cum sunt copiii mici şi ce fac, ce spun, cum se îmbăiază... Întoarse capul spre geam.

Într-adevăr, i se confirmau gândurile de-atunci: Ştefan era îngrijorător de isteţ. Şi ea, dacă ar fi fost în locul lui şi-ar fi avut relaţiile lui, ar fi aflat contul ţaţei Dida. Dar ea nu s-ar fi gândit să depună banii numerar; s-ar fi repezit, nerăbdătoare, să-i facă un virament. Şi-ar fi greşit...

Ştefan acţiona numai după ce se gândea bine, calcula riscurile, le elimina şi-şi lua toate măsurile de precauţie. Problema era că le făcea pe

toate astea cu o viteză fantastică! De la rezolvarea problemei lui Diamant, până la răspunsul din priviri dat azi lui Florentin, reacţiile lui erau iuţi şi întotdeauna perfecte. De când ieşise din scară, nu mai fusese radiografiată nici măcar o dată! Nici măcar preţ de-o clipă! Nici măcar în treacăt! Deci individul stătea bine cu nervii, avea o răbdare de fier...

El era o problemă serioasă. Îl ducea mintea la tot felul de artificii şi soluţii, nu omitea niciodată nimic şi nu se lăsa până nu obţinea ceea ce voia să obţină. Şi mai avea şi resurse materiale inepuizabile pentru asta! Sigur, pe ea n-o putea cumpăra - nici cu, nici fără ghilimele! Se temea însă că acel fiu de bulibaşă, care cu siguranţă asistase la multe logodne şi căsătorii în şatră, putea găsi o rezolvare "de-a lui" şi la problema căpoşeniei ei. Se temea să nu fie luată pe sus... La dracu!

Trebuia să ia în calcul toate posibilităţile. Sigur, cea mai simplă şi convenabilă era: Ştefan renunţă chiar azi, văzând frumuseţe de familie unită! Ei îi era frică de cea mai periculoasă, cea mai gravă şi mai complicată variantă. Cea în care el o să insiste, ea o să refuze, el o să se îndârjească, ea o să-l facă cu ou şi cu oţet şi-o să se împotrivească... Şi atunci el, obişnuit să obţină întotdeauna ceea ce voia... El ar fi putut să tocmească vreo şase vlăjgani şi s-o ia pe sus de-acasă... Că altfel socrul ei n-avea de ce să se implice în rezolvarea "încercării de suflet"...

Trebuiau să înceteze cu vizitele astea la Diamant. Trebuia să rupă orice legătură cu Ştefan, orice drum care ar fi adus-o în preajma lui. Şi-aşa, Ştefan îi ştia adresa, ştia unde lucra Florentin... Ştia cum să afle inclusiv numele şi adresa educatoarei pe care-o avusese la Braşov, în grupa mică...

Ochii care nu se văd, se uită. Iar ochii ăia verzi o priveau uneori atât de explicit, că se îngrozea...

La dracu! Nicuşor tocmai spusese ceva despre un număr de telefon şi începuse "să butoneze" mobilul. Florentin îşi scotocea chiar acum buzunarele, în căutarea mobilului personal. Luminiţa discuta de zor cu Florentina. Iar ea se simţea radiografiată. Iar în condiţiile în care Ştefan domina şi-i inspira teamă, jocul lui devenea periculos!

Florentin

Bun! În sfârşit, ajunseseră! Abia aşteptase să scape de discuţia aia cu Ştefan! Individul începuse să-l irite la culme...

De fapt, băiatul bulibaşei nu-i făcuse nimic. Se comportase normal cu el, discutase normal cu el... Chiar putea spune că lăsase nasul jos, spre nivelul pe care stătea el, şi-i vorbise de la egal la egal, făcând abstracţie şi de diferenţele de avere, şi de relaţiile pe care el nu le avea, şi de privirea aia concludentă pe care i-o oferise azi... Dar acum, că înţelesese ce-i trecea individului prin minte, simţea că nu-l poate suferi! Că-i stă-n gât, ca o gogonea murată! Îi venea să-l bată, dar îşi dădea seama că nu prea avea motiv...

Ia uite cum se repeziseră muierile la Florentina!... Şi uite-o pe ea, ce fericită era de asemenea atenţie! Toate femeile din şatră se strânseseră ciorchine pe fetiţa lor! Iar ea, vedetă deja, poza, râdea şi aplauda... Se apropie de Diamant, cu punga întinsă:

- Hai salut!

- Salut! Hai pân' la mine.

Perfect! Îl scutea de chinul de-a găsi un motiv să-l ia deoparte şi să-l întrebe unele chestii despre Ştefan!

Ana-Maria

Bun! El plecase cu Diamant! Perfect! Acum era toată la dispoziţia lui Ştefan! Şi-i mai şi povestise-n lift cum o să stea el pe margine, pregătit să-i scoată borşu' pe nas şi să comande un taxi! La naiba!

... De fapt, se dusese cu Diamant, în rulota lui Diamant. De unde putea vedea totul şi se putea şi informa apropo de cine era Ştefan şi cam cât borş putea să-i curgă din nas! Mda...

- Bine-aţi venit!

Aa, Perla! Se grăbi s-o îmbrăţişeze:

- Bine v-am găsit!

Femeia îi şopti repede-repede:

- Cărţile tot aşa-ţi ies! Ai grijă!

Aprobă cu capul şi se lăsă trasă lângă conul de lemne care ardea...

Foarte frumos aranjamentul! De jur împrejurul focului erau aşezate pături. Deci era, într-adevăr, o şezătoare... Florentina reveni în braţele Luminiţei; se aşeză lângă ele şi ridică privirea spre foc: Doamne, era fantastic! Crea o atmosferă...

Devenise brusc romantico-blegoasă. În minte îi reveneau melodii vechi, de şatră, imagini de prin filme, cu fuste creţe şi plisate răsfirate pe iarba incredibil de verde, cu lăutari care cântau agale şi cozi grele, de abanos, pline de *galbi*, care se mişcau pe ritmul muzicii... Doamne, ce era cu ea?

Conul de lemne era extrem de ingenios aranjat. Deşi părea o construcţie firavă, mistuită de flăcări incredibile, vedea cu ochii ei că nu exista riscul să se desprindă vreo cracă şi să cadă peste ei. Nici chiar peste vreo patru ore, când lemnele vor fi arse aproape complet...

Cobora privirea, urmând linia crăcilor...

Ochii verzi erau chiar în faţa ei. Puţin spre dreapta, ca să nu fie obturat de lemnele arzânde, Ştefan se aşezase comod pe pătură, cu nevasta lângă el. Şi plecase capul pe umărul stâng şi-o privea lung, zâmbind abia perceptibil...

N-o mai "radiografia". Nici nu părea că vrea să ştie ce-i trecea ei prin minte. Pur şi simplu o privea şi-i arăta cât de romantic şi îndrăgostit de ea este... Iar ea se uita la el şi se gândea că avea două posibilităţi. Fie să plece şi ea capul, romantică - scurtând considerabil drumul spre întinderea borşului pe iarba perfectă -, fie să scoată limba la el, râzând şi uitându-se şaşiu. Nici una dintre variante nu i se părea bună. Aşa că întoarse pur şi simplu capul spre Luminiţa şi-o privi pătrunzător:

- Trebuie să discutăm.

- Ştiu. Am o grămadă să-ţi zic!

Era euforică, pentru că Florentina era la ea în braţe...

- Şi eu.

Şi cam atât; se întoarse spre Perla şi zâmbi:

- Am o problemă. Mare.

- Ştiu şi văd. Iar cărţile ţi-au ieşit la fel, azi-dimineaţă. Oricum, voiam să ştii...

Femeia se aplecă la urechea ei şi-i şopti:

- Cât stau eu să-ţi povestesc la ureche, râzi de parcă-ţi zic bancuri. Ai mare grijă cum faci cu Ştefan. Ăsta n-a văzut biserica nici pe-afară, darămite să fi intrat în ea. E omul practic, care-şi rezolvă problemele repede şi bine. Iar bărbată-tu e o problemă pentru el.

Începu să râdă şi să aprobe cu capul. Îşi privea mâna şi simţea că-i vine să plângă...

- M-a sunat, pe la prânz, şi mi-a zis că are o treabă cu mine mâine. Acu, eu bănui ce-ar putea să vrea. Categoric, să-i dau în cărţi; şi nu-mi permit să-l mint, să ştii! Că ştie să le citească şi singur, şi nu-i chior! Da' s-ar putea să mai vrea ceva...

Bufni în alt hohot de râs, cât mai veridic cu putinţă...

- Ai grijă, să nu uiţi pe-aici nici măcar un fir de păr! Că dacă-ţi face vreo poză, pot să-l fentez - că poza trebuie să fie atinsă de tine mai înainte, ca să se prindă vraja. Da' dacă-ţi găseşte batista sau vreun capăt de fustă, gata! Io, maică, să ştii că nu mă pun cu el; că ăsta uită că-s mătuşi-sa şi bagă cuţitu-n mine, dacă nu fac ca el. Da' o să-ţi transmit, prin Diamant, dacă mi-o reuşi ceva. Şi să te duci atunci la muierea aia bătrână şi să-i zici să te dezlege.

Râdea, dar numai ea ştia cum râdea! Nu credea în vrăji - dar nu trebuia să fie psiholog ca să priceapă că un tânăr care apelează la vrăji e îndrăgostit lulea... Şi dacă era superstiţios din fire şi extrem de bogat, dacă-i intra lui în cap că gata - vraja s-a prins, succesul este garantat... Şopti, încercând să nu mişte buzele prea tare:

- Ce-ar trebui să fac, ca să scap de el?

- Să-ţi dai cu vitriol pe faţă şi să-ţi rupi picioarele-n X. Să-ţi tai

ţâţele... Chestii de-astea!

Clar! Reveni la locul ei iar Luminiţa erupse la propriu:

- Şi? Ce voiai să-mi zici?

- Chestii femeieşti. Ţi le zic acu'?

Ochii negri erau miraţi: cum, chiar atât de rău greşise când pusese întrebarea aia? Oftă şi-şi trecu mâna prin păr...

Şi se grăbi să zâmbească: în braţele unei ţigănci, Florentina dansa de mama focului după lălăiala femeilor din jurul ei şi făcea cu mânuţa pe sus aşa cum făcea şi tanti...

Florentin

Închise uşa şi se apropie de geam. Oftă greu:

- Am auzit că ai reuşit să-i dai tuşii Didonia cutia aia.

- Nu cutia; da' valoarea cutiei tot i-am băgat-o pe gât!

Dopul sticlei cu whisky se deşuruba...

- ... Am fost la mormântul lui. E cel mai frumos mormânt din tot cimitiru' ăla!

Se întoarse spre el, mirat; Diamant mai bău o duşcă şi-i întinse sticla:

- Cred că taică-tu a dat o avere la oamenii ăia de-au plantat pansele!

Zâmbi slab:

- Ana le-a plantat. Ajutată de prietena ei - că pe-atunci era gravidă şi nu exagera cu efortul.

Iar ochii albaştri, mari-mari, se umpluseră instantaneu de lacrimi...

- Ce vrei; n-am putut să-i ţin piept! Era gravidă şi vizibil afectată de moartea lui; aşa că s-au dus amândouă cu răsadurile şi le-au plantat. Era un ger afară de crăpau pietrele... Şi uite că panselele n-au crăpat!

- Şi sunt mari şi frumoase... Ai o nevastă foarte specială.

Se încruntă pe fereastră:

- Iar Ştefan observă asta şi insistă să o facă amanta lui.

Auzi o bufnitură "udată" din belşug cu ploiţă de whisky; paşii se apropiară în fugă iar Diamant îl îmbrânci cât colo. Se grăbi să-l tragă din cadrul ferestrei:

- Te vede, bă, deşteptule! Te vede şi-ţi face balamuc, că-l bănuieşti de cele necinstite în timp ce el e un îngeraş nevinovat!

Diamant îl privea lung. Şi avea o mimică atât de panicată, că ridică mirat sprâncenele:

- ... Ce-i?

- Băi, deci ceea ce spui tu... Băi, dacă e adevărat

- E adevărat şi m-am convins de asta cu ochii mei. Când a adus-o înapoi la florărie, s-a uitat lung după ea fără să vadă că eram în uşă şi-l vedeam. Iar azi m-am lămurit definitiv. Tu nu vezi ce romantic s-a aşezat şi cum o priveşte cu alură de îndrăgostit? Profită că nevastă-sa-i mică şi proastă; că alta-i sucea capu' ca la pui dacă-l vedea că face aşa!

Vărul lui se uita lung la scena din jurul focului... Aştepta, pentru că Diamant îl ştia bine pe Ştefan iar opinia lui era foarte credibilă... Într-un târziu, auzi şi concluzia lui:

- ... Băi, e nasol! Da' nasol de tot, auzi? Că mie mi-a părut tăcut şi gânditor, când m-a adus la Bucureşti să iau cutia de la mama. Şi l-am întrebat ce are şi mi-a zis că probleme în amor. L-am întrebat ce probleme, da' n-a răspuns. Tot drumul a tăcut mâlc, a fumat ca turcu', a ascultat manele de dor şi jale şi i-a zburat gându' brambura. Iar Ştefan n-a avut niciodată probleme de-astea; că au trecut pe sub el batalioane de muieri, şi romînce şi ţigănci, da' pe nici una n-a trecut-o la "probleme în amor". Nici măcar pe-aia pentru care a încasat un cuţit în burtă de la bărba-su!

Hm! Pricepuse cum venea vorba cu Ştefan şi amoru' lui şi se înfuria tot mai rău...

- Băi, ştii care-i chestia? Că e-nsurat, bă! Iar nevastă-ta-i nevastă-ta! Că dacă n-ar fi fost măritată, la cum văd eu că se desfăşoară lucrurile acu', o lua pe sus şi dus era! Şi-l suna eventual pe ta-su, să-i zică s-o trimeată pe-asta mică înapoi la părinţi şi să taie porcii pentru nuntă, că el îşi aduce nevasta-n şatră! Mă, ăsta ştie să-şi ia tot ce vrea să aibă! Şi uite-l cum se holbează la nevastă-ta!

Oftă greu:

- Păi să mă duc să-l pocnesc, nu?

- Aa, nici să nu te gândeşti!

Cum venea asta? Diamant îl apucă de braţ şi-l aşeză pe marginea patului:

- Băi, Ştefan ăsta e aşa, ceva ce-ar putea să semene cu Nicu Gheară. Sau cu Fane Spoitoru' - da' mai al dracu, pentru că la 19 ani are deja nişte oameni foarte grei, foarte influenţi în umbra lui, care au foarte mare grijă de el. Şi şi-a aşezat în faţă alţi oameni care scot sabia în locul lui, atunci când n-are el chef să tragă sabia din cizmă. E putred de bogat - are afaceri şi pe-aici, şi prin UE. Niciodată nu l-a deranjat poliţia cu vreun telefon - semn că ăia din spate dau telefoane, el dă banu' şi n-are probleme... S-ar putea să aibă pe cineva prin Parlament care-l ţine bine-n braţe; nu ştiu. Cert este că ăsta te poate muta, pe tine şi tot neamu' tău, cu casă, masă, căţel şi purcel, pe alt continent. Şi să-ţi şi taie calea de întoarcere. L-ar costa ceva bănuţi, i-ar lua ceva timp - da' dacă i se pune lui pata, o face. Chit că după aia se duce la puşcărie sau îşi zboară creierii. Înţelegi ce soi de individ e?

- Da; când i s-a pus capsa, merge pân' la moarte.

- Exact. Şi ştii ce zic eu?

Chiar; ce zicea el? Că Diamant îl ştia pe Ştefan de mai mult timp decât el...

- ... Încearcă să rezolvi problema asta cu vorbă frumoasă. Că are-n cizmă un cuţit de patruj' de centimetri, nu pleacă nicăieri fără pistolu' pe glonţ iar lu' mâna lui dreaptă i se zice Grasu "trei capete". Fă cumva şi rezolv-o paşnic. Şi nu-l scoate din sărite. Momentan, văd că s-a potolit. S-a uitat la ea şi acuma-şi vede de nevastă-sa. Poate că nu e ce crezi tu; poate a rămas şi el perplex, ca noi toţi, de ce muiere ţi-ai găsit şi ce bine vă înţelegeţi!

Daa, cum să nu! Se ridică:

- Sau vorbesc cu ai lu' Bambina şi

- Şi işti un război în care ăsta îi lichidează pe toţi şi-şi ia un iaht pe care să-şi trăiască restu' zilelor! Bă, ăstuia nu-i pasă decât de el şi ce vrea el! Înţelegi? Îşi bagă picioru'-n tot ce l-a învăţat ta-su şi-n tot ce-a clădit ta-su! Iar de şatră îl interesează în măsura în care el se numeşte "viitor bulibaşă" şi-l gâdilă titlul pe la urechi! Că în rest, le vinde auru'-n Bucureşti la suprapreţ şi-i mai rămâne şi lui de-o bomboană şi-un suc! Mă, ăsta n-are Dumnezeu, n-are mamă, n-are tată! Ăsta calcă pe cadavre ca să ajungă unde vrea el! Nu te certa cu individu' ăsta, dacă nu vrei să-ţi laşi muierea văduvă!

Cuvintele lui Diamant îl puseseră serios pe gânduri. Nu mai era de joacă. De fapt, nu fusese niciodată "de joacă". Iar Ana presimţise asta, de vreme ce nu-i spusese nimic tocmai ca să nu rişte să-i vadă încăierându-se...

- Să ştii că omu'-şi ştie bine lecţia; l-au mai tăiat trei soţi încornoraţi până acu', da' toţi români însuraţi cu romînce. Şi ştiu că i-a jurat lu' ta-su, după ultima spitalizare, că nu se mai bagă la romînce măritate câte zile-o avea! Pe de altă parte, el întotdeauna a declarat sus şi tare că familia ţiganului e sfântă şi nici un ţigan n-are ce căuta să spargă casa altui ţigan. Ştiu că de la vorbă la faptă e drum lung şi omu' se mai răzgândeşte-n viaţă, da'...

Da-da! Cum să nu!

- Mă, cine ştie; s-o uita şi el, ca toţi bărbaţii! Că nevastă-ta-i frumoasă cu spume - şi ce-i frumos şi lu' Dumnezeu îi place! Da', oricum, eu zic să vă depărtaţi de el; aşa, ca precauţie. Că dacă, Doamne fereşte, se sparge buba şi ajungeţi să discutaţi deschis despre asta, n-ai cum să mai câştigi: că ştie să te facă şi din vorbă, şi din sabie. O să vedem noi cum facem să ne vedem; vin eu la voi, ne întâlnim în oraş imediat cum repar maşina... Iar aici eu zic să veniţi atunci când el vă ştie în oraş, sau la Nicuşor. Ştii tu; să nu mai dea ochii cu ea. Că poate întâlneşte diliu' vreuna mişţocuţă pe stradă şi-i trece amoru'!

Aprobă şi ieşi din rulotă:

- Hai şi tu.

Diamant se grăbi să-l urmeze. Îşi privea lung soţia, apropiindu-se de ea...

Focul îi lumina ciudat chipul. Ana zâmbea, discuta cu Perla şi cu Luminiţa, întorcea mereu capul spre Florentina ca să se asigure că nu făcea vreo trăznaie... Vizavi, Ştefan părea foarte prins în discuţia cu nevastă-sa. Probabil că, într-un târziu, îi picase şi lui fisa că în rulota lui Diamant era cel mai bun post de observaţie pentru soţul Anei! Sau poate că ştiuse asta - dar între a se ascunde de ochii soţului şi a-i arăta Anei ce era în sufletul lui, optase pentru a doua variantă. Numai el ştia...

Ajunse lângă Ana, iar Luminiţa se grăbi să-i facă loc. O opri:

- Stai acolo, că mă duc să discut cu Nicuşor.

Şi înainte să se ducă să discute cu Nicuşor, se aplecă lângă Ana:

- Totul e OK?

Ea aprobă. Dar nu se clinti de lângă ea; îi aştepta privirea... După câteva secunde, Ana întoarse capul, îl privi preţ de-o secundă după care îi fură un sărut, zâmbind:

- Foarte OK!

- Bine; atunci te las să discuţi cu fetele.

Primi o aprobare şi porni spre pătura pe care Nicuşor şi bulibaşa discutau de zor...

Ana-Maria

Afurisită treabă! Se făcuse nouă seara, dar picea ei "avea mâncărici". Nici urmă de vreun căscat sau de frecat ochişorii; ea avea treabă cu Ştefan! Care bineînţeles că se punea la mintea ei şi era mai mult decât încântat să-i facă semne şi giumbuşlucuri!

Când o ţinea ea în braţe, Florentina juca cucu-bau cu Ştefan. Frumos, cu mânuţele la ochi, aşa cum ştia ea din parc că se făcea jocul ăsta. Dar când trecea la Luminiţa în braţe, picea se zbătea să scape şi pornea de-a buşilea, rotund, pe păturI, până la Ştefan! Ajunsese de două ori la el; de fiecare dată, el o luase în braţe şi-o ridicase deasupra capului, râzând. Iar mititica udase pampersul de fericire, iar Luminiţa sau altă femeie o readusese în braţele lui mami... Iar Florentina reluase jocul de-a cucu-bau, la care Ştefan marşa bucuros...

Acum, picea stătea în braţe la Florentin. El o ţinea bine - nici o şansă să mai ajungă în braţele lui Ştefan! Chiar dacă el făcea ce făcea şi-i mai arunca un zâmbet, un bau...

Florentin

Acum, ce să zică; Ştefan nu-i mai transmisese Anei nimic. Nici din priviri, şi nici nu-i adresase vreo întrebare sau vreo remarcă. Ştefan era foarte ocupat cu Florentina, care-i acorda toată atenţia pe care-o avea la vârsta şi ora aia...

Era indispus. Ceea ce aflase de la Diamant îl pusese pe gânduri. Chiar îl îngrijorase! Că dacă lui Ştefan i se aprindeau nişte beculeţe, chiar ieşea cu scandal la televizor şi varii plăgi la Urgenţă! Şi n-avea nevoie de asta. Mai ales ştiind că avea un cumnat cu relaţii...

Nicuşor s-ar fi băgat pentru el; Crin s-ar fi băgat şi el, cu armata de florari. Ştefan ar fi adus o armată de interlopi antrenaţi să ucidă... Şi-ar fi zburat gloanţe şi sânge mai peste tot. Personal, nu-i era frică de el; se temea doar să nu-i vină nebunului ideea s-o fure pe Ana! Că atunci ar fi vorbit şi el cu amicii lui - şi chiar ieşea măcel! Dacă acum doi ani ar fi dat cu ochii închişi 5.000 de euro pe care nu-i avea, acum avea 50.000 de dat! Şi-i dădea fără să răsufle, pentru Ana lui! Iar de 50.000 de euro, dacă nu ridicaseră băieţii preţul prea mult în ultimul timp, linşa tot neamu' lu' Ştefan plus juma' de şatră!

În fine - să nu fie chiar atât de pesimist. Vorba lui Diamant: dacă o ţinea pe Ana departe de ochii verzi, iar ochii verzi vedeau altă romăncuţă *shukară* pe stradă, poate că lucrurile se vor rezolva de la sine...

Ptiu! Că iute mai era asta mică! Se strecurase din mâinile lui şi nici n-o simţise!

Ana-Maria

Oof, fir-ar să fie de treabă! Florentin picase pe gânduri; Florentina probabil că simţise strânsoarea mâinilor slăbindu-se şi-o şi pornise de-a buşilea spre... Ştefan! Care, ce era să facă? Întinsese mâinile spre ea, zorind-o şi mai şi... Începu să râdă:

- Prindeţi dezertoarea!

Iar Rubina parcă-i citi gândurile, fiindcă întinse mâna şi prinse fetiţa. Şi-o ridică ea, spre vizibila dezamăgire a soţului ei... Acum picea venea înapoi, din mână-n mână; îşi privi concludent soţul:

- Aduci tu geanta?

Florentin se ridică... şi profită de asta, renunţând la masca zâmbitoare. Uau, cât de supărat era! Nu-şi dăduse seama...

... Păi să ia măsuri, nu? Cam ce obiect indispensabil putea fi uitat acasă?... Laptele, fireşte! Acasă, îi pregătise un biberon, în caz că nu aveau apă plată-n şatră. Micuţa îl golise acum vreo două ore. Ar fi fost deci momentul să-i dea alt biberon - sau, mă rog, aşa-şi închipuia Ştefan! Că doar nu s-o fi pricepând acum şi la sugari! Şi cum apă plată era o grămadă în şatră...

Florentina ajunse în faţa ei; o luă în braţe şi-i şopti la ureche, în română:

- Uite, vezi? L-ai supărat pe tati! De ce nu stai cuminte în braţe la tati? Uite: s-a supărat şi-a plecat!

Acum Florentina nu mai râdea. Putea jura că nu se va mai grăbi nicăieri în următoarea jumătate de oră! Dar asta nu-i schimba planul: în cinci minute plecau.

Primi geanta de voiaj şi-i dădu Luminiţei fetiţa. Trase fermoarul, împinse cutia cu lapte într-o parte şi începu să scotocească în punga cu pampersi... Unu, doi, trei, patru, cinci. Cinci secunde - şi-şi compuse cel mai panicat chip de pe planetă:

- Aoleu, am uitat cutia cu laptele!

Se făcu instantaneu linişte. Văleu, da' ce efect avusese propoziţia aia! Continuă să foşnească printre pamperşi; ridică punga şi-o aşeză peste cutia cu lapte. Şi scormoni în punga cu hăinuţe. Unu, doi, trei

- Da' ce lapte bea? Că am eu nişte Bebelac, de la fi-miu...

Un lapte complicat - nici o problemă!

- Milumil HA Pre.

- Ce-ce?

- Milumil special, fără gluten. Că doctoru' se teme să nu dezvolte vreo alergie şi i-a recomandat Milumil de-ăsta.

Şi gata, discuţia despre laptele praf de prin rulote! Rămăsese la... patru, cinci. Ridică privirea spre Florentin:

- Chiar am uitat laptele acasă!

Un foşnet scurt - şi Ştefan zâmbi, din picioare:

- Mergem?

Aprobă şi trase fermoarul genţii: Doamne fereşte, să nu-i cadă cutia tocmai acum şi să-i prindă zorii pe-acolo! Ştefan alerga deja spre BMW...

- Îmi pare rău că plecaţi atât de devreme.

- Ce să fac; am uitat-o pur şi simplu! Probabil e în bucătărie, pe masă, acoperită de vreo pungă!

- Oricum, vă aşteptăm şi sâmbăta viitoare! Că atunci facem panaramă mare, cu lăutari şi tot ce trebuie!

Se grăbi să aprobe; bulibaşa strânse mâna lui Florentin, Perla o îmbrăţişă zâmbindu-i cu subînţeles... Şi-acum mergeau acasă!

Luminiţa ţinea fetiţa; ea căra sacoşa. După câţiva paşi, Florentin se întoarse şi îi luă geanta din mână cu un gest total lipsit de gentileţe. Aproape că i-o smulsese! Deci era nervos... dovadă că-l păcălise până şi pe el, deşi verificase şi el geanta şi nu se putea să nu fi văzut ditamai cutia de Bebelac...

BMW-ul se apropia vijelios de mijlocul pajiştii... O luă pe Florentina şoptind, fără să-şi privească cumnata:

- Treci pe la mine, că avem de vorbit.

Luminiţa aprobă cu capul, tăcută...

- Pa.

Portiera se deschise scurt. Urcă în spate, Florentin urcă în dreapta lui Ştefan... Simţi forţa motorului împingând-o în perna banchetei: deci goneau spre casă.

Aşeză fetiţa pe braţ şi-o acoperi cu poala gecii: mai bine s-o adoarmă - că oricum nu-i era foame! Aşa, dacă ea adormea, împuşca doi iepuri dintr-un foc! Florentin n-o putea certa decât cel mult în şoaptă, iar Florentina nu-şi mai irita tatăl insistând să stea în braţele lui Ştefan! Ochişorii negri se căzneau din greu să rămână deschişi... Era linişte...

- ... Ce face?

- Moţăie; a doborât-o oboseala şi aerul curat.

Nu-şi privise soţul atunci când răspunsese; ce, ea nu putea să se simtă jignită de atâta neîncredere? Da, era un plan încropit ad-hoc; dar şi dacă ar fi socotit de-acasă momentul retragerii din şezătoare, lui tot nu i-ar fi spus ce va face! Că nici el nu-i spusese azi că-i ducea Ştefan!

- Şi ce faci; o scoli când ajungem?

- Nu.

- Adică doarme nemâncată!

- Atunci când i se face foame, se scoală singură. A mâncat un biberon acu' două ore; să sperăm că o mai ţine o oră...

Iar viteza BMW-ului crescu simţitor...

Florentin

Încă un semafor şi gata! Ştefan îi adusese val-vârtej acasă. De vreo patru ori, simţise că-i stă inima! Ştefan ocolea căruţaşii "din scurt"; dar conducea al naibii de bine! Nu-i fugise maşina nici măcar o dată, nici măcar o clipă! BMW, deh - dar şi şoferul era maestru...

Ah, ce-o să-i facă el Anei, imediat cum încuia uşa! Auzi: să lase laptele acasă!

BMW-ul opri în faţa blocului; Ana deschise portiera şi se grăbi să coboare, să formeze codul interfonului şi să intre... Şi-acum rămăsese singur cu Ştefan... Oftă greu:

- Mersi mult.

- N-ai de ce!

Şi tăceau... Îl privi lung, drept, încercând să-şi dea seama dacă nu cumva gelozia lui bolnavă îi jucase din nou o festă urâtă:

- Şi-acum ce faci: te-ntorci?

- Mă-ntorc, că am de vorbit cu Nicuşor. Vrea să-şi facă atelier şi magazin; şi cum tata nu agrează ideea cu magazinele şatrei, o să încerc să mă lipesc de magazinul lui Nicuşor! Că el singur nu răzbeşte să umple toate vitrinele; iar dacă expune nişte bijuterii şi-şi ia comision pentru asta, nu văd de ce nu i-ar conveni!

- Aşa-i! Eu cred c-o să te înţelegi cu el. Da' când deschide afacerea?

- Nu ştiu; cică în curând. Da' n-am de gând să aştept să-l deschidă; să nu constat, Doamne fereşte, că s-a găsit alt aurar cu aceeaşi idee!

Aprobă şi deschise portiera:

- Bine. Drum bun şi încă o dată, mersi că ne-ai adus.

- Stai liniştit! Salut!

- Salut!

Îşi strânseră mâinile... Coborî, simţind că tensiunea-i atinsese cote alarmante: îl privise de-aproape, evaluativ - iar individul ăsta, luat şi pe bucăţi, şi pe de-a-ntregul, era perfect! Era cel mai complex şi mai cu bun gust bărbat pe care-l întâlnise vreodată! Dar...

Îşi recuperă geanta din portbagaj; BMW-ul plecă normal, adică fără demaraj. Introduse şi el codul unic, urcă treptele... Chemă liftul...

De data asta nu mai auzise "Să mai veniţi pe la noi". Nu de la Ştefan! De-aici se puteau trage unele concluzii interesante...

Ieşi din lift şi dădu de ochii căprui. Aoleu, cheile apartamentului erau la el! Se grăbi să descuie, iar Ana intră direct în dormitor. El duse geanta în bucătărie şi-şi aprinse o ţigară...

O aştepta, ca să poată să se ia de ea! Cum naiba uitase laptele acasă? Şi de când bea fetiţa lui Milumil împotriva alergiilor - iar el nu fusese informat despre asta? Ah, ce-o să-i facă el dac-o prindea că-i ascunsese asemenea veşti! Ce, Florentina avea vreo alergie?

În sfârşit! Paşii se apropiară şi Ana intră în bucătărie.

- Cum ai putut să uiţi tocmai laptele?

Soţia lui nu-i răspunse; trase fermoarul genţii, scoase punga cu pamperşi... şi puse pe masă cutia cu Bebelac, privindu-l cu ochi serioşi:

- Vizitele scurte sunt cele mai plăcute.

Se liniştise. Instantaneu. În clipa când văzuse cutia ieşind din geantă, îl cuprinsese o linişte interioară teribilă! Pricepuse instantaneu micul ei plan; şi-acum zâmbea... Iar Ana continuă:

- Mai ales că asta mică tocmai se amorezase serios; iar ăla nu-i ginere de nasu' ei!

Bufni în râs, privind-o lung...

Deşi petrecerea abia se încinsese, Ana îi observase supărarea şi decisese să ia măsuri. Îl scosese deci din mediul acela care-i provoca un disconfort major şi-l adusese acasă, departe de Ştefan... O prinse de mână şi i-o sărută, privind-o cu subînţeles:

- Ce m-aş face eu, dacă n-ai avea tu grijă de mine?

Ana zâmbea şi ea... Şi ce dacă era lumina aprinsă? Ce era atât de... ciudat în a face dragoste pe masa din bucătărie? O prinse deci de mijloc şi-o aşeză pe masă... Minora dormea dusă...

30 septembrie 2004 - joi

Florentin

Uşa florăriei se deschise încet... Măi, să fie! Cine era?

Ia uite-o şi pe Laura! Da' ce era cu ea? Că se oprise în uşă şi privea lung rafturile cu ghivece... Doar nu păţise iar ceva! Porni spre ea, încercând să zâmbească cât mai încurajator:

- Salut.

- Salut! Scuză-mă; le-am văzut şi-am rămas cu ochii la ele... Ai transformat spaţiul ăla oribil, prost compartimentat şi jegos, într-o florărie "de revistă". Şi mie tot nu mi-ai zis cum ai făcut!

- Ei, nu ţi-am zis!

- Nu mi-ai zis; mi-ai aruncat câteva indicii şi m-ai lăsat să-mi bat capu'. Da' lasă asta... Am venit să-mi iau la revedere.

Serios? O privea mirat...

- E ultima mea zi de muncă la Tria. Şi trec să-mi iau la revedere de la toţi colegii...

Aha! Perfect!

- Şi-acum ce faci? Încotro o apuci?

- Păi mâine dimineaţă am o promisiune, de la una care lucrează la Registrul Comerţului, că-mi face actele la super-urgenţă. Ştii tu, firma de consultanţă contabilă...

Da, ştia.

- Dar chiar şi aşa, tot o să stau două săptămâni "pe bară". O să fie săptămânile mele de nani-nani...

Laura râdea. Dar era atât de melancolică, avea o privire atât de... bleagă că nu putea să nu observe cât de dor îi va fi Laurei de flori...

- Deci, dacă vrei să-ţi deschizi florărie sau chioşc, poţi să-ţi laşi contabilitatea pe mâna mea. Că ştii că sunt maniacă cu cifrele şi autorizaţiile!

- Ştiu! Şi, dacă deschid florărie, să ştii că te sun! Că ai deja experienţă într-ale petalelor...

- OK! Oricum, o să ne mai vedem pe la petreceri! Că Aurel are în fiecare seară câte-o sindrofie, iar în weekend e invitatul lu' Nicuşor!

Aprobă scurt cu capul: păi dacă era şi... Aurel de faţă, să se vadă! Că doar n-o avea tupeu să-i facă lui avansuri pe sub ochii amantului care plătea facturile casei!

- Deci tu mai rămâi aici.

- Mai rămân un pic.

- OK; tu ştii! Nu-ţi dau sfaturi, că tu ştii cel mai bine ce vrei să faci şi cum. Da' voiam să-ţi spun...

Laura privea lung trandafirii roşii; pe-ăia numai buni de sucit minţile femeilor! Pe-ăia care-i stăteau foarte bine lui Ştefan...

- Ştii, vreau să-ţi mulţumesc.

- Pentru ce?

- Pentru că eşti aşa cum eşti şi că ai făcut ceea ce ai făcut.

Aoleu! Da' ce intra la capitolul ăsta? Transportul la Spitalul de Urgenţă, sau despărţirea de Mugurel? Se încruntă uşor, preventiv:

- Iar începi?

Laura râse:

- Nu - Doamne fereşte! Îţi mulţumesc pentru că mi-ai refuzat întotdeauna ideile creţe şi nu m-ai lăsat niciodată cu întrebări fără răspuns. Îţi mulţumesc că m-ai ajutat chiar şi atunci când asta ţi-a atras probleme cu Ana... Eşti un amic bun şi ştii să fii un prieten adevărat. Îmi pare rău că nu putem fi amici în continuare.

Da' ce-i venise? Până acum spusese că se mai întâlneau ei pe la petreceri; acum, brusc, nu mai erau amici! Laura porni spre uşă:

- Voi sta cât mai departe de voi - ca să nu-ţi creez probleme. Aşa cum nici tu nu mi-ai creat probleme. Pa!

Uşa se deschise, se închise uşor...

Laura tocmai ieşise şi din florăria Tria, şi din viitorul lui... Ceea ce însemna că frumoasa ochioasă care-i putea schimba soarta într-o clipă nu purta numele "Laura Matache". Se întreba cine-o fi... Oricum, bine că scăpase de ea! Cu ochioasa o să vadă el ce făcea! Abia aştepta să ajungă acasă, să afle şi Ana vestea cea bună şi să se liniştească şi ea! Că, deşi soţia lui părea calmă şi serenă, ştia el ce era în sufletul ei!

Ana-Maria

Aha! Tii, ce bine! Laura ieşise magistral din scenă, pe uşa din dreapta-dos! Perfect!

- Şi mi-a spus, fireşte, că dacă îmi deschid florărie sau butic şi n-am contabilă, pot să apelez la ea.

Începu să râdă şi deschise uşile liftului:

- Aa, sigur! Ar fi perfect! Da' să ştii că, dacă optăm pentru ea, tot eu îi duc actele!

Florentin cobora scările cu Florentina în braţe, râzând... Doamne, ce zi bună! Laura ieşise definitiv din viaţa soţului ei, Florentina începuse să răspundă la comanda "Dă-mi", acum ieşeau toţi trei în parc... Perfect!

Porniră încet spre bulevard...

- Tu vorbeşti serios? Chiar ai fi dispusă s-o luăm contabilă?

- Păi de ce nu?! Ştie cum e mersul cu florăriile, ştie ce autorizaţii şi avize trebuiesc, taie-n stoc atât cât îi spui... De ce nu?!

- Pentru că o cheamă Laura şi, cu ceva vreme în urmă, ai discutat cu ea pe tema tipurilor de bărbaţi?

- Nee, pot să jur că i-a trecut!

- Adevărul e că, după discuţia cu tine, şi toantă-retardată să fie şi tot pricepea că n-are loc!

Aprobă şi arătă spre dna Manolache:

- Ia uite-o pe mamaia, ce nerăbdătoare e să vină odată sâmbăta!

- Daa, ştiu! Apropo: noi unde mergem sâmbăta asta?

- La Nicuşor, fireşte! Că nu te-am mai dansat de mult...

Aha! OK - la Nicuşor mergeau!

- Ia uite-o pe nepoţica mea...

Dna Manolache era topită toată. Florentin era foarte atent la cum ieşeau mânuţele şi picioruşele din ham... Ridică privirea spre complex.

Involuntar, ochii priviră spre stânga trotuarului, spre maşina unde tot sclipea ceva. Şi înlemni...

Aplecat puţin peste portieră, ca să stea cu capul afară din taxi, Ştefan aprindea şi stingea bricheta "la secundă". O "semnaliza", să se uite la el şi să afle, din privirea care-o radiografia îngrozitor chiar în momentele astea, cât de gravă era în realitate situaţia...

Bricheta nu se mai aprindea - că-i captase deja atenţia. Ştefan îngustă un pic ochii... La dracu! Asta nu mai era dragoste! Depăşise demult nivelul ăsta! Era pasiune bolnavă! Fiul bulibaşei făcuse o pasiune bolnavă pentru florăreasa romăncă, măritată cu Florentin Manolache şi integrată perfect în neamul de florari! Era evident că ea, la vârsta ei, îşi făcuse până acum nişte calcule pueril-tâmpite! Era evident că o asemenea "nebunie" nu putea proveni din doar două revederi şi-un drum "pân' la ţaţa Dida"! Era evident că afurisitul ăla tânăr, plin de bani şi obişnuit să obţină întotdeauna tot ceea ce voia dăduse câteva telefoane pe la amici, pe la cunoscuţi... Şi obţinuse toată "documentarea" de care avusese nevoie ca să dezvolte o asemenea fixaţie bolnavă...

Şi uite că Ştefan o pândise; venise în Bucureşti hotărât s-o vadă. Calculase riscuri, luase un taxi ca să mai elimine din şansele de-a fi recunoscut şi aşteptase, parcat "ca neoamenii" pe trotuarul din stânga botului maşinii, ca ea să plece la cumpărături. Sau în parc. Iar când o văzuse, pândise momentul în care doar ochii ei priveau în direcţia lui. Îi atrăsese atenţia cu bricheta; acum îi transmitea...

Întoarse capul spre Florentina: picea era foarte fericită în braţe la mamaia ei! Florentin tot povestea ceva despre Diamant, căutându-i în mobil numărul de telefon...

Ea ştia că Ştefan venise în Bucureşti ca să-i transmită...

Întoarse iar capul spre el; şi cum ochii verzi "se topiseră" la propriu în ochii ei, se încruntă scurt. La urma urmei, ce naiba-l apucase? Ce dracu, se terminaseră femeile? N-avea nevastă-n şatră? Frumoasă, cuminte, "neîncepută" şi înamorată de el? Ia să-i transmită şi ea chestiile astea!

Capul se trase în maşină; mâna cu bricheta îl urmă imediat. Iar taxiul se puse în mişcare. Bun!

Reveni spre Florentina - că doar nu era să se întoarcă cu spatele la chioşc ca să se uite urât la Ştefan! Florentin nu trebuia să afle că, mai nou, era aşteptată într-un taxi... Sau poate chiar urmărită...

Se văzuse cu el de... trei ori. Întâi în şatră, apoi la florărie, apoi iar în şatră. Iar el "o luase razna" din trei întâlniri? Se "lovise" chiar atât de tare, din doar trei întâlniri? Nee... Şi totuşi, nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată, înainte de prima vizită în şatră. Nu putea să nu se gândească la varianta ca el s-o fi văzut mai demult...

O văzuse cu siguranţă la nunta lui Nicuşor; părinţii lui fuseseră la nea Vlad. Şi chiar dacă nu venise şi el, cu siguranţă văzuse filmarea! La nunta aia cu siguranţă numărul romăncelor era mai mic decât cel al degetelor de la o mână...

Stop! Tocmai îşi amintise de un anumit CD şi de un anumit manelist! Care cu siguranţă şi-a făcut promo şi publicitate la aşa tânăr petrecăreţ şi "avut". Oare Ştefan o văzuse pe CD-ul lui Florinel - aşa cum o văzuse şi Laura? Asta ar fi explicat totul - că pe CD-ul ăla dansase şi manele, şi tango, şi purtase rochia aia vişinie din lycra...

Aproape că nu mai conta unde şi când o văzuse. Contau faptele. Iar azi Ştefan venise cu un taxi şi-o semnalizase cu bricheta doar ca să-i arate, din priviri, că făcuse acel efort organizatoric special pentru ea. Comportarea lui Ştefan era tot mai periculoasă. Tot mai explicită. Comportarea lui o speria...

Gata cu gândurile! Mâine dimineaţă o să discute cu Nina - că-n Luminiţa nu mai avea încredere, de când aflase de la Florentin că Nicuşor şi Ştefan vor colabora într-ale comerţului. Spera din tot sufletul să poată să-şi descarce tot necazul şi să găsească la Nina măcar un sfat bun! Măcar o idee! Deşi ţaţa Dida ar fi fost cea mai indicată sfătuitoare în privinţa asta...

1 octombrie 2004 - vineri

Florentin

Opt seara. Ana pregătea cina, în timp ce el supraveghea cu un ochi minora dintre jucării şi cu celălalt filmul de la televizor...

Piuitul stins i se păru cunoscut. Se ridică greu şi se apropie de dulap... Cine naiba era? *Withheld* - deci un număr de fix dat la secret, sau un mobil setat să nu-şi trimită numărul... Sau o greşeală! Că el n-avea amici cu număr la secret! În fine! Apăsă butonul:

- Da.

Tăcere... Se încruntă uşor:

- Alo?

O tăcere infinită...

- Aaloo!

Ptiu! Nici măcar o şoaptă! Nici o răsuflare măcar, cât să-şi dea seama dacă era bărbat sau femeie!... Poate se întrerupsese şi vorbea, ca prostu', de unul singur! Privi afişajul preţ de-o clipă: nu, nu se întrerupsese. Şi-atunci...

Şi-atunci apăsă butonul roşu şi lăsă mobilul pe dulap: avea el o stranie presimţire apropo de telefonul ăsta ciudat şi de băiatul de bulibaşă cu prea multă libertate-n mâini... Paşii se apropiară iar soţia lui puse farfuriile pe masă:

- Cine era?

- Nu ştiu; nu s-a afişat. Şi nici n-a vorbit. O fi fost greşeală!

Şi-acum mâncau; că dacă nu mai suna o dată, era clar că nu fusese greşeală!

Ana-Maria

Se aşeză pe pernă şi ridică războinic furculiţa: daa, greşeală! Ea ştia prea bine ce ochişori negri plânşi şi ce degeţele de contabilă dăduseră telefonul ăla! Şi se-ngrozea sincer la gândul că, într-o zi, Ştefan va face rost de numărul ei...

2 octombrie 2004 - sâmbătă

Ana-Maria

Stătea pe canapea, în dormitorul conjugal al familiei Racovici, şi vedea cu ochii ei că Luminiţa nu ştiuse absolut nimic din păţania ei cu Ştefan. Şi nici nu prea ştia ce să-i spună acum, de vreme ce nu se grăbea cu sfaturile... Decise să-i ceară totuşi măcar o părere:

- Şi-acum eu am o mare problemă! Tare m-aş lua de el - da' mi-e să nu fac vreo cioacă!

- Păi eu zic să stai cuminte-n banca ta! Că am auzit nişte chestii foarte nasoale despre el...

- Ce-ai auzit?

- ... Ştefan a venit zilele trecute la Nicuşor, să discute afaceri. Iar bărbată-miu a fost foarte îngândurat zilele astea... Ieri mi-a zis şi mie despre ce-i vorba. Ştefan vrea să facă un contract cu el, să-i primească Nicuşor bijuteriile şatrei în magazin, în regim de consignaţie.

- Păi voi vă faceţi magazin?

- Nicuşor aşa vrea: să-şi facă magazin şi atelier. El să lucreze, eu să stau la vânzare. Da' a fost doar o idee pe care-a spus-o câţiva amici aşa, de departe. Tocmai, că n-a spus-o decât la vreo trei; iar Ştefan a aflat, numai el ştie cum, şi-a venit cu oferta asta...

Luminiţa se ridică şi începu să se plimbe încet prin cameră:

- Iar Nicuşor, după ce s-a minunat că cum naiba a aflat Ştefan de planurile din capul lui, mi-a spus că nu-i surâde ideea unei colaborări cu el.

- Normal: e magazinul lui şi trebuie să-şi vândă marfa lui ca să aibă profit!

- Nu-i vorba de asta; că profit iese şi dacă-i vinde lui Ştefan marfa în consignaţie. Nu bagă nici un ban în materiale şi nici un minut în muncă, da' încasează un procent din preţ! Nu, Anuţo... Lui îi e frică de Ştefan. E un tip foarte periculos.

Aoleu! Ia să asculte ea cu maximă atenţie...

- Zicea că, dacă lui Ştefan o să i se pară că Nicuşor îl păcăleşte la bani sau la bijuterii, e-n stare să bage cuţitu'-n noi fără să ne zică ce l-a apucat. E un bărbat foarte periculos, Anuţo!

- Ştiu, mi s-a mai spus asta.

- Nu, nu ştii. Cică e genu' de om care, dacă te are la suflet, poate să te facă om şi pe tine, şi paişpe generaţii după tine. Da' dacă i se pune capsa pe tine, te taie cu tot neamu' tău! Anuţo, eu am mai auzit de Ştefan ăsta... La nunta noastră

Stop! Informaţie foarte valoroasă!

- A fost la nunta voastră?

- A fost, cu taică-su şi cu nevastă-sa. Da' a venit după taică-su şi n-a stat decât vreo jumătate de oră; a dat un plic gros de două degete, ne-a urat şi-a plecat singur, fără nevastă. L-am văzut atunci cum vorbeşte cu oamenii... Anuţo, aurari bătrâni, meşteri din tată-n fiu îşi scot pălăriile în faţa lui şi-l privesc cu teamă! La propriu! În faţa lu' taică-su nu şi-au scos pălăriile de pe cap; când a apărut însă Ştefan, au început toţi să tremure şi să-l linguşească! Anuţo... Nicuşor mi-a spus, printre altele... Dacă Ştefan dă un telefon, gealaţii lui ne linşează pe toţi şi pe urmă-i pupă mâna. Se zvoneşte că are vreo şase victime la activ, numai el personal! Anuţo, fereşte-te de el cât poţi tu de mult!

- Încerc, Luminiţo, da' nu prea ştiu cum! Când l-am văzut în taxi, făcându-mi semne cu bricheta, am zis că mor!

- Ai putea să mori, să ştii! Anuţo, ăsta...

Cumnata ei se grăbi să se aşeze şi să-i şoptească, speriată de parcă Ştefan ar fi fost de faţă, cu şişul pregătit:

- Ăsta bagă cuţitu-n tine, dacă nu zici ca el! Dacă într-adevăr i s-a pus pata pe tine, e soiu' ăla care, decât să te lase lu' altu', bagă cuţitu-n tine ca să rămână ca el! Ăsta, dacă vrea să ajungă la tine şi nu poate de Florentin, bagă cuţitu-n el şi te curtează pe toată perioada doliului! Nu-i de joacă cu ăsta!

- Am înţeles. O să încerc să-mi văd de treaba mea, să nu-i ies în cale... Iar dacă o fi să vină vreodată să-mi zică ceva, o să i-o zic verde-n faţă şi gata!

- Anuţo, nu risca! Ai un copil de crescut!

- Mai bine mor eu, decât Florentin!

Luminiţa făcuse ochii mari-mari...

- ... El n-are nici o vină. Eu am trecut parcă prin prea multe. Şi fuga de-acasă, şi căsătoria cu matahala... Nu ştiu; simt uneori că Florentin nu merita o soţie salvată din Serbia.

Cumnata ei sări ca arsă în picioare:

- Fă, îţi lipesc două peste ochi de n-ai suflu! Tu te-auzi ce spui?

- Stai jos şi nu mai zbiera aşa!

Ţipaseră amândouă; acum tăceau amândouă... Oftă greu:

- ... M-am gândit şi eu la varianta cu luatul pe sus. Şi să ştii că, dacă se-ntâmplă, fac cumva să duc fata la maică-ta şi-apoi "dispar din peisaj". Şi se termină toate.

- Da' poate n-o să apuci s-o duci la mama! Că ai văzut ce fericită era în şatră, când reuşea să ajungă până la el! Dacă vă ia pe-amândouă, ce faci? Că nu cred că, după ce te-o găsi moartă-n baie, o să se obosească să ducă el fata la mama! La asta te-ai gândit?

Nu, nu se gândise...

- ... Ocoleşte-l. Când nu poţi să-l ocoleşti, nu-l băga în seamă. Încearcă să lungeşti pelteaua cât mai mult, să amâni cât mai mult discuţia deschisă cu el. Iar dacă vezi că lucrurile devin periculoase, du-te până-n şatră şi discută cu taică-su. Deşi nu cred c-o să discute el cu tine, că eşti femeie! Şi nici nu cred că ăl bătrân mai are vreo influenţă asupra lui...

Şi-atunci? Cum naiba să facă s-o scoată la liman?

- ... Imediat cum simţi că ceea ce bănuieşti tu e adevărat, spune-i lu' Florentin să-ţi pună pază.

Să-i pună pază? Ha! Uşa se dădu de perete, speriind-o groaznic; Florentin năvăli în dormitor şi răcni:

- Haideţi!

Aoleu! Ce se întâmplase? Se grăbi să se ridice şi să-l ajungă din urmă:

- Ce s-a întâmplat?

- Roberto şi Mirela sunt la Urgenţă!

Aoleu! Da' ce se întâmplase? Nu mai avea pe cine întreba: soţul ei alergase afară... O rupse la fugă după el:

- Da' ce s-a întâmplat?

Florentin alerga spre bulevard, probabil spre maşina care-i aştepta în faţa blocului:

- A făcut accident. Mi-a spus, plângând în hohote, că Mirela a fost rănită grav. Şi c-a pierdut copilul.

Aa...

Se opri din alergat. În minte îi răsunau cuvintele ţatei Dida... "A vândut Roberto maşina?" "Nu ştiu; cred că nu." "Treaba lui! O să-şi muşte degetele că nu m-a ascultat!" Îi spusese... "Cât de curând, Roberto va avea un mare necaz, peste care va trece extrem de greu." Pe-asta i-o spusese la sfârşitul lui septembrie! La naiba!

Doamne, dar chiar Mirela îi povestise că primise în toiul nopţii un telefon de la ţaţa Dida! "Am spus «Alo», iar ea a spus doar atât: «Spune-i lui Roberto să vândă maşina». După care mi-a închis." Şi-atunci insistase şi ea să-l pună pe Roberto... Câţi oameni insistaseră pe lângă el, să scape odată de rabla aia? Florentin răcni, din capul străzii:

- Vii?

Aoleu! O rupse la fugă spre el:

- Da' cum naiba s-a întâmplat?

- Cică veneau spre petrecere şi la intersecţie la Maica Domnului l-au lăsat frânele. Şi-a intrat într-unu' care trecea pe verde, spre ISPE. Hai!

Na, că acum alerga şi el! Bine că ajunseseră deja în faţa blocului... Urcă în dreapta iar Florentin demară. Îl privi lung... şi decise să riste să deschidă discuţia:

- ... Tuşa Didonia mi-a tot zis să le zic să vândă maşina. Cred

că a văzut...

- Sigur a văzut moartea copilului şi-a insistat până a înţeles care-i cauza! Şi uite că idiotu' n-a avut urechi să audă şi cap să priceapă!

Într-adevăr; era sigură că ţaţa Dida le spusese tuturor, mai mult sau mai puţin voalat, să-l îndemne pe Roberto să-şi ia altă maşină! Iar el, nimic!

... Dar nici ea, nimic! De ce nu avusese tăria să se ducă la cumnatul ei şi să-i spună verde-n faţă: "Vezi, că mi-a zis tuşa Didonia că vede-n cărţi că o să aveţi un accident. Şi zice să vinzi maşina şi să-ţi iei alta." Şi-acum se demonstra că, într-adevăr, maşina veche avusese o defecţiune. Deci, dacă el şi-ar fi luat una nouă...

- Zici că l-au lăsat frânele?

- Aşa a zis. A călcat pedala şi s-a dus ca-n brânză-n. Şi-a intrat cu viteză în intersecţie, că n-a mai avut timp să tragă frâna de mână.

- Deci tuşa a avut dreptate...

- Da - şi mă îngrozeşte gândul că unul din noi o să se scape şi-o să-i spună asta! Că e atâta durere-n el acum, că e în stare să se-arunce pe geamu' spitalului! Îţi dai seama? Şi-a omorât copilu'!

Brr! Scăpă un suspin:

- Hai, că ajungem repede. Să stai cu ochii pe el, să nu facă vreo prostie!

Florentin aprobă scurt cu capul... Ce naiba să-i spună ea Mirelei? Cum naiba să-i spună că bănuise ce se va întâmpla, dar nu avertizase pe nimeni? Că era, într-un fel, autoarea morală a morţii copilului ei? Că fiecare membru al neamului Manolache era un autor moral?

Dacia opri pe dreapta şi Marcel se repezi spre ei:

- Băi, bine c-aţi venit! Hai, că nu-i a bună!

- Ştiu, m-a sunat şi pe mine.

- Băi, tu ştiai ceva despre maşină de la tuşica?

Cumnatul ei era destul de panicat ca să-şi dea seama că şi el fusese îndemnat cândva să deschidă gura şi să-şi sfătuiască fratele să vândă rabla! Florentin răspunse precaut:

- Atât cât ştiai şi tu.

Marcel păli; după câteva secunde, le întoarse spatele:

- Atunci să faceţi bine să vă ţineţi gurile! Că dac-o află pe-asta acum, iese prăpăd! Îl ducem la groapă!

Se grăbi să schimbe subiectul:

- Mirela cum e?

- Cică tot în operaţie.

- Păi o operează?

- Tu n-ai auzit c-a pierdut copilu'? Zicea Roberto că i-au făcut ecografie când au ajuns; iar dobitocu' de medic i-a urlat lu' frati-miu în mijlocu' holului: "N-am ce-i face, e făcut chisăliţă-n burta mă-sii! Ori îl scot, ori face ea septicemie şi crapă!" Şi i-a întors curu'. Am zis că, dacă-l aflu care-a fost ăla de-a vorbit aşa, îl bat de-l bag la spitalu' de nebuni!

Florentin rosti sec:

- Să mă chemi şi pe mine, când îl afli care-a fost.

Îi urma, alergând ca să ţină pasul cu ei... Intrară pe coridor. Încerca să nu se lovească de oameni, pentru că mergeau foarte repede... Brusc, Florentin se opri. Se opri şi ea şi ridică privirea: de ce se oprise? De peste umărul soţului ei, ochii lui Roberto o priveau lung...

Florentin

Îl întoarse spre el şi-l strânse cu toată puterea în braţe... Oof, Doamne! Ce să-i spună el acum? Cum să-i spună ceea ce-ar fi trebuit să-i spună?... Mai bine lăsa discuţiile pe mai târziu. Şopti deci încet:

- Ce faci aici?

Roberto se desprinse din îmbrăţişare şi-l privi lung:

- Stau la analize...

- Ce analize?

- Alcoolemia.

- ... Adică te-au pus să-ţi faci alcoolemia?

- E accident cu vătămare...

Şi iar îl dăduse într-un hohot de plâns! Al dracului capul lui prost, cu întrebările alea prosteşti pe care le concepea!

- Băi, gata!

Primi o aprobare şi-l văzu ştergându-şi lacrimile...

- Mirela cum e? Cum se simte?

- Nu ştiu. Acum o operează...

Sâsâi uşor, sperând să-l liniştească...

- ... Iar după aia or s-o bage în postoperator, sub anestezie. Cică până mâine dimineaţă nu se trezeşte.

- Şi mama? Tata?

- Sunt sus, la uşă la postoperator. Nu vor să priceapă că stau degeaba până mâine...

Mda... Se întoarse spre Ana:

- Du-te tu sus, cu Marcel, şi vezi ce-i zici mamei. Eu stau cu Roberto, să discutăm şi să-i dau doctorului daru'.

Ana-Maria

Aprobă şi îl urmă pe Marcel, care receptase cuvintele lui Florentin ca pe un ordin...

Doamne, cumnatul ei era distrus! Într-adevăr, dacă ar fi aflat acum ce ştiuseră ei, toţi, dar n-avuseseră tăria să-i spună verde-n faţă, fie se sinucidea, fie îi ucidea pe toţi! Roberto îşi dorise acel copil cu mai multă forţă decât îl refuzase...

Intrară pe coridor şi recunoscu imediat siluetele socrilor ei.

- Vezi, că mă duc să-l aştept pe Nicuşor.

Aprobă şi alergă şi-şi strânse soacra în braţe...

- ... De ce, măi Anuţo, măi? De ce?

- Nu ştiu. Şi nu ştiu nici de ce mi s-a întâmplat mie, atunci...

Dna Manolache o pupă pe obraz; şi-apoi o privi lung, cu ochii plini de lacrimi:

- Şi-acum eu ce să-i zic, când oi intra la ea? Ce să-i mai zic? Spune tu, că ai trecut prin aşa ceva şi-ai pierdut un copil: ce să-i spun eu noră-mii?

- Că unicul lucru pe care-l mai poate face acum este să se întremeze cât mai repede, ca să poată să rămână din nou gravidă. Pentru că, dacă soarta a vrut să n-o lase să facă copilul ăsta, ea nu trebuie să renunţe complet la idee.

- Anuţo, cum să-i spun aşa ceva?!

- Altfel nu se va opri din plâns. Dacă nu va avea mintea concentrată pe viitoarea sarcină, refacerea ei va fi grea: şi fizic, şi psihic...

Dl Manolache evita s-o privească. Evita să se întoarcă spre ele... Plângea şi el... Paşii se apropiară în fugă. Veniseră şi Nicuşor şi Luminiţa. Marcel îi "informase" pe drum; erau deci foarte tăcuţi, palizi... Decise să pună degetul pe rană:

- Roberto ştie ceva despre tuşa Didonia?

- Nu. Şi nici nu trebuie să ştie.

Aprobă din nou...

- Mămico, n-are rost să stăm acum! Până termină operaţia, până o aduc aici... Şi-aşa, or s-o aducă anesteziată!

Marcel nu era băgat în seamă, deşi avea dreptate... Şopti:

- Gabi e singură acasă cu toţi copiii?

Primi o aprobare...

- Ei au aflat?

O nouă aprobare...

- ... Atunci mă duc s-o ajut. Şi-aşa, Mirela n-o să aibă nevoie de mine decât mâine.

Primi o altă aprobare.

- Sărut mâna. Pa!

Se grăbea să se îndepărteze de grupul aproape compact, strâns ciorchine în dreptul uşii...

Se va duce la Gabriela doar ca s-o ia pe Florentina. N-avea de gând să intre; socrul ei nu-i spusese nimic pur şi simplu pentru că nu se putuse concentra asupra cuvintelor ei! Că altfel...

3 octombrie 2004 - duminică

Florentin

Gata, îi luase sânge lui Roberto. Acum îl lăsa să se ducă acasă? Sau, mă rog, la căpătâiul soţiei? Plutonierul oftă greu:

- Următoarea recoltare e peste-o oră. Să nu pleci, te rog.

Următoarea recoltare? Îl privea cu ochi tâmpi...

- Aşa se face alcoolemia.

I-auzi! Rânji sadic la individul ăla complet lipsit de sentimente:

- Şi dacă iese zero din prima?

- Se face şi-a doua. Că am rubrică în procesul verbal şi trebuie s-o completez!

Ana se apropia de el, mai tristă ca niciodată...

- Ce-i?

- Nu pot să stau sus. Mă duc s-o iau pe Florentina; vin mâine, pe la opt jumate, să vorbesc cu Mirela şi s-o pun pe roate.

Roberto se repezi şi-şi prinse cumnata de braţ:

- Să vii, auzi? Că pe tine te ascultă! Să vii!

- Promit că vin!

Şi-acum îi dăduse drumul şi se sprijinise de zid, izbucnind în plâns... Îi fură Anei un sărut:

- Ia un taxi, bine?

- Bine. Pa.

- Pa.

Reveni spre Roberto:

- Băi, să-mi arăţi şi mie care-i doctoru'. Că vreau să-l potolesc şi să aflu adevărul.

Primi o aprobare... şi cam atât. Iar mâna care-l prinse de braţ îl făcu să tresară:

- Băi, cum dracu s-a întâmplat asta?

Crin? Panicat? Ileana, panicată şi plânsă şi ea? Da' pe ei cine-i anunţase? ... Prea complicat calculul; probabil că Gabriela! Se rezumă la răspunsul simplu:

- A rămas fără frâne.

Tăcere... Îşi luă cumnatul mezin de braţ:

- Bă, hai să vorbim ceva. Ileano, vezi de frati-tu!

Mezina era clar că n-avea alte planuri! Ajunseră în capătul holului şi-i şopti lui Crin, la ureche:

- Băi, medicul care-o operează pe Mirela e cam mitocan. Eu îi învârt capu'-n loc!

- Da' ce-a făcut?

- Atunci când Roberto, în probabil cel mai nefericit moment al vieţii lui, l-a întrebat cum e copilu', i-a ţipat în faţă "N-am ce-i face, e făcut chisăliţă-n burta mă-sii! Ori îl scot, ori face ea septicemie şi crapă!" Şi i-a întors spatele.

- Aa, păi merită! Scrie-mă pe listă la caftit!

- Nee, tu n-ai stofă de bătăuş; tu fă-l din gură!

Crin îl privi lung... şi-i scăpă un zâmbet:

- Bine, mă! Am deja frazele-n minte...

Îl privi cu îngrijorare:

- Auzi? Cum dracu facem cu maşina? Frati-miu a rămas fără frâne şi-a intrat în unu' în intersecţie. Poliţaiu' cică o duce la expertiză!

- Las' că dau două telefoane şi se rezolvă orice expertiză.

Crin se îndepărta, apăsând butoanele mobilului... Reveni lângă Roberto: acum n-aveau ce altceva să facă decât să aştepte. Şi să se roage pentru Mirela...

Ana-Maria

Apăsă clanţa şi intră în curte. Ca şi cum ar fi aşteptat-o la geam, Gabriela se grăbi să deschidă uşa... Se opri pe prag:

- Bună.

- Bună. Intră...

Negă scurt:

- Nu pot. Picea mea ce face?

- Doarme dusă. Ai fost şi tu la spital?

- Da. Roberto e distrus, iar poliţaiul tot vrea ceva de la el. Mirela era tot în operaţie când am plecat eu. Oricum, copilul l-a pierdut. Întrebarea e în ce măsură medicii or s-o refacă pe ea...

Chipul cumnatei ei era extrem de lung...

- Mi-o aduci tu pe-aia mică?

- Da, imediat!

- Da' n-o mai îmbrăca: înveleşte-o în păturică.

Gabriela alergă în casă... Trase uşa şi se întoarse spre grădină. Se gândea la Mirela...

Ştia cum s-o liniştească. Nu ştia la ce oră să se ducă la spital! Că dacă era încă în operaţie, adică sub anestezie, se putea trezi la 3 dimineaţa... sau mâine pe la prânz. Oricum, opt era o oră rezonabilă, după părerea ei. Iar dacă la opt va constata că se trezise deja...

Ştia deja ce-i va spune. Şi ştia că va reuşi s-o determine să nu mai plângă, să nu-şi facă rău... Nu!

Tresărise la vederea maşinii galbene cu indicativ şi lampă taxi; pentru o fracţiune de secundă, se temuse ca nu cumva... Şi iar îşi amintise de el...

Ceea ce aflase de la Luminiţa o pusese serios pe gânduri. Deci Ştefan era, într-adevăr, un interlop periculos. Ghinionul era că nu vizitase şi niscai biserici şi avea bine întipărite în minte regulile şi obiceiurile şatrei. N-avea prea mare grijă nici să nu-şi supere tatăl... Se putea aştepta deci ca prin mintea lui "să circule" planuri de răpire sau, mai rău... Brr!

Oricum, ea era hotărâtă să-l ocolească din toate puterile. Să nu-i mai apară-n preajmă, să nu se mai lase văzută... Deşi Ştefan îi demonstrase că, atunci când Mahomed nu mai venea la munte, lua muntele un taxi şi se ducea să-l semnalizeze pe Mahomed cu bricheta...

Uşa se redeschise. Primi fetiţa adormită şi refuză sacoşa:

- Las-o aici, că am destule schimburi acasă. Am fugit! Pa!

- Stai! Dacă afli ceva, mă suni şi pe mine?

- Bineînţeles!

Se grăbi să coboare treptele şi să iasă din curte. Acum nu-şi dorea decât să ajungă mai repede acasă, să pregătească o supă delicioasă pentru cumnata ei şi să apuce să aţipească şi ea măcar două ore.

Florentin

Roberto sări ca ars în picioare. Îi urmă privirea şi văzu un bărbat cam la 60 de ani, în halat alb, apropiindu-se de ei cu un mare sictir întipărit pe obraji... Îşi prinse fratele de braţ, dădu să-l tragă înapoi pe scaun dar Roberto se smuci şi păşi spre medic:

- Cum e, dom' doctor? Cum se simte?

- E încă sub anestezie. Dar operaţia a reuşit. O să se refacă, dacă o laşi să se odihnească.

"Dacă o laşi să se odihnească"? Hm! Se ridică, hotărât să-l altoiască, dar Crin fu ceva mai iute de picior şi ajunse primul lângă halatul alb:

- Auzi, dom' doctor? Hai să-ţi zic şi eu ceva!

- Ia calmează-te dumneata, ca să nu chem paza să te

Cumnatul lui scoase din buzunar o bancnotă de 500 de euro, pe care-o îndesă fără menajamente... în gura medicului:

- Ş'-acu' cred că nu mai ai ce altceva să zici. Uite care-i şmenu'! Dacă cumnata mea păţeşte ceva nasol, tu eşti un doctor mort! Ai grijă ce-i faci şi cum o îngrijeşti, că cumnată-miu îşi doreşte mult un copil; iar dacă tu nu ai grijă să-l aibă, cumnatu' ăstălalt al meu îţi lasă neamu' fără tine! Ţi-o jură Crin al lu' Bambina, a mai tare florăreasă din ţara asta! Auzişi?

Auzise. Şi era extrem de... uimit în faţa tânărului cu gură mare şi

buzunare pline, de vreme ce nu-şi scotea banii din gură...

- Şi-ncă ceva! Nu ştiu ce-ai făcut cu copilu'; da' noi vrem să-l îngropăm. Aşa că, chisăliţă sau nu, pregăteşte-l!

Şi cam atât: Crin îi întoarse spatele şi reveni lângă ei. Iar medicul se îndepărtă grăbit... Roberto mormăi ca pentru el:

- Băi, nu te mai lua de el!

- Cum, băi?!

- Ete-aşa. Că el o să vadă de Mirela zilele astea.

- Ba nevastă-ta merge diseară acasă! Că are cine s-o îngrijească!

- Băi,

- Nici un băi! Doar n-o s-o laşi pe mâna ăstuia! Iar tu ai de gând să dormi aici? N-ai atâtea treburi de rezolvat? Ce crezi, că ei o să-i placă să stea-n duhoarea asta de clor? Las' c-o ducem acasă la ea, în patu' ei, unde-o să se facă bine repejor!

Roberto tăcea. După ce primise confirmarea alcoolemiei zero iar poliţistul plecase, era şi el ceva mai liniştit... Crin scoase mobilul şi începu să caute un anumit număr... Îşi privi lung fratele:

- Vrei să mergem sus, s-o vedem?

- Nu, că n-o să ne lase. E sub anestezie, e în post-operator... Lasă; mâine...

- Adică azi dimineaţă!

- Azi dimineaţă, când o mută în rezervă şi se trezeşte. Şi-aşa, mă tot gândesc...

Roberto îşi acoperi faţa cu palmele, suspinând:

- Mă tot gândesc ce să-i zic! Doamne, ce-a fost cu mine? Parcă mi s-a pregătit nenorocirea asta!

- Cum aşa, mă?!

- ... Păi întâi Mirela a zis să mergem pe jos, ca într-o plimbare. Eu am insistat că e obosită şi mergem cu maşina. Pe urmă, a vrut să stea pe bancheta din spate; eu am luat-o pe sus şi-am pus-o pe scaunul din faţă... Ea s-a întors, puţin înainte de intersecţie, să ia sticla cu apă din sacoşa pe care eu am pus-o pe banchetă... Tot eu n-am reparat centura aia de siguranţă...

Crin schimbă exact la timp subiectul de discuţie:

- Gata, mă, s-a aranjat! O ducem acasă imediat cum se trezeşte şi-o externează măcelaru' ăla! Auzi? Da' nu vrei tu s-o ducem întâi la un profesor universitar, să fim siguri că ăsta i-a făcut ce trebuia?

Roberto nega...

- Bă, eşti sigur?

- Da.

- Bine. Atunci aşteptăm să se trezească, să vină Ana cu supa şi-o externăm.

Fratele lui îşi privi lung cumnatul:

- Băi, ce dracu faci tu aici?

- Ce să fac; îţi duc muierea acasă! Am aranjat cu salvarea şi medicul care-o să stea cu ea.

- Ce salvare, mă?

El începea să înţeleagă planul lui Crin - Roberto, nu...

- Aia care-o s-o ducă acasă şi-o să stea la poartă, în caz că se iveşte ceva!

Se grăbi să intervină:

- Băi, Crin are dreptate. O să-i fie mult mai bine acasă, aproape de George, decât aici, printre bolnavi şi asistente sugative. Şi n-o poţi ţine acasă fără asistenţă medicală. Totuşi, operaţia e operaţie! Aşa că lasă-l pe Crin să se ocupe de chestia asta - că uite ce bine-i reuşeşte!

Crin râdea, Roberto nici măcar nu zâmbea... Insistă:

- Dacă o laşi aici, o să stea toată ziua cu ochii-n tavan şi cu gândul la accident. Tata o să păzească uşile, mama o să facă du-te-vino cu supa şi hainele. Tu o să stai cu gândul la ea... Crin are dreptate: o să-i fie mult mai bine acasă. Da' cu salvarea la poartă şi doctoru' la pat măcar 48 de ore, cât riscă să facă complicaţii!

Fratele lui oftă greu:

- ... Bă... Eu nu pot să mă gândesc la asta acu'. Faceţi voi cum e mai bine.

Iar Crin jubila pe-ascuns... Îl bătu uşor pe umăr:

- Hai şi noi sus; că probabil lor nu le-a spus nimeni nimic despre operaţie.

Amintindu-şi de părinţii care păzeau uşa sălii post-operatorii, Roberto sări în picioare şi porni grăbit spre scări. Se ridică şi-l urmă.

Lăcrămioara

Liftul piui încet. Întoarse capul... Avea un gol în stomac. Presimţea că în câteva secunde va vedea targa pe care zăcea nora ei... Da; ea era. Anesteziată, fireşte. Se apropiau de ei... Doamne, avea faţa plină de vânătăi! Cum naiba se lovise fata asta, de arăta chiar aşa? Se aşteptase să vadă cearcăne, chiar şi zgârieturi; dar chiar toată faţa neagră şi umflată...

Targa intră pe uşă, împreună cu halatele albe. Iar uşa li se închise în nas.

Luminiţa îşi acoperise faţa cu palmele; Nicuşor şi Marcel erau albi ca varul. Abia acum realizau ce însemnase acel accident, cât de grav fusese... Şopti ca pentru ea:

- Ah, ce-o să-i fac eu ăstuia! Cu câte sute de kilometri gonea el pe Grigore Moisil?

- Nu-i zici nimic. Absolut nimic. Nici măcar nu-l întrebi cum se simte sau dacă vrea un calmant. Nici un cuvânt.

Soţul ei se întoarse spre ceilalţi:

- Nici voi nu scoateţi o vorbă despre Didonia. Şi nici despre accident. Lăsaţi-l în pace.

Oftă greu:

- Bine. Şi-aşa, ce ne e nouă greu; da' cât de greu i-o fi lui, numai el ştie!

- Tocmai de-asta. Nici un cuvânt.

Discuţia muri...

Florentin

Intră şi el pe coridor şi văzu de la distanţă mutrele extrem de lungi... Mămica lui nu mai plângea; semn că o văzuse pe Mirela trecând spre postoperator. Roberto se apropia glonţ de uşă...

- Stai, mămică, nu intra!

Contrar bănuielilor lui, tatăl lui îşi apucă soţia de mânecă... şi-o trase deoparte! Iar Roberto intră... O voce dinăuntru rosti, isterică:

- Ce căutaţi aici?

Crin se repezi şi el în cameră.

- Alo, domnu'! Păi şi dumneata?

... Şi acum se făcuse linişte, semn că cumnatul lor mai băgase nişte bancnote-n nişte guri... Se apropie de tatăl lui, care-l trase imediat deoparte şi începu să-i turuie la ureche:

- Arată de parcă-i bătută de toată galeria lu' Dinamo. Să nu-i spui lu' frati-tu absolut nimic!

- Nu-i spun.

- Nici despre Didonia, nici despre accident, absolut nimic! Să nu-l întrebi cum se simte sau dacă-i e sete! Să-l laşi în pace, auzi?

- Da.

- Nevastă-ta vine dimineaţă cu ceva de-ale gurii pentru Mirela?

- Nu ştiu; cred că da!

- Dă-i un mesaj, ca să fim siguri. Eu o să încerc să-l duc pe Roberto acasă; da' dacă n-o vrea să meargă, trebuie să rămâneţi unu' cu el.

- Eu rămân sigur. Tată, Crin a aranjat s-o ducem acasă. I-a chemat salvare privată care să stea la poartă zi şi noapte, medic care să stea cu ea şi s-o supravegheze...

Era privit ca un marţian...

- Am vrut să-i zic s-o lase baltă, da' odată s-a pus pe turuit şi m-a convins şi pe mine! Oricum, Mirelei i-ar merge mai bine la ea acasă, decât aici. Acolo stă în patul ei, o are pe mama aproape, are mâncare bună la orice oră... Îl are şi pe George...

- ... Aşa-i. S-a gândit bine.

Şi i se întoarse spatele. Semn că fapta şi ideea bună nu erau nici pe departe de ajuns pentru ca ginerele să fie iertat măcar cât de-un schimb de amabilităţi. Greşeala lor de la nuntă fusese colosală...

Uşa se deschise; alb ca varul la faţă, cu un halat albastru pe umeri, Roberto plângea...

Ana-Maria

Bun! Opt fix, iar ea era în faţa spitalului. Florentina abia aştepta să vadă unde mergeau! Iar borcanul cu supă fierbinte care-i atingea uneori piciorul îi arăta că adusese micul dejun în timp util. Intră în spital.

Florentin se ridică grăbit şi se apropie, începând să zâmbească... Îi dădu fetiţa:

- Neaţa. Cum se simte?

- Păi până acu' vreo juma de oră a fost bine, c-a dormit. Dar de când s-a trezit, plânge încontinuu.

Porni pe coridor, ignorând zbieretele duduii de la recepţie. Ştia că se ocupaseră ei de "uns"...

Florentina râdea şi nu-şi mai lua ochii de la reflexia oglinzii din lift. Îi plăcea foarte mult să se admire, să-şi pipăie dinţii şi nasul, să gângurească şi să-l stâlcească pe "gigea"... Florentin şopti:

- Când s-a trezit, a dat cu ochii de Roberto. Şi-a început să suspine. El nu ştiu ce i-a zis, că a dat-o în hohote de plâns. Degeaba a intrat mama s-o liniştească: nu se mai opreşte! Nu ştiu ce dracu i-a zis frati-miu, de

- Nu cred că i-a zis ceva. Doar s-au privit, iar el i-a transmis că totul a fost din vina lui. Plânsul ăsta era inevitabil, indiferent cine intra şi ce spunea.

Uau! Era plin holul! Şi toţi erau îngrijoraţi, după cum se agitau încolo şi-ncoace! Dna Manolache se grăbi să o ia ea pe Florentina:

- Anuţo, bine c-ai venit! Hai, du-te şi spune-i ceva s-o liniştească! Că auzi-o şi tu - mai are niţel şi urlă!

Aprobă, intră în rezervă şi îl privi lung pe Roberto:

- Neaţa.

Cumnatul ei sări în picioare şi alergă pe hol... Mă rog! Doar îl salutase! Închise uşa şi nu se grăbi să-şi privească cumnata; puse sacoşa pe masă, scoase castronul şi lingura, turnă supa... Şi-acum se aşează pe marginea patului şi ridică lingura: o hrănea, aşa cum şi Mirela o hrănise atunci, demult, la maternitate...

Iar Mirela îşi ţinea faţa acoperită cu palmele şi hohotea...

Lăsă castronul pe măsuţă şi-i trase palmele de pe ochi:

- Dacă nu te linişteşti, îmi iau copilu' şi bărbatu' şi plec. Că n-am venit ca să te ascult bocind; am venit ca să vorbim.

- Da' nu pot, mă! Nu pot!

- Ba poţi! Numai că nu vrei!

- Tu habar n-ai cum e!

- Serios? Te-ai gândit vreodată cum am trecut peste zilele alea din Serbia? Şi peste pierderea primei fetiţe?

Cumnata ei tăcea... Ridică din nou castronul şi lingura. Şi de data asta Mirela îşi şterse lacrimile şi începu să mănânce. Singură.

Aştepta. Privea lung chipul învineţit, tumefiat, mâinile care tremurau uşor... Îi era frică să coboare privirea spre pătură, spre locul unde ieri la ora asta fusese un bebeluş...

Ştia ce trebuia să-i spună. O aştepta să mănânce, ca să poată să-i spună şi s-o liniştească. Să-i dea o altă viziune a acelui accident...

Primi castronul şi-l puse pe masă. Reveni pe marginea patului... Ochii negri o priviră preţ de-o secundă; apoi se plecară, umplându-se instantaneu cu lacrimi... Oftă greu:

- Trecutul este pentru istorici. Oricât ai plânge, oricât te-ai ruga şi ţi-ai smulge părul din cap, timpul nu se va întoarce până în clipa când te-ai urcat în maşină. Ai pierdut copilul - punct! În privinţa asta, nu mai poţi face nimic. Sper că eşti conştientă de asta, nu? Dacă boceşti aici până te ia cu leşin, Doamne-Doamne n-o să facă un miracol! Ştii asta, nu?

Primi o aprobare.

- Ai pierdut sarcina. Dar, din fericire, George nu a pierdut-o pe mami. Din fericire, Roberto nu şi-a pierdut soţia. Din fericire, medicii au reuşit să te salveze. Şi cred că, la cum îl cunosc eu pe Crin, medicii ăştia te-au cusut destul de zdravăn ca să puteţi să mai încercaţi o dată. Deci...

Aşa cum anticipase încă de aseară, partea aceea a monologului stârnise altă repriză de hohote. Se încruntă şi-o prinse de braţ:

- Băi, eşti nebună? Tu nu ştii ce se-ntâmplă când plângi în halu' ăsta?

Începu să-i mute mâinile peste pătură:

- Forţa cu care tragi aerul în plămâni încordează muşchii ăştia. Care-i antrenează pe ăştia. Pe care medicii tocmai i-au cusut. Cu fiecare suspin, recuperarea şi însănătoşirea ta se îndepărtează în timp. O dată cu ele, se îndepărtează şi momentul unei noi sarcini. Nu ştiu care sunt planurile tale; planurile voastre. Da' îmi place să cred că n-aţi abandonat deja. Şi-mi place să cred că îţi cunoşti interesul şi ştii cum să-ţi îndeplineşti dorinţele. Îţi doreşti o bebeluşă?

Primi o aprobare cu capul, printre suspine... Se ridică, îi trase palmele şi-o sărută pe frunte:

- Atunci trebuie să te linişteşti. Şi să te gândeşti nu la ceea ce a fost, ci la ceea ce va fi. Poate că Cel de Sus v-a pedepsit; poate aţi făcut voi vreo trăznaie, de-a lungul vieţii...

Cumnata ei nu mai plângea, dar nici n-o privea...

- Cert este că nu aveţi voie să renunţaţi. Pentru că picii ăştia mici, căcăcioşi şi obositori la culme sunt, de fapt, cea mai mare realizare din vieţile noastre de rahat.

Se grăbi să iasă şi să închidă uşa... Fu imediat înconjurată de rude; dna Manolache şopti, speriată:

- I-ai zis?

Aprobă cu capul.

- Şi ce-a zis?

- Nimic; dar s-a liniştit.

Soacra ei o prinse de braţ şi-o trase spre capătul holului... În sfârşit! Se opriseră după colţ. Fu privită cu îngrijorare:

- Crezi că ea ştia de Didonia?

- A sunat-o, într-o noapte, şi i-a spus şi ei să-i zică lui Roberto să vândă maşina; după care i-a închis.

- Ah, a dracului ea de babă! Da' pe Roberto de ce nu l-a sunat? Că prostu' ar fi ascultat-o!

- Nu ştiu; poate nu era bine să-i spună lui! Poate se schimba soarta; nu ştiu.

Dna Manolache tăcea; se gândea... Oftă scurt:

- Oricum, am liniştit-o. I-am scos din cap ideea pierderii copilului şi i-am băgat-o pe cea a noii sarcini. Sper că a funcţionat; că dacă mai plânge cu hohote, riscă să-şi rupă firele.

- Aşa-i! Mă duc să vorbesc cu fi-miu!

Nu mai apucă s-o oprească; soacra ei alerga pe coridor...

Roberto

Ana ieşise. Reuşise să audă că Mirela se liniştise; pe urmă, mama lui o luase de-acolo cu viteza fulgerului... Apăsă clanţa şi intră.

Îi era frică s-o privească. Îi era frică să nu afle că era, totuşi, unicul vinovat... De-aia nici nu se clintea de-acolo: dacă ar fi primit acea confirmare a propriilor temeri, s-ar fi repezit prin geam... Soţia lui şopti:

- ... Jură-mi că mai încercăm o dată! Jură!

Oo, Doamne! Se repezi spre pat!

Ana-Maria

Ajunse lângă Florentin, luă fetiţa şi se opri mai în spate; dna Manolache "le făcea instructajul", mai ales că Gabriela sunase şi-i anun-

ţase că îl aducea pe George la spital... Şoapta lui Roberto o făcu să tresară:

- Îţi mulţumesc.

Zâmbi slab:

- Acum nu contează decât cum îi menţinem calmul. Şi cum îi spui lui George.

Tăcere... Prezenţa Florentinei în braţele ei putea fi un factor de destabilizare a lui Roberto; aştepta sfârşitul monologului soacrei ei, pentru a-i spune lui Florentin că era mai bine ca ea şi fetiţa să se facă nevăzute...

- Aşa că eu zic să vă duceţi acasă. Rămân eu aici, cu Ioan, să ne ocupăm de restul.

Crin se repezi ca berbecul:

- Şi noi, ca să aranjăm cu Salvarea!

- Bine, şi voi. Da' restul, duceţi-vă acasă.

Marcel se grăbi să aprobe:

- Aşa-i! Eu stau până vin copiii, după care mă duc cu Gabriela să facem ordine-n casă.

- Ba te duci acum, că pe copii îi aduc eu.

- ... Bine, tată.

- Merg şi eu să te-ajut!

Nu se auziră obiecţii, aşa că Luminiţa mergea şi ea să facă ordine în casă... Şi-acum dl Manolache "îi evacua" pe toţi. Îi venea să răsufle uşurată, dar se abţinea... Abia în maşină, după ce porni motorul, Florentin oftă greu:

- Nu ştiu ce naiba le-ai spus amândurora, de i-ai făcut să zâmbească! Da' bine că zâmbesc!

- Le-am spus că bocetele n-or să-l determine pe Dumnezeu să facă un miracol. Iar dacă ea mai boceşte, i se desface operaţia şi-o ia de la capăt. Şi-şi lungeşte singurică distanţa până la următorul test de sarcină pozitiv.

- Uite, vezi? Ai şi idei, şi vocabular. Să fiu al dracului dacă mă gândeam eu la aşa discurs!

- Te-ai fi gândit, dacă ai fi aţipit două ore, ca mine.

Soţul ei zâmbea...

- Şi-acum Crin speră că or s-o externeze?

- Crin nu speră nimic; el la 12 fix aduce Salvarea, o urcă-n ea şi-o duce acasă. Nici uslaşii nu-l pot împiedica pe băieţaşu' ăsta, când vrea el ceva!

Aha! Începu să râdă:

- Deşi cred că un singur cuvânt de-al Mirelei ar fi de-ajuns...

- N-o văd eu pe cumnată-mea nerăbdătoare să rămână-n spital!

- Nici eu; aşa că mai rămân uslaşii şi trupele NATO...

- Şi Florică...

- Nee, Florică face ce spune Crin!

- Tot ce se poate! Oricum, te duc acasă şi mă-ntorc.

- Eşti sigur? Ai auzit ordinul...

- Foarte sigur. George n-o să stea mai mult de cinci minute cu maică-sa; iar taică-su e prea întors pe dos ca să-l ţină pe-acolo pe hol. Mirela o să se culce, cu gândul la refacere, ai mei pleacă acasă cu copiii iar Roberto rămâne singur pe hol.

- Nu singur; cu Crin şi Ileana.

- Iar Crin o s-o pună pe Ileana să moţăie pe scaun, lângă Mirela, şi-o să stea mai mult pe-afară, să tragă din ţigară. Trebuie să vorbesc cu frati-miu. Într-un fel sau altul, trebuie să afle de tuşica Didonia.

- Ţi-am spus că Mirela ştia de sfatul ei?

Florentin negă...

- A sunat-o, într-o noapte; i-a spus să-l îndemne pe Roberto să vândă maşina şi i-a închis. Îţi dai seama la ce s-a gândit Mirela până acum?

- Îţi dai seama că frati-miu trebuie să afle chestia asta cât mai repede? Că dacă diseară o enervează sau o aduce în pragul disperării, i-o spune ea într-un mod foarte direct?

Aprobă scurt... Dacia opri în faţa blocului; se grăbi să coboare:

- Te rog, să nu stai mult. Cum o urcă-n Salvare, vino şi tu şi culcă-te.

Primi o aprobare... iar Florentin zâmbi:

- Abia acum îmi dau seama că Mugurel habar n-are de ce-i lacătul pe uşa florăriei lui!

- Păi sună-l!

- ... Ia mai dă-l dracului! Şi-aşa, am încasat luna trecută cât trei veri de-ai lui la un loc!

Daa, Florentin se enervase - semn că relaţia lui cu Mugurel se deteriorase ireversibil... Ridică din umeri:

- Cum vrei tu! Am fugit, să pun la oală!

- Fugi! Pa!

- Pa!

Dacia porni spre ieşirea dintre blocuri. Se grăbi spre uşa scării: intenţiona să facă o mâncărică de viţel... aşa că "fiertul la oală" o să dureze ceva-ceva!

Florentin

Descuie uşa, zâmbind slab: Ana îl aştepta în bucătărie...

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

- Fata pe unde-i?

- Îşi face somnul de înfrumuseţare.

- Aha!

Îi fură un sărut şi se repezi la cana cu cafea...

- Cum se simte Mirela?

- Mult mai bine. A trebuit să insistăm toţi, inclusiv medicul, ca să nu se mute singură din pat pe targă!

- Păi aţi mutat-o cu targa?

- N-are nici 12 ore de la operaţie!

Ana aprobă, încruntându-se uşor...

- Medicul de pe salvare e un tip de nota 10! Şi el a făcut aceeaşi mutră lungă ca şi tine, când a scos targa; da' i-a promis că de mâine lucrurile se vor schimba.

- Adică o să-i aducă un scaun cu rotile.

- Probabil! Oricum, Roberto a insistat pentru repaos total, iar ea a acceptat imediat.

- Şi? Ce-au zis ai tăi, când au văzut cum parchează Salvarea în faţa porţii?

- Nu ştiu; că de la spital n-am mai mers cu ei. M-am ţinut după ei, da' numai până la chioşcu' din colţ... Oricum, sunt sigur că i-a dat pe spate gestul lui Crin. Totuşi, a stat la spital 24 din 24, a dat mii de telefoane, a rezolvat cu expertiza tehnică a maşinii şi carnetul lui Roberto, a uns doctorii, s-a sfătuit cu paişpe amici până l-a acceptat pe doctorul ăsta şi Salvarea asta... A plătit toate serviciile medicale la domiciliu pe două săptămâni... Culmea e că tot el s-a dus la celălalt şofer, care-i şi el cu picioru-n ghips şi capu-n bandaje, şi s-a ocupat de el; că noi uitasem cu desăvârşire de bietul nevinovat... Ce mai; eu sunt sigur că tata îl priveşte cu alţi ochi acum.

- I-a invitat să intre, să mai rămână cu Mirela la o discuţie?

Hm... Ana zâmbi slab:

- Atunci hai să mănânci şi să dormi şi tu! Că nu i-a iertat nici pe sfert.

Aprobă, simţind că-i alunecă ochii din orbite...

Ioan

Oof! Ce să se facă el cu nepoţelul lui? De când auzise că mami se întorcea diseară acasă, George parcă intrase-n priză! Îi aranjase în patul ei perna lui şi nişte ursuleţi de pluş, să-i ţină de urât până se făcea bine. Dăduse cu aspiratorul, după ce terminase Luminiţa de dat cu aspiratorul, şi adusese o grămadă de flori din beci, special pentru mămica lui. Se agitase de colo-colo, abia mâncase la prânz, nu putuse să doarmă, se învârtise printre ei fără nici un rost, o întrebase de-o mie de ori pe

mă-sa mare dacă aveau toate doctoriile în casă, dacă lui mami n-or să-i trebuiască şi siropuri de durere, şi nişte creme pentru operaţie... Iar când o văzuse cum coboară din Salvare pe targă, aproape bufnise în plâns! Îl liniştise el repede, spunându-i că Mirela o să înceapă să plângă dacă-l vede pe el plângând. Piciul îşi înecase instantaneu supărarea... dar nerăbdarea şi nervozitatea, nici gând! Se grăbise să tragă el pătura de pe pat, s-o învelească, să-i aducă nişte apă, Cola, ceai, lapte şi Prigat, nişte cereale de la el, se oferise să-i cumpere alune... Şi-acum îi ducea Mirelei şi pledul lui, ca să-l pună peste operaţie şi să se facă bine mai repede. Oof...

Puştiul ieşi, închise uşa şi se trânti pe canapea. Era botos...

- Ia vino-ncoa!

Nepotul lui se conformă fără nici o tragere de inimă...

- Ce-i? De ce-ai pus botu' ăsta?

- Eh...

- ... Haai, ştii că nu te spun!

- ... Mi se pare că mami se supără că o tot bat la cap!

- Păi Mirela e obosită, să ştii! Au adormit-o când au operat-o, şi încă nu i-a trecut efectul medicamentelor. În plus, să ştii că îi face bine dacă doarme; că stă nemişcată şi n-o mai doare operaţia. Şi se face bine şi mai repede dacă doarme.

- Păi o las să doarmă!

Deci de-aia era el botos, de fapt!

- ... Auzi? Ştii ce zic eu?

- Ce?

- ... Să te duci să te-ntinzi lângă ea şi să te prefaci că dormi. Ea o să fie mult mai liniştită... Şi-o să ai şi tu satisfacţia că ai reuşit s-o adormi măcar o dată!

George începu să râdă şi să sări în picioare. Şi năvăli, bineînţeles, peste maică-sa în cameră:

- Mami, hai să dormim amândoi!

- Hai! Vino-ncoa! Da' să ştii că nu pot să te ţin în braţe!

- Nuu, că te ţin eu în braţe!

Aoleu! Ridică un pic vocea:

- Mă! Ia vezi tu cum o loveşti la operaţie!

- Nuu, tataie, că sunt atent!

- ... Bine, mă!

Uşa rămăsese întredeschisă. Cu coada ochiului îl vedea pe George aşezând capul lângă capul maică-sii, iar picioarele undeva departe-departe de ea... Şi-acum o să adoarmă şi el şi-o să se liniştească toată casa... Lăcrămioara se aşează pe canapea şi-i şopti complice:

- Ai reuşit să-l convingi!

- Ba l-am păcălit, da' lasă asta. Eu zic să punem masa; că băieţaşu' ăsta cred că n-a mâncat de prânz.

Soţia lui se ridică imediat şi-i şopti la ureche:

- Aşa-i! Iar la cât e de slăbănog, s-ar putea să nu mai poată să ridice diseară injecţia!

O admonesta cu degetul, zâmbind...

O să-l roage pe Marcel să se repeadă în Carrefour sau în Cora, să ia un televizor! Nora lui sigur se va plictisi îngrozitor, ţintuită acolo în pat, cu doctoru'-scândurică lângă ea...

Roberto era extrem de calm. Sigur, de când veniseră, nu se mai clintise din bucătărie. Fuma ţigară de la ţigară, axfisiind-o la propriu pe maică-sa; dar decât să-l ştie lângă nevastă-sa, abţinându-se să nu plângă, mai bine îl lăsa să se intoxice...

Copiii lui îl ascultaseră dumnezeieşte. Nici unul nu suflase vreun cuvânt despre Didonia, faţă de fratele lor. O să-i spună el, atunci când va veni momentul...

Florentin

Tresări şi lăsă lingura în farfurie. Alergă în sufragerie... Tot un apel fără număr? Hm...

Era deja a treia zi când, la opt-opt şi-un sfert, primea apelul fără număr. Până acum răspunsese, ascultase... tăcerea şi închisese. Se întreba dacă venise cumva vremea să răspundă cu o înjurătură... Apăsă butonul:

- Da... Alo... Alo!

La dracu! Iar îl păcălise! Închise şi trânti mobilul pe dulap...

După părerea lui sinceră, era Ştefan. Deşi, dacă trebuia să fie totuşi sincer, era conştient că Ştefan ar fi vorbit! Sau nu l-ar fi sunat pe el, ci pe Ana... Şi-atunci, cine să fie? Laura poate? Vreo altă admiratoare secretă, din umbră, care făcuse rost de numărul lui de telefon şi se ruga, în fiecare seară, ca el să-i rostească numele?

... Dracu să-i ia pe toţi ăştia care sunau şi nu vorbeau! Reveni în bucătărie iar Ana se grăbi să turuie:

- Auzi? Mă gândeam să ne luăm un televizor aici.

Da' ce-i venise?

- Prea tragem toţi trei la măgăoaia aia din sufragerie. Dacă punem aici unul mic, mai uşurăm camera aia.

- Dacă vrei tu...

- Sigur, e mai mult un răsfăţ; da' mă gândisem, aşa...

- Dacă vrei televizor aici, punem televizor aici.

Se aşeză la masă; iar Ana mestecă tacticos, înghiţi şi ridică privirea spre el:

- Cine era?

... Ah, ce prost era capu' lui! Bineînţeles că nu despre televizor fusese vorba! Ci tocmai despre discuţia pe care Ana încercase să n-o deschidă! Da' dacă el nu pricepuse... Ochii căprui aşteptau, atenţi...

- Habar n-am. Tot acel cineva, fără număr, care nu vorbeşte.

Soţia lui reveni la mâncare... de parcă-l întrebase doar cât era ceasul. Puse punct acelei discuţii:

- Oricum, nu răspundeam dacă nu era Mirela în starea în care e. Că ai mei au trecut telefonul la secret - şi puteau să fie ei. Da' de-acum încolo nu cred că mai răspund la de-astea.

Ana ridică şi ea din umeri şi puse şi ea punct discuţiei despre televizor:

- Cum vrei tu. La urma urmei, televizorul în bucătărie nu e o idee chiar strălucită. Se îmbâcseşte cât ai clipi şi lungeşte la infinit mesele. Mai bine fără.

- Atunci fără.

Prefera să tacă... Se tot gândea că Laura îşi setase telefonul să nu transmită propriul număr şi-l tot suna... Ca să nu se gândească la varianta cealaltă, în care Ştefan "făcea apelul" în fiecare seară. Se temea de răspunsul la întrebarea "Ce voia Ştefan să asculte la opt seara, la numărul lui de telefon?"...

Ana-Maria

Hm... Apăi a dracului să fie ea, Laura, cu tot neamuşoru' ei cu tot! Că numai ea putea să-l sune pe Florentin şi să nu vorbească! Numai tupeista aia mică putea avea atâta curaj, să-l pistoneze cu telefoane anonime în fiecare seară, la opt! Că dacă ar fi primit ea telefoane de-astea, până acu' Florentin făcea paişpe crize de nervi!

De ce nu-l suna Florentin pe Crin, sau pe Nicuşor, să-i întrebe dacă nu aveau un amic la Connex? Că în centrală numărul se afişa!... Da' de ce n-o suna Florentin direct pe Laura? Tot aşa, fără număr? Ca să vadă dacă răspundea imediat! Şi să tacă şi el, şi s-o lase să se dea de gol! Şi după aia să-i zică el pe ţigăneşte "tot paragrafu'"!

Păi ce, el avea interes să facă de-astea? Nee! El o lungea pân' la Dumnezeu şi-ndărăt! Timp în care pe ea o treceau toţi dracii şi toată disperarea posibile!

6 octombrie 2004 - miercuri

Luminiţa

Soneria piui prelung. Se grăbi să se ridice; alergă pe scări şi ridică vizorul... Ia uite! Mămica ei bombăni, enervată probabil de vântul puternic care-o ciufulea chiar în acele momente:

- Hai, Luminiţo, închide gura şi deschide uşa!

Se grăbi să descuie; le făcu loc să intre... Mirela zâmbea, amuzată de efortul tuturor de-a o transporta cu cât mai puţine zdruncinături...

- ... Bine-aţi venit! Ia uite ce surpriză! Dacă-mi ziceaţi, puneam de făceam nişte clătite de-alea cum ştiu eu...

- Las' că nu-i prea târziu! Ia, maică; ia de targă! Că mergem la bucătărie, să facă fi-mea nişte clătite!

Mirela pornise deja pe scări; acum se întorcea, ca să se rotească uşor în mijlocul sufrageriei şi să intre în bucătărie... Bufni în râs, urmându-le:

- Mămică, îmi aduceţi aminte de-un film de-ăla vechi, cu faraoni. Aşa se plimbau muierile de faraoni!

- Păi nu-i ea nevastă de faraon?

Mămica lor avea chef de glumă! Gabriela începu să râdă:

- Dacă-mi pica fisa de-acasă, îi puneam şi nişte voaluri roz, aşa...

- Daa, ca să fâlfâie de la Salvare pân' la uşă!

Mirela râdea şi se ţinea de operaţie; adevărul era însă că şi tânărul medic râdea... Închise uşa şi-l privi drept:

- Ia zi-i, doctore: care-i verdictu'? Când se face bine cumnată-mea?

- Păi asta numai de ea depinde!

- Lasă, doctore, că ştim noi! Ea văd că stă cuminte şi se plimbă cu targa; da' doctoriceşte vorbind, când o să fie bine?

- Păi ea e bine şi-acum! Se vindecă! Numai de ea depinde când o să poată să se ridice singură, să se aplece, să se întoarcă...

Mămica ei preluă tema de discuţie:

- Aa, să facă mişcări cu operaţia! Las' că ai tu grijă! Sau nu-ţi place de-aşa pacientă cuminte?

Mămica ei râdea; medicul, tânăr şi neobişnuit să audă asemenea cuvinte în asemenea "dialect", roşise uşor şi nu ştia cum să răspundă ca să nu supere...

- Lasă, domn' doctor; fii sincer! Că nu te schimbăm orice-ar fi!

Tânărul nu mai apucă să răspundă: mămica ei se întoarse spre ea şi-o lămuri, cu subînţeles:

- Ştii cum ştie să piardă la şeptică? Dumnezeieşte! Şi la table e la fel de priceput!

Gata: îi pusese doctorului capacul! Iar Gabriela râdea în hohote, accentuând bujorii din obrăjorii lui... Tot Mirela îşi salvă medicul:

- Ete, Luminiţo, mi s-a făcut brusc dor să-ţi fac o vizită!

- Şi bine-ai făcut! Că mai vorbim şi noi! Mămică, te rog, aduci tu făina din cămară?

Evident, i se oferi o uitătură plină de urecheli şi vorbe de duh; dar rămaseră singure: ele, cumnatele, şi medicul. Mirela şopti complice:

- Fetelor, cum naiba să facem?

- Ce să facem?

- Păi n-ai văzut că tata tot nu vorbeşte cu Ana?

Aa... Aprobă scurt:

- Ba am văzut.

- Păi şi ce facem? Cum să facem să-i împăcăm?

- Nu ştiu! Mă depăşeşte! Habar n-am de ce s-au certat, de fapt!

- Eei, de parcă n-ai şti! De la Luminiţa!

Gabriela se gândea la răspunsul evaziv, doctorul se prefăcea că nu-i prezent la discuţia aia, ea tăcea ştiind că sursa acelei depărtări dintre Ana şi socrul ei era felul cum ea decisese să rezolve problema copilului lui Nicuşor... Iar uşa bucătăriei se deschise:

- Ia, fă. Hai: pune de clătite!

Şi gata: adio discuţie... Tocmai mama ei fu cea care o redeschise:

- Acu', domn' doctor, eşti de-al nostru; da' ce-o să vorbim aici, mata n-ai auzit niciodată! Fetelor, ştiţi ce m-am gândit eu?

Ce se gândise?

- Oare când şi-o deschide Florentin florăria?

- Mămico, habar n-am! Că n-am mai discutat cu Ana, iar Nicuşor al meu stă mai mult pe la atelier.

- Marcel e toată ziua la chioşc, nu s-a mai văzut cu Florentin de-un secol...

Mirela ridică şi ea din umeri:

- Cred că înainte de sfârşitul anului. Că aşa ar fi logic!

- Aha! Hai, fă, pui de clătite, sau comandăm o pizza?

Măi, ce grăbită mai era! O văzu întorcându-se spre celelalte nurori:

- Şi ce-ar fi dacă m-aş apuca eu să mă simt rău, aşa, de la frig şi oboseală...

Scoase ouăle şi laptele din frigider: da' ce-i venise?

- ... Să-mi tremure mâinile, să mi se facă rău şi să-l conving pe Ioan să mă pensioneze de tot?

Tăcere: cumnatele ei erau foarte precaute, pentru că nu ştiau adevăratul scop al acelui plan. Şi de obicei planurile mamei ei erau riscante...

I se arătă masa. Totuşi, stătea cu laptele şi ouăle-n braţe şi gura căscată, lângă frigider! Se conformă... şi aproape că le scăpă din mână, când îşi auzi mama argumentându-şi decizia:

- Ca să mă ocup un pic de Ioan şi Ana. Mie nu-mi place deloc că moşu' meu nu mai merge cu mine să vadă fetiţa, iar Ana aşteaptă în maşină în fiecare duminică. Iar el nu zice nimic despre asta. Aşa că mă gândeam să mă pensionez şi să vină fetiţa la noi în fiecare zi! Că dacă ei se-apucă de treabă, ce-or să facă cu copilul? Doar n-or să-l care după ei la florărie, nu?

Gabriela era perplexă; Mirela era interzisă. Ea uitase reţeta de clătite... Mămica ei îşi puse mâinile-n şold şi începu să râdă:

- Aşa că ei or s-o aducă în fiecare dimineaţă şi-or s-o ia în fiecare seară. Şi-l fac eu pe moşu' meu să zică, într-o zi, "Ia treceţi în casă, că răciţi"! Că acuşi vine iarna!

Aa, deci ăsta era planul! Mirela se grăbi să aprobe:

- E un plan bun, tanti. Matale poţi să-l convingi pe nea Ioan s-o ierte pe Ana.

- Ba n-am să-l conving deloc! Că nici n-o să mă strădui să discut cu el! O să i-o flutur pe Ana pe sub ferestre de două ori pe zi şi-o să-l las să fiarbă de draci! Că-l ştii, cât de mult îi plăcea să stea la taclale cu ea! O să fiarbă de oftică! Şi-o să se dea singur pe brazdă!

Se grăbi să completeze ea:

- Şi-o s-o invite să intre ca să nu răcească... şi-n cinci minute ajung la discuţii. C-o ştiu eu pe Ana: abia aşteaptă să se-mpace cu el!

- Aşa; vezi că ştii?

- Da, mămico; te-ai gândit bine. Noi cum să te ajutăm?

- Păi, uite, voi în primul rând trebuie să ştiţi că starea mea de rău e teatru - că n-aveţi voie să vă speriaţi. Şi-n plus, trebuie să vă văicăriţi de mama focului, ca să creadă moşu' că-n două ore dau colţu'! Că ştiţi ce zice el: ce, ne-au lăsat cu ochii-n soare şi s-au mutat la casa lor, iar acum, când dau de greu, vin să-i ajutăm noi! Trebuie să mă pensioneze înainte să-şi deschidă Prâslea florăria!

- Aşa-i!

- Deci voi nu vă panicaţi, da' mă jeliţi la greu. Iar domn' doctor o să-mi spună, cât face fie-mea clătitele alea, cum se face rolu' ăsta. Că eu, domn' doctor, nu m-am văitat niciodată de nimic.

Medicul începu să râdă:

- Păi întâi şi-ntâi dârdâiţi ca la minus 20 de grade. Apoi, vă îmbrăcaţi extrem de gros, dar spuneţi că vă e frig - ca la frisoane.

- Aa, pe-astea le ştiu! Că am avut!

- Şi să aveţi tot timpul cretă-n buzunar.

Cee? Cretă?

- ... Ce cretă, maică?

- De-aia pentru şcoală. Înghiţiţi o bucăţică uite-aşa şi în zece minute vă creşte temperatura ca la răceală.

I-auzi! Ehei, dac-ar fi ştiut ea de şmecheria cu creta, câţi de 5 ar

fi evitat pe perioada şcolarizării...

- ... Da' se lasă cu ameţeli?

- Nu, singurul ei efect este creşterea temperaturii. Nu vă doare capul, nu vă doare stomacul...

Mămica ei se ridică şi-l ţucă apăsat pe frunte:

- Ptiu, că deştept mai eşti! Da' nu sufli o vorbă!

- Ce să mai suflu, că acum sunt complice!

Râdea, roşu ca racul în obraji...

- Făi Mirelo, ai mobilu' la tine?

Îl primi şi-o văzu formând un număr...

- Da, bună seara. Două piţe la magazinu' Angst din Tei.

Aoleu, uitase complet de clătite! Rămăsese ca tuta-n picioare, cu ouăle-n mâini! Acum era oricum prea târziu...

- Ia, făi! Că cică nu livrează dacă nu le dau adresa.

Evident! Luă telefonul şi se concentră asupra comenzii.

8 octombrie 2004 - vineri

Ioan

Mm, îl cam durea stomacul. Se chinuise să mănânce toată porţia aia de cartofi prăjiţi, gândindu-se că dacă el se oprea, se va opri şi Mirela. După părerea lui, pentru prima oară după operaţie, nora lui mâncase cu poftă şi pe săturate...

Claxonul îl făcu să tresară: îi părea cunoscut!.... Dar câte claxoane nu aveau oare aceeaşi tonalitate? Cine ştie ce idiot nu putea să-ntoarcă pe ditamai strada... Iar claxona! Măi, să fie! Se grăbi spre geam...

Instantaneu, tensiunea lui o luă razna. Mândru nevoie mare, Roberto îl privea de lângă maşină... Reparase maşina! Reparase rabla aia nenorocită care-i nenorocise nora şi nepoţica!

I se făcea cu mâna. Ştia că era palid ca lămâia şi scăpăra scântei din priviri... dar se părea că Roberto făcea abstracţie de asta. El era fericit pentru că venise acasă cu rabla lui... Deschise geamul şi "lătră" sec:

- Hai în casă.

Şi-i întoarse spatele. Dădu peste ochii plini de lacrimi ai Mirelei... Bombăni scurt:

- Ia du-te-n dormitor! Că nu se cade să vezi cum ia bărbată-tu cafteală la vârsta asta. Îi ştirbeşte autoritatea.

Încercase s-o facă să râdă; când colo, nora lui întoarse capul ca să-şi ascundă lacrimile... Medicul împingea voinicește scaunul cu rotile, grăbit s-o scoată din sufragerie... Iar uşa de la intrare se deschise:

- Bună seara.

- Bună seara.

Lăcrămioara fusese prea ocupată cu cina ca să observe maşina; aşa că ea îi zâmbi:

- Bine-ai venit, maică! Hai, schimbă-te şi spală-te pe mâini, că masa-i gata.

Roberto dădu să intre în baie, dar nu-i lăsă timp să caute scuze:

- De ce-ai mai reparat-o, mă?

- Cum, de ce-am reparat-o? Eu cu ce dracu merg din chioşc în chioşc?

- Îţi iau eu, mă, un BMW! Unu' d-ăla cu 'nşpe erbege!

- Da' mie nu-mi trebuie BMW! Nu vreau să-mi dea hoţii-n cap la semafor!

- Atunci te-ncui în el, mă! Da' cu jafu' ăsta nu mai ieşi pe stradă! Jafu' ăsta dau eu mâine telefon şi vin băieţii cu platforma şi-l iau şi-l duc direct la cimitiru' de maşini!

- Ba nu dai nici un telefon! E jafu' meu şi fac ce vreau eu cu el!

Hm... Răcni din toţi rărunchii:

- Bă! Idiotule! Nevastă-ta abia s-a pus pe picioare, şi tu-i aduci rabla sub geam?

- Ce vrei, mă, tată, mă? O vrei înapoi? Vrei să i-o dai lu' Florentin? Vrei să te plimbi tu cu ea? Ce dracu vrei?

Până aici! Doi paşi mari şi-o palmă "cum se cuvine" peste ochi... Şi-acum era linişte în sufragerie...

Îşi privi lung fiul... Se vedea de la o poştă că, dacă n-ar fi fost educat aşa cum era educat, în acest moment Roberto l-ar fi luat la şuturi... Îşi aprinse o ţigară şi se apropie de geam. Se va urî toată viaţa lui pentru ceea ce va face... Dar decise s-o facă totuşi:

- ... Ţi-am spus s-o laşi dracului de rablă, da' n-ai vrut. Ţi-a spus şi maică-ta şi n-ai auzit-o. Ţi-a spus şi nevastă-ta. Ţi-a spus şi Marcel, ţi-a spus şi Florentin. Tu credeai că ne ţicnisem cu toţii? Că toţi cinci aveam o fixaţie? Că toţi cinci ne-am vorbit să-ţi luăm ţie bunătate de maşină de sub cur? Acu', după ce ţi-am făcut inventaru' şi-ţi spun că presiunile noastre au vrut să evite tocmai ceea ce s-a întâmplat, tot nu pricepi?

Tăcere... Ridică din nou vocea:

- Când a murit Mihai, n-ai văzut că m-am dus la Didonia? Şi după

aia n-ai văzut ce schimbări am făcut? M-ai văzut tu pe mine mergând pe la doctori, înainte să-mi zică ea să mă duc? M-ai văzut tu pe mine călcând peste cuvântul ei? Câţi proşti trebuiau să-şi bată gura până să pricepi că e ceva serios cu sfaturile astea? Şi cu insistenţele astea?

Se întoarse şi arătă spre geam:

- Şi uite că n-ai priceput! Nu urăşti rabla aia nici chiar după ce ţi-a omorât copilu'!

Roberto porni grăbit spre uşă... Ţipă după el:

- Şi-atunci ce dracu să cred că e-n capu' tău, mă?!

Uşa se trânti scurt. Oof... Reveni la fereastră:

- Marcele, treci la uşă. Când îţi zic, dacă-ţi zic, te duci şi-l aduci în cinci secunde-n casă!

Paşii se îndepărtară în fugă... Îşi privea lung fiul: fusese dur, îi spusese cele mai nepotrivite cuvinte, în cea mai nefericită ordine... Singura lui grijă era ca fiul lui să nu fumeze în maşină. Atât. Pentru că Roberto descuiase portbagajul, scosese sticla de doi litri cu benzină şi acum îi deşuruba dopul.

Ar fi trebuit să se ducă să-l oprească... Ar fi trebuit să se teamă de un posibil accident nefericit - dar simţea că problemele se terminaseră. Simţea că Roberto va da foc la maşină fără măcar să-şi pârlească sprâncenele... Şi totuşi!

- Du-te lângă el şi ai grijă să nu păţească nimic.

Uşa se deschise, se închise... Şopti, trist:

- ... Du-te la Mirela...

Rămăsese singur. Gabriela, ca de obicei, preferase să stea în bucătărie, cu copiii. Luminiţa şi Ileana erau la casele lor... Florentin probabil că era cu Ana şi Florentina la plimbare... Rămăsese doar el, să se lupte cu nebunii ăia doi. Iar acum tare bine i-ar fi prins ajutorul lui Prâslea! Că el era mai inspirat la vorbă decât Marcel...

Roberto

Gata. Acum era mulţumit de rezultat. Acum nenorocirea aia o să ardă ca o torţă! Iar dacă dobitocu' de Marcel, care ştiuse ce se va întâmpla da' nu se grăbise să-i spună sincer ce-are în cap, o să se-amestece, o să-l încuie-n maşină! Şi-o să le dea foc la amândoi! O să le dea foc la toţi din casă! Şi lu' Didonia! Că răul, ea îl făcuse! Ea ar fi trebuit să-l sune! Ea ar fi trebuit să-i spună adevăru' adevărat!

- Bă, tu i-ai făcut plinu'?

- De ce?

- Păi dacă-i dai foc şi bubuie, sparge geamurile. Doamne fereşte, să nu lovească copiii...

Se opri. Crezuse... Decise să intre în curte. Acolo nu mirosea aşa rău a benzină. Aşa că-şi aprinse o ţigară. Marcel se apropia încet, pregătindu-şi şi el o ţigară...

- ... De ce nu mi-ai zis, mă?

- ... Când am aflat ce-a zis tuşica... Nu ştiu; toţi foloseau un ton conspirativ şi şuşoteau, de parcă tu nu trebuia să afli ce se va întâmpla dacă nu o vinzi. Mi s-a spus, de câteva ori: "Mai spune-i lu' fratitu să vândă maşina aia".

Deci aşa...

- ... Nu ştiu, frate. Poate s-ar fi schimbat soarta, dacă-ţi ziceam.

- Poate. Eu aş fi vândut-o; da' poate că noua soartă ar fi fost cu Mirela văduvă.

- Sau cu mama văduvă! Frăţioare...

Ştia ce-ar fi vrut Marcel să-i spună. Un milion de gânduri îi chinuiau acum fratele; iar gura lui Marcel nu putea rosti un cuvânt... Îl bătu uşor pe umăr:

- Bă! Fiecare om îşi face soarta cu mâna lui. Atât m-a dus capu' pe mine! Şi-asta nu-i vina ta. Stai să încui dracu rabla şi să mergem în beci. Bei cu mine, da?

- Sigur, mă!

Ieşi grăbit din curte şi se apropie de maşină. Scoase cheile din contact, trânti portiera, o încuie...

Îl bombănise, în gând bineînţeles, pe tinichigiu. Îi luase şi ultimii 50 de mii din buzunar! Se-ndurase însă de el şi-i dăduse doi litri de benzină, să ajungă până acasă... şi-ncă doi, în caz că nu-i ajungeau doi! Râsese de el... Aruncă ţigara pe capotă: s-o ia dracu de rablă!

Ioan

Aoleu! Bătu cu palma în geam. Marcel se întoarse... îi înţelese semnele şi se grăbi spre poartă. Dar Roberto îşi încheiase deja conturile cu maşina: intră în curte îmbrâncindu-şi fratele cât colo, se apropie de casă... Îl aştepta. Ştia cum să-l potolească: înc-o palmă peste ochi şi gata, îl calma.

Paşii se apropiară şi mâna se întinse ferm:

- Dă şi mie cheile de la beci.

Scoase cheile şi i le întinse, fără să-l privească:

- Mă aşteptasem să mă inviţi în beci; da' dacă aşa vrei tu, poftim.

Fu, bineînţeles, luat de mână şi tras spre uşă... Şi-acum or să se îmbete criţă amândoi. Şi-or să aibă o criză de sinceritate. Vor discuta deschis despre accident, despre pierderea copilului, despre vinovăţie... Marcel ştia ce avea de făcut: suna la pompieri şi apoi îndepărta toţi membrii familiei de ferestre. Lăcrămioara se ocupa de Mirela, ca şi medicul dealtfel, iar Gabi stătea cu copiii...

9 octombrie 2004 - sâmbătă

Lăcrămioara

Brr, ce frig era! Dimineaţă frumoasă, cu soare... cu dinţi! Ia să guste ea nişte cretă; şi dacă nu funcţiona şmecheria, vai de urechile mediculuI! Scoase batonul de var... Aoleu! Cum naiba să mănânce cretă?

- Ce faci, tanti?

Na, că o văzuse aia mică! Zâmbi strâmb:

- Fă, am auzit că dacă mănânci cretă, faci temperatură. Aşa o fi?

- Aşa-i, tanti!

- I-auzi! Da' tu de unde ştii?

- Da' matale de unde ştii?

O privi câş, iar puştoaica se grăbi spre buchetele ei... Zâmbi ideii nesperate care-i venise-n minte:

- Ete, mi-a zis învăţătoarea lu' Ionuţ că l-a prins zilele trecute mâncând cretă, ca să facă temperatură şi să chiulească.

- Aha! E isteţ puştiu'! Da' să nu-l laşi, tanti; că şi eu am mâncat vreo patru cutii de cretă, şi era cât pe ce să rămân repetentă dacă nu-mi punea tata meditator!

Deci medicul avusese dreptate! Mai privi o dată băţul alb, pătrat... Muşcă "cu sete" şi se grăbi să înghită multă cafea... Da' nu era chiar aşa de rău! N-avea nici un gust - în afară de gustul de praf, firesţe! Iar dacă ar fi dus-o capul să muşte trei bucăţi mici, nu s-ar mai fi înecat în halu' ăsta!

- Aoleu, tanti! Da' ce-ţi veni?!

- Păi nu trebuie să văd şi eu ce face copilu' ăsta? Dacă-i face, dracu, vreo gaură-n burtă?

- Păi nu-i face, tanti! Că uite-mă, ce mare m-am făcut după atâta cretă! Doar păcăleşte doctoriţa de la şcoală şi pierde orele! Da'-n rest, să ştii că nu dă dureri de cap, nu-l ia cu ameţeală... Se îmbujorează, aşa, şi face un pic de febră. Îi trece în juma de oră.

Aprobă cu capul şi se aşeză. Şi-şi strânse tare-tare haina: brr, că frig era! O privi lung... Fetiţa asta era tare de treabă! Şi-o asculta nu ca pe şefa ei - mai rău! De când lucra la chioşc, puştoaica aflase tot soiul de lucruri, mai mult sau mai puţin secrete, şi nu "scăpase" nici un cuvinţel până acum... Decise s-o facă părtaşă şi la secretul ăsta:

- ... Auzi? Uite care-i adevăru', de fapt! Eu am cam obosit. Iar Florentin o să-şi deschidă în curând florăria. Acu', eu vreau foarte-foarte tare să stau acasă cu aia mică. Da' nu vreau să ştie şi moşu' meu socoteala asta. Aşa că o să mănânc multă cretă zilele astea, ca să mă pensioneze fuguţa.

Puştoaica rânjea cu gura pân'-la urechi...

- Da' tu... *mucles*!

- Sigur, tanti! Doamne fereşte! Cum să mă bag eu în treburile matale! Auzi, bre? Da' matale mă laşi singură aici?

- Nu, fă! Da' nu mai vin la şase dimineaţa; stau cu fata, să-i dau să mănânce, şi pe urmă plecăm la plimbare! Şi dăm şi pe la tine p-aici!

O liniştise. Aştepta, bătând darabana cu degetele...

- Auzi? Fi-miu a trecut spre florărie?

- Păi aşa devreme? De-abia peste vreo juma de oră, aşa!

Ei, na! Ia uite-l, cum venea grăbit pe alee... Zâmbind, Florentin intră în chioşc:

- Săru' mâna!

- Să creşti mare! Ia zi-i, Prâsleo: azi pe unde petreceţi?

- Aa, acasă!

- Băi! Să nu te pună necuratu' să nu-mi aduci fata azi, că-ţi frâng picioarele şi urechile!

- Nuu, mămico! Ţi-o aduc eu, pe la două-trei. Că azi e ziua lu' Ana şi dăm petrecere!

Ptiu! Uitase complet!

- I-auzi! Atunci lasă, maică, că vin eu s-o iau!

- Aa, bine!

- Şi cu cine faceţi petrecere?

- Păi Crin şi Ileana nu vin, că sunt la munte... Roberto nu vine, că e supărat...

- Da, ştiu. Ai vorbit cu el?

- Sigur! I-am invitat, da' m-a refuzat politicos.

- Şi nu ţi-a zis şi de ce?

- Nu.

- Păi în primul rând, Mirela stă mai mult pe targă decât în scaun, că încă o doare operaţia. În al doilea rând, aseară a venit acasă cu maşina reparată. Şi taică-tu l-a luat rău de tot la zor. I-a zis şi de Didonia, iar nebunu' s-a dus la maşină şi i-a dat foc.

Florentin era perplex...

- După care s-a dus cu taică-tu în beci şi s-au întors mangă şi cu mucii la călcâie, mult după ce-au plecat pompierii... Cred că pe la zece, aşa, vine şi ăla cu platforma, să ia ce-a mai rămas din rablă şi s-o ducă la fier vechi...

- ... E mai bine aşa. Oricum ar fi aflat, la un moment dat! Sau şi-ar fi dat seama de ce-am insistat toţi ca nebunii; şi-ar fi fost mult mai rău atunci!

- Aşa-i. Da' zi-i mai departe: cine mai vine la Ana?

- Păi Luminiţa cu Nicuşor şi Nina cu Radu.

- Da' frati-tu ce treabă are?

- Nu ştiu. Cred că Gabi trece greu peste perioada de greţuri. Că altfel n-ar fi refuzat ea o petrecere!

- Tot ce se poate - că toată ziua stă cu citronada după ea. Da' să ştii că nu se plânge! Nici miau nu zice, sărăcuţa!

- Păi ce să mai zică, când Mirela e pe targă iar tu trebuie să vezi şi de ea, şi de copii, şi de tata?

Aşa-i... Florentin îi fură un sărut pe obraz:

- Am fugit să fac buchetu' pentru nevastă-mea!

- Bă! Ce buchet, bă? Coş, bă!

- Las' că ştiu eu!

Privi lung după el, zâmbind:

- Sigur, Prâsleo! Ştii tu! Că mare crai mai eşti, când vrei tu!

Se reaşeză pe navetă şi puse mâna pe frunte: ia! Fusese destul de fraieră ca să creadă porcăria aia cu creta? Ptiu, ce frigea!

- Vezi, tanti? Eu ţi-am zis! Eşti roşie toată-n obraji!

Daa? Perfect! Scoase mobilul din buzunar şi începu să caute numărul...

Ioan

Mm, parcă suna telefonul!... Da, suna! Se ridică într-un cot şi apăsă butonul:

- Mda.

- Ioane?

- Da, Lăcrămioaro! Ce s-a întâmplat?

- ... Ioane, vino să mă iei cu maşina, că nu mai pot!

Aoleu! Sări în picioare şi se repezi la pantaloni:

- Unde eşti?

- Un' să fiu - la chioşc!

- Stai acolo cuminte, că în cinci minute ajung şi eu!

Închise şi se grăbi să se îmbrace...

Oof! Nu voia ea să priceapă că nu mai era tânără şi sprinţară! Nu voia ea să priceapă că el, florar din tată-n fiu, renunţase la meserie înainte să fie prea târziu pentru el şi sănătatea lui! Ea de ce insista să se ducă în fiecare dimineaţă la chioşc? Când îi angajase acolo o puştoaică spirt, priceputa şi capabilă să ţină singură chioşcul?

Las' că o aducea acasă şi-i ţinea o morală... mamă-mamă! În ultimă instanţă o să-i interzică să mai plece de nebună dimineţile la chioşc! O să-i pună somnifer în cină! O s-o lege de pat! O s-o bată cum n-o bătuse în zecile de ani de căsnicie! Da' la chioşc de dimineaţă n-o mai lăsa să meargă!

Lăcrămioara

Frâna sonoră o făcu să tresară. Dacia soţului ei derapa prin faţa chioşcului... Oftă greu: Doamne, că multă minte i-ar mai fi trebuit şi ei! Îl speriase de mama focului! Poftim: dacă nu făcea infarct, sigur făcea accident! Ioan trânti portiera şi alergă spre chioşc... Dacă tot îl speriase în halul ăsta, măcar să tremure cât mai veridic! Începu deci să tremure... Ucenica ei, speriată şi ea de aşa frână şi aşa chip panicat, se panică şi ea... Uşa se deschise larg:

- Ce-ai? Ţi-e rău?
- Cred că am răcit. Mi-e îngrozitor de frig!

Fu ajutată să se ridice...

- Hai; domn' doctor ne aşteaptă.

Fiu! Doamne, că inspirată mai fusese miercuri, să vorbească de faţă cu medicul! Era sigură că tinerelul ăla n-o să rişte acum să-i facă vreo injecţie, ţinând mult la propriile urechi...

Ioan

Gata. Încuie uşa şi-şi sprijini nevasta până la fotoliu... Tânărul se apropie cu pătura... Doamne, ce mai tremura nevasta lui! Lăcrămioara zâmbi strâmb, punându-şi termometrul la subraţ:

- Oof! Că frig s-a mai făcut!

Da, era tot mai frig...

- Măi, Ioane; trag concluzia că nu mai rezist ca-n tinereţe...

Şi bineînţeles că, dacă acum i-ar fi interzis pe un ton imperativ să se mai trezească înainte de nouă, ar fi făcut-o să plângă. Se tot gândea cum să-i spună... Cum s-o roage să se pensioneze şi ea, aşa ca el...

Lăcrămioara

Brr, transpirase toată! Dar aşa-i spusese şi doctorul, nu? Cum să-l contrazică ea tocmai pe doctor? Îi venea să râdă - şi-şi ascundea zâmbetul sub batistă...

Păi tocmai începuse să se retragă uşurel spre casă, spre creşterea nepoţelei... Oare mâncase destulă cretă, să-i ajungă până piuia termometrul?... Da; la cât de cald îi era, sigur se afişa vreun 45!

Deci începea să se pensioneze... Avea straniul sentiment că Ioan i-ar fi spus, în clipele astea, că îi interzicea să se mai ducă la chioşc...

Ana-Maria

Soneria! Alergă să descuie... Nu! Întâi se asigură, pe vizor, că nu erau niscai musafiri nepoftiţi de la Braşov! Şi nu erau! Veniseră, în sfârşit, Luminiţa şi Nicuşor. Deschise larg uşa:

- Bine-aţi venit!
- La mulţi ani, cumnăţică!

Îmbrăţişări şi pupături... Îi invită în sufragerie, Luminiţa rămase perplexă cu ochii la coşul megalomanic cu flori, larg cât cădiţa Florentinei... La vederea aranjamentului, Nicuşor ascunse buchetul de trandafiri la spate! Bufni în râs şi i-l luă:

- Ocupaţi un spaţiu, că mă duc după cafele.
- Stai aşa, că vin să te-ajut!

Luminiţa alerga s-o ajungă din urmă... Uşa bucătăriei se închise.

- Fă, apropo de ce-am vorbit! Ăla îl tot pistonează pe Nicuşor - şi-al meu mi-a zis azi că a găsit o rezolvare, să scape de el fără să sară scântei. Cred că vă propune o afacere comună.

I-auzi! Şi-asta o să-l îndepărteze pe Ştefan? Greu de crezut, de vreme ce ambele mari tentaţii din viaţa lui se reuneau sub acelaşi acoperiş... Puse cafeaua în ceşti şi i le puse în mâini:

- Ar fi bine. Măcar are cine să sune la poliţie!

- Hai, dragă, calmează-te! Sunt sigură că ştii cum "să-l faci" din vorbe!

- Totul e să şi pot, de vreme ce simpla lui prezenţă îmi crează o stare de panică... Ştiai că-l sună zilnic pe Florentin?

Luminiţa o privea lung, mirată...

- Între opt şi opt şi-un sfert, sună mobilul lui Florentin. Fără număr. El răspunde, nu i se vorbeşte... Şi închide. Şi nu-l mai sună.

- Nu-i Ştefan. E o duduiţă; că porcării de-astea de liceu numai puştoaicele îndrăgostite mai fac. El, dacă vrea să vorbească cu tine, vine cu lăcătuşu'; şi-n două minute te invită la o cafea, la tine-n bucătărie!

Sigur! Trebuia să spună ea exact acele cuvinte care s-o panicheze de tot!

- Hai - că nu vreau să mă-ntrebe Florentin ce secrete mai avem noi două în ultimul timp. Şi vezi, că Nina nu ştie nimic.

Stinse lumina, închise uşa... Nicuşor pusese un CD cu manele, la volum mic... Se aşeză lângă soţul ei şi încercă să fie zâmbitoare, ca orice sărbătorită.

- Auzi, Florentine? Şi tu, Radule - că tu ai deja afacerea ta. Eu vreau să-mi deschid un business. Ăla cu bijuterii, bineînţeles!

- Că doar nu te-apuci de bricolaj!

Radu râdea, Florentin râdea... Nicuşor zâmbea doar, semn că tocmai atinsese problema aia spinoasă la care se gândise zi şi noapte în ultimul timp:

- Da' mi-e că bag bani în casă, în acte, în materiale şi marfă, şi dau faliment!

- De ce, mă?

- Păi cine intră într-o bijuterie fără renume? Băi, Florentine! Omu', dacă ia garoafe trecute, nu-i un prăpăd; da' să ştii că nimeni n-o să-mi calce pragu' doar aşa, fiindcă sunt o apariţie nouă-n cartier!

Aprobă scurt cu capul: corect! Iar pe Magheru erau atâtea magazine elegante, cu aur italienesc nou-nouţ şi evaluat şi marcat la BNR...

- Mi-e că n-o să am clienţi. Mi-o trimite tata doi-trei; da' una-i afacerea pe naspa, în care totu'-i al tău, şi alta e afacerea cu taxe şi impozite. Şi ziceam... Florentine, tu nu voiai să-ţi deschizi florărie?

- Ba da. Da' nu m-am interesat nici de acte, nici de sediu... A stagnat, să zic aşa.

- Şi ce zici dacă le facem împreună?

Florentin, neinformat de Luminiţa, fusese "lovit" serios de acea idee...

- Fie o facem într-o singură firmă, fie, dacă vrei, fiecare cu firma lui! Da' propun să o facem în aceeaşi casă! Că la tine mai intră omu'; şi poate vine să se uite şi la mine-n vitrine.

Îşi privi lung soţul: ce părere avea?

- Şi dacă facem aşa, atunci te scutesc şi de alergătură; că luăm o singură contabilă care să se ocupe de amândoi!

Şi mai bine! Deci?

Florentin

Îşi privi lung cumnatul, zâmbind... "Ah, Nicuşoare! Da' nu mă mai întrebai odată?!" Zâmbi... şi-l "lovi" cu propria întrebare!

Ana-Maria

- Băi, da' mai aşteptai mult cu întrebarea asta?

Nicuşor bufni în râs şi întinse, prompt, mâna. Cei doi proaspeţi "patroni în devenire" se felicitau reciproc pentru aşa decizie...

- Băi! Da' eu ce să fac în afacerea asta? Că dacă stau zi-lumină să sprijin vitrinele, mai bine mă-mpuşc!

Îşi privi lung cumnata:

- Păi ai putea să faci şaluri pentru amatoarele de manele!
- Ce să fac?

- Şaluri cu bănuţi! Baticuţe cu tinichele pentru liceene, şaluri de mătase cu *galbi* pentru prietenele Ilenei...

Na, c-o răsturna! Luminiţa se repezise de gâtul ei şi-acum o ţuca din toate puterile ei...

- Fă, lasă-mă să mai şi respir!

I se dădu drumul... Iar Nina fu imediat "preluată":

- Ninuţo, nu vrei tu să te faci croitoreasă la mine?

- Nee, nu-ţi merge! Eu ştiu că mă iubeşti foarte tare, de când ai văzut ce tipare-mi reuşesc, da' eu şi Radu ne deschidem o croitorie cu confecţii de damă.

Ridică scurt sprâncenele:

- Adică Radu se reprofilează?

Radu o privi lung, amuzat:

- Nu; Radu încearcă să-i dea nevesti-sii o ocupaţie. Alta decât gelozia...

Fu, bineînţeles, ciupit zdravăn de nevasta foarte geloasă; dar într-un târziu Nina se întoarse spre Florentin şi Nicuşor:

- Şi ce ziceţi dacă mă aliez şi eu cu voi, şi facem, vorba aceea, "patru într-unul"?

- Ba cinci, finuţo! Că am şi eu o cămăruţă acolo!

Luminiţa avea acum "mâncărici":

- Ninuţo! Da' faci şi costume de-alea mişto, pentru dansatoarele din buric?

- Păi aş putea eu să le refuz pe prietenele Ilenei?

Evident!

- Şi tu, Ano? Tu ce-ţi deschizi?

- Un magazin cu preţ unic.

Se lăsă tăcerea. Toţi o priveau lung, miraţi... Sorbi scurt din ceşcuţă şi-şi explică alegerea:

- Un dolar orice produs. Ofertă nelimitată în Niro, cerere fără număr în orice cartier al Bucureştiului... Magazinul ăsta o să fie principalul magnet pentru afacerile voastre. Or să se repeadă toţi pe el - mai ales muierile. Şi după ce-şi iau cinci metri de elastic la un dolar, or să treacă şi pe la ghivecele lui Florentin, şi pe la fustele Ninei... Or să saliveze la şalurile Luminiţei şi-or să-şi planifice un lănţişor frumos de ziua lor. De Mărţişor, Paşti şi Crăciun, o să ţinem deschis peste noapte!

Luminiţa o privea lung, laudativ:

- ... Ptiu! Că deşteaptă mai eşti! Da' te sacrifici tu pentru binele nostru?

- Să mă sacrific?

- Tu nu-ţi dai seama câte răhăţişuri o să ai de aşezat zilnic în rafturi!

- Ei, las' că n-o să fiu singurică acolo! Că doar n-o să sprijini tejgheaua, râzând de cocoţatul meu pe scăunel!

- Bineînţeles! Te ajutăm şi noi!

Florentin se grăbi să adauge:

- Şi, la nevoie, angajăm o puştoaică să te-ajute. Deci am stabilit?

- Stabilit!

- Stabilit!

Trei familii în aceeaşi casă... Începu să râdă:

- Vă daţi seama că noi ne facem supermarket?

- Şi ce supermarket!

- Nu, mă! Că la supermarket găseşti şi iaurt! Noi ne facem mall!

Râdeau toţi în hohote... Florentin se ridică şi intră în dormitor. Reveni repede, cu câteva coli şi un pix. Şi începu să deseneze...

- Să vedem ce sediu ne luăm!

- Mai întâi: facem fiecare câte-o firmă!

- Bineînţeles! Lucrurile nu se amestecă!

- Evident! Deci trei firme, cu un singur contabil.

- Ce-are?

- Nimic! Făceam şi eu socoteala!

- Aa...

Luminiţa avea unele nelămuriri:

- Şi cu vila cum facem? Că ne trebuie vilă! Nicuşor trebuie să lucreze la etaj!

- De ce?

Cumnatul ei se grăbi să-l lămurească:

- Îmi trebuie o cameră fără ferestre, blindată eventual, unde să ţin seiful. Sunt câteva zeci de kile de aur!

- Aa...

- Deci vilă. Cum o aranjăm? Câte camere ne trebuie?

Îi privea lung, zâmbind... Vorbeau toţi în acelaşi timp, dar se înţelegeau de minune. Erau atât de agitaţi, atât de fericiţi că-şi deschideau propriul mall... Începu să numere pe degete:

- La parter, obligatoriu, florăria, bijuteria, magazinul de confecţii şi magazinul cu preţ unic. Nina şi Luminiţa ar trebui să-şi expună produsele în aceeaşi cameră; că

- Da, e logic! Nu?

- Bineînţeles! Când una are treabă, cealaltă stă la vânzare! E perfect şi cu organizarea!

- Deci jos, cel puţin patru camere. La etaj, atelierul lui Nicuşor, atelierul Ninei, atelierul Luminiţei

- Lasă, dragă! Că noi stăm în acelaşi atelier! La urma urmei, dacă rămân fără ace, crezi că dau fuga să cumpăr?

Luminiţa râdea, Nina aproba. Concluzionă:

- Deci la etaj atelierul lui Nicuşor, atelierul de croitorie şi un mic depozit cu pânzeturi şi produse de-un dolar.

- N-o să fie greu să te tot urci şi cobori pe scări cu baxurile din Niro?

- Mizez pe faptul că soţul meu n-o să ia marfă cu containerul.

- OK; deci la etaj, minimum trei camere.

- Da. Iar la subsol, obligatoriu, depozitul pentru flori.

- Şi eventual depozitul pentru magazinul tău.

- Depozitul meu poate fi oriunde. Poate să nici nu fie! Mă duc, iau două baxuri de-alea, două de-alea, trei de-alea...

- Nu prea merge aşa. Nu poţi "să te-nfrăţeşti" cu Niro! Mai ales dacă vrei să cumperi marfa cu preţ mic, trebuie să iei angro! Lasă, că ne orientăm noi! Deci o vilă cu... şapte camere, plus subsol.

- Unde-o facem?

Tăcere. Se priveau - şi fiecare ar fi vrut să spună o zonă aproape de casa lui... Până la urmă Nicuşor sparse tăcerea:

- Păi eu am prospectat un pic, zilele astea, şi cred că cel mai bine ar fi în zona Dorobanţi.

- Băi, tu nu eşti zdravăn! Ştii cât costă o vilă acolo?

Se grăbi să-şi contrazică soţul:

- Lasă vila; gândeşte-te la client. Mai întâi: care Dorobanţi? La Perla, sau la piaţă?

- Păi nu prea merge la Perla, că nu sunt case...

- Iar în sus, spre ASE, deja nu mai are rost. Trebuie o zonă cu oameni normali şi cu multe terase.

- Iar pe lângă pieţe n-are cum să ne meargă bine, că ne face concurenţă tarabagiul.

- Şi-atunci?

- Deci eu am văzut nişte case foarte mişto, toate cu opt-zece camere... Iar una dintre ele este chiar la Romană.

Îngustă puţin ochii... şi-l contrazise:

- E "cap de bulevard". Nu te vede nimeni acolo, toţi se grăbesc către Universitate.

- Băi, n-are rost să prospectăm în Berceni! Ce dracu facem de dimineaţă, murim în trafic? Trebuie să fie îndeajuns de aproape de noi şi de Niro!

- Atunci să ne gândim unde sunt mai multe terase!

- Aici, la Maica Domnului, cică fac supermarket pe două etaje.

- Nici nu merge piaţa la Maica Domnului!

- Spre Măgura e zona moartă...

- Spre ISPE tot moartă e...

- Să încercăm pe Colentina?

- Nu ştiu câte vile sunt acolo! Îmi amintesc că am văzut numai blocuri!

- La bloc, exclus!

- Categoric!

Iar aveau o problemă... Ridică mâna, zâmbindu-le "dulce"...

- Spune!

- Dacă ne gândim puţin la vila pe care-o aveţi acum, ne dăm seama că e perfectă!

- Da' nu-i la bulevard!

- Nici n-am spus că vă cotropim! Da' mai sunt câteva vile identice, pe Lacul Tei...

- Da, e o idee!

- Partea proastă e că pică între staţiile de autobuz. Poate spre Maica Domnului...

- Stop! La Maica Domnului are tata patru chioşcuri! Îmi suceşte gâtu' ca la pui dacă mă duc să-i fac concurenţă!

- Atunci...

- Atunci uite ce zic eu!

Aşa? Nicuşor tăcea...

- ... Păi zi-i!

- Băi, eu mâine mă duc la Dorobanţi şi mă interesez cât sunt vilele acolo.

- Îţi zic eu; peste un milion.

- Băi, fie ce-o fi! Măcar e la Dorobanţi, ce naiba!

- Ăia se cam jenează să intre în magazine cu preţ unic.

- Atunci găsiţi voi locaţie!

Radu se grăbi să adauge:

- Şi să nu uităm că tu ai bani de casă; noi suntem uşor "descoperiţi"...

- Lasă, că nu asta-i problema! O cumpăr eu şi v-o dau în rate! Important e să urnim treaba, nu să tragem graniţe cu creta pe hol!

Bufni în râs: aşa era! Şi uite-i cum râdeau toţi şi-şi strângeau din nou mâinile, perfectând o afacere perfectă şi începutul unei lungi relaţii de prietenie... În momentul în care realiză că strângea mâna Ninei, se ridică:

- Şi-acum, că am picat la o înţelegere verbală, eu zic să-i lăsăm pe bărbaţi să discute afaceri şi noi să ne cam retragem de la masă...

Luminiţa îi înţelese imediat intenţia, aşa că se şi apucă de dansat! Nina ieşea mai greu dintre masă şi perete...

Una peste alta, era foarte mulţumită de ideea de-a lucra toţi la un loc! Familia era familie. Nicuşor nu-i va păcăli niciodată, iar Nina era femeie serioasă. Dl Manolache va fi foarte mândru când va auzi că fraţii şi-au unit forţele şi lucrează împreună...

Florentin

Da; îi plăcea ideea. Îi plăcea la nebunie ideea! O contabilă la trei firme! Magazinul ăla despre care Ana nu pomenise niciodată nimic, dar la care era evident că se gândea de ceva timp, chirie zero la spaţiul lor, perspectiva de-a avea întotdeauna o mână de ajutor... Era perfect!

Ana lui dansa şi râdea. Era fericită. În sfârşit, o vedea râzând cu poftă...

Mâine, Mugurel probabil că nu se va clinti de la Cernica. Şi el va fi obosit, după atâta dans şi dragoste! Dar luni, la prima oră, se prezenta la Mugurel cu demisia. După cât de fericiţi şi nerăbdători erau viitorii lor parteneri de afaceri, în maximum trei zile cumpărau casa! Actele la urgenţă durau două săptămâni...

Doamne, cât de fericit era!

11 octombrie 2004 - luni

Florentin

Era nouă şi cinci, iar el aştepta în faţa secretarei... Telefonul piuia; ea răspundea, forma interiorul, închidea... El nu se grăbea. Avea tot timpul din lume! Se trezise odihnit, bine-dispus, Florentina îi dăduse şi ea un pupic înainte să plece...

- Dl Agapie vă primeşte.

Mulţumi cu capul şi se ridică. Şi traversă toată camera aia imensă, intră în birou...

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa. Te rog!

Se aşeză şi-l privi lung... Mugurel fierbea. Pentru el nu era un început de săptămână bun. Era nervos - şi se vedea de la o poştă cât se chinuia să zâmbească şi să pară degajat... Oare bănuia ce urma să audă?

- Şi ce mai face aia mică?

- Ce să facă - din ce în ce mai mare, mai vorbăreaţă şi mai băgăcioasă...

Mugurel râdea...

- Şi când o văd cât de repede creşte, îmi dau seama că are mereu nevoie de lucruri şi mai mari, şi mai costisitoare. Şi

- O sută de euro e bine?

Poftim? Mugurel zâmbea:

- O mărire de salariu de-o sută de euro net e bine?

Nu se grăbea să-i răspundă. Îl privea lung, dintr-o parte, şi-şi dădea seama că toate ofertele şi măririle de salariu, bonusurile şi comisionul din vânzări şi le rupsese din suflet şi i le dăduse cu mână tremurândă... Rosti scurt:

- Am venit să-mi dau demisia.

Şi-acum putea spune că era liniştit. Nu mai putea renunţa la demisie; dacă el zicea o vorbă, atunci vorbă rămânea... Mugurel devenise foarte serios:

- De ce? Ţi-am făcut eu ceva?

Negă scurt.

- S-a luat vreunul din cumnaţii mei de tine?

Negă din nou.

- Şi-atunci? Oricum, mărirea de salariu ţi-o dau orice-ar fi! Că dacă am zis-o, am dat-o!

OK! Atunci discutau deschis!

- Prefer să fiu sincer cu tine. În noiembrie îmi deschid o afacere, în combinaţie cu sor-mea şi o prietenă de-a Anei.

Şi-acum era clar, nu? Mugurel îl privea lung, serios... De ce nu mai spunea nimic? La ce se gândea? Ce era în capul şefului lui? La ce se gândea?

... Nu; Mugurel nu spunea nimic. Îşi amintea, probabil, de toate zvonurile care-l anunţaseră că angajatul se gândea să-şi deschidă florărie, zvonuri pe care le infirmase vehement... Nici el nu se grăbea să redeschidă discuţia...

Tăcerea aia era îngrozitor de apăsătoare! Parcă auzea cum trosneşte praful pe pervaz! Simţea că se sufocă... La naiba! Se întinse scurt şi-i întinse demisia. Mugurel îi smulse hârtia din mână, fără s-o privească:

- Ştii ce mi-a spus tata, pe patu' de moarte? Ca niciodată - da' chiar niciodată! - să nu bag în afacerea mea florari din alte neamuri!

Zău?! Bun sfat! Să-l ţină minte, nu? Mugurel îi semnă demisia şi i-o azvârli scurt, fără să mai ridice privirea spre el:

- Să faci cumva să nu mai intri şi mâine în florăria mea. Şi-acum ieşi afară!

Luă hârtia de pe jos şi se ridică. Mugurel cică citea nişte acte... Mai bine pleca. Apăsă clanţa... Şi totuşi! Se întoarse şi-l privi lung, calm:

- Atâta timp cât am lucrat în afacerea familiei tale, am muncit cu plăcere la ea; am muncit ca pentru afacerea mea. Am tras ca să

maximizez profitul. Am încercat să nu creez probleme, pentru că nu mi s-au creat probleme. Şi niciodată n-am făcut şmecherii: nici cu florile, nici cu banii. Nu te-am furat nici măcar cu un leu. Şi nu-mi pare rău că n-am făcut-o.

Şi gata: că nu intenţionase să-i scoată ochii! Ieşi, închise uşa şi porni spre ieşire.

- Ei, Florentine! Tu eşti, maică?

Poftim? Întoarse capul... Şi zâmbi:

- Eu sunt. Sărut mâna.

Garofiţa, mătuşa lui Mugurel, stătea comod la biroul Laurei. În faţa ei, bineînţeles, se tolănise Silviu! Şi cum pe biroul mătuşii zăceau nişte hârtii, decise să o informeze şi pe ea apropo de "mişcările de cadre" - îi puse demisia pe birou:

- Mă bucur mult că te-am cunoscut şi ai fost om de înţeles cu mine.

Femeia luă hârtia... şi-l privi lung, interzisă:

- Da' ce-ţi veni, maică?! Te-ai certat cu Mugurel?

- Nu. În noiembrie îmi deschid florăria mea, alături de sor-mea şi-o prietenă de-a nevesti-mii. Eu mi-am dat singurel preaviz 15 zile, că aşa-i frumos şi civilizat; da' Mugurel a decis că nu mai am ce căuta şi mâine în florăria Tria.

- Florentine,

Se grăbi s-o întrerupă:

- Aşa că mă grăbesc chiar acum să-mi strâng lucrurile, iar la două fix îi predau lui Ovidiu inventarul şi şefia.

- Stai liniştit, că vorbesc eu cu el!

- Nu, săru' mâna. Mă duc să-mi strâng lucrurile.

- Stai, maică! Stai un pic! Că dacă ăsta are draci în cur, nu trebuie să te pui la mintea lui!

- Tanti, vreau eu să plec. Mă duc să-mi fac firma mea şi florăria mea. Pentru binele şi prosperitatea familiei mele. Mugurel n-are ce să-mi facă - decât să-mi scurteze şederea la Tria, ceea ce-a şi făcut. Aşa că o să mai sun eu, peste vreo două săptămâni, să stabilesc cu secretara unde ne întâlnim ca să-mi aducă cartea de muncă şi lichidarea.

- Bine, Florentine. Cum vrei tu. Da' să ştii că-mi pare rău că prostu' ăsta a reacţionat aşa, ca un berbec! Te stimează mult, să ştii! Şi întotdeauna te-a privit la adevărata ta valoare!

Da, bine! Făcu un pas în spate:

- Îţi mulţumesc că m-ai primit ca angajat şi m-ai suportat pe la şedinţe. Săru' mâna.

Şi-o piruetă pe-un călcâi... Şi gata: pusese punctul final capitolului "Mugurel Agapie şi Florăria Tria"!

Zâmbi şi urcă la volan: de câţi draci i se urcaseră la cap, Mugurel uitase să-i ceară actele şi cheile maşinii! Dar nu-i nimic: o să le "moştenească" Ovidiu!

Şi-acum, că-şi amintea acest mic amănunt, îşi dădea seama că va trebui să-şi cumpere altă maşină! Una destul de încăpătoare şi pentru piaţa Coşbuc, şi pentru Niro...

Ana-Maria

Gata? Venise? Uşa era închisă, dar grilajul era deschis; aşa că traversă şi se apropie de florărie... Uşa se deschise larg; Florentin ridică singur căruciorul... Închise uşa şi oftă uşor:

- Să înţeleg că n-a primit bine vestea.

- Cine-ar fi primit-o bine?! L-am luat de departe, cu picea care creşte şi are nevoi tot mai costisitoare. Iar el mi-a oferit, fără să răsufle, încă o sută de euro net la salariu. I-am explicat ce planuri am şi n-a mai zis nimic; iar când i-am pus demisia-n faţă, mi-a semnat-o şi mi-a azvârlit-o: să-mi fac bagajele şi mâine să nu mai intru în florăria Tria. L-am asigurat că-i predau azi totul lui Ovidiu...

Oof, la naiba! Fuseseră prieteni din prima clipă... şi-acum, la final, se certaseră dintr-o prostie! Totuşi, ştia că Florentin îşi dăduse singur 15 zile preaviz! De-ajuns pentru Mugurel să facă alte interviuri, să angajeze om... El însă se ambiţionase să-l concedieze azi, acum...

- Asta e! Eu mă bucur, oricum, că m-a dat afară de azi: aşa, am tot timpul din lume să mă ocup de firma noastră! O să alerg mult, că am o grămadă de acte de făcut...

Aprobă:

- Şi nici maşină n-o să mai ai. Când îţi iei alta?

- Nu ştiu; zilele astea, oricum. Că fără maşină o să-mi ia un secol jumate...

- Păi să vorbeşti cu Marcel şi Nicuşor, poate ştiu ei pe cineva care-şi vinde maşina...

- Să vedem. Momentan, trebuie să-mi strâng pixul şi cana. Că altceva nu mai am pe-aici.

- Ei, uită-te bine peste tot! Şi mai ai şi de făcut inventarul "ca la carte", trebuie să scrii procesul-verbal...

- Ce proces verbal?

- Păi nu-i predai lui Ovidiu?

- Ba da.

- Şi nu-i înmânezi oficial nişte hârţogărie? Registrul de casă unicat, fişele de magazie, dosarul cu actele firmei... Şi multe-multe altele!

Florentin îi fură un sărut:

- Doamne, nu ştiu ce m-aş face fără tine!

- L-ai suna pe Roberto şi te-ar lămuri el.

- Tot ce se poate; dar vocea asta dulce a ta şi tonul calm nu mi le poate da nimeni altcineva!

Ah! Roşi violent şi apucă mânerul căruţului:

- Uite, vezi? Aşa faci tu mereu!

- Şi? Vrei să nu mai fac?

Nega, râzând...

- Am fugit!

- Bine. Ai grijă! Mergi încet, bine?

Aprobă şi se grăbi să iasă cu Florentina: soţul ei era foarte ocupat cu hârtiile...

Florentin

Uşa se deschise larg iar Ovidiu gâfâi, ca de obicei:

- Salut! Am adus gogoşi!

Aprobă cu capul, concentrat asupra buchetului... Colegul lui intră în depozit; încercă să se grăbească, să termine odată cu clientul ăla!... Şi gata! Banii, bonul, la revedere! Îl urmă şi trase zăvorul: acum discutau, zece minute, după care florăria se redeschidea. Intră şi el în depozit.

- Ia gogoşi, că-s calde!

Ovidiu era foarte bine-dispus. Molfăia gogoaşa aburindă cu o poftă... Zâmbi slab:

- Te-a sunat Mugurel?

- Nu; trebuia să mă sune?

Ridică scurt din umeri:

- De vreme ce-ţi predau gestiunea azi, cred că aşa era normal!

Şi-acum gogoşile se vor răci şi vor sfârşi la gunoi... Se grăbi să-şi lămurească colegul:

- M-am dus să-mi dau demisia. Şi, deşi am specificat în ea că mai stau 15 zile, mi-a spus să fac cumva să nu mai am de ce să intru aici şi mâine. Aşa că ţi-am pregătit totul: fişele, registrele, procesul-verbal pentru acte, cheile maşinii, cheile florăriei... Deşi sunt sigur că diseară schimbă ambele lacăte...

Trăsese sertarul de jos şi-acum aştepta... Ovidiu lăsă gogoaşa pe hârtie şi se ridică:

- ... Păi de ce pleci? Te-ai certat cu el?

- Nu. Planul meu, după ce-am plecat cu nevasta la casa noastră, a fost să-mi deschid o florărie. Mi-a adus ea cărţi de la bibliotecă, am învăţat stiluri noi de buchete, tata m-a lăsat să "ucenicesc" noaptea la chioşcul mamei... Nu m-a angajat nimeni - că mai toţi îl ştiu pe Ioan Manolache, florar de renume. Şi-atunci l-am rugat pe el să intervină. El l-a sunat pe Mugurel, care m-a chemat şi mi-a înmânat cheile şantierului florăriei în care stăm acum... Mă rog; am curăţat, am mobilat, am urnit treaba şi-am făcut-o să meargă. Numai că n-am făcut asta nici

din devotament pentru Mugurel, nici din recunoştinţă. Am făcut-o ca antrenament, pentru florăria mea.

Ovidiu tăcea...

- Tot ceea ce avem noi, eu şi nevastă-mea, sunt 50.000 de euro, darul de la nuntă. Nu-mi puteam permite să deschid florăria şi să falimentez; am avut nevoie de experienţa asta. Iar Mugurel nu s-a gândit la asta decât azi, când mi-a citit demisia. Şi, bineînţeles, s-a pierdut cu firea.

- Şi pleci acum ca să-ţi deschizi florăria?

- Exact. De mâine, încep cu goana pentru înfiinţarea firmei. Nicuşor, cumnatul meu, îşi deschide un atelier de bijuterii. Sor-mea se face un soi de croitoreasă care vinde textile din Niro; fină-mea îşi face şi ea un atelier de croitorie. Eu fac florăria, Ana îşi face un magazin cu preţ unic... Şi le facem toate într-o vilă. Îţi dai seama că acum, având totul stabilit, ne zorim toţi să facem actele!

Se reaşează lângă fostul lui coleg:

- Aşa că tocmai ai preluat florăria. Eu zic să-l suni şi să-l întrebi ce-are de gând, în noile condiţii.

- Nee, că eu nu-mi deschid florărie! Nu-l sun, că mă dă afară!

- Nu te dă afară. Luna trecută a pierdut-o pe Laura; luna asta am plecat eu. Are nevoie de oameni, înainte să miroasă a faliment şi să-l concedieze Garofiţa pe el. Aşa că, în opinia mea, ar trebui să-l suni şi să-l întrebi cum face: angajează un om de dimineaţă? Te plăteşte pe tine dublu, ca să te transferi la FF? Cum faci cu aprovizionarea? Eu pot să merg cu tine în piaţă, mâine sau poimâine dimineaţă, să te prezint la uşa tirului şi să te ştie băieţii, ca să nu te jecmănească. Dar mai mult de-atât...

- Nu-i vorba de-asta... Măi Florentine, spune tu cinstit: aşa-i că Mugurel nu m-a plăcut niciodată?

Oof... Mai bine nu-i spunea chestia asta! Mai bine-l minţea cu dezinvoltură! Dar nu mai apucă să mintă.

- Hai, că mi-am dat seama după cum se poartă cu mine! Tu m-ai vrut aici, nu el.

- Da, eu te-am vrut. Şi i-am spus şi lui, la două săptămâni după ce te-a angajat, că ţi-ai format mâna şi-acum eşti "spirt". Şi că ai acelaşi stil ca mine. Ceea ce-l va determina să te păstreze cu grijă, ca să-i menţii vadul şi clienţii...

- ... Nu ştiu, Florentine. Am sentimentul că am lucrat aici până acum numai datorită ţie. După ce pleci tu, nu prea mă văd continuând colaborarea mai mult de-o lună, maxim două...

- Mă! Dacă are minte-n cap, te ţine cel puţin până după Revelion! Doar să picaţi la înţelegere cu al doilea om. În rest... Eu te sfătuiesc să fii sincer cu el. Şi să-ţi susţii ideile - că nu-i obtuz, te ascultă şi judecă obiectiv. Dar dacă tu îţi alegi un coleg, impune-l. Că tu lucrezi cu el, nu Mugurel.

Ovidiu aproba... Oof, cât de supărat era colegul lui! Luă o gogoaşă şi muşcă cu poftă:

- Şi-apoi, dacă nu-ţi mai place, te muţi la altă florărie!

- Daa, cum să nu! Cine dracu mă angajează pe mine, student la zi? Cine are nevoie de vânzători în schimburi?

- De exemplu, florăriile Iris.

- Şi mă angajează pe mine! Florar din Sibiu! Vezi să nu!

Ei, atunci să-şi bată şi singur capul!

- Mă rog; nu trebuia să ţip la tine. La urma urmei, nu-i vina ta că-i stau în gât; nu?

Negă, zâmbind: într-adevăr, nu era vina lui...

- Ştii că habar n-am cum să vorbesc cu el? Că n-am vorbit cu el decât de două ori, de când m-a angajat?

- În mare, ai grijă ce spui. Are o minte brici şi te prinde instantaneu cu minciunica. Probabil o să-ţi facă un inventar-fulger, săptămâna viitoare: nu-ţi rotunji veniturile în florăria lui. Nu-i face greşeli prin acte, că de când a plecat Laura are emoţii cu hârtiile. Nu-l lăsa "să te încalece": dacă nu-ţi place ce-ţi spune, priveşte-l în ochi şi spune-i-o. Şi nu lăsa capul plecat.

Apăsă clanţa:

- Atâta timp cât îţi vezi de treaba ta şi-i faci încasări peste medie, n-are ce să-ţi reproşeze. Şi vezi... După prima lună pe plus, spune-i că nu te mai ajungi cu banii. Aşa se cer, în firma asta, măririle de salariu. Dar poate-ţi oferă singur contractul meu, cu comisionul din vânzări...

Colegul lui îşi prinse capul în palme. Evident, îi vorbea acolo despre gogoşi, de vreme ce Mugurel nu-l prea plăcea...

- Hai, că am plecat. Oricând ai nevoie de ajutor, mă suni şi vin. Bine?

Primi o aprobare ştearsă, cu capul...

- Bă, vezi că n-am glumit! Dacă ai probleme, mă suni! Dacă vine Garda, mă suni! Dacă trebuie să aprovizionezi, mă suni cu o seară înainte! Nu mă face să cred că n-am fost prieteni!

Acum Ovidiu se grăbi să se ridice şi să întindă mâna:

- Nu. O să te sun.

Aşa da! Tânărul adăugă:

- Probabil zilnic...

Bufni în râs şi-l admonestă cu degetul:

- Ia vezi! Că nu-mi place pesimismul ăsta! Hai, salut!

- Salut.

Îşi luă sacoşa şi ieşi. Şi oftă greu...

A naibii ea de treabă complicată! Îl lăsase pe Ovidiu să se descurce cu toate! Ştia că nu va primi nici un telefon de la el; ştia că Mugurel îl va ţine sub supraveghere atentă, lucru care-l va face pe studentul la Horticultură să se bâlbâie şi să greşească adunări simple...

Nu-i părea rău că ieşise azi, pentru ultima oară, din florăria Tria. Din acel spaţiu pe care-l curăţase, pe care-l aranjase, pentru care nu dormise nopţile învăţând să facă contabilitate primară... Dar îi părea rău după Ovidiu. Îi părea rău că-l lăsa singur "în gura lupilor". Toţi verii şi amanţii clanului Agapie se vor repezi să-şi împingă prietenii pe locul rămas liber...

O să-l sune el pe fostul lui coleg, săptămâna viitoare. Poate mergeau la o cafea, la Bugatti. Oricum, până nu-l va vedea aranjat, calm şi sigur pe el, n-o să-i dea pace! Că doar el îl selectase - adică el îl vârâse printre lupi, nu? Şi era un băiat mult prea bun, ca să-l abandoneze aşa! Şi, cine ştie; peste-o lună sau două, poate o să aibă nevoie de-un angajat la florăria lui!

Ana-Maria

Îşi privea lung soţul; Florentin zâmbea şi asculta sfaturile tatălui...

- ... Bine, tată. Ai dreptate... Ştiu... Bine. Atunci trec mâine pe la tine, să-ţi spun care-i planu'!... Pa!

Florentin închise şi se aşează lângă ea:

- Mi-a spus să nu pun la inimă toate certurile şi scandalurile prin care trec în viaţă, că fac riduri.

- Asta apropo de criza lui Mugurel, nu?

- Păi n-ai auzit discuţia?

- Ba da. Nu i-ai spus că tu suferi, de fapt, după Ovidiu...

- Ştii, mă întrebam...

Îl privi lung:

- Şi nu ţi-ai răspuns imediat afirmativ?

- ... Eşti sigură?

- Bineînţeles! Dacă n-are de făcut buchete, îl iau la mine - că eu o să am o grămadă de nimicuri de vânzare! Şi-o să-mi trebuiască, în anumite momente, şi un supraveghetor...

Soţul ei îi fură un sărut:

- Momentan lasă-l acolo.

- Să nu constaţi că nu mai vrea el!

- Stai, că încă n-a zis că vrea ceva!

- Da' nu ţi-e clar că vrea?

- Nu. Dacă vrea să lucreze pentru mine, să lase ruşinea şi muţenia şi să prindă tupeu! Că eu n-am nevoie de "mămăliguţe"-n firma mea!

Aa... Aprobă încet cu capul:

- Deci vrei să-l laşi la urecheat două săptămâni, pentru rodaj!

- Vreau întâi să aflu locaţia mall-ului şi dacă pot să susţin şi salariul lui.

Florentin se ridică. Îl privi lung: avea mare dreptate soţul ei... Ah! Avea cap de şef!

- În ultimele zile, am împărţit peste 100 de cărţi de vizită. Dacă măcar 10 clienţi mă urmează, tot e ceva!

- Cu Crin ai vorbit?

- Nu. Stai, să deschid firma! Ce rost are să-l sun acum, când e la munte, ca să-l anunţ că mi-am dat demisia?

Aşa era... Se ridică şi ea:

- Mergem la o cafeluţă?

- Hai! Că acuşi se trezeşte minora şi ne schimbă programul!

Exact! Şi era tare curioasă să afle planurile soţului ei...

12 octombrie 2004 - marţi

Ioan

Îl privea lung şi-şi dădea seama că fiul lui calculase totul, socotise riscuri şi beneficii şi-avea un plan "beton"... Zâmbi slab:

- Mă! Dacă şi Nicuşor ar avea un plan atât de serios ca al tău, voi vă umpleţi de bani!

- Păi are, să ştii! Că el îşi face cameră zidită la etaj, cu sistem de alarmă conectat la poliţie...

- Iar sor-ta zici că face şaluri pentru manelişti!

- Păi de ce nu?! Vorba aceea: dacă are cine să-i facă zornăitoarele, ce poate să fie aşa de greu la cusut pe pânză?

- Ehei! Poate fi dificil, de la un punct încolo...

- Lasă, că s-a antrenat la goblenurile alea! Ştii ce mă îngrijorează pe mine?

- Ce?

- Ana.

Opaa! Deveni extrem de serios...

- ... E o muncă de sisif la magazinele de genul ăsta. Ea nu-şi dă seama câtă lume o să-i treacă pragul şi câţi hoţi o să am de caftit în beci! Nu prea cred că o să poată să stea în picioare atâtea ore.

Tăcea; aştepta...

- ... Îţi dai seama? La opt deschidem; până la opt seara, nu mai răsuflă! Aranjează marfa-n raft şi vinde! Dă explicaţii! Face fişele de magazie, până la nouă! La zece, când ajungem acasă, nici n-o să-şi mai dea seama că n-a mâncat nimic toată ziua!

- Băi, fii serios! Ana ta o să aibă timp şi să se-apuce de fumat! Păi tu crezi că Luminiţa o să reziste tentaţiei de-a face şi ea ceva? O să cam sprijine tejgheaua, la magazinul de bijuterii. Mai ales că, după părerea mea, atunci când apare un client serios, frumos e să coboare Nicuşor şi să discute cu el în termeni tehnici. Că aşa şi-a făcut taică-su clienţi statornici! Nu cred că sor-ta o să vândă non-stop rochiile Ninei şi şalurile cu tinichele. O să aibă destul timp să o ajute pe Ana. Nici Nina nu cred c-o să coasă zi-lumină: că dă-n boala lu' Calache, zece ore-n faţa maşinii de cusut! Iar tu o să ai timpii tăi morţi... O s-o ajutaţi toţi; ai să vezi!

Florentin se gândea, calcula... Decise să nu rişte cu calculul ăla, aşa că recurse la varianta simplă, sigură:

- Sau angajaţi o puştoaică şi gata! Oricum, să nu vă gândiţi să renunţaţi la magazinul ăsta! Că el o să vă facă la toţi vadu'! S-a gândit bine nor-mea, să ştii!

- Ştiu!

- Omu' intră să vadă ce produse sunt chiar aşa de ieftine; şi după ce vede şi cumpără, observă florăria. Pe urmă şalurile şi nădragii. Şi pe urmă bijuteriile. Şi pleacă, dar nu uită că, dacă are vreo obligaţie, vine la voi şi ia şi cadou, şi flori, şi inelul de logodnă.

- Şi pentru tinerii necăsătoriţi e perfect aşa! Că la mine comandă lumânările, la Nicuşor verighetele, la Nina rochia de mireasă... Iar de la Ana trandafiraşi roşii la kil!

- Vezi că ştii?

Se ridică şi-şi întinse cu poftă oasele:

- Mm, ce-am amorţit! Mă, ce mai face maică-ta la chioşc?

- Păi, ce să facă... Vinde!

- Da' vinde? Sau stă toată ziua la cafele?

- Măi, tată... Aia mică le face, mama le vinde. Şi-n rest, stau amândouă la cafele!

- Te-ntreb pentru că mă gândeam s-o pensionez şi pe ea.

Florentin îl privea lung... Coborî mult tonul vocii, ca să nu-l audă Mirela:

- Are o vârstă, mă! Şi e un dop de femeie! Cât naiba să mai poată şi ea?! Gabriela prinde proporţii văzând cu ochii, Mirela e în

convalescenţă, copiii stau cu mine de parcă-s singuri...

- Ei i-ai spus?
- Nu, mă. Că mi-e că-mi dă cu tigaia-n cap!

Fiul lui începu să râdă:

- Aşa-i! Mai bine nu-i spune!

Aprobă, bucuros acum că nu-i spusese ce se întâmplase în dimineaţa friguroasă de octombrie...

- Deci tu ce zici, tăticule? O să meargă mall-ul nostru?
- Băi, eu zic că aveţi 80% şanse să meargă! Ţie n-are cum să nu-ţi meargă, că iei florile aproape pe gratis. Ana n-o să-şi vadă capul de-atâţia clienţi. Luminiţa, dacă are grijă Ileana de ea, o să coasă zi-lumină - şi pe lângă ea o să prospere şi Nina. Iar de clienţi pentru Nicuşor se va ocupa Crin. Totul e să fiţi strânşi la pungă şi să nu vă apucaţi să aruncaţi cu banii. Un seif la toţi e de-ajuns. Iar sistemul de alarmă poate fi conectat la dispeceratul poliţiei - nu e numai BGS-ul pe lumea asta...
- Am înţeles. Hai, că am fugit la Registrul Comerţului!
- Pa, mă! Baftă!
- Să fie!

Privi lung după Prâslea... Băiatul lui era foarte fericit. Foarte liniştit. De când începuse să prindă contur florăria viselor lui, Florentin începuse să-şi revină!

Încuie uşa şi se aşează în fotoliu: cum să-şi convingă el nevasta să se pensioneze, fără să rişte să iasă pe stradă cu capul bandajat? Greu...

13 octombrie 2004 - miercuri

Lăcrămioara

Mm, era miercuri, era 13 iar peste trei zile rămânea fără medicul ăla scândurică, altfel un om de pus pe rană ca un leac bun... Ia să mai guste ea nişte cretă! Da' bucăţi mici, de data asta... Reveni pe navetă şi scoase mobilul din buzunar. Iar ucenica ei începu să râdă:

- Bre, tanti, tare greu o să-mi fie mie fără matale!
- De ce, fă?
- Păi cine-o să mă mai înveţe cum se fac lucrurile-n viaţă?

Aa... Începu să râdă şi apăsă butonul:

- Fă, nu mă face să râd; că tu n-auzi că mi-e rău?

Încleştă dinţii, pentru că suna...

- Da!

Mârâi printre dinţi:

- Ioane, vino să mă iei, că nu mai pot.
- Vin acu!

Şi-i şi închisese. Perfect - până venea el, le trecea şi lor accesul de râs...

Ioan

Închise portiera şi alergă la volan. Demară fără să se mai asigure... Lăcrămioara tăcea mâlc. Era roşie ca racul la faţă şi tremura de mama focului, înfofolită în haine şi cu pătura pe deasupra... Oftă greu:

- Să nu te superi pe mine; da' trebuie să-ţi zic.

Tăcere, semn că era ascultat...

- ... Nu vrei să stai şi tu acasă, cu nepoţii?

Şi-acum profita de roşul de la semafor şi-o privea prin oglindă...

Lăcrămioara

Îu! Na, că pe-asta n-o calculase! Nu se aşteptase ca Ioan să-i facă invitaţia chiar atât de repede! Prefera să stea cu capu'-n piept şi să tacă, pentru că o greşeală acum ar fi fost un dezastru...

Maşina se repuse în mişcare. Trebuia să-i spună acum, departe de urechile Mirelei şi-ale copiilor... Rosti, cu voce stinsă:

- ... Lasă, că mai pot. Doar să se mai încălzească afară...

Aştepta contrazicerea. Aştepta să i se amintească că venea iarna, nu vara! Dar Ioan tăcea... Continuă ea:

- ... Roberto trebuie şi el ajutat; că dacă eu stau acasă, el trebuie s-o supravegheze şi pe-aia mică...
- Dar cât de curând Gabi şi copiii vor avea nevoie de ajutorul tău. Iar eu n-am cum s-o ajut. Cred că...
- ... Nu ştiu; mai vorbim.

Şi-acum discuţia era încheiată. Până la următoarea porţie de cretă, când îl va anunţa că gata, ea "se cerea la pensie".

16 octombrie 2004 - sâmbătă

Ana-Maria

Uşa se deschise larg iar Luminiţa se repezi la ea!

- Bine-aţi venit! Hai la dans!

- Stai aşa, că abia am venit!

- Şi ce? Hai odată! Hai, că Florinel e-n mare chef! Hai!

Oof, Florinel ăla... Oriunde se ducea, dădea peste câte-un bondărel care s-o bâzâie! Neplăcută situaţie... Contrar bănuielilor ei, Florentin nu-şi pierduse buna dispoziţie:

- Fugi la dans, că eu am de discutat afaceri cu Crin.

Aa, discuţia despre flori! Perfect! Atunci se ducea la dans! Îşi lăsă geaca în cuier:

- Ninuţa a venit?

- E deja la dans! Şi ea, şi Găbiţa, şi Ileana! Hai odată! I-auzi ce cântă!

Daa, mare şlagăr al momentului! Prea bine! Îşi începu încălzirea; iar scumpa ei cumnăţică profită de faptul că n-avea vecini: începu să chiuie şi să răcnească încurajări...

Paşii tropăiră grăbiţi ca la război. Uşa livingului se dădu de perete; Nicuşor o văzu şi începu să râdă. Din spatele lui, ochii lui Florinel o priveau lung... OK! O piruetă şi-un *shake-shake*, care-l făcu pe Florentin să fluiere admirativ... Intrară în living.

Mergea încet, în paşi de dans, spre Nina - care o aştepta cu braţele întinse, râzând şi dansând... Iar formaţia făcu "o floricică", schimbând melodia, şi Florinel, prompt, rosti dedicaţia:

- Şi special pentru Florentin şi nevasta lui, cea mai frumoasă melodie!

Evident, ştia melodia! "Te ador, nevasta mea"! Versuri pe sufletul lui Florentin! Aşa că se dezlănţui, în chiotele Luminiţei şi strigătele Ilenei...

Florentin

Da. Florinel ăla merita o sută de euro! Dacă i-ar fi avut, i-ar fi dat... Dar aşa, se aşeză la masă, între Nicuşor şi Marcel, şi ridică mâna: acum nu discutau. Acum ascultau melodia, iar el o privea lung pe nevasta lui, pe care într-adevăr o adora...

"Te ador, nevasta mea, / Şi nu te dau pe alta / Te iubesc şi mă mândresc / Câte zile mai trăiesc!"

Iar Ana dansa aşa cum ştia ea... cu ochii la el... Aa! Păi i-auzi ce zicea Florinel! De fetiţa lui cea frumoasă! Întinse mâna, pe sub masă, spre Nicuşor:

- Dă-mi o sută de euro împrumut.

Nicuşor se conformă scurt şi-i puse bancnota-n palmă:

- Fii serios! Pentru cumnată-mea?

Pe-asta o lămurea când se întorcea. Se ridică şi porni spre Florinel, zâmbind cu subînţeles, îndemnându-l să schimbe un pic textul pe ici-pe colo... Iar Florinel îi făcu semn că pricepuse ce avea de făcut şi acum cânta din tot sufletul: *"Mi-ai schimbat viaţa, of nevasta mea, / Mare frumuseţe e fetiţa mea!"*

Bancnota sfârşi în buzunarul lui Florinel.

- *"Şi mă simt un om bogat / C-o să-mi dai şi un băiat!"*

Nicuşor fluieră din tot sufletul! Nina începu să aplaude, râzând! Luminiţa răcni, ţopăind isterică:

- Bineee, frăţioareee!

Iar el îşi luă soţia la dans!

Ana-Maria

Uau! Uau-uau-uau!

Ei bine, nu se aşteptase la asta. Soţul ei renunţase la buchetele superbe de flori; molipsindu-se probabil de la Nicuşor, îi făcea dedicaţii. Şi ce dedicaţii!

Deci Florentin tocmai o întrebase ce părere avea despre un băieţel... Păi îl luă de gât şi-i şopti la ureche:

- Imediat cum punem magazinul pe picioare, mă ocup de problema asta!

Fu antrenată într-o piruetă scurtă, de 180 de grade; sfârşi pe spate, pe braţul lui, sărutată... Aoleu! Dar partea ei de dedicaţie?... Nuu, bineînţeles că n-o s-o lase să-i cânte! Doar o săruta, nu?

Florentin

Eei, aşa da! Avea de dat 100 de euro; dar nu asta era problema lui! Abia acum, aşezându-se la masă, o recunoscuse pe Laura. Venise, probabil, tot cu organistul... Din fericire pentru... ea, sora lui Florinel rămăsese acasă. Semn că intervenţiile Anei erau rare, scurte, la obiect şi foarte eficiente!

Soţia lui dansa "la maxim". Îmbujorată, emoţionată şi vizibil marcată de dedicaţia lui, Ana era de departe cea mai bună dansatoare de la petrecerea aia! Sigur, Florinel trecuse la alte melodii dansante; dar acum nu-l mai bănuia doar pentru că ajunsese la "Vreau să-mi împart viaţa cu tine", şi-o să urmeze probabil "Aş da zece zile", sau "Eu te iubesc la nebunie"... Crin se aşeză lângă el:

- Hai noroc!

Aoleu, tocmai de Crin uitase el! Se grăbi să-i strângă mâna:

- Noroc, cumnate! Ce faci?

- Uite, îmi distrez nevasta şi discut afaceri! Ia spune: discutăm şi noi? Că mătuşi-mea ţi-a promis-o, să ştii! Pentru fiecare zi de întârziere, ai rezervate la ea câte-o palmă după ceafă!

Începu să râdă: da-da! Cum să nu...

- Că zicea că tu cât îl mai slugăreşti pe prostu' ăla?!

- Păi nu-l mai slugăresc.

Crin făcuse o faţă lungă... Arătă spre cel de-al patrulea scaun şi se întoarse spre Nicuşor:

- Tu ai auzit ultima veste?

- Care-i aia?

- Mi-am dat demisia.

- Aa, pe-asta o ştiu! Mă întrebam când termini actele! Că noi am cam găsit vila, să ştii!

- Serios? Şi unde-i?

- Păi pe Moşilor. Cred că-i destul vad pe-acolo, nu? Crâşmi multe, loc de "promenadă"...

Crin se grăbi să adauge:

- Am văzut-o şi e excelentă! Are patru vitrine la bulevard şi e şi aproape de restaurantul ăla... Zi-i să-i zic!

- Odobeşti.

- Aşa! Odobeşti!

- Băi, e foarte bine! Da' cât costă?

Cumnatul lui îşi puse pe chip o mimică foarte mulţumită:

- Băi, individu' e prieten cu un amic de-al unui cunoscut de-al meu. Şi să ştii că nu vă jecmăneşte! Nu ştie că o luaţi de magazin; crede că vă mutaţi toţi în ea. N-are super-dotări şi ultra-îmbunătăţiri, aşa că e sub preţu' pieţei. Asta o să vă încetinească, că vă trebuie meseriaşi iuţi de mână care s-o dea cu var. Dar, după părerea mea, merită banu'. Iar individu' abia aşteaptă să vă hotărâţi, ca să alerge să-i facă nu ştiu ce formalităţi şi să v-o dea. Mai ales când i-am zis că o plătiţi cu cash şi nu vă interesează ce preţ scrie-n hârtii...

Nicuşor se grăbi să adauge:

- Că eu am nişte sute de mii de euro neimpozabili în seif la tata...

Aha!

- Şi vedem noi cum reeşalonăm!

Aprobă şi mută puţin discuţia:

- Tata a fost foarte fericit când a auzit că ne deschidem afacerile sub acelaşi acoperiş.

- Normal! Nea Ioan nu poate să nu aprecieze unitatea familiei!

Şi vedea pe chipul lui Crin cât de mult regreta că nu-şi putea deschide şi el un chioşculeţ în curtea lor, pentru că l-ar fi decapitat Florică... Îl bătu uşor pe umăr, zâmbind:

- Lasă, nu fii trist! Că o să treci zilnic pe la noi! La cum o ştiu eu pe sor-mea... Ea o să fie principala promotoare!

Aa, nu ştia cuvântul! Se grăbi să continue:

- Doar să vadă şalurile alea cu bănuţi, şi să vezi ce de reclamă o să le facă!

- Aa, bineînţeles! Apropo de şaluri: ia uite ce paranghelie face nevastă-ta!

Poftim? Se aplecă spre dreapta... Aa, dansa aşa cum ştia ea! Începu să râdă:

- Se distrează şi ea; nu?

Nicuşor îl privi lung, foarte atent:

- Iar tu văd că te-ai obişnuit, în sfârşit, cu admiratorii ei!

- Băi, n-am ce face: trebuie! Că dacă o ţin legată lângă mine, n-are admiratori - dar nici zâmbete pe buze. Iar eu vreau s-o văd fericită. Restu' lumii... Treaba lor!

Crin râdea, amuzat de vestea că avea un cumnat foarte gelos; Nicuşor era mirat de asemenea schimbare de opinie... Păi ce credea el? Că o să rişte la infinit cu crizele de gelozie?

Ana-Maria

Ea dansa de mama focului, aplaudată de Ileana, încurajată de Nina şi îndemnată de Florinel. Laura sprijinea scaunul şi-o privea lung, scrâşnind uşor din dinţi... Ah, ce frumoasă era viaţa!

17 octombrie 2004 - duminică

Florentin

Luminiţa obosise. Evident, gravidă fiind, nu prea trebuia să facă asemenea efort! Dar voise să danseze! Petrecerea era... bestială! Florinel parcă mâncase jăratec şi băuse benzină după, aşa "accelera" şi-şi unduia vocea! Formaţia era cam... transpirată - dar nimeni nu se plângea! Nimeni nu încetinea ritmul! La cum se distrau fetele... Şi la cum dansa Ana lui, scoţându-i pe toţi din minţi...

Nicuşor tresări şi scoase mobilul din buzunar, îl privi preţ de-o clipă... Îl văzu cum se îngălbeneşte instantaneu. Uau! Da' cine era? Îl văzu oftând... şi apăsând butonul:

- Hai salut!... Da... Aa, nu; sunt acasă!... Da... Nu, cu cumnaţii şi cumnatele... Ştii? De unde?

Cine era şi ce naiba ştia? Că acum Nicuşor făcuse ochii cât cepele şi era în pragul infarctului! Cumnatul lui bufni într-un hohot sănătos de râs, complet nepotrivit cu mimica şi starea de spirit:

- Aa, ia uite-l! Stai aşa, că vin acu'! Stai!

Nicuşor închise şi azvârli mobilul pe masă. După care o rupse la fugă spre uşa de la intrare...

De unde stătea el, nu vedea uşa. De fapt, habar n-avea cine fusese la telefon! Presupunea că vreun client, sau poate chiar nea Vlad; şi ajungând la uşă, apăsase zadarnic soneria, aşa că dăduse acel telefon... Puse coatele pe masă şi falca-n palme; privea lung spre holişor, aşteptând să vadă ce fiinţă de pe Terra putea avea asemenea efecte asupra lui Nicuşor - tip altfel neînfricat...

Păli. Înlemni. Aranjat la patru ace, ca întotdeauna dealtfel, Ştefan înlemnise şi el în capătul holişorului, cu ochii lipiţi de Ana... Florinel tocmai răcnea un "Haide, Anaa!" Luminiţa n-avea altă treabă decât să ţipe şi ea "Binee, Anaa!" Iar el nu se întorcea, s-o vadă dansând. El îl privea pe Ştefan, vedea cât de fascinat era de ea...

Nicuşor îi spuse ceva, dezmeticindu-l într-o clipă; Ştefan tresări, dovedindu-i încă o dată "că-l furase peisaju'" iar inimioara îi ţopăia acum pe acoperiş. Ochii verzi se rupseră, în sfârşit, de romînca florărească; "scanară" într-o secundă toată camera. Iar el nici nu se clintea! Sprijinea falca-n palme şi-i transmitea din priviri că văzuse tot, ştia tot...

Schimbul de priviri se sfârşi imediat; Ştefan se întoarse spre Nicuşor. Vorbeau ceva... Mă rog; Nicuşor pusese o întrebare, probabil un "Ce cauţi aici" politicos, iar Ştefan îi răspundea pe larg. Cumnatul lui era vesel, amabil şi serviabil, dar ochii îi trădau disperarea...

Era evident că o să-l invite să ia loc, să se-mbuibe, "să spele ochiu'" şi să-l calce pe el pe draci toată noaptea! Dar de data asta apariţia lu' Fane nu-l mai luase pe nepregătite! Se aplecă uşor spre Crin:

- Îl ştii pe-ăsta?

- Bineînţeles. Interlop periculos. Învârte aur, droguri, femei, are şi vreo doi criminali profesionişti în subordine...

- Îi face Anei ochi dulci.

Crin era perplex...

- Sigur o să-l invite la masă - că-l văd cum tremură în faţa individului. Cum să facem, să-l punem cu faţa la Ana şi să-l şi supraveghez?

- Simplu: să stea ei la masa aia din faţă!

Da, aşa ar fi fost perfect! Dar oare Nicuşor o să fie de acord? Adică o să aibă ideea asta? Probabil că numai la asta nu-i stătea cumnatului lui mintea acum... Dar poate se va orienta chiar Ştefan! La urma urmei, acolo erau locurile "din primul rând"... Crin dădu dovadă de inspiraţie: răcni:

- Marcele! Vino-ncoa, să-ţi zic ce-ţi pregăteşte mătuşi-mea!

Ah, Doamne! Băiatul ăsta era de aur! Găsise cea mai bună soluţie! Ei ocupau două scaune din patru; dacă venea şi Marcel, clar că Nicuşor şi Ştefan nu mai încăpeau! Că doar n-or să stea cinci inşi la o masă de patru persoane atunci când mai era o masă complet goală

acolo! Fratele lui auzise de Bambina şi se grăbea... Rezolvarea problemei lui îl înveselise; îi arătă scaunul din dreapta, râzând:

- Ia, frăţioare! Stai jos, să nu leşini!

Marcel se aşează şi se aplecă spre Crin. Care profită de faptul că stătea cu spatele la intrare şi-l informă scurt:

- Ăsta-i face ochi dulci Anei. Stai aici, ca să stea ei la altă masă şi să-l ţinem sub supraveghere.

Frăţiorul lui, isteţ din fire, pricepuse. Se şi posomorâse, înţelegând că Bambina fusese doar o amăgire... După alte câteva cuvinte, Nicuşor arătă spre... masa lor! Adică masa lui, la care stăteau ei! Ştefan se întoarse, "evaluă" situaţia şi arătă spre... masa liberă! Şi intrară amândoi în living. În secunda imediat următoare, Florinel tăcu la jumătatea versului. Formaţia mai cântă patru măsuri şi se opri. Iar Florinel răcni în microfon de zornăiră geamurile:

- Să trăiască Ştefan, cel mai mare aurar din ţărişoara asta!

Ana-Maria

Cee? Se răsuci pe-un călcâi. Întâlni ochii verzi...

Încă de când auzise numele, fusese incapabilă să-şi mai schimbe fizionomia feţei. Slavă Cerului, pentru aşa reacţie! Pentru că râsese, fericită, înainte să se oprească muzica. Iar acum ochii verzi n-o radiografiau - o priveau cu adoraţie...

Florentin

Ah, Doamne! Spiritul comerţului! Îşi vindea bine pielea Florinel ăla, se pricepea la reclame... Ştefan ridică mâna, râzând; şi-a naibii ea situaţie, că nu-i mai vedea faţa acum! Nu vedea unde se uita! Dar probabil că Marcel era aşezat mai bine decât el şi-l va informa în curând... Şi bineînţeles că replica la "dedicaţia de bun-venit" veni imediat:

- Ce faci, măi, Florinele? Laşi fetele fără muzică? Ia bagă una aşa cum îmi place mie...

Nicuşor rămăsese în picioare, în drum spre masă; Ştefan se apropia de Florinel.

Ana-Maria

Acum, ea avea o problemă: ce dracu să facă?! Dacă se ducea glonţ la masă, lângă Florentin, le arăta tuturor că apariţia lui Ştefan o afectase! Adică se dădea de gol că e ceva în neregulă între ea şi Ştefan! Dacă rămânea pe ring, nu putea să se zbânţuie decât la fel ca înainte să apară el! Pe de-o parte, s-ar fi dat de gol dacă o lăsa uşor; pe de altă parte, putea jura că Ştefan o văzuse înainte să-l vadă Florinel pe el! Şi-atunci s-ar fi dat de gol chiar în ochii lui... Ce naiba să facă, deci?

- Pe care, şefule?

- Nu ştii?

Hm; un ton glumeţ-ameninţător. Iar Florinel ridică imediat microfonul:

- *Toate fetele ar vreaa...*

Formaţia "prinse" din zbor hitul; Ştefan aprobă cu capul, scoţând portmoneul din geacă... Sigur, Florinel îi făcea semn că nu era cazul! Dar ştia şi el că îl făcea degeaba, pentru că-i cam sticleau ochişorii...

Muzica cânta! Ea ce să facă?

Florentin era în spatele ei; şi nu putea să se-ntoarcă pur şi simplu şi să-l întrebe pe el, nu?... Luminiţa! Ea ştia deja totul! Repede, o soluţie! Cumnata ei o privea lung şi-i transmitea să nu cumva s-o lase uşurel! Să danseze exact ca şi până acum! Ca şi cum venise băiatul cu pizza! Asta nu-i plăcea, pentru că purta o rochie mulată care-i stătea mult prea bine... Bancnota de 500 de euro sfârşi în buzunarul lui Florinel, care se grăbi să "personalizeze" textul:

- *Eşti bărbat frumos, manierat / De toate femeile preferat / Şi dintre toţi prietenii tăi / Tu ai mare succes la femei...*

Iar Ştefan scotea acum bancnote de 50 de euro de parcă erau "birlici" de zece mii, pe care le arunca peste formaţia care mai avea puţin şi-şi schimba numele în Parkinson...

Asta e! Să danseze atunci! Şi dansa, exact ca înainte...

Ştefan nu părea interesat de ea; el arunca cu banii momentan, oferindu-le "fetelor" spatele... Oare pe cine încerca să impresioneze? Că nu erau feţe necunoscute pe-acolo! Doar Radu şi Nina - care se vedea de la trei poşte că erau oameni "normali"...

Geaca se ridică puţin mai mult; recunoscu imediat tocul unui pistol! Preferă deci să privească covorul... Dansa şi trăgea concluzia că Luminiţa n-o minţise. Mult mai rău - o dezinformase prin omisiune! Florinel făcea "floricele" iar Ştefan le "stropea" bine cu bancnote...

Şi hai odată! Că se plictisise de tra-la-la! Dacă tot era paranghelie şi nu mai putea să se sustragă de la dans, măcar s-o facă "la marea artă"! Ridică mâinile şi-şi începu opturile spre covor... Luminiţa o prinse pe Nina de mână şi-i şuşoti ceva; le vedea cu coada ochiului, pentru că ea privea covorul spre care se îndrepta uşurel... Florinel păru că-i înţelege şi el disperarea - trecu la refren:

- *Toate fetele ar vrea / Să le dai inima ta / Le place de corpul tău / Le-a fost tare drag mereu!*

Luminiţa răcni un "Binee" şi-o prinse de mijloc. Din partea cealaltă, Nina o aplauda... Şi uite-aşa o făcuseră ele sandvich, ferind-o de orice fel de apropiere a lui Ştefan... Şi iată-l cum se descurcase el admirabil, venind şi apucându-se de dansat lângă Luminiţa! În câmpul ei vizual, dar total dezinteresat de ea. Pentru un ochi neavizat, fireşte!

- Hai, Lauroo!

În sfârşit! Florinel o ridica de pe scaun pe unica nemăritată din cameră! Da' nu-i mai venea odată ideea asta? Laura ajunse lângă ea şi începu să danseze, aparent fără nici un chef...

- *Schimbi gagicile zi de zi / De ţi-ai zăpăcit prietenii / Le faci să se simtă bine / Până când iese ca tine!*

Şi-acum Ştefan nu se mai arăta interesat de Luminiţa; acum se concentra asupra Ilenei. Mult mai departe de ea. Din punctul ei de vedere, era perfect... Luminiţa îi şopti la ureche:

- Mă duc să-i pun un pahar. Vorbim când îi pregătesc farfuria.

Deci rămăsese fără "acoperire". Tocmai acum! Ştefan dansase cu Luminiţa, apoi cu Ileana. Se pregătea s-o ia pe Nina... sau pe Laura. Dar sentimentul ei era că "urma la dansat". Oricât de calculat şi rece se dădea el, în unele momente nu se putea controla. Ca adineauri, când intrase şi-o văzuse...

Mai era un refren. Doamne, numai unul! Doamne, poate scăpa! Că Luminiţa plecase, Nina era prea blondă pentru gusturile fiului de bulibaşă iar pe Laura probabil o cunoştea de la alte petreceri şi ştia că era "mai măritată decât ele toate la un loc"!

... Şi gata!

Luminiţa se apropia de Ştefan cu o tavă mică-mică, pe care "trona" un pahar cu şpriţ rece-rece... Măi, să fie! Cum făcuse să aburească paharul ăla "ca-n reclame"? Chiar atât de important era acel musafir? Oare chiar nu pricepuse ea cine era în realitate omul ăla? Ştefan dădu paharul peste cap şi sărută mâna gazdei. Iar Florinel reporni petrecerea:

- *Se-ntreabă duşmanii mei / De unde câştig bani grei / Poate-am dat vreo spargere / Sau poate-i afacere!*

Frumoasă melodie! Lipsită de orice aluzie la "băutură şi femei"! Şi-acum Ştefan se apropia, în paşi de dans, tocmai de ea... Doamne, cum o privea!

La asemenea melodie şi dansator, cu asemenea tensiune plutind în aer, va adopta stilul "cu foc, pe loc"! Coborî privirea şi ridică mâinile. Şi, privind în continuare covorul, fără să se deplaseze vreun centimetru nici spre el, nici spre mese, începu să danseze.

Din fericire, acum stătea cu faţa la Florentin. Îl vedea pe sub gene; soţul ei îi privea. Ştefan se distra pe cinste... la cel puţin 20 de centimetri de ea. Fără s-o atingă. Asta părea să-i convină lui Florentin, care nu se străduia "s-o salveze"...

Aştepta. Aştepta decizia soţului ei. Se ridica şi pornea bătaia generalizată - sau avea încredere în ea şi se prefăcea că habar n-avea ce trecea prin mintea lui Ştefan?... Clar: avea încredere în ea. Şi cum ea tocmai decisese să-l trateze pe Ştefan ca pe orice alt invitat, dansa. Iar el dansa cu ea.

Florentin

Deci individul îşi cam făcea de cap...

Asta ştia el. Asta ştia şi Ana. Ceilalţi însă nu-şi dădeau seama, pentru că Ştefan dansase cu toate tinerele, rând pe rând... Probabil că urma Laura, sau Nina!

... Da; strofa doi, aşa că era rândul Ninei. Nu putu să nu observe că Ana lui oftase uşurată... Nu putu să nu zâmbească, realizând că nici soţiei lui nu-i făcea plăcere apariţia lui Ştefan... De fapt, nu se îndoise niciodată de soţia lui!

La urma urmei, se distrau, dansau, mâncau şi discutau; după care ei doi plecau acasă, Ştefan se ducea unde avea treabă... Şi, cu puţin noroc, până la Revelion nu se mai întâlneau! Aşa ar fi fost perfect!

Da' şi el - ce se tot panica aşa? Câţi admiratori avusese Ana? Vorba lui Florinel... "fără număr"! De ce credea el că cu Ştefan era altceva? Venea, holba ochii, dansa o melodie şi... cam atât!

Îşi puse un pahar de Coca-Cola şi-şi aprinse o ţigară. Aştepta sfârşitul show-ului; Ştefan nu venise să danseze! Avea de discutat cu Nicuşor. Şi cum masa lor era cam ocupată...

Ana-Maria

Melodia se termină, iar Ştefan... surpriză! Începu să râdă şi să cânte:

- Doar ochii tăi / Ochii tăi, ochii tăi ca marea...

Florinel preluă imediat strofa, pentru care primi o altă bancnotă; iar Ştefan se îndepărtă. Zâmbi slab: îşi făcuse o ieşire impecabilă! Venise, îi transmisese tot ce avusese de transmis, dansase cu toată lumea, apoi cu ea, şi-acum se prefăcea că avea treabă! Doamne, ce minte "brici" avea omul ăsta! O îngrijora serios...

Florentin

Gata: maestrul îşi terminase show-ul. Acum trecea la afaceri. Nicuşor se aşeză la masa liberă; Ştefan îi făcu semn să-l aştepte puţin... şi se apropie de el, privindu-l drept.

Încerca poate să afle ce părere avea despre faptul că dansase cu Ana?... Nu; venea să-l salute. Într-adevăr, mâna se întinse ferm spre el:

- Salut!
- Salut!
- Scuză-mi întârzierea - dar nu puteam "să omor" petrecerea şi s-o las aşa... "moartă"!

Începu să râdă: într-adevăr... Ştefan îl salută şi pe Crin, strânse şi mâna lui Marcel, trecu şi pe la masa unde Radu căsca de zor şi se aşeză lângă Nicuşor. Un schimb scurt de replici; apoi se aplecă spre gazdă, ca să nu afle toată petrecerea ce voia el...

Avea o poziţie excelentă; îi vedea profilul. Momentan, Ştefan îşi privea prietenul. Dar imediat cum va ridica privirea spre fete, el o să observe. Aştepta deci...

Ana-Maria

Nina lălăia de zor; se cam ameţise finuţa ei... Luminiţa se apropie de ea:

- Vii să mă ajuţi un pic?

Aprobă şi o urmă. Intrară în bucătărie, cumnata ei închise uşa şi şopti, foarte serioasă:

- Băi, tu chiar ai o problemă uriaşă! Ştii ce şoc a avut când te-a văzut?

Ridică din umeri: de unde să ştie, dacă stătuse cu spatele?!

- Deci a intrat, a schimbat trei vorbe cu Nicuşor, după care s-a întors şi te-a văzut. Şi-a rămas mască, cu ochii la tine şi băluţa scurgându-se uşor pe dreapta gurii! Băi, deci cred că nici nu mai putea respira! Parcă-i luase Dumnezeu minţile, aşa stătea ca o legumă şi se uita la tine! Şi-ţi dai seama ce-nseamnă asta? Ăsta-i as la capitolul "măşti"! Maestru! Dacă acu' ar afla că a murit taică-su, nu i s-ar clinti un muşchiuleţ de pe faţă! Poate doar o dată pe lună i se întâmplă să nu-şi poată controla reacţiile! Iar azi nu le-a mai controlat, chiar dacă n-aveai ce să cauţi la petrecere neînsoţită iar el calculează absolut totul în maximum 2 secunde!

Aprobă scurt, decisă s-o oprească din turuiala aia de kalaşnikov:

- Şi-a revenit relativ repede. Nu ştiu dacă Florentin i-a văzut şi el reacţia; sper
- I-a văzut-o toată - că stătea cu falca-n mână şi se uita drept la el.
- Asta-i nasol; sper să nu-mi facă vreun scandal acasă...
- Nu-ţi face; că nu-i vina ta dacă ăsta se holbează la tine!
- Nu-i vina mea; da', pe de altă parte, eu am decis să dansez şi după venirea lui!
- Şi ce-ai mai dansat! Măi Ano, tu ai dansat vreodată în oglindă? Da' ce-i venise?!
- O ştii pe celebra dansatoare din buric? Aia care apare pe la toate petrecerile baştanilor, la televizor? Aia-i scândură inertă pe lângă tine!
- Asta e! Îi pui de mâncare?
- Aoleu, c-am şi uitat! Hai!

Luminiţa scoase o farfurie din dulap şi începu s-o şteargă... Da' ce-o tot freca aşa?

- E maniac; dacă nu-i place ceva, nu-mi mai trece pragu'! Iar chestia asta cu mâncarea nu trebuie să strice afacerile lu' bărbată-miu.
- Nicuşor s-a hotărât să facă afacerea cu el?
- Mi-a zis, ieri, că s-a mai gândit, după ce-a văzut casa în care-o să ne facem mall. Nu putem să umplem vitrinele cu darul de la nuntă, deşi ar fi de-ajuns pentru şase luni de expoziţie. Sunt cadouri; iar amicii lui nea Vlad or să ne treacă repejor pragul, chiar şi numai din curiozitate! Ar fi o jignire imensă să vadă că vindem cadourile de la ei!

Aprobă scurt:

- Aşa că Nicuşor are nevoie de Ştefan.
- Exact. Probabil o să-l roage să nu vină la magazin, ca să nu-l fileze concurenţa; şi-o să ne aducă marfa acasă. Sau ne ducem noi în şatră, deşi taică-su nu e de acord cu ideea magazinului şi Ştefan ştie bine asta... Nu ştiu! Or avea ei o rezolvare şi la asta!
- Draga mea, eu n-am văzut încă mall-ul. Dar sunt sigură că de la stradă până la uşa casei sunt cel puţin cinci paşi. Destul pentru mine să mă ascund în veceu.
- Ştiu. Mai ales că Nicuşor vrea să facă intrare separată pentru noi. Şi-aşa totul o să fie gen "vagon", şi-o să punem geamuri antiglonţ la tot mall-ul... Chestia naşpa este că va afla şi el, mai devreme sau mai târziu, că magazinul cu preţ unic e al tău. Şi, ştii tu: nu eşti acolo o dată, de două ori...

La naiba! Asta aşa era! Zâmbi slab:

- Cred că ai lustruit-o de-ajuns. O umplem, sau aşteptăm să plece?

Cumnata ei o privi urât... şi, sesizând gluma, scoase limba la ea! Râdeau amândouă...

- Hai, că tai eu pâinea.
- Lasă, că mai e pâine tăiată.
- Şi vrei să te vadă culegând feliuţe de pe la alte mese?
- Doamne fereşte! Taie!

Se concentră asupra feliilor, care trebuiau să aibă fix un centimetru şi să fie perfect drepte...

- ... Ştii ce mă gândeam? Dacă vorbeşte Nicuşor cu el,

Uşa se deschise larg, lăsând balamucul lui Florinel să năvălească

peste ele. Era cu spatele la persoana care intrase; dar nu conta cine decisese să le urmeze în bucătărie - se grăbi să-şi salveze cumnata întrerupând-o:

- N-are de ce să vorbească cu el: Petrescu nu te controlează niciodată în timpul sarcinii.

O secundă de tăcere... iar Luminiţa zâmbi:

- Ei, poftim! Ce faci tu aici, în "imperiul" meu?

- Păi am venit să te rog să nu umpli farfuria ca data trecută.

Fusese cât pe ce să-şi dea cu cuţitu-n deget! Tocmai Ştefan fusese la o secundă să le prindă discutând despre el! Asta ar fi fost culmea...

- Bine, n-o umplu! Da' nici goluţă n-o las, să ştii!

- Nu, nici goluţă. Dacă n-are vârf, e perfectă!

Luminiţa râdea, Ştefan râdea... Începu şi ea să râdă: la urma urmei, era o glumă bună, nu?

- Îţi place vinul?

- Excelent! De unde-l ia bărbată-tu?

- Habar n-am! El îl ia, nu?

Şi acum se lăsase din nou liniştea... Avea sentimentul că era privită - nu drept, ca la radiografie, ci "pe furiş"...

- Nişte Cola ai la rece?

Cumnata ei lăsă totul baltă şi se repezi la frigider!

- Uşurel, că am şi eu mâini!

- Ei, na!

- Te rog!

Aa, asta era aşa, un fel de demonstraţie pentru ea! "Ia uite, Ano, eu nu-s ca ceilalţi bărbaţi: ştiu singur drumul la frigider!" Da-da! Oricum, Ştefan se impusese şi cu farfuria, şi cu autoservirea. Luminiţa tăia mezeluri iar el ajunsese la paharele din dulap... Cumnata ei zâmbi:

- Deci zici că nu mă controlează?

- Nu.

- Bagi tu mâna-n foc?

Păi dacă era atât de hotărâtă să-l gonească pe Ştefan înapoi în sufragerie, să-i dea şi ea un brânci! Se întoarse şi rosti răspicat, de parcă Gabi era cea care îşi turna nişte Coca-Cola chiar lângă Luminiţa:

- Înţelege că, din punct de vedere medical, va evita să facă orice soi de control invaziv! Că doar nu-i nebun să rişte să-ţi declanşeze contracţii sau, mai rău, să-ţi dezlipească colul!

Ştefan nu zâmbea, dar nici nu se încrunta:

- Vezi c-o iau cu mine!

Luminiţa întoarse imediat capul şi răspunse:

- OK!

Uşa se redeschise, se re-închise...

- Aşa că să nu te-aştepţi la mai mult de-o ecografie până la naştere!

Cumnata ei aproba: într-adevăr, Ştefan îşi putea umple paharul chiar lângă uşă!

Florentin

Hm; intrase după ele! Stătuse cam două minute... şi ieşise, cu o sticlă de Cola şi-un pahar. De parcă nu se dusese s-o privească pe Ana mai de-aproape!

Oricum, fusese şi Luminiţa de faţă. Dacă Ştefan ar fi făcut cel mai mic pas spre Ana, sora lui ar fi urlat ca din gură de şarpe! Aşa că Fănel intrase cu planuri mari şi se alesese doar cu o Cola rece!

Gândul ăla răutăcios îl făcu să zâmbească. Era dealtfel extrem de binedispus! Dacă ar fi ştiut că se lăsa cu dedicaţii, ar fi luat bani de-acasă: că avea chef să-l pună pe Florinel să zică una de-aia cu *"Nevasta mea, nevasta mea / Nu mi-o suflă nimenea / Fiindcă nu se duce ea!"*

Ana-Maria

Ieşise prima din bucătărie - Luminiţa îi interzisese să ducă vreo farfurie la masa lui Ştefan! Aşa că revenise la dans. Spre marea bucurie a lui Florinel...

Acum Nicuşor se dusese sus, cu Marcel. Îi văzuse când urcaseră scara. Presupunea că Ştefan era singur la masă. Se simţea privită de data asta - şi zâmbea: cât de curând, o să fie abordată! Abia aştepta, de vreme ce-şi făcuse deja discursul în minte...

Florentin

Deci individul nu se putea abţine! Mâncase, băuse, bătuse palma cu Nicuşor, spuseseră probabil bancuri ca să parafeze înţelegerea şi-acum profita de ocazia nesperată de-a rămâne singur la masă! Sprijinit comod de spătarul scaunului, cică îşi privea mobilul. În realitate, ochii i se ridicaseră. O privea pe Ana, pe sub sprâncene. O privea lung... Crin se reaşeză şi-l privi drept, îngrijorat la culme:

- Uite care-i treaba! Când ţi-ai luat femeie frumoasă, ai ştiut că aşa se va întâmpla! Da' atâta timp cât ea nu are ochi decât pentru tine, nu cred că ar trebui să te îngrijorezi!

- Ţi se pare ţie că sunt îngrijorat?

- ... Nu, da' nu vreau să-i faci ei scandal acasă. Că nu e ea de vină pentru ce face el!

- Nu-i fac scandal acasă. Nici nu-i zic "dă-te mai încolo"! Că nu-i nici primul, nici ultimul admirator căruia-i curg balele după ea. Da' să ştii că, atunci când o să dau ochii cu soacră-mea, o s-o ciuful: că prea *shukară* a făcut-o!

Râdea; Crin zâmbea doar. Iar cumnatul lui se aplecă mult, ca să vorbească cât mai încet:

- Totuşi, să ştii că eu unul m-aş cam îngrijora pe tema ăstuia; că, la o adică, dacă o ia dracu razna la cutiuţă, are şi resursele şi e şi genu' care-şi impune dorinţele. Să nu ţi-o fure, dracu, la cum se uită după ea! Că la el acasă cam aşa se procedează, să ştii! Se duce, o ia pe sus şi...

Hm; Crin pusese degetul pe rană. Şi dacă şi el, care chiar nu ştiuse nimic din ce se întâmplase până acum, observase... Se ridică, oftând greu:

- Mă duc să vorbesc cu Nicuşor.

Cumnatul lui era singurul care-i putea spune verde-n faţă lui Ştefan ce era de spus! Asta în prima fază; în cea de-a doua, dacă ţiganul insista, o să-i spună şi el câteva... Lumina era aprinsă în dormitor. Ciocăni în tocul uşii:

- Sunt a cincea roată la căruţă?

Marcel se întoarse şi negă, zâmbind:

- Nu; chiar voiam să-ţi ştiu părerea!

Serios? Pe ce temă? Se apropie... Aa...

- La parastasu' lu' nea Mihai am aflat că erai mare crai, înainte să-ţi pună Ana papucu'-n cap. Ce zici: e bun, după gustu' tău?

Un lănţişor din aur, frumos, cu un medalion "ca pentru cumnata lu' Nicuşor"... Începu să râdă:

- Bă, e "beton"! Deşi să ştii că nu poate să rămână iar gravidă - cel puţin nu acu'!

Râdeau toţi...

- Nicuşoare, am o problemă cu tine.

- Ia zi-i, frate: ce-i?

- ... E singur la masă. Cică se holbează la propriul mobil; da' ochii îi sunt aţintiţi pe Ana. Şi-l doare-n fix că se observă asta.

Nicuşor începu să râdă:

- Băi, iar începi?

- Băi, fă cumva şi anunţă-l că Ana e şi romăncă, şi măritată.

- Tu chiar crezi

- Crin, care nu ştia nimic din ce s-a întâmplat până acum, s-a convins din două priviri şi mi-a povestit cum mă sfătuieşte să-l ţin sub supraveghere atentă. Mai ales că nu e prima oară când individul ăsta uită că nu-s doar ei doi, singurei pe lume. Şi se cam lasă dus de val. Întâi intrarea, pe urmă dansul - şi-acum stă şi se uită la ea şi-i arată din privire ce gânduri necurate îi trec prin minte...

Linişte...

- Vorbeşte cu el; că dacă vorbesc eu, se lasă cu parastas!
- Calm, cumnate, că nu e cazu'! Mă duc acu'!

Nicuşor scoase mobilul şi apăsă câteva butoane... După care ieşi:

- Să nu-nchizi!

Iar telefonul lui începu să piuie. Ia uite, ce idee bună avusese! Puse convorbirea pe speaker: chiar era curios să audă discuţia! Muzica se auzea tot mai tare...

- Băi, iartă-mă că te-am lăsat singur: da' cumnată-miu
- Stai liniştit. Deci am hotărât.
- Bineînţeles! N-am bătut palma?
- Ba da. Da' nu vreau să te răzgândeşti.
- Cum să mă răzgândesc, mă, dacă am bătut palma? Ia zi-i: cât plănuieşti să-mi aduci?
- În prima fază, vreo cinci kile. Pe parcurs, când intrăm în normal, cred că nu mai mult de juma de kil pe săptămână.

Adică "juma de kil" de aur pe săptămână, în medie două kile pe lună... Interesant! Nicuşor continuă, pe un ton de scuză:

- Da' acu', dacă nu s-or vinde unele, sau dacă n-o să-ţi vând juma de
- Stai, mă, calm! Ce dracu, mă ştii încuiat la minte? Nu se vinde, se duce înapoi la retopit şi relucrat! Şi-aşa, să zică mersi! Că dacă i-aş pune pe ei să-şi vândă producţia, ar muri de foame!
- Eu ţi-am zis; ca să n-avem discuţii. O să stau să ţi le notez una câte una, cât se poate de detaliat... Între tine şi locul la care-ţi tot zboară ochii şi gândul, sunt eu. Şi sunt hotărât să mă asigur că nu vei ajunge niciodată în locul unde-ţi zboară ochii şi gândul.

Aha! Acum era acum! Iar Florinel tocmai terminase melodia! Răspunsul lui Ştefan fu prompt:

- Stai liniştit.
- Momentan, stau liniştit. Deci ţi le fac pe fişe de magazie speciale, ca să încapă toată descrierea.
- Bine.
- Şi-ţi fac şi ţie o copie, s-o duci în şatră.
- Nu e cazul.
- Păi să vadă oamenii cum s-au vândut!
- Nu-i interesează cum s-au vândut; îi interesează dacă s-au vândut sau nu. Că dacă fac inele boccii şi prost şlefuite, nu se vând - şi ştiu şi ei asta! Nicuşoare, ce dracu?! Ce eşti aşa constipat? Ţi-am pus eu vreodată cuţitu' la gât? Ţi-am arătat eu vreodată ce port la brâu? Ce dracu - doar ne ştim de mici! Ştiu că n-ai să încerci "să mă faci"! Zău aşa - că mă şi supăr!

Era clar. Apăsă butonul şi zâmbi:

- Tu ce zici?
- Că ai avut dreptate în privinţa lui, şi tocmai s-a convins şi Nicuşor. Că doar nu-i nebun, să scoată asemenea vorbe pe gură doar din ce i-ai povestit tu! Acum o să-l ţină şi el sub supraveghere. Şi eu o să fac acelaşi lucru.
- Te rog, spune-i tu lui Roberto ce s-a întâmplat azi. Că n-am nici un chef să-i povestesc de paişpe ori acelaşi lucru doar fiindcă vrea el să se asigure că nu-i torn gogoşi!
- Îi spun eu, când îl prind între patru ochi. Mergem?
- Mergem. Ia dă cadoul ăla încoace, să-l dau la evaluat!

Îi luă bijuteria din mână şi coborî grăbit treptele...

Nicuşor se aşezase cu spatele la formaţie. Şi la nevestele dansatoare. Deci între Ştefan şi locul unde-i zburau ochii şi gândul. Foarte isteţ, cumnatul lui! Dar sigur nu se aşteptase la ceea ce va face el acum!

Se apropie de Ana şi-o prinse de mijloc:

- Stop joc!

Ana întoarse imediat capul. Tresări: Doamne, ce speriată era! Dar imediat cum fu recunoscut, soţia lui începu să râdă şi "luă poziţia stop", cu un picior ridicat şi cu mâna "spre acţiune"...

- Gabi e prin zonă?
- S-a dus sus, să se întindă un pic. Cred că sforăie deja...
- Bun! Marcel are o problemă. Ce zici: e bun de Gabi?

Şi-i arătă lănţişorul cu medalion. Ana îl privi lung, îl mai privi pe el o dată... Nu-i dăduse drumul; o ţinea strâns de mijloc. Iar soţia lui îi înţelese planul... şi trecu la tonul "tradiţional":

- Aoleu, cumnate! Păi ce-i asta? Liţă de contuar? Unde-s petrele? Unde-s deamantele? Unde-i platena? Zvaroavschele?

Marcel înlemni... şi-apoi începu să râdă - ce mai, "şi-o furase"! Luminiţa se ţinea cu mâinile de burtă, Nina râdea şi-o privea cu mirare pe naşa ei... Ileana se căznea să vadă şi ea "liţa de contuar"... Şi-acum era evident că Ştefan se uita la sceneta lor! Aşa că-şi sărută soţia... iar ea redeveni Ana lui:

- Băi, e perfect pentru ea! Da' ştii ce nu te-ai gândit tu?
- Ce?
- Că face gemeni!

Marcel era KO... Luminiţa îşi scoase fratele din impas:

- Cred că are bărbată-miu nişte pandantive mişto, cu petre şi platenă. Dacă-ţi dăşchide tăticu' o linie dă credit...

Fratele îşi fugărea sora prin tot livingul... Îi mai fură soţiei lui un sărut şi-i şopti la ureche:

- Tu ştiu că ai fost cuminte; el a fost?
- Habar n-am.

Deci îi oferise spatele... OK!

- Te rog să te zbânţui până dimineaţă!
- Evident!

Deci Ana îl trata pe Ştefan cu indiferenţă. Perfect! Se grăbi să-şi oprească fratele din fugăreală şi să-l tragă la masă. Unde Radu îl aştepta, zâmbind slab... Se aşezară amândoi.

- Naşule, cred că ai o problemă.
- Ia spune: a trecut de faza cu holbatul?
- ... Poftim?
- Ştefan: a sărit calul?
- El, nu. Da' Florinel să ştii că l-ar cam sări bucuros. Mai ales de când s-a-ncins de-atâta cântat şi-a dat-o pe şpriţ la greu!

Ia uite, că se mai ivise un pretendent la întins borşu'! Îl privi lung pe "acuzat"... Da; îl cam furase vinişorul. Cânta, dansa... şi toate astea erau o lungă dedicaţie pentru Ana. Care părea că acu' două minute s-a apucat de dans! Soţia lui nu transpirase, nu se ciufulise, nu-şi întinsese rimelul sau pudra...

Ana nu obosise. Era foarte departe de momentul când va voi să se aşeze. Aşa că el unul putea să înceapă să-l supravegheze şi pe Florinel! Pe unde umbla Crin?

Ana-Maria

Super-petrecere! Super-melodii! Doamne, ar fi vrut ca dimineaţa să nu mai vină niciodată! Florinel să nu se mai oprească! Luminiţa să nu se oprească din dansat nici măcar ca să nască! Era o nebunie...

Acordeonistul tocmai se băgase într-o "floricică" muzicală greu de descris. Încerca oare să se facă jazz-ist?... Nu; o momea pe ea să facă "floricele". Tuturor le plăcuse stilul ăla al ei, "cu foc, pe loc". Unduiri spre podea...

- Binee, Anoo!

"Ah, Florinele, ce-o să-nveţi tu să cânţi fără dinţi! Şi-o să se-audă nasol - sâsâit!" Dar ea dansa în continuare. Era şi ăsta un mod de a-i arăta lui Ştefan că ceea ce făcea el era periculos. Dacă Florentin se juca un pic de-a dentistul cu Florinel, poate-i mai tăia din avânt lui Ştefan!

Floricică! Floricică! Bum-bum, floricică!

- Aşaa, Anoo!

Florentin

Ia uite ce făcea nevestica lui! Îl punea, "la trei şi-un strop", să căpăcească guristul! Se ridică, zâmbind:

- Discuţia e foarte interesantă, dar pe mine mă scuzaţi două minute. Am de scos nişte dinţi.

Crin îl prinse imediat de braţ:

- Lasă-l, bă, că e beat! Ce dracu'!

Nu-nu! Se apropie de masa din faţă şi se aşează pe scaunul rămas gol, între Nicuşor şi Ştefan. Şi i se adresă lui Nicuşor, privindu-şi lung ţigara:

- Aţi lămurit problema? Pentru că mai ai o problemă de lămurit, cumnate!

Aa, era mirat? Arătă spre ringul de dans. Moment în care acordeonistul decise să-şi lase degetele să se odihnească iar Florinel răcni în microfon, foarte aproape de Ana:

- Aşaa, frumoasoo! *Spune-mi tu, frumoaso, ce să fac / Ce pot eu să-ţi dau să-ţi fiu pe plac / Ţi-aş dărui cerul plin cu stele / Doar să fii lumina vieţii mele!*

Ei bine? Mai avea nevoie de comentarii, la asemenea improvizaţii şi adaptări? Nu: Nicuşor se ridică şi răcni şi el:

- Aşa, Florinelee! Şi-una pentru nevastă-mea!

Deci "îi tăiase avântu'" elegant, urmând ca vorbele de duh să i le scrâşnească la ureche, imediat după bancnotă! Perfect! Se sprijini de spătarul scaunului, trase din ţigară, suflă fumul... Şi zâmbi:

- Mama ştia încă de-acu' vreo zece ani că o să iau româncă frumoasă; aşa că m-a îndopat bine, să am energie să-mpart la toţi ce-i de împărţit. Da' văd că cumnăţelu' meu face oficiile de gazdă...

Tăcere în dreapta lui. Continuă:

- ... şi cumnat. Cine ştie - poate mă menajează, presimţind un conflict serios!

Şi-acum, că îi spusese tot ce avusese de spus, întoarse capul şi-l privi drept. Şi mai trase un fum, pentru că urma să audă părerea lui Ştefan apropo de cafteala-n doi pe care tocmai i-o propusese... Ptiu, al dracului el! Că bine mai arăta! Era frumos - vorba Luminiţei - cu spume! Ştefan zâmbi, privindu-l drept:

- Partea asta cu femeia frumoasă e stresantă şi obositoare... dar şi plină de satisfacţii. Felicitări: eşti un bărbat norocos! Te rog să mă scuzi, dar mi-e că Nicuşor îl păleşte şi n-apuc să vorbesc cu ei.

Şi-l văzu ridicându-se şi mutându-se la masa lăutarilor, unde porni o lungă discuţie cu basistul... Se întoarse spre Florinel, la timp ca să-l vadă zâmbind obosit:

- Şi-acum vă rog să ne scuzaţi îndrăzneala de-a face o mică pauză...

În sfârşit! Luminiţa se grăbea spre ibric, cafea şi zahăr... Se ridică să-şi conducă soţia la masă, dar Nicuşor luă telecomanda şi le oferi blues la CD... Păi atunci blues să fie! Ce, el nu dansa deloc la petrecerea asta?

Ana îl cuprinse cu braţele, lăsă capul pe umărul lui şi închise ochii. Se odihnea şi ea... În sfârşit, se liniştea; în sfârşit, se simţea în siguranţă...

Schimbul de aluzii i se păruse bine calculat şi de bun-simţ. După părerea lui, cuvintele lui Nicuşor îl făcuseră pe individ să facă un pas mare în spate şi să devină circumspect; iar ideea conflictului serios de adineauri îl făcuse să renunţe. Totuşi, oricât de frumoasă ar fi fost Ana, oricât de bine ar fi ştiut să danseze... Cât de orb putea fi Ştefan? Cât de mult şi-ar fi putut dori o femeie, încât să treacă şi peste bărbatul ei, şi peste copilul ei? Şi peste tatăl lui, şi peste nevasta lui tânără şi îndrăgostită de el, şi peste viitoarea titulatură de bulibaşă peste aurari...

Dacă Ştefan avea măcar un dram de minte-n cap - şi ştia deja că avea mult mai mult de-atât! -, se va duce acasă, va face un duş rece, va calcula avantaje şi dezavantaje şi va renunţa. Nu se putea altfel! Că dement nu era! Totuşi, să fure o româncă măritată cu un florar? Ăla era caz de ştirile Pro TV, cu mascaţi şi medici cu tot!

Ana-Maria

Cât dansase ea, momeală pentru ochii lui Ştefan, Florentin discutase cu Crin şi Marcel, cu Nicuşor... şi, adineauri, şi cu Ştefan. Doamne, oare ce-i spusese?... Nu conta decât că se înţeleseră din vorbe, iar Ştefan se retrăsese la altă masă. Adică se retrăsese. Gest greu de înghiţit de către un asemenea bărbat mândru, care era obişnuit să nu-i rămână dorinţe neîmplinite...

Oare scăpase? Oare Florentin îl determinase s-o lase-n pace? Nu va şti poate niciodată - pentru că Florentin nu-i va spune ce vorbise cu Ştefan, iar ea chiar nu-l putea întreba pe Ştefan...

... Oricum, indiferent ce bălmăjiseră ei la masă, important era că Ştefan se retrăsese! Poate se retrăgea de tot! Cine ştie!

Florentin

Făcuse bine să-l pună pe Nicuşor să vorbească cu Florinel. Nici a doua cană de cafea nu-l dezmeticise ca lumea pe manelist; aşa că acum ascultau "şlagăre lente" la CD. Ei, bărbaţii, se strânseseră la o masă; fetele se înghesuiseră la altă masă, departe de ei, şi chicoteau de zor. Ştefan negocia cu lăutarii o mega-petrecere în şatră...

- Băi, ce i-ai spus? Că e suspect de calm şi binedispus!

- I-am spus că mama a ştiut că iau româncă frumoasă şi-a avut grijă să mănânc bine ca să capăt puteri. Şi că rezolvi tu problema cu Florinel pentru că ai grijă să fiu în formă la conflictul serios care va urma.

Tăcere...

- Iar el a spus că partea cu femeia frumoasă e stresantă şi obositoare, dar plină de satisfacţii. Şi m-a felicitat, că sunt un bărbat norocos. După care s-a dus să negocieze cu lăutarii.

Nicuşor zâmbea... Crin nu prea zâmbea... Ridică scurt din umeri:

- Băi, deci cum facem cu actele? Că eu am tot alergat între instituţiile statului, şi e nasol! Îmi ia vreo trei luni, până izbândesc!

- Băi, eu mă gândeam s-o angajăm toţi pe Laura! Că e contabilă, ştie cifre şi legi, are pile mai peste tot...

Ridică din umeri:

- Atunci o angajăm!

- Da' nu acum. Stai, că şi noi am tras la măsea! Stai să vedem cum se vede ideea asta diseară!

Râdeau toţi trei: era evident că or s-o angajeze pe Laura, sau pe altcineva, pentru că nici unul dintre ei nu era "maestru" la hârţogărie...

Ana-Maria

Ei bine? Făcuseră "şezătoare", dar nici una nu spunea nimic! Până la urmă Nina oftă:

- ... Năşico, mi-e că lucrurile nu s-au rezolvat.

- Şi mie mi-e la fel.

Ileana spusese asta? Era clar!

- Hai, fă, taci din gură! Tu habar n-ai cine-i ăsta!

- Aur, droguri, paraşute, recuperări, diverse alte chestii mărunte, şi are şi doi criminali în subordine. Ştiu cine-i ăsta. Tu habar n-ai, de vreme ce-ai lăsat-o să danseze aşa pe sub nasul lui până acum.

Cee? Luminiţa făcuse ochii mari-mari... Cumnata ei cea mică oftă greu:

- Un văr de-al lu' nea Florică a avut o problemă cu un florar, care nu i-a plătit o datorie. Şi-a aranjat cu Ştefan, care i-a recuperat-o, plus dobânda. Şi cum beneficiaru' sumei, speriat de toată acţiunea, a preferat să nu fie-n Bucureşti în ziua aia, Ştefan a venit la noi s-o aducă. Nea Florică s-a albăstrit când a văzut cine-i trece pragu'; l-a poftit să intre, a ascultat, a luat banu' şi l-a poftit la o cafea. Da' Ştefan a refuzat politicos şi-a plecat. Imediat, nea Florică şi-a sunat văru' şi-a urlat la el. Şi atunci i-a spus cine-i Ştefan şi i-a zis că e sinucigaş că apelează la el. Aşa am aflat cine-i ăsta. Stăteam, şi eu şi Crin, ca proştii, cu urechile lipite de uşă, şi ne uitam unu' la ălălalt! Iar Crin se părea că-l ştia de mai înainte, că mă privea şi tot dădea din cap că aşa-i! Ano...

O privea lung, încruntată...

- ... O să vorbesc şi cu Crin. O să facem cumva să-ţi punem pază. Da' încearcă să nu mai dai ochii cu el, că-i de rău! Tu ai stat mai mult cu spatele la el; eu l-am văzut cum se uită la tine... E leşinat, fă! E topit şi scurs tot! Inimioara lui e sub tălpile tale! Şi ăsta să ştii că, dacă-i spui "Nu", e-n stare să-ţi ia gâtu'!

Aprobă şi decise să pună capăt discuţiei:

- Mie nu-mi place că stăm aşa, bisericuţe. Hai să unim mesele, să stăm toţi.

Luminiţa făcu ochii mari-mari:

- Ce-ai zis?

La dracu! Chiar nu pricepea? O privi lung şi simţi cum i se umezesc ochii:

- Să unim mesele. Şi să stau lângă Florentin şi Nicuşor.

Ileana se ridică imediat:

- Exact. Hai, c-o rezolv eu.

Cumnata ei se îndepărtă... Se ridică şi intră pe holişor. Intră în baie, se grăbi să închidă uşa, s-o încuie...

Ce naiba să facă ea acum? Să-i spună lui Florentin ce aflase despre Ştefan... şi să rişte să-şi vadă soţul umblând cu şişul pe mânecă? Să riste să vadă Ştefan ce schimbări iscau apariţiile lui şi să se-nfurie? Ce să facă?

... Să se mute toţi trei la Braşov?

... Nu. Să se ducă în sufragerie, lângă soţul şi cumnatul ei. Să discute cu ei, să râdă, să mănânce, să bea... Să nu-i spună lui Florentin ce aflase. Iar de mâine, să nu mai dea vreodată ochii cu Ştefan.

Florentin

Încuie uşa şi-şi scoase geaca. Ana tăcea; intrase în dormitor fără să scoată un cuvânt... Era obosită. Şi supărată. Văzuse cu ochii lui că ocheadele lui Ştefan o deranjau serios. Poate nu voia să discute despre asta... Poate se mai întâmplase ceva între ei, vreo întâlnire sau vreun telefon, iar ea îşi jura chiar acum că nu va scoate un cuvânt...

Intră şi el în dormitor şi-o strânse în braţe. O sărută, încercând s-o liniştească cumva... Doamne, cât de frumoasă era! Zâmbi slab, atingându-i obrazul:

- ... Eşti mult prea frumoasă, ca să risc să te mai duc la petreceri...

Ana-Maria

Da. Aşa era. Nu se vor certa pe tema asta, din simplul motiv că erau de aceeaşi părere! Aşa că răspunse imediat, privindu-l drept:

- OK; atunci nu mai mergem nicăieri altundeva decât cel mult la un film sau un biliard.

Florentin

Deci era supărată... Şi tensionată, de vreme ce se desprinsese din îmbrăţişare! Deci nu va scoate un cuvânt pe tema "Ce-am aflat eu azi despre Ştefan"! O strânse din nou în braţe, zâmbind:

- Am glumit! Bineînţeles că o să mergem de-acum încolo la toate petrecerile la care suntem invitaţi!

Primi o ridicare din umeri. Ana nu-l privea... Da. Vor vorbi despre acel Ştefan, mai puţin ceea ce aflase el! Redeveni serios:

- Şi-aşa, Nicuşor a bătut palma cu el. O să-i bage-n consignaţie juma de kil de bijuterii pe săptămână. Aşa că o să dăm ochii cu el săptămânal, c-o să vină la magazin. Partea cu petrecerile devine insignifiantă...

O altă ridicare din umeri... Îi prinse capul în palme şi-o sărută... şi-o certă în glumă:

- Chiar nu poţi să înţelegi că sunt extrem de gelos?

- Ba da. Dar n-am înţeles de ce eu trebuie să trag ponoasele pentru el. Nici măcar nu-l bag în seamă! Azi, după blues-uri, am vrut să nu mă clintesc de lângă tine! Ai văzut cum m-au luat cumnatele pe sus?

- Evident, nu tu eşti vinovată pentru toţi bondarii ăştia. Dar nici nu vreau să putrezim în casă doar pentru că sunt eu extrem de gelos...

- Şi-atunci mergem la biliard!

- Nu. Atunci mergem la petreceri, iar tu o să fii tu însăţi, iar eu o să fiu eu însumi.

Ana îl privi lung... Şi întrebă:

- Ce înseamnă "tu însuţi"? Sună ameninţător.

- Este ameninţător. Dar nu pot fi altfel. Stai liniştită, că ştii că nu-s nebun. Mă mai ajută Nicuşor cu o vorbă meşteşugită, mai intervine Crin pe tonul de mahalagiu... Dau telefon şi-l chem pe frati-miu ăl mare să-mi ţină partea, să ieşim la număr...

Ana-Maria

Florentin făcea eforturi serioase s-o ajute să treacă peste frica aia care-o stăpânea! Ce naiba, era conştientă că se panicase! Mai avea puţin şi bufnea în plâns!

Ia să lase ea prostiile! Era cu soţul ei, încuiaţi în apartamentul lor... Ştefan plecase de la petrecere printre primii, spunând un "Salutare" general... Poate că discuţia cu Florentin îl făcuse măcar să ia în considerare ideea renunţării! Aşa că...

Florentin

Ana bufni în râs: şi el zâmbea! Şi acum fu îmbrăţişat şi sărutat...

Fănică ăsta ori renunţa de bunăvoie, ori devenea parastas: alegerea lui!

Ana-Maria

volumul VII

18 octombrie 2004 - luni

Florentin

Al naibii el, şoferul ăsta de autobuz! Parcă avea Parkinson! Adora să facă pedale pe frână, aşa că toţi călătorii se bălăngăneau de colo-colo! Inclusiv el! Mobilul începu să vibreze. Îl scoase din buzunar... Aha, Nicuşor! Răspunse imediat:

- Salut.

- Salut. Ce faci? Te deranjez?

- Nu, sunt în autobuz. Ce-i, s-a întâmplat ceva?

- Băi, în mare nu. Da' uite, tocmai am vorbit cu Radu. Care-a vorbit cu contabila lui, care s-a scuzat frumos da' nu se bagă la asemenea contabilităţi. Că ea adună ciment şi vopsele la tonă, nu se pricepe la bijuterii, flori şi marfă din Niro. Pe mine contabila lu' tata m-a refuzat încă de la opt dimineaţa... Şi-am zis să te-ntrebăm şi pe tine, înainte să vorbim cu ea: ai ceva împotrivă dacă o angajăm pe Laura contabilă?

Se aşteptase la asta, se gândise bine, discutase şi cu Ana în principiu, aşa că răspunse prompt:

- Nu.

- Băi, eşti sigur? Că mi-a zis Luminiţa ce probleme ai avut cu ea.

- Ţi-a zis şi cum le-am rezolvat?

- Evident!

- Şi-atunci, ce mai întrebi? Angajeaz-o! Şi lasă-mă pe mine, că am eu ac de cojocul ei dac-o apucă iar amocu'!

- ... Bine, mă! Tu ce faci? Îşi cauţi contabilă?

- Teoretic, am vorbit cu Ana despre varianta cu Laura; iar singura ei obiecţie a fost că nu mă lasă să-i duc eu actele acasă. În rest, ea n-are nimic împotrivă. O s-o întreb şi azi, la modul foarte serios; dar eu presimt că n-o să zică "nu".

- OK! Atunci te mai sun diseară, să-mi zici ce să-i zic?

- Lasă, că te sun eu după ce vorbesc cu Ana.

- Bine, mă! Nu te superi...

- Nu mă supăr eu dintr-atâta, mă! Hai, că vorbim! Pa!

- Pa!

Închise şi se încruntă... Deci o angajau pe Laura! Nu se puteau lăuda că se spetiseră căutând pe altcineva...

Problema lui nu era prezenţa Laurei. Problema lui era Ana. Soţia lui, deja stresată de vizitele săptămânale ale lui Fănică şi de dedicaţiile lui Florinel, o să fie ca un butoi cu pulbere pregătit să explodeze! Şi-o s-o ţină sub supraveghere atentă, o să le spună cumnatelor ei ce-are cu Laura, şi atunci toate or să fie botoase şi încruntate la ea...

Chestia asta, cu Laura contabilă, n-o să meargă mult timp. Sigur, era ideală acum, când şoferul îl izbea de toate bările iar el se gândea că mersese degeaba în capătul celălalt al Bucureştiului din simplul motiv că-i lipsea o ştampilă pe-o hârtie...

Ana-Maria

Florentina se căznea să îndese în guriţă cât mai multă pâine şi pe urmă să ceară altă bucăţică. Ea se căznea s-o mai amâne, s-o determine să mestece întâi ce avea în guriţă... Florentin încerca probabil s-o ajute să ţină cură de slăbire, de se găsise să-i vorbească despre Laura tocmai la masă...

- Aşa că Nicuşor şi Nina vor s-o angajeze contabilă. Nicuşor m-a sunat să mă întrebe dacă avem ceva împotrivă; iar dacă avem ceva împotrivă, mi-a zis că ideea pică "fără regrete"!

Încercă să pară foarte dezinvoltă:

- Eu una n-am nimic împotrivă. S-o angajeze! Şi noi putem s-o angajăm la florărie şi la magazinul cu preţ unic!

- Mai vedem; mai socotim, ne mai gândim...

- Ba eu zic să nu ne mai gândim mult, pentru că treaba asta cu actele putea s-o facă ea.

"Şi-atunci ai fi stat acasă, cu noi! Şi nu mi-ar mai fi tremurat fundu' tot parcul, şi nu m-aş mai fi uitat ca un girofar în jur, pregătită să ţip şi să dau!" Amănunte despre gândurile şi grijile ei, pe care Florentin n-ar fi trebuit să le afle vreodată...

- Ştii bine de ce încerc să evit chestia asta.

- Ştiu. Da' acum e nevastă de lăutar, şi-a schimbat comportamentul şi-a văzut, cred, că ai o nevastă de care nu vrei să scapi nici mort. Nu văd ce te face să crezi că ar lua-o de la început.

- Sunt doar precaut...

Tăcu: daa, era precaut! Pe naiba! Bănuia el ceva, de insista aşa cu îndoiala! Soţul ei îi ascundea, din nou, ceva... Oare vorbise cu ea? Oare îl sunase ea?

Mă rog; asta nu mai conta. "Ţine-ţi prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape". O s-o angajeze pe Laura. Şi ea, şi el, şi Nicuşor, şi Luminiţa, şi Nina. Şi-or s-o îngroape în acte - după care o vor supraveghea discret cu toţii, plănuindu-i o moarte lentă în chinuri...

19 octombrie 2004 - marţi

Ana-Maria

Oof, Doamne! Bine că pleca odată în parc! Că de când se trezise, îi mersese din rău în mai rău! Florentina vărsase castronul cu cereale pe hainele proaspăt spălate şi călcate, ea îşi turnase cafea pe pantalonii de trening preferaţi, când să scoată căruţul pe uşă i se desprinsese mânerul şi trebuise să se întoarcă şi să-l fixeze cu o sârmă... Era marţi; era ora 11. Două ceasuri rele trecuseră deja. Încă unul, şi putea răsufla uşurată...

Închise uşa liftului, ridică de căruţ şi-l coborî pe trepte. Împinse uşa...

Fu de-ajuns o fracţiune de secundă, pentru a realiza că dezastrul era total. În următoarea fracţiune de secundă, îşi ordonă şirul reacţiilor. Întâi destinderea chipului încruntat; apoi zâmbetul. Rezervat, amical. În minte îi revenea, obsedant, imaginea pistolului ivit de sub geacă, la petrecerea lui Nicuşor... Apucă mânerul metalic şi împinse căruţul spre BMW.

Îl privea lung şi realiza că tocmai i se sfârşise norocul...

Ştefan era foarte fericit. Întorsese capul în clipa când ea se apropiase de geamuri. Înflorise tot la vederea ei; acum îi zâmbea slab, şters, fiind mult prea ocupat s-o soarbă din priviri şi să-i studieze parcă fiecare milimetru al feţei...

Iar ea n-avea cum să se facă că nu-l vede. Cu siguranţă, ar fi fost atenţionată cu un claxon! Un bărbat ca Ştefan nu s-ar fi aşezat comod în faţa scării dacă n-ar fi fost hotărât să facă tot ce-i stă în puteri ca să discute azi cu ea! Se întreba doar cu ce planuri venise Ştefan; cu ce teme de discuţie. Doar un "Bună", de acomodare şi împrietenire? Sau plănuise deja o discuţie pe o temă care-i cuprindea doar pe ei doi? Că dacă voia să vorbească cu Florentin, l-ar fi sunat. Sau ar fi sunat la sonerie, deşi "oficial" el nu ştia decât blocul şi scara...

N-avea decât un singur mod de a afla. Mod pe care nu-l putea evita. Aşa că mergea spre el, privindu-i ochii extrem de fericiţi şi întrebându-se de ce tocmai pe ea căzuse nenorocirea aia... Se opri cam la un metru de portiera cu geamul coborât.

- Salut.
- Salut.

Ochii verzi o priveau. Se delectau cu imaginea ei. Ştefan prefera să tacă... Ea însă n-avea de gând să-i dea de bănuit ceva ce nu era de bănuit! Mai ales că, în curând, Florentina va reuşi să se arunce spre el îndeajuns de tare ca să cadă din căruţ! Începu ea discuţia:

- Ce mai faci?
- Uite, aştept pe cineva. Tu?

Un răspuns simplu, foarte rapid. Şi mai mult decât concludent. Răspunse şi ea exact la fel:

- Eu mă duc în parc, cu asta mică.

Parcă ştiindu-se nominalizată, Florentina chiuia şi întindea mâinile spre Ştefan; iar ochii verzi îi priveau acum prinţesa de parcă ar fi fost prinţesa lui... Ştefan începu să râdă:

- Se pare că asta mică s-a amorezat...

Aha! Ia să termine ei cu prostiile! Dacă tot "îl prinsese" aşteptând pe cineva chiar în faţa scării ei, când Florentin nu era acasă, să se folosească de prilej şi să lămurească problema lui "amândoi":

- Da, şi nu-i bine; că doar eşti însurat, nu?

Uau! Râsul îi îngheţase pe buze! Ochii verzi se ridicaseră imediat şi-o priveau acum lung... Primi răspunsul pe un ton serios:

- Da, şi nu prea.

Brr! Radiografia îi dăduse fiori! Odată îşi schimbase tăria privirii... Stop! Să nu-l lase să vadă cât de frică îi era în realitate de el! Râse nervos:

- Ba eu ştiu că da: mi-a spus mama ta!

Asta aşa, ca să-i aducă aminte că mămica lui, nevasta bulibaşei, n-o să fie-n veci de acord cu trimiterea nevestei "programate" acasă, la părinţi, pentru aducerea altei neveste, romance, "neprogramate"!

Sprâncenele frumoase se arcuiră războinic; Ştefan se întoarse spre volan. Ochii verzi priveau strada de parcă-i promiteau două duzini de grenade... Apucă mânerul şi trase căruţul, făcând un pas în spate:

- Am plecat spre parc. Pa!

Capul brunet se întoarse imediat iar ochii lui deveniră rugători:

- Când mai veniţi pe la noi?

Aa, asta era o întrebare simplă!

- Nu ştiu, că zilele astea suntem destul de ocupaţi...
- Ştiu. Spune-i lui Florentin că, dacă are nevoie de ajutor, e de ajuns să-mi spună. Şi-şi rezolvă toate actele în 24 de ore.

Poftim? Ce? Cum? Ştefan aflase deja că-şi făceau firmă?... Stop! Să nu-i lase impresia că o şocase acea descoperire!

- Ce acte?
- Actele firmei, nu? Apropo: faceţi una singură, sau una pentru florărie şi alta pentru magazin?

Rămăsese fără cuvinte. I se tăiaseră picioarele... După ce-l "lovise" cu însuratul, Ştefan avusese nevoie de doar două secunde ca să revină la buna-dispoziţie şi atenţia de la început. Şi tot de două secunde avusese nevoie pentru a o face să îngheţe de spaimă! Cum naiba aflase despre magazin? Câţi oameni ştiau despre magazin? Ei, partenerii lor de mall - şi atât! Şi-atunci, cine ce spusese? Şi cui?

Abia când chipul lui deveni întrebător, se dezmetici şi ea. Şi-şi trecu mâna prin păr, râzând, încercând să scape de corvoada de a-l privi în ochi:

- Să vezi tu cum rămâne Nicuşor fără urechi...
- Nu Nicuşor mi-a spus.
- Atunci cine?!
- Una din sursele mele. Că am vreo patru batalioane de surse...

Şi-acum ea trebuia să se trezească odată şi să priceapă că omul ăla se interesa serios de ea! Şi-o urmărea! Îi aţinea calea pe la bloc! Doamne, chiar nu putea să trăiască şi ea cu capul pe umeri şi picioarele pe pământ?

Ştefan îşi aprinse o ţigară, privind-o lung. Serios. O privire care-i arăta cât de serioase erau planurile lui... Cuvintele o speriară de-a binelea:

- ... Şi-am mai auzit o chestie, care mi-a umplut sufletul de durere. Dacă se confirmă...

Categoric, trebuia să plece de acolo! Cu riscul de a constata că-i tremură picioarele îndeajuns de rău ca să se-mpiedice şi să cadă pe stradă! Trebuia să plece înainte ca el să coboare, s-o apuce de braţ şi s-o ia pe sus şi pe ea, şi pe Florentina! Trebuia să plece înainte ca frica să se transforme în groază... Pentru că el aflase "o chestie" care-i umpluse sufletul de durere. Iar dacă sufletul lui suferea pentru "chestiile" ei, iar el recunoştea chestia asta cu voce tare şi cu ochii-n ochii ei, era evident că Ileana avea dreptate - şi cu leşinatul, şi cu paza, şi cu luatu' gâtului!

Oricum, trebuia să plece înainte ca el să coboare de la volan! Aşa că se grăbi să arate spre parc:

- Paa!
- Pa.

Sprijinindu-se de căruţ, porni spre capătul blocului... Auzi motorul pornind, turându-se, maşina demarând în trombă... Doamne, numai să nu facă nebunul vreo nenorocire! Să nu-l caute pe Florentin! Să nu se ducă fuguţa să-şi ia gealaţii şi să se-ntoarcă!

Ieşi de pe străduţă şi alergă spre chioşc. Soacra ei vorbea cu puştoaica; era veselă... Alerga spre ea, împingând căruciorul, rugându-se ca Ştefan să nu fi virat dreapta, să nu fi intrat pe bulevard, să n-o vadă fugind îngrozită... Să nu-i arate că avea un efect devastator asupra ei, că o îngrozea...

În sfârşit, fu văzută. Puştoaica arătă spre ea, soacra ei întoarse capul... îşi trase baticul de pe cap şi se repezi pe uşă, spre ea! Era salvată!

- Ano! Ce-i cu tine?

Arătă spre chioşc; puştoaica se grăbi să tragă căruţul... Se întoarse cu spatele la stradă şi-o privi lung, panicată:

- E vreun BMW negru pe bulevard?
- Ce zici, maică?
- E vreun
- Nu, nu e. Nici tras pe dreapta, nici în coloană.

Trase adânc aer în piept... Şi-l lăsă să iasă, o dată cu primul suspin...

- Anuţo! Ce-ai, maică? Cine te-a speriat în halu' ăsta?

Oof, dacă ar fi putut să-i spună...

- Auzi? E legat de ţiganu' ăla aurar?

Cee? Simţea că i se face rău...

- Ăla din şatra lu' Diamant?

Soacra ei ştia tot...

- I-am auzit pe Marcel şi Roberto şuşotind în bucătărie şi-am ascultat şi eu la uşă. Ăla te-a speriat în halu' ăsta?

Aprobă scurt cu capul:

- Ăla.
- Dă-l dracu! Că dacă-mi pică-n mână, să vezi ce mi ţi-l sperii şi eu!
- Nu; nici o şansă!
- Anuţo, tu nu ştii ce-mi poate mie glasu'!
- Ştiţi cine e ăsta şi ce-nvârte? Că mie mi-a zis Luminiţa - şi de-atunci nu prea-mi mai vine să ies din casă!
- Ei! Cine-i?
- Pe lângă că-i unicul băiat al bulibaşei, pe lângă că vinde toată producţia şatrei, pe lângă faptul că umblă cu pistolu' la brâu şi aruncă câte 2-3 mii de euro la o manea, are afaceri cu droguri, cu femei, cu recuperatori şi are şi doi criminali în subordine.

Soacra ei era interzisă...

- Luminiţa mi-a povestit iar Ileana mi-a confirmat că şi nea Florică ştie exact acelaşi lucru.

Tăcere...

- Şi tocmai pe mine şi-a găsit să pună ochii!
- Da' tu eşti chiar aşa de sigură că a pus ochii pe tine?
- Da. Şi a observat şi Florentin. Şi Nicuşor, şi Crin... Azi, mă aştepta în faţa blocului. Când l-am întrebat ce face, a spus că aşteaptă pe cineva; după care mi-a demonstrat că ne ştie planurile de afaceri, alea secrete, şi nu le ştie de la Nicuşor. Toată lumea îmi spune să fiu atentă, să nu care cumva să mă fure de-acasă. Luminiţa zicea că e-n stare să-mi ia gâtu' dacă nu zic ca el, iar eu i-am văzut într-o seară pistolul la curea. Ileana spunea că vorbeşte cu Crin, să aranjeze cumva să-mi pună pază. Mama lu' Diamant şi tuşica Didonia spun acelaşi lucru: e un tip periculos, iar eu ar trebui să mă încui într-un buncăr până la anu'. Iar el, care are nevastă-n şatră, spune că nu se atinge de ea până peste doi ani. Că ea n-are 18 ani, iar lui îi e dulce libertatea. Iar după aia, cică o s-o respecte atât de mult încât o să-i toarne o droaie de copii şi-o să aibă grijă să umble numai cu bucureştence finuţe şi discrete.

Lăcrămioara

Uau! Deci ceea ce ea considerase a fi un bondar care bâzâia supărător, era o ameninţare reală! Dacă Didonia văzuse aşa ceva-n cărţi, atunci chiar era ceva foarte serios!

Ia să-şi liniştească ea nora; iar diseară, o să vorbească cu Ioan, să-i spună şi lui ceea ce ştia ea şi să se gândească şi el la o rezolvare.

Ana-Maria

Soacra ei o prinse de braţ:

- Ano, linişteşte-te! Că dacă trece pe-aici şi te vede tremurând în halu' ăsta şi bocind în halu' ăsta, prinde curaj! Niciodată să nu arăţi cât de vulnerabilă eşti sau cât de mult te afectează unele lucruri!

Aprobă scurt şi-şi şterse lacrimile.

- Acu', eu zic că n-ai de ce să te temi. Dacă face vreun gest sau scoate vreo vorbă pe gură, ţipi, urli şi-arunci în el cu toată puterea. Da' înainte de orice, fii sinceră cu Florentin.

Ia uite ce-o rodea pe ea acum! Se temea ca nu cumva nora să-i înşele băiatu'! Dădu să răspundă tăios, dar nu avu timp:

- La o adică, el e singurul care te poate apăra! Dacă ăsta o ia razna şi te ia pe sus, cel mai aproape va fi Florentin! Şi trebuie să ştie şi el la ce să se-aştepte; să nu se ducă după el cu mâinile goale şi neînsoţit. Spune-i tot ce ştii despre golanu' ăsta; şi eu zic să-i spui că te-a aşteptat în faţa blocului. Să-i povesteşti ce-aţi vorbit... Aţi vorbit, nu?
- Da, nimicuri. Mi-e frică de el! Când îl văd, încep să-mi tremure picioarele! Şi chiar dacă mă pregătesc zile întregi cu discursul, când îl văd îmi înghit cuvintele!
- E mai bine aşa. Ano, nu te lua tu de el; lasă-l pe Florentin. Oricum, acum ştiu şi Marcel, şi Roberto; la o adică, sunt trei contra unu.
- Dar unu ăsta, dacă dă un telefon, se face treizeci.
- Dacă apucă să dea telefonu'! Ano, linişteşte-te!

Da; trebuia să se liniştească...

- ... Voiai să ieşi cu prinţesa în parc?

Aprobă, foarte hotărâtă să se întoarcă acasă şi să pună siguranţa pe yală...

- Hai, că merg şi eu cu tine! Hai!

Hai - deşi nu avea nici un chef să discute despre Ştefan... Ieşiră amândouă iar soacra ei apucă mânerul căruţului:

- Ia apucă-te tu şi povesteşte-mi, pe îndelete, care-i treaba cu golanu' ăsta! Ca să ştiu cât de tare pot să azvârl după el!

Zâmbi slab: soacra ei trebuia să ştie toate amănuntele, când îşi va informa soţul... "Socrul tău se va implica serios şi va descurca iţele; şi atunci o să vă împăcaţi." Cuvintele Perlei o linişteau; şi le amintea clar, cu exactitate, şi-şi dădea seama că soacra ei tocmai o anunţase... Cuvintele Perlei se adevereau, unul câte unul...

Se opriră la trecerea de pietoni şi oftă greu:

- Perla mi-a spus atunci că o să
- Nu spune nimănui nimic din ce ţi-a spus Perla.

Ei! Ce se supărase...

- Ai spus cuiva ceva din ce ţi-a zis ea?
- Nu.
- Nici chiar lui Florentin?
- Nici.
- Să nu spui; că se zice că nu se mai împlineşte. Iar în cazul ăsta, e mai bine să ştii ce-o să ţi se întâmple: ca să ştii ce-ai de făcut. Ia spune: finalul e cu, sau fără Florentin?
- Cu.
- Atunci poţi să te calmezi. Că Perla e a naibii de bună la ghicit! Iar Didonia nu ţi-a spus nimic?
- Ba a venit, după două zile, şi mi-a spus exact ce mi-a spus şi Perla. Cu singura diferenţă că ea habar n-avea că am fost în şatră, la Diamant.
- Şi Didonia cum a spus? Că rămâi cu Florentin?
- Da.
- Atunci, gata! Spune-mi tot ce s-a întâmplat, ca să-mi informez moşu' şi să ştim cum să intervenim, atunci când o să aveţi nevoie de ajutorul nostru.

Să spună tot... Destul de greu; dar o să încerce să fie cât mai exactă, să nu uite nimic...

Florentin

Îşi privea lung soţia... Ana fixa televizorul. Tăcea. Îi povestise totul dintr-o suflare şi-acum tăcea, aşteptând reacţia lui...

Nu-i venea să creadă! Ştefan ăla întrecea orice măsură! Venise azi la ea şi-o aşteptase în faţa scării? Culmea tupeului! Mâine-poimâine îi suna la sonerie! Sau spărgea uşa, ca să nu se mai complice! Se ridică şi se retrase în bucătărie. Îşi aprinse o ţigară...

Cum naiba să facă? Să discute cu bulibaşa? Sigur nu va fi crezut! Ştefan ar fi inventat imediat un client care locuia chiar în scara blocu-

lui în care locuiau şi ei! Iar bulibaşa îi va lua apărarea unicului lui copil... după care-l va admonesta serios, sporind astfel furia lui Ştefan şi ura pe care-o simţea deja pentru florarul norocos...

Să-i spună tatălui lui? Nee, exclus! Şi-aşa, era supărat pe Ana! Primul lui gând va fi că nu iese fum fără foc; aşa că cu siguranţă Ana îl aţâţase pe Ştefan! Şi se-ntorceau la istoria cu matahala şi Serbia... În plus, Ana s-ar fi ascuns de ochii socrului ei un cincinal de-acum încolo! Nu putea deci să-şi informeze tatăl. Nu-i rămânea decât să se roage Cerului ca Roberto să aibă un moment de inspiraţie şi s-o facă el...

Iar cu Ştefan, cum naiba să rezolve? Nicuşor nu dăduse de Laura; pe fix nu răspundea nimeni, iar mobilul don'şoarei contabile era închis. Laura dormea probabil "somnul de două săptămâni", de care-i pomenise în ultima zi de serviciu şi care se prelungise până la patru săptămâni... Sau era foarte "logodită" cu lăutarul ăla, drept pentru care nu avea timp să răspundă la telefoane... Aşa că nu putea s-o angajeze pe ea să-i facă actele. Şi nu avea încredere în firmele specializate în aşa ceva. Trebuia să alerge el de la un ghişeu la altul. Ana va rămâne deci singură, de la opt dimineaţa până pe la patru după-amiaza... Iar unica ei apărare era mama lui, care şi-aşa se mişca greu, care nu era ninja...

Cum naiba să facă?

Scoase telefonul, apăsă butoanele... Privea lung numele... Luminiţa era gravidă, iar Ştefan nu s-ar fi gândit la asta când ar fi redus-o la tăcere - adică între apariţie şi... "dispariţie", cu tot cu Ana şi Florentina. Ileana avea ore la liceu, avea bărbat acasă iar rugămintea lui sigur ar fi ajuns la urechile lui Florică. Care s-ar fi grăbit să-i rezolve problema drept, corect şi rapid - printr-un război deschis, în şatră. Deci mai bine nu. Gabi nu... Nina alerga şi ea după acte, de vreme ce Radu trebuia uneori să muncească şi la firma de construcţii...

Una peste alta, n-avea ce face acum. Doar să se roage ca Ştefan să nu se gândească la ceea ce era mai rău...

Când trecuse prin faţa chioşcului, mama lui îl invitase să intre. Îl întrebase cum merg actele; ascultase atentă, îl sfătuise să-l sune pe X şi pe Y ca să-şi rezolve problemele... După care îi spusese să fie calm, atent şi înţelegător. Şi să nu uite nici o clipă că soţia lui era sinceră şi-l iubea sincer. După care-l gonise repejor spre casă...

Deci asta aflase mămica lui azi; detaliile le auzise din discuţia lui Roberto cu Marcel...

N-avea ce să facă; nu acum! Mâine avea o grămadă de acte de făcut. Mai mult - Nicuşor îi promisese că mergea cu el la un dealer auto, să-l ajute să-şi ia maşină. Abia mâine seară va încerca să fie mai liniştit, să-şi spună că, indiferent unde-ar fi fost, ar fi putut accelera pe contrasens şi l-ar fi putut opri pe Ştefan. Pentru că azi, dacă s-ar fi întâmplat ceva, ar fi accelerat cu autobuzul.

Stinse ţigara şi se ridică: să se ducă acum în sufragerie şi să încerce să-şi liniştească soţia!

Ana-Maria

Paşii se apropiară; uşa se închise. Florentin traversă camera şi luă mobilul ei de pe dulap... Haai, doar n-o bănuia acum că-şi telefona cu Ştefan!... Soţul ei se aşezase lângă ea; acum încerca să ţină telefonul astfel încât să vadă şi ea ce făcea. Şi-i umbla prin setări... După care primi telefonul:

- Apeşi 1 şi Call şi sună la Poliţie. Apeşi 2 şi Call şi sună la mine. Iar 3 e Roberto. Mâine mă duc iar la Registrul Comerţului, de dimineaţă. După-amiază, mă duc cu Nicuşor să cumpăr maşina. Deci, de mâine seară, voi putea ajunge la tine în zece minute, indiferent unde m-aş afla în Bucureşti.

Oo, Doamne! N-o acuza! N-o bănuia! Doamne! Florentin o înţelesese! O credea şi o înţelegea! Se repezi şi-l strânse cu putere în braţe, suspinând...

- Iar imediat cum curvişţina aia îşi porneşte mobilul, n-o să mai umblu eu după acte. O să stau acasă, cu voi. Şi-atunci poţi să fii sigură că Ştefan nu mai are nici o şansă să se mai apropie de tine!

Da...

- Ia stai aşa! Ia să-i dau eu un mesaj lu' Laura! Ca să sune ea, când se adună de pe unde e împrăştiată!

Îi dădu drumul; Florentin se ridică şi-şi aduse mobilul. Apăsa butoanele, încruntat... Ea simţea nevoia să-i spună... Şopti:

- ... Nu ştiu cum să fac, ce să fac ca să mă crezi; dar îţi jur că niciodată nu am

- Ştiu că nu i-ai dat nas. Stai liniştită.

Cum naiba să stea liniştită, când... Cu alte cuvinte, discuţia era închisă. Pe Florentin îl irita la culme existenţa lui Ştefan. Şi pe ea; dar... Dar ar fi vrut să stea de vorbă despre situaţia alambicată prin care treceau. Să-şi facă un plan, să discute eventualele posibilităţi, eventualele variante...

O să tacă. O să se gândească singură la variante. O să se gândească singură la un plan de a-l ţine pe Florentin cât mai departe de ea în clipa când Ştefan o va prinde de braţ şi-o va smuci, hotărât, spre BMW. Iar planul de sfârşit şi-l făcuse deja; acum, singura ei îngrijorare era siguranţa lui Florentin.

Ioan

Fuma, gânditor... Lăcrămioara spăla vasele; era foarte tăcută...

- Ce-i, femeie? Ce-ai păţit?

Apa se opri imediat iar soţia lui se grăbi să se aşeze lângă el. I se şopti conspirativ:

- Auzi, Ioane? Tu-l ştii pe băiatul bulibaşei din şatra lu' Diamant?

Cee? O privea lung şi nu pricepea...

- Hai, zi-i: îl ştii?

- ... Din vedere; de ce?

- Cum îl cheamă?

- De unde să ştiu eu cum îl cheamă?!

- Hai, Ioane! Te rog eu mult!

- Da' ce treabă ai tu cu băiatu' lu' Dumitru?

- Eu n-am; da' Florentin s-ar putea să aibă curând probleme cu el.

Hei! Se încruntă scurt:

- Ce probleme are fi-miu cu ăla?

- Deci îl ştii!

- Ţi-am spus că-l ştiu. Ce treabă are Florentin cu el?

- ... Păi n-are chiar acum, da' sigur o să aibă!

- Să facă bine să-l ocolească de departe, ca să n-aibă! Că "vorbesc limbi diferite".

- Ştiu; da' mi-e că n-o să poată să-l ocolească.

- De ce?

- Păi pentru că băiatu' bulibaşei a început să-i dea târcoale Anei.

Aa... Se ridică scurt:

- Deci Ana are o problemă cu el; nu Florentin.

- Zău, Ioane! De parcă n-ai şti!

- Ştiu! Şi ştiu că fi-miu n-ar avea probleme cu el, dacă nor-mea ar sta la locul ei.

- Da' stă, Ioane! Da' dacă ăsta a luat-o razna!

- Nimeni n-o ia razna gratuit.

- Ba ete că fi-tu a luat-o razna după ea, pe vremea când ea nici nu ştia că există şi el pe lumea asta!

- Auzi? Tu eşti avocatu' Anei?

Tăcere...

- Dacă fi-miu are nevoie de ajutorul meu, vine şi mi-l cere. La fel şi Ana. Sau te-au angajat purtătoare de cuvânt?

Ieşi şi trânti uşa: ia uite! Se grăbi să iasă din casă, să ocolească zidurile... Îşi aprinse o ţigară: deci Ştefan, băiatul lui Dumitru, o pusese la inimă pe Ana... Interesant!

Sigur că nu era ea vinovată pentru bărzăunii din capul lui! O văzuse probabil la nunta Luminiţei cu Nicuşor; chiar dacă veniseră târziu iar el stătuse puţin, nevasta lui dansase lângă Ana. Îşi amintea perfect asta, pentru că Vlad şuşotise cu un prieten, chiar lângă el, despre căsătoria aia frumoasă care-o să înceapă atunci când o să vrea ginerele să-nceapă... Şi se mirase şi el! Se uitase lung la el, şi-apoi şi

la puştoaica măritată cu el şi nu prea... Da, se vedea pe ea că nu făcuse 18 ani; iar decizia lui ginerică, de-a nu se atinge de ea până la 18 ani, îl făcuse să ridice mirat sprâncenele! Că nu-l ştiuse aşa... bărbat serios şi cu principii! Atunci, bănuise de ce se amâna nunta aia; acum ştia sigur de ce. Probabil că acolo, la nunta Luminiţei, o văzuse Ştefan prima oară pe Ana. Şi probabil că după ce-o observase, se aşezase comod, se uitase spre nevasta lui, zâmbind mulţumit... şi-o privise în voie pe Ana! Care era superbă şi dimineaţa, şi la prânz, şi seara, şi la piaţă, şi la petrecere!

Aveau deci o problemă... El unul ştia ce va urma; băiatul bulibaşei o să-i dea în continuare târcoale Anei, înfuriindu-l pe Florentin. Care se va abţine o bună bucată de vreme... şi va răbufni cu cuţitul. Spera să poată să intervină înainte să se pornească un măcel. Spera, de fapt, că Florentin era destul de copt să vină să-i ceară măcar părerea, dacă nu ajutorul. Pentru că, indiferent ce vor face şi vor spune ei, nu puteau rezolva singuri problema. Individul ăla asculta doar de două persoane: şi ele nu erau nici Florentin, nici Ana. Aşa că...

Aşa că rezolvarea era tot la el. Adică tocmai la unica persoană pe care Florentin evita s-o informeze! Probabil că Roberto ştia deja toată tărăşenia, Nicuşor o aflase " la prima mână", Crin fusese şi el informat... Pe Marcel îl informa Roberto...

De ce se înstrăinase Prâslea chiar aşa? Ce-i făcuse? Îi spusese el ceva care-l supărase? Îl deranjase cu ceva? De ce-l suna doar ca să-l întrebe ce mai face şi cum merge vânzarea? De ce nu-i spunea ce probleme avea? Până şi vestea că-şi dăduse demisia, tot la telefon i-o spusese! Cât de greu era pentru Florentin să vină să-i sune la uşă?

Sau era vorba tot despre el şi Ana?

Oftă greu şi stinse ţigara: o să se intereseze şi el, extrem de discret, cam ce-i putea pielea individului ăluia. Avea el unele bănuieli, auzise unele zvonuri şi văzuse la nuntă unele lucruri - dar trebuia să se bazeze pe certitudini. După care o să încerce să-şi determine băiatul să vină totuşi la el şi să-i ceară ajutorul. Ca să-l scape de Ştefan înainte să izbucnească un război între ei.

20 octombrie 2004 - miercuri

Ana-Maria

Florentin dormea dus. Ea stătea nemişcată în braţele lui şi privea lung tavanul...

Azi nu mai ieşise cu Florentina. O îmbrăcase gros, deschisese larg geamul sufrageriei şi se jucaseră amândouă pe covor. După-amiază, când soţul ei venise acasă, îi spusese că fuseseră în parc, că fusese foarte atentă, dar Ştefan nu-şi făcuse apariţia. Pe la cinci, veniseră Nicuşor şi Luminiţa; ele rămăseseră acasă, ei se duseseră să ia maşina...

De azi, Florentin era posesorul unei Dacii noi-nouţe. Soţul ei îi vorbise un sfert de oră despre cum gonea, ce acceleraţie şi ce "zvâc" avea! De parcă s-ar fi putut lua la întrecere cu un BMW! Îl aprobase şi zâmbise, plină de încredere...

Nu vorbiseră nici azi despre Ştefan. Avea sentimentul că nu vor vorbi niciodată despre el! Florentin prefera s-o asigure că el avea o mobilitate fantastică, în loc să-i spună că era un şofer excelent, în caz că ea trebuia să apese 2 şi Call...

Nu se certau, aşa cum spunea ţaţa Dida; se ocoleau, rânjind unul la altul ca doi japonezi în vacanţă europeană. Oricine-i vedea, putea băga mâna-n foc că sunt cuplul perfect! Când colo, tensiunea dintre ei creştea cu repeziciune...

Închise ochii, oftând uşor: mâine o să stea în casă. Şi poimâine. Până când Laura o să se-ndure să-şi pornească telefonul şi-o să accepte să lucreze pentru ei. Singură, doar ea cu copilul, nu mai ieşea nicăieri.

Azi, la opt, Florentin nu ajunsese încă acasă. Oare îl sunase din nou? Cine îl suna? Oare Luminiţa avea dreptate? Ar fi fost perfect să fie aşa - pentru că unica admiratoare a lui Florentin era Laura şi măcar îşi cunoştea adversara!... Ar fi fost însă dezastruos, pentru că Ştefan, conform spuselor cumnatei ei, putea să vină cu lăcătuşul dacă-i venea pofta să servească o cafea cu ea...

21 octombrie 2004 - joi

Ana-Maria

Mobilul începu să piuie. Sări în picioare, scăpând raţa de pluş. Primul gând, prima idee, ţipase "Ştefan" cu toată puterea... Luă aparatul şi oftă uşurată: Nicuşor! Doamne, nu era Ştefan! Se grăbi să-i răspundă:

- Da.
- Bună.
- Bună.
- Eşti în parc?
- Nu.
- Da' unde eşti?
- Acasă.
- ... Aa, sunteţi amândoi!
- Amândouă: Florentin plimbă actele.
- ... Am înţeles. La zece fix te aştept în parc. Te rog, să nu te vadă mama soacră trecând!

Cumnatul ei avea o voce plângăreaţă. Oftă greu:

- S-a întâmplat ceva cu Luminiţa?
- Nu. Hai, că acuşi se face zece!
- Bine; venim cât putem de repede.

Închise şi se repezi să îmbrace fetiţa, să strângă repede-repede apa, biscuiţii... Pătura, ca să păstreze aparenţele dacă Florentin trecea pe-acasă şi decidea să vină după ele... Îndesă totul într-o sacoşă, luă fetiţa în braţe şi ieşi. Coborî treptele...

Ocoli complexul prin spate, asigurându-se că soacra ei n-avea cum s-o vadă; traversă printre maşini, grăbită... Na, că nu stabiliseră unde anume se întâlneau! Dar... Dar să pornească spre cealaltă ieşire din parc; spre stânga, de unde venea Nicuşor.

Îl recunoscu imediat, aşezat pe-o bancă. Îi vedea pe chip îngrijorarea, chiar dacă cumnatul ei le privea şi zâmbea... Se aşeză şi oftă greu:

- Salut.
- Salut.

Tăceau... Se ridică şi-i puse fetiţa în braţe. Întinse pătura pe iarbă, se aşeză... Nicuşor se aşeză şi el, lăsă fetiţa pe pătură şi ridică scurt umerii:

- Asta e! N-aveam cum să prevenim chestia asta!
- Care chestie?
- Asta, cu Ştefan. A fost o chestie incontrolabilă.

Probabil...

- A trecut aseară pe la mine. Frumos, civilizat, cu flori pentru Luminiţa... L-am poftit la o cafea; am discutat afaceri
- Apropo: de unde-a aflat de magazinul cu preţ unic?

Era privită ca un marţian; evident, nu Nicuşor îl informase! Făcu un semn de "lasă"...

- ... Iar după vreun sfert de oră de discutat în trei despre ce mai fac femeile din şatră, ce mai face Diamant şi ce mai e nou, s-a întors spre Luminiţa, a întrerupt-o şi i-a spus o chestie incredibilă!

Aoleu!

- S-a uitat drept la ea şi i-a spus "Te rog, ne laşi să discutăm cinci minute?" Ea s-a făcut stacojie şi-a urcat în dormitor; chestia e foarte serioasă, pentru că Ştefan nu e un bădăran! El întotdeauna a fost de părere că asemenea comportament şi asemenea cuvinte sunt o bădărănie! El e mai mult bucureştean în comportament...
- Am observat.
- Iar când am rămas doar noi doi, s-a aplecat, şi abia atunci am observat că avea nişte cizme până la genunchi. Şi mi-a pus în faţă, pe masă, un cuţit cu lama de 30 de centimetri lungime.

Oo, Doamne!

- Am înlemnit instantaneu! El era foarte calm; mi-a spus să-i transmit Luminiţei scuzele lui, dar nu voia s-o sperie, pentru că e gravidă. Şi m-a rugat, bătând darabana în mânerul cuţitului, să nu-i spun Luminiţei ce vom vorbi. Am aprobat... Oof, Ano, cum dracu o scoatem noi la capăt cu ăsta?

Habar n-avea! Mă rog; nu înţelegea legătura dintre cuţitul ăla şi toată tărăşenia!

- A venit ieri la mine special ca să-mi descrie în amănunt planul lui. Ca să-l ştiu şi să nu mă amestec în desfăşurarea lui. Că dacă o fac, dacă eu îl voi împiedica să-şi ducă planul la bun sfârşit, va şterge cu buretele prietenia de 16 ani dintre noi şi-mi va lua gâtul fără regrete.

Îşi acoperi faţa cu palmele: Doamne!

- Ano, nu plânge! Dă-l dracu de plâns, că nu rezolvi nimic cu el! Pe-ăsta nici chiar lacrimile tale nu-l înmoaie! Ano, ăsta plănuieşte să te ia pe sus. Ăsta şi-a făcut deja calculele, a socotit avantaje şi dezavantaje şi s-a pregătit sufleteşte să renunţe la tot neamul lui. Inclusiv la beneficiile pe care i le oferă statutul de viitor bulibaşă. Ştie că ta-su şi mă-sa nu vor accepta niciodată să-l ştie însurat cu alta decât Rubina. Cu atât mai puţin, cu o romăncă divorţată. Aşa că el renunţă la ei, pentru tine.

Clătina încet capul: iar ea se gândise că, dacă Florentin îi spusese două vorbe iar Ştefan se retrăsese, scăpase! Oof, biată naivă! Habar n-avea pe ce lume trăia!

- În momentul ăla, m-am minunat: cum, tocmai el, bărbat adevărat, cu batalioane de femei libere la picioare, să se-ndrăgostească lulea de-o femeie măritată? A zâmbit şi-a aprobat. Şi-a adăugat: "o femeie măritată care nu mi-a dat nici un strop de atenţie până acum". L-a amuzat mult expresia "am picat singur în freză"...

Şi chiar dacă Ştefan era conştient de acea ciudăţenie, nu făcea nimic să se lecuiască - ci plănuia să renunţe la toţi ai lui, pentru ea...

- Mi-a spus că şi-a pregătit deja o avere consistentă. Că se chinuie să facă rost de nişte acte false, care să vă asigure amândurora libera trecere în orice ţară din lume... Că, deşi a fost în culmea fericirii când a descoperit că fetiţa ta îl place, decizia ta va fi lege pentru el: dacă vrei să o iei cu tine, va fi şi copilul lui, iar dacă vrei s-o laşi în urmă, se va asigura că nu vei mai fi vreodată deranjată de neamul Manolache... Că simte că îi eşti sortită, că prea se potrivesc toate lucrurile...

Şopti, printre suspine:

- Şi Florentin a simţit că-i sunt sortită; şi-a trecut peste toţi şi toate pentru mine. Nici nu vreau să mă gândesc ce poate face Ştefan, care n-a învăţat simţul măsurii...
- Poate să bage cuţitu-n mine, dacă mă aşez între el şi tine. Poate să bage cuţitu-n Florentin, dacă i se pare că el te împiedică să te urci în BMW. Poate face orice.

Ridică grăbită capul şi-l privi lung, fără să încerce să-şi ascundă disperarea:

- Dar îţi jur cu mâna pe inimă! Să n-am parte de copilu' ăsta dacă am făcut vreodată ceva ca să-i atrag atenţia asupra mea!

Cumnatul ei se grăbi să-i strângă mâinile:

- Sst, nu mai striga! Şi nu mai plânge, că mă arestează dracu' gardienii p-aici! Ştiu că n-ai făcut absolut nimic ca să ieşi în evidenţă! Şi el a spus acelaşi lucru! Dar n-ai ce să faci: aşa sunt ţiganii adevăraţi! Se aprind repede şi iubesc intens. Şi fac tot ce le stă în puteri ca să obţină dragoste. Ştefan e printre puţinii "adevăraţi" care-au mai rămas în etnie; partea nasoală e că are resurse financiare nelimitate - şi le şi foloseşte! Obţine orice informaţie, oricât de ascunsă ar fi ea; manipulează oameni şi situaţii după bunul lui plac! Să nu te mire dacă o să te pomeneşti cu Diamant la uşă, pe post de pază-n faţa vizorului. E văr cu el; da' pot să jur că lui i-a arătat cuţitu' ăla înainte să mi-l arate mie!
- Încearcă să vă protejeze. Să vă determine să nu vă amestecaţi. Ţine la voi; că altfel nu v-ar anunţa că trebuie să staţi deoparte.

Tăcere...

- Ţi-a spus cumva şi când şi cum i s-au aprins beculeţele chiar aşa de tare?
- Nu; dar îmi amintesc că, la nunta mea cu Luminiţa, Rubina a dansat lângă tine.

Acum era clar. Acum ştia... Oftă greu:

- ... Nu pot să te rog să încerci să vorbeşti cu el.

- Chiar dacă m-ai ruga, nu pot să fac asta. Am încercat să-l răzgândesc, aseară; a ridicat săbioiul ăla şi mi l-a pus la gât, de parcă era cravată de mătase! Atunci mi-a promis că, dacă insist, Luminiţa va fi o văduvă foarte frumoasă.

- Nu, e clar că n-ai nici o şansă să te înţelegi cu el! Te rog doar să vorbeşti tu cu Florentin. Să-i spui tu toate astea. Eu nu pot să i le spun. Îmi dau seama cum ar sări ca ars, cum ar arunca prin casă cu tot ce-i pică-n mână...

- Să nu-mi spui că-ţi face ţie scandal în casă din cauza lui Ştefan!

- Nu; nu vorbim niciodată despre el. În schimb, ne rostim tot felul de aluzii, în context, prin care ne anunţăm că ar fi mai bine să punem gratii la ferestre, sau să mai instalăm o yală şi-un lanţ în afara razei de acţiune a Florentinei...

- Clar: e rău de tot! Cumnată-miu îşi pierde răbdarea şi se-nfurie numai când îşi aminteşte de existenţa lui!

- Şi cred că şi viceversa...

- Aa, ăla sigur a golit vreo patru încărcătoare în copacii din jurul şatrei! Tot de draci! Măi Ano, eu ajung la concluzia că e mai bine să stai în preajma lui!

Cum aşa?

- Dacă nu te vede, se urcă pe pereţi! Dacă te vede, e fascinat şi fericit. Hai să facem, dracului, cumva să-l chem zilnic la magazin!

- Doamne fereşte! Dacă-mi faci chestia asta, într-o săptămână mă omoară Florentin!

- ... La dracu, că ai dreptate! Amândoi sunt "adevăraţi"! Iar când o să-i spun lu' cumnată-miu, să vezi ce face nebunu'!

- Nicuşoare, spune-i tu! Altfel vorbeşte cu tine şi altfel cu mine! Dacă-i spun eu, mă întrerupe după primele cinci secunde: se ridică şi pleacă să-şi cumpere o sabie de 40 de centimetri! Tu poţi să-l opreşti, să-i spui tot ce mi-ai spus mie şi să-l determini să nu-şi cumpere şi el pistol! Tu poţi să stai cu el la un pahar de bere şi să puneţi la punct un plan! Înţelegi ce-ţi spun?

Nicuşor aproba... Oftă greu:

- Orice-ar fi - dacă Ştefan îşi pune planul în aplicare, jură-mi că n-ai să te bagi!

- Ba o să-i mut gura la spate! Eu o să-l pocnesc primul cu bâta!

- Nicuşoare, nu te băga! Florentin o să urnească o armată de oameni ca să-l oprească pe Ştefan! Nu te băga! Ce dracu, ai nevastă! Aşteptaţi un copil! Nu risca totul pentru că Ştefan a înnebunit! O s-o facă Florentin! Nicuşoare...

Fu imediat strânsă în braţe:

- OK. Ai dreptate. Te rog, nu plânge. Nu mai plânge! Florentin înnebuneşte când te vede cu ochii roşii!

- Şi eu înnebunesc când realizez că din cauza mea se întâmplă toată porcăria asta!

- Nu din cauza ta; din cauza lui Ştefan.

- Ba din cauza mea!

- Ano, te plesnesc de-ţi zboară dinţii din gură!

Nu mai putea vorbi - o bufnea plânsul...

- O să vorbesc eu cu Florentin. Nu azi, că şi Luminiţa stă cu ochii pe mine de când a expediat-o Ştefan în dormitor iar eu nu i-am zis ce-am vorbit cu el. Văd eu cum fac, s-o trimit să discute cu Gabriela despre naştere. Imediat cum reuşesc să scap din supravegherea ei şi-a tatei, vorbesc cu Florentin. Şi-ţi promit eu că Ştefan n-o să ajungă până la tine. Oricum, te asigur că nu va acţiona până nu are un plan perfect! Iar acum, din câte zicea el, îi lipsesc multe. Mai ales actele alea. Până şi lui îi e greu să obţină viză de State pe nişte acte contrafăcute. Aşa că mai avem cel puţin două săptămâni de linişte. Şi de pregătiri. Uite cum facem...

Fu împinsă uşor şi i se întinse un pachet de şerveţele. Îl luă şi începu să-şi şteargă lacrimile...

- O să încerc să mă apropii mai mult de Ştefan. Bineînţeles, vouă nu v-am spus nimic din ce mi-a spus el! O să încerc să aflu în fiecare zi ce-i mai face planul... Şi vă anunţ; bine?

- Bine. Deşi el ştie deja că o să vorbeşti cu noi, şi-apoi "o să te lipeşti" de el...

- Asta-i socoteala mea; ştiu eu ce-am de făcut, ca să nu ştie asta. Tu promiţi că nu mai plângi?

- Da.

- Şi promiţi că încerci să nu mai fii aşa îngrozită când îl vezi?

- Da. Deşi m-am blocat întotdeauna când am văzut pistoale... Dar promit să încerc.

- OK. Hai, fugiţi acasă; că uite ce botic a pus asta mică!

Aoleu, copilul! Se întoarse grăbită... Oof, era supărată! Dădea şi ea să plângă, aşa ca mămica ei! Bufni artistic în râs şi-o strânse în braţe: trebuia s-o liniştească... Nicuşor se ridică:

- Fugiţi acasă. Şi lasă, că vorbesc eu cu Florentin. Şi cu Roberto.

Aprobă şi-l văzu îndepărtându-se grăbit...

Oricum, orice s-ar fi întâmplat, ea ştia cum se va termina totul. Ori alături de Florentin, ori într-un coşciug. O a treia opţiune nu exista. Ştefan nu avea loc în viitorul ei. Acum, singura ei preocupare trebuia să fie plănuirea punerii copilului la loc sigur; dar cum să-şi roage soacra... Cum să trăiască ea, zi după zi, departe de fetiţa ei?

Se ridică şi începu să strângă pătura... Va găsi ea o rezolvare. Toate aveau o rezolvare, pe lumea asta.

23 octombrie 2004 - sâmbătă

Florentin

Se simţea bătut... Alergase toată săptămâna ca un nebun. Degeaba: ba îi lipsea o ştampilă, ba o aprobare. Ba dădea de câte-un funcţionar care-i completa greşit formularele, ceea ce-i asigura două drumuri cel puţin... Mobilul începu să piuie; privi afişajul şi ridică privirea spre Ana:

- Vrei să mergem la Luminiţa?

Primi o negare fermă; chipul soţiei lui îi aminti imediat de petrecerea de sâmbăta trecută, de apariţia lui Ştefan... Îi aminti mutra lui Ştefan, perplexă la vederea ei... Privirile serioase pe care i le aruncase individul... A naibii ea treabă, cum îl indispunea individul ăla chiar şi când nu era de faţă! Apăsă butonul şi încercă să zâmbească:

- Salut.
- Salut! Ce faceţi?
- Uite, prin casă.
- Nu veniţi pe la noi?
- Nu, mă; că n-am nici o tragere de inimă.
- Hai, că promit că azi nu mai dau petrecere. Şi nici nu-s acasă pentru musafiri.

Se încruntă: gata, cina era compromisă! Nicuşor încercase să-l liniştească, dar îi întorsese stomacul pe dos...

- Nu venim, mă.
- Băi, să nu-mi spui că te-ai supărat pe mine acu'!
- De ce să mă supăr pe tine?
- Că i-am deschis uşa.
- Nu, mă! Stai liniştit!
- Atunci veniţi?

Era prea obosit ca să se lupte cu el; aşa că ridică puţin tonul vocii:

- Nicuşoare, nu venim! Nu ne clintim din casă! Sunt obosit după atâta alergătură şi vreau să stau acasă cu nevasta şi copilu'! N-am nimic cu tine, n-am nimic cu nimeni! Vreau să stau la mine acasă, cu picioarele-n apă cu sare, şi să iau aspirină!
- Bine, mă! N-am ştiut că eşti aşa de frânt...
- Ei, acum ştii. Sâmbăta viitoare poate facem o petrecere! Ca să nu crezi că am ceva cu tine...
- Bine, mă! Vorbim!
- Vorbim. Pa.
- Pa.

Închise şi reveni lângă Ana, pe perne. Privea lung ecranul... Mm, i se închideau ochii, iar Florentina era foarte fericită când jucăriile aruncate de ea nimereau picioarele lui...

Ana-Maria

Soneria piui scurt. Se ridică, aparent dezinteresată:

- Cine-o fi la ora asta?
- Mă duc eu.

La naiba! Te pomeneşti că n-o să-i dea drumu-n casă, pe motiv că voia să doarmă! Luminiţa sigur era la Gabi, Ştefan sigur mai făcuse o trăznaie... Şi totuşi, paşii se apropiară şi Florentin o privi lung, amuzat:

- A venit Nicuşor.

Ei! I-auzi! Se ridică, zâmbind:

- Şi Luminiţa?
- E singur.

Îl urmă la bucătărie:

- Salut.
- Salut!

Scoase ibricul şi cutia cu cafea...

- Bă, eşti sigur că nu vrei să te-ajut cu actele?
- Nu, bă! Vreau să văd eu, cu ochii mei, că nu-mi greşeşte nimeni nici o cifră şi nici o literă. Că am văzut cum face Economicul când vine în control: uite-aşa nişte lupe mari au!

Râdeau toţi trei; ea aştepta să fiarbă apa...

- Cu Laura ai reuşit să vorbeşti?
- Nu. Cică e plecată la Veneţia.
- Daa, cum să nu!
- Lăutaru' ei aşa a zis!

Îşi privi lung soţul: ei, bine? El nu se gândise să-l întrebe pe Florinel ce şi cum... sau se gândise, dar se răzgândise! Că şi Florinel, când bea un spriţ în plus, începea să bâzâie...

Gata: intraseră în discuţia despre afacere. Se lucra serios la renovarea casei, 20 de muncitori roiseră azi pe lângă pereţi... Gresie maron şi faianţă în ton; după părerea ei, era perfect! Doar Nicuşor, în magazinul de bijuterii, pusese gresie şi faianţă negre! Lucioase! Într-adevăr, efectul va fi fantastic! Dar şi cât o să spele Luminiţa la ele... Mâine sau poimâine montau sistemul antiincendiu şi antifurtul... Lucrurile se precipitau; curând vor deschide magazinul...

Ea abia aştepta! Se urca pe pereţi în casă! Singura ei problemă era Florentina; trebuia s-o ia şi pe ea la magazin. Pătuţul se plia, nu era o problemă; sau ducea ţarcul la magazin! Marea problemă era Florentin... Mai ales că avea dreptate - copilul n-avea ce să caute în praful şi microbii din magazin! Dar dacă altă rezolvare n-avea?!

Turnă cafeaua în cești şi le puse pe masă. Şi-l privi lung pe Nicuşor. Cumnatul ei o ruga din priviri să-i lase singuri... Aprobă scurt cu capul şi se grăbi spre dormitor:

- Eu ies juma' de oră cu fata.

Nu primi răspuns. Să se schimbe şi să iasă mai repede - ca să poată şi ei să discute.

Florentin

Îşi privea lung cumnatul...

Nici acum nu-i venea să creadă! După ce Nicuşor îi povestise de două ori, pe larg, discuţia cu Ştefan, el tot nu putea s-o creadă! Ţiganul ăla era nebun? Voia să fure nevasta altui ţigan? Unul cu relaţii, înrudit "pe fustă" cu Bambina? Voia să lase în spate părinţi, şatră, prieteni, rude, afaceri... doar ca să fugă-n lume cu Ana? În condiţiile în care n-avea nici o certitudine că şi ea îl voia?

Sau avea o certitudine? Îngustă ochii şi-şi privi lung cumnatul:

- Spune-mi, sincer: ce ţi-a spus când l-ai întrebat ce părere are Ana despre planurile lui? Că doar l-ai întrebat, nu?
- Bineînţeles! Şi-a zis că Ana habar n-are de planurile lui.

Ete, na!

- Ştii bine ce te-am întrebat.

Cumnatul lui zâmbi slab:

- Zice că momentan Ana e îngrozită de el, şi vede asta cu ochiu' liber de la trei kilometri; dar că, atunci când o să înceapă să-i ofere viaţa pe care i-a pregătit-o, cu siguranţă i se va acorda şansa de-a o face fericită.

Aşa deci...

- A discutat cu ea? I-a spus ce planuri are cu ea? I-a spus măcar o declaraţie de dragoste?
- Nu. A spus că nu încă. Că are el socotelile lui şi încă nu-i momentul pentru aşa ceva. Că Ana nu poate vorbi acum despre asta, având o situaţie mai specială. Dar că, pentru ea, el e dispus să-şi asume riscul de-a o fura de-acasă şi-a se vedea refuzat şi peste zece ani.

Deci era amorezat cât se poate de serios... Îşi aprinse o ţigară:

- ... Mi-am dat seama, târziu ce-i drept, că individul ăsta n-are Dumnezeu. M-am gândit că poate are tată! Şi poate-aş putea să vorbesc cu taică-su, să-i spun ce socoteli are fi-su cu nevastă-mea şi să vorbească el cu Ştefan.
- Uită planul ăsta. În primul rând, Ştefan nu mai ascultă de ta-su în problemele majore. Îşi pune şosetele pe care i le recomandă moşu',

iese cu maşina cu care-i spune moşu' să iasă, da' cam atât. Dacă l-ai pârî, n-ai face altceva decât să-l amărăşti pe nea Dumitru şi să-l înrăieşti pe Ştefan. Iar în al doilea rând, nici nu cred că ai ajunge-n şatră! Că te-ar tăia oamenii lui încă de la ieşirea din Bucureşti!

Serios? Afişă o mimică mirată, iar Nicuşor îşi puse mâinile-n cap:

- Bă! Băi Florentine! Bă, tu tot n-ai priceput că sunteţi amândoi urmăriţi "la marea artă"? N-ai înţeles că Ştefan află tot ce faceţi în maximum cinci secunde după ce faceţi ceva? Nu te-ai întrebat niciodată cum de ştie când să apară şi când să dispară? Ce naiba, Florentine! De câte ori a văzut-o? De trei-patru ori? Asta s-o crezi tu! Tot n-ai înţeles cu cine ai de-a face?

Aici avea dreptate; nu se gândise niciodată că Ştefan şi Ana se întâlniseră "oficial" de mult prea puţine ori pentru asemenea pasiune şi fixaţie...

- Eu m-am însurat în august 2003, da? Că atunci a văzut-o prima oară pe Ana! De-atunci, nu v-aţi mai intersectat. Şi când a revăzut-o? În septembrie, anu' ăsta; da? Tu chiar crezi că au fost de-ajuns patru-cinci revederi pentru ca Ştefan să renunţe la tot ce are, inclusiv familie şi afaceri, doar ca să plece cu ea-n lume? Florentinee...

Trebuia să se gândească bine la asta; că era evident că Nicuşor era lucid şi avea dreptate! Nu se va gândi însă acum - că Ana se putea întoarce oricând. Oftă greu:

- ... Tu ce mă sfătuieşti să fac?

- Momentan, cred că ar trebui să-l evitaţi de departe. Să mergeţi la petreceri la care el chiar n-are cum să apară, să încercaţi să nu mai ieşiţi singuri din casă... Mai ales Ana, mai ales cu Florentina! Că ăsta-i tare imprevizibil - şi-i place la nebunie de fetiţa ta! Odată poate să i se pună piticu' şi să le-ndese pe amândouă în maşină!

Aici avea dreptate... Mobilul lui Nicuşor începu să piuie. Cumnatul lui răspunse imediat:

- Da, iubire... Sunt la Florentin... Hai, că vin acuşi-acuşi! Pa!

Nicuşor se ridică:

- Gabi era obosită, aşa că Luminiţa a lăsat-o să doarmă şi-a venit mai repede acasă. Mă duc, că nu vreau să bănuiască ce-am vorbit cu Ştefan. Doamne fereşte! - se sperie şi pierde copilu'!

Aprobă cu capul şi se grăbi să-l conducă... Nicuşor oftă greu:

- Eu să ştii că mă tot gândesc la un plan; da' de fiecare dată când îl socotesc, descopăr că nu-i bun...

- Ia nu te mai gândi tu la nimic! Gândeşte-te la nevastă-ta şi la copil şi lasă-mă pe mine - că mă descurc eu cu Fănel!

- Cum să te las, mă?!

- Uite-aşa! Lui Roberto i-ai spus?

- Nu, că n-am avut când.

- OK; atunci îi spui tu, când vă mai duceţi la ei. Eu nu pot să vorbesc, de faţă cu Ana; mi-e frică să n-o sperii şi mai rău. Încerc din greu să par calm şi nepăsător, dar numai eu ştiu cum îmi vine să mă duc după el!... Şi-aşa, săraca, e în pragul disperării...

- Băi, fă cumva s-o faci să înţeleagă că nu-i vina ei!

- N-am să reuşesc, aşa că nici nu m-apuc! O să rezolv problemele cu Ştefan; şi-atunci o să se liniştească singură.

- ... Tu ştii! Salut!

- Salut!

Închise uşa, o încuie... Ar fi trebuit să se ducă să le aducă din parc; că tocmai aflase că erau urmăriţi amândoi "la marea artă"! Dar, înainte de asta, avea şi el un telefon de dat, departe de urechile Anei... Selectă numărul lui Roberto.

- Salut, Prâsleo!

- Salut. Eşti acasă?

- Da.

- Du-te în spatele casei, că am o problemă afurisită.

- Aşteaptă.

Aştepta...

- Ia spune, mă!

- Ţi-a spus Marcel de Ştefan, văru' lu' Diamant?

- Da. Şi chiar mă întrebam când o să mă suni!

- Azi. Tocmai am aflat că ăla s-a dus la Nicuşor şi i-a spus ce-are de gând. Şi l-a avertizat că, dacă se bagă împotriva lui, uită că-s prieteni de 16 ani şi-i taie gâtu' fără regrete.

- Vrea s-o fure.

- Exact. Cu sau fără copil - decizia ei.

- Ana ştie?

- Nicuşor i-a spus şi ei. E îngrozită de gândul că rămâne fără pâine şi trebuie să coboare la complex. Nenorocitul a aşteptat-o în faţa blocului zilele trecute...

- ... Băi, mie îmi miroase a parastas!

- Şi mie. Cum facem, să fiarbă ei coliva?

- ... Vorbesc cu nişte amici şi-i pun ei "codiţă". Doar să-i spui şi ei, să ştie că de mâine dimineaţă o să fie urmărită! Să nu sară la caftealâ sau, mai rău, să ţipe "Viol" în mijlocul bulevardului!

- Evident! Da' să ştii că sunt de acord cu o condiţie.

- Spune.

- "Codiţa" asta să afle care sunt "codiţele" lu' Ştefan. Că şi le-a plantat deja, şi suntem amândoi urmăriţi "la greu". Să ştim şi noi cine sunt oamenii lui şi ce-nvârt. La o adică, să ştim unde să începem s-o căutăm!

- Băi, încetează! N-are cum s-o răpească dacă nu vrea şi ea!

- Închipuie-ţi că apare unu', pune cuţitu' la gâtu' lu' George şi-i spune nevesti-tii să se urce-n maşină. Ce crezi că face Mirela?

- ... Ai dreptate. Vrei să-ţi pregătesc şişu' din tinereţe?

- Pregăteşte-l, da' nu mi-l aduce încă. Nu vreau s-o sperii pe Ana înainte să fiu nevoit s-o sperii.

- Băi, cum crezi tu! Da' în condiţiile în care ăsta are şi sabie, şi pistol, tu ce şanse ai?

- Mari. Pentru că "codiţele" mele sunt mai tari decât ale lui.

Auzi uşa liftului pocnind şi se grăbi să şoptească:

- A venit din parc! Hai, că vorbim! Pa!

- Pa, pa!

Închise şi se întoarse spre uşă. O aştepta... Paşii trişti se apropiau de uşa bucătăriei... O privea lung, serios...

Soţia lui plânsese. Din nou. Soţia lui era tristă, panicată, disperată... Probabil că nici Florentina nu era mai veselă... O prinse uşor în braţe şi-o trase spre colţar. Îi puse o cafea, se aşeză... Decise să deschidă el discuţia:

- ... N-am bănuit nici o clipă că e atât de periculos. Şi atât de hotărât... Nicuşor mi-a deschis ochii asupra unei chestii pe care-am omis-o amândoi. Oficial vorbind, v-aţi întâlnit de prea puţine ori pentru ca el să dezvolte aşa o fixaţie paranoică. În schimb, a trecut mai bine de-un an de la nunta Luminiţei; probabil că încă de-atunci te urmăreşte discret şi-şi face stoc de filmări şi fotografii cu tine. Aşa că nu eşti tu de vină pentru fixaţia lui. Că a dezvoltat-o singur, în peste 365 de zile...

Ana tăcea...

- ... Roberto a spus că de mâine poţi să ieşi liniştită oriunde vrei să ieşi; că ţi-a pus o pază discretă...

Soţia lui oftă greu:

- Cred că unica soluţie e o discuţie în trei.

- Adică să stăm toţi trei la o masă, iar el să se uite-n ochii tăi plânşi, apoi în ochii mei furioşi şi să-şi amintească ce-are-n cizme? Ăsta chiar e-n stare să facă moarte de om şi să te fure, cu tot cu copil! Fără să-i pese dacă te fură, sau fugiţi împreună!

Soţia lui îşi răsucea mâneca gecii. Ţinea capul plecat. Iar plângea...

Ana-Maria

A naibii ea de treabă! Mereu avusese astfel de probleme! Mereu se găsise câte unul care să-şi spună "Vaai, ce frumoasă e! Ia s-o iau eu!" Aşa gândise şi Chioru, aşa socotise şi Gigi... Poate că aşa socotise şi Evelin... Aşa socotea acum şi Ştefan. El însă era hotărât să înlăture obstacolele cu sabia - că el făcuse o "fixaţie paranoică"...

Şi era numai vina ei!

Florentin

Se grăbi s-o strângă în braţe:

- Oof, iubire mică, nu plânge! Nu e vina ta pentru că eşti frumoasă! Este, cel mult, vina lu' soacră-mea!

Încercase s-o facă să râdă; simţea că o întristase şi mai şi amintindu-i că era renegată... Se grăbi să continue:

- Deci, începând de mâine dimineaţă, tu o să ai "codiţă". Ar fi bine să-i cunoşti, să-i ştii care sunt ca să ştii pe cine să nu loveşti cu poşeta-n cap! Dar dacă v-aţi schimba ocheade pe stradă, ar afla Ştefan; aşa că mai bine să nu-i ştii... De mâine, chiar poţi să stai liniştită: fratimiu îi ştie pe mai toţi din branşă, şi sigur ia inşi cu experienţă şi mult curaj! Gata, te rog! Nu mai plânge! O superi pe Florentina!

Soţia lui se grăbi să se desprindă din îmbrăţişare şi se grăbi spre dormitor... Doamne! Cât de puternică trebuia să fie dragostea lor, dacă în momentele tensionate uitau de absolut totul, inclusiv de copil, pentru a se gândi la celălalt?

Roberto

OK! Mâncaseră, discutaseră piaţa florilor, dăduse conştiincios raportul apropo de ultimele vânzări şi primise indicaţiile tatălui lui... Se ridică şi aduse scrumiera mare în sufragerie. O aşeză în faţa tatălui lui, se aşeză lângă el şi oftă greu:

- Avem o problemă. M-a sunat Florentin şi mi-a spus unele lucruri care mă îngrijorează.

Ioan

În sfârşit! În sfârşit! Fiul cel mic pornise "pe calea ierarhică", spre el! Da' nu se mai hotăra odată?! Îşi aprinse o ţigară şi începu să aştepte... Marcel se aşeză şi el, dar Roberto nu redeschise discuţia până când Mirela nu închise uşa dormitorului...

- Ştefan, băiatul bulibaşei şatrei lu' Diamant, a pus ochii pe Ana. Ea n-a făcut absolut nimic ca să-i atragă atenţia; Marcel mi-a spus că s-au întâlnit, absolut întâmplător, la o petrecere, la Nicuşor. Şi că ea se comportă normal spre precaut, iar el îşi pierde autocontrolul în preajma ei. Nicuşor a vorbit cu el, zilele trecute. Ştefan i-a spus ce intenţionează să facă, dar doar ca să-l determine să nu se amestece în socotelile lui. Că altfel uită instantaneu că sunt prieteni de 16 ani şi-o lasă pe Luminiţa văduvă.

I-auzi! Da' năbădăios mai era ăla micu'! Mă rog; răsfăţat încă de când ieşise din mă-sa, ridicat şi cocoţat cât mai sus în ierarhia şatrei, lăsat să facă tot ce-i dorea inima... normal că Ştefan o luase razna! Acum, credea că toate pe lumea asta merg aşa cum voia el, pentru că le lăsa el să meargă aşa! Rosti scurt:

- Ce-nvârte?

- De toate: femei, droguri, recuperatori, cică şi doi criminali...

Opaa... Criminali; asta schimba un pic termenii problemei...

- Şi, bineînţeles, vinde aurul şatrei în Bucureşti. Da' asta-i activitate doar aşa, fiindcă l-a pus taică-su şi nu vrea să se certe cu ăl bătrân! Că banii adevăraţi nu-i are din comisionul lui la inele.

- E însurat? E promis?

- Ta-su i-a luat nevastă tânără şi frumoasă; el însă o creşte în rulota lui. Că nu se atinge de ea până nu face 18 ani.

- Şi-acum câţi are?

- 16.

- Şi el?

- A făcut 19.

Uau! Adică ăla micu', la 19 ani, avea deja reţele de prostituate, făcea trafic cu droguri, conducea nişte recuperatori şi cunoştea şi vreo doi criminali? Da' ştia că se emancipase repede puştiul!

- E plin de bani, e vânat de femei, cică are afaceri serioase în UE, da' el îşi ţine nevasta-n şatră, păzită straşnic de doi indivizi, şi-i pune Anei "codiţă"!

- Cât de gravă e situaţia?

- Zilele trecute, a aşteptat-o în faţa blocului şi-au schimbat câteva cuvinte de umplutură. Nimic concret nici despre planurile lui, nici despre refuzul ei. Dar i-a spus lui Nicuşor că se căzneşte să facă rost de nişte acte false, cu care să poată s-o ducă pe Ana în orice ţară de pe Pământ. Deci puştiul acţionează mărunt fiindcă urzeşte un plan foarte mare...

Corect! Îşi privi lung fiul:

- Despre aia mică a spus ceva? Despre Florentina?

- Va fi alegerea Anei; dacă ea vrea să o ţină cu ea, o s-o trateze ca pe copilul lui. Dacă ea vrea s-o lase la Florentin, se va asigura că nimeni din neamu' nostru n-o va mai deranja vreodată.

Ia uite ce departe se gândise puştiul!

- Auzi? Da' ei de câte ori s-au întâlnit cu el? Adică, mă rog; înţelegi tu...

Marcel începu să socoată pe degete; Roberto socotea şi el...

- De şase ori.

Marcel făcu ochii mari:

- De unde şase, mă? De vreo trei...

- O dată la nunta lu' Nicuşor; a doua oară, când i-a invitat Diamant în şatră. A treia oară, când a venit Diamant cu cutia la tuşa Didonia.

Cutie? Didonia? Îl întrerupse din socotit:

- Ce cutie, mă?

- Nu ţi-a zis Florentin?

- De mult timp, nu mi-a mai zis decât că face bine!

- Când a auzit că a murit nea Mihai, Diamant a vrut să-i dea tuşii o cutie în care pusese o mică avere; ea a refuzat. Aşa că Ştefan i-a aflat contul şi i l-au burduşit. Dar, când a venit Diamant cu cutia cu bijuterii, n-a dat de ea acasă şi s-a dus la Florentin la florărie, să-i dea el adresa apartamentului "de serviciu". Unde au dat şi de Ana, cu aia mică.

- Am înţeles. Rămăsesei la trei. Mai departe!

- A patra oară, când i-au invitat iar în şatră... A cincea oară, la petrecerea de la Nicuşor, unde-a fost şi Marcel...

- Auzi? Nu cumva l-a şantajat atunci pe Nicuşor, să le organizeze o întrevedere?

Marcel se grăbi să-l lămurească:

- Exclus. Eram de faţă! Nicuşor era la masă cu Florentin şi Crin, când i-a sunat mobilul. A făcut o faţă lungă şi galbenă, a închis şi-a alergat să-i deschidă. Cică venise să discute afaceri. Oricum, când a intrat, a rămas cu gura căscată şi cu ochii la Ana. Fascinat. L-am văzut clar, că eram chiar în dreapta lui, un pic în faţă!

Clar! Ana şi Florentin erau deja urmăriţi, iar Ştefan nu "picase" întâmplător atunci, la Nicuşor!

- Deci de cinci ori.

- Ba de şase, că a aşteptat-o zilele trecute în faţa blocului.

- Şase ai numărat tu. E mai mult decât evident c-o urmăreşte zilnic! Numai din şase întâlniri nu se nasc asemenea nebunii! Şi-a pus oamenii să-i urmărească! Deja le ştie amândurora programul, le ştie tabieturile, a aflat probabil şi ce mănâncă...

Tăcere - semn că avea dreptate iar ei nu se gândiseră la asta...

- Iar voi ce-aţi făcut până acum?

- Păi am aranjat cu nişte amici, s-o urmărească discret şi mai ales să afle cine-o urmăreşte pe ea! Care-s oamenii, ai cui sunt, unde stau, ce telefoane au... Ca să avem măcar un capăt de unde s-o apucăm, dacă reuşeşte nemernicul s-o fure! Iar Florentin mi-a spus să-i pregătesc şişu' din tinereţe, dar să nu i-l duc încă. Nu vrea s-o sperie pe Ana, care şi-aşa e îngrozită de ideea de-a ieşi să ia pâine...

Nora lui era speriată de moarte, băiatul lui se înarma... Calmul lui Roberto se datora fie vârstei şi înţelepciunii, fie imposibilităţii de-a vedea tot "tabloul", în toată gravitatea lui! Era un tablou de luptă...

- Da; v-aţi gândit bine. Oricum, mai amână-l cu şişul.

- Nu. I-l duc când mi-l cere. Ăla are pistol la brâu şi mai nou

umblă-n cizme - că i-a pus lu' Nicuşor pe masă un cuţit de 30 de centimetri numa' lama. Nu-l las pe frati-miu neînarmat în preajma ăstuia!

- ... Ai dreptate. Doar spune-i, atunci când îi duci şişul, că fiică-sa şi nevastă-sa au nevoie de el pe partea asta a gardului puşcăriei. Să aibă grijă cum şi cât taie; că din puşcărie nu poate să le ajute nicicum.

- Bineînţeles!

- Codiţa asta pe care i-ai pus-o Anei nu e o rezolvare; e un fel de îngreunare a planului individului. Dacă-i înconjuraţi pe toţi trei cu paznici, nu-l răzgândiţi pe Ştefan. Cu cât vor fi mai mulţi şi mai vizibili, cu atât mai mult se va înrăi el. Şi cu atât mai mare va fi riscul unui război.

- Şi-atunci cum să facem?

- Voi n-aveţi ce sau cum să faceţi.

- Păi mai dă-l dracului! Că bag cuţitu-n el, sau în maică-sa, şi terminăm balamucu'!

- Marcele, să-i zici lu' Gabi să-ţi facă nişte creier pane! Că ai nevoie!

- Tată, serios acum! Cum îi scăpăm de Ştefan ăsta?

- O să-i scap eu, atunci când va fi momentul. Problema asta nu se rezolvă la nivelul vostru. Dar nu pot să acţionez, până nu suntem absolut siguri că Ştefan chiar vrea să-şi pună planul în aplicare. Dacă ne înşelăm sau îi lăsăm individului vreo portiţă de scăpare, şi încep să trag eu sfori, chiar se lasă cu vărsare de sânge - pe motiv de onoare.

Stinse ţigara şi se ridică:

- Spune-le oamenilor tăi să nu-i scape din ochi, pe nici unul dintre ei. Şi spune-i lu' frati-tu să se poarte amândoi cât mai normal. Să nu se arate intimidaţi sau speriaţi de individ. Să facă în fiecare zi ceea ce au de făcut. Dacă Ana îşi vede de treaba ei, Ştefan concepe o răpire "ca-n filme" din faţa magazinului. Cu martori şi cu balamuc. Dacă ea se încuie-n casă, Ştefan îşi modifică planul şi tocmeşte un lăcătuş silenţios. Şi noi habar n-avem de asta.

- Am înţeles.

- Iar frati-tu să aibă încredere în oamenii tăi; că doar îi ştie, că sunt meseriaşi.

Primi o altă aprobare.

- Şi convinge-l cumva să-ţi spună absolut tot ce se întâmplă. Vom avea nevoie de toate informaţiile, atunci când ne ducem "să-i rupem macaroana".

Intră în bucătărie, închise uşa şi zâmbi slab:

- Auzi, dragă! Nor-ta are un admirator fanatic!

- Ioane, nu mai râde! Eu am auzit multe chestii nasoale despre Ştefan ăsta!

- Şi eu, adineauri. Şi-mi dau seama că puştiu' e destul de răsfăţat ca să considere că tot ce există pe planeta asta îi aparţine de drept. Stai liniştită: rezolv eu problema lui.

- Cum, Ioane?

- Chiar nu-ţi dai seama?

Lăcrămioara nu-şi dădea seama...

- E surpriză. Tu să ai grijă să nu ia şi fata! Stai cu ochii pe Florentina ca pe diamante! Că ea-i cheia către Ana!

- Bineînţeles!

- ... Auzi? Da' ce-ar fi să te pensionezi tu în seara asta şi s-o ţinem aici?

- ... Crezi că Ana o să poată s-o lase aici?

- De ce nu?!

- Pentru că nu are voie să intre s-o viziteze! Nu-i aşa?

Lăcrămioara ieşi şi trânti uşa. Rămăsese singur...

Într-adevăr, avusese o idee stupidă. Şi poate că venise vremea să se împace cu nora cea mică...

Or să se împace. Şi, oricum, Ştefan nu s-ar fi atins de Florentina! Ana cu siguranţă i-ar fi spus că vrea ca fata să rămână la Florentin; ca să aibă ei un început nou-nouţ, bla-bla-bla... Adică ca să pună copilul bine, departe de cuţitoiul ăluia, şi să nu poată ea fi şantajată cu fata. Aşa că Florentina ar fi fost dusă, val-vârtej, la Luminiţa. Adică în siguranţă. El se temea de altă nebunie; se temea ca nu cumva Ştefan să ia fetiţa-n braţe şi să-i pună pistolul la cap! La cum o ştia el, Ana nu va urca de bunăvoie în maşina individului! Şi ce dexteritate putea avea un puşti de 19 ani, emoţionat şi surescitat la maximum, cu pistolul în mâna dreaptă şi copilul la subraţul stâng? Asta-l apăsa...

Deci Prâslea se înarma. Proastă veste! Îşi cunoştea bine băiatul; scotea rar cuţitul, dar când îl scotea îl şi folosea. Şi nu se putea controla, la furie. Era tot un fel de Ştefan, dar mai diplomat...

Una peste alta, bine că Roberto fusese informat "oficial"! Florentin ştia că fratele mai mare îşi va informa tatăl; aşa că acum putea să-şi sune fiul şi să-l tempereze, să-l încurajeze...

La urma urmei, de ce n-o suna pe Ana? Dacă tot voia să se împace cu ea, de ce nu-i dădea chiar acum un telefon? O invita mâine la cină...

Nu; l-ar fi agitat rău pe Ştefan. Că puştiul ştia, cu siguranţă, toate relaţiile dintre Ana şi neamul ei! Iar împăcarea cu socrul veşnic supărat era o schimbare majoră! În plus, nici nu ştia cum să-i spună...

Va veni şi vremea împăcării. Dar nu acum.

26 octombrie 2004 - luni

Ana-Maria

Mm, ce frig era! Bine că-şi scosese şuba din ladă! Bătea un vânt rece-rece... Se opri şi aşeză husa căruţului. Ochişorii negri erau veseli, puşi pe şotii... Sărăcuţa de ea! Florentina credea că ies din nou să se joace în iarbă! Când colo, o s-o ţină legată bine de căruţ, învelită cu plăpumioara pân' la nas...

Porni spre uşa scării şi se opri: ia uite cine nu mai putea de dorul ei... Se încruntase instantaneu...

Deschise uşa, împinse căruţul şi coborî atentă treptele. Ştia, simţea că era privită; dar de data asta nu va mai reacţiona aşa! Nu se va mai panica, nu se va mai înspăimânta ca o căprioară în plasa vânătorului! De data asta, frica ei o să-i spargă lui Ştefan şi capul, şi orgoliul!

BMW-ul era oprit, ca şi data trecută, lângă blocul de vizavi. Aşa că ea trecu frumos pe lângă Daciile parcate pe partea blocului ei, fără să-l bage în seamă pe bărbatul de la volan. Din capătul blocului, dintre maşinile parcate, un tânăr ridicase mâna dreaptă la ureche şi-o întreba din gesturi dacă să anunţe sau nu apariţia lui Ştefan... Negă uşor cu capul, aparent aranjându-şi părul, şi i se transmise să stea liniştită, fiindcă va fi "însoţită". Perfect! Trecu pe lângă chioşc şi-i făcu puştoaicei cu mâna; ea îi răspunse şi deschise uşa:

- Salut! Plecaţi prin parc?
- Da. Mama soacră pe unde-i?
- A dat o fugă până acasă, să-şi ia o haină ca lumea. Că-i era frig.

Aha! Păi atunci o să se plimbe cam o oră jumate; ca să-i lase timp să vină, să afle ce era de aflat şi "să se ambaleze"!

Ajunsese aproape de trecerea de pietoni, când mobilul ei piui. Răspunse fără să privească afişajul:

- Da.
- Salut.
- Salut, Roberto.
- Aud că Ştefan e-n faţa blocului.
- Este. Te rog să nu-l suni pe Florentin!
- ... De ce?
- Pentru că ar veni val-vârtej, înarmat până-n dinţi, şi-ar porni un război de toată frumuseţea! Înţeleg că sunt păzită.
- Da; i-am spus omului meu să nu te scape din ochi. Şi e de-ajuns să-mi dai un semnal, mie sau oamenilor mei, ca să pornesc pe două roţi spre tine.
- Atunci o să-mi fac plimbarea, ca de obicei. Iar dacă se întâmplă ceva la întoarcere, interveniţi voi. Dar nu-l chemaţi încă pe Florentin! Te rog!
- ... Ai dreptate. Bine. Nu-ţi folosi telefonul decât dacă e neapărată nevoie. S-ar putea să creadă cine ştie ce, dacă te vede că vorbeşti la mobil.
- Nu-l suni, bine?
- Pe Florentin, nu. Pe Nicuşor, da.
- OK. Pa.
- Pa.

Închise, traversă şi intră în parc: şi-acum să se joace cu Florentina! Şi ia uite cum Ştefan îi schimba toate planurile! Ia uite cum o s-o pună ea pe micuţă în iarbă şi-o să-i adune pietricele de toate formele şi culorile!

De când aflase că era urmărită şi păzită îndeaproape, se liniştise. De când aflase ceea ce aflase de la Nicuşor, îşi dăduse seama că nu trebuia să iasă din programul zilnic. Ca să aibă o multitudine de opţiuni, în caz că Ştefan chiar venea s-o ia pe sus...

Roberto

Apăsă butonul, încruntat... Da; o să vorbească cu Nicuşor; dar mai întâi o să vorbească cu tatăl lui. Cum spunea el, aşa făcea! Bătrânul avea un plan; el ştia deja cum să-i scape de Ştefan pentru totdeauna. Şi fără război! Aşa că îl va informa prompt şi va face cum zicea el.

Ioan

Roberto? La ora asta? Apăsă butonul:

- Da.
- Tocmai am fost informat că Ştefan e în faţa blocului, iar Ana a trecut pe lângă el încruntată, fără să-i dea atenţie. Am vorbit şi cu ea. Zicea să nu-l sun pe Florentin, ca să nu-l vadă venind val-vârtej cu puşca scoasă. Ce să fac?

Stop! Deci Ştefan era în faţa scării. Ana trecuse pe lângă el fără să-l bage în seamă. Iar el nu ripostase, n-o strigase, nu încercase s-o oprească. Deci individul venise doar să discute cu ea. S-o vadă şi să discute cu ea. Mizând pe "succesul" de la întâlnirea precedentă, nu se aşteptase să fie tratat cu indiferenţă. Nu era pregătit nici s-o ia pe sus, nici să bage cuţitu-n cineva. Iar "codiţa" lui Roberto era sigur filată de "codiţa" lui Ştefan! Deci...

- ... Nu-l suni pe Florentin. Maică-ta tocmai a plecat spre chioşc. E mâncată, a băut cafea, aşa că e "pregătită de acţiune". Câţi oameni o păzesc acum pe Ana?
- Patru.
- Unul să rămână să-l fileze pe Ştefan; ceilalţi să n-o scape pe ea din ochi. Da' discret, mă! Nu-i arăta ce efective ai! Oamenii tăi acţionează numai dacă nu se mai descurcă femeile cu el!
- Am înţeles! Cu Florentin ce fac?
- Nimic. Nu-l anunţi decât după ce Ana îi sparge individului speranţele şi maică-ta capu'. Atunci poate să apară şi el.
- Poftim?
- Ştefan a venit să vorbească cu ea, nu s-o fure. Ai să vezi că o s-o aştepte să se întoarcă din parc! Şi există infima şansă ca vorbele ei ascuţite şi foarte sincere să-l răzgândească în privinţa planului lui - şi să se rezolve totul aşa! Las-o să zbiere la el!
- Aa...
- Iar dacă devine periculos, oamenii tăi sunt acolo; nu?
- Am înţeles! Îi sun acu'!

Şi i se închisese... Zâmbi slab: ah, Doamne, ce n-ar fi dat să fie acum la chioşc! S-o vadă iar pe nora lui preferată ameninţând cu geanta şi răcnind şi bufnind şi suflând ca un balaur...

Ana-Maria

Trecuse fix o oră jumate; ea se apropia de chioşc...

Oamenii lui Roberto, care până la urmă se dovediseră a fi trei, se plimbaseră cu ele prin parc. Unul stătuse pe banca din stânga lor; unul pe banca din dreapta. Fumaseră ca turcii, privind lacul şi porumbeii. Cel de-al treilea se plimbase agale, cu căştile-n urechi, în sus şi-n jos cât era aleea de lungă... Putea jura că al patrulea rămăsese la bloc, cu ochii pe Ştefan! Ca să nu-i vină individului ideea să urce un pic la etajul şase, să vadă ce model de yală aveau! Deschise uşa chioşcului, zâmbind:

- Sărut mâna.

Soacra ei era foarte binedispusă:

- Să trăiţi! Hai, intraţi!
- Nu, că nu stăm. Ne e fomică rău de tot...
- Aha! Atunci fugiţi la masă! Hai, că ia uite ce nepoţică flămândă am!

Deci ea nu aflase nimic... Păi să încerce să se descurce singură! Decât s-o panicheze şi pe soacra ei şi să constate că, de fapt, Ştefan ve-

nise s-o roage să-i dea o cană de zahăr... Ştia Roberto ce ştia, când decisese să nu-şi anunţe mama! La urma urmei, problema "se desfăşura" între ea şi Ştefan; ce-ar fi putut spune sau face soacra ei, ca să-l determine pe omul ăla să-şi schimbe planurile? Închise uşa de termopan, trase adânc aer în piept... şi împinse căruţul spre alee. Spre bloc.

Îl văzu imediat: o aştepta în faţa uşii scării. De data asta însă coborâse de la volan. Îl măsură scurt: frumos cu spume, ca de obicei! Ferchezuit de zile mari, îmbrăcat după ultimele cataloage de modă... Ca de obicei! Un pic nerăbdător, un pic nervos... şi-asta era ceva nou...

Azi va zbiera la el. Azi va arunca după el. Azi îi va demonstra că planul lui nu era şi planul ei. Azi, dacă va fi nevoie, îi va arăta că ştia totul despre planul lui - cu riscul de a-l pune pe Nicuşor "la cuţite" cu partenerul de afaceri. Şi-aşa, i se păruse că cumnatul ei nu era foarte bucuros de "înrudirea" aia în materie de afaceri!

Gata; Ştefan o văzuse. Se oprise din du-te-vino-ul acela de patru paşi; o privea lung... Zâmbea... Oare unde erau oamenii lui Roberto, de nu-i vedea Ştefan? Oare o mai urmăreau?

Ah, ce gâscă fusese! Făcuse deja dreapta! Şi nu se uitase în capătul din stânga al străzii, să vadă dacă măcar tânărul acela mai era "la post"!

... Iar era gâscă! Cum să dea oamenii bir cu fugiţii tocmai acum, când se-ncingeau lucrurile?! Erau pe undeva prin preajmă! Poate în vilă, poate deja în scara blocului... Ascunzându-se de oamenii lui Ştefan, care sigur mişunau pe-acolo...

Ia să vadă ea cât sânge rece era în vinişoarele individului! Urcă treptele, scoase cheile şi deschise uşa scării. Bărbatul din stânga ei tăcea... Se răsuci pe-un călcâi, înpinse căruţul... Şi de data asta fu oprită:

- Nu mă mai bagi în seamă?

Se grăbi să răspundă, fără să-l privească:

- Nu.
- De ce?
- Pentru că-mi creezi probleme.
- Deci ai probleme cu el...

Ia uite-l! Ridică imediat privirea şi încercă "să-l electrocuteze" de la distanţă:

- Nu; am probleme cu tine.
- Păi hai să le discutăm!
- Nu am ce discuta cu tine.

Ştefan începuse să se îngrijoreze:

- Ana, te rog!

Daa? Ba ete că nu! Ocoli căruţul, îl apucă de mâneca gecii şi-l trase cu putere spre stânga. Ca să treacă ea prin dreapta, cu fată cu tot!

Lăcrămioara

Telefonul ei începu să piuie. Ia uite, că "prinsese brusc glas"! Răspunse, râzând:

- Da, maică!
- Uită-te la scara blocului!

Cee? Da' ce-i venise? Roberto răcni:

- Ia un bolovan şi du-te şi ajut-o!

Se întoarse imediat! O recunoscu imediat pe Ana! În faţa ei, un individ brunet, bine făcut, foarte bine îmbrăcat... Păi ăla numai Ştefan putea să fie!

Aruncă telefonul pe masă, se aplecă şi luă cărămida cu care ţinea vara uşa deschisă. Şi porni în fugă spre ei!

Ana-Maria

Imediat cum Ştefan îi înţelese intenţia de a-l da la o parte, se smuci şi-o prinse de mână:

- Încetează!

Gata! Acum era momentul! Începu să ţipe în romanes, ştiind că asta va scoate vecinii ciorchini la geamuri:

- Da' du-te, omule, şi lasă-mă-n durerea mea în pace! Ce vrei de la mine? Să fug cu tine-n lume? Nu fug nicăieri! Lasă-mă-n pace!

Ştefan făcu un pas mare spre ea şi-o prinse de braţ, mârâind printre dinţi şi săgetând-o cu privirea serioasă:

- Nu mai ţipa!

Se trase puţin spre dreapta - nu anticipase apropierea aceea bruscă, şi-o speriase... Mişcarea din fundal îi atrase imediat atenţia. Cu haina desfăcută, baticul tras spre spate şi ditamai cărămida în mână, soacra ei tocmai intrase pe alee. Se grăbea cât putea ea, cu ochii la ei doi...

Imaginea aceea îi dădu brusc puteri! Şi idei! Călcă frâna căruţului şi-l smuci. Da, era blocat. Şi-acum dădu drumul mânerului, ridică privirea spre el şi urlă cât o ţineau puterile:

- Ia stai aşa, că vezi tu acu'!

Şi ia mai dă-l dracului, că nu era aşa de mare să nu-l poată ea îmbrânci! Se propti cu toată forţa cu palmele în pieptul lui. Iar Ştefan făcu un pas mare-mare în spate!

Aha! Deci putea să-l împingă şi, la o adică, să-l şi doboare! Perfect! Continuă să-l îmbrâncească şi să urle:

- Stai, că să vezi ce-ţi dau eu acu'!

Ştefan nu reacţiona. Nu încerca să se împotrivească intenţiei ei de a-l împinge la maşină. Nici măcar nu mai încerca s-o determine să nu mai ţipe! Venise deci cu intenţii paşnice - şi nu anticipase reacţia ei gălăgioasă şi violentă. Şi cu siguranţă era mult prea uimit, ca să fi observat "întăririle" care se apropiau! Aşa că acum dorinţa ei cea mai mare era să-l scape de cărămidă! Să evite declanşarea războiului! Că soacra ei nu ştia socoteala lui Roberto! Soacra ei, când era vorba de copiii şi nurorile ei, chiar dădea! Iar ideea era să-l sperie, nu să-l linşeze!

Reuşi să-l împingă până la marginea trotuarului. Ah, cât mai era până la maşină?

- Nu face asta!
- Ba să vezi ce-ţi fac!

Ridică piciorul şi-şi scoase, dintr-o mişcare, pantoful. Şi-l ridică deasupra capului, privindu-l cu toată ura pe care-o simţea acum în suflet:

- Mă laşi în pace, sau trecem la faza doi?

Ştefan o privea lung, uimit... Soacra ei răcni, gâfâind serios:

- Ia, Anuţo! Ţine-l, c-am venit!

Gata! Tresărise! Se dezmeticise şi el! Hai! Se hotăra odată? Sau chiar voia să plece de-acolo cu capul spart?

Mintea iute nu avu nevoie de mai mult de-o secundă; Ştefan se întoarse, făcu doi paşi mari şi se trânti la volan. Păşi spre el şi-l informă, pe un ton coborât:

- Nu există noi doi; n-a existat niciodată şi nici nu va exista vreodată! Iar ăsta e doar începutul, în caz că ţii musai să insişti...

Portiera se trânti, concomitent cu pornirea motorului. BMW-ul demară imediat, cu scârţâit de roţi... Se întoarse spre soacra ei, care ajunsese deja lângă căruţ...

Păi putea spune că, pe ziua de azi, scăpase!

Alergă şi descuie din nou uşa scării. Intrară amândouă, fără să rostească un cuvânt... Apăsă butonul liftului... Doamne, cu ce greşise?

Lăcrămioara

Oof, a naibii ea de treabă! Se grăbi să-şi ia nora în braţe; se căznea să-şi scoată baticul, ca să-i şteargă lacrimile...

- Cum a aflat Roberto? L-au sunat băieţii care te urmăresc?

Primi o aprobare cu capul.

- Idiotu' ăsta ţi-a zis ceva? A încercat să te ia?

Primi o negare.

- Ai apucat măcar să-l pocneşti ca lumea?

Tot o negare... Ana plângea în hohote... O sărută pe creştet:

- Hai, nu mai plânge! Că Roberto sigur l-a sunat pe Florentin - şi-ţi dai seama cum vine nebunu' val-vârtej acasă, chitit să bage cuţitu-n pieptu' lu' Ştefan? Dacă te găseşte bocind în halu' ăsta, e-n stare să plece după el!

Aha! Ana încerca să se liniştească... Îi luă cheile din mână şi descuie ea uşa. Şi-şi aşeză nora în bucătărie:

- Ia: sună-l pe Florentin şi spune-i să vină uşurel, că Fănel e la ieşirea din Bucureşti deja.

Ridică fetiţa din căruţ şi-o duse în sufragerie, pe covor, printre jucării. Bună idee avuseseră copiii, cu pernele alea! Ieşea un ţarc excelent din ele!

Florentin

Telefonul reîncepu să piuie. Îl apucă şi răspunse, atent la maşinile care-i făceau loc, pe contrasens:

- Da.
- Te-a sunat Roberto?

Ana? Încercă să fie cât mai calm cu putinţă:

- Adineauri. Apar în două minute. E acolo?
- Nu mai e; l-am gonit.
- Foarte rău! Trebuia să-l inviţi la o cafea!

Soţia lui ţipă, printre suspine:

- De ce vorbeşti aşa?!

Ia uite-o, ce prostie pricepuse ea! Încercă să fie cât mai împăciuitor:

- Stai, că n-ai înţeles cum trebuie! Trebuia să-l ţii cumva acolo până veneam şi eu! Că şi eu voiam să vorbesc ceva cu el! Voiam să-i spun că, dacă o dată îţi mai aţine calea, te duc la poliţie şi depunem plângere împotriva lui! Ana!

Mămica lui interveni brutal:

- Bă, fă bine şi calcă frâna, că aici totu' s-a terminat. Suntem în casă, cu uşa blocată, iar individu' a plecat pe două roţi, ridicând prafu'. Calm deci, că trebuie să ajungi acasă întreg.

Deci acolo se rezolvase... Mămica lui era sus, încuiată cu fetele în casă. Ceea ce însemna că totul era OK. Răsuflă uşurat şi apăsă frâna:

- Bine. Vorbim când ajung.
- Maică, nu vreau să vă văd certându-vă din cauza lu' pingelică ăsta! Aşa că să ştii că tot aici mă găseşti, când oi veni! Şi să ştii că nu mă car de-aici până nu terminaţi de discutat! Aşa că ai de ales: ori vii calm, ori te duci şi bei nişte apă rece şi vii niţel mai târziu!

Începu să râdă:

- Stai liniştită, mămico! N-am să-mi terorizez nevasta fiindcă are el gărgăuni în cap!
- Da', da' eu ştiu ce-am crescut! Şi vreau să văd cu ochii mei că n-o terorizezi!
- Bine. Vorbim când vin.
- Bine.

Şi i se închise telefonul. Puse semnal dreapta şi începu să urmărească, atent, vitrinele magazinelor. Chiar nu găsea nici o cofetărie în zona aia?

Ana-Maria

I se întinse telefonul; îl luă, oftând greu...

- Auzi, Anuţo? Da' ai apucat să-l pocneşti?
- Nu; mi-a fost frică să nu se repeadă toţi pe el.
- ... Care "toţi", maică?
- Oamenii lui Roberto. Trei au fost cu mine în parc; unul a stat aici, să-l păzească pe Ştefan. Dac-or fi mai mulţi, eu nu ştiu; am observat patru.

Mama lui Florentin îşi puse mâinile-n şolduri şi începu să râdă:

- Ete, vezi? Vezi cum e bărbaţii ăştia? Se bat cu pumnii-n pept, că sunt mari şi tari; da' când iese de-o încăierare, ne lasă pe noi să ne scoatem ochii!

Începu să râdă. Îşi aminti cum fusese apucată de braţ, cum i se mârâise... şi reîncepu să plângă!

- Hai, maică! Te rog eu mult! Că abia l-am convins pe Prâslea să nu mai şofeze pe contrasens şi să lase dracii jos, în faţa blocului! Când o veni şi te-o vedea cu ochii cât cepele, să vezi ce ne-ncinge pe-amândouă!

Da-da! Cum să nu! Îşi şterse lacrimile şi se ridică:

- Prinţesa mea e în sufragerie?
- Da; fugi şi dezbrac-o, până am eu o vorbă cu Ioan. Şi nu mai plânge! Că te simte fata!

Se grăbi să iasă: nu putea să asculte acum povestirea aia!

Ioan

Telefonul piui. Răspunse imediat:

- Cum a fost?
- Mă! De-acu' încolo, să-mi ziceţi şi mie care-i socoteala! Că eu îl pocneam cu cărămida-n cap, şi năvăleau toţi la trântă-n mijlocu' străzii!
- N-am avut când să-ţi zic, că s-a întâmplat din scurt. Zi-mi cum a fost!
- Cum să fie; a zbierat la el şi l-a îmbrâncit de să-l dea cu roatele-n sus şi mai multe nu!
- Ai apucat să-l izbeşti şi tu?
- Nu, că l-a gonit înainte să ajung la el.
- A ridicat mâna la ea?
- Doamne fereşte! Da' mai sufla, dacă îndrăznea să dea-n ea?

Aa, deci ea nu-l ajunsese pentru că nu voise să-l ajungă! Se grăbi s-o aprobe:

- Foarte bine atunci c-a ieşit aşa. E problema lor; iar dacă a aşteptat-o în faţa blocului o oră jumate, e clar că a vrut să discute cu ea. Azi a constatat că ea nu vrea ceea ce vrea el; o să se retragă cel puţin două zile, să se gândească şi să calculeze, să-şi aşeze gândurile... L-ai sunat pe Prâslea?
- Da. După câte claxoane am auzit, trag concluzia că accelera pe contrasens. L-am repus pe şine şi i-am zis că dacă are draci, să bea apă rece şi să-i lase-n faţa blocului. Şi s-a calmat, că nu s-au mai auzit claxoane.
- Bun. Bine. Vezi, nu sta mai mult decât trebuie. Discută cu amândoi, că ei singuri sigur nu discută despre ăla! Da' după aia lasă-i singuri.
- Bineînţeles!
- Auzi? Spune sincer: a aruncat cu geanta după el?

Nevasta lui începu să râdă:

- Nu - da' a scos pantofu' şi l-a întrebat dacă vrea să treacă la faza doi.
- Ah, ce bine era dacă nu mă pensionam aşa devreme!
- Ei, hai!
- Vorbim când vii.
- Bine.

Nevasta lui închisese... Ia uite, ce ştia nora lui! Na, că uitase s-o întrebe: ţinuse pantoful de toc, sau de vârf?

Florentin

Ieşi din lift, împinse cheia în yală şi constată că, într-adevăr, se baricadaseră în casă! Paşii se apropiară în fugă, uşa se deschise larg... Îi întinse mamei lui prăjiturile şi sticla:

- Săru' mâna.
- Să trăieşti. Hai fuga, că se face frig!

Intră, fără să-şi ia ochii de la soţia lui... Surghiunită pe colţar, cu ochii înroşiţi de plâns, Ana evita să-l privească... Se apropie uşor de ea:

- Te-a speriat?

Primi o negare fermă. Apoi o aprobare timidă şi-un suspin... Se grăbi să se aşeze şi s-o strângă în braţe:

- Da' oamenii lui Roberto au fost aici?
- Da.

- Câţi?

- Eu am observat patru; trei au fost cu mine-n parc, unul a stat şi l-a supravegheat aici.

- ... Adică te-a aşteptat să ieşi, dar nu s-a dus în parc după tine?

Nu primi răspuns, pentru că soneria ţârâi prelung... Se ridică şi deschise el uşa; Roberto intră, roşu ca racul la faţă...

- Hai salut! Bună, Ano! Gata: individu' a ieşit din Bucureşti.

- ... Poftim?

- Tocmai a ieşit din Bucureşti. M-au sunat băieţii, să mă întrebe dacă e musai nevoie să intre "pe teritoriul lui". Că cică la cum a condus, vorbind non-stop la celular, sigur e dement! În plus, a adunat după el vreo trei maşini burduşite cu oameni de-ai lui; şi le era frică băieţilor, că ei erau patru iar ceilalţi vreo paişpe...

- Sper că i-ai oprit!

- Bineînţeles! Eu de ea trebuie să am grijă, nu de ăla!

Se întoarse spre Ana, care se făcuse şi mai mică şi încerca să-şi vadă bărbia... Îi făcu semn lui Roberto s-o lase uşurel cu informaţiile despre Ştefan şi-l pofti la masă. Şi-şi reluă locul lângă Ana... Roberto decise să continue discuţia cu o întrebare:

- Ai aflat cum au decurs lucrurile?

- Doar că noi am avut patru oameni.

- Sunt şase, da' unul nu se clinteşte din uscătoria blocului de vizavi iar celălalt stă în maşina parcată în capăt, pe colţ.

Uau! Ce aranjare făcuse fratele lui! Mai să jure că era gândită şi socotită de tăticul lor...

- Ia zi-i, frate! Ce ţi-au zis ăilalţi patru?

Mămica lui se grăbi să intre, iar Roberto îşi aprinse o ţigară:

- Că individu' a apărut cu vreo cinci minute înainte să coboare ea. De unde trag concluzia că ori îi ştie programu', ori are deja un om în blocul de vizavi, care-l anunţă când se apucă ea de îmbrăcat copilu'. La uscătorie e omul meu; în rest, habar n-am. Ana a ieşit, s-a uitat urât la el şi-a plecat în parc. El a fumat o ţigară, a dat un telefon şi s-a postat în uşa scării. Şi-n rest s-a jucat la mobil, să-i treacă timpul. Cu vreo cinci minute înainte să reapară Ana, a primit un telefon şi-a luat foc! A devenit nerăbdător şi îngrijorat. Omu' meu zicea că parcă mâncase fasole săltăreaţă, aşa făcea!

Hm...

- Ana tot nu l-a băgat în seamă; da' el n-a lăsat-o să intre-n scară. Şi-au zis ceva, el paşnic şi ea certăreaţă, după care ea l-a luat de mânecă şi-a vrut să-l tragă deoparte din dreptul uşii. Iar el a prins-o de braţ şi i-a mârâit ceva. Iar ea a pus frâna la căruţ şi l-a luat la îmbrâncit, urlându-i în ţigăneşte că s-o lase-n pace, că-i arată ea uite-acu!

Cum? Ana se repezise să-l îmbrâncească pe Ştefan? Urlând la el? Nervii soţiei lui erau mult mai greu încercaţi decât îşi imaginase el!

- Şi-a urlat la el, de s-au strâns vecinii toţi la geamuri! Mama se apropia şi ea, cu ditamai cărămida-n mână... Iar nevastă-ta a scos pantofu' şi i-a mai zis ceva; şi-atunci el s-a repezit la volan. A ascultat tot ce-a avut ea de spus... şi-a şters-o cu demaraj. Şi n-a călcat frâna până la ieşirea din Bucureşti. Cred că şoferu' meu are limba scoasă de trei coţi şi mai multă adrenalină decât sânge-n el!

Deci Ana îl gonise urlând la el şi îmbrâncindu-l... şi-i spusese, cu frumosul şi "pe limba lui", s-o lase-n pace. Ceea ce-i bulversase individului toate planurile! Cum, Ana Cosânzeana nu-l voia pe Fane-Frumos? Dezastru! Asta sfida chiar şi legea gravitaţiei! Cu siguranţă, Ştefan avea acum nevoie de timp de gândire. Se retrăgea deci în şatră, la adăpostul prietenilor şi rudelor, în probabil unicul loc unde ei doi chiar nu se vor duce; trebuia să-şi ordoneze calculele, spulberate de descoperirea că el voia s-o ia cu el, iar ea nu voia să plece de lângă bărbatul ei...

- Florentine, eu cred că ăsta nu mai apare pe-aici prea curând!

Mămica lui mânca savarina cu mare poftă. Era mulţumită; vedea pe chipul ei că era mândră şi de noră, şi de rezolvarea conflictului, şi de nervii tari de care dădea el dovadă... Roberto o contrazise:

- Eu cred că o să apară până diseară.

- Nu; exclus. Omu' şi-a alimentat fantezia cu gândul că Ana s-a amorezat teribil de el. Iar ea tocmai i-a spulberat orice speranţă. S-a retras în şatră, să se gândească la asta şi să ia o decizie. De-acum încolo, cel puţin 48 de ore, n-o să ne mai ciocnim de el.

Îşi trase soţia spre masă, spre farfuria cu prăjitura. Ana îşi şterse lacrimile şi ridică linguriţa... Ia să pape ei prăjituri delicioase, să bea Cola şi să fie serioşi! Aşa familie, cu aşa combatanţi, va câştiga bătălie după bătălie! Nu auzise în povestirea fratelui lui ca Ştefan să încerce s-o răzgândească sau s-o contrazică; deci Ana avea un oarecare efect destabilizator asupra autocontrolului lui...

Ana-Maria

Discutau. Făceau planuri. Socoteau momente şi posibilităţi. Ea încerca să mănânce cât mai încet...

Dacă n-ar fi stat chiar în colţ, s-ar fi ridicat şi s-ar fi dus în dormitor. Subiectul o indispunea la culme! Nimeni n-o învinovăţea; nimeni n-o întrebase "Bine, măi, Ano; da' nu cumva te-ai uitat tu mai câş pe el?" Nimeni nu-i spusese ei absolut nimic. Toţi se exprimaseră la adresa lui Ştefan cu varii apelative, nici unul admirativ, şi toţi dădeau vina pe el. Era conştientă că era vina lui. Ştia că nu făcuse chiar nimic ca să-l încurajeze! Chiar şi aşa, se simţea totuşi "mărul discordiei"... "Capul răutăţilor"... "Sursa răului"... Era sursa acelei probleme imense...

Dna Manolache se ridică:

- Ehei, fiule, eu zic să ducem cărămida înapoi la chioşc şi să pornim şi noi spre casă!

Roberto se ridică şi el, râzând:

- Crezi tu că mai e cărămida în faţa blocului?

- Păi cin' s-o ia?!

Florentin se ridicase; se ridică şi ea. Numai că acum nu se putea duce în dormitor, pentru că nu era politicos să nu-i conducă...

- Pa, maică! Să fiţi cuminţi!

- Suntem!

- Şi să nu vă certaţi, maică, din cauza lu' ăla! Că nu merită ăla atâta atenţie din partea voastră!

- Ştiu, mămică.

- Aşa! Şi, dacă e ceva, aduceţi fata la mine şi ieşiţi şi voi la un film!

- Să vedem câtă putere mai avem, după ce-om mânca de seară. Că prăjiturile astea au fost gigantice!

- Pa, maică!

- Pa, mă! Pa, Ana!

- Paa!

- Sărut mâna.

Şi uşa se închise. Acum se putea duce în dormitor... Ba nu se putea duce în dormitor. Acum discutau doar ei doi. Acum vor rosti lucruri pe care nu trebuiau să le audă decât ei...

Florentin se aşeză şi-i făcu semn să vină în faţa lui. Se conformă, iar mâinile lui îi strânseră ferm mâinile:

- Deşi n-am terminat cu actele, din acest moment, oriunde mergi tu, merg şi eu.

- Dar

- Laura o să "învie", mai devreme sau mai târziu. Renovarea mall-ului nu s-a terminat încă, aşa că actele nu-s urgente acum. Dacă o fi să nu mă sune până inaugurăm, îl rog pe Crin să dea două telefoane - şi-n 24 de ore avem actele în ordine. Dar, din acest moment, nu te mai las singură. Nu de alta, dar am şi eu de vorbit cu el!

Florentin

Ana nu răspunse... Zâmbi slab:

- În stilu' dăja consacrat al lu' Florinel, ăl mai tare manelist de pă planeta asta mare şi plată... Mă laşi să-ţi fac o dedecaţie ete-aici, la urechiuşă?

Soţia lui îl privea lung, mirată... Se grăbi să se mute lângă ea şi-o cuprinse cu braţele. Şi-i şopti la ureche:

- La un moment dat, într-o seară când tu dansai iar eu mă enervam la greu numărându-ţi admiratorii... În seara aia, ţi-am compus o melodie. Şi vreau să ţi-o cânt. Mă laşi? Adică promiţi că nu mă fluieri, dacă-mi fuge glasu' şi valoarea?

Ana aprobă, zâmbind. Îi întoarse capul spre el, o privi lung... Şi-i cântă uşurel:

- *Nevasta mea, nevasta mea / Nu mi-o suflă nimenea / Fiin' că nu să duce ea!*

Şi-acum ia s-o mute el repejor sus pe masă! Printre prăjituri! Mm, frişcă şi ciocolată! Dezmăţ total...

Nicuşor

Tii, ia uite cum îl suna partenerul de afaceri... Apăsă butonul şi zâmbi slab:

- Da.
- De ce i-ai spus?

Hm; Ştefan discutase cu Ana, care nu putuse să nu-i spună ceea ce aflase! Se aşeză în fotoliu:

- Pe de-o parte, fiindcă e cumnata mea. Pe de altă parte, pentru că mi-a făcut cândva un bine pe care nu-l voi putea niciodată răsplăti, la cât de mare e. Şi nu în ultimul rând, ca să ştie ce vrei de la ea şi să se gândească pe-ndelete la asta.
- Preferam s-o anunţ eu care-mi sunt planurile.
- N-ai fi avut şanse; că planurile ţi le bănuia deja. Aşa că tot cu pantofu'-n cap s-ar fi sfârşit.
- Ai fost acolo.
- Am fost în apropiere.
- Parcă-ţi spusesem să nu te amesteci...
- Şi m-am amestecat?
- I-ai spus ceea ce te-am rugat să nu-i spui.
- Auzi, Ştefane? Da' tu de ce nu i-ai spus?
- Pentru că era prea devreme.
- Cum, prea devreme?! Te duci şi-o aştepţi la bloc, ca un îndrăgostit incurabil, şi te faci că uiţi că e măritată? Şi zici că-i prea devreme?
- Nicuşoare, tu faci ce vrei! Că te ştiu că eşti nebun şi nici maică-ta şi taică-tu nu se-nţeleg cu tine. Da' eu atâta îţi spun: dacă în ziua aia alegi să ţii cu el, pentru mine te numeşti duşman.
- Serios? Auzi? Tu eşti văr cu Diamant?
- ... Da, după tata.
- Adică maică-sa e sora lu' taică-tu?
- Da.
- Dar Diamant e băiatu' lu' nea Mihai Manolache, nu?
- ... Da.
- Care e fratele lu' nea Ioan, tatăl lu' Florentin. Diamant e văr după tată cu Florentin. Sunteţi veri vitregi, deşteptule!

Tăcerea îi confirma faptul că Ştefan nu realizase nici o clipă că era rudă cu Florentin! Decise să conducă discuţia spre final:

- Uite ce-i! Vrei să-i iei nevasta lu' văr-tu - treaba ta! Vrei să-i iei gâtu' lu' văr-tu, te priveşte! Da' să ştii că pe planeta asta sunt nişte oameni, printre care şi eu, care nu vor să se lase cu vărsare de sânge. Iar oamenii ăştia or să se bage ca să te oprească.
- Eu nu vreau să-l tai. Eu o vreau pe ea. Dacă el nu încearcă să mă taie, eu nu-l tai. Că dacă aveam ceva cu el, până acu' era oale şi ulcele, tone de colivă...
- Şi-atunci de ce vii, mă, la mine şi-mi pui cuţitu' pe masă? Frumos e aşa?
- Dacă eu o invit să urce în maşină şi tu-i spui să nu se urce, am să folosesc cuţitu' ăla.

Auzi tonul... Ete, ce se înfuriase Ştefan! Dar, mă rog; nu în fiecare zi era alungat cu răcnete şi pantofi de damă deasupra capului!

Fără să-şi dea seama, Ştefan renunţase la unele interdicţii. Acum el, prietenul lui, avea voie să se bage în orice, dar nu în momentul culminant al planului! Acum Ştefan nu mai voia să-l taie pe Florentin decât în legitimă apărare. Ajunsese probabil cu calculele la apropierea Anei de el. Păţania de azi îi demonstrase că el o dorea cu disperare, iar ea nu ştia cum să fugă mai repede şi mai departe de el! Şi se apucase să-şi facă socoteala, cum s-o apropie de el! Cum să-i demonstreze ce om minunat era, cât de mult o iubea, cât de multe calităţi se strânseseră-n el... Cum s-o determine dacă nu să-i dea şi lui o şansă, măcar să nu se-arunce de la etaj în timp ce fugea de el! Iar în calculul ăsta Florentin nu trebuia nici măcar învineţit!

Hm; ei crezuseră că îi dăduseră lui Ştefan o lecţie! Şi când colo, îl ajutaseră să descopere o hibă importantă în planul lui! Nu că Ana ar fi putut, vreodată, să-i acorde şanse lui Ştefan! Dar aşa, teoretic; acţiunea lor fusese tot în sprijinul lui Ştefan...

Ioan

Îşi privea lung nevasta... Lăcrămioara se aşeză în faţa lui. Şopti, privind-o lung:

- Nu poţi pleca acum de la chioşc. Ziua de azi a dovedit că eşti cel mai la îndemână ajutor pentru ea! Roberto e mereu prin oraş, Florentin aleargă de zor după acte... Casa lui Nicuşor nu-i chiar în colţ... Luminiţa e gravidă, n-are ce căuta la scandal... Doar tu rămâi.
- Eu şi aia mică. Să vezi ce-o mobilizez eu şi pe-aia mică! Să vezi ce figuri o-nvăţ!
- Lasă copila aia-n pace! Că dobitocu' ăla, când o veni să-şi pună planu-n aplicare, vine "montat" să bage cuţitu'! Doamne fereşte, să n-o avem pe conştiinţă!

Lăcrămioara tăcea; îşi realizase greşeala...

- Când şi-or termina copiii renovarea? În ce stadiu sunt?
- Habar n-am! O sun pe Luminiţa!
- Las-o, că oricum nu contează! Atunci când ei inaugurează, tu poţi să te retragi onorabil. Sper că nu te gândeai să vinzi flori până la 80 de ani!
- Nu, Ioane. Da' cred că mai pot. Simt eu că mai pot.
- Lăcrămioaro...

Nevasta lui se ridică:

- O să mă pensionez - da' după sărbători. Am eu o presimţire! Ana o să mai aibă nevoie de mine şi de cărămida mea! Şi trebuie să fiu acolo, ca să pot s-o ajut!

Se ridică şi el: într-adevăr, Ana putea avea nevoie de Lăcrămioara. Singurul loc unde Ştefan putea da de ea era blocul. Iar nevasta lui avea, din chioşc, cea mai bună perspectivă asupra scării ăleia de bloc!

Florentin

Era aproape 12 noaptea. Era obosit... Şi totuşi, nu putea să adoarmă. Îşi imagina scena, pe care Roberto i-o descrisese extrem de amănunţit. Îşi imagina mutra individului, şi-o imagina pe Ana... Încerca să înţeleagă ce era în mintea acelui tânăr...

Scoase mobilul şi începu să apese butoanele. Îl ruga pe Roberto ca mâine, la prânz, să treacă pe la el şi să-i aducă, discret, şişul. Avea nevoie de el; chiar dacă nu-l va folosi decât pe post de sperietoare, se va simţi mult mai liniştit ştiind că avea măcar cu ce o apăra pe Ana! Şişul ăla îl scosese din multe încurcături "doar ca reclamă"; dăduse rareori cu el - şi la un moment dat chiar nimerise! Şi-l făcuse pe tăticul lui să-l plătească pe individ "de nou"...

Cu prima ocazie când se va mai întâlni cu Ştefan, va încerca să-şi păstreze calmul. Nu garanta că îi va vorbi prietenos; nu garanta nici că-i va răspunde la un eventual salut. Dar şişul i-l va arăta. Ca să ştie individul că n-avea de-a face cu un novice.

Gata: trimisese mesajul. Căscă lung, se întinse... Stinse lumina şi reveni în bucătărie. Începu să caute cu privirea... să studieze fiecare fereastră a blocului de vizavi. De undeva, de acolo, un individ îl privea chiar acum...

27 octombrie 2004 - marţi

Ana-Maria

Cum? Ce? Parcă auzise uşa!

Scoase capul pe uşa dormitorului şi-l văzu pe Florentin răsucind yala. Da' unde fusese?... Oof, Doamne! Devenise maniacă! Omu' ăla o băgase-n toţi sperieţii! Florentin se dusese să arunce gunoiul, iar ea îşi imaginase... Jalnic!

Reveni în dormitor: trebuia să treacă peste panica asta! Trebuia să facă cumva să nu-i mai fie frică de Ştefan! Dar cum să facă?

Florentin

Abia aştepta să se culce Florentina! Prânzul era un moment extrem de senzual... Mobilul începu să piuie. Îl privi lung şi începu să râdă:

- Ia uite cine s-a adunat de pe drumuri...

Apăsă butonul:

- Bine-ai revenit!

- Bine te-am găsit! Băi, scuză-mă că te sun abia acum; dar am fost într-o vacanţă neplanificată şi-am încuiat mobilu'-n casă, lângă fix.

- Lasă, bine că te-ai întors! Că dacă te fura vreun veneţian cu gondola...

Ana râdea; chiar şi aşa, îşi dădu seama că făcuse o gafă, amintindu-i soţiei lui că BMW-ul era o maşină mare cam cât o barcă, iar planul şoferului BMW-ului era s-o fure...

- Ia spune: ce arde?

- Afacerea mea. Şi nu arde; nici măcar nu fumegă.

- Da' ce-ai păţit?

- Ce să păţesc - ce păţeşte orice începător! M-am împotmolit în acte!

- Aa, se rezolvă! Unde te-ai împotmolit, ca să ştiu pe cine sun!

- Nee, problema e alta... În ultimul timp, nu mai am când să fug de colo-colo prin tot oraşul. Şi m-am gândit că tu ai o firmă de consultanţă şi tarife nu foarte piperate...

- Aa, OK! Le fac eu atunci!

- Perfect! Când le faci?

- Când ai nevoie de ele?

- Cam în 3-4 zile.

- Atunci, uite cum facem. Mi le dai de azi, pentru ca mâine dimineaţă să mă şi duc cu ele.

- OK. Te invit la noi, la o cafea şi-un dosar cu acte!

- Fac un duş, schimb hainele de pe mine şi vin. În Tei, nu?

- În Tei.

- Cam într-o oră sunt acolo.

- Te aşteptăm. Pa.

- Pa.

Închise şi se reaşeză lângă Ana. Care zâmbi slab:

- A fost la Veneţia?

- Da.

- Bravo ei! Şi vine-ncoace?

- Într-o oră.

Ana se ridică:

- Mă duc să coc o prăjitură.

- Stai, că n-am invitat-o decât la o cafea!

- Nici nu-i făceam ei prăjitura!

Aa! Sări în picioare şi fugi după ea. Evident, era aşteptat în uşa bucătăriei, cu lumina stinsă...

Ana-Maria

Laura arăta, ca de obicei, bestial. Mirosea bestial, părul îi stătea bestial, era fardată bestial, hainele stăteau bine pe ea, arăta bine... Era şi deşteaptă, de vreme ce venise de numai zece minute şi aranjase deja dosarul într-o ordine firească, găsise două adeverinţe de care Florentin uitase şi-şi făcuse o listă cu actele care lipseau...

I se păru că aude vocea Florentinei; se ridică, se apropie de uşă... şi ieşi:

- Pe mine mă scuzaţi: minora mă cheamă la datorie.

Florentin se ridică şi el:

- Scuză-mă un pic.

Hm; era urmată... Oare ce voia să-i spună?

Daa, micuţa ei făcuse o prăjiturică! Încă nu cerea la oliţă; o punea ea, atunci când ştia că "venise momentul". Numai că de data asta, concentrată asupra Laurei, uitase... Intră în baie. Florentin o urmă. Se întoarse şi-l privi mirată: el ce treabă avea acolo? Soţul ei îi făcu cu ochiul şi-şi îndesă mâinile-n buzunare... Ia uite-l!

Reveni spre cadă şi dădu drumul la apă: deci Florentin îi demonstra că nu voia să rămână singur cu Laura nici măcar când venea vorba despre actele firmei!...

Cu siguranţă, ţaţa Dida îi spusese şi lui ceea ce-i spusese ei. Iar el evita să-i dea Laurei nas şi soţiei lui motiv de gelozie. Era precaut, calculase acel moment înaintea producerii lui... Admirabil!

Numai ea nu era în stare să scape de Ştefan! Pentru că avea o presimţire. Omul ăla era prea căpos ca să renunţe doar din două brânciuri şi trei răcnete. Presimţea că, foarte curând, o să-l revadă în faţa ei, cu discursul pregătit, poate şi cu gealaţii pregătiţi pentru răpire...

Se indispusese. Din nou. Îşi mască chipul cu ajutorul fetiţei şi intră în dormitor. Îl auzi pe Florentin intrând în sufragerie. Apoi, vorbind la telefon. Îi spunea lui Radu că Laura se întorsese şi avea chef de probleme contabiliceşti... De când le trecuse pragul, Laura evitase să-l privească pe Florentin. Sigur, nu-l evitase complet! Atunci când vorbise cu el, îl privise! Dar strict cât era necesar pentru o discuţie. Fie încerca să le demonstreze că nu mai avea gărgăuni, fie avea gărgăuni şi făcea prea mult efort să-i mascheze... Oricum, arăta "ca-n reviste". Tânără, frumoasă, deşteaptă... O partidă excelentă! Oare pe cine mai viza Laura zilele astea? Fusese singurică la Veneţia - logodna ei cu lăutarul devenise deci destul de fragilă...

Florentin

Încuie uşa şi renunţă la râs; zâmbea doar. Ana se grăbise spre Florentina. El se grăbea spre ţigară şi cafea. Era mulţumit...

Laura acceptase imediat să-i facă actele. Îi spusese un preţ ruşinos de mic, pe care nu-l comentase nicicum... Era mulţumit acum. Se simţea liniştit. Actele mergeau mai departe, în timp ce el mergea lângă soţia lui inclusiv la ghenă. Tocul şişului lui se potrivea "mănuşă" la geaca nouă... Păi, să vină individul! Că voia şi el să-i zică ceva!

Ana-Maria

Ce bine-i stătea pijămăluţa aia! Parcă era o bombonică pufoasă!

Florentina avea ochişorii întredeschişi. Zâmbea prin somn; o dezmierda Maica Domnului, pentru că fusese o fetiţă cuminte...

Slavă Cerului, Laura nu-şi găsise un gondolier şarmant, care să-i lungească vacanţa! Florentin scăpase de corvoada actelor, aşa că va merge mâine cu ele mult mai liniştit. Şi ea era mai liniştită, de când soţul ei decisese să nu se mai depărteze de ele. Se simţea protejată. Simpla lui prezenţă îl ţinea pe Ştefan la distanţă. Îl şi înfuria, desigur - dar asta era cu totul altă problemă! Nici o veste de la Nicuşor, semn că nici el nu mai ştia nimic de băiatul bulibaşei...

28 octombrie 2004 - miercuri

Florentin

Ah, murea de curiozitate să vadă ce se mai întâmpla în florăria Tria! Să-l vadă şi el pe noul Ovidiu, să vadă cum îi stătea lui Ovidiu în postură de Florentin... Dar se abţinea. Era extrem de supărat pe el! Se oferise să-l ajute cu aprovizionarea, cu sfaturile, cu de toate! Iar Ovidiu nu-l sunase nici măcar să-l întrebe ce mai face...

Mobilul începu să piuie. Îl scoase, privi afişajul... şi apăsă butonul roşu: Roberto era. Evident, Ştefan era prin preajmă! Ana îl privi mirată:

- Cine e?

Apăsa aiurea butoanele, zâmbind:

- Un mesaj de la Crin. Cică Nicuşor nu ştie dacă să pună marmură roz sau bleu în faţa mall-ului.

Soţia lui începu să râdă:

- Bleu, evident!

Aprobă, iar ochii căprui reveniră spre Florentina. Ana se opri; micuţa lor se dezvelise. Ridică privirea şi întoarse capul spre intrarea în parc...

Parcat central, în mijlocul staţiei de autobuz, BMW-ul fusese lustruit cu încăpăţânare. La volan, Ştefan se aranjase ca pentru întâlnirea vieţii lui. Dar era vişiniu-pământiu; se lăsase mai jos în scaun şi-l privea lung, atent...

Scutură mâna stângă, cu gestul aranjării ceasului. Mişcarea desfăcu capsa; mânerul şişului îi căzu în palmă. Întoarse palma spre el... Se abţinea să nu zâmbească... Cee, dăduse-n miopie? Nu-l vedea? Mişcă un pic mâna. Ochii verzi se coborâră, apoi se încruntară... Ştefan reveni spre parbriz, porni motorul şi se înscrise în trafic, cu demarajul de rigoare. Gata: plecase.

Reveni spre Ana - dar ea se lupta cu manşonul căruţului, pe care-l tot umfla vântul... Deci nu văzuse şişul - şi probabil nici pe Ştefan. Perfect! Că şi-aşa era speriată zdravăn! Nu voia s-o panicheze şi mai rău... Scoase pachetul de ţigări şi-şi aprinse una. Încet, ca să aibă timp să ridice mâneca şi să împingă şişul în teacă...

Da, îl gonise azi, acum; dar cu siguranţă nu-l răzgândise! Doar îi demonstrase că, de când se aflaseră planurile lui, toţi se mobilizau pentru a-l împiedica s-o ia pe Ana! Roberto le punea paznici, mămica lui făcea stoc de cărămizi, el purta şişul pe mânecă... Toate astea erau menite să-i îngreuneze lui planul. Toate conduceau însă la sporirea efectivelor cu care va veni Ştefan s-o ia pe Ana...

Eh! Nu vor ajunge aşa departe! Vor deschide curând mall-ul, el va fi mereu lângă Ana şi fetiţa lor... O privi lung şi decise să deschidă discuţia:

- Ce facem cu Florentina, când om deschide magazinul?
- Ce să facem cu ea?
- Nu putem s-o ducem acolo.
- De ce?

Tocmai reîncepuseră o ceartă mai veche... Încercă să se impună:

- Pentru că n-o las eu să meargă în praf şi jeg.
- Praf şi jeg sunt şi în parc, şi în autobuze, şi peste tot în jur. Dar dacă tu n-o laşi să meargă, atunci nu merge. Stă acasă, cu mămica ei.

Căruţul porni grăbit spre trecerea de pietoni. Zâmbi slab: şi totuşi, n-or s-o ducă acolo, în praf şi jeg!

Ana-Maria

I-auzi! Şi-atunci ce propunea el? Să angajeze o bonă, nu? Ha!

Împingea cu furie căruţul! Cum să angajeze o bonă? Cum să-şi lase fetiţa pe mâinile unei străine? Şi cum să-i ceară soacrei ei să lase baltă chioşcul şi meseria pe care-o făcea de câţiva zeci de ani, ca să aibă grijă de Florentina?

... Şi ea, cum să stea atâtea ore fără fetiţa ei? N-or să se înstrăineze? N-o să aibă, la un moment dat, surpriza să fie numită "Ana", nu "mama"? N-o să aibă surpriza s-o audă numind o altă persoană "mama"? O asemenea descoperire ar fi ucis-o sufleteşte...

Aşa că mai bine angaja vânzătoare la magazin şi stătea acasă cu fetiţa. Deşi, la cum decurgeau lucrurile, Florentin ar fi angajat şi-un vânzător la florărie şi-ar fi stat acasă cu ea, "dinamitând" ideea de afacere profitabilă... Soţul ei decise să continue discuţia:

- ... Atunci angajăm o bonă.
- Nu-mi las copilul pe mâinile unei străine.
- Îi punem cameră de luat vederi!

Se întoarse şi-l săgetă cu privirea aceea furioasă:

- Şi cu ce te-ajută camera, după ce-o scapă pe gresie?

Florentin se încruntă. Reveni spre alee: discuţia era "moartă". Definitiv! Da, se gândea la ce era mai rău! Dacă acel "foarte rău" avea 1% şanse de realizare, ea se gândea la el! Era fetiţa lor! El nu se gândea la asta?

Frig. Vânt. Înnorat. Erau singurii nebuni care se plimbau prin parc pe vremea aia. Florentina adormise. O privea lung...

Nu. N-o s-o lase cu bona. N-o s-o scape din ochi! Cu mamaia ar fi lăsat-o, dacă nu s-ar fi gândit că o vor duce pe la 7 dimineaţa şi-o vor lua pe la 9 seara...

Florentin

Se îndreptau spre ieşirea din parc. Era încruntat: Ovidiu se grăbea chiar acum să traverseze, uitându-se când la maşini, când la ei... Şi-acum îi aştepta în faţa parcului. Nu se sfia să-i arate fostului subaltern că era supărat; îl va informa, curând, că era supărat pe el...

Ana se opri în faţa lui Ovidiu:

- Salut!
- Sărut mâna. Salut!

I se întinsese mâna. Mă rog; nu era chiar atât de supărat! Mai ales că vorbeau româneşte! Aşa că bombăni şi el un "Salut"...

- Ce mai faceţi? La plimbare?
- Păi nu? Minora are nevoie de aer curat, ca să crească mare şi deşteaptă!
- Bineînţeles!

Tăcere... Tot Ana întreţinu discuţia:

- Tu? Cum o mai duci?
- Eei, destul de... greu.

Tăcere... Decise să-l privească drept: ca să spună odată ce voia şi să-i lase să se ducă acasă! Că era frig! Ovidiu se codea; momentan era foarte interesat de Florentina, care-l trata cu un somn adânc... În sfârşit, fostul lui coleg îl privi drept:

- De fapt, voiam să te întreb ceva. Adică să te rog ceva...

Păi hai, să-l roage! Lui nu-i era frig?

- Adică să te întreb ceva, şi după aia, dacă mai e cazul, să te rog...

Ridică sprâncenele, ca să-i dea curaj... Obrajii lui Ovidiu se înroşiră uşor:

- Ţi-ai deschis florăria?
- Laura umblă după acte iar zugravii zugrăvesc. O deschid în câteva zile.

Şi iar tăcea... Gata: îi dăduse destule imbolduri! Să deschidă gura, sau să se întoarcă în florărie!

- ... N-ai putea... Adică, mă rog; s-ar găsi, la florăria ta, un post de florar?

Îl privi lung şi-i răspunse în romanes:

- E prea frig ca să discutăm aici. Te aştept diseară pe la mine.

O secundă de gândire descumpănită... Iar Ovidiu îşi reveni:

- ... OK! La şapte e bine?

Aprobă cu capul şi apucă el căruţul: gata, era prea frig! Îi răcea fetiţa!

- O să fiu punctual.

O prinse şi pe Ana de braţ şi-o trase spre casă:

- Vorbim.
- Vorbim. Pa, Ana.
- Pa.

Hai odată! El era supărat, iar ei îi ardea de politeţuri? Ana îl ajunse din urmă... şi deschise discuţia:

- Ce-ai cu el? Ce ţi-a făcut?
- Mi-a refuzat ajutorul, atunci când i l-am oferit.
- Ce ajutor?
- M-am oferit să-l duc în piaţă, la florarii pe care-i ştiu şi care nu-l jecmănesc şi nu-l duc de nas. M-am oferit să-i arăt cum se fac socotelile, să-l ajut, să-l învăţ şmecherii şi trucuri care să-i facă viaţa uşoară şi timpul de serviciu mai scurt. A zis "Da-da" şi nu m-a mai sunat nici să mă-ntrebe ce mai fac!

Ana tăcea... Traversaseră; mergeau încet spre chioşc...

- ... Şi-atunci de ce l-ai mai chemat diseară?
- Ca să-l anunţ că e primul candidat la primul post care se va ivi.
- ... Adică îl angajezi!
- Imediat cum o să am nevoie de el.

Soţia lui începu să râdă:

- Zău că nu te înţeleg!
- Trebuie să ştie şi el ce se-ntâmplă dacă mă supără! Apropo: să ştii că şi pe Florentina o s-o pedepsesc, dacă o să mă supere!
- OK! Dar dacă o pedepseşti, mă supăr eu pe tine. Şi-o să te pedepsesc eu!
- Iar pe tine o să te pedepsească mama, pentru că m-ai pedepsit fiindcă am pedepsit copilu'!

Bufniră amândoi în râs. Îi fură un sărut... "scană" scurt strada şi oftă uşurat: Ştefan văzuse şişul "din prima" şi nu părea să aibă nevoie de bis.

Ana-Maria

Soneria piui scurt. Florentin se grăbi spre bucătărie... Şi-l văzu "cotind" spre colţar. Aha, deci se juca de-a supăratul! OK! Închise uşor uşa dormitorului, să nu-şi trezească prinţesa, şi descuie ea uşa. Ovidiu intră, zâmbind:

- Salut.
- Salut.

Îl invită în bucătărie şi primi buchetul... Foarte frumos!

- Mulţumesc.
- Sper că-ţi place. De când a plecat Florentin, m-am plafonat rău...
- Nu mai vorbi aşa! E superb!

Nu se plafonase; doar se gândise un piculeţ şi trăsese concluzia că era momentul să-şi facă autocritica şi să-şi pună cenuşă-n cap. Puse ibricul pe foc şi-şi aduse vaza: ca să audă şi ea discuţia!

Florentin fuma. Ovidiu se aşezase în faţa lui şi se cam codea... Începu să foşnească cu ambalajul: măcar ea să spargă tăcerea aia!

Florentin

Gata! Îl fiersese destul! Risca să-i fugă pe uşă bunătate de coleg de florărie! Suflă fumul şi-l privi drept:

- Sunt supărat pe tine. Mi-ai refuzat ajutorul, de parcă cine ştie ce măgărie ţi-am făcut!
- Am vrut să te sun! Să mor io! Am vrut să-mi iau o cartelă şi să te sun pe-ascuns! Mugurel a venit în ziua aia pe la doişpe; a pus zăvorul pe uşă şi-a început să turuie. Tu nu mai ai ce căuta în florăria lui, nici chiar sub formă de client. Eu n-am de ce să te sun; aşa că să nu îndrăznesc să te sun, dacă nu vreau să zbor pe uşă afară cu litera i în cartea de muncă. A sunat-o pe mătuşi-sa, de faţă cu mine, şi i-a spus că din acel moment sunt în grija ei. Să meargă cu mine peste tot, să stea cu mine la florărie, să mă ajute şi să mă înveţe ca pe propriul ei copil. Iar mie îmi venea să plâng! Mă crezi? Ditamai găliganul, îmi tremura bărbia!

Oof, Doamne! Îl lăsase pe copilul ăla pradă rechinilor! Şi toţi se răzbunaseră pe el pentru că pierduseră "mina de bani"! Ana le aşeză ceştile de cafea în faţă. O prinse de mână şi-o trase lângă el, pe colţar: de ce credea soţia lui că nu va fi inclusă în discuţiile legate de afacerea lor?

- Ce mai; mătuşi-sa vine zilnic pe capul meu, mă comentează, mă bombăne, de vreo două ori mi-a luat buchetul din mână ca să-mi arate ea cum se face... Mugurel e *pissed-off* 24 din 24, pentru el discuţia cu mine este un lung monolog răstit la adresa mea... Îmi închide telefonu-n nas...
- Cum stai cu vânzările?
- Păi după ce s-a gândit mătuşa Garofiţa să schimbe profilu' buchetelor, nu prea mai stau! Că au pornit-o la vale şi nu par să se mai oprească! Iar eu sunt pus la mijloc, între deciziile ei şi răcnetele lu' Mugurel! Sunt un fel de şef fără nici o putere de decizie!

Ovidiu se buzunări scurt... şi-şi aprinse o ţigară. Deci bietul student mai avea două luni şi trecea la Distonocalm şi "bile"...

- În concluzie: am venit să te rog să mă angajezi tu. Şi pe un salariu mai mic decât aveam înainte să pleci tu! Pe orice salariu vrei tu! Numai să mă scoţi de la nebunii ăştia!

Zâmbi slab:

- Florăria va fi într-o vilă, alături de un magazin cu preţ unic pentru Ana, un atelier de croitorie pentru fina noastră, un magazin de confecţii pentru ea şi sor-mea, un atelier şi-un magazin de bijuterii pentru cumnatul nostru... Noi îi spunem mall; că mai lipseşte tuşica Garofiţa cu nişte shaorma!

Ovidiu bufni în râs, înnecându-se cu fumul de ţigară. Continuă:

- Îl vom inaugura probabil pe 5; că nu-s gata nici actele, nici pereţii. Habar n-am cum o să meargă vânzarea acolo - dacă o să meargă! Clientul meu fidel m-a sunat zilele trecute, disperat că a venit de dimineaţă aici şi-a găsit-o pe tuşica Garofiţa sprijinind tejgheaua. El va veni după mine; nu ştiu ce vor face ceilalţi. Deci, cel puţin în prima lună, nu îmi permit să angajez. Că şi-aşa o să am de plătit contabila, pe lângă multe alte daraveli. Dacă ies bine în prima lună, dat fiind faptul că vin sărbătorile, o să socotesc un salariu în plus. Iar dacă totalul nu-mi dă cu minus, te angajez.

Ochii din faţa lui străluceau ca bradul de Crăciun...

- Dar şi aşa, nu ştiu ce salariu ţi-aş putea oferi.
- Nu salariul e problema noastră, nu?
- Eu ştiu?!
- A mea, nu e. Că te ştiu om serios şi corect.
- N-am de gând să fac ca Mugurel - să-mi latru deciziile şi să plec. Dacă te angajez, negociem.
- OK.
- Mai ales că n-o să fim pe posturi fixe. Dacă eu n-am clienţi iar la sor-mea e coadă, mă duc s-o ajut!
- Evident!
- Deci, dacă o să am nevoie de un ajutor, eşti primul vizat. Am mobilul tău, ştiu unde înveţi... În ultimă instanţă, vin la florărie şi-ţi bat în geam!
- OK.

Ovidiu se ridică:

- Atunci eu nu vă mai bat la cap; că e târziu, trebuie să mâncaţi şi voi...

Se ridică şi el... Şi de data asta întinse el primul mâna:

- Stai liniştit, că te sun!
- Oho, abia aştept!

Bun! Venise crispat şi hotărât să-şi facă autocritica, pleca râzând! Straşnic băiat... Şi nici măcar nu întrebase unde era mall-ul!

Gata - plecase. Mai avea puţin şi chiuia de fericire că va scăpa, mai devreme sau mai târziu, din clanul nebunilor... Încuie uşa iar Ana şopti:

- Crezi că s-ar putea să nu ne meargă bine?

O trase în sufragerie, închise uşa şi-şi rosti, în sfârşit, gândurile:

- O să ne meargă bestial. Dar el nu trebuie să ştie chestia asta. Încă n-am aflat cât costă vila; nu ştiu cât trebuie să-i dăm lui Nicuşor pe partea noastră. Presupun că nu e o avere - dar presupun doar. Crin îmi spune, ori de câte ori ne vedem, că mătuşi-sa şi-a instruit deja oamenii şi-a făcut listă separată de preţuri pentru mine... Ana, de ce vrei s-o luăm pe Florentina la magazin?

- Pentru că nu pot s-o las în grija unei străine.

- Dacă vorbesc cu mama,

- Te rog, las-o să decidă singură când se lasă de muncă! Te rog! Nu-i forţa mâna! O să fie bine, ai să vezi! Şi-o s-o avem pe Florentina lângă noi cât e ziua de lungă...

Ana se grăbi să iasă. Privi lung uşa... Nu. Vor mai discuta. Va mai insista. O va convinge că copilul n-avea ce căuta la magazin. Pentru că n-avea ce căuta la magazin, şi gata!

1 noiembrie 2004 - luni

Florentin

Telefonul începu să piuie. Mm, strident sunet la ora aia! Cine insista să-l trezească mai devreme de şapte? Întinse mâna, apăsă butonul şi oftă:

- Mda.

- Neaţa, cumnăţele! Opa sus, că ne apucăm de treabă!

Cum-cum? Fu nevoit să privească afişajul, ca să se lămurească; începu să râdă:

- Băi Nicuşoare, las-o, mă, mai uşurel!

- Hai, mă, scoală! Vino la mall, să vezi cum a ieşit şi să stabilim care-ncotro!

Adică se terminase renovarea casei? Incredibil! Atât de repede? Cumnatul lui era atât de euforic încât, dacă n-ar fi dormit dusă, şi Florentina i-ar fi auzit răcnetele! Ana şopti:

- La opt suntem acolo.

Repetă:

- La opt suntem acolo.

- OK; Laura apare pe la nouă, cu actele. Vă aşteptăm.

Închise şi se întinse lung...

- Ce-a zis?

- Că s-a terminat renovarea. Să ne ducem să stabilim cine ce cameră ia... şi să ne-apucăm de mobilat!

Soţia lui se grăbi să se ridice:

- Pun nişte mezel pe pâine şi scol fata!

- N-o scula!

Prea târziu: ieşise... Şi iar ajungeau la discuţia despre copil... Se ridică şi intră în baie.

Deci se apucau de treabă. Gata: erau patroni şi angajaţi. În câteva zile, vor inaugura propria afacere. Vor munci pentru ei. În câteva zile, vor începe problemele...

Nici o veste de la Roberto - semn că Ştefan fie renunţase, fie acţiona mult mai discret. Fie îşi schimbase planul... L-ar fi sunat pe Diamant; dar bănuia că vărul lui, surghiunit în şatră, era ţinut sub o supraveghere strictă! La urma urmei, care erau şansele ca Ştefan să nu aibă o relaţie tocmai la Connex? Nule, fireşte! Deci probabil că, în timp ce el făcea duş, Ştefan afla că vila era gata iar ei vor fi acolo într-o oră...

De ce avea impresia că nu trata problema acelui Ştefan cu maximum de seriozitate? De ce descoperea deseori că omisese un aspect, că nu luase în calcul alt aspect... Pe toate însă Ştefan le sesiza imediat!

Slabe şanse, să-l fi speriat cu şişul. Mai ales că individul avea un cuţit cu lama de 30 de centimetri! Ştefan nu renunţase; Ştefan "cocea" ceva. Iar el habar n-avea ce i se pregătea! "S-o fure pe Ana" - vagă informaţie! Cum? Când? Cu ce? Unde s-o ducă? Cum s-o convingă să-l accepte? Mister total! Era un soţ patetic şi-un apărător jalnic pentru Ana şi Florentina...

Ana-Maria

Ia! Care era? Haai, că nu mai avea răbdare! Florentin puse semnal dreapta. Căuta un loc de parcare... Ah, uite-o!

... Era superbă... Era o avere...

Gata. Motorul se oprise. Se grăbi să coboare, închise portiera... Instinctiv, ridică privirea spre bulevard. BMW negru... BMW negru... Nu. Ştefan nu era prin preajmă. Nu era pe Calea Moşilor! Dar o să fie cât de curând, pentru că Nicuşor trebuia să-şi aprovizioneze magazinul...

Florentin

Încuie portiera şi ridică privirea spre soţia lui. O surprinse "scanând" pe sub sprâncene bulevardul...

La dracu cu individu' ăla! Şi pe ea, ce-o tot mânca în fund să-l caute cu privirea? Nu ştia că erau supravegheaţi şi urmăriţi de oamenii lui Roberto? Dacă Ştefan ar fi fost prin preajmă, ar fi fost anunţaţi! Nu? Dar ea, nu; ea îl căuta cu privirea! Ca s-o vadă individu' de câteva ori şi să-şi închipuie că abia aştepta să fie răpită! Ah!

Ocoli maşina şi-o luă pe Florentina în braţe. Şi porni înainte, spre mall.

Ana-Maria

O văzuse. Sigur o văzuse! Altfel nu s-ar fi încruntat chiar aşa! Se grăbi să-l ajungă din urmă...

Ar fi vrut să-i spună că prefera să ştie dacă era Ştefan pe-acolo, decât să fie luată prin surprindere şi să vadă şi el cum "îi pica faţa" la vederea lui. Dar nu putea scoate un sunet. Nu putea vorbi despre omul ăla. Nu putea...

Mall-ul lor avea două intrări. Nicuşor le făcu semn să intre pe partea cealaltă. Mergea lângă Florentin şi privea camerele goale...

Gândiseră totul chiar ca la mall! Un hol, lat de vreun metru jumate, cât era vila de lungă, făcea accesul între camere. De-afară se vedeau perfect toate rafturile... Aha! În capătul ăla era magazinul de bijuterii! Foarte occidental, foarte bine gândit - dulapurile erau încastrate în pereţi şi se vedeau de la o poştă uşile metalice care se coborau noaptea peste geamuri. Ferestrele aveau gratii, pe pereţi erau deja montate camerele de supraveghere iar în spate erau trântite nişte cutii de carton. Putea jura că sub ele era butonul roşu...

Florentin trase uşa; intră pe hol şi Luminiţa se aruncă la propriu de gâtul ei:

- Ai văzut ce mişto e?

- De-afară, da. Şi e bestial! Stai să văd şi pe dinăuntru!

- Uite, hai să-ţi arăt!

Se lăsă trasă în magazinul de bijuterii. Uau, ce spaţios era! De afară nu-şi dăduse seama...

- Aici, în spate, am o cameră; să-mi zici ce să fac cu ea, că habar n-am la ce s-o folosesc! Asta e scara care duce la atelierul lui Nicuşor...

Scara era blocată de ditamai grilajul metalic... Bine gândit!

- Iar pe-aici am acces spre voi! Nu-i aşa că-i bestial?

Aprobă: într-adevăr, ar fi fost foarte... "peste mână" dacă ar fi trebuit să iasă de la tejghea, să traverseze magazinul, să iasă pe hol, să intre în alt magazin şi să se ducă după tejghea! Aşa, cu trecerea aceea prin camerele din spate, era mult mai bine! Doar intrau "în spate", făceau doi paşi şi erau dincolo, lângă tejghea! Foarte bine gândit totul!

- Ce zici: aici ce să facem? Magazinul de confecţii?

- Aşa ar trebui: ca să fii aproape de Nina, să lucraţi amândouă. Pe de altă parte, magazinul cu preţ unic ar trebui să fie la mijloc: ca să treacă clientul prin faţa voastră, până ajunge la mine. Dar cred că e mai bine să stea Nina aici. Stai să vină şi ea - şi stabilim după aia.

Luminiţa o trase mai departe:

- Atunci stai tu aici! E, oricum, camera cea mai mare!

OK, ei îi era perfect indiferent! Unde-o puneau, acolo stătea! Scopul magazinului ei nu era să facă o mega-afacere; ea era "borcanul cu miere" care va atrage toţi urşii cu salariu'-n buzunar... Florentin intră şi el, cu Florentina:

- Gata? Aici te stabileşti?

- Stabiliţi voi unde mă aşezaţi. Că în funcţie de mine trec oamenii şi pe la voi.

Soţul ei aprobă scurt:

- Stai aici. Nina trebuie să stea lângă Luminiţa, care trebuie să stea lângă Nicuşor. Cred că aranjarea e evidentă.

Aprobă şi-l văzu ieşind... O prinse pe Luminiţa de braţ şi-o trase în camera din spate. Şopti, privind-o lung:

- A mai apărut?

- Nu, şi nici n-a sunat cât am fost eu lângă Nicuşor. Da' ce i-aţi făcut, de s-a dat la fund?

- Nimic; e ocupat, probabil, cu punerea la punct a planului!

- Iar frati-miu fierbe-n suc propriu şi-ţi arată ţie mutre de-astea!

Aprobă scurt:

- M-a surprins, adineauri, scanând strada. Ce să fac, Luminiţo? Nu pot să merg aşa, indiferentă, pe stradă! Trebuie să ştiu dacă e prin preajmă! Ca să nu mă vadă cum "îmi pică faţa" şi mă blochez la apariţia lui! Ca să pot măcar să ţip, dacă nu să-l şi lovesc!

- Ai perfectă dreptate. Frati-miu socoate oamenii lu' Roberto; da' uită că ei îl sună pe Roberto, care-l sună pe el. Şi-abia după aia, eventual, pe tine. Las' că-i zic eu.

- Nu-i zice nimic - că şi-aşa e un car de draci! Lasă, că o lămurim în doi.

Dădu să revină în magazin, cu intenţia de a începe să aranjeze mental rafturile. Cumnata ei o trase înapoi:

- Auzi? Da' cu asta mică ce faci?

- O iau cu mine.

Fu privită cu neîncredere:

- ... Adică vrei s-o creşti aici?

- Sau să angajez o vânzătoare şi să stau cu copilu' acasă. Ceea ce înseamnă că şi Florentin angajează un om şi stă să mă păzească.

Luminiţa zâmbi:

- Da' de ce n-o laşi cu mama?

- Chioşcul ăla e mai periculos decât magazinul ăsta. Acolo e curent!

- Păi cât crezi tu că mai stă mama la chioşc?

- Nu ştiu; da' atât cât o mai sta la vânzare, fata stă aici cu mine.

- Cu ea ai vorbit?

- Nu cred că sunt cea mai în măsură să-i dictez când şi de ce să se pensioneze.

- Mai gândeşte-te.

- Mă gândesc.

Paşii se apropiară fermi. Florentin intră, îi puse fata-n braţe cu un gest extrem de edificator şi ieşi... Oftă uşor:

- Păi să mă apuc să ornez pe-aici, nu?

Fu trasă din nou în spate; dar de data asta refuză discuţia. Şi intră în magazinul ei...

Tejgheaua va fi aici, pe peretele cu uşa din spate. Puţin în câş, pentru că în spatele ei va sta ţarcul Florentinei. De jur împrejur, rafturi. În mijloc era un spaţiu foarte mare, foarte gol. Aici va pune un soi de "coşuri", pentru marfa voluminoasă: papuci, ciorapi... Jucării... Încă nu se hotărâse ce va vinde; dar, ca să aibă succes, trebuia să aibă câte puţin din fiecare. Poate mergea mâine cu Florentin prin Niro, să se inspire! Deşi, la cât de "lin" mergea relaţia lor, mai repede mergea cu Nicuşor!

Paşii intrară în cameră:

- Salut!

Aa, Laura! Zâmbi slab:

- Salut.

Primi un dosar gros:

- Actele magazinului.

- Mulţumesc.

- Cu multă plăcere!

O piruetă - şi starleta ieşise... Grăbită, probabil, să-i ducă şi lui Florentin actele! Cine ştie!

Florentin

Ah, cât de bine cunoştea tocurile alea! Avea sentimentul c-o luau de la capăt! Laura intră, monument de veselie:

- Salut!

- Salut.

- Poftim actele florăriei.

Luă dosarul... şi nu prea avu unde-l pune; aşa că se apucă să-l răsfoiască!

- A ieşit bestial!

- O să fie bestial când o să aduc florile.

- Spaţiul e generos, nu mai sunt coloanele alea inestetice din Tria...

- Şi nici nu puteam să repet figura cu stativul, nu?

- Evident!

Ochii negri îl priveau, veseli. Erau un pic admirativi, un pic curioşi, un pic grăbiţi parcă să-l redescopere... Decise să spargă tăcerea:

- Nicuşor ştie că ai venit?

- Cred că m-a aşteptat la geam; că mi-a deschis uşa încă de când coboram din maşină!

- Aha! Tot Toyota aia?

- Tot!

Bun! Se respecta fata! Numai că acum îşi permitea să umble-n blugi şi tricouri mulate, "cocoţată" pe tocuri de 12! Trecu pe lângă ea:

- Mă duc să vorbesc cu cumnată-miu.

În capătul coridorului, Nina gâfâia din greu...

- Hei, bine-ai venit!

- Bine te-am găsit! Doamne, ce taximetrist diliu! Cică el nu intră pe Calea Moşilor, că nu poate să-ntoarcă; şi-am venit într-o fugă...

- Diliu, ce mai!

O prinse de braţ şi-i şopti la ureche:

- Tu eşti prietenă bună cu Ana. Te rog, convinge-o cumva să nu ţină copilul aici 12 ore pe zi!

Şi se grăbi spre magazinul lui Nicuşor... Grilajul era deschis. Urcă scara în spirală şi se pomeni într-o cameră goală. Muncitorii tocmai spărgeau geamurile... Exclamă:

- Ce faci, mă? Demolezi?

Cumnatul lui începu să râdă:

- Zidesc, mă!

Atelierul lui nu va avea ferestre! Bun sistem antiefracţie...

- Nu-mi trebuie lumină naturală şi nici nu-mi prieşte curentul. Mai ales că aici o să stea şi seiful ăla nesimţit de mare...

Sigur, în camera din spate! Aia cu uşă metalică şi grilaj! Dacă n-ar fi ştiut câte kilograme de aur vor "locui" acolo, l-ar fi numit maniaco-megaloman...

- Hai noroc!

- Bine-ai venit!

Radu îşi trase sufletul câteva secunde... şi "erupse":

- Mai că-mi vine să-mi mut biroul aici! A ieşit incredibil!

- Doar e mall, nu?

Râdeau toţi trei...

- Laura v-a adus şi vouă actele?

- Da.

- ... Atunci îl sun pe Crin, să mergem să plătim vila şi să facem hârtiile?

- Sună-l!

Nicuşor era foarte ocupat... Îşi luă finul deoparte:

- Şi ce mai faceţi voi? N-am mai vorbit de-un car de ani!

- Ei, ce să facem; binişor. Eu cu firma, Nina cu croitoria...

- Păi s-a apucat deja?

- De plictiseală, ce să facă şi ea: s-a apucat! În plus, cum să inaugurăm fără marfă pe rafturi?!

Corect! Finul lui avea o problemă mare cu soţia; el o ştia, dar nu era nici locul, nici momentul pentru discuţia aceea. Aşa că întrebă:

- Ce zice de magazinul ei?

- Că e superb. Dar că e atât de mare încât nu va face faţă să-l umple singură. Propunea nişte haine din Niro, cu preţuri de nimic...

- Ar fi o idee! Pe un perete haine chinezeşti, pe celălalt propriile creaţii. E bună ideea, chiar şi numai din punctul de vedere al comparaţiei!

- Şi se gândise la o chestie asemănătoare Anei: haine la 100.000 bucata. Orice produs, o sută.

- E perfect! Prima va fi florăria mea, iar după aceea magazinul Anei. Clienţii care intră la ea nu prea au motiv să treacă şi pe la Nina; iar pe Nicuşor probabil că nici nu-l vor observa! Dar dacă sunt tentaţi să meargă până la Nina, le e mai aproape ieşirea dinspre Nicuşor.

- Uite, să ştii că nu m-am gândit la asta!

- N-ai lucrat cu publicul. Afacerea ta se face la birou; eu am stat o viaţă la tejghea...

Radu râdea... Nicuşor închise şi-i anunţă şi pe ei:

- Crin apare în maximum jumătate de oră. Se auzea Ileana, ţipând şi aplaudând pe lângă el...

- Aa, sor-mea o să fie "sufletul petrecerii" aici! O să vezi!

- Sunt sigur că nu renunţă ea la asemenea distracţie!

Radu porni spre uşă:

- Mă duc să vorbesc cu Nina. Mi-a spus, pe drum, că n-are nici o idee despre aranjarea rafturilor...

Rămăseseră singuri... Nicuşor îl trase în camera din spate şi aprinse becul. Închise apoi uşa şi scoase mobilul. Şi selectă numărul, oftând greu... Gata - acum era tăcut ca un peşte! Că-l pusese pe speaker!

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Ce mai faci?

- În şatră.

- Aha... Te-am sunat să-ţi spun că magazinul e gata.

- Felicitări.

- Azi aducem rafturile, seiful...

Tăcere; Ştefan era supărat pe Nicuşor...

- Deci, de mâine, oricând vrei tu, te aştept. Asta, sigur, dacă nu te-ai răzgândit!

- Nu m-am răzgândit. O să încerc să trec diseară pe la tine - să văd cum fac. Cât vrei să-ţi aduc?

- ... Cât vrei tu!

- Bine; eu îţi aduc două kile, să le ai pentru inaugurare. Că-ţi trebuiesc toate rafturile pline, nu?

Nicuşor începu să râdă:

- Bineînţeles!

- Ai preferinţe?

- Poftim?

- Inele? Cercei? Cu pietre? Cu ştrasuri? Argint aurit?

- Ce vrei tu!

- Oof, ce-mi faci tu mie!... Bine; o să-ţi aleg ceva frumos pentru inaugurare. Pe la nouă jumate-zece sunt la tine.

- Te aştept.

- Dacă n-am venit până la unşpe, vin mâine la magazin. Că nu ştiu dacă pot să plec de-aici.

- OK.

- Salut.

- Salut.

Nicuşor apăsă butonul şi chicoti, amuzat:

- Face pe şucăritu', că i-am stricat surpriza şi v-am spus ce vă pregăteşte!

- Băi, eu doar atât îţi zic: tu protejează-ţi familia! Adică pe tine şi pe Luminiţa! Voi sunteţi mai importanţi decât orice pe lumea asta! Şi lasă, că de mine şi de Ana se ocupă o mică armată! Başca şişu' meu!

- Ştiu.

- Nu te pune rău cu el, pentru noi. Treaba voastră e treaba voastră; afacerea e afacere. Dacă-ţi mai zice ceva, nu-i spune Anei; mai bine îmi spui mie. Că eu nu vorbesc cu el, aşa că n-o să te afle niciodată că "l-ai turnat"...

- Sunt sigur că n-a fost vina ei: ăsta ştie cum să ceară, ca să primească. Dacă ea i-a spus ceva, a făcut-o pentru că i-a forţat el mâna.

I-auzi! Oare ce vorbiseră Ana şi Ştefan în faţa blocului, printre îmbrânceli? Că ea nu-i povestise nimic despre acea discuţie! Şi nici oamenii lui Roberto nu auziseră... Era evident acum că Ana îl informase pe individ că-i ştia planul - că altfel Ştefan n-avea de ce să se supere pe Nicuşor! Aşa că soţia lui îi ascundea unele lucruri...

- Auzi? Acum ai făcut aşa o faţă, de parcă te pregăteşti să te iei de ea!

- Nu mi-a spus nici acum ce-a vorbit cu el, în faţa blocului.

- Păi dacă a răcnit la el, crezi că au avut când să şi vorbească?

- Ceea ce-a răcnit, au auzit şi oamenii lui Roberto. Iar ei n-au auzit nimic despre planul lui Ştefan. Aşa că, pe lângă răcnete, a mai fost ceva. Ceva ce Ana evită să-mi spună.

- Auzi, mă? Da' voi aţi discutat vreodată deschis despre Ştefan ăsta?

Negă scurt. Nicuşor oftă:

- Păi cumpără diseară nişte lichior şi prăjituri şi faceţi-vă mangă. După care discutaţi-vă, totuşi, problemele. Că uite: ea stă botoasă jos, tu eşti botos sus. Tu n-ai răspuns la întrebări, ea n-are motiv la supărarea ta. Trebuie s-o scoateţi cumva la liman!

- Mai nou, vrea să ţină fata aici.

- ... Cum adică?

- Adică s-o ia cu ea dimineaţa şi s-o ţină la magazin până seara!

- ... Păi şi mâncare caldă, de unde?!

- Nu ştiu; o plănui să cumpere un fierbător! Că nu mi-a spus decât că ea vrea! La amănunte organizatorice n-a ajuns...

- Îmbătaţi-vă, rupeţi patu' şi discutaţi. Şi răspundeţi-vă la întrebări! Altfel, unicul care are de câştigat din râca voastră e Ştefan!

Îl prinse de braţ:

- Ce vrei să spui?

- Că tu o să fii constipat iar ea singuratică şi gânditoare. Ştefan va prinde aripi dacă va descoperi că vă mai şi certaţi uneori!

Îi dădu drumul... şi fu el prins de braţ:

- Bă! Tu credeai că mă refeream la ea şi Ştefan!

Nu fu nevoit să aprobe; încasă un pumn zdravăn în umăr:

- Vezi? Vezi ce-ţi spuneam? Aţi luat-o deja razna! Mai ales tu!

Paşii urcau grăbiţi treptele; jos, Ileana începuse să râdă şi să comenteze zugrăveala... Iar Crin deschise larg uşa:

- Salutare!

- Bine-ai venit. Mergem s-o plătim?

- Sigur! Da' nu mă laşi să văd şi eu ce-a ieşit?

- Ba da, mă! Hai!

Se grăbi să iasă. Nicuşor scormonea după chei, pentru că nu putea lăsa diplomatul negru neîncuiat...

Ana-Maria

Ileana era în extaz. Luminiţa se trântise la propriu pe jos şi se juca de zor cu Florentina. Nina o ajuta să facă lista de cumpărături... Paşii intrară în magazin:

- Vezi, că noi plecăm să plătim vila.

Poftim? Nu avu timp să reacţioneze: Nicuşor intră şi el, cu o geantă diplomat neagră. Aşa că nu mai spuse nimic, pentru că soţul ei îi întoarse spatele şi ieşi...

Tăceau. Nici chiar Florentina nu mai gângurea! La urma urmei, ce mai era de spus?... Laura fu cea care deschise discuţia:

- Da' el ce-are?

Se grăbi să iasă: o "informau" fetele... dacă voiau! Privea lung spaţiul florăriei...

I-ar fi plăcut ca între magazine să fie pereţi de sticlă. Sigur, asta ar fi costat o avere! Dar... Dar se va simţi singură acolo, după tejghea, între trei pereţi şi-o vitrină. Deşi aveau afacerile alăturate, trăia sentimentul că era departe de soţul ei... Tocurile se apropiară grăbite:

- Eu ziceam să dau telefon, să vină băieţii cu mobila.

Se întoarse şi-o privi lung:

- Au comandat deja mobila?

- Bineînţeles! Nicuşor a stabilit-o încă de-acum două săptămâni! A zis că e foarte elegantă aşa, stativ de metal şi blaturi negre. Şi-a comandat-o pe toată. A şi achitat jumătate din valoare...

Drăguţ! Şi ce altceva mai făcuse cumnăţelul ei? Parcă presimţind că făcuse o gafă, Laura încercă "s-o mai îndrepte":

- Casele de marcat le-au ales împreună, acu' vreo săptămână.

Şi mai drăguţ! Iar soţiorul ei când avea de gând s-o anunţe şi pe ea? Măcar s-o anunţe, dacă nu s-o consulte cu privire la model şi culoare! Poate că ea voia casă de marcat lila! Sau se gândise că, la o adică, îi cumpăra nişte autocolant şi-i dădea de treabă?

Se grăbi să revină în magazinul ei şi-o luă pe Florentina din braţele Luminiţei:

- Aranjaţi voi ce şi cum; noi mergem pe-afară.

Luminiţa se ridică cu greu, încurcându-se în fustă:

- Ano, stai!

Ba nu stătea deloc! Ce naiba făceau acolo? Ce era ea? Roata de rezervă? Toate ştiuseră despre aranjamente, despre mobilă, despre... Despre adresa magazinului! Numai ea fusese astăzi pusă în faţa faptului împlinit! De parcă ea era cantitate neglijabilă! Ieşi din vilă şi porni, grăbită, spre Bucur Obor: găsea ea un părculeţ pe-acolo!

Mergea repede, ca să nu fie ajunsă din urmă, şi-şi ştergea lacrimile cu mâneca. Se întreba cum ar fi reacţionat Ştefan dacă ar fi văzut-o acum! Sigur ar fi venit s-o întrebe de ce plânge! Şi ar fi existat o posibilitate de 50% să renunţe la toate planurile - s-o urce pur şi simplu în maşină şi s-o ducă s-o împace...

Luminiţa

Privi lung paşii grăbiţi... Scoase mobilul şi selectă numărul fratelui ei: păi stai aşa, că-l făcea ea "ca la Pretoria"!

- Da.

- Auzi, mă? Ana ştie că aţi ales deja mobila şi casele de marcat?

Florentin tăcea. Laura îşi studia cizmele, cu obrajii stacojii şi mâinile adânc înfipte în buzunare...

- Zi-i, mă! Ei i-ai spus ce-aţi făcut aici? Sau ai tratat-o, ca de obicei, ca pe bonă?

- Nu-mi vorbi tu mie aşa!

- Da' cum să-ţi vorbesc, mă? Ştii ce faţă a făcut când a auzit că ai adus-o aici doar ca să constate că n-are ce face? Şi trebuie să se spele pe cap cu ce-aţi ales voi, marii masculi ai neamului?

Florentin îi închisese... Împinse telefonul în buzunar, bombănind în romanes:

- Ah, Florentine, stai că te spun eu lu' taică-tu! Să vedem atunci ce-ţi sfârâie urechile!

Ileana se grăbi s-o contrazică:

- Nee, că de la tata a învăţat porcării de-astea!

- Hai, tacă-ţi fleanca! Tata n-a luat o floare fără s-o întrebe şi pe mama dacă e de acord cu ea! Ce dracu, mă! Parcă e nebun! Ce-are?

- Probabil îl apasă prea mult problema aia...

- Da' să nu-l mai apese! Că ne-apasă destul pe noi toţi! Să vadă de muierea lui! De casa lui! Ah, fir-ar el al dracu' cu tot capu' lui idiot!

Mobilul începu să piuie. Răspunse sec:

- Da.

- A venit mobila?

- Nu.

- Şi-atunci cum a aflat?

Au! Se întoarse spre Laura... şi improviză, isterică:

- Mi-am exprimat nerăbdarea apropo de aducerea mobilei!

- Tu şi gura ta spurcată!

Răcnetul lui Florentin nu fu un motiv de mirare - se aşteptase să-l audă! Aşa că-i răspunse tot un un răcnet:

- Aa, da? Tu şi capu' tău cretin, care se crede patronu' nevestii!

Şi-acum îi închise ea telefonu-n nas! Mm... Mărşăluia prin magazin. Îi zvâcneau tâmplele! Se înfuriase; şi-asta nu era bine pentru băieţelul ei... Iar suna? Asta căuta cafteală!

- Da.

- E lângă tine?

- S-a dus cu fata-n parc. Că ce dracu să mai facă aici, dacă voi aţi aranjat totu'?!

- Bine; o s-o sun.

- Faci ce vrei! Ca întotdeauna!

Închise şi se-ntoarse spre Laura:

- Hai: mobila şi toate cele! Dacă tot s-a spart buba, măcar s-o facem "la marea artă"! Poate crapă inima-n ea, şi scapă şi el de-o grijă-două! Hai, ia-te de telefon!

Se grăbi să iasă: trebuia să-şi aducă cumnata înapoi, s-o liniştească cumva... Să încerce s-o împace...

Ana-Maria

Mobilul începu să-i vibreze în buzunar. Îl scoase şi răspunse:

- Da.
- Ce faci?
- Mă duc cu Florentina în parc, la Obor.
- ... Te-ai supărat chiar atât de tare?

Aa, era blând-blajin! Deci îl spurcase zdravăn Luminiţa! Ridică scurt din umeri:

- De ce să mă supăr?!
- Că am comandat totul fără să te întrebăm şi pe tine.
- Nu, nu m-am supărat. De ce să mă supăr? Sunt doar nişte rafturi, nu?
- Ana, tu plângi?

Minţi fără să clipească:

- Nu.
- Imediat cum bate Nicuşor palma cu proprietarul, vin şi vorbim.
- Bine.
- ... Pa.
- Pa.

Apăsă butonul... Şi se opri.

Nu era vorba despre mobilă. Putea fi şi verde praz! Şi fosforescentă! Putea suporta inclusiv o tejghea de 30 de centimetri şi-o casă de marcat cu butoane de maşină de scris şi manivelă! Altceva o făcea să plângă. Pur şi simplu... Pur şi simplu...

Luminiţa

Al dracului capul lui de prost! Se certau ca proştii din tot felul de porcării de-astea fără importanţă! Că doar n-or să facă mall-ul ăla pestriţ ca la nebuni, nu? Selectă numărul, bombănind...

- Da, sor-meo.
- Când te-ntorci?
- În juma de oră sunt gata actele.
- Bine. Spunem amândoi că aţi discutat în principiu, voi bărbaţii, la petrecerea aia de la noi; iar bărbată-miu s-a repezit ca un berbece şi-a comandat totul. Şi nici voi n-aţi ştiut, până nu v-a zis el acu' două zile. Hai: spune-i şi lui, ca să ştie de ce şi-o fură!

Închise şi se întoarse spre Nina:

- Voi sunteţi prietene la cataramă. Pe tine-o să te creadă. Iar eu sunt aşa gravidă că nu pot să fug după ea. La ce draci are, a ajuns deja pe la piaţa Colentina!

Nina alergă afară din magazin. Zâmbi slab:

- Şi uite-aşa mă aleg eu cu prăjituri...

Laura se sprijini de perete:

- Auzi? Da' ce-i cu ei? Că le tună şi fulgeră încă dinainte să vin eu!
- Ei, îi tot bâzâie unu' cu care face Nicuşor afaceri! Frati-miu e gelos, cumnată-mea e îngrozită... Da' sunt amândoi nebuni! Păi nu suntem noi cu ochii pe el? Nu-i punem noi frână ăluia?

O privi lung, scrutător... Laura se gândea... Brusc, tânăra sări cât colo şi scoase mobilul:

- Păi să sun după mobilă, nu?

"Aşa! Sună, sună, că de-aia iei 300 de euro pe lună de la fiecare! Sună!"

Ana-Maria

Ei, poftim! Stătea-n mijlocul trotuarului, pe Calea Moşilor, cu copilu'-n braţe şi bocea ca proasta! Nu-i spuseseră şi gata! Ce mare tragedie?! Ce, era unicul lucru pe care nu i-l spuseseră şi ei?

Mai bine se întorcea. Şi-aşa, era frig afară! Doar nu voia să-i răcească prinţesa... Şi să descopere, după patru zile de stat acasă cu ea şi Efferalganul, că-i aleseseră ei şi marfa! Se răsuci pe-un călcâi şi porni spre magazin. Nina alerga spre ea...

Acum mergeau amândouă înapoi. Iar prietena ei turui grăbită:

- De fapt, uite cum a fost! Că mi-a zis Luminiţa adineauri!
- Nu vreau să ştiu.
- La petrecerea aia de la Nicuşor,
- Am spus că nu vreau să ştiu.
- Adică vrei să-l aştepţi pe Florentin, ca să te certi cu el!

Cam aşa ceva... Nina îşi reluă ideea:

- La petrecerea aia, Nicuşor, Florentin şi Radu au discutat în principiu cam cum o să fie vila şi cum or s-o mobileze. Iar Nicuşor s-a repezit a doua zi şi-a comandat totul. N-ai văzut că tot el a făcut şi renovarea? Eu cred că şi Florentin a trecut prin frustrarea asta. Şi mie mi-a picat faţa ieri, când Radu şi-a adus aminte că pe mine nu m-a informat!
- Bravo lui! Ia-i lecitină, că el e recuperabil!

Florentina strănută şi începu să râdă: o amuza mult sunetul acela subţirel... Trase haina peste ea şi grăbi pasul. Nina tăcea acum... Intră, lăsă fetiţa în braţele Luminiţei şi năvăli în magazin:

- Deci! Tejgheaua mea o să fie pusă aici, pe colţ. Ca să intre şi ţarcul copilului în spatele ei.

Tăcere...

- Casa de marcat, în dreapta. În spatele meu nu vreau rafturi, ca să nu trebuiască să mă întorc după marfă şi să mă fure careva. Nino, ia lista şi scrie: cuptor cu microunde ieftin şi frigiderul cel mai mic din magazin.
- Totuşi, nu crezi că Florentina

Se grăbi să-şi întrerupă cumnata:

- Ar trebui să stea cu mămica ei cam până la un an? Nu de alta; da' să ştie copilu' cine-i mama şi cine-i tata! Aici o să stăm, de la şapte dimineaţa la nouă seara; sau îţi închipuiai că deschizi la zece, închizi la cinci şi-ţi merge bine-n afaceri?!

Tăcere...

- Aşa că or să ne trebuiască tuturor un frigider pentru mâncare şi un cuptor cu microunde pentru sandwich-uri calde. Altfel, în următorii cinci ani ne operăm de ulcer în masă.

Tăcere... Laura decise s-o aprobe:

- O idee perfectă! Dacă avem frigider, putem să aducem mâncare gătită! Pe care-o încălzim la microunde! Excelent!

Ah, ce-i mai venea s-o întrebe dacă-şi monta şi ea un birou acolo, eventual în camera din spatele florăriei! Dar îşi muşcă limba; se întoarse spre Nina:

- Pe lista de cumpărături, trece şi-un ţarc pentru copii. Şi apucă-te să-ţi faci şi tu lista de materiale.

Prietena ei nu mai spunea nimic; scria de zor, evitându-i privirea... Florentina dăduse de căldură şi acum moţăia... Se aşeză pe gresie şi-o aşeză comod, pe geaca ei: dacă nu dormea, minora cerea să fie hrănită. Iar ea plecase "la viteză" de-acasă, fără mâncare, fără apă...

De fapt, poate că asta era salvarea lor! Ca să nu se mai certe, ea se ducea fuguţa până acasă, hrănea copilul şi se întorcea când soţul ei era în toane mai bune iar nervii ei dispăruseră demult!

- Luminiţo, vezi că mă duc până acasă.
- Bine. Îţi chem un taxi?
- Te rog.

Cumnata ei scoase mobilul...

Florentin

Parcă maşina şi se grăbi să coboare, să intre în vilă... Unde era Ana?

- Unde-i Ana?
- S-a dus până acasă cu aia mică.

Aha! Deci îşi amintise şi ea că nu luase mâncare la copil! Excelent! Intră în florărie şi răcni scurt:

- Laura!

Tânăra se prezentă prompt la datorie...

- Ai spus că nu ţi-am arătat cum am făcut florăria Tria. O să vezi cum o fac pe-asta. Ai nişte hârtie?

Primi câteva coli şi-un pix. Şi începu să scrie:

- Nicuşor ce-a comandat? Rafturile alea interschimbabile?
- Bineînţeles.
- Atunci e bine - că altfel mă puneam cu toporu' pe ele.

Laura râdea... Păi râdea ca proasta - chiar ar fi pus toporu' pe lemnele care nu-i trebuiau!

Nicuşor plătise vila cu cash. O geantă diplomat plină-ochi cu euro. Nu-l îngrozea gândul că trebuia să returneze cam un sfert din ea; îl îngrozea gândul că el se simţea confortabil cu 50.000 în cont...

Abia aştepta să vină Ana! Avea momente când se pregătea să se certe cu ea... Avea momente când se întreba cum s-o împace...

Ana-Maria

Gata! Se întorsese! În ce stadiu erau?

Uau! Nicuşor şi Crin se propteau în rafturile magazinului de bijuterii; se propteau degeaba, pentru că geamurile intrau perfect... Pe Luminiţa o ajuta Radu; adică ea se făcea că ajută, dând indicaţii. Nina şi Ileana se munceau să-i aşeze ei rafturile... Vaai, ce drăguţ! Laura îl ajuta pe Florentin! Extraordinar! Draga de ea!

Intră pe hol şi se sprijini de zid. Îi privea lung... Şi-i venea să le spună: "Ce frumoşi sunteţi!" - dar îşi muşca limba. Fiindcă erau frumoşi!

Aştepta să fie observată. Sigur, avea de aşteptat - că ei se concentrau la rafturile alea! Dar miza şi pe nerăbdarea Florentinei...

După mai bine de-un minut, picea ei începu să râdă. Florentin sări ca ars şi întoarse imediat capul. Mm, ce-i "picase" zâmbetul de pe buze! Ridică o sprânceană:

- Salut.
- Salut. Hai să-mi explici ceva.

OK! Atâta timp cât Laura rămânea să susţină un lemn, era perfect! Fu condusă în magazinul ei şi întrebată:

- De ce tejgheaua ta stă aşa?
- Ca să încapă ţarcul în spatele ei.
- Tu nu eşti zdravănă!
- Tu nu eşti zdravăn! Tu nu realizezi că o să plecăm de-acasă la şase-n zori şi-o să ne-ntoarcem la zece-n noapte!
- Vrei s-o ţii aici de la şase-n zori
- Vreau să stea cu mine! Vreau să stau cu ea! Nu vreau s-o ştiu atâtea ore în grija unei străine!
- La mama nu te-ai gândit?
- Ba da! Şi nu-i pot pune copilu'-n braţe la şase dimineaţa, ştiind că la opt se duce la chioşc! Şi vede şi de-ale casei, şi de soţul ei, şi de nora gravidă, şi de nora proaspăt operată! Nu-i supraom, să ştii!

Fu prinsă imediat de braţ:

- Nu mai ţipa.
- Nu mă mai lua "pe sus"!

Florentin o privea lung. Era nervos...

- ... Suntem aici ca într-o familie. Eu o s-o ajut pe Luminiţa, când o să aibă nevoie; sunt sigură că şi ea gândeşte exact ca mine. Şi Nina o să vină să vândă, când are timp...

Florentin

Da. Avea dreptate. Dar el avea şi mai multă dreptate. Aşa că îi prinse mâna şi-o trase uşor în camera din spate... Şi şopti:

- Ăsta nu-i loc de crescut copii.
- Ştiu!
- E praf, e mizerie, e un du-te-vino continuu de oameni purtători de microbi! Câte vaccinuri mai are de făcut? Câtă imunitate crezi că a acumulat?
- Atunci nu-mi rămâne decât să angajez o fătucă la vânzare şi să stau acasă cu fata.

Ana dădu să iasă; o trase înapoi. Iar începuse să plângă...

- ... O să ne mai gândim, până la inaugurare. Dar acolo, în camera aia, să nici nu te gândeşti s-o ţii. Nu în preajma atâtor oameni! Nu acum, când vine iarna!

Nu primi răspuns...

- Te rog, las-o cu Luminiţa şi vino să mă ajuţi tu.

Ana-Maria

I-auzi!... Păi să-l ajute ea, nu? Dacă o rugase frumos...

Intră în magazinul din treapta şi-i puse Luminiţei fetiţa în braţe. Reveni apoi în magazinul ei şi îşi lăsă geaca pe tejghea. Privi lung locul gol... Oare conta câtuşi de puţin că între Florentina şi clienţii purtători de viruşi era ditamai tejgheaua? Ştia că nu; dar în momentele astea era dispusă să încerce orice...

În fine! Intră în florărie şi apucă pur şi simplu de-un raft. Şi-l puse pe şine. Bun! Următorul! Un raft lung - ca să vadă Laura că nu era absolut necesar să ţină amândoi de acelaşi lemn!

- Auziţi? Eu comand nişte pizza! Că nu mai pot!

Tocurile se grăbeau spre uşă... Dar Laura mai avu un comentariu:

- Auzi, Ana? Ideea ta cu frigiderul şi cuptorul e bestială! Diseară mă duc la cumpărături!

Mai avea vreun rost să-i amintească să se consulte şi cu ei, plătitorii de frigider şi cuptor? Nu, evident! Florentin încercă să se dumirească:

- Adică cumpărăm microunde şi frigider?
- Da.
- Şi dacă tot mă duc în Niro zilele astea, nu vrei să caut un pătuţ şi-un şifonier? Un premergător...

Hm! Răspunse scurt:

- Nu chiar aşa. Ne oprim la ţarc.

Nu i se mai răspunse. Iar Laura ieşi. Punea rafturile în duşmănie parcă... Florentin mârâi printre dinţi:

- ... Copilul meu n-o să crească aici.
- Atunci o s-o cresc acasă. Vrei?
- Vreau să angajăm o bonă.
- Asta nu vreau eu.
- De ce?
- Pentru că nu-mi las copilul pe mâna unei străine care cine ştie ce-i poate face! Iar aici intră de la înfometare şi nepăsare, până la zgâlţâieli şi bătăi.
- Dar eu vreau să angajăm o bonă, aşa că o angajăm!
- OK; atunci, cât stă acasă, o să facă mâncare şi curăţenie. Că dacă copilu' e cu mine, o să se plictisească.
- Am spus că angajăm o bonă - şi asta facem!
- Iar eu nu te-am contrazis! Putem să ne luăm şi căţel, ca să-i dăm bonei o ocupaţie!

Paşii ieşiră grăbiţi. Bun! 1-0 pentru ea! Deşi s-ar putea ca diseară soţul ei să-i dea un motiv imens de supărare. Dar nu va fi un dezastru; mai mâncase bătaie, ştia cum era! Iar între bătăile lui Gigi şi palma lui Florentin nu exista comparaţie...

Florentin

Aranja rafturile şi-şi amintea în permanenţă imaginea soţiei lui, în vila din Novi Sad. Aşa conştientiza prin ce trecuse Ana. Aşa-şi amin-

tea ce dorise ea să nu i se mai întâmple vreodată, atunci când decisese să se căsătorească cu el. Pentru că, dacă şi-ar fi imaginat-o pe Florentina în ţarc, în spatele tejghelei, cu faţa spre fundul lu' mami-vânzătoarea, şi-ar fi bătut nevasta până sărea sânge pe rafturile alea!

Tocurile reveniră în florărie:

- Am luat Suprema: că are de toate.

- Perfect. Nu cred că te-am întrebat până acum, aşa că te-ntreb: vrei să te ocupi tu de florărie şi magazin?

O secundă, două... Laura răspunse, zâmbind:

- Bineînţeles!

Ana nu comenta. Nici măcar nu se oprise din pus rafturi, când auzise întrebarea! Sigur, discutase despre asta cu ea, aşa că oferta lui nu era chiar o surpriză. Dar... Nina răcni, din florărie:

- Lauro, trece-mă şi pe mine pe listă!

- Te-am trecut deja!

Fina lui intră în florărie, râzând:

- Auzi, Anuţo? Îţi mai aduci tu aminte de Olive?

- Ca de-un coşmar din tinereţe.

Hm; Nina încerca să-i binedispună... Laura ceru lămuriri:

- Olive, nevasta lui Popeye?

Ana răspunse sec:

- Olivia, individa care-a falimentat firma la care am lucrat noi. Auzi, Nino? Oare aia îşi luase diploma din Regie?

- Poftim?

- Diploma de ASE: era trasă la imprimantă, sau plătită pe sub biroul secretariatului?

- Nu ţi-am spus?

- Ce să-mi spui?

- Că Olive era expert contabil şi auditor acreditat? Da' pe bune; nu aşa... pe pile!

Fâşâitul rafturilor încetă ca prin minune... Se întoarse şi el: individa aia chiar era contabilă? Nu de orice fel, ci expert? Nina aprobă:

- Deci nu ţi-am spus! După ce s-a declarat falimentul, s-a aflat că toată mişcarea aia a fost o mânărie. Olive lucra la principalul concurent al lui Boncea. Da' nu oricum; era... "trup şi suflet"! Pricepi tu cum vine asta...

Ana-Maria

Deci Olive... Deci Boncea... Cum naiba...

- Boncea pusese mâna pe nişte contracte "beton", care în maximum doi ani deveneau o mină de euroi! Aşa că ăla a trimis-o la interviu şi-a somat-o să facă ce-o face ca să-l falimenteze pe Boncea şi să-i aducă lui toate contractele. Fata s-a prezentat la interviu, i-a demonstrat lui Boncea că-i deşteaptă foc şi-a luat postul. Sigur, nu i-a spus şi că era expert contabil şi auditor autorizat; că la Camera Auditorilor scria negru pe alb locul ei de muncă! Boncea a văzut că ştie meserie şi i-a dat un salariu obscen, ca s-o... "fidelizeze"! Pe lângă salariul de la el, ea primea şi salariul de dincolo, pentru că le ducea în fiecare lună contabilitatea pe CD şi începuse deja să mute clienţii de la Boncea! Iar când s-a declarat oficial falimentul, a primit de la şeful ei 10.000 de euro cash, neimpozabili, şi-o maşină roşie din import. Acu', eu ce să zic; dacă Boncea a fost atât de fraier să nu se întrebe cum de un creier atât de isteţ stă la o firmă de nişă... Dumnezeu să-l ierte!

Se sprijini de rafturi: cum adică, "Dumnezeu să-l ierte"? Nina o privi lung... şi oftă, întristându-se:

- Se zvoneşte că băgase divorţul, hotărât fiind să se-nsoare cu Olive şi să facă altă firmă. S-o ia amândoi de la capăt, cu un alt credit bancar, cu ipoteci... Pe la mijlocul lui septembrie, fata n-a mai apărut la birou; i-a dat doar un telefon şi l-a anunţat că îşi lichidează singur firma, pentru că ea se întorsese la locul de muncă. El n-a priceput, în primă fază; a întrebat-o de ce nu mai stă o lună, să termine lichidarea! Iar ea i-a răcnit că s-a achitat de sarcina dată de şeful ei; şi cum şi-a primit şi prima, şi cadoul, s-a întors la serviciu! I-a urat "faliment plăcut"; juristul era în biroul lui şi-a auzit toată discuţia... Boncea s-a îmbrăcat şi-a plecat acasă. Iar după două zile l-a găsit nevastă-sa rece, cu tubul de Diazepam gol lângă el...

Oftă greu:

- Dumnezeu să-l ierte.

Se întoarse spre rafturi: nu se aşteptase... Aşa un tip serios, calculat, realist ca Boncea... Nu-i venea să creadă!

Ciocănitul timid din geamuri îi făcu pe toţi să se întoarcă; băiatul cu pizza avea o privire foarte... inteligentă. Laura începu să râdă şi alergă pe hol. Păi să termine odată de pus rafturile alea! Că la ce draci aveau amândoi, nu mai era mult până ţipa Florentin la ea, să se ocupe de copil - că doar nu era copilu' Luminiţei!

Florentin

Era târziu. Era obosit. Ar fi trebuit să se culce şi el, să se odihnească, de vreme ce mâine dimineaţă se trezea la şase şi plecau prin Niro, să aprovizioneze! Dar nu voia să le deranjeze; Florentina crescuse destul de mare ca să nu mai vrea să fie adormită aşa... prin simpla aşezare în pătuţ! Deci Ana o ţinea în braţe şi-i spunea, în şoaptă, poveşti şi cântecele...

Dacă soţia lui va insista să ia copilul la magazin, o să treacă peste tot ce-avea mai sfânt şi-o s-o pocnească de-o s-o lase fără dinţi! Pentru copilul lui, era-n stare s-o omoare!

La dracu! Stinse ţigara şi-şi aprinse imediat alta: încă un sfert de oră...

Ar fi trebuit să-l asculte pe Nicuşor. Să ia prăjituri şi lichior, să facă saună-n casă şi aşa, piliţi bine amândoi, să discute şi să ajungă la un consens. Să discute şi despre Ştefan, şi despre Florentina... Despre magazin, despre afacere... Despre Laura... Numai că n-o făcuse. Aşa că discutaseră azi probleme strict urgente: cina, pampersii şi filmul. Şi-acum Ana o culca pe Florentina, după care se va căzni să adoarmă prima...

Stinse ţigara şi porni spre dormitor: dacă nu adormise deja, o să redeschidă subiectul Florentinei. Copilul nu avea ce să caute la magazin! Şi-o să discute şi subiectul Ştefan - pentru că Nicuşor cu siguranţă nu-şi va primi în seara asta marfa acasă! Nu rata Ştefan aşa o şansă de-a intra pe uşa din faţă, cu ochii la Ana! Iar el trebuia să ştie ce discutaseră în faţa blocului, înainte să se ia de Ştefan.

Intră în dormitor... şi zâmbi slab: evident, Ana adormise! Sau se prefăcea că doarme! Dar... Dar, treaba ei! Ar fi fost mult mai bine să discute încet, cu calm... Decât să-şi scoată la propriu ochii mâine, la magazin. Dar dacă aşa voia ea...

2 noiembrie 2004 - marţi

Ana-Maria

Mâna o scutură cu fermitate:

- Ano, trezeşte-te.

Cum? Poftim? Încerca în zadar să-şi dezlipească pleoapele, dar nu reuşea... Mâna o scutură din nou:

- Trezeşte-te, că e şase!

Iar patul se ridică uşor. Paşii se îndepărtară. Auzi comutatorul de la baie, uşa... Oftă greu.

La naiba! I se umpluseră ochii cu lacrimi! Ce naiba era cu el? Ce-avea cu ea? Nu ştia oare soţul ei că, dacă vorbeau frumos, cu calm, îşi puteau rezolva toate problemele... şi mai şi zâmbeau la finalul discuţiei? De ce-o scuturase aşa, ca pe vânzătorul din piaţa Coşbuc? Ce naiba voia să obţină de la ea?

Se ridică şi-şi şterse lacrimile: nu voia s-o vadă el plângând. Pentru că nu merita! La aşa comportament, aşa reacţie!

Şi ia să-i facă şi ea o "bucurie"! Că prea o luase aşa... "de proaspătă"! Copilul dormea dus. Dormea ca un îngeraş! De ce s-o trezească, s-o îmbrace, s-o scoată în gerul de la şase dimineaţa în câmpul de la Niro? De ce să-i dea lui Florentin motiv să reia scandalul? Mai bine îi dădea o "mostră" de ţinut copilul departe de afacere!

Florentin

Intră în dormitor şi se încruntă: Ana o mutase pe Florentina în patul mare. Se juca uşor cu părul micuţei. Evident, era tot în pijama...

- Tu nu te-mbraci?
- Nu.
- ... De ce?
- E prea frig ca să scot fetiţa din casă. Mai ales la Niro, la şase dimineaţa.

Aici avea dreptate... Şi totuşi, n-avea dreptate! Nu spusese ea întotdeauna că nu era de acord să-l lase să muncească singur la florărie? Acum, ce făcea? Îi punea şi florăria, şi magazinul în cârcă? Soţia lui se ridică, scormoni în buzunarul fustei şi-i puse în mână o hârtie:

- Asta-i lista.

Mm... Parcă-i dăduse cu un par în cap. Nu mai punea problema zâmbetului şi-a sărutului de dimineaţă; nu punea nici problema discuţiei, a consultării pe tema mărfii. Şi nici pe-a aprovizionării şi aranjării mărfii de unul singur! Punea problema sfidării cu care Ana îi pusese lista-n mână, îi întorsese spatele şi se tolănise în pat, lângă Florentina! Ce voia să-i demonstreze? Că tot ca ea trebuia să fie?

Păi hai, că poate-i demonstra el aşa, scurt, o bonă! Şi-o ducea până la magazin în şuturi! Luă bani din şifonier, se răsuci pe-un călcâi şi dădu să iasă. Patul scârţâi uşor. Începuse să spere... Ajunse lângă uşa de la intrare; Ana se opri în uşa dormitorului:

- Să nu uiţi de ţarc.

Gata! Până aici!

Florentin

Din întunericul holului, umbra ţâşni spre ea; făcu, involuntar, un pas înapoi, în dormitor. Florentin intră, se repezi la ea, o prinse dureros de puternic de braţ...

O smucitură scurtă; fu apoi azvârlită spre pat. Prin aer parcă!

- Nu iau nici un ţarc! Nu-mi ţii copilu' acolo!

Răcnetul o sperie de-a binelea! Bufni într-un plâns isteric:

- Atunci să vinzi tu la două tejghele!
- O să vând!

Florentin

Şi-atât! La dracu cu toate! Căpşorul brunet se întorsese spre el!

Se grăbi să iasă. Renunţă şi la geacă, şi la sacoşele pregătite aseară... Preferă să iasă. Trase cu putere uşa, încercând să-şi verse asupra ei toţi nervii...

Ana-Maria

Pocnetul o făcu să tresară. Era atât de linişte în bloc... Iar uşa aia pocnise infernal de tare!

Aoleu, Florentina! Întoarse capul şi văzu ochişorii mari deschişi, buziţa care începuse să tremure... La dracu! Apucă paharul de pe noptieră şi-l azvârli cu toată puterea în şifonier! La dracu cu toţi şi toate!

Gata!

Zâmbi şi se întoarse spre fetiţă:

- Ei, bună dimineaţa!

Florentina se pregătise să plângă. Dar ritualul salutului zilnic şi vocea calmă o puseseră acum pe gânduri. Micuţa aştepta să vadă dacă mai zbierau, dacă mai trânteau... N-o lăsă să aştepte prea mult:

- Sau mai facem nani? Eu zic să mai facem nani amândouă...

Se lungi lângă ea şi-o trase în braţele ei. O sărută pe obraz şi începu să-i dezmierde uşor mânuţa... Doamne, numai să adoarmă...

Ochişorii negri se închideau încet... O legăna uşor, aproape imperceptibil...

Florentin

Afurisită femeie! Afurisit capul ei prost, care ţinea musai să nu priceapă că Florentina n-avea ce căuta la magazin! Nici măcar în vizită - darămite să stea acolo 12 ore! Să mănânce acolo, în praf şi microbi! Să doarmă în gălăgie, praf şi microbi! Ce dracu era în capul ei? Se gândea poate să-i transmită lui Ştefan cât de chinuită şi nefericită era ea? Cum soţul ei, nenorocitul de florar care-o obliga să se-apuce de muncă înainte ca fata să împlinească anul, se zgârcea tocmai când venea vorba despre bonă? Că soacra ei, inimă albastră, îşi lăsa nepoata în microbi fiindcă era copil de romăncă? La ce dracu se gândise Ana atunci când comandase frigider şi cuptor? Şi-i scrisese pe listă "ţarc"?

Zgomotul făcut de cioburi îl făcu să tresară. Mm...

Nu. N-o să se întoarcă. Era tentat să o facă; să descuie uşa, să intre-n dormitor, s-o ia de ciuf şi s-o izbească de toţi pereţii! Dar era conştient că el răcnise primul lângă copil; el o trezise pe Florentina. Aşa că el era principalul vinovat, dacă va auzi şi un plânset de copil...

Să plece mai repede de-acolo! Să se îndepărteze repede-repede de casă! Ana era mai mult decât nervoasă; dacă nici el nu-şi mai controla nervii şi intra peste ea, sfârşeau amândoi la spital, în ghips! Mai bine să plece!

Trase uşa liftului şi se grăbi să coboare. Privi lung lista... Păi o să cumpere vreo trei zile la ea! Mai scurta el pe ici, pe colo! Că doar nu ea vindea la magazin, nu? Ea stătea acasă, cu copilul! Ea făcea pe bona!

Ana-Maria

Se ridică uşor, privi chipul serios... De ce oare avea strania senzaţie că Florentina adormise cu gândul la cearta părinţilor ei?

Se ridică şi intră în sufragerie. Luă mobilul, selectă numărul... Nu; mai bine să nu-l sune. Probabil că, la cât de nervos era Florentin

acum, simpla vedere a numelui ei l-ar fi făcut să se înfigă cu Dacia-n primul obstacol de pe stradă! Aşa că... Nina! S-o trezească pe Nina!

- Mda...
- Neaţa. Dormi?
- Acum, nu. Ce s-a întâmplat?
- Ne-am certat.
- ... Tot n-aţi vorbit despre Ştefan?
- Tot! Şi nici despre Florentina n-am vorbit.
- Băi, sunteţi fraieri! Treaba voastră!
- Cert este că eu am refuzat să scot copilu' din casă pe frigul ăsta ca să-i arăt angrou' de la Niro. I-am dat lista şi i-am zis să nu uite ţarcul. Iar el m-a azvârlit prin aer până pe pat, răcnind pentru tot cartierul.
- ... Potoliţi-vă. Potoleşte-te tu, cu ideea dusului copilului la magazin! Măi Ano, tu obişnuiai să fii aia deşteaptă! Tu-mi dădeai mie lecţii şi-mi deschideai ochii! Ce dracu - tu nu ştii cât praf, cât jeg şi câţi gândaci umblă de obicei printr-un magazin? Cum să ţii copilu' acolo?
- Şi cu cine să-l las? Cu soacră-mea, la chioşc?
- Soacră-ta cred că ar fi încântată să se pensioneze "la urgenţe" şi să stea cu ea acasă!
- Trebuie să vină de la ea. Eu nu pot să-i zic să-mi crească copilu'! Că-mi crapă obrazu' de ruşine numai la gându' că am ajuns să-i planific eu viaţa!
- ... De fapt, ţi-e greu să te dezlipeşti de Florentina. Nu?

Oof, în sfârşit! În sfârşit! Prietena ei pricepuse, într-un târziu, ceea ce Florentin refuza să priceapă! Atâtea ore fără fetiţa ei? El cum dracu reuşise, zi de zi, inclusiv în weekend? El nu-şi iubea copilul?

- Ano, termină cu prostiile! Copilul tău n-o să uite niciodată că tu eşti mama!

Bufni în hohote de plâns şi se trânti pe covor:

- Nici măcar n-o să-mi mai ştie glasul! O s-o duc la mă-sa mare adormită, la şase dimineaţa! O să se scoale cu ochii la ea! O s-o iau după nouă, tot adormită! Sau atât de obosită, că n-o să vrea decât s-o las în pace! Nino, cum dracu poate? El cum poate să stea departe de ea?
- Băi, în primul rând, încetează cu plânsu'! Că dacă-mi boceşti la telefon, îţi închid şi boceşti singură!

Bombăni, ca pentru ea:

- Bine, bine...
- Aştept să te potoleşti. Dacă te-aud că nu te potoleşti, îţi închid telefonul!

Prea bine! Răsuci receptorul invers, cu firul în sus, încercând să-l îndepărteze de suspine...

- ... Aşa. Şi-acum ascultă la mine, că-mi vine să iau un taxi şi să vin să-ţi dau personal şuturi în cur! Tu eşti tâmpită? Ce copil şi-a uitat vreodată părinţii? Mama? Tu ai uitat-o pe mă-ta, care te-a renegat fără să clipească? Ai uitat de ea, atunci când ai împlinit trei luni iar ea te-a lăsat cu bunică-ta şi s-a dus la serviciu? Noi cum am crescut, toanto, sub comunism, cu părinţii la serviciu? Şi nu i-am uitat? Da' ăia care n-au avut bunici, şi-au stat la creşă; ăia cum de nu şi-au uitat părinţii?

Avea dreptate; dar vorbea atât de uşor pentru că nu era mamă, nu trebuia să-şi lase copilul la bunici şi să plece...

- Ce eşti aşa obsedată? Bă, mama nu se uită niciodată! Şi dac-o să-i spună soacră-tii "mama", după patru ani o să conştientizeze ce şi cum şi-o să te strige aşa cum vrei tu! Bă, că proastă mai eşti!

Şi auzi tonul... Dar, chiar şi-aşa, tot nu-şi putea permite să-şi bage soacra-n pensie acum, fuguţa, pentru că aşa voia ea! Doar soacra ei putea schimba totul...

Şi poate că nu voia nici să-i dea dnei Manolache idei! Ca să-l pedepsească un pic pe Florentin! Să-l lase să se zbată singurel măcar o săptămână! Că uitase unele lucruri! Începuse să azvârle cu ea prin casă... Începuse să ia decizii fără măcar s-o întrebe dacă să fie roşu sau albastru... Începuse să evite anumite discuţii...

Se ridică greu şi intră în bucătărie. Privi lung pachetul de ţigări uitat pe masă... Nu! Nu acum! Nu pentru un brânci şi două răcnete! Va ajunge ea şi la fumat; dar după prima bătaie. Care nu va mai întârzia mult - părerea ei...

Florentin

Traversa grăbit... În sfârşit, ajunseseră la primul magazin deschis. Nina fusese o finuţă perfectă! Îl sunase, pe motiv că voia şi ea în Niro; se mirase foarte veridic când auzise că Ana rămăsese acasă... Insistase să vină cu tramvaiul, iar el îi închisese-n nas şi se dusese s-o ia de acasă... Nu deschisese discuţia, cât se plimbaseră printre standuri după tot felul de mărunţişuri. De parcă ştiuse că-şi uitase ţigările acasă! Acum, avea un pachet nou-nouţ în buzunar. Acum era dispus să discute, cu foarte mult calm... Şi chiar să accepte ideea ca Ana să vină la magazin cu Florentina, preţ de-o oră-două, cât era fata trează! Dar fără mâncare şi dormit acolo! Nici măcar în braţele mă-sii! Că foc se făcea!

Se trânti la volan, trase portiera... Şi-şi aprinse o ţigară. Iar fina lui rosti scurt:

- Îi e frică să n-o uite.

Cum? Poftim? O privi lung...

- Ana: îi e frică să n-o uite Florentina. Că ar însemna s-o ducă la mamaia la şase dimineaţa, încă adormită, şi s-o ia la nouă seara, adormită. Inclusiv în weekend.
- Şi de ce dracu nu deschide gura să spună? Că poate să rămână acasă cu ea de dimineaţă! Vin eu, deschid, mă descurc cumva cu toate, mă mai ajutaţi şi voi... Că nu-i aşa un aflux imens de clienţi dimineaţa! Iar ea scoală copilu' la nouă, îl hrăneşte, se joacă, îi spune "mama" de-un milion de ori şi-o duce la mama! Şi pe urmă vine şi ea la magazin! Şi poate să plece ea prima, la opt! Că stau eu să număr şi să scriu fişe! Se duce, ia copilu', se joacă, îi spune iar "mama" de-un milion de ori, îi cântă, o culcă civilizat în dormitor... De ce dracu nu spune ce-are?
- Pentru că nu poate. Ana nu poate spune foarte multe lucruri. Le ţine-n ea şi dă doar indicii; dacă le înţelegem, bravo nouă! Dacă nu, ea se întristează; şi când se strâng multe-multe chestii care-o apasă, boceşte la telefon. Cum a bocit azi, când am sunat-o.

Deci Ana plânsese în hohote la telefon...

- Şi spune una, maxim două probleme; se linişteşte, iar pe restul le ţine-n ea în continuare...

Afurisită treabă! Tare afurisită...

- ... Trebuie să staţi de vorbă. Nu ştiu cum şi când: că afacerea asta o să vă mănânce tot timpul liber. Dar dacă ea vine azi aici, şi vine şi Ştefan, mare miracol dacă n-o apucă iar un acces de plâns.
- Ce ţi-a spus de Ştefan?
- Nimic: n-am prea avut timp să stăm la discuţii. Dar o văd cum tace şi încearcă să se ascundă... Îi e frică de el. Îi e frică şi de tine, să n-o bănuieşti că-i dă nas. Îi e frică până şi să vorbească cu mine! Şi n-am cum să fac... La chestia asta, trebuie să te descurci singur. Totuşi! - voi vă înţelegeaţi din priviri! Ce s-a întâmplat între timp?
- Nu ştiu; din punctul meu de vedere, nimic.
- Nu te minţi singur; ai fi ştiut să înţelegi de ce-a bocit azi şi de ce-a scris "ţarc" pe lista de cumpărături. Ai fi înţeles de ce nu ţi-a spus nici acum ce-a vorbit cu Ştefan în faţa blocului.
- Ţie ţi-a spus?
- Nu. Şi nici Luminiţa nu ştie... E speriată, se ascunde... Roberto îi pune pază, tu umbli cu şişul pe mânecă, Nicuşor îi spune că Ştefan face rost de acte cu toate vizele posibile...

Frână în faţa magazinului:

- Pot să te rog ceva?
- Sigur!
- ... După ce-ţi aranjezi tonele de pânze şi mosoare de aţă, dai o fugă să vorbeşti cu ea?
- Bineînţeles!

Slavă Cerului! Opri motorul şi zâmbi:

- Ia cheamă-l pe Nicuşor, să mă ajute să car toate astea!

Coborî de la volan şi-şi mai aprinse o ţigară: deci Ana avea foarte multe lucruri pe suflet, dar nu le putea spune... O vedea pe Laura apropiindu-se grăbită, cochetă foc, şi-şi dădea seama că şi contabila era acum apăsătoare pentru Ana...

Or să discute diseară. Sau mâine seară. Da, el greşise că n-o luase uşurel, să o liniştească şi să afle ce-o apăsa! Dar şi ea greşise când

decisese să nu se calmeze, să nu îl invite la o discuţie, să nu-i spună ce-o apăsa! Şi, mai ales, să insiste la infinit cu ţarcul ăla!

- Neaţa!

Porni spre portbagaj:

- Neaţa.
- Matinal!
- Chinezul adormit face preţuri mici.

Tăcere; era privit lung...

- Am lucrat şi-n Niro.

Aruncă ţigara şi apucă primul bax: chiar n-avea chef să stea la discuţii cu Laura!

Ana-Maria

Florentina dormea. Avea burtica plină-ochi, că-i fusese foarte foame după atâta joacă prin parc! Unde mai punea c-o şi ajutase la treabă! Adică, mă rog; ea pusese rufele murdare în mijlocul camerei, iar Florentina le mutase spre baie cât putuse ea să le împingă în patru labe...

Stătea în pat, o privea lung şi se gândea că Nina avea dreptate. Şi ea crescuse cu mamaia, şi Nina probabil că tot cu mamaia stătuse... Florentin stătuse tot cu mamaia? Nu era momentul ideal să-l întrebe! Dar, într-o zi, o să-i pună şi întrebarea asta.

Liftul urca; era îngrozitor de linişte-n bloc, la ora aia... Un pocnet; uşa metalică se deschise. Era probabil bunica băieţelului de la garsonieră; ea venea de obicei la ora asta, ca să-i pregătească mâncarea, să strângă şi să se ducă, la cinci, să-l ia de la grădi. Îşi privea lung fetiţa...

Auzi cheia răsucindu-se în yală! Sări în picioare: venise Florentin!

Aoleu! Florentin! Se aruncă înapoi pe pat şi închise ochii. Doamne, oare reuşea să respire normal? La cum îi bătea inima, oare putea mima un somn îndeajuns de adânc încât el să n-o trezească?

De ce venise? Ca să continue cearta? Ca să mănânce? Ca să se împace? Ca să discute? Ca s-o ducă pe Florentina la mama lui iar pe ea s-o ducă-n şuturi la magazin, la aranjat marfa pe rafturi?

Încerca să se liniştească, deşi simţea sângele pulsând cu putere undeva în gât... Paşii intrară în dormitor. Se opriră. Acum o privea.

Doamne, numai să reuşească!

Florentin

Evident, nu dormea! Era prea albă la faţă ca să creadă că în clipa aceea soţia lui dormea dusă!

Deci nu voia să vorbească cu el! N-avea nimic de spus! Nu avea nimic apăsător pe suflet de împărtăşit! OK!

Îi întoarse spatele şi deschise larg uşile şifonierului.

Ana-Maria

Întredeschise puţin ochiul drept... Se schimba. Scosese costumul "de zile mari"; cel de la nunta Ninei. Cel croit pe el. Oare unde se ducea soţul ei?... Habar n-avea. Aşa că ar fi putut să te întindă lung... să deschidă ochii şi să-l întrebe! Dar de ce oare simţea că-i era frică să deschidă discuţia? Chiar îi era frică de soţul ei?

... Da. Acum da. Închise deci ochiul şi mulţumi Celui de Sus c-o ajutase să se liniştească...

Florentin

Opri motorul şi coborî. Vila era destul de animată: femeile măturau şi strângeau frunzele uscate. Oare era acasă? Apăsă butonul interfonului şi aşteptă...

- ... Cine e?
- Florentin Manolache.

Interfonul piui, poarta ţăcăni scurt... Ia uite! Evident, îi răspunsese o servitoare! Care nu-l întrebase ce voia şi dacă era aşteptat, ci-i deschisese direct - semn că era aşteptat! Se apropie de uşă... Care se deschise larg; o puştoaică de vreo 16 ani îl pofti în living...

Aoleu, ce de lume! Picase în cel mai prost moment posibil! Costume de firmă, ceasuri de aur, ghiuluri... Şi hop şi el, Florentin floraru'!

- Aa, ia uite cine-a venit!

Tresări: da' ea unde era? Că o auzise ţipând, dar n-o vedea în living!... Aha! Stătuse în îngrămădeala cea mare! Probabil discutau afaceri, sau... Bambina se apropia grăbită, râzând, sorbindu-l parcă din ochi:

- În sfârşit! Că am zis că oi vrea să emigrezi!

Ea râdea, el râdea...

- Bine-ai venit, Florentine!
- Sărut mâna.

Şi se aplecă şi-i sărută mâna...

- Ptiu, că m-ai şi speriat! Mă! Ce-ţi veni?
- Nimic; trebuia să-mi vină ceva?

Nu mai aşteptă răspunsul; şopti, privind-o serios:

- Tanti, văd că am picat într-un moment nepotrivit. Mă duc să iau nişte prăjituri şi
- Ba nu te duci nicăieri!

Iar Bambina îl întoarse spre bărbaţii cu costume şi ghiuluri:

- Ia uitaţi-vă la el! Florentin, băiatu' ăl mic al lu' Manolache! Ei? Clientul meu preferat!

Uau! La aşa prezentare, rămăsese fără suflu! Fu salutat cu capul; repetă, mecanic, gestul lor. Iar uimirea îi deveni nemăsurată când o văzu pe Bambina întorcându-se spre costumele de firmă şi făcându-le un semn gen "ia beţi voi cafeaua, cât sunt eu ocupată cu clientul meu preferat"! Uau! Era şocat... Fu condus în colţul opus al sufrageriei, unde-l aştepta deja o ceaşcă cu cafea.

- Ia stai jos şi spune-mi cum a ieşit!
- Ce să iasă?
- Malu', mă! Cum v-a ieşit malu'?

Aa, mall-ul! Începu să râdă:

- Nu-l ştiam pe Crin aşa de secretos!
- Lasă-l pe Crin; că a turnat conştiincios tot ce ştia! Eu vreau să ştiu de la tine cum a ieşit!
- Păi cum să iasă... Perfect! Occidental! Am aprovizionat deja magazinul cu preţ unic, iar fetele au rămas să aranjeze marfa. Am zis să vin acu', să te rog să mă iei printre clienţii matale...
- Băi, ăsta micu'! Vezi, că mă superi! Tu eşti clientu' meu încă dinainte să se-nsoare Crin! Clar?

Aprobă cu capul: chipul Bambinei se încruntase când îi auzise exprimarea alambicată.

- Stai aici, să-ţi aduc contractu'. Nu te mişti de-aici, auzi?

Aprobă cu capul. Bambina se îndepărta grăbită:

- Nu care cumva să te faci că dai un telefon şi s-o ştergi la publicu' din colţ! Auzi?

Cum naiba să facă asta?! Când vedea cum era primit, cum era prezentat, cum era "sărit peste rând" fără nici o reţinere...

Încerca să pară atent la propria cafea; vedea cu coada ochiului costumele foindu-se; ştia că era privit, se simţea privit, observa feţele întorcându-se spre el aparent în treacăt...

Uşa se redeschise iar Bambina intră, cu un dosar verde praz. Zâmbi la vederea culorii isterice...

- Ce râzi, mă? Las' că vezi tu, peste vreo cinci ani, ce greu e să fii patron şi să ţii minte toate câte sunt! Să vezi atunci ce bine-ţi prind culorile astea ţipătoare! Ia! Citeşte-l şi semnează-l!

Şi iar ieşea, dar pe altă uşă... Deschise dosarul şi oftă greu: avusese contractul lui pregătit. Conceput, scris, scos la imprimantă, semnat de ea şi ştampilat. Iar el întârziase atâtea luni... Oof! Numai prostii făcea! Ia să vadă el ce scria acolo...

Da; prin contract, se stabilea un discount de 50% de la lista de preţuri en-gros. Lista era anexă la contract şi urma a se modifica pentru toţi clienţii ei, după cum hotăra Bambina: în sus sau în jos...

Ia uite cum era lista de preţuri...

Fiind "detailist", habar n-avusese că aşa se făceau listele de preţuri! O coloană pentru en-gros, o coloană pentru cash & carry, o coloană pentru supermarketuri, o coloană pentru florării, o coloană pentru florarii cu chioşc... Iar ea îi făcea lui 50% reducere la preţurile alea infim de mici, deşi el nu va cumpăra vreodată cu tirul sau cu containerul...

Îi venea să moară de ruşine! Îi venea să se ascundă sub masă! Şi chiar s-ar fi ascuns, dacă n-ar fi fost atâtea costume acolo! Oricum, ştia că era roşu tot în obraji...

- Ei? Ai semnat?

Aoleu! Se grăbi să semneze, iar Bambina îşi opri un exemplar în dosarul ăla isteric de verde:

- Poftim! Când deschideţi?
- Pe 5, dis-de-dimineaţă.
- Aa deci aprovizionezi pe 4, nu?
- Da, pe la prânz.
- Şi unde-o să le ţii?
- În beciul mall-ului.
- Aha...

Se trase uşor spre masă:

- Tanti, eu îţi zic săru' mâna că m-ai primit la matale şi mi-ai dat aşa contract; da' crede-mă sincer că mi-e ruşine să stau pe capu' matale, când văd câtă treabă ai...

Era privit lung... Şi era roşu ca racul...

- Mă, eşti aşa de panicat că te las să pleci! Da' data viitoare, fii atent! Iei pastile, nu bei cafea... Şi vii vesel şi zâmbitor, să-mi zici şi mie-n amănunt cum vă merge malu'! Auzi?

- Promit!

- Aşa! Auzi? Ia vino-ncoa...

Îl conducea spre uşă şi se pregătea să-i pună o întrebare dificilă...

- ... Auzi, mă? Dacă te rog eu ceva, faci?

- Bineînţeles! Da' acu', depinde; ştii matale!

Se aştepta la o muştruluială zdravănă; când colo, Bambina zâmbi:

- Data viitoare mi-o aduci pe nevastă-ta? S-o văd şi eu mai bine şi să vorbesc cinci minute cu ea? Că ziceau şi Crin, şi Florică, că-i un boboc de fată şi nici nu zici că ştie ce-i aia "*shukar*"! Şi pe urmă îi turuie guriţa aia frumoasă de cad toţi ţiganii pe spate!

Începu să râdă:

- Promit că data viitoare o aduc şi pe ea.
- Şi mi-o aduci şi pe-aia mică?
- Şi pe-aia mică.
- Aşa, mă! Hai; ai grijă cum conduci. Vezi, că-mi anunţ omu' că pe 4 dimineaţa aprovizionezi! Şi ştii că ăla-i diliu! Dacă munceşte toată noaptea să-ţi pregătească nişte flori ca lumea şi nu te duci să le iei, jar mănânci!

- Ştiu, tanti!

- Şi să nu-l contrazici; dacă el zice că e mai bine să nu scrieţi nimic, lasă aşa cum zice el!

- Da, tanti.

- Ai contabilă bună?

- O am pe contabila care-a lucrat pentru Mugurel Agapie, la florăriile Tria.

- ... Aha! Straşnică fată! Isteaţă foc! Păcat că-i neserioasă! Ai grijă; că nevasta, cât ar fi ea de înţelegătoare, tot s-o supăra odată şi odată!

- N-are de ce să se supere, şi ştie asta.

Trecu peste prag, se întoarse şi-i sărută mâna:

- Sărut mâna.

- Să fii sănătos şi să-ţi meargă bine malu', maică!

Mm, dac-ar fi fost aşa cum zicea ea...

Coborî treptele, descuie Dacia, porni motorul... S-ar fi dus acasă, să-i spună Anei ce vorbise cu Bambina. Murea de nerăbdare! Simţea că explodează dacă nu spunea cuiva cum fusese primit şi ce afacere bună încheiase! Dar...

Dar fusese destul de încăpăţânat să nu-şi trezească soţia, să n-o anunţe şi pe ea că se ducea la Bambina... Să nu discute cu ea... Ar fi găsit-o pe Ana botoasă, încruntată şi cu chef de ceartă. Aşa că demară spre magazin.

Luminiţa

Eei... Păi vedea ea că venise momentul să-şi pregătească pumnii şi picioarele pentru o caftealâ pe cinste!

Frăţiorul ei plecase, pe la prânz, fără să spună unde; se întorsese la patru ace, aranjat de parcă fusese-n peţit, şi povestise "din trei mişcări" cum semnase contractul ăla... Ştiuse, de la Ileana, că Bambina îl aştepta cu un contract special; da' la un asemenea contract chiar nu se aşteptase! I se păruse inimaginabilă asemenea reducere! Era doar Florentin Manolache! Nu era rudă cu ea! Mă rog; acum, după căsătoria lui Crin, erau rude... de extrem de departe! Şi cam "pe fustă", aşa! Şi totuşi, asemenea contract...

Iar acum el îşi scria lista de cumpărături iar Laura îl întrerupea din cinci în cinci secunde. Că alea erau bine aşa? Da' alea-i plăceau? Da' dacă luau şi verzi? Da' dădeau bine atâtea roşii? Ea una ar fi pocnit-o... să-i ajungă pentru două secole de linişte! El însă îi răspundea scurt, calm, deseori fără să ridice privirea din hârtii... Şi totuşi, ar fi pocnit-o! Că-i "pistona" fratele şi încerca să fie băgată în seamă! Or să aibă o mare problemă cu femeiuşca asta - că Ana lor era şi-aşa stresată la maximum şi cu copilul, şi cu căpoşenia lui Florentin, şi cu pericolul lui Ştefan...

Nicuşor se apropia de ea, zâmbind; na, că nu-l văzuse! La asemenea gânduri complicate...

- Ce faceţi?

- Bine; piciu' doarme iar mama lui se pregăteşte să studieze dinţologia aplicată.

- Mama lui să studieze fuguţa bandaje şi plăgi înjunghiate. Ne vine marfa.

Îl privi lung... Oftă:

- Chiar nu poate să ne-o aducă acasă?

- Nu.

- Momeşte-l cu o petrecere cu Florinel!

- L-am rugat cât am putut - degeaba! Aurul l-a strâns aseară, da' abia acu' vreo oră a reuşit să ducă sacoşele la maşină. Şi apare în zece minute.

Îşi privi lung fratele şi oftă:

- Înnebuneşte ăsta, când l-o vedea!

- Stai prin preajma lui; dacă e să-i vină vreo vorbă de duh, măcar să aibă cui i-o spune! Că-l ştii pe Ştefan cum face când aude vorbe de duh şi cât de sensibil e...

Da, ştia că Ştefan tăiase patru indivizi pentru un "Morţii mă-tii" aruncat mai mult în glumă! Porni spre Florentin...

Florentin

Surioara lui era oare rudă cu Laura? Că se potriveau... mănuşă!

- Auzi, Florentine? Da' aici ce pui?
- Ghivece cu plante curgătoare.
- Cum, mă, "curgătoare"?
- Care atârnă.
- Aa, de-alea ca iedera!
- Nu, aia se caţără.
- Bă, lasă scrisu' ăla şi lămureşte-mă!
- Luminiţo, mă laşi să-mi fac planificarea?

Vocea îl făcu să tresară:

- Sau vii să-ţi alegi unu' cu diamante, cadou de la mine?

Ridică imediat capul! Din uşa florăriei, ochii verzi aruncau fulgere furioase şi scântei multicolore... dar Ştefan "per total" râdea. Nici el

nu se codea să-şi arate furia... Luminiţa începu şi ea să râdă:

- Pa, frati-miu! Succes cu lista!

Reveni spre hârtii: să se uşchească mai repede, că avea treabă! Numai că acum Ştefan voia să vorbească!

- Salut.
- Salut.
- Cum merge?

Îi arătă un deget: OK! Mai zăbovea mult pe-acolo?

- Când deschideţi?
- Vineri.

Încerca să-i arate cât mai explicit că nu era dorit acolo! Iar Ştefan încerca să-i demonstreze că el stătea unde voia el! Luminiţa ajunse lângă el:

- Hai să vezi ceva! Hai!
- Hai!

Lumina zilei reveni în florărie...

Doamne, cât îl ura! Îl ura, pentru că nu putea să se ia de el doar pentru ce aflase de la Nicuşor! Ca să-i taie gâtu', îi trebuia un flagrant. Sau o înregistrare. N-avea decât o povestioară... şi-o nevastă panicată. Mult prea puţin chiar şi pentru un brânci peste prag! Mai ales că Ştefan era periculos...

Lăsă listele pe tejghea şi ieşi. Ieşi în faţa magazinului! Îşi aprinse o ţigară, suflă lung fumul... Doamne, era furios! L-ar fi strâns de gât! S-ar fi repezit, pur şi simplu, şi l-ar fi strâns de gât! Şi-ar fi înfipt mâinile deasupra umerilor, le-ar fi lăsat să alunece spre gât, ar fi strâns uite-aşa...

Tremura de nervi! Fierbea! Şi tocmai acum, tocmai azi, lăsase şişul în teaca lui, în geacă! Acasă! Nu se putea duce cu cuţitul la Bambina acasă; se aşteptase să fie primit, ca orice om normal, cu bodyguarzi şi percheziţie sumară! Şi dacă ăia i-ar fi găsit arma albă pe mânecă...

Uşa din spatele lui se deschise. Ah, dacă era el, dacă îndrăznea să-i mai dea o dată "Salut", o să se repeadă şi-o să strângă mâinile îndeajuns de repede ca să n-aibă individul timp nici să clipească!

- Mă duc să iau de mâncare; tu vrei ceva? O pizza, sau un hamburger?

Negă scurt; Nina nu insistă. O văzu îndepărtându-se, numărând banii...

Nu mâncase nimic de dimineaţă. Şi totuşi, nu-i era foame. Ba chiar îl stăpânea un sentiment idiot de nod în gât şi gol în stomac. O senzaţie de greaţă...

Ana-Maria

Mobilul ei piui scurt. Se ridică, îl luă şi răspunse:

- Da.
- Ce faci?
- Mă joc.
- Ano, te rog! Ce ţi-am făcut, ca să-mi vorbeşti aşa?
- Nimic. Mă joc pe covor cu păpuşile! Şi cu Florentina, fireşte!

Nina tăcu preţ de două-trei secunde...

- Ce s-a întâmplat?
- Ai făcut bine că ai rămas azi acasă cu fata. Adineauri a venit şi Ştefan.

Aşa; şi?

- A apărut ca o floare, cu două genţi de voiaj şi zâmbetul fericit pe buze. Acum e la Nicuşor, îi predă marfa. Florentin e stacojiu; fumează în faţa casei şi se pregăteşte să sară la gâtul lui.

Şi asta trebuia s-o emoţioneze cu ceva?

- A intrat dezinvolt, nu te-a căutat cu privirea, n-a întrebat cum de cutiile tale cu marfă stau jumate nedesfăcute în magazin... A trecut pe-acolo exact cum treci prin vagon, spre compartimentul de pe bilet.

Normal! Doar nu era ţicnit, s-o caute cu lumânarea!

- Eu am ieşit să iau de mâncare. Şi-am zis să te sun, nu?
- Mersi. Soţul meu ce serveşte azi?
- Ştefan fără pâine. Cred că i-a rămas în gât inclusiv ideea de hrană...
- Bine. Dacă mai e ceva, uită să iei suc şi sună-mă.
- Bineînţeles! Pa!
- Pa!

Închise şi se aşeză pe marginea mobilei. Privea lung fetiţa care se căznea să muşte capul păpuşii...

Deci Ştefan venise cu marfa. Se pregătise, îşi făcuse planul, îşi înghiţise calmantele - aşa că se comportase absolut firesc. Nu întrebase de ea, nu întorsese capul s-o caute... Sau poate că ştia deja unde era ea! Poate ştia că nu era acolo! Ideea o îngrijora teribil; dragul ei cumnăţel pe nume Roberto nu se obosea s-o sune şi s-o informeze şi pe ea apropo de ce se mai întâmpla prin lume; habar n-avea deci dacă mai era filată, câţi oameni o urmăreau, cum arătau...

Florentin

Uşa se deschise din nou; Nicuşor şi Ştefan trecură încet pe lângă el, discutând despre inventariere şi descrierile bijuteriilor... Îl privea lung...

Maletă neagră, cu o frunză bizară pe piept; pe deasupra, o geacă ce imita uniformele echipelor de fotbal din firmele americane. Blugi bine croiţi, pantofi comozi... Parfumul de rigoare, freza de rigoare... Sac de hormoni ambulant; magnet de femei. Ochii ăia verzi iscau cu siguranţă leşinuri în masă când treceau pe lângă licee, pe lângă facultăţi...

Şi totuşi! De ce nu-şi vedeau ochii ăia verzi de admiratoarele leşinate? De ce se întorceau tocmai după Ana lui?

Ştefan urcă la volan; Nicuşor se aplecă la geamul din dreapta. Discutau tot despre bijuterii; ochii verzi îl evitau intenţionat... Şi, în sfârşit, BMW-ul negru plecase...

Încerca să vadă preţul pantofilor de vizavi. De peste bulevard. Era concentrat... Uşa se deschise, se închise...

- N-a rostit numele Anei şi mi s-a părut foarte dezinvolt. N-a căutat-o cu privirea, n-a vrut să ştie nimic care să aducă vorba despre ea... Nici măcar nu m-a întrebat când ţin următoarea paranghelie cu lăutari!

Normal! Nu-i mai trebuia paranghelie ca s-o vadă! Dădea comanda prin telefon şi se posta frumuşel în faţa scării cu zece secunde înainte ca Ana lui să iasă din lift! Nimic mai simplu, nu? Aruncă ţigara şi porni spre uşă:

- Eu n-am de gând s-o informez apropo de apariţia lui aici.
- Tot n-aţi vorbit?
- Nu văd de ce-am face-o! Noi nu ne putem înţelege pe teme simple, cum ar fi angajarea unei bone!
- Vorbeşte mai încet; că dacă te-aude tanti Lăcrămioara, îţi face uite-aşa un nas mare şi spart...

Daa, sigur! Intră în florărie şi-şi reluă şirul listei: deci, câţi trandafiri să cumpere?

Ana-Maria

Şi totuşi, poate că Roberto avea interdicţie s-o sune! Poate se ruga s-o lumineze Dumnezeu şi s-o facă să-l sune! Apăsă butoanele...

- Bună, Ana!
- Bună.
- Ce faci? Cum merge organizarea?
- Bestial: sunt acasă.
- Păi de ce?!
- Păi pentru că eu nu vreau să angajez bonă iar Florentin nu vrea să vadă copilul în praf şi microbi.
- ... Şi aveţi amândoi dreptate. Care-o fi calea de mijloc?
- Te rog, nu începe şi tu!
- Bine, am înţeles! Cum îţi mai merge? Ce mai face finuţa mea cea mică?
- Excelent. Eu mai sunt urmărită?
- ... Urmărită de el, sau de noi?
- Urmărită.

- Da: şi de el, şi de noi!

Cumnatul ei chicotea; era bine-dispus. Ea nu era la fel de veselă:

- El câţi oameni are?

- Păi de obicei sunt 10. Azi însă, sunt 12.

- Şi voi câţi oameni aveţi?

- Întotdeauna cu 4 mai mulţi decât el.

Cei 4 pe care-i plimbase ea prin parc! Abia acum înţelegea algoritmul...

- Stai liniştită: oamenii mei sunt experimentaţi şi ştiu cu cine au de-a face. Deja ştim cine sunt oamenii lui şi-i filăm discret, de la distanţă. Chiar voiam să te sun, să aranjăm o chestie! Tu te duci mâine la magazin?

- Nu ştiu; nu cred.

- ... Păi şi cum faceţi cu magazinul ăla cu preţ unic?

- Nu ştiu; soţul meu atotştiutor şi atotdecident sigur a găsit rezolvarea, da' încă nu m-a informat şi pe mine.

- Ano,

- Presupun c-o s-o pună pe Laura la tejghea! Că doar ea bântuie pe-acolo fără rost!

- Ano,

- Şi-aşa o să fie toată lumea fericită!

- Vrei să vin diseară să discut cu el?

- ... Mai bine nu; îmi plac dinţii pe care-i port acum.

- Băi, voi aţi ajuns să vă bateţi?

- Momentan suntem la brânciuri şi azvârleli; da' cât de curând o s-o experimentăm şi pe bătaie!

- Te rog, nu mai vorbi aşa! Eu nu ţi-am făcut nimic!

Corect! Ia să tacă ea! Că mare greşeală făcuse când decisese să-l sune!

- ... Voi când inauguraţi?

- El ştie!

- O să-l sun şi-o să-l întreb. Şi vin, dis-de-dimineaţă, să văd ce-aţi făcut şi să-l repun pe şine. Că nu-i normal ce face el.

Mai bine tăcea: totuşi, fraţii se aveau mai aproape decât cumnaţii! Deşi Roberto era un tip descuiat la minte şi cât de cât obiectiv... Schimbă subiectul:

- Cum se simte Mirela?

- Îşi revine văzând cu ochii. Acu' două zile mi-a spus că ar vrea să mergem la medicul tău, să-i facă o ecografie şi să ne spună când putem s-o luăm de la capăt.

- Păi ai numerele lui, nu?

- Le am.

- Sună-l şi fă-i o programare. Îţi spun de-acum că o să fie peste vreo trei săptămâni - aşa că apucă-te de telefon din timp.

- Aha! Bine că mi-ai spus! Hai, că-l sunăm diseară!

- OK. Mersi mult!

- Chiar n-ai pentru ce! Şi nu te mai îngrijora aiurea, că eşti păzită straşnic!

- Bine. Dacă o spui tu, atunci ştiu că aşa e.

- Vezi că ştii?! Pa!

- Pa!

Închise... şi oftă greu: deci puteau să iasă în parc. Dar, pentru mai multă siguranţă, or să iasă mâine. Pe de-o parte, era cearta cu Florentin care nu trebuia alimentată aşa. Pe de altă parte, erau cei doi amici ai lui Ştefan care apăruseră azi în "dispozitiv" şi întăriseră forţele, aparent fără nici un motiv...

Florentin

Mm, cina fusese "o nebunie"! Încă două bucăţi; se pregătea să o strângă-n braţe, s-o sărute şi să-i amintească ce bună bucătăreasă era...

- Şi? Ce-aţi făcut azi la mall?

"Evident, nu ne-am întâlnit cu Ştefan!" Zâmbi slab:

- Păi am aranjat magazinul; l-am burduşit bine pentru deschidere! Indiferent câţi clienţi ne vor trece pragul, nu vom rămâne fără stoc!

- Şi cam ce-aţi pus în el?

- Păi ce-ai trecut tu pe listă! Plus unele mici adăugiri de-ale Ninei.

"Minus nenorocitu' ăla de ţarc, fireşte!" Îşi amintise şi-i crescuse instantaneu tensiunea...

- ... Deci e plin.

- Plin ochi: şi magazinul, şi camera din spate. Deja se opresc oamenii să se uite prin geam. Cred că o să fie un succes total!

- Probabil că da! Plus curiozitatea de rigoare...

- Egal vânzări incredibile! Şi-am fost şi la Bambina.

Tăcere...

- Că de-aia am trecut pe-acasă şi m-am schimbat. Am semnat contractul cu ea.

Tăcere...

- Mi-a făcut 50% discount la lista de preţuri pentru angrouri. Practic mi le dă pe nimic!

- Bravo! Acum, întrebarea e ce vrea să obţină în schimb.

- Nu cred că vrea să obţină ceva.

- Pe vremea când Ileana dormea cuminte-n camera ei, tatăl tău se întreba ce-o vrea Bambina de la el, de-i oferea florile la jumătate de preţ. Jumătate din preţul pentru chioşcari, nu pentru angrosişti!

Aici avea dreptate... Ridică scurt din umeri:

- Am contract pe un an; peste-un an, mai vedem noi ce şi cum!

Acum ridică ea din umeri... Plecă privirea spre farfurie:

- Şi cam atât am făcut azi. Mă rog; am mai stabilit "marea deschidere" pentru vineri dimineaţa.

Încerca să-şi termine odată mâncarea, ca să poată s-o strângă în braţe şi s-o împace! Se simţea privit; ştia că era privit. Ana aştepta ceva...

Ana-Maria

Deci cam atât făcuseră! Umpluseră şi aranjaseră magazinul ei, stabiliseră ziua inaugurării şi semnase contractul cu Bambina.

... Păi bravo lor! Se descurcau de minune! O puseseră să-şi stoarcă creierii, să găsească soluţia cu magazinul cu preţ unic, o lăsaseră să se ambaleze, să-şi imagineze, să-şi pună o tonă de speranţe în spaţiul acela superb! După care o trimiseră acasă, cu copilu', şi se instalaseră comod în ideea ei! Stabiliseră mobila, casele de marcat, ziua deschiderii, marfa cu preţ unic... Probabil că Laura calcula şi stabilea chiar acum preţul unic...

Iar Ştefan nu trecuse pe-acolo! Nici o veste! Nimic! Deşi repartizase azi încă doi gealaţi pe urmele ei, el nu făcea parte din "ce s-a mai întâmplat azi!"

... La urma urmei, poate că soţului ei îi era indiferent ce făcea şi pregătea Ştefan! Poate că nu-l mai interesa! Aflase, cu siguranţă, planul ei de-a duce fata la mama lui şi-a porni spre cimitir; deci, poate că se gândise un pic mai departe... şi-o "plantase" pe Laura la tejgheaua magazinului! Era mare, era frumoasă, ştia deja să apese pe casa de marcat...

La dracu! Se ridică şi ieşi din bucătărie. Doamne, ce-ar mai fi plecat ea cu fata la plimbare! Şase ore s-ar fi învârtit ca dementa prin parc! Dar Florentin s-ar fi grăbit să meargă cu ea; deci asta nu era o rezolvare...

Va sta în casă. Vor trăi amândoi o seară îngrozitor de lungă - de vreme ce ea nu va mai scoate un cuvinţel! Că aşa merita! Dacă el aşa considera că-şi păstra armonia în căsnicie...

Florentin

Hm; nouă jumate, iar ei nu mai schimbaseră un cuvânt de mai bine de două ore...

Soţia lui trecea pe lângă el ca pe lângă scaun. Avea grijă de fată, se jucau amândouă, discutau, râdeau... Dar el parcă nu era acasă. Ana nu-i aruncase nici măcar o privire! Nici Florentina nu fusese mai dor-

nică de... socializare cu tati. Amorţise pe perne, cu ochii când la televizor, când la ele două!

Sigur, soţia lui era supărată pe tema ţarcului! Şi-a mobilei, casei de marcat, zugrăvelii, a mărfii-n plus şi-a datei de deschidere, asupra cărora nu fusese consultată nicicum. Dar el ce să-i mai facă acum? Că dacă s-ar fi dus s-o împace, s-ar fi ciocnit de celelalte supărări! Cu Ştefan, cu statul acasă, cu brânciul pe care i-l dăduse de dimineaţă şi răcnetele... Cu prezenţa Laurei...

Ar fi putut s-o împace; pentru toate câte i le făcuse el, plus cele pe care i le făcuse vânzătoarea de la supermarket, vecina de deasupra şi restul populaţiei globului. Ba chiar ar fi reuşit să-i împace şi supărarea cauzată de telefonul anonim de la ora opt! Nu se grăbea totuşi s-o facă. El se temea de altceva...

Exista posibilitatea ca Luminiţa s-o fi sunat. Să-i fi spus de vizita lui Ştefan. Azi, la cină, avusese impresia că era un pic... "interogat". Nu voia să tragă asemenea concluzii, mai ales când erau certaţi iar el avea prostul obicei să dezvolte fixaţii. Totuşi, acea posibilitate exista. S-o fi sunat Luminiţa, sau Nina... Sau poate chiar Nicuşor - care i-ar fi putut transmite lucruri aflate de la Ştefan şi despre care el nu trebuia să afle... Poftim: gata! Dezvoltase fixaţia!

Mai bine tăcea. Şi când o să deschidă ea discuţia, o să-i răspundă rezervat. Şi când vor discuta despre atmosfera aia rece şi tensionată, tot ea o să vorbească prima! Că el, dacă deschidea gura acum, o întreba pur şi simplu: "Simţi că relaţia dintre noi a ajuns într-un impas chiar atât de mare încât să vrei să-i oferi şi lui o şansă?" Acea întrebare ar fi fost o gafă monumentală; tăcea deci...

Ana-Maria

Nu-i spusese nimic despre Ştefan. Nici despre Laura. Telefonul sunase la opt fix, şi bineînţeles că el răspunsese, rostise patru "Alo"-uri după care închisese şi o anunţase şi pe ea că ori era greşeală, ori cineva chiar simţea nevoia să fie bumbăcit bine!

Nu-i spusese nimic nici despre brânciul de dimineaţă. Nici despre răcnete şi urlete. Nu-i spusese nici care era planul zilei de mâine! O lua şi pe ea la magazin? Vineri va inaugura cu ea, sau fără ea? Căuta şi el o soluţie la problema copilului? Sau îi convenea mai mult varianta cu Laura la tejghea? Soţul ei era mai mut decât un peşte...

Ridică fetiţa şi intră în dormitor. Pregătea pijamaua, prosopul pufos...

Or să adoarmă împreună. Îi va spune micuţei îndeajuns de multe poveşti ca să-i adoarmă-n braţe! Orice, numai să nu trebuiască să discute acum cu Florentin! Că ar fi avut atât de multe de spus! Multe şi dureroase - cuvinte grele, care nu s-ar uita cu anii...

4 noiembrie 2004 - joi

Ana-Maria

Ei bine? Ce mai urma? Că de două zile erau ca şoarecele şi pisica! Se ocoleau cu grijă prin casă, soţul ei pleca la şase dimineaţa şi mai venea după opt seara, tăcut ca un peşte... Ce i se mai oferea acum? O mamă de bătaie, ca să nu ceară să meargă măcar să revadă, pentru ultima oară-n viaţă, ideea ei pusă-n practică de amanta lui?

Era cu nervii întinşi la maximum. Îi venea să ţipe, să urle, să arunce cu tot ce-i pica în mâini...

La şase, când venise acasă, în faţa chioşcului cu flori îşi amintise că nu aveau pâine. Aşa că întorsese căruciorul pe două roţi şi grăbise pasul. Se intersectase aproape imediat cu un malac de doi metri şi 100 de kile, ras în cap şi îmbrăcat extrem de... comod. În supermarket, acelaşi malac stătuse în spatele ei la coadă, cu o chiflă-n mână. Iar ea trăsese concluzia că tocmai îl "cunoscuse" pe unul din oamenii lui Ştefan. Fusese "condusă" la ieşirea din supermarket - unde un alt malac, asemănător cu primul, care "staţiona" în staţia de autobuz, aruncase ţigara, scosese mobilul şi începuse să vorbească cu "iubita", mergând pe urmele ei...

Adică pe ea o filau nişte malaci cu două măsuri mai mari decât angajaţii Bronec Security, pe lângă care oamenii lui Roberto erau nişte aşchiuţe! Unul singur ar fi fost capabil s-o ridice, cu tot cu fată şi căruţ, şi să prindă 20 la oră în fugă susţinută! Hm; şi ea se crezuse în siguranţă! Mare pază ce mai avea şi ea...

Iar Florentin nu-i vorbea. Florentin era mut. Cina de aseară o serviseră în tăcere; în seara asta nu mai repetase greşeala să-l aştepte - mâncase la şapte. Iar la opt fix, în timp ce mobilul lui piuia frenetic, îi pusese farfuria aburindă în faţă şi se retrăsese cu fetiţa în sufragerie. Era ora nouă; ea era la capătul răbdării, el îşi masca enervarea sub mimica gânditorului... Hai! Se luau la bătaie acum, sau după ce adormea copilul?

Soţul ei se ridică şi se grăbi spre telefon. Aa, se gândea să facă economie la factura de mobil! Probabil uitase să-i spună Laurei un amănunt de maximă importanţă...

Florentin

Gata! Azi or să se certe! Dădea telefonul ăla, culcau copilul şi se certau până rămâneau fără suflu!

- Alo?
- Sărut mâna.
- Să creşti mare, Prâsleo!

Mămica lui era extrem de veselă, mai ales că Luminiţa sigur le făcuse azi o vizită şi "spusese tot din mall"! Încercă să fie scurt şi concis:

- Mămico, pot să te rog ceva?
- Ştii bine că da!
- Mâine deschidem magazinele. Poţi să stai tu cu Florentina?
- Bineînţeles! Vrei s-o aduci la mine, sau vin eu la voi?
- Cum vrei tu.

O secundă de tăcere... şi-o voce mulţumită:

- Lasă, că vin eu la voi. Vă fac şi mâncare - că o să veniţi după ora zece, pe trei cărări...
- Nu, nu e cazul.
- Las' că deschid eu frigiderul şi mă orientez! La cât să vin?
- Păi, de dimineaţă!
- La cât deschideţi?
- Teoretic, la şapte. Că dacă tot e deschiderea, am zis
- Nu-mi explica, Prâsleo! Dacă vin la şase, e bine?
- E foarte bine.

- Aşa! La şase fix sunt la voi.
- Vin să te iau, da?
- Nu, că mă aduce Marcel! Că el oricum aprovizionează mâine dimineaţă!
- Bine, mămico.
- Să-i spui lu' Ana să-mi facă o listă cu orele la care mănâncă şi doarme aia mică. Că n-am de unde să le ştiu, şi e păcat de Dumnezeu să dau copilu' peste cap!
- Bine; îi spun acum.
- Hai, fugiţi la culcare, că mâine o să aveţi o zi infernală!
- Noapte bună.
- Noapte bună.

Închise şi se întoarse spre soţia lui. Impasibilă la ceea ce auzise, ea aranja cuburile... Reveni pe perne. O privea lung...

- Ana.

Încet, cu calm, ochii căprui se ridicară spre el... Decise s-o informeze "de sus", ca să n-audă comentarii:

- Mâine mergi şi tu la deschidere.

Ana-Maria

"De ce? Că vă descurcaţi aşa de bine fără mine! Puteţi să aprovizionaţi, să aranjaţi, e Laura acolo ca să ţină socotelile... Ce nevoie mai aveţi de mine?"

Îl privea şi nu-i răspundea. Îl privea şi încerca să înţeleagă ce greşise! Unde greşise? Când anume, în timp şi spaţiu, soţul ei întorsese capul spre contabilă...

Florentin

Tăcea? De ce tăcea? Că doar auzise discuţia!... Poate aştepta continuarea, ca să se certe pe tema copilului! Completă:

- Mama vine la şase, să stea cu Florentina. Tu mergi la deschidere...

Deşi încercase să o întrebe de data asta dacă mergea şi ea la deschidere, nu reuşise decât să-i dicteze... Ana îl privea lung... Tăcea...

Se încruntă scurt la ea: ce dracu avea? Ce "nu i se arăta"? Dacă-şi amintea bine, fusese şi ea de acord cu ideea ca Florentina să stea cu bunica ei! Acum se răzgândise?

Ana-Maria

Păi dacă se hotărâse şi asta, ea ce mai putea să facă?! Că doar se hotărâse, nu? Şi nu se mai putea supăra; că doar fusese informată prompt de data asta...

Florentin

Capul şaten reveni spre cuburi, spre marea bucurie a Florentinei. Ridică şi el privirea spre televizor:

- Mama te roagă să-i laşi o listă cu orele la care mănâncă şi doarme: ca să le ştie, să n-o dea peste cap.

Silueta se ridică imediat şi ieşi. Ascultă, atent... Ana se dusese în bucătărie. Oare făcea lista? Sau se retrăsese acolo ca să plângă?

Ce dracu era cu ei? Parcă se ţicniseră amândoi!

Roberto îl sunase, la şase şi ceva, şi-i spusese că Ana se speriase de moarte azi, când venise din parc. Că se întorsese din drum ca să ia pâine şi se ciocnise de unul dintre matahalele puse de Ştefan s-o "fileze". Omul lui Roberto văzuse clar cum obrajii ei se albiseră instantaneu... O văzuse cum începuse să tremure la casă, în magazin, când realizase că matahala era chiar în spatele ei... O văzuse întorcând grăbită privirea de la al doilea malac, care-o "preluase" destul de ostentativ din faţa magazinului şi-o urmărise până-n faţa blocului...

Dar ea de ce nu-i spusese şi lui toate astea? La opt, când el descuiase uşa, o sărutase şi-i spusese "Bine v-am găsit", de ce preferase să tacă? Totuşi, rahatul ăsta era extrem de important pentru ei! Pentru ea! Un dement plănuia s-o fure şi s-o ducă-n partea cealaltă a globului! Ea descoperise ce malaci "bine" tocmise dementul tocmai pentru a-i reuşi planurile! De ce nu vorbea cu el? De ce se ascundea?

Se ridică şi-o urmă în bucătărie. Aşezată pe colţar, Ana scria lista... Se aşeză în faţa ei. O privea drept. Se întreba...

Doamne, cum îşi dorea să poată s-o întrebe dacă îi plăcea de Ştefan! Doamne, ce n-ar fi dat să ştie ce era în mintea ei! Ea scria... Tăcea... El o privea şi şi-o amintea la petrecere, dansând alături de Ştefan... Idiotul ăla arăta extrem de bine! Era tânăr, era frumos foc, era îndrăgostit nebuneşte de ea... Plin de bani şi de relaţii, manierat, bine îmbrăcat... Iar el, ca un dobitoc ce era, realiza acum că nu-şi mai strânsese soţia în braţe cam de multişor...

Pixul se aşeză frumos lângă hârtie; Ana se ridică şi scoase o oală din dulap. Acum scotocea prin frigider... Ce făcea?... Na, că se apuca de gătit! Da' ce-i venise?

- ... Ce faci?
- Mâncare pentru mâine.
- Nu te-apuca: mama m-a anunţat deja că aruncă o privire-n frigider şi se ocupă ea de cina de mâine.
- Fac mâncare pentru prânzul de la magazin.

Un răspuns sec, scurt...

- ... Nu vrei să te odihneşti? Iar mâine să luăm o pizza?
- Atunci de ce-am mai luat frigider şi cuptor cu microunde?!

Preferă să tacă. Îşi aprinse o ţigară, suflă lung fumul... Fâsâitul apei în chiuvetă îi înfrâna orice pornire de-a deschide o discuţie cât de cât omenească...

S-ar fi dus să-i dea un telefon tuşii Didonia. N-ar fi auzit decât nişte indicii vagi şi două-trei aluzii; dar le-ar fi descâlcit el cumva! Numai că ar fi panicat-o pe tuşa şi i-ar fi dat Anei idei greşite. Telefoanele alea de la opt fix erau cel mai mare rahat care i se putea întâmpla! Mai ales că apăreau în cea mai nenorocită perioadă, în cel mai nefericit context...

El fuma. Ea curăţa, tăia... Oala se umplea cu repeziciune... El nu putea deschide discuţia despre ei doi; ea nu voia să discute cu el. Iar orice altă temă de discuţie, în afara căsniciei lor, nu-şi găsea rostul...

Stinse ţigara, încruntându-se: deci, timp de cinci minute, ea tăiase şi el fumase. Şi nu schimbaseră nici măcar un oftat! Prea bine! Intră în sufragerie şi ridică fetiţa de pe covor: ia să se ocupe de băiţă! Că poate se mai calma!

Ana-Maria

În sfârşit, rămăsese singură! Bine că nu voia să discute "despre"! Numai de analize psihologice nu-i ardea ei!

Era evident că evitau să discute despre Ştefan. Evitau şi să-i rostească numele! Numai că ea ar fi vorbit despre malacii pe care-i cunoscuse azi; el în schimb, ar fi explodat de-a binelea! Şi iar i se confirma bănuiala că nu mai erau ei, cei de demult, care se înţelegeau din priviri şi-şi spuneau absolut totul şi discutau absolut totul... Când începuseră ei să aibă secrete, unul faţă de celălalt?

... Laura! Ea era capul răutăţilor! De la ea pornise totul! Iar dacă soţul ei îşi schimbase comportamentul din cauza contabilei, nu era evident că-n capul lui se petrecea ceva? Că între el şi contabila aia nesuferit de frumoasă se petrecea ceva? Zeci, sute, mii, sute de mii de femei trecuseră pe lângă Florentin, de când apăruse şi el pe lume! Şi numai două dintre ele îl atrăseseră! Ea, femeia după care el venise în Serbia pregătit s-o cumpere... Şi contabila, pentru care se purta aşa cu femeia pe care-o dorise îndeajuns de mult ca să facă tot ce trebuise să facă şi să şi-o facă soţie.

Deci până la urmă magazinul ăla nu era pentru ea. Ceea ce văzuse în şatră, ceea ce spusese Ştefan în maşină se aplica şi-n cazul ei! Fa-

milia era sacră! Iar nevasta se respecta îndeajuns de mult ca să nu i se aducă acasă boli venerice şi copii din flori. Iar nevasta se ţinea acasă, cu copilul, în timp ce amanta avea locşorul ei, foarte bine delimitat...

Apropo! Începea să se întrebe dacă nu cumva soţul ei era atât de recalcitrant şi plin de draci şi distant cu ea pentru că urma un tratament medicamentos! Pe probleme ginecologice!

Ce-ar fi să se ducă să culce fata? Şi după aia să nu mai schimbe nici un cuvinţel cu el până la adânci bătrâneţi? Să gătească în seara asta îndeajuns de mult ca să nu trebuiască să adoarmă lângă el? Ar fi fost perfect! Împinse oala pe foc, îşi şterse mâinile şi se grăbi spre dormitor: măcar spălase copilul? Sau se ocupa ea şi de asta?

Nu; îi făcuse el băiţă. Acum o ţinea în braţe şi-i spunea "Albă ca Zăpada". Hm; la cât de încruntat era, bietul copil o să aibă coşmaruri! Dar, asta e! Ea n-avea ce să-i facă! Florentin trebuia să înveţe să-şi lase încruntările la uşă! La uşa amantei eventual!

Reveni în bucătărie şi decise să facă şi-o prăjitură. Uite-aşa, ca "să-l bage-n boală" şi să-l oblige să se ducă singur la culcare!

5 noiembrie 2004 - vineri

Ana-Maria

Mm, suna ceasul... Aa, deschiderea! Inaugurarea acelui loc pe care-l ura acum din tot sufletul! Se grăbi să oprească ceasul. Şi imită gestul care i se servise şi ei într-o dimineaţă relativ recentă - apucă umărul soţului ei şi-l scutură "ca la ţară":

- Scoală-te, că e cinci.

Se ridică şi deschise şifonierul. O să se îmbrace cu... Cu orice altceva decât veşnicele fuste lungi şi largi! Uite-aşa! O să-şi ia blugii ăia drepţi, strâmţi şi puloverul cu guler larg. Că-i stăteau foarte bine - îi puneau în valoare formele! Şi dacă tot nu se mai atingea de ea - din motive numai de el ştiute -, îşi scoase pijamaua oferindu-i spatele şi, cu hainele în braţe, intră în baie. Şi închise uşa şi puse zăvorul: gata!

Florentin

OK! Putea trece şi peste asta! Avea draci - o reacţie omenească la ora inumană la care se treziseră! Îşi scoase şi el hainele şi se grăbi la bucătărie. Unde decise să fie îndeajuns de afurisit ca să facă o singură cană cu ness...

Ana-Maria

Foarte bune sandwich-urile! Doar le făcuse ea, nu? Şi le mâncase cu maximum de interes pe toate, de vreme ce el încă făcea duş iar ea se simţea sătulă!

Privea lung ferestrele blocului vecin, cufundate în întuneric... Nişte parfum nu i-ar fi stricat! Aşa, ca "să-l bage-n boală" şi mai şi! Şi să-şi perieze zdravăn părul, ca să se aşeze frumos!

... Gata duşul? Gata şi micul dejun! În ceea ce-o privea, fireşte! Aşa că se ridică şi intră în dormitor.

Oups, că pe-asta n-o mai calculase! Soţul ei nu-şi luase hainele în baie! Decise, instantaneu, că ea avea foarte multă treabă! Parfumul şi peria de păr!

Florentin

Se apropie încet de ea... Şi totuşi! O cuprinse cu braţele.

Ana-Maria

Trăgea concluzia că tratamentul medicamentos al soţului ei fusese de scurtă durată! Sau nu-şi dăduse ea seama când îl începuse? Oricum, plănuise să refuze orice idee de apropiere - şi fusese de-ajuns îmbrăţişarea aceea, ca s-o ia amândoi razna.

... Soţul ei nu păruse nici gânditor, nici absent... Nici nu-i spusese că o iubeşte... sau că i-a amorţit o mână... Nici ea nu se grăbise să-i spună ce sentimente avea pentru el. Iar dacă ar fi tras-o de păr, ar fi tăcut mâlc...

Era aproape şase. Soacra ei trebuia să pice din clipă-n clipă...

Îşi amintise de Florentina. De felul cum luase soţul ei acea decizie. De modul în care fusese informată apropo de programul zilei de azi...

Se ridică şi începu să se îmbrace. Se simţea privită...

O piruetă pe călcâi - şi ieşi.

Florentin

Afurisită pielea pe ea! Ce mai avea acum? Ce-i mai trebuia? Simţea nevoia să discute? Ca la psiholog? Avea nevoie de psiholog? Păi hai, că-i dădea el acum o consultaţie de n-o putea duce! Se îmbrăcă "la băţul de chibrit" şi intră în bucătărie:

- Ce-ai?

Ana ridică scurt din umeri. O apucă de braţe, o răsuci destul de violent şi-o privi cu ochi furioşi:

- Ce-ai? Nu-mi vorbeşti, nu mă priveşti, nu mă bagi în seamă de parcă-s cuierul de haine! Ce ţi-am făcut? Ce ţi-am zis? Cu ce te-am deranjat?

Ana-Maria

Aha! Nici măcar nu ştia ce făcuse şi ce zisese! Şi nu conştientiza ce-o deranja! Drăguţ... În acel punct al desfăşurării lucrurilor, nu-i mai păsa dacă o pălmuia sau nu. Florentin prezenta toate simptomele soţului cu amantă stabilă. Aşa că...

- Te rog, răspunde! Ce ţi-am făcut? Cu ce ţi-am greşit?

Tăcea. Şi-aşa, auzea liftul hârâind. Deci, dacă nu se grăbea un pic cu palma aia, Florentin va pleca la serviciu "cu onoarea nereperată".

Ochii negri erau furioşi şi panicaţi. Iar ei nu-i venea să creadă că soţul ei îşi dorea cu atâta ardoare discuţia despre ei doi! Pentru Dumnezeu! Numai ea ar fi avut de vorbit vreo patru ore! Despre ei doi şi ultimele evenimente! Omul ăsta chiar voia să se ia la bătaie cu ea şi viceversa?

Liftul pocni la palier. Soţul ei îi prinse capul în palme. O strângea cu putere; o privea lung, furios şi panicat totodată...

Florentin

Ce voia de la el? De ce? De ce-i făcea porcăria asta? Pentru că o obliga practic să lase fetiţa cu mama lui şi să meargă la magazin? Dar crezuse că-i place ideea magazinului! Că doar ea o avusese! De ce-şi schimbase brusc comportamentul şi părerea? Din cauza mobilei? A deciziilor lui? Din cauza acelui brânci nenorocit?

Ciocănitul îl făcu să închidă ochii: nu mai puteau discuta...

Ana-Maria

Gata! Venise mamaia! Plecau la florăria lui şi magazinul amantei lui!... Oare mamaia ştia despre amantă?... Răspunsul, primul care-i veni în minte, îi umplu ochii cu lacrimi. Încercă să plece capul, să nu-i arate că plângea...

Florentin

Capul soţiei lui se plecă; îi dădu drumul şi păşi spre uşă. În secunda imediat următoare, Ana trecu prin spatele lui şi se grăbi spre dormitor. Răsuci yala şi deschise larg uşa...

- Bă, te-ai făcut mare, da' nu te-ai schimbat deloc!

Mămica lui era foarte fericită! El în schimb deborda tristeţe...

- Ce-ai, maică?

Îi făcu semn că nu putea să-i spună acum şi intră şi el în dormitor. Şi acum pricepuse şi el, în sfârşit...

Aplecată peste pătuţ, Ana privea lung chipul Florentinei. Îi ţinea mânuţa în mâna ei; o dezmierda uşor cu degetul... Reveni la bucătărie şi scoase borcanele din dulap:

- Ness?

- Nu, că e prea devreme şi mă ia cu palpitaţii! Ce-ai, maică? Iar v-aţi certat?

Aprobă scurt:

- Da, dar să nu mă-ntrebi de ce. Că nici eu nu mai ştiu.
- Păi ce-aţi vorbit?
- Absolut nimic.
- ... Cum, mă? V-aţi certat din priviri?
- Nu; pur şi simplu ne-am ocolit cu mare grijă. Te rog, nu vrei să vorbim diseară?
- ... Bine; vorbim diseară. Ce-mi face prinţesa?
- Doarme dusă.

Mămica lui dădu să se ridice... dar se reaşeză, oftând:

- Iar Ana e lângă pătuţ, suspinând şi strângându-i mâna?
- Exact.
- Hai să bem o cafea! Şi las-o şi tu mai moale! Că e normal să fie aşa!

Da, era normal să se despartă greu de Florentina! Dar să nu-i spună absolut nimic despre Ştefan şi malacii lui - asta era normal?

Ana-Maria

Îşi închise geaca şi apucă oala. Florentin descuie uşa:

- Bre, noi am plecat.
- Bine, maică! Să aveţi baftă mare şi să vă meargă bine! Ia staţi aşa!

Se opri, mirată. Soacra ei scoase, din cele două buzunare, două bancnote. Iar Florentin începu să râdă... Primi şi ea o bancnotă; o frecă scurt de bărbie şi-o băgă în buzunar.

- Hai, fugiţi! Pa!
- Sărut mâna.

Uşa se închise uşor, yala se răsuci... Plecaseră. Florentin îi deschise uşa metalică; preferă să rămână cu faţa spre oglindă. Se privea lung, serioasă...

Niciodată nu mai fusese atât de tristă. Nici nu putea exprima în cuvinte ceea ce simţea! Şi se mira şi ea pentru asemenea reacţie: că doar o mai lăsaseră pe Florentina să doarmă la mamaia, cu mamaia. Poate unde realiza că, o dată pornită morişca, nu se va mai opri - iar fetiţa ei va sta cu mamaia zi de zi, de când deschidea ochii până seara târziu...

Ieşi din lift şi se grăbi spre uşa scării. Voia să-şi răspundă la o întrebare... Nu; matahalele rase-n cap nu erau în faţa blocului. În afară de Daciile vecinilor ei şi de-un Jeep cu număr de Vrancea, nici o mişcare. Nici măcar un câine vagabond!

Urcă pe scaunul din dreapta şi lăsă oala pe podea. Şi mai privi o dată Jeep-ul. Să fie vreun viticultor sosit în vizită cu damigeana? Să fie vreo matahală înghesuită-n portbagaj? Greu de spus...

Motorul porni. Maşina se puse în mişcare. Plecaseră la serviciu.

Mulţi oameni pe străzi; parcă prea mulţi pentru ora şase! Autobuzul era plin, iar în staţie era "manifestaţie". Se dezobişnuise de plecatul de dimineaţă; se rupsese de realitatea perioadei dintre bacalaureat şi pensionare. Privea lung chipurile buimace, pe jumătate adormite...

Pe bancheta din spate a taxiului din dreapta lor, o mămică îşi ţinea în braţe băieţelul adormit. Mergeau probabil la bunica... Doamne, i se umpluseră ochii cu lacrimi! Micuţa ei... Ce-o să gândească micuţa ei când se va trezi şi nu va da de chipul mamei ei, ca în fiecare dimineaţă? O să se simtă, oare, părăsită? O să se impacienteze? O să se întrebe, pe la 6-7 seara, unde era totuşi mămica ei?

Soţul ei tăcea. Ea tăcea. Oare se gândea şi el la problemele lui? Aşa cum se gândea ea la ale ei? Oare câte probleme avea soţul ei? Cât de mari? Se mai gândea la Ştefan? Sau îl trecuse la rubrica "rezolvate"? Ar fi fost bine să-i spună despre matahalele rase-n cap? Ce-ar fi făcut soţul ei dacă ar fi aflat cât de mare era pericolul care plana asupra ei? O asemenea veste l-ar fi determinat să renunţe la florărie, ca s-o păzească pe ea? Sau l-ar fi determinat să-l caute pe Ştefan, cu şişul pregătit? Ce-ar fi făcut Florentin?... Iar dacă ar fi ştiut răspunsurile la întrebările astea, i-ar fi spus totuşi despre matahale?

Oftă greu: probabil că nu. Nici el nu se grăbea să-i spună noutăţi despre Laura. Şi nici nu era zorit să afle cine dracu îl suna în fiecare seară, la opt! Dacă nu cumva aflase deja, dar tăcea...

Florentin

Tăcuseră tot drumul. El nu găsise cuvinte să-i aline durerea despărţirii matinale de Florentina, ea nu găsise cuvinte să-şi exprime durerea...

De cum oprise maşina, soţia lui luase oala şi se grăbise în mall. Năvălise la propriu în magazinul ei. Se repezise pur şi simplu la rafturi şi începuse să îndrepte ambalajele. De parcă încerca să le arate tuturor că era atât de ocupată şi avea atât de multă treabă încât nu putea vorbi, nu putea discuta, nu i se putea distrage atenţia... La naiba!

Ia să-şi pună şi el florile în ordine! Că peste jumătate de oră deschideau, nu? Hârtiile pentru ghivece, cele pentru buchete, fundele, puişorii şi fluturaşii, felicitările mari şi mici...

Ce bine-ar fi fost dacă între el şi magazinul Anei n-ar fi fost peretele ăla!

Ana-Maria

Paşii se apropiară grăbiţi:

- Neaţa!
- Neaţa.
- Îţi place cum a ieşit?

Luminiţa era foarte fericită; Nicuşor zâmbea şi el. Răspunse fără să-i privească:

- A ieşit frumos.
- ... Credeam c-o să te bucuri!
- Da' mă bucur! Sincer! Aţi făcut un magazin excelent!

Cumnatul ei păru că înţelege nuanţa:

- Ţi-am făcut un magazin excelent.

Întoarse imediat capul şi-l săgetă cu o privire-laser:

- Nu; v-aţi făcut un magazin excelent. Sau i-aţi făcut un magazin excelent. Chestia asta nu mai e a mea.

Coborî de pe scaun iar Luminiţa o prinse imediat de braţ:

- Stai! Cum poţi să vorbeşti aşa?
- Auzi? Cine-a aranjat toate astea?
- Noi toţi!
- Ba eu cred că Florentin şi-a văzut de flori şi Nicuşor de bijuterii. Tu ţi-ai văzut de haine, Nina şi-a văzut de nasturi iar Laura a jubilat cocoţată sus pe scară! Aşa că, regret! Nu e magazinul meu! Şi nici n-a fost vreodată! De la prima vizită aici, până la ultimul strat de vopsea şi ultimul lemn de pe pereţi, nu-i al meu!

Îşi smuci mâna şi se grăbi spre camera din spate:

- Şi nici n-o să fie; pentru că mâine s-ar putea ca mamaia să aibă treabă.

Luminiţa alergă după ea:

- Ce să fac eu, dacă Florentin

Îi închise uşa-n nas: chiar nu mai aveau ce discuta! Ce să facă ea? Să discute cu Florentin! Să-i deschidă ochii! Să-i spună, la o adică, să se reguleze cu contabila în altă parte şi să-i facă altfel de cadouri! Ce, n-avea ce-i spune lui Florentin?

Mm... Aprinse lumina şi privi lung baxurile cu marfă... Poftim! Exact despre asta era vorba! Un elastic de păr din mătase, grena! Don'şoara Laura venea cu părul strâns şi-şi pierdea elasticul printre cartoanele din spate! Foarte drăguţ!

Hai; se căraseră de lângă uşă?... Acum se cărau! Îşi scoase geaca, ascultând atentă... Şi-acum putea să iasă şi ea de-acolo! Apăsă clanţa, iar Nicuşor intră peste ea şi închise uşa:

- Auzi? Ţie nu ţi-e aşa un pic ruşine, să ne bănui că participăm activ la înşelarea ta?

Se grăbi să-i aducă elasticul:

- Nu ştiu la ce participaţi; da' şuturi în cur nu-i daţi! Iar ăsta nu-i magazinul meu. N-am fost consultată în privinţa lui decât atunci când aţi avut voi lipsă de inspiraţie. În rest, sunt toate ale voastre: mobila, casa de marcat, gresia de pe jos, geamurile, neoanele, gips-cartonul... Toate-toate! Sunt bestiale, arată bine da' nu le simt ca fiind ale mele.

Trecu pe lângă el şi intră în magazin. Şi deschise larg uşile, le blocă... Gata; ea una inaugurase!

... Sprijinea tejgheaua şi aştepta să-l audă odată ieşind din depozit... Bun! Şi-acum s-o lase singură, că avea treabă! Ia uite ce coadă se făcuse afară! Trebuia să se concentreze, să-şi adune puterile, să invoace zeii...

Florentin

Paşii se apropiară de el; i se puse în faţa ochilor un elastic grena, din mătase. Ce era chestia aia? Nicuşor mârâi printre dinţi:

- Crede că eu şi sor-ta ţinem de şase la uşă, cât vă-ntindeţi voi pe cartoanele din spate. Calmeaz-o şi lămureşte-o; că dacă-mi mai zice de două-trei ori căcatu' ăsta, ţi-o plombez de n-are suflu!

Aa... Nicuşor ieşi cu paşi furioşi... Luă elasticul şi intră în magazin. Soţia lui privea lung geamurile... Se opri în faţa ei şi zâmbi slab:

- Să nu mai apuc să-mi văd fetiţa diseară, dacă m-am apropiat de ea la mai puţin de-un metru. Şi nici ea de mine.

Ana-Maria

Cum-cum-cum? Îl privi lung... Soţul ei era calm. Ba chiar un pic amuzat! Sigur, Nicuşor "turnase" tot şi-acum se umflase mândria-n Florentin! Soţia lui era geloasă, adică îndrăgostită! De el, fireşte!

Să n-apuce... Oof! Oftă greu:

- ... Îmi arăţi cum se foloseşte casa de marcat?

Primi o aprobare; era condusă către acel obiect hidos, pe care-l ura dar pe care trebuia să-l descifreze în mai puţin de-un sfert de oră...

Soţul ei o ţinea în braţe; îi arăta cum se băteau bonurile, cum se adăugau articolele, care erau codurile pentru diversele produse... Cum se anula un bon greşit... Toate astea, ţinând-o în braţe. Ea nu putea să nu-şi amintească cum aceleaşi braţe care-o strângeau acum cu tandreţe, o azvârliseră-n zbor spre pat...

Florentin

Uau, ce nebunie! Era unşpe, iar florăria lui era tot plină...

Uite, că la asta nu se gândiseră! Aveau nevoie de-un sistem cu interfon! Că nu putea să zbiere după Luminiţa... Bătu cu pumnul în zid şi reveni la iarbă: un buchet frumos, pentru o tânără probabil la fel de frumoasă... Laura se opri lângă el:

- Ai nevoie de ajutor?
- Ce se-ntâmplă la Ana?
- Tu n-auzi?
- Ba tocmai, că aud!

Tânăra se întoarse cu spatele la clienţi şi-i şopti, în romanes:

- E bătaie pe marfă! Da' bătaie în toată regula! Îşi smulg produsele din mâini de parcă-s suveniruri!
- Iar ea cum se descurcă cu balamucul?
- Momentan, se descurcă. Am bătut eu pe casă iar ea s-a ocupat cu recomandări, sfaturi, răspunsuri la întrebări foarte tâmpite, reumplerea rafturilor...
- Şi-acum e singură?
- Nu, o ajută Nina. Că ea cică nu poate să croiască în hărmălaia asta generală.
- ... Sun-o pe Ileana, să vină urgent. La Nina cine vinde?

- Luminiţa.
- Şi la Nicuşor?
- Păi... Nicuşor!
- Asta e! El trebuie să topească şi să şlefuiască, nu să stea să vândă!
- N-ar putea - că de la şapte şi cinci a început să primească vizite. Cunoştinţe, prieteni, rude, toţi vor să-l felicite personal pentru succes. Care vine, discută un sfert de oră şi cumpără nişte cercei. Şi vine următorul...

Aha! Deci o să apară şi Ştefan! Bine că ştia; rău că avea florăria în dreapta, iar Ştefan va intra prin stânga. Şi va merge, probabil, pe la fiecare. Inclusiv pe la Ana. Fără ca el să ştie, fără să-i vadă mimica...

- Sun-o oricum pe Ileana şi spune-i să vină urgent!
- OK!
- Şi du-te la ele!

Hm; şi el, care se gândise s-o cheme pe Luminiţa să-l ajute măcar cu ghivecele...

Bine că vindeau! Bine că era un succes! Se descurcau ei cumva! Problema cea mare va fi diseară, la nouă, când vor încuia uşile şi vor începe să facă actele!

Ana-Maria

Privi ceasul de pe perete şi zâmbi slab: era trei, iar ei tocmai îi scăpase o lacrimă din ochiul drept...

Nu se supărase că sfârşise tot alături de Laura. Nu-şi amintise de Florentina, de Ştefan, de brânciul lui Florentin... Pur şi simplu se simţea bătută. O durea îngrozitor spatele; genunchii îi tremurau, de la atâta urcat şi coborât pe scară, cu şi după marfă. Îi era o foame îngrozitoare. Iar peste toate astea, avea în jurul ei cel puţin 50 de casnice isterice, puse pe "shopping la greu". Era tot ce-şi putea dori: era pedeapsa supremă...

Ştia că nu va fi aşa în fiecare zi. Ştia că, după ce trecea "furia" deschiderii, lucrurile se vor linişti, marfa va părea redundantă... Dar, până atunci, ea era ca şi bătută! Fizic şi psihic...

Lăcrămioara

Măi, să fie! Ora şase - şi n-o sunase nimeni? Nici tataia, curios ce-i face nepoata? Nici mămica, curioasă şi îngrijorată totodată? Ia să facă ea o investigaţie mică... Scoase mobilul şi se gândi câteva secunde... Păi Luminiţa, nu? Suna... Şi suna...

- Da.
- Ce faci?
- Săru' mâna. Vând!
- Cum e?
- Isterie! Stai aşa!

Ia, că auzea şi ea balamucul şi ţipetele! Deci clienţii se călcau în picioare... Tii, ce bine! Zgomotul ăla îi umplea sufletul de bucurie! Aştepta... Şi tresări!

- Săru' mâna.
- ... Ileano, tu eşti?
- Eu.
- Da' ce cauţi acolo?
- Păi am venit să-i ajut! Ştii ce-i aici? Nebunie totală!
- Ia spune: ce face nor-mea a mică?
- Aşează marfă, dă marfă, vinde... Şi pe la trei şi ceva am văzut-o cu lacrimi în ochi. Abia mai păşeşte!
- Aoleu! Da' de ce, maică?!
- Păi îţi dai seama ce efort e pentru ea? După ce-a stat atâta timp acasă, să nimerească direct în nebunia asta...

Mda; nu se gândise... Şi cu siguranţă că nu se gândise nici Florentin la asta! Mă rog!

- Da' a mâncat ceva?
- A mâncat, pe la cinci. Eu sunt ultima la masă.
- Aha! Şi câţi sunteţi acolo?
- Păi Florentin cu florăria, Laura o ajută pe Ana, Nina e la confecţii iar Nicuşor nu mai pridideşte cu rubedeniile! Iar eu ajut acolo unde-i coada mai mare.

Adică tocmai fufiştina aia brunetă se nimerise s-o ajute pe Ana! Doamne, că idiot băiat mai avea!

- Auzi, fă? După ce mănânci, te duci şi-i iei locu' lu aia!
- Nu, că am încercat deja varianta asta şi Ana mi s-a părut nefericită.
- Fă, tu-ţi râzi de mine?

Vocea Ilenei scăzu mult în intensitate:

- Când a văzut-o cum se duce la florărie să ajute, i-a picat faţa. Las-o aşa, s-o aibă sub control!
- Ai dreptate. Nu m-am gândit...
- Auzi, mămică? Da' aia mică ce face? Cum se simte fără Ana?
- Aia mică se distrează de minune, să ştii! M-a jumulit toată până acu'! Ştii ce-i place să mă tragă de păr? Mă şi mir că mă-sa mai are păr în cap!
- Aha! Vezi, că nu-i spun că am vorbit! Că cine ştie, poate se supără că n-ai sunat-o tu, să-i spui ce face aia mică!

Coborî şi ea tonul vocii:

- Tot supărată e?
- Tot. O văd cum coace ceva! Şi e tare nefericită, mămico! Nu ştiu de ce, da' nu mai e Ana aia pe care-o ştiam noi...
- Lasă, că vorbesc eu cu ea zilele astea. Hai, bagă viteză, că frati-tu cred că nu mai are suflu-n el!
- Mămico, ştii cum vând toţi? Ca la nebuni! Merg clienţii ca pe bandă! Şi tot vin, mămico! N-am văzut în viaţa mea atâtea femei disperate! Şi-atâţia bărbaţi disperaţi! Face Florentin buchet după buchet!
- I-auzi! Las' că aşa-i bine! Să priceapă şi el de ce-i tot ziceam cu toţii să-l dea dracu pe Mugurel şi să-şi facă florăria lui! Hai, te las să mănânci. Vezi, că eu n-am sunat!
- N-ai sunat!
- Să-i zici şi lu' sor-ta că n-am sunat!
- Îi zic!
- Pa!
- Săru' mâna.

Închise, zâmbind slab...

Deci mall-ul era un succes. Ileana venise să-şi ajute fratele şi sora, ca o surioară drăguţă ce era! Iar Ana era nefericită, deprimată...

N-or să vorbească mult în seara asta - că sigur or să vină frânţi de oboseală. Dar mâine, sau poimâine, o să-i facă norei ei o vizită. Şi-o s-o liniştească, povestindu-i cum crescuseră Roberto şi Marcel...

Ana-Maria

Ora nouă. Florentin şi Nicuşor stăteau drepţi în faţa uşilor şi opreau clienţii care voiau să intre. Gata, închideau.

Ora nouă. Fix. Ora de băiţă...

Cum se jucase ea azi? Oare mâncase tot ce-i pusese mamaia în castronel?... Dar oare îi pusese mamaia castronelul plin, sau doar pe jumătate? Că ea nu scrisese pe listă decât ora! Iar picea ei nu ştia încă să mai ceară... Oare cum avansau lecţiile de oliţă?... Oare spusese micuţa ei vreun cuvânt nou azi?

Îi venea să plângă: acum aveau de numărat, de socotit, de scris fişe de magazie... De discutat, de serbat, de tras de timp... Iar fetiţa ei n-o să poată s-o aştepte. Fetiţa ei va aţipi în braţe la mamaia azi...

Florentin

Nouă şi cinci. Ultima duduie ieşi, fericită, îndesând solniţele în

pungă. Închise uşa şi trase cele trei zăvoare. Şi anunţă, zâmbind:

- Am închis şi-n dreapta!

- Gata: la numărat! Ano, mai ai lista de cumpărături?

- E la Florentin.

Corect! Se prezentă, prompt, cu lista. Şi abia acum văzu extenuarea de pe chipul soţiei lui... Se grăbi s-o ia în braţe:

- Nu te simţi bine?

- Vorbim acasă.

O şoaptă ştearsă... Îi trase scaunul lângă tejghea, o aşeză şi-i puse fişele în faţă: măcar acum să stea şi ea jos, câteva minute! Şi se grăbi spre florărie: trebuia să numere şi să calculeze. Să facă şi monetarul, că azi n-apucase nici să fumeze o ţigară...

Apropo! Să-şi aprindă o ţigară!... Mm, ce satisfacţie! Ce plăcere! Doamne, ce bună era! Prima ţigară, de la şapte dimineaţa-ncoace...

Deci: să numere florile...

Ana-Maria

Spera din tot sufletul să nu fi greşit socotelile sau stocurile finale. Laura i le dictase repede şi răspicat; dar era obosită...

- Şi-acum hai să facem monetarul!

O ura atunci când făcea pe profesoara cu ea! Îi venea să-i dea-n cap! Mai ales când mărşăluia de colo-colo şi-i lăsa impresia că i se adresa "de sus"...

Scoase mobilul şi-l privi lung... Era sigură că, dacă s-ar fi întâmplat ceva sau nu s-ar fi descurcat cu lista, soacra ei ar fi sunat-o. Trăgea deci concluzia că se descurcase! Că toate erau perfecte, că fetiţa ei fusese cuminte...

Florentin

Şi-acum ia să vadă ce rezultate avuseseră ceilalţi! Încuie uşa florăriei, trecu pe lângă uşa încuiată a magazinului... Intră în bijuterie iar Nicuşor se ridică:

- Deci: notiţele la mine...

Se conformă şi-şi luă soţia în braţe: culmea era că avea emoţii! Cumnatul lui privea rezultatele şi râdea... Hai, spunea odată?

- ... Deci: mergem la mine! Trebuie să cinstim succesul!

Nina bombăni:

- Băi, "recită" ce scrie acolo, că te strâng de gât!

- Bine! S-o pornim de la stânga la dreapta. Florentin, 12 milioane.

Uau! Feţe lungi, uimite. Da' ce vină avea el, dacă se vânduseră absolut toate ghivecele? Plus niscai sticle de îngrăşământ? Nu era sezonul plantărilor, dar...

- Ana, 16 milioane.

Hei! Bravo! Din prima zi, 16 milioane? Soţia lui nu zâmbea; soţia lui era frântă de oboseală...

- Nina, 8 milioane.

Aplauze! Finuţa lui roşise violent, în timp ce Radu fremăta tot...

- Luminiţa, aproape 8 milioane.

Culmea fu că tocmai Luminiţa se împotrivi:

- Băi! Citeşte ce-am scris!

- Bine! Tu ai vrut-o! Şapte milioane o sută.

Ia uite-i! Ăstora le ardea de poante, iar nevasta lui îi moţăia-n braţe!

- Iar subsemnatul, 23.

Eei...

- Recunosc: foarte multe rubedenii, cunoştinţe şi prieteni m-au vizitat şi nu s-au putut abţine. Că, deh - nu se face! Dar numai vreo cinci milioane-s producţia mea.

Hm... Rămâneau 18 milioane; 10% însemna aproape 2 milioane, şpaga lui Nicuşor pentru că ţinuse bijuteriile şatrei în seiful lui, pe rafturile lui... Bravo! Aşa da, afacere!

- Deci: mergem la noi, să udăm succesul! Hai!

Ana se ridică şi porni spre magazinul ei. Gestul îl întristă: i se desprinsese din braţe cu uşurinţa cu care ar fi renunţat la geacă, de exemplu... Ileana îl prinse de braţ:

- Bă! Ia vino-ncoa!

OK! Ce se mai întâmplase?

- ... Bă, ce-are nevastă-ta? Că parcă se gândeşte să se-mpuşte! Ce dracu i-ai făcut?

- Eu, nimic! O fi şi ea obosită!

- Lasă, că o ştiu eu cum e când e obosită! Şi nu-i obosită - e tristă!

O prinse de braţ, grăbit să pună punct acelei discuţii:

- E nefericită pentru că trebuie s-o lase pe Florentina acasă. Iar pe tema asta are 1.000 de întrebări şi griji în minte. Când o să fii mamă, o să pricepi cum e.

Decise să-şi urmeze soţia. La urma urmei, parcă era prea tristă ca să fie vorba numai despre Florentina!

Ciudat; toţi ceilalţi pălăvrăgeau, se felicitau, discutau... Numai ea dădea cu mopul! Sigur, intenţia era lăudabilă: şi el va da cu mopul, înainte să încuie floraria! Dar...

- Ce-i cu tine?

- Sunt obosită.

- Numai atât?

O aprobare fermă... Decise să-i ia mopul:

- Ia stai tu jos acolo şi spune-mi ce părere ai.

Şi-acum crease mediul ideal pentru o discuţie calmă, deschisă, despre problemele care-i apăsau pe amândoi. El dădea repede-repede cu mopul, ea stătea pe tejghea...

- ... Te rog, spune-mi ce te apasă! Ano, nu pot să ghicesc ce-i în mintea ta! Mai ales când nu-mi dai nici cel mai mic indiciu! Te rog! Ştii bine că noi putem rezolva orice problemă dacă o discutăm!

Soţia lui şopti:

- Nu cred că mama ta va sta şi mâine cu Florentina. Va trebui să vă descurcaţi singuri aici.

Asta era?... Nuu, ăsta era începutul discuţiei! Tema cea mai uşoară! Iar dacă discuţia despre bonă era cea mai uşoară, se îngrozea... Încercă să răspundă calm:

- O să ne descurcăm. Mâine-i sâmbătă. Ileana va fi drepţi aici, şi sigur vine şi Crin. Iar duminică repetăm mişcarea; sau vorbesc iar cu mama. Te rog să te mai gândeşti la varianta cu bona.

- M-am gândit în fiecare minut al fiecărei zile când tu te ocupai de afacere. Nu.

- Atunci stai tu cu fata acasă.

- Da.

- Cum - nu mai insişti să aducem un ţarc aici?

- O faci tu, încercând să mă determini să urlu!

Poftim? Ana sări de pe tejghea şi porni grăbită spre uşă. O prinse de braţ:

- Ce vorbă-i asta?

- Dacă n-am anticipat atunci cum o să fie, de ce simţi nevoia să mă iei acum peste picior?

- Pentru că ai refuzat să pricepi cât de

- Acum nu mai refuz! Eşti drăguţ să nu mă mai iei peste picior?

Ridică mirat sprâncele: cu ce forţă îşi trăsese soţia lui braţul!

- Gata, am renunţat la idee! Stau eu cu copilul acasă! Se pare că e cea mai bună variantă, nu? Doar de-aia am fugit ca disperaţii de ea atâtea luni!

Ah, Doamne! Că afurisită mai era, când voia ea! Trânti mopul pe podea şi intră în florărie. Mm, ce dezastru! Hârtii, paşi, petale şi frunze peste tot! Iar la şase fix trebuia să fie-n piaţă, să aprovizioneze... Ceea ce însemna că aducea florile din piaţă şi se repezea în Niro, după marfă!

Da; se părea că fugiseră amândoi ca nebunii de varianta cu ea crescând copilul acasă şi el murind "cu picătura" pe picioare, tras şi lungit ca gumilasticul peste două afaceri. De ce le fusese mai frică, de-aia nu scăpaseră! Of!

Îşi aduse mopul şi găleata şi începu să strângă mizeria. Mâine dimineaţă, măcar să fie curat - dacă vazele erau goale!

Ana-Maria

Afurisit soi de om! Ţinuse el musai să-i aducă aminte! S-o ia la mişto! De unde dracu să presupună ea că o să fie ca la nebuni în magazinu' ăla? Ea ştia florăria Tria, unde soţul ei fluiera uneori şi ore-n şir în singurătate! De unde era să ştie...

Magazinul de confecţii era încuiat; îi auzea râzând dincolo... Năvăli la propriu în bijuterie.

Tresări... Şi-şi urmă drumul, pe sub privirea atentă a ochilor verzi. Ea venise după Luminiţa. Ea venise să-i spună cumnatei ei tot ce-o apăsa! Ca să-i spună ea lu' frati-su! Ca să se termine odată!

- Bună.

Vai, ce frumos! O salutase! Bombăni în barbă:

- Bună.

Apucă din mers mâna Luminiţei şi-o trase spre camera din spate. Şi închise şi uşa după ele. Căuta o cutie, un scaun, un preş, ceva... Cutia de carton! Se trânti pe ea şi-şi prinse capul în palme:

- Vino-ncoace!

Paşii şovăiau... "Oof, hai odată! Că nu te mănânc!" Când în sfârşit Luminiţa ajunse lângă ea, se sprijini uşor de poala fustei şi şopti, suspinând:

- Mi-e dor de ea, fă! Simt că mi s-a uscat sufletu'...

Palmele i se aşezară pe cap - de parcă încercau s-o protejeze... Continuă să şoptească, conştientă că urechile lui Ştefan abia aşteptau s-o audă plângând - ca s-o fure "cu motiv":

- Pricepi? Clipă de clipă mă gândesc la ea! Clipă de clipă văd feţişoara ei în faţa ochilor! Şi mă întreb ce face! Ce-a mâncat! Ce spune! A făcut caca? A dormit cu capu' pe dreapta, sau pe stânga? O fi făcut la oliţă? O fi spus ceva? Şi dacă spune "mama", iar eu nu-s acolo, s-o aud? Dacă-i spune maică-tii "mama"? Îţi dai seama că mor? Că în clipa aia se opreşte inima-n mine şi mă duceţi la groapă?

- Fă Ano, tu ştii ce mi-a zis mie Roberto, acu' vreo zece ani? Când s-a pilit îndeajuns de mult ca să depene amintiri? Că eu, la opt luni, ziceam "ma-ma-ma". Clar, frumos, citeţ, cu toată gura: ma-ma-ma! Şi mama se pişa pe ea de bucurie când mă auzea, iar tata se zgâria pe ochi că nu ziceam şi ta-ta-ta! Da' de fapt frati-miu şi-a dat seama că ziceam "ma-ma-ma" la o macara! Una de-aia mare-mare şi galbenă, pe vremea când făcea Ceauşescu blocuri înspre Lacul Tei! Florentin era fascinat de ea, cum se plimba de colo-colo cu prefabricatele bălăngănindu-se în aer, aşa că ţopăia ore în şir pe stradă, ţipând "ca-ca-ra". Iar vecinii râdeau de se pişau pe ei de cacaraua lui! Iar eu pricepusem că dacă zic ca el, toată lumea râde şi mă pupă şi mă bagă-n seamă! Şi ziceam ma-ma-ma - că aşa puteam şi atâta minte aveam la opt luni...

Oof, Doamne! Fusta ei mirosea a flori; ea îl ajutase pe Florentin de la opt la nouă. Ea ştia; era florăreasă! Blugii ei puţeau a praf şi container; că, la urma urmei, orice romăncă ştia să vândă solniţe, papuci şi lanterne...

- Ano, de ce v-aţi certat?

- ... Marţi la şase, când s-a dus în Niro după marfă, i-am zis să ia şi un ţarc pentru fată. A răcnit la mine, m-a luat pe sus şi m-a azvârlit prin aer până-n pat.

Mâna care-i aranja părul se oprise; Luminiţa încerca să transforme "azvârlitul" din viziunea ei în "cafteala" pe care-o ştia ea... Totul asociat la forţa fratelui ei, pe care-o ştia bine...

- A urlat de-a sculat tot blocul. Florentina deschisese ochii; era pe pragul de-a bufni în plâns, ceea ce mi-ar fi adus cu siguranţă pumni în cap... Nu ne-am vorbit trei zile.

- Ano, aveţi o problemă. Copilu' aici n-are ce căuta; iar dacă tu stai acasă, adio idee de bunăstare. Adio idee de control. O să trebuiască să angajaţi cel puţin un om, aici, la magazin. Că Ileana n-o să poată să vină ani în şir la tejghea, până intră Florentina la grădi.

- Adineauri, soţul meu m-a întrebat dacă insist să refuz ideea bonei.

- Şi sper că insişti!

- Bineînţeles!

- Da' acu, eu ce să zic... Ano, nu poţi să-l laşi să facă singur ceea ce cu greu am reuşit să facem azi patru inşi. Imaginează-ţi-l îngrijind şi vânzând la două magazine!

Aprobă încet: era mai mult decât evident că era imposibil...

- Mama a crescut şapte copii. Crede-mă ce-ţi spun, că n-am nici un interes să te mint - se pricepe la crescut copii!

- N-am spus că nu se pricepe! Şi dacă o să-i spună ei "mama", să fii sigură că n-am să crăp! Da' nu pot să mă duc eu la maică-ta şi să-i fac programu'! Zău!

Uşa se deschise larg, violent; tresări şi, instinctiv, împinse şi mai mult capul în poala fustei Luminiţei...

Instantaneu, realiză că făcuse o greşeală imensă! Se ghemuise şi-şi ilustrase supărarea prin gestul ăla cu capul şi fusta! Rezolvarea! Repede, rezolvarea!

... Nu exista rezolvare: o făcuse deja. Doar să dea timpul înapoi şi să se ridice înainte de deschiderea uşii! Aşa că... Nicuşor bombăni scurt:

- Băi, într-un sfert de oră plecăm!

- Eşti drăguţ să închizi uşa?

Şi drăguţ, şi grăbit! Din nefericire, destul de prost inspirat s-o deschidă de la început... Clătină încet capul:

- M-a văzut, nu?

- Înainte să te vadă Nicuşor. Şi te-a văzut exact în starea asta de căcat pe care n-ar fi trebuit s-o vadă niciodată! Chiar mă întreb dacă nu cumva el "te-a mirosit" şi l-a pus să deschidă uşa! Da' stai aşa, că aflu diseară!

- Luminiţo... Eu nu-mi înşel bărbatu'. Nici cu gându', nici cu fapta. Nici măcar cu Ştefan! Nici măcar de dragu' aventurii, sau al curiozităţii! Fă! Eu îmi iubesc omu'!

- Ştiu, fă! Auzi? Da' ăsta te-a mai căutat? A mai apărut?

- ... Nu. În schimb, i-am văzut şi eu pe gealaţii care mă filează.

- I-ai văzut pe oamenii lui!

- Da.

- Păi să fii sigură că el le-a dat ordin să se lase văzuţi! Că ăştia chiar ştiu meserie! Ăştia nici mama lor nu-i vede, dacă aşa au ei ordin!

La asta nu se gândise... Hm! Se ridică şi-şi şterse lacrimile:

- Au câte 2 metri, 100 de kile şi capu' ras. Poartă trening, sau blugi şi adidaşi. Iar pe mine mă păzesc nişte stinghiuţe!

- Băi, nu subestima tu stinghiuţele alea! Că eu le ştiu, le-am văzut cum se descurcă la cafteală! Şi te asigur că capetele alea rase or să se umple primele de sânge!

Aprobă, zâmbind: într-adevăr, mai bine se mişca unu' mic, suplu şi agil, decât ditamai baobabu'! Se ridică:

- Păi eu pornesc spre spatele magazinului cu diverse...

Luminiţa începu să râdă:

- Cu oprire la apă rece! Că ai nişte ochi cât cepele, iar frati-miu e deja surescitat!

Începu să râdă şi se opri, într-adevăr, la toaletă. Auzea vocile râzând în bijuterie...

Florentin

Gata! Podeaua lucea ca azi-dimineaţă, înainte de deschidere. Lăsă mopul în spate şi reveni la tejghea. Privea lung lista... Se întreba cum dracu să facă să aprovizioneze şi florăria, şi magazinul! Mâine era sâmbătă: majoritatea oamenilor erau liberi, ieşeau la cumpărături, la plimbare... Va fi deci nebunie la magazinul Anei. Şi tocmai mâine ea voia să stea acasă, cu Florentina. Mă rog; trebuia să stea acasă cu Florentina...

Ileana fusese extrem de înţelegătoare când venise val-vârtej şi se apucase să-i ajute. Era sigur că va veni şi mâine... Iar pe la 12 o să apară şi Crin... Iar pe la trei or să plece împreună la un film, la un restaurant... Cum să facă să suplinească lipsa Anei?

Aveau nevoie de un program omenesc. Ăsta cu 7-21 era crimă curată!

Luă lista şi trecu, prin spate, spre bijuterie. Auzea vocile râzând, vorbind...

Intră şi simţi că nu mai poate respira. Ochişorii ăia verzi îl pălmuiau de la 3 metri distanţă, în timp ce proprietarul lor cică spunea lucruri haioase de prin şatră! După prima secundă de dezmeticire, făcu pur şi simplu abstracţie de opinia individului; şi cum n-o vedea nicăieri pe Ana, reveni în spate... Unde era?

Aa, în magazinul ei. Da' ce tot făcea acolo? Pe întuneric? Foşnete scurte, pocnete uşoare... Îşi aranja marfa pe raft!

- Ce faci? Nu te opreşti?

- Dacă tot stăm aici, măcar să vă uşurez munca de mâine!

- Lasă-le, dă-le dracu! Vino să stai şi tu jos! Ai apucat să te aşezi azi?

Primi o aprobare cu capul. O prinse de mijloc şi-o ridică; şi-aşa, pe sus, o traversă tot magazinul şi-o aşeză pe tejghea... Deci de-asta îl "pălmuise" individul din priviri! Pentru extenuarea şi supărarea Anei!

Şi-acum se uita la ea cu maximă atenţie. O studia de foarte aproape. Era superbă chiar şi când era extenuată...

Ana-Maria

Deci voia să stea acolo şi să se holbeze la ea! Perfect! Închise ochii şi începu să aştepte. Plecarea, fireşte! - că dacă soţul ei i-ar fi programat şi-un sărut, n-ar fi aşteptat atâta!

Nu-i mai venea să plângă. Ştia că mâine, dis-de-dimineaţă, o s-o mute pe Florentina în patul mare şi-o s-o păzească până se trezea! Şi-o s-o împace... Mâine va sta acasă. Măcar de dimineaţă! Pe la 2-3, dacă soacra ei voia să le mai facă o vizită, o lăsa cu Florentina şi lua un taxi până la magazin.

Oricum, ştia că dimineaţa de mâine era rezervată fetiţei ei. Iar gândul ăsta o făcea să zâmbească uşor şi să simtă, în sfârşit, că era obosită, înfometată şi foarte prăfuită...

Ciocănitul în geam o făcu să tresară: hei! Un client întârziat? Vocea lui Nicuşor răcni, ca să se facă auzită:

- Haideţi, băi, că se răceşte vinu'!

Florentin

Gata? Se hotărâseră şi ei să plece? Perfect!

Dacă era după părerea lui, Ştefan stătea chiar acum lângă Nicuşor şi încerca să vadă mimica Anei. Aşa că el... El o să-l pălmuiască tot de la 3 metri, pentru privirea cu care fusese săgetat! Nu de alta - da' nu era nici fratele Anei, nici rubedenie cu ei! Scoase cheile maşinii şi le puse-n pumnul drept:

- Aşa-i că eşti obosită?

Primi o aprobare cu capul. Deci va deschide uşa din dreapta... Prinse cu stânga spatele Anei; dreapta o strecură sub genunchi. O luă "pe sus" şi porni, drept, ferm, spre uşă. Imediat, "publicul spectator" din faţa ferestrelor începu să aplaude şi să fluiere. Surorile lui ţipau, extaziate... Nicuşor se repezi să-i descuie uşa din dreapta. Iar el îşi privi lung soţia...

Ana nu deschisese ochii. Dacă trebuia să fie sincer tocmai acum, trăgea concluzia că soţiei lui îi era indiferent dacă "era dusă" sau "se ducea" singurică la maşină. Şi nu făcea asta nici măcar pentru Ştefan! Dar nici pentru el...

Încerca să nu-şi arate pe chip tristeţea şi mai ales frustrarea. Nu fusese luat de gât. Capul ei se lăsase, într-adevăr, pe umărul lui; dar era un gest obosit, extenuat...

Apăsă telecomanda şi Dacia piui scurt. Soţia lui era din ce în ce mai uşurică! Oare ţinea vreo cură de slăbire?

Deschise portiera şi-o aşeză uşor pe scaun. Şi-o privi lung... Ochii căprui se deschiseră încet.

Ana-Maria

OK! Defilase cu ea-n braţe prin faţa lui Ştefan. Presupunea că nici Ştefan nu se sfiise să-i arate nemulţumirea apropo de extenuarea şi mai ales tristeţea pe care le văzuse emanând din camera din spate! Aşa că gestul lui Florentin nu era dragoste: era demonstraţie. Care, sincer, o cam lăsa... rece la ora aia. Fu aşezată pe banchetă; se întoarse uşor spre stânga, spre scaunul lui, şi deschise ochii obosiţi...

Din capătul străzii, silueta unei matahale fu luminată de farurile unei maşini.

Închise ochii: mai bine aşa.

Florentin

OK! Şi-acum să ajungă şi el la volan, nu? Ocoli maşina, privindu-l pe Nicuşor:

- Deci mergem la tine?

- Bineînţeles! Mai ales că responsabilul pentru cele mai mici încasări face cafeaua...

Începu să râdă: biata Luminiţa! După ce că făcuse de toate azi, de la aruncatul gunoiului până la vândut bijuterii, o mai trimitea şi la bucătărie, să se joace de-a gazda! Dar, pe de altă parte, fără cafeaua aia cu siguranţă vor adormi pe canapele!

Urcă la volan, evitând să-l privească pe Ştefan. Porni motorul şi demară... Era linişte. Ana nu spunea nimic... Nici el nu prea avea ce spune... Poate că discutau, totuşi, la Luminiţa! Până atunci însă prefera să tacă.

Încercase să-i arate soţiei lui că se împăcaseră. Şi încercase să-i arate şi lui Ştefan asta. Cu siguranţă, nu reuşise decât să-i demonstreze ei cât de bun actor ştia să fie atunci când voia el, iar pe Ştefan îl iritase şi-l indispusese pe-o lună întreagă. Deci, când o ducea pe mămica lui acasă, o să intre să-l roage pe Roberto să intensifice paza Anei pe perioada weekend-ului. Nu de alta, dar Ştefan abia aştepta un moment de tensiune între ei ca să se apropie de Ana! Şi nu trebuia să se apropie de ea!

Ana-Maria

Foarte bună cafeaua! O ajuta să ţină ochii deschişi...

Discutau, fireşte, despre succes! Doamne, dar ei chiar nu erau obosiţi? Sau băuseră, fără ştirea ei, câte-un Red Bull?

Ea voia să se ducă acasă. Ea voia să stea-n pat, cu fetiţa ei în braţe, şi s-o privească lung. Să se roage Cerului ca micuţa să se trezească, s-o vadă şi să se liniştească. Să ştie şi ea că mami n-o abandonase, nu dispăruse, nu plecase-n Spania la căpşuni...

De ce nu mergeau acasă?

Florentin

Şi ea ce dracu avea? Bine; înţelegea că era obosită! Înţelegea că era tristă! Da' euforia aia generală n-o molipsea absolut deloc? Ea nu voia să spună nici măcar un "Bine", sau un "Cum adică"? O privea lung... Da, Ana dormea pe ea. Dar chipul îi era trist. Ana nu-şi mai ascundea sentimentele - iar chipul ei le arăta tuturor cât de mare era nefericirea din sufletul ei... Ce-ar fi să deschidă el discuţia de faţă cu toţi ceilalţi? Că-şi ştia fraţii şi cumnaţii - nu erau idioţi, să aprobe ideea ţarcului în spatele tejghelei!

Ana-Maria

Nicuşor râdea; Luminiţa se strâmba la el, imitând o clientă care

nu încăpuse-n pantaloni... Florentin rosti, extrem de tare, extrem de serios, ţintuind-o cu privirea încruntată:

- Deci mâine stai cu fata acasă.

Îl privea lung... În sufragerie domnea o linişte apăsătoare... Plecă privirea spre cafea şi aprobă cu capul.

- Cu alte cuvinte, insişti să nu-i angajăm o bonă!

Aprobă din nou: nu vor angaja o bonă! Şi-acum o să sară la ea şi-o s-o azvârle... peste canapea, probabil! Luminiţa sări în picioare şi ridică scurt vocea:

- Bă! Cum să laşi, bă, copilu' pe mâna cine ştie cui? Ce dracu ai, te-ai dilit la bilă? Doamne fereşte!

I-auzi! Ce hotărâtă era! O privi lung, mirată; Luminiţa îşi făcea cruce repede-repede... Şi bătu şi cu degetu'-n masă:

- Lasă, că mama nu mai stă mult la chioşc! La cât s-a rotunjit Gabi şi la cât de rău îi e în fiecare zi, în maximum o lună o să rămână acasă, s-o ajute! Şi-atunci Florentina o să stea cu ea! Aşa cum stau şi George, şi Ionuţ! I-o duceţi de dimineaţă, mergeţi la treabă şi seara o luaţi şi vă duceţi frumos acasă!

Florentin decise să "latre" la sora lui:

- Şi până atunci ce facem?

- Ei, lasă! Nu dispera! Că ne descurcăm noi! Suntem atâtea muieri acolo; s-o găsi una să stea să vândă!

Laura se grăbi să intervină:

- Eu n-am treabă cu actele decât în ultima săptămână a lunii; aşa că pot să stau eu la vânzare!

"Daa, şi poţi să ajuţi şi-n florărie! Că eşti florăreasă la origine!" Fu foarte uimită să descopere că tocmai Florentin se grăbea să-i zdruncine convingerea:

- Tu parcă făceai acte, nu dădeai restu'!

- Eu am spus că vă ajut, nu? Vrei să vă ajut? Sau nu?

Aşa: voia sau nu? Tăcere... Reveni spre cana cu cafea şi mai bău o înghiţitură. Iar Luminiţa făcu prima tentativă de reconciliere:

- Oricum o să ai treabă mai mult pe la mall, decât pe la birou. Că doar actele sunt la noi, nu? Stai şi tu la vânzare, mai stau şi eu...

Nina prinse din zbor ideea:

- Şi mai vin şi eu. Că amorţesc, dracu, în fund pe scaun, la cusut, atâtea ore!

Îi venea să râdă: de când intrase "în clan", Ninuţa ei prinsese aşa un accent frumos... Plus argoul de rigoare! Era atât de dulce când vorbea cu ei ca ei! Mai ales că era blondă... Iar Ileana puse punctul pe i:

- Şi-n plus, vin şi eu! Că nea Florică nu ne zice; da' abia aşteaptă să-l mai prindă pe Crin pe la firmă! Să-nveţe şi el cum e meseria de patron! Aşa că eu vin aici, el se duce la afacerea lui... Şi vând eu la magazinul Anei! Că-mi place! Să mor dacă nu-mi place!

Luminiţa începu să râdă:

- Fă, ţie-ţi place să vezi rumâncele cum se calcă-n picioare pentru ultima pereche de gumari *lolo* (roşii)!

- Îhî!

Râdeau. Toţi râdeau. Doar ea zâmbea. Doar ea şi Florentin. Care-o privea în continuare drept, un pic ameninţător... Ridică scurt din umeri: "Ce vrei; doar vezi şi tu ce frumos s-au organizat! Gata, problema e rezolvată!" Şi reveni la cana cu cafea...

Florentin

Deci aşa! I se urcaseră toţi în cap şi făcuseră fuguţa planul în aşa fel încât Ana să stea acasă, cu Florentina. Lucru care lui îi displăcea acum la culme; mai ales după ce descoperise cât tupeu avea-n el Ştefan! Hm; îl pălmuise din priviri, pentru că o văzuse nefericită! Şi, apropo! Ia să le strice el momentul umoristic:

- Eu propun să schimbăm programul. Că e inuman. Nu putem sta 14 ore la vânzare, plus una înainte la aranjat marfa, plus una după la scris hârtiile.

- Băi, ai dreptate. Eu zic să-l facem 9-18. Cine vrea să cumpere de dimineaţă, întârzie un sfert de oră la serviciu. Cine nu, fuge de la serviciu şi ne prinde până-n şase seara. Ca să încuiem şi noi la şapte! Şi-aşa, se întunecă devreme...

Cumnatul lui gândea la fel ca el. Acelaşi program i se părea şi lui normal... Nina zâmbi:

- OK! Da' de luni încolo! Că weekend-ul ăsta trebuie să o ţinem aşa! Abia ne-a aflat lumea! Şi toţi ies din casă sâmbătă şi duminică! Sunt nişte clienţi!

- OK! Duminică dimineaţa schimbăm cartoanele din geamuri.

- Ba le schimbăm de mâine, ca să ştie oamenii. Mai bine să nu mai avem clienţi după şase, să ne facem actele pe îndelete, decât să ne spargă geamurile luni dimineaţa.

- Aşa-i! Mâine schimbăm cartoanele.

Şi-acum, că stabiliseră şi asta... Se ridică:

- Mergem şi noi?

Ana se ridică imediat. Nicuşor protestă:

- Hai, băi! Mai staţi!

- Eu trebuie s-o duc şi pe mama acasă! Iar mâine la cinci sunt la piaţă după flori, la şase trebuie să fiu cu maşina goală în poarta lu' Niro...

- Stai, mă! Că mă duc eu cu Nina-n Niro!

Radu se oferise să-l ajute...

- Iar eu vin la şase, să aranjez florile. Că m-am prins cum le vrei! OK?

Şi Luminiţa se repezise berbeceşte... La urma urmei, de ce nu?! Scoase lista din buzunar:

- OK. Şi ne vedem la magazin la şapte. Sper...

Laura se ridică şi ea:

- La şase jumate sunt şi eu acolo. Trebuie să refacem curăţenia de ieri dimineaţă.

Perfect! La măturică cu ea! Gândul îl binedispusese instantaneu! Mai ales că la ei doi era curat, aşa că mâine ea o să se indispună "din prima"... Întinse mâna spre mâna soţiei lui. Care-l luă de mână. Porni spre uşă:

- Paa!

- Paa!

Şi ieşiseră. Încă două minute până la uşa apartamentului lor... Abia aştepta să vorbească cu mămica lui! Să-i spună problemele cu Ana şi să primească, în sfârşit, nişte sfaturi serioase!

Ana-Maria

Florentin răsuci cheia, apăsă clanţa... şi-o lăsă să intre prima. Păşi pe hol... Lumina de veghe era aprinsă în dormitor. Iar paşii grăbiţi le ieşiră imediat în întâmpinare:

- Bine-aţi venit! Da' mult aţi mai stat, maică! La cât aţi închis?

- La nouă fix.

- Şi-aţi deschis la şapte? Eşti nebun, maică!

- Program de deschidere! Nu trebuie să formăm vadu'?

- Bă! Degeaba formaţi voi vadu', dacă-l lăsaţi să vă aştepte în faţa uşii şi vă internaţi toţi la Urgenţă! Dă-l dracu de vad! Se face el! Da' sănătatea nu ţi-o mai dă nimeni!

Când era ziua ei? O să-i cumpere un munte de "de toate"! Că bine mai pusese punctul pe i... Soacra ei o prinse de mijloc:

- Hai să-ţi povestesc ce-am făcut!

O conducea spre dormitor...

- S-a trezit ca puturoasa, pe la nouă! Da' avea aşa un chef de joacă! Am fost în parc o oră, după care a mâncat juma de castronel de ciorbiţă şi s-a uitat lung în fundul castronului... Şi i-am mai pus jumate! Şi după ce l-a golit din nou, ştii ce-a făcut? S-a uitat la mine şi-a făcut aşa, cu guriţa: "Aa"! Mi-a spus că i-a plăcut!

Privea lung gâgâlicea care dormea dusă, mulţumită probabil de isprăvile făcute pe ziua de azi...

- Şi-a dormit trei ore pline. După care am fost iar în parc, ne-am jucat cu cuburile, cu fusta lu' mamaia, cu părul' lu' mamaia... Apropo! Să-mi luaţi, maică, o perucă! Că are o forţă...

Începu să râdă:

- Ştiu. Eu n-o las să mă tragă de păr. O cert, şi ştie: se opreşte şi deschide singură pumnii.

- Oricum, a fost cuminţică ca un îngeraş!

Soacra ei se grăbi spre pătuţ, sărută mânuţa adormită şi reveni lângă ea:

- Te las să-ţi faci un duş şi să mănânci ceva. Vezi, că v-am făcut o cratiţă de mâncare de pui cu măsline. Că-i mai uşoară, pentru ora asta nebună!

- Sărut mâna!

- Să creşti mare. Odihneşte-te, şi mâine treci pe la chioşc, să-mi povesteşti şi mie cum a fost!

Aprobă încet... Fu sărutată pe ambii obraji şi rămase singură:

- Noapte bună, Anuţo!

- Sărut mâna. Noapte bună...

Florentin anunţă, pe un ton sec:

- Am plecat cu mama.

Scoase capul pe hol şi-i servi acelaşi ton:

- Bine.

Iar uşa se închise... Se grăbi să-şi ia pijamaua şi să intre în baie: un duş rapid, o bucăţică de friptură şi-apoi o să-şi ia, în sfârşit, prinţesa în braţe!

Se liniştise, în clipa când o văzuse dormind în pătuţ. Se binedispusese auzind cum îşi petrecuseră amândouă ziua. Se calmase auzind cum ceruse micuţa ei încă o jumătate de castron de ciorbiţă...

Acum era calmă. Acum era mult mai bine! Acum ştia că micuţa ei, deşi sigur îi dusese dorul, nu se plictisise cu mamaia ei! Iar mâine or să se joace din nou împreună...

Florentin

Urcă la volan şi porni motorul - şi răbufni:

- Măi mămicule, nu mai stă de vorbă cu mine! Abia dacă ne salutăm şi-atât!

- Şi ce-ai vrea să-ţi spună? Că-i e frică să nu cumva s-o uite copilu' ăsta, dacă n-o mai vede decât cinci minute pe zi? Că în fiecare minut se întreabă ce-o face fetiţa ei acasă şi dacă eu ştiu s-o înţeleg şi să-i dau ce vrea? Tu ştii ce-i ceri? Tu ştii câtă bătaie am mâncat eu de la Ioan, când a trebuit să-l las pe Roberto acasă şi să merg la chioşc? Ştii de câte ori m-a izbit de pereţi şi cum am făcut? Cum am urlat şi l-am zgâriat pe ochi şi l-am tras de păr? Bănuieşti ce lupte au fost în casa socrilor mei, când s-a luat decizia să mă duc la muncă şi să las copilu' cu soacra?

Evident, nu bănuia! Că el nici plan nu era pe-atunci...

- Las-o mai uşor! Ţie ţi-a fost uşor să te duci la Mugurel; că nu tu i-ai dat ţâţă! Nu după tine-a întins mâinile aia mică atunci când a vrut lapte şi-a simţit curu' ud! De atâtea luni de zile, fetiţa ta nu poate trăi fără ajutorul ei; acum încerci s-o iei "pe sus"? Ia gândeşte-te - cum se simte nevastă-ta şi cât de mult te urăşte pentru că-i privezi copilul de omul care-a ajutat-o pe-aia mică şi-a crescut-o până acum?

- Auzi? Ia lasă! Că acu' n-o mai alăptează! Iar pampers ştie să pună orice bonă!

Şi-acum era acum... Mămica lui întoarse scurt capul spre dreapta:

- Nu angajezi nici o bonă. Copilu' are nevoie de familia lui, nu de bonă!

Şi-acum ar fi trebuit să ridice şi problema lui Ştefan... De ce oare nu putea decât să tacă?

Lăcrămioara

I-auzi la ce se gândise Prâslea! Mare noroc avea, că era la volan! Că dacă nu s-ar fi temut să-i distragă atenţia, i-ar fi tras nişte pumni în cap... Mamă-mamă!

Era evident că ajunseseră la problema ajutorului Anei! Ea învăţase din greşelile din tinereţe, aşa că avusese grijă să-şi ia nora "cu uşurelu'", s-o ajute la treburile casei şi să-i arate cât de liniştită şi fericită era Florentina cât fusese mami la serviciu. Ana era liniştită acum; mult mai liniştită decât de dimineaţă! Totuşi, asta nu rezolva problema lui Prâslea! Patron şi vânzător la două afaceri, fiul ei pusese în căruţă mult mai mult decât putea trage! Şi era singurel în ham... Oftă greu:

- ... Eu nu mai sunt zdravănă ca-n tinereţe. Încă mai vin dimineaţa la chioşc; da' nu mai pot să trag până la şase-şapte. În plus, vine frigu'; iar pe mine mă chinuie reumatismu'. Uite la ce m-am gândit eu azi, cât m-a ciufulit aia mică...

Să-i spună? Să-l mai lase să fiarbă şi să tragă singur la căruţă o săptămână? Presimţea că-i făcuse oareşce scandal Anei, ca s-o determine să se prezinte drepţi la inaugurare...

- ... Trebuie să vin la chioşc de dimineaţă. Că e şase, că e opt - asta e în funcţie de cum mă simt şi eu! Da' în jur de doişpe, o să trebuiască să pornesc spre casă. Vin copiii de la şcoală, iar Gabi s-a rotunjit simţitor. Şi-o văd că se fereşte să facă efort, să stea mult în picioare... Dacă Ana stă cu Florentina de dimineaţă, atunci când oamenii nu sunt la cumpărături ci la serviciu, iar la unşpe jumate mi-o aduce la chioşc în cărucior, ea poate să vină la magazin. Că i-o ţine cineva locu' de dimineaţă, nu?

Primi o aprobare scurtă iar maşina opri pe dreapta, în faţa casei. Motorul se opri; portiera lui Florentin nu se deschise însă, aşa că continuă:

- Iar eu duc fata acasă, îi dau să mănânce şi-o pun în pat lângă Gabi: că poate s-o adoarmă! Sau lângă Mirela, care ştii că abia aşteaptă să mai stea şi ea cu finuţa ei! Mă ocup şi de ceilalţi, îi culc şi pe ei... După-amiază se mai animă casa. Are cine să se joace cu ea, are cine s-o scoată afară... Suntem atâtea muieri acolo! Iar voi veniţi seara şi-o luaţi. Stă şi ea cu fetiţa ei de dimineaţă şi e mai liniştită - că n-o uită copilu'. Ajung şi eu devreme acasă, unde-o las pe mâini bune şi-mi văd de ale mele la căldură! Mirela poate s-o scoată afară, dacă nu-i prea frig, iar George şi Ionuţ se joacă cu ea şi-o învaţă să vorbească, să meargă...

Îl privea lung; Florentin "mesteca" ideea... Şi-i era pur şi simplu jenă fiului ei să chiuie şi s-o ia de gât, s-o pupe! Deschise portiera:

- Da' încearcă să nu-i ordoni planu' ăsta; spune-i-l cu vorbă frumoasă şi discutaţi-l. Modificaţi-l în aşa fel încât să fie bine şi pentru voi, şi pentru noi. Şi vorbim despre el săptămâna viitoare.

Coborî, scormonind în buzunare după cheie. Florentin îi deschise poarta... şi-o urmă! Se întoarse şi-l privi lung, mirată; fiul ei zâmbi:

- Trebuie să discut cu Roberto.

- La ora asta, maică?

- Da. Pentru că Ana rămâne singură cu Florentina tot weekend-ul.

Na, că la asta nu se gândise! Afurisită treabă... Mă rog; să discute cu Roberto! Că oricum or să vorbească în bucătărie, lângă ea! Descuie uşa, intrară...

Florentin

Doamne, ce idee fantastică avea mămica lui! Era perfect planul ei! Se puteau descurca de dimineaţă fără Ana; ştia că dimineţile sunt cele mai neproductive! Rămânea Laura la vânzare de dimineaţă; iar când venea Ana, Laura îşi lua hârtiile şi se ducea la birou, să socotească!

Uşa bucătăriei se deschise scurt iar Roberto intră, buimac:

- Ce-i, bă?

- Bă, uite care-i problema...

Aştepta, aprinzându-şi agale o ţigară... Şi-acum era evident că n-or să fie lăsaţi singuri! Mămica lui trăsese scaunul, se aşezase exact între ei doi şi muşca dintr-un colţ de pâine... Oftă greu:

- Azi, Ştefan a apărut la magazin după închidere.

- Da' ce dracu' căuta acolo?

- Păi, orice! De la vizita de curtoazie la Nicuşor, până la ridicarea încasărilor! Nu ştii că Nicuşor îi vinde marfa?

Mămica lui se încruntase teribil...

- Ana e foarte irascibilă zilele astea. Ne-am cam certat - şi nu sunt sigur că am început măcar să ne împăcăm! Individu' sigur a văzut-o tristă; când am intrat şi eu, m-a "disecat" din privire! I-am răspuns cu un mare spate; mi-am luat soţia pe braţe şi-aşa am dus-o la maşină.

- Bravo, maică!

- Ce "bravo"?! Că mâine eu plec la patru jumate dimineaţa, iar până la zece seara Ana stă singură cu copilu'!

Tăcere; chipuri încruntate...

- ... Zici că oamenii lu' Ştefan sunt ditamai?

- Nici unu' n-are mai puţin de 2 metri şi-o sută de kile. Am început să primesc informaţii despre ei. Sunt interlopi destul de cunoscuţi. Ceea ce mă îngrijorează este graba cu care şi-au lăsat baltă afacerile personale, ca să-l servească pe Ştefan într-o activitate făcută, de obicei, de novici! Înţelegi?

Aprobă scurt şi se ridică:

- Te rog... Te rog, ai mare grijă weekend-ul ăsta! Dublează-i paza!

- Auzi, Florentine? Ia fii tu sincer: nevastă-ta a plâns azi?

Se gândi puţin... Şi aprobă. Iar mama lui puse punctul pe i:

- Atunci triplează-i paza, maică! Da' cu discreţie, aşa; să nu ne trezim c-o triplează şi ei! Că nu-i bine să stea gorilele astea aşa de multe şi-aşa de aproape; că dacă se-njură doi, sar toţi şi iese măcel!

Aprobă din nou, pornind spre uşă:

- Mă duc să vorbesc cu Ana.

- Da' să discutaţi, mă! Să nu-i impui planu' meu! Poate ea vrea să-mi aducă fata la unu, gata mâncată şi adormită! N-o contrazice; las-o, că se linişteşte ea puţin câte puţin... şi-o să-ţi zică singură că vine şi ea la şapte, cu tine!

Aprobă din nou şi se grăbi să iasă în vârful picioarelor...

Ana-Maria

Aha! Cheia se răsucea în yală! Ia să închidă ea ochii şi să se prefacă că doarme... Comutatorul de la bucătărie... Pantofii... Foşnetul gecii la cuier... Şi-acum venea! Ea dormea!

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Încerca să respire cât mai uşor...

Florentin

Mda. Ar fi trebuit să-şi dea seama că adormise deja. El lipsise cam jumătate de oră, cu drumul şi discuţia; iar la cât de obosită era, sigur că adormise!... Păcat! Se gândise tot drumul la soluţia găsită de mama lui; era perfectă! Aşa că gonise acasă, grăbit să-i spună şi ei...

Şi-acum se întristase, bineînţeles!

Se aplecă peste pătuţ. Dormea dusă, picea lui... Şi uite că era adevărat. Venise acasă, o luase pe mămica lui, o dusese, se întorsese, venise la Ana... Şi abia acum se dusese şi el să-şi vadă fetiţa!

Intră în bucătărie şi-şi aprinse o ţigară. Şi stinse lumina...

Într-adevăr; lui îi era mai uşor să plece dimineaţa la muncă. Cu mintea plină de probleme, planuri şi socoteli de afaceri, despărţirea de pice era mai uşoară... De când cu Ştefan, apăruseră şi grijile, şi problemele, şi teama...

Cum să rezolve el cu Ştefan ăsta? De vorbit cu el, Diamant avea dreptate: nu putea vorbi. Reacţia pe care-o văzuse azi la individ... Amândoi erau aprigi; amândoi o iubeau pe Ana. Amândoi îşi rezolvau problemele cu şişul. După două fraze, şi-ar fi tăiat reciproc gâtu'! Aşa că mai bine nu vorbeau... În şatră n-avea ce căuta... Dacă-i spunea Rubinei, făcea mai mult rău! Ştefan răsufla uşurat, încurajat şi de sfaturile şi lecţiile tatălui, iar Rubina se usca pe picioare de tristeţe...

Mai bine tăcea! Mai bine discuta mâine dimineaţă cu Nicuşor. Între patru ochi, pe îndelete... Avea mare nevoie de un plan! Da' unu' serios, nu aşa...

Ana-Maria

Oare la ce se gândea? Oare se gândea la ei? Oare se gândea la ea? Oare se gândea la Laura?

Oftă greu: era mult prea obosită ca să se mai învenineze aşa! Îşi şterse lacrimile... şi hotărî că trebuia să se culce acum, dacă voia să se trezească la patru.

6 noiembrie 2004 - sâmbătă

Florentin

Mobilul începu să piuie. Aoleu! Se repezi să apese butoanele... Şi se întoarse, mirat: dar nevasta lui unde era, la cinci dimineaţa?

Florentina dormea dusă. Întoarse capul spre uşă... Aa, era la bucătărie! Poate îi era sete... Poate "scana" cu privirea blocul de vizavi... Ia să vadă el ce mai făcea soţioara lui! Ieşi din dormitor, pâş-pâş...

Soţia lui stătea pe colţar. Era obosită: umerii plecaţi, capul proptit bine-n pumn ca să nu cadă... Se apropie încet de ea... Şi-o cuprinse cu braţele, şoptind:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Capul se ridicase din pumn, dar nu se întorsese spre el... O sărută pe gât:

- Ce faci? Eşti prea obosită ca să poţi să dormi?

- Sunt obosită frântă. Dar nu puteam să te las să pleci la serviciu fără mâncare. Aşa că ţi-am pregătit, pe aragaz, două

Nu! Nu mai putea rezista! Aşa că o prinse de umeri şi-o ridică "pe sus". Tot "pe sus", aşa cum o şi azvârlise pe pat! Numai că de data asta o răsuci scurt şi-o prinse-n braţe. Şi-o sărută, decis să nu-i ascundă nici un strop din dragostea pe care-o simţea în clipele alea...

Ana-Maria

Soţul ei... Soţul ei încerca s-o împace. Sau s-o liniştească. Sau doar să-i închidă ochii, să-i ascundă silueta şi prezenţa Laurei la magazin, telefoanele de la opt fix, rărirea momentelor pasionale din dormitorul conjugal, a surprizelor cu sau fără lumânări, cu sau fără flori şi frişcă...

Şi totuşi, nu se grăbea în dormitor. Era bine în braţele lui. Atât cât o mai ţinea acolo, lângă el...

- Ştii că te iubesc?

Bufni în râs: ia uite-l! Şi el zâmbea; ochii lui îi arătau că o iubea...

- Vreau să vorbim ceva.

OK!

- ... Nu-mi place să stau la magazin, când vă ştiu acasă.

Gata! Stricase totul! Îl împinse uşor şi porni spre dormitor:

- Baftă. Eu am plecat la culcare.

Intră în dormitor, luă fetiţa în braţe şi se întinseră amândouă pe pat. Acum chiar că nu mai vorbeau!

... De ce naiba voise el să redeschidă discuţia aia veche? Făcuse zob tot momentul acela superb! Da' dacă aşa voia el...

Florentin

Ei, drăcie! Da' de ce? De ce făcea aşa? Acum, când erau amândoi la bucătărie, în linişte, calmi, oarecum lucizi şi obiectivi, de ce Ana nu voia să discute despre rezolvarea găsită de mama lui?

Păi atunci vor discuta în dormitor! Se grăbi s-o urmeze. Mm... Iar luase picea lângă ea! Picea lui devenise "motiv de fofilare" pentru foarte multe chestii! Doamne, ce ceartă-i pregătea el ei pentru diseară! Momentan lăsa lucrurile aşa; dar diseară... Se aplecă şi-o sărută uşor pe obraz:

- Dacă vrei să discutăm, mă anunţi. Mă suni, mă baţi pe umăr, îmi scrii un bileţel...

Şi-i întoarse spatele. Ieşi. Luă oalele şi se grăbi să iasă: se grăbea la cumpărături. Iar în privinţa programului de diseară...

N-o să se mai certe cu ea. N-o să mai ţipe, oricum! Iar de luat pe sus şi azvârlit cât colo nu va mai fi niciodată vorba! Se puteau înţelege cu vorbă bună; în plus, de fiecare dată când nu-şi controla nervii şi-i făcea soţiei lui câte-o "surpriză" de-asta, simţea că îi crea Anei o stare de frică. Şi nu voia asta. Nu voia să se înţeleagă bine cu ea doar pentru că ei îi era frică să-l contrazică. Deci diseară, dacă voia să-şi discute problemele cu el, îl bătea pe umăr. Sau îl suna. Sau îi scria un bileţel. Altfel, el era hotărât să nu insiste cu discuţia!

Deci: piaţa de flori, în viteză; goana la florărie, descărcatul şi aranjatul mărfii, după care ţup dincolo, la aranjat papucii şi lanternele! De rujuri şi jucării se vor ocupa ele...

Ana-Maria

Oof, Doamne! Era patru! De-abia patru! Afară ploua mărunt, cu apă murdară, prăfuită... Înfofolite bine, ele se jucau pe covor. Toate geamurile erau larg deschise; aerul curat, rece, îmbujorase obrăjorii Florentinei...

Se întreba cum mergea treaba la magazin. Nu voia s-o sune pe Nina; poate era şi Florentin lângă ea. Iar după ce i se spusese că era de-ajuns să deschidă discuţia ca să discute, n-ar fi fost deloc bine ca el să constate că nevasta lui prefera să discute cu prietena, decât cu soţul...

Presupunea că era "omor" la vânzare, chiar dacă pe vremea aia nu-ţi venea nici să dezlegi câinele - darămite să-i vorbeşti despre activităţi *outdoor*! Soacra ei probabil că ajunsese demult acasă, gonită de aceeaşi vreme nesuferită... Şi nu venise să discute, aşa cum spusese aseară...

Se simţea singură. Părăsită. Uitată de toţi şi toate. N-avea chef să mănânce, n-avea chef de-o cafea... Nici măcar somn nu-i era!

Se ridică, ieşi pe balcon şi privi lung cerul... Blocul din faţă... Parcarea... Pustiu. Peste tot. Geamurile de vizavi erau închise, acoperite bine de perdele şi draperii. Parcarea era gol-goluţă. Cerul era cenuşiu, iar din el cădea apa aia jegoasă...

Oftă greu şi reveni în sufragerie. Şi decise să dea drumul la televizor! Nu suporta liniştea aia! Până şi Florentina se juca pe tăcute! Deci: Minimax... Ia să fie ea atentă şi să-i "traducă" fetiţei ei serialul! Că sigur nu înţelegea nimic din dialogul ăla pentru şcolari!

Florentin

Bun! Se schimbase, se calmase, era apt să dezvolte o discuţie calmă, indiferent cât de dură ar fi fost ea... Intră în bucătărie şi-şi prinse soţia de mijloc. Un sărut pe gât; se aşeză la masă, în faţa farfuriei...

Aşa cum bine anticipase, Ana se aşeză în faţa lui. Mm, ce bine mirosea! Se grăbi să se-avânte în mâncarea de pui... Iar ea zâmbi:

- Şi cum a fost azi?

O discuţie paşnică, firească, de importanţă "1". Se grăbi să răspundă:

- N-a fost nebunie, ca ieri. A fost aşa... îngrămădeală.

Soţia lui începu să râdă. Continuă:

- Dar nici soare şi frumos n-a fost! Evident, s-au vândut toţi gumarii *lolo*...

O privea lung; se delecta la propriu cu chipul ei! După atâtea zile de ceartă, râsul ei era ca apariţia soarelui...

- Şi ceilalţi?

- Păi nu ţi-am spus că a plouat toată ziua?

Primi o aprobare... iar vocea Florentinei miorlăi, din sufragerie. Ana se grăbi să iasă...

De ce oare avea sentimentul că porniseră bine tentativa de discuţie şi-o sfârşiseră abrupt şi foarte prost? Poate pentru că nu se mai aştepta ca discuţia să reporească? Sperase ca după tema aia de importanţă 1, să urmeze teme de importanţă mai mare. Până la Florentina şi Ştefan. Dar nu va urma nici măcar întrebarea despre cine stătuse să vândă

gumarii ăia nenorociţi...

Se ridică şi vărsă mâncarea înapoi, în cratiţă: nu mai putea să înghită. Nu mai intra în el nici măcar o cană cu apă! Îşi aprinse o ţigară...

---

7 noiembrie 2004 - duminică

Ana-Maria

Hei, gata? Mâncase deja? Îi ridică Florentinei şţrampii, iar soţul ei se grăbi să i-o ia din braţe. OK - momentul lor! Intră în bucătărie... Avea o presimţire. Aşa că ridică scurt capacul cratiţei.

Hm; deci nu puteau discuta azi. OK! Nu mai discutau deloc!

Cratiţa în frigider, farfuria la spălat... Iar ea, la gătit! Ceva! Orice! Numai să nu stea în aceeaşi cameră cu el! Nu de alta, dar îl simţea agitat şi iritat. Dacă aşa reacţionase după ce ea se ridicase ca să răspundă strigătului copilului, nu voia să-i vadă reacţia după ce ea redeschidea subiectul "unde îşi petrece Florentina zilele"! Aşa că nu-l va redeschide...

Să mai pomenească ceva despre ieşit din casă? Despre o vizită vizavi, la Nicuşor? Nu, evident! Vor sta în casă! Ce, le mai ardea şi de distracţie?

Ana-Maria

Mm, bine că adormise picea! Ia să se întindă şi ea un pic! Că vremea aia rece, noroasă o făcea să caşte...

Auzi, ca prin somn, melodia mobilului. Oof! Se ridică încet, să nu scârţâie patul, şi intră în sufragerie. Şi privi afişajul... Un mesaj. OK! Poate că soţul ei îşi amintise de problemele lor şi decisese să-i scrie un bileţel! Eventual, despre cât de mult o iubea...

Nu. Era un număr necunoscut. Tot de Connex. Apăsă butonul...

"Ai fost răzbunată."

Şi-atât! Ce naiba era asta? Mai privi o dată numărul...

Ia să ia ea agenda şi să-l confrunte! Că poate era vreun amic de-al lui Florentin! Deşi scria clar, cu litere de-o şchioapă, "răzbunată"! Se aşeză şi deschise coperta: deci 0722... Iar după cinci minute de răsfoit şi confruntat, trase concluzia că nu era un cunoscut trecut în agendă...

Mai citi o dată mesajul. Foarte corect scris, avea diacritice şi punct la final. Textul în sine nu-i dădea mari indicii...

Ei! Da' de ce-şi făcea atâtea griji? Ce, nu mai primise, de-a lungul timpului, o grămadă de telefoane de la străini care apăsaseră din greşeală alte cifre? Evident, mesajul nu era pentru ea! Iar ca să se apuce să sune acel număr şi să-l anunţe pe împrăştiat că apăsase anapoda... Hm! Nu ea! Prostia se plăteşte! Ştia lecţia asta extrem de bine; că aşa ajunsese la biserică de braţ cu Evelin, aşa ajunsese să-şi muşte venele pe bancheta din spate... Aşa decisese, nu demult, să nu mai cumpere niciodată nimic din alimentara de la prima staţie... Şi aşa mai departe!

Gata cu toate gândurile alea! Nici n-o să-l şteargă, dar nici n-o să-l sune! O să-l lase acolo, pur şi simplu! Că poate mai urma un mesaj - şi se lămurea!

Lăsă mobilul pe dulap şi se grăbi spre dormitor: Doamne, ce somn îi era!

Florentin

Formă numărul Luminiţei şi închise. Iar paşii se apropiară grăbiţi... Sora lui se opri în uşă, descumpănită; începu să râdă:

- Venisei cu chef de treabă!
- Păi nu?
- Stai un pic aici, că am ceva de vorbit cu Nicuşor.

Dădu să iasă, dar fu prins de braţ:

- Despre Ana?

Aprobă scurt.

- Şi nu vrei să vorbeşti întâi cu mine? Să-ţi spun ce mi-a zis alaltăieri, după ce şi-a ascuns capu' în poala mea şi-a început să plângă?

I-auzi! Când?

- După închidere. În camera din spatele bijuteriei. Vrei să-ţi spun?

O privi lung, ca pe-o sinucigaşă care punea întrebări idioate...

- Îi era dor de Florentina. Spunea că se usucă sufletu-n ea!

Deci, până la urmă, asta era! Nu mai ţinu cont nici de regulă, nici de mirosul ameţitor al florilor - îşi aprinse o ţigară. Luminiţa continuă:

- Se gândea, în momentele alea, că o să piardă toate clipele frumoase alături de ea. Că n-o s-o audă stâlcind pentru prima oară cuvintele. Că o să ajungă să-i spună mamei "mama". Şi mi-a spus cum a zburat prin aer, cu aterizare pe pat.

Deci greşeala lui era mult mai mare decât "o cântărise" el. Doamne, de ce avea momente când uita prin câte trecuse soţia lui? De ce-i oferea, din când în când, câte-un duş de-ăsta rece?

- Şi-atunci a intrat Nicuşor, deschizând extrem de larg uşa. Eu eram în picioare; primul lucru pe care l-am văzut au fost ochii lu'

Ştefan, care parcă presupuseseră locul unde-o vor vedea!

Hm! Se încruntă scurt - că Nicuşor nu suflase o vorbă...

- După care mi-a spus că ea nu-şi înşeală bărbatul. Nici cu gândul, nici cu fapta. Nici chiar de dragul aventurii sau al curiozităţii! Pentru că ea îşi iubeşte omu'! Exact aşa a spus!

Iar el se gândise, ca un prost, că poate soţia lui... Doamne, ce anapoda mai era şi mintea lui! Dar, dacă-şi amintea că şi Ana scormonise în depozit până găsise elasticul de păr al Laurei, trăgea concluzia că erau chit! Iar tuşica Didonia avea dreptate: în loc să aibă încredere unul în celălalt, ei se ascundeau şi se suspectau reciproc! Fraieri!

- I-a văzut şi ea pe gealaţii care-o filează. Toţi au peste 2 metri, 100 de kile şi capu' ras. Îţi dai seama cu câtă frică iese ea din casă? Mai ales când nu ştie ceea ce ştiu eu despre oamenii ăia aparent normali tocmiţi de Roberto?

Soţia lui avea mult mai multe probleme decât el! Sigur, ştia mult mai multe decât el - şi nu se grăbea să i le spună şi lui, temându-se probabil că o să-l vadă luând şişul şi ieşind, pus pe fapte mari...

- Bă! Habar n-are cum să trateze problema asta cu tine! Că nu vrea să te vadă grăbit la tăiat gâturi, da' nici nu-i place să zboare prin aer! Mai ales că, după ce-a văzut-o Ştefan bocind în poala mea

Se grăbi s-o întrerupă:

- Puţin după ce ne-a văzut discutând în contradictoriu, pe ea ieşind cu plânsu'-n barbă şi pe mine trântind mopu' de podea...

- Aşa, tu te-ai hotărât să-i faci show şi-ai dus-o pe braţe la maşină!

- Iar ea, fără să vrea, i-a lăsat impresia că eu vreau s-o împac şi ea nu cooperează. Nevastă-mea are probleme mari. Şi multe. Şi nu ştie de care să se-apuce, că toate-s urgente. Nici eu, recunosc, n-o prea ajut...

- Păi ajut-o!

- Am încercat să discut cu ea şi mi-a întors spatele!

- Leag-o de pat şi discutaţi! Că în ritmul ăsta o să-şi ia câmpii! Poala mea nu prea are timp să-i facă vizite zilnice! Şi nici ea nu prea vine pe-aici, să ne-ncuiem iar în spate! Mingea e la tine, să ştii!

Aprobă scurt: aşa era...

- Şi? Ce voiai să vorbeşti cu Nicuşor?

- ... Am nevoie de un plan "beton" pentru Ştefan ăsta. Nu ştiu cum să-l abordez şi cum să-l potolesc!

- Băi, eu un singur lucru-ţi spun! Am vorbit şi cu Nicuşor şi l-am pus să jure, să ştii!

Ce-l pusese să jure?

- ... Băi, noi vă ajutăm. Aşa, pe şest, să nu afle Ştefan. Da' când o fi să fie, l-am pus să jure că n-o să sară între el şi Ana. Florentine, copilu' ăsta trebuie să-şi cunoască tatăl!

- Stai liniştită: n-am să-l las eu să sară. El o să vrea să mă ajute, dar n-am să-l las. Nu te las eu, fă, văduvă!

- Tu, nu; da' pe Ştefan îl doare-n cot de chestia asta.

Aprobă scurt:

- Şi tocmai de-asta o să am eu grijă de tatăl puradelului tău. Tu ai mai discutat cu Roberto?

- Băi, nu; da' l-am auzit atunci vorbind la telefon şi mi-a dat să citesc lista cu amicii pe care-i mobilizează. Îi ştiu pe toţi: sunt bătăuşii zonei. Au avantajul că-n cinci minute sunt toţi în păr prezenţi în punctul fierbinte, cu echipamentul din dotare. Pe-ai lui Ştefan nu-i ştiu; da' ai lu' frati-miu să ştii că-s de-ăia care nu spală putina!

- Nu ştii că-i ştiu?

- Ba da. Băi, tu ai de gând să-l tai pe Ştefan?

- Dacă va trebui să-mi salvez nevasta din ghearele lui, voi face absolut tot ceea ce trebuie ca s-o salvez. O să-l tai, dacă altfel nu se poate. O să-l tai pe fiecare malac de-al lui, dacă trebuie. Luminiţo, de ce pui tu întrebări tâmpite?

Sora lui intră în camera din spate, râzând:

- Aşa-mi place mie!

Evident! Uşa florăriei se deschise; clientul lui preferat intră, cu zâmbetul pe buze şi mâna întinsă... Întinse şi el mâna:

- Bine-ai venit!

- Bine că te-am mai găsit! Doamne, da' nu mai inaugurai odată!

- Am inaugurat, gata!

- Atunci scrie! Aa, ba nu! Stai! Stai, că te cunosc deja! Trebuie să văd ce-ai adus! Sigur ai tu nişte invenţii şi inovaţii mişto pe-aici...

Bineînţeles! Ieşi din spatele tejghelei şi-l urmă, pregătit să-i răspundă la întrebări şi să noteze...

Ana-Maria

Era tot frig; dar măcar nu ploua! Florentina ţipase cinci minute şi se întinsese spre salopeta groasă de îndeajuns de multe ori ca s-o convingă să o ducă-n parc. Aşa că se apropiau încet de chioşc...

Văzu cum matahala cheală aruncă ţigara şi porneşte, grăbit, spre complex. Deci va fi urmărită! Da' ce-ar fi să le facă o mare surpriză? Să discute cu soacra la chioşc... şi să se-ntoarcă acasă? Doar aşa, ca să le vadă urangutanilor ălora agitaţia şi replierea stângace! Soacra ei o văzu; îşi puse geaca şi ieşi din chioşc. O aştepta - semn că Florentin o pârâse în noaptea aceea, iar acum va fi urecheată...

- Sărut mâna.

- Să creşteţi mari! Ia să pupe mamaia nepoţica!

Nepoţica abia aştepta! Odihnită, mâncată, avea chef de joacă şi răsfăţ! Fu luată de braţ:

- Hai, că merg şi eu la o plimbare mică!

"Că doar n-o să mă urechezi aici, de faţă cu ucenica! Rufele se spală în familie!" Mergeau spre trecerea de pietoni... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Ştiţi că suntem urmărite şi filate, nu?

Primi o aprobare scurtă, cu capul:

- Tocmai de-aia ziceam să mă plimb şi eu cu voi!

Perfect! Dar oare ştia dna Manolache mai mult decât observase ea? Era oare şi Ştefan prin preajmă? Nu-l observase, nici pe el, nici BMW-ul; dar mai văzuse ea brichete lucind pe lângă taxiuri! Intrară în parc.

- Auzi, Anuţo? Tu ai vorbit cu Florentin?

- Ce să vorbesc?

- Adică ţi-a zis la ce m-am gândit eu?

- ... Nu.

- Oof, Doamne! Că mut şi căpos s-a mai făcut! Are taică-su dreptate, când îl lasă să se descurce de capu' lui! Că aşa merită! Uite la ce m-am gândit eu...

Încetini pasul; Florentina se delecta cu imaginea porumbeilor care piguleau arpacaşul aruncat de-un suflet milos...

- Maică, eu sunt bătrână deja. Nu mai ţin la frig şi la munca de la chioşc. Că mi-a ajuns şi mie, de atâta amar de ani...

Aprobă scurt cu capul: deci era vorba despre Florentina!

- În plus, Mirela mea se reface repede şi bine şi se şi gândeşte la o nouă sarcină. Gabi se menajează mult, că a citit o grămadă de cărţi despre gemeni şi ştie că o să aibă probleme mari chiar şi aşa, stând degeaba! Fără Luminiţa şi Ileana, casa s-a cam prăfuit... Nepoţii au şi ei nevoie de supraveghere, când vin de la şcoală... M-am gândit, ca s-o zic pe-a dreaptă, să vin la chioşc de dimineaţă. La şapte, la nouă - când pot şi eu! Că nu poate săracu' Roberto s-o mai supravegheze şi pe-asta mică! Aşa că vin eu, ca să nu se simtă chiar singurică, şefă pe tarla cât e ziulica de mare. Iar în jur de ora doişpe ar fi bine să ajung înapoi acasă. Pun mâncarea pe foc, schimb nepoţii, îi hrănesc, îi culc... Şi după aia fac şi eu ordine-n casă, gătesc, spăl, văd de moşu' meu... Ca orice femeie, na!

Înţelegea planul ei; era logic. Pusă problema în modul ăsta, soacra ei chiar trebuia să stea acasă! Şi-acum înţelegea ce încerca dna Manolache să-i spună. N-o va întrerupe, însă!

- Ştiu cum e să laşi copilu' cu mamaia şi să stai toată ziua la serviciu; că toate am trecut prin asta. Da' tu ai avea posibilitatea să petreci ceva timp cu ea. Sigur, dacă vrei s-o laşi cu mine!

- Sigur că vreau!

- Atunci uite cum mă gândisem eu, în timp ce mă lăsam jumulită şi de ultimele fire cărunte... Vă treziţi amândouă la o oră rezonabilă, mâncaţi, ieşiţi pe-afară, vă jucaţi... Iar în jur de unşpe jumate,

pui fata-n căruţ şi-o aduci la chioşc. Iar tu te duci la muncă şi eu o duc acasă! Seara, când terminaţi treaba, treceţi pe la noi şi-o luaţi, în drum spre casă. Nu cred eu că e aşa mare omoru' la magazin de dimineaţă, să trebuiască să te duci chiar de la deschidere; o să-l întreb pe Prâslea, da' nu cred că e el un comerciant mai atipic, aşa!

Bufni în râs: cum să fie atipic?!

- Şi mai sunt şi-atâtea muieri acolo! Ştii ce ziceam eu? Că Laura poate să vină de dimineaţă, să vândă şi să ajute; iar când apari tu, la doişpe, îşi ia socotelile şi le duce la birou! Că trebuiesc scrise actele alea, nu? Şi ce treabă mai are la magazin, dacă vii tu?

Şi-i făcea cu ochiul... Ea râdea şi aproba şi se gândea cât de toantă fusese întrebându-se dacă mama lui Florentin putea fi complicea fiului ei şi-a amantei lui...

- Ce zici?

- Că e un plan perfect, că abia aştept să-l punem în practică... Dar că vă rog să nu-l punem încă în practică.

- De ce, maică?

- ... Din cauza lui Ştefan. Nu vreau să-i aduc prea aproape unul de celălalt.

- Am auzit ce s-a întâmplat după inaugurare. Mi-a zis Florentin, când m-a adus acasă. Măi Ano, într-un fel ai dreptate. Că dacă ăştia doi stau la mai puţin de doi metri, Dumnezeu să-i apere pe-amândoi!

- M-am gândit mult; dacă Florentin ar fi fost acasă, în ziua când m-am certat cu Ştefan în faţa blocului, ar fi coborât cu cuţitu' pregătit.

- Aa, era primul! Şi bănuiesc că nici Ştefan nu umblă neînarmat!

- Are în permanenţă un pistol la brâu, iar mai nou umblă-n cizme înalte. Lui Nicuşor i-a pus pe masă un cuţit cu lama de 30 de centimetri.

Soacra ei se încruntase serios...

- Eu încă mai sper să mă pot înţelege omeneşte cu el. La o discuţie normală, firească: totuşi, am depăşit amândoi adolescenţa! Degeaba plănuieşte el să mă fure; trebuie să fie ţicnit să insiste cu chestia asta şi după ce-i spun, citeţ şi faţă-n faţă, că mă fură degeaba!

- Ai dreptate. Atunci, uite cum facem... Eu în fiecare dimineaţă sunt la chioşc. Oricând ai nevoie să te duci la magazin, sau să aprovizionezi, cobori cu căruţul. Şi laşi fata la mine. Că n-o s-o ţin în chioşc, să ştii! O duc repede acasă! Că uite ce frig e!

- Ştiu că aveţi mare grijă de ea. Nu asta-i problema...

I-ar fi spus despre mesaj; dar se temea să nu stârnească o furtună din cauza unei greşeli de număr! Aşa că... Aşa că încercă să pună punct discuţiei:

- Ceea ce ştiu despre planul lui Ştefan, ştiu de la Nicuşor. Şi nici n-ar fi trebuit să aflu vreun cuvinţel! Numai că, din toate câte le-am aflat, am tras concluzia că în curând "mă paşte" o discuţie cu Ştefan în persoană. Planul lui e amplu şi radical; vrea să mă ia, să mă ducă eventual în altă ţară şi să trăim extrem de fericiţi acolo. Un factor destul de important la toată chestia asta e şi voinţa mea.

- Exact. Tocmai de-asta, n-o să-i spun lui Florentin că am discutat. Şi nici lui Ioan. Lui cel mult îi spun că am fost cu tine la plimbare ca să-ţi ţin de urât! Şi să-mi povesteşti, bineînţeles, ceea ce mi-a povestit Luminiţa ieri la telefon. Despre inaugurare.

Aprobă scurt şi întoarse căruţul:

- Eu zic să ne întoarcem. Că e frig.

- Aşa ziceam şi eu. Şi, ia zi-i: te supără Laura aia?

Începu să râdă:

- Nu; mă supără Florentin, că încearcă să nu-mi spună ce face Laura la magazin. A devenit foarte secretos. Eu nu înţeleg: nu-şi dă seama că, procedând aşa, face o greşeală? Că mă pune pe gânduri tocmai prin schimbarea de comportament?

- O încerca să vadă dacă eşti geloasă! Ştii cum se spune: gelozia e dovadă de iubire! O încerca să se convingă că Ştefan n-a reuşit încă să-ţi sucească minţile!

- Ştie prea bine că Ştefan n-are nici o şansă să-mi sucească minţile!

- Eu ştiu ce să zic, măi Ano?! L-am văzut şi eu; şi să ştii că multe muieri măritate şi-ar dori să le fure individu' ăsta! Că, vorba aia: frumos e, tânăr e, plin de bani e... Interesul, vorba aia, şi-l arată în toate felurile posibile... Cred că Laura dă acatiste la biserică, să-l refuzi tu şi s-o vadă pe ea! Că ea ar accepta şi ideea amantei, să ştii!

Într-adevăr: Ştefan era o partidă excelentă pentru orice femeie, indiferent de vârstă şi situaţie, indiferent dacă el îi cerea un mariaj sau un concubinaj...

- Auzi? Luminiţa mai zicea o chestie... Mai ţii tu minte cum a fost când a venit blondu' ăla la poarta noastră, să te răscumpere?

Blondu' ăla...

- Matahala! Când a venit atunci, noaptea, să-i dea lui Florentin bani şi să te ia de la noi!

Aa, Evelin! Sigur că-şi amintea!

- Ia adu-ţi tu aminte cum era la poartă!

Cum era?... Păi era o mare de oameni, care de care mai înarmat şi mai pus pe fapte mari!

- Când mai ai gânduri sumbre, adu-ţi aminte cum era la poartă.

Aa... Gata; pricepuse. Zâmbi:

- Am încredere în cumnatul meu.

- Aşa! Că să ştii că toţi te iubim ca pe copilu' nostru! Şi toţi avem grijă de tine! Şi Ioan, care face pe duru' - da' îl prind uneori uitându-se pe pozele de la nunta voastră!

I-auzi! Pe-asta n-o ştiuse... Se apropiau de ieşirea din parc...

- Auzi? Tu faci în fiecare zi mâncare pentru magazin?

- O dată la două zile.

- Aha! Păi uite, mâine sau poimâine poţi să faci mâncare şi s-o duci personal! Ce zici?

- Nu duc eu lipsă de motive de vizită. Iar dacă mă duc, mă duc fără motiv. Ca s-o prind pe ameţita aia în *offside*!

Soacra ei bufni în râs:

- Şi când o prinzi, dă-i cartonaşu' roşu şi trimite-o la birou' ei!

- Bineînţeles!

Era mult mai liniştită. Găsise soluţia pentru Florentina - o soluţie care n-o priva de clipele superbe petrecute alături de fetiţa ei... Dacă ar fi reuşit să discute cu Florentin despre Ştefan, dacă ar fi reuşit să-l facă să înţeleagă şi să accepte socotelile ei, ce bine ar fi fost! Dar presimţea că orice aluzie la băiatul bulibaşei îl va face pe soţul ei să se ridice şi să iasă, cu şişul pe mânecă; deci, o să tacă în continuare. O să tacă şi-o să aştepte ca Ştefan să vină să discute cu ea.

Florentin

Ana era... ciudată. Mâncaseră împreună, timp în care el îi povestise cum fusese la mall. Acum el stătea la televizor iar ea se juca pe covor, cu Florentina. Le privea şi înţelegea de ce-i era soţiei lui atât de greu să se despartă de copil chiar şi numai pentru câteva ore...

De ce era îngândurată? Încerca să pară calmă, dar îi citea pe chip detaşarea de cuburi şi culori. Deci...

- La ce te gândeşti?

Ochii căprui se ridicară imediat:

- La un scăunel pentru Florentina.

- Vrei să-i luăm un scăunel de-ăla cu măsuţă?

- Nu ştiu; mă tot întreb cum e mai bine! Scăunel cu măsuţă, sau scăunel separat şi măsuţă separat...

- Păi dacă le luăm separate, le poate folosi şi peste doi ani.

Ana aprobă scurt; iar era gânditoare...

- Ce-i cu tine?

- Poftim?

- Ce-i cu tine? Eşti gânditoare şi-un pic supărată.

- Nu sunt supărată; sunt obosită. Că n-am mai dormit la prânz, iar vremea asta ploioasă mă trage la somn.

Daa...

- OK; dar gânditoare eşti!

- Ţi-am spus: mă gândesc la scăunel.

- Nu cred că te gândeşti numai la scăunel.

Hai, discutau şi ei? Sau aşteptau cu nerăbdare "stingerea"? Soţia lui zâmbi:

- Şi la meniul de mâine, la ce-am de cumpărat, la ce să-i mai

pregătesc ei pentru gustarea de la patru...

Reveni spre televizor: prea bine! Dacă ea insista să nu discute despre Ştefan, treaba ei!

- De mâine treceţi la noul program?
- Da. Mâine plec la şapte.
- Să-ţi pregătesc mâncarea...
- De ce vrei tu să-i hrăneşti pe toţi?
- Tu nu vrei?
- Mi se pare... un pic deplasat! Ia să nu-mi dai mâncare pentru mâine, să vedem: sor-mea vine poimâine cu oala?
- Aţi discutat partea asta de organizare?
- Nu.

Ana nu mai continua; trăsese probabil concluzia că aşa era neamul lui - nu comunica, nu discuta, nu lămurea... Ridică telecomanda şi apăsă butoanele: iar era îngândurată! Ah, Doamne! Ce n-ar fi dat să ştie la ce se gândea soţia lui în acele momente!

8 noiembrie 2004 - luni

Ana-Maria

Liftul pocni destul de tare. Se încruntă: trebuia neapărat să se ia de obraznicul ăla! Aveau un vecin de palier care parcă lansa uşa aia, aşa o pocnea! Deci, cu prima ocazie când îl întâlnea pe stradă, o să-i răcnească-n

Soneria o întrerupse din gânduri. Sări în picioare, cu ochii la ceasul de pe perete: opt şi-un sfert. Cine putea să fie la ora asta? Soacra ei, fireşte!... Poate chiar Florentin, care uitase ceva acasă!... Poate era Ştefan...

Se apropie pe vârfuri de uşă... Ridică încet căpăcelul vizorului... Un individ cam la 40 de ani, încărunţit înainte de vreme, cu o geacă neagră, care privea în jos de parcă citea ceva... Ptiu! De unde naiba-l ştia pe omul ăsta? Soneria piui din nou. Întrebă, sec:

- Cine e?

Îl văzu scotocind câteva secunde în buzunarul interior... Şi păli văzând legitimaţia:

- Căpitan Noica Horia, secţia 6 poliţie. O caut pe dra Cioroacă Ana-Maria.

Nu putea respira... Chipul se ridică spre vizor:

- Mai locuieşte aici?

Oo, Doamne! Tăcuse! Nu reacţionase! Ce prostie imensă făcuse! Se grăbi să descuie şi deschise larg uşa, încercând să zâmbească:

- Bineînţeles. Bună dimineaţa - poftiţi!

Fu măsurată scurt... iar bărbatul intră:

- Bună dimineaţa.

Încuie uşa şi bâigui, zâmbind din ce în ce mai veridic:

- Mă iertaţi că v-am ţinut la uşă; iniţial nu mi-am amintit de unde vă cunosc, iar când aţi spus "Căpitan Noica"... Nu mă aşteptasem să ne mai vedem vreodată, după istoria aia; atâta tot!

- Nu vă speriaţi: n-am venit să vă stârnesc amintirile. Am un caz nou şi trebuie să verific absolut toate pistele...

Arătă spre sufragerie:

- Poftiţi, intraţi!

Din mijlocul covorului, Florentina îl privea şi ea lung...

- Aveţi ceva împotrivă dacă stăm la bucătărie?
- Nu; poftiţi!

Şi-acum înţelegea de ce nu stăteau în sufragerie: căpitanul îşi scosese mobilul şi ţigările din buzunar. Acum scotocea după... carneţelul în care-i va nota declaraţia... Refuza să treacă cu gândul la variante; ştia că ar fi leşinat...

- Vă fac un ness?
- Nu, mulţumesc. Dnă Cioroacă,
- Manolache, după căsătorie.

Fu privită lung... şi-l văzu zâmbind:

- Florentin Manolache?

Aprobă încet cu capul...

- Felicitări! Deci, dnă Manolache... Ce-aţi făcut în ultimele 24 de ore?

Iar carneţelul se deschise ferm... Se aşeză în faţa lui, fără să-şi ia ochii din ochii lui:

- Ce-am făcut în ultimele 24 de ore... Aşa, amănunţit, cu date şi ore? Ca-n filme?

Primi o aprobare serioasă. Oftă scurt şi începu să-şi amintească:

- Deci, ce-am făcut eu ieri... M-a trezit minora, pe la şapte jumate. Am mâncat amândouă, am constatat că e prea frig afară şi n-am ieşit în parc. Ne-am jucat aici.. Pe la doişpe a adormit ea, am adormit şi eu. Iar la trei s-a trezit, am mâncat şi-am scos-o un pic în parc. În jur de ora patru. A mers şi mamaia cu noi. Doar am ocolit prima alee, că m-a cuprins frigul şi n-am vrut să răcească fata. Mamaia a rămas

jos, la treabă; noi am urcat... Şi-am stat în casă până a venit şi Florentin. Am cinat... Ne-am culcat pe la zece... Azi, el a plecat la şapte, eu m-am trezit la şapte jumate şi-am mâncat amândouă...

- V-a sunat cineva?

Minţi cu zâmbetul pe buze:

- Nu.
- Nici chiar soţul?
- Nici chiar.
- ... Alte drumuri? La cumpărături, la magazin...
- Nu; am avut de toate în casă. Azi plănuiam să ies aici, jos...
- Iar soţul? Ce-a făcut ieri?
- A plecat pe la cinci jumate. Cred că a aprovizionat florăria şi magazinul şi-a stat acolo! Că vânzarea a mers!
- Vânzarea?
- Ne-am deschis o firmă, în colaborare cu sora lui mai mică şi prietena mea. El are o florărie, eu am un magazin cu preţ unic, prietena mea are croitorie, cumnatul meu are atelier şi magazin de bijuterii iar cumnata mea vinde aur şi cămăşi. Noi îi spunem "mall", în glumă; l-am inaugurat vineri, a fost un succes încă de la descuierea uşii, aşa că soţul meu trebuie să aprovizioneze în fiecare dimineaţă şi florăria, şi magazinul...
- Iar adresa magazinului este?
- Pe Calea Moşilor, pe dreapta, după restaurantul Odobeşti. Nu o ştiu exact.

Era privită lung; nu era înţeleasă...

- M-am opus ideii angajării unei bone; drept pedeapsă, eu am stat acasă să cresc copilul.

Căpitanul pricepuse şi nu voia alte amănunte din organizarea familiei ei; era grăbit să-şi noteze bruma de informaţie pe care-o obţinuse. Decise totuşi să continue:

- Când am ajuns şi eu acolo, era gata mobilat şi aranjat. Şi cum eram cu copilul în braţe la momentul acela, mi-au aranjat ei marfa-n rafturi. Dar se va rezolva şi asta, în curând. Soacra mea m-a luat ieri la plimbare tocmai ca să se ofere să ţină ea fetiţa, pe perioada zilei. Aşa că o să ne împăcăm, până la urmă...
- Deci pe Calea Moşilor. E un parter de bloc?
- O vilă proaspăt renovată. Din câte ştiu eu, are geamuri antiglonţ cap-coadă; nu ştiu dacă asta vă ajută cu ceva s-o identificaţi...

Primi o altă aprobare scurtă. Iar ochii mici o priviră drept, atenţi:

- V-a mai căutat Chioru?

Chioru?... Hei! Da' de unde până unde trăsese el concluzia că iniţiala C scrisă în declaraţia ei era Chioru?

... Dar oare ea chiar insista să-l irite, arătându-i că-l trata ca pe-un infantil de la circulaţie! Negă scurt.

- Sigur?
- L-aţi cunoscut pe soţul meu. Dacă m-ar fi căutat Chioru, acum nu m-aţi mai fi găsit singură cu copilul acasă.
- Fostul soţ v-a mai căutat?
- Nici măcar o dată.

Nota de zor...

- Dacă apariţia mea v-a speriat atât de tare încât să fi uitat vreun telefon sau vreo întâlnire întâmplătoare, vă rog să mă sunaţi.
- Bineînţeles!
- Mai aveţi cartea mea de vizită?
- Bineînţeles, în port-act. Dar ce s-a întâmplat?

Carneţelul se închise; ţigara se aprinse. Aştepta...

- Ieri dimineaţă, în jurul orei 7, un trecător a văzut un cadavru în mijlocul străzii Vâltoarei.

Oo, nu!

- Exact în faţa blocului unde locuia Chioru.

Nu, Doamne!

- Ajuns la faţa locului, echipajul de poliţie a decis să cheme Criminalistica.

Dumnezeule mare!

- A fost identificat, cercetat, studiat pe toate părţile... A fost măcelărit cu sânge rece. Schingiuit şi chinuit, înainte să i se taie venele şi să fie atârnat cu capul în jos şi lăsat să sângereze până la moarte.

Nu! Asta nu!

- Iar anumite tăieturi şi vânătăi sugerează că poate fi vorba de o răzbunare. Leziuni la nivelul organelor genitale, tăierea anumitor degete, mutilarea feţei, scalparea... S-au găsit 300 de euro îndesaţi în anus, alţi 300 de euro îndesaţi post-mortem pe gât...

Adică...

- N-aţi fost singura lui victimă. Am plecat azi de la secţie la ora şapte şi apreciez că nu voi ajunge la birou înainte de patru, cu carnetul ăsta plin ochi. Dar staţi liniştită: aveţi şi mobilul meu, în caz că vă amintiţi ceva...

Hei! Dezmeticirea! Aprobă scurt: sigur că avea mobilul lui!

- Sper să mă înţelegeţi: departe de mine intenţia de a vă trece prin calvarul rememorării acelor clipe. Doar că trebuie să mă asigur că rănile au fost provocate de parteneri într-ale altui gen de afaceri.

Aprobă din nou.

- Soţul dvs este acum la florărie?

Aprobă...

- ... Nu; n-am de ce să-l deranjez. Dacă voia să vă răzbune, nu aştepta până acum. Oricum, vă rog să nu-l anunţaţi de vizita mea.

Aprobă...

- ... Vă simţiţi bine?

Gata! Dezmeticirea! Da' de-adevăratelea, de data asta! Scuturǎ scurt capul şi încercă să zâmbească:

- Da; acum da.
- Sunteţi albă ca varul de pe perete...
- Îmi dau seama! Nu mă aşteptam să-şi găsească naşul; mai ales la ce amici avea...
- Orice naş îşi are naşul. Aveţi mobil?
- Sigur! Staţi, că nu-l ştiu pe de rost!

Îşi aduse telefonul: trebuia să rişte! Dacă ancheta era într-un stadiu mult mai avansat iar ea făcuse o prostie imensă nemenţionând mesajul lui Ştefan, trebuia să afle asta acum! S-o dreagă cumva acum! Îi întinse telefonul:

- Mă scuzaţi o secundă...

Alergă în sufragerie, ridică fetiţa, reveni pe hol - în mai puţin de trei secunde! Bărbatul începu să apese butoanele... Nu căuta mesageria... Şi-şi primi telefonul înapoi:

- Nu mă descurc. Daţi-mi un apel: 0746...

Formă numărul, îl lăsă să sune şi închise. Iar căpitanul apăsă clanţa:

- Vă rog să mă iertaţi pentru deranj.
- Nu m-aţi deranjat.
- Azi ieşiţi în parc? În caz că se mai iveşte ceva şi trebuie să vorbim...
- Da, dar întotdeauna iau mobilul cu mine.
- Bine, dnă Cio... Manolache. La revedere.
- La revedere.

Închise uşa, o încuie... Strânse cu putere copilul în braţe. Îl strânse, ca nu cumva tremurul ei s-o facă să alunece, să-i scape din braţe...

Chioru murise. Fusese, de fapt, ucis în chinuri groaznice! Organele... Dumnezeule mare! 300 de euro? Preţul cu care-o vânduse atunci? Intră în dormitor, o lăsă pe Florentina în pătuţ...

Îi spusese, la un moment dat, că auzise o chestie care-i umpluse sufletul de durere. Evident, la aşa "chestie" pe care-o auzise el, normal că investigase! Şi aflase...

Nu! Gata! Trebuia să se dezmeticească! Trebuia să se gândească bine la cele întâmplate!

Intră în bucătărie, deschise frigiderul, congelatorul... Îşi pregătea un pahar de gheaţă cu puţină apă... Îl dădu peste cap şi-l lăsă pe masă. Fusese răzbunată...

Bufni în hohote de plâns: cum naiba aflase? Era evident acum că Ştefan aflase mult mai multe amănunte decât bănuise ea că putea afla! Decât crezuse că va afla, făcând rost de declaraţia pe care-o dăduse la poliţie! Ea nu pomenise nimic despre cei 300 de euro... Gigi cu siguranţă ştia de ei; doar îl informase şeful lui, nu? Cine mai

ştia... Mai ştia cel care-o cumpărase atunci. Şi-atât!

Nu. Mai ştia şi Ştefan. Aflase cumva...

O răzbunase. Îl tăiase, îl hăcuise, îl schingiuise... Îi tăiase venele şi-l lăsase să moară... Deci aflase şi de vene... Aflase că-şi muşcase venele...

... Vorbise cu Gigi! Ştefan ajunsese la Gigi şi vorbise cu el! Se urcase-n maşină, intrase în Novi Sad, sunase la sonerie şi intrase în vila lui Gigi! Stătuse la o cafea şi-o vorbă cu el! Aflase totul despre ea! Despre răpirea ei! Că altfel cum dracu să afle tot ceea ce aflase că se întâmplase atunci cu ea?

Îşi impunea să inspire şi să expire. Tare, cu putere. Simţea că, dacă n-ar fi făcut-o, şi-ar fi pierdut cunoştinţa... Doamne, cât de proastă era! Stătea ca proasta în picioare în bucătărie, în loc să-şi facă calculul şi să-şi pregătească un plan!

Lui Florentin nu-i putea spune!... Ba trebuia să-i spună; dacă dl căpitan era prea ocupat azi, sigur va fi un pic mai liber mâine! Şi-n lipsă de alte piste... Doamne fereşte, să nu-l caute la florărie! Dar o să-i spună diseară! Acum: până diseară...

Ştefan o răzbunase. Îşi pusese oamenii să-l ademenească pe Chioru, să-l ia pe sus, să-l ducă undeva, să-l schingiuiască şi să-l omoare. Cu siguranţă, nu exista nici un indiciu care putea lega crima de el! Oficial, Ştefan era nevinovat ca un îngeraş! Sigur îşi petrecuse toată ziua cu pricina în rulota nevestei, jucând table! Deci... Deci...

Deci va ieşi, va cumpăra o cartelă prepay şi-l va suna. Şi-l va implora s-o uite! S-o lase-n pace şi s-o uite! Cu siguranţă, la acest moment toate victimele cunoscute ale lui Chioru erau filate şi interceptate de poliţie! Aşa că trebuia să ia o cartelă prepay... Dar dacă aveau posibilitatea să-i intercepteze transmisia telefonului şi-o puteau asculta şi de pe cartelă?

Trebuia să aştepte. Ştefan o va suna, cât de curând. Poate avea el un sistem, o soluţie la aparatura poliţiei!

Doamne, omul ăla se pusese cu poliţia! Acum nu mai avea doar problema lui Ştefan! Acum o urmăreau oamenii lui Roberto, oamenii lui Ştefan şi oamenii căpitanului! Cine mai urma? Detectivii de la *Cheaters*?

O lua razna... Copilul o striga din dormitor, iar ea se ţinea cu mâinile de cap, de tâmple, de locul acela care-i zvâcnea îngrozitor... şi simţea c-o ia razna...

Gata! Trebuia să se calmeze! Dacă se panica aşa, nu rezolva nimic! Ba, mai mult, îşi încâlcea gândurile fără rost! Gata! Se repezi la cutia cu medicamente. Înghiţi un Distonocalm, îşi aruncă privirea pe fereastră... În colţ, chiar lângă chioşc, vedea o matahală rasă-n cap, ocupată să fumeze şi să-şi tot privească ceasul...

Clar! Azi nu mai ieşea din casă! Vestea morţii lui Chioru... De fapt, vestea răzbunării ei o bulversase complet! Nu se simţea aptă să dea ochii cu Ştefan nici măcar după cinci Distonocalmuri! Până n-avea un plan... Până nu decidea dacă-i spunea lui Florentin, sau lui Roberto...

Şi-acum îşi amintea extrem de limpede chipul lui zâmbitor, un pic mirat, şi cuvintele calme: "Şi-am mai auzit o chestie, care mi-a umplut sufletul de durere. Dacă se confirmă..." Se confirmase. Iar el se dusese, prompt, şi-o răzbunase. Dar de unde aflase? Cine-i spusese? Cine naiba mai ştia, în afară de familia lui Florentin? Cine îşi mai amintea de acel episod nenorocit din viaţa ei? Cine-i spusese? Şi de ce naiba se dusese el să investigheze? De ce avusese nevoie de confirmare?

Trebuia să înceteze să-i mai fie frică de acel Ştefan. Ei nu i-ar fi făcut rău! Iar Florentin "era pus bine" toată ziua, la câţiva kilometri distanţă de locul unde - cel puţin teoretic - se va purta discuţia ei cu el! Ştia că era păzită, ştia că - mai presus de orice - era păzită chiar de către sentimentele din sufletul acelui tânăr... Dacă-i vorbea încet, cu calm şi-i explica exact ce avea de explicat, Ştefan n-avea de ce să vrea s-o omoare!

Iar în ultimă instanţă, oricum era pregătită să moară! Deci...

Deci diseară îi va spune lui Florentin despre vizita căpitanului. Ştia că o să sară-n sus; spera doar să nu sară prea tare. Să înţeleagă că nu era vina ei dacă Ştefan lua gâtu' cuiva... Şi-apoi spera că or să discute şi ei! Apoi, mâine, în funcţie de cât de puternică se simţea, va ieşi în parc. Îi va da lui Ştefan şansa de a-i ieşi în cale. Şi va face ea cumva să ajungă discuţia şi la planurile lui măreţe! Se descurca ea!

Ce prostie, şi cearta asta dintre ea şi Florentin! Se întâmplaseră atâtea lucruri pe care nu i le putuse spune şi soţului ei! Dacă i le-ar fi spus acum, sigur l-ar fi înfuriat peste poate şi-ar fi bătut-o! Totuşi, îi ascunsese nişte lucruri...

Nici nu putea suna pe nimeni... Dar avea calculatorul, nu? Alergă să-l pornească... Ah la naiba! Reveni în dormitor şi-o luă pe Florentina din pătuţ: bietul copil, începuse să smiorcăie! Adevărul era că picea o striga de ceva vreme! Se speriase mititica, crezând că mami... a plecat pe-afară, pe la magazine! Oof, greu mai pornea hardughia! Dar bine că pornea! Şi-acum... Şi-acum o să facă un mail pe Yahoo, un cont de messenger şi-o să-i trimită Laurei un mesaj. Iar ea va găsi o cale să-l anunţe pe Roberto altfel decât telefonic! Că era fată deşteaptă, nu?

... Dar dacă IP-ul ei era supravegheat? Dacă Laura nu pricepea exact ce i se ceruse, şi-l suna?

... Mai bine o lăsa baltă!

Florentin

Ce naiba avea femeia asta? De-o oră bântuia prin casă fără nici un rost! Trecea pe lângă mânuţele întinse spre ea ca pe lângă o statuie! Ce mai avea acum? O privea lung, implorând-o parcă să deschidă odată discuţia...

Ana se aşează pe covor, în faţa lui. Florentina se răsuci şi porni uşurel, în patru labe spre uşă. Ochii căprui se ridicară spre el... Ce naiba o apăsa în halul ăsta? Mai avea puţin şi-şi tăia venele! Ce se întâmplase? Mârâi printre dinţi, renunţând la efortul de-a părea destins şi vesel:

- Hai; spune odată!

"Spune! Orice, numai spune ceva!"

- ... Azi, la opt şi-un sfert, a sunat soneria.

Deci azi soţioara lui îşi băuse cafeaua de dimineaţă în compania lui Ştefan! OK, putea suporta şi asta! Numai că iar tăcea... Ridică puţin tonul:

- Spune, că-mi vin toţi dracii! Ai hotărât să pleci cu el?

Hm; făcuse o faţă uimită... Păi se părea că atunci când mârâia printre dinţi la ea, scotea cuvintele din gură! Se ridică deci în capul oaselor, ameninţător:

- Spune!

Ana începu să-şi studieze cu mare atenţie poala fustei... oftă greu şi şopti:

- După ce m-a întrebat cum ne-am petrecut amândoi ultimele 24 de ore, căpitanul care a investigat dispariţia mea mi-a spus că Chioru a fost ucis. Executat.

Se încruntă... Mm: deci Ştefan... Da' ce spusese? Că Chioru fusese executat?

- Ia mai zi-i: cum a fost executat?

Şi-acum nevasta lui începuse să suspine! Şi să bombăne ceva, numai ea ştia ce! Că la cât de încet bombănea, nici o şansă "să străbată sunetu'"!

- Zi-i mai tare!

Na, că acum tăcea! A dracului ea treabă! Se ridică, o prinse de umeri şi-o ridică destul de brusc de pe covor. Şi-o scuturâ uşor:

- Din nou! Cu voce tare! Hai, că te ştiu eu ce glas ai când vrei tu! Zi-i!

O speriase, o panicase, o bruscase, i le făcuse pe toate! Da' nu mai putea! Nervii lui nu mai puteau! Avea pe cap două magazine, ameninţarea lui Ştefan, grija de-a fugi de Laura, telefoanele anonime, problemele cu nevasta... Şi-acum şi asta! Nu mai putea!

- ... Chioru a fost executat.

- I-auzi! Şi căpitanu' ăla a crezut că i-ai luat tu gâtu', între două plimbări cu aia mică?

- ... Zicea că există indicii cum că a fost o răzbunare.

Răzbunare? I-auzi!

- Şi pe mine de ce nu m-ai sunat? Atunci, la opt jumate, după ce s-a uşchit la treaba lui! De ce nu m-ai sunat? Fă, tu nu-ţi dai seama ce furtună e-n juru' tău?

Ana ridică imediat capul şi-l privi lung, panicată... Începu s-o scuture, ridicând vocea:

- Cine vrea, fă, să te răzbune pe tine? Şi de ce?

- Nu ştiu! Habar n-am!

- Nu ştii, pe dracu! Ia stoarce creieru': cu cine-ai vorbit despre Serbia şi Gigi? Ce confidentă ţi-ai mai găsit acum? Vreo mamă plimbătoare de copil? Vreo vânzătoare de la complex? La cine te mândreşti tu cu experienţa?

Soţia lui plecă încet capul:

- N-am spus nimănui. Nu mă

- Şi-atunci cine să vrea să te răzbune pe tine? Şi din ce motiv? Cui i-ai dat tu motive să comită o crimă pentru tine?

O scutura zdravăn, cu dorinţa de-a se descărca odată de toţi nervii ăia... Ana ridică încet mâinile şi-şi acoperi capul, şoptind:

- Nu ştiu... N-am spus... Eu n-am...

La naiba! O mai îmbrânci o dată, o trase şi-o prinse în braţe. Şi-o strânse uşor, apăsându-i capul pe umărul lui...

- ... Te rog, încearcă să nu mă mai laşi să cred că ăsta e unicul mod de-a scoate trei cuvinte de la tine! Te rog! Te implor!

Primea o aprobare grăbită... Plângea...

S-o mai întrebe cine se grăbea s-o răzbune pe ea? N-avea rost: amândoi ştiau răspunsul! Şi iar concluziona că era un prost care nu realiza cu ce oponent se lupta! Şi mai ales nu realiza cât de puternic era motivul pe care-l avea Ştefan ca să comită o crimă... şi cât de influent era Ştefan, dacă-şi permitea să lase Poliţiei urme explicite de răzbunare! Dar oare lăsase nişte urme? Oare căpitanul îi spusese ceva Anei despre asta?

- ... Cum şi-au dat seama că e o răzbunare?

- A spus... A spus că a fost măcelărit cu sânge rece. L-au găsit mort în mijlocul străzii, în faţa scării unde locuia...

- Scara asta n-o fi cumva aceeaşi în care te-a dus atunci?

Primi o ridicare de umeri... Şi iar fusese prost! C-o întrerupsese! Iar tăcea... Şopti slab:

- ... Îmi mai spui?

O aprobare grăbită... şi continuarea:

- Cică l-au schingiuit şi l-au ciopârţit, înainte să-i taie venele, să-l atârne cu capul în jos şi să-l lase să moară.

- ... Şi ce anume l-a făcut pe poliţai să creadă că este vorba tocmai despre răzbunarea ta?

- Pe el, nimic. El e obligat să urmeze toate pistele posibile. Dar, din ce mi-a spus, mă tem că... Mă tem că despre mine e vorba. Că n-am scris chiar toate detaliile în declaraţie, iar din ce mi-a spus...

- Iar el are vreo şansă să afle asta?

- Teoretic, nu. Chiar el a spus că nu sunt singura victimă a lui Chioru; presupun că pe toate le-a violat şi le-a vândut... Cică i-au tăiat anumite degete, i-au mutilat faţa, l-au scalpat... I-au îndesat câte 300 de euro în... Nu pot! Iartă-mă: nu pot!

Da; despre ea era vorba. Ea fusese vândută de Chioru pe 300 de euro. Şi dacă stătea să facă o mică analiză, era tentat să creadă că individul fusese luat de-acasă fix la ora la care Ana fusese luată de pe stradă şi dusă în apartamentul acelui individ. Iar scalparea puţea de la o poştă cu coroniţa pe care auzise că o purtase mireasa în seara aceea. Tot ce auzise avea valoare de simbol. Culminând cu moartea...

Îşi duse soţia în dormitor şi-o întinse pe pat:

- Te rog, încearcă să te linişteşti. Nu vreau să te mai văd plângând! Te rog!

Mai primi o aprobare; ochii căprui încercau să rămână închişi... Ieşi, amintindu-şi că Florentina plecase de-a buşilea în explorare...

Ştefan nu-şi mai făcuse apariţia în preajma adresei lor, de când îi arătase şişul. Show-ul de la magazin îl stârnise oare? Sau îl mai calmase? Îl determinase s-o lase mai moale cu planul, sau să-l accelereze? Asta numai Ştefan ştia! Şi probabil şi Diamant, pe care nu-l putea suna pentru că era mult prea supravegheat ca să rişte să-l pună rău cu vărul diliu...

Ana era extrem de bine păzită. Oamenii lui Roberto erau de încredere; n-ar fi spălat putina nici înjunghiaţi în inimă! Aşa că mâine va pleca liniştit la serviciu. Nu înainte de-a trece pe la mama lui, să-i amintească... Ce să-i amintească? Îşi amintise el că încă nu discutase cu Ana! Nu voia să-i impună planul acela; nu voia să se mai piardă vreodată cu firea...

Ia uite unde era micuţa lui exploratoare! La bucătărie, sub masă! O ridică în braţe şi-i puse Anei un pahar cu apă rece. Florentina ajunse în pătuţ, el se aşeză pe marginea patului:

- Ana...

Soţia lui mai suspina uneori; acum refuza să deschidă ochii, să-l privească... Îi trase părul spre spate; descoperi că fruntea ei frigea... Oftă greu:

- Uite: ai făcut febră! Te rog, nu mai plânge! Nu te mai consuma în halul ăsta! Ai să vezi: lucrurile

Piuitul mobilului îl întrerupse. Dumnezeule mare! Era opt! Apăsă butonul:

- Alo... Alo!

Şi tăcea! Începu să râdă:

- Măcar fă "cucu" de opt ori! Dacă tot te crezi pendulă...

Închise; râsul se stinse instantaneu:

- Dacă n-ar fi clienţii şi pilele, mi-aş schimba numărul! Ana... Există posibilitatea ca poliţia să ne asculte chiar acum telefoanele.

Primi o aprobare cu capul... Se grăbi spre uşă:

- Ai mare grijă pe cine suni şi ce spui. Că poliţia română nu prea gândeşte. Şi-ar fi mai bine să rămână cu autor necunoscut, chestia asta...

- Aşa m-am gândit şi eu.

Se opri. Ar fi vrut să-i spună să nu se amăgească cu gândul că Ştefan îşi terminase "arsenalul" de gesturi şi cuvinte menite să-i sucească minţile şi să-i fure inima. Ar fi vrut să-i spună să aibă mare grijă, când ieşea din casă. Ar fi vrut...

Ieşi.

9 noiembrie 2004 - marţi

Florentin

Privea lung piaţa Dorobanţi. Aştepta. Mai devreme sau mai târziu, Roberto o să apară şi acolo! Era abia 9 dimineaţa; dar cum o lăsase pe Luminiţa şefă peste florărie, avea timp berechet!... Şi uitel! Era foarte binedispus... Fluieră scurt, puternic; îi făcu un semn discret cu mâna şi urcă la volan. Acolo sigur nu-i plantaseră microfoane! Aştepta... Fratele lui urcă în dreapta şi trase portiera:

- Hai noroc!

Porni motorul:

- Noroc. Avem probleme. Mari.

Se înscrise în trafic. Or să meargă în Floreasca, pe-o străduţă cu nume de compozitor...

- Ce probleme, mă?

- Îţi mai aminteşti de un individ pe nume Chioru?

Nu; nu-şi amintea. Scotocea amintirile, dar... Rosti sec:

- Locuia pe Vâltoarei.

Tăcere, semn că-şi amintise instantaneu...

- E oale şi ulcele, executat "la marea artă". Căpitanul care-a anchetat dispariţia ei a venit ieri dimineaţă s-o întrebe cum şi-a petrecut ultimele 24 de ore. După care i-a spus că individu' a fost ucis din răzbunare. Iar ea a recunoscut, în povestirea căpitanului, unele amănunte pe care nu le-a spus nimănui, niciodată.

- Bă, eşti sigur?

- Mă îndoiesc că o femeie ca nevastă-mea scria în declaraţie, la poliţie, că primul cumpărător a dat pe ea 300 de euro! Iar în individ au fost îndesate fişicuri de câte 300 de euro. Bă, asta-i mâna lu' Ştefan.

- ... Dacă într-adevăr a fost o răzbunare, e posibil.

- Tu n-auzi? Bă, acum o filează poliţia! Ne filează poliţia! Iar eu mă cam numesc suspect! Că să fii sigur că nu-şi închipuie nimeni că victima e cea care l-a schingiuit şi l-a hăcuit pe-ăla! Ana probabil că nici măcar la umăr nu-i ajungea!

Tăcere... Roberto mormăi scurt:

- Hai să bem o cafea.

- Mă crezi că nu-mi mai arde?

- De dragul Poliţiei române, o să-ţi ardă. Hai!

Opri pe dreapta şi coborî. Se grăbea în cofetărie - că era cafea, că era ecler, tot aia! Iar după ce se aşezară, cu ceştile în faţă, Roberto oftă:

- Mă, eu o să dau câteva telefoane discrete. Să aflu ce i-a spus ea căpitanului şi ce părere are el despre ce i-a spus ea. Bă, dacă intră poliţia pe fir, ăsta ia foc! Da' ia foc de-adevăratelea!

- Ştefan? Punem pariu că la ora asta nici nu-i în România?

- Nu contează; toţi poliţaii îi ştiu oamenii! Care oameni sunt acum prin preajma ei! Aşa că şi el intră în cercul suspecţilor, la o adică! Chiar dacă nu se dovedeşte legătura dintre el şi crimă, poliţia tot va fi cu ochii pe el! Chestie care-i va îngreuna celelalte afaceri! Şi-atunci să vezi scântei!

Aprobă scurt: aşa era...

- Trebuie să ţineţi poliţia cât mai departe de el. Vezi, să-i spui şi nevesti-tii: sub nici o formă, niciodată, să nu facă legătura între Ştefan şi Chioru! Dacă n-aveaţi încă un secret pe care să-l luaţi cu voi în groapă, tocmai l-aţi procurat.

- Băi, ce facem? Mi-e frică s-o mai las acasă! Mi-e frică să plec dimineaţa la treabă! Cum facem?

- Du-te liniştit; că toate intrările-n bloc sunt filate zi şi noapte. Şi dacă vine cu elicopteru', tot îl aude cineva! Cum apare individu', cum te-anunţ! De pe Moşilor până acasă nu faci decât vreo cinci minute.

- Da; dar în astea cinci minute

- Bă, nu mă enerva! Tata face două minute maximum!

- Tata?

- Da, tata! Sau crezi că nu l-am informat?

La naiba! Îşi pocni palma pe frunte: cât se chinuise să nu-i spună nici un cuvinţel...

- Bă! Bă, tu eşti de-al nostru, sau de-al gagiilor? Care-i aliatu' tău număru' unu-n lumea asta, bă? Cine stătea cu mâna pe umăru' tău, în faţa matahalei? Cine te-a condus la autocar? Dacă nici el nu te-nţelege şi nu te-ajută...

- Ai dreptate. Şi ce-a spus?

- În primul rând, a spus să nu te iei de Ana. Că ea n-are nici o vină. Aici, am avut sentimentul că ştia deja de existenţa lui Ştefan; dar e doar o bănuială de-a mea, alimentată un pic şi de calmul mamei... Apoi, a spus să pun pază serioasă pe voi. Şi să-i spun absolut tot ce aflu de la voi, pentru că el ştie cum să vă scape definitiv de Ştefan; dar are nevoie de toate amănuntele, atunci când va acţiona.

- Da' ce vrea să facă?

- Habar n-am! Important e că vrea să facă ceva! Nu?

Evident...

- Băi, uite ce zic eu! Spune-i Anei ca niciodată, sub nici o formă, să nu-şi oprească mobilul. Că imediat după ce primesc eu telefon de la oamenii mei, o sun şi-o pun în gardă că vine diliu' la ea!

Aprobă: în sfârşit, cineva avea un plan concret!

- Da' dacă n-apuc eu s-o sun, sau îmi reduce el oamenii la tăcere, să facă cumva să-şi închidă telefonul. Iar noi o să ştim întotdeauna că, dacă are telefonul închis, e în pericol.

Zâmbi slab:

- Ce şanse sunt să o sunăm tocmai atunci?

- Ce şanse sunt ca nici unul din ăia 30 de inşi care vă dau târcoale să nu fie-n stare să-şi altoiască oponentu' şi să-mi dea măcar un apel?

Avea perfectă dreptate...

- Vorbeşte discret cu Nicuşor. Eu o să vorbesc cu Marcel. Lui Crin nu-i spune momentan nimic; şi-aşa, ştie-n mare despre ce-i vorba, da' tratează problema cu prudenţă. La el o să apelăm când se-ngroaşă serios problema; că-l ştii cum e el! Se repede, dă două telefoane şi vă mută cu tot cu copil în seif la Bronec Security!

Începu să râdă: într-adevăr, Crin ăsta era un băiat şi jumătate! Roberto scoase mobilul; apăsa butoanele... Se concentră asupra cafelei: probabil că-şi informa chiar acum tatăl! Numai el ştia...

- Salut, mă. Roberto sunt: al lu' Manolache... Aşa! Bă, eşti la serviciu?... Bă, am şi eu o problemă!... Nu cu tine, mă! Cu toată Poliţia!... Mă, ştii că cumnată-mea a avut probleme acu' doi ani; că a fost dată dispărută... Aşa, mă. Ieri dimineaţa, s-a pomenit cu căpitanu' la uşă. Cică unu' implicat în dispariţia ei a fost ucis, şi se pare că i o răzbunare... Bă, te rog eu mult: interesează-te şi spune-mi care-i faza! Că ea, săraca, abia se liniştise şi reuşise să mai uite! Ce dracu - ne ştii doar! Dacă voiam s-o răzbunăm, nu ne răbda nouă sufletu' doi ani de zile! Îl executam atunci, pe loc! Cât era caldă treaba!... Da, mă... Uite, stau cu frati-miu de vorbă. Tocmai îmi spunea că sărăcuţei i-a fost frică şi să iasă ieri din casă!... Bă, da' discret! Că cine ştie ce şi-o închipui căpitanu' ăla! Că ne fofilăm, sau că suntem implicaţi şi tragem sfori!... Bine, bă! Aştept să mă suni... Pa!

Închisese, zâmbind... Îl înghionti uşor cu cotul:

- Bă! Mare artist eşti, bă! Şi-ai un creier... mamă-mamă!

- Hai, lasă periaju' şi bea cafeaua aia! Sau n-ai chef de muncă azi?

- Sincer să fiu, de când a apărut nebunu' ăsta, nu-mi mai stă capu' nici măcar la copil! Mă trezesc că ajung acasă, da' la ea la pătuţ mă duc după un sfert de oră. Parcă-s dement, mă!

- Nu eşti dement; ţi-e frică să nu-ţi fure ăsta nevasta. Şi te roade la maxim că nu poţi să te duci să bagi şişu-n el şi să-ţi rezolvi problema.

- Probabil...

- Individu' mai face afaceri cu Nicuşor?

- Bine că mi-ai amintit! Trebuie să avem grijă şi de Nicuşor! Că l-a avertizat deja: în ziua în care-o acţiona, dacă Nicuşor se amestecă-n planul lui, îl taie fără să clipească.

- Lasă, că am eu grijă de Nicuşor! I-am pregătit deja un post de observaţie... Chiar vizavi de voi!

Cum asta?

- Am închiriat un apartament: floare la ureche! Acu', totul e ca

nevastă-ta să nu vrea să pună draperii! Că prin perdea se mai vede; da' prin draperii...

- Nu vrea, că are jaluzele. O să-i spun să nu le mai coboare niciodată. Sau o să le scot direct, ca să nu uite...

- ... Mă, da' nu cumva voi doi sunteţi ca şoarecele şi pisica?

- Ba cam aşa ceva.

- Din cauza lu' dementu'?

- Şi din cauza lui.

- Bă, eu te ştiu de ceva zeci de ani! Sigur a pornit de la tine! Aşa că uite ce-i... Dacă nu sunteţi uniţi la probleme, degeaba mergeţi împreună la petreceri.

- Ştiu, mă! Da' parcă a înnebunit! Nu vorbeşte cu mine nici măcar despre magazin! Am testat-o, zilele trecute; şi nu ne-am spus decât politeţuri timp de 48 de ore! Mă crezi că am ajuns, la un moment dat, să mă gândesc că poate şi ea aşteaptă planu' ăstuia?

- Da' tu mă crezi când îţi spun că ăla-i dement, da' tu-l întreci?

- Te cred...

- Învaţă să te calmezi. Învaţă să nu te mai enervezi aşa de repede. Învaţă să te auto-controlezi. Dacă te încrunţi la ea şi-o sperii, adio discuţie!

Aprobă, iar fratele lui se ridică:

- Du-mă înapoi la Dorobanţi, că trebuie să iau nişte încasări. Şi pe urmă mă duc să vorbesc cu tata.

Aprobă şi ieşiră din cofetărie: bine că discutaseră! Bine că deciseseră acel "cod" cu mobilul! Se simţea mult mai liniştit...

Ana-Maria

Florentin închise mobilul şi se aşeză pe perne. Lângă ea. Priveau amândoi televizorul...

- Bănuieşti cine-a fost, nu?

Negă scurt: nu. Că nu-i rostise numele şi mai mult ascultase decât vorbise.

- Roberto. Am discutat de dimineaţă cu el, a dat un telefon unui amic care lucrează unde trebuie... Nu ne filează poliţia. Căpitanul a fost foarte plăcut impresionat de Florentina noastră şi de numele tău de familie. Aşa că a recunoscut, la o cană cu cafea, că e limpede că noi nu avem de ce să ne mai gândim la răzbunări de-astea. Că avem multe alte chestii de făcut, mult mai plăcute şi mai importante pentru noi. Aşa că pista asta a tăiat-o printre primele...

Bun! Perfect! Zâmbea, mulţumind Cerului pentru aşa noroc...

- Aşa că poţi să discuţi orice vrei tu la telefon. În caz că te sună Luminiţa, să ştii; să nu-i vorbeşti în parabole, că e gravidă...

- Eu zic totuşi să nu discutăm chestiile astea pe mobil. Din câte ştiu eu, companiile au o bază de date în care stochează toate convorbirile şi mesajele timp de-o lună. Mai bine să nu riscăm.

O secundă de gândire... Şi-un sărut:

- Ai dreptate. Mai bine să fim precauţi. Tot Roberto, de dimineaţă, mi-a spus să facem un soi de cod. Să nu-ţi opreşti niciodată mobilul şi să fii atentă să nu rămâi fără baterie. Blocul nostru e filat 24 din 24; dacă apare pe-aici, oamenii lui Roberto îl sună. El te sună imediat, să te pună-n gardă; după care îl sună pe tata, care e cel mai aproape de tine. Dar în caz că oamenii lui sunt împiedicaţi să îl sune chiar imediat, iar tu te pomeneşti cu el la uşă, opreşte-ţi mobilul. Ca să ştim că ai probleme, şi să ştie şi el că e momentul să trimită gealaţii cu ordine noi!

Aprobă cu capul: era perfect aşa. Îşi va scoate şi codurile de la cartelă şi telefon - ca să-l poată porni repede, dacă se întâmpla să-l oprească accidental...

- Şi-a mai spus că poţi să ieşi liniştită din casă. Că la câţi oameni au grijă de tine, e exclus să rămâi vreodată nepăzită.

- OK. Chiar mă gândeam că n-am mai dus-o de mult pe Florentina în parc. Deci mâine dimineaţă o să profităm şi noi de puţinul soare care-a mai rămas...

Florentin îi fură un sărut... Reveni spre televizor: va ieşi mâine cu Florentina în parc. Dar o va face cu inima strânsă, după ce va înghiţi - preventiv - un Distonocalm...

Ioan

Stinse ţigara şi ridică abia acum privirea spre fiul lui:

- Mă aşteptasem să facă investigaţii; mă aşteptasem s-o ia razna şi să se ducă-n Serbia. Dar să-l omoare pe Choru... Mă! Tu ştii ce înseamnă asta!

- Da. Se va lăsa cu vărsare de sânge.

- Fiţi cu ochii pe ei. Toţi! Chiar şi Luminiţa! Să-mi spuneţi absolut tot ce aflaţi! Băi, nu vă jucaţi!

- Ţi se pare că ne jucăm?

- Cam!

Fiul lui se ridică, ofensat de aşa jignire. Ordonă scurt:

- Stai jos şi cască urechea! I-a arătat din priviri că e interesat de ea; a urmărit-o; i-a aţinut calea şi-a organizat tot felul de întâlniri întâmplătoare. Mai nou, a omorât pentru ea. Face toate astea ca să-i arate ce simte pentru ea şi ce e capabil să facă pentru ea. Adică orice! Că ea e romăncă, după părerea lui, şi nu ştie ce înseamnă pentru el să renunţe la mamă şi la tată de dragul ei! În ochii lui, răzbunarea asta e mai "citeaţă" pentru ea. Următoarea mişcare a individului va fi discuţia cu ea. Pe care o anticipez mâine sau poimâine.

Roberto îl privea ca pe-un ciudat...

- I-a arătat ce e-n stare să facă pentru ea şi i-a lăsat 24 de ore timp de gândire şi socoteli! Tu n-ai fi făcut-o?

O aprobare scurtă cu capul...

- Va face în aşa fel încât să discute cu ea între patru ochi. Instruieşte-ţi oamenii, să nu sară la caftealâ şi să nu încerce să-l oprească. Omu' e "bazat"; are gorile care-i îndeplinesc toate dorinţele. Dacă oamenii tăi se bagă, oamenii lui sar cu cuţitele. Iar el o ia pe Ana de braţ şi-o duce la o cafea, la cafeneaua pe care-o vrea el. Şi care nu-i păzită de oamenii tăi. Nor-mea ce program are? Unde se duce, când iese din casă?

- La complexul din faţa blocului şi cu copilul în parcul Circului.

- ... Nu s-a mai dus nicăieri altundeva?

- Absolut nicăieri.

- Deci discuţia se va ţine în parc. E bine; mult loc liber, departe de BMW-ul individului şi maşinile malacilor. Mai sunt şi gardienii publici acolo, şi trecătorii de pe bulevard... Eu zic să-i lăsaţi să discute. Mă, eu o ştiu pe Ana. O să tacă şi-o să-l asculte, timp în care o să-i treacă panica revederii şi-a prezenţei lui în faţa ei. După care o să înroşească zdravăn obrajii, dându-i speranţe, şi-o să i-o trânteascâ-n faţă de n-o să aibă suflu! N-o reuşi nor-mea să-l răzgândească; da' un pic de frână eu zic c-o să-i pună!

- Atunci le zic oamenilor mei să fie extrem de atenţi. Iar mâine, pe la nouă, mă înfiinţez în parc.

- Nu. Te duci la florăria Tria, să-i duci lui Ovidiu nişte pateuri calde. Şi stai acolo până apare ea! Te duci după ea în parc, fără să te vadă şi ea. Sunt sigur că Ştefan s-a gândit deja cum s-o determine să nu ţipe şi să nu fugă, cu tot cu cărucior. Aşa că... Aşa că supraveghează-i de la distanţă. Şi ai grijă de ea, să nu cadă de-ampicioarelea în drum spre casă. Că pentru ea marele şoc va fi după ce el se îndepărtează.

Roberto aprobă din nou. Se ridică:

- Şi nu sta-n spatele ei, ca un bodyguard; da' trage-o de limbă până acasă. Şi după aia mă suni pe mine, care-l sun pe Prâslea.

Mai primi o aprobare. Se ridică şi el şi ieşi, ridicând degetul pentru nevasta lui:

- Tu, nevastă, nu ştii nimic!

- Ce să ştiu, mă Ioane?!

Aşa! Lăcrămioara fusese foarte atentă şi-l aproba...

Era mai bine s-o lase pe Ana să discute cu Ştefan. Că individul sigur n-o să creadă pe nimeni altcineva decât pe ea! Iar la momentul potrivit, o să intervină şi el. Până atunci însă, nora lui o să treacă prin multe momente de panică...

10 noiembrie 2004 - miercuri

Ana-Maria

Perfect! Era calmă, era liniştită... Omul din colţul blocului îi zâmbise subtil, a încurajare... Deci Ştefan nu era prin preajmă! Aşa că tocmai intra pe aleea parcului...

Era destul de frig afară. Soarele lumina cu putere, dar razele lui parcă nu atingeau asfaltul. Florentina chiuia şi aplauda unicul porumbel nebun care nu pornise încă spre ţări mai calde...

Dreapta, pe aleea aceea lungă... Oare fetiţa ei nu se plictisise de aleea aia? Că în ultimul timp nu mai depăşeau "pragul psihologic" al rondului de la capăt!

Tresări; pasul îi şovăi, o clipă. La mijlocul distanţei dintre ea şi rond...

Ştefan o văzuse. O aştepta, în mijlocul aleii. Îi zâmbea slab, privind-o drept... Mai făcu doi paşi şi se opri. Începu să scotocească prin buzunare, căutând o soluţie...

La naiba, că n-avea soluţie! O văzuse deja! Îi pregătise ditamai întâlnirea "romantică" în parc! Ce să facă? Dacă fugea înapoi, în câte secunde o ajungea din urmă?

Se lăsă pe vine, ascunzându-se după cărucior. Privi, disperată deja, spre ieşirea din parc - da'-n parcul ăsta nu erau şi gardieni? Primul lucru pe care-l văzu fură ochii lui Roberto...

Roberto? Acolo? Cum naiba...

Cumnatul ei îi făcea semn să se ducă liniştită spre Ştefan. Dar...

Şi oamenii care trebuiau să aibă grijă de ea? Şi gealaţii lui Ştefan?... În stânga!

Pe ultima bancă din capăt, un individ fuma încruntat. La vreo doi metri de el, în picioare, o matahală...

Reveni spre buzunarul căruţului: ce dracu făceau? Îi organizau întâlniri cu Ştefan? Roberto se ţicnise? Oamenii lui Ştefan blocau oamenii lui Roberto, iar Roberto n-avea nimic împotrivă?

Stop!

Scoase biberonul şi ocoli căruciorul. Spera că Florentinei îi era un pic sete... Deci Ştefan o aştepta în mijlocul aleii. Roberto o urma, de la distanţă, şi-i făcea semn să se ducă fără grijă... OK! La urma urmei, anticipase şi ea discuţia aia, nu? Cât s-o mai amâne?

Băgă mâna în buzunarul interior; ridică puţin mobilul, apăsă tastele... Întoarse capul spre Ştefan. Avu impresia că tânărul nici nu clipise, nici nu respirase... Nu se clintise nici măcar un milimetru... Prea bine! Porni spre el.

Nu se grăbea. Avea nevoie de un plan. Or să discute despre... Despre intenţiile şi planurile lui, bineînţeles! Aşa că o să-l lase să povestească... După care o să-şi rostească opinia. Şi, pe urmă, Dumnezeu să-i aibă-n pază!

Să-şi oprească mobilul?... Nu. Doar Florentin şi bomba atomică mai lipseau de acolo! În plus, avea mare nevoie de înregistrarea aia! Bună, proastă, cum ieşea ea! Aşa că se apropia de el... Şi se gândea la câte minute distanţă putea să înghită încă un Distonocalm... Se opri cam la un metru de el.

- Bună.

- Bună.

Ştefan făcu un pas spre stânga; privea peste umărul ei, serios... Trase concluzia că Roberto se aşezase pe o bancă, pentru că ochii verzi reveniră spre ea:

- Ce mai faci?

- Bine. Am scos fata la aer curat. Tu?

- Uite, aşteptam pe cineva...

Mda; făcuse primul pas! Care era al doilea? Tânărul din faţa ei formă clar, cu buzele, mesajul... "Ai fost răzbunată". Iar dacă până acum ar fi putut să spere că ceea ce citise pe propriul mobil fusese totuşi o greşeală de tastare, se vedea nevoită să vadă realitatea aşa cum era. Ştefan se informase, se interesase şi decisese s-o răzbune. De ce, numai el ştia...

Simţi că i se face frică. Întoarse capul spre Roberto: chiar intenţiona să stea acolo, lemn-tănase?

- Stai liniştită.

Poftim? Se întoarse imediat: cum adică, să stea liniştită? Chiar îşi imagina că putea sta liniştită în compania unui interlop care umbla cu pistol şi sabie, însoţit de ditamai matahalele, şi care tocmai ucisese pentru ea? Întrebă, înainte să-şi piardă definitiv glasul:

- Ce vrei de la mine?

Hm; îl cam pusese în încurcătură! Totuşi, răspunsul veni destul de repede:

- Ce vreau de la tine? Tot n-ai înţeles? Vreau să-ţi pun la dispoziţie tot ceea ce am. Vreau să te iau de aici, din ţara asta fără cap şi fără coadă; să-ţi ofer o viaţă aşa cum meriţi, lipsită de griji şi probleme. Vreau să fii fericită. Recunosc, am cam plănuit de unul singur până acum. Tocmai de-asta, vreau să-ţi expun planul meu şi să-mi spui ce crezi despre el.

Dădu să-i taie scurt avântul, dar nu mai avu când!

- Mi-am mutat deja o parte din afaceri în străinătate; am aranjat să mi se cumpere o vilă pe Coasta de Azur, una în Miami... Dacă tu vrei, pot să cumpăr una aici, la mare sau la munte... Am aranjat deja pentru un set de acte cu toate vizele valabile... În care, dacă vrei şi tu, mi-ar face mare plăcere să trec şi minora; dar numai dacă vrei şi tu...

I-auzi! Dădu să-i taie iar avântul... şi iar nu avu când!

- Deşi nimeni şi nimic nu mă poate opri să-mi duc planul la îndeplinire, sunt unele lucruri în România de care nu pot face abstracţie şi care m-au determinat să mă gândesc la alte ţări. De exemplu, familia lui Florentin. Şi familia mea. Chiar dacă Rubina e neatinsă şi-are patru gealaţi lângă ea tocmai ca să rămână aşa, chiar dacă o trimit la taică-su cu o "scuză" consistentă în aur şi euro şi bat palma cu el, tata n-o să mă ierte niciodată. Nu-mi pasă de asta; mă interesează însă foarte mult să nu fim deranjaţi. Nici de-ai mei, nici de-ai tăi. Pentru că vreau să ne trăim liniştiţi viaţa împreună. Te iubesc, Ana. Te iubesc nebuneşte - şi n-o să-mi treacă decât când oi pune mâinile pe piept. Aşa că aş vrea să te rog ca tu, acum,

Se grăbi să-l întrerupă:

- Eu acum sunt foarte calmă şi lucidă şi mi-am tot făcut socoteli şi calcule, de când am observat că te comporţi ciudat în preajma mea.

Evident, chipul lui suferise transformări uimitoare! Că doar abia-i spusese că fusese luat în calcule, filat şi studiat mai de multişor, aşa! Se grăbi să continue, privindu-i cu mare atenţie mimica:

- Eu, acum şi aici, după mult timp de gândire, te asigur că nu am absolut nimic de împărţit cu tine. Nici bun, nici rău.

Şi era uluit...

- Tot acum şi aici, îţi spun că îmi iubesc sincer soţul şi nu-l voi părăsi decât atunci când oi pune mâinile pe piept.

Mda; pentru prima oară, de la începutul discuţiei, Ştefan renunţase la a o mai privi în ochi; îşi trecea mâinile prin păr, gândind probabil că cu siguranţă iubirea ei pentru Florentin era aşa, un bufeu de moment! Adăugă, încercând să-şi compună un glas amenințător:

- Indiferent dacă asta se va întâmpla mâine sau peste 80 de ani.

Ştefan bufni într-un râs nervos:

- Îţi dai seama, sper, că astea-s cuvinte periculoase...

Haai, doar nu trecea la ameninţări! Sau încerca s-o sperie? Ia să-i demonstreze ea că nu-i mai era frică de el! Fiindcă nu-i mai era frică de el!

- Dacă ai ajuns să spui ceea ce-ai spus astăzi, înseamnă că ştii prin ce-am trecut. Ştii cum am ajuns să mă mărit cu Florentin. Ştii cât am luptat ca să fiu cu el, cât m-am schimbat ca să fiu primită în familia lui şi s-o fac să fie şi familia mea.

Lăsă scurt capul spre dreapta şi-l privi lung, concludent:

- Închipuie-ţi ce-aş fi capabilă să fac dacă aş simţi că sunt pe cale să-mi pierd familia.

Ochii verzi o priveau lung... Brusc, tenul lui Ştefan deveni staco-

jiu. Nu mai stătu să se-ntrebe dacă în capul lui era sinuciderea ei sau uciderea lui - se grăbi să vorbească prima, ca să n-audă o întrebare:

- Exact. Renunţă: nu sunt "fata din vis". Şi nici nu intenţionez să mă despart de soţul meu ca să mă recăsătoresc. Nici cu tine, nici cu altul. Uită că existăm, eu şi familia mea. Fă-o acum, cât mai putem să ne retragem cu toţii onorabil şi discret din tot balamucul ăsta. Altfel, mă voi vedea nevoită să spun ceea ce ştiu. Şi n-aş vrea să aud că ai probleme cu poliţia.

Acum îi picase faţa! Acum realizase el, de fapt, ce era în mintea ei şi cât de mult nu îl iubea! Acum avea şi ea certitudinea că era ascultată cu maximum de atenţie! Decise să continue:

- Lasă lucrurile aşa cum sunt. În ciuda eforturilor tale, drumurile noastre nu s-au apropiat niciodată. Şi-a venit momentul să se depărteze definitiv şi irevocabil. Eu îmi văd de problemele şi viaţa mea; îţi sugerez să faci acelaşi lucru cu problemele şi viaţa ta.

Apucă mânerul cărucior, se lăsă scurt pe el şi-l întoarse dintr-o mişcare. Porni cu aceiaşi paşi calmi spre Roberto...

Încerca să nu suspine; în clipa în care păşise spre cumnatul ei, se simţise în siguranţă - şi realizase tensiunea acelei întâlniri. Greutatea cuvintelor lui Ştefan. Greutatea cuvintelor ei. Seriozitatea cuvintelor lui. Seriozitatea cuvintelor ei. Realizase că tocmai terfelise zdravăn toate planurile lui. Planuri extrem de serioase. Şi se aştepta să audă un pocnet...

Roberto se ridicase de pe bancă, dar nu se apropia de ea. Stătea cu faţa la ea; îl privea lung pe Ştefan... Cum naiba reuşise, acu' cinci minute, să nu vadă pistolul de la brâul cumnatului ei? Roberto stătea, ostentativ, cu mâinile pe lângă corp şi geaca desfăcută. Pistolul stătea comod "la centură"...

O deranja la culme că nu ştia ce făcea Ştefan. Nu se putea întoarce; nici nu voia să-l revadă! Dar ar fi vrut să ştie dacă plecase...

Fluieratul scurt o făcu să tresară; văzu clar cum matahala care-l sechestrase pe bietul tânăr pe bancă spune ceva şi porneşte, grăbit, pe cealaltă alee spre Ştefan... Roberto porni spre ea, cu ochii tot la Ştefan:

- Eşti OK?

Aprobă scurt. Se întâlniră; acum, cumnatul ei păşea lângă ea, cu spatele, fără să-l scape din ochi pe Ştefan...

- Pleacă spre circ. Stai liniştită; eşti pe mâini bune.

Dădu drumul cărucior, se repezi şi-l prinse de reverul gecii:

- Îmi organizezi întâlniri cu Ştefan?

Ochii negri o priviră preţ de-o clipă:

- El ţi-a organizat-o. La un minut după ce ai ieşit din bloc, gorilele lui i-au luat în primire pe oamenii mei. L-am sunat pe Nicuşor, gonind cu o sută pe contrasens. El l-a sunat pe Ştefan şi mi-a transmis că individu' nu vrea decât să discute paşnic cu tine despre o problemă pe care-o ştiţi doar voi doi. Iar blocarea oamenilor mei era menită să minimizeze riscul unui măcel inutil între oamenii mei şi oamenii lui. Tata m-a avertizat încă de-aseară că urmează discuţia cu el; Florentin mi-a spus, ieri dimineaţă, ce şi cum s-a mai întâmplat. Şi am fost pregătit, după cum ai observat...

Aprobă scurt şi decise să-şi reia drumul. Cât mai repede, cât mai grăbită să ajungă acasă şi să-i închidă uşa-n nas!

- Discuţia dintre voi era inevitabilă. Riscul de-a ieşi un măcel general e mult mai mare decât îl percepem noi! Iar dacă prin discuţia asta am putea să evităm măcelul, cred că era necesară.

- Şi tot necesară era uimirea şi panica mea, nu?

- Nu ştiu dacă Florentin ţi-a spus: Ştefan l-a ameninţat pe Nicuşor că-i lasă nevasta văduvă şi copilu' orfan, dacă se mai bagă în socotelile lui. Prefer deci să-ţi ascund unele lucruri, decât să i le mai scapi lui Ştefan pe-alea pe care n-ar trebui să le ştii...

Ete, na! Acum o acuza că nu ştia să-şi ţină gura!

- Oricum, totul a ieşit perfect. Iar, după părerea mea, uimirea şi panica ta au fost necesare şi-au picat foarte bine. Pentru că i-au picat lui greu la stomac; s-a văzut clar pe faţa lui. Se aştepta să-ţi vadă ochii licărind fericiţi, şi-a văzut spaimă, groază şi un început de repulsie. Ce i-ai spus?

Scoase mobilul şi i-l întinse. Şi întoarse capul, încruntată...

Gaşca se strânsese în capătul aleii; cică discutau! Ştefan tăcea; o privea lung, serios... Reveni spre căruţ: cine naiba o pusese să se întoarcă?! Acum o să-i fie afurisit de greu să se auto-convingă că distanţa era mult prea mare, pentru a fi 100% sigură asupra urii din privirea lui...

Mda; se înregistrase acceptabil! Roberto asculta, atent...

- Mergem prin spatele blocului - că mama e-n stare să fugă după el. Că şi-a recuperat atunci cărămida din faţa blocului!

Aprobă scurt şi viră stânga: chiar nu era momentul unei discuţii cu soacra ei...

- Aveţi bluetooth?

Negă.

- Te las în scară şi fug să cumpăr unul. Că pe-asta trebuie s-o asculte şi tata.

Se încruntă scurt:

- De ce oare am impresia că propria viaţă nu-mi mai aparţine?

- Pentru că nu eşti numai a ta; eşti şi-a noastră. Şi noi avem grijă de tine. Tata, apropo! - ţi-e cel mai mare susţinător şi prieten. Şi-a spus că, dacă voi n-o scoateţi la capăt şi nici noi nu ne descurcăm cu dementu' ăsta, intervine el şi-l opreşte definitiv.

- Cum?

- Nu mi-a spus; secretul lui!

Cumnatul ei apăsă butoanele...

- Te duci sus şi mă aştepţi, să-mi salvez şi eu înregistrarea?

Aprobă şi-şi luă telefonul. Intră în scară, urmată de Roberto; discuţia nu reporni în lift... Intră în apartament, iar cumnatul ei reveni în lift. Încuie uşa...

La urma urmei, nu se putea supăra foarte tare pe el. Da, nu-i spusese şi ei că se va întâlni cu Ştefan! Dar dacă îl sunase pe Nicuşor, care vorbise cu Ştefan şi-l sunase înapoi... Normal: Roberto îl protejase pe Nicuşor! Ştefan şi-ar fi putut imagina că Nicuşor o anunţase personal - şi-atunci era extrem de rău...

Una peste alta, se părea că trebuia să lămurească ea problema cu Ştefan. De vreme ce-o privea direct...

Câţi ani avea Ştefan? Parcă 19 îi spusese Perla, atunci când îl văzuse în şatră... La 19 ani şi stilul de viaţă pe care-l ducea, acel tânăr nu era obişnuit să aibă eşecuri. Dacă tatăl lui i-ar fi spus că insista degeaba pe lângă ea, nu l-ar fi crezut. Dacă Nicuşor i-ar fi spus acelaşi lucru, nici nu l-ar fi auzit! În schimb, cuvintele ei de azi sigur nu le va uita! Poate că va face abstracţie de ele, uneori; dar de uitat, nu le va uita niciodată. Încărcătura emoţională a planificării acelei revederi, a organizării, a aşteptării clipei când ea va intra pe alee... Importanţa cuvintelor pe care i le rostise, a micului lui discurs - toate îl marcaseră pe Ştefan. Răspunsul ei, deci, va cântări destul de greu...

Oftă greu şi privi lung mogâldeaţa adormită din cărucior... Ei, poftim! Nici nu observase când îi adormise fetiţa! Coborî încet spătarul căruţului şi-l duse în bucătărie, lângă geam. Şi intră în dormitor...

Trebuia să-i spună şi lui Florentin. Roberto nu-i spusese dacă soţul ei fusese anunţat apropo de discuţia ei cu Ştefan; dar asemenea lucruri, de asemenea importanţă, nu puteau rămâne doar între ea şi Roberto! Soţul ei trebuia să ştie... Păi să ducă fetiţa la chioşc şi să se ducă la florărie, să-i spună soţului ei ce vorbise cu Ştefan! Dar, mai întâi, să-l aştepte pe Roberto cu bluetooth-ul...

Roberto

Ieşi din bloc şi-o rupse la fugă spre complex: să cumpere drăcia aia şi să înregistreze fuguţa discuţia Anei cu Ştefan. Doamne, ce-o să-i facă Florentin când o să audă că o lăsase pe Ana să discute cu duşmanul lui de moarte! Numai înregistrarea aia îi putea salva pielea! Formă numărul tatălui lui. Suna...

- Da.

- Ai avut dreptate: au discutat.

- Aşa; şi?

- Păi au vorbit nu mai mult de zece minute, după care Ana "i-a tăiat-o" şi i-a întors spatele.

- Presupun că habar n-ai ce-au vorbit, nu?
- Ba să ştii că nor-ta l-a înregistrat cu mobilul!

Tăcere...

- Din câte am auzit pe sărite, e o discuţie foarte paşnică; iar eu, care am privit-o de pe bancă, pot să-ţi spun că individu' a făcut o faţă extrem de lungă atunci când a auzit refuzul ei ferm de-a fugi cu el în lume...
- Florentin ştie?
- Nu; ziceai că-l suni tu...
- Eu îl sun; dar tu faci bine să tragi cumva înregistrarea aia pe mobilul tău şi goneşti fuguţa s-o asculte şi el. Că dacă nor-mea, în momentele alea, nu s-a gândit decât cum să înregistreze totul, e clar că nebunu' îi face zile fripte acasă! Nicuşor e la atelier, nu?
- Da.
- Dă-i un telefon; poate ai cum să i-o trimiţi pe mobil! Sau pe calculator! Orientează-te cumva ca el să afle totul înainte să dea ochii cu Ana!
- Am înţeles!

Închise şi grăbi pasul: Ana se putea gândi chiar acum să pornească spre florărie. Mai ales că yala lor nu era dintre cele mai strălucite...

Florentin

Mobilul începu să piuie. Întinse clientului restul şi apăsă butonul:

- Da.
- Hai salut, Prâsleo.
- Salut, tată.
- Ce faci; la treabă?
- Da.
- Uite despre ce-i vorba... Roberto mi-a spus ce probleme aveţi cu prietenul lui Nicuşor.

Aoleu! Mă rog; ştiuse deja că tăticul lui era la curent cu ultimele veşti; dar chiar şi-aşa, îi tresărise inima. Nu de alta, dar nu el îşi informase prompt tatăl...

- I-am spus aseară că Ştefan o să vrea să vorbească între patru ochi cu Ana. Şi l-am sfătuit să încercaţi şi varianta asta, înainte să ne punem cu topoarele pe el şi neamu' lui. Aşa că frati-tu a fost "în priză" - cum se spune. A făcut rost de-un pistol şi azi de dimineaţă a pornit frumos după nevastă-ta la plimbare prin parc.

Se aşeză pe podea - că nu-l mai ţineau picioarele...

- Am anticipat bine; individu' şi-a instruit oamenii să-i cam "sechestreze" pe oamenii lui Roberto. Imediat cum a aflat asta, frati-tu l-a sunat pe Nicuşor, care l-a sunat pe Ştefan şi-a aflat că toată acţiunea avea ca ţintă cele zece minute de discuţie paşnică cu ea. Aşa că Roberto a stat frumos pe-o bancă şi-a supravegheat totul...

Oo, Doamne! Şi el stătuse ca popândăul la vânzare! În loc să stea pe bancă, lângă Roberto, cu şişul pregătit! Ce şiş - cu bazooka!

- Au discutat, el a spus ce-a avut de spus, ea i-a răspuns şi cam atât. Însă nevasta ta, pusă-n faţa întâlnirii iminente cu Ştefan, nu s-a gândit cum să fugă, ci cum să înregistreze discuţia. Ceea ce mă face să cred că ai devenit un mic tiran.

Îşi trecu, nervos, mâna prin păr:

- Cum să nu mă îngrijorez, când ştiu ce plănuieşte nenorocitu'?
- Bă! Tu să nu te îngrijorezi! Că ştii ce poate neamu' tău!
- Ştiu şi ce poate el, cu tot neamu' lui!
- Prâsleo, nu mă enerva! Oricum, să fii sigur că de-acum încolo, orice se-ntâmplă, eu sunt informat înaintea ta! Că voi, tineri şi fără minte, sunteţi în stare să umpleţi Spitalu' de Urgenţă! Iar lucrurile se pot rezolva şi civilizat!

Da-da! Se încrunta la tejgheaua aia...

- Frati-tu o să vină val-vârtej cu înregistrarea la tine. Te rog s-o asculţi. Ana nu ştie nimic despre asta; deci, până ajungi acasă, gândeşte-te şi tu câte zile-i trebuiesc ca să-şi facă destul curaj şi să pomenească despre asta; şi-apoi dă-ţi seama cât de tare o sperie acţiunile voastre. Aud că ţi-ai pus şişu' la geacă.
- Bineînţeles!
- Treaba ta! Da' dacă o să curgă sânge, te descurci singurel!
- Mă descurc.
- Bine, mă. Repet: nu care cumva să-ţi căşune pe ea, pentru gărgăunii ăluia! Auzi?
- Ştii bine că nu-s tâmpit!
- Dar eşti repezit şi te-aprinzi repede; iar asta o sperie. La fel ai făcut şi la botezul lui Narcis...

La naiba! Chiar trebuise să-i aducă aminte de incidentul ăla? De care nu era mândru deloc? Mă rog...

- Ia un calmant, ascultă înregistrarea şi încearcă să te porţi în aşa fel încât noră-mii să nu-i fie frică să vorbească cu soţul ei. Salut.

I se închisese în nas... Se ridică, încruntat: ia uite, ce şmecherii făceau ei! Alergă prin camerele din spate şi apăsă butonul interfonului. Nicuşor părea extrem de calm:

- Da.
- Vreau să vorbim.

Piuitul prompt... Urcă scara sărind peste trepte şi năvăli în atelier:

- Mie de ce nu mi-ai spus?
- Ca să nu te repezi la maşină, cu şişul pregătit.
- Bă, tu-ţi dai seama în ce pericol mi-ai pus nevasta? Şi copilul?
- Ba au fost în mai multă siguranţă ca niciodată! Iar Ştefan - să ştii! - şi dacă vede la ştiri, la şapte seara, că Ana nu-l vrea şi n-o să fugă niciodată cu el în lume, n-o să creadă! El o crede doar pe ea! Dacă o priveşte în ochi şi aude din gura ei că nu e dorit nici măcar sub formă de cunoştinţă, abia atunci îi intră-n cap! Restul e manipulare, în ochii lui!

Cumnatul lui monta pietricele. Avea o viteză teribilă; nu-şi ridicase ochii din broşa aia...

Îi întoarse spatele şi coborî: na, că avea dreptate! Dar lui de ce nu-i spuseseră? Ce naiba era cu ei? Îşi aprinse o ţigară şi ieşi în faţa florăriei. Multă agitaţie azi pe Calea Moşilor...

De fapt, tot ceea ce se întâmpla în jurul lui îi demonstra că tăticul lui avea dreptate: devenise un mic tiran. Ana nu-şi rostea gândurile şi grijile de frica lui. Roberto nu-l anunţa anumite lucruri, de frică să nu-l urnească cu şiş cu tot spre şatră. Nicuşor nu-şi explica acţiunile decât după ce le făcea - cam din aceleaşi motive...

Trebuia să se calmeze. Trebuia să aibă încredere în ei. Trebuia să înveţe să aibă răbdare... După părerea lui, avea nevoie şi de nişte creier pané...

Zâmbi slab: deci Ana se gândise nu cum să fugă de Ştefan, ci cum să aibă o dovadă că nu-l încurajase ea! Chiar era idiot - el se gândise că poate ea îşi dorea un asemenea tânăr cu asemenea planuri...

Ana-Maria

Gata? Terminase? Roberto apăsă butoanele... Şi se declară mulţumit:

- Gata. Mersi!
- N-ai pentru ce. Stai să-ţi scot bluetooth-ul!
- Lasă-l la voi! Că eu oricum habar n-am cum se instalează acasă!

Măi, da' ce grăbit era!

- Ai vorbit cu Florentin?
- Nu. Vrei să-i spun eu?
- ... Nu; mai devreme sau mai târziu, trebuie să discutăm despre Ştefan. Aşa că mă schimb, duc fata jos la mămica ta şi pornesc spre magazin.
- N-ar fi mai bine să vorbiţi diseară, acasă?

Negă scurt, ferm... Iar cumnatul ei ieşi:

- Tu ştii! Paa!
- Pa.

Încuie uşa şi se grăbi să se schimbe: până pleca, până ajungea cu tramvaiul la Obor...

Florentin

Mm...

Mulţumea Cerului că avea clienţi! Mulţi clienţi! Ana venise cam de un sfert de oră; îi "evaluase" dintr-o privire starea de spirit... Trăgea concluzia că nu era un actor foarte bun; speriată probabil de vreo urmă de încruntare, soţia lui nu deschisese discuţia despre Ştefan. Îi spusese, zâmbind, că Florentina pornise cu mamaia spre casă - încercând poate să-l îmbuneze un pic... Şi-apoi îl întrebase dacă avea treabă; şi cum îl asaltaseră brusc mulţi clienţi, Ana se dusese la magazinul ei. Acum probabil că vindea de zor...

O să aştepte seara. La urma urmei, câţi doritori de flori puteau să intre azi în florăria lui? S-or ivi cinci minute şi pentru ei!

Ana-Maria

Intră încet în florărie. Florentin tocmai adusese trandafiri din spate; îi aranja în vaze... În sfârşit, erau singuri! În sfârşit, putea să-i spună! Se apropie de el, zâmbind slab, hotărâtă să-i spună totul orice-ar fi...

Tresări: nu se aşteptase ca liniştea florăriei să fie spartă cu atâta putere de piuitul ăla! Soţul ei îşi scoase mobilul din buzunar... Uau! Se făcuse stacojiu!

Florentin

Ptiu! Al dracului să fie el, cu tot neamul lui! Că iar îl suna! Iar ăsta numai Ştefan putea fi! Apăsă butonul:

- Da.

Tăcere; o tăcere imensă, impecabilă, perfectă, adâncă...

- Telefonul a fost inventat pentru a uşura comunicarea! Nu poţi să comunici, dacă taci mâlc! Cine eşti şi ce dracu vrei?

Nici o schimbare... Închise, furios... şi văzu, cu coada ochiului, silueta soţiei lui ieşind grăbită...

Acum ar fi putut s-o oprească. Dar parcă nu-i venea să discute în clipa asta cu ea; se simţea nervos, iritat de acele telefoane anonime care cu siguranţă erau "capodopera" lui Ştefan... Mai bine vorbeau acasă. Şi-aşa, aici erau prea multe urechi; plus spectatori la ditamai vitrina... Discutau pe îndelete acasă.

Ana-Maria

Se făcuse 11 noaptea; cuta încruntată de pe fruntea lui Florentin nu dispăruse nici acum, la trei ore după telefonul anonim, jumătate de oră după ce "dăduseră stingerea" şi se lungiseră în pat... Şi totuşi, trebuia să-i spună. Ce naiba! Se ridică uşor pe pernă şi şopti:

- Dormi?

- Nu.

Un răspuns prompt, treaz. Semn că soţul ei simţise iminenţa discuţiei şi aşteptase... Se întoarse şi-l cuprinse cu braţele. Şi oftă greu:

- Avem din nou probleme cu Ştefan.

Plapuma zbură scurt; Florentin îi dispăru practic de sub mână!

- OK! Am destulă benzină ca să ajung până la rulota lui!

A naibii ea de treabă! Îl privi lung, simţind că îi venea să plângă:

- Dacă faci aşa, nu-ţi mai spun nimic.

Florentin se întoarse; i se oferea o privire urâtă... Continuă:

- Pentru că mi-e frică să nu te înfurii. Ştiu de ce eşti capabil când te înfurii şi ştiu ce ai în mâneca gecii. Şi mi-e frică nu pentru mine, ci pentru tine. Pentru noi doi. Pentru Florentina...

Florentin

Eei, aşa da! Ăsta da, început de discuţie! Reveni în pat, lângă ea, şi-o trase în braţele lui. Şi începu să aştepte...

- ... Duminică, la prânz, Florentina adormise. Şi mie mi-era cam somn; mă întinsesem în pat, dar am auzit mobilul. Am primit un mesaj...

Soţia lui se întinse şi-şi luă telefonul de pe noptieră. I se oferi ecranul... Cee?

- Am crezut că a fost o greşeală de număr. Totuşi, nici prin gând nu-mi trecea că luni dimineaţa o să-mi sune căpitanul la uşă...

Deci aşa începuse istoria cu Chioru ăla şi cu poliţistul! O anunţase printr-un SMS că fusese răzbunată! Oof, Doamne! Prin ce momente trecuse soţia lui! Iar el, bezmetic ca întotdeauna, avusese grijă s-o îndepărteze îndeajuns de mult ca ea să nu-l dorească alături în asemenea momente! Şi stătuse singură-cuc în casă, apărată doar de-o yală şi patru inşi, şi se gândise la Chioru, la Ştefan, la planurile pe care le aflase de la Nicuşor...

- De-atunci, nici un alt semnal. Nici un mesaj, nici un apel - nimic! Azi însă, când am intrat pe aleea mare din parc, am descoperit că mă aştepta chiar în mijlocul ei... că oamenii lui Roberto erau "arestaţi" de matahalele lui Ştefan şi că Roberto venea uşurel în spatele meu şi mă îndemna să mă duc să vorbesc cu el! Abia după aceea am aflat că, din momentul ieşirii mele din bloc până la cel al intrării în parc, Roberto şi Nicuşor au făcut telefonie-viteză... Şi n-am putut decât să pornesc telefonul şi să mă duc să vorbesc cu el!

Degetul soţiei lui apăsa tastele... Ştia deja ce va auzi; Roberto ajunsese la florărie înaintea lui şi-l informase, în zece secunde, asupra a ceea ce se întâmplase. Trebuia totuşi să reacţioneze cel puţin mirat, cel puţin furios la adresa planului individului... Nu; nu furios. Doar îngrijorat. Tocmai atitudinea aia furioasă o determinase pe Ana să se închidă în ea însăşi şi să caute singură răspunsuri!

... Gata; înregistrarea se terminase. Sesizase, bineînţeles, indignarea din glasul ei atunci când îl întrebase pe Roberto dacă-i organiza întâlniri cu Ştefan... Lăsă mobilul pe pat şi strânse uşor mâna soţiei lui. Iar ea şopti, evitându-i privirea:

- Am senzaţia că nu s-a terminat. Am senzaţia că mesajul a fost menit să-mi demonstreze câte-n lună şi-n stele, iar întâlnirea de azi trebuia să fie rezultatul meu la calculul care-l privea pe el. Azi, i-am tăiat fără să clipesc toate planurile şi socotelile; am senzaţia că o să vrea cât de curând să-mi spună ce-a calculat el, luând în considerare calculul meu...

Dădu să se ridice:

- Trebuie să discut cu Roberto.

- Te rog, du-te mâine la Dorobanţi.

O privi lung, mirat... Privirea soţiei lui era speriată:

- Ştiu ce ţi-a spus Roberto; dar tot nu vreau să vorbeşti despre asta la telefon. E totuşi vorba despre Ştefan! Şi despre Chioru!

Aşa era; se reaşeză lângă ea...

- ... Sper, de fapt, să nu fie vorba decât despre Chioru; să nu sune, mâine-poimâine, şi Interpolul la uşă...

Corect! Gigi ăla sigur avea dublă cetăţenie! Iar Ştefan, refuzat fiind la prima discuţie, putea socoti că Gigi îi făcuse mult mai multe lucruri îngrozitoare decât Chioru. Şi că două crime vor cântări pentru ea mai mult decât una singură...

Ana avea dreptate; Ştefan o informase că fusese răzbunată şi-i lăsase un oarecare timp de gândire. Apoi apăruse "ca o floare", îi spusese planurile lui de viitor şi aşteptase opinia ei. Primise o opinie pe care sigur n-o luase în calcul! Deci acum era în şatră, lângă nevestica lui, şi se gândea la refuzul categoric al Anei...

Nu putea avea încredere totală în oamenii lui Roberto. Cu toate încurajările pe care le auzise azi, pricepuse şi singur că oamenii lui Ştefan le reduseseră la tăcere oamenii. Ana îi numise "arestaţi"; pe oamenii lui Ştefan îi numise matahale... Iar pe "scala valorică" a soţiei lui, matahala avea 2 metri şi alură de boxeur. Şi tupeu de boxeur...

- Te rog, nu mai ieşi niciodată singură din casă! Iar cât stai singură în casă, pune siguranţa pe yală!

Soţia lui aproba grăbită... Se ridică - de data asta Ana nu se mai împotrivi... Îşi aduse mobilul şi-o luă iar în braţe: trebuia să audă şi

ea discuţia lui cu Ovidiu. Aşa cum el auzise discuţia ei cu Ştefan...

- Salut!

- Salut. Iartă-mă: abia acum mi-au căzut ochii pe ceas! Băi, credeam că e nouă!

- Stai liniştit, că nu dormeam! Îmi făceam nişte schiţe nenorocite, pentru facultate!

- Aha! Uite de ce te sun...

Păi de unde să-nceapă?

- Tu eşti tot la zi?

- Nu; am făcut cerere să mă transfer la FF. Că istericu' de Agapie mi-a răcnit, acu' două zile, că mă dă afară dacă nu rezolv cumva să stau tot programul. Că aia-i florărie, nu grădiniţă cu program redus!

- Şi ţi-au aprobat cererea?

- N-au cum să n-o aprobe. E o chestie aşa... mai unilaterală!

- Eu cred că ar fi mai bine să ţi-o retragi. Că ai văzut: eu nu fac nazuri când vine vorba de trezit de dimineaţă...

Uau! Ce mai chiot auzise! Ovidiu era în culmea fericirii... Se grăbi să-l oprească:

- Băi! Da' cât de repede poţi! Că am nişte probleme urgente-urgente şi nu mai pot să stau non-stop acolo.

- Păi mâine la nouă fix sunt cu demisia la el!

- OK! Şi, te rog, fă cumva s-o aprobe pe loc! Că am nevoie de tine azi!

- Am înţeles! Da' să ştii că mi-e cam frică; să nu-mi scrie cine ştie ce în cartea de muncă!

- Stai liniştit, că am eu pârghia care-l pune cu botu' pe labe!

- Serios? Ce pârghie?

- Păi nu-s cumnatu' nepotului lu' Bambina?

Tăcere...

- Tu nu ştiai? Sor-mea s-a măritat cu unul din nepoţii lu' Bambina! Consideră-te deci ca şi transferat!

- OK! Mâine dimineaţă îi duc demisia, după care te sun să-ţi zic ce-am rezolvat.

- Bine. Salut!

- Salut!

Închise şi lăsă telefonul pe noptieră. Şi se întoarse şi-şi strânse soţia în braţe...

- ... Într-un fel, e mai bine că nu m-ai sunat; că eu veneam şi-i luam gâtu'. Ce să fac; nu pot fi altfel, când ştiu că individu' ăsta nu pricepe de vorbă bună! Şi mi-e frică să te las în grija lu' Roberto şi-a oamenilor lui. Chiar dacă ştiu că au grijă de tine şi eşti în siguranţă sub ochii lor... Nu mai ieşiţi în parc. Şi-aşa, e din ce în ce mai frig afară...

Ana aproba...

- ... Hai să ne odihnim. Iar mâine, pe la nouă, o să mă duc să vorbesc cu Crin. Că el atâta aşteaptă, ca să-şi urnească armata! Dacă Ştefan nu a priceput din prima ce i-ai spus, cu siguranţă o să priceapă ce-or să-i spună băieţii lui Crin. Că ai lui Roberto nu au cine ştie ce notorietate; da' pe-ai lui Crin îi ştie toată Poliţia română.

Soţia lui aproba în continuare... Închise ochii: iar mâine, dacă era cazul, o să-l roage pe Crin să dea câteva telefoane şi să-i facă lui Ovidiu demisia cât mai uşoară.

Auzi: dacă voia şi ea, lui i-ar face mare plăcere să treacă şi minora-n acte! Ah, Doamne! Să pună el mâna pe nenorocitu' ăsta, să-i arate un pic de anatomie prin disecţie!

11 noiembrie 2004 - joi

Florentin

Opri motorul şi oftă greu...

Ovidiu îl sunase prompt, la nouă şi zece. Îi povestise, foarte grăbit, că Mugurel nu se opusese în nici un fel demisiei dar că îl rugase să mai stea câteva zile, maximum o săptămână, să-i lase timp să găsească o soluţie pentru florărie. Iar el, care se aşteptase să audă răcnete şi injurii, nu-şi mai găsise cuvintele - aşa că dăduse aprobator din cap. Tânărul îi ceruse scuze pentru întârziere; îi spusese să fie serios! În realitate, era o situaţie care nu-i convenea deloc - dar pe care trebuia s-o accepte.

Diseară, o să discute cu Ana despre oferta mamei lui. Ar fi fost mult mai liniştit dacă ar fi ştiut-o pe Florentina la mama lui şi pe Ana lângă el. Acel "mi-ar face mare plăcere" îl scotea din minţi! Dacă dementu' o răpea doar pe Ana, ştia cum să acţioneze ca să-şi salveze soţia; dar dacă o lua şi pe Florentina... Într-un moment tensionat, extrem de periculos, Ana îl putea înţelege din priviri; dar copilul era prea mic ca să-şi dea seama că nenea ăla cu care se jucase ea în şatră era un om rău, iar ea trebuia să vină fuga-fuga la tati... În patru labe eventual...

Coborî de la volan, încuie Dacia şi intră în curte. Urca treptele fără tragere de inimă; abia acum îşi dădea seama că, dacă Crin era la firmă, cu siguranţă era şi Florică acolo. Şi nu-i convenea "să-şi spele rufele" de faţă cu el. Că nu prea-i era rudă...

Intră în firmă, iar Crin se repezi la el:

- Ei, salut!

- Salut! Ai treabă?

- Nu prea. Hai la mine în birou!

Aprobă şi-l urmă grăbit: Florică era probabil la el în birou! Perfect! Uşa se închise; i se arătă canapeaua. Se aşeză şi oftă:

- Am probleme mari cu Ştefan.

- Ştefan... Individu' de la petrecerea lu' Nicuşor!

- Chiar el.

- Ce, "nu se dă dus"?

Crin râdea; el nici nu zâmbea...

- Scuze; te ascult!

Se aplecă mult spre cumnatul lui şi şopti:

- A luat-o razna de tot. A ucis pentru ea.

Crin se făcuse alb ca varul, deşi vedea pe chipul lui că nu pricepuse nimic altceva decât că Ştefan ucisese...

- A răzbunat-o. Probabil ca să-i arate cât de mult o iubeşte şi ce e capabil să facă pentru ea. După care i-a "neutralizat" cu frumosul pe oamenii lui Roberto - chestie care, crede-mă, nu e deloc uşoară! - doar ca să discute cu ea zece minute în parc. Acum... Eu am încredere în oamenii lu' frati-miu; problema mea e că tipul e uşor... "intangibil". Dacă m-aş duce la el, chitit să-i iau gâtu', mi-aş lăsa nevasta văduvă şi copilu' orfan. Şi nici n-aş avea certitudinea că aş ajunge până la zece metri de gâtu' individului! E protejat de foarte de sus...

Cumnatul lui se ridică, încuie uşa... şi-şi aprinse o ţigară. Ia uite-l!

- Tata nu ştie că pufăi câte-o ţigară, când socotesc probleme dificile.

Aha! Îşi aprinse şi el o ţigară, ca să se explice fumul din biroul "nefumătorului"...

- Ştiu cât de protejat şi cât de intangibil e! Şi e, ce mai!... Băi, uite cum facem! Dau câteva telefoane - iar în maximum două ore, nevasta ta va fi cea mai bine păzită persoană din tot Bucureştiu'! Da' să ştii că nu-i sun pe-ăia "cu ouă"; că ăia întâi se duc peste el şi-l bumbăcesc bine şi abia după aia îşi pun automatele de gât şi-o încercuiesc ca pe preşedinte! Pun de-ăia mai mititei, mai discreţi; iar dacă insu' nu se potoleşte, sun şi "artileria grea". E bine aşa?

- E perfect. Să-mi spui cât

- Cât te trosnesc eu peste gură, pentru ce voiai să spui?

Evident - doar vorbea cu Crin, nu? Nu mai comentă nicicum, iar cumnatul lui continuă:

- Sigur nu vrei să trimit o solie la el, să-i facă un duş rece şi să-i arate realitatea netrunchiată?

- Foarte sigur. Ca să mă-nţelegi... Insu' şi-a cumpărat două vile, una pe Coasta de Azur şi una în Miami. Face rost de acte pentru ei doi, cu toate vizele posibile pe ele; şi i-a spus Anei că, dacă vrea şi ea, lui i-ar face mare plăcere să treacă şi minora-n ele. Crine... Indiferent cât de antrenat e el, eu mă bag să-mi salvez nevasta. Mi-e frică doar să nu ia copilu'; că Ana ştie când să fenteze şi când să fugă, da' aia mică e topită după el! Dacă o pui la mijloc, între mine şi el, se duce glonţ la el!

- Exagerezi!

- Ba să ştii că am fost în şatră la ei şi exact aşa s-a întâmplat! Chiar s-a muncit picea să scape din braţele mele ca să se ducă la el! Şi-ţi dai seama ce-ar face Ana, când şi-ar vedea fetiţa în braţele lui!

- Aoleu, Doamne fereşte! Discută şi tu cu ea! Lăsaţi copilu' la maică-ta, până se potoleşte individu'! Că acolo mi-e mult mai uşor s-o păzesc! Vorbesc cu Fane şi-i bagă zece bodyguarzi la cărucior!

- Ar fi cel mai simplu; da' nu cred că Ana se poate dezlipi de ea. Şi mie mi-ar fi greu...

- Da' să ştii că eu i-aş pune totuşi Anei nişte "grei" de-ăia cu automate la stânga şi la dreapta! La ce-au auzit urechile mele despre Ştefan ăsta...

- Nu, Crine. Alaltăieri a vizitat-o căpitanu' care a anchetat dispariţia ei; de la el a aflat ce s-a întâmplat şi şi-a dat seama că a fost răzbunată. Poliţaiu' nu bănuieşte nimic; a văzut copilu', a aflat că s-a măritat cu mine şi-a tras concluzia că nu noi am ordonat crima. Or, "greii" ăia tocmiţi de tine i-ar demonstra poliţistului tocmai contrariul. Ştefan ăsta ar fi bine să nu aibă probleme cu poliţia. Nu ştiu de ce: aşa zice tata.

- Deci taică-tu ştie...

- Ştie ceva ce mie nu vrea să-mi spună. Şi-a spus să încercăm să ne înţelegem cu Ştefan cu vorbă bună. Dacă nu reuşim, intervine el şi rezolvă problema definitiv. Crine...

- ... Da, mă; am înţeles. Lasă, că vă rezolv eu. Oricum, nevastă-ta poate să stea liniştită: o să fie păzită straşnic.

Se ridică şi întinse mâna:

- Cumnate, îţi mulţumesc.

- Eu îţi mulţumesc.

- Ba eu îţi mulţumesc!

Ajunseseră la uşă; Crin răsuci cheia, zâmbind:

- Eu îţi mulţumesc - pentru că eşti cumnatul meu.

Poftim?... Prea târziu: intraseră în anticameră. Îl auzea pe Florică ţipând de unul singur în birou, probabil la telefon...

- Am fugit şi eu la florărie!

- OK! Baftă mare, mă!

- Să fie! Salut!

- Salut!

Ieşi şi se grăbi spre maşină: în sfârşit, era liniştit! Se liniştise! Ştia ce putea Crin, atunci când voia el; şi acum, voia! Deci Ana lui va fi păzită cu străşnicie...

Ana-Maria

Mm, ce bun ieşise sosul! Cu siguranţă, dl Marin o idolatrizase pe soţia lui, Sanda!

Mobilul piui scurt. Înlemnise... Mai primise un mesaj... Dar dacă era Roberto? Dacă era Florentin? Dacă se întâmplase ceva?

Aruncă lingura în chiuvetă şi o rupse la fugă spre sufragerie! Din uşă, sări direct peste fetiţa tolănită printre jucării; luă mobilul, apăsă butonul...

La dracu! Tot de la numărul care-o răzbunase! Afurisită treabă!

Să-l citească?... Îi era frică să apese butonul!

... Nu! Întâi să pună siguranţa pe uşă! Alergă înapoi, pe hol, puse siguranţa la yală, încuie şi clanţa... Doamne, să cumpere un lanţ! Şi încă o yală! Să pună o uşă metalică! Să monteze un grilaj! Să n-o mai lase singură-n casă!

Se trânti pe colţar... şi bufni în plâns: nenorocit soi de om! De ce nu pricepea? Era chiar atât de orb? Îşi închipuia că, dacă o va despărţi de familia ei împotriva voinţei ei, va reuşi vreodată s-o facă măcar să-l placă?... Dar dacă... Abia acum îşi dădea seama că omisese un aspect foarte important...

Ştefan ştia cum ajunsese ea în Serbia. Cu siguranţă, aflase şi ce făcuse acolo! Nu cumva intenţiona "s-o ameţească", s-o ducă peste graniţă pe Coasta de Azur sau în Miami şi să deschidă un bordel?

Interfonul piui scurt.

Sări în picioare, scăpând un ţipăt isteric! Era jos! Era în faţa blocului! Doamne, era chiar acolo!

Interfonul nu piui şi a doua oară... Fusese "un beep"! Se repezi la geam... Într-adevăr, BMW-ul era parcat în faţa scării. Ştefan tocmai se apropia de portiera rămasă deschisă...

Gata! Trebuia să se calmeze urgent! Era pusă într-o situaţie afurisită; n-avea timp de bocete şi lamentări! Deci: ce avea ea de făcut, în situaţia dată?

... Dar de ce n-o suna Roberto?! Pentru Dumnezeu! Discuţia în parc o înţelegea; dar discuţia în bucătăria conjugală, la o cafea, era mult prea mult pentru ea!

Dar dacă Roberto încerca s-o alunge din familie? Dacă, totuşi, telefoanele de la opt fix aveau un scop bine definit? Dacă soacra ei ştia despre ele, iar ideea cu Florentina era o capcană menită să-i ia copilul?

Mobilul începu să piuie. Privi cu groază afişajul... Roberto? Apăsă butonul:

- Da.

Răcnetele o făcură să depărteze puţin telefonul de ureche:

- E jos! Nu-i deschide, orice-ar fi! Bagă mobilul sub pernă, după ce vorbim! Fă-te că nu eşti acasă! Sunt în drum spre tine! Nu-l suna pe Florentin!

Şi i se închisese... Alergă în sufragerie, o luă pe Florentina şi se refugiară amândouă în dormitor. Închise uşor uşa...

Şi iar fusese gâscă! Între mesajul lui Ştefan şi telefonul lui Roberto trecuse maximum un minut! Iar ea îşi imaginase...

Doamne, ce să facă? Păi... Păi să stea cuminte acolo şi să-l aştepte, nu? Dar n-o să stea ghemuită-n pat, sub plapumă! Nu-nu! Trebuia să ştie exact ce se întâmpla în faţa blocului! La o adică, era singura care va putea suna la poliţie! Lăsă fetiţa în pătuţ, se apropie de fereastră... Prin perdea, vedea clar BMW-ul. Ştefan era la volan; scosese mâna stângă, cu ţigara, peste portieră...

Aha! Aruncase ţigara şi luase ceva de pe bord! Mobilul, probabil... După numai trei secunde, motorul porni iar maşina demară. Îl văzu virând din scurt stânga... Plecase! Oare cine-l sunase?... Aha! Oamenii lui, evident! Maşina lui Roberto tocmai virase din bulevard! Tot în trombă, fireşte! Se grăbi să apese butoanele mobilului...

- Da.

- A plecat cu vreo cinci secunde înainte să apari tu.

- ... OK; parchez şi urc.

- Te aştept.

Închise, fără să-l scape din ochi... Acum Roberto răsucea volanul cu mult mai mult calm! Cu certitudine, dacă nu l-ar fi sunat, ar fi lăsat maşina şui în mijlocul străzii şi nu s-ar mai fi obosit să scoată cheile din contact! Dar aşa...

Simţea că pericolul trecuse; şi totuşi, o să-l roage să rămână cu ea, până venea Florentin. Sau s-o aducă pe Mirela... O să-l roage să citească el mesajul... Se grăbi la bucătărie - să-i facă cumnatului ei un ness! Şi-aşa, presupunea că nivelul adrenalinei din sângele lui Roberto sărise demult nu din grafic, ci de pe foaie...

Liftul pocni scurt; se grăbi să ridice capacul vizorului. Da, el era. Şi cum Ştefan plecase în trombă... Cum, de fapt, îşi dăduse seama că gândurile alea care-i străbătuseră mintea erau uşor ţicnite, se grăbi să

descuie. Roberto intră, gâfâind transpirat:

- Neaţa. A venit la uşă?
- Nu. Mi-a trimis un mesaj pe mobil, după care
- Ce mesaj?
- N-am avut curaj să-l citesc...

I se cerea telefonul. Se grăbi să i-l dea. Şi-şi aminti de dulapul cu medicamente...

- ... Ce iei tu acolo?
- Distonocalm.
- Nu mai lua. Nu-ţi omorî sănătatea din cauza ăstuia.

Gata: citise mesajul. Era încruntat...

- L-ai sunat pe Florentin?
- N-ai spus să nu-l sun?
- Ba da; da' la cât de albă eşti la faţă, am zis să te-ntreb totuşi!

Aha! Negă cu capul şi se grăbi să verifice dacă Florentina era în pătuţ... După ce intră în dormitor, îşi dădu seama că o pusese în pătuţ imediat după ce-o sunase Roberto...

Clar! Trebuia să se termine odată balamucul ăsta! Parcă era drogată! Nu mai ţinea minte ce făcea, nu-i mai stătea capul la ceea ce făcea, avea impresia că nici de Florentina nu mai era în stare să se ocupe... Începuse să-i bănuiască pe toţi că complotau alături de Ştefan... În ultimul timp, nici poftă de mâncare nu prea mai avea... Reveni în bucătărie.

- Îl sun pe tata, să vedem ce zice. Da' eu cred că o să zică să te duci.
- ... Unde să mă duc?

I se întinse telefonul. Roberto era concentrat asupra propriului mobil... Ce naiba îi scrisese? Apăsă butoanele...

M-am gândit la ce mi-ai spus. Te invit la o cafea, să vorbim.

Hm; şi-o şi sunase la interfon! Ca să nu aibă dubii apropo de data şi ora invitaţiei!

Lăsă telefonul pe masă şi decise să se ducă la Florentina. Nu voia să asculte discuţia...

Roberto

Suna... "Haai, mă tată, mă! Ce naiba faci?"

- Da.
- Salut. Sunt la Ana.
- Iar a apărut individul?
- Da. Oamenii mei m-au sunat prompt. Din fericire, eram în drum spre Dorobanţi, pe Floreasca, aşa că am ajuns repede.
- Şi-ai dat ochii cu el?
- Nu; s-a uşchit cu câteva secunde înainte să intru eu pe stradă.
- Deci nu eşti supravegheat personal, dar toată zona aia e ţinută bine sub control.

Nu se gândise la asta... Mă rog! Se va gândi imediat după ce închidea! Se grăbi să continue:

- Bineînţeles că Ana era baricadată-n casă! I-a trimis iar un mesaj.
- Ce mesaj?
- Că s-a gândit la ce-au vorbit în parc şi-o invită la o cafea, să stea de vorbă.

Tăticul lui nu spunea nimic...

Ioan

Deci aşa; băiatul bulibaşei avea chef de palavre! Roberto continuă:

- Florentin nu ştie. Şi nu vreau să-l sun, înainte să-mi spui ce-i de făcut!
- Păi, mă' Roberto, eu cred că ăsta a fost un test. Bineînţeles, pe lângă şansa infimă de-a o mai vedea o dată, individul miza pe panica ei! Ştie că i-aţi pus Anei pază şi a vrut să vadă viteza de reacţie şi efectivele. Faptul că ai ajuns repede e un avantaj; faptul că oamenii tăi nu s-au grăbit să-l uşuie din faţa blocului e un dezavantaj. Eu zic că a venit momentul unei demonstraţii de forţă. Puştiu' ăsta nu ştie cu cine are de-a face. Crede că ştie; da' eu zic să dăm nişte bani şi să-i arătăm bau-bau'.
- Adică?
- Adică să se vadă cu Ana într-un loc public. Atât de public, încât să duci acolo vreo sută de interlopi de-ăia adevăraţi.
- ... Păi ăia costă o grămadă!
- Nu - că se ocupă cumnatu' tău de partea asta şi-o scoate la capăt numai cu consumaţia.

Evident, fiul lui nu pricepea...

- Sună-l pe Prâslea, să vină acasă. Numai el poate s-o liniştească.
- A luat deja un Distonocalm.
- Vezi? De-aia trebuie să-l chemi pe Prâslea! Să lase dracu' florăria şi să vină s-o liniştească! Iar după ce-o linişteşte, fă cumva să-i convingi să-şi facă ordine-n priorităţi! Ana n-are ce să mai caute singură acasă! Şi cum prezenţa ta nu l-a împiedicat pe individ să facă conversaţie-n parc, cred că doar Prâslea îl poate ţine la distanţă.
- Măi tată, nu cred că e bine să-l scoatem aşa în faţă! Ştii, individu' e inventiv! Şi cred că abia aşteaptă ca Ana să rămână fără bărbat!
- ... Stilul ăsta de viaţă, ea toată ziua acasă şi el toată ziua la serviciu, nu-i bun.
- Ştiu. Da' nici nu l-aş pune pe Prâslea la îndemâna individului! Lasă, că vorbesc cu ei şi-o scoatem noi la liman!
- Bine. Sună-l, cheamă-l acasă şi nu te clinti de-acolo. Vorbeşte cu Crin, să stabiliţi un loc public şi să mobilizeze interlopii.
- Îl sun chiar acum.
- Acum, îl suni pe Prâslea.

Închise şi aruncă mobilul pe masă: ia uite, ce tupeu prinsese băieţaşul ăla! Ia să se ducă el diseară la Vlad, să discute cu el! Să se intereseze ce soi de copil era Ştefan ăsta, ce soi de tată avea...

Florentin

Mobilul începu să piuie. Se grăbi să răspundă:

- Da.
- Unde eşti?
- La florărie; de ce?
- Închide, sau las-o pe Luminiţa să vândă, şi vino acasă.

Se repezi în spate, după geacă:

- E acolo?
- S-a uşchit, acu' vreo zece minute. A invitat-o la o cafea; da' când să ajung şi eu, a fost informat şi-a plecat.
- Ana ce face?
- Ia Distonocalm.
- OK; vin şi eu. Da' ce i-a zis? Cum i-a zis? A sunat-o? A apărut la uşă?
- I-a trimis un SMS cu invitaţia, după care i-a dat un piu la interfon.
- Nenorocitu' dracului! Stai, să vezi ce-i fac!

Intrase în bijuterie; o prinse pe Luminiţa de mână şi-i arătă că el pleca iar ea vindea flori. Şi se repezi la maşină!

- Bă, ascultă aici la mine! Vino uşurel, pâş-pâş, că sunt eu aici cu nevastă-ta şi n-am unde să plec. Am vorbit deja cu tata şi-a zis să stăm calmi, că azi îi dăm individului o mostră de bau-bau.

Urcă la volan şi porni motorul:

- Ascult!
- ... A zis s-o lăsăm să se vadă cu el, într-un loc cât mai public, eventual la Mall, şi să chemăm şi nişte interlopi de-ăia "cu facultate", pe post de paznicii ei. Ca să vadă că suntem oameni serioşi, nu ne jucăm...

Deci să umple Mall-ul... Se încruntă scurt:

- Vorbim când ajung.

Închise şi lăsă telefonul pe scaunul din dreapta. Accelera, furios...

Deci Fănică nu se potolea! Fănică ţinea musai să facă pneumonie, de la lama rece! Păi să-i asigure băiatului spitalizarea! Dacă insista aşa...

Ana-Maria

Reveni în bucătărie, iar Roberto zâmbi:

- Vorbeşti tu cu Crin?

Îl privi lung...

- OK! Uite cum stă treaba! Şi eu, ca şi tata, cred că e mai bine să discuţi iar cu Ştefan. I-ai spulberat ieri visele şi planurile; s-a mai gândit şi vrea să-ţi spună ceva. În plus, faza de azi l-a ajutat să evalueze timpul nostru de reacţie şi puterile oamenilor mei. Deci o să vă vedeţi frumos, civilizat, într-un loc cu foarte mult public. El îşi aduce gealaţii, pentru propria siguranţă; tata a spus să vorbesc cu Crin şi să-i arătăm individului bau-bau'. Adică să împânzim locul public cu interlopi renumiţi, care să aibă grijă de tine. Să-i arătăm că nu eşti a nimănui, şi la o adică armata noastră are soldaţi cu antrenament. Chestia asta, plus ceea ce-i vei spune tu, ar trebui să-i mai zdruncine convingerile. Să-i dea măcar de gândit!

Se aşeză pe colţar:

- În condiţiile în care vrea să mă ia pe sus şi-n juma de oră să ne îmbarcăm într-un avion care pleacă spre ţări străine, nu cred că o să-l emoţioneze foarte tare...

- Măi Anuţo, tu crezi că interlopii ăştia "se produc" strict în România? Păi banu' gros vine din afară! Au mult mai mulţi amici acolo, decât aici! Iar "acolo" înseamnă peste tot! Că nu-s oamenii lui X, ci ai lui Y; X îl ştie pe Y, îi dă un telefon şi gata...

Clătină încet capul:

- Am ajuns să mă gândesc...

Roberto se grăbi să se aşeze lângă ea:

- La ce te gândeşti?

- ... Ştiind cum am ajuns în Serbia şi cât am stat acolo, mă întreb dacă nu cumva...

- ... Nee, nu cred! Totuşi, are o armată de prostituate! De-alea care merg de bunăvoie la muncă şi chiar se roagă de el să le facă actele mai repede! Nu şi-ar bate capul cu tine doar pentru asta! Eu cred că te-a pus la inimă. Sincer, curat şi pe de-antregul, s-a amorezat lulea. Şi chiar cred ce zice Nicuşor! Chiar cred că Ştefan vrea să-şi lase neamurile şi nevasta promisă cu ochii-n soare pentru tine!

- Iar asta e mai rău decât varianta cealaltă...

- Da; e mai rău. Da' să ştii că avem o mulţime de modalităţi de a-l răzgândi.

Aprobă scurt cu capul: era sigură de asta. Întrebarea era în ce măsură vor reuşi să i le aplice lui Ştefan! Se ţinea destul de departe de neamurile ei; apărea doar în preajma ei...

Oricum, ea ştia ce-avea de făcut. Şi nu va regreta, dacă va fi nevoită să facă asta! O spusese atunci, demult, şi-o va spune şi acum, şi pe viitor: Florentin va fi ori căsătorit cu ea, ori văduv.

Liftul pocni; se ridică şi deschise larg uşa... Soţul ei intră, împinse uşa cu piciorul şi se grăbi s-o strângă în braţe. Bufni în plâns: în sfârşit! În sfârşit, era în siguranţă!

- Hei, te rog!

Da, ştia, nu trebuia să plângă! Dar dacă nu putea?!

- Hai să stăm aici, cu Roberto. Florentina ce face?

- ... Se joacă.

- Hai să stăm jos şi să-mi spuneţi şi mie ce-aţi mai făcut!

Se aşeză; Florentin nu-i dădea drumul din braţe...

- Băi, am vorbit cu tata

Se grăbi să-l întrerupă:

- Vreau să merg în şatră.

Se lăsase liniştea... Îşi privi lung soţul:

- Vreau să merg acolo şi să vorbesc cu el acolo. De faţă cu Rubina şi cu taică-su şi maică-sa. Să le spun şi lor ce-a făcut băiatul lor, să le arăt mesajele şi să-i spun verde-n faţă, de faţă cu ei, să mă lase-n pace!

Răspunsul lui Florentin veni imediat:

- ... OK; mergem în şatră.

- Nu! Merg în şatră.

- Nu mergi acolo fără mine.

- Are Diamant grijă de mine.

- Diamant n-are grijă nici de el, darămite de tine! De ce crezi că s-a dat la fund? E Ştefan cu ochii pe el! I-a pus şi lui o codiţă, care să-l supravegheze, să nu facă prostii! N-ai înţeles că-l va folosi la maximum, ca să mă determine să nu mă bag în planul lui?

- Dacă Diamant nu poate avea grijă de mine, are bulibaşa grijă de mine.

- Tu ai avea grijă de tânărul pleoştit cu ochii roşii, sau de Florentina?

Corect! Se încruntă scurt:

- Tu nu mergi acolo! Nu te las să te expui aşa! Nu-ţi dai seama că eşti primul pe listă la-mpuşcat mortal?

- Ba da. Tocmai de-aia, o să facem cum spune tata. Te vezi cu el la Mall-ul din Vitan: că acolo avem cum să aşezăm oamenii cu ochii pe voi. Eu îl sun pe Crin, să mobilizeze nişte interlopi. Băi, e vreo cafenea la parterul Mall-ului?

- Chiar în mijloc, lângă fântână.

- Atunci acolo vorbeşti cu el. Sub ochii noştri. Ca să-i vedem fiecare mişcare. Şi să ştii că azi-dimineaţă am discutat cu Crin. A mobilizat deja nişte băieţaşi cu experienţă, să te păzească; şi-a spus că, dacă am nevoie, dă două telefoane şi te-nconjoară cu paznici cu automate, ca pe preşedinte. A spus că-l sună pe Fane...

Roberto începu să râdă:

- Apoi dacă nici de Fane n-are frică, Ştefan ăsta trebuie să caute un psihiatru!

Fane? Îi privea lung, mirată... Florentin zâmbi:

- Fane Spoitoru'.

Aoleu...

- Chiar îi spun să facă cumva să aducă din oamenii lui. Pe-ăia sigur îi ştie şi Ştefan! Stai să-l sun!

Se grăbi să-l prindă de mână:

- Nu de pe mobil!

- ... OK. Mama e la chioşc?

Roberto aprobă cu capul.

- Atunci pornesc spre staţia de tramvai. Găsesc eu un telefon public până acolo!

Soţul ei se ridică şi ieşi grăbit. Cumnatul ei îşi aprinse o ţigară:

- Acum, să mă interesez pe unde umblă individu'...

Se ridică şi scoase laptele şi făina: măcar să facă nişte clătite! Presimţea că bucătăria se va umple în curând de rude şi prieteni...

Florentin

Intră, încuie uşa şi zâmbi:

- Mm, clătite! Preferatele mele!

Roberto molfăi, amuzat:

- Şi-ale mele!

- Băi, am vorbit cu Crin. O să trimită un curier, cu un microfon de-ăla de poliţie, să înregistrăm tot. Şi-o să aranjeze şi cu un sunetist, să auzim şi noi ce vorbiţi. Şi, bineînţeles, l-a sunat pe Fane! Care i-a pus la dispoziţie 20 de oameni, plus 3 locotenenţi.

Ana îl privea lung; nu înţelesese ea exact funcţia aia, dar bănuia care putea fi ierarhia...

- Am vorbit cu Nicuşor şi la şase fix închide atelierul. Marcel vine aici pe la două. Cu Crin ne întâlnim la Mall; cică se duce înainte, să se ocupe de organizare...

Soţia lui încerca să se concentreze asupra dulceţii; dar îi vedea chipul jenat, obrajii roşii...

- Am stabilit să vă întâlniţi la opt fix.

Roberto făcu ochii mari:

- Ai vorbit deja cu el?

- Eu? Să vorbesc cu el? N-are el atâta noroc!

Se aşează la masă, îşi aprinse o ţigară...

- Unde e? Ce-au zis oamenii tăi?

- După ce-a plecat din faţa blocului, a ieşit din Bucureşti pe direcţia "şatră".

Aa, perfect! Ia să servească el nişte clătite de-alea delicioase...

Ana-Maria

Soneria piui scurt. Tresări: cine era? Florentin se ridică imediat; Roberto scoase mobilul, începu să caute un număr... Uşa se deschise larg.

- Da.

- Bună ziua. Aveţi un colet...

Un colet? Ce colet? Florentin luă cutiuţa, citi eticheta şi se grăbi să semneze. Şi încuie uşa după curier.

- Ce e?

- Pachetul de la Crin. Hai, că sunt curios!

Ea murea de curiozitate! Cumnatul ei se dovedise a fi foarte săritor şi foarte ingenios; se aştepta deci la orice... Cutia se deschise larg; soţul ei scoase micul microfon şi lavaliera. Roberto asculta, încruntat, la telefon; băgă totuşi mâna în cutie şi "se servi" cu o cască miniaturală. Mai erau acolo alte şase căşti...

- Hai să te aranjez!

Intrară amândoi în dormitor; soţul ei îi desfăcu uşor nasturii cămăşii... Chiar dacă încerca să fie glumeţ, tandru şi detaşat de toate problemele, chipul lui rămăsese încruntat. Asta-i amintea în permanenţă de modul şi locul în care îşi vor petrece seara...

Se lăsă "împodobită"; Florentin ieşi. Se apropie de fereastră... şi bombăni, ca pentru ea:

- Nenorocitu' dracului! Dacă aş avea-n casă ouă şi-un pic de ţintă, drept la chelie ţi-aş trage-o!

Zâmbi slab, imaginându-şi gălbenuşul alunecând uşor pe chelia matahalei din uşa vilei... Reveni în bucătărie.

Florentin îi făcu semn că era OK; Roberto se aplecase spre geam, încercând parcă să-i vadă individului amprentele... Adică o auziseră! Micul microfon funcţiona perfect! Ia uite, că făcuseră şi proba "instalaţiei"! Umplu paharele cu Coca-Cola: era mult mai veselă acum! Ei vor auzi toată discuţia, o vor înregistra... Vor putea interveni, în caz că... Cumnatul ei îşi trase scaunul lângă fereastră:

- Am vorbit cu amicul meu din poliţie. Căpitanul şi-a făcut informarea către omologul de la secţia din Ferentari. Nu are nici o pistă, nu are nici un suspect. Deci nu sunteţi filaţi.

Şi mai bine! Se aşeză şi ea... Iar soneria piui din nou, Florentin deschise uşa, Marcel intră cu ditamai punga cu pateuri calde...

Florentin

Cât era ceasul? Şase jumate? Cam "din scurt"; da' la aşa BMW şi aşa invitaţie la cafea, ajungea Fănel chiar mai devreme! Scoase mobilul... Ia să-l sune pe Diamant! Aşa, ca să nu-l sune pe Ştefan! Şi să-i şi dea vărului lui două palme verbale peste ochi, pentru că-l trădase! Suna...

- Hai salut, vere!

- Spune-i lu' Ştefan că, la opt fix, Ana va fi la cafeneaua de la parterul Mall-ului din Vitan. Să nu vină cu planuri mari şi să-şi lase puşcociu'-n şatră; că juma' din Mall-ul ăla va sta cu ochii pe el şi, la cea mai mică mişcare, îl va face chisăliţă!

O secundă de gândire... Diamant exclamă:

- Vărule,

- Şi nu venim cu poliţaii - că ăia habar n-au ce-nseamnă chisăliţă! Acu' du-te şi spune-i.

Închise, mulţumit de tonul tăios şi atitudinea certăreaţă... Şi intră în dormitor. Ana se juca cu Florentina. Era îngândurată; era încruntată... Se aşeză lângă ea, pe pat:

- Ce-i? La ce te gândeşti?

- Mămica ta mi-a propus un program zilnic pe care aş vrea să-l pun în aplicare.

- Te ascult.

- Tu pleci de dimineaţă la treabă; eu stau până se trezeşte fata, îi dau să mănânce, o scot în parc la plimbarea de dimineaţă şi-o las la mămica ta la chioşc. Ele pleacă spre casă, eu vin la magazin. Iar seara închidem amândoi mall-ul, mergem să luăm fata şi venim acasă.

Oof, Doamne! Era atât de serioasă... Oftă greu:

- ... Te rog să mă ierţi pentru ideea cu bona.

Ana se repezi şi-l strânse cu putere în braţe:

- Tu să mă ierţi, pentru ţarcul ăla!

- Stai liniştită: te-am înţeles. Dar n-am ştiut cum să te conving să te răzgândeşti...

Haai! Doar nu reîncepea să plângă!

- Ana, te rog! Nu ştiu ce reacţie o să aibă dacă o să te vadă cu ochii roşii! Poate să creadă că ne-am certat, sau că urmează să te bat, sau cine ştie ce naiba i-o mai trece prin cap!

Primi o aprobare; Ana se ridică:

- M-am gândit să-mi iau o bluză dreaptă, o fustă nu prea largă şi ghetele alea fără toc.

- Care?

- Alea lungi, cu mult şiret. Că sunt comode, în caz că...

- OK.

- Şi să-mi strâng părul.

- Iar microfonul unde-l pui?

- La curea.

Zâmbi slab:

- Vezi? Nu mi-ai zis de curea! Nu joci cinstit!

Ana bufni în râs... Şi redeveni serioasă:

- Habar n-am cum să vorbesc cu el. Ce dracu să-i mai spun? Că i-am spus în parc tot ce aveam de spus!

- Nu uita că vine să vorbească el, nu să te pună pe tine să vorbeşti!

- N-am să risc să tac şi să mă trezesc cu o altă invitaţie la cafea, pe motiv că nu i-am dat nu ştiu ce răspunsuri!

- Ai dreptate... Schimbă-te şi vino la bucătărie, să facem un plan!

Intră în bucătărie şi se aşeză în faţa lui Roberto. Şopti, privindu-l lung:

- Băi, e calmă; da' habar n-are cum să-i vorbească, ce să-i spună şi mai ales cum să-l convingă! Ai idei?

Fratele lui scoase mobilul. Na, că acum îl întreba şi asta tot pe tăticul lor! Dar se baza pe flerul lui; aştepta...

- Da. Uite, sunt la Florentin. Măi tată... Cum să abordeze cumnată-mea problema? Că să ştii că alt Distonocalm n-o mai las să ia!

Şi-acum tăcea... Aa, ba nu! Îi făcea semne disperate după hârtie şi pix! Se grăbi să i le dea; Roberto mâzgălea cu scris de medic...

Ana-Maria

Gata; acum era bine. Reuşise să-şi prindă lavaliera pe spate, la sutien; nu era grea, nu se vedea de claia de păr lăsată desfăcută... Renunţase la ideea cu cureaua - microfonul stătea bine în sutien, în faţă. Ca-n filmele proaste, dar cu succes de casă. Bluza nu trăda aparatura de pe ea şi nici nu-i punea în evidenţă formele... Îşi puse şi cizmele şi intră şi ea în bucătărie. Roberto zâmbi slab:

- Stai jos, să-ţi zic! Mai întâi de toate, în juma de oră vine Mirela cu tata, cu maşina, s-o ia pe Florentina la ei. Apoi, am primit indicaţii preţioase. Tata a zis aşa: să te îmbraci comod, în caz că trebuie să-l pocneşti sau să fugi. Cât ţine discuţia, să-l priveşti numai în ochi; da' aşa cum ştii tu, când vrei să-i piară omului pofta de cafea. Să încerci să nu-i răspunzi la glume sau vorbe frumoase. Să nu te arăţi speriată nici de el, nici de ceea ce o să-ţi spună. Să ţii minte că eşti acolo ca să-l informezi că n-are nici o şansă şi-atât. Să nu dai în spate nici măcar un pas, indiferent ce artificii de vorbire face el.

Trebuie informat şi atât. Băi, frăţioare! Sună-l pe Crin, întreabă-l cum merge treaba acolo!

Soţul ei scoase grăbit mobilul... Deci socrul ei se implica serios: dădea sfaturi, organiza, se gândea şi propunea soluţii... Dar nu i se adresa ei. Îi transmitea prin Roberto...

- Salut. Ce faci?... Aşa... Aşa... Toţi?... La care, mă?... Bine. Pe la şapte şi-un sfert pornim şi noi... Bine, te sună.

Florentin închise şi se întoarse spre Roberto:

- Să-l suni, când te informează oamenii tăi că Ştefan a intrat în Bucureşti. Crin cică e la Mall de la şase; au început să vină oamenii. Îi aşează strategic pe la mese, le repartizează magazine... Era foarte fericit şi foarte agitat. Nu mai poate de bucurie, că ne e de ajutor!

- E un băiat de nota 10.

Curat de nota 10! Se grăbi să iasă:

- Mă duc să-i fac fetei bagajul.

Na, că venea după ea! Florentin închise uşa dormitorului:

- Ce-i?

- Nimic. Trebuie să-i fac ditamai băgăjoiu', dacă tot vin cu maşina. Să aibă şi pentru mâine.

- Hai că te-ajut!

- Păi îi laşi singuri?

- Sunt mari - descoperă ei cum se toarnă cafeaua!

Zâmbi slab...

- ... Lasă; o să-i treacă, mai devreme sau mai târziu. Ai să vezi: odată îţi apasă tataia soneria, cu prăjituri şi-o sticlă de Cola! Că ştii că-i plac apariţiile neplanificate!

Daa, cum să nu!

- ... Chiar lângă fântâna aia mare, în dreapta, e o cafenea. Cică să te aşezi cu spatele la intrare, ca să stea el cu faţa spre uşi. Îi pregăteşte Crin o măgărie...

Aprobă scurt:

- Voi unde-o să staţi?

- Eu şi Roberto, la etajul unu, în lateral: ne-a rezervat deja o masă. El şi Nicuşor or să stea pe partea cealaltă, tot la unu. Cred că nebunu' a rezervat tot etaju' unu! Plus magazinele de la parter! Mall-ul ăla o să serbeze azi ziua bărbatului!

- O să se ruineze...

- Nu se ruinează el din atâta! Poate-ţi pare mână spartă - dar să ştii că nu e! Când vrea să dea la prieteni, dă cu sacu'; când face afaceri, stoarce la sânge.

- Ca să aibă de unde să dea cu sacu'.

- Evident!

Gata: închise fermoarul genţii de voiaj şi se ridică. Se apropie de fereastră, oftând uşor...

- ... Să nu-ţi fie frică de el.

- Nu mi-e frică de el. Mi-e frică... Mă gândesc cum să fac să nu poată să-ţi facă ţie rău.

- N-are ce rău să-mi facă. O fi el "născut cu miru'-n frunte", da' la capitolu' fente şi eschive nu mă-ntrece nimeni. Stai liniştită: la ce bau-bau o să-i arătăm azi, mare minune dacă se-ncumetă să treacă de prima uşă a Mall-ului!

Aprobă, zâmbind slab... Florentin parcă-i ghici gândurile: luă geanta şi ieşi. Rămăsese singură...

Florentin

Intră în bucătărie şi lăsă geanta lângă uşă: unde erau? Mai veneau, sau se răzgândiseră? Roberto zâmbi slab:

- Băi, frăţioare! Tare norocos mai eşti, mă!

- Nu, zău!

- Ba zău!

Ce-i venise?... De ce zâmbeau tainic?

- ... Hai, "vărsaţi"!

- Băi, nu vărsăm; că suntem mari şi ne-am învăţat deja să turnăm cafeaua!

Aa! Marcel îşi aranja casca, zâmbind; Roberto studia îndelung parcarea... Într-adevăr: tare norocos mai era! Că Ana se gândea în primul rând la siguranţa lui... şi-asta nu pentru că se temea să nu dea florăria faliment după moartea lui!

Ana-Maria

Opt fără un sfert; Florentin opri maşina în parcare. Nu coborî; primise instrucţiuni precise, să apară ultima... Gata; erau gata.

Coborî şi porniră spre intrare.

Inima îi bătea îngrozitor de tare. Simţea că-i tremurau picioarele. Probabil că era ori galbenă, ori vişinie - nu mai ştia... Iar dacă Florentin nu i-ar fi ţinut strâns mâna, poate că nici n-ar fi intrat... Gata. Trecuseră de uşi. Roberto se întoarse spre bărbatul din stânga şi dădu mâna cu el; Florentin se întoarse spre ea şi-i şopti la ureche:

- Mitică Machedonu', locotenentu' lu' Nicu Gheară. Bun bau-bau a pregătit Crin!

Ea nu-l ştia; dar dacă aşa spunea el, aşa era! Soţul ei o sărută uşor...

Florentin

Dacă soţia lui se gândea nu la siguranţa ei, ci la siguranţa lui... La naiba! Anei lui îi dăduseră lacrimile! Zău aşa! Doar n-o adusese la tăiere! O privi lung... şi-i şopti:

- Să ai grijă!

Ana aprobă grăbită... cu lacrimile în ochi:

- Te rog, ai grijă de tine! Ştii bine... Ştii cine te iubeşte cel mai mult, nu?

Aprobă scurt cu capul, simţindu-se tras serios de mânecă... La naiba, că nu-l lăsa neam! Se întoarse spre el şi întâlni privirea lui Mitică. Se grăbi să întindă mâna:

- Salut.

- Salut.

- Îţi mulţumesc că ai venit.

- Stai liniştit: de mult voiam să-l pun pe-ăsta pe şine!

Iar dacă Mitică spunea asta, ştia că va fi vai de Fănică! Porni după Roberto, spre scări; îl urma maşinal, de vreme ce ochii lui erau aţintiţi asupra Anei...

Ana-Maria

Gata. Acum era pe cont propriu. Mă rog, mult spus - de vreme ce-i auzeau toţi cuvintele... Dar mergea singură spre cafeneaua aia. O vedea clar: n-avea cum să nu fie aceea. Şi avea destule mese libere... Trase scaunul şi se aşeză.

Destul de multă lume în mall. Majoritatea păreau a fi plimbăreţi... Melodia aia o să cam îngreuneze înregistrarea; dar era prea târziu să-şi scoată microfonul şi să-l pună pe masă, ca pe reportofon! Nu-i rămânea decât să-l aştepte...

Florentin

Fu tras spre o masă; refuză ideea şi se lăsă pe vine, lângă un mega-ghiveci. O vedea pe Ana aşteptând, privind lung fântâna. Era palidă; era speriată. Acum îşi dădea seama că soţia lui slăbise mult... Roberto îl prinse de braţ:

- Tocmai a oprit motorul.

Se aplecă puţin, să vadă intrarea... De pe partea cealaltă a inelului, Nicuşor îi făcea discret cu mâna. Crin pufăia la masă, profitând de absenţa lui Florică... Reveni spre uşile larg deschise; aştepta. Nu

trebuia să piardă efectul bau-baului asupra lui Fănică!

Şi gata: intrase. Evident, văzuse spatele Anei încă din parcare! Mitică îl văzuse primul; aşa că făcu un singur pas, întinse mâna şi-l prinse pe Ştefan... fără nici o jenă, birjăreşte, de guler!

Aha! Fănică se cam schimbase la faţă... Mitică îi spuse ceva: foarte scurt, foarte la subiect. Îl văzu pe individ negând. Mitică îl măsură dintr-o parte... Da' ce-i făcea? Căuta arme albe aşa, din priviri?

Se încruntă scurt: Ştefan zâmbea. Spunea ceva şi zâmbea. Asta nu-i convenea: nedezmiţindu-se, individul îşi revenise din uimire în doar două secunde. Iar Mitică întinse mâna. Ştefan îi strânse mâna. La dracu!

Se întoarse spre Crin: văzuse şi el faza aia? I se făcea semn să fie calm, că totul era normal...

Ana-Maria

Paşii se opriră lângă ea, făcând-o să tresară. Ridică imediat privirea... Doamne, era doar ospătarul! Şi probabil că-i arătase o faţă foarte îngrozită, de vreme ce-l uimise în halu' ăla!

- Bună seara. Cu ce vă servesc?

Dădu să răspundă... dar vocea lui Ştefan rosti, din spate:

- Două cafele.

Deci venise... Ştefan trecu pe lângă ea; cu un gest scurt, îşi scoase geaca şi-o abandonă pur şi simplu pe scaunul dinspre fântână. Şi se aşeză în faţa ei:

- Bună.

- Bună.

O privea drept. Îi privea, grăbit, fiecare milimetru de piele. Fiecare por. Îşi implanta în memorie chipul ei. Ce naiba era cu el? Mall-ul ăla era plin de indivizi chitiţi să-i ia gâtu', iar el se preocupa de memorarea chipului ei?

Într-o clipă, Ştefan deveni serios. Se lăsă pe spătarul scaunului şi puse mâinile pe masă:

- Mai liniştită acum?

Aprobă scurt cu capul. Şi - la naiba! - nu se mai putu abţine! Scăpă un suspin!

... Gata! Eşuase lamentabil! Toată porcăria aia era un giga-eşec! Lua-l-ar toţi dracii pe idiotu' ăsta care-şi vârâse galoşii-n viaţa ei! Şi dacă tot o făcuse lată, ia să scurteze momentul neplăcut!

- Ca să fie clar de la început: eu am vrut să vorbesc cu tine. Iar dacă era după mine, veneam în şatră şi vorbeam în patru.

Ochii verzi nu păreau impresionaţi; decise să continue:

- Soţul meu mi-a interzis să mă expun aşa; mai ales că nu se cade să merg eu să vorbesc cu bulibaşa.

Şi-acum îi picase faţa! Perfect!

- Aşa că iată-ne la Mall. Mi-ai trimis de dimineaţă un mesaj.

- Şi iată-ne la Mall. Voiam să-ţi spun că

Nu trebuia s-o intereseze ce voia el să spună; îşi legă fraza de fraza lui:

- Că nu m-am răzgândit sub nici o formă. Şi, făcând un calcul simplu, am tras concluzia că ştii aproape totul despre mine. Cum l-am cunoscut pe Florentin, cum m-am căsătorit cu el, cât de mult însemn pentru el şi cât de mult înseamnă el pentru mine.

Primi o aprobare scurtă. Perfect! Să-i zică de familie, de luptă, de importanţă şi de planurile de viitor. Şi să-l uşuie până nu dădea-n bocit!

Florentin

Ah, al dracului el! Cum se aşezase, cum o speriase! Biata lui Ana, era cu nervii întinşi la maximum! Şi n-avea cum s-o ajute...

Foşnetul nu-i atrase atenţia; el asculta cuvintele Anei. De bine-de rău, soţia lui îşi revenise repede, se repliase şi-acum îl bombarda cu fraze scurte. Iar el o privea lung şi-o sorbea din ochi, de parcă n-auzea decât muzica de fundal...

- Bă, m-a trimis Crin să-ţi zic că aşa se bate palma la interlopi, când pică la înţelegere să nu se-ncaiere!

Nicuşor venise val-vârtej, trimis de Crin să-i explice...

Cine era nemernicu' ăsta, să-i oblige nevasta să-şi deschidă sufletu' în faţa lui? Cine era el, să o facă pe ea să suspine şi să-i spună că pierduse o sarcină? Ce mama dracului era în capul lui, de stătea pitit după pomu' ăla, în loc să sară balustrada şi să bage şişu'-n el?

Na, că Ştefan se aplecase spre Ana! Auzi clar întrebarea:

- Pot să-mi scot ţigările din geacă?

Iar ea îşi pierduse şirul povestirii şi aprobase; evident, tot el era câştigat! Întrerupând-o, îi dăduse altă temă de gândire - faptul că îi cerea voie inclusiv să sufle-n propria cafea!

Oof, Doamne! De ce fusese atât de prost, să accepte întâlnirea aia dintre Fănică şi Ana? Când se vedea clar că nu se îndreptau în direcţia cea bună? Nevasta lui mai avea puţin şi urla de disperare, iar pe nemernic nici în cot nu-l durea! Mm; se pregătea să sară balustrada aia...

Ana-Maria

Mai bine tăcea. Îşi dădea seama că fusese uşor patetică cu toată povestioara aia. Spusese lucruri foarte importante pentru ea; dar contextul şi momentul erau dintre cele mai nefericite. Ştefan probabil că nici nu le auzise... Iar acum îşi aprindea, cu gesturi lente, o ţigară. Evident, ştia că tot Mall-ul era plin de inamici şi nu era dispus să rişte! Nu era, cu siguranţă, curios să afle câte pistoale mişunau pe-acolo fără ştirea bodyguarzilor de pe la magazine... Ia să tacă şi să-l lase pe el să vorbească! Că parcă el avea ceva de spus, nu ea!

Roberto

Aoleu! La masă, lucrurile se desfăşurau oarecum paşnic; oamenii din dispozitiv erau alerţi, pe faza... Numai Prâslea scrâşnea de zor şi se pregătea să sară balustrada imediat cum termina de calculat înălţimea şi lăţimea coşciugului necesar individului! Îl prinse de umăr şi-i şopti:

- Calm, frăţioare. Calm.

- Sunt calm.

Daa, pe naiba! Întinse mâna pe lângă el şi începu să-i arate grupurile de tineri... Interlopii care se plimbau agale prin magazine, vorbeau la mobil sau fumau o ţigară la două mese distanţă... Hai! Şi-acum de ce tăcea prostănacu' ăla? Nu voia să discute cu ea? De ce tăcea?

... Păi nu era deloc prost! La ce forţe erau în Mall-ul ăla, chiar şi rostirea numelui ei era o nebunie! Ştefan ăsta era extrem de periculos; calcula, decidea şi se adapta într-o clipă. Extrem de periculos...

Florentin

Piuitul îl făcu să tresară. Scoase grăbit mobilul din buzunar... Hm; acelaşi apel fără număr. Numai că, de data asta, Ştefan era la masă, în faţa ochilor lui. Şi nu avea decât ţigara în mâna dreaptă şi cafeaua în stânga. Deci telefoanele nu veneau de la el...

"Ah, Lauro, Lauro! Vai de spinărica şi pletele tale!" Apăsă butonul şi împinse mobilul în buzunar: să vorbească cu buzunarul! El era atent la discuţie. Care discuţie cam stagna...

Ana-Maria

Hai: el n-avea nimic de spus?

- ... N-ai nimic de spus?

- Ba da; dar te-am întrerupt cu ţigările. Şi speram să continui...

- ... Chiar crezi că tot bâlciul ăsta ajută la ceva?
- Nu; şi nu l-am organizat eu.
- Ai contribuit la crearea lui.
- Nu eu.
- Tu l-ai stârnit! Sau vrei să insinuezi că eu ţi-am făcut ochi dulci?

Ridicase vocea la el - dar nu mai putea! O exaspera! Simţea şi ea că nu ajungeau nicăieri... Ochii verzi coborâră spre cana cu cafea. Şi - minune! - primi şi replică!

- Nu. Tu chiar m-ai ocolit. Problema nu eşti tu.
- Şi-atunci?

Ochii verzi se ridicară încet. Se îngustaseră. Gura parcă se strânsese... Privirea aceea o paralizase practic în scaun... Tânărul din faţa ei şopti printre dinţi:

- Şi-atunci?

Nu putea gândi. Nu putea reacţiona. Nu reuşea nici să clipească, nu putea nici măcar să încerce să scape de privirea lui! Ochii lui o întrebau de ce! De ce nu-i răspundea la insistenţe! De ce i se părea imposibilă relaţia cu el! De ce refuza tot ceea ce-i oferea el! De ce nu-l găsea nici măcar atrăgător... De ce nu încerca măcar să-i acorde o şansă... O imobilizase în scaun, în faţa lui, doar prin forţa acelei priviri - şi-o bombarda cu întrebări...

Florentin

Aa! Gata! Se ducea peste el! Dădu să se ridice, dar Roberto îl apăsă pe umăr. Se întoarse, pregătit să-l pocnească... Fratele lui ridică mâna spre stânga. Îi urmă tirul privirii; unul dintre tinerii de la balustradă începu să facă semne spre uşă...

Se întoarse spre uşă! Mitică tocmai se apropia încet de masă, aranjându-şi ditamai boxul pe pumn... Iar în spatele lui Mitică grăbeau pasul doi giga-bodyguarzi raşi în cap... Uşile magazinelor de la parter se deschideau cam prea ferm, prea repede...

Doamne, ce iscaseră! Doamne, ce-o să iasă acolo când jumătate de Mall o să se năpustească pe Ştefan iar cealaltă jumătate va sări să-l scape!

Ana-Maria

Dumnezeule mare! El se gândise foarte serios la discuţia cu ea! Reţinuse fiecare cuvinţel pe care i-l spusese în parc! El chiar dorise discuţia asta - nu se folosise de acel pretext ca s-o scoată la o cafea! Ea nu se gândise deloc la el - că dacă ar fi făcut-o, ar fi întrevăzut toate întrebările alea! Şi nu putea să-i răspundă la ele; pentru că l-ar fi văzut scoţând pistolul şi îndreptându-l ori spre capul lui Florentin, ori spre propriul cap...

Brusc, ochii verzi se ridicară pe deasupra capului ei. Iar Ştefan se grăbi să întoarcă capul spre magazinele din stânga.

Deci interveniseră. Îi observaseră panica şi interveniseră. Doamne! Păi să profite de prezenţa aia miraculoasă din spatele ei, care-l făcuse să renunţe la bombardamentul cu întrebări! Acum, urgent, trebuia să scoată toţi aşii din mânecă! Întinse mâna şi-o puse peste mâna lui:

- Ştefane!

Uau! Capul se întorsese cu viteza sunetului! Ochii erau uimiţi... El era uimit - şi parcă înlemnise pe scaun! Doamne, da' ce făcuse? Se grăbi să-şi tragă mâna... ca să-şi şteargă lacrimile:

- Te implor, încetează! Te implor, încearcă să înţelegi că tot ce-mi doresc este să-mi trăiesc viaţa cu familia mea! Iar familia mea este alcătuită din soţul meu şi fetiţa noastră! Şi probabil şi băieţelul nostru, atunci când îi va veni vremea! Te rog...

Florentin

Ia uite!

Ştefan răspunsese pozitiv la gestul lui Mitică; luase "tirul" ochilor verzi de pe Ana. Mitică se oprise; cei doi gealaţi mai făcuseră un pas-doi şi se opriseră şi ei. "Clienţii nehotărâţi" nu ieşeau, dar nici nu reveneau în magazine... Iar când Ana decisese să pună mâna pe mâna lui Ştefan, murmurul din Mall scăzuse la jumătate din intensitate! Doamne, era mai ceva ca-n filme! Nu se aşteptase...

Şi-acum soţia lui plângea... Se întoarse spre Roberto:

- Eu mă duc şi-o iau de-acolo!
- Ba stai aici şi-o laşi să-i dea lovitura de graţie! Tu crezi că nimic din chestia aia nu e regizată? Crezi că ea nu şi-a făcut nişte planuri pentru discuţia asta?

Ia uite, ce frate deştept avea! Ce bine "le zicea"! El s-ar fi repezit berbeceşte, fără să calculeze...

Ana-Maria

La naiba, că nu mai era în stare decât să bocească! Dar... Dar nu se mai putea abţine. Sperietura de adineauri, privirea verde care-i arătase că tot ceea ce bălmăjise ea până atunci era apă de ploaie, teama că aşii ei nu valorau nici cât un şeptar chior... toate o făceau să plângă. Decise să pună palma la frunte, să-şi acopere cumva ochii de ochii lui; privea lung cureaua... Microfonul... Oare ce va spune Florentin de decizia ei de a-şi povesti viaţa la o cafea? După ce-o întrebase la cine se lăudase cu experienţa din Serbia...

Ştefan oftă greu:

- OK! Dacă ai ajuns tu să-ţi laşi fetiţa la soacră şi să baţi drumul până aici doar ca să-mi spui ceea ce ai spus...

Refuza să-l privească; refuza să-i arate ochii plânşi. Ochii ăia erau trofeul lui; pe care nu-l va vedea, fiindcă nu-l va lăsa ea...

- E un bărbat al dracului de norocos; dar se pare că ştie deja asta, la ce "forţe" am văzut că a adus. Te rog...

I se oferea un şerveţel... OK! Îşi şterse lacrimile şi se concentră asupra propriei căni...

- ... Bine, Ana: drumurile noastre se despart aici.

Aleluia!

Doamne! Dar nu cumva o lua la mişto? Ridică imediat privirea spre el. Chiar dacă ştia că-i oferea doi ochi plânşi plini de speranţă, de bucurie pentru acele cuvinte, nu se putea abţine! Ştefan zâmbea slab:

- De fapt, vorba ta: nici nu s-au apropiat măcar! Poţi să fii liniştită: dacă ne vom reîntâlni vreodată, va fi pur întâmplător. Şi probabil că ne vom mai întâlni, la magazinul lui Nicuşor. Dar va fi pur întâmplător. Şi inofensiv.

Slavă Cerului! Reuşise! Îl făcuse să abandoneze! Aleluia! Ştefan se aplecă spre ea, zâmbindu-i cu subînţeles şi ridicând puţin tonul vocii:

- Şi tu poţi fi liniştit, Florentine! Nu mi-a pasat bileţele pe sub masă, nu mi-a făcut semnale din gene. E sinceră. Te iubeşte sincer. Dar probabil că ştii deja asta...

Ce-i venise?... De fapt, matahala care stătuse toată ziua în faţa blocului văzuse cu siguranţă curierul trimis de Crin! Dar de unde să ştie matahala ce era în cutiuţa aia?

Ştefan scoase din pachetul de ţigări un dispozitiv micuţ, argintiu şi îl întinse spre ea. Deci aşa arăta un detector de electronice; iar dacă indica spre plus, atunci răspunsul era afirmativ...

- Credeai că vin nepregătit?

Dădu să-i răspundă, dar nu mai avu când:

- Din fericire, n-am discutat decât una dintre probleme. Cealaltă, deşi nu e compromiţătoare, cred că o să rămână aşa, "în pom", vreo paişpe mii de veacuri de-acum încolo...

Care problemă? A lu' Chioru? Care Chioru? Nu cunoştea... Aprobă cu capul, încercând să nu zâmbească. Să nu-i arate cât de mult o bucura...

Ştefan cerea nota de plată; privea insistent ospătarul, de parcă-i

ordona să se prezinte prompt... Şi uite că-i reuşise! Ospătarul completa nota din mers! Hm...

Întoarse puţin capul spre dreapta. Doamne, ce isterie iscaseră! Mitică stătea la masă cu doi indivizi raşi în cap! Adică paznicul ei şi gorilele lui Ştefan... Ăsta chiar era SF! Şi totuşi, se petrecea chiar acolo, chiar în Mall-ul din Vitan...

- Bun! Deci, până la urmă uite că am reuşit să ne înţelegem cu vorbă frumoasă! Bravo nouă, nu?

El părea vesel; ea primise indicaţii clare, aşa că nu schiţa nici un zâmbet...

- Şi ce mai face aia mică? Vezi, de-acum s-o scoţi mai des în parc! Şi să nu uiţi că cui pe cui se scoate; du-o la locurile de joacă pe unde-şi fac băieţeii de vârsta ei cozonacii de nisip...

Bufni în râs: Doamne, uite la ce se gândea el! La Florentina şi pasiunea pe care-o făcuse pentru el!

Chipul lui redeveni serios; prea serios. Ochii verzi o radiografiau... Ştefan se ridică, cu o viteză şi-o mobilitate incredibile:

- Adio, Ana.

Şi n-apucă nici măcar să tragă aer în piept - îl simţi trecând grăbit pe lângă ea, spre uşă...

Florentin

Bun! Perfect! Mergeau şi ei! Chiar dacă era conştient că cel mai neindicat lucru era să fie văzuţi ieşind împreună! Se ridică, iar Roberto îl prinse de braţ:

- Stai, bă! Stai uşor, că nu se duce să-ţi pună bombă la Dacie! Lasă-l să plece!

Bine! Fie! La urma urmei, îl prindea mâine, la bijuterie!... Ba îl lăsa-n pace, să se care odată! Că doar nu era să-i iasă-n cale şi să-i mulţumească pentru acea decizie importantă! Nu? Îşi privea lung soţia...

În sfârşit, o vedea liniştită. O vedea calmă. Chipul acela frumos părea că zâmbeşte...

Ana-Maria

Scaunele din dreapta se traseră greu. Masa gorilelor lui Ştefan se eliberase... Păi putea să plece şi ea, nu?... Nu; întâi să-şi termine cafeaua. Ca să-i lase şi lui Ştefan timp să urce la volan, să înjure, să blesteme şi să pornească spre prima crâşmă cu program non-stop.

Îşi dădea seama că toate gândurile şi planurile lui se bazaseră pe anumite sentimente. Îşi dădea seama ce simţea el acum, când totul se năruise. Bănuia cât de supărat era... Dar decât să fie ea supărată, mai bine să fie el! Mai ales că, dacă ar fi trebuit să răspundă sincer la întrebarea "Măcar mă placi acolo, cât negru' sub unghie?", ar fi negat...

Deci îi spusese "Adio". Acum era sigură că se terminase! Acum nu se putea să nu se fi terminat! Bau-bau' îşi făcuse efectul! Gata! Mm, ei când mai mergeau pe la Nicuşor? Iar cumnatul ei când mai dădea şi el o petrecere de-aia meseriaşă, cu lăutari? Ei, uite că o să-l întrebe chiar azi, chiar acum!

Se ridică şi porni încet spre uşă. Spre Mitică. Bărbatul îi zâmbea a încurajare... Începu şi ea să zâmbească şi fu prinsă de umeri:

- Mergem!

Florentin o luase cam pe sus; nu se împotrivi gestului lui. Nicuşor se grăbi să iasă primul; îl urmară, în timp ce Roberto rămase să mai schimbe câteva cuvinte cu acel Mitică...

- Te-a speriat rău, nu?

Aprobă scurt cu capul şi fu imediat sărutată pe frunte:

- Lasă; bine că s-a terminat! Mergem acasă, da?

Aprobă din nou - n-avea rost să-i amintească de Florentina. Ea ar fi aşteptat în maşină, oricum... Urcă pe scaunul din dreapta...

Prefera să-şi privească ghetele. Nu voia să ridice privirea spre parcare; îi era frică să nu dea de ochii verzi. Florentin urcă la volan, porni motorul şi demară către Mall. Iar Roberto urcă şi el în spate...

Porniseră spre casă.

Florentin

Crin apăsă butonul reportofonului şi ridică paharul, râzând:

- Păi să ciocnim pentru victorie!

Ridică şi el paharul: într-adevăr, câştigaseră. Îl alungaseră pe Ştefan. Adică îl determinaseră să renunţe. Pentru el, era perfect! Gustă puţin whisky şi se ridică:

- Băi, mă duc s-o iau pe Florentina. Rămâneţi voi aici?
- Eu şi Marcel mergem oricum acasă. Că-l ştii pe tata...
- Eu mă duc să-mi iau nevasta de la magazinul cumnatei...

Nicuşor ridică un deget:

- Eu stau aproape; rămân cu fina şi cu sticla de whisky...

Râsete; nu se-mbăta Nicuşor dintr-un pahar, fie el cât de tare! Dar tare-ar fi vrut să audă părerea lui. Poate i-o va spune Ana diseară...

Ana-Maria

Încuie uşa în urma lor şi se întoarse în bucătărie. Cumnatul ei îşi aprinse o ţigară:

- Păi, cumnăţică, eu cred că ai scăpat de bondar!
- Sper să fi vorbit serios! Totuşi, i-a trecut extrem de repede!
- Sigur că i-a trecut! Dacă nu de dragoste şi of, de planul ăla nebun sigur i-a trecut! Tu n-ai auzit pe înregistrare, cum s-a lăsat liniştea în tot Mall-ul?

Aprobă scurt.

- Dă-ţi seama că toţi ăia care au tăcut erau oamenii aduşi de Crin!
- Şi oamenii lui Roberto, şi matahalele lui Ştefan.
- Vai, da' n-ai văzut faza - că stăteai cu spatele! Când s-a uitat aşa pe tine, de ţi-a tăiat răsuflarea, Florentin a vrut să sară balustrada şi să se arunce pe el.

Poftim? Era uimită...

- Roberto l-a oprit şi le-a făcut semn oamenilor lui Mitică. Ei l-au semnalizat pe el. Şi să-l fi văzut tu pe Mitică venind spre Ştefan, montându-şi ostentativ ditamai boxu' pe pumn...

Oo, Doamne!

- Oamenii lu' Ştefan s-au luat după el; da' Ştefan l-a văzut şi s-a întors spre magazin.
- După care, fără să ştiu, i-am dat lovitura de graţie.
- Exact. Iar juma' de Mall a amuţit, ca-n filme... Când ai început să vorbeşti, Mitică s-a aşezat; ăilalţi doi s-au grăbit să se aşeze la aceeaşi masă...

Îl privi lung, cu neîncredere:

- ... Crezi că am reuşit? Da' sincer vorbind...
- Mă, sincer vorbind, la cât o iubesc eu pe Luminiţa - dacă mi se arătau trupele astea iar ea îmi spunea, plângând, că nu mă vrea nici moartă, să ştii că renunţam! Mă duceam la birt, mă-mbătam, băteam nişte nevinovaţi pe stradă, căutam un psiholog - da' renunţam! Totuşi, mai e vorba şi de mândrie! Până când să fiu refuzat aşa?!

Habar n-avea! Da' dacă zicea el, atunci aşa era! Cumnatul ei scoase mobilul şi începu să tasteze... Hei! Doar nu-l suna!

- Na, că vorbeşte!
- Băi, sper că nu pe Ştefan îl suni!
- Ba chiar pe el.
- Te rog să nu-l suni.
- Nu vrei să ai o certitudine?

Ba voia; dar dacă afla Florentin...

- Îl sun, îi spun că sunt singur acasă, că am fost şi eu în Mall şi-l întreb cum se simte. Şi-l pun pe speaker, ca să-l auzi şi tu. Să ne lămurim, dacă a renunţat sau nu!

Şi era atât de hotărât să facă asta, că prefera să tacă...

- ... Vorbeşte în continuare. Lasă, că mai încerc peste vreo cinci minute!

- Mai bine lasă - vorbeşti tu cu el când oţi vorbi, şi-mi spui tu...

Nicuşor dădu să refuze, iar mobilul lui începu să piuie... Cumnatul ei apăsă repede câteva butoane şi rosti scurt:

- Salut.

- Salut. M-ai sunat.

- Da; am fost şi eu în Mall azi, şi voiam...

- Voiai să ştii cum mă simt? Nasol. Mai e ceva?

- Băi, de ce vorbeşti aşa?

- Fiindcă te-am crezut prietenu' meu. Măcar amic, dacă nu chiar prieten!

- Dacă nu-ţi eram prieten, nu stăteam la o masă de sus! Nu-l convingeam pe cumnată-miu s-o lase să staţi de vorbă!

- Mai bine nu-l convingeai!

Şi tonul de ocupat... Cumnatul ei o privi lung, încruntat:

- Mi s-a părut mie, sau smiorcăia?

Ridică scurt din umeri: partea asta chiar n-o interesa! Vorba lui: se ducea, bocea, se înneca în băutură şi-şi găsea altă pasiune. Şi-şi revenea! Nicuşor formă numărul...

- Ce-i, mă?

- Băi, mă îngrijorezi!

- De ce? Că nu eşti neam cu mine! N-ai de ce să te îngrijorezi din cauza mea! Îngrijorează-te pentru cumnată-tu şi cumnată-ta!

Hm; un ton foarte sarcastic!

- Ce-ai, mă?!

- Spui c-ai fost în Mall? N-ai auzit discuţia? Sau nu te-au luat şi pe tine la audiţie?

- Ce audiţie, mă?

- Aia de după! Că i-au pus microfon! Nu care cumva să-mi şoptească vorbe de-amor! Idiotu'...

- ... Băi, n-am ştiut! Eu am venit glonţ la bijuterie, să nu-mi las muierea singură seara cu atâta aur! Ce audiţie? Ce tot spui?

- ... O s-o auzi şi tu; sigur se va mândri cumnată-tu cu ea.

- Bă, ce-aţi vorbit? Bă, nu mă mai fierbe atâta!

- Ete, ne-am spus adio! Eşti fericit, nu? Hai; uite, eu închid - poţi să chiui!

Şi iar îi închisese telefonul...

- Ăsta sigur zace beat în primul birt pe dreapta!

Iar îl suna... Ştefan începu să ţipe la propriu:

- Ce dracu mai vrei? Tu n-auzi că aţi reuşit? Gata! O las în pace! Să fie el fericit cu ea! Şi să fie şi ea fericită... dacă are cu cine! Că la aşa bărbat, slabă speranţă de zile frumoase-n viaţa ei!

- Băi Ştefane, nu vorbi aşa! Ştii bine cum sunt căile vieţii: nu se ştie niciodată cine cu cine se potriveşte...

- Auzi? Tu eşti idiot? Tu vezi cât de atent e cu ea? Vezi c-o poartă de braţ ca pe-un baston aurit? Că o scoate-n lume doar ca să-i crească lui statutu' şi renumele? Ia spune: i-a angajat femeie-n casă? Sau îi place când îi miroase femeia a tocăniţă şi Axion? Îi aduce manichiurista acasă? Îi face el programare la coafeză şi la solar? Mă îndoiesc!

- Ştefane,

- Auzi? Ştii ce? Nu mă mai interesează ce face! I-am pus totul la picioare! O avere incredibilă, două vile, afaceri cu nemiluita şi pe mine pe post de preş! Dacă ea s-a gândit la oferta mea şi-a decis să rămână cu Florentin, o priveşte!

- Măi Ştefane! Îl iubeşte! Ştii cum e dragostea!

- Ştiu, mă! Ştiu! Că atunci când ţi se lipeşte inima...

Şi-un oftat greu, suspinat...

- ... Oricum, eu înapoi nu mai dau. Şi nu mă-ntorc din drum. Nu m-a vrut, treaba ei! De la mine n-o să mai audă alte invitaţii! Şi chiar dac-o să mă doară, şi chiar dacă o să-mi fie greu s-o uit, o să reuşesc, mă! O să reuşesc fiindcă o să mă uit la aberaţia aia de florar pe care l-a ales şi-o să-mi dau seama că nu era făcută pentru mine! Pricepi?

- Sigur că pricep, mă!

- Aşa... Şi nu te supăra că te-am luat aşa. Da' sunt şi eu supărat, mă!

- Ştiu, mă! Ştiu, şi te înţeleg!

- Bă, tu eşti prietenul meu; aşa-i?

- Bineînţeles! Ce naiba - doar ne ştim de mici!

- Şi vrei să mai facem afacerea cu bijuterii?

- Categoric!

- OK. Atunci... Atunci o să încerc să fiu nevăzut pentru ei. Că nici mie nu-mi pică bine să dau ochii cu ea.

- Băi, stai liniştit! O să vorbesc eu cu cumnată-miu. Oricum, dacă zici că au înregistrat...

- Iar dacă ne inviţi pe amândoi la aceeaşi petrecere, e decizia ta. Eu nu-ţi mai calc casa neinvitat.

- Băi, mă superi!

- Am spus că nu, nu rămâne! Nu vreau să-mi mai arate Mitică boxu'! Că până mai ieri cinsteam la aceeaşi masă, iar azi era chitit să-mi tatueze fruntea! Dacă ne vrei pe toţi sub acelaşi acoperiş, calmează-ţi cumnaţii!

- Vorbesc eu cu ei, OK?

- ... Tu eşti un prieten adevărat...

Nicuşor zâmbi slab:

- Auzi? Unde eşti?

- Într-o garsonieră din Bucureşti...

- Şi n-ai nevoie de-un prieten şi-o sticlă cu whisky?

- Nu; tu m-ai ajutat mult... Dacă tu nu încercai să-mi arăţi că nu e bună pentru mine, poate nu-mi pica fisa nici chiar azi. Diamant n-a vrut să se pronunţe, probabil de frică... Da' tu ai fost sincer. Mi-ai spus de la început că ai să mă opreşti. Cuvintele tale au contat mult...

- Hai, mă! Zi-i! Unde ţi-aduc sticla de whisky?

- ... Lasă, mă; stai acolo, că ai nevastă adevărată! Ai grijă de ea! Eu o să... O să beau o cafea şi-o să pornesc spre nevasta mea...

Oopaa!

- Bine, mă; da' dacă nu pleci din Bucureşti, anunţă-mă! Uite, te invit pe la noi!

- Bă, n-auzi? Stai cu nevasta! Ai grijă de ea! Preţuiţi-vă, bă, muierile! Că nu ştiu cum dracu aţi făcut de v-a dat Al de Sus la toţi aşa muieri! Măcar tu să fii mai deştept decât cumnată-tu! Şi vezi - poate-i deschizi şi lui mintea. Că a trecut, săraca, prin mult prea multe ca să merite o viaţă dreaptă ca o riglă...

- Lasă, mă, că vorbesc eu cu el!

- ... Bine. Du-te la muiere.

- Bă, să bei o cafea!

- Ete, vezi cum eşti tu? Dădăceşti omu'!

- Ce să fac şi eu, mă! Dezvolt apucături de tătic!

Ştefan începuse să râdă...

- ... Hai: bea o cafea, sau pune capu' pe pernă şi odihneşte-te. Nu pleca la drum aşa supărat!

- Bine, mă. Salut.

- Salut.

Nicuşor apăsă butonul... Iar cheia se răsuci în broască. Gata, veniseră?... Da, ei erau. Iar Florentina abia aştepta s-o ia mami-n braţe! Numai că tati intră ca vijelia şi-i dădu copilul lui Nicuşor! Ce era cu el?

Fu prinsă de braţ, răsucită, aplecată pe braţ şi sărutată... Îl privea lung şi nu înţelegea...

Aa... Mâna soţului ei tocmai scotea casca din ureche. Ptiu, Doamne! Gâscă mai era! Uitase complet de microfon! Dar... Dar poate că nu era chiar gâscă...

- ... Eu ce fac cu minora?

Florentin se aplecă şi-o ridică pe braţe. Şi, fără să-i răspundă cumnatului lui, o duse în sufragerie şi închise uşa cu piciorul... Mm...

- Bă! Vezi că pun copilu' în pătuţ!

Un strigăt disperat! Cămaşa îi căzu de pe umeri; Florentin îi scoase lavaliera şi împinse butonul în poziţia OFF...

- ... Bă! În afară de salopetă, mai scot ceva de pe ea?

Oof, Doamne! Ce zile grele îl aşteptau pe tăticul Nicuşor! Florentin o săruta; zâmbea...

- ... Bă! Vezi, că trag uşa după mine! Să puneţi siguranţa!

Prea târziu: ei erau pe perne...

Ioan

Îşi privea ceasul. Era nervos: Nicuşor întârzia prea mult! Ce naiba făcea ginerele lui acolo? N-avea de gând să accelereze niţel? Că doar era cu maşina!

Crin îi evita privirea. Se simţea, bineînţeles, un pic anapoda; stătea la masă cât mai departe de el, nu vorbise decât atunci când fusese întrebat... Marcel nu părea să aibă vreo impresie apropo de povestirea lui Roberto; iar Roberto era tuflit rău de tot! Pentru că îşi încheiase povestirea triumfător, iar el îi răspunsese scurt "Ba aţi făcut rahatu' ghem".

În sfârşit! Lăcrămioara se grăbi să descuie uşa; şi totuşi, ginerele lui abia parca maşina...

- Haide, Nicuşoare maică, haide!

- Stai, bre, mamă soacră! Că Florentinu' m-a lăsat dădacă la copil! Bre, da' cum poţi să îmbraci copilu' în corsetu' ăla?

I-auzi! Da' ce-i venise lui Florentin? Adică... Da; se împăcau şi ei! Şi dacă tot era Nicuşor acolo, de ce nu?!

Ginerele lui se aşează la masă şi răsuflă greu:

- Am vorbit cu Ştefan. E hotărât să nu se-ntoarcă din drum. E ferm hotărât s-o lase să-şi trăiască viaţa.

Hm... Îşi aprinse o ţigară şi-l privi lung:

- Nor-mea ştie asta?

- Ştie - şi freamătă toată de fericire!

- Înainte de toate: nimic din ceea ce vorbim noi aici nu trebuie să părăsească casa asta. Mai ales în ceea ce-l priveşte pe Florentin. Lui, nici o vorbă. Am aşa o supărare pe el, fiindcă mă tratează cu curu', că vreau să-l fierb bine de tot, ca să-şi aducă aminte cine-i cel mai mare aliat al lui. Aţi priceput da?

Primi o aprobare generală; reveni spre Nicuşor:

- Şi zici că nor-mea e fericită?

- Pluteşte!

- Oof, chiar nu-şi dă seama! Tu, Roberto, crezi că au scăpat de el? Tu, Nicuşoare, chiar îl crezi că nu se va întoarce din drum? Voi credeaţi că bau-bau' va reuşi să-l facă să renunţe? Ha! Cel mult l-aţi convins să se ţină mai la distanţă!

Şi-acum toţi se uitau fix în scrumieră, botoşi foc...

- Măi băieţi, problema e că voi nu trăiţi în şatră. Voi n-aveţi un bulibaşă, care să vă-nveţe legile alea vechi şi adevăratele principii ţigăneşti! Voi trăiţi în Bucureşti, pe o insulă de viaţă ţigănească serios influenţată de marea de legi româneşti din jur. Mă, copii...

Dădu paharul peste cap şi începu să învârtă, încet, bricheta:

- Ţiganul de şatră nu renunţă doar din asemenea discuţie. Poate încearcă să renunţe; da' nu-i va reuşi niciodată.

Lăcrămioara se grăbi să-l completeze:

- Nu uitaţi cum s-a terminat filmu' "Şatra"!

Mă rog; nu era o comparaţie chiar potrivită, da' mergea! Completă:

- Mai ales că e băiatul cel scump şi răsfăţat şi unic al unui bulibaşă bogat! Ştefan ăsta are nevastă tânără şi frumoasă pusă la păstrare-n cort şi-a primit permisiunea părintească să-şi facă de cap încă vreo 2 ani de-acu' încolo! Sau nu ştiaţi că Ştefan a refuzat să facă nunta fiindcă ea n-are 18 ani? Iar taică-su nici măcar n-a insistat, ca să nu-l supere? Voi credeţi că bulibaşa nu se-ntreabă de unde are fi-su BMW, bani şi atâtea sluguliţe înarmate care să-l slujească? Ei bine, pentru taică-su nu contează de unde le are! Contează doar că viitorul bulibaşă se descurcă! Că face banu'! Că se respectă! Că ştie întotdeauna ce are de făcut! Că face întotdeauna ce are de făcut, ca să obţină ceea ce vrea să obţină!

Reuşise să-i readucă cu picioarele pe pământ...

- Ziceţi că a renunţat? După ce s-a hotărât să renunţe şi la şatră, şi la părinţii lui pentru ea, credeţi că gata, a lăsat-o baltă? Mă! La ăştia, nevasta se respectă şi amanta se iubeşte! Sunt două concepte separate! Nevasta respectată, aleasă de părinţi, stă-n casă, creşte copiii şi-şi aşteaptă bărbatul cu masa caldă! Iar el are amantă statornică-n Bucureşti, aleasă de sufleţelul lui, pentru care dă şi chiloţii de pe el! Asta e normalitatea lor! Pricepeţi?

Tăcere mormântală. Îşi privi întrebător nevasta: ea ce părere avea? Ochii negri îl aprobau de departe! Roberto oftă şi-şi trecu mâinile prin păr:

- Mă, tată...

Nicuşor lămuri problema:

- Aşa-i, tată socrule! El nu gândeşte ca noi!

- Iar pe undeva prin planurile lui, el mai socoteşte ceva. Socoteşte că, dacă o fură şi se culcă cu ea, n-o s-o mai vrem înapoi. Că aşa s-ar întâmpla, după socoteala lui...

Se lăsase liniştea... Nicuşor oftă greu:

- Şi-atunci ce-i de făcut?

- Nu scoateţi băieţii din "dispozitiv". Roberto, m-ai auzit?

- Bineînţeles!

- Spune-le să renunţe la filarea lui, dar să-i urmărească discret pe Florentin şi pe Ana. Şi să te anunţe imediat cum îl prind că nu-şi ţine cuvântul. Şi să bage cuţitu'-n el, dacă îl văd că vrea să-şi pună planu' în aplicare! Să-i ia gâtu'!

Fiul lui se ridică scurt:

- Aşa e; ai dreptate. Am uitat că el trăieşte printre gagii, da'-i educat de bulibaşă.

- Fii mai precaut, când ai de-a face cu ţigani adevăraţi. Că ăsta-i ţigan adevărat, nespurcat la gândire. Iar dacă mai au probleme cu el, să-mi spuneţi. Că pot să-i ajut. Şi ştiu şi cum să-l determin pe individ să renunţe pentru totdeauna. Doar să-mi spuneţi.

- Eu unul te voi anunţa imediat cum aflu ceva nou.

Se ridică şi se apropie de Crin. Iar pe măsură ce se apropia, observa înroşirea accentuată a obrajilor lui... Se opri lângă el şi întinse, ferm, mâna:

- Îţi mulţumesc.

Tânărul sări ca ars în picioare şi-i strânse mâna, exclamând:

- Vai, nu se poate!

- Ba se poate. Să aveţi grijă de Prâslea; că dacă scapă nesupravegheat, greu îl mai opriţi! Şi e diliu - porneşte direct spre şatră!

- Nici o problemă! Mă ocup personal!

- Bă! Vă ocupaţi cu toţii! Că sunteţi neamuri, ce dracu!

Şi-acum, că le confirmase tuturor iertarea lui Crin, se grăbi să se retragă în bucătărie.

Lăcrămioara

Intră în dormitor... şi oftă: na, că se culcase! Da' cu ea chiar n-avea de gând să vorbească? Ei n-avea de gând să-i spună nimic? O lăsa aşa, doar cu informarea de la masă? Se aşeză pe marginea patului:

- Ioane...

Aşternutul foşni scurt; îl simţi aşezându-se lângă ea... Iar mâna lui îi strânse mâna:

- Lăcrămioaro, tu mă ştii: dacă am primit-o pe Ana în casă, am primit-o cu inima deschisă. Şi-am primit-o nu numai în casa mea; am primit-o în familia mea. E şi fata mea acum.

Aprobă scurt: ştia că soţul ei nu făcea discriminări şi nici compromisuri, nici chiar de dragul copiilor lui...

- Şi Florentin, şi Ana s-au depărtat mult de noi. El se vede c-a fost crescut aşa cum trebuie; încă mai pune bază în fraţii lui. Dar Ana, care-a fost dintotdeauna singură la părinţi şi-a trăit departe de ei, e obişnuită să se descurce singură. Trebuie să le dau o lecţie; trebuie să-i fac să priceapă că greşesc. Şi trebuie să mă asigur că n-or să mai facă niciodată greşeala asta.

Aprobă din nou: nici ei nu-i plăcea înstrăinarea asta!

- Dar ceea ce-ţi voi spune acum, trebuie să rămână între noi. Jură-te că n-ai să spui nimic nici lui, nici ei.

- Mă jur pe ochii mei, Ioane.

- Jură-te pe ochii nepoţilor tăi.

Poftim? Îl privi lung, mirată... Soţul ei era încruntat; era supărat.

Era copleşit de gânduri...

- Mă jur pe ochii copiilor şi-ai nepoţilor mei că nu suflu un cuvânt! O literă!

- ... Azi m-am dus la Vlad. L-am întrebat, deschis, ce ştie despre acest Ştefan. Şi-am aflat că e educat "ca la carte" după legea ţigănească. De unde-am tras concluzia că Ana i-a intrat la suflet. Ceea ce face, face pentru că o iubeşte. Şi ştii cum iubesc oamenii ăştia...

Ştia; vestea era deci dintre cele mai proaste!

- S-a apucat să plănuiască răpirea ei; a lăsat la latitudinea ei dacă ia şi fetiţa, sau nu. Tu ai vorbit cu ea, apropo de Florentina?

- Da; i-am spus s-o lase cu mine, de pe la unşpe jumate, ca să se ducă şi ea la magazin. Iar ea a fost de acord.

- Încearcă s-o convingi s-o aducă dis-de-dimineaţă, când pleacă şi Florentin la florărie. Şi să plece cu el. Să nu mai rămână nesupravegheată. Am senzaţia că acest Ştefan nu se teme nici de Roberto, nici de interlopii aduşi de Crin. Se teme doar de Florentin.

- Aşa cum orice ţigan adevărat se teme de bărbatul al cărui femeie vrea s-o fure!

- Exact. Cu siguranţă s-a interesat cine e şi ce-a făcut, de când s-a născut şi până-n prezent. Sigur a aflat că fi-miu, la draci, nu se mai controlează şi bagă cuţitu' până la prăsele. Probabil că acest Ştefan se vede în postura salvatorului Anei, a celui care trebuie s-o scoată din viaţa... strâmtorată pe care i-o oferă Florentin floraru' şi s-o aşeze în bogăţia pe care i-o dau lui afacerile ilegale. Cu siguranţă fi-miu a fost tensionat şi nervos zilele astea; cu siguranţă, el şi Ana s-au certat. Ştefan a aflat de asta; la cât de supravegheaţi sunt, cred că a aflat şi numărul de lacrimi pe care l-a vărsat nor-mea-n pumni!

Corect!

- Vlad mi-a spus că, în spatele lui Ştefan-mână de fier şi inimă fără sentimente, se ascunde un suflet de aur. Dacă vrea s-o ia, o face doar ca să-i ofere o viaţă de vis.

- Şi ce vrei să spui?

- Că, dacă va reuşi s-o ia, n-o să-i facă rău. Pentru că n-o să poată. Şi am sentimentul că o să reuşească s-o ia.

Îl privi lung, îngrijorată...

- ... Am aflat că are o minte spirt. Că sunt foarte puţine lucruri pe lumea asta care-l uimesc sau îl iau prin surprindere; dar în maximum două secunde evaluează situaţia, schimbă mimica şi decide. Şi nu greşeşte niciodată.

I-auzi, ce băiat deştept!

- Îl cred pe Vlad; pe de-o parte, nu-i fi-su, să-l laude gratuit. Pe de altă parte, la ce afaceri învârte puştiu' ăsta, chiar nu putea război şi prospera dacă nu avea o minte "brici". Iar după aceea a trebuit să-i spun de ce-l descos apropo de Ştefan! Şi i-am spus.

Aoleu! "Da' pe el l-ai pus să se jure pe ochii lu' Nicuşor?" Evident, nu; dar mai repede scăpa ea un porumbel, decât să se-apuce Vlad să deschidă discuţia despre Ştefan şi Ana!

- I-am spus şi cum intenţionez să rezolv problema - şi m-a aprobat. Mai ales că i-a scăpat o informaţie foarte importantă... Ştefan e apărat de cineva din armată. Nu ştie cine, dar sigur e general. A auzit ceva şi de nişte servicii secrete... Iar asta se traduce printr-un fost securist de la Externe probabil. Cum a reuşit să ajungă la asemenea protector influent, numai el ştie...

- Clar: dacă Florentin se repede cu şişu' la el, iese prăpăd.

- Nu; iese cu parastas şi-o noră văduvă prea devreme. Îţi va reveni ţie sarcina să-l calmezi şi să-l înfrânezi.

- Nici o problemă! Ştii că am metodă...

- Ştiu.

- Da' cum vrei să-i scapi de Ştefan?

- ... Ai jurat!

- Ioane, doar mă ştii!

- ... Mă duc eu, cu toţi băieţii şi toţi ginerii, în şatră. Şi-i cer bulibaşei judecată ţigănească pe viaţa lu' fi-su.

Aoleu, Doamne! Îşi acoperi imediat gura cu palmele:

- Ai înnebunit?

- Nu; e unica soluţie.

- ... Ioane, păi vă-ngropăm pe toţi! Că ăia vă taie pe toţi!

- Nu ne taie nimeni. Bulibaşa o să facă pe dracu'n patru să-l scape: că unu' singur are, şi-i lumina ochilor lui. Dumitru va încerca să cadă la înţelegere cu noi. Şi-şi va convinge el băiatul să renunţe! Că, la urma urmei, el i-a dat voie să zburde-n libertate, nu? Cu siguranţă, "i-a făcut instructajul" înainte să-l lase să se ducă în Bucureşti la orice oră pofteşte. Tot el o să-i pună şi frână!... Din câte spune Vlad, Ştefan nu ţine musai să fie bulibaşă; nu ţine la şatră, nu ţine la nume... Da' pe taică-su îl respectă şi-l iubeşte ca pe ochii din cap. Chiar dacă i-a zis Anei, în parc, că renunţă la tot şi toate şi fuge cu ea-n lume - sunt sigur că şi-a pregătit deja minciuna pentru taică-su, iar pe nevasta aia din şatră n-o s-o trimită fuguţa la părinţi! Probabil urmează să-i spună că pleacă în State, cu afaceri. Că are nu ştiu ce promisiune, de la nu ştiu ce casă de bijuterii... Probabil şi-a plănuit şi vizitele periodice în şatră, în rulota nevestei...

- Adică ăsta voia s-o ia pe Ana de amantă?

- Nu; el calculează că până la nunta tradiţională din şatră mai sunt cel puţin doi ani. Timp arhisuficient pentru el ca să o convingă pe Ana să rămână împreună, sau ca să se convingă pe el însuşi că n-are rost să mai insiste cu ea. Şi-atunci o să decidă în consecinţă! Dacă se-nţelege bine cu Ana, se-nsoară legal cu ea; eventual fac fuguţa şi-un copil! Iar el se duce-n şatră, trimite nevasta neatinsă şi-o mică avere înapoi la părinţii ei, apoi recunoaşte tot ce-a făcut, pune pe masă pozele cu nora şi nepotu' bulibaşei şi se lasă "pedepsit" cu mustrare verbală... Ori îi lasă Anei vila din Miami, o sumă considerabilă drept despăgubire, se-ntoarce în România, se însoară cu nevasta din şatră şi-n două luni pleacă iar în State. Şi-o caută tot pe Ana, că doar pe ea o iubeşte; şi-o convinge până la urmă să trăiască cu el în concubinaj. Nu ştiu, Lăcrămioaro; încerc să mă pun în pielea lui, la vârsta lui, la mintea lui... şi să ştii că aşa mi-aş face calculele!

- Măi, Ioane! Da' dac-o ia şi-o duce în State, noi cum dracu o mai găsim?

- N-apucă să ajungă la aeroport; şi nici prea departe de Bucureşti n-o să ajungă. Ştiu ce amici are Florică şi ştiu de câte ori i-a livrat flori pe gratis lu' Nuţu Cămătaru; ai auzit ce-a povestit azi Crin despre Mitică Machedonu', Tică Gheară şi Fane Spoitoru. Calculează şi tu câţi oameni intră în armatele astea patru şi imaginează-ţi cât de departe poate să ajungă individu'!

- Aşa-i! Da'

- Şi adună-i şi pe-ai Bambinei; că Crin încă nu i-a spus nimic mătuşi-sii! Plus amicii lui Roberto, plus amicii lui Prâslea...

- Se strânge de-un război!

- Ba cred că se strânge şi de două!

- Auzi? Ce bine-ar fi să nu se ajungă la război...

- Oricum; dacă se-ajunge acolo, o să insist să mi-l aducă pe Ştefan viu şi nevătămat aici, în sufragerie. Ca să mergem cu toţii-n şatră şi să ne judecăm.

Acum pricepuse! Abia acum pricepuse...

- De-aia te rog: nu spune nici un cuvinţel nimănui! Omu' ăsta e prea deştept şi prea inventiv ca să riscăm să afle ceva din socoteala asta! De-aia le-am spus băieţilor să nu-l anunţe pe Florentin ce şi cum fac; Florentin şi Ana trebuie să creadă că au scăpat de el. Pentru ca el să vadă asta, să-i vadă liniştiţi aşa ca înaintea apariţiei lui, şi să se concentreze pe planul pe care, mulţumită lui Nicuşor, îl ştim şi noi. Cu cât va face un plan mai elaborat, cu atât mai uşor ne va fi să punem gheara pe el, să-l lăsăm mască şi să-l ducem balot la taică-su. Pentru că noi suntem isteţi şi schimbăm urmăritorii şi distanţa; iar el, concentrat asupra planului, ferm convins că nimeni nu ştie ce-i trece lui prin minte şi ştiindu-mă certat cu Ana, nu va anticipa discuţia mea cu bulibaşa...

Aha! Deci, oricum îşi va juca soarta, că renunţa sau nu la Ana, Ştefan nu avea şanse să câştige. Iar dacă o fura totuşi, făcea exact jocul lui Ioan! Genial! Se întoarse şi-şi sărută soţul pe obraz:

- Doamne, ce bărbat deştept mi-ai dat...

Ioan zâmbi:

- Hai, nevastă: la culcare! Odihneşte-te cum trebuie, că nepoată-ta te vrea fresh mâine!

- Crezi tu că o s-o aducă şi mâine?

- Bineînţeles! Vezi, să nu chinui fata, s-o pui să-ţi povestească cum a fost la Mall!

- N-am eu suflet s-o chinui aşa! Că ştiu cât de mult a suferit şi-a plâns din cauza nenorocitului ăstuia!

Şi-acum putea să se culce şi ea. Era mult mai liniştită, ştiind că Ioan şi tatăl lui Ştefan "vorbeau aceeaşi limbă"...

12 noiembrie 2004 - vineri

Ana-Maria

Se opri în faţa chioşcului, zâmbind slab; aştepta să fie văzută... Uşa se deschise larg:

- Ei, bine-ai venit!

- Sărut mâna!

- Să trăieşti! Da' n-aţi fost azi în parc? Că nu v-am văzut trecând!

- Azi am făcut o excepţie şi-am dormit mai mult. În sfârşit, am dormit fără vise...

O privea cu subînţeles... Soacra ei începu să râdă:

- Foarte bine! Era şi timpul, nu? Că făcusei nişte cearcăne mari...

Aprobă scurt şi zâmbi. Aştepta să fie întrebată, ca să-i spună şi să-i facă plăcerea...

- Şi-acum unde-aţi pornit?

- Păi eu mă gândeam să mă duc totuşi la serviciu...

- Aha! Iar asta mică, la mamaia la grădi! Ia: bagă căruţu' înăuntru, până îmi iau eu şuba!

Se conformă şi închise uşa...

- Auzi? Sper că fi-miu şi-a revenit!

În ce sens?

- Sper că nu-ţi face zile fripte, pe aceeaşi temă!

- Nu, nicidecum!

- Bravo! Asta-i foarte bine pentru urechile lui! Deci veniţi diseară, pe la opt jumate-nouă?

"Veniţi"? Asta era o chestie nouă! Se grăbi să răspundă:

- Cam aşa.

- Bine, maică. Noi am plecat spre grădi! Spor la treabă!

- Săru' mâna!

O ajută să scoată căruţul din chioşc; ea porni spre staţia de autobuz, soacra ei spre casă...

"Veniţi"; o scăpare de exprimare! Se îndoia că socrul ei îi transmitea aşa asemenea decizii! Deci diseară Florentin se va duce singur să ia fetiţa... Toate se vor rezolva, mai devreme sau mai târziu. Dar nu se vor rezolva acum. Aşa că grăbi pasul: să nu piardă autobuzul!

Florentin

Îşi privi lung ceasul... Păi cam venise momentul să-şi pună planul în aplicare!

Ana venise la 12 fix. Zâmbitoare, fără cearcăne, cu chef de treabă... Laura "se nimerise" să fie exact în florărie, exact lângă el! Aşa că-i văzuse de foarte de-aproape faţa lungă, ochii îngustaţi de ciudă amestecată cu furie, invidie şi neputinţă... Şi hotărâse să termine, azi, şi cu telefoanele alea anonime! La urma urmei, Ştefan avea dreptate: n-avea deloc grijă de nevasta lui! Nu-i făcea programare la solar, nu-i aducea manichiurista acasă şi nu se întrebase niciodată câte eforturi făcea zilnic soţia lui ca să nu miroasă a tocăniţă şi Axion. N-o mai scosese de mult în oraş, n-o mai dusese la petreceri, nu-i mai luase cadouri sau flori... Nu mai aprinsese lumânările în sufragerie...

Traversă tot magazinul şi-şi prinse sora de braţ, ca să-i şoptească la ureche:

- Peste vreo cinci minute, dă-mi telefon şi spune-mi că s-a spart ţeava de apă caldă la vecinu' de deasupra. Şi nu te supăra pe mine, că te las să numeri şi să faci singură lista Anei...

Luminiţa îl privi lung... şi-i făcu cu ochiul. Reveni în florărie, ca şi cum nimic nu se întâmplase...

Acum nu mai avea răbdare! Îşi amintise unde erau lumânările, se gândea să cumpere ceva dulce... Se întreba cum va reacţiona soţia lui... Dacă nu cumva va face şi ea corelaţia dintre ideea aceea romantico-

trăznită şi cuvintele lui Ştefan... Spera că nu.

Aoleu, să nu uite! Alese cinci trandafiri roşii ca focul şi-i tăie extrem de scurţi. Şi făcu, la viteză, un buchet superb... Pe care-l puse în sacoşa de Angst... Şi-l scoase: doar n-o să strice frumuseţe de buchet! O să-i spună că era comandă, pentru un vecin!

Telefonul începu să piuie. Decise să apese butonul roşu; doar era singur în florărie! Şi rosti, intrând în magazin:

- Da... Bună seara. Da... Daa... Aoleu!... De mult?... Am înţeles. Venim cât de repede se poate! Mulţumesc!

Şi cică închisese. Privi lung ochii îngrijoraţi şi încercă să-şi ascundă zâmbetul:

- Vecina de sub noi. Cică s-a spart ţeava de apă caldă la vecinu' de deasupra, iar apa a început să i se prelingă ei pe perete.

Ana se grăbi spre camera din spate:

- Îmi iau geaca şi mergem! Ninoo! Vino repede!

Luminiţa deschise uşa; era privit lung, întrebător... Îi făcu semn că se rezolvase iar sora lui oftă:

- Încui eu.

- Mercic!

- Să creşti mare, Prâsleo!

Ah, ce-l enerva apelativul ăla! Dar în conjunctura actuală, era chiar simpatic! Se grăbi să-şi urmeze soţia; îşi luă geaca şi buchetul şi alergă la maşină. Urcă la volan, îi puse florile în braţe şi porni motorul:

- Cu grijă, că sunt o comandă importantă!

Apăsă acceleraţia şi demară.

Ana-Maria

Aoleu, Doamne! Dacă ajunsese apa la vecina de sub ei... De fapt, dacă apa se prelingea pe peretele de jos, nici nu voia să se gândească ce era în apartamentul lor! Spera doar să nu fi ajuns şi la instalaţia electrică...

Dacia opri în parcare. Coborî şi alergă în scară; Florentin o ajunse din urmă la lift...

- ... Da' or fi oprit apa de la subsol?

- Cică da; îţi dai seama că omu' nu-i acasă, şi până s-a sesizat vecina de sub noi...

- Dacă a ajuns la instalaţia electrică, vai de noi! Spargem pereţii, că dna Zorilă nu acceptă defecţiuni!

- Spargem? Să spargă vecinu'! Ce credeai, că dau bunătate de profit pe prostia lui? Nici gând!

Daa, cum să nu! Că vecinu' de deasupra era idiot! Împinse uşa; Florentin scoase cheile... Fu împinsă în apartament, pe hol, în sufragerie... Şi totuşi?! I se luă buchetul din mâini; Florentin ieşi şi închise uşa:

- Stai aici cuminte!

Aa...

Se aplecă şi pipăi covorul. Şi-şi trecu mâinile prin păr: nici urmă de inundaţie! Păi dacă soţul ei făcea şmecherii de-astea ca să se-nvoiască amândoi de la serviciu... Trecând-o pe ea prin emoţii şi gânduri greu de descris... Oare ce-i pregătise?... Ce tot tropăia de colo-colo? Era tentată să se aplece, să se uite pe gaura cheii... Numai că-i plăceau surprizele; aştepta deci. Îşi scoase geaca şi cizmele. Privea lung uşa...

Florentin

Gata! Jaluzelele coborâte, lumânările aprinse, muzica în surdină... Buchetul de flori... Apăsă clanţa şi deschise uşa sufrageriei. Şi-i întinse trandafirii:

- Comandă importantă...

Obrajii soţiei lui aveau nuanţa trandafirilor... O ridică pe braţe: gata!

Ana-Maria

Doamne, cine era? Cine insista să strice momentul acela superb?... De ce Florentin întinsese mâna spre mobil?

Florentin

În sfârşit! Bine că era punctuală! Întinse mâna, apăsă butonul verde şi lăsă telefonul pe noptieră. Şi decise să facă abstracţie de cea de-a treia pereche de urechi din dormitorul lor.

Ana-Maria

Privea lung pătuţul, pijamaua roşie, chipul un pic botos...

După ce soţul ei plecase să aducă fetiţa, îşi dăduse seama că toată nebunia necontrolată de azi fusese organizată pentru acea persoană care suna, zilnic, la ora opt. Şi se întristase un pic... Soţul ei recurse la asemenea şmecherii...

Se simţea folosită; Florentin o folosise pentru a-i transmite acelei persoane că n-avea nevoie de amantă, de vreme ce se înţelegea foarte bine cu soţia. Dacă i-ar fi spus şi ei ce voia să facă, totul ar fi fost perfect! Dar aşa... Telefonul "vecinei" inundate, trandafirii, lumânările... Un plan destul de laborios, bine pus în practică, în care ea se percepea pe picior de egalitate cu muzica în surdină. Florentin avusese nevoie de vocea ei; o obţinuse. Spera din tot sufletul că era mai fericit acum...

Şi dacă suna şi mâine? Ce urma? Un plan cu cătuşe şi bice?

La naiba!

Închise ochii şi se întinse cu putere: ca să i se facă somn. Voia să doarmă; dacă dormea, nu se mai gândea la importanţa ei în planul lui...

16 noiembrie 2004 - marţi

Florentin

Telefonul începu să piuie, speriindu-l de-a binelea! Cine naiba era aşa matinal? Era şase jumate! Lăsă florile pe tejghea şi scoase aparatul... Şi răspunse, zâmbind:

- Neaţa, Ovidiu.
- Neaţa. Te rog, spune-mi că eşti la florărie!
- Sunt la florărie, cu nişte trandafiri superbi.
- Perfect! Că m-am gândit eu că aprovizionezi, da' după aia mi-am dat seama că poate nu aprovizionezi azi...
- Am aprovizionat azi. Spune: care-i problema?
- Pot să vin la serviciu?

I-auzi! Începu să râdă:

- Bineînţeles! La şapte să fii aici!
- S-a făcut! Da' dă-mi adresa...
- Pe Calea Moşilor, cum vii dinspre Bucur Obor, pe dreapta. E o vilă şic; n-ai cum s-o ratezi!
- OK. La şapte sunt acolo!
- Băi, ia stai niţel! Da' tu n-ai cursuri azi?
- Nu, că mi s-a aprobat cererea de transfer la FF.
- Păi nu ţi-am zis s-o retragi?
- N-am mai avut cum; secretara îi dăduse deja număr. Şi bănuiesc că unii studenţi de la FF au tras sfori serioase ca să se ocupe repejor locul liber de la zi; că e vorba şi de locul din cămin...
- Te-au dat afară din cămin!
- Ei; m-au dat afară pe-o parte, da' am intrat pe cealaltă! Că momentan dorm la iubita mea în cameră...
- Aşa te vreau! Nu te lăsa! Hai, că te-aştept!
- La şapte sunt acolo.

Închise şi reîncepu să râdă: ia uite la el! Ce fericit era! Oare ce mai făcea domnul Mugur Agapie? Tare-ar fi vrut să ştie asta...

Ana-Maria

Deschise încet ochii... Era dimineaţă...

Florentina dormea dusă. Normal; la şapte şi zece, ce putea să facă prinţesa?! O privea şi se întreba... Venise oare momentul să se trezească şi ea la cinci jumate-şase? Să plece toţi trei de-acasă? Să vină toţi trei acasă? Venise momentul ca Florentina să se trezească "la mamaia la grădi"?

Oare cât de departe era momentul când va auzi vocea soacrei ei exclamând: "Da' ce mai chinuiţi, maică, copilu' ăsta? Lăsaţi-l să doarmă aici, peste săptămână! Şi-l luaţi sâmbătă şi duminică!" O îngrozea acel gând... Se întreba cât era în stare s-o bată Florentin ca s-o determine să nu se mai împotrivească unei asemenea idei...

Poate era mai bine să nu se ducă dis-de-dimineaţă la magazin. Să lungească tot mai mult starea de lucruri de acum. Poate ar fi fost şi mai bine să discute cu soacra ei, s-o roage să nu-i spună niciodată lui Florentin s-o lase pe Florentina la bunici ca la internat...

Florentin

Uşa se deschise larg; se întoarse, pregătit să vadă fie ochii fericiţi ai lui Ovidiu, fie mutra posacă a Laurei... Ochii fericiţi intrară şi-l priviră drept:

- Salut!
- Salut! Bine-ai venit!
- Bine te-am găsit! Tii, da' ce frumos e...
- Da, am încercat să o fac cât mai... dezordonată. Ca să pară o chestie nonconformistă, să se amestece culorile şi să atragă privirea...

Ovidiu se răsucea încet, privind plantele...

- Băi, să nu te superi; e aşa, ca o combinaţie între seră şi junglă!

Bufni în râs:

- Bravo! Ştii cât m-am chinuit să găsesc comparaţia asta? Ia hai să bem o cafea şi să-ţi arăt depozitul...

Deschise uşa din spate, aprinse lumina, trecu în magazia Anei şi constată că Laura intrase azi pe la bijuteria lui Nicuşor! Iar acum îi oferea spatele, deşi nu era nevoie de prezenţa ei chiar la tejghea! Umplu două ceşti cu cafea... Şi îi zâmbi "dulce" contabilei:

- Neaţa.
- Neaţa.

Încerca să pară dezinvoltă, naturală şi dezinteresată...

- Ţi-am adus o surpriză.

Ideea îi venise aşa, într-o clipă! Laura se îngălbenise; acum se înroşea cu viteza sunetului... Îi făcu semn să vină în spate şi-o luă înainte - şi-i făcu semn lui Ovidiu să nu scoată un sunet! Trebuia să vadă faţa lungă pe care-o s-o facă tânăra abandonată înainte să fie sedusă... Tocurile se apropiau; Ovidiu zâmbea cu subînţeles... Că doar nu-l crezuse niciodată atât de idiot să nu observe avansurile pe care i le făcuse asistenta lui Mugurel!

Gata. Intrase. Arătă spre uşa florăriei:

- Surpriză.

O secundă de uimire; o clipă de descumpănire; un zâmbet mare şi-o voce puternică:

- Ovidiu! Tii, ce bine-mi pare că te văd! Ai venit să ne vezi?
- Am venit să vă ajut.

Fu privit lung câteva clipe; aprobă, ca să nu se mai enerveze mult cu prezenţa ei acolo...

- Ei, ce bine! Bravo! Bine-ai venit! Ia spune: ce mai face Tria din Tei?
- Păi... nu mai face. Aseară, Mugurel m-a sunat şi m-a rugat să-l aştept peste program. A apărut pe la nouă jumate, negru de supărare; mi-a luat cheile şi actele şi mi-a dat lichidarea şi decizia. Într-o lună îmi dă şi cartea de muncă...
- Cam atât durează la Camera de Muncă. Bravo! Ia uite, ce noroc pe el! N-a fost şomer nici măcar o zi!

Se grăbi să se bage-n seamă, ca să-i vadă mai bine ochii descumpăniţi:

- Nici măcar o oră! Avea postul promis încă dinaintea inaugurării.

Laura îl admonestă cu un deget glumeţ:

- Ar trebui să-ţi reconsideri comunicarea cu contabila!
- Da' ce, nu te-am informat?

Şi, în sfârşit, uşa se deschise; clienta se îndrepta glonţ spre magazinul cu preţ unic... Laura se întoarse şi ieşi; îl luă pe Ovidiu de gât şi-l trase în florărie, şoptindu-i la ureche:

- După ce s-a jurat că suntem cei mai buni colegi şi-atât, m-a bombardat cu telefoane fără număr şi fără voce. Aseară i-am răspuns din nou şi-am lăsat-o să asculte şi să judece singură dacă am sau nu nevoie de amantă. Cred că nu-i place ce-a descoperit...

Ovidiu roşise ca racul; dar râdea şi aproba...

- Deci! Preţurile sunt la nivelul pieţei; nici mai mult, nici mai puţin. Marfa o cumpăr de la Bambina, cu discount. Poftim.

Îi întinse actele; fu refuzat ferm:

- Nu vreau să ştiu.
- Trebuie să ştii, înainte să negociem un salariu.
- Îmi dai 300 de euro şi nu mai negociem; că nu-mi place să negociez.

Da' ce-avea?

- Deci: îmi dai 300? Sau să mă mulţumesc cu 200?
- ... Îţi dau 300. Nu ştiu încă dacă ţi le trec şi pe cartea de muncă; trebuie s-o împăcăm pe Laura, ca să aflăm ce şi cum e cu impozitele... Şi să ştii că n-am să trec niciodată cu vederea plusurile din

activitatea ta!

- Ştiu. Nu pentru plusuri sunt eu aici! Deci: ceva comenzi?

- Una destul de consistentă, pentru ora unu jumate.

- Păi hai să ne-apucăm de treabă! Adică, pardon: să-mi dai de treabă!

OK! Scoase caietul cu comenzi, îl deschise... şi oftă greu:

- Mă, Ovidiule - da' dacă dau eu un telefon şi te bagă Crin înapoi, la cursurile de zi?

- Nu vreau! M-am săturat de cursurile alea! De fapt, nici nu ştiu dac-o mai termin!

Aoleu! Da' ce-i venise?

- Cu ce mă ajută diploma aia? Dacă ştiu meserie, mă angajează oricine; dacă nu, pot să mă-mbrac în diplome - că tot prost rămân!

Oftă greu:

- Bine, mă; da' să ştii că diploma tot o să ţi-o iei! Şi-o să iei toate examenele, chiar dacă nu te prezinţi la ele!

- ... O să încerc!

- Mă! Eu, Florentin Manolache, cumnatu' lu' Crin al lu' Florică al Bambinei, îţi jur că ai să termini Horticultura cu zece fix şi-ai să-ţi atârni diploma aia în mijlocu' sufrageriei lu' taică-tu!

Na, că iar se înroşise ca un rac în oală! Şi nu mai spunea nimic...

- Ai să vezi tu!

Ca să nu mai uite niciodată că, indiferent cât de departe era de casă, părinţii erau pe primul loc iar dorinţele lor erau lege! Puse caietul la mijloc, între ei, şi începu să citească şi să scoată florile...

Ana-Maria

Intră în mall şi începu să râdă: tocmai îl recunoscuse pe Ovidiu... Deschise uşa florăriei:

- Bine v-am găsit!

- Bine-ai venit!

Florentin ocoli tejgheaua, se apropie de ea... o prinse zdravăn în braţe şi... Şi-i tăie, brusc, respiraţia...

- ... Bine-ai venit, iubirea mea...

Gata! O "reaşezase" pe picioare. Zâmbi, privindu-l lung:

- Bine te-am găsit. Cum merge treaba?

- Perfect! Uite ce-am făcut!

I se arăta spre camera din spate. Se grăbi să admire comanda superbă... Şi intră în magazia ei:

- Bună.

- Bună.

- Cum merge?

- Bine, ca de obicei.

Daa, vedea pe faţa ei că îi mersese foarte bine înainte să dea ochii cu nevasta lui Florentin! Dar, deh! Nu-n fiecare zi era ca la petrecerile de sâmbătă noaptea! Îşi lăsă geaca peste lăzi şi trecu în magazinul de confecţii. Nina ei era ocupată; trecu mai departe, la Luminiţa... Şi bufni în râs! Cumnata ei se grăbi să scoată cojile de seminţe din gură şi să le îndese în punguţa de sub tejghea. Se grăbi s-o liniştească:

- Arăţi teribil!

- Daa, îmi dau seama! Şi numai ăsta micu' e de vină!

- Păi e băiat?

- Numai el ştie! Cred că da; şi probabil o să se facă şef de galerie - că aşa de mult îi plac seminţele de floare...

Mai avea vreun rost să-i povestească despre lipsa anumitor vitamine, care se materializa prin celebrele deja pofte ale gravidei? Evident, nu! Ar fi speriat-o teribil; cumnata ei s-ar fi grăbit să-şi facă analize complete şi să se-mbuibe peste măsură! Plus ce-ar fi îndopat-o Nicuşor, dacă ar fi auzit că băieţelul lui voia să pape!

- Auzi? Eu vreau să-ţi zic ceva...

Şi-acum îi captase toată atenţia... Se apropie de ea şi-i şopti la ureche:

- Crezi că mama ta ar fi tentată să spună vreodată s-o lăsăm pe Florentina la ea peste săptămână?

Ochii negri o priviră scurt; Luminiţa zâmbi:

- Nu; mă ocup eu de asta.

- Da' cu maximă discreţie şi diplomaţie, OK?

- Evident!

Se aplecă din nou la urechea ei:

- A mai apărut? A mai sunat?

- Absolut nimic. De parcă s-ar fi retras să-şi lingă rănile, ca un câine bătut...

- Dacă e ceva, mă anunţi! Că băieţii nu mai sunt în dispozitiv!

- Bineînţeles! Auzi? Tu ai o părere foarte proastă despre mine!

- Ei, n-o lua şi tu aşa! Stau mai prost cu nervii în ultimul timp...

Şi-acum râdeau... Fu rândul Luminiţei să se aplece la urechea ei:

- Auzi? Eu cred că Nina are nişte probleme gigantice, da' se fereşte să mi le împărtăşească mie.

Aprobă scurt şi ieşi. Se apropie de Nina:

- Bună.

- Bună.

Prietena ei era supărată; evident, o parte din supărare fusese provocată de ea! Realiza acum că, preocupată de Florentina şi de Ştefan, uitase complet de prietena cea mai bună, finuţa ei... Şi nici confidenţe nu-i mai făcuse; practic, ea nu-i spusese Ninei nimic din ceea ce se întâmplase cu Ştefan... Oftă greu:

- Eşti supărată...

- Un pic. Da'-mi trece!

- De ce eşti supărată?

- Uite-aşa!

Deci nu se putea discuta cu ea... Oare Nina ştia prin ce momente îngrozitoare trecuse în ultimul timp? Probabil că da! Şi cum nu mai dăduse fuga la ea, să-i ceară măcar un sfat, se simţea părăsită...

- ... Păi atunci, când îţi trece, te-aştept la o cafea!

- OK.

Tot un răspuns aparent normal, în realitate foarte supărat... Se întoarse în magazinul ei şi-şi preluă postul de la tejghea. Mai bine stătea acolo, decât să işte o ceartă deschisă cu Nina...

Florentin

Uşa se deschise larg iar clientul lui preferat intră... şi începu să râdă:

- Ei, ia uite! Deci lucraţi în echipă, nu?

Începu să râdă:

- Noi doi, plus contabila.

- Să te mai întreb ce s-a întâmplat cu florăria aia de pe Lacul Tei?

- Ce să se-ntâmple; a rămas în istorie...

Tânărul râdea, privindu-l când pe el, când pe Ovidiu...

- Comanda e gata; o încărcăm?

- Stai puţin, să văd ceva!

Şi-l văzu întorcându-se pe-un călcâi şi intrând val-vârtej în magazinul cu preţ unic... Ocoli prin spate şi se abţinu cu greu să nu se-ncrunte: iar avea o problemă... Doamne, că nu scăpa bine de unu' şi dădea peste altu'! Rămăsese şi ăsta cu ochii la Ana lui! Care, ce să facă şi ea: zâmbea "comercial" şi aştepta fie comanda, fie leşinul clientului...

Era conştient că se supăra degeaba pe Ana. Acela era zâmbetul pe care-l vedea fiecare client sau clientă care intra în magazin! Problema era individul, nu ea! Dar ce putea face el, dacă "se aprindea" repede şi-şi iubea la nebunie soţia?

Ana-Maria

Zâmbi "comercial" şi-l privi drept pe tânărul care năvălise la propriu în magazin... şi care nu putea face altceva decât să rămână, fascinat, cu ochii în ochii ei! În condiţiile în care paşii lui Florentin tocmai se opriseră în spatele ei...

Ea tăcea şi-l privea drept; el nu se putea dezmetici. Iar Florentin

probabil că nici nu se gândea să mai facă un pas şi s-o ia de mijloc, ca să "rupă" şi gândurile, şi momentul, şi orice calcule mentale ale individului. Nee; el făcea studii! Şi probabil şi sondaje! Cât la sută din clienţii ei rămâneau fascinaţi în cadrul uşii!

În cele din urmă, tânărul reuşi să intre. Şi se apropie, foarte grăbit, de raftul cu vaze mici. Da' mici de tot, cât de-un ghiocel! Florentin intră şi el şi se apropie de client:

- Astea-s cam mici pentru buchetele din spate.

- Ştiu, da' vreau o chestie simbolică, de vitrină. Astea sunt perfecte. Domnişoară, ce preţ au?

Doamne, idiot era! Chiar nu găsise altă întrebare? Zâmbi concludent:

- 25.000.

- Aveţi doar modelul ăsta?

Ei, păi dacă ăsta făcea aşa iar soţul ei făcea aşa cum făcea, ia să le dea ea foc la amândoi! Ieşi de după tejghea şi se opri... între ei:

- Modelul este identic; culorile variază. Vă interesează o cantitate mai mare?

- Da.

- Sunt 24 de vaze la bax. Pe patru rânduri, vin şase culori. Câte doriţi?

- Două baxuri.

Oo! Pardon! La aşa cantitate, aşa zâmbet! Îi zâmbi deci "dulce":

- Vi le aduc imediat.

- Te ajut.

"Sigur că mă ajuţi; că n-ai vrea să ne pierdem seara ungându-ne reciproc cu cremă!" Îi venea şi să râdă, şi să-l strângă de gât...

Şi totuşi, Florentin nu profită de momentul în doi; luă un bax şi reveni în magazin. Luă şi ea un bax... iar clientul se grăbi să i-l ia din mâini. OK! Cât verificau ei vază cu vază, ea cică avea treabă!

Răsfoia caietul, în căutarea listei de cumpărături, şi se gândea la situaţia proaspăt creată... Florentin avea din nou o problemă. De data asta, "muşteriul" aducea cu Evelin. Tuns corect, parfumat, îmbrăcat într-un costum de mai mult de-o sută de euro, cu studii evidente, se încadra perfect în "profilul matahalei". Adică al bărbatului cu care ea se măritase atunci. Un şablon pe care ea îl plăcuse cândva. Oare ce era acum în mintea lui Florentin?

Paşii se apropiară grăbiţi; începu să apese butoanele casei de marcat... Luă banii, dădu restul şi reveni în camera din spate: să mai aducă nişte vaze! Că raftul era neuniform. Va aduce câte şase...

Era linişte. Parcă prea linişte! Aveau nevoie de-un casetofon sau un radio; ceva care să spargă monotonia aceea seacă...

Acum îi vedea pe geam, încărcând dubiţa cu buchete...

Una peste alta, era mulţumită de acea primă întâlnire cu clientul preferat al soţului ei. Se comportase normal - ea, bineînţeles! Că o interesa comportamentul ei, nu al individului! Era treaba lui ce făcea; ea însă n-avea voie să greşească, dacă nu voia certuri în casă. Iar diseară Florentin nu va avea motiv să deschidă o discuţie certăreaţă.

Florentin

Bine că pleca! Doamne, dacă individul ăsta extrem de prietenos şi deschis la gură îl lua de braţ şi-l întreba, conspirativ, cum o chema pe prinţesa de la magazinul cu vaze, îi învineţea ochii! Deşi era conştient că n-avea de ce, de vreme ce pe fruntea Anei nu scria "nevasta lu' Florentin, floraru' de alături"...

Uşa dubiţei se închise scurt; tânărul întinse mâna:

- Mersi mult! Auzi? Vreau să vorbim o chestie; da' nu acum, că trebuie să gonesc cu comanda. Zilele astea trec pe-aici, să stăm serios de vorbă.

- OK. Nu-mi dai şi-un indiciu?

"Că tare aş lungi discuţia, să te pocnesc şi să mă răcoresc şi eu!"

- Ba da. Un soi de asociere în afaceri.

Na, că el se gândise alandala iar omul voia doar să facă afaceri cu el!

- Păi ce fel de asociere?

- Uite, ziceam că firma mea poate să facă un contract cu florăria ta. Îmi faci o reducere şi-ţi pui cărţi de vizită, sau hârtie personalizată pe comenzi. Îţi dai seama câţi oameni văd florile tale la un botez sau la o nuntă? Ca să nu mai vorbim despre angajaţii firmelor care participă la diverse congrese şi seminarii...

Aha! Suna bine! Nu era o tragedie, un 5%! Şi 10% mergea, dacă lua în calcul că la o nuntă veneau cel puţin 100 de inşi...

- OK; vorbim zilele astea.

- Vorbim. Încă o dată, mersi!

- Mersi şi eu!

- Paa!

Îi făcu cu mâna, zâmbind: Doamne, ce om! Se purta de parcă se ştiau din copilărie! Ciudat se mai comportau şi oamenii ăştia din PR! Tutuiau de la prima întâlnire, încercau să pară cei mai buni prieteni, amici de nădejde... Anapoda! Reveni în florărie iar Ovidiu deschise caietul:

- Aprovizionezi tot tu, sau vrei să aprovizionez eu?

- Trebuie să aprovizionez eu. Ar fi o jignire faţă de Bambina să te trimit pe tine. După ce că mi le dă cu 50% reducere de la preţul angro...

Ovidiu făcuse ochii mari-mari... Aprobă scurt:

- Dacă nu era gura mea mare şi tupeistă, nepotul ei nu se mai însura cu sor-mea. Aşa că tot neamul meu are reducere la ea. Cred că din momentul ăla "s-a rupt melodia" lui Mugurel...

Primi o aprobare şi-l trase în camera din spate:

- Hai să numărăm din ochi şi să pregătim lista pentru mâine dimineaţă.

Ana-Maria

Se simţea liniştită. Calmă. Florentina moţăia în braţele ei; şi ei îi cam era somn...

Florentin nu scosese un cuvânt despre incidentul din magazin. În schimb, îl surprinsese, pe la cinci seara, privindu-i mâinile. Şi-şi dăduse seama că niciodată, sub nici o formă, nu trebuia să-şi scoată verigheta, dacă nu voia să aibă scandal în casă.

Îl privi lung, drept: deci aşa îşi făceau bărbaţii calculele! Primul lucru era aspectul fizic; individul de azi făcuse o faţă lungă, extaziată, cu ochii-n ochii ei... Urma a doua privire, spre balcoane şi "sistemul de susţinere". A treia sigur era spre inelare! Iar dacă şi ele erau OK, urma curtarea... Păi individul o să se cam desumfle! După ce-i trecea uimirea cauzată de look-ul ei, salivaţia abundentă cu ochii la posteriorul încă ferm şi orele întregi destinate aprecierii, din memorie, dacă fusta lungă ascundea picioare perfecte...

Florentin

Soţia lui îl privea lung. El încerca să pară captivat de televizor...

Nu mai sunase mobilul. Lecţia de ieri fusese mai mult decât concludentă. Plus apariţia Anei azi, la magazin, a doua zi consecutiv! Laura pricepuse tot ce era de priceput; renunţase la tatonările timide. Se întreba ce mai urma! Era evident că la ea iubirea venea în valuri! Când o apuca, îi făcea lui apeluri; când o lăsa, îşi găsea un lăutar sau un circar...

Clientul lui preferat nu mai era clientul lui preferat. Era o matahală urâcioasă, pe care se pregătea s-o pocnească cu sete în mufă. De vreme ce-i spusese, când se întâlniseră prima oară în noua lui florărie, că toţi de-acolo erau membrii neamului Manolache... Pe de altă parte, era evident că Ovidiu era angajat. În plus, Ana apăruse în acelaşi timp cu Ovidiu...

De ce naiba nu o luase de mijloc, când intrase şi el în magazin iar individul era fascinat de chipul ei? Că aşa l-ar fi lămurit imediat!

Mă rog; poate că, undeva în adâncul sufletului lui, îi plăcea să constate că era iubit de cea mai frumoasă femeie de pe Pământ...

Lăcrămioara

Soneria? Da' cine mai venea la ora asta? Că era trecut de nouă!... Aa, Luminiţa şi Nicuşor! Intră şi ea în sufragerie:

- Bine-aţi venit!
- Bine te-am găsit!
- Sărut mâna!

Luminiţa se apropie grăbită... şi-o întoarse spre bucătărie:

- Hai să-mi zici ce trebuia să pun în sarmale, că mor! Au ieşit îngrozitoare!

Închise uşa şi începu să râdă:

- Păi bine, măi fată măi - de ce nu m-ai sunat înainte să te-apuci de ele?

Fiica ei o privi lung... şi şopti:

- Ana are o problemă.

Aoleu! O trase la masă:

- A reapărut nenorocitu'?
- Nu.

Şi-atunci? O privea lung, curioasă şi îngrijorată totodată...

- Măi mămico, la cât pleacă Florentin de dimineaţă?
- ... La cât pleacă de-acasă?
- Da.
- ... Cred că la şase, şase jumate.
- Ceea ce-ar însemna că ar trebui să-ţi aducă fata aici, la şase jumate. Iar fata rămâne cu Mirela şi Gabi, tu te duci la chioşc şi-aşa mai departe.

Aprobă scurt: cam aşa ceva!

- La cât au luat-o azi?
- Păi... pe la opt jumate.
- Şi aia mică moţăia, nu?
- Nu chiar; da' căsca aşa, când şi când. De ce?

Luminiţa tăcea şi-şi frământa mâinile...

- ... Zi-i odată!
- ... Ce mai! Nu sunt bună de negociator! Şi nici tact n-am! Măi mămico, nu-i aşa că n-o să le propui niciodată s-o lase pe-aia mică să doarmă aici?

Ete! Bufni într-un hohot sănătos de râs. Da' atât de sănătos, că nu mai putea nici să respire! Doamne, ce-o apăsa pe nora ei! Ce problemă mare avea!

- De ce râzi?
- Păi tu n-ai auzit ce-ai spus? Cum să fac aşa ceva?!
- Aşa m-am gândit şi eu. Da' să ştii că acu' vreo două ore mi-am dat seama că are dreptate, să se gândească la asta.

I-auzi!

- De ce, fă?

Luminiţa se aplecă mult spre ea:

- Păi gândeşte-te şi tu! Îţi aduce fata adormită, o ia adormită. De fiecare dată, copilu' trebuie îmbrăcat şi pe urmă dezbrăcat. Prâslea o să se gândească că toată trambalarea asta e un chin pentru aia mică. Şi cum el e deja obişnuit să stea departe de ea, n-o să aibă nimic împotriva ideii ca Florentina să rămână aici! Ba chiar o să insiste să o lase aici! Îţi dai seama că cumnată-mea nu mai are somn noaptea? Ce se gândea ea c-o s-o uite copilu' de tot; acum mai are niţel şi-o ia razna!
- Spune-i să stea liniştită, că nu-i fac eu aşa nenorocire. Oricum, fata poate fi înfăşurată în plăpumioară şi dimineaţa, şi seara; că doar o plimbă cu maşina!
- Aşa am zis şi eu. Da' îl ştiu pe Prâslea, cum face la mânie...
- ... Bine; las' că ştiu eu cum fac. Îi spun, de două-trei ori, să nu mai întârzie peste opt jumate, că am şi eu treburile mele; şi să vezi că nu-i mai vin lui asemenea idei!
- Stai, că nu i-au venit încă! Discuţia era că dacă vreodată
- Am priceput perfect discuţia! Copilu' nu doarme aici decât când zice Ana că doarme aici. Iar dacă Prâslea spune altfel, îl plesnesc de-l răsucesc pe călcâie, cât e el de mare!

Na, că se enervase! Luminiţa încercă să zâmbească:

- Sper că nu te-ai supărat pe Ana!
- Nu, dragă! Da' mă enervezi! Ce dracu, crezi că n-am priceput din prima?

Se ridică... şi decise să-şi verse nervii în gura mare, pe mesager:

- Ia: mâine seară te prezinţi la mine cu tot ce trebuie pentru sarmale. Şi le faci aici, sub ochii mei! Şi dacă nici aşa nu-ţi ies cum trebuie, vă mutaţi înapoi - că nu vreau să ajungă gineri-miu scândură! E clar?

Luminiţa se ridică, zâmbitoare ca o zi de primăvară...

Bun! Dacă se rezolva şi problema asta, era şi ea mai liniştită! Florentina va fi toată ziua bine păzită de tigaia ei de clătite şi mătuşile isterice, cu experienţă în urlete de război şi în chemat armatele aliate. Iar Ştefan nu se va apropia de Ana atâta timp cât era Florentin în preajmă. Putea deci să spere că nu vor fi niciodată nevoiţi să meargă în şatră, să ceară judecată ţigănească pe viaţa lui Ştefan...

20 noiembrie 2004 - sâmbătă

Florentin

Paşii se apropiară grăbiţi; Nicuşor îl prinse de mânecă:
- Băi, facem diseară un chef de pomină?
- Ai înnebunit? Mâine cine dracu mai vinde aici?
- Păi Ovidiu, Laura, Nina şi... Şi Ileana!
- Mă, nu eşti întreg!
- Ba sunt; da' aşa-mi place să-mi distrez nevasta, că nu mă pot abţine!
- ... Cine vine?
- Auzi? Tu te-ai făcut aşa o acritură în ultimu' timp...
- OK; Ştefan vine?
- Neinvitat, nu vine. Şi nu l-am invitat.
- Atunci venim şi noi. Tot la mici şi lăutari?
- Mă, e cam frig pentru mici; mă gândeam la un grătar pe grătaru' de bucătărie, sau la nişte pui la rotisoru' aragazului...
- Bine; bun şi-aşa! La nouă e bine?
- Care nouă, bă; că abia ajungem noi acasă la nouă!
- Atunci la cât?
- Pe la unşpe.
- Nu vrei să venim mai devreme? Totuşi, nevastă-ta are nevoie de ajutor!
- Stai tu liniştit, că are cine-o ajuta pe nevastă-mea!

I-auzi! Bine, dacă aşa voia el... Şi dacă nu venea şi Ştefan, atunci la unşpe fix apăsau soneria! Intră în magazin şi-şi prinse soţia de mijloc:
- Ce face iubirea mea mică?

Capul se plecă, grăbit:
- Roşeşte?
- Bineînţeles! Şi dacă-ţi zic că, dacă iubirea mea mică îmi arată cum roşeşte, o duc diseară la petrecere...

Na, că-i sărise de gât! Îi fură un sărut, zâmbind... şi privindu-i cu mare atenţie ochii:
- La Nicuşor, la unşpe, cu lăutari şi fără invitaţi surpriză.

Licărul ochilor soţiei lui fu concludent: Ana abia aştepta să nu dea ochii cu Ştefan - ca să se distreze şi ea ca lumea... Îi mai fură un sărut şi se grăbi spre clientul din florărie.

Ana-Maria

Doamne, ce petrecere! Excelentă! Bestială! Iar friptura era un deliciu... Se aplecă spre Luminiţa:
- Cu ce-ai uns puiul ăsta? Că e o nebunie!
- Habar n-am! Să-ţi zică fetele...

Care fete? Aa... Deci Nicuşor schimbase foaia! De vreme ce soţia lui era gravidă, logodnicele de lăutari fuseseră invitate în bucătărie! Hm - şi pe ea n-o chemaseră... Gabi începu să râdă:
- Auzi? Ia să-i zic eu lu' Marcel să ne luăm şi noi o vilă de-asta...

Ileana râdea şi ea:
- Da, da' ai grijă, că Florinel şi gaşca sunt ai lu' Nicuşor acum!
- Lasă, că găseşte Nicuşor alţii!
- Auzi, fată? Da' tu cum te descurci cu sarcina?
- Binişor. Mă dor picioarele şi spatele, mai ales după-amiaza, şi-mi vine să dorm non-stop! Şi mă mir şi eu, că am grijă de mine şi practic nu fac decât să-mi pun mâncare în farfurie şi să spăl farfuria după aia!

Luminiţa răcni, printre hohote:
- Păi... de la mâncare... ţi se trage!

Râsul se generalizase... Ia să meargă ele la dans! Avea un chef nebun de dans!

Florentin

Soţia lui se distra, într-adevăr, de minune! Dansa de mama focului, spre încântarea lui Florinel, care nu mai contenea cu dedicaţiile, auielile şi trilurile răguşite... Se aplecă spre Nicuşor:
- Vreo veste de la omul-problemă?
- Absolut nimic. Nici măcar nu m-a mai sunat! M-am pomenit cu Diamant la magazin, cu punga!
- I-auzi! Da' cu ce-a venit? Cu trenu'?
- Cu Mercedesul ăla alb.
- Deci l-a reparat...
- Mă, eu am un presentiment... Eu cred că Ştefan i l-a reparat. Să ştii că văr-tu nu e un aurar strălucit; şi nici prea vrednic nu e...

Deci aşa! Oftă greu:
- A fost la zece metri de mine, da' n-a venit nici măcar să dea mâna...
- A intrat, m-a salutat şi mi-a pus geanta pe masă. După care s-a întors la uşă şi-a spus: "Eu am plecat înapoi în şatră. E mai bine aşa." Şi şi-a desfăcut primul nasture de la cămaşă. Ştii că avea un microfon identic cu cel al Anei?

I-auzi!
- De ce oare?
- Mă, nu ştiu! Probabil ca să nu spună pe unde-şi linge Ştefan rănile! Că dacă voia s-o audă pe Ana şi opiniile ei, îl trimitea pe Diamant să discute cu ea; nu?
- Sau îşi continuă planul, dar mai cu perdea?
- Zău aşa, Florentine! Eu bag mâna-n foc că n-a vrut să rişte să afli picanterii despre lacrimile lui şi mucii înnodaţi în barbă!

Mda; era şi asta o variantă...
- Şi nici nu m-a sunat, să ceară încasările! S-au strâns câteva mii de euro; nu ştiu ce-i în capul lui.
- Poate vrea să vadă când îl suni tu, nu? Să vadă în ce măsură balamucul ăsta afectează afacerile voastre... Şi să se convingă dacă-i eşti prieten bun sau nu!

Nicuşor aprobă şi-şi aprinse o ţigară:
- O să-l sun mâine. Oricum, n-am încotro: am intrat în horă, trebuie să joc! De faţă cu el, sunt şi prietenul lui!
- Bineînţeles, mă!
- Deşi să ştii că a renunţat! Îl ştiu; e mândru ca un cocoş şi nu înghite refuzurile de nici un fel. Iar Ana l-a refuzat de câte ori?
- Păi de vreo trei, aşa...
- Vezi? Îţi spun eu că a renunţat!

Aprobă scurt cu capul; se ridică şi răcni:
- Şi special de la Florentin pentru nevasta lui!

Ana râdea, cu obrajii roşii ca focul; Gabi şi Luminiţa lălăiau, împreună cu Florinel, refrenul... Iar el se căznea să iasă dintre scaune şi să-i dea lui Florinel ceea ce era de-acum a lui Florinel...

21 noiembrie 2004 - duminică

Ana-Maria

Ileana o prinse de mână şi-o trase spre dormitor. OK! Cine ştie ce mare secret urma să afle... Sau banc! Urcă treptele mai mult pe bâj-bâite; uşa se deschise, lumina se aprinse... Rămăseseră singure.

- Întâi şi-ntâi, sor-mea m-a pus să-ţi transmit că a vorbit cu mama şi a rezolvat. Numai voi ştiţi ce-o însemna asta...

Aprobă scurt: deci Florentina n-o să doarmă la mamaia decât rareori, sâmbătă...

- Ano, zice bărbatu' meu că vorbesc cumnaţii lui cum că ai scăpat de Ştefan.

- Slavă Cerului! Ştii cât mă apăsa chestia asta?

- Ştiu; că se vedea de la o poştă că erai îngrozită de el! Şi ştii că ai slăbit, cât te-a stresat el?

Serios?

- N-ai văzut schimbarea la haine?

- ... Să ştii că n-am observat.

- Ba' eu te văd la obraji. Că te-ai stafidit, fato!

I-auzi! Se încruntă uşor: deci trebuia să se-apuce de mâncat...

- Acu', nu te supăra şi tu! Că stafida-i tare bună şi dulce...

Bufni în râs şi-o certă cu degetul:

- Ete, Ileano - că acu' vrei să am probleme cu tine!

- Ba eu cred că ai probleme cu alte muieri, nu cu mine. În plus, să ştii tu că ai scăpat de-ăla şi-ai dat peste altu'!

Poftim? Se grăbi să se aşeze:

- La ce te referi?

- Florinel mi-a recunoscut, acu' vreo două ore, la bucătărie, la o cană cu cafea, că e amorezat definitiv şi irevocabil de tine. Şi nu era nici beat, nici zâmbăreţ.

Mm, ce-o apucase brusc migrena!

- Acu', eu zic că ăsta-i inofensiv. Mai zice o dedicaţie, îl mai salvează Nicuşor de pumnii lu' frati-miu când se pileşte... Da' aud că ai un admirator şi la magazin!

- Clientul lui Florentin, ăla cu comenzile de sute de fire?

- Exact. Şi-s mii de fire, mai nou. Da' cum s-a întâmplat? Că Luminiţa mi-a zis câteva cuvinte, auzite în treacăt în bijuterie...

- Personal, n-am simţit că aş avea o problemă cu el! A intrat să caute vaze, m-a văzut şi-a rămas tablou. Nu e nici primu', presimt că nu-i nici ultimu'. Iar soţul meu nu s-a gândit să-i arate că sunt "ocupată"; omu' a cumpărat nişte vaze, vreo două baxuri aşa, şi-a plecat. Dacă ăsta se numeşte admirator...

- Se numeşte. Ochiu' lu' Florentin nu se prea înşeală! Mai ales în lucruri atât de importante ca soţia lui...

- Auzi? Ştii ce nu mi-am dat eu seama? Cine naiba a fost cu telefoanele alea! Că la un moment dat s-a oprit pur şi simplu!

- Haai, fii serioasă! Să nu-mi spui că Ştefan ar fi făcut de-astea!

- E evident că el nu s-ar fi jenat să mă sune direct pe mine şi să vorbească! Dar atunci, cine-a fost?

Ileana ridica o sprânceană, cu subînţeles... Ridică şi ea sprâncenele; pentru că voia s-o audă pe ea rostind acel nume...

- Draga mea, un lucru e cert; cât am stat eu la magazin, am văzut cum Laura îl filează de zor pe frati-miu. Al mic - că văd că te ambiţionezi să m-auzi spunând chestiile astea-n gura mare. E clar că se scapă pe ea când îl vede; e şi mai clar că pe el nu-l emoţionează cu nimic nădragii ei umezi. O lasă să-şi vadă de treburi şi scăpări iar el o ignoră. Dacă i se pune o întrebare, îi răspunde; da' nu caută de vorbă nici despre chestii sufleteşti, nici despre ştirile de dimineaţă...

- Mda; până la urmă se pare că asta n-o să se lase până n-o s-o iau la păruială.

- Auzi? Dă-o dracului; că dacă se înfurie sor-mea, să vezi ce n-apuci s-o mai ciufuleşti - că te rezolvă ea! Tu nu te culca pe-o ureche cu Florinel; că frati-miu face la fel de urât şi dacă te pupă, şi dacă te fură!

- Băi, fii serioasă! Nu mă mai pun la mintea tuturor nebunilor şi nebunelor din jurul nostru! Îl iubesc pe Florentin; ştiu că şi el mă iubeşte... Restul, la balamuc! Toţi!

- Bine-bine, da'

- Iar dacă mai sare vreunu' pârleazu' bunului simţ şi se-apropie prea tare, să vezi ce-mi scot eu mănuşile albe de bal şi-i trag un set de pălmi aşa, ca să usture bine!

Cumnata ei râdea cu poftă...

- Iar vouă cum vă merge?

- Ca de obicei: superb! Noi avem o armată de bodyguarzi care se ocupă de păruieli; deseori am impresia că bieţii mei admiratori nici n-apucă să ofteze lung şi-a doua oară, că sunt puşi la respect! Aşa că eu una n-am timp să observ admiratoarele lui... Şi ştii ce cred eu? Cred că nici n-au timp să se amorezeze! La urma urmei, suntem nedespărţiţi! Doar la toaletă nu mergem împreună...

- În ultimul timp, tu ai fost la magazin iar el la firmă.

- Şi crezi că asta schimbă lucrurile?

Ridică scurt din umeri:

- Bineînţeles că nu! Dacă tu vrei să-l înşeli, nici el nu te poate opri.

- Şi reciproca. Mergem la dans?

- Bineînţeles! Chiar sunt curioasă, să văd dacă observ ceva...

- Aa, acum sigur ai să observi! Că ştii despre ce-i vorba! Da' până acum să ştii că n-aveai cum să-ţi dai seama. Că se vede pe tine cât de amorezată eşti de norocosu' de Prâslea...

Bufni în râs şi se ridică:

- Hai "să ne dăm din buric"!

Ileana o urma ţinându-se cu mâinile de burtă... Coborau scările... Bombăni, zâmbind însă:

- Ia să vedem noi cum stă omu' cu inima...

Şi cum melodia era extrem de dansantă, intră "în forţă" în sufrageria lui Nicuşor...

Florentin

Mm, ce fericită era soţia lui! Era, în sfârşit, liniştită! Scăpase de gândurile sumbre, de ameninţarea războiului datorat lui Ştefan... Şi se distra la culme!

Da' el de ce nu se distra? La urma urmei, până şi Crin se ridicase să-şi danseze soţia! Ia să-i arate el Anei că, în realitate, era mare amator de dans...

22 noiembrie 2004 - luni

Florentin

Apăsă butonul, cu ochii închişi:

- Mda...

- Neaţa. Eşti la magazin?

Deschise un ochi şi oftă greu:

- Nu; e şase dimineaţa.

- Scuză-mă! Oricum, e mai bine că te-am prins acasă. De azi nu mai pot să vin de dimineaţă la magazin, că mă apuc de calcule. Sunt totuşi atâtea firme; trebuie să am o marjă de timp, în caz că se ivesc probleme sau nu mă descurc chiar cu toate...

- Bine.

- Voiam să ştii, să nu mai contezi pe mine acolo.

- Bine.

- Pa.

Închise fără să mai salute, lăsă telefonul pe noptieră... La naiba! Gata, începea nebunia! Avea nevoie de Ovidiu la florărie, dar nu-l putea lăsa singur acolo! Nici să-l pună să vândă papuci nu era o soluţie... Cum să facă?

- Ce-o mai doare acum?

- Nimic; rămâne acasă, să se-apuce de socotit. Aşa că suntem descoperiţi.

- Suntem foarte acoperiţi.

Soţia lui se ridică şi deschise şifonierul...

- Eşti sigură că nu vrei să-l pun pe Ovidiu să vândă până la 12?

- N-are rost. Pe de-o parte, ai nevoie de el la florărie. Pe de altă parte, n-am să fac o viaţă "naveta" asta. Mama ta mi-a spus că nu-i nici o problemă s-o ţină zi-lumină. Chit c-o lasă cu Mirela şi Gabi acasă, chit c-o ia cu ea la chioşc.

- Ana,

- Zău! Chiar n-are rost!

Iar soţia lui ieşi, cu paşi hotărâţi...

Deşi era conştientă că varianta aceea "juma de zi cu mami, juma de zi cu mamaia" nu putea funcţiona o veşnicie, deşi ştia şi ea că se va ajunge, oricum, la dusul copilului dimineaţa şi luatul seara, Ana lui era tristă. Un pic supărată, un pic tristă... Era totuşi prea devreme pentru despărţirea mamei de copil! Alte mame stăteau acasă doi ani! Altele stăteau chiar mai mult! Sigur, după trei ani apărea grădiniţa...

Puse mâinile sub cap şi privi lung tavanul. Se gândea, la modul cel mai serios, dacă nu făcuse totuşi o greşeală intrând acum în afaceri. Dacă n-ar fi fost mai bine să facă abstracţie de toate sfaturile familiei şi să rămână la Mugurel încă un an. Sau jumătate de an. Sau doi ani. Sigur, din punct de vedere financiar, le mergea "ca-n Rai" acum; dar soţia lui era tristă. Privea deci tavanul şi calcula avantajele şi dezavantajele. Ar fi vrut să dea timpul înapoi, să nu deschidă florăria, sau măcar să refuze categoric ideea magazinului cu preţ unic...

Ana-Maria

OK! Mâncarea era împachetată; pe drum or să ia pâine de la cuptor. Gata: mergeau? Intră în dormitor şi-l privi lung; soţul ei era în pijama, lungit pe pat, cu mâinile sub cap... Supărat... Se aşeză lângă el:

- Ce-i?

- Aş fi vrut să nu deschidem magazinul ăla.

- De ce?

- Ca să nu trebuiască să vă despărţiţi atât de repede.

I-auzi! Începu să râdă:

- Credeai că mă primeşte şi pe mine la grupa mică?

Florentin nici măcar nu schiţă un zâmbet:

- Ştii bine ce-am vrut să spun.

- Da, ştiu. Dar oricum am fi ajuns la asta. Că e acum, că e peste doi ani... Poate e mai bine să se-ntâmple acum; se obişnuieşte cu programul meu şi i se va părea normal să stea şi cu mamaia, şi cu tuşica, şi cu mami, şi cu tati...

- Normal era să stea cu mama ei.

- Tu cu cine-ai stat?

- Cu toată lumea.

- Păi vezi?!

- Inclusiv cu mama.

Atunci...

- Atunci, când Laura n-are de calculat, vine ea dimineaţă iar eu după 12. Când are de calculat, ducem picea de dimineaţă la mamaia şi gata.

Soţul ei tăcea...

- Şi-acum mergem?

- Stai s-o sun pe mama.

OK! Se ridică şi începu să strângă hainele pentru Florentina. Salopeta de sky, de vreme ce era sfârşitul lui noiembrie iar răsăritul nu era foarte aproape... Îl auzise punând întrebarea; acum asculta, de vreme ce tăcea... Pampersi; să mai ducă câţiva, că cine ştie?! Cinci era o cifră rezonabilă...

- A spus că abia ne-aşteaptă. Şi zicea să n-o mai îmbraci, că doar o ducem cu maşina. S-o înfăşori în plăpumioara aia groasă, ca să nu se trezească.

Bună idee! Îndesă salopeta în geanta de voiaj, puse plăpumioara pe pat... şi se grăbi să se încalţe şi să-şi ia geaca.

Florentin

Urcă la volan şi făcu abstracţie de mâna mamei lui, care-i făcea "pa-pa" din prag; porni motorul şi demară. Era furios... Era furios pe propria neputinţă!

- Acum de ce eşti nervos?

- Pentru că nu v-am lăsat să dormiţi amândouă acasă!

- Parcă stabilisem, nu?

- Da, stabilisem. Oricum, să ştii că i-am spus mamei să mă sune când se trezeşte. Iar dacă simte orice fel de întristare, să ne spună - şi vii şi-o iei cu viteza sunetului!

- Bine.

Se aşteptase la o împotrivire; când colo Ana îi răspunsese imediat. Ba chiar i se păruse că avea o voce veselă...

Chiar dacă ea se gândise deja la varianta asta şi se împăcase cu gândul că va afla progresele fetiţei lor doar din povestiri şi scurtele observaţii de seară, lui nu-i era atât de uşor. Acum se inversaseră rolurile. Dar dacă mamaia spunea că fata nu se simte bine fără mămica ei...

Ana-Maria

Ora patru. În afară de telefonul de la şapte jumate, dna Manolache nu mai sunase. Deci picea se distra de minune cu mamaia şi mătuşile ei. Sigur veniseră şi verişorii acasă; tataia se lăsa tras de mustăţi, unchii nu mai ştiau ce să-i aducă, ce să-i dea... Prinţesa ei era în culmea bucuriei...

Paşii se apropiară... şi i se întinse o legitimaţie:

- Bună ziua. Garda Financiară.

Oups! Nu zâmbi:

- Bună ziua.

- Am venit în control.

- Poftiţi.

Îi va îndesa în spate şi-l va pune pe Florentin s-o sune pe Laura, s-o cheme să se descurce cu ei! Că ea nu se descurca...

- Imediat. Pregătiţi, vă rog, actele firmei.

Ieşiseră? Da' unde se duceau? Paşii se apropiară prin spatele ei şi Florentin şopti:

- Concurenţa ne-a trimis Garda. Şi cam bănuiesc eu care parte a concurenţei...

Exact la asta se gândea şi ea în clipele astea! Totuşi - Florentin apăruse, făcuse "florăria fermecată" şi-apoi plecase cu Ovidiu şi Laura!

- Să vezi ce-o să transpire Laura, cu cinci afaceri de explicat! Mamă-mamă!

- Ai sunat-o?

- Nu; a spus Nicuşor că o sună el.

- OK. Ce zici; să-i băgăm aici, în spate?

- Nu; sunt destule camere la etaj.

- Totul e să vrea să stea în camerele de sus! Când or vedea la ce preţuri te aprovizionezi...

- Corect! Da' lasă-i totuşi sus, lângă Nicuşor...

OK! Sigur avea el o socoteală! Îl privi cu ochi curioşi:

- Deci aşa vine Garda...

- Stai, că abia au intrat! Să-i vezi "în acţiune"! Hai, că te-ajut.

Aoleu, se făcuse coadă! "Acceleră" şi ea spre tejghea...

Florentin

Trecuse deja jumătate de oră. Muierea aia unde naiba stătea atâta?... Aha! Cu scârţâit de frâne, Toyota roşie opri strâmb pe trotuar... Se grăbi spre ea:

- Mă duc s-o ajut.

Ieşi din vilă, se apropie de Laura şi-i luă teancul de dosare din mâini:

- Sunt 12.

- Iar eu am dat deja telefoanele de rigoare.

OK! Reveni cu dosarele în spatele magazinului... întrebându-se încă o dată de ce Ana trebuise să-i invite, chiar şi numai din curtoazie, să stea în depozitul magazinului! Presimţise poate că acolo erau cele mai multe nimicuri de numărat? Sau ştia soţia lui ceva despre dificultăţile de notare din gestiunea lui Nicuşor? Sau se temea cumnatul lui să nu poftească indivizii la stoc?

Intră în cămăruţa din spatele florăriei şi lăsă dosarele pe masă: nu se băga în socotelile Laurei. Ea ştia ce să le dea, când să le dea... Momentan, erau foarte ocupaţi. Mai ales cu vazele, mingiuţele, şosetele şi scobitorile! Parte din ele erau despachetate de clienţii nehotărâţi; o parte erau descompletate... Laura intră cu al doilea rând de dosare şi-i făcu semn că mai avea! Uau! Da' ce făcuse, câte 12 còpii la fiecare hârtie?... Nu; adusese prăjituri, fursecuri, pateuri, suc... Protocolul, deh! Nina şi Luminiţa îi ieşiră în întâmpinare; le lăsă pe ele să se ocupe cu servitul. El avea deja clienţi în florărie.

Ana-Maria

Hm; ce bine "se mişca" Laura! Intra în spate cam o dată pe minut. Câte-un dosar, câte-o adeverinţă, aprobările de la Sanepid, un fursec, un pahar cu nectar, un zâmbet, un decolteu neglijent... După care se-ntorcea în camera din spatele florăriei şi foşgăia cu tonele de dosare... Excelent!

Da; era geloasă pe contabila aia atât de descurcăreaţă! Atât de frumoasă, tupeistă, băgăcioasă, iute şi descurcăreaţă! I-ar fi plăcut să fie măcar pe sfert ca ea...

Florentin

Tocurile se apropiară de uşă; Laura îi zâmbi abia perceptibil:

- Te rog frumos, vii puţin?

Sigur! Se grăbi să intre şi el în spate. Ea era foarte preocupată de dosare... Se opri lângă ea, privind hârtiile pe care mâinile ei le răsfoiau de zor:

- Ce-i?

Înlemni...

... Tânăra luă primul dosar şi se îndepărtă, extrem de grăbită... Păi dacă făcea aşa... O privi lung: ce naiba era în capul ei?

Stop! Avu acum cea de-a doua surpriză în mai puţin de cinci secunde: Laura nu ieşise din depozit. Aşa că i se oferi un zâmbet slab... i se făcu cu ochiul scurt... Şi abia acum paşii se îndepărtară, grăbiţi să ducă dosarul! Deci aşa! Hm...

Data trecută, discutase Ana cu ea. De data asta, va discuta el cu ea. Chiar azi! Pentru că nimeni şi nimic nu avea voie să se bage în armonia şi buna înţelegere din familia lui. Dădu s-o urmeze, dar îşi aminti un mic amănunt... Reveni în florărie şi-şi trase colegul deoparte:

- Tu te grăbeşti azi? Vrei să pleci mai devreme?

- Doamne fereşte! Mai sunt şi căpcăunii ăştia aici!

- OK. Eu o să lipsesc vreo oră-două.

Ovidiu probabil văzuse gestul Laurei - era privit lung, cu neîncredere şi dezaprobare totodată... Zâmbi:

- Stai liniştit - n-are ea norocu' ăsta! Mă duc să vorbesc cu Nicuşor şi vin să te-ajut.

Primi o aprobare scurtă. Şi-un zâmbet. Miza pe zâmbetul ăla, de vreme ce avea nevoie de sprijinul lui iar pe-ăsta nu-l putea obţine decât dându-i indicii despre planul lui...

Trecu prin depozitul magazinului; la vederea cizmelor cu toc cui, înalte peste genunchi, zâmbi slab: Doamne, cum o să-şi frângă picioarele pe cataligele alea! Atunci când le încălţase, la patru jumate, Laura nu luase în calcul discuţia lor... Urcă treptele, sună la interfon, i se deschise...

- Ce-i, cumnate? Vor să vină să-mi inventarieze ustensilele?

- Nu. Am o problemă de rezolvat şi nu sunt sigur că pot să mă întorc până la închidere. Te rog, o duci tu pe Ana acasă, în caz că

- Bineînţeles, cumnate!

OK! Se grăbi să revină în florărie...

După calculele lui, traficul îi va mânca o oră. Discuţia, jumătate de oră cel mult! Deci dacă plecau pe la şapte, se întorceau la ţanc ca s-o lase pe Laura lângă Toyota roşie şi să plece cu soţia lui spre Florentina. Până la ora şapte însă, îşi jura lui însuşi că va fi calm şi senin ca o rază de soare...

Ana-Maria

Oare ce "cocea" soţul ei? Era evident că avea un plan; socotea ceva dificil... Mult mai dificil decât controlul economic în plină desfăşurare! Dar de vreme ce ei îi zâmbea, o prindea uneori de mijloc şi tocmai îi şoptise conspirativ că o iubeşte... De vreme ce nu ea era cauza acelor calcule, trăgea concluzia că putea sta liniştită. Atunci când îşi va aminti, soţul ei o va informa. Sigur era ceva legat de control, sau de Ovidiu!

Florentin

Gata; şapte fix. Ana era şi ea în spate, cu inspectorii: numărau, socoteau... Aveau o activitate paşnică, oricum! Intră şi el în spatele florăriei şi-o prinse pe Laura de braţ:

- Vino puţin.

Doi paşi erau de-ajuns; chiar i-ar fi convenit ca Ana să-l audă, ca să-i dea cele două-trei secunde necesare pentru înţelegerea micului lui plan! Ochii negri erau atenţi. Păi... Păi să-i spună, nu? O privi drept, cu subînţeles:

- Hai să te duc fuguţa, să iei dosarul ăla!

Era uimită? Păi de ce? Nu asta voia? Uite, era dispus să-i dea o "mostră" de concubinaj! Începând cu scuza şi sfârşind cu cafteala de rigoare! Zâmbi:

- Dosarul ăla... ştii tu...

Fu uimit să constate că, atunci când era pusă într-o situaţie pe care n-o luase în calcul, Laura nu mai era atât de diplomată. Obrajii ei deveniră stacojii - iar ea reuşi doar să şoptească, un pic descumpănită:

- Păi şi Ana...

"Aoleu! Şi tu voiai să fii amanta mea! Ha!"

- Am vorbit cu Nicuşor şi-o duce el acasă, când se termină aici. Ia ea fata...

"Hai; acum faci pe proasta, sau chiar nu te-ajută aluna?"

Laura plecă grăbită capul, aprobând scurt, şi se repezi spre geantă. Ridică privirea spre soţia lui...

Ana-Maria

Poftim? Cum? Cum adică? Ce dosar? Păi ea nu venise cu maşina?

Ochii negri se ridicară şi-o priviră lung... Florentin se apropie de ea; o prinse uşor de umeri... Iar mâna lui dreaptă începu să se joace cu jumătatea de inimă de la gâtul ei:

- Trebuie s-o duc pe Laura până acasă, să ia un dosar pe care l-a uitat. Mi-a zis că nu mai are destulă benzină să se ducă şi să se-ntoarcă...

Adică pe lângă tona aia de hârţoage mai era ceva? Iar Laura, fiinţa grijulie şi cu capul pe umeri, rămânea fără benzină în frumoasa ei maşină roşie? Nee... Se vedea de la o poştă că Florentin încerca să-i transmită cu totul altceva! O lua pe Laura de acolo ca să discute cu ea. Iar asta însemna că domnişoara contabilă nu se potolise; şi cum nu era încă ora opt, trăgea concluzia că renunţase la telefoane şi se-apucase de alte avansuri şi tatonări...

- OK.

Chipul soţului ei se încruntă uşor:

- Dacă durează mai mult, te duce Nicuşor acasă.

Deci se întâmplase ceva grav. Numai el şi Dumnezeu ştiau ce! Şi, probabil, şi Laura! Dar era ceva extrem de serios! Ceva a cărui rezolvare va dura poate două ore, poate mai mult...

Hei! Avea încredere în soţul ei! Aprobă din nou, încercând să-i arate că aproba decizia lui, oricare ar fi fost aceea:

- OK.

Şi-acum? Vedea cu coada ochiului, peste umărul lui, că Laura era pregătită de plecare... şi chiar fremăta de nerăbdare să plece după dosarul ăla! Florentin însă... Florentin răsucea pe toate părţile inimioara ei şi tăcea...

Florentin

Doamne! - ar fi vrut să-i spună că o iubeşte! Ar fi vrut să-i amintească faptul că o iubeşte doar pe ea! Ar fi vrut s-o asigure că nu se va întâmpla nimic din ce plănuia Laura să se întâmple! Că el era al ei, orice s-ar fi întâmplat! Numai că nu putea să spună nimic despre ei doi... Ridică privirea spre ea:

- Cred că o să iau dosarul ăla de la noi...

Primi imediat o aprobare serioasă:

- OK.

La naiba! Îi scăpase un oftat! Se grăbi să se-ntoarcă pe-un călcâi... şi să-şi privească victima cu ochi mici, serioşi. Ceea ce iscă alt bufeu vişiniu al obrajilor... Laura se grăbi să iasă; o urmă.

- Mergem cu Toyota?

- Şi-atunci eu de ce mai merg cu tine? Dacă tot ai benzină, du-te singură şi ia-ţi dosarul; nu?

"Şi-acum ce te supără mai tare şi mai tare? Propria prostie, tonul sau scaunul incomod din Dacie?" Mm, câte întrebări rămâneau fără răspuns pe lumea asta...

Demară, apăsă acceleraţia, fentă doi şoferi adormiţi din trafic... Îşi impunea să nu piardă chiar o oră pe drum. Să se întoarcă în timp util. Să-i arate soţiei lui că nu se întâmplase nimic! Că putea avea încredere în el! Că n-ar fi înşelat-o niciodată...

Hei! Gata cu gândurile! Ca să-i reuşească planul, trebuia să-i lase Laurei impresia că o ducea să-i facă o bucurie! Reveni la tonul de zi cu zi:

- Cum ieşim la control?

- În principiu, bine. Dar, pentru mai multă siguranţă, dat fiind faptul că sunt activităţi pe care nici nu le-am studiat, nici nu le-am mai întâlnit, am avut grijă să dau câteva telefoane, ca să fiu sigură că mă aleg doar cu un avertisment verbal.

- Dar sunt probleme? La modul real vorbind...

- Sunt sigură că am scăpat una-alta; că nici un contabil n-o să-şi spună vreodată secretele şi şmecheriile altui contabil! Nu-s geniu; sunt doar absolventă de ASE. Dar cred că sunt scăpări mici; ăştia or să mi le spună pe toate diseară sau mâine, când or termina. Iar după control o să mă ocup de ele şi le-ndrept.

- Voiam să te întreb...

"Şi-acum fac o pauză lungă, ca să te ţin pe jar un pic..."

- ... Cam când se termină calculele lunare?

- Poftim?

- Când poţi să închei socotelile?

- ... Păi, teoretic, pe 30 noaptea. Dar pentru mai multă siguranţă, aş spune un 7-8 decembrie... De ce?

- Lasă, că o să vorbesc cu Ovidiu.

- Serios acum! Spune! De ce?

- Lasă; că el oricum s-a transferat la FF şi "e pe baricade" zi-lumină! Vorbesc cu el şi se rezolvă.

- Ce să se rezolve?

"Gata: oficial, eşti proastă!" Tăcea şi se încrunta la trafic, ca să pară extrem de ocupat...

- ... Oricum o să tot trec pe la voi, să iau şi să aduc hârtii. Când aveţi nevoie de mine, stau şi vă ajut!

"Ehei, târziu, nenică!" Tăcea şi se uita chiondârâş la semafor... Şi-acum vedea în oglinda din dreapta că şi ea se încrunta la un pieton de lângă ea... Gata! În sfârşit, strada lor!

Aoleu, chioşcul! Puştoaica! Acceleră şi trecu pe lângă complex - pentru că mămica lui trebuia să afle totul sub formă de povestire, mult după producerea evenimentelor...

- Unde mergem?

- Departe de ochii maică-mii.

- Păi nu era la chioşc.

"Mm, iar eşti proastă! Da' acu' o să te simţi!"

- E în schimb puştoaica aia care-a lucrat vânzătoare la Toni. Aia care te vedea în fiecare zi cum te opreai special ca să te fardezi...

Tăcere în dreapta lui... Viră stânga, dreapta, parcă maşina... Şi evită să-i privească obrajii stacojii - că ştia deja că erau stacojii. Ce rost avea, nu? Coborî şi-o porni înainte; Laura se grăbea să-l urmeze...

Aşteptau liftul... Pe el îl mâncau palmele, pe ea probabil c-o lua cu leşin...

Închise uşile liftului şi apăsă butonul. Şi, pentru prima oară după sărutul pe obraz pe care-l primise în depozit, o rugă frumos - în gând, fireşte! - să prefere să vorbească decât să se apropie de el...

- ... Deci Nicuşor ştie unde eşti.

- Da; el ştie.

- ... Şi nu te temi că o să spună?

Se întoarse şi-o privi drept, zâmbind amuzat de ceea ce-i va spune:

- Ce te face să crezi că solidaritatea e o chestie pur feminină?

Laura plecă imediat capul; roşise îngrozitor, dar zâmbea şi ea... Reveni spre uşi - că poate-i veneau nebunei idei şi sărea pe el, stricând astfel frumuseţe de amintire... Şi ajunseseră la etajul şase...

Se grăbi să descuie, deschise larg uşa şi arătă bucătăria:

- Fac imediat o cafea.

El trebuia să-şi scoată geaca şi să o sune pe Ana!

Ana-Maria

Era liniştită... într-un fel. Ştia unde plecaseră Florentin şi Laura; nu ştia ce făceau acolo! Sigur, simţea că între soţul ei şi contabilă nu se petrecea absolut nimic - nici acum, nici pe viitor! Avea totuşi o strângere de inimă; Florentin era cu Laura, chiar şi numai pentru o cafea şi-o discuţie dintre cele mai serioase...

Mobilul ei începu să piuie. Privi afişajul şi apăsă butonul:

- Da.

Tăcere... Foşnet... Iar tăcere... Vocea lui Florentin o făcu să tresară:

- Dă-mi şi geaca ta.

Deci ajunsese acasă! Laura era în casa lor...

Intră încet în camera din spate, ascultând foşnetele... Luminiţa o prinse de braţ:

- Ce-ai, fată?

- ... Laura e la o cafea, în bucătărie...

I se luă mobilul din mână; oftă greu şi se aşeză pe-o ladă. Ea oricum nu voia să asculte... Fu imediat ridicată şi dusă într-un suflet în atelierul Ninei - unde croitoria se sistă imediat iar mobilul ei deveni un obiect extrem de important pentru toate trei...

Florentin

Amesteca tacticos cafeaua. Se întreba de ce oare o femeie aşa frumoasă şi deşteaptă cum era Laura nu-şi dădea seama că el îşi folosea mobilul drept microfon! Îl mai şi pusese pe masă - ca să se-audă bine! Să nu iasă discuţii! Hm; trebuia să-l roage pe Crin să-i vândă microfonul ăla! Era mult mai simplu cu el şi se auzea extrem de clar!

Umplu cănile şi se întoarse spre masă.

Foarte crispată, constipată şi ruşinată, Laura stătea pe-o bucăţică de colţar şi fixa cu privirea blocul de vizavi! Doamne, ce era-n capul ei? Îi puse cafeaua în faţă şi se aşeză. Şi-şi aprinse o ţigară, privind-o lung, atent. Evident, ea îi ocolea privirea şi prefera să-şi caute ţigările, sau bricheta, sau şerveţelele...

- ... Ştii, nu eşti prima cu care am o discuţie între patru ochi. De fapt, înainte de orice discuţie... De ce m-ai sunat în fiecare seară, la opt fix?

Ei bine? Laura se codea în continuare; îşi scosese ţigările şi-acum se făcea că nu vedea bricheta de pe masă! Se-ndură să-i aprindă el ţigara, amintindu-şi că încărcase acumulatorul mobilului ieri dimineaţă şi risca să rămână fără "transmiţător":

- Chiar credeai că o să sar pe tine înainte să avem o discuţie serioasă? De fapt - chiar credeai că vreau o relaţie pasageră? Aşa, ceva gen "cinci minute printre flori"?

Laura zâmbi şi-şi privi lung cafeaua:

- Am vrut să-ţi amintesc mereu că există cineva care se holbează la ceas şi aşteaptă ora opt.

- De ce tocmai opt?

- Ca să fiţi amândoi acasă. Ca să văd dacă te gândeşti măcar o dată să o trimiţi să ia pâine şi să-mi rosteşti numele...

Şi-acum el trebuia să se rostogolească pe spate, de-a dreptul impresionat? Hm; nu era cazul!

- Deci nici tu nu-ţi doreşti o relaţie de cinci minute printre flori.

- ... Ce-mi doresc eu, sunt conştientă că nu voi obţine niciodată. Mă voi mulţumi deci cu cât îmi vei oferi...

- ... Aşa, din curiozitate; nefericitu' ăla de muzicant, care se crede iubit sincer, pe unde-i la ora asta?

Încercase "s-o mai scuture" de pe poziţia zâmbetului victorios; nu reuşi, deşi întrebarea fusese uşor mitocănească:

- Doarme, probabil; că e o persoană foarte publică, are mulţi amici şi trebuie să ţină legătura cu toţi, să iasă seara la o navetă de bere...

- Aşa-i viaţa de lăutar: dacă nu menţine legăturile, îşi pierde prietenii şi implicit şi clienţii. Are nevoie de o femeie serioasă, stabilă şi înţelegătoare; ce zici de chestia asta?

- Că nu mă grăbesc să mă mărit.

- Eşti sigură?

Primi o aprobare fermă cu capul... Şi cum nu prea mai erau întrebări la care se putea răspunde cu voce tare, decise să-şi stingă ţigara. Pierduse şi-aşa prea mult timp! Când se mai întorcea el, s-o ia pe Ana? Se aplecă peste masă, spre ea. Laura era verde-stacojie; dar jubila...

- Cred că te-ai gândit la toate...

Iar asta sigur îi dăduse încredere în ea! În mintea ei, el devenise deja micul ei sclav, menit pe lumea asta doar pentru a-i scrie stăpânei lui ode... Zâmbi sincer atunci când o îmbrânci de pe piedestalul pe care se urcase singură:

- Nu-mi plac oamenii care îmi evită ochii.

"Şi să te văd cum te descurci acum!" Era privit drept, lung, serios... Bun! Şi-acum să mai discute niţel:

- Cum plănuieşti să facem? Eu sunt "baza" la florărie; Ovidiu nu poate face faţă tuturor clienţilor. Şi ştii că nu prea am de ce pleca de acolo în toiul zilei.

Primi un zâmbet suav şi-o privire parşivă:

- Păi cred că, în funcţie de discuţia noastră de azi, o să găseşti motive... sau nu...

- Sau nu...

Ptiu, că scăpase porumbelul! Dar... Dar hai s-o lase aşa! Poate nu era musai nevoie s-o bată până-i sărea sângele pe urechi!

Şi acum aştepta. Căuta pe chipul ei, în ochii ei, rezultatul acelor cuvinte. Voia să priceapă cum gândea femeia asta, cum calcula, cum plănuia - ca să înţeleagă cum o putea determina să-l uite...

Laura era pusă în dificultate. Din nou. Ştia că îşi putea compune priviri "grave şi grele"; tocmai o privea grav, greu, cerând răspunsuri sincere şi detaliate... Iar ea pleca ochii, pentru ca imediat să-şi amintească să-l privească şi să încerce din nou să-i înfrunte privirea...

... Mda; cu Laura, numai bătaia putea da roade! Aşa că "să se-apuce", nu? Se apropie şi mai mult de ea... şi şopti, foarte aproape de buzele ei:

- Nu scoţi un sunet; că băbuţa de la cinci are urechi de securistă.

Primi o aprobare grăbită; ochii priveau ceaşca cu cafea... Plecă şi el capul şi-o sărută uşor pe gât... delectându-se cu fiorul pe care i-l dăduse... Zâmbi:

- Miroşi bine. Ai presimţit oare că azi vom purta o discuţie?

Primi o negare. Deci pupicul pe obraz pe care i-l dăduse în depozitul florăriei fusese aşa, un impuls de moment... Reveni pe scaun, pe partea lui de masă:

- Dar să ne bem întâi cafelele. Că doar nu ne grăbeşte nimeni, nu? Cât e ceasul?

Şi-şi privi scurt mobilul. Convorbirea nu se întrerupsese iar bateria era jumătate. Dar întrucât se apropia de jumătatea de oră planificată, dădu peste cap ceaşca cu cafea şi se ridică. Şi-o duse în chiuvetă. Timp în care Laura se ridică şi se apropie de fereastră:

- Eşti sigur că nu va veni val-vârtej, cu un taxi?

- Da.

Şi-acum o cuprinse uşor cu braţele... Pentru ca apoi să o strângă cu putere. Şi să devină extrem de pasional.

Ana-Maria

Privea mobilul. Asculta cuvintele lor. Fusese aşezată pe scaunul din faţa maşinii de cusut; Nina, din dreapta, o privea lung şi aştepta probabil erupţia isterică. Luminiţa se plimba prin cameră grăbită, ca o fantomă care nu scoate nici cel mai mic sunet...

Numai că ea era calmă. Avea încredere în soţul ei. Chiar dacă o auzea pe Laura trecând prin diverse intensităţi ale bufeurilor, ea ştia ce soţ are. Şi era calmă.

Florentin

- Te iubesc.

Şoapta tinerei îi făcu mâinile să se oprească.

O adusese exact acolo unde voise s-o aducă. O făcuse să rostească acele cuvinte. Purul adevăr. Pentru acele două cuvinte riscase s-o îmbrăţişeze în faţa ferestrei, unde-l putea vedea orice vecin de vizavi...

Privi lung blocul, renunţând la masca bărbatului foarte interesat de-o aventură... Lăsându-şi chipul să exprime exact sentimentele din acele momente... Şi rosti sec:

- Eu nu te iubesc. Dealtfel o să te convingi chiar acum cum stă treaba.

O prinse de încheietura mâinii şi-i demonstră, "negru pe alb", cam care era "temperatura" blugilor lui:

- Farmecele tale nu-mi clintesc cu nimic nici blugii, nici inima.

Şi nu-i mai lăsă timp să se întoarcă spre el - o prinse de păr şi-i trase capul spre spate:

- Mă cunoşti de-un an deja. Când ne-am cunoscut şi m-ai invitat la o cafea, eram căsătorit şi fericit. De-a lungul acestui an, am fost căsătorit şi fericit. Acum sunt căsătorit şi mai fericit ca niciodată. Tot nu te-ai convins cum stă treaba?

Îi dădu drumul şi-o întoarse, brutal, spre el. Şi cum nu auzi nici o părere sau vreun comentariu, ridică palma şi-o lovi cu sete peste faţă.

Ana-Maria

Cee? Ce auzea? Luminiţa şopti ca pentru ea:

- Aşa, frăţioare! Arde-o! Dă-i peste buşon! Joac-o-n picioare!

Sâsâi, nemulţumită că nu mai auzea cuvintele lui Florentin! După ce Laura ţipase în toată regula, speriată şi de gest şi probabil şi de forţa loviturii, soţul ei mai spunea ceva!

Florentin

Tânăra făcu un pas în spate... şi se lovi de geam. O prinse de braţ:

- Ţi-am spus: nu eşti prima femeie pe care-o aduc în bucătăria conjugală ca să avem o discuţie despre cum vreau eu să fiu lăsat în pace. Şi despre cum nu accept să mi se creeze probleme în căsnicie. Pe cealaltă am convins-o în cinci minute. Şi, deşi am fost foarte atent la detalii, tot mi-au scăpat picăturile de sânge zburate pe uşă. E cazul să te conving şi pe tine cinci minute şi să-mi îmbunătăţesc acuitatea vizuală pe suprafeţele maron?

Laura se grăbi să răspundă:

- Nu.

- În cazul ăsta, mai avem de discutat una-alta, după care ne întoarcem la magazin. Şi-o să ne ocupăm amândoi cu treburile noastre: eu cu florile, tu cu actele. Că nu vreau să te fac de râs, sau să o supăr pe Ana. Şi nu amestec niciodată particularul cu serviciul.

Ochii negri erau foarte încruntaţi:

- Nu mai avem ce discuta!

- Ba avem; că la cât ai fugit după mine şi la ce şmecherii ai pus la cale prin spatele nostru, discuţia de până acum nu-i de-ajuns! Dintr-o palmă nu-ţi trece! Iar eu nu iert nici o muiere şi nici un bărbat care se bagă să-mi strice casa! Azi e rându' tău!

Şi-acum dezlănţui o ploaie de pumni şi picioare pe ea!

- Nuu!

- Ba daa!

- Nu daa!

- Ba dau, fă! Dau! Ţi-am spus să nu scoţi o vorbă? De ce zbieri? Ia de-aici, să-ţi piară fluieru'!

- Nu mai daa!

- Ba dau! Pentru fiecare firişor de păr alb din capul soţiei mele! Pentru fiecare încruntare de pe chipul ei! ...'Z mama mătii de fufă nenorocită! Stai să-ţi dau să-ţi meargă fulgii!

Şi-i dădea... Şi ea zbiera şi urla... Şi cum ei vorbiseră în romanes, ea zbiera în romanes. Unica limbă pe care nici un vecin nu o înţelegea...

Obosise. Fir-ar să fie de treabă, că obosise de când tot bătea la ea! N-o lovise cu toată puterea; doar prima palmă fusese "la intensitate maximă" şi-l ajutase să se răcorească...

Sigur trecuse jumătatea de oră! Sigur n-o să mai ajungă s-o ia pe Ana de la magazin! Sau, dacă gonea... O prinse de braţ, o învârti scurt şi-i dădu drumul; Laura se opri violent în uşa de la intrare... Păşi spre ea:

- Fă! Fă, demento! Tu vrei să te duc în mijlocu' florăriei şi să discutăm acolo? Sau vrei să mergem la taică-tu şi să discutăm şi cu el?

Era evident c-o panicase serios! Şi-o şi învineţise fără milă... Se întoarse şi-i aruncă geaca. Şi-şi luă şi el geaca, mobilul, cheile... Laura îl aştepta lângă toc, cu faţa acoperită de palme... Descuie uşa şi-i dădu vânt afară. Şi apăsă butonul liftului...

- ... Şterge-ţi borşu' de pe ochi! Că ne ia dracu poliţia!

Şi-acum foşgăia de zor... "Haai, hai odată! Că mă aşteaptă Ana!" O îmbrânci în lift, trânti uşa, apăsă butonul...

Şi-o ultimă demonstraţie de forţă! Strânse pumnul şi lovi cu toată puterea cabina liftului. Au!

La naiba! Ce durea! Da' ce zgomot făcuse! Parcă trăsese cu tunu'! Bombăni, la urechea ei:

- Să te mai punăăl cu coarne să încerci să mă desparţi de nevastă! Fă! Ai mare grijă! Că tu nu mă ştii de mult... Întreab-o pe Luminiţa ce se-ntâmplă când nu mai reuşesc să-mi controlez nervii! Întreab-o şi gândeşte-te foarte bine, înainte să mai dai telefoane anonime şi pupici pe obraji! Auzi?

Capul brunet aproba cu disperare... Acum o convinsese. Acum Laura renunţase. Aşa că ieşi din lift, grăbit să urce odată la volan... În sfârşit, portiera din dreapta se închise. Demară şi se înscrise în trafic. Şi acceleră...

- ... Te rog, du-mă acasă.

- Ba te duc direct la firmă; că ai un control economic de trecut.

Suspinele se înteţiră; Laura conştientiza ce i se întâmpla... şi mai ales ce urma să i se întâmple! Şi atinsese un nou prag al disperării... "Ia să te pun eu să gândeşti! Ia să faci tu acum un plan care să te salveze de pumnii şi palmele nevesti-mii!"

- Dacă boceşti, îţi găseşti singură scuză la vânătăi, să ştii!

Hm! După graba cu care găsise şerveţele în ditamai gentoiul, trăgea concluzia că plânsul nu se datora imposibilităţii găsirii unei explicaţii la noul look! Nee; Laura plângea din cu totul alte motive... Decepţii în dragoste, probabil! Parasolarul se trase scurt; tânăra se privi preţ de-o secundă în oglinda chioară... şi se întoarse, ameninţătoare, spre el:

- Pe-asta o să ţi-o plătesc!

Apăsă frâna în mijlocul traficului şi se întoarse spre ea:

- Ia vezi! Că ştiu şi arcade, iar la boturi sparte nu mă-ntrece nimeni! Tac-tu m-ar pupa cu foc, că l-aş scuti de-un efort...

Se priviră câteva secunde bune... Claxonul o dezmetici; Laura reveni spre oglindă. Iar el reveni în trafic...

Brusc, nu se mai grăbea. Brusc, realiza că nu-şi oprise mobilul. Ştia deci că Ana nu se va clinti din magazin până nu venea el! Luminiţa n-o va lăsa să plece, ştiind că el şi Laura se întorceau acolo! Surioara lui era de-o curiozitate bolnavă...

- Calmează-te şi dă-ţi cu spirt. Şi zi-i mersi că n-a stat ea de vorbă cu tine! Că la ce gânduri i-au trecut de-a lungul timpului prin minte, chiar că vedeai Spitalul de Urgenţă pe dinăuntru!

Tăcere... Deci Laura se calmase. Era ocupată cu ştergerea sângelui. Acum, el începea să se gândească ce explicaţie va da; nu Anei sau Ninei, ci celor 24 de ochi cu legitimaţii...

Na, că ajunseseră deja! Iar el habar n-avea ce să le spună! Bombăni sec, privind geamurile în spatele cărora nu-i aştepta nimeni:

- Roagă-te să nu te-ntrebe vreunul ce-ai păţit! Şi mai ales să nu te-ntrebe unde-i dosarul!

Opri motorul iar Laura coborî:

- Mă duc să văd cum merge controlul la Nicuşor.

Bun! O vedea alergând spre intrarea în bijuterie, cu bărbia în piept şi părul peste faţă...

Plecă privirea spre propriile haine: atâta se-ngrijorase de look-ul ei, că uitase complet de eventualele picături de sânge de pe el! Pentru alea chiar n-ar fi putut găsi o explicaţie...

Ana-Maria

Luminiţa se ridică:

- E clar; s-a pierdut cu firea "şi-a ascultat-o cu urechea". Trebuie să mă duc să-i fac ceva, să nu zbiere dementa pe-aici! Oricum, dacă vine să se dea la tine, sunt prima care mă bag să-i scot ochii!

Aprobă şi făcu un semn scurt de "lasă..."; Nina se ridică şi ea:

- Sigur nu vine să dea ochii cu tine azi. Ar fi bine să nu vă întâlniţi azi deloc!

Aprobă din nou şi se ridică şi ea. Intră în magazinul de confecţii, se apropie de geam... Soţul ei era tot la volan. Îl auzea bombănind lipsa de creier de care dăduse dovadă; îl văzu zâmbind... Şi-i auzi şoapta:

- Ete de-asta poartă Ana şorţu' de bucătărie! Să ţin minte, data viitoare! Deşi cred că pe următoarea o duc la ta-su; să mai bată şi ei la ele! Ce-s eu, maşină de bătut copiii tâmpiţi?

Mm; păţise ceva la mâna dreaptă! Auzise sâsâitul şi-l vedea examinând cu maximă atenţie degetele, sau încheietura... Şi-acum cobora.

Florentin

Intră în magazin, dar Nina arătă spre zidul din stânga; aşa că îşi găsi soţia în "împărăţia confecţiilor"...

Se grăbi s-o strângă în braţe şi s-o sărute. Şi nu renunţă la zâmbet atunci când scoase mobilul din buzunar şi apăsă butonul roşu...

Ana-Maria

Dacă ar fi fost vreodată atât de idioată să se îndoiască de fidelitatea soţului ei, azi primise dovada clară că era iubită din tot sufletul. Că nu va fi niciodată înşelată. Aşa că... Aşa că ridică mâna şi-o puse peste cămaşa crem. Peste inimioara de la gâtul lui. Zâmbi slab:

- Nu s-au despărţit niciodată...

Primi o aprobare... iar uşa se deschise larg. Se întoarse, pregătită să-i ţină locul cumnatei ei; speriată de parcă ar fi văzut un urs mâncând mure în beci, Luminiţa şopti:

- Băi, Prâsleo! Ce naiba a păţit Laura?

Aoleu! Deci nu erau trei vânătăi ici-colo! Chiar cursese sânge în bucătăria aia! Florentin o prinse de mijloc şi răspunse, incredibil de calm:

- S-a hotărât să se dea jos la unu', la semafor, şi să-l înjure că nu ştie să meargă drept pe stradă. Iar omu' a pocnit-o.

- Da' chiar în halu' ăsta?

- Era cu patru malaci iar ea făcea istericale şi vorbea ca la cort.

Vedea pe chipul Luminiţei că nici cei patru malaci înjuraţi de mamă nu erau un motiv îndeajuns de puternic ca să justifice bătaia metodică... Soţul ei ridică din umeri:

- Ce vrei! Dacă s-a jucat de-a copilotu', şi-a furat-o! N-a rugat-o nimeni să fluidizeze ea traficu'!

Luminiţa se încruntă... şi ieşi. Se ducea să-i spună şi Laurei ce păţise... Îl prinse de mână şi-l trase spre uşă:

- Cred că Ovidiu e panicat la maximum. I-au cerut nu ştiu ce drăcie, pe care el nu s-a descurcat să le-o dea. Vezi tu...

Florentin aprobă şi se îndepărtă; ea intră în propriul magazin şi se apropie de tejghea, de Nina... Prietena ei şopti:

- ... E rău?

- Pentru ea, da.

- N-a pus-o nimeni să insiste! De fapt, i s-au spus lucrurile astea de atâtea ori, că avea nevoie de-o lecţie mai dură!

- Am senzaţia că lecţiile astea sunt prea dure. Că-şi depăşesc scopul. Florentin nu se poate controla la nervi...

- Am observat şi eu asta. Mai ales că eu am stat deoparte, în timp ce pe voi vă sâcâia Ştefan...

Ah! Iar îşi adusese aminte că ea nu discutase niciodată cu Nina despre Ştefan! Aşa că o privi lung, curioasă...

- Când afla că te-a căutat Ştefan, soţul tău făcea o faţă care-mi îngheţa şira spinării şi-mi ridica tot părul din cap. S-a uitat vreodată urât la tine?

- Da.

- Şi la mine, de vreo două ori; da' atunci chiar m-am dus în camera din spate, gândindu-mă că poate scap dacă nu mă vede!

- Eu mi-l amintesc de pe vremea când se repezea la Evelin. Când l-a bătut în faţa firmei, când s-a repezit să-l gâtuie cu toată strada de faţă... Ştii care-i chestia cu el? E un tip de treabă, săritor şi de comitet. E mereu calm, invocă mereu puterea de aur a cuvântului rostit cu calm... Şi pare şi-un pic slăbuţ pentru înălţimea lui. Da' în momentul în care "i se rupe filmul" şi se repede la bătaie, realizez că e genul de om care merge până-n pânzele albe. Şi nu-i slab, ci atletic.

Nina aprobă şi arătă spre dreapta:

- Te duci tu la vânzare?

Aoleu, clienţii! Magazinul! Se grăbi să iasă, să-şi preia postul la tejghea - spre marea bucurie a lui Ovidiu, care nu se pricepea la seturi de scobitori, lumânări parfumate şi mini-lanterne auto...

Florentin

Gata? Plecau şi ei spre casă? Că nu mai putea de oboseală! Şi mai avea şi de spălat borşu' nesimţitei de pe gresie, de pe mobilă...

Laura nu mai coborâse de la Nicuşor; probabil că, după ce îi spălase sângele de pe faţă şi-o dezinfectase, Luminiţa trăsese concluzia că nici o fadromă de mascaţi nu obţinea rănile alea! Sau poate că Laura nu voise să coboare... deşi, la halul în care-o speriase, dorinţa lui de-a trece controlul devenise ordin pentru contabila-colaborator...

Oricum, ei plecau! La ei se numărase marfa! Luminiţa socotea acum nasturii, cu Nina... Urcă în atelier şi-l privi doar pe Nicuşor:

- Vezi, că noi plecăm.

- Bine, mă.

- Uşuie-i şi tu pe-ăia! Că nevastă-ta-i gravidă! Dă-i afară! Să vină mâine, pe lumină!

- Păi termin aici şi să vezi ce-i iau la rost!

Aprobă şi se grăbi să iasă:

- Salut!

- Salut!

Îşi luă soţia de mână. Mergeau spre maşină... Iar el nu se gândise să verifice husa din faţă. Uite cât de uituc şi neatent devenise! Dar o s-o roage să stea în spate...

Nicuşor

Uşa se închise scurt. Reveni la şlefuitul inelului:

- După cum observi, pentru a mia oară poate, nu îl interesezi.

- Am priceput deja asta; ai alte sugestii?

- Apropo de cumnată-miu? Uită-l! Altceva, nimic nou...

Laura oftă greu... şi se ridică:

- Asta va fi greu... Îmi pusesem speranţe în afurisitu' ăsta!

- Speranţe? Într-un Manolache însurat? Ha!

- Şi totuşi mi le-am pus. Nu e o chestie care să depindă de logică şi analiză; se-ntâmplă pur şi simplu!

- Iar discuţia asta de azi sper că a îndreptat lucrurile pe-acolo, prin planurile tale!

- Evident!

- Bun! Că ăsta nu-i dus la biserică!
- Am constatat, azi!
- Nu, n-ai constatat! Ceea ce-ai păţit azi a fost o chestie controlată din partea lui! Nu ţi-aş dori să aibă ceva cu tine atunci când nu-şi mai poate controla nervii. Şi forţa.
- Nu crezi că chestia asta a fost destul de puternică?

I se arăta faţa tumefiată şi umflată zdravăn... Minţi cu seninătate:

- Nu. Se poate mult mai rău.

Acum Laura tăcea; încerca poate să-şi imagineze cum făcea Florentin când nu se mai controla? Greu de spus...

- Oricum, faptul că nu te-a dus val-vârtej să te vadă nevastă-sa în ce hal te-a bătut ar trebui să-ţi arate că momentan te lasă să-ţi salvezi imaginea în faţa noastră.
- Ce dracu să mai salvez?!
- Relaţia cu pămpălău' ăla de lăutar, de exemplu!

Tăcere...

- Care e scurs după tine şi leşină când îi oferi trei cuvinte tăioase!

Tăcere...

- Apropo; de la ce a pornit iureşul ăsta? Ce dracu i-ai făcut, de te-a caftit în halu' ăsta?

Tăcere...

- Doar n-ai început iar cu telefoanele!

Aa, acum nega! Bun!

- OK. Nu vrei să spui, nu spune! E problema voastră, la urma urmei. Dar, orice s-ar întâmpla, vezi-ţi de-ale tale de-acum încolo. Florentin nu se-ntoarce niciodată din drum. De când îl ştiu eu, nu a dat înapoi după ce-a luat o hotărâre. E mai bine deci să ţii cont de părerile lui!
- Evident! Sau crezi că machiajul ăsta e zero pentru mine?

Avea senzaţia că Laura pricepuse exact ceea ce trebuise să priceapă. Şi că se va conforma întocmai dorinţei lui Florentin. Şi-aşa, era conştientă că se făcuse de râsul tuturor! Şi mai urma şi prima revedere cu "pămpălăul de lăutar"... pentru amânarea căreia Laura trebuia să găsească o migrenă, o vizită la părinţi, o dificilă problemă contabilă...

Ana-Maria

Florentin nu dormea. Nici ea nu putea să închidă ochii... Dar decât să discute despre cât de bătută era Laura acum, mai bine se prefăceau amândoi că dormeau duşi...

De cum ajunseseră acasă, văzuse picăturile de sânge de pe gresie. Şi de pe masă, şi de pe aragaz... Florentin o împinsese repede spre dormitor: să se ducă să schimbe fata, să se joace cu ea... Iar pe el îl auzise foşnind, spălând de zor... Cina o mâncaseră într-o curăţenie exemplară. El chiar îşi pusese a doua porţie; ea însă cu greu reuşise să înghită tot ce i se pusese în farfurie. Văzuse deja picăturile alea; chiar dacă totul lucea de curăţenie, mintea ei ştia că pe a patra placă din dreapta fusese...

Soţul ei se răsuci uşor şi-i puse mâna peste mijloc. Sesiza oare un început de discuţie? Puse mâna peste mâna lui. Şi simţi imediat tresărirea... Ce naiba?

Ridică capul şi se încruntă: i se umflase mâna. Fie de la capul tare al Laurei, fie de la bubuiala aia pe care-o auzise în telefon. N-o interesa decât remediul, aşa că se ridică şi se grăbi să aducă bandaje şi unguentul. Şi-i puse mâna pe genunchiul ei. Un masaj uşor, să intre crema în piele; bandajul lejer, să nu se şteargă unguentul. Şi-apoi nani, că era extrem de târziu...

Florentin

Oof, Doamne! Îl înţelesese! Îi înţelesese dorinţa de-a nu discuta despre vizita Laurei! Ana îl bandaja şi-atât.

Şi-acum avea încă o confirmare a faptului că, atunci când nu-i deranja nimeni, relaţia lor era una specială. Se înţelegeau din priviri, ştiau ce-şi dorea celălalt... Nu se certau...

Prefera să ţină ochii închişi. Se gândea că mâine trebuia neapărat să discute cu mămica lui, s-o determine cumva să se pensioneze odată şi s-o ţină ea pe Florentina! Bănuia că toată amabilitatea Laurei, orele petrecute la vânzare în magazinul Anei avuseseră drept scop final "aterizarea" în patul lui. Acum, bătută şi abandonată, Laura va fi mult prea ocupată cu problemele contabile ca să mai vină să vândă lumânări parfumate, brichete şi magneţi de frigider. Avea deci nevoie de Ana; Ovidiu nu prea dădea randament la magazinul cu preţ unic, Luminiţa vindea la două magazine, Nina trebuia să coasă ca să aibă profit...

Mâine, pe la opt-nouă, o să-i facă o vizită mamei lui. Spera să poată s-o convingă...

Ioan

Lăsă receptorul în furcă şi oftă greu: Prâslea ăsta făcea ce făcea şi căuta scandal... Îi făcu Lăcrămioarei semn să-l urmeze şi intrară în bucătărie.

- Ce-i, Ioane? Ce zicea Nicuşor?
- ... Azi, Laura i-a făcut ceva lu' Florentin. Ceva atât de grav încât l-a determinat s-o momească în apartament şi s-o bată de s-o scoată din uz pe două săptămâni.

Contrar aşteptărilor lui, Lăcrămioara începu să râdă cu hohote...

- ... Ce-ai?
- Păi dacă toanta n-a priceput nici de aluzii, nici de vorbă bună, nici de vorba tăioasă a Anei, sigur că a trecut la cafteală! Bravo lui!
- Da, bravo lui! Da' cică a bătut-o de-a umflat-o şi-a învineţit-o pe toată faţa! Ce face, dacă se trezeşte cu taică-su la uşă?
- Mă îndoiesc că individa o să facă valuri.
- Da' individa asta n-are şi ea un bărbat?
- E cuplată cu un lăutar. Mă rog; cântă la orgă. Băiatu' e serios; am înţeles că ea amână nunta...
- ... Da' ce dracu i-o fi făcut lu' Prâslea?!
- S-o fi apucat iar să-i dea telefoane!
- Ce telefoane?
- Îl suna în fiecare seară, la opt fix, şi nu vorbea.
- Şi eu de ce n-am ştiut?
- Ba ai ştiut, că ţi-a zis fi-tu ăl mare.
- Când mi-a zis mie Roberto că
- Când cu Ştefan ăla! Că se gândise că era Ştefan! Şi mi-a zis mie Luminiţa ce şi cum se-ntâmplă acolo la magazin!

Se simţea din ce în ce mai marginalizat...

- Da' bine i-a făcut, să ştii!
- E prost şi ăsta! Păi dacă fata vrea numai o aventură, de ce
- Fata vrea să-i spargă casa! Vrea să-l ia ea de bărbat!

Hm... Se grăbi să iasă:

- Atunci, bine i-a făcut!

Închise uşa şi intră în dormitor: oricât îşi storcea mintea, nu putea pricepe de ce Prâslea nu-i spunea nici măcar 1% din ce se întâmpla în viaţa lui! De ce-l ocolea? Nu-i demonstrase de atâtea ori că îl înţelegea şi-l sprijinea în tot ceea ce făcea? Până şi în ceea ce atunci era o nebunie ciudată, legată de-o romăncă dispărută... Ce-i făcuse lui Prâslea, de se îndepărtase atât de mult de ei? Mă rog - de el! Poate că maică-sii îi mai spunea una-alta...

23 noiembrie 2004 - marţi

Florentin

Încuie maşina şi se apropie de chioşc. Mama lui era într-o vervă fantastică; povestea ceva, gesticulând extrem de periculos pentru bietele flori... Apăsă clanţa şi intră:

- Sărut mâna! Salut!
- Bună.
- Ei, să trăieşti! Ce faci?
- Uite, am venit să vorbim o chestie. Ana a plecat în parc?
- La ora asta, abia deschide aia mică ochii. Plus că e foarte frig! Mai pe la zece jumate, aşa...
- Uite ce voiam să-ţi zic... Eu am o problemă.
- În sfârşit!
- ... Ce... "în sfârşit"?
- În sfârşit accepţi să-ţi împarţi una dintre probleme cu mama! Bravo! Hai, că-ţi revii uşor-uşor...
- Hai, măi, mămicule! Zău aşa!
- Lasă tu ciocu' mic şi gândeşte-te de cât timp n-ai mai venit să stai de vorbă cu noi. Şi-acu' zi-i care-i problema.

Tonul şi mai ales cuvintele îl puseseră în dificultate. Mămica lui avea dreptate: îi neglijase pe amândoi...

- Spune odată! Auzi? Da' întâi spune ce-ai păţit la mână.

Aoleu, bandajul! Uitase să-l scoată! Dar era, oricum, prea târziu ca să inventeze ceva - se încruntă scurt:

- Am şi eu problema pe care-a avut-o cândva Roberto.
- ... Ce problemă, maică?
- Uite, asta... cu distanţa de Ana...
- ... Ce distanţă, maică!

O exasperase deja! Aşa că-şi luă inima-n dinţi şi rosti răspicat:

- Nu-mi place că vine la 12. Vreau să plecăm amândoi de-acasă la şase şi să ne-ntoarcem amândoi. Pentru liniştea noastră, a amândurora.

Mama lui tăcea...

- Laura trebuie să stea la ea la birou să calculeze, iar Ileana ar trebui să se ocupe de afacerea lui Crin. Iar eu nu pot să fiu de acord ca Florentina să vină la magazin. Sau să stea aici, în chioşc.

Ochii negri îl priviră cu maximă seriozitate:

- Şi-ai vrea ca eu să mă pensionez, să mi-o aduceţi acasă la şase jumate şi s-o luaţi seara la opt jumate. Aşa-i?

... Era mult prea mult ceea ce-i cerea el! De când venise el pe lume, ştiuse că mămica lui se trezise dis-de-dimineaţă, pusese micul dejun pe masă şi alergase să vândă la chioşc. Îi cerea să schimbe... Îşi trecu nervos mâinile prin păr:

- Nu.

Mama lui aştepta continuarea; n-avea continuare. Aşa că ridică vocea:

- Nici eu nu ştiu ce vreau! Acu' vreau s-o las să stea acasă, cu fata, cel puţin un an; pe urmă vreau să fie acolo, lângă mine!
- Atunci vrei să laşi fata acasă, în grija unei bone? Care numa' ea ştie ce face toată ziua cu copilu'? Care numa' ea ştie cum se poartă cu aia mică? Care nu se ştie dacă stă cu ochii pe ea, dacă-i dă să mănânce, dacă nu cumva o bate sau o scuturã ca pe rufe?
- Da; în ultimă instanţă, aş vrea s-o las cu o bonă calificată, testată, cu recomandări şi eventual şi şcoală sanitară la activ.

Mămica lui făcu un pas în spate şi-şi legă strâns baticul la ceafă:

- Păi, Prâsleo...

Şi-acum mama lui puse mâinile-n şold şi răcni:

- Păi dacă aud că aţi lăsat copilu' ăla acasă cu o străină, să n-am parte de nepoţi şi să-mi sară ochii din cap dacă nu vin peste voi şi vă bat pe-amândoi până vă căcaţi pe voi! Şi vă iau copilu'! Şi n-o să-l mai vedeţi decât în prima zi de şcoală! Uită-te tu bine la mine!

Se uita! Că era uimit de înverşunarea aia...

- Să nu vă pună mama dracului să faceţi aşa ceva! Copilu' n-are ce căuta nici aici la chioşc, nici la magazin, nici cu o străină-n casă! Nici la creşă, nici în Sahara, nici la munte şi nici la mare! Pricepuşi?

Aprobă în virtutea inerţiei: la cum urla la el, de se sesizase jumătate de bulevard...

- Aşa! Şi-acum ieşi afară, până nu-ţi pun găleţile-n cap!

Se grăbi să iasă şi să ajungă la maşină. Doamne, în ce hal se enervase mămica lui! Da, şi Ana îi descrisese inconvenientele angajării unei bone; le pricepuse şi le acceptase... Dar dacă nu avusese atâta putere s-o roage să renunţe la chioşc! Venise nepregătit, ea îl luase repede cu bandajul şi...

Porni motorul şi demară: o să mai încerce şi mâine. Sau poimâine - în funcţie de cum reuşea să-şi facă curaj şi să-i spună totuşi ce era cu tifonul de pe mână!

Lăcrămioara

Bun! Se asigură că Prâslea plecase val-vârtej spre florărie şi se întoarse spre ucenica ei:

- Aşa! Acu' fii atentă! Eu diseară o să vorbesc cu moşu' meu. Cel mai probabil, mâine îţi descuie Roberto chioşcu'. Iar eu o să vin să te vizitez doar, cu aia mică cu căruţu'!

Ptiu! Începea să plângă! Da' ce păţise? Se speriase chiar atât de rău de urletele ei, sau plângea pentru că rămânea singură la chioşc?

- ... Tanti, eu te-aş ruga să nu pleci; da' ştiu că trebuie să stai cu nepoţica, şi...

Şi uite că bocea de-a binelea! Se grăbi s-o strângă în braţe:

- Hei! Ia nu-mi boci mie aici numai din asta, că foc mă fac! Ce-i asta?

Miorlăitul îi umplu şi ei ochii cu lacrimi:

- Da' eu nu vreau să pleci!
- Măi fetiţă măi, nu mai pot nici eu! Am o vârstă!
- Da' nu pleca, tanti! Că dacă pleci matale, eu ce fac?
- Stai aici frumos, vinzi flori şi-ţi găseşti un ochios mândru şi ţanţoş şi te măriţi! Că eu ţi-i goneam, fato! Ei te vedeau pe tine tânără şi frumoasă; da' când apăream şi eu, fugeau care-ncotro de-aşa soacră! Că-ţi zic eu că te credeau fata mea!

Parcă mai rău îi făcea! Plângea în hohote! Ia să tacă ea din gură... Nu; s-o liniştească şi-apoi să tacă!

- ... Tu mi-eşti tare dragă; că eşti ca şi copilu' meu, de când stăm aici la palavre toată ziua. Da' simt eu că nu mai pot. Şi-am tăcut şi-am răbdat, ca să-l forţez pe Prâslea să lase nasu' jos şi să vină să ceară ajutoru' părinţilor. Da' dacă nu era el cu problema cu copilu', erau ceilalţi cu problema cu nurorile. Şi tot mă retrăgeam, până-n sărbători. Sunt bătrână, fato! Am artrită, am reumatism, m-am făcut cât un butoi... Te rog eu să nu mai plângi!

Bun! O pusese cât de cât pe linia de plutire. Se grăbi să tragă câteva jerbera, la nimereală: decât să se uite una la alta şi să numere ultimele minute petrecute împreună, mai bine se odihneau prin muncă!

Florentin

Uşa se deschise scurt; Ana se apropie şi-i fură un sărut:

- Bine te-am găsit.
- Bine-ai venit. Pregătită de treabă?
- Evident!

Se ducea să-şi lase geaca, să salute controlul şi să se aşeze la tejghea! O opri deci:

- Fata e la mama?
- Păi unde altundeva?!
- Şi mama n-a zis nimic?
- ... Nu; ce să zică?

- M-a sunat că vrea să-mi zică ceva; da' i-a venit un client şi-a zis că mă mai sună ea. Şi n-a sunat...

- Păi era ceva agitaţie la chioşc, să ştii!

Aprobă şi se prefăcu a fi foarte ocupat...

Lăcrămioara

Închise uşa bucătăriei şi-şi prinse soţul de braţ:

- Să ştii că ai avut dreptate.

- Cu ce?

- Cu Laura aia. A caftit-o până i s-a umflat mâna. Uite-aşa un cataroi de pumn avea azi; da' bandaju' se vedea că era făcut de mâna nevesti-sii...

Ioan zâmbea - element foarte important pentru ceea ce urma să-i spună! Decise să deschidă discuţia aşa, mai de departe:

- ... Ştii, Ioane... Eu m-am gândit mult, în ultimul timp... Cât am fost noi şefi peste afacerea asta, am păstrat-o strict în familie. Da' uite că Roberto a angajat oameni; şi eu zic că ne merge bine, nu?

- Ne merge foarte bine.

- Oamenii se descurcă, el îi controlează fără probleme...

- Aşa-i. Ce te roade?

- ... Mă Ioane, am simţit zilele astea că am îmbătrânit!

Soţul ei se aşeză la masă:

- Toţi îmbătrânim, Lăcrămioaro!

- Ştiu! Ete la el, îmi vorbeşte ca la copiii de grădiniţă!

- Ştii bine ce-am vrut să spun!

- Ştiu; că altfel nu zâmbeam aşa...

Făcuse şi gluma menită să-l binedispună... Atacă "frontal":

- M-am gândit să renunţ.

Tăcere...

- Am o vârstă. În plus, simt că e mai multă nevoie de mine aici, decât acolo. Gabi e gravidă; Mirela cred că se pregăteşte s-o ia de la capăt, după ce-şi face controlu' din decembrie. Iar de când s-au mutat fetele, casa asta e cam prăfuită!

- Şi vrei să laşi munca la chioşc pentru munca din casă?

- Păi casa e pe primul loc, Ioane! Uită-te şi tu, cum s-a pus prafu' peste tot! Nu mai am timp şi de asta, şi de chioşc! Fetele mă ajutau mult; acu' Luminiţa e la casa ei, Ileana e la casa ei... Ana s-a mutat la casa lor... Gabi face gemeni şi încearcă să mă şi ajute, să se şi protejeze... Mirela mă ajută cât poate şi ea; da' nu-i supraom! Şi mă gândeam că, dacă tot are cine să se ocupe de chioşcu' din Tei...

Îl privea lung şi-i aştepta decizia. Ioan se gândea; zâmbea, dar ochii îi trădau gândurile...

Ioan

Ia uite ce şmecheră se făcuse! Îl lua aşa, "pe departe", de parcă avea de-a face cu un căpcăun care nu-l învăţase încă pe "Da"! Adevărul era că Lăcrămioara lui, florăreasă de când se ştia, strânsese destui ani de muncă. Iar dacă-i aducea o femeie, să facă curat în casă, risca să încaseze un făcăleţ în moalele capului. Rezolvarea era una singură; se întreba acum cât de glumeţ în exprimare putea să fie...

Mai întâi să-i amintească motivele pe care, din cauza emoţiei, le omisese:

- ... Nepoţii sunt mari şi au nevoie de mamaia lor... Mai e şi Florentina, care nu poate merge la magazin cu ei...

Ia uite-o cum aproba! Repede-repede, să nu se răzgândească! Îşi compuse un chip panicat:

- Şi-asta înseamnă c-o să stai toată ziua cu ochii şi gura pe mine?

Mm, ce-i sărise ţâfna! Se grăbi s-o oprească:

- Ca-n tinereţe, aşa! Şi-o să-mi faci sandwich-uri calde de dimineaţă, masaj şi ceai fierbinte...

O oprise. Lăcrămioara nu ştia cum să reacţioneze. Continuă:

- Ştii că, în ultimul timp, îmi cam ţiuiau urechile dimineaţa? Nurorile astea ale noastre merg în vârful picioarelor... Hai în sufragerie, să-i anunţăm.

Nevasta lui se grăbi să iasă. O urmă, zâmbind slab, şi-şi privi fiul cel mare:

- Dragii mei, vă anunţ personal că mămica voastră tocmai s-a pensionat.

Tăcere, preţ de câteva secunde; primul reacţionă Ionuţ:

- Şi-acum o să stea acasă cu noi?

Lăcrămioara zâmbi şi aprobă cu capul.

- Şi n-o să te mai duci la chioşc?

Era evident că băieţii îşi doriseră din tot sufletul pensionarea bunicii lor! Iar Lăcrămioara observase asta abia acum şi mai avea puţin şi începea să plângă! Răspunse el:

- O să se ducă aşa, în vizită, când trece cu Florentina spre parc.

- Vine şi Florentina?

- Ceva îmi spune că o să vină în fiecare dimineaţă şi-o să stea până după ştirile de seară.

George se amestecă şi el în discuţie:

- Şi-o să mă ajuţi la lecţii?

- Sigur că da!

Mamaia fusese asaltată cu îmbrăţişări şi pupături... Se aşeză lângă Roberto:

- Crezi că aia mică se descurcă în Tei?

- Sigur că se descurcă! Oricum, mâine dimineaţă o duc s-o prezint la Maica Domnului. Şi îi spun, de faţă cu toţi ceilalţi, că dacă nu se descurcă, să le dea un telefon; iar ei vor veni s-o ajute.

- Crezi tu că or să facă asta?

- Păi dacă n-o fac, îi dau afară! E aşa o rată a şomajului mare şi doritoare de salarii neimpozitate...

Aprobă şi-şi văzu nevasta grăbindu-se spre telefon. Deci era adevărat; discutase azi cu Prâslea. Iar acea discuţie grăbise mult pensionarea...

Florentin

Telefonul începu să piuie. Se ridică fără nici o tragere de inimă şi răspunse:

- Da.

- Hai să trăieşti, Prâsleo!

Mama lui, veselă nevoie mare? După urletele de dimineaţă? Răspunse circumspect:

- Sărut mâna.

- Uite, te-am sunat să-ţi zic că m-am pensionat.

Oof...

- Aşa că, începând de mâine dis-de-dimineaţă, puteţi să aduceţi fata la mine. La cinci, la şase - când plecaţi voi la treabă!

- Bine, mămico.

- Da' vezi cum îi spui nevesti-tii! Să n-aud că i-ai dat ordin să meargă cu tine de dimineaţă! Că ştii deja ce te-aşteaptă!

- Ştiu. Şi nu fac de-astea.

- Bine. Du-te şi zi-i! Şi dacă e şi ea de acord, să pregătiţi sarsanaua aia mare a voastră, cu haine! Şi nişte pamperşi, că nu mai am decât vreo doi.

- Bine.

- Şi să aduci şi oala!

- Bine.

- Adică lasă oala, că-i iau eu alta.

- Bine.

- Că n-o să vă plimbaţi toată ziua cu oala după voi!

- Bine, mamă!

- Aşa! Da' vezi, maică; să veniţi s-o luaţi până-n nouă.

- Bineînţeles!

- Aşa; că are şi mămica treabă prin casă p-aicea! E ora de frecţie a lu' taică-tu, e curăţenia de după cină... Nu te superi!

- Sigur că nu mă supăr!
- Aşa! Şi sâmbătă seara, dacă ieşiţi undeva, fata doarme aici, cu mamaia ei!
- Bine, mamă.
- Aşa! Te las să vorbeşti cu Ana!
- Bine.
- Pa!
- Sărut mâna...

Îi închisese deja...

Mămica lui era euforică. El era chinuit de un enorm sentiment de vinovăţie... Ştia că, după episoadele de frisoane de la chioşc, mămica lui începuse să se gândească la retragere; dar orice florar s-ar fi gândit să treacă întâi sărbătorile, să nu piardă "crema" vânzărilor... Simţea că, din cauza lui, mămica lui renunţase la tot...

- Ce-i?

Aoleu, Ana! Cum să-i spună? Doamne, ce era cu el? De dimineaţă constatase că nu se gândise la o explicaţie pentru pumnul ăla cât baniţa! Acum descoperea că nu-şi căutase încă cuvintele pentru soţia lui, deşi făcuse demersuri mari pe lângă mama lui! Se aşează lângă ea şi oftă greu, încercând să zâmbească:

- Mama. Zicea că tocmai s-a pensionat; aşa că, dacă vrem, putem s-o ducem pe Florentina dis-de-dimineaţă.

Ana-Maria

Aşa deci... Se grăbi să zâmbească larg:

- Perfect! Aş veni şi eu cu tine la treabă!
- Întrebarea este dacă vrei să vii...
- Sigur că vreau să vin!
- Sigur că voiai să stai cu ea până la un an!
- Dar dacă poate să stea mamaia ei cu ea, eu pot să vin cu tine!

Se grăbi să se ridice, ca să încheie discuţia:

- Să-i fac un băgăjel cu haine, nu?

Florentin o privea lung... Ridică scurt din umeri:

- Ce-i?
- ... Mama zicea să-i pui hăinuţe şi nişte pamperşi, că nu mai are decât vreo doi.

Aprobă şi se grăbi să intre în dormitor... Renunţă la zâmbetul ăla forţat; după câteva clipe de gândire, îl repuse pe buze... Păi era evident că fiul discutase azi cu mama şi grăbise pensionarea aia! Pentru că Laura nu va mai veni să vândă la magazinul cu preţ unic; iar dacă totuşi va trece pe-acolo, prefăcându-se că a trecut cu brio peste păţania cu bătaia, nu va mai sta să vândă în locul soţiei lui! Poate că şi asta îi alimentase tinerei nebunia - gândul că, de dimineaţă, ea juca rolul soţiei lui...

Ce mai; locul ei era la magazin, lângă soţul ei. Cât mai aproape de el. Chiar dacă asta însemna să se depărteze considerabil de fetiţa ei...

Paşii se apropiară grăbiţi:

- Ce-i? La ce te gândeşti?

Îl privi drept, arătându-i zâmbetul:

- Păi mă gândesc ce să-i împachetez!

Două secunde de tăcere; Florentin se grăbi spre ţigările din bucătărie... O să se-ntoarcă; aşa că ea va zâmbi în continuare.

Dacă-şi amintea ea bine povestirile de demult, şi părinţii ei o lăsaseră acasă şi se duseseră la serviciu. Pe vremea aia, concediul postnatal dura trei luni... Şi tot învăţase cine era mama şi cine bunica! Florentina lor va veni seara acasă; or să se mai joace puţin, ele două. Şi aşa cum picea nu-şi uitase tatăl, deşi îl vedea cam o oră pe zi, la fel nu-şi va uita nici mama. Doar mama va suferi în tăcere zi de zi, întrebându-se ce cuvinte a mai spus fetiţa ei, cum a făcut primii paşi, cum a reacţionat la oliţă... şi aflând toate astea dintr-o povestire grăbită de cinci minute...

Florentin

Era evident că vestea aia o lovise în moalele capului! Era evident că soţia lui visase să-şi crească ea copilul! Întotdeauna Ana spusese că mamele trebuie să facă copiii ca să-i crească, nu ca să bifeze lista cu "lucruri care trebuie neapărat făcute-n viaţă" şi să-i paseze pe la bunici! Paşii se apropiau; el încerca să pară calm şi detaşat, dar era conştient că nu reuşea...

- Ce-a zis: o ţine până seara, nu?
- Da; s-o luăm până la ora nouă, că după aia se ocupă de curăţenie şi artrita lu' tata.

Ochii căprui se mai îndulciseră... Se grăbi să adauge:

- Iar dacă în weekend avem vreo ieşire, a spus că poate s-o ia seara şi s-o ţină peste noapte.

Ana zâmbi:

- Noi muncim în weekend.
- Începând de weekend-ul ăsta, sâmbătă şi duminică vom avea program de la 9 până la 2.
- ... Tocmai când sunt clienţii liberi?
- Da. Dacă au nevoie de scobitori, să vină până-n două. Sau să cioplească moţu' beţelor de chibrit.

Era evident că soţia lui nu-l aproba - dar nici nu se-ndura să-l contrazică...

- ... Deci să-i pun hăinuţe pentru două-trei zile, să fie...
- Pune-i nişte haine, oricare; că mama abia aşteaptă să iasă la cumpărături cu ea.

Ana zâmbea:

- Aa, chestia cu păturica...
- Da - nu se poate abţine.
- OK!

Rămăsese din nou singur... Cum naiba să facă, să împace şi mămica, şi fetiţa, şi magazinul? Era foarte grea sarcina aia...

24 noiembrie 2004 - miercuri

Ana-Maria

Florentina dormea dusă; tăticul ei făcuse cald în maşină, chiar dacă plăpumioara aia era de-ajuns... Se abţinea s-o privească; nu voia să înceapă să plângă. Nu acum, oricum! Că dacă o vedea soacra ei cu ochii roşii, îi bătea pe-amândoi şi-i uşuia cu copil cu tot de la poarta ei! Sigur, bunica adora timpul petrecut cu nepoţica ei; dar renunţa bucuroasă la el, dacă avea mămica timp pentru fetiţă...

Maşina opri în faţa porţii. Zâmbi slab:

- Parcă e Crăciunul...

Toate ferestrele erau luminate feeric! Florentin începu să râdă:

- Ce-i aia, Crăciun! Ăsta da, eveniment; nu Crăciunul!

Deschise uşor portiera şi coborî cât mai lin, să n-o trezească... Pentru că, dacă ochişorii s-ar fi deschis acum, n-ar mai fi reuşit să plece cu soţul ei. Florentina era obişnuită ca în fiecare dimineaţă să se joace cinci minute cu mămica ei, după care s-o ia mămica ei în braţe, s-o ducă la baie, apoi la bucătărie, apoi să stea cu ea la joacă... Deci, dacă ar fi văzut-o acum, probabil că s-ar fi lăsat cu urlete şi lacrimi...

Florentin urca treptele, încărcat cu sacoşe; mămica lui le cobora, grăbită ca o vijelie de vară. Din capul scărilor, din uşă, dl Manolache o privea lung... De ce-o privea aşa? Nu-i convenea că lăsa copilul cu bunica? Sau îi deplângea suferinţa cauzată de despărţirea zilnică de fetiţa ei? De unde să ştie ea... Îl salută cu capul; fu imediat salutată la fel. Iar soacra ei şopti, veselă ca o zi de primăvară:

- Gata! Ţi-am spus eu că se rezolvă?

Aprobă cu capul; Florentina trecu uşor în braţele bunicii ei...

- Stai liniştită, că am vorbit cu Luminiţa! Da?

Aprobă din nou.

- Şi te rog să nu te mai gândeşti la prostii! Nici un copil nu-şi uită mama!

Aprobă...

- Aţi stabilit cum faceţi sâmbătă şi duminică?

- Program scurt, de la nouă la două.

- Atunci vin eu la voi; ca să facă şi ea o variaţie! Şi să-mi bag şi eu nasu' prin oalele tale...

Aprobă, zâmbind: ştia ea ce însemna asta! Soacra ei va veni în weekend ca să le facă curăţenie. Aşa plănuia; că va fi foarte dezamăgită de curăţenia exemplară pe care-o va găsi, era partea a doua... Florentin se apropie de portieră:

- Gata? Mergem?

Aprobă din nou şi ridică privirea spre scări. O privea în continuare, la fel de serios...

Nici acum n-o iertase! Nici după mai bine de-un an! Nici după ce ea se schimbase şi făcuse practic tot ce trebuia să facă! Tot ce-i spuseseră ei să facă! Soacra ei porni spre poartă:

- Hai, fugiţi la treabă! S-aveţi baftă!

- Să fie! Sărut mâna!

Urcă pe scaunul din dreapta, evitând să privească păturica; Florentin parcă-i ghici gândul, aşa că demară... Privea lung stopurile roşii ale maşinii din faţă; le privea şi încerca să nu se gândească la nimic...

- ... Ce-i? Ce te apasă?

Soţul ei folosise un ton calm. Încerca "să comunice" cu ea. Încerca să deschidă acea discuţie neplăcută, dar esenţială pentru o bună înţelegere în căsnicie. Decise să fie cât mai sinceră:

- ... Nu ştiu. Cred că a venit prea repede.

- Ce?

- Depărtarea asta de ea...

La naiba! Soţul ei încetinea, pusese semnal dreapta... Căuta un loc liber... Şi-acum or să se certe!

Florentin

Gata! Opri motorul, scoase pachetul de ţigări şi i-l întinse. Poate că tutunul o va ajuta şi pe ea, aşa cum îl ajuta pe el de-atâţia ani... Ana refuză ţigara; el nu. Şi suflă lung fumul:

- ... Nu era bine pentru ea să trăiască în magazin.

- Ştiu.

- Nu era bine pentru ea să trăiască cu bonă.

- Ştiu.

- Mama a crescut şapte copii până acum.

- Ştiu - şi nu e vorba despre ea. Mă simt aşa... Mă simt inutilă!

Hm! Se simţea inutilă! O privi lung, încruntându-se:

- Vrei să te simţi şi bătută? Că se rezolvă, să ştii! Cum poţi să spui aşa ceva?! Cum să fii inutilă?!

- Ştiu că nu sunt inutilă; dar... Dar mă gândesc, ca o proastă ce sunt, că n-o să-i aud primele cuvinte, că n-o să-i văd primii paşi...

Mda; acum era mult mai liniştit! Cunoscând problema, ştia cum s-o rezolve! Aruncă ţigara şi-i strânse uşor mâna:

- Te înţeleg; şi eu l-am aflat pe primul "dada" din povestirea ta.

Ana-Maria

Na, că uitase complet asta! De fapt, nu luase în calcul şi asta! Florentin era în situaţia în care era ea acum încă de când veniseră ele de la maternitate! Zâmbi slab şi-şi şterse lacrimile:

- Lasă; o să-mi treacă. O să mă obişnuiesc şi o să-mi treacă. E bine şi pentru ei, că nu mai vin în vizitele alea un pic chinuite... Ea o să mănânce tot soiul de delicii culinare, că mămica ta sigur ştie când şi cum să-i diversifice meniul! Şi-o să facă cu Mirela exerciţii de mers... Cu George şi Ionuţ o să facă gimnastică...

Soţul ei îi sărută mâna, zâmbind:

- Iar peste vreo doi anişori, o să ne spună seara, la culcare: "Ştii, tati, tataia vrea să cumpere chioşcu' lu' Popică şi să falimenteze afacerea lu' Ionică! Am auzit eu azi, când mă făceam că dorm!"

Ia uite-l! Bufni în râs: copiii erau cei mai sinceri "turnători"...

- Sau: "Ştii, mămico, am văzut azi că mamaia pune praf roz în oală în loc de pastă roşie, cum pui tu. Şi nu i-am spus: că ştiu eu că ăsta e secretu' nostru..."

Aprobă, râzând în hohote! Doamne, chiar aşa va fi! Chiar asta le vor auzi urechile! Motorul porni, ascultător:

- Iar cel mai frumos o să fie când o să aflăm, de la mamaia ei, cum s-a prefăcut ea că doarme noaptea trecută... Şi-a aflat că mami şi tati se iubesc mult... Şi-o s-o întrebe pe ea de ce mami şi tati aprind noaptea lumânări, când nu e pană de curent...

Aoleu, Doamne fereşte! Doamne, ce-o să fie atunci! Chiar că o să umble cu punga de hârtie pe cap, de ruşine! Sinceritatea copiilor era teribilă...

Ioan

Gata? Îi făcu loc să intre. Dacia se îndepărta... Încuie uşa şi intră în sufragerie. Şi, fără un cuvânt, îi luă nepoţica din braţe, pregătit să-i spună exact ce gândea... Lăcrămioara nu scoase însă un sunet. Aşa că se aşeză comod în fotoliu şi desfăcu uşor plăpumioara. Zâna dormea dusă; îi stătea extraordinar de bine în pijămăluţa roşie ca focul...

Ştirile nu mai prezentau nici un interes. El privea lung trăsăturile frumoase şi şi-l amintea pe Florentin...

Ana-Maria

Uşa se deschise larg; Nina intră şi se poticni preţ de-o clipă, la vederea ei. Începu să râdă:

- Neaţa.
- Neaţa. Matinală azi...
- Păi mamaia lu' aia mică tocmai s-a pensionat; aşa că iată-mă, angajată cu normă întreagă...

Nina zâmbea:

- Şi eu, care m-am umplut cu cafea tocmai ca să rezist la vânzare...
- Păi foloseşte cafeaua aia la discuţia care urmează! Ia vino-ncoa...

O prinse de braţ şi-o trase spre depozit, vorbind încetişor de tot:

- Ce mai faceţi voi?
- Păi nu mare lucru... Cum ne ştii: serviciu-acasă...
- Nici o petrecere? Nici un chef? Nici o supărare mică-mică?
- Ba una mare-mare. Da' e tot aia pe care-o ştii de mai demult...

Care? De ce erau supăraţi? Nina îi evita privirea...

- Sper că nu vă certaţi!
- Nu; doar că eu sunt botoasă, el se întristează...

Ea botoasă, el trist... Despre ce naiba era vorba? Repede, scormonea prin amintiri - pentru că, dacă ar fi întrebat-o acum ce se întâmpla, ar fi pierdut-o pentru totdeauna de prietenă...

- ... Da' de discutat, discutaţi?
- Mă, nu prea! Că mă ştiu cum sunt: aş începe imediat să bocesc! Chestie care-l afectează extrem de puternic pe Radu. Şi nu vreau să-l văd şi pe el supărat. Mai ales că evit să-i dau şi eu surse de stress...

Care era problema finuţei ei? Mm, trebuia să ia Lecitină... Decise să dea un răspuns "universal valabil":

- ... Da' eu cred că, până la urmă, se va rezolva.
- Cu siguranţă se va rezolva! Numai că eu nu mai am răbdare!

O înţelegea; rar se găsea câte-o femeie răbdătoare...

- Iar când mă gândesc că Gabi face gemeni, înnebunesc!

Aha! Aha...

- Pe de altă parte, îmi aduc aminte ce-ai păţit tu, mă gândesc ce-a păţit Mirela şi încerc să mă calmez, să mă temperez... Că atunci când o să vrea Cel de Sus, o să rămân şi eu!

Aprobă scurt:

- Asta aşa-i! Nu uita ce-am păţit eu!
- Tocmai, că nu uit! Şi-mi spun în fiecare dimineaţă că n-are rost să mă grăbesc aşa...

Şi totuşi, ştia ea ce-o apăsa pe Nina! Avea 28 de ani şi făcea eforturi supraomeneşti să nu plângă la vederea mămicilor cu bebeluşi în braţe cu care se intersecta pe stradă. Oftă greu... Şi-o strânse cu putere în braţe:

- Te rog să nu mai fii supărată! Să ştii că în primul rând tu trebuie să te calmezi şi să fii foarte liniştită şi veselă. Că la tine trebuie "să se prindă", nu la el!
- Ştiu...

Nina se pregătea să plângă... Nu; i se desprinse din braţe şi-o văzu îndepărtându-se:

- Mă duc să termin nădragii ăia. Am croit nişte nădragi care-mi mănâncă zilele!

Nina se ducea să plângă în singurătatea atelierului ei de croitorie... Reveni în magazin şi privi rafturile: unde trebuia să completeze? Că dacă se mai gândea mult la problemele Ninei, începea şi ea să plângă!

Florentin

Toyota parcă în faţa vilei. Plecă capul spre caiet; pe sub sprâncene, privi lung chipul de la volan...

Azi, vânătăile erau şi mai vizibile! Nu mai erau mov; se înnegreau! Şi cum o vedea trântind furioasă nişte chestii în geantă, se întreba în ce măsură era cazul să se-ncuie în baie...

Laura se apropia, privindu-şi ceasul... Bun. Şi-acum să vină, ca să se certe cu el!

Nu; o văzu trecând pe coridor, fără să-i arunce vreo privire... OK! Nu ţinea musai să se salute zilnic cu ea! Da' "o lua mama lu' proces-verbal" dacă-i făcea atmosferă faţă de ceilalţi! Toate aveau o limită!

Ana-Maria

Paşii se apropiară de tejghea. Era ocupată; dădea restul...

- Salut. Sunt în spate.

Nu ridică privirea:

- Salut.

Laura intră în camera din spate. Aşeză produsele în sacoşă, zâmbi, răspunse la salut... şi intră şi ea în depozit.

- Am venit cu raportul controlului.

OK! Primi hârtiile trase la xerox, iar Laura porni spre magazia Luminiţei:

- Să le pui în dosarul cu acte.
- OK. Mersi.
- N-ai pentru ce.

Serios? Ia să vadă ea care era rezultatul controlului... Că poate-o concediau - şi-i salva astfel milimetrii de obraji rămaşi neînvineţiţi...

Ca o concluzie: pumnul lui Florentin era mult prea ne-umflat pentru "capodopera" de pe faţa Laurei! Arăta de parcă o bătuse juma' din galeria dinamovistă. Şi observase imediat absenţa fardului - semn că Laura chiar voia să-şi arate suferinţele... Ce-o fi fost în capul ei, numai ea ştia! Avea ea calcule precise...

Lăcrămioara

Cât era ceasul? Opt? Ia să înceapă ea "să monteze" copilul! Şi cum nu voia s-o audă Ioan, se retrase cu Florentina în bucătărie, o puse pe genunchi şi începu să-i povestească, în şoaptă:

- Şi-acum să vezi tu! Acum o să vină mami să te ia! Să mergeţi acasă, cu tati, şi să vă jucaţi!

Ochişorii negri erau foarte atenţi la cuvintele ei! Continuă:

- Mami şi tati au fost la serviciu toată ziua, ca să-ţi aducă ţie jucării şi bomboane şi hăinuţe frumoase de prinţesă! Acum s-au urcat în maşină şi vin să te ia, să mergeţi acasă! Că mamaia şi tataia au obosit; şi după ce pleci tu acasă, facem şi noi nani...

Încă cinci minute - şi Ana va fi fericită cu noul program. Ştia ce gândea nora ei; azi îi va demonstra că nu era deloc aşa cum credea ea. Iar pentru asta, va vorbi cu Florentina până o va vedea ea că înţelesese!

Florentin

Acum era acum! Opt jumate, iar el parca Dacia în faţa porţii. Ana era emoţionată şi agitată încă de pe la patru-cinci; se gândea cu groază ce se va întâmpla dacă Florentina decidea brusc că la mamaia era mult mai interesant decât la mami acasă...

Uşa se deschise; mămica lui coborî treptele, zâmbitoare, cu Florentina în braţe:

- Bine-aţi venit!
- Săru' mâna.
- Cum v-a mers?
- Ca de obicei: din plin!

Ana coborîse şi ea din maşină. O privi preţ de-o clipă... şi realiză, abia acum, cât de importantă era acea revedere dintre mamă şi fiică! Doamne, dacă nu ieşea aşa cum voia ea... Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Simţea că-i zvâcnesc tâmplele. Îşi privea mama; ştia că avea o privire disperată... Spre marea lui uimire, mămica lui n-avea nici pic de emoţie! Ea venea glonţ la Ana, cu Florentina în braţe! Iar la doi metri de ea, exclamă ca pentru toată strada:

- Ia uite! A venit mami!

Căciuliţa roşie se întoarse scurt; mânuţele ţâşniră la propriu din păturică, la unison cu chiotul puternic! Avu senzaţia că în secunda imediat următoare, Florentina se va repezi spre Ana, iar mama lui o s-o scape din braţe!

Ana-Maria

Oo, Doamne!

Doamne, ce proastă fusese! Ce toantă fusese când îşi făcuse atâtea gânduri negre! Cum s-o uite propriul ei copil? Era o cretină! Mai şi recunoscuse-n gura mare că se simţea inutilă!

Era atât de nerăbdătoare! Fremăta toată, micuţa ei! Întinse mâinile spre ea... În sfârşit!

Lăcrămioara

Gata: mămica şi fetiţa se revăzuseră, după o zi petrecută departe una de cealaltă! Îi aruncă lui Prâslea o privire net superioară... şi profită de faptul că Ana nu era atentă: îi făcu cu ochiul. Aşa - ca să ştie băiatul ei şi să nu se mai îndoiască vreodată de capacitatea ei de a înţelege situaţii şi sentimente! Şi reveni spre Ana:

- Draga mea, azi am făcut la oliţă.

Poftim? Cum? La oliţă? La numai 9 luni?

- Şi să ştii că a fost foarte încântată când a văzut rezultatul! Am lăsat-o să jumulească sulul de hârtie igienică, şi-a fost o nebunie!

Ana râdea, mămica lui râdea... Începu şi el să râdă: dacă ea crescuse şapte copii, cu siguranţă ştia mai bine decât el când era momentul oliţei!

- Şi-a spus "cîh". Da' nu când a făcut, ci când i-a ajuns mirosu' la nas...

Râdeau toţi trei în faţa porţii. Începea să înţeleagă logica acelei discuţii... Se întoarse spre geam; perdeaua se coborî imediat. Decise să nu pună prea multă sare pe rană:

- Hai, că ne ducem să mâncăm şi noi.
- Bine, maică. Mâine tot de dimineaţă, nu?
- Tot aşa, pe la şase jumate.
- Bine.
- Sărut mâna.
- Pa, Anuţo!
- Săru' mâna, mămico.
- Pa, Prâsleo.

Şi cum mămica lui stătea chiar în cadrul porţii, deduse că habar n-avea el de câtă sare pe rană era nevoie pentru ca tăticul lui să o invite pe Ana în casă! Aşa că le deschise portiera...

Ana-Maria

Era linişte. Parcă prea linişte! Florentina dormea dusă, obosită după atâta oliţă şi cîh... Ei erau obosiţi... Nu. Soţul ei nu era chiar atât de obosit. Şi parcă nici ei nu-i era somn...

25 noiembrie 2004 - joi

Ana-Maria

Îşi privi ceasul şi oftă greu: începea să se îngrijoreze... După ce Nina îi arătase ieri că era în pragul disperării, azi întârzia! Nu era decât ora zece... Ah, în sfârşit! O vedea alergând spre vilă, roşie ca racul în obraji... Ieşi din magazin, dar se văzu nevoită să revină la tejghea: intrase o clientă. Aveau, oricum, tot timpul să discute...

După patru clienţi şi şase perechi de papuci vândute, reuşi să intre în florărie şi să-i facă semn lui Florentin să-i ţină locul; intră în atelierul de croitorie... şi se aşeză pe scaun. O s-o aştepte până apărea! Habar n-avea unde era, dar nu intenţiona să iasă de-acolo fără o discuţie şi-un răspuns!

... Uşa băii pocni scurt; paşii intrară în fugă, iar uşa se trânti. Suspinând, Nina aruncă cu ciudă cocoloşul de hârtie... Se grăbi să se ridice şi s-o prindă de umeri:

- Ce-ai? Ce s-a întâmplat?

- Nimic! Nimic nu s-a întâmplat! A dracului ea de treabă, care nu se-ntâmplă!

Aa, deci crezuse... O trase cu de-a sila şi-o aşeză pe scaun. Şi-şi aduse scaunul în faţa ei. Şi aşteptă, privind-o lung... Oof, Doamne! Plângea în hohote! Nervii prietenei ei erau la pământ...

- Băi, opreşte-te!

- Nu vreau să mă opresc! Uite că vreau să bocesc! Şi-o să bocesc!

- Credeam că vrei să vorbim; da' dacă vrei să boceşti...

Prietena ei începu să ţipe:

- Azi m-am trezit la cinci! De la cinci până la nouă jumate, am mâncat, am vomat şi-am stat culcată! După ce-am reuşit să mă adun şi să ies din casă, am luat un test. Şi, poftim! Negativ!

Adică făcuse doar o indigestie...

- Băi, da' nu pricep ce se-ntâmplă! Imediat după nuntă, am renunţat la pastile! În casă n-au mai apărut căciuli de mai bine de-un an! În fiecare seară rupem patu'! Şi iese negativ! Băi, de ce? Spune-mi tu de ce trebuie să iasă mereu negativ! E al 'şpelea test pe care-l fac - şi nici unu' nu s-a învrednicit să iasă pozitiv! Nici unu' n-a fost defect...

Clar! Cu siguranţă prietena ei va avea nevoie de niscai pastiluţe. Ori ea, ori Radu. Dar nu putea să-i spună asta acum... Oftă greu:

- ... Te rog, nu mai plânge! Ştii bine că toate se-ntâmplă la timpul lor! N-a venit încă timpul vostru! Eu ştiu...

Ea nu ştia, Nina nu ştia...

- Mai încercaţi, mă! Poate nu s-a întâmplat pur şi simplu! Sau poate că e o problemă medicală - şi-atunci vă fac personal programare la medicul Petrescu! Da' în nici un caz nu abandonaţi! Mai ales tu n-ai voie să abandonezi! Auzi?

Mobilul Ninei începu să piuie. O văzu scoţându-l din buzunar cu un gest furios... Iar răcnetele reîncepură:

- Ei, poftim! Acu' de ce mă sună? Ce dracu mai are de zis? M-o invita la o partidă, nu?

Ridică încet degetul, încercând s-o tempereze... Prietena ei oftă greu... şi apăsă butonul mobilului:

- Da... Nu... Ba da...

Şi acum tăcea... Îi luă mobilul din mână şi întrerupse şirul de "de ce plângi":

- A vomat toată dimineaţa, a venit ca fulgerul şi-a făcut un test de sarcină. Care-a ieşit tot negativ.

Radu tăcea...

- Cred că e momentul să o programez la medicul Petrescu.

- Vin cât pot de repede, să vorbesc cu ea. Încearcă s-o calmezi, te rog!

- Fac tot ce pot.

Închise şi lăsă mobilul pe maşina de cusut. Şi-şi ridică uşor prie-

tena, o împinse spre baie... Îi dădu ea cu apă rece pe faţă...

- ... Ce mă fac, Ano? Dacă nu pot... Dacă n-o să pot să fac un copil, cred c-o iau razna!

- Băi, fii serioasă! Chit că ţi-l face Petrescu în eprubetă; da' tu tot o să ai un copil! Ce naiba! Medicina a trecut de mult de descoperirea penicilinei! Dacă dudui trecute bine de 50 nasc copii perfect sănătoşi, tu ce cusur oi avea?

Reveniseră în atelier. Nina oftă greu:

- M-am tot gândit... Ştii că n-am rămas niciodată gravidă? De la 16 ani, de când am început să fac prostii, n-am rămas nici măcar o dată!

- Dar te-ai protejat!

- Uneori, da; alteori, am avut încredere în calendar... Alteori am dat iama într-o sticlă cu whisky şi n-a contat... De vreo două ori nu m-am protejat intenţionat...

- Te rog, linişteşte-te. Radu vine încoace; la cum îl ştiu eu, goneşte deja pe contrasens. Vine ca să vorbiţi; ceea ce înseamnă că se aşteaptă la o discuţie, nu la propriul monolog în faţa suspinelor tale. Cel mai bine ar fi să puneţi amândoi cărţile pe masă şi să vă lămuriţi: ce vreţi, când vreţi, cum vreţi. Când faceţi programarea la medicul Petrescu şi ce culoare să aibă căruţul şi pătuţul. Dar trebuie să fiţi calmi şi mai ales sinceri, ca să vă reuşească discuţia asta.

Primi o aprobare. Acum Ninuţa ei chiar voia să se calmeze şi-şi ştergea cu stoicism obrajii... Îi întinse pachetul cu şerveţele, făcu doi paşi spre uşă... Radu intră şi închise uşa:

- Bună. Ai treabă?

- Bună. Nu.

- Atunci te rog să nu pleci.

OK, nu pleca! Deşi nu prea pricepea ce căuta ea în discuţia lor... Radu se aşeză lângă Nina; iar ea începu să turuie:

- Iartă-mă că te-am speriat aşa! Da' nici nu-ţi poţi imagina cât de mult îmi doresc şi eu un bebeluş! Un băieţel, sau o fetiţă - ce-o fi, numai să fie al nostru! Să avem şi noi un copil! Ce naiba - la vârsta mea, copilul devine o urgenţă! Ce să mai aştept, menopauza? Doamne fereşte! Şi nu ţi-am spus, ca să nu-ţi transfer şi ţie din agitaţia şi grijile mele! Da' am căutat pe net tot felul de leacuri, şi mi-am luat acid folic, şi-am mâncat cu multă sare ca să fie băiat... Azi dimineaţă, când am vomat şi sufletul din mine, mă crezi că râdeam şi vomam? Eram ferm convinsă că am reuşit! Că sunt gravidă! Dacă n-ar fi fost un farmacist la vânzare, cred că eram în stare să cer la toaletă şi să fac testul acolo! Am venit într-un suflet, m-am încuiat în baie... Şi uite că tot n-am reuşit! Sigur am eu ceva! Sigur-sigur! Iar afurisita aia de Ileana mi-a râs în nas şi mi-a zis că ea ştie multe babe pricepute, da' nu mă duce la ele fiindcă mă ştie femeie serioasă! Ea nu înţelege...

Aoleu! Nina ei se gândise deja la babe? Atât de multe lucruri "ratase" ea, din cauza lui Ştefan? Înţelegea acum de ce fusese Nina aşa de supărată pe ea... Prietena ei trecea printr-un război sufletesc; cel mai dureros era că nu putea să-şi rostească supărările şi problemele şi să ceară sfatul celui mai important om din viaţa ei - soţul ei. Colac peste pupăză, nici prietena ei cea mai bună nu era mai disponibilă, având şi ea probleme cu un individ şi ne-ostenindu-se să i le împărtăşească şi ei - de parcă n-ar mai fi fost prietene... Nina îşi privi soţul cu ochi vinovaţi:

- Sper că nu te-am speriat...

- Nu atât cât crezi. Mă aşteptam să răbufneşti, mai devreme sau mai târziu. Ştiu că n-ai nervi de oţel, mai ales când vine vorba de ce-ţi doreşti tu cel mai mult...

Nina aproba şi-i strângea mâna... Radu o privi preţ de-o clipă - doar cât să-i arate ochii un pic speriaţi! Reveni apoi spre soţia lui:

- Trebuie să-ţi spun ceva... Am evitat momentul ăsta cât am putut eu de mult. Dar îmi dau seama acum că trebuia să-ţi spun încă din clipa când ne-am cunoscut...

Oo, Doamne! Începutul era dezastruos! Ea una bănuia deja continuarea şi se îngrozea! Încerca să rămână calmă, destinsă...

- ... Nu tu eşti de vină; eu sunt.

Tăcere. Radu aştepta reacţia Ninei. Nina plânsese bine, se calmase şi-acum era pregătită să asculte...

- ... Am avut un accident în copilărie şi nu pot avea copii.

A dracului ea de treabă! Deci nici măcar medical nu se putea face nimic! Nina fu ceva mai... practică:

- Şi-atunci Mircea

- Mircea e băiatul naşului meu de cununie. Am ştiut asta în clipa când am aflat că voi fi tată. Adică la mulţi ani după ce m-au dus ai mei la tot felul de specialişti - şi toţi m-au asigurat că n-am şanse să fac vreodată copii. Te rog să încerci să fii obiectivă şi să înţelegi; nu ţi-am spus nimic până acum...

Hai, de ce se oprise? Dacă o lăsa pe Nina să judece noua informaţie, chiar că n-o mai opreau din plâns decât cu calmante administrate intravenos!... Sau prefera s-o lase să se descarce, pentru ca după aceea să-i expună opţiunile? Şi să ia o hotărâre?

- ... De-a lungul timpului, am văzut multe tinere sunând la soneria alor mei, şi-apoi şi la a mea, şi susţinând că trebuie să le însoţesc la ginecolog. Secretul ăsta a fost un fel de asigurare pentru mine... Te rog să mă ierţi că l-am folosit şi în cazul tău.

Nina se repezi şi-şi strânse cu putere soţul în braţe. Aproba violent şi suspina - da, îl iertase deja... Mobilul lui piuia slab, într-un buzunar; el nici nu se gândea să răspundă...

Într-un târziu, Nina îi dădu drumul şi-şi şterse lacrimile:

- Hai, răspunde.

- Nu e ceva urgent.

- Ba este, de vreme ce te sună pe mobil!

- Nimic nu e urgent acum.

Zâmbi când o văzu cum îl buzunăreşte şi răspunde ea. Se apropie de teancul de sacouri şi ridică unul: îi plăcea croiala. Ninuţa ei era a naibii de talentată!

- ... Vine în maximum o jumătate de oră... Da; la revedere. Te rog să te duci la birou. Vorbim diseară, bine?

- Nu; vorbim acum.

- Te rog! Am aflat despre ce-i vorba, m-am liniştit...

- Nu plec nicăieri.

- Dacă stai aici, cu mine, nu se rezolvă nimic. Du-te la birou, fă-ţi treaba, lămureşte problemele de-acolo... Vorbim acasă, pe îndelete.

- ... Plec, cu o condiţie.

- Sunt de acord cu orice condiţie vrei tu.

- ... Mergem împreună la medicul Anei.

- OK.

Uşa se deschise; Florentin o privi lung, concludent... Se grăbi să iasă.

- Hai, că e omor!

Aoleu! Da' cât era ceasul?... Aa, trecuse de 12! Evident, Bucureştiul intrase în pauza de masă! Grăbi pasul.

Nicuşor

Uşa atelierului se închise uşor. Ridică privirea... şi oftă greu:

- Nu i-ai spus, nu?

- N-am avut curaj.

- Lasă, că-i spun eu. La urma urmei, trebuie să depăşească odată momentul ăsta; nu crezi?

Luminiţa i se aşeză în poală:

- N-o să-l depăşească niciodată; nu frati-miu!

- Totuşi! Da, s-a dat la nevastă-sa; dar a renunţat! Au discutat, s-au sfătuit, Ana i-a zis verde-n faţă că nu-l vrea... E normal să renunţe, în asemenea condiţii!

- Ştefan ăla pe care-l ştiu eu nu renunţă aşa uşor.

- Ştefan ăla pe care-l ştiu eu nu suportă palmele după ceafă. Adică exact "tratamentul" pe care i l-a aplicat cumnata noastră. Mai ales când e vorba de amor! Are mii de muieri la picioare; cu cât sunt mai multe leşinate, cu atât mai greu de înghiţit e eşecul...

Luminiţa tăcea... Zâmbi slab:

- Lasă, că-i spun eu. Da' să ştii că Florentin e mai deschis la minte decât îl crezi tu.

- Bine, iubitule! Du-te tu şi spune-i! Da' eu, dacă aş fi în locul tău, n-aş sta foarte aproape de el atunci când aş rosti numele cu probleme...

Soţia lui îi fură un sărut şi se ridică:

- Mă duc s-o ajut pe Ana.

- Vezi; când trec pe-acolo spre florărie, să n-o ajuţi prea tare!

- Haai, fii serios!

Era serios! Ce dacă la petrecerea de sâmbătă venea şi Ştefan? Mai venise el şi la alte petreceri - şi nu se întâmplase nimic dramatic! Mai ales că sâmbăta asta venea cu Rubina...

Ana-Maria

Paşii se apropiară grăbiţi; Nina îi şopti la ureche:

- Când ai un pic de timp liber, dă-mi numărul lui Petrescu.

- OK.

- Că vreau să-l sun azi, să mă programez din timp.

Lăsă baltă vânzarea şi se întoarse cu spatele la tejghea:

- Aşteaptă până mâine. Trebuie să ştii ce accident a avut Radu şi ce program are pe următoarele două săptămâni. Ca să-i dai omului nişte informaţii; nu?

Prietena ei aprobă şi se grăbi să iasă... Reveni spre clienţi: of, Doamne! Cât de greu era pentru prietena ei să aştepte încă 24 de ore, când era vorba despre copilul ei!

Florentin

Nicuşor intră în depozit... şi zâmbi:

- Ai cinci minute?

- Am.

- Uite, vreau să-ţi zic o chestie; da' te rog să-mi promiţi că nu te superi...

- De ce să mă supăr?!

- Că-ţi zic ce-o să-ţi zic!

- Nu mă supăr.

- Şi promiţi că încerci să fii obiectiv şi realist şi destupat la minte şi n-ai să te-mpiedici în prejudecăţi şi idei fixe?

- Băi, tu vrei cam multe promisiuni de la mine!

Cumnatul lui se strâmbă concludent; începu să râdă:

- Zi-i!

- Sâmbătă dau chef mare. Că de dimineaţă mergem la ecograf iar Petrescu ne-a promis că o să ne spună dacă e fată sau băiat. Aşa că organizez o paranghelie cu toţi cumnaţii şi cumnatele, cu câţiva amici, cu Florinel în mare formă...

- Aşa; şi?

- Cred că o să vină şi văr-tu, Diamant; că îşi caută o parteneră şi-a zis că dacă-şi găseşte o don'şoară simpatică, vine şi el.

- Bun. Şi care-i problema?

- Şi voiam să veniţi şi voi.

- Venim.

- Şi să faceţi abstracţie de prezenţa lui Ştefan şi-a Rubinei.

Ştefan venea la cheful lui Nicuşor, însoţit de nevastă... Nu exista paznic mai bun pentru Ana lui, decât nevasta lui Ştefan! Zâmbi slab:

- Băi, uite cum facem! Promit că venim. Promit că fac abstracţie de prezenţa lui. Şi promit că-i bag cuţitu'n gât dacă-l prind că se holbează la Ana sau se apropie de ea la mai puţin de-un metru.

- OK, sunt de acord! Deci contez pe voi!

- Informează-l cu cuvinte clare şi concise şi contează liniştit pe prezenţa noastră.

Nicuşor dădu să iasă; adăugă:

- Contează şi pe buna dispoziţie a cumnatei tale, şi pe vigilenţa cumnatului. Repet: la prima mişcare greşită, mă ridic, mă duc la el, îi trag bărbia-n sus şi-i bag şişu' fix la măru' lui Adam.

- Bine, am priceput! Oof, ce om!

Rămăsese singur... Începu să râdă: şansele ca Ştefan să-şi dea în petic erau minime. Observase, de la petrecerile anterioare, că nu obişnuia să se-mbete. În plus, venea cu Rubina! Îl va supraveghea, oricum, atent; pentru că Nicuşor va organiza în continuare petreceri cu lăutari, la care vor fi invitaţi şi la care va veni şi partenerul de afaceri. Până nu-l va vedea însurat cu Rubina, nu se va linişti...

Ana-Maria

Puse farfuriile pe masă şi se aşeză:

- Poftă bună.

I se făcuse o foame teribilă... Mâna soţului ei se întinse şi-i strânse uşor mâna:

- Trebuie să discutăm ceva.

OK! Îl privea mirată, nerăbdătoare să discute şi să mănânce odată...

- Nicuşor ne-a invitat la un chef.

- Perfect.

- La care vine şi Ştefan, cu nevastă-sa.

Ştefan, la cheful lui Nicuşor...

- Nu mi se pare aşa nefiresc. Doar fac afaceri împreună, nu?

- Dacă nu vrei să mergem, nu mergem.

- De ce să nu mergem?

- Ano, nu te prosti! Tu nu te-ai văzut atunci; erai speriată de moarte numai când îi auzeai numele!

- Asta a fost înainte să stau faţă în faţă cu el şi să-i spun să mă lase-n pace! De-atunci până acum, am discutat şi ne-am lămurit! Dacă omu' a renunţat, ne distrăm separat sub acelaşi acoperiş. Dacă n-a renunţat, ne luăm gecile şi venim fuguţa acasă.

Ochii negri căutau adevărul din sufletul ei... Zâmbi slab:

- Stai liniştit: nu mă mai sperie. Iar dacă vine cu Rubina, e şi mai bine - că are la cine să fie atent.

Privirea soţului ei deveni brusc înspăimântătoare:

- Dacă-şi dă-n petic, bag cuţitu'-n el.

- Ba te ridici, o dată cu mine, şi ne-ntoarcem amândoi acasă. Şi profităm că minora doarme la mamaia.

Vedea clar pe chipul lui că va face exact ceea ce voia el să facă... Îşi trase uşor mâna şi se concentră asupra farfuriei:

- Te rog, încearcă să nu porneşti un mic măcel tocmai când se limpeziseră lucrurile.

- Dacă-şi dă-n petic, vom avea război.

"Atunci fă ce vrei tu!" Mâncarea era o nebunie! Tocmai de-aia, nu trebuia lăsată să se răcească... După câteva secunde, Florentin ridică şi el furculiţa... Înghiţi şi oftă scurt:

- Finuţii noştri au o mare problemă.

Florentin

Hm; sărise imediat la Nina şi Radu. De parcă discuţia pe tema lui Ştefan se încheiase...

Poate pe ea o convinsese cu micul discurs telefonic; el mai avea totuşi unele dubii. Un om ca Ştefan, în momentele alea, ar fi trântit şi câteva înjurături neaoşe şi blesteme apăsate la adresa nenorocitei care-l refuzase! Pe care nu le rostise! Aşa că, după ce treceau 48 de ore şi mare parte din supărare...

Va merge la petrecerea aia înarmat cu calm şi răbdare. Şi înţelegere. Şi eventual şi compasiune! Dar dacă individul sărea calul, va băga cuţitu'-n el.

26 noiembrie 2004 - vineri

Ana-Maria

Intră în magazin, îşi lăsă geaca pe tejghea şi se grăbi spre atelierul de croitorie. Trebuia să discute cu Nina...

- Neaţa.

- Neaţa. Ce-aţi hotărât?

- Măi, stai uşor, că spun tot!

Dacă era binedispusă, era perfect! Ajunseseră la o decizie dorită de amândoi! Aştepta, privind-o lung...

- După ce mi-a descris pe larg ce şi cum a fost cu accidentul iar eu m-am făcut că pricep tot, am trecut la concluzii şi ce mai e de făcut! Şi-a spus că vrea să încerce orice fel de tratament, oricât de costisitor sau complicat ar fi. Şi că, în ultimă instanţă, nu are nimic împotriva însămânţării de orice fel, atâta timp cât materialul vine de la el.

- Logic!

- Deci dacă Petrescu al tău are cum să-mi facă rost de nişte "suculeţ" de la Radu, să vezi tu că fac cvadrupleţi...

Prietena ei chicotea de zor; începu să râdă:

- Pot să te bat acum? Că după ce-oi rămâne gravidă, nu mai am nici o şansă...

- Bate-mă; da' de ce să mă baţi?

- Pentru că ai preferat să te îndopi cu sare şi acid folic, în loc să staţi omeneşte de vorbă despre problema comună.

- ... Ce să-ţi mai zic - că n-are rost să-ţi mai zic! Bate-mă şi gata!

Prea bine! Se grăbi s-o prindă de umăr, s-o întoarcă cu spatele şi să-i dea un şut destul de... ferm la fund.

- Au!

- Şi să zici mersi că a fost o cafteală prietenească! Că dacă ţineam musai să joc rolul mamei spirituale, trebuia să scot cureaua!

Se grăbi să iasă: de vreme ce lămuriseră problema Ninei, ar fi trebuit să treacă la problema ei. Cu Ştefan. Şi nu voia asta. Ar fi însemnat să treacă din nou prin amintiri extrem de neplăcute, prin momente care-o îngroziseră atunci...

27 noiembrie 2004 - sâmbătă

Ana-Maria

Casa lui Nicuşor era luminată feeric. Ardea până şi becul din pod! De ce, probabil că nici Nicuşor nu ştia... Strânse uşor mâna soţului ei:

- Eu zic că e băiat.

- La aşa feerie, eu îţi garantez că e băiat!

Florentin râdea. În realitate, amândoi erau un pic îngrijoraţi... Ea se temea de determinarea lui de-a băga cuţitul în Ştefan; el se temea, probabil, că discuţia de la Mall fusese inutilă pentru sentimentele lui Ştefan...

Ce va fi, va fi! La urma urmei, or să se tot întâlnească cu el! Mai devreme sau mai târziu, tot vor schimba câteva vorbe! Iar ea una simţea că nu-i mai era chiar atât de groază de el! Dacă era civilizat şi n-o mai radiografia cu ochii ăia verzi, totul putea fi OK...

Florentin apăsă butonul soneriei. Deşi era evident că, în hărmălaia care răzbătea până la ei, piuitul slab era inutil... Soţul ei scoase mobilul din buzunar...

BMW-ul nu era pe stradă. Nu era nici în bulevard. Deşi Ştefan putea veni cu orice, inclusiv cu un taxi... Iar uşa se deschise larg:

- Haideţi odată! Bă, dacă stăteaţi în Oradea, mai înţelegeam!

Florentin se răţoi la cumnatul lui:

- Bă! Am întârziat cinci minute! Ce-ai?

- Sunt nerăbdător, ce vrei!

- Păi tot tu eşti nerăbdător?

- Da, că acritura de sor-ta m-a dat afară din cabinet tocmai ca să n-aud ce e! Cred că s-a vorbit cu afurisitu' ăla de Petrescu de dimineaţă...

Intră în living şi zâmbi, mult mai liniştită acum: Ştefan nu venise. Veniseră în schimb toţi cumnaţii şi cumnatele ei, Nina şi Radu... şi mai vedea câteva feţe pe care nu le cunoştea...

Din fericire, de data asta Nicuşor se orientase "din prima". Pusese o masă lungă-lungă pentru ei şi una la fel de lungă pentru ele. Asta însă nu-l împiedica pe Marcel să stea chiar acum "la masa fetelor", lângă Gabi... Se aşeză între Mirela şi Ileana:

- Salut-salut!

- Hai să ne trăieşti! Fă, azi să nu te-aud! Dansezi aşa cum zic eu!

Poftim? O privi lung, mirată... Ileana râdea; dar ochii ei îi ordonau să nu-i strice planurile! Aşa că aprobă, hotărâtă să facă cum îi spunea soţul ei...

- Ce-ai mai făcut? Aţi dus fata la mama?

Aprobă şi-şi puse un pahar de Coca-Cola. Aştepta ca Marcel şi Florentin să se retragă lângă Roberto şi Radu... Gata!

- Oof, că nu se mai uşcheau odată!

Bufni în râs: Luminiţa avea un secret extrem de important, care-i crea agitaţie...

- Ascultă aici la mine, că am vorbit cu Nicuşor şi n-a reuşit să mă convingă că e ca el! Orice-ar fi, să nu încerci să te uiţi la el!

- N-am de ce s-o fac.

- Ba da! O să ai! Pentru că Florinel a primit ordin de la Nicuşor să cânte "până-i dă sângele pă urechi". Iar noi ne-am vorbit să nu te lăsăm să te odihneşti.

- De ce? Vreţi să vă vopsească Florentin pereţii în roşu?

- Lasă tu ameninţările lu' frati-miu! Că se-ocupă Nicuşor şi cu Roberto de ele! Tu faci aşa cum zicem noi!

- Ca să-mi fac probleme cu bărbată-miu. Nu, mersi! Dacă e nevoie, mă duc sus şi mă culc.

- Băi, ascultă aici la mine!

Îşi trase mâna de sub mâna Luminiţei: nu-nu! Mirela îi strânse cealaltă mână:

- Te rog, ascultă-mă puţin.

OK; dacă şi Mirela, care avea mult mai multă minte decât ele toate la un loc, insista cu chestia aia...

- Ştiu ce i-a zis Ştefan lu' Nicuşor, după discuţia de la Mall. Dar acum lucrurile s-au aşezat, zilele au trecut şi odată cu ele i-a trecut şi lui supărarea refuzului. Că atunci era supărat rău şi pot să jur că te-a şi urât un pic... Trebuie să vedem dacă mai eşti pe-acolo, prin mintea lui! Ca să ştim cum acţionăm! Oamenii lu' Roberto zic că nu vă mai urmăreşte nimeni; da', pe de altă parte, poate că individu' a ridicat potera doar până se liniştesc lucrurile! Înţelegi ce vreau să spun?

Aprobă scurt:

- Vreţi să vedeţi în ce măsură mai există vreun pericol din partea lui.

- Exact! Ete, fă, ce bine stai tu cu exprimarea!

Clar: secretul îi crease Luminiţei o euforie extremă!

- Bine. Fac cum spuneţi voi. Dar totul depinde de Florentin. Dacă el spune "Nu", stau aici şi mănânc până dau în diabet.

Şi-acum le tuflise...

- Pentru că, dacă nu i-a trecut, o să mă caute cu privirea indiferent ce fac şi unde sunt. Că stau sau nu în cap şi aplaud cu picioarele. Şi? Ce-aţi mai făcut?

Tăcere...

- Haideţi să depăşim momentul ăsta idiot. N-o să mă joc de-a dansatoarea din buric tocmai acum. N-aş face altceva decât să-i atrag atenţia, printr-un comportament neobişnuit. Şi nu vreau asta. O să fiu eu însămi.

- ... Ştiţi ceva? Are perfectă dreptate! Lăsaţi-o în pace, că ştie ea ce face!

Gabi zâmbi cu subînţeles şi-şi trase mai aproape farfuria cu struguri:

- Fată, eu nu mai pot! Uite cât m-am făcut! Sunt imensă! Şi mă simt imensă!

Ileana se grăbi să întrebe:

- În câte luni eşti?

- Şase de-abia.

- Auzi? Să fii tu fericită că eşti aşa de mare! Că uite, nu te-ai îngrăşat aproape deloc!

- Fă, tu eşti chioară?

Gabi se ridică, înfuriată:

- Io-te cât sunt!

- Da, fă! Da' la craci nu te-ai îngrăşat! Cu cât e burta mai mare, cu atât sunt şi copiii mai mari! Zi-i mersi că nu faci nişte mâţe de-alea de-un kil juma, să stea în incubator cu săptămânile!

Tăcere... Aprobă şi schimbă subiectul:

- Ileana are perfectă dreptate. Cu cât e burta mai mare, mai mult timp, cu atât mai mari sunt şansele ca picii tăi să nu viziteze incubatoarele. Şi nu te-ngrijora; că îi naşti prin cezariană, iar după aia or să aibă ei grijă să slăbeşti ca o grisinuţă. Auzi? Ia spune-mi tu mie... Ce face fi-mea toată ziulica?

Gata: Nina nu va mai auzi povestiri de gravide. Iar dacă reuşea să găsească un subiect care nu includea nici un fel de copil, îl va schimba din nou.

Povestirea ajunsese la oliţă, când găsi, în sfârşit, alt subiect! Întrerupse brutal monologul:

- Auzi, Luminiţo? Da' unde-i Laura?

- Azi nu vine. M-a sunat să se scuze, că e foarte obosită... Da' Florinel i-a zis lu' Nicuşor că lăutaru' a lăsat-o acasă. E şucărit foc pe ea!

- Aa, pe chestia cu dirijatu' traficului?

- Bineînţeles. Crezi că-i prost? Crezi că el, când stătea-n cur pe scaun şi apăsa clapele, nu o vedea ce face şi unde se uită? Crezi că nu s-a interesat de ce-a lăsat-o Agapie baltă, după atâţia ani petrecuţi împreună? Ha! E lăutar, nu salariat la REBU!

- Băi, mie mi-ar părea sincer rău să termine cu ea.

- Sincer, şi mie. Da' n-o să mă bag eu să-i împac! Dacă vrea Florentin să-l ia la un pahar de vorbă şi să-i spună ce supărat era şoferu' ăla care-a bătut-o ca la Pretoria, bine; da' eu nu mă bag să fac aşa ceva.

Ridică scurt din umeri: nici ea!

Florentin

Se aşeză la masă şi se aplecă spre Roberto, privindu-l concludent:

- Mă jur pe ochişorii copilaşului meu! Dacă ăsta chiar şi numai clipeşte spre muierea mea, îi bag cuţitu'-n gât!

- Calmează-te, mă! Ce treabă mai are el cu tine? Tu n-ai auzit ce-a spus?

- Nu-mi pasă ce-a spus; îmi pasă ce face. Şi ce gândeşte. Şi dacă-l prind că se gândeşte la muierea mea, e un ţigan mort!

- Nu e cazul, crede-mă! Băieţii mei zic că a ridicat potera. Nu vă mai urmăreşte nimeni.

Crin se grăbi să intervină:

- Îţi spun eu, Florentine; de-alde ăştia nu suportă să şi-o fure de la mujeri! Îţi dai seama ce-i pe urmele ăstuia? Câte ţigănci se roagă zilnic la Cel de Sus să le vadă ochii lui verzi? Un astfel de individ nu suportă să fie refuzat! Fii realist, băi: individu' şi-a furat o mare palmă peste ochi de la o romăncă măritată şi cu copil de ţâţă! Mai mare ruşine nu cred că i s-a întâmplat vreodată!

- Şi, dacă vrei să ştii părerea mea de frate mai mare şi mai trecut prin viaţă şi prin şatre, cred că Ştefan şi-a dat mii de palme şi şi-a blestemat prostia şi n-a ieşit din casă fără punga de hârtie pe cap! La ce ruşine şi-a pus în cap, că l-a aflat toată ţigănia ce voia să facă...

Îşi aprinse o ţigară şi suflă lung fumul. Şi-şi privi lung fratele mai mare, desfăcându-şi nasturele de la mânecă:

- Frăţioare, tu mă ştii! Sunt om serios şi-mi văd de treaba mea. Da' dacă vine vorba de neamu' meu şi familia mea...

Îi arătă, scurt, şişul:

- Fix la mărul lui Adam. Nu există ambulanţă pe lumea asta care să ajungă înaintea ultimului horcăit. Nu mai încercaţi să mă convingeţi că e altfel decât cred eu că e. Numai el mă poate convinge. Aşa că azi o să stau cu ochii pe el. Şi azi, şi mâine, şi peste douăj' de ani...

Tăcere... Schimbă scurt subiectul:

- Ia zi-i, Nicuşoare: ce-ţi face Luminiţa?

- Auzi? Bă! Apropo! Tu să-i zici lu' Petrescu ăla că e un mare neserios!

- Hai, bă, spune ce e!

- Să-mi sară ochişorii dacă ştiu ce e!

Aoleu! Adică nu glumise? Chiar nu ştia ce e?

- L-a sunat nevastă-mea azi de dimineaţă, cică să-i aducă aminte că ne-a promis să ne facă ecografia la două. Şi n-am auzit toată discuţia, că s-a dus la bucătărie. Eu sunt sigur că s-a vorbit cu el! Sigur i-a zis să nu-mi zică, ca să-mi facă ea o surpriză! Şi ne ducem, bine-mersi, la control. Şi ne-arată, şi ne explică, şi ne spune despre sarcină... Şi pe urmă mă roagă frumos să aduc un sul de şerveţele din cabinet. M-am dus şi m-am întors cu viteza fulgerului; da' când am intrat eu, el zâmbea iar sor-ta era euforică. Şi-atât! El ne-a luat cu ce mănâncă ea, ce bea, să nu exagereze cu poftele care conţin E-uri multe... Şi ne-a cam uşuit. Iar ca să scot ceva de la sor-ta, n-am avut nici un succes. Cică ne spune azi, la petrecere. Şi uite-o ce râde!

Se întoarse, o privi lung... Categoric era băiat! Nicuşor era prea agitat ca să analizeze un pic zâmbetul nevestei lui şi să descopere acelaşi lucru! Reveni spre Roberto, care avea şi el un zâmbet larg pe buze... Mobilul lui Nicuşor piui scurt; cumnatul lui privi afişajul, stinse ţigara şi se ridică:

- Au venit. Calm, Florentine! Te rog eu mult!

- Eu sunt foarte calm şi paşnic; da' dacă "m-a călcat", l-am "executat"!

Şi rămase aşa, cu expresia aia hotărâtă pe chip...

Bineînţeles că nu era atât de nebun să bage cuţitu'-n el! Ana avusese dreptate: n-o să işte tocmai el măcelul, tocmai când lucrurile se mai aşezaseră! Se aştepta ca ochii lui Ştefan să fugă uneori spre ea; dar n-o să sară la bătaie doar din asta. Doar să nu observe vreo privire de-aia "declarativă", ca în Mall...

Intraseră. Ştefan era aranjat ca de obicei, elegant şi bine asortat. Rubina purta o rochie foarte elegantă şi... "tradiţională" din punctul de vedere al culorilor vii. Diamant era emoţionat ca la examenul vieţii

lui... mai ales că tânăra care-l însoţea ar fi picat ca un balsam pe inima Perlei! Mărunţică, slăbuţă, brunetă cu ochi albaştri şi gesturi de bun gust, ţigăncuşa nu arăta decât vreo 16 ani. Dar ar fi fost cea mai frumoasă şi stilată ţigancă din şatra aia! Aşa că vărul lui fie îl apucase pe Dumnezeu de-un picior, fie avea un văr cu ochi verzi care ştia să-l facă să se distreze aşa cum trebuia...

De când intrase, Ştefan nu privise prin încăpere. Schimbase tot felul de amabilităţi cu Nicuşor şi-acum se uita la amabilităţile lui Diamant. Rubina îl ţinea de braţul drept; mâna lui stângă stătea peste mâna ei... Frumos tablou de familie! Fantastic! De ce oare nu credea o iotă din ceea ce vedea?

Ana-Maria

Privind-o lung, Luminiţa făcu un semn scurt cu capul. Spre uşă. Negă ferm şi începu să-şi umple farfuria cu cât mai multe mezeluri şi brânzeturi. Le va mânca pe îndelete... Ileana îi şopti la ureche, ca un veritabil comentator sportiv:

- Blugi, maletă şi-un sacou bengos. Ea are o rochie foarte

- Dacă mai scoateţi un singur cuvinţel, mă ridic şi petrec singură la bucătărie!

Şi-acum tăcuseră toate...

- Ce dracu! Atragem atenţia asupra noastră! Nu puteţi să vă purtaţi normal?

Îşi umplu gura cu mezeluri şi făcu un gest concludent: că doar erau delicioase, nu? Să mănânce, să se distreze... şi să-i smulgă Luminiţei adevărul! Fată sau băiat?

Paşii se apropiau, odată cu murmurul... Înghiţi şi auzi şi salutul:

- Bunăă!

Se grăbi să se ridice şi să se întoarcă:

- Bună! Bine-ai venit!

Rubina era îmbujorată ca o zi minunată de primăvară timpurie. Începu lungul şir al îmbrăţişărilor...

- V-o prezint pe Dorina, prietena lui Diamant...

- Îmi pare bine!

Şi lungul drum al strângerilor de mână... Până acum reuşise să nu-şi întâlnească privirea cu Ştefan; dat fiind faptul că Rubina stătea lângă Mirela iar masa bărbaţilor era în spatele lor, aveau toate şansele să nu se vadă azi. Puţin o interesa pe ea ce făcea el! Dacă voia neapărat să cunoască şişul lui Florentin, treaba lui! Ea una nu era interesată de el; aşa că mânca salam de Sibiu cu gogoşar şi asculta povestirea Rubinei despre şoferii dementi şi cât de periculos devenise drumul spre Bucureşti...

Florentin

Mda; acum se lămurise. Cel puţin intrarea fusese bine planificată. Ştefan fusese foarte atent la nevastă şi la covor. Nicuşor se ocupase cu condusul invitatelor la masa fetelor; Ştefan venise şi-şi lăsase mobilul pe masă, lângă Roberto. Nu-i prea convenea aranjarea, dar asta e! Când o să organizeze el petreceri la el acasă, o să le pună bileţele în faţa fiecărui scaun!

Simţea, din comportamentul individului, că azi nu se va întâmpla absolut nimic. Îl privea lung: îl oprise pe Nicuşor chiar lângă uşa de la bucătărie şi-i spunea ceva foarte serios. Nicuşor aproba de zor, privind gresia...

Ana-Maria

Era mai mult decât evident că azi nu se va întâmpla absolut nimic! Venise cu nevasta, pe care o ţinuse de mână ca pe-o mare comoară... Deci azi va dansa pe rupte! O să le facă pe plac cumnatelor ei! Dar asta le va costa; vor face aceeaşi cantitate de "aerobic"...

Florinel îşi începu dedicaţiile: evident, o melodie cu "banii şi duşmanii", pentru Ştefan. Presupunea că bancnotele zburau chiar acum în toate direcţiile... Se întoarse şi se aşeză comod cu spatele la sufragerie. Cu faţa la Rubina. Şi zâmbi:

- Rochia ta e superbă!

O făcuse să roşească! Doamne, ce nevastă-i pregătise taică-su, iar el îşi bătea joc de ea! Luminiţa se grăbi s-o întrebe de unde-o are; tânăra începu să povestească despre cumpărături la Mall şi cadouri din partea soţului ei... O privea şi simţea cum o doare inima - cum suferă practic pentru lungii ani de nefericire care-o aşteptau pe acea copilă...

Florentin

Nicuşor se apropie şi-l bătu pe umăr:

- Hai să m-ajuţi cu nişte sticle!

OK; deci avea ceva de transmis. Se ridică şi-l urmă în bucătărie...

- Băi, ţi-ai dat seama că eu sunt emisaru', nu?

- Evident. Prea ai venit glonţ la mine!

- Băi, mi-a zis aşa: când a discutat cu Ana, la Mall, a înţeles că ar fi urmat să facă o greşeală imensă dacă şi-ar fi continuat planu'. Şi şi-a recalculat socotelile şi şi-a revenit. Aşa că pot să fiu liniştit, şi să-ţi zic şi ţie să fii liniştit, că nu mai are nimic cu nevastă-ta.

- Asta rămâne de văzut.

- Stai! Şi-a încheiat cu "Pe viitor, ar fi frumos din partea noastră să ne salutăm civilizat."

- I-auzi! Adică se-aşteaptă să mă ridic şi să-l salut eu!

- Nu; se aşteaptă să poată să vină să te salute, fără să rişte să sari cu şişu' la el.

- Dacă se ştie cinstit şi nevinovat, să rişte; că nu-s nebun.

Apucă sticlele şi dădu să iasă.

- Deci tot nu-l crezi.

- Nu risc să cred un om pe care-l ştiu doar din vedere. Mai ales când e vorba de nevastă-mea - nu de vecina de la parter.

Şi cu asta, gata! Discutaseră destul despre individul ăla! Reveni în sufragerie şi profită de ocazie ca să analizeze situaţia. Ştefan discuta cu Roberto; se aşezase într-o parte a mesei. Dacă se întorcea spre dansatoare, o vedea şi pe Ana. Şi bineînţeles că el, de la locul lui, nu putea fi 100% sigur că ochii verzi priveau masa, sau covorul. Dar Crin avea o poziţie mult mai bună; aşa că el va fi "observatorul"... Ana discuta cu Rubina. Se întorsese cu spatele la Ştefan, se aşezase comod pe scaun ca pentru o povestire lungă...

Şi-acum, să-i lase individului impresia că făcuseră pace; nu? Cum spunea tăticul lui? "Ţine-ţi prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape"! Ajunse lângă masă; luă sticla rece, aburindă, şi-o puse în faţa lui. Iar ochii verzi îl priviră împăciuitor:

- Mulţumesc.

- Cu plăcere.

A doua sticlă era pentru Crin... cu privirea de rigoare. Cumnatul lui zâmbi concludent: îşi preluase rolul de supraveghetor şi veghea cu mare atenţie la individ. Şi zâmbi:

- Ia să fac eu un drum scurt...

Traversa sufrageria, cu celelalte două sticle de vin... Florinel începu să râdă:

- Şi special pentru Florentin şi Ana...

Tii, ce melodie găsise Florinel special pentru el şi Ana! "*Numai tu ştii să îmi spui*" era o dură lovitură pentru Ştefan... Soţia lui se ridică, zâmbind; o invită cu un gest larg lângă Nina...

Ana-Maria

OK! Dacă soţul ei voia neapărat s-o ridice de la masă... O să se

ridice! Dar o să danseze aşa cum voia ea să danseze - adică aşa cum ştia ea. Pe riscul lui!

Florentin

Nu-i venea să creadă! Trecuseră două ore iar Ştefan nu aruncase nici măcar o privire spre Ana? Hm; ciudat...

Normal ar fi fost s-o privească măcar din curiozitate! Florinel cânta prea cu foc ca să nu fie evident că în sufrageria lui Nicuşor erau numai dansatoare experimentate! Şi totuşi, discuţia cu Crin părea a fi mult mai interesantă pentru individul ăla chiar şi decât dansul Rubinei. Ciudat...

Observase, în astea două ore, nemişcarea acelui individ care, de obicei, "ungea" lăutarii cam o dată la 10 minute. Florinel nu părea foarte nefericit pe tema asta; se părea că dansul şi râsul Anei îl ţineau extrem de bucuros...

Soţia lui îşi cam făcea de cap. N-avea nimic împotrivă! Toate fetele îşi făceau de cap! Luminiţa aducea câte-o sticlă de vin, câte-o sticlă de apă... Una peste alta, trăgea concluzia că fetele se distrau mult mai bine decât ei! Putea să se mute la masa lor?

28 noiembrie 2004 - duminică

Florentin

De vreun sfert de oră, se asculta muzică la CD. Dar asta nu era un impediment pentru buna desfăşurare a petrecerii... Hei! Întoarse capul spre sursa gălăgiei; femeile cinsteau şi râdeau în hohote... Iar el, învăluit în fumul general din partea lor de sufragerie, regreta că nu se mutase la masa femeilor! Cu siguranţă, acolo se aflase deja că era băiat! La ei la masă, tristeţe mare! Se discuta despre afaceri, despre politică... Despre tot felul de rahaturi! Ştefan nu-l băgase nicicum în seamă; nici Diamant nu catadixise să deschidă discuţia cu el. Dar nici el nu se grăbea să-l trateze ca pe un văr adevărat...

Florinel se întinse lung peste masă şi-şi privi mentorul şi principalul finanţator:

- Nicuşoare, vreau să-ţi zic că tineretu' ăsta e tot mai talentat, bă! Ştii ce-am păţit sâmbăta trecută? Am avut o cântare, la o paranghelie de baştani. Iar când ne întorceam, am trecut pe lângă un grup de puşti de-ăştia mărunţi, care-şi pierd timpu' în spatele blocului... Băi, şi l-am pus pe şofer să oprească! Băi, era un puştan de vreo 15 ani... M-a băgat în boală! I-am luat număru' de telefon, aşa de tare e!

- La ce cântă, mă?

- La tarabană. Şi vreau să-l sun mâine sau poimâine, să-l pun să cânte cu noi şi să vedem dacă o vrea să facă un ban grămadă!

Ştefan goli paharul şi zâmbi:

- Păi ce mai aştepţi? Adu-l acum încoa!

- Stai, că e două dimineaţa! O dormi omu'!

Într-o clipă, ochii verzi deveniră poruncitori:

- N-auzi să-l suni?

- Stai, mă Ştefane! Că ăsta sigur stă cu părinţii! Ce naiba le spune - că are o cântare la două dimineaţa?

Zâmbetul se stinse încet... Văzu din nou mimica şi privirea pe care le văzuse în Mall, aţintite asupra Anei; Ştefan nu ridică tonul:

- Sună-l. Dacă mă convinge, are 1.000 de euro numai de la mine.

Florinel scoase imediat mobilul din buzunar... Iar Ştefan reveni la mimica de zi cu zi şi ridică paharul:

- Iar dacă vrea banu', iese din casă şi la trei dimineaţa. Să-i spui să nu întârzie mult.

Deci aşa "funcţiona" Ştefan! Când voia să obţină ceva, făcea mutra aia "periculoasă" - şi toată lumea stătea drepţi în faţa lui! Adevărul era că, la aşa trecut şi reputaţie, nimeni nu-şi dorea să-l vadă pe Ştefan furios! Mai ales dintre oamenii care primeau teancul de euro atunci când erau cuminţi şi ascultători...

- ... Gata. Cică vine într-un sfert de oră.

- I-ai spus de bani?

- Nu, n-am mai apucat; cum i-am zis să vină la o cântare, mi-a tăiat vorba şi-a cerut adresa. A zis că ajunge într-un sfert de oră şi-a închis.

- Bun. Lasă să fie surpriză... Luminiţo!

Sora lui se prezentă imediat...

- Ia spune tu, Luminiţo: e fată, sau băiat?

Aşa cum se aştepta, Luminiţa începu să râdă:

- Lasă, că afli tu!

- Spune, că mor!

- Nee!

- Uită-te şi tu la bărbată-tu, ce fiert e! Spune odată!

- Am promis că vă spun în timpul petrecerii! Aveţi răbdare!

Sora lui râdea şi-i tachina; pe de altă parte însă, chipul lui Ştefan arăta că tot dialogul era o glumă, menită să-l agite şi mai şi pe Nicuşor... Ca să nu uite niciodată noaptea asta!

Ana-Maria

Luminiţa reveni la dans, lângă ea; se aplecă, zâmbind:

- Tot nu vrei să le spui şi lor?

- ... Da' ce, vouă v-am spus?

- Nu; da' nu uita că suntem multe mămici pe-aici...

"Iar burta ta e ţuguiată ca un ţugui, viitoare mămică de băiat ce eşti!" Cumnata ei începu să râdă:

- Atunci vă daţi seama că ţin "momentu' adevărului" până se tufleşte petrecerea! Că nu vreau să-mi plecaţi de-aici până la noapte!

- Ehei, asta s-o crezi tu! Frati-tu n-are atâta răbdare...

Şi două opturi concludente, care stârniră hohote de râs şi aplauze... Rubina râdea şi ea...

Era evident că soţia lui Ştefan nu era scoasă-n lume. Probabil că fusese promisă de la 3-4 ani; drept urmare, primise educaţia femeii legate de rulotă, cratiţă şi copii. O astfel de femeie, pusă să danseze într-o adunare de "nebune" emancipate ca ele, roşea din cinci în cinci secunde şi se gândea cât de anapoda erau unii oameni...

CD-ul se opri; Florinel venea spre ele împreună cu un tânăr. În mâinile lui, un soi de tobă micuţă, "strangulată"...

- Fetelor, ia uitaţi ce v-a adus Ştefan!

Ce le adusese? Tânărului i se aduse un scaun; fu aşezat în faţă. Florinel îl întreba dacă ştia o melodie anume... Iar Luminiţa păru că se dezmeticeşte:

- Băi, nu vă apucaţi până nu vin şi eu! Auzi, Florinele?

- Sigur!

Unde se grăbea aşa?... Mă rog; probabil o "urgenţă de gravidă". Că şi ea trecuse prin vizitele dese şi neplanificate la toaletă... Nina o prinse de braţ; se lăsă trasă... Şi auzi, în şoaptă, la ureche:

- Eşti în siguranţă, după părerea mea.

Aprobă scurt:

- Eram sigură.

- Vorbim luni, la magazin?

- Categoric.

Şi cam atât; restul discuţiei era un pic riscant...

Ia uite unde alergase Luminiţa! Le adusese şaluri cu bănuţi! Se ţicnise cumnata ei... Mă rog! Dacă aşa voia ea! Gravidele erau foarte sensibile şi trăiau emoţiile la maximum; în plus, era petrecerea "de anunţ" a primului ei copil! Decise deci să n-o contrazică, aşa că-şi legă şalul în talie... Mai ales că toate aveau câte-un şal... Iar Florinel "atacă" în forţă.

OK, nimic nou. Puştiul aştepta, privindu-l cu maximă atenţie... Aoleu! Păi la cum suna melodia aia, vai de covorul lui Nicuşor!

- Hai, Anuţo! Ia fă un efort şi descoase-i!

Ete la ea! O punea să danseze până descosea bănuţii? Nu era întreagă la minte!... Deşi suna îngrozitor de bine... Gata! Din acest moment, ea trecea la descusut!

Florentin

Ptiu, drace! Nevasta lui... Nevasta lui nu înceta să-l uimească! Ştia şi mişcări de-astea? Ştia să facă bănuţii să cânte? Nu se putea dezmetici... Nicuşor răcni de la masă:

- Bă! Bă, Florinele!

Ce-i? Ce voia?... Oprise lăutarii. Pe toţi; mai puţin pe puştiul ăla al naibii de talentat...

Ana-Maria

Uau-uau-uau! Bestială petrecere! Bestială melodie! Bestial! Totul era bestial!

Şi-acum o să-i dea o lecţie de-aia usturătoare don'şoarei Dorina! Care îi aruncase, de-a lungul petrecerii, câteva priviri usturătoare - numai ea ştia de ce...

Şi dreapta-stânga, dreapta-stânga, dreapta-dreapta, stânga-stânga, sus-sus, dreapta-dreapta, stânga-stânga-stânga-stânga...

Florentin

Prima cedă Gabi; nici nu-l mira decizia cumnatei lui de-a se trage într-o parte, de vreme ce avea gemeni şi "prinsese" dimensiuni considerabile... După încă opt măsuri, abandonă şi Luminiţa. Mirela făcu doi paşi în spate şi se aşeză pe primul scaun disponibil; Ileana o urmă imediat... Rubina se apropie de masă, gâfâind un pic; Ştefan o trase şi-o aşeză pe genunchii lui... Nina se retrase şi ea...

... Dorina se retrase şi ea. Şi-acum Ana rămăsese singura dansatoare din sufragerie. O dansatoare perfectă, pentru care orice televiziune ar fi oferit de la 10.000 de euro lunar în sus...

Toţi priveau fascinaţi dansul soţiei lui. Inclusiv el. Inclusiv Crin! Ştefan era nesupravegheat; totuşi, îi venea greu să se concentreze...

Hei, gata! Deşteptarea! Ochii roată - că nevasta lui dansa aşa cum ştia ea! Şi nici dracu nu ştiuse că ştia "să cânte" aşa din bănuţii ăia! Ana chiar "se pusese" să-i descoasă! Deci, "inventarul"!

Lui Florinel i se înmuiaseră genunchii. Vizibil! În următoarele cinci minute, dacă puştiul nu obosea îndeajuns ca să se oprească, manelistului urma să i se prelingă saliva prin colţul gurii! Formaţia era în extaz, experimentând probabil rolul de spectatori... La masa lor, uimire totală... Ochii verzi aveau, de data asta, toate motivele să stea aţintiţi asupra ei! Dar nu era o privire periculoasă; în plus, Rubina îi stătea-n poală! Deci momentan era linişte şi pace...

Iar puştiul, bietul copil scos din casă la două dimineaţa şi azvârlit practic în mijlocul unei petreceri cu pretenţii, stătea pe taburetul lui, roşu ca racul din cap până-n picioare, bătând cu ambele mâini în spaţiul acela de dimensiuni meschine şi încercând să nu piardă ritmul din cauza femeii care descosea bănuţi la juma' de metru în faţa lui...

Trecuseră vreo patru-cinci minute; Ana nu părea să obosească, în timp ce puştiul dădea semne de extenuare... Rubina schimbă, brusc, câteva cuvinte cu Ştefan; ea o privea pe Ana, el îşi privea atent nevasta... Iar Ştefan se întoarse spre ei:

- Eu zic că e tocmai bun pentru formaţia lu' Florinel.

- Glumeşti?! E bestial puştiu'!

Nicuşor era extaziat...

- OK; atunci haideţi să-i dăm o mostră de chef de-ăsta. Ca să fie interesat să bată palma cu Florinel.

Aa, urma aruncatul cu bani! Ei scotoceau prin buzunare; el îşi punea tacticos un şpriţ... Crin se ridică, Roberto îl urmă... Se strângeau în jurul Anei. Aşteptau finalul. Care însă nu prea venea... Se ridică şi el; se apropie de cercul compact deja... Îi împinse, scurt, pe Roberto şi Nicuşor şi intră în cerc. Şi se opri în faţa soţiei lui...

Ana-Maria

Aoleu! Florentin! Doamne, iar se lăsase furată de val şi întrecuse măsura!

Puştiul parcă-i ghici gândurile: ultimele patru măsuri reprezentară un final onorabil. Aşa că se opriră amândoi...

Acum ploua cu euro. La propriu. Puştiul avea de ales: ori infarct, ori sufocare. Cu siguranţă, avea dificultăţi în a se clinti - în faţă bani, în spate aplauze şi fluierături de femei bolnave de nervi...

- E băiat! Nicuşoare, e băiat! O să-ţi fac băiat!

Şi gata. Momentul era într-adevăr imposibil de uitat... Îşi privi soţul cu ochi vinovaţi:

- Iar am făcut-o de oaie, nu?

Nu primi răspuns; fu luată de mână şi trasă spre scări. Deci urma o discuţie serioasă, între patru ochi...

Florentin

Gata! O întoarse spre el şi întrebă scurt:

- Tu-ţi dai seama cât de frumoasă eşti?

Ana tăcea...

- Răspunde! Eşti conştientă de asta?

Acum ea întorcea capul spre dreapta, căutând covorul cu privirea...

El aştepta muzica acum. Dacă jos se dansa, atunci nu mai venea nimeni sus. Momentan se felicita tânărul devenit proaspăt membru al formaţiei lui Florinel. Iar el o privea, îşi dădea seama ce gândea soţia lui şi-şi pregătea următoarea mişcare...

Ana-Maria

Hai, discutau? O certa? O pocnea? Fugeau amândoi pe geam? Muzica bubui cu putere în boxe; în clipa imediat următoare, se simţi luată "pe sus" şi pusă la zid! Uau!

Soţul ei nu voia s-o certe. Nu voia nici să aştepte dimineaţa, sau întoarcerea acasă...

- ... Stai! Sunt toţi jos!
- Nu stau!
- Stai!
- Nu pot să stau! Eşti prea frumoasă!
- Florentine, dacă vine cineva?

Aoleu! Şalul zburase cât colo, în jos pe scări!

- Te rog, hai să

Sărutul o întrerupse. De fapt, sărutul o împiedică să ţipe - reacţie normală la ruperea şnurului subţirel de pe şold...

La dracu! Dacă venea cineva, să le fie ruşine că-şi băgau curiozitatea în problemele lor de familie!

Roberto

Privea lung ringul de dans. Puştiul îşi mai revenise... după ce băuse un pahar cu apă, conştientizase unde era, cine era de faţă şi cât câştigase din cinci minute de cântat. Florinel bătuse palma cu el; acum zâmbeau amândoi, fericiţi...

De ce oare avea impresia că Ştefan purta o mască azi, iar el va fi nevoit să-şi informeze tatăl despre asta? Până la venirea puştiului, li se arătase un dezinteres total apropo de prezenţa Anei. Dezinteresul arătat era acelaşi şi acum; numai că, după demonstraţia Anei şi acele secunde când ochii verzi studiaseră chipul Rubinei, se vedea falsitatea... Bine că nu era şi Prâslea prin preajmă! Nebunu' era-n stare să sară cu şişu' la el! Îl supraveghea pe sub sprâncene... Crin îl prinse de braţ:

- Băi, ce talent!
- Curat talent! Şi el, şi cumnata noastră!
- Adevăru' e că, dacă nu era ea, nu ieşea chiar aşa!
- Ceea ce-mi aduce aminte de-o petrecere... Şi tot Florinel le-a cântat şi-atunci! Să vezi tu că ăsta ajunge să le cânte şi la botez!

Crin sări în picioare:

- Băi, eşti nebun? De când?
- De când, ce?
- De când ştii?
- Ce să ştiu, mă?
- Că Ana e gravidă!
- Păi... Păi ştiu de vreo zece minute...
- Aa... Mare pezevenghi, Florentin ăsta!

Discuţia îl ungea pe suflet! Ştefan se concentra asupra paharului şi-a cuvintelor răcnite de ei doi prin faţa lui! Răspunse, pregătind "marele şoc":

- Curat pezevenghi!
- N-a scos un cuvânt! N-a clipit mai altfel! Şi în câte luni e?
- Tu n-ai auzit că n-are decât vreo zece minute?

Crin era zăpăcit de tot; se aşteptase să audă cu totul altceva... Îl privi lung, cu subînţeles:

- Unde-s cumnată-tu şi cumnată-ta?

Na, că-l făcuse să roşească! Îşi aprinse o ţigară, aşteptând răbufnirea... Ştefan se ridică. Ridică şi el privirea spre Crin, care-l anunţă sec:

- S-a dus lângă nevastă-sa.
- Clar. Eu unu' m-am lămurit. N-a uitat-o.
- Nici n-avea cum! Totuşi, sunt nişte sentimente! Dacă planu' poate să dispară aşa, într-o clipă, sentimentele nu se pot şterge complet în două-trei săptămâni!
- Ba se pot şterge-n cinci minute; problema e că n-o să vrea el să meargă la hipnotizator!

Râdeau amândoi...

Şi totuşi, nu prea era de râs. Ştefan venise azi la Nicuşor pentru că voise "să facă pace" cu Florentin măcar aşa, de ochii lumii. Şi cu siguranţă plănuise şi să-şi testeze răbdarea şi măiestria în a-şi ascunde sentimentele. Uneori îi reuşea masca, alteori nu. Riscant şi pentru el, dat fiind că Florentin stătuse toată noaptea cu ochii pe el. Riscant şi pentru Rubina. Puştoaica nu bănuia nimic; o asemenea veste ar fi distrus-o...

Florentin

Chiar trebuiau să se întoarcă în sufragerie? Nu prea se ţinea bine pe picioare... Ana îl prinse de mână:

- Hai: că de la chestia asta nu te las să te fofilezi! Tu cobori primu'!

Sigur, el cobora primul! Numai că ea va sta lângă el! O trase la locul ei, în dreapta lui, coborând treptele...

De ce oare nu-l mirau fluierăturile fratelui lui mai mare? Şi nici aplauzele lui Crin? Şi nici istericalele lui Nicuşor, care de când aflase că era băiat, o luase razna? Ridică mâna stângă şi-o sprânceană:

- Ce-i? Care-i problema voastră?
- Doamne fereşte, Florentine! N-avem noi probleme...
- Şi-atunci care-i treaba cu fluieratu'?

"Şi pe chestia asta v-o aduc şi la masă! Uite-aşa!" Ţinea strâns mâna soţiei lui, care nu mai fusese demult atât de îmbujorată... Se aşeză pe scaun şi-o aşeză comod în braţele lui. Şi-o cuprinse cu braţele. Iar Ana transformă spaţiul acelui scaun într-o petrecere pur românească: cu săruturi şi îmbrăţişări...

Ana-Maria

Era obosită. Se resimţea, după atâta aerobic... După nebunia de pe holul etajului 1, după nebunia de la întoarcerea acasă... Era zece dimineaţa, iar ei nu dormeau...

O noapte perfectă. Fără discuţii, fără bombăneli, fără comentarii despre Laura sau Ştefan... O petrecere cum rar trăise; o atmosferă veselă, fericită, ferită de pericole...

Se întinse lung... şi căscă: îi era somn. Dar, pe de altă parte, nu voia ca Florentin să o adoarmă şi, în loc să se odihnească şi el, să se ducă să aducă fata, sau să strângă prin casă, sau să cureţe cartofi... Aşa că se răsuci... şi se urcă la propriu peste el! Gata - acum ştia sigur că n-o ştergea nicăieri! Puse capul pe umărul lui: somn uşor...

Ioan

Închise uşa şi se aşeză la masă. Şi-şi privi lung fiul... Roberto zâmbea:

- ... Eu zic că i-a trecut. Nu neapărat bufeul şi furtuna din suflet; dar la plan cu siguranţă a renunţat.

Zâmbi slab... Decise să se retragă în dormitor.

Se îndoia că fiul şi nora lui scăpaseră de acel Ştefan. De vreme ce Roberto nu se chinuise să rostească mai mult de două fraze pentru a-l convinge, el unul se lămurise. Ştefan voia să se apropie de Ana, chiar şi la braţul soţiei lui, pentru a o obişnui cu prezenţa lui. Că, la aşa plan drastic, amplu şi plin de schimbări care loveau în plin în viaţa băiatului de bulibaşă, la aşa sentimente puternice care născuseră aşa plan drastic, spaima şi groaza de pe chipul femeii adorate îi dădeau lui cu siguranţă o stare nenorocită şi-un sentiment de disperare extremă...

Iar în privinţa planului... Asta numai Ştefan ştia. După părerea lui, care începuse să înţeleagă ce şi cum gândea băiatul de bulibaşă, planul era în continuare de actualitate. Dar... Dar poate că se înşela.

3 decembrie 2004 - vineri

Ana-Maria

Luminiţa intră în magazin şi ridică scurt sprâncenele:

- Nina nu-i?

- Nu-i. Are programare la medic; se duce cu toate hârtiile...

Cumnata ei făcu o faţă zâmbăreaţă, fericită... Pentru ca în două secunde să se "desumfle"! Ce naiba?!

- A venit - şi nu-i a bună!

Aoleu! Se întoarse şi ea... Mai apucă să vadă maldărul de hârtii zburând prin aer, pe holul dintre magazine. Alergă prin spate până în atelier... Şi-şi strânse cu putere prietena în braţe:

- Hei, te rog!

Nina ei plângea în hohote... Se grăbi s-o tragă spre scaun; cu o smucitură scurtă, prietena ei se eliberă:

- Lasă-mă! Du-te la treaba ta şi lasă-mă!

- Nu pot să te las! Nu vreau să te las!

- Ba poţi şi vrei! Du-te la magazin, că ai clienţi!

Se repezi, o prinse de braţ şi-i dădu o palmă:

- Să nu-mi vorbeşti tu mie aşa!

Se pomeni pălmuită:

- Nici tu să nu-ndrăzneşti să joci rolul prietenei mele!

I-auzi?! O privi lung, mirată de asemenea cuvinte şi asemenea gest... Nina se grăbi s-o strângă în braţe:

- Iartă-mă! Iartă-mă, auzi?

- Te aud şi te iert. Ce ţi-a spus Petrescu?

- ... Că nu se poate face nimic.

Luminiţa exclamă, din uşă:

- Adică nu poate să-i extragă nişte "zeamă"?

Se pregătea s-o repeadă cât colo, dar Nina neagă cu capul. Luminiţa amuţise acum...

- Băi, linişteşte-te. Că dacă boceşti, n-o să se facă bine!

- Stai aşa, că nu pricep! Îl ştiu pe doctoru' Petrescu - nu spune niciodată că nu se mai poate face nimic! Întâi încearcă şi-şi stoarce mintea!

Corect! Ia s-o cheme pe Luminiţa mai aproape, că era mult mai lucidă decât ea!

- Da; mi-a spus şi mie că o să studieze problema şi o să-i facă lui Radu nişte analize. Da' să nu-mi pun mari speranţe în chestia asta, pentru că bărbaţii cu asemenea accidente fac foarte rar copii.

Clar: dacă medicul Petrescu spusese asta, atunci nu se putea face nimic. O ridică şi-o trase spre uşă:

- Hai: te duc acasă.

- Nu, nu vreau acasă.

- Ba mergi acasă! Că aici oricum n-ai ce să faci!

- Lasă-mă!

- Ba nu te las! Mergi acasă!

Trecu prin faţa florăriei şi-i făcu semn lui Florentin că o ducea pe Nina acasă. Şi se grăbi să oprească un taxi...

Florentin

Tresări şi se încruntă: ia uite cine venea... Hei! Îşi destinse urgent chipul... iar Ştefan intră, zâmbind:

- Salut.

- Salut.

- Ce faci? Cum merge?

- Ca de obicei; spre foarte bine.

El zâmbea, individul zâmbea... Hai; ce voia? Venise aşa, să-i vadă ochii? Sau avea ceva de spus?

- Te rog, fă-mi şi mie un buchet.
- OK; cu ce?
- Cu ce crezi tu că merge la domnişoara din BMW.

Domnişoara din BMW? Se aplecă spre dreapta... O puştoaică de vreo 15 ani, frumoasă de-ar fi umplut de bube purulente 99% din fotomodelele din preajma ei... Aprobă cu capul şi se întoarse spre flori.

- Dau o fugă până la Nicuşor şi mă-ntorc.

Aprobă: bine-bine, s-o şteargă odată - că-i zăpăcea gândurile! Un buchet pentru domnişoara...

Un trandafir roşu, cu câteva frezii albe "grase", două-trei fire de iarbă... Nee, nu mergea! O mai privi o dată. O privi lung, atent...

... Ptiu! Că fusese cât pe ce să-l ducă de nas! Domnişoara aia frumoasă, ingenuă, de numai 15 ani, purta ciorapi cu jartiere şi ioc tanga! Şi-asta nu din lipsuri financiare! Aşa că trandafiri "la greu"...

Se căznea să prindă hârtia, când paşii reveniră lângă el:

- E bestial. Ce mai - eşti maestru!
- Dacă zici tu...
- Pe bune acum: cine te-a învăţat? Taică-tu?

Ridică privirea spre el... Poftim? Ştefan, plin de respect? Nu era prea sigur de asta - reveni deci spre capsator:

- Cărţile.
- ... Ai învăţat din cărţi?
- Da.

Tăcere... Vedea în mâna lui o cutiuţă roşie ca focul şi-una neagră, mai măricică. Cea roşie conţinea o bijuterie; cea neagră, un rimel de la magazinul cu preţ unic. Adică Ştefan făcuse turul mall-ului. De parcă n-avea de unde cumpăra... Mă rog; treaba lui! Dar partea cu rimelul ieftin nu se potrivea neam în "peisaj"! Domnişoara nu folosea rimel de Niro! Aşa că aştepta întrebarea...

Evident, întrebarea nu veni. Îi întinse buchetul şi primi două bancnote de 500.000:

- Mersi! Paa!
- Stai, mă!

Cum să stea?! Tocmai Ştefan să aştepte restul? Hm...

Bineînţeles că nu întrebase unde-i Ana! Nu era sinucigaş! Iar dacă pusese totuşi acea întrebare, o auzise numai Nicuşor! Deci nu prea ştia ce să mai creadă... Dar ştia ce-avea de făcut. Atâta timp cât Ştefan stătea în banca lui şi-şi vedea de-ale lui, erau amici. Dacă Ştefan "călca pe bec", îi făcea un şănţuleţ finuţ - să nu-i scape lănţicu' de la gât...

Uşa se redeschise; Radu intră şi încercă să zâmbească:

- Hai noroc.
- Noroc.
- Nina a ajuns?

Aoleu! Nina... Oftă greu:

- A venit plângând, iar Ana a luat-o şi a dus-o acasă.

Radu alergă afară, apăsând butoanele mobilului...

Ana-Maria

O scoase cu greu din lift; se părea că apropierea de casă îi provocase Ninei o accentuare a disperării. De-abia mai reuşea s-o ţină în picioare! Şi-acum îi scotocea prin geantă, în căutarea cheii...

Gata! Descuie şi se grăbi s-o ducă în dormitor, pe pat. Geamul era destul de inaccesibil acolo: ditamai dulapul în dreptul lui, plin cu ghivece înflorite... Mobilul începu să piuie; îl scoase şi răspunse:

- Da.
- Radu sunt. Unde sunteţi?
- La voi. Îi dau un calmant, ca să nu facă o cădere de calciu.
- Vin cât pot de repede.

Închise şi alergă în dormitor: Ninuţa ei era destul de căpoasă ca să arunce cu ghivecele pe pereţi...

Nu; zăcea pe pat. Îşi acoperise faţa cu palmele şi plângea în hohote... Alergă la bucătărie, după calmante. Descoperi că habar n-avea care era sertarul... Iar hohotele din dormitor se înteţeau... Reveni lângă ea, cu un pahar cu apă:

- Băi, nu face aşa! Mă sperii!
- Ce ştii tu?! Nu ştii nimic! Taci din gură, că nu ştii nimic!
- Nino,
- Taci din gură! Taci!

Prea bine! O să tacă, până venea Radu. După care se va întoarce la magazin şi le va da 24 de ore timp de calmare, sfătuire şi decizie. Se aşează pe covor. O privea lung...

Într-adevăr, habar n-avea prin ce trecea Nina acum. Când ştia cât de mult îşi dorea prietena ei un bebeluş... Gândul că nu-l va avea niciodată... Gândul la cuvintele lui Radu, la decizia lui Radu, care-o conduceau pe Nina la ideea disperată că, în ultimă instanţă, va trebui să aleagă între bărbatul pe care-l iubea şi copilul pe care-l dorea... Între viitorul alături de bărbatul iubit şi viitorul alături de copilul dorit... Înfiorătoare gânduri! Înfiorătoare calcule!

Liftul pocni; cheia ronţăi în broască. Nina strânse pumnii şi trase cu putere, ţipând:

- Da' lăsaţi-mă dracului în pace! Toţi!

La naiba! Era mult mai rău decât îşi imaginase ea! Îşi smulgea părul din cap! Se repezi şi-i prinse mâinile; Radu năvăli în dormitor, se repezi şi el la Nina...

- De când e aşa?
- Cred că de vreo oră.
- De-o oră zace aici?
- De-o oră ştie că n-aveţi nici o şansă să faceţi un copil.

Radu se aşeză pe marginea patului:

- Iubito,
- Lasă-mă în pace! Du-te de-aici! Du-te, să nu te mai văd! Că numai tu eşti de vină! Din cauza ta, eu...

Se grăbi să iasă din dormitor. Simţea o durere surdă în capul pieptului... O dureau mult cuvintele Ninei; o durea să vadă cearta aceea, disperarea Ninei, să-i audă cuvintele aruncate de parcă Radu voise să aibă acel accident...

- Ana!

O striga? De ce? Intră în dormitor, dar se dădu repede la o parte. Radu trecu spre uşă, cu Nina pe braţe:

- O duc la Urgenţă, că tremură toată. Încuie tu! Te sun imediat cum am veşti!

Aprobă cu capul, incapabilă să mai scoată vreun sunet... Auzi liftul pornind... Ieşi şi ea; încuie uşa şi porni, încet, pe scări...

Peste-o zi, sau peste-o săptămână, sau poate chiar peste-o lună, Nina se va linişti. Va privi obiectiv lucrurile şi-şi va spune că, dacă ea îşi smulgea tot părul din cap şi bocea tone de lacrimi, Dumnezeu nu va face o minune. Va veni atunci la ea, să-şi spună durerea şi să-i ceară sfatul. Atunci, ea va face ceea ce-i spusese tuşica Didonia: le va spune ceea ce-o va îndemna inima să spună. Trebuia să se gândească bine la asta... Să socotească şanse şi posibilităţi, să afle în ce măsură Radu ar fi putut accepta un alt fiu vitreg...

Se temea că momentul sfatului ei venea prea repede...

Florentin

Tresări şi se grăbi să iasă: ce naiba se întâmplase cu Ana? Trecuse pe hol ca o stafie! Alergă în magazin şi-şi trase soţia în camera din spate. Şi-o privi lung, îngrijorat:

- Ce-i cu tine?

Ca ruptă dintr-un vis urât, Ana îl recunoscu şi încercă să zâmbească:

- Mă gândeam...
- La ce te gândeai? Mă sperii!
- Stai liniştit. Nina nu poate face copii. Nu cu Radu, oricum. Nici natural, nici în eprubetă, nici prin clonare, nici prin ADN sau mai ştiu eu ce alte invenţii există pe lumea asta. E distrusă; Radu a dus-o la Urgenţă, că începuse să-şi smulgă părul din cap şi să-i ţipe-n faţă că din cauza lui nu va fi ea niciodată mamă.

Îngrozitor...

- El nu pare prea afectat; ceea ce mă face să cred că a mai auzit

asemenea cuvinte, cu prima nevastă.

Se grăbi să aprobe: evident!

- Mă sună el, imediat cum Nina intră într-un tratament, ceva...

Îşi scoase ţigările... şi-i oferi şi ei una. Ana refuză... Oftă greu:

- E îngrozitor când se întâmplă aşa ceva. Şi li se întâmplă tocmai lor, care-şi doresc sincer un copil şi chiar au cu ce să-l crească şi ce să-i lase!

- Problema e că Nina se va calma, se va gândi bine... Şi va avea nevoie de un sfat. Mi-e frică să-i spun părerea mea.

- Spune-i-o. Nu uita că sunteţi prietene pentru că "vorbiţi aceeaşi limbă"! Ca să-i fii prietenă bună, trebuie să-i spui sincer ce gândeşti şi ce simţi. Să-i spui sincer părerea ta. Ea asta vrea! Nu o minciună drăguţă despre cercetătorii britanici, care-au descoperit cine ştie ce pilule... Sau despre mama Omida, care fierbe ierburi de leac. Spune-le exact ceea ce simţi.

Ana aprobă... şi-i întoarse spatele. Era la fel de transpusă în gândurile care-o apăsau... Decise s-o lase în pace. Diseară, acasă, vor vorbi pe îndelete.

Ana-Maria

Telefonul începu să piuie. Apăsă butonul, fără tragere de inimă:

- Da.

- Bună, Radu sunt.

- Bună.

- E bine acum; doarme. I-au făcut un calmant, nişte calciu... Cică tensiunea ei era dezastruos de mică.

Tot ce se poate!

- Vor s-o ţină aici peste noapte. Iar eu simt că n-ar trebui să mă împotrivesc.

- Mi se pare normal să n-o externeze după numai două ore.

- Dacă vreţi, veniţi şi voi aici. Deşi cred că mai bine ne vedem mâine seară, la noi. Să aibă şi ea timp de gândire, să reuşesc s-o fac să-mi spună tot ce-o macină...

- Mâine, după ce închidem aici, vă facem o vizită scurtă.

- Bine. Vă aşteptăm.

- Pa.

Închise... Deci mâine va trebui să le spună... Cum naiba să le spună asta? Cum să le dea un asemenea sfat? Cum să accepte ei asemenea sfat? Când probabil că nu se gândiseră niciodată decât la pastile de fertilitate şi însămânţare artificială?

4 decembrie 2004 - sâmbătă

Florentin

Comanda era gata; comandă mare, valoroasă! Iar muşteriul lui preferat tocmai se apropia de uşă... Şi-l văzu intrând pe coridor, trecând pe lângă florărie...

Se încruntă şi ocoli prin spate. Şi preferă să rămână ascuns după zid; le vedea reflexia în geamul vitrinei cu farduri...

Ana-Maria

- Bună ziua.

Tresări şi se întoarse. Aa! Zâmbi comercial:

- Bună ziua.

- Vă rog, mă puteţi ajuta?

- Sigur!

- E vorba despre un ruj. Îmi trebuie unul nu prea roşu, dar nu roz. Nu ştiu, nu prea mă pricep la culori...

"Şi nici la agăţat nu eşti aşa maestru!" Începu să râdă:

- Păi să vedem!

Descuie geamul, scoase cutia cu rujuri şi începu să caute unul roşu ca focul. Îl scoase şi-i citi codul; şi-acum căuta un cod mai mic...

- Dar acesta cum se vede?

Îi făcu o probă pe mână. Tânărul îi luă mâna şi i-o aplecă spre lumină... Doamne, îi venea să râdă! Îi ţinea mâna cu un gest de mare tandreţe! Maestrul era cel puţin maestru-şef! Îşi trase uşor mâna:

- Roşu. Asta e puţin mai slab.

Îl testă şi pe acela şi-i oferi mâna... mai de la distanţă. Ca să nu se vadă trasă afară din magazin, pe motiv că nu se vede dacă nu stătea în raza de soare...

- Poate găsiţi unul mai pal...

Şi mai pal! OK! Deşi, la banii ăia, tipul devenea obositor...

- Până la ce oră aveţi deschis?

- Până la şase.

- Doar atât?

Zâmbi ca pentru ea:

- Lucrăm într-o singură tură; cred că e destul de mult...

- Sigur! Mă iertaţi; n-am ştiut. Doar că am fost pe-aici acu' două săptămâni, dimineaţa, şi nu eraţi...

Ridică scurt din umeri:

- Se mai întâmplă. Acesta e bun?

"Nu de alta, da' te-a cam furat filmu'!"

- Da, e perfect.

Îi puse rujul în mână şi închise vitrina. Moment în care văzu ochii care-o fixau, din camera din spate... Încercă să nu facă gestul acela frânt al omului prins cu mâţa-n sac; reveni la tejghea.

- Şi mai daţi-mi şi o vază din aceea, pe albastru.

Îl privi ca pe-un copilaş prea tont ca să i se ceară să presupună singurel:

- Sigur că da. O să vă rog să vă serviţi.

Şi cum individul, desumflat un pic, pornise spre "standul cu autoservire", continuă pe acelaşi ton:

- Vă alegeţi modelul, culoarea... Vă uitaţi să nu fie ciobită...

Ia uite-l ce repede alesese! Şi se şi întorsese, deşi nu erau decât ei doi în magazin:

- Se întâmplă să mai fie şi ciobite?

- Sunt din sticlă...

"... idiotule!" Zâmbet larg, comercial:

- Mai doriţi şi altceva?

Fu privită lung, cu nedumerire... Bătu şi vaza pe casă şi aşteptă,

privindu-l drept. Aşteptând o reacţie, un cuvânt, ceva! Florentin stătea ascuns după colţ, bănuind-o de infidelitate, iar individul ăsta nu se hotăra să plece!

- ... Atât. Mulţumesc.

Trase cu duşmănie punga de plastic:

- Cu plăcere.

"Hai: banii, şi pe uşă-afară!" Luă bancnota, puse restul pe tejghea şi deveni foarte ocupată cu cutiile de sub tejghea...

"Haai! Ori te mâncă spinarea?"

În sfârşit, paşii se îndepărtară. Se ridică, încruntându-se... Şi se lăsă întoarsă spre soţul ei.

- Când ai de gând să-i zici vreo două?

- Atunci când o să-mi facă avansuri!

- Da' până acum ce ţi-a făcut?

- Mi-a cerut un ruj nici roşu, nici roz şi-o vază. Şi-a întrebat până la cât ţinem deschis.

- Tu eşti oarbă?

Eei, păi o enerva deja!

- Tu să vii data viitoare să-mi dai un pupic! Şi să-l vezi ce se calmează!

Se aşteptase să primească acum acel pupic; în schimb, Florentin îi întoarse spatele şi ieşi. Rămăsese singură...

Deci soţul ei voia să o vadă pe ea alungându-şi pretendenţii. Ce ciudat! De ce naiba făcea aşa? Care era logica? Trebuia să o întrebe pe tuşica Didonia; poate că aşa se făcea! Poate îi scăpase ei ceva! Sau...

Sau poate că Florentin aştepta o dovadă de dragoste? Poate că Ştefan îl influenţase chiar atât de mult încât acum nu mai avea chiar 100% încredere în ea?

Se grăbi să intre în florărie. Şi cum Ovidiu făcea un buchet iar Florentin se uita în gol pe geam, veni lângă soţul ei şi-i şopti, zâmbind în romanes:

- Nu mi-a bătut nici un apropo, nu mi-a făcut cu ochiu', aşa că momentan e doar un client. Dacă în magazinul meu intră clienţi care nu-ţi convin, poate-ar fi mai bine să vii să-i dai în şuturi afară! Nu?

- Tu eşti oarbă?

Negă, privindu-l lung, serios...

- Salut!

Florentin

A naibii ea de treabă! Tocmai acum trebuia să vină! Tocmai acum îi dăduse necuratul vânt pe uşa florăriei! Ana se întoarse şi intră în spate. Iar Laura redeveni serioasă:

- Am picat într-un moment prost?

Aprobă şi-o văzu ieşind... Clientul o urmă, iar Ovidiu se grăbi să se apropie:

- Vrei să vorbesc eu cu Ana?

Negă şi porni spre uşă:

- Nu. Lipsesc câteva minute.

Ieşi din florărie, din magazin... Porni spre Bucur Obor.

Nu mergea nicăieri, în mod special. Mergea aşa... ca să nu mai stea acolo, în florărie. Ca să nu trebuiască să vorbească cu Laura. Ca să nu trebuiască să vadă chipul încruntat al soţiei lui.

Adevărul? Re-apariţia lui Ştefan în preajma lor îl dăduse complet peste cap.

În momentele când îşi amintea toată istoria cu acel individ, îşi dorea să nu fi acceptat ca Ana să vorbească cu el în Mall. Faţă de acalmia de acum, îşi dorea al naibii de tare să mai audă informările zilnice ale lui Roberto...

Dar era linişte. Toată lumea îi spusese că Ştefan retrăsese filajul... Individul venea cu nevasta la petrecere şi se comporta foarte normal... De parcă acele declaraţii de dragoste şi planuri de răpire fuseseră ceva, aşa... ca socoteala de alimentare la benzinăria X sau Y. Picase şi gata. Ceea ce era, practic, imposibil. Pentru că nu era vorba despre shopping la Mall sau alimentare la Petrom. Era vorba despre sentimente...

Îşi amintea lungul drum spre autocarul care trecea prin Serbia...

Nu; Ştefan nu renunţase. Proşti erau ei, că îşi închipuiau că scăpaseră de el! Ştefan nu renunţase nici o clipă! Doar urnise "planul de rezervă" - părea dezinteresat, "se flutura" pe lângă ei cu nevasta şi amanta - şi uite-aşa intra în florăria lui pe uşa din faţă, îşi strângeau mâinile, îşi zâmbeau suav...

Îl măcina îngrozitor gândul ăsta. Îl rodea, îl chinuia, şi nu putea discuta cu nimeni despre el pentru că toţi îl credeau pe Ştefan... Iar surorile şi cumnatele lui s-ar fi dus la Ana, să-i spună ce mare secret aflaseră... Iar Ana s-ar fi îngrijorat, s-ar fi panicat iar... S-ar fi încuiat iar în casă... Ar fi slăbit din nou... Se opri: unde se ducea? Încotro mergea el acum?

Porni grăbit înapoi, spre florărie: trebuia s-o împace pe Ana. Şi să-i arate cât de gelos era în realitate! Pentru că nu-i arătase nici pe sfert măcar cât de gelos era!

Ana-Maria

Apăsă soneria. Florentin aranja celofanul florilor... Mă rog; îi spusese că florile alea erau inutile şi neavenite! Că doar nu veniseră s-o felicite! În plus, nu stăteau mai mult de-un minut; le spunea ce-avea de spus şi-i lăsau să discute noua opţiune. Presimţea că era unica opţiune...

Uşa se deschise larg:

- Bine-aţi venit! Intraţi!

Radu încerca să zâmbească... Îl prinse de braţ şi-l împinse în bucătărie:

- Ia spune: de câte ori ai făcut analizele alea? De câte zeci de ori?

Ochii trişti îi răspundeau: de zeci de ori... Acum ştia ce avea de făcut. Îşi urmă soţul în dormitor.

Nina stătea în pat, sprijinită de cel puţin şase perne. Radu o învelise cu plapuma... Părea atât de mică! Bucheţoiul ăla mult prea colorat o făcea să pară şi mai măruntă, mai bolnavă... Ninuţa ei era bolnavă. Sufleteşte. Ninuţa ei bolea - şi nu exista leac...

- ... Te rog să mă ierţi, dacă ţi-am zis ceva nepotrivit ieri. Eram supărată. Mă ierţi?

Aprobă scurt cu capul. Nina o privea lung; ea o privea lung... Radu intră şi se aşeză pe marginea patului. Florentin îi strângea mâna; Radu strângea mâna soţiei lui...

- ... Intraţi şi voi! Hai, vă rog! Radule, adu-le

Se grăbi s-o întrerupă:

- Încearcă să fii obiectivă. Încearcă să gândeşti drept. Soţul tău are o vârstă; ar fi trebuit să te gândeşti că, în atâţia ani, şi-a făcut zeci de analize şi zeci de teste şi-a încercat de zeci de ori să aibă copii! Că e om bun, Nino! Şi-şi doreşte şi el o gâgâlice sânge din sângele lui!

Prietena ei plecase capul. Era roşie ca racul în obraji. Radu păli-se - era evident că nu obişnuia să pună adevărul gol-goluţ drept în mijlocul mesei. Îşi privea soţia şi probabil că-şi căuta cuvintele ca s-o împace...

- Cu toate astea, mi se pare normal să încercaţi. Să mai faceţi un rând de analize, şi-un rând de recoltări, şi-apoi luni întregi de tratament. Dar, Nino...

Aştepta ca ochii albaştri să o privească. Erau cuvinte pe care nu le putea arunca aşa... "în vânt"... În sfârşit!

- Cândva, nu demult, ţaţa Dida mi-a spus să am grijă de tine şi de Radu. Să vă spun mereu părerea mea sinceră şi să vă sfătuiesc aşa cum mă îndeamnă inima. Nu mintea sau raţiunea - inima. Iar inima asta din mine... Vă văd pe amândoi cum staţi acolo... Voi doi meritaţi un copil. După ce epuizaţi toate opţiunile şi toţi medicii din Capitală, după ce sunteţi siguri că n-a rămas nimic neverificat, nimic netestat, nimic neîncercat... Nu rămâneţi singuri. Înfiaţi un bebeluş abandonat.

Înlemniseră amândoi! Şi pe Florentin îl simţea că nu mai respira... La naiba! Scăpă un suspin:

- Un bebeluş care merită doi părinţi aşa ca voi.

Ieşi, trăgându-l pe Florentin după ea:

- Hai! Te rog, hai!

Soţul ei părea că se dezmeticeşte; grăbise şi el pasul. Voia să iasă cât mai repede! Nu voia să trebuiască să se întoarcă şi să audă cuvinte negândite temeinic! Nu voia să afle acum părerea finilor ei! Adopţia unui copil nu era o decizie de luat în zece secunde...

Ieşiră din lift; Florentin se grăbi s-o ia în braţe:

- Hai să ne întoarcem.

- Nu.

- De ce? Nu crezi că le-ar trebui o explicaţie?

- Explicaţiile le ştiu deja. Iar dacă-s tâmpiţi şi nu le ştiu, trebuie să le găsească singuri.

- Totuşi!

Urcă pe scaunul din dreapta; aşteptă închiderea portierei...

- Poftim; mă sună.

- Nu răspunde.

- Cum să nu răspund?!

- Florentine, nu le răspunde! Nu înţelegi? Le-am dat o soluţie disperată! O variantă disperată! Pentru că sunt amândoi disperaţi! Nina şi-a smuls ieri părul din cap! Radu nu ştia azi dacă să-i dea ei calmante sau să le înghită el! Nu înţelegi că sunt amândoi distruşi? El pentru că datorită lui se întâmplă toate astea, ea pentru că-şi doreşte un copil! El pentru că nu va avea niciodată copilul lui, ea pentru că, dacă vrea copilul ei, trebuie să renunţe la el! E prea greu pentru ei! Şi nu suntem noi în măsură să-i ajutăm să găsească ieşirea din impasul ăsta!

Mobilul piuia în continuare; soţul ei nu se grăbea să pornească motorul... Oftă greu şi-şi acoperi faţa cu palmele:

- Eu, care am un copil, le-am dat o posibilă rezolvare. La care ei nu s-au gândit, din simplul motiv că asta nu-i ajută să aibă copilul lor. Al lor, genetic vorbind. Trebuie să stea singuri şi să se gândească de ce-ar accepta ideea asta. Dacă ei găsesc un motiv, atunci sunt dispuşi să accepte un străin în sufletele lor şi să-i ofere toată dragostea aia mare pe care-au păstrat-o pentru copilul lor genetic...

În sfârşit, motorul porni. Dacia se puse în mişcare. O ducea acasă...

- ... Te-a întristat chiar atât de mult ceea ce-ai aflat? Că Ninuţa nu poate avea copii decât cu un alt bărbat?

Negă... şi nu-şi mai putu stăpâni lacrimile:

- Nu; Nina ar fi în stare să renunţe la dorinţa asta, pentru Radu. Şi-ar lua un căţel, sau o pisică, sau ar sponsoriza până la moarte copilul vecinului de vizavi... I-am simţit durerea. Nina e bolnavă. Bolnavă sufleteşte. Şi-am simţit cum o doare, cum o macină realitatea asta nenorocită... Iar când ne-a deschis uşa, mi-am dat seama că aceeaşi suferinţă e şi-n Radu. E în el de mult timp... De atâţia zeci de ani...

- El oricum îl are pe Mircea.

- Care nu-i copilul lui.

- Care e ca şi copilul lui.

- Care e poate cel mai bun prieten al lui. Mircea nu va avea niciodată acces la dragostea cea mare. Are o mare tinichea de gât, în persoana tatălui natural...

- Iar dacă te rog eu mult, încerci să nu mai plângi?

- Da; promit că încerc.

Îşi scoase telefonul şi refuză apelul. Şi apăsă butonul roşu: chiar nu va vorbi azi cu ei!

- ... Auzi? Ştii ceva? De ce mergem noi acasă?

- ... Păi nu luăm fata?

- Nu. Pentru ce? Ca să mergem acasă şi să ne culcăm? E sâmbătă seară; hai la cumnată-ta!

- Te rog! Chiar n-am chef de Florinel şi Compania a 7-a!

- Mergem până acolo; dacă nu se aude muzică, intrăm. Zău aşa! O viaţă avem - şi pe-aia s-o dormim?

Zâmbi slab, ştergându-şi lacrimile: bine! S-o facă şi pe-asta! În plus, nu voia să se trezească cu Nina-n faţa uşii!

Florentin

Apăsă butonul şi-şi opri telefonul:

- Mama nu mai putea de bucurie când a auzit că ne ducem la Nicuşor. Că cică la ora asta Florentina vede ştirile din sport, şi-i era cam peste mână s-o deranjeze. Că sunt favoritele ei. Auzi tu! Ştirile din sport... Cine ştie - i-or place fotbaliştii!

Ana tăcea. Din fericire, nu mai suspina; era bine...

Viră stânga şi se încruntă scurt: BMW-ul era parcat chiar în faţa casei... Deci Ştefan era în vizită la prietenul lui. Acum, se punea întrebarea: mergeau şi ei în vizită la Nicuşor? Sau se duceau acasă şi dormeau duşi? Sau jucau table până dimineaţa? Sau mergeau într-o discotecă?

... Tare era tentat să-i vadă reacţia la revederea neplanificată! Şi în absenţa Rubinei, care era pentru individ cel mai puternic motiv să nu întoarcă privirea spre altă femeie...

Parcă maşina în faţa BMW-ului şi coborî. Nu auzea nici un cuvânt, nici un protest...

Ana-Maria

Îşi şterse lacrimile şi oftă greu: şi-acum să-i spună şi Luminiţei de ce plângea, nu? Coborî, împinse portiera... Şi se încruntă:

- Eu propun să mergem acasă.

- Eu propun să ne grăbim să intrăm.

- De ce?

Nu primi răspuns; Florentin urca treptele... Se sprijini de poartă:

- Te rog frumos, vino înapoi. Şi spune-mi de ce insişti să dăm ochii cu el azi, aici, acum.

Nici o reacţie...

- Te rog să-mi dai o explicaţie! Atâta îţi cer!

- Am motivele mele. Hai: vii?

Deci aşa! "Am motivele mele"... Bun răspuns! Să-l ţină minte până la următoarea vizită la magazin a clientului manierat în costum Armani! Intră şi ea în curte şi urcă treptele. Uşa se deschise larg, Nicuşor păli scurt... Zâmbi comercial:

- Salut. Sunteţi ocupaţi?

- ... Nu! Stăteam cu Ştefan la o discuţie...

Şi-o privire concludentă, care-i sfătuia pe-amândoi s-o şteargă cât mai repede de-acolo... Drept răspuns, Florentin o prinse de mână şi nu se clinti din faţa uşii. Nicuşor oftă greu:

- OK! Intraţi! E un soi de petrecere la ralanti...

Florentin

Păşi în holişor... şi înaintă cât să-l vadă pe individ. Tresări... şi zâmbi slab: azi, Ştefan era cu amanta. Cu puţin noroc şi mult alcool, or să vadă un show de zile mari! Reveni în holişor şi-şi lăsă geaca; după care îl urmă pe Nicuşor.

Luminiţa se ridică imediat cum îi văzu... şi avu cea mai neinspirată reacţie posibilă:

- Anuţo, ce-ai?

Nici o problemă! El zâmbea! Aşa era regula-n şatră, nu? Muierile cu muierile iar bărbaţii la discuţii serioase! Se opri lângă masă şi-l privi drept:

- Salut.

Spre mirarea lui, Ştefan se ridică şi-i strânse mâna:

- Salut.

Se aşeză lângă Nicuşor pe canapea şi-şi aprinse o ţigară. Cumnatul lui avea limbariţă:

- Ce-i? Ce s-a întâmplat?

- Ce să se-ntâmple?! Nina asta, care face numai prostioare...

Ana îi aruncă o privire dezaprobatoare... şi fu aşezată lângă el. Fix în faţa lui Ştefan. Sigur, el avea de ales! Ori îşi vedea de amica lui, caz în care îi oferea Anei un profil ferm, fie o privea pe Ana - iar amica "servea" spatele trapeziodal! Murea de curiozitate să vadă cum

se va descurca Fănică...

Ana-Maria

Ia uite cu ce "mânză" umbla Ştefan atunci când Rubina spăla rufele lângă rulotă...

Frumoasă; foarte frumoasă! Bestială! Dacă ar fi fost bărbat, ar fi răpit-o măcar 24 de ore, ca să se etaleze cu ea în tot oraşul! Nu părea să aibă 16 ani şi-o zi; în schimb, era îmbrăcată după cataloagele de modă. Şi avea un trup tocmai bun de făcut şablon după el - perfect, adică...

Se aşeză lângă Florentin, "mulţumindu-i" în gând pentru poziţionarea chiar sub nasul lui Ştefan... Luminiţa îşi trase fotoliul lângă ea şi-o privi cu îngrijorare:

- Ce-a făcut Nina?
- Ieri, de pildă, a dormit la Urgenţă.
- Aa...
- Da' de ce?

Nicuşor nu era la fel de bine informat ca ele două. Aşa că-l lămuri din câteva cuvinte:

- Îşi doreşte un copil, dar Radu a avut un accident în copilărie şi nu se mai poate face nimic. Nici măcar însămânţare artificială. Ea a aflat asta ieri, de la medicul Petrescu, şi-a luat-o razna; şi-a smuls părul din cap, s-a scurs pe picioare... El a dus-o la Urgenţă; au trebuit s-o ţină acolo peste noapte. Aşa că am fost adineauri pe la ei, să vedem cum se simte...
- Şi cum se simte?

Se întoarse spre Luminiţa, mulţumită că acum Florentin nu mai vedea pe cine privea ea:

- Stă în moţu' patului, învelită bine, şi-şi jeleşte soarta. Iar Radu mai are puţin şi-şi zboară creierii, ştiind că din cauza lui se întâmplă toate.
- Haai, că nu-i din cauza lui!
- Evident; da' el aşa gândeşte!
- Şi chiar nu se poate face nimic?
- Petrescu aşa spune. Şi-l ştii pe Petrescu; e meticulos şi-al naibii de bun profesionist. Când a spus "nu", poţi să-l crezi mie-n sută.
- Nasol... Şi ce naiba facem acum? Că e clar că nu-i putem ajuta...
- Le-am dat o temă de gândire şi i-am lăsat să o discute. Aşa că, dacă sună aici, nu ştiţi unde suntem.
- OK. Ce temă de gândire?
- Să înfieze.

Se lăsase brusc liniştea...

- Au nevoie de un copil. Psihic şi sufleteşte, e tot ce-şi doresc pe lumea asta. Dacă nu-l pot avea pe-al lor, să ia unul pe care nu l-au vrut părinţii. Un copil care merită, la rândul lui, să aibă părinţi.

Tăcere mormântală...

- N-ar fi al lor; dar ar fi numai al lor. Nu ştiu dacă
- Te înţeleg perfect.

Luminiţa se încrunta de zor la covor... Decise să continue:

- Este o opţiune pe care eu, care-am trecut printr-o naştere şi-mi ţin zilnic copilul în braţe, o preţuiesc la adevărata ei valoare. Între a avea un copil înfiat şi-a nu avea deloc... Dar decizia le aparţine. Ideea există acum în calculele lor; ea trebuie justificată. Dacă sunt capabili să găsească motive ca să discute serios despre adopţie, atunci chiar sunt părinţii ideali pentru un copil orfan. Dacă nu... Dacă nu, se pare că tot acvariul şi pisicile sunt opţiunea potrivită.

Nicuşor dădu să-i răspundă, dar Ştefan i-o luă înainte. Privindu-şi cana, tânărul anunţă cu seriozitate:

- Dacă se hotărăsc să înfieze, să mă sune. Cunosc peste 30 de judecători şi jumătate din Poliţia Capitalei. Le-aş uşura mult corvoada actelor.

Şi-atât avusese el de spus. Ea reveni spre Florentin:

- O să le spun, dacă se hotărăsc să adopte.

Iar soţul ei schimbă subiectul:

- Iar după asemenea momente apăsătoare, n-am vrut să ne ducem acasă! Am picat deci pe capul vostru...

Nicuşor începu să râdă şi se ridică:

- Perfect! Şi-aşa sunt insomniac în ultimul timp! Facem un wist?
- Facem!

Văzu cu coada ochiului cum Ştefan îşi cuprinde zâna cu braţele:

- Ştii wist?

Ochii albaştri îl priviră lung, pe sub genele răsucite ireal... iar guriţa senzuală zâmbi:

- Nu prea; va trebui să mă înveţi...

Se grăbi să se ridice, să nu stea ca momâia în faţa sărutului condimentat cu pipăituri:

- Hai să facem o cafea - că-mi vâjâie urechile.

Intră în bucătărie şi aşteptă închiderea uşii.

- Chiar aţi fost la Nina?

Aprobă cu capul.

- ... E chiar aşa de rău?

Aprobă din nou şi se grăbi să întrebe:

- Am picat într-un moment nasol?
- Nu; Nicuşor chiar se întreba cum să înveselim atmosfera fără Florinel. Că are cântare...

Deci aşa!

- ... Ce zici de asta mică? Are 16 ani şi două luni.
- "Se ţine" bine: eu i-am dat sub 16.
- O cheamă Cerasela şi e într-a zecea. Iar el nu pare să se jeneze de asta.
- N-ai auzit câte pile are? Crezi că are cineva tupeu să-i facă dosar tocmai pentru corupere de minore?
- Păi n-are! Fată, mie-mi vine să mă zgârii pe ochi!
- De ce?
- Că nu arăt şi eu aşa!
- Nu prea eşti genul care se duce după maşini lucioase şi buzunare rotunjoare. Nici Nicuşor n-o priveşte lung, "cu bătaie" spre decolteu...

Luminiţa începu să râdă şi turnă cafeaua în ceşti:

- Oricum, e evident că Ştefan o ţine de "cal cu mânere". Ce-ai văzut tu adineauri e o chestie "cu perdea şi draperie"! Înainte să veniţi, fata a vrut să danseze un blues - şi-a trebuit să mă retrag ca să nu roşesc!

Luă tava şi porni spre uşă:

- Mi-am dat seama.

Nicuşor linia tabelul iar Ştefan făcea cărţile. Mm, de când nu mai jucase un wist pe cinste! Florentin dădea CD Player-ul un pic mai tare...

Una peste alta, se părea că vor petrece o seară plăcută jucând wist!

Florentin

Aproape miezul nopţii - iar toate erau OK. Ana începuse să zâmbească mai des, chiar să râdă... Ştefan îi acorda puştoaicei toată atenţia de care era capabil... Profitând de orice pauză în curgerea jocului, pentru a o strânge în braţe şi-a o săruta pe gât... şi multe altele...

Vizita la Nicuşor meritase efortul. Ştefan mai avea puţin şi se căţăra peste Cerasela - gest care-i dinamita orice posibile şanse la Ana lui! Care Ana nu-i acorda nici o atenţie tânărului absorbit de splendoarea minoră pe care-o ţinea în braţe...

Se mai liniştise. Vedea cu ochii lui motivul pentru care Rubina dormea în şatră în noaptea asta. Era un motiv extrem de plauzibil; un motiv care juca wist, dar îşi dorea să fie într-o garsonieră, doar în doi...

Ştefan începea să-şi revină. Veste mai bună nu exista pentru el! Chiar începea să creadă că scăpaseră, într-adevăr, de el! Că Ana scăpase de planul lui! Şi-acum, în noua conjunctură, chiar începea să-i placă tânărul spiritual, cu glume de bun-gust, care ştia să se integreze în orice atmosferă şi orice grup, fie el avut sau mai puţin avut... Şi parcă începuse să uite că-i datora măcar un pumn pentru îndrăzneala de a plănui să-i fure nevasta...

Ana se aplecă şi-i fură o sărutare. Zâmbi, încercând să nu roşească în faţa zâmbetului mulţumit al cumnatului lui...

5 decembrie 04 - duminică

Nicuşor

Încă o partidă câştigată de ei. Luminiţa lui era în formă... Cerasela se aplecă spre Ştefan; îi şopti ceva, zâmbind, iar mâna amicului lui se ridică ferm spre decolteul obraznic... Dar tânăra se ridică dintr-un salt:

- Eu una nu mai pot! Sunt frântă de oboseală!

Ştefan stinse ţigara şi se ridică:

- Noi mergem.

Florentin se ridică şi strânse mâna întinsă spre el:

- Vorbim.

- Vorbim. Să-i spuneţi Ninei!

- Îi spunem.

Ana folosise un ton calm; era foarte concentrată la linierea noului joc, cu doar patru jucători... Cerasela îşi miorlăia pa-pa-urile... Se ridică şi-i conduse spre uşă. În faţa ochilor lui, amicul lui ţinea bine "investiţia" de "părţile cele mai interesante"...

- Băi, vorbim.

- Sigur; vorbim.

- Îţi zic cu mâna pe inimă, ca să n-ai remuşcări: a fost printre cele mai reuşite party-uri la care am participat vreodată! Chiar deveniseră obositori başii lu' Florinel...

Ştefan aproba, să-şi întărească spusele; el râdea, bucuros că nu-şi dinamitase buna înţelegere cu el... Ştefan îşi îmbrăca prietena... Şi-i încheia şi capsele gecii, ţinând-o în braţe! Cerasela mima un soi de împotrivire, cu zâmbetul larg pe chip...

- Să le spuneţi, mă! Că într-o săptămână li se aprobă dosarul şi duc copilu' acasă!

- Mă jur pe ochişorii nevesti-mii că le zic eu personal!

- Aşa! Salut!

- Salut.

Închise uşa, o încuie şi reveni la masă. Evident, caietul sfârşise pe jos... Se aşeză şi zâmbi:

- Florentine, cred că te-ai lămurit.

- Da; momentan, sunt foarte lămurit.

- Şi te-ai calmat!

- Oarecum.

- Cum adică, "oarecum"?

- Ai pomenit tu vreodată rus care să renunţe 100% la supravegherea americanului?

Nu! Ce-i drept, războiul rece nu va avea niciodată sfârşit! Era totuşi mulţumit cu pacea actuală... Florentin se ridică şi el:

- Mergem şi noi.

- Staţi aşa! Ce facem? Îi spunem Ninei?

O priveau pe Ana. Aşteptau decizia ei. Iar ea zâmbi:

- Eu ţin la viaţa mea, aşa că n-am să-i spun că Ştefan îi cunoaşte cele mai intime şi delicate probleme de suflet. Dacă voi vreţi să riscaţi...

- Dacă o să spună că vor să adopte, eu să ştii că îi spun!

Luminiţa lui, viitoare mămică, femeie oricum extrem de sufletistă... Se grăbi să aprobe:

- Şi eu. Da' eu vorbesc cu Radu; aşa, ca între bărbaţi...

Ana se ridică şi ea şi începu să strângă cănile. Luminiţa era prea obosită ca s-o mai ajute...

Ana-Maria

Se simţi strânsă uşor în braţe:

- Îţi mai e frică de el?

- Nu. De-atunci, de la Mall, nu-mi mai e frică de el.

- Te-a mai privit vreodată ca atunci?

- Nu.

- Asta-i bine... Mi s-a părut foarte natural azi.

- La ce te referi?

- La el şi Cerasela.

Hm; soţul ei avea o apăsare şi trebuia musai să se descarce! Se grăbi să-l ajute:

- Totuşi, mai are doar câţiva ani de burlăcie! E normal să vrea să-i folosească la maximum...

Râdeau amândoi... Sărutul pe gât îi dădu fiori. Împinse plapuma cu piciorul: i se făcuse instantaneu extrem de cald!

6 decembrie 2004 - luni

Ana-Maria

Nouă fix, iau uşa magazinului se deschise. Slavă Cerului că avea clienţi! Nina o privea lung... Îi aruncă o singură privire şi-o salută:

- Bună dimineaţa.

- Neaţa. Îmi duc astea în atelier şi discutăm.

Deci nu scăpa de discuţie... O să-i reteze repede "macaroana": le dăduse un sfat şi-atât! Era treaba lor dacă îl urmau sau nu; ea îşi făcuse datoria de prietenă şi mamă spirituală şi le spusese exact ceea ce gândea! În rest, o va lăsa să ţipe... Şi cam atât. Nici nu prea ştia ce mai avea ea de spus...

Împacheta produsele unei dudui extrem de voluminoase... şi pusă pe cumpărături. Şase sacoşe de nimicuri, care-i umpleau ei casa de bani cu bani... Paşii se opriră în spatele ei. Nina o aştepta să-şi termine calculul, să dea restul... Dar mai erau clienţi în magazin. Sigur venea unul cu coşul plin, scăpând-o astfel de corvoada de-a asculta din nou povestea tristă şi-a se întrista din nou... Nici nu întinse bine restul, că Nina îi turui la ureche:

- Am discutat ieri cu Radu. Dacă analizele ies negative şi profesorul de la Elias spune acelaşi lucru ca Petrescu, o să înfiem un băieţel.

Foarte bine. Aştepta părerea ei? N-o să vină prea curând...

- ... Eşti supărată pe mine?

- Nu.

- Atunci de ce nu mă bagi în seamă?

Afurisită muiere! I se umpluseră ochii cu lacrimi! Se întoarse şi-o strânse cu toată puterea în braţe:

- Pentru că mi-e ruşine!

- De ce, fato?

Na, că iar îşi compusese tonul ăla "etnic"! Zâmbi:

- Pentru că tocmai eu v-am dat asemenea soluţie. În loc să vă trimit în State, la cercetătorii americani...

- Nu există leac pentru ce-are Radu. Am văzut ieri patru dosare burduşite cu analize şi teste - şi toate erau negative. Numai extratereştrii mai pot face o minune! În privinţa lui Doamne-Doamne, parcă n-aş risca să-l rog! Ai auzit: aşa a prins-o pe prima lui soţie...

Bufni în râs şi-o ciufuli scurt:

- Nu eşti întreagă la minte!

- Ba da; sunt doar euforică, pentru că azi se duce să se intereseze de actele pentru adopţie...

O prinse de braţ şi-o privi lung, serioasă:

- Când am plecat de la voi, ne-am dus la Nicuşor. Era şi Ştefan acolo. A auzit povestea şi s-a oferit să vă ajute.

Nina se albăstrise; evident, nu-i surâdea ideea...

- Cunoaşte jumătate din Poliţia Capitalei şi vreo 30 de judecători. S-a lăudat că într-o săptămână aveţi şi actele, şi copilul acasă. Dacă vreţi să apelaţi la el... El s-a oferit să vă ajute.

- OK; o să discut şi cu Radu, deşi nu prea-i plac lui ilegalităţile...

- Sunt sigură că nu vor fi ilegalităţi, ci doar o scurtare maximă a termenelor pentru diverse aprobări şi hârtii. La cum vă ştiu eu, vă ajung 24 de ore ca să cumpăraţi toate cele necesare - pătuţ, căruţ...

Prietena ei o pupă cu foc pe obraz:

- OK! Vorbesc cu Radu şi îl sunăm! Dar... Dacă ţi-am face probleme, te rog să-mi spui! Că nu arde, să ştii! Am aşteptat atâtea luni, mai aşteptăm! Putem să facem actele pe calea lor normală!

- N-are ce probleme să-mi facă. Nu-mi face mie un favor; vi-l face vouă.

Prietena ei tresări şi scoase mobilul din blugi. Şopti, alergând în atelier:

- Radu e! Da!

Reveni spre tejghea... şi zâmbi strâmb clientei răbdătoare, care-o aşteptase să termine ea de pălăvrăgit cu Nina...

Ioan

Închise uşa dormitorului şi se aşeză pe marginea patului. Lăcrămioara fremăta toată de nerăbdare să-i spună ce aflase de la Luminiţa!

- Hai, spune!

- Sâmbătă seara, Prâslea şi Ana s-au dus neinvitaţi la Nicuşor. Şi era şi individu' acolo, cu amanta.

I-auzi!

- Cică e cu o puştoaică de 16 ani, frumoasă cu draci pe ea, pe care-a pipăit-o toată noaptea şi cu care-a plecat pe trei cărări spre apartamentul din Bucureşti. Ioane, nu cred că există veste mai bună ca asta!

Zâmbea slab, tăcea şi-o asculta...

- Zicea Luminiţa că a stat toată noaptea cu ochii pe el; şi nu s-a uitat la Ana nici măcar o clipă!

- Şi ţi se pare normal?

- Păi cum să nu?! Ce să vadă la ea?! Să se uite la amanta lui, nu la nevasta lu' fi-miu!

Avea şi ea dreptate... Ceea ce nu vedeau nici ea, nici Nicuşor, nici Luminiţa... Ceea ce poate observa Florentin şi ţinea doar pentru el era schimbarea. Prea drastică, prea radicală - de parcă pe fiul bulibaşei îl pocnise o bâtă-n cap şi suferea de amnezie totală. Şi dispăruseră brusc vilele, conturile, seturile alea de acte false pline de vize... Părerea lui nu se schimbase: Ştefan trecuse la planul doi şi-i ducea pe toţi de nas "la marea artă". Dezinteresat de Ana, amabil şi drăguţ, se etala cu puştoaice care dădeau bine la limuzina personală şi încerca să "puncteze" în subconştientul Anei...

N-o să-i spună şi Lăcrămioarei asta. În primul rând, Prâslea n-avea nevoie decât de o confirmare a bănuielilor lui ca să sară cu cuţitul la gâtul individului. În al doilea rând, vorbele lui ar fi ajuns repede la urechile Anei, agitând-o de pomană. Şi nu în ultimul rând, îi era atât de somn...

Mâine dimineaţă se va duce prin piaţa de flori, cu Marcel. Aşa, ca să revadă şi el locurile dragi lui! În realitate, spera să se întâlnească cu Prâslea. Să-i dea o şansă să spună singurel ce probleme avea şi să-i ceară ajutorul. Sau măcar un sfat. Cel mai greu lucru pentru el, ca tată, era să constate că fiul lui cel mic se înstrăinase...

7 decembrie 2004 - marţi

Florentin

Aa... Ia uite cine se plimba ca Vodă prin Piaţa Coşbuc! Bufni în râs: săracu' Marcel! Trebuia să cumpere ceea ce era necesar la chioşcuri... şi să-i lase tatălui lui impresia că totul era luat în urma indicaţiilor lui!

Tăticul lui era foarte binedispus; calm, detaşat, părea că venise doar ca să se plimbe printre flori! Momentul era ideal pentru o întrebare care-l rodea de vreo două săptămâni... Se grăbi să se apropie de el:

- Salut, tată!

- Ei! Ia uite-l! Hai noroc!

Strânse mâna întinsă... Îşi salută fratele din priviri şi prinse uşor mâneca gecii:

- Tăticule, hai să te-ntreb ceva...

Îl trăgea spre capătul pieţei. Nu de alta, dar discuţia era extrem de personală, iar rufele se spălau în familie...

- Gata. Spune.

Era atent, serios, pregătit să-i răspundă la orice întrebare... Zâmbi strâmb:

- Chiar nu poţi s-o ierţi pe Ana?

Ochii negri se ridicară peste capul lui. Gata, îl pierduse! Se uita lung spre flori, adică nu mai scotea un sunet! Oftă şi redeveni şi el serios:

- De ce nu vrei să te împaci cu ea?

- O să mă împac cu ea atunci când ea va fi la mai puţin de 100 de metri de mine.

Ce naiba însemna asta? La ce se referea? Ce voia - să i-o bage-n casă neinvitată? Tăticul lui reveni spre el. Aştepta. Mai aştepta ceva. De fapt, avea senzaţia că aştepta să-i spună tot ce se întâmplase, din ianuarie până acum! Cu siguranţă aştepta veşti despre Ştefan... El însă avea altă problemă - pe care decise s-o atace uşurel, pe ocolite:

- Ştii, aş vrea să discutăm ceva. Poate-mi dai şi tu un sfat...

- Spune.

- Clientul meu preferat; îl ştii! Ăla care venea la Tria şi mă făcea să cumpăr trandafiri de la mama...

- Da. Ce-i cu el?

- ... A descoperit-o pe Ana, în magazinul cu preţ unic. Şi se tot învârte pe lângă ea, îi dă târcoale, caută de vorbă...

- Nu mă interesează. De când mă amestec eu, mă, în treburile tale? Nu eşti destul de mare ca să te descurci şi singur?

Preferă să tacă mâlc: reuşise să-l înfurie din două cuvinte! Semn că tăticul lui era supărat foc pe el...

- Ce, mă? La vârsta ta mai ai nevoie de indicaţii de-astea? Eşti ditamai! Ai nevastă, copil, afacere - descurcă-te!

Vocea puternică tună lângă urechea lui:

- Ia te uită cine mă vizitează azi pe mine!

Tăticul lui zâmbi instantaneu:

- Bună dimineaţa, Bambino!

- Bună dimineaţa, Ioane!

- Sărut mâna!

- Să trăieşti, Prâsleo. Ce faceţi - la cumpărături?

- Fi-miu, da. Eu sunt doar aşa, în trecere...

- I-auzi! Ţi s-o fi făcut dor de piaţă!

- Păi e greu, Bambino, să te desparţi de locurile pe care le-ai bătut atâta amar de ani...

- Aşa-i, Ioane!

Râdeau toţi trei. Aşteptau să audă problema Bambinei...

- Nu ştiu dacă Crin a apucat să vă zică; pe 11, la Florică, dau petrecere mare cu ocazia Crăciunului. Că am zis că anu' ăsta mă duc şi eu în Brazilia, la căldurică!

- Ei, bravo!

- Aşa că ţin paranghelia pe 11. Veniţi, nu?

- Sigur că venim!

- Să le zici tu, Ioane, băieţilor; că am aşa o listă mare-mare, că mă tem să nu uit naibii să-i sun! Să veniţi toţi!

- Venim!

- Aşa. O să fie balamuc mare; se ţine în curtea lu' Florică, unde ştii bine că-i spaţiu de-ajuns pentru aşa ceva. Deci să-i zici Lăcrămioarei să nu-şi ia rochia fără spate!

I-auzi la ea! Râdea, privindu-şi cu mirare tatăl. Şi el gusta din plin gluma...

- O să-i zic că se ţine în curte, la cort. Şi se orientează ea...

Femeia se întoarse spre el:

- Iar pe tine m-aştept să te văd cu muierea şi copilu'! S-o aduci şi pe-aia mică!

- Sigur, tanti! O aduc!

- Da' vezi să nu uiţi! Că te trimit după ea, să ştii!

Aproba grăbit...

- V-am lăsat...

Iar Bambina le făcu cu mâna şi se grăbi să se îndepărteze. Reveni spre tăticul lui, numai că... Numai că i se arătă spatele; tăticul lui se grăbea acum spre Marcel...

Adevărul era că nu mai trecuse demult pe la el! Nu-i mai spusese problemele care-l apăsau... Nu-i spusese el problemele cu Ştefan; venea acum şi i le spunea pe-alea cu gagiu' spălăcit în costum de firmă? Ha! Îl înţelegea şi-l aproba! Dacă ar fi avut un copil cum era el...

Zilele astea, când se mai liniştea şi el şi găsea o "fereastră" mai puţin aglomerată, o să ia o sticlă de whisky şi-o să-i facă o vizită. O să-i spună tot ce voia el să afle... Ca să se-mpace. Nu-i plăcea deloc să fie certat cu tatăl lui. Nu-i plăcea să-şi ştie tatăl supărat...

Ioan

Aşaa...

Bun! Şi-acum, în vreo două săptămâni, Prâslea se va prezenta la el şi va face destăinuiri complete... Se mai gândea dac-o să-i spună adevărul despre băiatul bulibaşei; în funcţie de cât întârzia discuţia aia, va decide şi el dacă era cazul să-l fiarbă bine-bine pe Prâslea, sau nu! Totuşi, cine era el? Tatăl lor - sau stâlpul de la beci? Mm...

Florentin

Luminiţa era foarte bine-dispusă; turuia de zor despre cum filmaseră aseară mişcările băieţelului. Asculta, amintindu-şi bănuţii pe care chiar el îi aranjase cândva pe burta Anei... Iar fostul lui client preferat deschise uşa:

- Hai salut!

- Salut...

"... nesuferitule!" Ah, îi stătea-n gât individul ăsta! De când începuse să-i facă ochi dulci Anei, îi stătea-n gât ca un măr frumos şi otrăvit!

- Te rog, fă-mi şi mie un buchet. Mare, de grandoman!

- OK.

- Sunt dincolo, la cumpărături.

I-auzi! Bravo! Îl văzu ieşind grăbit... Bombăni în romanes:

- Ia, fă; treci şi ţine de celofan, că ăsta cere pumni.

Luminiţa se grăbi să întindă celofanul şi-l urmă:

- Băi, cred că exagerezi!

- Pe dracu! El se duce pe lângă ea şi caută de vorbă, iar ea zâmbeşte şi-i răspunde!

- Şi ce vrei să-i facă, mă? Nu-i client? Nu cumpără?

- Dă-o dracu de vânzare! Că nu stă ea într-o vază şi-un ruj! Ce dracu, sor-meo! Nicuşor îl plesnea până acu' de nu se vedea!

- Tu de ce n-o faci?

De ce n-o făcea?... Evident, din cauza "sorcovelor" grandomane pe care le comanda insul! Scotea florile şi le aşeza "la viteză"; voia să termine odată, să se ducă la uşa magazinului şi să-i supravegheze. Să fie acolo, pregătit să-i mute individului gura la spate...

Hai, că nu mai avea stare!

- Ia, fă; bagă două funde!

Se grăbi să iasă; încetini pasul şi-şi aprinse o ţigară. Şi se sprijini de zidul magazinului. Îi privea lung...

Ana-Maria

- Bună ziua.

Poftim? Se întoarse... Şi-i oferi acelaşi zâmbet comercial:

- Bună ziua.

Reveni spre rafturi: ea avea de aranjat lanternele. Pe urmă avea de completat raftul cu spray-uri de cameră. Şi pe urmă mai avea de aranjat restul rafturilor. Sigur, dacă nu cumva apărea Luminiţa - şi-o lăsa pe ea la vânzare!

- Aveţi şi pahare pe albastru?

Iar căuta de vorbă!

- Trebuie să fie, pe-acolo pe undeva.

"Haai, chiar vrei caftealâ?" Îl vedea cu coada ochiului cum scotea cutiile, le desfăcea şi-apoi le închidea în mare viteză... De ce oare avea impresia că individul nu căuta pahare pe albastru?

- Da; nu sunt.

Se aştepta ca ea să coboare şi să vină să caute pahare albastre? Îi zâmbi slab, ridicând din umeri:

- Înseamnă că nu mai sunt.
- Da' pe roşu aveţi?
- Pe roşu sigur sunt.

"Scormoneşte acolo, că eu am treabă." Individul scormonea...

- Am găsit. Lumânări parfumate aveţi?

Arătă spre raftul din faţă, fără să se mai întoarcă spre el. Se întreba dacă Florentin ştia cine venise la cumpărături... Hei! Sigur că ştia! Doar era primul pe coridor, iar uşa din partea aceea începuse să scârţâie uşor!

- Beţigaşe parfumate?
- Tot acolo.
- Ah, nu le-am văzut! Scuze...
- Nu-i nimic.

Coborî de pe scăunel şi-l mută la raftul cu spray-uri de cameră. Şi-şi aduse un bax din spate. Aranja tuburile pe arome... Individul se întinse lângă ea şi-şi luă un tub cu aromă de vanilie:

- Asta chiar o mirosi a vanilie?

Ah, afurisit individ! Scoase capacul unui spray şi-i făcu o probă. Şi reveni la tuburile "marin"...

Florentin

Mda; Ana îl evita iar el se băga în seamă. Aruncă ţigara, intră în magazin şi trecu pe lângă soţia lui. O privea lung, drept...

Verigheta! Verigheta era la locul ei! Ditamai inelul de aur, gros, vizibil de pe Marte! Iar individul făcea abstracţie de el... Intră după tejghea, scoase caietul cu cumpărături şi se prefăcu a fi foarte concentrat...

- Vaze din acelea micuţe mai aveţi?

Mâna Anei arăta în partea opusă a magazinului...

- Şi mai aveţi în spate un bax?
- Să văd.

Ana ieşi. El privea caietul şi se gândea...

Era evident că individul căuta de vorbă cu ceea ce credea că e doar o vânzătoare foarte frumoasă. Aşa cum Ovidiu era un vânzător foarte talentat într-ale buchetelor. Nici nu visa el că Ana, românca după înfăţişare, tânără citită şi cultivată după vorbă, era chiar soţia florarului...

Ei bine, el unul nu se grăbea să-l lămurească. Voia să vadă când şi cum o să-l lămurească Ana. Tot ea rezolvase şi problema cu Ştefan; aştepta să vadă cum o va rezolva pe-asta....

Ia uite-l! Da' cu răzătoarea ce făcea? Ana reveni în magazin, iar individul zâmbi:

- Eu am terminat.

Hm! De ce nu venea la el? Că doar era chiar la tejghea, nu? Frunzărea caietul şi-l aştepta; da' adevărul era că nici el nu-l invita la casă! Aştepta să vadă reacţia soţiei lui...

Cu acelaşi zâmbet larg, comercial, Ana coborî de pe scăunel şi veni la tejghea. Îl ocoli cu atenţie, să nu cumva să-l atingă... Ceea ce-l duse imediat cu gândul la o joacă de-a gelozia...

- Am luat şi-o răzătoare; că mi-a făcut poftă de macaroane cu brânză...
- Cu brânză nu prea sărată şi trei linguri de zahăr...
- Macaroane cu zahăr?
- Iese un fel de budincă.
- Mm, sună bine! O să fac un test chiar azi!

Soţia lui râdea, individul râdea... Începu şi el să râdă - la urma urmei, nu voia să-şi joace rolul până la capăt? Era doar un vânzător! Patron, ce-i drept - dar în nici un caz nu se observa că el şi vânzătoarea de alături purtau aceleaşi verighete! Doar ţineau amândoi mâinile la vedere!

"Ah, Doamne, ţine-mă departe de coşul cu ciocanele de şniţele! Că-i fac capu' mozaic!" Avea sentimentul că individul îl sfida pe faţă...

- Mulţumesc. Florentine, e gata?
- Gata; e dincolo, cu Ovidiu.

Un moment de descumpănire; tânărul ieşi:

- OK! Mersi! Pa-pa!
- Paa!

Şi uşa se închise... Întrebă, cu cel mai calm ton pe care-l putea folosi:

- Când ai de gând să-i spui cine eşti, şi mai ales faptul că eşti căsătorită?

Ochii căprui se ridicară încet spre el... Realiză, într-o fracţiune de secundă, că dacă ar fi tăcut, filosof s-ar fi numit!

- Am socotelile mele.

Păli; se încruntă. I se servise replica pe care i-o dăduse el, apropo de vizita la Nicuşor... Ana se grăbi spre raft:

- I-am arătat deja tot ce trebuia să vadă. Dacă e chior şi nu zăreşte ditamai verigheta, e treaba lui. La prima aluzie explicită, "şi-o fură".

Ce să mai spună? Poate doar că soţia lui avea dreptate şi cu fraza, şi cu decizia de a-l mai lăsa să fiarbă un piculeţ? Pentru că picăturile alea chinezeşti erau menite să-l scoată pe el din minţi. Ana voia să vadă cât de mare era dragostea din sufletul lui. Dragostea fiind direct proporţională cu gelozia şi crizele aferente...

Reveni în florărie şi închise uşa din spate: pentru moment, prefera să rămână singur. Orice discuţie cu soţia lui s-ar fi sfârşit în dezavantajul lui...

Ana-Maria

Înfuleca, grăbită să termine odată şi să culce fata...

- De dimineaţă, m-am întâlnit cu Bambina. Suntem invitaţi la petrecerea lor de Crăciun.
- OK!
- Care se ţine sâmbăta asta, la Florică.

Poftim? Sâmbăta asta era petrecerea de Crăciun? Florentin se abţinea să nu râdă:

- Cică pe 24 ea o să fie-n Brazilia. Aşa că devansează toată paranghelia...
- Aa! OK!

- Şi m-a somat: nu care cumva să vin fără tine şi fără fată, că mă trimite după ea s-o aduc!

- Atunci mergem cu fata.

- Şi-aşa n-am fi avut cu cine s-o lăsăm. Că merge tot neamul...

- Sunt sigură că or să mai fie copii, iar vila o să aibă pătuţurile pregătite.

- Bineînţeles.

Lăsă farfuria în chiuvetă şi ieşi:

- Mă duc să culc fata.

"Şi să mă gândesc cu ce naiba mă îmbrac..." Petrecere la cort, în decembrie, cu Bambina organizatoare. Afurisită problemă - iar rezolvarea era ori talentul Ninei, ori o plimbare prelungită prin Dragonul Roşu...

8 decembrie 2004 - miercuri

Florentin

Apăsă uşor frâna, privind chioşcul: la zece, mămica lui ar fi trebuit să fie-n vizită... Şi era. Aşa că parcă Dacia şi traversă în fugă. Mămica lui râdea, cu ochii la el... Intră în chioşc şi se grăbi s-o sărute:

- Sărut mâna.

- Să creşti mare! Io-te ce mai sforăie fi-ta!

Ia!... Tii, chiar sforăia!

- Aerul ăsta curat o trage la somn! Da' ce sănătos e aeru' ăsta pentru ea...

Aprobă şi-o prinse de braţ:

- Mămico... Tata e supărat pe mine?

- Cam! Că n-ai mai venit să stai şi tu de vorbă cu el! Ce dracu, maică! Eşti copilu' lui favorit! Şi tocmai tu ai spălat putina...

- Când să mă duc, mămico? Când toată ziua stau şi vând acolo, ca bezmeticu'!

- Uite, de pildă acu'. Du-te până la el.

- N-am când, că mă aşteaptă Ana cu marfa.

- Dă-o dracu de marfă! Taică-tu nu-i mai important decât marfa?

Aici avea dreptate... Clătină încet capul:

- ... Nu vreau să-l văd enervându-se iar. Şi nu vreau să aud sfaturi depăşite pentru secolu' ăsta. Mămico, am o problemă.

- Deci sfaturile mele depăşite le vrei!

- Păi nu-s depăşite ale tale; numai ale lui...

Râdeau...

- Şi-n plus, mă oftic că n-o primeşte pe Ana-n casă. O ţine la poartă de fiecare dată când venim să luăm fata. De parcă n-ar fi neam cu el! Aşa că, din punctul meu de vedere, suntem amândoi supăraţi; iar el nu se grăbeşte să mă-mpace.

- Băi,

- Lasă asta, că am o problemă şi mai mare! Individu' ăla care venea la florăria lu' Mugurel şi comanda milioane de flori, de mă făcea să cumpăr trandafiri de la tine...

- Aşa; ce-i cu el?

- Vine tot mai des la magazin ca să-i facă ochi dulci nevesti-mii.

Mămica lui zâmbea larg...

- Şi mă calcă pe draci că nu-l uşuie! Sau i-o place?

- Băi, Prâsleo! Adevăru' e că ai muiere frumoasă, şi la toţi bărbaţii le place "să crape ochiu'" la ce-i frumos. Individu' i-a zis ceva? A invitat-o la o cafea? I-a zis că are ochi frumoşi?

- Nu - da' se vede din cum se poartă şi cum caută de vorbă cu ea!

- Şi tu ce-ai făcut în privinţa asta?

- Am stat deoparte şi m-am uitat ce face ea. Şi nu face nimic!

- Mămicule, calmează-te! Îţi zic eu că nevastă-ta nu te-nşeală. Şi nici nu plănuie să te-nşele! Da' îi ceri cam multe, maică! Nu poate să se ia aşa de clienţi! Dacă omu' nu-i face avansuri directe, ea nu poate să-i zică nimic! Închipuie-ţi cum ar fi să intre un puştan, să rămână cu gura căscată la mutriţa ei de înger, iar ea să spună "Bună ziua, sunt măritată cu floraru' de alături. Vă servesc cu ceva - lanterne, scobitori, şuturi în cur...?"

Oof! Avea mămica lui aşa un stil de-a pune problema... Că îl calmase într-o clipă! Într-adevăr; mai mult decât să-i pună sub nas verigheta, Ana n-avea ce să facă momentan. Până nu auzea o propunere concretă...

- Aşa-i, mămico. Da' las' că am eu ac de cojocu' lui! Bag mâna-n foc că până la Crăciun o abordează pe faţă. Şi-atunci să vezi!

Acum primea o aprobare mare-mare... Se grăbi să iasă şi să demareze spre magazin: cu tăticul lui nu avea ce vorbi. Atâta timp cât Ana aştepta seara în maşină, în faţa porţii, el nu avea de gând să negocieze. Şi nici să-l mai trateze ca pe tăticul lui iubit. Nu dădea, nu

obţinea - o lecţie pe care i-o va servi zi de zi de-acum încolo.

Ana-Maria

Uşa magazinului se deschise larg; Ştefan intră, zâmbind slab:

- Salut.

- Salut.

Venea drept spre ea...

- Ce faci? Ocupată?

- Aici e mereu ceva de făcut...

- Într-adevăr; atât de multe mărunţişuri care se pot dezechilibra...

Aprobă, zâmbind - hai, nu se uşchea odată?

- Am venit să-i aduc lui Nicuşor nişte marfă. Voiam să te întreb...

Tânărul se aplecă puţin spre ea şi şopti:

- Nina şi Radu s-au hotărât?

- Da. Or să adopte, după ce ies ultimele analize. Dacă ies tot negative.

- Le-ai spus?

- Da.

Ştefan reveni la poziţia dreaptă:

- OK! Am fugit la Nicuşor! Pa!

- Pa.

Iar uşa se închise... Se întoarse spre cartonul cu pixuri - şi nu putu să nu observe atitudinea Laurei! Tânăra zâmbea slab, cu subînţeles... Mai că nu-i arunca şi-o privire de-aia superioară, de fecioară care observă o prostituată! Ah, Doamne! De ce n-avea motiv s-o păruiască bine? De ce?

Se indispusese. Nu neapărat din cauza apariţiei lui Ştefan; dacă stătea să se gândească un pic, trăgea concluzia că omul fusese chiar civilizat şi amabil! Intrase, o salutase, o întrebase de complezenţă ce mai face, după care o anunţase că avea un motiv solid pentru prezenţa acolo şi-o întrebase ceea ce voia să ştie! Că doar trebuia să ştie cu 24 de ore înainte, nu? Până-şi consulta agenda, până stabilea unde, când şi la cine apela pentru actele de adopţie... Individa asta, în schimb, dansa kazaciok pe nervii ei! Nu putea să aibă treabă decât în magazinul ei! Lângă ea! Să se ducă dracului în florărie, să numere petale! S-o lase-n pace!

Luminiţa intră şi zâmbi:

- Tocmai am vorbit cu Ştefan.

- I-auzi!

- Da, a venit cu marfă. Zicea că abia aşteaptă petrecerea Bambinei...

Aoleu! Venea şi el?

- Cică l-a sunat Florică, să-l roage să aducă nişte oameni pentru lumea bună care-o să fie prezentă şi să se ocupe el de pază. Au 800 de invitaţi.

Cee? 800 de oameni? Câte autobuze însemna asta?

- Aşa că noi o să stăm frumuşel într-o parte... Şi-o să ne distrăm şi noi, făi fato, pe cinste!

... La urma urmei, aşa era! Luminiţa râdea şi pocnea din degete pe-o manea imaginară... Începu să râdă:

- Stai uşor, fă, că scapi copilu' ăla şi te-omoară bărbată-tu!

- Nu-l scap eu aşa, cu una-cu două!

Paşii intrară, iar Ştefan zâmbi:

- Ce-i, Luminiţo; te pregăteşti pentru sâmbătă?

- Evident! Ştii cumva cine ne cântă?

- Păi mai toţi: Adrian Minune, Nicolae Guţă, Adi de la Vâlcea, Liviu Puştiu... Florin Salam, fireşte...

Iar Luminiţa era în extaz...

- Şi pe lângă mulţi-mulţi alţii, o să zică şi Florinel al nostru câteva refrene. Că a bătut palma cu puştiu' ăla talentat, şi-am putut să-l împing în faţă la audiţii.

Ştefan îl dusese pe Florinel la audiţia organizată de Bambina? De ce i se părea că nimic nu era în regulă în fraza aia? Luminiţa tremura toată de nerăbdare:

- Băi, o să fie bestial! Eu îmi iau camera, să ştii!

- Mai bine nu; că am dispoziţie să nu se filmeze. O să iasă o nebunie care nu trebuie "să transpire" nici măcar printre participanţi...

- Bine, mă.

- Laura, ai cinci minute libere?

Întrebarea venise normal, în discuţie. Ştefan ridicase privirea spre Laura; ea înlemnise pe scară, auzindu-se nominalizată... Sesizând pauza mult prea mare, tânărul continuă cu explicaţiile:

- Am ceva de vorbit cu tine; dacă ai cinci minute...

Ia uite-o ce repede cobora scara! Când era vorba de Ştefan... Care făcu doi paşi şi-o împinse uşor, de talie:

- Aici, în spate; nu durează mult...

Hm; avea omul ăsta un stil... Uşa se închise; Luminiţa o trase lângă coşul cu papuci şi-i şopti la ureche:

- Auzi? O avea el 19 ani! Da' are aşa un stil de-a azvârli cu combustibili pe gagici... Ai văzut? Dintr-un singur gest, i-a arătat tema de discuţie şi rezolvarea propusă de el! Ca să nu mai pomenesc de privirea aia verde! Punem pariu că ies de-acolo îmbârligaţi?

Negă, zâmbind:

- Aş pierde - azi poartă STR8 negru...

- Fă, da' ştii că i-am luat lu' Nicuşor sacou identic? Şi stă pe el ca pe gard? Cum dracu face băieţaşu' ăsta de arată bestial 24 din 24?

- A muncit mult la look-ul ăsta, crede-mă! E o tehnică complicată; da' el are tot timpul din lume s-o exerseze. Aşa că... Auzi, fă? Fii bucuroasă că stă sacou' pe bărbată-tu ca pe gard! Că n-ai vrea să ai un bărbat magnet de muieri!

- ... Aşa-i, fă!

- Ia pune mâna şi ajută-mă la o chestie!

- Zi-i!

- Hai să împerechem papucii.

- Fiuu... O sarcină mai frumos mirositoare n-ai găsit şi tu?!

- Bine; atunci răsuceşte tu lanternele.

Luminiţa îşi trase scaunul şi începu să ordoneze cutiile, bombănind clienţii ăia idioţi care voiau musai ultima lanternă de jos...

Trecuseră cam trei-patru minute; uşa camerei din spate se deschise. Dat fiind faptul că era preocupată cu papucii, se pomenise a fi chiar cu faţa la ei; văzu deci cum Ştefan iese, aranjându-şi scurt gulerul sacoului... Cum îi aruncă ei o privire-fulger şi se întoarce spre Luminiţa:

- Eu am fugit, că-i târziu şi mă aşteaptă Cerasela. Vorbim la party, OK?

- OK!

- Paa!

- Paa!

Ieşea, făcându-le cu mâna... Laura ieşi şi ea. Era palidă, galbenă ca o gutuie - cu excepţia obrajilor violent vişinii. Nu se mai putu controla - ridică privirea mirată şi-o privi drept... Şi i se oferi o privire de uliu! O privire plină de ură! Laura s-ar fi repezit bucuroasă să-i înfigă un pumnal în inimă... Da' ce dracu avea? Întrebarea îi scăpă natural de pe buze:

- Ce s-a întâmplat?

Tânăra nu-i răspunse; în schimb plecă privirea, traversă magazinul şi ieşi, pe direcţia "bijuteria lui Nicuşor"... Ce se întâmplase? Se întoarse spre Luminiţa; şi ea era la fel de siderată, semn că nu se înşelase...

- Ai văzut?

Primi o aprobare mută...

- Mă rog; problema lor!

Reveni spre papuci, iar Luminiţa hohoti:

- O fi constatat că-i prea mare!

Doamne, era dementă! Râdea şi ea; râdea cu hohote, pentru că "prea mare" putea fi şi vârsta Laurei, şi sabia lui Ştefan, şi multe alte lucruri mult mai porcoase... Dar, serios vorbind, îi era teamă să bănuiască tema discuţiei. Dacă Ştefan o invitase să intre cu un gest tandru şi ieşise vorbind despre Cerasela...

Poate că-i propusese un concubinaj! Că doar toată România ştia că Ştefan era promis Rubinei şi viceversa - adică ioc final fericit pentru Laura... Mă rog! Probabil că ea îi refuzase oferta iar el îi zisese vreo patru vorbe de duh şi-o amenînţare! Că la asemenea ten palid,

nu putea să lipsească ameninţarea de rigoare! Dacă în cazul ei Ştefan înţelesese motivele şi acceptase refuzul ferm, Laura tocmai o păţise...

Şi gata cu gândurile! Era treaba ei, de ce stătea galben-vişinie la numărat de inele şi cercei! Avea două cliente corpolente-n magazin! Iar dacă era să se încreadă în propria statistică, femeile corpolente umpleau repede coşul...

11 decembrie 2004 - sâmbătă

Ana-Maria

Florentin închise mobilul şi oftă:

- Na, că a înnebunit Bambina! Cică e a şasea oară când îl întreabă pe tata unde suntem!

Iar şoferul de taxi nu catadixea să accelereze, deşi se rostise şi numele, şi dorinţa...

- Lasă, că ajungem noi.

Florentina abia se trezise; era veselă, alertă, pregătită de petrecere...

Ia uite ce era la poartă! Puseseră o poartă mare-mare, din voal alb, îmbrăcată în flori şi păzită de... De doi indivizi musculoşi, raşi în cap evident, încorsetaţi în nişte costume albe impecabile şi "ornaţi" cu căşti în urechi şi săbii "de efect" la brâu... Evident, trotuarele erau pline de limuzine de toate felurile şi mărimile...

Taxiul opri în faţa porţii. Un tânăr, îmbrăcat într-o uniformă multicoloră cu multe fireturi aurii, se repezi să deschidă portiera. Florentin şopti, în romanes:

- Nici nu vreau să mă gândesc ce-o fi înăuntru!

Ea chiar nu-şi putea imagina ce se ascundea în spatele gardului! Ştia curtea - era imensă. 800 de oameni puteau dansa orice acolo, inclusiv Hora Unirii... Coborî şi ea şi-şi luă soţul de braţ. Fură conduşi la poartă. Ochii tânărului din dreapta o priveau insistent; încerca să facă abstracţie de ei, să nu-i privească... conştientă fiind că revederea "frontală" cu oamenii care-o filaseră nu foarte demult i-ar fi stricat toată seara...

Melodia se termină, iar dinăuntru auzi o voce tânără anunţând, "ca la palat":

- Florentin, Ana şi Florentina Manolache!

Dumnezeule mare! Roşi violent; soţul ei îi bătu uşor mâna:

- Linişteşte-te: înăuntru sunt grozăvii mult mai mari!

Intră în curte. Nu înaintară decât doi metri, pentru că Florentin se opri. Bambina venea spre ei, sorbindu-i practic din priviri...

Curtea era luminată ca ziua. Mai ceva ca ziua, de fapt! Reflectoare imense băteau asupra meselor, asupra formaţiei, asupra casei... Reflectoare care transformau cele câteva grade cu minus din stradă în vreo zece grade cu plus...

- Sărut mâna.

I-auzi! Plecă uşor capul, ca să dea o oarecare greutate salutului ei:

- Bună seara.

- Bine-aţi venit! Ia dă-te-ncoa, maică!

Bambina o trase pur şi simplu în faţă. Fu privită lung, cu atenţie... iar femeia concluzionă în gura mare:

- Ptiu, drace! Că frumoasă mai eşti!

Evident, roşise violent! Îi venea să-i ceară o pungă de hârtie, să bage capu'-n ea; numai că soacra ei se apropie, râzând, şi-o salvă:

- Vezi? Ţi-am zis că am o noră ca un soare!

Florentina întinse mâinile spre bunica ei. Care-o luă repede în braţe, lăsând-o pe Bambina să-i vadă rochia albă, cu model caroiat din perle, fără spate, lungă şi foarte în cloche...

- Ptiu-ptiu-ptiu! Făi, te-am deochiat!

Ce naiba putea să spună? Începu să râdă, în romanes:

- Nu-i nimic; nu mă supăr!

Fu pupată apăsat pe ambii obraji şi trasă spre dreapta:

- Hai să vă conduc la masa voastră! Hai, Florentine!

Din spate, soţul ei râdea:

- Uite, tanti; vezi? Ăsta e riscul unei neveste frumoase! Rămân mereu în spate!

- Păi da, maică! Rămâi în spate, ca să o admiri în voie şi să-ţi vezi duşmanii murind de invidie!

"Şi să-l localizezi pe Ştefan, fireşte!" Gândul ei era perfect justificat; o vedea pe Rubina aşezată la masă lângă Mirela...

Ochii negri o priviseră lung, serioşi, încă de când intrase pe poartă. Acum, el îi zâmbea. Ajunse la masa lungă, umplută cu vârf, şi-şi privi drept socrul, zâmbind şi ea:

- Bună seara.

- Bună seara.

Şi-acum restul cumnatelor şi cumnaţilor:

- Salut-salut!

- Bine-ai venit! Hai, dansăm?

Luminiţa avea mâncărici! Că doar cânta Liviu Puştiu, nu? Negă scurt:

- Întâi mă duc până la Ileana.

Cumnata ei stătea la masa de lângă casă, alături de soţul ei, socrii ei şi Bambina. Florentin îi oferi braţul; traversau curtea aceea mult prea mare, priviţi drept de zeci, dacă nu chiar sute de ochi...

Ioan

Prinse scurt braţul fiului lui:

- Fii atent la gurist.

El unul nu-l pierdea din ochi - pentru că îl urmărise pe Ştefan din prima clipă când pusese piciorul în curtea aia! Era evident că individul fusese implicat serios în organizare; venise cu gorilele alea în costume albe şi cu săbii la brâu. Şi se lăsase folosit "la greu": adusese o dubă frigorifică, adusese mâncarea, "plimbase" bucătăresele... Hm; ce nu făcea un băieţaş întreprinzător ca el atunci când "mirosea" un rechin plin de relaţii şi numai bun de chelit de bani!

În clipa când portărelul îl anunţase pe Prâslea, Ştefan se dusese glonţ la Liviu Puştiu. Îi îndesase ceva în pumn, îi spusese câteva cuvinte şi se grăbise apoi spre casă - unde omul lui în costum alb avea cravata uşor deranjată. Iar Liviu Puştiu terminase strofa, mai cântase un refren dar nu terminase melodia; o schimbase "din mers". Şi-acum copiii lui se apropiau de masa lui Florică, iar din difuzoare se auzea clar melodia pentru nora lui...

"Dac-ar plânge ochii tăi cât au plâns ai mei / Cred că nu ai mai putea să priveşti cu ei / Lacrimile mele-s ca valurile mării / Nu pot să te dau uitării. / Nu pot să te dau uitării / De mila mea plâng şi norii..."

Bricheta lumină scurt în dreapta lui:

- Şi ce dracu facem?

- Acum, absolut nimic. Individul nu se poate abţine. La cei 19 ani ai lui, orice zboară se mănâncă iar pielea lui e din oţel - nu intră şişu'-n ea. Vorbim mâine dimineaţă despre ce-avem de făcut; momentan, vezi să nu se prindă şi maică-ta. Că a venit pusă pe scandaluri mari!

Roberto aprobă scurt. Îl ţinu bine de braţ, pentru că-l simţea pregătit să se ridice:

- Şi ai grijă şi de Prâslea. El chiar nu trebuie să afle nimica-nimicuţa! Ceea ce ştim noi, ştim noi şi-atât. Şi Nicuşor e cam riscant...

Roberto aprobă; iar de data asta îl lăsă să se ridice. Îl privea lung pe Ştefan...

"De ce nu cauţi dragostea la mine / De ce nu vrei să mai rămân cu tine / De ce să pleci dacă eu nu te-alung / De ce mă faci să sufăr şi să plâng. / Tu nu mai eşti iubirea vieţii mele / Că mi-ai lăsat în suflet grea durere / M-ai amăgit şi sufletul mă doare / Că ai fost o iubire trecătoare / Iubire trecătoare / Şi sufletul mă doare."

Se aşteptase ca, la asemenea versuri, ochii verzi să nu mai reziste tentaţiei şi să se ridice spre rochia albă. Numai că Ştefan dădea dovadă de-un autocontrol de invidiat! După ce ascultase indicaţiile lui Florică, tânărul se grăbise spre grătare, unde dăduse câteva ordine. Şi-acum se apropia de masa lor.

Se sprijini încet de scaun; ridică mâna şi începu să-şi aranjeze, cu gesturi lente, mustaţa... promiţându-i, din priviri, o moarte scurtă şi puţin dureroasă... Hm! Ochii verzi încercau să se ocupe de tânăra în rochie roşie; nu puteau însă să nu coboare spre ochii lui! Zâmbetul îşi pierduse realismul; devenise fals! Ştefan se temea de el...

Avu neplăcuta surpriză să constate că fiul bulibaşei căuta antidot la toate! Şi dădea dovadă de-un curaj nebun! Pentru că îl cam apucase teama, dar voia "să se lecuiască"! Aşa că Ştefan se opri în faţa lui şi se aplecă. Şi-l privi drept, serios:

- Vă pot ajuta cu ceva?

Examină scurt trăsăturile frumoase... şi nu zâmbi:

- Da; de fapt, eram curios. Că nu prea particip la paranghelii de-astea... Cât mai "merge" dedicaţia la Puştiu?

Tânărul zâmbi, fără să-l privească:

- Depinde de dedicaţie, de moment...

Şi-atât; silueta se îndepărtă. Hm...

Tupeist şi curajos până-n pânzele albe! Plin de el, conştient de puterea pe care i-o dădeau banii... Al dracului de isteţ, de vreme ce simţise că fusese descoperit şi-şi compusese într-o clipă răspunsul... Păi era clar că urmau zile grele!

Îşi aprinse o ţigară: ehei, cât o să-şi muşte Florentin mâinile, că nu venise să i se destăinuie! Când cel mai mare ajutor tot el i-l va da! Fiul lui va suferi mult; nora lui va retrăi momente nenorocite...

Ana-Maria

Se apropie de masă, iar Florică se grăbi să se ridice:

- Bine-aţi venit!

- Bine v-am găsit!

În şir indian, de la dreapta la stânga, pupături şi urări de la mulţi ani... Ileana îi urmă spre masă:

- Staţi liniştiţi, că de pe la unşpe ei se retrag în casă. Că vine Nelu Ploieşteanu'. Şi noi rămânem afară, cu maneliştii!

Perfect! Aprobă cu capul, râzând... La masă, Luminiţa o aştepta în picioare...

- Hai să dansăm!

- Stai un pic! Stai aşa! Uite, ia-o pe Ileana!

Le văzu îndepărtându-se... Se aşeză lângă soacra ei şi întinse mâinile:

- Gata: am terminat turul de onoare.

- Las-o cu mine şi du-te şi tu şi distrează-te!

O privi lung, neîncrezătoare: voia să-şi petreacă noaptea cu minora? Dna Manolache râdea şi aproba... Dădu să se ridice, dar soacra ei îi făcu semn că avea un secret... Şi auzi:

- Te duci să dansezi. Da' să rupi asfaltu', auzi? Că eu stau aici, şi-ţi zic săptămâna viitoare ce-am aflat...

Aprobă scurt.

- Dă jos haina, că mai rău te-ncurcă iar în faţă sunt reflectoarele alea. Du-te şi fă-i praf, Anuţo!

Aprobă din nou. Se aplecă lângă soţul ei şi şopti:

- Mămica ta tocmai m-a trimis să dansez până rup asfaltul.

- Păi dacă vrei să ai o viaţă frumoasă cu soacră-ta, eu zic să te grăbeşti!

Şi i se fură un sărut... Îşi scoase haina şi-o lăsă pe scaun. Şi se apropie de grupul Luminiţei... Ridică mâinile... Se simţea căldura luminilor... Şi hai, Liviulee!

Ioan

Ptiu, Doamne! Frumoasă mai era! Cum dracu să nu o ia razna puştiul ăsta, dacă Ana era atât de frumoasă?! Întoarse capul spre Florentin; îl privea lung, aşteptând răbufnirea geloasă... Fiul lui se întoarse... şi începu să râdă:

- Stai liniştit; după multe petreceri la Nicuşor, am priceput şi eu că ăsta-i riscul când ai nevastă frumoasă! M-am obişnuit să-i supraveghez de la distanţă şi să plec dimineaţa cu ea la braţ...

Începu să râdă şi-l bătu scurt pe umăr:

- Bravo, bă! Vorbeşti ca un maestru chinez!

Râdea toată masa... Reveni spre Ana şi spre îndeletnicirea iniţială.

El îi supraveghea pe tinerii din partea cealaltă a curţii. De lângă poartă, Roberto îl supraveghea pe Ştefan, care stătea mult prea în stânga pentru raza lui vizuală...

Florentin

Frumoasă petrecerea; paşnică. La mese se discutau afaceri iar tineretul dansa. Mai ales în faţă, în locul unde se intersectau luminile, rochia şi dansul Anei iscau răcnete... Mâna îl bătu uşor pe umăr:

- Prâsleo, am un cadou pentru voi. Pentru Crăciun. Îl vrei acum?

- Când vrei tu!

Tatăl lui îl privi lung... şi porni spre masa centrală... Aoleu! Se ducea la lăutari! Se ducea la Guţă! Înnebunise!

- Bă! Repede, încălzeşte gleznele! Că taică-tu sigur vă pune un tango!

Aoleu! Mămica lui avea dreptate! Se grăbi să se ridice şi porni spre mijlocul curţii, închizându-şi haina de la costum...

Ana-Maria

Cee? Ce făceau? Nu! Trădare! Sabotaj! Surpriza era mult prea mare! Nu putea dansa tango pasional în faţa atâtor oameni! O să sempiedice, ca o gâscă!

Ochii negri se apropiau. Îi dădeau curaj. O asigurau că el nu avea nici trac, nici emoţii; că o s-o ţină el. Ea doar să se lase condusă şi să aibă încredere în el! Aprobă scurt...

Florentin

Formaţia tăcu; se strânseseră ciorchine şi mormăiau ceva... Probabil nu se hotărâseră ce tango să cânte! Spera din tot sufletul să fie unul mai acătării... iar interpretarea să nu le facă tuturor gurile pungă! Că exista şi riscul ăsta...

Se opri în faţa ei şi întinse mâinile. Ana îl strânse cu putere de mâini... Se priveau, îşi zâmbeau... Îşi spuneau că se iubesc...

Ce dracu mai căuta Ştefan între ei? I se părea lui că mai era loc?

Primele măsuri. Avea încredere în el? Pentru că se gândea să le facă o demonstraţie de maestru, dar nu era foarte hotărât să rişte o demonstraţie...

Ana-Maria

Cudat; de ce dansa atât de potolit? Ce era cu el? Se simţea incomod în costum? Sau pregătirile alea "de palat" îl încurcau?

Păi las' că-l descurca ea! Strânse scurt mâna lui şi se opri. Şi începu un complicat şarpe cu piciorul pe asfalt...

Florentin

Doamne, ce făcea soţia lui! El încerca să nu atragă atenţia, să nu facă pe vedeta, iar ea făcea de-astea! OK! Ea o ceruse!

Ana-Maria

Se simţi prinsă de mijloc şi ridicată ferm. El o voise!

Ioan

Copiii lui erau superbi! Îi privea şi se delecta cu tangoul acela perfect, impecabil... Şi-l vedea pe Roberto pufăind turceşte şi încruntându-se mamă-mamă...

Deci vârsta îşi spunea cuvântul. Ştefan nu se controla chiar perfect. Probabil că se pregătise temeinic pentru seara aceea; ceea ce nu calculase era întrebarea despre dedicaţie. Fusese prins cu şmecheria; autocontrolul fusese un pic zdruncinat - şi nu mai funcţiona corect acum...

Păi era clar: până nu se ducea-n şatră peste taică-su, nu-l potolea! O să-i ceară lui Vlad numărul de mobil şi-o să-i dea lui Dumitru un telefon. Dacă bătrânul era şi acum aşa cum şi-l amintea el, se vor înţelege cu vorbă frumoasă; dacă nu... Dacă nu, Ana va vedea ceea ce cărţile pe care le citise descriau fad ca fiind "*stabor*".

Florentin

Şi gata! Final grandios!

În jurul lor zburau bancnotele "ca la Pretoria"...

Sărută mâna soţiei lui, rugând-o din priviri ca în următoarea jumătate de oră să stea amândoi la masă... Ana zâmbi şi-l urmă, mulţumindu-i din priviri pentru acea idee. Programul continua cu manele...

Trase scaunul soţiei lui şi se aşeză şi el. Iar tăticul lui zâmbi:

- Prâsleo, să ştii tu că nimic nu se compară cu imaginile "live"!

Ana roşise violent. Zâmbi şi se grăbi să schimbe subiectul înainte să audă ea întrebarea "De unde ştii să dansezi aşa tango?":

- Da' voi de ce n-aţi venit?

- Păi ce să caut eu, mă, în cadou' pentru tine?!

I-auzi! Se întoarse imediat spre mămica lui:

- Auzi, mămică, ce zice!

- Şi ce, nu zice bine?

Na, că nu-l ajuta cu nimic... Decise să renunţe la discuţie: că doar găsise gustarea pe masă! Ana mânca şi ea...

- Şi ce mai face prietena ta, Anuţo?

- Nina?

- Aşa; Nina! Rusoaica! Ce face? Cum îi merge?

- Păi bine şi nu prea. Că-şi doresc mult un copil, dar el a avut un accident în copilărie...

- Aoleu! Doamne fereşte! Da' ce-a păţit?

Se grăbi să intervină el:

- Crezi că a avut curiozitatea să întrebe?

- Taci, mă! Că vorbeam cu nevastă-ta! Zi-i, Anuţo: ce-a păţit?

- Nu ştiu. Oricum, se gândesc să adopte un bebeluş.

- ... Eei, ăştia da oameni! Ăştia da! Florentine, maică; să le spui să ia un bebeluş! Că-i mai bine! Copilu' nu ştie adevăru' până nu se face destul de mare ca să înţeleagă ce şi cum, iar voi îl botezaţi aşa cum se cuvine...

- Sunt sigur că n-or să ia un găligan de paişpe ani.

- Bă, ia vezi cum vorbeşti cu maică-ta!

- Da' ce-am zis?!

Roberto se aplecă lângă el:

- Frăţioare, eu am o bănuială.

Îl privi lung, îngrijorat...

- Nu e ce crezi tu. Bambina vă pregăteşte un cadou. Când voi dansaţi de zor, ea dădea ordine. Era foarte agitată, încântată... Tremura toată!

I-auzi! Bine că ştia, să-şi facă din timp discursul de refuz politicos! Totuşi, nu era nici băiatul ei, nici vreun nepot apropiat. Şi nici nu-i plăcea să ştie toată lumea că era protejatul ei. Putea fi riscant, de la un punct încolo...

Ioan

Ştefan se ridicase în urmă cu vreun sfert de oră. Ieşise în fugă;

probleme pe stradă, probabil! Se întorsese relativ repede; intrase în casă, unde mai stătuse vreo zece minute... Şi trecuse şi pe la Guţă! Că doar îi era-n drum! Momentan melodia era aceeaşi...

Îl văzu apropiindu-se de masă... şi ridicându-şi nevasta. OK: dansa frumos, civilizat, cu nevasta...

"Cine e băiat deştept are parte de respect / Omule, ia ascultare: cine nu riscă, nu are / Voi risca tot ce am, banii şi viaţa mea / Doar să pot avea / Am fost crescut de mic să am tot sau nimic / Asta-i viaţa mea."

Hm... Guţă nu rostea o dedicaţie - deşi încasase şomoiogul de euro! Era tentat să creadă că melodia nu era pentru Ana... De ce avea impresia că acele cuvinte îi erau adresate chiar lui?

Gâgâlicea asta cu muci la nas îi dădea cu tifla. Dansa cu nevasta şi-l ameninţa pe el, om în toată firea, că va risca tot...

Îşi aprinse o ţigară: de mâine, paza copiilor lui se va dubla. Avea strania senzaţie că băiatul bulibaşei nu avea frică chiar de nimic!

Ana-Maria

Mm, ce bine se distra! Dansase pe rupte până acum... şi intenţiona să mai danseze! Până dimineaţa!

Florentina adormise imediat după a doua rundă de prezentări; pentru copii, fusese pregătit dormitorul Ilenei, aşa că prinţesa ei avea cel mai bun loc... Invitaţii cu ştaif se retrăseseră în casă acum vreo oră; afară rămăseseră ei, tineretul. Şi soacra ei, care nu suporta fumul care pusese stăpânire pe vilă, aşa că stătea cu ele afară şi le căuta beţe-n roate dansatoarelor... Fetele se dezlănţuiseră imediat cum uşa casei se închisese! Acum, curtea era plină de dansatoare, de euro şi de lăutari. Şi de tineri ameţiţi. Petrecerea Bambinei era "dinamită"...

Şi iată-l şi pe Florinel, apropiindu-se de ele! Super! Chiui la unison cu Luminiţa, iar tânărul se grăbi spre microfon...

- Şi special pentru Anaa...

I-auzi ce melodie programase nebunu' la dedicaţia aia! Ăsta chiar căuta pumnii lu' Florentin...

"Am avut multe femei, numai una şi-una / Dar nici una dintre ele nu mi-a luat inima / Mamă, ce frumoasă e şi ce zâmbet are / Când se uită-n ochii mei inima-mi bate tare."

... Să-i caute! Treaba lui, cârca lui, vânătăile lui! Ea dansa! Cu Luminiţa şi Rubina, fireşte...

Roberto

"Ah, Florinele! Cum vrei tu musai să petreci Crăciunu' bătut!" Scoase mobilul, dar îl băgă înapoi în buzunar: tăticul lui parcă auzise dedicaţia şi versurile - că tocmai ieşise din casă şi se încruntase...

Acu', de ce se supăra pe Ana? Că nu ea era de vină! Sau se încrunta strict la Florinel? Greu de spus...

Florentin

Zâmbi slab şi-şi prinse mama de braţ:

- Linişteşte-te; ne ştim de ceva vreme şi e inofensiv.

- Cum inofensiv, mămicule?! De când face porcu' ăsta aşa pe lângă nevastă-ta?

- De-acu' câteva secunde. E ciudat; da' probabil i se trage de la băutură şi euroi...

Tatăl lui se aşeză lângă el; iar mămica lui se întinse peste masă, ridicând vocea:

- Ete, Ioane, ce problemă are fi-tu! Unu' s-a vindecat şi-i fericit cu muierea lui; da' ăla micu' mai are-un pic şi-i ies ochii din orbite! Că balele i-au ajuns deja pe botu' pantofilor!

Tăcere în dreapta lui. O bătea uşor pe braţ, ca s-o liniştească... Să n-o audă rostind nume...

"M-aş duce la ea s-o invit la dans / Chiar dacă mă refuză, eu tot n-am să mă las. / Uite, uită-te la ea cum dansează-acum Ana / Asta-i marfă de gagică, du-te fără frică."

Corul îşi făcea datoria: lăutarii erau foarte fericiţi când Ana dansa iar peste ei se azvârlea frenetic cu euroi! Aşa că o făceau pe Ana să danseze! Florinel, ameţit bine, mai trăgea câte-un "Şi pentru Anaa!" şi sărea peste versurile alea iuţi, adevărat test de dicţie după atâtea pahare cu vin...

- Io mă duc să-i zic vreo două!

Tăticul lui începu să râdă:

- Lasă-l în pace. Nu-l vezi cum se clatină?

- Ba eu să ştii că mă duc! Că dacă se scoală Prâslea, îl taie-n două!

Serios? Ciudat; nu simţea nici o pornire în direcţia aia! Foarte ciudat gândea mămica lui...

- Du-te. Eu îl ţin de vorbă atunci...

Îşi umplu paharul cu vin şi-şi mai aprinse o ţigară:

- Zău că nu vă-nţeleg! Lăsaţi omu' să cânte ce vrea! De dimineaţă, îmi iau soţia de braţ şi mergem amândoi acasă! Şi el cântă până s-o opri! Ce vă veni?

- Nu-i bine, Prâsleo!

- Preferai să sar peste masă, cu şişu' spre-nainte?

- Nu; preferam să nu văd chestia aia pe care-o văd acu'.

Ce chestie? Ptiu - se cam ameţise! Ce vedea?... Aa, la asta se referea! Din poartă, Ştefan îl privea pe Florinel cu ochi încruntaţi... Păi asta-i scutura rău convingerile! Ştefan nu renunţase? Sau renunţase?

Nicuşor se ducea la el. Cu siguranţă, observase şi el mimica furioasă! O să-şi întrebe discret cumnatul, peste vreo două ore, despre ce era vorba. Momentan, fuma şi el o ţigară şi-şi admira soţia, care dansa superb!

Lăcrămioara

Hai! Se termina odată melodia? Că abia aştepta să se ia un pic de individ! Aşa, ca să ştie toţi "candidaţii" ce-i aştepta!

Şi gata! Aplauze pe toate fronturile, evident! Da' dacă n-ar fi fost Ana şi dansul ei, mai primeau ei aplauze "din părţi"! Se repezi şi se opri fix sub nasul lui Florinel:

- Bă! Ţie-ţi curg balele după nor-mea?

Na, că se făcuse albastru...

- ... Nu, tanti! Săru' mâna! Doamne fereşte!

Bun! Îşi dăduse drumu'-n pantaloni! Acu', restul demonstraţiei era pentru ochii lu' Ştefan:

- Bă, nu minţi! Că te-am ginit până acu', cum te holbezi la ea! Bă, nesimţitule! Cum vine asta cu "marfă de gagică"?

- Tanti, da'

- Bă, nesimţitule! Dacă nu-ncetezi, te spun lu' fi-miu! Şi-ţi arată el Ignat decalat de la calendaru' bisericesc! Auzi?

- Sigur tanti! Doamne fereşte! Da' nu m-am gândit nici o clipă... Zău, tanti! Aşa-i cântecu'! N-am vrut eu să zic aşa! Adică nu-i de la mine! Ano, iartă-mă dacă am zis ceva ce nu trebuia! Da' aşa-i melodia!

Nu se clintea de sub nasul lui! Şi se uita la el ca la cel mai mare duşman pe care-l avusese vreodată! Sigur, se iscase o oarecare rumoare în curte... În sfârşit, Ioan o trase în spate:

- Ia du-te tu şi vorbeşte cu Florentin, cât vorbesc eu cu Florinel...

OK! Porni înapoi, spre masă; mm, ce se enervase! Sigur îi crescuse tensiunea! Auzi - fleşcăitu' ăla îi făcea nora "gagică"! Adică *gadje* - că puştiulică ăla probabil habar n-avea ce-nsemna! Mama lui de nesimţit!

Se trânti pe scaun şi pufăi scurt pe nas: că acu' se ducea după ei şi-i ardea vreo două! Fiul ei începu să râdă:

- Măi, mămico! De ce simţi tu nevoia să te amesteci mereu în treburile mele?

I-auzi! Dădu să-l repeadă, dar nu apucă:

- Ce dracu, mămică! Tu ştii de când măsor şi cântăresc pumnu'

pentru ăla?

Io-te! Bufni în râs; şi el râdea... Ioan se aşează lângă ea, aşa că ridică ameninţător degetul:

- Ia lasă, Prâsleo!

- Aoleu, sst! Nu-mi zice aşa! Că-mi ştirbeşti bunătate de renume şi imagine!

Ce veselie pe ei! Adevărul era că şi Ana râdea, prinsă la dans între Mirela şi Ileana...

- Ia uite cine-a întârziat la petrecerea Bambinei...

Cine?... Clătină încet capul:

- De-aia o să dea omu' ăsta faliment. Nu ştie să se poarte! Şi n-are respect tocmai atunci când trebuie să aibă!

Mugurel tocmai intrase, fără mare ştaif, pe poartă. Era şifonat, încercănat, de parcă venea de la birou...

Florentin

Ia uite-l şi pe Agapie! Tii, venea de la război? Sau de la vânzare? Doar nu stătuse toată ziua la tejgheaua din Tria, sucursala Lacul Tei?! Îl privea lung... După câteva secunde de scanat curtea, bărbatul se apropie de probabil unica fiinţă pe care-o cunoştea şi care chiar avea de ce să-i mute mutra la spate: Laura. Care-l văzu şi se albi... Da' ce-avea cu el? Că omu' era paşnic! Îi zâmbea paşnic! Mă rog; în problemele sufleteşti nu se băga...

Nu schimbară mai mult de trei fraze; Laura privea spre formaţie, el o privea pe ea... Tăticul lui se apropie de ei şi întinse mâna. Mugurel i-o strânse. Iar după alte două fraze, fu condus spre casă... Adică spre gazde. Oricum, Laura îşi aprindea grăbită o ţigară...

În fine - problema lor! Deşi contabila ar fi trebuit să-şi reconsidere poziţia şi planurile. De vreme ce lăutarul nu mai părea grăbit spre însurătoare, iar Mugurel intra în curtea Bambinei şi se ducea glonţ la ea, "schema" asta ar fi trebuit să-i dea de gândit! Sigur, n-o să-i dea el idei...

Ana dansa lângă cumnatele ei. Dansa ceva mai potolit; fie obosise, fie decisese să nu rişte un măcel colectiv...

De ce se încruntase Ştefan, la vreo trei metri de Rubina, într-o problemă care chiar nu-l privea? Îi trecuse, sau nu-i trecuse nebunia? Întrebarea aia îl rodea rău...

12 decembrie 2004 - duminică

Florentin

Nicuşor se apropia, uşor chefliu, cu o sticlă de vin în mână. Îi trase scaunul şi desfăcu sticla cu apă minerală...

- Băi, una peste alta, petrecerea asta e "beton"!

- Este.

- Iar mămica ta a fost foarte inspirată, să ştii! Florinel şi-a revenit imediat din băutură!

- Am văzut.

- Că de la băutură i s-a tras.

- Sunt sigur; altfel îl tăiam până acum.

- Da' stai liniştit; mai are o repriză de cântat şi se cară. Iar Ştefan o să aibă grijă să nu fii nevoit să te ridici tu.

Îl privi lung... Şi se încruntă:

- Cum adică?

- Adică a primit dispoziţie de la Florică să se ocupe de pază. S-a înfuriat rău pe Florinel pentru ce-a făcut şi pentru că s-a îmbătat ca un porc. Petrecerea n-are voie să se-ncingă; asta e sarcina lui. Decât să trebuiască să te ridici tu să aperi onoarea nevesti-tii, preferă să-l ia el pe Florinel de guler şi să-l dea afară, cu taraf cu tot.

Hm... Tot nu era convins! Nicuşor se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Mi-a spus că nici prin gând nu-i trecea să apere el onoarea ei. Grija lui a fost intervenţia ta; că s-ar fi văzut nevoit să vă scoată pe amândoi afară pe poartă. Şi nu vrea să facă asta.

Aşa, deci... Îl privi lung:

- Tu crezi că a fost pur organizatorică toată treaba?

- Da.

Nicuşor era calm; foarte calm. Vedea în ochii lui că îl credea pe Ştefan... În fine! Dacă aşa zicea el... până la proba contrarie, trebuia să-l creadă, nu? În plus, un om ca Ştefan, dacă voia să apere onoarea Anei, ar fi fost acum în arestul poliţiei, anchetat pentru crimă. Aşa că...

Aşa că se liniştise. Florinel bea cafea la masă, Ştefan păzea petrecerea din poartă şi-i zâmbea încurajator Rubinei, care dansa... Până la urmă, se părea că-i trecuse nebunia! Şi nu fusese decât o problemă de organizare!

Ana se apropia de el... Zâmbi şi se ridică; numai că ea îi fură un sărut şi se aşeză:

- Am obosit!

- Cred şi eu!

Ochii căprui deveniră îngrijoraţi:

- E beat!

- Ştiu - şi de-aia nu m-am ridicat eu. În plus, ţi-a mai făcut o tonă de dedicaţii până acum şi n-a sărit niciodată calul. Mama nu ştie asta; şi cred că a vrut să facă şi-o mică demonstraţie...

Ochii Anei îl rugau să-l ierte pe Florinel. Zâmbi slab:

- Îl iert - că e Crăciunul. Şi e şi el fericit, când vede atâtea bancnote-n faţa ochilor...

Soţia lui zâmbea... şi-i promitea, din priviri, că nu se mai ridica până dimineaţa... O sărută uşor... şi şopti:

- Ştii că te iubesc?

- Tu ştii cât de mult te iubesc?

Aprobau amândoi, ca doi copii fără minte...

Ana-Maria

Ora două, iar ea căsca pe rupte...

Petrecerea din casă revenise în curte. Nu ştia de ce; probabil nu din lipsă de spaţiu! Bănuia că fumul de ţigară era de vină! Cert era că

maneliştii "grei" plecaseră; acum ascultau mai mult muzică "de masă". Îi plăcea şi aia - că dansase destul! Doar că îşi pusese haina, fiindcă nu se mai dusese în lumina reflectoarelor; acum îi era cald şi-o cuprindea somnul...

Mugurel se apropia de masa lor. Deveni deci extrem de atentă... Bărbatul îşi trase scaunul şi se aşeză lângă Laura:

- Auzi? De vreo lună, aşa, voiam să te întreb o chestie.

Şi-acum Laura era speriată de-a binelea, iar Ileana, care discutase cu Laura până acum, era "în plus" şi nu observa asta... Mugurel îşi aprinse o ţigară şi reveni spre ochii negri. Moment în care Ileana se dezmetici: sări în picioare şi porni să ocolească masa, pe direcţia scaunului de lângă Luminiţa. Florentin zâmbi:

- Ia uite-o pe Mirela!

Da, Mirela dansa. Pe ea o interesa discuţia care se va derula vizavi, la două scaune distanţă spre stânga! Erau destul de departe de boxe; totuşi, nu voia să-i scape vreun cuvinţel! Aşa că-şi ţinea capul orientat spre ring şi ochii la Mugurel... Bărbatul deveni extrem de serios:

- Ai avut vreodată gânduri şi planuri serioase cu mine? Pentru că eu am avut; şi încă le mai am.

La naiba! Dificilă discuţie în doi, faţă în faţă... Laura plecă imediat capul; umerii începură să-i tresalte... Iar Mugurel tăcea şi-şi aştepta răspunsul... Na, că o făcuse să plângă! În sfârşit, individul se îndură să transforme discuţia într-un monolog:

- Nu eu am vrut să ne despărţim. Tu ai vrut-o. Ai cerut-o, de fapt, din toate puterile. Chiar dacă plimbai hârtiile de colo-colo fără rost...

Şi-acum Laura va auzi o tentativă de împăcare. Spera să o accepte: la urma urmei, atâţia ani aruncaţi la ghenă...

- Nu ştiu, Lauro; nu mai ştiu. Simt nevoia unei case; a unei căsnicii serioase. De vreo şapte ani o simt; tu însă nu mi-ai lăsat niciodată impresia că o doreşti măcar pe jumătate cât o doresc eu.

Na, că în loc de-o propunere de împăcare, Mugurel rostise un reproş! Ciudat soi de om! Sau nu apucaseră încă să se certe "oficial" - şi-avea şi el de răcorit nişte nervi? Greu de spus...

- ... Nu ştiu; gândeşte-te. Şi dacă găseşti, pe undeva prin planurile tale, casa alături de mine, dă-mi un semn.

Eei, aşa da! Numai că Mugurel se grăbi să se ridice şi porni spre grupul numeros al Bambinei... Ciudat; deşi fusese părăsit, deşi îi urmase un puştan mult mai tânăr şi... "sprinţar" şi nişte vânătăi suspecte, Mugurel era dispus să uite şi să ierte! Hm...

Ochii negri, înlăcrimaţi, o priviră lung... OK! Arătă spre poartă; Laura se ridică şi se grăbi să iasă. Se ridică şi ea.

- Ce-i?

- Mă duc să vorbesc ceva cu Laura.

Florentin o privi lung, serios:

- Eşti sigură că vrei să vorbeşti cu ea?

Aprobă şi alergă la poartă... adică spre afurisitul de Ştefan, care nu se clintise nici un milimetru măcar de-acolo! Dar era atentă să privească la dansatoare. Ieşi din curte; silueta o aştepta la câţiva metri în dreapta... Se opri lângă ea şi aşteptă. Laura îşi aprinse o ţigară şi suflă lung fumul:

- De ce vorbeşte aşa? De ce spune asemenea căcaturi? N-a avut niciodată planuri cu mine!

- Ba da; tu nu le-ai văzut. Ai fost prea ocupată să joci rolul asistentei tinerele, frumuşele, care se tot perindă pe sub ochii şefului. Nu eşti de învinuit; el nu trebuia să-ţi dea funcţia asta. Dar a făcut-o, iar tu ai înţeles greşit ce aştepta de la tine.

Tăcere...

- ... Acum, ca şi atunci, vrea să te vadă preocupată de rolul de soţie. Dacă eşti pregătită să te-apuci de gătit şi crescut copii, e al tău "pe veci". Dacă nu...

- Dacă nu?

- Dacă nu, tocmai a încercat să te roage să nu încerci să te apropii din nou de el. Ştie că relaţia ta cu organistul scârţâie?

Primi o aprobare mută.

- De fapt, dacă mă gândesc mai bine... Tocmai a încercat să te implore să ai gânduri serioase, fără să rostească "te implor".

- Dar el avea gânduri serioase, când pregătea băi romantice pentru cine ştie cine?

Ridică scurt din umeri: de unde era să ştie ea asta!

- Mă rog; nu mai contează. Tu ce mă sfătuieşti?

- Nimic; nu sunt în măsură să-ţi dau sfaturi în amor. Cu atât mai mult cu cât habar n-am cum a decurs relaţia voastră în toţi anii ăştia! Îţi amintesc doar cât timp s-a scurs atunci, între telefonul lui şi apariţia în uşa florăriei. La o oră cu trafic intens. Eşti foarte importantă pentru el, de vreme ce vine acum, ca un căţel rătăcit, şi-ţi spune că e dispus să uite de lăutarul ăsta şi de "antecedentele" cu Florentin. Fă cum simţi tu că ţi-ar fi mai bine.

Şi cam atât - că venise vorba despre Florentin şi nu voia să discute şi problema aia. Reveni în curte, porni spre masa lor... De lângă dl Manolache, Mugurel o privea lung...

Păi să-i facă omului o bucurie, înainte de Crăciun! Zâmbi slab şi aprobă. Din punctul ei de vedere, Laura era 80% decisă să mai încerce o dată... Pe naiba! Era sigură că, după eşecul cu Florentin şi dezamăgirea cu lăutarul neserios, Laura va goni înapoi la omul cu care oricum se obişnuise, după ultimii... nouă ani! Tii - nouă ani? I se părea o viaţă de om...

Se aşeză lângă Florentin; după câteva secunde, paltonul şifonat se opri în cealaltă parte a soţului ei. Iar mâna se întinse ferm:

- Pace?

Deci nu se înşelase; Mugurel chiar venise azi aici ca să-şi repună viaţa "pe şine"... Florentin îi strânse mâna şi-i făcu semn să se aşeze:

- N-am fost niciodată în război.

Foşnetul scurt o luă prin surprindere; Laura se aşeză lângă Mugurel, îl prinse de umăr şi-l întoarse fără menajamente spre ea:

- Înainte de orice, vreau să ştiu pentru cine pregătisei baia. După care vedem noi ce mai discutăm.

Oof... Poate-ar fi trebuit să mai stea cu ea câteva minute. S-o înveţe să nu pună niciodată asemenea întrebări. Mai ales că Mugurel învăţase de mic cum era cu bărbatul umblăreţ şi femeia de la cratiţă... Îl văzu aplecându-se spre ea; Laura roşi violent la auzul cuvintelor lui, şoptite din păcate... Iar Mugurel se ridică şi-o ridică fără menajamente:

- Hai să căutăm un blues, să discutăm mai departe.

Blues? De unde blues, la ora aia, la petrecerea aia?

- Ţi-ai băgat codiţa şi prin matrimoniala asta?

Începu să râdă:

- Doar i-am deschis ochii. Omu' a venit cu planuri de împăcare. A observat, probabil, că de când a dispărut ea din peisaj, viaţa lui a luat-o-n jos - şi vrea să facă ordine! Iar dacă pot să ajut, de ce să n-ajut?!

Ieşiseră amândoi pe lângă Ştefan... Luminiţa o admonesta cu degetul, zâmbind; ridică scurt din umeri şi auzi şi motivul admonestării:

- Şi uite-aşa ne laşi tu fără bunătate de contabilă! Măi Anuţo, numai trăzni faci!

Evident, soţul ei se grăbi s-o apere:

- Până la anu' n-are cum să ne părăsească: avem contracte cu termene clare!

Luminiţa era KO; ei doi râdeau... S-ar fi bucurat mult pentru Laura. Nici ei nu-i priise perioada de după Mugurel. Spera ca lucrurile să meargă mai bine acum. Şi pentru liniştea contabilei lor, şi pentru liniştea soţiei lui Florentin...

Ioan

Bună cafeaua! Foarte bună! Cam frig afară... dar licoarea cafenie era fierbinte! Şi bună!

Era linişte la petrecerea Bambinei. Ana stătea cu Florentin la masă, Ştefan dansa cu Rubina, Florinel plecase cam de două ore... Mijeau zorii...

Şi totuşi, paza copiilor lui se va dubla. Se gândise numai la cuvintele puştiului; îşi dăduse seama că, prins asupra faptului, Ştefan admisese tacit că-i făcuse Anei o dedicaţie. Tupeul şi curajul lui îl îngrijorau. Un asemenea om, la numai 19 ani, simţea în adâncul sufle-

tului lui că putea muta munţii din loc pentru ea. Şi chiar se-apuca de treabă! Iar planul lui Ştefan nu avea voie să se îndeplinească...

Ana-Maria

Cinci jumate; invitaţii plecau în grupuri deja... Florentin îi strânse mâna:

- Te cheamă Ileana. După aia mergem?

Aprobă şi se ridică. Cumnata ei se prefăcea că o invitase la o cafea... Se aşeză, iar Ileana se aplecă mult spre ea şi-i şopti la ureche:

- Vezi, că Laura e solo de vreo două ore.

Poftim? Cum adică?

- Nu s-a împăcat cu Mugurel, da' a văzut-o organistu' vorbind cu el şi s-au certat urât, la poartă. Nu ştiu cum dracu a aflat ăla că Ştefan a venit la voi la magazin special ca să-i propună o relaţie stabilă...

Cee? Făcu ochii mari: organistul aflase...

- Tu ştii ceva de asta?

- Da. Ştefan a venit, a vorbit cu Nicuşor şi pe urmă a luat-o la o discuţie, în camera din spate. A ieşit după câteva minute bune şi i-a zis Luminiţei că se grăbeşte, că-l aşteaptă Cerasela. Iar când a ieşit şi ea, era vişinie şi mi-a aruncat o privire plină de ură.

- Clar: fata l-a refuzat. Mi se pare normal: e promis! El nu-i poate oferi decât un apartament şi-un cont gras! Şi, fireşte, clipele de amor încins! Da' mai mult de-atât, niciodată!

Aprobă scurt: asta aşa era... Şi totuşi, cum aflase organistul de vizita lui Ştefan?... Nu cumva, chiar de la Ştefan?

- Oricum, să fii atentă! Că e liberă din nou! Să n-o ia razna spre Florentin!

Aprobă şi se ridică:

- Noi plecăm, să ştii.

- OK. Aş fi vrut să mai staţi; că după ce se termină nebunia, intrăm în casă şi vorbim şi noi omeneşte...

Negă şi porni spre casă:

- Pe unde doarme fetiţa mea?

- Ah, aşa-i! Hai!

Intră în living... Într-adevăr, perdeaua de fum era consistentă, chiar şi cu ferestrele deschise...

- Aici s-au discutat afaceri. Fata ta e sus, cu mama.

Urca treptele, amintindu-şi că soacra ei stătuse la masă şi observase tot ce mişcase de-a lungul petrecerii... Ileana deschise încet uşa; dna Manolache se ridică:

- S-a trezit pe la patru şi-a băut apă. Şi pe urmă ne-am jucat până mai adineauri, când a adormit buştean...

Aprobă şi se grăbi s-o învelească cu păturica.

- Ano... Care-i treaba cu manelistu' ăla?

- Ne vedem cam sâmbătă de sâmbătă, că-i amic bun cu Nicuşor. Am senzaţia că petrecerile astea sunt un soi de antrenament pentru ei. Se fac tot felul de dedicaţii - dar nu-i nimic serios.

- Eşti sigură?

- Foarte sigură. Şi eu l-am întrebat pe Florentin cum stă treaba şi nu mi-a venit să cred ce-am auzit. Dar m-am convins, după trei-patru repetiţii de-astea...

- Aha! Oricum, poţi să stai liniştită - că l-am pus eu la respect. Şi m-a văzut şi Ştefan - aşa că l-am lămurit şi pe el!

- El chiar era lămurit!

- Nu spune tu "hop" până nu se-nsoară individu'! Ca să nu ai surprize!

Aprobă mai mult din principiu: că doar nu era diliu, să-i facă ei ochi dulci cu nevasta de faţă! Nu?

- Fugiţi acasă, că sunteţi obosiţi. Eu şi Ioan mai rămânem, că moşu' meu vrea să discute nu ştiu ce chestii cu Bambina.

Aprobă din nou şi ieşi:

- Sărut mâna.

- Să creşti mare!

Porni spre scări...

- N-ai observat nimic suspect?

- Absolut nimic.

- Să ştii că nici eu; da' n-am vrut s-o contrazic cu ea de faţă.

Aprobă, zâmbind:

- Iar discuţia cu Laura dovedeşte că orice holtei respectabil schimbă des amantele.

- Vezi că ştii?

Ştia, ştia... Florentin o aştepta în faţa casei. Era obosit...

- Ce face fata mea?

- Doarme; a obosit-o mamaia ei...

Îl luă de braţ şi porniră amândoi spre Ştefan... Care le zâmbea "comercial"...

- Aţi plecat?

- Da; e dimineaţă totuşi!

Îl văzu întorcându-se şi ieşind. Hei - doar nu le repartiza o maşină! Că soţul ei stătea bine cu nervii, da' nici aşa! Se linişti ca prin minune la vederea taxiului...

- Sper că v-aţi distrat.

- Ne-am.

La o întrebare scurtă, Florentin oferise un răspuns scurt. Din fericire, fusese o glumă. Amândoi râdeau; era pace...

- Vorbim. Paa!

- Paa!

Portiera se închise. Privea lung chipul adormit, guriţa întredeschisă... Florentin rosti adresa şi-o cuprinse uşor cu braţele. Mergeau acasă...

16 decembrie 2004 - joi

Didonia

Încuie uşa şi intră în bucătărie: deci aşa...

Gabriela o sunase de dimineaţă şi o rugase să o primească într-o vizită scurtă. Bineînţeles că o primise! Nu era supărată pe ei, pe copii, ci pe căposu' de Ioan! Aflase deci totul despre sarcina ei, despre căsnicia cu Marcel, despre Roberto şi accidentul Mirelei, despre admiratorul Anei şi bătaia pe care i-o dăduse Florentin Laurei... Aflase cât de frumos fusese la petrecerea dată de Bambina...

Se întâmplaseră o grămadă de lucruri, de când se certase ea cu neamul Manolache. Şi bune, şi rele. Uneori, mai ales la cele rele, îşi dorea să nu fie atât de pricepută într-ale ghicitului... Dar se întâmplaseră toate. Şi cum ea ştia ce trebuia să se mai întâmple...

Umplu ibricul cu apă şi-l puse pe foc: o să se umple cu cafea! Că, la noapte, avea o grămadă de treabă!

17 decembrie 2004 - vineri

Ana-Maria

Nuu!

Sări cât colo, ferindu-se de buchetul de flori...

Doamne, fusese doar un vis. Dar ce vis! Se speriase îngrozitor! Se speriase... Patul foşni scurt; Florentin o strânse în braţe:

- Ce-i?

- Am visat urât. De fapt, n-a fost un vis urât; a fost doar ciudat. M-am speriat...

- Ce-ai visat?

- O prostie cu un buchet de flori...

Soţul ei se ridică şi ieşi. Întoarse capul spre pătuţ... numai că Florentina dormea dusă. Era o mamă norocoasă; fetiţa lor, dacă adormea, nu auzea nici elicopterul... Primi paharul cu apă şi-l goli. Şi oftă greu...

- Ce-ai visat?

- Se făcea că mă duceam la o nuntă şi trebuia să cumpăr buchetul de mireasă. M-am dus la o florăreasă bătrână, care a făcut un buchet superb, iar la final l-a legat cu un mănunchi de fire de păr. Da' le legase strâns de tot, de aproape le rupsese! Iar părul era lung-lung... Cred că avea peste un metru! A fost ciudat! Iar florăreasa...

- Ai văzut-o? Cum arăta?

- Am văzut-o exact până la bărbie. Nu ştiu de ce; că pot să-ţi desenez la perfecţie modelul baticului de pe cap...

- ... Cine ştie! Poate-ai fost obosită!

- An fost frântă! N-ai văzut ce vânzare am avut ieri?

Florentin aproba grăbit... Lăsă paharul pe noptieră şi se întinse în pat. Soţul ei se grăbi s-o ia în braţe, s-o încălzească...

Nu-i ieşea din minte visul ăla! Firele de păr ireal de lungi, negre, atât de subţiri, aproape că rupseseră cozile florilor!... Na, că nu mai ştia ce flori erau! Oricum, buchetul şi-l amintea că fusese alb; da' dacă erau trandafiri sau crini, imposibil de spus... Şi, la urma urmei, nici ea nu ştia de ce se speriase! Că nu era nimic de speriat! I se păruse normal să cumpere ea buchetul de mireasă - deşi nu conştientizase că asta era treaba ginerelui. Nici măcar a naşei! Se simţise liniştită şi calmă până la florăreasă; aşteptase şi privise mâinile care aranjaseră florile. Şi iar îşi dădea seama că habar n-avea ce flori erau! Oricum, femeia se mişcase încet; dar n-o apucase nerăbdarea. Aşteptase, fără să se gândească nici la cât costă, nici la cum o să iasă... Şi-apoi o văzuse cum scoate, dintr-o sacoşă, o şuviţă lungă, groasă, de păr negru. Da' negru-negru! De parcă era vopsit cu Duco! Atunci inima începuse să-i bată cu putere; o văzuse înfăşurând din ce în ce mai repede cozile... şi-apoi făcând un nod. Iar mâinile dăduseră drumul buchetului, apucaseră zdravăn ambele capete ale şuviţei şi trăseseră "ca de odgon"! Îşi mai amintea că firele aşezate peste hârtia albă se deranjaseră inestetic; ca o coadă nepieptănată. Şi-apoi se trezise. Îşi dădea seama că era transpirată leoarcă...

Nu mai putea să adoarmă. Nici acum nu reuşise să se liniştească! Se ridică uşor:

- Mă duc să pregătesc micul dejun.

- Chiar nu vrei să mai dormi juma' de oră?

- Nu mai pot să dorm. Mi-e frică să nu visez continuarea. Nu ştiu de ce...

Ieşi şi se grăbi spre bucătărie: dat fiind faptul că "câştigase" jumătate de oră, plănuia să strângă un pic prin casă. Mâine aveau petrecere la Nicuşor, aşa că mamaia dormea la nepoţica ei...

Florentin

Auzi comutatorul de la bucătărie păcănind uşor; după câteva se-

cunde, auzi uşa frigiderului... Deschise ochii.

La fix trei jumate, sărise cât colo din pat, leoarcă de sudoare. Se zbătuse scurt, să scape din tricoul din vis; apoi mulţumise Cerului că soţia lui era mult prea obosită ca să mai simtă zdruncinarea patului...

Se visase îmbrăcat într-un tricou de-al Anei. Îl ştia: lung şi larg, cu mânecă scurtă, era numai bun de folosit drept pijama pe timp de vară. Numai că tricoului din vis începuseră să i se lungească mânecile. Încet, fără grabă... La început, descoperirea îl mirase; apoi, pe măsură ce bumbacul creştea din nimic, ca un cozonac, începuse să se îngrijoreze. Când manşeta ajunsese la încheieturi, se gândise să se dezbrace - iar mânecile îşi grăbiseră creşterea. Iar tricoul "prinsese viaţă"; începuse să-l strângă. Mânecile se mişcau. În ciuda eforturilor şi-a împotrivirilor lui, mânecile alea se încolăciseră în jurul lui, legându-l fedeleş. Şi sărise din somn, disperat să se dezlege...

Ştia ce însemna părul lung şi negru; era uşor de dedus ce însemnau mânecile lungi. Se temea să concluzioneze...

Se ridică, îşi luă mobilul şi se strecură în sufragerie. Şi de-acolo ieşi aşa, în pijama, în gerul de pe balcon şi căută numărul...

- Da.
- Sărut mâna, tuşico.
- Neaţa, Prâsleo.
- Te-am trezit, aşa-i?
- Nu.
- ... Nu dormeai?
- Nu; n-am putut să închid ochii azi-noapte.
- De ce? Nu te simţi bine?
- Ei! Mă simt perfect! Da' am avut treabă!

Avusese treabă... Treabă? Toată noaptea?... Mă rog!

- Tuşico, am avut amândoi nişte vise tare ciudate!
- Păi ce-aţi visat?
- Ana se ducea la o nuntă, trebuia să cumpere ea buchetul de mireasă iar florăreasa i l-a legat foarte strâns cu un snop de fire de păr negre şi lungi. Iar eu m-am visat îmbrăcat cu un tricou de-al Anei, ale cărui mâneci s-au lungit şi m-au legat fedeleş atât de strâns, că nu mai puteam să respir.

Avu impresia că tuşica lui ridicase scurt din umeri în timp ce-i răspunsese:

- Eh! Vise, maică!
- Tuşică, nu glumi! Că am copilărit cu tine-n casă şi-am auzit şi eu unele lucruri! Ştiu ce-nseamnă legatul ăsta fedeleş! Ştiu ce-nseamnă buchetu' de mireasă şi păru' negru! Tuşico, cineva ne face farmece!
- V-o face, mă; dacă ştii tu...
- Tuşico, mata ce zici? Să mă duc la un preot?
- Eu zic să stai cuminte. Că dacă tu erai legat cu tricoul ei, iar ea cumpăra flori, e de bine. A văzut faţa florăresei?
- Cică i-ar putea desena modelul baticului, dar faţa nu i-a văzut-o.
- Stai cuminte.

Cum să stea cuminte? Nu ea îi spusese că

- Că-i mai bine aşa.

Cum, era mai bine aşa?

- Tuşico, mata te-auzi ce spui?
- Da! Şi ţi-am spus să stai cuminte şi să nu faci nimic!

Să nu facă nimic! Era clar - el îi spunea că i se făceau farmece, iar ea se ţicnise de tot! Ridica vocea la el, să nu facă nimic! O luase razna! Deschise gura, pregătit să-i răcnească exact acele cuvinte...

Zâmbi slab...

Deci tuşica lui nu dormise azi-noapte! Tocmai când el, la trei jumate, fusese legat fedeleş în tricoul Anei, iar ea, la cinci jumate, cumpărase buchete legate cu păr negru! Păi dacă era pe-aşa...

Tii! Ia uite! Tuşica Didonia "se întorsese la treabă"! Şi se pricepea al naibii de bine - nu-şi pierduse deloc îndemânarea, iar cununiile lor erau strâns legate... Rosti, mult mai calm acum:

- Bine, tuşico. De fapt, visele sunt doar vise; nu?
- Exact. Nu te mai gândi la prostii, că îmbătrâneşti repede; şi nu-ţi stă bine cărunt!
- Am înţeles. Mă ierţi pentru ora nebună...
- Hai, treci la culcare!

Şi îi închisese-n nas... Începu să râdă: ia uite cu ce se ocupa mătuşa lui! Intră în casă şi se grăbi să se schimbe. Ana îl aştepta la masă; îi fură un sărut şi se aşeză în faţa ei:

- Am sunat-o pe tuşa Didonia; că şi eu am visat o chestie ciudată azi-noapte. A zis că cu siguranţă a fost prea cald în casă, sau am fost noi prea obosiţi.
- Tot ce se poate.

Aranjă tacticos felia de şuncă pe pâine... O privi preţ de-o clipă; Ana mânca. Era încercănată, extrem de obosită, dar se liniştise. Făcu un test:

- Nina ce mai face?
- Nu ştiu, că mai mult umblă prin oraş decât stă la atelier. Iar când vine, e gânditoare şi Luminiţa zice că coase totul anapoda. I-am tot dat târcoale, dar nu mi-a spus nimic. Când mă vede, zâmbeşte şi încearcă să pară calmă şi surâzătoare...
- Cine ştie! O avea un secret, nu?
- Sigur are un secret pe care nu vrea să mi-l spună!
- Tot ce se poate...

Deci Ana îl crezuse. Evident, ea nu avusese contact cu "lumea magiei"; nu auzise în casă discuţii despre legatul şi dezlegatul cununiilor. Era liniştit în privinţa ei: cu cât afla mai târziu, cu atât mai bine! Altceva îl măcina pe el acum...

Urmau, cu siguranţă, zile grele. Îngrozitoare. Dacă tuşica Didonia decisese să le lege cununiile ca să fie sigură că treceau cu bine peste evenimente... Tuşica lui ştia multe vrăji. Lega şi dezlega multe lucruri. Inclusiv de sănătate. Inclusiv de bunăstare. Pe ei îi legase de dragoste. Ceea ce însemna că urma un hop imens...

Se temea de Ştefan. Se temea că individul nu renunţase nici măcar o clipă la planurile lui! Se temea că îi dusese pe toţi de nas "la marea artă" şi le adormise vigilenţa, în timp ce el îşi făcea nestingherit socotelile şi făcea pregătiri intense...

Îi va forţa individului mâna. O va împinge pe Ana sub nasul lui şi-o va determina cumva să danseze, să râdă, să se distreze... Să fie ea însăşi - soţia lui era superbă atunci când se simţea în largul ei! Şi-l va atrage practic spre şişul din mânecă! Pentru că soţia lui nu va trece din nou printr-o răpire. N-o va lăsa el să retrăiască acea experienţă nenorocită. Ana lui n-ar fi rezistat psihic...

Ah, Doamne! Doar un firicel de păr să-i clintească individul - şi vedea el ce-nsemna moarte dureroasă!

Ana-Maria

Număra brichetele; o luase de patru ori de la început... Nu se putea concentra; se întreba la ce se gândea Florentin! Ce-l apăsa! Era tare împrăştiat! Acum jumătate de oră, auzise o discuţie uşor răstită între el şi un client care ceruse gerbera şi primise trandafiri...

Să fie vorba tot de clientul-problemă? Care catadixise să apară azi, la nouă fix, şi să stea nu mai puţin de 30 de minute pe capul ei? Timp în care soţul ei făcuse 13-14 prin magazin, pe ambele uşi, prin camera din spate... Dacă el nu se obosea să-l uşuie de lângă nevastă-sa, însemna că nu exista nici un pericol, nu? Şi-atunci de ce să-l uşuie ea?!

Da, voia să-l facă gelos. Voia să-l determine să-l gonească el. Cu riscul de a-l vedea pe individ scos din magazin în pumni, pierzându-l astfel definitiv de client...

Roberto

Mobilul începu să piuie. Privi afişajul... şi se impacientă instantaneu!

- Prâslea?

Aprobă scurt cu capul; tatăl lui mormăi încet:

- Nu eşti acasă. În rest, ştii ce-ai de spus.

Oftă greu şi apăsă butonul:

- Salut.

- Salut. Eşti în trafic?

- Parcat pe dreapta. Ce-i? Unde arde?

- În creierii mei arde! Ce mai e nou despre Ştefan?

- Băi, absolut nimic! Nu vă mai urmăresc decât oamenii mei. Iar el chiar n-a mai apărut prin faţa blocului tău.

- ... Să înţeleg că s-a potolit?

- Înţelegi ce vrei tu; eu îţi spun ce zic băieţii. Fănel s-a întors la muierea lui.

- Muierea? Nu amanta?

- Nu ştiu; că nu-mi permit să pun pe cineva să-l urmărească! Sunt sigur că umblă cu antemergător şi-o armată de umbre; nu vreau să fiu prins cu lucruri atât de riscante. Am văzut războaie care-au început din mai puţin de-atât.

- Băi, umbla într-un timp cu o puştoaică de 16 ani...

- Atunci s-ar putea să-şi fi găsit una de 15. Din câte-am auzit, e îndeajuns de nestatornic ca să nu ajungă nevasta să-l afle cu cine vizitează Bucureştiul noaptea...

Prâslea tăcea... Decise să pună punct discuţiei:

- Da' prin preajma Anei nu-i. Păstrez oamenii pe urmele voastre încă vreo două săptămâni; da' mai mult de-atât, nu cred că e cazu'.

- Bine. Cum afli ceva, să mă suni!

- Sigur că te sun! Hai salut!

- Salut.

Apăsă butonul...

- S-a calmat?

- Sincer? Nu cred.

Tăticul lui se ridică:

- Mă, frati-tu ăsta mai micu' ar fi chiar strălucit, dacă n-ar fi aşa căpos! Rămâne cum am stabilit: nu vreau să afle nimic din informaţiile pentru care nu munceşte.

Aprobă şi rămase singur în bucătărie...

Nu ştia despre Ştefan decât ceea ce-i spusese şi lui Florentin. Adică nimic nou. Încerca să facă abstracţie de faptul că omisese să-i spună despre dedicaţie şi schimbul de replici dintre tăticul lui şi el, de la petrecerea Bambinei... Dacă ar fi aflat ce răspunsese Ştefan atunci, Florentin chiar se ducea peste el în şatră, îl omora dintr-o mişcare şi-apoi se lăsa linşat de restul ţiganilor! Că nu se născuse încă ţiganu' care să-i vorbească tatălui lui Prâslea din vârfu' limbii...

18 decembrie - sâmbătă

Florentin

Petrecere ca la nebuni; în sufrageria lui Nicuşor nimic nu mai putea fi controlat...

Se strânseseră la ei la zece fix; la şi-un sfert apăruse Florinel. Care, înainte de toate, îl luase deoparte şi-i ceruse iertare pentru "ieşirea regretabilă" din curtea lui Florică. Îl iertase, firește! Iar muzica pornise la maximum. Fraţii şi surorile lui se distrau pe cinste; era singurul care stătea pe canapea, fuma şi se gândea la tricoul cu mâneci foarte lungi...

Nicuşor se grăbi spre uşă. Deci venise şi Ştefan... Hm; individul ţinea să ajungă întotdeauna ultimul! Trebuia să existe o şmecherie în chestia asta; era însă prea obosit ca s-o mai caute. Aştepta "intrarea triumfală" cu euroi şi dedicaţii... Aştepta... Probabil că aveau mai multe chestii de şuşotit în uşă... Mâna se întinse ferm:

- Salut.

Poftim? Na, că-l luase prin surprindere! Îi strânse mâna, iar Ştefan se trânti lângă el pe canapea şi răcni:

- Ia! Florinelee! Zi-o p-aia cu "*Cine te iubeşte*"!

Formaţia schimba melodia "la viteză", spre bucuria Luminiţei - care dansa doar cu mâinile, în fund pe scaun... Diamant întinse şi el mâna; îi răspunse cu un gest dezinteresat. Ca să ştie că era supărat pe el! Amica lui - cea nouă, firește! - se oprise direct la dans; o s-o cunoască probabil pe la două, când pleca Florinel şi se aşeza şi ea...

Deci azi Ştefan venise singur. Îmbrăcat "la ţol festiv", la blugi drepţi negri şi-o haină dreaptă cazacă, cu cămaşa desfăcută la primii trei nasturi, cu freza bine periată în stil eminescian, stropit discret cu after-shave de calitate... Ceva strica însă acel ansamblu armonios: cizmele. Aceleaşi cizme înalte, drepte, ţigăneşti. Ştefan umbla deci cu cuţitul la el... Şi-acum, poftim! Îşi comandase "*Cine, cine*" şi tocmai dăduse peste cap un pahar plin ochi cu vin! Îl turnase pe gât de parcă era apă plată... Supărare mare! Sigur, nu se va grăbi el să-l întrebe de ce era aşa supărat! Se întreba doar care era cauza necazului; că decizia mătuşii lui îi amintise să fie în permanenţă "în gardă"...

Ana-Maria

Ştefan venise singur. Nu trebuise să-i arunce decât o singură privire, prin oglinda de la vitrină, ca să-şi dea seama că era supărat, dezamăgit... Şi-un pic debusolat, pentru cine avea ochi să observe asta. Venise azi la Nicuşor hotărât să se-mbete criţă...

Păi azi ea va dansa mai puţin! Nimic mai simplu, nu? Problema era că dacă nu dansa, trebuia să se aşeze pe aceeaşi canapea cu ei. Şi nu voia să discute cu el. Nici chiar peste genunchii lui Florentin. Nici măcar despre Nina.

O privea acum pe Mirela. Căuta la ea un sfat, o părere, o idee... Dar nici cumnata ei nu ştia să-i spună ce-ar putea face...

19 decembrie 2004 - duminică

Florentin

Era de-abia doişpe jumate, iar petrecerea promitea să se strice în cel mult un sfert de oră. Ştefan se îmbătase mangă; la fiecare melodie nouă, fie ea despre bani, fraţi sau ochii mândrei, scotea câte-o bancnotă... Acum îl ţinea de vorbă pe Roberto; iar fratele lui mai rostea două fraze, îi mai arunca lui câte-o privire cu subînţeles... De ce-şi imagina Roberto că o să sară cu şişul la Ştefan? Oare avea motiv s-o facă?

... Oare îi scăpase lui ceva? Se aplecă spre Nicuşor şi-l întrebă, în şoaptă:

- Ăsta ce-are? Că nu prea-i stă-n fire să se-mbete în halu' ăsta...

- Habar n-am; când a venit, l-am întrebat de ce-i aşa negru; da' n-a vrut să spună. Cred că probleme în amor, nu? Dacă se-nţoleşte aşa şi apare solo...

O veste nu foarte îmbucurătoare! Că şi Laura, ori de câte ori avea probleme în amor, venea şi-l întreba dacă voia să fugă cu ea-n lume! Avea nevoie de răspunsul ăla; aşa că se aplecă spre Diamant, fără s-o scape din priviri pe Ana:

- Ce-are văr'-tu?

- Nefericiri în dragoste.

- Vere, nu mă face să te scot afară şi să te bat!

- Stai uşor, vere! Că n-are a face cu nevastă-ta! S-a despărţit de Cerasela.

De liceana ingenuă? Aa...

- Ea i-a dat cu tifla, azi pe la opt. Că ea e fată serioasă şi-a investit sentimente şi speranţe în el; da' a aflat că el e promis şi-are nevasta-n şatră, pusă la păstrare. Şi chiar dacă o să-şi ţină muierea-n şatră, la făcut copii şi văzut de-ale rulotei, ea vrea o relaţie stabilă, de durată. Iar relaţia lor n-are viitor. Şi i-a dat papucii. Mă rog; cheile de la apartament, inelul şi lănţişorul de platină... Brelocul cu inimioară primit de sfântu' ăla, Valentin... Iar ăsta a înnebunit!

Da; la aşa şut în popou, normal că înnebunise! Îl primise la opt; până la unşpe încercase probabil s-o împace. Şi-acum îşi înneca durerea în băutură! Omeneşti reacţii; chiar i se făcuse milă de tânărul fără minte...

Ana-Maria

Doamne, ce era acolo! Nebunie necontrolată! Crin, Nicuşor şi Ştefan se strânseseră în jurul lui Florinel... şi-i aruncau practic bani în creştet! Iar bietul Florinel aproape că urla! Era cel mai treaz manelist din România... şi cel mai speriat! Doi dintre cei trei melomani aveau destulă putere să-l expedieze în Somalia, fără bilet de-ntors, dacă nu clipea pe placul lor. Iar al treilea avea puterea să-i ia toţi clienţii de pe meleagurile strămoşeşti. Săracul Florinel...

Îl căuta pe Roberto din priviri... Aha! Slavă Cerului! Cumnatul ei stătea pe-o boxă, chiar în spatele lui Nicuşor, aplauda sec şi studia cu atenţie tot ce se întâmpla. Era mai treaz ca niciodată; mai treaz decât fusese ieri dimineaţă... Iar dacă Roberto veghea la liniştea şi siguranţa lor, atunci erau în siguranţă.

Nebunia era bine controlată, de la distanţă. La dans deci!

Florentin

Îi privea lung, zâmbind slab... Se distrau. Erau fericiţi. Nu conta că Florinel nu ştia dacă să se-aştepte la bani sau tăieturi inestetice pe obraji; se distrau. Vinul era bun, muzica bună, fetele dansau...

Ştefan se apropie de masă; fu puţin uimit la vederea paşilor împleticiţi... Cum?! Ştefan, unicul cu autocontrol de invidiat, unicul care calcula "la secundă" tot ce mişca... "Marele" Ştefan, beat? Greu de crezut!... Şi totuşi, era beat! Tocmai se aşezase lângă el. Râdea şi-l aplauda pe Crin, care exersa de zor mişcarea din încheietura mâinii la azvârlitul banilor... Îl privea lung, evaluativ, iar mintea lui îl drăcuia la greu - pentru că era frumos cu spume băieţaşul ăsta...

Melodia se termină. Iar Florinel o începu imediat pe următoarea, acompaniat doar de clarinetist:

- *Poate-mi va fi rău, sau poate-mi va fi bine...*

Iar puştiul cu darabana le făcea pe fete să chiuie...

- *Poate-mi va fi greu o zi sau poate-un an...*

Şi iar puştiul... Şi-acum formaţia se dezlănţui, în chiuiturile fetelor... Ana lui era atât de fericită, că-i venea să se ducă chiar acum şi s-o sărute! Şi să n-o mai lase să se aşeze, până dimineaţa!

Nicuşor

Aoleu! Aoleu, ce făcuse nenorocitu'! Da' chiar aşa idiot era Florinel ăsta, să nu priceapă că Ştefan se îmbătase de supărare? Chiar n-avea creier să se-ntrebe cum de toţi erau cu muierile, numai Ştefan era solo? Se repezi spre prietenul lui, care lăsase capul pe masă:

- Băi, te simţi bine?

Nu primea răspuns. Ridică imediat privirea spre Florentin - nu cumva îi făcuse nebunu' ceva?... Nu; cumnatul lui era şi el uimit de descoperirea că şi Ştefan plângea, câteodată... Îi scutură uşor umărul:

- Băi...

Nici o şansă; auzea un plâns jelit, slab... Iar idiotul de Florinel, în loc "s-o vireze" spre bani şi duşmani, se-apucă de cântat strofa întâi!

Ana-Maria

Uau, ce melodie superbă! Şi ce chef avea Florinel!

"*Câte rele mi-ai făcut / Te-am iertat şi am tăcut / Din inimă te uram / Şi din suflet te iubeam!*"

Luminiţa se repezi brusc spre ea, o prinse de mână şi-o trase cu putere spre scări:

- Hai să vă arăt ceva!

Ce? Ce să-i arate?

- Haideţi! Repede-repede!

Bine, gata! Venea! De ce-o smucea aşa?

Ileana fu şi ea prinsă "din zbor"; cumnata ei, deşi mărunţică şi gravidă, le trăgea ca pe două pene de-un gram... Mirela îi făcu semn să stea liniştită, că vine şi ea. Numai că Mireluţa era extrem de serioasă! Şi de îngrijorată! Dar ce se întâmplase? Unde le ducea Luminiţa? Îşi amintise ceva de-o importanţă capitală? Hei!

Nicuşor

Ştefan bocea de-a binelea, iar Florinel îşi închipuia probabil că doarme! Că răcnea tot mai tare, să-l trezească!

"*Eşti un rău ce-mi face bine / Nu ştiu, Doamne, ce-i cu mine / Farmece dac-aş avea / Tot nu te-aş iubi aşa!*"

Cee? Ce auzea? Prietenul lui şoptea versurile alea, printre suspine?... Aoleu! Ridică imediat capul, privi scurt prin încăpere... Unde era Luminiţa?... Nu mai era Luminiţa! Răcni, ca să-l audă şi de pe veceu:

- Luminiţo, bagă de-o cafea!

Florentin se grăbi să se ridice:

- Las-o, că e sus. Fac eu un ness.

"Să-ţi dea Dumnezeu sănătate!" Se aşeză pe locul rămas liber:

- Băi, Ştefane! Băi, dă-o dracului de treabă!... Băi, te văd oamenii ăştia!

Nu primea nici un răspuns; doar îl auzea plângând în toată regula şi rostind versurile. Şi se îngrijora rău de tot; deşi trecuse prin multe momente, mult mai dificile decât o manea nenorocită, Ştefan nu plânsese niciodată în public...

"*Poate-mi va fi rău, sau poate-mi va fi bine / Vreau să plec departe şi să uit de tine / Poate-mi va fi greu o zi sau poate-un an / Dar vreau să-mi vindec rana ce-n suflet o am.*"

Umărul îi zbură practic de sub palmă! Ce? Unde era? Nu mai reuşi să vadă decât sticlirea lamei care ieşea din cizmă.

Roberto

Se felicita pentru decizia de-a nu pune alcool în gură. Şi pentru cea de a-l supraveghea pe Ştefan de-acolo, de pe boxă. Ceea ce văzuse îl lăsase mască! Lama lucise ciudat în "feeria de lumină" dată de becurile lustrei. Ştefan sărise de pe canapea, scoţând dintr-o mişcare ditamai cuţitul din cizmă. Abia atinsese masa cu talpa dreaptă; îi lăsase impresia că plutise pe deasupra ei! Iar în următoarea clipă, îl apucase pe Florinel de gât şi-l luase pe sus! Şi, după numai o secundă, Florinel era lipit de zidul sufrageriei.

El nu reuşise nici măcar să clipească, în tot acest răstimp.

Ana-Maria

Luminiţa le îndesă la propriu în dormitor, închise uşa şi-o încuie. Şi începu să respire adânc, ca să se liniştească...

- Ce-ai, Luminiţo?

- Ştefan... Ştefan a răbufnit.

Cum? Poftim? Ce-a făcut?

- A răbufnit. Florinel l-a dat peste cap cu căcatu' ăla de manea, iar nebunu' sigur i-a pus cuţitu' la gât! Şi nu suport... Al dracului şi ăsta, că are un cuţit lung cât o sabie!

Deci aşa! Ileana tăcea, Mirela tăcea... Luminiţa asculta la uşă, îngrozită... De ce răbufnise Ştefan?

Nicuşor

Aoleu! Gata: o luase razna! Răcni din toate puterile, repezindu-se să-l scape pe Florinel:

- Băi, staţi aşa!

Lăutarii se opriră, lăsând melodia să se stingă haotic...

Florentin

Se opri: măi, să fie! Cine răcnise aşa? Nicuşor?

Muzica se oprise. Danga, fără nici o noimă. Era linişte acum.

Ştefan răbufnise...

Un asemenea copil, introdus cu mult înainte de vreme într-o lume mult mai grea şi mai dură decât a altor copii de aurari... Acel tânăr, care trăia cu cuţitu' la cizmă, dormea cu pistolu' sub pernă şi nu ieşea din casă nepăzit, care ordona crime şi trafica femei de parcă erau ţigări netimbrate... Un astfel de om nu plângea nici la mormântarea maică-sii! Iar Ştefan plângea acum în mijlocul sufrageriei, în văzul tuturor, pentru maneaua aia...

Îl minţiseră toţi...

Se apropie de geamul bucătăriei; îl vedea clar pe Roberto. Era calm; serios, dar calm. Nu se clintise de pe boxă. Privea undeva spre zid... Ce vedea fratele lui acolo? Mai făcu un pas... Zâmbi slab: ăsta da, exemplu! Aşa se apărau valorile, principiile şi onoarea. Gata: se notase. Cu prima ocazie, ştia cum îi lua gâtu'!

Reveni lângă dulap. Turna apa şi amesteca, îngândurat...

Ştefan plângea după Ana...

Roberto

Eei, păi se-ncingeau lucrurile! Bine că Luminiţa avusese capu' pe umeri şi le dusese pe fete sus!

Momentan, el stătea pe boxă. Ştefan avea de împărţit cu Florinel. Florentin "era pus bine" la bucătărie, departe de ochii ameţiţi de băutură, iar Ana era sus... Iar el, de la o distanţă apreciabilă, privea scena şi-şi pregătea saltul. Simţea prăselele propriului cuţit exact acolo unde-ar fi trebuit să fie: la nivelul cotului...

Nicuşor

Doamne, cum o să reuşească să-l calmeze? Doamne, Ştefan o luase razna! Scosese cuţitul şi-l pusese la gâtul lui Florinel...

Ochii verzi îşi înjunghiau victima; sfâşiau mintea lui Florinel până-n cele mai mici şi mai secrete locuri... Ochii ăia verzi, din care lacrimile continuau să se prelingă uşor pe obraji...

Şi totuşi, trebuia să-l salveze! Vârful cuţitului era în şănţuleţul făcut ad-hoc pe perete, iar lama se sprijinea destul de zdravăn de pielea gâtului lui Florinel! Cu riscul de-a ajunge şi el la Urgenţă, la cusut, făcu un pas spre el şi şopti, privindu-l lung:

- Ştefane, te rog!

- Ascultă, Florinele... Câte zile-oi avea tu de-acu' încolo... Când sunt eu în preajmă, nu mai cânţi maneaua asta. Nici un vers din ea; ai auzit?

- Sigur!... Sigur, şefule!... Iartă-mă! Iartă-mă, da'... n-am ştiut...

Capul brunet se plecă încet... şi se apropie de capul lui Florinel... Şi văzu cum tăişul cuţitului înaintează şi mai mult spre gâtul lui Florinel. Şoapta fu atât de slabă, că avu dificultăţi mari în a o înţelege!

- Iar dacă o singură dată te mai uiţi la ea aşa cum te-ai uitat până acu', poţi să-ţi iei adio de la viaţă...

Tăcere...

- ... Ai priceput?

- Sigur, şefule! Mă jur pe viaţa copilaşilor mei, şi-a părinţilor şi fraţilor mei, şi pe ochişorii...

Florinel tăcuse - Ştefan îi dăduse drumul. După "şefule", prietenul lui nu mai fusese interesat de jurământul ţigănesc. El se întorsese, părând că se dezmeticeşte dintr-un gând complicat... Şi-l recunoscu. Abia acum, prietenul lui îşi aminti că mai exista şi el pe-acolo. Fu deci prins de braţ... Ştefan şopti stins:

- ... Du-mă într-un loc unde să jelesc singur.

Să jelească?

... "Dacă vreodată te mai uiţi la ea"... Dumnezeule mare!

Roberto

Conflictul se stinsese la fel de repede cum începuse! Ştefan îi spusese câteva cuvinte, lămurise problema şi-acum se retrăgea. Iar Nicuşor îl asculta... se înverzea, făcea ochii extrem de mari, îşi lua amicul de braţ şi-l ducea spre scări!

Imediat cum ei dispărură din sufragerie, Crin îl prinse de mânecă:

- Vezi, că lipsesc vreo două ore.

N-avu timp să-l mai întrebe unde se ducea: cumnatul lui alergă afară din casă! Hm...

Ştefan o jelea pe Ana. Nu era foarte sigur dacă mergea înainte cu planul ăla nebunesc sau nu; dar de jelit, o jelea zilnic...

Florentin

Intră în sufragerie, cu cafeaua, şi-o puse pe masă în faţa locului lui Ştefan. Şi se aşează. Nu voia să vadă opinia lui Roberto; Ştefan era beat, era deja furios, lucrurile puteau escalada îngrozitor de repede şi imprevizibil. Nici el nu se putea controla, când venea vorba de Ana lui...

Mai bine să nu ştie. Mai bine să joace un joc simplu; să se joace cu toţii de-a copiii neştiutori...

Nicuşor

Îl prinse de braţ şi-l trase pe coridorul întunecat. Dumnezeule mare, tânărul acela care conducea mii de oameni cu mână de fier era acum ca o cârpă! Şopti, deschizând uşa din capăt:

- Băi, te rog eu mult! Calmează-te! Linişteşte-te!

Intră, aprinse lumina şi se întoarse spre el:

- Băi... Băi...

Tânărul se apropie de fereastră. Lăsă cuţitul pe pervaz... gest care-l linişti într-o clipă... Ştefan şopti:

- Te rog, lasă-mă să dorm aici.
- Sigur, mă! Se poate?!
- Uşa asta se încuie?
- Sigur!
- Nu vreau să vorbesc cu nimeni. Vreau să stau singur. Vreau... Vreau să pot să fac o vrajă mare... Vreau...

Ştefan se aşează încet pe pat şi scăpă un suspin:

- Ceea ce vreau eu, nu voi obţine poate niciodată. Eu vreau un lucru pe care oamenii mei, banii mei, vorbele mele şi tot ceea ce sunt eu nu mi-l pot aduce. Este... Este ca un cancer, Nicuşoare! Mă arde pe suflet! Mă arde clipă de clipă, milimetru de milimetru... Mă macină...

Mai clar de-atât nu se putea exprima fără să rostească numele ei. Ştefan nu o putea uita pe Ana; nu mai putea. Descoperirea asta era îngrozitoare. Ştia ce va urma. Şi, din păcate, el nu ştia cum să facă să rezolve lucrurile...

Capul brunet se plecase; umerii tresăreau uneori. Lacrimile picurau pe covor...

De fapt, acum înţelegea şi el că Ştefan începuse să recunoască eşecul planului lui ca pe-o variantă foarte plauzibilă şi chiar... realizabilă! Până acum, plănuise s-o fure şi s-o facă fericită; ajunsese cu calculele la "şi dacă totuşi". El avea deci o şansă nesperată de a-l îndemna, vorba cântecului, "să plece singur în lume"! Să renunţe la planul ăla nebunesc! Şi la Ana! Şi trebuia să joace cartea aia!

... Dar nu acum; mâine. Pe trezite. Fără Luminiţa şi fără Ana în camera alăturată. Că era periculos... Şopti, din cadrul uşii:

- Unele lucruri şi unii oameni nu sunt meniţi să fie împreună. Nu-i lasă soarta. Ai cheia în broască.

Închise uşa şi se grăbi să coboare: şi-acum ce dracu să-i spună el lui Florentin?

Florentin

Aştepta. Florinel nu mai cânta - stătea în fund, pe cealaltă boxă, şi nu părea să audă cuvintele liniştitoare ale colegilor lui...

Hai! Se terminase? Mai era? El unul tare-ar fi vrut să ştie unde-i era soţia! De vreme ce tocmai făcuse o descoperire terifiantă...

Îi stătea pe creier continuarea manelei! Nu mai ştia cuvintele! Ştefan îl oprise pe Florinel exact înaintea strofei a doua! Trebuia să-şi amintească... Aha!

"Cum o fi inima-n tine / Când tu îţi baţi joc de mine / Dacă m-am purtat frumos / Asta-nseamnă că sunt prost? / Poate azi sau poate mâine / Cred c-am să renunţ la tine / Şi-am să plec singur în lume / Poate aşa-mi va fi mai bine."

Deci Ştefan încerca să suprime partea care-l îndemna să renunţe...

OK! El era pregătit! Pentru discuţie, pentru confruntare, pentru cafteală, pentru mers în şatră - pentru orice! Era pregătit să-i ia gâtu' şi să primească 30 de ani de închisoare! Venea jos, să se-apuce de tăiat la el?

Nicuşor coborî treptele. Era atât de încruntat, atât de gânditor încât nu mai avu nici un dubiu. Ştefan nu abandonase nici o clipă... Iar ei îl acceptaseră... El crezuse...

Întoarse privirea spre Roberto: nici el nu spusese nimic! Şi el ştiuse şi tăcuse mâlc! Prea fusese calm, de-a lungul întregului incident! De parcă se aşteptase la reacţia aia din partea lui Ştefan!...

Privind aşa lucrurile, băga mâna-n foc că şi tăticul lor ştia totul! Că doar se sfătuia cu băiatul cel mare inclusiv asupra modelului hârtiei igienice! Ba poate că el ştia mult mai multe decât ei toţi la un loc! Poate că discutase cu nea Vlad, care discutase la rândul lui cu tatăl lui Ştefan! Şi toate astea fără să-i spună lui un cuvinţel, o virguliţă...

Se simţea exclus. Se simţea mic. Atât de mic şi insignifiant, încât nimeni nu se obosea să-i spună şi lui ce se-ntâmpla în propria viaţă!

Cumnatul lui se aşează pe canapea. Roberto se ridică şi veni şi el lângă ei... Iar Nicuşor oftă greu:

- E distrus! E la pământ! Zob! Femeia aia o să-l distrugă!
- Femeia aia?
- Cerasela! Da' cine credeai?

Reveni spre masă: încercarea era lăudabilă, venind dinspre cumnatul lui - dar el unul nu se lăsa trombonit aşa uşor...

- Individa tocmai a aflat că Ştefan are nevastă-n şatră. Ştie situaţia, că a aflat totul de la un amic de-al lui. Şi ţine la el, şi-l iubeşte, şi tocmai de-asta nu poate să rămână o simplă amantă! Ea îl vrea pe tot doar pentru ea! Întrucât ştie că n-o să-l aibă niciodată, i-a spus adio acum: ca să scurteze suferinţa înainte să devină prea grea. Degeaba i-a spus el şi i-a explicat gândirea lui taică-su, degeaba i-a descris viaţa aşa cum i-o oferea el. Ea vrea să se mărite legal cu el, să-i facă copii, să meargă cu el la socri... Na; ca orice femeie normală! Aşa că s-au despărţit. Iar bou' ăsta s-a găsit tocmai azi să cânte despre despărţire!

Întoarse încet capul spre cumnatul lui... Zâmbi slab:

- ... Treaba ta. Faci ce vrei. Dar nu e bine ce faci.
- Ce fac, mă? L-am oprit să nu-i ia lu' prostu' ăsta gâtu'!
- Ştii tu foarte bine ce faci. Mă rog; cred că mai ai câteva zile, timp de gândire. Aici e o petrecere, sau o mormântare? Că la amândouă se ascultă muzică! Dacă s-a terminat totul, spune şi mă car acasă! Că-s destul de obosit ca să-mi doresc asta îndeajuns de mult...

Roberto zâmbi slab:

- Calmează-te, Prâsleo. Sunteţi în perfectă siguranţă. Iar dacă era vorba despre Ana,
- Unde e Ana acum, frăţioare? Unde e nevasta mea în clipa asta?
- Sus, cu Luminiţa, Ileana şi Mirela. Mulţumit?
- Nu. Tot sus e şi el.

Roberto se ridică dintr-un salt:

- Eşti tâmpit, iar eu n-am ce discuta cu tâmpiţii.

Nicuşor se ridică şi făcu semn să-l urmeze. Nici nu se gândea!

- Luminiţa s-a încuiat cu fetele în dormitorul nostru. Aşa cum i-am spus să procedeze în astfel de situaţii. Vino sus, să te convingi.
- Mă inviţi la o petrecere-n pijama? Vin şi lăutarii?

Cumnatul lui se grăbi spre scări. Privea lung cana...

Păi el unul avea mare nevoie de cafeaua aia! Că tocmai descoperise cum toţi aliaţii lui fuseseră lupi în piei de oi! Iar el se lăsase în baza lor, rupându-se astfel de realitate! Trebuia să ia urgent măsuri...

Ce dracu căuta Ana sus? Cu sau fără cumnatele ei, ce căuta la acelaşi etaj la care era şi Ştefan?

Cerasela nu voia o căsnicie cu Ştefan; ea îşi voia tarifu', dimineaţa. Aşa că istoria cu ea "pica" de la primul paragraf. Ţinuta elegantă a individului i se păruse în neregulă... Comportarea de la petrecerea Bambinei fusese în neregulă... Dar de ce naiba discutase Ştefan cu Laura despre concubinaj? Asta-l depăşea! Pe-asta n-avea de unde s-o afle... decât de la Laura. Iar cu ea nu intenţiona să discute altceva decât probleme contabile. Deci, o s-o invite pe Nina la o discuţie despre Laura... Sau pe Luminiţa - că ea chiar fusese în magazin atunci.

Dar toate astea, mâine. După ce dădea un telefon important.

Ana-Maria

Ciocănitul uşor o făcu să tresară. Luminiţa se repezi să descuie uşa; Nicuşor zâmbi slab:

- Haideţi; nu veniţi jos?

- Ba da; haidem!

Cumnata ei ieşi în fugă. Ileana ieşi şi ea... Mirela o prinse de braţ:

- Te sun eu, să vorbim.

Şi rămase singură în dormitor...

Mirela ştia de ce răbufnise Ştefan. Nu-i spunea acum, în şoaptă. Deci era ceva serios... Ceva ce ştia numai ea...

Ştefan nu renunţase nici o clipă măcar la planul lui. Se prefăcuse doar că renunţase; jucase rolul amicului lui Nicuşor, apăruse cu Cerasela pe la petreceri şi vizite, o întrebase pe Laura de planurile de viitor... O tratase pe ea cu o indiferenţă care-i dusese pe toţi de nas...

Nu chiar pe toţi. Mirela ştia ceva. Adică aflase de la Roberto ceva. Care Roberto spunea tot, cuvânt cu cuvânt, pentru urechile dlui Manolache. Deciziile se luau "la nivel înalt"; ea era informată numai atunci când trebuia... sau când se întâmpla ceva neprevăzut şi afla singurică ce era de aflat. Frumos; foarte frumos! Oare Florentin fusese informat?

El stătuse jos; oare de ce?

La urma urmei, ce se întâmplase jos, în sufragerie?

Ieşi, coborî scările şi realiză, dintr-o singură privire, că Florentin revenise la starea de iritare dinaintea discuţiei din Mall. Florinel reluase manelele; Luminiţa dansa ca apucata, Ileana dansa "de complezenţă", Mirela discuta ceva amuzant cu Roberto...

Iar ea constata că îi era frică să se aşeze lângă soţul ei!

Oftă greu... şi se aşeză totuşi pe canapea. Şi nu auzi absolut nimic... Prea bine! Deschidea ea discuţia!

- ... Ce s-a întâmplat?

- Unde-aţi fost?

- Luminiţa a deschis seiful şi ne-a arătat şalurile cu *galbi*, cusute pentru amicele Ilenei.

Ochii negri o priviră lung... Iar Florentin reveni spre petrecere:

- Ar fi bine să fii sinceră.

Se încruntă scurt: i-auzi! O luau de la capăt! Numai că acum ea era furioasă, pentru că soţul ei o bănuia total gratuit de infidelitate! Se ridică, se opri fix în mijlocul sufrageriei şi începu să danseze.

Ioan

Auzea soneria ca prin vis. Totuşi, nu părea dispus să se trezească: oricine-ar fi fost, venise la o oră imposibilă! O să sune deci de câteva ori şi-o să plece!

Mobilul începu să piuie. Mm... Începea să se înfurie! Luă aparatul pe bâjbâite şi apăsă butonul:

- Cine eşti şi ce vrei!

- Crin sunt. Ştefan a luat-o razna din nou.

Cee? Deschise imediat ochii şi se ridică:

- Ce-ai spus, mă?

- Că Ştefan a luat-o razna din nou. S-a repezit la Florinel să-l taie cu sabia pentru o manea şi-a început să plângă în hohote în mijlocul petrecerii.

- ... Cum, mă?

- Sunt la uşă; îmi deschideţi şi mie?

Apăsă butonul şi-şi trase pantalonii peste pijama. Slavă Cerului că Lăcrămioara dormea azi la copii, cu Florentina! Asta i-ar mai fi lipsit: răcnetele şi vaietele ei isterice! Şi, bineînţeles, urechile şi gura spartă! Se grăbea să descuie... Doamne, ce panicat era ginerele lui! Îi făcu semn spre bucătărie:

- Calmează-te şi zi-i pe îndelete!

- Ştefan! A venit solo la petrecere la Nicuşor şi-a zis că tocmai s-a despărţit de amantă. Că ea l-a părăsit, pentru că el e promis lu' Rubina, iar ea vrea o căsnicie serioasă, nu un concubinaj de durată. Am băut şi ne-am distrat pe cinste până acu' vreo juma de oră, când Florinel a cântat o manea de despărţire. Iar Ştefan s-a pus pe bocit, cu capu' pe masă. Florinel n-a fost pe fază; i-a dat înainte cu cântatu'. Iar nebunu' a sărit şi i-a pus sabia la gât. Şi-am auzit toţi când i-a zis ca niciodată, când e şi el de faţă, să nu mai cânte maneaua aia. După care i-a mai zis ceva, în şoaptă, la ureche, iar Florinel a început să se jure pe toate cele... Şi l-a lăsat; l-a dus Nicuşor sus, într-o cameră.

- Florentin a văzut toată scena?

- Nu; el a intrat în bucătărie chiar înainte să sară Ştefan la Florinel. Şi s-a întors după ce-au plecat ei sus.

- Ana?

- Pe Ana, Mirela şi Ileana le-a dus Luminiţa sus, imediat cum a observat că era ceva în neregulă cu Ştefan.

Deci copiii lui aleseseră să se dea de gol, decât să-i lase pe Ana şi Florentin în aceeaşi cameră cu cuţitul lui Ştefan. Ăsta era un mare dezavantaj...

- Iar Nicuşor n-a vorbit cu el?

- Ba sigur c-a vorbit; s-a întors şi ne-a spus cât de trist e Ştefan că i-a dat Cerasela papucii.

- Cerasela?

- Fufa cu care se plimbă în ultimul timp prin oraş.

- ... Aa, puştoaica de liceu!

- Da.

- Iar Florentin l-a crezut?

- Bineînţeles că nu! Are-o faţă lungă şi încruntată; se gândeşte la ceva ce-i provoacă multă ură.

- Ana ştie ce s-a întâmplat jos?

- N-are cum - că nici unu' dintre noi nu şi-a informat muierea. Da' se simte la toţi că o ocolesc. Aşa mi-a scris Ileana pe mobil, acu' cinci minute...

Puştiul arăta spre propriul mobil...

- ... Roberto cât a băut?

- Nici măcar un şpriţ, din câte ştiu eu. Oricum, el a stat pe boxă, cu ochii pe noi toţi. Cred că tot acolo e şi-acum.

Perfect! Fiul lui umbla cu cuţitul la el; erau două cuţite contra unul singur... şi speranţa că pistolul lui Ştefan rămăsese acasă.

- Crine, uite care-i treaba! Din câte am înţeles eu, Ştefan ăsta tocmai s-a dat de gol. N-a renunţat nici o clipă la planul lui cu Ana; doar a jucat rolul amicului, ca să lăsaţi garda jos, ca oamenii lui să ne poată număra pe noi şi oamenii noştri iar el să-şi pună la punct toate detaliile planului. Roberto mi-a spus că Ana şi Florentin nu mai sunt urmăriţi; în momentul ăsta, eu sunt sigur că sunt mai filaţi ca niciodată. Iar dacă oamenii lui Roberto nu realizează că sunt şi ei filaţi, e clar că Ştefan a mobilizat nişte profesionişti. Cică ştie jumate din Poliţia Capitalei; s-ar putea deci să-l ajute cineva cu acces la tehnica de filaj şi supraveghere.

Ginerele lui era tot mai panicat...

- În primul rând, nici o vorbă lui Florentin! Tu te-ntorci acum la petrecere?

- Mi-am luat două ore, marjă de întârziere.

- Bravo! Stai aici şi dai telefoane! Adică, nu! Că dacă Ştefan are la dispoziţie tehnica poliţiei, am terminat cu telefoanele! Eşti cu maşina?

- Da.

- Bun. Te duci personal la capii mari pe care-i ştii bine şi le spui ce se-ntâmplă. Le spui că Manolache Ioan are nevoie de oameni serioşi, profesionişti, care să-l fileze pe Ştefan şi pe oamenii lui. Şi pe care-i plăteşte aşa cum trebuie.

- Lăsaţi, că mă ocup eu de asta.

- Bă! Tu ori eşti gineri-miu şi asculţi de mine, ori te dau afară în şuturi!

Tăcere... Uimire! Bucurie! Crin parcă se făcuse mai mărunţel...

Continuă, încercând să nu dea o atât de mare greutate scăpării din exprimare:

- Orice-ar fi, Ştefan trebuie împiedicat s-o răpească pe Ana. Şi, sub nici o formă, nu are voie să pună mâna pe Florentina! Auzi?

- Sigur!

- Că dacă pune mâna pe Ana şi-apoi se dezmeticeşte şi-o aduce înapoi fără să-i facă nimic, are şanse să scape cu viaţă; da' dacă se atinge de aia mică, în 24 de ore e cadavru. Clar, da?

- Foarte clar.

- Acum: le spui să nu se atingă de el decât cu mâinile goale. Dacă puştiu' ăsta păţeşte ceva, iese război cu vărsare de sânge. Să facă tot posibilul să evite asta. O bâtă pe spinare, mai merge; da' fără împuşcături, pe cât posibil.

Primi o aprobare.

- Şi fă cumva să-i punem Florentinei pază. Nu e deloc în siguranţă, cu Lăcrămioara la plimbare toată ziua.

- Sigur!

- Da' numai ei. Că orice schimbare de pază la Ana sau Florentin va fi observată imediat. În plus, dacă nebunu' vine s-o ia pe Ana şi-l taie pe omu' lu' Spoitoru, tot război iese.

- Am priceput.

- Momentan, de Florentin şi Ana se ocupă oamenii lui Roberto. Fugi!

Crin ieşi, într-adevăr, în fugă. Zâmbi slab, închizând uşa...

Na, că-i scăpase porumbelul! Dar nu mai putea face nimic! În plus, tare-i era drag puştiul ăsta! Săritor şi repezit în toate cele, îl asculta ca pe Dumnezeu şi "se executa" cu viteza luminii. Avea grijă de cumnaţii şi cumnatele lui, avea mare grijă de Ileana...

Şi totuşi, el n-avea decât patru copii.

Scoase mobilul şi începu să apese tastele.

Roberto

Ce? Cine ce voia de la el? Tocmai acum, când supraveghea cu mare atenţie încruntarea lui Prâslea...

Aa, un mesaj! Tăticul lui! În sfârşit, ştia unde alergase Crin!

"Am vorbit cu Crin şi aşează el lucrurile în ordine. Ai grijă de frati-tu, cred că e copt. Nu sufli o vorbă. Sună-mă când poţi. Tata"

Deci până la urmă "pinguinul" se dovedea a fi mult mai isteţ decât ei toţi la un loc! Şi mult mai practic...

Fane Spoitoru, Nuţu Cămătaru şi Tică Gheară or să aibă o grămadă de activitate! La câtă agitaţie avea Crin în el după ce văzuse "live" saltul şi cuţitul lui Ştefan... Plus decizia tăticului lui!

Deci cât de curând începea războiul...

Ar fi putut să urce acum, să vorbească personal cu el. Ştia că n-ar fi obţinut nimic - tocmai de-aia stătea cuminte pe boxă şi-şi supraveghea fratele. Şi, deşi o privea uneori pe Mirela extrem de concludent, nu reuşea s-o convingă să fie mai veselă şi detaşată! Cât de curând, Ana va observa schimbările majore din sufragerie; spera să nu se işte o mega-ceartă chiar acolo...

Florentin

Terminase ness-ul lui Ştefan acum jumătate de oră - că dacă tot îl făcuse, iar individul "se retrăsese"... Studia în continuare cana goală. Se gândea; făcea "inventarul" lupilor cu piei de oaie...

Şeful haitei era tăticul lui. Îi conducea pe toţi cu mână de fier şi, dacă ordona tăcere totală, nu "transpira" nici măcar respiraţia lupşorilor. Aghiotantul lui era Roberto; sau să-i spună mai bine... "omul de la *public relations*"? Mă rog; nu mai contau asemenea amănunte. Oricum, el era omul care-l minţea pe el sistematic. Iar nevasta lui Roberto probabil că era "omul de legătură" dintre lupul-şef şi Lăcrămioara Manolache - gura spartă care nu se putea abţine să nu-şi informeze mezinul. Mirela era destul de cumpătată ca să-şi ţină gura. Marcel... Cu Marcel nu prea vorbea el! Dar probabil că pe el îl folosea şeful haitei la comunicarea cu Ana. Îi spunea lui Marcel, care-i spunea Gabrielei, care vorbea cu Luminiţa, care-n ultimul timp şuşotea foarte mult cu Ana. Nicuşor şi Crin erau sluguliţe; tânjind după atenţia lupului-şef, îi puneau totul la picioare: informaţii, resurse, oameni, relaţii... Tot! Luminiţa era fata lu' ta-su şi nevasta sluguliţei; mai era şi amica lui Ştefan, de vreme ce vizitele individului în casa sluguliţei păreau să fie periodice, iar vizitele la magazin erau aproape zilnice... Iar Ileana... Ehei, ce n-ar fi făcut Ileana ca să fie iertată! Ca să fie măcar pedepsită mai cu blândeţe! După ce-şi umpluse neamul de ruşine, surioara lui era dispusă să facă orice! Inclusiv să-şi mintă fratele şi cumnata, inclusiv să tacă mâlc la decizia de a-i despărţi...

Tuşa Didonia le legase cununiile. La "nivelul înalt" al adulţilor neamului, se discutau lucrurile serioase şi se luau deciziile. Tuşica lui aflase cumva de-o decizie importantă... Şi se pregătise din timp; făcuse rost de-un obiect de-al lui, de-un obiect de-al Anei... şi de multe alte chichiţe care trebuiau fie duse la biserică, fie descântate periodic... Ea ştia! Oricum, premeditarea din gestul ei era evidentă! Legatul cununiilor fusese un plan bine pus la punct, din timp!

Mama lui... Mama lui făcuse circ la petrecerea Bambinei. Nu se luase însă de principalul suspect; răcnise la un manelist beat, obişnuit să facă tuturor dedicaţii de toate felurile...

Era mic. Era neînsemnat. De fapt, se simţea trădat. Nu de amici sau de prieteni; ci de părinţii şi fraţii lui. Cea mai dureroasă trădare...

Doamne, cum de nu-şi dăduse seama? Cum de nu pricepuse planul lui Ştefan? De fapt, cum naiba de-l păcălise individul ăla? Totuşi, stătuse cu ochii pe el după discuţia de la Mall şi trăsese chiar el concluzia că individul abandonase planurile de-a fugi cu Ana-n lume! Sigur, fusese ajutat mult şi de asigurările primite de la Roberto, de la Nicuşor... De dezinvoltura cu care Crin zâmbise şi-l asigurase că Ştefan se potolise... La naiba! Şi-ar fi trebuit să-şi dea seama că dacă Diamant nu-l suna cu zilele iar la petreceri îl ocolea cu grijă, o făcea pentru că era sub strictă supraveghere! Măcar asta ar fi trebuit să-l pună pe gânduri!

Mai nou... Mai nou, nevasta lui...

Ea insistase să discute cu Ştefan. Ea evitase să-i spună şi lui ce anume îi spusese lui Ştefan în faţa blocului. Mămica lui, bineînţeles, ridicase din umeri - de unde să ştie ea, că ea se ocupase de cărucior! Ana insistase să meargă-n şatră ca să vorbească cu părinţii lui Ştefan. Şi cu Ştefan, firește! Luminiţa fusese cea care îi spusese de discuţia lui Ştefan cu Laura, în spatele magazinului; Ana tăcuse mâlc...

Nu voia să tragă asemenea concluzii. Îl îngrozeau. Dar toate elementele pe care şi le ordonase acum în minte arătau... Arătau că tuşica Didonia o plăcea foarte mult pe Ana. Într-adevăr: dădeau foarte bine unul lângă altul, în fotografii. Dar...

Era confuz. Ar fi avut nevoie de o a doua cană cu ness. N-o avea; nu avea chef să se ducă s-o facă. Oricum, nu era nici momentul, nici locul pentru asemenea calcule. Poate că nu le va face niciodată! Rezultatul lor l-ar fi putut distruge. Dacă Ana...

Nu! Nu va calcula niciodată aşa ceva! Pentru Dumnezeu, aveau un copil! Aveau... O iubea! Era viaţa lui! Cum ar fi putut să accepte o asemenea decizie?

Ana-Maria

Ciudat; ora trei şi nici o dedicaţie pentru ea? Deşi dansa în continuare aşa cum ştia ea? Hm; de unde până acum la fiecare melodie se mai auzea şi-un "Hai, Ano!", "Bine, Ano!", de când se retrăseseră toate patru sus, în dormitor, lucrurile se schimbaseră radical. În plus, Florinel cânta foarte... rezervat. Şi formaţia zdrăngănea fără tragere de inimă şi prefera să privească tavanul... Iar când le întâlnea totuşi privirile, citea în ele teamă şi respect. Era ciudat...

Melodia se sfârşi; porni spre canapea. Soţul ei fixa cu privirea cana de pe masă. Era serios. Era îngândurat. Pe fruntea lui apăruseră cele două cute - semn că era supărat... Se aşeză lângă el:

- Ce-i? Cine te-a supărat aşa?

Nu primi răspuns. Florentin îi lăsa impresia că nici n-o auzise... Se aşeză comod şi decise să-şi privească cumnatele. Şi să se gândească, totuşi, la schimbarea radicală din comportamentul tuturor!

Ştefan răbufnise...

O îngrozea gândul că băiatul de bulibaşă îşi văzuse nestingherit de planul iniţial. După răbufnirea lui, la care ea nu fusese martoră, toţi se schimbaseră complet. Până şi Mirela o privea ciudat! Roberto stătea în continuare pe boxă şi supraveghea petrecerea cu ochi atenţi... Diamant ţopăia pe lângă amica lui, deşi se vedea clar că tot ce-şi dorea era un scaun şi cinci minute de linişte... De ce naiba avea impresia că toţi deveniseră extrem de protocolari? Mai ales cu ea? Ce naiba se întâmplase în sufragerie, în acele cinci minute? Ce făcuse Ştefan? Ce spusese? Unde era, de fapt, Ştefan acum? Plecase? Era sus, într-o cameră? Unde dispăruse Crin? Ce se întâmpla acolo?

Se ridică şi traversă sufrageria. Şi-l prinse pe Nicuşor de braţ:

- Vreau să ştiu ce se întâmplă aici.

Cumnatul ei începu să râdă:

- Ce să se-ntâmple? O petrecere!

- Ştii bine la ce mă refer. Unde e Crin?

- Habar n-am! Cică i-a spus lui Roberto că lipseşte două ore şi-a fugit pe uşă afară. În rest, habar n-am...

Nu avea curaj să-l întrebe de Ştefan; totuşi, ce treabă avea ea cu Ştefan, nu? Îl privi cu ochi rugători:

- Nicuşoare, ce s-a întâmplat aici?

- Nimic, cumnăţică!

- ... Nu te juca, Nicuşoare! Florentin e opărit, nici nu m-aude când vorbesc cu el! Aştia cântă din obligaţie şi se uită la mine ca la un meteorit radioactiv. Ce s-a întâmplat?

- Nimic! Nu s-a întâmplat nimic!

Adică nu voia să-i spună! Prea bine! Reveni pe canapea şi-şi prinse soţul de mână:

- Ce s-a întâmplat?

Primi o ridicare din umeri. Ochii negri fixau cana aia de parcă încercau s-o mute de la distanţă. Iar mâna soţului ei nu-i strânse mâna, aşa cum o făcuse de milioane de ori poate până acum...

- ... Mai stăm?

Primi o aprobare. Aşa că se întoarse spre petrecere... Şi-i strânse uşor mâna: dacă el făcea aşa, ea nu-i va răspunde la fel. Ea voia să-l ţină de mână. Şi-o să-l ţină de mână.

Deci toţi o ocoleau cu grijă! Nicuşor nu voia să-i spună ce se întâmplase. Roberto juca rolul bodyguardului. Luminiţa şi Mirela dansau atât de înfocat, că îi tăiau orice intenţie de-a le întreba pe ele! Crin ieşise în fugă; Ştefan dispăruse şi el din sufragerie. Iar Florentin, capac peste toate, se comporta aşa...

Se lămurise. Ştefan răbufnise, cum spusese Luminiţa - şi-o făcuse în public. De-aia era ocolită şi se evita orice discuţie cu ea. Tânărul nu înnebunise din nou - pur şi simplu nu abandonase nici o clipă planul de-a o lua cu el şi-a fugi împreună în lumea largă.

Privind acum realitatea cu ochi obiectivi, descoperea că nu-i mai era frică de Ştefan. Era un om ca toţi oamenii. Avea, într-adevăr, toate mijloacele pentru a o lua pe sus şi-a o duce departe de familia ei. Nu se temea însă de acel moment. Ştia deja ce avea de făcut. Ştia ce avea de spus: adevărul. I-l va spune în faţă; şi poate avea norocul ca el s-o omoare înainte...

Trebuia să rezolve cumva problema Florentinei. Locul ei era la mamaia. Dar dacă o va lăsa diseară la mamaia, nu va isca bănuieli? Şi suspiciuni? Tindea să creadă că ştie la ce se gândea Florentin; ar fi durut-o însă mult prea mult să descopere că soţul ei nu mai avea încredere în ea. Că o putea bănui de infidelitate. Chiar dacă toate indiciile, toate lucrurile care se întâmplaseră până acum indicau exact asta.

Florentin

Nicuşor tresări; îşi scoase mobilul din buzunar... şi alergă la uşă. Deci se întorsese Crin...

Într-adevăr, cumnatul lui intră val-vârtej. Era roşu ca racul, semn că alergase într-un suflet. Şi era extrem de agitat. Deci... Deci slugulița îndeplinise ordinele şi-acum venea să le transmită lupilor ce-aveau de făcut! Foarte frumos!

Îşi trase mâna din mâna soţiei lui şi-şi aprinse o ţigară. Şi-acum mâna era ocupată. Să se ducă să danseze, să se unduiască pe sub nasul lui Florinel... sau să urce, să discute cu Ştefan! Îl găsea într-unul din dormitoare!

Nicuşor

Aoleu, ce vişiniu era! Şopti printre dinţi:

- Calmează-te, că se prinde! Unde dracu ai fost?

- La socru' nostru. Am avut dreptate: m-a trimis urgent la interlopi, după pază serioasă.

- Iar noi? Noi ce facem? Dacă se ridică de-acolo şi mă-ntreabă ce punem la cale, eu ce-i zic?

- Nimic.

Şi-atât; cumnatul lui se grăbea spre Roberto. Încuie uşa, încercând să-şi recompună zâmbetul chefliu... Şi-şi luă inima-n dinţi: reveni în sufragerie, direct la dans.

Roberto

Bun! Ia să audă el dispoziţiile tăticului lui...

- Am pus pază serioasă pe aia mică şi supraveghere atentă pe Ştefan. Oamenii tăi rămân în dispozitiv şi au grijă de Ana şi Florentin; ar fi bine să nu-i informezi şi pe ei apropo de schimbarea de plan. Că orice schimbare a lor, se vede.

Aprobă şi zâmbi:

- Du-te glonţ la Ileana şi danseaz-o până leşină. Şi zâmbeşte, ce dracu!

Crin bufni în râs:

- A zis să nu suflăm o vorbă!

Şi se grăbi spre soţia lui...

Bună decizie luase tatăl lui! Interlopii îl filau pe Ştefan - că dacă i-ar fi pus să-i păzească pe Florentin şi Ana, oamenii lui Ştefan s-ar fi sesizat imediat. Şi-o păzeau şi pe Florentina. Copilul avea o importanţă colosală în toată nebunia asta! Dacă Ştefan decidea s-o fure pe Ana cu tot cu fată, era clar că ea va face tot ce i se va spune să facă! Nemernicul ar fi amenințat-o...

Florentin îl privea lung. Îl privea cu ură. În aceste momente, nu era de acord cu ordinul de a nu-i spune şi lui ce se întâmpla! Într-adevăr, mezinul trebuia readus pe drumul cel bun, al familiei unite care înainte de orice, cere sfatul şi sprijinul neamului. Totuşi, era o situaţie mult prea gravă pentru asemenea lecţie. Tăticul lor ar fi trebuit să găsească alte modalităţi de a-l învăţa pe Prâslea lecţia unităţii familiei; categoric, ar fi trebuit să caute altă conjunctură! Pe de altă parte însă, vedea în ochii lui Prâslea că, indiferent ce i-ar fi spus, nu ar fi fost crezut. Acum vreo două ore, Florentin descoperise că fusese înşelat în cel mai grosolan şi mişelesc mod. De către Ştefan. Şi de către propriul fler. Într-adevăr, el fusese ultimul care crezuse gogoşile cu Cerasela şi Laura; dar le crezuse până la urmă. În plus, nu mai vorbise cu tatăl lui cam de multişor; oricum, nu discutaseră despre Ştefan şi Ana! Tot ce ştia, aflase de la "emisari": fraţii şi cumnaţii lui. Şi cum aceşti emisari nu-i spuseseră decât să stea liniştit, că totul era OK... Aceiaşi "emisari" dăduseră dovadă de un calm şi-o stăpânire teribile azi...

Era privit ca un trădător...

Nu-i nimic! La cum ajunsese să-l cunoască el pe Ştefan, Revelio-

nul era o zi perfectă de petrecut în doi. Deci răpirea Anei se va petrece în maximum 10 zile. După care totul se va linişti... într-un fel sau altul.

Ana-Maria

Nu mai ştia ce să creadă! Nu ştia ce să facă!

De când ieşise pe uşa vilei, Florentin nu-i dăduse atenţie. Merse-se pe stradă cu mâinile în buzunare; nu refuzase gestul ei de a-l lua de braţ, dar nici nu strânsese braţul ca să-i susţină mâna... Acasă, mămica lui se ridicase şi se mutase în sufragerie; iar el nu le adresase nici un cuvânt, nici uneia dintre ele - se dusese glonţ în dormitor după pijama, intrase glonţ în baie la duş... Când ieşise şi ea de sub duş, îl găsise lungit în pat. Se aşezase lângă el...

Întoarse capul şi-l privi lung. Ochii negri priveau tavanul. Cutele de pe frunte nu se destinseseră nici măcar o clipă, nici chiar la vederea Florentinei...

- ... Ce ai?

- Nimic! Culcă-te!

Se încruntă. Primise un răspuns răstit, "lătrat"...

"Ei, păi dacă iar vrei să stai ca mutu' şi să eviţi discuţia, atunci exact asta o să primeşti!" Se întoarse spre pătuţ şi închise ochii. Îşi simţea tâmplele zvâcnind cu putere...

Acum era clar. Ştefan răbufnise pe istoria veche, cu pasiunea pe care-o făcuse pentru ea. Răbufnise de faţă cu toţi cumnaţii ei! Şi cu soţul ei! Iar acum ştiau cu toţii că Ştefan schimbase doar abordarea - niciodată planul. Florentin o bănuia deci că voia să fugă cu Ştefan. Că bărbatul acela tânăr, foarte bine făcut, plin de bani şi îndrăgostit lulea de ea îi sucise minţile şi-o convinsese să plece cu el. Să-şi lase în urmă soţul, cu neamul lui cu tot, şi să plece amândoi brambura, pe undeva prin Miami. Probabil că, în timp ce ea încerca să se calmeze, soţul ei se gândea nu cum s-o scape de Ştefan, ci cum "să i-o confişte" pe Florentina...

Simţea o durere surdă în coşul pieptului. O durea mult să constate că, după tot ce se întâmplase între ei, după tot ceea ce trăiseră împreună, Florentin o bănuia de trădare şi se îndoia de sentimentele ei pentru el. Când el îi salvase viaţa, iar ea... La naiba, că-i venea să plângă!

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Un alt lătrat ameninţător... OK; o să se culce. O să-şi impună să adoarmă! Dacă el nu voia să discute totuşi problema lui Ştefan... Dacă nici acum nu voia să discute problema cu Ştefan, treaba lui! Dar o să-l doară mult ceea ce va urma! Ştefan va acţiona; şi, după părerea ei, chiar va reuşi s-o ia pe sus de-acasă! Şi-atunci Florentin o să regrete enorm tăcerea de acum. Nu era prea sigură că se va întoarce din răpirea asta...

Florentin

Bun! Bine că se culcase! Ce voia - să deschidă discuţia, ca să-l mintă din nou? Sau o fi vrut să-i spună cât de mult îl iubeşte? N-avea nevoie de declaraţiile ei de dragoste! Venise momentul să privească cruda realitate: fusese trădat. Toţi îl trădaseră. Până şi Florentina îl plăcea pe nenorocitul ăla care-i distrugea lui viaţa...

Ana-Maria

Deschise ochii: auzea gânguritul Florentinei...

Cât era ceasul?... Doar opt. Dormise nu mai mult de patru ore. Alarma mobilului lui Florentin urma să sune peste jumătate de oră. Excelent... Se ridică uşor, ieşi şi închise uşa. Şi se grăbi să intre în sufragerie şi să închidă uşa după ea.

- Neaţa, Anuţo!

- Săru' mâna.

- Da' ce te-ai trezit aşa devreme? Odihneşte-te ca lumea, că nu mă grăbesc spre casă!

Negă şi se aşeză lângă ea. Şi începu să-i povestească, în şoaptă:

- Aseară, Ştefan a venit fără amantă. S-a făcut criţă; la un moment dat, Florinel a început o manea care e despre despărţire, renunţare, uitare... Luminiţa ne-a luat repede pe toate sus, în dormitor, să ne arate ceva; şi ne-a încuiat acolo. Era foarte panicată, speriată de parcă începea războiul... Ne-a spus că Ştefan a răbufnit. Şi-atât; muzica s-a oprit total aiurea jos, iar noi n-am mai spus nimic... Nu s-a auzit nimic de jos... După vreo cinci minute, Nicuşor a ciocănit şi ne-a chemat jos, la petrecere. Crin plecase pentru două ore; Ştefan habar n-am unde era. Florentin privea o cană cu cafea, absent de la petrecere şi încruntat. Şi n-a vorbit cu nimeni, nici măcar la plecare. Pe mine m-a ignorat total. Când am plecat, de dimineaţă, am văzut BMW-ul lui Ştefan în faţa porţii.

- Deci era undeva în casă.

- La cât era de beat când a pornit scandalul, probabil s-a culcat undeva, într-o cameră. Am ajuns acasă, unde Florentin aţi văzut cum s-a purtat...

- Cum s-a purtat, maică? Că la ora aia n-am mai văzut nimic!

- N-a scos o vorbă. Când l-am întrebat ce are, a lătrat la mine "Nimic! Culcă-te!"

- Şi te-ai culcat!

- Da.

- Foarte bine!

O privi lung, mirată... Bătrâna o trase mai aproape şi şopti foarte încet:

- Taică-su a dat ordin tuturor să nu sufle o vorbă despre cum merg treburile cu Ştefan. Sunteţi păziţi în continuare. Da' Prâslea trebuie să-şi bage foarte bine în cap că, atunci când are o problemă, trebuie să se ducă la taică-su şi să-i spună. Nici măcar la Roberto! Că la ţigani aşa e; ţiganii se-ajută între ei. Iar părinţii sunt cel mai bun şi mai puternic ajutor! Şi Didonia, dacă o sun acu' şi-i zic că am o problemă, mă ajută. Aşa că taică-su îl pedepseşte. Îi dă o lecţie care să-l usture până-n gaura curului. Că aşa merită! E ditamai găliganu' - da', imediat cum a ieşit pe poartă cu bagaju', a uitat cine e şi de unde se trage şi ce educaţie i-am dat! Înţelegi?

Aprobă scurt: înţelegea perfect!

- Nici tu n-o să afli mare lucru de la fete; că toţi oamenii lu' Ştefan sunt cu ochii pe voi, nu pe noi. E foarte important ca voi doi să nu vă schimbaţi. Mai ales tu, care atunci când auzi de planurile cretinului ăluia te panichezi, te usuci pe picioare şi pui supărarea pe chip. Agitându-l şi pe Florentin. Da' eu atât îţi zic...

Ochii negri o priviră lung:

- ... Şi sper că mă crezi şi ai încredere în mine...

Aprobă ferm.

- Nici tu, nici Florentin, nici Roberto sau Nicuşor nu puteţi să-l convingeţi pe Ştefan să renunţe. Ioan poate; iar el şi-a făcut planu'. Indiferent dacă Ştefan acţionează sau nu, indiferent dacă va reuşi să te fure sau nu, tu poţi să fii liniştită. Că-n cel mult 24 de ore, Ioan te aduce acasă. Ai auzit, da?

- Da.

- Şi-ai priceput, da?

- Da.

- Şi-acum jură-te că nu-i spui nimic lu' Florentin!

- Mă jur pe ochii mei că nu suflu o vorbă!

Nu-i scăpă zâmbetul soacrei ei la auzul jurământului tradiţional! Se încruntă scurt:

- Dealtfel am şi eu o poliţă de plătit. Soţul meu se gândea azi-dimineaţă cum să-mi ia fata. Că dacă eu vreau să plec cu Ştefan...

Evident, nu înţelesese! Se grăbi s-o lămurească:

- Noi doi n-am discutat niciodată despre problema asta cu Ştefan. Habar n-are ce gândesc şi cum am plănuit să scap, în caz că

mă fură. Acum e ferm convins că toată lumea l-a minţit, începând cu tatăl lui şi sfârşind cu Crin şi Diamant. Iar eu m-am lăsat convinsă de farmecele şi promisiunile tânărului *shukar* şi plin de bani, aşa că n-aş avea nimic împotriva răpirii.

Soacra ei se gândi preţ de-o clipă... şi zâmbi:

- Să ştii tu că, la cât de amorezat e de tine, exact asta e-n creieru' lui mic cât o alună! Ehei, Anuţo... Vin vremuri grele! Da' eu atâta vreau să-mi promiţi! Că, dacă se ia de tine, mă suni şi-mi spui.

Aprobă cu capul: va fi ultimul lucru pe care-l va face în asemenea situaţie! Nu mai avea şapte-opt ani, să umble cu pâra! Se puteau înţelege ca doi adulţi!

- Maică, fii atentă! Ştii bine că sunt femeie dintr-o bucată şi-mi place să spun drept ce-am de spus! Ţi l-am dat pe Florentin, maică! Şi nu ţi l-am dat fiindcă a vrut el aşa; ţi l-am dat pentru că te iubim şi te-am primit în familia noastră cu braţele deschise! Şi eşti ca copilu' nostru! Să nu te prind că te gândeşti vreodată că o să-l lăsăm pe Ştefan să te ia ca să-l scăpăm pe Florentin de tine! Auzi? Că eu personal te bat până leşini de trei ori!

Aprobă. Ştia că aşa era. De fapt... De fapt, planurile lor nu prea contau. La un moment dat, vor fi doar ei doi - ea şi Ştefan. Şi-atunci dorinţa neamului Manolache va reprezenta zero - pentru că totul va depinde de Ştefan şi Florentin...

- Hai, fugi şi mănâncă! Şi dacă-ţi face Florentin zile fripte, să-mi zici! Că io nu-s taică-su, să-i dau lecţii de-astea de durează trei secole! Eu ţi-l pocnesc peste ochi de-i zboară plombele din gură! Să vezi ce repede-şi revine după ce discut eu cu el... Mamă-mamă!

Nu mai răspunse; se ridică şi ieşi. Mai bine să mănânce ceva acum, înainte să se trezească şi el. Presimţea că, după ce va vedea din nou chipul acela încruntat şi-l va auzi hămăindu-şi replicile, îşi va pierde orice urmă de apetit... Şi nici la magazin n-o să se poată îmbuiba, sub privirile cumnaţilor şi cumnatelor care ştiau...

Nicuşor

Paşii coborâră treptele. Ridică privirea, zâmbind:

- Neaţa.

Ştefan avea ochii umflaţi şi roşii:

- Neaţa.

Îl văzu traversând sufrageria, spre uşă. Se grăbi să-l informeze:

- Florinel n-a vrut să ia nici un ban. Uite, ţi-a lăsat aici...

Ştefan nu-l asculta; părea foarte grăbit să iasă! Se grăbi să nu-l lase totuşi să ajungă la uşă:

- Nu mănânci cu mine?

Primi o negare scurtă, cu capul. Afurisit soi de om!

- Nu vrei nici măcar să vorbim?

O nouă negare; uşa se deschise:

- Îţi mulţumesc pentru găzduire. Vorbim.

Iar tânărul ieşi grăbit... Oof, Doamne! Cum naiba s-o scoată la cap cu toată nebunia asta? Colac peste pupăză, primise dis-de-dimineaţă mesaj pe mobil: socrul lui aştepta un telefon cu nişte explicaţii...

Păi o să-i spună să-i încuie pe toţi trei într-un bunker! Că asta gândea, după peripeţiile de aseară şi "conversaţia" de azi!

Florentin

Soneria mobilului piui scurt de trei ori. Deschise ochii.

Era singur în pat... Singur în pat - o stare cu care trebuia să se obişnuiască. În curând, va rămâne singur. Soţia lui va pleca cu Ştefan...

Era oare dement? Nu mai credea în soţia lui? Sau nu voia să creadă în ea? Nu voia să se bazeze doar pe sentimente? Voia să creadă că ea se trezise prima şi-l lăsase să doarmă pentru că avusese de dat un telefon urgent? Sau că-l lăsase să doarmă ca să se odihnească?

Vocea mamei lui îl făcu să se încrunte. Acea voce îi amintise de haita de lupi cu piei de oaie...

Oof, Doamne! Îşi acoperi faţa cu palmele: cum dracu să trăiască el zi de zi cu gândul că poate azi era ultima zi... Că poate Ana va fi cea care va stabili care va fi ultima zi...

Ana-Maria

Intră în magazin, propti uşa şi-şi scoase geaca: era cald. Intră în spatele tejghelei, puse coatele pe ea şi începu să aştepte, cu falca-n pumni. Aşa cum Florentin nu găsise subiect de discuţie cu ea, la fel nu va găsi nici ea subiect de discuţie cu ele. Că nici una nu se grăbise să-i spună ce se întâmpla sau s-o ajute la lămurirea lui Florentin! Dealtfel auzea paşi în magazinul alăturat, dar Luminiţa nu se grăbea să dea ochii cu ea...

Florentin

Trântea practic florile în vază. Era furios; era hotărât să facă sângele tuturor să zboare în toate părţile azi! Şi abia aştepta apropierea unor paşi!... După fix două secunde, paşii se apropiară grăbiţi:

- Neaţa. Ce-ai?

Se răsuci şi-şi îmbrânci cumnatul cât colo:

- Ieşi afară!

Nicuşor nu păru foarte uimit de acea reacţie:

- Stai, băi, uşurel!

- Eu stau; tu pleci. Te duci la rubedeniile tale, cu care-ai complotat până acu' ca să mă duceţi de nas, şi stai acolo cu ei.

- ... Bă, tu eşti prost!

- Sunt! Că am pus botu' la gogoşile voastre! Da' nu-i nimic, Nicuşoare! O să mă descurc! Şi ştii de ce?

Se grăbi să se apropie de el, ca să nu-l audă Ana:

- Dacă vrea să rămână cu mine, sunteţi inutili. Dacă vrea să se care cu el, tot inutili sunteţi. Toţi. Aşa că, hai: spală putina. Du-te la el - că aici nu mai ai ce face.

Cumnatul lui ieşi, zâmbind uşor...

Bun! Deja era mult mai calm! Chiar ar fi putut să-i răspundă soţiei lui la întrebări simple, de genul: "Ţi-e foame?" sau "Ce mai faci?". Pentru că, dacă ea voia să plece, pleca; iar dacă voia să rămână, rămânea.

Lăcrămioara

Intră în sufragerie şi închise uşa. Şi-şi privi drept soţul:

- Ioane, lasă-mă să-i spun Anei.

- Nu ştiu ce vrei să-i spui, da' nu-s de acord să-i spui nimic.

- Ştii ce s-a întâmplat aseară la Nicuşor?

- Sigur că ştiu. M-a informat prompt ginerele meu cel mic.

- Fi-tu crede că l-aţi minţit toţi. Nu ştiu de ce-i aşa tâmpit, că eu i-am dat vitamine cât a fost în creştere. Oricum, îi face fetei zile fripte. Şi să ştii că e, sărăcuţa, destul de speriată!

- Dacă vrea lămuriri, să vină să mi le ceară - şi i le dau.

I-auzi! Soţul ei ridică încet arătătorul:

- Te-ai jurat, Lăcrămioaro! Te-ai jurat că mă laşi să-mi fac planu' aşa cum ştiu eu!

- Ioane, da' tu eşti sigur că poţi s-o aduci înapoi?

- Bineînţeles. Altfel îi mutam pe toţi trei aici şi stăteam cu pistolu' după ei.

Ce mai putea zice? Nimic, evident! Îl privea lung, îşi dădea seama că era foarte încruntat, foarte preocupat de gânduri şi socoteli...

Ana-Maria

Privea, absentă, blocul de vizavi... Se întreba dacă ar fi fost mai bine să se ducă şi ea în sufragerie. Din păcate, nu găsea îndeajuns de multe motive ca să-şi răspundă pozitiv; stătea la bucătărie, făcea "inventarul" zilei de azi şi-şi dădea seama că vorbise cu Florentin fix patru propoziţii. Trei, legate de magazin. A patra, legată de Florentina. Adică el îi spusese "Stau eu cu ea", i-o luase destul de brutal din braţe şi ieşiseră amândoi din bucătărie...

Până la urmă, va trebui să discute cu el. Numai că avea o problemă; aceeaşi problemă dintotdeauna. Doar se gândea la discuţie, şi-i venea să plângă. N-o să poată scoate deci un sunet atunci când va veni momentul... Se întreba cât de oportună ar fi fost o scrisoare. Îi mai lăsase ea bileţele, iar ideea se dovedise bună. Acum însă lucrurile erau prea grave pentru aşa ceva; se temea să nu-l înfurie şi mai şi!

Ce tâmpenie! Ajunsese să-şi dorească s-o fure odată, ca să se termine totul!

Tuşa Didonia îi spusese că, până la sfârşitul anului, lucrurile se vor rezolva. Mai erau zece zile până atunci; ea se întreba cum se vor rezolva lucrurile...

20 decembrie 2004 - luni

Ioan

Roberto deschise larg uşa bucătăriei şi intră, bombănind:

- Gata! Acum, aici, stăm de vorbă!

La cât de încruntat era, nu putea refuza "oferta"! Chiar şi-aşa, cu Lăcrămioara de faţă...

- Am trecut pe la magazinul lor. Măi tată - sunt ca duşmanii de clasă! Iar pe Nicuşor l-a dat nebunu' afară din magazin, spunându-i să vină la noi să comploteze, că pe el nu mai are cum să-l influenţeze. Auzi tu, ce-i în mintea lui! Că Ana, dacă vrea să plece cu Ştefan, pleacă. Măi tată, ăsta s-a tâmpit!

- Nu s-a tâmpit; a constatat că noi aranjăm, plănuim, ne sfătuim şi luăm decizii în viaţa lui iar pe el l-am dat deoparte şi-l ţinem departe de orice informaţii. Şi are reacţia pur firească - ne îndepărtează şi-şi ia viaţa-n propriile mâini.

- Tăticule, reacţia pur firească era să se-nfiinţeze la uşă, pus pe harţă şi pe cerut socoteala!

- Nu şi la frati-tu. Sau uiţi cum e Prâslea?

Roberto îşi aprinse o ţigară. Tăcea acum... Decise să-i informeze:

- M-a sunat azi un amic bun. Care mi-a spus că am avut dreptate. Şi-atât.

Şi nici Lăcrămioara, nici Roberto nu pricepuseră o iotă! Zâmbi:

- Ştefan are relaţii la Poliţie, nu? Teoretic vorbind, ar avea posibilitatea să ne intercepteze convorbirile. Aşa că oamenii lui Crin, care oricum sunt filaţi şi înregistraţi, mi-au transmis că într-adevăr, copiii sunt filaţi de profesionişti. Am sentimentul că restul informaţiilor vor veni prin Crin.

Fiul lui îl privi lung, serios:

- Tată, te rog din suflet! Cheamă-l aici şi joacă-l în picioare! Numai scoate-l din "carantina" asta nenorocită! Ştii ce-i face nevesti-sii?

- Nevastă-sa e destul de matură ca să se-nţeleagă cu el.

- Cu Prâslea? Nu cred! Nici el însuşi nu se înţelege!

- Ana ştie cum să se comporte şi ce să-i spună ca să-l calmeze. Are însă prostul obicei de a nu spune anumite lucruri; acum, când el "şi-a furat-o" de la Ştefan, prostul obicei o costă. Că o bănuieşte de infidelitate.

- Păi asta e! Hai să mergem să-i batem bine pe-amândoi, ca să termine cu prostiile! Tată, se ocolesc cu grijă!

- Mi se pare normal să încerce să nu se ia la bătaie. Calmează-te; nor-mea o să găsească o cale să deschidă odată gura şi să-i spună-n faţă ce gândeşte. Că ştii că aşa "funcţionează" Prâslea...

- Ioane, te rog frumos să mă laşi să-l sun diseară.

Ridică mirat sprâncele:

- Ce-i, femeie? Nu te las eu?

Na, că acum chiar o zăpăcise!

- Du-te şi sună-l. Da' vezi ce-i spui; poate-o bănuie că s-a plâns de el şi-o ia la bătaie!

Gata: Lăcrămioara ieşise. Rămăseseră singuri...

- Şi-aşa, zici... L-a dat afară pe Nicuşor...

- I-a dat un mare brânci spre uşă şi se uita la el ca la cel mai mare duşman!

- Păi să ştii că aşa m-aş fi uitat şi eu! Totuşi, Nicuşor e prieten cu Ştefan. Sunt parteneri de afaceri...

- Măi tată; ce dracu ne facem, dac-o ia nebunu'?

- Păi trimitem potera după el. Iar după ce-o vedem acasă, vie, nevătămată şi în siguranţă, o să rezolv eu problema lui. Da' o rezolv definitiv.

- Cum?

- Aşa cum ştiu eu.

Tăcere... Zâmbi:

- Ia, sst: că-l ia cu zăhărelu'!

Florentin

Telefonul începu să piuie. Privea lung aparatul; aştepta ca Ana să ridice receptorul. Că pe el n-avea cine să-l caute; toţi ai lui erau ocupaţi să comploteze şi să-i aranjeze lui porcării în viaţă! Ea aştepta un telefon, nu? Paşii intrară în sufragerie; fără să-l privească, Ana ridică receptorul:

- Alo... Sărut mâna... Nu, la bucătărie... Da, este... Imediat.

Receptorul sfârşi pe dulap iar ea ieşi:

- Mama ta.

I-auzi! Se ridică şi răspunse sec:

- Da.
- Ce faci, Florentine, maică?
- Stau.
- ... Da' ce-ai, mă?
- Ce-am? Am ceva? Am pe dracu să mă ia!
- ... Mă copile, stai aşa! Stai, că te-ai lăsat luat de val şi nu mai gândeşti drept!
- Serios? Nu v-am lăsat pe voi să faceţi şi să dregeţi? Şi nu mi-am luat-o-n bot "la marea artă", duminică dimineaţa?
- Măi copile, n-ai dreptate! De unde
- De unde, ce? De unde era să ştiu eu ce faceţi?
- De unde era să ştim noi ce gândeşte nenorocitu' ăla?
- Poate de la Nicuşor, nu? Că sunt foarte buni prieteni...
- Dacă Nicuşor ar şti ceva, să fii sigur că ţi-ar spune!
- Aşa cum mi-a spus şi Roberto! Şi tata! Şi cum mi-ai spus şi matale! Apropo, bre; matale chiar n-ai auzit ce i-a zis jos, la maşină? Sau ai auzit, da' te-ai gândit să-i dai fetii o mână de ajutor?
- Auzi, mă? Oi fi tu fi-miu; da' eu atât îţi zic! Eşti un idiot şi n-am ce să discut cu tine!

Şi auzi tonul... Lăsă receptorul în furcă... Pentru prima oară, după atâtea ore de încruntare, începu să zâmbească: în casa tatălui lui se iscase un taifun de toată frumuseţea!

Ia să işte taifunul ăla şi-aici! Intră în bucătărie şi întrebă, sec:

- Ai de gând să-mi spui ce-aţi şuşotit la maşină? Când tu te făceai că-l goneşti iar mama se făcea că aruncă cu cărămida? Sau sunt prea idiot ca să aflu picanterii de-astea?

Ana-Maria

În sfârşit!

- I-am spus că nu există "noi doi" între mine şi el. Că n-a existat niciodată şi nici nu va exista vreodată.

Aştepta o îmbrăţişare, un oftat... Scuze nu mai aştepta demult... Ceea ce auzi, însă, o dădu complet peste cap:

- Ţi-a luat mult să inventezi chestia asta?

Afurisită pielea pe el! Gata: "îi şi pusese ştampila"! Ea voia să plece cu Ştefan, abia aştepta încheierea formalităţilor şi-a actelor şi cu siguranţă şuşotiseră şi se pupaseră sus, în dormitorul lui Nicuşor! Era trecută la capitolul "trădători"; deci soţul ei chiar se întreba cum să i-o ia pe Florentina...

- Acuma-ţi ia mult să inventezi un rahat de răspuns!

Se întoarse încet spre el. Îl privi lung... Şi reveni spre geam:

- Prefer să nu-ţi răspund la asemenea întrebări.
- De ce?
- Pentru că nu vreau să răspund!

Paşii se apropiară grăbiţi; Florentin o prinse de braţ şi-o întoarse, brutal:

- Hai: dacă tot te-ai apucat, termină! Spune!
- N-am ce să-ţi spun.
- ... N-ai nimic să-mi spui? Hai s-o luăm altfel! Azi, acum, sunt dispus să aud tot ceea ce ai de spus. Spune.
- ... Şi promiţi să nu te superi, să nu mă pocneşti şi să nu spargi prin casă?

Vedea pe chipul lui furia acumulată de atâtea ore, care abia aştepta să răbufnească... Şi totuşi, el răspunse prompt:

- Da; promit. Spune!
- Mi-ar face mare plăcere ca prima noastră discuţie să aibă loc la anu'.

Îl blocase; se grăbi să continue, întorcându-i spatele:

- Iar până atunci, să ne vedem fiecare de problemele stringente ale vieţii: eu cu cratiţa şi copilu', tu cu televizoru' şi afacerea.

Se aştepta să-l audă răbufnind; când colo, vocea fu mai calmă:

- Iar în privinţa lui Ştefan?
- Iar în privinţa Laurei?

Gata: îl lovise "sub centură". Ca dovadă, paşii se îndepărtară grăbiţi iar uşa bucătăriei se închise normal, civilizat...

Păi dacă el o bănuia că plănuia să-i lase baltă, pe el şi pe Florentina, şi să fugă în lume cu Ştefan şi averea lui, o să-i arate ea! O să-i servească o lecţie de viaţă de n-o s-o poată duce!

Mm; iar o durea... Al dracului el căpos - că nu pricepea că pe el îl iubea! Nu pricepea că el era familia ei! Doamne, da' ce trebuia să facă să-i deschidă odată ochii? Şi să-i scoată tâmpeniile astea din cap?

Florentin

Deci aşa! Nu voia să mai discute cu el! OK!

Intră în sufragerie, o luă pe Florentina şi porni spre bucătărie: dacă tot zicea că ea cu cratiţa şi copilu'... Nu; reveni în sufragerie şi închise uşa. Trebuia să facă cumva cu Florentina; trebuia s-o ducă la mama lui şi să-i spună să nu care cumva să i-o dea maică-sii... Dacă i-o lua pe Florentina...

Auzi, tupeu! "Iar în privinţa Laurei?" El o învineţise pe Laura şi-i întinsese sângele pe gresie! Ea îl îmbrâncise pe Fănică uşurel, să nu se-mpiedice, şi cine ştie ce dulceţuri îi şoptise! Să păstreze aparenţele... Să stea liniştit, că nu se răzgândise... Că dacă i-ar fi spus, într-adevăr, că pentru ei doi nu va exista niciodată "noi doi", n-ar mai fi urmat răzbunarea şi discuţia din Mall! Şi, evident, planul ăla dement care chiar şi acum, în acest moment, mergea înainte "la viteză maximă"...

N-or să mai discute. La urma urmei, ar fi trebuit să se gândească mult mai serios la plecarea soţiei lui. Trebuia să se gândească la Florentina... La cum se vor descurca amândoi... Evident, el se va muta înapoi, în camera lui din casa părintească; va vedea zi de zi, clipă de clipă, privirile miloase ale neamului... Va auzi de milioane de ori "Ţi-am spus eu", va fi însurat "la marea viteză"... Marcel îi va zâmbi înţelegător, ca un om care s-a fript şi el şi ştie cum e...

Ioan

Crin ieşi. Închise uşa şi zâmbi:

- Măi Roberto, ia hai cu toţii la o ţigară!

Copiii lui nu prea pricepeau ce însemna "cu toţii". Le făcu semn să vină toţi la bucătărie! Inclusiv nurorile! Închise uşa şi-şi aprinse o ţigară:

- Uite ce mi-a zis mie Crin... Se pare că ne-am mişcat prea încet. Pe lângă urmărirea cu profesionişti, mai sunt multe altele. Le ascultă telefonul fix; se pare că le înregistrează şi mobilele, printr-un amic de la Connex. Iar de undeva din blocul de vizavi, le ascultă discuţiile din casă.

Roberto sări în picioare:

- Cee?
- Ai auzit bine; au aparatură de interceptare profesională. Aşa că, dacă prostu' de frati-tu îi face scandal, Ştefan îi ascultă răcnetele şi jubilează. Iar în privinţa asta nu mai putem face nimic. Apariţia

unui aparat de bruiere ar face mai mult rău decât bine.

- Deşi ar fi perfect justificată, dată fiind răbufnirea lui de la petrecere.

- Înţelege, Roberto; băiatul ăsta nu poate fi convins că greşeşte decât greşind. O să-l lăsăm să greşească...

- Adică îl laşi s-o ia!

- Nu pot să-l împiedic. Gândeşte-te puţin; el ştie nişte interlopi. Noi ştim alţi interlopi. Când o fi să vină s-o ia, or să fie cam şase clanuri contra şase clanuri. O victimă ar însemna începutul războiului. Calculează şi riscul de a fi chiar ea victimă!

- Ea este o victimă.

Lăcrămioara se ridică şi le întoarse spatele. Părea preocupată de vase... Continuă, pe tema pe care voia el s-o discute:

- Una peste alta, nu putem decât să-i urmărim cu străşnicie şi să avem grijă de Florentina. Nu uitaţi nici o clipă: Florentina nu trebuie să ajungă în mâinile nenorocitului!

- Evident! Şi uite ce-ţi propun eu... De la ei până aici, eu zic că e-n siguranţă. Că o aduce Florentin cu maşina.

- Cât crezi că o să mai fie Florentin protejat?

- Până la sfârşit. Ştefan nu se va atinge de el din aceleaşi motive pentru care nu ne atingem noi de el. I-ar fi foarte convenabil să-l lichideze; l-ar unge pe suflet! Dar nu poate - şi nici n-are curaj. Aşa că Florentin e în siguranţă.

Lăcrămioara adăugă:

- Mai în pericol e Ana, care dacă-l refuză prea tare riscă să rămână fără gât!

Aprobă scurt:

- La cum îmi cunosc eu nora, sunt sigur că se va descurca excelent. Roberto, termină-ţi vorba: ziceai de Florentina.

- Da. Când iese din casă, putem să-i punem bodyguard!

- Ba putem să nu arătăm cine joacă în tabăra noastră. Aşa că, atâta timp cât aia mică e în grija Lăcrămioarei, nu iese nicăieri din casă fără mine. Nici în curte.

Tăcere; erau uimiţi...

- De mine chiar n-are curaj să se ia; bodyguardul poate să rămână în umbră, ca şi până acum.

- Da, Ioane; e o idee foarte bună.

- Aşa că o să merg eu cu voi în parc, pe la magazine... Fără a ne schimba programul zilnic. Roberto, ştii ce urmează să spun...

Fiul lui aprobă şi se ridică. Adăugă, înainte să se închidă uşa:

- Fă-i toaleta, verifică-l cap-coadă şi pune-i gloanţe noi.

Nu auzi nici un comentariu, nici un refuz. Deci erau conştienţi de gravitatea situaţiei şi de pericolul iminent... Se ridică:

- Mă duc să-mi pun permisul de port-armă în port-act.

- Ioane, eşti sigur?

- Da. Nu va pune niciodată gheara pe nepoata mea. Iar dacă şi-a permis, în curtea Bambinei, să mă ia peste bombeu, trebuie să vadă că cu mine nu se joacă.

- ... Bine, Ioane; cum ştii tu. Da' te rog să nu bagi glonţ pe ţeavă!

- Evident! Şi-aşa, socoteala mea e făcută: armez, ridic piedica şi-i zbor creierii. În privinţa lui Florentin, nu m-am răzgândit: nu suflaţi o vorbă! Indiferent ce crede şi ce face!

Închise uşa şi se grăbi spre cutia cu acte: era sigur că nu va folosi niciodată acel pistol. Dar, preventiv, îl va căra peste tot cu el. Că aşa umbla şi Ştefan: cu pistolul la brâu. Iar pericolul unui atac scădea considerabil...

Auzi: le asculta chiar şi discuţiile din casă!

21 decembrie 2004 - marţi

Ana-Maria

Mâna o scutura zdravăn deja. Ca prin somn, îi auzea "lătratul"...

- Hai! Scoală-te, că e şase!

Îşi aminti instantaneu totul; toată discuţia de ieri, toate gândurile şi bănuielile soţului ei... Păi să-i dea o lecţie! Se întinse lung şi-i întoarse spatele:

- Vin mai târziu, că am nişte treabă de dimineaţă.

- ... Ce treabă ai, de dimineaţă?

- Ete, cu crătiţile şi copilu'!

"Ca să-ţi aduci aminte, să te duci să te ocupi de afacere!" Mm, ce-i crescuse tensiunea! Paşii ieşiră:

- O să trec pe la mama, să-i zic să stea cu ochii pe tine.

I-auzi! Ce drăguţ! Foşnete, pocnete furioase... Iar paşii reveniră, grăbiţi, în cadrul uşii:

- Pentru că copilul rămâne la mine.

Se întoarse imediat spre uşă:

- Adică eu sunt dispensabilă!

- Tu faci ce vrei. Copilul rămâne la mine.

Iar Florentin se grăbi să iasă... Se lăsă să cadă pe pernă, şoptind slab:

- Doamne, de ce l-ai făcut aşa târpit? Ah, Doamne, de ce-a trebuit să apară şi omu' ăsta? Dintre toate muierile de pe lume, de ce dracu a pus ochii tocmai pe mine? Şi de ce dracu nu pricepe că nu-l vreau? Doamne...

La naiba! O podidise plânsul! Se ridică şi ieşi: nu voia să trezească fata. Intră în bucătărie...

Să încerce să mai vorbească o dată cu el! Acum, când era furioasă şi putea să-i ţipe tot adevărul în faţă! Cu riscul de a-l vedea iar înfiinţându-se în faţa blocului, iscând astfel un adevărat război cu săbii, pistoale şi mulţi-mulţi interlopi...

Luă mobilul de pe dulap şi începu să caute... Răsuflă uşurată: slavă Cerului că nu-şi ştergea niciodată mesajele! Scrise numărul pe o hârtie şi-l formă... Şopti, ca pentru ea:

- Doamne-ajută să priceapă măcar acum!

"*Abonatul Connex are telefonul oprit sau nu se află...*" Apăsă butonul roşu: ori dormea, ori acea cartelă prepay ajunsese de foarte mult timp la Glina. Să-l sune pe Nicuşor, să-i ceară numărul lui Ştefan?

... Nu. O să plângă cu sughiţuri, până se calma cât de cât, după care se va duce şi ea la magazin. Şi se va certa cu Florentin acolo, în văzul cumnatelor. Ca să afle, o dată pentru totdeauna, şi opinia lor! Să pună cărţile pe masă şi să se afle adevărul! Că poate nu era singurul care-o bănuia că voia să fugă-n lume cu Ştefan!

Florentin

Demară, furios: i-auzi! Avea treabă de dimineaţă! Ce dracu treabă mai avea, că gătise aseară ca apucata?! Pesemne trebuia să discute cu amantu', să-i spună că prostănacu' se prinsese de planul ei şi voia să-i ia copilu'... La urma urmei, Ştefan ăsta era un tip foarte calculat şi ştia să-şi ordoneze priorităţile! Iar prioritatea lui era să se-aleagă cu Ana, nu cu o fetiţă din prima ei căsătorie! Mă rog - a doua... Aşa că o eventuală discuţie pe tema copilului ar fi fost în avantajul lui! Ştefan ar fi strâns-o în braţe, ar fi consolat-o, i-ar fi adus apă rece... Şi ar fi asigurat-o că copiii lor vor fi de mii de ori mai frumoşi şi mai deştepţi decât Florentina! Menţionând, fireşte, că dacă o luau şi pe Florentina, fuga le va fi mult îngreunată, iar de neamul Manolache nu vor scăpa nici în mormânt...

Viră dreapta şi-şi aprinse o ţigară. Mm, era plin de draci! Îi venea să se întoarcă şi s-o bată până o lăsa fără suflu! Din nefericire pentru

el însă, n-o putea lovi. O iubea mult prea mult...

O iubea mult prea mult ca s-o lase să plece. Se dezmeticise extrem de târziu; nu se gândise nici o clipă că poate Ştefan nu abandona pentru că era încurajat! Nu se putea obişnui cu gândul că soţia lui... Că Ana lui decisese să-l lase în urmă...

Aruncă ţigara şi băgă în marşarier: o s-o dea dracului de florărie! O să se-ntoarcă şi-o s-o pândească! Pentru că, dacă dispărea Ştefan, Ana nu mai avea cu cine să plece-n lume. Şi nu l-ar mai fi părăsit: nici pe el, nici pe Florentina. Deci, în opinia lui extrem de sinceră, Ştefan avea zilele numărate...

Opri maşina dincolo de scara blocului. Luă sticla cu apă, coborî şi începu să stropească numărul de înmatriculare. Urma o mână de praf... şi speranţa că ochii Anei nu vor recunoaşte maşina şi nu-l vor vedea la volan. Deşi era conştient că oamenii lui Ştefan erau la datorie, aşa că soţia lui era informată chiar în acele momente...

Lăcrămioara

Măi, să fie! Era ora şapte, iar ei nu veniseră? Ce se întâmplase? Ridică receptorul şi formă numărul de la apartament. Poate înnebunise Prâslea! În ultimele 24 de ore dăduse semne clare de demenţă...

- Da.
- Neaţa, Anuţo.
- Sărut mâna. Abia acum mi-am dat seama că nu v-am sunat...
- Nu-i nimic, stai liniştită! Ce-i? Nu te simţi bine?
- Ba da; aştept să se trezească fata şi-o aduc. Cred că la opt cel târziu plec de-acasă...
- Da' ce s-a întâmplat, maică? V-aţi certat?
- Da.
- Da' sper că n-a îndrăznit să ridice mâna la tine!
- Nu. Doar că...

Na, că nora ei plângea de-a binelea! Ioan se apropie şi apăsă butonul aparatului; acum auzea toată sufrageria plânsul Anei...

- Anuţo, ce s-a întâmplat?
- ... I-a intrat în cap că vreau să plec cu Ştefan! Azi mi-a zis că fac ce vreau, da' fata rămâne la el.
- Cum aşa, maică? Ce dracu i-a venit?
- După petrecerea de la Nicuşor, i-a intrat în cap că de fapt eu vreau să fug cu Ştefan, iar toţi ceilalţi mă ajută. Nu ştiu cum naiba i-a venit ideea asta; da' pe mine mă omoară cu zile! Că nu i-am făcut nimic, ca să creadă aşa ceva!
- Ştiu, Anuţo. Aţi vorbit despre asta? Măcar v-aţi certat un pic, cât să vă răcoriţi?
- Nu; a încercat aseară, da' n-am putut să deschid gura.
- Deci e ca o oală în clocot. Lasă-l în pace. Când o exploda, sări şi tu şi zi-i tot ce-ţi vine la gură! Hai, că nu-i greu!
- O să încerc...

Ioan îi tot făcea semn că mergeau ei să ia fata. Negă, încruntându-se:

- Atunci te aştept. Când poţi tu să ajungi; să nu alergi pe stradă, că nu plec nicăieri.
- Bine.
- Şi să nu mai plângi!
- Bine.
- Pa.
- Sărut mâna.

Închise, iar soţul ei se îndepărtă:

- Mă duc să iau copilul.
- Şi să le arăţi tuturor că ne agităm, nu? Dacă Ştefan ştie deja de ideile creţe din capu' lu' Florentin, normal ar fi să te vadă urmărind-o până aici; să nu-şi închipuie că punem stăpânire pe copil.
- De ce?
- Ca să nu ne trezim că-l fură de azi, ca să se asigure că Ana n-o să sufere prea tare mâine sau poimâine! Uiţi că n-a întrebat-o încă de copil? Dacă ea vrea să plece cu tot cu fată? Ai?

Ioan nu era prea lămurit; îi făcu semn s-o lase baltă:

- Urmăreşte-o, dacă vrei tu. Da' tare mi-e că te întâlneşti pe traseu cu Prâslea...

Soţul ei începuse să zâmbească... Intră în bucătărie: ehei, câte mai avea Ana de tras! Da' ce mult o iubea Prâslea! În privinţa asta, era evident că n-ar fi reuşit atunci să-l convingă să renunţe la ideea de-a o salva din Serbia. Florentin ăsta al ei ştiuse întotdeauna să vadă dincolo de frumuseţea chipurilor. De-aia Gabi n-avusese nici o şansă...

Ana-Maria

Gata. Reuşise să îmbrace fata fără să mai plângă. Când o văzuse cu ochii roşii şi bărbia tremurând, Florentina se posomorâse...

O aşează în cărucior, ieşi şi încuie uşa: o s-o ducă repede la mamaia şi-o să se grăbească spre magazin. Unde Florentin, şi mai nervos decât de dimineaţă, o să sară la ceartă. Spera să fie-n stare să deschidă gura...

Florentin

Privea lung silueta grăbită...

Ana era prea îngândurată ca să mai privească maşinile din parcare. O văzuse ieşind, luptându-se cu căruţul ăla mare şi "solid", adică greu de manevrat... Pornind grăbită pe stradă, spre casa alor lui... Nu aruncase nici o privire spre parcare. Nici nu-şi căutase paznicii, printre oamenii de pe stradă. Florentina privea spre înainte; în spatele ei, ochii roşii mai scăpau câte-o lacrimă...

De ce plângea? De doru' fetei? Se temea că diseară n-or s-o mai ia acasă? Se gândea că nu va reuşi să fugă şi cu mândreţe de bărbat "de valoare", şi cu fetiţa?

Dacia se interpuse violent între el şi imaginea soţiei lui; tresări la vederea ochilor încruntaţi... Se priveau lung. El încruntat, tatăl lui încruntat... Iar bătrânul viră dreapta pe străduţă şi parcă Dacia la al doilea bloc. Oare venea să discute?...

Nu; după vreo 20 de secunde, Dacia mai înaintă două blocuri şi se parcă pe dreapta. Deci tăticul lui o urmărea pe Ana... Oare tot din grija copilului? Sau ei îşi închipuiau că Ştefan voia s-o fure, iar ea se împotrivea, bla-bla-bla...

Porni motorul şi demară. O să-i iasă în cale în capătul străzii. O s-o aştepte acolo, parcat strategic... Să vadă şi el ce treburi matinale avea nevasta lui, după ce "planta" copilu' la mamaia!

Ioan

Gata: nora lui plecase spre magazin. Nu-l observase; ar fi putut să meargă în spatele ei, cu motorul la ralanti, şi tot nu l-ar fi văzut! Prâslea o făcuse de oaie: Ana avea ochii roşii, iar când Lăcrămioara ieşise să ia căruţul, o văzuse ştergându-şi lacrimile. Iar Florentin o pândea şi-o urmărea de la distanţă...

Îl înţelegea. Şi poate că gândurile lui sumbre erau întemeiate - la urma urmei, dacă Ana ar fi vrut să plece cu Ştefan, nimeni şi nimic n-ar fi putut-o opri! Ceea ce-l îndreptăţea pe Prâslea să se gândească la copil! La viitorul lui, fără Ana! În condiţiile în care toţi îl asiguraseră că Ştefan se potolise, iar Ştefan pusese sabia la gâtul manelistului care-i cântase de despărţire... Şi-i şoptise că îi va lua gâtul de-adevăratelea dacă se mai uita la Ana... Şi totuşi, abandonase prea repede! Prâslea renunţa chiar aşa de repede la soţia lui? La sentimentele pentru ea? Sau se pregătea, de fapt, să "erupă"? Iar scandalul va fi "ornat" din plin cu pumni şi palme, ţipete şi zgârieturi, injurii şi bandaje? Numai ei ştiau...

Florentin

Clar: nu coborâse nici la staţia asta. Ana se ducea la magazin. Ar fi fost bine ca el să ajungă primul - să nu-i lase ocazia de a-l întreba ce treabă avusese de nici nu aprovizionase, nici nu ajunsese pe Calea Moşilor până la ora aia. Ca să poată s-o întrebe el ce mai făcea Ştefan, dacă era la fel de cochet azi ca întotdeauna... Puse semnal şi depăşi autobuzul. Şi acceleră.

Ana-Maria

Şi-acum să se ia la harţă, nu? Că asta o aştepta! O s-o întrebe cum se putea să o facă Ştefan să plângă! Şi-i va reaminti că Florentina rămânea cu tati - iar mami putea să-şi ia lumea-n cap liniştită, că pe tati îl durea-n portbagajul Daciei de dispariţia ei... Trase uşa şi intră.

Soţul ei ridică privirea din hârtii şi se repezi la ea! Grăbi pasul: măcar să apuce să intre în magazin! Păşi într-adevăr în incinta magazinului iar Florentin întrebă, răstit:

- Gata? Ai terminat cu cratiţele şi copilu'?
- Da.
- Bravo! Şi eu!

Bombăni ca pentru ea:

- Bravo.
- Numai că eu nu m-am ocupat azi de afacere. Aşa cum nici tu nu ai stat la cratiţă. Iar copilu' e la mama. Deci?

Se întoarse şi-l privi mirată: poftim? Nu pricepuse o iotă!

- Unde-ai fost? Sau e gentleman şi te-a scutit de ieşirea în frigul dimineţii? Să caut şosete noi sub pat?

Mda, o luase de la început. Trase sertarul:

- Eşti bolnav!
- Sunt! Că m-ai îmbolnăvit! De ce vrei să pleci cu el? Ce-ţi oferă el? E mai bună averea lui, nu? E mai tânăr, nu? Are vilă la Miami...
- Cine dracu ţi-a băgat în cap că vreau să plec cu el?
- Nimeni! Se vede cu ochiu' liber!
- Nu plec nicăieri, cu nimeni.
- I-auzi! Te-aştepţi să te cred?
- Crezi ce vrei. Ca întotdeauna.

Florentin porni spre uşa din spate:

- Da; că pe tine te doare-n cur de mine.

Gata! Până aici! Se răsuci pe-un călcâi:

- Dacă voiam să plec cu el, plecam de-atunci!

Aa, îl oprise! Perfect! Coborî tonul vocii, încercând să spele rufele familiei în familie:

- Gândeşte-te bine ce faci, Florentine; începi s-o iei razna, iar asta nu-i bine!

Soţul ei se grăbi să revină în faţa ei - şi să ridice, fireşte, tonul discuţiei:

- Eu o iau razna? Eu?
- Tu. Nu cumva te-ai gândit deja cum să o încui pe Florentina în casa alor tăi?
- Bineînţeles că m-am gândit! Din fericire, s-au gândit şi ei; şi sunt liniştit acum, când văd că tata se ocupă personal de siguranţa ei!

Deci aşa! Dl Manolache se ocupa personal de siguranţa Florentinei!

- Aşa că transmite-i şi lui: dacă plecaţi, plecaţi în doi. Ca să nu cumpere degeaba Pampersi.

Îl privi lung... Pentru Dumnezeu! Ochii lui erau sinceri! Furia din ochii lui era sinceră! Florentin chiar asta gândea - că ea plănuia să fugă cu Ştefan! Coborî mult tonul vocii, auzind paşii apropiindu-se prin spatele magazinului:

- Nu te juca. S-ar putea să regreţi.

Voia să încheie acea discuţie. Îi făcea mult prea mult rău constatarea că soţul ei o credea în stare de aşa ceva! Se întoarse spre rafturi; Florentin se grăbi să reintre în câmpul ei vizual:

- Să regret? Ce? Că mă laşi cu ochii-n soare? Nuu, păpuşă; regret doar că am fost prea orb să nu văd asta până acum! Să nu-ţi citesc planurile! Regret doar că familia mea te-ajută!
- Mă ajută să rămân lângă tine!
- Iar ţie ce rău îţi pare! Şi ce eforturi faci ca ajutorul lor să fie zadarnic! Auzi? Da' să-ţi zic o chestie! Ei te-ajută să scapi de mine şi de ei! Sunt prietenii voştri de încredere! Fănel poate fi fericit - are cei mai puternici aliaţi!
- Măi omule, tu te-ai tâmpit!

Luminiţa nu se putuse abţine să nu reacţioneze! Florentin răcni, fără să-şi ia ochii din ochii ei:

- Tu vezi-ţi de treaba ta, fă! Că mă socotesc eu imediat şi cu tine, şi cu bărbată-tu!
- Ce să socoteşti, dementule? Tu te-auzi ce spui?
- Fă, ia vezi! Că pe tine nu te iubesc îndeajuns de mult ca să nu-ţi scot dinţii din gură!
- Cui scoţi tu dinţii, băi ăsta?!

Luminiţa intrase în magazin, hotărâtă să-şi ia fratele la bătaie. Răcni şi ea:

- Încetaţi amândoi! Nu plec nicăieri, cu nimeni! Stau aici, pe capu' vostru, ca să crape fierea-n voi!

Cumnata ei se opri; Florentin o prinse de braţ:

- Nu, păpuşă; tu pleci cu Fănel, aşa cum v-a fost socoteala. Florentina rămâne cu mine. Şi stai liniştită, că-ţi face el alţi plozi şi mai şi!

Se smuci din mâna lui, simţind că dacă nu se îndepărta acum de el, cu siguranţă îl pălmuia:

- Ştii ceva? Nu plec cu nimeni nicăieri! Iar dacă mă ia cu de-a sila, nu mă mai întorc! Că se vede treaba că n-am la cine să mă-ntorc!
- Bănuiam eu!

Ia uite-l cum rânjea! Bufni în plâns şi ţipă:

- Dacă mă ia, nu mă mai întorc! Pregăteşte-ţi cămaşa roşie!

Florentin

Cee? Cum? Cămaşa roşie? Ce zicea ea acolo?

Ana-Maria

Gata; îi făcuse pe amândoi să tacă! În sfârşit! Ridică degetul amenințător spre soţul ei:

- Şi ca să nu zici că sunt o povară financiară pentru tine şi familia ta, te-anunţ de-acum că vreau să fiu incinerată. Dacă m-oţi mai găsi!

Luminiţa păşi spre ea:

- Ano, fii serioasă!

Ea mai avea ceva de spus - nu cumnatei ei, ci lui:

- Iar de restu' are cine să se ocupe: copilu' îl creşte maică-ta, tu rămâi pe mâini bune...

Soţul ei părea din ce în ce mai bulversat... Luminiţa exclamă, isterică:

- Io-te, că s-a tâmpit şi asta!
- De ce, Luminiţo? Ce, n-are cine să se ocupe de el? Numa' eu ştiu vreo două! Stai să se elibereze locu'; să vezi câte se oferă! Că, la urma urmei, îl văd aşa de nerăbdător "să dispar din peisaj", că trag concluzia că asta şi vrea!

Aşa! Şi-acum le spusese tot! Ia - ei ce părere aveau? După o secundă de dezmeticire, Luminiţa se întoarse spre fratele ei:

- Ete ce-ai făcut! Idiotu' dracului! Cum poţi, mă, să crezi că nenorocita asta vrea să fugă cu ăla? Când se vede de la o poştă că nu poate fără tine? Bă, mare cretin eşti! Şi asta-i şi mai cretină, că te vede lângă curva aia! Bă, vă meritaţi, bă! Că sunteţi amândoi zero barat! Hai sictir!

Fustele colorate se răsuciră; paşii ieşiră furioşi, uşa camerei din spate se trânti ca smulsă de-o tornadă...

Un singur lucru mai avea de spus. Un lucru care voia să intre bine în capul soţului ei. Şopti, printre suspine:

- Dacă reuşeşte să mă ia, nu mă mai întorc. Decât să mă bănui că m-am culcat cu el, mai bine la dracu cu mine!

Se întoarse spre coşul cu papuci şi-l răsturnă cât colo!

Bun! Şi-acum să se-apuce să-i împerecheze! Sigur mai găsea doi-trei orfani pe-acolo!

Florentin

Cu alte cuvinte... Adică... Păşi spre ea; replica "îl îngheţă" înainte să ajungă lângă soţia lui:

- Nu te apropia de mine! Stai acolo; că stai bine!

O privea lung...

Ce fusese-n capul lui, s-o bănuie că voia să fugă cu Ştefan? Faptul că nu ştiuse ce-i spusese atunci, în faţa blocului. Şi mai fusese şi îndârjirea cu care Ştefan îşi văzuse de plan... Descoperirea că discuţia de la Mall nu avusese nici un efect asupra determinării individului în a-i lua nevasta... Descoperirea că toţi se înşelaseră, lucru care i se părea totuşi imposibil... Feeria de bani, petreceri, distracţii pe care i-o arăta individul Anei, sub formă de "aşa ar putea fi, dacă vrei şi tu"... "Carantina" în care îl ţineau cu toţii... Se răsuci pe-un călcâi şi ieşi. Alergă în bijuterie, apăsă interfonul...

- Da.

- Trebuie să vorbim.

Bun! Nicuşor încă mai vorbea cu el! Luminiţa cu siguranţă nu-i va acorda nici o atenţie în următoarele trei luni! Urcă treptele în fugă, intră şi închise uşa:

- Spune tot!

- Ce să-ţi spun, mă?

- Nicuşoare! Nevastă-mea tocmai m-a asigurat că, dacă o fură, preferă să se omoare decât să o bănui vreodată că s-a culcat cu el!

- I-o fi ajuns şi ei!

- Băi, nu vorbi aşa! E vina voastră că am ajuns s-o bănui de porcării!

- Florentine... Stai jos. Şi beleşte bine urechile - că n-am să spun de două ori chestiile astea. Că ţin la viaţa mea şi-a nevesti-mii şi chiar vreau să-mi văd copilul născându-se!

Se aşeză. Nicuşor îşi trase un scaun lângă el... şi se aplecă. Şi-i şopti la ureche:

- Ştefan şi-a jucat perfect rolu', după discuţia din Mall. Mă jur pe copilaşu' meu - să n-am parte să-l văd în faţa ochilor, dacă am bănuit măcar că nu s-a potolit! Duminică, la petrecere, când a început să bocească şi tu te-ai dus în bucătărie... A sărit şi i-a pus sabia la gât lu' Florinel. I-a zis că, câte zile-o avea, la petrecerile la care e şi el, să nu mai cânte maneaua aia. Şi după aia i-a zis, extrem de încet, că dacă o singură dată se mai uită la nevastă-ta aşa cum s-a uitat până atunci, poate să-şi ia adio de la viaţă. Atunci mi-am dat seama de planul lui! Nu pricepi că ne-a dus pe toţi de nas? Şi Cerasela, şi discuţia cu Laura au fost pentru ochii noştri! Ca să lăsăm garda jos, iar el să-şi facă liniştit aranjamentele! Ca să poată să "defileze" prin faţa ei, frumuşel şi spilcuit, şi să-i arate ce viaţă de huzur duce el şi-ar putea să ducă şi ea imediat cum renunţă la tine şi la magazinu' lu' peşte! Noroc cu taică-tu, că ne-a dezmeticit pe toţi!

- Şi-a avut şi interesul să stea în preajma ei, ca s-o ajute să se obişnuiască cu el... Vorba ta; i-a arătat tot ce-i oferă! Fizic, bunăstare, o viaţă împărţită între restaurante, spa, masaje, petreceri, excursii extravagante şi dormitor!

- Vezi că ai priceput? Acu', Ştefan cunoaşte o grămadă de oameni din Poliţie; oameni sus-puşi! Nu m-ar mira să ne înregistreze deja convorbirile telefonice! Şi, apropo; ştiai că există aparatură cu care poate să te-asculte, ce vorbeşti în casă?

Aprobă scurt.

- Ei; Crin a trecut pe la taică-tu luni seara, iar de-atunci s-a stabilit să nu mai vorbim lucruri importante la telefon. De unde trag concluzia că suntem, într-adevăr, ascultaţi temeinic. Mai ales ea şi tu! Aici, în atelier, suntem în siguranţă, că ştiu ce-am pus în pereţi; da' dacă mă-ntrebi de Ştefan în orice alt loc de pe pământ, n-ai să m-auzi zicând ceea ce zic acu'.

Aprobă din nou. Încerca să-şi amintească ce spusese aseară, cuvânt cu cuvânt...

- Taică-tu ştie toată tărăşenia. Crin a urnit interlopi grei - oameni care ştiu să facă o urmărire fără să fie prinşi. I-au pus pază grea lu' Florentina; ea e în siguranţă. Iar taică-tu să ştii că are deja un plan "beton" ca s-o scoată din ghearele lui Ştefan! Nu mi l-a spus; nici Roberto nu-l ştie. Da' îl văd că e calm, că anticipează fiecare mişcare a lu' Ştefan şi-mi dau seama că chiar are un plan! Mă! Dacă o fi să fie şi să reuşească idiotu' s-o fure, în 48 de ore taică-tu ţi-o aduce înapoi vie, nevătămată şi neatinsă! Pricepi?

Oftă greu:

- Crezi tu că o să mai vrea ea să se întoarcă? După ce i-am zis adineauri...

- Cum să nu vrea, mă?! Când te iubeşte ca o dementă?! Ce dracu, mă Florentine! Duminică dimineaţa m-a întrebat ce ai tu, nu unde-i Ştefan! Îi era mai mult decât simplu să zică că se duce la baie şi să se ducă sus, la el! Da' ea s-a aşezat lângă tine şi nu s-a clintit de-acolo!

Bine, gata! Pricepuse că fusese idiot! Altceva îl interesa pe el:

- Ai mai vorbit cu el, după faza de duminică?

- Când l-am dus sus, în dormitoru' pentru musafiri, mi-a zis că ar vrea să poată să facă o vrajă mare care să-i aducă ceea ce oamenii, banii, vorbele şi toată fiinţa lui nu pot obţine. Că chestia asta îl macină ca un cancer. Plângea cu lacrimi adevărate, Florentine. Atunci am înţeles... De dimineaţă, a coborât şi-a ieşit pe uşă. Şi m-a sunat aseară, să mă întrebe când poate să-l trimită pe Diamant după încasări.

- Şi-a dat seama că nu ne mai poate duce de nas cu Cerasela.

- Şi-a dat seama că ţi-a oferit un motiv întemeiat să-i iei gâtu'! Asta pe lângă planu' lui, care probabil era să ţi-o fure de la vreo petrecere...

- Ar fi fost, într-adevăr, mai comod s-o urmeze la bucătărie, s-o adoarmă cu cloroform şi s-o scoată pe geam. Până mă dezmeticeam eu, erau departe...

- Mă! Eu îţi zic o chestie... Într-adevăr, e un actor perfect. Da' nici un actor nu putea produce lacrimile alea la comandă! Mă, ăsta suferă. Iar dacă muierea ta ar plănui să fugă cu el, ăsta n-ar putea să sufere, mă! Una la mână: ar lua-o pe sus în următoarele cinci secunde! A doua la mână: dacă l-ar convinge totuşi să mai tragă de timp un pic, ăsta ar pluti, mă! Ar dansa din sculare-n culcare! Ar râde ca prostu' de unu' singur! Ştii cum e ăsta, mă? Ca un copil mic! Ai văzut copiii ăia care vor musai ciocolata din raft? Fac infarct dacă nu o obţin şi sunt în stare să se cţere pân' la etaju' zece ca să ajungă la ea! Iar când o capătă, sunt în extaz, mă! Aşa-i şi ăsta! Ascultă-mă pe mine: Ana nu plănuieşte să fugă cu el. N-a plănuit niciodată. Nu i-a dat niciodată senzaţia că ar fi dispusă măcar să se mai gândească. Dacă ăsta o ia, o ia legată, dusă pe sus de gealaţi!

- Sau pe propriile picioare, cu Florentina în braţe.

- Nee! Tu nu ştii ce oameni ţi-o păzesc pe Florentina!

- Ba da; am văzut. Tata.

- Taică-tu, din câte-am aflat eu, şi-a scos aseară pistolu' din seif şi permisele de la naftalină.

Făcuse ochii mari-mari... Pistolul apăruse în casa părinţilor lui imediat după Revoluţie, ca o măsură de prevedere; erau cunoscuţi ca fiind oameni cu mulţi-mulţi bani. Dar nu ieşise din seif decât de câteva ori - de fiecare dată, pentru verificările poliţiei şi pentru operaţiunile de întreţinere. Vedea cu alţi ochi întâlnirea de dimineaţă... Prinse braţul lui Nicuşor:

- În maximum trei zile, Ştefan acţionează.

- Aşa m-am gândit şi eu. Şi cred că aşa a calculat şi taică-tu. Da' dacă n-avem oameni în interior... Eu, oricât de prieten m-aş arăta faţă de Ştefan, tot n-aş reuşi "să-l cumpăr"...

- Degeaba: planul îl ştie el şi cel mult trei oameni. Nici să nu încerci să-l afli, că e-n stare să te taie dacă te prinde că-l descoşi.

- Păi n-am să-ncerc. Mai ales că şi taică-tu mi-a zis să stau rezervat, să nu mă bag s-o salvez... Că are cine s-o salveze. Şi chiar are,

mă! Tu ştii ce lume cunoaşte Crin...

- Ştiu. Şi-acum, că am vorbit, îmi dau seama ce tâmpenii am putut să gândesc...

- Băi! Să-l suni pe Crin şi să-ţi ceri scuze! Că a aflat, de la Roberto, ce-ai putut să gândeşti despre noi! Tu ştii cât a gonit duminică dimineaţa, ca să aranjeze apele cu interlopii?

- Îmi dau seama. Va trebui să dau ochii cu el personal: că nu vreau să ne scape vreun porumbel la telefon.

Se ridică şi întinse mâna:

- Mai eşti supărat pe mine?

- N-am fost, mă, supărat pe tine! Că ştiu cum eşti. Şi ştiu cum aş face eu, dacă l-aş prinde că vrea să-mi fure nevasta! Hai, du-te şi împac-o!

Oof, Doamne! Şi el, care sperase că-l va convinge pe Nicuşor să se ducă el "să-i netezească drumul"... Ieşi şi coborî treptele. Şi-şi sărută sora pe obraz, şoptind:

- Ştii că sunt dement!

După cum se aşteptase, Luminiţa răbufni tot pe un ton isteric:

- Oi fi tu dement, Florentine; da' dă-te dracului şi manifestă-te de unu' singur! Că ne dementeşti, dracu, pe toţi!

Şi gata: Luminiţa era împăcată! Acum, cel mai greu îi va fi cu Ana...

Traversă depozitul magazinului; nu-l miră faptul că uşa magazinului era închisă. Putea jura că Ana lui plângea... Intră în florărie şi se grăbi să-l oprească pe Ovidiu:

- Stai puţin! Nu deschide încă!

Tânărul îi evită privirea; reveni în florărie. Trecu pe lângă vaze, privindu-le lung... Nu; degeaba îi ducea flori acum. Nu de flori avea Ana nevoie. Oftă greu... şi ieşi din florărie. Se apropia de uşa larg deschisă... Auzea foşnetele pungilor din plastic... Ce i-ar fi putut spune? Cum i-ar fi putut spune ce furtună era în sufletul lui?

Ana-Maria

Gata: luase o decizie, asta era! Diseară, când va ajunge acasă... Dacă va mai ajunge acasă...

Ar fi preferat, în acele momente, ca Ştefan să-i fi răspuns de dimineaţă la telefon. Ar fi riscat şi l-ar fi minţit, dându-i astfel speranţe inexistente. Dar ar fi vrut să ştie ziua. Ţaţa Dida spusese "până la anul nou". Mai erau atât de puţine zile... Atât de puţin timp...

Diseară, dacă va ajunge acasă, dacă socrii ei i-o vor mai da pe Florentina... Diseară...

Lăsă capul pe genunchi. Îşi ascunse faţa în fustă. Plângea în hohote, dându-şi seama că de dimineaţă nici nu apucase să-şi sărute fetiţa! Şi poate că azi, la opt dimineaţa, o văzuse pentru ultima oară...

Paşii intrară în magazin. Spera să nu fie un client...

Uşa se încuie; zăvorul scârţâi uşor. Sperase să fie un client...

Un foşnet scurt; fu prinsă uşor de braţe... Îi împinse mâinile cât colo! S-o lase-n pace! S-o lase...

- Ana...

- ... De ce nu te duci tu la florăria ta?

Fu, bineînţeles, strânsă în braţe!

- Te rog, încearcă să mă înţelegi! Te iubesc, nebuno! Pricepi? Te iubesc mult prea mult ca să accept ideea că dementu' ăla poate să mi te ia!

- Lasă-mă în pace!

- N-aş putea trăi fără tine! Înţelegi? Iar când mi-am dat seama că m-a dus de nas ca pe-un puşti... Iartă-mă.

Aa, da? Nu mai era dispensabilă acum? Stop!

Florentin

Fu împins cât colo; Ana se ridică:

- Lasă, că eu sunt dispensabilă.

- Cum poţi să spui aşa ceva?!

- Am spus-o de dimineaţă, iar tu mi-ai confirmat-o. Sunt dispensabilă!

- Ana!

Nee! Degeaba răcnea acum la ea! Soţia lui îşi continuă netulburată ideea:

- Mama ta a crescut şapte copii; tocmai i l-am dus şi pe-al optulea. Iar la uşa ta stau femeile ciorchine! Chiar mă-ntreb ce dracu am căutat eu până acu' în "peisaju'" ăsta!

Se grăbi să ajungă lângă ea şi s-o prindă de braţe. O întoarse spre el... Scrâşni printre dinţi:

- Pricepe odată, femeie! Nu pot trăi fără tine!

- Văd!

O scuturâ scurt, scrâşnind:

- N-aş putea să dau în tine. Dar dacă insişti să mă scoţi din minţi, poţi să-ţi iei adio de la magazin!

În sfârşit, o convinsese să termine cu înţepăturile alea! Încerca să se calmeze... O trase în braţele lui:

- Nu pot să trăiesc fără tine. Dacă nenorocitu' ăsta reuşeşte să te ia... Nu ştiu, Ano; s-ar putea să te întorci şi să nu mă mai găseşti.

- Dacă reuşeşte să mă ia, nu mă mai întorc. În rest, te priveşte.

Ei, drăcie! O trase în spatele magazinului şi-o aşeză pe prima cutie pe care-o văzu. Şi îngenunche în faţa ei:

- Ano... Ano, mi-e frică! Ştiu ce se ascunde în spatele măştii ăsteia pe care le-o arăţi tuturor! Ştiu prin ce-ai trecut acolo! Mi-e frică, Anuţo. Mi-e frică de cămaşa roşie. Mi-e frică să mă gândesc că fetiţa noastră poate deveni fetiţa mea. Mi-e frică... Nu vreau să te pierd. Nu pot să te pierd! Înţelegi? Înţelegi că eşti mai importantă pentru mine decât Florentina? Decât mama şi tata?

Ana îşi privea fusta şi tăcea. Cu siguranţă, încerca să nu treacă prin minte cuvintele pe care le auzea...

- Tu eşti viaţa mea. Şi nu pot trăi fără tine. Chiar dacă uneori sunt mai distant, mai absorbit de treburi; când eşti lângă mine, viaţa mea are în sfârşit sens! Nu mă interesează florăria, sau contul din bancă! Nu mă interesează acoperişul de deasupra capului! Nu mă interesează dacă mă duc 30 de ani la puşcărie! Numai tu contezi pentru mine! Iar dacă o să vină să te ia... Ano, uită-te bine la mine! Dacă vine să te ia, bag cuţitu'-n el; şi te ajută neamu' s-o creşti pe Florentina.

Soţia lui dădu să se ridice; o trase înapoi:

- În ziua în care va veni să te ia, îl omor. Am cuţitu'-n geacă; îl scot, îl omor şi mă duc şi mă denunţ. Pentru că eu nu exist, dacă nu eşti tu.

De data asta Ana nu mai încercă să pună punct discuţiei... Îi strânse uşor mâinile:

- Ştiu, am fost tâmpit atunci când m-am gândit că poate îl preferi pe el. Dar... Dar eşti mult prea importantă pentru mine, ca să nu mă gândesc şi la porcăria aia.

- Nu-l prefer pe el. Nu vreau să plec cu el. Aş vrea să pot să-l trimit undeva în jungla braziliană şi să-l las acolo; dar se pare că ţine morţiş să plece cu tot cu mine. Dacă va reuşi să mă ia... Nu mă mai pot întoarce la tine.

- Atunci copilul nostru va rămâne orfan de ambii părinţi.

- Nu vorbi aşa!

- Ba exact aşa vorbesc! Ce să fac eu pe lumea asta, fără tine? Ai? Ce dracu să mai fac? Când

Ana îl întrerupse:

- Dacă o să mă ia, sper să... Nu pot, Florentine; nu mai pot trece încă o dată prin ce-am trecut atunci. Dacă voi încerca din nou, îţi garantez că voi şi reuşi. Şi-atunci...

O înţelegea perfect. Riscul era mult mai mare în cazul ei, care trăise grozăviile pe care i le oferise Gigi... Zâmbi slab:

- Să nu uiţi niciodată: dacă te ia... Eu voi fi aici. Şi voi aştepta să te întorci. Indiferent ce s-ar întâmpla, eu te voi aştepta.

Ana zâmbi slab:

- Dacă mă ia, în 48 de ore se decide totul. Dacă nu m-am întors în 48 de ore, nu mă mai întorc.

Soţia lui se ridică; el nu se clinti din faţa ei:

- Mă ierţi? Pentru toate tâmpeniile şi idioţeniile pe care le-am spus... Mă ierţi?

Ana-Maria

Oare îl ierta?... Stupidă întrebare! Doar îl iertase deja! Îl iertase încă dinaintea izbucnirii scandalului! Pentru ea, Florentin va fi întotdeauna "iertat din oficiu"!

- Te iert.

Soţul ei se grăbi să se ridice şi s-o strângă în braţe. O durea acea îmbrăţişare; îi amintea... Oftă greu:

- Dar să nu fii prea sigur că o să pot să uit cum te-ai îndoit de sentimentele din inima mea.

Acum, şi-ar fi dorit tare mult s-o lase să plece. Ca să nu reînceapă să plângă. Parcă citindu-i gândurile, braţele se deschiseră; intră în magazin şi deschise larg uşa. Ca la un semnal, auzi uşa din dreapta vilei deschizându-se... Reveni la tejghea.

Era mai liniştită. Reuşise să spună tot ceea ce voise să spună. Îşi convinsese soţul că nu intenţiona să fugă cu Ştefan spre o viaţă îndestulată şi fericită. Îl asigurase că, orice-ar fi, Florentina rămâne la mama lui. Îl pusese în gardă, pregătindu-l într-un fel pentru finalul nefericit...

Florentin

Da; reuşise s-o împace. Era sigur că Ana nu va uita niciodată momentele îngrozitoare şi cuvintele pe care i le aruncase; dar, în timp, ele vor rămâne doar o amintire neplăcută...

Ana-Maria

Soţul ei opri Dacia în faţa porţii. Oftă greu... Decise să plece capul:

- ... N-ai vrea să o lăsăm aici?
- Nu.
- ... Mi-e frică.
- Mie nu. N-are ce să se întâmple.

Florentin dădu să coboare; se grăbi să-l prindă de mână şi să-l oprească:

- Te rog! Mi-e frică să nu-i treacă prin minte s-o ia, ca să mă convingă s-o urmez...

- Ştie că nu va obţine absolut nimic aşa. Nu te vrea ca pe-o ciocolată; vrea să te ataşezi de el. Ştie că orice tentativă de-a te face să faci ceea ce nu vrei să faci, îl va pune într-o lumină proastă în ochii tăi. Iar şantajul e imposibil de uitat. Chiar şi dacă Florentina o să-l iubească la maxim. Deci, dacă te va lua, nu se va atinge de copil.

Iar portiera se deschise, se închise... Îşi acoperi faţa cu palmele, şoptind:

- Sper să ai dreptate. Doamne, sper să ai dreptate...

Florentin

Apăsă soneria; uşa se deschise larg:

- Bună seara.
- Bună seara, tată. Florentina e gata?
- Aproape. Intră!
- Lasă, că aştept aici.

Ochii negri deveniră miraţi... Arătă scurt spre Dacie:

- Alături de familia mea.

Aa, durea? Îl văzu îndepărtându-se; uşa i se închise în nas, fără însă a o trânti cineva... Îşi aprinse o ţigară, zâmbind slab: deci durea! Supus la un tratament identic cu cel pe care i-l inocula Anei, tăticul lui simţise pe propria piele usturimea şi durerea distanţării de cei dragi! Foarte bine! Că se săturase să fie mereu unicul care venea singur la cinele în familie! Ileana făcuse o tâmpenie imensă - ştia de ce stătea acasă! Dar Crin era ginerele...

Uşa se redeschise; mămica lui ieşi şi trase uşa după ea:

- Se ocupă Mirela de aia mică. Înainte de orice, să nu uit: vezi, că de mâine vin cu taică-tu să iau fata. Ai auzit, da?
- Da.
- La şase fix sunt la voi.
- Bine.
- Aşa. Şi-acum, ia spune, maică: ţi-a trecut nebunia?
- Mi-a trecut.
- Păi dă şi tu dovadă de deşteptăciune! Şi gândeşte înainte să-ţi iasă porumbei din gură!

Aprobă, zâmbind în continuare...

- Ce-i? De ce zâmbeşti aşa?
- Tocmai i-am arătat cum e. Nu i-a picat bine deloc!
- Aoleu! Şi abia ţi-am zis să gândeşti! O să-ţi muşti mâinile, mămicule! O să le muşti pân' la cot! Ai să vezi tu!
- Ştiu că se pregăteşte, că se informează, că face planuri; da' cu Ştefan, eu o lămuresc. Ai să vezi!
- Daa, mămicule! Tu o lămureşti!

Îşi pierdu zâmbetul:

- Nu sunt nici marionetă, nici vreun retardat. Am 23 de ani, nevastă, copil şi afacere. Cred că e timpul să mă descurc singur.
- Evident! Şi cum se vede de la trei poşte că ai încercat să te descurci da' n-ai făcut mare brânză, taică-tu a sărit să te ajute! Şi-o să te ajute, chiar dacă tu eşti măgar şi nu vii nici măcar să-i spui ce te roade şi ce probleme ai. Că aşa-s părinţii! Îi ajută pe copii până pun mâinile pe piept! Când o să ajungi şi tu la 60 de ani, ca el, o să faci ca el. Până atunci...
- ... Îţi place cum stă în maşină şi plânge? Aşa îşi tratează el nora?
- Ioan se aşteaptă ca voi, copiii lui, să vă comportaţi ca atare. Dacă n-o faceţi, vă "penalizează".
- Da' ce vrea, mămicule, de la ea? Ce dracu vrea de la ea? Vrea să vină în genunchi să-i ceară iertare? Vrea s-o vadă făcând 200 de mătănii în faţa porţii? Ce vrea?

Uşa se redeschise; Mirela i-o întinse pe Florentina, care chiui şi-l strânse cu mânuţele de gât imediat cum o lipi de el... Auzi şi răspunsul:

- Ete, vezi? Până nu-i pică fisa ce vrea, stă în maşină şi boceşte! Eu ce să-i fac, maică? Să-i zic ce să facă? Degeaba; că dacă face şi vede taică-tu că nu face din inimă, îl supără şi mai rău! Las' că o să priceapă ea, la un moment dat, ce se vrea de la ea; şi-atunci să vezi tu relaţie socru-noră!

Daa, bine! Gata! Că-l lămurise buştean! Le întoarse spatele:

- Săru' mâna.
- Să creşti mare, maică!

Deschise portiera şi-i întinse fetiţa. Iar Ana o strânse în braţe... în timp ce Florentina se căznea să se-mpingă la distanţă şi protesta sonor... Da' ce-avea copilu'? De ce se împingea aşa? Urcă la volan:

- Ia dă-o mai aşa!

Ana decise să se desprindă, totuşi, din îmbrăţişare. Imediat cum ochişorii negri întâlniră ochii căprui, palmele micuţe se lipiră zgomotos de obrajii Anei iar Florentina chiui:

- Mama!

Asta era! Aşa iubea Florentina! Cu palmele pe obraji! Bineînţeles că acum era sărutată... Porni motorul şi demară: gata cu scenele alea în văzul tuturor oamenilor de la filaj! Că se ducea naibii importanţa întregului dialog pe care-l avuseseră când ajunseseră!

Ana-Maria

Privea lung pătuţul. Cu greu se lăsase convinsă să nu înghesuie

copilul între ei... Braţele o cuprinseră uşor, tandru. Sărutul pe gât o făcu să clipească... Oftă greu:

- Te rog...

- ... OK. La ce te gândeşti?

La naiba! Scăpă un suspin:

- Că poate mâine e ultima oară când o văd!

- Dacă te mai gândeşti la asta, nu mai am ce discuta cu tine.

Asta e! Nu putea să nu se gândească...

- ... Dacă te ia mâine, poimâine eşti înapoi.

Mai avea vreun rost să-i amintească discuţia din magazin? Nu, dacă nu voia să lungească la infinit o temă neplăcută! Aşa că privea lung micuţa adormită...

- Mâine, la şase fix, mama e la uşă. Vine cu tata s-o ia.

Aprobă scurt: ei ştiau cum se organizau. Mâine, la şase fix, poate că era ultima oară... Braţele o cuprinseseră din nou... Soţul ei devenise foarte explicit... Se întoarse spre el:

- Te rog, nu te supăra. Dar nu-mi iese din minte...

Primi un sărut pe vârful nasului... şi fu învelită:

- Hai să ne odihnim. Presimt că mâine o să fie omor la magazin!

Aprobă şi închise ochii. Decât să-şi privească lung fetiţa, sau să fie nevoită să-şi refuze din nou soţul...

22 decembrie 2004 - miercuri

Ana-Maria

Afară ningea infernal, cu fulgi imenşi. Magazinul era plin-ochi; mirosea a haine ude, înghesuite într-un loc cu multă căldură. Parcă ar fi fost mai bine să rămână mirosul de container chinezesc...

Uşa din spate se deschise larg; Nina o prinse de braţ:

- Vezi, că plec vreo oră-două.

Se întoarse, pregătită s-o întrebe cum credea ea că se putea împărţi între două magazine pline-ochi... Tresări: ce era asta? Ochii prietenei ei străluceau ciudat; zâmbetul era uşor euforic...

- M-a sunat Radu - şi trebuie să plec! Vin cât pot de repede!

- Bine, fugi! Îţi ţin pumnii!

Mimica euforică se transformă într-una dezamăgită:

- Te-a sunat şi pe tine?

- Nu m-a sunat nimeni; da' te văd că radiezi toată şi nu pot să nu-ţi ţin pumnii! Ca să-ţi reuşească şi să nu te-ntorci dezamăgită!

Nina se repezi şi-o pupă pe obraz. După care alergă înapoi, în spate... Închise uşa şi reveni spre casa de marcat. Dacă o sunase Radu, probabil se ducea la nişte analize! Poate se ducea la o clinică particulară, unde se practica o formă specială de inseminare... Că Ninuţa ei nu s-ar fi bucurat aşa nici dacă ar fi primit cadou tot Predealul - cu litoral cu tot!

Florentin

Fu prins de mână şi tras spre camera din spate. Se întoarse, mirat; văzând însă încruntarea de pe chipul lui Nicuşor, se grăbi să-l urmeze... Traversă tot mall-ul; ajuns în spatele bijuteriei, fu aşezat după zid şi i se făcu semn să nu scoată o vorbă... Cumnatul lui reveni şi apăsă butoanele mobilului. Suna...

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Ai treabă? Te deranjez?

- Nu.

- A ajuns Diamant?

- Încă nu; dar probabil că şofează cu atenţie.

- Tot ce se poate - că e polei. Să mă suni, oricum, când ajunge; ca să stau şi eu liniştit.

- OK.

- Tu ce mai faci?

- Bine; pe-aici, prin şatră. Probleme organizatorice...

Ştefan era binedispus. Nicuşor zâmbi:

- Nu ştiam că te ocupi şi de organizatoricele din şatră...

- Păi nu trebuie să mă ocup şi de ele? Ca să nu apară niciodată probleme, trebuie să te ocupi de sursa lor!

- Da, normal! Oricum... Tu când mai treci pe aici?

- De ce?

- Ca să mai stăm şi noi de vorbă! Că n-am mai vorbit de duminică!

Vocea nu-şi schimbă tonalitatea:

- Lasă, că vorbim noi curând! Momentan sunt prins cu organizatoricele astea; da' imediat cum mă eliberez, te sun şi vorbim.

- OK.

Tăcere. Nicuşor aştepta, Ştefan aştepta... Până la urmă, Ştefan reacţionă primul:

- Ce-ai, mă? Ce te-apasă?

- Faptul că mă ocoleşti.

- N-am să te mai ocolesc mult. Şi-atunci să te ţii, paranghelii!

Ştefan râdea. El unul nu prea râdea, pentru că auzea, în spatele

vocii lui Ştefan, un radio în surdină. Şi, nici el nu ştia de ce, îi răstălmăcea fiecare cuvânt. Căuta al doilea înţeles. Spre disperarea lui, găsea mereu un al doilea înţeles...

- Bine, mă! Abia aştept, să ştii!

- Şi eu! Hai, că uite cum intră Mercedesu' alb în şatră. Vorbim, da? Salut.

- Salut.

Şi-i închisese... Nicuşor îl prinse de mână şi urcară scara. Uşa atelierului se închise; cumnatul lui răbufni:

- Poftim! Eu acum ce să mai zic?

- Că e circumspect şi foarte priceput la cuvinte. Ţi-a răspuns la toate întrebările.

- Mai puţin la cele legate de Ana.

- Inclusiv la ele.

- Adică?!

- "Probleme organizatorice în şatră." Mă îndoiesc că are aşa ceva, dacă nu e bulibaşă. Deci nici nu-i în şatră; e pe undeva prin oraş, în maşină, şi dă telefoane. E foarte prins cu planul, cu oamenii angrenaţi în el, cu actele, cu vilele, cu aranjarea afacerilor în noua ţară; da' imediat cum le termină şi-o ia pe Ana, adică se eliberează de probleme, te sună.

- Băi, nu cred!

- N-ai auzit? N-o să te mai ocolească mult! Şi-atunci să te ţii, paranghelii!

- Băi Florentine, prea le potriveşti şi tu!

- Auzi? Ştefan ascultă radio în şatră?

Nicuşor ridică mirat sprâncenele...

- Se auzea un radio, în surdină. Ca atunci când sună telefonu', scoţi caseta cu manele din casetofonul auto şi răspunzi.

Şi-acum Nicuşor se încruntase rău... Zâmbi slab:

- Deci nu rezolva administrative în şatră; era în Bucureşti, cu oamenii lui, pregătind planul pentru răpirea Anei. Calmează-te; nu mi-e frică de el. Nici Anei nu-i mai e frică de el. Dacă o ia, n-o ia ca să-i facă rău. N-o să sară pe ea, s-o violeze, la fel cum nu cred că o s-o bată. De ameninţat, mă îndoiesc că o s-o ameninţe... E o femeie specială; o să facă tot posibilul să-i intre pe sub piele. Şi ştie că trebuie să se poarte impecabil; o să se-ndoape cu Distonocalm şi-o s-o conducă în camera liberă, dacă ea vrea să stea singură.

- Florentine, nu te culca pe-o ureche! Aşa o fi, în primele 24 de ore. Da' când o să vadă că metoda nu dă roade, ăsta e-n stare s-o filmeze când "i-o pune" şi să-ţi trimită discu'!

- Şi să piardă orice şansă la sufletul ei?

- Da! Ca să dinamiteze orice şansă a ei de a se întoarce la tine!

- Îmi asum riscul. Şi ştiu ce tată am. În 24 de ore, îl face de-o aduce înapoi neatinsă, cu scuze cu tot!

Nicuşor ridică din umeri; porni spre uşă:

- Orice-ar face el, Ana nu va fi a lui. Când te mai vezi cu Crin, spune-i că vreau să stăm de vorbă.

- Îi spun.

Coborî grăbit scara; traversă mall-ul şi intră în magazin. Şi cum soţia lui n-avea clienţi, o întoarse spre el, o strânse în braţe şi-o sărută...

Ana-Maria

Aoleu, iar era plin! Luminiţa se apropie şi-i şopti la ureche:

- Fugi la uşă, că nu mai poţi! Stau eu aici, cinci-zece minute, până-ţi tragi şi tu sufletu'...

Aprobă şi se strecură cu greu prin mulţimea înghesuită. Doamne, oamenii ăia chiar vedeau produsele? Că în magazinul ei era mai rău ca-n autobuz! Trecu pe lângă florărie; Florentin avea trei clienţi la coadă, dar Ovidiu lega repede buchetul. Ei erau doi; ei terminau repede...

Se întoarse spre geamurile antiglonţ. Nu se auzea zgomotul străzii. Deşi ningea în continuare infernal, deşi Calea Moşilor era o mare de maşini, toate dotate cu claxoane...

Se încruntă la vederea maşinii care înainta, încet, pe trotuar. BMW-ul se apropia de geamuri, de ea... O lumina cu farurile puternice... Vedea două siluete înăuntru; la fel de bine însă, putea fi doar Ştefan şi tetiera scaunului din dreapta...

Motorul se opri. Farurile se stinseră. Citi abia acum numărul de înmatriculare şi simţi o mare uşurare - Ninuţa şi Radu! Abia acum realiza că şi modelul maşinii era altul... Că nu le-ar fi putut încurca, dacă n-ar fi fost atât de întuneric afară... Radu coborî de la volan, alergă pe partea cealaltă a maşinii... De ce oare simţea un gol în stomac? Un gol imens în stomac? De ce avea senzaţia că se întâmpla ceva foarte special?

Îl văzu deschizând portiera. Nina coborî încet din maşină...

Doamne! Puse mâinile pe geamurile reci: Doamne! Ce vedea? Ninuţa ei? Prietena ei? Finuţa ei? Reuşiseră?

... Reuşiseră, fireşte! Doar îi ajutase jumătate din Poliţia capitalei, plus 30 de judecători! La dracu! Cum îşi bătuse el joc şi de momentul ăsta, şi de surpriza asta... Doar opt zile, până la sfârşitul anului...

Se grăbi spre uşa florăriei şi-i făcu semn lui Florentin că avea treabă cu el. Îl văzu apropiindu-se în fugă... De la discuţia răstită de ieri, soţul ei era complet schimbat! Păcat că asta se întâmpla atât de târziu. Poate-ar mai fi avut o şansă, dacă ar fi fost atât de atent şi de deschis pe vremea când o dusese prima oară în şatră...

- Ce-i?

- Du-te tu dincolo şi încuie uşa. Hai, că închidem!

- De ce?

- Pentru că avem un nou membru al familiei! Hai!

Evident, soţul ei se grăbea nu să încuie uşa, ci să scruteze cu privirea întunericul de afară, în căutarea surprizei... La vederea Ninei, îl văzu bufnind în râs. Şi, în sfârşit, avu certitudinea că peste vreun sfert de oră se puteau declara închişi - şi se puteau juca în voie cu ghemotocul din scutece...

Le deschise uşa. Scutecele erau bleo; putea jura că Radu insistase să aibă un băieţel nepătat... Prietena ei radia; emana lumină. Privea băieţelul cu ochii strălucind de fericire; îl ţinea cu grija cu care o mamă îşi ţine prima oară copilul... Iar finul ei nu prea mai ştia cum îl chema; cu paltonul scurs de pe-un umăr, nescăpând din ochi mogâldeaţa adormită, încerca să-i facă Ninei loc, încurcându-se astfel în tocul uşii, în pragul uşii, în ea...

- Mergeţi în spate, până se golesc magazinele.

Deci era băieţel... Florentina rămânea singura fetiţă!

Doamne, să se uite bine la el! Poate-l vedea azi pentru prima şi ultima oară...

Gata! Să înceteze cu gândurile alea! Va fi răpită - asta era o certitudine! Dacă socrul ei îşi schimbase programul şi se implicase în transportul Florentinei, era clar că el avea unele informaţii...

Ştefan va veni. Va încerca s-o ia. Ea va încerca să-l convingă să renunţe; dacă nu va reuşi, va pleca alături de el. Pentru siguranţa lui Florentin şi-a Florentinei, va pleca ea. După care va încerca să scape de Ştefan. Va încerca să-l convingă; să-i demonstreze că nu erau făcuţi unul pentru celălalt. Dacă însă nici după asta Ştefan nu va înţelege...

Nu va trece printr-un nou viol. Niciodată.

Florentin

Gata. Încuie uşa şi se grăbi să intre în spate: unde era finuţul lui cel mic?

Se strânseseră ciorchine în jurul Ninei. Care-i scosese salopeta de fâş. Bebeluşul în costumaş albastru era atât de frumos... Traversă camera şi-şi luă soţia în braţe:

- Uite ce mic e! Cât are, Nino?

- O lună, peste două zile.

- Tii...

Uitase cât de mici erau bebeluşii de-o lună... Luminiţa se grăbi să nu se dezmintă - ea era şefa peste întrebări:

- Şi? Gata? Aţi semnat actele?

- Da; am fost întâi la notar, unde-am semnat actele; pe urmă am

fost la tribunal, unde ne-au parafat nişte hârtii... Şi pe urmă am fost la maternitate! Unde-am semnat alte hârtii... şi l-am luat!

- Poţi să crezi că azi îl ducem acasă?

Radu nu credea asta; de aceea îşi întreba soţia dacă măcar ea credea... Luminiţa se grăbi iar cu întrebările:

- Şi cât au durat actele?
- Păi... cam două săptămâni.
- Nino, ai înnebunit?
- Nu.
- Dacă e ceva în neregulă? Dacă sunt false? Cine ţi le-a făcut?
- Ştefan. Aşa că sunt perfecte.

Acum ştia de ce Ana nu se grăbea să se apropie de micuţ... Ştia de ce auzise radio-ul "în şatră"...

- Aha! Şi cum îl cheamă?
- Păi ca-n certificat, nu?

Începu să râdă: Luminiţa fierbea, iar Nina era prea euforică să mai simtă asta...

- Şi ce scrie-n certificat?
- Petre.
- ... E un nume foarte frumos. Foarte... masculin. Părinţii îi ştiţi?
- Doar mama.
- Aha! Şi e înaltă? Că băieţii moştenesc de obicei mamele...
- Avea cam 1,70...
- Aa, perfect! Ta-su n-are cum să aibă sub 1,75! O să fie un lungan solid şi fustangiu!

Luminiţa chicotea; Nicuşor râdea cu lacrimi, fără a scoate însă nici un sunet... Vocea Anei i se păru mult prea serioasă pentru eveniment şi moment:

- Iar tatăl? Nu era normal să-l vedeţi şi pe el?
- Tatăl e necunoscut.

Nina răspunsese fără să-şi ia privirea de la micul Petre...

- Iar mama? Cum v-aţi înţeles cu ea? O să vină să-l viziteze? A semnat pentru renunţarea la drepturi?
- Mama a murit acum o săptămână.

Tăcere. O tăcere grea, apăsătoare... Avu impresia că soţia lui încercă să-şi mai înmoaie tonul vocii:

- ... De fapt, când v-aţi hotărât?

De data asta răspundea Radu:

- Chiar în ziua în care ne-ai dat tu ideea!

Adică acum vreo două săptămâni, nu? Da' repede se mişcaseră...

- Şi când aţi avut timp să umblaţi, să-l găsiţi pe el...?
- Ştefan ne-a ajutat cu o listă foarte exactă. Într-o oră după ce l-am sunat, am primit pe fax câte cinci nume, de la fiecare maternitate din Bucureşti. A mers cu noi, a prezentat peste tot o tonă de aprobări, semnături şi parafe, ne-a deschis toate uşile...
- Iar pe Petre când l-aţi văzut prima oară?
- Acum două săptămâni. Şi din clipa în care l-am văzut, am ştiut că el e!
- Iar formalit
- Le-a rezolvat Ştefan.

Nina se cam săturase de acel interogatoriu - se repezise să răspundă ea, ca să înceteze toţi cu întrebările. Era evident că nu-i făcuse nici o plăcere să apeleze la Ştefan, creându-şi astfel o obligaţie imensă şi călcând în picioare sufletul năşicii ei... Iar Ana lui voia să ştie cum rezolvase Ştefan actele! Pentru că întrebările seci urmară imediat:

- Cum a murit mama lui?
- Nu mă interesează. La 16 ani, l-a născut şi l-a lăsat în maternitate. Pentru Petre, era moartă oricum.

Gata: era momentul să intervină el! Îşi sărută soţia pe gât:

- Aoleu, năşică! Trebuie să ne apucăm să organizăm botezu'!

Ana îi strânse uşor mâna:

- Aşa-i! Ninuţo, Radule, îl facem cam peste-o lună; OK? Să se facă şi el mai măricel, să se întremeze... Să poată taica popa să-l bage-n cazan, nu?

Aprobau amândoi. Bun! Acum, că distrusese complet discuţia despre părinţii lui Petre, îşi aminti un amănunt extrem de important! Se repezi la Nicuşor:

- Ia vino-ncoace, cumnate! Ia să avem noi o vorbă...

"Că doar n-o să-mi las finuţu' să plece acasă aşa... fără brăţară de aur!"

Ana-Maria

Oof, Doamne! Noroc cu Florentin, că-i făcuse duşul ăla rece! Tâmpită era, să pună atâtea întrebări anapoda tocmai acum! Se apropie şi întinse mâinile; Nina îi puse bebeluşul în braţe... Doamne, cât de mic era!

Se aşeză pe primul scaun pe care-l întâlni. Privea lung ochişorii somnoroşi, guriţa buzată, obrajii rotunzi ca două mingiuţe... Mm, ce grăsun era! Făcea brăţări la mânuţe şi la picioruşe!

Auzi un mobil sunând; Luminiţa răspunse... şi alergă afară din atelier:

- A venit şi Laura!

Bun! Nu mai avea nici un chef să lase băieţelul şi să numere rujuri, chiloţi şi mingiuţe de 10.000 bucata!

- E frumos cu spume, Ano!

Aprobă: într-adevăr, era frumos foc... Ridică privirea spre Radu:

- Şi e numai al vostru. Nu-l aveţi decât pe el, nu vă are decât pe voi...

Bărbatul din faţa ei aproba, zâmbind... Privea părul cărunt, ridurile, ochii obosiţi dar atât de fericiţi... La 47 de ani, Radu avea alături de el un suflet mic; un pui de om pe care-l va ajuta clipă de clipă să crească şi care-i va mulţumi spunându-i "tată"... Se ridică şi îl puse pe Petre în braţele mamei lui:

- Să vă bucuraţi de el! Să vă trăiască, să se facă mare şi voinic şi frumos... Şi să vă ajute Domnul să fiţi doi părinţi fericiţi.

Uşa se redeschise; Luminiţa năvăli în atelier, răcnind:

- Uite, vino repede să vezi!

Laura intră, zâmbind slab; dădu cu ochii de imaginea familiei complete, fericite... Luminiţa dădu dovadă de multă lipsă de tact:

- Ce zici? Îl cheamă Petre!

Iar Nina ridică braţul, ca să i-l arate Laurei pe Petre...

Era linişte; mult prea linişte. Urările întârziau extrem de mult... Ochii negri priveau ochii fericiţi ai proaspetei mămici a lui Petre... Tânăra contabilă scăpă dosarele din mână şi alergă afară, bufnind în plâns... Ei! La naiba! Alergă după ea; grăbi pasul şi reuşi s-o prindă lângă uşă. Auzea paşii alergând în spatele ei... O trase cu putere spre uşa atelierului:

- Ce-i cu tine? Nu te înţeleg!

Laura tăcea... Luminiţa prinse şi mâna cealaltă a Laurei. Dar tânăra nu se mai împotrivea... Intrară în atelier; Luminiţa o aşeză pe unul din scaune, în timp ce ea se grăbea să-i aducă un pahar cu apă... Ce naiba se întâmplase? Laura plângea în hohote?

Reveni cu paharul; Luminiţa o ţinea în braţe, în timp ce Nina încerca să afle ce se întâmplase... O obligă să bea puţină apă... Şi-altceva nu mai ştia ce să-i facă! Nu aveau calmante...

- Hei, te rog! Nu mai plânge! Da' ce s-a întâmplat?

Iar Laura plângea şi tăcea mâlc... Şi intervenea Nina:

- Am făcut eu ceva? Ţi s-a părut că am zis ceva, sau m-am uitat eu anapoda la tine?

Radu încerca şi el să afle ce naiba se întâmplase:

- Dar nu înţeleg! Că ai venit zâmbind! Ce s-a întâmplat? Îl cunoşti de undeva pe Petre?

Laura sări în picioare, ţipând:

- Lăsaţi-mă o dată în pace! Nu vreau să văd şi să aud nimic! Vreau să mă lăsaţi în pace!

Luminiţa se ridică:

- Bine, dragă; te lăsăm în pace... Nino, să ştii că se bucură să vadă că ai reuşit să ai şi tu un copil! Da' nu vrea să-ţi spună asta, ca să nu ţi-o iei în cap!

Se grăbi s-o oprească:

- Taci, Luminiţo!

Pentru că cumnata ei tocmai descoperise de ce plângea Laura...

- De ce să tac, dragă? E frumos ce face? Vine şi-i strică Ninei toată bucuria?

- Stai liniştită, că nu mi-a stricat nici o bucurie.

Iar finuţa ei îl mută pe Petre în braţele tăticului lui şi se apropie de Laura, cu braţele întinse:

- Să ştii că te înţeleg...

Vocea dură se grăbi să-i dea replica:

- Mă înţelegi? E vreuna aici care să n-aibă copil? Nu. Atunci lăsaţi-mă în pace cu sfaturile şi compasiunea voastră! Că habar n-aveţi!

- Ba te rog să mă crezi că te înţeleg!

- Nu înţelegi! La vârsta mea, unica soluţie e Mugurel sau un batalion de pisici care să-mi lumineze bătrâneţile! Pricepeţi? Bravo, Nino; să-ţi trăiască! Mă bucur pentru voi! Dar nu pot să stau aici şi să mă uit la bucuria voastră!

Iar contabila ieşi, vijelioasă... Păşi încet pe urmele ei; o văzu alergând la maşină... Plecă încet capul într-o parte, simţind brusc că se face lumină în mintea şi gândurile ei:

- Deci asta voiai tu, de fapt, de la soţul meu... Un bebeluş... Despre care să nu ştie că-i al lui... Şi despre care să afle eventual după răpirea mea...

Luminiţa se apropia în fugă:

- Ce-a zis? Ce vrea asta?

Zâmbi slab:

- Las-o; ceea ce vrea ea...

"Poate se va întâmpla, într-o zi." După răpirea ei... Iar dl Manolache era un om atât de parolist, atât de grijuliu cu propria imagine şi renumele neamului, încât...

Un singur lucru o bulversa: între prima ei invitaţie la cafea şi ziua de azi, trecuse mai bine de-un an. Timp arhisuficient pentru a naşte copilul. Unde intra Ştefan în calcule? De unde începea contribuţia lui la planul Laurei - şi viceversa? În ce punct intervenise discuţia, planul dintre ei? Exista un plan? Sau amândoi se bazau pe intervenţia celuilalt, tacit?

Florentin se apropia, foarte binedispus... La urma urmei, după dispariţia ei, el va fi liber să-şi aleagă soţia şi mama pentru Florentina. Era sigură că Laura nu va îndrăzni niciodată să o neglijeze pe fiica din prima lui căsătorie - mai ales că dna Manolache va sta cu ochii pe ea...

Zâmbi şi ea şi reveni în atelier. Petre era din nou centrul de interes. Şi cum năşicul tocmai intra cu cadoul...

24 decembrie 2004 - vineri

Ana-Maria

Se aşeză şi puse farfuriile pe masă: gata şi micul dejun. Florentin stătea tolănit pe perne; Florentina explora mobila şi testa primele tentative de-a se ridica singurică pe picioare. Fiica lor prinsese gustul primilor paşi...

Soţul ei era extrem de calm. Avea un chip destins, zâmbitor... Era cald în casă. Televizorul producea zgomotul de fundal - colinde de Crăciun. Masa era plină de bunătăţuri, plănuiau să nu iasă deloc din casă azi şi mâine... Ea zâmbea şi aştepta bubuiturile din uşă...

Mai erau doar şase zile. Gândul ăsta o îngrozea; o scotea din minţi! Dacă ar fi ştiut... Dacă ar fi avut o forţă mare-mare, să afle data şi ora...

Florentin

Soneria piui prelung... Hm! Se ridică, fără să-şi piardă zâmbetul de pe chip:

- Mă duc eu.

Ajunse în dreptul cuierului şi scoase şişul de pe mânecă. Întrebă, oprindu-se înainte de cadrul uşii:

- Cine e?

- Crin, cu cozonacii.

Aha! Categoric, Ştefan nu s-ar fi folosit tocmai de Crin! Îl avea pe Diamant, îl putea obliga pe Nicuşor să joace rolul calului troian - dar nu pe nepotul Bambinei! Aşa că descuie şi deschise larg uşa. Nu mică-i fu uimirea să descopere că, într-adevăr, Crin venise cu doi cozonaci...

- Neaţa!

- Salut! Intră! Mă, da' tu n-ai Crăciun?

- Ba da, da' după prânz. De dimineaţă, sunt omu' cu livrarea.

Aha!

- Şi pe la cine mai livrezi azi?

- Păi la toţi ai tăi. Bancheta din spate e plină-ochi!

Lăsă cozonacii pe masă şi şopti, privindu-l complice:

- Poţi să întârzii cinci minute?

Primi o aprobare. Îl trase în baie, închise uşa şi şopti:

- Ce zic oamenii tăi?

- Că sunteţi filaţi mai ceva ca Putin. În clipa asta, pot să jur că Ştefan a aflat deja chestia cu cozonacii.

- Auzi? Da' unde naiba sunt oamenii lui? În blocul de vizavi, nu?

- Aşa ar fi logic - ca să vă audă. Am înţeles de la unul dintre amicii mei că trebuie să orienteze spre voi o "farfurie" de-aia, ca antena de satelit...

- Mă rog; nu contează. Când o să acţioneze?

- Habar n-am! Probabil că nici el nu ştie! Momentan dă ordine disparate; l-a pus pe unu', de exemplu, să umble prin Mall şi să cumpere fuste. Şi nu pentru Rubina, care-i cu un cap mai mică decât Ana; i-a dat măsuri exacte. Nevesti-sii nu i s-ar potrivi ce-a cumpărat sluguliţa aia... A trimis pe altu' să ia cizme şi pantofi 38 de la Leonardo. Rubina poartă cel mult 36.

- Am înţeles. Pregăteşte un bagaj pentru Ana.

- Un om de-al lui a comandat 30 de săbii noi-nouţe, pe care le primeşte mâine la prima oră.

Se încruntă: asta era foarte grav...

- Iar azi de dimineaţă a vorbit personal cu un amic, de la un centru de închiriat maşini.

- Doar n-o s-o răpească cu BMW-ul personal!

- Evident! Chestia e că nu ţi-o fură azi, sau mâine; da' sigur ţi-o fură, într-o zi.

- Băi Crine... Dac-o fură, şi-a pus gâtu' pe buturugă. E doar o chestie de timp, până-l aflu şi-l decapitez.

- Fii tu liniştit, că taică-tu nu te lasă să te nenoroceşti aşa! Lămureşte el lucrurile!

- Ei; atunci spune-i lu' tata aşa! Când o fi să fie, dacă Ştefan reuşeşte s-o fure, să dea fuga să-l găsească primu'! Că dacă-l găsesc eu, îl pedepsesc după planu' meu. Şi adu-i aminte că eu sunt bărbatu' Anei, şi tocmai eu habar n-am ce tot organizează neamu' meu de ceva timp încoace.

- Bine, mă; îi spun. Da' după Crăciun. Că vreau să serbez şi eu cu nevasta, acasă - nu la Urgenţă!

Aprobă şi ieşi din baie:

- Hai să ciocneşti şi tu cu noi un pahar cu lapte cu cacao.

- Nu, nu pot să stau. Ţi-am spus că am bancheta plină! Salut, Florentine! Stai liniştit: ia uite-mă ce ochi mari şi alerţi am...

Începu să râdă şi-i strânse mâna:

- Bine, Crine. Acu' o sun pe mătuşi-ta, să-i mulţumim pentru aşa surpriză...

- Salut!

- Salut!

Îl conduse, încuie uşa şi intră în bucătărie. Şi se minună şi el de aşa cozonaci...

Ana-Maria

Mm, o nebunie! Mezelurile or să mucegăiască în frigider, cu aşa cozonac pe masă! Mergea la fix cu laptele cu cacao... Râzând, Florentin apăsă butonul roşu...

- Ce-i? Ce-a zis?

- Să am grijă, să nu mă umflu ca cozonacii...

I-auzi! Şi ea râdea... Încercă să vorbească cât mai încet:

- Tu pe la cât treci pe la ai tăi?

Instantaneu, zâmbetul dispăru de pe chipul soţului ei:

- Nu trec pe la ei.

- ... De ce?

- Fiindcă n-am de ce să trec! O să-i sun; le-ajunge!

- ... Or să se supere...

- N-au decât!

- ... Haai, te rog!

- Nu-nu! Crăciunul ăsta e pentru familia mea!

- Ei nu sunt familia ta?

Soţul ei ridică tonul:

- Nu! Şi-ar trebui să priceapă şi ei că copilu' creşte, se-nsoară şi-şi ia zboru'!

- Da; da' nu uită niciodată de

Ţipătul o făcu să renunţe imediat la orice idee de comunicare:

- Nu plec nicăieri fără tine! Pricepi? Acolo unde tu n-ai loc, n-am loc nici eu! Ce vrei, să te las singură-n casă de Crăciun ca să cinstesc cu tata o berică? Sau să mă aştepţi în maşină, în faţa porţii?... Ete, fleoşc!

Înmuie bucata de cozonac în lapte şi muşcă cu poftă. Nu va mai scoate nici un cuvinţel toată ziua... Şi Florentin îşi dădu seama că exagerase totuşi cu ţipetele:

- Stăm amântrei în casă, la masa noastră, cu mâncarea noastră, şi petrecem Crăciunul în familie. Şi-aşa, trebuie să facem bradul... Presimt că după-amiază ne vizitează Petre...

"În plus, te rog eu din suflet să nu mă laşi singură în casă tocmai azi! Nu mă lăsa la îndemâna lui..."

Florentin

Poftim! Tocmai de-asta refuzase să se-ncalţe, să se-mbrace şi să plece lelea prin zăpadă! Îi sunase de dimineaţă, vorbiseră 20 de minute la telefon, vorbise cu fiecare frate şi soră... Tocmai ca să nu trebuiască să strice un asemenea moment!

Bradul, bineînţeles, era "de expoziţie". Iar Ana o ţinea pe Florentina în braţe şi dansau amândouă pe colindul vesel, în timp ce studiau împreună fundiţele albastre. El le privea din cadrul uşii; se delecta cu imaginea celor două zâne din viaţa lui...

Nu-i va spune Anei ce vorbise cu Crin. Nu-i va spune nici despre garderobă, nici despre săbii, nici despre maşini... Şi nici despre oamenii care le ascultau chiar acum fondul muzical. Nu-i va spune nici azi, nici mâine, nici poimâine. Nu-i va spune niciodată.

Să-l ierte Dumnezeu că se gândea la asta în ajunul Crăciunului; dar existau atâţia şoferi nepricepuţi în Bucureşti, atâtea maşini cu defecţiuni la sistemul de frânare... Atâtea şanse ca un om aflat în trafic să sfârşească la morgă...

Ioan

Lăcrămioara n-avea somn; se tot foia, când pe-o parte, când pe alta... Ridică încet capul:

- Vrei să mergem şi noi?

- Nu. E prea frig.

- Atunci să înţeleg că nu ţi-e somn?

Nevasta lui se răsuci imediat şi se ridică în coate:

- Da' cum a putut, mă, să nu dea pe-aici?

- Simplu: a stat acasă, cu familia lui. Aşa cum am stat şi eu cu tine.

- Da' Luminiţa cum a venit? Şi Crin, cum ne-a adus cozonaci?

- Luminiţa a venit ca să nu mai gătească ea. Am auzit-o vorbind cu Mirela: nu prea mai poate face multe treburi în casă, iar când a simţit mirosul de varză acră i s-a făcut rău şi-a renunţat la a mai împleti sarmale.

- Când ai auzit tu asta, mă Ioane?

- Când tu erai la bucătărie iar eu cică eram în beci.

Tăcere...

- E normal, la urma urmei; a dat telefon, ne-a urat numai de bine... Are şi el o vârstă; are familie, are propria afacere...

- Iar tu o să-l taxezi la greu, când o fi să apară Ştefan...

- Bineînţeles! Dacă înţeleg de ce n-a venit, nu înseamnă că-i aprob decizia!

- Lasă, că poate vine mâine...

- Mâine cred că se strâng toţi la Nicuşor.

- Cum aşa, Ioane?! Când am comandat ditamai tortu'?!

- Am spus că cred; s-ar putea să-mi stea toţi pe cap, de nici ştirile să nu le mai prind...

Lăcrămioara râdea; el doar zâmbea, pentru că voia să termine mai repede discuţia şi să doarmă...

- Apropo de ştiri, Ioane...

- Apropo de ştiri, nimic nou.

Şi se lăsă înapoi pe pernă. Că n-avea rost să-i spună ce aflase de la Crin - cu cât se apropia anul nou, cu atât mai mare era tentaţia Lăcrămioarei de a-şi informa nora. Închise ochii...

- ... Noapte bună, Ioane.

- Noapte bună, Lăcrămioaro.

25 decembrie 2004 - sâmbătă

Florentin

Închise uşa camerei şi reveni pe perne. Privi lung copiii; Florentina îi dădea târcoale lui Petre care, aşezat comod în scaunul auto, urmărea cu ochişorii umbra roşie... Radu oftă greu:

- Şi? Ce mai ziceţi voi? Ce mai e nou cu...

Îi făcu semn să tacă... şi reuşi să-l oprească înainte să rostească numele! Se aplecă şi şopti extrem de încet:

- Am aflat că ne interceptează. Ori vorbim aici în şoaptă, ori te invit în baie.

Radu înţelesese; acum aştepta răspunsul... Oftă uşor:

- Încearcă să pară detaşată, dar e foarte stresată. Se gândeşte la toate nenorocirile.

- Mi-a spus Nina ce-a aflat de la Luminiţa. Fă cumva s-o determini să renunţe la idee!

- Nu pot. N-am cum. În plus, dacă i-aş lua rezolvarea asta, ar fi disperată - că alta n-are. Las-o să se gândească numai la asta; la cum îl ştiu eu pe individ, o să aibă grijă de ea ca de ochii din căpşoru' lui. Că dacă va trebui s-o aducă înapoi ca să-şi scape pielea, trebuie s-o aducă impecabilă!

- Voiam demult să-ţi spun; dar am preferat să nu pun şi eu gaz pe foc. Acum te văd calm, aşa că uite cum stă treaba: m-am gândit la un plan...

Ce plan? Radu zâmbi:

- Dacă o ia pe Ana şi vrei să dai de el, îl sun şi-i spun că a venit protecţia socială, sau bunicii, sau televiziunea, sau toţi la un loc. Şi-l chem, disperat, ca să rezolve problema. Tu ştii unde stăm, eu îţi transmit cumva ora...

- În principiu, ideea e bună; doar că e irealizabilă. Nu se va îndepărta de Ana nici la zece metri; va da trei telefoane şi-ţi va trimite două duzini de oameni care să facă linişte în jurul locuinţei lui Petre.

- ... Oricum, să ştii că, dacă se-ntâmplă, sunt la dispoziţia ta. Mă suni şi te ajut cum pot şi eu.

Întinse mâna spre el, zâmbind slab:

- Mulţumesc. Eşti singurul pe care nu l-am bănuit niciodată de trădare.

- Doar să mă suni.

Aproba, deşi era sigur că nu va avea de ce să-l sune. Radu era extrem de util la construcţii de case, drumuri, poduri şi altele. La răpit neveste de-acasă, tot Crin rămânea cel mai bun...

Ana-Maria

Nina aprecia la adevărata lui valoare cozonacul; ea o privea şi zâmbea... Şi deschise discuţia:

- Şi cum te descurci cu Petre?

- Aa, perfect! E un dulce! Poţi să crezi că nu cere niciodată lapte noaptea?

- ... Mai rar, aşa băiat!

- Serios! De la 11 seara şi până pe la 6 dimineaţa, nimic!

Aprobă încet cu capul... Nina coborî mult tonul vocii:

- Ce mai ştii de...

- Doar că n-a renunţat. În rest, nimic. Lucrurile însă se precipită. Le simt; o simt pe soacră-mea mult mai agitată, socră-miu n-o mai lasă pe Florentina să iasă din casă fără el... Şi am o informaţie, cum că până la Anul nou se vor lămuri lucrurile. Mai sunt fix şase zile...

- Ar fi tare bine dacă ar fi om de înţeles!

- Om de înţeles este. Ai văzut ce bine v-aţi înţeles voi cu el.

- Sigur că ne-am înţeles bine! El ne-a întrebat ce vrem, noi am spus că băiat, iar în rest am mers în urma lui şi-am spus "Da". Doar copilul l-am decis noi; în rest, el ştie ce-a făcut, cum a făcut...

- Ştiu că e obişnuit să facă ceea ce vrea să facă şi să obţină întotdeauna ceea ce vrea să obţină. Eu sper să putem vorbi şi să ajungem la nişte concluzii comune. Sper să poată înţelege că, în cazul nostru, ceea ce vrea el este imposibil.

- Ano, tu te-ai gândit vreodată ce s-ar întâmpla dacă te-ar lua cu tot cu Florentina?

Aprobă scurt:

- Da; l-aş ruga să o ducă la soacră-mea. Copilul nu are ce căuta în socotelile noastre.

- Numai să afle şi el chestia asta... Şi să fie de acord cu ea!

- O să fie.

- ... Crezi că o să poţi să-l convingi? Nu de alta, da' din câte m-am interesat şi eu, din asemenea situaţii nu se scapă aşa uşor. Ori te aduce acasă, ori iese război între clanuri!

- În 48 de ore, se va rezolva. Nu voi putea rezista mai mult de 48 de ore...

- Oricum, stai liniştită! Că dacă ştie totul despre tine, ştie şi de nenorocirile prin care ai trecut. Şi eu zic că n-o să se atingă de tine.

- Indiferent dacă o face sau nu... Nu poate intra în inima mea; nu i-o pot eu da. Dacă nu acceptă realitatea, o să fie rău de el. Pentru că eu nu pot trăi departe de familia mea. Iar dacă în Novi Sad n-am reuşit să mă sinucid, nu înseamnă că nu pot încerca din nou.

- Termină cu prostiile! Cum să te sinucizi?! Cine-l mai prinde pe Petre-n biserică?

Florentin; dar prefera să râdă, să aprobe şi să schimbe repede subiectul...

- Anuţo, îţi garantez! Dacă într-adevăr te iubeşte aşa cum se laudă, n-o să suporte să te vadă tristă şi plânsă şi nefericită. Poate că atunci, la Mall, n-a pus mare greutate pe vorbele tale din cauza microfonului. Da' acum, doar voi doi, chiar o să asculte ce-ai de spus!

Ridică scurt din umeri şi porni spre uşă:

- Mergem şi noi la ăia micii?

Nina se ridică şi ea, zâmbind:

- Nu-ţi mai face atâtea griji! E om de înţeles! Şi-i al dracului de deştept! Nu se poate să nu înţeleagă, să nu vadă realitatea!

Îi făcu semn să tacă odată şi porni spre sufragerie. Florentina tocmai îi întindea lui Petre cubul ei preferat...

Florentin

Strânse uşor braţele şi-o sărută pe creştet:

- Mâine vii dis-de-dimineaţă?

Primi o aprobare scurtă:

- Nu-mi place să rămân singură acasă.

Oof, Doamne! Până şi în seara de Crăciun, Ana se gândea tot la Ştefan!

- Te rog, poţi să ţi-l scoţi din cap cinci minute?

Primi o negare tristă...

- Îmi transmiţi starea asta pesimistă şi-mi vine să plec după el! Nu suport să te văd aşa! Pentru Dumnezeu,

Ana se răsuci scurt şi şopti, suspinând:

- Pentru Dumnezeu! Nu pot să nu mă gândesc că poate acum o văd pentru ultima oară!

- Ano, te rog! Încetează! Cum s-o vezi pentru ultima oară?

Capul şaten aproba violent; soţia lui plângea... O strânse cu putere în braţe:

- Să nu te mai prind că te gândeşti la aşa ceva! Dacă reuşeşte să te ia, ai să te-ntorci în maximum 48 de ore! Pentru Dumnezeu!

Lipi buzele de urechea ei şi-i şopti, extrem de încet:

- Cum poţi să te gândeşti s-o laşi să crească fără tine? Cum poţi să te gândeşti să mă laşi singur? Te rog! Tu întotdeauna ai fost o femeie puternică! Mă faci să cred că renunţi!

- Nu renunţ; dar

Îi acoperi gura cu palma: ea nu ştia că erau ascultaţi cu maximă atenţie. Nici nu voia să-i spună asta, ca să n-o vadă intrând într-o disperare extremă... Şi-i şopti la ureche:

- Indiferent ce se va întâmpla, indiferent unde te va duce, voi veni după tine. Şi te voi aduce acasă. Pentru mine şi pentru Florentina. Şi sper că şi pentru tine...

- Acum vorbeşti tu prostii!

O privi lung... Începu să-i şteargă lacrimile: oof, iar plânsese! Ana lui nu se gândea nici o clipă că de fiecare dată când Ştefan o vedea plânsă, speranţele lui o luau razna! Dacă ea plângea, era nefericită! Evident, sursa nefericirii nu putea fi decât viaţa ei - adică mariajul ei, adică soţul ei! Aşa că planul răpirii era perfect întemeiat - de vreme ce el, băiat tânăr, frumos şi plin de bani, putea s-o facă fericită... Începu să-i desfacă nasturii pijamalei. Ochii căprui îl priveau lung... Zâmbi slab:

- Ştii că te iubesc?

Şi-acum băieţii de vizavi vor înregistra o chestie care-i va umple lui Ştefan inima de fiere!

... Şi chiar şi el, oricât de optimist şi de conştient de propriile puteri era, se gândea uneori că poate mâine... Că poate peste cinci minute... Că poate mai exista pe undeva o dublură a cheii... Poate găsise Ştefan o cale să-şi facă o dublură... Că hoţii bucureşteni descuiau "fluierând" yale mult mai sofisticate decât cea care-i proteja în clipa asta...

26 decembrie 2004 - duminică

Ana-Maria

Intră în magazin şi-i zâmbi Luminiţei:

- Neaţa.

- Neaţa.

Cumnata ei se încruntă şi-i întoarse spatele. Se grăbi spre ea: ce naiba se întâmplase? Ajunse lângă ea şi-o luă de braţ; nu mai apucă să rostească întrebarea, că Luminiţa o lămuri în şoaptă:

- Ce dracu, măi Ano! Boceşti în fiecare seară, sub ochii lu' frati-miu? Te pomeneşti că-i şi spui de ce boceşti! Ca să se ambaleze nebunu' şi să-şi bage bine-n minte că trebuie să-i ia gâtu' cu prima ocazie! Cu ce dracu gândeşti şi tu?!

Luminiţa avea perfectă dreptate... Fu ea luată de braţ:

- Ştii cum face ăsta când vede roşu? Pe matahala blondă a tratat-o cu blândeţe! Eu l-am văzut băgând cuţitu' până la prăsele, fă! Şi fără să clipească! Şi în probleme mult mai neimportante decât nevastă-sa! Ce dracu! Nu-i mai arăta cât te macină căcatu' ăsta cu Ştefan; că îl împingi spre puşcărie!

I se dădu drumul; cumnata ei ieşi grăbită... Nu-şi dăduse seama...

Tii, ce proastă era! Aseară bocise ca o apucată şi se apucase să-i povestească despre planul ei de sinucidere! Doamne, ce furios trebuia să fie acum Florentin! În ce risc enorm îl băgase...

Florentin

Ia uite cine venise dis-de-dimineaţă la el... Chiar clientul lui preferat! Murătura cu freză, costum de firmă şi Rolex la stânga! Şi uite-l cum îi fugeau ochii spre magazinul cu preţ unic! Se prefăcea a fi ocupat cu florile; îl măsura pe sub sprâncene şi-l lăsa să aştepte... Deşi era zece şi cinci minute... Şi uite că draga de sor-sa se repezea să deschidă ea! Dar, mă rog; tot urmau să deschidă, mai devreme sau mai târziu! Individul părea foarte hotărât să nu abandoneze nici în caz de cutremur...

Fu sincer uimit să-l vadă intrând în florărie!

- Neaţa!

- Bună dimineaţa.

- Te rog, vreau şi eu un trandafir. Da' pot să mi-l aleg eu?

Arătă spre vazele cu trandafiri de toate culorile... Evident, alesese unul roşu ca focul! Venea cu el la tejghea, tare mândru de ce-avea el...

- Fă-i ceva să fie bestial! Şi să smulgă un "Da".

OK! Şi-aşa, dacă nu reuşea să lămurească azi lucrurile cu Ştefan, poate le lămurea cu individu'! Ştia deja că Ana nu-l va lăsa pe el "să erupă"; că va rezolva ea problema. Dar dacă tăntălăul se întorcea la el, să-l întrebe de ce nu-i spusese, pumnul era al lui! Cu dedicaţie! Că prea-i rata pe toţi, în ultimul timp! Libidinoşii de la nunta Ninei, Florinel... Ştefan... Pe-ăsta îl pălea mie-n sută!

Îi întinse rezultatul muncii; primi bancnota, iar individul se grăbi să iasă fără să-şi amintească de rest. Lăsă bancnota în casă, intră în spate şi se apropie de uşă. Vedea profilul Anei, oglindit în vitrina cu farduri...

Ana-Maria

Uşa se deschise larg. Zâmbi comercial şi ridică privirea. Şi realiză, într-o fracţiune de secundă, că n-avea voie "să-i pice faţa"...

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Ia uite ce vedeau cele trei cliente adormite! Ditamai declaraţia de dragoste! Se întreba dacă Florentin ştia să dea cu pumnul "selectiv"; că dacă nimerea vreo nevinovată... Tânărul se apropia de tejghea. Zâmbea ca un adolescent uşor cretin, cu trandafirul în mână... Gata: i se întinse floarea:

- Te rog să primeşti trandafirul ăsta. Şi să nu refuzi invitaţia la cafea, diseară la opt fix.

Şi i-l şi pusese-n mână! I-auzi! Începu să râdă: da' îşi scremuse mintea ceva timp, ca să rezulte aşa exprimare stângace! Ieşi de după tejghea, mirosind trandafirul. Era, bineînţeles, superb... Se opri în faţa lui şi rosti cu voce amuzată, privindu-l drept:

- Într-adevăr, soţul meu nu încetează să mă uimească!

Gata! Uimire amestecată cu panică! Creierul de sub freza laborioasă intrase în blocaj! Se grăbi să apese pe butonul care-l repunea în mişcare:

- Florentin. Se pricepe la aranjamente florale, nu?

Florentin

Ia uite ce frumos ştia soţia lui să-şi alunge pretendenţii! Ehei, mai avea multe de învăţat! El îşi trosnea pretendentele de le întindea sângele pe gresie - dar, în cazul lui, nu prea funcţiona vorba frumoasă.

Partea proastă era că rezolvarea Anei îl făcuse să zâmbească. Adio pumn bine ţintit... Asta e! Îşi păstra energia pentru Fănică! Făcu un pas mare-mare şi se sprijini de tocul uşii. Şi-l privi lung pe bietul lui client, zâmbindu-i cu compasiune...

Ana-Maria

Îi întinsese trandafirul, sfătuindu-l cu aceiaşi ochi amuzaţi să-l ia şi să fugă tare-tare, cât mai avea timp să fugă... Creierul de sub freză "se calase"; nu "pornea" sub nici o formă! Aşa că se aplecă puţin, îi luă mâna şi-i puse floarea între degete:

- Şi-acum te rog să mă scuzi, dar mă aşteaptă clienţii.

Gata; îl trezise din visare. Tânărul îi întoarse spatele şi se grăbi să iasă... De tot...

Se răsuci pe-un călcâi şi începu să râdă: ia uite-l! Soţul ei se desprinse de tocul uşii... din doar trei paşi ajunse lângă ea, o luă pe sus şi-o sărută... Aoleu, erau oameni în magazin! Ce făcea?... O sărută. Nu intenţiona să renunţe la nici o secundă din acel mega-sărut...

În sfârşit, o lăsă jos. Iar femeile din magazin începură să murmure; una chiar râdea în toată regula... La naiba! Că iar înroşise obrajii, ca o adolescentă! Se grăbi spre tejghea; Florentin intrase deja în camera din spate...

27 decembrie 2004 - luni

Nicuşor

Interfonul piui; răspunse, atent la pietricele:

- Da.
- Îţi sună mobilu'. E Diamant.

Ia uite, că tot pe băieţaşu' ăla îl trimisese! Se grăbi să coboare şi să formeze numărul...

- Salut!
- Salut, Diamante!
- Ce faci? Te-am scos din atelier, aşa-i?
- Aşa-i. Da' nu-i nimic; spune!
- M-a trimis Ştefan să iau banii. Vii tu la maşină?

La maşină?... Mă rog!

- Hai, că vin!

Închise şi reveni în atelier. Scoase banii din seif... Coborî scara:

- E Mercedesul lui Diamant afară?
- ... Ehei, tocmai pe trotuaru' de vizavi!

Deci trebuia "să se sinucidă" prin traficul infernal de sărbători de pe Calea Moşilor! Mă rog; pe de altă parte, dacă aştepta să întoarcă el, prin acelaşi trafic, îl apuca ora închiderii. Aşa că... Aşa că ieşi şi alergă spre maşină. Se asigură, atent... şi reuşi să traverseze. Geamul din faţă se coborî silenţios...

- Salut!
- Salut!
- Poftim!

Întinse mâna şi-i puse banii pe bord. Mâna de pe schimbătorul de viteze ţâşni şi-i prinse mâna. Şi-l ţintui acolo, aplecat peste geam, cu capul...

Înlemni "de bunăvoie": dintre scaune, din spate, apărea încet ţeava unei puşti de vânătoare... Şoapta îl făcu să ridice imediat privirea:

- Salut, Nicuşoare!

Vedea privirea unui nebun...

- Salut.

Vârful ţevii i se opri în piept; Ştefan şopti:

- Ar fi bine ca, în următoarele 48 de ore, să fii foarte ocupat la atelier. Ca să ştii; să nu ne-ncurcăm pe acelaşi metru pătrat, când o începe agitaţia...

Deci se hotărâse! În 48 de ore, o fura pe Ana! Şi-l soma, la modul cel mai serios, să nu cumva să-l împiedice cu ceva! Aprobă scurt:

- Nu ne vom încurca pe acelaşi metru pătrat. Aşa cum ţi-am mai spus: socoteala ta e socoteala ta.

Primi un zâmbet aprobator:

- Aşa. Că n-are rost să curgă sânge aiurea. Planul meu n-are sânge-n el. După aia, după ce-ţi dau apel, te priveşte, cum salvezi aparenţele cu neamu' nevesti-tii; asta ca să vezi că nu sunt absurd! Da' să nu încerci să te amesteci în socotelile mele. Că se termină rău. Şi mi-ar părea sincer rău de tine, că eşti un prieten bun...

Aprobă din nou:

- Ştii că sunt parolist. N-ai nevoie de puşcoci - nu cu mine.
- Iar tu ştii că sunt grijuliu. Vezi, că se uită după tine; încearcă să nu se afle că ne-am văzut azi...

Aprobă scurt; ţeava nu se retrăgea... Ştefan făcu, încet, semnul fermoarului care închidea buzele... Îl privea şi-şi dădea seama că, şi dacă s-ar fi amestecat, tot n-ar fi putut să-l oprească... Vedea în ochii verzi că Ana va fi luată de-acasă, că va fi dusă undeva unde n-o va găsi nimeni, că ei doi nu vor putea fi altfel decât foarte fericiţi...

Ţeava se retrase scurt; mâna lui Diamant slăbi încet strânsoarea. Abia acum observă că ochii albaştri de la volan erau îngroziţi... Îşi trase calm mâna, dar nu ieşi din maşină:

- Mă suni şi vorbim, OK?

- OK. O să am telefonul mai mult închis; da' te sun eu, stai liniştit.

Aprobă şi se retrase din maşină. Şi întinse mâna spre Diamant:

- OK; să conduci încet, că sigur e polei spre pădure, încolo!

Diamant aprobă şi-i strânse mâna. Se întoarse, porni spre trotuar...

Tocmai fusese ameninţat cu ditamai puşca. În orice alte condiţii, şi-ar fi aprins o ţigară şi-ar fi tremurat ca varga juma' de oră; acum însă era prea preocupat de ceea ce va face în magazin...

Nu-i putea spune lui Florentin - acea opţiune era cea mai proastă posibilă! Ştefan l-ar fi putut intercepta! Cumnatul lui putea pleca cu şişul spre şatră! Se puteau încuia amândoi în casă! Puteau anunţa poliţia, încercând să organizeze un flagrant! Ana putea face infarct...

O să tacă. Ştefan nu putea fi convins altfel decât dacă vedea cu ochii lui. Pentru asta, Ana trebuia să plece cu el. Florentin trebuia să sufere, să se perpelească, să privească apartamentul gol şi să simtă că-şi pierde minţile... Intră în magazin şi porni spre scară:

- Brr, da' cancer e afară!

- Păi dacă ieşi fără geacă!

Se opri la tejghea şi-şi sărută uşor soţia... Doamne! Cât de riscante vor fi acele 48 de ore! Dacă Ştefan nu se mişca îndeajuns de repede iar Florentin îl suna extrem de repede, riscul de-a se întâlni pe acelaşi metru pătrat era enorm!

Puse mâna peste băieţelul lui... Se grăbi spre scară: nu mai suporta tensiunea aceea.

29 decembrie 2004 - miercuri

Florentin

Doamne, cât de dimineaţă era! Se ridică şi opri alarma mobilului. Îşi privi lung soţia...

Ana lui era frântă de oboseală. Gătise aseară până la unu jumate; până spălase vasele, se făcuse două. Dormea dusă...

Păi o să facă o excepţie de la regulă şi-o s-o lase să doarmă. Şi-aşa, azi chiar se ducea la piaţa de flori, să aprovizioneze! N-avea nici un rost s-o plimbe după el; în plus, obişnuia să întindă scaunul din faţă şi să-l umple cu flori... Se schimba, încruntat...

Nici el nu mai rezista în tensiunea aia. Ştefan nu mai dăduse nici un semn de viaţă; nici un telefon lui Nicuşor, nici o apariţie pe la mall... Diamant venise aseară după bani; nici nu se mai obosise să coboare de la volan! Îl chemase pe Nicuşor afară şi plecase în trombă...

Intră în bucătărie şi-şi aprinse o ţigară. Oftă greu: deşi fusese extrem de obosită, la 2 noaptea Ana mai găsise un strop de energie ca să-i facă lui cafeaua...

Nu - nu mai suporta aşteptarea asta! Trebuia să se întâmple ceva! Trebuia să-l facă pe Ştefan să iasă din bârlog! Avea nevoie de şansa aia - de ocazia de-a băga cuţitul în el! Nu se putea duce în şatră - nici n-ar fi ajuns până la ieşirea din Bucureşti! La cât de important era băieţaşu' ăsta pentru sute, dacă nu mii de oameni periculoşi, îl păzeau mai ceva decât pe ochii din cap! Că le dădea multora de mâncare... şi mulţi îşi făceau turnuleţe pe case din banii de la Ştefan. Aşa că...

Soneria piui scurt. Stinse ţigara şi încercă să zâmbească; descuie uşa...

- Neaţa, Prâsleo!

- Săru' mâna.

Mămica lui intră... şi se încruntă:

- Da' Ana unde-i?

- A gătit şi-a trebăluit pe-aici până la două noaptea. O las să mai doarmă măcar un sfert de oră...

Femeia aprobă şi intră pe vârfuri în dormitor. N-o urmă; nu putea privi chipul îngeresc din patul de mijloc... Îşi mai aprinse o ţigară.

Ar fi trebuit să-i anunţe pe toţi; să ştie toţi că azi Ştefan va acţiona. Miza pe oboseala Anei şi aspiraţiile individului; spera ca individul să fie îndeajuns de gentleman să n-o trezească cu spartul uşii! Că el fugea la piaţa de flori, ducea marfa la florărie şi gonea înapoi cu un taxi! Şi-l aştepta pitit în parcare, sau aiurea... Şi băga cuţitu'-n el. Şi gata.

Foşnetul îl făcu să se întoarcă:

- Gata, maică; noi am plecat.

- Eşti cu tata, nu?

- Bineînţeles!

- Bine, mămico. Să mergeţi încet... Să ai grijă de ea!

- Băi, tu vrei pălmi?

Negă, zâmbind: mămica lui nu înţelesese... Şi ridică din umeri:

- Ce vrei, bre; şi eu sunt obosit! Sărbătorile astea sunt curată pacoste...

- Daa, că e de muncă! Da' şi când numeri euroii, ce odihnitor e!

- Ba e obositor - că-mi amorţesc degetele de la teancul uite-aşa de mare...

Încasă o scatoalcă după ceafă; o pălmiţă mai mult teoretică. Iar mămica lui ieşi:

- Hai să ai baftă, Prâsleo!

- Doamne-ajută, să fie din plin!

Închise uşa şi-şi făcu cruce: Doamne-ajută, să nimerească în plin...

Stinse lumina şi se apropie de geam. Privea lung Dacia... În parcare, nimic nou; nici măcar jeep-ul ăla de Vrancea, care zăcea în faţa blocului cu zilele dar care acum plecase probabil la casa lui din acte...

Portiera se deschise; mămica lui ieşi din scară, se aşeză pe bancheta din spate... Gata: Florentina era în siguranţă. Se grăbi să se

încalţe, îşi luă geaca şi apăsă clanţa. Şi se opri: totuşi...

Reveni în bucătărie şi mâzgăli pe-o hârtie răspunsul la întrebările soţiei lui. După care intră uşor în dormitor... Lăsă biletul pe noptieră...

Îngenunche lângă pat: Doamne, cum se va descurca el, dacă va eşua? Dacă Ştefan o va lua pentru totdeauna? Dacă nu va reuşi s-o convingă, şi-o va ucide? Că era în stare, nenorocitul...

O privea lung... Încerca parcă să-i memoreze trăsăturile, parfumul, buclele...

Plecă grăbit capul; se ridică şi alergă afară din dormitor... Îşi trase scurt nasul şi ieşi.

Ioan

Apăsă uşor frâna şi opri motorul:

- Şi ce mai zicea nor-ta? Tot aşa speriată e?

- Dormea dusă. Că cică a gătit până pe la două, iar Prâslea o lasă să mai doarmă un sfert de oră.

Se încruntă:

- Ce-ai zis?

- Că dormea, când am ajuns eu. Era obosită, aşa că Prâslea o lasă să mai doarmă un sfert de oră.

Se grăbi să coboare de la volan:

- Hai! Hai odată!

Oof, ce se mai moşmondea! A naibii ea fustă, care-o împiedica! "Haai, Lăcrămioaro!" În sfârşit! Încuie uşa şi năvăli în sufragerie:

- Du-o în camera lu' Roberto! Mirela rămâne cu ea! Da' asta înseamnă că o ia cu ea la veceu, dacă-i vine să se ducă!

Scoase mobilul şi selectă numărul... Roberto răspunse prompt:

- Da, tată.

- Unde eşti?

- Cu Marcel, la piaţa de flori.

- Urcă-te în maşină şi vino-ncoa.

Avea o voce extrem de agitată; nu se putea calma! Roberto tăcu, preţ de-o secundă; apoi îl auzi rostind cu calm:

- Acum pornesc. Întinde-te şi ia-ţi pastilele. Mama e acolo?

"Slavă Cerului, că măcar unu' e deştept!"

- Da, mă; e aici.

- Cheam-o să stea cu tine. În juma de oră ajung şi eu, că traficu' e infernal.

Şi i se închisese. Acum fiul lui dădea telefoane şi "dezmeticea" garda. Lăcrămioara şopti, speriată:

- Ce-ai, Ioane? Ce s-a întâmplat?

O prinse de braţ şi-o împinse în baie. Şi şopti:

- Idiotu' de fi-tu l-a stârnit! A lăsat-o singură acasă! I-a pus-o la îndemână şi s-a îndepărtat la câţiva kilometri buni! Doamne, cât de dobitoc e!

- Nu e dobitoc, Ioane; e om. Nu mai poate nici el!

- Ce dracu nu mai poate?

- Să suporte tensiunea asta. Trebuie să lămurească lucrurile cu Ştefan; trebuie să-l potolească cumva.

- Ştii ce mi-a zis Crin, ieri? Că deşteptu' de fi-tu îmi recomandă să-l găsesc eu primu' pe Ştefan! Că ăla care-l găseşte primu', ăla-l pedepseşte! Fă femeie, ăsta e chitit să-i ia gâtu'!

- O fi, Ioane! Tu ştii ce-am văzut eu azi în dormitor? E frumoasă ca o zână! Cum dracu să nu bage cuţitu'-n Ştefan, pentru ea? Pentru nevasta lui şi mama copilului lui?

Lăcrămioara avea dreptate; doar că o asemenea manevră, acum, pe neanunţate, la ora asta "isterică" era curată sinucidere! Iar Prâslea nu pricepea că lucrurile erau mult mai complicate decât socotelile lui! El îşi închipuia că Ştefan vine la Ana şi-l aşteaptă pe el, ca să-l înjunghie! Ha!

Mm, ce-i mai zvâcneau tâmplele! Trase sertarul şi scoase pastilele: trebuia să se calmeze. Dacă el păţea ceva în următoarele trei zile, praful şi pulberea se alegea de toţi şi toate!

Ana-Maria

Tresări şi deschise ochii: cât era ceasul?... Ceva era în neregulă: era prea multă lumină, iar ea era prea odihnită! Se ridică, privi pătuţul şi se întoarse spre locul de lângă ea. Ascultă o clipă...

Evident, era singură în casă!

Ah! Biletul! Îl luă...

Bună dimineaţa, iubito. Erai prea obosită şi dormeai mult prea frumos ca să te trezesc la cinci jumate. Am plecat să aprovizionez; când te trezeşti, ia un taxi până la magazin. Te iubesc. Florentin.

Oof, Doamne! O lăsase singură atâtea ore! Cât era ceasul?... Aproape opt. Era singură-n casă de două ore jumate! Dacă...

Dacă era singură de două ore jumate, iar Ştefan nu spărsese încă uşa, putea presupune că avea timp de-un duş?

Se ridică şi inspectă fiecare colţişor al casei. Nici urmă de răpitor ascuns în penumbra uşii de la cămară, sau pe balcon... Intră în baie... şi constată că nu curgea apă caldă. Mda... Reveni în dormitor: nu va mai sta prea mult timp singură. Se îmbrăca "la viteză"...

Na, că Florentin nu luase oala cu mâncarea pentru magazin! Ea pentru cine se chinuise până la două noaptea?... Oof, asta e! Ea n-o să se plimbe cu taxiul azi, aşa că n-o să ducă oala aia cu autobuzul. Or s-o mănânce de mâine-ncolo, dacă nu dădea el azi o fugă acasă, la prânz... Îşi puse geaca, luă cheile, răsuci yala şi deschise uşa.

Ochii verzi o săgetară scurt; Ştefan intră şi împinse uşa după el, cu piciorul.

Dumnezeule! Nu mai putea nici să respire! Fusese o linişte mormântală; nici prin gând nu-i trecuse...

- Hai; mergem!

Făcu doi paşi în spate, ferindu-se de mâna lui:

- Stai! Te rog! Stai puţin!

- N-avem timp de stat. Hai!

- Te-ai gândit, măcar o clipă, că poate nu vreau să merg?

Tânărul se apropie cu paşi mari. Era hotărât... Era hotărât să plece cu ea. Sau să nu mai apuce ziua de mâine. Asta vedea în ochii lui. Iar ea simţea că-i era frică... Mai făcu doi paşi în spate şi-şi compuse un ton puternic, serios şi poruncitor:

- Te rog frumos să ieşi afară şi să mă laşi în pace.

Ca răspuns, fu prinsă de braţ, răsucită violent şi dusă "pe sus" la geam:

- Vezi Jeep-u' ăla plin cu bagaje? Ăla cu număr de Vrancea, pe care l-ai văzut de-atâtea ori dar n-ai înţeles că e dotat cu cameră video? N-ai de ce să împachetezi: trei sferturi din turnu' ăla de valize sunt pentru tine.

Adică maşina aia avea o cameră video? Doamne! De câte săptămâni, dacă nu chiar luni, era supravegheată milimetru cu milimetru, respiraţie cu respiraţie?

Stop! Socotelile, mai târziu! Se smuci din mâna lui şi-l privi urât. Ştefan zâmbi slab... OK! Desfăcu fermoarul gecii dintr-o mişcare; dădu umerii spre spate iar geaca îi căzu pe gresie. Se trânti pe colţar:

- Eu nu plec nicăieri. Tu, dacă te grăbeşti, ia-o înainte!

- Tu, acum, te ridici de acolo şi mergi cu mine.

- Nu.

- Ridică-te, dacă nu vrei să fii luată pe sus!

Îşi ridică geaca şi-o răsturnă deasupra mesei. Actele, cheile, mobilul, bomboanele, şerveţelele... Zeci de alte mărunţişuri, inclusiv suzeta de rezervă pe care-o căutaseră ca apucaţii două săptămâni... Aruncă iar geaca pe jos:

- Am spus că nu plec nicăieri. Dealtfel, am şi despachetat!

Tânărul se aplecă şi-o privi drept, de la numai câţiva centimetri distanţă:

- Ai împachetat măcar?

Îi făcu un semn de "lasă-lasă, că ai priceput tu"... şi fu apucată de braţe:

- Hai odată!

Se smuci din nou şi-l îmbrânci, ridicându-se. Şi puse mâna pe masă, strânse pumnul, îl ridică spre spate... Şi aruncă cu toată puterea, rugându-se să-l nimerească în plin!

Evident, fisele nu-l doborâră; de data asta avu grijă să apuce mobilul. Îl ridică şi ţipă isteric, în romanes:

- Tot nu vrei să înţelegi că n-am să fug cu tine-n lume?
- Sst, nu mai ţipa!
- Ba ţip! Poate m-aude cineva şi cheamă poliţia!

De unde chipul lui păruse oarecum amuzat de discuţia cel puţin puerilă, acum îl văzu încruntându-se:

- Tu tot nu-ţi dai seama ce sunt capabil să fac pentru tine!

Azvârli telefonul cu toată puterea, ochind uşa, şi ţipă:

- Eşti dement! Ieşi afară!

Se repezi să mai ia ceva de pe masă, ca să nu-i înţeleagă adevărata intenţie! Mobilul era bucăţi, pe jos; acum Florentin va şti că era în pericol. Şi, pentru că trebuia să păstreze aparenţa scandalului isteric, luă un pahar. Dar nu apucă să mai ridice privirea spre Ştefan, că se pomeni luată de mâini:

- Calmează-te!

N-avea rost să se lupte cu el. Încă de când fusese "condusă" la geam, îşi dăduse seama că Ştefan era capabil s-o arunce prin aer, cum o aruncase cândva Florentin - şi să nu obosească din mişcarea aia. Aşa că se văzu dezarmată de pahar. Continuă să-i ţipe spre ureche:

- Am să mă calmez imediat cum încui uşa după tine!

Ştefan o trase încă un pas spre uşă; ochii o priviră drept, serioşi:

- Azi, tu pleci cu mine.
- Nu; nu plec nicăieri. În orice caz, nu cu tine!

Fu întoarsă şi împinsă spre masă:

- Ba ai să pleci cu mine. După ce-o să vezi ce-am în buzunar, chiar o să mă târăşti după tine! La cât de grăbită ai să fii să te îndepărtezi de casa asta...

Aa, era ironic! Răcni cât o ţineau corzile vocale:

- Nu mă interesează ce-ai în buzunar!

Auzi un foşnet; sticlirea argintie zbură prin aer. I se puse în faţa ochilor... Doamne, ce era aia? Sabie?... Probabil că da; că nu-i vedea nici începutul, nici sfârşitul. Şi era chiar "de-adevăratelea"!

Ştefan o lăsă s-o privească doar o secundă; imediat, simţi lama rece lipindu-i-se de gât.

- În clipa asta, te potoleşti.

Nu; în clipa aia, nu mai răsufla. Nu mai clipea. În clipa aia, dacă era băiat deştept, o conducea la lift - şi apăsa ea butonul! Numai că Ştefan era perfect conştient de efectul vizual pe care-l obţinuse; vorbea calm, pe un ton coborât:

- Termini cu ţipetele, stai jos şi mă asculţi! Pentru că te interesează foarte tare ce am în buzunar. Iar în maximum cinci minute trebuie să ieşim de-aici. Amândoi. Stai jos.

Lama se ridică; mâna o trase cu putere în jos. Se aşeză pe colţar, evitând să-l privească; abia acum reuşi să respire... Sabia dispăru în cizmă; geaca de lângă ea se desfăcu. Iar mâna lui aruncă pe masă câteva fotografii. Care, bineînţeles, alunecară "artistic", răsfirându-se...

Din fotografii, soţul ei... Întinse mâna spre imaginea lui...

Florentin

Mobilul începu să piuie. Desfăcu degetele; trandafirii căzură pe ciment... Nu putea să se mişte; nu putea să citească numele lui Roberto... Sau numele lui Ştefan...

- Nu răspunzi?

Vocea lui Ovidiu îl dezmetici. Scoase telefonul. Roberto... Şi dacă totuşi greşise? Dacă o pierduse pentru totdeauna?

- Răspunde! Hei! Ce-i cu tine?

Apăsă butonul şi ridică telefonul spre ureche. Răcnetul fratelui lui fu mai mult decât concludent:

- Alo? Băi! Du-te imediat acasă! Ştefan tocmai a intrat în scara blocului! Vin şi eu, cât pot de repede!

I se închisese...

Ştefan intrase în scara blocului...

Totuşi: dacă greşise? Dacă tatăl lui n-avea un plan bun? Dacă nu reuşea s-o salveze la timp?

Selectă numărul Anei. Mâinile începuseră să-i tremure serios...

"Abonatul Connex are telefonul"

Se repezi spre uşă, răcnind:

- Vezi de florărie!
- Băi, ce s-a întâmplat?

Nu avea timp să răspundă. Alergă în stradă şi urcă la volan; motorul porni "din prima", aşa că apăsă claxonul, demară şi năvăli peste traficul din bulevard fără să se mai asigure. Viraj stânga scurt - şi era pe contrasens. A treia, a patra... Acceleraţia la podea... Viraj stânga strâns; intrase pe Ştefan cel Mare. Revenise pe sensul lui de mers, adică în traficul infernal. Coloana se mişca destul de încet; profita de ocazie şi căuta în mobil numărul lui Nicuşor. Cumnatul lui nu venise încă la atelier; era deci cel mai aproape de Ana! Iar Roberto sigur îl va suna prompt! Trebuia să-l sune şi să-l implore să nu vină sus! Să nu se aşeze în spatele lui! Să nu se apropie azi de Ştefan! Nicuşor trebuia să-şi cunoască copilul!

Ana-Maria

Imaginile cu Florentin şi Laura. Îşi amintea şi cămaşa lui, şi bluza ei foarte decoltată; în plus, Ştefan nu avusese ideea să le amestece un pic. Succesiunea era clară: fotografiile fuseseră făcute în timpul discuţiei pe care ea o auzise la telefon - cea cu participantul la trafic bătăios... Vedea clar rama geamurilor, vopseaua decojită de pe exterior. Deci fuseseră supravegheaţi de undeva din blocul de vizavi. Erau şi acum supravegheaţi, cu siguranţă!

Privea fotografiile şi încerca să-şi facă un plan; vedea îmbrăţişarea, sărutul pe gât... şi se gândea cum să scape! Ce să-i spună lui Ştefan! Cum să facă să nu iasă pe uşă cu el! Ar fi trebuit oare să-l ţină mai mult în apartament, aducându-l astfel la dispoziţia lui Florentin şi "netezindu-i" soţului ei calea spre 30 de ani de puşcărie?

Vocea fermă o rupse din gânduri:

- Nu mai stai nici o clipă cu individu' ăsta.

Negă scurt şi aruncă fotografia pe masă:

- Ba o să stau.

Văzu cu coada ochiului piciorul drept ridicându-se; avu timp să inspire, iar lama rece i se aşeză din nou la baza gâtului:

- Ba mergi cu mine chiar acum! Hai s-o luăm pe-aia mică de la mamaia şi să mergem!

Ajunseseră prea repede la "aia mică"! Mult prea repede! Aşa că-l va ţine în apartament cât va putea ea de mult! Roberto va afla ce se întâmpla, va chema poliţia... Va fi agitaţie mare, că o să vină şi soţul ei... Probabil că va sări chiar ea să-l apere pe Ştefan de şişul lui Florentin... Şi-atunci lucrurile se vor rezolva. Se ridică deci, oftând greu şi privind în continuare podeaua:

- Ba nu mergem nicăieri. Eu, cel puţin, nu merg nicăieri.

Ah! Îi scăpase un început de zâmbet! Imediat cum lăsase impresia că se va ridica, lama se ridicase şi ea! Ştefan "era blindat" de arme; cu ea, însă, nu le folosea decât pe post de recuzită... Fu prinsă de braţ şi smucită spre uşă; ieşi din bucătărie, dar se smuci şi păşi spre dormitor. Şi grăbi pasul. Auzi yala încuindu-se... I se făcea din nou frică...

Un viol rămâne un viol. Trecuse printr-un viol lung de-o lună; dacă de asta era nevoie pentru ca Ştefan să dispară pentru totdeauna din vieţile lor... Deşi nu era prea sigură că va mai putea trece peste aşa ceva; nu acum, când avea o familie...

Florentin

Doamne, ce idiot şi ăla! În loc "s-o calce", că tot făcea dreapta,

oprise fiindcă era galben! Iar traficul era îngrozitor, inclusiv pe contrasens! Trotuarul era plin! Cum dracu să facă să înainteze acei doar trei metri?

Dacă tot stătea la semafor, ia să alarmeze şi restul familiei! Luă mobilul de pe scaunul din dreapta şi selectă numărul lui Marcel. Fratele lui răspunse imediat:

- Da.

- Unde eşti?

- În drum spre casă. Roberto mi-a spus să mă duc s-o păzesc pe Florentina. Sunt deja vreo 20 de inşi în juru' casei; da' dacă m-a trimis şi pe mine...

- OK. Sună-l pe Nicuşor, că eu n-am reuşit să-l prind. Spune-i să nu care cumva să vină la mine! Auzi? Să nu care cumva să se apropie azi de Ştefan! Că ăla-i dement şi-o taie pe Luminiţa!

- A vorbit Roberto cu el şi e deja la locul stabilit pentru el. Tu unde dracu eşti?

- La Spitalul Colentina. Hai, că s-a dat verde!

Aruncă telefonul pe scaun, călcă acceleraţia până la podea şi apăsă claxonul: idiotul dracului! Acum aţipise la semafor!

Ana-Maria

Se apropie de perdea. Privea lung blocul din faţă; se întreba unde erau oamenii lui Ştefan... Paşii se apropiară, iar Ştefan intră şi el în dormitor. Se răsuci pe-un călcâi şi-l privi cu ochi pătrunzători. Îşi desfăcu primul nasture al cămăşii:

- Despre asta e vorba, nu? Poftim: serveşte-te. Probabil că ceea ce ai aflat despre mine ţi-a uşurat mult planurile şi ţi-a stârnit imaginaţia.

Bărbatul din cadrul uşii negă scurt, fără să-şi ia ochii din ochii ei:

- Nu asta vreau.

Serios? Bine atunci că nu apucase să desfacă decât unul! Îi întoarse spatele, încheindu-l:

- Mersi. Deşi nu mi s-a mai întâmplat să mulţumesc că n-am fost violată; n-a fost cazul...

Tăcere în spatele ei... Ridică privirea spre locul unde i se părea că zărise mişcare...

Florentin

Sări la propriu din Dacia oprită strâmb în dreptul chioşcului şi alergă pe alee. Alerga din toate puterile... Cum dracu de nu era nimeni în faţa scării?... Doamne! - doar nu ajunsese prea târziu!

Se repezi pe scări, iar mobilul începu să piuie. Răspunse, gâfâind şi sărind câte trei-patru trepte:

- Da!

- Băi, tocmai au intrat în dormitor!

Nicuşor?... Nicuşor era! Habar n-avea unde era "locul stabilit pentru el", dar se părea că el vedea în casă! Iar asta-l interesa mult acum! Se grăbi să întrebe:

- Ana? E bine? E întreagă?

- E bine; vine la fereastră. E speriată la culme, dar încearcă să găsească o soluţie! Pe el nu-l văd... Stai! Ea s-a întors cu spatele!

Deci Nicuşor era undeva în blocul de vizavi! "Bravo, Roberto!" Ridică privirea şi citi plăcuţa. Încă trei etaje! Doar trei!... Încă două etaje! Doamne, numai să apuce să-i ia gâtu' înainte să ajungă şi "artileria"! Unde dracu erau oamenii lui Ştefan? Nu pricepea o iotă! Ar fi trebuit să fie toţi acolo, la bloc, "câtă frunză şi iarbă"! Ce dracu făcuse ăla, plecase de unul singur la război?

- Dacă te vede, spune-i să-l scoată din casă!

- Bine, bine! S-a întors iar spre fereastră... M-a văzut!

"Hai, Ano, nu fii căpoasă! Lasă-mă să te scap de el pentru totdeauna!"

Ana-Maria

De pe terasa blocului de vizavi, Nicuşor îi făcu semn: ei doi, să plece. Imediat cumnatul ei păşi în spate, dispărând din câmpul ei vizual...

Ei doi, să plece... Fu prinsă de braţ şi trasă spre uşă:

- Hai să mergem - că nu intenţionez să plecăm în trei de-aici!

Decise să-l urmeze... Şi totuşi! Nu-şi va lăsa soţul să facă 30 de ani de puşcărie!

Intră în bucătărie şi se grăbi spre fereastră: o să-i facă lui Nicuşor semn că nu.

Florentin

Ajunse, în sfârşit, pe palierul etajului şase... Nicuşor oftă greu:

- Gata; i-am zis!

Perfect! Se apropie uşor de uşă; şopti, încercând să-şi mai liniştească respiraţia:

- Unde sunt?

- Tot în dormitor.

Întinse mâna şi apăsă uşor clanţa... La dracu! Era încuiată! Se trase iar în spate şi şopti:

- Anunţă-mă când ies.

Trase şişul de pe mânecă. Privea uşa cu ochi ameninţători... Calcula unde va fi inima, unde va fi gâtul... În ce parte putea fi soţia lui...

- L-a adus iar în bucătărie!

Ana "o lălăia". Încerca să evite vărsarea de sânge. Totuşi, avusese el timp să ajungă de pe Moşilor, în Lacul Tei! Iar Ştefan, care ştia că trebuia să intre, s-o ia şi să iasă, era tot în apartament!

... Gata! Pricepuse! Ana trăgea de timp încercând să-şi strângă cumnaţii! Ştefan nu se grăbea s-o scoată pe uşă pentru că nu-i venise "artileria"! La cei 19 ani, băiatul de bulibaşă îşi pierduse răbdarea şi plecase, într-adevăr, de unu' singur la război! Acum, situaţia stagna! Iar cumnaţii trebuiau să ajungă primii - orice-ar fi! Se repezi spre scări şi şopti, acoperind mobilul cu palma:

- ... Vino urgent aici! Da' ţine minte! Eşti amicu' lui! Unica ta sarcină este să nu păţească ea ceva! De el mă ocup eu.

Închise şi reveni lângă uşă; apăsa butoanele, punea telefonul pe vibraţii... Aştepta; asculta...

Ana-Maria

Se apropia de masă; întinse mâna spre fotografii, singurele care puteau fi o motivaţie pentru alte 60 de secunde... Ştefan o smuci înapoi. Începu să se zbată, scrâşnind:

- Da' dă-mi drumu' odată!

Drept răspuns, fu răsucită spre el. Ridică palma dreaptă şi lovi cu putere, chiar în mijlocul obrazului:

- Dă-mi drumu'!

Mâna dreaptă îi dădu drumul; în secunda doi, Ştefan îi dădu un dos de palmă, extrem de puternic, direct peste maxilar. Durerea fu mai puternică decât orice plan sau socoteală a ei; iar forţa o răsucise-n loc! Căzu deci peste masă. Imediat fu apucată de braţe şi ridicată; tonul vocii lui Ştefan deveni isteric:

- De ce eşti aşa căpoasă, femeie? De ce mă forţezi să dau în tine? Hai odată!

Negă, acoperindu-şi locul lovit cu palma; văzu piciorul ridicându-se... Lama luci spre gâtul ei...

Într-o fracţiune de secundă, realiză că Florentin nu trebuia să facă 30 de ani de puşcărie! Că îi putea face Ştefan! Prinse încheietura mâinii lui drepte şi-o trase cu toată puterea în sus, spre propriul gât!

Florentin

Paşii urcau treptele în fugă. Aştepta; era atent la foşnetele şi cuvintele din spatele uşii. Pentru că era un singur set de paşi, semn că Nicuşor ajunsese extrem de repede...

Întoarse capul cât să-l vadă cu coada ochiului; Nicuşor şopti, trăgându-şi sufletul:

- Băi, e o nebunie! Sunt vreo cinşpe BMW-uri identice jos şi vreo sută de inşi!

Aprobă scurt cu capul:

- Pe unde ieşim?

- Am cheia de sus; urcăm pe bloc şi ocolim pe la ultima scară! Că eu aşa am intrat! Sau ne baricadăm într-un apartament! Ne descurcăm noi cumva!

Ana-Maria

Un foşnet doar; lovitura sabiei întârzia... Fu scuturată scurt; ochii întâlniră privirea verde, furioasă, care-o ţintuia acolo şi-i ordona ca niciodată să nu mai încerce asemenea "scamatorie"... Şi înţelese şi ea că n-avea de-a face cu un novice. Mâna dreaptă dăduse drumul sabiei, iar mâna stângă reuşise s-o prindă cumva; acum sabia intra înapoi, în cizmă...

Fu prinsă de păr, iar Ştefan răsuci scurt mâna. Au! O îmbrânci spre uşă:

- Gata! Mergem!

Roberto

Apela al cincilea număr deja; era disperat! Traficul era infernal, el abia reuşise să traverseze ditamai Ştefan cel Mare iar oamenii lui nu răspundeau! Ce dracu făceau?... Na, că nici ăsta nu răspundea! Închise, iar mobilul începu să piuie. Răspunse:

- Da!

- Băi, dezastru! Abia am scăpat de ei! Băi, sunt plin de sânge! M-au bătut ca la Pretoria! Sunt la un public; că primu' lucru pe care l-au făcut, ne-au spart mobilele! Băi, sper să nu-ţi căşune pe mine; da' eu zic că o ia fluierând! Ştii ce armată a strâns nebunu'?

Îşi închipuia! Altceva îl rodea acum! Se grăbi să întrebe:

- Ceilalţi?

- Ceilalţi, să le dea Dumnezeu sănătate! Că au năvălit peste noi cu bâte; iar care-a protestat, "şi-a furat-o la greu"! Unde eram eu, au sărit la maşină şi-au smuls fişele de la bujii. Băi, ăştia au experienţă în astfel de cazuri! Nu s-au uitat la geamuri - s-au dus glonţ la capotă!

- Unde sunt? Unde sunteţi?

- Toţi sunt sub stricta supraveghere a oamenilor lui. Eu am scăpat, că m-au umplut de sânge şi-am rămas pleaşcă pe trotuar. Şi m-au lăsat acolo, crezând că am leşinat. Băi, eu mai pot să intervin. Spune-mi unde să mă duc!

- ... Du-te la tata. Fetiţa e acolo. Nu-i lăsa s-o ia!

- Bine, mă!

Închise, oftă greu... Formă numărul tatălui lui: acum, dacă afla că Florentina nu mai era la ei...

- Da.

- Florentina e la voi?

- Evident!

- E linişte acolo?

- Foarte. De ce? Ce-ai?

- I-au redus la tăcere pe toţi oamenii noştri. M-a sunat unu', care abia a scăpat din ghearele lor. I-au bătut şi le-au spart telefoanele; că de-aia n-am aflat nimic până acu'!

- Când ai avut ultima veste de la ei?

Când avusese ultima veste... Îşi privi ceasul şi evită în ultimul moment tamponarea:

- Acu' vreun sfert de oră. M-a sunat unu' dintre ei şi mi-a zis doar "Ştefan tocmai a intrat în scara blocului".

- Retrage oamenii.

- Cee?

- Retrage-i. Lasă-l s-o ia. E evident că nu le putem face faţă. Dacă forţăm şi chemăm întăririle lui Crin, începe războiul între clanuri. Prâslea unde e?

- L-am sunat şi i-am spus să se ducă acasă. Cred că a ajuns deja!

- Du-te după el! Şi fă cum oi face, să n-ajungă la puşcărie!

I se închisese... Aruncă mobilul pe scaun şi vira dreapta. Trecu în viteză pe lângă Dacia lui Florentin; apăsă frâna până la podea şi trase mult stânga. Evită coliziunea cu BMW-ul negru; maşina se opri în gardul viu din spatele complexului...

Ana-Maria

O ducea la uşă. Ea ştia că în spatele lemnului lăcuit erau soţul ei şi şişul...

Doamne, cum să facă? În ce parte să sară, ca să-l apere pe Ştefan? Dacă era ea rănită, nici o pagubă; dar dacă Ştefan încasa vreo lovitură de cuţit, războiul nu se va sfârşi niciodată! Cum să sară ea? Cum să scape din strânsoarea mâinii care-o ţinea zdravăn de păr? Cum să scape de tremuratul ăla nenorocit, de zvâcnetul tâmplelor, cum să-şi concentreze atenţia asupra mâinii drepte a soţului ei? Când ea abia mai respira şi tremura toată?

Mâna se întinse pe lângă ea şi răsuci yala. Şi deschise uşa.

Roberto

Deschise portiera, dar nu mai apucă să coboare; fu luat pe sus şi scos din maşină! O siluetă se repezi în locul lui, la volan; auzi clar ordinul:

- Stai potolit, că nu vrem vărsare de sânge!

- Unde-i frati-miu?

- Sus.

Dădu să se smulgă din mâinile lor; nu mică-i fu mirarea să descopere că era dus, tot "pe sus", tocmai spre scara blocului...

Treceau pe lângă BMW-urile identice... Negre, cu geamuri fumurii, fără numere de înmatriculare... înconjurate de zeci de matahale de doi pe doi înarmate până-n dinţi...

Doamne, şi nu apucase să dea ordinul de retragere! Dacă oamenii lui insistau să-şi îndeplinească sarcinile, ieşea măcel...

Florentin

Yala ronţăi scurt. Întinse mâna dreaptă şi-l trase pe Nicuşor în spatele lui. La dracu, cu capul lui de prost care-l chemase acolo! Trebuia să aibă grijă şi de el! Păşi spre uşă. Era pregătit.

Uşa se deschise.

Anticipase corect: Ştefan era dreptaci. Şi avea slugi care mânuiau de obicei săbiile. Ana era în dreapta lui - o vedea cu coada ochiului. El privea ochii verzi...

Îi lăsă o secundă de dezmeticire; ca să ştie de la ce i se trăgea! Ridică mâna cu şişul şi rânji, pus pe fapte mari:

- Salut!

O fandare spre înainte, cu ţintă spre pieptul nenorocitului...

Văzu capul Anei trăgându-se spre spate; Ştefan fentă spre dreapta. Îşi corectă ţinta, cu doar câţiva centimetri înainte ca şişul să atingă geaca. Şi reuşi, după duritatea pe care-o întâlnise, să-l taie pe braţ.

Lama luci scurt, scoasă de mâna stângă din cizmă; se trase spre dreapta, după cadrul uşii, blocându-l şi pe Nicuşor. După cum bine

apreciase, Fănică nu era începător într-ale scrimei - dar nici nu putea lovi ca lumea cu stânga, spre stânga! Îl fentă deci spre spate, răsucindu-se, iar sabia tăie aerul, de jos în sus, la câţiva centimetri buni de pieptul lui. Noua poziţie îl avantaja; păşi cu stângul şi se repezi cu capul înainte, berbeceşte spre el. Îndoi genunchii, tupilându-se, şi-i înfipse şişul în pulpa piciorului stâng. Trase imediat mâna, pregătit să lovească din nou... Iar ideea îi veni pe moment: încă doi paşi tupilaţi şi ajungea în spatele lui!

Ana-Maria

Nu!

Mâna îi dădu drumul; simţi cum Ştefan face un pas în spate. Coborî privirea spre Florentin - iar primul lucru pe care-l văzu fu cuţitul plin de sânge.

Şi simţi că înnebuneşte!

Nicuşor

Doamne! Ce era asta?

Creierul dăduse comanda: "Opreşte-l!" Dar între comandă şi mişcarea muşchilor, Florentin îl tăiase pe Ştefan pe braţ şi-l înjunghiase în picior! Şi-acum voia să se repeadă la el!

Ajunse în sfârşit în spatele cumnatului lui şi reuşi să-l prindă de geacă. Peste umărul lui, îl văzu pe Ştefan căzut în holişor...

Smuci cu putere geaca spre el, îi dădu drumul şi-l prinse pe Florentin de braţe. Şi-l ridică "pe sus", trăgându-l cu putere în spate. Florentin se smuci; ţipă, simţind că-l scapă:

- Lasă-l, că-l omori!

Ana-Maria

Doamne, ce făcuse? Ce făcuseră? Ştefan îşi ţinea cu ambele mâini piciorul...

Florentin

Da! Trebuia să-l omoare! Trebuia să-l scoată din joc, oricum! Ridică privirea spre Ana; o văzu întorcându-se spre Ştefan... Nuu!

Ana se repezise la nemernicul căzut pe podea! Răcni, încercând s-o trezească cumva din nebunia aia:

- Fugi! Ano, fugi!

I se dădu drumul, dar Nicuşor ordonă:

- Stai aici!

Nu păşi spre soţia lui; îi vedea cizmele, realiza că ea încerca să-l ajute pe Ştefan... Auzea paşi tropăind pe scări; zeci, poate sute de paşi...

Ce dracu se întâmpla acolo? În apartament? Ce era cu ei? Ce era cu el? De ce nu făcea el nimic? De ce stătea ca prostu' pe palier? Şi, pentru Dumnezeu! - de ce dracu se simţea inutil?

Ana-Maria

Doamne, chiar îl tăiase de-adevăratelea! Şişul ăla chiar era ascuţit! Doamne! Puse mâna peste rana de la picior, încercând să acopere gaura prin care curgea sângele...

Paşii se repeziră spre ea; fu prinsă de umeri:

- Ano, fugi!

Se scutură violent, ţipând la Nicuşor:

- Aţi înnebunit! L-aţi tăiat!

Soţul ei răcni, de pe palier:

- Ano, hai odată!

Hai! Să plece! Dar cum naiba să-l lase pe Ştefan acolo? Sângele curgea în continuare, în ciuda forţei cu care apăsa ea pe rană!

- Hai odată, că vin!

Nicuşor o prinse din nou de umeri. Ridică privirea şi întâlni ochii verzi:

- Ştii vreun medic? Ai vreo pilă la

Lama luci din nou şi se opri la gâtul ei. Era deja obişnuită cu ea; în plus, dacă ea murea, murea şi conflictul! Grija ei era oprirea sângerării acum! Ştefan şopti:

- Nici să nu-ndrăzneşti, Nicuşoare!

Mâinile cumnatului ei îi dădură încet drumul... Îl simţi pe Nicuşor păşind în spate...

Florentin

Gata! Era prea târziu! Eşuase!

Aruncă şişul spre uşa liftului, ridică mâinile şi păşi în spate, spre uşa garsonierei. Fu imediat luat pe sus, tras în colţul opus uşii lor... Deja nu mai vedea decât geci negre, care se grăbeau spre uşa apartamentului...

Primi o lovitură în stomac; fu "îndesat" spre podea, lungit pe cimentul rece, imobilizat cu mâinile la spate...

O pierduse. Pierduse tot. Avusese toate cărţile, toate atu-urile, dar nu ştiuse să le joace. Şi pierduse cea mai importantă partidă a vieţii lui.

Nicuşor

Gata! Totul se sfârşise! Veniseră "întăririle"! Se lăsă prins de mâini; fu ridicat şi de picioare şi dat "din mână-n mână" spre capătul celălalt al palierului. Sfârşi aşezat, nu foarte "gentil", lângă Florentin, pe ciment, în aceeaşi poziţie ca el. Şopti, privindu-l lung:

- ... Iartă-mă, Florentine. Am... Am avut-o în mâini...

- Calmează-te. O să mă mai întâlnesc eu cu el!

Cumnatul lui pusese fruntea pe ciment; aştepta, cu ochii strâns închişi... Aştepta să plece Ana. Îşi impunea, probabil, să nu cedeze tocmai acum. Îşi impunea să nu o vadă plecând... Ridică încet capul şi încercă să zărească, printre zecile de picioare din faţa lui, ce se întâmpla în apartament.

Ana-Maria

Ropotul puternic, ca de cutremur, se apropie; fu apucată de mijloc şi ridicată ca o pană! După numai o secundă, se pomeni lipită cu faţa de uşa cămării; i se legau zdravăn mâinile la spate, cu ceva ce foşnea ca un scoci... Ştefan şopti:

- Unde dracu-aţi stat atât?

- Traficu', lua-l-ar dracu! Eu ţi-am zis că trebuia să închiriem cantina! Da' tu, nu şi nu!

- Taci!

"Că te-aude fata asta, şi are ce declara la poliţie!" Cam aşa suna continuarea ordinului, în concepţia ei...

- Cum e? Poţi să mergi?

I se trase capul spre spate; o mână hotărâtă îi lipi ditamai scociul peste buze...

- Sigur că pot să merg! Măcar sunteţi pregătiţi ca lumea?

- Sigur, şefu'!

- Atunci, hai! Că am stat destul p'-aici!

Fu luată de păr şi smucită spre uşă. De ce, nici ea nu ştia - că doar

păşea de bunăvoie, nu?

- Bă!

Vocea lui Ştefan, mai bine zis tonul lui fu concludent; părul îi fu imediat lăsat în pace. Acum o ţineau doi inşi, de braţe; după părerea ei, erau mult mai eficienţi aşa... Fu scoasă prima din apartament; văzu că palierul era plin-ochi cu indivizi musculoşi, raşi în cap... Undeva, în spate, vedea un gol în acea mulţime. Acolo erau Florentin şi Nicuşor...

Doamne! Ce-or să-i facă lui Florentin? Îndrăznise să le taie şefu'! De două ori - nu doar o dată, aşa, din greşeală! Ce-or să-i facă? Parcă ghicindu-i gândurile, o voce din spate bombăni:

- Şi cu ăştia doi ce facem?

- Ce-am stabilit, nu?

Ce stabiliseră? Ochii i se umplură instantaneu cu lacrimi; nu ştia ce stabiliseră!

Doamne! Atâtea zile se gândise şi calculase cum va face, cum va proceda, ce va spune... Şi nu se gândise nici o clipă că cea mai bună metodă de convingere pe care-o avea Ştefan era uciderea omului care-o ţinea pe ea departe de visul lui! Fusese o idioată...

Nu mai vedea pe unde păşea. Era când împinsă, când trasă repede-repede pe scări, dar nu vedea nimic... Greşi pasul; mâinile o ţineau însă bine, aşa că reuşi să nu cadă. Lacrimile îi alunecaseră însă din ochi; văzu tăbliţa etajului doi...

Florentin rămăsese sus, cu Nicuşor. Auzea ropotul de paşi urmându-i; dar era imposibil să-i fi lăsat acolo şi să plece! "Ce-am stabilit" putea însemna orice...

Florentin

Oo, Doamne! Eşuase! Îşi îndeplinise marea dorinţă de a băga cuţitu'-n el; numai că eşuase, în tentativa lui de a o scăpa pe Ana... Iar dacă tatăl lui eşua şi el...

Auzea paşii îndepărtându-se. Ştia că Ana plecase... Fu prins de braţe şi ridicat în picioare:

- Hai să discutăm şi noi un pic!

Brânci spre uşa rămasă deschisă; brânci înăuntru. Brânci pe hol, spre sufragerie. Fu prins de mâini şi tras violent în spate; scăpă un geamăt. Metoda era dureroasă; evident, asta voiau să şi obţină! Fu îndesat în dormitor şi i se puse piedică. Avu grijă să cadă pe-o parte; se ghemui imediat iar ploaia de lovituri nu se mai lăsă aşteptată.

Ana-Maria

Ultimele şapte trepte; uşa scării era larg deschisă. Vedea maşina neagră...

Pe măsură ce se apropia de uşă, vedea maşinile întinse de-a lungul întregii străzi... Indivizii... Chipul panicat al lui Roberto, "arestat" de patru gealaţi între două Dacii parcate lângă blocul de vizavi... Cumnatul ei o privea lung. Citea în ochii lui întrebarea: "Cum să te-ajut?" Ar fi vrut să-i spună să se ducă sus, să-l scape pe Florentin; dar scociul ăla...

Plecă privirea şi scăpă un suspin: prima oară, îl văzuse în vila lui Gigi, în Novi Sad... Când el o întrebase... Acum, nici chiar Roberto n-o putea salva...

Ieşise.

Unul dintre indivizi o smuci; se pomeni ridicată pe-un umăr ca un sac cu cartofi! Iar acum se îndepărta şi mai repede...

Roberto

Oof, Doamne!... Gata! O luase!

Nenorocitul era rănit - că şchiopăta serios între cele două sluguliţe! Sângele de pe hainele Anei şi de pe mâini era cea mai bună dovadă că fratele lui mânuia bine şişul! Dar putea jura că, acum, Ştefan nu simţea nici o durere! Euforia reuşitei era mult prea mare! I-o citea în ochi, în zâmbetul plin de satisfacţie... Ridică privirea spre Ana; cu riscul de a vedea iar disperarea din ochii cumnatei lui, ar fi vrut s-o întrebe al cui era sângele... Pentru că Prâslea era sus...

Ana-Maria

Se oprise. Acum o dădea jos de pe umăr.

Simţi asfaltul sub picioare şi smuci capul spre spate, să-şi dea părul de pe faţă. Chipul lui Roberto era deja disperat! De unde era el, imposibil de numărat a câta maşină...

Fluieratul puternic o dezmetici de-a binelea! Individul înalt, solid, din faţa scării fluieră şi-a doua oară şi făcu un semn larg, rotund, cu degetul deasupra capului. Iar motoarele porniră practic la unison!

Nu! Dacă o băgau în maşină, îi putea spune adio lui Florentin! Erau cel puţin zece BMW-uri identice acolo; imposibil s-o urmărească cineva! Imposibil s-o mai găsească cineva! Trebuia să fugă!

Roberto

Individul care-l "plantase" printre maşinile din parcare se apropiase de Ştefan, când îl văzuse ieşind din scară. Se înţeleseră din ochi; supraveghease atent drumul şefului lui, revenind în mijlocul străzii, lângă portiera BMW-ului din faţă... Şi-acum băgase două degete-n gură şi fluierase de două ori - un soi de "Atenţie" şi-apoi "Mergem". Motoarele porniseră în acelaşi timp - oameni antrenaţi, disciplinaţi, cu multe repetiţii "la activ"...

Instinctiv, întorsese capul spre Ana; ei se opriseră la penultima maşină. Spera să nu facă cumnata lui vreo prostie! Să aibă încredere în familia ei şi să nu încerce să fugă! Să nu riste să fie bătută sau rănită serios! Dacă Ştefan n-ar fi putut să-i facă ei rău, pentru indivizii ăia ea era doar ţinta misiunii! Care putea merge cu ei şi trează, şi pocnită-n cap!

Ana-Maria

Fu prinsă de braţ; se smuci imediat şi păşi spre cumnatul ei. Era pregătită să fugă; iar dacă ar fi reuşit să mai facă un pas, l-ar fi făcut în fugă! Numai că se repeziră toţi spre ea... O ridicară iar "pe sus"; văzu cum Roberto e smucit şi întors cu spatele la ea. Şi...

Şi descoperi abia acum, cu uimire, cu câtă grijă plănuiseră răpirea ei! N-o băgau în maşina lângă care se opriseră! Intraseră pe străduţă! Ştefan tocmai era urcat în primul BMW... Unicul, realiză ea într-o clipă, care avea numere de înmatriculare... Unicul însă pe care ochii lui Roberto nu-l văzuseră... Fu îndesată în maşină; portiera se închise. Se întoarse cu spatele la uşă, căută butonul cu degetele...

- Calmează-te; vii cu noi.

Cee? Ridică imediat capul: el?

Roberto

Încă un fluierat puternic; nu avea curaj să se întoarcă, să-l mai privească o dată, să reţină chipul acelui individ! Era perfect conştient de miile de ani de puşcărie prezenţi în faţa scării... Văzu ultimul BMW dând în marşarier; următorul porni în viteză spre capătul blocului. Al treilea făcu stânga, pe lângă maşina lui Prâslea. Fu bătut scurt pe umăr; se întoarse şi întâlni ochii mici, negri, ca de viezure...

- Poftim.

Ce? Cum? I se întindea... Cheile! Chiar: unde îi duseseră maşina?

Uitase complet că fusese scos pe sus de la volan, iar în locul lui se repezise unul dintre tineri!

- E lângă ailaltă, spre bulevard. Da' eu n-aş pleca chiar acu'. Mai ales că frati-tu şi cumnată-tu sunt sus... Mai stai p'-aici; poate au nevoie de tine!

Aoleu! Prâslea! Uitase complet şi de el! Se luase cu Ana şi uitase de el! Doamne, dacă-i făceau lui Prâslea ceva, se va ocupa personal de Ştefan! Şi nu-l nimerea doar în picior!

Matahala urcă în BMW-ul din faţa blocului. Iar în zece secunde, strada se goli complet.

De vizavi, din uşa scării blocului, un tânăr îl privea pe sub sprâncene. Îşi aprinsese o ţigară; evident, aştepta. Sprijinea ostentativ intrarea; îşi privea pantofii. Aştepta ordinul... Putea jura că Florentin şi Nicuşor nu erau singuri sus. Numai că Ştefan nu se îndepărtase îndeajuns de mult, ca să-i lase să anunţe răpirea Anei...

Tocmai îşi amintise că lui nu îi confiscaseră mobilul. Şi nu-l loviseră. Doar "îl mutaseră" de colo-colo şi se asiguraseră că nu se amesteca în socotelile lui Ştefan...

Porni încet spre matahala care sprijinea scara blocului. Nu voia să-i lase impresia că încerca să forţeze intrarea - pentru că nu asta voia să facă. Se opri înaintea celor şase trepte... şi-şi aprinse o ţigară. Încerca să se liniştească. Trebuia să fie foarte calm, foarte lucid când va ajunge sus. Putea da peste doi răniţi... Putea da peste un frate în culmea agitaţiei şi-a nervozităţii... Putea, Doamne fereşte, să fie nevoit să sune la Salvare şi să încerce să-i resusciteze...

Ana-Maria

Da! Era chiar el! De pe scaunul din faţă, Diamant repetă:

- Liniştеşte-te. Oricum vii cu noi. N-are rost să-ţi faci planuri...

Iar chipul lui era extrem de calm, în timp ce ochii îi arătau panica... Lângă ea stătea o matahală; la geamul din dreapta, Ştefan sprijinise capul de tetieră şi închisese ochii... Jubilând, probabil!

Dar dacă reuşea să ridice butonul, deschidea portiera şi sărea!... Da - sărea direct în cap, cu capul de asfalt, la vreo 80-90 la oră! Şi-asta dacă n-o ţinea matahala! Ingenios plan de evadare: isteţ...

Întoarse privirea spre Ştefan; nu se clintise... Probabil îl dureau rănile; probabil tăcea pentru că strângea din dinţi şi se ruga Cerului să-i pice-n poală o siringă cu morfină...

- Ano!

Diamant ridicase un pic tonul vocii. Reveni imediat spre el! "Ce-i face lui Florentin?" Ochii ei cu siguranţă zbierau întrebarea aia! Primi o privire liniştitoare:

- S-a terminat, Ano. Liniştеşte-te...

"... că Florentin e bine, iar ăsta din mijloc ştie şi pumni în cap! Iar ăla de la geam nu-i dus la biserică!" Cam asta citea în ochii lui...

Gata. Plecaseră. Recunoştea şoseaua care ducea în Aviaţiei. Şoferul accelera serios; depăşeau câte două-trei maşini deodată...

Se trase spre spătarul banchetei. Îl privi lung pe bărbatul de lângă ea... Îi întinse faţa, mormăind; nu fu însă luată în seamă. Mormăi din nou, mai tare. Nimic nici acum... Eei, mama lui de nemernic! Mârâi de-a binelea şi-i dădu un şut. Ochii negri o priviră urât:

- Ce-i?

Îi făcea semn să-i scoată scociul de pe gură! Ştefan rosti scurt:

- Hai odată! Ce dracu eşti prost aşa?!

Îi smulse scociul cu o mişcare scurtă. Mm, ce ustura! Îl privi lung, pătrunzător:

- Dă-mi drumul, să-l leg ca lumea.

Primi o negare cu capul. Insistă:

- Trebuie să-i pun un garou la picioru' ăla.

Acum se făcea că n-o aude! Doamne, chiar era dement! Ţipă din toate puterile:

- Dacă nu-i leg picioru' ca lumea, rămâne dracu fără sânge-n el! Dă-mi drumu', să-l leg ca lumea!

Tânărul îşi privea şeful acum... Ochii verzi se deschiseră încet... Fu privită drept. Ştefan încerca să afle dacă voia să-i lege piciorul din compasiune, sau doar din îngrijorare pentru pielea lui Florentin... Îi răspunse cu cuvinte:

- Ştii bine că trebuie să-ţi pun garou la picior şi-un bandaj ca lumea la mână.

O secundă de tăcere; ochii verzi reveniră spre geamuri:

- Dă-i drumu'. Şi las-o pe ea aici.

Fu întoarsă, dintr-o mişcare, şi i se tăie scociul de la mâini. După care fu luată de mijloc şi mutată pur şi simplu peste matahală... Se întoarse spre Ştefan; apucă geaca şi-o trase cu atenţie, să nu-i provoace durere...

Tânărul se ridică un pic; reuşi să-i scoată mâneca dreaptă. Acum trăgea uşor mâneca stângă... Na, că trebuia să-i scoată şi cămaşa! Îi desfăcu manşeta; mâna dreaptă o opri. Aştepta o indicaţie, ceva; ea întârzia. Ridică privirea spre el...

O radiografia! O sorbea din priviri! Era rănit serios, dar el se delecta cu chipul ei!

Plecă capul spre rană şi-şi trase mâna din mâna lui: ia să fie el serios! Că cu siguranţă o ducea între patru pereţi - şi-aveau tot timpul acolo să se privească! Încerca să-i suflece mâneca...

Mâna lui prinse pânza de la umăr şi smuci. Materialul pârâi; capul brunet se lăsă din nou pe tetieră:

- Foloseşte-o ca bandaj. Diamante! Sună-l!

Rana de la mână nu era ceva serios. După părerea ei, nu avea nevoie de copci; dacă îl dezinfecta bine, avea şanse reale să nu facă puroi...

Diamant aştepta, asculta ceva în telefon... Numai el ştia ce asculta acolo! Ea se întreba cum să-l panseze fără să-l doară prea tare! Presimţea că telefonul ăla era legat de Florentin; instinctiv, se gândea cum să nu-l înfurie pe Ştefan şi mai şi...

Florentin

Erau singuri în cameră, cam de zece minute. Bătuţi bine, legaţi fedeleş, aruncaţi la picioarele patului, preferau să tacă... Să nu rostească supoziţii, speranţe, deznădejdi...

Avea senzaţia că Ştefan îl aşteptase azi. Confruntarea lor durase mai puţin de zece secunde; deschiderea uşii, tăierea individului, intervenţia lui Nicuşor - mai puţin de zece secunde. Va trăi toată viaţa cu gândul că avusese zece secunde la dispoziţie şi-şi bătuse joc de ele - îl înjunghiase în picior... Nici măcar în venă, ci undeva mult în lateral...

Auzi un mobil piuind; paşii se apropiară de ei. Ridică privirea spre individ... Îl văzu aşezându-se lângă el, pe podea, şi zâmbind:

- E Diamant.

Diamant? Ce căuta Diamant în treaba asta? Tânărul asculta... I se puse telefonul la ureche. Mă rog; asculta şi el, dar asta nu mai conta acum. Rosti, sec:

- Spune.

Ana-Maria

Diamant încercă să vorbească încet, să nu fie auzit:

- Dă-l la telefon.

Asculta, aparent atentă la nodul de pe braţ... Iar vocea tânără rosti tare, răspicat:

- Ana a plecat cu Ştefan.

Trădare! Diamant trădase! Nenorocitul trădase... Nenorocitul ăla, împărţit între vărul din şatră şi vărul din Bucureşti...

Florentin

- Ana a plecat cu Ştefan.

Răspunse fără să clipească:

- Vere, tocmai aţi pornit războiu'.

Nicuşor şopti:

- Diamant? Ce zice?

Sâsâi: nu mai auzea zgomotele de fundal! Erau foarte importante! Erau indicii "de aur" - pentru că imediat cum scăpa de-acolo, pornea potera! Şi-l va căuta şi-n gaură de şarpe! Nemernicul ăla nu va rămâne nepedepsit! Iar fetiţa lui nu va rămâne fără mamă!

Ana-Maria

Ochii verzi se deschiseră, încruntaţi:

- Dă-i-o la telefon!

Fu privită drept; ordinul îi păru ameninţător:

- Spune-i şi tu; că pe el nu-l crede.

O obliga să-i spună lui Florentin că tocmai îl părăsise... De ce credea că o să şi facă asta? Telefonul era îndreptat spre ea; îl privea pe Ştefan şi-i venea să râdă, văzând atâta copilărie... Diamant o prinse de braţ şi-o trase spre el. Şi-i şopti, grăbit, la ureche:

- Spune-i că ai plecat cu Ştefan! Te rog! Te implor! Dacă ţii la viaţa Didoniei, spune-i!

Înlemni: dacă ţinea la viaţa Didoniei... Diamant o scutura uşor de umăr; simţea că mâna lui tremura...

- ... Spune-i, Ano!

Întoarse capul spre Ştefan şi încercă să înţeleagă, din priviri, dacă într-adevăr era pregătit să omoare o bătrânică dacă ea nu rostea acele cuvinte... Doamne, frumos era omul ăsta! Frumos cu spume şi prost făcut grămadă, că nu-şi găsise o tinerică liberă! Şi se legase la cap cu ea, florăreasă măritată! Ştefan întinse mâna şi luă mobilul; îl acoperi şi zâmbi:

- Tot n-ai înţeles că vei fi a mea? Că, dacă e nevoie, calc pe cadavre până la tine?

Deja călcase pe cadavrul lui Chioru... Spera din tot sufletul să nu mai fi păşit peste alte două cadavre... Trei cadavre...

Diamant plângea de-a binelea. Ştefan îi oferea telefonul. Ochii lui o asigurau că era capabil de orice, inclusiv de uciderea tuturor oamenilor de pe planeta asta...

I se puse telefonul la ureche. Ascultă preţ de-o secundă... Auzise respiraţia lui Florentin! Respiraţie grea... Slavă Cerului, era viu! Rosti, încercând să pară foarte calmă:

- Am plecat cu Ştefan.

Mobilul zbură spre Diamant, care-l prinse din zbor şi "lătră":

- Dă-mi-l pe Vasile! Da' repede!

Gata! Acum se calmau cu toţii! Iar ea îl lega la picior, înainte să moară din lipsă de sânge! Îşi trase cureaua de la fustă şi-i ridică piciorul. Deja nu mai sângera foarte tare; îl legaseră amicii lui. Total neacademic şi contraindicat, direct peste tăietură... dar îl legaseră! Strânse cureaua; o înnodă strâns, scoase bandajul neacademic şi întrebă:

- Cât e ceasul?

Evident, nu primi răspuns. Bombăni ca pentru ea:

- Atunci ţineţi voi minte ora.

Se întoarse spre parbriz. Tăcea - nu mai avea ce spune.

- ... O vrei pe Florentina?

Poftim?... Dacă o voia pe Florentina? Răspunse sec:

- Nu.

- Gândeşte-te bine; ori o luăm acum, ori peste vreo lună!

- N-o luăm deloc.

Răspunsese foarte tăios; îi vorbise de foarte de sus. Acum tăceau; se simţea privită, dar nu voia să-l privească. Nu voia să-i răspundă la nici o altă întrebare! Era un mişel şi-un nenorocit! Şi-i făcea rău soţului ei! Nimeni nu îndrăznea să-i facă rău lui Florentin şi să nu plătească...

Florentin

Cum? Ce auzise? Încerca să înţeleagă ce se întâmplase; ce auzise. Evident, Ştefan trebuise s-o convingă pe Ana să deschidă gura şi să spună ceea ce-i spusese el să spună; din păcate, nu auzise decât huruitul maşinii şi nişte bolboroseli inutile. Acum acel Vasile asculta... Îl văzu închizând şi ridicându-se:

- Haideţi, băi! Că am terminat aici!

Tinerii intrară în dormitor... Sigur! Cum puteau lipsi pumnii şi şuturile "de despărţire"? Le încasa pe tăcute, strângând din dinţi; încerca să priceapă de ce soţia lui spusese acele cuvinte. Şi mai ales cine era într-o primejdie atât de mare încât Ana să spună...

Ana-Maria

Tăceau. Oricum n-aveau ce spune...

- ... A sunat Grasu'?

Diamant răspunse prompt:

- Nu.

- Bun. Fă dreapta aici... Opreşte acolo...

Să înţeleagă că Ştefan anticipase rănile şi-şi asigurase asistenţa medicală de urgenţă? Nu de alta, dar BMW-ul virase dreapta pe-o străduţă şi tocmai oprea în spatele unei ambulanţe oprite pe dreapta... Uşa din spate se deschise; un bărbat de vreo 35 de ani, îmbrăcat într-o uniformă SMURD, coborî şi aşteptă... Avu timp doar să observe că interiorul Salvării era complet gol! Cu excepţia trusei medicale, Salvarea devenise maşină de transport. După câteva secunde, auzi scârţâit de frâne; apoi acelaşi ropot nenorocit, pe care-l ura... Iar portierele se deschiseră simultan.

Fu trasă afară din maşină şi îmbrâncită spre Salvare. Nu se împotrivea. N-ar fi reuşit să fugă de atâţia inşi, başca maşinile lor! În plus, tuşica Didonia era o femeie de aur...

- Ştefane, Ştefane, ce-mi faci tu mie!

- Grasule, treci la volan. Hai!

Fu urcată în ambulanţă şi "sechestrată" între două matahale. În faţa ei, Ştefan fusese aşezat pe tubul de oxigen; bărbatul îi examina rana de la picior...

- Cine ţi-a pus garoul?

- Ana.

Fu privită scurt... şi întrebată, pe un ton omenesc:

- Eşti bine? Eşti rănită?

Aprobă şi apoi negă cu capul.

- Vrei un calmant?

Ştefan decise să răspundă în locul ei:

- Nu vrea decât să ajungem odată.

Tonul lui fusese puţin tăios; bărbatul reveni spre garou iar întrebările deveniră strict medicale:

- La ce oră ţi-a pus garou'?

- Acu' vreo cinci minute.

Cureaua sfârşi pe podea; Ştefan gemu... Sângele începu să picure pe podea... Trase picioarele, le cuprinse cu mâinile şi lăsă fruntea pe genunchi: nu putea să vadă sânge. Nu mai putea. O ducea cu gândul...

Roberto

Matahalele apărură în capul scărilor; coborau grăbite... Decise să nu-i privească - dacă Florentin şi Nicuşor păţiseră ceva, apartamentul era oricum plin de amprentele lor! Aştepta; numără şase inşi... Şi văzu şi blugii negri îndepărtându-se! Aruncă ţigara şi se repezi în scară!

Din fericire, liftul era la parter. Apăsă butonul 6... Nu se simţea pregătit pentru ceea ce-l aştepta sus. Dacă va vedea o baltă de sânge...

Un pocnet - ajunsese. Ieşi din lift şi recunoscu imediat şişul lui Prâslea, lângă perete. Îl luă, constată sângele de pe el şi se apropie de uşa rămasă larg deschisă...

Balta de sânge din holişor îl făcu să se clatine scurt. Şi totuşi, dacă Prâslea... Nu! Foşnea ceva în dormitor! Intră şi se repezi să-i dezlege:

- Sunteţi bine? V-au tăiat?
- Ne-au bumbăcit un pic, din principiu.

Florentin era foarte pragmatic; se aşteptase să-l găsească isteric şi când colo... Nicuşor şopti:

- Unde e Luminiţa?
- Nu ştiu. Da' conform cu planu' lu' tata, ar trebui să fie la noi.
- Sun-o, că înnebunesc!
- Băi! Sângele de pe hol e al lui Ştefan, sau al Anei?
- Al porcului! Că l-am tăiat pe braţ şi i-am băgat şişu'n picior. Şi dacă nu mă trăgea Nicuşor, îi luam şi gâtu'! 'Mnezeii mamii lui care l-a adus pe lume!

Clar: Prâslea era furios! Se ridică şi se grăbi să intre în sufragerie. Acolo se vedea că totul era neatins! Ridică receptorul... Cum? Avea ton?... La urma urmei, la ce le-ar fi folosit tăierea firelor? Formă numărul tatălui lui. Aştepta...

- Da.
- Eu sunt. S-a terminat.
- Fii mai explicit, că mă dai în alte alea!
- A luat-o.
- Iar Prâslea?
- Întreg, da' bumbăcit uşor. E şi Nicuşor aici, în aceeaşi stare.

Nu-l miră oftatul de uşurare! Se grăbi să-i dea informaţiile:

- Au fost vreo sută de inşi. Ai avut dreptate; dacă aduceam oamenii aici, se lăsa cu măcel.
- Evident. Tu? Eşti OK?
- Da; m-au ţinut în stradă, aşa că am văzut toată organizarea. Strada a fost blocată cu cel puţin 15 BMW-uri identice, fără numere de înmatriculare; plus că nu m-au lăsat să văd în ce maşină o urcă. S-au mişcat foarte repede şi bine, de parcă aveau câteva repetiţii generale la activ. Nu cred că le-a luat mai mult de cinci minute, de când am apărut eu şi până au eliberat strada. Acolo ce se-ntâmplă?
- Aici e linişte; nimeni nou. Da' se cam uită vecinii la gorilele aliniate frumos la gard...
- Aha!
- L-ai sunat pe Crin?
- Nu; vrei să-l sun?
- Nu. Prâslea e calm?
- Dubios de calm.
- A apucat să-l taie, nu?
- Da, şi-ncă bine. Da' a plecat pe picioare.

Florentin mârâi la urechea lui:

- Dai raportu', ha?

Îl împinse fără menajamente spre uşă şi-i întoarse spatele:

- Luminiţa e la voi?
- Da, şi e coaptă toată.
- Spune-i că Nicuşor e bine şi la fel de amorezat de ea ca până acu'. Că nu m-a întrebat decât de ea.
- O să-i spun. După ce-i calmezi, veniţi încoace. Spune-i şi lui Prâslea să vină; da' dacă te refuză, nu insista să-l aduci pe sus.
- Am înţeles.
- Şi când veniţi, discutăm mai departe.
- Da, tată.

I se închisese...

Ioan

Puse receptorul în furcă şi intră în sufragerie. Toţi îl priveau; toţi erau îngrijoraţi... Se aşeză şi-şi aprinse o ţigară. Şi oftă:

- A început balamucul. A luat-o.

Lăcrămioara lovi cu pumnul în masă:

- Nenorocitu' dracului! Proastă-am fost, Doamne, că nu l-am plesnit atunci, la Bambina!
- Ba ai fost foarte deşteaptă. Că unu' singur are taică-su - şi numai de el are grijă! Ascultaţi ce mi-a spus Roberto.

Se lăsase din nou tăcerea...

- A adus vreo sută de inşi, toţi unu' şi-unu. Prâslea s-a apucat şi l-a tăiat şi la mână, şi la picior; dar, din fericire, Ştefan a plecat pe propriile picioare. Deci n-ar trebui să fie răni grave. Malacii i-au sechestrat şi i-au caftit pe-amândoi: pe el şi pe Nicuşor. Roberto a fost "arestat" în parcare şi-a văzut toată organizarea şi plecarea. Zice că a blocat strada cu 15 BMW-uri identice, fără numere de înmatriculare.

Marcel oftă greu:

- S-a pregătit, nenorocitu', până-n cele mai mici amănunte!
- S-a pregătit s-o ia şi să dispară amândoi pentru totdeauna! Normal că n-a avut voie să greşească! Roberto zicea că i-a lăsat impresia că băieţii aveau niscai repetiţii generale la activ; că, de când a ajuns el acolo şi până au plecat ei, n-au trecut mai mult de cinci minute.
- Şi-acu' ce facem, Ioane? Îl sunăm pe Crin?

Se întoarse spre Marcel:

- Ia lista lui Roberto. Sună-i pe toţi, spune-le că a luat-o şi că e rănit. Acum, notează-ţi să nu uiţi! Că mi-e greu să-mi adun gândurile...

Încă nu depăşise pragul psihologic al înjunghierii lui Ştefan; îl va depăşi greu, neştiind cât de grave erau rănile şi ştiind că Prâslea nu se controla în momentele tensionate... Marcel reveni la masă. Oftă greu:

- Sub nici o formă, Ştefan nu trebuie să sufere alte răni. Da' sub nici o formă! Singurul îndreptăţit să bage cuţitu'n el e Prâslea; iar lui nu-i mai dau eu voie s-o facă! Sună-l pe omu' lu' Crin, de la Otopeni; să fie cu ochii-n patru în următoarele 48 de ore şi să-şi mobilizeze amicii de pe Băneasa. Anunţă-i şi pe amicii din poliţie; să supravegheze ieşirile din Bucureşti, da' să nu-i oprească. Nu vreau să risc să facă vreun accident jucându-se de-a acceleratu' pe DN1. Vrem doar să fim siguri că nu pleacă din oraş nici măcar până la aeroport. BMW-urile n-aveau numere de înmatriculare; asta o să îi ajute să îi repereze cu uşurinţă. Nu ştim planu' individului; că lui Nicuşor nu i-a povestit unde-o duce şi cum şi-a aranjat lucrurile. Deci, o să mai stăm niţel cu tensiunea ridicată. Da' dacă nu avem nici o veste timp de 2 ore, e clar că se-ascunde în Bucureşti.
- Să sun pe la spitale? Totuşi, e rănit!
- Nu. Nu se va duce la spital, ca să nu trebuiască să dea ochii cu poliţia. În plus, sigur a luat în calcul posibilitatea unor răni. Îl va ajuta un amic, sau un medic plătit regeşte, care-l aşteaptă deja în ascunzătoare. E o pistă moartă; uit-o.
- Da' sună-l, Ioane, pe Crin! Să mobilizeze "lumea bună"!
- Calmează-te, Lăcrămioaro! Îţi jur că în 48 de ore o s-o ai pe nor-ta înapoi acasă! Da' lasă-i şi ei măcar cinci-şase ore cu Ştefan ăsta! Când vrei să-l convingă că nu-l vrea?

Tăcere...

- Degeaba îmi bag eu coada, dacă ea nu reuşeşte să-l convingă! Trebuie să discute! El să propună, ea să refuze! El s-o roage, ea să refuze în continuare! Dacă în inima lu' Ştefan nu intră ghimpele ăsta al certitudinii că ea nu-l vrea, nu izbândim nimic.
- Bine, Ioane; cum ştii tu.

Evident! Îi zâmbi pe chestia asta:

- Iar după ce ea dă cu optimismu' lui de toţi pereţii, ne întindem interlopii. Ca să-l presăm să o aducă acasă şi să se mai gândească şi singurel la răutăţile vieţii!

Lăcrămioara îi zâmbi cu subînţeles:

- Aşa; Ioane; cum ştii tu. Că le zici bine...

Se sprijini de spătarul scaunului... şi-şi privi lung fiica:

- Calmează-te; bărbată-tu e foarte bine. O să vină-ncoa cu Roberto, după ce-l calmează cât de cât pe Florentin.
- Da' chiar, Ioane! Florentin nu vine-ncoa?

Evită să-şi privească nevasta:

- Dac-o vrea să vină, o să vină. Eu i-am transmis invitaţia prin Roberto; da' n-am de gând să-l pun să-l aducă cu forţa.

Şi iar era linişte... Mai bine aşa; în linişte! Îşi privi lung fiul; Marcel sări în picioare, amintindu-şi de sarcinile pe care le primise...

Acum, totul era să nu clacheze Ana! Luminiţa îi spusese, acum vreun sfert de oră, despre planul de sinucidere pe care Ana şi-l făcuse deja. Şi era mult mai îngrijorat de gândurile negre din capul nurorii

lui, decât de planul lui Ştefan!

Roberto

Lăsă receptorul în furcă şi nu mai apucă să deschidă gura - Florentin întrebă sec:

- A plecat cu ei, sau au luat-o pe sus?

Oof, ce gânduri negre avea acum Prâslea! Oftă greu şi-şi impuse să rămână calm, să nu-l plesnească peste ochi pentru cuvintele alea:

- M-au sechestrat în faţa blocului, printre maşinile din parcare. Le-am văzut plecarea. Plângea; o legaseră cu mâinile la spate, avea un scoci peste gură şi-o tot îmbrânceau...

Florentin întinse mâna şi mătură tot ce era pe mobilă, scrâşnind:

- 'Mnezeii mamii lui de nenorocit! Doamne! Dă-mi-l, Doamne, pe mână! Mai dă-mi-l o dată! Aah! De ce n-am ţintit în inimă?!

- Ca să-ţi creşti copilu' din casă, nu din puşcărie. Hai să vorbim.

Îl prinse de braţ şi-l conduse în bucătărie. Nicuşor se aşezase la masă; privea nişte fotografii, cu ochi rătăciţi... Fotografii cu Florentin şi Laura, într-o ipostază care-i dădea fiori reci... Decise să nu deschidă discuţia pe tema lor:

- Luminiţa e la mama şi e calmă. Acolo n-a apărut nici măcar o adiere suspectă. Sunt păziţi cum trebuie...

Florentin se apropie de masă. Era din ce în ce mai încruntat... Preferă să scoată cutia cu ness din dulap: orice referire la fotografiile alea putea isca altă criză de nervi.

Florentin

Privi lung fotografiile... Nenorocitul! Ştia, putea jura că în secundele alea se făcuseră mii de fotografii! Cadru cu cadru! Da' numai pe-alea le putuse aduce Anei azi! Laura cu capul pe pieptul lui, "în flăcări extreme", iar el cu mâna pe decolteul ei şi ochii mici aţintiţi asupra blocului din faţă... De ce dracu ar fi adus şi restul fotografiilor? Alea cu palme şi urlete şi sânge?

- ... Am avut-o în mâini, mă! Dacă o smuceam, o luam pe sus!

Nicuşor avea mustrări de conştiinţă; Roberto se grăbi să-l contrazică:

- N-aveai şanse de reuşită. A adus jos cel puţin 15 BMW-uri identice, burduşite cu chelioşi. Pune cinci inşi la maşină - şi numeri 75 de gorile cu "facultate". Başca ce-au mai fost pe bulevard cu alte maşini, başca supravegherea de aici...

- Auzi? Eu am o bănuială. Când m-ai sunat tu, m-am dus glonţ sus pe bloc. Iar el era deja în casă. Până a venit şi Florentin, au trecut vreo cinci minute. Timp în care a tot smucit-o spre uşă, dar n-a insistat s-o scoată din casă. Băi, eu nu pricep de ce-a făcut asta! Că era floare la ureche să-i dea una-n cap, sau să-i dea cu Cloroform la nas şi s-o urce într-un taxi, să zică că a leşinat şi-o duce la Urgenţă! Iar de-acolo îl luau oamenii lui! Nu; el parcă a vrut să întârzie! Parcă a vrut să venim!

- Poate a avut nevoie de un motiv ca să înceapă războiul! Chiar dacă o aduce înapoi, poate să invoce rănile ca să continue lupta împotriva noastră.

Ah, cât de dobitoci erau! Ridică ultima fotografie:

- A vrut să câştige teren spre inima ei.

Le arătă imaginea, încruntându-se la proprii pantofi:

- Nenorocitu' care-şi pipăie aşa contabila în domiciliul conjugal tocmai l-a înjunghiat şi-a dat dovadă că nu poate avea grijă de ea. Asta, bineînţeles, după certurile pe care le-a auzit aici. Inclusiv certurile legate de el.

- Adică ai fost atât de prost să-i dai "material acustic"?

- Nu ştiam că suntem ascultaţi. Şi-am avut un moment când am bănuit-o că vrea să plece cu el.

- Eşti idiot!

- Sunt. Şi acum reîncep să am îndoieli.

Bătu scurt în fotografie... Roberto se strâmbă:

- Curat idiot! Hai la noi, să vorbim cu tata.

Se întoarse scurt spre el şi-l privi drept:

- Băi frati-miu! Zi-mi şi mie, să nu crăp idiot ca-n clipele astea! Ce-are a face tata cu problema mea cu Ştefan?

- Te rog!

- Ce mă rogi? E nevasta mea? E! E scandalul meu cu Ştefan? E! Am depăşit de ceva timp vârsta scutecelor? Am. Aşa că de găsirea individului şi recuperarea Anei mă ocup eu.

- ... Bine, mă; da' eu zic că ar fi bine să mergi cu noi şi să te ocupi de dincolo.

- Mă ocup din mers, mă! Din Dacie! Că n-am să stau în cur pe scaun, s-o aştept să se întoarcă! Eu nu sunt matahala aia blondă şi proastă!

Tăcere; îi redusese la tăcere când pomenise de primul soţ al Anei... Stinse scurt ţigara:

- Tata să se ocupe de nepoţica lui. Şi de Luminiţa. Voi, dacă vreţi, mă ajutaţi; dacă nu, aveţi şi voi grijă de nevestele voastre.

- Bineînţeles că te ajutăm! Doar să ne facem un plan, nu?

- Facem. Întâi vorbesc cu Diamant, care e la vreo 30 de centimetri de Ştefan şi-o are pe Ana în câmpul vizual. Dacă reuşesc să-l fac să-mi răspundă, am toate şansele să-mi strecoare o informaţie printre aluzii.

Roberto ridică vocea la el:

- Ai toate şansele să-l azvârli spre sabia lui Ştefan! Pricepe odată! Diamant l-a aşteptat în maşină! Şi nici măcar nu l-au lăsat să stea în picioare lângă portieră, cum stăteau ceilalţi! Dacă are dubii în privinţa cuiva, Ştefan are dubii acum în privinţa lu' Diamant, care-i văr bun cu tine! Lasă-l dracului în pace! Că-l ştii cum e şi cum face: se înroşeşte, se-nverzeşte, tremură şi se-ncurcă în minciuni! Lasă-l!

Aprobă, scoase mobilul din buzunar... Şi selectă numărul lui Ştefan! De ce nu?!

"Abonatul Connex..." Închise, zâmbind:

- Nu-mi vine să cred că tocmai l-am sunat pe Ştefan!

- Ba să crezi! Că aşa era logic să faci!

Selectă numărul lui Diamant; suna... Suna... Şi brusc auzi ton de ocupat. Deci îi refuzase apelul. Mai selectă o dată numărul.

"Abonatul Connex"...

- E încă lângă Ştefan. I-a oprit mobilul.

- Şi-acum îi sparge capu' cu el! Bravo!

- Lasă-l, că merită! Că-i văr-miu!

- E şi văr-su. Nu se poate clona, ca să vă bucure pe amândoi; iar maică-sa stă-n şatră, nu la tata-n curte!

Da; avea dreptate! Selectă numărul lui Crin...

- Salut, cumnate!

- Salut. Te-a sunat tata?

- Nu.

- Perfect; pentru că în problema asta "tratezi" cu mine. Scoate clanurile din casă, că mi-a răpit-o pe Ana.

Tăcere...

- A venit cu vreo sută de inşi şi-a luat-o pe sus. L-am tăiat; e rănit, da' nu grav. Supravegheaţi ieşirile din Bucureşti; că ăsta are un geamantan de paşapoarte false!

- OK! Acu' dau telefon! Auzi, Florentine? Să nu te superi; te ajut cum vrei tu şi când vrei tu. Da' dacă mă sună taică-tu, să ştii că mă prezint!

Zâmbi slab:

- Nu mă supăr, mă! Doar s-o găsim...

- O găsim orice-ar fi! Tu eşti OK?

- Da.

Deşi îl cam dureau coastele şi-l ţinea niţel ficatul...

- OK; mă apuc de telefoane. Mă suni dacă afli ceva!

- Evident!

- Salut.

- Salut.

Închise, oftând greu... Roberto zâmbi:

- Şi-acum tare mi-e că stăm aici şi aşteptăm veşti! Că dacă nu ştim încotro s-o luăm, unde dracu să mergem?!

Aprobă. Privea lung blocul de vizavi... Reuşise să i-o ia...

Ana-Maria

Tresări violent: ptiu! O speriase! În ambulanţă era o linişte teribilă, de când tânărul în uniformă roşie se apucase de cusut la piciorul lui Ştefan! Iar mobilul lui Diamant avea o sonerie isterică! Tânărul scoase aparatul din buzunar; mâna lui Ştefan i-l ceru imediat...

Zâmbi slab: Florentin fusese! Chipul lui Ştefan nu se putea încrunta azi, acum, decât din cauza soţului ei! Îl văzu dezmembrând telefonul dintr-o mişcare, scoţând cartela... Şi rupând-o în patru! Şi întrebând, cu un calm fantastic:

- Mai ai, mă?
- Doar să-ţi pun bandaju'.
- Pune-l mai repede. Grasule, opreşte aici!

Ambulanţa încetini şi trase pe dreapta destul de "din scurt". Ştefan ordonă:

- Coborâţi aici. Diamante...

Privirea verde deveni ameninţătoare:

- Ai încheiat orice contact cu neamu' lor. Asta dacă ţii la viaţa muierilor din neamu' tău.

Tânărul aprobă, privindu-l cu ochi panicaţi... Medicul se ridică:

- Gata, mă. Ar fi bine să nu calci pe el; da' cum asta nu se poate, schimbă-ţi diseară bandaju'. Sau mă suni şi ţi-l schimb eu.
- Când intri de gardă?
- În următoarele 48 de ore sunt la spital. Adică la dispoziţia ta.
- Vorbim. A venit ăla?
- Încă două minute.

Ştefan întinse mâna; medicul îl ajută să se ridice. Şchiopăta puţin; vedea pe chipul lui că-l durea... Ochii verzi se întoarseră spre ea... şi se încruntară:

- Te uiţi la mine şi-ţi faci planu' de evadare?

Dacă spunea nu, n-o credea; dacă spunea da, o decapita. Tăcea deci; aştepta reacţia nervoasă, cauzată în principal de rana produsă de soţul ei...

- Grasule!

Paşii se apropiau în fugă; Salvarea se lăsă un pic, iar uşa se deschise larg. În ambulanţă urcă un bărbat de vreo 30 de ani, peste o sută de kile şi 2 metri. Tuns la numărul unu. Care absolvise, după părerea ei, vreo... 15 ani de puşcărie, cu tot cu şcoala de corecţie. Ştefan îi făcu semn să se apropie; îi şopti ceva... Bărbatul întoarse capul spre ea; în secunda imediat următoare simţi că i se strânge inima... Grasu se apropie de ea, o prinse de păr şi-o ridică. Şi-o izbi zdravăn cu spatele de tabla maşinii, şoptindu-i printre dinţi:

- Păpuşă, uite care-i treaba! O fi şefu' amorezat de tine; da' eu n-am greţuri d'-astea. Uite care-i şiru' evenimentelor viitoare. Tu pleci cu el. Şi eşti cuminte. Că eu o să fiu în maşina din spate. Şi dacă-l văd încruntat...

I se puse sub nas ditamai pistolu', cu tot cu amortizor:

- Repet: eu n-am greţuri. Iar rănile pe care le-a căpătat şefu' azi-dimineaţă m-au supărat teribil...

Cu aluzie la ea, la Florentin, la copilul lor, la toate rudele şi neamurile... Mâna stângă o prinse de falcă; matahala o obliga să aprobe sau să nege, după caz:

- Şi-ai să fii cuminţică foc... şi-ai să asculţi de el... şi n-ai să încerci s-o ştergi la papagalu' tău... Şi multe alte chestii; le ştii tu!

Tăcea; îl privea drept şi tăcea. Şi se întreba la ce-i folosea lui Ştefan demonstraţia aceea de forţă. Rămăsese fără inspiraţie? Sau... Fu răsucită scurt:

- Ia: mânuţele la spate.

Hm; ăsta n-avea scoci! Îi punea cătuşe. Oricum, mai comode decât banda aia lată şi lipicioasă... Individul îi şopti la ureche:

- Fii cuminte; că Gigi ne-a spus, printre altele, că dacă Ştefan renunţă la tine, el ţi-a păstrat halatu' lui. Ăla mişto, bleo, din prosop. Şi te-aşteaptă să te-ntorci în el. Te duc personal, să ştii - ca să fiu sigur că ajungi în stare bună...

Închisese ochii; Gigi le spusese...

Ştefan fusese în Serbia? Nu se mulţumise să dea un telefon? Chiar bătuse drumul până acolo?

... Stop! Adică, decât s-o lase să se întoarcă la Florentin, prefera s-o ducă înapoi, în Serbia?

... Trăise într-o lume perfect paralelă cu cea reală. Într-o lume în care Ştefan avea sentimente. În care exista întotdeauna o cale de întoarcere. Aflase azi adevărul; nu se mai întorcea. N-o mai lăsau să se întoarcă. Dacă l-ar fi ascultat pe Florentin şi-ar fi ieşit din apartament atunci când Ştefan căzuse...

Fu prinsă de braţ şi îmbrâncită spre uşă. Nu voia să ştie unde mergea; chiar nu mai conta...

Îşi amintea ziua când Florentin îl bătuse pe Evelin, iar ea sărise să-l scape. Iar dl Manolache îi spusese că, la ţigani, femeile sar în ajutorul bărbatului şi abia după aia gândesc... Ea gândise din nou prea devreme, astăzi; probabil pentru ultima oară-n viaţă...

Zdrahonul sări din Salvare, o prinse de mijloc şi-o coborî. Şi-o îmbrânci iar. Acum observă că asfaltul lipsea; erau pe-o uliţă prăfuită, sătească, plină de case. În faţa ei aştepta Jeep-ul cu număr de Vrancea, burduşit cu bagaje...

Fu trântită pe scaunul din dreapta şi i se puse şi centura. De ce, nu prea pricepea - că nu putea face mare lucru cu cătuşele alea la mâini... Ştefan dădea ordine; îl vedea, îi auzea vocea, dar nu pricepea nici un cuvânt...

Avea de ales. Ştefan sau Gigi. O scoseseră din Bucureşti; la cât de mare era România şi câte puncte de trecere a frontierei avea, era evident că pentru ea nu mai exista "acasă". Decât poate dacă Florentin decidea s-o repatrieze şi să-i ţină cenuşa în vitrină - ceea ce se îndoia serios că se va întâmpla...

Îl privea lung... Nu va reuşi să-l convingă. Tânărul acela îl ura pe Florentin pur şi simplu pentru că exista! Îl ura şi mai mult acum, pentru că-l tăiase! Îl va urî la culme începând din ora următoare, pentru că ea îl iubea. Ca să-i facă lui rău, ca să se răzbune şi pe ea pentru refuz... Ca să şteargă urmele răpirii... Ştefan o să...

Nu. Nu va ajunge iar în Serbia.

Brusc, Ştefan întoarse capul spre ea. Ea continua să-l privească lung... Să-l întrebe, la urma urmei, de ce-i căşunase pe ea... Tânărul reveni spre Grasu; avură un schimb scurt de replici, pe care nu le auzi. Umărul lui Ştefan se trase scurt în spate; mâna porni, cu o viteză incredibilă, iar pumnul se opri în maxilarul individului! Iar individul, aplecat de forţa loviturii, reveni la poziţia verticală şi nici nu clipi! Ba, mai mult; părea încurcat, jenat de gafa care-i supărase şeful...

Ştefan porni spre jeep. O privea lung, serios. Ea îl privea şi-l întreba de ce-i căşunase... Grasu venea grăbit după el, ca un căţel de încredere...

Maşina se lăsă uşor; fu aplecată spre faţă. Gestul nu fu unul brusc; deci cu ea n-avea nimic, momentan... I se scotea verigheta; încet, cu grijă, să n-o doară... Lacrimile picau, grăbite, pe genunchi... Fu ridicată. Mult mai încet, mai atent... Ţinea bărbia în piept. Şi ochii strâns închişi. Dacă şefu' zdrahonului se încrunta...

- ... Tu tremuri?

Negă, grăbită!

Dezastru! Mişcarea îi stricase tot echilibrul! Acum chiar tremura de-adevăratelea! Evident, Ştefan o prinse de umeri şi-o întoarse spre el:

- Ce-ai?

Scutura grăbită capul, încercând să-i arate că n-avea nimic. Şi mai ales încerca să nu mai plângă! Dar nu putea; aşa cum nu putea să aleagă între două rele, în condiţiile în care diseară fetiţa ei o va căuta nedumerită pe mami şi n-o va vedea...

- Ana, de ce tremuri?

Scutura capul. N-o va mai vedea niciodată pe mami! Niciodată!

Mâna îi ridică încet bărbia... Strângea ochii cu toată puterea, deşi

simţea cum lacrimile scăpau din "fortăreaţa" pleoapelor şi-i alunecau pe obraji... Simţi mirosul de after-shave; Ştefan îi şopti la ureche, în romanes:

- Îţi jur pe viaţa mamei mele că ideea cu dusul tău în Serbia a fost doar invenţia idiotului ăstuia. Dealtfel Gigi a murit acu' vreo zece zile.

Îi era indiferent; se blocase, nu se mai putea opri din tremurat...

- Devenise lacom; iar şefu' lui l-a potolit de tot.

Nu-l credea! Pentru că Ştefan n-avea de unde să ştie ce se întâmplase, cândva, cu halatul bleo!

- ... Nu mă crezi. Treaba ta! Eu unul sunt liniştit, pentru că nu te-am minţit.

Şi-atât; fu împinsă uşurel înapoi pe scaun. Se aplecă imediat şi lăsă fruntea pe genunchi: nu voia să-i arate că plânge. Nu voia să-i dea satisfacţia asta...

- Grasule! Mergem.

Motorul porni, ascultător... Şi se opri:

- Ba nu mergem nicăieri, dacă nu te linişteşti.

Poftim? Se tâmpise?

- De ce plângi? De ce ţi-a zis ăla?

Îşi concentră toată puterea în deschiderea gurii şi şoptirea acelor cuvinte:

- N-avea de unde să ştie... de halat...

- Ce halat?

Da' cât credea el că putea spune?

- Grasule! Vino-ncoa!

Un schimb de şoapte - şi tresări, auzindu-l pe Ştefan râzând!

- Habar n-ai tu câte lucruri am aflat de la Geta, de când lucrează pentru omu' meu! După ce-a murit Gigi, s-a luat hotărârea să se spargă gaşca din vila aia. Şi nimic nu-i mai devastator pentru subordonaţi decât "decapitarea capului"! Şefa curvelor a ieşit deci pe piaţa transferurilor; am luat-o, că o ochiseră nişte băieţi nu tocmai... "ortodocşi" şi-am zis că la vârsta ei e jenant, ce plănuiau ăia să-i facă. Şi-am recunoscut-o, de când m-am dus să discut cu Gigi. Aşa că am pus-o să-mi povestească totul, minut cu minut. Ştiu despre halat, despre droguri, despre casetofon, despre cum te-a legat de calorifer şi te-a hrănit Mitică cu griş... Ştiu de sandwich-urile din care nu mâncai mai mult de-o înghiţitură... Acum te linişteşti? Sau degerăm aici?

Deci Geta... Gigi chiar murise? Asta da, veste!

- Eu vorbesc singur? Te linişteşti?

Se grăbi să aprobe cu capul. Şi să-şi şteargă lacrimile de genunchi. Iar motorul porni din nou. Ştefan scormonea ceva în torpedou...

Decise să se ridice. Totuşi, se puteau înţelege cu vorbă frumoasă. Îl văzu întinzând mâna spre individul de lângă portieră:

- Grasule! Ţine! Ştii ce să faci cu ea. Gata: mergem!

Îi dăduse verigheta... Care în seara asta va ajunge la Florentin, eventual cu un "Adio" mâzgălit pe-un colţ de hârtie...

Venise hotărât s-o ia. Pentru totdeauna. Planul fusese impecabil, cu excepţia rănilor... Ştefan îşi aprinse o ţigară şi demară:

- Ajungem imediat. Sper că nu le-a strâns prea tare; că-l ia mama dracului!

Preferă să nu răspundă. Ochii verzi se îngustaseră. Fie de la durere, fie de la gânduri şi planuri... Iar ei începea să i se facă frică atunci când ochii lui Ştefan se îngustau. Omul ăsta era pâinea lui Dumnezeu, atunci când zâmbea; dar numai atunci când zâmbea.

Lăsă capul spre dreapta, sprijinit de geam. Mergeau pe un drum probabil comunal, că era plin de gropi... Erau într-o comună destul de înstărită... Se întreba dacă drumul ăsta era sau nu un indiciu! De vreme ce abandonaseră DN1, putea îndrăzni să spere că n-o duceau glonţ la graniţă? Sau doar că drumul până la graniţă va fi lung şi va ocoli toate şoselele importante? Sau urma să fie ascunsă într-o casă modestă dintr-o comună modestă, până accepta planul lui Ştefan şi plecau la Miami ca doi porumbei într-un avion particular? Greu de spus...

Oricum, imediat cum va avea ocazia, va fugi mâncând pământul. Sau va căuta un cui bine ascuţit.

Indiferent unde-o ducea, indiferent de câte tentative de suicid aflase Geta de la fete sau de la Mitică, Ştefan nu putea găsi o casă fără nici un cui! Avea deci toate şansele să nu-şi întineze căsnicia şi noul nume de familie. Dacă fusese primită în neamul Manolache şi i se dăduse acel nume cu inima deschisă, va avea grijă de el.

Nu-i era frică de moarte. Îi era frică de ceea ce va urma, dacă nu va găsi cuiul în timp util.

Florentin

Nu mai putea sta acolo! Trecuse mai mult de-o oră! Roberto şi Nicuşor se certau pe tema impozitului pe profit şi a dublei contabilităţi! Nicuşor susţinea că el n-are cum să facă aşa ceva, iar Roberto era chitit să-i demonstreze că putea!

Pe ei îi durea impozitul pe profit, iar soţia lui era în ghearele acelui nenorocit! Se ridică şi-şi luă mobilul de pe masă. Selectă numărul lui Crin... iar Roberto exclamă, ofuscat:

- Băi! Uşor cu telefoanele! Uiţi că ne ascultă?

- Nu; îmi amintesc că ne ascultă. Salut, Crine.

- Salut.

- Vreo veste?

- Absolut nimic.

- S-au urnit?

- Bineînţeles! Da' să ştii că taică-tu m-a sunat imediat după ce-am vorbit cu tine şi mi-a zis să pornesc băieţii "la viteză mică".

Se încruntă:

- De ce?

- Ca să-i dea timp lui Ştefan să ajungă acolo unde vrea să ajungă.

Simţi că o ia razna! Răcni:

- Băi! Voi sunteţi demenţi!

- Taci şi ascultă! Dacă îl prind în trafic, riscăm un accident cu morţi şi răniţi. Ieşirile din Bucureşti sunt oricum supravegheate de oamenii lor din Poliţie. Toţi florarii de chioşc sunt cu ochii mai mult pe maşini, decât pe flori, că mătuşi-mea le-a ordonat tuturor să fileze străzile! Ştefan e agitat, cât e pe drum; n-ai vrea să-i tremure mâna în care ţine sabia! Ce dracu!

Într-un fel, avea dreptate; dar era Ana la mijloc, aşa că nu putea totuşi să aprobe acel "la viteză mică"!

- Băi! E cumnată-mea! Şi vă datorez o grămadă de lucruri foarte bune care s-au întâmplat în viaţa mea! Calmează-te! O să fac pe dracu-n patru şi-o s-o găsesc!

Ştia. Oftă greu:

- Ştiu. Dar nu pot să mă liniştesc, până n-o văd lângă mine.

- Ştiu. Îmi dau seama cum e; că dacă ar dispare Ileana, cred că aş ajunge direct la Urgenţă, la cardiologie!

- Cum afli ceva, sună-mă!

- Sigur, mă!

Închise şi-şi mai puse o cafea...

- Ce zice?

- Că tata a ordonat ca interlopii să nu acţioneze în forţă.

- ... Ca să-l lase pe Ştefan să se liniştească şi să poată lua deciziile corecte. Are dreptate.

- O avea; da' nu pot să-l aprob.

- Ba să-l aprobi - că are o vârstă şi-i trecut prin multe! Şi ştie ce-are de făcut! Încetează, bă!

Da, uşor de spus! Roberto îl privi câş:

- Hai să mergem acasă!

- Eu n-am ce căuta acolo.

Stinse ţigara şi porni spre uşă:

- Mă duc după ea.

- Ba nu ieşi de-aici. Te-ai gândit, chiar şi numai o clipă, că poate individu' a lăsat un specialist prin zonă, să te lichideze? Că, dacă tu o mierleşti iar el o fură şi pe Florentina, Ana nu mai are la cine să se întoarcă şi de ce să nu rămână cu el!

Corect! Şi totuşi, incorect! Zâmbi:

- Nu s-a născut încă ăla care să mă mierlească pe mine.

- Daa, sunt sigur!

Se trânti înapoi pe scaun:

- Măcar nu mai vorbiţi despre afaceri! Ce dracu! Nevastă-mea cine ştie pe unde dracu e, legată fedeleş şi îmbrâncită de toate matahalele, iar vouă vă arde de impozite!

- ... Bine, mă! Ia! Ai o hartă a Bucureştiului?

Se ridică şi alergă în sufragerie. Aduse şi harta Bucureştiului, şi harta României. Iar Roberto o întinse pe masă... şi arătă spre Otopeni:

- Dacă ajunge aici, am îmbulinat-o.

- Nu cred că se duce la avion - nici chiar la unul particular. E rănit; întâi trebuie să-şi coasă rana.

- Da' chiar aşa de rău l-ai tăiat, mă?

- Câţi centimetri are lama şişului meu?

- Aa, păi nu-i mare!

- Dar a intrat până la prăsele în picioru' lui.

Roberto se albise la faţă. Nicuşor se luase cu mâinile de cap. Zâmbi cu satisfacţie:

- Da' dacă a plecat pe picioare, o să supravieţuiască. Din nefericire.

- Cum din nefericire, mă?

- Cu cât o mierleşte mai repede, cu atât mai repede mi-o aduc gealaţii lui pe Ana înapoi.

- Băi, nu te juca! Nu glumi cu de-astea!

- Dacă glumeam, mă rezumam la zgârietura de pe braţ. Ştii ceva, frăţioare? Până acum, am stat cuminte în banca mea şi-am încercat să nu isc scandaluri. Să rezolv lucrurile cu tact, frumos, discutând "la masa verde". Mi-am luat-o-n bot de fiecare dată - inclusiv cu Laura. Gata: e momentul să redevin eu însumi.

Roberto dădu să-l contrazică, dar nu-i lăsă timp s-o facă:

- Că dacă-l luam pe Fănel de gulere şi-l izbeam de nişte pereţi încă de la primul semnal, poate n-o mai treceam pe nevastă-mea prin ce trece acum. Iar dacă-l puneam pe Florinel să-nghită microfonu', poate nici nu-l mai apuca fandaxia pe Fănel! Nu?

Fratele lui era hotărât să-l contrazică! Se repezi şi-l prinse de gulerul cămăşii:

- Sunt ţigan, mă? Sunt! De ce dracu m-am dezbărat eu de obiceiurile alea mişto din tinereţe?

- Fiindcă acu' eşti însurat şi-ai copil de crescut! De-aia!

Îi dădu drumul şi se întoarse spre Nicuşor:

- Auzi, Nicuşoare? Tu ai fost de faţă atunci când Marcel voia să iasă cu Gabi la plimbare şi-un individ gras şi chel îi cam împiedica?

Nicuşor aproba cu capul, serios... Se întoarse spre geam:

- Vreau să fiu eu însumi. Ana nu mi-a cerut schimbarea asta; am făcut-o doar ca să-l văd pe tata liniştit. Da' nu pot să fiu aşa.

- Cum "aşa", bă?

- Mămăligă.

- Pricepe că nu eşti mămăligă!

- Am fost prea mult timp mămăligă. Şi nu vreau să se mai ivească vreodată vreun Ştefan, care să potolească maneliştii cu sabia. Că mă descurc şi singur.

Roberto decise să tacă. Nicuşor nu spusese nimic de-a lungul discuţiei... Oftă greu:

- Bambina a alertat toţi florarii. Deci străzile sunt filate serios.

- Asta e foarte bine. Da' ştiu ce să caute?

- Bineînţeles. Ghinionu' lu' Ştefan, că e persoană publică...

Zâmbea...

Ana-Maria

Maşina încetini şi opri pe dreapta. Ştefan coborî şi ocoli botul Jeep-ului... Şchiopăta, dar nu la fel ca în Salvare - semn că medicul îl cususe ca lumea şi-i dăduse şi-un calmant. Portiera se deschise; fu aplecată iar spre proprii genunchi... I se scoaseră cătuşele; coborî, iar Ştefan o luă de mână şi o trase spre una dintre case. Nu se împotrivi; intrară deci pe poarta metalică.

Era o curte destul de micuţă - Jeep-ul n-avea loc să întoarcă acolo. Casa bătrânească, fără etaj, părea să nu aibă mai mult de trei camere şi-o bucătărie meschină. Tinerii roiau în jurul zidurilor; se montau gratii la ferestre... Fu invitată să intre în casă; se conformă.

Hol mic, meschin. În stânga, o baie în care orice piruetă provoca vânătăi serioase! Chiar în faţă, sufrageria. Mobilă bătrânească...

- Am luat-o aseară târziu; de-aia arată aşa. În funcţie de ce hotărâm, ne mutăm la Miami, o mobilez pe-asta sau caut una mai acătării prin Spania...

Prefera să tacă. O dusese în mijlocul sufrageriei şi se grăbise spre ceea ce părea a fi un holişor. Deci între dormitor şi uşă era sufrageria aia...

Tinerii treceau pe lângă ea, cărând valize, sacoşe, cutii... Toate erau duse în camera din spate.

Se întoarse spre ferestre - gest însoţit de-un huruit puternic. Indivizii tocmai scăpaseră ditamai gratiile duble. Era privită pe furiş, ca un soi de curiozitate...

Matahalele se perindau pe lângă ea, grăbiţi să golească Jeep-ul. Ea privea lung gratiile negre, bormaşinile... Nu le sudau; poate nu se puteau suda! Sau poate fuseseră gândite aşa, demontabile... Oricum, erau extrem de grele; imposibil pentru ea să se-apuce să le demonteze ca să fugă... Paşii se apropiară; Ştefan se opri în faţa ei:

- Ce-i?

Ridică scurt din umeri: trebuia să fie ceva? I se ridică bărbia; voia să-i vadă ochii. Ea nu voia să-l privească...

- ... Nu face aşa! Hai, că au adus totul. Hai să te schimbi. Vrei să faci un duş?

Ha! Intră în dormitor şi-i închise uşa-n nas. Şi privi lung valizele...

Ce naiba să facă? Să se schimbe? Habar n-avea ce era în valizele alea; putea risca să dea peste nişte rochiţe mini, foarte decoltate! Se simţea bine în fusta lungă, neagră; pe de altă parte, altfel ar fi fugit într-o pereche de blugi!

Se apropie de valizele aliniate corect la perete, lângă şifonierul care sigur "bătuse" juma' de secol... Şi deschise, totuşi, una dintre ele.

Ptiu! Era norocoasă! În dreapta blugi, în stânga tricouri. Presupunea că într-una dintre valize erau şi nişte pulovere... Scoase o pereche de blugi. Pur normali. Sigur, erau Levi Strauss; croială imposibilă! Dar erau cu talie normală, fără paiete şi franjuri... Într-adevăr, în cea de-a doua valiză găsi puloverele... Dădu să-şi scoată fusta, dar îşi aminti un mic amănunt; se întoarse spre uşă. Hm; dacă exista o cheie la clanţa aia, ea sigur se afla în buzunarul lui Ştefan. Iar el nu părea dispus să i-o dea şi ei un pic! Aşa că se schimbă, încruntată...

Nu luase în calcul înfăţişarea. Fusta "de scandal" nu o arăta nici frumoasă dar nici urâtă, nici slabă dar nici grasă, nici "dreaptă" dar nici "strâmbă". În blugii ăştia însă, ar fi sucit capetele din Mall. Nimerise un pulover negru cu croială normală, la baza gâtului. Din nefericire, trecea cu doar o palmă peste talia blugilor; dar în aceste momente era mult mai important pentru ea că ascundea jumătatea ei de inimă...

Îşi aranjă cât de cât părul... constată că nu avea nici o clamă prin bagajele alea şi renunţă; deschise uşa.

De după zid, mâna lui Ştefan se întinse spre mâna ei... Nu-i răspunse la invitaţie; ieşi pur şi simplu pe uşă. Că prea "prinsese aripi" individul, cu ţinutul ăla de mână! Reveniră în sufragerie; fu invitată pe canapea, i se puse telecomanda în mână iar el intră în dormitor. Probabil ca să se schimbe şi el... Şi-acum ea ce să mai facă? Să se uite la televizor, nu?

Căuta un post... Încerca să se concentreze asupra imaginilor... Ochii curioşi o priveau pe sub sprâncene...

... Apăsă butonul roşu, lăsă telecomanda pe masă, se aplecă şi-şi cuprinse genunchii cu braţele. Şi lăsă capul pe genunchi: nu voia să fie privită. Nu voia să se uite la televizor. Nu voia să discute despre răpire, fugă sau oricum altcumva ar mai fi numit-o Ştefan! Voia să se gândească la un plan cu două variante şi la înlănţuirea cât de cât firească a lucrurilor. Fie spre întoarcerea acasă, fie spre morgă...

Ioan

Mobilul începu să piuie; sări în picioare, văzând numărul lui Crin, şi se repezi să răspundă:

- Da, Crine!

- Să trăiţi. Au fost văzuţi, acu' vreo juma de oră.

Dumnezeule mare! Nu-şi închipuise că tensiunea va fi atât de puternică! Ameţise! Se sprijini de dulap:

- Spune tot cu uşurelu', ca să nu uiţi ceva!

- Da. O florăreasă care stă aproape de aeroportu' Otopeni, pe Şoseaua de centură, i-a văzut pe o stradă lăturalnică. Erau vreo treizeci de inşi; BMW-urile aveau numere de înmatriculare. Era şi-un Jeep plin de bagaje. Şi era şi-o ambulanţă.

- Deci a avut un amic medic, care l-a ajutat. Probabil că cu ambulanţa au ieşit din Bucureşti - că altfel îi oprea Poliţia.

- Eu cred că BMW-ul cu care au plecat ei avea numere. Iar ambulanţa a fost un plan de rezervă, în caz că va fi rănit - ceea ce s-a şi întâmplat! Oamenii au plecat de la bloc care-ncotro şi, când au văzut că nu mai sunt urmăriţi, au tras pe dreapta 30 de secunde, cât au montat plăcuţele. Că ar fi atras atenţia poliţiei, dacă mergeau fără numere! Şi s-ar fi legat istoriile cu maşinile negre fără numere şi pline de interlopi! Cred că numai de investigaţiile poliţiei n-are el nevoie acum!

- Aşa-i. Pe Ana a văzut-o florăreasa aia?

- Nici pe Ana, nici pe Ştefan. Zicea că erau atâţia musculoşi acolo încât se înnegrise ceru' pe stradă!

- Adică nu suntem siguri că ei erau!

- Acu', eu aş cam fi sigur! Că erau cel puţin 10 BMW-uri identice, toate parcate cu fundu' spre Centură. 30 de interlopi musculoşi în negru nu se strâng aşa uşor în 30 de metri pătraţi. Iar Jeep-ul l-am văzut şi eu parcat în faţa blocului, în dimineaţa de Crăciun, când le-am dus cozonacii de la mătuşi-mea.

- Jeep-ul?

- Da. S-ar putea să mă înşel; da' maşina aia e ideală ca post de observaţie.

- Crine, Bucureştiu' e plin de Jeep-uri! I-a luat femeia număru'?

- Nu, da' l-a descris cu lux de amănunte. Că Jeep de-ăla are şi ta-su, cumpărat acu' o lună. În plus, ăla pe care l-a văzut ea e maro deschis şi are număr de Vrancea. Aşa că e foarte aparte faţă de restul Jeep-urilor din oraş.

Oftă greu... şi-şi rosti temerile:

- Îţi dai seama că ne bazăm numai pe supoziţii?

- Ba eu zic că e certitudine. Că şi Jeep-ul pe care l-am văzut eu tot un număr cu VN avea. Iar BMW-urile intraseră pe şoseaua de centură, dinspre DN1. Deci nu se duc la aeroport.

- Asta ar fi o veste fantastică!

- Ştiu! În plus, am oameni pe Otopeni. Şi se plictisesc de moarte păzind parcarea, intrarea şi geamurile spre piste.

Deci acopereau tot... OK! Acum, să-i dea indicaţiile:

- Bun. Orice-ar fi, să nu cumva să-l anunţi pe Florentin!

- Eu ştiu ce să zic? E şi el îngrijorat...

- Şi-atât ne-ar mai lipsi, să plece de diliu să mărşăluiască pe Centură ore întregi! Îţi dai seama ce se-ntâmplă dacă pun gealaţii ăia mâna pe el?

- Eu îmi dau seama că stă-n casă şi fierbe!

- Stai liniştit, că e cu Roberto şi Nicuşor. Îl ţin acolo, să nu plece langa şi să facă vreo prostie.

- Chiar voiam să ştiu: pe unde n-are voie să ajungă? Ca să-mi instruiesc oamenii, să-l oprească dacă se ciocnesc de el!

- În primul rând, n-are ce căuta în şatră. În al doilea rând, n-are ce căuta la mai puţin de 50 de metri de Ştefan. Şi-ar fi tare bine dacă i-am pune o codiţă discretă, ca să ştim pe unde umblă...

- Dau două telefoane şi se rezolvă. Deci e acasă acum...

- Da. Auzi, Crine? Oare câte urechi ascultă discuţia noastră?

Tăcere... Zâmbi slab:

- După ce afli chestia asta, vino la noi.

Închise şi intră în sufragerie:

- Ştefan a primit îngrijiri medicale, după ce l-a tăiat Prâslea. Au rămas undeva în Bucureşti.

Un oftat general de uşurare...

- Are vreo 30 de gealaţi după el. Stăm deci cuminţi, să mai prindă niţel curaj şi să-i mai împrăştie.

Îşi luă nepoţica în braţe... Şi şopti:

- Ce ne facem, Lăcrămioaro, diseară? Ce ne facem cu asta mică?

- Ne jucăm cu ea până pică adormită. Altă idee n-am.

Privea lung zâmbetul micuţei şi începea să se îngrijoreze: îşi dăduse termen 48 de ore. Trecuseră deja aproape două. Nu ştia unde era Ana. Oamenii lor investigau "la ralanti". Nu făceau cine ştie ce paşi...

Ana-Maria

Ştefan se schimbase, umpluse masa cu bunătăţuri şi se aşezase comod în fotoliu. O invitase să mănânce; refuzase scurt cu capul şi revenise cu fruntea pe genunchi. Iar el nu insistase. O lăsase-n pace, aşa cum voise ea să stea. El se uita la televizor, la ştiri. Şi la reclame. Cât de curând începea un serial - auzise promoţionalul, acum zece minute...

- Şefu'...

Îl auzi îndepărtându-se... Nu voia să ridice capul, să se asigure că tinerii plecau. Bormaşinile nu se mai auziseră de vreun sfert de oră...

Murmurele se îndepărtau. Se făcea linişte. Plecau...

Rămânea singură cu el...

Nu fusese destul de deşteaptă să treacă prin bucătărie, să se asigure că aveau de toate: farfurii din sticlă, tacâmuri din inox, pahare nu foarte groase... Ce şanse avea "să-l fenteze", să se repeadă în bucătărie şi să închidă uşa? Să câştige două secunde? Doar atât îi trebuia; lua paharul cu dreapta, îl izbea de dulap, ridica mâna spre gât...

- Aşa...

Iar televizorul tăcu. Era linişte...

- Am nişte nedumeriri; mă ajuţi să mă lămuresc?

Adică "pauza" se cam terminase. OK! Reveni pe spătarul canapelei şi privi lung masa. Aştepta nelămuririle...

- Vrei să rămânem în România?

Ridică scurt din umeri: o întreba, de parcă părerea ei conta!

- ... Vrei să plecăm în Spania, sau în Franţa? În State? În Australia? Unde ţi-ar place să locuim?

Da' nu pricepea odată? Îi oferi acelaşi răspuns, cu umerii.

- Vrei s-o aduc pe Florentina?

Ridică scurt din umeri, deşi îşi dorea din tot sufletul să spună un "Nu" ferm...

- ... Sau începem o viaţă nouă din toate punctele de vedere?

Ridică din nou din umeri, deşi îşi dorea din tot sufletul să spună "Vreau să mă duc acasă"... Fotoliul scârţâi scurt:

- Evident, am pornit discuţia asta cu stângu'. Din vina mea; eu ştiu toate amănuntele şi aranjamentele, iar tu nici măcar nu le bănuieşti! Hai să-ţi spun... Avem acte perfect valabile - câte trei seturi. Pe nume diferite, ca să nu putem fi urmăriţi... Pe unul dintre ele avem viză de State pe zece ani. Pe altul, avem viză de România, că suntem cetăţeni francezi. Aici m-a ajutat mult şi vila aia de la Cannes; ştii, ţi-am spus de ea...

Se tot plimba prin sufragerie; de la uşa de la intrare, la uşa dinspre dormitor. Probabil că aştepta reacţia ei; tot ce-ar fi auzit ar fi fost sfatul să stea locului, că-şi forţa rana de la picior...

- Una peste alta, am putea să ne stabilim oriunde pe Pământul ăsta mare. Doar să-mi spui oraşul - şi-n 24 de ore am părăsit România.

Bine-bine! Pricepuse. Blugii se opriră între ea şi punctul de pe masă pe care-l privea:

- Am trei milioane de euro, în conturi în străinătate. Îţi stau la dispoziţie, până la ultimul bănuţ.

Se încruntă scurt: acum încerca "s-o cumpere"? Îi oferea 3 milioane de euro ca să plece cu el? Da' nu-i era aşa un pic ruşine? Ei, drăcie! Ridică privirea spre el şi trase aer în piept: o să-i spună exact ce credea şi simţea despre oferta lui!

Şi nu mai apucă să zică nimic, pentru că mobilul începu să piuie. Îl văzu scoţându-l din buzunar... încruntându-se şi apăsând butonul:

- Da, tată.

Dumnezeule mare! Într-o fracţiune de secundă realiză că i se oferea unica şansă de-a scăpa! Scoase deci aerul din piept, trecându-l prin corzile vocale:

- Te rog, du-mă acasă.

Ochii verzi o săgetară scurt, ţintuind-o pe canapea cu gura închisă! Iar Ştefan îi întoarse spatele şi se grăbi spre bucătărie:

- Nu, tată; o amică! Nu se simte bine şi m-a rugat s-o duc eu acasă. Şi m-am cam lungit la vorbă cu oamenii...

Uşa se închise. Ştefan coborâse mult tonul vocii...

Se ridică: din nefericire pentru ea, folosise doar jumătate din acea şansă. Îşi anunţase prezenţa; o făcuse însă pe un ton atât de calm şi cu cuvinte atât de nepotrivite, că explicaţia lui Ştefan era perfect valabilă!

Ochii verzi deveniseră furioşi. După ce-şi ascunsese cu grijă nervii provocaţi de "răspunsurile" ei din umeri, ea "vărsase paharul" cu acele cuvinte! Iar el preferase să intre în bucătărie, ca să nu riste să o audă transmiţând lucruri mult mai grave către urechile tatălui lui! Trebuia să folosească şansa asta şi să fugă!

Traversă sufrageria; se apropia de uşa metalică. Nu-şi amintea să fi văzut vreo cutiuţă albă cu butoane sau vreo cameră video. Şansele de-a se înşela în privinţa unui sistem antiefracţie erau 50-50...

Dacă o prindea...

Puse mâna pe clanţă şi-o apăsă uşor. Şi constată că era încuiată. Râsul sănătos o făcu să-i sară inima din piept!

- Te rog! Uşa a fost primul lucru pe care l-au montat! E pe comandă, aşa că nu te strădui prea tare! Mai ştii? - s-ar putea, la urma urmei, să constaţi că nici nu vrei să te strădui! Mai aşteaptă un pic! Stai să vezi ce se-ntâmplă!

Nu avea curaj să se întoarcă spre el. Dacă în liniştea aia mormântală nu-l auzise ieşind din bucătărie... Rosti sec, fixând clanţa cu privirea:

- Du-mă înapoi, la familia mea.

I se răspunse pe un ton şi mai pragmatic:

- Eu sunt familia ta acum.

Zău?!

Stop! Nu era bine să-l înfurie! De fapt...

De fapt, taică-su îl sunase cu un scop. Se îndoia că voia să-l întrebe de încasările şatrei! Bulibaşa auzise nişte zvonuri; lucru care-l înfuriase de-adevăratelea pe Ştefan... Se întoarse şi, fixând covorul, se grăbi spre dormitor. Lăsă uşa deschisă; se duse glonţ la geam şi privi lung, prin perdea, casa de alături... Înlemni la auzul răcnetului:

- Cum dracu s-a aflat, mă?

Avu nevoie de două-trei secunde ca să-şi dea seama că Ştefan răcnise în telefon, nu la ea. Descoperirea că nu era ţinta nervilor lui o mai linişti puţin...

Ia să-şi reordoneze ea priorităţile! Întâi evadarea, pe urmă suicidul!

Întoarse capul spre poartă: se vedea ceva din stradă?... Da; se vedeau vreo trei metri de gard. Şi ditamai spatele, în geacă neagră, care sprijinea ulucile... La o privire mai atentă, observă mişcare în Dacia albă parcată vizavi; o mână băga şi scotea pe geam o ţigară... Dar în spatele casei ce era? Întoarse capul, urmări linia gardului... Curtea din spate părea ceva mai mare. În capătul ei, de după maldărul de moloz, lemne şi cauciucuri, se vedea o pereche de bocanci măsura 50, care băteau ritmat darabana...

Era păzită din toate părţile. Undeva, în capetele străzilor, erau cu siguranţă alţi oameni...

Plecă privirea: îi rămânea suicidul. Nu-i nimic! Era pregătită pentru el! Nu era încă pregătită s-o facă pe Florentina să sufere. Nu se împăcase încă cu gândul că, dacă îşi lua viaţa, distrugea absolut toate şansele copilului ei de a-şi vedea din nou, cândva, mama!

Dacă Ştefan păţea ceva... Dacă ea îi lăsa impresia că accepta să plece cu el şi-o scotea din casa aia cu gratii şi paznici, poate la un moment dat va reuşi să-i înşele vigilenţa! Şi poate-ar fi reuşit să ajungă undeva aproape de Florentina! S-o mai vadă o dată! S-o mai strângă o dată în braţe! Pe Florentin nu l-ar mai fi putut privi - din cauza lui Ştefan. Din cauza aceea ce urma să se întâmple cu Ştefan...

Dacă momentan era gentleman şi-şi ţinea mâinile la locul lor, nu acelaşi lucru se va întâmpla şi mâine! Sau poimâine! În capul lui Ştefan exista certitudinea că, dacă el se culca cu ea, familia soţului ei o va renega oricum! Sigur, nu va sări pe ea acum - că voia să fie iubit, nu doar "să se răcorească"! Iar ea încerca acum să se împace cu gândul că-şi părăsea fetiţa ca să poată să salveze numele Manolache de la ruşine...

Paşii se apropiară; uşa se închise. Ce mai voia acum? Patul scârţâi uşor; i se păru că Ştefan zâmbea:

- Vino şi tu aici.

Ea anticipase că mâine, sau poate poimâine... Se gândise la iubit şi "răcorit"... Scăpă un suspin - nu mai avea nici o şansă să mai ajungă la dulapul cu pahare din sticlă subţire...

- Ano, ce dracu! De ce nu vrei să pricepi? După ce-am aflat prin ce-ai trecut, chiar crezi că aş sări ca dementu' pe tine? Mă ştii de ceva timp! Aş fi în stare de aşa căcat? Drumul spre inima ta trece printr-un viol cu pistolu' la cap? Dă-o dracu de treabă! Că eşti deşteaptă!

Mda; avea dreptate... Şi totuşi, nu se putea clinti de la geam - vocea răstită o speriase... Ştefan păru că înţelege cauza blocajului ei şi folosi un ton coborât:

- ... De două săptămâni încoace, dorm câte două-trei ore pe noapte. M-am concentrat asupra detaliilor... Sunt foarte obosit şi-aş vrea să dorm puţin. Te superi?

Un ton normal; o dorinţă normală. De fugit, nu putea fugi... Dacă voia s-o violeze, o viola oriunde şi oricând... Negă şi se apropie de pat. Ştefan se aşezase pe marginea lui. Se simţea privită. Totuşi, ea prefera să nu-l privească. Se întinse deci în partea stângă şi fixă tavanul cu privirea...

- ... Te rog să mă ierţi pentru ceea ce voi face acum. Ştiu ce înseamnă pentru tine gestul meu; nu pot decât să sper că înţelegi de ce-l fac.

De iertat, nu-l va ierta niciodată. Nu va ierta nimic din ce făcuse acel om. Oricum nu mai conta... Simţi metalul rece pe încheietura mâinii drepte; auzi şi-al doilea ronţăit, iar patul se lăsă uşor...

Era linişte...

Întoarse încet capul spre el. Îl privea lung... Doamne, de ce ea? De ce el?

Era de-o fineţe şi-o frumuseţe care dădeau fiori oricărei femei de pe planeta asta. Brunet, pieptănat spre spate - nu se mai tunsese, încercând poate să semene un pic cu Florentin, iar acum buclele se aşezau superb... Frunte nu foarte înaltă; nas frumos... Buze perfecte... Ten perfect... Zâmbet care dezvăluia dentiţia perfectă... Ochi verzi ca otrava... Nu exista tricou care să nu stea bine pe el, nu existau blugi care să nu-l avantajeze... Omul ăsta era perfect. Omul ăsta putea isca pasiuni extreme! Era tânăr, superb, manierat, plin de bani... Iar ea stătea lângă el, legată de el, în acelaşi pat cu el şi nu simţea nici o atracţie faţă de el. Frumuseţea lui n-o făcea nici măcar să clipească...

Reveni spre tavan. Bătrânii care se mutaseră aseară-n mare grabă nu mai zugrăviseră de ceva vreme...

N-avea cum să fugă de-acolo. Chiar dacă ar fi reuşit să scape cumva şi de Ştefan, şi de yala uşii "pe comandă", şi de oamenii răspândiţi probabil prin toată comuna, tot n-avea certitudinea că va găsi drumul spre casă. Habar n-avea unde erau! În ce comună! La câţi kilometri de Bucureşti! În ce direcţie! Fugea, ieşea la şosea şi... Şi cam atât! În plus, o urmărea amintirea unei alte asemenea fugi. Nici atunci nu ştiuse locaţia, direcţia... Şi sfârşise în Novi Sad. Amintirea asta îi cam înfrâna planurile de fugă...

Nu putea decât să-l lase să doarmă. Şi să încerce, după-amiază, să-l convingă că nu-l voia şi nu simţea nimic pentru el. Nici măcar atracţia fizică. Dacă va eşua, se sinucidea. Dacă va reuşi... Dacă va reuşi, iar el o va duce înapoi în Bucureşti, iar Florentin o să aibă îndeajuns de multă încredere în ea să nu-şi închipuie că folosiseră patul ăla la "sporturi extreme", îşi va strânge din nou fetiţa în braţe.

Avea o şansă. Aştepta, deci!

Privea tavanul. Ştefan adormise buştean - îl auzea respirând uşor, ritmic... La ora asta, Florentina ieşea de obicei în parc. Probabil că,

datorită ultimelor evenimente, nu va ieşi nici până-n curte...

Ioan

Soneria piui... Se ridică, mirat că piuia în continuare! Da' cine năvălea aşa peste ei?... Grăbi pasul: ia uite, că nu se-ndura să ia degetul de pe buton! Sigur era Prâslea! Ridică vizorul... Diamant?

Descuie şi deschise larg uşa; iar tânărul şopti, gâfâind de parcă alergase maratonul:

- Nea Ioane, ajută-mă! O omoară pe Didonia!

Aoleu! Îl prinse de geacă şi-l trase în casă. Închise uşa, o încuie iar Diamant repetă, cu voce plângăreaţă:

- O s-o omoare, nea Ioane!
- Cine s-o omoare, bă?
- Ştefan! S-a dus de dimineaţă şi-a luat-o pe Ana de-acasă!

Aa... Deci Diamant nu ştia că el ştia... OK! Atunci el unul nu ştia nimic! Se încruntă uşor, sperând ca toată "adunarea" din sufragerie să-i înţeleagă planul, şi folosi un ton indignat:

- Ce-a făcut, mă?
- A furat-o pe Ana!
- Cine, mă?
- Auraru' ăla! Ştefan! Băiatu' bulibaşei din şatra mea! Văr-miu! N-ai vorbit cu Florentin azi?
- ... Nu; trebuia să vorbesc cu el?

Uimirea de pe chipul lui Diamant îi confirmă gândurile şi socotelile: Florentin ar fi trebuit să-l sune întâi pe el... Îl trase spre masă, iar Diamant începu singur să povestească:

- M-a sunat Ştefan la şase jumate dimineaţa şi m-a rugat să vin urgent la Cora. M-am dus. M-a luat pe sus, cu băieţii lui, şi m-a dus la Ana la bloc. Strânsese o armată de oameni - toţi puşcăriaşi, peşti, recuperatori... Pe drum, mi-a spus că eu trebuia să o liniştesc pe Ana şi s-o conving cumva să-i spună lui Florentin, atunci când o să-l sune el, că a plecat de bunăvoie cu el. Că trimisese deja câţiva oameni la Didonia, iar mama era bine păzită-n şatră; şi că dacă nu reuşesc s-o conving să facă asta, le omoară pe-amândouă. M-au ţinut în maşină; când au venit şi ei, el era tăiat la mână şi la picior. Da' ea n-avea nimic; era doar speriată. Nea Ioane, ce dracu era să fac? Am convins-o să spună! Că mama e mai ferită în şatră, lângă unchiu'; dar nu vreau să păţească Didonia ceva!
- Şi unde-a dus-o pe Ana?
- Habar n-am. Am mers cu BMW-ul până undeva în Aviaţiei; acolo a tras pe dreapta şi ne-a înghesuit într-o Salvare. Cred că medicul era un prieten de-al lui. Şi de-aici nu mai ştiu pe unde-am luat-o, că demontaseră absolut tot din maşină şi ne-au ţinut pe jos. Şi l-a bandajat şi l-a cusut, cât a mers Salvarea.

Îi ţinuse pe jos, să-ncapă cât mai multe persoane, iar Salvarea avea geamurile sus. OK, nu minţea: nu văzuse nimic afară.

- Când ne-am oprit, eram pe undeva pe centură. Mi-a luat telefonul şi mi-a rupt cartela. Şi mi-a zis că, dacă ţin la viaţa femeilor din neamul meu, încetez orice contact cu neamu' matale. Ei au plecat cu un Jeep şi două maşini de gealaţi; pe mine m-au luat şi m-au îndesat într-un BMW de-ăla. Şi m-au lăsat înapoi, în parcare la Cora.

Deci se confirma şi povestirea florăresei...

- ... Şi n-ai auzit unde-o duc?
- Bre, dacă vrei să ştii părerea mea... Nu cred că sunt trei indivizi în suta aia care-a fost în faţa blocului care ştiu unde a dus-o.

Exact cum era mai rău: Ştefan avea tot planul în minte, ca să nu "răsufle" careva... Ridică puţin vocea:

- Lăcrămioaro! Adu băiatului ăstuia o cafea! Ce dracu!

Deşi nu-i surâdea ideea, nevasta lui se ridică... Îşi aprinse o ţigară:

- Deci nu ştim unde sunt... Stai, să văd ce dracu face fi-miu!

Luă mobilul de pe masă şi oftă greu: până la urmă, părintele rămânea părinte pân' la moarte. Tot el îşi spunea că Prâslea e totuşi un copil - şi-şi călca pe suflet şi-l suna...

- Da.
- Bună, Prâsleo.
- Salut, tată.
- Da' ce-ai? Eşti supărat?
- Fleaşcă.
- De ce?
- Nu ştii de ce?
- Nu ştiu. Presupun că ai făcut o prostie azi. Nu mi-o povesteşti şi mie?

Florentin

Ştia că Roberto dăduse conştiincios raportul; dar tăticul lui îl luase "foarte de departe". Era ori foarte furios, ori foarte calm... Oftă scurt:

- Ştefan a venit şi-a furat-o pe Ana. Şi-am băgat şişu'-n el.
- Aha... Şi Ana unde-i acum?
- Nu ştiu. Aştept un telefon de la Crin: sper ca armata pe care-a urnit-o pe urmele lui Ştefan să-mi spună asta.
- Aha! Oricum, fetiţa e aici, la noi. Poţi fi liniştit în privinţa asta.

Cu alte cuvinte, "Să-ţi fie ruşine că n-ai dat un telefon măcar să te interesezi pe unde ţi-e plodu'!" Avea perfectă dreptate, aşa că tăcea...

- ... Băi, eu zic să te duci la poliţie şi să reclami răpirea Anei.

Hm! Tăticul lui habar n-avea ce spunea!

- Poate dai chiar de poliţaiul care-a anchetat prima ei dispariţie!

"Daa, ca să-i spun şi cine «l-a făcut» pe Chioru!"

- Ce zici?

Dacă încă nu-l înjura de mamă şi de idioţenie, însemna că-i mai acorda o şansă; nu? Încercă să găsească un răspuns care nu implica venirea lui în casa părintească, pentru o căutare în comun:

- O să discut cu Roberto, să văd ce zice şi el.
- Bine. Te las, că poate sună Crin.
- Bine, tată. Vorbim.
- Vorbim.

Şi-i închisese... Lăsă mobilul pe masă, bombănind sec:

- Cum dracu să mă duc la poliţie? Când ăla l-a omorât pe Chioru? Dacă-l bag "pe jet" cu poliţia, chiar că nu se mai termină niciodată porcăria asta!

Îşi privi lung fratele; apoi cumnatul. Amândoi erau îngrijoraţi...

- Băi, nu pot să mă duc la poliţie!
- Ştiu. Iar dacă ăl bătrân s-a gândit la varianta asta, e nasol.

Deci nici tatăl lui nu găsea o soluţie! Fantastic! Îi venea să plângă!

Ioan

Închise, zâmbind slab... Diamant şopti:

- Nea Ioane, nu-i mai zice niciodată să implice poliţia în chestia asta! Că Ştefan, pe lângă că e tovarăş cu juma' din Poliţia Capitalei şi are spatele bazat sus de tot, a omorât un om pentru Ana.

Cee? Ridică mirat sprâncenele... Diamant îi păru un pic încurcat:

- Credeam că ştii...
- Nu ştiu. Pe cine-a omorât?
- Pe unu', Chioru. Da' l-a făcut chisăliţă cu încetinitoru', nea Ioane! L-a chinuit mai rău ca pe hoţii de cai!

Chioru; habar n-avea cine era, dar asta nu mai conta acum. Luă din nou mobilul:

- Îl sun pe Crin, să-l rog să trimită doi interlopi serioşi aici, să vadă de mueri şi de Florentina. Şi pe urmă mergem la Didonia.

Auzi un oftat de uşurare! Deşi la prima vedere Diamant fusese omul lui Ştefan, era tentat să creadă că nu fusese totuşi decât o victimă credulă...

Ana-Maria

De ceva timp, număra ticăiturile ceasului. Depăşise deja jumătate

de oră de când număra; înainte de asta, numărase punctele de pe tavan. Iar înainte de ele, numărase expiraţiile lui Ştefan. Nu voia să se mai gândească la planul ei - la nici unul dintre ele. Îi creau o stare de tensiune şi agitaţie extreme. Nu voia să transpire, să tremure sau, mai rău, să plângă. Nu voia să-l trezească. Un tânăr rănit, agitat, tensionat şi emoţionat în halul în care era Ştefan acum trebuia să fie odihnit pentru a da dovadă de un minim de luciditate şi pentru a-şi concentra atenţia. Îl lăsa deci să doarmă...

Tresări; foşnetul scurt nu fusese precedat de vreo mişcare sau vreun sunet! Auzi piuitul tastelor mobilului... Vocea lui Ştefan era mai trează ca niciodată:

- Salut. Ai rezolvat?

Tăcere; auzea vocea piţigăiată de difuzoraşul mobilului ieftin, dar nu pricepea ce spune...

- Bine. Vorbim diseară, dacă am timp... Salut.

Un piuit. Un zgomot de plastic pus pe o suprafaţă dură. Un foşnet şi-o mişcare scurtă a patului. Acum se simţea privită... Ea fixa cu seriozitate tavanul afumat...

- ... La ce te gândeşti?

Deschisese discuţia despre gândurile ei. După ce-o informase apropo de starea de lucruri, banii din cont, uşa de metal şi faptul că el era familia ei acum, şi-o mai şi lăsase să se gândească cam o oră, Ştefan o întreba la ce se gândeşte. Voia să audă o concluzie? OK, o s-o audă - sinceră şi necenzurată! Răspunse cu un ton calm:

- La tine. La noi doi. Nu înţeleg cum a fost posibil să mă vezi tocmai pe mine! Ce dracu! Tânăr eşti! Frumos cu spume eşti! Bani ai cât pentru zece generaţii! Femei frumoase-n jurul tău - batalioane! Tu te-ai chitit pe mine, muiere măritată şi cu copil de ţâţă. Să mor dacă pricep!

Şi-acum să-i ia gâtu'. Că sabia era mult mai ascuţită decât puteau fi cioburile de pahar! Totuşi, tonul lui îi trădă zâmbetul:

- Într-adevăr, femeile roiesc în juru' meu. Şi cuminţi, şi mai obraznice. Da' n-am nevoie de ele. Nici una nu se apropie de inima mea. Nu ştiu; poate le văd eu puse pe îmbogăţire! Poate le văd eu neserioase! Poate aflu despre ele mai mult decât trebuie! Că oamenii mă informează prompt... Te-am văzut, la nuntă la Nicuşor; am intrat pe poartă, iar tu stăteai în mijlocul curţii, înconjurată de cumnate, şi zâmbeai... Şi-am simţit că tu eşti. Înainte să ştiu că eşti nevasta lu' Florentin, că eşti română, că ai trecut prin nenorocirile prin care-ai trecut... Că erai gravidă... Te-am privit atunci, pentru prima oară, şi-am ştiut... Am fost informat prompt; am fost conştient că erai măritată - că erai nevasta lui. M-am gândit la tine câteva luni bune; dar erai o cauză pierdută, iar problemele de afaceri te-au estompat uşor... Şi te-am revăzut, într-o seară, pe-un DVD. Voiam să discut cu Nicuşor despre magazin şi aurul şatrei; mi-a deschis, am intrat, iar pe plasma aia gigantică din living am văzut nunta Ninei. Tango-ul... Doamne! Erai superbă! Erai o zână! Şi-apoi ai venit în şatră, cu Florentin... Şi abia când am venit la florărie, mi-am amintit că ai totuşi un copil cu el... Şi nu-mi venea să cred... Îţi aminteşti că ţi-am pus întrebarea aia tâmpită? Că te-am întrebat a cui e fetiţa?... Şi-apoi i-am cerut lui Florinel un CD de prezentare... Nu ştiu, Ano; o fi soarta! În plus... N-am priceput niciodată de ce Florentin. Nu zic; e tânăr, e frumuşel şi te iubeşte mult. Totuşi, vă ştiaţi doar din vedere - dar el a reuşit să-şi convingă părinţii să-i ia nevastă română! Şi să-l şi ajute să te-aducă din Serbia! Lui i-am înţeles insistenţa şi determinarea; dar n-am înţeles niciodată de ce te-ai măritat cu el. Ca recunoştinţă pentru că te-a scăpat de Gigi? Ai vrut să scapi de avocatu' ăla? Ţi-a fost frică de singurătate? Totul a fost foarte iute: venirea ta înapoi, divorţul de avocat, mutarea la Florentin, apariţia la chioşc, nunta, prima sarcină... Ştii ce cred eu? Cred că te-a grăbit. El. Cred că te-a luat repede ca să nu-ţi lase timp să te dezmeticeşti şi să-l priveşti cu ochi obiectivi. Cred că n-a vrut să-ţi lase timp să te întrebi chiar tu de ce îl alegi pe el. Pentru că nu-ţi trebuie un asemenea bărbat, încorsetat în educaţia rece a lu' taică-su, care evită să te ţină de mână în preajma rudelor lui. Nu-ţi trebuie un bărbat care preferă să te mintă şi să se ascundă de tine doar ca să-şi demonstreze că el e şefu'. Şi, categoric, nu-ţi trebuie un bărbat care preferă să se uite urât la tine şi să-ţi facă tot ţie scandal acasă, în loc să scoată şişu' şi să-ţi apere onoarea.

Prefera să tacă. Dumnezeule mare! Primea informaţii nepreţuite! Nici nu visase ea la aşa discuţie! Îl ascultase cu maximă atenţie...

Habar n-avusese cum naiba se întâmplase de-o alesese pe ea! Habar n-avusese că o văzuse încă de la nunta lui Nicuşor! Habar n-avusese că o supraveghease atât de mult şi cu atâta atenţie încât ajunsese să tragă concluzii extrem de corecte apropo de comportarea lui Florentin faţă de ea... Tăcea deci; asculta, atentă... Îl simţi răsucindu-se cu faţa spre tavan:

- Noi, ţiganii, nu stăm la palavre; lămurim problema scurt şi la obiect. El se comportă ca un românaş nehotărât. Ca avocatu'. Iar tu n-ai nevoie de aşa ceva. Tu trebuie să ai lângă tine un om care să aibă grijă de tine de-adevăratelea. În plus, relaţia cu Laura

Stop, că era în eroare! Se grăbi să-l întrerupă:

- Nu s-a culcat cu ea. Niciodată.

- Eu am alte informaţii.

- Femeile simt asemenea lucruri; mai ales când iubesc cu adevărat. Florentin nu s-a culcat cu Laura. Şi am ascultat toată discuţia pe care-a avut-o cu ea, în apartament; n-ai rezolvat nimic cu fotografiile alea.

- Nu e vorba de discuţia din apartament; mai ales că ştiu ce-ai ascultat. N-ai privit cu atenţie pozele alea...

Hei! El ştia ce-a ascultat ea la mobil? Întoarse grăbită capul spre el! Ştefan zâmbea slab; era rândul lui să privească tavanul:

- V-am ascultat telefoanele. V-am interceptat discuţiile din casă. V-am filmat în casă, pe stradă, la magazin, te-am filmat aşteptând în Dacie în faţa casei socrilor tăi... Am ştiut întotdeauna unde sunteţi şi ce faceţi. Şi-am simţit că fac infarct când l-am auzit întrebându-te "De ce vrei să pleci cu el?"... Am simţit că fac alt infarct când te-am auzit spunând că n-o să pleci nicăieri cu nimeni... Că, dacă voiai să pleci cu mine, plecai demult...

Ochii verzi clipiră scurt:

- Mă doare să-mi amintesc că te-ai gândit la sinucidere...

I-auzi! Reveni şi ea spre tavan: dacă-l durea, n-ar mai fi pus-o în situaţia aceea fără scăpare! Închise ochii: totuşi, acea discuţie îi provocase durere în suflet. Şi nu voia să plângă. Stătea deci cu ochii închişi, sperând că dialogul se sfârşise... Era privită; întrebarea nu întârzie mult:

- La ce te gândeşti? Te rog; spune-mi ce gândeşti!

OK! Deşi se îndoia că toată vorbăria asta o ajuta cu ceva să-l convingă s-o trimită acasă cu un gealat!

- Mă gândesc la tristeţea copilului meu. Diseară o să se aştepte să apar şi s-o duc acasă; întâi o să se neliniştească, pe urmă o să se agite de-a binelea... O să plângă... O să se întrebe...

- Vrei s-o aduc aici?

- Nu.

- Dacă o vrei pe Florentina, e de ajuns să spui. Orice vrei, spune şi ţi se va da.

Orice voia?... Pentru Dumnezeu! Trebuia să încerce! Deschise ochii, întoarse capul şi-l privi lung:

- Îmi vreau viaţa înapoi. Îmi vreau familia înapoi. Îmi doresc liniştea şi calmul dinaintea apariţiei tale.

Ochii verzi nici nu zâmbeau, nici nu se încruntau:

- Pe-astea n-o să le mai ai niciodată. Poate doar dacă dai timpul înapoi şi te internezi înainte de nunta lui Nicuşor...

Era evident că Ştefan pricepuse exact ce voise ea să spună şi era foarte mândru pentru răstălmăcirea pe care-o făcuse... De ce oare crezuse că putea învinge doar printr-o asemenea discuţie? Reveni spre tavan şi închise ochii:

- Sperasem să nu joci jocul ăsta, al răstălmăcirii cuvintelor. Crezi, poate, că ai de câştigat din el. Dar n-ai.

Foşnetul fu lung, de data asta; patul se lăsa tot mai mult... Tare-i era teamă că făcuse o prostie cât capul ei de mare... Era, oricum, prea târziu s-o îndrepte. Iar Ştefan tocmai îi demonstrase că nu se abătea de la planul lui nici chiar dacă îl ruga ea! Aşa că gestul n-o luă prin surprindere; mâna lui se aşezase peste mijlocul ei...

Nu tresărise; nu clipea. Nu suspina. Îşi amintea perfect poziţionarea bucătăriei. Probabil că paharele erau într-unul dintre dulapurile suspendate...

Mâna lui Ştefan începuse să urce uşor...

Încerca să-şi ia adio de la Florentina... Să-i ceară iertare că o părăsea aşa... La naiba! Lacrimile îi alunecară prin colţurile ochilor! Iar patul se ridică scurt şi Ştefan mârâi, ieşind:

- Chiar mă credeai în stare, nu?

Poftim? Cum? Da, îl crezuse în stare! N-avea decât 19 ani şi planuri gigantice în ceea ce-o privea! Era în stare de orice, numai să se abţină nu! Mai ales când ştia că un asemenea pas reprezenta ruperea ei definitivă de Florentin şi neamul Manolache! El mârâise şi ieşise...

Iar ea constata acum că ei îi pusese cătuşa la mână, dar el nu şi-o pusese. Şi lăsase cheiţa pe noptieră...

Era mult prea calculat! Mult prea calm şi prea calculat! Ea, din cauza agitaţiei şi-a temerii pe care-o simţea totuşi în suflet în apropierea lui, nu fusese în stare să prevadă acele teste! Iar el o testa "la greu" - ca să vadă cât de credulă era. Cât de sinceră. Cât de emotivă. Cât de hotărâtă era să se întoarcă la familia ei. Cam cât de îngrozită era de simpla lui prezenţă. Iar în privinţa asta, până acum nu demonstrase decât un calm aparent şi-o docilitate tâmpă! Ca o puştoaică fără minte, care spune "Nu" dar face "Da"...

Ioan

Aştepta; liftul urca încet, "îmbuibat" cu atâtea persoane...

Se întrebase, înainte să coboare din maşină, dacă nu cumva Diamant juca un rol. Dacă nu cumva fusese trimis la el ca să-l scoată din casă. Ca să slăbească paza Florentinei. Dar când îl văzuse pe Mitică Machidonu' trecându-i pragul, ţinând în mână o sacoşă extrem de lungă, se liniştise ca prin minune. Şi plecase liniştit - femeile, copiii şi Florentina erau în perfectă siguranţă...

Gata. Împinse uşa liftului şi intră pe palier. Diamant îl urma grăbit, Marcel îl urma precaut... Apăsă soneria. Şi aşteptă... Aşteptă... Scoase mobilul şi formă numărul de telefon de la apartamentul în care cumnata lui întindea cărţile şi ghicea în cafea. Suna... Diamant îl privea lung; era îngrijorat, agitat... Clătină scurt capul:

- Dincolo nu răspunde nimeni.

Ca pişcat cu ceară, tânărul se repezi cu pumnii în uşă, răcnind:

- Didonio! Dido, deschide! Te rog eu, deschide!

Aoleu, ce hărmălaie făcea! Se grăbi să-l prindă de braţ şi să-l tragă de lângă uşă - că sunau vecinii la poliţie, dacă vedeau "trupa de desant" năvălind cu pumnii pe uşa femeii ăleia! Şi culmea fu că acum auzi paşi apropiindu-se! Yala ronţăi iar Didonia îl privi lung, buimacă:

- Ce-aveţi, maică?

Se grăbi s-o împingă şi să intre în casă, cu tot cu Diamant, înainte ca femeia să-l recunoască şi să înceapă să ţipe la toţi:

- Te-a sunat cineva azi?

- ... Nu!

- Te simţi rău? Ai ameţeli? Ai palpitaţii?

- N-am nimic, Ioane! Da' ce-ţi veni?

- Ştefan a furat-o pe Ana şi l-a ameninţat pe Diamant că, dacă ne ajută, te omoară şi pe tine, şi pe maică-sa.

Femeia îl privea lung, cu aceiaşi ochi buimaci de somn...

- Acum e clar că a minţit. Da' oricum, nu te las singură aici. Schimbă-te: mergi la noi.

Se aştepta să audă proteste; când colo, cumnata lui se grăbi spre dormitor... Se întoarse şi-l luă pe Diamant de după gât:

- Ei? Ce zici? Te-a dus de nas "la marea artă"!

Diamant scrâşni printre dinţi:

- E un nenorocit fără suflet! O javră de om! De ce m-a implicat în căcatu' lui? Ca să mă cert cu Florentin? Ca să nu te-ajut pe matale?

- Dracu ştie ce-o fi socotit! Da' nu zice hop aşa repede - că mai sunt muieri prin neamu' tău, iar prima pe listă e maică-ta. Iar el ştie că ai venit la mine, pentru că suntem toţi supravegheaţi pas cu pas de mai bine de două luni. Sună-l deci şi întreabă-l unde e.

Îi întinse mobilul; tânărul se conforma, grăbit...

- Nu; are telefonul oprit.

Se gândea... Se gândea şi se încrunta... Diamant bombăni, ca pentru el:

- Ori a rămas fără baterie, ori nu vrea să vorbească cu nimeni. Că, la o adică, ar avea Communicatoru' la el!

Afurisit calcul, că nu pricepuse nimic din el!

- Ce vrei să spui, mă?

- Că are un Nokia Communicator bengos; da' poate i s-a terminat bateria, că îl folosea şi pentru e-mail-uri. Şi-atunci mă-ntreb de ce de dimineaţă a scos din buzunar o răpciugă de telefon de cinci dolari; iar acum are telefonu' oprit. Totuşi, la asemenea "mişcare de trupe", ar fi trebuit să-şi încarce ambele telefoane; nu?

Ştefan avea un Communicator, toate opţiunile activate iar de dimineaţă îi dăduse vărului lui să vorbească la o răpciugă? Zâmbi slab:

- Ştie că l-am putea găsi prin GPS. Communicatoru' ăla e istorie, de vreo 12 ore. Iar el şi-a luat o cartelă sau un alt abonament, pe numele cine ştie cui. Că nu poate să stea complet lipsit de informaţii. Sun-o pe maică-ta şi spune-i să stea cu ochii-n patru şi cuţitu' pregătit printre fuste. Să încerce să nu iasă din vizoru' lu' frati-su - că dacă e lângă Dumitru, e în perfectă siguranţă.

Diamant apăsa butoanele... Didonia reveni în sufragerie şi se apropie de el. Şi-i şopti la ureche:

- Da' ăsta ce caută aici?

- Ăsta e legătura noastră cu Ştefan. Lasă-l, fă, să respire şi el pe planeta asta! Că nu-ţi consumă ţie aeru'!

Didonia tăcea, încruntată... Şi, în sfârşit, Diamant termină de vorbit. Porni spre uşă:

- Mergem toţi la mine - că mai bine păziţi decât acolo nu suntem nici la Alcatraz.

Cumnata lui părea să ştie totuşi ce se întâmpla; Didonia sări peste întrebările inerente "mişcării" şi trecu la cele "la subiect":

- Şi acum ce faci, Ioane? Te bagi s-o rezolvi?

- M-am băgat deja. Da' ştii asta; că doar ai întins cărţile toată noaptea!

Tăcere; deci calculase bine necesitatea somnului de prânz şi absenţa doritoarelor de ghicit... O aşteptă să încuie şi trase uşa liftului:

- Şi poate te-nduri să-mi zici şi mie ce-ai aflat azi-noapte.

Tăcere... Doamne, căpoasă muiere!

Şi-acum se întorceau acasă. Unde vor sta în sufragerie, vor bea tone de cafea, vor fuma cartuşe întregi de ţigări şi vor aştepta veşti. De la Ana, de la Ştefan, de la Florentin, de la Crin... Poate de la poliţie...

Lăcrămioara

Abia se întorseseră şi ei; pusese masa pentru oamenii trimişi de Crin şi-acum umplea al doilea rând de farfurii, pentru Ioan şi Didonia...

Într-un fel, nu-i convenea că Diamant era acum aşezat la masa din sufragerie. Pe de altă parte însă, ce vină avea copilul pentru greşelile părinţilor? Tocmai de-asta încerca să-i zâmbească, mai mult sau mai puţin veridic...

Telefonul începu să piuie! Lăsă farfuria pe dulap şi alergă în hol! Şi ajunse lângă receptor în acelaşi timp cu Ioan... Ochii negri o săgetară scurt; îşi şterse însă mâinile pe şorţ şi se apropie şi mai mult de urechea unde se vor primi informaţiile. Soţul ei apăsă butonul cu difuzoraş şi răspunse scurt:

- Da.

- Să trăiţi! Crin sunt!

- Da, Crine.

- Oamenii mei au descoperit adresa apartamentului secret al lu' Ştefan. Că la ăla "oficial" nu e nimeni...

I-auzi! Deci în juma de oră îi punea şi Anuţei ei o farfurie cu ciorbiţă...

- Şi? Au fost acolo?

- Sigur. Da' au dat peste unu', zis Grasu trei capete, care e omu' de încredere al lu' Ştefan. Şi care le-a spus că el doar păzeşte proprietatea lu' Ştefan şi le-a închis uşa-n nas. Nu şi-au permis să violeze proprietatea: că erau doi tineri fără experienţă şi renume...

Îşi trase soţul de braţ, şoptind:

- Sigur e acolo!

Primi o negare; Crin o întrerupse:

- Băieţii ziceau că peste vreo oră află dacă sunt acolo.

- Bine, Crine. Imediat cum afli ceva, mă suni!

- Sigur că da! Cu respect!

- Să trăieşti.

Şi-atât. Crin închisese. Puse mâinile-n şolduri... şi se abţinu greu să nu suspine:

- Ete, Ioane! Ete ce face!

Soţul ei era încruntat; se răţoi deci la ea:

- Ce face, fă?

- Păi atâta zice? Să zică mai multe!

- Ce să zică, fă, dacă nu ştie decât atâta?

- De pildă, cine e Grasu ăsta! Că dacă Ana e-n paza lui, tare-aş vrea să ştiu ce-i poate pielea!

De la masă, Mitică se grăbi s-o lămurească:

- Grasu a intrat în "lumea bună" tăind trei capete în cinci minute; şi-a scăpat de puşcărie cu ajutoru' lu' Ştefan. Individu' e cât se poate de periculos; da' nu cred că Ştefan stă acum sub acelaşi acoperiş cu el.

Se grăbi să se aşeze lângă "sursa de informaţii":

- De ce?

- Ca să nu fie asociaţi. Ei discută prin telefon şi-şi transmit prin intermediari ce-au de transmis. De vorbit faţă-n faţă, poate vorbesc la o petrecere; da' în rest, nu prea...

Ia să-şi încerce norocul cu el! Că era tare binevoitor şi vorbăreţ, faţă de Ioan al ei!

- Auzi, maică? Da' pot să te întreb ceva?

- Sigur.

- ... Ginerele ăsta al meu, Crin, e un băiat de nota 20. Săritor şi sufletist. El se ocupă de găsirea Anei.

- Nu; el ne-a informat. Acum noi ne ocupăm de găsirea ei.

Ia uite, că nu se gândise la asta! Zâmbi:

- Aşa; şi nu-mi ziceţi şi mie ce şi cum?

Bărbatul începu să zâmbească de-a binelea:

- Ce vreţi să ştiţi?

- De pildă, dacă sunteţi mulţi.

- Cei pe care-i ştiu eu sunt vreo 3.000. Da' Crin cunoaşte multă lume; multe clanuri. Cred că sunt vreo 3.000 din fiecare clan; acu', dacă vă spune câte clanuri a urnit...

Ioan răspunse sec:

- Patru. Plus florarii pe care i-a urnit Bambina.

Se întoarse imediat spre el:

- Tu de unde ştii? Când ţi-a zis?

- Aşa am stabilit, încă de când am aflat ce planuri are Ştefan. Auzi, Mitică? Eu nu mă-ngrijorez decât că bagă vreunu' cuţitu'-n el!

- Nu. Au primit sarcini precise. Dacă dau peste el, nu intervin până nu vine armata şi comandantul. Şi sub nici o formă nu se vor atinge de el.

Ce bine!

- Auzi, Ioane? Da' ce clanuri aţi stabilit să mobilizeze?

- Auzi, Lăcrămioaro? De ce-ţi bagi tu nasu' în treburile bărbaţilor?

Se ridică, ofuscată de asemenea exprimare de faţă cu atâţia oameni! Porni spre bucătărie.

- Că dacă vrei să participi şi tu, ţi-aduc o pereche de nădragi de la mine!

Ete, fleoşc! Trânti uşa şi bombăni sec:

- Nu poate să priceapă că sunt îngrijorată pentru Anuţa! Măi Găbiţo, zi-i şi tu! E normal aşa, să nu ştim nimic?

Nora ei zâmbea slab:

- Tanti, acu' să nu te superi pe mine; da' cam aşa e, de câteva mii de ani încoace...

- Daa, ştiu! Ne ţin la cratiţă şi copii, da' au pretenţia să sărim cu tigăile să-i ajutăm! Auzi? Eu o pun pe Didonia să întindă cărţile!

- Tanti, ştii că nu-i bine!

- Ştiu - da' nu mai pot!

- Tanti, să nu se răsfrângă asupra Anei!

- Nu se răsfrânge, c-o iau asupra mea! Las' că se uşchesc ei pe undeva; să vezi tu dacă nu-mi zice mie Didonia şi adresa!

Ştia că nu era aşa; dar îi plăcea să braveze, fiindcă secretomania lui Ioan şi răbufnirea cu nădragii o scosese din sărite...

Florentin

Stinse ţigara şi se ridică:

- Băi, ştiţi ce? Eu am plecat.

Roberto îl privi lung, mirat:

- Unde pleci, mă?

- La dracu-n praznic! Unde crezi că plec? S-o caut!

- Stai, mă, potolit! Unde s-o cauţi? Câte sute de mii de apartamente sunt în Bucureşti? Şi câte case pe pământ?

- Nu mai pot să stau aici în cur şi să aştept să se descurce singură!

- Stai liniştit, că a urnit Crin toată crema interlopilor.

- Am şi eu nişte prieteni pe care mi-ar place să-i urnesc. Deci eu am plecat; dacă mai staţi, trageţi uşa după voi.

Nicuşor se ridică imediat:

- Nu, mă; mergem şi noi. Trebuie să mă duc să-l salvez pe Ovidiu, care-a rămas singur la florărie...

Era evident că lui Roberto nu-i surâdea deloc ideea să-l lase nesupravegheat; dar n-avea ce-i face. Frăţiorul mai mare o să-şi încaseze urecheala şi-o să fie trimis să-l urmărească cu un taxi! Ghinion!

Îi aştepta să iasă...

Amicii lui erau prin baruri, la ora asta. Şi prin restaurante. Abia treziţi din somn, luau micul dejun la prânz şi-apoi plecau prin oraş, cu afacerile. Nu ştia lume "foarte bună"; pe scala importanţei, oamenii lui erau pe la mijloc, aşa. Dar nu mai putea să stea în bucătărie, să fumeze şi să aştepte ca tot Ana să se descurce cumva şi să-l convingă pe Ştefan s-o ducă acasă! La cât de mult şi-o dorea individul ăla, slabă speranţă "să-l întoarcă" ea doar cu vorba! Şi-i mai era frică de ceva...

Îi era frică de cuiele din casa unde-o ţinea. Ştefan o fi ştiut el multe despre Ana; dar anumite gânduri şi planuri nu le ştiau decât ea şi el. Anumite planuri, ea le repetase obsesiv de des în ultima perioadă. Îl îngrozeau acele planuri; şi cum în curând se va însera, riscul ca Ştefan să încerce să se atingă de ea creştea exponenţial. Ana nu putea suporta un nou viol - fie el unul gentil, printre trandafiri! Mai ales după ce îşi găsise fericirea alături de el...

Îşi găsise, oare, fericirea alături de el? Grea întrebare... Va încerca să găsească răspunsul pe drum; sau poate să-l ocolească. Nu era sigur că voia să afle acum adevărul, să tragă linii şi să calculeze totaluri...

Ana-Maria

De ce dracu n-o lăsase în dormitor? Putea sta întinsă în patul ăla o veşnicie! Putea sta în fund pe scaun o veşnicie! Nu - el o adusese cu de-a sila în sufragerie, pe canapea. La televizor. Deşi îi spusese că nu voia să se uite la televizor. Iar el se aşezase în fotoliu, cu un laptop pe genunchi. După părerea ei, juca ceva cu maşini de curse - că-l vedea cu coada ochiului cum se înclina uşor când dreapta, când stânga...

Ei, poftim! Iar se holba la ea! Mai butona de câteva ori, mai ridica privirea spre ea... Ah, îi venea să-i zică vreo două! Ce naiba era ea, tablou la muzeu? Mm, ce-i crescuse tensiunea... Mai ales că era obligată să se uite la un rahat de emisiune cu amenajări interioare...

Soneria piui scurt; Ştefan se ridică, descuie uşa... şi, după un scurt

schimb de replici, reveni în casă cu două cutii de pizza. O dată cu el, intră şi aroma aceea ameţitoare de pizza bine făcută... Cutiile se aşezară pe masă:

- Hai să mâncăm.

Privea fix televizorul, exact în mijlocul ecranului:

- Nu mi-e foame.

- Ba eu ştiu că ţi-e foame.

La dracu! Mai bine-l înfuria acum, decât s-o prindă noaptea încă în viaţă! Îl privi lung, serioasă:

- Dietetician? Nutriţionist? Sau chirurg specializat în ulcere?

Ochi verzi o săgetară scurt, furioşi... Iar Ştefan se aşeză lângă ea:

- Nu ştiu ce vrei să obţii; dar te asigur eu că două lucruri nu le vei obţine niciodată!

Unul era întoarcerea la familia ei; al doilea chiar n-o interesa! Privea deci televizorul, în timp ce el deschidea cutiile...

- ... Nu eşti curioasă cum e?

- Nu.

- Ca să vezi! Tocmai eu am norocul să fiu cu unica femeie care nu-i curioasă!

Îu! Încerca să-i strecoare subtilităţi verbale? OK - să i le "zdruncine" bine atunci:

- Sub acelaşi acoperiş, da. În privinţa restului, nu te felicita încă.

Fu prinsă de umăr şi întoarsă spre el:

- Ce încerci să-mi spui?

- Că te consideri deja câştigător. Nu te amăgi: ai câştigat doar două bătălii, iar războiu'-i lung. Şi nu-ţi imagina că eşti vreun eliberator! Eşti doar un cuceritor. Iar teritoriul nu e de acord cu planurile tale de cucerire.

Ştefan începu să râdă:

- Doamne, ce exprimări ai!

Şi se aplecă spre ea, cu intenţia vădită de-a o săruta! Asta nu!

Fentă scurtă spre stânga; răsucire pe fund, ţâşnitură tot spre stânga cu sprijin pe palma dreaptă... Şi eşec total - fusese apucată de pulover şi reaşezată pe canapea cu viteza sunetului! I se ridică, ferm, capul; ochii verzi erau foarte binedispuşi:

- E doar un sărut, Ana. Nu crezi că merit un sărut, după câte-am făcut pentru tine?

"Dacă m-aş lua după asta, ai merita un glonte-n frunte!" Rosti doar varianta scurtă a răspunsului:

- Nu.

- Şi totuşi, cred că n-ai avea nimic împotrivă. Mai ales că nu va afla nimeni... Niciodată...

Ştefan se apropia de ea, privind-o lung... Când mai avea cam zece centimetri, întrebă sec:

- Nu te mai interesează părerea mea?

Tânărul nega, zâmbind... Ptiu, drace! Că frumos era! Păcat de tenul lui! Pentru că Ştefan încerca să afle dacă ea se simţea atrasă de frumuseţea lui - iar pentru testul ăsta îi pregătise un răspuns "pe cinste"!

Ridică deci mâna şi, înainte ca buzele lui s-o atingă, îi lipi o palmă zdravănă pe obraz. Fu imediat apucată de braţe, trântită pe canapea şi se pomeni cu el deasupra ei:

- Acum ai întrecut măsura!

Apucă zdravăn braţul stâng şi strânse cu putere:

- Nu; tu ai întrecut-o!

Sesiză tresărirea provocată de durere; îi dădu imediat drumul şi-l împinse cu putere:

- Şi-acum dă-te jos, că se răceşte pizza.

Într-adevăr, Ştefan se ridică; numai că o ridică nu foarte gentil, apucând-o de gulerul puloverului, şi-i dădu două palme:

- Fă, cum îţi permiţi?

- Tu cum îţi permiţi să mă ţii aici împotriva voinţei mele?

- Te ţin aici spre binele tău!

- Binele meu e

Primi încă o palmă:

- Alături de mine! Scoate-ţi din cap planurile de fugă: tu rămâi cu mine!

Ştia ce-o aştepta dacă-şi rostea părerea; o rosti ţipând:

- Nici moartă!

Ştefan îi dădu drumul; dar asta doar pentru a-şi elibera ambele mâini. Iar instinctul... şi poate şi experienţa de viaţă o făcu să reacţioneze prompt - ridică imediat braţele deasupra capului...

Mâinile lui o loveau cu putere mai peste tot...

După câteva secunde de "ploaie de palme şi pumni", fu prinsă din nou de braţe. Şi "zbură" înapoi, pe canapea!

- Fă! Fă, taci din gură! Taci! Fă...

OK! Tăcea! Da' s-o lase să plece acasă! Şi n-o s-o mai audă niciodată! Pe cuvântul ei!... O secundă... Două secunde... Canapeaua se lăsă, lângă ea. Fu trasă şi strânsă uşor în braţe. Ştefan şopti:

- Pentru Dumnezeu! Crezi că vreau să te lovesc? Crezi că îmi face vreo plăcere să te lovesc? Ana...

Mai bine tăcea. Pentru că, dacă îl stârnea prea tare, risca să fie legată fedeleş - şi deci să nu mai aibă acces la miile de cuie şi şuruburi din casa aia...

- Ano... Sunt nedormit şi agitat ca dracu. Nu-mi mai vorbi aşa. Nu mă mai face să-mi pierd şi bruma de calm pe care-o mai am. Totul a mers perfect până acum; nu mă mai da peste cap aşa.

OK! Doar s-o lase să se ducă în dormitor! Avea un pic de treabă acolo...

- ... Drumul tău e alături de mine. Idiotu' ăla nu te merită; te-a avut până acum şi habar n-a avut să aibă grijă de tine! Habar n-a avut ce femeie i-a dat Dumnezeu! Ei bine, pot spune că a ieşit soarele şi pe strada ta. Ai să vezi; dă-mi două săptămâni şi-ai să vezi. Doar, te rog, încearcă să nu-mi mai vorbeşti aşa. Şi să nu mă mai loveşti. Să nu mai ridici niciodată-n viaţa ta mâna la mine. Bine?

Tăcea. Plângea. Auzise un termen mult prea lung pentru ea. Trăgea concluzia că diseară...

- Ana? Dacă eu îţi jur că nu te mai lovesc niciodată, îmi promiţi acelaşi lucru?

Aprobă cu capul: OK! Şi-aşa, în 12 ore toate visele lui se vor sparge zgomotos! Din lipsă de Ana! Mâinile lui îi ridicară capul; Ştefan îi ştergea lacrimile...

- ... Hai să mâncăm.

- Nu mi-e foame.

- Iar începi?

- Nu. Nu mi-e foame.

Fu privită lung, serios... Dacă nu-i era foame, ce-avea cu ea?!

- ... Bine. Da' o să se răcească!

Ridică din umeri şi dădu să se ridice; mâna lui o apăsă pe umăr:

- Stai aici, în faţa "tentaţiei". Poate mănânci totuşi o felie...

La dracu! Al dracului el, ce cap avea! Ştia c-o supărase - şi nu voia s-o lase singură cu supărarea aia! Ştefan luă o felie de pizza şi reveni la laptop. Din fericire, emisiunea cu amenajări interioare se terminase. Acum transmiteau un talk-show în reluare...

Ioan

Cheia ronţăi în broască. Se încruntă, privindu-şi ceasul: doar până la două putuseră să-l ţină locului? Roberto intră, îşi scoase geaca şi oftă greu:

- Măi tăticule, ce căpos e!

Uşa bucătăriei se dădu de perete; Lăcrămioara năvăli la propriu în sufragerie... N-o băgă în seamă:

- De ce, mă? Ia spune ce-a fost acolo!

- Ce să fie; lupte, cum ne-am aşteptat. I-au bumbăcit şi pe Florentin, şi pe Nicuşor. Din fericire, cumnată-miu îşi ştia lecţia şi-a marşat la ideea de a-l ţine pe Prâslea departe de căutări. Da', după cum vezi, minunea n-a durat foarte mult...

- Şi-acum unde-a plecat?

- Cică s-o caute. De fapt, a adăugat că are şi el nişte amici pe care-ar vrea să-i urnească în căutarea ei.

Luminiţa îşi strecură abia acum întrebarea:

- Nicuşor unde-i?

- S-a dus să închidă mall-ul. Ovidiu e singur cuc acolo; că Nina-i acasă, cu copilu'...

Se grăbi să intervină:

- Ia, muiere; pune-i şi lu' fi-tu un blid de mâncare!

Şi-o privea cu subînţeles, ca să se ducă la bucătărie... După ce uşa se închise, întrebă cu voce joasă:

- Ce amici o avea Prâslea ăsta al nostru? Că n-aş vrea să ne scape situaţia din mâini...

Mitică răspunse scurt:

- Oricine-ar fi, vă asigur că, la câtă vâlvă am făcut până acu' prin oraş, nimeni nu-şi permite să facă altfel decât ca noi. N-o să bage nimeni cuţitu' în Ştefan. E prea important, ca să fie înjunghiat de vreun neavenit.

Asta era bine; cuvintele lui Mitică îl linişteau...

- Aşa că, dacă va da cineva de el înaintea noastră, o să fim imediat informaţi.

Soneria piui scurt; uşa bucătăriei se dădu iar de perete. Răcni, exasperat deja:

- Lăcrămioaro!

Paşii se opriră... Se ridică şi descuie el uşa. Crin intră, gâfâind ca după un maraton:

- Să trăiţi!

- Bine-ai venit! Hai să-ţi tragi sufletu'!

Îl conducea în sufragerie, la scaunul de lângă Mitică... Iar Lăcrămioara îi puse tânărului o ceaşcă cu cafea în faţă şi se aşeză comod lângă el! Mm, ce-l enerva curiozitatea aia! Se aşeză pe scaunul lui din capul mesei şi-i zâmbi slab ginerelui lui:

- Zi-i!

- Unu' dintre amicii unui amic lucrează la Poliţie. Şi, după ce şi-a terminat tura, a plecat de la serviciu cu un laborator mobil. L-au dus băieţii la apartament; a găsit o locaţie mişto şi uite ce-a "produs".

Ete, că avea un DVD! Roberto se grăbi să se ridice şi să porneas-că aparatura; Crin tăcea, aşteptând probabil imaginile... Şi, în sfârşit, aveau imagini!

- A filmat cu detectoru' de căldură. Şi nu-i decât Grasu în apartamentu' secret.

Lăcrămioara lui se repezi să exclame:

- Poate-au şters-o pe furiş!

- N-aveau cum; că oamenii au împânzit locu' ăla ca la nebuni!

Uite de-asta nu voia să fie şi ea acolo! Crin continuă:

- Şi l-a prins exact când a primit un telefon!

Ia! Luă telecomanda şi dădu sonorul la maxim...

- Da... Da, bă...

Grasu, individ nu gras ci foarte bine făcut în realitate, se plimba de colo-colo prin apartament... Şi răbufni:

- Cine, bă?... Cum dracu, bă?... Da, sigur c-o ştiu pe Bambina!

Crin zâmbi:

- Aici sigur m-a pomenit pe mine. I-auziţi!

Din televizor se revărsă ţipătul individului:

- Mama lui a dracu' de pişpirel! Cum, mă? De unde dracu'-l ştie el pe Căpăţână?

- Era călare pe mă-ta când am trecut eu pe-acolo cu limuzina!

Ginerele lui chicotea, foarte mândru că-l ştia pe "acel" Căpăţână...

- ... Bă, tu-ţi dai seama că nu pot să fac nimic? Ştii cum e el!...

Asta-l îngrijora; pentru că Grasu era omul de încredere al lui Ştefan. Iar dacă Ştefan nu asculta nici chiar de oamenii lui de încredere...

- ... Aoleu, nu-mi mai zice! Lasă-mă, că nu vreau să ştiu!... Da, mă; ştiu că-s mulţi!... Bă, eu îţi garantez că pe florari i-au chitit aiurea; că Ştefan n-are unde să iasă cel puţin o săptămână. Iar dacă vrea să ajungă la aeroport, ajunge cu elicopteru'!... Nu, bă! Cu SMURD-u', de pildă!... Da, bă; e rănit. Da' nu e nimic grav. E aşa de fericit acu', că se simte ca nou!

Se încruntă: dacă Ştefan era fericit...

- ... Auzi? Da' ce ştii - au mobilizat numai clanuri din Bucureşti?... Ce dracu să caute ăia din Sinteşti în Bucureşti, mă?!

Cee? Îşi privi lung ginerele; Crin zâmbea şi aproba, privind cu mare satisfacţie ecranul... Auzind ce nebunii făcuse ginerele lui, mai că-l apuca şi pe el curiozitatea, ca pe Lăcrămioara!

- Bine, mă. Mai sună-mă, dacă afli ceva nou!... Mama mătii de idiot! Auzi! Ţiganii din Sinteşti, aduşi la Bucureşti s-o caute pe florăreasă! Aoleu, Ştefane, Ştefane, ce-mi faci tu mie! Ce-ţi căşună, mă Ştefane, tocmai pe-asta?... Na, că şi-a închis mobilu'! Aoleu, Ştefane, mă bagi dracu în mormânt! Mă bagi în săbiile ăstora şi nici că-ţi pasă! Ştefane, Ştefane; ce te mai joci cu viaţa ta, Ştefane...

Şi-atât? Doar atât filmase? Crin îl privi cu ochi dezamăgiţi:

- Şi-aici a terminat cu interceptatu', că cică antena aia mare bruiază laptopu'. A setat-o ca să audă toate şoaptele, şi era prea aproape de laptop. Şi Grasu s-a dus glonţ la masa pe care era calculatoru'.

- Bun. Deci am aflat două lucruri. Ana nu e în apartament iar Grasu e foarte realist, foarte bine informat şi de aceeaşi părere cu noi. Atunci când va da de Ştefan, o să-i dea raportu'. Şi-o să-l dezmeticească din visele frumoase.

Se ridică:

- Deci Prâslea a plecat brambura prin oraş... Crine, dă tu două-trei telefoane; anunţă-i că Florentin a plecat să-şi caute nevasta. Să stea cineva cu ochii pe el, să nu intre ca berbecu' nepregătit peste tabăra adversă. Şi să nu dea naibii peste vreun puşti neinformat, să apuce să-i promită vreo recompensă! Şi mi-a picat acu' fisa că nu ştim unde-i telefonu' Anei!

Roberto răspunse prompt:

- A dat cu el de pământ, când a intrat Ştefan peste ea.

Ce făcuse? Da' de ce?

- Că aşa ne-am înţeles; dacă e în primejdie, să-şi oprească mobilu'. Şi l-a oprit!

Evident! Reveni la problema telefonului:

- Cartela?

- Habar n-am. La un moment dat, Florentin s-a apucat şi-a şters cât de cât pe-acolo, pe hol. Şi a aruncat bucăţile de telefon la gunoi. Da' eu zic că, dacă vedea cartela, o lua!

- Nu vreau să riscăm. Crine, ai om la Connex?

- Ehei, pe alese!

- Fă rost de un duplicat al cartelei Anei.

Ginerele lui aproba, privindu-l de parcă-i spunea cuvântul lui Dumnezeu... Intră în bucătărie şi închise uşa. Aştepta... Ia uite, ce bine stătea Lăcrămioara cu nervii! Acu' avea răbdare cu caru'! Scoase cartea de bucate din raft şi-o deschise la dulciuri: să-i dea de treabă, ca să-şi mai consume din energie!

Ana-Maria

Pizza stătea pe masă de mai bine de două ore. Începuse să-şi piardă din aspect; devenea "indezirabilă"... Ochii verzi se tot ridicau spre ea...

- ... Chiar nu mănânci nimic?

- Nu mi-e foame.

Piciorul se întinse scurt... şi răsturnă masa, cu tot cu pizza, sucuri, telecomandă, mobil, tacâmuri, farfuriuţa cu alune...

Nu întoarse privirea spre el. Fixa televizorul. Se gândea la Florentina. Îi era teamă să se gândească la Florentin: ar fi bufnit-o plânsul...

Ioan

Îşi privi ceasul: şapte fix. Se ridică şi-şi luă ţigările şi mobilul:

- Mă duc la Prâslea.

- Dacă o fi acasă!

Îşi privi nevasta ca pe-o fiinţă un pic neştiutoare:

- Dacă nu-i acasă, îl chem acasă! Nicuşoare, mai încearcă să dai de Ştefan.

Şi cam atât. Mitică plecase la treburile lui - s-o găsească pe Ana.

Dar femeile şi copiii rămâneau cu Roberto... şi cei 20 de inşi din maşinile din faţa curţii. Îşi luă pălăria, ieşi, urcă la volan şi demară.

Prâslea nu trebuia lăsat să acţioneze. Planul pe care-l concepuse el, împreună cu copiii şi ginerii lui, era paşnic şi nu implica vărsare de sânge; planul lui Prâslea se baza pe înjunghierea lui Ştefan în inimă. Ceea ce nu avea voie să se întâmple! Se întreba cum va reuşi să-l calmeze... Cum va reuşi să se calmeze el, ca să poată să-l calmeze şi pe Prâslea...

Îl înţelegea. Un ţigan tânăr, arătos şi plin de bani venise cu armata şi-i furase nevasta de-acasă. Împotriva voinţei ei. La câteva zile după ce mintea lui de găină se întrebase dacă nu cumva nevasta lui voia să plece cu ţiganul ăla tânăr, arătos şi plin de bani...

Florentin o iubea mult pe Ana. Atât de mult încât, de la şase dimineaţa, nu dăduse nici măcar un telefon ca să întrebe ce mai face Florentina. În sufletul lui Prâslea, mai presus de copilul lui era nevasta lui. Tocmai de-asta se temea de deciziile pe care le putea lua acum. Tocmai de-asta îl pusese pe Roberto să stea cu el, să-l ţină de vorbă, să-i distragă atenţia de la conceperea unui plan viabil de a-l ucide pe Ştefan...

Opri motorul, oftând greu: Dacia era parcată strâmb, parcă în ciuda vecinilor care veneau de la serviciu. Putea jura că nici măcar n-o mai încuiase! Nu va verifica portierele; să nu atragă atenţia. Îi va spune, oricum, că venise să ia nişte haine pentru Florentina. Ca să-i amintească de copil... şi să aibă cum să-şi justifice prezenţa acolo! Era mai mult decât evident că Florentin voia să-şi rezolve singur problemele cu Ştefan! Şi numai de asemenea scandal nu aveau nevoie acum - nici el, nici fiul lui. Intră în scară, urcă la etajul şase...

Uşa era deschisă. Vedea lumina prin crăpătura ei. Prâslea uitase s-o închidă? Sau urma să prindă niscai hoţi? Auzi zgomot la ghenă; făcu doi paşi în spate... dar auzi cum cade gunoiul prin tubul de metal. Şi cum n-avea ce discuta cu vecinii, apăsă clanţa apartamentului şi intră.

Chiar în faţa lui, în bucătărie, înconjurat de fumul gros de ţigară, Prâslea îşi trăsese un scaun în faţa mesei. Era încruntat; trăgea şişul pe lemnul mesei. Îl trăgea aşa de vreo jumătate de oră probabil, pentru că făcuse un şanţ destul de serios...

Închise uşa, oftând greu: fiul lui era pregătit să sară în picioare, să gonească la maşină şi să se ducă la adresa primită prin telefon. Şi să bage şişul ăla în inima lui Ştefan. Veste mai proastă nu putea exista acum.

Ochii negri îl priviră preţ de câteva secunde; fiul lui reveni la şanţul din lemn... Florentin era cu nervii la pământ. Iar el trebuia acum să preia rolul lui Roberto; să-l ţină acolo, departe de miile de interlopi care mişunau prin Bucureşti în căutarea lui Ştefan... Se apropie şi se aşeză pe colţar, lângă el:

- De ce n-ai venit la mine, cu Roberto?

- Am avut treabă.

Şi cum mişcarea mâinii era la fel de lentă şi apăsată, îşi scoase ţigările... şi mută scrumiera chiar pe şanţ. Iar Prâslea păru că-i înţelege intenţia; înfipse şişul în masă şi-şi acoperi faţa cu palmele... Decise să deschidă el discuţia:

- Roberto mi-a zis că ai fost prin oraş. Ce-ai rezolvat?

- Nimic. Toţi sunt "pe teren".

- ... Stai, că n-am priceput! Cum adică, "pe teren"? Care "toţi"?

- Toţi amicii mei. Sunt în oraş, în căutarea Anei. I-a mobilizat deja Crin.

"Bravo, Crine!" Zâmbi slab:

- Bun băiat; tare de treabă şi săritor pentru neamu' nostru. Chiar dacă suntem neam cu el doar "pe fustă".

- Foarte bun băiat. Foarte săritor. A "sculat" trei sferturi din interlopimea oraşului, inclusiv nişte oameni care în mod normal lucrează cu Ştefan. Nu ştiu cum dracu poate să aibă încredere în ei, dacă lucrează cu Ştefan - da' asta sigur e o chestie pur "interlopistă"! Mi-ar fi plăcut, totuşi, să mă anunţe şi pe mine apropo de ce face.

- Eu l-am rugat să nu te anunţe.

Ochii negri îl săgetară cu furie. "Ah, Crine, cum îţi scap eu pielea!"

- Eşti prea nervos şi prea agitat ca să te ocupi tu de organizare. Dacă-l omori, ne ia dracu pe toţi. Şi-aşa l-ai tăiat serios. Diamant mi-a zis că doctoru' l-a cusut în Salvare. Aşa că am făcut bine să nu te las să o cauţi personal. Că tu nu te poţi controla, când o fi să dai cu ochii de el.

Florentin

Diamant? Salvare? Ia uite ce de lucruri ştia tăticul lui! Şi uite cum nu putea să-i ceară amănunte, fără să rişte o ceartă straşnică cu el! Fusese invitat, de dimineaţă, să meargă la părinţii lui şi să coordoneze totul de acolo. "Deştept" ca de obicei, refuzase; se exclusese singurel din organizare... Oftă greu:

- Mi-e frică să nu se sinucidă.

- N-o să se sinucidă - că are un copil de crescut.

- I-a spus Luminiţei, nu demult, că dacă Ştefan o fură, ea se sinucide.

- I-o fi spus; da' de la vorbă pân' la faptă e ceva distanţă!

- Când am luat-o din Serbia, avea ambele mâini bandajate.

- Atunci tocmai scăpase de la Gigi Virginu.

- Crezi că violu' lu' Ştefan va fi mai plăcut decât violu' lu' Gigi Virginu?

- Nu; nu cred că Ştefan o s-o violeze.

- E prea cretin ca să n-o facă. E frumoasă, o doreşte şi ştie că, dacă se culcă cu ea, îi taie orice cale de întoarcere la mine. Iar dacă se atinge de ea, Ana se sinucide.

- Bă! Tu-ţi închipui că Ana ta e aşa, ca o prinţesă care bănănăie de colo-colo prin palat? E vai de curu' ei, legată fedeleş şi protăpită în cur pe-un scaun incomod, până îşi aranjează ăsta "apele" s-o scoată din România! Cu ce dracu să se sinucidă, mă?

Evident, el habar n-avea! Răspunse, scurt:

- Cu dinţii. În Serbia, s-a muşcat de mâini.

Tăticul lui tăcea... Îşi aprinse o ţigară:

- La Poliţie n-o putem anunţa... Nu ştiu, tată. Habar n-am ce-o să fie de-acu' încolo. Da' eu un singur lucru îţi spun: nu pot trăi fără Ana. Dacă nenorocitu' ăsta îi face vreun rău, îmi voi petrece fiecare secundă din viaţă urmărindu-l şi vânându-l ca pe-un criminal. Şi n-am să am linişte până nu-l văd mort, la picioarele mele. După aia, să mă ia dracu - nu-mi pasă!

- Nu-ţi pasă nici de copil? De ce se-alege de copilu' tău?

- Copilu' vă are pe voi. Eu n-o am decât pe Ana.

Se aştepta la nişte înjurături şi palme zdravene - că doar îi omisese pe ei, neamul lui! Când colo, fu bătut uşor pe umăr:

- Lasă, mă; potoleşte-te. Că n-o să se-ntâmple nimic. Mâine la vremea asta Ana o să fie acasă.

- Doamne-ajută, tată. Doamne-ajută.

"Că dacă n-o fi să fie aşa, după ce-l văd mort la picioarele mele, mă duc pe lumea ailaltă după ea!" Începuse să aibă şi el gânduri sumbre...

- Auzi, mă? Ia adu tu o oală din frigider! Că maică-ta e aşa "constipată" şi prinsă cu agitaţia din casă, că a uitat să-mi dea să mănânc!

Zâmbi slab şi se ridică: adică tăticul lui se va îmbuiba cu două cine, doar ca să-l vadă pe el mâncând juma de porţie... Reveni cu oala cu mâncare şi-l văzu în picioare lângă aragaz:

- Aşa. Eu pun de-o cafea. Şi după ce mâncăm, vedem noi ce mai facem. Şi-aşa, dincolo e aşa o căldură...

Adică sunt aşa de multe suflete sub acelaşi acoperiş... OK! La urma urmei, poate afla nişte amănunte despre căutările interlopilor!

Lăsă oala pe aragaz, intră în dormitor, deschise larg şifonierul, luă paşaportul şi-l îndesă în buzunarul blugilor: să fie pregătit pentru orice. Avea cardul la el, la Otopeni putea jura că va găsi cel puţin un bancomat... Reveni în bucătărie, la masă.

Ana-Maria

Opt fix; soneria piui slab... Ştefan se ridică, descuie uşa...

Ia uite, că pe-ăştia îi lăsa să intre-n casă! Cum naiba?! Insul care adusese pizza văzuse uşa doar pe exterior! Din două gesturi ferme, tinerii pricepură ce au de făcut; unul ridică masa, ceilalţi se repeziră să strângă resturile de pizza şi paharele răsturnate... Şi uite-i cum puneau masa, ca nişte furnicuţe vrednicuţe ce erau!

Îi privea lung, serioasă. Încerca să le atragă atenţia. Încerca să-i convingă să-l contacteze pe Florentin, să-i spună adresa. Avea mai puţin de 1% şanse de reuşită; dar nu putea să nu încerce măcar...

Ştefan se ridică şi intră în bucătărie. Oo, nesperată şansă! Trase aer în piept... Se opri la timp: după zece mii de teste, picate toate, se dezmeticise şi ea. Şi tăcea. Acei tineri n-o puteau ajuta; acei tineri, selectaţi din cine ştie câte sute ca să le aducă lor cina la adresa aia extrem de secretă, nu-l vor trăda niciodată pe Ştefan. Nici măcar pentru bani.

Îl văzu revenind în sufragerie, cu două pahare... Tinerii umplură farfuriile... şi se grăbiră să iasă. Zâmbi slab: deci aşa arăta "masa din poveşti", care se aşeza şi se ridica singură! Avea în spate o mulţime de spiriduşi vrednici, cu morcovu' înfipt cu tot cu frunze-n fund... Ştefan mută laptopul pe covor şi se aşeză pe fotoliu:

- Poftim la masă.

Îl lăsă să muşte din pâine şi răspunse, calmă ca o zi de primăvară:

- Nu mi-e foame.

Ochii verzi o priviră lung... iar Ştefan zâmbi:

- Dacă nu pui mâna să mănânci, trimit băieţii s-o aducă pe aia mică încoace. Şi mâncăm în trei, cu multă poftă.

Ehei... Păi tare se temea ea că Ştefan tocmai descoperise "butonul verde" care-i dădea ei "Start" la toate ideile lui... Îl văzu luând mobilul, apăsând tastele... Se aplecă spre masă, luă furculiţa şi-o înfipse într-un cartof. Că putea să se sinucidă şi cu stomacul plin! Mobilul sfârşi pe covor, lângă laptop, dar Ştefan începu să râdă:

- Auzi? Hai să te-ntreb o chestie! Atunci, în Mall, chiar ai crezut că am abandonat? Că ai reuşit să mă convingi că n-am şanse?

Doar nu aştepta răspuns, nu?

- Ha! Te văzusem de fiecare dată speriată de mine, panicată la vederea mea; văzusem cum încercai să te ascunzi de mine fără să-mi laşi impresia că încerci să te ascunzi de mine... Şi mi-am dat seama că îţi provocam groază chiar şi numai cu prezenţa. Am înţeles că aflasei ce afaceri am şi cu ce se ocupă oamenii mei, că auzisei toate legendele care circulă pe seama mea...

Cartofii ăia erau chiar buni! Spiriduşii vizitaseră un restaurant "cu ştaif"...

- Mi-am dat seama că era prea multă tensiune pe umerii tăi. Ce naiba - te ornaseră atunci cu un microfon profesional! Şi sigur ţi-l prezentaseră şi pe Mitică, omu' lu' Gheară! Aşa că am amânat un pic planu'! Că doar îţi spusesem ce planuri aveam; şi-aveai şi tu nevoie de puţin timp de gândire... Zău! Parcă erai o căprioară pusă faţă-n faţă cu un tun! Aşa mă priveai!

Serios? Îl privi lung, dându-şi seama că într-adevăr atunci avusese o atitudine îngrozită faţă de omul care-i putea nenoroci viaţa...

- Aşa că am decalat un pic tot aranjamentul! Doar cât să stau o vreme în preajma ta, la distanţă. Să te obişnuieşti cu mine, cu prezenţa şi cu comportarea mea, să-ţi mai treacă spaima aia... Să te convingi cu ochii tăi că sunt totuşi om şi nu mă cheamă Darth Vader... Aşa-i că am reuşit? Că doar am mers la aceleaşi petreceri, am stat la aceeaşi masă, am jucat wist o noapte-ntreagă...

Iar asta îi dăduse lui speranţe nebănuite...

- Iar Laura, mare idioată! Da' să ştii că tind s-o înţeleg. Când i-am propus să joace rolul amantei mele, pe bani extrem de mulţi după standardele ei, a înţeles într-o clipă la ce-mi folosea planu' ăla; şi fie n-a vrut să-şi strice imaginea în ochii florarului tău, fie n-a vrut să participe la liniştea şi fericirea ta! Nu ştiu! Cert este că atunci, în spatele magazinului, mi-a refuzat oferta fără să clipească! Deşi nu pomenisem nimic despre relaţia fizică; doar despre cea materială. Iar orice tânără de vârsta şi experienţa ei ştie că e mult mai uşor să se apropie aşa de un bărbat şi să câştige măcar 1% şanse! Cerasela, de pildă, deşi n-avea încă 18, a ştiut; şi-a jucat cartea, n-a câştigat... Asta e!

Serios? Şi "i-o trăsese"? Că o interesa: dacă scăpa cu bine din aventura asta, dădea bucuroasă o declaraţie la poliţie, apropo de vârsta Ceraselei!

- Da' asta-i altă discuţie.

Categoric! Să revină la ale lor, până nu "se scăpa" şi recunoştea că era cam fustangiu!

- E treaba Laurei cum îşi aranjează viitorul, nu? Poate nu-s genul ei! Poate i-a fost şi ei frică de mine! Sau poate că e şi ea, ca şi mine, îndrăgostită cu adevărat...

Poate! Cine putea şti... Şniţelul trebuia mestecat bine, pentru că tocmai îşi făcuse un plan nou-nouţ; şi nu voia să se-nnece când îl va pune în aplicare...

- Ştii ce n-am aflat eu nici în ziua de azi? Cine-a avut ideea cu Mall-ul din Vitan. Florentin, nu? Că, la cât de neumblat e, sigur că nu l-a dus mintea să închirieze orice crâşmă de 10 pe 10, mult mai uşor de controlat decât mamutu' ăla cu patru etaje! Iar Crin sigur a intrat în panică; aşa necopt şi repezit cum e, a făcut în Mall-ul ăla o "ciorbă de clanuri"... Mamă-mamă! Dacă n-ar fi fost numele Bambinei la mijloc, se tăiau între ei! Că unii se căutau cu alţii de multişor - şi-i strânsese pe toţi sub acelaşi acoperiş, ca un soi de test al nervilor...

Bănuise ea că cumnatul ei îi asigurase atunci toată securitatea posibilă! Şi salata era bună; trebuia s-o mănânce pe toată, ca să aibă lichide în stomac...

- Oricum, asta nu mai contează; doar suntem aici, nu? Te rog să te gândeşti unde vrei să mergem. Dacă vrei, rămânem aici; deşi nu e prea indicat să stăm în România, chiar şi aşa, ascunşi aici. Casa din Cannes e "la cheie", cum se spune. Aia din Miami trebuie renovată; da' îţi dai seama că nici acum, în momentul ăsta, nu e o dărăpănătură! Ah! Şi să-mi faci o listă cu ce-ţi trebuie! Haine, creme, şamponul preferat... Ştii tu - de-ale voastre!

Nu-l privea, pe motiv că se concentra asupra ultimilor cartofi. Ştia că n-avea nici o şansă să ascundă cuţitul pe mânecă; de-aia nici nu încerca! Mobila din dormitor era bătrânească; doar să ajungă la ea...

- ... Propun să plecăm de-aici cel mai târziu mâine seară; ce zici?

Nu zicea nimic. Avea gura plină cu mâncare. Când o va goli, se va grăbi s-o umple din nou. Ca să nu răspundă. Ca să-l scoată din sărite. Ca să-l determine să-şi piardă cumpătul. Ca să-i ia gâtul.

- ... OK; încă eşti supărată pe mine. Şi te înţeleg! Nu te-am luat tocmai cu frumosul, iar scena de la prânz putea fi evitată dacă aş fi fost un pic mai calm. Dar în curând amicii mei or să-mi aducă o chestie care sigur te va împăca...

Serios? Ce? Pe Florentin, în ţiplă şi cu fundă bleo?

... Dacă o aduceau pe Florentina? Îl privi lung, speriată deja...

- Ce-i? Ce te-a speriat aşa?

- Ce-ţi aduc amicii tăi?

- Un obiect care te va împăca! Ţi-am spus: dacă vrei fata, e de ajuns să spui. Şi nu mi-ai spus - aşa că nu o aduc. Ana...

Urma o întrebare "cu schepsis". Iar ea voia să-l înfurie, ca s-o omoare dintr-o mişcare. Că cu cuiele şi paharele din bucătărie dura prea mult. Aşa că ridică paharul cu Coca-Cola. Acum era ocupată... Şi totuşi, el tăcea şi-o privea, aşteptând-o să termine de băut...

Oof, că nu scăpa de el şi fixurile lui! Lăsă paharul, se sprijini de canapea şi-l privi drept.

- Te rog să mă ierţi că te-am bruscat; mă ierţi?

Ridică scurt din umeri: "Ce-ţi pasă?!"

- ... Mă ierţi că te-am lovit?

Acelaşi răspuns scurt: "Ce-ţi pasă?!"

- ... Mai eşti chiar atât de supărată pentru plecarea în trombă?

"Ce-ţi pasă?!"

- ... Să înţeleg că nu mai e cazul să comand gratii şi în Miami?

"Că te şi iei după opinia mea!" Îşi dădu seama că întinsese coarda îndeajuns de mult pentru ca Ştefan să greşească; indiferent ce-ar fi spus ea, el plănuia s-o ducă în Miami, în unica ţară în care lui

Florentin i-ar fi fost greu să ajungă din motiv de viză! Şi ca dovadă că nu se înşelase în aprecierea răbdării lui, observă începutul unor cute pe frunte:

- ... Spune-mi sincer: de-atunci, din septembrie... A apărut ceva în sufletul tău, pentru mine?

Sincer? Negă încet cu capul, fără să-şi ia ochii din ochii lui...

- Nici măcar ură?

Nega în continuare, aşteptând concluzia celei mai dureroase discuţii din viaţa lui... Ştefan oftă uşor şi "atacă" ultima bucată de şniţel:

- OK; avem tot timpul şi pentru asta. Oricum, dacă mai aveai dubii, îţi garantez că nu mă voi atinge de tine fără voia ta. Dar o să te convingi tu şi de asta - ca dealtfel de multe alte lucruri pe care le vei vedea şi afla. Te-ai săturat? Aduc desertul?

Dacă se săturase? Hm...

Auzi; aveau tot timpul şi pentru asta! Îl durea pe individu' ăsta "fix în pix" de ea şi triliardele de cuvinte pe care o obliga să le rostească! Că el făcea exact ce voia el - nimic în plus sau în minus! Ce nu se potrivea în "şablonul" desenat de el, era omis; împins la o parte, până pica. Întotdeauna învingător la puncte, Ştefan!

Dacă se săturase? O întrebase dacă se săturase? El avea chef de desert... OK!

Se aplecă încet, privindu-l în continuare... Şi, atunci când aprecie că "se poziţionase" deasupra farfuriei, deschise gura şi-şi împinse cu hotărâre indexul pe gât.

Ah, la naiba!

Când plănuise să-şi vomite maţele pe cina lui frumos aranjată de spiriduşi şi plănuită şi visată de mintea lui de vreo lună-ncoace, nu apreciase cât de neplăcută era starea aceea de vomă! Dar chiar şi aşa, nu-şi scotea degetul din gât! Nu! O să vomite absolut tot! Ca să n-o mai silească vreodată să mănânce!

Mâna o lovi cu putere peste braţ, scoţându-i degetul din gât. Fu ridicată de braţe, scuturată zdravăn, pălmuită de câteva ori... Toate astea pe "fundalul" unor înjurături laborioase, cu foarte multe cuvinte care n-aveau loc în dex...

Aştepta lovitura sabiei. O dorea. Dacă ar fi putut deschide gura, i-ar fi spus s-o omoare. Dar şi-ar fi dinamitat orice şansă de-a rămâne singură 60 de secunde - timp arhisuficient pentru a o face chiar ea... Încă două palme; fu îmbrâncită spre holişor, cu mârâit printre dinţi:

- Mişcă în dormitor! Mişcă!

Se lăsa îmbrâncită, plângând şi mulţumind Cerului pentru acea idee... Ajunsese în dormitor; Ştefan mârâi:

- Şi-aici să stai, până oi veni eu după tine! Să nu-ndrăzneşti nici să respiri, că te joc în picioare!

Uşa se trânti; cheia ronţăi scurt...

Îşi şterse lacrimile cu mâneca puloverului. Deschise larg uşile şifonierului. Zâmbi slab la vederea holtşuruburilor... Săltă uşor uşa - n-avea timp de pierdut! Identifică imediat două puncte unde balamalele erau slăbite. Începu să deşurubeze, cu buricul degetului mare; mergea repede şi, din fericire, nici nu scârţâia...

Pentru ea, totul se va sfârşi în seara asta. Mamaia Lăcrămioara crescuse şapte copii; şi băieţi, şi fete. Florentina rămânea pe cele mai bune mâini existente pe planeta asta. Pentru micuţa ei, începând de azi, mami nu fusese atentă când traversase strada şi-o călcase o maşină. Florentin însă...

Florentin dăduse un sens vieţii ei. Un sens bun. Chiar dacă uneori se mai certaseră, chiar dacă avuseseră şi discuţii în contradictoriu... Chiar dacă o azvârlise prin aer şi-o pălmuise... Alături de el, fusese cu adevărat fericită. El o înţelesese din priviri; el îi alinase durerile sufletului şi-i bandajase rănile trupului. El o înţelesese întotdeauna. O va înţelege şi acum; deşi va suferi mult... Va înţelege. Florentin nu putea fi decât căsătorit cu ea... sau văduv. Va fi văduv: aşa voia soarta...

Trecu la al doilea holtşurub. Din fericire, nu erau amândouă de la aceeaşi balama. Uşa nu va sta ciudat - iar dacă Ştefan, furios pe ea şi nedormit de-atâtea nopţi, va decide să joace rolul supăratului, să n-o privească şi să n-o bage-n seamă când va veni să se culce şi el, chiar va avea norocul de-a muri singură... De-a apuca să-şi ia adio, în sufletul ei, de la toţi... Gata: ăsta se deşurubase cu o uşurinţă suspectă! Să fie tot un semn de la soartă?

Închise uşile şi se apropie de fereastră: să mai verifice o dată "posturile de observaţie". Nu de alta, dar se aştepta ca Ştefan să mute un om chiar în faţa ferestrei! Tocmai pentru că aflase anumite lucruri de la Gigi...

Tresări la auzul soneriei!

Îndesă şuruburile în buzunar... Oo, Doamne! Inima îi bătea să-i spargă pieptul! O speriase piuitul ăla! O speriase gândul că amicii lui o aduseseră pe Florentina... Şi-abia după aceea îşi amintise că acel "ceva" era un obiect...

Era deja întuneric afară. Dezavantajos pentru ea - pentru că dacă Ştefan îi aprindea lumina, ea n-o mai putea stinge - că doar toate se întâmplau în casa aia cum voia el! Şi-o puteau vedea paznicii pe geam...

Paşii se apropiară grăbiţi; cheia se răsuci în broască. Ştefan năvăli la propriu în cameră şi lovi cu mâna ambele comutatoare. Şi se opri, văzând-o sprijinită de pervaz...

- Ţi-am adus ceva. Ceva ce sper că te va pune serios pe gânduri. Ceva ce sper să te ajute să înţelegi de ce lucrurile sunt aşa cum sunt şi de ce va urma ceea ce vei vedea că va urma...

Mâna se ridică. În mână...

Timpul se oprise-n loc. Privea lung...

- ... Ceva ce sper că te va convinge să-ţi schimbi atitudinea.

Ridică privirea spre el. Spre ochii verzi. Îl întreba de ce făcea asta! De ce făcuse toate astea... Ştefan zâmbea victorios, arătându-i...

Oftă greu şi se întoarse, încet, spre fereastră:

- Te rog, lasă-mă singură.

- Sigur! Ştiu că e o decizie grea; dar voiam să ştii... Te las să te gândeşti.

Şi nu se dădea dus... Suspină, acoperindu-şi faţa cu palmele:

- Te implor, lasă-mă!

De data asta, paşii ieşiră. Uşa se închise corect. Se repezi şi stinse lumina. Şi lăsă capul pe lemnul rece...

Florentin abandonase. Florentin se gândise bine şi concluzionase, după câteva ore de gândit temeinic, că nevasta lui, Ana-Maria Manolache, plecase de bunăvoie cu Ştefan, băiatul de bulibaşă. La socoteala asta participase şi Ştefan, care-i trimisese "urgent" verigheta ei... Era probabil mulţumit de modul cum se aşezaseră lucrurile: Florentina la mamaia Lăcrămioara, Ana-Maria cu Ştefan în lumea largă... El, liber... Eliberat...

Îi trimisese, aşadar, ceea ce el considera că nu-i mai aparţinea. Acel simbol al uniunii lor. O eliberase. O lăsase să plece cu Ştefan, oriunde voia ea; să nu se mai gândească la el şi la copilul lor, la neamul lui pe care ea îl numise cu mândrie "neamul meu", la apartamentul în care locuiseră împreună... Să-şi şteargă din minte amintirile... Să uite totul...

Îi trimisese jumătatea lui de inimă...

Iar nenorocitul năvălise în dormitor, anunţând-o că-i adusese ceva ce o va pune serios pe gânduri. Şi care-i va schimba comportamentul şi gândirea. Şi atitudinea. Nenorocitul zâmbise victorios, fremătând de bucurie şi nerăbdare...

Se aşeză pe pat. Se lungi, cu faţa spre fereastră...

El era bine acum. Fetiţa "lui" era bine... Neamul "lui" era bine, eliberat de povara de-a se face înţeles în faţa unei romănce...

Într-adevăr, îşi va schimba comportamentul. Îi va acorda lui Ştefan o şansă. Dar numai dacă holtşuruburile eşuau.

Le scoase pe amândouă din buzunar. Se gândi câteva secunde... Împinse perna spre mijlocul patului; îşi pipăi uşor gâtul, încercând să simtă zvâcnitul... Strângând din dinţi, înfipse şurubul. Şi-şi învinse durerea - trase cu putere.

Scăpă un geamăt slab. Înlemni, ascultând zgomotele din sufragerie... N-avea timp de pierdut. Dacă Ştefan o prindea acum, se termina cu planul ei! Şi cine putea şti când va avea ocazia să se-ntâlnească pe stradă cu o maşină!

La mâini mergea mult mai repede... La mâini era obişnuită...

Întinse mâinile peste marginea patului şi strânse holtşuruburile în pumni: nu care cumva să le scape! Unu la mână, Ştefan putea intra oricând - şi-avea ochi ageri şi spirit de observaţie peste medie. Doi la mână, dacă nu reuşise să se răneasscă îndeajuns de serios, va avea iar nevoie de ele. N-avea o viteză de coagulare a sângelui ieşită din comun; totuşi, fiind unica ei şansă, n-avea voie s-o rateze.

Îşi amintea trandafirul roşu; zâmbetul lui şarmant, plin de subînţelesuri, sărutul mâinii... Privirile pe sub sprâncene... Îşi amintea silueta lui în picioare, lângă fereastra hotelului din Timişoara; cu mâinile adânc înfipte în buzunare, privind lung pe geam, îi spusese că sperase să se mărite cu el... Stătuse în ultima bancă din sala de tribunal şi-şi privise mâinile, sau pantofii... Îl repezise pe Evelin la telefon... El ştiuse întotdeauna să o facă să zâmbească, să uite supărarea...

Simţea picăturile alunecându-i pe pumni. Îi strângea ritmic, pompând sângele, împiedicându-l să se coaguleze şi să închidă rănile...

Prima vizită la socrii ei; prima discuţie cu dl Manolache. O întrebase: "Tu ţii la băiatul meu?" Răspunsese, prompt, "Da". "Eşti femeie de casă, vrei să te măriţi, să faci copii şi mâncare toată viaţa?" "Da." "Atunci poţi să te muţi la noi, dacă vrei." O primiseră în casa lor, la masa lor, iar după numai o oră o invitaseră să se mute la ei... Oare ei o căutau acum?

Oo, Doamne! Tocmai îşi amintise şutul pe care i-l dăduse Florentin lui Evelin exact în fund, la cinci minute după pronunţarea divorţului! Atunci se simţise răzbunată; atunci, el se grăbise să-i plătească prima poliţă nenorocitului care-o trimisese pe Vâltoarei...

Îşi amintea şi prima noapte pe care-o dormise Florentin la ea în apartament; noaptea când ea îi povestise calvarul prin care trecuse, iar el o întrebase dacă are încredere în el...

"Cum vin de la serviciu, împachetez şi sosesc!" O primiseră... O primiseră ca pe fiica lor. Ca pe-un copil rătăcit, care găsise drumul spre casă şi fusese iertat "din oficiu" doar pentru că era copilul lor. O învăţaseră, răbdători, tot ce trebuia să ştie. O iertaseră pentru multele gafe pe care le făcuse din neştiinţă. Îşi dăduseră copilul... Acceptaseră ca fiul lor să plece de-acasă pentru ca ea să fie fericită...

Plimbarea prin parc, logodna lor... Trandafirul care apăruse din mânecă... Prima ei vizită la chioşc...

Ştia că zâmbeşte; dacă ar fi deschis însă ochii, camera s-ar fi rostogolit cu ea cu tot. Revedea scenele, zâmbetul soţului ei, râsul soacrei ei... Privirea socrului ei, care răsucise buchetul pe toate părţile şi-o ascultase cu mare atenţie când vorbise de înveselit vieţi şi schimbat destine...

Rochia de mireasă, cumpărăturile, invitaţiile... Doamne, cât de prostuţă fusese! Cum se supărase atunci că n-o întrebaseră ce model i-ar fi plăcut să fie pantofii! Cât de neimportanţi erau pantofii! Şi invitaţiile! Şi coafura! Cât de mici, cât de meschine erau acele probleme care pe atunci o făcuseră să se îmbufneze şi să se-ncrunte!

"Onoarea lui va rămâne neatinsă"...

Amintirile începeau să se strice. Să se urâţească. Amintiri pătate de nemulţumiri, de frustrări, de certuri...

Începuse să ameţească. Decise să nu mai strângă pumnii; se grăbise. Voia să-şi amintească absolut totul. Să retrăiască, chiar şi doar preţ de-o clipă, momentele lor...

Ţaţa Dida... Medicul Petrescu... Nunta...

Încercă să ridice mâna spre inimioara ei. Nu reuşi. Renunţă: oricum nu mai avea nici un rost...

Sarcina... Botezul lui Narcis... Fuga... Mutarea lor... Căutările lui Florentin... Florăria Tria... Nunta Ilenei... Sarcina... Toate se derulau extrem de repede. Ameţise; nu-i trecea, semn că nu mai era mult...

Decise să sară peste Laura. Şi peste Ştefan. Florentin îi spusese, după ce aflase ce se întâmplase în Serbia, să nu blesteme niciodată. Să spună întotdeauna "Dă-le, Doamne, după sufletul şi inima lor". Nu-l blestema pe Ştefan. Şi el era un fel de victimă. Dacă într-adevăr ţinea la ea măcar 1% din cât spunea că ţine, era o victimă. Şi suferea... Şi va suferi... Oare Dumnezeu îl pedepsea deja? Oare ea fusese pedeapsa lui Dumnezeu? Pentru ceea ce auzise că făcuse mânuind sabia aia?

Nu mai conta, oricum! Ceea ce fusese, fusese. Şi clipele frumoase, şi cele urâte.

Spusese, în sala de tribunal, că Florentin i-a arătat că nu trebuie să fie alături de un om un an, doi sau patru, pentru ca acel om să meargă până la capătul lumii în căutarea ei. Perfect adevărat; şi totuşi, acum acea amintire o durea mult; soţul ei nu pornise din nou în căutarea ei. Abandonase lupta.

Se simţea împlinită. Privind la viaţa ei, atâta câtă îi dăduse Cel de Sus, simţea că nu-i lipsea absolut nimic. Nu-şi dorise niciodată să aibă bani, să aibă o vilă gigantică, să se plimbe într-o limuzină luxoasă. Îşi dorise un soţ bun şi-un copil sănătos. Le avusese pe amândouă. Un soţ extraordinar...

Zâmbea slab, cu ochii închişi: îşi lua adio de la el...

Cu ultimele puteri, se lăsă să alunece pe spate. Mâna dreaptă sfârşi undeva peste pulover; nu ştia prea bine unde. Dar nu atingea inimioara. Realiza că nici nu mai conta acum dacă o atingea sau nu. Dragostea, iubirea aceea sinceră, imensă, nu era în inimioară. Era în ea...

- Te iubesc, Florentine...

"Adio, Florentine"...

- Să ai grijă de fetiţa noastră...

"Adio, Florentina"...

Şoptea în romanes, în neştire...

Lăcrămioara

Mărşăluia prin sufragerie, de la un capăt la altul. Încerca s-o ţină într-o poziţie cât mai comodă; Florentina se lupta să se ridice de pe braţul ei. Scâncea şi suspina; voia să se ridice şi se uita la toţi cei din sufragerie. Scâncea, uneori, "mama"...

Şi chiar dacă o descântase de deochi, şi chiar dacă îi cântase şi-i sâsâise, şi chiar dacă ochişorii negri erau întredeschişi, ea tot voia să se ridice! Nimeni nu îndrăznea să-şi spună părerea sau să rostească vreo idee. Iar ea se plimba de colo-colo, pentru că încercase să intre cu fata în camera lui Roberto dar nu reuşise decât s-o facă să plângă...

Începu să bombăne, privind lung chipul micuţei:

- Aoleu, Ştefane, Ştefane! Să n-ai parte de linişte nici pe lumea ailaltă!

Iar din jurul mesei, nici o reacţie... Ridică tonul vocii:

- Să te ofileşti şi să plângi şi să te usuci pe picioare, aşa ca copilu' ăsta!

Şi cum Ioan sunase acum jumătate de oră şi-o anunţase că mai stătea cu Florentin, ca să discute cu el, ridică tonul la nivelul pe care-l simţea necesar unor asemenea cuvinte:

- Să te lase nevasta cu puradelu'-n braţe! Să vezi seară de seară la copilu' tău ce văd eu acu' la copilu' ăsta!

Roberto îşi aprinse o ţigară şi aruncă bricheta pe masă. Mm, ce încruntat era! Iar fiul ei cel mare, balanţa care înclina mereu talerele astfel încât să nu atingă niciodată pământul, se încrunta rar. Îl vedea mocnind de furie, în timp ce Florentina le-o cerea tuturor pe mama ei... Mirela se ridică:

- Tanti, lasă-mă să încerc şi eu! Că mata eşti supărată rău - şi te simte fata!

Avea dreptate! I-o puse în braţe şi se grăbi spre icoana de deasupra uşii: dacă Dumnezeu nu se uitase până acum în sufrageria lor, se va uita de-acu' încolo!

Marcel

Mămica lui cedase nervos. Ţinută departe de planurile lor, ale bărbaţilor, şi confruntată acum şi cu oboseala, şi cu agitaţia, şi cu îngrijorarea, şi cu scâncetele nepoţelei, şi cu încruntarea lui Roberto, începuse să-şi exteriorizeze sentimentele. Se grăbise la icoană, deşi ştia că nu era bine ce face. Dar făcea un rău, pentru că individul ăla chiar merita răul pe care i-l planificase ea... Mătuşa lui stinse ţigara

şi rosti scurt:

- Opreşte-te, Lăcrămioaro!

Mămica lui bolborosea în continuare, făcându-şi uneori semnul crucii... Tuşica Didonia ridică tonul vocii:

- Lăcrămioaro, Lăcrămioaro! Nu blestema, Lăcrămioaro! Că se întoarce blestemu' pe-ai tăi şi pe copiii lor!

Minune - mama lui se oprise! Acum cele două cumnate, care nu-şi vorbiseră cu adevărat de mai mult de 10 ani, se priveau lung... Iar mama lui cedă prima; veni şi se aşeză la masă. Era supărată, mămica lui. Mărunţică cum era, iute ca o sfârleză, parcă se repezise să rupă scaunul ăla! Tuşica Didonia, mai înaltă şi mai solidă, se ridică încet, se apropie încet de cumnata ei şi-i puse în palme, la fel de încet, cărţile:

- Ţine-le aşa.

Cu un singur gest, mătuşa lui ceru şi primi fetiţa. O aşeză pe braţ, puse palma pe obrăjorul îmbujorat... Şoptea ceva; ca prin minune, Florentina nu mai voia la mami...

Spera din tot sufletul să poată s-o adoarmă. Ce erau ei supăraţi! Ce era el îngrijorat! Plânsul fetiţei punea benzină pe foc! Tuşica nu se plimba de colo-colo; se dusese lângă icoană. Era semiîntuneric acolo şi mult mai puţin fum de ţigară. De fapt, era icoana... Ridică privirea spre Roberto. Fratele lui fuma şi scrâşnea din dinţi... Şopti încet, doar pentru el:

- Care-i treaba cu Sinteştii?

- Dacă nu se rezolvă până dimineaţă, pornesc spre noi. 200 de cuţitari. Şi să-l ierte Dumnezeu - că eu nu-l mai iert.

- Tata ştie?

- Da.

Aoleu! Asta era cât se putea de rău! 200 de cuţitari... Adică vreo 500 de inşi - că ăia 200 plecau în deplasare şi cu "galeria" de muieri, şi cu nişte mânuitori de bâte! N-avea curaj să întrebe cine urma să-i comande; dar tare se temea că îl chema tot Ştefan în buletin şi apărea uneori pe la ştiri...

Florentin

Tresări: mobilul lui începuse să piuie! Privi afişajul... Înlemni, cu ochii la cuvintele "Număr privat"...

- Cine-i?

Ah! Îl speriase de-a binelea cu tonul ăla puternic! Dar... Dar, slavă Cerului că-l trezise din visare! Apăsă butonul şi ridică telefonul la ureche.

... Ce?... Ce se auzea acolo? Se încrunta, încercând să înţeleagă...

Pentru Dumnezeu! Ana şoptea stins acele cuvinte... Tatăl lui întinse mâna şi-i luă telefonul. Numai că îl lăsă repede jos:

- Cine-a fost? Că a închis repede! N-am apucat să aud nimic!

Deci Ana lui îi transmisese, şoptind în neştire...

"Te iubesc, Florentine! Să ai grijă de fetiţa noastră!"

Gata! Se ducea la amicii lui! Trebuia să găsească unul cu pile la Connex! Se ridică şi-şi luă geaca:

- Am plecat după ea.

- Unde-ai plecat, mă?

- S-o caut.

- Stai, mă! Ce dracu ţi-a spus? Cine era?

Răsuci yala, şoptind:

- Ana tocmai mi-a şoptit să am grijă de fetiţa noastră.

Apăsă clanţa şi deschise uşa. Şi auzi clar clinchetul...

Lucrurile erau din ce în ce mai grave; mult mai grave decât îşi închipuise el că vor fi... Întinse mâna şi bâjbâi după comutatorul becului de deasupra uşii. Când îl găsi, îl apăsă. Şi privi lung...

- Da' cine era, mă?

Uite ce-l durea şi pe el! Cine putea să fie - George Bush? Se aplecă, ridică verigheta... O întoarse pe toate părţile, deşi ştia că era verigheta soţiei lui... Adică în timp ce el stătuse-n casă şi-şi mestecase supărarea, Ştefan acţionase clipă după clipă în direcţia dorită de el! În timp ce el stătuse bine-mersi la masă cu taică-su, unul dintre aghiotanţii lui Ştefan aşezase verigheta pe clanţă!

Incredibil! Făcuse exact ceea ce n-ar fi trebuit să facă! Ceea ce fusese dintotdeauna conştient că n-avea voie să facă! Stătuse cu curu' pe scaun şi-o aşteptase pe Ana să se descurce singură! Incredibil! Inadmisibil!

- Bă, eu vorbesc singur aici?

- Mi-a trimis verigheta. Am fost un prost.

Se grăbi să iasă. Să apese butonul liftului. Auzea foşnetele din bucătărie, paşii care se apropiau în grabă... La naiba, că liftu' ăsta abia se moşcăia! Se repezi la scări.

Trebuia să iasă. Trebuia s-o caute. Trebuia s-o găsească. Să se asigure că inimioara era la gâtul ei. Să o scape pentru totdeauna de Ştefan! Altfel simţea că-şi pierde minţile!

Ioan

Aoleu! Unde gonea aşa Prâslea? Plecase val-vârtej, fără să-i pese că-l lăsa singur în apartament! Dar... Dar realiza acum că nu-şi luase nici mobilul; şi-l ierta, simţind prin ce trecea fiul lui în acele momente. Soţia lui îi şoptise, la 12 ore după ce fusese răpită de-un ţigan bogat şi îndrăgostit lulea de ea, să aibă grijă de copil. Iar el descoperise că verigheta ei ajunsese pe clanţa apartamentului lor. Şi cu siguranţă o luase razna! Şi el ar fi luat-o razna dac'ar fi avut 23 de ani...

Se grăbi să ia o fotografie de pe colţar şi să iasă. Văzu liftul oprindu-se la palier şi-i mulţumi, în gând, fiului care îşi pierduse răbdarea atât de repede! Urcă în lift, închise uşile...

Evident, Florentin bănuia că soţia lui abandonase lupta. Că decisese să nu se mai întoarcă. Indiferent cât de evident era şi "aranjamentul" lui Ştefan, Prâslea nu putea gândi altfel! Era floare la ureche pentru Ştefan să-i scoată Anei verigheta de pe deget! Era şi mai simplu să-şi trimită un aghiotant s-o aşeze pe clanţă! Era extrem de simplu s-o determine să spună acele cuvinte la telefon! De la a o şantaja cu viaţa copilului ei, până la a o droga! Dacă s-ar fi atins de ea, le trimitea altfel de "semnale" şi "dovezi"! Prâslea însă "luase foc"; acum numai el ştia unde se grăbea aşa!

Ieşi din lift şi auzi uşa scării pocnind scurt. Se repezi pe urmele fiului lui... Îl ajunse din urmă la maşină:

- Stai! Stai puţin!

- Am stat deja prea mult!

- Măi copile! Vino la noi, să stabilim ce facem!

- Nu. Mă duc s-o caut!

- Eşti conştient, sper, că nu ea ţi-a trimis verigheta! Iar el nu i-a cumpărat încă mobil!

Ochii negri îl priviră preţ de-o clipă; Florentin demară. Ah, încăpăţânat copil! Îi semăna mult...

Şi cum Dacia viră dreapta, concluzionă că Prâslea insista să nu-şi unească eforturile cu cele ale familiei. N-avea rost să-l urmărească; ştia că se ducea să-şi mobilizeze amicii. Lui nu-i rămânea deci decât să se ducă acasă... Şi să facă cumva să nu ajungă ţiganii din Sinteşti în Capitală. Că relaţiile lui Crin ţinuseră poliţia departe de problemă, până acum; dar dacă 200 de cuţitari puşi pe fapte mari asaltau oraşul, era mult mai greu de închis ochii...

Marcel

Mirela se grăbi să deschidă uşa; tuşica intră cu fata... Şi ieşi. Şi se aşeză la masă. Primi cărţile; mămica lui puse pe masă o fisă de 1.000 de lei. Iar tuşica începu să le descânte... Şi-apoi să le-ntindă...

- ... Azi se ia o hotărâre mare. Nora ta este în pericol; dar nu din cauza lui Ştefan. E cu sufletul îndoit. Şi e la poarta ta. În cel mult 12 ore, o să se întoarcă.

- Da' se întoarce teafără şi nevătămată?

- Da. După care soţul tău o să ia o hotărâre mare. O să ia frâiele

situaţiei în mâini şi-o să rezolve absolut toate problemele. Iar Ştefan va plânge cu lacrimi amare.

Degetul bătea peste cartea care simboliza lacrimile... Tuşica Didonia arătă spre altă carte:

- Florentin e supărat. Şi va fi supărat încă două zile.

- ... Adică până pe 31?

- Exact. Dar totul se va termina cu bine.

- Da' nu înţeleg! De ce să fie supărat atâtea zile? Că dacă Ana

- Din cauza lui Ioan.

Roberto se grăbi să intervină:

- Tata vrea să-l dezmeticească. Prea s-a românizat şi-a uitat de neamuri! Aşa că ne-a interzis tuturor să-i spunem cum merg căutările. Am sentimentul că el o să-l lase să fiarbă atâtea zile.

Mămica lui aproba de zor, cu ochii la cărţi... Tuşica continuă:

- Şi-apoi totul o să fie aşa cum trebuie să fie. Uite: copiii, la o carte de casa ta.

Mămica lui îşi făcea semnul crucii... Crin nu-şi găsea locul pe scaun; fie din cauza Ilenei, care trebuia să stea cuminte acasă la ea, fie din cauza unor gânduri şi bănuieli care-l măcinau... Motorul se opri în faţa porţii. Tuşica strânse scurt cărţile, iar mămica lui încercă s-o oprească:

- Stai, fă! De ce le-ai stricat? Stai, să audă şi Ioan!

- Ştie deja. Controlează totul; lucrurile se întâmplă după voinţa lui. Şi el o să rezolve totul. Să nu-i ieşiţi din cuvânt...

Cheia se răsuci în broască. Tăticul lui era încruntat...

Lăcrămioara

Tii, ce supărat era! Se grăbi să se ridice şi să-i iasă în întâmpinare:

- Bine-ai venit! Da' ce s-a întâmplat?

- Nemernicu' şi-a trimis un om să lase verigheta Anei pe clanţa uşii de la apartament. Şi-a făcut-o să-i spună lui Florentin la telefon să aibă grijă de fetiţa lor. Iar Prâslea a înnebunit!

Oof, Doamne! Îşi făcu semnul crucii: ştia Dumnezeu ce să-i dea băieţaşului ăluia, şi fără să-i spună ea! Exact după sufletul şi fapta lui să-i dea!

- Da' am descoperit o chestie foarte interesantă, care-a alimentat din plin focu' din sufletu' băiatului nostru.

Primi fotografia... Ia uite! Deci aşa...

Florentin al ei?... Cum de nu-i spărsese Ana capu', după ce văzuse ce făcuse podoaba de bărbat al ei? "Ah, Florentine! Ai muiere de nota 20 şi tu-ţi aduci contabila acasă!" Se aşeză la masă... Iar Luminiţa se aplecă un pic spre ea şi exclamă:

- Aa, asta-i o înscenare!

- Ce înscenare, fă? Tu nu vezi

- Laura s-a dat la Florentin, când am avut controlul de la Garda Financiară. Iar el a dus-o la ei, a sunat-o pe Ana şi-a făcut toată discuţia cu ea lângă telefon. Am auzit totul cu urechile mele, că eram şi eu, şi Nina lângă Ana! Iar după ce-a încins-o şi-a pipăit-o, i-a arătat că ea n-are nici un efect asupra lui. Adică fizic, ştii tu! Şi-a bătut-o într-un hal fără de hal! A părăsit-o şi lăutaru' ăla - că doar nu era prost să creadă că chiar au prins-o hoţii şi-au bumbăcit-o! În aşa hal a bătut-o Florentin!

I-auzi! Deci Prâslea încă mai avea sânge-n vene... Ioan continuă:

- El nu mi-a spus nimic despre ele; că erau un snop de fotografii în bucătărie. Şi nici eu n-am întrebat. Pentru că atunci când am ajuns eu, el fuma turceşte şi făcea şanţ cu şişu'-n masă.

Aoleu! Şanţ cu şişu'? Era mult mai rău decât îşi imaginase ea! Îşi mai văzuse băiatul cu şişul în mână; dar niciodată nu-l văzuse gândindu-se şi studiindu-i lama, ca să afle punctul cu tăiş maxim...

- Am stat pe capu' lui şi l-am îndopat cu mâncare - că nu mâncase nimic. L-aş fi convins, zic eu, să vină aici; da' l-a sunat Ştefan şi-a ieşit pe uşă. Şi-a uitat şi mobilu' pe masă...

Aprobă şi intră în bucătărie: deci Prâslea era acum sfâşiat între gândul că nevasta lui chiar voia să plece cu Ştefan şi cel că Ana era bătută, drogată şi legată de calorifer ca să nu-şi taie venele... Groaznic!

Ana-Maria

Se simţea scuturată uşor. Parcă-parcă îi lovea obrajii... Ce dracu mai voia de la ea? Nici să moară-n linişte n-o lăsa? Băgăcios individ!

Îşi simţea încheieturile legate extrem de strâns. Amorţise toată; dar abia mai simţea patul sub buricele degetelor... Deschise încet un ochi; lumina puternică o supăra... Braţele puternice o ridicară un pic:

- Slavă Cerului! Ano! Ano, să nu leşini!

- ... De ce?

- Te rog, încetează! Uită-te şi tu ce-ai făcut!

Ce făcuse? Nişte pete mari de sânge! Ieşeau cu Vanish, cu Bio Carpet... Sau cu vânzarea casei! Ce, nu mai avea atâtea alte case? Pe la Cannes, pe la Miami...

- Ano, încearcă să-ţi revii! Te rog! Te implor, revino-ţi!

Fu aşezată înapoi pe pat; i se puneau perne sub picioare... Oof, ce căpos! Dacă-i spunea s-o lase să moară, rezolva ceva? Sau trebuia să vomite iar, ca să-l înfurie şi să-l determine să scoată sabia? Tastatura mobilului piuia...

- Băi, vino urgent la mine!... Băi, nu te juca! Şi-a tăiat venele şi-a încercat să-şi taie gâtu'!... Cu nişte şuruburi ruginite! Băi, e grav, n-auzi? Abia am dezmeticit-o! Băi! Urcă-te-n Salvare, cu nişte pungi cu sânge, şi vino-ncoa cu toate girofarele pe care le ai! Că nu glumesc deloc!

Un piuit... Apoi se făcu un pic de umbră, semn că Ştefan se aplecase spre ea... Vocea lui i se păru un pic plângăcioasă:

- ... De ce-ai făcut asta?

Îşi impuse să deschidă măcar un ochi! Şi dădu de ochii verzi, înroşiţi de plâns... Zâmbi slab:

- Tu de ce faci asta? Pentru că aşa vrei tu! Aşa am vrut eu să fac...

Era mult prea obositoare discuţia aia. Şi ţinutul pleoapei ridicate era extrem de epuizant - aşa că închise ochiul...

- ... Chiar vrei să mori?

- Da. Fără soţul meu, viaţa nu merită trăită. Iar el a abandonat deja. Aşa că...

- Oof, Doamne!... Ştii care-i culmea? Când am vorbit cu Gigi, mi-a spus că muiere mai anti-compromis decât tine nu există decât pe alte planete! Am crezut că a exagerat! Da' acu descopăr că aşa-i!

- Aşa ţi-a zis? E consecvent; şi lui Roberto i-a spus acelaşi lucru... Mm... Gigi... Ăsta mă cunoaşte bine! A încercat cu vorbă frumoasă... A încercat cu bătaia... A încercat cu pistolu' şi drogurile... I-a spus lui Roberto să se gândească bine dacă vrea să mă ia de-acolo; că probabil nu mai apuc zorii. Bag seama că sunt şi căpoasă; pentru că n-am vrut să mor. Şi n-am murit. Şi am o fetiţă frumoasă ca o rază de soare...

Ştefan tăcea. Ea simţea că e pe cale să-şi termine şi ultimul dram de putere... Dacă tot era să moară, măcar să afle şi asta!

- ... Gigi ţi-a spus cu cât m-a cumpărat Florentin atunci?

- Da. Roberto l-a sunat pe un amic al şefului lui, care-a dat telefon mai departe. Iar Gigi a primit ordin să te dea imediat celor doi florari de la poartă şi să aranjeze la graniţă să n-aveţi probleme, la întoarcerea în ţară. Da' Gigi devenise lacom; pentru tine, n-a vrut nimic. Oricum, era sigur că nu vei supravieţui! Le-a luat 500 de euro pentru paşaport - că cică şi el trebuia să-şi plătească oamenii de la graniţă.

Deci aşa...

Zâmbea; simţea că-şi pierde cunoştinţa. Că toată camera se învârtea, din ce în ce mai repede... Ridică mâna, sprijinind-o de trup, şi strânse inimioara în pumn, prin pulover. Şopti, ca pentru ea:

- Florentine, Florentine... M-ai minţit... Şi-ai să scapi neurecheat, Florentine...

Încercă să tragă aer în piept; nu reuşi.

Florentin

Gonea spre restaurantul Perla; se gândea...

Dacă totuşi Ana decisese să rămână cu Ştefan? De la opt dimineaţa până acum, la aproape unşpe noaptea, individul avusese tot timpul din lume să-i pună-n faţă tot felul de hârtii: de la case, de la vile, de la conturile din bancă... Avusese timp "s-o orneze" cu tot aurul din lume! Başca nişte diamante! Că-şi permitea băiatul bulibaşei - nu degeaba era interlop de soi...

Doamne! Dacă i-ar fi dat Dumnezeu o putere mare, să-l poată ucide doar cu forţa gândului...

Îşi cunoştea soţia; nu era materialistă. Pentru ea, banii nu aveau valoare. Soţia lui era o îndrăgostită incurabilă... Şi-şi iubea fetiţa îndeajuns de mult pentru ca nenorocitul să obţină tot ce-şi dorea doar ameninţând-o că se apropia de copil la mai puţin de un metru! Aşa că Ana...

Ana decisese, totuşi, să rămână cu Ştefan? Greu de spus. Avea în buzunar verigheta ei... Verigheta reprezenta uniunea: căsnicia lor. Sentimentele erau în inimioară. Dacă Ana îi trimisese verigheta...

La telefon, i se păruse că plângea. Nenorocitul nu-l lăsase să asculte decât câteva secunde; dar era evident că soţia lui repeta în neştire acele cuvinte. Semn fie că era drogată, fie că o îmbătase mangă... Fie că atinsese pragul disperării extreme... Fie că decisese să renunţe la verighetă... şi să păstreze, pentru totdeauna, inimioara lor în suflet...

Să fi contribuit un pic la chestia asta şi gelozia lui bolnavă, total nejustificată? Să fi contribuit un pic şi fotografiile cu Laura? Să fie vorba şi de răceala cu care o trata tatăl lui, de mult prea multă vreme deja? Să fie oare şi şantajul nenorocitului care-o răpise de dimineaţă? Oare Ştefan îi spusese că-i omora fetiţa? Sau doar că-l omora pe el, ca să se asigure că ea nu mai avea la cine să-şi dorească să se întoarcă?

Habar n-avea; erau mult prea multe variante şi toate puteau fi valabile. Un lucru era sigur: verigheta ei era în buzunarul lui. Iar el...

El se ducea dracului spre Perla, deşi n-avea nici o treabă acolo! Unde se ducea? Ce voia să facă? Cu cine voia să vorbească? Ce voia să obţină? Habar n-avea; conducea înainte, pentru că aşa erau trasate dungile albe de pe asfalt...

Trebuia să înceapă de undeva. Trebuia să-şi adune gândurile şi să înceapă de undeva căutarea aia! Dar de unde?

Intră în intersecţie... şi decise să vireze la stânga. În Why Not îşi făcea veacul un amic de-al lui; un fel de... "Elveţia". La el era ultima lui speranţă...

Îi plăcea să-l numească amic, dar în realitate era doar o cunoştinţă - una de-aia la care el se ducea cu rugăminţi şi care-i transmitea, uneori, dispoziţii. Individul era atât de puternic, încât îşi permitea să fie neutru la toate scandalurile interlopilor - iar ei nu se supărau pentru lipsa de ajutor! Individul "lucra la stat", iar dacă n-ar fi stat numai în discoteca aia, ar fi purtat o uniformă albastră sau un costum negru. Puţini oameni ştiau sigur cum se îmbrăca individul atunci când se ducea să dea ochii cu şefii lui...

Până acum, el îi ceruse "Elveţiei" un singur favor; îl obţinuse. Individul îi transmisese de-a lungul timpului trei dispoziţii - se conformase fără să clipească. Teoretic deci, "Elveţia" îi era datoare...

O să-i ceară un sfat; o să-i spună ce se întâmplase şi-o să-l roage să-i dea el o soluţie. Iar pentru asta trebuia să se gândească bine ce voia...

Să se ducă în şatră? Ce rost avea? Ana nu era acolo! Ştefan nu era dement, s-o ducă pe Ana la taică-su acasă! Eventual, s-o cazeze în aceeaşi rulotă cu "nevasta oficială"!

Chiar! "Nevasta oficială" ştia oare ce făcea bărbăţelu' ei? Se buzunări scurt... Ptiu! Uitase mobilul acasă! În bucătărie! Răspunsese, o auzise pe Ana, iar tatăl lui îi luase telefonul ca să asculte şi el. Şi-apoi... Deci telefonul lui era la tăticul lui. Bravo; foarte bine gândit. Era foarte deştept!

De fapt, îşi pierduse capul. Soţia lui era viaţa lui; fără ea...

Încetini... şi întoarse. Înainte să audă sfatul acela imparţial, parcă îşi dorea să audă alte sfaturi. Ceva mai... subiective. Aşa că se ducea la tuşica Didonia. Ea sigur îi va explica efectul legării cununiilor. Poate că era doar ceva "de suflet"! Le legase sufletele; nu-i legase fizic...

După cinci minute de şofat şi alte cinci minute de apăsat butonul soneriei, urcă la volan şi se văzu nevoit să constate că tuşica Didonia nu era acasă. Ori rămăsese "la cabinet" - lucru greu de crezut -, ori fusese deja dusă în sufrageria părinţilor lui. Variantă mult mai plauzibilă, dat fiind faptul că Diamant participase activ la răpirea Anei. Ori fusese şi el şantajat - şi-aici putea spune că Ştefan cunoştea "pe de rost" punctul slab al vărului lui -, ori tăticul lui decisese să strângă tot neamul sub acelaşi acoperiş din motive de securitate. Ar fi aflat asta relativ simplu, dacă s-ar fi dus la ei. N-o va face, pentru că l-ar fi oprit acolo. Iar el trebuia să-şi caute soţia.

Frână în faţa vilei... Spre uimirea lui, lumina era aprinsă în sufragerie! Măi, să fie! Dădu să coboare din maşină, dar becul se stinse. După câteva secunde, uşa se deschise larg. Luminiţa îl privi lung... Îi făcu semn să vină odată! Iar ea alergă la maşină:

- Băi, pe unde dracu umbli? Că toţi sunt opăriţi fleaşcă că nu ştiu unde eşti!

Demară, încruntat:

- Îmi caut nevasta. Tu unde te duci?

- Am venit să-mi iau pastilele de contracţii şi nişte pijamale. Că suntem toţi strânşi la tata.

- Ştiu.

- Şi nu rămâi şi tu?

- Nu.

- Nu-i mai bine s-o cauţi de la noi? Că s-au urnit nişte armate, să ştii, ca să facă "munca de teren"!

- Nu mă interesează cine s-a urnit şi cine nu. Eu nu sunt matahala, să stau acasă şi să aştept să mi-o găsească alţii. Mai bine decât mine, n-o cunoaşte nimeni.

- Aşa-i; şi mai bine decât ei, nici chiar tu nu-l cunoşti pe Ştefan. Şansele lor sunt mai mari - că deciziile le ia el, nu ea!

- Mai ştii?!

Ţipetele nu întârziară mai mult de-o clipă:

- Bă, dementule! Tu-ţi imaginezi că Ana a plecat de bunăvoie cu el!

- Fie a plecat de bunăvoie, fie a acceptat pe parcurs.

- Eşti tâmpit! Să mor io dacă nu eşti tâmpit cu diplomă! Bă,

- Bă sor-meo! M-a sunat ca să-mi şoptească să am grijă de fetiţa noastră! Mi-au lăsat verigheta ei pe clanţă! Iar eu am avut grijă să-i fac toate crizele de gelozie şi de draci posibile! Ce vrei mai mult?

- Să fii realist! Ana te iubeşte pe tine, deşteptule!

- Asta n-o împiedică să spună "Să trăiţi, am înţeles!" atunci când el zice "Dacă nu mergi cu mine, o omor pe-aia mică".

Luminiţa oftă greu:

- Ştefan... Ştefan e tânăr şi impulsiv şi posesiv şi atot-deţinător şi atot-ştiutor. Dacă vrea ceva şi e refuzat, scoate cuţitu' şi obţine. Să fii sigur că verigheta el i-a scos-o de pe deget. Iar cuvintele de la telefon el i le-a smuls, punându-i cuţitu' ăla "nesfârşit" la gât. Florentine, eu nu vreau să te îngrijorez şi mai mult. Da' să ştii că am discutat ceva-ceva cu ea, acu câteva zile. Şi nu-i a bună.

- ... Hai; mai taci mult? Că aproape am ajuns!

- Florentine, Ana plănuia încă din octombrie să se sinucidă.

Poftim? Apăsă frâna şi-şi privi lung sora...

- Da; plănuia să se sinucidă, dacă Ştefan chiar o fura. Spunea că nu poate trăi fără tine. Spunea că se aşteaptă ca Ştefan să ajungă la viol, în încercarea de a-i tăia orice cale de întoarcere la tine. Şi spunea că n-o să accepte să păteze numele Manolache şi onoarea ta. Spunea că tu n-o să fii niciodată decât ori căsătorit cu ea, ori văduv.

La naiba! Ce nenorocit! Doamne, ce gânduri erau în capul Anei!

- ... Din octombrie, zici?

- Prin octombrie le-am auzit eu. Da' să ştii că eu bănuiesc altceva. Bănuiesc că gândurile astea le are încă dinainte să vă căsătoriţi.

Cum adică?

- Ana ta, după ce-a trecut prin nenorocirea prin care-a trecut, şi-a revenit doar pentru tine. Prin tine. În sufletul ei, nu cred că se

auto-evalua la mai mult de-o ceapă degerată. Dar tu ai făcut atât de mult pentru ea, că practic şi-a văzut de viaţa ei pentru tine. Pricepi?

Negă scurt: nu voia să priceapă o asemenea grozăvie!

- Oof, Doamne! Ana trăieşte pentru tine! Dacă tu nu mai eşti, ea poate să moară! Pricepi? Te consideră mult mai important decât ea însăşi! Dacă Ştefan o ameninţă că-ţi taie ţie gâtu' ca să o elibereze de căsnicie, asta se omoară ca să te scape pe tine! Şi-aşa, nu prea cred că o să aştepte s-o pipăie; o să-şi facă felu' înainte să se ducă vestea că Ana-Maria Manolache a fost violată.

Frână violent în faţa casei:

- Hai, fugi înăuntru.

- Vino şi tu! Te rog, Florentine, nu mai fii atât de căpos! Tata vrea să te ajute! Ce zic eu - te ajută deja! Arată-i că-ţi pasă de ajutoru' lui!

- Tu nu pricepi că n-am să aştept să mi se aducă muierea acasă? Fă, te-ai românizat de tot?

Luminiţa îl privea lung, serioasă... O văzu deschizând portiera:

- Pe-asta n-o ştii de la mine. Dacă mă torni, mă omoară tata! Vezi; că dacă până mâine dimineaţă Ana nu se-ntoarce, vin 200 de cuţitari din Sinteşti. Şi-o să se lase cu război mare. Să nu te prindă urgia pe străzi - că o să fie nasol de tot.

Sora lui coborî şi trânti portiera. O văzu urcând treptele... Demară spre capătul străzii.

Deci veneau 200 de cuţitari... Mamă Doamne, ce "dospea" tăticul lui! Mesteca şi frământa la un război de toată frumuseţea! Mâine dimineaţă îl băga la cuptor şi se-ncuia în casă. Şi Dumnezeu stabilea cine mai merita să rămână pe lumea asta.

Vestea era cât se putea de proastă. Încercase să ţină răpirea Anei cât mai departe de poliţie. Dacă veneau ţiganii din Sinteşti cu săbii şi cuţite, ăia n-aveau multe de discutat: tăiau şi hăcuiau orice mutră suspectă! Oamenii care rămâneau fără "superiori" vor acţiona cum îi tăia capul, în momente de panică extremă. Iar Ana lui, dacă se împotrivea fugii, era un veritabil bolovan de gâtul lui Ştefan. Cu cât era războiul mai mare, cu atât mai mare era pericolul care plana asupra ei. Pentru că Ştefan era tânăr şi impulsiv... Şi schimbător, ca orice tânăr impulsiv... Se îndoia că o iubea chiar atât de mult încât să nu se poată debarasa de ea pentru a-şi salva el viaţa...

Acceleră spre Piaţa Unirii: trebuia să ajungă în discotecă. Trebuia să discute cu amicul lui. Neutru ca de obicei, el sigur ştia tot ce se-ntâmpla în ambele tabere! Şi avea puterea de a înclina subtil balanţa... dacă voia, fireşte! Că neutru însemna implicare zero...

Trebuia să afle adevărul. Trebuia să ştie. Nu putea trăi cu îndoiala în suflet! Nu putea trăi fără soţia lui! Trebuia să ştie dacă Ştefan o ameninţase sau nu...

Şi iar dăduse dovadă de prostie! Fusese în faţa porţii, dar nu-şi amintise să-şi ia mobilul... Ce ciudată era soarta, uneori! Acum, de exemplu, nu-l lăsa să fie aproape de telefon! Semn că îl va suna cineva... Poate chiar Ana... Poate chiar Ştefan... Poate-l va suna ca să-l cheme s-o ia...

Străzile erau pustii. Era marţi, era 28 decembrie şi nimeni nu chefuia în Bucureşti. Oamenii erau fie în concedii, pe la munte, fie lucrau mâine de la opt dimineaţa...

Când intră în discotecă, îşi dădu seama că nici măcar de răspunsurile alea nu avea nevoie! N-ar fi putut s-o privească în ochi şi s-o întrebe "De ce el?" - ar fi murit de ruşine. Ar fi conştientizat că soţia lui decisese să-şi continue viaţa pentru el...

I se făcu semn, de la o masă; încercă să se concentreze... Şi zâmbi: evident, "Elveţia" îl văzuse primul! Deşi privise de vreo patru ori în direcţia aia! Fără Ana lui, el nu exista... Se aşeză şi oftă greu:

- Salut...

- Salut. Înainte de orice, tu ştii politica mea!

- O ştiu - şi n-am venit să-ţi cer să intri în tabăra mea. Am venit pentru un sfat...

- Un sfat? Temperează interlopii şi supraveghează mai bine aeroporturile. Că nu te-ai mişcat repede când a luat-o, iar din ştiinţa mea nevastă-ta e pe lângă Şoseaua de Centură - da' pe partea din judeţu' Ilfov.

Doamne, câte ştia omul ăsta! Îl privi cu ochi pierduţi:

- Tata a organizat totul; el şi Crin. Iar mie nu-mi spune nici cum mă cheamă.

- Are el socoteala lui! Te-ai dus fuguţa să te-ajute prietenii; iar el te lasă-n pace! Numa' că nevastă-ta n-a greşit cu nimic, ca s-o pedepsească şi pe ea! Aşa că a organizat căutarea asta...

- ... Câţi oameni sunt implicaţi în ea?

- Mulţi; de ordinul miilor. Şi mari, şi mici. La Nuţu, de pildă, e o adevărată celulă de criză. Dacă pică vreun MIG acolo, se duce dracu' floarea interlopimii bucureştene!

Nuţu; nu putea fi decât Cămătaru...

- Iar mâine dimineaţă Ştefan recuperează din întârziere şi aduce nişte oameni din Sinteşti.

- ... Ştefan?

- Ei! Ştii tu! Fane!

Pentru o clipă, crezuse că Ştefan pe care-l căuta el... Îşi prinse capul în palme:

- Iar eu pun pe masă 100.000 de euro. Dacă mi-a luat-o cu forţa, îi dau ăluia care o eliberează. Dacă a plecat de bunăvoie, îi dau ăluia care-l omoară pe nemernic.

- Florentine... Te-ai gândit bine?

Aproba cu capul, refuzând să se mai gândească la acea idee...

- Îţi dai seama că recompensa le bagă la toţi cărbuni încinşi în cur?

Aproba...

- Şi rişti să fie rănită? Sau, şi mai rău - să se debaraseze el de ea?

Aprobă:

- Nu suport gândul ăsta. Dacă a fugit cu el...

- Băi, ia ridică tu ochii până aici, la ochii mei! Hai; că ştii cine sunt şi ce pot!

Se conformă. Bărbatul din faţa lui îl privea drept:

- Am unele surse care mi-au transmis că a luat-o cu forţa. Şi că nu cooperează decât atunci când el o ameninţă că fură şi copilu'. La cum îl ştiu eu, sigur şi-a pierdut cumpătu' de câteva ori şi-a bătut-o. Florentine... Taică-tu oricum plăteşte oamenii pe care i-a angrenat în căutări. Iar el n-a pomenit nimic despre vreo bonificaţie sau vreun premiu pentru cine-i găseşte nora. Eşti 100% sigur că vrei să pui tu recompensă?

- Da.

- ... Şi nu vrei s-o porneşti de la vreo 20.000, aşa?

- Nu. 100.000 am, 100.000 dau. Da' vreau să ştiu adevărul.

- ... Bine. O să transmit mai departe. Eu ştii bine că nu mă amestec în nici una dintre problemele interlopilor; în a ta m-aş fi amestecat, că eşti om serios; da' e vorba de Ştefan, aşa că n-am cum. Totuşi, dat fiind faptul că ne ştim demult şi ne-am înţeles bine până acu'...

Tânărul trase şerveţelul spre el şi scoase din sacou un pix. Şi notă un număr de telefon...

- Noul număr de mobil al lui Ştefan. Ai grijă; foarte puţini oameni îl ştiu. Gândeşte-te bine înainte să-l formezi; foloseşte-l cu cap şi numai dacă poţi obţine ceva cu telefonu' pe care-l dai.

Aprobă şi primi şerveţelul. Şi zâmbi slab: tăticul lui avea dreptate. Ştefan nu-i cumpărase Anei mobil; i-l împrumutase pe al lui, preţ de câteva secunde... Se ridică şi întinse mâna:

- Îţi mulţumesc. Nu uita de recompensă!

- Îţi mai las juma' de oră, să te răzgândeşti; pe urmă mă apuc de telefoane.

- Vorbim.

- Vorbim.

Ieşi, îndesă şerveţelul în portact... Şi-acum unde naiba se mai ducea? Încotro s-o pornească?

Urcă la volan, oftă greu... Porni motorul: nu se putea duce acasă. Nici la ei acasă, nici la părinţii lui acasă. Amicii lui erau "pe drumuri"...

Întâi trebuia să facă plinul la Dacie. Pe urmă o să pornească uşurel pe străzi... Prin cartierele mărginaşe... Să dea de amicii lui şi să-i tragă de limbă. Să afle cât mai multe amănunte despre planul tatălui lui. Constata că cumnatul lui ridicase jumătate de Bucureşti pe urmele lui Ştefan; trebuia să afle care era stadiul căutărilor, ce opţiuni

se luaseră în calcul... Ce alte clanuri mai erau de partea lor...

Ioan

Mobilul începu să piuie. Îl ridică, privi lung numărul... Nu-l ştia; dar răspunse:

- Da.
- Bună seara. Ioan Manolache?

Simţi că inima i se oprise-n loc. Un număr nou, o voce răguşită între două vârste care-l suna şi-i spunea "Ioan Manolache"... Apăsă butonul speaker-ului şi răspunse:

- Da.
- Să trăiţi. Ceauşescu sunt.

Cine? N-avu timp să rostească întrebarea cu voce tare - individul continuă:

- Sunt amic cu Florentin.

Aa... Roberto se albăstrise instantaneu; îi făcea semn că-l ştia pe acest Ceauşescu. După nuanţa din obrajii fiului lui, înţelegea că era grav dacă-l suna acum...

- Da; s-a întâmplat ceva?
- Tocmai a trecut pe la mine şi m-a rugat să anunţ 100.000.

Aoleu! Deşi mesajul era oarecum cifrat, îl pricepuse din prima clipă! 100.000? Mâna în care ţinea ţigara începu să-i tremure... Vocea răguşită continuă:

- Vrea să ştie dacă a fost doar voinţa lui. Dacă da, dă suma asta ca s-o recupereze, vie şi nevătămată. Dacă nu, o dă ca "să-l treacă gardu'".

Iar fiul lui cel mare simţi nevoia "să-i traducă"; "să-l treacă gardu'" în lumea drepţilor, pe autostrada iadului... Mda!

- Acum, suma mi se pare foarte mare. Iar la ce lume mişună pe străzi zilele astea, e riscant un asemenea pas.

Se grăbi să-i răspundă, încercând să vorbească la fel de "cifrat":

- Extrem de riscant; de-aia n-am făcut-o eu. E prea devreme pentru aşa ceva.
- Tocmai de-asta; cu permisiunea dumneavoastră, o să mă fac că m-am luat cu treburile... Până spre mâine seară.
- E perfect. Oricum, fi-miu n-are banii ăştia.
- Nu ştiu dacă-i are - nu e treaba mea.
- Ştiu. Nu-i are - şi până face el rost, trece ceva timp. Să nu stârnim lucrurile aiurea. Oricum, până mâine seară totul se va rezolva.
- Cu siguranţă.

Iar tonul vocii fusese foarte ferm, semn că acest Ceauşescu avea informaţii serioase "din interior"...

- Vă mulţumesc pentru ajutor.
- Nici o problemă. Să trăiţi.

Şi i se închisese, din scurt... Aruncă mobilul pe masă şi se luă cu mâinile de cap:

- Aoleu, Prâsleo! Ce pocinoage-mi faci tu mie!

Crin se ridică:

- Ceauşescu e veşnic neutru. Are-n cap toată baza de date cu "băieţii veseli" şi uneori îi mai "ghidează" cu indicaţii. Nu ştiu sigur, dar am sentimentul că e gradat. Mă înţelegeţi...

Îl înţelegea perfect - serviciile secrete...

- Că nimeni n-are tupeu să se atingă de el, şi nimeni nu-i nesocoteşte indicaţiile. Ăstuia, dacă-l rogi să treacă de partea ta, îi aduci un afront!
- Iar fi-miu s-a dus să
- Florentin ştie că Ceauşescu poate transmite informaţii ambelor tabere şi toată lumea ia de bun ce zice el. Se gândeşte probabil că în toate pădurile există câte-o uscătură...

Logica lui Florentin era corectă; gestul şi mai ales suma îl făceau să şi-l dorească legat fedeleş în beci, printre flori... Crin oftă greu:

- Mă duc să vorbesc cu Ceauşescu; să văd ce-mi zice mie.

Marcel bâigui, încet:

- N-ai vorbit cu el până acum?
- Nu-mi permit, bă, să-l deranjez pe Ceauşescu! Tu crezi că oricine-şi permite asemenea poreclă?

Fiul lui tăcea...

- Dacă a zis că se ia cu treaba până mâine seară, atunci chestia cu recompensa e "moartă" până mâine seară! E al dracului de parolist! Şi nu ştiu dacă o să reuşesc să-i smulg vreo informaţie...

Aprobă încet, cu capul. Iar ginerele lui ieşi, vijelios şi grăbit cum îl ştia... Ridică privirea spre Didonia:

- Ce-ai văzut în cărţi?
- În noaptea asta, Ana se întoarce. Şi rezolvi tu problema lu' Ştefan. Da' problema ei cu Florentin se va lămuri abia pe 31.

Îşi făcu semnul crucii:

- Doamne-ajută! Dacă ne rezolvă băieţaşu' ăsta, pe-ntâi la prima oră depun zece coroane la mormântu' lu' Nea Nicu senior!

Deşi poanta era bună, nimeni nu-şi permitea să zâmbească...

30 decembrie 2004 - joi

Lăcrămioara

Era obosită. Frântă de oboseală! Dar nu putea să doarmă...

Auzi soneria şi sări în picioare - se întorsese Ana! Năvăli în sufragerie... Nu; Crin era. Şi era extrem de marcat de ceea ce aflase, de vreme ce nu se mai repezea de colo-colo în stilu-i caracteristic, ci păşea normal şi privea în gol...

Se aşeză la masă şi-l privi lung... Doamne, îi venea să-i dea cu ceva-n cap! Că tăcea şi se holba-n gol!

- ... Am vorbit cu el. M-am milogit de el două ore! Până la coadă l-am înfuriat îndeajuns de tare ca să mă dea afară cu bodyguarzii. Da' m-a luat de guler şi mi-a zis printre dinţi că-mi zice ce i-a zis şi lu' Florentin; să temperăm interlopii şi să supraveghem la sânge aeroporturile. Că nu ne-am mişcat destul de repede ieri dimineaţa şi-a reuşit s-o scoată din Bucureşti.

Ioan se ridică:

- Adică Ceauşescu ăsta ştie unde-i Ana!

- Probabil! Cică e pe undeva aproape de Şoseaua de Centură; da' nu pe partea dinspre Bucureşti.

Na, că pornise spre uşă! Se grăbi să-şi oprească soţul:

- Stai, Ioane!

Nu se aşteptase chiar să-l oprească! Şi să-i şi capteze atenţia! Se grăbi să-şi rostească gândurile:

- Băiatu' ăsta, Ceauşescu, ştie unde-i Ana; da' nu spune la nimeni, nici măcar unui clan cu care vrea să întărească relaţiile! Pentru că Ştefan o ţine într-o fortăreaţă, păzită zdravăn!

Toţi o priveau ca pe-un fel de "Mama Omida"... Iar Ioan se reaşeză, oftând greu:

- Nu ştiu cum o s-o scoatem la capăt. Nu mai ştiu. La ce armată am scos pe străzi, ar fi trebuit s-o găsească până acum! Şi uite că n-au găsit-o...

- Sau au găsit-o, dar riscurile sunt prea mari! Fie iese cu măcel, fie riscă să-i ia nebunu' gâtu'! Tu uiţi mereu că puştiu' ăsta chiar a omorât nişte oameni! Că are sabie şi pistol şi-o presiune enormă pe umeri în clipele astea! Şi că e rănit şi-n picior, şi-n sufleţel, şi are numa' 19 ani!

Se minună când îl văzu aprobând cu capul... Ridică din umeri:

- Cred că Ceauşescu ăsta n-are nici un interes să înceapă războiu'. Nu votează nici cu unii, nici cu alţii; da' îşi pierde din conexiuni, dacă unii o mierlesc iar alţii intră la zdup. Ştie el cum să "transpire" informaţia, ca să-l facă pe Ştefan să renunţe! Are el socotelile lui...

Crin se grăbi cu întrebarea:

- Acu', eu ce fac? Pun frână la interlopi?

Soţul ei se grăbi să răspundă:

- Nu. Da' triplezi paza la aeroporturi. Dacă omu' vrea să-şi salveze conexiunile, să tragă sforile mai repede. E viaţa nor㠖mii la mijloc; iar eu nu mă joc cu soarta neamului meu.

Ioan se ridică şi intră în bucătărie. Şi trânti uşa. Crin şopti:

- Şi-atunci ce fac?

- N-auzi? Păzeşti aeroporturile şi iei cu cafea! Poftim!

Îi întindea cana plină-ochi... Crin nu-i înţelegea motivele de bucurie... Păi cum să nu fie bucuroasă?! Individu' ăla neutru până-n pânzele albe se ocupa, de fapt, de salvarea Anei!

Ana-Maria

Auzea voci; ca un murmur şters. Vocile îşi amplificau însă puterea...

- Băi, las-o să doarmă!

- N-aş prea vrea s-o las să doarmă. Că e riscant. Dacă a pierdut atâta sânge, e riscant.

Deschise încet ochii: cunoştea vocea asta. O auzise în Salvare...

Primul lucru pe care-l văzu fu punga roşie. Şi mâna care o ţinea. Imaginea era încă înceţoşată; simţea însă că era mult mai bine acum. Nici ea, nici casa nu se mai învârteau. Aştepta, deci, răbdătoare, să-i treacă...

- ... Băi!

Ştefan se grăbi să intre în câmpul ei vizual. Deschise imediat discuţia, pe tema pe care-o voia ea:

- Te străduieşti degeaba. Întotdeauna voi găsi un cui, un ciob... O farmacie non-stop... Un şofer grăbit... Cinci centimetri de apă...

Ştefan o privea lung. Era trist; îi privea trăsăturile feţei cu ochi atât de trişti... Degetul lui îi atinse pometele obrazului:

- Doamne, cât de prost am fost! Cât de prost...

Tânărul care ţinea punga cu sânge se grăbi să-l bombăne:

- Mai ales că nu te-ai gândit să-i pui comprese şi să-i cumperi fond de ten!

Ştefan nu părea să-l audă. Hm; şi ea, care-şi permisese să spere că "Ce prost am fost" se continua cu "că te-am furat de-acasă"!

- Chiar nu vrei să vezi oferta mea?

Negă încet, cu capul. Îl privea drept, sincer, şi nega... Ştefan se aplecă şi-o prinse uşor de umeri; o ridică un pic...

Prefera să ţină ochii închişi; îşi revenea mai uşor. Nu consuma atâta energie. Şi nici nu vedea chipul medicului care se găsise să gonească el fuguţa cu pungile cu sânge!

Ştefan nu încercase s-o sărute. Ciudat; doar asta-şi dorise aseară, nu? El o strângea uşor în braţe şi-atât. Ea una nu mai credea în minuni; pentru ea, varianta cu dusul ei acasă nu mai exista. Prefera să gândească aşa, ca să nu trăiască o cruntă dezamăgire - să nu constate un amar eşec al celor două holtşuruburi... Să nu vadă privirea ştearsă, indiferentă, a soţului ei... Ştefan se legăna uşor, cu ea în braţe...

Tresări; fusese luată de mână. Medicul bombăni:

- Ia dă-te, bă, aşa!

Ce-i mai făcea acum?... Aa, îi punea perfuzia în mâna dreaptă! Probabil ca să nu suprasolicite vena de la stânga - el ştia... Ştefan stătea în picioare, în faţa ei. O privea lung... Imediat cum i se permise, se reaşeză lângă ea şi-o strânse din nou în braţe... Tresări: auzise oare un suspin?

Capul brunet se ridică grăbit; ochii plini de lacrimi o priviră rugător:

- Nu vrei nici măcar să încerci s-o mai auzi o dată?

Oftă greu:

- Nu, Ştefane. Am ştiut-o de la început; de-atunci de când am fost prima oară-n şatră. Două ghicitoare, care se urăsc de moarte, mi-au spus acelaşi lucru despre tine. Ştiam deci că vei reuşi să mă iei de acasă şi să mă aduci aici. Şi mi-au mai spus să fiu atentă, că soarta se poate schimba într-o clipă.

Avea strania senzaţie că abia acum cuvintele ei ajungeau cu adevărat la el! Abia acum Ştefan o asculta cu adevărat, o înţelegea cu adevărat... Păi să fie sinceră, nu?

- Şi de-atunci am tot socotit... Te-am măsurat, te-am cântărit, ţi-am cântărit oferta... Eşti sigur că vrei să auzi calculul meu?

El aproba grăbit... OK, el a vrut-o!

- Tu eşti un fel de combinaţie între Evelin şi Florentin. Ai prestanţa şi bogăţia lui Evelin, dar ai gândirea şi caracterul lui Florentin. Şi ai un curaj nebun... Eşti o combinaţie foarte tentantă. Şi foarte periculoasă şi pentru femeia pe care-o iubeşti, şi pentru bărbaţii care-ar râvni la ce-ai tu. Femeia pe care-o vei iubi va fi întotdeauna slăbiciunea ta; şi tocmai de-asta ai nevoie de o femeie care să-ţi semene. Care să gândească la fel ca tine; să iubească stilul tău de viaţă, felul tău de-a fi... O femeie care să se simtă confortabil cu pistolul la brâu. O femeie care nu ţipă şi fuge când vede o sabie... Ai nevoie de o femeie care să te secondeze-n viaţă, să te sprijine, să te încurajeze, să te şi tempereze uneori...

Privirea lui Ştefan era tristă; ochii lui îi dădeau dreptate...

- ... Noi doi am fi dat al dracului de bine-n poze. Şi la petreceri.

Dar cam atât. Eu nu sunt genul care umblă cu pistolul la brâu; cel mult, sunt un fel de poză frumoasă cu care să-ţi asortezi pistolul... Un bolovan frumos care-ţi atârnă de gât şi te trage la fund - că femeia pe care-o vei iubi va fi întotdeauna slăbiciunea ta, iar "concurenţa" ştie asta... Nu pot să-mi petrec zilele ungându-mă cu creme, boindu-mă ore-n şir în oglindă, trăgând de fiare "la sală", buclându-mă şi smulgându-mă prin centrele de înfrumuseţare... şi-apoi să vâr pistolul la brâu şi să plec spre cine ştie ce magazin, cu diplomatul plin cu aur şi bani. Laura e aşa; nu eu. Iar tu nu eşti genul care să adori bucătăria şi buclele mirosind ameţitor a tocăniţă. Eu n-aş putea să stau două ore locului, pe-un iaht plutind în derivă: aş găsi o cârpă şi-aş şterge praful. Iar tu n-ai putea să stai două ore aşezat în sufragerie, în faţa televizorului. Şi n-ai putea să înţelegi de ce vreau eu să dau cu aspiratorul, de ce vreau eu să petrec zilnic două ore în abur şi miros de ceapă călită, de ce vreau eu să calc haine ore în şir... De ce tu îmi vorbeşti despre bijuterii, bani, afaceri, petreceri iar eu mă gândesc ce-am de cumpărat de la hypermarket şi ce voi găti diseară... Tu ai da două telefoane şi-ai umple casa cu menajere; iar cât ar fi ele ocupate, m-ai duce într-un club privat închiriat special pentru mine... Nu, Ştefane. Nu vrem aceleaşi lucruri; nu gândim la fel. Nu ne dorim acelaşi stil de viaţă. Gesturile tale, deşi bine intenţionate, m-ar întrista. Tristeţea mea te-ar întrista instantaneu. Şi chiar dacă la orizontală poate-ar sări scântei, şi chiar dacă am face poze foarte reuşite împreună, am sfârşi tot la asta...

Încerca să arate spre vânătăile de pe faţă...

- În ultimă instanţă, disperat de felul meu de-a fi, m-ai duce la Cannes şi m-ai lăsa acolo - în vilă, dar fără menajere, că aşa-mi place mie. Ai veni uneori pe la mine; dar n-ai sta mult. Ai asocia imaginea mea cu neputinţa mea de-a fi ca tine. Poate ai înţelege şi de ce nu pot să fiu aşa cum vrei tu să fiu; poate uneori m-ai bănui că nu vreau să fiu ca tine! Poate uneori ai încerca să mă schimbi, şi-am sfârşi spărgându-ne capetele... Ai în rulotă o soţie mirosind a tocăniţă; şi nu prea vrei să treci pe-acolo. Poate peste vreo doi ani, aşa... Când plănuieşti, probabil, să încerci să afli dacă ai putea să laşi pistolul sub pat şi să adulmeci mirosul de tocăniţă...

Ştefan se grăbi să răspundă:

- Dar ai putea măcar să încerci! Am aflat tot trecutul tău! Niciodată nu ţi s-a umplut casa cu menajere şi niciodată nu ţi s-a închiriat un club privat numai pentru tine! Poate vei descoperi că-ţi place! Încearcă, pentru Dumnezeu! Măcar o zi! Măcar o clipă!

Îl adusese undeva foarte aproape de pragul subţire dintre autocontrol şi disperare. Ştefan pricepuse fiecare cuvinţel pe care-l rostise ea; acum refuza să accepte că ea avea - totuşi - dreptate şi tocmai rostise gândurile pe care el încerca de ceva vreme să le suprime. Decise să continue:

- Indiferent cât de mult aş încerca... Pentru ca doi oameni să fie fericiţi împreună, nu trebuie să se schimbe. Trebuie să se placă pentru ceea ce sunt, pentru ceea ce fac, pentru felul cum gândesc... Trebuie să fie la fel. Iar dacă fac o schimbare, trebuie s-o facă din suflet - să plece de la ei. Atunci când unul dintre ei îi cere celuilalt să se schimbe, îi provoacă o suferinţă...

Ridică privirea spre tavan, ştiind că nu va putea să-şi rostească gândurile despre Florentin privindu-i ochii. Nici nu era sigură că se putea face înţeleasă... Decise să încerce totuşi:

- ... Luni, m-a oprit pe stradă şi mi-a dat un trandafir. Vineri, cu o zi înainte de nunta mea cu avocatul, m-a urmărit, a intrat cu mine în lift... Habar n-aveam cum îl cheamă; nici el nu ştia cum mă cheamă. Plănuisem să-i dau cu geanta-n cap dacă face un pas spre mine; dar nu i-am putut rezista mai mult de 10 secunde. Şi am descoperit atunci...

Întoarse capul spre el:

- Poţi să-mi spui tot ce vrei tu; poţi să mă duci unde vrei tu, să-mi faci perfuzii, să-mi cumperi bomboane şi să te-apuci de ucis după cartea de telefon. Florentin... Florentin e aici, cu mine; din clipa aia... Nu Florentina; ea e la mamaia acum. Florentin...

Ridică mâna şi-o puse deasupra inimii, şoptind:

- Soarta se poate schimba... Aici... Aici e plin de Florentin. Nu mai e pic de Ana; doar Florentin... Nu mai stricaţi sângele - n-are rost...

Spre marea ei uimire, îl văzu aprobând şi ştergându-şi lacrimile:

- OK. Fă-te bine, cât dau eu câteva telefoane.

Negă, zâmbind slab:

- Ce folos? Unica mea dorinţă e să nu mă fac bine...

Ştefan clătina încet capul a dezaprobare; apăsa tastele mobilului... Suna pe cineva; se auzea în tot dormitorul... Tresări auzind vocea socrului ei; dar o uimi cu adevărat replica lui Ştefan!

- Cu Florentin.

Ioan

Piuitul scurt, slab, îi smulse un oftat: ceasul lui Roberto arăta ora două. Suspect de linişte, pentru 18 ore de căutări febrile, în forţă, cu toate efectivele care nu erau prin spitale sau în arest...

Mobilul lui Florentin începu să piuie. Ridică încet capul de pe mâini. Privi lung afişajul... "Număr privat"; oare cine-l suna pe Florentin cu număr privat? Se grăbi să apese butoanele şi răspunse grav:

- Da.

O pauză de vreo două secunde... Iar vocea de bărbat tânăr rosti, cu un iz de nehotărâre în ton:

- ... Cu Florentin.

- Nu-i acasă; cine e?

- Un prieten.

I-auzi! Un prieten! Suna la bărbatu' Anei şi se prezenta "un prieten"? Ha! I-o reteză scurt, sec:

- Nu-i acasă. Sună mai târziu.

Apăsă butonul şi se sprijini de spătarul scaunului:

- Femeie, adu pastilele.

Privea scrumiera; vedea cu coada ochiului chipurile pline de speranţă amestecată cu panică... Înghiţi hapurile şi zâmbi şi el:

- Ăsta Ştefan era. Roberto, sună-ţi amicii de la Connex: află numărul de la care a sunat. Iar dacă a fost îndeajuns de târnp să-şi facă abonament, află adresa pe care-i înregistrat număru'.

Fiul lui se grăbi să-şi ia mobilul de pe masă. Lăcrămioara se ridică:

- Mă duc să mai fac o cafea. Mirelo, hai să punem şi nişte mezel.

Didonia se ridică şi ea şi intră în camera lui Roberto... Fiul lui zâmbi:

- A aflat de recompensă şi voia să negocieze.

Aprobă scurt:

- Ceauşescu şi-a întins tentaculele acolo unde trebuia să le întindă. Da' vezi, acu' să nu-i spui maică-tii că a avut dreptate; că mi-o pui definitiv în cap!

Aprobau toţi, mai zâmbitori ca niciodată... Nicuşor rosti întrebarea pe care încercase s-o evite:

- Oare o să mai sune?

- Pe Florentin nu-l mai sună. Că-mi ştie vocea şi şi-a dat seama că am pus gheara pe mobilu' lui. Da' sună nişte amici de-ăştia neutri, care s-o aducă acasă. Ia: verificare de baterie!

Şi-şi priveau toţi telefoanele... Nevasta lui îi puse în faţă ditamai farfuria cu răcituri. Mamă-mamă, ce zâmbet larg avea pe buze! Şi ce-i mai venea lui acu' să-i zică vreo două despre perioada aia lungă-lungă când Lăcrămioara făcuse tot posibilul s-o îndepărteze pe Ana de Florentin!

Ana-Maria

Îl văzu închizând, încruntându-se... Ce? Nu-i plăcea vocea lui Manolache senior? Ghinion! Mai ales că-i ignise enorm numindu-se "un prieten"! Tresări, speriată de rapiditatea cu care piuise telefonul! Şi el se speriase! Îl văzu aşezându-se lângă ea şi şoptind, foarte serios:

- Ia! Sst, că ăsta-i important!

OK! Se putea sinucide inclusiv prin înnecare în chiuvetă, printre vase! Tastele piuiră... Închise ochii şi întoarse capul spre uşă - el stătea

spre fereastră...

- Da.

- Bă, idiotule! Bă, tu chiar eşti de-o idioţenie tristă! Ce-ai făcut, bă?

Vocea era extrem de furioasă; pesemne că răcnea de două-trei ore deja, fiindcă era răguşită bine... Spre marea ei uimire, Ştefan nu se supără absolut deloc pentru acel apelativ:

- Ete, na! Ce-am făcut?!

- Ce-ai făcut? Ţi-ai pus pe urme juma' de Bucureşti, cel puţin! Florari, aurari, cocalari, spoitori, teişeni, din toţi câte-o tonă de "cremă"! Bă, tu ştii cine m-a sunat acu' zece minute? Ai auzit de băieţii lu' Spoitoru? Iar acu' juma' de oră m-a sunat şi Mitică, nebunu' ăla al lu' Gheară! La Nuţu în curte e ca-n comandamentu' de inundaţii! Toţi în păr, fresh şi puşi pe fapte mari!

Cum-cum? Auzise nişte nume care-i dădeau fiori, chiar dacă le ştia numai de la ştirile ProTV!

- Bă, bagă-ţi minţile-n cap! Că am auzit că Bambina personal a dat nişte telefoane, să fii găsit cât mai urgent şi adus legat fedeleş la ea, la judecată! Şi cică strânge cash de la rubedenii, în toiu' nopţii, ca să motiveze oamenii! Bă, du-o acasă! Că asta nu mai e romîncă, boule! Asta-i ţigancă în toată regula! Că a luat florar cu renume şi-a intrat între ţigani cu fruntea sus! A înroşit de-adevăratelea cămaşa la nuntă, boule! Te-ai pus ca bou' să iei muierea altui ţigan! Eşti mâncat!

Se aflase inclusiv de cămaşa de la nuntă... Aoleu, Doamne! Chiar atâta lume o căuta pe ea, Ana-Maria din Braşov? Ştefan era extrem de serios:

- Bine, băi.

- Şi-ncă ceva! Să nu te fi pus dracu să-i fi clintit vreun fir de păr!

- Nu, bă.

- Auzi? Tu nu cumva "i-ai făcut felu'"!

- Nu, bă! N-auzi că nu?

- Ascultă aici la mine! Da' ascultă cu atenţie, că nu mă joc cu vorbele! Şi ştii că nu-ţi vreau rău'! Dacă te-a pus dracu să-i umbli sub fustă, poţi să te-apuci să te sinucizi singurel, repede şi nedureros! Că dacă te prind băieţii ăştia care-o caută prin tot oraşu', e vai de tine!

- Nu, mă; stai calm!

- Eu stau calm; că, la o adică, mă urc în maşină şi-n 12 ore sunt în UE! Şi nu pe mine mă caută ai lu' Spoitoru! Nu după mine or să vină de dimineaţă 200 de cuţitari din Sinteşti! Tu fă bine şi du-o repejor acasă! Şi roagă-te să nu-ţi expulzeze ăştia şatra pe undeva prin Siberia! Că te-ai pus şi tu cu unu'...

- Da, bă, o duc. Auzi? S-au dus la tata?

- Nu. Şi chiar mă întreb cum de-au uitat tocmai de el - şi ei, şi băieţii care te caută! Presupun că n-au vrut să iasă tărăboi - că toţi au ordine precise s-o recupereze pe ea, iar în funcţie de ce spune ea, să se decidă ce-or să facă cu tine. Da' să ştii că taică-tu a aflat. M-a sunat de câteva ori, să mă-ntrebe de ce ai telefonu' oprit şi dacă eşti OK. Era îngrijorat; l-am simţit!

Ştefan se gândea... Răguşitul tăcea...

- ... Bă, da' chiar au intrat în joc şi-ăia ai lu' Spoitoru?

- Bă, tu eşti surd? Ştii ce-nseamnă un sfert din populaţia Bucureştiului? Ferentariu' e pustiu! În Baicului mai sunt doar muierile şi plozii! Toţi sunt pe străzi, căutându-te în fiecare colţişor neiluminat!

- Bă; da' poliţia o caută?

- Eei, n-aveai tu norocu' ăsta, să te reclame la poliţie! Că ăia îţi făceau un bine dacă te arestau! Nu, nenică! Te caută ăia care nu te bagă-n arest - te bagă-n coşciug!

- Bine, bă; am înţeles.

- Ba cred că n-ai înţeles. Că mi-a zis Grasu că n-ai catadixit să-i răspunzi la telefoane.

- Am înţeles, bă!

Ştefan se înfuriase; răcnise zdravăn... După câteva secunde de tăcere, individul păru mult mai calm; şi debitul verbal, şi tonul se domoliră:

- Bă, aşa le faci tu! Care mai de care mai gogonată! Da' asta să ştii că nu-i gogonată; asta-i pe viaţă şi pe moarte. Iar eu, oricât de prieten îţi sunt, nu mă bag să te-ajut. Că îţi ştiu planu' - şi e sinucidere curată.

- Bine, bă; n-are-a face.

- Fă cumva şi drege-o urgent, până nu le trece prin cap să se uneasca! Că momentan Nuţu e cu ai lui, Gheară cu ai lui, nu ştie unu' ce face ălălalt... Ştii că Nuţu n-are treabă cu tine; oamenii lui o caută pe ea. Da' al lu' Gheară abia te-aştepta să calci strâmb. Şi-ai călcat. Cu Spoitoru tu ştii ce socoteli ai; da' nişte râcă pe teritoriu cred că e...

- E.

- Aşa că fă bine şi bagă-ţi minţile-n cap. Nu risca să te-ntâlneşti pe stradă cu oamenii lu' Mitică... Sau cu oamenii lui Titel; că am auzit o vorbă... Am auzit că l-a sunat Leo; iar după ce-au vorbit, Titel le-a spus oamenilor lui că-şi pune jeep-ul la bătaie, premiu pentru prinderea ta. Şi mai e o chestie. Una şi mai nasoală. Am auzit, din sursă sigură de data asta, că de pe la prânz încolo se renunţă la premierile alea de câteva mii de euro ale lu' Bambina... Bărba-su a trecut pe la mine, acu' juma' de oră, şi mi-a zis că el pune 100.000 de euro pentru recuperarea ei.

Cee? 100.000 de euro? Florentin?

- E o sumă care cu siguranţă o să-i determine pe toţi mai-marii să stea la aceeaşi masă şi să facă echipe mixte. Ştii că asta nu s-a mai întâmplat de câţiva ani buni...

- Şi ştiu ce s-a întâmplat ultima oară când au făcut-o. Ai dreptate.

- Du fata acasă, însoţită de-un bileţel cu triliarde de "Iartă-mă" şi fă-ţi rugăciunile să nu pună recompensa pe capu' tău! Că socoteala-i simplă: dacă tu mori, ea se-ntoarce la el. Şi nici nu ai şanse să recidivezi...

Ştefan oftă greu:

- Băi; faci tu o chestie pentru mine?

- Ce dracu să fac pentru tine, bă? Că ştii că sunt interceptat şi filat la greu!

- Din câte-mi spui, n-am cum să mă apropii de Bucureşti. Vino tu şi ia-o la patru fix, de la pod de la Europa.

- ... Ce dracu mă bagi pe mine, mă, în căcatu' tău?

- Bă! N-am încredere în altcineva! La 100.000 de euro şi juma de Bucureşti, n-aş da-o nici în grija lu' văr-miu!

Deci acel cineva era mult mai apropiat de Ştefan decât însuşi Diamant... Ştefan îi strânse uşor mâna; nega hotărât cu capul, privind-o lung şi spunând... cu totul altceva:

- Dacă nu vii tu, o s-o duc eu până acolo; şi de-acolo îi arăt direcţia spre oraş şi-o tai!

Era evident că încerca să-l convingă pe insul răguşit să se implice în toată tărăşenia; şi mai evident era efortul pe care-l depunea pentru a o asigura pe ea că, sub nici o formă, n-o s-o ducă la pod la Europa şi s-o lase acolo!

- Bă, nu fii bou!

- Nu sunt bou; sunt precaut. Te rog!

O secundă... Două... Cinci... Zece... Ştefan se pregătea să insiste...

- ... Bine, bă. O să vin cu un taxi. Da' vezi cu ce maşină vii! Şi nu facem schimbu' în faţă la angro; că ăia au ordin de la Mitică să te taie fără regrete! Că ştii ce părere are Mitică despre tine! Ne vedem în parcarea de la Metro. Acolo măcar nu suntem pe teritoriu' lui!

- Deci la patru fix.

- Patru fix. La şi cinci m-am uşchit!

- Bine, bine!

Ştefan închise... Reveni spre uşă: nu voia să-l privească. Nu voia să constate că era iar minţită...

- E două. Te rog, fă cumva să te întremezi; că la trei jumate pleci spre casă.

- N-am de ce să mă mai întremez.

- Ano, n-ai auzit? Soţul tău, Florentin, te caută cu toţi interlopii disponibili la ora asta! A pus recompensă 100.000 de euro pentru recuperarea ta!

Ridică mâna... Unde era? Ah, alunecase într-o parte, probabil când îi pusese pansamentul la gât! Strânse uşor jumătatea ei de inimă:

- N-am de ce să mă mai întremez...

Ia uite-l! Unde alerga aşa? Auzea pocnete prin sufragerie... Patul se scutură scurt; întoarse privirea spre medic. Care-i aruncă o uitătură extrem de urâtă... şi-i făcu semn să termine odată cu prostiile!

Adică complota împotriva şefului lui? Adică... De fapt, 100.000 de euro erau... Bărbatul îi întoarse spatele şi se aşeză pe vine, lângă ditamai trusa medicală. Reveni spre uşă; aştepta ca Ştefan să termine de demolat ceea ce demola dincolo... Iar paşii năvăliră în dormitor:

- Jumătatea de inimă era a mea!

Poftim? Tânărul se aruncă la propriu în pat, lângă ea:

- Atunci când am comandat-o, nu mi-am dat seama că o să înţelegi cu totul altceva! Şi-am dormit cu ea în pumn, mi-a căzut în pat şi nu mi-a mai stat mintea la ea ieri dimineaţa! De-aia am trimis băieţii s-o aducă! Nu e inimioara aia! Uite: asta e din platină!

Adică...

Adică înţelesese greşit gestul lui. El îi oferise altă jumătate, de la altă inimă; ea pricepuse că Florentin abandonase...

Hm! Acu' vreo câteva ore, realizase cât de prostuţă fusese când se necăjise şi făcuse atâta caz pentru pantofii de la nuntă şi sarmalele din păr! Acum fusese toantă de-a binelea; se îndoise de soţul ei...

Cel mai ciudat era zâmbetul fericit al lui Ştefan! Şi exuberanţa cu care încerca s-o convingă că soţul ei o iubea la nebunie!

- Nu e jumătatea lui Florentin! Vezi?... Jumătatea lui e la el. Nu cred că o s-o scoată vreodată de la gât...

Într-adevăr; jumătatea din faţa ei avea exact aceeaşi tăietură, era poate cu un milimetru mai mare... şi era din platină. Amănunte pe care n-avusese cum să le observe de la distanţa dintre calorifer şi uşă. Aşa că fusese toantă... Dar poate că Ştefan trebuise totuşi să vadă cu ochii lui cât de important era Florentin pentru ea...

- Te rog; încerci să te întremezi un pic?

- Mă voi întrema la mine acasă; până atunci, nu cred nimic din ce-mi spui tu.

- De ce, Ano?

- Mi-ai spus cândva "Adio"; şi-ai minţit...

Ştefan se grăbi să se ridice. Era ocupat cu telefonul... Ea aştepta să audă convorbirea. Aştepta să se convingă că într-adevăr o trimitea acasă...

- Da. Salut. Băi, am şi eu un interes la tine... Ştiu, mă; ştiu, că am mai vorbit cu un amic... Băi, mă laşi să-ţi zic?... Dacă nu mă laşi să-ţi zic, înseamnă că nu vrei să mă ajuţi!... Bine! Las-o baltă!

Îl văzu închizând... Apăsând alte câteva butoane... Şi aruncând mobilul lângă ea, pe pat:

- Nu; n-are rost. Te duc eu.

Şi iar trebuia să aibă încredere în el... Ceea ce nu mai avea demult...

Tânărul ieşi; medicul se întoarse, hotărât să-i mai transmită ceva. Dar, după numai două secunde, Ştefan apăru în cadrul uşii. Iar ea închise ochii: dacă-şi dădea seama că şi amicul lui de încredere, care-i cususe rănile şi-o salvase pe ea de la o moarte sigură, complotase împotriva dorinţei lui celei mai fierbinţi... Ştefan se aşeză lângă ea şi luă telefonul. Şi apăsă iar câteva taste...

- Oof, Doamne! În sfârşit! Ştefane,

- Unde eşti?

"I-o tăiase" sec. Îl privi lung; era încruntat... După câteva clipe de gândire, vocea răspunse:

- ... Unde să fiu; acolo unde mi-ai zis să fiu!

- La apartamentul meu?

- ... Păi nu mi-ai zis să vin aici şi să aştept să mă suni? Şi să am grijă de tot ce-i aici?

- Ba da. Du-te în sufragerie.

- Da, şefu'... Gata.

- Deschide dulapurile de sus.

- ... Le-am deschis.

- Acum iei tot ce-i acolo şi distrugi.

Ridică mirată sprâncenele: să distrugă? Şi individul era uimit, pentru că nu mai răspunse prompt... Ştefan adăugă, lămurind-o astfel şi pe ea:

- Tot: DVD-uri, casete, fotografii, hârtii... Tot.

- ... Şefu', da'

- Nu comenta! Iei tot şi distrugi!

- Şefu',

- Am aranjat cu un om de încredere să o ducă acasă. Eu ştii că nu mă pot apropia de Bucureşti.

- ... Şefule, da' sunt unicate!

Ştefan începu să ţipe:

- Iar dacă mai găsesc ceva acolo când mă întorc, îmi zbor creierii, mă! Auzi? Deschizi tot, cauţi peste tot şi distrugi tot! Le dai foc, le rupi, te priveşte!

O secundă de tăcere...

- ... Bine, şefu'.

- Iar dacă nu eşti sigur că ai luat absolut tot, dă foc maghernţei. Ud-o cu benzină şi dă-i foc.

- Bine, şefu'.

Ştefan se gândea? Sau nu mai putea vorbi? Aştepta oare informaţii? Mai avea ceva de spus? Într-un târziu, îl auzi oftând, cu voce ştearsă:

- ... O să te sun, dacă se întâmplă ceva.

Şi-atât; îi închisese-n nas. Ştefan îşi privea lung mobilul; avea o privire pierdută...

Îl privea şi realiza că tânărul mândru, conştient de propria valoare, care smulgea priviri admirative şi era inspiraţie pentru manele cu oameni de succes devenise tânărul de 19 ani, nenorocit din dragoste...

- Pot să mai am o rugăminte la tine? O singură rugăminte; pot?

Îşi privea mobilul; voia s-o roage ceva... De ce, numai el ştia! Că până acum nu prea se sinchisise de opiniile ei! În fine! Ridică scurt din umeri: s-o roage! La urma urmei, chiar o făcuse curioasă!

- ... Până pleci...

Ochii verzi se ridicară spre ea:

- ... Pot să stau cu tine?

Să stea cu ea? Cum adică?

- După discuţia din Mall, cel mai greu a fost să nu te privesc. Să stau cu spatele la tine şi să nu te bag în seamă. Să mă închid în apartamentu' ăla şi să mă uit ore în şir la înregistrări... Nici o imagine, oricât de clară ar fi...

Ochii verzi, vinovaţi, se plecară spre pătură:

- Pot să stau cu tine, să te privesc?

S-o privească?... Treaba lui! Arătă spre locul liber din dreapta ei. Iar Ştefan se ridică. Îl văzu scoţând sabia din cizmă şi aşezând-o pe şifonier. Hm; îşi aşeza perna pe tăblia patului... Aha! Deci voia s-o ţină în braţe! Îl privea! Era strict treaba lui! Dacă se atingea de ea, mii de interlopi se vor grăbi să-i facă felu'! Dealtfel se îndoia că Ştefan mai era capabil de aşa ceva. Era şi medicul de faţă...

- Băi, uşor!

Fu ridicată şi trasă uşor spre el...

- Las-o cu capul la nivelul inimii. Sau vrei s-o duci acasă pe braţe?

Reveni pe pat. Ştefan se lungi lângă ea. O privea lung; ea prefera să privească din nou tavanul...

Trebuia să evite orice altă discuţie. Şi orice altă schimbare a poziţiei. Devenea tot mai evident că medicul încerca să-l depărteze pe Ştefan de ea. Se temea probabil să nu-l vadă răzgândindu-se... Dar cine era medicul? Pe ce parte a baricadei se situa? Că-l ajuta pe Ştefan, dar îi făcuse ei semn... În fine! Mai bine să revină la gândurile ei - alea care se refereau la viitor. La viitorul pe termen foarte scurt...

Ştefan o s-o ducă la patru fix până la parcarea magazinului Metro. Acolo, o prelua acel cineva cu voce extrem de răguşită. Care-o ducea la socrul ei! Avea emoţii; ţaţa Dida îi spusese că urma să se împace cu el, pentru totdeauna. Şi nu ştia ce-i putea spune... Cum îi putea spune ce anume o motivase să facă toate trăznăile pe care le făcuse, să-i ascundă informaţii de-o gravitate extremă despre copiii lui...

Iar în timp ce ea se va apropia de Bucureşti, Ştefan va goni spre partea opusă a României... Probabil în căutarea unui cătun neelectrificat încă, unde să aştepte să treacă vijelia...

Asta era varianta roz! Cea gri era cu oprire pe Otopeni... şi anularea împăcării cu socrul ei. Că soarta, spunea mereu ţaţa Dida, se

putea schimba într-o clipă! Tocmai de-asta, era hotărâtă să nu mai creadă nimic din ce-i spunea acel tânăr! Era schimbător ca ziua de vară; acu voia alb, peste cinci minute vopsea personal cu negru...

Auzi un suspin. Nu-i dădu atenţie. Ştia că era greu pentru el s-o privească şi să se împace cu ideea că nu va fi niciodată a lui! Că peste vreo oră jumate o s-o lase să plece pentru totdeauna... Încă un suspin, ceva mai serios. Ştefan cedase nervos. Iar medicul se apropie de ea:

- O să-ţi scot perfuzia cu sânge. Vreau să-ţi fac măcar o pungă de glucoză, ca să nu leşini până acolo.

Ridică din umeri: el ştia! Oricum, nu se putea uita la ăcele pe care omul ăsta le înfigea-n ea cu o uşurinţă teribilă...

După cinci minute, devenise evident că medicul se putea duce liniştit să pufăie o ţigară, cât se golea punga cu glucoză; dar el îşi tot făcea de treabă pe-acolo... încercând să n-o scape din ochi! Ştefan plângea deja în toată regula... Mâna lui o prinse uşor de mijloc:

- De ce, Ano? De ce nu pot fi eu în locul lui? De ce n-ai ochi pentru mine? De ce nu-ţi stârnesc nici măcar mila?

- Ţi-am spus: eşti tânăr, frumos, arăţi bine, ai maniere, eşti putred de bogat... Ai tot ce-ţi trebuie! Eşti bărbatul ideal pentru 99% din femeile de pe planeta asta! Numai că eu fac parte din cele 1% căsătorite din dragoste... Nu e vorba de Florentin; şi nici de mine. Nici de tine. Poftim: să zicem că ne-am fi cunoscut înainte ca eu să-l cunosc pe Florentin. Înainte şi de Evelin! Să zicem că diferenţa de vârstă n-ar fi contat. Nu m-aş fi apropiat de tine nici măcar ca să traversez strada! Te-aş fi privit, aş fi înţeles ce afaceri faci şi nu m-aş fi apropiat la mai puţin de zece metri. Nici o şansă să-ţi vorbesc! Cât despre amiciţie... Dacă m-ai fi răpit atunci, n-ar fi ieşit decât un mare fiasco. Habar n-aveam de legile şi obiceiurile ţigăneşti. Tu de-un fel, eu de celălalt fel - nu ieşea nimic. Revenind la prezent, dacă tu te-ai duce acum şi-ai linşa tot neamul Manolache, începând cu Florentin... Gândeşte-te singur; aş pleca cu tine-n lume, să-ţi văd şi să-ţi aud oferta?

Tăcere... Încercă să fie scurtă şi concisă:

- Tot ceea ce am făcut, schimbarea hainelor, a comportamentului, a modului în care văd şi judec lucrurile, învăţatul limbii după manual... Totul a plecat de la mine; din sufletul meu. Florentin nu a spus niciodată "Trebuie să faci ca mama"; a zâmbit şi-a spus "ştiu că te vei descurca excelent". Iar eu am simţit nevoia să mă schimb... Pentru el... Azi, după ce am scos şuruburile, m-am întrebat dacă aş putea...

Nu putea să-i spună asta. Îi era, oricum, al naibii de greu să rostească cuvintele alea! Şi nici nu putea, nici nu voia "să-l lovească" chiar atât de rău! Ştefan ridică încet capul şi-o privi lung... Îl privea cu ochi trişti şi clătina încet capul. Şi încerca să-i spună aşa că se întrebase, calculase, socotise şi nu, nu simţea în sufletul ei dorinţa de-a se schimba iar, pentru a se potrivi lângă el, cu el... Ştefan şopti stins, printre lacrimi:

- Aşa cum spunea şi Nicuşor: unele lucruri şi unii oameni nu sunt sortiţi să fie împreună...

... A naibii ea de treabă, cu inima ei asta proastă! Ştefan avea nevoie de-o vorbă bună acum! Cu tot riscul de a-l stârni din nou... Nu-l putea lăsa aşa! Întinse mâna şi-i aranjă uşor şuviţa rebelă de pe frunte:

- Du-te în şatră, Ştefane. Ia-o pe Rubina. E tânără, frumoasă şi te adoră cu tot sufleţelu' ei.

Primi o aprobare cu capul; Ştefan îşi ridică mâna de deasupra ei:

- Stai liniştită; stai acolo şi odihneşte-te. Eu ştiu ce-am de făcut. Eu te duc la Metro, după care îmi aranjez lucrurile... Vorbesc cu băieţii...

Aprobă şi reveni cu faţa spre tavan. Închise ochii, sperând că medicul era îndeajuns de agil ca să oprească un eventual sărut. Că un simplu sărut ar fi dinamitat tot aranjamentul şi toată hotărârea din sufletul lui Ştefan! Tocmai îi spusese "secretul" - dacă în suflet existau sentimente...

Florentin

Apăsă clanţa, oftând greu: revenise în apartamentul dnei Zorilă...

Se trânti pe colţar şi-şi aprinse o ţigară. Bine că mai era cafea făcută; n-avea nici un chef să se-apuce să fiarbă la zaţ! Dacă Ana nu era acasă, să ştie lista de cumpărături... Nu mai avea cafea... Nu mai avea nici pâine...

Umblase prin tot oraşul. Dăduse de amicii lui, dar toţi îi spuseseră aceleaşi lucruri. Că oraşul fierbea, toţi interlopii erau pe drumuri căutându-i lui soţia, florarii "filau" maşinile de pe şosele... Că la Bambina în curte erau în permamenţă doi oameni, înarmaţi cu fotografii ale Anei, care se prezentau prompt în punctele unde se anunţa apariţia ei - şi că se întorceau de fiecare dată dezamăgiţi şi cu mâna goală... Ar fi trebuit măcar s-o sune, să-i mulţumească pentru tot. Mai ales pentru că îşi pusese numele, renumele şi banii la mijloc în toată nebunia asta. Mai ales pentru că nu era el nevoit să gonească de colo-colo, cu speranţa în suflet şi fotografiile în torpedo, cu mari şanse de a se întoarce dezamăgit...

Iar el nu reuşise decât să mobilizeze şi taximetriştii la căutarea aia de pe străzi. Promisese 10.000 de euro; mai mult decât suficient pentru orice şofer care visa să termine cu taximetria "la plan"... Calculase "la viteză" că atât scotea pe marfa din florărie şi magazin. Cei 100.000 de euro erau puşi bine, la bancă; de ei nu se atingea decât pentru a plăti recompensa. După ce o va avea pe Ana înapoi, lângă el.

Scoase portactul, şerveţelul... Aoleu, mobilul! Sări în picioare şi începu să-l caute - deşi era 99% convins că era la tatăl lui...

Privi lung prin sufragerie... Nici măcar nu intraseră acolo! Iepuraşul roz al Florentinei era tot pe covor, pe-o parte, cu urechea peste un singur ochi! În schimb, în dormitor fuseseră. Ştia şi el, se şi vedeau urmele cizmelor lui Ştefan pe covor...

Ce naiba să facă acum? Că dacă zbiera, urla şi spărgea tot ce-i pica în mâini, nu-şi vedea soţia înapoi acasă! Stătea degeaba acolo; ioc indicii, ioc idei... Ioc şanse de a da, totuşi, de ea...

Reveni în bucătărie, dar doar ca să-şi ia ţigările. Ah, pozele cu Laura! Le strânse şi le îndesă într-un sertar... Dar le scoase. Se aşeză şi-şi aprinse o ţigară. Privea lung imaginile...

Ana ascultase discuţia lui cu Laura la telefon; Ştefan ştiuse asta, pentru că le interceptase telefoanele. Şi totuşi, îi adusese ieri pozele alea. Privea lung imaginile şi-şi dădea seama că individul încercase să-i arate Anei "imaginea" pe care-o crea cuplul Florentin-Laura. Pe fondul certurilor dintre ei şi-al vieţii roz pe care i-o propunea el, Ştefan calculase că Ana ar fi fost un pic mai liniştită ştiind că omul care-o salvase din Serbia rămânea "pe mâini bune"...

Ah, ce-i mai plăcea să-şi facă singur rău! Se punea în pielea Anei, încerca să gândească la fel ca ea... Şi-şi amăra sufletul, constatând că soţia lui avea acum îndoieli serioase în privinţa fidelităţii lui! Mai ales când Ştefan îi luase verigheta de pe deget şi sigur îi spusese, cu maximă seriozitate, că nu o va lăsa niciodată să se întoarcă. Că va fi a lui. Că vor fi fericiţi. Că-i punea la picioare X vile, Y euroi, Z kile de aur, W zeci de oameni care să-i facă cumpărăturile, să şteargă prafu' şi s-o păzească în excursiile în jurul lumii şi-ndărăt...

Prost mai fusese! Prost ca noaptea! Atâta o chinuise cu gelozia, cu bănuielile... Nu fusese-n stare să discute omeneşte cu ea! Nu fusese în stare să aibă încredere în ea, la urma urmei! Şi-acum îşi dorea ca ea să aibă încredere în el...

- Ehei, Ano! Tare mi-e mie că ţi s-a cam acrit de mine!

Cuvintele sunau ciudat, în liniştea perfectă din apartament. Aruncă fotografiile înapoi pe masă şi se grăbi spre telefonul din sufragerie. Formă numărul, oftând...

- Da.
- Salut, tată.
- Salut. Unde eşti?
- Am trecut pe-acasă.
- Aha! Căutai mobilul, nu?
- Cam aşa ceva.
- Doar nu era să ţi-l las pe masă, în condiţiile în care apartamentu' a rămas descuiat! Chiar voiam să te-ntreb: ţi-ai pierdut cheia, sau ce-i?

Avea chef de înţepături! El n-avea timp pentru ele:

- M-a sunat cineva?

- Da. Pe la două, te-a sunat Ştefan.

Ştefan? Doamne, ce idiot era! Îl sunase, iar el plecase fără mobil! Când ăla era unicul mod de-a primi informaţii! Idiot cu diplomă!

- A cerut cu tine şi i-am zis că nu eşti acasă. L-am întrebat cine e şi-a răspuns "Un prieten".

Răcni în gura mare:

- Gata! Mă duc şi-l scriu pe hârtie la poliţie!

Tăticul lui mârâi scurt:

- Mucles, bă! Că suntem filaţi! Vii fuga marş la mine! Acum!

Auzi tonul...

Mm, ce bun era câte-un duş de-ăsta rece! Gata! Ştia ce-avea de făcut! Se ducea, îşi lua mobilul, se ciondănea un pic cu ei pe tema acelor aranjamente despre care nu-i spunea nimeni nimic... Şi vedea el pe unde se mai ducea după aia! Încuie uşa, coborî...

Din fericire pentru el, unul dintre amicii lui era bun prieten cu un taximetrist de la Meridian. Ideea îi venise "din mers", în timpul discuţiei; merseseră amândoi la autobaza Meridian, unde bătrânelul se prezentase prompt şi "negociase" cu dispecera... Şi unde el aflase, nu fără uimire, că 50% dintre taximetrişti îl ştiau pe Ştefan cel puţin din vedere, iar ceilalţi 50% auziseră de el. Împreună cu florarii, taximetriştii erau cei mai buni observatori ai străzilor. Dacă individul se muta dintr-o ascunzătoare în alta, nu se putea să nu-l vadă cineva! Că doar nu călătorea în portbagaj, nu? La ce iureş era în oraş, iureş despre care cu siguranţă aflase deja, Ştefan nu-şi permitea să iasă pe uşă fără vreo 20 de gealaţi după el! Asta însemna 4 maşini, cel puţin - şi nu Dacii. O asemenea coloană, în pustietatea orei trei dimineaţa, era observată cu uşurinţă...

Abia când frână în faţa porţii, se gândi la posibilitatea de-a fi şi el "sechestrat" în casa părintească. Păi dacă tăticul lui îi făcea aşa un pocinog, ştia deja ce-avea de făcut. Spunea "Sigur, tată!", se ducea glonţ în camera lui "să se culce", sărea geamul, sărea gardul şi-n cinci secunde dispărea cu tot cu Dacie. Şi cu mobilul, de data asta. Se tot întreba ce voise Ştefan să vorbească cu el; se îndoia că individul îl va mai suna o dată; dar dacă punea mâna pe mobil...

Ia uite, ce tâmpit era! Fusese acasă, cu receptoru'-n mână şi şerveţelu' cu număru' în buzunar - şi nu-l sunase! Oof, Doamne! Încă o dată, trăgea concluzia că fără Ana lui era mort! N-avea cap şi nici coadă; bănănăia anapoda din stânga-n dreapta, fără vreun ţel, fără vreun rezultat... Apăsă soneria.

Uşa se deschise larg; tăticul lui avea cearcăne până la bărbie! Evident, nu închisese ochii de mai bine de 24 de ore...

- Sărut mâna.

- Să trăieşti. Intră.

Se conformă. Şi văzu, prin norii de fum de ţigară, tot neamul aşezat la masa din sufragerie. Pe masă, trei farfurii cu răcituri, multe scrumiere, multe pachete cu ţigări... Mobile "ca la dealeri", înşirate pe modelul de restaurant "tacâmu'-paharu'-mobilu'"... Asta da, organizare! Mămica lui se grăbi spre bucătărie:

- Ţi-aduc imediat o farfurie.

- Nu, că nu mi-e foame.

Daa, cum să nu?! Se salută din priviri cu fraţii şi cumnaţii... Crin era stacojiu; asta-l îngrijora serios acum, ştiind că el era relaţia cu interlopii. Iar dacă Crin nu ştia nimic de Ana, nici interlopii nu ştiau nimic. Veste rea...

- Ia stai jos, mă!

Se întinse peste masă şi-şi luă mobilul. Şi abia după aceea se aşeză pe scaunul indicat.

- Ia zi-i: pe unde-ai umblat?

- Prin oraş; mi-am căutat amicii.

- Şi cu cine-ai vorbit? Că telefonu' tău a tot sunat, până acu' vreun sfert de oră.

Serios? Ia să vadă el cine-l sunase!

- Nu te obosi; majoritatea nu le ai în agendă. Tot felul de tineri care voiau musai poze cu Ana. Ca să meargă căutarea mai repede.

Se sprijini de spătarul scaunului; aşteptă să i se pună farfuria în faţă şi-o împinse ferm:

- Am anunţat 100.000 de euro recompensă pentru recuperarea ei.

Scrumiera din faţa tatălui lui zbură prin aer şi se izbi, puternic, de perete:

- Bă! Te-ai tâmpit de tot?

Dădu să răspundă, dar mama lui se grăbi să ridice tonul cel puţin la fel de mult ca soţul ei:

- Nu! Îşi caută nevasta! Ce vrei, să-l doară-n cur?

- Fă!

- Tu nu vezi că-i trei şi ceva? Iar fi-tu intră-n casă şi nu-ntreabă ce face fi-sa?

Aoleu! Aşa era! Oftă greu şi plecă privirea: fără Ana, n-avea cap şi nici coadă...

- Nu vezi că şi-a băgat în cap că aia mică-i aici şi nu se mai gândeşte decât la Ana? Chiar nu pricepi cât de mult o iubeşte? Ia zi-i, maică: câţi bani ai în cont?

- Nu ştiu; da' toţi banii de pe viaţa mea, ăştia sunt: 100.000. Mai am 10.000 în marfă; da' pe-ăia tocmai i-am promis taximetristului care-mi spune adresa unde-o ţine.

Mama lui ridică ferm mâinile:

- Na! Ce mai vrei?!

Ciudat; mămica lui răcnea ca un şef de regiment, iar tăticul lui fuma şi scrâşnea din dinţi pe tăcute! Ciudat... Scoase verigheta din buzunar şi-o aşeză încet pe masă. Şi privi lung ochii tuşii Didonia:

- Am sentimentul că Ana mi-a trimis-o.

Tresări la auzul hohotului sănătos de râs! După câteva secunde bune, mătuşa lui trase aer în piept şi începu să-şi caute batista, ca să-şi şteargă lacrimile:

- Iaca! Te tâmpişi, Florentine!

Se tâmpise? Habar n-avea ce spunea! Cu asemenea individ la picioarele ei şi asemenea fotografii în faţă, după ce soţul ei o azvârlise prin aer ca să-şi impună voinţa şi-i răcnise tot felul de tâmpenii...

Păi tocmai terminase tot ce-avusese de făcut şi spus în casa aia. Dacă erau toţi strânşi la masă, era clar că n-aveau nici o pistă, nici o informaţie, nimica-nimicuţa! Deci degeaba căuta răspunsuri la ei! Se ridică, îşi luă geaca şi ieşi, fără un cuvânt.

Se va întoarce la apartament. Acolo, va lua un Distonocalm şi-l va suna pe Ştefan. Porni motorul şi demară.

Ioan

Privi lung uşa rămasă întredeschisă... Ordonă sec:

- Nicuşoare, încuie uşa - că ăsta are casa-n câş.

Mm, ce-l enervase Prâslea! Se stăpânise cu greu să nu sară la el şi să-i smulgă dinţii din gură fără cleşte! Sigur, Lăcrămioara sărise să-l apere; într-un fel, avea şi ea dreptate. Cineva trebuia să ţină şi cu el, ca să nu-l îndepărteze de tot de ei! Atâta timp cât Ana era la Ştefan, Florentin era periculos atunci când ieşea din casă. Dacă îi trecea pe ei la capitolul "complotişti", adio informaţii despre locurile prin care umbla şi "perlele" pe care le scotea pe gură!

Auzi! Oferise 10.000 de euro taximetristului care-i spunea adresa... Mm, îl lua cu ameţeală!

Gata; ginerele lui revenise la masă. Se întinse şi-şi luă altă scrumieră. Şi oftă greu:

- L-aţi văzut? Hal de copil? Mi-e ruşine cu aşa odraslă!

Roberto se grăbi să-l tempereze:

- Nu vorbi aşa, tată! Că e varză fără ea! Crezi că el nu se gândeşte la tot felu' de nenorociri?

- Da' ce l-a mâncat în cur, bă, să pună recompensă?

- Ca să-i forţeze nemernicului mâna. 100.000 de euro sunt o casă şi-o maşină; plus taxele la notar. Îl forţează să renunţe. Ştie că Ana face acelaşi lucru şi încearcă s-o ajute.

- Bă! De ce dracu nu stă aici, să-i forţeze mâna? Aici, unde suntem toţi ai noştri! Ce dracu? Sunt singuru' care numără câţi Manolache stau pe scaune? Numai mie nu-mi iese numărătoarea?

Aici ştia că avea dreptate; Roberto tăcea...

- Când se va termina tot balamucu' ăsta, vreau să-l aşez aici, la

masa asta la care-am stat toţi şi-am tras sfori ca să-i recuperăm nevasta, şi să-i spun cum ne-am descurcat. Ce şi cum am făcut. Ceas cu ceas, minut cu minut. Ca să facă o comparaţie între socoteala asta ordonată şi goana lui hai-hui prin tot oraşu', fără cap şi fără coadă. Ca să priceapă şi el de ce s-a inventat Hora Unirii. Şi să nu se mai ascundă niciodată de noi!

Lăcrămioara se grăbi să exclame:

- Da' nu s-a ascuns, Ioane! A venit şi-a spus cinstit ce-a făcut!

- Zău? Atunci de ce am aflat abia ieri că şi-a dus contabila acasă şi-a pipăit-o pe la geamuri înainte s-o bată de să-i sune apa-n cap? De ce-a trebuit să-mi dea Roberto raportu' despre interlopu' care-i dă târcoale nurorii mele? Bă! Căscaţi urechea la mine! Că-mi vine să pun mâna pe pistolu' ăla şi să-mi vărs dracii pe ceva! Bă! Ana se va întoarce înainte să apară ţiganii din Sinteşti! Ceauşescu ăla are şi puterea, şi oamenii necesari pentru a-l face pe Ştefan s-o trimită acasă şi să dispară preţ de vreo 10 ani! Da' eu atât vă zic: Florentin a ieşit pe uşa aia, aşa că a terminat cu informaţiile care circulă în casa asta! E clar?

Se aşteptase la tăcere mormântală; când colo, primea aprobări...

- Nu stăm toţi aici, la masă, pentru că ne doare-n cur! Abia după ce se-ntoarce Ana, ne punem noi în mişcare. Ştefan nu se va mai apropia niciodată de ea - iar de chestia asta mă ocup personal, cu voi toţi de faţă. El n-are decât să umble prin oraş - că atâta-l duce capu'. S-a românizat de tot! Gata, gândeşte ca gagii! Trebuie să-i dau o lecţie, că altfel nu-şi revine! Că nor-mea-i bleagă şi joacă cum zice el! Aşa că vă interzic, la modul cel mai serios, să-i mai spuneţi ceva lui Florentin! Dacă până acum să zicem că v-aţi jucat şi i-aţi mai scăpat câte-o vorbă-două, din acest moment sunteţi muţi, bă!

Sărise în picioare la sfârşitul frazei, împingând scaunul în spate, şi răcnise la ei! Ca să le intre bine-n cap ce şi cum! Continuă să răcnească:

- Nimica, bă! Nu-i răspundeţi la telefoane! Îl ocoliţi de departe pe stradă! Până nu vă zic eu, nu suflaţi un cuvânt! Că vă bat de vă căcaţi pe voi!

Unul nu mai mişca! Unul nu sufla! Copiii lui erau binecrescuţi; nu umblaseră langa printre români, să uite educaţia primită de la mama lor! Îşi luă mobilul de pe masă:

- Ia; adu' pastilele alea, că iar mă ia!

Lăcrămioara se repezi alergând în dormitor... Apăsă tastele, încercând să-şi amintească măcar ultimele trei cifre ale numărului... Gata! Sigur ăla era! Suna... Suna de zor, în toată sufrageria...

- Da.

- Salut. Manolache Ioan.

- Să trăiţi.

- Deranjez?

- Nu; deloc. S-a întâmplat ceva?

- Da. Întrucât nu vreau să iasă balamuc mare de dimineaţă, triplez suma. Începând din acest moment.

Era deştept? "Percuta", sau îl obliga să le dea băieţilor cu căşti pe urechi fraze de notat prin dosare?

- Staţi liniştit, că nu e nevoie: în maximum o oră, nora dvs. va fi acasă.

Cum? Ce? Privea lung mobilul... Şutul lui Roberto îl dezmetici; se grăbi să întrebe:

- Unde e nora mea acum?

- Habar n-am; dar ştiu cu certitudine unde va fi la patru jumate.

Deci Ceauşescu aranjase cu Ştefan recuperarea Anei... OK! Încă o oră nu era o tragedie! Mai ales că Roberto fremăta şi se hlizea cu toţi dinţii, de parcă-l văzuse pe Mickey Mouse bălăngănindu-se de lustră! Ridică din umeri, uimit de aşa veste:

- Bine; atunci aştept un telefon.

- Sigur!

- Şi nu vă mai obosiţi să-l anunţaţi pe fi-miu; că e aici, lângă mine, şi-a aflat deja.

- Sigur.

Apăsă butonul... şi ridică un deget:

- Nu spuneţi "hop", până nu o vedem aici, la masă! Mai ales, până nu aflăm ce i-a făcut! Dacă i-a făcut ceva!

Fiul lui cel mare păru că abia acum se gândea la partea asta - pentru că se ridică şi începu să înjure şi să dea cu picioarele în canapea:

- Mama dracului lui de javră! Ah, Ştefane! Te tai, mânca-ţi-aş, de sus până jos! Ete-aşa: de la ouă, la scalp! Tu-z dumnezeii mătii de javră împuţită!

- Stai, bă, jos! Că scoli copiii!

Îl făcuse să tacă; categoric, nu-l calmase...

- Am nevoie de voi calmi şi lucizi, de la patru jumate-ncolo.

Didonia se grăbi să-l întrerupă:

- Ana n-a păţit absolut nimic.

O privi lung... şi decise:

- Nu tragem nici un fel de concluzie până n-o vedem aici, la masă, şi nu auzim ce s-a întâmplat acolo. Fă! Pastilele alea acu' le coci?

Primi, prompt, hapurile... Mm, ce-i mai zvâcneau tâmplele! Dacă idiotu' se atinsese de Ana...

- Ceauşescu ăsta a fost vreodată aici, în lipsa mea?

- Eu ştiu că nu.

- ... Şi nu-i prost să fie văzut intrând tocmai acu'. Că el ar fi trebuit să rămână neutru, nu? Cel mult o aduce-n faţa porţii şi dispare în trombă. Roberto şi Nicuşor; vă duceţi în casa lu' Bucur. La cea mai mică mişcare suspectă, săriţi şi tăiaţi, vorba ta, de la ouă pân' la scalp. Marcele, stai aici, după gard; să fii mai aproape de stradă. Pe cât posibil, evităm vărsarea de sânge. Ceaşcă ăsta nu şi-ar fi pus pielea la saramură dacă nu era sigur de aranjament; da' chiar şi aşa, Ştefan e imprevizibil. E limpede?

- Cristal.

- Crine, la patru şi-un sfert suni interlopii şi le spui să retragă oamenii de la noi. Să-i mute la căutarea Anei - că noi ne păzim singuri. Nimeni nu trebuie să-l vadă pe Ceauşescu implicându-se. Că e om cu noi, trebuie să-i întoarcem tratăţia

Fiul lui tocmai revenise în sufragerie, cu sacoşa aia foarte lungă adusă de Mitică... Lăsă capul pe masă:

- Încercaţi să vă odihniţi un pic, până pe la patru. Că noi "intrăm în cărţi" abia de la patru jumate-ncolo. Şi am nevoie de voi lucizi şi foarte calmi. Nu glumesc!

Ana-Maria

Foşnetul o făcu să tresară; mm, aproape că adormise! Era bună "papa la pungă"! Mobilul piui scurt; Ştefan rosti sec:

- Încă un telefon, şi-i iau gâtu'.

Poftim? Deschise ochii şi-l privi lung... Ochii verzi erau la fel de trişti; îşi primi explicaţia în şoaptă:

- De zece minute sună non-stop. Trebuie să înveţe ca pe viitor să-şi lege mobilu' de gât.

Adică? Ştefan oftă greu:

- Măcar atâta lucru să mai fac; să ţi-l dezmeticesc. Să încerc măcar...

Medicul zâmbi:

- Ba l-ai dezmeticit de l-ai băgat în boale acu'! Cred că sună la Salvare, după nişte hapuri de inimă...

Ştefan nu zâmbi, aşa cum nu-şi luă ochii de la ea:

- N-avea voie să-i lase lu' taică-su mobilu'. Ori te caută el - şi-atunci el conduce totu', ori stă cu curu' pe scaun şi te-aşteaptă să te descurci singură - cum ţi-a făcut avocatu' ăla. Trebuie să-şi amintească cum se conduce totu'; că ştie, da' a cam uitat...

Adică Florentin sunase de zece minute-ncoace? Iar el îl pusese pe jar cu cuvintele alea ca să-l determine să o apere pe viitor cu şişu' şi pistolu'? Nu prea avea sens... Mai degrabă, se răzbuna pe Florentin! Voia să-l bage-n spital! Să-l ştie cu spume la gură şi inima cât un purice!

- Dacă răspundea el atunci, îl chemam să te ia. N-a fost el la conducere; să stea atunci cu curu' pe scaun.

OK! Treaba lui! Nu se amesteca tocmai acum în asemenea decizii! Închise ochii: oare cât era ceasul?

Florentin

Nenorocită soartă avea şi el! Îşi ştergea înciudat lacrimile. Nu era deloc mândru de modul cum îşi petrecuse ultimele 15 minute...

Intrase în casă şi revăzuse fotografiile de pe masă. Se repezise şi răsturnase masa, smucise colţarul, aruncase farfuriile din chiuvetă pe pereţi şi trântise lingurile de pe pereţi în chiuvetă. În acelaşi stil "ornase" şi sufrageria; pe urmă sunase la uşă bătrânica de jos, să-l întrebe dacă nu cumva prinsese nişte hoţi în casă! Vrăjeală! Venise să vadă dacă ţiganu' o bătea pe fata aia frumoasă şi cuminte! Îşi ceruse scuze şi-o liniştise...

Oricum, apariţia ei îi amintise cât era ceasul; aşa că se trântise pe patul din dormitor şi-l sunase pe Diamant. Evident, vărul lui nu-i răspunsese... Nici Luminiţa nu-i răspunsese; fie n-avusese norocul s-o prindă la bucătărie sau în camera ei, fie se supărase şi ea pe el... Ileana îi răspunsese "din prima"; paşnică, îngrijorată la culme, îi spusese că ea habar n-avea ce se întâmpla, pentru că stătea cuminte în dormitorul conjugal din casa socrilor ei şi aştepta s-o sune Crin. Care n-o sunase de vreo şase ore. Că ea nu-l suna, pentru că omu' ei era ocupat şi avea nevoie de mobil...

Şi-apoi sunase la Ştefan. Şi sunase. Şi sunase. Preţ de vreo zece minute, tot sunase! Pentru ca adineauri să-i răspundă doar ca să-i spună că, dacă mai forma o singură dată numărul lui, "îi lua gâtu'"...

Şi nu mai pricepea nimic! Ştefan ăsta avea ceva de spus, sau n-avea? De ce-l sunase? Voia să negocieze?

Ce dracu să mai facă acu'?... Oftă greu şi selectă numărul lui Crin: poate cu el o scotea la capăt...

- Da, Florentine.
- Am vorbit cu Ştefan.

Cumnatul lui răbufni în stilu-i caracteristic:

- Te-a sunat iar?
- L-am sunat eu, vreo zece
- Ai număru' lu' Ştefan?
- N-am umblat degeaba pe străzi atâtea ore! Mi-a zis că, dacă mai sun o singură dată, îi ia gâtu'.
- Păi potoleşte-te!
- Evident! Alta-i problema! Dacă la două avea ceva să-mi zică iar la patru nu mai are, sigur s-a întâmplat ceva!
- Băi, nu-l mai suna!
- Îţi dai seama!
- Şi calmează-te, că te-aud cum tragi nasu'!

Privi lung balamucul din sufragerie şi oftă:

- M-am calmat.
- Stai calm într-un loc, să ştim de unde să te luăm dacă o fi ceva! Şi nu te-ndepărta prea tare; dacă o fi să se-ntâmple ceva, să te mişti repede şi să mergem toţi!
- Mă suni - şi-n zece minute sunt acolo. Află ce s-a întâmplat! Află cumva, că-mi vin dracii!

Închise şi trase adânc aer în piept: iar răcnise! Chiar ţinea musai să cheme baba poliţia, să-i dea amendă? Să trebuiască să spună de ce ţipa, urla şi devasta casa la patru dimineaţa?

O clipă! Tocmai îşi amintise...

Ştefan încercase "să se cupleze" cu Laura. După ce văzuse fotografiile cu ei în bucătărie. Iar Ştefan nu era genul care "pescuia" ce abandona altul; mai ales când peştişoru' trecuse probabil prin multe undiţe, ale multor pescari. Era ceva putred acolo; iar singura care nu-l sunase, nu se implicase, nu apăruse în "peisaj" era Laura. Oare pe ea o sunase "celula de criză"? Se gândise Nicuşor la asta? Că Nicuşor sigur aflase de la Luminiţa "la prima mână" despre discuţia între patru ochi a celor doi...

Îşi luă cheile şi ieşi: ia să se ducă el s-o întrebe ce şi cum! Că şi-aşa nu putea sta acolo! Numai când se gândea că Ana o să intre în sufragerie şi-o să vadă dulapurile stând să cadă... Şi-o să constate că ea trebuia să strângă tot ce azvârlise el pe jos...

Ana-Maria

- Ana...

O striga în şoaptă. Deschise încet ochii. Ştefan plângea; totuşi, vocea lui părea a fi relativ calmă:

- Trebuie să mergem.

Aprobă, iar Ştefan se ridică şi ieşi. Întoarse capul spre medic: scotea ăcele alea din mâinile ei? Da; se grăbea să le scoată, să-i dea cu spirt, să-i pună vată şi plasturi... Îl privea şi încerca să-i atragă atenţia; voia să-i mulţumească pentru că Florentina ei nu era acum orfană. El însă n-o privea... şi probabil că şi-ar fi dorit foarte tare să nu-l privească nici ea pe el. Ştefan avea lacrimi pe obraji; era periculos... Aşa că reveni spre tavan... Ştefan intră cu o pereche de cizme şi-o geacă. Se ridică, ajutată de el, şi începu să se îmbrace. Sabia reveni înapoi în cizmă... Ştefan se ridică în braţe şi trase de pe şifonier o cutie; o deschise, pe pat... Oof, Doamne! Ce copil era! Avea două pistoale acolo; şi pe-amândouă le pusese la brâu! Dar poate că el era realist, iar ea uşor naivă - la 100.000 de euro recompensă... Îl văzu ieşind cu cutia...

- Nu scoţi bandajele de la mâini, până mâine seară. Plasturele de la gât te sfătuiesc să-l schimbi zilnic - da' să nu renunţi la el până după revelion.

Aprobă, privindu-şi încheieturile bandajate... Tânărul tot foşgăia în trusa medicală...

- ... Când ajungi, mănâncă doar un sfert de porţie şi bea un ceai cald îndulcit cu miere. Ca să se reobişnuiască stomacu' cu mâncarea.

Aprobă din nou.

- Ce-ai spus?

Ştefan intrase, ca de obicei, fără să se lase simţit...

- Ce-are de făcut de-acu' încolo.

Ridică privirea spre el; evident, ochii lui erau bănuitori... Zâmbi:

- Să-mi schimb zilnic bandaju' de la gât, să nu mă reped să golesc farfuria...

Acum ochii verzi îl priveau pe tânărul îmbrăcat în uniforma roşie a SMURD-ului... Cutia sfârşi înapoi pe şifonier; zgomotul arăta clar că era plină cu obiecte din plastic. N-avu timp să se gândească la asta; Ştefan întinse mâna spre ea:

- Haideţi.

Cum adică, haideţi? Mergea şi medicul cu ei?... Că doar n-o să-l încuie-n vilă! Se ridică, genunchii i se mişcară scurt în X iar medicul reuşi s-o prindă înainte să dea cu capul de podea...

- Băi!

În secunda imediat următoare, era pe braţele lui Ştefan!

- Băi, tu ce dracu i-ai pus în vene, bă? Apă plată?
- Crezi că îşi face efectu' aşa, ca la indicatoru' de benzină de pe bord? Abia spre prânz se pune cât de cât pe picioare!

Ştefan se opri; tânărul ieşi. Ieşiră şi ei... Ordinul fu ferm:

- Mergem cu Salvarea.
- Eşti sigur?
- N-am formulat o întrebare.

Tăcere; medicul grăbise pasul. Ştefan îi şopti la ureche:

- La 100.000 de euro recompensă, n-am încredere nici în el. De-aia las băieţii aici, fără chei şi telefoane mobile; ca să nu ţi se poată întâmpla nimic pe drum.

Cum adică? Ia uite, că Salvarea "îşi revenise"! Avea din nou targă şi toate cele... Fu aşezată pe targă; medicul închise uşa iar Ştefan îşi privi lung mâinile:

- Toţi ar vrea 100.000 de euro. Inclusiv Grasu meu. E de-ajuns să dea un telefon, să spună o adresă. E de-ajuns să-mi dea una-n cap. Dar în clipa când eu dispar, într-un fel sau altul, tu eşti în pericol. Eşti borcanul cu miere care valorează 100.000 de euro. Pentru ei nu contează decât banu' - sunt în stare să se linşeze între ei. Mai ales cei mititei, care când văd o hârtie de 500 dau baieram... Înţelegi, nu?
- Da.
- Nu ştiu ce-a fost în capu' lu' Florentin. Un singur clan, nu prea răsărit, şi 20.000 de euro erau de-ajuns. El a ridicat juma de Bucu-

reşti şi-a oferit îndeajuns de mult ca să ajungi tu cea vânată... Probabil s-a panicat; nu ştiu. Numai el ştie.

Motorul porni; geamul din faţă glisă într-o parte:

- Şi-acum? Mergem la Metro?

- Ieşi de pe străduţă şi faci dreapta.

Închise ochii: mergeau la Metro... sau la Otopeni. Că Ştefan ar fi putut spune "Da"...

Florentin

Apăsă soneria şi nu mai ridică degetul: acum sigur auzea! Asta, sigur, dacă era acasă! În sfârşit, papucii fâşâiră pe gresie iar vizorul se lumină; uşa se deschise aproape imediat!

- Florentine! Ce-i cu tine?

Laura dormise buştean. Neîntoarsă. Singură. Îşi aruncase un halat alb peste pijamaua cu căţei, vizibil uzată pe la mâneci. Oftă greu:

- Stai! Cred că e prea devreme pentru vizite.

- Fii serios!

- Nu; nu vreau să te certi cu Mugurel din

- Nu m-am împăcat cu Mugurel.

- Nu?

I se făcu semn să intre; uşa se închise scurt:

- L-am pus să spună pentru cine pregătise baia cu spumă; a spus că aceea a fost o greşeală care nu se va repeta niciodată. Şi nu ne-am împăcat.

Apăsă clanţa:

- OK; dar prietenul tău trebuie

- Nu mai am prieten. Sunt singură-cuc. Ce s-a întâmplat? Arăţi de parcă vii de la război! Parcă ai îmbătrânit "pe picioare"!

- Ce-ai vorbit atunci cu Ştefan, în camera din spate?

Tânăra se schimbă la faţă; după câteva secunde, îi făcu semn spre bucătărie:

- A furat-o!

- Ieri la opt dimineaţa. Nu ştiai?

- Am bănuit. Că Ovidiu nu ştia decât că ai fugit pe uşă, iar ceilalţi nu i-au răspuns la telefon. Dar când a catadixit Nicuşor să apară, seara, după ce m-am căznit ca nebuna să vând la două afaceri deodată, mi-a zis că Ana nu se simte bine iar Nina şi Luminiţa stau cu ea. Şi n-am insistat; că lătra furios şi trosnea de colo-colo, nerăbdător să plece mai repede...

Se aşeză la masă; tânăra şopti:

- Ce ştiţi? Unde sunt? Ai vreo veste de la ea?

- Mi s-a lăsat verigheta ei pe clanţa uşii de la apartament. Am primit un telefon, iar ea mi-a şoptit să am grijă de fetiţa noastră. Tata a ridicat, prin Crin, vreo şase clanuri interlope - adică juma din "forţele" din Bucureşti. Eu am pus recompensă 100.000 de euro pentru recuperarea ei. Iar la aproape 24 de ore de la răpire, tata insistă să nu-mi spună ce socoteşte şi aranjează. Că mă vrea la el la masă, sub papucul lui. Iar eu nu pot să stau, ca ei, să aştept să se descurce băieţii. Eu nu sunt primul ei soţ; eu sunt al doilea soţ. Ăla care l-a tăiat ieri dimineaţă pe Ştefan, încercând s-o scape. Pe mine nu mă împiedică nimeni să mă duc să-mi caut soţia şi să-l omor pe idiotu' care şi-a permis s-o ia de-acasă împotriva voinţei ei.

Ochii negri erau stupefiaţi... Îşi aprinse o ţigară:

- Fă-mi şi mie un ness şi spune-mi ce-ai vorbit cu el!

Tânăra se ridică imediat, puse praful maroniu în două căni... Nu-şi primi răspunsul decât după ce se aşeză şi ea:

- Dacă aş fi ştiut că e îndeajuns de dement ca s-o fure, îţi spuneam de-atunci. Şi poate că nu reuşea...

- Spune.

- Mi-a propus o afacere. Să joc rolul amantei lui, pe 1.000 de euro pe zi, indiferent dacă apariţia mea dura 5 minute sau 5 ore.

Serios? O privea lung şi se temea, la modul cel mai serios, de ceea ce bănuia că va auzi în continuare...

- L-am întrebat de ce are nevoie de mine în rolul ăla; mi-a zâmbit, privindu-mă cum priveşti un copil retardat care nu poate pricepe chestii simple pentru că e retardat... Şi-a zis ceva de genu' ăsta: "Să zicem că vreau să mă integrez într-un anumit grup, în rol de amic. În grupul în care visezi şi tu să te integrezi. Din aceleaşi motive pentru care ţi-ai dori şi tu să fii în grupul ăla. Avem un interes comun; dacă ne aliem, ne cresc şansele de câştig."

Deci aşa... Ştefan îi dusese pe toţi de nas, după discuţia din Mall. Impecabil actor! Impecabil...

- L-am refuzat. I-am spus că în anumite grupuri nu se poate intra decât cu permisiunea grupului. Mi-a spus că nu va exista o a doua ofertă - să mă gândesc bine în următoarele 30 de secunde. I-am spus că nu mă bag în aşa ceva şi-a zis că-i treaba mea; da' că asta o să mă coste. Şi m-a costat. Că a avut grijă să se afle ce ofertă bestială de împrietenire sinceră mi-a făcut el...

- ... Vrei să spui că din cauza lui te-ai despărţit de băiatul ăla, lăutarul?

- Exact. La nici 24 de ore de la discuţia cu Ştefan, m-a sunat şi mi-a spus să-mi fie ruşine pentru discuţia pe care-am avut-o cu Ştefan. Şi că el se retrage, ca să mă lase să mă cuplez liniştită cu interlopu'. Că poate fără el "tinichea de coadă" am şanse să mi se împlinească visul de-a deveni amanta lui Ştefan! Că nu i-am făcut nici un rău şi nu vrea să pic eu într-o lumină proastă, cu amant oficial şi amant neoficial...

Clar: Ştefan se răzbunase! Laura se ridică:

- Da' e mai bine aşa; oricum n-aveam mare viitor cu puştiu' ăla.

O văzu deschizând frigiderul şi scoţând o mulţime de pachetele învelite în hârtii de Angst... Fuma, privind lung ecranul mobilului: dacă Ştefan era în stare să se răzbune aşa pe Laura doar pentru că nu voise să se prefacă a fi cu el pe la petreceri, nici nu voia să se gândească cum plănuia să se răzbune pe el! Sigur, asta în eventualitatea că Ana îl refuza sistematic, cu încăpăţânare... Decise să-şi rostească întrebarea:

- Crezi că Ana ar putea să plece cu el în lume?

- Nu.

- ... De când umblu cu verigheta ei în buzunar, numai la asta mă gândesc.

- Verigheta este o bucată de metal nobil, lucrată de un individ care se numeşte fie aurar, fie bijutier, care se găseşte la orice bijuterie şi care, de obicei, stă pe inelar. Lângă alte inele: inelul de logodnă, inelul de la soacră, inelul cadou de ziua de naştere... Inelul frumos din vitrină, fără de care viaţa nu mai are culoare... Etcaetera. Poftă bună.

- Nu mi-e foame.

- Da' mie mi-e - şi-mi stă în gât dacă mănânc singură. Calmează-te, că două lucruri ţi le spun sigur! Unu, nu-i va face nici un rău. Doi, nevastă-ta n-o să rămână la Ştefan nici măcar moartă! Hai: salamu' e uscat bine.

La urma urmei... La urma urmei, trebuia să mănânce! Nu? Că n-o mai putea ajuta pe Ana dacă ajungea prin spitale!

Ana-Maria

Ştefan rosti sec:

- Las-o uşor... Stinge farurile... Trage pe dreapta aici, înainte de parcare.

Ar fi vrut să se ridice; simţea însă că ameţea chiar şi numai când întorcea capul! Tare-ar fi vrut să ştie unde era... Medicul parcă-i citi gândurile:

- Nu poate fi decât taxiu' ăla.

- Evident. Dar prin bezna asta de-aici se mai pot ascunde multe alte maşini negre.

Îl văzu apăsând butoanele mobilului... Şi ordonând scurt:

- Trage în spatele meu.

Atât; închisese.

- Coboară geamul din dreapta.

Tresări şi păli: Ştefan tocmai scosese unul dintre pistoale... Era atent... Şopti stins:

- Te rog...

Mâna lui o apăsă uşor pe umăr:

- Stai liniştită; sunt doar precaut.

Decise să-şi continue ideea:

- Îmi daţi vânt jos... şi plecaţi...

- Mă jigneşti!

- ... N-am vrut... decât să

Ştefan sâsâi scurt. Tăcu; poate voia să audă ceva anume? Alte zgomote de motoare? Nu auzea decât o maşină apropiindu-se... Medicul mârâi:

- Bă! Io-s în faţă! Tu eşti dement?

- Nu se întâmplă nimic! Potoleşte-te! Ce dracu, vă închipuiţi amândoi că e ca-n filme!

Tot ce se poate...

- ... Ia! Ai văzut? Ce dracu fac; îl iau?

Mâna puse pistolul înapoi la brâu:

- Am văzut. Şi-ţi amintesc că ţi-am zis să stai liniştit. Nu? Hai; întinde mâna şi refuză-l.

Maşina trecu încet pe lângă Salvare... O auzea îndepărtându-se... Oare pleca? Oare nu erau în parcare la Metro? Oare o dusese la aeroport?

... Nu. Motorul se apropia din spate acum. Până la urmă, poate că era totuşi salvată... Poate că se întorcea, totuşi, la fetiţa ei... Linişte acum. Ştefan trase geamul din spate. Aştepta... Paşii se apropiau în fugă; vocea răguşită bombăni:

- Bă, sper că n-ai glumit! Că moşu' a triplat suma şi mi-a zis s-o anunţ încă de la trei jumate!

Ciudat; Ştefan nici măcar nu clipi:

- Şi-ai anunţat-o?

- Mă ştii prost? Când ştiam ce ştiam? Deschide.

O secundă... Două secunde... Ochii verzi o priveau lung... Iar uşile din spate se deschiseră. Ridică imediat privirea spre tavan iar maşina se lăsă scurt:

- Aoleu, Ştefane, ce-o mai cauţi tu pe duduia cu coasa! Aşa vrei s-o duci acasă, mă?

Plecă privirea spre individul care ţinea musai să-l înfurie pe Ştefan... Ăsta o ducea pe ea acasă? Dumnezeule mare! Ăsta nu era interlop! Ăsta era un nefericit de specialist în informatică! Mai purta şi ochelari, şi frezăde-aia antică din anii '80! Şi n-avea mai mult de 60 de kile! Văleleu... Ochii albaştri, spălăciţi, o priviră preţ de-o secundă; reveniră spre Ştefan:

- Aoleu, ce-mi vine să te bat! Ai noroc că i-am zis omului o oră!

- Ce om, mă?

- Păi socră-su!

Mm, acum mai lipsea doar o picătură - şi Ştefan începea să împuşte la ei "de la stânga la dreapta"... Reacţia informaticianului fu fermă; îi lipi lui Ştefan o palmă liniştitoare peste umăr:

- Bă, stai potolit! Că eu am negociat cu el, să nu pună încă recompensa! Potoleşte-te, că e groasă ca odgonu' de vapor şi-atârnă spre capu' tău!

Şi-l potolise... Da' cine era lunganu'? Că nu putea să conceapă că era totuşi un interlop! Îl văzu întorcându-l pe Ştefan cu spatele la ea; se întoarse şi el şi bombăni, crezând probabil că auzul ei era la fel de şters ca privirea:

- Hai, ştii bine că nu te torn tocmai eu! Am calmat omu', i-am dat de înţeles că la patru jumate fata-i acasă... Tu vezi ce faci de-acu' încolo; că pe ea o pun eu pe picioare până-n Tei. Văd eu: îi iau ceva de mâncare, îi iau o cafea, o Cola, mă descurc! Da' moşu' tare am senzaţia că-ţi pregăteşte artificii măreţe! Umblă nişte vorbe, despre o prostie mare-mare pe care-ai făcut-o la petrecerea Bambinei...

Ştefan aprobă scurt cu capul. Da' ce se întâmplase la petrecerea Bambinei? Că ea nu observase nimic! Începea s-o doară capul...

- Bă, şterge-o din Bucureşti până nu pun ăştia gheara pe tine! Du-te undeva la ţară, la un prieten adevărat, şi stai ascuns acolo!

- Bine, bă.

Ştefan se întoarse spre ea:

- Ana...

Vocea i se stinsese, înnecată de lacrimi... Întinse mâna spre el; voia să-l cheme lângă ea. Când colo, el se apropie doar ca s-o apuce de braţ şi s-o ajute să se ridice... Îi prinse mâna şi-l trase lângă ea. Şi-l aşeză pe targă:

- Am să-i spun... să te lase-n pace.

- Nu; când ajungi acasă, răspunzi la întrebări şi-atât. Fără "floricele", fără amănunte; strict adevărul. Şi nu scoţi un cuvânt apropo de ce vrei tu să facă el. Pentru că am greşit. Dacă o să mă caute în continuare, o face pentru că are dreptate să vrea să răzbune onoarea copilului lui. Ana... Nu uita niciodată că eşti ţigancă acum.

Într-adevăr; tocmai uitase...

- Să mănânci, să te faci bine şi să ai grijă de prinţesa aia mică...

Aprobă scurt cu capul:

- Şi tu, să ai grijă de tine.

Informaticianul nu era dispus să-l lase pe Ştefan să bufnească în hohote de plâns; sări din Salvare şi întinse mâinile. Încercă să se ridice singură, dar nu reuşi. Iar Ştefan se văzu nevoit s-o ridice el pe braţe, s-o ducă la marginea Salvării... Simţi noile braţe sub ea; Ştefan şopti slab:

- Adio, Ana.

Nu mai apucă să-i răspundă; tânărul se răsuci pe-un călcâi şi alergă spre taxi. Uau! O ţinea cu o forţă pe care n-ar fi bănuit-o la el! Scheleţelu' ăsta o căra aşa, "fluierând"? Vocea răguşită se adresă şoferului:

- Ia; deschide-n spate!

Fu aşezată cu mare grijă pe banchetă şi apăsată uşor, ca să se întindă acolo... Refuză; se mută pe locul din dreapta. De data asta va vedea unde-o ducea! Pentru că habar n-avea cine era tânărul cu voce răguşită şi faţă de informatician studios. Se putea menţine la verticală sprijinindu-se de banchetă şi de uşă...

Plecă privirea: gata, pornise motorul. Iar ea puse bărbia-n piept: nu voia să-l mai privească încă o dată pe Ştefan. Despărţirile scurte erau mai puţin dureroase; nu voia să mai fie vreodată răpită, pe motiv că "Am încercat, să moară mama, da' n-am putut să te uit!"... Şi-aşa, o cam furase valul de durere pe care-l emana practic Ştefan; în Salvare, devenise un pic melodramatică...

- Bă! Bă, să nu se-apuce nebunu' să tragă după noi!

- Nimeni nu trage cu pistolu' după mine; nu în ţara asta.

Ia uite ce persoană importantă era pişpirelu' ăsta! Mă rog; dacă era el sigur... Poate-ar fi fost mai bine să-l asculte şi să se lungească pe banchetă; prin luneta taxiului, capul ei era cea mai sigură ţintă...

Dar poate că nici Ştefan, nici tânărul de pe scaunul din faţă nu puteau schimba soarta; aşa că îşi privea încheieturile mâinilor şi aştepta... Taxiul trecu încet pe lângă Salvare; apoi accelerăspre oraş. Iar tânărul se întoarse spre ea:

- Te simţi bine? Ana, mă auzi?

Aprobă cu capul - şi scăpă un geamăt. Mamă-mamă, ce ameţeli avea!

- Aoleu! Ce-ai păţit? Ce să-ţi dau? Vrei nişte cafea? Dă, bă, sticla aia încoa!

I se întindea o sticlă de apă minerală, plină pe jumătate cu un lichid negru-negru... N-o luă: nu voia să rişte. Nu-l cunoştea pe lungan. Ştefan avea dreptate: 100.000 de euro erau o tentaţie enormă... Iar lichidul negru putea fi un somnifer, sau un drog...

- Te simţi rău? Spune!

Negă uşor cu capul, ca să nu mai ameţească aşa rău...

- Tu chiar ai fi dispusă să-l ierţi pe Ştefan? Te-ntreb pentru că socră-tu a triplat recompensa, semn că are o adversitate extremă pe el! Iar dacă continuă să-l caute şi după ce ajungi tu acasă, se iscă ditamai războiu' între florari şi aurari! Şi cocalari, şi teişeni, şi toţi la grămadă, ca la nebuni!

Ridică privirea spre el: chiar vorbea serios?... Ptiu! Ăsta avea pe puţin 30 de ani! Ia uite ce descoperire făcuse...

- Dacă ai ocazia să-ţi spui părerea, te rog eu mult - scapă-l cumva. Spune răspicat că nu vrei răzbunare şi nu-i porţi pică lu' Ştefan. Şi mai bine ştergeţi totu' cu buretele, decât să iasă război.

Întoarse capul spre fereastră: Ştefan o sfătuia să nu uite că era ţigan-

că, lunganu'-i zicea să se comporte ca romînca get-beget! Se întreba, deci, câtă bază putea pune în omul ăsta... Taximetristul mormăi scurt:

- Bă, mai bine stă întinsă! Că toate dispecerele din oraş au anunţat şoferii despre Ştefan!

- Ce-au anunţat? Mă!

- Păi bărba-su a vorbit cu unu' de la Meridian, să supravegheze străzile. Dă 10.000 de euro taximetristului care-i zice adresa de unde să-şi ia nevasta. Şi e riscant, frate! 10.000 de euro...

Dădu să se întindă pe banchetă; mâna o opri ferm:

- Nu. Stai dreaptă. Nu-i nici un pericol. Şi-aşa, ce dracu se vede prin perdeluţele alea?!

- Se vede, dacă te uiţi atent!

- Bă! Nu mă face, bă, să spun ce nu trebuie să se-audă! Oricum nu suntem singuri! Ai priceput? Căposule!

Taximetristul tăcuse. Şi ea tăcea. Deci nu erau singuri... Adică îi urmărea cineva... sau îi asculta cineva. Nu prea conta. Important era că, dacă se afla indicativul maşinii, avea cine să intervină s-o scape! OK!

- Linişteşte-te; eşti în perfectă siguranţă.

Se prefăcea că nu-l aude...

- Spune-mi ce să-ţi dau, ca să te pun pe picioare până ajungem la socră-tu. Că dacă te vede aşa, dracu ne ia pe toţi!

Nu-l auzea, nu-l credea, nu scotea un sunet...

- ... Sau, de fapt, tu nu crezi că te duc acasă?

Ghicise; dar nu era ea femeia care să recunoască asta! Mai ales că se apropiau vertiginos de Bucureşti...

- Bă! Ia dă mobilu' tău!

Bărbatul scoase mobilul, îl primi şi pe-al taximetristului şi începu să apese tastele... Stătea întors spre bancheta din spate; o privea lung, foarte serios. Ea îl vedea cu coada ochiului; încerca să nu privească luminile, maşinile şi culorile - mişcările lor o ameţeau, deşi perdeluţa era deasă...

- Să trăiţi. E cu mine, într-un taxi. Vorbiţi cu ea, vă rog?

Persoana a doua plural. Vorbea cu socrul ei? Inima îi bătea să-i spargă pieptul... I se întinse telefonul; şovăi, dar îl luă... şi-l ridică la ureche. Auzea foşnete şi murmure; deci ascultau toţi... Şopti, cu voce răguşită, nevenindu-i să creadă că într-adevăr scăpase:

- Alo?

- Bună, Ana.

El era! Socrul ei! Doamne, el era! Auzea în fundal chiuiturile soacrei ei, râsul Mirelei, nişte aplauze... Scăpă un suspin:

- ... Bună... dimineaţa...

Vocea deveni extrem de îngrijorată:

- Eşti bine?

- Da.

- De ce plângi? Ţi-a făcut Ştefan ceva?

Îşi trase nasul şi-şi impuse să se calmeze. Şi să răspundă cât mai clar şi răspicat:

- Nu.

- S-a atins de tine?

- Nu.

Alte aplauze! Acum îl auzise şi pe el răsuflând uşurat...

- Bine. Poţi să ai încredere în băiatu' ăsta care te-a luat. Spune-i să te aducă la noi, bine? Veniţi direct la noi!

- ... Bine...

- Dă-mi-l să-i spun ce-are de făcut.

Întinse telefonul spre el; imediat cum scăpă de aparatul micuţ, îşi acoperi faţa cu palmele şi se lăsă pradă plânsului...

Începea să se elibereze de toată tensiunea acumulată în ultimele 24 de ore; de toată teama... De spaimă... De nefericire... De panică... De groază... De deznădejde...

Ioan

Făcu semn să se potolească toţi - că ţopăiau şi zbierau ca nişte capre bete! Iar vocea guturală exclamă:

- Aoleu, acu' plânge!

- E normal; se descarcă. Vă rog s-o aduceţi direct la noi.

- Bineînţeles! Da', cu tot respectul, eu nu intru...

Exact cum se aşteptase! Îl privi pe Crin... primi confirmarea şi se grăbi să răspundă:

- Strada e pustie la ora asta; sunteţi invitatul meu.

- Nu, mulţumesc: chiar nu intru. Mai are rost să anunţ ceva?

- Nici măcar că s-a rezolvat! Pe la cinci, aşa, anunţăm noi... ceea ce e cazul să anunţăm!

O secundă de gândire... Şi-un zâmbet:

- Perfect. Vă salut.

- Toată stima.

Apăsă butonul şi aruncă mobilul pe masă, râzând:

- Nu i-a făcut nimic. Slavă Cerului, nu i-a făcut nimic!

Roberto îl prinse de braţ:

- Tată, nu spune hop până n-o vedem aici, la masă!

Aoleu, avea dreptate! O fi fost Ceauşescu ăsta parolist; da' până n-o vedeau pe Ana teafără şi nevătămată, la adăpostul casei lor, nu aveau voie să se culce pe-o ureche! Mai ales că poate-i făcuse totuşi ceva, iar Ana nu voia să spună asta de faţă cu un străin...

- Cât e ceasu'?

- Mai sunt 20 de minute.

- Hai; la posturi! Muierile, mai subţire cu răcnetele! Fiţi utile! Pregătiţi pijamaua, baia, mâncarea, un lapte cald... Hai, că vine fata acasă şi sigur e frântă! Hai!

Gata: le dăduse o direcţie spre care să-şi canalizeze energia! Nicuşor se aplecă lângă el:

- Nea Ioane - şi ce ne facem dacă pică şi Florentin?

Corect! Pe unde-o fi fost, oare Prâslea?... Nu mai conta. Acum era mult prea euforic ca să judece asemenea subtilităţi! Dacă pica, norocu' lui! Anunţă scurt:

- Lasă, c-o ascundem noi cumva! Hai, du-te şi tu şi...

Ce trebuia să facă Nicuşor? Că era prea euforic şi nu-şi amintea unde-i spusese să stea! Bine că măcar ginerele lui îşi amintea...

Ana-Maria

Mobilul piui; mâna o atinse uşor pe umăr:

- Băi, ce-ai? Nu te simţi bine?

Îi făcu semn că n-avea nimic. Dar era conştientă că plângea în hohote, de-abia mai respira... Gesticula s-o lase să se liniştească... Şi fu prinsă de mână. I se ridică mâneca gecii. Vocea guturală răcni:

- Aoleu! Ce-ai păţit la mâini?

Aoleu! Dl Manolache o să-i vadă bandajele! Ştefan nu mai avea scăpare! Plângea şi mai şi acum...

- Te rog! Nu mai plânge! Se vede pe tine că eşti epuizată! Numa' efortu' ăsta nu-ţi trebuie acum! Hai, gata! Te rog! Că cine ştie ce-şi închipuie nea Manolache - şi-i vai de pielea mea după aia! Bă, ia opreşte la prima benzinărie, să-i iau fetei ăsteia ceva de mâncare!

La naiba! Să-i ia ceva de mâncare? Tot pe scaunul din faţă stătuse cândva un bărbat, celebru şi influent ca şi ăsta, care oprise şi-i luase ceva de mâncare în drum spre...

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Îi venea să vomite, deşi era conştientă că n-avea ce. Ameţise de tot. Vedea negru, deşi nu mai ţinea mâinile peste faţă...

- Băi! Băi, ia fii tu serioasă! Hai: gata cu plânsu'! Că mă supăr eu acu'! I-am zis lu' Manolache că eşti bine - şi te duc acasă cu mâinile bandajate! Termină măcar cu plânsu' ăsta! Că acasă te duc, ce dracu!

Corect! Trebuia să se liniştească! Întinse mâna; primi o întrebare:

- Ce să-ţi dau?

Făcu semnul băutului şi primi... o întrebare:

- Cafea? Apă?

Ridică degetul; primi deci apa, fără dop! Încerca să bea şi nu prea reuşea, din cauza bulelor... Turnă puţină apă pe mânecă; începu să-şi

şteargă faţa, căutând o zonă cu puţină răcoare... Parcă ghicindu-i gândurile, bărbatul îi coborî puţin geamul. Mm, ce bine era...

- Aşa; opreşte aici.

Se opreau...

- Ia: ţine aici. Iei o apă plată, o Coca-Cola, biscuiţi fără cremă, vezi dacă găseşti sandwich-uri... Şi-un Red Bull. Şi repede, bă! Că am zis patru jumate, nu patru treişcinci!

Portiera se deschise, se închise... Şopti, printre suspine:

- Chiar mă caută... atâţia oameni?

Bărbatul începu să râdă:

- Da' ce credeai? Socră-tu e o somitate printre ţiganii din Bucureşti! Iar Bambina... Acu' eşti neam cu ea! Mai ales că are o slăbiciune pentru bărbată-tu! Credeai că n-o să-şi caute neamu' şi-n gaură de şarpe? Credeai că n-o să apeleze la absolut oricine poate s-o ajute? Totuşi, neamu' e neam!

Evident! Acum începuse să priceapă cum era socoteala... Fu bătută pe umăr; ridică privirea şi fu invitată să vină mai în faţă... Fu prinsă de umăr, trasă aproape-aproape de el... Buzele se lipiră de urechea ei; şoapta fu extrem de uşoară:

- Eu sunt "Elveţia". Eu stau mereu deoparte. Mă bag doar ca să nu iasă război; iar războiu' ăsta ieşea aşa, cam cât un cataclism... Pe Ştefan îl apără Armata; pe mine, SRI-ul. Mi se spune Ceauşescu. Sst...

Pricepuse tot. Acum era limpede ca ceru' de vară! Taberele erau evidente... Reveni pe banchetă. Se liniştise. Era pe mâini extrem de bune.

Florentin

Nu mai putea; după 24 de ore de nesomn şi vreo patru pachete de ţigări, simţea că nu mai putea... Oftă greu:

- Aşa că nu ştiu. O vreau acasă - punct. Dacă nici 100.000 de euro nu sunt de-ajuns, nu ştiu...

Laura se ridică:

- Gata; hai să te culci.

- Nu. Mai stau zece minute şi plec.

- Ba nu pleci nicăieri, aşa de obosit şi trist! Mai ales că eşti cu maşina! Ia: baterie mai ai la mobil?

- Nu; nu cred.

- Bine că am tot Sony Ericsson. Hai la culcare. Hai, vino-ncoa!

Fu luat de mână şi tras spre uşa bucătăriei. Nu ştiu de ce, dar se ridică. O urmă... Stop! Ăla era dormitorul! Păşi spre sufragerie:

- Nu. Stai liniştită, că mă-ntind pe canapea.

- N-am canapea.

- Atunci dorm aici, pe jos.

Laura ridică tonul, smucindu-l spre dormitor:

- Băi, nu mă scoate din sărite! Bagă-te acolo-n pat, că nu sar să te violez! Ce dracu!

O văzu năvălind în baie, trântind uşa... Într-adevăr; nu sărea să-l violeze. Iar el era inutilizabil, din foarte multe motive... Intră în dormitor. Puse mobilul la încărcat, îşi scoase pantofii... Se lungi pe pat... Închise ochii. Şi adormi.

Ioan

Ridică mobilul, privi cifrele micuţe... Se ridică şi selectă numărul lui Roberto. Sună doar o dată; răspunsul fu şoptit:

- Da!

- Ceva mişcare pe stradă?

- Pustiu. Nici maidanezii nu-s pe la curţile lor!

- Dacă observi ceva, şi cea mai mică mişcare, mă suni!

- Evident! Stai aşa!... Nicuşor zice că se văd nişte faruri venind dinspre Glucoza!

- E taxiu?

Aştepta răspunsul... Aştepta... Auzi direct răcnetul agitat al lui Nicuşor:

- E taxiu şi vine dinspre Aviaţiei!

- Taxiu şi vine

- Ei trebuie să fie. Ochii mari! Şoferu', omu' şi ea; dacă sunt mai mult de trei, avem o problemă imensă!

- Nicuşoare, câţi sunt?

Tăcere... Răcnet:

- Trei!

- Ei sunt.

Închise şi se ridică. Trecu prin agitaţia generală, fără să fie capabil să-i ordoneze cumva "pe priorităţi". Şi trase perdeaua geamului de lângă uşă: ei erau.

Ana-Maria

Taxiul semnalizează, încetini... şi intră pe străduţă. Încă un minut şi ajungea... Iar îi venea să plângă, pentru că urma revederea cu socrul ei... Şi tot nu se gândise ce-o să-i spună...

- Ce-am vorbit, rămâne între noi.

Aprobă scurt, cu capul. Cutia aia de Red Bull o pusese pe picioare în cinci minute! Era "fresh", ameţelile dispăruseră...

- Te las în faţa porţii: eu nu pot să cobor.

Aprobă din nou: era foarte OK!

- Şi-aşa, cred că te-aşteaptă în capu' străzii...

Tot ce se putea! Auzise răcnetele şi aplauzele; îşi dădea seama ce tensiune, ce îngrijorare fusese în casa socrilor ei... Plângea de-a binelea, pentru că-i era frică să nu fie invitată la discuţii în curte... Viraj la stânga. Încă doi-trei metri... Ajunsese.

Întoarse capul spre casă. Toate geamurile erau luminate feeric. La geamul de lângă uşă, silueta socrului ei... Care dispăru, după câteva clipe. Iar uşa se deschise larg.

- Hai, du-te!

Îl privi lung... şi plecă capul:

- Mulţumesc.

- N-ai de ce să-mi mulţumeşti: era şi interesu' meu să se termine aşa. Hai, du-te!

Deschise portiera, coborî... Cu coada ochiului, văzu lucirea metalului printre ulucile din lemn; era însă concentrată asupra mimicii bărbatului din uşă. N-o vedea; asta o îngrijora...

Urcă pe trotuar, ajunse lângă poartă... Şi totuşi, n-avea curaj să apese clanţa! Stătea ca proasta lângă poartă, plângea de-a binelea şi-l privea... Maşina demară. Acum, dacă n-o primea în casă... Dl Manolache coborî treptele şi deschise poarta. Şi-i făcu semn să intre, fără nici un cuvânt. Se conformă.

- Marcele; treci în casă. Zi-le şi ălorlalţi să vină înapoi.

Cumnatul ei alergă ca vijelia pe lângă ea. Vedea, prin uşa rămasă deschisă, foarte multe fuste lungi... Urcă treptele; socrul ei intră în casă. Ea se opri.

Nu putea intra aşa. Nu era o nesimţită. Nu putea profita de situaţia nenorocită prin care trecuseră cu toţii, ca să fie iertată aşa, "din oficiu", fără un cuvânt. Greşise de prea multe ori, şi nu i se oferise niciodată şansa să-şi ceară iertare. Dacă tot era să se-mpace cu socrul ei, măcar s-o facă aşa cum trebuia! Aşa că nu intra; aştepta...

Bărbatul se întoarse şi-o privi lung... Înghiţi greu şi-şi făcu curaj... Şi rosti, cât de clar putea, printre suspine:

- Vă rog să mă iertaţi că...

De când îi dăduse de înţeles că voia să-i spună ceva, socrul ei se întorsese. Acum o oprise, luând-o de umeri. Şi-l auzi rostind răspicat:

- Spune după mine: "Nea Ioane,"...

Îl privea lung... Avu impresia că mustaţa zâmbea uşor:

- Spune!

Plecă privirea, roşind "ca la balamuc" pentru acel apelativ la a doua singular:

- Nea Ioane,

Din casă auzi chicoteala Gabrielei; socrul ei îi ridică bărbia. Tăcea. Aştepta. Deci nu scăpa aşa, cu una-cu două... OK! O să-ncerce să-l privească în ochi când îl tutuia aşa! Îl privi lung, drept, şi repetă:

- Nea Ioane,

Bărbatul continuă "să-i dicteze":

- Te rog să mă ierţi că sunt aşa de ruşinoasă şi nu pot să spun deschis ce vreau şi ce nu-mi place.

Oare de ce n-o mira că-i ştia deja gândurile? Repetă:

- Te rog să mă ierţi că sunt aşa de ruşinoasă şi nu pot să spun deschis ce vreau şi ce nu-mi place.

- Te rog să mă ierţi că am fugit pe fereastră.

- Te rog să mă ierţi că am fugit pe fereastră.

- Te rog să mă ierţi că nu ţi-am spus ceea ce ştiam despre fetele tale.

- Te rog să mă ierţi că nu ţi-am spus ceea ce ştiam despre fetele tale.

Iar chipul lui cedă în faţa dorinţei de-a zâmbi:

- Te-am iertat. Şi îţi mulţumesc, acum, că ai avut grijă de fetele şi nurorile mele.

Poftim?

Prea târziu! O îmbrăţişa cu putere... Şi-o sărută, apăsat, pe amândoi obrajii! Doamne, picioarele îi tremurau îngrozitor! Nu voia el să intre, ca să intre şi ea şi gata?

Constată că socrul ei păşi într-o parte şi-o împinse pe ea prima. Nu-i venea să creadă! Nu trecea el primul? Unde dispăruse, brusc, regula aia? Intră în casă. Nu pricepea nimic din hărmălaia aia: dar era "de bine". Toată lumea se bucura că ea se întorsese acasă. Soacra ei o cuprinse larg cu braţele, Mirela le cuprinse pe-amândouă... Luminiţa ţopăia în jurul lor, ţipând: "Hai, făi mămico!"... Gabi fremăta, nerăbdătoare să se facă loc şi să poată şi ea s-o îmbrăţişeze fără să rişte să o lovească cineva în burtă... Fiecare spunea ceva; ea însă era destul de ameţită acum. Împăcarea aceea o ameţise de tot! Şi nu-şi vedea soţul în îngrămădeala aia...

Unde era Florentin?... Doamne, unde era Florentin?

I se tăiase răsuflarea: ce se întâmplase cu soţul ei? Unde era soţul ei? De ce nu era şi el acolo, cu restul familiei? Ce păţise? Păţise ceva rău? Plecase să ia ţigări? Unde era?

Fu răsucită pe-un călcâi şi îmbrăţişată dureros de tare! El era!... Nu, nu era el! Îl împinse cât colo pe Roberto şi se întoarse spre socrul ei:

- Unde-i Florentin?

Bătrânul îşi trase scaunul în mijlocul sufrageriei; îi oferi un răspuns ferm, vizibil încruntat:

- Florentin a uitat că are o familie care abia aşteaptă să-l ajute.

Adică soţul ei "o făcuse lată". De-aia apăruse şi recompensa aia "nebună"... Îl văzu trăgând şi-al doilea scaun:

- Te caută "cu forţe proprii", numai el ştie pe unde. Lasă-l să-şi spargă capu', până-i vine mintea înapoi de pe unde-i plecată.

Îl văzu aşezându-se pe scaunul lui:

- În plus, nu vreau să-l implic şi în rezolvarea definitivă a problemei acestui aurar: că dacă fi-miu a dat cu cuţitu'-n el cu atâta uşurinţă iar auraru' umblă cu pistolu' la brâu, prefer să-i ţin cât mai departe unu' de celălalt. Ia stai tu jos aici şi spune: ce-a vrut dobitocu' ăla de la tine?

Evident, trebuia să spună tot! Sincer, scurt, fără "floricele"! Porni spre scaunul pregătit pentru ea şi-şi scoase geaca, pentru că era foarte cald şi foarte fum acolo... Se aşeză şi sări imediat în picioare: Florentina! Unde era Florentina?

- Ce-i?

- Florentina?

Mirela alergă în camera băieţilor. Iar soacra ei "tună", repezindu-se spre ea:

- Aoleu! Ano! Ce-ai păţit la mâini?

Socrul ei îi prinse imediat mâinile; două răsuciri scurte... Luminiţa îi luă o mână; soacra ei, pe cealaltă:

- Ce-ai făcut, Ano?

Îşi privi lung socrul:

- V-am

Stop! Că iar o făcea pe-aia nefăcută şi-l supăra! Se corectă prompt:

- Ţi-am spus, nea Ioane: Florentin nu va fi niciodată divorţat.

Îşi trase uşor mâinile:

- Medicul de pe Salvare mi-a spus să nu le scot până mâine. Doar pe-ăsta de la gât, să-l schimb zilnic dar să nu renunţ la el până după revelion.

Şi-acum se repeziseră să vadă plasturele de la gât... Socrul ei păru că înţelege primul de ce avea un plasture tocmai acolo:

- Ce-i asta, Ano?! Ce-ai făcut?!

Tuşica Didonia ridică tonul vocii:

- Ia lasă fata-n pace! Ce crezi, că l-a convins s-o lase să plece citând din Kant? Uită-te şi tu ce vânătăi are pe faţă! Punem pariu că are şi cucuie-n cap, iar coastele-i sunt cam zdruncinate?

Mirela se opri în spatele dlui Manolache. Ţinea în braţe prinţesa adormită... Întinse mâinile spre ea, scăpând un suspin...

- Las-o să doarmă! Zi-mi ce s-a întâmplat! Că n-avem timp de

Soacra ei îşi întrerupse prompt soţul:

- Ia dă tu mâinile-ncoa! Că eu am o bănuială!

Îi suflecă mâneca "dintr-o mişcare" şi începu să răcnească:

- Aoleuu! Ioanee, a drogat-oo!

Florentina tresări; deşi o durea sufletul să n-o aibă în faţa ochilor, îi făcu semn Mirelei s-o ducă înapoi, în cameră. S-o lase să doarmă acolo. Luminiţa ţipă şi ea:

- Aoleu, îl omoară frati-miu! Îl omoară pe bune, şi eu n-apuc să-i dau cu ceva-n cap!

Marcel se grăbi şi el cu întrebarea:

- Te-a drogat? Vrei să mergem la spital?

- Mucles, bă!

Linişte deplină... Socrul ei îi privi ambele mâini:

- De unde-s astea?

- Are un amic care e medic pe Salvare. L-a chemat, când m-a găsit în balta de sânge, iar el mi-a pus perfuzii cu sânge şi glucoză. Tot el mi-a pus şi bandajele...

- ... Ia ia-o de la început! Ieri dimineaţă... Iar voi, ciocu' mic! Concluziile după!

Ochii negri o priveau lung, serioşi, atenţi la ea... Oftă greu: păi să înceapă să povestească! Scurt, la obiect şi fără "floricele"! Cu sinceritate...

Ioan

Ana povestea. Ajunsese la partea în care ea bolea, cu perfuziile înfipte-n mâini, iar Ştefan aştepta să se facă ora patru. Moment ideal pentru el pentru a trage o concluzie...

Deci Ştefan o luase ca să fugă împreună-n lume! Puştiul era îndrăgostit lulea; şi cum văzuse, în ultimele trei luni, la Florentin toate defectele posibile, şi cum involuntar propriile sentimente le amplificaseră la maximum, decisese să o fure pe Ana. Să îi pună în faţă oferta lui şi s-o lase să decidă ea... Iar dacă ea nu decidea aşa cum voia el, era pregătit s-o transporte fuguţa în Miami, sau la Cannes, şi s-o convingă acolo. La ce aranjamente aflase de la Nicuşor că făcuse puştiul ăla, era sigur că, dacă nu l-ar fi convins Ceauşescu să-şi scape pielea, era pregătit, la o adică, să-i taie Anei orice şansă de întoarcere. După părerea lui, firește! Că la el în şatră, aşa era: odată "trecută" prin alt pat, femeia nu se întorcea niciodată în patul din care plecase, sau fusese luată...

Şi poate că Ştefan era pregătit, la o adică, să-i aranjeze lui Florentin un accident de maşină absolut întâmplător, dar de o gravitate extremă. Fie cu furtunele de la frâne, fie cu o basculantă fără frâne sau vreo groapă mai adâncă... Ceea ce-l făcea să se gândească, la modul cel mai serios, să renunţe la planul de a-l scutura pe Prâslea - şi să-l cheme acasă, ca să-l ştie în siguranţă... Îşi privi ceasul şi-o întrerupse pe Ana exact când povestea cum urcase în Salvare:

- S-a atins de tine?

- Nu.

Un răspuns prompt, sincer, curat...

- Dar a încercat?

- Nu.

- Sigur?

- Sigur.

- Bun. Asta i-a salvat viaţa.

Se întinse şi-şi luă mobilul de pe masă:

- Nu scoate nimeni o vorbă. Femeie, adă fetii ceva de mâncare! N-auzi că are numa' glucoză-n ea?

Dna Manolache se repezi spre bucătărie; socrul ei căuta un număr... Ea şi-ar fi dorit să se trezească Florentina... Sau măcar să apară Florentin...

- Salut, Vlade. Ioan sunt.

Vlad? Nu-şi amintea de vreun Vlad...

- Da, s-a întors acu' vreo juma de oră... Nu; da' a bătut-o ca un sălbatic. Vlade, dă-mi număru' lu' ta-su.

Adică nea Vlad, tatăl lui Nicuşor! Soacra ei năvăli în sufragerie, cu farfuria într-o mână şi răcnetele pe buze! Evident, îşi blocă imediat răcnetele; se rezumă la a-i umple masa cu mâncare, încruntată... Şi-i făcu semn să se-apuce imediat să mănânce! Împărţi "din ochi" farfuria-n patru şi-şi alese un sfert care nu conţinea ou fiert...

- ... Se pregătea s-o ducă la Miami, unde a cumpărat deja o vilă cu tot confortu'! Îşi pusese deoparte 3 milioane de euro, pentru ei doi! Auzi, Vlade? Trei milioane de euro! Clar că nu-i de joacă! Puştiului i s-a urcat la cap că poate orice, şi-i schimbător ca vremea de vară! Trebuie să-l opresc cumva!... Ştii, ţi-am spus care-i planu' meu... Chiar vrei să mergi şi tu?... Ştiu; da' oricum merge Nicuşor... Nu, Doamne fereşte! Sigur! Ştiu că tu eşti mai aproape de Dumitru decât gineri-miu. Bine; te sun cu juma' de oră înainte să venim să te luăm... Mersi, Vlade.

Piuit - şi răcnete de soacră:

- Ai înnebunit, Ioane? Ce mai ai de vorbit cu ăla? Unde vrei să te duci? Şi-l mai cari şi pe moşu' ălălalt după tine!

Socrul ei nu păru să fi auzit răcnetele puternice; se întoarse spre Roberto:

- Apucă-te de telefoane şi opreşte potera. Toată potera. Şi plăteşte oamenii. Anunţi că Ana s-a întors în bună stare, aşa că nu mai avem nimic cu el. Să specifici clar chestia asta - ca să se liniştească lucrurile. Să nu se-apuce vreunu', din exces de zel, să-i ia gâtu' tocmai acu'!

Forma numărul pe care şi-l notase pe şerveţel... Auzea cum suna... Aa, îl pusese pe speaker!... Da' de când până unde rezolva dl Manolache problemele de faţă cu toţi ceilalţi? Foarte ciudat...

Trebuia să-şi bage bine-n cap că el era nea Ioan. Iar soacra ei, tanti Lăcrămioara. Ca să nu-i mai supere vreodată ţinându-i la distanţă aşa, "din vorbă"...

- Alo?

- Bună dimineaţa. Ioan Manolache la telefon.

- Să trăieşti, Manolache! Sper că i-a venit mintea la cap şi-o aduce acasă!

- A adus-o deja. Trebuie să vorbim.

- ... Sigur: vorbim!

- Venim noi în şatră, la ora două.

- Sigur că da! Vă aştept!

- Vezi, să dai nişte telefoane, să-ţi determini fiul să ne lase să ajungem până acolo. Că mă aştept să întâmpinăm probleme pe drum.

- Sigur! Chiar acum îl sun!

- Şi, mai ales, să-l chemi în şatră. Trebuie să fie şi el prezent la discuţia despre el.

- Sigur! Îl chem chiar acum!

- Bun!

Socrul ei apăsă butonul:

- Ascultaţi aici la mine. Crine, sună şefii şi cere-le nişte locotenenţi cât mai fioroşi. Că n-o să mergem doar noi, fără pază serioasă! Roberto, îi suni pe băieţii tăi. Să vină aici la 12 fix - că nu putem să lăsăm muierile şi copiii nepăziţi! Şi ştii ce zic eu? Hai să facem o şmecherie... Tare mi-ar place să ştiu în permanenţă pe unde-i Prâslea! Aşa, ca să nu fim nevoiţi să-l ţinem la uşă, până o ascundem pe Ana sub pat!

Râs general în sufragerie; Roberto îşi luă mobilul de pe masă... Iar socrul ei adăugă:

- Şi-aşa oamenii sunt pregătiţi, încălziţi, gata organizaţi şi ambalaţi...

Tuşica Didonia oftă, râzând:

- Alelei, săracu' băiat! Alelei, Ioane, ce-i faci tu lui!

- Las' că aşa-i dragostea! Una caldă, şapte reci! Da' ce dulce-i aia caldă...

Râdeau. Se vedea în atmosfera generală că se eliberau de tensiunea şi îngrijorarea acumulate în ultimele 24 de ore. Împinse farfuria: gata, îşi mâncase sfertul! Acum încerca să zâmbească veridic; fiindcă nu-i prea venea să zâmbească. Îl pedepsea cu cruzime pe Florentin...

- Ce-i, Anuţo?

Aoleu, o prinsese! Ridică privirea spre el...

- Nu vrei să-l pedepsesc?

Socrul ei râdea; era vesel. Ar fi putut să încerce să-şi scape soţul de chinul de-a o căuta în continuare şi-a se perpeli cu teama-n suflet; dar îi rămăseseră în minte cuvintele lui Ştefan. "Nu uita niciodată că eşti ţigancă acum"... Răspunse în romanes:

- Dumneata ştii mai bine, nea Ioane, ce trebuie făcut.

Şi-acum îi lăsase pe toţi mască... Prima reacţie o avu, fireşte, soacra ei - începu să aplaude şi să râdă:

- Te-a făcut KO, Ioane! Ţi-a zis-o!

Roşi violent şi plecă privirea spre legăturile de la mâini. Şi socrul ei râdea; îl vedea cum o privea drept, râdea şi aproba cu capul... Soacra ei o îndemnă, pe un ton plin de bunăvoinţă şi bune intenţii:

- Hai, maică; ia şi mănâncă!

- Nu mai pot.

- Ei, nu mai poţi! Abia te-ai atins de mâncare!

- Medicul de pe Salvare mi-a spus să mănânc un sfert din porţia pe care-o mănânc de obicei.

- E diliu!

Nea Ioan se grăbi să-şi lămurească nevasta:

- Când ai mâncat ultima oară, Ano?

- Alaltăieri seara. Că cina de ieri am scos-o imediat cum am înghiţit-o...

- Aşa că nu vrei să faci o criză de ficat. Te-ai calmat, nevastă?

- Nu; până nu bea şi laptele cald, nu mă calmez!

OK! Bea şi laptele cald! Da' atât; că nu voia să i se facă rău... Toţi tăceau şi se uitau la ea, cum bea laptele cald... Oof! Dac-ar fi ştiut că o să fie chiar aşa...

- Gata! Hai să te-ntinzi două-trei ceasuri, până stabileşte Ioan ce şi cum facem mai departe. Hai!

Se ridică, pregătită s-o roage s-o lase să doarmă cu Florentina... Dar nu mai fu nevoie să deschidă gură - era invitată în camera lui Roberto. Uşa era larg deschisă...

- Ana!

Îl privi lung, atentă. Nea Ioan redevenise serios:

- Toate amănuntele sunt extrem de importante acum. Ia hârtie şi pix; că sigur n-adormi într-o secundă. Dacă-ţi mai aminteşti ceva, notează, ca să nu uiţi, şi spune-mi!

Aprobă, iar Roberto se grăbi să-i aducă hârtie şi pix... Luminiţa îi aduse pijamaua... Intră în cameră iar uşa se închise uşor în urma ei.

Era în siguranţă. Era acasă. Casa socrilor ei era "acasă". Acum îşi dădea seama că nu-i era deloc dor de apartamentul dnei Zorilă. Şi era un pic bulversată de aşa descoperire...

Se schimbă, oftând greu: poate că noua atitudine a familiei ei contribuise la "îndulcirea" imaginii acelei case. Poate că bucuria întoarcerii acasă era îndeajuns de mare ca să şteargă cu buretele amintirile neplăcute; şi poate că la asta contribuise şi "revederea" amintirilor, din seara trecută...

Se lungi în pat, la perete. Florentina dormea în mijlocul patului. Sprijini capul în pumn şi-o privi lung...

Nu-i era somn. Absolut deloc! Un alt motiv de uimire - că nu mai

închisese ochii de 24 de ore. Mă rog; stătuse cu ochii închişi, în vilă. Dar nu dormise. Acum voia să-şi privească prinţesa... Era un pic mai liniştită, ştiind că Florentin era supravegheat de amicii lui... Era întristată, amintindu-şi că unicul om care n-o aşteptase acasă, care n-o întâmpinase pe prag, era soţul ei...

Ioan

Coborî mult tonul vocii şi-şi privi ginerele:

- Băi, Nicuşoare! Ştii ce mă-ntreb eu? Ce-o să zică Ştefan, în şatră. Acu', că am auzit cu toţii ce i-a făcut şi cum a plănuit totul, mă întreb cum dracu să pun problema, de faţă cu taică-su! Să-l dau în fapt cu planul? Să mă rezum la răpire şi să sar peste restu'?

- Nu ştiu. Cred că ar trebui să-i zici lu' taică-su tot ce-a făcut fi-su. Ca să ştie şi ăl bătrân ce poamă de plod are.

Iar se băgase nevestica lui cea dulce şi foarte vorbăreaţă... Îi aruncă o privire concludentă; Lăcrămioara se ridică:

- Ia hai, Didonio, să bârfim noi la bucătărie!

Ce bine! Luminiţa se ridică şi ea, dar îi făcu semn să se-aşeze pe scaun:

- Făi, eu ştiu că tu eşti bună prietenă cu Ana.

- Suntem prietene...

- Cum adică, fă?

- Adică, dacă e supărată de ceva, îmi zice; da' cam atât.

- Ştii ce vreau eu să ştiu? Care-i dispoziţia sufletească a lu' Ştefan. Că ăsta e clar că acţionează după cum îi zice inima. E al dracului de deştept şi mi-e că el s-a gândit la planu' meu înainte să mă gândesc eu la el, aşa că e pregătit pentru discuţia cu taică-su. Normea n-o să-mi zică tocmai mie chestiile astea; că ea roşeşte şi-şi înghite cuvintele. Du-te tu la ea şi află în ce stare psihică şi sufletească e puştiu'.

Citi în ochii fiicei lui teama. Spaima de-a nu fi amestecată în problema discuţiei cu bulibaşa. Luminiţa bâigui:

- Păi ce ştiu eu, măi tată! Ce crezi, că suntem aşa, "la sentiment"?

- Ia vino-ncoa.

Fiica lui se prezentă, prompt... Se lăsă destul de mult pe spate; dar ajunse să-i dea o palmă:

- Dacă aşa ai înţeles să-i întorci ajutoru', asta meriţi!

Obraji roşii, ochii fiicei lui plini de lacrimi... Nicuşor se ridică:

- Mă duc eu.

I-auzi! Se încruntă la el:

- Crezi că ţie-ţi zice? Aşa, ca de la fustă la nădragi?

- Da. Am mai avut discuţii de-astea. Că eu aflam primu' ce-avea Ştefan în minte şi le spuneam de fiecare dată şi lor.

Logic! Adică Nicuşor îl cunoştea cel mai bine pe Ştefan; sigur, partea aia cu "Ana e mai deschisă cu Nicuşor decât cu Luminiţa" i se părea o blasfemie; dar probabil că ăsta era avantajul unei nurori născută româncă... Nicuşor aştepta "unda verde"...

- ... Bine; dar nu uita ce miză e-n joc! Riscul să ne întoarcem de acolo cu Salvarea e foarte mare.

- Ştiu.

Ginerele lui se apropie de uşă, ciocăni corect...

Ana-Maria

Auzise discuţia din sufragerie. Deşi vorbiseră încet, ea auzise totul. Învăţase "să-şi ascută auzul"... Zâmbi slab:

- Intră.

Cumnatul ei se conformă, îşi trase un scaun lângă canapea... şi tăcu. Oftă greu şi şopti:

- Înainte să-mi pierd cunoştinţa, era foarte sigur pe el. Încerca să fie calm, să pară calm; în realitate, cred că agitaţia lui atinsese cote maxime. Că sigur nu plănuise să mă lovească, sau să mă azvârle de colo-colo... Mi-a lăsat impresia că, dacă continuam să spun "Nu", urma să treacă la planul B; fie s-o fure şi pe Florentina, fie să mă lege de pat şi să facem poze explicite-n doi... fie să-i facă un rău lui Florentin... Când m-am trezit cu perfuziile la mâini, era total schimbat. Atunci l-am văzut pe puştiul de 19 ani, cu probleme în dragoste. A plâns non-stop, de la două până la patru... Se uita la mine şi plângea. Şi-mi tot cerea explicaţii: de ce? De ce nu vreau măcar să încerc? Ce-are Florentin şi el nu are? Ce face Florentin şi el n-a făcut? Ce-mi oferă Florentin, iar el nu-mi poate oferi? Că doar mă iubeşte mai mult decât mă iubeşte Florentin. N-a încetat decât când i-am spus că în sufletul meu nu mai e loc nici pentru Ana; e loc doar pentru Florentin. Atunci a început să dea telefoane... Te-a citat, la un moment dat. A spus că, aşa cum spui şi tu, unele lucruri şi unii oameni nu sunt sortiţi să fie împreună.

- Cum era după ce-a spus asta?

- Răvăşit... Ţi-am spus: a început să plângă... L-a sunat pe Grasu, i-a spus să distrugă toate filmările şi fotografiile făcute în timpul filajului meu şi-a ţipat în telefon că, dacă mai găseşte ceva acolo când s-o întoarce la apartament, îşi zboară creierii... Nici n-a clipit când a auzit de 100.000 de euro recompensă... Dar, deşi plângea, a catadixit să-i spună lui Florentin că, dacă mai sună o dată, îmi ia gâtul. Pe urmă mi-a zis, privindu-mă cu ochi trişti, că măcar atâta lucru să mai facă pentru mine: să-l dezmeticească. Ori mă caută, şi-atunci el conduce toţi oamenii şi nu-şi lasă telefonul din mână, ori stă-n cur pe scaun şi aşteaptă să mă descurc singură. Eu nu ştiu; mă depăşeşte. E prea isteţ. Îi merge mintea prea repede. Eu una nu-i pot anticipa mişcările! Chiar şi când ştia că plecăm, s-a gândit să le confişte oamenilor lui de încredere mobilele şi cheile! S-a gândit la recompensă şi la posibilitatea de a fi trădat pentru ea! Are o minte "brici"!

- Tocmai de-asta e important să ştim în ce stare e. Că îl afectează, să ştii! O fi el învăţat să trăiască într-un stres continuu; dar o să mergi cu noi, la el în şatră, şi revederea o să-l cam zdruncine! Zici că în Salvare ţi-a spus "Adio"?

- Da. Dar nu i-am răspuns. Şi nici nu am întors capul. Iar taximetristul a zis că mai bine mă culcam pe banchetă, să nu-l apuce nebunia şi să scoată pistoalele...

- ... Deci era foarte supărat, dar şi foarte alert şi atent la tot ce se întâmpla în jurul lui.

- Exact. Inclusiv la bănuiala că medicul era complice cu voi.

Nicuşor ridică mirat sprâncenele... Zâmbi slab:

- Era, da' n-aţi ştiut. Acum, gândindu-mă mai bine, cred că... Cred că putea să fie omu' lu' Ceauşescu. Că în Salvare s-au comportat amândoi de parcă erau invizibili. Uite: pe-asta am uitat să v-o spun...

- Ai spus-o acum - şi e perfect aşa! Te las să te odihneşti.

- Stai! A mai fost o chestie! Eu eram pe targă; n-am văzut, da' am auzit. Au tras pe dreapta înainte de parcare, iar taxiul era deja acolo. Ştefan l-a sunat şi i-a zis să tragă maşina în spatele lui. A scos unul dintre pistoale şi l-a pus, prin geamul salvării, la vedere. Şoferul de pe Salvare a spus, la un moment dat: "Ai văzut?" Ştefan i-a răspuns: "Da. Stai liniştit, că nu e ca-n filme." Taxiul s-a apropiat; Ştefan a părut amuzat: "Ţi-am spus eu? Întinde mâna şi refuză-l." Sigur era vorba despre un alt pistol.

Nicuşor aprobă şi ieşi. Reveni spre Florentina; privi lung chipul necăjit, guriţa botoasă... Ochişorii care păreau să fie un pic umflaţi... Pe unde umbla Florentin? De ce nu se gândea în primul rând la familia lui? La neamul lui? La părinţii şi fraţii care-l ajutau întotdeauna, necondiţionat...

Roberto

Deci aşa stăteau treburile...

Păi el era perimat, cu sabia lui cu tot! Ia să "negocieze" cu Mireluţa un pistol! Că toţi ageamii aveau! Da' întrucât el făcuse armată deaia adevărată, voia pistol pe glonţ! Sigur că Mirela nu va aproba; el o s-o întrebe totuşi... Aşa, din principiu! Tăticul lui îşi aprinse o ţigară:

- Mă, în cazul ăsta cred că ştiu cum pun problema. Atenţie mare la mine. Mă îndoiesc că băieţaşu' ăsta îşi permite să scoată pistoalele în faţa lu' taică-su. Că e un băieţaş calculat, nu face el asemenea gafe enorme. Pe de altă parte, taică-su sigur habar n-are câte milioane de dolari are fi-su în cont. Şi nici câte vile. S-ar putea să descoperim că, pus în faţa adevărului gol-goluţ, Ştefan va considera că a pierdut dragostea şi respectul lu' taică-su. Şi că, în concluzie, nu mai are nimic de pierdut.

- Da' noi nu ne ducem singurei acolo.

- Iar ăsta e doar un factor de stabilitate... Crine, ai vorbit?

- Vorbit. Ne dau oamenii-cheie, cu renume. Şi câţiva mărunţei care nu clipesc când văd pistoale.

- Bun. O să-i ţinem înşiraţi la vedere, ca factor de intimidare. Vom sta drepţi şi mândri şi vom blufa "la greu". Eu voi susţine, iar voi veţi aproba, că îi avem ca martori pe toţi cei care l-au ajutat să organizeze şi să înfăptuiască răpirea Anei. Pe medicul de pe Salvare, pe omu' care i-a făcut actele... Să punem pe hârtie tot ce ştim până acu', Crine, ca să nu uităm pe vreunul. Şi cu atenţie - că dacă şi-a găsit singur casa în care-a ţinut-o, nu-l putem avea pe agentu' imobiliar...

Crin aprobă. Iar tăticul lui se ridică:

- Mă duc să mă întind juma de oră.

Era frânt de oboseală... Uşa dormitorului se închise; rămăseseră doar ei, fraţii şi cumnaţii. Şi-acum şopti, ca pentru el:

- Eu îl pocnesc pe Fane ăsta de-l dau cu cracii-n sus! În faţa şatrei!

- Bă, calmează-te!

- Sunt foarte calm. Florentin n-o să fie acolo; o să-l reprezint eu. Şi la cum îl ştiu eu pe Prâslea, e-n stare să nu mai vorbească cu mine toată viaţa dacă aude că nu i-am dat măcar un pumn!

Nicuşor se grăbi să aprobe:

- Tu poţi să încerci; eu pot să reuşesc să te opresc. Nu de alta, da' Ştefan e cuminte-n şatră şi independent în afara ei. Eu îl ştiu de când eram de-o şchioapă; ne-am înţeles bine până acum. Tot eu l-am ţinut pe Florentin, după ce l-a rănit; tot eu i-am dat drumul Anei, la vreo zece secunde după. E bine să rămân amic cu el; că prieten e prea mult, după evenimentele astea.

- Ai dreptate. Avem nevoie de informaţii din interior. Mă miră totuşi că ţi le spune ţie!

- Cred că duce lipsă de prieteni dezinteresaţi şi sinceri. Şi, sigur, a avut interes să-i spun Anei unele lucruri apropo de planul lui! După socoteala lui, era mai important ce-i transmiteam ei, decât ce v-am transmis vouă.

Crin ridică privirea din hârtie:

- Ce mai: tu trebuie să rămâi amic cu el. E cel mai bine aşa. Oricum, o să mai dăm nas în nas cu el, până la sfârşitu' vieţii; avem tot timpul să-l caftim cum trebuie.

Aprobă şi se ridică şi el:

- Mă simt bătut!

- Eşti obosit. Du-te şi tu şi întinde-te...

Aprobă; intră în camera copiilor. Trebuia să se odihnească, dacă voia să-i fie de ajutor tatălui lui, în şatră.

Lăcrămioara

Mesteca furioasă în oală. Mesteca, mesteca... Didonia nu zicea nimic... Gata! Că nu mai rezista! Aruncă lingura în chiuvetă, veni la geamul uşii bucătăriei şi privi lung în sufragerie. Oftă:

- În sfârşit, a plecat balauru'! Ce zici, făi Didonie, de Ştefan ăsta: ce nenorocit! Ce javră de om!

- Ce să zic; aşa-s toţi tinerii atunci când iubesc.

- Ce iubire, fă? Că şi pe mine m-a luat al meu din dragoste, şi nu m-a umplut niciodată de vânătăi! Pe Anuţa de câte ori a bătut-o ăsta, în 24 de ore?

- Tu nu i-ai dat palme şi nu l-ai luat peste picior pe Ioan. Nici nu i-ai spus că nu simţi nimic pentru el şi-ai prefera să-şi ia dragostea şi să şi-o înfigă undeva. Iar acolo unde-a crescut el, femeia are un statut al dracului de bine delimitat...

- Da' chiar şi aşa! S-o bată şi s-o lase nemâncată? De fapt, s-o ia din casă legată, cu gealaţii? S-o ţină-n maşină cu cătuşe la mâini?

- Prevăzător!

- Pe dracu! Un puţan care habar n-are ce-i aia viaţa şi cu ce se mănâncă! Un neterminat învăţat să trăiască pe picior mare! Un idiot care crede că totul se poate cumpăra! Ce plin de el e! Ah, Doamne! - ce n-aş da să mă ia şi pe mine-n şatră! Să-l fac eu cum îmi vine la gură! Şi să iau o piatră şi să-i dau cu ea-n cap! Să-l fac de râs! Să ştii, Didonie! Mă jur! Dacă mă ia cu ei, io tabăr pe el şi-i dau jos chiloţii! Şi-l las în curu' gol în mijlocu' şatrei! Ca să fie clar câte parale face băiatu' bulibaşei!

Întoarse capul spre cumnata ei. Care-o privea, senină, şi zâmbea... Hei!

- Tu ce râzi, făi, aşa?

- Ştiam că nu se va întâmpla nimic între ei.

- Păi normal, că tu întinzi cărţile doar pentru ochii tăi! Şi la mine nu te-ai gândit, că am stat cu sufletu' uite-aşa de mic şi speriat în mine!

Îi întoarse spatele şi recuperă lingura din chiuvetă. Na, că se lipise afurisita de tocăniţă! Ah, şi-asta numai din cauza lu' Ştefan ăla! Numai s-o ia şi pe ea... Doamne!

Paşii se apropiară, iar Didonia şopti:

- Te juri pe ochişorii nepoţilor tăi că uiţi imediat ce-o să-ţi zic eu acu'? Şi că laşi lucrurile aşa cum le-am pus eu?

- Mă jur!

- Le-am legat cununiile.

Cee? Scăpă lingura în oală - dar asta nu mai conta acum! Se întoarse şi-o prinse de braţ:

- Ce-ai zis?

- Ştefan a încercat - că e tânăr, iubeşte iar ea e frumoasă ca-n reviste. N-a reuşit - că am avut eu grijă să nu reuşească. Iar Ana, care a învăţat legile noastre ca pe rugăciune, a sărit peste tentativele lui atunci când a povestit ce s-a întâmplat.

- Didonio, încerci să spui că a pipăit-o?

- Nu; dacă o pipăia, Ana era moartă acum. A încercat să fie tandru, iar refuzurile ei au fost prompte şi din pripă. Şi, neştiind cum ar categorisi Ioan tandreţea pe scala pedepsei pe care-o merită Ştefan, pedeapsă care cu siguranţă va isca un război în toată regula, Anuţa noastră a preferat să "uite" să spună că el a luat-o de mână, sau că a încercat să o sărute... Chestii de-astea. De tandreţe.

Răsuflă uşurată:

- Făi, m-au trecut toate apele!

- Ştefan ştia prin ce-a trecut Ana în Serbia. Şi voia s-o facă să se îndrăgostească de el - nu neapărat s-o despartă de Florentin! N-ar fi îndrăznit să-i stârnească amintirile - că asta i-ar fi dinamitat toate şansele şi n-ar fi câştigat decât ura ei. Şi chiar dac-o forţa şi-apoi o ducea la Miami - Ana e genul de femeie care, atunci când e tristă, întunecă şi soarele de pe cer, darămite speranţele şi visele omului de lângă ea. A cântărit-o bine, înainte să-şi facă planul. Ştia cu ce muiere are de-a face.

Aprobă, privind-o lung... Fu rândul Didoniei să ofteze:

- Alta e socoteala mea acum. Florentin e la Laura; că de-aia nu sună mobilele, să ne anunţe că e fie prin oraş, fie prin vreun club, la masă cu interlopii.

Aoleu! Puse mâinile-n şolduri:

- Păi să nu-i

- Sst! Nu-ţi dai seama? Săraca fată - ce de dezamăgiri îi e dat să trăiască zilele astea!

Ce de dezamăgiri?... Aa! Începu să râdă:

- Crezi tu că funcţionează? N-ai văzut poza? Drăcoaica aia-i frumoasă, stilată şi capabilă de orice!

- O fi; da' nu e el capabil...

- Cine, făi? Băiatu' meu?

Didonia aproba... Râdeau amândouă ca apucatele, lângă oala care emana un puternic miros de scrum...

Luminiţa

Soneria? La şapte dimineaţa? Da' cine putea să fie? Se grăbi să descuie uşa, ştiind că bărbaţii dormeau şi nici mămica ei nu era mai "în formă"; la vederea Ninei şi-a lui Radu, înarmat cu un buchet de flori, începu să râdă:

- Neaţa!

- Neaţa. Ştiu că suntem matinali, da' simt că mor dacă nu văd cu ochii mei că se simte bine!

Aprobă şi le făcu semn să intre. Ciocăni uşor în uşă...

- Intră.

Adică Ana nu dormea? Deschise uşa, zâmbind:

- Nu dormi?

Cumnata ei negă încet:

- Nu pot să-mi iau ochii de la ea.

- Da' nu eşti obosită?

- Ba da.

Mă rog; aici ea nu pricepea cum era treaba! Zâmbi:

- Ai musafiri.

Şi-i invită să intre... La vederea lor, Ana dădu să se ridice; Radu o opri:

- Stai acolo cuminte şi fă-te bine!

Îl văzu sărutând-o pe obraji... şi ieşind:

- Bine-ai venit înapoi! Duc florile dincolo, că foşnesc şi-o trezesc.

Şi cum Nina se aşezase deja pe marginea patului, se grăbi să iasă şi ea... Tresări la vederea tatălui ei aşezat la masă! Da' când auzise soneria? Când se îmbrăcase, când venise? Că nu-l auzise!... Mă rog! Sigur era ea prea obosită! Ia să le aducă câte-o cafea şi să se-ntindă şi ea câteva minute! Că prichindelul din burtica ei voia să doarmă...

Ana-Maria

Oftă greu... Nina se grăbi s-o sărute pe obraz şi şopti, îngrijorată:

- Te-a bătut? Nu-mi vine să cred că a putut să dea în tine!

- L-am scos din sărite. Ăsta era ţelul meu: să-l scot din sărite. Să spun mereu invers decât spunea el. Mai bine bătută, decât...

Prietena ei se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Te rog, spune-mi că n-a îndrăznit!

Negă scurt:

- N-a îndrăznit. Mi-a spus de la început că nu va sări pe mine. Că ştie totul, de la Gigi, şi nu m-a luat ca să mă violeze.

- Nici măcar n-a încercat?

- Cred că şi-a pierdut răbdarea, de câteva ori, şi-a încercat să grăbească apropierea la mai puţin de 30 de centimetri. Am avut grijă să-l opresc prompt; el a avut grijă să renunţe imediat, să se controleze, să-mi arate un calm de pokerist... Şi să mă pocnească.

- ... A dat tare?

- Pe măsura nervilor.

- Şi-mi închipui că a fost destul de nervos...

Aprobă, privind lung pijămăluţa roz...

- ... Te-a ameninţat cu fetiţa?

- M-a ameninţat că fură şi fetiţa; atunci mi-am dat seama că descoperise "butonul verde". Şi m-am panicat. Atunci l-am scos din nou din sărite. Mi-a dat brânci în dormitor. Iar eu am decis să nu-i dau şansa de-a testa butonul verde şi-a doua oară: am scos două holtşuruburi de la uşa şifonierului...

Îi arătă plasturele şi încheieturile...

- ... Noroc că a avut pregătit un aranjament cu un amic, care e medic la Salvare.

- Ştiu, că mi-a zis Ileana. Că ea m-a sunat, să-mi zică ce s-a întâmplat. Auzi? Mare fraier, bărbatu' tău! Mi-a zis Ileana că i-a povestit Crin! Aseară, a venit aici şi-a pus veriga ta pe masă; şi a spus în gura mare că s-ar putea ca tu să fi plecat de bunăvoie cu Ştefan.

Doamne, de ce nu tăcuse? De ce ţinuse ea musai să-i dea informaţia aia? Decise să schimbe brusc subiectul:

- Da' Petre unde-i?

- Acasă, cu mama. A venit să ne viziteze şi să-şi cunoască nepoţelul...

Aprobă şi se ridică:

- Hai şi noi în sufragerie. Că nu vreau s-o trezim acum.

De fapt, nu voia să mai discute despre Ştefan. Era deja prea obosită ca să-şi amintească prin ce trecuse; mintea începea să-i joace feste. Începea să vadă lucrurile altfel. Nu voia să se amestece toate gândurile în capul ei, înainte de vizita în şatră. Dacă va fi întrebată ce şi cum, trebuia să răspundă cu gândurile de-acum; nu cu analize...

Şi nici nu mai voia să audă ce făcuse Florentin. Tocmai aflase unele lucruri care-o făcuseră să sufere.

Ioan

Bun! Prietena Anei era o persoană foarte plăcută, foarte veselă... şi foarte simţită. Nu stătuseră mai mult de-un sfert de oră; doar cât să se asigure că Ana era bine şi să stabilească cu ce se-mbracă la petrecerea de Revelion. Ana tocmai îi condusese la uşă...

Îi făcu semn să se aşeze lângă el:

- Stai jos. Contrar obiceiului, tu o să stai mereu lângă mine: şi la discuţiile de aici, şi la cele din şatră. Trebuie să ştii totul şi să mă ajuţi să rezolvăm problema.

Primi o aprobare. Se întoarse spre Roberto:

- Iar de la tine mă aştept să-l reprezinţi pe frati-tu. Şi să te porţi ca un frate mai mare. Pricepi, da?

Nu-şi mai primi răspunsul; se auzi, ferm, plânsul Florentinei. Iar într-o singură secundă, Ana ajunsese lângă uşă!

Ana-Maria

Aoleu! Fetiţa ei! Sări în picioare, făcu doi paşi şi apăsă clanţa. Din pat, ochişorii negri plini de lacrimi o priveau lung...

Se grăbi s-o ia în braţe. Mânuţele mici o cuprinseră de după gât şi-o strânseră cu toată puterea de care era capabilă prichindica de zece luni! Paşii se apropiau, tropăind grăbiţi... Şopti, încercând s-o liniştească:

- Gata, puiul meu! Mami e aici, cu tine!

Florentina urla din toţi rărunchii şi-o strângea tare-tare, amestecând urletele cu "mama"... Soacra ei intră în cameră:

- Uite, făi, Anuţo! Aşa mi-a făcut toată seara! Abia am îndesat mâncarea-n ea! Ştii cum plângea, mititica? Avea ochişorii uite-aşa de mici de somn, da' nu voia să doarmă! Tot scâncea şi te striga pe-aici!

Aoleu! Aşa fusese aseară? O privi lung; tanti Lăcrămioara era foarte serioasă, semn că nu inventase scenele pe care tocmai le descrisese... Nea Ioan intră şi el:

- Lasă, făi, fata să liniştească copilu' şi să se odihnească şi ea un pic! Ia, hai: treci în dormitor! Hai! Hai, toate pe la treburile voastre! Găsiţi o fustă ca lumea pentru Ana! Şi nişte cizme de-alea cu sclipici, că merge cu noi în şatră! Hai! Hai, că agitaţi copilu' ăsta cu ţipetele voastre! Pregătiţi ceva cu lapte, că i-o fi foame! Din ce vreţi să crească - din aer?

Camera se golea cu repeziciune... În sfârşit, uşa se închise. Apăsă uşor căpşorul pe umărul ei:

- Nu mai plânge, puiul meu! Că uite, sunt aici, cu tine! Gata: nu mai pleacă mami nicăieri!... Da' nu mai plânge, pui mic! Hai! Că o doare pe mami uite-aici, dacă tu plângi!

În sfârşit, reuşi s-o despindă de la gâtul ei. Îi ştergea lacrimile, privind-o cu ochi îngrijoraţi... Florentina o privea şi începea să se liniştească... Încet-încet, o să-i treacă supărarea; şi-atunci or să se ducă să se spele de "bună dimineaţa"... Or să meargă la bucătărie, să pape ce pregătise mamaia Lăcrămioara... Or să se joace amândouă... Oare la ce oră plecau în şatră? Că ar fi vrut ca Florentina să doarmă atunci când mami pleca din nou. Problema nu era plecarea; problema era cât

stăteau acolo! Făceau cam o oră până în şatră... noaptea. Ziua, din cauza traficului, puteau să facă şi două ore... Dus-întors, patru ore. O oră, discuţiile... Florentina ei o să plângă din nou...

Părea că fetiţa se liniştise; totuşi, suspinele care-i scăpau din când în când veneau din suflet - şi făceau trupşorul micuţ să se scuture serios... Se încruntă: prin chinul ăsta trecuse fetiţa ei aseară? Hm...

Dacă fetiţa ei era afectată, chiar şi numai cu o amintire urâtă, Ştefan era "mâncat"! O fi călcat el pe cadavre, ca să-şi atingă ţelurile! Da' toate se opreau la fetiţa ei! Dacă-i făcea rău fetiţei ei... Florentin ar fi fost de-o blândeţe aproape prietenoasă, faţă de ceea ce-i pregătea ea! Şi cum fetiţa ei încă mai suspina, deşi trecuseră mai bine de zece minute de când o strânsese în braţe, începea să se înfurie...

Dacă va fi întrebată, va spune exact ce se întâmplase. Ştefan o luase de acasă împotriva voinţei ei; se luptase cu el minute bune, în apartament, dar nu reuşise să-l învingă. Şi-n timp ce ea fusese omenoasă şi preferase să-i lege piciorul, în loc să-l lase să crape pe gresia din bucătărie şi să fugă cu soţu' ei la adăpost, el o luase legată, cu interlopii! O tratase ca pe-un câine! O bruscase şi-o bătuse fără nici o milă! O chinuise cu ameninţări şi şantaje! Doamne, dacă fetiţa ei...

Ar fi putut să-l scoată pe Ştefan "gri deschis". Nu era însă convinsă că voia s-o facă. Mai degrabă începea să vadă roşu în faţa ochilor - iar griul se transforma vertiginos în negru...

O să-l facă de-o să-l omoare taică-su fără regrete!

Hei, gata! Dacă ea era agitată, îi transmitea şi fetei agitaţia ei! Se ridică:

- Hai să mergem la băiţă, să ne spălăm, şi să mergem să-ţi dea mami să papi!

Traversă sufrageria; intră în baie. Mirela alerga să aducă prosopul... Puse fetiţa pe picioare în cadă şi începu s-o dezbrace.

Mânuţa se ridică şi se aşeză, hotărâtă, pe pometele obrazului. Ce era? Ce văzuse? Guriţa micuţă, foarte serioasă, anunţă scurt:

- Buba!

Înlemni... Ştefan era un om mort. Dacă nu aflase încă asta, îl va anunţa ea - imediat cum ajungea în şatră.

Ioan

Unşpe jumate. Privi lung prin sufragerie...

Veniseră toţi: părinţii Mirelei şi-ai Gabrielei, mama lui Nicuşor, Ileana cu soacra ei... Cam toate neamurile. Femeile discutau lângă uşa de la bucătărie, ca să participe şi Lăcrămioara la şuşoteala despre ce făcuse Ştefan şi cum se întorsese Ana acasă. Bărbaţii erau la masă. În faţa porţii parcaseră, acum vreun sfert de oră, două BMW-uri. Mitică trebuia să vină şi el... Mitică ăsta fusese întotdeauna un mare fan Manolache; sau mai degrabă era un duşman mai vechi al lui Ştefan? Nu prea conta; dar aşa, din pură curiozitate, ar fi vrut să ştie... Roberto se apropie de el:

- Ce facem cu oamenii mei? Că ajung în cinci minute.

- Păi îi plasăm pe-aici!

- Pe unde? Majoritatea sunt pe jos!

Aoleu! Majoritatea erau pe jos? Roberto continuă:

- Ziceam să pun cinci în capăt la Glucoza, cinci spre Billa, cinci chiar pe colţ...

- O să scoatem două mese-n curte; poate se-ndură maică-ta să le pună de-un grătar.

- Nu glumi; că chiar nu ştiu unde să-i îndes!

- Parte în maşini, vreo doi-trei în curte iar restul în casă!

- Tată, sunt 30.

Cee? Fiul lui se îndepărtă, grăbit să vadă cine apăsase soneria...

Deci 30 de inşi. Prea mulţi! Atrăgeau prea multă atenţie! Într-adevăr, "ochii" lui Ştefan trebuiau să vadă că aveau armată mare; da' pe lângă "ochii" lui Ştefan, mai erau şi ochii poliţiei! ... Şi uite că apreciase corect! Sectoristul se apropia de el, încercând să zâmbească...

- Să trăiţi.

- Hai să-mi creşti mare!

Că n-avea decât 30 de ani şi-l ştia de când venise de la maternitate...

- Dle Manolache, încep să mă îngrijorez!

Îl conduse în camera lui Florentin şi închise uşa:

- De ce, mă?

- Păi văd că strângi armată şi mai mare! Nora aud că ţi s-a întors!

- S-a întors. Da' afacerea cu individu' tot n-am terminat-o.

- Păi şi ce facem, dle Manolache? Cât pot eu să tac? De dimineaţă, comandantu' m-a întrebat despre ce-a fost aşa mare agitaţie în sectoru' doi! Şi mai ales de ce "foşneau" oamenii pe-aici, pe lângă casa matale! Că l-au sunat şi din alte sectoare, de la alte secţii!

- Uite ce se-ntâmplă. Ceea ce se strânge aici e aparenţa. Individu' trebuie să fie informat că suntem bine păziţi şi puşi pe fapte mari. Pentru că eu plec, în juma de oră, spre taică-su, ca să lămurim chestiunea o dată pentru totdeauna. Şi trebuie să recunoşti şi tu; nu pot lăsa femeile şi copiii nepăziţi...

- Dle Manolache, eu te ştiu că eşti om paşnic şi nu mi-ai făcut niciodată probleme. Te rog eu mult, nu-mi face probleme acum!

- Nu-ţi fac eu, mă, probleme! Stai calm!

- Sigur?

- Ai cuvântu' meu de onoare. Şi ştii că sunt om de cuvânt...

- Ştiu.

Întinse ferm mâna; sectoristul se grăbi să-i strângă mâna şi să iasă. Deci exagerase...

N-o să-i rupă urechile lui Roberto. Era fratele mai mare; se comporta ca atare. Era normal să fie şi el agitat şi mai ales furios pe Ştefan! La urma urmei, el se dusese cu Prâslea în Novi Sad; el decisese, într-o clipă, s-o salveze. El îi pusese nenumărate vorbe bune pe la urechile lor, ale bătrânilor...

Ptiu, drace! Ce era huruitu' ăla ca-n '77? Se grăbi să revină în sufragerie; Crin rânji cu satisfacţie:

- A venit Mitică, cu oamenii lui. Putem să mergem.

- Nu; putem să ne facem planu' şi după aia să mergem. A adus şi-o combină? O treierătoare? Sau ce dracu se-aude?

Ginerele lui nu pricepea aluzia; trase perdeaua şi simţi că-l ia cu ameţeală... Mitică venise cu trei Mercedesuri roşii ca focul... şi cu şase motociclişti. Şi nu erau celebrele "Hoinar"! Ele huruiau aşa... Le făcu semn să oprească motoarele; deschise uşa, iar Mitică intră, zâmbind:

- Să trăiţi! Suntem gata!

- Hai să facem planu'.

Îl conduse în camera din care tocmai ieşise sectoristul. Se aşezară amândoi şi i se puseră în faţă trei staţii de emisie-recepţie:

- Cu astea o să vorbim mult mai repede decât cu mobilele! Deci: cum e aşezată şatra?

Avea straniul sentiment că se vor descurca mult prea bine...

Ana-Maria

Ciocănitul corect o făcu să zâmbească şi să iasă grăbită... Mirela o privi lung şi şopti:

- Aşa mergi? Nepieptănată, nefardată...

- Aşa m-a trimis acasă, aşa rămân până se termină.

Ochii cumnatei ei erau dezaprobatori:

- S-ar putea să fie prea mult pentru tatăl lui Ştefan.

- Nu mă interesează. Nu-mi place să ascund adevărul.

Trecu pe lângă ea şi se asigură că socrul ei o văzuse. Se îmbrăcase cu puloverul roşu ca focul plin de mărgeluţe, cu fusta extrem de colorată, cu cizmele cu toc cui pline de sclipici ale Luminiţei... Bătrânul zâmbi şi-i făcu semn că în cinci minute plecau. Îşi făcu drum spre masă: îi era poftă de-o felie de cozonac...

Lăcrămioara

Gata? Porneau? Că ea terminase de tăiat şi uns carnea pentru gră-

tar. Mirela se chinuia să aprindă cărbunii în curte, copiii dormeau duşi... Şi era o fumăraie în casa aia, ca la nebuni! Abia aştepta să plece toţi bărbaţii, ca să discute şi ele în linişte! Soţul ei intră în bucătărie şi închise uşa:

- Gata: plecăm.
- Bine. Ai grijă ce faceţi!
- Sigur că am grijă! Da' eu zic că n-ai de ce să te îngrijorezi.
- Daa? De-aia e plin de pistoale pe-aici?

Fu strânsă uşor în braţe:

- Nu mai fii aşa prăpăstioasă! Ce-a zis Didonia? A zis că totul se termină cu bine? De ce te îngrijorezi?

Aşa era ea; se îngrijora repede, când toată familia ei se ducea să ceară... Brr!

- Auzi? Eu îţi zic o chestie; da' rămâne între noi.

Aprobă şi aşteptă... Soţul ei şopti:

- Cât lipsim noi, du-te tu, pe şest, şi aeriseşte casa lu' Bucur.

Ioan

Bănuise el că asta va fi reacţia! Nevasta lui îi sărise de gât, chiuind în toată regula! Şi-acum îl tot pupa pe obraji... Adăugă:

- Şi fă ceva la frigideru' ăla de-acolo, că e cam pustiu în el. Pa!

Se grăbi să iasă, imediat cum fu lăsat să iasă. Arătă spre uşă:

- Mergem!

Locotenenţii se grăbiră să iasă; femeile intrară în bucătărie... Întrucât el nu se clintise de-acolo, copiii lui erau foarte preocupaţi să mai întârzie... Le făcu semn să se strângă în colţul opus uşii. Îi luă de gât pe Ana şi Roberto şi coborî mult tonul vocii:

- Vă spun un secret. Imaginea. Cea mai importantă este imaginea. Atunci când simţiţi că frica e la maxim, că vă vine să vă scăpaţi pe voi de frică şi de groază şi de teroare, atunci să staţi mai drepţi şi mai mândri şi să vorbiţi mai tare şi mai răspicat! Şi-atunci să vă priviţi adversaru' în ochi!

Îi privea şi vedea că înţeleseseră perfect...

- Ăsta-i secretu' lu' Ştefan. Hai: mergem!

Ana-Maria

Dacă nu i-ar fi spus acel secret, n-ar fi avut curaj să iasă pe uşă. Dar acum simţea că abia aştepta să ajungă în şatră... Mm, ce-o să spună ea acolo! Ce grozăvii o să le spună! Adevărul putea fi foarte diferit de adevăr şi să nu fie totuşi minciună; totul depindea de ton şi sinonime. Iar ea, elevă studioasă în ultimii 12 ani de şcoală, le ştia pe-amândouă. Abia aştepta să ajungă...

Nea Ioan arătă spre Dacia lui. Păi ei nu mergeau cu BMW-urile?... Nu. Alea erau "de fugă". Dacia era doar "de ajuns acolo". În plus, ei nu erau interlopi. Sigur avea socrul ei o socoteală cu aranjamentul ăla! Urcă în faţă, îşi puse centura... În spate urcară Roberto, Nicuşor şi nea Vlad. Iar socrul ei porni motorul şi se înscrise după BMW-ul în care era Mitică. Motocicliştii îi depăşiră, gălăgioşi...

Cu surle şi trâmbiţe, pistoale şi săbii şi multe sprâncene încruntate, plecaseră spre şatră!

Ar fi vrut să întrebe dacă Florentin dăduse vreun telefon. Dacă trecuse pe-acolo, cât stătuse ea cu copiii în camera lui Roberto. Dacă aflaseră ceva despre el. Se temea să nu pună şi mai multă tensiune în gândurile lor; aşa că tăcea... Staţia piui scurt; auzi o voce anunţând:

- La clădirea Elvila apare şi Strugurel, cu două jipane.

Habar n-avea cine era Strugurel; da' dacă venea cu două jipane, asta însemna un şef, doi aghiotanţi şi pân' la zece pistolari... Iar ei îi era pur şi simplu frică să se gândească ce cârnat de maşini se putea strânge până la ieşirea din Bucureşti, ştiind că Roberto adusese 30 de inşi doar ca să păzească femeile şi copiii...

Florentin

Nuu!

Sări, deschizând ochii. Văzu fereastra, perdeaua... Şi, deşi nu-şi amintea să le mai fi văzut vreodată, realiză că visase. Întoarse capul spre dreapta şi se încruntă: dormise la Laura...

Oof, Doamne! Halal bărbat îşi mai găsise şi Ana! Ea era prizonieră în ghearele unui interlop periculos, iar soţul ei dormea la femeia care-l plasa central în fiecare vis erotic pe care-l avea! Câtă minte îi mai trebuia şi lui? Şi câţi ani trebuia să mai aştepte ca să-i crească aluna aia din cutia craniană?

Mâna se întinse şi-l prinse de cămaşă; era tras înapoi pe pernă... Nu-nu! Îşi acoperi faţa cu palmele: visase că Ştefan săpa o groapă, iar trupul Anei zăcea pe marginea ei, decapitat. Adormise cu cuvintele lui în minte... Fu din nou tras spre spate; de data asta, Laura bombăni:

- Pune mâna şi culcă-te! Că dacă se-ntâmplă ceva, te sună ei!

Aoleu! Telefonul! Sări în picioare şi smulse telefonul din firul încărcătorului. Pe afişaj, nici un apel. Adică... Adică nevasta lui era dispărută de mai mult de 36 de ore! Iar el dormea în pat cu Laura! Şi n-avea nici un apel pe telefon!

Se repezi pe hol, băgă picioarele în pantofi şi ieşi. Se folosi de urcarea liftului ca să se-ncalţe ca lumea... Să-l sune pe... Pe Nicuşor! Suna... Suna şi nu răspundea...

Ana-Maria

Piuitul o făcu să tresară; Nicuşor zâmbea:

- Nea Ioane, mă sună Prâslea.
- Şi vrei tu musai să-i răspunzi?
- Doamne fereşte! Da' am zis să ştii şi dumneata...

Socrul ei zâmbea, fericit să constate că avea gineri ascultători... Staţia piui scurt; vocea lui Crin anunţă:

- Mă sună Florentin.
- Şi nu vrei tu mai bine să fii atent la trafic?
- Ba da, nea Ioane; cum să nu?!

Acum era clar că soţul ei va goni pe două roţi până la casa părintească...

Florentin

Vră strâns stânga şi apăsă frâna până la podea! Amicul lui îl privi chiondârâş - fusese cât pe ce să-l ia pe capotă, iar frâna lui determinase vărsarea cănii cu cafea... Tânărul răbufni:

- Ce-ai, bă?!

N-avea ce discuta cu el! Parcă maşina pe trotuarul de vizavi, numărând cel puţin 20 de amici de-ai lui Roberto şi de-ai lui... Nu; cu ei n-avea rost să vorbească! Mai ales că, dacă-l vedea tăticul lui cerând informaţii de la oricine altcineva decât el, chiar că-l bătea cu cureaua la popou' gol! Oricum, "desfăşurarea de forţe" îi arăta clar că oamenii erau la datorie, căutând-o pe Ana şi păzind-o "la sânge" pe Florentina! Aşa că intră în curte şi zâmbi:

- Săru' mâna.
- Să trăieşti. Hai, intră! Hai înăuntru!

Hm; suspect de drăguţă şi zâmbitoare, mămica lui! Şi-aşa, o găsise făcând grătar în curte cu două zile înaintea Revelionului! Aşa că intră în casă. Mirela îi zâmbi:

- Bună.
- Bună, Mirelo. Tata-i acasă?
- Nu-i.

Dădu cu ochii şi de tuşica Didonia:

- Săru' mâna.
- Să trăieşti. Ai venit? Ţi-e foame?
- Nu. Care-i stadiul căutărilor? Aţi mai aflat ceva?

Mămica lui bombăni, ca pentru ea:

- Oare s-o fi dezvelit picea?

Corect! Iar uitase de copil... Aşa era el, fără Ana lui: fără cap şi fără coadă. O urmă în camera lui Roberto; la vederea fetiţei, zâmbi slab... Se aplecă şi-o sărută pe frunte; şi-şi trase mama înapoi, în sufragerie:

- Mamă, au aflat ceva?

- Ana a fost adusă acasă, la patru jumate dimineaţa.

Cee? Se repezi şi-o prinse de braţe:

- Ce-ai zis? Ana e acasă?

Nu mai aşteptă răspunsul - răcni din toţi rărunchii:

- Anaa!

Tuşica Didonia răspunse prompt:

- Taci, diliule, că scoli copilu'!

Daa, cum să nu?! Năvăli în camera lor, strigând-o în continuare:

- Ana, unde eşti?

Curat, aerisit, destul de răcoare - deci nu era acolo! Ieşi şi încercă în camera lui Marcel - unde văzu băieţii dormind duşi. Alergă şi în camera Luminiţei; sora lui dormea şi ea. În camera Ilenei, praful de trei degete domnea pe mobilă. Reveni în sufragerie, înnebunit deja:

- Unde-i Ana?!

- Nu-i aici.

Cum dracu să nu fie acolo?! Intră iar în camera lui Roberto: că dacă Florentina era acolo, sigur era şi Ana acolo!

- Sst!

Mama lui se grăbise să intre şi ea. Se repezi şi deschise larg şifonierul. Doar haine, reci şi tăcute... Sub pat!

- Nu scula copilu'!

Sigur că nu scula copilu'! Da' pe Ana tot o găsea! Se trânti pe jos şi ridică cearceaful. Nu văzu decât silueta unei maşinuţe şi papucii mamei lui. Sări în picioare şi-şi folosi direct vocea - fără să-i mai pese dacă scula copilul sau nu:

- Unde-i Ana?!

Drept răspuns, mama lui îi întoarse spatele şi ieşi. Sigur, ea se gândea la somnul nepoatei ei... Stop! Ce erau alea?

O pereche de blugi noi-nouţi, Levi Strauss. Măsura Anei. Îi ridică, îi răsuci scurt... Aveau genunchii formaţi, dar nu erau prăfuiţi sau stropiţi; deci erau ca şi nepurtaţi. Ce mai era acolo? O geacă "trăznet", impecabilă. Şi-un pulover... Doamne, ce erau petele alea maronii?

Simţi că ameţeşte. Privea mânecile pătate serios, privea pata mare de pe umărul stâng şi simţea că toată casa se învârtea foarte repede...

- Lasă, mă copilu' ăla să doarmă! Cu ce ţi-a greşit, de-i tot foşgăi în creieri?

Ieşi, închise uşa şi-şi prinse mama de braţ:

- Cu astea a îmbrăcat-o. Şi-s pline de sânge. Unde e nevasta mea?

- Termină, mă, cu

O scuturâ zdravăn - că o fi fost ea mămica lui, da' acum nu mai era de joacă:

- Unde e nevasta mea?

Tuşica Didonia îi răspunse cu calm:

- A plecat cu Ioan şi băieţii, să rezolve problemele. Stai liniştit, că se simte foarte bine. A mâncat bine, bandajele...

N-avea de ce să mai stea acolo. Ana încercase să se sinucidă; iar la cantitatea de sânge de pe mâneci, ştia deja unde s-o caute. Alergă afară, strângând puloverul în pumn: direct la Spitalul de Urgenţă!

Lăcrămioara

Ia uite-l! Se întoarse spre Didonia:

- Fă, ce-a zis Ioan? Să nu-i spunem absolut nimic! De ce-ai deschis, fă, gura?

- Lăcrămioaro, dacă nu deschideam gura, în maximum trei secunde te plesnea.

Poftim? Se încruntă scurt:

- Cine? Prâslea?

- Prâslea nu mai e Prâslea. E bărbat în toată firea. Iar nevasta lui e mult mai importantă decât tu, taică-su şi fiică-sa la un loc. Sau n-ai observat asta?... Lasă, că asta-i altă discuţie; sună-l imediat pe Ioan şi spune-i că Florentin a aflat de tentativa de sinucidere şi-a plecat pe uşă ca vijelia. Da' nu-i spune că te-a scuturat ca pe rufe; că şi-aşa e mult prea grea pedeapsa pe care i-a pregătit-o!

Aprobă şi se grăbi să scoată telefonul din şorţ: trebuia neapărat să-l anunţe pe Ioan! Tot ce se întâmpla, inclusiv epuizarea stocului de fripturi, trebuia să ajungă imediat la urechile lui!

Ioan

Închise, încruntat, şi acceleră:

- Da' departe a mai pus şi ăsta şatra!

- Ca să-i ţină pe tineri departe de tentaţiile depravate ale capitalei. Are dreptate.

Roberto încerca să schimbe subiectul? Se grăbi să-i informeze, ştiind că în maximum zece secunde pe telefonul lui se va afişa numele lui Prâslea:

- A trecut pe-acasă, a găsit puloverul plin de sânge şi-a luat-o razna.

Iar mobilul piui... Acum, el ce să facă? Să-i spună că Ana se întorsese?... Păi oricum aflase deja asta! Apăsă butonul şi zâmbi:

- Da, Florentine.

- Tată, Ana e cu voi?

- Da, Ana e cu noi.

- Ce-a păţit? Unde s-a tăiat?

- Nu contează; important e că se simte foarte bine acum.

- Şi unde-o duceţi?

- Să rezolvăm problema acestui Ştefan, o dată pentru totdeauna. Hai, gata, nu-ţi mai face atâtea griji, că rezolvăm noi ce-i de rezolvat. Stai cuminte acasă, cu fata; că venim noi!

Apăsă butonul roşu şi scrâşni:

- Că nu ştii să apreciezi, când eşti băgat în seamă. Stai şi mocneşte şi descurcă-te singur!

Tăcere... Piuit în spate; Roberto anunţă scurt:

- Îmi pare rău, da' a sunat înainte să apuc să-l pun pe vibraţii.

- Răspunde-i, dacă vrei! Ai auzit ce-ai de zis!

- Nu vreau.

Preferă să tacă: alegerea lui! Staţia piui:

- A înnebunit Florentin?

- Nu, Crine; a trecut pe-acasă şi-a găsit puloverul pătat de sânge.

- Mă sună în draci!

- Te sfătuiesc să nu-i răspunzi.

- Nu-i răspund.

Tăcere... Florentin merita ceea ce-i ofereau ei acum. Iar dacă Ana va deschide gura, să-l roage să-l ierte, o s-o plesnească de-o să-i taie răsuflarea! Că ea îl căutase între corniţe şi-l răsfăţase în halu' ăsta! De unde până unde copilul lui, crescut şi educat aşa cum trebuia, ajunsese să se îndoiască de neamul lui? Cine-l încurajase să se îndoiască de părinţii care-i dăduseră viaţă, îl crescuseră şi-l sprijiniseră în absolut toate dorinţele lui? Cine-l tâmpise în asemenea hal, de ajunsese să se îndoiască şi de femeia pe care o avea alături? De asemenea femeie? Ea îşi tăia venele, preferând mai degrabă să-şi lase copilul orfan şi soţul văduv decât să păteze onoarea familiei lui; iar el punea verigheta pe masă şi spunea în gura mare că o suspectează că fugise de bunăvoie cu Ştefan? Nesimţitul!

Un piuit; Roberto răspunse imediat:

- Da... Bine; fii cu ochii pe el.

Fiul lui oftă uşor:

- În sfârşit, l-au preluat băieţii; acum o să ştim mereu pe unde e.

Aprobă scurt cu capul: asta-i prindea tare bine! Mai ales că, dacă nu se mai putea stăpâni, o să ştie exact unde să se ducă să-l ia la bătaie!

Acest roman este o ficţiune şi trebuie tratat ca atare

Florentin

Nu, degeaba! Era clar că la apartament nu veniseră! Deci ori erau la vreun spital, ori...

Se trânti pe colţar şi-şi aprinse o ţigară. I-ar fi prins bine un ness, o cafea, ceva cu cofeină! Dar n-avea absolut nimic. Şi nici chef să coboare la cumpărături n-avea...

Era tentat să creadă că Ştefan o legase frumuşel de pat şi-o violase. Sau n-o legase - dar tot o violase! Pata de sânge de la gât putea fi provocată de tăişul sabiei... Dacă Ştefan se atinsese de ea, Ana nu mai avea cale de întoarcere în neamul lui. Chiar şi dacă fusese un viol! Ea aşa ştia; iar Ştefan aşa şi-ar fi justificat violul. Şi-apoi ea încercase să-şi taie venele, dar nu-i reuşise. Iar nenorocitul o adusese acasă ca să-şi scape pielea de armata de interlopi pusă pe urmele lui. Poate judecase că o aducea acasă, se constata violul şi-o alungau ei! Şi-atunci el venea şi-o lua înapoi cu acceptul ei! Ca un fel de prinţ salvator, care i-a făcut rău ca să-i poată face apoi mult bine...

Iar în cazul ăsta, ai lui puteau să fie acum în drum spre şatră. Ca s-o lase în faţa rulotei lui Ştefan! Sau, dacă Ana era îndeajuns de puternică să refuze varianta Ştefan, poate erau în drum spre Braşov...

Avea doar trei certitudini. Unu: Ana încercase să se sinucidă şi probabil că aproape reuşise! Doi: toţi bărbaţii participau la "plimbarea" nevestei lui, pentru că acasă găsise doar femeile şi copiii. Trei: era ţinut cât mai departe de desfăşurarea evenimentelor. I se spusese să stea acasă, cu fata. Asta putea însemna multe: de la pedeapsa de-a juca rolul muierii, până la ideea că trebuia să se obişnuiască de-acum să vadă de copil - că rămăsese unicul lui părinte...

Scoase mobilul şi începu să scrie SMS-ul... Îl trimise şi se grăbi să iasă: unica persoană care vorbea cu el era Laura. Tot ea era, la urma urmei, unica persoană care putea face pe neştiutoarea şi-l putea suna pe Ştefan! Nu avea alte surse de informaţii; dacă nici amicul lui, "Elveţia", nu mai voia să-l ajute cu informaţia aia, era în pom...

Ana-Maria

Zâmbi slab: nu mai suna. Florentin renunţase să se mai informeze. Credea, probabil, că era dusă în şatră pentru a fi lăsată acolo, în rulota Rubinei. Sau că erau în drum spre Braşov. Sau că erau la Spitalul de Urgenţă. Şi începea să facă verificări, să se intereseze, să caute pe cineva dispus să vorbească...

O durea mult gândul că Florentin al ei...

Cearta din magazin nu-i ajutase cu nimic. El păruse că înţelesese atunci; dovedea acum că, indiferent ce spunea şi făcea ea, undeva în sufletul lui va exista întotdeauna o sămânţă de îndoială. Nenorocită sămânţă de îndoială...

Oare lucrurile vor mai fi vreodată cum au fost cândva? Când pentru ei nu exista decât posesorul celeilalte jumătăţi de inimioară? Ea îşi tăiase venele, crezând că el renunţase; el o bănuia de infidelitate...

- Uite-i cum ies din pădure!

Întoarse capul spre dreapta; într-adevăr de pe potecă se apropiau două Dacii burduşite cu gealaţi. Modelul era deja "consacrat": 2 metri, 100 de kile, raşi în cap şi puşi pe rele. Nicuşor chicoti:

- Bre, nea Ioane, mă uit la freza lor şi mă simt ca la fotbal! Noi avem echipament negru, ei rozé!

Socrul ei zâmbi slab:

- Da' la o adică să ştii că ei sunt mai bine antrenaţi. Noi, cu vedetele... Mai sunt vreo doi kilometri; anunţă-i să se pregătească.

Nicuşor transmitea prin staţie... Motocicliştii îi depăşiră.

Oare nea Ioan luase în calcul şi infima posibilitate ca bulibaşa să fi fost informat deja? Să fi luat deja decizia? Iar Rubina să fie acum în drum spre casa părintească, cu toate bagajele şi o sumă frumuşică în buzunar? Oare calculase riscul ca şatra să fie extrem de bine păzită... şi să mai fie vreo 20-30 de oameni, tocmiţi doar ca să-i asigure lui Ştefan plecarea în trombă, cu tot cu ea?

Îl lăsase plângând în Salvare; şi nu-i spusese "Adio". Se temea acum ca nu cumva Ştefan să fi înţeles altceva din tăcerea ei... dar fiind faptul că obişnuia să răstălmăcească totul până "pica" aşa cum îi plăcea lui...

Tresări, simţindu-şi degetele umede. Plecă privirea şi păli: prostul ei obicei, deprins în Novi Sad, pe sistem nervos! Se gândise la pericole - şi-şi tot pipăise şi frecase bandajul de la mâna stângă, până îi dăduse iar sângele! Pata era de-un roşu violent... Roberto o bătu uşor pe umăr:

- Stai liniştită, că n-am venit decât să discutăm şi să picăm la o înţelegere. Da' dacă o fi să nu avem aceleaşi opinii, avem şi arme, şi oameni! Şi nimeni nu-şi permite să se ia de Crin!

Aprobă, mai mult ca să-l determine să tacă; pentru că oamenii nu trebuiau neapărat să-i omoare, ci doar să-i ţină deoparte. Nici la prima ei răpire nu fusese nimeni rănit... Socrul ei încetini; staţia piui scurt:

- Ne oprim la locu' stabilit.

- Bine.

Motocicliştii intraseră deja în teritoriul acela mare, aproape rotund, delimitat de pădure. Zgomotul motoarelor scosese toată şatra de prin rulote; îi vedea agitându-se pe-afară, privindu-i ca pe-o ciudăţenie extremă... Motocicliştii intraseră în perimetrul gărduleţului şi formaseră un soi de "loc de parcare"; iar socrul ei opri chiar în dreptul primilor doi. Chiar în mijlocul şatrei, la vreo 20 de metri de cortul mare, din pânză, folosit în general pe post de "living". Întoarse capul; în spatele ei, maşina lui Crin şi cea a lui Marcel. Locotenenţii se opriseră pe potecă. Nu trecuseră de gărduleţ - adică nu intraseră în şatră. Ca un fel de "am venit cu gânduri paşnice, dar la o adică nu ne dăm în lături"... Halal negociere! Dar poate că aşa se negocia...

Socrul ei opri motorul şi-şi drese scurt vocea. Şi-şi aprinse o ţigară... După numai câteva secunde, bulibaşa ieşi din cort şi porni grăbit spre ei, examinând cu ochi încruntaţi cârnatul de maşini de pe drum... Socrul ei coborî geamul; bătrânul salută scurt:

- Bună ziua, Ioane.

- Bună ziua, Dumitre.

- Păi aşa ne-a fost vorba? Vii cu armia la mine ca să discutăm?

Socrul ei nici nu clipi:

- Oamenii mei rămân în afara şatrei tale.

Tatăl lui Ştefan mai aruncă o privire spre limuzinele de pe drum... Şi reveni spre ei:

- Haideţi înăuntru.

- Ştefan a venit?

- N-am reuşit să dau de el, că are telefonul închis. Da' i-am trimis un mesaj, şi-am vorbit acu' zece minute cu un amic de-al lui. Mă aştept să apară şi el, cât mai repede.

- Vlade, mergi cu bulibaşa şi lămureşte-l.

Tăcere de ambele părţi ale geamului; tatăl lui Ştefan nu pricepea de ce era refuzat, iar nea Vlad tăcea...

- ... Păi n-ai venit să discutăm?

- Ba da; şi-o să discutăm. Da' în prezenţa lui Ştefan.

- Păi vine şi el!

- Când intră el, intru şi eu.

- ... Pot să te-ntreb de ce?

- Pentru că, dacă pun picioru' în şatră în absenţa lui, o fac ca să spun în gura mare ceea ce nu vreau să spun în gura mare.

- Ce să spui, Ioane?

Portiera din spate se deschise iar nea Vlad coborî:

- Lasă, hai să discutăm.

Tatăl lui Ştefan era acum foarte curios:

- Ce să spui, Ioane?

- Că am venit să cer dreptate pentru nora mea.

Până acum, îl privise şi ea pe tatăl lui Ştefan. Bărbatul care păruse atât de mândru şi atotputernic atunci când îi adusese Diamant în şatră, pe ea şi pe Florentin, se transformase într-o clipă într-un bătrânel lipsit de orice farmec, mândrie şi putere; un bătrânel oarecare, obosit şi îmbătrânit înainte de vreme, îngrijorat pentru prostiile odraslei... Plecă privirea spre propriile mâini: o durea pe ea, pentru durerea acelui tată... Nea Vlad se îndepărtă:

- Haide, hai să discutăm!

Geamul foşnea scurt, în reprize... Îi văzu, pe sub sprâncene, grăbindu-se spre cort; nea Ioan oftă greu:

- Mai avem de aşteptat vreo oră! Nicuşoare, dă-i un mesaj lu' Ştefan. Spune-i că suntem în şatră, iar atmosfera e destul de încărcată. Şi-ar fi bine să se prezinte fuguţa aici, că altfel o să fie foarte rău pentru toată lumea.

Nicuşor răspunse prompt:

- Eu îi scriu; da' n-o să vină. Că nu-i prost, să intre de bunăvoie în gura lupului.

- Dacă ştii ce să-i scrii, o să vină.

Câteva secunde de tăcere... iar mobilul din spate începu să piuie repede-repede... Nicuşor zâmbi:

- "*Suntem toţi în şatră, iar atmosfera e tot mai apăsătoare. Ar fi bine să vii urgent, să se termine totul cu bine. Prietenul tău, Nicuşor.*"

- Ştiam eu că o să te descurci!

Socrul ei râdea; dar nu voia să rişte să creadă că asta va îndulci puţin discuţia din cort... Nea Vlad se apropia grăbit; îl văzu deschizând portiera din spate:

- Nicuşoare, hai fuguţa!

Nicuşor?... De fapt, da: Nicuşor. El ştiuse planul, el ştia cele mai multe amănunte... Cei doi intrară în cort; socrul ei coborî mult vocea:

- Bulibaşa a aflat ce-a făcut fi-su. Mă rog; ştia deja, că de-aia m-a luat la telefon cu "sper că i-a venit mintea la cap şi-a adus-o acasă". Dar acum a fost informat oficial, cum se spune. Iar Nicuşor e martorul numărul 1. S-ar putea ca Roberto să fie martorul numărul 2. Oricum, ca să ştii: dacă vin şi după tine, nu te mişti un milimetru fără să-ţi spun eu.

Aprobă scurt. Îşi privea bandajul, întrebându-se cum o să reuşească ea să deschidă gura şi să spună...

Florentin

Nu; degeaba! Prin spitalele din Bucureşti nu era! Îşi pusese amicii să se intereseze; nici un caz cu venele tăiate, în ultimele 24 de ore. Mămica lui spusese că Ana fusese adusă acasă pe la patru; el îşi luase o marjă de eroare de 12 ore. Şi totuşi, prin spitale nu era. Probabil c-o bandajase mămica lui...

Acum, încotro s-o apuce? Spre apartament? Spre şatră? Să afle adresa apartamentului lui Ştefan? Ştia că neterminatu' ăla avea un apartament în Bucureşti; să se ducă să-l întrebe personal unele lucruri?

Îşi aprinse o ţigară: încotro s-o apuce? Amicul lui nu-i răspunsese la mesaj...

Ana-Maria

Nicuşor urcă pe bancheta din spate şi trase portiera:

- Brr, Doamne! - că frig mai e!

- Păi numa' mâine nu-i Revelionu'!

Şi era zăpada de 30 de centimetri pe jos!

- Ai terminat?

- Da. Bulibaşa l-a sunat şi-a vorbit cu el. Vine cât poate de repede. Pe noi ne-a invitat în cort...

- Dacă vrei, tu du-te. Dar eu nu cobor din maşină, dacă nu e şi Ştefan aici.

- Iar eu ce să caut în cort? Să stau la descusut?

Tăcere, câteva secunde; portiera se deschise prompt:

- Bună idee! Dacă află absolut totul, discuţiile se scurtează considerabil!

Adică se ducea să spună şi partea ei din poveste, aşa cum o aflase de la ea. Tare bun băiat, Nicuşor ăsta; bun la suflet, săritor...

- Să ştii, Ano, că dacă-i fac lui Florentin ceea ce-i fac, o fac pentru voi doi.

Aoleu! Îi dădea ei explicaţii apropo de deciziile lui? Iar se învârtea Pământul invers? Continua să-şi privească bandajul pătat...

- Crezi că pe mine nu mă doare sufletu' să-l las să se chinuie în îndoieli? Nu mă doare să-l ştiu cum aleargă de colo-colo prin tot oraşu', nemâncat şi nedormit? Da' trebuie să priceapă că a greşit. În primul rând, faţă de tine. N-avea voie să se îndoiască de tine; nu şi după ce i-ai dovedit de atâtea ori că eşti soţia lui şi cu sufletul. Şi-am să-l las să se chinuie, până pricepe. Până-i intră bine de tot în cap chestia asta. Ca să nu mai aud vreodată că vă certaţi. Şi, bineînţeles, vreau să nu mai uite vreodată că neamu' îi e cel mai puternic aliat şi ajutor! Că am aflat că s-a îndoit şi de noi! Şi-am văzut cât de multă bază pune în noi; cu mine a vorbit ieri seara, după 10 ore de la răpirea ta.

Îl înţelegea perfect. Pe de-o parte, îi aproba decizia şi chiar simţea nevoia să-i mulţumească pentru acea pedeapsă; dar pe de altă parte, îşi ştia soţul îngrijorat, obosit, nemâncat, umblând de colo-colo prin tot oraşul în căutarea ei...

- Ca să revenim la treaba noastră de-aici: încearcă să-ţi muşti limba şi să nu vorbeşti decât când îţi zic eu. Că-mi dau seama câte ai avea de zis. Mai bine să le zic eu; decât să vă legaţi voi la cap cu ura individului, mai bine lasă c-o iau eu asupra mea. Să mă urască pe mine până-i dă sângele pe nas...

Roberto chicotea de zor; ea nu-şi permitea nici să zâmbească...

Florentin

Apăsă soneria, oftând greu: o s-o roage să-l sune. Punct! Uşa se deschise aproape imediat; fără un cuvânt, Laura îi făcu semn să intre... Şi deşi ea arăta spre sufragerie, o ocoli frumos şi intră în bucătărie. Şi întinse puloverul pe masă:

- A adus-o acasă, pe la patru jumate dimineaţa.

- Ei, bravo!

Daa, ei bravo! Laura intră, închise uşa... şi se dezmetici:

- Şi-atunci tu cum de eşti aici, în hainele de ieri?

- M-am dus la ai mei; n-am găsit decât hainele ei. Ăsta-i puloverul; plin de sânge pe la mâneci şi la gât.

Tânăra se grăbea acum să examineze puloverul... Îşi aprinse o ţigară:

- Fă-mi o cafea, că-mi pocneşte capu'!

Din trei mişcări, i se puse în faţă o cană plină cu cafea! Oftă greu:

- Ana e cu ei. Cu toţi bărbaţii din neamu' meu - acasă erau doar femeile, copiii şi-o pază crâncenă.

- Şi Florentina?

- Dormea în camera lui Roberto.

- Asta-i bine. Da' n-ai reuşit să vorbeşti cu ei? Să afli unde s-au dus?

- Cică să rezolve problema cu Ştefan, o dată pentru totdeauna. Pe la spitale nu sunt; că m-am interesat... Mi-e frică să nu i-o ducă înapoi.

- Cum-cum? Cum adică?

- Nenorocitu' ăla ştia că, dacă se culcă cu ea, îi taie orice cale de întoarcere! Ana şi-a mai tăiat o dată venele; da' pata de la gât e foarte probabil să provină de la sabie. Iar în cazul ăsta, mi-e frică să nu i-o ducă înapoi.

- Florentine, taică-tu nu-i barbar! Şi nici nu stă-n cort, ca tatăl lu' Ştefan!

- Da' gândeşte la fel ca el; că e aceeaşi generaţie, aceeaşi educaţie, acelaşi respect pentru tradiţie... Iar dacă nu i-o duce lu' Ştefan, o duce la Braşov; în ambele cazuri, e la fel de dezastruos.

- De ce?

O privi lung, încruntat: acum făcea pe proasta! Laura îşi aprinse o ţigară şi se aşeză şi ea la masă:

- Dacă vrei părerea mea, cred că ai dreptate. Totuşi, pata e doar pe stânga! Dacă voia să-şi taie gâtul, îl tăia ca pe mâini: în ambele părţi. Cred că ai dreptate; e de la sabie. Şi cred că, puşi faţă-n faţă cu realitatea, ai tăi i-au pus în vedere unele lucruri şi-au decis, de comun acord cu ea, s-o ducă la părinţii ei. Că s-au săturat de nora asta "problemă" şi de toate problemele care s-au creat din cauza ei de-a lun-

gul timpului. Începând cu plecarea ta din casa lor şi sfârşind cu răpirea asta!

- Zici tu că o duc la Braşov?

- Altfel n-aveau de ce să-i dea haine să se schimbe! Nevastă-ta avea hainele la apartament, nu? Puloverul e aici; deci i-au dat ai tăi ceva, să se schimbe. Iar în şatră nu uita că locuieşte nevasta "oficială"! Deci, fie o duc s-o "predea" părinţilor ei, fie se întâlnesc pe undeva cu Ştefan, ca să i-o lase lui. Aşa s-ar explica şi "delegaţia"! Sunt toţi bărbaţii plus Ana, nu?

- Sună-l.

Ochii negri se măriră ireal de mult...

- Sună-l şi întreabă-l ce mai face. Ca şi cum n-ai aflat nimic.

- Nici nu mă gândesc! Tu nu-ţi dai seama că fiecare ţigan din Bucureşti, de la 2 la 92 de ani, a aflat despre toată tărăşenia încă de ieri de la zece dimineaţa? Ce dracu, Florentine! Şi-aşa am avut conflicte cu el, când l-am refuzat!

Într-un fel, o înţelegea...

- ... Pune-mi şi mie nişte cafea într-o sticlă.

Tânăra se ridică imediat:

- Da' ce vrei să faci?

- Mă duc la Braşov. Dacă nu e nici acolo, dau eu cumva de el!

- Mă' Florentine! Da' dacă tu pleci după ea, o găseşti şi decizi să rămâi cu ea... Crezi că ai să-ţi mai vezi vreodată copilu'?

- Probabil că nu.

Tăcere... Primi sticla; luă puloverul şi se grăbi să iasă.

Logica Laurei era "beton". Explica totul, inclusiv răceala din vocea tatălui lui şi tăişul frazelor. Şi faptul că fraţii şi cumnaţii nu-i răspundeau la telefoane...

Acum, totul era să o ducă la părinţii ei! N-aveau nevoie de atâta "delegaţie" pentru asta; dar probabil că se întâlneau pe undeva cu Ştefan, încheiau socotelile cu el într-un fel sau altul... Şi, dacă nu picau la înţelegere, sau dacă Ana insista să nu fie dusă la Ştefan, porneau spre Braşov. Avea deci posibilitatea să-i ajungă din urmă.

O va căuta şi-n gaură de şarpe! Florentina era foarte bine, la mama lui. Iar el, fără Ana, nu putea exista.

Ana-Maria

Roberto bombăni ca pentru el:

- S-au cam plictisit balaurii noştri...

Nea Ioan se întoarse spre luneta Daciei. Îl imită şi-i văzu coborâţi din maşini, fumând...

- Adevărul e că lipsa asta de "acţiune" îi omoară!

Staţia piui scurt; se auzi un mormăit:

- Vine.

Cine venea? Ştefan? Auzea în continuare zgomote şi foşnete; iar după câteva secunde, auzi şi zgomotul unui motor de motocicletă, care se apropia... Vocea lui Ştefan întrebă, cu un calm care-i dădu fiori:

- Ce faci, bă, aici?

Vocea care-i anunţase că "vine" răspunse neutru:

- Nu ştiu; depinde de ce-o să faci tu aici...

Motorul se ambală şi-şi pierdu din intensitate; transmisia staţiei se întrerupse. Iar după 10-15 secunde, un ditamai Harley-ul intră în şatră...

Îl văzu parcând motorul în locul unde-şi lăsa de obicei BMW-ul, coborând, scoţându-şi casca... Era nedormit. Se schimbase, făcuse probabil un duş dar nu dormise. Cearcăne "de expoziţie", bot lung, sprâncene încruntate... Plecă privirea: nu putea să dea ochii cu el acum. Că dacă nenorocitul ăla care fusese cât pe ce să-i distrugă viaţa ar fi privit-o acuzator, l-ar fi distrus din trei fraze! L-ar fi distrus definitiv! Fără să-i mai pese de război, de viitor, de siguranţa neamului Manolache... Roberto zâmbi printre dinţi:

- A pornit încoace hotărât să mute munţii, da' a coborât de pe motor cu nădragii uzi.

Serios? Socrul ei îi dădu dreptate:

- Exact. Mai ales că nu ştie ce-a aflat taică-su. Dacă n-are grijă ce spune şi cum se poartă, o să aibă un şoc când o să mă audă vorbind despre arme, droguri şi femei de faţă cu ăl bătrân! Şi-atunci chiar că ne luăm bodyguarzi... Gata: mobilele pe vibraţii, că mergem şi noi înăuntru. Tare-s nerăbdător să aud partea lui de adevăr!

OK! Coborî din maşină, veni în dreptul farurilor, aşteptă... Se strânseră toţi şi porniră spre cort. Ea stătea lângă socrul ei; dar era probabil singura care era atentă pe unde călca! Bulibaşa se grăbi să-i invite:

- Haideţi, intraţi! Că e frig afară! Nevastă-mea a pus cafeaua...

I-auzi! Îi ardea de cafele! Îşi închipuia că o să pună pe masă un rotocol de euroi, niscai aur - şi gata bâlciul! Băteau palma, jucau o manea şi rămâneau amici!

Socrul ei intră primul; Roberto o împinse uşor... Ce naiba aveau cu ea? Abia reuşise să-şi bage-n cap obiceiurile alea, şi-acum "o întorceau"! De când intra femeia în faţa bărbatului? Dar...

Intră şi-şi urmă socrul. Masa de 12 persoane fusese aşezată de-a latul cortului; de parcă era o reuniune la nivel înalt, miniştrii şi delegaţiile urmând să stea faţă-n faţă... Socrul ei se opri înainte să ajungă la masă. Deci nu serveau cafeaua...

Primi un cot uşor în braţ. Adică... Adică atunci când îi era mai frică, atunci să se ţină mai mândră şi să vorbească mai tare! Prea bine! Dar asta însemna "război"!

Ridică privirea spre ei. Bulibaşa se aşezase la masă; cam la un metru în spatele lui, Ştefan îndesase mâinile-n buzunarele gecii şi-i privea pe bărbaţi "cu fruntea sus"... Pe ea o evita cu grijă... "Aoleu, Ştefane, Ştefane; sunt blugii uzi pe tine pân' la genunchi!" Socrul ei folosi un ton extrem de puternic:

- Fiul meu cel mare, Roberto; fiul mijlociu, Marcel; ginerele cel mare, Nicuşor; ginerele cel mic, Crin. Pe nora mea o ştii; că a mai fost pe-aici.

- Sigur, Ioane! Da' ce-ţi veni? Că doar nu-i prima oară când stăm

- Băiatul tău a furat-o pe nevasta băiatului meu. Cer judecată ţigănească pe viaţa băiatului tău.

Aoleu! Cee? Ce spusese?

Se părea că numai ea şi bulibaşa fuseseră "aerieni"! Din spatele ei, nici o tresărire; iar Ştefan nici nu clipise! Ştefan o fixa acum cu privirea... Cu o privire un pic pierdută, un pic neatentă... După câteva clipe de uimire, tatăl lui Ştefan se prinse la propriu cu mâinile de cap... Socrul ei continuă:

- Nicuşor ţi-a spus ce s-a întâmplat. Am în maşini martori. Oameni care îi ştiu planul şi faptele. Îl am pe omu' care i-a făcut rost de acte, ca s-o scoată din ţară. Am o parte din oamenii care-au urmărit-o zi şi noapte, din septembrie încoace. Am unul din oamenii care trebuiau să-l taie pe băiatul meu. Îl am şi pe omu' care i-a pus norei mele perfuzii, după ce şi-a tăiat venele ca să nu păteze onoarea soţului ei şi-a familiei lui.

Moment în care i se luară mâinile şi i se întinseră spre masă.

- Şi căruia băiatu' tău ar trebui să-i pupe tălpile toată viaţa lui. Că dacă nu era medicu' ăla, fi-tu era rece acum.

Bulibaşa ridică un deget:

- Ioane,

- Aici, acum, cu toţi martorii şi cu declaraţia nurorii mele, facem judecată ţigănească. Dreaptă.

- Ioane, da' s-a atins de ea?

- Dacă se atingea de ea, îl judecam noi în Bucureşti.

Bulibaşa se repezi cu frazele, neîncercând să-şi ascundă disperarea:

- Păi dacă nu s-a atins de ea, hai să încercăm să ne înţelegem cu vorbă frumoasă! Oameni buni! Ioane! Te rog! E singurul meu băiat!

- Iar dacă eu am cinci copii, crezi că dragostea mea pentru Florentin e de cinci ori mai mică?

Replica îl lăsase pe bătrân fără cuvinte; numele îi aminti însă un amănunt, pe care încercă acum să-l folosească pentru a-şi salva băiatul:

- Da' băiatu' tău de ce n-a venit? Bărbatu' ei?

- Ca să evităm vărsarea de sânge.

- Ce vărsare, măi Ioane?!

- Mă îndoiesc că, dacă nu ajungem acum la o înţelegere defini-

tivă, fiul tău o să mai fie în siguranţă în România.

Bulibaşa începu să râdă - un râs nervos:

- Fii serios! Cheamă-l pe Florentin încoace! Că-l ştiu, şi e om de înţeles! Dacă fi-miu nu s-a atins

Socrul ei era supărat; îl simţea supărat. Şi modul acela scurt, tăios de a-l întrerupe pe tatăl lui Ştefan tot asta-i arăta! La fel îi tăie şi acum fraza:

- Spune-i băiatului tău să-ţi arate braţul stâng şi piciorul stâng şi să-ţi spună ce i s-a întâmplat.

Bătrânul ridică sprâncenele... Se întoarse spre Ştefan, care-i făcu semn s-o lase baltă pe tema aia... Socrul ei adăugă:

- Iar în momentul ăla Ana nu ieşise încă din casa ei. Discutăm deci fără Florentin. Îl reprezintă Roberto.

Şi-acum bulibaşa rămăsese fără cuvinte... Pentru ca apoi să tresară:

- Da' nor-ta vrea judecata asta?

Aoleu! Doar n-o întreba pe ea! Că ea, numai când îşi amintea în ce hal plânsese Florentina azi, îi venea să spună "Da"! Socrul ei răspunse imediat:

- Ea mi-a spus, în maşină, că vrea să uite toată tărăşenia şi să-şi trăiască liniştită viaţa alături de soţul ei şi copilul lor. Dacă fi-tu nu vrea să ţină cont de

Tresări, speriată şi de tonul ridicat, şi de graba cu care Ştefan ocolea acum masa:

- Ce mai vreţi, mă, de la mine? V-am trimis-o înapoi! Spălaţi-vă pe cap cu ea!

Foşnet, tropăituri... Pumnul lui Roberto fu extrem de aproape de obrazul lui Ştefan; dar intervenţia lui Nicuşor înăbuşi iminenta încăierare... Socrul ei răspunse la fel de calm şi hotărât:

- Vreau să mă asigur că nu te mai apropii de ea.

- Da' dumneata chiar crezi că-s prost? Dacă nu mă vrea, degeaba m-aş mai zbate!

Ia uite-l, cu ce tupeu zbiera! Acum chiar c-o încasa! Spre uimirea ei, răspunsul rămase calm:

- Nu eşti prost; eşti imprevizibil şi schimbător ca ziua de vară.

- Ba mă jur că

Scaunul se trase scurt, iar bulibaşa se ridică, "tunând":

- Bă! Ce-am vorbit noi doi? Ce ţi-am spus eu ţie?

Tăcere... Roberto şi Nicuşor se grăbeau înapoi, spre grupul compact al cărui şef era socrul ei; Ştefan păşea agale spre tatăl lui, privind foarte atent podeaua... Iar bulibaşa continuă, pe un ton mai coborât:

- Bă! Ţi-am spus să-ţi faci nebuniile cu discreţie? Bă! Ţi-am spus eu vreodată să furi femeia altuia şi să fugi cu ea din ţară? Te-am învăţat eu vreodată să te dai la muierea altuia? M-ai văzut tu pe mine făcând aşa ceva?

Evident, nu primea răspuns...

- Bă, ţi-am făcut toate plăcerile! Te-am lăsat să faci ce vrei, când vrei, cum vrei tu! Te-am lăsat să ai principii, aşa cum ai vrut tu! Da' trag concluzia că am greşit! Că tu n-ai principii! Ai doar un mare chef de golăneală! Şi eşti cam neserios, aşa!

Tăcere mormântală. Bulibaşa porni spre capătul mesei; se gândea, calcula ceva... Calcula probabil cum să-şi scape fiul de judecata aia!

- ... Lu' nenorocita aia de Rubina i-ai zis? Ea ştie ce voiai să faci cu Ana?

Ştefan bombăni... lăsând-o "mască":

- A aflat, de la idiotu' de Diamant.

Bătrânul ocoli grăbit masa, îi ocoli şi pe ei... şi-l auzi răcnind din toate puterile:

- Să vină Rubina imediat!

Iar paşii reveniră la masă. La plimbarea de-a lungul mesei. Ştefan îşi privea atent cizmele... Parcă nimeni nu-şi permitea să respire...

Florentin

Tresări şi apăsă frâna. Luă mobilul de pe scaunul din dreapta şi răspunse sec:

- Da.

- Am găsit o femeie care s-a internat cu venele tăiate.

Cee? Trase imediat pe dreapta:

- Unde, bă? La ce spital?

- Păi la Municipal.

- Ai fost? Ea e?

- E încă la terapie intensivă - n-am reuşit să intru. Da' cică o cheamă Alexandra Diaconu şi are 18 ani.

- Numele nu e relevant; i-a făcut acte false. O diferenţă de 2-3 ani nu se vede cu ochiu' liber. Dă cât trebuie să dai ca s-o vezi! Auzi?

- Bă, da' tu pe unde eşti?

- În drum spre Braşov.

- Ce dracu cauţi acolo, bă?!

- Ana e din Braşov.

- ... Şi crezi că au dus-o la ai ei?

- Nu cred nimic din ceea ce nu văd cu ochii mei.

- Bă, da' dacă îl sun eu pe Mitică?

Mitică? Excelentă idee! Închise fără să-i mai spună "Salut"; trase pe dreapta şi căută mult numărul, îl găsi...

- Da.

- Salut. Florentin Manolache sunt.

- Aa, salut!

- Mitică, eşti cu tata?

- Da.

- Şi unde sunteţi, mă? Că vă caut de-un secol!

I se închisese în nas... Ei, las' că nu le mergea aşa cu el! Pornise spre Braşov, aşa că la Braşov se ducea! Demară şi acceleră: o să vorbească cu părinţii ei şi-o să-i roage să-l sune imediat cum Ana ajungea la ei. Şi s-o ţină cumva acolo, până venea şi el! Şi-aşa, momentul cunoştinţei dintre el şi socrii lui întârziase cam doi ani...

O să insiste să vorbească cu Roberto. Sau cu tatăl lui. Ştia că cu Ana nu va fi lăsat să vorbească! Suna... Suna...

Ana-Maria

Rubina intră, gâfâind serios, şi se opri la vederea lor. O recunoscuse după tocuri şi gâfâială; că de privit, ea privea podeaua! Presupunea că oprirea "tumultuoasă" se datora prezenţei ei... Bulibaşa se apropie în fugă, o prinse de mână şi-o trase în faţa lui Ştefan:

- Uite-o, mă! Tânără, frumoasă şi cuminte! De ce-ţi baţi, mă, joc de ea?

Tăcere...

- Când ai văzut-o, acu' doi ani, cine se tăvălea pe-aici pe jos, cu spume la gură, că o vrea de nevastă? De ce n-ai făcut, mă, nunta dacă nu mai puteai fără ea?

Evident, Ştefan evita să formuleze răspunsuri! Bătrânul se întoarse spre Rubina, gest care-o făcu pe tânără să tresară:

- Iar tu, Rubino? Dacă ştiai ce face idiotu' ăsta, de ce nu mi-ai zis?

Capul plecat "la maximum", ochii în pământ, nici un sunet... Şi totuşi, tânăra din faţa ei era foarte aproape de punctul răbufnirii cu lacrimi şi ţipete...

- Ce educaţie ţi-a dat maică-ta, fă?

Iar exprimarea dură, şi mai ales insinuarea că proasta-creştere ar veni din familie, o făcură pe Rubina să suspine.

- Ea te-a învăţat să minţi? Să ascuzi adevăru'?

Evident, prezenţa lor acolo după 24 de ore de veşti extrem de proaste pentru ea şi mai ales cuvintele socrului ei o făcură pe Rubina să izbucnească în plâns... şi ţipete:

- Mi-a fost frică de el! Că putea să mă trimită la tata! Şi eu îl iubesc şi-l vreau pe el!

Oof, gâsculiţă fără minte! De-aia n-o lua Ştefan de nevastă; nu era genul care să se ataşeze de o femeie care-i stătea supusă la picioare. El voia o femeie care să vâre pistolul la brâu şi să conducă BMW-ul pe contrasens fără să clipească...

- Şi ce-ai zis, fă, în capu' ăla sec? Că-i trece?

Tânăra aprobă şi-şi acoperi faţa cu palmele. Plângea în toată regula...

- Dacă n-aveai noroc să dea peste o femeie serioasă, nu-l mai vedeai câte zile aveai tu! Ştii că "bijuteria" asta de-o iubeşti şi-o vrei tu avea pregătite paşapoarte pentru orice ţară de pe Pământ? Că luase o vilă la Miami şi-una la Cannes? Iar în planurile lui tu nu mergeai la Miami, ci înapoi la taică-tu-n bătătură, cu o sumă oarecare drept consolare?

Rubina îl privea lung pe Ştefan. Era evident că ea ştiuse doar de nebunia soţului ei; planul rămăsese secret, până acu' câteva secunde. Iar complexitatea planului o lăsase mască...

Ştefan privea podeaua, cu mâinile în buzunare. De ce oare avea senzaţia că toată "morala" aia nu-l atingea sub nici o formă? Că venise în şatră doar pentru că mesajul lui Nicuşor se terminase cu "prietenul tău", şi-acum aştepta să se termine toată discuţia ca să se jure că nu se va mai apropia niciodată de nevasta lui Florentin - şi să plece fuguţa înapoi în Bucureşti, la treburile lui?

- De-acu' încolo, Ştefane, peste tot pe unde te duci, te duci cu Rubina după tine. Mâine dimineaţă îţi dau foc la rulotă; că şi-aşa n-o foloseşti decât pe post de hotel pentru nevastă-ta! Nu aici e casa ta; aici vii doar din obligaţie! Aşa că-ţi dau foc la casă! Iar ea o să meargă peste tot cu tine! O s-o iei şi pe ea prin vilele pe unde-ţi pierzi timpul! Şi-o s-o iei cu tine şi la petreceri, şi la cumpărături, şi la traficat de droguri!

Oopaa! Îl lovise "sub centură"! Ochii verzi se ridicaseră imediat spre bătrân! Iar acesta rânji, cu o nedisimulată satisfacţie:

- Că e obişnuită cu fustele lungi şi largi, şi-s tocmai bune de pitit marfa-n ele!

Acum chiar că or să sară scântei! Ştefan strângea din dinţi, pregătit să sară peste masă şi să scoată sabia de la cizmă... Bătrânul coborî tonul vocii:

- Sau credeai că nu m-am interesat pe unde-ţi pierzi timpul şi mai ales cu cine? Şi de unde până unde maşini bengoase şi bani de cumpărături la Paris? Şi de unde până unde te anunţa pe tine banca că n-are unde să-ţi vireze dobânda la milionu' ăla de euroi pe care-ţi făcusei depozit?

Capul brunet se plecase imediat; evident, Ştefan putea nega spusele lui Nicuşor - dar nu va putea niciodată acuza o bancă comercială de minciună!

- Aşa că o s-o iei pe nevastă-ta cu tine peste tot! Şi la Miami, tot cu ea o să te duci! Şi la Cannes! Şi la shopping! Şi la veceu! Ai priceput, mă?

Nici un răspuns; dar atitudinea era mult mai umilă acum...

- Iar eu o s-o sun în fiecare seară; şi să dea dracu s-o aud supărată, că vin eu după tine, mă! Şi te ia mama dracului!

Tăcere... Bătrânul îl privea lung; după părerea ei, Ştefan şi-ar fi aprins o ţigară ca să se poată concentra asupra noilor aranjamente absolut necesare legate de contul din bancă, afaceri şi mai ales "plasarea" nevestei la o distanţă respectabilă de viaţa lui publică. Alte probleme nu-i "străbăteau" mintea... Şi deodată bulibaşa se repezi la fiul lui:

- Ia hai cu mine!

Îl apucase de geacă şi-l smucea de zor spre uşă...

- Şi tu, Rubino! Şi voi, Ioane! Haideţi toţi cu mine!

Acu', nu era ea prea sigură ce mai urma; dar presimţea că vor fi martori la pedepsirea lui Ştefan. Iar prezenţa ei atât de aproape de pedepsit era destul de riscantă. Totuşi, exista posibilitatea ca Ştefan, pus în faţa faptului împlinit, conştient că acum tatăl lui ştia exact cu ce se ocupă "bijuteria" de unic fiu pe care-l avea, să rişte s-o fure din nou. De data asta, după planul B: luată, cocoţată pe Harley, transportată cu 200 la oră, dusă într-o casă şi violată fără să i se mai ofere o felie de pizza. Punct. Adio întoarcere la Florentin, la viaţa alături de neamul Manolache...

Traversau şatra, spre rulote. Bulibaşa era extrem de grăbit; îi smucea de mama focului pe-amândoi, pe tăcute. Ei îi era destul de greu să ţină pasul cu ei, cocoţată pe tocurile alea foarte înalte, prin zăpada destul de mărişoară. Dar nu se plângea...

Îi ducea în rulota lui Ştefan? De ce oare?... Mă rog! Bătrânul trase cu putere de uşă şi răcni:

- Marş afară!

Doi indivizi "după şablon" coborâră din rulotă; bătrânul îi îmbrânci pe cei toi tineri înăuntru, intră şi el, trase uşa... Şi auzi, şi ea şi probabil şi restul şatrei, răcnetul:

- Acum, aici, te-nsori! De-adevăratelea! Cu nevasta ta, nu cu a altuia!

Aoleu, Doamne! Chiar credea că asta-i trebuia fiului lui, ca să se facă om serios?

- Hai! Hai mai repede! Fă, ia cuvertura de pe pat! Hai!

La naiba! Rubina plângea!

- ... Tată, ai înnebunit?

Două palme zgomotoase, o bufnitură zdravănă şi răcnet:

- Acum, aici! Ai terminat cu libertatea! Că ţi s-a urcat de tot la cap! Ai nevastă tânără şi frumoasă; ocupă-te de ea! Hai!

Nea Ioan o prinse de braţ şi-o trase uşor spre Dacie. Bine c-o lua de-acolo! Că nu se putea gândi decât la biata Rubina! Soţul ei o ţinea cu paznici la uşă, în timp ce el plănuia să fure altă femeie! Şi-acum socrul ei îi oferea amintiri foarte "plăcute" despre noaptea nunţii... Brr! Fu luată de după gât, iar socrul ei coborî mult tonul vocii:

- Uite, vezi? Asta e concepţia de şatră. "Băiatul tatei" poate să fie şi traficant de droguri, şi traficant de arme, şi să se ocupe cu ce vrea el! Că e băiatul lui, va fi bulibaşă într-o zi şi trebuie să ştie să se descurce, să facă banu'! Rezultatul din cont contează! Iar taică-su, la o adică, sare şi-n foc ca să-l scape de toate problemele! Acelaşi "băiat al tatei" trebuie să ia fată serioasă, respectată; da'-n rest, poate să golănească "cât cuprinde"! Cum i-a zis? Să-şi facă nebuniile cu perdea! Adică să nu afle nevasta despre amante! Da' acum, când băiatul tatei a făcut o boacănă monumentală, e imediat reaşezat pe calea cea bună. Şi însurat cu tot tacâmu'. Că dacă taică-su tot are ocazia să-i arate drumu' drept, de ce să nu rezolve mai multe probleme deodată; nu? Crezi că lui Dumitru îi convenea să-l ştie toată lumea că n-a făcut încă nunta lu' fi-su? Cum se uită ceilalţi aurari la el? Ce fel de tată şi bulibaşă e el - de-ăla adevărat, sau de-ăla modern?

Nici nu aproba, nici nu nega. Socrul ei renunţă la a-i mai pune întrebări; reveni la monolog:

- Ştefan se culcă acum cu nevastă-sa, chiar dacă ea are vârsta pe care-o are iar mintea lui umblă prin Canada sau aiurea iar taică-su e la juma de metru de ei şi se asigură că pata de pe cearceaf e autentică. O face, pentru că i-a spus tatăl lui s-o facă. Iar dacă azi i se interzice să mai dea ochii cu tine, se va conforma.

Oare? Nu era chiar atât de sigură; dar dacă zicea el... Cu sinceritate, recunoştea că socrul ei rezolvase, în jumătate de oră, definitiv şi irevocabil problema existenţei şi apariţiei lui Ştefan în viaţa ei. Aşa că, în cazul de faţă, el avea perfectă dreptate...

- Sunt sigur că în maximum 12 ore îi arde rulota... Dacă aş fi insistat cu judecata, ar fi fost obligat să cheme bătrânii. Care l-ar fi găsit imediat vinovat şi l-ar fi alungat din şatră. Iar pentru ţigani, alungarea din familie echivalează cu sinuciderea. Taică-su îi dă un avertisment; o să-l primească în vizită, da' nu mai e de acord să-şi pună "casa" în şatra lui. Cartonaş galben, deci. Sunt sigur că, la o adică, e pregătit să i-l dea şi pe-ăla roşu şi să caute cu grijă un tânăr care să-i urmeze la conducere. Unicul candidat "de sânge" e Diamant; dar e cam molâu şi uşor influenţabil, aşa că prostiile lui Ştefan chiar trebuie să fie monumentale pentru ca tatăl lui să numească alt viitor bulibaşă! Nu ştiu deci...

Păi până la roşu mai era! Să i-l dea pe-ăsta galben, să-l determine să se potolească... Şi mai vedeau ei, acolo la ei în şatră!

- Ehei, discuţia asta am vrut s-o fac mai demult, cu bătrânul; că ştiam ce influenţă are tatăl asupra fiului. Am fi evitat nebunia din ultimele zile, iar nunta s-ar fi făcut pe îndelete, civilizat... Dar nu m-am băgat în socotelile voastre, ale tale şi-ale lui Florentin. Că dacă vorbeam eu cu el de la început, îl chema la o discuţie între patru ochi şi-l scutura discret. Şi nu mai treceaţi prin ultimele 48 de ore.

Aprobă scurt cu capul: asta aşa era...

- Mă aşteptam ca băiatul meu să vină mai întâi la mine, să ceară ajutor; şi după aia să apeleze la fraţi, cumnaţi şi prieteni. N-a făcut-o; ai venit tu, în schimb. Aşa că iată-ne aici, să rezolvăm problema asta. Iar cât ne ocupăm noi de ea, Florentin n-are ce căuta în socotelile noastre. Aşa, ca să-şi amintească şi el ceea ce-şi aminteşte Ştefan acum despre reguli, neamuri, ajutor, respect pentru părinţi...

Aprobă din nou. Ce bine că nu trebuia să deschidă gura şi să vorbească! Mai ales că auzea paşi în spatele ei, semn că se plimbau "în bloc" prin şatră... Nea Ioan o opri şi coborî şi mai mult tonul vocii:

- Tu nu poţi "funcţiona" în lumea lui Florentin; el nu poate "funcţiona" în lumea ta, chiar dacă pare că se descurcă foarte bine. Va trebui să găsiţi un compromis, undeva pe la mijloc...

Ridică imediat capul şi-l privi drept atunci când aprobă! Socrul ei zâmbea:

- Îl ştiu pe fi-miu; chiar acum goneşte cu maşina de colo-colo şi te caută de nebun prin tot oraşu', prin spitale, prin secţii de poliţie... Crin mi-a spus că agenda lui telefonică e plină-ochi cu nume importante... şi periculoase.

Ridică scurt din umeri:

- Nu ştiu; nu mă uit niciodată în telefonul lui.

- Iar asta-i bine şi nu prea. Nu zic că ar trebui să-i controlezi agenda; da' uneori e bine să fii informată...

Aprobă şi înlemni; bulibaşa se apropia grăbit, cu un cearceaf în mână... Iar ea nu putea să nu se gândească la tânăra de 16 ani... Li se arătă, ferm, pata roşie:

- De-acum, Ştefan va fi foarte ocupat cu nevastă-sa. N-o să vă mai deranjeze sub nici o formă.

Socrul ei se grăbi să răspundă:

- Şi deci nici noi nu-l vom mai deranja.

- Iar dacă nici acum nu s-a potolit, eu personal îl leg fedeleş şi i-l aduc lu' Florentin! Şi-i dau eu voie să bage cuţitu'-n el!

Mm, ce furios era! Dacă mama ei ar fi fost vreodată chiar atât de furioasă, ar fi sfârşit în arestul poliţiei - iar ea în costum de ghips, la terapie intensivă... Nea Ioan întinse ferm mâna:

- Bine.

Bătuseră palma. Se înţeleseseră. Habar n-avea dacă era bine sau rău, dacă pata aia chiar reprezenta sfârşitul definitiv şi irevocabil al tevaturii cu Ştefan... Bulibaşa încercă să zâmbească:

- Acum ridici potera de pe băiatu' meu?

- Am ridicat-o în clipa în care noră-mea s-a întors acasă vie şi neatinsă. Şi-am şters cu buretele vânătăile astea - că nor-mea nu vrea război. Şi ştiu prin ce treci - că sunt şi eu tată de băiat.

- Îţi mulţumesc, Ioane.

- Ţi-am spus, Dumitre: nu vreau război. Vreau doar ca nora mea să ducă o viaţă liniştită, în familia ei.

Şi-acum bulibaşa întindea mâna, nea Ioan i-o strângea... Răcnetul o asurzi:

- Să vină părinţii lu' Rubina şi lăutarii de vază! Că se face nuntă mare pentru Ştefan şi Rubina! Femeie, scoate rochia şi toate alea! Hai; ocupaţi-vă de mâncare!

Îl văzu îndepărtându-se... Deci avuseseră de-a face cu un alt tată care ţinuse toate pregătirile-n beci, aşteptând şi rugându-se ca mintea fiului să se-ntoarcă pe umeri... Fu împinsă uşor spre Dacie; gestul îi aminti imediat că trebuia să ajungă urgent acasă! Eventual înainte să se trezească Florentina! Se grăbea deci spre portiera din faţă...

- Manolache! Stai!

De ce? Mai era ceva? Bulibaşa le arăta un zâmbet extrem de mulţumit:

- Rămâneţi şi voi la nuntă! Sunteţi invitaţii mei!

- Nu rămânem; n-are rost.

- Dacă am bătut palma, ştii bine că aşa rămâne!

- Ştiu; da' ne grăbim şi noi spre casă. Că mai am o grămadă de treburi, cu fi-miu ăl mic...

Adică şi el se ducea acum să-şi tragă copilul de urechi şi să-i arate drumul cel bun! Încă o strângere de mâini:

- Petrecere frumoasă şi casă de piatră pentru copii!

- Mulţumesc din suflet, Ioane! Să aveţi grijă, că sigur e polei pe şosea! Vlade, tu nu rămâi?

Nea Vlad rămăsese să discute cu el...

Ce frumos! Mai să-l şi creadă! Atâta sinceritate, aşa urări calde... Urcă în Dacie, trase portiera şi-şi privi încheietura. Nu mai sângera; totuşi, cu siguranţă pata aia fusese observată imediat! Chiar dacă era îmbrăcată în culori cel puţin "euforice", pe bază de roşu şi verde, mâinile îi fuseseră întinse ferm spre masă... Motorul porni: socrul ei viră spre stânga. Ieşiră din şatră, escortaţi "artistic" de motociclişti. Iar Roberto bombăni:

- Nea Vlad rămâne la nuntă?

- Ei au fost la Nicuşor; nu se face să arunce o scuză şi s-o şteargă. În plus, cred că vrea să stea şi să se asigure că totul e în regulă.

- Aha... Ia uite câte apeluri de la Prâslea...

- Lasă-l pe Prâslea. Zi-le "balaurilor" că am terminat aici; şi că, dacă vor şi e OK pentru ei, pot să rămână la nunta lu' Ştefan. Că nu cred că ne va împiedica cineva să ne-ntoarcem acasă!

Fiul lui se conforma; socrul ei nu zâmbea, semn că ceva îl supărase rău... Şi imediat cum Roberto termină discuţia cu tinerii care oricum "n-aveau chef şi timp de nuntă", îl auzi dojenindu-l pe Nicuşor:

- Nicuşoare, data viitoare să nu mai dai toate informaţiile pe care le ai. Afacerile lu' Ştefan nu erau treaba noastră.

- Nu eu am deschis discuţia; taică-su a deschis-o. Ştia deja cu ce se ocupă fi-su. Aflase de pe la amici, de la alţi aurari... Iar lu' tata i-a arătat un fax de la BCR. Cică Ştefan închisese contul în care i se vira de obicei dobânda de la milionul de euro pus cu depozit; şi-l chemau la bancă, să le dea alt număr de cont unde să facă viramentul. Aşa că...

- Aşa că te-ai apucat să-i spui chiar tot!

- Nu chiar tot, nea Ioane; că nu-s prost! M-a întrebat dacă Ştefan şi-a aranjat deja transferul afacerilor cu droguri şi arme în Statele Unite; am spus că probabil da. Da' despre zvonurile alea cu crimele n-am suflat o vorbă!

Piuitul se auzi ferm în maşină; Roberto nu zâmbi:

- Tot Florentin e.

Socrul ei începu să râdă:

- Dă-i reject; să vedem dacă-l duce mintea să înceteze şi să ne aştepte acasă!

- Măi tată! Nu cumva să-l ducă mintea să vină şi el în şatră! Că acu' chiar nu-i momentu' să dea ochii unu' cu ălălalt!

Mobilul reîncepuse să sune... Nea Ioan se încruntă:

- Răspunde-i şi spune-i că am rezolvat problema cu Ştefan. De fapt, răspunde şi dă-mi să vorbesc cu el.

Roberto se conformă prompt... Auzi vocea îngrijorată a lui Florentin:

- Alo!

- Ce-i, mă?!

O secundă de gândire... şi întrebarea:

- ... Unde sunteţi?

- În drum spre Bucureşti. Tu unde eşti?

- Mă duc să vorbesc cu părinţii ei. Unde-aţi fost?

- Să-ţi rezolv problema.

- ... Ana unde e?

- Unde să fie; în drum spre casă!

- Tată, termină cu şaradele! Unde e?

- În drum spre casă! Ce, eşti surd? Hai, că e trafic! Mai vorbim!

Un piuit, iar telefonul sfârşi pe bancheta din spate:

- Şi-acum a luat-o razna de tot. Se duce la Braşov, Ano; să te caute printre borcanele din cămara părintească!

Râdeau, toţi trei. Ea zâmbea doar, pentru că soţul ei i se păruse obosit şi foarte agitat, îngrijorat... Îşi închipuia ce gânduri chinuiau acum mintea lui Florentin; era îngrijorată pentru el, pentru că drumul până la Braşov era acoperit cu zăpadă iar el era nedormit de-atâtea ore... Se mai şi gândea că soţia lui fusese violată, iar familia lui - în care nu mai avea încredere - o ducea cât mai departe de el, de neamul lor... De-aia se ducea Florentin la Braşov; presupunea că ea, pusă într-o asemenea situaţie, nu ar fi acceptat să fie dusă la Ştefan. Aşa

că s-ar fi dus la părinţii ei...

Lăcrămioara

Mm, ce bun era cotletu' ăla! Ronţăia osul bine prăjit... Didonia oftă greu:

- Auzi, Lăcrămioaro? Da' dacă îl sun eu pe Prâslea şi-i spun tot adevăru'?

- Să nu te prind! Te calcă Ioan în picioare!

- Să mă calce; nu-mi pasă. Mie mi-e că băiatu' tău e nedormit de 36 de ore. Şi e periculos, făi Lăcrămioaro! Obosit, îngândurat, cu îndoiala-n suflet...

- Ce îndoială, fă? Nu i-am zis eu că Ana a fost adusă acasă? Ce îndoială?

- Că nenorocitu' a violat-o. Ştie ce-ar face Ioan în asemenea caz, şi asta-l înnebuneşte!

Zău?! Lăsă osul în farfurie şi se aplecă mult spre Didonia:

- Şi ce ştie el că ar face taică-su?

- Ar duce-o oriunde, numai aici n-ar lăsa-o să rămână. Ar întreba-o unde i-ar place mai mult: la Ştefan sau la părinţii ei. Şi ar lăsa-o acolo.

- Atunci, draga mea Didonie, trebuie să recunosc că e tâmpit!

Se lăsă pe spătarul scaunului:

- Cum să facă Ioan aşa ceva?! Ce dracu, Didonie! Avem noi feţe de şătrari de-ăia idioţi? L-a pus taică-su vreodată să se-nsoare la zece ani? Ne-a văzut pe noi vreodată întinzând cortu' în curtea casei?

- Nu; dar atâta timp cât nu-şi vede cu ochii lui nevasta acasă, se va gândi la toate nenorocirile posibile.

- Atunci lasă-l să se gândească! Să-şi stoarcă creierii şi să-şi macine ficaţii! Dacă-i idiot, îl priveşte!

Se ridică şi-i întoarse spatele: mm, o durea stomacul! În asemenea hal se enervase... Uşa se dădu de perete; Marcela intră, roşie ca racul:

- Făi, tocmai m-a sunat bărbată-miu! Cică au rezolvat şi vin acasă! Iar el rămâne la nunta lu' Ştefan!

Cee? O privea lung... Didonia fu mai practică:

- Sună-l pe Crin! Acum!

Se grăbi să scotocească în şorţ... În sfârşit! Şi-acum numărul... Suna...

- Săru' mâna.

Se-ncurcă în butoane, dar reuşi să-l pună pe difuzor:

- Mă mai auzi?

- Da.

- Eşti lângă Ioan?

- Nu; sunt în altă maşină.

- Spune tot, că-ţi iau gâtu'!

- Păi, tanti, s-a terminat! A venit şi Ştefan, am discutat toţi şi ăl bătrân l-a dus pe sus la Rubina. Şi-a stat cu ei, acolo, până s-a însurat băiatu' cu ea!

Ce-a făcut? Crin râdea:

- Bulibaşa a ieşit cu cearceafu'. Gata, Ştefan e însurat acu'. Am înţeles că nea Vlad a rămas la nuntă...

Marcela se grăbi să completeze:

- Că şi ei au fost la Nicuşor. Tii, ce bine că nu mă ia şi pe mine!

Adevărul era că nunta pe 30 decembrie, la cort, era mai mult un soi de drumeţie la munte, cu ţuică fiartă şi plăpumile pe umeri...

- Ana e bine?

- E mai bine ca niciodată.

- Nu m-a făcut de râs, aşa-i?

- Nu, tanti; a fost "beton"! Chiar dacă n-a zis nimic - când i-a luat nea Ioan mâinile şi i-a arătat bulibaşei bandajele, l-a dat pe spate! Plus vânătăile şi cearcănele... Ştefan e "istorie".

- Bine, maică; foarte bine. Hai, veniţi acasă, că pun friptanele pe grătar.

- Săru' mâna, tanti! Că mi-e o foamee...

Închise şi începu să râdă:

- Acu' ar fi culmea să apară şi Prâslea!

- Mai ştii?!

Marcela chicotea; Didonia nega. De ce, numai ea ştia. Era atât de veselă că se terminase totul, încât n-o mai interesa de ce Florentin apărea sau n-apărea la friptană!

Ana-Maria

Mm, ce bună era ciorba! Fierbinte, un pic iute de la ardei, "o ungea pe suflet"! Simţise că o cuprinde răceala, în frigul din şatră; ciorba asta o punea pe picioare...

- Făi Anuţo, dă-o încoa! Să mănânci şi tu ca lumea!

Negă, zâmbind slab:

- Stai liniştită, că mănânc foarte bine.

Iar picei ei îi plăcea mult în braţe la mami! Atât de mult, că stătea cuminţică şi se rezuma la a molfăi coaja de pâine, cu ochii la mămica ei...

Când intraseră pe uşă, se repeziseră toţi la ea! Ce rezolvaseră? Ce se întâmplase? Tăcuse; socrul ei făcuse anunţul, zâmbitor ca soarele de pe cer... Toată lumea răsuflase uşurată. Soacra ei fusese în culmea bucuriei - se repezise şi-o strânsese în braţe, de parcă abia acum se întorsese cu adevărat! Iar musafirii plecaseră care-ncotro, ele o aşezaseră în fotoliu împreună cu Florentina şi puseseră ele masa. Luminiţa se ocupase cu descâlcitul părului; ea insistase! Şi insistase atât de mult, încât realizase la un moment dat că milogelile miorlăite îi oboseau prea mult socrul. Era, deci, descâlcită perfect. Noroc cu ciorba, că scăpase - încă - "neboită" bine pe la vânătăi...

- Auzi, Ano?

Ridică imediat privirea spre el! Nea Ioan era serios:

- Şi-acum ce planuri aveţi?

Ce planuri aveau?... Discuţie serioasă, la prima masă de după vizita în şatră! Nu cumva era ceva legat de discuţia despre "funcţionare" şi compromisuri? Ia să răspundă ea aşa cum o îndemna flerul şi sufletul:

- Nu ştiu; dar aş vrea să renunţăm la apartament.

- Serios? De ce?

- E... Nu ştiu; n-are rost. Apartamentul ăla parcă n-are sare şi piper. Parcă e veşnic pustiu, chiar şi când suntem în el! Nu m-am simţit niciodată "acasă" acolo. A fost o idee proastă de la început.

- Deci aţi vrea să vă mutaţi.

- Eu una aşa aş vrea; să vorbesc şi cu Florentin... Dar cred că nici el nu e aşa încântat de apartamentu' ăla.

- Şi te-ai gândit deja unde-ai vrea să vă mutaţi?

Măi, să fie! Mustaţa zâmbea! Deci ghicise corect tema de discuţie şi punctul de final la care trebuiau să ajungă! Acum, întrebare - cum să ajungă ea la punctul ăla? Lăsă lingura în farfurie... şi privi lung mânuţa micuţă a Florentinei:

- ... Nu ştiu; eu am o idee, dar trebuie s-o discut cu Florentin...

- Şi nu mi-o spui şi mie?

Uite că nu i-o spunea! Că nu putea! Îşi simţea obrajii vişinii... Soacra ei chicotea şi şuşotea cu Mirela...

Ioan

Oof, fir-ar să fie! - că nu putea ea să deschidă gura şi să spună ce vrea! Dar, dat fiind faptul că se descurcase impecabil azi şi nu-i mai spusese niciodată "dl Manolache" de când se întorsese, decise s-o ajute:

- Te gândeai la casa aia de alături?

Răspunsul veni prompt, ca o mulţumire pentru înţelegere şi ajutor:

- Da.

- Păi atunci mutaţi-vă în ea!

De data asta ochii căprui se ridicară imediat:

- Trebuie totuşi să vorbesc şi cu Florentin.

Ei, na!

- Nu cred că el va avea ceva împotrivă. Aşa că uite cum facem: mâncăm şi începem mutarea. Vă ajutăm noi să transportaţi totul. Bine?

Primi o aprobare fermă, cu capul...

- Atunci hai, mănâncă! Sunt o grămadă de chestii de împachetat, nu?

Ana-Maria

Într-adevăr; o mare-mare grămadă de chestii de împachetat! Aprobă din nou şi ridică lingura: acum, dacă ar lăsa-o să înghită, ar fi perfect! Şi-aşa nu prea mai intra mâncarea-n ea, când ştia că era privită pe sub sprâncene de toţi cumnaţii şi cumnatele...

Florentin

Opri motorul, privi lung blocul... Îşi aprinse o ţigară.

Şi totuşi, venise degeaba până aici. Ştiuse asta în clipa când vorbise cu tatăl lui. Dacă Ana era cu ei, n-avea cum să fie la Braşov. Indiferent cât de panicat, speriat şi îngrozit ar fi fost el, ştia că n-avea părinţi obtuzi. I se spusese că Ana fusese adusă acasă la patru jumate dimineaţa. Că se simţea bine. Tuşica Didonia pomenise ceva şi despre nişte bandaje. Nimeni nu păruse îngrijorat sau supărat...

Ştefan, dacă ar fi violat-o, n-ar mai fi trimis-o acasă! Ar fi ţinut-o pentru el! Logic, nu? Chiar şi cu venele tăiate! Şocul violului, al amintirilor, durerea despărţirii de familia ei... Dar toate astea treceau! Aşa cum trecuseră şi şocul, durerea şi amintirile din Novi Sad! Dacă Ştefan o urca într-un avion şi-o debarca în Miami, Ana n-ar fi avut încotro; ar fi rămas cu el... măcar până făcea rost de bani de întoarcere!

În concluzie, Ştefan încercase s-o convingă cu vorbă frumoasă. Şi probabil că o şi lovise, atunci când Ana îl înţepase verbal. Dar când aflase de recompensă şi cantitatea de interlopi care mişunau prin oraş în căutarea lui, plus "trupele de la Sinteşti" care se pregăteau să asalteze Bucureştiul, făcuse un calcul. Ana nu-l voia; interlopii îl vânau. Recompensa era enormă pentru orice interlop, fie el mic sau mare. Aşa că dăduse înapoi şi decisese să renunţe. O trimisese pe Ana acasă; probabil bătută, dar categoric neatinsă. Cu mâinile şi gâtul bandajate, pentru că soţia lui era cea mai anti-compromis femeie de pe Terra...

Aruncă ţigara şi coborî: dacă tot venise până aici, derapând serios pe şosea, măcar să vorbească cu ei!

Scoase mobilul, selectă numărul lui Crin... Nu; n-o să-l sune. Era mai mult decât evident că nu va reuşi să afle nimic de la cumnaţi şi fraţi. Tăticul lui dăduse ordine stricte; până nu-şi făcea curaj să se ducă la el, să stea în faţa lui şi să-şi primească palmele şi morala, nu va afla nimic nou despre Ana. "Elveţia" nu-i răspunsese la mesaj... Apăsă soneria şi oftă greu: şi-acum, prima întâlnire cu mama soacră şi tata socru...

Aoleu, ce "cioban" era! Venise cu mâinile-n buzunare! Uşa se deschise larg. O femeie între două vârste, plină de făină pe mâini şi şorţ, îl privi lung câteva secunde... Încercă să zâmbească:

- Sărut mâna. Sunt Florentin Ma

- Aoleu! Intră! Nici nu te-am recunoscut, în bezna aia de pe hol! Intraţi!

Se coformă, zâmbind strâmb:

- Sunt singur.

Un moment de descumpănire...

- ... Tot nu i-a trecut supărarea?

- Nu ştiu; s-ar putea să-i treacă, mâine sau poimâine. Problema e că nu dau de ea...

Fu poftit în sufragerie, dar refuză:

- Lăsaţi; se vede că făceaţi cozonaci. Mie-mi place foarte mult la bucătărie...

Soacra lui începu să râdă şi-i deschise larg uşa. Bucătăria, ca şi gospodina, gemea sub norul de făină...

- Nu; mergem în sufragerie! Uite ce-am făcut aici!

Bine, fie; deşi era atât de prăfuit încât nu se îngrijora pentru făina de pe haine, ci pentru praful din cozonaci!

- Am cumpărat un robot de-ăla de-i tot fac ăştia reclamă la televizor. Şi-a ridicat toată făina pe pereţi! Lua-i-ar dracu cu reclamele lor cu tot!

Aprobă, zâmbind... Şi se aşeză.

- Stai, să-ţi aduc o cafeluţă!

- Sărut mâna.

Rămase singur...

Privea lung peretele din faţa lui. Era plin cu fotografii - toate cu Ana. De când fusese bebeluşă mică, de la grădiniţă, de la serbarea de Paşti cu tovarăşa educatoare şi grupa mică... Din prima zi de şcoală... Aoleu, ce mutriţă speriată avusese! Ditamai ghiozdanul cu Albă-ca-Zăpada în mâna dreaptă, ditamai bucheţoiul de gladiole în stânga şi două pampoane imense cusute pe cordeluţa din elastic... De mică, se descurcase singură cu toate...

- Poftim. E călduţă, să ştii. Dacă vrei, ţi-o încălzesc ca lumea!

- Nu, săru' mâna. E bună aşa.

Şi-acum femeia se aşezase şi-l privea cu maxim interes...

- ... Cred că ştiţi că eu sunt florar.

- Ştiu; am învăţat pe de rost scrisoarea aia! Şi chiar mă gândeam că

N-avea timp de analize; se grăbi s-o oprească:

- Una dintre surorile mele s-a măritat cu un aurar. Aşa am ajuns în cercuri în care se învârt mulţi bani. Iar băiatul unui bulibaşă s-a îndrăgostit de Ana.

O lăsase mască...

- Deşi a primit tot felul de ameninţări, iar ea i-a spus sub toate formele că nu-l vrea, şi-a văzut netulburat de planuri. Şi-a furat-o de-acasă, acu' două zile.

Gata: o panicase definitiv şi irevocabil! Vedea că soacra lui nici nu mai respira!

- Am căutat-o peste tot, am ridicat o armată de oameni pe urmele lui şi-am pus recompensă 100.000 de euro pentru recuperarea ei. Iar azi-dimineaţă, la patru jumate, a trimis-o acasă.

Uau, ce oftat de uşurare! Zâmbi strâmb:

- Dar tăticul meu, care are să-mi plătească multe poliţe, m-a ţinut cu grijă departe de căutările lor. Şi cum fraţii şi cumnaţii mei locuiesc în casa părintească, i-a avut şi pe ei de partea lui. Aşa că ei au găsit-o primii. Sau, mă rog - a fost dusă la ei acasă, nu la apartamentul unde locuim noi. De-atunci, de la patru jumate, toţi îmi spun că Ana e acasă; dar la ai mei nu e, la apartament nu e... Aici bag seamă că nu e...

- Păi nu e! Nici n-a sunat - că n-am ieşit deloc din casă azi!

- Oricum, eu vă rog din suflet să mă sunaţi dacă vine pe-aici!

- Cu mare plăcere! O încui în camera ei şi te sun! Deşi istoria a demonstrat că, dacă nu vrea ea să stea, sare geamu' şi duce gunoiu' pân' la Bucureşti...

Ana avusese dreptate atunci când nu voise să se împace cu mama ei. Chiar şi aşa, sub formă de glumă, reproşul era evident... Se ridică:

- Atunci eu am plecat.

- Stai şi bea-ţi cafeaua!

- Nu vă supăraţi pe mine că nu mai stau; da' fac vreo două ore până în Bucureşti.

- Mai stai un minut! Zi-mi şi mie de aia mică, de Florentina!

De Florentina?... Zâmbi slab... La dracu! Că-i veneau lacrimile-n ochi! Se grăbi să iasă:

- O să venim toţi trei în vizită, după sărbători. Promit! Sărut mâna.

Coborî treptele în fugă, alergă afară din scară... Unde dracu să se mai ducă? Ce mai trebuia să facă, să afle unde era soţia lui? Selectă numărul "Elveţiei"... După primul piuit, i se refuză apelul. Aşa că se trânti la volan, porni motorul... şi-şi mai aprinse o ţigară. Că oricum urma să moară, mai devreme sau mai târziu! Poate chiar mai devreme decât anticipaseră mulţi... Mai devreme decât anticipa chiar el...

"Elveţia" nu se amesteca în problemele dintre clanuri. Dar lui i se tot spunea că problemele se rezolvaseră! Aflase, de la ultimul amic

care catadixise să-i răspundă totuşi, că se ridicase potera de pe Ştefan, iar interlopii "reveniseră în dispozitive". Şi "se pupau toţi în Piaţa Independenţii" din nou. Ce naiba să mai priceapă? De ce "Elveţia" se ferea în continuare să-i răspundă? Nu voia decât să-l întrebe unde era soţia lui! Măcar dacă ştia unde era! Măcar să-i spună de unde să-nceapă! Un sfat! O idee! Îi cerea chiar atât de mult?

Demară şi viră dreapta: o să se-ntoarcă în Bucureşti. Nu ştia prea bine unde: la apartament, la ai lui...

Cine-ar fi putut să-l ajute? Laura refuzase să-l sune pe Ştefan... Luminiţa era în casa părintească, împreună cu Nicuşor... Ileana!

Ana-Maria

Uşa se deschise larg iar Crin intră, zgribulit de frig:

- Gata, nea Ioane; le-am adus!

Socrul ei se ridică, privi lung pe fereastră... şi zâmbi:

- Păi atunci să mergem; nu?

Aprobă şi se ridică, la unison cu cumnaţii ei. Soacra ei apăru în sufragerie cu un teanc de lenjerii impecabile... Oof, Doamne! Cum de tocmai ea meritase asemenea oameni "de aur"?

Fu ajutată să urce în spatele camionului din faţă; descoperi o băncuţă, chiar în marginea din dreapta... Roberto se aşeză lângă ea şi-i întinse pachetul cu ţigări:

- Te-ai apucat?

- Încă nu. Dar nu mai am mult...

- Păi nici să nu te-apuci! Ştii ce greu e să te laşi după aia?

Gata; urcaseră toţi. Motorul porni, camionul se puse încet în mişcare... Profită de faptul că socrul ei stătea în faţă, lângă şofer; îşi privi cumnatul cu ochi îngrijoraţi:

- Pe unde-o fi Florentin?

Roberto scoase mobilul, selectă un număr...

- Hai salut. Bă, pe unde-i ăla micu'?... Aha!... Bine, bă; mă suni când apare!... Salut şi mersi mult, bă!

Închisese, dar tăcea... Ei bine?

- Încă n-a venit de la Braşov. Băieţii îl aşteaptă la intrarea în Bucureşti; mă întreb dacă nu cumva se îngroaşă traficul pe DN1 şi intră prin altă parte. Şi-l pierdem, fir-ar a naibii de treabă cu capul lui care-i aşa de prost!

Mm, mai bine-ar fi tăcut! Că îl făcuse să se încrunte... Dacă tot îi stricase buna-dispoziţie, ia să mai pună ea o întrebare!

- Ştii cumva pe unde e cartela mea?

Ochii negri scăpărară un zâmbet:

- Tu vrei să te scarmene tata!

- Nu; eu mă întreb unde-i cartela mea. Că ultima oară am văzut-o pe hol, pe jos, printre rămăşiţele mobilului.

- E la mine-n acte; da' am ordin să nu ţi-o dau decât după ce terminăm mutarea. Acu', eu îţi zic o chestie... Da' mi-e că te apuci de fumat, după aia; aşa că nu ţi-o mai zic.

Îl privi chiondârâş; Roberto o bătu scurt pe umăr:

- Hai, că am glumit! Uite care-i treaba... Tata a aflat de istoria cu Ştefan acu' mai bine de-o lună. Ne-a pus să-i spunem absolut tot ceea ce aflam, ca să fie pregătit pentru discuţia cu bulibaşa şi mai ales pentru confruntarea cu Ştefan! Aşa că a aflat că nu i-ai dat individului nici cea mai mică speranţă! Nici cel mai mic semn că ai vrea să fii răpită, sau că ţi-ar place de el... De-asta e aşa de înrăit pe Florentin. Că te ştie femeie serioasă, cuminte şi la casa ta; şi-l doare să descopere ce porcării poate să facă fi-su! Ca să nu mai spun despre scena pe care i-a povestit-o Nicuşor! Atunci, după petrecere, când Florentin a ţipat la Nicuşor şi l-a dat afară din florărie! Şi cum i-a vorbit mamei la telefon! Nu-i venea să creadă că Florentin ne imagina complotând cu Ştefan! Aranjând cu Ştefan răpirea ta! Ce dracu! Frati-miu nu-i prost! Dacă i-a scornit mintea un asemenea rahat, e clar că toată nebunia l-a bulversat complet! E evident că îl îngrijora la culme planul lui Ştefan! Nu ştia când va acţiona, cum va acţiona... Nu putea să se ducă peste el să-i ia gâtu', pentru că ar fi lăsat-o pe-aia mică orfană de tată... I-a fost şi nu ştiu cum să vină la tata şi să-i spună că un aurar interlop plănuieşte să-i fure muierea! Că tata îl ajuta; da' mai întâi îl lua peste picior şi-l freca mărunt de răzătoare, ca să-i trezească mintea din amorţeală! Că e ditamai bărbatu', la casa lui, cu nevastă şi copil, şi nu ştie ce-are de făcut!... Nu ştiu, Ano; ajung să cred că într-adevăr, Florentin nu poate "funcţiona" corect atât de departe de noi! De-aia ţi-a dat tata temă de gândire; că acolo, în casa lu' Bucur, tu n-ai putea spune că eşti prea aproape, prea supravegheată de socri; iar el n-ar putea spune că e complet nesupravegheat... I-ar fi şi mamei mai uşor să vadă de-aia mică...

Aprobă, iar camionul opri în faţa blocului. Coborî, grăbită: dacă intrase, totuşi, prin altă parte a Bucureştiului?

Dacia nu era în parcare...

Încercă să pară foarte preocupată de propriile cizme. Pentru că nu voia să-şi supere socrul. Nea Ioan ştia deja opinia ei despre pedeapsa aia; o să-i pună capăt atunci când ştia el că era bine să-i pună capăt! De când cu rezolvarea problemei lui Ştefan, avea o încredere oarbă în nea Ioan... Intrară în scară; ei trei urcau cu liftul... Roberto tăcea; socrul ei tăcea. Ar fi fost absurd să deschidă tocmai ea discuţia... Şi iată uşa apartamentului lor. Socrul ei apăsă clanţa şi se încruntă:

- Aşa-i că n-avem cheie?

Roberto se grăbi să scoată mobilul:

- Nu, dar avem un lăcătuş dat naibii care stă la patru străzi de-aici!

Îl văzu pe nea Ioan făcând un pas în spate... Uau! Aoleu!

Două lovituri zdravene cu călcâiul; tocul trosni, iar uşa se dădu de perete. Bătrânul intră:

- Acu' sună-l şi cheamă-l, să facă tocu' şi să pună altă yală.

Mm, ce supărat era! Oare le ascultase discuţia? Sau era doar grăbit să-i mute cât mai repede? Nea Ioan ştia că, pentru Florentin, "acasă" însemna "apartament". Iar reacţia lui îi întări gândurile:

- Ia uite ce-a făcut diliu'! Eei, păi să facă el aşa dincolo, să vezi ce cafteală-şi fură de la mine!

Într-adevăr, apartamentul era devastat... Îşi dădea seama, privind cioburile, plasticele şi mobila plasată câş, că soţul ei nu mai era demult îngrijorat; era panicat, disperat de-a dreptul...

- Hai să-ncepem din sufragerie. Ce mutăm, în saci; ce nu mutăm, direct la ghenă. Îi iau eu femeii altă mobilă!

Socrul ei n-avea timp de pierdut! Şi nici nu intenţiona să mai stea vreo săptămână acolo, să facă curat! Deci începeau cu sufrageria...

Florentin

Opri motorul şi privi lung clubul; era destul de devreme pentru acea vizită. Se îndoia că amicul lui ajunsese deja "la serviciu"; dar simţea că trebuia măcar să încerce! Aşa că se apropie de bodyguarzi... Şi auzi o frază care-l lăsă mască:

- Ia vezi tu cum îl înfurii şi te scoatem pe braţe, ca pe cumnată-tu!

Cum-cum? Cumnatul lui? Care cumnat? Despre ce braţe era vorba?... În fine; n-avea timp de pierdut! Uşa aia n-o să stea deschisă o veşnicie! Se grăbi să intre, să ajungă în sală... Din fericire, era într-adevăr prea devreme; doar vreo patru inşi rătăciţi pe la mese şi ospătarii. Important era însă că toate luminile erau aprinse; iar amicul lui stătea chiar la bar...

Se opri în uşa sălii. Nu voia să exagereze, mai ales că-l vedea încruntat... Fu văzut, într-un târziu; bărbatul îşi luă paharul şi se mută la prima masă de lângă ringul de dans. Deşi nu fusese invitat să i se alăture, decise să riște... Şi se aşeză lângă el.

Tăceau... Brusc, amicul lui bombăni:

- Mă! De ce ţii tu musai să-mi faci probleme cu băieţii?

- Pentru că toată lumea îmi spune că s-a întors acasă, dar nu-i acasă. Şi înnebunesc!

- Bă!

Fu luat de guler şi smucit spre el; mârâitul direct în ureche îi ridică practic o piatră de pe inimă!

- Eu personal am luat-o din Salvare, în parcare la Metro, şi-am

dus-o în faţa porţii lu' taică-tu! Cu ochii mei l-am văzut băgând-o în casă! Iar acu' vreo oră mi s-a spus că taică-tu a rezolvat definitiv problema cu Ştefan şi toate-s roz ca înainte. Pricepi?

Aprobă scurt: pricepuse absolut totul!

- Dacă ai probleme cu bătrânu', rezolvă-le cu el! Şi mai lasă-mă dracu să trăiesc şi eu! Că disperaţii ca tine or să mă bage-n pământ! Disperaţii ca tine şi idioţii ca Ştefan! Veniţi toţi la mine, ca la Mecca!

I se dădu drumul; se grăbi să se ridice:

- Să-ţi dea Dumnezeu tot ce-ţi doreşti de la viaţă!

Alergă afară din sală, din club...

Deci Ana se întorsese. Dacă el spusese că o adusese personal acasă, atunci aşa era! Dacă spusese că văzuse cu ochii lui cum Ana intră în casa socrului ei, atunci aşa era! Iar dacă el spusese că tatăl lui rezolvase problema cu Ştefan definitiv, atunci aşa era! Într-adevăr, era momentul să recunoască faptul că avea o mare-mare problemă cu tăticul lui...

Şi-acum încotro s-o apuce? Dacă se ducea la ai lui, dădea peste omul cu care avea o problemă imensă şi nici o idee de rezolvare! N-avea informaţii; nu ştia ce se rezolvase, cum se rezolvase! Nu se putea duce la o discuţie serioasă cu Ioan Manolache aşa, cu temele nefăcute, fraier ca o zi puturoasă de vară! Trebuia să ştie ce se întâmplase la Ştefan! Cu Ştefan! Trebuia să afle cum rezolvase tăticul lui problema! Abia după aceea se putea duce să-l întrebe personal unde-o ţineau ascunsă pe Ana! Sau, mă rog, unde-o duseseră!

Cartela Anei oare unde era? Că în mobil, cel ale cărui bucăţi le aruncase personal, nu găsise nici o cartelă. Nici pe gresie nu fusese; după ce spălase sângele, dăduse cu mătura în fiecare colţişor...

Cine-ar fi fost dispus să-l ajute?... Pe cine ar fi putut convinge să-i spună ce se întâmplase?

... Începu să zâmbească... Porni motorul, demară şi acceleră: Florică stătea la trei străzi distanţă!

Ileana nu călcase în casa părintească - ştiau cu toţii foarte bine de ce! Crin probabil că nu mai călcase de 48 de ore în propria casă! Mai mult ca sigur că dormise la socrul lui, într-una din camerele libere, pregătit să sară din pat şi să asculte indicaţiile şi să se conformeze instantaneu! Săritor băiat; foarte inimos! Da' parcă prea ascultător uneori!

Parcă Dacia, opri motorul şi alergă în curte. Ce de scări! Abia acum, sărindu-le câte două, îşi dădea seama cât de obosit era de fapt... Se propti cu degetul în sonerie, gâfâind serios... Iar vocea întrebă:

- Cine e?

- Florentin. Fratele lu' Ileana. Deschide odată!

Daa, cum să nu! Paşii alergaseră spre scări! De parcă dementu' de Crin luase toată paza de la el de-acasă ca să o mute la socră-su acasă!

Renunţă să mai sune: sigur se dusese s-o cheme pe Ileana! Acum se întreba cum naiba s-o convingă să vorbească! Cu siguranţă, soţul ei îi transmisese ordinele lui Manolache senior! Şi cum şi ea îşi dorea mult să fie iertată...

Gata; yala se răsucea. Uşa se deschise, iar Ileana exclamă:

- Aoleu, în ce hal arăţi!

Poftim?

- Hai, intră odată! Că intră frigu'!

Se conformă; uşa se închise. Fu tras în living...

- Bă, arăţi ca dracu!

- Unde-i nevastă-mea?

- Aici nu-i! Iar mie nu mi-a spus nimeni unde-i nevastă-ta!

- Hai să vorbim între patru ochi.

Urca treptele... Alte trepte! Îi cam tremurau genunchii. I se lipeau ochii... Intră în livingul micuţ, iar Ileana închise uşa. Se grăbi s-o încuie şi să scoată cheia din broască:

- Ia spune, fă; pe unde-i nevastă-mea?

- Florentine, te-ai tâmpit! Nu ştiu, bă! Crezi că nu ţi-aş spune?

- Da; cred că ai tăcea mâlc, fiindcă aşa ţi-a transmis tata să faci! Spune unde e; că sunt în stare şi să te umplu de sânge, şi să scot şişu' şi să-mi fac felu'!

Era privit o ochi tâmpi... Zâmbi strâmb:

- ... La tata nu e. La apartamentul nostru nu e. La Braşov, nici gând. Unde-ar mai putea să fie?

- La Nina!

Na, că nu se gândise!

- La tuşica Didonia!

- Nee, tuşica e la tata acasă!

- Da' asta nu-nseamnă neapărat că apartamentele ei sunt goale, nu?

Da-i-ar Dumnezeu sănătate, că deşteaptă mai era! Tocmai descoperise alte două locuri unde-o puteau ascunde - în total, trei! Ileana se trânti pe canapea:

- În rest, nu ştiu!

- Fă! Mi se tot spune că tata a rezolvat problema lu' Ştefan! Cum a rezolvat-o?

- Ştiu doar că au fost cu toţii în şatră şi-au vorbit cu bulibaşa. Iar Ştefan face azi nuntă mare cu Rubina. În rest, crede-mă că nici bărbată-miu nu-i prea slobod de gură! Că e chiar lângă tata, şi-l ştii cum face dacă are impresia că nu e ascultat!

Ştia...

- Ia sună-l pe bărbată-tu şi întreabă-l pe unde e!

- De ce?

- Ca să ştii dacă vine la cină, de exemplu! Aah!

Ileana neagă violent:

- Nu-nu! Că nu-i prost! Se prinde imediat!

- Las' că-l sun eu atunci!

Scoase mobilul, căută numărul... Sora lui începu să râdă:

- Degeaba: n-o să-ţi răspundă.

- Iar tu ştii asta, nu? O ştii foarte bine! De-aia mă trimiţi la plimbare: pe la tuşica, pe la finuţa...

Crin îi refuzase, bineînţeles, apelul. Băgă telefonul înapoi în buzunar:

- Ca să-şi facă el jocurile! La urma urmei, nunta se termină repede pe frigu' ăsta! Ştefan doarme-n şatră, mâine dimineaţă pleacă cu afaceri în Bucureşti... Nu-i aşa, Ileano?

Porni spre ea; sora lui se ridică şi începu să se îndepărteze:

- Ce vrei să spui?

- Pentru voi e uşor să gândiţi aşa. La urma urmei, cine e românţuţa asta care-a dat tot neamu' peste cap şi-a creat numai probleme? Dacă tot vrea unu' s-o ia musai, de ce să nu i-o daţi?! Prâslea oricum va supravieţui, dacă are copilu'! Nu?

- Bă, te-ai tâmpit! Ce dracu!

- Nee, că v-am priceput socoteala! Ştefan se însoară cum îi dictează taică-su, ca să se ridice potera. După care nevasta stă-n şatră iar el cumpără o frumoasă vilă pentru amanta lui! Corect?

- Florentine, dezmeticeşte-te! Ai luat-o razna!

- Are bani şi de vilă, şi de oameni care să se asigure că nu-i fuge amanta... Sau că nu-i pică nevasta pe cap aşa, ca o surpriză neplăcută...

- Florentine, mă jur pe ochişorii lu' Crin al meu că nimeni nu încearcă să te despartă de Ana!

Se repezi şi-o prinse de braţ:

- Şi-atunci de ce-o ascundeţi, fă? De ce mă plimbaţi de colo-colo? De ce nu vreţi să ajung la ea?

- Fiindcă tata vrea să-ţi dea o lecţie! Fiindcă nu te-ai dus să-i ceri ajutoru'! Iar când a venit cu ajutoru' lui la tine, l-ai refuzat!

- Daa? Ei, stai aşa! Că văd că ştii multe lucruri! Îmi spui tu repejor unde-i Ana mea!

Îi dădu drumul doar pentru că avea nevoie de ambele mâini! O plesnea peste cap şi peste umeri cu o sete fantastică! Deşi Ileana era poate unica nevinovată care habar n-avea unde o ascunseseră pe Ana...

- Stai, Florentine! Stai, nu mai da!

O prinse de păr:

- Spui, fă? Spui, sau te calc în picioare?

- Să mor io dacă ştiu! Nu mai da, că dai degeaba!

O îmbrânci pe canapea:

- Sună-l pe bărbată-tu. Spune-i că am trecut pe-aici şi te-am

caftit, da' n-ai scos un cuvânt. Şi întreabă-l unde dracu au dus-o! Că sar cu picioarele pe tine!

Ileana se repezi spre masă; îşi aprinse o ţigară, furios deja...

- Pune-l să-l aud şi eu.

Acum auzea cum suna... Crin răspunse cu un ton foarte coborât:

- Da, iubire.
- Ce faci?
- Uite, sunt aici, cu mutarea Anei...
- Păi se mută?
- Da.
- ... Păi unde se mută?
- La ei acasă. Nu-i mişto?

Mm, îi venea să urle! Mai ales că auzea râsul lui Roberto, vocea tatălui lui care vorbea extrem de încet... Nu auzea vocea Anei; o căuta, o dorea, o cerşea în gând Celui de Sus! Dar n-o auzea... Crin păru că sesizează pauza prea lungă:

- Auzi? Nu cumva e lângă tine?
- Nu; a plecat, acu' câteva secunde. A crezut că ştiu unde e şi nu vreau să-i spun. M-a caftit de-am văzut stele verzi!

O secundă de tăcere; vocea cumnatului lui deveni împăciuitoare:

- Ei, iartă-l şi pe el! Că e fiert-copt-mort de draci, de când nea Ioan ne-a interzis la toţi să mai vorbim cu el şi să-i spunem ce se-ntâmplă aici!
- Da' de ce, mă Crine? De ce nu i-o dă odată, să se termine tot căcatu' ăsta şi să aibă şi ei sărbători?
- Pentru că trebuie să-i dea o lecţie. Auzi: să-şi închipuie el că vrem să-l ajutăm pe Ştefan, ca să scăpăm de ea!

Mm, îl auzea pe tăticul lui strigându-şi ginerele... Îi făcu Ilenei semn să se grăbească; ea întrebă:

- Şi unde se mută?
- N-auzi că la ei acasă?
- Unde, bă?! Că mor!
- La ei acasă! Hai, că nu mai pot să vorbesc! Te sun eu, când termin aici!
- Ba poate treci pe-acasă, să-mi aduc şi eu aminte cum arăţi!

Sora lui apăsă butonul şi aruncă mobilul pe covor. Şi-şi acoperi capul cu braţele:

- Na! Ai auzit cu urechile tale! Acu' du-te şi descurcă-te cu tata! Că aşa meriţi! Dacă eşti dement, aşa meriţi!

Ce să mai spună? Nimic, evident! Porni spre uşă:

- Vezi; să te pună dracu' să te-apuci să suni pe la Nina sau pe la tuşa! Că mă-ntorc, fă, şi te fac parizer!

Descuie uşa, ieşi, coborî treptele... Traversă livingul... Se opri; ia uite în ce hal arăta! Oglinda mare, imensă, de pe perete, arăta nişte blugi trecuţi prin două războaie, o geacă plină de diverse pete, obraji nebărbieriţi, cearcăne "de expoziţie", claia de păr vâlvoi...

Oare cum arăta Ana lui? Cu legături la mâini şi la gât? Eventual şi învineţită bine?

Se grăbi să iasă: mai întâi, casele tuşicii. Că o ştia pe Nina: avea toate doagele la cap! Dacă Ana ar fi fost la ea, găsea ea o cale să-l anunţe! Că, pentru ea, ordinele lui Manolache erau la fel de importante ca programele de guvernare ale partidului de opoziţie!

Ana-Maria

Ieşi din dormitor şi intră în bucătărie. Aici nu mai era nimic de verificat: toate dulapurile aveau uşile larg deschise şi erau goale... Se întoarse spre socrul ei:

- Am luat tot.

Bătrânul arătă spre uşă; ieşi, îl văzu răsucind cheia în yala nounouţă... Şi băgând cheia sub preş. Chiar voia s-o lase acolo?... De fapt, Florentin nu avea decât cheia veche; iar tatăl lui se părea că-şi dorea mult ca şocul cel mare să nu fie în faţa uşii, care putea fi spartă din două lovituri de picior, ci în faţa mobilei goale... Porni pe scări, pe urmele lui Roberto; şi cum socrul ei cobora cu liftul, îşi ajunse din urmă cumnatul şi-l opri:

- Stai!
- Ce-i? Am uitat ceva?

Îl privi lung, simţind că i se umplu ochii cu lacrimi... Şopti, doar pentru el:

- ... Fă cumva să afle!

Roberto se încruntă şi neagă scurt, reîncepând să coboare:

- Nu.
- Te rog! Îl omorâţi!

De data asta fu ea cea oprită; iar cumnatul ei o prinse de braţ şi-i şopti la ureche:

- Ştii unde-a dormit măgaru'? N-ai vrea să ştii, crede-mă! Las' că merită fiecare clipă din zilele astea două!

Se grăbi să-l prindă de geacă:

- Unde?
- Nu-ţi spun; că nici tata nu ştie, iar tu nu poţi să-l minţi pe ăl bătrân. Mai bine să nu ştii. Las-o aşa cum a picat.

Unde dormise?... Prea târziu. Evident, doar Roberto ştia acel amănunt. El era legătura dintre oamenii care-l urmăreau pe Florentin prin tot oraşul şi "celula de criză" al cărei şef era socrul ei. Iar dacă el decisese să nu-i informeze prompt...

Ieşi din scară şi se apropie de camion. Socrul ei nu urca în cabină; scria un mesaj. I-l arătă şi ei, râzând...

"Cheia e sub preş."

Sadic mesaj! Sadic! Ei chiar nu-şi dădeau seama cât de obosit era Florentin! În euforia cauzată de întoarcerea ei şi nunta lui Ştefan, uitaseră să se mai oprească din pedeapsă! Bătrânul trimise mesajul; după care îi dădu telefonul lui Roberto. Cumnatul ei râdea în hohote... Cumnaţii ei râdeau în hohote...

Nu putea decât să zâmbească slab. Se grăbi spre spatele camionului; fu ajutată să urce... Se refugie undeva în spate şi-şi sprijini capul pe genunchi: voia să se termine totul... Maşina se pusese în mişcare...

Roberto se aşeză lângă ea şi-o trase în braţele lui:

- Lasă, că nu-i strică frecuşu' ăsta!
- Uitaţi că e obosit şi panicat. Şi umblă cu Dacia, ca nebunu', pe contrasens. Mai are şi şişu' pe mânecă!
- Prâslea al tău e foarte bine păzit de oamenii mei. N-are ce să i se întâmple.

"Daa, că oamenii tăi sar şi apasă pe frână când o aţipi el la volan!"

Refuza să-l privească. Refuza să mai discute cu el. Se întreba oare unde dormise Florentin...

Florentin

Apăsă soneria. Spre uimirea lui, auzi paşii apropiindu-se, yala descuindu-se... Tuşica Didonia zâmbi:

- Te aşteptam. Intră.

Se conformă, tot mai mirat...

- Ce cauţi, Prâsleo, aici?
- De parcă n-ai şti!
- Păi nevastă-ta e acasă!

Şi ea? Tonul îi trădă şi oboseala, şi tentaţia de-a se lăsa pradă unui plâns isteric:

- Unde acasă, tuşico? Unde - că mor!

Femeia ridică scurt din umeri:

- Acasă la voi!

Îşi puse mâinile-n cap... şi tresări: mobilul lui! Vibra şi piuia! În sfârşit, după atâtea ore, îl suna cineva! Se grăbi să-l scoată din buzunar... Un mesaj?... Un mesaj de la tatăl lui?

- Ce-i, Florentine? Cine e?
- Un mesaj de la tata.

Apăsă butonul... Ce însemna asta?

- Maică, eşti galben ca lămâia! Ce zice?
- Că cheia e sub preş.

După două-trei secunde, tuşica începu să râdă:

- Păi asta înseamnă că tocmai au schimbat yala de la apartament! O decizie foarte înţeleaptă!

- Cum adică, tuşico?

- Adică acum doar voi aveţi cheie: tu şi taică-tu!

- Eu şi tata! Eu! Am eu o cheie!

- Da, şi e sub preş. Şi-ai face bine s-o iei fuguţa, înainte s-o descopere femeia de servici!

Aoleu, aşa era! Se repezi, o sărută pe obraz şi alergă pe palier: până la apartament nu făcea mai mult de 20 de minute!

Ana-Maria

Uşa se deschise larg. Socrul ei intră, aprinse lumina din hol...

Nu mai intrase acolo de pe vremea când abia născuse Ioana... Amintirea acelei femei îi dădu fiori; pentru că se transpuse, preţ de-o clipă, în pielea lui Florentin. El ştia toate amănuntele plecării Ioanei, ale separării ei de Ionuţ... Ştia toată tărăşenia alungării românceі pe care-o iubise Marcel... Iar ei se jucau aşa, fără pic de milă, cu nervii lui, cu mintea lui...

Fu împinsă uşor spre uşă. Intră, iar socrul ei o invită cu un gest larg în living... Cumnaţii ei începuseră să aducă sacii cu haine, să-i aşeze lângă canapea. Îl auzea pe Nicuşor răcnind pe stradă la un anume Doruleţ...

Ea îşi dorea să-l vadă pe Florentin intrând în casă; dar nu intrau decât oameni obosiţi, transpiraţi dar extrem de fericiţi, care aduceau sacii, sacoşele, boccelele...

Florentin

Ieşi din lift şi aprinse lumina pe palier. Observă imediat yala nounouţă... Ridică preşul şi găsi şi cheia. Acum...

Acum, ar fi fost normal să intre în casă! De ce oare n-avea curaj s-o facă? Poate pentru că nu găsea, totuşi, motivul pentru care se schimbase yala aia?... Răsuci cheia şi apăsă clanţa. Intră.

Se încruntă; deşi era întuneric, vedea siluetele uşilor dulapurilor. Îşi amintea perfect că el nu le deschisese; începea să înţeleagă care era rostul yalei...

Fără să aprindă lumina, înaintă pe hol. Apăsă clanţa uşii dormitorului...

Scoase, cu mâini tremurânde, mobilul din buzunar. Selectă numărul mamei lui. Ea întotdeauna ţipase la el, îi dăduse scatoalce şi-i zisese multe vorbe "de duh"; dar la sfârşit îl ajutase, chiar şi peste cuvântul tatălui lui...

- Să trăieşti, maică!

- Săru' mâna. Tata e pe-acolo?

- Nu, sunt doar eu cu Gabi. Toată lumea e ocupată cu mutarea Anei.

Mutarea Anei?... Decise să tacă. Nu mai putea spune nimic. Nu mai voia să spună nimic... Mămica lui completă cu subînţeles:

- Mutarea la voi acasă.

Gata! Până aici! Trase adânc aer în piept, puse telefonul în faţa ochilor şi urlă din toate puterile:

- Mămicooo!

Trase iar aer şi constată că nu mai avea putere nici măcar să urle!

- Mămico, ce dracu-nseamnă asta?

Mama lui renunţase la zâmbetul cu care rostise "la voi acasă":

- Uşurel, diliule!

Daa, cum să nu! Era disperat deja, aşa că nu putea să nu se manifeste în consecinţă! Continuă să ţipe:

- Unde-aţi dus-o?

Tonul deveni ameninţător:

- Acasă, fraierule!

Şi-atât: i se închisese-n nas...

Lovi ambele comutatoare. Constată, aşa cum bine observase prin semiîntuneric, că în dormitor nu mai rămăsese decât patul dnei Zorilă... Intră în sufragerie, dar nu găsi decât piesele vechi de mobilier... Adio covoare şi perdele; nici urmă de haine! O mutaseră! Îl mutaseră! Dar unde?

Tare se temea el...

Alergă afară; încuie uşa şi coborî pe scări: nu putea să stea locului în lift! Tocmai făcuse un calcul nenorocit! Pe el îl mutaseră înapoi, acasă, iar pe ea oriunde altundeva numai nu în camera lui! Departe, oricum - ca să-i despartă! Totuşi, toţi erau foarte calmi şi binedispuşi, în timp ce-l vedeau pe el disperat de-a binelea! Şi nu auzise vocea ei, atunci când Ileana vorbise cu Crin! Acum, mai avea de verificat doar apartamentul Ninei; dacă nici acolo nu era...

Nu se mai putea duce la părinţii lui. Nu putea risca să vadă şifonerul şi pătuţul Florentinei înghesuite în vechea lui cameră! N-ar mai fi răspuns pentru propriile fapte! Trebuia s-o găsească pe Ana!

Ana-Maria

Ce fericiţi erau! Doamne, ce mai râdeau şi serbau! Şi cinsteau şi se felicitau că reuşiseră să termine într-o oră şi nici nu zgâriaseră pereţii...

Oare Florentin nu venea pentru că avea foarte multă treabă? Sau pentru că dormea? Unde dormea? Nu avea voie să presupună; voia să afle unde dormea soţul ei...

Chiar îi era imposibil lui Florentin să afle unde era soţia lui? Chiar îi era atât de greu să vină, să spună "Iartă-mă, tăticule, că nu mai fac" şi să intre, în sfârşit, în casa lor? Sau, de fapt, nu voia să vină? Încă? Ce aflase, din toată tărăşenia din ultimele 48 de ore? Se interesase, de fapt, ce se întâmplase? Sau fusese atât de obosit încât dormise?

Sau se culcase?

O singură persoană, dintre cunoştinţele ei, nu se interesase încă de ea. O singură persoană n-o sunase s-o întrebe cum se simte după sperietură, groază, teamă, perfuzii şi plimbarea prin şatră. Acea persoană, tânără şi frumoasă, avea apartament proprietate personală şi locuia singură. Era singură. Avea, în plus, o listă cu priorităţi; sus de tot pe listă era scris numele soţului ei...

Nu. Nu va trage asemenea concluzii. Florentin nu era atât de pueril încât să se gândească că, de vreme ce ea fusese furată de Ştefan, putea "să se lase" şi el furat. Tot pentru 48 de ore.

Se apropie de grupul femeilor: nu-i pria singurătatea... Ştia că, peste vreun sfert de oră, or să plece toţi. O să rămână singură, cu Florentina. Şi cu gândurile negre. Sigur, va avea şi telefonul la dispoziţie; ar fi putut s-o sune pe Laura şi s-o întrebe ce mai face! Şi s-o înjure bine de tot, ca să se răcorească! Să aibă şi ea o mulţumire!

Degeaba intrase în grupul soacrei şi cumnatelor ei; mintea ei zbura la nenorocita aia, al cărei unic scop în viaţă părea a fi distrugerea vieţii ei...

- Făi Anuţo! Noi ne ducem să pregătim cina; tu fă-ţi un duş, fardează-te... Ştii tu; trage-ţi sufletu'! Şi pe urmă te aşteptăm la masă!

Aprobă, iar soacra ei "sună retragerea":

- Ia haideţi, maică! Haideţi s-o lăsăm pe Anuţa să respire şi ea câteva minute! Mirelo, ia-o tu pe Florentina!

Nu protesta; mai bine o luau... Socrul ei nu se grăbea deloc să iasă; soacra ei făcea ultimele aranjamente în bucătărie... Nea Ioan se apropie de ea şi-i întinse un mobil:

- Poftim. Cartela ta. Dar, te rog, nu-l suna.

Negă încet, privind telefonul din mâna lui...

- Ce-i? De ce eşti supărată?

N-avea rost să-i spună, nu? Aşa că luă telefonul, se aplecă şi-i sărută mâna. Şi ridică privirea spre ochii negri:

- Sărut mâna.

Ioan

Ce? Ce făcuse!
De ce ţinuse ea musai...
Oof, Doamne!

Ana-Maria

După o clipă de uimire, socrul ei se repezi şi-o strânse în braţe. O strângea cu toată puterea... Fu sărutată pe creştet; bărbatul se grăbi să iasă:

- Hai; te aşteptăm la masă.

Mm, ce se mai grăbea! Nici nu mai închisese uşa! De parcă cine ştie ce mare lucru se întâmplase! De parcă n-ar fi ştiut că nora lui învăţase cu sârg tot ce trebuise să înveţe şi cu siguranţă îşi dăduse seama că nu pupase mâinile socrilor ei nici pentru salvarea din Novi Sad, nici pentru nuntă, nici pentru multe-multe altele...

Se întoarse şi păşi spre bucătărie, fără să-i ceară, din priviri, părerea lui Roberto. Soacra ei ieşi, stinse lumina... Nu mai stătu pe gânduri; îi luă mâna şi i-o sărută:

- Sărut mâna, tanti Lăcrămioaro.

Îmbrăţişarea se repetă; numai că soacra ei începu să plângă şi nu-şi ascunse gândurile şi lacrimile:

- Oof, Anuţo, să ştii că nu sunt o femeie rea! Şi nici atunci n-am fost rea! Da' nu mi-am dat seama! N-am văzut, de la început, ce fată bună eşti şi cât de bine te potriveşti cu Prâslea al nostru!

Aoleu, ce stârnise! Tocmai discuţia aia dificilă despre părul de pe covor, "sarmalele" de la nuntă, vizitele "în două" la ginecolog... Roberto încerca să-şi tragă mama un pas în spate:

- Haide, bre mămico! Hai, că o faci să plângă!

Fu privită imediat cu ochi scrutători:

- Să nu plângi! Auzi? Că n-ai voie! Nu-ţi dau eu voie! Şi să nu-ţi permiţi s-o contrazici pe soacră-ta, că jar mănânci!

Soacra ei zâmbea acum, cu lacrimile pe obraji... Roberto o tot trăgea spre uşă:

- Haide, bre! Hai, că tăticu' sigur nu-şi găseşte batistele-n şifonier! Şi ne-aşteaptă şi masa aia! Hai, că nu pleacă nicăieri! Face un duş şi vine şi ea!

- Să vii, Anuţo!

Zâmbi slab:

- Sigur că vin!

- Aşa! Şi stai liniştită, că aia mică-i cu Mirela!

Aprobă... Roberto închise uşa, nu înainte de a-i zâmbi aprobator...

Rămăsese singură.

Oftă... Scăpă un suspin. Unde dracu era bărbatu' ei?

Privi lung telefonul... Nu; n-o să-l sune. Dar trebuia să audă o voce de prieten spunându-i să fie serioasă! Garantându-i că soţul ei nu era acolo unde bănuia ea că e! Începu să apese butonul...

Evident, nu era vechea ei cartelă. Sau îi "puricaseră" agenda - ceea ce era, totuşi, exclus. O mână grijulie introdusese în agenda noului telefon numerele lor... Şi pe cel al Ninei. Suna...

- Ana?
- Salut.
- Tu eşti? Doamne, nu-mi vine să cred!
- Da; cred că mi-au scos altă cartelă de la Connex.
- Bravo! Şi unde eşti?
- M-am mutat la mine acasă.
- ... Sper că tot în neamul Manolache!
- În mijlocul neamului Manolache.
- Fiu! Ştii ce prostii gândeşte Florentin la ora asta? A trecut pe-aici, acu' vreun sfert de oră, şi m-am îngrozit ascultându-l!
- Crede că m-am culcat cu Ştefan.
- Presupunere corectă!

Ninuţa ei chicotise acel răspuns. Ea nu-şi permitea să chicotească:

- Iar el doarme la Laura, ca să se simtă răzbunat.
- ... Ano, nu face asemenea presupuneri!
- E aproape certitudine.
- ... Vorbeşti serios?
- Cât se poate de serios. Roberto mi-a mârâit printre dinţi să nu-l mai plâng atâta de milă pe Florentin; că dac'-aş şti pe unde şi-a odihnit ciolanele ostenite de-atâtea căutări, nu mi-ar mai fi atât de milă de el.
- ... Da' Roberto de unde-ar şti chestia asta?
- Tata socru l-a pus să-i pună "codiţă". Ca să nu-i surprindă cu mine-n casă şi să-şi scurteze pedeapsa.
- ... Ano, eu ştiu una şi bună. Dacă dormea la Laura, nu mai venea pe-aici ca o vijelie bolnavă de nervi. Oricum, să fii sigură că fata nu s-ar regula nici moartă cu omu' peşterilor! Că aşa arată bărbatu' tău acum. Neras, cu păru' vâlvoi, cearcănele până-n călcâie, blugii jegoşi, geaca plină de pete de toate felurile...

Deci aşa se prezenta Florentin la don'şoara contabilă... Zâmbi slab:

- Poate că pe el, în mod special, îl primeşte aşa!
- Fii serioasă! Dacă a dormit la ea, să fii sigură că a pus capu' pe masa din bucătărie şi s-a trezit cu dureri de şale!
- Chiar nu-mi amintesc să fi fost în Bucureşti aşa un cutremur devastator, de nu mai găsea altă masă să-şi pună capu' pe ea!
- Ano, nu vorbi aşa! Ştii cum e să nu-ţi spună nimeni nimic? Să nu ţi se răspundă la telefoane? Să-ţi cauţi, disperat, jumătatea şi să nu te-ajute nimeni? Zi-i mersi că nu s-a dus în şatră, să-l întrebe pe Ştefan ce şi cum! Că "portocale la spital" scria pe noi!

Aici avea dreptate...

- Lumea-i rea, Ano; iscă zvonuri aiurea, aşa, doar din răutate! Cine ştie de unde-a aflat Roberto una şi alta! Stai să vină Florentin acasă, să se uite în ochii tăi şi să-ţi spună unde-a dormit! Că poate a dormit în maşină, nu? Sau la apartament! Sau oriunde altundeva! Zău, măi Anuţo! Te ştiam fată deşteaptă!
- ... Ai dreptate. Oricum, te rog frumos să nu-i spui unde sunt.
- Păi nici nu ştiu unde eşti! "La voi acasă" poate însemna orice! Şi chiar te rog să nu-mi spui, că nu vreau "să mă scap".
- Bine. Nu-i spune nici că mi-am recuperat numărul de telefon. Oricum, dacă m-ar suna, nu cred că i-aş răspunde...
- Bine. Să înţeleg că mie-mi răspunzi?
- Doar cu condiţia să nu mă pui pe speaker.
- Mă jur că nu-ţi fac căcaturi de-astea!

Ah, ce-i mai plăceau Ninuţei argoul şi jargonul specifice! De când îşi petrecea toată ziua la mall, printre ei, descoperise şi ea cât de bine era să vorbească deschis şi să-şi verse nervii "natural", fără să mai caute cuvinte complicate şi uşor academice! Şi-o şi făcuse să zâmbească... Decise să pună punct discuţiei:

- Hai, că mă duc să fac un duş. Că după aia sunt invitată la socri, la cină...

I-auzi-o, ce mai râdea! Începu şi ea să râdă:

- Paa!

Apăsă butonul roşu...

La urma urmei, Nina avea dreptate! Până nu vedea cu ochii ei, până nu-l auzea cu urechile ei spunând că dormise la Laura, n-o să creadă tot ce spunea lumea. La fel o sfătuise şi ţaţa Dida... Intră în baie.

Florentin

Apăsă soneria. Se întreba, la modul cel mai serios, ce dracu mai căuta acolo... Uşa se deschise larg, iar Laura exclamă:

- Tot n-ai dat de ea?

Negă şi intră destul de "birjăreşte". Tânăra închise uşa:

- Bă, dă-o dracu de treabă - că pute! Unde dracu o ţin? Sau nu mai e la ei?
- Bă, habar n-am! Da' e de negăsit! Toţi îmi spun că e "acasă". Mai mult: "la voi acasă". Şi-am fost "la noi acasă" şi nici măcar mobila nu mai e!

Răcnise; pur şi simplu nu-l mai ţineau nervii...

- Stai jos, să-ţi mai dau o cafea! Că tu din asta trăieşti: cafea şi

ţigări!

Aprobă: să nu-i vină cu mâncare, că i-o punea în cap! Şi-şi aprinse şi-o ţigară...

- Bă; ai căutat-o chiar peste tot?

- Inclusiv la mă-sa, la Braşov. Şi la apartamentele tuşii Didonia. Şi la Nina. Nu e! Realitatea e că nu e!

- Da' aia mică unde e?

- La mama. Şi nu pot să nu mă gândesc la ce mi-a spus Ana, mai demult...

- Ce ţi-a spus?

Să-i spună? Risca "să şi-o pună în poală"... La urma urmei, după atâtea ore de alergătură, cafea şi nesomn, putea să-i stea şi-n cap!

- Că dacă vreodată va simţi că n-o mai iubesc, o să lase fetiţa la ai mei şi-o să mă lase văduv.

- Băi, termină cu prostiile!

- Acelaşi lucru a spus şi despre varianta cu Ştefan şi violul.

- Băi, ia hai cu mine! Hai, că iar ai dat "cutiuţa" peste cap şi nu mai gândeşti cum trebuie!

Nee, nici o şansă!

Laura îi luă ţigara din mână şi-o stinse dintr-o mişcare; şi-apoi îl luă de mână şi-l trase cu putere spre hol... Bine, fie! Să meargă cu ea, s-o lase să se convingă şi să se-ntoarcă la cafea şi ţigări. Şi la lamentările lui.

În dormitor, Laura îi trase geaca de pe umeri. Se lăsă dezbrăcat; era frânt de oboseală, era debusolat... Dezamăgit... Trist... Se aşeză pe marginea patului şi-şi prinse capul în palme. Şopti:

- Ştefan se însoară chiar acum cu Rubina. E nuntă mare-n şatră...

Patul se lăsă scurt lângă el:

- Iar tu ce crezi? Ce simţi? Unde simţi tu că e Ana?

- ... Cred că nenorocitul ăla a violat-o; iar alor mei nu le trebuie mai mult. Au luat hainele fetei, şifonierul ei şi le-au dus la ei. Probabil şi hainele mele tot acolo sunt... Hainele Anei, tare mă tem că le-au trimis la noua vilă din Bucureşti, proprietatea lui Ştefan...

Fu tras uşor spre spate. Se lăsă lungit pe pat. Degetele subţiri, lungi, trecură uşor peste obrazul lui... Treaba ei! Dacă ţinea ea musai să se convingă, treaba ei! El unul nu se împotrivea! Cea mai bună dovadă era cea constatată chiar de ea! Aşa că se lăsă dezbrăcat încet-încet...

El se întreba dacă la fel păţise şi Ana. Îşi dădea seama că ea se luptase, încercase să-l împingă, poate chiar ţipase - deşi cu siguranţă o dusese într-un loc foarte bine izolat fonic, foarte departe de orice alte prezenţe... Şi pe urmă îi spusese c-o fură şi pe Florentina. Sau că-l omoară pe el, sau pe Nina... Pe mama ei, de la Braşov... Şi poate că una din variantele astea o convinsese pe Ana să nu se mai împotrivească scoaterii blugilor... După care disperarea îşi spusese cuvântul; şi-l împinsese din nou. Atunci el scosese sabia... Îi promisese, poate, că după aia o ducea înapoi, acasă, şi că nu se va afla nimic niciodată. Că va fi secretul lor, mult mai bine păstrat decât secretul morţii lui Chioru... Apoi, intenţionat sau nu, o tăiase un pic... Un pic mai mult, dacă stătea să judece după cantitatea de sânge de pe pulover... Şi pe urmă se ridicase, se îmbrăcase tacticos şi-i spusese că acum degeaba o ducea înapoi; că n-o mai primeau socrii ei. Aşa că mai bine rămânea cu el; amanta lui. El se însura, asigurându-şi astfel succesiunea la titlul de bulibaşă şi respectul întregii ţigănii; cel mai important însă, îşi asigura o libertate triplă... Iar ea rămânea în vila din Bucureşti, sau în cea din Miami, sau poate la Cannes pe perioada verii; iar el venea în fiecare zi la ea... Dormea uneori în şatră; dar asta numai din obligaţie, firește! Pentru că o iubea pe ea, nu pe Rubina... Şi poate că Rubina, după ce-i făcea un copil, suferea un grav accident de circulaţie; şi-atunci el rămânea văduv. Şi-atunci venea şi ea în faţă şi se aşeza lângă el... Şi creşteau împreună copiii: şi pe-ai lor, şi pe-al Rubinei... După care Ştefan o lăsase singură, să se gândească la ofertă. Iar soţia lui găsise un cui, sau un şurub, şi-şi tăiase venele... Iar el, când o descoperise într-un târziu, îl chemase pe amicul lui. Care-i pusese perfuzii şi reuşise s-o pună pe picioare. Apăruse atunci planul doi; o trimisese acasă, cu unicul interlop influent care-şi permitea să fie neutru în toate războaiele... Iar el sunase la familia Manolache şi anunţase că le trimitea nora acasă; dar că, dacă ei nu voiau s-o primească după ce trecuse prin patul lui, să i-o trimită înapoi - că le lăsa bucuros nepoata...

Laura îi întrerupse gândurile:

- Hai să ne odihnim; e târziu. Mai vorbim şi mâine; poate ne vin şi alte idei...

Deci abandonase! Se convinsese şi ea că n-avea nici o şansă! Se mută, greu, pe locul de la margine. Laura îl înveli cu plapuma, îl sărută pe obraz... Închise ochii şi adormi.

Nina

Petre dormea dus. Ea nu putea să nu se gândească la Ana... Şi dacă, totuşi, prietena ei avea dreptate? Nu o dată, Ana dăduse dovadă de fler. Dacă Florentin era la Laura?

Se ridică şi-şi aduse mobilul. Radu o privea lung... Răbufni:

- Ce-i? O sun!

- Las-o! Las-o, că-i dai idei!

- Nu pe Ana; pe Laura!

- Păi despre Laura spuneam şi eu! Las-o, că e-n stare să-l sune, să-l cheme la ea. Şi e de-ajuns să-i zică că a vorbit cu Ştefan şi l-a deranjat de la cina romantică în compania Anei! Vrei să-l ai pe conştiinţă?

Negă; lăsă mobilul pe masă... Ca un făcut, aparatul începu să piuie! Se repezi şi-l luă; şi exclamă, uimită:

- Poftim! Laura e!

Apăsă butonul şi încercă să pară foarte amabilă:

- Salut.

- Salut! Ce faceţi voi?

- Nimic important; stăteam la televizor...

- Aha! Şi Petrică?

"Gâţii mătii, cu cine te-a învăţat diminutivu' ăsta!" Ura alintul "Petrică"; suna a ţăran! Dar, mă rog! Rânji, ca să-şi re-îndulcească tonul:

- Doarme. Tu?

- Uite, eu m-am gândit să te sun şi să-ţi zic că Florentin e la mine.

Sări în picioare şi-şi astupă gura cu palma! Doamne, la fix! Fusese cât pe ce să urle!

- A venit pe trei cărări, supărat fleaşcă. E ca o epavă: nedormit, nespălat, nebărbierit... Se vede că a umblat până acu' după Ana.

Strânse din dinţi, văzând gestul soţului ei - Radu o îndemna să fie calmă, să nu se dea de gol... Trase aer în piept şi reuşi să-şi păstreze tonul "dulce":

- Şi ce face; rămâne la tine?

- Păi a picat, săracu', ca leşinat! Doar ce s-a aşezat, şi doarme dus! Nici n-a vrut să audă de mâncare! Îl las să doarmă; ce să fac...

"Că tu - ce l-ai mai regula, dacă n-ar fi adormit instantaneu!" Mm, ce cuvinte "trăznet" avea etnia rromilor! Ce-i mai plăceau! Păcat că, în acest moment şi context, nu le putea folosi!

- Iar când s-o trezi, o să încerc să-l conving să mănânce! Deşi data trecută a sărit din pat, şi-a luat mobilul şi-a fugit pe uşă...

Data trecută? Cum-cum?... Stop! Adică era adevărat? Florentin mai dormise o dată la Laura?... "Mama mătii de curvă nenorocită! Stai, că vine el 3 ianuarie! Ciuful tău, pe podeaua mea, buclişoare-buclişoare!"

- Auzi? Da' tu ştii unde-i Ana?

Rânji cu o satisfacţie teribilă:

- Da; e acasă.

- Unde? Că el spune că a fost acasă, şi nu mai era nici măcar mobila fetiţei!

Serios? Păi bine-i făceau cu toţii, că-l lăsau să se chinuie! Mai ales că-şi îndulcea "la greu" chinul, prin patul Laurei! Adio ton dulce şi calm; îl folosi deci pe cel real, în ton cu dispoziţia şi gândurile:

- Acasă la ei. Da' tu de ce-ntrebi?

- Ca să-i spun! Că e opărit tot!

- Dacă Florentin vrea să ştie unde-i e nevasta, s-o sune.

La dracu, că "se scăpase"! Se grăbi "s-o dreagă" la viteză:

- Sau să se ducă acasă. Sau nu ştie că are casă, şi-are şi pat în ea? Şi frigider, şi mâncare caldă, şi-o nevastă care-a halit cafteală şi şi-a tăiat venele ca să nu fie violată?

Apăsă butonul roşu şi răbufni:

- Mnezeii mătii de curvă nenorocită şi jegoasă! Las' că vine el, 3 ianuarie! Te dau cu capu' de toţi pereţeii şi toate colţişoarele, fir-ai a dracului de javră muistă!

- Sst! Nino!

Corect! Exagerase... pentru că, de obicei, înjura aşa numai când era 100% sigură că n-o auzea soţul ei... Porni spre uşa sufrageriei:

- Mă duc să tai nişte cozonac.

- Păi n-ai zic să aşteptăm până mâine?

- Ce să mai aşteptăm?! Se-ntăreşte până mâine!

Mobilul piui scurt. Îl luă, încruntată... Mesaj de la Laura!

"Întrucât nevasta cu venele tăiate doarme în braţele lui Ştefan, Florentin doarme acum în braţele mele."

Îi întinse soţului ei telefonul:

- Poftim; ţine-l până mă-ntorc.

- Păi nu te mai duce! Lasă-l încolo de cozonac, că suntem îndopaţi amândoi ca doi curcani! Ce vrei să faci?

- S-o sun pe Ana. Să mergem s-o luăm de-acasă şi să mergem peste ei. Şi să-i frig individei ăsteia nişte pumni şi nişte picioare, de să nu le uite niciodată! Şi s-o dau cu superglue şi să-i lipesc un vibrator exact acolo unde-l doreşte mai tare!

- Nino, ce-ai?!

- Tu nu vezi ce face nenorocita?

- Ea nu face nimic! Ea stă acasă şi se uită la televizor! El îi tot apasă soneria!

Aici Radu avea dreptate... Zâmbi şi luă telefonul:

- Atunci o sun pe ea şi-i spun pe unde-i doarme bărbatu'. Că nu merită să-i suporte măgarului aşa rahat! După ce-a făcut câte-a făcut pentru el, să-i dea o asemenea ţeapă...

- Măi Ninuţo! Măi, iubire mică! Stai un pic aici, lângă mine!

Se aşeză; că-i era întotdeauna drag să stea acolo, lângă soţul ei...

- Ninuţo! Florentin doarme la Laura. Nu mai poate intra în apartament, fără să-şi amintească tot felul de bucurii şi nenorociri. La ai lui, e morala şi scatoalca. Şi rânjetele alea satisfăcute, cu "e acasă"! Nici pe-acolo nu-i e drag să treacă. Amici de-ăştia care să-l primească pe canapea, din câte-am observat eu, nu are - că n-a stat cu ei în colţu' blocului, la o berică, să se tragă reciproc de catarame.

Ia uite ce expresii ştia soţul ei! Mm, era numai urechi - ca să le înveţe...

- Fraţii şi cumnaţii sunt toţi ciorchine la părinţi... La Ileana e Bambina, care presupun că are o gură uite-aşa de mare şi-un chef de petrecere pe măsură... În Dacie nu poate să doarmă, că-i frig; în plus, o percepe ca fiind mijlocul de locomoţie care-l duce repede de la un indiciu la altul. Aşa că maşina-l agită. Aici ne-a văzut pe toţi trei calmi şi zâmbitori şi şi-a amintit de familia lui, de Crăciun... A căutat o persoană cu care să discute. O persoană care-i vorbeşte! Că rudele lui, fraţii şi părinţii, nu se învrednicesc nici să-i răspundă la telefoane!

Aprobă, oftând greu...

- Ascultă-mă pe mine; că sunt bărbat, ca şi el. La aşa o supărare şi atâtea ore de cafea, ţigări şi palpitaţii la inimă, nu mai e-n stare decât să doarmă. Ca dovadă, Laura te-a sunat ca să te anunţe că Florentin doarme la ea. Dacă el era "valabil", ea nu avea timp de conversaţii cu tine.

Corect! O convinsese! Luă telefonul şi selectă numărul Anei...

Ana-Maria

Intră şi-şi scoase paltonul. Mirela exclamă:

- Eei, aşa da! Ia uitaţi-o!

Daa! O tonă de fond de ten şi-un rânjet chinuit! Fu trasă în sufragerie, aşezată la masă... Socrul ei dădu să spună ceva; dar auzi soneria unui telefon. Suna... Suna... Roberto bufni în râs:

- Anuţo, nu eşti curioasă?

Aoleu! Al ei era! Nu-i cunoştea soneria; de unde era să ştie... Îl scoase şi zâmbi:

- Nina.

Apăsă butonul:

- Bună.

- Bună. Am aflat unde e Florentin.

Ridică privirea spre socrul ei:

- Unde?

- M-a sunat Laura adineauri.

Ochii i se umplură de lacrimi! Bineînţeles că Nina nu ştia asta...

- Trebuie să ştii totul, ca să ai toate elementele când tragi o concluzie. S-a dus la ea. E disperat că nu dă de tine. N-a vrut să mănânce; cică s-a aşezat pe pat şi-a adormit instantaneu. Acum, chestia e că a trecut şi pe la noi, chiar înainte să se ducă la ea; şi arată într-un hal care taie orice apetit de uţa-uţa. Şi Radu zice că, la cum arată, Florentin nu e-n stare de nimic. Partea proastă e că Laura a zis o chestie...

Socrul ei se ridică şi se apropie de ea. Nu, n-o să-i dea telefonul înainte să audă tot! Nina continuă:

- Zicea că o să-i dea de mâncare când s-o trezi; da' nu garantează că reuşeşte, că şi data trecută, când s-a trezit, a sărit în pantofi şi-a fugit pe uşă.

Deci şi data trecută... Ridică privirea spre Roberto şi aprobă: da, avusese dreptate... Mâna socrului ei se întinse spre ea. Îi cerea mobilul. Îi puse aparatul în palmă şi ridică furculiţa. Acum mânca. De bocit, va boci temeinic, pe îndelete, între pereţii casei ei. Nici nu ştia dacă s-o mai numească "casa ei"; intrase în ea cu sufletul bucuros, şi-acum...

Ioan

Ei, drăcia naibii! Da' ce-i tot spunea, de-o făcuse să-i dea lacrimile instantaneu? Întinse mâna; după câteva secunde, Ana îi puse telefonul în palmă şi ridică furculiţa. Încerca să mănânce... Cum dracu să mai intre mâncarea-n ea, dacă plângea aşa?

Ridică privirea spre nevasta lui: să facă ceva! Orice! Da' să facă acum, înainte să dea nor-sa într-un plâns nervos! Lăcrămioara turna, grăbită, un pahar cu apă... Puse palma pe umărul ei; încerca s-o liniştească cumva... Ana aproba cu capul... Ce-i spusese Nina? Ridică telefonul la ureche şi se grăbi spre bucătărie:

- Alo!

- ... Dl Manolache?

- Nina?

- Eu. Am făcut o mare prostie, nu?

- Cred că da.

Închise uşa şi coborî mult tonul vocii:

- Ce i-ai spus, de i-au dat lacrimile instantaneu?

- Că m-a sunat Laura adineauri.

Oof, Doamne! Prâslea ăsta chiar nu gândea! Se dusese la Laura?

- Mi-a spus că Florentin doarme dus, la ea. Că i-a sunat la uşă, obosit şi nemâncat, şi a refuzat mâncarea. Şi imediat cum s-a întins pe pat, a adormit. Pe mine altceva m-a uimit! Mi-a zis că încearcă să-i dea să mănânce când se trezeşte; da' nu e sigură că o să reuşească, pentru că data trecută, când s-a trezit, a sărit în pantofi şi-a fugit pe uşă.

Mda; el unul se lămurise!

- Nino, Ana chiar nu trebuia să afle toate astea!

- Oricum i le-ar fi spus el! Mai bine le află acum! Să plângă, să urle, să spargă, să se calmeze! Ca să nu-i sară lui în cap!

Şi-asta era adevărat... Zâmbi:

- O să-l sun pe Mugurel, să-i spun ce se-ntâmplă. Poate se duce şi-l goneşte!

- Eu ştiu? Ar fi bine dacă l-ar scoate din apartamentu' ăla...

- Iar ei o să-i spun că tocmai am vorbit cu Mugurel, care doarme cu Laura în dormitor; iar Florentin doarme pe plapumă, în sufragerie.

- Săru' mâna că-mi reparaţi boacăna.

- Numa' ai grijă, să nu mai faci şi altele!
- Să mor io dacă mai fac!

Zâmbi la auzul tonului şi-al accentului...

- Pa, Nino.
- Săru' mâna.

... Mă rog! Dacă aşa voia ea... Scoase mobilul din buzunar, găsi repede numărul lui Mugurel Agapie... Suna...

- Da.
- Bună seara, Mugure.
- Să trăiţi, nea Manolache!
- Ce faci? Petreci?
- Nu chiar; moţăi la televizor.
- Şi crezi că ai putea să suporţi o veste proastă?
- Sper că nu s-a mai întâmplat vreo nenorocire cu Ana!
- Deci ai aflat şi tu...
- Cum să nu aflu! Că au căutat-o băieţii şi la mine, la vila din Corbeanca!
- ... Cum, mă, la tine la Corbeanca?
- Păi se zvoneşte că am boală pe Florentin, după ce m-a lăsat cu ochii-n soare şi şi-a deschis florărie. M-au bănuit că am complotat cu Ştefan, ca să-i fac lui rău. Şi că o ţineam ascunsă în vilă. M-au controlat, au verificat inclusiv şifonierele şi veceul vechi din curte şi-au plecat. Plus că piaţa de flori vuia încă de-acum două zile, de pe la nouă dimineaţa...
- Ana e bine; e aici, la noi. Da' uite că a sunat-o o prietenă şi-a dat-o complet peste cap... Florentin a vrut să facă după capul lui. L-am lăsat să facă ce vrea şi m-am descurcat fără el.
- Adică el nu ştie că i s-a întors nevasta?
- Ştie că s-a întors, da' nu ştie ce-am făcut cu ea! Că nu dă de ea nici colo, nici dincolo...

Mugurel râdea de-a binelea! Se grăbi să scurteze conversaţia:

- Şi-aşa am aflat că chiar acum, când noi vorbim la telefon, fi-miu doarme dus în patu' Laurei...

Râsul nu scăzu în intensitate:

- Nea Manolache, eu vă spun: doarme dus! Că dacă era tentat de-o nebunie mică, nu aştepta un an şi ceva! Fata a fost "valabilă" din prima lună; "i-o cocea" de-atunci! Eu zic că doarme!
- Da' tu ce părere ai? Eu zic că ea n-avea de ce să-i deschidă uşa.
- Nea Manolache, eu zic că avea. Unu, e contabila lui. Doi, e liberă ca pasărea cerului.
- Cum, mă?! Că eu ştiam că v-aţi împăcat la Bambina!
- Nu ne-am împăcat. Chiar pot spune că nu mai am absolut nimic în comun cu ea. Poate să facă ce vrea ea, cu cine vrea ea. Dar mă îndoiesc sincer că Florentin vrea ceea ce vrea şi ea.
- Bine, Mugure. Să mă scuzi că te-am sunat; da' am zis că poate voiai să ştii...
- Nu-i nimic, sunt obişnuit cu de-astea!
- Sărbători fericite, Mugurele.
- Şi dumitale sărbători fericite şi "La mulţi ani".

Închise... Şi scăpă o înjurătură printre dinţi: a dracului ea treabă, că nu-i reuşise! Toate erau cum se putea mai rău!

Ce dracu să-i spună acum bietei fete care înghiţea cu noduri cartofi prăjiţi săraţi cu propriile lacrimi? Cum să se uite-n ochii ei şi să-i spună că, într-adevăr, Florentin dormea la Laura iar Mugurel moţăia solo la Corbeanca?

... Care era posibilitatea ca Ana să se revadă vreodată cu Mugurel? Circa 1%; că se mai însura careva, se mai măritau florăresele tinere din neamu' Bambinei... Reveni în sufragerie şi-i puse mobilul lângă pahar:

- Stai liniştită.

Se aşeză, o privi lung... Daa, era extrem de liniştită! Vedea cum i se îndeasă dumicaţii în jos pe gât! Adică greu! Încercă să-şi păstreze calmul:

- Am vorbit direct cu Mugurel; că în cuvintele Laurei, traduse de Nina, nu prea am încredere. Iar el mi-a jurat că Florentin doarme pe plapumă, în sufragerie, iar el doarme cu Laura-n braţe, în pat. Că tocmai ce-au hotărât să mai încerce şi ei o dată!

Ana aproba cu capul. Era foarte atentă la cartofii din propria farfurie. Nu-l credea... Ce să facă, dacă altă minciună nu găsise, "la viteză"? Îi aruncă o privire concludentă lui Roberto, care deschise repejor discuţia:

- Auzi, Ano? Imediat cum mâncăm, mă duc jos şi caut un brad. Da' unu' de-ăla, de nici Adrian Năstase n-a văzut vreodată-n viaţa lui!

Nora lui aprobă scurt. Roberto continuă:

- Şi ţi-l pun în colţ, între cele două dormitoare. Cred că acolo "ar da" cel mai bine.
- Categoric.

Nora lui încerca să pară destinsă, detaşată, ferm convinsă că Florentin dormea pe plapumă... Chiar dacă chipul îi trăda nefericirea... Coborî privirea spre propria farfurie; că dacă se mai uita mult la ea, îi creştea tensiunea şi pleca acum după Prâslea! Şi nu mai voia să-l bată! Că era prea mare ca să-l mai altoiască cu cureaua!

Ana-Maria

Bradul era, într-adevăr, superb! Roberto îi adusese mult prea multe globuri, mult prea multă beteală... Vreo zece instalaţii de beculeţe, lungi, scurte, cu şi fără muzică... Îl lăsase în pace; dacă aşa voia el... Cumnatul ei se apropie, zâmbind:

- Ano, ascultă aici la mine! Că să ştii că n-am nici un interes să te trombonesc!

Aprobă, zâmbind:

- Ştiu; el doarme pe plapumă.
- Dacă se ducea să se culce cu ea, pleca după maximum o oră.

Aprobă din nou: dacă aşa ştia el...

- Pot să am încredere în tine, că n-ai de gând să vizitezi terapia intensivă la noapte?
- Bineînţeles!

Iar el n-o credea, deşi chiar n-avea de gând să-şi taie zilnic venele! Se întorsese acasă! Marea ei problemă se rezolvase! Era din nou în familia ei! Iar Nina îi spusese că soţul ei chiar nu era "în zilele lui bune". Ninuţa ei îi spusese exact ceea ce aflase de la Laura. Ninuţa ei n-ar fi minţit-o niciodată - nici măcar de dragul lui Florentin şi-al Florentinei...

- ... Să ştii că, dacă mai stai aşa botoasă, o pun pe mama să te păzească!
- Las-o să se odihnească! Ultimele zile au fost un chin pentru voi toţi!
- Ultimele zile au avut cea mai bună rezolvare posibilă! Ano, te rog! Să nu mai faci niciodată asta!

Arăta spre mâinile ei... Zâmbi slab:

- Nu mai fac. Hai, fugi şi tu la Mirela.
- ... După ce te juri că eşti cuminte! Şi că vii la noi dacă ţi-e frică singură în căsoiu' ăsta!
- Mă jur pe ochişorii mei, na!

Roberto o sărută pe obraz şi ieşi. Încuie uşa...

De fapt, era tristă. Îi era dor de el, iar el nu mai venea odată...

Mâine era 31; mâine era Revelionul. Erau invitaţi la Nina; dar Crin îi anunţase deja că, dacă îndrăzneau să se ducă la finuţa ei, se prezenta "cu camionul din dotare" şi-i lua pe toţi pe sus la mega-petrecerea lui. Ea una n-ar fi ieşit din casă. Ea ar fi dormit dusă. Ar fi intrat în 2005 dormind în braţele soţului ei - ca un fel de garanţie că aşa îl va sfârşi, peste 12 luni, pe acel 2005...

Deschise uşa dormitorului Florentinei. Lampa de veghe lumina ciudat pătuţul... Se aşeză în fotoliu şi privi lung mobila, perdeaua, covorul...

Când intraseră pe uşă, se repeziseră care-ncotro. Avusese impresia unei dezorganizări infernale; când colo, într-o oră aranjaseră totul! Mobila fetiţei, hainele ei, covoarele noi, perdelele, aşternuturile, farfuriile, tacâmurile, paharele, setul nou de ceşti de cafea... Şerveţelele... Soacra ei avusese, pe undeva prin casă, stocate toate cele necesare unei

familii compuse din trei persoane, care se mută într-o casă cu trei dormitoare şi-un living spaţios! În afară de mobilă, schimbaseră totul...

Cât de proastă fusese! Doamne, cât de idioată şi obtuză fusese atunci când nu insistase să se mute în casa asta! Atunci când i se oferise locuinţa asta iar ea decisese să-l asculte, docilă, pe Florentin şi să nu stea atât de aproape de părinţii lui! Tot chinul prin care trecuseră amândoi ar fi putut fi evitat! Poate n-ar mai fi pierdut sarcina! Cu siguranţă, afacerea cu mall-ul s-ar fi urnit cu cel puţin 6 luni mai devreme! Ştefan n-ar fi existat niciodată... Poate nici Laura... Adică cu siguranţă nici Laura - că doar îl cunoscuse pe Florentin în biroul lui Mugurel!

Ehei... Dacă oamenii ar putea simţi, presimţi, anticipa cumva răspunsurile corecte la întrebările vieţii...

Se ridică: îi venea din nou să plângă şi nu voia s-o trezească pe pice. Reveni în living. Văzu bradul perfect, ornamentele... Îşi trase un scaun lângă fereastră: nu-l putea împodobi. Bradul era simbolul sărbătorilor de iarnă! Şi nu putea face sărbătorile fără soţul ei! Aşa că-l va aştepta acolo, la geam... Vor pune împreună beteala, globurile, beculeţele...

Şi dacă i-ar da, totuşi, un telefon? Ajunsese la Nina... Nu; Nina o sunase pe la nouă. Florentin ajunsese deci la Laura la opt jumate, nouă fără ceva. Era zece jumate. Ora despre care-i vorbise Roberto se sfârşise demult; deci soţul ei dormea dus de vreo oră jumate, iar Laura probabil că se holba la el şi se gândea la nefericirile vieţii, la nenorocirile sorţii...

Se ridică şi ridică receptorul. Ştia pe de rost numărul ţaţei Dida...

- Da.

- Sărut mâna.

- Să-mi trăieşti, Anuţo! Ce-i? Probleme în amor?

Aprobă cu capul; apoi realiză că vorbeau la telefon. Şi încercă să spună "Da", dar nu reuşi decât să suspine...

- Anuţo, tu mă ştii pe mine! Ştii că-s ghicitoare bună şi-am nas bun la oameni. Ceea ce tu nu ştii, este că eu fac şi altele, în afară de ghicit. Nu-i de-ajuns să prevezi viitorul; uneori trebuie să-l şi influenţezi...

Adică făcea vrăji? Sau cum s-or fi numit ele...

- Anuţo, mai ţii tu minte când am venit la voi, la apartament, şi te-am rugat să-mi faci un sandwich? Iar eu m-am dus s-o văd pe Florentina?

- ... Vag...

- Când ţi-am spus să te fereşti de Ştefan! Doar ce fusesei în şatră, prima oară, cu Diamant!

- Da; acum mi-amintesc.

- M-am dus în dormitor, am luat din şifonier un tricou de-al lui Florentin şi-un maieu de-al tău. Unul cu floricele mici-mici, albastre.

Ridică mirată sprâncele:

- Şi l-am căutat două săptămâni...

- Ano, v-am legat cununiile.

Cee? Scăpă receptorul din mână; se repezi să-l ridice şi să-l relipească de ureche! Nu-i venea să creadă...

- Pericolul era extrem de real, extrem de mare! Şi nici tu, nici deşteptu' de nepotă-miu nu conştientizaţi asta! Mi-am luat atunci toate cele necesare; dar de legat, vi le-am legat în noaptea în care tu ai cumpărat buchetul de mireasă, iar florăreasa ţi l-a legat cu păr negru.

Se sprijini de dulap: ameţise...

- Florentin ştia ce însemna visul tău; mai ales că şi el visase cum se îmbrăcase cu un tricou de-al tău, iar mânecile se lungiseră şi-l legaseră fedeleş. Ano, ceea ce-am legat eu, e legat strâns. Atât de strâns, că nici voinţa voastră nu poate desface! Pricepi? Dacă tu-ţi pui în cap să-l înşeli, nu-ţi reuşeşte! La fel şi el! Şi nici nu vrea să te-nşele, măi copilă fără minte! El caută răspunsuri, sfaturi, idei - că-şi simte mintea stoarsă, secată total! Iar Laura e singura care-i deschide uşa şi-l şi invită la masă! Cu excepţia lu' taică-su, firește; da' la taică-su nu vrea el să vină! Că e bărbat, are orgoliu, e mare şi se descurcă...

Aşa deci...

- Te-ai mai liniştit?

- Da. Acum da.

- Ascultă-mă pe mine - că în fiecare seară întind cărţile de neamu' meu şi vă văd pe toţi ce faceţi! Florentin nu te-a înşelat niciodată! Nici măcar cu mintea! Nici măcar cu privirea!

- Ştiu; dar de vreme ce doarme la Laura, m-am îngrijorat...

- Lasă, că o să se trezească şi-o să plece de la ea! Ca de la un soi de hotel gratis!

Începu să râdă...

- Pune mâna şi culcă-te, că o să se-ntoarcă mâine şi-o să-ţi umple inima de bucurie! Ai să vezi!

- Bine, tuşică. Sărut mâna.

- Să creşti mare şi să ai grijă de voi, maică!

Deci... Deci reveni pe scaunul de la fereastră: nu putea să intre acum în dormitor. În acea cameră aranjată chiar de soacra ei, în care chiar soacra ei pusese plapuma peste patul dublu şi ridicase ambele colţuri, ca o invitaţie...

Era ger? Sau era doar liniştea aia mormântală, amplificată de zăpada în exces? Habar n-avea! Poate erau doar gândurile ei...

Ioan

Tresări şi se grăbi să se ridice. Luă mobilul... Răspunse imediat:

- Da, Vlade.

- Te-ai culcat?

- Nu; moţăiam în fotoliu. S-a întâmplat ceva?

- Păi ce să se-ntâmple; nunta s-a sfârşit cam de pe la zece, aşa că sunt în drum spre casă. Mă aduce Diamant; şi-am zis să te sun totuşi, să nu fii îngrijorat...

Privi ceasul şi ridică o sprânceană: unşpe jumate! Nunta se terminase? Vlad "raporta" la ore de-astea nebune? Mă rog; era curios, aşa că încercă să se dezmeticească:

- Da, bine-ai făcut! Zi-mi!

- Păi nunta a fost foarte rece, foarte chinuită şi fără pic de fast. Chiar dacă bulibaşa a ordonat să se-mpopoţoneze toate muierile cu tot auru' din şatră, nunta n-a avut nici un fel de ştaif! Lăutarii au fost ca vai de ei! Că toţi maneliştii de vază erau antamaţi pe la petreceri! Invitaţi de-i numărai pe degete...

- S-a şi ambiţionat s-o facă pe loc, fuguţa! Că dacă anunţa azi şi-o făcea mâine, se umplea pădurea aia de aurari şi limuzine!

- Poate! A făcut-o doar ca s-o facă. Ca să-i dea cuscrului lui aurul promis şi să stea liniştit, că i-a căsătorit. Şi i-a căsătorit, ce mai!

- Iar ei? Erau veseli? Se împăcaseră?

- Ea a stat mai mult lângă Perla, la masă, şi-a încercat să bocească "cu perdea". El, mai mult cu invitaţii; da' botos pân' la Dumnezeu! Până pe la şase, aşa, când s-a supărat taică-su rău şi i-a bătut obrazu'! Atunci s-au apucat mirii de dans... Am vorbit cu Ştefan, între patru ochi. Că nu m-am putut abţine, ce să fac!

- Şi ce i-ai zis?

- L-am luat deoparte şi-am început cu morala; că cum s-a gândit el la aşa un rahat?! Că nu ştia că planurile astea ies cu balamuc şi îl află taică-su? Şi ce-i trebuia lui florăreasă măritată, când avea aşa frumuseţe de nevastă gata promisă şi mutată-n şatră?! Şi de-aici el şi-a aprins o ţigară şi mi-a zis exact ce avea pe suflet!

Eei, devenea interesant! Se grăbi spre bucătărie: ţigară şi cafea, că somn nu mai avea!

- Mi-a zis că nu intenţionează să se mai revadă vreodată cu Ana. Nici măcar întâmplător, pe stradă sau la vreo petrecere! Că, dacă află că ea e undeva prin preajmă, se urcă la volan şi demarează către altă localitate.

I-auzi!

- Că a greşit atunci când şi-a imaginat că era nevoie doar de dorinţa şi banii lui; şi că "femeia aia", cum a numit-o tot timpul, fusese cât pe ce să-l distrugă!

- Iar tu îl crezi?

- Ioane, sincer, îl cred. Ştiu că e un actor desăvârşit iar la expri-

mare nu-l întrece nimeni! Da' de data asta l-am simţit... schimbat. Tevatura asta l-a schimbat. Eu sunt sigur că la Ana a renunţat definitiv.

- Bun! Şi ce-aţi mai vorbit?

- Păi despre planurile de viitor! La capitolul ăsta, s-a înviorat imediat. Mi-a zis că-i pare extrem de rău pentru ce amintiri i-a băgat Rubinei în cap, în ultimele două luni.

- De unde tragem concluzia că ea i-a aflat planu' acu' două luni!

- Exact. Şi că azi taică-su i-a amintit cum se tăvălea, într-adevăr, pe jos prin şatră, cu spume la gură, urlând c-o vrea pe Rubina! Atunci, în momentul ăla, chiar făcuse o pasiune pentru ea! Da' după aia, când a văzut-o în rulotă, mică şi speriată... Ce să-i mai facă?! A lăsat-o să crească! Şi-a cam uitat de ea, ca să-l citez... Deci plănuieşte să se mute amândoi în apartamentul lui din Bucureşti.

- Ăla din care Grasu a aruncat toate materialele informative.

- Probabil! Nu face cununie civilă, că la ţigani nu contează hârtiile. După sărbători, cât mai urgent deci, pleacă în luna de miere la Miami. Că şi-a făcut banu', zice el. Are cât să le ajungă şi strănepoţilor lui! Şi vrea s-o lase mai uşor cu afacerile, cu munca; să-şi lase oamenii să se ocupe de făcut bani. O să stea o lună întreagă, cap-coadă, doar cu Rubina! S-o plimbe, să-i povestească, să-i cumpere una-alta... S-o facă fericită şi să se re-îndrăgostească de ea. Mă rog; zâmbea cu subînţeles, semn că-i pregăteşte lu' ăl bătrân o frumuseţe de nepoţel...

Începu să râdă: mare şmecher, Ştefan! Se-nsurase, ascultător, asigurându-şi astfel cel puţin şase luni de linişte! Tatăl lui îl vedea potolindu-se, îi afla planurile de potolire de la prietenii în vârstă, aşa ca Vlad, şi nici nu-i cerea certificatul de căsătorie semnat de statul român, nici nu se mai interesa ce-i face odrasla la Bucureşti! Odrasla îşi vedea de treburi, fireşte! Că-n asemenea afaceri nu prea exista "retragere" sau "mai uşurel"! Şi "dospea" un nepoţel, pentru că apariţia urmaşului şterge cu buretele inclusiv crimele odraslei! "Unu' singur avea tata - şi ce noră frumoasă, şi ce nepot mândru!" Bulibaşa era "cumpărat"... Parcă ghicindu-i gândurile, Vlad râdea şi el:

- Aşa m-am gândit şi eu. Nepotul rezolvă totul! Mă rog; el zicea că o să se ocupe intensiv de Rubina. S-o destupe la minte, s-o scape de accentul şi apucăturile de şatră, să-i dea un ştaif... Şi că, la vară, o să facă nuntă mare la Cannes. L-am felicitat pentru aşa un plan bun! Iar el s-a uitat aşa-n zare, a oftat şi-a tras o concluzie! A golănit destul! Gata! S-a însurat, acum e familist convins!

- Daa, mai ales vinerea! De post, aşa!

Doamne! Oameni bătrâni, vorbeau asemenea prostii la doişpe noaptea! Îşi temperă râsul:

- Şi tu zici că-l crezi.

- Da. L-am simţit atât de supărat la adresa Anei... Vorbea cu obidă, mă! Vorbea din suflet! Arunca cuvinte din suflet, de parcă voia să scape şi de ele, şi de Ana!

- Oricum o să-i zic lu' Roberto să se intereseze, discret, ce face şi ce-nvârte. Cel puţin până pleacă la Miami.

- Mi se pare normal. Şi ştii ce mi-a plăcut cel mai mult la nunta asta? Sfârşitu'!

I-auzi! Diamant râdea şi el - îl auzea clar...

- Daa! Părinţii Rubinei au plecat după ce şi-au luat banu'. Iar când am rămas numai eu la capitolul "invitaţi", taică-su s-a dus frumuşel la cort, a venit cu canistra cu benzină, le-a scos toate hainele din rulotă şi i-a dat foc.

Uau! Chiar atât de supărat era Dumitru pe fi-su? Uau!

- ... A stropit-o tacticos cu benzină, a luat tăciunele din foc şi l-a aruncat pe rulotă. Şi-aşa frumos s-a aprins toată... Ca-n filme! Fi-su a ţipat, că ce face! Taică-su i-a răspuns: ceea ce-a spus că face. Că el e ţigan serios, are cuvânt! Şi s-a dus să se culce, Ioane! A venit, a dat mâna cu mine, şi-a cerut scuze şi s-a dus la culcare! Mm, ce s-a enervat Ştefan! Că Rubina plângea, speriată, când a văzut că socră-su chiar o goneşte din şatră!

- Ei, stai puţin! Că n-a gonit-o!

- Ba i l-a legat de gât şi-a gonit-o cu el cu tot! Să vină ca musafirii, când i-o chema el!

Aa...

- Fi-su a dat câteva telefoane şi s-a apucat să strângă hainele. Le-a dus la Perla în rulotă; că şi-aşa Diamant mă aduce pe mine şi doarme la mine, că are treabă de dimineaţă-n Bucureşti iar seara e invitat la Crin, la Revelion! Şi nu-ţi zic, Ioane, că şi-a chemat amicii de petrecere?

- Şi-a continuat nunta!

- Nee, ar fi fost prea simplu! A găsit o plapumă albă, la una dintre femei. A învelit-o pe Rubina în ea şi-a urcat-o pe Harley pe-o parte, aşa, ca pe armăsar! Şi-aşa au plecat spre vila lui de la Cernica! În alai!

- Stai! Vila de la Cernica?

- Da; e o chestie nouă, apărută în ultimele 48 de ore...

- Adică Ana a fost în vila de la Cernica!

- Evident!

- Ţi-a spus el asta?

- Nu; mi-a spus-o taică-su. Că a aflat-o de la el, în timp ce puneau mesele pentru nuntă.

Aha! Rămăsese mască: deci Ceauşescu fusese bine informat! Tot reuşise s-o scoată din Bucureşti! Oare unde greşise? Ce omisese? Ce nu calculase? Oare... Oare Salvarea?

- L-am pus pe Nicuşor să se informeze apropo de petrecerea asta. Florinel, puştiu' ăla care-i bun prieten cu Nicuşor, a fost luat pe sus de la cântare şi dus la Cernica, la nuntă. Unde am înţeles că-i dezmăţ total chiar acum! Rubina a fost aşezată pe masă, "ornată" de mâinile soţului ei din cap până-n picioare cu aur şi diamante şi umplută de bani! Cică e feerie de euro acolo!

- Aa, sunt sigur că n-are amici salariaţi!

Râdeau... Privi preţ de-o clipă telefonul şi se grăbi să tragă concluziile:

- Eei, Vlade, bag seamă că am rezolvat-o şi pe-asta!

- Ai rezolvat-o, Ioane: ce mai!

- Am rezolvat-o împreună. Fără ajutorul tău, nu ieşea aşa de bine!

- Hai, că exagerezi! N-am făcut mare lucru! Tu ai fost coordonatorul!

- Dacă nu te duceai să-i spui lu' taică-su toată povestea, se termina urât. Că n-aveam nici starea, nici nervii să spun cu voce tare ce-am simţit în suflet când am văzut-o cum plângea în stradă...

- Ea cum se simte? E mai bine? E mai liniştită?

- E liniştită. Mă rog; e supărată pe fi-miu, care nici acum n-a reuşit s-o găsească...

Vlad oftă greu:

- Ioane, zău aşa! Fii şi tu mai înţelegător puţin! Că-i copil până moare! Ştii tu...

- Ştiu, mă. Şi-o să mă duc totuşi să-l adun de pe drumuri; că e obosit şi-am aflat că iar face prostii...

- Uite că intrăm şi noi în Bucureşti.

- Poate treceţi pe la noi mâine dimineaţă, la o cafea şi-o vorbă!

- Sigur, Ioane! Cum mă trezesc, te sun şi stabilim!

- Mersi mult, Vlade!

- N-ai pentru ce, cuscre!

Închise, zâmbind... Deci problema cu Ştefan se rezolvase definitiv şi irevocabil. Acum, avea de rezolvat problema Laurei. Mâine, la trei jumate, ieşea pe uşă!

Şi-atunci, să se ducă la culcare, nu?

Lăcrămioara

Bun! Bine că se terminase! Că Ştefan ăla era înalt şi puternic - nu-l putea doborî aşa, doar dintr-o lovitură de tigaie!

- Auzi, Ioane? Da' ştii ce zic eu? Hai să nu ne culcăm - că nu mi-e somn! Hai s-o rezolvăm şi pe curva aia de Laura! Noi doi, discret, pe şest; şi când s-o scula Anuţa noastră, să-l găsească cadou pe pernă...

Soţul ei negă scurt:

- Nu mergem nicăieri. Şi nu te iei tu de ea. Dacă a bătut-o Florentin personal şi tot nu i-a intrat în cap să stea departe de el, înseam-

nă că nu ştie de frica părului. Mă duc eu, să vorbesc cu amândoi.

- Eşti sigur? Că mie mi-e că dacă se trezeşte, o şterge iar pe uşă afară! Şi nu-l mai prindem! Zău, Ioane! Hai să mergem acu'! Hai, că cu ea e simplu; îi smulg păru' din cap, îi dau cu şpiţu' la stomac şi-am plecat fuguţa! Şi am şi eu timp să-l pălmuiesc pe săturate, înainte să-l trimit să se aranjeze!

- Stai potolită şi dormi acolo! Şi lasă-l şi pe el să doarmă! Că nu-i supraom!

- Păi

- O să mă duc eu să vorbesc cu el, pe la trei jumate-patru! Fără să ştie Ana...

Aha! Păi atunci să doarmă, nu?

Ce bine că Ştefan abandonase! Laura era inofensivă; ea doar bâzâia de colo-colo, pe sub nasul lui Florentin! Ştefan ăsta fusese o ameninţare teribilă...

S-ar fi dus dincolo, să se asigure că Anuţa era bine! Că n-o podidiseră amintirile! Că nu stătea la geam şi bocea după prostănacu' de Florentin! Dar ştia că, dacă se ridica, Ioan îi va face un scandal monstruos. Aşa că încerca să aţipească şi nu reuşea, din prea multă bucurie...

31 decembrie 2004 - vineri

Ioan

Ceasul începu să piuie. Se grăbi să se ridice, să-l oprească... Lăcrămioara se ridică şi ea în capul oaselor:

- Te duci după el?

- Da. A dormit destul.

- Te rog eu mult, Ioane! Te rog din suflet! Plesneşte-o! Că tu ai aşa o prestanţă şi-o seriozitate, că nu poate să se facă că n-a observat!

- Eu nu dau în ea. Că, de bine-de rău, l-a ţinut câteva ore sub un acoperiş, departe de oamenii lui Ştefan şi socotelile noastre. Şi l-a lăsat să se odihnească puţin. Eu doar o plesnesc verbal; dacă nici aşa nu pricepe, mă dau deoparte şi mă jur că-ţi cumpăr tigaie nouă!

- Aşa! Foarte bine! Foarte bine!

Se îmbrăcase. Îşi luă telefonul şi se grăbi să iasă. Acum... Oare unde locuia Laura? Selectă numărul Ninei, rugându-se ca Petre să fie la ora de lăptic... Tânăra răspunse aproape imediat:

- Da.

- Neaţa. Te rog să mă ierţi că te sun la ora asta.

- Nu-i nimic; şi-aşa nu dormeam.

- Petre?

- Daa...

Na, că-i deranjase de la alte alea! Zâmbi slab:

- Nu te-aş fi sunat, dacă aş fi fost isteţ să-ţi cer aseară adresa Laurei...

- Imediat; să caut contractu' cu ea!

- Aa, dacă e-n contract, i-o cer Luminiţei!

- Nu, lăsaţi că v-o dau eu! Că mă ştiţi că-s fată discretă...

I-auzi! Păi, după părerea lui, pe 3 ianuarie o să fie vai şi-amar de amândoi! Şi de Laura, şi de năşicu' Ninei! Fata asta, deşi româncă, era tare straşnică! Aştepta, cu pixul şi hârtia pregătite...

Florentin

Tresări şi deschise ochii. Era întuneric... Se ridică uşor. Vedea aceleaşi perdele. Iar "o făcuse de oaie"! Iar dormise unde nu trebuia! Oof, ce-i mai plăcea să-şi chinuie nevasta...

Îşi luă hainele de lângă pat şi încercă să-şi pună cămaşa. Numai că foşnetele o treziseră pe Laura; şi-acum braţele ei îl trăgeau spre spate... Tot nu pricepuse? Sau credea că oboseala învinsese, aseară, "pornirile animalice"?... Se lăsă pe spate: nici o problemă! Nu se schimbase nimic în sufletul lui, în ultimele şase-şapte ore...

Ana-Maria

Socrul ei pleca, dis-de-dimineaţă, cu o hârtiuţă în mână. Privea lung Dacia... Nea Ioan se gândise că era frântă de oboseală şi cu siguranţă sforăia de mama focului, cu fetiţa-n braţe! Nici gând să bănuiască că o să aţipească "pe furate", la fereastră; altfel ar fi chemat un taxi, sau ar fi plecat pe jos până la Teiul Doamnei! Nu i-ar fi arătat că se ducea să-şi scuture copilul, să-i amintească unde-i erau casa şi nevasta! Nici bulibaşa nu-l scuturase pe Ştefan de faţă cu ei - îl pălmuise în rulotă, între şase ochi... Nea Ioan încercase ieri s-o convingă că Florentin dormea pe plapumă, iar Mugurel nu era la Cernica...

Totuşi, între cei doi era o mare diferenţă! În timp ce bulibaşa îşi jucase la perfecţie rolul, răcnise, ţipase şi-şi smulsese părul din cap ca să-şi scape băiatul de judecata ţigănească, dreaptă, socrul ei nu se căznise foarte tare să fie convingător. Oare de ce? Oare bulibaşa nu

ţinea la Rubina îndeajuns de mult? Oare socrul ei voia ca nora să-i pedepsească, la rândul ei, băiatul? Sau era doar diferenţa de concepţie? Dacă în şatră, unde nu ajungeau toate "românismele", femeia nu avea prea multă putere de decizie şi influenţă asupra bărbatului, aici oare contau puţin şi ele?

Soacra ei era destul de independentă şi "înţepată"; Mirela era o fire mult prea paşnică, să ţipe şi să se impună cu de-a sila... Luminiţa sigur făcea ce voia ea, iar Nicuşor răcnea "Să trăiţi, aşa se face"... Greu de socotit!

Se ridică şi-şi puse un pahar cu apă. Verifică somnul micuţei, păturica, pampersul...

Oare se întorceau amândoi? Oare socrul ei se dusese să-l aducă acasă? Sau doar să-l scoată din apartamentul Laurei? Sau doar să se convingă că nu greşise atunci când considerase că mariajul lor mai putea fi salvat?

Florentin

Păi acum chiar voia să se ridice! Că-l durea spatele! O împinse deci fără nici o jenă şi se ridică, zâmbind:

- Ţi-am mai spus: farmecele tale nu mă ating sub nici o formă.

Laura tăcea... El se îmbrăca, destul de grăbit... Îşi luă telefonul, porni spre uşa de la intrare...

Şi totuşi, trebuia să-şi adune gândurile. Să-şi facă un plan. Azi o va găsi pe Ana! Doar să se hotărască de unde să înceapă s-o caute...

Se aşeză la masa din bucătărie, puse capul pe lemnul rece şi închise ochii: o să treacă din nou pe la Ileana, pe la Luminiţa... Şi, dacă nu va afla nimic până-n prânz, o să-şi ia inima-n dinţi şi-o să se ducă la tăticul lui.

Tresări la auzul soneriei: cât era ceasul? Patru, parcă... Auzi foşnete pe hol; papucii Laurei se apropiară. Yala se răsuci.

Ioan

Ia uite, că descuia uşa fără s-o intereseze cine apăsase soneria! Se gândea poate că era Mugurel, iar ea o să-i facă-n ciudă când o să i-l arate pe Florentin... Uşa se deschise larg; dintr-o privire, constată că tânăra se trezise acu' vreun sfert de oră. O împinse fără menajamente, intră... Ia uite-l şi pe Prâslea!

Îi venea să zâmbească - dar strângea din dinţi şi se abţinea. Ştia că băiatul lui era disperat, debusolat şi extrem de zăpăcit de toate ştirile alambicate pe care le avea-n cap! Cu siguranţă, era extrem de ruşinat faţă de el, tatăl lui! Că voise să rezolve el totul de unul singur, să demonstreze una-alta, şi nu-i ieşise socoteala! Aşa că venise plin de nervi - şi-acum îi venea să zâmbească...

Trase scaunul, se aşeză lângă el şi întrebă în gura mare:

- Ce faci tu aici? Nevasta şi copilu' te aşteaptă acasă, iar tu umbli pe la amante? Cine te-a învăţat să faci aşa?

Răspunsul fu foarte prompt, chiar dacă băiatul lui nu ridicase capul de pe masă:

- Laura nu e amanta mea.

- Iar eu nu sunt florar, ci portărel la Inter!

De data asta fu privit în ochi:

- Tată, Laura nu e amanta mea!

Aoleu, Măiculiţa Domnului! - în ce hal arăta Prâslea... Îşi înăbuşi repede gândul împăciuitor:

- Atunci ce cauţi tu aici?

Florentin se concentră asupra pachetului cu ţigări:

- Răspunsuri.

Răspunsuri! Frumos! Nu-şi ascunse indignarea:

- I-auzi! Încă o psiholoagă! Crezi că ea are răspunsuri?

- Ea are măcar idei! De vreme ce toţi îmi spuneţi că Ana e "acasă", iar acasă nu mai e nici măcar mobila copilului, eu ce dracu să fac?!

- Să te duci acasă, nu? Sau crezi că nu e nerăbdătoare să vă revedeţi, în sfârşit?

Zâmbea, amuzat că-i reuşea de fiecare dată răspunsul ăsta! Dar, în secunda imediat următoare, chipul lui Florentin îi arătă toată durerea fizică şi sufletească a fiului lui:

- Tată, nu te mai juca!

... Ana avusese dreptate: exageraseră. El exagerase. Renunţă la zâmbet - acum discutau serios:

- Prâsleo, eu nu mă joc.

- Ba te joci cu mine! Încerci să-mi arăţi că nu-s în stare să stau pe picioarele mele! Şi al dracului să fiu dacă nu-ţi reuşeşte! Nu ştiu unde-ai pitit-o, da' ţi-a reuşit! Poftim! Recunosc! Ai câştigat!

- Asta nu-i o competiţie.

- Ba-i o competiţie strânsă, tată! Încerci să-mi demonstrezi că sunt tot un copil fără minte. Iar eu ţin cu tot dinadinsul să-ţi arăt că am crescut!

- Dacă creşteai, într-adevăr, aşa cum zici tu, aveai destulă minte să vii la noi, când a pornit totul.

- Ca să stau în cur pe scaun şi să trimit băieţii să-mi rezolve problemele? Să aştept să se descurce singură? Nu, mersi! Nu sunt blond, nu mă cheamă Evelin..

- Te-ai gândit, măcar o clipă, cât de îngrijoraţi am stat cu toţii ştiindu-te brambura pe străzi, în mijlocul războiului?

- Nu trebuia să-l urniţi. Iar dacă l-aţi urnit, trebuia să-l controlaţi.

- Mă! Oamenii lui Ştefan au fost tot acolo, pe străzile alea pe care-ai umblat tu!

- Dar noi discutam despre Ana, nu despre Ştefan!

- Florentine!

Gata; tonul răstit îl oprise... Îl privi cu subînţeles:

- Ţi-am recuperat nevasta, ţi-am rezolvat problema cu Ştefan şi m-am asigurat că Ana e foarte bine, la voi acasă. Mai mult de-atât, ce vrei? O hartă?

- Da.

Acum era impertinent! Lucru care-i permitea să reacţioneze! Îi dădu o palmă peste obrazul neras şi se ridică:

- N-ar fi trebuit să pleci în lumea ei; nu poţi trăi acolo.

- Ea nu poate trăi în lumea mea.

- Poate trăi cu jumătate din lumea ta. Iar tu poţi trăi cu jumătate din lumea ei. Gândeşte-te la asta. Şi, pentru Dumnezeu, nu mai căuta răspunsuri la asemenea muieri!

Aşa cum se aşteptase, Laura răspunse prompt provocării, pe un ton care în mod normal i-ar fi asigurat şi câteva perechi de palme:

- Adică ce vreţi să spuneţi?

Se întoarse spre ea:

- Că eşti o femeie uşoară şi neserioasă.

Mm, ce ţigancă afurisită! Prinsă cu recidiva-n sac şi Florentin în apartament în toiul nopţii, pusă faţă în faţă cu celebra seriozitate a lui Ioan Manolache, pişpirica îşi puse imediat mâinile-n şolduri şi ridică tonul:

- Cum vă permiteţi să spuneţi aşa ceva?!

"Aoleu, ce bine te-ai potrivi tu cu Ştefan! Şi tu bagi tupeu'-n faţă, când faci pe tine de frică!" Dar, ca şi Ştefan, Laura îşi găsise naşul - pentru că-i răspunse imediat, fără să renunţe la tonul calm:

- Niciodată nu mi-a fost ruşine să spun adevărul. De-asta a renunţat Mugur la tine; pentru că nu eşti femeie de casă. Pentru că ai încercat să-l înşeli cu Florentin. Pentru că nu-ţi stă mintea la măritiş şi casă serioasă. Ceea ce te face, totuşi, neserioasă.

"Mănuşă îi erai lui Ştefan! Şi confruntată cu propria prostie, tot nu laşi vocea jos!" Nasul Laurei se ridică şi mai sus, dar tonul rămase la acelaşi nivel de răsteală:

- Dar

Arătă spre Florentin:

- N-aveai de ce să-l inviţi să intre; indiferent cât era ceasul şi cât de obosit era. Trebuia să-l trimiţi acasă; că are casă. Şi are multe neamuri, şi toate au câte-o casă.

"Şi-acum intervine bunul simţ, care te obligă să taci totuşi, dacă

nu vrei să te bată fi-miu din nou pentru că ridici tonu' la taică-su!" Laura scrâşnea din dinţi; dar în următoarele trei secunde, nu mai scoase un sunet. Porni spre ea:

- Să ţii minte de-acum încolo, c-o să-ţi prindă bine! O femeie serioasă nu primeşte niciodată în casă un bărbat, dacă e singură.

Apăsă clanţa, ieşi, închise uşa... Şi-acum să se ducă acasă, nu? Şi să spere că Ana nu auzea motorul Daciei...

Florentin

Cumplit de dureroase cuvinte! Magistrală ieşire din scenă! Tăticul lui tocmai îi rezolvase şi problema cu Laura... Cum dracu de lui îi reuşea mereu? El nici cu vorba bună, nici cu cafteala nu o convinsese s-o lase baltă!

Poate că venise momentul să recunoască evidentul - nu crescuse chiar atât de mult cât bănuise...

Îşi aprinse o ţigară; yala se răsuci iar papucii intrară în bucătărie. Un trosnet, un pocnet... O brichetă... Laura se trânti pe scaun în faţa lui, trase din ţigară cu sete, suflă fumul... O privea lung şi-şi dădea seama că fusese cel puţin idiot că nu acceptase ajutorul tatălui lui! Care iată ce bine se descurcase şi cu Ştefan, şi cu Laura! Tânăra bufni în plâns:

- Da' ce dracu am, mă Florentine?! Ce au toţi cu mine? De ce mă tratează toţi ca pe-o femeie uşoară? Că să ştii că nu-s curvă! Mugurel a fost primu'! Iar între el şi bou' ăla de muzicant n-a existat intermediar! De ce dracu nimeni nu vede că nu fac altceva decât să-mi caut jumătatea?

- Pentru că n-o cauţi unde trebuie. Jumătatea ta nu e ţigan.

Ochii negri îl priviră lung...

- Ai fost crescută românește, dar ţi s-au băgat cu de-a sila în cap legile ţigăneşti. Legile alea nenorocite, care nu te-au lăsat să accepţi propunerea lu' Ştefan. Că v-aţi fi potrivit al dracului de bine!

- Nu legile m-au împiedicat atunci... Ce dracu încerc eu să mă mint? Taică-tu are dreptate! Sunt o curvă neserioasă! Că numai curvele se bagă să spargă căsnicii!

- Nu eşti curvă; eşti doar prea căpoasă ca să pricepi din prima. Ai un suflet ca un cozonac; dacă l-ai fi lăsat pe Ştefan să vadă asta, îţi punea Dumnezeu mâna-n cap.

- Ştefan? Crezi că ai mei ar fi acceptat să mă mărit cu un interlop gata promis? Chiar şi din disperarea provocată de vârsta pe care-o am?

O privea lung...

- Iar taică-su ar fi acceptat vreodată să-l însoare cu mine? M-ai vedea vreodată cu baticu' pe cap şi fusta plisată suflecată, spălând rufele la râu?

- Doamne, ce feste-ţi joacă legile alea nenorocite, care te zăpăcesc... Uită-le! Ştefan e ţigan doar când se duce-n şatră! Tu eşti ţigancă doar când te duci în vizită la taică-tu! Uită! Judecă românește! Pe Ştefan nu l-am văzut niciodată îmbrăcat altfel decât românește! Nu l-am văzut niciodată purtându-se altfel decât românește! Tu nu te-ai îmbrăcat niciodată cu pliseuri! Şi n-ai acceptat niciodată să intri pe uşă în urma bărbatului! Ce fac doi români care se doresc? Ce nevoie au ei de rude? Şi de acte? Şi de toate formalităţile şi porcăriile pe care le impune "eticheta"? Ce-i împiedică să-şi trăiască viaţa aşa cum vor ei? Ce nevoie ai avea tu de unu' care să stea să facă mizerie pe-aici, să umple coşu' cu rufe şi chiuveta cu vase şi să-ţi scoată ochii că "nu ieşi îmbrăcată aşa pe stradă"? La ce ţi-ar folosi un individ care nu se mândreşte cu ce are lângă el? La ce ţi-a folosit Mugurel şi acreala lui? Şi stilul ăla autoritar, de ţigan care e şef doar pentru că e bărbat - că-n rest nu prea sticleşte cu nimic?

Ochii negri deveniseră neatenţi. Laura privea în gol; se gândea... Păi, s-o lase să se gândească, nu? Se ridică:

- Nu-ţi mai căuta ţigan; că n-ai nevoie de ţigan. Tu ai nevoie de tinereţea aia pe care ţi-a îngropat-o Mugur. Nu-mi dau seama cum de n-ai raţionat singurică până acum, că ai avut timp căcălău şi pe el mereu prin preajmă! Şi la discuţie, în camera din spate... Gândeşte-te cât vrei; da' dacă ajungi la concluzia că vrei să-l suni, nu uita nici o clipă că el e-n luna de miere acum.

Se grăbi să iasă. Cobora treptele în fugă... O să se ducă...

Păi o să pornească de la tuşica Didonia. Ea sigur ştia totul! Fusese la "comandamentul de urgenţă", asistase probabil la toate discuţiile, mai întinsese şi cărţile...

Ioan

Parcă maşina cu două curţi mai în spate. Opri motorul, oftă greu...

Florentin rămăsese la Laura. Era sigur că nu va sta mai mult de cinci minute; doar cât să-i "traducă" ce-i spusese el, să-şi bea cafeaua şi să plece. Se întreba dacă fiul lui venea acasă. Era foarte important, pentru că arăta ca o epavă iar Ana ar fi avut un şoc să-l vadă aşa...

Sigur, după părerea lui, Florentin nu trebuia sub nici o formă să-şi dea cu apă pe faţă înainte să dea ochii cu nevasta lui! Numai imaginea aia dezolantă, dezlânată, îl putea scăpa de furia tigăii! Auzi: dormise la Laura... de două ori...

Ana-Maria

Zâmbi slab şi se ridică: deci socrul ei se întorsese singur... Oare ce concluzie trăsese? Care mai era starea mariajului ei? Comatos? Sau trosnea de sănătate, iar nea Ioan tocmai stătuse la o cafea şi-o vorbă cu Mugur Agapie?

Oof, ce chip de pokerist avea! Sau era ea extrem de obosită...

Deschise larg frigiderul. Era plin-ochi! Scoase doar sticla de Coca-Cola - încă îi era frică să bea o cafea.

Florentin

Apăsă soneria, încercând să zâmbească... Uşa se deschise larg; tuşica Didonia îi făcu semn să intre. Se conformă:

- Sărut mâna.

- Să trăieşti. Hai, că ai întârziat la micu' dejun.

- Nu mi-e foame, tuşico!

- Bă, tu ştii de la cât dau eu în cărţi? Circa de pe la trei! Am văzut cu ochişorii mei că ţi-e o foame grozavă şi ţi-am făcut ce-ţi place ţie! Hai, că se răceşte!

Intră în bucătărie şi rămase ţuţ: două farfurii identice! O omletă mititică, câteva felii de jambon, câte-o roşie tăiată parcă pentru marile restaurante... Brânza la mijloc, cănile cu lapte fierbinte... Îşi scoase geaca şi se aşeză în colţ. Şi oftă greu...

- Auzi, Prâsleo? Ştii ce mi se pare ciudat?

- Ce, tuşico?

- Hai, ia şi mănâncă! Mi se pare ciudat că ninge în prostie, mă! Deşi e ger afară! Ştii că pe ger nu ninge...

Aprobă şi oftă greu:

- Tuşico... Matale sigur ştii unde-au dus-o! Ce-au făcut, tuşico, cu Ana mea?

- Acum discutăm despre ninsoare. Şi mâncăm. Şi după aia tu taci şi eu vorbesc. Crede-mă că am ce-ţi spune!

Prea bine! Începu să mănânce. Deşi era extrem de gustoasă, omleta îi aluneca cu noduri pe gât...

- Ştii ce mă gândeam? La vară îmi pun termopane! Gata: nu se mai poate! Uită-te şi tu! Toate geamurile sunt închise, şi uite cum se umflă perdeaua!

Da, se clintea un pic atunci când dădea el din mâna dreaptă! Bravo, dar nu prea funcţiona sistemul...

- Pe la zece, aşa, trec şi eu pe la taică-tu; că mi-a promis Lăcrămioara că mă ajută să mă vopsesc. Mă fac frumoasă, mă! Că diseară

am *party* de revelion!

Bufni în râs: tuşica lui îl râr âise zdravăn pe "party"!

- Ce te râzi, bă? Ce, n-am voie să mă distrez?

- Doamne fereşte! Da' ce party?

- Ete, cu boşorogii ăia ai tăi şi cu ai lu' Nicuşor. Tot boşorogii; că ăia tineri merg cu voi la Crin.

Ridică privirea spre ea. O privea lung. Adică ei mergeau la Crin... "Cu voi"; adică cu el şi încă cineva. Evident, nu cu Laura!

- Pune, mă, mâna şi bagă la maţ! Vrei să dai în alte alea?

Lăsă furculiţa jos şi împinse farfuria:

- Vreau să ştiu dacă a atins-o.

- A bătut-o cu draci pe el; dar doar atât.

- Şi-a tăiat venele?

- Bineînţeles.

- E la el?

- Ia, bă, şi mănâncă! Am muncit la ea, bă! Şi se răceşte şi se duce dracu' bunătate de halealâ!

Bine, bine! Mânca! Numai să-i spună!

- Aia mică e tare încântată că stă cu mami a ei! De unde până acu' miorlăia şi se răsfăţa, s-o vezi ce cuminte e când o ia ea în braţe! Copilu' ideal, ce mai!

Aprobă scurt cu capul: nu ştia unde voia tuşa lui să ajungă - dar sigur ţintea ea undeva!

- A trecut deja la "nea Ioan" şi "tanti Lăcrămioara". Să-i vezi pe Roberto şi pe Gabi, ce mai chicotesc când o aud spunând aşa! Şi-ai tăi, ce făloşi mai sunt! Că şi-a dat şi ea seama cum e mai bine! Şi le-a mulţumit, acum, pentru tot ce i-au dat.

- Sărut mâna pentru masă - nu mai pot. Cum adică?

- Ce să nu mai poţi, mă?! Că abia dacă ai gustat un pic!

- Mă jur că simt că-mi vine să vomit!

- ... Bine, mă! Oricum îţi fac un sandwich...

- Nu-mi face, că găsesc eu ceva de mâncare. Cum le-a mulţumit?

- A pupat mâna socrilor.

O privea lung şi nu-i venea să creadă... Tuşa Didonia îşi şterse tacticoasă gura şi se aplecă spre el:

- Florentine, tu ai uitat un lucru. Fuga ei pe fereastră, urmată imediat de pierderea primului copil, te-au marcat atât de mult încât n-ai vrut să vezi voia sorţii; ai dat vina pe oameni, că-ţi erau mai la îndemână. Ai dat vina pe maică-ta şi pe taică-tu; pe ea pentru că era ea însăşi şi se băga în toate şi pe el pentru că a fost el însuşi şi n-a oprit-o. Şi-ai stat atâta timp cu Ana în apartamentu' ăla, chinuindu-te să-ţi ţii părinţii cât mai departe posibil de voi doi, că ai uitat poate cea mai importantă regulă, lege, principiu sau cum vrei tu să-i spui! Cea mai apropiată, cea mai de încredere este familia. Întotdeauna! Ştii cum spun românii: ţiganii sunt uniţi şi solidari, mai ales la necaz şi greutăţi. Tu ai uitat asta. Tu ai vrut să acţionezi de unul singur, să nu te controleze nimeni, să nu-ţi dea nimeni sfaturi...

- Acum, în momentul ăsta, toată familia mea îmi spune că Ana e acasă. Inclusiv dumneata! Iar acasă nu mai sunt nici măcar două cocoloaşe de hârtie! Fraţii şi cumnaţii nu-mi răspund la telefoane! Tata îmi vorbeşte din scurt şi-mi închide-n nas! Tuşico, am auzit din zvonuri ce s-a întâmplat; da' am văzut cu ochii mei apartamentu' ăla gol! Eu ce să cred? Ce să mai cred? Cu ochii ăştia doi am văzut camerele goale!

- Florentine, calmează-te şi ascultă-mă! Cea mai importantă este întotdeauna familia. Ea te va ajuta întotdeauna, indiferent dacă ai dreptate sau nu. Dar trebuie să fii atent cu familia asta; să ai grijă de ea, să vorbeşti cu ea, să-ţi spui problemele, să-i ceri ajutorul chiar şi atunci când ai vrea să te descurci singur-singurel... Să recunoşti că fără familie nu poţi trăi; că uite că nu poţi! Cât ai stat cu Ana, ai fost un pic... prea român. "Tu şi familia ta" a însemnat "tu, Ana şi Florentina". Chiar dacă Ana a învăţat legea asta ca pe-o lecţie, ea te-a văzut greşind; şi a încercat de multe ori să te corecteze, să-ţi atragă atenţia că nu era bine ce făceai, să te convingă să fii mai apropiat de ei... Tu ai perseverat în încăpăţânarea ta, îngrijorat că maică-ta şi taică-tu or să dea buzna peste voi...

- Ana a pierdut o sarcină din cauza familiei mele.

- A pierdut o sarcină toxică din cauza sperieturii pe care-a tras-o şi cu matahala noaptea, şi cu botezu' lu' Narcis după 12 ore. Ai tăi n-au avut absolut nimic de-a face cu sarcina ei.

- Eşti matale sigură?

- Absolut. Să ştii că am stat mult de vorbă cu maică-ta, ieri. Era foarte supărată pe tine! Iar taică-tu era copt de-a binelea! Ne-a strâns pe toţi la masă şi acolo ne-a ţinut până s-au rezolvat lucrurile! Şi ne-a interzis, la un moment dat, să te ajutăm în vreun fel. Am primit ordin să te lăsăm să te descurci singur. Să te ajute amicii la care-ai apelat! Dacă nu ai nevoie de ajutoru' nostru, să nu ţi-l băgăm pe gât!

- Da' ce voia? Să vin la el cu o petiţie? Să-i fac o jalbă-n proţap?

- Să-i dai un telefon, mă! Atunci când Ştefan a luat-o pe Ana, iar Roberto a urcat şi te-a dezlegat, nu l-ai sunat pe taică-tu! Nici atunci, nici peste patru ore! Tu te-ai dus prin oraş, pe la interlopi, pe la Bambina... Dar pe el nici măcar nu te-ai învrednicit să-l suni! El! Cel mai mare aliat al tău! El, care ţi-a dat 5.000 de euro şi ţi-a garantat că o vrea măritată cu tine! El, care a invitat-o şi-a insistat să se mute mai repede la voi acasă! El, care ţi-a organizat cea mai frumoasă nuntă dintre toate câte-au fost în neamu' vostru! El, care s-a modelat astfel încât să n-o supere! Care a dojenit-o pe Lăcrămioara atunci când ea a refuzat să se modeleze! El, care i-a mutat pe Marcel şi Ioana în pripă, ca să fie ea liniştită! El, care te-a lăsat să pleci de-acasă după ea! Florentine! Nu ţi se pare nimic ciudat? Aşa, la ce-ţi spun eu şi ce faci tu; nu ţi se pare nimic alandala?

Oftă greu:

- Ai dreptate, tuşico. Da' dacă am încercat să-i ţin cât mai departe, am făcut-o pentru ea!

- Ba ai făcut-o pentru tine, Prâsleo! Pentru că ţi-a plăcut noul rol de "bărbat"; şi, brusc, n-ai mai vrut să accepţi sfaturile şi ideile părinţilor. Ai vrut să stai pe picioarele tale; iar taică-tu te-a încurajat, până la un punct. Atunci când ai început să exagerezi, să-l tratezi cu indiferenţă, l-ai jignit...

- Şi tocmai de-asta nu m-am dus direct la el.

- Tare mă tem că, până nu te duci la el, n-ai să primeşti răspunsuri adevărate. Noi n-avem voie să-ţi dăm răspunsuri. Noi trăim în lumea noastră; ştim cine e capul familiei...

Aprobă şi se ridică:

- Bine, tuşico. Mă duc şi eu...

- Păi unde te duci?

- Habar n-am; da' mă duc! Tot mai sper să fiu în stare s-o găsesc singur!

- Bă, ai grijă cât încerci! Că pe de-o parte îşi pierde ea răbdarea, iar pe de altă parte îl jigneşti şi mai şi pe taică-tu! Un bărbat serios, cu capu' pe umeri, e-n stare să-şi dea seama când greşeşte şi să nu persevereze în greşeală! Şi e destul de înţelept să deschidă gura şi să spună: "Recunosc, am greşit".

Apăsă clanţa; fu prins de braţ:

- Mă! Mai stai, mă! Du-te în dormitor şi întinde-te două ceasuri! Că eşti albastru de oboseală!

- Nu, că nu-s obosit. Am dormit vreo patru-cinci ore azi-noapte...

- Păi unde-ai dormit, mă?

- La Laura.

Mâna se întinse prompt, răsuci yala şi deschise uşa. Iar mâna care-l apucase de braţ îl împinse ferm peste prag... Uşa i se închise-n nas.

Evidentă opinia ei, nu? O făcuse "de oaie"; tuşica ştia asta, că doar văzuse totul în cărţi... Tuşica ştiuse unde dormise el! Acum, pericolul era s-o anunţe pe Ana pe unde-i dormise bărbatul...

Păi să mai facă o dată "turul de onoare" pe la fini şi rubedenii... şi să spere că se-ndura unu' şi-i spunea unde era Ana! Şi se ducea altfel, cu alt aplomb, să-i ceară iertare tatălui lui! Ca un bărbat serios, adevărat, care rezolvase, târziu şi cârpit, problema - dar o rezolvase!

Luminiţa

Apăsă butonul, încruntată... Nicuşor zâmbi:

- Ia uite cine opreşte Dacia jegoasă în faţa porţii...
- Te rog să nu-i deschizi!
- ... De ce?
- Păi ştii unde-a dormit?
- Da, la Laura.
- Şi?

Se încruntă:

- Nicuşoare, mă îngrijorezi!
- Nu cumva a dormit la ea pentru că ea a fost singura care i-a deschis uşa?

Bună întrebare... Ghinion - avea răspunsul, şi i-l "servi" pe-un ton răstit:

- Şi Ileana i-a deschis; a caftit-o şi s-a dus la Laura!

Soţul ei şovăia... Soneria piui scurt. Îi făcu semn să intre în bucătărie... şi-l aşteptă să intre în bucătărie. Închise uşor uşa:

- Crezi că mie-mi place s-o văd pe Ana botoasă şi plânsă? Da', pe de altă parte, nici tata nu-i aşa fotogenic când e supărat! Şi mai ia şi pastile de inimă! Dacă tu-i făceai lu' nea Vlad aşa un rahat, cum crezi că ţi se răspundea?
- Cu o bătaie cu cureaua la curu' gol. Dureros, da' de cinci minute maximum.
- Şi pricepeai, sau...?
- Pricepeam... Uitam...

Soneria piuia în continuare. Din fericire, Nicuşor îşi aprindea o ţigară...

Ana-Maria

Soneria piui scurt. Se ridică şi descuie uşa, oftând uşor. Soacra ei intră, veselă:

- Neaţa!
- Sărut mâna.

Fu prinsă de umeri şi pupată apăsat pe obraji:

- Iar eşti supărată?
- Nu.
- Ba eşti supărată fleaşcă! Iar supărarea asta mă face să mă ungă pe suflet când îl aud pe Ioan cum îi zice că eşti "acasă" şi-i închide-n nas!

Ehei...

- Lasă, că-i vine lui mintea la cap! Hai să mâncăm!

Uite că o invita la masă! Soacra ei intră în bucătărie. O urmă, iar Florentina îi fu luată din braţe:

- Hai: pune mâna şi mănâncă, că iar te-ai făcut ca aşchia!

Adică aşa mâncau ele! Soacra ei se juca cu nepoţica şi-o supraveghea pe ea, să se-ndoape repede-repede... Bine!

Ioan

Soneria începu să piuie. Şi uite că nu se mai oprea... Păi să-i deschidă lu' Prâslea, să-l pălmuiască bine - şi verbal, şi "din încheietură" - şi să-i deseneze harta spre casă! Că altceva nu mai avea ce să-i facă!

Răsuci yala, deschise uşa... Diamant zâmbea "cu toţi dinţii":

- Să trăiţi!
- Să creşti mare, mă! Hai, intră!

Mm, toată fiinţa acelui tânăr emana aşa o agitaţie şi-o bucurie şi-un secret mare-mare... Arătă spre masă; Diamant se aşeză iar Lăcrămioara ieşi şi ea din bucătărie şi-l văzu:

- Ete la el! Neaţa, mă!
- Săru' mâna!
- Stai să-ţi pun o pască bună, de n-ai mâncat aşa deliciu de când te afli pe planetă!
- Nu vreau, săru' mâna! Am venit cu nişte veşti... Dinamită!

I-auzi!

- Despre Ştefan?
- Şi despre Laura...

Aoleu! Se grăbi să-l oprească:

- Stai aşa, că mă ia cu vertij! Neamu' Manolache, urgent la şedinţă!

Diamant râdea; el doar zâmbea, dându-şi seama că Prâslea rămăsese de dimineaţă să-i dea Laurei unele răspunsuri... Habar n-avea dacă fătuca îşi primise toate informaţiile despre Ştefan, despre viaţa pe care i-o oferea el, despre riscuri şi pericole; pe de altă parte, puţin îi păsa lui de deciziile ei! Viaţa ei, treaba ei...

Gata; veniseră toţi. Lăcrămioara intră şi ea ca vijelia, puse ditamai tava cu pască în mijlocul mesei şi se aşeză şi ea:

- Luaţi cu şerveţele! Ia zi-i, maică! Zi-i!

Diamant se sprijini de spătarul scaunului... şi începu să povestească:

- Ştiţi că eu l-am adus pe nea Vlad din şatră, aseară... Am rămas şi-am dormit la el. Iar de dimineaţă, pe la cinci şi-un sfert, sună mobilul. Ştefan: să vin urgent, că e în faţa porţii lu' nea Vlad, mă aşteaptă. M-am prezentat fuguţa, că am zis că iar l-a apucat! Era vesel; în costumu' de ginerică, cu floarea la piept, cu bileţelu' ăla la buzunar...
- Ce bileţel, mă?
- Păi băieţii au zis că nu se cade să-i umple buzunarul cu euroi - că suma ar fi o jignire, la aşa buzunar micuţ! Şi i-au pus un bileţel de-ăla lipicios, pe care-au scris "fără număr".

Bufni în râs:

- Era mangă, nu?
- Ba era mai treaz ca niciodată! Şi el, şi băieţii! Dealtfel mi-a spus că nu s-a îmbătat nici unu'; nici măcar nu s-au ameţit! Cred c-au băut, dracu, ulei înainte! Că, la urma urmei, oi fi ridicat matale potera; da' nu prea cred că Ştefan îşi permite să rămână nepăzit temeinic! Până nu se limpezesc bine apele, până nu-i mai trece şi lu' Florentin supărarea...
- Aşa; şi? Unde-aţi fost?

Lăcrămioara lui auzise că era legat de Ştefan şi Laura; presupunea despre ce era vorba, şi-acum nu mai avea răbdare!

- Şi mi-a zis, scurt şi la subiect, că s-a însurat cu Rubina ca să nu iasă scandal. Că şi-aşa ăl bătrân e destul de suferind cu inima, şi nu vrea să-l bage în mormânt. În plus, ieşea balamuc mare dacă o trimitea ieri acasă la taică-su. După ce i se dusese vestea tărăşeniei cu Ana...
- Şi-a preferat să se-nsoare!
- Da! A râs şi-a zis cam aşa: "Că era şi cazu' să-mi pun puţină ordine-n viaţă".
- Mai ales în aia publică. Bravo; e deştept!
- Foarte! Şi-a zis nişte chestii de m-au dat pe spate! De unde ieri în şatră era cuminţel şi spăsit, am aflat de dimineaţă că nu e deloc aşa! Că o s-o ia pe Rubina cu el peste tot, dar asta înseamnă doar că o mută dintr-o casă în alta! Că n-o s-o ia "la afaceri", fiindcă e periculos. Iar "afaceri" înseamnă orice, inclusiv petreceri... Dar că o să-şi pună un pic de ordine în viaţa din Bucureşti, pentru că acum e bărbat însurat şi nu se cade să-i bată taică-su obrazul că l-au văzut cunoscuţii prin oraş la braţ cu cine ştie ce liceană! L-am aprobat şi l-am întrebat unde mergem; mi-a zis că la Laura. Că-l sunase ea, pe la cinci fără un sfert, plângând în hohote, şi-l rugase să facă cumva s-o ajute! Aşa că el lăsase baltă toată nunta, inclusiv pe Rubina, şi le spusese-n gura mare că eu am o mare problemă cu un interlop de-al lu' Mitică Machidonu', care a pus gheara pe mine şi vrea să-mi ia gâtu' pentru că l-am ajutat la planu' cu Ana. Era foarte bine dispus; cică plecase pe uşă, însoţit de patru băieţi de încredere, iar Rubina rămăsese la petrecere, printre fetele care se căzneau s-o convingă că nu era deloc periculos, că s-a ridicat deja potera, că nimeni nu-şi permitea să se atingă de Ştefan... Pe băieţi i-a lăsat la prima crâşmă non-stop; a venit să mă ia şi-acum mergeam la Laura. M-a întrebat dacă ştiu ceva de Florentin; i-am spus că ştiam că umblă prin oraş după Ana! Şi-apoi am făcut conexiunea şi i-am zis că probabil a trecut şi pe la Laura. L-am întrebat: credea că e

ceva legat de Florentin? Iar el a aprobat. M-am speriat şi i-am zis: "Băi, sper că nu e vorba tot despre Ana!" Aici şi-a pierdut zâmbetul şi-a zis scurt, aşa, că Ana nu e buricu' Universului. L-a avut la picioare şi s-a şters pe el ca pe preş. Iar el n-are nevoie de asemenea femeie; ea să stea deci cu bărba-su ăla care-o suportă.

Lăcrămioara începu să aplaude, grăbită; Roberto i-o luă înainte:

- Făi mămico, lasă-l să zică!

- Păi ce-i fac eu, mă?!

Îi făcu semn să continue...

- Aşa! Că el unul a terminat definitiv cu ea. O lasă să-şi spargă capu' cu floraru' ăla fără minte, care nu e-n stare să-i apere onoarea şi nici să-şi care mobilu' după el, atunci când o caută. Că cică l-a sunat pe Florentin, ieri pe la două dimineaţa.

- L-a sunat.

- Şi cică ai răspuns dumneata. Chestie care l-a răzgândit imediat!

- Da' ce voia să facă, mă?

- ... Păi, la două, Ana şi-a revenit din leşin; că venise medicu' ăla şi-i pusese perfuziile. Şi ea i-a spus că în sufletul ei nu mai e loc nici măcar pentru ea; că e doar Florentin în sufletul ei. Şi-atunci el s-a hotărât să renunţe. Şi l-a sunat pe Florentin, ca să-i zică adresa de unde să vină s-o ia. Da' când te-a auzit pe matale, i s-au pus piticii: adică nu era-n stare s-o caute el personal? Sau o căuta, da' n-avea nevoie de mobil? Ce hal de soţ era ăla? Şi cică a avut aşa, un puseu de furie, şi s-a hotărât să-l lase s-o caute "pe limba lui". Adică fără mobil. După aia cică l-a sunat Florentin în draci; şi când s-a plictisit să se tot uite cum îi consuma bateria la mobil, i-a răspuns şi i-a zis că, dacă mai sună o singură dată, îi taie gâtu' lu' Ana. Şi-atunci Florentin s-a potolit.

Roberto se grăbi să completeze:

- Iar Florentin l-a sunat pe Crin şi i-a spus toată tărăşenia cu telefonu' şi gâtu'.

- Exact. Zi-i, Diamante.

- Am schimbat tema de discuţie, că avea iar privirea aia periculoasă. L-am întrebat dacă crede că o să se înţeleagă bine cu Rubina. Şi-a reînceput să râdă: bineînţeles că o să se înţeleagă foarte bine cu ea! Cât e ea de faţă, o să fie bărbatul iubitor numai lapte şi miere! Ea n-are voie să "miroasă" nimic din viaţa lui! Că viaţa lui nu e alături de ea. Rubina nu-i de el.

- Asta era evident.

Nicuşor pusese punctul pe i...

- Că atitudinea şi concepţia de şatră n-or să iasă niciodată din ea. Iar dacă după doi ani de stat în rulota lui, după ce-a împlinit totuşi şaişpe ani şi vreo mie de plimbări prin Mall, Rubina nu s-a gândit să-l măsoare aşa, de sus până jos, şi să-şi cumpere totuşi măcar nişte cremă depilatoare, nici o şansă!

Bufni în hohote de râs:

- Aşa a zis, mă?

- Să mor io dacă bag ceva de la mine!

Lăcrămioara lui oftă, printre hohotele de râs:

- Săracu'... băiat!

- Daa, sigur! Aşa că el o să aibă grijă să-i ocupe nevesti-sii toată viaţa cu tot felul de lucruri. Începând cu nepotul pentru taică-su. Dac-o fi să fie băiat, socoteala lui e că o s-o lase în şatră cel puţin 3-4 zile pe săptămână; ca să se bucure şi ăi bătrâni de nepoţel! I-ar dac-o fi să fie fetiţă, tot 3-4 zile pe săptămână le ţine acolo: ca să se bucure şi ele de aer curat... Iar el, cu viaţa lui!

- Deştept dat dracului!

Lăcrămioara îl întrerupse:

- Şi la Laura ce-aţi făcut?

- Păi am găsit-o bocind de mama focului, cu sughiţuri şi cu ochii uite-aşa de mari şi de roşii-n cap! Galanton cum e el şi săritor nevoie mare, Ştefan s-a grăbit s-o tragă în braţele lui, să-i şteargă lacrimile şi s-o întrebe de ce plângea! Aşa că am aflat cum Florentin a dormit la ea de două ori, şi nici prima, nici a doua oară nu a demonstrat vreo atracţie fizică pentru ea! Adică nici măcar fizică? Da' ea ce-are? Că grasă nu e, şi cu siguranţă şi Ana avea nişte celulită pe burtă! Da' că asta nu mai conta acum, că nu-l chemase ca să-l reclame pe Florentin! Ea se hotărâse definitiv şi irevocabil şi vrea să-l uite pe Florentin. Să facă cumva să-l uite pentru totdeauna.

- Stai! Cine să facă cumva: ea, sau Ştefan?

- Ea! Aşa a zis: "Vreau să fac cumva să-l şterg complet pe Florentin din mintea mea! Da' complet-complet!"

- Aşa; şi el ce-a zis?

- Aa, el a fost magistral! El a tras-o aşa uşor înapoi în braţele lui, pline de parfum de calitate, şi i-a apăsat uite-aşa de tandru capul pe pieptul lui şi i-a spus cu voce domoală: că las' că trece, că toate trec pe lumea asta! Că şi el, ce mult a ţinut la Ana, şi-a iubit-o sincer, şi-a plâns şi-a pătimit toate cele pentru ea, şi cum şi-a dat toată viaţa peste cap pentru ea! Da' uite că după duşu' rece de zilele astea, i-a trecut instantaneu! Şi-a liniştit-o pe fată... Şi cum îi pusese ditamai floarea de ginerică-n faţă, s-a dezmeticit şi ea: aoleu, da' el nu trebuia să fie la nuntă? El a zâmbit cu subînţeles: teoretic, aşa ar fi trebuit! Dar, atunci când are treabă, e acolo unde are treabă, nu? Ea l-a privit lung; el o privea deja lung, cu un zâmbet mititel-mititel pe buze...

Lăcrămioara era "prinsă" de povestire ca de-o telenovelă! De-asta nevasta lui exclamă:

- Ştie nemernicu' că-i frumos cu draci în el!

- Ştie, ce mai! Şi era aşa o scenă, cu ea ghemuită în braţele lui, plânsă şi despletită, iar el strângând-o maiestuos în braţe, zâmbind mulţumit c-o adusese exact acolo unde voise el... Iar ea cred că atunci a început să priceapă de fapt de ce venise Ştefan la ea aşa prompt, tocmai în noaptea nunţii lui; că l-a întrebat dacă tatăl lui ştia că a fugit de la nuntă ca să-i şteargă ei lacrimile. Iar el a devenit aşa, serios, şi i-a spus că viaţa lui o ştie doar el. Moment în care Laura a roşit toată, din cap până-n picioare, şi cred c-au trecut-o şi toate apele. Că a plecat capul şi i-a zis cam aşa: "Ehei, dac'ai şti tu ce mi-a zis Florentin acu' vreo oră, din uşa apartamentului..." Iar el m-a dat pe spate când i-a răspuns imediat: i-a zis cumva că ei doi s-ar fi potrivit la culme? Iar ea a zâmbit şi n-a răspuns...

- Deci Prâslea i-a deschis totuşi ochii...

- Probabil! Că eu nu-mi făcusem niciodată socoteli de-astea!

Lăcrămioara ridică vocea:

- Păi tu nu-ţi storceai capu' cum s-o măriţi mai repede, ca să scapi de ea! Zi-i! Şi el ce-a mai zis?

- Păi să ştii, bre, că n-am să uit toate zilele mele ce i-a zis el! "E dat dracului, Florentin ăsta! Toate le ştie! Şi adevăru'-i că le ştie, ce mai!"

Zâmbi slab:

- Deci Ştefan calculase deja anturajul şi femeile libere.

- Şi nici Laura nu-i de aruncat! Câţi ani are, Luminiţo?

- Cred că vreo 26.

- Aoleu, maică! Aşa de bătrână?

- Păi ce credeai? Patru ani de facultate, 22; cât a mai stat cu Mugurel... Că nu ţi-am zis ce criză de nervi a făcut, când a văzut că şi Nina a făcut pe dracu-n patru şi are un copil?

Nici el nu-şi dăduse seama că Laura are chiar 26 de ani! Chipul era de vreo 22-23! Şi acum, ştiind acest "mic" amănunt, mai că regreta cuvintele dure pe care i le spusese de dimineaţă...

- Mai zic?

- Păi hai, că ce crezi că aşteptăm? Revelionu'?

Aceea era atitudinea nerăbdătoare din timpul reclamelor care fracţionau inuman telenovela...

- Şi-atunci Ştefan i-a dat drumul din îmbrăţişare şi-a scos din buzunarul de la piept un lănţişor superb, subţirel şi finuţ foc, cu o jumătate de inimioară uite-aşa de micuţă. Din platină. L-a aranjat aşa, frumos, în palma lui, da' nu l-a întins spre ea. Şi i-a zis că s-a însurat cu Rubina pentru că aşa a vrut taică-su. Că ce să facă, doar e taică-su?! Da' de-acum încolo Rubina e în sarcina lui; că e nevastă-sa, începând de ieri. Şi el ştie cum s-o facă să nu-şi dorească să afle unde se duce el şi de ce. Iar pe ea, pe Laura, o ştia că era discretă, n-avea nevoie de balamuc şi nu simţea nevoia "să bată toba" despre relaţiile ei intime, ca să iasă în evidenţă. Ea n-a zis nimic; că cred că era ud patu'

sub ea, mamă-mamă! Iar Ştefan m-a uimit, pentru că i-a zis nişte chestii care de obicei nu se spun la femei...

- ... Ce i-a zis, mă? Mă, ia vezi tu cum mă faci s-arunc după tine! Spune odată!

- Lăcrămioaro, lasă omu' să mai şi respire! Că-ţi garantez eu că nu pleacă nicăieri până nu zice tot! Zi-i, Diamante!

- I-a zis şi ei că Rubina n-are cum să-i intre în inimă; că nu e ca el. El e ţigan doar atunci când intră în poiana aia unde-i şatra; în rest, n-are accent, n-are idei preconcepute, nu se minunează de ce miracol e metrou' şi n-are legea ţigănească-n sânge. Că în rest, el e român; da' e un român serios...

Aici trebuia să-l întrerupă! Ştia deja ce urmau să audă; dar nu mai rezista să nu-şi spună odată părerea!

- Ia, mă, nişte pască, şi mai răsuflă şi tu! Deci i-a venit băiatului mintea la cap! Mă rog; şi-a pus ordine-n viaţă. A luat-o pe Rubina, scoţând-o de sub supravegherea lu' taică-su şi scăpând şi el de presiunea bătrânului. Ştie deja cum să trateze cu ea, că e fată tânără şi cam slabă de cap; o "cumpără" cu o brăţară de juma de kil şi-un coş de trandafiri, o linişteşte arătându-i cum pleacă însoţit de nişte amici musculoşi şi-i explică de ce e foarte periculos să o ia şi pe ea pe unde are el întâlniri de afaceri. Şi ştie cum să-i spună c-o iubeşte ca să se facă crezut. Da' însurat fiind, e bărbat în toată regula! Are prestanţa lui, renumele lui, seriozitatea lui... Nu-şi mai permite să "zburde" cu puştoaice sub 18 ani; că alea-s cu gura mare, vor să se afle ce tare e amantu' lor, cine le protejează, cine le ia bijuterii şi case... Laura e serioasă. Munceşte pentru banii de rochii, e cochetă, e deşteaptă, e foarte discretă... E la fel de ţigancă ca şi el... Iar la cei 26 de ani pe care-i are, e perfect conştientă şi de beneficii, şi de pericole. Ştie să stea cuminte în casă o săptămână fără s-o mănânce degetele să-l sune... Nu bea, nu golăneşte, nu umblă din club în club... Cum aţi găsit-o, Diamante? Cu ce era îmbrăcată?

Diamant înghiţi şi ultima bucată şi răspunse:

- Era în pijama; o chestie albă cu nişte căţei parcă, şi-un halat alb peste.

- Deci aşa cum am lăsat-o eu, de dimineaţă. Bun; acu' spune mai departe, că-mi sare muierea-n cap şi te bat, mă! Rămăsesei la faza că el e român serios...

Râdeau... În sfârşit povestirea continuă:

- Atunci el i-a făcut semn să se uite-n ochii lui. Şi i-a zis că el nu-i mai poate oferi totul. Ea poate să se mulţumească cu cât îi oferă el? Iar ea a dat din cap că da...

Tânărul îşi aprinse o ţigară, suflă fumul şi se aplecă spre masă:

- Şi-atunci, nea Ioane, a scos nebunu' pistolu' de la curea. I l-a pus aici, la stern, şi i-a zis că, în schimb, el îi cere totul. Că ea n-are datorii şi obligaţii, ca el. Îi dă totul? Ea a aprobat iar cu capul. Şi-atunci el i-a luat mâinile, tanti, şi i-a pus pistolu'-n palme. Şi i-a arătat, ca la lecţia de tir: uite, ăsta e trăgaciu', asta-i piedica. A pus-o să apese pe trăgaci; normal, era blocat! I-a zis "Ţine-l bine", l-a încărcat, l-a întors cu ţeava spre el, a ridicat piedica şi-am zis că mor, nea Ioane! Că ea tremura toată, cu pistolu' orientat spre pieptul lui, iar el zâmbea! Şi-ăsta de la 14 ani nu mai umblă cu altfel de pistol decât pe glonţ! A tras-o spre el, ca să-i vină lui ţeava-n piept, şi i-a zis că să se gândească bine, până rezolvă el cu încuietoarea. Că ori apasă pe trăgaci, ori îl suportă câte zile-o avea ea! Că ar fi trebuit să ştie, înainte să-l sune şi să-l roage aşa ceva, că el nu se-ntoarce niciodată unde-a fost refuzat. Dar după ce l-a chemat la ea, iar el şi-a călcat pe principii şi-a venit totuşi, nu mai era cale de-ntors. Să se gândească bine - ori îl împuşca, ori era a lui...

Răbufni el, de data asta:

- Zi-i, mă, că mi se sufocă dracu muierea! N-o vezi că nici nu mai respiră?

- Păi nici Laura nu prea mai respira, şi era verde-albastră! Şi tremura ca o frunză! A desfăcut diliu' lanţu', a stat aşa vreo zece secunde uitându-se în ochii ei panicaţi... Şi până la urmă ea s-a dezmeticit şi-a pus piedica la pistol.

Lăcrămioara răsuflă lung şi se sprijini de spătarul scaunului...

- Iar el i-a pus lanţu' la gât şi i-a zis că cealaltă jumătate nu poate să iasă din seif, dar e sigur că ea n-o să-i ceară niciodată asta! Ea a dat din cap că nu; că n-avea suflu să mai scoată ceva pe gură... Şi el a făcut iar privirea aia periculoasă, care promite gloanţe-n frunte, şi i-a zis că jumătatea asta n-are voie să iasă de la gâtul ei nici când o fi să o bage rudele-n groapă, peste-o sută de ani. Şi ea a aprobat din nou. Şi el a sărutat-o şi i-a luat pistolu' din mâini. Şi mi l-a întins, aşa, cu două degete... Ce să mai fac; am luat drăcia şi-am ieşit, trăgând uşa după mine!

- Da' unde eraţi? La bucătărie?

- Nu; în dormitor.

- Păi v-a invitat în dormitor?

Diamant nu spusese "scena" chiar de la început; Lăcrămioara îşi închipuise tot dialogul pe scaunele din bucătărie! Oof, nevasta lui n-avea pic de imaginaţie!

- Nu; am găsit-o în dormitor. Iar uşa apartamentului era întredeschisă când am ajuns noi.

- Aa, păi e clar că fata anticipase mişcarea!

Lăcrămioara lui "rezolvase cazul"; aşa că o văzu luându-şi o bucată mare de pască şi muşcând cu poftă... O să-i facă o surpriză mare-mare! Zâmbi slab:

- Şi te-ai dus la bucătărie...

- Şi-am fumat vreo zece-doişpe ţigări aşa, am citit un ziar de prin octombrie... M-am tot întrebat dacă nu cumva eu eram acolo pe post de paznic, că doar îmi dăduse pistolul; şi m-am îngrijorat teribil, că nu fusesem foarte atent la cum se pune şi se scoate piedica... Şi, în sfârşit, a apărut şi el. Hai, că mergeam înapoi.

- Laura nu v-a condus...

- Nu; în schimb, el a încuiat uşa cu cheia când am plecat. Iar în maşină, imediat cum a pornit spre nea Vlad, a început să râdă: că cică Laurei i-a fost ruşine să mai dea ochii cu mine. Da' nu-i nimic; o să-i treacă ei...

- ... Şi-atât?

- Nu, tanti! Partea frumoasă acu' începe! Da' te-aştept să înghiţi...

Lăcrămioara îndesă pasca pe gât, bău un pic de apă şi exclamă războinic:

- Zi-i!

- Deci: o să-i treacă ei! Şi-or să aibă cei mai frumoşi copii de pe planetă.

Na, că rămăsese şi el ţuţ! Luminiţa se apucase cu mâinile de burtă iar Gabi avea nevoie de apă...

- Ştiu; aşa am rămas şi eu! Şi-atunci mi-a zis că acum el are două familii. Una din obligaţie, oficială, şi una pentru sufletul lui. Că doar ştiu că nu-şi refuză niciodată nimic... Că Florentin fusese filat şi interceptat subtil de băieţi până pe la cinci fără un sfert, când a plecat de la Laura. Că, dacă n-ar fi fost aşa, dacă n-ar fi fost el aşa, Laura n-avea nici o şansă să primească inimioara aia. Şi nici el nu s-ar fi hotărât aşa de repede. Şi-a râs: că cică dacă Laura n-ar fi spus în gura mare lucruri pe care numai ea le putea şti, nici gând să se apropie de ea! Da' când a aflat ce-a spus ea, şi-a schimbat complet părerea despre ea. Nu mi-a zis ce-a aflat, iar eu nu l-am întrebat. Da' la ce ochi roşii şi umflaţi avea fata aia când am ajuns la ea, cred că a răbufnit în gura mare despre de ce-o cred toţi paraşută, când ea de fapt nu-i aşa.

- Da; că am stârnit-o, când i-am zis ce-am avut de zis. Tot ce se poate! Oricum, o să se intereseze el şi-o să afle adevărul.

Diamant păli instantaneu:

- Ce să afle, nea Ioane?

- De ce a fost aşa ghinionistă fata asta. Că a avut un ghinion nenorocit... lung de vreo 26 de ani, aşa! Da' las-o pe ea - că ţi-o zice văr-tu ce şi cum, când te mai ia cu el pe post de paznic! Zi-i mai departe!

- Aşa... Iar în privinţa lui Florentin şi-a Anei, a zis că o să aibă grijă să nu mai dea vreodată ochii cu ei. Da' nu pentru că i-ar fi frică să nu-l apuce iar nebuneala pe Ana: că nu-l mai apucă. Simte că n-ar mai putea avea ochi pentru ea, după câte i-a oferit, câte a făcut pentru ea, cât era dispus să-i pună la dispoziţie şi ce dezamăgire enormă a avut când a descoperit că mintea ei şi-l imaginase atât de "negru", că nici măcar nu voia să încerce să-i vadă oferta. Da' o să stea la dis-

tanţă de ei, fiindcă nu prea-şi permite să mai dea mâna cu Florentin. Că, pentru furtul nevestei, două împunsături de cuţit sunt doar "introducerea"! A încheiat toate conturile cu ei; şi oricum, nu făceau parte din aceleaşi cercuri. Laura probabil că nu va mai fi mult timp contabilă la mall... Că o să-i ceară, în curând, să se rupă şi ea de neamul Manolache. Iar la cum au decurs lucrurile cât am afumat eu bucătăria, n-o să-l refuze. Că o să-i placă noul ei rol; o s-o mute în vila lui de la Cernica, după ce o renovează şi-o face pe placul lui, şi-o să-i dea o grămadă de treburi, pe lângă alea ale firmei ei de contabilitate! Ca exemplu, a zis că o să-i facă abonament pe la mai toate saloanele de spa, masaj, aerobic şi coafură: ca să nu se mai plângă atâta că e grasă şi are celulită! Şi multe altele, fireşte! Şi după aia a lămurit şi problemele cu mine.

- Aşa! Ia zi-o şi pe-asta, că mă interesează.

Fu privit cu mirare; ridică din umeri:

- Nu e normal să mă intereseze problemele lu' nepotă-miu?

Diamant se înroşise ca focul; Lăcrămioara chicoti, arătându-l pe nepotul ei prin alianţă cu degetul:

- Ete, Ioane; până la urmă, nor'-ta nu-i unicată...

Gata! Hohote de râs! Hohote generalizate! Bietul Diamant, nu pricepea o iotă! Şi se cam bosumflase, crezând că era luat la mişto... Decise să-l lămurească:

- Şi Ana are obiceiu' să înroşească obrajii. Nu ştiu deci ce-i cu rudele tale; că doar au doi ani de "antrenament"...

Acum râdea şi el!

- ... Gata? Aţi terminat cu râsu'? Hai, că sunt curios ce-a zis apropo de Diamant al nostru.

Două-trei secunde de dezmeticire din partea nepotului lui...

- Păi a zis că, în privinţa mea, ar fi cazul să pricep şi eu că sunt vărul lui. Şi tocmai mi-a încredinţat cel mai mare secret al lui. M-a rugat să fac cumva să nu-l dezamăgesc...

- Păi vezi, să nu-l dezamăgeşti! Adică nouă ne-ai spus; presupun că se aştepta s-o faci, de vreme ce aţi vorbit şi despre Ana şi Florentin. Da' mai departe, eu te sfătuiesc să nu baţi toba. Mai ales că în mintea lui sunt socoteli serioase, apropo de tine...

- Ce socoteli?

- Termină de zis şi pe urmă-ţi zic.

- Ei, n-a mai zis mare lucru; ne-am înţepat un pic. L-am întrebat cum de riscă să-mi încredinţeze asemenea secrete, după ce mi-a făcut ce mi-a făcut când a furat-o pe Ana! Mi-a zis că nici eu nu prea sunt ţigan. Şi suntem veri buni, după taică-su şi mama; asta ar trebui să-mi sune nişte clopoţei. Şi că, chiar dacă atunci nu l-aş fi ajutat, sau dacă aş fi băgat cuţitu'-n el, tot mă ierta. Şi-atâta; că la întoarcere a cam călcat acceleraţia... Acuma-mi zici?

Da; acuma-i zicea. Mai ales că Ştefan n-avea de unde să ştie socoteala din capul lui - el îl ştia pe Diamant ca fiind "băiatul Perlei", iar moartea lui Mihai ar fi trebuit - după mintea lui Ştefan - să-l îndepărteze şi mai mult de statutul de "nepot al lui Manolache senior":

- Diamante, e clar! El n-o să fie niciodată bulibaşă. Şi dacă-l pune taică-su bulibaşă mâine, te numeşte pe loc omu' lui de încredere şi nu-l prinzi prin şatră decât adus cu arcanu'. De făcut copii cu Rubina, o să facă măcar unul; da' fetiţa aia are zilele numărate.

Tăcere; zâmbetele dispăruseră subit. Pusese punctul pe i în gura mare şi-i dezmeticise din feeria acelei "telenovele"...

- A luat-o din obligaţie. O să-i facă un copil - că nu-l costă nimic! Şi-n plus, aşa se face! Copilul e coroana bărbatului, nu? Da' la câte bucurii o să-i dea Laura, la câţi amici influenţi are el şi la câţi bani poate pune la bătaie pentru spălarea urmelor, mi-e că o să cam dea o maşină peste ea, la un moment dat. Cam atunci când el o să fie sigur că Laura nu l-a ales nici pentru bani, nici pentru uciderea timpilor morţi. Adică după ce-o să nască şi ea şi-o să refuze angajarea unei bone. Clar acum?

- ... Nea Ioane, da' cum să fiu eu bulibaşă?!

- N-auzi ce-ţi spun eu? Mă! Tu l-ai urmărit vreodată pe tatăl lui Ştefan, cum îşi duce zilele? Ce face el oră de oră în şatră?

- Nu.

- Ia să-l urmăreşti. Şi să ţi-l închipui pe Ştefan făcând exact acelaşi lucru. Să vedem dacă poţi să ţi-l închipui în rol de bulibaşă!

- O să mă gândesc serios la asta. Că nu vreau să fiu bulibaşă, nea Ioane! E o răspundere enormă!

- Ştiu. Şi-o ştie şi bulibaşa, şi Ştefan. De-aia mor şatrele, mă! Şi şatrele, şi tradiţia, şi legea... E răspunderea prea mare. Iar tu n-o să fii bulibaşă decât aşa... cu observaţia şi telefonu'. Că tu-l informezi şi ţie-ţi zice ce să le zici... În concluzie, Ştefan e cu Laura. Bă, asta-i chiar culmea! Amândoi respinşii s-au găsit reciproc! Doamne, ce nebunie!

- Ioane, da' nu ţi-e frică să nu fie tot un plan de-al lu' Ştefan? Ca să stea în preajma Anei?

- Nu, Lăcrămioaro. După ce-a văzut moartea cu ochii şi pe Ceauşescu amestecându-se într-un război de toată frumuseţea, nu. În plus, Ana i-a făcut atât de multe lucruri rele, urâte şi i-a pus atâta sare pe sufletul rănit, că ar trebui să fie retardat să creadă că o va putea răzgândi într-un final!

- Dacă zici tu...

- Diamante, sper că mă anunţi prompt, dacă afli ceva ce-mi contrazice spusele!

- Sigur, nea Ioane! Doamne, da' se poate?

- Se cam poate! Că nu mi-ai zis absolut nimic, înainte s-o fure pe Ana!

- Nea Ioane, dumneata nu ştii ce mi-a făcut! Întâi şi-ntâi mi-a băgat microfoane mai peste tot şi mi-a zis verde-n faţă că nu vrea să mă amestec eu în socoteala lui! I-am arătat şi lui Nicuşor, atunci când am putut să-i arăt! După care mi-a pus doi chelioşi de-ăia la rulotă şi mi-a zis că, dacă vreau să plec din şatră, plec cu ei după mine. Şi la veceu' public, tot cu ei mă duc! Că cică sunt în pericol, aşa că el trebuie să aibă grijă de mine! Dacă mi-a luat până şi mobilu'...

- Am înţeles. Da' puteai să găseşti un mod de a spune cuiva ceva!

- Poate aş fi găsit, dacă nu eram chiar atât de speriat! Umblau gealaţii prin şatră ca prin brânză, nea Ioane! Iar Rubina m-a întrebat, într-o dimineaţă, ce i-a făcut mămica mea lu' Ştefan, de-i aşa supărat pe ea, şi-o bombăne şi-i promite tot felul de lucruri! Îţi dai seama că mi-a tremurat fundu' şi pentru mămica!

- Şi ce-i făcuse?

- Habar n-am! Presupun că i-a ghicit de despărţire!

Diamant zâmbea; el nu. Lăcrămioara mormăi, între două înghiţituri:

- N-a vrut să-i facă vrăji, să-l lege de Ana. Pun gâtu' jos!

- Tot ce se poate. Oricum, bine că s-au rezolvat lucrurile. Diamante, sper că o să începi să vii mai des pe la noi.

- Sigur, nea Ioane! Numa' să am drum prin Bucureşti! Că eu stau mai mult să muncesc, în şatră...

- Ba eu cred că o să vii săptămânal, aşa... Că cine-i mai duce auru' lu' Nicuşor, la magazin? Ştefan? Sau crezi c-o trimite pe Laura, cu poşetuţa plină de medalioane?

Nepotul lui se ridică:

- Promit că vin în fiecare săptămână. Eu plec, că trebuie să ajung până-n şatră şi să mă şi întorc.

- I-auzi! Unde faci, mă, revelionu'?

- Păi, unde-l face toată lumea! La Crin!

Aprobă şi se ridică şi el:

- Foarte bine. Te-aştept pe 1, să-mi zici cum şi-au făcut copiii mei de cap.

- Vin pe la prânz; e bine?

- E tocmai bine. Atunci se trezeşte şi Didonia. Ştiai că ea face revelionu' cu noi, seniorii; nu?

- Acu', că am aflat... Nea Ioane; crezi că mai e supărată pe mine?

- Nu-i supărată, mă! E doar căpoasă, aşa ca restu' neamului, şi nu vrea să priceapă că are un copil! Da' lasă, că "se prinde" ea până la urmă...

Diamant se grăbi spre uşă, dând cu "săru' mâna" în dreapta şi-n stânga... Întinse mâna:

- Diamante, eşti un băiat straşnic!

- Săru' mâna, nea Ioane!

- Să nu te schimbi niciodată, mă!

- Jur că nu mă schimb!
- Hai, fugi!
- Să trăieşti, nea Ioane!
- Şi tu să-mi trăieşti, nepoate!

Ce obraji roşii făcea şi el... mamă-mamă! Încuie uşa şi reveni în sufragerie...

- Mă Ioane; da' fata asta nu-şi dă seama în ce căcat mare-mare s-a băgat?

- Nu ştiu, Lăcrămioaro! Şi-o da seama - că, la vârsta ei, nu mai e copil neprihănit! Da', vorba lu' fiică-ta: i s-o fi pus şi ei la suflet doru' de-un copil! Cu cine vrei să-l facă? Cu Agapie?

- Doamne fereşte! Da' e periculos, Ioane! Dacă lu' Ştefan o să i se pară că-i dă ţeapă, îi zboară creierii!

- Nu-i zboară nimic! Că-i prea calculat şi prea deştept ca să se lase dus de nas de nişte zvonuri.

- Iar dacă află duşmanii cine-i sufletu' lu' Ştefan, altă belea!

- Laura ştie foarte bine în ce s-a băgat. Eu am plecat de-acolo pe la patru jumate; Prâslea nu avea ce să-i spună atât de important ca să dureze mai mult de cinci minute. Restu' de zece, au fost ţigările şi socoteala. Prea a avut o viaţă plată, fata asta; iar Ştefan ăsta e tânăr, frumos şi-i oferă o grămadă de lucruri! Se gândeşte şi că orice om se schimbă, şi-şi schimbă şi deciziile... Şi-ţi zic o chestie... La vârsta ei, după ce şi-a mâncat tinereţea sforăind sâmbătă seara lângă Agapie, vrea şi ea să simtă că trăieşte! Las-o să trăiască!

- Da' o las, Ioane! Ce, n-o las eu?

- N-o laşi! Nu te gândeşti că poate e cu el chiar acu'? Şi sughite, de nu poate bietu' băiat s-o pupe şi el?

Lăcrămioara nu-l mai menajă; scoase limba la el şi se ridică cu tava. Gata, îl pedepsea: ducea pasca înapoi la bucătărie... Calculă informaţiile şi anunţă scurt:

- Florentin şi Ana nu află nimic din povestirea lu' Diamant. Or să-şi dea ei seama, mai devreme sau mai târziu... când s-or mai estompa amintirile...

Văzu multe aprobări cu capul iar Roberto îşi aprinse o ţigară:

- Mă tată; da' Prâslea pe unde-o umbla?

- Nu ştiu; nu mai vreau să ştiu. Că mi-a stat sufletu'-n mine când am aflat că oamenii tăi iar n-au fost în stare să-i vadă pe oamenii care l-au filat până pe la cinci.

Tăcere... Se ridică:

- Prâslea apare în maximum două ore. Pregăteşte-ţi discursu' - că tu vorbeşti cu el.

Florentin

Trânti tava pe masă şi se aşeză. Era unicul nebun care mânca pe terasa McDonald's-ului. Dar nici nu voia să se-nghesuie cu restul "populaţiei", nici nu voia să se abţină de la a băga tutun în el...

Nina nu-i deschisese uşa; se prefăcuse că nu era acasă. Mă rog; poate chiar nu era acasă! Poate dormeau toţi trei, pregătindu-se de petrecerea de revelion... Nici pe Luminiţa n-o găsise acasă. La Ileana, servitoarea îi spusese că erau amândoi la o mini-petrecere, la Bambina. Trecuse inclusiv pe la magazin! Intrase în toate camerele şi cotloanele! Nici o şansă... Aşa că-şi rugase un amic, care era recepţioner la un hotel de mâna a treia, să dea el sfoară-n ţară şi să purice hotelurile. Că alte rude nu mai aveau!... Mă rog; ar mai fi fost surorile tatălui lui. Dar asta era "cu bătaie" atât de lungă, că nici cu avionu' nu ajungea Ana la ele acasă...

Şi simţise, când voise să coboare din maşină în faţa dispeceratului taxi Meridian, că nu se mai poate îndrepta! Stomacul i se lipise de şira spinării; şi-l durea al naibii de tare, când încerca să-l dezlipească! Aşa se explica acceptul celor 20 de minute pierdute total inutil la McDonald's...

Mobilul începu să piuie. Înghiţi cartoful, privi afişajul... Asta ce mai voia acum?

- Da.
- Hai salut.
- Salut, Laura.
- Ce faci?
- Uite, sunt la un Mac; mănânc.
- ... Tot nu te-ai dus acasă?
- N-am ce căuta acasă, fără soţia mea. Nici nu sunt prea sigur unde e "acasă" ăsta! Că ea-i "acasă la noi"; da' când am căutat-o eu "acasă" la mine, nu mai era nici mobila...
- Băi, deci tot n-ai găsit-o pe Ana...
- Eu ce-am "tocat" până acu'?!

Nu de alta, dar discuţia aia îi făcea rău; îi amintea cuvintele tatălui lui, cuvintele mătuşii lui...

- Băi, eu cred că pot să te-ajut.

Ia! Că devenise brusc interesant! Asculta cu mare interes...

- Eu pot să te asigur că Ana nu e la Ştefan. Şi nici n-o să mai fie vreodată. Pentru că Ştefan, cu toată discreţia pe care-o implică chestia asta, e cu mine acum.

Cee? Cum? Auzise bine, sau îl tâmpise foamea şi-avea imaginaţie? Laura plus Ştefan egal love?

- Iar culmea e că pentru asta tot ţie trebuie să-ţi mulţumesc! Că mi-ai deschis ochii şi mintea!

- Băi, stai puţin! Mai zi-mi o dată, că nu-mi vine să cred!

- După ce-ai plecat tu, am bocit ca proasta vreo zece minute. Şi-am luat un calmant, am băgat scurt o ţigară şi m-am gândit la tot ce-ai spus tu. M-am gândit logic! Băi, şi avea o grămadă de logică gându' ăla! Ştii, mi l-am imaginat lângă Rubina şi nu mi-a venit să cred, ce toantă fusesem! Şi-apoi m-am imaginat pe mine cu el - şi mi-am dat palme, la cât de toantă fusesem când am refuzat să joc teatru cu el! L-am sunat, a venit destul de repede împreună cu Diamant... Spre marea mea surprindere, a venit pregătit; aşa că, ce să-ţi mai zic... Poate doar că a plecat pe la 6, dar s-a întors la 9; şi abia adineauri a reuşit cu greu să se dezlipească şi să pornească, totuşi, spre domiciliul conjugal...

Laura chicotea, foarte veselă... Până la urmă, uite că totuşi auzise corect! Laura se cuplase cu Ştefan! Bravo ei! Se pomeni zâmbind:

- Bravo! Te felicit: bună alegere! Peste vreo trei anişori, aşa, Rubina o să iasă din cărţi; şi-atunci va fi rândul tău.

- Băi, eu n-aş spera la de-astea. Că mi s-a spus clar, cu cuvinte citeţe, care mi-e locul. Cum vrea el! Mie îţi dai seama că mi-ar place...

Daa, cum să nu!

- Aşa că-ţi mulţumesc, a mia oară poate, că iar mi-ai dat un şut în cur şi m-ai împins spre înainte-n viaţă... Şi vreau să te-ajut! Ce dracu; măcar atâta lucru să fac pentru tine! Să te-ajut şi eu o dată, după ce ţi-am făcut atâtea probleme!

- OK; spune-mi unde-i nevastă-mea.

- Mda; temă mai grea decât asta chiar că nu există... Băi! Dacă zici că la părinţii ei nu e, la neamurile tale nu e şi nici la ai tăi în casă nu e, eu cred că ar fi putut s-o ducă la vreun hotel! Tocmai pentru că tu umbli din neam în neam, iar ei ţin musai să te vadă intrând în casa lor şi punându-ţi cenuşă-n cap! Oricum, tot prin apropierea casei lor e; că doar n-o s-o lase singură acolo, nu? Mai trec şi ei, să vadă nepoţica, să o liniştească pe ea...

Hotelurile; o pistă pe care mergea deja, aparent degeaba, de vreo două ore... Laura exclamă:

- Da' du-te, mă, la taică-tu! Ce poate să-ţi facă? Te ceartă, te trage de urechi, îţi mai lipeşte două pălmi peste barbă şi gata! Că să ştii că părintele-i părinte până moare - şi-şi iartă copilu' indiferent câte prostii mici şi mari face!

Oftă greu... şi renunţă la cartoful pe care-l scosese din pungă:

- Mă, la urma urmei, tare mă tem eu că m-au învins... O să mă duc să-mi fac autocritica! Nu mai ţin bine minte; da' sper că tata nu mai poartă curea la nădragi...

Laura râdea; şi el începuse să râdă...

- Şi ce faci azi? Pe unde faci revelionu'?
- Păi sunt invitată la Crin.

"Invitată", adică Ştefan nu venea... Perfect!

- Aha! Atunci vorbim diseară, la revelion!

- Vorbim! Hai, baftă mare! Să nu mai ţipi la taică-tu!
- Nu ţip; o să tac şi-o să-l ascult. Undeva, la sfârşitul monologului, e adresa...
- Exact! Nu uita chestia asta! Pa!
- Pa!

Apăsă butonul şi selectă numărul mamei lui. Mama, tot mama... Suna...

- Da, maică.
- Sărut mâna.
- Să trăieşti.
- Ce faceţi voi?
- Uite, coacem ultimele tăvi cu pască. Nu vii să mănânci?
- Ana e pe-acolo?
- Nu-i, maică! Că stă acasă, cu Florentina! Trebuie să facă bradu', să-şi pregătească şi ea o fripturică...

I-auzi! Alt brad! Da' de ce? Că doar luaseră inclusiv bradul din apartament! Ce făcuseră cu el?

- Da' tu unde eşti?
- Ei, pe-aici, prin zonă.

Că dacă-i zicea că îndesa pe gât nişte fast-food, chiar că mânca bătaie! Se grăbi să continue:

- Da' tata-i acasă?
- Da, e. Vrei să ţi-l dau la telefon?
- Dă-mi-l.

Două-trei foşnete; apoi auzi clar bombănitul tatălui lui:

- Spune-i că dorm.

O secundă, două... Iar mămica lui îi comunică, pe un ton neutru, decizia capului familiei:

- Doarme.

Adică exagerase; începuse deja să-l jignească... Zâmbi slab:

- Bine, mamă; o să vin şi-o să-l aştept să se trezească.
- Bine. Te aşteptăm.

Închise, dădu să se ridice... Ei, na! De ce nu, la urma urmei?! Muşcă din hamburger, căutând în agendă... Şi apăsă butonul verde.

La urma urmei, viaţa neamului Manolache părea că revenise la normal! Coceau pască, aranjau revelioane la Crin... Ce şanse avea ca şi telefonul Anei să fi revenit la viaţa lui firească?

Tresări: suna! Pe toţi dracii, suna!

Ana-Maria

Telefonul începu să piuie. Se ridică greu; Florentina o tot lovise cu premergătorul peste picioare şi amorţise... Privi afişajul. Florentin...

Să-i răspundă? Să-i vorbească? Să se prefacă supărată?... Să se prefacă că nu auzea piuitul?

De fapt, îl voia acasă?... Ridică telefonul şi răspunse în romanes:

- Da.

Un moment de tăcere... şi-un ţipăt isteric:

- ... Ana?
- Da.
- Ce faci? Unde eşti? Ano, unde eşti?

Ce disperat era! Ce, nu ştia unde e? Unde dracu putea să fie o femeie serioasă, respectabilă, cu familie, pe 31 decembrie?

- Acasă! Unde să fiu! Sau te aşteptai să fiu altundeva?

Deşi rostise fraze certăreţe, pe-un ton răstit, Florentin nu reacţionă la ele:

- Acasă la ai mei?

Florentina chiui zdravăn. Ah, ce gafă monumentală! Dar... Dar poate că era mai bine să audă şi copilul; ca să n-o bănuiască că era la Ştefan acasă! Zâmbi slab... Şi-i oferi "răspunsul standard":

- La noi acasă.

Soţul ei răcni la propriu:

- Ano, nu te mai juca! Spune-mi unde eşti!

Aa, adică ea se juca! Tot ea era cea care se juca! Bufni în plâns şi ţipă şi ea:

- Nu sunt la Laura - aşa că nu mă mai căuta pe-acolo!

Apăsă butonul roşu şi-şi opri telefonul: mare greşeală! N-ar fi trebuit să-i răspundă! N-ar fi trebuit să-şi pornească telefonul! Socrul ei n-ar fi trebuit să i-l dea! Incredibil...

Se aşeză pe scaun, lângă fereastră. O să-l aştepte acolo; dacă nu venea anu' ăsta, sigur venea la anu'...

Florentin

Apucă tava şi-o rupse la fugă spre coşul de gunoi: adio hamburger! Alergă la Dacie, porni motorul, demară, acceleră până la podea, intră pe contrasens...

Ana ştia că el dormise la Laura! Cum naiba aflase? Cum de aflase tatăl lui că el dormise la Laura? Că azi, la patru dimineaţa, îl găsea la Laura? Nu cumva... Nu cumva îl urmăriseră? Nu ei, fireşte! Amicii lui Roberto! Că prea le reuşise partea cu ascunsul Anei, cu mutatul mobilei şi-al lucrurilor... Sigur fusese urmărit! Când se dusese ultima oară la ei, în stradă dăduse peste un adevărat batalion de amici de-ai lui Roberto! Şi de-ai lui, fireşte; da' atunci când nea Ioan Manolache zicea o vorbă, nu mai exista amiciţie!

Şi-l jucaseră hop-ţop ca pe Hopa-Mitică!

Doamne! Cum o să-i spună el Anei... Cum o să reuşească s-o convingă că nu se întâmplase absolut nimic între el şi Laura? Oare o să reuşească? Oare Ana o să-l ierte vreodată? O să-l mai ierte o dată?

Până când o să-l tot ierte soţia lui? Câtă răbdare mai avea cu el?

Frână, viră stânga şi acceleră: încă 300 de metri...

Ioan

Se ridică din fotoliu şi-şi aprinse o ţigară: dacă avea ţigara aprinsă în mână, nu-l pocnea. Că nu voia să-l ardă, să-i lase semne. Mârâi printre dinţi:

- Dacă îi zice vreunu' ceva înainte să termine Roberto ce-are de zis, vă joc pe toţi în picioare! Sunteţi fericiţi şi veseli, că e revelionu'! Asta-i atmosfera; s-a priceput?

Nici un răspuns, adică toţi dădeau din cap că "da"! Iar motorul supraturat se apropia cu repeziciune... Gata: venise.

Ana-Maria

Deci venise şi el... Nu; nu venise; se dusese să întrebe unde era "acasă". Frumos!

Ar fi trebuit să-l asculte pe Roberto; să se fi apucat de fumat. Dar mirosea atât de frumos în living, a brad adevărat şi cozonaci gustoşi, că ar fi fost păcat...

Soţul ei arăta ca după război. Îl privea şi realiza că o căutase non-stop trei zile şi trei nopţi... Iar dacă dormise la Laura... Ea una se îndoia că domnişoara contabilă s-ar fi apropiat de-un sconx! Că la cum arăta, omul ăla sigur mirosea în consecinţă! Dar tentaţia era mare, ea era în vila lui Ştefan, el era 50% convins că soţia lui îl părăsise... Şi până şi-o oarbă ar fi văzut oportunitatea nesperată! Darămite Laura, autoarea ghidului de succes "Cum să spargi o căsnicie în zece paşi simpli"...

Nu-i rămânea decât să aştepte. Florentin se ducea să înghită morala, cearta, palmele şi răspunsurile. Şi, în final, spera ea că i se va spune şi adresa completă a lui "acasă".

Se aşeză mai comod pe scaun: acum, să aştepte.

Ioan

Brusc, decise să nu-i deschidă el uşa; aşa că porni spre masă:

- Mirelo, deschide-i tu.

Nora lui porni spre uşă. Ptiu, Doamne, că deşteaptă mai era! Mergea încet, calmă ca şi el! Luminiţa s-ar fi repezit în fugă, cu plonjon pe yală... Soneria piui. Se aşeză, iar Mirela deschise uşa.

Florentin

Yala ronţăi; uşa se deschise. La vederea Mirelei, a zâmbetului şters de pe chipul ei, realiză că iscase un uragan de proporţii apocaliptice! Deci un uragan trebuia să stingă, ca să primească adresa...

I se făcu semn să intre; se conformă. Lăsă geaca în cuier, pantofii pe hol... Păşi în living.

Uşa bucătăriei se deschise. Mama lui intră, îl văzu... Şi alergă înapoi în bucătărie! Sigur se ducea după tigaie! Se opri şi el - o aştepta. O merita, aşa că o va încasa fără să crâcnească! Dacă la sfârşitul pedepsei era adresa, aştepta bucuros... O văzu intrând în fugă, cu coada de la mătură în mână:

- Dumnezeii mătii de idiot! Laura, ai? Vino-ncoa!

Răcnetul îl sperie de-a binelea chiar şi pe el!

- Fă!

Blocaj pe toate fronturile. El înlemnise, mama lui se oprise imediat... Acelaşi ton răcnit:

- Marş la bucătărie!

Oo, Doamne! Ce făcuse?! Tăticul lui, care-şi adora nevasta, îi răcnea "Marş la bucătărie"... Mămica lui dădu cu coada de la mătură de podea; şi îi întoarse spatele, nu înainte de a-i arăta pumnii. Deci, indiferent dacă azi era iertat sau nu, o avea promisă, cu prima ocazie când vor fi între patru ochi...

Se întoarse spre tatăl lui. Se aştepta, la modul cel mai serios, să i se arate uşa... Ciudat; i se arătă un scaun liber! Nici măcar scaunul mamei lui, de lângă capul familiei! Intră, deşi nu înţelegea ce i se pregătea... Se aşeză.

Roberto mânca. Tacticos, rupea câte-o bucăţică de pască, mesteca bine ca să nu-l doară stomacul... Nicuşor învârtea bricheta. Încet, cu tact... Gabriela se ţinea cu mâinile de burtă. Mamă-mamă, ce se mai rotunjise cumnata lui! Dar erau doi... Marcel mesteca în cana cu cafea. Da' mesteca îndelung, aşa, de parcă voia s-o transforme în cremă... Mirela intrase în bucătărie; Luminiţa habar n-avea pe unde era. Crin sigur era acasă, la Ileana lui! Iar tăticul lui stătea la masă şi-l privea lung...

Era o atmosferă infernală pentru discuţia pe care trebuia s-o deschidă. Dar... Dar întrebă, privind ochii negri din capul mesei:

- Unde e Ana?

Tonul tatălui lui promitea tunete şi fulgere, toate abătute asupra capului lui prost:

- Acasă, unde să fie?!

- ... Şi fata?

- Păi cu maică-sa, nu? E 31 decembrie; unde-ai fi vrut să fie, dacă nu acasă?

Plecă privirea: venise degeaba. Nu exista nici o adresă. Nu pentru el! N-o merita...

Nega încet cu capul: n-o mai merita...

Uşa bucătăriei scârţâi uşor; se pregătea pentru lovituri... Când colo, văzu cu coada ochiului şorţul mamei lui; i se puse în faţă o farfurie cu răcituri. Adică... Adică...

Împinse uşor farfuria: nu venise să mănânce. Nici nu putea să mănânce! Tocmai aflase că nu o găsise pe Ana până acum pentru că nu merita s-o găsească! Nu mai merita... Ştefan avusese dreptate: nu merita o asemenea femeie. Nu era în stare s-o apere; nu era în stare nici să aibă grijă de ea, nici s-o facă fericită. Nu era în stare nici măcar să afle unde era "acasă"!

- Şi ce-ai mai făcut tu?

Roberto deschidea discuţia? Îl privi lung, cu un zâmbet trist pe buze:

- Mi-am tot căutat nevasta; se pare că-s uşor tâmpit, dacă n-am fost în stare s-o găsesc nici după două zile şi ceva!

Scaunul foşni uşor pe covor; întoarse imediat capul! Tatăl lui se ridicase; acum îşi privea fiul cel mare:

- Roberto, pune mâna şi zi-i tu cum a fost. Că dacă-i zic eu, îl şi plesnesc! Şi-i ditamai mălău'! Mi-e mie ruşine, ce dracu!

Adică nu-i spunea el? Nu ţinea musai să-i reproşeze, să-l facă cum îi venea la gură, să-l plesnească atunci când enervarea atingea cote maxime? Se părea că nu; îl văzu intrând în dormitor, închizând corect uşa... Întoarse capul spre Roberto; fratele lui mesteca tacticos pasca... Gabi se ridică:

- Eu mă duc să mă întind, că nu mai pot!

- Stai, că vin să-ţi fac masaj!

Mirela părăsea şi ea discuţia "între bărbaţi"... În sfârşit, erau singuri. Păi să se-apuce! Când săreau cu picioarele pe el? Înainte, după sau în timpul povestirii? Roberto îşi aprinse o ţigară:

- Ştiai că am mai deschis patru chioşcuri? Că ne-am extins spre Aviaţiei, cu bătaie spre Pipera? Începând de-acu' trei-patru luni; da' nu cred că ştiai. Că n-ai mai trecut pe-aici, să te interesezi ce mai facem, cum o ducem, dacă suntem bine sau rău... Că dacă veneai, îţi ziceam să te extinzi şi tu! Cum pui nişte bănuţi deoparte, să mai deschizi un mall de-ăla cu florărie şi magazin unic. Ca să prosperi, frăţioare! Ca să ai! Ca să nu mai stai tu la vânzare! Că nevastă-ta nu-i femeie de ţinut doişpe ore la tejghea, cu trezire la şase dimineaţa şi ditamai casa de întreţinut de una singură!

Asta era morala pentru înstrăinarea de ei; o primea bucuros, pentru că ştia că greşise. Şi ştia şi el că viaţa pe care i-o oferea acum soţiei lui, centrată strict pe tejghea şi somn, era un chin... Dar ar fi vrut să-l roage să treacă peste morală, sau măcar s-o amâne; el voia să ştie unde era Ana... Iar fratele lui mai pufăi de două ori... se încruntă şi privi lung scrumiera:

- ... Imediat cum l-am sunat şi i-am spus ce s-a întâmplat, tata şi-a pus planu' în aplicare. Că ştiusem c-o s-o fure; şi ne făcusem un plan, detaliat şi pus la punct minut cu minut. Întâi şi-ntâi, am urnit oamenii de la aeroporturi, poliţiştii de la circulaţie şi florarii. Ca să nu poată s-o scoată din Bucureşti sau, şi mai rău, din ţară. Interlopii au intrat în scenă ceva mai târziu.

Un fum...

- Au plecat de la bloc cu unicul BMW care nu se vedea din parcare; unicul care avea numere de înmatriculare. Au mers spre Aviaţiei; s-au întâlnit cu un amic de-al lui Ştefan, medic pe Salvare. El i-a cusut rănile şi te-a scăpat de judecată-n şatră. Cu Salvarea au ieşit din Bucureşti.

Cee? Deci o scosese totuşi din Bucureşti? Doamne! Ce plan avuseseră ei, bărbaţii neamului? Ce hal de plan bun de nimic?

- Dacă Ştefan nu era isteţ s-o îndepărteze de Bucureşti, era vai de noi. După ce-a primit îngrijiri medicale şi-au ieşit pe DN1, au intrat pe centură. Acolo îi aştepta jeep-ul cu bagaje; că a fost băiat deştept! A cumpărat casa de la Cernica cu 12 ore înainte să se mute-n ea! Şi-a preferat să care bagajele după el la răpire, în caz că ar fi fost filat cu o seară înainte... Apoi ai vorbit tu cu Crin; ai ţipat la el să bage toţi cărbuni - da' interlopii tot la viteză mică au rămas. Că aşa era mai bine. Şi să ştii că ai avut dreptate! Când noi vorbeam în bucătărie despre afaceri, ea era cu cătuşele la mâini şi cu scociu' peste gură, îmbrâncită între Salvare şi Jeep. Atunci i s-a scos verigheta de pe deget. Când au ajuns, a pus-o să se schimbe; apoi au stat, pur şi simplu, la televizor, pentru că nu se putea discuta. Erau prea multe persoane prin preajmă. Băieţii lui Ştefan rămăseseră în urmă cu montatul gratiilor la geamuri...

Îl privea lung... Şi-l întrerupse:

- De unde ştii toate astea?

- Nevastă-ta are memorie bună; iar ceea ce i-a scăpat la prima povestire, ne-a spus la a doua. Partea cu transferul din Salvare în Jeep am aflat-o chiar după ce s-a petrecut, de la o florăreasă care ştia de răpire şi s-a nimerit să traverseze străduţa aia în drumul dintre casă şi tarabă. A văzut un cârnat de BMW-uri, un batalion de interlopi, un Jeep şi-o Salvare; şi-a dus-o capul că aia nu-i serbare câmpenească... După câteva ore, în timp ce noi stăteam cu tine-n apartament şi încercam să nu te lăsăm să ieşi în stradă... ca să nu-i dăm şansa s-o con-

vingă să spună "Da" scoţându-te din viaţa ei cu picioarele înainte... tata era cu Marcel aici şi trăgea concluzia că încă nu aflase mare lucru. Iar Ştefan îi expunea Anei planul lui. Pregătise acte valabile în orice ţară din lume, vile oriunde-i dorea ei sufleţelul şi un cont cu 3 milioane de euro la dispoziţia ei. Îţi dai seama că asta-i doar aşa, un mizilic? Doar ce-a putut să ciugulească fără să atragă atenţia asupra mişcării pe care-o face? Că ştii cum e banca: la tranzacţii de peste 10.000 de euro, sesizează departamentul ăla antifraudă! Realizezi la ce sume era dispus să renunţe băieţaşul ăsta, doar ca să dispară cu ea-n lume? Realizezi care era miza?

Aprobă încet cu capul: îl uimea ceea ce afla! Ştefan se mişcase incredibil de repede! Adică atunci când el stătuse în fund pe scaun şi încă nu se comparase cu matahala, el era deja instalat la Cernica, cu gratiile montate la ferestre, şi-i şi expusese Anei oferta în detaliu? Incredibil!

- A rugat-o să-l lase să doarmă.

Şi ea şi-a tăiat venele!

- Ea n-a avut încotro; aşa că s-au aşezat frumuşel în pat...

"Nu spune asta! Pe toţi dracii, nu spune asta! Că-mi bag cuţitu' drept în inimă!"

- A legat-o cu cătuşa de mână şi-a stat nemişcat lângă ea o oră. S-a prefăcut că doarme. Pentru că a testat-o din prima până-n ultima clipă; şi trebuie să recunosc că, din câte a povestit ea, l-a dezamăgit la fiecare test, mic sau mare...

Doamne! Dacă după ora aia Ştefan se atinsese de Ana, chiar era un om mort!

- Şi s-a folosit de ora aia ca s-o lase să se gândească, în linişte, la oferta pe care i-o prezentase. În timpul ăsta, a reuşit şi Diamant să ajungă la noi şi să ne spună cum a decurs răpirea. Pe el "l-au pierdut" când au coborât din Salvare; dar el habar n-avea unde-o dusese, în ce parte-o apucaseră. Ne-a dat emoţii mari, când ne-a spus că au ieşit din Bucureşti pe DN1, spre aeroport... După o oră de stat perfect nemişcat - numai el ştie cum dracu! -, Ştefan a deschis discuţia. Şi-au vorbit, pentru prima oară, deschis şi calm despre ei doi. Ăla a fost primul punct câştigat de Ana... Noi am adus-o aici pe tuşa Didonia... Nu de alta, dar Ştefan îl ameninţase pe Diamant că, dacă nu cooperează la răpirea Anei, le omoară pe Perla şi pe tuşica.

I-auzi! Iar Diamant era văr-su bun! Omul ăsta n-avea Dumnezeu, n-avea mamă, n-avea tată...

- Bineînţeles că tuşa dormea bine-mersi, pentru că ameninţarea era un bluf. Da' am adus-o totuşi aici, că era mult mai în siguranţă! Apoi oamenii noştri au descoperit apartamentul lui din Bucureşti - ăla secret, pentru că mai are şi unul "oficial". Dar era doar Grasu acolo. Specialistul nostru din poliţie a interceptat o convorbire telefonică foarte interesantă! Şi s-a şi asigurat, termic, că în apartament era o singură persoană...

I-auzi! Avuseseră oameni din poliţie! Scanaseră termic apartamentul lui Ştefan, interceptaseră convorbiri telefonice... Toate ilegalităţile posibile! Atât de influent era oare Crin? Sau totul se rezuma la nume şi relaţii? Şi servicii care trebuiau, mai devreme sau mai târziu, întoarse?

- După care tu ai plecat langa prin oraş şi ne-ai trimis acasă. Trebuie să recunosc că ai fost, totuşi, un frăţior înţelegător! Ai stat cuminte primele ore, nu te-ai pus la dispoziţia oamenilor lui Ştefan... Am aflat, azi de dimineaţă, că abia de pe la prânz au început matahalele lui Ştefan să strângă rândurile şi să se retragă de pe străzi. Adică atunci când au început să se extindă Nuţu şi Sile. Că nu voiau să iasă război; şi era periculos să se întâlnească aşa tabere încinse, pe acelaşi teritoriu... Iar la Cernica s-a servit prânzu'. Mă rog; Ştefan a mâncat nişte pizza şi-a încercat să se caţere pe nevastă-ta. Care l-a strâns frumuşel de rana de la mână şi-a încasat prima cafteală...

Îşi prinse capul în palme: Doamne, ce-o să păţească Fănică ăsta! Ce de lucruri măreţe îi pregătea el!

- El a mâncat; ea a stat cuminte acolo unde-a pus-o el, în fund la televizor, şi s-a gândit foarte-foarte bine la ce va urma... După care el a aruncat pizza pe covor: că doar se răcise, nu? Şi-acu' fă şi tu o socoteală: după ce omu' lui de bază îi mârâise ei la ureche că ar face bine să coopereze, pentru că altfel Gigi încă o aşteaptă să revină în halatul lui cel bleo din Novi Sad, oare la ce se gândea soţia ta?

Era privit cu ochi furioşi. El n-avea timp să se gândească la furia lui Roberto; el afla acum lucruri cutremurătoare...

- Şi chiar dacă după aia i s-a spus că Gigi a fost ucis acu' vreo două săptămâni, pentru lăcomie excesivă, crezi că s-a bazat pe asta? Mă rog; calculele astea să ţi le faci în particular. Unde rămăsesem?... A! Tata a venit la apartament şi te-a găsit cioplind în masă! M-a amuzat mult, când am aflat; sfârşisei tot ca un fel de matahală, în cur pe scaun... Da' la asta te gândeşti tu singurel, c-o să ai tot timpul din lume! La Cernica s-a servit cina cu mare fast: Ştefan şi-a trimis oamenii să aducă mâncare de la un restaurant cu ştaif. Şi-a descoperit şi el, destul de târziu ce-i drept, care era "butonul verde", cum s-a exprimat nevastă-ta. Care era punctul ei slab. I-a spus că, dacă nu mănâncă, i-o aduce pe Florentina şi mănâncă-n trei cu mare poftă.

Scrâşni printre dinţi:

- 'Mnezeii mamii lui! E un om mort!

- O să-ţi zic eu nişte chestii, apropo de treaba asta; da' întâi aş vrea să termin de povestit. Că nu-mi face nici o plăcere să depăn asemenea amintiri! Da' mi-e milă de nenorocita aia de nevastă-ta; că ai pune-o pe ea să-ţi povestească - şi e prea finuţă, să merite aşa chin!

Fratele lui îşi aprinse o altă ţigară. El tăcea; aştepta continuarea...

- După ce ea a mâncat toată farfuria iar el a monologat despre tot felul de chestii, toate implicându-i pe ei doi şi viitorul glorios care-i aştepta, nevastă-ta şi-a băgat degetele pe gât şi i-a borât în mijlocu' mesei. Drept pentru care a mâncat următoarea bătaie! Da' a obţinut ceea ce-a vrut să obţină; a dus-o în dormitor şi-a închis uşa. Iar ea s-a dus glonţ la şifonier şi-a scos două holtşuruburi. Şi-a auzit soneria...

Acum de ce tăcea? De ce dracu tăcea?!

- ... Bănuieşti măcar de ce-a încercat nevastă-ta să se sinucidă?

Aprobă cu capul.

- Ba nu bănuieşti, bă! Crezi că grija ei cea mare era violu'? Poate că, dacă-i spunea din nou c-o aduce pe Florentina, Ana renunţa la sinucidere. Că nu era împăcată cu gândul că-şi lăsa fetiţa orfană! S-a văzut pe ea, când a intrat aici şi-a văzut-o pe-aia mică! Nu, Florentine! Când a sunat soneria, Ştefan a năvălit peste ea în dormitor şi i-a spus că i-a adus ceva ce o să-i schimbe convingerile şi atitudinea! Şi i-a arătat o jumătate de inimă pe-un lănţişor.

Sări în picioare şi-l prinse de gulere:

- N-am scos-o niciodată de la gât!

- Ştiu! Da' şi ea ştia ce poamă are-n casă; şi şi-a imaginat că, de vreme ce ţi se trimisese verigheta ei, ai bănuit-o de infidelitate. Din nou.

Păi... Nicuşor îl trase înapoi pe scaun. Iar Roberto continuă, imperturbabil:

- L-a rugat s-o lase singură; el s-a conformat, fireşte! Că ştia care era treaba cu inimioara! Nici o femeie nu acceptă aşa uşor jumătăţi de inimă; mai ales când sunt răpite de-acasă!... Trebuie să recunosc că m-am îngrozit când am auzit-o spunând ce-a gândit atunci. Cum şi-a plănuit sinuciderea. Am înţeles că a plănuit-o de mult timp, pentru că s-a gândit la toate amănuntele... S-a aşezat pe pat cu spatele la uşă; pe partea stângă. Şi-ntâi s-a zgâriat la gât; că acolo ar fi fost ultimul loc unde ar fi controlat-o. Pe urmă şi-a zgâriat ambele încheieturi. Ştefan nu-i aprinsese lumina; din cadrul uşii, lăsa impresia că se culcase. Iar covorul era de culoare închisă; dacă el nu aprindea lumina, n-ar fi văzut balta de sânge de pe jos. Că el nu-şi scosese cizmele - din motiv de sabie, crede ea...

Lacrimile îi curgeau pe obraji. Deja... Deja era prea mult...

- La asta s-a gândit, de când ai întrebat-o de ce vrea să plece cu el în lume şi până alaltăieri seară. Planul ăsta şi l-a făcut... Cred că în clipele alea, când strângea pumnii şi pompa sângele şi aştepta să moară, şi-a amintit căsnicia voastră; nu a povestit chiar tot, că doar o ştim cu toţii cum e ea! Cred că şi-a luat adio de la tine, de la Florentina... Spune că-şi aminteşte cum a început să delireze; iar ultimul lucru pe care şi-l aminteşte este că şoptea "Te iubesc, Florentine. Să ai grijă de fetiţa noastră."

Îşi acoperi faţa cu palmele: plângea în hohote deja! Dar nu se putea stăpâni! Era momentul în care el primise acel telefon şi-i auzise

cuvintele... Şi găsise verigheta pe clanţă... Şi începuse să se îndoiască de ea...

- Iar în timpul ăsta tata era cu tine în bucătărie, iar aici mama nu se mai înţelegea cu Florentina. Şi-o legăna de mama focului şi-l blestema pe Ştefan din tot sufletul, iar aia mică tot voia să se ridice de pe braţul ei şi smiorcăia "mama"... Tuşa Didonia s-a ridicat şi-a culcat fata. Şi s-a îndurat de noi şi-a întins cărţile. Şi-am aflat sfârşitul. Recunosc: ceea ce-a spus ea atunci m-a mai liniştit. Că eram hotărât să nu-i opresc nici mort pe ţiganii care veneau de dimineaţă din Sinteşti! 200 de cuţitari; plus muierile şi oamenii cu bâtele! Socoate şi tu ce forţă de convingere urma să intre-n joc!

El nu socotea nimic! El plângea! Că fusese atât de prost...

- Când a găsit-o cu venele tăiate, Ştefan a reuşit s-o trezească. Aşa că Ana l-a auzit chemându-l pe medic. După care el a picat testul Anei. Mă rog; dacă vrei să-i spui test! Eu cred că a fost probă de sinceritate, iar el nu şi-a dat seama că ar fi trebuit să tacă... Nevastă-ta a aflat, în momentele alea, cât a valorat pentru peştele din Novi Sad.

Puse mâinile pe masă şi capul pe mâini. Nici nu se mai putea ţine pe scaun! Plângea în hohote şi-l luaseră toate ameţelile! Dar nu putea să se oprească...

- Şi-a fost ferm convinsă că ai scăpat neurecheat. Nici chiar ea nu credea că mai apucă zorii! De unde să ştie ea cu ce viteză putea ajunge amicul cu Salvarea? Iar ea stătea leşinată la perfuzie, tu-i spunea-i Luminiţei cât de posibil e ca Ana să fie cea care lua deciziile şi nu Ştefan... Te duceai la Ceauşescu şi anunţai recompensa... Noroc că băiatu' ăla, da-i-ar Dumnezeu sănătate şi toate bucuriile de pe lume, e mult mai deştept decât tine! L-a sunat imediat pe tata, i-a spus ce tâmpenie monumentală voiai să faci şi n-a anunţat nimic! Că dacă puneai recompensa, deşteptule, se linşau interlopii pe străzi, care s-o aducă-n faţa porţii tatei! Şi dădeau cu sabia şi glonţu' pe la urechile ei! Chiar n-ai gândit, Prâsleo!

Negă încet cu capul: nu gândise nici măcar o secundă... Nu se gândise la ea, la ei doi... La adevăraţii Florentin şi Ana Manolache...

- Crin a fugit să discute şi el cu Ceauşescu; l-a pistonat două ore, până s-a îndurat ăla să-l dea afară cu bodyguarzii. Da' i-a zis printre dinţi să tempereze interlopii şi să îngroaşe paza la aeroporturi. Şi-a mai zis că Ana ta era într-o casă undeva pe şoseaua de centură. Pe partea cu judeţul Ilfov... Ştii la ce mă gândesc eu acum? Stând aşa şi amintindu-mi toate astea, la rece... Ceauşescu ăsta e un fel de chestie neutră, nu? Nu ajută nici dreapta, nici stânga - da' are contacte şi, şi. Şi e respectat şi, şi. Cam care-ar fi şansele ca Ceauşescu să fi fost informat apropo de răpirea pe care o "cocea" Ştefan? O asemenea răpire, la asemenea nivel, cu asemenea răpitor iscă întotdeauna un război; şi eu cred c-a fost informat prompt. Şi-atunci, mă întreb: cam care-ar fi şansele ca el să-şi strecoare un om în mijlocul "acţiunii"? Nu la sabie şi pistol; că pentru el "acţiunea" nu e cu sânge şi imagini la ştiri! Ci să-l strecoare aproape de cea mai importantă persoană implicată - ea - şi de tânărul care s-ar fi lăsat bucuros înjunghiat dacă asta i-ar fi adus un punct în plus în ochii ei... O să mă mai gândesc la asta, deşi sunt sigur că nu vom afla niciodată adevărul... Ana şi-a revenit din leşin pe la două; când s-a dezmeticit, era cu perfuzia la mână, iar orele petrecute la capul ei au avut un efect benefic asupra lui Ştefan. Abia acum a avut răbdare s-o asculte cu adevărat; şi abia acum, ameţită de pierderea de sânge şi lipsa hranei, Ana a fost îndeajuns de explicită ca să-şi rostească gândurile cu cuvinte simple. Şi să-l facă să renunţe. Atunci te-a sunat el; Diamant ne-a spus, de dimineaţă, că voise să te cheme să o iei de la Cernica. Da' tu, băiat deştept, îţi căutai nevasta fără mobil în buzunar! Că nu-ţi trebuiau informaţiile noastre, sau ale lor! Tu erai aşa, un soi de medium atotcunoscător!

Ridică pumnul şi lovi masa cu toată puterea! La naiba! La naiba, ce pierduse! Cât pierduse, din căpoşenia aia a lui!

- Ceauşescu l-a sunat; au vorbit, a aflat şi el că urma să se pună recompensa, că vin ţiganii din Sinteşti... Bun negociator! Impecabil! L-a făcut pe Ştefan să-l roage s-o ducă el acasă! Şi abia după discuţia asta, când Ana i-a spus că nu mai avea de ce să mai trăiască pentru că tu abandonasei, i-a picat şi boului ăluia fisa şi i-a arătat inimioara de-aproape! Cretinu' încercase să copieze modelul vostru; iar de la geam, unde stătuse ea, până la uşă, unde fusese mâna lui cu inimioara, Anei i se păruse că era inimioara de la gâtul tău! Şi-atunci când a văzut diferenţele, iar el i-a spus că inimioara ta e la tine şi probabil n-ai s-o scoţi niciodată, a început şi ea să spere... El l-a sunat pe Grasu, care-i păzea apartamentul, şi l-a pus să distrugă tot ce adunase din filări, interceptări, filmări, urmăriri, fotografieri... De la două la patru, Ştefan a stat lângă ea, în pat; s-a uitat la ea două ore şi-a plâns fiecare secundă. Da' vezi, că el are creier; nu ca tine! El ştia ce muiere avea în faţa ochilor! Ştia de ce plângea! Tu în timpul ăsta bănănăiai prin oraş, fără mobil în buzunar! Deşteptule!

Nicuşor tuşi sonor; prea sonor, după părerea lui. Cumnatul lui era mult mai discret, de obicei; poate-l afecta şi pe el rememorarea aceea, presărată din plin cu reproşurile fratelui mai mare...

- Iar după ce-ai trecut pe-aici doar ca să-ţi iei mobilu' şi să pui verigheta pe masă, tata ne-a interzis să-ţi mai suflăm vreo informaţie, cât de mică! Şi să ştii că toţi am fost de acord cu decizia lui! C-o meritai!... Şi-apoi tata l-a sunat pe Ceauşescu şi i-a spus să anunţe o recompensă triplă. Cred că-şi pierduse şi el răbdarea... Iar omu' ne-a spus că habar n-are unde era Ana în acel moment, dar ştia cu siguranţă unde va fi la patru jumate. Iar noi ne-am ridicat şi-am hăulit şi-am chiuit pe-aici ca la golu' de aur al Naţionalei, deşi habar n-aveam în ce stare era Ana şi nu aveam decât o promisiune, iar într-o oră se putea schimba totul... Tu unde erai, în timpul ăsta? Mi se pare mie, sau sforăiai lângă Laura?

Lovea sacadat cu pumnul în masă; că dacă se ridica şi spărgea tot ce-i pica-n mâini, n-ar fi dat timpul înapoi...

- Mă rog; la patru jumate fix, taxiul a oprit în faţa porţii. Nevastă-ta a coborât. Şi de-aici cred că e evident ce s-a întâmplat! A intrat, ne-a povestit tot, a mers cu noi să rezolvăm o dată pentru totdeauna problema cu Ştefan, s-a mutat şi

Ridică imediat capul! Şi? Soneria mobilului lui Nicuşor îl oprise exact când urma să-i spună... Cumnatul lui se încruntă:

- Ştefan. Trebuie să răspund.
- Răspunde.
- Dacă facem linişte, îl pun pe speaker.

Îşi trase nasul şi-i făcu semn "să-i dea bătaie"... Iar Nicuşor apăsă butonul:

- Salutare şi casă de piatră, mă! Că n-am apucat să vorbim...
- Salutare şi mersi mult!

Nenorocitul ăla era foarte fericit...

- Şi mersi mult pentru multe alte chestii. Mai ales pentru că mi-ai fost şi-mi eşti prieten adevărat - şi măcar ai încercat să mă opreşti!
- Băi, istoria e moartă! Las-o aşa!
- O las; da' istoria cu tata e foarte vie, să ştii. Şi-ţi mulţumesc că nu i-ai spus decât ceea ce ştia deja.
- Nu sunt eu omu' care să te dea-n gât.
- Ştiu. Îmi pare rău că n-ai rămas şi tu la nuntă, ieri.
- Băi, te rog să mă ierţi; da-ţi dai seama că n-am avut cum...
- Nu-i nimic, că şi-aşa a fost un fâs! Adevărata petrecere a fost noaptea, la mine la Cernica! De-acolo regret că ai lipsit!

Privea telefonul lui Nicuşor cu ură: "la el la Cernica"...

- Băi, eu plec mâine la Miami, să fac aranjamentele pentru luna de miere. Că pe 2 sau 3 ianuarie ne retragem singurei la cuibuşoru' de nebunii. Da' te-anunţ de-acu, să nu zici că n-ai aflat! La vară, fac nuntă aşa cum se cuvine, la Cannes. Şi eşti printre primii zece invitaţi! Să nu îndrăzniţi să-mi lipsiţi, tu şi Luminiţa, că vin după voi! Şi nu-i frumos din partea voastră s-o faceţi pe Rubina să plângă la propria nuntă...
- Nu sunt eu omu' care s-o facă să plângă, bă! Venim! Cununia o faceţi tot la vară?
- Avem nevoie de cununie, Nicuşoare? La ce ne foloseşte? Hârtii? Vorbesc cu băieţii şi-mi aduc o tipografie! Să-mi fac câte certificate vreau eu, de ce culoare vreau eu!
- Corect! Atunci să ne zici din timp data nunţii, ca să prindem bilete de avion!
- Aloo! Mă jigneşti! Când ştii că eu mă ocup de organizare, tu-mi zici chestii de-astea?
- ... Scuză-mă, da' sunt obosit mort!

- Păi pune-te pe picioare! Că diseară ai party la diliu' ăla de Crin! Ştii că iese balamuc mare dacă organizează el...

- Ştiu. Deci tu pleci la Miami...

- Da. Iar ieri s-a stabilit, de comun acord cu tata, ca Diamant să preia partea cu vânzarea aurului şatrei. Cel puţin până mă-ntorc eu! El aşa ştie; da' eu tare i-aş pasa treaba asta definitiv...

- Deci tratez cu el. OK! Nici o problemă!

- Auzi? Laura rămâne contabila voastră?

- Mă, încă nu ne-a zis că ar vrea să demisioneze! Sigur, e 31 decembrie; da' s-au inventat mobilele! Nu?

Ştefan nu răspundea... Nicuşor întrebă:

- Da' de ce întrebi?

- Aşa... Voiam să ştiu. Ca să mă gândesc şi să aranjez lucrurile în aşa fel încât să nu existe probleme.

Tăcere. Ridică privirea spre cumnatul lui: hai, nu-i cerea explicaţii mai departe? Nu-l trăgea de limbă? Nu; Nicuşor zâmbea. De parcă ştia deja răspunsurile - lucru care-l punea serios pe gânduri, neştiind cine-i spusese! Iar Ştefan îl dojeni, prieteneşte, pe un ton coborât:

- Nicuşoare, să nu-mi devii indiscret!

- Nuu, Doamne fereşte!

- Deci rămânem amici?

- Cei mai buni prieteni. Şi amici.

- Mă, partea bună la mobilele astea e că poţi să vorbeşti oricând cu oricine. Partea nasoală e că nu poţi să baţi palma, mă!

- Exact! Da' lasă, că te cred pe cuvânt, aşa...

Râdeau... Ca doi buni amici şi prieteni ce erau...

- Hai, că te las cu zeama de varză!

- Bine, mă! Hai salut!

- Salut.

Nicuşor închise şi lăsă mobilul pe masă. Lăsă şi el capul pe mâini: trebuia să se gândească! Trebuia să calculeze...

- Florentine, uită-te aici la mine. Aici, în ochii mei!

Ridică greu capul; dar îşi privi fratele mai mare în ochi.

- Ar trebui să-i mulţumeşti lui Ştefan. În afară de bătaie şi omisiunea holtşuruburilor, a fost cumpătat şi şi-a ţinut nervii-n frâu. Că ştia cum ar fi putut s-o convingă să nu se mai întoarcă la tine; şi cu frumosu', şi cu de-a sila. Şi n-a făcut-o. Şi nici n-a dus-o la Miami - caz în care chiar n-avea de ce s-o mai forţeze... Şi-a vorbit poate cu singurul om care putea să-l ajute, la două jumate, când în Sinteşti era agitaţie mare iar Sile şi Nuţu negociau cu celelalte clanuri o operaţiune comună de salvare pentru nevastă-ta. El a avut grijă să-şi dea numărul de telefon oamenilor care meritau să-l ştie. Şi-a avut două pistoale la el, când a dus-o în parcare la Metro. Apropo: a adus-o tot cu Salvarea. Nu ca să ne demonstreze că am rămas proşti până la final, ci ca s-o apere de vânătorii de recompense. Aşa că trece-l la "istorie". Nu bate palma cu el; da' nici nu te duce să-i iei gâtu'!

Clătină încet capul... Şopti, stins:

- Spune-mi unde-i Ana.

- Acasă.

Îşi acoperi capul cu mâinile: acum nu mai voia să ştie. Acum decisese să nu se mai ridice niciodată de la masa aia! Mai devreme sau mai târziu, Ana o să vină în vizită la socri! Iar el o s-o urmărească, să afle unde era "acasă"...

Uşa dormitorului se deschise, se închise... Vocea tatălui lui era amuzată:

- Ce-i, mă? Nu mai ştii pe unde ţi-e casa?

Deci îl chemase până acolo doar ca să-l ia la mişto... Se ridică şi porni spre cuier. Manolache senior bombăni:

- Ete, că acu' s-a şucărit! Bă, ce om!

Ce om? Ce dobitoc, care avusese încredere-n el! Şi-l crezuse şi sperase că, dacă venea totuşi să-şi primească morala, o să obţină harta aia nenorocită spre casă! Îşi luă geaca din cuier, se încălţă... Îşi auzea tatăl apropiindu-se nici grăbit, nici tărăgănat...

Şi fu luat de umeri. Fu tras un pas spre dreapta. Şi fu ţinut acolo.

Ce voia să facă? Îl dădea cu capu' de tocu' uşii, sau încerca să-l determine să nu mai...

... Al naibii capul lui idiot! Iar el căutase ca bezmeticu' prin hoteluri... Cuiul din toc era gol. Brelocul roşu aprins, pe care stătea cheia casei lui Bucur, nu mai atârna de el. Deci acolo era acasă...

De când i se spusese că avea permisiunea lor să plece cu Ana, casa aia le fusese oferită... şi apoi, discret, "rezervată" pentru ei. Iar el se înstrăinase de ei chiar atât de mult că pur şi simplu uitase... Plecă încet capul: cum naiba să facă acum să-i ceară iertare? Fu bătut uşor, împăciuitor, pe umăr; zâmbi:

- Într-adevăr, pe-asta am meritat-o!

- Şi-ai încasat-o toată. Da' asta a fost numai de la noi. Stai să vezi ce-o s-o încasezi acu', când trebuie să dai ochii cu ea şi să-i zici de ce te-ai îndoit de ea, de ce-ai dormit la Laura...

Şi milioane de multe alte lucruri, care se adunaseră în mintea ei şi-o convinseseră la un moment dat că el n-o mai voia... Mâinile se ridicară de pe umerii lui:

- Hai; du-te. Te-aşteaptă totuşi de atâta timp...

Se întoarse spre el: nu putea pleca înainte de "Iartă-mă, tată, că am fost un bou!" Tăticul lui zâmbea; îl vedea atât de obosit...

- Iar Lăcrămioara mi-a zis, când a venit de la micul dejun, că a văzut un scaun tras lângă fereastră. Acu', n-a specificat nimic despre vreo tigaie pusă la îndemână, pe pervaz. Iar făcăleţ i-am zis eu de la început să nu-i ducă...

Îşi strânse tatăl în braţe - şi-asta nu pentru că Ana n-avea acum la îndemână un făcăleţ...

Ana-Maria

Ei bine? Ieşise din curte; acum ce făcea? Gonea la florărie, să-i facă un buchet frumos de împăcare?... Nu; venea acasă. OK, îl aştepta! Florentina dormea dusă în camera ei...

Era pregătită pentru discuţie. Îl privea şi în minte i se învălmăşeau întrebările...

Soneria piui scurt. Nici nu se clinti! Se descurca el cumva...

Florentin

Nu-i răspundea. În opinia lui, avea perfectă dreptate să n-o facă! Totuşi, la asemenea soţ, asemenea comportament; nu?

Şi totuşi... Apăsă clanţa. Uşa se deschise.

Intră, oftând greu. Linişte apăsătoare... Poate dormea, cu fata! Dacă stătea să-şi aducă aminte, era ora la care Florentina dormea! Dădu să-şi scoată geaca. Dar se simţi privit şi întoarse capul...

Soţia lui îl aşteptase la geam. Stătuse acolo probabil toată noaptea, şi toată ziua...

Intră, se apropie de ea şi îngenunche la picioarele ei. O privea lung... Ochii căprui îl priveau lung... Ochii căprui se umpluseră cu lacrimi... Plecă privirea: nu suporta s-o vadă plângând. Nu mai voia s-o vadă plângând. Niciodată!

- ... De ce n-ai fost tu în cadrul uşii, când am coborât din taxi? De ce n-ai fost tu aici, când m-am trezit? Voia să te cheme să mă iei; de ce n-ai răspuns tu?

Grele întrebări; îi era imposibil să răspundă...

- ... Mă credeai în stare să fug cu el?

- Nu.

- Şi-atunci?

Ridică privirea spre mâinile ei... Bandajele... Întinse mâna spre ele; dar nu avu putere să atingă tifonul. Oftă greu:

- Din clipa când am realizat că nu mai eşti, parcă mi s-a blocat creierul. N-am ştiut de unde să încep, unde trebuie să mă duc... Mi-a lăsat veriga pe clanţă; când am vrut să ies, am auzit-o căzând. Iar clinchetul ăla mi-a rămas în creier... Atunci am ieşit, hotărât să te găsesc. Abia după ce am făcut rost de numărul lui de mobil, mi-am dat seama că nu am pe ce să-l formez... Trecuseră 24 de ore, iar eu am fost la ai mei şi-am uitat pur şi simplu de copil... Fără tine, n-am cap

şi nici coadă. Nu ştiu de unde să încep, ce să fac şi unde să termin. Umblu prin lume ca un nebun... Nu mai judec...

Ana-Maria

Îl privea lung... Nebărbierit, cu părul vâlvoi... Şifonat şi murdar ca un tractorist după o săptămână de lucru... Soţul ei ar fi vrut să-i spună foarte multe lucruri. Dar nu putea scoate un sunet. Îl înţelegea; şi ea era în exact aceeaşi situaţie...

Se aplecă şi-i cuprinse capul cu braţele. Nu-l va mai lăsa niciodată să se chinuie aşa!

Florentin

Doamne! Doamne, ce bine făcuse-n viaţa lui, de merita aşa o soţie? Se grăbi să o cuprindă cu braţele şi şopti, printre suspine:

- Am fost îndeajuns de bou să cer sfaturi de la cea mai contraindicată fiinţă! Nu ştiu de ce-a trebuit să mă chinuie aşa Cel de Sus; că numai ea îmi deschidea uşa, numai ea îmi vorbea omeneşte... Şi nici după două zile, n-am fost în stare să pricep unde e "acasă"! Doamne, Ana! Doamne, am fost la ea de trei ori! Şi nici măcar o clipă nu m-am gândit la casa asta! La casa pe care părinţii mei mai că nu m-au bătut, ca s-o primesc!

Ana-Maria

Gata! Acum trebuia să-l oprească! Urgent! Încercă să se ridice:

- Hai să faci un duş, să te schimbi şi să mâncăm.

Primi o negare grăbită, cu capul; se grăbi să insiste:

- Că sigur n-ai mâncat mai nimic zilele astea.

- Nu! Întâi trebuie să afli ce s-a întâmplat acolo! Pentru că nu s-a întâmplat nimic, Ano! Absolut nimic! A tras de mine, a încercat, a insistat, dar mă jur pe Florentina mea că nu s-a întâmplat nimic!

Asta era evident! La cât de dezlânat şi obosit era, ce să se-ntâmple?!

- Ştiu.

- N-ai de unde să ştii; că nu cred că te-a sunat, să-ţi spună. Că e ocupată acum cu multe alte lucruri. Ano, mă jur pe copilaşu' nostru!

- Am spus că ştiu!

- Ştii ce-am vorbit acolo? Ce mi-a spus?

- Nu mă interesează. Presupun că ţi-a vorbit despre cât de mari sunt şansele să fiu violată şi trimisă la socri, ca să fiu alungată înapoi în braţele lui.

- Exact!

- Şi tu ai crezut-o!

- Era o posibilitate!

- Florentine!

- Era o posibilitate care lui Ştefan i-ar fi convenit de minune! Te voia pentru el! Dacă a fost în stare să-şi lase baltă toate afacerile, toată viaţa dulce de-aici, şi să accepte o viaţă de fugar doar ca să te aibă pe tine, nu ţi-e clar că era capabil de orice?

Nu discutau despre Ştefan! Refuza ea discuţia aia! Reveni la cea despre Laura:

- Nu mă doare

- M-am dus s-o pun să-l sune! Că nimeni nu-mi spunea nimic! Şi cea mai bună sursă tot el rămânea! Da' n-a vrut nenorocita să-l sune; iar eu n-am avut suflet s-o bat din nou până o convingeam să apese pe butoane... Şi m-am întors la ea, sperând că sunase totuşi pe cineva şi aflase ceva...

Decise să-şi reia fraza:

- Nu mă doare că ai dormit la ea; mă doare că te-ai îndoit de mine.

Dădu din nou să se ridice; Florentin o apăsă cu putere înapoi pe scaun şi-o privi cu ochi speriaţi:

- Ano... Ano, mi-am impus să cred că o să încerci să-l duci de nas. Că o să încerci să joci cum cântă el, în speranţa că o să poţi fugi mai devreme sau mai târziu! Am îndrăznit să sper că o să fii îndeajuns de puternică să treci din nou prin clipe de coşmar, dacă nu de dragul meu, măcar de dragul fetiţei noastre! N-am putut să mă gândesc la cealaltă variantă! N-am putut să accept posibilitatea să mă laşi văduv, Ano! Iar de la jucatul pe melodia lui, până la a-i zâmbi sincer, era doar un pas în mintea mea!

Florentin se repezi şi-i prinse capul în palme:

- Putea să-mi trimită toate verighetele din lume! Actele tale, hainele, scrisori de mii de pagini - orice! Un singur lucru nu mi-a trimis; unicul lucru al cărui secret numai noi îl ştiam. Şi chiar dacă mi l-ar fi trimis, îmi dau seama că tot n-aş fi crezut... N-aş fi putut să cred, în sufletul meu...

I se dădu încet drumul; soţul ei scoase din blugi paşaportul...

- Indiferent ce mi-ar fi trimis, indiferent unde te-ar fi dus... N-am fost în stare să-mi iau mobilul de pe masă, când te-am auzit şoptindu-mi să am grijă de Florentina; involuntar însă, am băgat paşaportul în buzunar mult mai devreme. Aş fi plecat după tine oriunde, oricât de departe...

Decise să plece privirea:

- Te rog, hai să nu mai vorbim despre asta. Te rog!

La naiba, că-i venea să plângă! Florentin se ridică şi-o ridică şi pe ea:

- Hai să facem bradul.

Cee? Îl privi cu ochi uimiţi...

- E 31 decembrie! Cum să ne prindă Anul nou fără brad?!

Îl luă de mână şi-l trase prin living, spre baie. Şi-l împinse în cămăruţa micuţă, zâmbind:

- Te rog frumos să ieşi de-aici sub formă de Florentin. În timpul ăsta, eu fac patul. Şi ne odihnim.

Florentin

Uşa se închise frumos, corect... Se grăbi să se dezbrace şi să dea drumul la apă: n-avea timp de pierdut! Într-adevăr, trebuia să se grăbească să revină la forma "Florentin"! Dar nu pentru că aşa-i spusese soţia lui, sau pentru că îi era foarte somn! Ştia, simţea că mai erau mii de lucruri pe care Ana nu i le putea spune decât lui; şi voia să le afle cât mai repede! Ca să o scape de povara acelor secrete! Ca să poată şi ea să înceapă să uite experienţa nenorocită prin care trecuse!

Îşi puse duşul în cap. Şi tresări: nici măcar nu întrebase unde era Florentina!

Ana-Maria

Intră în dormitor, trase cuvertura de pe pat... Zâmbi slab: într-adevăr, faptele îi confirmau spusele. Fără ea, Florentin nu avea cap şi nici coadă. Stătuseră de vorbă atâta timp, inclusiv despre copil, dar el nu întrebase unde era Florentina. Nici nu fusese curios s-o vadă. Se îndoia că o căutase deja la părinţii lui şi aflase de la ei că era foarte bine, dormea în camera ei...

Oftă greu şi se îmbrăcă în pijama. Ştia că urma o lungă discuţie despre bandaje, cuie şi holtşuruburi. Se întreba cum să facă s-o înăbuşe chiar înainte de a începe...

Se lungi pe pat. Prin uşile rămase deschise, vedea pătuţul de pânză, pijămăluţa roz... Era cald în casă; mirosea frumos, a brad adevărat şi pască proaspăt ieşită din mâinile unei gospodine desăvârşite...

Florentin se dusese la Laura. Dormise acolo. Asta e! Se întâmplase! Şi ea, aşa cum se gândise să spargă mobilul ca să-i anunţe că era în pericol, s-ar fi putut gândi să "piardă" verigheta în bucătărie, în chiuvetă! Sau în dormitor, lângă geam! Nu se gândise însă la consecinţele păstrării ei pe inelar. Deşi era la mintea cocoşului că Ştefan

va încerca prin toate metodele să rupă legătura sufletească dintre ea şi soţul ei...

Şi ea se îndoise de el. Atunci când văzuse inimioara de platină, simţise că sufletul îi devenise pustiu. Că se golise dintr-o dată, că se strânsese până rămăsese un punctişor infim... Atunci, în clipele alea, decisese să-i acorde totuşi o şansă lui Ştefan dacă tentativa ei de suicid eşua...

Ce mai; greşiseră amândoi. Şi cum Florentin părea că nu era supărat pe ea...

La urma urmei, venise acasă; nu? Asta conta: că erau din nou împreună. Ei trei. Iar Ştefan nu-i va mai deranja niciodată, sub nici o formă. Vor intra în noul an împreună...

Florentin

Ieşi din baie, stinse lumina... Dacă-şi amintea el bine, dormitorul era în dreapta. Se apropia de cele două uşi rămase deschise...

În camera din stânga, Florentina dormea dusă. Şi-acum era liniştit. Intră în camera din dreapta şi-şi văzu soţia întinsă pe pat, îmbrăcată în pijama... Şopti:

- Te rog, hai să facem bradul.
- Iar eu te implor să ne culcăm!

Hei! Sesiza oare un ton plângăreţ? Se aşeză pe marginea patului, fără să-şi poată lua ochii de la chipul ei...

- ... E târziu şi suntem amândoi obosiţi. Nici cadouri n-avem, şi nici nu mai are rost să cumpărăm! Hai să ne odihnim.

Aprobă cu capul:

- Dar ne trezim la opt cel târziu şi facem bradul.
- E perfect aşa.

Stătea lângă soţia lui... Era o linişte mormântală, perfectă... El fixa cu privirea umbra de pe pometele obrazului, umbră pe care-o observase abia acum... Întinse încet mâna şi atinse bandajul de la mâna stângă:

- ... Am aflat că te-a bătut...

Ana aprobă încet cu capul. Se aplecă şi-o întoarse pe-o parte. Trăgea uşor bluza pijamalei... Vedea vânătăile şi zgârieturile...

Ana-Maria

Acum ce făcea - investigaţii? De ce nu pricepea odată? Insistă:

- Te rog, hai să ne culcăm.

Fu imediat îmbrăcată şi învelită cu plapuma. Nu protestă, deşi îi era cald... Mâna soţului ei o ţinea de mijloc. Simţea că era privită...

Întoarse capul şi-l privi lung. Drept. Soţul ei era foarte serios... Florentin rosti cu voce tare, de parcă nici nu-i păsa că uşa camerei Florentinei era deschisă iar fetiţa lor dormea:

- Înainte să adormim... Aş vrea să-ţi spun că te iubesc; dar simt că aceste două cuvinte ar fi atât de puţin, faţă de ceea ce simt aici, în mine... Cândva, ţi-am spus că mi-aş dori să nu te mai gândeşti niciodată la cuie. N-am fost atât de deştept să te feresc de gândul ăsta... N-aş vrea să te sperii; dar după toată tărăşenia asta, nu mai pot fi acel Florentin care stă cuminte-n banca lui şi aşteaptă să treacă furtuna. Iar tu, din acest moment, vei fi întotdeauna în siguranţă. Mă voi ocupa personal de asta.

Se simţea vinovat pentru nebunia din capul lui Ştefan. Şi se simţea vinovat şi pentru ultimele trei zile. Cuvintele lui o anunţau că trebuia să se obişnuiască cu ideea că şişul de pe mânecă era indispensabil, cam ca şosetele; pentru că, dacă nu se obişnuia, era strict treaba ei...

- Iar dacă vei mai încerca vreodată să faci rost de cuie, te bat de te las fără suflu!

Zâmbi slab; se încruntase, încercând să pară fioros şi pus pe bătut nevasta neascultătoare... Patul se lăsă uşor; soţul ei se apleca încet spre ea... Ştefan n-ar fi reuşit niciodată să provoace ceea ce provocase acum Florentin...

Florentin

Şi totuşi, deşi ameţise, simţea că profita de ocazie. Simţea că nu fusese încă iertat pentru miliardele de tâmpenii pe care i le făcuse. Iar dacă Ana voia să-l ierte aşa, dintr-o suflare, n-o va lăsa el s-o facă! Leneveala lui se datora, într-o oarecare măsură, şi calităţii ei de a-l ierta înainte de a-l pedepsi. Simţea... Simţea că lipsea ceva. Că era ceva între ei; ceva invizibil, care-l împiedica să ridice mâna spre nasturi...

Deschise greu ochii; dar îi deschise... şi zâmbi:

- Hai să ne odihnim.

Soţia lui aprobă, zâmbind uşor. Reveni pe pernă şi închise ochii.

Ana-Maria

Florentin lăsase capul pe pernă. Acum se odihneau. Închise ochii...

Auzi un scârţâit scurt. Apoi linişte... şi încă un scârţâit. Linişte... Vocea subţirică începu să cânte... "Ma-ma-maa... Ma-ta-taa... Ta-ta-taa... Ta-ma-taa..." Nu se mai putu abţine şi bufni în râs! Un râs în şoaptă...

Florentin

Doamne! O să-i cumpere o tonă de hăinuţe, o tonă de jucării şi-o tonă de dulciuri! Fetiţa lui...

Întoarse capul spre uşă; o vedea aşezată în poponeţ, ţinând căţelul de pluş cu ambele mânuţe şi izbindu-l cu sete de pat, sincronizând perfect "mişcarea scenică" cu "versurile"...

Capul Anei se aşeză pe pieptul lui. Se grăbi s-o cuprindă cu braţele, s-o sărute pe creştet...

Se ghemuise în braţele lui. Şi, deşi el era cel care-o ţinea în braţe, se simţea învăluit în mantia ei de dragoste...

Ana-Maria

Ce bine era acolo, în braţele lui! Mantia aceea de dragoste era atât de plăcută... Florentin şopti, zâmbind:

- Tare mi-e mie că ornăm bradul şi plecăm la cumpărături...

Aprobă: într-adevăr, adio somn! Dacă se trezise Florentina...

- Şi-asta tocmai acum...

Da! Tocmai acum! Când îşi făcuse şi ea curaj... Dar aveau tot timpul şi pentru asta! O viaţă-ntreagă!

Ioan

Uşa se dădu de perete; Lăcrămioara năvăli în dormitor şi... şopti:

- Ioane, pleacă!
- Cine pleacă?
- Copiii! Pleacă undeva!

I-auzi! Se ridică şi-o urmă: mm, şi abia reuşise să aţipească! Era atât de obosit, că se răsucise-n pat până acum! Şi tocmai când îl luase somnul, dăduse ea năvală peste el! Se grăbi să-i dea peste mână - că voia să tragă perdeaua:

- Stai! Vrei să te vadă cum îi spionezi?
- Aoleu, aşa-i! Da' unde s-or duce?

Unde se duceau? Păi erau îmbrăcaţi sport, în blugi şi adidaşi, iar Florentina stătea comod în scaunul auto. Iar copiii lui zâmbeau şi se ţineau de mână... Zâmbi şi el:

- La cumpărături.
- Ba eu cred că la plimbare!
- La plimbare nu plecau cu maşina. Şi nici cu copilu': nu azi!

Fac cumpărături, pentru revelion.

- Ce cumpărături? Că au frigiderul plin-ochi!

- Da' n-au cadouri sub brad. Acu' mă laşi şi pe mine să dorm niţel?

- Oof, du-te şi dormi! Aoleuu...

Ce-l mai bombănea! Putea jura că se ducea chiar acum la bucătărie şi-l suna pe Prâslea, să afle cine avusese dreptate! Dar n-avea ce-i face: aşa era ea!

Ana-Maria

Se privea lung în oglindă...

Plimbarea prin magazin fusese foarte plăcută. Aleseseră multe cadouri, şi pentru ei, şi pentru fraţi şi cumnaţi, şi pentru părinţi şi socri... Florentin îi spusese că mama ei abia aştepta să-i arate noul ei robot de bucătărie; aprobase, realizând că orice supărare trebuia să aibă un final...

Ornaseră şi bradul - timp în care mamaia Lăcrămioara îi dăduse Florentinei să pape. Soacra ei nu se putuse abţine să nu vină "s-o ajute un pic la treburi"! Adică să-i spioneze, fremătând toată de bucurie şi sorbindu-i din privire! Puseseră beteala, luminiţele, globurile... După fiecare beteală, luminiţă sau glob urmase un sărut...

Rochia pe care-o îmbrăcase nu-i mai plăcea. Rochie de seară. De ce trebuiau ei să meargă la Crin? Când tot ce-şi doreau era să stea îmbrăţişaţi toată noaptea şi să-şi şoptească declaraţii de dragoste? Ileana n-o văzuse de când fusese furată; o să-i ceară să-i povestească absolut totul! Iar cumnatele, scăpate de sub supravegherea socrilor, or să se repeadă să afle amănunte! Eventual picante! Cu Ştefan, cel mai *shukar* aurar din ţară! Nu voia să retrăiască...

Poftim! Numai când îşi amintise, se şi apucase să-şi pipăie încheietura! Tic nervos! Afurisit tic nervos...

De ce era atât de frumoasă? De ce n-o făcuse mămica ei pocită?... Oare ca să-l poată găsi pe Florentin?

Trebuia să vadă întotdeauna jumătatea plină. Să fie mai optimistă! Pentru Dumnezeu! - o viaţă avea!

Intră în sufragerie şi văzu uşa de la intrare închizându-se. Mamaia Lăcrămioara ducea fata la joacă şi apoi la nani... Se aşeză pe canapea şi începu să aştepte, privindu-şi mâinile... Nu! Jumătatea plină! Trase mânecile peste bandaje şi zâmbi slab: da' la gât cum făcea?

Trase uşor leucoplastul. Privi faşa... Iar dacă mai sângera, se ocupa Florentin de problemă! Gata: când venea maşina să-i ia?

Florentin

Se privea lung în oglindă...

Redevenise Florentin, cum spunea Ana. Elegant, îmbrăcat în costumul impecabil, aranjat, parfumat... Acel Florentin care-o făcuse pe Ana să roşească la întoarcerea de la biserică şi să ceară încuierea portierelor limuzinei...

Intră în baie, scoase blugii din coşul de rufe şi scotoci puţin... În seara asta, o s-o întrebe dacă o mai voia. N-o să-i pună verigheta pe deget, ca pe-o bijuterie care venea aşa, " la pachet cu căsnicia"...

Roberto

Zâmbea, aparent atent la povestirea lui Marcel. Îl puseseră să povestească discuţia părinţilor lor; cea de după plecarea lui Florentin spre "tigaia de acasă". El nu-l asculta. Nu-l interesa. El o privea cu coada ochiului pe Ana...

Aşezată pe canapea, printre cumnatele ei, Ana tăcea. Ele parlamentau de zor pe tema coafurii ideale pentru Revelion. Ana se gândea... Se gândea, probabil, că n-avea ce căuta acolo! Că voia să fie acasă, cu soţul ei! Că mai avea multe întrebări în suflet şi nu găsise încă momentul rostirii lor. Florinel cânta; că tot Florinel era "baza". El îi ştia de-atâta timp, venise la toate petrecerile lui Nicuşor... Crin îl alesese tot pe el, gândindu-se probabil să creeze o atmosferă familială, destinsă... Dar degeaba cânta Florinel, cu ochii la ele: Ana nu se grăbea să se ridice. Probabil că nu se va ridica deloc, toată noaptea... Iar Mirela lui se agita, gesticula, încerca să-şi impună punctul de vedere, fără să observe că mâinile de lângă ea îşi pipăiau uşor încheieturile... Biata Ana!

Se apropie de Florentin şi-l prinse de braţ:

- Bă! Voi aţi stat de vorbă?

- Da. Dar numai cât să ne prefacem că ne-am împăcat.

- Şi ce dracu aştepţi, mă?

- Confirmarea.

- Ce confirmare, mă?

- Pe Laura.

Pe Laura? Se încruntă scurt:

- Sper că n-ai de gând s-o pui pe Laura să se ducă să-i povestească Anei cum nu s-a întâmplat nimic!

- Nu. Dar Ana nu ştie ceea ce ştim noi. Frăţioare, degeaba-i spun eu că Ştefan n-o să mai înnebunească niciodată! Că n-o să mă creadă! O vezi cum îşi pipăie mâinile? E un tic pe sistem nervos; când se gândeşte la lucruri care ar putea fi în vreun fel legate de ceva rău, care ar putea-o duce iar cu gândul la planul sinuciderii, aşa face. Aşa a făcut şi când am adus-o din Serbia...

Îl privi lung, furios deja:

- Fă ceva şi scoate-i gândurile astea din minte!

- Numai Laura i le poate scoate. Şi e unşpe fără cinci. Nicuşor zicea că ea vine la unşpe fix.

- Mai ai deci cinci minute; foloseşte-le cu cap!

Fratele lui aprobă şi porni spre canapeaua fetelor... Oftă greu: cum naiba să facă să-i şteargă gândurile alea din minte?

Florentin

Se lăsă în jos în spatele canapelei şi-şi cuprinse soţia cu braţele, şoptindu-i la ureche:

- Te iubesc.

Ana tresări; o rupsese din gânduri... Decise să se ridice: degeaba o grăbea! Numai Laura o putea convinge...

Ana-Maria

Ce-a fost asta? Întoarse capul; dar Florentin se îndepărta grăbit... Dădu să se ridice. Şi renunţă: prea târziu! O văzuse! Îi văzuse gestul ăla nenorocit...

Cercetătorii, mai ales cei preocupaţi de istorie şi statistică, făcuseră mai demult o descoperire capitală pentru mersul normal, natural, al lucrurilor. Istoria se repeta. Florentin o întrerupsese din gândul legat de repetiţia luatului cu de-a sila, cu cătuşe la mâini şi scoci peste gură...

Nu mai era întreagă la minte. Se întâmplaseră mult prea multe, ca să mai judece corect. Nu prea mai putea fi optimistă; paharul ăla pe jumătate plin era, totuşi, pe jumătate gol. Altă descoperire epocală, a altor savanţi...

Soneria piui scurt; Crin alerga să deschidă... Venise Laura. Celebra Laura! Teribila Laura! Veşnic frumoasa Laura! Veşnic "îndrăgostita de Florentin" Laura. Azi o s-o ia la bătaie. Azi o s-o trântească pe jos şi-o să sară cu pantofii cu toc cui pe capul ei. Azi...

Ochii i se măriră ireal de mult! Da, Laura era! Dar Laura... Ehei, acea Laura pe care-o ştia ea era istorie! Cea care tocmai intrase în living era altfel de Laura: alt "model"...

Paltonul lung până-n podele, foarte în cloche, din piele neagră, rămăsese deschis. Deşi ea mergea normal, poalele rămăseseră în spate. Vedea o pereche de cizme negre, înalte până peste genunchi,

cu toc înalt şi extrem de subţire; o pereche de pantaloni din piele, mulaţi bine pe picioarele alea perfecte... O bustieră decoltată, tot din piele, tot neagră... Fardul impecabil care-i creiona chipul de păpuşă... Şuviţele albe, subţiri, se amestecau superb cu buclele brunete, ondulate atât de frumos...

Laura venise să sucească minţile unui bărbat. Momentan, "îl lovise" pe Florinel - care uitase versurile. Se îndoia însă că el era ţinta. Şi nici organistul nu putea fi cel vizat. Se îngrijora...

Paltonul sfârşi pe canapea; Laura se trânti chiar lângă ea:

- Salutare, fetelor!

Tăcere. O secundă, două, trei... Prima reacţionă Luminiţa:

- Bine-ai venit! Uau! Eşti bestială!

- Aşa şi trebuie, nu? La aşa jumătate...

Cumnata ei făcu ochii mari-mari:

- Ce jumătate?

- Nu ţi-a zis bărbată-tu?

- Nu - şi-o să fie vai de urechile lui!

- Lasă, nu te supăra pe el; că e o chestie de discreţie maximă...

De discreţie maximă... Laura întoarse capul şi-o privi lung:

- Bine-ai revenit.

- Oare?

Sau nu pricepea? Primi un zâmbet... şi-o replică la care chiar nu se aşteptase:

- Cu certitudine. Iar la unşpe şi cinci, toate misterele se vor lămuri.

Adică? O văzu întorcându-se, scormonind în palton, punând pe masă ditamai Nokia Communicator-ul... Ileana decise să reacţioneze şi ea:

- Băi, schimbarea e fantastică! Totuşi, tu nu ieşeai din fuste! Iar la party-uri nu uitai niciodată să fii un pic...

- Tradiţională?

- Exact.

- Nu mai e cazul. Jumătatea mea nu e tradiţional decât când face vizite scurte la părinţi. În rest, Armani...

Aha! Deci un ţigan scăpătat, bucureştean, cu "tinicheaua" părinţilor tradiţionali atârnată artistic de coada costumului Armani! Da' când şi unde-l găsise? Că murea de curiozitate acum!

- Şi vine şi jumătatea ta azi?

- Teoretic, nu. Practic, eu sper să lipsesc de la petrecere fix un minut. La ora la care trebuie; că sunt superstiţioasă din fire...

Cumnatele ei râdeau; ea zâmbea doar. Laura ridică mâna şi-o scuturâ frenetic... spre Florentin! Care se apropia de ele, zâmbind...

Florentin

Ia uite-o cum se transformase! Dar aşa chiar că era pe placul lui Ştefan! Asta-i plăcuse întotdeauna la Laura! N-o fi ştiind ea drumul cel bun aşa, din prima; dar odată ce-l descoperea, se adapta uimitor de repede la el! În noaptea asta, Rubina va ciocni singurică...

- Salut.

- Salut.

- Ce zici? Am făcut o greşeală monumentală?

Îl întreba şi arăta spre cap... O arătă cu degetul din cap până-n picioare:

- Categoric, nu. Mai ales că, dacă n-ai ghicit nuanţa corectă, se poate remedia în cinci minute!

Iar Laura se întoarse spre Ileana:

- Ileano, am o rugăminte mare de tot la tine! Dat fiind faptul că sunt extrem de fericită şi nu mă pot exprima altfel, mă laşi să-ţi sparg nişte pahare în noaptea asta? Nu multe: maxim şase!

- Sparge, draga mea! Da' promiţi că spargi şase de acelaşi fel?

- Pe cuvântul meu de onoare! Şase ghinioane sparg azi! Că-mi merge şi mie, în sfârşit, bine! Aşa, după sufleţelu' meu...

Tresări; cunoştea melodia aia... Afişajul telefonului Laurei se luminase... Iar melodia...

Doamne! Îşi acoperi faţa cu palmele: Doamne, ce descoperire făcuse! Nu erau prea multe Nokia Communicator albastru marin în Bucureşti; iar ăla de pe masă era telefonul lui Ştefan!

Canapeaua se ridică; coborî imediat mâinile! Ce făcea? Răspundea? Laura luase telefonul şi paharul cu vin şi se apropia de Florinel... Îi întindea telefonul... Florinel răspundea... Asculta... Se ridică încet şi porni după ea - că nu-i venea să creadă!

- Ce-i? Ce-ai văzut? Zi-i, că mor!

Prinse braţul Ilenei şi-o trase spre Florinel şi Laura, pentru că nu era în stare să scoată nici un sunet măcar! Aşa că o să-i arate... Tânărul răspunse, zâmbind:

- Vai, şefu'! Se poate?!

Îi întindea Laurei telefonul... Laura îl lua... Florinel dădea indicaţii ferme formaţiei... Violonistul începuse să cânte... Florinel ridica microfonul...

- Şi special pentru Laura! O melodie de platină pentru inima ei...

Stop! Ileana o prinse la timp: tocmai se clătinase serios... Florentin o prinse de mijloc:

- Ce-i? Ţi-e rău?

Nega, privind scena aceea incredibilă...

- *Eşti singura dintre femei / Şi mă atragi cu ochii tăi / Simt că-mi spune inima / Tu eşti jumătatea mea!*

Laura chiui din tot sufletul! Şi dădu paharul peste cap! Şi-l azvârli cu toată puterea de podea! După care ridică mâinile şi începu să danseze şi să cânte şi ea, la unison cu Florinel, varianta ei:

- *Sunt singura dintre femei / Şi te atrag cu ochii mei / Fiindcă-mi spune inima / Că eşti jumătatea mea!*

Doamne, nu-i venea să creadă! Stătea la doi-trei metri de ea, vedea toată scena aia incredibilă, recunoştea jumătatea de inimioară de la gâtul ei şi nu-i venea să creadă!

Florentin

Se grăbi să ajungă în faţa ei. Laura cânta şi dansa cu ochii închişi... El aştepta sfârşitul refrenului, ca să fie observat... Gata!

Na, că Florinel i-o luase înainte! Mârâise printre dinţi, spre ea:

- Eşti nebună? Te-ai băgat?

Iar Laura aprobă cu capul şi se aplecă, mişcând umerii... pentru a arăta întregului mapamond lănţişorul subţire, finuţ, şi o jumătate de inimioară; din platină...

Gata! Îi făcu semn lui Florinel să nu mai scoată o vorbă! Iar pe Laura o prinse de braţ şi-i arătă, prin semne, că afişajul era încă aprins. Ştefan asculta... Ştefan aştepta...

Ana-Maria

Aoleu! Ştefan o auzise! Acum...

Gata: nu-şi mai controla hohotele de râs! Laura pupase cu foc şi mult zgomot telefonul! Şi dansa şi chiuia, şi lălăia versurile adaptându-le pentru el... Ştia, simţea că Ştefan stătea cu telefonul la ureche, zâmbea slab şi nu-i păsa că arăta doar ca un tânăr de 19 ani care-şi asculta dedicaţia şi "o punea la suflet"... Şi nu-şi permitea să apese butonul roşu nu pentru că voia să asculte până la final, ci pentru că aştepta ceva...

Ileana o scuturâ scurt:

- Făi, zi-mi ce-i asta! Că mor!

O trase spre ea şi-i şopti încet, la ureche:

- Nu ştiu când şi cum; dar Laura s-a cuplat cu Ştefan. Jumătatea aia de inimioară am văzut-o în mâna lui.

Acum Ileana tăcea mâlc, pentru că realizase că tocmai îi amintise... Doamne, ce fericită era! N-o mai văzuse niciodată aşa! În sfârşit, Laura nu mai arăta de 26 de ani; se zbânţuia şi emana fericire, ca o puştoaică îndrăgostită lulea...

Florentin

Acum era acum! Probabil că ele nu observaseră, dar afişajul Communicatorului era încă aprins! Ştefan aştepta ceva; să aştepte sfârşitul melodiei, ca să poată să răcnească şi să fie auzit?... Nu! Că dacă voia să-i spună Laurei ceva, închidea şi-o suna iar! Ştefan aştepta cu totul altceva; asculta şi aştepta...

Asculta şi aştepta o decizie. A Anei. Şi-a lui. Voia să ştie în ce măsură Ana îl putea ierta îndeajuns de mult ca să nu încerce să-i facă rău Laurei, să se ducă la poliţie să scrie declaraţii despre Chioru... Iar în ceea ce-l privea, amândoi aveau aceeaşi educaţie. Şişul bătea sabia, atunci când avea dreptate. Roberto îi spusese să nu bată palma cu el, dar nici să nu-l caute ca să-i vâre şişu'-n inimă...

Oare în ce măsură ar fi fost dispus să-l ierte?

... N-o să-l ierte niciodată. Pentru chinul prin care trecuse Ana, pentru suferinţa pe care i-o provocase soţiei lui, n-o să-l ierte niciodată pe Ştefan. Iar băiatul de bulibaşă ştia asta. De-aia o trimisese pe Laura cu telefonul şi organizase aşa un spectacol. Încerca să le amintească faptul că s-a însurat cu Rubina şi să le arate că-şi găsise deja altă amantă? Una discretă şi serioasă, semn că intrase în rândul bărbaţilor care nu plănuiesc răpiri de femei măritate...

Da' dracu ştia ce era în capul lui Fănel! Probabil voia să ştie dacă poate să apară cu BMW-ul în faţa vilei, la doişpe noaptea, fără să rişte să fie sinucis! Mai ales că pe lumea asta se întâlneau şi munţii, nu numai oamenii! Marfa şatrei lui Ştefan se odihnea în seiful lui Nicuşor! Era evident că se vor revedea curând!

Ia să-i arate şi Anei telefonul - că n-ar fi vrut s-o întrebe direct dacă ar fi putut să-l ierte pe Ştefan! Se apropie de soţia lui şi-o cuprinse cu braţele:

- Aşa-i că-i fericită?

Ana aproba... Începu să râdă:

- Îţi dai seama că eu i-am deschis ochii, azi-dimineaţă? Înainte să ies, pentru ultima oară, din apartamentul ei? I-am spus că se potrivea la maxim cu Ştefan! Că amândoi voiau să trăiască liberi şi că imaginea lui se potriveşte mult mai bine cu imaginea ei, nu cu a Rubinei. Da' să nu uite, dacă-l sună totuşi, că e în luna de miere acum. Şi uite că l-a sunat! Doamne... Doamne, în ce lume nebună trăim!

- Şi punem pariu că, de la doişpe fără cinci, Laura n-o să mai fie aici, la ciocnit şi pupat?

- Nu; că e evident că pierd! Auzi? Tu ce părere ai despre chestia asta?

Soţia lui îl privea lung... Ochii ei aprobau "chestia aia"... Zâmbi şi-i făcu cu ochiul:

- Şi-i spui şi ei? Nu de alta, da' cred că se-ntreabă chiar acum dacă o să-i spargi capul pentru că mi-a deschis uşa de trei ori...

Ana aprobă cu capul şi reveni spre Laura. Soţia lui aştepta... În sfârşit, melodia se termina... Gata. Ana întinse mâinile spre Laura şi ţipă:

- Făi, Lauro!

Orchestra se opri. Laura se oprise. Laura o privea cu teamă... Deci nu se înşelase: apariţia ei acolo fusese plănuită în amănunt. Evident, Ştefan n-ar fi putut să apese soneria, să intre şi să afle astfel dacă el mai voia să bage cuţitu-n inima lui sau nu! Ana întinse mâinile spre ea şi reîncepu să râdă:

- Vino, fă, încoa! Hai la mulţi ani şi să fie într-un ceas bun!

Laura se repezi s-o îmbrăţişeze pe Ana! Iar el se grăbi să păşească în spate - ca să nu-i prindă pe amândoi... Şi cum afişajul telefonului era în continuare aprins, deducea că Laura nu-i spusese şi lui Ştefan despre mica lor discuţie telefonică de dimineaţă. Deşi... Deşi probabil că Laura era ascultată din secunda doi... Hei! Trecea momentul! Îi făcu nebunei lui contabile cu ochiul, în gura mare:

- Bravo, fă Lauro!

Le îmbrăţişă pe amândouă, pentru că era o îmbrăţişare generală în livingul vilei lui Crin... Iar când păşi în spate, ridică privirea spre telefon şi zâmbi slab: Ştefan închisese. Oare voise să ştie în ce măsură ei se vor folosi de Laura pentru a se răzbuna pe el? Hm...

De fapt, de ce nu le dădea acelaşi rezultat? Pentru el, cele două tăieturi şi nunta cu Rubina erau pedeapsa perfectă pentru răpirea Anei: erau chit. Pentru Ştefan, era prea puţin! Pentru băiatul bulibaşei, care ştia mult mai bine decât el ce însemna să fure nevasta altui ţigan, alea două tăieturi erau aşa... "antreul"! Nu-l mira diferenţa de gândire; se întreba de ce rezultatul nu era invers! La urma urmei, el era soţul îndreptăţit să ceară o răzbunare mai mare! Când colo, tocmai Ştefan obţinuse acel rezultat...

Îşi prinse soţia de braţ şi o trase spre scări. Regreta mult vila lui Nicuşor; acolo întotdeauna era întuneric sus. Aici era o feerie nebună...

În sfârşit! Un comutator! Îl stinse şi obţinu exact semiîntunericul de care avea nevoie... Balamucul de jos era serios estompat de distanţa faţă de boxe şi de pereţii etajelor...

O cuprinse uşor cu braţele; Ana se ghemui în braţele lui...

Ana-Maria

Ei bine? Acum, că în sfârşit răsufla şi ea uşurată... Soţul ei zâmbea:

- Şi cu ce planuri intri în 2005?

- Nee, tu primul!

- Da' eu te-am întrebat primul!

Tăcere; Florentin se gândea... Ea se gândea... Jos se auzea zgomot de pahare sparte... Dedicaţiile lui Florinel... Soţul ei şopti:

- Mai ţii minte când te-am rugat să ai răbdare cu mine? Să nu te mai necăjeşti aşa din toate prostiile mele?

Aproba încet cu capul: sigur că ţinea minte! Nu uitase nici o clipă petrecută alături de el...

- Deşi multă lume tinde să mă contrazică, eu îţi garantez că sunt un prost care habar n-are pe ce lume trăieşte şi ce fapte extrem de bune a făcut, de te-a primit tocmai pe tine...

Hei! Se subestima grosolan! Dădu să-l întrerupă, dar nu mai avu când - Florentin oftă:

- Vreau să te întreb ceva. Dar te rog să fii sinceră! Te rog eu mult să-mi spui adevărul! Că ştiu că te-ai gândit la asta, în ultimele 72 de ore...

Doar n-o întreba tocmai asta! Ce era cu el?

Pumnul se deschise în faţa ochilor ei; iar întrebarea o lovi exact în moalele capului:

- Crezi că mai merit să pun verigheta asta pe degetul tău?

Ei, poftim! Uite la ce se gândea Florentin al ei!

Ridică privirea spre el... Era încruntat. Şi încurcat. Emoţionat... Aşa că întinse mâna spre el, fără nici un cuvânt... Ochii negri o priveau lung...

Ochii negri se temeau să tragă concluzii în semiîntuneric. Soţul ei trebuia să-i audă cuvintele ca s-o creadă... El îşi şoptise întrebarea; ea luă cealaltă mână, o puse peste locul unde anul trecut crescuse mare Florentina şi îi oferi răspunsul cu voce tare:

- Aş vrea să-l cheme Ioan, ca pe socrul meu. Şi Tudor; că-i foarte frumos numele ăsta, Tudor...

Florentin

Într-o fracţiune de secundă, decise să rostească cu voce tare gândul care-i stăruia în minte. Şi care era, de fapt, o melodie obsedant de frumoasă... Închise ochii şi împinse, încet, verigheta pe degetul soţiei lui:

- *Aş vrea să-ţi pot oferi / Sufletul meu deschis, şi tu să ştii / Atât cât voi trăi / Te voi iubi...*